290
I

Pierre Jeanestand

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

TOMI PRIORIS

PARS PRIOR. (A—E.)

" altera apud Ald. 1488

ΣΟΥΙΔΑΣ.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

AD FIDEM OPTIMORUM LIBRORUM EXACTUM

POST

THOMAM GAISFORDUM

RECENSUIT

ET ANNOTATIONE CRITICA INSTRUXIT

GODOFREDUS BERNHARDY.

ALMA COLLEGE
483
LIBRARY
Su37
Alma California

TOMUS PRIOR.

HALIS ET BRUNSVIGAE
SUMPTIBUS SCHWETSCHKIORUM.
(M. BRUHN.)
A. 1853.

39178

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE

AD FIDEM OPTIMARUM LIBRORUM EXACTUM

THOMAS GAISFORDUM

RECENSUIT

ET ANNOTATIONE CRITICA INSTRUXIT

GODOFREDUS BERNHARDY.

TOMUS PRIOR.

HALIS ET BRUNSVIGAE
SUMPTIBUS SCHWETSCHKIORUM
(C. ANNAE)
A. 1853.

30170

FRIDERICO GUILELMO IV.

REGI BORUSSORUM AUGUSTO

LITTERARUM ET ARTIUM STATORI

MUNIFICENTISSIMO

PRINCIPI SUO CLEMENTISSIMO

HANC SUIDAE RECENSIONEM

PIA DEVOTAQUE MENTE OBTULIT

EDITOR.

FRIDERICO GUILELMO IV.

REGI BORUSSORUM AUGUSTO

LITTERARUM ET ARTIUM STATORI

MUNIFICENTISSIMO

PRINCIPI SUO CLEMENTISSIMO

HANC SUBOLA REGIONEM

PIA DEVOTAQUE MENTE OBTULIT

EDITOR.

PRÆFATIO

LUDOLPHI KÜSTERI.

Habes hic, Lector, SUIDAE LEXICON, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expolitum et novo quasi habitu indutum, sive textum Graecum, sive versionem Latinam, sive denique Notas et Indices spectes.

Antequam vero quid in nova hac editione a nobis praestitum sit accuratius exponamus, de Suida eiusque aetate, itemque de ipso hoc Lexico et prioribus eius editionibus breviter agemus.

Quis Suidas fuerit aut quando vixerit, frustra quis quaesiverit, si nullus unquam Suidas extitit: ut virum politissimum Angelum Politianum censuisse plures referunt scriptores, respicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epist. XX. *Suidas ipse* (*si qui modo hic unquam Suidas*), *non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere extitisse, nec nomen eius fictitium esse, non solum evincunt codices MSti Lexici huius, in quibus Suidae vel Sudae nomen comparet, sed etiam Eustathius, qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties laudat. Quis autem Suidas fuerit, difficile dictu est, cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat, nec in toto hoc Lexico quicquam de se memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. *Σαμοθράϊκη* patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidae, sed scriptoris anonymi, ex quo locus iste excerptus est.

Quod ad aetatem Suidae attinet, de ea diversae sunt virorum doctorum sententiae, quarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epist. CX. ad Gallos Suidam paulo post Constantinum Leonis filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. *Ἀδὰμ* mentio fit Imperatoris Ioannis Zimiscae, et in v. *Κωνσταντινούπολις* Basilii et Constantini fratrum; qui omnes Constantino Leonis filio posteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, et ad Seculum XIV.

refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixit, apparet eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem ineunte Sec. XIV. vixisse constat, sed Symeon Metaphrastes Logotheta, qui initio Seculi X. floruit; ut et ante nos observavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in praeclara Dissertatione de Phalaridis Epistolis p. 23. Sententia igitur Wolfii hoc subducto tibicine sponte corruit. Alii, inter quos est vir doctissimus Gulielmus Cave, Nostrum vergente iam Seculo X. sub Basilio et Constantino fratribus vixisse censent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. Ἀδάμ, ubi diversas annorum aeras sive epochas recenset, chronologiam perducat usque ad obitum Ioannis Zimiscae, cui anno C. 975. modo dicti Basilius et Constantinus fratres in imperio successerunt. Huc accedit quod Noster in v. Κωνσταντινούπολις, annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in regno Basilii et Constantini Porphyrogennetorum, ut illo tempore, quo ea scribebat, adhuc imperantium. Haec sane speciosa sunt et veram Suidae aetatem indicare videntur. Sed si ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de aetate eius iudicandum est, recentiorem eum utique esse oportet: utpote qui exeunte saltem Seculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc observatum esse video) in v. Ἠώρας, v. Λέτρου et v. Ἡγήτορες loca quaedam ex Mich. Psello adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque usque ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psellum utique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo: sub finem nimirum Seculi duodecimi et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli attinet, dubium non est quin a recentioribus Lexico Suidae addita sint; idque de loco primo, qui adducitur in v. Ἠώρας, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS. Pariss. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi potest, quid tandem hac de re statuendum sit, quaeret Lector. Equidem nos ita censemus: incertum quidem esse, quo tempore verus Suidas sive primus Lexici huius auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio esse, quam vulgo credatur; cum persuasum nobis sit, plurima loca, quae recentiorem aetatem sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium Codicum MStorum Suidae, qui in Bibliotheca Regia Parisiensi asservantur, optimus est et vetustissimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta; et alia, de quibus in Notis nostris lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus, non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, eius meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse cum Suida vetusto historico, cuius praeter Strabonem Scholiastes Apollonii Rhodii et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. *de Historia Poetarum* haec sunt: *Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cuius inprimis a Strabone fit mentio, et ab iis qui in Apollonium Rhodium commentaria scripsere, et a Ste-*

phano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia (nam et Historiam scripsit) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis postea multis locupletata et aucta ad hanc quam videmus libri magnitudinem excrevere, primique Suidae nomen obtinuere, etc. Et paulo post: *Simul etiam abiicendam puto, quam grammatistae quidam faciunt, duorum huius nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit historicus, hic recentior grammaticus.* His verbis duplex continetur sententia, nimirum Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum et auctum esse; et deinde, Suidam historicum et lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; et nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, et Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida historico diversus eoque recentior merito statuitur. Et hactenus de aetate Suidae.

Quod ad Lexicon ipsum attinet, id ex variis compilatum est auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipso Suida Lexico huic praefixus putatur, partim duo nostri Indices posteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forsan Lector, in Indice ultimo sive tertio non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti et Apollonii; cum Reinesius *Varr. Lectt.* p. **479.** haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocrationem et Scholiastas veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhausit, et in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi vir magnus locutus est. Tantum enim abest ut Suidas tres Scholiastas posteriores totos exhauserit et collectanea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpserit.

Ceterum ex Scholiastis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit quam Scholiasten Aristophanis; quippe quem totum paene in Lexicon suum transfudit. Quaeritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit: sive, an hodierna Scholia in Aristophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata sint, an vero a Musuro vel alio quodam ex Suidae Lexico consarcinata. Nos ita censemus: hodierna Scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri quodam codice descripta ad nos pervenisse, eademque esse, ex quibus ipse Suidas sua hausit; non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis scriptoribus illis infulta esse. Et sane quae leguntur apud Scholiasten illum ad *Equitt.* **577.** *Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι* etc. itemque ad *Acharnens.* **519.** *Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος* etc. ex Suida in v. *Στλεγγίς* et v. *Σίκυον* inserta esse, emunctioris naris lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt quam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten interpolatum esse ad verba illa Comici in *Pluto* v. **1111.** *Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι* etc. itemque ad verba illa in *Vespis* v. **769.** *Εἴλη καὶ ὄρθρον* etc. patet non solum ex eo, quod illic citetur Eustathius, qui Suida utique recentior est, sed etiam ex eo, quod duo ista loca in antiquissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui legitur in iisdem Scholiis v. **142.** ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit vir in omni doctrinae genere excellens Richardus Bentleius, in Dissert. de Phalaridis Epist. p. **22.** Notandum vero est Suidam interdum plura habere quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide Nostrum v. *Ἀκαλήφη*, v. *Ἀκόρητος*, v. *Ἐγκεκορδυλημένος*, v. *Μελλονικιᾶν*, v. *Ναξιουργής*, v. *Πυροῤῥαγής*, v. *Σιβυλλιᾷ*, v. *Στρουθός*, v. *Τίτθαι*, v. *Τραγικώτερος*, v. *Ὑπεραιοντίζεις*, etc. Et haec obiter de Scholiaste Aristophanis.

Quod ad modum attinet, quo collectanea haec digesta sunt, in eo non raro iudicium et diligentiam compilatoris desideres. Nam primo Noster, dum loca ex variis scriptoribus decerpta in Lexicon suum congessit, saepe vitiosis codicibus deceptus fuit: unde fit ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic *Ἀμάστης* apud eum habes pro *Ἀχμαστής*; *Ἠρίθμησεν* pro *Ἠρέμησεν*; *Πεπιασμένοις* pro *Μεμιασμένοις*; *Τάλεσιν* pro *Τέλεσιν*; *Ὕστινος* pro *Ὕσγινος*; *Κοιλιδιᾶν* pro *Κυλοιδιᾶν*; *Φρήμας* pro *Δι' ἐρήμας*; *Δείξαντες* pro *Διήξαντες*; *Ἀλίβυες* pro *Οἱ Λίβυες*; *Ἡμιαλλόνες* pro *Αἱ μιαλλόνες*; *Θεσμοτόκον* pro *Ἐσμοτόκον*; *Ἤβὸς* pro *Ὑβός*; *Ἀνάρπαστοι* pro *Ἀνοργίαστοι*; *Λάψατο* pro *Ὀλόψατο*; *Λωτύς* pro *Ἐδητύς*; *Εὐχείμονος* pro *Λευχείμονος*; *Παιόλη* pro *Ἀπαιόλη*; *Παιόλημα* pro *Ἀπαιόλημα*; *Ὄζωτὰ* pro *Ὀξωτά*; *Ὑσήπηρος* pro *Οἰσυπηρός*; *Φόωντα* pro *Ἀφόωντα*; *Φυλοχρινεῖ* pro *Φιλοχρινεῖ*; et alia. Interdum vero lectio Suidae melior est ea, quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gratia apud Aristophanem ***Thesmophor.*** **841.** hodie legitur, — *Τηνίοισι καὶ Σκίροις*: ubi codex Suidae pro *Τηνίοισι* olim habuit *Στηνίοισι*, quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. *Στήνια*. Coniectura enim Biseti, qui *Θησείοισι* illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in ***Thesmophor.*** **205.** versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cuius loco Suidas in serie sua recte habet *τεχνάσμασι*. In fabula ***Ecclesiazusis*** versus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεσηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. *Πλειόνων* sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupavit. In fabula ***Thesmophoriaz.*** **521.** inter alia et haec leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὖτ' εἴγμα σόν.

Magnus Scaliger cum videret versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὖτ' ἔϊγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. *Λέων* pro *εἴγμα* reponendum esse *ἔκμαγμα* in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. **III.** cap. **14.** pag. **343.** Epigramma in Protesilaum legitur, cuius pars est hexameter iste:

Λένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic *δυσμίμητα* sensui manifesto adversatur: cuius loco Brodaeus reponendum censebat *δυσμήνιτα*, et Obsopoeus *δυσμείλικτα*. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. *Δυσμίσητος* reponendum esse *δυσμίσητα* in notis ad locum illum monemus. Apud Iosephum lib. **I.** ***de Bello Iud.*** cap. **13.** pag. **739.** inter alia et haec leguntur: *Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο.* Vox ultima illic in mendo cubat: cuius loco ex Suida v. *Νέναχτο* rescribendum esse *νένακτο* sensus manifesto suadet. Plura huius generis exempla studiosus lector ex notis nostris colligere poterit. Nos enim haec speciminis loco tantum proposuimus.

Porro observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare et ad unum caput referre solere: quo fit ut quae ad diversos pertinent uni tribui videantur, et in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, et diligenter animadvertas, ad quos quaeque eclogae referendae sint. Exempla habes in v. *Εὐμένης*, v. *Ἥρων*, v. *Σεβῆρος*, et alibi.

Interdum vero (quod maius est peccatum) grammaticus noster res hominum prorsus diversorum et ne nomen quidem commune habentium miscet, eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cuius *ἀβλεψίας* pauca exempla in medium hic producam. In v. *Μαξιμῖνος* ea quae leguntur ab initio usque ad verba illa, *ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων*, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt; quae vero deinceps absque ulla nota distinctionis subiiciuntur ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. *Hist. Eccles.* lib. III. cap. 14 et 16. In v. *Ἀλυάττης* verba illa priora, *Λυδῶν βασιλεὺς — ἀδελφὴν ἴσχυνεν*, apud Nicol. Damascenum in Collectaneis Constantini a Valesio editis pag. 453. unde locus iste depromptus est, de Sadyatte patre Alyattis dicuntur; quae proinde Noster male ad Alyattem refert. In v. *Νίκων* grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quae apud Pausaniam lib. VI. pag. 364. unde totus iste locus excerptus est, de Theagene Thasio narrantur. In v. *Εὐνομιανός* Suidas Eunomianum quendam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumptus est ex Procopii *Hist. Arc.* cap. 1. sed ubi de Theodosio quodam Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo *Eunomianus* appellato verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philostorgium pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus extitit: ut in notis nostris ad v. *Εὐνομιανός* pluribus docemus. In v. *Πῶρος* verba illa, *Τοῦτον ἥρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος*, etc. excerpta sunt ex Philostrati lib. II. *de Vit. Apoll.* cap. 11. sed quae Suidas pessime ad Porum refert, cum apud Philostratum de Phraorte Indorum rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere supersedeo.

Est et alius Lexici huius naevus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla, quae ex scriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositae. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adsuerunt, vel ea quae ad marginem scripta erant absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepserint, et imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector quae notavimus ad v. *Ἀγροιώτης*, v. *Ἀναθεῖναι*, v. *Ἀριστογείτων, Κυδ.*, v. *Εἴλλειν*, v. *Νάννος*, v. *Ὑπνομαχῶ*.

Quamvis autem et alii sint Lexici huius naevi, partim ipsi Suidae, partim librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi, est tamen liber longe utilissimus, et quem thesaurum omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum etc. quae in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno respubl. litteraria carere non possit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quae in lexico hoc nobis conservantur, et pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani, A. C. 1499. Graece tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quae in reliquis editt. reperiuntur. Eam secuta est editio Veneta, sive Aldina, A. 1514. et ea Graeca tantum. Haec nonnunquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse apparet. Deinde Suidas editus est Basileae apud Frobenium, A. 1544. itidem Graece tantum. Haec editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omissis notis mere grammaticis et fragmentis brevioribus) Latine a se versum absque textu Graeco Basileae edidit. Haec versio Suidae, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileae A. 1581. Mirum autem non est Wolfio rem minus feliciter successisse, cum nullis codicibus MStis instructus textum Suidae, ut tunc erat, corruptum in versione sua secutus sit. Tandem Aemilius Portus, Francisci filius, Graecae linguae in Academia Heidelbergensi quondam professor, Suidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, et notis edidit Genevae, A. 1619. Haec editio quoniam omnium earum, quae nostram praecesserunt, novissima est, quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fusius lectori exponemus.

Dicimus igitur Portum non eam, quam par erat, diligentiam in editione sua Suidae adhibuisse, nec idonco satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis eius non responderet), sed ne omnes quidem editiones tunc extantes inter se comparavit. Ex tribus enim quae tunc prodierant editionibus Mediolanensem (quae omnium prima est et nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inspexit: quae causa est quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Basileensem, quam *κατὰ πόδα* secutus est, postea transfusos, imprudenter in textum receperit, eosque tanquam variantes codicum MStorum lectiones magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec cum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc extat, compositum sit, Portus exiguam plane in investigandis auctoribus, ex quibus Suidas sua sumpsit, diligentiam adhibuit: unde mirum non est sexcentis in locis Lexici huius, quae non nisi ex auctoribus suis illustrari et emendari possunt, aquam ei haesisse. Praeterea (quae maior est negligentia) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; cum saepe contingat ut eaedem *ῥήσεις* bis vel ter apud eum occurrant, hic corruptae forsan et mutilae, alibi vero sanae et integrae: ut proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari et illustrari possit. Hoc cum non observaverit Portus (observare autem debuit), saepe fit ut, quae uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi vitiosam lectionem secutus suique prorsus immemor pessime vertat et a scopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus saltem de re litteraria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet, allatis quibusdam exemplis rem probare et omnem calumniandi suspicionem a me amovere conabor.

Dixi Portum editionem Mediolanensem nunquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἄβαρις* editiones Aldina et Basileensis habent *χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους*, quam lectionem Portus secutus est: cum in editione Mediolanensi rectius legatur *Σκυθικούς*. In eadem voce pro *ἀφάνισαν* MSti et ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαν*, ad quem locum Portus: *Ἀφάνισαν*] *Aldinus codex ἠφάνισαν. Utrumque vitiosum. Scribendum enim ἠφάνισαν, ab ἀφανίζω.* Recte quidem mones Porte: sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in textum recipere et inutilibus observatiunculis Suidam onerare? In v. *Ἀρουραία*

priores editt. (si Mediolanensem excipias) habent, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν*, quod Portus vertit, ***Rus pedes habere dicitur;*** addita nota solita ***N. L.*** i. e. ***Non liquet.*** Si editionem Mediolanensem consuluisset, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'*: i. e. ***Arura*** (quae est certa agri mensura ita dicta) ***pedes habet quinquaginta***: quam lectionem non solum confirmant MSti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. *Στάδιον*, ubi idem locus repetitur. In v. *Γηγενεῖς* in omnibus editionibus praecedentibus, si Mediolanensem excipias, ante *Φυσήματι* desideratur vox *γηγενεῖ*, sine qua loci illius sensus omnino est obscurus et mutilus. Haec ratio est quare Portus falso existimaverit, verba illa *φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ* et quae sequuntur non pertinere ad v. *Γηγενεῖς*, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta editione Mediolanensi locum hunc unius vocis adiectione suppleri et sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidae in v. *Σεισμός*, ubi eadem *ῥῆσις* repetitur, discere poterat. Post v. *Ἐπήβολος* in editione Basileensi et Porti legitur, *Ἐπηβολώτατος, προσοικειότατος*: ubi nemo non videt vocem posteriorem esse *παρακεκομμένην*, et nullo modo *ἐκ παραλλήλου* respondere posse voci *Ἐπηβολώτατος*. Rectius igitur in edit. Mediol. cui etiam suffragantur MSti, sic legitur: *Ἐπηβολώτατος. — Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο.* Nusquam hic comparet vox adulterina *προσοικειότατος*, quam certum est ex voce *προσῳκειώσατο* esse corruptam et e genuina sede sua, quae est post *Ἐπηγάγετο*, motam alienum locum in editione Basileensi et Porti hodie occupare. In v. *Εἰρύσατο* editiones Aldina et Basileensis mendose exhibent *ἐπικούφου*, quam lectionem secutus est Portus: qui si editionem Mediolanensem consuluisset, in qua recte legitur *Ἐπικούρου*, vidisset utique *ἐπικούφου* esse sphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuisse. In v. *Ὅμηρος* pag. **301.** Edit. Genev. pro *ἀφίκετο εἰς γάμον* (quod Portus bona fide vertit, ***Venit ad nuptias***) reponendum est *ἀφίκετο εἰς Σάμον*, i. e. ***venit in Samum;*** ut in MStis et editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura huius generis exempla in medium afferre: sed cum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portum edit. Mediolanensem nunquam consuluisse, ad alia pergo.

Dixi secundo Portum exiguam diligentiam in investigandis auctoribus, unde Suidas sua sumpsit, adhibuisse: quod omnibus editionem eius inspicientibus per se manifestum est. Si enim Aristophanem eiusque Scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem eiusque Scholiasten, Herodotum, Thucydidem et paucos alios excipias, de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniavit quidem. Ceterum quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumpta sunt, collatione attulerimus, ex notis nostris lectori patere poterit.

Dixi porro Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium allatis probabo.

In v. *Διεκωδώνισε* priores editt. habent, *διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν*: quod Portus vertit, ***tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.*** Sed pro *ἐξηπάτησε* scribendum esse *ἐξήτασε* non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. *Κεκωδωνισμένος*, ubi in omnibus editionibus expresse legitur, *καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.*

In v. *Θέμιν* Portus frustra sese torquet, dum non animadvertit, pro *βούλεται* vel, ut editt Mediol. et Aldina habent, *βούλεται* reponendum esse *Βούχετα*, ut non solum in MStis, sed etiam

alibi apud Suidam in v. *Βούχετα* recte legitur. Locum Suidae, ut in editt. Basil. et Genev. legitur, et versionem Porti subiungam, ut lector in rem praesentem quasi deducatur. *Θεμὶν* (inquit Suidas). *δικαιοσύνην. Βούλετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ. κατὰ τὸν Λευκαλίωνος κατακλυσμόν.* Portus haec ita vertit: *Θέμιν, Themin. Hoc nomen iustitiam significare vult [i. e. significat. Unde compositum Θεμίσκυρα, Themiscyra. Haec autem] urbs est Epiri, quae per neutram genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra urbe loqui: quod est ab eius mente alienissimum. Neque saniora sunt, quae in notis affert; in quibus locum hunc sic emendare et supplere conatur: *Θέμιν. δικαιοσύνην.] Haec ita fortasse legenda: Θεμὶν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. Consule geographos in Θεμίσκυρα. Sed Βούλετα urbem apud nullos reperio.* Omnia haec sunt prorsus ἀτροσδιόντως, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consuluisset Suidam in v. *Βούχετα*, ubi recte sic legitur: *Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πολλαχῶς* (lege *πληθυντικῶς*, ut in v. *Θεμὶν*) *λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θεμὶν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ* etc. Quam clara hic omnia! Dicit Suidas Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod Themis *ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη, bove vecta*, illuc venisset: quam etymologiam voci *Θεμίσκυρα* minime convenire nemo est adeo hebes quin facile intelligat.

Post v. *Ταγὴν. ὄν. ὀρν.* in prioribus editt. mendose legitur, *Ταγὴν ὁ χρυσοθήρας. ὁ Ἰούνιος ἦν.* Ad quem locum Portus: *Tagen. ὁ χρυσοθήρας. Chrissotherus. q. d. nidoris venator. Iunius mensis. Legendum videtur ὁ Ἰούνιος μήν. Sed N. L.* Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. *Φαγεῖν ζῶν* constat legendum esse *ταγηνοχρυσοθήρας:* quae est vox comica, eleganter significans lurconem vel parasitum (proprie eum qui sartaginis nidorem captat), qualis erat Iunius iste, quem Portus ridicule in Iunium mensem transformat. Eadem vox in v. *Ἰούνιος*, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur *ταγηνοραθοθήρας*, in MSS. vero *ταγηνοκνιφοθήρας:* unde unius litterae mutatione facta veram lectionem *ταγηνοχρυσοθήρας* facile erueris.

In v. *Τῷ νῦν λόγῳ* pulchra sententia Polybii (cuius nomen ibi quidem a Suida reticetur, sed alio loco, quem mox indicabo, laudatur) pessime corrupta et mendo non leviter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, *ἠύχησεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην?* Portus ea sic interpretatus est, *Infelix fuit, postquam talem famam iure hereditario consecutus est.* Quam longe a scopo et mente Polybii? Ex MStis et ipso Suida in v. *Τύχη* patet legendum esse, *ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην:* quorum verborum sensus est, inane esse fortunae nomen, et omnia quae vulgus ei tribuat, divinae providentiae re vera adscribenda esse.

In v. *Καρῖνος* hodie legitur: *Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀνέδραμε τιλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε* etc. Quem locum non solum omnes editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cuius proinde supplendi spes nulla esset (praesertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. *Μακρῷ* apparet,

non amplius extet), nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. *Μακρῷ* constat locum hunc sic supplendum esse: *ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοὔνομα* etc. Quorum verborum sensus est: Carinum tam malum et saevum fuisse principem, ut veterum tyrannorum saevitia, cum eius tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium et frequens apud Graecos scriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum ab Hoeschelio editis p. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens eam a Scythis tam foede devastatam esse ait, *ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν*: i. e. *Ut vetus illa Mysorum praedatio proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.* Sic enim locus hic reddendus est, quem Cantoclarus ita vertit, ut sensum eius minime intellexisse appareat.

In v. *Λευκὴ ἡμέρα* refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia vel secus gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qua in vita usi fuissent, iudicari posset. Sed in prioribus editt. ante *μέλλοντας* desideratur vox *Σκύθας*, quae totius sententiae cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices MSti non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. *Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν*, ubi de eodem Scytharum more agens expresse inquit, *φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν* etc.

In v. *Ἐχέμυθος* Suidas inquit: *Εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν.* Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem et imminuenda vitia conferebat.* Sed pro *κακίας μείωσιν* in prioribus editt. ridicule legitur *κωμῳδίας μείωσιν*: quod Portus, fidus interpres, *comoedias imminutionen* vertit. Sana quam dixi lectio apud Suidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. *Ἰδιώτης*, v. *Μεῖον* et v. *Ὅλην ἐξεκέχυτο*: quod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. *Ἥιρειτο* pro *ἐσιτοποιεῖτο* legendum est *σῖτον ᾔρειτο*: ut in v. *Βιτέλλιος*, ubi idem locus extat. Portus cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliquid deesse; qua de re lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ᾔρειτο, cuius causa haec videntur allata.* Sed nihil deerit, si ut diximus scribatur, *σῖτον ᾔρειτο*. Non me quidem latet in Excerptis Ioannis Antiocheni ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi *ἐσιτοποιεῖτο*: sed utra lectio praestet, nunc non disputo. Illud saltem constat ex mente Suidae, qui *φῆσιν* istam sub voce *Ἥιρειτο* collocavit, legendum esse *σῖτον ᾔρειτο*.

Ex hisce paucis (sunt autem alia eius generis quamplurima) manifestum est, operae pretium facturum fuisse Portum, si *φήσεις* easdem, quae apud Suidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

Quae autem hactenus dicta sunt, ostendunt Portum non eam quam par erat diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuisse. Sunt autem alia haud sane leviora nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito desideres. Hoc ut lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis nec acuti critici partes implevit, in medium adducam.

In v. *Λυκόφρων* Suidas ait, *διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος*: quorum verborum sensus est, fabulam ***Nauplius***, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam et denuo in scena exhibitam fuisse. *Διασκευὰς* enim sive *διεσκευασμένα δράματα* appellatas fuisse fabulas, a poetis nova lima perpolitas et postea in scena repetitas, accurate ostendit magnus Casaubonus ad Athen. lib. III. cap. 26. quem lector consulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quae sic Latine reddidit: ***Ex his vero diasceue, sive historica narratio, est Nauplius.***

In v. *Ἐωθός* Suidas ait: *Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρὼς ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης ἐώθεσαν.* Quem locum Portus sic vertit: *Ἐωθός. Sine i. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consuevisti.* Male omnino. Vox enim *Ἀραρὼς* hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit *ἔωθας* absque *ι* legi pro *εἴωθας*, uti *ἐωθὸς* apud Archippum pro *εἰωθὸς* et apud Thucydidem *ἐώθεσαν* pro *εἰώθεσαν* reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam eiusdem *Ὑμέναιος* laudat in v. *Ἀναθῆναι*, cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat *Ἀραρὼς* ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino *ἀπροσδιόνυσον* addidit: *Ὅτι ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ ἁρμόσας.* Ceterum errorem priori similem Portus commisit in v. *Γηράς*, ubi *ψελλοῦ* vertit, ***balbi vel blaesi;*** cum ibi sit nomen proprium viri et Michaëlem Psellum designet.

In v. *Νοθεύει* Portus verba haec Suidae, *ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει*, reddit, ***In interpretatione beati Historici.*** At quis non videt in versione retinendum fuisse nomen ***Logothetae***, cum manifestum sit citari illic *Μετάφρασιν* certi alicuius scriptoris, ab officio quo functus fuerat ***Logothetes*** dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. *Ἅβαξι*, v. *Ἀλκαῖα*, v. *Ἀναίμονες*, v. *Καταπέλτης*, v. *Ὑπαγορεῦσαι*: in quibus omnibus locis *Λογοθέτης* ***Historicus*** vel ***Historiae Scriptor*** interpretatur. In sola voce *Ἐξαπάτη* cautior fuisse videtur, ubi nomen ***Logothetae*** in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. *Αὐτόλυκος* priores editt. Suidae habent *ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς*: quem locum Portus de locis Charonicis sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit rescribendum ibi esse *ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς*, i. e. *tempore belli Chaeronensis:* quae mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. *Σοφοκλῆς, Σοφ.* Suidas inquit, *Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν.* Quae verba Portus sic vertit: ***Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum.*** Quae *ἀβλεψία*! Adeo nimirum obesae naris criticus fuit Portus, ut non animadverteret pro *στρατολογίαν* legendum esse *τετραλογίαν*, et Suidam hic loqui de notissimo more tragicorum apud Graecos, qui *τετραλογίᾳ* sive quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem tragicum primum recessisse et non quaternis sed singulis fabulis certasse Suidas hoc loco observat.

In v. *Τίς τῇδε* Suidas ex Scholiaste Aristophanis refert eos, qui olim diis libaturi essent, ad astantes dixisse, ***Quis adest?*** Eos deinde linguis faventes respondisse, ***Multi et boni.*** Suidae verba haec sunt: *Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί*: quae Portus sic vertit:

Deinde qui aderant sese laudantes dicebant, multique bonique. En peritum interpretem, qui εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis faventes*, vel *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est veteres existimasse religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos qui aderant vel tacere omnino, vel, si loqui quicquam vellent, bona verba (ut aiebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur significatione phrasis *linguis favere*; cui apud Graecos εὐφημεῖν vel εὐφημίζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficientia* interpretatur. Suidae verba in v. Εὐφημία haec sunt: Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἢπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς etc. Portus hunc locum sic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam universas Atheniensium aras et templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim quae de voce εὐφημεῖν et εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus liquet, εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive silentium religiosum vel bona verba significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem et animum religiosum, cuius index et argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam universas Atheniensium aras et templa.

Plura de editione Porti eiusque naevis non addam, cum haec sufficere putem. Venio tandem ad nostram; in qua quid a nobis praestitum sit, paucis lectorem docebimus. Primo textum Graecum cum tribus codicibus MStis Bibliothecae Regiae Parisiensis contulimus; quorum unus (quem in notis nostris MStum A. appellare solemus) optimus est, et quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, et non paucas lacunas in eodem supplevimus; ut ex notis nostris lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis suggessit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis usui fuit. Praeterea usi sumus variantibus lectionibus MSti Vaticani, quas illustriss. Pearsonius, magnus ille Episcopus Cestriensis, ad marginem Suidae sui annotaverat. Sunt eae pauciores quidem, sed interdum bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Adhaec specimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino (qui est in Bibliotheca Colbertina Lutetiae Parisiorum), ex codice Vossiano, qui nunc est Lugduni Batavorum, et Antwerpiano Iesuitarum. Sed omnibus istis codicibus praestat antedictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra extare puto.

Porro versionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, resecta ubique inutili qua luxuriabat paraphrasi. Ultimam tamen limam propter temporis angustiam ei adhibere non potuimus. Unde, si quos forte errores vel reliquimus vel ipsi commisimus, eos aequus lector nobis facile condonabit, reputans, quam difficile sit et lubricum moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est et mutilus.

In notis nostris brevitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam praecipue dedimus, ut Suidam partim ex MStis, partim ex scriptoribus, ex quibus fragmenta sumpta sunt, et partim ex ingenio emendaremus. Transtulimus autem in notas nostras ea, quae Illustriss. Pearsonius, magnum illud orbis litterati decus, ad marginem Suidae sui, qui hic Cantabrigiae in Bibliotheca

Collegii Trinitatis adservatur, annotaverat: addito ubique eius nomine. Perlegerat vir ille magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde observationes eius magno nobis usui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerpsimus, quae ad rem facere et alicuius momenti nobis esse videbantur. Sunt enim annotationes eius leviores plerumque et tironibus tantum aptae; quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Habes instituti nostri rationem, benevole lector. Illud, antequam Praefationem hanc finiam, paucis addam: me per quadriennium et eo amplius in celeberrima hac Academia Cantabrigiensi vixisse, in qua omnium ea fuit erga me humanitas et comitas, ut nusquam maiorem me expertum esse fatear.

Ingratus sane essem, nisi id publice omnibus testatum facerem, et simul profiterer in magna me felicitatis parte ponere, tot viris eruditione, pietate et virtute insignibus hic in Anglia innotuisse. Faxit Deus O. M. ut virtus et eruditio tum hic, tum alibi magis magisque crescant; praesertim hoc tempore, quo ob licentiam seculi in deterius ruentis religio et pietas, ne labefactentur, validis columinibus et illustribus morum exemplis indigent.

PRÆFATIO

EDITORIS OXONIENSIS.

Quum de Suida lexicique ab eo conditi natura ac pretio nihil amplius certiusve proferre possim quam quod ab aliis, quorum praefationes ante hanc meam excudendas curavi, abunde disputatum est, restat solum ut de huius editionis consilio, et de subsidiis quibus usus sim, breviter agam. Küsterus scilicet, iisdem fere, quos mihi versare contigit, codicibus manuscriptis usus, eorum lectiones prae nimia, ni fallor, festinatione negligenter admodum excerpsit, totamque rem ita administravit, ut editio eius, etsi multis ornata dotibus quibus ceterae carent, tamen propter eam quam modo commemoravi incuriam criticae paene inutilis a viris doctis perhibeatur. Huic igitur malo, quantum potui, mederi studui. Primum operam dedi, ne qua varietas lectionis, quam praebent optimi codices, haereat diutius in ambiguo; editionis Mediolanensis ubique rationem habui; ceteras, Aldinam scilicet, Basileensem et Portinam minus diligenter excussi; Porti emendationes, quas Küsterus haud raro tanquam suas tacite adoptat, plerumque indicavi, plures huiusmodi fortasse commemoraturus, si Portus eas paullo distinctius imprimendas curavisset: fallunt enim saepenumero oculos lectoris versioni Latinae interpositae.

Nec minus officium editoris putavi fontes unde hauserit Suidas diligenter persequi atque indagare. Et quanquam huic negotio multum operae impenderim, nullus dubito quin largam praetermissorum messem a posteris colligendam reliquerim. E Küsteri annotationibus nonnulla, sed parce, sustuli: v. g. Epigrammata, quae is ex mendoso codice Anthologiae protulerat, Palatino exemplari iam diligentissime typis vulgato, vix opus erat repetere: nec dubitavi numeros paginarum, capitum et versuum, quos is ex editionibus scriptorum veterum hodie vel non facile reperiendis vel usu minus commodis citaverat, ad recentiores magisque parabiles aptare. Nec pauca huiusmodi tamen, ut reppereram, manere sustinui. Postremo duos de integro indices confeci. Quorum prior exhibet omnes glossas secundum litterarum seriem digestas, ideo inprimis necessarius, quia Suidas usitatiorem litterarum ordinem respuit, et multa vocabula locis non suis exponit. Huic indici inserui vocabula haud pauca notatu digniora sive in grammaticorum interpretamentis, sive in veterum scriptorum exemplis obvia; nomina item propria hominum. Alter auctores a Suida citatos complectitur, quorum fortasse nonnulli per incuriam in priorem irrepserint.

INDEX SUBSIDIORUM.

A. Duo codices mss. Bibliothecae Regiae Parisiensis nn. 2625. 2626. Prius volumen, chartaceum, nec una manu exaratum, continet litteras A—Θ, et quanquam vetustatis nota caret, auctoritatem tamen prae se fert non exiguam, utpote ex optimo exemplari descriptum. Alterum volumen, litteras K—Ψ complectens, membranaceum est, cuius magna pars saeculo XIII tribuenda videtur. Haec duo volumina simul sumpta exemplar conficiunt omnium quotquot nobis innotuerunt praestantissimum, etsi nonnunquam hiat, glossisque aliquot haud dubie genuinis destituitur, quas agnoscunt codices alii. Notandum porro ubicunque Aldina editio a Mediolanensi discedit, eam varietatem fere semper in hoc codice reperiri.

B. Codex ms. Bibliothecae Regiae Parisiensis n. 2622. bombycinus, formae maximae.

C. Codex ms. Bibliothecae Collegii Corporis Christi Oxonii, chartaceus, duobus voluminibus formae maximae.

D. Codex ms. Bibliothecae Bodleianae, chartaceus, duobus voluminibus formae quartanae.

E. Codex ms. Bibliothecae Regiae Bruxellensis, olim Iesuitarum Antverpiensium, chartaceus, in folio minori. Huius codicis fini haec nota appingitur: *Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ πόνος ἰωάννου. ἐτελειώθη ἐν ἔτει ϡϡϡϡ ἐν χοιάκῃ.* Hoc codice usus est A. Schottus in Adagiis Graecis Antverp. 1612. 4°.

F. Florentinus, Bibliothecae Mediceae Plut. LV. Cod. I. [Inscriptus codex, *Βιβλίον λέξεων Σοῦδα συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* Initium, *Ἄ ἀ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετὰ ἐκπλήξεως.* Desinit in litteram Ψ. Scripsit eum Mantuae a. 1422. Petrus Cretensis.]

G. H. } Codices 2623. 2624. Bibliothecae Regiae Parisiensis, uterque chartaceus.

V. Codex chartaceus, formae maximae, olim Henrici Stephani, nunc inter Vossianos Bibliothecae Academicae Leidensis servatus, optimae notae, initio, medio et fine mutilus.

M. Editio Mediolanensis.

Horum codicum A. E. totos ipse excussi, V. inde a littera E, in prioribus litteris collatione ab Oudendorpio facta usus sum. In B. conferendo vicaria Theodori Sypsomi opera adiutus sum. Quod ad C. attinet, cum eum codicem, priorum litterarum commissione instituta, ita cum V. consentire deprehendissem, ut utrumque ex eodem archetypo derivari satis intelligerem, nisi quod longiores fere omnes articuli a C. exulant, nolui inutilem laborem exantlare codicem integrum pervolvendi, itaque post quattuor priores litteras iis tantum in locis eum usurpavi, ubi V. hiat. D. locis tantum suspectis consului. Ex F. glossas nonnullas speciminis gratia a me rogatus excerpsit Petrus Elmsleius. Ex G.H. litteram P cum editione Küsteri contulit Sypsomus.

His copiis iam accedat varietas lectionis ad oram editionis Basiliensis 1544. apposita manu Friderici Sylburgii, quae nunc custoditur in Bibliotheca publica Bernensi. Huius libri non infrequens mentio est in annotationibus Iungermanni ad Pollucem. Describendi curam rogatu meo peramice in se suscepit I. A. Cramerus, Aulae Novi Hospitii Principalis.

Lectiones ex margine ed. Basil. 1544. cuius principio adscriptum, Fuit Fr. Sylburgii, hodie Bongarsii.)*

Hemsterhusii et Valckenaerii notulas ineditas ex autographis hodie Leidae adservatis descripsi: Wassii pauculas ex margine exemplaris Küsteriani nunc in Bibl. Coll. Aenei Nasi repositi: Bastii et Toupii exemplaria in tabulario Delegatorum Typographei Academici custodita diligenter tractavi; ex Burneianis in Museo Britannico hodie repericndis ea meam in gratiam excerpsit amicus, quae mihi utilia fore opinatus est. Nonnulla etiam subministravit Frid. Creuzerus, veluti Haloandri observationes ex margine ed. Med., Nokkii observationes criticas infra legendas, et quod maioris momenti est, collationem codicis Harpocrationis Palatini a Frommelio confectam.

Porsoni exemplar, postquam magna operis pars excusa est, usibus meis concesserunt Collegii Trin. Cant. Magister et Socii; Pearsonianum (vide Küsteri praef. extr.) perlubenter commodaturi, si modo is liber hodie Cantabrigiae extaret, quod, proh! dolor, longe secus est. Quod si quis aliquando hunc librum invenerit, et cum excerptis Küsterianis conferri curaverit, affirmare ausim cum pretium operae facturum.

Taylori Appendicem (cuius mentio apud Bruggemannum *View of the English editt.* p. 448.) neque unquam ipse vidi, neque qui viderit, multum licet sciscitatus, reperire potui.

---

*) Quas Gaisfordus varias lectiones in quinque grandibus paginis et dimidia descripsit, eas nefas erat iterum inculcari. Harum enim nulla sive coniectura sive lectio codicis vera aut memorabilis est, quin suis locis et auctoribus idoneis munitam annotatio critica prodat. Decerpsit autem Fr. Sylburgius codicem hodie Vossianum sive Leidensem, tum Henrici Stephani, familiaris sui: nam ad hunc librum redeunt, ut paucis utar specimimbus, varr. lectt. sub vv. *Ἀκκολμῶσα*, *Στρόφιον*, *Στύγαξ*, *Τουτάκι*, *Τραχεῖα* et, quae scriptura potest instar reliquarum esse, v. *Τούτιος*, ubi cod. V. accessio *ἀπιροκαλία — πάσαι* extat cum ipsa lectione *ὃς ἔτερμε*. Sed rarius quam pro expectatione codex affertur: ut facile suspiceris cum identidem pro re nata consultum fuisse. Ceterum quod Jungermannum in Polluce non infrequenter exempli Sylburgiani meminisse Gaisfordus tradit, equidem observationes illius percurrens rarius id factum video, ut in Poll. IV, 101. „Et sic diligentissimus virorum Sylburgius apud Suidam, ubi est *ἴδιομα*, *λάγνομα*, in suo codice adscripsit, *ἐγδίαμα*, *λύγισμα*.“ Et haec quidem in Sylburgianis Gaisfordi desiderantur.

PRÆFATIO

EDITORIS HALENSIS.

Novam Suidae recognitionem viginti abhinc annis Schwetschkii bibliopolae inchoarunt, quorum uterque iam suo fato defunctus est. Hi cum usu diuturno cognovissent exempla modico pretio parabilia (Küsteriana enim quae prae ceteris expetebantur, triginta amplius imperialibus distrahi solebant) dudum votis multorum desiderari, cumque saepenumero arbitros harum rerum intelligentissimos audirent, cum dicerent post tanta studiorum Graecorum incrementa laborem Küsteri vix nostro saeculo sufficere: librarii solertissimi facile sibi persuaserunt longe pleniorem et emendatiorem Suidam instrui posse, qui bona editoris novissimi cum selectis observationibus et coniecturis recentioris aetatis coniungeret neque censum philologorum, praesertim popularium excederet. Constat enim Suidam a Küstero recensum paucis obtigisse, quorum satis lauta res esset; haud ita paucos autem lexicographo prorsus caruisse, nisi forte mediocres Porti copias sibi compararent; eaque causa fuit cur ad haec usque tempora tot viri docti, qui Hesychium, Pollucem ac reliquam grammaticorum supellectilem assidue tererent et suis in scriniis numerarent, raro cum Suida consuetudinem aliquam inierint eiusque rationes interiores habeant perspectas, sed necessitate compulsi singulas fere glossas in usum vocaverint. Quo minus admirari libet eorum iniquitatem et iudicia contemptus plena, quibus scriptor ex longinquo visus olim obruebatur. Sed revertor ad Schwetschkios. Tandem illi consilia sua ad me detulerunt, rogantes ut negotium totum susciperem et ex ipsorum utilitatibus novum opus adornarem. Ego vero tum vacuus eram, neque invitus, fateor, in patulum orbem lectionis et collecticiae doctrinae me coniici patiebar, in quo non modo scholam artis criticae uberrimam sed Graecam etiam antiquitatem latissime patentem liceret peragrare. Porro spem non vanam fovebam, intra paucos annos compendiariam Suidae repetitionem absolvi posse. Ceterum venia debuit errori quantumvis magno concedi, si quis tum temporis operam in illius emendatione vel interpretatione ponendam facilem fore speraret ac sola studii constantia muneri sese suffecturum auguraretur. Etenim nemo potuit difficultatem universi laboris ex vero suspicari ac ne divinando quidem ad eos gradus interpolationis et pravae scripturae pervenire, quos hodie cuivis ostentant collationes optimorum duorum codicum. Proinde nulla solicitudine deterritus ad tantum conatum accessi, quem neque fama scriptoris nec luculentae condiciones (lautis enim praemiis aegre Sosii Halenses invitabant), sed sola litteras Graecas iuvandi voluntas et fiducia rei bene gerendae commendarent.

Primum igitur ut opes a Küstero relictas supplerem, critica subsidia circumspexi, nec poenituit dissitos philologorum angulos perreptare, quantum per librorum penuriam licuit. Sed laboranti tum prae ceteris succurrit liberalis eximii senis Fr. Iacobsii benevolentia. Comparavi principes editiones Mediolanensem et Aldinam, quarum priorem Küsterus festinanter inspexerat, alteram ignorabat; idemque Zonaram, Eudociam, alia grammaticorum Graecorum praesidia, nostris illa temporibus partim evulgata, cum singulis glossis contendere coepi. Deinde non solum libros virorum doctorum illustrando corrigendove Suidae destinatos, quorum principatum tenent labores Toupiani, decerpebam, sed diversissimos etiam commentarios et quicquid libellorum per tria saecula consumptum est in emendandis explicandisque scriptoribus Graecis pervagabar, quo plenior apparatus conficeretur. Porro praeter expectationem feliciter contigit, ut ab insigni humanitate Augusti Seidleri, qui nuper in otio beato decessit, collationem egregii codicis Leidensis impetrarem, marginibus Küsterianae ab Iacobo Gronovio commissam. Dudum autem inter nostrates praestantia libri Leidensis erat celebrata, postquam huius copiis liberalitas Seidleri studia criticorum adiuverat: ut Iacobsii, curis novissimis Anthologiam Palatinam (v. Praef. A. Pal. T. III. p. XIII.) recensentis, et Hermanni, cum Sophoclem edebat. Itaque Küsterianum exemplum cum ille comiter Halas transmisisset, iuveni litterarum antiquarum studiosissimo I. H. Knochio, qui de memoria Babrii poetae bene meruit, negotium iniunximus, ut integram annotationem Gronovii describeret. Is partes mandatas haud vulgari pertinacia laboris implevit molestissimi, cuius taedium miris modis auxerat manus Gronovii pessime litteras pingentis; accedebat etiam summa distractio variarum lectionum, quas homo parum elegans stilum currentem secutus per transversum dissipavit. Adeo saeculum illud, cum vix uno tractu totos codices auderet perlustrare, prorsus incuriosum erat concinnitatis et artis ad usum accommodatae. Tandem praeparatis et in unum collectis quae pro spicilegio Küsterianae haberi possent, lentis gradibus operae Halenses inter multa impedimenta sub a. 1833. fasciculum primum excudebant. Nam etsi crebri rumores ad nos attulerant amplissimam in Britannis recensionem parari, nihil tamen comperti quisquam potuit nunciare.

Vixdum ad plagulam duodecimam perventum erat, cum grandia duo volumina Gaisfordi necopinantibus prodeunt ac Suidam omnibus numeris absolutum ostentant. Simul aspexi et admirabundus dubitavi, quas partes operis magnifici laude vel invidia digniores reputarem. Omnes enim eximio concentu tam inter se colligatae sunt mutuamque sibi lucem affundunt, ut ars Britannica doctrinam ornet, doctrina ditissimum apparatum nunquam destituat, et monumentum assidui laboris dotibus externis commendetur. Itaque non modo tum cum recens exemplar oculis usurpabam, sed saepius inter tot sordes opificii Halensis, dum splendorem chartae luculentae, nitorem formarum, elegantiam et aequabilem concinnitatem Oxoniensis typographiae contendo, felicitatem editoris agnovi, qui subsidiis eruditionis et artium venustarum affluens honestum studiorum fructum animique oblectamentum perceperit. Nostris autem redemptoribus cum Gaisfordi Suidas esset allatus, primum illi vehementer nutabant, nec multum afuit quin pristinum suum consilium prorsus abiicerent. Nempe quae dudum votis communibus erat expetita, recensio Graeci sermonis e purissimis fontibus ducta iam omnibus patebat; porro qui sententias criticorum et interpretum cupiunt integras singulis sibi locis apponi, his perpetuus commentarius cum ipsis hominum doctorum verbis, quotquot Suidam sumpsissent expoliendum vel solam benefaciendi voluntatem ostendissent, affatim suppetebat. Licuit sane largiorem dapem tot epulonum, quae multa falsa cumulet ac supervacua nullique profutura, breviorem in modum contrahere eamque necessitatibus prudentium lectorum

accommodare, qui paucis contenti sapere sciant; sed verendum erat ne compendiaria brevitas in epitomae contemptum apud eos adduceretur, qui haustus e magno flumine quovis pacto requirunt. Quodsi novam et uberrimam copiarum Oxoniensium recensionem instituerent, haud immerito dubitabant bibliopolae, num opus in molem nimiam exiturum finem inveniret exoptatum et tantis sumptibus dignum referret praemium. Contra reputabant illi Suidam Gaisfordianum propter grandissimum pretium (prostat enim paene quinquaginta imperialibus) ad ditissimas tantum bibliothecas accessurum esse, lexicon vero paucis visum et in angulis scriniorum publicorum delitescens rarius etiam fore quam post Küsterum id accidisset. Atqui nemo iam poterat per fortuitas quaestiones Suidam adire, quin sciscitaretur quid apud Gaisfordum extaret. Cum autem didicissent apparatum ibi congestum posse multis partibus in angustius cogi, resectis quae nihil ad scriptorem facerent aut hanc litterarum lucem reformidarent, Schwetschkii perseverarunt meque minus iam obsequentem hortantur, ut mutatis consiliis Suidam reciperem uberius instruendum. Ego vero diu reluctatus ut illorum votis obtemperarem, tandem permovit non modo studium in lexicographo collocatum, quem intellexeram copiis Gaisfordi retractandis ad aliquem perfectionis gradum evehi posse, sed confidentior etiam spes fore ut opera neque insuperabilis existeret et ultra solitum diuturna, nec taedium afferret tanta quaestionum varietas aut otium concessum exhauriret. Nam etsi nolim eorum celeritatem imitari, qui scriptores difficillimos currente stilo perstringunt, libris ducibus orationem emendant, silentibus autem transvolant et annotationis paratae delectum non magno molimine conficiunt, vitam tamen in monumentis antiquis ad amussim perpoliendis exinanire nimium esse videbatur ac prope perversum. Sed expectatione citius sensi laborem a me susceptum fuisse improbum et ut ingenue dicam omnium stultissimum. Id ne quis acerbius pronunciatum incuset, equidem laborem intentissimum reprehendo, qui quamvis largam doctrinae materiam expromat et ad severissimam disciplinae legem ac rationem astringat, adeoque interiorem quasi scholam philologiae patefaciat, utique tam sit ferreus, ut meliorem vitae partem absumat neque iacturam virium annorumque potuerit ullo fructu resarcire. Non enim habet laetum pabulum aut gratum temperamentum ingeniis reficiendis ista perpetuitas et necessitas curarum aequabilis, quam alternis vicibus argumenta dissimillima sibi poscunt, cum glossas sacras et profanas strictim mutamus atque grammaticam, historias litterarum Graecarum, antiquitates veterum populorum, denique farraginem multiplicis eruditionis cogimur peragrare. Quid autem conquerar tot bonas horas frustra consumptas, quoties aut emendari testis Suidae vetus aut locus incerti scriptoris investigari suoque fonti debuit vindicari? neque vero singulis in locis studium irritum fuisse voluimus ambitiose iactare, sed quisquis in societatem similis operae venit, ei silentium nostrum argutum sufficere speramus. Iam quo longius processimus, eo magis incredibile taedium me debilitavit, quod ex aliis et aliis libris continenter evolvendis inter seque comparandis, ut pauculae quaedam scripturae varietates ac dissensiones eruerentur, per singulos lexici versus devorandum fuit. Ah quoties tum in mentem venit distichi Scaligerani (*lexica contexat: nam cetera quid moror? omnes poenarum facies hic labor unus habet*) vel Wyttenbachii, cui cum per gratas vices liceret commentarios suos in Plutarchum, Eunapium, alios suaviter exornare, deinde senectutis et temporum incommoda causatus ille multas in studiis doctis magnasque partes corporis esse vociferatur, *volutari in bibliotheca* (inquit), *librorum sedes nosse, eos inde promere, in pulpitis exponere, evolvere, excerpere; quae plena sunt sudoris, et prorsus illud Hesiodeum subiiciant* τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα —. Quapropter nemo mirabitur quod paulo lentius, praesertim inter diversas occupationes et moras munerum academicorum, opus illud frigidum promoverim; sed ipsa necessitas impulit ut solatia mali tentarem et intervalla laboris

acrumnosi iucundioribus argumentis, quae fessum animum alerent et recrearent, potissimum vero historia litterarum Graecarum, distinguerem.

Iam postquam statum totius negotii post Gaisfordum suscepti declaravimus, summis lineis primarias eius partes licebit monstrare. Paucis igitur rationes criticas et emendationis subsidia, legem annotationis, Latinam interpretationem et indices adiunctos perstringam.

Apparatum Gaisfordi criticum, perpaucis exceptis, universum recepi. Sed multis in locis aliter eum conformavi, longeque saepius in brevitatem coegissem, nisi lectoribus hoc in genere molliter habitis fuisset parcendum. Nam Gaisfordus aut omnes enumerare codices solet, ubi demptis vanis nominibus soli A. V. sufficere debent, aut unum et alterum apponit, tanquam reliqui vulgatam tenerent, ubi hanc sive Küsteri negligentiam par fuit simpliciter annotari. Porro Mediolanensem saepius omisit comparare, contra memorat Aldinam in iis etiam lectionibus, quas cum illa habet communes. Eam ob causam ubique principem respexi, rarius Aldinam attuli, si quando novas et auctiores prodit glossas vel Gaisfordus per silentium in oratione Graeca novaverat. Etenim vir ceteroqui diligentissimus neque glossas ab se restitutas, a Küstero praetermissas, constanter indicat, neque glossulas centenas, praesertim syntactici generis, lectorem monet ex A. illatas esse; idemque haud semel ordinem aut glossarum aut verborum tacite mutavit. Nos igitur spicilegium criticum inviti suscepimus, ut auctoritates glossarum totiusque scripturae quantum licuit consignarentur. Sed nihil antiquius habui quam ut orationem Suidae, resectis hominum studiosorum fraudibus, puram et castigatam ex fide testium incorruptorum exhiberem. Volueram quidem solam exemplarium potissimorum formam cum ipsis erroribus reddere, neque correctiones certas vel probabiles, quotquot ex aliis fontibus ingeniove criticorum repertas Gaisfordus in contextu locavit, tolerare. Iusto licentius enim recensiones quas vocamus diplomaticae sublatis vetustatis mendis contaminantur, ut honori scriptoris et commodis lectorum prospiciatur. Mox tamen rem intellexi maioris fore moliminis, satiusque duxi meam operam angustioribus terminis continere. Quo severius in excludendis vel circumscribendis glossis spuriis et additamentis insitivis versari licuit. Pauca quidem de hoc genere sustulerat Küsterus, qui libros suos nonnunquam inspexit; longe maximam autem partem Gaisfordus, sed parum constanter ille glossas eiusdem fabricae iisdemque libris damnatas nunc exterminat nunc solis cancellis includit. Accessit quod originem earum ex aliis glossis ducendam passim non detexit aut omisit scrutari. Ego vero hanc legem in operis progressu secutus sum, ut optimorum duorum codicum nutu, saltem A. praeeunte, partes suspectas expungerem, contra notarem uncis, quae quamvis ex ipso Suida collecta vel interpolatione nata cum alterutro tamen MS. non satis tuto perspexissem ablegari. Velut satis multas glossas syntacticae disciplinae, quas cum ex A. plerumque Gaisfordus introduxisset, serius adulterinas esse mihi constitit, invitus reliqui. Hac igitur condicione rei criticae cognita minus iam, opinor, Lobeckius (Patholog. serm. Gr. prolegg. p. 21.) novissimis Suidae editoribus succensebit, quod *permulta quae a codd. nonnullis absunt parum salubri consilio in angulos annotationum relegarunt, ubi nimis facile delitescunt.* Nempe fabri fabrilia tractant; ac plurimum eorum qui thesauros Graeci sermonis nunc ex limpidis fontibus nunc e rivulis turbatis eliciunt, interest nosse, quibus saeculis et auctoritatibus proventus linguae luxuriosissimae debeatur. Nec quicquam observatione dignum fugere poterit, sive sursum sive typis minoribus infra positum legitur, cum nemo Suidam posthac sine annotatione queat emetiri.

Longe molestior et perplexior illa criticae pars fuit, quae cernitur in diiudicandis eligendisque codicum lectionibus diversissimis. Nam tanta scripturae varietas omissis additis amplificatis vocibus et membris, ut in opere quibusvis possessoribus exposito, Suidam pervasit et dissipavit, vix ut istas dissensiones speres in concordiam redigi posse. Sed pretium subsidiorum nostrorum subtiliter aestimatum has turbas compescet; nec debet quisquam mirari, postquam summam rei perfecimus, in opere vastissimo hodieque locos superesse controversos, in quibus nutet iudicium et neutram in partem aequa lance deprimatur, scilicet quod tertii codicis quasi libramentum desideramus. Momentum enim in scriptura constituenda sane quattuor habent codices et princeps Mediolanensis; sed propius intuentibus certo constat ex sola duorum librorum auctoritate sincerum Suidae sermonem pendere. Nam E. nemo non perspicit interpolatum et ab homine non illitterato ex ipsis recentissimis poetarum codicibus esse refictum; huic vero qui simillimus est B. saepe cum optimis libris conspirat, saepius deteriora sequitur, nec facile singularem praebet scripturam, quin ab A. V. ea commendetur vel plane reiiciatur. Gaisfordus tamen utrique frequenter fidem habet. His inferioris ordinis MSS. collata Mediolanensis nihil quod proprium sit aut insperatum affert; neque magnam ea nacta fuisset existimationem, si Küsterus fideliter libros suos repraesentasset ac receptam orationem intactam sivisset. Contra Parisinus A. et Leidensis tam manifestas ostendunt bonitatis et altioris originis notas, tantoque consensu nunc verba reddunt castigata, nunc mutilas partes explent, ulcera vero depravatissima quaeque nullo fuco reliquerunt illita, his ducibus ut criticus et debeat et possit cum eventus prosperi fiducia Suidam emendare. Iam etsi praestantiam utriusque vel mediocriter Graece doctus agnoscat, accedit tamen etiam incorrupta vox ipsius antiquitatis, qua luculentior suffragatio fingi non potuit: quicquid enim veterum ac proborum codicum in iis scriptorum fontiumve locis extat, unde Suidas profecerat, eximie cum nostris A. V. consentit. Ceterum longe praestat alteri Parisinus A. qui non modo princeps huius lexicographi liber est, sed inter reliquorum etiam grammaticorum optimos excellit. Huic igitur cum omnium integerrimam et purissimam scripturam ubique servet, libenter obtemperavi, nec facile sprevi, sicubi tot inter dubitationes et suspectas dicendi formulas res fide testium magis quam liquidis rationibus ageretur.

Proinde salvum et bene curatum foret negotium criticum, si codicis utriusque lectiones, id est, instrumentum rei gerendae necessarium, plenas teneremus et accurate notatas. Nunc praeter expectationem cecidit. Nam A. plerumque diligenter collatus est, nec tamen totus nostram in notitiam venit; Leidensis autem V. quam incerta fide sit perlustratus, collatio Gronoviana (* V.) demonstrat mirifice cum Gaisfordo dissentiens. Dudum igitur optaveram ut huius et Parisini meis oculis usurpandi potestas fieret. Frustra: norunt in Germania qui duris munerum et horarum necessitatibus sunt astricti, quam non cuivis homini contingat Corinthum adire. Tandem singularis Eichhornii humanitas, qui tum institutioni publicae per Borussiam regendae praecerat, utriusque voti compotem me fecit. Is enim et opportunitatem itineris Parisini largitus est et intercessione sua Leidensis copiam, quem Leidae paulisper morans intellexeram nec parvo temporis spatio nec satis fructuose illic tractari posse, ab curatoribus academiae Lugdunobatavae impetravit, qui Geelio favente codicem per aliquot menses utendum Halas dimiserunt. Iam librum A. in tantum cognovi, quantum paucis hebdomadibus Bibliothecam Parisinam exploranti licuit, sed ut mihi persuaderem operae pretium esse facturum, si quis iteratam collationem susciperet; interim Gaisfordi varias lectiones in litteris *Y* et *Φ* usque ad gl. *Φῶμεν* (*A.) supplevi. Plura de V. repor-

tavi, quem per otia trium mensium inde ab v. Ὑπερβριθές T. II. p. 1329. contuli, praetereaque non exiguam partem, cuius delectum Addendis inserui, hactenus persecutus sum, ut universam libri condicionem perspectam haberem. Itaque dimidium fere huius volumen profliganti constitit Gaisfordi notationes multis nominibus diligentius esse factas ac pleniores, nec tamen spernendum auctarium Gronovio deberi; novam autem operam in eo minime ponendam esse. Ceterum plurima iam extra controversiam adducta sunt, ut neutrius codicis auctoritatem requiramus: velut glossae grammaticae sive syntacticae, quarum centenae e marginibus immigrarunt, turba glossarum sacrarum haud exigua, magnus proverbiorum numerus sine dubitatione possunt excludi. Omnino sic existimandum est, hodie Suidam ad eum maturitatis gradum pervenisse, ut ingenio magis quam subsidiis codicum adiuvetur.

Annotatio qualis inter ipsa laboris initia prodierit, quem finem quo apparatu spectaverit, undecim priores plagulae satis demonstrant. Nudam et pressam ego narrationem, remoto lectionis et eruditionis fuco, volueram extare, sic ut lectores ex opibus compendiariis nihil discerent nisi quod ad fidem et intelligentiam glossarum faceret. Sed abiiciendum fuit saluberrimum simplicitatis et parcimoniae consilium, postquam Gaisfordus integros omnium commentarios, quotquot de Suida coniecturas vel verba fecissent, duobus voluminibus exprompserat. Is non modo Porti memoriam renovavit et Küsterum, passim tamen mutatum, produxit, sed Bosium etiam, qui parum eleganter exilem tradit doctrinam, Reinesii farraginem et orationem tumultuariam, Abreschium, alios propagavit intactos; quid quod Toupii longissimas animadversiones, mixtis deverticulis et excursibus in omnem Graecam lectionem effusis, et paginas continuas eadem patientia per totum opus explanat. Quamquam istam copiarum silvam inconditam ferremus, si quae prudenter observata vel subtiliter essent inventa, ea breviter perspicue limate, non prolixius et inter molestas ambages exponerentur. Equidem ut notas variorum ab vetere Batavorum philologia ductas nunquam dilexi, neque industriam in recoquendis eorum commentis, qui pro suis facultatibus et condicione superioris aetatis multa falsa vel incrudita nullorum in usus protulerant, opinor honeste collocatam: ita cummaxime in Suida chartae parcendum et necessitatibus virorum doctorum serviendum duxi. Partem igitur inutilis materiae reieci, partem in brevius contraxi vel sententias nimiis verbis distractas paucis narravi, totumque delectum ea mente dispensavi, ut Gaisfordianum corpus nemo posset desiderare. Ceterum Küsteri notulas, a Gaisfordo iam imminutas, quantum licuit servavi, sed resecta refictaque verborum luxurie vel negligentia; Toupianis subtraxi quae nihil ad rem praesentem conferrent quaeque proterve dictis aut testimoniorum abundantia displicerent; Reinesius autem quae privatis scriniis condiderat, ut historicas Suidae glossas illustraret, rudi stilo deducta nec secundis curis concinnata, nolui cum ipsius vocibus inculcare, sed satis visum selectas particulas quaeque haberent aliquam novitatis gratiam inde delibare. His meam annotationem adiunxi, subitariam illam et summis lineis adumbratam. Nam cum Suidam non soleant versare tirones et interioris Graecitatis ignari, neque res grammaticas et palaeographiam singulatim explanare nec locos similes accumulare libuit aut in exquisitis doctrinae multiugae campis exultare. Sed unice quae demonstratione vel novis quaestionibus egeant, ea iure suo annotatio pertractat atque confirmat; inprimis autem fontes auctoritatem pretium glossarum singularum indagat, glossas diversis in locis repetitas invicem comparat et in fructum emendationis vertit, primitivum fundum ab adventiciis et seris accessionibus secernit, locos incertos ad suos auctores revocat, vitia testimoniorum parum animadversa vel latitantia monstrat ac probabiliter persanat, et ut summatim dicam, quid apud Suidam sincerum verum eruditum

sit, quid interpolationibus foedum quidve falsum ac suspectum, diligenter ostendit. Cuius negotii potissimum eam partem, unde huius lexicographi laus et usus pendet luculentissimus, memoriam dico et vitas scriptorum Graecorum, mihi delegi. Nam ut turbatam eam mendisque pravis affectam esse diuturnus usus edocuit, ita gravissimam omnium ac maxime necessariam habendam etiam inter eos constitit, qui de Suida minus honorifice sentiunt. Quo severius explorandum putavi, quid e puris vetustatis fontibus fluxisset, quid erroribus Suidae vel librariorum debitum perperam traderetur, ut aut emendationem posceret aut reprehensionem. Itaque tot quaestiones et casus dum animo complector, illud mihi consecutus videor tanquam praemium operae molestissimae, primum ut Suidas plurimis stuporis et incuriae criminibus liberetur, deinde critici cauti ut sibi persuadeant longe plures et difficultates et corruptiones in eo superesse quam adhuc creditum fuerat; nec spicilegium sed messem uberrimam invenient, quibus lampada trado. Ceterum Godofredus Hermannus, quoties in locis obscuris eius sententiam sciscitabar, comiter ut solebat senex egregius et ingeniose suas suspiciones impertiebat, quas religiose commemoravi. Alias, numero quidem pauciores quam lectorum interfuit, familiaris noster Augustus Meinekius nobis indicavit, quas *Addendis* inserui. Tandem ipsa diuturnitas operis, quod non uno tenore continuari potuit, numerum attulit satis molestum rerum omissarum vel ex libris nuperis colligendarum; huc accesserunt corrigenda, nec mirum ex annis compluribus meliorem frugem provenisse, cum dies diem ut aiunt doceat atque confutet. Omnino siquas in aerumnas perpetui laboris, in hanc Suidae molem cadit poetae dictum: *Verum operi longo fas est obrepere somnum.* Hinc etiam in externa conformatione fluxerant multa minus aequabilia, praesertim in prioribus fasciculis, qui morem Küsterianum subinde retinuerunt *); donec longior usus ad constantiam quandam et maturitatem adduxit. Ex istis igitur paralipomenis non operose quaesitis auctarium confeci, quod lectores ut malum in rebus humanis inevitabile perferre debent et inter lectionem suos ad locos accommodabunt. Poteram sane plures virorum doctorum sententias et coniecturas, quarum paucissimas probabam, ex libris olim ac recens editis congregare; placuit tamen modum symbolis collecticiis statuere nostrisque successoribus aliquantum opellae reservare.

Latinam Interpretationem verbo memorasse sufficit. Bibliopolae eam iniunxerant, cum sibi persuasissent tali dote vendibiliorem fore Suidam, quamvis liber suapte natura ponderosus tertia fere parte grandesceret, atque hanc accessionem instar commendationis, qua careret Gaisfordiana, suo in lucro deputabant. Sordent sane conversiones lexicographorum, ut Pollucis et Apollonii

*) Non alienum videtur, cum per fasciculos Suidas Halensis emissus sit, fastos singulorum indicare; quo facilius intelligatur, quibus subsidiis per temporum vices carere debuerim. Velut Scholiorum in Aristophanem, quorum eximius est usus in centenis Suidae glossis, recensione Dindorfiana non prius uti coepimus, quam cum in ultimis partibus litterarum *E* et *H* versaremur. Prodiit igitur Voluminis I. Fasc. I. anno 1834. II. 1835. III. 1836. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1843. Voluminis autem II. Fasc. I. anno 1835. II. 1836. III. IV. 1837. V. 1839. VI. 1840. VII. 1845. VIII. 1847. IX. 1851. quo lexicon est consummatum. Plerique vero fasciculi plagulis alphabetum quod dicunt complebant. Praeterea hoc loco repetendum est monitum Fasciculo I. praefixum:

Meminerint lectores, exemplum Gaisfordianum non prius ad editorem pervenisse, quam operae in plagula duodecima haererent. praetermissorum igitur recensus cum aliis supplementis olim in Addendis extabit; rationes autem critici negotii summatim editoris praefatio commonstrabit. Interim de significatu notarum per universum opus sparsarum haec observentur. *A. Parisinum* esse principem eundemque Küsteri optimum, item *Parisinos B.* (hunc quidem a Küsteriano cognomini diversum) *G. H. Oxonienses* autem *C. D. Bruxellensem E. Florentinum F. Leidensem V.* et **V.* quidem e Gronoviana collatione; *Med.* tam ad principem *Mediolanensem* pertinere quam ad *Aldinam*, nisi forte huius scriptura diserte memoratur; *vulg.* lectionem dici Küsterianam, *vulgg. edd.* huius et Gaisfordi consensum.

Sophistae, quos nemo nisi Graece sciens adeat, tantosque progressus iam adulta philologia fecit, ut Latini sequestres non facile Graecis scriptoribus adiungantur. Fatendum tamen Suidam per diversas quaestionum opportunitates non ab uno hominum litteratorum genere posci, qui tuto duce praesertim historicam materiam velint peragrare; porro locos ex antiquis auctoribus desumptos saepe tam mutilos et obscuros esse, vix ut subactus criticus exitum inveniat; denique mira rerum varietas ea brevitate sermonis et insolentia laborat, ut paucis magistris oratio Graeca multorum saeculorum testis nullam obiiciat difficultatem. Cum igitur redemptores Suidam Latine versum remittere nollent, invitus quidem condicionem irrevocabilem accepi, sed meliorem in partem verti: quippe quae mediocrem utilitatem et vicariam commentariorum operam praestaret, in locis autem corruptis, ubi certam medelam neque licuit parare neque in Graecis reponere, sensum pateretur identidem significari. Hoc tamen propositum non sine taedio magnaque iactura temporis explevi. Quae enim Aemilii Porti ferebatur conversio, Küsteri curis passim reficta, sic eam esse comparatam vidi, ut plerumque novam sufficere debuerim. Portus quam imperitus et obtusus fuerit interpres, Küsterus sub finem suae praefationis ostendit, ubi decessoris errores paene ritu ludimagistri exagitat; qui quae specimina decerpsit, eorum unum ex v. *Σοφοκλῆς* petitum instar omnium esto*). Sed praeter tot peccata molestissima fuit verbositas interpretationis, quae solet in paraphrasin et puerilem profluentiam excrescere; siquidem Portus more sui temporis in Suidae glossis lexicon Graeci sermonis eiusque varios significatus, quos intra uncos inculcat, tironibus voluerat explanare. Küsterus autem etsi menda turpissima sustulit, leviter tamen hoc editoris munere perfunctus est et colorem totius interpretationis servavit, neque falsam correxit sententiam, ubi veram e scriptoribus a Suida laudatis, modo libros Graecos inspexisset, promptum erat exhibere; quamquam longioribus fragmentis Valesii saltem elegantissimam orationem e Peirescianis excerptis adhibuit. Nos industriam perseveranter huc intendimus, ut Suidas presse, fideliter, perspicue versus extaret.

Novissimam operis laboriosissimi partem Indices implere debuerunt, quam partem reliquis minus arduam fore speraveram. Nimirum Küsterus inchoaverat, Gaisfordus autem materiam ab illo praeparatam sic perfecisse videbatur, ut Tomus eius tertius (hoc enim Indices et Addenda continentur) doctorum indoctorumque necessitatibus sufficere posset. Qua fiducia motus nihil supplendis indicibus collegeram, tam luculentum scilicet instrumentum ratus levissime mutatum transferri posse. Verum in ipsa calce totius opificii spes nos fefellit. Küsterus enim tres subiecerat indices: primum *rerum*, secundum *auctorum a Suida laudatorum*, tertium *locorum investigatorum, quae absque nomine auctoris in Suidae lexico citantur.* Horum primum Gaisfordus repetiit, nos multis partibus immutatum et auctum retinuimus, ne quis quereretur subsidium olim magni habitum sibi subtractum esse. Tertius autem index a Küstero laudabiliter institutus debuit cum secundo conflari; sed neuter aut plenus est aut sic dispositus, ut scriptorum versus libri capita cum singulis glossis, in quibus eorum manifesta vel tacita extet memoria, coniungantur et in oculos incidant. Immo Küsterus sub nomine *Ἀριστοφάνης*, ut hoc utar, glossas stipavit omnes, a quibus titulus absit fabulae, sub *Βατράχων* autem et reliquarum praescriptiones nudas, nulla versuum

*) Haud temere *Küsterus* in v. *Ἠλέκτρῳ* (ubi prodigium extat interpretationis): *Sed tam boni stomachi fuit Portus, ut omnia concoqueret, et vix ulla lectio tam foeda esset et spurca, quae ei nauseam movere posset.* Adde *Reinesii* V. L. III, 7. Iam quo simplicitatis ille praesertim in deformandis nominibus propriis evaserit, Küsterus si libet in omnium conspectu posuit sub vv. *Ἔχετος, Ἱστορῆσαι, Ὑπερῆραν, Φιμοί*, alibi. Ceterum hic novam versionem contendit sese substituisse, donec in v. *Διονύσιος* fessus resignaret, T. I. p. 598.

distinctione, glossas eas coegit, quae nominatim edant fabulam. Talis autem index neminem iuvare queat, nisi quis otio circumfluat. Gaisfordus vero post indicem rerum novum collocavit eumque spatiosissimum, *indicem glossarum;* quem ut supervacuum propter eas rationes, quas in Commentatt. de Suida II, 2. exposui, reiiciendum duxi. Hunc autem excipit tertius, *index scriptorum a Suida citatorum*, qui locos aut cum nominibus aut tacite laudatos in unum ut par fuit contraxit et distinctos pro diversitate librorum et versuum singulatim enumerat, sed praeter morem receptum sedes glossarum paginis exempli Gaisfordiani accommodavit. Itaque nemo his uti potest nisi numeros apud Gaisfordum indaget; modo numeri ne sint vitiati, quod per typographum saepius accidit. Illud tamen vehementius displicuit, quod editor materiam collectam ipse noluit diligenter explorare relatamque suos in ordines dispertiri, deinde quod nullam in homonymis discernendis (ut in *Ἀριστοφάνης*, *Διονύσιος*, *Μένανδρος*) curam posuit ac ne Küsterianum quidem indicem post absolutam operam comparavit. Inde factum ut perturbentur ac distrahantur, quae ad eundem locum erant revocanda (vide vel congeriem perversissimam sub nominibus Philostrati, Iuliani, Synesii, ubi quae in annotatione nunc ad paginas nunc ad orationem quampiam vel epistolam referuntur, tanquam diversa seiunguntur); itemque ut libri et fabulae poetarum confunderentur, velut Iliadis versus cum Odysseae, Sophoclis Oed. R. cum Coloneo (peius etiam Trach. 722. 1325. cum Aiacis et Philoctetae versibus), Iosephi Bellum cum Antiquitatibus permutantur; sed nihil minus expectatum evenit, quam quod hic index auctorum plerumque mancus est ac saepenumero locis iis caret, quos Küsterus congesserat. Ac ne Scripturam Sacram (v. *Γραφή*) longius persequar negligentius habitam, satis est dixisse Timaei, qui sub octo glossis memoratur, quattuor, Symmachi tres, Porphyrii septem locos sileri, quorum sex apud Küsterum extant. His igitur damnis et incommodis serius animadversis infinitum quidem laborem nec libuit nec potui remetiri; quoniam tamen in indicibus Suidae non leve momentum ad iuvanda doctrinae studia situm est, novissimum taedium devorare statui, socio laboris assumpto God. Bochmio, tum scholae Halensis Latinae, hodie Dortmundanae praeceptore, qui fidem et diligentiam accuratissimam hoc etiam in genere mihi probavit. Tot symbolis adiutus materiam auctam et suppletam tutius curis secundis digerere coepi. Prae ceteris autem indicem auctorum expolivimus omnium usibus accommodatum et multis accessionibus locupletatum; plenissimum tamen et integerrimum minime spondemus. Index rerum supra memoratus facilius profligari potuit; indicem annotationis et observationum notabilium ipse conficiendum sumpsi, neque videtur ab eo quicquam abesse quod hodieque vir doctus ab Suidae commentariis exquirat.

Tandem laetamur divino numine nobis contigisse, ut magnis aerumnis exantlatis in portum appelleremus. Superest ut Suidam opibus amplissimis ornatum faustis ominibus et votis prosequamur, eumque fidentius auguremur, postquam in ora hominum doctorum et consuetudinem firmam pervenerit, inter utilissima studiorum Graecorum subsidia numeratum iri.

Scrib. m. Martio a. 1853.

COMMENTATIONES

DE SUIDAE LEXICO.

PROŒMIUM.

Vetus est dictum ab Iusti Lipsii auctoritate ductum, *pecus esse Suidam, sed pecus aurei velleris.* Vocem sane non honorificam viri docti calculis suis comprobarunt. Hinc mos ille plerisque communis increbruit, ut siquando per varias quaestionum opportunitates thesaurum bonarum rerum inexhaustum strictim decerpant (integrum enim lexicon ab nemine suspicor esse cognitum ac ne ab ipsis quidem editoribus continuo labore pertractatum), eximias quidem copias et materiam utilissimam agnoscant, erroribus autem per totum opus sparsis foedisque piaculis omne genus vexati vel impediti non cessent Suidam *stuporis* insimulare, qui praeclaris scilicet opibus prudenter uti nescierit. Ergo non dubitant in unius Suidae caput tot commissorum culpam certatim conferre. Longius etiam progressus, quem par fuit honori scriptoris sui consulere, Küsterus (in v. *Θαλά*) *pecuinum* ei *stuporem* exprobrabat; quo minus Toupium, hominem protervum et intemperantis linguae, miramur nullis conviciis aut aculeis pepercisse, quibus *virum suavissimum ac fidei Graecae* libenter insectatur. Quodsi Küsterus munere critico qua decuit fide fuisset perfunctus et certissimum ducem, librum dico Parisinum optimum, secutus orationem Graecam infinitis fraudum accessionibus liberasset, idemque paulo frequentius vestigia fabricae recentis ipsis codicibus monstrata rimari coepisset: haud scio an iniqui reprehensores Suidae debitam gratiam rettulissent, abiectis magistellorum sordibus et seiuncto quicquid symbolarum in opiparam coenam confluxit. Nunc secus res cecidit. Nempe paucorum in manibus, de quo supra monitum in praefatione, Suidas versabatur, cumque prae ceteris exempla Küsteriana usurparentur, quae habent levem admodum et exiguum apparatum, pusillis istis annotamentis parum inerat unde tuto primitivas partes ab adulterinis discernere liceret. Misera profecto lexicographi condicio, quem nemo fere citra contumeliam vel suspicionem in gravissimis disputationibus adhiberet; constat autem Suida carere non potuisse, qui vel artem criticam inprimis in poetis Atticis facti-

tarent vel fragmentis librorum perditorum augendis instarent, denique qui historiam litterarum Graecarum in omnia doctrinae genera diffusam perscrutarentur.

Tandem beneficio *Gaisfordi* melior lux tam huic scriptori quam philologorum desideriis affulsit. Etenim Suidas lucem formamque pristinam hactenus recuperavit, ut quid ex librorum auctoritatibus germanum, quid subditum vel suspectum sit, statim oculorum obtutu possit dignosci, nec scripturam codicum in vetustis testimoniis, quibus lexicon affluit, rimantes apparatus destituat locupletissimus. Itaque nemo iam dubitet, qui centenas glossas in annotationem reiectas circumspiciat earumque numerum inire velit, quin opus amplissimum ultra dimidiam partem sedulitate lectorum hominumve studiosorum succreverit et manibus nunc commodis nunc ineptis, quibus non alia cura fuit nisi ut digitis cornucopiae comportarent, foedissimas interpolationes expertum sit. Quocirca non modo criticorum, sed omnium qui caute Suidam adhibere volent, interest primum causas et varia genera multiplicis auctarii nosse, deinde notas et indicia, quibus deterior interpolatorum aetas et fabrica teneatur et ab originibus sinceris distinguatur. His enim finibus recte constitutis suam in possessionem Suidas videbitur esse restitutus, ut eius doctrina, iudicium, dignitas ex merito queat aestimari. Gaisfordus tamen cum susceptum munus dextre posset implere, noluit quaestionem longe fructuosissimam subire. Tantum enim abest ut leges istas et rationes interpolationis paulo severius indagarit, ut ne suppositas quidem glossas, quas omnes consentiunt ex marginibus invectas fuisse, velut onirocriticae poesis commenta, dictiones proverbiales, observationes ex aliis glossis identidem derivatas, constanter exterminarit, etiamsi nullam utriusque codicis (i. e. A. V.) auctoritas tutetur. Satius igitur ei visum hoc negotium sic expedire, ut siquas alteruter omittat, partem in annotationem coniiciat, reliquas autem uncis circumscribat.

Nos ut labores emendationis a Britanno critico laudabiliter susceptae novis curis sumpsimus pertexendos, ita disputationem de Suidae fontibus et subsidiis, de primitiva lexici descriptione, de fraudibus interpolatorum, addita historia codicum et librorum editorum, tanquam provinciam derelictam non libet recusare. Sed brevitatem multo maiorem haec narratio sequetur quam olim destinatum erat. Nam et animus diuturnis taediis et aerumnis, quas per nimiam annorum seriem in Suida devoravimus, vehementer fessus requiem poscit et ad perorationem festinat, et redemptor promptissimus, quem honoris causa par est appellare, morae longioris impatiens urget ac vel invitum facile commovet, ut nihil nisi summam quandam et fastigia rerum perstringam. Itaque commentatio nostra quattuor capita continebit. Primum de Suida historiaque lexici ab illo conditi, ab multis lectitati variosque in usus derivati tradit; secundum de partitione multiplicis materiae, quam Suidae thesaurus nova ratione conflavit, deque subsidiis et auctoritatibus, quibus tanquam emblematis opus tessellatum distinxit; tertium de lexici fatis et interpolationibus, quae librum multifariam ornatum oneratumque mirificam in molem diduxere; quartum in historia critica Suidae versabitur, quae ex indole codicum, ex editorum exemplorum cognitione, denique criticorum ex opusculis pendet.

CAPUT PRIMUM.

DE SUIDAE PERSONA, TEMPORIBUS ET HISTORIA LEXICI AB ILLO CONDITI.

Solent narrationes de scriptoribus antiquis fere sic institui, ut quaestio de persona moribus aetate nunc brevis nunc molestior ac multis ambagibus diducta praetexatur. Hoc tamen loco paucis defungi licet. Suidas enim cuias fuerit et quibus temporibus interfuerit nemo prodidit; neque saeculum hominis constituimus nisi minutis quibusdam significationibus probabiliter coniunctis. Nomen quidem *Σουίδας* (v. Schol. Ven. Il. δ'. 66.) nec recens fuit nec prorsus in litteris obscurum. Extitit autem Suidas scriptor *rerum Thessalicarum*, fabulas et antiquitates rariores diligenter scrutatus, cuius locos congessit C. Müllerus in Fragm. Histor. Vol. II. p. 464. Is quod interdum popularium ambitioni favisse videbatur, propterea Strabo sub finem l. VII. (*Σουίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος*) cum reprehendit, cum oraculum Dodonaeum a Thessalorum stirpe repetisset; nec dissimiliter ab Achille, Dodonaeum Iovem apud Homerum invocanti, Thessalicum deum compellari censuerat. Steph. v. *Δωδώνη: καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι.* Multus omnino fuit in fabulari doctrina, quam loci de Centauris et natalibus Achillis e *duobus* libris *Θεσσαλικῶν* a Schol. Apollonii I, 554. 558. II, 1231. prolati demonstrant; nam tertium librum quod ab iisdem Scholiis IV, 816. memorari perhibent, error est. Porro cursus Argonautarum ille non praeteriit, si quid ex Schol. II, 1015. colligimus. Ceterum ne quis opinetur eum res Euboeae tradidisse, prava scriptura motus Schol. I, 558. *Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι . . . καὶ Λαΐμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς:* periti facile intelligent *οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι* post *Χαλκιδεύς* esse transponenda; neque verior est alter titulus apud Steph. v. *Ἄμυρος*, ubi vulgata *Σουίδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις* Meinekius perspexit post iacturam nonnullorum verborum male coisse. His affinis est observatio Schol. Vatic. in Eurip. Androm. 18. monentis Thetideum esse Thessalorum oppidum, *ὥς φησι Φερεκύδης καὶ Σουίδας.* Accedat alia de civitate Gyrtone, Schol. Apoll. I, 57. ubi accessionem libri Parisini *οὕτως Ἴδας φησίν* recte correxerunt; adde de Larissa quae ex l. I. Eust. in Od. ζ'. p. 1554. memoravit. Tandem in Deucalionis fabula *Σουίδας* affertur ab Hesychio v. *Πυῤῥαία.* Thessalicus autem scriptor hunc nobis usum praestabit, ut Suidae lexicographi nomen ab errore virorum doctorum (v. Fabricii Bibl. Graec. T. VI. p. 391.) vindicemus, qui saeculis superioribus *Sudam* temere dictitabant. Sed fortiter iis repugnavit Casaubonus in Diog. I, 101. cui praeter alios idoneus adest testis Eustathius toties Suidam appellans; eumque post Maussacum in Diss. crit. p. 395. sequitur Küsterus in ipso commentariorum initio, quamquam tres Regios Parisinos et Colbertinum *Sudae* nomen concedit praescripsisse. Similiter Morellius

in Biblioth. MS. (Bassani 1802.) p. 314. *Auctor Σοῦδας in codicibus Marcianis omnibus appellatur.* Tandem Thessalum Suidam, quem principibus Romanis apparet fuisse vetustiorem, quod *Lilius Gyraldus* (v. Küsteri praef. p. II.) non diversum a Suida lexicographo duxit, id infantiae temporum illorum condonandum. Sed quid *Brequignium* (*Notices et Extraits* T. V. p. 10.) censebimus, qui Gyraldi somnium etiam superaverit? quicquid enim glossarum probarum extet, id ad Thessalum istum, christianas autem ac deteriores ad interpolationem serioris aevi simpliciter revocabat.

2. Nomen igitur tenemus, Suidae Byzantini hominis non magis professionem quam aetatem tenemus. Grammaticam et liberales disciplinas cum docuisse vix crediderim, nec persuadet operis color aut interioris notae doctrina. Nihil usquam apparet quod reconditas artes in prosodia, notatione vel fabrica vocabulorum, observatione glossematicae solitariaeve dictionis positas aut vitam diiudicandis et explanandis scriptoribus classicis consecratam arguat. Nam etyma sicubi commemorantur, ea fides librorum aut ignorat (ut appendicem v. *Ἀγηοχώς*) aut in suspicionem adducit (ut quae v. *Ἄαπτος* adhaerent expellenda sunt); contra praecepta prosodica, formulae vel significatus rariores, fragmenta poetarum, potissimum scenicorum, exquisita, quibus olim apparatus et existimatio nobilis grammatici censebatur, omnia bonis lexicis rhetoricis ac scholiis lectissimis debentur; neque hac in parte Suidae condicio magnopere discrepat ab Eustathio, qui quicquid in genere grammatico sapit e digestis et commentariis philologorum antiquis haud operose deprompsit. Huc accedit ut Suidas nullos proferat primorum ordinum grammaticos aut magistros antiquitatum, quin eorum nomina sententiasque a scholiis eruditis et glossariis acceperit. Itaque verisimillimum videtur eum ecclesiastico quodam munere functum ac solo litterarum amore ductum grammaticorum etiam studia complexum esse. Rationes ut videtur eaedem *Iosephum Scaligerum* praeter alios moverunt ut Suidam appellaret *monachum* Coniect. in Varron. p. 100. Bip. Sic demum intelligi licet cur ille particulis historiae sacrae, vitis patrum episcoporum haeresiarcharum, glossis sacris, nominatim Theodoreteis explicationibus locum concesserit amplissimum. Ceterum fidem eius orthodoxam et ab iconomachorum furore prorsus alienam profitetur insectatio Theophili Imperatoris acerbissima, quam praestat v. *Θεόφιλος*.

Sequitur ut aetatem Suidae satis probabiliter constituamus. Quodsi quaestionem finibus extremis, ultra quos coniectura non possit evagari, paulo laxius circumscribimus, Suidas iis annis scripsit qui Photium inter et Eustathium interiecti sunt. Illum enim decerpsit, ab Eustathio frequenter adhibitus est; nam quod a Zonara quamvis in paginam lexici sui translatus videtur, id aliorsum spectare demonstrabitur in huius capitis §. 4. Libentius ei sufficeremus Eudociam, Diogenis Romani coniugem (sub a. 1070.), quae plurimum ab Suida profecit, modo constaret illius libellum purum et ab interpolatione vacuum mansisse. Proinde hisce terminis parum lucramur, ut quibus tria saecula contineantur. Sed angustiorem in gyrum vel illud nos compellit, quod Suidas bibliothecis usus est auctoritate Constantini Porphyrogennneti digestis, velut Excerptis historicis et Anthologia Cephalae. Hactenus efficitur ut neque post saeculum XI. neque ante finem S. X. queat collocari. Iam longius progredienti commode succurrit locus v. *Ἀδάμ*, unde H. Valesius in Praef. Collectaneorum iisdem paene temporibus quibus Imperator Constantinus Suidam collegerat vixisse. Namque temporum notatio ibi desinit in haec verba: *ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη κέ.* Ubi *Reinesius*: „A. C. 974. Hoc tempore vixisse Suidam patet ex iis quae habet in *Πολύευκτος*.“ Dicit autem glossam per

lectores inculcatam, quam cum MS. A. unde pedem intulit in marginem ablegavi: *Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ἀποφράς, ἡμιγύναιος, θεοστυγής, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα.* Sed quisquis istud virus conviciorum evomuit, in aequalem vel suis temporibus non multo superiorem effudit: Polyeuctus autem, patriarcha Constantinopolitanus, homo tetricus et acerbissimus hierarchiae vindex, cuius constantiam Imperatores Nicephorus Phocas et Ioannes Tzimisces experti sunt, admiratorem ille nactus disertum Leonem Diaconum, vita decessit a. **970.** Quodsi quis possessor talem annotationem marginibus codicis sui commisit, efficitur ut auctor lexici non ultra posteriorem Saec. X. partem differri possit. Neque huic obest calculo, quod glossae *Ἀδάμ* novissima pars non eiusdem fontis est et aetatis cuius praegressa computatio. Huius enim verba *Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ* et quae sequuntur usque ad Michaelis memoriam debentur Nicephori Breviario; extrema vero, *ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἔτη* [*εὕρηται ρκ'.*] *ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτη* [*κέ.*] non modo numeros habent vitiatos, sed desunt etiam quae uncis inclusa sunt optimo MS. A. partim aliis quoque libris. Istam igitur appendicem qui subtextuit, calculos non perfecit; sed sive Suidas Nicephorum continuavit sive homo studiosus (extat autem in Augustano Zonarae codice Nicephorus ad obitum Tzimiscis usque productus, Tittm. Prolegg. Zon. p. XI.), neutrius aetas multum ab imperio Tzimiscis afuit. Alioqui causam non licet invenire cur post tantas epochas tantillum temporum spatium observatione dignum habeatur; nam Romani principatus a Tzimiscis obitu sedecim annis distat. Eadem ratio cadit in librarios audaculos, qui computationem suam usque ad principatum Ioannis Palaeologi Secundi sive a. **1438.** in recentissimis duobus MSS. (v. Brequignium in *Notices* T. V. p. 8. Morellium in Bibliotheca supra dicta p. **314.** sq.) produxerunt. Ceterum quae disputavimus de conclusione gl. *Ἀδάμ*, ea glossam alteram *Κωνσταντινούπολις* in memoriam revocant; eam vero tam indoles annotationis quam praefixum *ὅτι* serius arguit accessisse. Verba novissima sunt haec: *ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως τῆς νέας Ῥώμης μέχρι τῶν κατεχόντων τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννήτων ἔτη* . . Ubi quod denuo numerum deficere videmus, arguit id planissime ab eiusdem, ad quem redit accessio glossae *Ἀδάμ*, ingenio haec profecta fuisse. Nec iam dubitari potest quin Suidae lexicon, quod huiusmodi notationibus temporum sub dominatu Basilii II. et Constantini IX. (hoc est, post mortem Tzimiscis) repletum est, iam sub a. **976.** in manibus et ore hominum versari coeperit. In hac igitur parte discedimus a R. Bentleio, qui in Phalarid. p. **159.** ex v. *Ἀδάμ* collegerit Suidam intra annos **975.** et **1025.** scripsisse. Idem tamen iure Hieronymi Wolfii exagitavit errorem, qui cum *Logothetam* aliquoties a Suida laudatum vidisset, de Theodoro Metochita cogitans auctorem lexici sub Palaeologis vixisse somniavit. Non iniucundum fuerit Bentleii sententiam cognovisse. „Sed quicquid id est (inquit), error Wolfii est. Loca enim quae respicit, sunt in v. *Ἄβαξι* et *Νοθεύει*, ubi quidem citatur Logotheta, non vero iste Logotheta, quem opinatus est Wolfius, *Theodorus Metochita Logotheta*, qui mortuus est a. **1302.** sed *Simeon Metaphrastes Logotheta*, qui floruit saeculo X. ineunte. Verba sunt — in v. *Νοθεύει: ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου μεταφράσει τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ.* Ubi ipso nomine *Μετάφρασις* significatur Simeonem *Μεταφραστὴν* respici; sed, quo res demonstratur, extant etiamnum duo isti sermones Simeonis. Adhacc lector observet Simeonem *μακαρίτην* a nostro dici; quo nomine nunquam, puto, usi sunt Graeci nisi de illis, qui non ita pridem, et quidem memoria eius qui dicat, mortui sunt. Floruit autem Simeon tempore Leonis, qui mortuus est **58** annis ante ultima tempora, quorum in rationibus Suidae mentio fit.

Siergo Simeonis aequalis fuit Suidas, oportet brevi post mortem Zimiscae, CC. ante Eustathium annis, librum suum scripserit." His Bentleii verbis nihil adiiciendum praeter unum, quo pars argumentationis elevatur, glossam scilicet unicam in qua *μαχαρίτης* Logotheta dicatur esse suppositam. Recte tamen fecit quod Pselli versiculis aliquoties insertis, quos Küsterus monuit esse suspectos, nihil tribuit. Nam praeter alios Oudinus in medium Saec. XII. reiecit Suidam, quippe qui Psellum et Simeonem Metaphrasten laudet, ipse ab Eustathio laudetur. Recentissimus autem nisi fallor auctor est Logotheta, quem Suidas descripserit nomine prolato; nam Oecumenius interpres Epistolae ad Romanos, cuius ad auctoritatem refertur gl. *Περιτομή*, vereor ut in censum veniat. Nempe nihil habet illius brevis observatio quin ex aliis multis fontibus derivari potuerit. Vide vel Photii Epist. 205.

3. Lexicon ab Suida conditum quoniam reliquis insigni rerum et verborum copia multum praestabat, homines id diripere coeperunt et multis additamentis locupletare, postmodum etiam partes tanti thesauri novos in commentarios sermonis Graeci traducebant. Hinc magna vis interpolationum, quas per tertium caput manipulatim enarrabimus, nec substitit in magnis vel fortuitis accessionibus, quarum nullus codex immunis fuit, lectorum et librariorum industria; sed glossas etiam fusiores et amplas, ut ingenium aevi Byzantini semper epitomas et brevissimam disciplinam captabat, membris demptis vel transformatis videmus per ignaviam mutilari. Hanc quidem sortem inprimis liber Vossianus expertus est, graviorem etiam eius gemellus Oxoniensis C. Nunc tamen de studiis doctorum virorum explicandum, qui Suidam Saec. XII. suos in usus converterunt, potissimum Eustathii et si credimus Zonarae. Horum Eustathius leviorem poscit mentionem, quippe qui rarius quam pro mole commentariorum suorum illum excitet; vehementer enim dubitamus num ex vero contendat Küsterus in glossa *Ἰούνδαξ*, quae iam sublata est, tacito nomine Suidam ab Eustathio saepius compilari. Sed quanti fidem lexicographi fecerit, ostendit eius iudicium de v. *Θεαιδέστατον*. Glossas autem cum Archiepiscopi verbis infra posui. Pleraque horum pertinent ad Parecbolas Odysseae.

v. *Ἀνδράχλη. διὰ τοῦ λ̄ ἐνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἴθρανος.* Nam perperam Küsterus alteram *Αἴθρανος*, quae post v. *Αἴθοψ* olim erat intrusa, putabat ab Eust. in Od. *ή*. p. 1571, 25. respici: *καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουίδᾳ αἴθρακος* (sic), *ἡ καὶ ἀνδράχλη ὡς ἐκεῖνος λέγει.*

v. *Ἴννοί. οἱ κολοβοὶ τῶν ἵππων.* Hanc potius quam sinceram glossam *Νάνος* tangere videtur in Il. *λ'*. p. 834, 47. *ἴσως δὲ καὶ τοῦ γίννος ἵννος, ὧν τὸ μὲν παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται —, τὸ δὲ ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦντα ζωίδια κτλ.*

v. *Θεαίδεστατος* fere totidem vocibus descripsit Eust. in Il. *γ'*. p. 378. *ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι Θεαιδέστατον διὰ τῆς αϊ διφθόγγου προπαραληγούσης τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ Ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων Θεαιδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος.*

v. *Κολόκυμα. τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ἐπικαχλάζον.* Eustath. in Od. *έ*. p. 1539, 54. *ὅτι δὲ ταὐτὸν κολόκυμα καὶ κωφὸν κῦμα δηλοῖ ὁ γράψας· κολόκυμα, κωφὸν καὶ μὴ* (hoc deest ed. Lips.) *ἐπικαχλάζον.*

v. *Μάλεος*. *Μάλεος γάρ τις τελέσας τὸν λίθον τοῦτον ἀνιέρωσε τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα προσπελάζειν τῇ Φαιστῷ*. Repetit Eust. in Od. *β'*. p. 1469, 22. *ὅτι δὲ ὁ ὡς εἴρηται μικρὸς λίθος ὁ κατὰ Φαιστὸν τετελεσμένος ἦν πρός τινος Μαλέου, καὶ ὡς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν τῇ Φαιστῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.*

v. *Ὀϊ*. *ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων· καὶ οἱ φοβούμενοι δὲ οὕτω λέγουσιν*. Haec sic disposuit Eust. in Od. *ε'*. p. 1538, 45. *πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἶδεν ὁ Σουίδας καὶ τὸ ὄϊ* (sic), *κοινότερον μὲν ὂν τοῦ ὠή, ἐπιφθεγγόμενον δὲ ὑπὸ δυσχεραινόντων καὶ φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων.*

v. *Παραβλήδην*. *ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς*. Eust. in Od. *ά*. p. 1406, 22. *καὶ τὸ παραβλήδην παρ' Ὁμήρῳ . . . κατὰ δὲ τὸν Σουίδαν ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς.*

v. *Ποδηγέστερον*. *ὁδηγητικώτερον*. Eust. in Od. *β'*. p. 1441, 12. *καὶ τὸ ποδηγέστερον ἐκ τοῦ ποδηγός, ἀντὶ τοῦ ὁδηγητικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται.*

v. *Πρόεγμα*. *στήριγμα*. Eust. in Od. *ε'*. p. 1528, 27. *ἔστι δὲ πρόεγμα, ὡς δηλοῖ ὁ Σουίδας, στήριγμα.*

v. *Πυρσουρίδας*, addito testimonio historici, interpretatur Eust. in Od. *ή*. p. 1571, 26. *ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς παρὰ τῷ Σουίδᾳ πυρσουρίδας, φανοὺς δηλαδὴ βαρβάρων ἕλευσιν προσημαίνοντας.*

v. *Φιαλεῖς*, ubi novissima sunt, *φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Ἀριστοφάνης· Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς*. Huc respexit Eust. in Od. *ά*. p. 1403, 17. *εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ Ταχέως ὕπεχε* (editur *ὕπεσχε*) *τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν κτλ.*

Contra quae leguntur in Od. *σ'*. p. 1851, 24. *τοῦ δὲ μεσθὸς . . . καὶ μισθάριον καθ' ὑποκορισμόν, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα*, eorum evanuit omne vestigium, atque videtur Eustathium fefellisse memoria.

4. Eustathium qui paulum aetate superavit, Zonaras primus creditur Suidae thesauros in suum Lexicon transfudisse. De quo nihil aut verbo haberemus monere, si huius editor muneri sic satisfecisset, ut scriptorem ipsum quem titulus ostentat philologi tenerent. Nempe Iohannis Zonarae Lexicon ex tribus codicibus primus in lucem protulit, duos in tomos diductum et observationibus illustratum, I. Aug. Henr. Tittmannus, olim theologus Lipsiensis. Et observationes quidem silentio praetermittimus, quas nemo non intelligit satis exiliter esse confectas, non e diligenti litterarum Graecarum aut ecclesiasticarum usu profectas; minus autem excusare licet, quod multas glossas ille reliquit intactas et infinitam vim corruptionis patienter tulit vel successu mediocri tentavit. Nunc illud unice premendum, quod homo verbosus duobus voluminibus Zonaram nobis venditavit, qui nullus unquam extiterat. Tribus scilicet apographis usus inter se diversissimis, quibus modo glossae continentur breves et ieiunae, nunc observationes semidoctae crebrisque testium veterum exemplis munitae, tantam ille discrepantiam multum afuit ut e dissimillima lexicorum natura interpretaretur, ut potius brevitatem ad ignaviam vel festina-

tionem librariorum referret, pleniorem autem formam lexicographo dignissimam haberet. Longius vero progressus eandem legem etiam ad Suidam traduxit, cuius in glossis et locis omittendis scribae licenter grassati fuerint, antequam Küsterus (mirabile dictu) egregia multa Parisinis ex codicibus repararet. Iam cum Augustanus liber multis partibus brevior sit et indoctior Dresdensi, hunc ut locupletem Tittmannus ducem et fundum Zonarae sui elegit: apparet enim luculentissime (inquit) non Dresdensem interpolatum esse, sed Augustanum multa temere omittere, multa truncata aut in compendio exhibere, genuini vero operis exemplum Dresdensem exhibere. Vide Prolegg. p. XIX. sqq. Adeone quemquam inventum fuisse tam hebetem et inopem ingenii, ut aliquot paginis perlectis paulisper dubitaret uberrimae lexici descriptioni, quam Dresdensis complectitur, nihil nisi Suidam subesse in epitomen missum, exilem contra glossarum congeriem, quae nullo lectionis apparatu splendeat, ipsam Zonarae manum referre? Huius autem rei veritatem facillimo licebit experimento probare. Subiecit enim Tittmannus indiculum auctorum apud Zonaram, sane nec plenum neque commode structum, sed ut usibus nostris sufficere queat. Ibi recurrunt sparsa litterarum profanarum testimonia, quae paucis e scriptoribus classicis clarisve paulo liberalius laudantur, potissimum tamen ex Anthologia, Apollonio Rhodio, Aristophane, Demosthene, Herodoto, Polybio, Procopio, Sophocle, Thucydide; quamquam neque hos nec rariorum nominum locos apparet a studiosa commentatione luminumque vetustorum observatione esse profectos. Sed quicquid speciem eruditionis et elegantis doctrinae iactat, id omne Suidae debetur, sic ut nec poetae epigrammatici versiculus nec Polybii formula lexicographo relinquatur. Atque haud scio an sufficiat vel paucas pagellas 255—274. contemplari, ubi verba ex *ἀπὸ* composita nullis firmantur exemplis nisi quae Suidas suppeditarit. Subtractis igitur gemmulis et luminibus adventiciis nihil ille sibi arrogabit praeter suetas Etymologicorum copias et auctoritates poetarum scholasticas, ut Homeri vel Hesiodi, itemque grammaticorum, ut Herodiani Ori Georgiique Choerobosci; quibus accedit numerus haud exiguus et glossarum sacrarum cum dictis utriusque Testamenti probantibus et definitionum ex interiore philosophia, qualem tum theologi Byzantini tractabant. Quid multa? germanus Iohannes Zonaras, quem apparet profanae lectionis parum degustasse, more vulgari glossarium additis etymologiis condiderat; nec dubium quin modicum unum volumen cum paucis annotationibus, si quidem typis dignus erat, eum capere potuerit. His autem quos dixi finibus omnes lexici codices continentur, nisi quod variis accessionibus passim inter se differunt; iisque debet annumerari codex Bernensis, quem Sinneri perversus error (ab I. Morellio dudum confutatus, v. Tittmanni p. XXXIII. sqq.) olim Iohanni Damasceno tribuit, ipse post C. G. Müllleri Anal. Bernens. Partic. I. p. 9. sq. dum in Bibliotheca Bernensi versor ad unum Zonaram redire mihi persuasi; porro quem *Ducangius* adhibere solet in Glossario labentis Graecitatis, *Suidas in Etymologico*, de quo titulo Bastius in Gregor. Cor. p. 541. ambigebat. Contra quod non dissimiliter *Salmasius* (v. comm. in Hist. Aug. T. I. pp. 779. 837. 935.) *vetus Etymologicum Suidae* posuit, glossis ut aiunt Graeco-Romanis usus, earum nec Suidas habet vestigia neque Zonaras, item ut frustra circumspexeris Suidam, unde Salmasius in Tertull. de Pallio p. 333. dictum traxerit incognitum, *ἀγορανόμοι οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων*. Nempe non ad Zonarae quodpiam apographum ista redeunt, sed ad Etymologica Palatina sive Parisina, quae Gudiano edito maxime cognata sant. Similiter codex Marcianus Etymologici M. (vide Gaisfordi praefat. p. 4.) inscriptum habet, *Ἀρχὴ σὺν Θῶ τῶν ἐτυμολογιῶν τοῦ Σουίδα*, quarum duas voces novissimas manus recentior adiecerat. Sed non alienum fuerit *Cramerum* in Anecd. Graec. e codd. Bibl. Paris. Vol. IV. p. 59. audire, significantem etiam unde

Suidae nomen irrepserit: „Codex 2636. chartaceus est form. in fol. et saeculo XV. videtur exaratus. — In primo folio minutissimis characteribus miniatis leg. *Λεξικὸν τοῦ Σουΐδα*. — Annotabo tantum eundem titulum invenisse Salmasium in Palatinae Bibliothecae Lexico, e quo quaedam exscripsit, nunc etiam in Bibl. Reg. Paris. asservata. Ego haec Salmasiana Excerpta contuli cum Cod. Reg. 2636. et ea omnia consentire repperi". Iam quae pro speciminibus inde Cramerus decerpsit, ea nihil nisi supplementa praebent et variam scripturam Etymologici Gudiani. Itaque probabiliter ad similem fontem revocabimus, quae tanquam ex Suida protraxit Stephanus in Aristot. Rhetor. ap. Cramer. Anecd. Pariss. Vol. I. p. 272. *τὰ δὲ κοττάβια οἱ μέν φασιν ὡς ἐν τῇ Σουίδα εὕρηται· τύμπανα ἢ σαυλάκια ἢ ἐκπώματα ἢ κωμύδρια οὕτω λεγόμενα.* Quae hodie desiderantur apud Suidam, sed quam Stephanus iste narrationem subiunxit de cottabis, ea totidem vocibus continetur in secunda gl. *Κότταβος*. Neque secus *ineditum Suidae Etymologicum* sese habere suspiceris, quod *Villoisonus* Anecd. T. II. p. 250. Venetiis sibi visum descripsit, confundens illud cum Suida. Sed revertamur ad Zonaram. Vidimus igitur huius consilium et doctrinam ab Suidae rationibus plane discrepare, nedum ut Zonaras ab hoc potuerit describi, quod *Valckenarii* (in Theocr. Adoniaz. p. 297. in Herod. V, 33.) sane temerarium fuit iudicium, Excerptis quibusdam in Bibliotheca Leidensi suam in rem abutentis. Nimirum ignorabat vir eximius bipartitum esse genus codicum, quorum alii nudum et principalem glossarum indicem servant, alii copias Suidae cum variis testimoniis admiscent, velut Parisinus ab eodem Cramero Anecd. Pariss. Vol. IV. p. 82. sqq. parum fructuose descriptus. Neque iam attinet in perversissimis Tittmanni commentis (Prolegg. p. LIII. sqq.) inhaerere, qui dignitatem lexicographi sui deterrima comparatione sic exornet, ut lexicon post Hesychium omnium scilicet quae supersunt copiosissimum doctissimum accuratissimum affirmet ab Suida neque rerum copia neque eruditione et grammatica subtilitate superari, sed multis modis vincere, Suidamque frequenter ex illo consarcinatum et interpolatum fuisse. Sufficit quod ostendimus, vanum et commenticium esse Zonaram fabricae Lipsiensis; sincerum autem lexici argumentum verissime declarat inscriptio codicum, si quis simpliciter interpretetur: *Συναγωγὴ λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων παλαιᾶς τέ φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας καὶ αὐτῆς δήπου τῆς θύραθεν.*

5. Superest ut epitomas enumeremus ex Suida confectas. Earum est notissima quam Eudocia Augusta Violario suo tanquam indicem litteratum intexuit. Solet enim post fabulas Graecae mythologiae vitas et libros auctorum clarissimorum ex ordine litterarum hactenus recensere, ut sub praescriptionibus poetarum, historicorum, philosophorum, rhetorum, grammaticorum, aliorum nomina distribuat e Suidae lexico plerumque repetita. Sed raro mulier erudita recessit a tralaticia librorum scriptura, neque saniorem aut emendatiorem servat memoriam locorum, quos apud Suidam legerat: ut usum criticum ea prope nullum afferat. Interim nonnihil inde lucramur, primum quo Suidam modicis additamentis augeamus, deinde leviores ut accessiones ab lectoribus invectae expungantur. Et additamenta quidem non spernenda hinc recuperant voces *Ἀρχιμήδης, Ἄψυρτος, Δαμόκριτος, Δίων Ἱππαρίνου, Μητροφάνης, Νεάνθης, Πρόκλος Μαλλώτης, Ῥοῦφος, Σιβύρτιος*. In his videri potest e plenioribus libris profecisse; alibi tamen Eudocia praebet quaedam auctaria, quae tantum ab Suidae narratione distent, ut ad fontes diversos revocanda sint: dico glossas *Ἐπαφρόδιτος, Κάλλιππος, Μυρώ, Σαλούστιος Μοψεάτης*, quam autem prodit scripturam gl. *Μάξιμος Τύριος*, ea studioso cuidam homini debetur. Longe maiorem fructum in iis glossis percipimus, quas sedulitas lectorum opibus Athenaei cupidius exornavit. Aut enim Athenaei

nomen ignorat Eudocia, velut in v. Ἔριφος novissima ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν τῷ ιδ' τῶν Δειπνοσοφιστῶν, itemque sub v. Εὐθυκλῆς, gl. 2. Πλάτων, Φίλιππος κωμικός, aut narrationem sic conformavit, ut Suidam interpolatum esse satis appareat. Exemplis defungamur his. Gl. Δαμόξενος sic est perscripta: Δ. Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ. Istorum tria priora nomina, nec quicquam ultra, posuit Eudocia. Sed qui levem cum Suida familiaritatem contraxerit, ab hoc talem citandi morem, quem philologi nostri temporis sequuntur, novit alienum esse; neque dubium quin appendix aliunde fluxerit, ad eandemque normam exigenda sit glossa quarta Διόδωρος. Porro iuvat nos luculenter Eudocia, Cicilium poetam tradens: Κικίλιος Ἀργεῖος ἐποποιὸς ἁλιευτικὰ γεγραφὼς καὶ περιήγησιν Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα. Brevius etiam in glossae principio Suidas: Κ. Ἀ. ἐποποιός, Ἁλιευτικὰ γεγραφώς, at his quae succedunt, καὶ Νουμήνιος Ἡρακλεώτης, Παγκράτης Ἀρκάς, Ποσειδώνιος Κορίνθιος, Ὀππιανὸς Κίλιξ. καταλογάδην δὲ ἔγραψαν οὗτοι· Σέλευκος Ταρσεύς et quae sequuntur, nonne manum intempestivam arguunt, quae memoriam Halieuticorum plenissimam ex Athenaeo congesserit? Tertium sit documentum v. Πυλάδης, quam ex eadem Athenaei Epitoma misere fabricatam Eudocia dedit nec prudentius indidem amplificavit. Ceterum priusquam mulierem doctam dimittamus, monendum videtur Excerpta quaedam de Dictye, quae cum Eudocia conspirant, de Epimenide, de Rhiano contineri libro Parisino n. 2600. sub inscriptione Ἐκ τοῦ Σούδα, unde Millerus in Marciani et aliorum geographorum opusculis p. 311—313. reposuit.

Macarii Hieromonachi Eclogam e Suidae lexico si quis cognoscere cupit, speciminibus sane pusillis satisfaciet Tittmannus post Prolegg. in Zonaram p. XCII—XCVI. Minus indocte brevius lexici corpus concinnavit ex Etym. M. et Suida Constantinus Lascaris, de quo narrat Iriartes in Codd. Matrit. Graec. 21. p. 83. Porro his vetustiorem Episcopum Lincolnii Robertum Capitonem (Grossetête), qui post gravissima rerum discrimina a. 1253. obiit, Suidam Latine vertisse tradit post Vossium de Histor. Graec. II, 26. Schoellius in Hist. litt. Graec. T. III. p. 198. ed. Berol. dubitatque num illius opus adhuc extet. Sed quamvis Matthaeus Paris, quem ille testem edit, Suidam ab Roberto e Graecis translatum et annotationibus illustratum referat, in amplissimo tamen librorum ineditorum indice, quem praeter alios Oudinus de Scriptt. ecclesiast. T. III. confecit, nulla tanti laboris vestigia supersunt. Itaque Fabricio videtur assentiendum, qui nihil nisi lepidam fabulam gl. Ἰησοῦς, ab multis Latine versam (cf. Fabricii Cod. apocryphum N. T. I. p. 371. II. p. 547. cui Harlesius addit libellum rarum, De Iesu Christi sacerdotio narratiuncula, Gr. et Lat. ed. 1541.), a Roberto tractatam suspicetur.

Desinat narratio nostra in opusculum Bibliothecae Parisinae, quod ipse Parisiis degens inspexi. Tenet enim codex chartaceus Supplem. 96. quartae formae, medico ambitu, delectum Suidae, qui glossas ad historiam maxime litterarum Graecarum spectantes, sed in compendium redactas non sine verborum mutationibus complectitur. Ostendit subscriptio, *Emanuel scripsit hunc librum*, manum Emanuelis (ut C. B. Hasius suspicabatur) Chrysolorae. Speciminis causa posui glossas, quae litteram *Y* complent.

Ὑπατία. Θέωνος τοῦ γεωμέτρου θυγάτηρ φιλόσοφος πολλοῖς γνώριμος ἐπὶ τῆς (sic) βασιλέως Ἀρκαδίου. ὑπόμνημα εἰς Διόφαντον τὸν ἀστρονομικὸν κανόνα. εἰς τὰ (desunt quaedam) Ἀπολλωνίου ὑπόμνημα. ὑπῆρχε κατὰ τὴν φύσιν γενναιοτέρα τοῦ πατρός, ἥτις

καὶ περιβαλλομένη τρίβωνα ὡς φιλόσοφος τοῖς βουλομένοις παρεῖχεν ἁμισθὶ τὴν τῶν μαθημάτων σαφήνειαν καὶ διδασκαλίαν. πᾶν δὲ εἶδος ἐμπράκτου ἀρετῆς πρὸς τῷ διδασκαλικῷ κατορθώσασα, σωφρονεστάτη οὖσα παρθένος διετέλει, καὶ ταῦτα καλή τε οὖσα σφόδρα καὶ εὐειδής. τινὸς οὖν ποτε τῶν προσφοιτώντων ἐρασθέντος αὐτῆς καὶ μὴ δυναμένου κρατεῖν τοῦ ἔρωτος, αὕτη διδασκαλίαις πρότερον χρησαμένη πρὸς αὐτόν, ὕστερον προενεγκαμένη τι τῶν γυναικείων ῥακῶν καὶ τὸ σύμβολον ἐπιδείξασα τῆς ἀκαθάρτου γενέσεως, τούτου ἔφη ἐρᾷς ὦ νεανία. ὁ δὲ ὑπ' αἰσχύνης μετετράπη τὴν ψυχήν, καὶ διετράπη πρὸς τὸ σωφρονέστερον.

Ὑπερέχιος. Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ἐπὶ τῶν χρόνων et quae sequuntur in editis.

Ὑπερίδης. υἱὸς Γλαυκίππου ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν ἀ κεκριμένων δέκα εἷς, μαθητεύσας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ Ἰσοκράτει τῷ ῥήτορι. καὶ ἀπέβη μὲν — ἡτιήθη (ut in editt.). καὶ ἀνῃρέθη δὲ αὐτὸς — ἔθαψε μνῆμα (cum edd.). λόγοι τούτου νς.

Nihil his inest quod repetitionem totius opusculi commendet. Sed tantam copiam hominibus curiosis Suidas offerebat, ut quaslibet inde particulas decerpere liberet. Velut glossam Ἰησοῦς, quam supra diximus a pluribus esse Latine versam, quamque Lambecius Comm. T. IV. p. 391. in Cod. Vindob. 166, 12. inventam tractat, in principio codicis miscelli Biblioth. Paris. Supplem. 64. in chartis formae quartae scripti deprehendi. Continet libellos cum alios theologorum et medicorum, tum Symeonis Seth syntagma de alimentorum qualitate utilitate damno. Ceterum pauca sunt in quibus narratio de Iesu discedat ab editis exemplis Suidae. Et haec quidem de historia lexici.

CAPUT SECUNDUM.

DE PARTITIONE SUBSIDIIS AUCTORITATIBUS

LEXICI A SUIDA CONDITI.

Suidas cum thesaurum eruditionis Graecanicae pararet, opes suas ad captum et usum lectorum apposite secundum seriem elementorum ordinare debuit. Id quidem tunc minime novum ac ne Alexandrinis quidem grammaticis incognitum fuit, ut collectiones rerum et verborum indicesque litterati bibliothecarum ordinem alphabeticum sequerentur. Illud vero severius quam reliqui lexicorum opifices (vide Ritschelii Prolegg. in Thom. M. p. XV.) Suidas peregit, quod glossas singulas sub constantem ternarum vel quaternarum litterarum successionem vocat et ad rigorem exaequat, neque eas tanquam manipulos disciplinae militari subiectos patitur ordines suos tantisper migrare. Nam geographicum Stephani lexicon, quod genus commentarios notum est prae ceteris ad legem elementariam astringi, minus admiramur pari diligentia conciunatum. Habuit tamen Suidas sibi praeeuntem Diogenianum: v. Rankium de lex. Hesych. p. 70. Ergo perturbatus glossarum ordo quaedam arguit ex marginibus alienam in sedem intrusa vel fraude lectorum ascripta, qui lexicon suum quibusvis accessionibus gestirent collocupletare. Huc errores accedunt initio glossarum vel in syllabis earum commissi: de quibus in capite tertio disseruimus. Sunt vero loci nonnulli, quos minus diligenter reposuit, suos fontes secutus: id quod factum in duabus glossis post v. Ὁ κάτωθεν νόμος a Photio traditis. Contra cum duas alteras Harpocrationis v. Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες accepisset, quasi legi satisfacturus partem posteriorem sub v. Ὑποχυδής repetiit. Frequenter sane haec alienae manus indicia iussimus observari, non raro tamen ut fit inter curas diversissimas serius ad istam rem attendimus aut plane nos ea fugit. Quamquam glossis hiantibus, modo cognatione quadam inter se vinciantur et eidem praecepto subiici possint, interdum succurrere licuit inserta καὶ vel δὲ particula, quam librarii temere negligunt vel inculcant. Ceterum saepius rectum et integrum ordinem servavit optimus liber A.

2. Sed haec litterarum lex et norma minorem habet insolentiam quam coniugatio vocalium finitimarum, sive ut clarius breviusque dicam ordo litterarum ἀντίστοιχος. Eum vero nec librarii patienter tulerunt neque homines docti concoxere; quid quod nuper fuit qui voces ab οι exordientes cum in consuetā sede frustra circumspexisset, eas tanquam per socordiam omissas nunciaret iuberetque postliminio reduci. Sed excusandus erat illius error, quoniam exempla vetera vulgarem ordinem quasi librorum iussu propagaverant ac ne Küsterus quidem dissensum optimi Parisini

commemoravit, quamvis ab *Henr. Valesio* *) admonitus. Omnium vero longissime processit *I. L. Schulzius:* qui cum glossas ordine non satis concinno dispositas esset conquestus, indignabundus vellicavit criticos, tantum iugum sibi imponi passos, ut turbatum vocum ordinem, cuius origo sine dubio repetenda sit ab ignorantia vel supina negligentia, superstitiose conservarent. Huius verba cum aliquem usum praebeant, infra posui **). Neque veri dissimile fuerit inusitatum et perplexum glossarum ordinem eo valuisse, ut multi qui raptim et minimo cum temporis dispendio Suidam adire vellent, non invenirent exoptatum aditum ab eoque deterrerentur; itaque factum ut, qui studia suorum aequalium artificio novo conaretur iuvare, iaceret apud posteritatem ac nimia moliendo sibi ipse deesset. Sed huic et lectorum commodis Gaisfordus operoso secundum alphabeticam seriem recensu sive glossarum indice consuluit, qui in iusti libelli magnitudinem excrevit et ambitum lexici vastissimi possit in conspectu collocare. Nos tamen chartis parcendum rati tam prolixum indicem eo minus repeti noluimus, quod post Aldum, qui tabula quadam ab omnibus ante primordium Suidae renovata successiones litterarum descripsit, paucis monitis sic lectorem instruere licet et praeparare, quilibet ut locus nulla cum haesitatione, nedum horulae iactura statim queat indagari.

Ἀντιστοιχία vocalium sive societas ac permutatio sonorum affinium latissime dominatur in declinandis nominibus et verbis, in fabrica vocabulorum ad euphoniae legem exigenda, denique in campis pathologiae grammaticae spatiosissimis, eaque multum valet ad proprietatem vel licentiam dialectorum Graecarum probe perspiciendam. Huc igitur grammatici sagacissimi, quorum antesignanus fuit Herodianus, mentem intenderant, unde causas observationum de dictionibus poeticis figuratis solitariis explicarent. Satis vetustum huius studii testimonium inest Asclepiadis Myrleani verbis apud Athen. XI. p. 501. B. Nullus tamen interiores sympathiae et antipathiae rationes videtur universe praecepisse; quod ab illis omissum ne quis miretur, monendum est subtilissimam artem et intelligentiam huius disciplinae nostris demum temporibus e primariis linguis inter se comparatis effloruisse. *Herodianus* igitur initia tantum delibavit: de quo genere fuerunt opuscula *περὶ συνηθείας στοιχείων* (v. Lobeckii Paralipp. p. 30. Lehrs. in Musei Rhenani Novi T. II. p. 120.) et aliorum *περὶ ἀσυνηθείων ὀνομάτων* non dissimilia, neque diversum spectat librum Theognostus ab Cramero proditus, ubi Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ τάξει τῶν κδ' στοιχείων p. 26. laudatur, infra p. 78. dictus *ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶν στοιχείων*. Nam fefellit sola species Göttingium in Theodos. p. X. cum argutulam *Theodosii* disputationem (apud Bekkerum in Apoll. de Syntaxi p. 351. sqq.) de rationibus, cur singulae litterae hunc ordinem tenerent et invicem exciperent, ad Herodianum revocabat, de cuius prudentia par est melius existimare. Post huius autem tempora minor *ἀντιστοιχίας* cura haberi coepit, donec labes Graecae pronunciationis, quae neglectum et errores orthographiae traxit, Byzantinos magistros advertit. Tum illi regulis

*) In Ammiani Marcell. XXIII, 6, 63. *In Lexico etiam Suidae MS. Bibl. Regiae ante litteram Υ observavi positum fuisse Οι. quod tamen in editis minime observatur. In singulis quoque litteris is ordo servatur in edd. quoque vulgaribus Suidae, ut ος ante litteram υ proxime collocetur.*

**) *Schulzius* in Specim. obss. in Suid. §. 3. *Alphabeticus quidem ordo litterarum, ut in huius generis libris fieri solet, fundamentum partitionis est, adeo tamen variat, ut qui in Suida hospes est infinitas voces frustra quaesiverit. Non ipsae solum litterae, variato earum recepto ordine, liberrime dispositae sunt, sed etiam in serie glossarum unius eiusdemque litterae maxime arbitraria est vocum successivae combinatio. — Equis vero Suidam inspiciens in stuporem non abripitur, si litteram Θ post Ι, litteram Ω post Ο, diphthongum Ει post litteram Ζ, et voces quae cum Αι incipiunt, post litteram Α demum invenerit? Nihil dicam de arbitraria et lectoribus molesta dispositione singularum vocum, quae sub unaquaque littera itidem ordine suo se excipere debuissent.*

infinitis et tabulis terminationum studia discentium regere conabantur, ut sonos affines sibique respondentes ex artis praeceptis eleganter in eloquendo scribendoque distinguerent, inprimis autem librarii certam haberent normam, quam in propagandis litterarum sacrarum et gentilium exemplis observarent. Itaque valuit necessitas et usus vitae communis, non liberalis et otiosa sermonis Graeci contemplatio, ut locus grammaticus olim ab rudimentis scholasticis remotus in ludum introduceretur; neque iam causa latebit cur litteratores, qui pronunciationem emendatam unice spectarent, non totum huius doctrinae campum amplexi sint, in quo consonantium etiam ratio (velut cum *ἀντιστοιχεῖ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς*, $\bar{\vartheta}$ $\bar{\tau}$, aut permutari quaedam dicuntur *κατὰ ἀντιστοιχίαν τοῦ* $\bar{\chi}$ *εἰς* $\bar{\kappa}$, Gregor. Cor. p. 485. Etym. M. vv. *Θάσσονας* et *Λοκός*) constare debet, sed in vocalibus omni corruptioni obnoxiis fere haeserint. Hinc pendet *Theognostus*, quem Cramerus in Anecd. Oxon. Vol. II. primus edidit, *continens* (ut *Bentleius* in Ep. ad Millium p. 77. memoraverat) *mille regulas de recta scribendi ratione, quarum* XL. *docent quando* $\overline{\alpha\iota}$ *scribere oporteat et quando* $\bar{\varepsilon}$, *totidemque ubi* $\overline{\text{οι}}$ *et ubi* $\bar{\upsilon}$. Tot autem canones libri, quem scriptor ad Imp. Leonem Armenium misit, si necessarii fuerunt ad evitandam sonorum perturbationem, merito *Villoisonus* Anecd. Gr. T. II. p. 127. colligit pravam istam pronunciationem saeculo nono, quo receptam videmus et inveteratam, etiam anteriorem fuisse. Huc *Theodosii* quoque caput ed. Göttl. p. 66—79. spectat, sed prae ceteris commentarius qui vanum nomen iactat, *Herodiani* qui fertur *Epimerismi*, quorum consilium Boissonadus non est assecutus. Vide vel nostram historiam litt. Graec. T. I. p. 622. Porro non desunt indiculi, qui doctrinam operosam in delectum brevem redegerint: ut (ne Psellum dicam in Boissonadi Anecd. T. III.) in Bibliotheca Matritensi (v. Iriartis Codd. Matr. p. 271.) latet *Τεχνολογία περὶ ἀντιστοίχων*, in Laurentiana (v. Bandin. T. II. p. 570.) *Ἑρμηνεία περὶ ἀντιστοίχων*. Tandem his tabulis et institutionibus effectum est ut quicunque rectam scribendi pronunciandive rationem sive in vocabulorum initio sive in terminationibus per partes orationis cognoscere vellet, celerrime doceretur et in transcursu leges etiam declinandi non spernendas secum auferret: velut quibus nominibus genitivus $\overline{\omega\nu\text{ος}}$, quibus $\overline{\text{ονος}}$ conveniat vel $\bar{\omega}$ in commissura vocum compositarum.

Iam facilis et parata fuerit ad Suidam progressio. Hunc igitur apparet, quod praemunisse operae pretium erat, arbitrarias istas litterarum vices nec temere nec per incuriam dispensasse. Sed morem tunc receptum et scholasticis institutionibus tritum ille sequebatur, quem suspicor tanquam regulam alphabeti Byzantini tabulis etiam sive laterculis descriptum fuisse. Suidas tamen si minus primus, at certe nobis unus est, qui thesaurum sermonis Graeci doctrinaeque historicae secundum antistoechiam ordinaret et usu quotidiano quasi per lusum volucrit animis rectam scribendi rationem instillare. Cuius conatus inprimis admonet *I. A. Schmelleri*, qui legem antistoechiarum ad idiotismos dialecti Bavaricae traduxit eaque duce solus inter nostrates universam verborum familiam per omnes cognationis gradus atque varietates singulari solertia recensuit. Graecus vero lexicographus intra vocalium affinitatem substitit. Is copulavit $\overline{\alpha\iota}$ et $\bar{\varepsilon}$, $\overline{\varepsilon\iota}$ $\bar{\eta}$ $\bar{\iota}$, $\bar{\text{ο}}$ $\bar{\omega}$, $\overline{\text{οι}}$ $\bar{\upsilon}$, sic ut $\overline{\alpha\iota}$ $\overline{\varepsilon\iota}$ $\bar{\text{ο}}$ $\overline{\text{οι}}$ eos praecedant sonos, quibuscum confundi solebant, eamque legem non solum in successionibus elementorum sed in singulis etiam litteris et constituenda serie glossarum conservat. Quam sicubi violari videmus (quamquam id rarissime factum), id praeter illius voluntatem evenit, et interdum suspicionem fraudis sive manus diversae movet. Ut inter *Δήετε* et *Δήεις*, *Δηία* quaeque recte sequuntur interpositae sunt *Δηθά*, *Δηθάκις*, *Δῆθεν*, *Δηθύνω*, item glossae *Δημοσθένης* ante *Δημοσιεύων* et cognatas, *Διθυραμβοδιδάσκαλοι* et finitimae ante *Διέναι* et reliquas rite dispositas; eandemque rationem in *Λ Λήθαργος* et eiusdem

societatis glossae ante *Λήια* et finitimas, in *O* sequuntur *Ὄθεν* cum similibus usque ad *Ὀθρυονεύς*, quas excipiunt *Ὀί* et continuae. Similiter gl. *Ἐπαθαίνετο* et *Ἔπαθλον*, quibus facile caremus, antecedunt glossam *Ἐπαΐειν*. Porro duplex glossa *Ειδέα*, cum rectum *Ἰδέα* suo loco legatur, quin ab lectoribus sit invecta non dubitamus. Praeterea geminatae litterae, praesertim liquidae non curantur more temporum Byzantinorum: ut ad glossarum ordinem nihil referat, duplex an singula littera vocabulis insit. Defungamur unico exemplo, quod in re minime obscura sufficiat: recte sibi succedunt *Μαλιασμός*, *Μάλλιος*, *Μάλιστα*, *Μαλθακόν* —, *Μαλκίομεν* —, *Μᾶλλον*, *Μάλλωνος*, *Μάλχος*, *Μαμμάκυθος*, *Μάμας* —, *Μάννα*, *Μαναΐμ* et quae similiter conformata sequuntur *). His igitur praemissis apparet tam initio quam in mediis vocibus ordinem elementorum apud Suidam extare talem:

α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. ι. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

Inde facile colligitur, ut his utar, *Εἰκαία* et similia inter *Εἰκασμένος* et *Εἴκελος*, *Ἐλείας* et affines inter *Ἔλεψεν* et *Ἕλη*, *Τοιᾶσδε* quaeque a *τοι* exordiuntur inter *Τρυχωθείς* et *Τύανα* esse quaerenda. Reliqua suppeditabit Aldi quam diximus tabula.

3. Post partitionem nihil ad cognoscendum fructuosius aut suavius quam conspectus subsidiorum et auctoritatum, quibus Suidas thesaurum suum extruxit et ornavit. Subsidiorum vero duplex fuit genus, alterum e lexicis scholiis collectionibus petitum, unde vocabula cum explicationibus (*λέξεις*) et lectissima parte testimoniorum delegit; alterum autem ad historiam sacram et profanam itemque historiam Graecorum litteratam spectabat. Medium quodammodo genus, sed ab subsidiis diversum efficiunt observationes et auctoritates, quas Suidas ex lectione plurimorum librorum coacervatas glossis aut receptis aut recens factis attribuit. Tantam eruditionis et industriae varietatem si quis obtutu continuo lustret, fatendum sane post Photium inter Byzantinos non extitisse, qui Suidam diligentia studiorum aut amore doctrinae liberalis aequaret. Itaque huius lectio vel silentium nobis cum praestat usum, ut qui scriptores tum celebrati fuerint vel neglecti, quae grammaticorum institutiones invaluerint, qui scholiastae temporibus illis in certum et absolutum corpus succreverint, notis manifestis intelligamus: nec facile horum omnium codex vetus et praestans invenitur, qui multis annis aetatem Suidae excedat. Nempe saeculum X. mira bibliothecas instruendi, scriptores antiquos excerpendi, compendia doctrinarum et florilegia fabricandi libido corripuerat, quam ingenium ut videtur Constantini Caesaris et obsequium aulae principalis inflammavit. Quo minus fortuitum haberi potest quod Suidas, noviciis collectionibus non mediocriter adiutus, in eandem societatem sarcinas antiquitatis colligendi venit. Apparet igitur studium et benefaciendi voluntas, non ingeniosa Graecarum artium facultas aut iudicium criticum et notandis scriptorum generibus subactum, quod hominibus Byzantinis omnino defuit; nec siquis, ut solebant post renatas litteras tot viri peritissimi, durius pronunciet a Suida *vitia codicum fideliter transcribi et collatis vel corrasis*

*) Iniuria hanc simplicitatem conquestus est *Schweighäuserus* in Opusc. T. II. p. 147. — *in litterarum praesertim duplicandarum ratione* (*codicum fortasse culpa*, *quibus usus est*) *ita negligenter versatum Suidam videmus*, *ut*, *quanquam ad collocandos singulos lexici sui articulos secundum litterarum seriem*, *quibus quodque constat vocabulum*, *summam curam adhibuit*, *duplicatarum tamen litterarum in serie articulorum nullam prorsus habuerit rationem.* Ceterum extant in Etymologico M. levia quaedam glossarum *ἀντιστοίχως* dispositarum vestigia (ut quae ab *αει* exordiuntur media sunt inter *ἀετός* et *ἄζω*, porro *ἀκραία* et *ἀκραιρνής* post *ἀκράτη* leguntur, *ἀλειπής* et quae sequuntur usque ad *ἄλεισον* et *ἀλείτης* inter *ἀλεωρή* et *Ἀλήτης*, *ἀμείβω* cum similibus post *ἀμεύσιμον*); sed haec ad diphthongos fere redeunt nec multum valent in eo lexico, cuius ordines non ad rigorem aequabilis successionis sunt exacti.

undecunque laciniis centonem esse consarcinatum, his probris inest quod ad unum lexicographum pertineat. Nobis quidem satis est eius manu pretiosissimas opes non indiligenter servatas esse, neque prudentiam aut subtilitatem ultra captum istius saeculi requirimus; sed stuporem et ignorantiam sensus communis rerumque vulgarium nolumus temere inculcari, nisi forte paucos locos excipimus, in quibus ambigi licet utrum Suidas an lectores culpam sustineant. Huius igitur vindiciis plurimas annotationis partes destinavimus, quibus tanquam supplementum accedat harum quaestionum caput tertium; eodemque mentem advertant, qui in glossis evolvendis rudem et incertam materiam deprehenderint.

Iam videndum quibus subsidiis usus ille thesaurum suum Graeci sermonis sive congeriem λέξεων construxerit. Nam ipse fontes suos constanter silet nec philologorum modo, quem Etymologicum Magnum expressit, rariorum saltem observationum auctores edit grammaticos. Itaque nonnulli fidem eius desiderarunt, ut *Lipsius* (de militia Rom. IV, 10.), iniquus ille Suidae reprehensor: *Nam* (inquit) *et nomina fere supprimit, et intendere oportet, quid eius sit, quid alienum.* Sed qui commentarios et lexica superioris aetatis acervatim decerperent et exhaurirent, nolebant nec per angustias spatii poterant singulos ascribere decessores; ac plerumque satis visum eos in prooemio breviter indicari. At enim superesse videtur index virorum undecim, qui copias suas Suidae subministraverint, ab omnibus editoribus praemitti solitus *). Id tamen continuo apparet, quod unus non cepit Fabricius, sed ipsa clamant praescriptionis verba, non a Suida hanc tabulam auctorum esse profectam. Sequitur ut eam coniecturae hominis docti tribuamus; quamvis miremur hos solos appellari, neglectis pluribus et gravioribus subsidiis,

*) Per hanc opportunitatem placet primum scripturam codicum afferre, potissimum a Gaisfordo collectam. Paulo maius autem variat codex Matritensis apud Iriartem p. 83. Is in praescriptione, *Τὸ λεξικὸν τοῦ σούδα* (σούδα etiam B. σοῦδα D. F.) *συνέταξαν ἄνδρες πλεῖστοι σοφοί*: ubi F. *Βιβλίον λέξεων σοῦδα· συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν.* In Eudemi memoria *A. Εὐδήμου ῥήτορος.* In Helladii Matr. *Ἑλλάδιος ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου.* In Eugenio *παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον* reliquit Gaisfordus, quae desunt Matr. ὁμοίως etiam D. In Zosimo *ῥητορικαὶ* F. *περὶ ῥητορικῶν λέξεων* Matr. In Caecilio *Κεκίλιος* A. B. *Κεκίλλιος* (cum D. F.) *μεγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων κ. στ.* Matr. In Longino *Λογγῖνος ὀκάσιμος* (vel ὁ κάσιμος) ὁμοίως Matr. B. D. F. In Vestino ipsum *Οὐηστῖνος* ex A. dedit Gaisfordus, monens Ἰουστῖνος in aliis codicibus extare. Post *σοφιστής* reliqua desunt Matr. Porro *βιβλίων — Πάκατος* om. B. D. F. In Pacato *Πλάκατος* Matr. omissis *κατὰ στοιχεῖον*, cum B. D. F. quae post *Πάκατος* habet A. In Pamphilo *ποικίλων — πέντε* om. B. D. F. *περιοχὴν — πέντε* om. Matr. Sub finem *πεποίηκε* firmant B. D. F. Matr.

Ceterum *Valckenarius* p. 297. *Suidam ego quidem iudico nullum vidisse lexicorum, quae in fronte libri memorantur.* Id quidem ut arbitrarium mitto; quamquam non exputo cur Eugenium Helladium Vestinum, quorum nomina passim recurrunt, ab eo non visos credamus. Horum antiquissimus *Vestinus* (cuius integrum opus a Suida descriptum fuisse Maussacus Diss. crit. de Harpocr. p. 392. temere pronunciat) etsi raro commemoratur, extat tamen apud Basilium in Gregor. Naz. apud Boissonadum (*Notices et Extr.* T. X. p. 233.), *οὕτω Ἰουστῖνος ὁ Ἀττικισιής.* Nam *Οὐηστῖνος* in Ἰουστῖνος abisse supra monitum. Alterum tamen Scholium in eundem Gregor. Naz. quod primus edidit Montfauconus Diar. Ital. p. 214. cum tali subscriptione, *ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐηστίνου Ἑλληνικῶν ὅδ*, ubi critici Batavi refinxerunt *Οὐηστίνου*, num sincerum sit ambigi potest, cum eandem observationem praeter ullam ambiguitatem Schol. Il. ε. 576. sic concludat: *ἐκ τῶν Λ. τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* Nam duplicem Pamphili Epitomen, quam fecerint Diogenianus et Vestinus, iunctim proferri (v. Rank. de Hesych. p. 131.) non est verisimile. Memoriam autem Vestini celebravit inscriptio olim ad viam Ostiensem reperta (ap. Murator. p. 2033. in Corp. Inscr. Gr. n. 5900. cf. Letronnium *Recherches p. servir à l'hist. de l'Egypte* p. 251.): *Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Λευκίῳ Ἰουλίῳ Οὐηστίνῳ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος.* Unus post hos superest *Eudemus*, cuius lexicon Suidas sic collaudavit, ut usurpatum ab eo suspiceris. Sed quae hodie collectiones in bibliothecis sub Eudemi nomine feruntur (v. Ritschelii Prolegg. in Tho. M. pp. 78. sqq. et de Oro p. 78.), tam sunt exilia cumque reliquiis aliorum conspirant, ut Valckenarii iudicium non possint refutare. Neque Küstero satisfecerunt, qui quicquid lexicorum sub Eudemi nomine reppererat, ea *ψευδεπίγραφα* vocet, hoc est, expectatione minora.

a quibus Suidam profecisse constat. Iure enim Valckenarius mirabatur Pamphili quidem lexicon laboriosum simul cum Pamphili Epitome ab Vestino facta commemorari, Harpocrationis autem quem Suidas adhibuerit nullam fieri mentionem; nedum ut pater istius indicis suspicatus sit huic alias inesse partes praeclaras, quas a nullo tot lexicographorum potuerit derivare. Verum ne coniecturam quidem semidocti hominis agnoscere licet, sed otiosus lector ex ipsius Suidae glossis, quibus memoria lexicographorum continetur, mutatis vocibus opellam suam confecit totam, neque tamen ad finem adduxit qualemcunque. Quid quod parum perite non modo Caecilium arripuit, qui delectum vocum Atticarum composuerat, et Longini λέξεις paucis lectas, sed Pamphili notitiam perverse compilavit duplicemque titulum in unum conflavit, *Π. λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε* (sub Vestini nomine *ἐ. ἑνός*, i. e. ut Hemsterhusius vidit, *ἐ. έ.*). *ἔστι δὲ — πεποίηκε.* At Suidas distincte, *ἔγραψε Λειμῶνα· ἔστι δὲ ποικίλων περιοχή. Περὶ γλωσσῶν, ἤτοι λέξεων βιβλία ἐ. πέντε κτλ.* Non fugit indicis origo Valckenarium, qui digressione IV. in Theocr. Adoniaz. p. 295—299. prudenter eum disceptavit. Sed ut iusto calidius ille fraudes et clandestina furta suspicari solebat, ita malum indiculum ad mangonem nescio quem revocat, id scilicet spectantem, ut speciosa fronte libri, quem descripsisset vel describendum curasset, emptores alliceret. Huic quidem assensum praebuit Ruhnkenius de Longino p. 343. Opusc. T. I. p. 524. Miretur sane quispiam indiculum grammaticorum, qui copias Suidae suppeditassent (huc enim redit formula satis perplexa, *οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί*), mangonio fingi debuisse; nam quotusquisque Byzantinorum hominum obscura nomina resciit aut curavit?' mitto tamen rem levioris momenti. Sed vir sagacissimus, ut erat sui iuris et in litteris Graecis ab omni superstitione vacuus, processit longius ac scriptorem indiculi, quippe magistellum aetatis infimae, contendit etiam mendacem Epistolam ad Eulogium, quae Hesychio praefigitur, vel fabricasse vel a sodali quodam editam legisse. Nempe Diogenianum illic laudari, quem index Suidae praemissus silentio premat. Acumen hercle Valckenarianum agnoscis: ego vero fraudis ne levissimam quidem umbram inveni. Quodsi verum par est fateri, neutrius opusculi manus ad falsarium, ut Valckenario videbatur, ac nebulonem redit. Repugnavit etiam, qui difficillimam de lexici Hesychiani origine quaestionem diligenter inchoavit, C. F. Rankius; quamquam professionem illius Epistolae cum eo Hesychio, quem hodie versamus, concordare non est demonstratum. Nobis interim nostrum opus tueri sufficit, postquam intelleximus laterculum istud, quod Suidae satis mature praemunitum est, nullius usus aut auctoritatis esse.

4. Praevertamur ad subsidia lexicorum, quibus Suidas glossaria debet cum explicationibus et testibus exquisitis. Is in delectu materiae eam fere rationem excoluit, quam Diogenianus epitome Pamphili confecta saeculis otiosis monstraverat. Recte breviter Pearsonus Adversariis Hesych. p. VIII. *Ante Diogenianum nemo generale lexicon confecit. Diogenianus voces ex Homero, comicis, tragicis, lyricis, rhetoribus, medicis, historicis collectas κατὰ στοιχεῖον disposuit, adeoque et veterum et sui temporis vocabula simul iunxit, et proverbia etiam inseruit.* Deinde plurimum valuere studia sophistica, cumque flores poetarum et Atticae dictionis tam in scholis et auditoriis quam in libris eleganter compositis iactarentur, certatim grammatici vocabula, formulas, antiquitates rerum Atticarum et quicquid pigmentorum orationisque figuratae superesset in apparatus sophisticos et lexica rhetorica redegerunt. Satis est illorum laborum recensum e Photii Biblioth. Cod. 145—158. peti: qui quod animadvertit conflatis Aelii Dionysii et Pausaniae lexicis pulcherrimum utilissimumque praesidium studiosis

litterarum Atticarum paratum iri, huic consilio celerrime sic est satisfactum, ut doctae superioris aetatis collectiones evanescerent. Iam ignavia temporum Byzantinorum gliscente tot tantaeque contentiones in epitomas vergebant ac minus ampla sufficiebant promptuaria, postquam nec singulis scriptoribus classicis priva lexica sive glossaria destinabantur et imitatio sermonis Attici prorsus exaruerat. Itaque sophisticos apparatus cum lexicis rhetoricis, rhetorica cum lexicis poetarum et commentariis coaluisse videmus, nec mirum quod Suidas, monumentis reconditae philologiae plurimis interceptis, non *ὑπομνήματα* profert, sed magnam partem eruditionis e scholiis sive marginibus auctorum depromere solet. Tandem etiam integra lexicographorum opuscula perierunt aut pristinam formam amiserunt, eoque paulatim res evasit, non ut breviata vel mutilata numerentur et observationi commendentur, sed ut annotetur si quod lexicon malignas manus effugit. Quodsi hanc communem sortem recordamur, prae ceteris idem Suidas nostram movet admirationem, cuius molem nimiam tantum afuit ut epitomatores imminuerent, ut lectores novis potius auctibus exaggerarent. At Etymologicon Magnum quod artes grammaticorum, glossaria et lexica rhetorica consumpsit plura, similem sortem dissimili cum eventu videmus expertum esse: multorum enim industria sic veterem eius mutavit habitum, ut tot symbolas atque varietates non iam liceat constanter unum ad rigorem revocare. Porro doctam antiquae grammaticae hereditatem cum omnes nullo sudore tanquam communia bona distraherent, per manus transditam eam magistri magistellique propagabant, oblitteratis fere temporum notis; nec siqui splendidos testes et observationes minime vulgares ostentant, ipsos fontes et principes litterarum quisquam sibi persuaserit etiamtum aditos fuisse. Velut Eudemus, quem supra memoravimus, quoniam plerumque cum eo libello qui *Λέξεις χρήσιμοι* inscribitur communes habet glossas auctoritates fragmenta locorum, multum fallatur qui de hominis aetate doctrinaque (v. Ritschel. de Oro p. 79.) inde velit existimare. Quamobrem malumus opibus utiliter servatis quam incertis nominibus confidere forte casuque praemunitis. Sed in hoc quasi prooemio quaestionis nostrae subsistamus: non enim historiam lexicorum enarrare libet, sed condicionem et gradus laborum significare, quibus cognitis de Suida recte poterit iudicari. Nam qui notitiam huius generis uberiorem consequi volet, eum iuvabunt diligentissima *Meieri* prooemia duo in academia Halensi vulgata a. 1842. 1843.

Quodsi Suidae fontes ad eos revocamus auctores, qui aetatem tulerunt vel probabili coniectura firmantur, horum gravissimos iam Valckenarius recensuit in Adoniaz. p. 297. Nominavit enim Photium et Harpocrationem, aliud simile lexicon rhetoricum minime contemnendum, item (ut illius vocibus utar) perinsigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande sparsa, conservavit; porro Ruhnkenius cum docuit e Phrynichi Apparatu nonnulla fluxisse; tandem e Zonara (quod in cap. I, 4. refutavimus) partem coniectabat esse descriptam. Brevem indicem his absolvit: *Ab his paucis diversa Suidam istius generis lexica adhibuisse vix opinor.* Hactenus ille scienter, nisi quod vana specie deceptus Atticistis locum concessit. Eundem errorem prodidit etiam Piersonus, nobilissimus Valckenarii discipulus, in Moer. p. 17. *Huiusmodi generis observationes e veteribus Atticistis derivatae apud Suidam sunt plurimae. — Huiusmodi glossae ubique per totum opus veluti totidem gemmulae dispersae sunt.* At Suidas, quoniam iis temporibus interfuit, quibus studia leporis Attici deferbuerant nec formulae selectae quaerebantur, non aliis utitur Atticistarum praeceptis et artibus nisi quas e lexicis rhetoricis et multiplici

congeric *λέξεων χρησίμων* forte derivarat. Tunc enim diversissimae lexicorum opes unum in locum contrahi solebant, interdum etiam eodem volumine iungebantur; de quo genere celeberrimus est codex Coislinianus 345. Saec. X. qui solus pretiosissimum eruditionis Graecae thesaurum custodivit. Codicem illum sive gemellum cum Suidas tractaverit et in suos usus traduxerit, placet eius argumenta summatim in conspectu collocare. Continentur autem 1. Apollonii Lex. Homericum. 2. Phrynichi Apparatus sophisticus in eclogas discerptus. 3. *Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων.* 4. Timaei Lexicon. 5. Antiatticistes. 6. Glossae Herodoteae. 7. Moeris. 8. Lexicon Rhetoricum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 181—318. editum. 9. *Λέξεις* ad libros Vet. Test. et Acta App. spectantes. 10. Tabula Paschalis. 11. *Λέξεις Λυκόφρονος* cum antiquissima poetae recensione. 12. *Λεξικὸν τῆς γραμματικῆς.* 13. Lexicon de Syntaxi a Bekkero proditum. Codex absolvitur libellis grammaticis, quos Bachmannus in Anecd. T. II. recepit. Horum vero 3. 4. 6. Suidas totos, 8. partim usurpavit. Nam a Phrynicho, quod Ruhnkenius contendit, nihil profecit, sed siqua habet uterque communia, fluxerunt ab epitoma quadam. Eadem observatio cadit in Lexicon de Syntaxi. Quodsi summam colligimus, lexicis usus est Harpocrationis, Photii, Timaei, Lexico Rhetorico, Glossis sacris et aliis paucis; plura tamen Scholiis debet poetarum copiosissimis. Contra lexicis de structura verborum abstinuit: quorum etsi vestigia non leviter impressa hodieque cernuntur, demonstrabimus tamen in cap. III. quicquid syntaxin Graecam sapiat ab interpolatione repetendum esse. Porro vix monendum est Suidam fontes suos fideliter ac sine mendorum vel erroris suspicione descripsisse. Quod neque novum est nec tam insitatum, ut in huius unius lexici condicionem cadat. Nam iusto iniquius pronunciat Ruhnkenius Epp. Critt. p. 180. ***Nullus autem grammaticorum, si Hesychium excipias, Suida vel crebrius a librariis deceptus est vel turpius.***

5. Harpocrationem igitur, ut ab hoc exordiar, Suidas non integrum legit, sed epitomen eam cum Photio sequitur, quam liber Palatinus praestat. Epitomen autem minus proprie dictitant id exemplar lexicographi, quod testimonia solet compendifacere vel imminuta supellectile docta, praesertim memoria singulorum librorum, mutat explicationes ac totam orationem extenuat et popularem in habitum convertit. Ac ne longius abeam, specimen esto primum gl. *Ἀγραφίου.*

Harpocr. vulg. *Ἀγραφίου. εἰδός τι δίκης οὕτω καλουμένης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένης τε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ.*

Harpocr. Pal. et Suid. *Ἀγρ. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, πρὶν δὲ ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. οὕτω Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ Λυκοῦργος.*

Aliam faciem multa praebent exempla, quorum instar sit membrum gl. *Ἀκή*: *ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι. Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ*

τὴν ταύτης ἀκρόπολιν. Sic Pal. et Suidas; at reliqui Harp. libri: *ἦν Νικάνωρ ὁ περὶ μεινομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι· Δημήτριος δὲ ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος πρότερον Ἄκην ὠνομάσθαι φησίν.* Rarius autem epitomes auctor eam brevitatem affectat, quam ostendit gl. *Ἀγνίας*, ubi nihil reliquit praeterquam *ὄνομα κύριον.* Rursus nullum is de suo dedit additamentum: nam quae bis recurrunt gl. *Ἀειστώ* et *Αἰειστώ* subtexta vulgatisque Harp. exemplis adiuncta, *ἡ λέξις Διογενειανοῦ* (vel similiter conformata) *ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ*, ea neque codices Harpocrationis agnoscunt et apud Suidam in suspicionem vel hoc nomine debent adduci, quod Diogenianum ille nusquam laudavit. In Harpocrationem tamen olim ex Suida glossae copiosae vel leviores immigraverant, quas Bekkerus tacite sustulit; itaque colorem et vim interpolationum nemo perspexerit nisi collatis priorum criticorum exemplaribus. Rem breviter in v. *Πόριος* observarat ***H. Valesius*** in notas Maussaci p. **322.** confirmavitque ***Porsonus*** in Aristophanicis Dobraei p. **19.** ***Ex Suida interpolatus est Harpocration*** *vv. ἐπιτροπή. φασκώλιον. προπεπωκότες. πρυτάνεις.* Idem Porsonus paulo crassiorem fraudem in v. *Γναφεύς* animadvertit, cui partem tantum suggesserit Suidas. Ceterum hic paucas Harpocrationis glossas sprevit, ut v. *Ξυστίς*, quam Photius descripsit.

Photius autem et Lexicon Rhetoricum a Bekkero Bachmannoque evulgatum thesauros formularum ac rerum Atticarum praebuerunt, quos Suidas libenter cum pulvisculo, hoc est, cum mendis codicis utriusque haud exiguis in scrinia sua derivavit. His et observationes lectissimas debet, quibus publicae Graecorum antiquitates illustrantur, additis proverbiorum et comicae dictionis luminibus, et recondita poetarum Atticorum fragmenta, quae philologos oblectant et ingenia criticorum aluerunt. Itaque Suidas olim tanquam procurator ditissimus merito suo colebatur, cum neutrius lexici copia doctis esset facta; nunc autem etsi gratiam novitatis amisit, dignitatis tamen partem retinebit, quoniam dimidium fere Photiani codicis intercidit. Ceterum Photius quod elegantiis et antiquitatibus Atticorum, quorum castam orationem neque expressit nec magnopere dilexit, tantam impendit diligentiam, nemo miretur, qui lectionem assiduam ab viro negotiosissimo cum intenta locutionum et figurarum observatione iunctam ex eius Bibliotheca cognoverit. Quam in rem satis est memorari iudicia de lexicis et opusculis Atticistarum, eclogas rhetoricas ex Aristide Himerio Damascio congestas (ut quae sub inscriptione p. **349.** extant, *ὅσα παρεῖται χρεὼν ταῖς ἐκλογαῖς συντετάχθαι καλλιέπειαν ἔχοντα*), porro disputationes de verborum usu vel auctoritate, quae continentur Epist. **156.** et Quaestionibus ad Amphilochium **XXI.** (ab A. Maio in Collect. Auct. Vatic. T. I. editis) ubi Lexicon suum p. **234.** significat. Assumpsit vero cum aliorum collectiones, tum Epitomen Harpocrationis et copiosissimum illud Lexicon Rhetoricum. Haec igitur subsidia cum Suida collata nihil fere nisi apographa eiusdem operis repraesentant.

Minoribus etiam lexicis, inprimis Glossis variorum generum Suidas usus est. De quibus brevis sufficiet narratio, neque habet haec litterarum pars in quo diutius moremur. Extant igitur in codice Coisliniano quem supra memoravi Glossae Herodoteae, secundum ordinem librorum novem dispositae, sane tenues et quae rarius interpretem possint iuvare. Recepit tamen universas fere, nec sine mendis et erroribus, Suidas (quod ab eo mirere factum, qui Herodotum ipse lectitarit et frequenter in usum vocet), non paucas suscepit Timaei lexicon. Notavit quaedam a Suida commissa Wesselingius Diss. Herod. c. 5. cuius adeundus commentariolus cum additamentis Schweighäuseri sub finem Tomi VI. Iam etsi multa temere corrasit, dubito tamen Suidae duplex

peccatum sub vv. *Ζώνη* et *Σκέπη* assignare, quas ille per confusionem explicationis cum lemmate arguitur finxisse. Ceterum expendenti glossas paulo doctiores I, 85. (ubi Diogenianus appellatur) III, 156. ex vetustis lexicis derivatas, item ut eas quae fide nulla sub librum IX. coguntur aut ad suas sedes nequeunt referri, vix credibile videbitur syllogen tam exilem certum et absolutum glossarii corpus effecisse.

Maioris sunt ambitus glossae sacrae, quas dicunt, ad intelligentiam utriusque Testamenti collectae. Iam nobis otium fecisset liber *I. Chr. G. Ernestii* (Suidae et Phavorini glossae sacrae Graece — congessit et illustr. Lips. 1786. pp. 179.), quem post Epistolam de Suidae usu ad crisin et interpretationem librorum sacrorum, L. 1785. ediderat, si sedulitatem et profluentiam verborum iudicio prudenter temperasset. At neque materiam ille probe definierat, ut ratum haberet quid esset glossa sacra, nec fontes agnovit aut distinxit unde Suidas hauserat (nempe Hesychium etiam ab eo fuisse compilatum affirmat), et glossas suas sacras, quarum umbram captat levissimam, ex serie litterarum enumerat, cum deberet libris S. Scripturae singulas pro diversitate fontium aggregare. Hinc opusculum prodiit iusto grandius et raro profuturum. Nec maiorem attulit usum *I. Fr. Schleusnerus*, particulis duabus Auctarii Observationum in Suidam et Hesychium et alios lexicographos Graecos, ratione maxime habita glossarum sacrarum, Viteb. 1809. 1810. 4. Longe maiorem vero fructum ab eiusdem opera percipient theologi, qui glossas Suidae aliorumque lexicorum in Schleusneri Thesauris utriusque Testamenti collectas et inter se comparatas voluerint usurpare. Sed ut negotio nostro brevissime defungamur, Suidas cum neque Hebraicum teneret sermonem nec Novi Testamenti sensus ultra vulgarem interpretum captum assequeretur aut ad interiores theologiae recessus aspirasset, subsidia variorum conquisivit, quibus penuriam suam solaretur ac desideria mediocrium lectorum expleret. Primum igitur historiam quam ferunt biblicam selectis potius narrationibus, quarum lineamenta cum de Graecis interpretibus Veteris Testamenti, de Iosepho, chronicis Byzantinis similibusque rivulis traxit, tum interdum mysticis allegoricis apocryphis nugis et commentis diversarum aetatum (vide specimina prae ceteris luculenta *Ἀβραάμ*, *Ἀδάμ*, *Ἰησοῦς*, *Ἰώβ*) tanquam nobili sapore infecit, quam plenis et continuis capitibus adumbravit. Deinde non dissimili consilio locos obscuros et controversos Scripturae, quorum oratio recedit a consuetudine vulgari, per glossas sic dispertiit, ut inprimis Psalmos, Euangelia et Paulum Apostolum respiceret. Aderant autem glossaria quaedam minora, quorum nec doctrina neque verborum ambages molestiam crearent: ut illud *Io. Albertii* cura non spernenda proditum, cuius libellus sic inscriptus est, *Glossarium Graecum in sacros N. F. libros. Ed. Io. Alberti. Accedunt eiusdem Miscellanea critica in glossas nomicas, Suidam, Hesychium. LB.* 1735. Alterum glossarium non melioris notae continetur glossis Hesychii sacris, quas omnes esse spurias et opera lectorum adventicia in Hesychium insertas praeclare demonstrat *Bentleius* Epistolarum a Burneio vulgatarum 69. Sed recte fecit Suidas, quod opes eruditorum interpretum ieiunis istis explicationibus adiunxit. Nemini vero tantum debet quantum Theodoreto, quem celato nomine pro viribus descripsit et glossis Psalmorum explanandis libenter accommodavit: si quis enim nostrum Indicem Auctorum sub vv. *Ἀπόστολος*, *Γραφή*, *Εὐαγγέλιον*, *Θεοδώρητος* contempletur, intelliget quod verum est, reliquas Sacrae Scripturae partes praeter Psalmos ab eo strictim contrectari. His tandem finibus operam suam continuit lexicographus; novas autem glossas lectores inculcarunt, a quibus alias identidem sub variis lemmatis repetitas fuisse consensus codicum ostendit.

Glossas nomicas sive publici iuris paucas animadvertimus easque sic comparatas, ut appareat Suidam omni tam sermonis Latini quam antiquitatum Romanarum et actionum legitimarum scientia caruisse. Quo minus admirandum vocabulorum etiam portenta recurrere, quae non modo rudem et in Latinis plane infantem (ut cum Montacutio loquamur) arguant, sed quamlibet etiam medelam aut explicationem aspernentur. Velut Ἰνγρουσία vix divinando potuit expediri; nam perversas notationes, in quibus Graeculi mire sibi placuerunt (v. *Κῆνσος — παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω*), facile toleramus. Sed utcunque haec deformata sunt, fluxerunt a traditis collectionibus (unde repetenda quoque gl. *Πραίφεκτοι*, quamvis antiquitus e Polybio manaverit), ac sufficit istam Suidae partem cum *Labbaei* Glossis verborum iuris comparari, quae Glossariis ab eo congestis Lutet. 1679. adhaerent.

Novissimum in Glossis locum obtineat Timaeus: quem verbo praetermisissem, nisi viri primarii non levis error mentione dignus esset. Etenim glossas Timaei plerasque Suidas recepit, *celato semper nomine*, quod Ruhnkenius p. 113. factum incusat, tanquam ille reliquorum fontium nomina soleret annumerare. Sed invenerat Timaeum in ea lexicorum sylloge, quam codice Coisliniano custoditam supra (4.) monuimus a Suida esse usurpatam. Huic igitur partim glossas Platonicas refert acceptas, partim observationes quae Herodotum et antiquitates Graecas illustrant. At quis credat scriptorem Platonis studiosum adeo fuisse temerarium, ut in exiguum libellum, quem Photius *βραχὺ πονημάτιον* dixit, argumentum alienissimum pertraheret neque cum formulis Atticis coniunctum? aut rebus e materia dissimili petitis interpolatorem nescio quem praeposterum, quae Ruhnkenii fuit sententia, stulte abusum esse? atqui glossae istius generis centenarium paene numerum implent. Longius tamen in hac quaestione procedendum erit, quam vir ingeniosus sicco pede praeteriit. Epitomen enim ille nos tenere pronunciat; ac debuit fortasse liber olim amplior ab aliis ad hanc brevitatem redactus videri, si *Wyttenbachius* vere narrat, lexicon breve quidem esse dictionum rariorum et exquisitarum, quae grammatice explicentur, nullo cum eruditionis apparatu, accurate tamen et diligenter, utiliter item cum ad multorum locorum intelligentiam aperiendam, tum ad veram lectionem constituendam. Hem voces suaves et honorificas! in quibus praeter solam veritatem nihil desideres. Nec multis verbis opus, cum hodie nemo speret e Timaeo fructum ad Platonis intelligentiam aut emendationem sese percepturum. Immo perpaucae insunt glossae Platonicae, longe plures autem e communibus lexicis haustae, quales sunt, *Ἄγαμαι. ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν. Ἀλαζών. ψευδής. Ἀντικρύ. κατευθύ, ἐπ' εὐθείας. Ἀτάρ. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή. Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ἥκιστα. οὐ πάνυ. Νώ. ἡμεῖς*, et, ut unum locum addamus, *Οὐχ ἥκιστα. πάνυ*, quibus homo semidoctus Porphyrium testem ascripsit. Haeccine per interpolationem admixta putabimus? aut Graecis Romanisque tam inaudita, ut lexicographus in usum sodalis ea colligere debuerit et explicare? sic enim praefatur: *ἐξέλεξα τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσημματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις*. Enimvero parum huic professioni cum delectu glossarum convenit, adeoque verendum ne, quod in Hesychio videmus usu venire, idem in Epistolam cadat operi dissentientem. Nempe huius fundus sine dubio pendet e lexico quodam Platonico, nec quicquam subest observationis rarae, quin id in Scholiis Platonicis recurrat. Sed illa cum modici essent voluminis, postea cum variis glossis et floribus lexici rhetorici coepta sunt conflari, donec haec opusculi facies provenit. Igitur glossarum lemmata, quamvis vox apud Platonem extet, non ubique licet ad huius

auctoritatem revocare: velut *Ἔρρε. φθείρου, ἀπαλλάττου.* Apparet iam satis bene se habere codicis inscriptionem, quae Ruhnkenio displicuit, *Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.* Et haec quidem de lexicis a Suida descriptis.

6. Brevius Scholia designare licebit, quibus ille vicem glossariorum sive *ὑπομνημάτων* (v. supra 4.) usus est. Hinc glossas selectas poetarum et historicorum decerpsit, quarum explicationem lectores requirebant, easque nube scholiorum quasi commentariis in epitomen coactis circumdare solet. Sic desideriis hominum Byzantinorum, qui nullas opes nisi parabiles et commode structas admitterent, satis prospectum videbatur. Itaque scholia, hoc est, silvam inconditam ac multis saeculis aggestam, ut invenerat, Suidas bona fide repetiit, nec raro digitos magis quam iudicium secutus plura describit quam lemma locique interpretatio poscit. Velut (nam levissimum exemplum instar aliorum sit) in v. *Ἀναξία* cum Sophoclis *ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ δόμους πατρός*, plura contineat explicatione digna, non substitit in praescriptione *ἀναξία*, sed adiungit etiam quae spectent ad *ἔποικος* et *οἰκονομῶ*, universamque sententiam infra sub v. *Οἰκονομῶ* pertractat. Adde v. *Πάροινος*. Quamquam haud exiguus glossarum est numerus, in quibus scholion eruditum ac diffusum ultra necessitatem finesque concessos adeo recoquitur, ut supervacuae partes ad lectorum industriam revocari debeant. Nam quicquid eruditae frugis in scholiis animadversum esset, id in hunc thesaurum cupide traductum fuisse cum alia docent specimina, tum observatio mire detorta sub v. *Ἐξ ἁμάξης*. Ceterum quod Suidas aliis scholiorum corporibus diligenter, aliis negligentius utitur aut ea prorsus ignorat, id ipsum nobis significat, quae collectiones tum viguerint quaeque nec fuerint consummatae neque consuetudine vulgi celebratae.

Sed nullis commentariis Suidas tantum tribuit quantum Scholiis in Aristophanem. Horum enim magnam et exquisitam partem per totum opus diffudit, eaque multiplicavit etiam industria lectorum, qui particulas copiosissimi cuiusque scholii varias in glossas derivare solent vel glossis singulis tanquam auctarium apponunt. Numerum autem tot scholiorum si cui libet computare vel cum ceteris accessionibus Suidae conferre, satisfaciet Index Auctorum, ubi recensus locorum ex Aristophane laudatorum duas ferme plagulas typis minutissimis implet. Itaque haud fallitur qui Suidam opinetur in poeta comico quasi deliciis litterarum Graecarum oculos defixisse, cum eoque studiose reliquias veterum interpretum coniunxisse. Quibus cum tantum spatii concesserit, ut quodammodo novus interpres inde colligi possit, cumque Scholiis Aldinis observationes immixtae legerentur, quae manifestam proderent interpolationem: non miramur olim (v. Maussaci diss. de Harpocr. p. 396. et A. Schotti praef. in Suid. Prov. p. 329.) dubitatum fuisse, *utrum Suidas ab hodierno Scholiaste Aristophanis an vero Scholiastes a Suida sua mutuatus sit.* Verba sunt Küsteri praef. p. III. qui fraudes sane quasdam ab editoribus Scholiorum admissas (cf. annot. in v. *Ἄϊσωπος* gl. 3.) agnovit, nec potuit tamen Musuri temeritatem divinare, quem recensio Dindorfii plane demonstrat multos et longissimos locos (v. Dindorf. p. VIII. et in Addendis) e Suida traduxisse. Perspexit autem Küsterus lexicographum suum plenius atque castigatius Scholiorum exemplar usurpasse; sed ut laborem ille molestum refugiebat, nec scripturae discrepantiam e Scholiis diligenter enotavit neque horum emendationi, cum Aristophanem curabat, utilissimas Suidae copias admovit. Primus eas in Scholiis Pluti *Hemsterhusius* sedulo comparavit, adhibito libro Leidensi; deinde praeceptoris vestigia secutus haud semel (Diatr. in Eurip. pp. 49. 204. in Adoniaz. p. 297.) monuit *Valcke-*

narius apud Suidam cum alias partes largiores extare, tum vetera in Thesmophoriazusas Scholia, quae tum desiderabantur, ex eo colligi posse. Tandem beneficio *Guil. Dindorfii* purum et locupletissimum Scholiorum corpus nobis contigit, quali homines Byzantini multis saeculis ad Comnenos usque utebantur. Idem etiam Suidae affuit, cuius rei saltem admonet *Σχο.* praefixum in v. *Βληχωνία*, nec dubitare patitur utriusque comparatio quin illis temporibus haec ipsa commentariorum Aristophanicorum facies tanquam perfecta valuerit. Nam in Lysistratam et Thesmophoriazusas, ubi Scholia rarescunt et extenuantur, nihil obtulit Ravennas amplius quin id apud Suidam inveniatur. Is enim cum primariis codicibus, Ravennati et Veneto, sic conspirat et Scholiorum nunc scripturam emendatam nunc partes recens editas vel auctas confirmat, ut merito tertii codicis loco habeatur. In quo non minimi est momenti, quod quae seorsim aut Ravennas servat aut Venetus, ea confertim prodit et verbis tradit uberrimis. Sed dispar illius extitit opera, cumque Scholia copiosissima praestet in Pace, propemodum deficit in Vespis, ubi plurimae Musuri fraudes deprehenduntur e solo lexicographo ascitae. Neque vero Suidam exhausit editor aut utriusque codicis consensio tam inutilem reddit, ut non solerter adhibitus etiamnum meliores praebeat lectiones et accessiones qualiscunque pretii (ut in v. *Εὐρωτιῶν*) aut plurimum ad restituendam membrorum iuncturam conferat. Serius autem et confectis aliquot fasciculis (v. supra p. XXII.) exemplar Dindorfianum ad nos accessit; sed ut chartis et tempori parceretur, non libuit Addenda spicilegiis parum commodis onerare.

Similis est condicio Scholiorum in Sophoclem. Horum enim Suidas ut interpretum Comici plenissimam descripsit collectionem, hoc est, eam quam unus liber Florentinus custodivit. Iam post Aristophanem nullum ille poetam studiosius legit et in usus suos convertit quam Sophoclem; nempe pro captu Byzantinorum, qui prae reliquis fabulis Aiacem, Electram et utramque Oedipum terebant et libenter exarabant. Itaque factum ut Suidas locis suis Sophocleis adiungeret etiam Scholia, quae marginibus circumfusa paene cum pulvisculo recepit, praesertim cum brevitas et modesta doctrina syllogen commendaret. Rarius enim mutila proposuit Scholia: cuius rei exemplum est gl. *Οἰοβώτης*. Ipse bis ea citavit, in v. *Λύσοργος*, ubi *σχό* optimi libri praefigunt, et in v. *Ἦμαρ*, ubi vulgatum *Σχόλια* (*Σχ̃* V.) refingi debuit *σχόλιον*: vide vel Etym. M. vv. *Ἀζείδαο* et *Ἀιδρις*, item Etym. Leid. ap. Gaisf. pp. 156. 160. Iam etsi scripturam interdum praebet emendatiorem, raro tamen accessionem paulo maiorem ex eo memini me annotare: quamobrem opinabar auctarium Scholiorum in Aiacem quod ostendit v. *Θρηνεῖν*, fragmentum dico fabulae Sophocleae, aliunde petitum esse. Sed eundem locum agnoscit plenius scholion in codice Florentino G. quem Dindorfius nupet in utilissimo supplemento Schol. Soph. Vol. II. p. 90. memoravit; itemque p. 42. fragmentum alterum e Schol. uberiore Oed. R. 750. ductum et p. 95. levem observationem in v. *Ἐμφανές*. Contra quae copiose tradit v. *Ἀλύειν* iure negat Dindorfius p. 119. ad scholion poetae plenius esse revocanda. His igitur aliisque vestigiis motus speciose vir eruditus ib. p. V. iudicat Suidae codicem, e quo Scholia sumpsit, ipsi Flor. G. quam alteri Florentino sive Laurentiano similiorem fuisse. Cuius sententiam alia iuvant, alia non mediocriter infirmant. Ut in v. *Ῥαψῳδία* quae cum Laurentiano concordant, per dittographiam aucta, *τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν*, omissis autem extremis G. sic redintegravit, *καθ' Ὅμηρον ἦν. ἀνεχρόνισεν οὖν ὁ Σοφοκλῆς:* aliter quam Dindorfius volebat p. 39. adiuvanda duco, *τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥ. μεθ' Ὅμηρον ἦν.* Ceterum Suidas Electrae quidem Scholia selecta decerpsit, Antigonae (quam fabulam obiter inspexisse videtur) neglexit,

Trachiniarum et Philoctetae commentarios, quorum color ab antiquitate multum recedit, fere praetermisit.

7. In ceteris scholiis non attinet multum immorari. Nam longe rarius vestigia Scholiorum in Homerum, Thucydidem, Platonem, Lucianum deprehenduntur. Contra neque Aeschyli Scholiis usus est neque Euripidis; quod minus mirabuntur qui Suidam viderint utriusque poetae fabulas leviter attigisse, neque copiis interpretum nisi paratis et ad facilem usum accommodatis ille mentem advertit. Atqui corpus scholiorum satis absolutum in neutro tragico confectum est, quod cum Scholiis Aristophanis vel Sophoclis posset comparari. Iam observationes doctas quas duo Veneti codices Iliadis servarunt, non infrequenter Suidas in explicandis notionibus philosophorum et glossis vel significationibus repetiit; rarius tamen et paucioribus verbis librum usurpat Veneto A. similem, diligentius alterum B. unde sensus mysticos et sapientiam allegoricam hausit. Quamquam huic codici tot observationes inferioris aevi, quae potuerint e diversissimis fontibus ad Suidam redundare, sunt aspersae (vide vel gl. *Ἀγαθόν*, *Ἀφροδίτη*, *Εἴδωλον*, *Ἡρακλῆς*, *Θυμός*, *Φόβος*): ut minus tuto pronunciari liceat. Sed certum est Scholia Thucydidis multas suppeditasse rerum et verborum explicationes, quae solebant ad apparatum Atticae lectionis et lexicorum rhetoricorum referri. Harum pleraeque breves sunt, nec facile mutat Suidas aut auget scripturam traditam, quae commentariis rhetorum ac sophistarum debetur. Porro cum ordines illorum Scholiorum tam aetate quam bonitate distinguantur, antiquiora tantum assumit, nec sprevit ea quae pertinent ad interpretationem locorum insignium: horum enim dum Thucydidem assidue lectitat numerum non exiguum Suidas decerpsit. Vide specimen insigne gl. *Καταφρόνησιν*. Aliter usus diiudicari debet, quem Scholia Platonis et Luciani videantur attulisse. Iam Scholia Luciani multis in observationibus cum Suidae verbis conspirant, scilicet quod ex communi fonte hauserat uterque grammaticus. Insunt sane Scholiis istis quae magistri parum periti (nempe diversis manibus constat ea congesta fuisse) de Suida corraserint, ut Schol. Amor. 12. ex interpolata gl. *Ἀμφιλαφῆ* miro stupore ductum est aut Schol. Contempl. 7. *τορύνην: εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν*, quae nemo posset expedire, nisi Suidas ostenderet duarum glossarum initia coaluisse. Adde glossas *Ἀριφράδης*, *Κωκυτός*, *Κρησφύγετα*, *Σκολιόν* in Scholia translatas. Sed talia non miramur, cum Scholia Luciani de quibuslibet angulis impari successu fuisse compilata vel potius codicum marginibus allita hodie demonstret sylloge studio Iacobitzii confecta. Suidas autem nec legerat multos Luciani libros, quem raro laudat, nec doctam opinor observationem habet, quae hunc solum ad fontem revocari debeat; immo feruntur in Scholiis narrationes longe meliores et luminibus suis commendatae, quas Suidas non videtur aspernaturus fuisse. Similis est condicio Scholiorum Platonis, quae ipsa de marginibus codicum colligi coepta sunt. Ea iusto rarius philosophi sensus et orationem peculiarem interpretantur, frequentius autem formulas, structuras, proverbia, mores ac personas antiquitatis Graecae tractant et exquisitis opibus, nominatim memoria locisque scriptorum perditorum illustrant. His vero grammaticis testes rerum Graecarum non vulgares praesto fuisse codex Bodleianus ostendit, qui subinde monuit etiam de placitis et arte Platonis; insunt etiam quae prosopographiis accepta referantur, ut narrationes de Socratis aequalibus vel adversariis. Suidas igitur partim cum Scholiis illis consentit et totidem vocibus quasi communem exhibet docrinam, quam studiosi homines e lexicis rhetoricis derivabant; partim brevius eandem eloquitur sententiam. Velut prolixius Scholia tradunt p. 314. (in Annot. II. 1. p. 1186. corrige

numerum vitiatum) proverbium *ὀστράκου περιστροφή*, alterum *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* p. 319. cum auctario quodam, Sibyllas p. 315. Chaerephontem p. 331. formulam *χαλεπὰ τὰ καλά* p. 394. (a quibus differt p. 369.) et iusto loquacius causam dicti *ὄνου σκιά*. Contra longe plenior est Suidas in v. *Παιδιχά*. Hic vero consensus talis est, ut alter quidem alterum iuvet et utriusque comparatio cum fructu possit institui, Scholiorum tamen corpus sive flosculos in marginibus Platonis sparsos non videatur Suidas invenisse. Quodsi quis de tot glossis velit, ut his utar, vv. *Τέως* et *Φαῦλον* considerare, non dubitabit quin ille subsidia descripserit aliter digesta pluribusque testimoniis ornata. Fallatur autem qui Suidam, propterea quod locos e diversis Platonis dialogis non parce produxit, in eorum lectione satis versatum suspicetur neque commentarios interpretum qualescunque sprevisse. Horum enim locorum maior pars ad argumenta lexicorum rhetoricorum, praesertim Photii pertinuit, minor ad glossas Platonicas, quas olim a nescio quo collectas supra (5.) diximus in Timaeum et Scholia receptas esse; medium autem ordinem implent observationes Graeci sermonis sive *λέξεων χρησίμων* ex variis collectionibus ductae, quas lector Platonis non plane rudis minime desideraret. Inde fluxerunt animadversiones vulgaris notae, qualem habet p. 375. de formula *ὡς ἔπος εἰπεῖν* ab Suida breviter allata, sed brevius et ut peritum decuit interpretem alterum Scholion p. 397. Denique glossario Platonico debet Suidas non multa quidem, selecta tamen et certis indiciis signata: quorum est *Ἀνδραποδώδη τρίχα* et glossa prae ceteris illustris *Ἀριστίνδην. καὶ ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν*, hoc est, ut demonstravimus, *Νόμων Θ'*.

Superest ut moneamus Scholia Hippocratis et Demosthenis fidei esse nullius vel suspectae. Quorum annotationes in Hippocratem cum paucae sint et parum utiles, tum eas reiici iubet auctoritas librorum. Vide quae diximus in gl. *Ἡβός*, quae glossa portenti instar est. Sincerae quidem glossae Hippocraticae quali fuerint colore, melior pars Erotiani significat vel specimen a Gaisfordo proditum in Addendis Etym. M. p. 975. Ab his diversa Scholiorum in Demosthenem ratio fuit: quae quoties in explicandis formulis et antiquitatibus Atticorum cum Suida consentiant, annotatio frequenter ostendit. Sed tota res merum est commentum et fraus bono quasi dolo *Guil. Morelii* commissa. Nam ut princeps Suidae editor alienissimas geographorum et medicorum opes ausus est inculcare, ne quid eruditionis in copiosissimo lexico desideraretur, ita Morelius in edendis Scholiis Demosthenicis, commoda lectorum magis quam fidem librorum suorum spectans, multis Suidae glossis, aliis etiam ex codice Bavarico sumptis, apparatum auxit: unde factum ut errores Suidae vel deteriorum librorum ab eo propagarentur. Huius igitur interpolationes qui primus detexit et in annotationem relegavit, *Guil. Dindorfius* (v. in Schol. Demosth. T. I. p. 178. sq. exemplorum vim ab eo congestam quaeque in Addendis sub v. *Θεωρικά* monita sunt), idem nova recensione persuasit etiam Suidam Scholiis vetustis caruisse. Sed quascunque rerum et verborum apud oratorem explicationes ille collegit, non ex epitome commentariorum derivavit, sed e lexicis rhetoricis. Proinde variae lectiones ex vulgatis Scholiis identidem enotatae nullius iam usus sunt et auctoritatis.

8. Hactenus e doctis subsidiis Suidas cornucopiae Graeci sermonis et antiquitatum Atticarum collegerat, quod temporibus illis ad intelligentiam litterarum sacrarum et profanarum sufficere posset; idem tamen, nequa pars eruditionis deficere videretur, realis etiam quam dicunt doctrinae thesaurum adiunxit. Historiam igitur gentium antiquarum fabularem, sacram, civilem, potissimum Romanorum et Graecorum usque ad imperatores Byzantinorum clarissimos intexuit;

non ille morem recentium encyclopaediarum secutus, ut infinitam nominum illustrium et ignobilium seriem enarraret plenissime, sed satis habuit fastigia rerum antiquarum et quasi capita decerpsisse. His tamen finibus operam suam non continuit, sed vitas scriptorum, additis librorum indicibus, tanquam historiam Graecorum litteratam haud vulgarem in modum inseruit. Quodsi vastissimam spectamus materiam et molem ex commentariis omne genus accumulatam, profecto miramur temporum illorum assiduitatem et constantiam laboris, in quo vel nostrates manus quamvis exercitata deficiat. Sin vero diligentiam iudicium subtilitatem in tantis tamque dissimilibus copiis digerendis exigimus, voluntatem magis et patientiam agnoscimus quam ingenium prudens et experientia probe temperatum, ac totum negotium sic administratum plerumque videmus, ut casus potius et temeritas lectionis quam sapiens consilium dominetur. Neque iam curamus errores et naevos ex festinatione vel ignorantia rerum singularium natos, ut nomina confusa vel negligenter excepta, narrationes distractas vel a glossis suis alienas, homonymos parum severe distinctos: qualia notant Reinesius Varr. Lectt. p. 362. sqq. et Küsterus praef. p. V. Etenim talia commiserunt et committere pergunt etiam viri cautissimi, nedum ut homines Byzantinos, quorum ingenium ab arte criticaque facultate remotissimum fuit, durius accipiamus per socordiam turpiter labentes. Sed iustissime Suidas potest reprehendi, quod nec delectum in libris excerpendis ullum instituit nec luculentas glossas ex apparatu ditissimo collegit, in quibus imaginem et memoriam antiquitatis adumbraret. Immo qualescunque fontes, modo brevitate commendarentur, ille forte fortuna corripuit, obscura nomina cum claris permiscuit, narrationes fortuitas ac frivolas prolixe descripsit, et, ut generatim dicamus, fractas tabulas ex omni litterarum supellectile sic per universum opus dissipavit, ut neque summae sua ratio constet nec singulis glossis dignitas atque iunctura. Quid quod Christo locum concessurus fabulam ex apocryphis arreptam homo callidus exornat, quasi qui simplicem historiae maiestatem nugis fucatis praetexeret. Adeo saeculum illud inter tristes excerpendi compilandique sudores obtorpuerat.

Sed perstringamus istos flosculos historicae doctrinae. Primum igitur plane desunt fabulae sive capita mythologiae Graecae, quam monachi pietas aversabatur. Partem tamen nominum fabularium servavit tanquam primordia Graecorum annalium, sed mirum in modum allegoriis et artificiis pragmaticorum deformatam. Etenim auspiciis Iulii Africani scriptores christiani chronica mundi fabricaverant, quae prisca tempora gentium Asiaticarum, Graecorum, Romanorum breviter delineata cum historiis sacris conflabant. Non illa perpetuam quandam narrationem et probabilem successionem rerum spectabant, sed epitomen nominum memorabilium et quasi nucleum e fontibus turbidis et commentis umbraticis ductum eoque colore vestitum, qui novellas recentium populorum referre videatur. His igitur chronicis unice homines utebantur Byzantini, qui sententiis verbisque simillimis historiam suam universalem sic propagabant, ut tot manus et aetates ab Eusebio inde usque ad Comnenos nihil nisi familiam unam et eiusdem codicis apographa repraesentent. Maxime tamen consentiunt in rebus priscis barbarorum et Graecorum; adeoque scriptorem infimi aevi Georgium Codinum in Originibus CP. multa totidem litteris, quibus Suidas, videmus consignasse. Quamobrem si fructum historicum, non criticum usum et diversam sequimur scripturam, unus et alter ex isto grege sufficit, cuius antesignani Georgius Syncellus, Chronicon Paschale, Georgius Cedrenus sunt; his accedunt, qui potissimum Graecam mythologiam et memoriam Veteris Testamenti sibi sumpserant ad captum Byzantinorum conformandam, epitomator sub initium Saec. X. cuius *Ἐκλογὴ ἱστοριῶν* opera *Crameri* (Anecd. Pariss.

II. p. 166—230.) innotuit, Georgius Hamartolus (ibidem Vol. IV. editus) et insignis tenebrio Io. Malalas; nam de reliquis temporibus quis nescit ab hoc tantas nugas esse disseminatas, ut cum aliis fabulatoribus componi nequeat? Sed nuper demum intellectum est omnibus viam praeisse Ioannem Antiochenum: qui qua diligentia chronicon mundi per varias populorum ambages ad Iustinianum usque deduxerit, plenissimum eius corpus ostendit ab *C. Müllero* (in Appendice Fragm. Hist. Graec. Vol. IV. 1851.) laudabiliter concinnatum. Is in partitione quidem totius argumenti nihil a communi tramite discessit, in singulis autem periodis unum certumque ducem sibi delegit, a quo brevissimas narrationes sine dubitatione mutuaretur; itaque factum ut opere procedente veros et fideles auctores nactus ipse disertior fieret ac munus suum probabiliter expleret. Hinc Suidas totus pendet, cumque plurimas eius glossas cum Antiocheno, qui locum insignem in Constantini Caesaris Excerptis obtinuit, tam in sensibus quam in membris habituque orationis videamus conspirare, haud temere suspicamur alias etiam particulas ex eodem officina fluxisse. Rudimentis autem huius generis praemunitis iam breviter campos lexicographi historicos peragrare licebit, quorum conspectum *Suidae Historica* per *Hieronymum Wolfium* utcunque Latine versa (Basil. 1564. 1581.) praestant. Itaque Suidas ex vetustate Graecorum paucos heroes selegit, quos pragmaticis artibus tum solebant in ratiunculas populares mutare; porro deos nonnullos vel potius simulacra deorum interposuit, non ut varietatem fabularum enarraret, sed ex instituto temporum Byzantinorum ut mysticas notiones subtiliter illustraret; itemque superstitiones gentiles et occulta sacra cum heroicis nominibus coniungit. Vide vel glossas *Λέρας*, *Κεκροψ*, *Μαρσύας*, *Ὀρφεύς* novissimam, *Παλλάδιον*, *Περσεύς*, *Πῆχος*, *Προμηθεύς*, porro notionum divinarum exempla *Ἑρμῆς* et *Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος*, *Ζεύς*, *Ἥλιος*, *Ἡρακλῆς*, et quae unam efficiunt societatem *Γοητεία*, *Μαγεία*, *Προφητεία*, *Οἰωνιστική*. Accedant de genere cognato *Βραχμᾶνες* et *Σεροὺχ*. Asiae tamen populos rarius attigit, praeter Iudaeos, quorum historiam nunc e Chronicis supra dictis nunc ex interpretibus Veteris Testamenti et Iosepho illustrat. Vide supra p. XLV. E florentissima Graecorum aetate pauca recurrunt nomina, quae Scholiis vel Lexicis Rhetoricis et historicis, praesertim Polybio debet. Plus autem tribuit imperio Romano, cuius ab cascis initiis exorsus iocularem inscitiam et Latini sermonis et morum ostendit. Vide vel vv. *Βρουμάλια*, *Λίβερνος* et *Φιβρουάριος*, ac si quis specimen nominis detorti quaerat, *Βοϊάνθος*, quod illi significat *Viriathus*. Sed quid Byzantini homines in antiquitatibus Romanis ausi sint, praeter alios chronicorum opifices ostendere potest excursus Georgii Cedreni p. 167—170. Paulo melius et verius sese habent glossae frequentes de viris clarissimis reipublicae Romanae, quas subsequitur recensus imperatorum usque ad Iustinianum Mauricium Theophilum deductus. Harum plerasque praebuit Io. Antiochenus sive huius Collectanea magnam partem in Excerptis Constantini reposita. Ioannes vero cum Dionem quique Dionem aut continuarant aut in brevitatem coegere, Herodianum, Zosimum, alios descripserit vel in narrationem suam illigarit, non satis tuto decernere licet, utrum comitem illum ducemque perpetuum an ipsos fontes Suidas adierit. Utrique tamen praesto fuit Eutropii breviarium, quod Graecis admodum placuit, eleganter et concinne versum ab homine sermonis utriusque perito, quem criticorum coniectura verisimilis Capitonem Lycium perhibuit. Vide Küsterum in v. *Ἀμίσσων*, et longiora specimina sub vv. *Ἀδριλιανός*, *Πομπήιος*, *Τιβέριος*, *Φαβρίκιος*. In rebus autem labentis imperii cum alios adhibuit Suidas, tum Procopium, Theophylactum et qui facta post Mauricium tradit Nicephorum Patriarcham (vide *Ἰουστινιανός* gl. 2.) in Corpore Bonnensi cum Pisida iunctum, cuius editor Suidam neglexit.

9. His igitur historiae lineamentis nihil aliud Suidas est consecutus, nisi ut lectores ex uno volumine commode decerpere possent, quae multis in commentariis chronicisque sparsa nollent otiose pertractare. Sed philologorum ille gratiam meruit glossis numerosis, quibus historiam litterarum Graecarum peragravit et instrumento firmavit pretiosissimo. Numerum quidem et insignem earum varietatem in conspectu posuerunt *Βιογράφοι* a Westermanno collecti Brunsv. 1845. Nec vero dignitatem et usum huius partis imminuit misera condicio totius farraginis, quam Suidas magis assidue quam prudenter et cum aliqua iudicii subtilitate compilavit. Nempe Photius adhuc eo valuerat ingenio atque iudicio litterarum, ut vitas scriptorum apte referret, argumenta librorum explicaret, elocutionem et colorem orationis diiudicaret, flosculos etiam et specimina doctrinae suaviter spectanda concinnaret. Noster autem monachus opes ab aliis traditas bona fide describit, vitas et indicem librorum exiliter perstringit, mores dicta placita, quicquid est interioris notae, quod sapore quodam antiquitatis imbuere nos debet, nunc pro modo facultatum per saturam effundit, nunc silet vel minutatim ostentat; idemque si varias narrationes e diversis fontibus collegit, eas non digestas in perpetuitatem redegit; sed singulas in glossas dispertitur, ut subinde talia de diversis personis videatur accepisse. Velut duae glossae, *Τιμοκλῆς, Ἀθηναῖος, κωμικός.* — *Τιμοκλῆς ἕτερος, καὶ αὐτὸς κωμικός*, quarum neutra tituli fabularum iidem recensentur, non dubium quin ab ipsius Suidae errore ducendae sint. Vehementius tamen miramur de scriptura nominis *Στράβων* fuisse dubitatum: itaque suis locis duplex est reposita glossa, tam haec quam *Στράτων*. Harum perturbationum causam infra (10. coll. III, 2.) docemus. Porro de magnis ac primariis viris paucas servavit narrationes, quibus haud aegre neque cum doctrinae damno carere possis; quamquam intercurrunt rarae quaedam et singulares antiquitatis reliquiae, ut in v. *Σοφοκλῆς* observatio quantivis pretii, quae gravissimis quaestionibus de tetralogiis scenicis et arte Aeschyli praebuit opportunitatem. Sed tametsi Suidas materiam luculentissimam crassa Minerva subegit, et multis in partibus muneri suo defuit, ut qui copias paratas mutilare quam plena manu tradere malit, plurimos autem scriptores secundarios (v. annot. in v. *Ἕρμιππος Βηρύτιος*) plane praetermisit: mediocrem tamen illius operam grati laudamus ac praeclare nobiscum actum opinamur, quod unus saltem homo doctum propagavit instrumentum, cuius per aliorum socordiam omnis propemodum evanuit memoria. Mihi quidem tot errores et commissa videtur fractis tabulis eruditionis Graecae redemisse, quibus notitiam litterarum post Alexandrum Magnum, praesertim rhetorum et grammaticorum, probabiliter instauramus. Vide *Valcken.* in Adoniaz. p. 298. Fruamur igitur bonis huius consilio servatis, citra viri parum solertis iniquam et acerbam quae nonnullis hodieque placet insectationem; ac potius naviter agamus, quod doctrinam aetatis nostrae decet, ut primitivae sinceraeque partes reiectis accessionibus et commentis pravis eruantur, ut emendentur plurima quae labem antiquitus traxerint, ac stamina veteris famae detersis fraudibus contexantur. Id unice nos in annotatione secutos esse verbo monitum praef. p. XXII.

Verum haec facilius assensum invenient quam coniecturae de fontibus ac subsidiis, quibus Suidas in genere glossarum litterato videatur usus esse. Magnus enim numerus fuit commentariorum de vitis clarissimorum auctorum, magnus item acervus narrationum perpetuarum vel miscellarum de singulis litterarum generibus, praesertim de fatis poesis librisque superstitibus; eaque studia diligentissimis Peripateticorum laboribus exculta, disciplina grammaticorum ac thesauris bibliothecae Alexandrinae nutrita, tandem eam in molem excreverant, ut breves tot rerum institutiones et epitomae habiles requirerentur et a doctis etiam viris inchoarentur. His

igitur quicunque fuere Suidas cum indices litteratos historicorum medicorum grammaticorum rhetorum debet, tum vitas poetarum principum, quales hodie poetis scenicis, Hesiodo, Pindaro praefigi videmus ex antiquorum interpretum Prolegomenis decerptas: non enim philologiae tam cupidum eum et accuratum cognovimus, ut copiolas suas e singulis poetarum exemplaribus corrogaverit. Quid quod in memoria sophistarum Eunapium sprevit, Philostratum raro consuluit, in philosophis Diogenem Laertium nec semper neque curiose comparavit; sed philosophorum sectas et placita nonnunquam e libris ecclesiasticis depromit, Pythagoream sapientiam etiam ex anonyma Pythagorae Vita, quam Photius legerat; quod autem maxime mireris ab osore gentilium sacrorum admissum, multas ille glossas novissimis Platonicis eorumque deliris superstitionibus dicavit, auctorem adhibens Damascium, quem idem Photius in capita Bibliothecae studiosissime recepit. Porro non ea mente Suidas Athenaeum perlustrat, ut historiam et fabulas comicorum inde reportet, sed ut exiles quasdam observationes et minime reconditas colligat; quamquam vix credas heluonem istum librorum et antiquitatum, quem Eustathius devoravit, ab conditore thesauri negligi potuisse. Verumtamen ad Athenaeum posthac (cap. III, 4.) redeundum erit; nunc illud monemus, quod ad nostram facit disputationem, interdum eum et in sola comicorum memoria testem adiungi, quorum titulos quospiam attulerit, sed nullum fere locum reperiri, quin suspicione fraudis laboret per lectores invectae. Huc accedit silentium Eudociae, quam supra (I, 5.) diximus saepius appendicem istam *ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς* vel similem ignorare. Vide glossas interpolatas *Διοκλῆς*, *Ἐπίνικος*, *Ἔριφος*, *Εὔφρων*, *Ἡγήμων*, *Ἡγήσιππος*, *Λύσιππος*, *Σώπατρος παρῳδός*, *Στράττις*, et mendacium glossae *Θεόγνητος*: quo magis gl. *Σώφρων κωμικός* adventiciam esse nobis persuademus. Numquis autem a Suida profectam putet aut turpem laciniam gl. *Καρκίνος Ἀκραγαντῖνος* aut talem formulam, quae gl. *Τιμόθεος Ἀθηναῖος* subiicitur? *καὶ Κυνάριον Τιμοθέου δρᾶμα, ὡς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς αὐτοῖς αὐτοῦ*. His autem locis subtractis vix unus et alter superat; quos ipsa paucitas in suspicionem adducit. Contra habuit Suidas in promptu comicorum indicem, cuius nunc magis vestigia quam auctorem licet indagare. Quamquam non absonum fuerit haec ad amplissimam Dionysii Historiam Musicam referre: de qua disseruit Fr. Ritterus in Didymi Opusc. p. 89. Saltem in gl. *Ἐπίνικος* quae leguntur *καὶ αὐτὸς κωμικός*, non praegressa cuiusquam poetae memoria, facilem habent explicatum, si quis apud Eudociam p. 166. recensum comicorum intueatur: *Ἐπιγένης. Ἐπικράτης. Ἐπίνικος. Ἐπίχαρμος. Ἔριφος. Ἑρμιππος. Εὐθυκλῆς*. Eandem in gl. 1. *Φιλήμων* verborum *καὶ αὐτὸς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας* rationem esse perspexit Küsterus, qui similem ad causam iure revocat in v. *Ἰοῦστος Τιβεριεύς: ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν συντάξαι*, post Iosephum scilicet, quem Sophronii Catalogus cum altero iunxit. Porro redolent indicem sophistarum illa; *Πολέμων ὁ νεώτερος; σοφιστής. γέγονε καὶ αὐτὸς ἐπὶ Κομόδου*, modo copulentur male disiecta *σοφιστὴς καὶ αὐτός*, item ut indicem oratorum v. *Ὑπερίδης* haec, *ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου*: tertium tamen locum in v. *Τήλεφος* negamus satis integrum esse. Ceterum Suidae glossas de comicis Atticorum complexus est Meinekius in Fragm. Com. Gr. Vol. I. p. 547—558.

Sed absolvamus quaestionem de subsidiis, quae Suidas in glossis litteratis videatur usurpasse. Narrationes quidem de patribus ecclesiae nonnullis et haereticis simpliciter ille deprompsit ex Sophronio, Graeco Hieronymi interprete, dein ex Eusebio, Socrate, Sozomeno, Philostorgio quique praeter hos de rebus christianorum tradiderunt; sic tamen in plerisque

capitibus versatus, ut in patribus et historia tam ecclesiae quam dogmatum eum vix mediocriter sapere iudicemus. Sed in reliquis partibus, quae latissime patent, si duces anquirimus, nihil aliud ipse docet nisi forulos et armaria bibliothecarum ab se perlustrata fuisse et in usum vocata. Gl. *Λαμόφιλος.* — *γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ* (sic) *ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις.* Et gl. *Σέλευκος Ἐμισηνός: καὶ ἄλλον δέ τινα Σέλευκον εὗρον ἐν παραθήκῃ, βιβλία δὲ οὐκ εἶχε.* Quae tamen gl. *Διονύσιος Κορίνθιος* adhaerent, ad tabulam quandam Dionysiorum referenda, *ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα,* lectoribus debentur. Quodsi coniectare licet de ceteris vitarum scriptoribus, Philonem Byblium toties a Stephano laudatum etiam Suidae visum esse suspicamur; eaque suspicio corroborari potest indiciis gl. *Ἡρωδιανός*, modo ne redeant ad fontem vetustiorem: *γέγονε κατὰ τὸν Καίσαρα Ἀντωνῖνον τὸν καὶ Μάρκον, ὡς νεώτερον εἶναι καὶ Διονυσίου τοῦ τὴν Μουσικὴν Ἱστορίαν γράψαντος καὶ Φίλωνος τοῦ Βιβλίου.* Superest unus auctor, quem certo tenemus, Hesychius Illustris, cuius libellum hodie superstitem de viris eruditione claris Suidas integrum legerat. Nam quod aetatem tulit opusculum, infestam manum epitomatoris subiit et, si cum Suida comparetur, adeo florem suum amisit, ut pauca scriptorum nomina contineat, eorum autem ex vitis singularia quaedam vel frivola tradat; insunt etiam capita, quorum argumentum hisce minutiis totum compleatur. Reliquorum instar haec sunto. *Γενέθλιος ὁ Παλαιστῖνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ μελέτην ὅλην ἀπεμνημόνευσεν. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπής, ὡς ὑπό τινων προσαγορευθῆναι Λαμπετὼ καὶ χαριτοβλέφαρος. Τίμαιος Ταυρομενείτης γραοσυλλέκτρια ἐλέγετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.* Verum ne multa profundamus in re manifesta: Homeri memoria continetur omnis uno membro. *Ὅμηρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἠττηθεὶς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.* Contra longiores idem libellus servat narrationes de philosophis eorumque placitis, magnam partem e Diogene Laertio sumptas, quas Suidas neglexit. Is quoniam exiles istos articulos glossis suis uberioribus intexuit, non dubium est quin Hesychii commentarium reppererit copiosum et illibatum, epitomen autem quam solam hodie versamus, aliorum industria novis partibus, nominatim Diogenis auxerit. Sequitur ut in Suidae v. *Ἡσύχιος Μιλήσιος* illis, *ἔγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον*, cum epitomen ignoret lexicographus, novissima statuamus ex interpolatione studiosi lectoris accessisse. Nam quod *C. Müllerus*, qui Hesychium nuper in Fragmentis Hist. Graec. Vol. IV. p. 155—177. repetiit, opinabatur p. 144. a Suida formulam in epitome lectam fuisse, quam nulla mutatione transcripserit, *οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον:* prodigium istud foret inscriptionis. Sed talia lectorem sapiunt; non Suidam; hunc autem vel invitum similibus additamentis auctum esse nemo miretur, qui praeter alia multa glossam probam et sinceram *Σώπατρος κωμικός* didicerit ab homine semidocto sic suppleri: *Σώπατρος παρῳδός. τούτου ἐστὶ δρᾶμα Βακχίς, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.* Novam scilicet et notabilem rem ille comperisse sibi visus inventum suum in margines effudit, Suidam autem in vituperationem adduxit, tanquam qui imperite comicum a parodo distingueret.

10. Sic apparatum glossarum et thesaurum rerum verborumque Suidas satis amplum construxerat. His tamen copiis vix dimidiam operis partem opinor effici. Sed inusitatam rationem idem utilissimo consilio secutus est, ut voces ac significationes potissimum doctas et minus tritas auctoritatibus scriptorum plurimis magis quam exquisitis illustraret. Nam Atticistae quique

praecepta puri sermonis exemplis auctorum munierant, non omnium aetatum et generum nomina cumularunt, nedum ut locos plenissimis verbis apponerent, sed delectum testium Atticorum inter quaestiones et controversias paulo difficiliores promere solebant neque voces exscribere complures, nisi cum opportunum esset. Eadem condicio fuit Lexicorum, quae Rhetorica vocantur vel Etymologica; nec dubitari potest quin epitomen perpessa sint, siqua nunc plenis utuntur testimoniis, nunc breviter ea nominibus auctorum designant: id quod apud Hesychium usu venit et Harpocrationem Palatinum supra (5.) commemoratum. Contra Suidas omnia litterarum Graecarum genera et saecula pervagatus, quicquid in diffusa scriptorum lectione novi vel eruditi deprehenderat, unde vocabulorum usus fides significatus cognosci posset et stabiliri, id totum in lexici sui penetralia transfudit, in quo negotio neque vetera recentibus, rara vulgaribus, prosam poeticis artibus secrevit ac distinxit, neque constanter auctorum nomina protulit, quasi leve momentum in iis situm esset. Id silentium criticis onus minime gratum, cui post Portum et Küsterum primus incubuit Toupius, iniunxit et iniungere pergit, ut auctores celatos impari successu debeant indagare. Sed quos auctores ille suam in rem verterit continuo docebimus; nunc paucis ac necessariis observationibus summatim ostendamus rationem, quam in testimoniis disponendis et explicandis inierit. Ac primum videtur monendum, quod ab aetate Byzantina nemo non expectet, locos scriptorum rarius integros afferri, plerumque neglectis quae in oratione longiore describentem morarentur vel pro supervacuis haberi possent. Exemplorum instar sint tot Polybiana vel Appiani fragmentum in v. *Ψαφαρόν*. Hinc innumerae criticis dubitationes atque coniecturae subnasci debent, ut locis salebrosis et suspectis si minus integritatem reddant, ac certe sententiam probabilem et explicatum sanum inveniant. Nec tamen defuit versiculis poetarum, praesertim Sophoclis, industria lectorum, qui locos parcius exhibitos addendis plusculis, sed ultra glossae consilium, tanquam privatos in usus continuarent. Hinc in gl. *Ἀμυνίας. ὄνομα κύριον*, cui sufficere potuit unus Aristophanis versus, amplius sex accesserunt, quos apparet non ad glossae sed ad comici intelligentiam desiderari. Praeterea hoc quoque compendium operae suae fecit Suidas, quod in principiis locorum nominibus cum parte membri pressis nudam formulam *Ὁ δὲ — Οἱ δὲ —* introducit. Ut in gl. *Ἴσῳ ζυγῷ* locum exorditur ab his, *Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ φιληθεὶς* et quae sequuntur; Iulianus autem Caesar cuius orationem decerpsit: *πότερον ὡς ὁ Σκιπίων ἐκεῖνος ὁ τὸν Λαίλιον ἀγαπήσας καὶ φιληθεὶς κτλ.* Quantum ista brevitas studia hominum doctorum eluserit, qui locos mutilos et obscuratos suis auctoribus reddere conarentur, non attinet demonstrare. *Schweighäuseri* *) quidem observatio paucas in glossas cadit. Multo vero magis miramur in gl. *Τετραποδητί* potuisse locum quempiam, *Οἱ δὲ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι ἐβιάζοντο*, licenter e Polybianis fingi dissimillimis, *διὰ τὸ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους, εἰ μὴ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι βιάζοιντο κτλ.*, vel ex verbis historici bis prolatis, *ὥστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ*, prodisse tale frustulum sub v. *Ὑπερωδυνία: Οἱ δὲ συνέπασχον τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ*. Ceterum si quis unum de Collectaneis Constantini titulum versavit, non ignorat singulis excerptis particulam *ὅτι* praemitti. Similiter locos non solum historicos, quos ex illius horreo depromit, sed theologorum etiam et philo-

*) Opusc. T. II. p. 214. *In more hoc habuit lexicographus noster, ut veterum auctorum testimonia, in quibus oratio obliqua quodammodo aut infinita esset, a verbis Οἱ δὲ. inciperet, quo scilicet oratio recta prodiret et verbum in indicativo modo poneretur, atque ita magis persnicua redderetur dictionis ratio.*

sophorum satis frequenter (non enim constanter id observatum) Suidas ab ὅτι exorditur; ac saepenumero Gaisfordus ex codicibus eam voculam reduxit *).

Deinde plures glossas cum Suidas sub eodem lemmate repperit, eas in unam non solet conflare, sed deinceps disponit, servatis etiam si qua insunt falsa sibique repugnant. Ac dixerit aliquis tantam Byzantinorum ignaviam, qui criticam solertiam et iudicii subtilitatem minime desiderarent, boni consulendam esse, quod largiorem materiam et incorruptam nobis ostendat. Verumtamen partem utilitatis ipse minuit confundendis mutilandisque membris, quae propter similitudinem viderentur concidi posse; turbas autem incredibiliter auxit error librariorum et mala lectorum sedulitas: quorum librarii copias a Suida vel possessoribus temere relictas magis etiam omittendo distrahendove permiscuerunt, lectores cumulandis novis accessionibus adeo sui dissimilem fecerunt, ut posteritati stuporis et imperitiae notis obrutus male commendaretur. His tribuendum quod exemplis scriptorum subinde cum explicationibus glossae parum convenit: ut in vv. *Καταβολή*. Cf. III, 6. Nulla tamen labes molestior accidit quam dissipatio homonymorum et confusa hominum domi militiaeque clarorum memoria; quo in genere quam misera glossis litteratis obvenerit fortuna supra (9.) monuimus. Sed satis est specimen perturbationis infinitae posuisse glossas *Ἡμιάδης*, de quibus vide novissimas curas in Addendis. Porro testimonia plura sub unam glossam coniecta nunc indiciis nullis distinguuntur, quae res saepe valuit ut locos diversos nec librarii neque editores dirimerent; nunc interposita formula *καὶ αὖθις*, quam vir doctus Chardonus Rochettus fragmenta de Babylonicis Iamblichi conquirens incaute sic accepit, tanquam auctoris praegressi novus locus subiiceretur. Sed istud *item* Suidae cum lectoribus eius industriis commune fuit, nec raro dubitare licet utrorum habenda sit annotatio locorum, praesertim eorum qui per saturam et extra legitimum ordinem cumulentur. Quamquam, ut his instar centenorum utar, quis in huiusmodi glossa, *Χρήματα χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός. — μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· Ὡς γὰρ . . . καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρῆμά με ποιεῖς. Σκέψαι τοίνυν — ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων. Καὶ Σοφοκλῆς· Τί χρῆμα δρᾷς, Αἶαν;* et quae per sex versus decurrunt, quis igitur diffiteatur Aristophanis et Sophoclis auctoritates alienas et insitivas esse?

In explicationibus afferendis collocandisque non eandem rationem videmus extare. Priores quidem glossographi parcius eas assumebant et operam suam plerumque locis obscuris vel controversis navabant. Suidas vero quoniam materiam ex variorum commentariis derivavit, nunc pauciores ascribit interpretationes, nunc crebras et confertim aggestas, quae vix in unum et alterum testimonium competant; raro nudam statuit glossam nec facile citra suspicionem fraudis ab lectoribus commissae, qui voces insolentes ex aliis scriptoribus vel ex ipsius Suidae glossis satis habeant annotasse. Hinc turpia portenta, quae obelo debent procurari: velut *Ἐραπίδαυλος* ex Anthologiae versu, quem glossa superior deformarat, vel *Τεγχάρων* e *τεττάρων* male lecto

*) *Schweighäuser*. Opusc. T. II. p. 208. *Quod autem ut alia multa, sic et hoc fragmentum ab v. ὅτι inchoavit lexicographus, id indicio est non ex ipso Polybio haec talia ab illo descripta fuisse, sed ex Constantini Porphyrogenneti Excerptis.* Qui quod morem istum ad solas observationes historicas rettulit, sane Küsterianum exemplar ob oculos habuit. Nam *Gaisfordus* demum ὅτι eclogis addidit diversissimis, quae sub unam Suidae glossam coguntur: de quo monuit in v. *Ἄβαρις* p. 8. *Hanc notam ab editoribus usum eius non intelligentibus perperam omissam in sequentibus restituam saepius e MSS.*

cupidius arrepta. Porro nominibus geographicis iidem appingere solent *ὄνομα πόλεως, ὄν. ἔθνους, ὄν. ποταμοῦ*, ubi meliores libri breviter *πόλις, ἔθνος, ποταμός*, nominibus autem propriis saltem *ὄνομα κύριον*, unde monstra syntaxis nascuntur, ut, *Τηλέγονος. ὄνομα κύριον. ὃς πρῶτος ἐφεῦρε τὴν οἰωνιστικήν κτλ.* Cf. III, 3. Interdum etiam inchoatas et imperfectas explicationes e codicibus didicimus: ut in altera gl. *Καιρός*, quam concludit *ἀντὶ τοῦ .., Διεκρμάτισε, Σιρῆνος.* Sed interpretationes quas ab ipso Suida profectas credere licet, iusto saepius leviter factae sunt et magis ad sensum locorum quam ad proprietatem verborum accommodatae. Ut *Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν* num quis concoxerit, nisi quod subiicitur exemplum ostendat formulam *πληγὰς ἐνέβαλε* significari? vel *Ἠρίθμησεν. ἀπεδειλίασε, μεθ' ἡσυχίας ἦγαγε*, quae Scholiorum Aristophanis commenta simul respiciunt ad acutam poetae dictionem et eiusdem scripturam deteriorem. Multo tamen magis observandum has explicationes non solum initio glossarum reponi, sed in finem etiam reiici, nec rarius in orationem exemplorum mediam inculcari. Horum tertium genus saepe Mediolanensis editor et Küsterus per interpolationem oblitteraverant, quam optimi codices manifestam fecere. Vide modo v. *Ἀντελαμβάνοντο.* Tandem interpretamenta quasi extra ordinem adhaerent rarissime, quibus singularis exempli vox vel formula tangitur: vide vv. *Ἀντισθένης, Καριτός, Κᾶτα.* Nos huiusmodi explicationes, siquae mediis vel extremis testimoniis allinuntur, formis typorum minutis iussimus distingui. Id institutum non solum verbis auctorum disiiciendis vel perperam conglutinandis dedit opportunitatem, sed effecit etiam ut partes exempli cum interpretatione paene coalescerent. Ut, *Ἀνὶ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.* Aristophanis verba sunt, *Δρᾶν ἀνὶ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.* Porro, *Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπέχεις. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.* Eiusdem poetae sunt, *Ἐγκόνει. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι*, reliqua Scholiorum, quae bifariam partiri Suidas omisit. Alibi vel interpretatio locum ipsius testimonii occupavit. Ut in v. *Ἀνέχει: καὶ Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων. ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων.* Expulso *τῶν πόνων*, quod in superiorem ordinem irrepsit, revoca manum Sophoclis in v. *Ἰηίων* plene servatam, *Οὔτε τόκοισιν Ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι.* Contrarius error gl. *Ἐπισάξαι* affecit. Plura huius generis praestabit annotatio sub v. *Τριπάλαιον.* Omnino saepius accidisse per librarios ut oratio testium ex interpretationibus obscuraretur, demonstrat altera annot. in v. *Ἐνέκαψα.*

11. Restat ut, id quod in finem huius capitis dilatum est, auctoritates et lectionem Suidae Graecam tanquam in tabula describamus. Eam quaestionem si probabiliter et ingenio temporum illorum convenienter expedire volumus, non sane speciem externam, id est, multitudinem locorum et nominum allatorum sequemur. Etenim partem ex subsidiis et fontibus plane repetiit, partem studiis privatis et adversariis diligenter instructis Suidas commiserat. Atqui certa fuere scriptorum genera, quibus interpretes poetarum et Lexica Rhetorica doctrinam suam ornare solebant, neque horum testimoniorum notae fugere possunt, si quis observet pleraque muniendis narrationibus de Graecorum antiquitatibus, praesertim iuris Attici, denique causis institutorum proverbiorum formularum explicandis fuisse destinata. Velut supra (7.) monuimus longe plurimos Platonis locos, quos nemo prorsus diffiteatur ab ipso Suida lectos annotari potuisse, Glossis Platonicis vel Lexicis Rhetoricis deberi; quibus subtractis pauci quidam et leviores Suidae relinquuntur, ut illud, *Ἔλθῃ ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'· Μήτε εἰς ἱερὸν ἔλθῃ μηδέν.* Multo minus dubitari licet quin auctoritates oratorum, quos rarissime videmus propter observationem

sermonis et exquisitas dictiones laudari, iisdem Lexicis Rhetoricis tribuendae sint. Nam Antiphontem Isaeum Lycurgum Hyperidem, quorum fragmenta non spernenda post Harpocrationem aliosque grammaticos Suidas exhibuit, nullus opinor Byzantinus illius aetatis suis oculis conspexit, nec facile horum verba proferuntur nisi propter cognitionem rerum civilium et moris Attici. Hinc iure colligimus et Antiphontis locum, quem v. *Σαμοθράκη* custodivit, et aliorum sub gl. 1. *Διάθεσις* et *Ὀχνῶ* congestos, qui manum eruditam produnt, ex fonte vetustiore fluxisse. Iam rarae glossae quae copiosis oratorum testimoniis usum et significatus vocabulorum illustrant, ut gl. *Ἅμα*, *Ἄττα*, *Λεῦρο*, *Ἐμποδών*, *Ὁμοῦ*, *Τέως*, magnam partem etiam in aliorum horreis recurrunt vel auctaria praebent ex rivis communibus hausta. Accedat gl. *Αἰσθέσθαι*. Contra gl. *Ἀεῖ* originis est longe deterioris. Nec desunt quae per interpolationem e Lexicis de syntaxi quondam invecta fuerint: ut Isocratea sub vv. *Διαφέρω* et *Ὀνειδίζω* vulgata. Similiter iudicandum de Lysiae testimoniis, item ut de plurimis Demosthenis locis, qui diversissimis in partibus antiquitatum versantur; nisi forte paucos (vide vv. *Λέομαι*, *Διαχειρίζεσθαι*, *Διαφέρω*, *Διώκω σε*, *Κληρονομῶ*, *Μεταδίδωμι* ac glossas affines *Ἀντιβολῶ* et *Αἰκάζω*) excipimus, qui lexicis syntacticis debentur. Quodsi Suidas inter ipsam Demosthenis lectionem lumina quaedam et formulas memoria dignas excerpsisset, non dubitamus quin Scholia quaedam ut solet docta vel ad interpretationem apta de marginibus adiecta fuerint; nunc autem delectus ille Scholiorum, quem supra (7.) tetigimus, eum plane fugit aut parum tenuit. Eandem igitur iudicandi normam ad poetas transferamus. Quorum Aeschylum vix inspexit (immo tres illius fabulas, quas Byzantini prae ceteris describebant, aliorum ex commentariis videtur cognovisse); Euripidis aliquot versiculos leviter perstringit; Comicorum perditorum dicta, quae notitiam morum et locutionum suppeditabant uberrimam, apparatus lexicorum et interpretum doctorum obtulit, ac multum abest ut fabulas poetarum scenicorum hodie desideratas et recondita poesis Alexandrinae monumenta, Callimachi vel Nicandri, suis manibus evolverit. Sufficit vero hanc in rem (ut pauculos Lycophronis et Theocriti versus mittam) et glossas Menandreas explorare, quae numerum efficiunt haud exiguum, et quae in Auctorum Indice latent sub praescriptione *Ποιητὴς ἄδηλος*. Hinc lectionem Suidae finibus non ambiguis includere licebit. Poetarum quidem classicorum, ut aevum illud ab artibus Mussarum erat remotissimum, paucos adhibuit, prae ceteris tamen Homerum, mediocriter Hesiodum et Pindarum, diligenter Sophoclem, nisi quod Philoctetam et Trachinias festinantius percurrit; sed aequabili studio, quod nunquam non mirabar in litteris parum decoris ab homine monacho consumptum fuisse, pertractat Aristophanem eiusque fabulas undecim totas in lexicon digessit. Parem autem industriam in Scholiis Sophoclis et Comici collocavit: de quibus explicavimus supra 6. Porro metricas Aesopiarum fabellarum collectiones, partim hexametris et elegiaco metro conscriptas (quarum reliquias Lachmanni Babrius p. VII. sq. posuit), partim clarissimum Babrii corpus, attente decerpsit. Vide Ind. Auctorum sub vv. *Βάβριος* et *Μῦθοι*, quasque glossas olim Knochius de Babr. p. 50. sq. enumeravit. Hodie constat non raro meliorem Babrii scripturam a Suida servari. Hunc excipit poeta labentis aevi Georgius Pisida, cuius Acroases miro favore lexicographus adhibuit, auctorem plerumque silens. Itaque versiculos sperandum est complures etiamnum apud Suidam indagari posse, siquidem nuper demum, quod suspicatus eram (v. Addenda), ad eundem exemplum gl. *Πρὸ τῶν ὅλων* redire carminum pervestigatio firmavit; ac nunc ipsum animadverto senarium in gl. *Ὕλη*, quem Pisidae tribuit gl. *Ξένας*, sine notatione praetermissum esse. Integrum autem versum supplevit Suidas gl. *Τύχη*, idemque haud semel opportunas vel necessarias lectiones

exhibet, ut in vv. *Παράβασις* et *Τέλμα*. Ceterum quicquid scripturae apud Suidam extat, Bekkerus omisit commemorare. Tandem Anthologiam ab Constantino Cephala recens paratam insigni studio perlegit et incredibilem numerum versuum, quem sedulitas lectorum etiam augebat, potissimum ex libris V. VI. VII. in scrinia sua traduxit. Corpus universum, si compendium optimorum codicum sequimur, Ἐπιγράμματα solet appellare *). Suidas vero sic cum libro Palatino conspirat, ut eius scripturam firmet vel suppleat; idemque meliores lectiones multas ac notitiam carminum ineditorum subministrabat, cum Anthologia Palatina latitaret in thesauris Vaticanis. Aliquantum operae Küsterus istis particulis impendit, qui frequenter speciminibus *Anthologiae ineditae* animadversiones suas, nunc plerumque deletas, distinxerat; his levius addidit supplementum e quinque epigrammatis doctus Gallus (*Chardon de la Rochette Mélanges de Critique* I. p. 92—113.), qui tunc Vaticanum librum versabat. Criticum tamen Suidae usum ex Iacobsii commentariis T. III. perspicere licebit plenissime, qui summatim eius admonuit A. Pal. T. I. p. XIX. Sed nec librarius codicis Palatini nec Suidas ubique ductus archetypi difficiliores assequi potuit; unde huius aliquot errores fluxerunt, ut in vv. Ἄχιτιν, Ἀχοστήσας, *Αὔγα*, Ὠμησιῶν, Ὕσινος.

12. Ex prosaicis autem scriptoribus eos maxime tenuit, unde historias populorum et hominum illustrium peteret. Et in sacris quidem litteris, quae diligentissimam utriusque Codicis observationem cum notitia gentium antiquarum ac rerum ecclesiasticarum et doctrina theologica iunctam requirere nobis videantur, mediocriter Suidam sapuisse nec sine ducibus Theodoreto chronicisque Byzantinorum, cum modo (5. 8.) singulatim sit demonstratum, non attinet in hoc argumento morari. Nec pluris ducimus quod raro Patres attigit, memorat tamen aliquoties Basilium, Gregorium Nazianzenum, Ioannem Chrysostomum, atque Socratem cum aliis scriptoribus ecclesiae christianae paulo prolixius delibat. Dixeris eum inter theologos philologum, inter philologos quasi theologum et disciplinae divinae magistrum haberi potuisse. Hoc tamen loco repetendum, non paucas narrationes de viris claris et Caesaribus imperii Romani, quas Dio Cassius eiusque sectatores usque ad aetatem Iustiniani tradunt, Suidam ex annalibus Ioannis Antiocheni transtulisse. Iam de principibus antiquae historiae non indiligenter ille, cura sermonis quam historiae maiore motus, Herodotum, Thucydidem, Xenophontem percurrit. Quorum Herodotum etsi suis oculis nec tantum e Scholiis et Lexicis Rhetoricis

*) Gaisfordus in v. Ἄ ἄ: *Titulus libri quem Anthologiam sive Florilegium epigrammatum nuncupare vulgo solemus, antiquitus fuisse videtur vel simpliciter Ἐπιγράμματα vel Βίβλος ἐπιγραμμάτων. Suidae codices, ubicunque iste liber citatur, plerumque exhibent (ἐν) ἐπιγράμμασι vel compendiose ἐπιγρ. Contractam formam fere semper praebet codicis A. pars vetustior, cuius recentior portio plene dat ἐπιγράμμασι. Inveni quidem singularem ἐπιγράμματι, sed rarius. Constantiae causa in sequentibus pluralem ubique non monito lectore reponam.* Huius iudicium etsi probo, quoniam tamen tota res compendiis litterarum agitur et aliquam habet varietatem (nam V. qui plerumque *ἐν ἐπιγρ.* ostendit etiam *ἐν ἐπιγράφῃ* in v. Ἡμιδαής, porro sub v. *Αἰθύσσω* appellatur *εἰς Ἀνακρέοντος ἐπίγραμμα*, sub Φρῦνος ipsum *καὶ Ἐπίγραμμα*), equidem satius duxi *ἐν Ἐπιγράμμασι* tum demum revocare, cum diserta librorum auctoritas accedebat. Eam ob causam non poenitebit glossas subiecisse consensu codicum munitas hasce: Ἁπλοΐδας. Ἀπροϊδής. Ἀρασσόμενα. Ἀτρόμητος. Βασσαρίς. Βιαρχέος. Βιοτή (ubi corr. Ἐπιγράμμασιν). Βολίς. Βόστρυχος. Βοτηρικά. Βουχανδής. Βρέγμα. Βριθομένη. Γαῦλος. Γεωμόριον. Γλάγος. Δαΐ. Δῖσα. Ἐπεισόδιον. Ἐπήλυσιν. Ἐπιρρέξει. Εὐδίνητα. Ἰμερόεντα. Ἴουλος. Ἰοχέαιρα. Θυρεός. Κίστη. Λάας. Λαγαρόν. Λεχώ. Ληρεῖς. Λογάδες. Λογχωτόν. Λόχμιος. Λύγδην. Λυδοί. Λύθρος. Μαίανδρος. Μεθύουσαν. Μεμυκότα. Μεταλλεύειν. Μίλτος. Μιτύα. Μνοῦς. Νέποδες. Νομαία. Ὄγμος. Ὅλπη. Ὁμαιμος. Οὐρίαχος. Παρήγορα. Πάρθη. Πετάλοις. Πιδακίων. Πικρία. Πολίγληνον. Πολυσπαθής. Πόππυζε. Πρίαπος. Πρίων. Προχόῳ. Πυκάζει. Ῥαγολόγος. Ῥίνη. Ῥόπτρον. Ῥυτῆρες. Ῥυτίς. Σειρῆνας. Σίκυον. Συλόνυχας. Τάλαρος. Ταναή. Φήγινος. Φιλήνεμος.

cognovit, item ut Thucydidem, unde magna vis Thucydidiarum glossarum fluxit, verba tamen saepe negligenter et oblitterata dialecto describit; Xenophontis autem Anabasin dilexit, ad Cyropaediam minus attendit, reliquis libris leviter defunctus est. Ceterum inter Thucydidis lectionem ne Marcellini quidem omisit opusculum, quod sexies respexit. Impensissime vero historicos post Alexandrum M. perlegit et decerpsit, quorum insignes flores par vasta Collectanea Constantini Porphyrogenneti sparsos invenerat. Ac prae ceteris eum tituli de legationibus, de virtutibus et vitiis, tertius sententiarum oblectarunt; nam de reliquis non satis tuto iudicare licet, quamquam et ipse sub v. Σάμβυκες ad caput Περὶ Ἐκφράσεως ablegat et nuper demum novum exemplorum fontem (v. Add. in v. Ἐφεστρίς et Ὑστερίζειν) recuperavimus, titulum poliorceticum ab C. Müllero protractum. Cf. III, 5. His igitur horreis et tabulariis historiarum maximam partem Polybii, Diodori, Nicolai Damasceni, Dionysii Halicarnassensis, Iosephi, Appiani, Dionis Cassii, Eunapii, Prisci, Malchi, Menandri Protectoris et minorum quorundam auctorum, quorum agmen claudit supra (8.) dictus Ioannes Antiochenus, Suidas rettulit acceptam. In singulis quidem locis describendis negotium suum ut solet liberius peregit, subtractis vocibus vel membris; usurpavit tamen apographum bonum, quod emendationem frequenter adiuvat, interdum etiam pleniorem servarat orationem, ut in v. Θεοδόσιος βασιλεύς. Nam glossam perturbatam et mutilam Ἱρέσβεις, quam ad epitomen referre possis, imperita manus interiecit. Porro multas fragmentorum accessiones idem praebet, quibus corpora Niebuhrii et aliorum ditare licet; earum autem indicia scrutantibus sub Malchi, Menandri ceterorumque nominibus Index Auctorum aperiet. Ac dudum *F. Ursinus* eoque longe cautior *H. Valesius* (v. Praef. Exc.) hunc Suidae usum agnoverant et multiplicem inde fructum percepere. Iam in tanta historicorum familia fuerunt quos lexicographus non solum ex Constantini Eclogis sed suis etiam laboribus cognitos haberet ac proprio iudicio decerperet. Horum principatum tenet Polybius, quem assidue tractavit; unde tot fragmenta redundarunt, manifestis illa vel incertis notis deprehensa. Nicolai Damasceni, Diodori, Dionysii si forte locos prodit solus, eorum notitiam opinor ex Eclogis esse haustam: quibus quam operam navarit, vel Dionysii fragm. Ambros. XIII, 1. 2. ostendit, sive historia de ludimagistro Faliscorum, unde sex glossas exemplis illustrari videmus, partim emendatius scriptis, cf. v. Περιποιήσει, item v. Κατηθλημένων, cuius ignarus fr. XIII, 19. Maius corrupit. Eadem observatio cadit in aliquammultos Appiani locos et Dionis Cassii, de quo *Valckenarius* (in Adoniaz. p. 298. *Legeritne libros Dionis Cassii nobis perditos an aliunde Dionea derivaverit, definire non ausim*) caute dubitavit; sed Iosephum, melioribus libris usus, et Arrianum non indiligenter legit. Quo magis miramur Plutarchum (v. Wyttenbachii Praef. Mor. in Opusc. T. II. p. 332. sq.) ab eo vix in transcursu proferri, quamvis auctor Geticorum ignobilis Crito subinde commemoretur. Deinde historicos, qui rerum Byzantinarum initia tradiderant, saepenumero laudat privatis studiis exploratos, praesertim Procopium, cuius ne Anecdota quidem sprevit, Agathiam et Theophylactum Simocattam, cuius orationem ope Suidae refingi posse monuimus in Annal. Berol. a. 1836. p. 460. At Strabonem non attigit; Pausanias tamen glossas aliquot historicas suggessit, quamquam eae tam negligenter sunt administratae tantisque erroribus perfusae, ut alienas manus debeamus suspicari. Cf. III, 4.

Testibus autem rerum civilium Suidas auctores etiam philosophiae, quae tum viguit, scholasticae adiunxit; idemque scriptores quospiam propter suavitatem orationis et leporem sententiarum

utilium peragravit. Huic igitur consilio neque Platonem et Aristotelem neque historicos philosophiae potuit accommodare, sed unice substitit in commentariis Peripateticorum (quamquam ubi Philoponus describitur sub v. *Τρέφω*, praemissum videmus *Τροφή*. [hoc est, *Περὶ τροφῆς*] *Ἀριστοτέλης*), praesertim iis quibus Alexander Aphrodisiensis opus Topicorum et Ioannes Philoponus libros de anima interpretantur. Inde plurimas definitiones dialecticae artis et ontologiae hausit, saepe tamen verbis liberrime conversis ac mutilatis vel minus accurate prolatis, quorum discrepantias parum integras annotatio tradere solet; nam ipse Graecis Alexandri commentariis invitus carebam *). Alias eiusdem generis notiones parum scienter idem e Diogene Laertio (v. supra 9.) deprompsit, cuius editores Suidam paulo rarius in usum criticum veterunt. Quid quod mentem etiam ad sententias Marci Antonini Augusti intendit et Marinum Platonicum evolvit; Porphyrium autem, cuius interdum meminit, aliorum e scriniis petisse videtur. Tandem etiam superstitionibus suorum temporum, cum regia supellex inter necessarias privatae bibliothecae opes *βιβλίον τὸν ὀνειροκρίτην* (vide memorabilem recensum Cerimonialis Constantini p. 467.) circumferebat, Suidas concessit locos sat multos ex Onirocriticis Artemidori, cuius nomen constanter pressit. Mox illius exemplum alii cupidius subsecuti lexicon totum *glossis onirocriticis* repleverunt; quorum fraudes in cap. III, 5. indicabimus.

Postremo Suidas copias eruditionis particulis scriptorum aliquot ornavit, quos elegantia sermonis cum sensibus humanitatis iuncta commendaret. Horum ut libros in manum sumeret decerpendos, non illi persuasit studium elocutionis Atticae, quod modo (4.) monuimus tum prorsus exaruisse, sed valuit etiamtum nomen splendidissimum et auctoritas Photii, qui laboribus ecclesiasticis varias antiquae Graeciae lectiones et quicquid gratam vitae occupatae afferret oblectationem pulchre sociavit. Vide supra p. XLIV. Suidas igitur tanti viri vestigia subsecutus delectum auctorum instituit, unde formulas et dicta haud vulgaria suam in rem converteret. Primum igitur iidem redeunt scriptores, quos Photius studiose legerat et cum intelligentia doctrinae vel suavis orationis (vide supra 9.) exprompserat, Iamblichus Babylonicorum artifex, qui fabulam amatoriam Graeculis probavit, Philostratus de vita Apollonii Tyanei, Damascius qui vitam Isidori iocularibus Platonicorum somniis repleverat, verbis usus admodum affectatis. Quorum ex Iamblicho locos nonnullos Suidas solus servavit, a Chardono Passovioque collectos; Philostrati historias et dictiones notabiles e selectis libri partibus leviter traxit, nec Photium imitatur, qui miras argumenti varietates eadem cura qua reconditas formulas ac structuras

*) Poteram sane variam scripturam e Philoponi commentis enotare; sed labore perpetuo voluminum conferendorum defessus libens id taedium omisi, cum viderem istam Suidae partem ab nemine curari et necessitatibus huius muneris post Küsterum a Gaisfordo sperarem esse satisfactum. Sed ea spes nos fefellit. Nam etsi molestum et infinitum est prolixam Philoponi doctrinam, quam Suidas licenter immutatam contraxit, plenam afferre, multis tamen locis, quorum oratio per nimiam brevitatem vel librariorum socordiam laborat et vitium duxit, integram eam oportuit apponi. Velut in gl. *Φυσικὸς λόγος* p. 1574, 9. inde potuit facillime demonstrari mendosa *καὶ τῆς ὕλης καὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων καὶ τοῦ εἴδους τῆς αἰτίας* sic esse restituenda: *καὶ τῆς ὕλης τῶν φ. π. καὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς αἰτίας.* Deinde p. 1575, 9. corruptum *καὶ γὰρ καὶ τὸ σῶμα πανταχῆ γίνεται* ex illo debuit refingi, *καὶ γὰρ καὶ ὁ οὐρανὸς π. γ.* In v. *Αἰσθήσεις* p. 57, 1. praestat eiusdem scriptura, *εἰ δὲ καὶ ψόφου λέγομεν αἰσθέσθαι μεγάλου ἢ μικροῦ, ἀλλ' ἐνταῦθα* (editur *ἤδη δὲ καὶ ψόφου λέγομεν ᾐσθῆσθαι μ. ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἐ.*) *κτλ.* Infra p. 57, 18. reddenda, *συναισθανόμενα τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος.* Sed quod maius est, non annotatur in v. *Τρέφω* p. 1198, 19. membrum necessarium et fine glossae firmatum, quod homoeoteleuton hausit: *τὸ μὲν κινοῦν καὶ κινούμενον*, [*τὸ δὲ μόνον κινούμενον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ κινοῦν.*] Porro sub v. *Πῦρ* p. 565, 18. repone *οὐκ ἂν* et sub finem *εἰς τὴν αὐτοῦ οὐσίαν.* Haud paucas etiam librorum optimorum lectiones ex eodem Philopono licuit corroborari. Vicissim ex Suida saepenumero Trincavellianum exemplum, quod satis mendose expressum est, emendari poterit vel suppleri.

(*κάλλει ῥημάτων καὶ συνθήκης διαλάμποντα*) decerpit; sed intentius Damascii naenias pervagatus est, unde caput Photianae Bibliothecae (Cod. 242. autem narrationem de Philostratis excipit) non contemnendis auctariis historiarum et sophisticae phrasis suppletur. Monuit universe Küsterus in v. *Ἀγαθοεργία*. Nec dubitamus quin eiusdem plura latitent apud Suidam, quorum color mysticum quiddam spiret et inflatas Platonicorum argutias. Nam praeter expectationem ille non solum longiores Damascii sermones et notationes ingeniorum (ut vv. *Ἄρχων χρόιος*, *Ἀσκληπιόδοτος*, *Εὐπείθιος*, *Ἡγίας*, *Ἡραΐσκος*, *Ἱεροκλῆς*, *Ἱλάριος*, *Ἰσίδωρος*, *Θεαγένης*, *Ἰαμπρέπιος*, *Σαλούστιος φιλόσοφος*, *Ὑπατία*), in quibus Photius plerumque deficit, sed singulos etiam locos castigatius vel uberius scriptos consignat. Ut ubi Photius paulo dilutiorem posuit epitomen, *ὅτι φησὶ μετρίως μετέσχε τῶν ποιητικῶν ὁ Ἰσίδωρος, οὐ λίαν σπουδάσας περὶ αὐτά, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς ψυχῆς*, Suidas plene sub v. *Ἄττα*: *Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα κτλ.* Adde praeter alias gl. *Ἑρμείας*. Has igitur lectionis delicias cum Photio habuit communes; novas autem adiunxit non solum e Synesii (cuius nomen silet) dissertationibus et epistolis haustas, quas propter eximiam verborum et sensuum gratiam cupide lectitatas esse constat, oratione tamen interdum licentius immutata (cf. v. *Φιλοσοφίας ὄφελος*), verum etiam lumina quaedam Iuliani Caesaris, quem mireris ab homine religioso tam libenter usurpatum, ut integras *τοῦ Παραβάτου* epistolas (vv. *Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ*, *Ἡρόδοτος*, *Μουσώνιος*) insereret et lepidas ex iis et orationibus sententias, nomine plerumque suppresso (ut in v. *Ἀγελαΐος*, cuius memoriam index locorum auctus praetermisit), non inscite deligeret. Plurimum tamen spatii concessit Aeliano, cuius pictatem et elegantiam fucatam mirifice dilexit. Hinc illa fragmentorum ex libris de providentia et *περὶ θείων ἐναργειῶν* (nam pauca quaeque historiam naturalem attingant praebuit opus de Nat. Anim.) incredibilis vis, quae decursu formularum et sententiarum aequabili (v. Index Obss. v. Aelianus) incedunt et quovis membro superstitionem et affectata tersissimi sermonis pigmenta ostentant. Notavit istum scholasticae facundiae pruritum et argutias cum ab aliis iactatam, tum *Αἰλιανοῦ τινος ἐν τῷ περὶ δαιμόνων προνοίας* **Ioannes Siceliota** Hermogenis interpres T. VI. p. 229. Itaque sicubi per tot locos anonymos **Valckenarius** (qui Annotatt. in N. Foed. post Oratt. p. 343. f. *praeter alia, forte centum, sine auctoris nomine prolata fragmina, haec quoque sunt ex Aeliani libello perdito περὶ Πρ.*) lumina calamistris inusta deprehendit, Aeliani nomen, teste Gaisfordo, paulo calidius appingere solet. Quamquam verum est, fragmentorum eam collectionem, quam olim **Perizonius** sive **Kühnius** e Suida ductam secundum litterarum ordinem digesserat, nec plenam esse neque copiis eruditionis illustrem, quam hodie post curas doctissimorum Batavorum Toupiique requirimus. Insunt etiam Aelianeis praeclarae quaedam narrationes de vitis Graecorum et Romanorum, quae si discesseris ab artificiis verborum et pictate nimis ambitiosa (huius enim generis nonnulla sunt admodum puerilia, ut locus ex vv. *Ἀσκὸς Κτησ.* et *Βουλυτός* redintegrandus), non displicebant et possint oblectare. Vide glossas ampliores *Ἀρχίλοχος*, *Βραγχίδαι*, *Ἔννιος*, *Ἐπίκουρος*, *Ἰαχήν*, *Ἰούνιος*, gl. 2. *Ἱππίας*, *Θεόπομπος*, *Κορνοῦτος*, *Μέλητος*, *Σιμωνίδης*, historiam e Chrysippo derivatam *Τιμωροῦντος* et ocellum artis comptissimae *Φιλήμων*. Habet igitur iustam et ingenio dignam materiam, qui reliquias Aelianeas velit ad intelligentiam illorum temporum et officinae sophisticae meliorem concinnare.

Sed haec satis fuit perstrinxisse: nihil enim aliud nobis proposueramus nisi ut summis lineis imago studiorum ac subsidiorum describeretur, quae Suidam adiuverunt.

CAPUT TERTIUM.

DE INTERPOLATORIBUS SUIDAE.

In praegressis capitibus aliquoties cursus disputationis nos ad glossas interpolatas et accessiones hominum studiosorum deduxit. Quas cum viri docti saepius in diversissimis lexici partibus observassent, id a plurium symbolis profectum et tanquam ex atomis concinnatum esse suspicabantur, adeoque dubitare coeperunt num fundus primitivus ab adventiciis copiis discerni posset. Velut Reinesius Varr. Lectt. p. 362. farraginem appellat, nomine Suidae cuiusdam praemunitam, *etsi unius auctoris non sit, sed plurium, e diversis omnium aetatum scriptoribus collecta et subinde aucta.* Hasius autem Comment. de Io. Lydo p. XXVII. pro certo habuit tam Suidam quam reliqua magna lexica, quae generis eiusdem sint, *a tot possessoribus progressu temporum aucta suppleta confusa esse, ut iam in illis quem constet a primo lexici auctore proficisci locum, vix inveniamus.* Sed de finibus interpolationis regundis paulo post viderimus; nunc breviter explicandum, quid in hac causa Suidas ab aliorum scriptorum condicione differat. Omnes enim norunt magnam temeritatem ac novandi libidinem frequenter in iis locis cerni, quorum sermo, sententia, numeri fugerent intelligentiam magistrorum; nec facile reperitur scriptor ab vulgi captu remotior aut commerciis scholarum tritus, quin ingenia grammaticorum orationem corruptam vel minus expeditam verbis planis et ex arbitrio factis in formam popularem redegerint. Hanc quidem sortem apparet ab opere Suidae collecticio prorsus alienam esse. Quamquam neque fragmenta scriptorum, quibus lexicon suum distinxit, communem labem effugerunt, nec glossae historicae copiosiores (v. supra I, 3.), quas breviandi studium et ignavia librariorum decurtare solet. Verumtamen iste morbus non ipsum Suidae corpus invasit aut antiquum eius colorem mutavit, sed intacta mansit primitiva glossarum compages et supellex docta testimoniis et observationibus antiquitatis munita. Nimirum Suidas, quod supra (II, 4. p. XLII.) monuimus, unus inter Graecos lexicographos hanc fortunam consecutus est, ut per aliquot saecula plurimis augeretur accessionibus et labor vastissimus, quem in epitomen crederes cogi debuisse, grandem in molem excresceret. Numquis enim miretur aut reprehendat possessores tanti thesauri, quod materiam fortuitam inter lectionem et studia litterarum repertam, item ut nos hodieque cum lexicis agimus, in domesticos usus marginibus commiserint? Itaque minime dolum malum et fraudem his exprobramus, qui librum ad omnium commercia paratum et expositum animi causa variis additamentis auxerunt; nam qui Polyeuctum conviciis obruit aut calculos sub vv. *Ἀδάμ* et *Κωνσταντινούπολις* institutos sumpsit continuandos, ut exemplis utar ex cap. I, 2.

petitis, profecto candidus homo fuit: sed quoniam istis symbolis, quippe quae nullo certo consilio per manus et aetates diversas essent subnatae, multa continentur parum prudenter attexta vel ab confessis Suidae subsidiis aliena, multa plane falsa vel quae probis glossis repugnent et lexici conditorem ignominia premant, aequum est et necessarium ut veteres sincerasque partes ab copiis adventiciis seiungamus, et quicquid ultra fines ac testes capite II. ostensos excurrat, id interpolatum et in Suidae fraudem invectum iudicemus. Hunc igitur postquam duobus saltem saeculis studiosi lectores certatim auxerant, id genus industriae paulatim substitisse videtur, neque post tempora codicum A. V. quorum in ordinem aut margines totum Suidae patrimonium cum auctariis abisse constat, quicquam observatione dignum crediderim irrepsisse.

2. Antequam tamen ad notas et classes interpolationum varias progrediamur, ipsa quaestionum series postulat ut origines errorum persequamur, quibus lex glossarum elementaria perverti videtur vel obscurari. Diximus enim supra (II, 1.) constanter a Suida cautum fuisse, non solum ut glossae secundum ordinem priorum litterarum disponerentur, sed singulatim etiam syllabae sibi succederent; eamque normam adeo diligenter servari, ut confusio qualiscunque manum alienam et imperitam prodat. Iam hoc loco non de glossis male repositis sed de iis quaerendum est, quarum initium mediaevo litterae ex errore natae sunt. Nempe viri docti quondam, ut illi parum honorifice de prudentia lexicographi nostri sentiebant, istos errores in unum Suidam coniecerant. His viam praierat Casaubonus *), quem sequitur Küsterus praef. p. IV. Suidam pronuncians saepe vitiosis codicibus ita fuisse deceptum, ut voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis acciperet. *Sic* Ἀμάστης *apud eum habes pro* Ἀχμαστής, Ἠρίθμησεν *pro* Ἠρέμησεν, Πεπιασμένοις *pro* Μεμιασμένοις, Τάλεσιν *pro* Τέλεσιν, Ὕστινος *pro* Ὕσγινος, Κοιλιδιᾶν *pro* Κυλοιδιᾶν, Φρήμας *pro* Δι' ἐρήμας, Λείξαντες *pro* Διήξαντες, Ἄλίβυες *pro* Οἱ Λίβυες, Ἡμιμαλλόνες *pro* Αἱ μιμαλλόνες, Θεσμοτόκον *pro* Ἐσμοτόκον, Ἴβός *pro* Ὑβός, Ἀνάρπαστοι *pro* Ἀνοργίαστοι, Λάψατο *pro* Ὁλόψατο, Λωτύς *pro* Ἐδητύς, Εὐχείμονος *pro* Λευχείμονος, Παιόλη *pro* Ἀπαιόλη, Παιόλημα *pro* Ἀπαιόλημα, Ὄζωτά *pro* Ὀξωτά, Ὑσήπηρος *pro* Οἰσυπηρός, Φόωντα *pro* Ἀφόωντα, Φυλοκρινεῖ *pro* Φιλοκρινεῖ, *et alia.* Repetit Küsterus atrum indiculum in v. Περίεσα, ubi praeterea commemorat Ἀοριστύν pro Ὀαριστύν, Λάσιος pro Λάσιος admissa. Idem nova piacula monstrat in v. Νία: ***Solet enim interdum Grammaticus noster miro stupore voces dimidiatas pro integris in serie sua ponere: ut*** Ἄλα *pro* Οὔδαλα, Ἀχῖτιν *pro* Λοναχῆτιν, Νῖτιν *pro* Γυναικωνῖτιν, *et alia huius generis plura.* Profecto si lexicon tantae molis tamque diversis auctoribus sive codicibus nisum non pluribus aut foedioribus laboraret peccatis, facile veniam deberet Suidas impetrare. Nam philologi recentium saeculorum, quamvis plurimis artis et doctrinae subsidiis muniti, si toties depravatis lectionibus fidem habuerunt, si perplexos litterarum ductus aegre sunt assecuti monstraque vocabulorum, malis codicibus vel incertis collationibus librorum confisi, iusto serius exterminarunt: cur Suidam, id est, hominem Byzantinum, neque critica subtilitate nec puris grammaticorum copiis instructum, acerbius vellicamus, quod elementis affinibus confusis apud Procopium in v. Ἄλπειον detorsit *Αιγούρους* in *Αλλούρους*, et ξ obscurato

*) Animadv. in Athen. I, 6. *Quam saepe isti cucullato grammatico depravati codices errandi ansam praebuerint, scimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas observavimus, ut cum φοιτάλμιος male apud Sophoclem legit pro φυτάλμιος, cum apud Pindarum φρήμας δι' αἰθέρος pro ἐρήμας, apud Theocritum δῆτα κοιλιδιόωντες pro κυλοιδιόωντες, in veteri Epigrammate ὑσινίοιο θλριστρα pro ὑσγίνοιο. Pari stupore (cur enim non dicam ligonem ligonem?) σκώλια alibi legit et probavit pro ἀσκώλια, et ζουβαδίουβος pro σουβαδίουβος subadiuva.*

Ὀξωτά posuit, vel *Λάσιος. ὁ δασύς*, cum infra *Λάσια. λασέα* (ubi *δασέα* refingi iussimus in Add.) editores fugerint omnes? aut quod crasium et vocum male diremptarum ignarus *Θεσμοτόκον* ab Anthologia Palatina sumpsit, ubi hodie distinguitur *Θείης δ' ἐσμοτόκον*, idemque *Παιόλη* et *Παιόλημα* finxit e crasibus Aristophaneis, *Ὁπόσα* e Sophocleo *χὠπόσα*? Enimvero hunc si rudem omnis litteraturae ducimus, quid Hesychium censebimus, aetatis longe melioris testem? a quo palaeographia vel potius anagnostica disciplina contempta glossas portentosas ac dimidiatas (vide saltem vv. *Αἶται*, *Ἡροπᾶν*, *Ὀθῶς*, *Πιτίμια*, *Πίχειρα*, quaeque praebent Küst. in Suid. v. *Ἰλλάδες*, Meinekius in Philologi T. III. p. 321.) singulis in paginis esse fabricatas primus demonstravit *Bentleius* Ep. ad Millium p. 33. sqq. Revertamur tamen ad Suidam. Is partem errorum, sed modicam pro difficultatibus operis infinitis, ipse commisit; partem non exiguam temeritas lectorum introduxit. Hanc vero primum in conspectu ponamus. Lectores igitur e Suidae glossis et testimoniis cum obscuras vel inauditas voces decerpsissent, cupide gemmulas istas inculcabant et in margines coniicere coeperunt, nec solicite de scripturae fide et veritate quaerebant. Inde librarii falsas glossas in ordinem transtulerunt; quarum originem cum intelligamus a solis fere Suidae copiis esse repetendam, perperam egit Küsterus hunc unum omnium facinorum reum postulans. Sed exordiamur ab commmentis minime controversis. Epigrammatum ex Anthologia versiculos Suidas non semel (vide supra II, 11. extr.) mendosos descripsit. Velut Phaniae distichon, *Καὶ ψήκτραν ἄκιτιν* (*δοναξῖτιν*) *ἀπέπτυσε καὶ λιποκώπους Φασγανίδας καὶ τοὺς συλόνυχας ὄνυχας* (*στόνυχας*), propter vocabula singularia sub quattuor glossas distractum est, quarum unam nos expulimus, aliam longe pessimam *Ἄκιτιν* Gaisfordus propemodum eiecit. Deinde versus Antipatri ex v. *Ἑανῷ* ductus, *Ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίτην* (id est, *ἐὰν ὠλόψατο χ.*), allexit hominem curiosum ut exsculperet hanc glossam, *Λάψατο. Ἃ μεγάλα — χαίτην.* Ignorant eam boni libri. Adde quod infra memorabitur *Τανάχαλκος.* Porro quod exemplum A. in margine v. *Διοχλῶ* reposuerat e Lexico de Syntaxi sumptum, *Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνῖτιν*, cum novissima vox nescio quo casu disiecta fuisset, novae glossae praebuit opportunitatem: *Νῖτιν. Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναῖκα νῖτιν.* Portentum bona fide Küsterus accepit, quod cum A. exterminare debebat. Item sub v. *Αἰθήρ* cum optimi codices exarassent, *καὶ Πίνδαρος· Φρήμας* (*ἐρήμας*) *δὶ αἰθέρος*, exortus est lector male sedulus, qui sibi glossam enotaret iamiam expunctam, *Φρήμας. Πίνδαρος· Φρήμας δὶ αἰθέρος*, ablegans etiam ad fontem suum gl. *Αἰθήρ.* Similiter boni libri sub v. *Ἀράβιος ἄγγελος* ex imperita ductuum interpretatione traxerant *τεγχάρων*, quod legendum erat *τεττάρων*: unde fluxit prodigium glossae iam rite procuratum *Τεγχάρων. Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεγχάρων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος.* Eandem labem duxit gl. *Δραχαρνεῦ*, quod pro *Δρυαχαρνεῦ* scriptum in tres alias glossas immigravit; eademque ratione repertum in v. *Ἄμιπποι* nomen *Ἀλίβυες*, id est *οἱ Λίβυες*, noviciam glossam *Ἀλίβυες* conflavit, item ut e prava scriptura v. *Ἀργυροκοπεῖον*, quam non intellectam admirabantur, glossam finxerunt *Ἡμαντήριον.* Neque studium intempestivum in iis copiis sese continuit, quas Suidas ostentat, ut olim gl. *Ἀθρέμβολα* homo lippiens e sanissima gl. *Ἀρθρέμβολα* fabricarat, itemque gl. *Ναυμάχιον*, cuius argumentum totidem fere litteris recte tradit v. *Ἀναυμαχίου*: sed aliunde malas observationes derivarunt, quae lexicographo multum obfuere. Hinc *Ἠβός* e glossis Hippocraticis (cf. p. L.) arreptum pro *ὑβός*, *Κορρίδης* e *Κοδρίδης* detortum, *Πεπιασμένοις* libris invitis obtrusum, quod apud Aelianum est *μεμιασμένοις*. At gl. *Ἀοριστύν* vix attinet memorare recens subornatam. Sic pleraque Küsteri crimina dilabuntur. Ceterum quae Casaubonus incusat, facile possunt elevari:

nam *Φοιτάλμιος*, quod unum vocabulum efficit glossam, ex inferiore *Φυτάλμιος* provenit, item ut *Κοιλιδιᾶν* ex altera *Κυλοιδιόωντες*, *Σχώλια* vero glossam ab errore vetusto v. *Ἀσκός* petitam codices aspernantur. Remittamus igitur Suidae iocularem gl. *Ῥουβαΐουβος*, non stultiorem illam tot glossis nomicis (cf. p. XLVI.) male pictis.

His profligatis indicem subiicimus glossarum, quarum in primordio vel mediis in syllabis peccatum est. Erroris quidem culpam nunc Suidas sustinebit, nunc ubi res litteris vulgo permutatis vel in pronunciando confusis agitur, librarios par fuerit in culpae societatem vocare. Sed posthac ordines quosdam et gradus errorum discriminabimus; interim bifariam eos enumeremus.

Ἀπάκτου. Βαβακατρεῦ. Γελάδας. Γώνυμος. Δαξισμός. Δάσιος. Δωτύς. Αἴνικος. Ἐλδυνομένους. Ἐμεχωνῖται. Ἐπαφαυάνθην. [*Ἐπίττουν.*] *Ἐφήγησις. Ἡμιμαλλόνες. Ἠνιμᾶσθαι. Ἤρδιον. Ἠρικνωμένον. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἴστωρ. Ἰφίστιος. Θεσμοτόκον. Θεὺς Ἄρης. Θηρατεύεσθαι. Λαιστόν. Λύγα. Λυσθείς. Ὠπόσα. Παιόλη. Παιόλημα.* [*Πλακιάδαι. Πτερυλλίδων.*] *Προστιβάδες. Ῥειαμενῆ. Σπίτταλος. Τευθήν. Τύπη. Ὑπατοι* gl. 1. *Ὑπεκώμασε. Ὑφέστιος. Φάρος* gl. 2. *Φιλόσοφος. Φόωντα. Χοίνικες* gl. 2. *Ψίμαρον.*

Iam ad confusas litteras affines redeunt paucae, *Δάσιος* (*λάσιος*), *Λύγα* (propter exemplum ex Anth. Pal. petitum *λύγα πυρός*, quod legendum erat *αὐγὰ πυρός*), *Τευθήν* (*πευθήν*), *Φάρος* gl. 2. ex incerta nominis obscuri forma derivatum, ut sub gl. 2. *Χοίνικες* locus Synesii referri videmus, ubi *φοίνικος* extat, et *Ψίμαρον* e *Χίμαρον* deflexum. Nec plures ex litteris duarum vocum male coniunctis seiunctisve prodierunt: *Ἀπάκτου*, *Θεσμοτόκον* (ex Epigrammate supra dicto), *Θεὺς Ἄρης* (pro *Λουσάρης*), *Ῥειαμενῆ* (Homericum *εἰαμενῆ*), *Σπίτταλος* (ex Aristophaneis *πρὸς τοὺς Πιττάλου*), *Ὑπεκώμασε* (id est *Ὑς ἐκώμασε*), *Φόωντα* ex Homericis *τόξ' ἀφόωντα*: eodemque referantur *Παιόλη* et *Παιόλημα*. Videtur tamen excipiendum *Ἀπάκτου* nude cum Sophoclis dicto positum; nam alibi rectum extat *Πακτοῦν*. Longe maior autem earum numerus, quarum initiales litterae ex errore vel ignorantia, praesertim in vocabulis raris, sumptae sunt: ut *Αἴνικος*, *Ἐλδυνομένους*, *Ἐμεχωνῖται*, *Ἡμιμαλλόνες*, *Ἤρδιον*, *Ἰβύκινον* et *Ἰβυκανητῶν*, *Ἴστωρ*, *Ἰφίστιος*, alia, quae scribi debuerant *Εὔνικος*, *Ἀλδαινομένους*, *Σεμεχωνῖται*, *Αἱ Μιμαλλόνες*, *Ῥήδιον*, *Βύκινον* et *Βυκανητῶν*, *Ἔστωρ*, *Ἡφαίστιος*. Notabilior est glossa *Προστιβάδες*, cuius vicem Diodorus *τρεῖς στιβάδες*, porro *Θηρατεύεσθαι* vetus corruptio verbi *στραγγεύεσθαι*, ac mutilatae voces, capite dempto vel deformato: nempe *Γελάδας*, *Γώνυμος*, *Δαξισμός*, *Δωτύς*. Contra vix ad Suidam referre licet *Ἐπίττουν* (*Ὑπεπίττουν*), glossam perperam collocatam, nedum ut monstra scripturae *Ἡμέκτεον*, *Πλακιάδαι*, *Πτερυλλίδων* feramus, quae plenis vocibus in sua sede, hoc est, in vv. *Περιημάκτεον*, *Ὦ Λακιάδαι*, *Τετραπτερυλλίδων*, exhibentur. Ceterum non apparet quid de glossis vitii suspectis *Ἀπερράπισεν*, *Γάμβορος*, *Λαιστόν*, *Νία* statuendum sit. Tandem relinquitur aenigmatis istar capite truncata gl. *Φιλόσοφος* p. 610. quam cum constet ad Philippum Opuntium spectare, nemo tamen lemmatis rationem explanavit.

Alter ordo glossas vitiosas eas complectitur, quae mediis in vocibus errorem ostendant ex litteris depravatis vel secus acceptis repetendum. Earum magna pars Suidam arguit eosdem in laqueos incidisse, in quos etiam recentioris aetatis critici saepius sese induerunt, dum aut similes litterarum figuras permutant aut errores e pronunciatione vel levitate librariorum natos parum

assequuntur. Hinc apud Suidam *῾Αμύειν*, *᾽Ανάρπαστοι*, *Αἰαιοί*, *Λαψίδων*, *Λειδία*, *᾽Εξεπιώκατον*, *Εὐθυγενής*, *῾Ημιεν*, *Θειάσομαι ὅλη*, *᾽Οζωτά*, *Πιγνύη*, *Πρόβολος*, ubi sincera fuit scriptura *῾Ανύειν*, *᾽Ανοργίαστοι*, *Αἴλιοι*, *Λαψιλῶν*, *Λειλία*, *᾽Εξειπώκατον*, *Εὐθυτενής*, *᾽Ιισμεν*, *Θιάσῳ μαινόλῃ*, *᾽Οξωτά*, *Πιτύη*, *Πρόλοβος*, quod infra sub h. v. eodem cum mendo recurrit. Alia per malam pronunciationem vocalium irrepserant, ut *᾽Εγκαινίδες*, *᾽Επίλυσιν*, *Θρηνακία*, *Κερωτή*, *Ναίεθος*, *Ποίθιοι*, id est, *Πύθιοι*, item *Τημοῦχος*, quod mireris una cum exemplo profectum a sanissima gl. *᾽Επίκουρος*, et absonum commentum *Τοῦιν*. Non minimus tamen errorum numerus ad incuriam librariorum redit aut ad fraudes lectorum intempestivas. Aperta quidem illorum peccata sunt *᾽Επαιώνιστο* (*᾽Επεπαιώνιστο*), *Θρυαλλεῖ* (ut apud Hesychium *᾽Ιαλάσι*), *Κιφησοφῶν* (item ut alterum portentum *Κησιφῶν*), *Κολάκρετον*, *Κολασσαεύς* (praemunitum illud glossae sua sede depulsae *Κολοσσαεῖς*), *Κολιάς* (quod infra legitur recte scriptum), *Μεμακυῖα*, *Μεμαστιλημένος* ex inferiore gl. *Μυστιλᾶται* fictum, item ut *᾽Ωοτοκάταξις. ὄνομα κύριον* ab homine curioso fabricatum e glossa proba; porro *Στράτων ᾽Αμασεύς* e gl. *Στράβων* recoctum (cf. p. LIII. et dittographiam *Πρίσκος* sub v. *Κρίσκης* inculcatam), *Τανάχαλκος* ex Epigrammatis versu perperam conflatum, *Ψαμίς* temere procusum ex altero *Ψαλίς*: nec dubitamus quin ab eadem officina provenerint et *Υἱωνός* cum continua *Υἱῶσαι* male post v. *῞Υων* intrusa et *῾Υπαίμακε. διέφθειρεν* ex Anthologiae versu satis inscite subornatum. V. infra 6. Possunt etiam alia probabiliter ad lectores operis transferri; ne tamen omnes huius generis lapsus a Suida depellamus, cavebunt duae glossae vetustis sub auctoribus admissae, *Τ᾽αινίαι* ante *Τένθαις* sua in serie, tanquam esset *τενίαι*, locatum, et *῾Υπειρέσιον*, *῾Υπειρετικοῖς*, quae per $\overline{\eta}$ debuerant exarari: adeo tum malus pronunciandi mos inveteraverat. Nec plane fugerant talia librarios diligentes: cuius rei significationem elicimus ex observatione marg. A. *Πετῖτον. κεῖται ἐν τῷ* $\overline{\text{παι}}$ *διφθόγγῳ ἐσφαλμένως*, respicienti ad praegressam glossam nomicam *Παιτῖτα*. Porro deceptus libris Athenaei corruptis sub v. *Εὔσχημος* comicum tradit Euschemum, qui fuit Ephippus et infra suam sedem invenit; contra gl. 2. *῎Εφιππος* quae prorsus ad Ephorum spectat, error fortuitus effecit ut ad malum lemma pertraheretur. Relinquuntur etiam glossulae quaedam, de quibus non uno modo coniectari potest, ut *᾽Αδιή*, *Λείξαντες*, *Εὐχείμονος*. His igitur causis fraudum vel errorum omnibus ut par est expensis sequitur ut ex eo numero, quem Küsterus confecit allatis *᾽Αμάστης*, *Λείξαντες*, *᾽Ηρίθμησεν*, *Κοιλιδιᾶν*, *῞Υστινος*, solam novissimam praeter *Λείξαντες* agnoscamus; nam *᾽Αμάστης* istud paulo post ad suam originem revocabimus.

Itaque posterior glossarum mendosarum ordo hisce glossis continetur:

᾽Αδιή. *᾽Αθρήνη*. *῾Αμύειν*. *᾽Ανάρπαστοι*. *῞Αναιτος*. *᾽Ανιππασία*. *᾽Ανυπόβλητον*. *᾽Αώρησις*. *᾽Απευήκασιν*. *῞Απειροι γῦπες*. *᾽Αρρηνοφορεῖν*. *᾽Αρρήσιος*. *Βοώτης* gl. 2. *Λαψίδων*. *Λέδοιμι*. *Λειδία*. *Λείξαντες*. *Λιαπεράναντες*. *Λραχαρνεῦ*. *Λυσδιάλλακτον*. *Αἰαιοί*. *᾽Εγκαινίδες*. *᾽Εγκυκλήθητι*. *᾽Εκπήγνυσθαι*. *᾽Εμπολεμῶσαι*. *᾽Εναυλήματα*. *᾽Εξεπιώκατον*. [*᾽Επαιώνιστο.*] *᾽Επίλυσιν*. *Εὐθυγενής*. *Εὔσχημος*. *Εὐχείμονος*. [*῎Εφιππος* gl. 2.] *῾Ημιεν*. *Θαυμιάλωψ*. *Θειάσομαι ὅλη*. [*Θρηνακία.*] *Κιγηλός*. *Κοιλόσυρτος*. *Κυνήϊος*. *Ναίεθος*. *Ξεναλίζω*. *᾽Οξωτά*. *᾽Οργμεύοντες*. *Οὐδεναιός*. *Οὐκ ἐκνεομένως*. *Πιγνύη*. *Πιτυάνη*. *Προβιβάζεις*. *Πρόβολος*. *Προεξειρεσία*. *Ποίθιοι*. *῾Ρομβοστωμυλήθρα*. *Σαρμυδησσός*. *Ταρνθαρύζειν*. *῾Υπειρέσιον*. *῾Υπειρετικοῖς*. *῞Υστινος*.

3. Hactenus aliud agentes in recensu glossarum suspectarum probavimus Suidam variorum accessionibus, qui maiorem fidem diligentiamve quam scientiam afferrent, locupletatum et erroribus repletum fuisse. Sequitur ut diversissimos interpolationis gradus et fontes summatim distinguamus; quibus cognitis leviores etiam formas (nam in omnibus minimis fraudibus nec libet neque vacat immorari) facilius licebit observari. Iam ut a fontibus exordiamur, unde lectores materiam augendo lexico derivabant, magnam quidem partem ipse Suidas obtulit, quem intentissima cura tanquam horreum eruditionis rimabantur; non spernendam autem copiam ex auctoribus omnium ordinum tanquam per saturam adiungebant. Suidas igitur quoties vitas hominum clarorum tradit, quoties observationem prodit morum Graecive sermonis haud vulgarem aut in testimoniis nomina hominum atque voces ostendit paulo rariores, studiosi solent advolare, marginibus aliarum glossarum istas delicias doctrinae Byzantinae committunt, interdum etiam glossis opportunis auctaria subiiciunt, tandem suo Marte nova lemmata condunt, quorum sub praescriptionibus spolia nullo sudore parta reponant, nec falsis corruptisve lectionibus sese deterreri patiuntur. Utamur in re minime recondita tribus exemplis, *Ἐκτραορδιναρίους*, *Ὡρωπία*, *Χαλκέντερος*. Prima quidem glossa, *Ἐ. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους*, si comparetur cum membro novissimo gl. *Προίφεκτοι* (*τοὺς καλουμένους ἐκτραορδιναρίους, ὃ μεθερμηνεύομενον ἐπιλέκτους δηλοῖ*), deinde gl. *Ὡρωπία. χώρα* (cf. v. *Σαγγάριος*) quae vetus appendix praeter opinionem est allita, *Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐπεθύμησε ῥητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὡρωπίων λέγοντα*, cum in vita Demosthenis prima recurrat, gl. *Χαλκέντερος* autem cum notissimi cognominis rationem iisdem fere verbis, sed incerta sede iactatis, explicet, quae suo loco gl. *Δίδυμος Διδύμου* posuit: quis credat in observationes intuens per solam curiositatem repetitas Suidam sua ipsius scrinia tanquam fortuitos in discentium usus expilasse? Inprimis vero nomina propria minus pervulgata, quibus nudam formulam *ὄνομα κύριον* addi videmus, sectantur. Hinc perversum extitit facinus *Ἄδμωνι τῷ Μιτυληναίῳ*, ductum illud ex verbis male lectis gl. *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*. In quo studio longius progressi memoriam virorum illustrium supplent, ubi Suidas his peculiares glossas destinare neglexerat; sed tam simpliciter illi suum opus peragunt, ut oratio crasso filo contexta neminem fallere possit. Vide vel gl. 4. *Ποσειδώνιος* et supra p. LVIII. Ut cum Critiam et Stilichonis res gestas inculcant glossis superioribus usi: *Κριτίας. Τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως ἔτυχεν ὁ Θηραμένης τῆς τελευτῆς, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. Στελίχων. ὄνομα κύριον. ὃς σὺν Ῥουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἅμφω τὰ πάντα συνήρπαζον. Μάλεος. ὄνομα κύριον. Φαιστός, πόλις Κρήτης. Ὅμηρος — ἀποέργει. Μάλεος γάρ τις κτλ.* Ubi nemo non intelligit temere compilari, quae unice glossae *Φαιστός* conveniant; ac fraudis admonet Leidensis extra seriem ista reponens. Porro pessimum inventum *Ὡροτοκάταξις. ὄνομα κύριον* unde fluxerit supra (2.) dictum est. Quid quod homo curiosior, quem Küsterus ineptum et semidoctum librarium taxat, dum Aristogitonem Harmodii sodalem anquirit, gl. 1. *Ἀριστογείτων Κυδιμάχου* suspicionem nostris codicibus vetustiorem subtexuit hanc: *Ζήτει περὶ τοῦδε τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος*. Ceterum istud commentum facit ut moneamus interdum fontem, unde haec et plura peti possint, subiecto *ζήτει* vel *ἔστιν ἐν τῷ . .* (*καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια* v. *Δόρπεια*) indicari; nam quae huiusmodi formulam prae se ferant ad lectores, non ad lexicographum (ut fit in Etym. M.) esse referenda non modo librorum auctoritas, quibus ista pleraque desunt, sed ipsarum annotationum color persuadet. Velut quae hodie sunt expulsa, *Αὐξίλια. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλός. Αὐξητική. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητική*. Post v. *Γενειάς*: *ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια κτλ.* nempe vocis exemplum luculentum e Procopianis eruendum

esse. Huc adde *Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'*. Semel originem testimonii nudum indicavit lemma, sub v. *Ζηλῶσαι*, ubi *Ἡρόδοτος* declarat ex v. *Ἡρόδοτος* Iuliani locum esse haustum. Sed observationibus rerum in aliis angulis delitescentium, quae potissimum Byzantinos allicerent, nulla glossa pluribus abundat, quam una *Στήλη*. Nos quantum per codices licuit omnes fere delevimus vel uncis circumscripsimus; eandemque rationem in maxima parte glossarum interpolatarum vel repetitarum, quibus Suidas suas ipse copias expilasse videbatur, constanter secuti sumus, modo cubilia hominum sedulorum mire latitantia maturo possem investigare. Nam incredibilis illorum industria fidem propemodum excedit, qui non solum levissimas res annotatione dignas habuerint ac describant, sed argumentum glossae cuiuspiam ter quaterve dissitas in sedes rapiant; nec vero solicite cavent ne manum clandestinam vestigiis imperitae festinationis notatam deprehendamus. Sic opera facillima perspicitur gl. *Δραχαρνεῦ* in tres glossas transfusam, verba gl. *Ἀετίτης* (quae codex A. verisimiliter dedit, *Ἀ. καὶ ἀχάτης καὶ λυχνίτης εἶδος λίθου*) duabus materiam praebuisse, quarum omnium fons fuit v. *Χρυσίτης*, grammaticam autem glossam *Ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικιᾶ ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν*, particulatim in gl. *Ἁπλᾶ*, *Πολλαπλᾶ*, *Χρυσᾶ* fuisse distractam: ut mittam supra (2.) commemorata. Sed prae ceteris insigne specimen illius industriae praebet v. *Χημεία*, quam duae manus ex eadem gl. *Διοκλητιανός* sibi sumpserant instruendam. Verum sufficit hanc in rem ad locos in v. *Ἀγαπητόν* collectos ablegare. Ergo cum glossae vel particulae glossarum repetitae per totum opus disseminatae sint, quarum vim et varietatem infinitam paene singulis in paginis annotatio suppeditabit, earum indagatio multiplicem usum criticis affert: primum ut comparatis inter se tot eiusdem praecepti fragmentis fontes glossarum ac primitivae sedes eruantur, deinde loci scriptorum ut emendentur suppleantur redintegrentur socordia librariorum mutilati vel depravati. Hac enim tutissima via plurimis auctorum testimoniis salutem et inopinatam medelam parare licet, ubi sermo hiat neque coniectura quantumvis acuta potest ad probabilem exitum pervenire. Documento sit instar aliarum gl. *Κύκλωσις*, cui lucem et integritatem ex altera *Περιέπτυξαν* recuperavimus serius observata. Nec tantum in his altioribus criticae quaestionibus iuvat ex latebris protraxisse, quae faciem quasi plenissimam unius glossae reddant, sed in levioribus etiam argumentis, ubi particulas cognatas vel finitimas in summam collegimus, regitur ac firmatur iudicium de scriptura ex ambiguis et dissonis codicum lectionibus concinnanda. Vide glossas eiusdem ordinis *Μεσόγειων*, *Ὑπόγειων*, *Χρυσόγεων*. Porro contractiores sunt, quas ex aliis uberrimis suspiceris in epitomen missas, diligentior autem comparatio doceat a diversis fontibus esse profectas: ut vv. *Μηλιακὸν πλοῖον* et *Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον*. Sed nolumus nunc singulatim ista cumulare, cum harum rerum delectum et varias cautiones abunde suppeditent Addenda nostra. Nam ipse procedente demum opere mirabundus in multas lacinias incidi, quas nemo neque expectet alicubi latitare nec facile queat indagare, nisi mentem intentissimam ac memoriam in minutiis parum fructuosis defigat. Numquis enim opinione praesumat locum sub gl. *Καιρός* propter vocem *καίρια* inculcatum, *Ὁ δὲ Ἰουστινιανός, εἴτε ὑπὸ γήρως τὰ καίρια οὐ φρονῶν, εἴτε ἄλλως ἔμελλε τὴν ὀρθογνώμονα περὶ Χριστοῦ δόξαν διακυκήσειν, εἰ μὴ ᾤχετο ἐξ ἀνθρώπων*, ex gl. *Ἰουλιανὸς Ἁλικαρνασσεύς* cum vitiosa scriptura nominis *Ἰουστινιανὸς* ab homine negligentissimo decerpi potuisse, qui per festinationem ne membrum quidem illud, *εἴτε ὑπὸ τοῦ γήρως τὰ καιριώτατα οὐ φρονᾶν*, intactum siverit? Sed quantopere Suidas coniunctis lectorum et librariorum fraudibus infectus fuerit, posthac etiam novis exemplis declarabitur.

4. Hinc cursus nostrae narrationis ad alios auctores deflectit, unde non unum genus accessionum manavit. Pauca quidem interveniunt, quorum neque consilium divinare licet neque auctoritates. Saltem conviciorum in Polyeuctum patriarcham iactorum, quae supra I, 2. disceptavimus, architectum appellat codicum annotatio sub v. *Θρασύμαχος*: *σχόλιον Μιχαὴλ μοναχοῦ τοῦ Νοσσαΐτου*. Contra latet nos quicunque pia mente commercium epistolicum Chrysogoni confessoris et Anastasiae sub v. *Χρυσόγονος* interposuit, quod sive colorem spectamus sive longitudinem digressionis, prorsus a Suidae rationibus abludit. Nec magis intelligitur quo referenda sit annotatio nunc cicctа *Μὰ τὰ λάχανα*, formulam quandam Armeniorum perstringens; fuit enim qui lecta glossa *Ῥαδαμάνθυος ὅρκος* plebeium iurandi morem observari iuberet (*σημεῖον τοῦτο περὶ ὅρκου*), unde prodiit talis sententia: *σ. τοῦτο περὶ ὅρκου. ὃ καὶ νῦν ἐπιχωριάζει. πολλοὶ γὰρ πρὸς λάχανα ὀμνύουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι. ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἐλλογίμοις Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ καλά*. Ubi vel liber A. monet ut duplicem interpolantium manum distinguamus, ab novissima autem aetate suspicemur profecta: *ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι . . . Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ λάχανα*. Porro recentem sapiunt originem et ***Ioannis Damasceni*** versiculi duo, *Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην* (v. Add. in v. *Ἀγριωπός*), et alter bis inculcatus cum auctario (v. in v. *Ἀνειμέναι* et initium dicti apud Etym. M. v. *Ἀνειμένη*), *Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν Μύστης ὁρᾷ*: et versus politici ***Michaelis Pselli***, quos hodie constat tribus in glossis (vide Küsteri praef. p. II.) omni fide destitutos e Zonara illatos esse.

Verum haec leviora sunt. E scriptoribus autem quibus abusi sunt lectores semidocti, primus expendi debet **Athenaeus**. Illum igitur vidimus (I, 5. II, 9. p. LIV.) in solis comicorum titulis laudari, sic tamen ut istud *ὥς φησιν Ἀθήναιος* aut ab Eudocia praetermittatur aut gravissimas ob causas in suspicionem adducatur; in aliis vero quaestionibus, quarum materiam videtur offerre debuisse copiosissimam, ab lexicographo (II, 12.) non adhibitum fuisse. Nam quod Küsterus levi specie commotus duos priores Athenaei libros, quorum hodie superest Epitoma, sibi persuaserat integriores Suidae praesto fuisse, sola nititur glossa *Λίρειν*. Atqui formulam convivalem una cum testimoniis poetarum comicorum ille sumpsit ab eo Lexico Rhetorico, quod in Seguerianis extat. Ergo demptis locis, qui pertinent ad indicem poetarum, modicus relinquitur glossarum numerus, isque totus e duobus Epitomae libris decerptus. Quamquam repugnare videntur electa quaedam, quorum tabulam e reliquis libris congestam post decessores nostros in Auctorum Indice servavimus intactam. Sed gl. *Κατέσειε* et *Ναΐς* non Athenaeus sed Photius et Harpocratio praebuere. Gl. *Φαλλοφόροι* (quod vel voces *ἐκ βύβλου δέρματος* misere consarcinatae arguunt) e gl. *Σῆμος* fluxit, huic autem post memoriam opusculi *περὶ παιάνων* quae subtexuntur temere quaesita, ea lector l. XIV. sub mala praescriptione, *ἐν τούτῳ δὲ μνημονεύει μουσικῶν τινῶν ἰδεῶν τούτων*, festinans paravit. Gl. *Μενεκράτης* cum notissima libri VII. (in annotatione Küsterus posuit VIII.) narratione nihil commune habet praeter argumentum simillimum. Contra quae eidem libro VII. debetur appendix gl. *Ἀφύα*, satis diligenter huius verbis respondet. Dein auctarium gl. *Τιμόθεος* exorsum ab verbis, *Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μουσικῶν*, quod sedem haud aptiorem invenit inv. *Ἀλέξανδρος*, derivatum illud e glossa collecticia *Ὀρθιασμάτων*, nihil est cur ad Athenaeum revocetur. Perversum gl. *Πολύευκτος* errorem, qui nomen fabulae in poetam scenicum convertit, ne Küsterus quidem ausus est in Suidam transferre. Superest omnium pessima *Σωσίβιος Λάκων*, quam apparet liberius ex copiis l. XIV. p. 621. esse compilatam; ac si quis consideret et narrationem

apud Athenaeum eam subsequi, quae glossae *Σῆμος* augendae pabulum attulit, et observationem ab eadem formula *ἐν τούτοις δὲ ἱστορεῖ καὶ τοῦτο* inchoari, merito coniectet utramque glossam eidem artifici deberi. Sed incredibili socordia quisquis fuit non solum *ἐν τούτοις* inculcat, non praegressa librorum mentione, sed confinxit etiam titulos, cum clausula sueta *καὶ ἄλλα*. His igitur profligatis res ad glossas et eclogas Epitomae duorum priorum librorum redit. De quibus quid existimandum sit vel ex illa congerie, quam gl. *Ἀθήναιος* talibus verbis introducit, *ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως ἐδοξαν ἑστιᾶν*, facile potest cognosci. Cumulantur enim res mirabiles, quae versantur in antiquitatibus conviviorum, ex Epit. p. 3. et 4. temere nec sine erroribus arreptae et ab aliis lectoribus per varias lexici glossas diffusae. Hanc autem farraginem aliae continuant, ut vv. *Ἀπίκιος*, *Ὅμηρος* (p. 685.), *Ὄρχησις*, *Πάμφιλος*, *Πύθυλλος* (unde profecit aliquis in v. *Περιγλωττίς*), *Τιμαχίδας*, *Φιλόξενος*, partim per extremam ignaviam corrasae, ut v. *Πυλάδης*, in quibus Byzantini tantopere sibi placuerunt, ut frivolam istam materiam in plurimos glossarum quasi rivulos diducerent. Interdum etiam eiusdem scriptoris nomen adhaeret, velut in pusillo dicto v. *Ῥώμη: Ὅτι τὴν Ῥώμην ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης εἶπεν Ἀθήναιος*. Quodsi tot annotationes unam in summam colligimus, nusquam color earum glossarum apparet, quas certum est a Suida profectas et in consilium operis suscepti quadrare. Nec quisquam opinetur hunc in duobus libris substiturum fuisse, cum largissimam materiam illud antiquitatum cornucopiae decerpendam praeberet. Contra lectores tam effusis studiis raram captabant eruditionem, ut quibuslibet ac levissimis lemmatis Athenaeum ne diligenter quidem lectum appingerent. Vide v. *Καταιονῶσι* et glossam *Ἀκήματα* misero panno decoratam: nam cum Athenaeus priscas balneorum rationes illustrans sic tradat, *ἴσασι* (*ἥρωες*) *δὲ καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοῖα* et quae sequuntur, imprudens homo locum subornavit, exordio praemisso puerili, *Καὶ ἄκη πόνων, τὰ λουτρά κτλ.* Quaedam etiam cum codicibus expulsa sunt, ut v. *Βράβηλα*. Itaque speciosas symbolas omnes serius invectas esse contendimus.

Minor Pausaniae fuit usus, quem in vitis hominum illustrium aliquoties adhibitum, sed adeo negligenter monuimus (p. LXI.) esse descriptum, ut manus alienas suspicari debeamus. Nam si quis animum ad glossam nunc sublatam *Ταινία* advertat, quae prolixis verbis rem frivolam e Pausaniae narratione v. *Μίλων* traduxerat, facile coniectet in alias etiam particulas importunam sedulitatem potuisse grassari. Huc accedit alia fraus olim in v. *Λεοντίσκος* a lectore quodam illata, qui per festinationem argumenta gl. *Σώστρατος* misere perturbavit. Nec prudentius egit alter, qui eodem abusus fonte iusto plenius auctarium in gl. *Ἀκροχειρίζεσθαι* immisit; quippe digitos secutus, postquam commenticii nominis *Ἀκροχερσίτης* causam indidem attulerat, subiecit etiam narrationem alienissimam, *ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος, Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμενος. οὗτος δὲ ἐπάλαιε*. Maximus tamen error inest ipsi glossae *Σώστρατος*, ubi novissima *διδαχθῆναι δὲ αὐτὸν παρὰ Κλεάρχῳ μαθητῇ Εὐχείρου τοῦ Κορινθίου καὶ Χείλωνος Πατρέως* primum intercepto membro, quod ad Pythagoram statuarium spectat, conflata sunt; tres autem ultimas voces numquis credat e Pausaniae verbis, quae post longam intercapedinem ad alium athletam transeunt, *Χείλωνι δὲ Ἀχαιῷ Πατρεῖ δύο μὲν Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι πάλης ἀνδρῶν, μία δὲ ἐγένετο ἐν Δελφοῖς κτλ.*, ab litteratore mentis sanae decerpta cum praegressis sociari potuisse? Nempe Suidas saltem rudimenta litterarum perceperat. Sed plane gemellum stuporis ac temeritatis documentum videmus in gl. *Κλειτόμαχος* (ubi v. annot.) editum, unde colligimus Pausaniam lectores inter Byzantinos infimi subsellii nactum esse. At

nihil huiusmodi commissum in longioribus glossis, quas Suidas suo Marte deprompsit, ut vv. *Πολυδάμας* et *Φιλοποίμην*. Nam quod gl. *Ἄγις* posuit, ubi debuerat *Ἀγησίπολις*, id haud aegre condonabitur. Tandem exortus est extremi ingenii magistellus, qui lemmati *Νίκων* aspergeret narrationem Pausaniae de Theagene copiosam, quasi locus communis *νικῶν* sive clarissimorum victorum esset exornandus.

Nonnulla suggessit etiam Herodianus historicus, cuius interveniunt loci paucissimi. Huic una debetur narratio brevis de Septimio Severo (v. *Σεβῆρος*, cum parte gl. *Βυζάντιον*) quam miror ni Ioannes Antiochenus (v. supra II, 8.) inter tot copiolas historiae augustae suppeditavit. Porro duo tantum flosculi relinquuntur, in vv. *Ἀνάθεσις* (propter formulam *τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν*) et *Καθοσιούμενος*, ubi quod verbis *Ὁ δὲ πρός τε ταῦτα ἀγανακτήσας* interponitur talis explicatio, quam vix potuit nisi lector ipsius Herodiani conficere, *Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς παραλύσει*, dubites num a Suida profecta sit. Sed de hoc iudicium penes alios esto. Nos enim satis habemus gl. *Ἀμάσιης* removisse, cuius errorem Küsterus in Suidae piaculis numeravit. Extat vero nudum lemma cum hoc exemplo: *Ἀμάσιης. Πείθουσιν ἄνδρα γυναῖόν τε καὶ ἀμάσιην ἐξελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.* Apparet auctorem glossae, qui vocis nullam invenerit interpretationem, ad tantum portentum obstupuisse; sed perversis oculis utebatur nullaque Graeci sermonis scientia, qui rectum *ἀχμασιὴν* apud Herodianum non legeret aut depravatum non agnosceret. Verumtamen Byzantini lectores quam obtusis sensibus praediti fuerint, Zosimi demonstrat narratio post gl. *Κρίσπης* olim invecta, quam exordiuntur verba *Ἡρίοχος ὄνομα τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου:* nempe voluerant *Κρίσπος*, Zosimi scripturam.

Prae ceteris autem Comicus cum Scholiis, quorum vestigia repperissent per totum opus frequenter sparsa, oculos hominum studiosorum advertit; nec post tot specimina quisquam expectet in hac parte cautius eos esse versatos, sic ut iniuriam Suidae nullam inferrent. Enimvero plerumque nihil illi spectasse videntur, nisi quam plurimis opibus ut eum larga manu locupletarent, neque necessitatem et usum ex consilio lexici curabant. Hinc strophae scenicae primordium describunt, tanquam tirones instituendi forent: *Στροφή. ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ὀρνίθων ᾠδή, ἥτοι στροφή· Μοῦσα λοχμαία, Ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ Νάπαισι κορυφαῖς τ' ἐν ὀρείαις Ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου, καὶ τὰ ἑξῆς.* Porro versus novem ex Aristophanis Ranis sub *Τοία Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα*, in quibus splendorem orationis admirabantur, simpliciter apponunt, nec verbum amplius. Iam quis causam eius glossae capiat, quae sub *Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος* tres Comici tetrametros cum Scholiis interpolavit, nec tamen particulas istas attingit, nisi succurrat auctior gl. *Λοιδορεῖσθαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον*, unde superior manavit. Hactenus merito valet reprehensio *Küsteri*, modo possessores Suidae perstringat: *Hic et alibi saepe iudicium compilatoris requiro, qui multa auctorum loca lexico huic inseruit, non res et sensum, sed tantum seriem litterarum spectans.* Multo minoris operae fuit, quod isti versiculum poetae citra necessitatem continuant, proximis adiungendis: ut in v. *Εἶλλειν* accidit, quod Küsterum fugit, ubi post senarium *Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί* et Scholium cum testimonio Thucydidis haec inopinato sequuntur, *ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φρονίδ' ἐς τὸν ἀέρα κτλ.* Longe maximum tamen additamentum eadem, opinor, manus contulit ad amplificandam gl. *Νομάδες*. Cf. supra II, 10. Plus etiam sibi concessit, qui mirabilem appendicem gl. *Καινοτομεῖ*

subiecit: *Ὅτι τὸ καινοτομεῖν ἐπὶ τοῦ ἄρχειν. Ἀριστοφάνης· Τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι. καινοτομία.* Cf. v. *Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς* et supra II, 10. extr. Quo minus inexpectatum accidit commentum stulti hominis, qui *Κολάκρετον* appositis poetae versiculis extudit. Similiter gl. *Τυννουτονί* post *Τοὔνεκα* irrepsit, cf. IV, 1. extr. Tot igitur exemplis levitatis et infantiae collectis hoc lucramur, ut errorem plane singularem, qui glossam *Ἔμβολα* turpiter infecit, a Suida liceat amoliri: *Ἀριστοφάνης· Ἔμβολον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν.* Ubi homo temerarius caeco impetu, quod apud Comicum nemo prodidit inventum, e *σίμβλον* fabricatus est *ἔμβολον*. Nec dubitabimus etiam gl. *Τίμων* insiticiis copiis liberare, quorum causa Suidam summi stuporis Porsonus insimulavit. Nam quae feruntur, *Τίμων. ὄνομα κύριον. ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθαρός:* ex iis nihil lexicographo relinquitur nisi *ὁ μισάνθρωπος καλούμενος*, quibus aliquis abusus est ad praegressa coloranda, *Τίμων.* [*ὁ μισάνθρωπος καὶ αὐτὸς*] *φιλόσοφος ἀποστρεφόμενος πᾶσαν αἵρεσιν.* Item v. *Στρουθός. οὕτως Ἀττικοί* industria lectoris auxit Scholio Comici prorsus alieno, sed pellexit eum interpretatio *στρουθῶν*, cum Aristophaneis *Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν* adiecta vidisset *αἱ κίχλαι εἶδος στρουθῶν.* Quodsi studia magistrorum nihil intermiserunt, quominus Suidam omnibus modis collocupletarent, licebit etiam Scholium in v. *Κώδιον* ultra fas expromptum ad horum ingenia transferre, praesertim clausulam vulgaris notae, *ἦν δὲ ὁ Κρατῖνος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους, τῶν δοκίμων ἄγαν.* Etenim istis haud raro satisfecit qualiscunque Scholiorum sermo, unde glossam perficerent vel illustrarent. Itaque gl. *Ταχυναυτεῖ* exemplum ascripserunt, quod Scholium in v. *Πάραλος* ministravit; item curiositatis causa gl. *Κατερρυηκυιῶν γυναικῶν* ex v. *Φενάκη* male ductam; sed miserrime gl. *Διαφορουμένης*, quae plane debet expungi, conformarunt: ubi *Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης* nata sunt ex Aristophaneis cum Scholio, *τῆς κρόκης φορουμένης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διαφορουμένης, διασπωμένης*, his vero successit locus Arriani breviter compositus e pleniore glossa praegressa *Διαφορῆσαι.* Interpretationes autem in lemmatis locum abisse demonstrat etiam gl. *Πλατύπιλος. κυνῆ Θεσσαλίς. περὶ πίλου λέγει*, perperam ex gl. *Ἱλιοστερὴς κυνῆ* sive Scholio Sophoclis ducta. Adde gl. sublatam *Προσπεφυκότως.* Quo magis verisimile fit ab istis lectoribus profectas esse glossas Herodoteas, quibus lemma praefigitur ex interpretatione natum: ut *Ζυγοί* et *Σκέπη*, vide p. XLV. Verumtamen ista de tot fraudibus ad hoc unum genus accurate cognoscendum sufficiant.

5. Sequitur ut ordines quosdam glossarum et quasi locos communes, unde magna vis interpolationis Suidam obruerat, breviter complectamur. Sunt autem, missis sacris glossis (vide p. XLV.), versus onirocritici, formulae proverbiales, sententiae morales, glossae syntacticae quaeque ad fabricam verborum spectant. His minora quaedam capita sunt affinia, velut *oraculorum* collectio sub glossis *Χρησμός*.

Exordiamur ab iis glossis, quae simplicem poscunt narrationem, id est, ab versibus onirocriticis. Olim enim aliquammulti senarii per totum opus sparsi ferebantur, qui succinctam somniorum quorumvis interpretationem traderent. Eorum pars ad *Astrampsychum* redit, pars ad *Nicephorum Patriarcham*, utrosque Nic. Rigaltio secundum litterarum ordinem vulgatos, quorum ille numeros quam voces dedit tolerabiliores, hic legem versuum politicorum secutus misere sententias expressit. Specimen Nicephori hoc esto: *Ἰχθύας ἔσθειν οὐκ εὐηθές σοι τόδε.* Nec differt auctarium, si rem spectes, supervacuum, *Σημείωσις ὀνειράτων διὰ στίχων*, quod

Millerus nuper edidit *Catalogue des MSS. Grecs de la Bibl. de l'Escurial* p. 168—170. Versus igitur plerique Suidam immigraverant, citra poetae quidem praescriptionem; quos ab alterutro codicum praestantissimorum aut in marginem coniectos una cum formula *λύσις ὀνείρου* aut praetermissos cum Gaisfordus magnam partem uncis notasset, ego prorsus eodem unde pedem intulerant ablegavi. Monuit autem *Küsterus* praef. p. II. de libro A. *In eo enim multa loca, quae in recentioribus MSS. omnibusque edd. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt.* Idem paulo magis circumscripte sub v. *Ἀργὸν ἔτος: Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lexico hodie leguntur.* Hinc eius tertiam annotationem recte licebit interpretari post v. *Πολλόν: Ceterum in antiquissimo MS. A. et hic et reliqui versus oneirocritici omnes desunt.* Tandem omnes ille damnat, a recentioribus insertos esse pronuncians post v. *Γελῶν.* Quodsi quis recordetur quanta superstitione principes Byzantinorum (vide p. LXII.) artes et libellos de somniorum interpretatione coluerint, vix maiorem fidem habebit glossis frequenter ex Artemidoro decerptis, quae tacito nomine scriptoris (non enim huc facit v. *Τευτάζειν*) parum fideliter illius orationem reddunt. Quamquam his adeo codicum auctoritas favet, ut satis maturo debuerint inculcari; diversam vero faciem ostendit interpolata glossa *Ὄνειρος*, partim ex Artemidoreis contexta: *Ὁ. Ἀγκῶνες οἵ εἰσι μέρος τῆς οἰκίας, καὶ πάντα τὰ προσπησσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. Ἐνύπνιον. ὅτι τὰ ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας.* Ab istis vehementer discrepant liberius formatae definitiones Artemidori sub v. *Ἐνύπνιον.*

Pergamus ad proverbia formulasque proverbiales, quibus Suidas abundat. Sunt vero partim germana cumque primordiis lexici coniuncta, magnam tamen eius partem occupant aliena, quorum fraudes certis notis possunt deprehendi. Legitima quidem proverbia, hoc est, communi Graecorum usu tradita, suppeditabant apparatus studiorum sophisticorum et Lexica Rhetorica (v. quae supra breviter significavimus II, 4. 5.), eaque certatim commentariis singularibus post Aristophanem Byzantium explicabantur. Omnino paroemiarum notitia doctrinam postulabat exquisitam, quae non solum in antiquitatibus institutisque populorum habitavit, sed insignem etiam locum in historica philologiae parte coepit obtinere. Sed ipsos ordines et labores scriptorum praestat e *Schneidewini* prooemio peti, quod Paroemiographis Graecis praemisit. Iam postquam et Diogenianus (p. XLI.) id argumentum tanquam necessarium caput eruditionis in thesaurum rerum et verborum introduxerat, et rhetorum disciplina his pigmentis tersam orationem colorabat, nullum iam lexicon inveniebatur quin proverbia cum aliqua causarum explicatione reliquis opibus immisceret. Hinc etiam accidit ut indices proverbiorum et commentationes uberrima historiarum et morum scientia refertae contaminarentur et in epitomarum formulas abirent. Proinde nemo miretur aut tantam Diogeniani nostri tenuitatem aut lexicographos, praesertim Photium et Suidam, tam verbis quam enarratione rerum antiquarum toties cum scriptoribus proverbiorum ac Scholiis aliisque doctis interpretibus conspirare; quorum Diogenianus in hac quoque parte differt a Zenobio, quod varias eiusdem proverbii sententiaeque species (item ut apud Suidam usu venit) annotare solet ad usum citerioris aetatis accommodate. Velut in *Ἀγορὰ Κερκώπων: ὁμοία τῇ Λύκου δεκάς καὶ Κρωβύλου ζεῦγος.* In *Ἀγέλαστος πέτρα: ὁμοία, Στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου, καί, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευσαι.* In *Ἀγαθῶν θάλασσα: τὰ ἐναντία Κακῶν Ἰλιάς καὶ Λέρνη*

κακῶν. Ubi quod liber unus aut alter talibus vacat additamentis, id ipsum arguit ea serius illata fuisse. Sed prae ceteris misera sors afflixit Hesychium: cui quae praefigitur Epistola, post Diogeniani reprehensionem luculentum totius materiae recensum et explicationes originis sperare iubet; at Epitome superstes nunc amplam praebet doctrinam, nunc exilem et nudam dicti memoriam eamque haud raro locis alienis interpositam, ut, *Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. παροιμία.* Verumtamen nostram rem agamus, hoc est, thesaurum Suidae proverbialem. Constat autem *Andream Schottum* integras XIV. centurias adagiorum e Suida congessisse, quas Paroemiographis suis Graecis (Antv. 1612.) inseruit, sic ut pauculis defungeretur annotamentis parumque fructuose confectis. Nam quid Suidas proprium in hoc genere haberet quidve conferret ad auctores similes refingendos vel diiudicandos, aetas illa quaerere neglexit. Nos universe monemus illi fontes novos et uberiores nec praesto fuisse nec tum adesse potuisse; quod enim perditam collectionem indicare videtur sub finem gl. I. *Ἔρως, τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας ἐν τῷ Ε στοιχείῳ*, respexit nisi fallor ad titulum quempiam inter Eclogas Constantini: v. II, 8. p. LXI. Contra molestam appendicem gl. *Ἡ δ' ὅς* p. 821. *καὶ παροιμία Ἡ δ' ὅς· οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν τίθεται ἀντὶ τοῦ ἔφασαν*, quae verbis vulgaribus observationem recoquit praegressam, e sylloge collaticia, qualem codices Vaticanus et Bodleianus servant, lector quisquis fuit inculcavit. Nempe cum scriptores labentis aevi flagrantissime luminibus proverbiorum (v. nostram Hist. litt. Graec. I. p. 539.) inhiarent, horum corpora coacervata sunt et formulis etiam popularibus aucta, quae similitudinem proverbiorum referre viderentur. Itaque Suidae marginibus non modo *παροιμία* (quod plerumque factum in A. V. nec semper ex iis enotatur), sed magnus paroemiarum numerus (praemisso *παροῖ* vel *παροί*) tam ex aliis glossis (vide vel annot. sub v. *Φαζαῖ*) quam e multorum rivulis ductus committi solebat; nec raro videmus in ipsum lexicon, ubi repugnat series litterarum (ut *Ἀελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις* et *Ἀ. πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς* post v. *Ἀελφοί*), tales observationes immigrasse. Nos quidem indicia codicum secuti plurimas interpolationes cum praescriptione *παροιμία* reiecimus, eademque via plura posthac licebit exterminari. Sed ultra processit hominum studiosorum diligentia lepidisque versiculis Aristophanis appinxit istud *παροιμία* vel explicationem communis quasi dicti: ut in v. *Διοίσειν* vel in *Χοᾶ* factum, *Καὶ παροιμία, Ἐξ χοᾶς χωρήσεται. ἐπὶ τῶν παραληρούντων.* Ibi vide Küsterum, itemque sub vv. *Τῆς μωρίας, Φειδίας, Χορδῖσι, Ψωλὸν γενέσθαι*, aliis. Aetatem istorum commentorum recentissimam prodit luculente glossa posterior *Ὕπνος*, ubi post glossam sacram exhibetur scitula sententia: *Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν.* Huc referendum quoque codicis V. additamentum in v. *Τηλία: διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις. ἐπὶ τῶν πάνυ λεπτῶν. ὁ δὲ ἀντείρηκεν κτλ.* Scilicet magistri haec ornamentis orationis limatae voluerunt annumerari. Sed subsistendum in hisce lineamentis fraudum apertarum, quas multis exemplis non attinet illustrare aut peritis criticis ostentare.

Huic autem generi nullum magis cognatum est quam sententiae morales sub locis communibus accumulatae. Nam saecula Byzantina mirifice collectionibus florum, anthologiis, gnomologiis undecunque decerptis oblectabantur; quam in rem sufficit tituli Constantiniani *Γνωμῶν* meminisse. Neque moribus emendandis thesauri sententiarum prodesse debuerunt aut ad prudentiam civilem valere, sed quos pectus non faceret disertos, iis instrumentum elegantiae parabatur, ut cursum orationis luminibus selectis commode distinguerent dictisque gravissimis altius

exaggerarent. Iam ipsas proverbiorum formulas, quae viderentur ad eandem notionem et observationem vitae vulgaris transferri posse, tum solebant sub *τόποις* sive locis annotare: velut quae pertinerent ad *ἀδύνατα*, *ἀνήνυτα*, *ἄχρηστα*. Suidas v. *Ὄνου πόκαι. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ὥςπερ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἀσκὸν τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κόπρον θυμιᾶν.* Vide nos in v. *Πλίνθος*. Talia vero cupide lectores ex aliis in alias glossas transcribunt, ut, *Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐς τέφραν γράφεις* et similia. Longius tamen progressi glossas singulares, quamquam huic proposito non admodum favebat Suidas, tanquam locos communes sibi delegerunt, quibus utiles vel decoras scriptorum sententias itemque descriptiones morum insererent paulatim augendas. Ut praecepta vocesque moralis doctrinae congeruntur sub vv. *Ἀκέραιον*, *Ἄχρηστα*, *Γνώμη*, *Δίκαιος*, *Πλεονεξία*, *Πολιτικός*, *Προδότας*, *Σύμβασις*, *Τύχη*, *Φθόνος*. Ex his *Ἀκέραιον*, quod scribendum erat *Ἀκαριαῖον*, cum dicto D. Marci Caesaris per interpolationem obtrusum esse dudum concessit Küsterus. Item sub v. *Δίκαιος* homo pius opes ecclesiasticae lectionis exprompsit; nec dissimiliter in v. *Πλεονεξία*. Porro sententiis moralibus *Γνώμη* praefigitur in *Πολιτικός* et *Σύμβασις*: unde portentum glossae *Γνώμη* explicatur, in quo Küsterus haeserat, *Γ. Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.* Nempe lector otiosus vocem sententiosam in marginem coniecit, *γνώμη* ut solet praefixo; quod ipsum continuis *παρὰ Σοφοκλεῖ* et seqq. vicem lemmatis denuo praemissum est. Simile quid commissum apparet in appendice gl. *Ἀκροσφαλεῖς*: ubi repositis, *τουτέστιν ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι*, quae ad praegressum historici locum spectant, superest sententia tragica de Philocteta, quam homo studiosus ad ambiguos vitae casus rettulit. Deinde quicquid pulchre sapienterque dictum adesset, sub horreis gl. *Τύχη* et *Φθόνος* (adde tertiam *Χρήματα χρήματ' ἀνήρ*, de qua p. LVII.) paulo liberalius congestum extat. Magis tamen mirere notionem proditoris verbosa Polybii quaestione in v. *Προδότας* eiusdemque auctoritate virtutem boni ducis in v. *Φάτέ* declarari, videlicet ob *Φατέον*, quod in Polybianis occurrerat. Praeterea notationes morum et ingeniorum, partim exquisitis et uberioribus locis ornatae, insunt vv. *Ἐρύθημα*, *Εὐνοῦχος*, *Μικροπρεπείας ῥήματα* (qui flosculus est ex Aristophane tractus, similis ille gl. *Ἄχρηστα*), *Μοναχός*, qua describitur vita monastica, *Σμικρολόγος*, *Σοβαρός*, quae luminibus Aelianeis completur, et quae loquacitate circulatoria splendet *Σπάδων*.

Postremo iuvat accessiones eas perlustrare, quae grammaticam doctrinam et fabricam verborum expromunt. Harum numerus longe maximus pertinet ad *syntaxin Graecam*. Iam quisquis exemplum Gaisfordianum evolverit, mirari debet tot glossas syntacticas, quibus Suidas in singulis fere paginis redundat, additis etiam testibus vel locis nec multis neque copiosis. Gaisfordus enim id glossarum genus reduxit vel auxit, silens ille frequenter auctoritates (plerumque tamen usus MS. A.), postquam Küsterus tacite plurimas expunxerat, iudicium secutus sanissimum. Equidem cum istas glossas, quarum partem non mediocrem Aldus introduxit, in marginibus codicum A. V. extare vel alterutri deesse (vide vel Addenda sub vv. *Διαγράψασθαι*, *Ἐγείρω*, *Ἐναντιοῦμαί σοι* quaeque sub v. *Ὑπόλογον* ex A. enotantur) perspexissem: non dubitavi centenas eiusdem ordinis in annotationem relegare, ceteras uncis separare, quoties earum fides magis internis notis quam dignitate librorum posset convelli. Nam etsi iusto saepius hi silentur me iudice recte fecerit editor futurus, qui cunctas a Suida secluserit. Huc accedit quod indicia syntaxis, quae lemmatis idem Gaisfordus subiicere solet, *γενικῇ δοτικῇ αἰτιατικῇ*, ab altero

codice spernuntur et, quod paulo maioris est momenti, plane desunt Photio Lexicoque Seguerano. Quis autem tam tardus ac superstitiosus est ut officinam magistrorum, quamvis codicum ignarus, in mala glossa non odoretur? *Ὑπερκύπτω. αἰτιατικῇ. Ἰστέον ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αὐτὸ αἰτιατικῇ καὶ ὁ Πλούταρχος, ἡ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ· Ὑπερκύψαντες τοῦ ὄρους.* Ubi non modo verborum insolentiam mirere, praesertim cum Suidas ignoret formulam *ἡ ἔσω γραφή*, sed testes etiam allatos, Plutarchum, qui falso laudatur, et Heliodorum, cuius apud lexicographum nulla reperiatur memoria. Deinde multo magis aliquis obstupescat ad tantum errorem: *Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.* Etenim *αὐθεντῶν* male lectum homo festinans in istam observationem detorsit. Porro glossarum auctores exemplis utuntur Scripturae Sacrae, quibus abstinet Suidas, nisi forte voces Bibliorum insignes cum interpretum explicationibus apponit; iidem addunt interdum etiam locos Patrum ecclesiae. Easdem vero produnt auctoritates e litteris sacris petitas quotquot ***Lexica syntactica*** post Suidam nobis innotuerunt: videantur specimina post Etym. Gudianum edita p. **587—592.** (quibus haud raro licuit apud Suidam uti, cf. vel gl. *Βασιλεύω*, *Βασκαίνει*, *Ἐντρυφῶ*) aliud lexicon in Crameri Anecd. Oxon. Vol. IV. p. **275—307.** quod interpolatoribus multam praebuit materiam; item *Σύνταξις λέξεων κατὰ ἀλφάβητον συλλεγεισῶν ἐκ διαφόρων βιβλίων* in Cod. Laurent. Pl. 5. Cod. 7. (cui similis est labor Macarii supra dictus I, 5.) adde Montfauc. Bibl. Coisl. I. p. **238.** Ab his tamen recedunt observationes ***Georgii Lecapeni*** de constructione verborum, quas ab Aldo primum vulgatas e Matthaei Lectt. Mosquensibus et libello post Hermanni quaestiones de emendanda ratione Graecae grammaticae (cf. Bandini Catal. Codd. Laur. T. II. pp. **194. 266. 468.** et Epistolas Georgii cum Epimerismis in Cod. Laur. Pl. **57, 24.** quaeque monuit Peyronus notit. libr. Tho. Valperga-Calusii p. **34.** sq.) in corpus amplissimum redigi licet; eas enim apparet e multiplici lectione sophistarum, ut Aristidis Libanii Synesii, quos tum Byzantini devorabant, in usus imitatorum esse congregatas, cumque variis grammaticorum praeceptis sic coniunctas, ut apparatum quasi sophisticum efficiant. Sed diversissimi coloris est Lexicon de Syntaxi, quod omnium vetustissimum Bekkerus in Anecdota Graeca recepit, Suidas autem non usurpavit, quamvis eandem opusculorum syllogen (II, 4.) adhibuerit. Id plerumque versatur in litteris profanis, ac testimoniis oratorum historicorumque labentis aevi, ut Arriani Appiani Dionis, affluit, quibus grammaticus semidoctus perinde notas ac reconditas structuras illustrat; habetque glossas nonnullas et locos cum Lexico Crameriano communes, unde transierant in Suidam etiam auctoritates oratorum Atticorum: vide p. LIX. His igitur diligenter perpensis nemo dubitabit quin Suidam, qui neque munus grammatici subierit nec partem ullam tanti thesauri rationibus interioris grammaticae concesserit, aliorum industria glossis syntacticis locupletarit. Corollarii loco memoramus paucis quibusdam glossis, quae nescio quid elegantiae vel Atticae proprietatis continere viderentur, ascriptum legi *σύνταξις* simillimumve compendium. Verum has ipsas non modo paucitas in suspicionem adducit, sed color etiam ipsius observationis. Velut in mediam gl. *Τάλαντον* invecta sunt: *Σύνταξις. Ἀριστοφάνης· Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. τουτέστι, χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν.* His quidem nihil inest quod ad syntaxis rationem perducat. Immo novissima docent Aristophanem afferri, qui testetur talento facultatem eloquentiae redemptam fuisse; unde sequitur *σύνταξις* lectoribus deberi. Rem extra dubitationem collocant gl. *Ἀφίκετο* et *Ἀφίστασθαι*, adde *Σπουδαῖον*, ubi nihil animadversione dignum exsculpas. Reliquos huius generis locos collegimus in Addendis v. *Ἀποθάνωμεν*.

Ceterum non ignoro glossas per totum lexicon breviores esse dispersas, quae fabricam et ordines vocabulorum attingant. Sed omnes iis finibus continentur, quos Herodiani qui fertur Epimerismi nunquam migrarunt; idem apparet delectus verborum, eadem praeceptorum lex, tantaque cognatione haec inter se vinciuntur, ut communem scholae Byzantinae locum atque fetum eius aetatis, quae Suidam est subsecuta, non dubitanter agnoscamus. Unam excipimus gl. *Ἐποποῖ*, in qua quicquid interiectionum apud Aristophanem invenitur ultra Suidae morem adeo cumulatur, ut quam compares alteram glossam e tot lexicographi copiis non liceat afferre. Reliqua pertinent ad genus adiectivorum *μετουσιαστικὸν* in *ειος*, quod post dissensiones veterum magistrorum (quibus adiungi debent Herodianus iste, Theognostus et Cram. Anecd. Oxon. Vol. II. p. 285. sq.) primus ad ordines suos Lobeckius in altera ed. Soph. Aiac. 108. revocavit; deinde brevissimae glossae genitivi declinationem in terminatione *ων* (vide Herodiani p. 190. sqq. indiculos) praecipiunt. Prioris autem classis paucae sunt quae nullam fraudis suspicionem moveant (ut epimerismus citra litterarum seriem inculcatus, *Δημήτριος. ὄνομα κύριον. δημήτριος ὁ ἔχων δύο μίτρας*, aut absonum commentum *Χρύσειος χείρ*), nec desunt quae redoleant epimerismos (ut *Σιδήρειος* a *σιδήριον* distinctum); alterius tamen plurimae nituntur bonis codicibus, quorum ex fide nuper demum genitivi pro nominativis lemmatum coepti sunt revocari. Ut, *Λάδωνος. ποταμὸς Ἀρκαδίας* (quo defendi poterit *Θοίνωνος* cum *Συρακούσιος* iunctum): cuius ad normam restitui debent *Μίνωος*, *Μύρωνος*, alia, sublatis nominativis. Hinc suum explicatum habent glossae singulares, quae nudos genitivos tradunt: ut *Λόφωνος*, *Λύγωνος*, *Λύκωνος*, *Πέρωνος*, *Προάγωνος*, *Πρωτοπείρονος*, *Ποιμνίωνος*, *Ῥεγεῶνος*, *Ῥίζωνος*, *Ῥόθωνος*, *Οἰκτίρμονος*, *Οἰνεῶνος*, *Φοιβάμμωνος*, *Χλίδωνος*, alia. Quodsi quis tabulas epimerismorum levissimis illis annotamentis, quae externam nominum speciem, orthographiam, pronunciationem perstringunt, diligenter adhibeat, hanc etiam partem intelliget totam recens accessisse: velut *Κόμης. ὁ λαοῦ ἄρχων. καὶ κλίνεται κόμητος* (adde v. *Μέλης*), item *Προτέλεια. πρωτόλειον δέ*, aut *Ἔγειραι . . διὰ διφθόγγου —. ἔγειρε δὲ τὸν λίθον διὰ τοῦ ε ψιλοῦ* (quamquam aspernantur libri gl. *Ἔνεγκε. ἐνέγκαι δέ*), cuiusmodi praeceptum invasit ipsum Hesychium, *Αἰσθητά. — ἐσθῆτα δέ, ἱμάτιον*. Itaque manifestis, si liberet, exemplis ostendi posset, quantis magistellorum sordibus Suidas fuerit inquinatus; nos tamen ad utiliora properamus.

6. Superant enim adhuc variae partes interpolationis, quas propter usus criticos observasse prodest. Hactenus igitur gradus et fontes incrementorum exploravimus, quibus Suidas invitus adeo pullulavit ac dilatatus est, ut thesaurus ab illo constructus multas etiam citerioris aetatis copias easque deterrimas susceperit. Sed in istis accessionibus, quamquam nec scienter neque cum doctrinae fructu collectae sunt, apparet tamen qualecunque consilium et studium grammaticae civilis; in aliis autem nihil nisi casum et arbitria possessorum agnoscimus. Ac primum miramur alienissimos locos et observationes medias in glossas ab importunis lectoribus intrudi, sic ut e marginibus non potuerint in sedes parum aptas transferri. Nam margines quidem haud pauca servabant, quae bona malave fide librariorum in ordinem videmus traducta. Velut sub v. *Θασίαν* cum ipso lemmate codices iungunt vulgare praeceptum, *Διαφέρει δὲ Θάρσος Θράσους* et quae sequuntur ad glossam quampiam *Θάρσος* referenda. Porro gl. *Θρασύμαχος* adhaeret molesta declamatio, manu Michael monachi (v. p. LXXI.) confecta, quam lumine vocis *Θυννοσκοποῦσιν* captus nescio quis perperam reposuit. Nec meliorem causam habuerunt, qui *Θυννοσκόπος* inter et *Θυννοσκοπῶν*, quae glossam unam efficiunt Aristophaneam, Comici tres

tetrametros inculcarent argumenti dissimillimi; quos incertum est num homo studiosus destinarit glossae *Θωρυκίων*. Adde conclusionem v. *Σοῦ*, cui quae subiiciuntur, *καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· Σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ κτλ.* olim post gl. *Σοφία* videntur ascripta fuisse. Longe facilius intelligi licet quo pacto locus ex v. *Μάρκελλος* in marginem conjectus, *ἀντὶ τοῦ ἐπαγρυπνῶ. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὁ Μάρκελλος ὑπνομαχεῖν πεφυκώς*, mediam orationem Synesii sub v. *Ὑπνομαχῶ* interrumpat. Sed a talibus auctariis multum abhorrent ea, quae gl. *Θυάτειρα* ex supervacuo recepit: *Ὅτι Διοσκόριος Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος ἦν πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.* Infra sub v. *Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος* locus incerti scriptoris, *Καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ἐνθέου φιλότητος ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀπόλλων*, non magis habet quo referatur quam sententia ex v. *Ἁμπρέπιος* in gl. *Ἐμποδών* inculcata, aut clausula lemmatis *Ψᾶν*, cui prior pars gl. *Περιοίσειν* temere subtexitur. Saltem affinitatem soni sub v. *Ψηφίσματα* suspiceris permovisse hominem sedulum, ut annotaret ista, *Ξυνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο.* Multum omnino valuit argumenti similitudo manusque prurientes allexit ad doctrinam largius explicandam. Iam ut *νικῶν* exempla vidimus (p. LXXIII.) per opportunitatem glossae *Νίκων* ascribi potuisse, non leviorem fraudem in v. *Μιλτιάδης* nescio cuius error intulit, qui quae tradita fuerant de Alcibiade, traduxit ad Miltiadem, *Ὁ αὐτὸς Μιλτιάδης ἐπικομπῶν ἔφη κτλ.* Quamquam haec sine damno licet resecare; sed quid faciendum stultissimis commentis, quae glossam *Ἀθηνόδωρος* turpiter corruperunt? Ubi brevis memoria philosophi, *Ἀ. Στωικὸς φιλόσοφος ἐπὶ Ὀκταουιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων*, movit nescio quem ut e Zosimo non solum inferciret membrum omni compage solutum, *ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείσθη*, sed sententiam etiam de periculoso principatus statu, verbis tamen historici perturbatis et disiectis, quibus et Tiberius Augusti successor inseritur et, quod omnium est ineptissimum, pantomimus recens introductus. Hinc oratio provenit miris modis conglutinata, cuius intelligentiam nemo posset assequi, nisi Zosimus adesset: *ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν. ἐξ οὗ δὴ μάλιστα . . ἐπείσθη. καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον*, et quae sequuntur ad *ἐξέλυον* usque, praesentibus scriptoris temporibus male mutatis. Dein narratio pergit: *Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὔπω πρότερον οὖσα· καὶ προσέτιγε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα.* Neges longius cuiusquam temeritatem esse progressam. Sed peiorem labem suscepit historia litterarum ex v. *Συριανός* (v. Addenda), ubi Syriano prorsus iidem tituli librorum tribuuntur, quos Procli fuisse docet glossa superior; quid quod annumeratur iis commentarius de Procli opusculo, quasi discipulo magistrum credas interpretem obtigisse. Nimirum ut lectores in glossis conferendis et invicem complendis erant assidui, monebat alicuius annotatio *εἰς τὰ Πρόκλου* glossam de Proclo respiciendam esse; successit autem, qui margini paene totum indicem Proclianum mandaret. Inde coaluit utriusque memoria, nec iam liquido constat quid a Syriani laboribus alienum, quid per librarios expulsum sit.

Minus operosa fuit industria, quam lectores in augendis glossarum interpretationibus consumebant. Nempe Suidam vidimus (II, 10.) paulo parciorem in hac parte fuisse vel singulis ocis intentum ad reliquam consuetudinem parum attendisse. Quem qui supplendum sibi sumpserant, iis satis visum si nudas ut fors et ratio ferebat explicationes suas adiungerent; unde maximum

damnum fecit lexicographus, postquam accessiones illorum ipsum ordinem glossarum invaserant. Nam plerumque vix aut tam male testimoniis allatis conveniebant, ut Suidas crimen interpretis deterrimi nullo merito subiret. Huius iniuriae causa ne *Küsterum* quidem latuit in v. *Διοίσειν*: ***Sane exploratum est Suidam eo quo diximus modo saepissime interpolatum esse, eamque esse rationem quare ῥήσεις ex auctoribus excerptae tot in locis lexici huius a mente et interpretatione Suidae discrepent.*** Idem tamen huius observationis immemor scriptorem suum eorundem facinorum coarguere solet, quorum culpam debebat in lectores conferre. Iam ne gl. *Ἠρίθμησεν* denuo perstringamus (v. p. LVIII.) et *Ἄλα. τὰ κόπρια*, e Scholiis Homericis temere collectam, aut *Αἴθυια. ἡ ἴγδη. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις*, ubi ἡ ἴγδη ad lemma *Θυία* sive *Θυεία* referendum ambigas cuius errore sit invectum, non dubito quin in gl. *Εἶτω. πορευέτω, συγχωρείσθω. σημαίνει καὶ τὸ ἐάν τινι*, novissima pars, quae spectat ad alteram glossam *Εἴ τῳ*, e margine surrepserit. Porro depravatam gl. *Ὑπαίμακε. διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γενος εἶλ', Εὐριπίδη . . . ἀλλ' Ἄιδης καὶ γῆρας ὑπαίμακεν*, etsi Suidas posuerit, apparet tamen *διέφθειρεν* male locatum ad *εἶλεν* pertinere, quod aegre credas conditori lemmatis in mentem venisse. Par condicio glossae portentosae *Τοῖιν*, cui quae subiiciuntur *ἀντὶ τοῦ σοί, Δωρικῶς*, malus coniector ariolando subornavit. Omnium vero manifestissimum (cf. p. LVII.) sub v. *Καταβολή. περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ. Τῶν δὲ Μακεδόνων ἐκ καταβολῆς συνερεισάντων τοῖς βαρβάροις, εὐθέως ἐκκλίναντες ἔφευγον. Καταβολή. Δημοσθένης δ' Φιλιππικῷ· Ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ*, orationem recte sese habituram, modo locus historici deleto inferiore *Καταβολή* ad marginem tertiae glossae retrahatur, quae formulam *ἐκ καταβολῆς* Polybianis dictis confirmat. Nec tamen in additamentis substitit istorum studium, sed maior etiam licentiae gradus in testimoniis scriptorum cernitur quasi per paraphrasin in breviorem formam vel communem locum redactis. Id clarissime monstrat gl. *Στρατηγία*, cuius primitivus habitus fuit hic: *Πολύβιος· Ὅτι τριῶν ὄντων τρόπων, καθ' οὓς ἐφίενται πάντες στρατηγίας οἱ κατὰ λόγον αὐτῆ προσιόντες· πρώτου μὲν διὰ τῶν ὑπομνημάτων — τρίτου δὲ τοῦ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἕξεως καὶ τριβῆς· πάντων ἦσαν τούτων ἀνεννόητοι οἱ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγοὶ ἁπλῶς.* Hinc epitomen commode fabricatam aliquis in margine notarat, quam ipsis Polybianis librarii praemiserunt: *τρεῖς τρόποι εἰσὶ καθ' οὓς ἐφίεταί τις στρατηγίας, κατὰ λόγον αὐτῇ προσιών· εἷς μὲν ὁ διὰ τῶν ὑπομνημάτων — ἕτερος δὲ — τρίτος δὲ ὁ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἕξεως καὶ τριβῆς. οὕτω φησὶ Πολύβιος.* Simplicius sese habet alter Polybii locus inversus in v. *Αὐτοπαθῶς: Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων πάσης τῆς προϋπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.* Priorem partem apparet ab homine scholastico confictam esse. Adde gl. *Χημεία* supra p. LXX. memoratam. Neque melioris originis esse videtur prior gl. *Παναίτιος, Ῥόδιος, ὁ πρεσβύτης, φιλόσοφος· οὗ πολὺς ἐν φιλοσόφοις λόγος. φέρεται αὐτοῦ βιβλία φιλόσοφα πλεῖστα.* Subsequuntur: *Παναίτιος ὁ νεώτερος, Νικαγόρου, Ῥόδιος κτλ.* Nam etsi glossas litteratas (II, 9.) interdum tam indocte Suidas administrat, ut narrationes variorum de eodem scriptore diversas in particulas distraxerit, hic tamen nulla fuit dissensio de Panaetiis, qualis usu venit in Posidoniis cognominibus sub vv. *Ποσειδώνιος*, nec priori glossae quicquam inest quod ab antiquo fonte fluxisse contendamus. Itaque huic lectori debentur etiam *ὁ πρεσβύτης* et *ὁ νεώτερος*.

Sed in enumerandis fraudibus et additamentis hominum otiosorum piget diutius immorari. Satis enim constitutis generibus et causis interpolationis provisum est, ut operam lexicographi

multis modis auctam et alienissimis copiis, quae consilium et descriptio totius laboris nec ferret nec desideraret, oneratam intelligatur ab integritate pristina vehementer descivisse. His igitur magna pars temeritatis et iniuriae tribui debet toties iactatae, quam ab viro de nostris studiis bene merito quantum per veritatem licuit omni contentione depelli par fuit. Proinde tantum mihi consecutus esse videor, ut errores et indoctas glossarum perturbationes nemo posthac incaute diiudicare velit, nec quemquam ambiguum Suidae nomen fallat, sed ex indole glossarum et auctoritatibus librorum dignoscatur, quid in Suidam eruditionis Byzantinae sequestrem cadat, quid in ingenia lectorum, qui per summam interpolandi licentiam grassando cumulandoque lexicon illius amplificatum, ut duplo paene maius esse videatur, nobis reliquerint.

CAPUT QUARTUM.

DE SUIDAE CODICIBUS ET LIBRIS EDITIS.

Postquam duo praestantissimi codices ad emendationem Suidae collati sunt, criticam rationem subsidiorum apparet prorsus immutatam fuisse. De qua re breviter praemonitum in Praef. p. XX. Olim igitur ac paene nostram ad aetatem usque magnum pretium vetustis exemplaribus, praesertim Mediolanensi statuebatur, eorumque scriptura religiose solebat anquiri, si quando de glossis a Küstero neglectis vel temere refictis suspicio moveretur, adeoque beati sibi videbantur critici, quibus libros istos paulo rariores adeundi copia fieret. Hodie tamen in latebris bibliothecarum eos placida quiete perfrui sinemus. Nam ex quo Suidas ad fidem MSS. Parisinorum et Leidensis exactus est et apparatus variarum lectionum propemodum integer nobis innotuit, iamiam negotii critici status eo processit, ut libris editis facile careamus, nec Mediolanensis protrahi debeat nisi forte singulis in locis et quaestionibus minoris momenti, cum origo scripturae vel glossae cuiusdam potest addubitari. Quid autem editores antiqui distent ab auctoritate codicum optimorum quantumque multis etiam mediocrium MSS. lectionibus cedant, brevissimo licebit experimento cognosci, si quis tenuitatem undecim priorum plagularum cum Addendis nostris contenderit e penu Gaisfordiano paratis. Quamobrem his ad inferiorem locum detrusis sequitur ut argumentum capitis quarti sive *historia* quam dicunt *critica* scriptoris potissimum in codicibus duobus versetur, reliquos autem itemque memoriam editorum strictim et auctarii loco complectatur. Hunc enim fructum e cognitis scripturae fontibus, quos plerumque constat ad unum et alterum principem ac statorem redire, percepit percipietque bibliographia recentis philologiae, ut vanis titulis omissis, in quibus heluones librorum et aucupes deliciarum sese iactant unice raritatem venantes, usum et solam dignitatem subsidiorum spectare sciat verasque narrationes simplici brevitate commendatas spissis voluminum indicibus praeponat.

Sed priusquam singulas partes persequamur, de communi labe, quae purissimos etiam et vetustissimos codices infecit, quaedam observanda sunt. Repetamus vero quae ad condicionem textus aestimandam inprimis valent, per superiores quaestiones (I, 3. III, 1.) sparsa. Quippe tantus rerum et dictionum thesaurus simulac manibus populi terebatur, accessiones omne genus tam in ordine quam in marginibus dissipari solebant; nec defuere lectores qui glossas ampliores, potissimum historicas, sicubi magis copiose quam concinne de variis auctoribus (II, 10.) collectae diffluerent, excerpendo mutilandove breviorem ad habitum redigerent. Postquam tamen inter-

polationis materiam exhauserant, variis modis et rivulis clandestinis, quos caput praegressum enumeravit, nutritam cessavit istorum industria, sub XIII. opinor saeculum, ultra quod aetas codicum nostrorum vix retrahi potest. Ergo hi Suidam suum, cuius corpus temerariis accessionibus auctum ad finem et ad maturitatem quandam adductum erat, propagare coeperunt, neque posthac eius ambitum multis aut insignibus copiis dilatatum fuisse cognovimus. Quibus monitis intelligitur omnibus libris eundem lexici fundum esse communem, nec reperiri codicem qui vacuus a fraudibus et insitivis observationibus manserit; neque mirum, siquidem ea demum exemplaria vendibiliora gratiorave studiosis hominibus videbantur, quae largissimum ostenderent apparatum. Sed interest aliquantum inter codices primarios et ordinis deterioris: etenim qui principatum tenent, ab criticis haud indoctis recensi satis intelligenter et in ordine glossarum scripturam secuti puriorem, etsi partes adulterinas admittunt bene multas, alias tamen suspicionibus certisve iudiciis moti nunc ignorant nunc in margines ablegant; contra quod inferiores MSS. cum edd. vett. glossas primitivas et adventicias omnes perinde habent nulloque discrimine agnoverunt.

Codices autem non solum in servandis interpolationibus et corruptionum ulceribus, quae libros aliorum quoque scriptorum altius obsedere, conspirant, sed pari consensu glossas etiam mutilatas ac mire distractas retinent, quas apparet non minus casu quam socordia turbatas fuisse. Numerus quidem earum non ita magnus est, pars tamen aliquam habet vim et auctoritatem in historia litterarum Graecarum, ut operae sit diligenter nosse. Iam casus, qui saepe valuit ad plagulas distrahendas, effecit ut a gl. *Σιγῶ* divellerentur haud pauca et sub finem gl. *Σίφνιοι* delitescerent; haec tamen annotatio quoniam nihil est nisi repetitum Comici Scholion, dubitari potest utrum ad Suidam an ad officinam eruditulorum hominum ea sit revocanda, quos cognovimus (III, 4.) isto Scholiorum genere frequenter abusos esse, nec seriem glossarum accurate servasse. Simplicior est ratio duplicis gl. *Πεποδισμένοι*, quam in unam conflari iubet oratio Xenophontis praeter rem dissipata: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπιτοπολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσί, τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. Π. τοὺς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐστι νυκτὸς στράτευμα Περσικόν· οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται.* Quae ex indicio MS. A. sic erant concinnanda: *Π. τοὺς πόδας δεδεμένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν — δέδενται καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί, τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν.* Porro vetus est mendum et *Ἔφιππος* lemma pro *Ἔφορος* (p. LXVIII.) praemunitum, cum oculus a duabus narrationibus, quarum altera suam sedem occuparat, altera marginem, ad praegressum *Ἔφιππος Ἀθηναῖος* aberrasset; et *Φιλόσοφος* (cf. p. LXVII.) omisso *Φίλιππος* sive lemmate de Philippo Opuntio philosopho, quod e tot Philippis incertum quo casu raptum forte fortuna historiis et flosculis philosophorum insertum videmus. Simillima labes invasit unam et alteram glossam, quae propter memoriam et litteras virorum illustrium debet in censum venire. Nam et quae Melissum Eleaticum tradiderat, hodie capite truncata superiorem in paginam delata medias inter glossas *Μέλητος* resedit, et duplex glossa *Σιμωνίδης Κρίνεω*, cuius pars melior in margine latuerat, distracta, cumque per inscitiam pronunciationis de prima syllaba dubitaretur, tam post v. *Σημεῖον* reiecta quam cum glossis *Σιμμίας* confusa fefellit librarios codicum antiquissimorum. Faciliorem aut veniam aut explicationem habet error in gl. *Ἀριστώνυμος* admissus, quam glossam nemo nescit post praestantissimam criticorum operam particulis finitimae gl. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος* auctam fuisse; sed aegre ferimus, quod divulsis

et elapsis membris necessariis primitivum narrationis habitum non iam licet redintegrare. Tantum vero perturbationis si quis miratur lexicon invasisse satis diligenter adornatum et curis secundis veterum inter Byzantinos editorum expolitum, satisfaciet glossa *Κάστωρ:* quae cum suam et rectam sedem obtinuerit, eadem tamen in libris post v. *Καρνεάδης* recurrit, neque causam repetitionis per errorem factae licet comminisci. Quid quod auctarium glossae *Τυννουτονί* destinatum post v. *Τοὔνεκα* traductum est, ubi ne distractas quidem plagulas possis suspicari. Contra lacinia gl. *Ἡγήμων* posteriori subtexta, *Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φίλιννα, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς*, quam superiori *Ἡγήμων ὁ Θάσιος* oportuit ascribi, non tutior fideve dignior est illis sub finem gl. *Ἴπυς Ῥηγῖνος, Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν καὶ χωλίαμβον καὶ ἄλλα*, quae conclusionem efficere debuerant gl. *Ἱππῶναξ*. Etenim accessiones istae sunt ex earum numero, quas ostendimus (II, 9.) ab hominibus studiosis ex Athenaeo cupidius esse depromptas. Nondum de hac fraudum origine cogitabat *Rankius*, cum utrumque locum transpositione sanari iuberet de Hesychio p. 53. sq.

2. Praevertamur ad codices. Diximus supra (p. XX.), id quod passim in transcursu harum quaestionum est confirmatum, eorum principatum ad codices Parisinum A. et Leidensem esse deferendum, nec tutius habet fundamentum aut emendationis lex aut iudicium de glossis Suidae sinceris vel interpolatis. Nam etsi non eandem prorsus originem referunt neque ab eiusdem critici manu profecti sunt, uterque tamen solam vetustissimorum exemplarium scripturam fideliter praestat. Iidem etiam auctarium glossarum suppeditarunt, quas primus Gaisfordus partim cum aliorum librorum consensu prodidit. Has omnes luminibus verborum et amplitudine vincit quarta gl. *Σοβαρός*, quae deliciis Aelianeis accedat. Contra non multum lucramur novis hisce accessionibus: *Ἐκαπήλευσεν. Ἐσπέριος. Ζεβεδαῖος. Ἴων* gl. 2. *Μαζίσκας. Μενέμαχοι. Ὁμόσε ἰέναι. Ὀνίνησιν. Πανδαίσιον. Παράδειγμα* gl. 3. *Παρεμβαλεῖ. Παροκωχή. Πίφλιξ. Προσκαλέσαι. Στιριεύς. Τζορολλός. Τοῦλδον. Υἱωνός* post v. *Ὑων. Ὑπερπταίη. Χονσά.* His insunt futiles quaedam quaeque suspicionem moveant, similes illae glossis *Μυτιληναῖος, Σακέρδως* et quinque post *Στοιχείωσις* vulgatis. Paulo plus momenti habent additamenta, quibus glossae notae supplentur vel augentur: ut *Διογενειανός. Ἐρώεις. Θυρεός. Ὄντα. Ὡς. Στρατήγιον. Τυννουτονί.* Iam singulos codices deinceps persequamur.

A. Parisinus optimus, olim num. 1852. hodie 2625. signatus, duo volumina grandi forma complexus. Vide Gaisfordi Praef. p. XIV. Hasii Comment. de Io. Lydo p. XXVII. Primus codicem diligenter periteque diversis manibus exaratum adhibuit et quoties libuit Küsterus inspexit (v. Praef. pp. II. XI.); deinde specimina nonnulla Schweighäuserus filius cum patre communicavit, vide huius Opusc. T. II. p. 200. Porro de tot criticis nullus eum usurpavit ante Gaisfordum, cui non modo plenissimam collationem (v. quae monuimus p. XX.) sed, quod pluris est, Suidam debemus ex illius libri copiis emendatum, auctum plurimisque sordibus purgatum. Indidem etiam centenas sumpsit vel revocavit, plerumque per silentium, glossas syntacticas (cf. supra III, 5.), quas praestabat libri marginibus relinqui; nec multum refert, quod earum partem unus A. servavit, ut *Διανύω, Διαπλέων, Διερμηνεύω, Ἐξέρχομαι*. Idem alius generis glossas minores obtulit, hic illic ex vetusto fonte ductas, gl. tertiam *Μεῖον*, priorem *Οὐρίαχος, Ὥρμα* et *Ὡρμενος, Προτέλεια, Ῥεδίων, Σχίδακας* et omnium pretiosissimam *Διονυσιάδης*, saepius tamen editas auget additamentis, ut v. *Λείας*. Rarum exemplum interpolationis ab alia glossa

derivatae praebet v. *Βορᾶς*: ut enim plurimas fraudes ignorat, ita paucissimis in ordine locum concessit, saepius autem in margine posuit observationes e locis superioribus ductas, velut post vv. *Φιλοσοφία* et *Φθόνος*. Sed in nulla parte totius operis tantum virtus et integritas libri principis elucet, quantum in oratione cum Suidae tum testium ab eo prolatorum pure plenequc custodita; nec praestantius emendationis cum fructu factitandae subsidium adhuc repertum est. Uberiorem autem scripturam et reliquis castigatiorem apud illum extare non potest melius cognosci, quam si quis narrationes paulo longiores, praesertim historicas, hoc duce restitutas velit perlustrare; vide vel gl. 2. *Ἑρμείας*, *Ἑρμογένης*, *Εὐθύδημος*. At vero longum est vel potius infinitum eas glossas recensere, quibus idem liber suppletis (vide specimen instar aliorum v. *Σύνθημα*) et in melius conformatis membris salutem reparavit. Quo magis dolendum quod eximius codex identidem hiat et numero glossarum caret non exiguo. Desiderantur enim, quas lacuna complurium foliorum hausit, glossae inter *Ἰγνάτιος* et *Ἰκτῖνος* interiectae, item quae folium singulare complesse videntur *Σιακιή* quaeque sequuntur ad *Στερνοτύπιης* usque, *Συνέπεσε* et continuae eiusdem fere spatii, sed particulas earum aliunde sumptas margo servavit, item ut accidit in multis glossis ab initio litterae *Π*, quas A. aut nescit aut mutilatas in margine decerpsit, ut *Παλλάδιος*, *Παλαμήδης*, *Παλαμναῖος*, *Παλαιόν* et sequentes, *Παλαίσμασιν*, *Παλαίστρα*, *Παλαίφατος*, *Παλαιφάτου* et plerasque ante *Παλινσκίῳ* cum narrationibus sub v. *Παμπρέπιος* amplissimis. Ubi sine dubio defuit integrum exemplar, ex quo curis secundis intermissa resarciri possent, quemadmodum manu recentiore factum tradit Gaisfordus in v. *Συντάξας*. Similiter maior glossarum pars inde ab *Ὑπεξμῃρήσθωσαν* usque ad *Ὑπερίδης* periit; adde nostram annotationem in v. *Ὑπόλογον* et Gaisf. in v. *Φαληρεύς*. Omnino mirum quot et quantis in glossis codex sub *Φ* deficiat: vide vel *Φιλίσκος* gl. 4. 5.

B. Parisinus, in usum Gaisfordi totus excussus, nihil aliud nisi supplementum bonorum librorum praebet, eumque solius accessionis instar habendum esse dictum p. XX. Idem duo alios Parisinos, quos G. H. (p. XIV.) appellat, in littera *P* sibi conferri iussit; sed sumptus, opinor, eum poenituit.

V. Vossianus (in praefixa scheda dictus *Ex Bibliotheca Viri Illustris Isaaci Vossii*) in Bibliotheca Leidensis Academiae inter MSS. Graec. Voss. F. 2. repositus, chartaceus (*in charta serica* tradit male confectus Catal. Bibl. Univ. LBat. p. 391.) vel potius gossypinus, formae magnae, diversis manibus scriptus, binis lateculis sive columnis versuum fere 43—49. Exorditur a gl. *Ἀπείπατο*, desinit in transposita gl. *Χαλβάνη. ἀλοιφή τις ἐνεργητική*, quibus succedit folium a bibliopego submissum, continens initium gl. *Φίλος. ἕτερος αὐτός* laceratum et quae sequuntur usque ad verba *ὁ καλούμενος κημός* in gl. *Φιμοί*, sed omnium illud maxime detritum. Sub finem enim situ vel madore tam misere corruptus est, ut in summis paginis initia vel exitus versuum aliquid damni fecerint. Liber magna diligentia perscriptus et secundis curis, eadem an alterius manu, emendatus, litteris satis grandibus et distinctis, quarum ductus in tanto compendiorum vel siglarum numero aegre licet assequi. Cum tamen diversis manibus exaratus sit, non eadem est legendi difficultas. Nam aliae partes litteris apertis et diductis ita sunt explanatae, ut Gronovium et testes Gaisfordianos mirere toties errasse vel expressas scripturas neglexisse; aliarum vero dispar est intelligentia, praesertim si ductus minuti flexuosique vel coartati siglis vocum obscurentur et aciem oculorum quamvis intentam fallant. Hinc satis

perspicitur quid sit cur in nullo Suidae codice toties erratum fuerit ac scripturae varietates tantis dissensionibus ab iis referantur, qui noluissent lente properare. Glossas uberiores et annotationes generis syntactici rarius V. quam A. in margines coniecit; sed plerumque syntacticas et harum similes ignorat, quas a Küstero praetermissas solet Gronovius silere; similiter tamen apponere consuevit *παροι*$^{\mu}$ proverbiis et glossas onirocriticas praefixo *λύσις ὀνείρου* seposuit. Ceterum desunt aliquot folia sub gl. *Ἀπόδειξις* (ubi v. Add.), item littera *Ω* cum initio *Π* usque ad p. 11. ac lacunosus est in v. *Ὅμηρος*; raro praebet accessiones aliis incognitas, ut in vv. *Ἡβήσαντες*, unde locus Eunapianis accedit, *Ἰούνιος*, *Σοβαρός* ac gl. 1. *Σωφροσύνη*, nec spernendam affert opem, ubi deficit A. ut in v. *Παμπρέπιος*. Conspirat autem cum A. in quovis fere scripturae genere, meritoque primarius Suidae liber habetur, nec dubium quin uterque communem et integerrimum fontem usurparit; sed praestabilior tamen A. multis est nominibus (vide monitum p. XX.), ut qui pluribus in locis ac maiore diligentia manum scriptoris reddat illibatam. Huc adde non leve Vossiani detrimentum, quod magnam partem glossarum historicarum vehementer contraxit easque gravissimis membris sublatis adeo mutilavit, vix ut umbram in nonnullis relinquat. Velut copiosissimam narrationem gl. *Γέσιος* his complexus est: *ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος τέχνῃ ἰατρικῇ σφόδρα ὡς πάντας νικῆσαι, Πετραῖος τὸ γένος. οὗτος καθεῖλε τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε.* Item ex gl. *Γόργος ὁ Μεσήνιος* nihil servat nisi principium, *ἀθλητής, στεφανίτης καὶ ἀριστεύς*, e gl. *Ἐπίκτητος* amplissima tantum haec, *δοῦλος Ἐπαφροδίτου σωματοφύλακος Νέρωνος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος ἄριστος.* Sed de tot exemplis sufficit comparasse gl. *Βαβυλᾶς*, *Βεσπασιανός*, *Γρηγόριος*, *Δάμις*, *Δεξιός*, *Δείναρχος*, *Δεινοκράτης*, *Δημοκήδης*, *Δημοποίητος*, *Δημοσθένης*, *Δημόφιλος*, *Δομετιανός*, *Δομνῖνος*, *Ἐπίκουρος*, *Ἐπικύδης*, *Εὐπείθιος*, *Ζέρκων*. Possit aliquis causam tantarum praetermissionum ad ignaviam librariorum revocare. Si tamen gl. *Δημήτριος Φανοστράτου* contemplamur vel potius glossae eclogam et paulo longiorem *Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης* adiungimus, cuius fines V. cum deterioribus libris acerbius circumscripsit, dubitari non potest quin criticus iste, qui copias lexici ab Vossiano descriptas recensuit, epitomen nominum memorabilium secutus sit, non dissimilem illam opusculo Hesychiano: v. II, 9.

Hic igitur codex olim *Henrici Stephani* fuit, qui lectiones nonnullas in Thesauro L. Gr. protulit; ac Frid. Sylburgio (vide p. XV.) usum eius vel delectum scripturae largitus est. Deinde latuit in scriniis Bibliothecae Leidensis, donec *Iac. Gronovius* totum excussit (is in gl. *Χαλβάνη*: *Hic finis erat MS. Et absolvi ipsis Nonis Ianuarii* 1710.); nisi quod marginem eius parum curat atque vel longiores omisit observationes; varietatem autem scripturae marginibus Küsterianae commisit, partem etiam (cf. infra 3.) publici iuris fecit. Postea libri praestantiam cum agnovissent, in usum vocarunt *Hemsterhusius*, qui Scholiis in Aristophanis Plutum emendandis (cf. praef. p. XV.) eum adhibuit, et *Valckenarius*, ad codicem diligenter conferendum adhortans in Callimachi elegg. p. 182. cf. Diatr. p. 169. Quorum hic invenis plura specimina suis Animadversionibus in Ammonium inseruerat; alia Piersonus in Moeride commemoravit. Diutius tamen omnis eius notitia pendebat ex collatione Gronovii sive exemplo Suidae Küsteriani, quod ad Laur. Santenium pervenerat (v. Ruhnk. in Tim. p. 4.); id apud Lenzium Vimariensem vidit Passovius (v. Musaeos p. 23.), dein Aug. Seidlerus possedit, qui G. Hermannum eo donavit. Nobis usuram tanti thesauri humanitas Seidleri concessit: de quo traditum p. XVII.

Alteram collationem curatius institutam (p. XIV.) primus evulgavit Gaisfordus eiusque fructum ad lexicographum refingendum accommodavit. Tandem ipse nactus Leidensem et intra parietes privatos, quantum per tempus licuit, rimatus quid inter Gronovii Gaisfordique laborem interesse cognoverim, paucis exposui p. XX. sq. Ceterum ubicunque siletur codex, velut in glossis a Gaisfordo sublatis ad fidem plurium librorum, V. non memorato, hic putandus est ceteris suffragari. Et partem quidem novarum lectionum inde ab v. Ὑπερβριθές commentariis inserui, reliquam autem Addendis reservare coactus sum, ita tamen ut integram scripturam usque ad v. Ἀφυχους enotarem, hinc ea sola quae vidissem in annotatione sileri vel perperam exsignari; cumque progressus ad v. Γιγαντώδης intelligerem otium non esse suffecturum, operam in iis continui, quae Gronovius (huius vero dissensum ubique *V. indicat) ac Gaisfordus non eodem modo tradiderant, sic ut graviores glossas perstringerem, in quibus pretium esset codicem memorari, praetermissis levioribus mendis, ubi ductus eius parum fideliter repraesentarentur. Nam Gronovius, qui mediocriter et palaeographiam teneret et grammaticam Graecam, ab litteris diversarum manuum frequenter aberrat, nec recte solet tenores exprimere: quod genus errores ab hoc vel a Gaisfordo commissos raro visum est notari. Sed in hoc spicilegio substitimus ad extremam Θ, nec licuit iam quicquam praeter particulas in K delibare. Quamobrem etsi dimidiam tantum partem confeci, supplementum tamen annotationis non exile paratum est, unde possit de relictis etiam glossis iudicium praesumi. Verum haec operosius fortasse narrata videbuntur; eaque satis sint ad historiam utriusque codicis praestantissimi cognoscendam; ceteros enim non attinet uberius describi.

C. Oxoniensis in Bibliotheca Collegii Corporis Christi, quem Coxii Catal. Codd. MSS. Oxon. P. II. 1852. inter Codd. illius Collegii n. 76. 77. sic tradit: *Membranaceus partim et partim chartaceus; hodie in duo volumina distinctus, quorum habet primum f. 280. alterum f. 328. S. XV. olim Gul. Grocini; haud eadem manu nec eodem tempore scriptus.* Adhibuit cum *Porsonus* in Appendice curarum Toupianarum, in Euripide (v. Praef. Hecub. p. X.), in Aristophanicis; contulit Gaisfordus (p. XIV.) plerumque ubi V. hiat. Simillimam enim uterque praebet scripturam, quae communem redoleat fontem; quamquam apparet C. minore cum diligentia perscriptum esse, nec tuto licet ex huius lectionibus de libro V. existimare. Porro glossas maiores, potissimum historicas, aut neglexit aut vehementer imminuit, quasi lexicon breviatum (p. XXX.) moliretur. Hódie non alium praestat Oxoniensis usum nisi ut damna codicis Vossiani suppleat.

D. Oxoniensis inter Bibliothecae Bodleianae Codd. Miscell. n. 289. S. XV. duobus voluminibus formae magnae. In locis tantum suspectis ab se consultum dicit Gaisfordus. Liber mediocris notae.

Huic *tertium* Bodleianum subiicit Coxius in Recensu Codd. Graec. Bodl. Oxon. 1853. edito: Cod. Miscell. 290. S. XV. post edit. Oxoniensem in Bibliothecam illatus. Is incipit ab v. Ἀποκρατίων, desinit in v. Φιλοκράτης. Passim mancus esse dicitur.

E. Bruxellensis in Bibliotheca Regia servatus, olim Bibl. Iesuitarum Antverpiensis, quem *A. Schottus* in Proverbiis e Suida collectis, utpote *satis vetustum* (hoc est, Saec. XV. anno 1475. absolutum), saepius adhibuit. Totum comparavit Gaisfordus (p. XIV.), qui iusto

maiorem ei fidem habuit. Etenim liber est ordinis infimi, quem ab critico temerario recensum fuisse breviter monui p. XX. Interdum etiam glossas de suo inculcavit: v. Küst. in v. *Βασίλειος* p. 420. extr.

F. Florentinus, ab Elmsleio visus: v. Gaisf. p. XIV. Alterum a. 1402. absolutum memoravit Montfauconus Diar. Ital. p. 368.

Parisinus Brequignii sive Codex olim Collegii Claromontani Soc. Iesu, cuius lectiones ab homine illo parum perito descriptas suis locis commemoravi. Rettulit eas *de Brequigny Observations sur un manuscrit du Lexique de Suidas, Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale*, T. V. An VII. p. 5—20. Qui quae tradit ad notitiam codicis apta, ea infra posuimus.*) Libri nemo posthac mentionem fecit.

Vaticani codices interdum afferuntur a Küstero (v. Praef. p. XI.), qui lectiones aliquot bonas a Pearsono descriptas iusto rarius usurpat, ab Alemanno in Procopii II. Arc. p. 18. (101.) ab Ang. Maio (v. sub v. *Ἰάμβλιχος*) et aliis fortasse, quorum nunc non recordor. Porro Vaticani duo designantur in eo Bibliothecae Vaticanae indice, quem in Bibliotheca Vratisl. Rehdigerana servatum Haasius edidit in Serapei T. XII. ubi p. 136. affertur n. 13. *Σουίδας λεξικόν.* n. 16. *Σουίδας λεξικὸν μέχρι τοῦ Θ′ στοιχείου. τὸ δεύτερον βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ κ′ μέχρι τέλους.*

Veneti codices duo Saec. XV. recensentur ab *Iac. Morellio* Bibl. Manuscr. T. I. Bassani 1802. p. 314. qui mutilos esse narrat. Sed viri litteratissimi tam brevis est descriptio tantaeque levitatis, ut ambigi possit utrum Suidam an epitomen sive Zonaram in manibus habuerit. Zanettii quidem errorem in alio Veneto admissum notat Villoisonus Anecd. T. II. p. 250. In bibliotheca Dominicanorum Venetias visens Montfauconus codicem bombycinum duobus voluminibus Saec. XIV. observavit: v. Diar. Ital. p. 47.

3. Satis dictum de codicibus magnam partem exploratis. Narratio de veteribus libris editis eo brevior erit, quo magis constat nullius praeterquam Mediolanensis et Küsteri memoriam hodie vigere atque criticorum usu celebrari. Nam ut verbo dicam, princeps editor fuit Demetrius Chalcondyles, huius vestigia presserunt Aldus, Basileensis, Portus, primus lexicon novis subsidiis adiutus emendavit multisque mendis vel interpolationibus liberavit Küsterus;

*) *Ce MS. étoit dans la bibliothèque du collége des Iésuites à Paris, sous le n. 74. c'est l'article 352. du Catalogue des MSS. de cette bibl. inprimé en 1764. Par. 8. Je crois qu'il a passé aux mains de Mr. D'Orville. C'est un volume en papier, de petit format in 4°, dont l'écriture paroit être du XVIe siècle, et qui ne contient que 77 feuillets. — Le MS. des Iésuites n'offre que des noms de personnes: tout ce qui appartient à la grammaire en a été exclu, à la réserve de l'article ἀδιαφορία. — Il n'offre pas à beaucoup près tous les noms de personnes qui sont dans les éditions. — Non seulement il contient moins d'articles que les éditions, mais plusieurs de ces articles y sont beaucoup plus courts. — On n'y trouve point non plus quantité d'articles tirés d'écrivains plus ou moins anciens, de Paul Aeginète, de Michael Psellus.*“ Hinc subnatum est lepidissimum hominis semidocti commentum, quod supra p. XXVIII. memoravimus. Itaque liber Claromontanus ad eos codices pertinere videtur, qui vel epitomen historicam fabricarentur vel eclogas ex iis libris, quales modo Vossianum et alios 1, 5. cognovimus, efficiendas sibi proponerent.

sed unus Gaisfordus ad fidem optimorum librorum non singulares glossas sed integrum Suidam recensuit, ut iure primus editor haberi debeat, qui criticam artem scriptori navaverit.

Ed. 1. Med. Mediolanensis a Demetrio Chalcondyle Atheniensi curata, quam in chartis magnis et fortissimis expressam non vulgaris typorum et atramenti splendor latique margines ornant, quamque merito redemptor et opifices lectoribus suis in prooemiis Graece Latineque scriptis commendant, iusto caret titulo. Praefixus in folio primo recto *Διάλογος Σιεφάνου τοῦ μέλανος*, quasi sermo commendaticius: unde saltem libri pretium cognoscitur, modicum illud pro voluminis amplitudine. Verba sub finem sunt haec: *ἡ οὖν τῆς βίβλου τιμὴ πόση τίς ἐστι;* B. *χρυσῶν τριῶν.* Sequuntur eodem in folio verso disticha quaedam Latina, auctore Antonio Motta. Haec excipit in folio secundo Io. Mariae Catanei epistola ad Albertum Pium, quae Demetrii disciplinam collaudat, deinde Ioannem Bisolum ac Benedictum Mangium Carpenses, ingeniosos typorum artifices, admiratur, postremo Suidae copias tanquam cornucopiae depingit. *Locis enim suis* (inquit) *necessaria complectitur quaecunque fere ab orbe condito supra annos* 5780 *memoranda, Hebraeas, Graecas, Latinas omniumque historias compendiose tangens, philosophorum sectas et dicta, poetarum fabulas mirabili temperamento narrans, somniorum involucra, αἰνιγμάτων latebras, innumera paene proverbia acri intentione dissolvens: opus profecto necessarium tam Latine quam Graece scire volentibus. Nam quid illam multiplicem verborum electorum solutionem demirer? cum satis constet ex probatissimis diversarum rerum auctoribus excerpsisse diffusam ἀνθολογίαν*, et quae sequuntur. Similia continet Graeca *Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου* praefatio in fol. 2. verso, qui laudibus *Βενεδίκτου Μάζου καὶ Ἰωάννου Βισόλου τῶν Καρπαίων* defunctus suam industriam sic describit: *Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης. ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος κἀν τούτοις πᾶσιν οὐ σμικρ' ἅττα ἁμαρτήματα εὑρηκώς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπηνώρθωσεν, ἔστι δ' ὧν οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορθώσεως τετυχηκέναι. — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐχ ὑπῆρχον ἐν Σουίδᾳ, ἄλλοθέν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τε καὶ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν ποριζεσθαι. καὶ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτους ἔνθα ἐνεχώρει ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι.* Deinde in laudes lexicographi sui excurrit paulo uberiores iis, quas fecerat Cataneus; monetque sub finem, quanta paucitas exemplarium in ipsa Graecia fuerit: *τὸ δὲ βιβλίον οὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τοῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ' αὐτῷ καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθίας καρποῦσθαι.* Volumen continetur foliis 509. cum hac subscriptione:

Anno ob incarnatione MCCCCLXXXXVIIII die XV novembris, impressum Mediolani impensa et dexteritate D. Demetrii Chalcondyli Ioannis Bissoli Benedicti Mangii Carpensium.

Claudunt opus epigrammata Latina, quibus Ioannes Salandus Demetrio Calchondilo (sic) et lectori valedicit, inter alia tradens Demetrium ab Antonio Motta et Io. Maria Catanco permotum fuisse, ut tantam operam susciperet. Profecto non extabat maius aut difficilius in Graecis litteris monumentum curis criticis tractatum, nec potest labor comparari, quem Demetrius Homero et Isocrati recensendis impenderat. Et haec quidem de Mediolanensi.

Ipsius autem Demetrii confessio satis arguit quem finem quamque rationem secutus sit. Quamquam Villoisoni (Anecd. Graec. T. II. p. 261.) tam mediocre fuit iudicium, ut illius

licentiam cum Hesychio per Musurum ingeniosissime sed minus fideliter emendato contenderet et narrationem verbosam, quam haud prudentius in Animadv. in Long. p. 152. inchoarat, observatione scilicet erudita consummaret hac: *Scilicet nullum tunc temporis edebant auctorem, nullum Graecum aut Latinum codicem typothetis excudendum tradebant, quin prius eum repurgassent et emendassent.* Demetrius igitur cum codices, ut tum plerisque criticis usu venit, parabiles et inferioris loci contraxisset, quales Italicae bibliothecae vel scrinia privata haud solicite quaerentibus offerrent, diligenter sane sed nec Suidae prorsus gnarus neque ea quae hodie postulatur religione glossas constituit, manifesta vitia correxit fecitque pro viribus, idem vero plenissimum doctrinae thesaurum constructurus, quasi qui lexicon recens omnium in usus digereret, meliore consilio quam fide novas copias inculcavit ex varia lectione submissas. Hac mente partem magnam Stephani Byzantii recepit, Paulum Aeginetam ob notitiam morborum et materiae medicae decerpsit (id vero fraudum genus tetigit Küsterus p. II.), notationes vocabulorum aliaque praecepta traxit ex Etymologico, nec sprevit Zonaram, cui praeter levissima quaeque debet etiam longiores theologorum observationes (vide vel vv. *Ἐφούδ*, *Παράδεισος*, *Προσευχή*, *Ὑπόστασις*), aut alios quos in promptu habebat grammaticos, ut in v. *Ἀντωμοσία*. Porro locos laborantes non raro liberalius suo Marte iuvare conatur (ut in v. *Εἰς λατομίας*), ac declarat ipsa res, quod ingenue fatetur, totum in Suida suo locupletando fuisse: velut, ne longius abeam, sex continuas glossas post *Ἀάσχετος* subornavit. Apparet igitur in Demetrii moliminibus bene merendi voluntas et studium litterarum Graecarum, ut illis temporibus, minime contemnendum; sed quis neget foedis modis ab eo Suidam interpolatum fuisse? Levius tamen illius errorem et temeritatem ferremus, si veterum editorum aliquis tantas fraudes indicare voluisset ac librorum auctoritate sustulisset. Nunc vero paucorum in suspicionem venit Suidas insitivus; adeoque Musurum aequalem nactus est imitatorem, qui plurimas annotationes indidem in Aristophanis Scholia simpliciter invexit. Hodie Mediolanensis quis usus sit in quaestionibus criticis supra monitum in capitis principio: cf. p. XX. Quod autem Hermannus olim (post Brunckium in Aristoph. Nub. 1392.) Praef. in Soph. Trach. p. XV. ex hac una Suidam ab se laudari pronunciavit, contempto Küstero, *cuius nulla sit auctoritas*, solos ille poetarum scenicorum locos in mente habuit, quos Küsterus clam ex vulgatis exemplaribus interpolasset, Demetrius ut fors ferebat recte vel mendose scriptos dedit.

Ed. 2. Aldina post inscriptionem SVIDA. | ΣΟΥΪΔΑ. habet indicem grammaticorum, *Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον — κατὰ στοιχεῖον.* Sequitur insigne typographicum Aldi cum subscriptione *Aldus M. R.* Paginae dimidiatae sunt sive per latercula excusae, quod artis compendium opinor institutum ut chartis parceretur; nam quod Gronovius eam *σελίδων* rationem ab ipso Suida profectam arbitratur, id illius acumini condonabitur. Desideres autem nitorem typorum, quem in aliis Graecorum exemplaribus Aldinis agnoscimus. Finem voluminis, quod foliis 391 constat, facit Index tacticus. In novissimo folio custodes enumerantur, dein,

Omnes quaterniones. Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri. Mense Feb. MVXIIII.

Aldus vel quisquis eum adiuvit tam fideliter vestigiis Mediolanensis institit, ut locis paucioribus in annotatione commemorari debuerit et ab lectionibus editoris principis distingui. Quodsi tenemus universas huius interpolationes ab Aldo propagari, nemo suspicetur ei copiam ullius codicis affuisse. Quid igitur de hominum illorum ignavia vel pristinorum studiorum infantia

censebimus, cum certissimum sit (quod ne Küsterum quidem praeteriit p. VI.) moderatores Aldinae codicem frequenter usurpasse de fonte communi ductum, cui praestantissimus A. deteriorem sui partem debet? Hinc primum fluxerunt glossae syntacticae (v. p. LXXVII.), quas A. (marg.) plerumque confirmat, porro glossae novae, breviores tamen et numero modico, deinde minora quaedam auctaria glossarum editarum, quibus membra vel voces necessariae supplentur, postremo diversitates scripturae, quarum pars ad interpolationem refertur. Et novae quidem glossae, quas apparet non eiusdem esse dignitatis, hae sunt: *Ἄληξ*, *Λαιδάλλω* cum duabus continuis, *Διεπεραιώθη*, *Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς*, *Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς*, *Ἵππαρχος Σταγειρίτης*, *Καθεστώς* cum duabus continuis, *Καθεῖσαι*, *Κατὰ σκοπόν*, *Κόνδυ*, *Ὁ κάνης* cum gl. duabus, longa narratio *Περὶ Πίστεως* sub v. *Πίστις*, tandem *Τούς*. Ex his propter testimonia vel memoriam virorum illustrium solae *Λαίμονα*, *Διεπεραιώθη*, utraque de Dionysiis et *Ἵππαρχος* in censum veniunt. Longe plures autem glossas interpolavit aut additamentis et malis appendicibus aut novicia fabricatus commenta, partim etiam libris usus Zonarae simillimis, has dico: *Ἀλκμαιωνίδαι*, *Ἀέρω*, *Διασύρω*, *Διαφθορά*, *Διονύσια*, *Αἶγες*, *Αἰγεύς*, *Αἰρεῖς*, *Ἐδημοσίωσαν*, *Ἐμφιλοχωρῶν*, *Ἐπιτοαυτό* cum quinque glossis, gl. 2. *Εἰδέα*, *Κάθαρμα*, *Καταφθορά* post *Καταφωτίζω*, *Καιρὸς λέγεται*, *Μαλθάζει*, *Μάννα*, *Μεταλαμβάνω* et *Μεταλαγχάνω*, *Μεταποιοῦμαι*, *Μωσώ*, *Νύμφιος οἶκος*, *Ὀμβριμοεργός* cum seqq., *Πίτυς*, *Προσβλέπω*, *Τιρήβαζος*, *Ὑφήφασμαι*. Praeterea foedus error peperit gl. *Λακάνη* et *Λαπαδεύεσθαι*, quae ex aliis Suidae locis ductae scribi debuerant *Λεκάνη* et *Λαμπαδεύεσθαι*, ac maiore temeritate compilavit Aldus gl. *Ἰταλία* e Stephano Byz. Pleraque huius generis iam expunxerunt editores. Nec tamen silenda sunt auctaria membrorum locorumve neglectorum, quibus Aldus resarsit glossas *Ἀντίρροπον*, *Βαβακατρεῦ*, *Διεπεραιώθη*, *Δόρυ*, *Ἡδόμενος*, *Ἱστίον*, *Καγχάζει*, *Καδίσκος*, *Κάδμος*, *Κάδος*, *Κάιν*, *Καθαλάμενος*, *Καθαπτός*, *Καθαρῶς*, *Καθαρσιώτερα*, *Καθ' αὑτό*, *Καθαιρήσετε*, *Καθεσταμένος*, *Καθεῖναι*, *Καθείς*, *Καθῆκον*, *Καικίλιος* (quam glossam huc retraxit), *Κομπολακύθου*, *Λεόντιος*, *Πῶρος* gl. 1. Accedunt glossae, quarum scripturam idem dedit emendatam vel puriorem, *Γυρῖνοι*, *Μάχλος*, *Μελαμπύγου τύχοις*, *Μένων*, *Μούννχος*. Nullius autem in oratione tantopere discessit ab Mediolanensi, quantum in v. *Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης*, ubi facit cum A. Parisino, qui quicquid boni vel novi prodit Aldus, id confirmat vel in melius exornat. Sed dum accessiones istas et fraudes reputo, non equidem miror illinc aliquid beneficii in Suidam esse collatum (omnes enim perexiguo sunt numero, si magnitudinem operis spectes), sed illud mirabile videtur vel potius singulare, quod editor codicem suum, unde lectiones nonnullas eruit bonas ac plures etiam melioresque potuit, si vellet, levissime perstrinxit et ubi nulla vel mediocris incideret difficultas usurpavit, centenis autem locis impeditis aut affectis neglexit adhibere. Quamobrem mihi persuasi codicem istum inter emendationis curas non esse cum Mediolanensi comparatum, sed a familiare quodam (constat enim socios Academiae doctae, qua stipatus erat Aldus, in communionem variorum laborum venisse) inde lectiones forte casuque decerptas et in ordinem ut libuit immissas fuisse.

Ed. 3. Basilecnsis cum Aldinam expresserit totam, ipsum etiam indicem operis repetiit, nisi quod primae paginae subscripsit, Froben. Basileae MDXLIIII. Item in extremo folio: Basileae, apud Hieronymum Frobenium, et Nicolaum Episcopium, mense Augusto, anno MDXLIIII.

Irrepserunt errores e socordia nati, quos nonnunquam perstrinxit Küsterus (ut in vv. *Κλισία* et *Λυκόφρων*); velut cum sigla vocis (v. sub *Κτυπεῖ*) secus accipitur; aliquoties tamen vir

doctus qui Frobenianis operis affuit mendosos locos feliciter correxit, ut gl. *Ἀναλίσκειν*, posterioris *Ἀναξίμανδρος* (adde similem emendationem v. *Κτησίας*), *Ἀρτεμισία*, *Ἑτεραλκέα*, *Εἰσεποιεῖτο* (ubi *Ἥρως ἐφρυάττετο* debuit in ordinem recipi), posterioris *Ἰουστῖνος*, *Κηρύκαινα*, *Κωνσταντινούπολις*, *Λούκιος*, *Μικίφας*, *Ὄπιμα*, quae correctiones hominem indicant in antiquitatis historia versatum; sed multo magis admiramur, quod in v. *Κῶος* malam omnium librorum orationem *ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἔνδον, ὁ δὲ Κῶος ἔξω* persanavit repertis *ἔν* et *ἔξ*.

Suidae historica . . . opera ac studio Hieronymi Wolfii in Latinum sermonem conversa, Basil. 1564. 1581. f. Vide p. LII. et Küst. p. VI.

Ed. 4. Porti, cuius titulus inflatior, demptis supervacuis, hic est: Suidas, cuius integram Latinam interpretationem et perpetuam Graeci textus emendationem Aemilius Portus . . . accuratissime conscripsit, Colon. Allobr. 1619. (Genevae 1630.) II. f.

Expressit Basileensem, notulis parum commode interpositis, quibus auctorum locos indagat vel emendare conatur. Operam sane levem, sed a nullodum inchoatam etsi non contemnimus, parum recte tamen Küsterus arguitur, quasi qui haud raro tanquam suas tacite Porti emendationes adoptet. Nihil enim inest quin homo mediocriter doctus, nedum Küsterus suopte ingenio potuerit excogitare. Ceterum Portus quam obtusae fuerit mentis et impar negotio suspecto, declarat Suidas non vulgari constantia Latine versus; qui quoties a Graecis aberret vel a communi sensu lectoremque destituat, fusius exposuit Küsterus in Praefatione; adde p. XXIII.

Ed. 5. Küsteriana, hoc indice: Suidae Lexicon, Graece et Latine, tribus voluminibus. | ΣΟΥΙΔΑΣ. SUIDAE Lexicon, Graece et Latine. Textum Graecum cum manuscriptis codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit, notisque perpetuis illustravit: versionem Latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; Indicesque Auctorum et Rerum adiecit Ludolphus Kusterus, Professor humaniorum literarum in Gymnasio Regio Berolinensi. Cantabrigiae, typis academicis. MDCCV. III. f. Inscripsit laborem suum Friderico, Regi Borussiae primo, verbis magnificis et in panegyrici modum exornatis, quibus animum gratum propter munus in se collatum otiumque liberaliter concessum profitetur. Opus illis temporibus inter splendidissima litterarum antiquarum monumenta referri debuit, quippe quod non solum ars Britannica nitore chartarum et typorum vestita commendare videretur, sed apparatus etiam eruditus ultra Porti mediocritatem evectus et oratio Graeca multis partibus castigata. Laudator autem ei praeclarus obtigit *Bentleius*, quem Küsterus fautorem et ducem in studiis rei metricae nactus erat, quemque nemo nescit in altera Epistola ad Hemsterhusium (Ruhnk. Elog. p. 90.) illius operam in Suida positam, quem emendatissimum dederit, celebrasse.

Sed paulo post editor acerrimum reprehensorem expertus est *Iacobum Gronovium*, opprobrium istud nominis clarissimi, qui contumeliis verborum et rusticitate Pauwios et Burmannos aequiparavit, stupore et impudentia plerisque palmam eripuit. Quodsi vel mediocrem Suidae habuisset notitiam nec plumbeis telis dimicasset, facile poterat existimationem adversarii pervertere. Postquam igitur recensionem novam ad codicem Leidensem sub a. 1710. (ut supra dictum) exegerat, specimina nonnulla protulit in libello sic inscripto: *Decreta Romana et Asiatica pro Iudaeis* . . .

ab Iosepho collecta — in publicam lucem utilitatemque restituta. Accedunt Suidae aliquot loca in literis ABΓΔ ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batavae ab I. Gronovio. LB. 1712. Ubi pp. 56—116. Suidae tribuit, sic ut lectiones numero paucas, perverso iudicio delectas, expromeret nec praestabilia frivolis discernere sciret. Immo Gronovius quamlibet scripturam (ut ait) *mirabilis illius Lugdunensis* sive *teneritudinem almi codicis academici* eodem loco habet, id est, verissimam, eamque collaudat superstitiosus iste *sacrorum codicum* sectator, qui turpissime labitur, siquando suam sententiam ad explicanda codicis prodigia verbis inquinatis et perplexis interponit; modo sententiam eius *per obscurae et faeculentae orationis nebulas* (ut Bentleianis utar in Hor. A. P. 441.) perspicere liceat. Cum Küstero tamen satis clementer agit, nisi quod *Cantabrigiensem sapientiam* irridet et *Suidas Germano-Gallo-Britannicus* semel traducitur. Nec graviora sunt quae notavit in Latinis eiusdem *Infamia emendatt. in Menandri reliqu.* pp. 89. sq. 157. sq. Huic vero reposuit Küsterus in Io. Clerici *Bibliothèque choisie* T. 24. quae defensio singulatim prodiit, et iterata quidem hoc titulo: *L. K. Diatribe Anti-Gronoviana*, Amstel. 1712. 8. Ubi commissa sua vel omissa callide tegens et extenuans spinas tantum ab calumniatore carpi pronunciat et per ineptam ostentationem vellicari, benefacta vero maligne dissimulari; subiicit etiam curas quasdam secundas, sed minores tam numero quam utilitate.*) Tum Gronovius mirum quantum furoris stimulis exagitatus alterum libellum exsculpsit, in quo livor et male dicendi libido cum acerbissima verborum atrocitate certat: *Recensio brevis mutilationum quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A.* 1705. — LB. 1713. 8. pp. 56. Hominem adeo caecus impetus transversum egit, ut certissimas plagas cum infligere posset, leviores glossas arriperet omissas a Küstero vel mutilatas, nec fidem faceret honestae causae, quam probris foedissimis obscurat, etsi probabiles interdum emendationes attulit. Necdum exsatiatus stilum etiam saeviorem in Küsterum strinxit felle tinctum, cum portentosum Herodotum a. 1716. emitteret; ubi virus iniquissimum et insulsa bile plenum evomuit et adversarium foetoribus verborum obruit, Cantabrigienses accusans, qui suam ovem lupo commisissent. Sed hostem truculentum ultus est Küsterus, qui Herodotum male fabricatum in Bibliotheca Clerici et academica commentatione sic profligavit, ut facile perspicias quantum ille humanitate salibus ingenio praestiterit. Haec tamen hactenus de rixis maiorum nostrorum. Enimvero *hi motus animorum atque haec certamina tanta pulveris exigui iactu compressa*

*) Küsterus in Diatr. p. 6. primum gloriatur *se novem circiter vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingenio et collatione aliorum scriptorum feliciter restituisse, emendasse et illustrasse*, seque hoc nomine de scriptore suo praeclare meritum esse. Deinde causidicos vafros imitatus, quod Gronovius locos plures praetermissos exprobrabat, *κατορθώματα* sua p. 27. sq. sileri conqueritur et supplementa e MSS. petita, pondere numeroque istis omissiunculis longe superiora, quibus tam foedi hiatus expleantur, *ut vel unica* (inquit) *harum restitutionum omnes omissiones meas facile redimere possit. Nam et* paucissima *sunt quae de industria omisi, eademque frivola et levia —, cuius generis quisquilias ab otiosis librariis Suidae additas fuisse, etiamsi MSS. meliores non testarentur, res ipsa clamaret. — Fateor quidem me ad ipsum Suidam hac de re lectorem non monuisse, sed per festinationem vel potius nimiam rerum, quae animum meum distrahebat, varietatem, et alia nonnulla quae in schedis meis ex MSS. notata habebam attentionem meam effugisse video.* Tandem ille p. 30. *Omissiones meae praeter voces interpretatione carentes paucissimae sunt, puta* viginti circiter numero vel summum triginta, ni fallor; *ex quibus (duabus exceptis) nulla est quam infectam velim.* Pollicebatur etiam supplementa se publici iuris facturum una cum curis secundis. His adiungatur unus saltem Gronovii locus, ex quo cognosci potest, ad quem immanitatis gradum homo furiosus processerit: in Herod. p. 82. b. (ed. Wess.) *Vos, Menagiani manes, agitate illum turbatorem quietis Suidae, illum nugacem in tot sacris locis et vanissimum impiumque antistitem, furiis meritis praecipitate in istam voraginem, ubi aere gravi pressus anhelet.* Nempe Küsterus Diatribae suae disputationem de aere gravi subiecerat.

quiescent. Nam paucis ostendere licebit, quid Küsterus in Suida profecerit, quid peccet aut quid temporibus illis condonandum sit.

Hunc igitur virum exquisita linguae Graecae scientia plurimis aequalium praestitisse consentiunt omnes et norunt, qui quamlibet partem observationum in Suidam, Aristophanem, Hesychium, alios vel libellum de verbis mediis inspexerint. Accessit iudicandi subtilitas et elegantia, doctrina multiplex, studium litterarum Graecarum ultra captum illius aetatis excultum, quarum historiam ab eo non leviter habitam testantur eius lectae quaedam annotationes a nobis tanquam specimina custoditae: v. sub vv. *Ἀντίμαχος*, *Ἑλλάνικος*, *Ἡρωδιανός*, *Ἡσίοδος*, *Φιλήμων*. Commentarium tamen magis inchoavit quam expolivit; ac more saeculi sui quaestiones fructuosissimas praetermisit vel levi manu perstrinxit, vulgares vel expeditas res plurimis verbis enarravit, omninoque potius grammaticum agit quam magistrum antiquitatis Graecae. Neque vero dixeris iusto festinantius cum opere suscepto defunctum esse; sed postquam Diatriben de Suida (Cantabr. 1701.) quasi praelusérat, quadriennium fere his laboribus et, si litteris ad Fabricium (Bibl. Gr. T. IX. p. 646.) tum datis credimus, quattuordecim plerumque horas per singulos dies insumpsit. Idem in usum suum etiam ineditas aliorum copias vertit, ut *Pearsoni*, cuius exemplum eruditis annotationibus instructum Gaisfordus hodie Cantabrigiae reperiri negat, et *Reinesii*, qui multis in partibus doctam supellectilem obtulerat; nam quod hunc (praeter alios philologos, quorum utitur collecticiis opibus, ut Casauboni, Gatakeri, Menagii) silet Küsterus, reprehensus ab Leibnitio, qui magnifice sentiens de Reinesianis tantum thesaurum pronunciat ab eo requiri debuisse, recte suspicabatur C. G. Müllerus exemplum quidem observationum, quod in bibliotheca Cizensi servatur, non incognitum ei fuisse, sed usurpata tamen excerpta sola, fortasse per Olearium confecta. Quodsi Küsterus orationem Suidae passim relictam et interpolatione liberatam cum apparatu variarum observationum edidisset, itemque selectos flores optimi Parisini vel ex aliis libris petitos, ut Gronovius pater et plerique critici superioris saeculi factitabant, cum integram scripturam neque colligerent nec recensendis scriptoribus impenderent, omnium profecto calculos ille tulisset. Nunc autem non modo glossas syntacticas, verissimo quidem iudicio (cf. p. LXXVII.), sed alias etiam multas grammaticas (ut *Ἐάν*, *Ἔγκυρα*, *Ἔλατο*, *Ἐλθέμεν*) et leviores sustulit; hinc longius progressus paulo maiores momentique gravioris expunxit, porro testimonia veterum resecuit nec pauca nec spernenda vel suspecta: quam in rem satis est memorasse gl. *Ἀπόκειρα*, *Ἀποστοματίζειν*, *Βορόν*, *Βρόχος*, *Γαῦρον*, *Δειμαίνει*, *Δειρά*, *Δῆθεν*, *Δημαγωγεῖ*, *Διαλαβών*, *Δυσέμβολος*, *Ἐθελοκάκως*, *Ἐκμύνου*, *Ἤκιστος*, *Καιέχρωζεν*, *Κλέπτης*, *Κομψόν*, *Κοπιορτιασάμενον*, *Κρίσεως*, *Λόχμας*, *Σκύταλον*, *Τοῖς πολλοῖς*. Accedit quod locos scriptorum frequenter ad vulgatorum exemplarium fidem refingit, ita ut usum Suidae criticum tollat aut incertum reddat, notatus ob eas fraudes a Porsono in Xenoph. Anab. II. extr. aliisque, quos supra monitum est ad unam Mediolanensem redisse. Nec raro maiores explicationes (ut in v. *Συνέβαινεν*) neglexit aut eas, quae mediis vel extremis membris (cf. p. LVIII.) inseri debuerant, ad glossarum initia retraxit, iure reprehensus Gronovio Decr. Rom. p. 115. Sed haec et similia facinora, quae non libet onerare, suum arbitrium secutus Küsterus ubique fere *celato lectore* commisit et fidem ab criticis religiose colendam exemplo novo pessimoque fefellit. Sane vexatus ab adversario primum festinationem aliquam excusat, deinde verbis iis quae infra leguntur *omissiunculas* praetexit, quas paene iocatus vel totius operis oblitus paucissimas esse fabulatur, *viginti numero vel summum triginta*; sed sufficit unum Bosium opponi, qui glossas in sola littera *M* praeter-

missas 38. enumerat Animadv. c. 42. Praeterea quod ignave recusat in tot obscuris vel corruptis locis scriptorum perditorum, quibus Suidas abundat, ingenium periclitari, multis et gravioribus scilicet quaestionibus in opere laborioso districtus (T. I. p. 34. 170. II. p. 327.), id simplicitati temporum illorum dandum videtur. Partem tamen culpae redemisset, si lectiones notabiles optimi Parisini diligenter exscribere libuisset. Sed curam et aequabilem diligentiam iure suo Hemsterhusius (in Arist. Pl. p. XVIII.) in Küstero desideravit, quem taedium laboris continuati iusto celerius moverit, ut in Aristophane diversitates scripturae sibi notatas maluerit in marginibus retinere quam in usum lectorum et emendationis conferre. Quamquam in Suida terminos concessos incredibiliter evagatus optimas quasque lectiones Par. A. silentio praetermisit; si modo librum integrum excussit, quo fideliter usus in centenas editoris principis interpolationes animadvertere debuerat. Atqui pleraque huius commenta patienter propagavit. Adeo Küsterus levitatem et inconstantiam vitae in laboribus suis criticis expressit.

Ed. 6. Gaisfordiana: *ΣΟΥΙΔΑΣ.* | Suidae Lexicon post Ludolphum Küsterum ad Codices manuscriptos recensuit Thomas Gaisford . . . Graecae linguae Professor Regius. Tom. I. II. Oxonii 1834. f. Tom. III. Indices continet et Addenda.

Rettulit de hac prima novissimaque Suidae recensione *Frid. Creuzerus* (in Annal. Heidelb. a. 1834. n. 40.), vir ingeniosus et multarum litterarum, sed in campis grammaticorum hospes. Meum iudicium, quatenus id tum fieri potuit, eodem tempore proposui in Annal. Berol. a. 1834. m. Sept. n. 49—52. Sed quae praestiterit vir diligentissimus, quae desiderari passus sit, ea tam in Praefatione quam in superioribus harum Commentationum capitibus satis significavi. Correxit et sanavit, quae consensu librorum perfici poterant; alia plurima quae disceptationem poscerent operosam et ad iudicium de glossarum statu vel origine constituendum valerent, leviter perstrinxit aut subire noluit, ac raro sententiam suam interposuit explicate. Minime vero placet quod farraginem ex notis variorum instar commentarii consarcinavit et editorum atque criticorum orationem, item ut in Etymologico fecit, integram exhibuit, cumulatissimam verbis, exili vel falsa doctrina, digressionibus alienis (ut cum excursus Toupiani per diversas ambages diffunduntur, vide prae ceteris vv. *Ἀνάστασις*, *Ἀνάσταλοι*, *Φορμηδόν*, vel annotatio Schweighäuseri sub v. *Ἐπισταθμευόμενοι* tres implet paginas) nimis oneratam. Postremo ne iuvenilem quidem opellam Laurentii Nokk neglexit, quam commentariis iam absolutis subiunxit. Ceterum inter postumas magnorum virorum copiolas, quas ex autographis Gaisfordus descripsit, exquisitae quaedam et utiles sunt Hemsterhusii; multum autem iis cedunt Valckenarianae, ab iuvene ni fallor in margines coniectae.

4. Restat ut enumeremus eorum virorum opuscula, qui Suidam superiore saeculo (non enim antea neque nostris temporibus materiam ille criticis praebuit libellis) emendandum et illustrandum sibi sumpserunt. Nam quod Salmasius marginibus Basilecnsis exempli doctas ascripserat observationes, quas Osannus in Auctario Lex. Graec. p. 16. sese editurum promisit, itemque Trendelenburgius quaedam lusit typis excusa (*Neues Archiv für Philol.* 1826. IV. p. 79. sqq.), aut Hoepfnerus aliique in horreis magistrorum, non magis curamus quam quod Beckius, promissor et auspex ille tot inchoatorum operum, in Commentar. de litteris et auctoribus Gr. atque Lat. P. I. Sect. I. (1789.) p. 65. iactavit: *Et huius lexici editionem meliorem iam inde a duodecim annis meditatus sum.*

Lamberti Bos Animadversiones ad Scriptores quosdam Graecos, Franekerae 1715. 8.

Ad Suidam pertinent p. 139—201. Hic potissimum in erroribus Küsteri versatur confutandis. Bosius etsi non spernendam operam Suidae navavit, maiorem tamen diligentiae quam ingenii critici variaeque doctrinae laudem comprobavit.

Io. Albertii Miscellanea critica in glossas nomicas, Suidam, Hesychium, LB. 1735. 8. Vide supra p. XLV.

Huc pertinent p. 267. sqq. Partem earum observationum protulerat in Miscell. Obss. Vol. II. p. 126—134. Novas addidit ibidem Vol. IX. p. 143—156. Pleraeque versantur in glossis levioribus.

P. Wesselingii Dissertatio Herodotea, Traiecti 1758. 8.

Huius caput V. de glossis apud Suidam Herodoteis agit: vide p. XLIV.

L. Fr. Abreschii Observationes in Suidam, editae in Act. litter. Soc. Traiect. Vol. I. 1793. p. 213. sqq.

Labor utilissimus, cuius consilium ad indagandos potissimum testium locos spectat.

Io. Lud. Schulze Specimen observationum miscellanearum in Suidam, Hal. 1761. 4. pp. 48.

Is etsi nec Suidae rationes et condicionem (vide p. XXXVII.) accurate tenuit nec multum profecerat in grammaticis Graecis, nonnihil tamen contulit ad criticam et interpretationem atque memoriam lexicographi inter nostrates renovavit. Schulzii praefatio sive prolusio critica de Glossarii a Suida denominati indole et pretio repetitur in Gaisfordiana.

Io. Toup Emendationes in Suidam et Hesychium et alios Lexicographos Graecos. Oxon. 1790. IV. 8. Plenissima collectio curarum Toupianarum, ex autographis aucta, partes complectitur prius singulatim emissas has: Emendationes in Suidam in quibus plurima loca veterum Graecorum — cum explicantur tum emendantur, Lond. 1760—67. III. Epistola critica ad Guilelmum Episcopum Glocestr. Lond. 1767. Curae novissimae sive Appendicula notarum et emendationum in Suidam, L. 1775. Haec in Germaniam traduxit sylloge Lipsiensis: I. Toupii Opuscula critica, in quibus Suidas et plurima loca vett. Graec. — cum explicantur tum emaculantur, Lips. 1780—81. II. Tandem Oxonienses duo priores tomi continent Emendationes Toupii, subiunctis schedis postumis, tertius Curas novissimas, quibus satis exiliter etiam pristinae coniecturae recoquuntur, quartus observationes in Hesychium aliosque lexicographos congregavit cum Auctario Thomae Tyrwhitti et Rich. Porsoni, quorum hic tum primum in ora doctorum hominum venit.

Toupium cum ingenio critico tum insigni litterarum Graecarum cognitione floruisse nemo nescit. Itaque fragmenta comicorum poetarum et Anthologiam Graecam (in amoenis enim campis poesis solebat exultare) frequenter eximio cum successu restituit, nec quisquam olim maiore sagacitatis et doctrinae laude corruptis Suidae locis subvenit, incertos eius testes, praesertim Polybium et citerioris aevi historicos, indagavit, testimonia lacera vel impedita sanavit aut probabiliter explicavit. Quamquam ille iusto cupidius argutis commentis et perplexis indulget, in quibus elegantiam Graecam et acumina iactet, idemque lectorem obtundit et cumulandis scriptorum auctoritatibus, quarum longam seriem depromit ex indiculis, et garrulitate nimis ambitiosa. Sed minus aequo animo perferimus hominis arrogantiam et impuros sensus linguamque protervam. Quippe Toupius de se magnifice sentiens sibi soli plaudit, alios quantumvis eximios et amicos viros contemptim pungit et abiicit, quamquam eorum etiam inventis abutitur, et ubique voces adeo gloriosas fundit, ut appareat huic sua tantum placuisse. Quid autem lasciviam persequar

et observationes in re venerea (vide vel annot. in v. *Λορδούμενος*) tam diligenter collocatas, ut et ipse merito pronunciet non cuiusvis esse talium rerum intelligentiam et Reiskius interdum ad Toupium ableget tanquam arbitrum Graecae nequitiae, quo nemo recessus prostibulorum melius tenuerit? Ceterum etsi praeclare de Suida meritus est, scriptorem tamen suum nec solicite curat neque primitivum operis habitum anquirit, sed quasi bardum et unicum tantae farraginis opificem irridet (cf. v. *Χρῆμα*) ac misere perstringit; nempe profectus ab opportunis glossis ut inexhausto thesauro in omnes ut libet antiquitatis angulos excurrit. Inde fit ut e tot partibus emendationum variam quidem eruditionem auferre liceat, observationem tamen ad criticam in Suida scienter exercendam vel fraudes interpolationis agnoscendas nullam reportemus.

I. C. G. Ernesti Suidae et Phavorini Glossae Sacrae Graece, Lips. 1786. 8. De hoc itemque de simili Schleusneri libello dictum p. XLV.

Io. Schweighaeuseri Emendationes et Observationes in Suidam. Fasc. I. II. Argentor. 1789. 8.

Scripsit disputationes paulo fusiores, ut a duobus adolescentibus publice defenderentur. Repetuntur in eiusdem Opusculis academicis, Argent. 1806. quorum pars posterior p. 135—215. illas prolusiones cum additamentis continet. Subsequuntur breves observationes de locis Suidae variis. Pleraeque pertinent ad Polybium, quo lexicographus nomine celato frequenter usus est; eaeque suis locis in Polybio Schweighaeuseriano breviter digestae recurrunt. Maiora molitum fuisse filium Io. Godofredum, qui Parisinum A. contulerat et operam Küsteri sese suppleturum sperabat, patris significat vox in Athen. T. I. p. 170. Sed abiecit paulo post conatum viribus maiorem: vide libellum paucarum paginarum a Schweighaeusero filio confectum, *Lettre à Mr. Millin, sur quelques passages de Théophraste, Suidas et Arrien*, Paris 1803. sive in Millini *Magasin encycl.* a. IX. T. I. p. 444. Quem affert etiam Bastius Ep. Crit. p. 21.

Ultimum locum obtineat his omnibus vetustior sed novissime proditus labor:
Thomae Reinesii Observationes in Suidam. Enotavit, digessit notisque suis adspersis edidit *Chr. God. Müller*, Lips. 1819. 8. pp. 287.

Harum notitiam idem Müllerus in libello scholastico inchoarat, De Suida observationibus Tho. Reinesii ornato, Cizae 1796. Reinesius autem dum materiam infinitam Eponymologico copiosissimo parat, Suidam etiam Porti plurimis annotationibus inter assiduam lectionem veterum repleverat ac privatis usibus destinabat silvam tumultuariam manuque parum grata fusam, quae neque verbis expolita nec secundis curis erat digesta. Hanc igitur supellectilem, nunc in Bibliotheca Cizensi repositam, partim *Küsterus* cognoverat, de quo supra monitum, partim *Godofredus Olearius*, qui magnum locorum numerum inde transtulit in exemplum Mediolanense. Sed mirifice accidit ut Reinesii ignarus istum delectum tanquam observationes ab Olearío factas *I. C. G. Ernestius* evulgaret: Io. Aug. Ernesti Observationes philol. crit. in Aristophanis Nubes et Flavii Iosephi A. Iud. Accesserunt Godofredi Olearii notae ad Suidam, Lips. 1795. 8. Copias autem Reinesianas, cum ad memoriam et litteras hominum magis valeant quam ad usus criticos, a nobis recisas et in epitomen redactas esse diximus p. XXI. Quae Müllerus adiunxerat, ea fere collecta sunt ex Eudocia vel lexicographis; praefationem eius paulo fusiorem recudi iussit Gaisfordus.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

VOLUMEN PRIMUM.

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουίδα.

οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί.

Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.
Ἑλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.
Εὐγένιος, Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ, ὁμοίως.
Ζώσιμος Γαζαῖος, λέξεις ῥητορικάς, κατὰ στοιχεῖον.
Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.
Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.
Λούπερκος Βηρύτιος, Ἀττικὰς λέξεις.
Οὐηστῖνος Ἰούλιος, σοφιστής, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.
Πάκατος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς, κατὰ στοιχεῖον.
Πάμφιλος, λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ στοιχείου ἕως τοῦ ω̄. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῖ δ̄ Ζωπυρίων πεποίηκε.
Πωλίων Ἀλεξανδρεύς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγήν, κατὰ στοιχεῖον.

In praescriptione Brequignius (Notices et Extr. des MSS. de la Bibl. Nat. T. V. p. 9.) tentat, *συνταξάμενοι τούτῳ*: quod ut intelligi posset, conversionem adiecit hanc: *Ce livre est de Suidas; les savans dont on a joint les ouvrages au sien, sont ceux-ci.* Nihil suspicionis vulgato subesse commonstraverit Schaef. in Dionys. C. V. p. 70. sq. 3. ὁμοίως] *παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον* vulg.: e Suida ut videtur v. *Εὐγένιος.* 5. *Κεκίλιος* Med. 6. *Κάσιμος* Med. Utrumque Laurent. ap. Bandin. T. II. p. 213. 8. Sic Valck. in Theocr. Adoniaz. p. 294—96. Edd. *Ἰουστῖνος. βιβλίων ἑ. ἑ.* om. Med. 9. *κατὰ στοιχεῖον* om. Med. Sed Etymol. M. p. 527. f. *οὕτως Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς ἐν τῷ κ̄ στοιχείῳ.* 10. Cf. Suid. v. *Πάμφιλος. ποικίλων... πέντε* om. Med. *ἐπεποιήκει* vulg. Alterum Laurentianus confirmat. 12. *Πωλίων* quod tum hic tum sub ipsa voce profertur, parum id ab altera forma, quam Photio Bibl. C. 149. consignatam Osannus praef. in Philem. p. XXV. unice probat, discrepasse videtur.

Praesens liber est Suidae:

qui vero ipsum composuerunt viri docti hi fuerunt:

Eudemus Rhetor, de Vocabulis, ordine alphabetico.
Helladius, Theodosii Iunioris tempore, similiter.
Eugenius, Augustopoli urbe Phrygiae oriundus, Miscellaneam dictionem, ordine alphabetico.
Zosimus Gazaeus, Voces rhetoricas, ordine alphabetico.
Caecilius Siciliensis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.
Longinus Cassius, Vocabula ordine alphabetico.
Lupercus Berytius, Voces Atticas.
Vestinus Iulius Sophista, Pamphili Glossarum compendium, libris XCI.
Pacatus, de consuetudine Attica, ordine alphabetico.
Pamphilus, Pratum dictionum, libris XCV. constans. Est autem ab ε̄ elemento usque ad ω̄: nam quae ab initio litterae ᾱ usque ad δ̄, Zopyrio fecit.
Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

Ἄλδος ὁ Μανούτιος

τοῖς ἀναλεξομένοις εὖ πράττειν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τουτουὶ τοῦ Σουίδα οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἥτις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος, δοκῶ μοι ὠφέλιμόν τι ποιήσειν τοὺς σπουδαίους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐνταῦθα ἕπονται ἀλλήλοις τά τε γράμματα καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἅπαντα, ὡς ἕπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

Α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. ι. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ α μεϑ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. ι. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.

Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. ει. η. ι. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. ευ. φ. χ. ψ.

Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ω. υ.

Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. ϑ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.

Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. οι. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ ϑ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. ν. ο. ω. οι. υ. ὑ.

Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Το ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. υ.

Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. ϑ. αι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι. ἐν διφθόγγῳ. π. ρ. σ. τ. υ, ἐν διφθόγγῳ. φ. χ. ψ.

Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. ϑ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.

Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ωϋ. ρ. τ. οι. υ.

Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.

Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ϑ. κ. μ. ο. ου. ω. π. τ. υ. φ. χ.

Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ει. η. ϑ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. οι. φ. ψ.

Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ϑ. λ. ρ. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ϑ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.

Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ου. ω. οι. υ.

Haec observatio Aldo debetur, cuius memoriam vulg. obscuravit, monito praefixo: Ὁ χαλκογράφος τοῖς ἀ. εὐπράττειν.

Aldus Manutius

Lectoribus S.

Quoniam in hoc Suida non idem litterarum ordo spectatur, qui et in alphabeto communi cernitur, sed alius quidam et diversus: existimo me litterarum studiosis rem utilem gratamque facturum, si nunc moneam, quonam modo hic litterae singulae et diphthongi aliae aliis sequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti litterae simul omnes ordine aliae aliis sequantur; deinde vero, quomodo separatim singulae dictae litterae collocentur: sic ut sequitur.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Ἀρχὴ τοῦ Α στοιχείου.

1 **Ἄ** Ἄ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως·

Ἄ ἄ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε.

Τὸ ᾶ ᾶ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ᾶ ᾶ θαυμαστικὸν δασύνεται, ὡς ἐν Ἐπιγράμματί φησιν Ἀγαθίας·

Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἴθε. Καλλίμαχος·

Ἄ πάντως ἵνα γῆρας.

Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος·

Ἄ δειλοί, τί κακῶν.

Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ·

Ἄ δέκα ταύρους.

Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα, ὡς παρ' Ἱπποκράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἑαυτοῦ·

2 *Τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.*

Καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ·

Πραξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ.

Εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθέν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν.

Ἀαγές. ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀαδεῖν. ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἄάλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἄλιον δὲ τὸ μάταιον.

Ἄαπτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανὸς φησι περὶ τοῦ ἄαπτος, ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῑ.

ANNOTATIO.

3. 5. Ἄ Ἄ edd. Ἀριστοφάνει Plut. 1052. 10. ᾶ ᾶ Eust. in Il. λ'. p. 855, 19. 12. Ἀγαθίας Ep. XXXVIII, 2. (v. Dorvill. in Char. p. 536.) ubi legitur ἀπεπλάσατο, quod extat sub v. Σκοπῶν. 14. Περισπασθὲν δὲ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius desunt in Editione Mediolanensi; eademque desiderantur in tribus Codd. Parisiensibus. Unde precario ista locum in hac editione retinuisse lector sciat velim, quoniam non dubito ea a recentioribus Suidae adsuta fuisse. Küst. Immo debentur Aldo. Hoc unum constat e duplici grammaticorum observatione haec coaluisse; id quod de parte posteriore docent Hesych. Phot. et Schol. Plat. Καλλίμαχος fr. CCCXXIII. Hesychius ἃ πάντα συναγείρας. Cum Suida Schol. Plat. p. 393. qui paucis demptis inter se consentiunt. Cf. Exc. Darmst. apud Bastium comm. palaeogr. p. 894. 16. Ὅμηρος Od. υ'. 351. ἃ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; Edebatur Ἄ δειλή τι κακῶν. Nostrum Schol. Plat. 18. Ἀρχιλόχῳ fr. LXXXIX.

3. Ὁμήρῳ Od. β'. 258. ἐὰ πρὸς δ. ἕ. 6. καὶ] F. ὡς. Μηδείᾳ v. 741. 9. Σοφοκλεῖ Oed. C. 1106. 12. Scribebatur Εὐκλοῦ: alterum Ald. 15. Ἀάδειν Edd. 16. Ἄάλιον vox incomperta, quamquam Hesych. Apollon. Phot. consignata. 18. Herodiani sententia quantopere sit truncata, docet Etymol. M. v. Ἄαπτος: contra cum Suida fere consentiunt Scholia in Il. ά. 567.

Ἄ Ἄ apud Aristophanem est adverbium perturbati atque dehortantis. *Ah, facem ne mihi admove.* Hoc ἃ ἃ divisim, non coniunctim legendum est. Quinetiam utrumque tenui spiritu notandum. si enim una esset orationis pars, et coniunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, sive duobus acutis. Hoc igitur cum est perturbationis tenui spiritu notatur. At ᾶ ᾶ, quod est admirantis adverbium, denso spiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera finxit.* Circumflexum vero et tenui spiritu notatum significat *utinam.* Callimachus: Ἄ πάντως ἵνα γῆρας. Significat etiam *O.* Homerus: *O miseri, quid malorum.* Significat etiam *multum et magnum*; apud Archilochum: *O decem magnos tauros.* Correptum vero et aspero spiritu notatum significat *quaecunque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum vero significat *proprie.* Apud Homerum idem valet ac *sua*; ut: *Suas ad aedes unusquisque profectus est.* Ponitur etiam pro ὧν, *quorum*, ut apud Euripidem in *Medea*: *Peractis his quae sum peractura, et compos facta illorum quae cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quae consequeris.* Si vero tenui spiritu notetur, et sit circumflexum, significat *nunc*: ut in Encli Vatis poemate. Correptum vero et tenui spiritu notatum significat enunciationem negativam. Ἀαγές. Infractum, firmum. Ἀαδεῖν. Turbare, iniuria affici, inopia laborare, a cibo abstinere. Ἄάλιον. Incompositum, impotens. Ἄλιον vero id quod vanum. Ἄαπτος. Illaesus. Herodianus ait, vocem ἄαπτος deduci a verbo ἰάπτω, quod significat laedo, addito ᾱ vim privationis habente, et subtracta littera ῑ.

Ἄαπτος, ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι. ἢ οὐχὶ κατὰ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ ᾱ, ἀλλὰ κατ᾽ ἐπίτασιν, ἵν᾽ ᾖ, ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν. ὥστε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος, τὸ δὲ δεύτερον ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος κατὰ στέρησιν, ὁ ἄψαυστος.

Ἀαρών. ὄνομα κύριον.

Ἀασάμην. ἥμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.

Ἀάσχετος. ἀκράτητος.

Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκική. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἥρωος Ἄβα.

Ἄβαζος. ἥσυχος. ἤγουν ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἔστι λέγειν.

Ἀβαήρ. ὁ λεπτός.

Ἀβακήμων. ὁ μωρός.

Ἀβακαΐνον. πόλις Σικελίας.

Ἀβάκησαν. ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἀββακούμ. πατὴρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ Ἀββᾶ σημαίνει πατήρ, τὸ δὲ κοὺμ ἔγερσις, ὡς καὶ παρὰ τῷ θείῳ Εὐαγγελίῳ· Ταλιθά, κούμ, ἤγουν ἡ παῖς ἐγείρου. ὅθεν δῆλον ὅτι διὰ τῶν δύο ββ γραπτέον τὸ Ἀββακούμ.

Ἀβάλε. εἶθε ἔβαλε.

Ἄββαλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν.

Ἀβάντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἀβαντίς ἡ Εὔβοια.

Ἄβαξι. τοῖς παρ᾽ ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις.

Ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ· Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη. [Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.]

Ἀββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλουν πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας διανοίας, ὡς Μωυσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες. καὶ Μαλαχίας, Ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ· οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινούμενοι. Ὥσπερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστί, καθὸ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο· καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας· καὶ πνεῦμα δυνάμεώς ἐστι, καθὸ οἱ

---

7. Il. ι'. 116. 12. Uberiora Bekk. Anecd. p. 321. Schol. Il. ξ'. 271. et al. 13. Haec e Steph. Byz. Cf. Tzschuck. in Strab. IX. p. 524. sq. 17. V. Albert. in Hesych. v. *Ἀβάγητρον*. 18. *ἀβακήμων ὁ ἄλαλος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν* Etym. M. cf. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 323. 19. V. Wessel. in Diod. XIV, 78. 20. *Ἀβάκησαν* ex Odyss. δ'. 249. 21. *Ἀββακούμ*] Haec ex Patrum aliquo, qui scripsit in Prophetiam Habacuc. Est enim Prophetae nomen cum interpretatione. *Pears.* Similem interpretationem e Graecis fragmentis libri nominum Hebr. apud Origenem T. II. p. 113. ed. Martian. *Ἀμβακούμ, πατὴρ ἐγείρων*, excitat Schulzius obss. misc. in Suid. p. 16.

2. *Εὐαγγελίῳ* Marci 5, 41. *ταβηθά* Med. *ταληθά* Ald. 5. *εἶθε ἀβάλε*] „Lego, *Ἀβάλε, εἶθε, ἆ βάλε.*" *Pears.* Huic interim obsecutus sum. Sed praestat deleri *ἀβάλε* posterius. 6. *Ἄβαλεν* Etym. M. p. 3, 4. *Ἄβαλεν, ἐβαλεν ἢ μᾶλλον ἔλαβεν* Bekk. Anecd. p. 321. *ἀνέβαλεν* Fischer. ad Well. I. p. 101. probabiliter. 10. *Λογοθέτης*] Cum plures fuerint Logothetae, qui ingenii monumenta reliquerunt, cave aliqui hic a Suida laudari putes quam Simeonem Metaphrastam Logothetam, qui initio saeculi X. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas litteris mandavit. Hieronymus Wolfius in Praefatione ad *Excerpta Historica Suidae*, Latine ab ipso edita Basil. MDLXXXI. non sine insigni errore existimavit citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu post, id est saeculo XIV. sub Palaeologis vixit; de qua alucinatione nos monuit eruditissimus Bentleius in *Dissertatione de Phalaridis Epistolis* p. 23. *Küst.* 11. *Τρύφαινα δὲ πάθει*] Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis lib. I. *de Vita S. Theclae* p. 266. ed. Paris. in Fol, ubi eandem historiam quam Suidas ex Logotheta hic attingit narrans ait: *Ἡ Τρύφαινα καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀντιλιποψυχήσασά τε καὶ λιπαυγήσασα, ἀθρόον κατεφέρετο τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἄβακας· τόπος δὲ ἦν οὗτω καλούμενος Ἄβακες.* Ex hoc loco simul apparet, quid vox *Ἄβαξιν* hic apud Suidam significet: nimirum locum olim in theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Graec. v. *Ἄβαξ*. *Küst.* 12. *Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων*] Haec verba desunt in MSS. Reg. *Küst.* Forsan inserta ex Etym. M. p. 2. 14. *Ἀββᾶ*. Totus hic locus sumptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in cap. VIII. Epist. ad Rom. (Opp. T. III. p. 115. ed. Savil.) Ubi cum nonnulla rectius legantur, locum hunc Suidae inde restitui et emendavi. *Küst.* 19. *Ὥσπερ πνεῦμα σ. εἶναι* Med. Correxit Küst. e Chrys. 21. *εἶναι* Med. *καθὰ καὶ ἀ. καὶ ν. ἤγειρον* Med. Vulg. *ἀσθενεῖς νεκροὺς.*

Ἄαπτος, quem nullus laedere potest. Vel illud *ᾱ* non privationem sed intentionem hic significat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde laedere potest. Quo pacto prius passionem, posterius actionem indicat. Dicitur tamen et *ἄαπτος* per privationem, is qui intactus est. Ἀαρών. Nomen proprium. Ἀασάμην. Peccavi, lapsus sum, laesus sum, in calamitatem incidi. Ἀάσαι. quattuor significat: Satiare, consopire, laedere, dolore afficere. Ἀάσχετος. Qui retineri nequit. Ἄατος. Illaesus. Ἄβαι. Urbs Phocensis. Vocata autem est sic ab heroe Aba. Ἄβαζος. Quie tus: qui videlicet privatus est ipsa τοῦ *βάζειν*, id est loquendi facultate. Ἀβαήρ. Tenuis. Ἀβακήμων. Stultus. Ἀβακαΐνον. Urbs Siciliae. Ἀβάκησαν. Ignorarunt, non intellexerunt. Ἀββακούμ. Pater excitationis. Nam vox *Ἀββᾶ* significat Pater, κοὺμ vero idem est quod excitatio. Ut in divino Evangelio, *Ταλιθά, κούμ*, id est, *o puella, surge.* Unde manifestum est vocem *Ἀββακούμ* per duplex *ββ* scribendam. Ἀβάλε. Utinam. Ἄββαλεν. Dictum pro *ἀνέβαλεν*. Ἀβάντειος. Qui pertinet ad Abantem. Et Abantiades. Ἀβαντίς. Euboea. Ἄβαξι. Idem significat quod apud nos *βαχίοις*. Logotheta in *sanctae Theclae martyrio: Tryphaena vero animi dolore correpta, mortuis similis ad Abaces conspiciebatur iacens.* Proprie vero *ἄβαξ* dicitur, qui nullam habet basin. Ἀββᾶ. *Aba* Pater. Veteres Deum vocabant *patrem* ex mente propria: ut Moyses dicit, *Deum qui te genuit, dereliquisti.* Et Malachias: *Ille Deus et Pater, qui nos genuit.* Illi vero qui gratia praediti sunt, Spiritus S. operatione mori id faciunt. Sicut enim datur Spiritus sapientiae, secundum quem insipientes facti sunt sapientes (ut S. Scriptura nos docet); item Spiritus miraculorum, secundum quem infirmi etiam mortuos excitarunt, Spi-

ἀσθενεῖς καὶ νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφητείας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας. καὶ ὥσπερ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας, ἀφ' οὗ ἔ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χάριτος κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας, ἀφ' οὗ ὁ λαβὼν πατέρα καλεῖ τὸν θεόν, ὑπὸ πνεύματος κινούμενος. Ὃ δὴ βουλόμενος δεῖξαι γνησιώτατον ὂν καὶ τῇ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττῃ. οὐ γὰρ εἶπε μόνον ὁ πατὴρ ἀλλ' ἀββᾶ ὁ πατήρ· ὅπερ τῶν παίδων μάλιστά ἐστι τῶν γνησίων πρὸς τοὺς πατέρας ῥῆμα.

Ἄβαπτος. ἀστόμωτος.

Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἔβρου τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμούς· καὶ θεογονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως. Ἦκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα. Τούτων ὁ μυθολογούμενος οἰστός, τοῦ πετομένου ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τούτου καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ μνήμην πεποίηται. Φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν νγ' ὀλυμπιάδα. †Ὅτι τοὺς Ἀβάρις οἱ Βούλγαροι κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν. Ὅτι οἱ Ἀβάρις οὗτοι ἐξήλασαν Σαβίνωρας, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανῖτιν ἀκτήν, τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ Ὠκεανοῦ ὁμιχλῶδες γινόμενον καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανές. ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων, οἱ τὴν ἔφοδον ὑφιστάμενοι μετανίσταντο, ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγένοντο. Κλίνεται δὲ Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Ἄβαρις. ζήτει περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Βούλγαροι.

Ἀβαρνίς. ὄνομα πόλεως.

Ἄβας, σοφιστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών.

4. ἀφ' ὧν Med. Alterum e Chrys. 7. Pro ὃ δὴ quod in prioribus edd. invito sensu legitur, ex Chrysost. substitui Ὃ δέ. In Chrysostomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cuius lectionis sensum in versione expressi. *Küst.* Restitui ὃ δή. 12. ἀστόμωτος] Hactenus cum Hesych. et Anecd. Bekk. Quae subsequebantur Καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος desunt in Med. et Pariss. duobus. 13. *Eudocia* p. 20. sive Zonar. p. 5. πατέρα δ' ἔσχε Σεῦθον, καὶ λέγεται ὅτι συνεγράψατο χρησμοὺς τοὺς λεγομένους Σκυθικοὺς καὶ γάμον Ἔβρου . . . θεογονίαν. De oraculis Abaridis Apollonii Histor. Comment. c. 4. et Schol. Aristoph. Eq. 725. attulit Reinesius. 15. καθαρμούς. Θεογονίαν Med. καὶ θεογ. Ald. 17. Sic Aldus: Υ. κατὰ μέτρον Med. 18. Malim ant τοῦ deleri aut repoui αὐτοῦ. Cf. Lobeck. Aglaoph. I. p. 314. 22. Ἐπιταφίῳ Or. XX. p. 331. Φασὶ δὲ — Ὀλυμπιάδα ex Harpocrat. v. Ἄβαρις. Cf. vv. Εἰρεσιώνη et Προηροσίαι. *Eudocia* p. 143. ὅτε δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον — ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι φητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Βάριδας.

1. τὲ om. Med. 5. Τρίτην Ὀλυμπ.] in uno Paris. [accedit Parisinus ap. Brequignium p. 12.] scriptum inveni, κατὰ τὴν νγ' ὀλυμπιάδα, quod congruit cum opinione Pindari, qui teste Harpocratione v. Ἄβαρις Abarin temporibus Croesi in Graeciam venisse tradidit. Sed de Abaridis aetate legendus est Bentleius in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 48. [p. 174. Lips.] *Küst.* Vulgatum τρίτην cum nullius vetusti scriptoris fide defendatur, non dubitavimus id reiicere. Continua narratio, Parisino ap. Brequ. p. 13. ignorata, Prisci debetur Exc. Legg. p. 158. Nieb. Quamquam is constanter Ἄβαροι et Ἀβάρους usurpat. 7. τοὺς Σαβίρους Priscus. 17. ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς Priscus; item infra vv. Ἀκατίροι et Σαράγουροι. Ἀκίροις edd. In Pariss. duobus Ἀκιτίροις sive quod apud Priscum legitur Ἀκατίροις, ut etiam apud *Suidam* locis laud. 21. Schol. Apollon. I, 930. Etym. M. p. 2. Steph. Byz. v. Ἄβαρνος. 22. *Eudocia* p. 51. Ἄβας . . . ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πάνυ γλαφυρὰν κατέλιπεν.

---

ritusque prophetiae, et Spiritus linguarum: sic etiam datur Spiritus adoptionis. Et ut novimus Spiritum prophetiae illum esse, a quo, qui eum accepit, impulsus futura praedicit, gratia eum movente; sic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui consecutus est, illo movente, Deum *patrem* appellat. Apostolus vero ostendere volens nos esse vere germanos Dei filios, Hebraeorum quoque voce usus est: non enim solum *pater* dixit, sed *Abba pater*, qua voce liberi germani patres suos plerumque compellare solent. Ἄβαπτος. Cuius acies durata non est. Ἄβαρις. Scytha, Scuthae filius. Conscripsit autem *Oracula*, quae *Scythica* vocantur. Item *Nuptias Hebri Fluvii*. Item *Lustrationes et Theogoniam*, oratione soluta. Item *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, oratione ligata. Venit autem e Scythia in Graeciam. Huius fertur illa fabulis celebrata sagitta, cum qua e Scythia usque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem haec sagitta ipsi data erat. Huius etiam Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Basilium mentionem fecit. Aiunt autem, peste per universum terrarum orbem grassante, Apollinem et Graecis et Barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Cum igitur multae gentes legatos ad ipsos mitterent, etiam Abarin ab Hyperboreis legatum LIII. Olympiade eo venisse dicunt. † Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinores, cum ipsi prius ex suis sedibus expulsi fuissent a gentibus, quae litus quidem Oceano vicinum incolebant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebulosum aerem ex Oceani restagnatione provenientem, quinetiam propter gryporum copiam, quae apparuerat, quam rumor erat non prius cessaturam quam homines devorasset. Quibus malis agitati in vicinos impetum fecerunt, et qui invaderent cum superiores essent, illi qui invadebantur in aliam regionem migrarunt; quemadmodum et Saraguri suis sedibus pulsi Actiros Hunnos petierunt. Declinatur autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, et per apocopen Ἀβάρις. Quaere de iisdem in v. Βούλγαροι. Ἀβαρνίς: Nomen urbis. Ἄβας. Abas Sophista, qui Historicos Commentarios et Artem rhetoricam reliquit

Ἀβασάνιστος. ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος καὶ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής, ἀνεπίφθονος. Ὁ δὲ μαρτυς ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων.

Ἄβατον. ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος.

Ἀβαχθανῆ. λέξις Ἑβραϊκή, ἐγκαταλελειμμένος.

Ἀβδέλυκτα. τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι·

Καὶ μήν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Ἄβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ η̄. Γάδειρα δὲ καὶ Στάγειρα καὶ Τόπειρα καὶ δότειρα διὰ τῆς εῑ διφθόγγου.

Ἀβδιού. ὄνομα κύριον.

Ἀβέβαιος. ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάτρεπτος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ἱερὰ δὲ καὶ ὅσια. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκότες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, οἱ ἀπόρρητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρός.

Ἄβελ, υἱὸς Ἀδάμ. οὗτος παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ὧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγὼν καὶ δεχθείς, ἀναιρεῖται φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κάϊν. Ὁ Κάϊν δὲ γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν δίκην χειρόνως βιώσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἄβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιερῶν φιλόθεον μᾶλλον ἢ φίλαυτον ἑαυτὸν καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Κάϊν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀπονέμων τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ Θεῷ δὲ τὰ δεύτερα, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γάρ· Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τινάς, προσήνεγκε Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς. ὥστε διὰ τοῦτο Κάϊν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γεννήματα προσήνεγκε τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας τινὰς καὶ δεύτερα.

Ἀβελτεροκόκκυξ, ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος, ἀσύνετος. [ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. ὡς δὲ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.] βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· οὐ μὰ Δί' οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ·

---

1. Integra praebent Bekk. Anecd. p. 321. hac conclusione: *ἐν τῷ περὶ Προνοίας τρίτῳ τῷ ἀβασανίστως ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.* Partem Etym. M. p. 3. et Schol. Thucyd. I, 20. 6. *Ὁ δὲ — κατορθωμάτων* Iosephi B. Iud. I, 7. 9. Bekk. Anecd. p. 321. Incertum an ad Aesch. Prom. 2. respexerit. 11, *Ἀβαχθανῆ* respicit Matth. XXVII, 46. ubi tamen legitur *Σαβαχθανί*. Sed ita Graeci, linguae Syriacae ignari, nonnunquam scripsere, ut apud Epiphanium p. 338. *Ἰλί, ἠλί, λημᾶς ἀβαχθανί. Pears.* Cf. v. *Ἰλί* et Glossar. Gr. Albertii p. 9. 12. Bekk. Anecd. p. 321. Zonar. p. 9. 13. *δυσχεράινη* edd. quaedam ante Küst. 14. *Αἰσχύλος* fr. 118. 16. [*Ἄβδια καὶ*] *Ἄβδηρα, ἡ θάλασσα:* sequitur locus dialogi ut videtur Socratici: Etym. M. p. 3, 8. Res obscura. 18. Particulam huius epimerismi servat Herodian. Boiss. p. 224. Inde *Σάπειρα* asciscendum videtur in locum v. *Τόπειρα*. 22. 23. Suidae quid scribendum fuerit, coniectura significat Valcken. in Ammon. Anim. p. 2. *καὶ μὴ ὅσια, βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὲν ὅσια, μὴ ἱερὰ δέ.* Suspicor tamen Nostrum haec abusu quodam vocis *ὅσιος* sibi concessisse.

1. *οἱ* om. vulg. 3. Eundem in significatum v. *παρθένος* attulit Portus v. *Μελχισεδέκ*. Adde tertium exemplum v. *Νόνναι*. Attigit Iacobs. in Anth. Pal. p. 15. f. 13. *Φησὶ γάρ*] Genes. 4, 3. 12. Cf. Phryn. Segu. p. 27. 19. *Ὁ τὸ βέλτιον — βάλλω, βέλτερος* cum desint Parisinis, Küst. suspicatur ea de margine irrepsisse. Poterant sane de Etym. M. p. 3, 12. transferri. 23. Simile quid apud Eustath. in Od. *β'*. p. 1448, 14. *Μένανδρος* p. 140.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut inexercitatus, et non probatus. Dictum est a lapide aurificum, quo aurum probatur. Aelianus in libro *de Providentia* usus est hac voce de eo qui nullis doloribus cruciatur. *Ἀβάσκανος*. Non mendax, non invidiosus. *Ille vero recte ab Antipatro factorum testis apud Caesarem minime invidus fuit.* *Ἄβατον*. Sacrum, inaccessum, desertum. Et *ὁδὸς ἄβατος*, iter invium. *Ἀβαχθανῆ*. Vocabulum Hebraicum, id quod derelictus. *Ἀβδέλυκτα*. Quae non polluunt, quae quis non abominetur, nec respuat. Est autem vox Tragicis consentanea. Aeschylus Myrmidonibus: *Atqui ego ista (amo enim) nequaquam abominor.* *Ἄβδηρα*. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicuntur etiam *Φάληρα* et *Κύθηρα* per η̄. *Γάδειρα* vero, *Στάγειρα*, *Τόπειρα*, *δότειρα* per εῑ diphthongum scribuntur. *Ἀβδιού*. Nomen proprium. *Ἀβέβαιος*. Inconstans et qui facile mutatur. *Ἀβέβηλα*. Loca quae non licet adire, sed sacra et sancta. *Βέβηλα* enim dicebantur quae divinis, neque vero publicis usibus essent exemta, sed cuilibet pervia. Et *βέβηλοι* sacrorum immunes. Et *λόγοι ἀβέβηλοι*, sermones arcani. Item *ἀβέβηλος*, purus. *Ἄβελ*. Abel, filius Adam. Hic castus et iustus erat, et pastor ovium, ex quibus sacrificium Deo cum obtulisset, idque ei acceptum fuisset, a fratre Cain per invidiam interfectus est. Cain vero agricola post iudicium deterius vixit, perpetuo cum gemitu et tremore. Abel enim primogenitos totus Deo consecrans se Dei quam sui ipsius amantiorem esse demonstravit. Quamobrem etiam ob bonam ipsius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero cum impie sibi ipse primos attribueret fructus, Deo vero secundos offerret, iure reiectus est. Dicit enim Scriptura: *Et factum est post aliquot dies, et obtulit Cain de fructibus terrae.* Itaque eam ob causam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, sed secundas fruges et post aliquot dies natas Deo obtulisset. *Ἀβελτεροκόκκυξ*. Vanus et stolidus. *Ἀβέλτερος*. Insipiens, rationis expers, qui meliora non intelligit. (Uti autem a *φέρω* fit *φέρτερος*, sic a *βάλλω*, *βέλτερος*. Nam *βέλτερος* significat *prudentem*.) Non profecto superbus et inconsideratus, sed insipiens et fatuus, cum fastu inani. Menander in *Perinthia*:

6 "Ὀστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ,τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ·

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ,τι βούλει λέγε.
ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου τερενικοῦ.
ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη ἢ ἀνοησία. Μένανδρος· Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων εὔχεσθαι νίκην.

Ἀβελτερώτατος. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκουθοι
Μελιτίδαι κάθηνται.

Ἀβέλτερος νοῦς. χαῦνος, εὐήθης, νέος.

Ἀβέρβηλος ὁ ἀκατάστατος. λέγεται δὲ καὶ ἀβύρβηλον, ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλών, ὄνομα κύριον. ὃς τοῦ ἰδίου πατρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῃρέθη ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἀβειρών. ὄνομα κύριον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀβής. ὁ ἀσύνετος.

Ἀβιά. ὄνομα κύριον.

Ἀβιαδηνός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηνῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριαν.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοάμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος. 5 ὃς ἐπολέμησεν Ἱεροβοὰμ τῷ δούλῳ Σολομῶντος, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀνεῖλεν ἄνδρας δυνατοὺς αφ'.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.

Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. οὗτος 10 ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐλευθέρων, ἄνδρας ὁ ἐπὶ λίθον ἕνα, ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαδράντος. ὃς καὶ παραπορευομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φω- 7 15 νὴν αὐτοῦ ἔφη πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τοιαύτην. Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσει ὑμῶν ὁ θεός. Πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρίσαι βασιλέα ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπον τῇ ἐλαίᾳ, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεῖ- 20 σα τὴν πιότητά μου, ἣν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῇ, ἀφεῖσα τὴν γλυκύτητά μου καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον, 25

4. *τόν ποτ' ὄντ' ἀβ.* Scaliger. Malim *τὸν τρόπους ἀβ.* 5. Anaxandrides quicquid reliquit, certe *ἀβελτέριον* scripsit, cum productam vocalem recentior aetas invexerit. Cf. Has. in Leon. Diac. p. 193. *Ἀναξανδρίδης* Iunius ap. Gronov. Hemsterh. in Arist. Plut. p. 324. Toup. I. p. 9. Cf. in v. *Ἀρεοπαγίτης.* 8. Locus coniecturis tentatus, nec sine librorum ope iuvandus. Iure Porsonus T. IV. p. 440. et Schaeferus in Gregor. p. 877. soloecum illud commentum Toupii I. p. 11. exagitarunt, *τἀβελτερίου γ' Ἑλληνικοῦ.* Nec felicius opera successit Reisigio, qui Coniect. p. 17. proposuit *ἀβελτερίου τεκμήριον*, nec qui *ἀβελτερίου δηλουμένου*, Lobeck. in Phryn. p. 519. Sunt qui malint *ἀβελτερίου τοῦ ναυτικοῦ*, vel *ἀβ. τριμοιριχικοῦ.* 10. *ἀνοσία* mendum Aldinae Iungermannum fefellit in Polluc. II. 228. *Μένανδρος*: cuius locus hinc in eius Exc. Legg. receptus est. V. Nieb. ed. p. 440. 14. *Ἀριστοφάνης* Ran. 999 — 1001. Cf. vv. *Βουταλίων* et *Μαμμάκουθοι.* 20. *ἀβέρβηλον* Med. Illud e duobus Parisinis Küst. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. et Hesych. infraque v. *Ἀβύρβηλον.*

6. *Ἄνδρας δυνατοὺς αφ'.* Portus hunc locum verterat, *mille et quingentos viros*, cum debuisset, *quingenta millia.* Nam 2. Chron. 13. expresse legitur, *πεντακόσιαι χιλιάδες.* Et Ioseph. Antiq. VIII, 5. *πεντήκοντα μυριάδες*, i. e. 500000. Unde apud Suidam pro *αφ'* melius scribetur *Φ*, quippe qua nota numerus modo dictus apud Graecos significatur. *Pears.* Eadem Zonaras p. 5. 7. *Ἀβίβας* Zonar. p. 6. 9. *Ἀβιμέλεχ*] Totus locus ex *Iudicum* cap. IX. multa cum scripturae diversitate transcriptus. *οὗτος* omissum in Med. dedit Aldus. 16. *ἀκούσεται* Iud. edd. Rom. Ald. 20. *ἐν ᾗ δοξάσουσι τὸν θεὸν ἄνδρες* Rom. 25. *τῇ ἀμπέλῳ* Iud. edd. pleraeque.

Quicunque famulus dominum segnem et levem nactus decipit, dubito an iste magnificum opus fecerit, quod in maiorem stultitiam impulerit hominem sua sponte fatuum. *Ἀβελτηρίαν* vero quidam etiam *ἀβελτήριον* vocant. Anaxandrides *Helena*: *Ancora, lembus, vas quodcunque vis, dic. o Hercules, amentiam. sed ne magnitudinem quidem eloqui licet.* Et *ἀβελτηρία* dicitur amentia vel insipientia. Menander: *Eo vesaniae progressi sunt, ut a sese invicem magis quam ab hostibus victoriam reportare optarent.* *Ἀβελτερώτατος.* Stupidissimus. Aristophanes: *Interea vero stupidissimi, hiantes ut Mammacuthi et Melitidae sedent.* *Ἀβέλτερος νοῦς.* Stupida mens, inanis, fatua, iuvenilis. *Ἀβέρβηλος.* Turbulentus. Dicitur etiam *Ἀβύρβηλον* quod est impudens, invisum. *Ἀβεσαλών.* Nomen proprium viri, qui in suum patrem Davidem insurrexit, et in bello interfectus est. *Ἀβειρών.* Nomen proprium. *Ἀβηρωθαῖος.* Nomen proprium. *Ἀβής.* Insipiens. *Ἀβιά.* Nomen proprium. *Ἀβιαδηνός.* Abiadenus, ab urbe Abiadena sic dictus. *Ἀβιάθαρ.* Nomen proprium. *Ἀβίας.* Abias, Roboami filius, Solomonis nepos, qui bellum intulit Hieroboamo, Solomonis subdito, et uno die sustulit quingenta millia fortium virorum. *Ἀβίγας.* Abigas, fluvius. *Ἀβιέζερ.* Nomen proprium. *Ἀβιμέλεχ.* Abimelech. Nomen proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit suos fratres, ex ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, supra lapidem unum: de quibus nullus relictus est praeter Ioatham, minimum natu, qui aufugit, et, praetereunte Abimelech cum populo, in montis cacumen ascendit, et sublata sua voce talem ad ipsos paraboIam dixit. Audite me viri Sicimitae, et Deus vos audiet. Arbores aliquando regem sibi creare constituerunt. Et oleae dixerunt: regnum in nos obtine. Sed ipsis olea respondit, an relicta mea pinguedine, quam in me Deus et homines celebrant, proficiscar ut imperem arboribus? Tunc arbores ficui dixerunt: age, regnum in nos obtine. At ficus ipsis dixit, an relicta dulcedine mea et meo bono fructu proficiscar ut arboribus imperem? Tunc arbores viti dixerunt:

δεῦρο βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος, ἀφεῖσα τὸν οἶνόν μου καὶ τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ, δεῦρο, σὺ βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα, εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίετέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, ὑπόστητε ἐν τῇ σκιᾷ μου· καὶ εἰ μή, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι ἐποιήσατε μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς παιδίσκης αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικίμων, εὐφρανθείητε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθείη γε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν· εἰ δὲ μή, ἐξέλθοι πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγοι τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλθοι πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγοι τὸν Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέδρα Ἰωάθαμ ἀπὸ προσώπου Ἀβιμέλεχ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἦρξεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν Σικίμων. Καὶ ἠθέτησαν οἱ ἄνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα τῶν ὁ υἱῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ. Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, ὥστε καθελεῖν, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, συνετρίβη τὴν κεφαλήν, κλάσμα μύλου γυναικὸς ἐνεγκούσης κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ, σπάσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ θανάτωσόν με, μή ποτε εἴπωσι, γυνὴ αὐτὸν ἀπέκτεινε. καὶ κεντῆσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον ἀνεῖλε. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀποκτείνας τοὺς ὁ ἀδελφοὺς αὐτοῦ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κατὰ τὸν λόγον καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἰωάθαμ.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ διασημότατος σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. τὸ ἀντικείμενον ὄρος ἐκ τῆς Λιβύης τῇ Κάλπῃ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων.

Ἄβιννα. ὄνομα πόλεως.

Ἄβιος. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολὺν τὸν βίον τάττει κεκτημένου. ὥσπερ καὶ Ὅμηρος τὸ ἄξυλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβιούδ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίωτον. κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ ἀβιώτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἀβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίσαρος. ονομα τόπου.

Ἄβιτος. ὄνομα κύριον. Ἄβιτος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως, καὶ ἐν ὑπερθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὡρίων.

---

2. καὶ iisdem abest. τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων Alex. τὸν εὐφραίνοντα θεὸν καὶ ἀνθρώπους Ald. 4. πρὸς τὴν ῥάμνον Alex. Ald. 6. ὑμεῖς εἰς βασιλέα Alex. ἐφ' ὑμᾶς Rom. Ald. 7. ὑπόστητε Rom. πεποίθατε al. ἐξέλθοι καὶ καταφάγοι pleraeque. 9. καὶ τελειότητι eaedem. Inde pleraque summa cum licentia immutata. 10. αὐτῆς Med. 24. Hic locus in uno Paris. sic scriptus est: Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτήν, ἔρριψε γυνὴ κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ συνέτριψε τὸ κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐπιβοήσας ταχὺ εἶπε κτλ. Küst.

6. τὴν κακίαν pleraeque. 9. Ἄβιλα — Ἀβιληνός sumpta e Steph. v. Ἄβιλη. 15. Haec Harpocrationi debentur, unde Reinesius optabat etiam ἀντὶ τοῦ. 16. Ὅμηρος Il. λ'. 155. 19. Ὁ δὲ — κρατήσει τ. πόλεως: idem exemplum ap. Zonar. p. 6. 28. Ὡρίων, similiter sane p. 14. Sturz.

---

age in nos regnum obtine. Sed vitis ipsis respondit, an relicto meo vino, quod homines exhilarat, abibo ut regnum in arbores exerceam? Tandem omnes arbores rubo dixerunt: Age vero, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus arboribus respondit: si vere vos me ungitis, ut regnum obtineam in vos, agite, subite meam umbram. sin minus, ignis ex me egrediatur, et devoret Libani cedros. Nunc etiam, si iuste et pie cum patre meo et cum eius familia egistis, et Abimelech, filium ancillae ipsius, regem Sicimitarum creastis, ex ipso voluptatem capiatis, et ipse quoque ex vobis voluptatem capiat. sin minus, ignis ex Abimelech egrediatur, et devoret principes vestros et familias ipsorum. e Sicimitis etiam ignis egrediatur, et devoret Abimelech. Ioatham autem his dictis e fratris sui conspectu aufugit. Abimelech vero cum tres annos in Israelitas imperium obtinuisset, Deus malum spiritum Abimelech et Sicimitis immisit. Et Sicimitae familiam Abimelech reprobarunt, ut in ipsius caput iniustam caedem LXX. filiorum Gedeonis converterent. Profectus enim ad oppugnandam quandam turrim, ut eius potiretur, cum accessisset ad ostium illius turris, eius incendendi causa, contritum est ipsi caput, cum mulier fragmentum molaris saxi in ipsum deiecisset. Tunc autem dixit ad armigerum suum: stringe tuum gladium, et me interfice, ne fortasse dicant, mulier ipsum interfecit. Puer igitur illum transfixit. Et sic Deus ultus est impietatem, quam Abimelech exercuit in suum patrem, occisis LXX. fratribus suis: pariterque omnem improbitatem Sicimitarum in ipsorum caput convertit, secundum orationem et parabolam Ioathami. Ἄβιλα Abila, Phoenices urbs, ex qua erat oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophista. Gentile nomen est Abilenus. Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. Africae mons, oppositus Calpae, quae est in Europa, iuxta fretum Gaditanum. Ἄβιννα. Nomen urbis. Ἄβιος. Apud Antiphontem ἄβιος dicitur ille, qui multas opes possidet: ut apud Homerum ἄξυλος arboribus abundans. Ἀβιούδ. Nomen proprium. Ἀβίωτον. Malum, iniucundum, molestum. *Ille vero vitam minime vitalem sibi fore putabat, nisi urbe potiretur.* Et ἀβίωτος, non vivens. Ἀβισάκ. Nomen proprium. Ἀβίσαρος. Nomen loci. Ἄβιτος. Nomen proprium. *Abitus casam asceticam sibi exstruxit.* Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν fit ἀμελέως, et per litterarum transpositionem et pleonasmum litterae β, ἀβλεμέως. Sic Orio.

Ἀβλεπτήματι. ἁμαρτήματι. Ὁ δὲ φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα, τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. Καὶ ἀβλεπτοῦντες. Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον ἐβοήθουν.

Ἄβληρος. ὄνομα κύριον.

Ἀβλῆτα βέλη. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν. Καὶ ἀβλῆτα ὀϊστόν, τὸν κακόβλητον, ἢ τὸν μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλής, ἀβλῆτος, παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὑτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος, οἷον ἀβλής, ἀβλῆτος. τὰ γὰρ εἰς σ̄ λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα, ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ως ὦσιν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκραται· χαλκοκράς, χαλκοκρᾶτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκράς, νεοκρᾶτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβληται· ἀβλής, ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρωται· ἀτρώς, ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπτωται· ἀπτώς, ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσται· ἀγνώς, ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος. τέθνηκα· ἡμιθνής, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Αἰλιανός. Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως καὶ σὺν γαλήνῃ καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτωρ, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὄνος ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας. ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ ζώου. ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον, ** τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατητυκότα ἔλεγον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότας, οὓς ἐλέλοιπε τὸ γνώρισμα. καὶ ἀβόλους τοὺς μηδέπω βεβληκότας ὀδόντας.

Ἀβουλεί. ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀβούλητος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῑ̃ωτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσία, ἄνοια καὶ μωρία.

Ἀβούλως. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἄνευ λόγου.

---

1. Fragmenta Casaubonus ad Polybium referebat: v. Schweigh. T. V. p. 76. Fr. gr. 1. et hist. 45. 6. Il. ζ'. 32. 7. Sedes glossae Il. δ'. 117. Ceterum pleraque debentur Etym. M. 8. τὸ μήπω vulg. 9. παρὰ τὸ βέβλημαι] ἀβλῆτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι Med. Ista cum MSS. ignorarent, delevit Küst. Verum etiam haec, Κλίνεται δὲ — καὶ μήπω βεβλημένον aliena esse videntur, praesertim intuenti vel lectionem Aldinam, κλίνεται δὲ ἀ. ἀβλῆτος ἀβλῆτα καινόν. ἢ τὸν κακὸν παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν κτλ., vel Phavorini locum Eclog. p. 74. sive Philemonem p. 5. 16. εἰσὶν recte Phavor.
4. Ὅμηρος Od. λ'. 135. 6. Vetus corruptio locum invasit: quippe requiritur βεβληκὼς τὸν γνώμονα ὀδόντα, quibus verbis utitur Eust. in Od. α'. p. 1405, 19. Vide vel Iungerm. in Polluc. I, 182. 9. κατηνυκότα Med. κατηβυκότα duo Parisini, κατηρυκότα unus. Emendavit, Porto praeeunte, collatis vv. Γνώμονα et κατητυκότα Küsterus, uberrime de his rebus olim disputans. Ceterum aliud idque paulo difficilius hic restat expendendum. Quippe cum inauditum sit γνώμονα vocari κατητυκότα (nam quod eadem doctrina repetitur vv. Γνώμονα et, quae sua ipsius specie facile convincitur, κατητυκότα, haud dubium quin ea nostro loco debeatur, v. nos in v. Ἀγαπητόν), tum illud ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων diversum quendam narrationis tenorem arguit. Quamquam paulo meliora praebet Schol. Plat. p. 453. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ λειπογνώμονας τοὺς ἀπογεγηρακότας, ἐν οἷς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα. Neque Hesychius obest: Ἄβολος. νέος, οὐδέπω ὀψὰς ὀδόντα. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρυκότα ἔλεγον. Nimirum prorsus manifestum est complura quae progressionem aetatis novellae maturaeque pro rationibus sermonis proprii ac figurati significarent, in utroque lexicographo locum habuisse, priusquam lacuna interverterentur. 11. οἷς ἐλελίπει Med. 12. ἀβόλους πώλους vulg. 14. V. Polyb. Schweigh. T. V. p. 76. 18. Πλάτων Rep. IV. p. 437. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 20. Desideratur in Herodian. Epim. p. 176. sq.

Ἀβλεπτήματι. Peccato. *Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat, sed prudentiorum ipsum male habebant.* Et ἀβλεπτοῦντες, conniventes. *Illi vero conniventes et verentes Philippo resistere ei opitulabantur.* Ἄβληρος. Nomen proprium. Ἀβλῆτα βέλη. Sagittae nondum emissae vulnerandi causa. Et ἀβλῆτα ὀϊστόν, sagittam perniciosam, vel nondum iactam vel novam, sed recenter factam et omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλῆτος, a βέβλημαι. Flectitur autem per τος: ut ἀβλής, ἀβλῆτος. Nam nomina in σ̄ desinentia, acuti tenoris, composita, a verbis deducta, et unicam syllabam servantia passivi praeteriti perfecti, declinantur per purum τος, sive in ως desinunt, sive in ης, sive in ας. Ut a κέκραται *et quae sequuntur in Graecis.* Ἀβληχρόν. Infirmum. Βληχρὸν enim significat firmum. Aelianus: *Vitam igitur finivit placide et tranquille et leni morte, quam et Homerus laudare mihi videtur.* Ἀβολήτωρ, et ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur asinus, qui nondum amisit dentes, ex quorum indicio huius animalis aetas cognoscitur. hinc significatur novellus, ut qui per aetatem nondum habeat dentem aetatis indicem. (Γνώμονα enim vocabant dentem, per quem animalium aetates explorabant) Eundem etiam κατηρυκότα nominabant, per translationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos qui consenuerant, quos aetatis indicium defecerat. Ἄβολους autem equorum pullos, qui nondum abiecerant dentes. Ἀβουλεί. Inconsulte, imprudenter, imperite. *Ille vero, non admodum considerata nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit.* Ἀβουλεῖν. Non consultare, vel non velle. Plato. Ἀβούλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam ille, qui non vult. At Ἄβουλιτος per *l* litteram est proprium nomen. Ἀβουλία. Inscitia, amentia et stultitia. Ἀβούλως. Imprudenter, imperite, male, sine ratione.

Ἀβώνου τεῖχος. πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ Ἀβωνοτειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβωριγῖνες. ἔθνος Ἰταλικόν. Ἀβωριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν ταύταιν. τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Σικυωνίῳ·

Καὶ ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, τρέφειν δὲ χωρίς, ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει.

Ἀπίστῳ·

Ὤμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἄβραν ἔσεσθαι.

Ἰάμβλιχος· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι.

Ἀβραάμ. ὁ πρῶτος ἐν Πατριάρχαις, εἰς ὃν ἀπεσεμνύνετο δῆμος ὁ τῶν Ἑβραίων τὸ πρότερον, πρὶν ἢ θεοῦ ἀποσκιρτῆσαι, καὶ γενέσθαι τούτου ἀλλότριοι, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπισπάσασθαι. Οὗτος ἐκ μὲν τῆς Χαλδαίων γῆς ὑπῆρχεν ὁρμώμενος, τῶν περὶ τὰ μετέωρα καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὅλον καταναλισκόντων. Ἀσκηθεὶς οὖν κατὰ τὸν πάτριον νόμον τὰς τῶν ἐπουρανίων ἀστέρων κινήσεις, καὶ στοχασάμενος ὡς οὐκ ἐν τούτοις ἵσταται τὸ μεγαλουργὸν τῆς φαινομένης ταυτησὶ κτίσεως, ἀλλ' ἔχει τινὰ τὸν δημιουργὸν καὶ κινοῦντα καὶ διευθύνοντα τὴν ἐναρμόνιον τῶν ἀστέρων πορείαν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὴν κατάστασιν, καὶ διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς καλλονῆς τῶν κτισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς ἐνῆν, θεωρήσας, οὐκ ἔστη μέχρι τούτων, οὐδὲ τὴν ἔφεσιν εἰς ταῦτα κατεδαπάνησεν, ἀλλὰ τῶν οὐρανίων ἀψίδων ὑπεραρθεὶς καὶ πᾶσαν διαβὰς τὴν νοητήν τε καὶ ὑπερκόσμιον σύμπηξιν οὐκ ἀπέστη τοῦ ζητουμένου, ἕως οὗ ὁ ποθούμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσε, τύποις τε καὶ μορφώμασιν, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει ὁ ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. καὶ μετανάστην αὐτὸν ἐκ τῆς πατρίδος λαβὼν ἐπὶ τὴν Χαναΐτιν κατέστησε, τὸν ἐνενηκοστὸν που καὶ ἔννατον ἤδη χρόνον παρέλκοντα· καὶ ἄπαιδα μέχρι τότε τυγχάνοντα, γεννήτορα τοῦ θαυμασίου καὶ μάκαρος κατέστησεν Ἰσαάκ, ἵν' ἔχοι μονογενῆ υἱὸν καὶ πρωτότοκον, τοῦ μονογενοῦς καὶ πρωτοτόκου μυστικὴν εἰκόνα προδιαγράφοντα· τοῦτο γέρας αὐτῷ κατ' ἐξαίρετον χαρισά-

4. Ἀβωριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, et sensus esse, gentem istam dici et Ἀβωριγῖνες et Ἀβωριγῖναι; quam utramque [immo Ἀβοριγῖναι] lectionem agnoscit Stephanus *de Urbibus. Küst.* Videtur tamen et in priore parte Ἀβοριγῖνες et Ἀβοριγῖνοι olim extitisse. 5. ἡ accessit ex Etym. M. p. 4,22: ἁπλῶς ἡ θερ. Anecd. Bekk. p. 322. 7. *Μένανδρος* p. 182. 9. *πατὴρ* Med. *μήτηρ* Med. 12. *καὶ Σικυωνίῳ* Meinek. in Menand. p. 155. Hoc Küsterus e MSS. restituit, cum antea legeretur *Σικυωνίᾳ*. 14. αὐτῇ vulg. 16. Ἀπίστῳ] Hanc fabulam Menandri haud temere alibi laudatam reperies. *Küst.* Qui huius tituli denuo in v. *Μένανδρος* admonuit. Nulla suspicio Meinekium Menand. p. 25. tetigit. Desideratur sane verbum ad *τρέφειν* referendum. 20. In his neque τοῦτο nec *σπάνιον* intelligo: hoc quidem levissima mutatione refugi licet *ἐπάνιον*. Atque haeret etiam in continuis oratio: Toupius in Longin. III, 1. sublato τὸ locum sic interpretatur: *Quoniam autem accessus ad puellam rarus ac difficilis erat, cum diligenter custodiretur et alia ancilla una adesset, persuadet puellae ut clam parentibus aufugiat.* Pertinuitut videtur ad erotici fragm. c. 13. Cf. Chardon de la Rochette Mélanges T. I. p. 80. sq. 25. Huius generis quaedam dedit Iacobs. in Anth. Pal. p. 17.

Ἀβώνου τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen est Abonotichita. Ἄβωρα. Nomen loci. Ἀβωριγῖνες. Gens Italica. Aborigini vero. Ἄβρα. Neque simpliciter quaevis neque formosa ancilla ita appellatur, sed domestica et honoratior herae puella, sive est verna sive non. Menander *Pseudo-Hercule*: *Mater obiit duarum sororum harum; ait vero concubina quaedam patris eas, quae ancilla matris illarum fuit.* Idem *Sicyonio*: *Nam cum ancillam vicissim emeret amatam, illi quidem non dedit habendam, sed alendam seorsim, ut ingenuam decet.* Idem *Apisto*: *Existimabam, si aurum accepisset senex, ancillam emptam statim habram futuram.* Iamblichus: *Quoniam autem illud ministerium aedes custodiendi molestum erat et insolens, praesertim cum alia ancilla adesset: persuadet puellae, ut clam parentibus aufugiat.* Ἀβραάμ. Abraham, inter Patriarchas primus: quo populus Hebraeorum olim gloriabatur, priusquam a Deo defecissent, atque ab eo alienati fuissent, et ipsius unigeniti filii sanguinis se reos fecissent. Hic oriundus erat ex terra Chaldaeorum, qui totam aetatem in earum rerum, quae in sublimi fiunt, et stellarum observatione consumunt. Exercitatus igitur patrio more in coelestium stellarum motibus animadvertit, vim effectricem rerum conditarum et in oculos incurrentium non in iis consistere, sed habere aliquem opificem, qui moveat et dirigat aptum illum et concinnum stellarum motum et mundi totius constitutionem. Atque ex magnitudine et elegantia rerum conditarum creatorem ipsarum, quantum licuit, contemplatus in his non substitit, neque suum desiderium in his consumpsit, sed supra coelestes orbes evectus et pervagatus omnem rerum conditarum compagem, quae sub intelligentiam cadit mundumque superat, ab eo quaerendo, quem cognoscere cupiebat, non destitit, donec ille, cuius desiderio flagrabat, se ipsi patefecit, typis quibusdam et imaginibus et caeteris rationibus, quibus ille qui cerni conspicique nequit se mortalibus patefacere solet. Ipsum autem ex patria translatum in Chananaea collocavit, cum aetatis annum iam nonagesimum et nonum ageret; cumque ad id usque tempus expers liberorum esset, ipsum admirandi et beati Isaac parentem effecit, ut haberet unigenitum et primogenitum filium, qui unigeniti et primogeniti Filii mysticam imaginem praeformaret; idque munus ei eximium de-

μενος, τὸ δοῦλον καὶ φίλον καὶ πατέρα χρηματίσαι τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ κατὰ σάρκα, τοῦ τὸν κόσμον ὅλον δημιουργήσαντος. Οὗτος εὗρεν ἱερὰ γράμματα, καὶ γλῶσσαν ἐμηχανήσατο, ἧς Ἑβραίων παῖδες ἐν ἐπιστήμῃ ἐτύγχανον, ὡς ὄντες τούτου μαθηταὶ καὶ ἀπόγονοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἑλλήνων γράμ-11 ματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, κἂν ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες. Καὶ τούτου μαρτύριον ἡ τοῦ Ἄλφα φωνὴ τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντος τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μακαρίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ὀνείρων βιβλία ἐσφετερίσαντο Ἕλληνες. Καὶ μάρτυς Ἰωσὴφ ὁ πανθαύμαστος ὁ τούτου ἀπόγονος, ὁ τοῦ Φαραὼ τὰ ἐνύπνια ὡς ἔμελλον ἀποβήσεσθαι διηγούμενος. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἐξ Ἑβραίων φιλόσοφος, ἐν τῷ τοῦ Πολιτικοῦ Βίῳ συνεπιμαρτυρήσεται· Φίλων, περὶ οὗ ἐρρέθη, Φίλων πλατωνίζει, καὶ Πλάτων φιλωνίζει. Ὅτι ἤρξατο ἡ εἰδωλολατρία ἀπὸ Σερούχ ἕως τῶν χρόνων Θάρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ὃς Ἀβραὰμ ὑπάρχων ἐτῶν ιδ' καὶ θεογνωσίας ἀξιωθεὶς ἐνουθέτει τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανᾷς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέρδος ἐπιζήμιον (τουτέστι, τὰ εἴδωλα); οὐκ ἔστιν ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατροῦντας, διήρχετο διαπονούμενος, καὶ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν ἐκζητῶν ἐκ φιλοθέου καρδίας. Ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν ποτὲ μὲν λαμπρόν, ποτὲ δὲ σκοτεινόν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστιν οὗτος θεός. ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον καὶ ἀμαυρούμενον, τὴν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπολήγουσαν, ἔφησεν, οὐδ' οὗτοί εἰσι θεοί. καὶ μέντοι καὶ τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς γὰρ ἐπαιδεύετο τὴν ἀστρονομίαν, ἀπορῶν ἐδυσχέραινεν. Ὤρθη δὲ αὐτῷ ὁ θεός, καὶ λέγει αὐτῷ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἴδωλα τοῦ πατρός, καὶ τὰ μὲν κλάσας τὰ δὲ ἐμπυρίσας ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐκ γῆς Χαλδαίων· καὶ ἐλθόντων εἰς Χαρρὰν ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐν λόγῳ Κυρίου ἦλθε σὺν τῇ γυναικὶ Σάῤῥᾳ καὶ τῷ ἀνεψιῷ Λὼτ μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς ἀποσκευῆς εἰς τὴν ὀφειλομένην γῆν Χαναάν, ἣν οἱ Χαναναῖοι τυραννικῶς ἀφελόμενοι ᾤκησαν. Λιμοῦ δὲ γενομένου καταλιπὼν τὴν Χαναναίων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπῆει, οὗ καὶ γυναῖκα Σάῤῥαν Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν ὁ βασιλεύς. Τοῦτον ὁ θεὸς ἐκδειματώσας, καὶ πάρεσιν τῶν μελῶν ἐπάξας, ἀπόδος, ἔφη, τῷ ἀνθρώπῳ τὴν γυναῖκα, ὅτι προφήτης ἐστί,12 καὶ προσεύξεται περὶ σοῦ, καὶ ζήσεις. εἰ δὲ μὴ ἀπο-

18. *Φίλων πλατωνίζει*] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: *Τοσοῦτον δ' αὐτὸν τοῖς Ἑλληνισταῖς παρασχεῖν θαῦμα τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυνάμεως, ὡς καὶ λέγειν αὐτούς· ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.* Suid. v. *Φίλων.* **Küst.** 19. Suffragatur Anonymo huic Ioh. Antiochenus in Excerpt. Peiresc. p. 778. ubi haec leguntur: *Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος, καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκόσι καὶ ἀνδριάσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι ἀρισταύσαντας.* Vide etiam Suidam v. *Σερούχ*, ubi hunc locum ex Ioh. Antioch. descripsit. Epiphanius quoque *adversus Haeres.* 1, 6. originem Idololatriae ad Seruch his verbis refert: *Φαλὲκ δὲ γεννᾷ τὸν Ῥαγάμ, Ῥαγὰμ τὸν Σερούχ, τὸν ἑρμηνευόμενον ἐρεθισμόν. Καὶ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία.* **Küst.** Hanc disputationem a superioribus plane distinxit Parisinus Brequignii p. 13. εἰδωλολατρεία vulg.

3. *ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν*] Gemina his de Abrahamo leguntur apud Mich. Glycam *Annal.* Part. 2. p. 131. qui tamen sua ex Syncello descripsit. 11. ὁ om. vulg. 21. *Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν*] Hic duae historiae confunduntur, ut patet ex Genes. c. XII. et XX. Non enim Abimelech, qui erat Rex Gerarensium, Saram abstulit Abrahamo in Aegypto degenti, sed Pharao, ut c. XII. expresse traditur. Vicissim Abimelech rapuit Saram tempore et loco diverso, nimirum cum Abraham Geraris esset, ut discimus e c. XX. **Küst.**

dit, ut servus et amicus et pater secundum carnem appellaretur unigeniti Filii, qui mundum universum fabricavit. Hic sacras litteras invenit, et linguam excogitavit, cuius notitiam habuerunt Hebraeorum filii, quod essent huius discipuli et posteri. Ab hoc etiam litterae Graecorum originem duxerunt, quamvis Graeci temere ludentes sibi ipsi harum inventionem arrogent. Eius vero rei testimonium est appellatio Ἄλφα, primae et principis litterae, ab Aleph Hebraico voce beata, prima et immortali suum nomen sortitae. Ab hoc etiam somniorum libros acceptos Graeci sibi vindicarunt. Testis est Iosephus ille maxime admirandus, huius pronepos, qui Pharaonis insomnia sic exposuit, ut erant eventura. Hoc autem et Philo, Hebraeus Philosophus, in *Viri Politici Vita* suo testimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum est, *aut Philo platonissat, aut Plato philonissat.* Imaginum cultus coepit ab Seruch, et viguit usque ad tempora Tharae, patris Abraham; is autem Abraham natus quattuordecim annos, et Dei cognitione praeditus, suum patrem admonit his verbis: *Quid fallis homines ob lucrum perniciosum*, (hoc est, ob imagines)? *Non est alius Deus, nisi ille, qui in coelis est, et universum mundum fabricavit.* Cum enim videret homines res creatas colere, magno labore et animo religioso verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret coelum modo serenum, modo nubilum et obscurum, in animo suo dixit, *hoc coelum non est Deus.* Similiter etiam, cum solem et lunam, illum quidem occultari et obscurari, hanc vero deficere et desinere cerneret, dixit, *ne isti quidem sunt Dii.* Quinetiam astrorum motum considerans (a patre enim astronomiam edocebatur) animo dubitans molestia quadam affici coepit. Apparuit autem ipsi Deus, et ipsi dixit: exi e tua terra et ex cognatione tua. Quamobrem correptis patris simulacris, iisque partim fractis partim crematis, ex Chaldaeorum terra cum patre excessit. Qui cum Charram pervenissent, pater ipsius obiit. Illinc autem Domini iussu egressus cum uxore Sara et consobrino Lot et omni ipsorum supellectile in Chananaeam terram sibi debitam pervenit, quam Chananaei per vim occupatam incolebant. Exorta autem fame relictaque Chananaeorum terra in Aegyptum abiit, ubi etiam Abimelech Rex Saram eius uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore iniecto et membrorum laxatione in corpus inducta, *redde*, inquit, *huic homini suam uxorem, quia est Propheta, et pro te precabitur, et vives. quod nisi eam ipsi reddideris,*

ὁρᾷς, γνῶθι ὅτι ἀποθανῇ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὕτως ἀπολαβὼν τὴν γυναῖκα ἀμίαντον, καὶ προσευξάμενος ἰαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέσεως τὸν Ἀβιμέλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἕκτοτε τιμῶν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προσέχων ἦν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραὰμ εὐσεβείας καὶ πολυπειρίας Αἰγυπτίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἄβραμ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πολέμου τῆς εὐλογίας τοῦ Μελχισεδὲκ κατηξίωται, τοῦ βασιλέως Σαλήμ, ὃς ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἄβραμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Τῷ δὲ Ἄβραμ ἀτεκνίαν ὀλοφυρομένῳ καθ' ὕπνους ἐπιδείξας ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας, κατὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἔσεσθαί οἱ τὸ σπέρμα προεδήλου. Ὁ δὲ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Ἡ δὲ Σάρα στεῖρα οἶσα συνεχώρησεν Ἄβραμ ἀπὸ τῆς παιδίσκης παιδοποιήσασθαι· καὶ ἔσχε τὸν Ἰσμαήλ. Ἐνενήκοντα δὲ καὶ ἐννέα ἐτῶν ὄντι τῷ Ἄβραμ ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ μετωνόμασεν. Ἄβραμ γὰρ πρώην ὠνομάζετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Σάραν Σάῤῥαν, προσθεὶς καὶ ἕτερον ῥ. Καὶ περιέτεμε τὸν Ἰσμαὴλ καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Κύριος δὲ τῷ Ἀβραὰμ ἐπιξενωθεὶς ἐπηγγείλατο τέξεσθαι Σάῤῥαν αὐτῷ παῖδα. ἡ δὲ ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγορεύθη, φερωνύμως τῷ μεθ' ἡδονῆς γέλωτι κατὰ τὴν Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Ἀβραμιαῖος. ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ, ἢ γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής.

Ἀβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος, βλακευόμενος.

Ἐκεῖνος ὄντως ἀβρὰ βαίνων ἐδόκει,
ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω.

Ἀβρανῖτις, χώρα.

Ἀβραῖς. ἁπαλαῖς, τρυφεραῖς. Αἰλιανός· Ἐπὶ κλίναις μάλα ἀβραῖς καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρεττανή, χώρα ἡ λεγομένη Μυσία, ἀπὸ Βρετίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανὸς καὶ Ἀβρήλιος, ὀνόματα κύρια.

Ἀβρικέστερον. τὸ ἀληθέστερον.

Ἄβρικτον. τὸ δύσκωφον, ἤτοι ἐκμέρους ἀκοῦον.

Ἀβρίξαι. τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι ἢ κοιμῆθῆναι.

Ἀβριόριξ. ὄνομα κύριον.

Ἀβρογάστης. Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. ἄλλως τε ἦν καὶ

---

7. πολυπειρίας vett. Edd.

4. Ἀβραμιαῖον ἔχειν τὸ φρόνημα e Cotelerii eccl. Gr. monum. T. I. p. 249. attulit Albert. in Hesych. Adde Eustath. Opusc. XXIV, 189. Cf. Bekk. Anecd. p. 322. 6. βλακευόμενος quod Anecd. Bekk. l. l. firmant, probante Iacobs. in Anth. Pal. p. 46. e duobus Pariss. Küst. praetulit: edd. cum Zonara p. 9. κολακευόμενος. Cf. Koen. in Gregor. p. 557. 7. 8. In his dimetros binos, Menandri ut putabat, latere vidit Toup. IV. p. 193. Et quod coniecit εὐδόκει magis quam alterum ἔχων τε placet. 10. Αἰλιανός: v. Suid. vv. Ὑπερήφανος et Ὕφει. 14. Stephanus: Ἀβρεττίνη. χώρα Μυσίας, ἀπὸ Βρεττίας Νύμφης. τὸ ἐθνικὸν Ἀβρεττηνός. Strabo XII. p. 576. Ἀβρεττηνὴν appellat. 18. Ἀβρικέστερον] Fortasse vox errore librariorum corrupta est ex ἀκριβέστερον. Küst. Istius erroris culpam Küst. Diatribe p. 31. malebat in Suidam conferre, nova coniectura ἀτρεκέστερον adiecta. ἀβρεβέστερον Hesych. 19. Apparet olim extitisse τὸν δύσκολον ὕπνον. ἢ τὸν .. ἀκούοντα. 23. Eustath. in Il. ε'. p. 513. locum hunc [i. e. Ἀβρ. Φρ. κατὰ ... φλογοειδὴς ἦν] de Abrogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida ut opinor (nomen enim eius ibi reticet) αὐτολεξεὶ descripsit. Küst. Eunapii fragmentum: v. Niebuhr. p. 111. sq. Partem affert Zonaras p. 6. 25. L. ἄλλως δέ. Contra p. 29, 5. pro scriptura edita ὅς τε receptum ex Ald. ὅς γε.

---

scito te moriturum, et tua omnia peritura. Sic igitur Abraham, recepta uxore impolluta, Deum precatus effecit, ut Abimelech eiusque familiae paralysis sanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipsum honorare eiusque verbis aures attentas praebere coepit. Abraham igitur pietatis et multiplicis doctrinae magister Aegyptiis extitit. Eidem Abraham ex bello revertenti benedixit Melchisedec, Rex Salem, qui ipsi panes et vinum obtulit. Erat autem Altissimi Sacerdos, eique Abraham decimam omnium rerum dedit. Melchisedec autem erat sine patre, sine matre, sine generis origine, similis Filio Dei. Abraham autem orbitatem suam deploranti Deus in somnis stellas ostendens, progeniem ipsi futuram praedixit tantam, quanta esset illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, et hoc ipsi in iustitiam est imputatum. Sara vero cum esset sterilis, indulsit Abraham, ut ex ancilla liberos susciperet, ex qua natus est ei Ismael. Abram autem cum nonagesimum nonum aetatis annum ageret, Deus apparuit ipsumque mutato nomine vocavit Abraham. Abram enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram vocavit Sarram, addito altero R. Ismael autem et omnes suos Abraham circumcidit. Dominus etiam ab Abraham exceptus hospitio promisit ei fore, ut Sarra filium ipsi pareret. Quibus auditis illa risit: unde filius ex ea natus a *risu* appellatus est Isaac, quoniam ea vox lingua Hebraïca *suavem risum* significat. Ἀβραμιαῖος. Ab Abraham oriundus; aut Gigantius; sanctimonia praeditus. Ἀβρὰ βαίνων. Delicias agens, molliter vivens. *Ille profecto delicatule vivere videbatur, supercilia sursum productis.* Ἀβρανῖτις. Regio sic appellata. Ἀβραῖς. Teneris, delicatis. Aelianus: *In lectos valde molles et stragula pretiose contexta imponentes.* Ἀβρέας. Nomen proprium. Ἀβρεττανή. Regio quae Mysia vocatur, a Brettia Nympha. Ἀβρηλία. Aurelia, regio. Et Aurelianus et Aurelius, nomina propria. Ἀβρικέστερον. Verius. Ἄβρικτον. Surdastrum, vel ex parte tantum audiens. Ἀβρίξαι. A cibo nutare vel dormire. Ἀβριόριξ. Nomen proprium. Ἀβρογάστης. Abrogastes Francus, robore corporis ferox, et animi iracundia flammae similis, secundas a Baudone partes agebat: caeteroqui temperantiae

πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον ρὐδέν. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὃς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον, ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

Ἁβροδίαιτα. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή. καὶ ἁβροδίαιτος, τρυφητής, τρυφερόβιος. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὰ ἁβροδίαιτον ὁ βίος· ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τέ εἰσι καὶ φερέπονοι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν πλουσίως ζῶντα. Καὶ ἁβρότητι, τρυφερότητι, ἁπαλότητι.

Ἁβροκόμας. οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀβρόμιος. χωρὶς οἴνου.

Ἦν ὁλοοῦ διὰ καῦμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατόν σοι
ἠελίους δροσερᾶν πίομαι ἐκ λιβάδων,
ἀβρόμιος καὶ ἄοινος·
ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἄβρομος. ὁ θορυβώδης.

Ἁβρόν. παρὰ Ἡροδότῳ καλόν, αὐθαδες, σεμνόν, τρυφερόν.

Ἁβρός. λαμπρός, τρυφερός, ἁπαλός. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ.

†Ὅμως δὲ ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγὼς καὶ λελυγισμένος, καὶ τάς τε κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ ἁβροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους, λαβὼν χρυσίον ἐκ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ὅσον ἱκανὸν ἦν ἐμπλῆσαι καὶ τὸν ἐκ μύθου Μίδαν, εἰσέρρει πρὸς τὸν βασιλέα.

‖† Ἁβρὸς λειμών. ** καινότερος καὶ εὐθαλής.

† Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον, τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

Ἄβρος, παροξυτόνως. ἔθνος πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.

Ἁβροσύνη. φαιδρότης.

Ἁβροτάζω. ἁμαρτάνω.

Ἁβρότερον. Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν.

Ἀβρότη. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν.

Ἀβροτήμων. ἁμαρτωλός.

---

1. *πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος*] Proprie, *temperantiae affixus et ei firmiter iunctus.* Διαρθροῦσθαι enim apud medicorum filios dicitur de articulatione et iunctura partium corporis humani, et ὀστᾶ *διηρθρωμένα* Galenus vocat ossa in corpore humano sibi invicem iuncta et cohaerentia. *Küst.* I. e. firmus et propemodum quadratus. 8. *κανόνα* e binis Pariss. revocavit Küsterus, cum legeretur *κιόνα*. 10. *ἁβροδιαίτη* vulg. improbante Schweighäus. Opusc. II. p. 199. Vocem adhuc repertam in inscriptione Aeliani V. H. XII, 24. reddebat Alciphroni I, 22. Iacobs. in Anthol. T. XII. p. 105. Eodem spectat Lex. Seg. p. 322. *ἁβροδιαίτῃ, τρυφερᾷ ζωῇ καὶ ἁπαλῇ. ἁβροδίαιτος, τρυφητής, τρυφερόβιος.* 11. Verba Menandri Exc. Legg. p. 312. 12. Suspicor scribendum *ἄλλως τε καί.* 16. Ex Harpocratione. 19. Ex Antipatri Sid. Ep. LIX, 3—5. *κῦμα* vett. edd. scripturam, quam Iacobsius Anth. Pal. p. 197. in tali poeta ferebat, correxit Küst. 23. *Ὁ θορυβώδης*] Hesychius contra, *χωρὶς βρόμου ἢ ἄνευ θορύβου.* Etymologus tamen cum Suida consentit. *Pears.* Spectat Il. *ν'*. 41.

1. Ἡροδότῳ I, 71. IV, 104. 3. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silent. XLVIII, 7. 6. Fragmentum politissimum redit sub v. Ἀναδούμενος. 7. *Λελυγισμένος*] Similia quaedam Spanh. in Arist. Ran. 788. Nota permutatione Basil. et Genev. *λελογισμένος.* 9. Legendum *μυροσταγὲς* ex v. Ἀναδούμενος. 13. *καινότερος*, quod Küst. suspectum habet, etiam Zonaras p. 7. et Anecd. Bekk. p. 322. Vere *καὶ νοτερός* Markl. in Lys. p. 376. et Toup. I. p. 12. qui locum integriorem v. Ἐρύθημα indicavit. Dubites tamen de particula *καί*, quae haud scio an vocem *κατανοτερὸς* innuat. 15. *Κατὰ πλοῦτον* puto esse supervacanea, praesertim cum tribus vocibus interiectis *πλοῦτον* iteretur. *Küst.* 17. E Steph. Byz. legendum Ἄβροι. 20. Ἀλλ' — ἦσαν (Zonar. p. 10.) e Philostr. V. Apoll. IV, 27. petita monuit Toup. I. p. 13. 22. Ἀβρότη Il. *ξ'*. 78.

---

deditissimus suisque numeris absolutus, quique bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat; eandemque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et iustos suum quoque adiungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regiae normam, ne quid in aula peccaretur, vel res eius detrimenti quicquam caperent. Ἁβροδίαιτα. Mollis et delicata vita. Et *ἁβροδίαιτος*, delicatus, molliter vivens. *Romani vero non sequuntur vitam delicatam, cum praesertim sint bellicosi et laborum patientes.* Significat etiam *ἁβροδίαιτος* eum, qui more divitum vivit. Et *ἁβρότης*, mollitie, deliciis. Ἁβροκόμας. Habrocomas. hic satrapa fuit Artaxerxis Persarum Regis. Ἀβρόμιος. Abstemius. *Si perniciosi aestum ignis effugero, per centum dies roscidis bibam ex fontibus abstemius vinique expers:* verba Epigrammatis. Ἄβρομος. Tumultuosus. Ἁβρόν. Apud Herodotum significat pulchrum, arrogans, gravitatem prae se ferens, delicatum. Ἄβρος. Splendidus, mollis, delicatus. In Epigrammate: *Suaviter stridens supra citharam sedebat cicada.* †*Verumtamen ille mollis, delicatus, mollitie corporis fractus et distortus, quique vittis comam redimiret, ut lasciviores meretriculae, et faciem cinnabrosque mollibus unguentis delibutos haberet, auro ex communibus calamitatibus collecto, quantum sufficeret ad explendum vel illum fabulis celebrem Midam, ad Regem delapsus est.* Ἁβρὸς λειμών. *Et roscidus et floridus.* † *Omnes autem splendidissime et ad admirationem usque, saltem illius, qui divitem cultum miratur, vestitos.* Ἄβρος. Habri, cum accentu in priore syllaba, gens iuxta Hadriam. Ἁβροσύνη. Nitor. Ἁβροτάζω. Aberro. Ἁβρότερον. *Sed deliciis illos superabant, et Sybaride pleni erant.* Ἀβρότη. Nox, sic dicta, quod careat hominibus. Ἀβροτήμων. Peccator.

Ἄβροτον. ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἀβρότονον. εἶδος βοτάνης θαμνώδους. ἔστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, διαφορικῆς τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου ἀλωπεκίας ἰᾶται, σύν τινι τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων.

Ἀβροχίτων. τρυφερὰ φορῶν.

Ἄβρων. Φρὺξ ἢ Ῥόδιος, Γραμματικός, μαθητὴς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ, γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων, ὥς φησιν Ἑρμιππος.

Ἄβρωνος βίος: ἐπὶ τῶν πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ. Καὶ Ἀβρώνειος.

Ἀβρύνεται. κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα· διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνούς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα, τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν τῶν τε παιδίων κεκραγότων ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ' οὗ εἰώθασι λέγειν τὸ προκείμενον.

Ἄβυδος. πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ ἐπίῤῥημα Ἀβυδόθι, ἐν Ἀβύδῳ. Καὶ Ἄβυδον, φλυαρίαν τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ ἀπὸ Ἀβύδου.

Ἀβυδών, Ἀβυδῶνος. χωρίον Μακεδονίας, ὡς Στράβων.

Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.

Ἀβύρβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές. καὶ Ἀβύρβηλος, ὁ πολύς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορής. Λέγεται δὲ καὶ Ἀβέρβηλος, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκατάστατος.

Ἀβυρτάκη. ὑπότριμμα βαρβαρικόν, κατασκευαζόμενον διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ ῥοιᾶς κόκκων, καὶ ἑτέρων τοιούτων· δριμὺ δηλονότι. Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα.

Ἄβυσσος. ἣν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται. Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσόν φασιν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσσοδομεύειν. παρὰ τὸ δύνω, τὸ ὑπέρχομαι, κατὰ τροπὴν βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός, καὶ ἄβυσσος, οὗ οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

---

1. Sic Zonar. p. 10. ἄψυχον, ἀσθενές Bekk. Anecd. p. 322. 2. Sumpta haec e Pauli Aeginetae III, 7. Pearsonus ad marginem Suidae observavit. Nihil fere dissentit Zonaras p. 11. „Eadem autem desunt in MSS. Pariss., ut fere omnia alia lóca, quae in vulgatis Edd. Suidae ex illo scriptore translata hodie leguntur." *Küst.* 10. *Eudocia* p. 62. et Zonaras p. 7. Praestat Ἄβρων. 12. ἐκ δούλου Zon. codd. aliquot, i. e. libertinus. Ἑρμιππος, nimirum Berytius. 13. τῶν om. vulg., item 15. τοῦ. Consentiunt Zenob. Prov. I, 4. et liber Marcianus Harpocrationis p. 1. Legendum Ἥρωνος, atque hoc dictum similibus quibusdam ap. Hesych. v. Ναύσων addendum. 16. Aeschyl. Agam. 1206. 17. Vide de hoc proverbio Zenobium et Diogenianum; item Athen. XIV. p. 641. A. et ibi Casaub. *Küst.* Usi sunt scriptores quidam aevi Byzantini, velut Theodorus Metochita. 22. L. τῶν δέ. Cf. Arsenii Viol. p. 14. ubi leg. vocibus transpositis κεκραγότων δὲ . . . θορύβου γενομένου τῶν τιθῶν.

1. 2. Bekk. Anecd. p. 215. Zonar. p. 6. Attigit haec Eustath. in Dionys. 513. et Il. β'. p. 376. qui hausit e Steph. v. Ἄβυδοι. 3. Iungebantur Ἄβυδον φλυαρίαν: sed v. Bekk. Anecd. p. 322. extr. 5. E Steph. Byz. v. 6. Στράβων Excerptis l. VII, 9. 7. In Il. β'. 849, Ἀμυδῶνος. 10. δὲ aberat vulg. 15. Θεόπομπος] Afferunt Bekk. Anecd. p. 323. et ex Aelio Dionysio Eustath. in Odyss. τ'. p. 1854, 18. 16. Ex Anecd. leg. ἕξῃ sive ἕξει. 18. καὶ om. vulg. 19. ἄβυσσος — φασιν e Schol. Arist. Ran. 138. 21. παρὰ — βάθος: paulo plenius expressa dant Etym. M. v. et Zonar. p. 8. unde sumpsi βύσω pro βύσσω: restituendum etiam καὶ et βέβυσαι ante κατὰ et βυσσός. 24. Βατράχοις v. 137.

Ἄβροτον. Inanimum, sensu carens. Ἀβρότονον. Abrotonum, genus herbae fruticosae. est autem amarissimum, calefaciens et siccans in tertio gradu, discutiendi et incidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo periodicos algores per totum corpus sanat, et quidem ustum magis quam non ustum alopeciis medetur, si adhibeatur cum olei parte tenuiori naturae. Ἀβροχίτων. Molles sive pretiosas vestes gestans. Ἄβρων. Abro, Phryx aut Rhodius, grammaticus, Tryphonis discipulus, Romae litteras professus, e servitute manumissus, ut ait Hermippus. Ἄβρωνος βίος. De sumptuosis dicitur: apud Argivos enim Abro quidam dives fuit. Vel petitum est a deliciis. Dicitur etiam Ἀβρώνειος. Ἀβρύνεται. Ornatur, deliciis indulget, gloriatur. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Abydena bellaria. Cum ex alicuius intempestivo interventu molestia aliqua nobis oboritur, dicere consuevimus, *Abydena bellaria.* Nam Abydeni, cum aliquem civem aut peregrinum excipiunt convivio, post unguentum et coronas illatas, pueros osculandos circumferunt. nutricibus vero tumultuantibus et pueris vociferantibus praesentes molestia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit. Ἄβυδος. Urbs. Hoc vocabulum pro Sycophanta ponitur, quod Abydeni tales esse crederentur. Et adverbium Ἀβυδόθι, Abydi. Et Abydum magnam dicunt nugacitatem. Et Abydenus, qui est ex urbe Abydo. Ἀβυδών. Locus Macedoniae, auctore Strabone. *Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.* Ἀβύρβηλον. Impudens, invisum. Et Ἀβύρβηλος, multus, magnus, satietatem afferens. Ἀβέρβηλος etiam, ut paulo ante dictum est, instabilis vocatur. Ἀβυρτάκη. Barbaricum est intritum, confectum e porris, nasturtio et mali punici granis aliisque huiusmodi: nimirum acre. Theopompus *Theseo*: *Iam venies in Medorum terram, ubi plurimis e nasturtiis et porris abyrtace conficitur.* Idem nomen in Menandri *Cecryphalo* quoque legitur. Ἄβυσσος. Quam ne profundum quidem capere potest Iones enim pro eo quod est βυθός dicunt βυσσός, unde etiam dictum videtur βυσσοδομεύειν. Repetitur a δύνω, id est subeo; sine mutatione litterae fit βύω, βύσω, βέβυσμαι, βυσσός et ἄβυσσος, quo nemo propter altitudinem penetrat. Aristophanes *Ranis*:

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην ἦξεις μεγάλην πάνυ ἄβυσσον.

καὶ οὐδετέρως φησὶν ὁ αὐτός· Ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ, οὐκ εἰρηνεύσουσιν. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει χίλια τάλαντα ἀπέκειτο.

Ἄβυσσον καλεῖ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἡ θεία γραφή. ἐπεὶ γοῦν ἡ γῆ πανταχόθεν ὕδασι περιέχεται, μεγάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσιν, εἰκότως ἄβυσσον περιβόλαιον αὐτῆς εἴρηκεν ὁ Δαβίδ. Καί, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, ὃ αὐτὸς προφήτης φησίν· τὰ στρατιωτικὰ λέγων τάγματα καὶ τὴν τοῦ πλήθους ὑπερβολὴν τροπικῶς. Ὡς ἐν ἀβύσσῳ τινὶ ὑποβρύχιος ἐγενόμην. Ἄβυσσος οὖν ὑδάτων πλῆθος πολύ.

16 [17]*Ἄβυσσος. Ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεκρυμμένος.*

Ἀγάγης. αὐθυπότακτον, καὶ ἀγάγωμεν.

Ἀγάζω. γενικῆ.

Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. Καί, Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν.

Ἀγάθαρχος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων ἢ αἱρουμένων.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός, Μυρινᾶος, ὁ γράψας τὴν μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν τὸν Καισαρέα, [τὰ κατὰ Βελισάριον καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις] τουτέστι, τὰ κατὰ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τὰ ἐν Λαζικῇ καὶ Βυζαντίῳ. Οὗτος συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην· τά τε καλούμενα Δαφνιακά, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε δὲ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ, ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

Ἀγαθικά. τὰ σπουδαῖα.

---

1. *ἦξεις μεγάλην* invertenda. 3. 4. Commiscuit Suidas orationem Aristoph. Lysistr. 174. cum explicationibus Scholiorum. 6. *Ἄβυσσον καλεῖ*] E Theodoreto in Psalmum CIII, 6. sumpta, multis immutatis, eaque repetita sub v. *περιβόλαιον*: item quae sequuntur, *Καί, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται κτλ.* eidem Theodor. in Psalm. XLI, 8. deberi Pearsonus observaverat. 8. *μακροῖς* Ernesti Gloss. Suid. p. 5. *πελάγεσσι* vulg. 15. *Ἱερὸν — κεκρυμμένος* (Exc. Legg. et Suid. v. *Πύῤῥος κείμενος*) Dionys. Exc. A. R. T. IV. p. 2362. Rsk. Cf. v. *Πύῤῥος*, unde meliorem petes scripturam. 20. Bekk. Anecd. p. 121, 30. 21. *ἐπὶ — λέξει* ibid. p. 324, 3. Dixerunt de hoc significatu Küst. in Arist. Ach. 873. Coraës in Isocr. p. 113. aliique. Ceterum attigit hunc locum Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 118.

1. *Ξενοφῶν*, ut Anab. IV, 4, 9. 2. Cf. v. *Κιλίκων* et Paroemiographi. 4. Ex Harpocratione. 6. Parum nos iuvant Proverbiorum scriptores, nisi quod Diogenianus I, 4. *τὰ ὕστερά τισι διδόντων*. 8. Cf. Harpocratio; cuius libri Paris. et Palatinus cum Suida faciunt. 10. *Ἀγαθίας — χρόνων* pleraque cum *Eudocia* p. 59. sq. *Μυρινᾶος*] In prioribus Edd. [et Eud.] male legitur *Σμυρναῖος*, pro quo in uno Paris. scriptum inveni *Σμυρηναῖος*, in duobus aliis vero *Μυρηναῖος*, quae, si *η* in *ι* mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathiae fuisse Myrinam, urbem Aeolidis in Asia, ipse de se in Praefat. Historiae suae expresse testatur, his verbis: *Ἐμοὶ Ἀγαθίας μὲν ὄνομα, Μυρίνη δὲ πατρίς.* — In Codice etiam Vaticano pro *Σμυρναῖος* recte legi *Μυρινᾶος* Pearsonus ad hunc locum annotavit. *Küst.* 12. Coniicit Küst. *τὸν τὰ κατὰ Β. — πράξεις συντάξαντα*: ego vanum additamentum uncis inclusi. 17. Non assentior Hasio in Leon. Diac. p. 250. haec, *ὅν* (vel *ὃν*) *αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν*, interpretanti: *quae ipse collegit ex poetis, qui singulis aetatibus floruerunt.* 18. *δὲ*] *καὶ* vulg. 19. *τῷ ὑπάτῳ*, id est Epigrammatum scriptori: v. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 913. 21. Bekk. Anecd. p. 324. sive Zonar. p. 31. Vocis Lexicographis nostris spretae auctoritatem requiro.

Statim enim ad paludem magnam venies, et valde profundam. Idem etiam neutro genere dixit: ***Quamdiu immensa illa pecunia apud Deam recondita erit, pacem repudiabunt.*** Quippe in arce mille talenta reposita erant. ***Ἄβυσσον καλεῖ.*** Abyssum Sacra Scriptura vocat substantiam aquae. Nimirum quia terra undique circumdatur aquis, tam magnis quam parvis maribus, iure David abyssum vocavit terrae amictum. Idem Propheta, ***Abyssus***, inquit, ***abyssum invocat***: exercitus militum et ingentem multitudinem figura vocans. ***Velut abysso quadam submersus eram.*** Abyssus igitur aquarum magna copia vocatur. ***Ἄβυσσος. Aedes fuit Proserpinae, in qua multum auri ab omni aevo intactum servabatur; ubi vis erat auri immensa, vulgo nunquam visa, et sub terra abscondita.*** ***Ἀγάγης.*** De genere ***αὐθυποτάκτων.*** Item ***ἀγάγωμεν.*** ***Ἀγάζω.*** Admiror, aptum genitivo. ***Ἀγαθά.*** Xenophon hac voce usus est de cibi potusque lautitiis et apparatu convivali. Et, ***Ἀγαθὰ Κιλίκων***, deest, ***habet.*** Cilico vero nomen proprium viri divitis. ***Ἀγάθαρχος.*** Nomen proprium. Erat pictor insignis, Eudemi filius, genere Samius. ***Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.*** Post panem ne puls quidem spernenda. De iis dictum, qui partes secundarias aut tribuunt aut assumunt. ***Ἀγαθῆς Τύχης νεώς.*** Bonae Fortunae templum. Hoc quid significet, haud obscurum est. ***Ἀγαθίας.*** Agathias, Scholasticus, Myrinaeus; qui historiam scripsit, initio inde sumpto, ubi desiit Procopius Caesareensis [qui res a Belisario gestas ac bella in Italia et Libya litteris mandavit], id est, res Narsetis in Italia, item ea quae in Lazica et ad Byzantium acciderant. Idem etiam alios libros ligata solutaque oratione composuit: id est ***Daphniaca*** quae vocantur, et Corpus novorum Epigrammatum, quae ipse e supparibus poetis collegit. Floruit autem eodem tempore, quo Paulus Silentiarius, Macedonius Consul, et Tribonianus, aetate Iustiniani. ***Ἀγαθικά.*** Praestabilia.

17 Ἀγαθοεργία. Δαμάσκιος· Ὡς δὲ ἐνί λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο τὴν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας, τὸ δ' αὖ τρίτον ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις.

Ἀγαθοεργοί. αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

Ἀγαθοθέλεια. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης καὶ ἐπιστρεφείας.

Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος· χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῷον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Ὅτι περὶ τἀγαθοῦ βιβλίον συντάξας Ἀριστοτέλης τὰς ἀγράφους τοῦ Πλάτωνος δόξας ἐν αὐτῷ κατατάττει. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματος Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐτονομάζων αὐτὸ περὶ Φιλοσοφίας.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν· καὶ ἀγαθῶν μυρμηκιά, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας· καὶ ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἀγάθων. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τραγικός, διεβέβλητο δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ποῦ ἔστιν; ἀπολιπών μ' ἀποίχεται.
Ποῖ γῆς δ τλήμων; ἐς μακάρων εὐωχίαν.

Οὗτος ὁ Ἀγάθων ἀγαθὸς ἦν τὸν τρόπον, ποθεινὸς τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παραχθέντων. Κωμῳδοποιὸς Σωκράτους διδασκάλου. ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

1. *Δαμάσκιος*] Hoc fragmentum procul dubio depromptum est ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio olim conscripta, ex qua Photius Cod. CCXLII. excerpta satis prolixa nobis conservavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quae Suidas sub Damascii nomine passim adducit; sed sunt et alia haud pauciora (inter quae etiam hoc fragmentum est), quae in Photio non reperias: unde dubium non est Suidam integra Vita Isidori usum fuisse. *Küst.* Hoc quidem etiam in v. *Ἀναλκις* monuerat. Neque vero persuadet, praesertim turbas v. *πολυήκοος* intuenti. 6. *τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν*] Haec philosophiam Platonicam sapiunt, secundum quam nonnullae animae, postquam e loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundae materiae captae omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes ad coelestia nunquam respiciebant. Hae igitur animae, si ab illa *ὑλικῇ προσπαθείᾳ* liberarentur, et a labe quam contraxerant ope virtutum purgarentur, dicebantur *ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας*, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare *μετάνοια* ab illis vocaretur *φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον*: quoniam nimirum notitia peccati et poenitentia vitae prioris male actae primus ad salutem gradus est. Vide Nicephorum in Scholiis ad Synesium p. 384. *Küst.* Cf. Iacobs. in Anthol. T. IX. p. 280. Wyttenb. in Eunap. p. 243. sq. coll. eiusdem Ep. crit. p. 48. 8. L. *καὶ ἀνοσίου.* 11. Sic Leid. ap. Ruhnk. in Tim. p. 4. Küsterus *ἐκ τῶν ἱππέων* vel *ὑπ' ἐφόρων* conieccerat. Edd. *ἐκ τῶν ἐφόρων*, mediis omissis. 16. V. Piers. in Moer. p. 72. coll. v. *Ἰκμάτιος.* 18. *καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος*] In edd. vett. haec subiiciuntur: *ἄλλοι δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι*: quae cum non solum seriem orationis interrumperent, sed etiam MSS. decessent, tanquam Scholium e textu eliciendum putavit Küst. 20. Peculiaris esse videtur ista memoria secundi cuiusque diei: nam fanum Thebanum illud esse videtur, quod Lebadeae reppererat Pausanias IX, 39, 5.

1. V. Brandis. de perditis Arist. libris de Ideis et de Bono p. 6. 3. *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς*] cap. 2. 6. *ἀγαθῶν ἀγαθίδες* Phrynich. Segn. p. 9. Pollux VII, 31. Eust. in Dionys. 517. Boisson. Anecd. III. p. 12. Scribebatur *ἀγαθίδες*. Adde vv. *Ἀκι' ἀγαθῶν ἀγαθίδες* et *Τὰ Ταντάλου.* 7. *ἀγαθῶν θάλασσα* cum seqq. habet Zenob. I, 9 — 11. praeter alios paroemiographos: cf. v. *Πόντος* et Arsenii Viol. p. 12. 8. *ἀγαθῶν μυρμηκιά* Eust. in Il. *α'*. p. 77, 11. Eudocia p. 298. 13. *Ἀμαιτοφάνης* Ran. 83. 85. ubi v. Scholia, quae Suidas descripsit. 17. 18. Oratio concisa, cuius exemplum simile praestat Harpocr. v. *Ἴων*: *ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε.* 20. Vetus mendum *Κωμῳδοποιός*, etiam Schol. commune: *τραγῳδοποιὸς* malebat Küst. Sine suspicione haec accipit Perizonius in Ael. V. H. II, 21. XIII, 4. quem sequitur Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 8.

Ἀγαθοεργία. Beneficentia. Damascius. *Ut autem uno verbo rem omnem complectar, quod Pythagoras dixit, hominem habere quandam cum Deo similitudinem, ad eandem rationem factis perspicue demonstravit promptam benefaciendi voluntatem et prolixam ad omnes benignitatem, potissimum eam qua animus vitiis praegravantibus et deorsum trahentibus ad coelestia revocatur, deinde eam qua corpora ab iniusta et impia servitute liberantur; tertio vero loco externarum quoque rerum pro virili curam gerebat.* *Ἀγαθοεργοί.* Agathoergi: ob fortitudinem ab Ephoris ex equitibus delecti. *Ἀγαθοθέλεια.* Bonorum electio. *Non sufficit ad res gerendas honesta voluntas, sed viribus etiam opus est et solertia.* *Ἀγαθοῦ Δαίμονος.* Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a coena Boni Dei poculum bibere, merum sorbentes, atque hoc *Boni Dei* poculum vocare; cum autem essent discessuri, Iovis Servatoris bibere. Porro cuiusque mensis diem secundum sic appellabant. Fuit etiam Thebis fanum Boni Genii. Aristoteles librum *de Bono* composuit, in quem Platonis sententias scriptis non mandatas retulit. Meminit huius operis idem Aristoteles libro primo *de Anima*, idque *De Philosophia* vocat. *Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.* Bonorum glomi, proverbium Comicis tritum de copia bonorum. Et *Ἀγαθῶν θάλασσα*, mare bonorum, de copia bonorum. Et, *Ἀγαθῶν μυρμηκιά*, bonorum myrmecia, de magna felicitate. Et, *Ἀγαθῶν σωρός*, bonorum cumulus: de bonorum copia et multa felicitate dictum. *Ἀγάθων.* Nomen proprium. Erat autem Tragicus, et ob mollitiem infamis. Aristophanes: *Agatho ubi est? Me derelicto abiit. Quo terrarum ille miser abiit? Ad beatorum convivium.* Hic Agatho bonis moribus erat praeditus, carus amicis, et in victu splendidus. Ferunt autem Symposium in Agathonis convivio peractum a Platone scriptum fuisse, multis simul philosophis eo adductis. Fuit idem Comoediarum scriptor, et Socratis discipulus, is ob vitam effeminatam a Comicis perstringebatur.

Ἀγαθώνειος αὔλησις· ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη· ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ μήτε πικρά, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη.

Ἀγαθώνιος. ὄνομα κύριον. ὃς ἐβασίλευσε τῆς Ταρτησσοῦ.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

Ἀγαθοκλῆς. οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ ὥς φησι Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώιην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ξυνοικος τοῖς ἀκρατεστάτοις, κολοιός, τριόρχης, πάντων τῶν βουλομένων τοῖς ὄπισθεν ἐμπροσθεν γενόμενος. ὃς ὅτε ἀπέθανε, τὴν γυναῖκά φησι κατακλαιομένην αὐτὸν οὕτω θρηνεῖν· Τί δ' οὐκ ἐγὼ σέ; τί δ' οὐκ ἐμὲ σύ; Ὅτι δὲ ἐκ φύσεως ἀνάγκη μεγάλα προτερήματα γεγονέναι περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον δῆλον. εἰς γὰρ τὰς Συρακούσας παρεγενήθη φεύγων τὸν τροχόν, τὸν καπνόν, τὸν πηλόν, περί τε τὴν ἡλικίαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγονώς, καὶ μετά τινα χρόνον ὁρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ὑποθέσεως κύριος μὲν ἐγένετο πάσης Σικελίας, μεγίστοις δὲ κινδύνοις περιέστησε Καρχηδονίους. τέλος ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεὺς προσαγορευόμενος.

Ἀγαθόν. κοινῶς μὲν τὸ τί ὄφελος. ἰδίως δὲ ἤτοι ταὐτὸν ἢ οὐχ ἕτερον ὠφελείας· ὅθεν αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν τριχῶς λέγεσθαι. οἷον τὸ ἀγαθόν, ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἀρετήν. ὑφ' οἷ δέ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς. Ἢ οὕτω· τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ ἢ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτο δ' εἶναι τὴν ἀρετὴν ὡς μετέχοντάς τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν καὶ τὸ σπουδαίους εἶναι. ἐπιγεννήματα δὲ τήν τε χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὰ παραπλήσια. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε περὶ ψυχὴν οὔτε ἐκτός. Τὰ μὲν περὶ ψυχὴν ἀρετὰς καὶ τὰς κατὰ ταύτας πράξεις, τὰ δὲ ἐκτὸς τό τε σπουδαίαν ἕξειν πατρίδα καὶ σπουδαῖον φίλον καὶ τὴν τούτων εὐδαιμονίαν, τὰ δὲ οὔτε ἐκτὸς οὔτε περὶ ψυχήν, τὸ αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι σπουδαῖον καὶ εὐδαίμονα. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ τελικὰ καὶ ποιητικά. τὸν μὲν οὖν φίλον καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσγινομένας ὠφελείας ποιητικὰ εἶναι ἀγαθά· θάρσος δὲ καὶ φρόνημα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν τελικά· ποιητικὰ δὲ καὶ τελικά, καθὸ μὲν

1. Hesychius: Ἀγαθώνιον αὔλημα. τὴν μαλακήν. Cf. Arsenii Viol. p. 13. Spectat hoc abusum generis chromatici, quod ab Agathone ad tragoediam transductum narrat Plutarch. Qu. Symp. III, 1. Cf. v. *Μύρμηξ*. 4. Ἀγαθώνιος] Scribendum Ἀργανθώνιος dudum Portus monuerat. Iam etsi unus liber vitiosam vocem in Herod. I, 163. praebet, hanc tamen annotationem malo vel propter orationis colorem a Suida abiudicare. 6. Zenob. I, 14. βλεπόντων mendum Arsenii Viol. p. 15. 8. Ἀγαθοκλῆς] E Polyb. XII, 15. ducta. Principium fragmenti usque ad v. 18. extat in v. τριόρχης. 13. Indidem petii φησί: Edd. φασί. 10. παρεγενήθη Küst. cum tribus Paris., παρ' αἷς ἐγεννήθη Med. 21. μεγίστους δὲ κινδύνους περιέστησε Καρχηδονίοις Polyb.

1. Ἀγαθόν — καὶ αἱρετόν Zenonis doctrina, maximam illa partem variis cum mendis et lacunis e Diog. Laert. VII, 94 — 98. descripta. 4. συμβαίνει supplendum ὠφελεῖσθαι. Item τὴν [σπουδαίαν] πρᾶξιν, quorum loco haud minus vitiose Diog. τὴν πρᾶξιν τὴν κατ' ἀρετήν. De hoc et praesertim de tertii membri defectu constat e Sexti Emp. adv. Math. XI, 22. sqq. sive Pyrrh. Hyp. III, 20. 21. 7. Delendum ἤ. 8. Edd. μετέχον τᾶς vel μετέχοντας. Küsterus malebat e Diog. ὥστε μετέχοντα, τάς τε — ἀρετὴν καὶ τοὺς σπουδαίους, εἶναι· quae dicendi ratio durissima foret. Equidem praefero: ὡς μετέχειν τὰς — τοὺς σπουδαίους. εἶναι δὲ ἴσως. 14. σπουδαῖον vulg. 16. τῷ om. vulg. αὐτὸν ἑαυτῷ Diog. Neutrum satis intelligo. 17. 18. Cf. Cic. Fin. III, 16. 19. ἀπ' αὐτοῦ l. cum Diog.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. Agathonius tibiarum cantus: quippe mollis et dissolutus; vel neque mollis neque acerbus, sed bene temperatus ac suavissimus. Ἀγαθώνιος. Nomen proprium viri, qui Tartessi rex fuit. Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Boni viri facile lacrimantur. Dicitur hoc de iis, qui ad misericordiam valde sunt propensi. Ἀγαθοκλῆς. Agathocles. Hic fuit tyrannus, et, ut ait Timaeus, prima aetate publicum prostibulum, incontinentissimi cuiusque libidini expositus, graculus, probe vasatus, qui sicut paedicare liberet, copiam sui praebuerit. Hic ubi mortuus esset, uxorem eum lamentantem haec verba dixisse tradit: Quid non ego tibi? quid non tu mihi? Atqui necesse fuisse, ut ingentibus a natura dotibus esset ornatus Agathocles, manifestum est. Syracusas enim venit, rotam figularem, fumum et lutum fugiens, et aetatis annum circiter duodevicesimum agens; et aliquanto post qui ab huiusmodi principiis esset profectus, totius Siciliae dominus est factus, Carthaginenses in maxima pericula adduxit, et tandem, cum in principatu consenuisset, vitam finivit Rex appellatus. Ἀγαθόν. Bonum generaliter vocatur, cuius sit aliqua utilitas, proprie vero vel idem esse quod utilitas, vel non diversum ab utilitate. unde et ipsam virtutem et id, quod ipsius est particeps, bonum trifariam dici: velut boni, unde utilitas proficiscitur, exempla sint actio et virtus; eius autem quod ad utilitatem confert, vir bonus particeps virtutis. Vel ita: Bonum esse id, quod perfectum sit secundum naturam rationalis tanquam ratione praediti. Huiusmodi vero esse virtutem, ut eius fiant participes cum actiones secundum virtutem, tum ipsi probi, eius autem emolumenta gaudium et laetitiam hisque similia esse. Praeterea bonorum partem animi, partem externa, alia neque animi neque externa. Animi quidem esse virtutes et quae secundum eas fiunt actiones. externa, ut praeclaram habere patriam, amicum probum, et comitem horum felicitatem. neque externa vero neque animi, ut si quis in sese sit vir bonus et felix. Porro esse bonorum alia ad finem ultimum pertinentia, alia autem efficientia, alia utrumque simul. amicum igitur et quae ex eo capiuntur utilitates esse bona efficientia. confidentiam vero, magnitudinem animi, libertatem, oblectationem, laetitiam, tranquillitatem et omnem virtutis actionem, bona ad finem pertinentia. sed efficientia simul et ad finem porti-

ποιοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθά, καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτά, ὥστε μέρη αὐτῆς γενέσθαι, τελικά, οἷον φίλος καὶ ἐλευθερία καὶ τέρψις. Ἔτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν τὰ μέν εἰσιν ἕξεις, τὰ δὲ διαθέσεις, τὰ δὲ οὔτε ἕξεις οὔτε διαθέσεις. διαθέσεις μὲν αἱ ἀρεταί, ἕξεις δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὔτε δὲ ἕξεις οὔτε διαθέσεις αἱ ἐνέργειαι. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν μικρὰ μέν ἐστιν εὐτεκνία καὶ εὐγηρία, ἁπλοῦν δέ ἐστιν ἀγαθὸν ἐπιστήμη. καὶ ἀεὶ μὲν παρόντα αἱ ἀρεταί, οὐκ ἀεὶ δέ, οἷον χαρά, περιπάτησις. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν λυσιτελὲς εἶναι καὶ συμφέρον καὶ δέον καὶ χρήσιμον καὶ εὔχρηστον καὶ καλὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ δίκαιον καὶ αἱρετόν. Ἀγαθὸν δέ ἐστι τὸ πᾶσιν ἐφετόν. Καὶ ἔτι ἀγαθόν ἐστιν, εἰς ὃ πάντα ἀνήρτηται, αὐτὸ δὲ εἰς μηδέν.

Ἀγαθόν. ὁμώνυμός ἐστι φωνή. κατηγορεῖται δὲ τὰ δέκα γένη τοῦ ἀγαθοῦ, τουτέστιν αἱ ἱ κατηγορίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποιεῖν, ἐπεί ἐστί τινα ἀγαθὰ ὡς ποιητικά. λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθοῦ ποιητικόν, ἀγαθόν· οἷον τὸ ὑγιείας ποιητικὸν ἢ ἡδονῆς, καὶ ὅλως ὠφέλιμον. τὸ γὰρ ἐν τῷ ἐδέσματι ἀγαθόν, ὡς ποιητικὸν ἀγαθοῦ, ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποιὸν ὑπὸ τὴν τοῦ ποιοῦ κατηγορίαν. ποτὲ δὲ τὸ Ποιὸν ἐπὶ ψυχῆς. Ὅταν γὰρ κατηγορήσωμεν τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς, λέγοντες αὐτὴν ἀγαθήν, τὸ ποιὰν αὐτὴν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα ἢ ἀνδρείαν ἢ δικαίαν· ποιότητος δὲ παρουσία τὰ ποιά. Ὁμοίως καὶ ἀνθρώπου. ὅταν γὰρ τὸ ἀγαθὸν κατηγορήσωμεν αὐτοῦ, τὸ ποιὸν αὐτὸν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἀνδρεῖον, δίκαιον, φρόνιμον. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀγαθὸν τὸ Ποτὲ σημαίνει. τὸ γὰρ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ γινόμενον ἀγαθὸν λέγεται. Σημαίνει δὲ ἀγαθὸν καὶ τὸ Ποσόν. τὸ γὰρ μέτριον καὶ μὴ ὑπερβάλλον μήτε ἐνδέον, εἴη ἂν ποσόν, καθόσον τοσοῦτόν τι. Λέγεται καὶ ὡς Οὐσία τὶ ἀγαθόν, ὡς θεός, νοῦς. Λέγεται δὲ καὶ ὡς Πρός τι. τὸ γὰρ σύμμετρον οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάσχειν, ὡς τὸ θεραπεύεσθαι καὶ διδάσκεσθαι. Ἔστι τι ἀγαθὸν καὶ ἐν τῷ Ποῦ· οἷον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι, τὸ ἐν ὑγιεινοῖς χωρίοις εἶναι, τὸ ἐν ἡσυχίαν ἔχουσιν ἢ εἰρήνην. Εἴη δ' ἂν καὶ ἐν τῷ Κεῖσθαι, ὅταν ᾧ μὲν λυσιτελὲς τὸ καθέζεσθαι καθέζηται, ᾧ δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται, τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν.

Ἀγαθός. ὁ φρόνιμος. οὐκ ἐπίσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. ἀγαθὸς γὰρ ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται, ** καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τοὺς δὲ Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστάς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην.

2. Praestat *αὐτὴν* cum Diog. 8. Cum eodem lege *μικτά*. 17. Hic locus procul dubio ex aliquo interpretum Aristotelis descriptus est, ut multa alia, quae suo loco indicabimus. Docet enim diversis in locis Philosophus ille, bonorum tot esse genera, quot sunt categoriae, sive bonum in omnibus categoriis reperiri: ut *Magnor. Moral.* I, 1. ubi inquit: *τἀγαθὸν ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις ἐστί· καὶ γὰρ ἐν τῷ Τὶ καὶ ἐν τῷ Ποιῷ καὶ ἐν τῷ Ποσῷ καὶ Πότε καὶ Πρός τι καὶ ἁπλῶς ἐν πάσαις.* Vide eundem *Ethic. Nicomach.* I, 1. et *Ethic. Eudem.* I, 8. Ex aliquo ergo interpretum ad haec vel similia loca Aristotelis Suidam articulum istum descripsisse non dubito. *Küster.*

3. *καὶ ἀνθρώπου* dubito an recte se habeat. 19. *τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν*] Loco huic aliqua desunt, et ultimis verbis istis nullus omnino sensus inest. *Küst.* Haec quidem dubitatio vana, cum frequentissima sit grammaticorum dictio *φέρε εἰπεῖν, ut exemplo utar.* Adde rariorem formulam, *φέρε ζητεῖν* apud Theon. Progymn. p. 253. comparandam cum Stoica *ὅμοιον εἰπεῖν* in v. *Διαφορά.* Küsterum notavit Hasius in Leon. Diac. p. 198. 20 — 25. Eadem Zonar. p. 13. 22. *καὶ οἱ λοιποὶ*] Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit. Clara autem erunt omnia, si eum sic legeris et distinxeris, *καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Küst.* Apparet quaedam post *λέγονται* intercidisse. 23. *Δαΐους*] Imo *Δάους* potius. Portus hanc vocem pro nomine appellativo accepit. — De hoc errore Porti eruditos monuit Lucas Holstenius in Stephanum v. *Δάαι. Küst.*

nentia talia esse, ut quatenus felicitatem absolvant, vocentur efficientia, quatenus vero eandem complent, tanquam partes eius, ad finem pertineant: velut amicus, libertas et oblectatio. Praeterea bonorum animi alia sunt habitus, alia affectiones, alia vero neque habitus neque affectiones. affectiones sunt ipsae virtutes, habitus vero studia; neque habitus neque affectiones sunt actiones. Communiter autem bonorum quaedam sunt mixta, ut liberorum copia et placida senectus, simplex vero bonum scientia. adhaec bonorum alia nobis semper adsunt, ut virtutes; alia non semper, ut gaudium, ut deambulatio. Omne porro bonum esse expediens, conducens, conveniens, utile, commodum, honestum, adiuvans, iustum et expetendum. Bonum est, quod ab omnibus expetitur. Item bonum est, ex quo omnia pendent, ipsum vero e nullo alio. *Ἀγαθόν.* Est vox homonyma. Nam decem genera, hoc est, decem Categoriae, de Bono dicuntur. Nam I. *Facere* de Bono dicitur, quia quaedam bona sunt efficientia. Dicitur enim bonum id, quod est efficiens boni, ut sanitatis aut voluptatis, aut denique quod est utile. Quod enim in edulio bonum est, id dicitur bonum, ut boni efficiens. II. *Quale* vero sub qualitatis categoria continetur. Interdum vero *Quale* de animo dicitur. cum enim bonum de animo praedicamus, vocantes ipsum bonum, *qualem* ipsum esse significamus, ut temperantem aut fortem aut iustum. *Qualia* enim sunt ea, quibus inest qualitas. Similiter etiam in homine se res habet. cum enim bonum de ipso dicimus, *qualem* ipsum esse significamus, ut temperantem, fortem, iustum, prudentem. III. Interdum vero Bonum *Quando* significat. Quod enim opportuno tempore fit, Bonum dicitur. IV. Bonum etiam significat *Quantum.* Quod enim est mediocre et neque redundat neque deficit, illud est *Quantum*, quatenus est aliquid tantum. V. Dicitur etiam aliquod Bonum tanquam essentia, ut Deus, ut mens. VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid *relatum.* Quod enim aptam habet proportionem, eatenus bonum est. VII. In ipsa etiam perpessione Bonum versatur, ut quod est curari et doceri. VIII. Est etiam aliquod bonum in loci notione, ut in Graecia esse, vel in locis salubribus, in pacatis et tranquillis agere. IX. Est etiam in *Situ*, veluti cum is sederit, cui id expedit, cubuerit vero, cui cubare expedit, exempli causa febricitanti. *Ἀγαθός.* Prudens. Non tamen idem omnino est bonus et prudens: boni enim vocabulum latius patet. nam bonus dicitur temperans, fortis, et reliqui virtute aliqua praediti; prudentes vero qui rei alicuius periti sunt. *Daos vero tam bonos esse iaculatores, quam pugnae cominus committendae peritos.*

Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου, ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους, ἢ ὡς Πείσανδρος ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἄγαν ἔνδοξος. καὶ Ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. ὁμογενεῖς, ὅμαιμοι, ἀδελφοί. ἄλλοι δὲ τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς καὶ συγγενεῖς. οἱ δὲ συντρόφους.

Ἀγαλεών. ὄνομα ὄρους.

Ἀγάλλει. ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ.

Ἄγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρας τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος καὶ προσειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν.

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστιν ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἔστιν ἄγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Ἀντιοχείᾳ. Καὶ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. καὶ ἄγαλμα Διονύσου, ἐν τῷ Λυξέντιος.

Ἀγάλματα. τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος·

Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα.

Καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, καλλονή, κόσμος, καύχημα, θαλλοί, ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλ- 21
ματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλμάτιον δέ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοὶ (τουτέστι χειρουργοί) οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας.

Ἀγαλματοφορούμενος. ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων.

Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἄγαμαι καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Αἰλιανός· Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ οὔτε ἄγαμαι.

† Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τούσδε τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. ἃ γὰρ πεισομένους ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωνῆσαι.

Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ Ἀγαμεμνόνειος οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνονεία ναῦς.

Ἀγάμενος. θαυμάζων. Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἵππῳ.

---

1. E Steph. Byz. V. Polyb. IX, 27, 10. 2. Ex eodem Stephano (coll. Eust. in Dionys. 310.): unde sermo resarciendus, [κέκληνται δὲ] ἢ ἀπὸ κτλ. 6. Orio ap. Etym. M. p. 5. Zonar. p. 14. cui reddendum ὁμαίμους καὶ ἀδελφούς. Suspicor etiam in Hesychio vulgatum ἀγαλάκτης. ὄνομα corrigendum esse ἀγάλακτες. ὅμαιμοι. 9. Ἀγαλεών Parisini ap. Küst. et Zon. l. l. Edebatur Ἀγαλέον. „Codicum lectio Ἀγαλεών Suidae debetur; veram Αἰγάλεων e Thucyd. II, 19. grammaticus antiquior enotarat." Valck. in Herod. VIII, 90. Hodie tamen istius scriptionis memoria prorsus videtur oblitterata. 10. Bekk. Anecd. p. 324. 11. Definitio plerisque grammaticis communis. 12. Legendum ἐκπονήσαιτο vel ἐκπονήσηται ἄγαλμα. 15. Ἐν Ἀθήναις] Lege ἐν τῷ Ἀθηνᾶς, id est, in voce Ἀθηνᾶς, ubi de simulacro Minervae agitur. Et sic paulo post pro ἐν Ἀντιοχείᾳ legendum ἐν τῷ Ἀντιόχεια. Küst. Fallitur: nam reponendum ἄγαλμα Ἀντιόχου ἐν τῷ Βδέλυγμα ἐρημώσεως. 20. Ὅμηρος Il. δ'. 144. 22. Ἡσίοδος] non, opinor, in his carminum reliquiis. Πίνδαρος Nem. X, 125.

1. Εὐριπίδης Alcest. 613. κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα. 4. 5. Bekk. Anecd. pp. 324. 334. 7. Cf. Zonar. p. 14. Apparet exc. χειρουργοί legendum ἄριστοι καὶ ἀκριβεῖς. 10. Φίλων: v. Ruhnk. in Tim. p. 7. 11. Eodem Anecdotorum loco; Zonaras vero p. 35. subiecit ἢ χαίρων. Verum fidem huius explicationis desidero, ac pristinam scripturam suspicor ἀγαλλιῶν extitisse. Ceterum Herodianus π. μον. λέξ. p. 12, 14. ἀγάλλων ut videtur substantivorum loco habuit. 12. Aristoph. Acharn. 464. Post θαυμάζω haec extabant: Ἄγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῇ. Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕκατι. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι. Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ αἰτιατικῇ (— κὴν vulg.), καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται. In quibus cum Küsterus sententiam tantum hanc, Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ et quae sequuntur usque ad συντάσσεται, exturbari iussisset, monuit ille postea Diatribe p. 45. sq. istam scholastici cuiusdam annotationem ab A. Paris. exulare, alterius autem margini mandatam esse. Novissima quidem huc fere redire debuerunt: γενικῇ δὲ συντάσσεται, ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, cf. Etym. Gud. p. 587. Ceterum posterior locus est defectus, quippe Isocrateus Panegyr. 23. οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. 15. Philostrati locus V. Apoll. IV, 23. unde legendum Μεγιστίαν. Cf. loci huius partem sub v. Ἀκαρνᾶνα. 20. Cf. Aeschyli Cho. 853. et Etym. M. p. 461, 44. quo auctore praestiterit Ἀγαμεμνόνεια. 21. Zonar. p. 34.

Ἀγάθυρσα. Urbs Siciliae, auctore Polybio. Ἀγάθυρσοι. Gens interiora Haemi incolens, vel ab Agathyrso, Herculis filio, vel, ut tradit Pisander, a Bacchi thyrsis sic appellata. Ἀγακλειτός. Valde clarus. Item ἀγακλειτή. Ἀγάλακτες. Cognati, consanguinei, fratres. alii vero, sacrorum participes et cognatos, alii contra, simul educatos. Ἀγαλεών. Nomen montis. Ἀγάλλει. Fabricat, elaborat, ornat. Ἄγαλμα. Omnis res de qua nos iactamus. *Ac dedit illi pecuniam, ut elaboraret statuam summae perfectionis, indicata magnitudine lapidisque natura declarata.* Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς: de quo vide in v. Ἀθηνᾶς. Et de simulacro Antiochi lege v. Βδέλυγμα ἐρημώσεως. De simulacro Apollinis vide v. Ἀπόλλωνος: et de simulacro Bacchi v. Λυξέντιος. Ἀγάλματα. Deorum imagines, item omnia quae in ornamentis ponuntur. Homerus: *Regi vero tanquam ornamentum id reconditur.* Hesiodus monile ἄγαλμα vocat; Pindarus, cippum; Euripides, ornatum mortuorum sic appellat. Item, omne de quo quis se iactat. Porro, effigies, simulacrum, gaudium, decus, ornamentum, res gloriantis, rami virentes, statuae et inscriptiones sic appellantur. Ἀγάλματα etiam picturas et statuas vocant. Ἀγαλμάτιον vero diminutive, parva statua. Ἀγαλματοποιοί. Statuarii insignes et perfecti fuerunt Lysippus, Polycletus, Phidias. Ἀγαλματοφορούμενος. Imagines sive species rerum mente informatarum in se ferens. Ita Philo. Ἀγάλλων. Magnifice se iactans. Ἄγαμαι καρδίας. Attice dicitur pro miror. Aelianus: *Quippe ne Menelai quidem cum Paride, Priami filio, laudo, neque admiror.* — *Ego vero admiror etiam hosce viros, impensius vero superque illos Acarnanem: ut qui malorum, quae homines passuros esse norat, in societatem venire cuperet.* Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. hinc dicitur Agamemnonia domus, et Agamemnonia navis. Ἀγάμενος. Admirans. *Admirantes illum ob animi fortitudinem equo imponunt.*

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀγαμήδη.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.

Ἀγάννιφον. Ὅμηρος, τὸ ὄρος τὸ λίαν χιονιζόμενον.

Ἄγανον. προπαροξυτόνως τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι. οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον. Ἀγανὸν δὲ ὀξυτόνως καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ ἱλαρόν. οἱ δὲ ἀθάνατον. ἔνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. [καὶ Ἀγανοῦμεν ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν.] καὶ αὖθις·

Ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι δέλτῳ
κηρός, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Ἀγανόφρονος.

Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας
εὐήμερον πρόσωπον.

τῆς πράου καὶ προσηνοῦς.

Ἀγανοφροσύνη. προσήνεια, πραότης.

Ἀγανώπιδος. πραέα βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον, πραότερον.

Ἄγαπᾶν. ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν. ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπήνορος. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπῶντος.

Ἀγαπησμός. ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος·

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν οἷος ἦν.

Ἀγαπητὰ ἦθη, τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ἀγαπητόν. τὸ ἠγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. καὶ Ἀγαπητῶς. Οὕτω δὲ ἄρα πολὺ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν ἦν, ὥστε ἀγαπητῶς εἶδον, εἰ μὴ μετὰ πάντων ἀγωνοῦνται τῶν συναραμένων τῆς στρατείας.

Ἀγαπητός. Ἐπίσκοπος Συνάδων, ὃν ἐν ἐπαίνῳ πολλῷ τίθεται Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἐξαισίων μνήμην ποιεῖται, ὀρῶν μεταστάσεις καὶ ποταμῶν καὶ νεκρῶν ἐγέρσεις. καὶ ὅτι στρατιώτην ὄντα ἠβουλήθη Μαξιμῖνος ὡς Χριστιανὸν ἀποκτεῖναι, διὰ τὸ πυνθάνεσθαι πολλοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ τελούμενα ὑπεραγαμένους.

---

1. Ἀγαμήδη haud scio an Eustathio in Il. ι'. 739. vel in Dionys. 322. duce sit Euphorionis fragm. X. restituendum: ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμν', ἃ Κυταιὰς ἢ Ἀγαμήδη. 3. Bekk. Anecd. p. 334. addito teste Aristoph. Acharn. 290. αἰτιᾶσθαι] ἐναντιοῦσθαι Anecd. 5. Ὅμηρος: ut Il. α'. 420. Cf. Zonaras. 7. Zonar. p. 32. Anecd. Bekk. p. 335. 10. Cf. Etym. M. et Schol. Aristoph. Vesp. 1458. Cf. Eustath. in Il. β'. p. 200. 11. καὶ — κοσμήσομεν perperam huc invecta vel mendum illud ἀγανοῦμεν, i. e. ἀγαλοῦμεν (v. Ruhnk. in Tim. p. 5. Toup. III. p. 12.) arguit. 13. Distichum Erycii Ep. XIII, 5. 6. unde restituendum ἀέννaος et ἔχῃς. δέλτῳ e binis Pariss. revocavit Küst.: διαλέκτῳ superiores. 15. Aristoph. Av. 1310, 11. 20. 21. Zonar. p. 23. Bekk. Anecd. p. 324. ἀγανώτερον pertinet ad Aristoph. Lysistr. 885. Ceterum Syntipae p. 16. cui Boissonadus reliquit ἠγαπημενώτερον, reddes ἠγαπημένων ἀγανώτερον.

1. 2. In unum contraxit glossa Bekk. Anecd. p. 324. Posteriorem vim ad citerius aevum alii rettulerunt, v. Eust. in Od. φ'. p. 1910, 31. 4. Il. ο'. 392. 5. Bekk. Anecd. p. 324. 6. Μένανδρος p. 157. 9. Xenoph. Mem. III, 10, 5. ἦθη Bekk. Anecd. p. 324. et Zonar. p. 31. qui καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθά dedit. Edd. ἔθη. 10. ἢ] καὶ Bekk. Anecd. p. 324. coll. 209. ἢ καὶ Zonar. p. 14. ubi v. Tittm. 14. Post στρατείας haec extabant: Ἀγάπη οὐ περπερεύεται, ὁ Ἀπόστολος Παῦλός φησι. τουτέστιν, οὐ προπετεύεται. Quae cum facile pateat ad v. Ἀγάπη referenda fuisse, Küsterus Diatribe p. 46. docuit ea Paris. A. ignorari, alteriusque in marginem esse conjecta: perperam scilicet de v. Περπερεία exscripta, id quod denuo videmus sub. v. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται accidisse. Simillimas fraudes compares in vv. Ἄγγελοι· Ἄγκυραν sive Κεραμικός· Ἀγοράσω· Ἀγροιώτης· Ἀδελφειός· Ἀθηναῖων δυσβουλία· Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου· Ἀλκμαιωνίδαι· Ἀπεκτάκασι· Ἀπηλιώτης· Γνώμονα· Ἀλειστώ· Εὐποιία· Ἰχθῦς· Θυροκοπεῖται· Παῦσις sive Λῆξις· Περιγλωττίς· Πολεμίζειν· Προντούλων· Προσπεφυκότος· Πυραμίς· Τιμαχίδας· Ψῆκτρα· Ψῆφος· Χορικός. 16. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου] Nihil tale apud Eusebium reperio. Apud Philostorgium autem lib. II, 8. similia his de Agapeto leguntur, quem adi. Pears. 18. Desideratur λέγων vel similis vox.

Ἀγαμήδης. Nomen proprium. Et femineum Agamede. Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. Alicui vehementer instare: id est, accusare et in aliquem invehi. Ἀγάννιφον. Homerus montem nivosum sic appellat. Ἄγανον. Cum accentu in prima significat lignum fractum aut aridum vel fragile, alii vero indolatum explicant. Ἀγανὸν vero cum acuto pulchrum, bonum aut laetum, alii vero immortale. hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, laetitia. [Et, ἀγανοῦμεν, ornabimus.] In Epigrammate: *Ut tibi fluat perennis in Attica tabella cera, comaeque semper coronis sint redimitae.* Ἀγανόφρονος. Placidi. *Ac Placidae* (vel mitis et mansuetae) *tranquillitatis iucunda facies.* Ἀγανοφροσύνη. Iucunditas, lenitas. Ἀγανώπιδος. Placidum tuentis. Ἀγανώτερον. Desiderabilius, mitius. Ἀγαπᾶν. Acceptum habere. Ἀγαπᾶν. In re acquiescere, et nihil praeterea quaerere. Ἀγαπήνορος. Fortitudinem amantis. Ἀγαπησμός. Et hoc et ἀγάπησιν vocant benevolentiam. Menander *Synaristosis*: *Et dolosum illum mutuum amplexum, qualis esset.* Ἀγαπητὰ ἦθη. Mores amabiles et boni. Ἀγαπητόν. Amatum aut unigenitum. Et ἀγαπητῶς. *Tanta erat in ducibus illorum vecordia, ut gratum sibi fore ostenderent, si non cum omnibus expeditionis sociis dimicaturi essent.* Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Episcopus, quem valde laudat Eusebius Pamphili, et insignium miraculorum ipsius mentionem facit, montium videlicet et fluviorum translationes et mortuos resuscitatos commemorans. Idem etiam narrat Maximinum interficere eum voluisse, ut Christianum, cum miles esset, ideo quod audisset multos eius facta supra modum mirari.

Ἀγάπιος. Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μετὰ Πρόκλον ἀποιχόμενον, ὑπὸ Μαρίνῳ, ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀπορίων προβολῇ δυσεπιβόλων.

Ἀγάπιος. οὗτος ἦν Ἀλεξανδρεὺς μὲν τὸ γένος, ἐκ παίδων δὲ λόγοις ἐντραφεὶς ἐλευθερίοις καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς, ἀνελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον διατριβήν τε συνεπήξατο μάλα διαπρεπῆ, φύσεώς τε μεγέθει καὶ δεξιότητι τύχης χρησάμενος ἔνδοξός τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέγονε, καὶ χρήματα μεγάλα συνείλοχεν.

Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς.

Ἀγγαρεία. καὶ Ἄγγαρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἄγγαρος. καὶ Ἀγγαρεία, ἡ δημοσία καὶ ἀναγκαία δουλεία. Ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ ἐσθίειν τῆς φύσεως αὐτὸν ἀγγαρευούσης περὶ τὰ βρώματα ἐφαίνετο εἶναι.

Ἄγγαρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέων ἀγγέλους. Πέμπει τῶν πιστοτάτων ἄγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλώνιον, διὰ Περσώνδην τὸν ἄριστον.

Ἄγγαροι. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι·

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπε.

Τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν·

Ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος.
ἐὰν ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Ἀγαρικόν. ῥίζα ἐστίν, ἐπίφυσις πρέμνου, χαύνη τὴν σύστασιν, σύνθετος ἐξ ἀερώδους καὶ γεώδους οὐσίας, διαφορητική τε τὴν δύναμιν, καὶ πάχους τμητική, καὶ καθαρτικὴ μάλιστα τῶν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐμφράξεων.

Ἀγάσαιτο. θαυμάσειε, καὶ Ἄγασθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν.

Ἀγασθέντος. ἐκπλαγέντος, θαυμάσαντος. Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγα-

---

3. καὶ om. vett. edd. et *Eudocia* p. 55. fere cum Suida consentiens. *δυσεπιβόλων* MSS. Pariss. Vulg. extat in v. *Δυσεπίβολος*. 4. *Ἀγάπιος, Ἀλεξανδρεύς. ἐξηγήσεις πλείστας ἰατρικῶν μαθημάτων συνέγραψε. Eudocia* p. 49. „Huius Agapii cum laude meminit Photius e Damascio, Cod. CCXLII. p. 352." *Küst.* Vereor ut Suidas binos Agapios iure distinxerit. Nam *ἰατρικῶν* facilem emendationem admittit *ῥητορικῶν* vel *γραμματικῶν*: cf. v. *Ἀπεσφακέλισεν*. Ceterum eiusdem meminit vv. *Νόμος* et *Ὑπατία*, quos locos Reinesius comparavit. 11. *Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς*] Quae sequebantur in editionibus *ἀγαπῴην ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ἀγαπᾶν δὲ καὶ τὸ ἀρκεῖσθαι. ἀγαπῶ, τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ· ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἀγαθοῖς. αἰτιατικῇ δέ· ἀγαπήσεις τὸν θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς*: Küsterus expunxit, quippe vetustissimo Paris. omissa, in altero vero margini adscripta. Cf. Etym. M. p. 6. *ἀγαπῴην ἄν* Bekk. Anecd. p. 325. Id extat in Platonis Men. p. 75. 12. Bekk. Anecd. p. 325. unde recipiendum *τὴν* post *καί*. Voci *ἀχθοφόρος* cum haec subiungerentur, *λείαν ἀγγάρων ἡμιόνων*, Küsterus ea fide binorum Parisiensium delevit. 13. Cf. Salm. in H. Aug. I. p. 280. 16. Procopii locus Arcan. c. 13. leviter interpolatus. 20. Locus Nicolai Damasceni Exc. p. 232. in novissimis deformatus. Scribendum vero *Παρσώνδην*. Cf. Suid. h. v.

1. De Angaris Persarum vide insignem locum apud Herodotum VIII, 98. ubi describitur modus, quo Xerxes cladis suae nuncios ex Graecia in Persidem miserit. De iisdem sat multa collegit Stanleius in Aeschyli Perss. 247. *Küst.* Cf. Etym. M. p. 6. 7. et quem huius observationis auctorem esse comperimus, Ael. Dionys. ap. Eust. in Od. *τ'*. p. 1854, 27. 3. *Ἀγαμέμνονι*] Vers. 289. ubi vulgo legebatur *ἀγγέλου*, improbatum etiam Küstero. 10. *καὶ Μένανδρος* em. Meinek. p. 155. Videntur haec non minus esse affecta (ut colligi licet ex Aristoph. Byz. post Herodiani Epimerismos edito p. 289. *καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο, ὡς Μένανδρος*) quam versus posterior, quem Bentleius *ἐὰν δ'* reposito sic interpretabatur: *et supellex, si quam secum detulit, fisco damnatur.* 12. *κατήχθη* cum Parisinis Küsterus: *κατηνέχθη* Med. 14. *Ἀγαρικόν*] Ex Paulo Aegineta lib. VII. c. 3. *Pears.* In MSS. Paris. hic locus deest. *Küst.* 19. Hesych. et Bekk. Anecd. p. 324. Forsan e Demosth. de Cor. p. 296. 21. Similis locus Polybii XL, 8. extr.

Ἀγάπιος. Agapius, Atheniensis Philosophus, qui post obitum Procli Marinum audiit. hic propter cupiditatem discendi et propositionem quaestionum difficilium in admiratione fuit. *Ἀγάπιος.* Hic erat Alexandrinus genere, et a puero in artibus liberalibus educatus, medicaeque disciplinae enarrator. Byzantium vero profectus ludum litterarium perinsignem aperuit, et tum ingenii magnitudine, tum propensa fortuna usus celebritatem in arte sua nactus est magnamque pecuniae vim collegit. *Ἀγαπῴην.* Optative. *Ἀγγαρεία.* Angaria. Et *ἄγγαρος*, operarius, minister, baiulus: unde *ἀγγαρείαν* vocamus, necessitatem invitis impositam et praestationem vi extortam. *Ἄγγαρος.* Et *Ἀγγαρεία*, publica et coacta servitus. *Nam edere illi quasi quaedam accessio, quae violento naturae imperio imponeretur, esse videbatur.* *Ἄγγαρος.* Sic Regum nuncios Persae vocabant. *Mittit angarum e fidelissimis ad Babylonium, propter optimum Parsondam.* *Ἄγγαροι.* Angari, tabellarii, alii aliis succedentes. iidem et astandae vocantur. Sunt autem haec nomina Persica. Aeschylus *Agamemnone*: *Fax vero facem huc per vices ignis emittebat.* Ponitur haec vox etiam pro baiulis, et generatim pro stupidis et ingenio servili praeditis. Et *Ἀγγαροφορεῖν*, id est, onera ferre. Et *Ἀγγαρεύεσθαι* vocant, quo significatu hodieque utimur, ad onerum gestationem vel simile ministerium cogi. Docet hoc Menander *Sicyonio*: *Si quis navigans in portum delatus est, illico pro hoste iudicatur, sin molle quid habeat, mulcatur.* *Ἀγαρικόν.* Agaricum est radix, trunco adnascens, indole fungosa, composita ex aerea et terrea substantia, eamque vim habens ut discutiat et incidat crassitiem humorum, et praecipue purget obstructiones in visceribus. *Ἀγάσαιτο.* Miretur. Et *ἄγασθαι* apud Homerum accipitur pro mirari et invidere. *Ἀγασθέντος.* Obstupefacti, admirati. *Cum autem ille propositum eius admiratus esset.* Et *ἀγα-*

σθείς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας.

Ἀγασθῶ τινι. ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Ἀγασικλῆς. ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα. σεβάσματα. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται.

Ἀγάστονος. πολυστένακτος.

Ἀγάστορες. ἀδελφοί, ὅμαιμοι, δίδυμοι.

Ἀγαστός. θαυμαστός. Ἀγαστοῦ θανάτου.

Ἀγαυρίαμα. ἔπαρμα.

14 Ἄγαυρος, ὁ κομψός. οἱ δὲ κακός. ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερός.

Ἄγβαρος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς Ἐδέσσης βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. φθονοῦμαι. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος.

Ἀγγαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄγε. δῆτα, φέρε, κόμιζε, δεῦρο. καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα·

Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.

Ἀγέλαστα. τὰ μὴ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτήσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.

Ἀγελαία σταφυλή. ἡ εὐτελής. καὶ ἀγελαῖα τὰ οὐ γενναῖα.

Ἀγελαίη. ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀγέλαιος. προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμαθής, ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. καὶ Ἀγελαίων, ἰδιωτῶν, ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος. ἀντὶ τοῦ εὐτελῶν. καὶ Ἀγελαίων, τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.

---

3. Ξενοφῶν Cyrop. II, 4, 9. 5. Ἀλιμουσίνοις] Lege Ἀλιμουσίοις, ut infra v. Ἀλιμούσιος. Vide etiam Harpocrat. vv. Ἀγασικλῆς et Ἀλιμούσιοι, et ibi Maussacum. *Küst.* Ἀλιμουσίους δεκάσαι Bekk. Anecd. p. 329. A Suida libri Par. et Palat. Harpocr. stant. 9. Σοφοκλῆς in Brunckii Lex. Soph. Eadem Bekk. Anecd. p. 324. Equidem vereor ne bini articuli in unum confusi sint, sic distinguendi: Ἀγάσματα. σεβάσματα. [Σοφοκλῆς κέχρηται] Ἀγαστά. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Cf. Hesych. 10. Respicit cum aliis grammaticis Od. μ'. 97. 11. Ἀγάστορες] Lycophron. *Alexand.* 264. Τὸν φιλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων: quam vocem Scholiasta (non Isaacus, ut omnes hactenus crediderunt, sed Ioannes Tzetzes, ut demonstrare possum ex epistola Ioannis Tzetzis inedita, quam penes me habeo) per ὁμογαστέρων ibi exponit. *Küst.* Huic tamen et Etym. M. p. 6. ὁμογαστόρων esse reddendum vel Zon. p. 22. docet; atque unus Paris. post δίδυμοι addit ὁμογάστορες. 12. Editum Ἀγάστου. θανάτου (Zon. p. 14.) refinxit et cum superioribus continuavit Toup. I. p. 419. et App. in Theocr. p. 4. f. Viderat etiam Gronovius. Küsterus de loci huius molestiis conquestus quovis pignore contendebat, id quod etiam Pearsonus suaserat et Bekk. Anecd. p. 324, 26. praestant, Ἀγαστοῦ. θανμαστοῦ scribendum esse. 13. Bekk. Anecd. p. 325. οἴησις interpretationis loco subiecit Hesychius. 14. Praestat ἀγαυρός: v. vel Eust. in Od. β'. p. 1444. 15. Ἀττικῶν κοῦφος Etym. Dorv. ap. Sturz. praef. in Gud. p. X. τρυφερός] κοῦφος Etym. M. p. 6. Cf. Gaisf. P. Min. T. III. p. 439. 16. Ἄγβαρος] Promiscue tam Ἄβγαρος quam Ἄγβαρος Regem hunc Edessae a scriptoribus vocari constat. *Küst.* V. Casaub. in Capit. Pio 9. Ἄχβαρος etiam in v. Φυλάρχης. 18. φθονοῦμαι falsum: desideramus φθονῶ. χολοῦμαι. ἀγαῖος Etym. p. 8. ἄγαιος Bekk. Anecd. p. 334.

1. Distinximus inter κόμιζε et δεῦρο: item post Ἄγε. 3. Epigramma hoc in Diogenem extat apud Laertium VI, 79. [A. Pal. VII, 116.] unde id Suidas descripsit; idemque repetitur infra vv. Διογένης et Ὀδάξ. Male autem in Med. [et Zonar. p. 35.] post κυνὸς omissa est vox ἄγριον, quam Laertius et ipse Suidas infra locis laudatis agnoscunt. *Küst.* 6. Respicit ad Od. θ'. 307. ubi v. Schol. et Eust. Cf. Zonar. p. 29. 8. Ut apud Pausan. VIII, 35. Polyb. V, 103. et in locis Homeri nonnullis. 10. Zonar. p. 26. Videntur haec e lexico Pausaniae, quem Eust. in Il. σ'. p. 1165, 14. attulit, fluxisse. 12. Hoc praeter usitatius Ἀγελείη etiam Zon. 13. Zon. p. 14. sq. Idem praecepit Eust. in Od. ξ'. p. 1752, 62. coll. Etym. M. p. 7, 42. 15. Cf. Harpocr. v. ἀγελαίων, cuius ad Suidam proxime ut solent accedunt Paris. et Palat. libri; et Bekk. Anecd. p. 325. qui locum respexerunt Isocratis Panath. p. 236. laudatum illum etiam Polluci IV, 43. 19. V. prae ceteris Aristot. H. A. VIII, 15, 2.

σθείς. *Ille vero admiratione et urbis et hominum percussus mansit ibi tres dies.* Ἀγασθῶ τινι. Id est, miratus sim aliquem. Xenophon: *Cum aliquem militum admiratus fuero.* Ἀγασικλῆς. Nomen proprium. Qui fertur Halimusiis patrocinatus, et propterea, cum esset peregrinus, in illorum civitatem adscriptus esse. Ἀγάσματα. Res veneratione dignae; quas quis admiretur. Sic usurpavit Sophocles. Ἀγάστονος. Multum gemens. Ἀγάστορες. Fratres, consanguinei, gemelli. Ἀγαστός. Admirandus. *Mortis admirandae.* Ἀγαυρίαμα. Elatio animi. Ἄγαυρος. Superbus, quod aliis est malus. Ionibus vero sic appellatus inops; Atticis vero delicatus. Ἄγβαρος. Nomen proprium. Edessae Rex. Vide in v. Αὔγαρος. Ἀγαίομαι. Invideo. Et Ἀγαῖος, invidiosus. Ἀγγαῖος. Nomen proprium. Ἄγε. Verum, age, affer, huc. Conferendum Epigramma in Diogenem Cynicum: *Diogenes, age, dic, quaenam te correptum mors ad Plutonis domum deduxit? Mortuus sum saevo canis morsu.* Ceterum id Epigramma brevibus syllabis constat. Ἀγέλαστα. Res non risu, sed indignatione dignae. Ἀγέλαος. Nomen proprium. Ἀγελάρχης. Boum armento praefectus. Ἀγελαία σταφυλή. Vilis uva. Et ἀγελαῖα dicuntur, quae sunt non eximia. Ἀγελαίη. Minerva. Ἀγέλαιος. Cum accentu in antepenultima significat Imperitus, sed ἀγελαῖος qui est ex grege. Ἀγελαῖος. Idiota vel gregarius. Et ἀγελαίων, idiotarum, circumforaneorum. *Iste ex numero hominum gregariorum,* (id est vilium) *esse videtur.* Et ἀγελαίων, plebeiorum atque vulgarium. Ducta videtur metaphora ab animalibus gregalibus, vel a piscibus, quos promiscue et gregatim pasci tradunt.

Ἀγελαιών. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. οἱ εὐτελεῖς καὶ μικροί.

Ἀγελείη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ ἄγειν λείαν· τουτέστι στρατιωτική.

Ἀγεληδόν. ἐπίῤῥημα.

Ἀγελήτης βοῦς. ὁ ἐξ ἀγέλης.

Ἀγέληφι. ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγγελιαφόρος. πρεσβευτής.

Ἀγγέλιος. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποστολικὸν βιούς. ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἑνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν.

Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μόνον τῇ τοῦ νοὸς καταλήψει εἰσὶ περιγραπτοί, οὔτε δὲ ἐν τόπῳ, οὐδὲ ἐν σώματι, οὐδὲ χρόνῳ. πρὸ γὰρ τοῦ ἡλίου ἡ γένεσις αὐτῶν. Ἀγγέλους πονηροὺς τοὺς τῆς τιμωρίας ὑπουργοὺς ἡ γραφὴ καλεῖ, ὥςπερ ἡμέραν πονηρὰν τὴν τῆς τιμωρίας. [Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλῖψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ. οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσίν φησιν.]

Ἀγένεια. ἡ δυσγένεια.

Ἀγεννῶς. ἀνάνδρως. καὶ ἀγεννὲς ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐπὶ δυσγενοῦς. καὶ Ἀγεννία ἡ ἀνανδρία καὶ ἡ δειλία. Ἔθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς διὰ δέος πρὸς Οὔννους.

Ἀγενής. Ἰσαῖος. ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

Ἀγέραστος. ἄτιμος.

Ἀγέροπτος. ὁ σπανίως ἐρχόμενος.

Ἀγερωχία. ὑπερηφανία. Ὅτι οἱ Σκύθαι εἰσὶν ὑπεροπτικοὶ καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἀγέρωχος, ἔντιμος, ἀνδρεῖος. Ἀγαθίας· Ἵππου ἐπιβὰς εὐηνιωτάτου τε καὶ ἀγερώχου καὶ οἷον οὐκ ἄτακτα ἐξάλλεσθαι καὶ σκιρτᾶν. Καὶ αὖθις· Ὡς ἂν ἔσοιτο εὐκλεὴς τοῖς μετέπειτα καὶ ἀγέρωχος. ἢ Ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζών.

Ἄγεστα. πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον. Οἱ δὲ Ἀγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

Ἄγεται. μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός· Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτῷ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται.

Ἄγετε. τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴεσθε.

Ἄγετος. ὄνομα κύριον.

Ἄγευστος θοίνης. ὁ τῆς εὐωχίας μὴ μετασχών.

Ἄγευστος θοίνης. ἀστεῖος βίου ἔχων. Καὶ ἄγευστοι, ἄπειροι. Ἄγευστον διχῶς. ἢ γὰρ τὸ ἀχύμω-

---

3. ἡ ἀπὸ vulg., adversante vel Zonara p. 26. 5. Il. π'. 160. 6. Fidem vocis requirimus. 7. Il. β'. 480. 9. Ἀγγέλιος] Haec ex Socratis Histor. Ecclesiast. IV, 9. descripsit Suidas. *Pears.* 14. οὔτε δὲ ἐν τόπῳ] Contrarium de Angelis docet Athanasius Catena in Iob. c. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσίν, ἢ ἔνθα ἀποστέλλονται ἐκεῖ πάρεισι. Hunc locum acceptum refero Suicero in *Thesauro Ecclesiastico* v. Ἄγγελος: ubi plura lege. *Küst.* 15. ἐν χρόνῳ vulg. 16. Cf. v. Ἡμέρα πονηρά. Ceterum vehementer fallor aut nostrum in locum quod in Suidae plurimos (v. supra v. Ἀγαπητόν) cadit, ut integram sententiam, quamquam proposito scriptoris repugnantem, importuni lectores e comparatione posterioris articuli traduxerint. 18. καὶ θλῖψιν post τιμωρίας reposuit vulg.

3. Sic Anecd. Bekk. p. 328. et verbis paulo copiosioribus Harpocratio. Cf. Schömann. in Isaeum p. 204. 4. Respicitur Il. α'. 119. vel Hesiodi Theog. 395. 5. Ὁ σπανίως ἐρχόμενος] Apud Hesychium legitur ὁ σπανίως εὐχόμενος, i. e. qui raro vota facit: quod amplector. *Küst.* Hoc unum mihi constat glossam esse mendosam. 7. καὶ . . ἀνδρεῖος ante locum illum Ὅτι — ἀγέρωχοι transferenda videntur. Ὅτι — ἀγέρωχοι haud scio an ex Eunapii sententia quadam p. 47. sint adumbrata. 8. Ἀγαθίας I, 21. Posterior vero locus est diversi scriptoris; quamquam Agath. III, 7. habet οὐ μόνον εὐκλεᾶ καὶ ἀγέρωχον. 13. Ἄγεστα] Vide Suidam infra vv. Ἄκεσσα et Ἔγεστα: item Ducangium in Glossar. Graec. et Meursium itidem in Glossar. v. Ἄκεστα. *Küst.* 14. Ἄγεστα] Lege Ἄκεσσα vel Ἔγεστα. *Küst.* Hoc probandum. 16. Eust. in Il. ξ'. p. 969, 22. οὕτω καὶ παρὰ τῇ συνηθείᾳ γυναῖκά τις ἄγεται. Cf. Valck. in Herod. IV, 78. 17. αὐτοῦ Küsteriana. Id est Alexandri, Antonio Triumviro nati: cf. Plut. Anton. 87. 19. Corruptionem quandam cum arguat illud τὸ Nostro parum familiare, tum comparatio Bekk. Anecd. p. 326. Ἄγεται. τὸ ἠρεῖσθαι καὶ οἴεσθαι. Suspicor equidem ἄγετε deleto novissima superioribus esse continuanda: ut quaedam intercident, quae spectarent ad notionem sentiendi declarandam. 22. Recte Portus vidit esse versum iambicum, in quo pro ἀστείως, tam propter metrum quam sensum, scribendum puto ἀθλίως, i. e. misere. *Küst.* Commentum mirificum. Bekk. Anecd. p. 326. ἀγεύστου (l. ἄγευστος, cf. Phrynich. Segu. p. 12.) θοίνης. ἀστείως βίου ἔχων. 23. διχῶς] Immo τετραχῶς, ut in uno MS. Paris. recte scriptum inveni. Ceterum cum hoc loco conferenda sunt quae leguntur infra v. Ἀόρατον. *Küst.* Adde v. Φαιόν.

Ἀγελαιών. Locus gregis. Ἀγελαῖοι ἰχθύες. Viles[et parvi pisces. Ἀγελείη. Minerva, sic appellata, quod praedam agit; sive militaris. Ἀγεληδόν. Adverbium. Ἀγελήτης βοῦς. Bos ex armento. Ἀγέληφι. Ex grege. Ἀγγελιαφόρος. Legatus. Ἀγγέλιος. Angelius. Hic Valentis tempore Constantinopolis fuit Episcopus, et vitam apostolicam vixit. semper enim discalceatus incedebat, et unicam gestabat tunicam, Euangelii praeceptis obsecutus. Ἄγγελοι. Angeli tantum mentis comprehensione circumscribi possunt. neque enim in loco, neque in corpore, neque in tempore existunt; ante solem quippe creati. Angelos malos tanquam supplicii ministros Scriptura vocat; quemadmodum diem malum appellat diem ultionis. [Cum autem iram, indignationem, afflictionem Deo tribuit, sic vocat acerbas poenas, non autem naturam et voluntatem eius.] Ἀγένεια. Generis obscuritas. Ἀγεννῶς. Ignave. Et ἀγεννὲς accipitur pro infirmo et ignobili. Et ἀγεννία, ignavia et timiditas. *Propter metum igitur Romani turpe foedus cum Hunnis inierunt.* Ἀγενής. Isaeus. De eo qui liberis caret. Ἀγέραστος. Inhonoratus. Ἀγέροπτος. Raro veniens. Ἀγερωχία. Superbia. *Scythae sunt supra modum fastuosi et superbi.* Item Ἀγέρωχος, honoratus, fortis. Agathias: *Cum equum conscendisset, frenis obedientissimum et generosum, et qui non indecore exultaret subsiliretque.* Et alibi: *Ut apud posteros clarus et gloriosus haberetur.* Praeterea significat ostentatorem. Ἄγεστα. Agger usus bellici e lapidibus, lignis et aggesta terra strui solitus. Alii vero machinam huiusmodi vocant egesta. Ἄγεται. Uxorem petit, in matrimonium accipit. Aelianus: *Sororem vero eius Iuba Mauretaniae rex in matrimonium ducit.* Ἄγετε. Ducitis vel putatis. Ἄγετος. Nomen proprium. Ἄγευστος θοίνης. Qui convivii particeps non fuit. Ἄγευστος θοίνης. i. e. elegantiis vitae perfruens. Item ἄγευστοι, inexperti. Ἄγευστον quadruplici sensu

τον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι, ὡς τὸ ὕδωρ· ἄποιον γὰρ ὂν δύναται χυμωθῆναι. ἢ τὸ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν ὑποκείμενον, ὡς ὁ ψόφος. ἢ τὸ μικρὰν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ ὑδαρὰ τῶν ῥοφημάτων. ἢ τὸ κακὴν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ δηλητήρια. Καὶ δῆλον τίνων τούτων ἀντιλαμβάνεται ἡ γεῦσις, καὶ τίνος μή. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ αἰσθήσεων τὰ δ' ταῦτα γινώσκεται σημαινόμενα. Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν τὸ ποτὸν φασι καὶ τὸ ἄποτον. εἰς ταῦτα γὰρ πρότερον διαιρεῖται || τὸ γευστόν. καὶ γὰρ ἐν τῷ ὑγρῷ μάλιστα καὶ ὁ χυμὸς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τῶν ξηρῶν προσγενόμενος. καὶ ὥσπερ τὸ ποτὸν πότιμον γίνεται διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ χρηστοῦ χυμοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄποτον διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ ἀπότου χυμοῦ. Ἀμφότερα δέ, τό τε ἄποτον καὶ τὸ ποτόν, γευστά. γευστὸν δὲ τὸ ἄποτον οὐχ ὡς τελειωτικόν, ἀλλ' ὡς φθαρτικὸν τῆς γεύσεως διὰ μοχθηρίαν χυμοῦ· τὸ δὲ ποτὸν ὡς σωστικόν τε καὶ τελειωτικὸν τοῦ κατὰ φύσιν γευστικοῦ. Ἄρχει οὖν τῶν γευστῶν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὸ ποτὸν καὶ τὸ ἄποτον. Ἐπεὶ δὲ τὸ ποτὸν ὑγρόν, τὸ δὲ ὑγρὸν τῇ ἁφῇ ἀντιληπτόν· ὡς μὲν ὑγρὸν ἁπτόν, ὡς δὲ τοιόνδε χυμὸν ἔχον γευστόν. Τοῦτο οὖν κοινὸν ἁφῆς καὶ γεύσεως, τῆς μὲν ἁφῆς ὡς ἴδιον αὐτῆς αἰσθητόν, τῆς δὲ γεύσεως ὡς ὕλη καὶ ὄχημα τῶν γευστῶν.

Ἀγγείδιον. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον.

Ἄγειν καὶ φέρειν. τὸ ληστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. Ὁ δὲ ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ κατ' ἀντικρὺ τοῦ ῥείθρου, παραχρῆμα τάς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν καὶ ἐσίνετο τοὺς ἀγρούς, ἦγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαῤῥήσαντός οἱ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευγότων.

Ἀγείρας. ὁ χωλός.

Ἀγείρει. συνάγει. καὶ ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον, καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβών, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἠσθηνται, καὶ σεῖστρον ἐπισείων καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων καὶ τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφάς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων.

---

8. 9. Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν τὸ ποτὸν φασι] Haec procul dubio sumpta sunt ex aliquo interpretum Aristotelis, ad verba illa Philosophi *de Anima* II, 10. Δοκεῖ δὲ εἶναι ἀρχὴ τὸ ποτὸν καὶ ἄποτον. γεῦσις γάρ τις ἀμφότερα etc. Quis autem sit iste interpres investigare non potui. Simplicius quidem et Iohannes Philoponus similia his ad locum istum Aristotelis afferunt; non tamen inde Suidam sua descripsisse apparet. *Küst.* 10. καὶ γὰρ] immo καὶ γίνεται.

5. Eadem Bekk. Anecd. p. 325. Zonar. p. 34. pari verborum confusione: cf. Kulenkampiana in Ammonio Lips. p. 5. 7. Menandri Exc. Legg. p. 405. 12. λάσια δὲ Menand. 14. Ἀγείρας, ὁ χωλός] Locum hunc esse corruptum recte monuit Portus, qui pro ὁ χωλός legendum putat ὁ πτωχός: quod non displicet. Potuit tamen etiam Suidas scripsisse, Ἀγείρας, ὀχλαγωγός, quoniam Hesychius vocem Ἀγύρτης sic interpretatur, addens, ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον. *Küst.* Alberti misc. in Suid. post gloss. Gr. p. 267. contulit Ioseph. B. Iud. VI, 12. sive V. 11. Ἀγείρας (sive Χαγείρας), ὅπερ σημαίνει χωλός. Schulzius obss. misc. in Suid. p. 21. ἄχειρος. ὁ χ. 15. In Ἀγείρουσιν explicationem frustra desiderat Schweighäus. opusc. acad. II. p. 37. Philostrati locus V. Apoll. IV, 39. 16. ἦν] ἐδόκει Philostr. 17. Probabiliter hanc incerti scriptoris narrationem ad casus Volusii (v. Appian. B. Civ. IV, 47.) refert Schweigh. l. l. p. 139. Color quidem orationis cum Aelianum redoleat, tum prodit etiam vox illi dilectissima θεραπευτήρ, de qua v. Toup. p. 287. et v. Θεραπευτῆρες. Partem levi cum varietate repetit v. Σεῖστρον: probandum certe ξυρεῖ. 20. 21. Quae Küsterus olim prolixe de metragyrtis exposuit, disertius persecutus est Ruhnk. in Tim. p. 10. 11.

---

accipitur. Aut enim significat id quod saporis quidem expers est, sapore tamen imbui potest, ut aqua: quamvis enim aqua sit expers qualitatis, potest tamen accipere saporem. Aut id quod aliis sensibus subiectum est, ut strepitus. Aut quod exiguum habet saporem, ut sorbitiones, aqua multa dilutae. Aut quod malum habet saporem, ut venena. Manifestum autem est, quaenam ex his gustum afficere possint, quae contra. Atque in caeteris etiam sensibus hae quattuor significationes locum habent. Principia autem rerum, quae gustatu percipiuntur, aiunt esse id quod sive potui est sive non: in haec enim primum dividitur id, quod sub gustum cadit. Quippe etiam sapor in humido potissimum consistit, siquidem ex aridorum accessu concreverit. Iam ut quicquid est potui propter admixtionem boni saporis fit potu gratum, ita potui non est, si cui malus sapor accesserit. Utrumque vero, sive quid potui est sive non, sub gustum cadit: posterius quidem non ut efficiens, sed ut destruens gustum, propter malum saporem; prius autem ut conservans et efficiens facultatem naturalem gustandi. Quapropter res gustatus sunt ei subiectae, quod et potui est et contra. Quoniam vero, quicquid est potui, liquidum; liquidum vero tactu percipi potest: quatenus quidem est liquidum, sub tactum cadit, quatenus autem aliquem saporem praebet, sub gustatum cadit. Hoc igitur tactui et gustatui commune est: tactui quidem ut proprium eius sensile, gustatui vero ut materia et vehiculum rerum illi subiectarum. Ἀγγείδιον. Parvum vas. Ἄγειν καὶ φέρειν. Praedari et rapere. Ceterum tam de rebus quam de personis usurpantur promiscue ἄγειν, ἀπάγειν, κομίζειν. *Ille vero cum in adversam fluminis ripam pervenisset, confestim incensis Sclavenorum vicis agros vastavit, omniaque diripuit, nemine barbarorum proelium cum ipso inire audente, quippe qui in densa et opaca silvarum fuga se recepissent.* Ἀγείρας. Claudus. Ἀγείρει. Colligit. Item *ἀγείρουσι. Ille enim pecuniae colligendae mos sacer erat, et nullo modo similis mendicantium instituto.* Et rursus: *Ille vero latere volens caput barbamque rasit, et Aegyptia veste assumpta, qualem Isidis cultores gestant, et sistrum quatiens de urbe in urbem profectus est, Deae stipem colligens, et necessaria alimenta ad propulsandam famem libenter accipiens.*

Ἀγή. θαῦμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος. παρ' Ἡρο-
21 δότῳ βασκανία, παρ' Ὁμήρῳ ἔκπληξις. πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. ἔνιοι ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως ἡ ἔκπληξις, ἀγὴ δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος.

Ἀγηγέρατο. συνηθροίζοντο.

Ἀγηλατεῖν. διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν.

Ἀγηλατεῖν. ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἀπελαύνειν. ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν.

Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν.

Καὶ Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.

Ἀγηλατοί. οἱ κεραυνοί. ἀγηλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ἢ διώκει.

Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Οὕτως Εὔπολις Δήμοις·

Ἀναθῶμεν νῦν χἡμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς
εἰρεσιώνας,
καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε.
Πάντες δεχόμεσθα.

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε
μεγάλαις ἰδίᾳ
πάντες ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

5 Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι·

Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ
καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Ἀγήλειεν. τιμήσειεν. Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο εἰ καὶ ὀστισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγήλειεν.

Ἄγημα. τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὁπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ.

Ἀγηνορίη. ἡ αὐθάδεια.

Ἀγηνόριον. ὄνομα τόπου.

Ἀγήνωρ. ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος ἢ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ· παρὰ τὸ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστιν ἀνδρεία
χρῆσθαι. σημαίνει δὲ τὸν ὑπερήφανον καὶ αὐ- 28
θάδη. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἀγηοχώς. ἐνέγκας.

Ἀγήραον. ἄφθαρτον.

---

1. Ἀγή — ἱερεῖα Bekk. Anecd. p. 326. et Etym. M. p. 9. Ἡροδότῳ VI, 61. cuius nomen Etymol. M. reddidit Valck. Opusc. II. p. 124. 2. παρ' Ὁμήρῳ Il. φ'. 221. ἄγη μ' ἔχει, quae formula binis Odysseae locis repetitur. πληγὴ et quae sequuntur nihil ad Homerum faciunt. 3. ἱερεῖα quo spectet incertum. 6. Il. δ'. 211. 7. V. Gloss. Herod. p. 354. Schw. 8. Ἡρόδοτος V, 72. quem locum v. 14. ascripsit. 10. 11. E Scholiis Sophoclis, cuius orationem infra posuit, Oed. R. 402. haec ita sunt restituenda, ut ἀπελάσειν in superioris ἀπελαύνειν locum succedat, postremo βασιλεύσειν emendetur. Ad eundem versum spectare videtur Etym. M. p. 10, 34. nam quod editur ἀγηλατίζειν nihili est. 16. ἀγῆλατοι Küst. coniecit. Nihil reliquum esse videtur quam ut ἀγηλάτῳ. κεραυνῷ ad Lycophronis normam v. 436. (ubi v. Bachm.) restituantur. V. Phavorini Ecloga p. 76. 18. ἀγλαΐσαι, quod praestant Etym. M. et Anecd. Bekk. p. 328. (ubi quae in v. 31. extant, Ἀγλαΐσαι. οὕτως Εὔπολις, apparet a superiobus divulsa fuisse) deinceps comparandi, Sallier. in Tho. M. p. 5. Edd. ἀγλαΐαις. 20. Emendavit Porsonus ap. Gaisf. in Hephaest. p. 278. Edd. τὰς διττὰς εἰρ. 23. δεχόμεσθα Küst. δεχόμεθα Edd. Ceterum refinxi vulgarem distinctionem, χαίρετε πάντες. δεχ.

1. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ v. 400. sqq. 2. μεγάλαισι διὰ παντός Aristoph. 6. οἵους ἐγὼ Edd. ἰοῦσ' ἔσω quod fere vidit Ruhnk. in Tim. p. 5. correxit Dobr. Aristophan. p. 238. 8. Dionis Cassii LXVI, 2. 11. ἀλλ' ὅτι] ἀλλ' οὐ Dio, ubi scribendum ἀλλὰ μὴ οὐ. 12. ἄγημα — συντάξεως Bekk. Anecd. p. 327. Etym. M. p. 10, 36. Cf. Leopard. Emend. I, 23. 17. V. Arrian. Exp. Alex. II, 24, 3. 18. Concordant Etym. M. Bekk. Anecd. l. l. et alii. 20. Leg. καὶ τόν. 22. ἀγηοχώς allatum vidimus e Macc. 3, 5, 45. Post ἐνέγκας in vett. Edd. extant iis quae technici (cf. Etym. M. p. 9. Moschop. π. σχ. p. 187.) tradunt simillima haec: Κανόνισον. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ παρακείμενος ἦχα, καὶ Ἀττικῶς ἄγηχα, καὶ ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἔχειν ἐν τῇ β' καὶ γ' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, πλεονάζει ἡ γο συλλαβή, καὶ γίνεται ἀγήοχα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ' ἀγήοχα. ἡ μετοχὴ ἀγηοχώς. Ista cum binis Parisinis eiecit Küst.

Ἀγή. Admiratio, gaudium, diffidentia, aemulatio. Herodotus retulit ad invidiam, Homerus ad stuporem, plagam, rupturam, fractionem, perniciem; quidam ad hostias. Ἄγη igitur cum accentu in penultima dicitur admiratio, ἀγή fractio fluctus. Ἀγηγέρατο. Congregati fuerant. Ἀγηλατεῖν. Persequi, exilio afficere, imperare. Apud Herodotum contumeliose tractare. Ἀγηλατεῖν. Ut piaculum et obnoxios piaculo aliquos expellere. Id verbum cum aspero spiritu scriptum significat piacula expellere, cum tenui, regnare. *Flens mihi videris cum eo qui haec machinatus est regnaturus esse.* Et Herodotus: *Ille vero cum magna manu profectus septingentas Atheniensium familias expellit.* Ἀγηλατοί. Fulmina. Verbum autem Ἀγηλατεῖ, agit, fulminat, vel persequitur. Ἀγῆλαι. Deum condecorare, celebrare. Sic Eupolis *Demis: Nos vero iam suspendamus illis hasce iresionas, eosque adeuntes ornemus. Vos salvete. Omnes accipimus.* Aristophanes *Pace: Et te, Diva, sacrificiis sanctis supplicationibusque magnificis nos semper venerabimur.* Hermippus *Pistricibus: Age iam muneribus Deos colam, et suffitum faciam, filio servato.* Ἀγήλειεν. Honoraret. *Mucianus Romanus ab omnibus supra omnes honorari volebat, et iniquo animo ferebat, non modo si quis ipsum contumelia affecisset, sed etiam iusto parcius honorem praestitisset.* Ἄγημα. Agmen fuit regem antecedens, elephantis, equis et peditibus functis. alii vero praestantissimam aciei Macedonicae partem intellexerunt, tum armatura tum corporum robore firmam. Ἀγηνορίη. Arrogantia. Ἀγηνόριον. Nomen loci. Ἀγήνωρ. Valde virilis vel ob fortitudinem admirandus; sic dictus, quod valde munitus est fortitudine, id est τῇ ἠνορέῃ. Significat vero etiam superbum et arrogantem. Est etiam nomen proprium. Ἀγηοχώς. Qui attulit. Ἀγήραον. Incorruptum.

Ἀγηρηναῖοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀγήρω. τὰ μὴ γηρῶντα. καὶ σὺν τῷ ν̄ ἀγήρων. οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ν̄ ψιλικόν φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν σὺν τῷ ν̄ τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτῶσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τὴν γενικήν τε καὶ δοτικήν. καὶ ἀγήρως, ὁ ἄφθαρτος Ἀττικῶς, καὶ οὐδετέρως ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. ὄνομα κύριον.

Ἀγησίλαος. ὄνομα κύριον· ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεύς, καὶ ᾄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἀγήτας. ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

Ἀγητός. ὁ θαυμαστός.

Ἁγιάσατε. προευτρεπίσατε, κηρύξατε.

Ἁγιάσαι. καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.

Ἁγίασμα. ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Καὶ Ἁγιαστία, ἡ ἁγιωσύνη. Ἁγιστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία, διφθόγγου.

Ἁγίζων. ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης·

Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων ἴκου.

Καὶ Ἁγιασθέντων, ἀφιερωθέντων. Καὶ Ἁγιάζω, αἰτιατικῇ.

Ἀγινάρειος. ὄνομα κύριον.

Ἄγινεον. ἔφερον. ἀγινῶ γὰρ ὁ ἐνεστώς.

Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας, μυριάκις ἐστὶν ἅγιος ὁ θεός, καὶ τοὺς παιρεμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τό, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κύριε ζητήσω, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα, καὶ τό, Θῦσον τῷ θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ διὰ τούτων καὶ δι' ἄλλων πολλῶν ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες· ἅγιος ἀθάνατος ὁ σταυρωθείς· ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἰσχυρὸν τὸν ζῶντα.

Ἅγις Ἄγιδος, ὁ Παυσανίου. Οὗτος ἐμβαλὼν ποτε εἰς τὴν Μαντινειακὴν αὐτοὺς μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ παραῤῥέοντα ποταμὸν εἰς τὸ τεῖχος παρατρέψας παρέλυσεν. ἦν γὰρ ἐξ ὠμῆς πλίνθου, ἧτις πρὸς μὲν τὰς ἐλεπόλεις ἀσφαλεστέρα ἐστὶ τῆς ὀπτῆς καὶ τῶν λίθων· οἱ μὲν γὰρ κατάγνυνται καὶ ἐκπηδῶσι τῶν ἁρμονιῶν, ἡ δὲ ὠμὴ πλίνθος οὐχ ὁμοίως πονεῖ, διαλύεται δὲ ὑπὸ ὕδατος οὐχ ἧσσον ἢ ὑπὸ ἡλίου κηρός.

Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι. τὸ καρπῶσαι. [Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς.]

---

2 — 4. Horum partem habet Lex. Seg. p. 327. Quae ibi desiderantur, *οἱ δὲ ἄνευ — φασιν εἶναι* prorsus adulterina duco. 8. V. Etym. M. p. 443. et Phot. v. *Θαργηλιαί*. 9. Sic Harpocrationis liber Palatinus. 12. V. Polyb. V, 91. 14. V. Ioel I, 14. sive Ep. Petri I, 3, 15. Cf. Tittm. in Zon. p. 35. Item proxima inter sacras glossas referenda, cum v. *Ἁγίσαι*. 16. *Ἁγίδ* Psalm. 114, 2. 19. *Ἀριστοφάνης* Plut. 681. 21. 22. Apparet aliquid ante hunc versum Soph. Oed. C. 1495. excidisse. Videtur etiam *Ἁγισθέντων*, invitis licet vetustis grammaticis, scribendum esse: cf. Diodor. IV, 73. 25. Respicitur Il. ω'. 784.

1. Pleraque cum Zon. p. 16. communia. 4. Psalm. 26, 13. 7. Ib. 49, 14. 12. Vide Ephraemum apud Photium Cod. CCXXVIII. *Pears.* Alienum ab hoc loco *ἀθάνατος*. 13. Ps. 41, 2. 15. *Οὗτος ἐμβαλών ποτε*] Vide Pausaniam in *Arcadicis* p. 406. (VIII, 8.) ubi eadem historia ipsissimis pene verbis non de Agide, sed Agesipoli (uti etiam apud Suidam legendum est() narratur. Vide quoque Suid. infra v. *Πλίνθος*, ubi locus hic *αὐτολεξεὶ* repetitur. *Küst.* Adde Xenoph. Hell. V, 2. Ceterum suspicor ista *Ἅγις Ἄγιδος* ad pleniorem quandam observationem pertinuisse, cuius indicia praebet Choeroboscus p. 1193. 16. *Μαντινικὴν* Pausan. 24. *Ἁγίσαι — καρπῶσαι* Zonar. p. 36. cf. Etym. M. p. 10, 41. Novissima prorsus abiicienda.

Ἀγηρηναῖοι. Nomen gentis. *Ἀγήρω.* Quae non senescunt, et *ἀγήρων* addita littera *ν̄*, alii dicunt, dempta *ν̄* littera, femininum existere; alii vero, si cum *ν̄* scribatur, significari accusativum casum; sin minus, genitivum et dativum. Et *ἀγήρως* Attice senii expers et neutrum *ἀγήρων*. *Ἀγησαγόρας.* Nomen proprium. *Ἀγησίλαος.* Nomen proprium. Is fuit illustris et generosus Lacedaemoniorum rex, qui multis ab oratoribus celebratur. *Ἀγήτας.* Aetolorum dux quispiam. *Ἀγητός.* Admirandus. *Ἁγιάσατε.* Praeparate, praedicate. *Ἁγιάσαι.* Sacrificare et sancte adolere. *Ἁγίασμα.* Templum Dei. David: *Iudaea facta est ipsius sanctuarium.* Et *ἁγιαστία*, sanctimonia. *Ἁγιστεία* vero, per diphthongum, initiatio per sacras ceremonias. *Ἁγίζων.* Consecrans. Aristophanes: *Deinde haec tanquam rem sacram in saccum coniciebat.* Item: *Sin forte aram bovina caede plenam consecras, veni.* Et *ἁγιασθέντων*, consecratorum. Et *Ἁγιάζω* aptum accusativo. *Ἀγινάρειος.* Nomen proprium. *Ἄγινεον.* Ferebant: a praesenti *ἀγινῶ*. *Ἅγιος.* Sanctus, Sanctus, Sanctus est Dominus. Qui dicunt Deum millies sanctum esse, et haec verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc convincit: *Exquisivi faciem tuam; faciem tuam Domine quaeram; ne avertas faciem tuam a me.* Istis igitur verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo sacrificium laudationis, et persolve Altissimo vota tua*, et quae sequuntur. Cum his locis, tum aliis multis Vetus Testamentum aperte docet, se non unius personae dominatum significare, sed trium, unius tamen essentiae. Contra qui dicunt, *Sanctus idem qui crucifixus*, iis os obturet dictum hoc: *Sitivit anima mea Deum fortem et civentem.* *Ἅγις.* Agesipolis, Pausaniae filius. Hic aliquando in Mantinensem agrum irruptione facta ipsos in oppido conclusit, et murum, cum praeterlabens flumen immisisset, dissolvit. Erat enim structus latere crudo, qui quidem adversus tormenta firmior est cocili et saxis: ea enim franguntur, et ex iuncturis exsiliunt, crudus vero later non proinde laborat, verum ab aqua, non minus quam ab sole cera, dissolvitur. *Ἁγίσαι* et *καθαγίσαι.* Sacrificare. [*Ἁγίζω* est enim praesens.]

Ἁγιστεύειν. ἁγιάζειν. καὶ Ἁγιστεύσαντες, τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἁγιστείας. ἁγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας.

Ἀγκαλίδα. μερίδα.

Ἀγκάσασθαι. ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι.

Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνάκειται.

Ἄγκη καὶ ἄγκεα. οἱ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ Ἄγκεσι, συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβόλει· τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Ἀγκιστρεύει. δελεάζει.

Ἀγκοπήνια. τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἄγκος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος.

Ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν
ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.

Ἀγκών. ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἦν σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλουν οἱ Καρχηδόνιοι. ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες οἷς ἂν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν ἑῴων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. † Καὶ διετίθει τὰς μηχανάς, ᾗ μάλιστα ἐδόκει καίριον, ἀγκῶνάς τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. † Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ προσπησσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ αἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις. Ἴσως οὐ δυνατὸν ἦν πρὸς ἐναντίον τὸν ῥοῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν προσπιπτόντων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ Ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν·

Οἱ δ' ἑσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακήν.

Καὶ παροιμία· Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος· ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ Γλυκὺς ἀγκών.

[11]Ἀγκράτος ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

[Ἄγγρις. ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν.]

---

1 — 5. Bekk. Anecd. p. 328. 3. Plurali utitur Schol. Plat. p. 466. *τῆς ἁγιστείας* inter alios Plut. Numa 8. vel Priscus Exc. p. 159. 5. Sic etiam Cyrillus; *ἀγκαλίδας. μερίδας ἢ δράγματα* Zon. p. 24. Non videntur hi certum locum spectasse. 7. Pancratis Ep. II, 2. Cf. v. *Ῥαιστήρ*. 8. Zonar. p. 30. qui plerumque cum Suida faciens posteriora tamen *Ἄγκος — ἐδίζετο* huic articulo subiungit. *ἀγκυλοειδεῖς* nova vox, quae non magis altero vocabulo *ἀγκωνοειδεῖς*, quo Zon. utitur, ad interpretationem glossae commoda videtur. Etym. M. quidem p. 588, 41. *τὸ πάνυ κοῖλον*, Eust. in Il. δ'. p. 497. *κοῖλος τόπος*: similiter alii. Possis igitur *κοιλώδεις*, quod Schol. Soph. Philoct. 937. 10. *Ἐπιγράμματι* Dioclis II, 4. in Anal. Br. II. p. 182. unde restituendum *διεκτυβόλει*. Edd. *θηροβολεῖ*, Zon. *θηροβόλει*. 14. Hoc vel quod subsequitur *ἀγγοπήνια* cui Suidas debeat nescimus. 16. Edd. *Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν — ἐδίζετο*. Emendata metricam in formam redegit Toup. III. p. 13. *ἐδεδίζετο* Zon. *ἄγκος ὑψίκρημνον* poeta ap. Schol. Hephaest. p. 171. 18. *Ἀγκών*: cf. Hamak. Miscell. Phoenic. p. 302. Procopii de Bello Vandal. I, 20. locus in epitomen contractus. Priora Zon. p. 17.

5. *Ἀγκῶνες — σημαίνει* descripta ex Artemidori lib. I, 74. 6. *προσπησσόμενα* Venetus Artem., *προσπτυσσόμενα* Rigaltius: Edd. *προσπτησσόμενα*. 13. Sophocl. Aiac. 805, 6. unde *ἑσπέρους* revocandum. 15. E Diog. Laert. IV, 46. ubi Menagius proverbium, *Cubito se emungere*, multis auctorum locis illustrat. Küst. 18. Cf. Suid. v. *Γλυκὺς ἀγκών*. 20. Cf. v. *Ἀναχράτος*. Bekk. Anecd. pp. 329. 337. *Ξενοφῶν* Anab. I, 8, 1. vel R. Equ. 8, 10. 22. *Ἄγγρις. ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν*] Haec desunt in MSS. Parisiensibus. Küst. Repugnat etiam ordo verborum.

Ἁγιστεύειν. Sanctificare. Et *ἁγιστεύσαντες*, qui sacrificium rite peregerunt. *Ἁγιστείας*. Sanctimoniae, puritatis, cultus. *Ἀγκαλίδα*. Fasciculum. *Ἀγκάσασθαι*. Ulnis gestare. *Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ*. Dicatum est Vulcano: pro *ἀνάκειται*. *Ἄγκη καὶ ἄγκεα*. Loca abrupta et quae figuram cubiti referant, cava et latebrosa. Vel *Ἄγκεσι*, locis arboribus consitis et silvosis, ut in Epigrammate: *Retibus venare, secundo per convalles ferarum procreatrices.* *Ἀγκιστρεύει*. Inescat. *Ἀγκοπήνια*. Apum favi. *Ἄγκος*. Excelsus montis locus. *Pedibus autem escendere in excelsum montis verticem cupiebat.* *Ἀγκών*. *In aula regia Gelimeris erat carcer valde tenebrosus (Anconas Carthaginenses vocabant), in quem conticiebantur omnes, quibus Tyrannus infensus esset. Eo in loco tempore Belisarii multi mercatores orientales inclusi erant; qui cum illo temporis articulo a tyranno interficiendi essent, carceris custos eos liberatos dimisit.* † *Et disposuit machinas, qua maxime opportunum videbatur, anconesque et fossas utrimque urbi circumdedit.* *Ἀγκῶνες* etiam partem quandam domus significat. † Cubitalia vero et quaecunque solent appangi, in somnis vitae ornamentum significant. † Item dicuntur fluviorum anguli sive eminentiae ad ripas. *Fieri fortasse non poterat, ut adverso flumine navigarent, ob magnitudinem flexuum cubiti instar imminentium, quos praetervehi oportebat, navibus oblique tractis.* Item *Ἀγκῶνας* dicunt montium angulos. *Alii vero recessum tum in occasum, tum orientem versus accedite, quo malam viri huius profectionem exploretis.* Et proverbium, *Cubito se emungentes.* Bio Philosophus: *Pater meus*, inquit, *libertus erat, cubito se emungens.* quibus significabat patrem ipsius fuisse salsamentarium. Est et aliud proverbium, *Dulcis cubitus.* *Ἀγκράτος ἐλαύνοντα*. Sic Xenophon pro *πάνυ ἐλαύνοντα*, i. e. vehementer agitantem. [*Ἄγγρις*. Dolor. Et *Ἀγγρίζειν*, dolore afficere.]

Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου. καὶ Ἠγκυλωμένος, ἀγκύλην ἔχων. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωυσέως.

Ἀγκύλια. οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων.

Ἀγκυλομήτης. καὶ ἀγκυλομῆται, οἱ σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον. καμπύλον, ἐπικαμπές.

Ἀγκυλοχείλης καὶ ἀγκυλόχειλος. σκολιόχειλος. ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων τοῦ χείλους. ἐπὶ δὲ Κλέωνος, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν.

Ἄγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης φιλόσοφος εὗρεν ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν. ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου.

Ἄγκυρα. πόλις. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο.

Ἀγκυρηβόλιον. τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.

Ἀγκύρισμα. εἶδος παλαίσματος. καὶ Ἀγκυρίσας, ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρᾳ καταβαλών. Ἔστι δὲ ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος ἀρευτικὸν ἰσύκων. Ἀριστοφάνης·

Διαβαλών, ἀγκυρίσας,
εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας.
τουτέστι προσέκρουσας ἢ καταπέπωκας, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἄκολον ἔλεγον.

Ἀγκύριον. πόλις Ἰταλίας. καὶ ὁ πολίτης Ἀγκύριος ἢ Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. λαμπρότης. καὶ ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.

Ἀγλαϊεῖσθαι. καλλωπίσασθαι, δοτικῇ. ὁ ἐνεστὼς ἀγλαΐζω.

Ἀγλαόκοιτος. πάνυ τίμιος.

Ἀγλαομητία. ἡ μεγάλη βουλή. 31

Ἀγλαότιμον. λαμπρόν, τετιμημένον.

Ἀγλαοφῶν. ὄνομα κύριον.

Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.

Ἀγλευκές. τὸ ἀηδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. Δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὶ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστι πάλιν παρὰ τῷ Ῥινθωνι. Καὶ Ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον, Ξενοφῶν Ἱέρωνι.

---

1. Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου: cf. Schol. Aristoph. Equ. 262. praestitit cum Zon. p. 38. Schol. Arist. Av. 1180. Idem c. 25. 2. ἔργον τι τῆς σκηνῆς] Vide Exodi c. 38, 17. 19. ubi iure sunt omissa illa τοῦ χείλους. 13. εὗρεν ἄγκυραν] Ancorae et rotae figulinae inventionem Anacharsidi etiam tribuit Plinius; item Diogenes Laertius lib. I, 105. unde Suidas haec sumpsisse videtur. Dissentiunt tamen alii, et eorum usum Anacharside longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menagius ad Laertium in Vita Anacharsidis. *Küst.* Haec opinor ex v. *Ἀνάχαρσις* decerpta: id quod multo certius constiterit de panno v. *Κεραμεικός*. Desideratur vero *κεραμικόν*. 16. Post *ἐλέγοντο* Ald. cum sequacibus edd. *ἄγκυρα πλοίου*. Boisson. Anecd. I. p. 412. Ἄγκυρα, πόλις· ἀγκύρα δὲ ἡ τοῦ πλοίου. 17. ἀγκυροβόλιον vulg. Respicitur vox Democriti, de qua v. Lobeck. in Phryn. p. 644. Eust. in Od. ι'. p. 1620. τὸ ἀγκυρηβόλιον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. 18. E Schol. Arist. Equ. 262. 19. Praestat Schol. lectio, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών. 20. Ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος] Scribe Ἄγκυρα. Hesychius: Ἄγκυρα, ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν. *Küst.* Repugnat Schol. cum Zonara p. 32. 21. Ἀριστοφάνης l. l., ubi iam ἐνεκολήβασας emendate legitur.

5. Doctrina parum testibus firmata Stephano Byz. debetur. 7. Ἀγλαΐαις Pindaricum. 9. Il. κ'. 331. καλλωπίσεσθαι praestat cum Etym. M. 11. Bekk. Anecd. p. 329. 12. Etym. M. p. 11, 30. ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ βουλή Zon. p. 27. λαμπρόβουλον mendose Hesych. 14. V. Böttig. Archäol. d. Mal. p. 268. 15. Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ] Haec etiam αὐτολεξεὶ leguntur in lexico Harpocrationis [et Bekk. Anecd. p. 329.]. Monendi hic sunt lectores, eandem Cecropis filiam ab aliis scriptoribus vocari Ἄγραυλον, non Ἄγλαυρον, ut hic a Suida et Harpocratione. Ulpianus ad Orat. Demosth. περὶ Παραπρεσβείας p. 264. edit. Morell. ad verba illa Oratoris, καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον, ait: Ἔστι μία μὲν τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. Et paulo post: Ἄγραυλος καὶ Ἔρση καὶ Πάνδροσος, θυγατέρες Κέκροπος, ὡς φησιν Φιλόχορος. Plura de hac Agraulo, nec non iureiurando, quo olim ephebi Atheniensium, postquam lexiarchico inscripti erant, in eius aede se obstringere solebant, vide apud Sam. Petitum *de Legibus Atticis* p. 153. 154. et Maussacum ad Harpocrat. v. *Περίπολος*. *Küst.* Priorem scripturam firmabat Brunckius in Arist. Thesm. 533. 17. Expunge articulum cum Bekk. Anecd. p. 329. nam Zonaras (p. 32.) morem diversum sequitur. Equidem id genus annotationum, quorsum pertinet v. c. *Διελοῦσι. τὸ ἐπιβάλλουσι*, serius admixtum opinor. *τῷ Οἰκονομικῷ* ut opinantur eo c. 8, 3. loco, quo nunc *ἀτερπές* consignatum est. 18. τὸ addidit Med. Oratio manca. Hesychius ex emendatione Valckenarii: *ἀγλευκέρ, ἀηδές. Λάκωνες.* Ceterum hoc specimen exquisitae doctrinae eo mirabilius accidit, quod Rhinthonem Suidas semel appellavit. 19. Non habeo quod faciam isto *πάλιν*. 20. *Ἱέρωνι* c. 1, 21. ubi vulgabatur *ἀγλυκέστερον*.

Ἀγκύλη. Ancyle, species iaculi. Et Ἠγκυλωμένος, ancylen habens, sive amentatus. Significat etiam opus quoddam tentorii Mosaici. Ἀγκύλια. Annuli catenarum Ἀγκυλομήτης. Item Ἀγκυλομῆται, dolosis consiliis utentes. Ἀγκύλον. Curvum, inflexum. Ἀγκυλοχείλης et ἀγκυλόχειλος. Curvum rostrum habens. Epithetum aquilae, quae aduncos habet ungues. In Cleonem vero dictum est curvas habens manus ad furandum et rapiendum. Ἄγκυραν. Anacharsis Scytha philosophus ancoram et rotam figulinam invenit. is Croesi tempore vixit. Ἄγκυρα. Urbs, cuius cives vocantur Ancyrani. Qui hodie Ancyrani vocantur, olim Gallograeci appellabantur. Ἀγκυρηβόλιον. Ferrum navis. Ἀγκύρισμα. Genus luctae. Et Ἀγκυρίσας, qui lucta adversarium superavit, aut nodo oppressit. Est etiam Ἀγκύρισμα instrumentum quoddam, quo ficus capiuntur. Aristophanes: *Differens, supplantans, deinceps humerum avertens eum soles profligare.* Id est, offendisti aut deglutisti, metaphora ducta a buccella, quam ἄκολον vocabant. Ἀγκύριον. Urbs Italiae, cuius civis vocatur Ἀγκύριος vel Ἀγκυριεύς. Ἀγλαΐα. Splendor. Et ἀγλαΐαις, laetis certaminibus. Ἀγλαϊεῖσθαι. Gloriatarum esse, dativo aptum. Praesens est ἀγλαΐζω. Ἀγλαόκοιτος. Valde honoratus. Ἀγλαομητία. Magnus Senatus. Ἀγλαότιμον. Illustrem, honoratum. Ἀγλαοφῶν. Nomen proprium. Ἄγλαυρος. Aglaurus, filia Cecropis. Est etiam Minervae cognomen. Ἀγλευκές. Iniucundum. Xenophon usus est in *Oeconomico*. Videtur autem nomen esse peregrinum, nominatim Siculorum: quippe frequens eius usus apud Rhinthonem. Et Ἀγλευκέστερον, iniucundius. Xenophon *Hierone*.

Ἀγλιθες. αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. Ἀριστοφάνης. Ὡς ἀρουραῖοι μύες ὀρύσσετε πασσάλῳ τὰς ἀγλιθας.

Ἀγλωττία. ἡσυχία, σιωπή. καὶ Ἄγλωσσος, ὁ ἄναυδος, ἄφωνος.

Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι, μιμητὴν ζῆλον ἀνηναμένη.

Ἄγμασι. κλάσμασι, τροπαῖς. Ἄγματα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν.

Ἀγμούς. τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους.

Ἀγναπτότατος βάτος αὖος. ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἁγνεία. καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης.

Ἁγνείας. ὄνομα κύριον.

Ἁγνίζω. αἰτιατικῇ.

Ἁγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται·
θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.
ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν τι πραγματευομένων.

Ἀγνόημα. Ἀγνόημα τοσοῦτον ἡγνοηκότας, ὅσον οὐδεὶς ἂν ἠγνόησεν, ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσον ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῆς ἔχων.

Ἄγνος. φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσιν. καὶ ἀρσενικῶς. Χιονίδης Ἥρωσι·

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Πλάτων· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλα-
φὴς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ καθαρός.

Ἁγνότερος πηδαλίου. ἐπὶ τῶν ἀγνῶς βεβιωκότων. παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον.

Ἀγνούσιος. Ἀγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἀγνούσιος.

Ἀγνώμονες. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι. Σοφοκλῆς·

Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

Ἀγνωμόνως. ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. Καὶ ὁ Θεολόγος· Ὦ καὶ Ἰουδαίων ἀγνωμονέστερε. ἀντὶ τοῦ ἀνοητότερε.

---

1. Ἀριστοφάνης] Integer locus Acharn. 728. sic habet: Ὄκν' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες, — πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε; Noster paraphrasin e Scholiis exhibuit. Eadem Zon. p. 24. 6. Archias Ep. XXVIII, 5. 6. Cf. v. Ἀντῳδόν. 7. Peccat in dialectum epigrammatis. 8. τρυπαῖς sic Valck. Animadv. ad Ammon. p. 117. Frustra, quoniam τρύπη glossema fuit vocis ὀπή: v. Schol. Arist. Plut. 714. Vesp. 139. Nullam suspicionem Wesselingius movet in Itinerar. Rom. p. 60. neque Bekk. Anecd. p. 329. Zon. p. 32. Possit tamen audacior aliquis suspicari τολύπαις coll. Eust. in Od. α'. p. 1414, 28. vel τρύφεσιν. 10. Attigit Elmsleius in E. Bacch. 1092. 11. Ἀγναπτότατος βάτος αὖος] Erasmus *Adagg.* Chil. 2. Cent. 1. Adag. 100. opportune monet legendum ἀγναμπτότατος, vertitque, *Rigidissimus rubus aridus.* Aut ἀγναμπτότερος βάτου αὖου, *Rigidior arido rubo. Portus.* Ἀγναπτότατος etiam exhibent MSS. Sed apud Zenobium rectius legitur Ἀγναμπτότατος: et apud Diogenianum I, 13. [cf. Arsen. p. 16.] Ἀγναμπτότερος βάτου αὖου. *Küst.* 13. Ex Ep. I. Tim. 4, 12. 14. Ἁγνίας Isaeo: id quod libri Harpocrationis Par. et Pal. confirmant. 15. ἁγνίζω. αἰτιατικῇ Aldo debentur. 16. Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη] Aristoteles *Histor. Animal.* V, 22. et Plin. XI, 24. nos docent, phalangia vel phalangios genus aranearum ita vocatum matres suas post partum necare: de quibus locus hic poetae anonymi intelligendus est. In Vaticana Proverbiorum Appendice I, 9. corrupte legitur, Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδα ἕως παιδεύει. *Küst.* πρὸς τοῦ φιλτάτου Macarius ap. Walz. in Arsen. p. 17. 19. Locum auctiorem praestat v. Ἐπαΐειν: unde licet ὅσα pro ὅσον asciscere. Partem etiam v. *Διαλεκτική* delibavit.

2. Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι] Haec verba alieno loco posita sunt, et procul dubio ex margine in textum irrepserunt. *Küst.* καλοῦσιν Ἀττικοί Abresch. Actis Soc. Trai. I. p. 214. ex Eust. in Od. ϰ'. p. 1638, 11. 3. Χιονίδης Ἥρωσι] Fabulam hanc Chionidae laudat etiam Pollux. Docuerant eiusdem nominis fabulam Crates (Suid. v. Ἀθάρα), Cratinus (Suid. v. Ἀνεκάς) et Menander, teste eodem Suida v. Ἀναλυθῆναι. *Küst.* 4. γέ Porsonus Adversar. p. 38. et in Phoen. 1638. Edd. τέ. Idem οὐδέν: οὐθὲν Edd. 6. Πλάτων Phaedro p. 230. B. 7. καὶ τοῦ ἄγνου δέ] τοῦ τε ἄγνου Plato. 9. Diogenian. I, 11. Arsen. Viol. p. 15. 12. Sic Harpocratio Palatinus, coll. Bekk. Anecd. p. 329. Cf. Steph. v. Ἀγνοῦς. 14. Σοφοκλῆς Oedipo C. 86. ubi paria Schol. Cf. Hesych. 18. Πλάτωνι Rep. V. p. 450. D. cf. Bekk. Anecd. p. 334. Ἀσύγγνωστοι quod post ἀγνώμονες extabat, typorum illud errore satis manifesto ab Aldo repetitum, etiam Küsterus expungi iussit, duorum Pariss. fide. 18. 19. Ex Harpocratione Palatino. Δημοσθένης Olynth. II. p. 25. 20. ὁ Θεολόγος Gregor. Naz. Or. XLII. p. 695. D.

Ἀγλιθες. Alliorum capita. Aristophanes. Ut agrestes mures effoditis paxillis allja. Ἀγλωττία. Taciturnitas, silentium. Et Ἄγλωσσος, elinguis, mutus. *Nunc humi elinguis et muta iaceo, imitationis studio deposito.* Ἄγμασι. Fragmentis, ruinis. *Fragmenta amphorarum in palustria loca clam coniecerant.* Ἀγμούς. Montana et praerupta loca. Ἀγναπτότατος. Rubus aridus est inflexibilis ac rigidus: de homine duri pervicacisque ingenii. Ἁγνεία. Puritas, castitatis consummatio. Ἁγνείας. Nomen proprium. Ἁγνίζω. Aptum accusativo. Ἁγνοεῖ δ' ἀράχνη. *Ignorat aranea liberos se educare: nam postquam eos nutrivit, a carissimis interit.* De iis dicitur, qui contra se ipsi aliquid emoliuntur. Ἀγνόημα. *In tantum peccatum delapsos, quantum commisisset, qui dialecticam vel mediocriter attigisset, et leviter tantum de ea aliquid audivisset.* Ἄγνος. Planta quam etiam λύγον sive viticem vocant. est etiam avis genus. Attici ἄγνος quam λύγος dicere malunt, item masculino genere. Chionides *Heroibus*: *Atqui per Iovem nihil amplius mihi videor a vitice differre in torrente nata.* Plato: *Nam et platanus ista bene patula et alta, viticisque altitudo et opacitas est peramoena.* Ἁγνὸς autem acute significat *purus.* Ἁγνότερος πηδαλίου. Gubernaculo purior: de illis dictum, qui pure casteque vixerunt. nam gubernaculum est perpetuo in mari. Ἀγνούσιος. Agnus est pagus tribus Acamantidis, cuius tribulis vocatur Agnusius. Ἀγνώμονες. Iniqui, implacabiles. Sophocles: *Phoebo mihique nolite vos infestos praestare.* Ἀγνωμόνως. Stulte vel ingrate. Apud Platonem tamen Ἀγνώμονες dicuntur imperiti. Demosthenes *Philippicis* hac voce utitur pro inconsiderate et imprudenter. Et Theologus: *O vel Iudaeis durior*; i. e. stultior.

Ἀγνώνειος. ὁ τοῦ Ἄγνωνος παῖς. καὶ Ἀγνωνίδης.

Ἄγνωτα. ἀπὸ τοῦ ἄγνωτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζει ἀπὸ τοῦ ἀγνῶς εἰς οὐδέτερον γένος. Ῥήματα ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Ἀγνῶτας. μὴ ἐπιγινωσκομένους. Ἀγνῶτα δέ μοι προσεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτοῦ ἀγνὼς ἐτύγχανεν ὤν. † Οἱ δὲ ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι ἐς κίνδυνον τοῦ πολέμου κατέστησαν, ἀγνῶτα σφίσι τὰ πρότερα ὄντα. Καὶ αὖθις· Φάσκουσα εἶναι μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι. φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας. Ἀγνὼς γὰρ ἀγνῶτος ὁ ἄγνωστος.

Ἄγνοια. Εἴ τις λέγει ἄγνοιαν εἶναι στέρησιν ἐπιστήμης, ἁμαρτάνει. ἔστι δὲ ἄγνοια ἕξις μοχθηρὰ καὶ ἠπατημένη.

Ἀγνῦθες. οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ.

Ἄγνυται. κλᾶται. καὶ ἄγνυτον, ὁμοίως. καὶ ἀγνυμενάων, συντριβομένων.

Ἀγολαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων μαστιγοῦται.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομένων καὶ ληστευομένων. Ἄγοντες καὶ φέροντες, διὰ πάσης ἰδέας λεηλατοῦντες καὶ πορθοῦντες τὴν χώραν. Καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν.

Ἀγόμφωτον. τὸ ἀνήλωτον.

Ἀγονία. ἀτεκνία, ἀγεννησία. Αἰλιανός· Διεφθείρετο ἡ νεολαία, καὶ ἦν ἀγονία, καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετράποδος. — Ἀγόνων χοῶν ὁ Θεολόγος φησί. τουτέστι τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἀγόνων. — Καὶ Ἀγονία, ἡ ἀφορία. Τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτὸν γῆς ἀγονίᾳ.

Ἀγγοπήνια. Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἀγορά. ἡ ἐκκλησία. ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια.

---

1. Forsan: ὁ τοῦ Ἄγνωνος (ut apud Thucyd. V, 11.) καὶ ὁ παῖς Ἀγνωνίδης. Nisi supplendum παῖς post Ἀγνώνειος. 3. Ἀγνῶτα] In MSS. legitur Ἄγνωτα, cum acuto in antepenultima. Apud Scholiast. Aristophanis Ran. 957. [loco deinceps laudato] unde Suidas ista descripsit, locus hic ita legitur: Ἀγνῶτα, ἀπὸ τοῦ ἀγνῶτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Küst. Adde Philem. p. 5. Correxi tenorem. 7. ἑαυτοῦ] Videtur legendum ἑαυτῷ vel αὐτῷ. Küst. Obstant vel Plato Legg. VI. p. 751. D. et Pausan. IX, 39. p. 792. ἀγνῶτα ὁμοίως αὐτοῦ τε καὶ τῶν πέλας. 8. Locus Procopii de B. Persic. I, 18. p. 55. deformatus: ἀπειρίᾳ γὰρ τοῦ ἔργου πολλῇ εἶχοντο, ἐπεὶ ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι εἰς κίνδυνον πολέμου κατέστησαν κτλ. 10. Integrum Aeliani fragmentum praestat v. Παραβαλεῖν. 12. Ἀγνὼς . . . ἄγνωστος quamquam exigui sunt momenti, firmant tamen Zonar. p. 16. et Schol. Plat. p. 325. ἀγνῶτος. ἀγνώστου Schol. Luciani Vitt. Auct. 22. Om. Küst. Cf. v. Ἀβλῆτα. 14. V. Zonar. p. 25. Videtur esse de genere glossarum sacrarum. 17. Ἀγνῦθες] Potius Ἄγνυθες, cum acuto in antepenultima. Pollux VII, 36. Ἄγνυθες δὲ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. Lapides illos textorios sive ἄγνυθας Seneca vocat *pondera*, Epist. XC.: *deinde, quemadmodum tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat.* Küst. Idem fusius in Hesych. v. Ἀγνύστας. Sed vulg. vel potius Zonarae scripturam ἀγνῦθες iuvat Choeroboscus p. 1208. δεῖ σημειώσασθαι ἐν τῷ κανόνι τὸ ἀγνὺς ἀγνῦθος. ἀγνῦθες δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖς καὶ τετρημένοι, οἱ κρεμάμενοι ἐν τοῖς ἱσταρίοις. 18. ἄγνυτον Il. μ'. 148. ἀγνυμενάων Il. π'. 769.

2. Ἀγόμενος διὰ φρατόρων] Erasmus *Adagg.* Chil. 3. Cent. 6. Adag. 93. *Ductus per phratores canis.* In Aldino [et Mediol.] codice legitur δι' ἀμφοτέρων. Quae lectio non temere damnanda: subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem: *Canis per ambas aures ductus scutica caeditur.* Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum suo periculo damnoque faciunt. *Port.* Sic etiam legitur apud Diogenianum, qui proverbium hoc ita exponit [II, 45. add. Arsenii Viol. p. 16.]: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων. ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς τιμωρεῖται. Pearsonus ad marginem Suidae sui hic annotaverat, *MS. Ro.* διαφοτέρων. Küst. 3. Bekk. Anecd. p. 330. 9. Αἰλιανός: cuius integrum locum vide sub v. Νεολαία, unde peti licet διεφθείροντο. 10. νεολέα Med. 12. Ὁ Θεολόγος] Orat. XL. p. 646. D. (Ed. Paris. A. 1609.) ubi baptismum dicit non solum vivis prodesse, sed etiam mortuis, quippe quibus sit δεξιὸν ἐντάφιον, ἐσθῆτος λαμπρότερον, χρυσοῦ τιμιώτερον, τάφου μεγαλοπρεπέστερον, ἀγόνων χοῶν εὐσεβέστερον κτλ. Küst. Locus perperam inculcatus. Cf. v. Ἀγώνων. 14. Locus paulo plenior in v. Δικαιοῦσαν, ubi legitur αὐτοὺς τῆς γῆς. 16. Cf. v. Ἀγκοπήνια. Post κηρία quae sequebantur in vett. Editt. τουτέστιν ἀγγεῖα ὑφαντά, ὡς τὰ χρυσεοπίνητα, cum ab optimis duobus Parisinis abessent, ea Küsterus eiecit. 17. Append. Photii p. 664.

Ἀγνώνειος. Agnonis filius. Et Agnonides. Ἄγνωτα. A nominativo ἄγνωτος: non enim formatur ab ἀγνώς, ut in genus neutrum deflectatur. *Verba ignota spectatoribus*: Aristophanes *Ranis.* Ἀγνῶτας. Ignotos. *Ignotum vero mihi adduxit hominem, qui vel sui ipsius ignarus esset.* † *Qui cum modo ab agricultura digressi essent, in belli discrimen incurrerunt, quod ipsis antea ignotum fuerat.* Et alibi: *Dicens praemium esse meretricium, quo corrupta ignoto viro se prostitueret:* quae verba sunt Aeliani *de Providentia.* Ἄγνοια. Si quis dicit ignorantiam esse privationem scientiae, errat: est enim habitus pravus hominis semet ipsum fallentis. Ἀγνῦθες. Lapides telae appensi. Ἄγνυται. Frangitur. Et ἄγνυτον, eodem sensu. Et ἀγνυμενάων, contritarum. Ἀγολαῖος. Agolaeus. Nomen proprium. Ἀγόμενος διὰ φρατόρων. Canis per phratores ductus flagellatur. Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. Dum res nostrae raperentur et in praedam cederent. † *Omnia diripientes, et in vastanda populandaque regione nihil sibi reliqui facientes.* Et rursus: *Nullo vim propulsante, secure et impune vastare et diripere pergebant.* Ἀγόμφωτον. Nullis clavis compactum. Ἀγονία. Liberorum sterilitas, subolis defectus. Aelianus: *Interibat iuventus, et vero sterilitas mulierum pariter et armentorum gregalium erat.* Ἀγόνων χοῶν. Sterilium libationum. Sic Theologus eas libationes vocat, quae mortuis funduntur, ideoque fructu carent. Et Ἀγονία, sterilitas. *Dianam iratam esse, et terrae sterilitate de eo poenas sumpsisse.* Ἀγγοπήνια. Apium favi. Ἀγορά. Concio: unde Nestor vocatus concionator. Sic et locus dicitur, ubi res venales prostant, et ipsae res venales.

Ἀγοράζειν. τὸ ὠνεῖσθαί τι. καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν; ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι·

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον.

Ἀγορὰ Κερκώπων. οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης· οὓς ἀποκτεῖναι ἠδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

Ἀγορανομῶ. γενικῇ.

Ἀγορανομίας. λογιστίας. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. καὶ Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἰμάντας ἐκ Λεπρῶν.
τουτέστι λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τῆς ἀγορᾶς. Λεπρῶν δὲ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὃ ἔστι τύπτειν· οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρίου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις·

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.
Οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. οἱ δὲ ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται·

Τί δ' οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετε; 34

Ἀγοράς. Ὑπερίδης. ἀντὶ τοῦ συνόδους. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα.

Ἀγοράσαι. Ὑπερίδης τὸ ὠνήσασθαι. ἀγοράσαι λέγουσι, τὸ δ' ἀγορᾶν βάρβαρον. παραδείγμάτων δὲ μεστὰ πάντα· εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος·

Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
απαξάπανθ' ὅσα κελεύεις ὦ γύναι.

καὶ Ἀγοράσματα, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγοράσω. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίψω. Ἀριστοφάνης·

Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι.
ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογεί-

---

1. Schol. Arist. Ach. 625. 720. 750. (cf. Antiattic. p. 78.) aliique Dukero in Equ. 1370. sive in Thucyd. VI, 51. indicati, qui significatum publicae consuetudinis antiquiorem esse tradunt. Fuerunt etiam inter grammaticos, qui discrimen utriusque notionis pronunciando, hoc est tenoris elatione vel productione (quasi verbum ἀγοράζω fingeretur) efficerent: v. Herodian. π. μον. λέξ. p. 23. Draco p. 21. extr. Regg. Prosod. 94. quorum sententia fugit Piersonum in Moer. p. 70. 2. ἐν Πλούτῳ v. 985. 5. Ἀγορὰ Κερκώπων] Eust. in Odyss. β'. p. 1430. Ἴσμεν δέ φασι καὶ ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι πλησίον Ἡλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ Κέρκωπες περιάδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι. Küst. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1303. sq. 10. Ἀγορανομῶ. γενικῇ quae locum non suum invaserunt, om. vulg. Exemplum praestat Plutarchus comp. Dem. et Cic. 3. cui aliud accedat apud Tittm. prolegg. in Zon. I. p. LXXIX. 11. λογιστίας] Nam Ἀγορανόμοι etiam Λογισταὶ dicebantur, teste Schol. Aristoph. Acharn. 720. Küst. καὶ post δὲ Zonara p. 27. et Bekk. Anecd. p. 330. auctoribus omisi. 13. Sic Harpocratio Pal. 14. Ἀχαρνεῦσιν v. 689. sq., ubi quod vulgabatur λαχόντας. τοὺς δ' ἰμάντας etiam Suidae Edd. servant. Ceterum Suidas integrum locum e Scholiis descripsit. 18. τοὺς τῆς vulg., quod Küst. perperam ab Schol. Aristoph. accepit. 21. Ὕμνοις in Iov. 39.

1. Λέπριον Med., quod olim in Callimacho ferebatur. 5. Λεπρὸς] Haec vox desideratur apud Scholiast. Aristophanis, eademque deest in Edd. Basileensi et Genevensi; extat autem in MSS. Pariss. (in quorum uno scriptum est Λεπρός, in duobus aliis vero Λεπροί), uti et in Edd. Mediolanensi et Veneta. Küst. 6. βυρσεῖα vox novicia. οὗ — οἰκίζετε ad v. 20. referendum fuisse vidit Brunckius. Ὄρνισι v. 149. 7. οἰκίζετον Aristophanis libri. 8. Ex Harpocratione Pal. derivata. 9. Πολύευκτον Med. Οἷον οὗτοι Bekk. Anecd. p. 330. Nihil mutat Append. Photii p. 664. aut Zonar. p. 27. 11. Harpocratio: Ἀ. ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Ὑπερίδης ἐν τῷ Ἁλιαικῷ. Cuius e libro Palatino correxi vulgarem distinctionem hanc: Ὑπερίδης. τὸ ὠνήσασθαι ἀγοράσαι λέγουσι. Contra Bekk. Anecd. p. 331. ἀγοράσω. ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον: coll. p. 326. ἀγοράσω οὐκ ἀγορῶ. Quibus apparet tum Ἀγοράσω, novi articuli principium, excidisse (cf. Zonar. p. 36.), tum saltem ἀγοράσειν esse reponendum. Ceterum nulla cum suspicione futurum ἀγορῶ tradit Etym. M. p. 536. 13. Ἀριστοφάνους fr. 110. 15. Malis μέλλειν σ' ἐχρῆν. 16. ὁπόσα Toup. I. p. 14. ὅσ' ἂν κελεύῃς Bekk. Dubitatio frequens in hoc emendandi genere. 18. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 634.

Ἀγοράζειν. Emere aliquid. Item, in foro versari. Aristophanes *Pluto* hanc vocem usurpat in eo significatu, qui nobis familiaris est, pro *emere*: *Et sororibus emere tunicam.* Ἀγορὰ Κερκώπων. Forum Cercopum. Hi ad Ephesum agebant, quos Hercules Omphalae iussu vinxit; sed matre illorum deprecante exoratus est, ut ne occideret. Proverbium vero dictum in homines malitiosos et improbos. Ἀγορανομῶ. aptum genitivo. Ἀγορανομία. Rerum venalium inspectio. Quae vox ad eos pertinet, qui rerum venalium in urbibus curatores sunt. Et Ἀγορανόμοι dicuntur magistratus, quibus cura rerum venalium in foro commissa est. Aristophanes *Acharnensibus*: *Rerum venalium curatores constituo tres sorte lectos, lora haecce de Lepris.* Ubi significat *lora* vel *flagella.* olim enim fori curatores flagris caedebant. Vocem autem Λεπρῶν alii repetunt a λέπειν, quod significat verberare; alii ab Leprio, oppidulo Peloponnesi, cuius etiam Callimachus *Hymnis* meminit: *Cauconum oppidum, quod Leprium vulgo vocatur.* Rursum alii a leprosis bobus, quod pelles boum leprosorum sint firmae. alii vero quod Megarenses, cum quibus (Dicaeopolis) foedus init, scabro essent corpore. Verius autem locum fuisse extra Urbem, Leprum vocatum, ubi coriariorum officinae erant; cuius etiam *Avibus* meminit: *Quin Eleorum Lepreum immigratis?* Ἀγοράς. Hyperides, conciones significans. dicit enim in oratione contra Polyeuctum: *Isti saepe conciones habent.* Ceterum hoc nomen varia significat. Ἀγοράσαι. Hyperides de mercatu dixit. Legitimum autem ἀγοράσω: cum ἀγορᾶν sit barbarum. Exemplorum omnia sunt plena: verumtamen unum ex Aristophanis *Aeolosicone* depromatur: *Sed festina, deposita cūnctatione: quippe cuncta quae iusseris, mulier, coemam.* Et Ἀγορά σματα res ipsae quae emptae sunt. Ἀγοράσω. In foro versabor. Aristophanes: *In foro versabor armatus, iuxta Aristogitonem.* Id est, in myrteo ramo gladium absconditum feremus, ut Harmodius et Aristo-

τονος. ἐγγὺς Ἀριστογείτονος. τουτέστιν ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομεν, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον.

Ἀγορᾶς ὥραν. οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἔωθεν ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης·

Πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

Ἀγοραίαν δίκην. τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖος νοῦς. ὁ πανευτελὴς καὶ συρφετώδης καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος οὐδὲ πεφροντισμένος. Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. Ἀριστοφάνης·

Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

τουτέστιν ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος.

Ἀγοραῖος. προπερισπωμένως, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ παρίστατο καὶ ἐξήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχρι καὶ δικαστῶν ||ἀγοραίων. Προπαροξυτόνως δὲ Ἀγόραιος, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται.

Ἀγορῆθεν. ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορήν. ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί. σύμβουλοι, φρόνιμοι.

Ἄγος. μίασμα. [ἢ ἀγκών.] λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης· Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς Θεοῦ. ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι. — καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἡγεμών.

---

1. τουτέστιν — κατέβαλον: haec a nostro quidem loco prorsus aliena tum in v. *Φορήσω* tum in Scholiis ad versum Aristophanis praegressum extant; neque dubitamus quin a studioso quodam lectore profecta sint. 2. *φορήσομεν* vulg. Praestat *φορέσω*. 6. Consentit Bekk. Anecd. p. 330. 7. κατ' ἀγορὰν ἔωθεν] Interpunctio ponenda est inter *ἀγορὰν* et *ἔωθεν*. Nam *ἔωθεν* est nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut ex sensu loci huius manifestum est. *Küst.* Verum superest ut emendetur, *ἔωθεν καὶ πρίν* vel *ἔ. πρὶν ἤ*: quo ducit ipsa Pherecratis auctoritas. 9. Pherecratis versus Eupolideus. De sententia *Küsterus*: „Tempus *ἀγορᾶς πληθούσης* sive *fori frequentis* medium erat apud Graecos inter mane et meridiem, et in horam circiter tertiam a sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc fragmento eos perstringere videtur qui ante illud tempus, sive primo mane, cum alii homines negotiis seriis vacare solent, vino iam madent, et meliorem diei partem potando consumunt: quod hominum est vitam maxime dissolutam agentium. Athenaeus l. XIV. c. 1. Dipnosophistas ob sobrietatem et temperantiam laudare volens, ait, eos fuisse *οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων πληθούσης ἀγορᾶς*, i. e. neque ex eorum numero qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino iam maderent. Aelianus V. H. lib. XII, 30. Tarentinorum summam temulentiam notare volens ait: *Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν.* In Actis Apostolorum c. 2, 15. cum nonnulli Apostolos, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos et variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet fieri non posse, ut vino iam sint madidi, cum nonnisi tertia sit diei hora (sive *ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς*), innuens scilicet neminem sanum tam mane vino sese ingurgitare solere." 10. Consentiunt Zonar. p. 27. et Append. Phot. p. 664. Sed Noster exigendus ad scripturam Bekk. Anecd. p. 330. *Ἀγοραίαν. τὴν δίκην, τὴν δικαιολογίαν*, cui Hesychius accedit ab Albertio sinistre tractatus. Rectius tamen habet *ἀγόραιαν* (ut *ἀντιπέραια* vel *μεσόγαια*), quod praecipitur in v. *Ἀγοραῖος*. 11. τοὺς νοῦς δ' *ἀγοραίους . . . . ποιῶ* Aristoph. fr. 397. *πάνυ εὐτελὴς* leg. e Bekk. Anecd. p. 339. 12. καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος] Verba haec mendi suspecta habeo, nec video quomodo ea loco huic conveniant. *Küst.* Id est, sensus minime reconditus et ab vulgi sordibus secretus: cf. Wyttenb. in Plat. Phaed. p. 137. sq. Fefellit hic explicatus Dorvill. in Charit. p. 237. Ceterum haec absunt Bekk. Anecdotis, ubi glossa videtur Euripidi tribui. 13. Ἀριστοφάνης Equ. 297. sq. 16. Cf. Bachmanni Anecd. T. II. p. 375. sive Schol. Luciani Iov. Trag. 33.

2. *Δαμάσκιος*: cf. v. *Παρίστασθαι*, ubi Küsteri Toupiique prostant coniecturae. Mihi non ambiguum quin *ἐξήτει* restituendum, in fine sententiae *ἐπειμών* vel consimile participium sit sufficiendum. Iam vero Mediol. repetens *ἐξήτει*, non *ἐζήτει* vulg. extare video. 4. ἡ ἀγόραιος, *dies iuridicus*, illustravit Casaubonus in Theophr. Char. 6. p. 83. 6 — 8. Glossae Homericae, quarum Ἀγορηταί spectat ad Il. γ'. 150. 9. Ἢ ἀγκών] Hesychius quoque, Ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: ubi tamen viri docti una voce legendum monent, Ἀγοστόν, ἀγκῶνα, quod valde arridet. Ἀγοστός enim non solum ipse Hesychius, sed etiam Suidas, Eustathius et alii ἀγκὼν interpretantur: at ἄγος significare cubitum haud alibi legas. *Küst.* Interim uncos admovi, repugnantibus licet Bekk. Anecd. pp. 212. 330. f. 11. παναγεῖς: cf. v. Παναγές. Sequuntur priore in loco Bekk. Anecd. καὶ ἄγη τὰ μυσήρια. καὶ ἄλλα τινά: ut v. ἐναγής vel ἀναγής. de quibus cf. v. Ἔναγές, quorsum illa de Thucydide sumpta καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς spectare videntur. Θουκυδίδης I, 126. cuius ipsius oratio est continua, in brevitatem tamen compulsa; quamquam dissensit *Küsterus*: „Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα] Haec et quae sequuntur usque ad τὸν πάλαι parenthesi inclusi, quia sunt verba ipsius Suidae, qui ea quae Thucydides prolixius narrat in paucissima conferre voluit. Quae vero antecedunt et sequuntur parenthesin, sunt ipsius Thucydidis." 14. Praestat τῶν πάλαι Thucydideum.

---

gito, qui cum gladios ex myrti ramis extraxissent, Tyrannum interfecerunt. Ἀγορᾶς ὥραν. Id significat non modo tempus, quo res veneunt, sed quo reliqua negotia forensia, hoc est, mane vel antequam forum ab hominibus frequentatur, solent expediri. Pherecrates: *Bibere semper et ebrium esse, foro nondum frequente.* Ἀγοραίαν δίκην. Causam forensem. Ἀγοραῖος νοῦς. Sensus vilissimus et plebeius, neque doctrinae interioris aut exactus. Et Mercurius Ἀγοραῖος, forensis. Aristophanes: *Quinetiam, per Mercurium forensem, peiero hominum in conspectu.* Ubi dicit eum qui in foro colitur. Ἀγοραῖος. Cum circumflexo tenore penultimae hominem significat in foro versantem. Damascius: *Ille rem vindicabat, et si qui debitum solvere recusarent, eos ad iudices usque forenses exigebat.* Sed tertia syllaba cum acuitur, dies notatur, quo negotia forensia tractantur. Ἀγορῆθεν. E concione. Ἀγορήν. Concionem. Ἀγορηταί. Consiliarii, prudentes viri. Ἄγος. Piaculum [vel cubitus]; dicitur tamen etiam id quod est honore et veneratione dignum: unde sacerdotes dicuntur παναγεῖς, i. e. maxime venerabiles; ut et aliae voces. Thucydides: *Lacedaemonii missis legatis iusserunt Athenienses piaculum Deae expellere. Intelligebatur autem piaculum Cylonium, ortum illud ab Cylone Olympionica, prisco quopiam Atheniensi. Et expulerunt piaculi reos.* Ἀγὸς vero, cum acuitur ultima, dux vocatur.

Ἀγοστῷ. τῷ ἀγκῶνι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐκ ἔλαθε Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τὴν ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Ἄγουσαν. ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας Νίκην χρυσῆν, ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Δήμῳ.

Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας.

Ἀγωγεύς. ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. καὶ ἀγωγεύς, ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ, ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος.

Ἀγωγή. φορά τινων· ὃ καὶ παρακομίζειν λέγεται· ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ ἢ οἴνου. Ἀγωγή. ἀναστροφή, τρόπος, ἢ ἡ κομιδή. καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος. ἀγωγὴ λέγεται καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις· ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. καὶ ἡ μεταβολή, ἐφ' οὗ σημαινομένου ὁ ὁριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν κέχρηται τῷ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι. Πολύβιος· Ἤγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον.

Ἀγώγιον. τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀγώγιμον καὶ ἀγώγιμος. ἄγων, ἀγόμενος, φερόμενος. καὶ Ἀγωγίμων, φορτίων ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι.

Ἀγωγόν. ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης·

Πρὸς τοὺς ἀγωγοὺς ἐτράπη τοῦ Τίγριδος.

περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. καὶ Ἀγωγούς, προπομπούς.

Ἀγωαῖος ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγωαῖόν τε κυνάγχαν.

Ἀγώμενος. θαυμαζόμενος. Ἀγόμενος δέ, φερόμενος.

Ἀγών. ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ Ὅμηρος τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀγωνίζονται φησι Θουκυδίδης πέμπτῃ· Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

Ἀγωνάρχαι. ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς·

---

1. Ἀγοστῷ] Sic legitur in MSS. et Edit. Mediol. Male vero in Edd. [Ald.] Basil. et Genevens. Ἀγωστῷ per ω. *Küst.* ἐν Ἐπιγράμματι Simonidis LXIV. ubi versus nostri rectius sic leguntur: *καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας οὐδ' Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.* Novissima dedit Zonar. p. 17. 5. Ἄγουσαν. ἰσοσταθμοῦσαν] Sic locum hunc ex MSS. restitui. In prioribus enim editionibus ἰσοσταθμοῦσαν post vocem κατασκευάσας legitur. *Küst.* 9. ἑορτὴν eadem ratione dictum, qua Thucyd. I, 70. *μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι*, coll. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 10. Aeschyli Eum. 186. Procop. Gaz. Ep. 80. Coniunxit etiam Dio Chrys. T. I. p. 127. *εὐφροσύνην τε καὶ ἑορτήν.* 10. πεπαισμένη Bekk. Anecd. p. 331. male *πεπαιδευμένη* Arsenii Viol. p. 16. 12. ὁ ἐνάγων τὴν δίκην] Melius fortasse ὁ εἰσάγων τὴν δίκην. Nam εἰσάγειν δίκην interdum apud Graecos significat actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida infra v. Ἀγραφίου δίκη. *Küst.* Huic etsi Nostrum v. Ἐναγωγή vel Timaeum v. Ὑπάγειν opponere licet, in plerisque tamen huius generis exemplis (ut in collecticiis Lond. Thes. Steph. c. 1019.) parum roboris inesse patet. 13. Locus defectus: v. Phrynich. Segu. p. 22. ἀγωγεῖ Xenoph. R. Equ. 6, 5. *τῷ ἱμάντι* leg. e Photio p. 6. 16. Ἀγωγή. ἀναστροφή] i. e. conversatio sive ratio vivendi; quo sensu vox ista capitur 2. Tim. 3, 10. *Küst.* 18. διὰ om. Zonar. p. 27. 20. ὁ ὁριζόμενος] „Aristoteles est, qui τὴν γένεσιν ita definivit, ut eam diceret ἀγωγὴν εἰς οὐσίαν Topic. VI, 2. Verba autem Suidae ducta sunt ex Alexandri Aphrodisi. comment. in Top. VI. cuius ipsius verba apposuit Budaeus Comm. L. Gr. p. 371. ed. R. Steph." *Schweigh.* Opusc. II. p. 199. Attigit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 309. οὕτω locum non suum obtinuit. 21. Πολύβιος I, 32. verbis superioribus paulum contractis.

1. τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς, proprie dictae, ut a Plutarcho Phoc. 20. adde Müller. Dor. T. II. p. 300. 4. Ξενοφῶν Cyropaed. VI, 1, 54. 7. τοὺς om. vulg., adversante Zonar. p. 32. Is διασῶσαι. 9. Consentit Zonar. p. 19. Sed post ἑπακτικόν quaedam excidisse locus Pisidae significat. Nisi forte huius versiculus ab aliena manu accessit. 10. τοῦ Τίγριδος] Sic in MSS. scriptum inveni. In prioribus Edd. vero legitur *Τίγρητος*, quam vocem metrum versus huius, qui est iambicus, respuit. *Küst.* 11. ἀγωγούς Herodot. III, 26. vel Thucyd. II, 12. 13. Ἀγωαῖος.] Ex praecedentibus Suidae verbis apparet hic legendum ἀγωγαῖος, et paulo post ἀγωγαῖον. Quam lectionem habemus in Epigrammate Leonidae Tar. XXXIV, 5. unde locus hic depromptus est: *Γαυλούς τε γλαγοπῆγας ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν. Portus.* 15. Spectat ad Hesiodi Θ. 619. cf. Etym. M. p. 15. Ἀγώμενος] Sic in MSS. exaratum est. In prioribus vero edit. contra litterarum seriem legitur Ἀγάμενος. *Küst.* 18. Phot. p. 7. Ὅμηρος Od. Θ'. 200. 260. et alibi. Θουκυδίδης V, 50. 22. Σοφοκλῆς Aiac. 572, 73.

Ἀγοστῷ. Cubito. In Epigrammate: *Non latuisti Gratias, neque Academiam laetificam, cuius in sinu beneficium tuum accedenti cuique narro.* Ἄγουσαν. Pondus exaequantem. *Quamobrem confecta Victoria aurea, cuius pondus fuit aureorum decies mille, legatos Romam misit, Populo hanc allaturos.* Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. Artem suam fures celebrant. Venustissima dictio, suaviterque inventa pro ratione comicae festivitatis. Dicitur autem de iis qui secure furantur. Ἀγωγεύς. Litem intentans, actor. Et ἀγωγεύς, lorum; ἀγωγεῖ, loro, quo ducitur equus. Ἀγωγή. Rerum vectura (de qua etiam παρακομίζειν dicitur): ut cum dicitur frumenti vel vini vectura. Ἀγωγή. Conversatio, mos, advectio; item onus ipsum quod vehitur; item puerorum institutio, quae moribus formandis continetur. Item mutatio: quem significatum Philosophus, generationem definiens, in voce ἀγωγὴ usurpavit. Polybius: *Adduxit vero militum mercenariorum conductor virum Lacedaemonium, disciplina Laconica imbutum, et qui rei militaris usum idoneum haberet.* Ἀγώγιον. Onus quod plaustro vehitur. Ita Xenophon. Ἀγώγιμος. Ducens, qui ducitur, qui vehitur. et Ἀγωγίμων, onerum mercatoriorum. *Mercatores illaesos servare, mercesque conservatas iis reddere.* Ἀγωγόν. Alliciens. Et Pisides: *Ad canales Tigridis se convertit.* Sermo de Chosroe. Et Ἀγωγούς, deductores. Ἀγωαῖος. In Epigrammate: *Et lorum, quo canes ducuntur.* Ἀγώμενος. Qui est in admiratione. Ἀγόμενος vero, qui ducitur. Ἀγών. Exercitatio quae ad certamina tendit. Sed Homerus ἀγῶνα vocat locum certaminis. Thucydides lib. V. *Progressus in stadium aurigam coronavit.* Ἀγωνάρχαι. Certaminum iudices ac praesides. Sophocles:

Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

Καὶ παροιμία· Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιαμένων εἰ σκήψαιντο. καί, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥᾳθύμων, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων.

Ἄγγωνες. ἐπιχώρια δόρατα παρὰ Φρύγγοις.

Ἀγκωνίσκοι. σκεύη τιμωρητικά.

Ἀγωνία. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγωνιᾶν. Ἰσοκράτης. ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνιος. ὁ ἐν ἀγῶνι. καὶ Θηλυκὸν Ἀγωνία, ὁ φόβος. ἀγονία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἡ στείρωσις.

Ἀγωνιούμενοι. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιούμενοι ἀποτράποιντο ἀμαχεί.

Ἀγωνιῶ. κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Πολύβιος· Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις. καὶ Ἀγωνιῶν, δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα. † Ἠγωνία δὲ τοὺς στρατιώτας μὴ ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια. καὶ Ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἰσοκράτης.

Ἀγωνίς. ὄνομα ἑταίρας.

Ἀγώνισμα. σπουδήν, ἐπιμέλειαν. Ἀγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι (λείπει θηρίῳ) λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. (ἔπαθλον)

Ἀγώνων ἐπιταφίων. ἀγόνων δὲ χοῶν.

Ἀγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς. Ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἄγρα. Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.

Ἀγραυλοι. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἀγραφα ἀδικήματα. οἱονεὶ ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

Ἀγραφίου. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, πρινὴ δὲ ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. οὕτω Δημοσθένης καὶ

---

3. Utramque paroemiam illustrarunt Schol. Plat. p. 370. Leopardus Em. XIII, 7. Bergler. in Alciphr. I, 39. Ad prioris formam propius accedit Aristoph. Ach. 367. Posterioris originem ab Ibyco repeti narrat Zenobius II, 45. cf. illius inter fragmenta ed. Schneid. XXIII. 6. *ῥᾳθύμων καὶ ἀμελῶν* vulg. ab Aldo ducta, firmante Scholiaste. 8. *Ἄγγωνες*] Vide Agathiae II, 5. Adde Meursium et Ducangium in Glossariis. *Küst.* 9. Videntur haec cum superiore voce coniuncta fuisse. 10. *Ξενοφῶν* Cyrop. II, 3, 15. 11. *Ἰσοκράτης*: de Antidosi; adde v. 3. Utrumque melius coniunxere Phot. p. 7. et Harpocratio. 16. *Πολύβιος* I, 20, 6. 18. *Πεζικὰς δυνάμεις*] In prioribus Editt. pessime legitur *Περσικάς*, cuius loco non solum ex 2 MSS. sed etiam ex Polybio *πεζικὰς* reposui. Eodem mendo priores Editiones Suidae laborant in v. *Τριάριοι*, ubi *Περσικῶν* pro *πεζικῶν* legitur. Ceterum Casaubonus cum nesciret unde locus hic depromptus esset, corrupta Suidae lectione deceptus, verba ista Polybii de Perseo Rege Macedonum accepit: quem errorem recte notavit Iacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii a Casaubono collecta p. 455. *Küst.* Accedit Zonar. p. 37. 19. Locus Polybii III, 78. repetitus v. *Ἀθεσίαν.*

1. *μὴ τοὺς στρατιώτας* vulg. Praestat *ἐπιλίποι.* Fragmentum, si dictionem spectes, Polybianum. 3. *Ἰσοκράτης* Panegyr. p. 59. §. 91. secundum librum Urbinatem. 5. Zonar. p. 33. 6. *Ἀριστοφάνης* Ran. 282, 83. unde recipiendum *ἐγὼ δέ γ' εὐξ.* 9. Irrepserunt haec ex v. *Ἀγόνων χοῶν.* 10. Idem praeceptum Hesychii, Zonarae, Photii, Ammonii, Bekk. Anecd. p. 333. aliorumque. 12. *Ἄγρα*] Praeter Berkelium et Holstenium ad Stephanum v. *Ἄγρα* vide etiam Petavium ad Themist. Orat. XII. p. 657. edit. Paris. in 4. *Küst.* Adde Ruhnk. in Tim. p. 223. 14. Il. σ'. 162. sive Hesiodi Θ. 26. 16. Hanc litis formam potissimum in rhetorum scholis agitatam fuisse tradunt Suid. v. *Εἰσαγγελία*, Lex. Rhet. p. 244. Schol. Plat. p. 417. Afferunt etiam Pollux VIII, 51. et Hesychius. De quo dixerunt Schömann. de comit. Athen. p. 183. et Heffter. *die Ath. Gerichtsverf.* p. 215. 18. Haec cum Harpocratione Palatino: reliquos grammaticos vide apud auctores de lite Ath. p. 353. Verbosam narrationem quae secundo loco proponitur, nullus lexicographorum agnoscit; nisi quod prius membrum *τῶν — τὸ ὄφλημα* consignavit Zonar. p. 33. 20. *οὕτω Δημοσθένης*] Demosthenis verba oratione contra Theocrinem p. 1338. haec sunt: *Οἱ ὁ νόμος οὐ κατὰ τῶν ὀφειλόντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων κελεύει τὰς γραφὰς τοῦ ἀγραφίου εἶναι, ἀλλ' οἵτινες ἂν ἐγγραφέντες καὶ μὴ ἐκτίσαντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα ἐξαλειφθῶσι.* Hic locus pulchre Harpocrationem et Suidam illustrat, quem proinde a viris doctissimis Maussaco et Valesio ad Harpocrationem praetermitti non oportebat. *Küst.* Superior illius loci sententia fefellit Hesychium atque Hemsterhusium in Pollucem.

Et arma mea nec ludorum praesides Achivis proponent, neque hostis meus perniciosus. Et proverbium: Certamen non admittit praetextum; quod dicitur de illis, quos nihil iuvat tergiversari. Et alterum, Certamen praetextum non expectat; quod proverbium ad homines spectat natura segnes, vel de illis dicitur qui sermonem multa causantium non concedunt. *Ἄγγωνες.* Sic Franci hastas ipsis peculiares vocant. *Ἀγκωνίσκοι.* Instrumenta quibus sontes torquentur. *Ἀγωνία.* Xenophon pro *ἀγῶνι.* *Ἀγωνιᾶν.* Isocrates pro *ἀγωνίζεσθαι.* *Ἀγώνιος.* Qui in certamine versatur. Et femininum *Ἀγωνία*, metus. *ἀγονία* vero, per o parvum, sterilitas. *Ἀγωνιούμενοι.* Ad certamina degressuri. *Cum hostibus certaturi averterentur sine pugna.* *Ἀγωνιῶ.* Periclitor, et metuo. Polybius: *Multae autem civitates mediterraneae se Romanis adiunxerunt, terrestres copias formidantes.* Et *Ἀγωνιῶν*, metuens. *Metuens Gallorum levitatem, et ne vitae suae insidias struerent.* † *Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.* Et *Ἀγωνιῶντες*, certantes. Isocrates. *Ἀγωνίς.* Nomen meretricis. *Ἀγώνισμα.* Studium, diligentiam. *Certatim eum comprehendere student.* Aristophanes: *Ego vero optem ut incidam in aliquem* (ferum dicit), *et contentionem* (hoc est praemium) *inveniam hac via dignam.* *Ἀγώνων ἐπιταφίων*, certaminum funebrium. *Ἀγόνων χοῶν* vero, sterilium libationum. *Ἀγωνοθέτης.* Qui scenicis ludis praeest. *Ἀθλοθέτης* vero, qui gymnicis. *Ἄγρα.* Cereris templum extra urbem, ad Ilissum. *Ἀγραυλοι.* In agro pernoctantes vel stationem agentes. *Ἀγραφα ἀδικήματα.* Id est crimina, de quibus lex non est scripta. *Ἀγραφίου.* Genus iudicii, quod instituebatur adversus aerarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine inscriptos, sed ante factam solutionem expunctos. Sic Demosthenes,

Λείναρχος καὶ Λυκοῦργος. — Ἀγραφίου δίκη. Τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. Ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρέμιος. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας.

Ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

Ἀγρεσία. ἡ ἄγρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.

Ἀγρεύς. ὁ ἐπὶ τῆς θήρας.

Ἄγρετά. λεπτά. 38

Ἄγρει. ἄγε δή.

Ἀγρεία ἀοιδή. ἡ ἀγροικική.

Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου·

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Ἀγρεῖος, ὁ ἀγροῖκος, ο ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὡς ἀγρεῖος εἶ
καὶ σκαιός.

[Γράφουσι δὲ καὶ ἀγροῖκος, ἤγουν ὁ ἄγροικος] καὶ μέγαν πώγωνα ἔχων. καὶ αὖθις·

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν.

Ἀγρεῖφνα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, καὶ φιλοδούπου
φάρσος ἅμα στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου.

Ἀγρία μέλιττα. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν καὶ ὠμῶν.

Ἀγρία συκῆ. ζήτει ἐν τῷ Ἀνερίναστος.

Ἀγριᾶνες. τάξις στρατιωτική.

Ἀγρίδιον.

Ἀγριόθυμος. ὁ ἄγριος τῇ ψυχῇ.

---

11. Ἀγράφου μετάλλου] Vide Petitum *de Legibus Attic.* lib. VII. Tit. XII. *Küst.* Attigit hanc litem, quae γραφὴ dicenda fuerat, Böckhius (*über d. Laur. Silberbergwerke*) p. 129. Veterum tamen qui disertius rem exposuerit desideratur. 12. Malim εἶπον. 20. Versus Theodoridae Ep. II, 2. laudatus Zon. p. 19. 21. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tar. XIX, 1. 2. Cf. v. Ὅμαιμος. Attulit etiam Zonar. p. 28.

1. Id est Apollo, seu quem alii ferebant Apollinis natus: Etym. M. p. 13, 20. Aeschyli fr. 379. Apollon. II, 507. et alii. 2. Ἄγρετά. λεπτά] In prioribus Editt. [et Zonara p. 32.] male legitur λεπτά, quod Portus verterat, *tenuia et subtilia*; inepte prorsus et sensu ab hoc loco alienissimo. Facile enim videre potuisset unica littera mutata scribendum esse ληπτά: quam lectionem tacentibus licet MSS. me huic loco recte restituisse puto. Idem mendum occurrit apud Hesych. v. Ἐλετή, ubi λεπτή pro ληπτή legitur. *Küst.* Speciosa correctio, sed videtur ἀγρετὰ repugnare analogiae; quamquam Hesychianum ἀγρέται possit advocari. Illam tamen dubitationem facile removemus, cum ipse litterarum ordo ministret ἀγρευτά. 3. Glossa Homerica. Vide vel Apollonii Lex. p. 23. 5. τὸ σκύτος ἀ. ἕνεκα τῆς πλατάνου Edd. Correxit e Leonidae Tarent. Ep. XXXIV, 2. Toup. III. p. 13. 6. ἀγροῖος vett. edd. scripturam H. Stephanus emendari iusserat, quem sequitur Küst. tacite. 7. Νεφέλαις v. 651. „Quin et Scholiastes deperditus, cuius notam Suidas in suam farraginem coniecit, apud Aristophanem pro ἀγρεῖος ἀγροῖος legit." Porson. Adv. p. 306. Id nunc poetae restituerunt. 10. Hanc scripturae varietatem neque deprehendimus apud Comicum, et infirmat verborum tenor parum congruus. Debentur ista homini male feriato, qui tonicum discrimen hunc fere in modum (quippe nostra mutila sunt) praeciperet: γράφουσι δὲ καὶ ἀγροῖκος, ἤγουν ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν, καὶ ἄγροικος, ὁ ἀπαίδευτος. Non enim crediderim reponenda quae Ammonius et Etym. M. p. 13, 22. de discernendis ἄγριος et ἀγρεῖος tradidere. 12. Versus Aristophanis Thesm. 165, 66. Cf. v. Ἄμουσα. 16. Phaniae Ep. IV. pr. in A. P. I. p. 284. n. 297. (coll. v. Φάρσος) — φιλόδουπον φάρσος ἅμας, στελεοῦ χ. ἐ. 19. ἀγριμέλισσα, si lectio certa, Hegesiae cognomen memorat Hesychius. 23. ἀγρίδιον, ab Suida Zonaraque p. 33. sic appositum, pagi nomen inter Aetolos fuisse tradidit Hesychius.

Dinarchus et Lycurgus. — Ἀγραφίου δίκη. Nomina illorum qui multam aerario debebant tabulis inscribebant huic negotio pro tempore praepositi, addito quantum singulorum esset debito; quo persoluto nomen illorum e tabulis expungebatur. Quod si nomen hominis inter debitores esset relatum, expungeretur tamen, antequam debitum persolvisse videretur, licebat cuilibet civium actionem *expuncti nominis* adversus eum instituere. Ἀγράφου μετάλλου δίκη. Inscripti metalli actio. Qui argenti fodinas exercebant, cum ad novum opus aggressuri essent, rem ad illos deferebant, quos populus metallis praefecerat, eorumque nomina tabulis inserebantur, ut vicesimam quartam novi metalli publico penderent. Si quis igitur clam metalla exercere videretur, cuius nomen in tabulas relatum non erat, eum cuilibet licebat accusare et convincere. Ἀγρέμιος. In venatione captus. *Qui te praedam in cani maris nactus est.* Ἀγρεσία. Venatio. In Epigrammate: *Tres tibi haec retia dedicarunt fratres, Pan agrestis, alius ab alia venatione.* Ἀγρεύς. Qui venationi praeest. Ἄγρετά. Quae capi possunt. Ἄγρει. Age iam. Ἀγρεία ἀοιδή. Agrestis cantio. *Pellem super agrestem platanum extendit*: in Epigrammate. Et Ἀγρεῖος, rusticus, imperitus vel agrestis. Aristophanes *Nubibus*: *Quam agrestis es et moribus sinistris.* [Scribunt et ἀγροῖκος et ἄγροικος.] Item, qui promissam habet barbam. idem alio loco: *Praesertim vero turpissimum poetam videre, qui rusticus sit et hirsutus.* Ἀγρεῖφνα. Rusticum instrumentum, quo foenum colligitur. *Alcimus rastrum dentibus carens, et frustum striduli ligonis, manubrio carens oleagino [dedicavit.]* Ἀγρία μέλιττα. Agrestis apis: de hominibus admodum improbis et atrocibus dictum. Ἀγρία συκῆ. Agrestis ficus. Quaere in voce Ἀνερίναστος. Ἀγριᾶνες. Corpus quoddam militum. Ἀγρίδιον. [Pagus.] Ἀγριόθυμος. Efferus animo.

Ἄγριον ὑποβλέπει με. μᾶλλον χρηστέον ἢ ὑποβλέπεται. Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἶπον κύριος γέγηται τοῦ χωρίου.

Ἀγριοποιόν. ἀγρίους εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας. Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου·

Ἐγῷδα τοῦτον [κἀξεπίσταμαι] καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

Ἄγριος. ὄνομα κύριον. καὶ ἄγριος, ἀμικτος, ἀνήμερος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας ὑπερβολῇ. Αἰλιανός· Ἀποστέλλας τοὺς ἀγριωτάτους τῶν δορυφόρων ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βίαν ἥσχυνε [39] ποτνιωμένην καὶ θρηνοῦσαν. Καὶ ὁ Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος.

Ἀγρίους. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. Ἀγρίους καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστάς. [Ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς.]

Ἀγριότης. ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας. Ἀγριώτατος. ὁ ἀνήμερος.

Ἀγριωπός.

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην·

λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν· [ἐκ τοῦ ὤψ ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν.] τοῦτ' ἔστιν ἡ ἀναιδὴς καὶ ἄγριος.

Ἀγρίππας. ὄνομα κύριον.

Ἄγριππος. ἡ ἀγρία ἐλαία. καὶ παροιμία Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.

Ἀγρίφη. δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν πολύγομφον.

Ἀγρολέτειρα. ἡ Ἄρτεμις.

Ἀγρόμενοι. συναθροιζόμενοι.

---

1. Ἄγριον — ὑποβλέπεται etiam Bekk. Anecd. p. 331. Hoc etsi Platonis auctoritate (Crit. p. 53. B. cf. Lucian. Lap. 6.) nititur et apud ipsum Suidam v. Ὑποβλεπόμενος extat, grammatici tamen significatum potius quam verbi genus recusasse videntur. 2. Similem narrationem praebet Appianus B. Annib. 42. cui reddendum ἠγριωμένοι. 4. Locus ut opinor ex v. Διηρέθιζε repetitus. 5. Mendosam syntaxin γενήσεται vel γένοιτο depellet. 7. Ἀριστοφάνης Ranis p. 844 — 48. 8. κἀξεπίσταμαι, vocem interpretis an memoriter laudantis, Suidas ignorat in v. Ἐγῷδα. 11. ἀπύλωτον deterior Comici vulgata. V. Suid. sub ἄμικτος Med. utrisque vocibus. 12. Edd. κομπαφακελορήμονα: cum veriorem scripturam v. Κομποφακελορήμονα praestet. 13. καὶ ἄμικτα ἀνήμερος vulg. 14. ὑπερβολῆς coniecit Küst. haud inscite. 15. ἀγριοτάτους Edd. 17. E Sophoclis Ai. 1035. Adde v. Δημιουργός. Haud scio an poetae nomen obrutum sit. 19. Ἀγρίους — ἐσπουδακότα hic et Lex. Seg. p. 332. ex Harpocratione Palatino descripserunt. Αἰσχίνης p. 8. sive 76. Rsk.

1. Μένανδρος fragm. inc. 335. 2. Ἀγρίους — παιδεραστάς e Schol. Arist. Nub. 348. 3. Καλοποδιώκτας] Sic vocantur qui pueros sectantur. Pueros enim interdum appellare solebant καλόποδας, i. e. pulchrum pedem habentes. Schol. Aristoph. Av. 722. Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμέν τινας τῶν θεραπόντων καλοποδας λέγειν καὶ καλοιωνίσιους: quae verba Suidas exscripsit in vv. Ὄνος ὄρνις et Οἰωνοί. Fallitur ergo Portus, qui existimat καλόπους in voce καλοποδιώκτας significare ligneam formam pedis; quae significatio, licet alias frequenter usitata, hic locum non habet. Küst. Temere Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 141. qui καλωποδιώκτας proposuit. Verum κολλοποδιώκτας Porsonus invenit Aristoph. p. 12., coll. Eust. in Od. φ'. p. 1915, 16. καλαποδιώκτας Med. 4. Recens annotatio, cui similem suppeditabit Etym. M. p. 738. Accessit in Aldina, forsan ex vv. Ἀραχαρνεῦ et Σκληρός. Irrepsit item in Prov. App. Vat. III, 80. 7. μέρος καὶ ἀγριότης. ἐπὶ φιλαργυρίας Toup. I. p. 18. qui fragmentum Polybio tribuit. Sed Med. ignorat illa, Ἀγριότης ἐπὶ φιλαργυρίας, quae Aldo debentur; neque suspicione carent finitima, ἀγριώτατος (sic vett. Edd.), ὁ ἀνήμερος. Igitur probabile κίνησις in locum pristinae lectionis ἀγριότης successisse. 10. Ἀγριωπός. τὴν ἀγριωπὸν] Locus hic, ut multa alia apud Suidam, est penitus turbatus et confusus, et, quod dici solet, calx absque arena. Sic autem in ordinem redigendus est: Ἀγριωπός. τουτέστιν ἡ ἀναιδής. ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ἄγριος. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Küst. At medela multo lenior, ut vana vocabuli notatio ἐκ — ὀφθαλμόν eiiciatur. 15. Καὶ παροιμία: cf. v. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. 17. Cf. v. Ἀγρεῖφνα. Addit Zonar. p. 28. λέγεται δὲ καὶ ἡ σκάφη. Cf. Etym. M. p. 44, 23. sive Arcadius p. 115. ἀγρίφη, τὸ σκάφιον. 19. Vocem rarissimam Hesychius confirmat. 20. Dictum Il. ν'. 166. ubi minus proba distinctio, ἀγρόμενοι, πᾶς δ' ἧμος, repugnante Schol. Ven. A. συναθροίζοντες male Bekk. Anecd. p. 331.

Ἄγριον ὑποβλέπει με [Torvum me intuetur] potius dicendum quam ὑποβλέπεται. *Elephanti autem recurrebant, et efferati trucibusque oculis intuentes barriebant.* Item: *Ille vero feritatem et immanitatem illorum excitabat et acuebat, si forte locum in suam potestatem redigere posset.* Ἀγριοποιόν. Heroes in scenam truces inducentem. Aristophanes de Aeschylo: *Ego novi istum et perspexi iampridem hominem, saevos heroes inducentem, contumaci ore praeditum, habentem effrenatum, impotens et nullo quasi obice clausum os, temere quidvis effutientem, et sesquipedalia verba iactantem.* Ἄγριος. Nomen proprium. Item Ἄγριος, insociabilis, inhumanus. Dicitur etiam de summa malitia. Aelianus: *Missis satellitum saevissimis rapuit mulierem, et per vim stupravit quiritantem et plorantem.* Et *Orcus opifex saevus.* Ἀγρίους. Aeschines in oratione contra Timarchum sic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam κυβευτὴν ἄγριον vocat aleae studio nimis deditum. Veteres ἀγρίους et κολλοποδιώκτας dicebant paedicones. [Acharnenses ut agrestes et asperi ab comicis perstringebantur: quod usu venit in *Acharnensibus* fabula.] Ἀγριότης. Impetus. *Mirus enim quidam hominis motus, ut apparet, ad hanc partem.* Item de avaritia dicitur. Ἀγριώτατος. Valde immanis. Ἀγριωπός. *Oris truculenti* (hoc est, impudens et dira), *cuius impotens superbia.* dicit autem peccatum. [Derivatur ab ὤψ ὠπός, quod oculum significat.] Ἀγρίππας. Nomen proprium. Ἄγριππος. Oleaster. De quo proverbium: Sterilior oleastro. Ἀγρίφη. Ligo, instrumentum rusticum, multis clavis compactum. Ἀγρολέτειρα. Diana. Ἀγρόμενοι. Congregati.

Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος.
σύνταξις πρὸς σχῆμα· ὁ δῆμος ἀγρόμενοι· ἐπεὶ ὁ δῆμος πλῆθος σημαίνει.

Ἀγρόνομοι. οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

Ἠχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθείς
ἀγρόνομον μέλπει μοῦσαν ἐρημολάλον·
ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀγρότας. ἀγροίκους. καὶ ἀγρότης ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.

Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης.

Θηλυκὸν δὲ ἀγρότις. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος —
Τεῦκρος Ἄραψ, κἀντὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Ἀγροτέρας. ἀγρίου. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τοῦτό σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
θῆκε ῥόπαλον.

Ἄγροφον. ὀρεινόν.

Ἀγρώσσω. τὸ ἀγρεύω. καὶ Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος·

Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγροῦ πηγή. ἐπὶ τῶν λιπαρῶν καὶ ἐπιμόνως ᾠτινιοῦν ἔργῳ προσκαθημένων.

Ἀγρωνίδης. Ἄγρωνος παῖς.

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία.

Ἀγροικίζω. καὶ Ἄγροικος, ἄφρων, δύσκολος, σκληρός, καὶ ἀπαίδευτος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγροικίαν σκληρότητα ἤθους· ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων.

Ἄγροικος ἐξ ἄστεος. οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ· ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν διὰ τούτου λεληθότως τὴν εὐπορίαν παρίστησιν τὴν αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἂν εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. Ἔπειτα δὲ κἀκείνην θεραπεύει τὴν ἀντίθεσιν τῷ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῇ γυναικί· δεσπόζειν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν, ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας ἄγροι-

---

2. *πρὸς τὸ σημαινόμενον* Küst. in Addendis. Immo *σύνταξις πρὸς σχῆμά ἐστιν* usitata ratione dictum, *structura verborum ad figuram redit.* 4. *ἀγρονόμοι* vulg. 7. *ἐν Ἐπιγράμματι* Meleagri Ep. CXI. pr., unde restituendum *μέλπεις.* 10. Versus ut nunc est vacillat. Reposito *ἀνεκλίνθης* choliambum, Babrii forsan, effeceris. Zonar. p. 20. *ἀνεκρίθης.* 11. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silentiarii XLVII, 3. 4. Cf. vv. *Αἰγανέα* et *Καὐτήν.* Suidas constanter *αἰγανέαν* pro *αἰγανέην.* 14. *ἐν Ἐπιγράμματι* Dionysii VI, 3. ubi recte scribitur *ἀγροτέρης*, quod exhibet Zon. p. 28. Posterior versus sic se habet: *χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.* 17. Vox nullius coloris, teste licet Galeno Lex. Hippocr. p. 412. Hesychius cum praestet *ἀγρός. χωράφιον, χωρίον*, facile haec ad Homericum usum (cf. *ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ*) revocamus tali correctione: *Ἀγρός. χωρίον ὀρεινόν.* 18. *Καὶ ἀγρῶσται*] Schol. Apollonii Rhodii (quem Sophoclem vulgo appellant) ad v. 175. lib. IV. Argonauticorum: *Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.* Quae simillima prorsus sunt iis, quae Suidas hoc loco adducit. Ceterum versus Homeri extat Od. *ε'*. 53. *Küst. καὶ ἀγρῶσται — ῥήματος* quae medium locum invaserunt, olim a reliquis secreta fuisse significat Zonar. pp. 18. 37. *ἀγρῶται* sola Med. 20. *Ἰχθῦς ἀγρώσσων*] Quae in vulgatis Edit. [inde ab Ald.] sequuntur, *καὶ αὖθις. Ἄλλως τ' ἄμουσόν — καὶ δασύν. καὶ ἐν ἐπιγράμματι· οἱ τρισσοί — ἀπ' ἀγρεσίης*, supra etiam leguntur, vv. *Ἀγρεία* et *Ἀγρεσία*, eademque ad hunc locum nullatenus pertinent: quae ratio est quare ea hic inducenda putaverim, praesertim cum et partem eorum in MSS. deesse cernerem. *Küst.*

1. *Ἀγροῦ πηγή*] In 2 MSS. scriptum repperi *πυγή*, de qua lectione, quam veriorem puto, cogitent eruditi. In Vaticana Proverbiorum Appendice [I, 2. add. Arsen. p. 16.], in qua proverbium hoc paulo prolixius exponitur, legitur etiam *πηγή* ut in vulgatis Edd. Suidae. Ceterum adagium hoc omisit Schottus in Collectione proverbiorum, quae ex Suida excerpsit et una cum aliis paroemiographis edidit Antverp. 1612. in 4. *Küst.* Sophronis dictum esse Hesychius arguit, qui fundus huius articuli: *Ἀγροπηγή* (l. *ἀγρῷ πυγῇ*). *παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων* (hoc lectioni Suidae praeferendum: cf. Schaef. in Aesop. p. 131.). *ὁ δὲ Σώφρων τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μετὰ τῶν ὀρῶν* (l. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων*), *καὶ τὰ πρότερα* (emendant *πιότερα*) *τοῦ ἀγροῦ. καὶ ζάπλουτοι ἀγροῦ πυγαί.* De consilio proverbii dissenserant grammatici: v. Eust. in Il. *β'*. p. 310. 4. *ἡ κοινῶς ἀγρία*] Schol. Theocr. XIII, 42. ad verba illa poetae, *εἰλιτενὴς ἄγρωστις: Ἡ συνεσιραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. Küst. ἡ κοινῶς ἀγρία* debentur Aldo. 9. Haec a Scholiis in Aristoph. Nub. 47. paulo plenioribus ac meliorem in ordinem digestis profecta. 13. *περίστησιν* vulg. *δείκνυσι* Schol. Arist. 15. *αὐχοῦσα*] In Edd. Basileensi et Genevensi legitur *καυχοῦσα*: cui lectioni alteram merito praetuli, quippe quae non solum in MSS. sed etiam Scholiasta Aristophanis et Ed. Mediolanensi reperitur. *Küst.* 16. *ἀδοξεῖν . . . ἀγροίκοις*] *δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἥττω τῶν γυναικῶν* Schol. In quibus excidit tale quid, ut *ἀπὸ τοῦ γένους.*

Totus populus congregati: est constructio figurata; quippe *δῆμος* multitudinem significat. *Ἀγρόνομοι*. Qui in agris degunt. *Canora cicada roscidis guttis ebria Musam canit rusticanam et in solitudine loquacem.* In Epigrammate. *Ἀγρότας*. Rusticos. Et *ἀγρότης*, qui ruri degit. *Sed tanquam temulentus rusticus accubuisti.* Femininum est *ἀγρότις*. In Epigrammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer Arabs, ipsumque simul iaculum rusticum.* *Ἀγροτέρας*. Agrestis. In Epigrammate: *Hanc tibi, Hercules, clavam Dionysius dedicavit, ab agresti olea recisam.* *Ἄγροφον*. Montanum. *Ἀγρώσσω*. Venor. Et *Ἀγρῶσται*, venatores, ab *ἀγρώσσω*. Homerus: *Pisces venans.* *Ἀγροῦ πηγή*. Agri fons: dictum de assiduis et constanter operi cuicunque assidentibus. *Ἀγρωνίδης*. Agronis filius. *Ἄγρωστις*. Genus herbae, quae vulgo *ἀγρία* vocatur. *Ἀγροικίζω*. Rusticum ago. Et *Ἄγροικος*, stultus, morosus, durus et indoctus; vel qui ruri vivit. Per figuram vero *ἀγροικίαν* quidam definiunt duritiem morum, durities enim proprie de corporibus dicitur. *Ἄγροικος ἐξ ἄστεος*. Rusticus uxorem ex urbe. Non otiose nunc istam compositionem usurpavit; non enim tanquam ipse se vituperare velit, appellat se rusticum (quippe stultum et ineptum se ipsum vituperare); sed primum hoc ipso tacite suam opulentiam declarat, nisi enim valde dives fuisset, haud sane nupsisset ei mulier, et splendore natalium et urbanae vitae deliciis superbiens: etenim fieri solet ut propter genus rusticum contemnamur. Deinde verborum istam oppositionem emollit, quod uxori se obnoxium ostendit; cum viri uxoribus imperare soleant. Ille contra fidem eius rei fecit op-

κον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδέν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀγροικίας δίαιταν γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

Ἄγροικος ὀργήν. φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης·

Νῶν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργήν.

καὶ Ἀγροίτης, ὁ ἄγριος.

Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν.

Ἀγροιλῆθεν. Ἀγροίλη δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς
41 Ἐρεχθηίδος. ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγροιλεύς.

Ἀγροιώτης. ὁ γεωργικὸς λεώς, ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἀγροιώτᾳ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ.
Θηλυκῶς δὲ ἀγροιῶτις διὰ τοῦ ῑ.

Ἄγοι. πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψε γάρ με, φησί, Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἠγοῖτο παρείληφε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας Τοὺς νόμους μεγάλως ἄγοι.

Ἀγυιαί. ἄμφοδα, ῥύμαι, ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν. Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγυιέα, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν

---

1. αὐτὸν vulg. 2. εἶ om. Med. 5. Pertinet ad Aristophanis Equ. 41. Eadem Zonar. p. 19. Küsterus: „Cave putes voces φιλόδικος et ἀκρόχολος esse interpretationes v. ἄγροικος ὀργήν. Nam φιλόδικος quidem est expositio vocis, κναμοτρώξ, quae apud Aristophanem post ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκρόχολος vero est vox ipsius poetae, quae exponitur per ea quae sequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo ἄγροικος ὀργήν, quod est articuli caput, interpretatione carere, et reliqua nullo iudicio loco huic addita esse, utpote nihil ad rem pertinentia: quo quidem nomine Suidas vel quisquis est lexici huius compilator merito reprehendendus est." Satis verbosa criminatio hominis, qui cum iusto saepius orationem Suidae hiare vel perturbatam fuisse ponat, stribliginem taxare quam removere maluerit. Sic enim scribendum opinor: Ἀ. ὀργήν. — Ἀριστοφάνης· Νῶν γάρ — ὀργήν, κναμοτρώξ, ἀκράχολος. τουτέστιν ἄγριος * * (v. Schol. Arist.), φιλόδικος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. 9. Immo ἀγροιώτης. ὁ ἀγρός Med. cum Zonara. 12. Vide Harpocrationem v. Ἀγρύλη, et Meurs. *de Populis Atticae* v. Ἀγραύλη. Küst. Grammatici Ἀγρυλῆθεν ac similiter reliqua, cum Nostro Zon. pp. 19. 28. et Harpocr. Pal. τῆς φυλῆς vulg. 14. ἐν ἀγορᾷ mendose Zonar. p. 20. 15. Diodori Zonae Ep. III, 5. A. P. T. I. p. 192. n. 22. Cf. v. Ἱρίαπος. Utrobique ἀγροιώτα, praeter carminis dialectum. 16. Quae post Πριήπῳ edebantur, Στόρθυγξ γὰρ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον Küsterus eiici iussit. „Desunt in 2 MSS. Pariss. et in uno ad marginem scripta leguntur. Unde apparet verba ista esse glossema et ex margine in textum irrepsisse." Sunt autem ex v. Στόρθυγξ petita. 17. Paulo uberius haec Harpocratio v. Ἄγει, cuius libri Par. et Pal. item ἄγοι, hic etiam in sqq. accurate cum Nostro consentiens.

1. Fragmentum in edit. Isaei Schöm. p. 161. Eumathis mentio fit in fr. II. quod pertinet ad orationem adversarii. 2. ἀφελόμενος] Graeci asserere in libertatem vocant ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν. Harpocratio: Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. Pro eodem etiam dicebant ἐξαιρεῖσθαι et ἐξαίρεσις, testibus Harpocratione et Suida v. Ἐξαιρέσεως δίκη. Küst. 5. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 419. μεγάλους Harpocr. 6. Consentiunt Bekk. Anecd. p. 331. sq. et Zonar. p. 20. Observatio Suidae, quantum locis grammaticorum intelligitur, quadripartita; cuius novissimam memoriam ipse sibi habet peculiarem. 9. Cf. intpp. Demosth. Mid. 15. Hinc Harpocr. Palatinus ad v. εὐοσμίας usque plerumque cum Suida consentit. 11. ἀγυιεὺς δέ ἐστι] Totus hic locus sumptus est ex Schol. in Aristoph. Vesp. 870. Vide etiam Harpocrationem v. Ἀγυιᾶς. Küst. 13. Ἀπόλλωνος] Ἡλίου Bekk. Anecd. De qua permutatione disseruerunt Bastius Epim. III. ad Gregor. Cor. et Gaisford. in Hesiodi Θ. p. 113. Intelliguntur vero dii qui ferebantur ἀντήλιοι. 17. ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί] Helladius Besantinous apud Photium Cod. CCLXXIX. (p. 535.) Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες καὶ μυρσίναις στέφοντες ἵσταντο οἱ παριόντες. τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον ἀγυιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ad quem locum vide Meursium. Huc pertinet illud Hesychii: Προσιατήριος. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, πυρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο. Küst. Idem in Hesych v. Ἀγυιάτιδες. Adde Meinek. in Menand. p. 256. Nondum tamen illud vidimus accurate demonstratum, ἀγυιεῖς (quo pertinent etiam ἑρμαῖα et ἑκάταια) iuxta viam an ipsis in vestibulis tanquam πρόπυλα vel ἐνώπια fuerint collocati.

---

positis, se rusticum, coniugem urbanam esse dicens. non enim mirum est, hominem minime curiosum, et modestum moribus per vitae rusticae consuetudinem ab urbana mulierecula redactum in servitutem et obsequium fuisse. Ἄγροικος ὀργήν. Litigiosus, bile tumidus, ad iram pronus. Aristophanes: *Nobis enim dominus est valde durus ingenio.* Et Ἀγροίτης, ferus. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Noli rusticum oratorem contemnere. Sententia, ne viles quidem homines esse contemnendos. Ἀγροιλῆθεν. Agroele est pagus tribus Erechtheidis, cuius popularis olim dicebatur Agroelensis. Ἀγροιώτης. Rusticus populus; ruri agens. *Rustico huic Priapo, qui ex uno trunco dolatus est.* Feminino vero genere dicitur ἀγροιῶτις per ῑ. Ἄγοι. Multa significat. Isaeus vero sumpsit, ut esset ferre, ducere, trahere. *Xenocles enim*, inquit, *me laesit asserens Eumathem in libertatem, quem in servitutem abducerem.* Antiphon autem ἄγοι rettulit ad existimationem, cuius hoc est in libro *de Veritate*: *Leges summo loco habeat.* Ἀγυιαί. Vici, plateae vel longae viae: inde dictae, quod nullos articulos nec flexus aut circuitus ullos habent. Vici vero utrimque habent exitus: et hoc differunt ab vils. Ἀγυιᾶς autem sunt qui acuant, genere feminino utentes, quasi viae sint; sed praestat circumflectere, utpote dictum pro ἀγυιέας: ἀγυιεὺς autem est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas nonnulli Apollini, alli Baccho, alii utrique sacras esse dicunt. Integrum igitur vocabulum ἀγυιεύς, accusativus ἀγυιέας, unde per contractionem fit ἀγυιᾶς. Ceterum vox est Dorum propria; quos autem ἀγυιεῖς Attici vocant, videri possunt arae fuisse ante aedes collocari

βωμοί. ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεύς, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοῦς, βαρβάρους εὐοσμίας.

καὶ ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κιονοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος. καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου.

Ἀγυιάν, τὸν στενωπόν, Ξενοφῶν· καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

Ἀγύλαιος. ὄνομα κύριον.

Ἀγύρηνα. πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγυρηναῖος. Διονύσιος δὲ τὸ Ἀγύριον ἔφη.

Ἀγύριος. ὄνομα κύριον. ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβέβλητο, ὡς καὶ πέρδεσθαι αὐτόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς θρᾳσύτητα. καὶ Ἀγύρριος, δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.

Ἀγύρριος τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων λέληθεν

ὁ Ἀγύρριος, στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λή-

μνῳ, ὃς τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμεν. ὁ δὲ Πρόνομος αὐλητὴς ἦν μέγαν πώγωνα ἔχων.

Ἄγυρις. ἄθροισις. καὶ Ἀγυρισμός. Ὁ δὲ ἐσπούδασεν εἰς τὸ δυνατὸν πρὸς ἀγυριαμὸν τῆς ἀπορρήτου τῶν θείων θεραπείας. καὶ Ἀγυρμός, ἐκκλησία, συναγωγή.

Ἀγυρτείαν. Ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην.

Ἀγύρτης. πτωχός, ὀχλαγωγός, ἐπαίτης, φιλοκερδὴς ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυβευτικός, καὶ Γάλλος, καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης.

Καὶ αὖθις·

Δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε.

Καὶ αὖθις· Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῷ ὄντι καὶ φιλομαντευτής. Ἀγύρτης· ὁ ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιαγείρειν τὸ περιέναι καὶ

---

1. Σοφοκλῆς] Laocoontis fr. I. ubi Harpocr. σταλαγμοῖς βαρβάροις, σταλαγμοὺς liber probus. 3. Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσιν odores incendere vel victimas immolare, ut laetum nuncium a diis impetrarent. Aristoph. Equ. 1317. cum Scholiis. De hoc ergo more videtur accipiendum esse fragmentum illud Sophoclis, quod emendatius apud Harpocrationem legitur. *Küst.* Vide vel Monk. in Alcest. 1174. 5. αὐλείων Schol. Aristoph. αὐλίων Edd. 8. In corruptione huius versus consentiunt grammatici. Legerim: ταῦτα νῦν μέμνησό μοι. 9. Ξενοφῶν, a Polluce IX, 35. allatus, Cyrop. II, 4, 3. Pausanias V, 15, 2. τοὺς γὰρ δὴ ὑπὸ Ἀθηναίων καλουμένους στενωποὺς ἀγυιὰς ὀνομάζουσιν οἱ Ἠλεῖοι. Quorum loco Schol. nescio quod in Od. β'. 388. Argivos posuit. Pertinet ad Doriensium morem etiam Aeschyleum ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων. Usus est Suida Lobeck. in Phryn. p. 90. 11. Forsan Ἀγυλλαῖος ex Herod. I, 167. 12. Fallitur Suidas vel potius Stephanus: v. Wessel. in Diod. I, 4. 14. Immo Ἀγύρριος. Collecta haec e Scholiis ad utrumque locum Aristophanis. Posteriora decerpsit Zonar. p. 21. 15. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 176. 17. Memini huius Agyrrhii Harpocratio [sub ipsa voce et] v. Θεωρικά, et Plato Comicus apud Plutarchum ἐν Πολιτικ. Παραγγέλμ. p. 801. *Küst.* Attigit Meinek. Quaest. Scen. II. p. 11. 18. Ἀγύρριος — λέληθεν Eccles. 102. Προνόμου scribendum esse monuit Küst.: id quod comprobatur v. Πρόνομος, unde noster locus narrationem de Pronomo suscepisse videtur. Cf. v. Ἀγοραιώτης. 18. Πατρονόμου] Vide Meurs. in *Lectt. Attic.* VI, 4. qui recte legendum monet Προνόμου, uti etiam legitur in 2 MSS. Pariss. Errorem ex compendio scripturae natum esse manifestum est. *Küst.* Idem infra: „Lege Πρόνομος, ut ante." Correxi vulgata Πατρονόμου et Πατρόνομος. 20. Λήμνῳ] Λέσβῳ Meursius Lectt. Attic. VI, 4. legendum docuit.

3. Ἀγυρισμός, συναριθμός (l. συναθροισμός) Zonar. p. 21. Vocabulum satis ambiguum, cuius notionem colligi licet ex Hesychio: Ἀγυρίζειν, ἀγυρτάζειν. Accedit quod ἀγύρμὸς et cognatae voces (v. Pollux III, 111. 129.) ad ἀγυρτείας genus referuntur. 4. πρὸς] εἰς Zon. 7. Ὁμιλίαν] ad locum scriptoris ignoti Hemsterh. in Schol. Luciani D. D. XIII, 1. adiungi iussit. Nondum tamen omnis dubitatio exempta; οἵαν quidem opinor e superiore voce subnatum. Ceterum cf. Themistii Or. V. p. 70. B. 9. Duplex observatio, variis e fontibus temere constipata. Horum partem dederunt Schol. Soph. Oed. R. 388. et Luciani Asin. 41. ἐπαίτης inter et φιλοκερδὴς distinxit Hemsterh. 10. βόλος: v. Suid. h. v. Pollux VII, 205. Eust. in Od. β'. p. 1430. Etym. M. p. 14. 11. Edd. ὡς Ἀπίων ἐν ἐπιγρ. Divellit Toup. H. p. 421. coll. Hesychio. Ἐν Ἐπιγράμματι Alcaei Messen. VIII. A. P. I. p. 255. n. 218. 15. Soph. Oed. R. 388, 89. unde leg. ὅστις. 20. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιάγειν] In 2 MSS. legitur Τὸ δὲ ἀγύρειν καὶ τὸ περιαγείρειν, quae vera lectio est. Vide Suidam infra v. Περιαγειρόμενοι, unde loci huius illustrationem pete. *Küst.* καὶ περιαγείρειν Bekk. Anecd. p. 331. Molestum tamen σεμνύνειν, quod nisi probaris σεμνυνόμενον praestat delere cum Etym. M. p. 14. (cf. Ruhnk. in Tim. p. 216.) et Zon. p. 18. qui notationem vocis disertiorem proposuerunt: παρὰ τὸ ἀγείρειν, τὸ περιέναι — τοιούτῳ.

---

solitae: ut Sophocles Atheniensium ritus ad Troiam transferens ait: *Lucent aitaria pro foribus, ac fumum barbaricae myrrhae fragrantem, dum igne adolentur, exhalant.* Ἀγυιεὺς vocatur columna in conum assurgens, quam Apollini sacram ante vestibuli fores collocant. Item ipse deus. Pherecrates *Crapatalis*: *O domine Apollo, ob haec memento mei.* — Ἀγυιὰν angiportum dixit Xenophon; apud quem magna sane vis glossarum extat. Ἀγύλαιος. Nomen proprium. Ἀγύρηνα. Urbs Siciliae. Gentile Agyrenaeus. Dionysius vero dixit Agyrium. Ἀγύριος. Nomen proprium viri, qui propter mollitiem erat infamis, adeo ut etiam pederet. Sic Aristophanes *Pluto.* Traducebatur etiam ob audaciam. Idem Agyrrhius demagogus Athenis fuit non obscurus: *Agyrrhius furtim Pronomi barbam gestat.* Is dux fuit effeminatus, Lesbi exercitui praefectus, qui poetarum mercedem imminuit. Pronomus vero fuit tibicen, barba insignis. Ἄγυρις. Congregatio. Item Ἀγυρισμός. *Ille vero pro viribus intendit ad celebrationem arcani deorum cultus.* Et Ἀγυρμός, concio, coetus. Ἀγυρτείαν. *Consuetudinem qualem ille concupiscebat, quae petulantem in mendicationem verteret.* Ἀγύρτης. Mendicus, circulator, praestigiator, lucri cupidus, vel obscenus. Sic etiam iactus quidam tesserarum appellatur, et Gallus et vates. Alcaeus in Epigrammate: *Matris deorum pauperculus minister, qui sibi venam genitalem amputaverat.* Alibi: *Dolosum sacrificulum, cuius acies in lucris tantum videt.* Et alio loco: *Nam profecto fuit ille agyrta vaticinandique studiosus.* Ἀγύρτης. Iactator et impostor. ἀγείρειν vero et περιαγείρειν significat circumire, et ob victo-

περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ πυθευτικοῦ βόλου ὄνομά ἐστιν. Ἐμέμφετο αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον καὶ βουλόμενον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. Καὶ ἀγυρτικά, χυδαῖα ψεύσματα. καὶ ἀγυρτώδη, συρφετώδη.

Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας, ἀνακουφίσας, ἀναβαστάσας.

Ἄγχαυρος. ὁ παχνώδης ὄρθρος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. Ὅμηρος:

Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.

Ἀγχίσειος. ὁ τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχηστῖνοι. πυκνοί, καὶ ἀγχησῖνος, ἡ εὐθεῖα.

43 Ἄγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιόλεια. πόλις. καὶ ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσιν οἷα ἐστὶν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν οὐκ ἀμφίαλος δέ, αἱ δὲ νῆσοι ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσι. Σοφοκλῆς·

Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος.

καὶ αὖθις·

Θεῖον Ὅμηρον
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Ἀγχιάλη. πόλις, ἣν ἔκτισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλος ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεύς. ὁμοίως ἔκτισε καὶ τὴν Ταρσὸν ὁ αὐτός.

Ἀγχιβαθής. ὁ ἐγγύβαθος.

Ἀγχιβατεῖν. Ἴωνες τὸ ἀμφισβητεῖν. καὶ Ἀγχισβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀγχίθυρος. πλησιαίτατος, γείτων. Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες ἀλλήλων αἱ δυνάμεις ἐγένοντο.

Ἀγχίμαχος. ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχίμολον. ἐγγὺς ἐλθόν.

Ἀγχίνους. συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν. Δημηγορήσαντος τοῦ βασιλέως, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγχίνουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος. Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. καὶ μνήμη μέν ἐστι τήρησις ὧν ἔμαθέ τις, ὀξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ ἐξ ὧν ἔμαθε θηρεύειν καὶ ἃ μὴ ἔμαθεν.

Ἀγχίνοια. σύνεσις, ἢ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἢ εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ. καὶ Ἀγχίνουν. Δαμάσκιος· Ὀξεῖαν δὲ

---

1. ἐπὶ] καὶ ἐπὶ vulg. 7. Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας] Locus mendosus. Portus corrigit Ἀγχαλάσας, Ἀναχαλάσας, putatque priorem vocem per syncopen dictam esse pro Ἀναχαλάσας: cuius coniecturam confirmat Etymol. M. [sive Zon. p. 36.] Ἀγχλάσας, ἀναχαλάσας. Küst. Malim, Ἀγχάσας. ἀνοχλίσας. 9. Attulit Portus Schol. Apollon. IV, 111. Ἄγχαυρον. τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥσπερ τὸ καλούμενον λυκόφως, περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ποιητοῦ· Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πέλει ἠῶθι πρό. ὄρθρος] Zon. p. 21. male ὄμβρος. 10. Ὅμηρος Od. ε'. 469. 13. Locus perperam insertus. 14. Ἀγχηστῖνοι natum e falsa scriptura locorum Homericorum, ut Il. ε'. 141. item in Etym. M. p. 15, 3. 19. Scribebatur οἷα. Malim tamen οἷον ἐστιν. 21. Σοφοκλῆς Aiac. 134. Edd. ἀμφιῤῥύτου.

2. Pauli Silentiarii LXXX. pr. A. P. I. p. 305. n. 4. 4. Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus et infra v. Σαρδαναπάλους. Küst. Nota disputatio Naekii de Choerilo p. 237. sqq. 7. Ἀγχιβαθής] In prioribus Editt. legitur Ἀγχιβαθύς. Sed MSS. maior apud me fuit auctoritas, quae ἀγχιβαθῆς exhibent. Küst. Repugnat vulgaris lectio Pollucis I, 100. Accedunt vero Zonaras et Etym. M., unde reponendum ὁ ἐγγὺς βάθους. Hanc vocem haud scio an Eustathius Opusc. p. 225, 34. ubi editum ἀγχιμαθεῖς, ad prudentiam retulerit. Nimirum ἀγχιβαθής, cuius notionem veteres obscurius exposuerunt, sive de mari sive de portubus vel insulis dictum (cf. nos in Schol. Dionys. Perieg. 607.), recessum inferiorem et anfractus sinuosos innuebat. 8. ἀγχισβατεῖν Hesychio Musurus obtrusit. 10. Locus Theophylacti Simocattae II, 8. 12. ἀγχιμάχοις Zonar. p. 22. forsan ex varia scriptura Il. π'. 248. cf. Lobeck. in Phryn. p. 685. 14. Menandri Exc. Legg. p. 283. apud quem prava scriptura δημηγορήσας ὁ βασιλεύς hinc emendetur. 17. Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας] Haec sumpta sunt ex Vita Pythagorae apud Photium Cod. CCXLIX. pag. 1320. (440. extr.) Edit. Rotom. Ultima autem apud Photium minus recte se habent, quae ex Suida emendanda sunt. Küst. Repetuntur vv. Μνήμη et Ὀξύτης. 23. Δαμάσκιος apud Photium p. 337. a. (1033.) Cf. v. Ἔρως.

---

riam vel aliud quid magnificum dona exigere. Porro ἀγύρτης etiam nomen est factus tesserarum. † *Reprehendebat vero ipsum, quod impensius esset vaticinatis deditus, et agyrtis semper negotia sua committere vellet.* Adde ἀγυρτικά, trivialia mendacia, et ἀγυρτώδη, obscena. Ἀγχαάσας. Sublevans, erigens, attollens. Ἄγχαυρος. Mane pruinosum: sic dictum quod propinquam habeat auram. Homerus: *Aura vero frigida spirat ante auroram.* Ἀγχεῖος. Vicinus. Ἀγχίσειος. Anchisae soboles. Ἀγχηστῖνοι. Densi. Casus rectus est ἀγχησῖνος. Ἄγχι. Prope. Ἀγχιάλεια. Anchialia, urbs. Et ἀγχίαλος, sita prope mare. Omnino civitates quaecunque mari vicinae non continuo mari circumfluuntur; ut Alexandria, urbs quamvis maritima, mari tamen non est utrimque circumdata; cum insulae mari tum finitimae sunt tum circumfluae. Sophocles: *Telamonis nate circumfluae Salaminis [solum tenens].* Alibi: *Divinum Homerum inclitus tumulus habet ad saxum mari vicinum.* Ἀγχιάλη. Urbs quam uno die Sardanapalus Assyriorum rex condidit; perinde ac Tarsum idem exstruxit. Ἀγχιβαθής. Prope vadum. Ἀγχιβατεῖν. Apud Ionas id quod contendere; et Ἀγχισβασίην extat apud Heraclitum. Ἀγχίθυρος. Proximus, vicinus. *Copiae contiguae sibique vicinae factae sunt.* Ἀγχίμαχος. Cominus pugnans. Ἀγχίμολον. Quod propius accessit. Ἀγχίνους. Solers, ingeniosus. *Rege concionato, cum sacrum consistorium ingenium eius et prudentiam collaudasset.* Tres sunt docilitatis partes, solertia, memoria, acumen. quarum memoria talis est, ut memori mente serventur quae quis didicerit; acumen velocitas cogitandi; solertia vero facultas, qua quis ex iis quae didicerit, etiam ea quae non didicit investigare possit. Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas e vestigio inveniendi id, quod aptum sit, vel sagacitas quaedam extemporalis. Et Ἀγχίνουν, solertem. Damascius, ubi

καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, ἑτοιμοτάτην συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θηραμάτων. περὶ Ἰαιδώρου ὁ λόγος.

Ἀγχίσης, Ἀγχίσου. καὶ Ἀγχισίδης.

Ἀγχίσπορος. ἐγγὺς γένους. Λαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμῃ γενναίας φύσεως καὶ θειῶν ἀγχισπόρου.

Ἄγχιστα. ἔγγιστα.

Ἀγχιστεύς. καὶ ἀγχιστεία, συγγένεια. καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ καὶ ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκοις οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχιστεία. ἡ μετουσία τῆς οὐσίας παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι·

Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν.

καὶ ἀγχιστεύω ῥῆμα, γενικῇ.

Ἀγχιστίνδην. τὸ κατὰ ἀγχιστείαν. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄριστος ἀριστίνδην, καὶ πλοῦτος πλουτίνδην.

Ἀγχίστροφοι. συστραφέντες, ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι. Προκόπιος· Ἥ τε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει καὶ ἐκ χειρὸς ἦν, ἀγχιστρόφους τε τὰς διώξεις ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι. καὶ αὖθις· Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. καὶ αὖθις· Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης. † Ὁ Θηραμένης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν.

Ἀγχιτέρμων. ὁ γείτων.

Ἀγχόνη. ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, παροξυτόνως. ἀγχονὴ δὲ τὸ πρᾶγμα ὀξυτόνως.

Ἀγχονήσας. πνίξας.

Ἀγχότερος. ἐγγύτερος. Ἡρόδοτος· Στεινοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη. ἡ εἰσβολή.

Ἀγχοῦ. ἐγγύς.

Ἀγχούροις. πλησιοχώροις. παρὰ τὸ ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι.

Ἄγχουσα. εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.

Ἡ ἄγχουσ' ὀδυνήσει καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον.

Ἀγχώμαλον. καὶ Ἀγχωμάλου, ἴσης, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ συμμίξαντος. Καὶ ἀγχώμαλα ἀγωνισάμενοι, καὶ μήτε ζωγρήσαντές τινα μήτε ἐπὶ τὸ πλέον ἔτι προχωρήσαντες διελύθησαν. καὶ αὖθις· Ἱππομαχία γίνεται κρατερὰ καὶ πλήθει τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος καὶ ἀρεταῖς ἐμφερής.

Ἄγχων. περισφίγγων, θλίβων. Ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Ἄγχω. αἰτιατικῇ.

---

4. Ἀγχισιάδης ex Homero Valck. Diatr. p. 287. 5. Λαμάσκιος apud Photium p. 338. a. (1036.) Cf. p. 336. b. 6. Edebatur ῥώμη. Cf. v. Πολυήκους. In Aeschylea formula mirifice sibi placuerunt scriptores sophistici: cf. Iacobs. in Philostr. p. 685. 8. ἡ συγγένεια Schol. Luciani Tim. 51. 10. τοῦ om. vulg. 11. οἱ ἔξω sola Med. 12. Haec paulo distinctius Ammonius p. 3. Neque tamen fuit cur grammaticos reprehenderet Wachsmuth. H. A. II, 1. p. 214. Cf. Harpocr. v. Γεννῆται. Praestabilius ζευχθέντες Zonar. p. 21. etsi vulg. firmatur Schol. Luc. Bekk. Anecd. pp. 213. 333. et Phot. p. 6. 14. ἐν Ὄρνισι v. 1648. 16. Exemplum huius structurae dedit e Deuteronomico Lex. de Syntaxi Bekk. p. 126. 17. Cf. Valck. animadv. in Ammon. p. 9. 20. Προκόπιος B. Pers. I, 15. 23. ἡμεῖς Med.

1. Petiit haec lector quidam studiosus ex v. Θηραμένης. 5. Ἀγχόνη] Aristophanes Acharn. 125. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ubi Scholiasta: ἡ διαφορὰ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ. ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος. Quae paene eadem sunt cum iis, quae Suidas hic habet. Küst. Adde Philemon. p. 35. Schol. Eur. Androm. 800. et Etym. M. v. βελόνη. 6. ὀξυτόνως. ἡ ἐνέργεια inde ab Aldo vulg. Debebat, ut est apud Zon. p. 28. τὸ πρᾶγμα, ἡ ἐνέργεια. 8. Ἡρόδοτος VII, 175. ἡ εἰσβολή a superioribus duxi separandum, ut continuo fit in v. Ἀδαήμονες. 13. Cf. Schol. Arist. Lysistr. 46. 15. Locus contractior ex verbis Aristophanis Eccles. 960. Οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας. Ἀλλὰ τί; Ἤγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον. Cf. Etym. M. v. ἔγχουσα. 16. ἀγχώμαλον] τὸ ἰσόπεδον pro interpretatione subiungit Zon. p. 31. ἀγχωμάλου, ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ Bekk. Anecd. p. 333. Respiciunt ad Thucyd. IV, 134. unde Suidae reddendum συμμίξαντες. Cf. Schol. Luciani Hermot. 12.

---

de Isidoro dicit: *Celerem et solertem ingenii vim, quae brevi tempore multa complecti poterat, promptissimam ad intelligendum cognoscendumque vestigia rerum indagandarum.* Ἀγχίσης, Ἀγχίσου. Et Ἀγχισίδης. Ἀγχίσπορος. Genere propinquus. Damascius: *Sed robore naturae generosae diisque cognatae.* Ἄγχιστα. Proxime. Ἀγχιστεύς. Et ἀγχιστεία, generis propinquitas. Et ἀγχιστεῖς qui defunctum cognatione proxime contingunt, fratrum, consobrinorum et patruorum aut avunculorum liberi. Reliqui vero tantum agnati συγγενεῖς dicuntur. Denique qui familias inter se connubio iungunt, affines vocantur. Ἀγχιστεία. Ius adeundae hereditatis significat apud Aristophanem *Aribus*: *Spurio non esse ius succedendi.* Et ἀγχιστεύω verbum, aptum genitivo. Ἀγχιστίνδην. Secundum ius propinquitatis. Formatum hoc eodem modo, quo ἀριστίνδην ab ἄριστος, πλουτίνδην a πλοῦτος. Ἀγχίστροφοι. Conglobati, vel celeriter conversi. Procopius: *Iam proelium acerrimum cominus committebatur, et utrique celeri conversione facta se vicissim persequebantur.* Alio loco: *Deinde phalangibus evolutis, celeriter conversi, adversa fronte hostibus occurrite vos insequentibus.* Et alibi: *Celeri mutatione fortunae.* † Theramenes homo varius et mutabilis inserviebat temporibus, parti feliciori sese semper adiungens. Ἀγχιτέρμων. Vicinus. Ἀγχόνη. Laqueus, funis, cum acuto in penultima, ἀγχονὴ vero, cum acuitur ultima, significat suspendium. Ἀγχονήσας. Qui strangulavit. Ἀγχότερος. Propinquior. Herodotus: *Angustior et propinquior videbatur*: aditus scilicet. Ἀγχοῦ. Prope. Ἀγχούροις. Vicinis. Ita dictum, quod prope habent fines. Ἄγχουσα. Anchusa, genus herbae, cuius radix est rubra, qua mulieres faciem illinunt. *Anchusa te dolore afficiet cum tua cerussa.* Ἀγχώμαλον. Aequale. Ἀγχωμάλου, aequabilis [pugnae], ut ab utrisque pari Marte certetur. *Et cum aequo Marte pugnassent, neque quemquam virum cepissent, nec longius processissent, discesserunt.* Et alibi: *Equestre proelium acre committitur, et multitudine pugnantium et fortiter factis aequabile.* Ἄγχων. Stringens, comprimens. *Ille mulieris dextram stringens et circumagens gladium cripit.* Ἄγχω. Aptum accusativo.

47 τὸ τῆς Ἀθηναίων Ἀκαδημίας πολυθρύλλητον σεμνολόγημα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδαι καὶ Πρωταγόραι καὶ Ζήνωνες, ἐντεῦθεν αἱ Στοαὶ καὶ οἱ Ἄρειοι πάγοι καὶ Ἐπικούρειοι. Ἐντεῦθεν οἱ τραγῳδῶν θρῆνοι καὶ κωπετοί, καὶ τὰ κωμικῶν παίγνια καὶ τωθάσματα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ τοῦ Λοξίου καὶ ψευδηγόρου θεσπίσματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψευμάτων ἐρεσχελία καὶ τερατεία. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν ἀποτείνω τὸν λόγον, εἰς σαπρούς τε καὶ ὀδωδότας μύθους ἐνασχολούμενος, πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορτισάμενος καὶ λαβὼν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνδράποδον, καὶ διερχόμενος τὴν ἐπ' οὐρανὸν καὶ περιπατῶν τὴν γῆν, καὶ ὡς ἀὰ πάντα κατέχων, ὡς αὐτός πού φησιν ἀλαζονευόμενος, ᾤετο δεῖν τὸν ἑαυτοῦ θρόνον θήσειν ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔσεσθαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Ἀλλ' ὁ τοῦ θεοῦ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ προαιώνιος οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον ὡς ἠπατημένον ὑπὸ τοῦ δράκοντος ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων ἑαυτὸν ἐκένωσεν, καὶ σαρκωθεὶς ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, καὶ καταβὰς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς ἐκεῖθεν εἵλκυσε τον παραπεσόντα Πρωτόπλαστον, ἀποδοὺς τῇ εἰκόνι τὸ πρῶτον κάλλος καὶ τῇ φύσει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Κἀντεῦθεν ἠφάνισται πᾶσα ἡ τοῦ τυράννου ὑνναστεία καὶ συμμορία, τοῦ τῆς εὐσεβείας φωτὸς διαυγάσαντος πάσῃ τῇ κτίσει τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τηλαυγέστερον. Ἐκ τούτου τοῦ φωτὸς ἡ κατὰ θεὸν σοφία πάλιν διέλαμψε, καὶ γλώσσας ἀλιέων ἐστόμωσε, καὶ τῶν σοφῶν διδασκάλους τοὺς ἀσόφους εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροντῆς γόνος τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος ἐξ οὐρανίων νεφελῶν ἀπαστράψας ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐλάμπρυνε. Κἀκ τούτου τοῦ φωτὸς Παῦλος εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀναφέρεται, καὶ θεᾶται τὰ ἀθέατα, καὶ τῶν ἀῤῥήτων ὑπακούει λογίων, καὶ διατρέχει πᾶσαν τὴν γῆν ὡς πτηνὸς καὶ ἀέριος, τὸν Ἰησοῦν εὐαγγελιζόμενος. Ἐντεῦθεν δ Πέτρος τὸν Χριστὸν υἱὸν θεοῦ τοῦ ζῶντος ὠνόμασε, καὶ τὰς κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν πιστεύεται βασιλείας, ἵνα ἀνοίγῃ μὲν τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείῃ δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν θείων ἀνακτόρων τὴν εἴσοδον. Ἐντεῦθεν ἀγέλαι μαρτύρων καταβάλλουσιν εἰδώλα, καὶ τρέχουσιν ἕτοιμοι πρὸς τὸν θάνατον, ὡς στεφάνους τὰς πληγὰς καὶ ὡς πορφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα περιφέροντες οἱ καλλίνικοι. † Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστος ἀρχηγὸς τοῦ γράμματος, κατά γε τὸν ἐμὸν ὅρον καὶ λόγον ὡς ποταμὸς πηγή τε καὶ θάλαττα καὶ ῥίζα καὶ κλέδοι καὶ ἕρπηκες καὶ πάσης ὑπάρχων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. † Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη δισχίλια σ' τεσσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως τῆς πυργοποιίας ἔτη φκέ. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας ἕως τοῦ Ἀβραὰμ ἔτη υκέ. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν

48

9. Insolens structura. Dativum usurpat Prooem. Exc. Legatt. λόγοις ἐνησχολήθησαν. Item notabilis vox ἐμφορτισάμενος. 14. ὠὸν vulg. 15. ᾤετο δεῖν θήσειν vix politulo huic scriptori tribueris. Lego ᾤετο δῆθεν. 22. στρατηγοῦ Ald.

20. Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλ.] Haec a superioribus distinguenda sunt, quoniam ex alio auctore et quidem lexicographo quodam descripta esse apparet. *Küst.* 24. Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ] Pearsonus ad marginem Suidae sui recte observaverat locum hunc, qui variis annorum epochas complectitur, descriptum esse ex Nicephori Patriarchae CP. Chronographia Compendiaria, quae in Corpore Historiae Byzantinae Georgio Syncello subiuncta est. In ea enim pag. 404. (753. sq.) paucissimis verbis mutatis eadem leguntur, quae Suidas usque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἑ. P. hoc loco tradit. *Küst.* 27. ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας] Hic omissa est epocha annorum 76. quae ut ratio summae constet ex Nicephoro huic loco addenda est. Apud eum enim recte sic legitur: Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου ἕως τῶν διχοτομημάτων Ἀβραὰμ ἔτη υκέ. Ἀπὸ δὲ τῶν διχοτομημάτων Ἀβραὰμ ἕως τοῦ τέλους Ἀβραὰμ ἔτη οσ'. Si ad calculum revoces summas annorum hic percensitas, iisque epocham modo dictam addas, videbis exacte inde confici summam annorum 4880. quantam Suidas paulo post colligit. *Küst.* Apparet repetitam vocem Ἀβραὰμ defectui locum dedisse.

---

de quo tantas laudes Atheniensium Academia iactat. Hinc Parmenidae, Protagorae, Zenones, hinc Porticus, Areopagi, Epicurei. Hinc Tragicorum lamentationes et planctus, et Comicorum ioci ac ludicra. Hinc dolosa Apollinis obliqui et mendacis oracula, et reliquae vanitatis Graecanicae garrulitas et portenta. Denique ne longius producam orationem, putidis exoletisque fabulis immorans, omnes creaturas veterator ille in sé suscepit, et hominem ut mancipium in suam potestatem redegit, viamque ad coelum permeans et terram obambulans, et omnia tanquam ova continens, ut ipse alicubi gloriatur, putabat suum solium supra coeli nubes esse collocandum, seque Altissimo fore parem. Verum unigenitus Dei filius, et Verbum aeternum, miseratus hominem ut a serpente deceptum, e Patris sinu se ipsum demisit, et assumpta carne per Spiritum Sanctum et virginem sanctam deiparamque Mariam, postquam in veneranda cruce et suppliciis suis prostravit adversarium, in infimas terrae partes descendit, unde prolapsum illum primum hominem eduxit, ita ut pristinam pulchritudinem imagini naturaeque veterem dignitatem restitueret. Hinc abolitus est omnis tyranni principatus et societas, postquam verae religionis lux radiis solaribus splendidior omni creaturae illuxit. Per hanc lucem divina sapientia rursus resplenduit, et linguas piscatorum acuit, et insipientes sapientium doctores effecit. Hinc ille Tonitrus filius, *in principio erat Verbum*, e coelestibus nubibus coruscans intonuit, et universum orbem terrarum illustravit. Hac etiam luce Paulus in tertium coelum evectus oculis negata contemplatur, et secretas voces audit et totam terram ut volucer et sublimis percurrit, Iesum euangelizans. Hinc Petrus Christum Dei viventis filium vocavit, regnique coelestis claves servandas accepit, ut fidelibus aperiret infidelibus occluderet aditus ad templum divinum. Hinc greges Martyrum deiiciunt simulacra, et alacres ad mortem decurrunt, qui plagas tanquam coronas, sanguinem suum ut purpuram circumferunt victoria potiti. † Esto igitur primus ille homo princeps et caput litterae, qui meo quidem e decreto et sermone fluvius, fons, mare, radix et rami surculique et totius humanae naturae primitiae ac flos habetur. † Ab Adam usque ad diluvium sunt anni 2242. A diluvio usque ad Turris aedificationem anni 525. a Turris aedificatione usque ad Abraham anni 425. ab Abraham usque ad ex-

υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου ἔτη υλ'. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξόδου ἕως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σολομοντείου ναοῦ ἔτη ψνζ'. ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραὴλ υκέ. ὁμοῦ ἔτη τετρακισχίλια ὠ ὀγδοήκοντα. ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας ἕως Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος τοῦ βασιλέως τιή. ἀπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν τγ'. ὁμοῦ ἔτη εφ'. ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τιη'. ἀπὸ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαὴλ υἱοῦ τοῦ Θεοφίλου φνέ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,στοέ. ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου ἔτη [εὕρηται ρκ'.] ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκὴ ἔτη κέ. καὶ Ἀδαμιαῖος ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα τὰ στερρά. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὡςπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, οἶδα, ἔλεγε, καί, δοκεῖ μοι, καί, ποῖ φέρεσθε; καί, χρὴ εἰδέναι. καὶ δόξαι βραχεῖαι, καὶ ἀδαμάντιναι.

Ἀδαμαστί. ἐπίῤῥημα.

Ἀδάμαστος. παρθένος, ἄζυξ. Σοφοκλῆς·

Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ.

Ἀδαμίθειος.

Ἀδαξῆσαι. τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ō ὀδαξῆσαι. καὶ ἀδαχεῖν, τὸ κνήθειν.

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί·

Ἀριστοφάνης.

Ἀδαῖον. ἄκαυστον. καὶ Ἀδαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἄδαιτρον. ἀμέριστον.

Ἄδεν. ἤρεσκεν. ἐν Μύθοις·

Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἄδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ
ἐμπλείη.

Ἀδεές. ἀσφαλές, οὐ φοβερόν. ὡς ἡ παροιμία, Ἀδεὲς ||δέδιας δέος. λεγόμενόν τί ἐστιν ἐπὶ τῶν τὰ 49
μὴ φοβερὰ φοβουμένων.

Ἀδέητος. ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν ἀ Ἀληθείας· Διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται, οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδέητος.

---

8. ἔτη εφ'] Lege ἔτη ,εφά, i. e. 5501. Tot enim anni ex praecedentibus colliguntur. Causa et origo mendi est ᾱ in voce ἀπό, quod alterum ά proxime praecedens absorpsit. *Küst.* ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Io. Massonus bene me monuit verba haec Suidae vel potius Nicephori non esse intelligenda de obitu Constantini, quasi a nato Christo ad id usque tempus anni 318. tantum effluxissent; sed de anno imperii eius vicesimo: quoniam in eum annus a nato Christo trecentesimus duodevicesimus incidit, secundum sententiam ipsius Nicephori, qui p. 401. tempus Concilii Nicaeni in annum Christi 318. Constantini vero vicesimum confert. *Küst.* 12. ἔτη εὕρηται ρκ'.] De hoc loco modo laudatus Io. Massonus sequentem observationem mecum communicavit. „In Ed. Mediolan. εὕρηται ἔτη tantum [immo deficiunt εὕρηται ρκ, quae dedit Ald.] absque annorum numero legitur. Nec sane ρκ' bene se habet. Etenim testibus Glyca, Cedreno etc. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6468. Ind. 3. mense Sept. iniit; obiit vero, cum 3 annos et 6 fere menses regnasset, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno aerae vulgaris 963. quo ea indictio ad Septembrem usque decurrebat. Iam si annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, secundum Suidam, emortualem, et A. M. 6471. Romani itidem emortualem intericctos computemus, annos tantum 97. non 120. inveniemus. At si ab initio Michaelis, anno nempe M. Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaele usque ad Romanum reperiemus; quod proxime ad calculum Suidae accedit." *Küst.* 14. ἔτη κέ'] Hic numerus cum veritate chronologiae pugnat, sive eum de initiis sive obitu utriusque Imperatoris accipias. Constantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. i. e. aer. vulgaris 960. mense Sept. excessit, 55. circiter annis postquam imperium susceperat; Tzimisces vero secundum Glycam, Cedrenum etc. A. M. Cp. 6484. i. e. aer. vulg. 976. obiit. Itaque inter Constantini Porphyrog. mortem et Tzimiscis obitum anni tantum 16. intersunt; at circiter 50. inter utriusque initia. *Küst.* His adde praesertim v. *Κωνσταντινούπολις.* 16. Leviter haec deflexit ex verbis Philostrati V. Apollon. I, 17. quae in v. *Κατέγλωττισμένον* integra leguntur.

1. *Σοφοκλῆς* Aiac. 451,52. Cf. Etym. M. p. 220,36. *ἀδμής*: *ἀδάμαστος, παρθένος*, Hesych. 2. *ἀδάμαστος* in locum editi *παρθένος* sufferi: v. annot. in v. *Ἐνέκαψα*. 3. Sophoclis lectio, *λυσσώδη νόσον*. 4. Vide ne scribendum sit: *Ἄδαμος. ἄνθρωπος.* Cf. Iosephi A. I. I, 2. 5. ō add. Pierson. in Moer. p. 41. quem sequuntur Bekkerus in Anecd. p. 340. Porsonusque in Photio. Küsterus coniectabat, *ταὐτόν ἐστι τῷ ὀδαξῆσαι.* 7. Edebatur *ἀχῶρα.* 8. *Ἀριστοφάνης* fragm. 360. 9. Idem Zon. p. 48. Sed non dubitandum quin *ἀκόρεστον* sit reponendum: cf. Hesych. et Eust. in Od. α'. p. 1394, 37. De Adaeis v. Iacobs. in Catalogo poetarum epigramm. 11. Videtur hoc ad Fab. Aesop. 356. ed. Fur. pertinuisse: cf. Tyrwh. de Babr. p. 6. 14. Proverbium afferunt Photius p. 8. Schol. Platonis p. 375. Diogen. I, 16. et Arsen. p. 19. 15. *λεγόμενόν τί ἐστιν* dictio suspecta. 17. Brevius haec Harpocratio. 19. Immo *οὐδέ.* *ἄπειρος*] *εὔπορος* subdubitans Ruhnk. de Antiph. p. 252. Verum recte se habet *ἄπειρος*, verecunda quadam brevitate positum ab Soph. Trach. 143. et Eurip. Med. 1091. nec distat cognata vox *ἀπείρων* (cf. intpp. Oed. R. 1088.) a notione vacuitatis.

---

itum gentis Israel ex Aegypto anni 430. ab exitu usque ad Salomonii templi aedificationem, anni 757. ab aedificatione templi usque ad captivitatem Israelitarum anni 425: qui anni in summam collecti sunt 4880. A captivitate usque ad Alexandrum Macedonem regem 318. Ab Alexandro usque ad Christum Deum nostrum 303. In summa 5500. A Christo usque ad Constantinum Magnum 318. A Constantino usque ad Michaelem Theophili filium 555. Tota summa est annorum 6375. A Michaele usque ad Romanum Constantini Porphyrogenneti filium anni constant 120. A Porphyrogenneto usque ad obitum Ioannis Tzimiscae sunt anni 25. *Ἀδαμιαῖος*, ab Adam oriundus. *Ἀδάμας.* Adamas, lapis. Et *Ἀδαμάντινα*, dura. *Apollonius cum dissereret, quasi oracula proferens, Novi, aiebat, et, Videtur mihi; et, Quo ferimini? et, Oportet scire; et sententiae eius erant breves et quasi adamantinae.* *Ἀδαμαστί.* Adverbium. *Ἀδάμαστος.* Innupta. Sophocles: *Nunc vero illa Iovis filia et terribilis aspectu Dea me in errorem induxit, furore immisso.* *Ἀδαμίθειος.* *Ἀδαξῆσαι*, non cum ō littera *ὀδαξῆσαι.* Fricare. Et *ἀδαχεῖν*, scalpere. Aristophanes: *Solet enim furfures illi capitis scalpere atque colligere.* *Ἀδαῖον.* Non ustum. Porro Adaeus, nomen proprium. *Ἄδαιτρον.* Indivisum. *Ἄδεν.* Placuit. Ex Fabulis: *Ac ne panthera quidem fervens illi placuit, quod irae esset plena.* *Ἀδεές.* Tutum, expers periculi: ut est in proverbio, *non metuendum metuis* [*metum*, quod de iis dicitur, qui non timenda timent. *Ἀδέητος.* Qui nulla re indiget omniaque habet. Antiphon primo *de Veritate*: *Propterea nulla re indiget, neque a quoquam quidquam accipit: sed talium expers ac nullius indi-*

Ἀδεκάστως. ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκήτως, ὀρθῶς.

Ἀδεκατεύτους. Ἀριστοφάνης. ἀτελωνήτους. τὰς γὰρ δεκάτας τῶν κοιλιῶν τῶν θυομένων ἐδίδοσαν τὴν δεκάτην μοῖραν ἐν τῷ πρυτανείῳ.

Ἀδεκτώ. ὄνομα δαίμονος.

Ἀδελφά. οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα.

Ἀδέλφιος. ὄνομα κύριον.

Ἀδελφειός. ὁ ἀδελφός. Ἀδελφιδοῦς δὲ ὁ ἀνεψιός, καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν, καὶ Ἀδελφίζειν ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν: οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος Ἑκαταῖος καὶ Ἀπολλοφάνης ἐχρήσαντο. καὶ τὸ θηλυκὸν ἡ ἀδελφιδῆ.

Ἀδελφὸς παρείη. ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν ἐν καιρῷ περιστάσεως.

Ἀδένη. ἡ φλύαρος. ἡ δεῖνα.

Ἀδερβός. ὄνομα κύριον.

Ἄδερ, ὁ ἁλιτήριος, ὁ ἐπαναστὰς Σολομῶντι. παῖς οὗτος ἦν Ἰδουμαῖος, γένος ἐκ βασιλικῶν σπερμάτων. Καταστρεψαμένου δὲ τὴν Ἰδουμαίαν Ἰωάβου τοῦ Δαβὶδ στρατηγοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ φέρειν ὅπλα δυναμένους διαφθείραντος μησὶν ἕξ, φυγὼν οὗτος ἦκε πρὸς Φαραὼ τὸν Αἰγύπτου βασιλέα. ὁ δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξάμενος οἰκόν τε αὐτῷ δίδωσι καὶ χώραν εἰς διατροφήν, καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα, ὡς καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἀδελφήν, ὄνομα Θαφίνην· ἐξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γενόμενος τοῖς τοῦ βασιλέως παισὶ συνανετράφη. Ἀκούσας οὖν τὸν Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸν Ἰωάβου, προσελθὼν ἐδεῖτο τοῦ Φαραὼ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίζειν εἰς τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνος ἐνδεὴς ὢν ἢ τί παθὼν ἐσπούδακε καταλείπειν αὐτόν, τότε μὲν οὐκ ἀφείθη, ὕστερον δὲ καθ' ὃν ἤδη καιρὸν Σολομῶντι τὰ πράγματα κακῶς εἶχε διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας καὶ παρανομίας καὶ τὴν ὀργὴν τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, συγχωρήσαντος τοῦ Φαραὼ ὁ Ἄδερος ἦκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὃς τῆς Συρίας βασιλεύσας κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθεται δὲ Σολομῶντι.

Ἀδέρκων. πόλις Ἰβηρίας.

Ἀδέρκτως. οὐ προσβλέποντες, ἀλλ' ἢ καταμύοντες.

Παραμειβόμεθ' ἀδέρκτως.

---

1. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 8. 3. Ἀριστοφάνης Equ. 801. Futilis explicatio Suidae, nec mendis aut defectibus libera; certe τὴν δεκάτην excludendum. Aliter Hesychius, Bekk. Anecd. p. 342. sive Phot. p. 8. 6. Ἀλεκτώ, novam daemonis formam, Alberti in Misc. Obss. Vol. IX. p. 143. 9. Ἀδελφιάς Photius Bibl. C. 52. Sed evincit ordo litterarum haec ut apud Zonar. p. 40. extant confanda fuisse: ἀδελφειός, ὁ ἀδελφος. Ἀδέλφιος δὲ ὄνομα κύριον. 10. Videtur desiderari περισπωμένως post ἀδελφιδοῦν. 11 — 13. Uberiora Harpocratio Photiusque p. 8. partem tradunt Bekk. Anecd. p. 341. Zon. p. 49. Ἰσοκράτης p. 390. 12. Ἑκαταῖος Creuz. p. 75. Quae post ἡ ἀδελφιδῆ sequebantur, Ὅτι Ἀλυάτης ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς ἦρχυνε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφήν, omisi. Küsterus: „Haec verba in uno MS. Parisiensi desunt, et in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo indicio, haec non ab ipso Suida sed interpolatoribus eius profecta esse." Ceterum ab Nicolao Damasc. p. 269. haec de Sadyatte, non Alyatte narrantur. 14. Ἀδελφὸς παρείη] Haec auctoritate duorum MSS. inductus a capite reposui, cum in ceteris Edit. superiori articulo annexa sint. Küst. Proverbium e Plat. Rep. II. p. 362. petitum, ubi Scholiastes eadem profert, quae contraxit Diogenian. III, 29. 16. Ἀδένη. ἡ φλ.] Vocabulum hoc apud alios grammaticos non reperio. Küst. Suspicor alicubi glossam Doricam ἀ δέννα extitisse, quam grammatici ambigebant a δέννος an a δέννα sive δεῖνα repeterent. Id quod Etym. M. p. 16, 41. confirmat, subiungens voci Ἀδεῖν: καὶ ἡ δεῖνα. Nimirum Apollonius de Pronom. p. 335. cum afferat e Sophrone, οὐχ ὁ δεῖν, adiici licet gemellam formam ἁ δεῖν, cuius haud scio an productio fuerit δεῖνη, instar illarum, ἐγώνη, ἐμίνη, τύνη. 18. Descripsit haec ex Iosephi Antt. Iud. VIII, 7, 6. cum aliqua scripturae varietate. Negligenter excerpsit Zon. p. 40.

10. ἀνακρίναντος Ioseph. 12. Iosephus: ἐνοχλῶν πολλάκις καὶ παρακαλῶν τότε μὲν οὐκ ἀφ. 13. Σολομῶνι bis Med. 15. συγχωρήσαντος τοῦ Φαραώ] Hinc puto emendandum esse Iosephum, apud quem legitur σύγχωρήσαντος τοῦ θεοῦ Φαραῶνι. Apparet enim vocem θεοῦ per errorem librarii ex loco proxime praecedenti hic repetitam esse. Küst. 16. Extrema Noster ex ampla Iosephi narratione contraxit. 19. Nititur auctoritate Steph. Byz. 20. Pariter Zon. p. 49. Pleniora Scholiastes Sophoclis ἀλλ' ἢ καταμύοντες ἢ κύπτοντες. 22. Παραμειβόμεθα vulg. παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως Sophocles Oed. C. 130.

---

gus. Ἀδεκάστως. Sine divisione, iuste, incorrupte, aeque. Ἀδεκατεύτους. Apud Aristophanem de rebus, quarum decimae non solutae. Decima enim pars victimarum quae immolabantur pro portione convivantibus in Prytanio dari solebat. Ἀδεκτώ. Nomen Daemonis. Ἀδελφά. Cognata, apta, convenientia. Ἄδελφιος. Nomen proprium. Ἀδελφειός. Frater. Ἀδελφιδοῦς vero fratris vel sororis filius; unde ἀδελφιδοῦν. Et Ἀδελφίζειν, fratrem vocare: sic Isocrates, Hecataeus Milesius, Apollophanes voce sunt usi. Porro femininum Ἀδελφιδῆ. Ἀδελφὸς παρείη. Frater adsit. Significat inprimis cognatos tempore necessitatis in auxilium assumendos esse. Ἀδένη. Garrula; vel mulier nescio quae. Ἀδερβός. Nomen proprium. Ἄδερ. Ader, sceleratus ille, qui insurrexit in Salomonem. is gente fuit Idumaeus, et genere regio oriundus. Cum autem Ioab, Davidis dux, Idumaeam subegisset, atque omnes adultos quique armis ferendis essent occidisset sex mensibus: hic fuga elapsus ad Pharaonem regem Aegypti se contulit. Qui cum homini comiter excepto domum dedisset et agrum unde viveret, adultum adeo dilexit, ut uxoris suae sororem, nomine Thaphinen, in matrimonium ipsi daret: ex qua natus ei filius cum regiis liberis est educatus. Audita igitur in Aegypto Davidis et Ioab morte Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permitteret. At Rex cum de eo quaereret, quo desiderio vel animi affectu ipsum deserere cuperet, tunc quidem dimissus non est, postea vero, Salomonis rebus iamiam afflictis propter causas ante dictas et eius flagitia Deique indignationem inde commotam, permissu Pharaonis Ader in Idumaeam advenit; regnoque Syriae potitus Israelitarum terram incursionibus vexavit, et Salomonem bello adortus est. Ἀδέρκων. Urbs Iberiae. Ἀδέρκτως. Non intuentes, sed oculos claudentes. *Praeterimus clausis oculis.*

Ἀδέψητον. τὸ ὠμόν.

Ἄδεια. ἄνεσις, ἀφοβία. Ἰώσηπος· Οἱ δὲ στασιασταὶ τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες κακῆς ὁμονοίας κατήρχοντο, καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐδίδοσαν; τί μέ-νοιεν; τί παθόντες ἀνέχοιντο τρία ταῖς ἀναπνοαῖς αὐτῶν ἀναφρασσόμενα τείχη. καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας ἀντιπολεμίζοντος ἑαυτόν — Ἄδεια, ἡ ἀφοβία. Ἐκέλευον αὐτὸν λέγειν ὅτι χρήζει μετ' ἀδείας. † Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χάριν ὡμολό-γει, τὸ δὲ ἑαυτοῦ πάθος ἐπὶ μέγα ἐξάρας Ῥωμαίοις ἐμέμφετο.

Ἀδειάς. εἶδος ἐσχάρας.

Ἀδειής. ἄφοβος. καὶ ἄδειος, ὁμοίως.

Ἀδείμαντα. ἄφοβα. καὶ ἄδειμος, ὁ ἄφοβος.

Ἀδείμαντος, Κορινθίων στρατηγός, ὃς ἀπο-λιν εἶπε τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δέ, τίς (εἶπεν) ἀπο-λις, ἔχων ὅ' τριήρεις. Τούτου καὶ Πλάτων μέμνη-ται ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ· ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων. Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ Κλέων, Μύρμηξ καὶ Νικόμαχος καὶ Ἀρ-χέμορος μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου.

Ἄιδειν κελεύονθ' ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα. διότι πολύλαλόν ἐστι τὸ ζῷον. Ἀδεῖν δέ, ἀρέσαι.

Ἄιδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων. ἐπὶ τοῦ ἀφρον-τίστου καὶ φιληδοῦντος.

Ἀδηκότες. ταλαιπωρήσαντες.

Ἀδήλητος. ἀσινής, ἀβλαβής. Ἀγαθίας· Καὶ ἐπεδείκνυντο . . σῳοί τε καὶ ἀδήλητοι. δηλῶ γὰρ τὸ βλάπτω.

Ἀδηλία. ἀοριστία, ἀπειρία. Τῷ δὲ ὑπερη-φανίᾳ χρωμένῳ καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδηλίαν ἥκιστα εἰς νοῦν βαλλομένῳ, ἠλπίζετο ῥᾳδίως αἱρήσειν τὸν βάρβαρον. Ἀδηλία δὲ καὶ ἡ κρυφιότης.

Ἀδηλώσας. ἀγνώριστον ποιήσας. Ὁ δὲ ἀδη-λώσας ἑαυτὸν πιναρᾷ στολῇ καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης.

Ἀδημονία ἡ φροντίς.

Ἀδημονῶ. τὸ λίαν λυποῦμαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠδημόνει, καὶ ἡσυχίαν εἶχεν ὑπὸ τοῦ παρόν-τος κακοῦ. καὶ ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

Ἀδημόνων. ἀγωνιῶν, ἀκηδιῶν. καὶ Ἀδημο-νέστερος, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστικώτερος. Ὢν δὲ τοῦ προσήκοντος ἀδημονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ.

Ἄδην. ἅλις, ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἢ λάβρως, κατακόρως. Ἐν Χαρμίδῃ· Ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν. καὶ Ἡρόδοτος· Ὡς δὲ ἄδην

---

1. Respicit ad Od. ν. 2. cf. Apollon. Lex. Hom. p. 36. τὸ] *ἀνέργαστον* Etym. M. p. 16. Zon. p. 46. 2. Ἰώσηπος B. Iud. V, 2, 4. [VI, 9. p. 908.] 3. *τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες κακῆς*] Iosephus: *τοὺς Ῥωμαίους ἀφορῶντες στρατοπεδευομένους τριχῇ, κακῆς.* 5. *ἢ τί παθ.* Iosephus. 6. *ἀναφρασσόμενα*] Iosephus *ἐπιφρασσόμενα.* 7. *ἀντιπολεμίζοντος* repetitum etiam sub v. *Πολεμίζειν.* Sed ex Iosepho restituendum *ἀντιπολίζοντος.* Ceterum haec in media sententia desinunt. 12. Ἀδειάς. *εἶδος ἐσχάρας*] Apud Hesychium post v. *Ἀδιάρθρωτον* legimus *Ἄδια, ἐσχάρα, βωμός.* Et alibi, *Ἄδις, ἡ ἐσχάρα.* Küst. 13. Ex Il. η, 117. 14. *ἀδείματα* Phot. p. 8. *ἄδειμος*] *ἀδείμαντος* Zon. p. 40. 15. *Ὃς ἅπολιν εἶπε τὸν Θεμ.*] Vide Herodotum VII, 61. et Plutarchum in *Themistocle* p. 117. Küst. 17. Apparet hic quaedam intercidisse, quae facerent ad Adimantum Leucolophi filium. 18. *ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ* p. 315. E. 19. *Ἐκωμῳδοῦντο δὲ κτλ.* collecta ex Aristoph. Ran. 1525. sqq. 20. *Κλεών*] L. *Κλεοφῶν.* *Ἀρχέμορος*] Aristoph. *Ἀρχένομος.* 22. Versus Aristoph. Nub. 1364. Editum *τέττιγα* correxit Porsonus post Küsterum in Addendis.

2. Similiter Arsenius p. 19. Zenobius vero II, 37. addit: *εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὸν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφρονέ-στως πλέοντες ᾄδουσιν.* Meliora significabit Plutarchus Nic. 3. 3. Ex Il. κ, 98. coll. Od. μ. 281. 4. Zon. p. 41. *Ἀγαθίας* I, 13. 7. Zon. p. 43. 10. *καὶ* om. vulg. 11. Oratio scriptoris incerti de Codro rege. 15 — 20. Zonar. pp. 49. 41. 17. Hanc glossam codices aliquot in Harpocrationem intulerunt. Spectat ad Demosth. F. Leg. p. 402. 21. Adde *ἀφιλῶς* e Schol. Plat. p. 323. 22. *ἐν Χαρμίδῃ* p. 153. D. Nuda libri significatio cum abhorreat ab instituto Suidae, praegressa esse suspicamur quae Photius p. 9. affert, *Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται.* cf. Anecd. Bekk. p. 341. Unde sumpsimus *εἴχομεν* pro edito *ἔχομεν.* 23. Ἡρόδοτος IX, 39.

Ἀδέψητον. Crudum. *Ἄδεια.* Remissio, metus vacuitas. Iosephus: *Seditiosi vero Romanos conspicati malitiosam concordiam inire coeperunt, sermonesque invicem miscentes quaesiverunt: quid expectarent? quave de causa spiritum sibi tribus muris intercludi paterentur? cum autem bellica munimenta summa cum licentia adversus eos enstruerentur. Ἄδεια.* Securitas. *Iusserunt eum libere quae vellet dicere.* † *Ille vero gratiam quidem impunitatis se habere confessus est, suum tamen calamitatem vehementer extollens Romanos incusabat.* Ἀδειάς. Genus foci. *Ἀδείης.* Metus expers. Item *ἄδειος.* *Ἀδείμαντα.* Metu libera. Et *ἄδειμος*, metu carens. *Ἀδείμαντος.* Corinthiorum dux, qui Themistoclem vocavit patria carentem. At ille, numquis, inquit, patria caret, qui ducentas triremes habet? Huius etiam Plato meminit in Protagora, fuit enim de eorum numero, qui temporibus illis exercitus regerent. Propter improbitatem autem perstringebantur Cleophon, Myrmex, Nicomachus, Archembrus cum Adimanto, Leucolophi filio. *Ἄιδειν κελ.* Canere iubentem, quasi cicadam convivio excepisset. Dictum quod valde garrulum hoc animal. *Ἀδεῖν* vero placere. *Ἄιδεις ὥσπ.* Canis ut qui Delum navigat. De homine festivo et voluptuario. *Ἀδηκότες.* Aerumnas perpessi. *Ἀδήλητος.* Illaesus, incolumis. Agathias: *Et ostendebantur salvi et illaesi.* δηλῶ enim significat laedo. *Ἀδηλία.* Incertitudo, ignorantia. *Is, homo superbus et incertos belli eventus minime recordans, sperabat se barbaros facile superaturum esse.* Significat etiam rem occultam. *Ἀδηλώσας.* Occultans. *Ille vero sordida veste indutus, et falce sumpta tanquam agricola foret ignotum se reddidit.* *Ἀδημονία.* Solicitudo. *Ἀδημονῶ.* Vehementer doleo. *Ille primum quidem dolore commovebatur et in praesenti malo quiescebat.* Et *ἀδημονούσης*, cum ad angustias redactam se sentiret. *Ἀδημονῶν.* Animo anxius, tristis. Et *Ἀδημονέστερος*, certaminis cupidior. *Cum autem supra modum esset certaminis cupidus, illi restitit.* *Ἄδην.* Satis, vel ad satietatem usque, sufficienter, abunde. vel vehementer, affatim. In Platonis Charmide: *Cum vero talium satietatem haberemus.* Et Herodotus: *Cum autem*

εἶχον κτείνοντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἠλαυνον. † Ἐπινεμομέναν τε ἄδην τοῦ πυρὸς τὰς ἀγχοῦ τειχῶν οἰκίας, ταραχῆς ἐπλήσθη ἡ πόλις. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο ἐσπέριοι καὶ ἐς νύκτα τελευτῶντες. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶυι τοῦ οἴνου, καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ. Καὶ αὖθις· Τοῦ δὲ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἄδην ἐνεπίμπλαντο οἱ Κελτοί, τήν τε φύσιν ὄντες ἀκρατεῖς καὶ χώραν ἔχοντες ὅτι μὴ πρὸς δημητριακοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων ἄγονον καὶ ἀφυᾶ. τά τε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα καὶ τρυφηλὰ καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστὰ [καὶ] ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο, ἐς δρόμους δὲ καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν. καὶ ἀπὸ ἱδρῶτος καὶ ἄσθματος, ὅπου τοι δέοι κάμνειν, ἐξελύοντο ταχέως. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν.

Ἀδηνέως. ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως. κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδήριτος. ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταπόνητος. Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιαιρεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀμαχον· καὶ ἀδηρίτως, ἀφιλονείκως.

Ἄδης.

Ἀδὴ δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίραν
ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

Ἀδήσεις. ἀρέσεις.

Ἀδηφαγία. ἡ ἀπληστία. καὶ Ἀδηφάγος, ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος. Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν. 52

Ἀδήωτον. ἀπόρθητον, ἀπραίδευτον. Οἱ δὲ τὴν γῆν ἀδήωτον ἔχειν ἐθέλοντες ὡμολόγησαν ἀργυρίου σταθμὰ δισχίλια δώσειν.

Ἀδιαβηνή. αὕτη ἡ χώρα κεῖται πρὸ τῆς Μεσοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τίγρητος. ἐν αὐτῇ δέ ἐστι καὶ ἡ ἄσφαλτος ἡ λεγομένη νάφθα. λέγεται δὲ Ἀδιαβηνή, διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. ἐκεῖ πού ἐστι καὶ ἡ Νινευί. Τοσαύτην δὲ

5. Eadem fere leguntur in vv. *Ἀνατραπέντες* et *Σπῶντες*. 7. Fragmentum Appiani e Peiresc. Excerptis ab Valesio editis p. 557. sq. Ed. Schweigh. T. I. p. 81. *ἐνεπίπλαντο* Ald. cum sequacibus. 10. *δημητρίους* App. *ἄγονα* Med. *ἀγώνων* Ald. 11. *τρυφηρὰ* App. *καὶ* eiciendum cum App. 13. *καὶ πρὸς δρόμους . . . πάμπαν ἐγίγνετο* App. Vellem saltem *εἶχεν* ascisci. 14. *ὑπὸ* melius App. 15. *ὅπου τι* App. *κάμνειν* Edd. omissum ex App. assumpsit Küst. 16. Locum integrum auctoris (Malchi, ut Niebuhrio visum in Exc. Legg. p. 277.) ubi Suidas adducit in v. *Ζήνων βασιλεύς*, scribit *ἄδην*. 19. Bekk. Anecd. p. 341. Phot. p. 9. 21. *ἀδήρητος* sola Med.

1. Haec stilum Polybii sapiunt, qui lib. III, 93. de Fabio ipsissimis paene verbis inquit: *Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηρίτως περισυρεῖν*· quem locum acceptum refero Iac. Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suida collecta observavit. *Küst.* 3. Epigr. adesp. DCLX. extr. A. P. I. p. 240. n. 221. 6. Edebatur ut in Hesychio *ἀδήσεις*: v. Herod. V, 39. 8. De significatione vocis *ἀδηφάγος* eadem habent Harpocratio, Hesychius et Eustathius in Odyss. *α'*. p. 1394, 36. Vide etiam Pollux. I, 121. *Küst.* Adde Bekk. Anecd. pp. 203. 343. Phot. p. 9. Pierson. in Moer. p. 90. Eandem narrandi rationem sequitur Palatinus Harpocrationis; uberiorem Arsen. Viol. p. 19. 11. Legendum ex fide meliorum auctorum *τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ*. Eodem ducit *κωμῳδοτραγῳδεῖν* Med. — *γῳδεῖ* Ald. 13. *ἀπραίδευτον* add. Pariss. ap. Küst. Diatribe p. 41. et Bekk. Anecd. p. 341. id quod etiam Zonarae reddendum p. 46. Loci partem repetiit Suidas an lector eius curiosus in v. *Σταθμά*. Zonaras *ἀργύριον σταθμὰ α*. 16. Quae de Adiabena regione hic tradit Suidas, iisdem paene verbis leguntur etiam apud Codinum de *Origg. Constantinopol.* p. 13. ut vix dubitem ex eodem auctore utrumque sua descripsisse. Praeter Codinum cum hoc loco Suidae conferendus est Ammianus Marcellinus XXIII, 6, 20. itemque legendi sunt Salmasius in Solinum p. 492. ed. Ultraj. Holstenius et Berkelius in Stephanum v. *Ἀδιαβηνή*, et Lambecius in modo indicatum locum Codini: a quibus viris doctis omnia praerepta esse video, quae ad locum hunc illustrandum dici poterant. *Küst.* Quem fugit haec, exceptis prioribus, Dionis Cass. LXVIII, 27. esse, verbis tamen aliquantum variatis. Eadem Zon. p. 44. 18. Cf. Eratosth. Geogr. CI. 21. *Τοσαύτην κτλ.* Sermo Dionis Cassii.

caede satiati essent, reliqua bona hominum abegerunt. † *Igne autem aedes muris vicinas longe lateque depascente, urbs tumultu repleta est.* Alibi: *Illi vero et vesperi et nocte vino sese ingurgitabant.* Et rursus: *Illi vero cum affatim et ultra modum vinum hausissent, prostrati ut fors ferebat temere iacebant.* Alio loco: *Galli autem vino reliquisque affatim sese replebant, quippe qui natura essent intemperantes et terram incolerent nullius rei praeter cereales fruges feracem ac potentem. Quare cum illorum corpora magna, delicata et molli carne distenta essent, per aviditatem cibi et potus in molem et pondus iners soluta, cursus et labores neutiquam ferre poterant, sed anhelitu et sudore, quando aerumnas tolerare deberent, cito diffluebant.* Et alibi: *Aulici vero potestatem nacti pecuniam publicam perdendi effecerunt, ut adolescens more Sybaritico ebrietati se daret.* Ἀδηνέως. Simpliciter et sine molestia. Dictum a privatione *δηνέων*, i. e. curarum. Ἀδήριτος. Invictus, qui neque proelio nec labore vinci potest. *Praedam hostium se nullo cum proelio ablaturum speravit.* Et Ἀδηρίτως, sine contentione. Ἄδης. *Orce inexorabilis, cur amabilem amicam rapuisti? an tuam quoque mentem Venus percussit?* Ἀδήσεις. Placebis. Ἀδηφαγία. Aviditas edendi. Et Ἀδηφάγος, cibo se ingurgitans, edax, gulosus. Triremes ἀδηφάγοι dici possint eae, quae stipendium integrum accipiunt, et multa consumunt; per figuram ab equis perfectis et certamini assuetis ductam. Alcaeus etiam in *Comoedotragoedia* bibulas lucernas ἀδηφάγους vocavit. Ἀδήωτον. Non vastatum, non expilatum. *Illi cum agros ab vastatione immunes habere cuperent, bis mille argenti pondo daturos promiserunt.* Ἀδιαβηνή. Adiabene. Haec regio sita est ante Mesopotamiam, orientem versus, ultra Tigridem. In ea vero reperitur etiam bitumen, quae naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod illic plures sunt fluvii, qui transitum eius difficilem reddant. Illic etiam extitit Ninive. Tantam vero firmi-

ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτίσμασιν ἡ ἄσφαλτος, ὥςτε ταῖς ὀπταῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσα ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. ἐκεῖσε δέ ἐστι καὶ τὸ Ἄορνον ὑπόλιον, ἐξ οὗ δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδοται, ὥςτε πᾶν μὲν ἐπίγειον ζῷον, πᾶν δὲ πτηνὸν ἀποφθείρειν, καὶ εἰ πρὸς τὸ τυχὸν ὀσφρήσαιτο. καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος. ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἄνεισι, καὶ ὀλίγον ἀνερχόμενον πάλιν ἀνανακλᾶται· καὶ ἐκ τούτου τά τε ἐν ὑψηλοτέρῳ πετόμενα σώζεται καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα. καὶ Ἀδιαβηνός.

Ἀδιάδραστον. ἄφυκτον. Καταπλαγείη δ' ἄν τις τὸ ἀδιάδραστον τῆς δίκης ἐκ τῆς συμβάσης τούτῳ τιμωρίας.

Ἀδιάκριτος. ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων.

Ἀδιάλειπτον.

Ἀδιαλώβητον. ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον. ἄσημον, ἀτράνωτον.

Ἀδιάσκευον. ἀκόσμητον, ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαντον, βάδην προσήλαυνεν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ἀδιάστατον. τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιαφορία. ἀμέλεια, χωρὶς παρατηρήσεως. Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λέγεται· ἅπαξ μὲν τὸ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργοῦν· ὡς ἔχει πλοῦτος, δόξα, ὑγεία, ἰσχὺς καὶ τὰ ὅμοια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χωρὶς τούτων εὐδαιμονεῖν, τῆς ποιᾶς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἢ κακοδαιμονικῆς· ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάφορον, τὸ μήτε 53
ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς κινητικόν· ὡς ἔχει τὸ ἀρτίας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας ἢ περιττάς, ἢ ἐκτεῖναι τὸν δάκτυλον ἢ συστεῖλαι· τῶν προτέρων ἀδιαφόρων οὐκ ἐθ' οὕτως λεγομένων. ὁρμῆς γάρ ἐστιν ἐκεῖνα καὶ ἀφορμῆς κινητικά. δεῖ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκλέγεται, τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἐχόντων πρὸς αἵρεσιν καὶ φυγήν. Τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγούμενα. προηγούμενα μὲν τὰ ἔχοντα ἀξίαν, ἀποπροηγούμενα δὲ τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. ἀξίαν δὲ τὴν μέν τινα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον, ἥτις ἐστὶ περὶ πᾶν ἀγαθόν· τὴν δὲ εἶναι μέσην τινὰ δύναμιν ἢ χρείαν συλλαμβα-

2. καὶ ἄλλοις λίθοις Zon. 7. καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος desunt apud Codinum, extant apud Dionem paulo auctiora. 8. ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν] Codinus, καὶ οὐ κατ' εὐθεῖαν ἐξέρχεται· ὀλίγον δὲ ἀνερχόμενον ἄνεισι καὶ πάλιν ἀνανακλᾶται. Dio, νῦν δὲ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἀναχυκλούμενον κατὰ χώραν μένει. 10. καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα] Post ista verba codex Vaticanus Codini addit: Λέγει δὲ ὁ Αἰων τοιοῦτον ἑωρακέναι ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας, ὅπερ πάντα τὰ ὀσφραινόμενα φθείρει, πλὴν τῶν εὐνούχων. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video praetermissum esse locum Philostrati *V. Apollon.* II, 10. p. 58. qui huc facit. *Küst.* V. Ukerti Geogr. II, 1. p. 13. sq. ὁ πολίτης Ἀδιαβηνός Zonar. 12. Zon. p. 47. 15. Zon. p. 39. Phot. p. 10. Hinc restitues Bekk. Anecd. p. 341. φλυαρούντων. 16. ἢ ἀφρόνως φλυαρ.] Idem significat ἀκριτόμυθος apud Homerum Il. β. 246. *Küst.* Etym. M. p. 538. κρῖναι γὰρ τὸ διαχωρίσαι καὶ διακρῖναι· ἔνθεν καὶ ἀκριτόμυθος ὁ ἄκριτα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων καὶ μὴ διακρίνων τὰ λεγόμενα.

1. πρὸς e duobus MSS. Küsterus: εἰς Edd. vett. 2. Sic Harpocratio. τὸ ἀχώριστον ἢ τὸ μήπω δ. Zon. p. 46. ἀδιαστάτου reddas Polybii fr. Vat. XII, 21. 4. Ἀδιαφορία: Zon. p. 42. Bekk. Anecd. p. 341. 5. Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λ.] Totus hic locus in quo de rebus indifferentibus disputatur, sumptus est ex Laertii lib. VII, 104. *Küst.* Cf. Fabric. in Sexti P. H. III, 24, 191. adv. Math. XI, 59. 14. οὕτω Ald. Küst. 16. τῶν δὲ ἑτέρων Ald. 18. Προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγ.] Lege ex Laertio προηγμένα καὶ ἀποπροηγμένα: et sic in locis sequentibus ubi eaedem voces recurrunt. Quid autem illae voces apud Stoicos significent notum est non solum ex hoc loco Suidae vel potius Laertii, sed etiam ex Cicerone, Seneca, Sexto Empirico et aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipsium in Manuductione ad Philosoph. Stoicam Diss. XXIII. et XXIV. Gataekerum in Marc. Antonin. III, 11. et commentatores in laudatum locum Laertii. *Küst.* Adde Görenz. Exc. I. ad Cic. Acad. I. I. προηγούμενα quidem etiamnum plurimis libris insidet, ut Themist. Or. XXXIV, 6. 20. Immo ἀπαξίαν. V. Schweigh. in Arriani Epict. I, 2, 10. ἀξίαν] V. Gatak. in Antonin. III, 11. et Schweigh. ind. in Arr. Epict. 22. συλλαμβανομένην] Apud Diog. Laertium legitur συμβαλλομένην.

tatem aedificiis affert bitumen, ut cum coctis lateribus parvisque lapillis commixtum quovis ferro validius evadat. Illic etiam est Averni ostium, ex quo dirus halitus emergit, adeo ut omnes animantes tam terrestres quam volucres interimat, si forte vel minimum inde odorem perceperint. qui si spargeretur, locus non posset habitari. sed cum ille recta linea surgat, et paululum ascendens in anfractus dispergatur, volucribus sublime volantibus et pecoribus circum pascentibus id saluti est. Hinc dicitur Adiabenus. Ἀδιάδραστον. Inevitabile. *Huius in poenam si quis intueatur, inevitabilem numinis vindictam perhorruerit.* Ἀδιάκριτος. Indiscretus. Dicitur etiam de iis qui quid loco temporique conveniat nesciunt, vel qui stulte quidvis effutiunt. Ἀδιάλειπτον. Ἀδιαλώβητον. Illaesum. Ἀδιάρθρωτον. Indistinctum, non perspicuum. Ἀδιάσκευον. Incultum, squalidum. *Is cum equum incultum cepisset et armaturam nullo ornatu insignem, pedetentim ad hostes accessit.* Ἀδιάστατον. Sic quod nondum est divisum neque discretum *Antiphon* dixit. Ἀδιαφορία. Indifferentia sine diligenti cura. Ἀδιάφορον vero duplici modo accipitur: uno quidem, cum aliquid neque ad felicitatem neque infelicitatem conferre dicitur, ut sunt divitiae, gloria, bona valetudo, robur et similia. licet enim vel sine istis felicem esse, cum pro diverso eorum usu ad felicitatem vel infelicitatem perveniamus. Alio vero sensu dicuntur ἀδιάφορα, quae neque appetitum neque aversationem sui movent: ut pares habere capitis pilos aut impares, extendere digitum vel contrahere. Prius enim illud genus haud eodem modo se habet, quoniam appetitum et aversationem movet. Inde fit ut horum quaedam eligantur, cum illa sive eligas sive asperneris, parum intersit. Iam indifferentium quaedam *praeposita* dicunt, quaedam *reiecta*. illa, quae habeant aliquam existimationem; haec, quae nullam. sed existimationem vocant aliam quidem, quae conferat aliquid ad vitam rationi consentaneam; eaque ad omne bonum pertinet; aliam vero, vim quandam mediam sive

νομένην πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. Ὅμοιον εἰπεῖν, ἥντινα εἰσφέρεται εἰς τὸν κατὰ φύσιν βίον πλοῦτος, ὑγεία. τὴν δὲ εὐξεῖαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ· ἣν ἂν ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων τάξῃ. Ὅμοιον εἰπεῖν, ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς. προηγούμενα μὲν οὖν εἶναι, ἃ καὶ ἀξίαν ἔχειν. οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφυΐαν, τέχνην, προκοπὴν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν ζωήν, ὑγείαν, ῥώμην, εὐεξίαν, ἀρτιότητα, κάλλος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν καὶ τὰ ὅμοια. ἀποπροηγούμενα δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν ἀφυΐαν, ἀτεχνίαν καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν θάνατον, νόσον, ἀσθένειαν, κακεξίαν, πήρωσιν, αἶσχος καὶ τὰ ὅμοια, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πενίαν, ἀδοξίαν, δυσγένειαν καὶ τὰ παραπλήσια. οὔτε δὲ προήχθη οὔτε ἀποπροήχθη τὰ μηδετέρως ἔχοντα. Ἔτι τῶν προηγουμένων τὰ μὲν δι' αὑτὰ προῆκται, τὰ δὲ δι' ἕτερα, τὰ δὲ καὶ δι' αὑτὰ καὶ δι' ἕτερα. δι' αὑτὰ μὲν εὐφυΐα, προκοπὴ καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ πλοῦτος, εὐγένεια καὶ τὰ ὅμοια, δι' ἕτερα δὲ καὶ δι' αὑτὰ ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης· δι' αὑτὰ μέν, ὅτι κατὰ φύσιν ἐστί, δι' ἕτερα δέ, ὅτι περιποιεῖ χρείας οὐκ ὀλίγας. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ἀποπροηγούμενον κατὰ τὸν ἐναντίον λόγον.

Ἀδιαίτητος. ἀλλότριος, ἀήθης.

Ἀδιεξίτητον. ἀδιεξέλευστον.

Ἀδιή. λύπη.

Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυνάμενον δι' ὑπερβολὴν κακοῦ διηγηθῆναι. Ὥστ' ἀδιήγητον κακὸν γενέσθαι.

Ἀδικεῖν. αἰτιατικῇ. τὸ βλάπτειν ἑκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἔνδοξον καὶ ἐναργές. ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται.

Ἀδικία. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ ἡ τῶν εἰδώλων ἀπάτη. ἐκεῖνοι οὖν τὴν ἀληθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχουσιν, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ παραπέμπουσιν εἰδώλοις. τὸ δὲ κατεχόντων ἀντὶ τοῦ φυλαττόντων.

Ἀδικίου. οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται.

Ἀδικία. Πλάτων φησὶ τὴν ἀδικίαν νόσον ψυχῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ὠφέλιμός ἐστι· καὶ οὕτως πᾶσα κακία βλαβερά ἐστι τῷ ἔχοντι αὐτήν. ἡ δὲ ἀδικία κακία. οὐκοῦν βλαβερόν. ἡ γὰρ ἀδικία καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αὕτη σφετερίζεται. ἔστι δὲ καὶ φθαρτική, τοῦτο μὲν τῆς ἐν πόλει κοινωνίας, τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς.

---

3. ἡ ὑγίεια Diog. τὴν δὲ εὐεξίαν] L. τὴν δ' εἶναι ἀξίαν cum Laert. 5. ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς] Locus est obscurus et ὑπουλος, quem omnes interpretes Laertii silentio praetermiserunt, praeter Kuhnium, qui in eo restituendo vires ingenii sui periclitatus est, et pro ἡμιόνῳ legendum contendit ἡμιόλῳ vel ἡμιολίῳ, quae vox sescuplum significat. Existimat enim pretium tritici habuisse rationem sescupli ad pretium hordei, et legitimam compensationem fuisse, si e. g. sex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Coniectura ista viri docti mihi non displicet. Küst. 15. Editum δυσμένειαν e Diogene correxi. 17. ac deinceps αὐτὰ Edd. τὰ μὲν] μὲν τὰ Ald. 23. ἀποπροηγούμενον] In caeteris edit. male legitur προηγούμενον, pro quo ex Laertio reponendum est ἀποπροηγμένον. Küst.

1. Vox infrequens. Eadem Bekk. Anecd. p. 341. ἀήθης (ed. ἀήδης) καὶ ὁ μὴ διαιτώμενος Zon. p. 41. 2. Bekk. Anecd. p. 341. τὸ ἀπόρευτον addit Zon. p. 47. Utitur Aristoteles. 3. Portentum vocis, quod recondere videtur ἀνίη. 4. Attigit Pollux III, 88. 8. 9. Miror sermonis redundantiam. 10. Ex Oecumenio in Ep. ad Rom. I, 18. τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων. Adde Zonar. p. 42. sq. 12. περιάπτουσαν Oecum. 14. Ex Harpocratione sive Bekk. Anecd. p. 341. V. *der Att. Prozess* p. 345. sq. 16. ἐνάτης Med. 18. Scholastici hominis additamentum, satis illud exiliter compositum neque litterarum ordini consentaneum. Πλάτων Gorg. p. 477. sqq. 19. L. cum Zon. p. 43. οὐδεμία.

---

utilitatem, quae vitam secundum naturam agendam adiavet: ut si exemplo utaris, quem usum ad vitam secundum naturam agendam conferunt opes vel sanitas. aliam autem existimationum esse compensationem aestimatoris, quamcunque homo rerum peritus statuerit: ut si exemplo utaris, permutare triticum cum hordeo et mulo. Igitur *praeposita*, quae et aestimationem habeant: ut in iis quae ad animum pertinent, naturae praestantiam, artem, profectum et similia; in rebus cum corpore iunctis, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, membrorum integritatem, pulchritudinem; in externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem et similia. *Reiecta* vero esse, in iis quae ad animum pertinent, ingenium tardum, inertiam et similia; in rebus cum corpore iunctis, mortem, morbum, infirmitatem, malam habitudinem, debilitatem, turpitudinem et similia; in rebus autem externis, paupertatem, obscuritatem, ignobilitatem et similia. Neque *praeposita* vero neque *reiecta* sunt, quae neutro modo se habent. Porro *praepositorum* alia propter se ipsa *praeposita* sunt; alia propter alia; alia denique et propter se ipsa et propter alia. Et propter se ipsa quidem, naturae praestantia, profectus et similia; propter alia divitiae, generis nobilitas et similia; propter alia denique et se ipsa, robur, sensuum vigor, membrorum integritas: propter se ipsa quidem, quia secundum naturam sunt, propter alia vero, quia non paucas utilitates afferunt. Eodem modo se habet et *reiectum*, contraria ratione. Ἀδιαίτητος. Alienus, insuetus. Ἀδιεξίτητον. Transactu difficile. Ἀδιή. Tristitia. Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudinem narrari non potest. *Ita ut malum verbis exprimi non posset.* Ἀδικεῖν. Accusativo iunctum de eo dicitur, qui prudens alterum laedit. *Deum vero laedi non posse clarum et perspicuum est: ab nullo enim Deus laedetur.* Ἀδικία. Apud Apostolum significat fallacem idolorum cultum. Illi igitur veritatem in iniustitia detinent, qui cultum Deo debitum ad idola transferunt. Quod vero dictum est κατεχόντων, id significat conservantium. Ἀδικίου. Id quod ἀδικήματος. Est autem actionis nomen, secundum quam simplum solvitur, si ante nonam prytaniam redditum fuerit; si minus, duplum. Ἀδικία. Plato dicit iniustitiam esse morbum animi, atqui nullus animi morbus est utilis: unde sequitur omne vitium noxium esse habendi. Iniustitia vero cum sit vitium, noxium est. Iniustitia enim ipsam etiam naturam laedit, quatenus aliena sibi vindicat. Destruit etiam partim societatem civilem, partim cuncta commercia. Re-

ἐναντία δὲ καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ ἄνθρωποι φύσει κοινωνικοί.

Ἀδικοδοξία. παράλογος λοιδορία. Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι, πάντες. ἢ Ἀδινῶς, οἰκτρῶς. καὶ Ἀδινόν, τὸ ἀθρόον ἢ γοερόν.

Ἄδιον. τὸ πλάγιον.

Ἀδίοπον. ἄναρχον, ἀφύλακτον. ἀπὸ τοῦ διέπω. δίοποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

Ἀδιόριστον. τὸ ἀδιαχώριστον.

Ἀδμεύειν. ὑγιαίνειν.

Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμαστος. ἀδμῆτις δὲ γυνή, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἄδμητος. ὄνομα κύριον.

Ἀδμήτου μέλος, καὶ Ἁρμοδίου. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

Ἀδμωλεῖν. ἀγνοεῖν, ἢ ἀγνωμονεῖν, ἢ ἀκηδιᾶν.

Ἀδμωλία. ἡ ἄγνοια, παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ Ἀδμωλεί, χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. καὶ Ἀδμωλῶ, τὸ ἀκηδιῶ.

Ἀδμωνι τῷ Μυτιληναίῳ.

Ἀδνούμιον. ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρα Ῥωμαίοις. οἱ δὲ ἀνουμῖνος τὸ ἀδνούμιον.

Ἄδόκητον. διεψευσμένον. Λεδιὼς μὴ ἀφυλάκτοις αὐτοῖς ἐπιπέσοιεν· ὃ δὴ οὐκ ἀδόκητον ἐγεγόνει, ἐπεὶ καὶ λῃστήριον αὐτῶν προέβαινε. καὶ ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος. 55

Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Λυσίας οὕτως.

Ἀδόκιμος. ἀδοκίμαστος.

Ἀδολεσχία. ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ᾱ. Ἀδολεσχία δὲ παρὰ τῇ Γραφῇ ἡ συνεχὴς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς μελετήσω.

Ἀδόλως. ἁπλῶς, ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδόνητον. ἀσάλευτον.

Ἀδοξεῖται. οὐ τιμᾶται, οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι. Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ἄνευ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

Ἀδοξότατα, τὰ παράδοξα, τὰ ἀδύνατα παρὰ

---

3. Zon. p. 44. Fragmentum ad Polybium refert Valesius Excerpt. Peiresc. p. 212. (Schweigh. Fr. gramm. 5.) 6. L. καὶ ἀδινῶς. Ceterum glossae Homericae sedes II. τ'. 314. Cf. Eust. in Il. β'. p. 178. et Od. ψ'. p. 1949. Schol. Il. χ'. 430. 8. Similia Hesychius. 9. Sic Aeschylus ap. Hesychium; adde Zon. p. 46. Bekk. Anecd. p. 344. ἄναρκτον Etym. M. p. 18. 11. ἀχώριστον Hesych. 12. Ἀδμεύειν. ὑγ.] Sic etiam Etymologus. [Zon. p. 49.] Apud Hesychium vero legimus, Ἀδμαίνειν, ὑγιαίνειν, ζῆν. In MSS. vox ista deest. Küst. ἀμεύειν Med. 13. Pertinet ad Il. ψ'. 266. unde reddendum Zonarae p. 43. ἀδμήτην. ἀδάμαστον, et Etym. M. p. 17. ubi scribendum quoque, καὶ ὁ ἀδμήτης. Cf. Apollonii Lex. Hom. p. 36. sive Hesych. Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμ.] Unus MS. Paris. post hunc articulum addit, Ἀδμισουνάλιος. ὁ τῶν Σιλεντιαρίων πρῶτος: quae etiam legi in MS. Romano Pearsonus in notula ad marginem Suidae sui monet. Küst. 16. Ἀδμήτου μέλος] Vide Zenobium (I, 18.), qui fabulam de Admeto, quae proverbio huic locum dedit, prolixe narrat. Significat hic autem Ἀδμήτου μέλος scolium sive carmen convivale in Admetum cani solitum, cuius mentio fit apud Aristophanem Vesp. 1277. Küst. V. Scoliorum coll. Ilgen. X. XIII. XIV. Ἁρμοδίου]. ἐπὶ τῶν δυσκόλων v. Ἁρμόδιοι. Apparet vero potissimum Diogeniano II, 68. collato scriptum olim fuisse ἐπὶ τῶν σκολιῶν. 19. ἢ posterius om. vulg., tuetur Zon. p. 48. 20. ἀδμολία Zon. p. 45. cum Etym. M. ἀδμωλή Hesychius cum Arcadio p. 109. Καλλιμάχῳ fragm. 338. 21. δούλου Schneid. Lex. Gr.

1. Ἀδιμῶνος extat in Boisson. Anecd. III. p. 328. Μιτυληναίῳ Edd. 2. Ἀδνούμιον] De significatione huius vocis abunde egerunt Meursius et Ducangius in Glossariis, quos vide. Küst. Adde Salmas. in H. Aug. T. I. p. 411. 4. διεψευσμένον quod parum idoneum esse videtur, suspicor fuisse διεξενισμένον. 5. Cf. Themistii Or. X. p. 139. C. 8. Sic Harpocrationis liber Palatinus ac fere Zon. p. 41. Cf. v. Δοκιμασθείς. τὸ om. vulg. 9. ἀδοκίμαστος δὲ Bekk. Anecd. p. 341. Malim οὐκ suppleri. 10. Λυσίας in Alcib. p. 523. 12. φλυαρία. συνέχεια] Legendum est φλυαρίας συνέχεια, vel φλυαρία συνεχής. Küst. Repugnat Lex. Seg. p. 341. 13. τῇ Γραφῇ] Debentur haec Theodoreto in Psalm. 54, 2. 118, 15. 20. Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμ.] Hoc fragmentum Casaubonus ad Polybium refert: in quo vir doctissimus fallitur. Sunt enim verba Iosephi *de Bello Iudaico* l. VI. p. 912. ubi locus iste sic legitur: Ὅτι καὶ τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις δίχα παραγγέλματος ἀδοξεῖται. Unde apparet praecedentia illa οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι esse verba ipsius Suidae, quibus vocem Ἀδοξεῖται interpretatur, non autem partem fragmenti ex alio quodam scriptore deprompti, ut Casaubonus et Portus putarunt. Küst. Abiiciendum igitur γάρ, confirmatum licet a Zon. p. 49. 22. Immo ἄδοξα, auctoribus Hesychio et Bekk. Anecd. p. 344. Videndus etiam Suidas in v. Ἔνδοξα.

---

pugnat quoque hominibus eorumque naturae: quippe hi natura societatem amant. Ἀδικοδοξία. Absurdum convicium. *Cum autem imperator iniustam eorum qui haec dicebant maledicentiam ferre non posset.* Ἀδινοί. Conferti, frequentes. Et Ἀδινῶς, miserabiliter. Et Ἀδινόν, confertum, vel luctuosum. Ἄδιον, Obliquum. Ἀδίοπον. Rectore carens, custode liberum; a διέπω dictum: δίοποι enim navis custodes vocabantur. Ἀδιόριστον. Indistinctum. Ἀδμεύειν. Valere. Ἀδμήτης. Iugo non subactus. Ἀδμῆτις vero per ῑ de femina dicitur. Ἄδμητος. Nomen proprium. Ἀδμήτου μέλ. Admeti et Harmodii cantilena: de rebus suavibus atque iucundis, talis enim indoles carminum scoliorum. Ἀδμωλεῖν, Ignorare, vel durum aut socordem esse. Ἀδμωλία. Callimachus de ignorantia dixit. Et Ἀδμωλεί, sine dolo vel servitute. Et Ἀδμωλῶ, socordem ago. Ἀδμωνι. Admoni Mytilenaeo. Ἀδνούμιον. Descriptio nominum apud Romanos; quam alii ἀνουμῖνος vocant. Ἄδόκητον. Incredibile. *Metuens ne in ipsos incautos irruerent: id quod haud inexpectatum fuit, quia latronum manus eos praecesserat.* Et ἀδόκητος, inexpectatus. Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι dicitur in virorum album referri: inde ἀδοκίμαστος, qui in album nondum relatus est. Sic Lysias. Ἀδόκιμος. Non probatus. Ἀδολεσχία. Intempestiva loquacitas, garrulitas continua: Attici producto ᾱ. Sed in Sacra Scriptura ἀδολεσχία vocatur assidua meditatio; et ἀδολεσχήσω, assidue meditabor. Ἀδόλως. Simpliciter, ex vero: mendacium enim perplexum est et doli plenum. Ἀδόνητον. Inconcussum. Ἀδοξεῖται. Non habetur in pretio, non probatur. *Apud Romanos praeter ducis imperium hostem vincere improbatur.* Ἀδοξότατα. Apud Aristotelem sic vocantur paradoxa et quae fieri

Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ παράδοξα τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἐναντία, ἃ οὐ πάντως ἤδη καὶ ἀδύνατά ἐστιν.

Ἀδοράτια. ἡ ἀστρατία. κυρίως δὲ ἡ ἀργία.

Ἀδωρότατος. ὁ μὴ δωροληπτὴς ὤν.

Ἄδορεί: ἀνεκδαρτί.

Ἄδορος. κώρυκος. καὶ Ἄδορον τὸ ἀνέκδαρτον. καὶ ἀδόροις, ἀνεκδάρτοις.

Ἄδδώ. ὄνομα κύριον. Ἄδω δὲ ῥῆμα, δοτικῇ.

Ἄδου κυνῆν. ἔστιν ἐν τῷ Κυνῇ.

Ἀδωναΐ. Ἑβραϊστί.

Ἀδωναῖος. ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην.

Ἀδώνειοι καρποί. λέγονται οἱ μετέωροι κῆποι.

Ἀδώνια: συνεσταλμένως.

Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.

Φερεκράτης. Καλοῦσι καὶ τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδώνιδος Ἀδώνιον. καὶ Ἀδωνίδειος καρπὸς ὁ τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, Ἀδώνιδος. ὄνομα κύριον. Καὶ πένθος ἦν ἱερόν, οἷον ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι καὶ Βύβλῳ.

Ἀδώνιδος κῆποι, ἐκ θριδάκων καὶ παραθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δ' ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ. Ἀδώνιδος κῆπος. ἐπὶ τῶν ὡρῶν καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων.

Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον. ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

Ἄδωρα. κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ δεδόμενα. Σοφοκλῆς·

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο ἔχειν, τῶν δὲ φίλων καὶ τὰ ἐλάχιστα. καὶ Αἰλιανός· Λαβόντες ἑκάτερος τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν τῷ ἑαυτῶν λέχει, τραγικὸς ἂν εἶπε ποιητής, ἑαυτοὺς κατέσφαξαν.

---

3. Zon. p. 45. Vox e poeta ut videtur ducta. 4. E Thucyd. II, 65. Cf. Piers. in Moer. p. 38. sq. 5. Praestat *ἀνεκδάρτως* cum Zon. p. 49. 6. Zon. p. 47. *τὸ μὴ ἐκδεδαρμένον θῦμα* Lex. Seg. p. 345. 7. *ἀδόροις* ex Antimachi fr. LVI. 8. *Ἄδω ... δοτικῇ* praestat Med. Sed scribendum *ἀδῶ*: cf. Villois. in Apoll. Lex. p. 35. 10. *Ἔστιν ἐν τῷ Κυνῇ*] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias. *Küst.* Excidit *Ἄιδος* ante *Κυνῆ*. 11. Insere *θεός* e Zon. p. 49. 12. V. Hesychius. *Ἀδωναῖος*] Pro *Ἀϊδωναῖος*. *Ἀΐδωνεὺς* enim idem est quod *Ἅδης*, i. e. Infernus vel Orcus. V. Etymol. M. v. *Ἀϊδνός*. *Küst.* His parum lucramur. Sed videtur huc referendum *Ἀδωναῖοι* apud Plutarch. Erot. p. 756. C. 13. *καρποί*] Legendum *κῆποι*. Portus monuerat. Adde Zon. p. 41. Obest tamen Etym. M. p. 19, 16. neque dubium quin lactuca (*Ἀδωνιής. ἡ θριδακίνη* Hesych. coll. Athen. II. p. 69.) dici potuerit. 14. *Ἀδωνία*] Immo potius *Ἀδώνια*, quod est nomen festi, in honorem et memoriam Adonidis olim celebrati. *Küst.* Hoc diserte confirmat Lex. Seg. p. 345. 15. *Ἀδωνίαν ἄγομεν*] Versus hic iambicus ita constituendus et legendus est, *Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν*. *Küst.* Mirum istud *Ἀδωνίαν* apud Dracon. p. 11. et Zon. p. 45. extare. 17. *Ἀδώνιον*: v. Lex. Seg. p. 346. *Ἀδωνίδειος* Küsterus e binis MSS. Legebatur *Ἀδώνιδος*. Cf. v. *Ἀκροπότερος*. Verum quod ordo litterarum significabat, planissime docet Zon. p. 42. (*Ἀδωνίδειος ... Ἀδώνιδος, ὃ ἔστι τοῦ ᾅδου. ἡ εὐθεῖα ὁ Ἄδωνις, τοῦ Ἀδώνιδος*) quaedam in perpetuo narrationis ordine intercidisse.

1. Integriorem locum praebet v. *Πένθος*. 2. *οἷον* e binis MSS. Pariss. revocavit Küsterus. 3. *Βύβλῳ*] Cave cum Wolfio putes *Βύβλος* hic esse nomen proprium hominis, cuius gratia luctus aliquis a veteribus fuerit institutus. Adonidem enim in urbe Byblo olim lugeri solitum fuisse expresse testatur Lucianus *de Dea Syr.* 6. his verbis: *Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἵσταται.* Idem etiam testatur Procopius Gazaeus in Esaiam c. XVII. *Küst.* Cf. Valck. in Theocr. p. 193. et Burm. in Anth. Lat. I. p. 43. 4. Haec in meliorem ordinem digesta tradit Hesychius v. *Ἀδώνιδος κῆποι*, ubi v. intpp. Attigit Bast. Ep. Cr. p. 193. 6. 7. Schol. Plat. p. 319. unde *κῆποι* scribendum. Fusius explicuit Diogen. I, 14. sive Arsen. p. 20. Proverbium tractavit Wytt. in Plut. S. N. V. p. 79. 12. *Σοφοκλῆς* Aiac. 665. Cf. vv. *Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα* et *Ἀλλ' ἔστ' ἀληθής*. 13. Locum hunc Sophoclis respexit Theophyl. Simocatta l. VII, 15. *Ὁ δὲ Χαγάνος δυσανασχέτως εἶχε τὰ βασιλικὰ καταδέξασθαι δῶρα, μονονουχὶ τὸ τῆς τραγῳδίας ἐπιφθεγγόμενος· Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.* Ἄδωρα δῶρα autem eleganter dictum est: ut *μήτηρ ἀμήτωρ* apud Sophocl. Elect. 1154. *Ὕπνος ἄυπνος* apud eundem Philoct. 848. *Ἄχαρις χάρις* in Epigramm. Leonidae Tar. XLVII, 2. *Κόσμος ἄκοσμος* in Epigr. Antipatri Sid. XXIX, 3. *Ἀπόλις πόλις* in alio Epigrammate Io. Barbuc. VIII, 1. *Γάμος ἄγαμος* infra vv. *Ἀθύτους* et *Λιαξαίνειν*: aliaque multa huius generis. *Küst.* 14. 15. Haec, omisso *ἔχειν*, Schol. Sophoclis. 17. *ἐν τῷ* vulg. Pendet dativus ab *ἄδωρον*.

---

nequeunt. Paradoxa autem sunt quae vulgi fidei repugnant, ut tamen continuo non sint omnino ea quae fieri non possint. *Ἀδοράτια*. Cessatio a militia, proprie vero otium. *Ἀδωρότατος*. Qui donis corrumpi non potest. *Ἄδορεί*. Sine excoriatione. *Ἄδορος*. Uter. Et *Ἄδορον*, non excoriatum; *ἀδόροις*, non excoriatis. *Ἄδδώ*. Nomen proprium. *Ἄδω* contra verbum, dativo aptum. *Ἄδου κυνῆν*. Adi vocem *Ἄϊδος κυνῆ*. *Ἀδωναΐ*. Hebraïca vox. *Ἀδωναῖος*. Subiectus Orco. *Ἀδώνειοι καρποί*. Pensiles horti sic vocantur. *Ἀδώνια*. Ultima correpta. *Adonia celebramus et Adonidem lugemus*: Pherecrates. Porro simulacrum Adonidis vocant Adonium. Et fructus Adonideus, i. e. Adonidis. * *Ἄδωνις, Ἀδώνιδος*. Nomen proprium. *Erat autem sacer luctus, qualis in Libano et Byblo Adonidis in memoriam instituitur.* *Ἀδώνιδος κῆποι*. Adonidis horti, ex lactucis et feniculo confecti, quae in testis seminabant. Hoc autem proverbio utuntur de rebus superficiariis atque levibus. *Ἀδώνιδος κῆπος*. De rebus immaturis et exigui temporis quaeque radices nondum egerunt dictum. *Ἄδων τὴν σπιθαμήν*: Cantans vitae spithamam ad anethum. De tenacibus et sordidis dicitur. *Ἄδωρα*. Mala dona, quae in perniciem dantur. Sophocles: *Inimicorum dona perniciosa sunt et inutilia.* Sensus autem docet ne maxima quidem inimicorum dona expetenda esse, cum amicorum sint vel minima. Item Aelianus: *Uterque cum indotatum, quod tragicus aliquis poeta dixisset, puellae munus in lectum suum essent experti, ipsi sese iugularunt.*

Ἀδωρεύς. πόλις.

Ἀδραμύτειον. οὕτως Εὔπολις. καὶ Ἀδραμυτηνός. καὶ Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον.

Ἀδρανές. ἀσθενές. καὶ ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

καὶ αὖθις·

Ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
ἦβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δέδεται.

Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ. Ἀδράνεια δὲ δίφθογγον ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ.

Ἀδράστεια Νέμεσις. ἦν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Ἀδραστείας αὐτῷ Νέμεσις τιμωρὸς ὑπερόγκων καὶ ἀχαλίνων λόγων ἠκολούθησεν. Ἀδράστεια οὖν Νέμεσις, ἀπὸ Ἀδράστου ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. τῶν γὰρ ἀπογόνων Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

Ἀδράστεια. οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἱδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδράστεια. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει·

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
πρὸς μακάρων ἔλαχεν. βωμὸν δέ οἱ εἴσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον.

Ἔνιοι μέντοι ὡς [μὴ] διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος.

Ἀδραστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδραστίνη. ἡ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ.

Ἀδρησις. ἡ ἀπραξία.

Ἀδριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ πατρὸς ἐστρατηγηκότος Ἄφρου, οὕτω γὰρ ὠνομάζετο. φύσει δὲ φιλόλογος ἦν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, καί τινα πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. φιλοτιμίᾳ τε γὰρ ἀπλήστως ἐχρῆτο, καὶ κατὰ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα καὶ τὰ

1. *Adoreo monte* Liv. XXXVIII, 18. 2. V. Steph. Byz. et Eust. in Il. ζ. p. 649. Cf. Creuz. in Xanthi fr. p. 198. 3. Ὁ δὲ Θουκυδίδης vulg. Huius loci sunt V, 1. et VIII, 108. Cf. tamen v. Ἀτραμύτειον. 5. ἐν Ἐπιγράμματι Iuliani Aegypt. in Anth. Pal. VI, 29, 2. 7. καὶ αὖθις] Leonidae Tar. XII, 5. 6. 8. τὸν πλοῦν reposuit Toup. I. p. 20. 10. Tacit. A. I, 56. *flumen Adranum.* 12. Cf. Etym. M. p. 663, 8. 13. Ἀδράστεια vulg. Color sermonis facile prodit Aelianum: qui pigmentum suum ἀχαλίνων λόγων duxit ab Euripidis loco celebratissimo Bacch. 385. ubi v. Elmsleium, coll. Huschkii Ep. Crit. p. 108. sq. 15 — 18. Sunt haec frusta narrationis continuae, quam ne Zenobius quidem (I, 30. coll. Diogen. I, 54.) integram servavit. 17. Ἀπογόνων] Portus cum Eustathio Ἐπιγόνων. 18. V. Heyn. in Apollod. p. 255. sq. 19. Male haec consarcinata, quae Lex. Seg. p. 342. iisdem fere nominibus praestat; castigatius dedit, quamquam eius libri Paris. Palatinusque cum Suida consentiunt, Harpocratio. „Multa etiam de Adrastia habet Eustath. in Il. β'. p. 355. quae cum hoc loco Suidae conferenda sunt. Nec abs re erit legere, quae hanc in rem notavit Henr. Stephanus ad Adagia Erasmi p. 17." *Küst.* ταὐτὸν τῇ M. Med. cum Palatino Harpocr. 20. λαβεῖν τε Harpocr.

4. Lege cum Harpocr. et Lex. Seg. Ἀδραστείας. 5. ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην] Sic etiam apud Harpocrationem. Sed nisi quidem iudicio locus iste non satis integer nec sanus est; quem proinde ex Eustathio sic restituendum putem: ἀπὸ Ἀδράστου Μυσοῦ, ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. *Küst.* 7. Ἔστι δέ τις Νέμεσις] Iidem versus de Adrastia vel Nemesi leguntur etiam apud Harpocrationem h. v. Strabonem l. XIII. p. 588. et Eustath. in Homer. loco paulo ante laudato; ex quibus post ποταμοῖο παρὰ ῥόον addendum est Αἰσήποιο· ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια κεκλεῖται. *Küst.* V. Antimachi fr. XXIII. δέ om. Med. 10. Eadem libri Harpocrationis allati; nisi quod hi cum Lex. Seg. μὴ recte praeterierunt. 12. Ἀδραστείδης Etym. M. p. 18, 46. h. e. Ἀδραστείδης, Herodiano teste ap. Phavor. Ecloga p. 78. 13. Immo Ἀδρήστινη; quamquam alterum tuentur Philemo p. 14. Moschop. π. σχ. p. 98. et forsan Herod. Epimer. p. 226. 14. ἄδρασις vulg. Hoc cum ἄδρησις iungit Zon. p. 45. 15. Ἀδριανός] Vide Collectanea Constantini Porphyrog. *de Virtutibus et Vitiis* p. 713. [Dion. LXIX, 3.] ubi inter Excerpta ex Dione omnia paene αὐτολεξεὶ ea leguntur, quae Suidas hic de Hadriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum scrinia compilare: unde dubium non est, quin et hunc locum inde deprompserit. Ex ipso enim Dione [quod Casaubono visum in Spartiani Hadr. 1.] haec eum non descripsisse satis patet ex eo, quod non alia excerpserit quam quae apud Constantinum leguntur. *Küst.* 18. καὶ πεζὰ Dio. 19. ἀπλήστως] Apud Constantinum in Excerptis Peiresc. et Xiphilinum rectius legitur ἀπλήστῳ. *Küst.* ἀπλείστως Med.

Ἀδωρεύς. Urbs. Ἀδραμύτειον. Adramytium: sic Eupolis. Et Adramytenus. Thucydides etiam Atramyttium. Ἀδρανές. Infirmum. Et ἀδρανία, per ι, infirmitas, imbecillitas. In Epigrammate: *Dedicavit, formidans senectutis imbecillitatem.* Et alibi: *Cum praeterierit maiorem pubertatis partem, et senectutis imbecillitate constrictus sit.* Significat etiam nomen fluvii. Ἀδράνεια vero per diphthongum a masculino ἀδρανής. Ἀδράστεια. Adrastia Nemesis: hoc est, quam nullus effugerit. *Adrastiae Nemesis eum ultrix superborum et immoderatorum verborum subsecuta est.* (Adrastia igitur Nemesis dicta est ab Adrasto.) Dicitur hoc de iis qui de pristina rerum felicitate post in calamitates inciderunt. Ex Epigonis enim, qui Thebanis bellum intulerunt, solus periit Aegialeus, Adrasti filius. Ἀδράστεια. Adrastia. Nonnulli tradunt Adrastiam et Nemesin eandem esse, quae nomen ab rege quodam Adrasto acceperit; vel ab illo antiquo Adrasto, qui Nemesis vindictam perpessus est ob iactantiam adversus Thebanos, qui Nemesi templum exstruxerant, quod postea vocatum est Adrastiae. Demetrius vero Scepsius Adrastiam esse Dianam narrat, sic vocatam ab Adrasto, qui ei templum consecraverat. Antimachi dictum: *Est sane Nemesis magna dea, cui imperium in omnia haec a diis datum est. Aram vero primus ei posuit Adrastus iuxta fluvium.* Quidam illam tanquam diversam cum Nemesi coniungunt, ut Menander et Nicostratus. Ἀδραστίδης. Nomen proprium. Ἀδραστίνη. Adrasti filia. Ἄδρασις. Vacuitas a negotiis. Ἀδριανός. Hadrianus, Romanorum Imperator, genere quidem filius fuit viri Senatoris et praetorii, nomine Afri; natura vero doctrinae in utroque sermone amans, et scripta quaedam oratione soluta et omnis generis poemata reliquit. Nam supra modum laudis et honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus vel minutissimis operam daret, quippe et fingebat et pingebat, et nullum

βραχύτατα ἐπετήδευε· καὶ γὰρ ἔπλασσε καὶ ἔγραφε, καὶ οὐδὲν ὅ,τι οὐ καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιωτικὸν εἰδέναι ἔλεγε. καὶ τοῦτο μὲν οὐδέν που τοὺς ἀνθρώπους ἔβλαπτεν. ὁ γὰρ δὴ φθόνος αὐτῷ δεινότατος ἐς πάντας τούς τινι προέχοντας ὢν πολλοὺς μὲν καθεῖλε, συχνοὺς δὲ ἀπώλεσε. βουλόμενος γὰρ πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι ἐμίσει τοὺς ἔν τινι ὑπεραίροντας, κἀκ τούτου καὶ τὸν Γαλάτην Φαβωρῖνον τόν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφοὺς καταλύειν ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα τῷ τοὺς ἀνταγωνιστὰς σφῶν ἐξαίρειν, τοὺς μὲν μηδενός, τοὺς δὲ βραχυτάτου τινὸς ἀξίους ὄντας. † Οὗτος ἐν ἐπιστολῇ ἔγραψε τά τε ἄλλα μεγαλοφρονησάμενος καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν δημοσίῳ συμφερόντων ποιήσειν, μήτε βουλευτήν τινα ἀποσφάξειν, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ, ἂν καὶ ὁτιοῦν αὐτῶν ἐκβῇ, προσεπαρασάμενος. ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. † Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπῄνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων γλώττῃ ἄριστα χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἄγαν ἐθαυμάζετο· περί τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακὼς ἄθροισιν. † Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν γοῦν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγεν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Ἠτιῶντο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς τό τε περίεργον καὶ πολύπραγμον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ καὶ προνοίᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ δεξιότητι, καὶ τῷ μήτε τινὰ πόλεμον ταράξαι καὶ τοὺς ὄντας παῦσαι, μήτε τινὰ χρήματα ἀδίκως ἀφελέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρίσασθαι. † Ἦν δὲ περιεργότατος, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο. παιδικά τε αὐτῷ ἐγεγόνει Ἀντίνοός τις· ἔκτισε δὲ πόλιν καὶ συνῴκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. καί τινα ὁρῶντα Ἀντίνοον λέγειν· † Οὗτος ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

Ἀδριανός. Σοφιστής, μαθητὴς Ἡρώδου, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου, ἀντισχολαστὴς Ἀρι-

---

2. ὁτιοῦν Med. cum Exc. 4. Scribe cum Exc. ὁ δὲ δή. 5. προέχοντας] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Excerpta Constantini; itemque Xiphilinus, cuius haec de Adriano sunt verba: Ἐκ τούτου καὶ τῶν ἔν τινι προεχόντων πολλοὺς μὲν καθεῖλε κτλ. In prioribus Editt. inepte legitur προσέχοντας. Küst. 6. ὧν vulg. 10. σοφιστὰς vulg. inde ab Aldo, cum Dione. 14. καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Constantini [Exc. Peir. p. 713. sive Dion. LXIX, 2.] in integrum restitui, qui in caeteris Editt. duobus mendis obscuratus est. Nam et pro ἐπομόσας legitur [in Ald.] ἀπομόσας, et vox ἔξω prorsus omissa est, in qua tamen totius sensus cardo vertitur. Küst. Is Latina de male Graecis haec dedit: *se neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret.* Audiendus erat Spartianus Hadr. 7. *Damnatorum bona in fiscum privatum redigi vetuit, omni summa in aerario publico recepta.* Quamobrem reposui scripturam Parisini Brequignio p. 13. commendatam; quamquam haec aliter paulo proferenda fuerant, τῶν τῷ δημοσίῳ (ut edd. Dionis) διαφερόντων. Ceterum ποιεῖν ἀργύριον Platonis est Rep. IX. p. 581. D. 18. Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν] Haec et quae sequuntur usque ad ἐσπουδακὼς ἄθροισιν, sunt verba Ioannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis Peiresc. p. 818. unde ea Suidas deprompsit. Küst.

2. Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν] Haec sunt Dionis, ut discimus e Xiphilino (LXIX, 4.) et Collectaneis Constantini p. 713. Küst. Rectius Exc. οὕτω τῇ φύσει. 7. πολύτροπον Xiphilinus. 11. μήτε τινὸς χρ. recte Xiph. et Zon. 12. Xiphilinus plene καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις καὶ βουλευταῖς τε καὶ ἱππεῦσι χαρίσασθαι. 12—16. Dio LXIX, 11. male breviatus. 16. Locus mutilus, qui in Exc. Peir. rectius se habet: καὶ τέλος ἄστερά τέ τινα αὐτὸς ὁρᾶν ὡς καὶ τῶν Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε κτλ. Cf. v. Παιδικά. 17. Pervertit Suidas narrationem Dionis LXIX, 9. hic enim: Οὕτω γὰρ καλῶς ἤσκητο τὸ στρατιωτικὸν αὐτῷ, ὥστε καὶ τὸ ἱππικὸν τῶν καλουμένων Βαταύων τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξαντο· ἃ ὁρῶντες οἱ βάρβαροι τοὺς μὲν Ῥωμαίους κατεπλήττοντο. 20. His ampliora de Philostr. V. Soph. II, 10. descripsit *Eudocia* p. 50. 21. ἀκμάσας δὲ vulg. ab Aldo.

---

non studium, vel ad pacem vel ad bellum vel ad publicas res vel privatas spectans, scire se profitebatur. et hoc quidem parum molestiae hominibus afferebat. Sed summa persecutus invidia si quis in aliquo genere excellebat, multos eorum depressit, multos etiam occidit. nam cum omnes vellet in omni re superare, viros in aliquo studio praestantes oderat. hinc et Favorinum Gallum, et Dionysium Milesium, homines eruditos, opprimere studebat, cum aliis modis, tum adversariis eorum, hominibus partim nullius partim minimi pretii, extollendis. † Hic in epistola quadam tum reliqua magnifice iactans, tum etiam iureiurando fidem suam astringens scripsit, se neque quicquam eorum quae ad publicum aerarium pertinerent ad se pertracturum, neque Senatorem quemquam interfecturum; exitium sibi imprecatus, si vel levissime secus egisset. Nihilominus multa ei crimini data sunt. † Hic in colloquiis erat suavis, et gratia quadam florebat, Latinam et Graecam linguam optime edoctus. Non tamen magnam clementiae laudem adeptus est; et coacervandae publicae pecuniae fuit studiosus. † Hic eo fuit ingenio, ut non solum viventibus, sed etiam mortuis invideret. Homerum quidem cum abolitum iret, Antimachum ei sufficere coepit, cuius ne nomen quidem multi antea noverant. Haec igitur cum in eo reprehendebantur, tum nimia subtilitas et curiositas studiumque rerum alienarum. Sed vitia ista mollichat et compensabat tum caetera diligentia, prudentia, magnificentia, dexteritate, tum eo quod nullum bellum concitavit, et exorta sedavit, neque opes cuiquam iniuste eripuit, sed multis et civitatibus et privatis hominibus multa largitus est. † Admodum fuit curiosus, ac divinationibus et magicis artibus variis usus est. In deliciis habuit Antinoum quendam, urbemque exstruxit et condidit, quam eius nomine appellavit. Stellam etiam quandam Antinoi commentus est. † Hic in Pannoniam venit, et Istrum armatus tranavit, cuius rei admiratione barbari qui aderant perculsi sunt. Ἀδριανός. Hadrianus, Sophista, Herodis discipulus. Floruit sub Marco Antonino, et Athenis in declamando aemulus fuit Aristi-

στείδου τοῦ ῥήτορος, ἐν Ἀθήναις γενόμενος. ἐσοφίστευσε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἔγραψε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἑπτά, περὶ ἰδεῶν λόγου ἐν βιβλίοις πέντε, περὶ τῶν ἐν ταῖς στάσεσιν ἰδιωμάτων ἐν βιβλίοις τρισίν. ἐπιστολὰς καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς. Φάλαριν. παραμυθητικὸν εἰς Κέλερα.

Ἀδριανοί. πόλις Μυσίας, τῆς πρὸς Βιθυνίας.

Ἀδρίας. πέλαγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀρέθουσα.

Ἀδρόν. πολύ, μέγα, δαψιλές, πλούσιον. καὶ ἀδρότης, ἡ ὑψηλότης. Ἀδροῦς μισθοῖς προαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἀδροῦ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. καὶ αὖθις· Ἑκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἀδροῖς.

Ἀδρύνοιτο. αὐξάνοιτο.

Ἀδύ. τὸ ἡδύ. Θεόκριτος·

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἀδύνατα εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα δ' ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Ἀδύνατον δέ ἐστιν, ὃ μή ἐστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι. οἷον ἡ γῆ ἵπταται. † Ἀδύνατα ἔχοντος τοῦ στρατηγοῦ κύβον ἀναρρῖψαι πολέμου τοσούτου.

Ἀδύνατα θηρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτούς.

Ἀδυναστί. ἀδυνάτως.

Ἀδύνατοι. οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ἀπὸ τῆς βουλῆς, οἱ μὲν [πεντακόσιοι] ἑκάστης ἡμέρας ὀβολοὺς δύο, οἱ δὲ ὀβολόν. Φιλόχορος δέ φησιν ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἀδυσώπητον. ἀπροσωπόληπτον.

Ἄδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

Ἀεκήλια, οὐχ ἥσυχα, οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη, κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἑκήλου. ἐφ' οἷς οὐχ

2. *αντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν*] Id est, dictator epistolarum. Non enim *ἀντιγραφεὺς* manum scribendis epistolis ipse commodabat, sed sub se habebat scribas et librarios, quibus verba dictabat. Suidas infra *Γραμματεὺς* per *ἀντιγραφεὺς* exponit: sed fallitur. Erant enim haec duo diversa ministeria, ut pluribus ostendit Salmasius in Flavium Vopiscum p. 785. *Küst.* 7. *λόγους διαφόρους ἐπιδ.* Eud. 9. Hic locus Suidae male intellectus in errorem induxit Ortelium, existimantem Bithyniam fuisse Mysiae urbem, eamque Adrianos vocatam auctore Suida; quod tamen secus est. Vide Holstenium in Stephanum v. *Βιθύνιον*, qui errorem istum Ortelii ibi observavit. *Küst.* Dicit Hadrianotheras; cf. intpp. Spart. Hadr. 19. 10. *Ἀδρίας. πέλ.*] In uno MS. Parisiensi locum hunc sic scriptum inveni: *Ἀδρίας. Σικελικὸν πέλαγος, ὃ διαδύνων ὁ Ἀλφειὸς ἀπὸ Ἀρκαδίας τῇ Σικελικῇ πηγῇ Ἀρεθούσῃ μίγνυται εἰλικρινέστατος.* *Küst.* 11. Schol. Luciani Asin. 12. 12. *ἡ δαψιλότης* I. Gronov. Pro vulg. Lex. Seg. p. 342. 16. Quae vulgabantur post *ἀδροῖς*, *Ἄδρυσις. ἢ ἀδρόασις. ἡ ἀπροεξία* debentur Aldo, haec ex v. *Ἄδρασις* repetenti. „Locus est corruptissimus, quem sic in integrum restitues: *Ἄδρησις, ἢ ἄδρασις, ἡ ἀπραξία.* Vide supra v. *Ἄδρασις.* Vocem primam et ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur *ἄδρησις* et *ἀπραξία.* Non mirum est autem *ἄδρυσις* pro *ἄδρησις* hic scriptum esse, quoniam *υ* et *η* ob affinitatem pronunciationis apud veteres scriptores saepissime locum invicem permutasse constat." *Küst.* 17. Zon. p. 48. Lex. Seg. l. l. Varia lectio ut videtur Nicandri Ther. 377. ubi vulgatur *ἀδρύνηται.* 18. *Θεόκριτος* I, 1.

1. Zon. p. 47. attigit Lex. Seg. p. 342. praeter Schol. Eur. Hipp. 268. 3. *Ἀδύνατον δέ ἐστιν — ἵπταται* sunt Diogenis Laert. VII, 75. 5. Fragmentum ex hoc opinor loco repetitum sub v. *Κύβον.* 7. Zenob. I, 29. 10. Eadem Harpocratio Palatinus; nam reliqui libri cum Lex. Seg. p. 345. copiosius ac doctius in his versantur explicandis. Cf. Tayl. in Lys. p. 738. sq. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 262. 11. *ὑπὸ* vulg. 12. *πεντακόσιοι*] „Deest haec vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contendat, legerim cum Wolfio, *ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων.* Ad Senatum enim quingentorum cura *τῶν ἀδυνάτων* eorumque examen pertinebat. Vide Petit. *de LL. Attic.* p. 559." *Küst.* *φ^α* i. e. *φασὶν* Vatic. [Palat.] Harpocr. ap. Bast. Ep. Cr. p. 176. *ἐφ'* Zonar. p. 42. 13. *Φιλόχορος* p. 44. Sieb. 15. *ἢ ἀπαράκλητον* subiungit Zon. p. 47. ac paulo disertiora Lex. Seg. p. 345. 16. V. Hesychius. Reliquis accuratius haec tractavit Etym. M. p. 19. 18. Parilis explicatio Zon. p. 52. diligentior Etym. M. p. 19, 37. unde novissima *ἐφ' οἷς — παράσεσθαι* recens subdita cognoscimus. Cf. Hesychius. 19. *ταραχώδη, πρὸς τὴν συναλοιφὴν ἐκληπτέον. κατὰ ἀ.* vulg. ab Aldo. „Legendum esset *συναλοιφήν.* Sed ut breviter dicam, verba haec expungenda sunt, quoniam sensui loci huius minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem prorsus modo quo Suidas vocem hanc enarrat, verba illa non reperias." *Küst.*

dis rhetoris. Docuit etiam Romae rhetoricam, et ab epistolis Commodo fuit. Scripsit Declamationes et Metamorphosium libros VII. De Formis orationis lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epistolas et Orationes declamatorias. Phalarin. Consolationem in Celerem. *Ἀδριανοί.* Urbs Mysiae eius quae nunc Bithynia vocatur. *Ἀδρίας.* Hadria, mare. Quaere sub voce *Ἀρέθουσα.* *Ἀδρόν.* Multum, magnum, copiosum, opulentum. et *ἀδρότης*, altitudo. *Cum magna mercede hominem ad id facinus induxisset, eum interfecit.* Et Aelianus: *Cum quosdam ascivisset, ampla mercede proposita, ut Byzantium irent, persuasit.* Item: *Cum quilibet artem suam amplis praemiis propositis ostentaret.* *Ἀδρύνοιτο.* Augeatur. *Ἀδύ.* Dulce. Theocritus: *Dulcis est susurrus, et pinus, o caprarie, illa.* *Ἀδύνατα εἶναι.* Pro *ἀδύνατον.* Thucydides enim cum saepe plurali pro singulari utitur, tum id praecipue facit in hac dictione. *Ἀδύνατον* vero dicitur id quod nullo modo verum esse potest: ut si terram volare dicas. † *Cum imperator tanti belli aleam subire non posset.* *Ἀδύνατα θηρᾷς.* Impossibilia venaris. Proverbium de iis dictum, qui res viribus suis maiores aggrediuntur. *Ἀδυναστί.* Imbecille. *Ἀδύνατοι.* Corpore mutilati, qui a Senatu probati accipiebant quotidie alii duos obolos, alii vero obolum; Philochoro quidem auctore novem drachmas singulis mensibus. *Ἀδυσώπητον.* Quod nullum personarum respectum admittit. *Ἄδυτον.* Spelunca. Vel secreta pars templi. *Ἀεκήλια.* Quae neque quietem neque pacem sed turbas praestant: dictum per negationem vocis

οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ταράσσεσθαι. ἢ ἀεκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ἢ Ἀεικέλια, οἷον ἀπεοικότα. Ὅμηρος·

Ἀεκήλια ἔργα.

Ἄεκητι. τῇ ἀβουλίᾳ.

Ἄελλα. ἀνέμων συστροφή.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπέων. οὐκ ἐλπίζων.

Ἀελπτέοντες. ἀνελπιστοῦντες. Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν, δυσχερές. Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες·

Αἴας λέγει. καὶ Ἄελπτα, ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα. Ἀριστοφάνης·

Ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Ἀένναον. τὸ ἄπαυστον. καὶ ἀέναος, ὁ ἀεὶ ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐδήου τε καὶ ἐληίζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ηὐξάνετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίρειν.

Ἀεργηλή. ἀργή, ἀπρακτος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄφνις ὁ συριγκτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομέναν,
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι.

Ἄερκτον. ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὁρώμενον. Λυσίας.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Ἀριστοφάνης.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Ἀέροψ, Ἀέροπος.

Ἀερσίπους. ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Ἄεσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἐκοιμήθημεν. Ὅμηρος·

---

4. Ἀεικέλια ἔργα cum nusquam Homerus praestet, Schulz. obss. misc. in Suid. p. 24. vidit ex Il. σ'. 77. (ubi cf. Eust.) restituendum Ἀεκήλια ἔργα. Adde Toll. in Apollonii Lex. p. 37. 7. ἀελλάδες Lex. Seg. p. 346. Cf. intpp. Soph. Oed. R. 467. 9. Respicit ad Homericum Ἶρις ἀελλόπος, ut Il. θ'. 409. Cf. Etym. M. p. 20,14. 10. Zon. p. 53. 11. Ἡρόδοτος VII, 168. Cf. Il. η. 310. Superiora Ἀελπέων, οὐκ ἐ. sintne ex Od. ε'. 408. derivata, non ausim definire. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 648.49. 18. ἢ σκληρά. Ἀριστοφάνης ab Aldo vulg. Ἀριστοφάνης Lysistrat. 256. 20. E Zon. p. 54. sic supplenda: ὁ ἀεὶ νάων καὶ ῥέων. Cum Suida vulgato Etym. M. p. 20,32. 21. Procopius Histor. Arc. c. 19. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀένναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐκδηϊούμενος κατεληίζετο τοὺς ὑπηκόους. 24. Glossa Homerica.

1. Haec, apud Zon. p. 53. vel Hesychium paulo pleniora, nescio quis praeter usum atque litterarum seriem inculcavit. 2. ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων Eust. in Il. υ. p. 1215, 54. Adde Maii Collect. Vat. T. IV. (1831. 8.) p. 527. et Theod. Metoch. p. 371. coll. Boisson. Anecd. II. p. 437. Adde Gregor. Naz. Or. XXI. p. 376. οὐδὲ ταὐτὸν παθεῖν τῶν ἀθλητῶν τοῖς ἀπείροις, οἳ τὸν ἀέρα πλείω παίοντες ἢ τὰ σώματα τῶν ἄθλων ἀποτυγχάνουσι. 3. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii XXV. pr. Verba mutilavit Zon. p. 51. 7. ἀνέθηκα Maced. κορύναν Edd. vett. 8. Il. ι'. 320. 11. Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 347. 12. Λυσίας p. 283. R. ἄερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτον. 13. Zon. p. 53. nihil nisi εἰς τὸν ἀέρα βαίνειν, priorem explicationem tenent Lex. Seg. p. 347. et Hesych. 14. ὁ Σωκράτης Aristoph. Nub. 226. Cf. v. Περιφρονεῖν. Extrema nescio quo casu superioribus ex v. 237. assuta sunt. 17. Uberiora Hesychius. 19. Zon. p. 51. Ἀριστοφάνης Nub. 336. 21. V. Hesychius. 22. Glossa Homerica. Ἀερσίπους Küst. suis e MSS. ἀερίπους Edd. vett. 23. Ὅμηρος Od. γ'. 151. cf. Apollon. Lex. p. 39.

ἔκηλος. Vel invita, quae quis nolens patitur. Vel quasi Ἀεικέλια, i. e. indigna. Homerus: *Indigna facinora.* Ἄεκητι. Praeter voluntatem. Ἄελλα. Ventorum turbo. Ἀελλώδεις ἵπποι. Veloces equae. Formula Tragicorum et ipsa. Ἀελλόπους. Velox pedibus. Ἀελπέων. Non sperans. Ἀελπτέοντες. Desperantes. Herodotus: *Desperantes fore ut Graeci vincerent.* Ἄελπτον. Desperandum. Vel durum, difficile. Aiax apud Sophoclem: *Nihil est quod quisquam fore desperet, sed expugnantur etiam rigidum iusiurandum et praefracta consilia.* Et Ἄελπτα, Insperata, inexpectata. Aristophanes: *Profecto multa inexpectata per vitam perpetuam accidunt.* Ἀένναον. Quod nunquam cessat. Et ἀένναος, perennis. Ab verbo νάω, i. e. fluo. *Iustinianus vero instar fluvii perennis subiectorum fortunas quotidie vastabat et populabatur.* Ἀέξετο. Augebatur. Ἀερέθονται. Valde instigantur. Ἀέρα δαίρειν. Ἀεργηλή. Otiosa, negotiis vacua. In Epigrammate: *Daphnis fistulator tremula senectute confectus hanc, quae manus cessantes gravaretur, Pani rusticorum sodali pastoralem dedicavit clavam.* Ἀεργός. Otiosus. Ἀέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et ἀέριος, qui est in aere. Ἄερκτον. Non septum, et quod undique conspici potest. Lysias. Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare, in aere conversari: sic enim Socrates: *Per aerem ambulo, et contemplor Solem, ne trahat humorem in nasturtia.* Ἀερόεν. Magnum. Ἀερονηχεῖς. In aere natantes nubes. Aristophanes. Ἀερόπη. Nomen proprium. Ἀέροψ, Ἀέροπος. Ἀερσίπους. Qui pedes in altum tollit. Ἄεσαμεν. Requievimus, dormivimus. Homerus:

Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.
Ἄεσις, πόνος τις.
Ἀεσίφρων. ματαιόφρων, ἐπηρμένος, ἢ βεβλαμμένος τὴν φρένα. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἢ ἄσαι, τὸ βλάψαι.
Ἀετασία. λύπη.
Ἀέτειον πτερόν, καὶ κρέας.
Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.
Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκαλος Εὐνομίου, ἀπὸ πενιχρῶν καὶ εὐτελῶν γονέων τυγχάνων. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερος ἐνειλεγμένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κομιδῇ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἔσχατον ἀπορίας ἥκων ἐπὶ χρυσοχοΐαν ἐχώρησεν, ἀκρότατός τε ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις αὐτῷ μειζόνων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτράπετο. καὶ δῆτα συγγίνεται Παυλίνῳ, ἀρτίως ἀπὸ Τύρου εἰς Ἀντιόχειαν ἀφικομένῳ, ἔτι κατὰ τοὺς Κωνσταντίνου χρόνους. τούτου ἠκροᾶτο, πολλὴν ἐπιεικῶς φαίνων τῆς ἀσεβείας τὴν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς
61 *διαφορουμένους ζητήσεις· καὶ οὐχ ὑπ' ὀστατος ἤδη τοῖς πολλοῖς ἦν. ἐπεὶ δὲ Παυλῖνος ἐτεθνήκει, Εὐλάλιου τρίτου καὶ εἰκοστοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀετίου ἐλεγχομένων δεινὸν ποιησάμενοι πρὸς ἀνδρὸς δημιουργοῦ καὶ νέου κατακράτος ἑλαύνεσθαι, συστάντες ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ εἰς Ἀνάζαρβον ἀφικνεῖται. ὃ δὲ ἤδη τάχιστα δυνάμεως πάσης πιμπλάμενος μείζους ἀεὶ τῶν διδομένων ἀφορμῶν εἰσέφερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπαύετο τοὺς μὲν διελέγχων, φαύλως δὲ ἀμπισχόμενος καὶ ὡς ἔτυχε ζῶν. † Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ ἄθεος ἐπεκλήθη, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρόνει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν, πρὸς δὲ ἀρειανίζοντας διεκρίνετο. ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς ἄνθρωπος Ἄέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευδεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μικρὰ παιδευθεὶς ἀναζεύγνυσι, καὶ καταλαβὼν τὴν ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχειαν, ἐντεῦθεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Λεοντίου τοῦ τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. εὐθὺς οὖν συνεξεφώνει τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν διαλεγόμενος, τοὺς ἐριστικοὺς κατωρθωκὼς λόγους. ἐπιστολάς τε συνεκάττυεν πρὸς βασιλέα Κωνστάντιον. ἀλλ' εἰ τὰ*

2 *Ἄεσις. πόνος τις*] Sic etiam Hesychius et Etymologus. [cum Zon. p. 51.] Existimabam autem aliquando legendum hic esse. *ἄνεσις, τόνος τις*: quoniam Suidas infra vocem *δίεσις*, quae tonum quendam apud musicos veteres significabat, exponit per *ἄνεσις*. *Küst.* 3. *Ἀεσίφρων*] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholiasta Hesiodi ad *Ἔργων α'*. 313. p. 78. *Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν ἤτοι τὸν ἀερσίφρονα ῥητέον, ὃ ἔστιν ὁ μετέωρος καὶ πρὸς μηδὲν τῶν ἀναγκαίων συντεταγμένος· ἢ τὸν βλαψίφρονα· τὸ γὰρ ἄσαι τὸ βλάψαι σημαίνει. Küst.* ὀξύφρων ἢ ματ. Zon. p. 50. *φρενοβλαβὴς ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας* ex Lex. vet. Eust. in Il. υ'. p. 1202. 6. *Ἀετασία*] Apud Hesychium et Etymologum legitur, *Ἀετώσιον, λύπη μεμιγμένον*. Unde quis fortasse suspicetur legendum hic esse apud Suidam *Ἀετωσία*. *Küst.* Obest vel Zon. p. 51. 7. *ἀέτειον πτερὸν* ad figuram quandam dicendi, cuius vestigia licet in Boisson. Anecd. T. II. p. 451. IV. p. 215. deprehendere, videtur pertinuisse. Malim tamen haec ad disciplinam epimerismorum revocari: ut supplendum sit, *Ἀέτιος δέ*. 8. V. Valck. in Theocr. p. 401. sq. Eadem fere v. *Πελαργιδεῖς*. 10. *Ἀέτιος*.] In eandem sententiam, verbis tamen mutatis, haec dedit Philostorgius III, 15. Initium narrationis sumpsit Zon. p. 50. tali cum conclusione: *ὧτινι ἀνάθεμα ἐγὼ φημι*. Cf. Photii Bibl. C. 40. 12. *ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρατιᾷ*] Apud Philostorgium legitur: *Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατείᾳ δυσπραγέστερον ἐνηνεγμένων*. Sed utraque lectio dura est et insolens, nec ut puto satis placebit auribus puriori Hellenismo assuetis. *Küst.* 16. *αὐτῷ* om. vulg. 18. *Παυλίνῳ ἀρτίως ἀπὸ Τύρου*] Vide Valesium in Histor. Eccles. Euseb. p. 100. *Küst.* 23. Immo *Εὐλαλίου*.

7. *πιπλάμενος* vulg. ab Aldo. 10. *Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν κτλ.*] Haec, observante Pearsono, ex Socratis Hist. Eccl. II, 35. in compendium sunt redacta. 15. *διαπύρως* Küst. ex MSS. et Socrate: *διαπείρως* Edd. vett. 17. *ἀναζεύγνυσιν* vulg. 20. *συνεξεφώνει*] Socrates *ἐξενοφώνει*.

Noctem quidem dormivimus iniquis consiliis agitati. *Ἄεσις*. Labor. *Ἀεσίφρων*. Vanus, inflatus, vel non sana mente praeditus. Ab *ἄω*, spiro, vel ab *ἄσαι*, quod significat laedere. *Ἀετασία*. Dolor. *Ἀέτειον πτερόν*. Aquilina ala, et caro. *Ἀετιδεῖς*. Aquilarum pulli: Aelianus. Et *πελαργιδεῖς*, ciconiarum pulli. *Ἀέτιος*. Aetius, natus Antiochiae, urbe Syriae, magister Eunomii, pauperibus et vilibus parentibus ortus. Eius autem pater cum caeteris ad militiam delectis infelicior fuisset, obiit, hoc admodum puero relicto. Ipse vero ad extremam inopiam redactus aurificum artibus sese applicuit, ac princeps evasit. Cuius ingenium cum sublimiores disciplinas affectaret, ad erudita studia se convertit. quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, sectari coepit, Constantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis suae vires evidenter demonstrans in quaestionibus, quae cum adversariis agitabantur: neque vulgus hominum ei amplius resistere poterat. Post obitum vero Paulini, cum Eulalius vicesimus tertius ab Apostolis sedem teneret, multi eorum qui ab Aetio confutabantur indignati se ab homine opifice et adolescente prorsus exagitari, conspiratione facta illum Antiochia expulerunt. expulsus is Anazarbum pervenit. tum vero iam brevissimo tempore summam facultatem consecutus maiores e datis opportunitatibus fructus semper reportabat, nec cessabat unquam alios redarguere, cum vili amictu et victu uteretur. † Hic haeresiarcha fuit, cognomine atheus vocatus. Constantini M. tempore, qui eadem sentiebat quae Arius, eiusque opinionem tuebatur. controversiae tamen ei cum Arianis intercedebant. Fuit autem et ante homo haereticus Aetius, Arii dogma summo studio defendens. Cum enim Alexandriae leviter studiis imbutus fuisset, illinc discessit, et Antiochiam, unde oriundus erat, profectus ab Leontio, tunc Antiochiae Episcopo, Diaconus creatur. Statim igitur auditores, quibuscum e categoriis Aristotelis disserere coepit, sermonum novitate perculit, quippe in disputationibus contentiosis probe versatus. Epistolas quoque composuit ad Imperatorem Constantium. Quamvis au-

αὐτὰ τοῖς ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οἰκείων οὐ δυναμένων συνιέναι τὸ περισκελὲς τῶν λογισμῶν ὡς αἱρετικὸς ὁ ὁμόφρων αὐτοῖς ἐνομίζετο. καὶ διὰ τοῦτο ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας ἔδοξεν αὐτὸς μὴ βούλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν εἰσιν ἐξ ἐκείνου οἱ τότε μὲν Ἀετιανοί, νῦν δὲ Εὐνομιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνόμιος γὰρ ταχυγράφος ὢν ἐκείνου καὶ ὑπ' αὐτῷ παιδευθεὶς τὴν αἱρετικὴν λέξιν, τοῦ στίφους τούτου προέστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ ἀχάτης καὶ λυχνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκειν. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς μείζονας προκατάρξαντας κακοῦ. λέγεται γὰρ τὰ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· παρόσον ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Ἀετός. οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης. παρόσον καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα πτέρυγας καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης· 62

Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν,
ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν.

Ἀζαλέας δρῦς. πρὸς τὸ σημαινόμενον. πότερον ὅτι φυλλορροεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα, ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάρρων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαρίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς Ἀζείδας.

Ἀζείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζείρει. τὸ ζέει. Ἀζήρει δέ, τὸ ξηραίνει.

Ἄζειρον. ἀποίκιλτον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον. ἢ τὸ ἄχρωστον.

Ἀζειῶται. Τρωικὸν ἔθνος.

Ἀζήιος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

---

5. αὐτὸς MSS. et Socrates: αὐτοὺς vett. Edd. 10. Cf. vv. Ἀχάτης et Χρυσίτης. 12. Zenob. II, 49. Arsen. p. 20. quorum praestat scriptura ἐγχειρούντων. 15. Usus est Aristoph. Lysistr. 695. Cf. Eust. in Il. ω. p. 1352. sive Schol. in Arist. Pac. 128. sq. Hesych. v. Ἀετὸν κ. μ. Zenob. I, 20. 18. Proverbium Aristophanis irrisione celebratum, ἀετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα: v. Eq. 1018. 1093. Av. 979. cf. Schol. Aristid. Fr. p. 114. et qui vocibus iisdem quibus Suidas utuntur, Zenob. II, 50. Diog. I, 67. Arsen. p. 21. Adde v. Ἀετὸς ἐν νεφ. 20. Iungebantur ἀετὸς οἰκοδομημάτων. Excidit etiam τῶν. Verum quod gravioris est momenti, docent vel Harpocratio et Arsenius p. 20. haec cum Aristophanis versu, cui glossa Ἀετώματα — καλοῦσιν (ascita partim e Zon. p. 52.) praefigitur dissentanea, continuanda fuisse. Ceterum cf. Lex. Seg. p. 348. coll. 202. Ἀετὸς προπύλαιος. τὸ νῦν λεγόμενον ἀέτωμα ἢ δέλτα. V. intpp. Pind. Ol. XIII, 21. 22. Excidit in novissimis κεάζοντος, v. Zenob. II, 38. Arsen. p. 21. κόρυδον tanquam avis vilissimae significationem in proverbiis quibusdam extitisse docet Ruhnk. in Tim. p. 164.

2. Ἀριστοφάνης Av. 1106. τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. 5. Glossa Il. λ'. 494. ubi scholia Veneta cum Suida conspirant, ut opem sibi mutuam praestent. Schol. ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, id est, nota propter sensus ambiguitatem appicta. Küsterus figuram pervulgatissimam innui putabat. 6. Legas utrobique, καὶ ξηραινόμενα — ἀναβάλλεται. 8. L. οἱ δρυτόμοι. 12. Lex. de Spiritt. p. 208. 15. Ἀζείδαο quod Zonarae reddendum, pendet ab Il. β'. 513. Sed aliud hic olim obtinuisse tum πατρωνυμικῶς arguit, tum Etym. M. p. 22. f. εἰς τὴν Βοιωτίαν εὗρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον· Ἀζεύς, Ἀζείδης τὸ πατρώνυμικόν: adde p. 54, 49. 18. Cf. v. Ἀζήρει: unde h. l. ἀζείθει editum refinxit Schulz. obss. misc. in Suid. p. 25. confirmante Zon. p. 55. V. infra Küsterum. 20. ἄχρωστον] Repraesentavi lectionem Editionis Mediolanensis, quoniam reliquae mendo typographico [ἄγρωστον] hic inquinatae sunt. Suspecta mihi autem est vox ἄχρωστον, quoniam Hesychius [cum Zon. p. 55. qui deinceps cum Suida consentit] in diversa abit, et Ἀζειροῦ exponit ὀζώστου. Quare si quis et hic pro ἄχρωστον scribendum censuerit ἄζωστον, me non habebit dissentientem. Küst. Obest Etym. M. p. 22. 21. Zon. p. 55. et Steph. Byz. Sophoclis fidem affert Hesychius. 23. ἄζον. μέλαν Hesych. Affecta Suidae glossa videtur ad Laconismum revocanda, de quo dixit Valck. in Adoniaz. p. 292.

---

tem eadem quae Ariani profiteretur, tamen a suis, qui praefractum eius argumentandi modum assequi non poterant, pro haeretico habitus est, quantumvis cum ipsis sentiret. Expulsus igitur ex illorum ecclesia prae se tulit, se illorum communioni sponte renunciasse. Sectatores eius qui hoc tempore supersunt, olim Aetiani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim illius notarius, ab eo haeresin edoctus, sectae isti postea praefuit. Ἀετίτης. Lapidis genus: ut et achates et lychnites. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδ. Aquilam volare doces: de illis dictum, qui se peritiores docere conantur. Ἀετὸν κάνθαρος. Aquilae scarabaeus obstetricabor. Dictum de illis, qui potentiores, a quibus priores iniuria sunt affecti, ulciscuntur. scarabaeus enim ut ferunt aquilae ova perdit. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquila in nubibus. De iis qui difficulter capiuntur: aquila enim inter nubes volans capi nequit. Ἀετός. Fastigium aedificiorum, quod sunt qui etiam ἀέτωμα vocent. Ἀετοῦ γῆρας. Aquilae senectus, corydi iuventus. Nimirum aquila vel senex reliquis avibus praestantior est. Ἀετώματα. Templorum tecta vocant aquilas et pinnas. Aristophanes: *Domus vestras contegemus ad aquilam usque.* Id est ad tectum. Ἀζαλέας δρῦς. Aridas quercus. Dictio verborum ad sensum insignis. Ideone dictum, quod arbores eodem tempore a torrentibus radicitus evulsae folia amittant; vel quod eas lignarii caesas in fluviorum fossas coniiciant, ut simul cum pluvia deferantur? quorum hoc praestat. Ἀζαλέη. Arida. Ἀζαρίας. Nomen proprium. Ἀζαίνεσθαι. Arescere. Ἀζέμιλκος. Nomen proprium. Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et patronymice Ἀζείδας. Ἀζείδης. Nomen proprium. Ἀζείρει. Fervet. Ἀζήρει contra, arefacit. Ἄζειρον. Non variegatum (ζειρὸν enim varium significat), vel colore vacuum. Ἀζειῶται. Aziotae, Troica gens. Ἀζήϊος. Nomen proprium. Ἀζηλόεν. Ni-

Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν.

Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι μέ φῃς.

καὶ Ἄζηλος βίος, ὁ εὐτελής.

Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ.

Ἀζήμιθρον. ἀζήμιον.

Ἀζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος;

ἢ Ἀζήμιος ὁ ἀληθὴς καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πάθους.

Ἀζηνᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀζηνεύς.

Ἀζηνιεύς. Ἀζηνία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος, ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. καὶ Ἀζηνιεῖς καὶ Ἐρχιεῖς καὶ Ἀλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον.

Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.

63 Ἀζήρει. τὸ ξηραίνει. Ἀζείρει δὲ τὸ ζέει.

Ἀζησία. ἡ Κόρη. Ἀμαία δὲ ἡ Δημήτηρ. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

Ἀζήτητον. τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀζητός. ὁ σεβαστός.

Ἀζηχές. ἀδιεχές, ἀδιαλείπτως.

Ἀζημιώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀζοῦρός τις.

Ἄζωρος. ὄνομα κύριον· σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὔκρατον οἶνον.

Ἄζυξ. ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ. καὶ ὁ κέλης ἵππος.

Ἄει. πνέει. Ἀεὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι.

Ἀεί. εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ἔχον κότον ἐμμενὲς αἰεί.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.

τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

---

2. Sophoclis Trach. 747. 4. Eiusdem Trach. 284, 85. *βίον* vulg. 8. *μικρόν* Editiones. Recepimus e MSS. Pariss. *μιαρόν*. Videndum tamen ne glossae subobscurae *Ἀζήμιθρον* haec sit interpretatio, *ἢ τὸ ἐν ζωῇ μιαρόν*. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ* v. 271. Küst. omiserat Aristophaneum *ἀζήμιος*. 12. Observaverat Portus haec e Schol. Sophocl. Elect. 1102. esse descripta, unde legendum *ζημίαν τοῦ ψεύδους*. 15. Harpocratio Pal. cum Lex. Seg. p. 348. Attigit Hesychius. 17. Cf. Steph. v. *Ἀλαί* ac simile Nostri praeceptum in v. *Ἀλύειν*. 19. Polemonis opus ab Athenaeo frequenter adhibitum; quamquam huius generis observationem apud illum non licet reperire. 21. Küsterus Diatr. p. 41. aut *ἄ. ὁ ξηρός* aut putabat *ἄξηρος* esse reponendum. Interim malo *ἀζηρός*. 22. Vide paulo ante v. *Ἀζεῖθει*, et nota varietatem lectionis. Edit. Mediolanensis utroque in loco agnoscit *τὸ Ἀζεῖθει*: sed *ἀζείρει* esse veram lectionem non dubito. *Küst.* *ἀζειρεῖ* Hesych. *ἀζείρει* Ald.

1. Lex. Seg. p. 348. *Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται.* Accedit Hesychius: tueri studuit Lobeck. Aglaoph. II. p. 822. Sed quamquam eadem repetantur in v. *Ἀμαία* et paulo fusioribus verbis Didymi extent apud Zenob. IV, 20. horum tamen originem a corruptis nominibus *Αὐξησία καὶ Δαμία* (v. Valck. in Herod. V, 82.) fluxisse contenderim. Ceterum *ἡ μήτηρ* Med. 4. Sic Harpocratio. 5. *Αἰσχίνης* in Ctesiph. p. 57. 7. Quod Hesychii vv. *Ἀζαχές*, *Ἀζεχές* (*Ἀζεχής*) et *Ἀζηχές* Küsterus affert, his nihil inest quo *ἀδιεχές* tueare. Equidem nisi hoc ipsum *ἀδιεχής* Eustathius inculcaret, legerem cum Etym. M. p. 22. coll. Apollon. Lex. Hom. p. 45. *ἀδηχές*. 10. *Ἄζωρος — καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς*: Hesychius. 14. Pertinet haec explicatio, id quod Hesychius docet, ad formulam *δεῦρ' ἀεί*. In novissimis desideramus *μέχρι νῦν*, coll. Schol. Eur. Med. 665. 16. Haec nescio quis ex Schol. Sophoclis Oed. Col. 1584. petita subiecit. Neque ista ut nunc se habent satisfaciunt. Grammaticus in Mali collect. Vatic. T. IV. (R. 1831. 8.) p. 526. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διηνεκῶς ἐργάζεται, τὸν ἀεὶ χρόνον ἐργάζεται λέγουσιν.* 17. *Ὅμηρος* Il. *ν'*. 517. unde legendum *ἔχεν*. 19. *Σοφοκλῆς* Oed. l. l.

---

grum. *Ἄζηλον*. Quod nemo aemulari velit. *Tam indignum facinus me perpetrasse dicis?* Et *Ἄζηλος βίος*, vita contemnenda. *Quae fortunatae fuerant, nunc ad miserum vitae statum redactae te accedunt.* *Ἀζήμιθρον*. Damni expers. *Ἀζήμιος*. Illaesus. Proprie tamen *ζημία* dicitur imminutio facultatum vel damnum vitae. Aristophanes: *Putasne vero, postquam nobis illuseris, te illaesum hinc discessurum?* Et *Ἀζήμιος*, verax, qui mendacii poenam non patitur. *Ἀζηνᾶς*. Nomen proprium. Et Azeneus. *Ἀζηνιεύς*. Azenia pagus est tribus Hippothoontidis, cuius tribulis vocatur Azeniensis *Ἀζηνιεῖς* autem, *Ἐρχιεῖς*, *Ἀλιεῖς* et similia quaevis aspero spiritu veteres Atticos pronunciare ferunt: de quo Polemo libris iis quos ad Adaeum et Antigonum scripsit. *Ἄζηρος*. Non siccus. *Ἀζήρει*. Arefacit. *Ἀζείρει* vero, fervet. *Ἀζησία*. Proserpina. *Ἀμαία* vero Ceres. Unde proverbium: Ceres Proserpinam quaerit. dictum de iis qui diuturnis in quaestionibus versantur. *Ἀζήτητον*. Res de qua quaestio et accusatio institui vetita est. Sic Aeschines. *Ἀζητός*. Augustus. *Ἀζηχές*. Perpetuo, sine intermissione. *Ἀζημιώθ*. Nomen proprium. *Ἀζοῦρός τις*. *Ἄζωρος*. Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum. *Ἄζυξ*. Nondum matrimonio iunctus. item, equus singularis. *Ἄει*. Flat. At *Ἀεὶ* usque ad, adhuc. *Ἀεί*. Solent enim hanc vocem etiam de exiguo tempore usurpare. Ut Homerus: *Pertinacem semper iram alens.* Et Sophocles: *Illum de perpetuo vitae cursu decessisse scias.* ubi dicit longaevam vitae senectutem.

Ἀεί. τούτου ἰά φωναί. † Ἀεὶ δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. † καὶ παροιμία· Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀεὶ γλήνησιν. ταῖς διηνεκέσι ῥυπαρίαις.

Ἀείδαμνα. ὄνομα κύριον.

Ἄειδε. ᾄδε, λέγε.

Ἀείδελον. ἀόρατον. καὶ Ἀηδές, λυπηρόν. καὶ Ἀειδέστερον, ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον εἰς μορφὴν ἐντείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι.

Ἀειδής. ὁ ἀφανής. Ἀειδὴς ψυχή. καὶ Ἀειδία ἡ ἀμορφία.

Ἀειδίνητος. ὁ πάντοτε στρεφόμενος.

Ἀειδώνιος. ὄνομα κύριον. 64

Ἀειεστώ. Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι· ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Ἀειθαλής. ἀεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιος. ὁ εὐκαταφρόνητος.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικὲς δὲ τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὔτι ἀεικές.

καὶ αὖθις·

Εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως ἀεικῶς.

---

1. ιβ' Bastius in Gregor. p. 349. quem vide. Hermannus olim vulgatum tuebatur, si quidem Pindaricum ἀέ demptum esset. Ἀεὶ — νόσοις conformata sunt ex verbis Marci Anton. I, 8. καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον, ἐν ἀ. ὀ. ἐν ἀ. τέκνου ἐν μ. νόσοις: nam absunt illa, οἷος . . ὁ Τυανεύς. De quibus Küsterus: „Ea sunt assumentum inepti cuiusdam hominis, qui cum eodem loco Apollonii cuiusdam mentionem factam vidisset, a quo Marcus Antoninus se didicisse profitetur ea, quae tota illa paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen cum ratio fefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem sub Nerone iam floruisse constat, non potuit ad Marci Antonini aetatem usque pervenire." 4. Sophoclis versus in fr. inc. LXXXIV. Adde Zenob. II, 44. Diog. I, 58. subiungit Arsenius p. 22. μεταγεγραμμένον τοῦ εὖ πίπτουσιν εἰς τὸ ἐμπίπτουσιν. Ceterum hi iure nesciunt superiora ἀξίως καί. 7. Zenob. II, 43. Philemoni tribuit Arsen. p. 22. 10. Ἀεὶ γλήνησιν] Hic articulus in uno MS. Paris. deest; in duobus aliis vero sola vox Ἀειγλήνησιν, nulla addita interpretatione, legitur. Küst. Idem Diatribe p. 42. ἀειγλοιοιαν coniiciebat, ignarus ad Nicandri Ther. 373. ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρὴν (ubi cum MSS. l. γλήνεσσι) respici. Quamobrem vulgatam dissolvi. Ceterum Zon. p. 51. ἀειγλινῆσι, quod praeferendum, siquidem γλίνη pro ῥύπος dictum referunt Suid. v. Γλήνη et Eust. in Il. ω. p. 1344. 11. Edd. Ἀειδάμνα. 13. V. Etym. M. in v. 14. Locum integriorem vide sub v. Δημιουργός: ubi legitur, quod praeferendum, ἐκτείνουσι.

4. Hoc, nisi fallor, scribendum Ἀειδωνεύς. 5. Ex Harpocratione: nisi quod novissima, ἡ — δευτέρῳ, ab huius MSS. absunt. Ceterum integra fere repetuntur in v. Ἀειεστώ, partim in v. Εὐεστώ. Formam vocis attigit Valck. in Herod. I, 85. 7. Maussacus in Harpocrationem locum hunc sic legendum et supplendum esse recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de veritate scripserat. Diogenianus vero in Lexico suo notaverat vocabulum illud legi apud Antiphontem libro secundo *de Veritate*. Hunc enim esse verum huius loci sensum vel ex ipso Suida patet v. Ἀειεστώ: Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. Küst. Is aliter rem diiudicavit in v. Ἀειεστώ. „Si vera est coniectura Reinesii Varr. Lectt. II. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ: et sequentia illa τοῦ Ἀντιφῶντος tanquam supervacanea ex textu eiicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat: cui operi nomen Ἀμάλθεια vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari modo laudatus vir doctissimus suspicatur. Sed coniecturae huic quamvis ingeniosae haud temere tamen subscripserim, existimoque locum potius hunc sic constituendum et legendum esse: Ἡ λέξις Διογενειανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima τοῦ Ἀντιφῶντος adiecta esse a sciolo quodam —." Fugit hunc Glossa Herodotea (p. 343. Schw.): Εὐεστώ. εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Qui locus dubitationem movere possit, utram vocem Diogenianus tractarit. Cf. Rank. de Lex. Hesych. p. 44. Utcunque est, extrema ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ non ambiguum quin ad primum versum retrahenda sint. 9. ἐς ἀεὶ θ. Hesychius. 10. Sic interpretatur Hesych. v. Αἰκελίου. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Immo Il. ι'. 70. οὔτοι ἀεικές. Neque praegressa recte se habere crediderim, nisi quis discrimen istud tenoris aliunde pervicerit. 14. καὶ αὖθις] Soph. El. 215, 16.

Ἀεί. Undecim formis variatur. † *Semper autem sapientem sui similem esse oportet, et in acerbis doloribus, et in amissione liberorum, et in diuturnis morbis.* Talis erat Apollonius Tyaneus. † Et proverbium: *Semper bene cadunt Ioris tesserae.* dictum de iis qui merito et in omnibus rebus felices sunt. quamquam alii hoc ad eos referunt, qui merito puniuntur. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλ. Semper agricola in proximum annum est dives. Dicitur de iis qui perpetuo spe sustentantur, fore ut e calamitatibus evadant, et tamen iidem in eas denuo recidunt. Ἀεὶ γλήνησιν. Perpetuis sordibus. Ἀείδαμνα. Nomen proprium. Ἄειδε. Cane, dic. Ἀείδελον. Quod non cernitur. Et Ἀηδές, molestum. Et Ἀειδέστερον, informe. *Cum acceperint aes rude et informe, formant illud et varias in figuras convertunt.* Ἀειδής. Qui non videtur. *Anima quae cerni non potest.* Et Ἀειδία, deformitas. Ἀειδίνητος. Qui undique circumagitur. Ἀειδώνιος. Nomen proprium. Ἀειεστώ. Antiphon sic dicit perpetuitatem et in eodem statu permansionem: ut εὐεστὼ vocatur felicitas. Vocabulum extat apud Diogenianum, sumptum illud ex libro secundo *de Veritate.* Ἀειθαλής. Perpetuo florens. Ἀεικέλιος. Contemnendus. Ἄεικες. Dissimile. Ἀεικὲς vero, indecorum. In Epigrammate: *Nihil indecori.* Alibi: *In calamitates tam indigne incidis.*

Ἀεικέστερος. ἀπρεπέστερος.
Ἀείκεια. ἡ ἀπρέπεια.
[Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.]
Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.
Ἀεικίσουσι. ὑβρίσουσιν.
Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς, ἀσυνήθως.

Οὕτως

ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ ἐπιβουλευθέντα, ἀεικῶς δὲ διότι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσαντο.

Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πολυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ διαπαντὸς ἐξεῖναι λέγειν. Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

Ἀεί μ' τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Ἀείμνηστος.
Ἀείνων. τὸ ἀένναον.

Ἀειπαρθένους. τὰς Ἐριννῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ τὰς ἀδωροδοκήτους καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Σοφοκλῆς·

Καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
σεμνὰς Ἐριννῦς τανύποδας.

Ἀείπλανα. πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας.

Ἀείπλανα χείλεα γρηός.

Ἀείρακος. ἡ ἔλαφος παρὰ Κρήταις.
Ἄειρε. πρόσφερε. Ὅμηρος·

Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα.

Ἄειρεν. ἔβαλε.

Καὶ ἵππια λύματ' ἄειρεν.

Ἀειρός. ὁ ἄπειρος.
Ἄειρω. τὸ ἐπαίρω καὶ κουφίζω καὶ βαστάζω.
Ἀείρων. ἀθώπευτος.
Ἀείῤῥυτος. ὁ ἀεὶ ῥέων.
Ἀείτης. ὁ ἑταῖρος.
Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.

Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν σύνεσμεν. Ἀριστοφάνης περὶ ὀρνίθων. διὰ τὸ τοὺς ἐραστὰς ὄρνιθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ

---

3. Perperam haec intrusa videntur a glossa superiore Ἀεικὲς fluxisse. 4. Etym. M. p. 22, 8. τὰς ἀπρεπεῖς ὕβρεις Zon. p. 51. Pertinet ad Od. υ'. 308. 5. ἀεικίσω Zon. p. 54. Homerus ἀεικίσσωσι, quo spectare credas lexicographos: cf. Etym. M. p. 22. 7. Versus Sophoclis El. 101. sq. Cuius Schol. Suidas descripsit, augendus voce καὶ post βίᾳ. 11. ἀειλογεῖς (Hesych.) reiicit Phrynichus Seg. p. 21. 13. Sic cum Harpocratione Hesych. Zon. et Etym. M. 15. πολέμιοι Küst. cum MSS. πόλεμοι Edd. vett. cum Zenob. II, 52. Diog. I, 70. Arsen. p. 22. 18. Ἀεὶ νῶν] Antea corrupte legebatur Ἀεινόν: pro quo duabus distinctis vocibus scribendum esse ἀεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus. *Küst.* Ipsa mendi similitudo perducit ad formam Atticorum ἀείνων, quam grammatici potissimum Aristophane Ran. 146. auctore commendant. Vide vel Lex. Seg. p. 347, 48. 19. Ἀεὶ παρθένους vulg. 22. Σοφοκλῆς Aiac. 835, 37. cuius interpreti sua debet Suidas.

6. παρὰ Κρήταις] Insolens prorsus est Κρήταις pro Κρησί. Quare licet vocem istam suspectam haberem, nolui tamen absque auctoritate MSS. quicquam mutare. *Küst.* Κρησί laudat Koenius in Gregor. p. 593. quem videas. Si tamen fidendum Aldinae compendio $\frac{\varepsilon}{\eta}$, legere praestat Εὐριπίδης Κρήσσαις. 7. Ὅμηρος] Versu inter grammaticos (cf. vel Hesych. et Schol. Soph. Aiac. 545.) decantato Il. ζ. 264. Adde v. Αἶρε. 9. Ἄειρεν. ἔβαλε] L. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔβαλε cum Zon. p. 54. 10. Est Callimachi fr. CCXVI. Cf. v. Ἴπνια, unde hic locus emendandus: v. Toup. I. p. 267. sq. Adde Schol. Arist. Ach. 927. 11. ἀϋδρός collato Hesychio Küster. Diatr. p. 42. Ἄειρον, ἄῤῥητον, ἀπαραίτητον, ἀθώπευτον Etym. M. p. 21, 43. ac similiter Hesych. (quamquam is alibi ἀείροις, ἀπείροις) vv. Ἀειρόν et Ἀΐῤῥον. Fuit cum corrigerem ὁ ἄπορος. 12. In Boisson. Anecd. IV. p. 367. v. 28. Ἄρω (l. αἴρω) τὸ ἐπαίρω. 13. V. Boisson. Anecd. III. p. 328. Cf. Hesych. v. Ἀΐῤῥόν. 14. Ex Soph. Oed. C. 469. Rectius simplici ῥ Zon. p. 52. Cf. etiam v. Ἀποκναίειν. 15. Ἀείτης etiam Zon. p. 50. et Lex. Seg. p. 348. Scribendum Αἴτης Portus monuit. 16. Haec fere repetuntur in v. Τίς. 19. Ἀριστοφάνης Av. 704. cuius Scholiastis, si discedimus ab novissimis quinque vocibus, Suidas sua debet.

Ἀεικέστερος. Turpior. Ἀείκεια. Turpitudo. [Ἀεικέλιον. Indecorum.] Ἀείκιας. Contumelias significat. Idem, nomen proprium. Ἀεικίσουσιν. Contumelia afficient. Ἀεικῶς. Indigne, praeter morem. *Adeo indigne et miserabiliter illo mortuo.* Ac miserabiliter quidem, quod per vim et ex insidiis est interfectus; indigne vero, quod securi eum ignominiose percusserunt. Ἀειλογεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία, loquacitas, vel inepta iteratio, vel perpetuo loquendi venia. Ἀειλογία. Siquis semper rationes et defensionem sustineat. Sic Demosthenes et Isaeus. Ἀεί μ' τοιοῦτοι. Semper me tales hostes persequantur. Dictum de imbellibus et nullius pretii hominibus. Ἀείμνηστος. Ἀείνων. Perpetuo fluens. Ἀεὶ παρθένους. Furias. Hoc autem ex fabulis petitum est, atque intelligendum ita ut nullis muneribus nec donis ab improbis corrumpi se patiantur. Sophocles: *Imploro autem opem sempervirginum, venerandarum et velocium Furiarum.* Ἀείπλανα. Errantia, vana, futilitatis plena. *Futilia labra vetulae.* Ἀείρακος. Cerva apud Cretenses. Ἄειρε. Offer. Homerus: *Ne mihi vinum offeras suave.* Ἄειρεν. Abiecit. *Et stercore sordes sustulit.* Ἀειρός. Imperitus. Ἀείρω. Tollo, levo, porto. Ἀείρων. Difficilis ad blanditias. Ἀείῤῥυτος. Semper fluens. Ἀείτης. Socius. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Semper aliquis ad Cydonem: dictum de hominibus hospitalibus. et quosvis excipere paratis. nam Cydo Corinthius hospitalitatis amantissimus fuit. Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν. *Semper cum amatoribus consuevimus*: sic Aristophanes de avibus, quippe amatores suis amasiis generosas aves donare solent; porro pica et si qua est consimilis avis bonum amantibus omen esse videntur.

μὲν ὦ Λευκίππη δεξιὰ σίττη. ἡ νῦν οἶμαι λεγομένη σιταρίς.

Ἀείυπνος. ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.

Ἀείφρουρος.

Ἀειφυγία. ἢ εἰς ἀεὶ φυγή. Χωρήσειν δ' αὐτοῖς ἅπαντα κατὰ νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσουσι τοῦ στρατοῦ ἀειφυγίᾳ. τουτέστιν ἐξορίᾳ.

Ἀηδής. ὁ ἀνεύφραντος, ὁ δυσειδής. καὶ Ἀηδὲς τὸ ἀνέραστον.

Ἀηδία. ἡ ἀνορεξία. Ἀειδία δὲ ἡ ἀμορφία.

Ἀηδίζομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἀηδόνειος ᾠδή, καὶ ἀηδόνειον μέλος.

Ἀηδών. καὶ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφώ, κατὰ Μυτιληναίους. Σοφοκλῆς·

Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἄσει δύσμορος· ἀλλ' ὀξυτόνους * ᾠδὰς
θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ
στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι.

καὶ αὖθις· Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. καὶ αὖθις·

Ἀλλ' ἐμέγ' ἃ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

[Ἀττικῶς ἄραρέ με. αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.] Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδών, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὅμηρος·

Χλωρηΐς ἀηδών.

ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. ἡ ἄγγελος, οἷον τέρας τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ·

Ἧρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

Ἀηδὼν δὲ ἀηδόνος συστέλλει.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

Ἀήθεσσον. ἀήθεις ἦσαν. καὶ Ἀηθέσσουσιν, ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀηθέσσω ἐνεστώς, ἀηδίζομαι, ἄω, ἄω, οὐ τρέπουσι τὸ α εἰς η κατὰ τὸν παρατατικόν. καὶ τὸ μὲν ἀήθεσσον καὶ ἀηδιζόμην, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η· τὸ δὲ ἄω, τὸ πνέω καὶ ἀίω, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συνεμπέσωσιν ἑτέρῳ σημαινομένῳ. τὸ γὰρ ἀίω συνέπεται τῷ ἤιε, τῷ ἐπορεύετο, τὸ δὲ ἄω τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες. τὸ ἠκονημένον ξίφος.

---

1. ὡς *A.* δεξιὴ Schol. Recens lectoris cuiusdam annotatio. 4. V. Porson. in Arist. Nub. 518. 5. Zon. p. 52. 11. Verbum ἐκ τῆ συκηθείς λεγόμενον dicit Etym. M. p. 23. f. 12. V. inprimis Lex. Seg. p. 349. coll. Blomf. gloss. Agam. 1113. 13. Ἀηδὼν καὶ ἀηδοῦς] Locus hic procul dubio sic legendus et integritati suae restituendus est: Ἀηδών. καὶ Ἀηδώ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδὼ quae in omnibus Editt. desideratur, ad sensum huius loci supplendum necessariam esse manifesto patet. *Küst.* Enimvero si quis Eustathium in Il. ε'. p. 601. extr. ϑ'. p. 716. contulerit, is nihil nisi forte ἀηδὼ vel Σαπφοῦς intellexerit desiderari. Mytilenaeos (Edd. Μιτυληναίους) quis in hac causa praeter Schol. Soph. Ai. 628. (ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ *M.*) advocarit ignoro; quamquam similitudo vetustissimarum vocum apud Lobeck. Aglaoph. p. 733. sq. suppetit. Ceterum ista κατὰ Μιτυληναίους ut subdita reiici iussit Küst. 14. Σοφοκλῆς Aiac. 630 — 33. Suidas dedit ἄσει pro ἠσει, omisitque μὲν ante ᾠδὰς et ἐν ante στέρνοισι. 19. Proverbium paulo amplius disseruit v. Οὐδ' ὅσον ἀ. ὑ. Locum Hesychii v. Ἀηδόνων mendosum sic refinxerim: Ἀηδόνιον ὕπνον. ἐπὶ τῶν ὑπνούντων ἐλάχιστον. ἐπεὶ διὰ λύπης τὸ σφοδρότατον αἱ ἀηδόνες ἀγρυπνοῦσιν. Ἀηδονίς. νεοσσός. Ceterum ἀηδόνος Méd. 20. καὶ αὖθις] Sophocl. Electr. 147 — 49. cuius ex Scholiis Suidae verba depromta sunt. 22. Ἴτυν γ' ὀλοφ. vulg.

1 — 5. Ἀττικῶς — στενάζουσαν quae abhorreut ab huius articuli consilio, Suidas binis locis (vv. Ἄραρε et Ἀτυζόμενος) et commodius apposuit et emendatius scripta: quippe corrupta sunt αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσὶν et τὴν ἀξίως, quae imperito homini deberi videntur. 5. τὸ om. vulg. 6. Ὅμηρος Od. τ'. 518. Locus apud Schol. Soph. integer. 10. παρ' αὐτοῦ, id est Διός, recte Schol. Rom. 11. Σαπφώ fr. XXXVI. ἱμερόφωνος Schol. 15. Il. χ'. 493. 16. In hac doctrina consentit Etymol. M. quod quibus in locis sit ope Suidae iuvandum, occupavit dicere Fisch. in Well. II. p. 283. 23. Assentior Henrico Stephano putanti excidisse hic vocem μή, et legendum esse, τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος: uti enim εὐηκὴς significat ὁ καλῶς ἠκονημένος, teste Suida, sic ἀηκὴς sive ἄηκης erit ὁ μὴ ἠκονημένος. *Küst.* μὴ codd. Zon. p. 57. Hesychius tamen: ἄηκτον. συσπαστὸν ἐγχειρίδιον.

Equidem, Leucippa, fausta tibi sum pica. Est autem avis ista quae nunc puto σιταρὶς appellatur. Ἀείυπνος. Qui semper dormit. Ἀείφρουρος. Ἀειφυγία. Perpetuum exilium. *Omnia autem ex animi sententia ipsis successura, si homicidam ex exercitu pulsum multarent exilio perpetuo.* Id quod est ἐξορίᾳ. Ἀηδής. Iniucundus, deformis. Et Ἀηδές, non amabile. Ἀηδία. Fastidium. Ἀειδία autem, deformitas. Ἀηδίζομαι. Voluptatis expers sum. Ἀηδόνειος ᾠδή, ἀηδόνειον μέλος, lusciniae cantus. Ἀηδών. item ἀηδοῦς, ut declinatur Σαπφώ, e Mytilenaeorum dialecto. Sophocles: *Neque miserabilis gemitum avis lusciniae fundet infelix, sed acutos eiulatus vociferabitur, percussaque sonabunt manuum plangore pectora.* Et aliud: Vix tantum dormit, quantum luscinia: dictum de illis qui multum vigilant. Et alibi: *Sed gemebunda illa meis sensibus convenit, quae Ityn semper, Ityn luget avis infortunata, Iovis nuncia.* [Attice dictum est ἄραρέ με: i. e. haec animo meo perplacuit, id est, paria nos in luctu facimus ego et luscinia, quod ad luctum attinet. aliter: congruit animo meo, hoc est, admiror illam quae merito Ityn luget.] Iovis vero nuncia dicitur luscinia, quia ver praenunciat vel diem. Et Homerus: *viridis colli luscinia.* Vel quia propria nunciat mala, et celebratam illam calamitatis fabulam. vel nuncia, quasi prodigium quoddam ab Iove missum ad potentiam naturae significandam. Item Sappho: *Veris nuncia suaviter cantans luscinia.* Ἀηδὼν vero ἀηδόνος, correpta vocale. Ἀηδῶς. Inutiliter. Ἀήθεσσον. Insueti erant. et Ἀηθέσσουσιν, insueti sunt. ἀηθέσσω, ἀηδίζομαι, ἀίω, ἄω, non mutant in imperfectis ᾰ in η. et ἀήθεσσον quidem et ἀηδιζόμην ideo, ne η in duabus syllabis proximis geminetur; ἄω vero, i. e. spiro, et ἀίω, audio, ad evitandam ambiguitatem: nam ἀίω concurrit cum ἤιε, id est, ibat, ἄω vero cum ἦε, i. e. erat. Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.
Δεινόν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
ἀτέροντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.

Ἄημαι. ἐν Ἐπιγράμματι·
Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἄημαι
νηῷ ὑπορρόφιος Παλλάδος ἀλκιμάχας.
ἀντὶ τοῦ ἀνάκειμαι.

Ἀήμεναι. πνεῦσαι.

Ἀηνές. τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρόν.

Ἀηνόβαρβος. ὁ χαλκοπώγων.

Ἀήπιον. τὸ μὴ πρᾶον.

Ἀήσσατος. ἀήττητος.
Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

Ἀήσυλον. τὸ ἄδικον, ἁμαρτωλόν.

Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον, τὸ ἐλαφρόν, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων.
Ἀήσυρον γόνυ κάμψει.

Ἀήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὥσπερ ἡγήσω ἡγητής, ποιήσω ποιητής· οὕτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής. ἀλλ' ἡμάρτηται.
Καρπαθίην ὅτε νυκτὸς ἄλα στρέψαντος ἀήτου.

Ἀήττητος. ὁ ἀκαταπόνητος. 67

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

Ἄητος. ὁ ἀκόρεστος.

Ἀηδᾶς. ὁ δεσπότης.

Ἄιδας. ὁ τάφος.

Ἀιδές. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἀίδηλον πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ ἀιδήλως, ἀφανιστικᾶς.

Ἄιδης. ὁ ᾅδης, κατὰ διάλυσιν. καὶ Ἀιδωνεῖ καὶ Ἀιδωνῆι, τῷ ᾅδῃ.

Ἄιδιος. αἰώνιος.

Ἀιδνής. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἄιδος κυνῆ. παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ἣ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

---

2. Versus Sophocl. Aiac. 674. sqq. Ubi recte legitur *δεινῶν*. A Suida proficere sibi videbatur Boisson. in Anecd. IV. p. 150. 3. Soph. *ἐν δ' ὁ π.* 5. *γνωσόμεθα* Med. 7. *ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην*] Interpretes non observaverant versum hunc Sophoclis in mendo cubare, et pro *ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην* legendum esse *ὅ,τ' ἐχθρὸς ἦμῖν*. Emendationem hanc confirmat ipse Suidas v. *Ἐχθραντέος*, ubi idem versus, sic recte scriptus, repetitur. *Küst.* *ἐχθαρτέος* Soph. a Porsono correctus. 12. *ἐν Ἐπιγράμματι* Hegesippi III. pr. A. P. I. p. 227. n. 124. 13. *Τιμάνορος* Küst. Priores Edd. cum Palat. *Τιμάνωρος*: quod mendum ex hoc loco nescio quis traduxit in v. *Τιμάνωρ*. *ἄημαι*] In Antholog. legitur *ἧμαι*. Sed utrumque mendosum est. Legendum enim est *ἧμμαι*, ab *ἅπτω*, annecto, appendo: quae vox de dedicatione donariorum frequenter usurpari solet. *Küst.* 14. *ὑποῤῥοφίας*] In Antholog. [et in v. *Ἀλκιμάχη*] scriptum est *ὑπωροφίας*. Sed cum Brodaeo legere malim *ὑπωροφία*, eamque vocem ad *ἀσπὶς* referre. *Küst.* 16. Od. *γ'*. 176. 17. *λαμπρόν*] *λαβρόν* Hesych. 21. Versus Mnasalcae III, 6. A. P. I. p. 273. n. 264. 22. Etym. M. p. 23, 33. 39, 31. Pertinent grammaticorum placita ad Il. *ε'*. 876. 23. V. Toll. in Apollon. p. 47. Blomf. in Aesch. Prom. 461.

4. Pariter Etym. M. p. 23, 30. „Pro *ἡγητής* scribendum *ἠχητής* ex Eustath. p. 1724, 35." Lobeck. in Phryn. p. 256. Equidem contra faciendum censeo. Ceterum pendet haec glossa a disputatione vetusta criticorum de Il. *ο'*. 626. v. Toll. in Apollon. p. 47. 7. Versus Diodori Sard. I, 1. in A. Pal. VI, 245. 10. Hesych. et Etym. M. p. 23, 17. Respiciunt ad Il. *ϙ'*. 395. 11. Glossa corrupta. Hesychius: *αἰδάας. δεσπότης.* 14. Cf. Etym. M. p. 41. Pertinet glossa ad Il. *β'*. 455. 17. *Ἀιδωνῆι* Il. *ε'*. 190. 18. Hesiodi Scut. 310. 19. L. *ἀιδνός* cum Zon. p. 73. Nisi huc referimus Etym. M. p. 41. f. *καὶ παλὸς ἀιδνῆς, ὁ ἀστήριχτος —. ἢ ἀφανής*: quamquam continua potius *ἀφανιστικός* scribendum arguunt. 20. *Ἄιδος κυνῆ — ἐδειροτόμησεν* Zenob. I, 41. Diog. I, 39. Eudocia p. 30. et Schol. Victor. in Arist. Ach. 397. Doctam explicationem dedit Hesychius, conf. Eust. in Il. *ε'*. p. 613. Plura congessit Boissonadus in *Notices et Extr.* T. XI. p. 28. Aliter tamen Etym. M. p. 42. 21. *γὰρ*] *καὶ* Eud.

Ἄημα, Venti flatus. *Et vehemens ventorum flatus tranquillitati restituere solet aestuans mare, et invictus somnus quos vinxerat solvit, nec semper constrictos tenet. Nos vero nulla moderatione uti sciemus? Immo vero nuper demum cognovi tum inimicum ita nobis odio prosequendum esse, ut qui rursus amare possit; tum in amicum tantum officiorum conferre invabit, quantum in eum par est, qui non sit perstiturus. Plerisque enim mortalium incertus est amicitiae portus.* *Ἄημαι*. Id est consecratus sum. In Epigrammate: *Clipeus, quem mortalis gestavit humeris Timanor, nunc suspensus sum sub tecto templi Palladis bellatricis.* *Ἀήμεναι*. Spirare. *Ἀηνές*. Perpetuum, illustre. *Ἀηνόβαρβος*. Aenobarbus. *Ἀήπιον*. Immite. *Ἀήσσατος*. Invictus. *Sum autem prorsus, ex quo nascebar, scutum invictum.* *Ἀήσυλον*. Iniustum, iniquum. *Ἀήσυρον*. Tenue, sublime ac leve. Dicitur de avibus, quod aere suspensae ferantur. *Leve genu flectet.* *Ἀήτης*. Ventus. Iam ut ab *ἡγήσω* fit *ἡγητής*, a *ποιησω ποιητής*: sic ab *ἄω ἀήσω* oportebat formari *ἀητής*. Sed discessum est ab regula. *Cum ventus noctu Carpathium mare agitaret.* *Ἀήττητος*. Nullis laboribus victus. *Ἄητον*. Ventis perflabile. *Ἄητος*. Insatiabilis. *Ἀηδᾶς*. Dominus. *Ἄιδας*. Sepulcrum. *Ἀιδές*. Quod comprehendi non potest. *Ἀίδηλον πῦρ*. Ignis perniciosus. Item *ἀιδήλως*, perniciose. *Ἄιδης*. soluta diphthongo, Orcus. Et *Ἀιδωνεῖ* vel *Ἀιδωνῆι*, Orco. *Ἄιδιος*. Aeternus. *Ἀιδνής*. Qui non videtur. *Ἄιδος κυνῆ*. Orci galea. Proverbium de illis dictum qui se artibus quibusdam occultant. Talis enim extitisse fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum praecidit.

Ἄιδος κυνῆ. Ἀριστοφάνης.

Λάβε δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχα τὴν Ἄιδος κυνῆν.

ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἴρηται ἡ παροιμία. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἄγαν κομιώντων. Οὗτος γὰρ ὁ Ἱερώνυμος μελῶν ἦν ποιητής, καὶ τραγῳδὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος, διὰ [δὲ] τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι, ἐδόκει κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. διόπερ Ἄιδος κυνῆν ἔφη αὐτὸν κωμῳδικῶς, ὡς κουριῶντα.

Ἀιδρίη. ἡ ἀπειρία.

Ἄιδρις. ἀμαθής, ἄπειρος.

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄιδρις, κατημέλησα.

ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος. Ὁ Θεολόγος·

Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις·

Ἀιδρόν. τὸ διαφανές.

Ἀίδυλος. ὁ θρασύς.

Ἄιεν. ἐξέπνεεν.

Ἀίειν. ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι.

Ἄιθες. ἐθνικόν.

Ἄικες. αἱ ὁρμαί.

Ἄινες. ἐθνικόν.

Ἀίω. ἀκούω.

Ἀίξας. ὁρμήσας.

Ἀίξας ἐντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις.

Ἄιρος, ὄνομα κύριον. 68

Ἄις. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἀίσθων. ἐκπνέων.

Ἀίσσουσιν. ὁρμῶσι, φοιτῶσι. Πολύβιος· Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς ἀριστείας Σκιπίωνος, εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον· τί ἀκήκοας; οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσιν.

Ἀιστί. ἀφανῶς.

Ἄιστος. ἀνιστόρητος, ἀφανής.

Ἀιστωθείη. ἀφανισθείη.

Ἀίστωρ, ἄπειρος, ἀμαθής.

Ἀιστῶσαι. ἀφανίσαι.

Ἀίτης. ὁ ὁρμητικός.

Ἀιτία. ἡ χορδή.

Ἄιτος. ὄνομα κύριον.

Ἀιχθήτην. ὡρμήθησαν.

Ἀθαμαντίδης. πατρωνυμικόν.

---

1. Ἀριστοφάνης Acharn. 364. sq., ubi Scholia similibus verbis eadem tradunt. 3. Edd. σκυτοδ. Nostrum fide nititur MS. ap. Schottum in Prov. Suid. p. 340. Aristoph. σκοτοδ. τιν' Ἀ. 4. ἐπὶ τῶν ἀφανῶς τι ποιούντων Schol. Plat. p. 422. 5. ὁ deest vulg. 8. δὲ post ἐδόκει ex Schol. infersit vulg. Verum pertinet ista vox ad superiora διὰ τὸ ἄγαν κτλ. 10. Schol. Aristoph. παίζας κωμικῶς τὸν κουριῶντα. 11. Olim apud Homerum vulgatum: Ι. ἀιδρείη cum Etym. M. p. 42, 44. et Eustathio. 13. Versus Sophocl. Aiac. 911. Haec Ἐγὼ δ' — ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος ante Küsterum post v. Ἐγῶμαι repeti solebant. 15. ὁ Θεολόγος Gregor. Naz. T. II. p. 187. Bill. Unde restituendum κακῶν πολλῶν. 18. Ἀιδρόν. τὸ διαφ.] Lege et emenda, Ἀιδνόν. τὸ ἀφανές. Vide Etymologum v. Ἀιδνός. Küst. Adde Zon. p. 90. Hic tamen p. 97. ἀιδρῶς. διαφανῶς. ἢ ἀπείρως. 19. Ἀίδυλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Hesychius, Etymologus et ipse Suidas infra in diphthongo Αι. In prioribus vero Editt. legitur ἀίδηλος. Küst. 20. Immo ἄιον, ἐξέπνεον, ex Il. ρ'. 252. 22. V. Wassium in Thuc. I, 101. 23. Glossa ex Il. σ'. 709. ducta: quam latius persequuntur Zon. p. 79. Etym. M. p. 42.

1. 2. Ἄινες — ἀκούω om. vulg. Zon. p. 63. Ἄιθες καὶ Ἄινες. ἐθνικά. 4. Distichum Antipatri Sidon. LXIII, 3. 4. A. P. I. p. 367. n. 210. 6. Respicit Od. σ'. 73. De tenore vocis egit Etym. M. v. Πενταέτηρον. 7. Ἄις. ὁ μὴ βλεπ.] Vox ista mihi suspecta est. Vide paulo ante v. Ἀιδνής. Küst. Frustra: v. Etym. M. v. Ἀιδι. Ceterum uberiora Zon. p. 63. 8. Ex Il. π'. 468. cf. Etym. M. p. 43, 22. 9. Πολύβιος XXXVI, 6. 11. εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρ.] Locus hic male affectus est, eique aliqua deesse videntur. Küst. τί ἀκήκοας certe νέον vel νεώτερον requirit. 12. Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ] Gravissimi huius iudicii et testimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem prosecutus est, etiam alii scriptores meminerunt. Livius in Epitome libri XLIX. *Scipionis virtutem et Cato, vir promptioris multo ad vituperandum linguae, in Senatu sic prosecutus est, ut diceret, reliquos qui in Africa militarent umbras militare, Scipionem vigere.* Plutarchus Praec. polit. p. 804. F. Καὶ Σκιπίωνα δὲ Κορνήλιον, οὐκ ἀφ' ἧς ἔτυχεν ἀρχῆς ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ἐξαίφνης ὕπατον ἀπέδειξε παρὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ θαυμάσας αὐτοῦ μειρακίου μὲν ὄντος τὴν ἐν Ἰβηρίᾳ μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ὕστερον τὰ πρὸς Καρχηδόνι χιλιαρχοῦντος ἔργα. περὶ ὧν καὶ Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἀνεφώνησεν· Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσιν. Vide etiam Suidam infra v. Κάτων. Küst. 15. Vide vel Apollon. Lex. p. 63. 16. Sic Lex. Seg. p. 363. 17. V. Ruhnk. in Tim. p. 15. 19. Adiungit ὁ ἐρώμενος cum aliis Zon. p. 74. 20. V. Etym. M. v. Αἰτίας χορδάς. 22. Ex Il. ω'. 97. 23. Cf. Apollon. de Synt. p. 156.

Ἄιδος κυνῆ. Orci galea. Aristophanes: *Accipe vero, per me quidem licet, ab Hieronymo tenebricosam densisque pilis horrentem Orci galeam.* De rebus occultis hoc proverbium usurpatur; hoc autem loco de iis qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat poeta melicus et tragicus, qui fabulas inaequales et inconcinnas scriberet; quod autem argumenta admodum tragica proferebat et terribilibus personis utebatur, plausibus excipi videbatur. ab Comicis autem perstringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam eum comice vocavit, tanquam nimis comatum. Ἀιδρίη. Imperitia. Ἄιδρις. Ignarus, imperitus. *Ego vero ad omnia surdus et omnium ignarus haec neglexi.* Ubi significat stupidum, cum ἴδρις sit peritus. Theologus: *Senex sum et multorum malorum gnarus.* Ἀιδρόν. Obscurum. Ἀίδυλος. Audax. Ἄιεν. Exspirabat. Ἀίειν. Audire, sentire. Ἄιθες. Nomen gentile. Ἄικες. Impetus. Ἄινες. Nomen gentis. Ἀίω. Audio. Ἀίξας. Aggressus. *Irruens in nidum pullos foventem abstulit matrem a partu quaternas in spiras convolutus serpens.* Ἄιρος. Nomen proprium. Ἄις. Qui non videtur. Ἀίσθων. Exspirans. Ἀίσσουσιν. Impetu feruntur, vagantur. Polybius: *Romae enim M. Porcium, cum res a Scipione praeclare gestas audisset, dixisse ferunt: Solus sapit, reliqui vero ut umbrae vagantur.* Ἀιστί. Obscure. Ἄιστος. Incompertus, obscurus. Ἀιστωθείη. Aboleretur. Ἀίστωρ. Imperitus, ignarus. Ἀιστῶσαι. Delere. Ἀίτης. Impetuosus. Ἀιτία. Chorda. Ἄιτος. Nomen proprium. Ἀιχθήτην. Impetum fecerunt. Ἀθαμαντίδης. Patronymicum.

Ἀθάμας. ὄνομα κύριον. Εἰσάγεται δ' Ἀθάμας ἐστεφανωμένος ὥσπερ ἱερεῖον, σφαγιασθησόμενος διὰ Φρίξον. καὶ ῥύεται αὐτὸν Ἡρακλῆς, εἰπὼν ζῆν τὸν Φρίξον. παραδείγματι οὖν χρώμενος ὁ Στρεψιάδης δεδιέναι φησὶ τῷ Ἀθάμαντι παραπλήσια μέλλοντι θύεσθαι.

Ἀθαμβής. ἄφοβος.

Ἀθανάριχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἅγιον Νικήταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστοῦ πεποίηκεν.

Ἀθάνατος. τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων· τὸ δὲ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι. †Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι ἐπιφέρει. διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειάν ἐστιν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ' οὐσίαν μὲν οἶδεν ἀθάνατον, οὐκέτι δὲ καὶ κατ' ἐνέργειαν. οὕτω δ' ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ὁμώνυμα. μεταβάλλει γὰρ καὶ αὐτά, εἰ καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. †Ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἡ ἀθανασία καὶ σύμπτωμά τι. ἐπὶ ὑποθέσει γάρ τινι δείκνυται, ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι, οὐ μεταλήψει ἄλλης ζωῆς τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίνεσθαι. ἐγράφη ἐν τῷ πι στοιχείῳ περὶ πάθους. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ὁριζόμενος στέρησιν θανάτου ἁμαρτάνει. οὐ γὰρ στέρησις θανάτου ἡ ἀθανασία, ἀλλ' ἐν ἕξει καὶ διαθέσει.

Ἄθᾶνες. ὄνομα ἔθνους. 69

Ἀθάνατοι. μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Λαρείου.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἠψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἀλλά με
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γραδίου.

Ἀθάρην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἑρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης Ἥρωσιν·

Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμαστί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε. εὐχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἴθε.

Ἀθέατος. μὴ τεθεαμένος. Ὢν γὰρ εἰς τέλος ἀθέατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμους κατὰ τοὺς ἐν Λιγυστικοῖς, προῆγεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀθεεί. χωρὶς θεοῦ.

Ἀθέλσεται. παρηθεῖται, διεκλύεται.

Ἀθέλιμος. ὁ κακός.

1. Sunt haec ex novissima parte Scholiorum in Arist. Nub. 258. compilata. 3. καὶ — τὸν Φρίξον om. vulg. 5. ὁ Ἀριστοφάνης vulg. ab Aldo. 10. 11. Eadem Schol. Il. β'. 186. repetita sub v. Ἄφθιτον. 19. Ὅτι δὲ — ἀθάνατον γίνεσθαι ignavus homo transcripsit ex v. Πάθος, unde huic loco tum integritas petenda tum emendatio. 20. δείκνυται vulg. ab Aldo. Subsequi debebat τῇ. Peius etiam sese habent extrema ἀθάνατον γίνεσθαι.

4. μύριοι: v. Valck. in Herod. VII, 31. οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδ.] Historiam quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Hist. Eccles. VII, 20. qui post expositam ibi Persarum cladem addit: Οὕτω μὲν οὖν οἱ λεγόμενοι παρὰ Πέρσαις ἀθάνατοι θνητοὶ πάντες ἐδείχθησαν. Küst. 6. οὓς εἶχε Ξέρξ. ὁ Λ.] Haec verba, loco suo mota, reponenda sunt post Περσῶν ἐπίλεκτοι. Küst. 9. Πλούτῳ v. 672. Suidas sua de vocis declinatione ex Scholiis deprompsit; posteriora cum Lex. Seg. habet communia. 12. Scribebatur τοῦ γραιδίου. 13. L. οὐκ ἀθήραν: v. Lex. Seg. p. 351, 21. Philem. p. 291. apud quem scr. p. 295. τὴν ἀθήραν περιγράφε. 18. Ἄθε] Portus legendum suspicatur Αἴθε: quae coniectura non est aspernanda. Küst. Cum Suida Zon. p. 63. ἄθι Etym. Gud. p. 484, 27. Fortasse hoc Doriensibus tribuendum: cf. Salm. in H. Aug. T. II. p. 760. extr. 21. κατὰ] Legendum καὶ monuit Küst. Substantivum tamen etiamnum desideratur. Mirifice nescio quis abutitur his in v. Λιγυστικός. 22. Glossa Homerica: γνώμης subiungit Hesychius. 23. Hic artículus [ab Aldo proditus] non solum in 2 MSS. Pariss. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλσεται autem legendum est ἀθέλγεται, quae vox apud Hippocratem occurrit, ut grammatici observarunt. Phavorinus: Ἀθέλγεται, διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus in Glossis Hippocratis: Ἀθέλγεται, [παρηθεῖται,] διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foesium in Oeconom. Hippocratis. Küst. Qui glossam Ἀθεεί huic cum Aldo postposuit. Ceterum ἀθέλδεται, διηθεῖται Zon. p. 62. Etym. M. p. 26, 5. Lex. Seg. p. 350. quamquam hic p. 353. etiam ἀθέλβεται commemoratur, quod ipsum Hesychio reddidit Heringa Obss. p. 202. Cf. Erotian. p. 72. Inde vulgatum παραθεῖται correxi. παραθεῖσα (Ald.)] In uno MS. Paris. scriptum est παρηθεῖσα. Sed legendum est vel παρεθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρίεται, ut apud Galenum loco laudato. Küst. 24. ἀθέλιμος Ald.

Ἀθάμας. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur tanquam victima, propter Phrixum iugulandus. Sed Hercules eum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Strepsiades dicit se metuere eadem, quae Athamas, cum esset iamiam immolandus. Ἀθαμβής. Impavidus. Ἀθανάριχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciavit, et magnum Christi martyrem effecit. Ἀθάνατος. Philosophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis, ἄφθιτος vero de brutis usurpant. † Plato cum animam immortalem vocat, immortalitatem ei solo nomine tribuit: nam quod proprie est immortale, tam ad essentiam quam ad actionem est immutabile. animam vero cum ad essentiam ille statuat immortalem, non tamen ad actionem eius id ponit. Eadem igitur ratione vel coelestia dixeris aequivoce esse immortalia: nam et ipsa si minus essentia, loco certe mutantur. Immortalitatem autem vitae quandam affectionem esse et accidens, demonstrari poterit, si ponamus aliquem ex mortali immortalem fieri: non enim assumptione alterius vitae mortale fit immortale; de quo dictum in littera π sub voce Πάθος. Siquis immortalitatem definit privationem mortis, errat: non enim immortalitas est privatio mortis, sed in habitu et dispositione consistit. Ἄθᾶνες. Nomen gentis. Ἀθάνατοι. Immortales, dicti decies mille delecti Persae, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius sub Theodosio Imperatore perdidit et delevit. Ἀθάρα. Puls triticea. Declinatur autem ab Atticis per η, ἀθάρης, in communi vero dialecto per α, ἀθάρας. Aristophanes *Pluto*: *Sed me pultis olla quaedam vehementer excitabat, non adeo procul a capite vetulae posita.* Ἀθάρην non ἀθήραν legumina fresa vocant. Crates *Heroibus*: *ergo leguminum elixorum huc patellam et pultis oportet afferre.* Ἀθαυμαστί. Sine admiratione. Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἴθε Ἀθέατος. Qui non vidit. *Cum enim omnino nunquam Graeciam vidisset propter bella Iberica et Ligustica, in Graeciam profectus est.* Ἀθεεί. Sine Deo. Ἀθέλσεται. Laxatur, resolvitur. Ἀθέλιμος. Malus.

Ἀθέμιστα. ἄδικα. Ἀθέμιστος. ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἄθεσμος ὁ παράνομος. Ἡράσθη Πίασος Θετταλὸς Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἄδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον. διαφορεῖται.

Ἄθεον. Ἄθεόν ἐστι τὸ μὴ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς διασώζειν καὶ ἀνάγειν εἰς τὸ θεοειδές, καὶ συνάγειν αὐτὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀῤῥήκτοις καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τἀναντία τούτων, τὸ κατασπᾶν καὶ καθέλκειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενὲς καὶ ἀλιτήριον καὶ γιγαντῶδες ἢ Τιτανικὸν δεσμωτήριον.

Ἀθεωρητί. χωρὶς θεωρίας. καὶ Ἀθεώρητος, ἀθέατος.

Ἀθεραπευσία. ἡ παντελὴς καταφρόνησις. Τὸ δὲ στρατόπεδον ταῖς τῶν σωμάτων ἀθεραπευσίαις κακῶς ἀπήλλαττεν.

Ἄθέρες. εἶδος σπέρματος.

Ἀθέρισον. ἀποδοκίμασον.

Ἀθερώσσει. ἀγρυπνεῖ.

Ἀθεσίαν. παραβασίαν. Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας. [Ὅτι Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος.] † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῶν Γαλατῶν ἀθεσίαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα.

Ἀθέσμιον. τὸ ἄδικον.

Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. [γενικῇ δὲ ὡς τό, Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.]

Ἀθήλυντον. ἀδάμαστον, σκληρόν.

Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἡ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλλει.

Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κρατεῖ. διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. ἢ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης. φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

1. Vocem ab criticis Homericis explicitam fuisse vel Apollon. Lex. p. 49. sq. significat. 2. Repetitur locus in v. *Πίασος*. V. Meinek. in Euphor. p. 60. 5. *διαφορεῖται*] Sensus est, dici et *ἀθέμιτον* et *ἀθέμιστον*. *Küst.* Cf. Lex. Seg. p. 353. 7. Sapit hoc fragmentum disciplinam Platonicorum. 13. Affert Herodianus *π. μον. λέξ.* p. 27. f. Extrema praebent Harpocratio Palatinus et Lex. Seg. p. 349. 15. Antiattic. p. 78. *Ἀθεραπευσία. Πλάτων πολιτείας τριῳ. Ι. τετάρτῳ.* 16. Locus Polybii III, 60, 3. 18. Indoctam explicationem praestat etiam Zon. p. 59. V. Ruhnk. ap. Musgr. in E. Bacch. 1208. 19. Sic Zon. p. 61. Sed Etym. M. p. 24. *ἀθέριζον. ἀπεδοκίμαζον*: ex Il. *α*, 261. 20. *ἀθερώσσει*, sive quod apud Hesychium extat *ἀγερώσσει*, ex *Ἐγρήσσει* corruptum duxit Küst. Diatribe p. 41. Tuetur Zon. p. 61. 21. Glossam firmat Lex. Seg. p. 350. Locus Polybii III, 78. supra prolatus in v. *Ἀγωνιῶ*. 22. *τὰς καὶ ἐπισειομένας*] Polyb. *τὰς περὶ τὸ σῶμα.*

1. *Ὅτι Ἀθηνᾶ — ἔστιν ἐν τῷ Γερ.*] Haec verba desunt in 2 MSS. Pariss., nec sane ad hunc locum ullo modo pertinent, sed ad articulum paulo post sequentem, ubi de Minerva agitur. *Küst.* 3. Locus Polybii II, 32, 8. *τὴν τε Γαλατικὴν* Polyb. 4. *Πολύβιος* fragm. gramm. VI. ubi Schweigh. novissima *καὶ τὴν ἀβεβαιότητα* interpretationis loco subiecta putat; porro dativus *ἅπασι*, nisi *ἐν* intercidit, pro neutro videtur esse habendus. 8. *γενικῇ — τοῦ τολμήματος* uncis inclusi. Nimirum haec ab ignavo quodam lectore ascripta fuisse praeclare monstrat Etym. Gud. p. 588. *Ἀθετῶ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. γενικῇ μέν, ὡς, κατάρχων μὲν καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολμήματος· αἰτιατικῇ δέ, δούλων αὐθεντεῖν δεσποτείαν.* 10. Sic Lex. Seg. p. 349. 11. Eadem Zenob. II, 25. et Arsen. p. 24. pauciora Diogen. II, 37. 14. *συμβάλει* Ald. *συμβάλῃ* vulg. Possis *συμβάλοι*. 15. *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ*] Haec totidem verbis leguntur apud Codinum *de Origin. Constantinop.* p. 13. *Küst.*

Ἀθέμιστα. Iniusta. *Ἀθέμιστος*, iniustus. Id quod etiam *ἄθεσμος* significat. *Piasus Thessalus filiam suam Larissam incesto et infelici amore amavit.* *Ἀθέμιτον.* Iniustum, Inde *ἀθεμιτώτατον.* Nam dupliciter extat. *Ἄθεον. Impium est, immortalitatem animae non conservare, nec eam ad Dei similitudinem reducere, neque cum numine firmis et invictis vinculis coniungere; aut, quae sunt his contraria, id quod in nobis divinum est detrahere et detrudere in terrestrem, sceleratum, giganteum atque Titanicum carcerem.* *Ἀθεωρητί.* Sine contemplatione. Et *Ἀθεώρητος*, qui nunquam contemplatus est. *Ἀθεραπευσία.* Summus contemptus. *Exercitus autem propter neglectam corporum curationem male se habebat.* *Ἀθέρες.* Seminis genus. *Ἀθέρισον.* Reiice. *Ἀθερώσσει.* Vigilat. *Ἀθεσίαν.* Perfidiam. *Metuens enim Gallorum perfidiam, et ne vitae suae insidias struerent.* [Minerva et Neptunus de Attica contenderunt: de quo vide v. *Γεραίτερος.*] † *Romani vero considerantes Gallorum levitatem in pactis servandis.* Alibi idem Polybius: *Omni modo perfidiam suam et inconstantiam occultare.* *Ἀθέσμιον.* Iniustum. *Ἀθέτησις.* Reiectio. Et *Ἀθετῶ*, aptum accusativo. [Genitivo tamen in hoc exemplo: *Princeps et signifer patrandi facinoris.*] *Ἀθήλυντον.* Indomitum, durum. *Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον.* Minervae felem comparas. Dictum hoc proverbium de iis qui propter exiguam similitudinem praestantissima cum deterioribus comparant: ut si quis propter caesios oculos felem Minervae comparet. *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα.* Minervae simulacrum hastam tenet: propter eius constantiam et fortitudinem. Similiter etiam clipeum: quia per sapientiam omnes insidiae repelluntur. Minerva enim et mens idem sunt. Galeam etiam illi tribuunt, quia summa sapientia oculos hominum latet; item oleam, quia natura purissima est: nam olea lucis est materia. Gorgonem etiam pectori assignant, propter mentis velocitatem.

Ἀθηναία. ἡ θεά. ἡ δὲ γυνὴ ἀστή.

Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικάς, ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς· μόνους γάρ, φησί, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς· ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσὶ φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις.
Καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

11 Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι·

Τὰς Ἱπποπίνικας τάσδε καὶ Λυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς καὶ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτάς φασι λέγεσθαι Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν· καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ. Ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει.

Ἀθήναιον. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων ἐστίν.

Ἀθήναιος. Ναυκρατίτης, γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου. ἔγραψε βιβλίον, ὄνομα Δειπνοσοφισταί· ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν

1. ἡ θεά om. vulg. Obstat Etym. M. p. 24, 54. cum Hesychio. Quae sequuntur specimina vetustae eruditionis, binis e partibus conflata videntur. Breviter eandem sententiam exposuit Schol. Arist. Av. 829. 2. Eustath. in Il. α'. p. 84. idem argumentum, de quo auctor noster hic agit, erudite pertractat, cuius verba digna sunt, quae ad locum hunc illustrandum adducantur. Ἰστέον δέ, inquit, ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ λέγεσθαί ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα διὰ τὴν τοιαύτην Ὁμηρικὴν Ἀθηναίαν, ἤτοι Ἀθηνᾶν. ἀνὴρ μὲν γάρ φασιν Ἀθηναῖός ἐστιν, ὥσπερ καὶ Θηβαῖος· οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή, ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττική. τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη προκατείληπται. — Pausanias δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασιν ὅτι Μετακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατωισχύνωσιν. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρησιν Ἀθηνᾶν. Ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν, ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Varro apud Augustinum *de Civitate Dei* lib. XVIII, 9. (fragm. Bip. p. 360.) aliam reddit rationem, quare feminae Atticae non fuerint vocatae *Athenaïdes*. *Küst.* Antiattic. p. 77. Ἀθηναίαν. οὐκ Ἀττικήν. Μεγακλείδης] Hunc Eustathius loco laudato vocat [cum Edd. vett. et Suida sub v.] Μετακλείδην. Sed lectionem Suidae confirmant Athenaeus XII. p. 513. B. et Hesychius. *Küst.* 9. Eadem correptione diphthongi φιλαθήναιος dedit Arist. Vesp. 291. Irrisionem comici vel Schol. Arist. Av. 881. illustrat. 11. Editam scripturam γυναῖκα Ἀθηναίαν κ. τε καὶ ἀγ. refingi iussit Küst. 12. Φιλήμων p. 377. Recte Πτερυγίῳ Steph. Byz. v. Ἀθῆναι. 13. καὶ Ναυσιστράτας idem Steph. 14. λέξω Med. sola. 16. καὶ aberat. Contra delendum καὶ ante ἡ. 18. Malim — Ἀθηναίας ἀστάς scr. ἢ τὰς Ἀττικάς.

5. ξένην quo spectet dubito. Πίνδαρος ἐν σχολῇ] Foedus error. Lege Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. — Quomodo autem vox σκολιοῖς in σχολῇ degeneraverit paucis docebo. Cum initio in codicibus Suidae recte scriptum esset ἐν σκολιοῖς, festinantes librarii eius loco ἐν σχολίοις legentes vocem istam ad hunc modum contraxerunt, ἐν σχῷ (sic enim vox σχόλια in MSS. breviate scribi solet), unde alii tandem effecerunt ἐν σχολῇ. Coniecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν σχολῇ scriptum est ἐν σχῷ, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. *Küst.* Dictum illud Scoliorum (inter fragm. 89.) contineri verbis κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι monuit Schneiderus. 6. Φρύνιχος] Eadem habet Stephanus Byz. v. Ἀθῆναι, ex quo Suidam emendavi, et pro ἀντὶ τοῦ ἀττικῶν, ut antea corruptissime legebatur, reposui ἀνάττικον. *Küst.* Praeceperat Reinesius. Dubites tamen an opusculum περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων voluerit significari. 7. καὶ om. Med. 9. Haec translata sunt ad vv. Ἀπολλώνιον, Δημήτριος et Ποσειδώνιον, nec discrepant Eustathiana in Od. ζ'. p. 1562. Ab Eugenii Temenicis repetiit Lobeck. in Phryn. p. 368. 10. Θουκυδίδῃ II, 91. 13. τὰ om. vulg. 14. Ποσειδάνιον Pind. Ol. X, 32. 18. Cf. v. Συμπόσιον: unde suspicio merito suboritur, istam verborum laciniam ἐν ᾧ μνημονεύει — ἑστιᾶν serius accessisse.

Ἀθηναία. Sic Dea vocatur; femina vero Atheniensis ἀστή. Ἀθηναίας. Megaclides in commentariis in Homerum dicit feminas non Athenaeas sed Atticas vocari: cuius rei hanc rationem reddit. *solos enim*, inquit, *viros illinc oriundos vocant Athenaeos, feminas vero Atticas, ne Minervam virginem nuptae hac appellatione dedecorent.* Sed ecce Pherecrates in *Vetulis*: *Feminis Athenaeis simulque sociis.* Et Cantharus *Tereo*: *Feminam Athenaeam pulchram et bonam.* Et Philemo *Pinna*: *Hipponicas istas et Lysistratas et Nausinicas, Atticas mulieres dico.* Sed qui negant feminas Atticas vocari Athenaeas, rationem afferunt hanc, quod appellationem istam cum Minerva communem habiturae essent, nam Athenaea vocatur dea, non igitur Ἀθηναίας eas vocandas esse sed Ἀττικάς. Verumtamen apud antiquos frequens est usus huius vocis in feminis: id quod et ante laudati poetae testantur et Diphilus *Amastride*. Is enim vel Themistoclis filiam Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Pindarus in Scoliis. Phrynichus tamen hoc vocabulum negat esse Atticum, ac miratur quod Pherecrates, observantissimus ille Atticae dialecti, vocem usurpet. Ἀθήναιον. Vocis Ἀπολλώνιον, quod est Apollinis templum, ῑ corripitur: id quod apud Thucydidem legendum est. Porro Ποσειδώνιον, Neptuni templum, et Ἀθήναιον, Minervae templum, item Διονύσιον et Δημήτριον et omnia huius generis eandem quam nomina virorum sequuntur terminationem. Ποσειδάνειον vero Doricum esse manifestum est. Ἀθήναιος. Athenaeus, Naucratites, grammaticus, qui Marci temporibus vixit. Scripsit librum, qui inscribitur Δειπνοσοφισταί, in quo commemorat quotquot inter

παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν. † Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κἀκείνην νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν ἅπασαν εἱστίασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεόφρων Ὀλυμπιονίκης. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Πυθαγορικὸς ὢν καὶ ἐμψύχων ἀπεχόμενος, Ὀλύμπια νικήσας, ἐκ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν πολυτελῶν ἀρωμάτων βοῦν ἀναπλάσας διένειμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαντήσασι. καὶ ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον. καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Τελλίας, φιλόξενος ὤν, καταλύσασί ποτε πεντακοσίοις ἱππεῦσιν ὥρᾳ χειμῶνος ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ὅτι Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων στιχίδια καὶ παροιμίας ἔλεγε. Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς Δειπνολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα, ἄλλοι Ὀψολογίαν, Χρύσιππος Γαστρονομίαν, ἄλλοι Ἡδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῷ Συμποσίῳ Πλάτωνος εἰκοσικτὼ ἦσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσβουλία. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας καὶ ἀναξίως εὐτυχούντων. τὸ γὰρ κακῶς βουλεύεσθαι Ἀθηναίοις ἦσκητο, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλῖναι καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. καὶ Εὔπολις·

ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

[Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι, ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, ἤτοι τὴν γῆν ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο, ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας.]

Ἀθήνησιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις καὶ τῆς Λακωνικῆς.

Ἀθηνόδωρος. οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ἔγραψε δὲ διάφορα. καὶ ἕτερος σοφιστής, ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀθηνόδωρος, Στωικὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὀ-

---

1. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος] Quae hic de Alexandro M. referuntur, Athenaeus I. p. 3. unde locus Suidae depromptus est, Cononi Atheniensi, et quidem recte tribuit. Ratio diversitatis est, quod apud Suidam omissa sint verba quaedam (ipsiusne Suidae an vero aliorum culpa, haud facile dixeris), quae apud Athenaeum leguntur; ex quo proinde locus hic ita supplendus et integritati suae restituendus est: Τοιοῦτος ἦν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum sensus a praecedentibus apud Athenaeum pendet). Κόνων δὲ τῇ περὶ Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας κτλ. Locum hunc Suidae eo quo diximus modo ex Athenaeo emendandum esse observavit etiam Reinesius *V. Lectt.* III. p. 477. *Küst.* Frustra. Nimirum Suidae has lacinias lectorum stupor ex Epitome libri I. petitas subornavit; ac scitamentum istud fuerunt etiam qui voci Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου adsuerent: cui simile flagitium licet in v. *Κυτούριος* deprehendere. Cf. nos in v. *Ἀγαπητόν*. 4. Eadem in v. *Ἀλκιβιάδης* extr. 6. *Λεώφρων Ὀλυμπίασιν* Athen. 11. Cf. v. *Χῖον*. Idem subiecit MS. Leid. voci Ἴων. 12. *κεράμειον* extat in v. *Χῖον κερ.* 13. Cf. v. *Τελλίας*. Athenaeo *Τελλίας* restitutum est. Vide Leopardum Em. XII, 15. 15. *ἱμάτιον* Küst. e binis Pariss. et Athenaeo. Editt. vett. *κεράμιον*. Cf. v. *Χάρμος*. 17. *Κλέαρχος* ap. Ath. I. p. 4. E. ubi dicit carmen Archestrati. 19. Ath. *Ὀψοποιΐᾳ*. 20. Ath. *συσσιτίῳ*.

2. Differunt in nonnullis Scholia ad eum quem Suidas affert locum Aristoph. Nub. 583. Cf. Schol. Eccl. 471. 5. *ἐπιχώριον ὦ πόλις* vulg. Videntur sane haec, *ὦ πόλις πόλις*, intercidisse. 6. *εὐτυχεῖν — φρονεῖν* Med. Idem fragmentum Eupolidis apud Athen. X. p. 425. B. rectius sic legitur: Ὦ πόλις πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Hinc ergo Scholiasta Aristophanis et Suidas emendandi sunt. *Küst.* Idem contulit vv. *Γεραίτερος* et *Μῶρα*. 10. *ἐξαμάρτητε* Edd. 11. Ὅτι — *ἐπήλυδας* cum aperte manus intempestiva de v. *Αὐτόχθονες* alluserit, uncis cohibui. 15. V. Steph. Byz. v. *Ἀθῆναι*. 17. Sic cum Lex. Seg. p. 349. Harpocratio Palatinus. 18. *Eudocia* p. 51. ἔστι καὶ ἕτερος σοφιστὴς Ἀθηνόδωρος, ἀδελφὸς .. Θαυματουργοῦ, εὖ γινώσκων τοὺς ῥητορικοὺς τῶν λόγων καὶ πολυμαθὴς περὶ τὰ ῥητορικὰ μέτρα. Cf. v. *Γρηγόριος*. 21. De hoc locus classicus Strabonis XIV. p. 674. Adde Fabric. in Dion. LII. p. 689.

---

veteres magnifici convivatores fuerint. † Alexander Magnus cum navali proelio Lacedaemonios vicisset, et Piraeeum muro circumdedisset, et hecatomben immolasset, omnibus Atheniensibus epulum dedit. Alcibiades etiam cum Olympia vicisset, totum conventum epulis excepit. Idem fecit Leophro, cum Olympiis victor extitisset. Empedocles Agrigentinus, Pythagoricus, qui ab omnium animalium esu abstinebat, in Olympiis victoriam adeptus, bovem e ture, myrrha pretiosisque aromatis concinnatum iis distribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item Io Chius cum Athenis tragoedia vicisset, unicuique Atheniensium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir hospitalis, quingentis equitibus, qui hiberno tempore ad ipsum deverterant, viritim dedit tunicam et pallium. Charmus Syracusanus ad singula conviviorum fercula versiculos et adagia pronunciavit. Clearchus autem Solensis id poema vocat *Δειπνολογίαν*, quod alii appellant *Ὀψολογίαν*, Chrysippus *Γαστρονομίαν*, alii *Ἡδυπάθειαν*. Tradit idem in Platonis Convivio XXVIII. convivas fuisse. *Ἀθηναίων δυσβουλία*. Atheniensium consilii temeritas: dictum de iis quibus praeter spem et dignitatem res procedunt. Nam Athenienses ut mala consilia caperent morem habebant; Minervae vero beneficio quod male decreverant feliciter cedebat. idque vulgari dicto celebrabatur. Porro Eupolis: *ut meliora fortuna quam prudentia uteris.* Et Aristophanes *Nubibus*: *Ferunt autem huic civitati temeritatem consiliorum insitam esse; deos vero quae a vobis peccata sint in melius convertere.* [Athenienses vocabantur *Αὐτόχθονες*, uti et Arcades et Aeginetae et Thebani: vel quod primi terram ante incultam coluissent, vel quod non essent advenae.] *Ἀθήνησιν*. Athenis. *Ἀθήνη* fuit etiam urbs Laconicae. *Ἀθηνόδωρος*. Hic fuit miles Atheniensis. Alius vero discipulus Dionysii Areopagitae, qui varia scripsit. Tertius Sophista, frater Gregorii Thaumaturgi. *Ἀθηνόδωρος*. Athenodorus, Stoicus Philosophus, sub

κτασυιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν, ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείσθη. καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον, οἵ τε ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονες, μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἱρούμενοι βίον, εἰκότως ἐσχετλίαζον, οὐ τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντες. ὥστε ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις στάσεων πληροῦσθαι καὶ ταραχῶν, τὰ δὲ πολιτικὰ κέρδους ἥττοσιν ἄρχουσιν ἐκδιδόμενα τὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν τοῖς χαριεστέροις ἐποίουν, τὴν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προθυμίαν ἐξέλυον. Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὕπω πρότερον
73 οὖσα· ‖καὶ προσέτιγε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα. † Ὅτι τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα παρεσκευάστο πρὸς φιλοσοφίαν, τά τε ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιεικοῦς προαιρέσεως, ὅτε Πρόκλος ἔζη, καὶ διαφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαλούστιος θαυμάζων ἐπὶ σπουδῇ ἔλεγεν, ὅτι πυρὶ ἄρα ἐψκει ὁ ἄνθρωπος ἐξάπτοντι πάντα τὰ παρακείμενα. ἀλλ' ὅμως ἔπεισεν Ἀθηνόδωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηρηλοιγός. τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον.

Ἄθηρον. τὸ ἀθήρατον.

Ἀθησαύριστον. ἀνεπιτήδειον εἰς ἀπόθεσιν.

Ἀθιμών.

Ἀθλητάς. ἀγωνιστάς, ἀσκητάς. Αἰλιανός·* Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;

1. ἐφ' οὗ et quae deinceps sequuntur usque ad verba illa πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα negligenter admodum et turbato prorsus ordine excerpta sunt ex Zosimi Hist. I, 5. 6. adeo ut, quod ad sensum et historiam attinet, nihil in illis sit sani, sed omnia ab veritate et mente Zosimi prorsus aliena. Is enim de Octavio Augusto post Caesarem summa rerum Romae potito verba faciens, Romanos ait ingenti aleae se et sua omnia commisisse, totius imperii potestate ad unum hominem translata. Sive enim talis monarcha recte et bene imperium administrare velit, eum tantae rerum et negotiorum moli solum non sufficere dicit: sive ad tyrannidem deflectat, τότε δὴ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἄλογον ἐξουσίαν. οἵτε γὰρ κόλακες κτλ. Ex his apparet, quam mala fide Suidas sensum et mentem verborum Zosimi repraesentaverit. Quae enim is in tempore praesenti de malo principe in genere et γνωμικῶς profert, ea Suidas tempus praesens immani audacia in imperfectum mutans Tiberio tribuit: quamvis de Augusto, ut diximus, non vero Tiberio Zosimum ibi loqui manifestum sit. Hinc ergo lectores discant, quam parum fidei veteribus illis lexicorum compilatoribus tribuendum sit, et in quam crassos errores incidere nos saepe necesse sit, si eorum auctoritatem temere et absque examine semper sequamur. *Küst.* Istis tragoediis abstinuisset vir perspicax, nisi prava opinio, quam de scriptore suo semel praeceperat, transversum eum egisset. Scilicet Suidas cum nihil posuisset nisi haec Ἀ. — Ῥωμαίων, οὗ δὴ μάλιστα ταῖς συμβουλίαις ἐπείσθη: lector quispiam accessit, cuius indocta manus operi huic ingentem et labem et ignominiam aspersit, atque Athenodori mentione commotus, quam apud Zosimum deprehendisset, querelas illas de suorum opinor temporum iniquitate libenter exprompsit (neque cuiquam nostrorum hominum id institutum prorsus ignotum): unde etiam Suidae oratio interpellari turbarique est coepta. Similes huius generis fraudes praebent vv. Ἀκροσφαλεῖς, Ἐμποδών, Ἰσχύων et Παχεῖς. 2. τοῦ κρατοῦντος Zosim. 3. ἐξ οὗ μάλιστα — συμβουλαῖς ἐπείσθη Zosim. p. 12. alio eoque commodo narrationis ordine, progressus inde ad Tiberium eiusque successores. 6. τῶν μεγίστων Zosim. 11. πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ Zosim. καὶ τὸν idem, hinc emendandus. 13. τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐν τοῖς πολέμοις idem. 15. Vide Salmasium in Histor. Aug. T. II. p. 828. ubi de pantomimis eorumque saltatione et gesticulatione erudite agit, locumque hunc Zosimi ad examen revocat. *Küst.* Cf. v. Πυλάδης. 17. Cave haec de eodem Athenodoro dici putes, cuius Suidas initio huius articuli meminit. Hic enim priore longe recentior est, et aequalis fuit Procli et Sallustii Philosophorum, qui saeculo V. sub Leone Thrace vixerunt. Minime autem dubium mihi est, quin Suidas haec deprompserit ex Damascii Vita Isidori Philosophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium supersunt. *Küst.*

8. Od. λ'. 128. quem locum illustrant Suida paulo disertiores Hesych. Apollon. p. 48. Zon. Etym. M. 10. ἀθήρευτον Hesych. Quod Suidae etiam reddendum videtur, ut ille respexerit ad usum Aeschyleum in Lex. Seg. p. 351. Differunt exempla Pollucis V, 13. 11. Lex. Seg. p. 349. Poll. I, 243. Ductum e Plat. Legg. VIII. p. 844. D. 12. Ἀθιμών abest vulg. 13. Αἰλιανός] Nescio quomodo nomen Aeliani in hunc locum irrepserit. Verba enim, quae sequuntur, non sunt Aeliani, sed Theopompi apud Polybium in Excerptis Peiresc. p. 22. (VIII, 11, 8.) unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athen. VI. p. 260. *Küst.* Licet tamen ex v. Ἄσκησις colligere locum aliquem inter testes huius significatus (v. Gatak. in Antonin. p. 94. Reisk. in Dion. Chrys. I. p. 46. Schaef. in Dionys. C. V. p. 415.) etiam Aeliano concedi potuisse. 14. τοῦτ' vulg. τοιαῦτ' Athen. 16. εἶναι] ἐποίησε Polyb. et Ath. 17. ἢ δεινῶν iidem.

Octaviano Romanorum Imperatore: sub quo necesse fuit omnino temerariam imperantis licentiam in perniciem reip. redundare, ex eo potissimum tempore quo consiliis Athenodori coepit obtemperare. Ei Tiberius in imperio successit. Tunc enim adulatores muneribus et honoribus ab Imperatore affecti summos magistratus capessiverunt, cum viri modesti et minime ambitiosi, qui eandem sectam non sequerentur, inique ferrent se non iisdem dignos haberi. Hinc autem fiebat ut urbes seditionibus et turbis complerentur, et civiles magistratus ad homines lucro servientes translati, pace quidem viris elegantioribus vitam molestam et acerbam redderent, bellis vero alacritatem enervarent. Iisdem quoque temporibus invecta est saltatio pantomimica, aliaque nondum cognita, quae multis malis causam praebuerunt. † Athenodorus omnibus ad philosophiam subsidiis tam ab ingenio quam rectis institutis compositus erat, quo tempore Proclus vivebat; idemque dilucide sectatoribus suis disciplinas tradebat. Hunc Sallustius ob studium admiratus igni similem esse dixit, omnia propinqua incendenti. Verumtamen is Athenodoro persuasit, ne philosopharetur. Ἀθηρηλοιγός. Ventilabrum, quo paleae dissipantur. Ἄθηρον. Quod capi non potest. Ἀθησαύριστον. Quod est tale ut recondi nequeat. Ἀθιμών. Ἀθλητάς. Bellatores, certaminum principes. Aelianus: * *Itaque non solum effecit, ut haec tenerent, sed etiam in omni nequitiae ac spurcitiae certamine principes eos reddidit. Quod enim turpitudinis et flagitii genus fieri potuit quod in illis non inesset? quod contra honestatis et virtutis quod non deesset?*

Ἀθλητής. ὁ τοὺς ἄθλους ἐξησκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν.

Ἆθλον. ἀγώνισμα, ἡ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. καὶ Ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἀθμωνίς. ὄνομα κύριον.

Ἀθμωνία. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. ὁ ἀτάραχος.

Ἄθων. τὸ ὄρος σὺν τῷ ν λέγουσιν.

Ἀθωνίς. πόλις.

Ἄθῳος. ὁ ἀζήμιος. παροιμία· Ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου. ἀντὶ τοῦ, ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα, οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. ἀθῷος οὖν ἀναίτιος.

Ἀθώπευτον. ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας.

περὶ κάπρου φησὶ τοῦτο.

Ἆθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν τινας λυπούντων ἢ βλαπτόντων. ἐπειδὴ τὴν βοῦν τὴν ἐν Λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένην ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

Ἄθραυστον. ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἀθρέμβολα. ὄργανα τιμωρητικά, ἄρθροις ὡς ἔοικεν ἐμβαλλόμενα, καὶ διασπῶντα καὶ πλήττοντα.

Ἄθρει. ὅρα, βλέπε. καὶ ἀθρεῖοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἀθρεῖν. τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

Ἀθρήνη. εἶδος μελίσσης.

Ἀθρηνί. χωρὶς θρήνου.

Ἀθρήνιον. ὁ μουσῶν τόπος.

Ἀθρήσειεν. ἀπίδοι.

Ἀθριβίς. πόλις Αἰγύπτου.

Ἀθρίμματα. δῶρα πεμπόμενα ταῖς γεγαμηκυίαις.

Ἀθρόως. ταχέως.

Ἀθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως.

Ἄθρους. εἰς ἅπαν συνηγμένους, ὁμοῦ. καὶ ἀθρόως. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος.

Ἀθροίζει. συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες ἀλλήλους παρεκρότουν. Ἰώσηπος.

---

2. Haec colorem referunt Diodoreum. 4. Eadem Lex. Seg. p. 349. „Locum hunc, in quo nonnulla turbata sunt, sic legendum et constituendum esse non dubito: *Ἆθλον. ἡ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον, καὶ Ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδ.*" Küst. Non recte hic prius *ἀγώνισμα* sustulit, quod et Hesychius et error aetatis citerioris tuentur, cum praesertim *ἀγώνισμα καὶ ἆθλον* Philo de honor. parentt. 25. coniunxerit; delenda vero *καὶ τὸ ἔπαθλον*. Cf. Ammon. p. 4. Moschop. *π. σχ.* p. 74. unde resarcies Lex. Rhet. p. 210. 9. Glossa suspecta. 10. *Ἀθμονία — Ἀθμονεύς* Florens in Arist. Pac. 188. confirmantibus Harpocr. et Lex. Seg. p. 349. 13. V. Wessel. in Herod. VI, 44. Quae praebet Lex. Seg. p. 352. *Ἄθων. τὸ ὄρος, θηλυκῶς*, vide ne spectent ad Thucyd. V, 35. 14. V. Steph. v. *Ἄθως*. 15. *Ἐνιψάμην κτλ.*] Sunt verba Davidis Ps. XXV, 6. Küst. Immo neque hoc neque eo quem Ernesti Gloss. sacr. p. 10. affert 72, 13. loco, sed 26, 6. 19. *ἐν Ἐπιγράμματι* Paull Silentiarii XLIV. extr. A. P. I. p. 238. n. 168. 23. Sophoclis versus, de quo v. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 197. Pierson. in Moer. p. 267. sq. *καλύπτει* etiam Arsenius p. 25. *σκιάζει* Etym. M. et Zon. p. 58. *παροιμία — βλαπτόντων*: haec praeter fidem vetustam, opinor, excogitata.

4. Falsa scriptura vocis *ἀρθρέμβολα*, quam annotavit Zon. p. 61. 7. V. Etym. MS. Basili in Gregor. p. 378. Zon. p. 62. Etym. Gud. p. 13. 9. Lex. Seg. p. 350. 11. 13. *ἀνθρήνη — ἀνθρήνιον. ὁ μελισσῶν τόπος* Toup. I. p. 21. adsuante tum Zon. p. 61. tum auctoritate Philostr. Iun. Im. 13. ubi v. Iacobs. *Ἀθήναιον* temere Küst. Verum ut *ἀνθρήνη* et *ἀνθρήνιον* fuisse scribendum constat, ita demonstrat Etym. Gud. p. 13. quaedam excidisse, quibus inter *ἀθρήνη* et *ἀνθρήνη* discrimen efficeretur. 14. Glossa Homerica. 15. *Ἀθριβίς*] *Ἀθλιβίς* Stephanus v. *Ἀθλίβις* Choerobosc. p. 1192. sed Suidam adiuvant Zon. p. 60. et Etym. M. v. *Ἀθριβής*. 16. *Ἀθρίμματα*] Lege *ἀθρήματα*, ut apud Hesychium. Eadem autem dona dicebantur etiam *ὀπτήρια*, de quibus vide Pollucem, Hesychium et Spanhemium ad Callimachum p. 180. Küst. Addo *θεώρετρα* ex Harpocr. v. *Ἀνακαλυπτήρια* et Pollucem III, 36. *τοῖς γεγαμημένοις* Zon. p. 61. 19. L. *ἅθρους* cum Lex. Seg. p. 350. Adde Piersonum in Moer. p. 19. 20. Edd. *ἢ ἀθρόως*. Zon. p. 59. *ἢ ἀθρόους — ἅθρους*. 21. *Τοιαῦτα — ἀθρόως δεδισσόμενος* Iosephi B. Iud. IV, 4. Edebatur *ἅθρους δεδ.* 24. *Ἰώσηπος* B. Iud. VI, 2, 4. Repetitus locus in v. *παρεκρότουν*.

Ἀθλητής. Certaminibus subactus. *Romani virum in bellis exercitatum adversus Hannibalem mittunt.* *Ἆθλον*. Certamen, honor, merces, et certaminis praemium. *Ἆθλος* vero genere masculino, certaminis actio vel praemium. Differt hoc ab nomine neutro, quod *ἆθλον* proprie significat praemium certaminis, *ἆθλος* ipsum certamen. *Ἀθμωνίς*. Nomen proprium. *Ἀθμωνία*. Pagus est tribus Cecropiae; cuius populares dicitur Athmonensis. *Ἀθόλωτος*. Non turbatus. *Ἄθων*. In montis nomine cum littera ν. *Ἀθωνίς*. Urbs. *Ἄθῳος*. Indemnis. Proverbium: Lavi manus meas inter innocentes; id est, innocentem me ipse conservavi, nullius mali facinoris socius fui. *ἀθῷος* igitur significat, crimine vacuus. *Ἀθώπευτον*. Nullis blanditiis mitigandum, misericordiae expers. In Epigrammate: *Ferae immitis pellem Pani suspendit.* De apro dictum. *Ἆθως καλύπτει*. Athos obumbrat latera Lemniae bovis. Proverbium de iis dictum qui aliquos molestia afficiunt aut laedunt. Inde natum quod vaccam in Lemno ex albo lapide factam mons Athos obumbrat. *Ἄθραυστον*. Firmum, infractum. *Ἀθρέμβολα*. Instrumenta sontibus torquendis, scilicet inde dicta quod articulis membrorum inficiuntur, eosque lacerant et percutiunt. *Ἄθρει*. Aspice, vide. Et *ἀθρείοντες*, videre cupientes. *Ἀθρεῖν*. Circumspicere et cum intentione intueri. Exempla ubique sunt obvia. *Ἀθρήνη*. Genus apis. *Ἀθρηνί*. Sine luctu. *Ἀθρήνιον*. Musarum sedes. *Ἀθρήσειεν*. Aspexerit. *Ἀθριβίς*. Urbs Aegypti. *Ἀθρίμματα*. Dona quae nuptis mittuntur. *Ἀθρόως*. Celeriter. *Ἀθρόους*. Dicitur etiam *ἄθρους*, binis syllabis. *Ἄθρους*. In unum coactos, simul. Et *ἀθρόως*. *Talia ille comminiscebatur, terrorem in universos diffundens.* *Ἀθροίζει*. Congregat. Iosephus: *Hos dum congregant, mutuo se plausu exhortabantur.*

Ἀθροίζω. ἀπὸ τοῦ θροῦς θροὸς θροΐζω καὶ θροίζω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀθροίζω.

Ἄθροι καταῤῥέοντες. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. καταῤῥέοντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατερχόμενοι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. Ὅμηρος·

Τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν.

Ἄθροισμα. τὸ σώρευμα.

Ἄθρυπτος. ἀνδρώδης, μὴ βλακεύουσα, μηδὲ μαλακιζομένη, μηδὲ χαυνουμένη. Δαμάσκιος· Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν, οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν καὶ τὸν Δώριον τρόπον ὡς ἀληθῶς ἡρμοσμένην.

Ἄθυμος. ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων Πολιτείας ε. ἤγουν ὁ λελυπημένος. Οἱ δὲ στρατιῶται καίτοι ἄθυμοι δοκοῦντες καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, παρεβάλοντο καὶ ἐνίκησαν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν κακοί.

Ἀθυμότερος. ἀψυχότερος, κακοψυχότερος.

Ἄθυρμα. παίγνιον. Ἰώσηπος· Ὃς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθυρμα, καὶ πρὸς τὰ σκώμματα καὶ τοὺς ἐν τοῖς πότοις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἀθύρμασιν ἐμφιλοχωρεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι·

Νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα.

Ἀθύρειν. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις· Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα, εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθῦραι. Ἀθύρω ὁ ἐνεστώς.

Ἀθύρμιον. παίγνιον.

Ἀθυρογλωττία. ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα.

Ἄθυρος. ὄνομα κύριον.

Ἀθύρωτον στόμα. οὕτως ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ, ἠνεωγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, τοῦτ' ἔστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ἀθύτους. ἄνευ θυσιῶν. Καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους γάμους ἐκείνους, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαντα καὶ διοσημίας ἄλλας κατενόησα ὢν ὑφ' ἡλίῳ ἔτι καὶ τυραννῶν. †Ἐδεῖτο μέν οἱ τὸ σῶμα

---

1. *θροίζω, θροός, θροΐζω* vulg. Contraxit haec Zon. p. 61. sive Etym. M. p. 26. amplificavit Gud. p. 13. 3. *Ἄθροι*] Immo, Küstero monente, *ἄθροοι* cum Schol. Aristoph. Acharn. 26. cuius verba Suidas reddidit. 6. *ἐπερχόμενοι* Schol. 7. *Ὅμηρος* Il. λ'. 724. 8. *ἐπέῤῥεεν* vulg. et Schol. 11. Hoc fragmentum extat apud Photium in Excerptis ex Vita Isidori, a Damascio conscripta, p. 338. b. (1037.) repetitum illud in v. *Δώριος*. Partem Zon. p. 60. 14. Apud Photium, item in v. *Δώριος* legitur *τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης*. Cf. Plat. Lach. p. 188. 16. Lex. Seg. p. 350. *Ἄθυμος. ὅ τε ἀόργητος παρὰ Πλάτωνι καὶ ὁ περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ.* Corrupta vox *ἀθυμήτης* (f. *ἄνευ θυμοῦ, ἥπιος*), pertinuitque *ἤγουν* ad alia quaedam iam oblitterata. *Πολιτείας ε.* p. 456. A. 17. *ἤγουν*] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Editt., excepta Mediolanensi, corrupte legitur *ἦος* vel *ἤος*. Ed. Mediolanensis notam, qua vox *ἤγουν* in MSS. breviate scribi solet, retinuit. Observavi autem librarios in veterum libris describendis notam illam perperam non raro interpretatos esse, et veram eius lectionem ignorantes *ἦος* vel *ἤος* pro ea plerumque scripsisse. Quare si corrupta ista vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro), eius loco *ἤγουν* legendum esse lector meminerit. *Küst.* Cf. Bastii Comm. palaeogr. p. 787. 21. Dionysii A. R. fr. Ambr. XIV, 14. 22. *Ἰώσηπος* Antiq. Iud. XII, 4, 9. ubi pro *ἐπεδείκνυτο* legitur *ἀνεδέδεκτο*, h. e. *ἀνεδέδεικτο*.

8. *ἐν Ἐπιγράμματι* adesp. CXXV, 3. A. P. I. p. 197. n. 37. Versus clausulam praebet v. *Ῥυτῆρα*. 7. *νεοχμόν τι* Elmsleius in E. Med. p. 268. 8. *Νόμοις* VII. p. 796. V. Lex. Seg. p. 350. 12. Glossa suspecta. 13. Vox Polybiana. 14. *Ἀθύρας* quidem praebet Agathias V, 14. firmante Stephano sive Zon. p. 58. cf. Wessel. in Itin. Rom. p. 570. Sed opinor Suidam ut solet genitivum nominis *Ἄθυρ* posuisse. 15. Repetita sub v. *Ἀπύλωτον στόμα*. 16. *Ἀριστοφάνης* Ran. 846. ubi praelatum est *ἄθύρωτον*, probante etiam v. *Ἀγριοποιόν*. Schol. Arist. *Φρύνιχος ἀθύρωτον. οἱ δὲ γραμματικοὶ* (l. *γράφουσιν*) *ἀπύλωτον κτλ.* Unde facile coniicitur olim hanc fere scripturam extitisse, *Ἀ. στόμα, οὐκ ἀπύλωτον. Ἀρ. ἐν Β. οὕτω καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γρ.* 20. Fragmentum hoc ex opere Aeliani *de Providentia* depromptum esse et sensus et stilus verborum suadet. *Küst.* Id confirmat etiam v. *Διαξαίνειν*, unde hic locus est augendus.

Ἀθροίζω, A nomine *θροῦς θροὸς* fit *θροΐζω* sive *θροίζω*, et addito *ᾱ* intensivo *ἀθροίζω*. *Ἄθροι κατ.* Id est confertim descendentes. Vocabulum prima syllaba acuendum et aspirandum est, Attico more. *καταῤῥέοντες* vero id quod est crebro descendentes, figura sumpta de cursibus amnium. Homerus: *Peditum autem copiae ruebant.* *Ἄθροισμα*. Acervus. *Ἄθρυπτος*. Virilis, non ignava neque delicata aut inflata. Damascius: *Cibo autem usus est mediocri et minime delicato, nec propter exilitatem noxio, nec propter luxuriem voluptario, sed medio quodam et musico quique prorsus Dorio modo temperatus esset.* *Ἄθυμος*. Imbecillis apud Platonem de Republ. l. V. Vel afflictus. *Milites vero quamvis animis cecidisse viderentur et in priore pugna viribus exhausti essent, periculum subeuntes hostem vicerunt.* *Ἀθυμότερος*. Animo demissior, ignavior. *Ἄθυρμα*. Ludicrum. Iosephus: *Qui regis erat ludicrum, et dicacitatis risusque in conviviis movendi gratia suum ingenium ostentabat.* Alio loco: *Non decet viros, puerorum crepundiis immorari.* Et in Epigrammate: *Affabre vero politum, ut Panis esset simulacrum decorum, in via dedicarunt.* Cratinus Ulixis: *Novum introductum esse ludicrum.* *Ἀθύρειν*. Ludere. Plato *Legibus*: *Nostra tamen virgo et domina, choreae ludo delectata, manibus inanibus non putavit oportere ludi.* A praesenti *ἀθύρω*. *Ἀθύρμιον*. Ludicrum. *Ἀθυρογλωττία*. Effrenata lingua. *Ἄθυρος*. Nomen proprium. *Ἀθύρωτον στόμα*. Os nullis foribus clausum. Sic scribendum, non *ἀπύλωτον*: ut Aristophanes *Ranis*, item Phrynichus. Alii vero scribunt *ἀπύλωτον*, i. e. apertum et porta destitutum, sive os effrenatum quodque regi nequit. *Ἀθύτους*. Sacrificiis carentes. *Et cum nuptias illas inauspicatas et infaustas celebrasset, propter quas terram tremuisse novi, multaque alia prodigia accidisse animadverti, cum adhuc rex essem.* †*Sane corpus eius indigebat*

κρεωφαγίας, ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνέσχετο μεταλαβεῖν. Λαμάσκιός φησιν.

Ἀκαδημία. Γυμνάσιον ἦν ἐν Ἀθήναις, προάστειον ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν. πρότερον δὲ διὰ τοῦ ε̄ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εἰς Ἑκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις
ἀποθρέξεις
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης
φυλλοβολούσης,
ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.

Ἀκαδημία. τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδήμου. καὶ οὐδετέρως Ἀκαδήμειον. λέγεται δὲ ἀκαδημία ἡ τῶν φίλων διατριβή.

Ἀκάθαρτος. ἁμαρτητικός. ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅστις κακός, καθαρὸς δὲ ὁ ἐναντίος.

Ἀκαθαίρετος. ἀκατάβλητος. Πύργος ἀκαθαίρετος.

Ἀκάθεκτος. ἀκατάσχετος. Ἦν γὰρ ἀκάθεκτος ὁρμὴ περὶ αὐτὸν διὰ τὰς τῶν Περσῶν ἐπάρσεις.

Ἀκαθοσίωτον. ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.

Ἀκακήσιον. ὄνομα ὄρους.

Ἀκάκητος. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἰατρικὴ βοτάνη.

Ἀκάκιος. ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. αἰδέσιμος ἦν ὡς οὐκ ἄλλος τις. ὀρφανοτρόφος γὰρ γεγονὼς καὶ καλῶς τὰ τῶν ὀρφανῶν διοικῶν πᾶσιν ἐφαίνετο καθ' ἡδονήν. καὶ δὴ καὶ τῷ βασιλεῖ Λέοντι συνήθης γεγονὼς ὑπερφυῶς ἤρεσκε. καὶ τούτῳ πρώτῳ ἀεὶ πάντα ἀνεκοινοῦτο τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια, καὶ ὅτε τὴν βουλὴν ἠθροιζε, συνεκάλει καὶ τοῦτον, καὶ τῆς σκέψεως ἀρχὴν ἐξ αὐτοῦ πάσης ἐτίθετο. Ὃς Ἀκάκιος τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Μακέλλη ὠμότητα συνιδὼν πρὸς τούς τι λυπήσαντας, καὶ τὸ ἦθος ἀκριβῶς τὸ ἐκείνου φωράσας, ὅτι τοῖς ἐπαινοῦσι μόνον ὑπάρχει εὐάλωτον, ἐπετήδευε πάντα τὰ ἐκείνου θαυμάζειν. Τοιγαροῦν πειθήνιον αὐτὸν εἶχεν ἑτοίμως, τόν τε θυμὸν αὐτοῦ ῥᾳδίως κατέστελλεν, καὶ πολλοῖς προσκεκρουκόσι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύετο, καὶ τοὺς ἐξορίαν ἀδίκως ἔχοντας ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν πατρίδα. Οὗτος μετὰ θάνατον Γενναδίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σπουδῇ Ζήνωνος ἱερᾶσθαι προεβλήθη. Ὃς ὢν ἀρχικὸς καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν

1. κρεοφαγίας Med. 2. Fragmentum hoc Damascii non memini me legisse in Excerptis Photianis ex Vita Isidori Philosophi: quare Suidas id ex integro Damascii opere descripserit. *Küst.* Cf. v. Σαρκοφαγία. 3. Ἀκαδημία — ὀνομασθέν: e Diog. Laert. III, 7. 4. Ἑκαδήμου] In vulgatis Laertii Editt. minus recte hodie scriptum est Ἀκαδήμου. Quae enim sequuntur verba, πρότερον γὰρ διὰ τοῦ ε̄ Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο, lectionem Suidae veram esse ostendunt. *Küst.* Cf. Schol. Arist. Etym. M. p. 44. Lex. Rhet. p. 212. coll. Lex. Seg. p. 363. Equidem non dubito quin ubique restituendum sit, quod Harpocratio cum Schol. Plat. p. 319. praestat, ἀπὸ Ἀκαδήμου. 6. Νεφέλαις v. 1005 — 8. ubi legitur Ἀκαδήμειαν. 15. V. Harpocratio cum Lex. Seg. sive Arsen. p. 36. Adde v. Γυμνάσια. 17. Ἀκαδήμιον Etym. M. p. 44. 18. φίλων] Scribendum hic esse φιλοσόφων etiam Portus recte monuit. Error natus est ex compendio scribendi. *Küst.* Cum vulg. Zon. p. 102. 20 — 23. Zon. p. 98. 24. Zon. p. 102.

4. Legendum Ἀκακήτης aut Ἀκάκητα. 6. Ἀκάκιος.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho descripsisse suspicatur Valesius in notis ad Theod. Lector. p. 167. *Küst.* Neglexit Niebuhrius. Adde v. Παρενθέμενος, coll. v. Βασιλίσκος. 7. Acacium ex orphanotrophii praefecto ad thronum patriarchalem post Gennadium evectum fuisse testatur etiam Euagrius Hist. Eccl. II, 11. Ἀνατολίου δὲ τελευτήσαντος τὸν θρόνον τῆς βασιλευούσης διαδέχεται Γεννάδιος, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀκάκιος, ὃς τοῦ καταγωγίου τῶν ὀρφανῶν προειστήκει κατὰ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν. *Küst.* 12. Suspectum συνεκάλει. 13. Λέοντος τοῦ Μακέλλη] Leo hic dictus Μακέλλης, quod ante imperium in macello carnes vendidisset, ut nos docet Codinus de *Origg. Constantin.* p. 53. Ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὃς ἑρμηνεύεται σφαγεύς, πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι λέγεται ὅτι κρέα ἐπώλει. *Küst.*

carnium esu, nunquam tamen nisi immolatis vesci sustinuit. Verba Damascii. Ἀκαδημία. Academia, gymnasium fuit Athenis, suburbium nemorosum, in quo Plato versabatur, ab Hecademo quodam heroe nominatum. olim enim per ε̄ Hecademia vocabatur. Aristophanes *Nubibus: At in Academiam descendens sub oleis sacris decurres, coronatus albo calamo, comitante sodale modesto, milacem redolens et apragmosynen albamque populum folia iactantem, veris tempore renidens, quando platanus cum ulmo susurrat.* Ἀκαδημία. Fuerunt tria gymnasia, Lyceum, Cynosarges, Academia. Nomen cepit ab Academo, qui eam dedicavit. Dicitur etiam Ἀκαδήμειον neutro genere. Academia locus vocatur, ubi philosophi versantur. Ἀκάθαρτος. Proclivis ad peccandum: improbus est enim animo impuro, probus vero puro. Ἀκαθαίρετος. Qui dirui non potest. *Turris quae dirui non potest.* Ἀκάθεκτος. Qui vinci nequit. *Impetus eius enim retineri non poterat, propter elatos Persarum animos.* Ἀκαθοσίωτον. Iniustum, turbulentum, abiectum. Ἀκακήσιον. Nomen montis. Ἀκάκητος. Mercurius. Ἀκακία. Bonitas. Item herba medica. Ἀκάκιος. Acacius, Patriarcha Constantinopolitanus, vir fuit si quisquam alius venerandus. Cum enim orphanotrophio praepositus esset et pupillorum res praeclare administraret, omnibus gratus fuit. Quinetiam familiaris fuit Leoni Imperatori, quem mirabiliter cepit. is enim omnia et publica et privata cum eo primo semper communicabat, et cum Senatum convocaret, hunc etiam arcessebat, omnisque consultationis initium ab ipso faciebat. Hic Acacius cum animadvertisset Leonis Macellae crudelitatem in eos, qui ipsum aliqua in re offendissent, eiusque ingenio diligenter explorato observasset, eum tantum laudibus capi, omnia eius magni se facere prae se ferebat. Quamobrem illum sibi obtemperantem habuit, iramque eius facile compressit, et multis qui eum offenderant salutis auctor fuit, quique ad perpetuum exilium damnati erant in patriam revocavit. Hic post obitum Gennadii, Patriarchae Constantinopolitani, studio Zenonis successor eius designatus est. Hic cum rerum publicarum peritus esset et omnes ecclesias sibi subiectas

ποιήσας, πεφροντισμένως τῶν ἐν αὐταῖς κεκληρωμένων ἐποιεῖτο τὴν κηδεμονίαν, οἱ εὐχαριστοῦντες ἐν γραφαῖς ἀνέθηκαν αὐτὸν κατὰ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους. Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἐδείχθησαν αὐτοῦ εἰκόνες, ᾠήθησάν τινες κενοδοξοῦντα τὴν ἀνάθεσιν προτεταχέναι, οὐ μικρὰν ἔχοντες τὴν ὑπονοίας πίστωσιν τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. τοῦ γὰρ ἔργου παντὸς ἐπὶ Γενναδίου τελεσθέντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπωσαν αὐτὸν τοῦ νεώ, καὶ μεταξὺ τοῦδε τὸν Σωτῆρα λέγοντα τῷ Γενναδίῳ· λῦσον τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ σὲ ἐγερῶ αὐτόν. Ἐκ τῶν τοιούτων οὖν εἰκόνων Ἀκάκιος, εἰ καὶ εὐμετάδοτος ἦν καὶ προστατικός, ἀλλὰ δοξομανὴς ἔδοξεν ὑπάρχειν.

Ἀκάκιος. Ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. Ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανόν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

Ἀκαλανθίς. εἶδος ὀρνέου. ἢ ὁ κύων· παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους.

Ἀκαλαῤῥείτης. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμός.

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Ἀκαλός. ἥσυχος. ἀπὸ τοῦ ἧκα, τὸ ἠρέμα καὶ ἡσύχως. ὅθεν παράγωγον ἥκαλος, ὡς πέμπω, πέμπελος· καὶ κατὰ συστολὴν ἄκαλος.

Ἀκαλήφη. ἡ ἄκανθα, ἢ κνίδη.

Παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

Ἀκαλήφη. ἡ κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις·

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

Νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν γ' ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν.
βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζώων καὶ Θεόφραστος ἐν ζ' Φυτικῶν.

---

1. κεκληρωμένων] Significat κληροῦσθαι vel κληρωθῆναι apud scriptores Graecos mediorum saeculorum Clero adscribi, ut monuit Henr. Vales. in Euagr. IV, 36. *Küst.* 2. εὐστοχοῦντες vulgatum, forsan ab Aldino εὐχαστοῦντες derivatum. 4. Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησ.] De hoc loco Suidae legendus est Henricus Valesius in Notis ad Theodor. Lectorem p. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur Acacium orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuisse, cum ei imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Ecclesiis ponerentur. Non video enim, quomodo orphanotropho convenire possint verba illa praecedentia, καὶ πάσας τὰς Ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας: quod de solo tantum Patriarcha dici posse manifestum est. Praeterea quis sibi persuadeat orphanotropho in omnibus ecclesiis publice imagines fuisse collocatas? quoniam honor iste tantus est, ut non nisi fastigio patriarchali convenire potuerit. Porro est et aliud, de quo eidem viro doctissimo non assentiar. Videtur is enim obiter tantum legisse locum illum qui paulo sequitur, τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Horum enim verborum sensus non est is, quem Valesius iis affingit, nimirum Ecclesiam iuxta navale sitam tessellato opere fabricatam fuisse, sed imaginem Acacii in illa Ecclesia opere tessellato sive musivo effictam fuisse. *Küst.* 6. Omitte τήν. 12. ἐπὶ τοῦ] Legebat, nescio quo pacto, Küsterus ἐπὶ τούτου. 14. MSS. Pariss. προστατικός: Edd. προστακτικός. 16. De Acacio, quem Eunapius Vitis Sophist. p. 100. tradidit, eadem fere extant in v. Λιβάνιος, quae Boisson. in Eun. p. 545. scriptori suo vindicabat. 18. σὺν τῷ *T.* vulg. 20. E Schol. Aristoph. Av. 873. coll. Schol. Pac. 1078. ubi legitur partim ἡ κύων, partim ὄνομα κυνὸς ἐπισήμου, cum Etym. M. p. 44. et Hesychio. Articulum om. Zon. p. 102.

1. Omittendum ποταμός cum Zon. p. 98. aliisque (v. etiam v. Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο); neque enim videtur ῥεῖος, quo Apollon. Lex. p. 81. utebatur, locum habuisse. 2. Versus Od. τ'. 434. 3. Docet tum Zon. p. 98. atque Etym. M. p. 44. comparatio tum ordo litterarum haec a superioribus apta fuisse, sic fere restituenda: ἀπὸ τοῦ ἀκαλός, ὁ ἥσυχος. ἔστιν ἧκα —: coll. v. Ἥκαλόν. 7. Versus Aristophanis Vesp. 916 — 18. 10. Profecit Suidas e Schol. Aristoph. Equ. 420. Cf. Zon. p. 102. Lex. Seg. p. 370. Iisdem e fontibus hauserat Athen. III. p. 90. pr. 11. κογχυλίδιόν τι etiam Zon. κογχύλιόν τι Schol. Ἀριστοφάνης fragm. 473. 13. φύα libri cum Lex. Seg. Correctum ex Athenaeo. 16. γ' tacite Küsterus inseruit. 20. Ἀριστοτέλης H. An. I, 1, 6. 22. Φυτικῶν e Schol. Küsterus: ante legebatur Φυσικῶν. De urticis etsi scriptor agit libro VII. tam de Hist. quam de Causis Plantarum, huius tamen rei notitiam deprehendi nullam.

---

haberet, diligentem eorum qui nomina inter clericos erant professi curam gessit; qui grato animo imaginem eius in oratoriis dedicarunt. Cum igitur in omnibus simul ecclesiis eius imagines ostenderentur, quidam existimarunt eum vana gloriae cupiditate ductum imagines suas dedicari iussisse; quam suspicionem non leviter confirmavit pictura tessellata in templo, quod adiacet navali. cum enim totum illud opus sub Gennadio esset absolutum, in maxime conspicuo templi loco imaginem eius effuxerunt, et medium Servatorem Gennadio dicentem: Destrue templum hoc, et successoris tui temporibus illud restaurabo. Ob huiusmodi igitur imagines Acacius, quamvis esset beneficus et prudens moderator, nimia tamen gloriae cupiditate flagrare videbatur. Ἀκάκιος. Acacius, rhetor peritissimus, temporibus Iuliani et Libanii Sophistae: qui Iulianum vituperabat, eiusque iudicia reprehendebat, una cum Tusciano Phryge, qui et ipse bonus erat rhetor. Ἀκαλανθίς. Genus avis; vel canis. Nomen fortasse cepit ab αἰκάλλειν, quia notis blanditur, peregrinos vero allatrat. Ἀκαλαῤῥείτης. Amnis placide fluens. *E placidis et profundis Oceani fluentis.* Ἀκαλός. Quietus ab ἧκα, quod est placide et quiete. unde derivatur ἥκαλος (ut a πέμπω πέμπελος), et per correptionem ἄκαλος. Ἀκαλήφη. Spina, urtica. *Fac ut acerbitate depulsa ab ingenio suo remittat aculeos.* Ἀκαλήφη. Urtica tam terrestris quam marina, quae est exigua quaedam concha. Aristophanes *Phoenissis*: *Aequum est profecto primum omnium iphya et asperas urticas extitisse.* Pherecrates *Transfugis*: *Per Cererem, molestum erat male canentem audire; mallem enim vel urticis tantundem temporis coronatus esse.* Marinas autem urticas etiam Aristoteles primo de Animalibus vocat ἀκαλήφας, item Theophrastus libro septimo de Plantis.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκαταπόνητον.

Βοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον.

Ἀκαμαντίς. καὶ Ἀκάμας. μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

78 Ἀκάματα. ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. ἢ οὐ κεκμηκότως. Σοφοκλῆς·

Ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ' ἄτεκνος τάλαινα.

Ἀκαμάτιος. Ἡλιουπολίτης, ἐπιεικέστερος τῶν ἄλλων πολιτῶν, οὕτω δὲ ἰδιωτικῶς εἶχεν, ὥστε οὐδὲν προμαθὼν οὐδὲ ἐπιμαθὼν τῶν ἐς λόγους ἡκόντων οἷους δή τινας, ἠξίου καλεῖσθαι φιλόσοφος, καὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ πρὸς ἅπαντας ἑαυτὸν κατεμήνυε. καὶ οὐδὲ τῶν Ἡλιουπολιτῶν ἄλλος οὐδεὶς αὐτὸν ἐπωνόμαζεν ἢ τὸν φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν τοίνυν ὄνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παραγεγονότων δὲ ἡμῶν εἰς Ἡλιούπολιν ἀπέβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. Ἠβούλετο δέ τις εἶναι καὶ τῶν ἱεροσκόπων· τοῦτο μέντοι συγγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσοῦν ηὐδύνατο τοιαῦτα περιλαβεῖν, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

Ἀκάματον πῦρ. σφοδρόν. Ὅμηρος·

Λαῖτέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

Ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος.

Ἄκανθα. τὸ φυτόν, καὶ ἡ ῥάχις τοῦ κήτους. Τὸ δὲ θηρίον ὁρμῇ βιαίᾳ προσπεσὸν διακόπτει τῇ ἀκάνθῃ τοὺς δεσμούς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ.

Ἄκανθα. ἡ ἁμαρτία. Δαβίδ· Ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν, ὡς ἄχρηστον βλάστημα καὶ ὡς κεντεῖν πεφυκός.

Ἀκανθίας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις. ὥσπερ καὶ ὁ ἀχέτας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν.

Ἀκαπήλευτον. ἄδολον, καθαρόν, ἀραδιούργητον.

Ἄκαρ. ἀντὶ τοῦ μικρόν, ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκαρές. βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἱόντε κεῖραι. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ οἶδ' ὅπη ἐγκεκύκλησαι,
ὃς πολλῶν ἄρχων —
οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές·
καὶ τοῦτ' ἐρίφ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί, τοῦ ζῆν 79 ἕνεχ', ὡς-
περ ἔλαιον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι.

1. ἀκόσμητον ad glossam deperditam ἀκαλλῆ pertinuisse suspicor, inductus Schol. Luciani Prom. 14. Ceterum ἀκαλλιερήτων ἱερῶν Aeschin. in Ctes. p. 72. 3. Versus Pauli Silentiarii XLIV, 1. unde βοτρυΐνων legendum, adversante licet etiam v. Λωβητῆρα. 4. Consentit Harpocratio Palatinus sive Lex. Seg. p. 363. 7. Σοφοκλῆς Electr. 164—66. 8. ἀκάματα Med. 18. ἀπέσβη Ruhnk. in Tim. p. 40. qui fragmentum ad Damascium referebat. 24. Ὅμηρος Il. ε'. 4. Edebatur Λαῖτε δὲ οἱ.

1. Vide Hesych. vv. Ἀκαμπίας et Ἀκαμπιόδρομοι, Zon. p. 98. Lex. Seg. p. 363. ἀκάμπιος bis Etym. M. p. 45. 6. Ἀκάνθιος τέττιξ] Sic etiam apud Diogenianum [et Arsen. p. 36.] legitur. Zenobius vero habet Ἀκάνθινος τέττιξ, cui cave credas. Ἀκάνθιος enim vera lectio est, quoniam epitheton hoc mutis cicadis tributum est ab urbe Acantho, cuius ἐθνικὸν est Ἀκάνθιος, non autem Ἀκάνθινος. Stephanus v. Ἄκανθος: Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες. Küst. Ἀκάνθιος voluit etiam Etym. M. p. 45. 7. Peccatum apud scriptores ecclesiasticos saepe cum spinis comparari solet, ut pluribus exemplis demonstrat Suicerus in Thesauro Ecclesiastico v. Ἄκανθα. Küst. Δαβίδ Psalm. XXXII, 4. quem affert Zon. p. 103. 8. ἄκανθα Med. 10. Vide vv. Ἀχέτας et Τέφρα. Ceterum obloquebatur Küsterus, abusus ille locis Aristophanis (v. Bergl. in Av. 1095.) et Aristot. H. A. IV, 7, 7. ubi deleri iussit ὑπὸ post ἀχέτας. 13. Lex. Seg. p. 357. Zon. p. 109. 15. Ἄκαρ] Corrupte pro ἀκαρές. Apud Harpocrationem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod est adverbium significans ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, teste Etymol. M. v. Ἀμαρτῆ. Küst. ἀκαρῆ Pierson. in Moer. p. 43. cum eoque nuperus Harpocrationis editor; utrumque extat in Boisson. Anecd. I. p. 405. Sed ἄκαρ retinent Zon. p. 115. et Lex. Seg. p. 363. 17. Interpretantur iisdem fere vocibus Lex. Seg. p. 363. Schol. Plat. p. 465. et Luciani Amor. 10. 18. Ἀριστοφάνης Vesp. 719. sqq., secundo versu defecto. 19. ὅποι Aristoph. Cf. v. Ἐγκεκύκλησαι. 21. ἀκαρῆ libri Arist. 24. ἔλεον Med. ἔλαιον] Apud Aristophanem hodie legitur ἄλευρον. Sed lectio Suidae sana est et alteri praeferenda, quam etiam agnoscit vetus enarrator, cuius ad eum locum haec sunt verba: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὦτα ἀλγούντων, καὶ δι' ἐρίου ἐπισταζομένων ἔλαιον καταβραχύ. Küst.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. Victima, qua non rite litatum est. Ἀκάμαντα. Indefessum. *Vitium indefessum vastatorem aprum.* Ἀκαμαντίς. Acamantis. Una ex decem tribubus, ab Acamante Thesei filio dicta. Ἀκάματα. Indefesse, sine intermissione, sine lassitudine. Sophocles: *Quem ego misera, liberum immunis, perpetuo expectans.* Ἀκαμάτιος. Acamatius, Heliopolites, caeteris quidem civibus cordatior, ita tamen illitteratus fuit, ut cum neque iuvenis nec provectior aetate cum eorum qui doctrinae laude florerent quoquam consuetudinem inisset, philosophus vocari vellet, idque nomen ad omnes iactaret. ita nemo non Heliopolitarum eum nisi philosophum cognominabat. Hoc igitur inscitiae humanae probrum. Cum autem Heliopolin venissemus, falsum philosophiae nomen, quo Acamatius sese exornabat, iam paene evanuerat. Voluit etiam esse unus ex hieroscopis: quod quidem ei potest ignosci, quoniam aptus erat ad talia utcunque suscipienda, praesertim apud homines imperitos. Ἀκάματον πῦρ. Ignis vehemens. Homerus: *Ac galeam eius et clipeum igne vehementi adolebat.* Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et ἀκάμπιος δρόμος cursus longus et rectus. Ἄκανθα. Planta, item spina dorsi cetacei. *Cum autem bellua impetu violento irruisset, spina dorsi vincula dirupit.* Et Acanthia cicada, proverbium de mutis et illitteratis. Ἄκανθα. Peccatum. David: *Dum infixa est mihi spina.* Quia spina est planta inutilis, quae natura sua pungit. Ἀκανθίας. Non est species sed epithetum cicadae, sic dictae, quod cantat inter spinas. Perinde ut ἀχέτας non est cicadae species, sed epithetum, ab verbo ἠχεῖν. Ἀκαπήλευτον. Sincerum, purum, non adulteratum. Ἄκαρ. Exiguum, vel nihil. Sic Antiphon. Ἀκαρές. Exiguum, acutum, quod secari nequit. Aristophanes: *Nescio quo pacto circumventus sis, qui multis imperans nullum inde fructum percipis praeter minutulum illud quod auferes: et hoc quidem tanquam oleum in lana particulatim tibi instillant, ut vitam trahas. quippe volunt te pauperem esse.*

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ, ἐπίῤῥημα. ἐν ἀκαρεῖ δὲ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Γυμνὸς θύραζ' ἔπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

ἤτοι ἐλαχίστῳ, ὃν οὐχ οἷόν τε διακεῖραι καὶ κόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν, τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα. Καρὶ δέ, τῷ ἐκ τῆς Καρίας.

Ἀκαριαῖος. ὁ βραχύτατος. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκαριαῖον. μικρόν, βραχύ, ῥοπή. καὶ ἀκαριαῖος ὁ βραχὺς καιρός. Ἀκαριαῖον. τὸ μὴ δυνάμενον καρῆναι, ἢ τὸ οἷον ἀκέφαλον διὰ σμικρότητα, ἢ ἀδιάστατον κατὰ μέγεθος καὶ οὐδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἡ κεφαλὴ κατὰ γλῶσσάν τινα, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκαρνᾶνα. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ πρὸ τούτων. καὶ Ἀκαρνᾶνες· ζήτει ἐν τῷ Ἀπαλγοῦντες.

Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρακα φυτευόμενα.

Ἄκας. ποιητὴς τραγῳδίας.

Ἄκαστος. Ὁ δὲ Ἄκαστος λόχον ὑφήσας ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κατέστη. ζήτει ἐν τῷ Ἀταλάντῃ.

[Ἀκατάληπτον. ἀπροσίτου διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀπρόσιτον.]

Ἀκατάβλητον. ἀήττητον, παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τοῦτ' ἔστι, τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταλλήλως. ἀναρμοδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ὠνομασμένος.

Ἀκαταιτίατος. ὁ ἀναίτιος.

Ἀκατεύναστος. ἀκοίμητος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάτιον. εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ.

Ἀκατίροι. ἐθνικόν. Ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγένοντο.

---

1. Haec admodum esse turbata binisque partibus conflata docent vel Lex. Seg. et Schol. Luciani, coll. Zon. p. 115. unde nomen ἀκαρῆς et adverbii formas perpetuo tenore comprehensas fuisse liquet. In principio si quis duplex adverbium tueatur, scripserit ille ἀκαρῆ καὶ ἀκαρῶς. Novissima quidem ἔστι δὲ — ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα sensu carent ac litura sunt emendanda. 2. *Πλούτῳ* v. 244. Legendum *ἐξέπεσον*. Quae sequuntur *ἐλαχίστῳ* — *ὄνομα* traducta sunt e Schol. Arist. 5. Schol. Luciani Iov. Conf. 8. 8. *Καρὶ... Καρίας* perperam ex v. *Ἀκαριαῖον* invecta, pertinent ad epimerismum *κάρη* et *καρί*. 10. *ἀκαριαῖος* bis (nam edd. *ἀκαρίδιος*) Toup. II. p. 422. ex M. Antonini, cuius hic locus est, l. XI, 18. Praeivit Küsterus Diatribe p. 43. Simile vitium in v. *Ὀνιδία*. Ceterum etsi haec Zon. p. 98. agnoscit, litterarum tamen series ab recentiore manu accessisse coarguit. Cf. in v. *Ἀκέραιον*. *ἀνθρώπειος* Marcus. 12. *ῥοπὴ* defendit Lex. Seg. p. 363. *ἐν τῇ αὐτῇ ῥοπῇ* auctor de Hom. in Galei Opp. myth. p. 345. Cf. Boissōn. in Anecd. IV. p. 230. 16. *καρία*] L. *κάρη*: coll. Etymologicis v. *Καιρός*. Eadem repetuntur in v. *Καρία*. Mirifice vero Leid. post v. *καταγλωττίζειν*: *κατὰ γλῶσσαν. ζήτει ἐν τῷ Ἀκαριαῖον*. Scilicet eodem stupore glossa *κατὰ ῥέθος* manavit ab v. *Ἀμύξεις*. 18. *Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι* — fragmentum repetitum ex v. *Ἄγαμαι*. 21. Zenob. I, 60. Cf. v. *Ἀγριππος*. 24. Zenob. I, 49. Cf. v. *Ἀδώνιδος κῆποι*. Novissima sapiunt fraudem hominis indocti.

3. *Ἄκας*: cf. v. *Σάκας*. 4. Hoc fragmentum deprompsit Suidas e Nicolai Damasceni Excerptis ab Valesio editis p. 446. Contulit Küst. etiam Schol. Aristoph. Nub. 1064. *ὑφείσας* idem legebat cum Nicol. et v. *Ἀταλάντῃ*. Praestat *ὑφείς*. 7. Recens haec invecta praeter ordinem litterarum. 10. Schol. Arist. *τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον*. 11. *Νεφέλαις* v. 1229. sq. 12. *ἐξεπίστατο* Med. 15. Haec a superioribus distingui iussit Alberti Misc. Critt. p. 267. et in Hesychium. V. Zon. p. 115. Lex. Seg. p. 363. 19. Iosephi locos affert Alb. in Hesychium. 20. *ἀκοίμιστος* male Lex. Seg. p. 364. 22. Integrum Prisci locum praestat v. *Ἄβαρις*. 23. *ἐλασθέντες* Med. *κατὰ ζήτησιν*] adde *γῆς* e Prisco. *πρὸς τοὺς Ἀκατίρους Οὔννους παρεγένοντο* Küst. utrobique malebat. Nihil autem differt v. *Σαράγουροι*.

Ἀκαρῆ. Temporis momento vel puncto, brevissimo tempore. adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ vero dixit Aristophanes *Pluto*: *Nudus foras eiectus sum in brevissimo tempore*. — Vel quod tam exiguum est, ut propter paucitatem dividi secarique non possit: ducta metaphora ab minimis pilis, qui propter brevitatem secari non possunt. Est autem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adverbiale ἀκαρὲς deductum est. Καρὶ autem id quod est, e Caria oriundo. Ἀκαριαῖος. Brevissimus. *Brevissima est humana vita, et post exiguum tempus omnes extensi iacebimus.* Ἀκαριαῖον. Parvum, breve, momentum. Et ἀκαριαῖος de brevi tempore. Ἀκαριαῖον. Quod secari non potest, vel quod propter parvitatem quasi capite caret, vel quod extendi non patitur, neque habet initium. Nimirum καρία vox est inusitata, caput significans, unde κέρατα fluxit. Ἀκαρνᾶνα. *Ego vero viros illos admiror, impensius tamen ac super illos Acarnanem.* Et Ἀκαρνᾶνες: quaere sub voce Ἀπαλγοῦντες. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. Sterilior oleastro: dictum de iis qui sunt valde pauperes. Lacones enim agrestem oleam ἄγριππον vocant. Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. Sterilior Adonideis hortis: dictum de iis qui nihil praeclari gignere possunt. Sic autem vocant quae testis inseruntur. Ἄκας. Poeta tragicus. Ἄκαστος. *Ille vero subornata manu insidias struxit Peleo: qui re animadversa ad bellum se comparavit.* Quaere in v. Ἀταλάντῃ. Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab v. ἀπρόσιτον, de quo vocem ipsam adeas. Ἀκατάβλητον. Invictum, ut quem nemo deiiciat. Aristophanes *Nubibus*: *Tum enim Phidippides nondum callebat invictam illam disserendi rationem.* Ἀκαταλήκτως. Indesinenter. Ἀκαταλλήλως. Inconcinne. Ἀκαταμάχητος. Laboribus inexpugnabilis. Ἀκαταῖος. Equus celeber. Ἀκαταιτίατος. Culpa vacans. Ἀκατεύναστος. Insomnis. Ἀκάτειρα. Nomen urbis. Ἀκάτιον. Piscatoriae naviculae genus. Ἀκατίροι. Nomen gentis. *Quemadmodum et Saraguri expulsi, cum novas sedes quaererent, Acatiros Hunnos petierunt.*

Ἀκατονόμαστος. ὁ μὴ ὠνομασμένος.

Ἀκαχείατο. ἐλυποῦντο. καὶ ἀκαχίζεο, λυποῦ.

Ἀκαχημένη. λυπουμένη. καὶ ἀκαχήμενον, οὐδέτερον.

Ἄκαψις. ὄνομα πόλεως.

Ἀκαίη. ῥάβδος θαλαττία.

Ἄκαινα. μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, δι' ἧς κεντοῦσι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων.

Ἄκαιρος. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καί, Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Ἱππόλυτόν φασι ταύτην εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν, φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτόν.

Ἀκεανός. εἶδος ὀσπρίου.

Ἀκελιμᾶς.

Ἀκενόσπουδον. Παρὰ Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ ἀπιστητικόν. Φησὶ Μάρκος ὁ φιλόσοφος βασιλεύς.

Ἀκέων. ἡσυχάζων. παρ' Ὁμήρῳ κατὰ μεσότητα ἐξήνεγκται, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας, ** καὶ ἐν ἄλλοις·

Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.

Ἀκερδὴς χάρις. ἡ μὴ δεόντως διδομένη· ἧς φαῦλον τὸ κέρδος.

Μηδ' ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἄντ' ἰδὼν μετάσχοιμί πως.

Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἓξω κήρας, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε.

Ἀκέραιον συνειδός. τὸ καθαρὸν καὶ εἰλικρινές. Δαμάσκιός φησιν· Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῶν ἀνθρωπείων ἀκεραίου συνειδότος ἀντάξιον. δεῖ δὲ τὸν εὐσχήμονα τρόπον συνδιαιτᾶσθαι τοῖς πέλας. εἰ καὶ ἐναντίον εἴη τῷ φαινομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθόν, μηδέποτε ἐκεῖνο τούτου ἐπίπροσθεν ἄγειν, μηδὲ ἄλλο ὁτιοῦν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ἀληθείας, μήτε κίνδυνον ἀγῶνος ἐπιφερομένου μήτε ὄκνῳ ἀποστρεφόμενον ἔργον ἐπίπονον, μηδὲ κέρδος ἐπαίνου ἀδίκου, μηδὲ συνήθειαν φιλίας, μηδὲ συγγενείας τινὸς ἀνάγκην. [Ἀκέραιον. ἐκ τῆς Μάρκου Ἀντωνίνου συγγραφῆς· Κἂν τρισχίλια ἔτη βιώσεσθαι μέλλῃς καὶ

1. Ἀκατονόμαστος] Haec vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, *nomen non habens*: eo nimirum sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, obscurus, ignobilis et cuius nulla est fama. *Küst.* Immo prior significatus erat ponendus: cf. Plut. adv. Colot. p. 1118. E. Plac. phil. IV, 3. 2. ἀκαχείατο Il. μ'. 179. ἀκαχίζεο ib. ζ'. 486. 3. ἀκηχεμένη quidem Il. ε'. 364. ἀκαχήμενον vero, quamquam Zon. p. 112. agnitum, ex ἀκαχμένον deformatum opinor. 6. Ἀκαίη] Lege ἄκαινα. *Küst.* Non iuvat refutare Tittmanni commentum in Zon. p. 103. 8. Apollon. Rhod. III, 1323. *Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.* Ad quem locum eruditus Scholiasta: Ἀκαίνῃ. ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρεμα. ἢ ῥάβδος ποιμενική, παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη· περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν· Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Vide etiam Etymolog. M. v. Ἄκαινα. *Küst.* ὡς om. Lex. Seg. p. 357. retinet Zonaras. Ceterum etiam ἀκεινά Hesych. 11. ἔχθρας διαφέρει] Sic etiam Diogenianus et Apostolius [cum Arsen. p. 34.] habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθροῦ. *Küst.* V. Pors. in Hec. p. XIX. 14. ἀκέανος Etym. M. p. 46. Lex. Seg. p. 371. et imprimis Eust. in Od. ε'. p. 1528. 15. Ἀκέλης. ὄνομα ποταμοῦ: Etym. M. p. 81. Choerobosc. p. 1189. 16. *Παρὰ Διογνήτου κτλ.* Locus Marci Antonini I, 6. *Διογνήτου*] Sic recte apud Marcum Antonin. et in MSS. legitur. Priores vero Editt. exhibent *Διογνήτῳ*. *Küst.* *Διογνήτῳ* Med. sola. 17. ἀπιστητικόν Küst. e binis Pariss. et Marco; cum legeretur ἐπιστητικόν. Accedit utrobique Zon. p. 109. Sequuntur apud Marcum *τοῖς ὑπὸ τῶν τεραστευομένων καὶ γοήτων λεγομένοις.* κατὰ μεσότητα] Sensus est vocem illam et pro participio et pro adverbio accipi posse. Sic enim Grammatici loqui solent, cum significare volunt vocem aliquid ad duas orationis partes referri posse. Hinc Etymologus τὸ ἀκὴν vocat ἐπίῤῥημα μεσότητος. *Küst.* Vide disertum locum Etym. M. p. 581, 9. coll. v. Ἀμαρτῇ. 20. καὶ ἐν ἄλλοις expungi iussit Küst. Verum interciderunt nonnulla, quibus exemplum notissimum, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, conciliari debuit cum altero loco, Ἀλλ' ἀκέων δ. ex Od. φ'. 89. petito. Cf. Schol. Il. δ'. 22. et Apollon. de Adv. p. 553. sq.

2. Prior explicatus in Lex. Seg. p. 364. alter in Schol. Soph. extat. 4. Μηδ' — πως: perturbatus Sophoclis Oed. C. 1483, 84. locus, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν] ἀκερδῆ χάριν μ. πως. Pariter Zon. p. 103. 7. κῆρας etiam Lex. Seg. p. 364. Legebat Küst. post Portum κηρός: de quo dubitat Ruhnken. in Tim. p. 18. 10. Damascii locus non extat apud Photium. εἶναι] F. ἐστί. 11. ἀνθρωπίων Med. Hiat oratio, neque convenit εἴη. 14. ἐκείνου Med. 16. ὄκνον Med. 20. Μάρκου l. II, 14.

Ἀκατονόμαστος. Qui nomine caret. Ἀκαχείατο. Contristati erant. Et ἀκαχίζεο, tristis esto. Ἀκαχημένη. Tristis. Et ἀκαχήμενον, neutrius generis. Ἄκαψις. Nomen urbis. Ἀκαίη. Virga marina. Ἄκαινα. Mensura decem pedum. est autem baculus, quo stimulantur boves, Pelasgorum inventum. Ἄκαιρος. Inopportunus. Ut: *Intempestiva benevolentia nihil ab odio differt.* Hippolytum aiunt hanc sententiam ad Phaedram dixisse, cum illa contenderet ab se ipsum amari et diligi. Ἀκεανός. Genus leguminis. Ἀκελιμᾶς. Ἀκενόσπουδον. *A Diogneto didici, ne rebus inanibus studium impenderem, neve (praestigiis) fidem adhiberem.* Sic Marcus Imperator philosophus. Ἀκέων. Quiescens. Vox apud Homerum ita conformata, ut participium cum adverbio misceat, significet autem quiete. ** et alibi: *Sed quiete epulamini sedentes.* Ἀκερδὴς χάρις. Gratia male tributa; cuius damna nos percipimus. *Ne virum nefarium conspicatus in malum aliquod ea causa incidam.* Ἀκέραιον. Innocens, integrum, purum. significat etiam illaesum, id quod liberum est κῆρα, mutato η in ε. Ἀκέραιον συνειδός. Conscientia pura et sincera. Damascii verba: *Nihil est inter res humanas illaesae conscientiae comparandum. Oportet autem honesta ratione cum aliis hominibus versari. Ac siquidem verum bonum ei quod boni speciem habet contrarium est, nunquam hoc [illi decet] anteponere, neque quicquam pluris faciendum quam veritas, ita ut nec periculum certaminis instantis nec laborem aerumnosum prae ignavia recusemus; neque fructum laudis iniustae aut coniunctionem amicitiae vel necessitudinis vincula curabimus.* Ἀκέραιον. E Marci Antonini commentariis: *Quamvis annorum tria millia victurus esses et*

τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο ὅτι οὐδεὶς ἄλλον ἀποβάλλει βίον ἢ τοῦτον ὃν ζῇ, ἢ ἄλλον ζῇ ἢ ὃν ἂν ἀποβάλλῃ. εἰς ταὐτὸν οὖν καθίσταται τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον· καὶ τὸ ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον. καὶ τὸ ἀποβαλλόμενον οὕτως ἀκαριαῖον ἀναφαίνεται. οὔτε γὰρ τὸ παρῳχηκὸς οὔτε τὸ μέλλον ἀποβάλλοι ἄν τις. ὃ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς ἂν τοῦτό τις αὐτοῦ ἀφέλοιτο;]

Ἀκέραιος. ὁ ὁλόκληρος. Ἀκεραίοις τε καὶ οὐ προσδεχομένοις ἐπιγινόμενοι τῆς γῆς ἐκράτουν. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ μέλι, ἅτε οὐκ ἀκέραιον οὔτε ἀπὸ ἀκανθῶν ἀλλ' ἀπὸ ἑρπετῶν συμπεπορισμένον, ἀνέστρεφε τὰ σπλάγχνα. Πολύβιος· Τοὺς μὲν γὰρ ἀηττήτους ὄντας ἐξ ἀκεραίου διαγωνίσασθαι πρὸς σφᾶς· ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐκόλου. Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθαι ταῖς τῶν Κελτῶν ὁρμαῖς· ἐξ ὁλοκλήρου. Καὶ αὖθις· Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀπραγίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἠναγκάσθη φ' τάλαντα προτεῖναι, καὶ δὴ συγκατέθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. Καὶ αὖθις· Οὐ βουλόμενοι ἀκέραιον ἐπενεγκεῖν τὴν φήμην αὐτοῦ, ἤρξαντο διασύρειν αὐτόν.

Ἀκεραιοσύνη. ἀκερωσύνη δέ.

Ἄκερως βοῦς. ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ ἄκερων, οὐδετέρως, μονόπτωτον.

Ἀκερσεκόμης, ὁ καὶ ἀκειρεκόμης, ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἄκεσσα. Ῥωμαϊκόν τι μηχάνημα, ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα μετασκευαζόμενον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ξυνέθεσαν τὴν λεγομένην ἄκεσσαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ. δενδροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα στελέχη τῇ ξυνθήκῃ καταστορέσαντες, ἀπετείχισαν ὡς ἐνῆν τὴν ἐνθένδε πορείαν τῆς πόλεως.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι. ἰάσασθαι. ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἠπήτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν.

Ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θεραπεῦσαι.

Ἀκέσιος. Ναυατιανῶν Ἐπίσκοπος, ὃς παρῆν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἠρώτα αὐτόν, εἰ δέχεται τὰ τῆς συνόδου, τόν τε ὅρον τῆς πίστεως καὶ τὸν ὁρισμὸν τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς. ὁ δὲ συγκατέθετο. ἐπανερομένου δὲ τοῦ βασιλέως, διὰ τί οὖν χωρίζει; ἐκεῖνος τὰ ἐπὶ Δεκίου γενόμενα κατὰ τὸν

2. οὐδὲ ἄλλον ζῇ ἢ ὃν ἀποβάλλει Marc. 3. καθίσταται male Marci edd. 4. οὖν ἴσον probante Küst. 5. ἀπολλόμενον Ald. ἀπολλύμενον vulg. 6. ἀκαριαῖον] Sic etiam apud Marcum scriptum est. Quare merito quis miretur supinam oscitantiam compilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον subiecit, cum sub voce Ἀκαριαῖον collocari debuisset. [Monuit Gatakerus.] Negligentiae autem huius non ipsum Suidam reum perago, sed interpolatores eius, quoniam totus iste articulus in Pariss. A. B. deest: unde colligo eum a recentioribus lexico huic insertum esse. Küst. Cf. in v. Ἀκαριαῖος. 9. ἀκέραιοί τε Schweigh. Opusc. II. p. 200. et Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 138. Immo, ἀκέραιοι ὄντες καὶ οὐ. 12. ἀλλ' ἑρπετῶν vulg. Locus, ut ex hac potissimum significatione colligitur, Iamblichi Babyloniacis: v. Phot. Bibl. p. 74. Unde haud obscure licet existimari de fragmento v. Κυψέλη servato, quod si probabiliter Iamblicho tribuimus, cum hac ipsa sententia continuabitur. 13. Πολύβιος XV, 11, 11. ἐκείνους μὲν — διηγωνίσθαι π. σ. 15. ἀντὶ τοῦ — καὶ αὖθις] Harum vocum perturbationem manifestam facile sic tollimus: ἀντὶ τοῦ ἐξ ὁλοκλήρου. καὶ αὖθις· Θέλων — ὁρμαῖς. καὶ ἐξ εὐκόλου· Οὐ δυν. κτλ. Cf. v. ἐξ ἀκεραίου. Θέλων — ὁρμαῖς Polybii III, 70, 9. ubi legitur ἀποχρήσασθαι. 17. Hunc quoque locum ad Polybium refert Casaubonus. 20. συνεκατέθεντο Med. — θετο Ald. 21. Immo ἔτι ἐνεγκεῖν.

6. Ἄκεσσα] Corrupte pro Ἄγεστα, id est, si Latine scribatur, *Aggesta*. Vide supra v. Ἄγεστα et Ducangium in Glossario Graeco v. Ἄγεστα: qui tamen errore memoriae ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi legi apud Procopium *B. Pers.* II, 26. quod secus est. Fit enim ibi quidem mentio aggestae, sed fragmentum auctoris anonymi a Suida hic citatum ibidem non reperitur. Küst. 7. μετασκευαζόμενον] Scribe κατασκευαζόμενον. Küst. 12. Cf. v. Ἠπήτρια, Lex. Seg. p. 364. Etym. M. v. ἀκέστρα et Phrynich. p. 91. 14. ἀκεσίας ἀντὶ τοῦ ἰατρός Lex. Seg. p. 371. Sed aut leg. ἀκέστωρ cum Etymologicis v. ἀκεσώδυνος aut ἀκέστας. ἰατρούς. Ipsum proverbium explicuerunt, Aristophane Byzantio auctore, Zenob. I, 52. Diog. II, 3. Arsen. p. 35. 17. Locus de Acesio descriptus ex Socratis Hist. Eccles. I, 10. Initium habet Zon. p. 98. 21. διά τι οὖν χωρίζει ἐκεῖνος, iunctim edita, correximus probante Küst. e Socrate.

totidem insuper myriadas, tamen memento neminem amittere vitam aliam quam illam quam vivit, aut aliam vivere quam eam quam amittit. eodem igitur recidit et longissimum vitae spatium et brevissimum: tempus enim praesens omnibus est aequale: Ita quod amittitur aequale est omnibus. unde fit ut id quod amittitur instar momenti esse appareat, neque enim praeteritum neque futurum quisquam amittere potest. quod enim deest, quomodo hoc aliquis eripiat? Ἀκέραιος. Integer. *Integros et inopinatos aggressi terram in suam potestatem redegerunt.* Alio loco: *Mel autem cum nec sincerum esset neque a spinis sed reptilibus comparatum, viscera torquebat.* † Polybius: *Illos enim, antehac invictos, viribus integris secum dimicasse.* At alibi: *Integra Gallorum alacritate uti volens.* Significat etiam, *levi opera*: *Cum autem ei haud facile rem persuadere posset, quod dictus rex timidior erat et alienus ab vita negotiosa, quingenta talenta dare coactus est*: *quo facto Seleucus promisit opem se laturum.* Alibi: *Cum nollent ipsius existimationem esse illaesam, coeperunt eum probris lacerare.* Ἀκερατοσύνη, contra ἀκερωσύνη. Ἄκερως βοῦς. Bos nulla habens cornua. Et ἄκερων, generis neutrius, et unica forma praeditum. Ἀκερσεκόμης, id quod ἀκειρεκόμης, intonsus. Ἄκεσσα. Agger Romanus, ex arboribus caesis in munitionem constructus. *Romani vero exstruxerunt lingua ipsorum vocatum aggestum. Cum enim arborum caesarum truncos alios aliis iunctos stravissent, urbem ut licuit ab aditu citeriore intercluserunt.* Ἀκέσασθαι et ἀκέσαι. Sanare. Unde Attici vulgo dictam ἠπήτριαν vocant ἀκέστριαν. Ἀκεσίας ἰάσατο. Acesias sanavit. Dicitur de illis qui medendo morbum augent. Fertur enim Acesias aliquem in deterius curasse. Ἀκέσιος. Acesius, Novatianorum Episcopus, qui cum tempore Constantini Magni concilio interesset, princeps eum interrogavit an probaret decreta Synodi, et formulam fidei et festi paschalis definitionem. Ille vero assensus est. Quem cum iterum rogaret Imperator, quid igitur se a communione seiungeret: tunc ille quae sub Decio acciderant et rigorem

διωγμὸν ἐδίδασκε καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ αὐστηροῦ κανόνος, ὡς ἄρα οὐ χρὴ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἁμαρτίαν, ἣν πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί, τῆς κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τῆς ἀφέσεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκδέχεσθαι, τοῦ δυναμένου συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίου ἐπειπεῖν τὸν βασιλέα· Θὲς ὦ Ἀκέσιε κλίμακα, καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτων οὔτε Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου οὔτε ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν, ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ παραλείπουσιν, ἢ προσπάσχοντές τισιν ἢ προσώποις χαριζόμενοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ.

Ἀκεσίλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀκέσιμον. θεραπευτικόν.

Ἄκεσιν. ἴασιν.

Ἀκεσίπονον. θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα. ἰάματα, ὑγιάσματα. Ἡ δὲ λαθοῦσα τὰς φυλακὰς ἅμα τῇ θυγατρὶ ἀνέδραμεν, ἄκεσμα τῆς ἐσομένης ἐνδείας ἐπιφερομένη. † Ἀνὴρ ἦν ἐν τῇ Γαλεώτιδι, δεινὸς λύσεις τε νόσων εἰπεῖν καὶ ὥραν ἀκαιρίας ἀκέσασθαι ἀγονίαις καὶ ἀκαρπίαις διά τινων ἱερουργιῶν ἐπινοῆσαί τε καὶ δοῦναι μεταβολὰς καί τινας εἰς εὐπορίαν ἀγαθὰς ὁδούς. Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλεῖ, φασίν, ἐπὶ δώροις, ἵνα τοῦ Γλαύκου τὴν ὑμνουμένην ἀπώλειαν ἀνιχνεύσῃ. Καὶ Ἀκεσμόν, ἰατρείαν.

Ἀκεσώ. ὄνομα κύριον θηλυκόν.

Ἀκεσώδυνον. θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν.

Ἀκέστας. ἰατρούς. καὶ ἀκέστωρ ἀκέστορος, ὁ ἰατρός.

Ἀκέφαλος. αἵρεσίς τις, ἧς ἦν Σεβῆρος ἔξαρχος. ἔστιν ἐν τῷ Εὐτυχῆς.

Ἀκέφαλος. ὁ ἄτιμος. καὶ παροιμία· Ἀκέφαλος μῦθος. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

Ἀκειόμενος. θεραπευόμενος.

Ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

[83] Ἀκεῖσθαι. θεραπεύειν.

Ἀκή. ἀκμὴ σιδήρου. καὶ ἀκήν, ἡσυχίαν.

Ἀκή. πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι, Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκήδεστοι. μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκήδεντοι καὶ ἄταφοι. καὶ ἀκήδεστοι ὁμοίως.

Ἀκηδής. ἄταφος, ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι

severae illius regulae exposuit, eos nimirum qui post baptismum tale peccatum commisissent, quod sacrae litterae mortiferum vocant, ad divinorum mysteriorum communionem admitti non oportere; sed ad poenitentiam quidem adhortandos esse, remissionis vero spem iis non a sacerdotibus expectandam, sed a Deo, penes quem venia peccatorum esset condonandorum. Quae cum dixisset Acesius, ferunt Imperatorem subiecisse: Erige scalam, Acesi, qua solus in coelum ascendas. Haec neque Eusebius Pamphili neque alius quisquam memoriae prodidit: ut qui multa soleant praeterire, vel ob affectum in aliquos vel personis gratificantes. Sic autem tradit Socrates Ecclesiastica Historia. Ἀκεσίλαος. Nomen proprium. Ἀκέσιμον. Medicabile. Ἄκεσιν. Sanationem. Ἀκεσίπονον. Vi medendi praeditum. Ἀκέσματα. Medicamenta, remedia. *Illa vero custodes fallens cum filia aufugit, egestatis futurae remedium secum afferens.* † *Fuit in regione Galeotide homo morborum propulsandorum peritus, quique intemperiei anni mederi et ope quorundam sacrificiorum fetuum frugumque sterilitatem depellere nosset, ut in opportunas quasdam felicitatis vias eo transferretur. Hunc in Cretam ab Minoe muneribus propositis invitatum ferunt, ut celebratum illum Glaucum amissum investigaret.* Et Ἀκεσμόν, artem medendi. Ἀκεσώ. Nomen proprium feminae. Ἀκεσώδυνον. Quod medetur doloribus. Ἀκέστας. Medicos. Et ἀκέστωρ, ἀκέστορος, medicus. Ἀκέφαλος. Secta quaedam, cui praefuit Severus. De qua vide vocem Εὐτυχής. Ἀκέφαλος. Honoris expers. Unde proverbium: Fabula sine capite; dictum de iis qui imperfecta narrant. Ἀκειόμενος. Qui curat. Ἀκειρεκόμης. Intonsus. Ἀκεῖσθαι. Mederi. Ἀκή, Acies ferri. Et ἀκήν, quietem. Ἀκή. Urbs in Phoenice, quam nonnulli fuisse putant eam, quae nunc Ptolemais vocatur, Demetrius vero non ipsam urbem, sed arcem eius appellatam. Ἀκήδεστοι. Quorum nulla habetur cura, vel immunes sepulturae. Item ἀκηδέστως. Ἀκηδής. Insepultus, neglectus. *Romani*

6. περὶ bis Ald. 16. θεραπευτόν, quod est sanabile, maluit Küst. ἀκέσμιον Hesych. 18. θεραπευτικὸν πόνου Küst. Diatribe p. 46. invitis lexicographis. Vid. etiam Ernest. de usu glossar. can. II. 19. Il. ό. 394. 22. Non repperi qui hunc Aeliant ut videtur locum adhiberet Polyidi casibus illustrandis; neglexit etiam Valck. Diatr. p. 201. De Galeotis, familia Siculorum augurum, praeter Stephanum v. Γαλεῶται eiusque interpretem Holstenium v. Müller. Dor. I. p. 341. 23. καὶ ὥραν ἀκαιρίας suspecta habuit Küst. Mendi sane suspicio loci huius nescio quam sedem premit, siquidem desideratur vox ἄκεσμα: nisi fragmentum temere putes irrepsisse. Ceterum καὶ post ἀκέσασθαι vulgo positum cum Edd. vett. ignorent, videndum ne deleto ἀκαιρίας, quod ex v. ἀκαρπίαις natum videtur, scribendum sit, καὶ ὥραν ἀκέσασθαι ἀγονίας καὶ ἀκαρπίας διά τινων ἱερουργιῶν, * ἐπινοῆσαί τε κτλ.

2. καλεῖν vulg. Vitio demum animadverso Küsterus in Add. proposuit τὸν Μίνωα. 5. Ἀκεσώ. Filia Aesculapii: cf. v. Ἡιόνη et Valcken. Diatr. p. 291. 6. De vocis aetate v. Eust. in Il. ό. p. 1022, 30. 7. ἀκέστας Edd. secundum Arcadii praeceptum p. 27. ἰατρούς Küst. e Pariss., firmante Lex. Seg. p. 364. ἰατρός vett. edd. Φρύγες ἀκεστὴν τὸν ἰατρόν Eustath. et Schol. Il. χ'. 2. Etym. M. p. 51. 10. ἐν τῷ Εὐτυχῆς] Sed ibi nulla Severi huius mentio fit. In voce autem Ἰουλιανὸς Ἁλικαρν. quaedam de eo leguntur. *Küst.* 11. ὁ ἄτιμος Pearsonus ex verbis Artemidori I, 35. ἀκέφαλον γὰρ λέγομεν τὸν ἄτιμον, hausta putabat. Reliqua cum Zon. p. 98. constituenda, καὶ παροιμιωδῶς ἀ. — εἴρηται. 12. V. Heind. in Gorg. 131. Stallb. in Phileb. p. 230. Consentiunt de hoc proverbio Zenobius, Diogenianus, Arsenius, Platonem appellantes, quem ipsum adhibuit Pollux II, 43. Adde Lex. Seg. p. 371. 14. Glossa Homerica: v. Etym. M. p. 46. Apollon. Lex. p. 74. Requiritur vero θεραπεύων, ἰώμενος: v. Schol. Apollon. IV, 1082. 16. Lex. Seg. p. 364. Ἀκ. λέγειν θεραπεύειν κωμῳδοῦντες: f. λέγουσι τὸ θ. κ. Cf. Hemst. in Thom. M. p. 26. sq. 17. Cf. Valck. in Herod. IV, 196. 18. Eadem Harpocratio Palatinus et Lex. Seg. p. 364. cf. Etym. M. p. 47. Wessel. in Diod. XV, 41. 22. Respicit Il. ζ. 60. ώ. 417. Cf. Apollon. Lex. Hom. p. 75. Iacobs. in Anth. Pal. p. LXII. Unde legendum ἀκηδέστως ὁμοίως apparet. Perperam ἢ ἀκήδεστοι Lex. Seg. p. 364.

τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς οὐχ ὑπέμειναν παριδεῖν. Καὶ ἀκηδῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτάφως. Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐῤῥιμμένον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα, ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα, θέαμα τῷ ἡλίῳ οὐδαμῇ φίλον ἀποκρύπτων ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ. Λέγεται καὶ ἀκηδὲς ἐν Μυθικοῖς·

Πικρὴ μέντε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής.

Καὶ αὖθις· Διαλύει τὸν τάφον ἀκηδῶς καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἀπὸ τῶνδε τῶν λίθων ἀνίστησι πύργον. ἐκεῖθεν ἐάλω ἡ πόλις.

Ἀκήδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκηδία. ἡ ῥᾳθυμία, ἀχθηδών, λύπη. Λαβίδ· Καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου.

Ἀκήκοα. αἰτιατικῇ, ἠνωτίσθην. καὶ εἰσακήκοα.

Ἀκήλητον. ἄθελκτον, ἀπηνῆ. ἐν Ἐπιγράμματι περὶ Ὀρφέως·

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρᾳ.

Ἀκηλίδωτον. ἄσπιλον, ἀκήρατον. ἀκηλιδότερος δέ.

Ἀκήματα. ἰάματα. Καὶ ἄκη πόνων, τὰ λουτρά. καὶ κόπον μὲν θαλάττῃ λύουσιν, ᾗ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος, ἀναχαλῶντες δὲ τὰς τῶν μυῶν συστάσεις, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τῷ μὴ ῥανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα.

Ἀκήν. ἡσύχως.

Ἀκήρατον. ἀκέραιον, ἄφθαρτον, ἀθάνατον. καὶ Ὅμηρος·

Ἡδύν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.

Ἄκηρατος. ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.

Ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ.

Ἀκηρυκτεί. ἄνευ κήρυκος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους λαβόντες ἀκηρυκτεὶ πόλεμον αὐτοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκηρύκτως ἐμίγνυντο, παρὰ Θουκυδίδῃ· τοῦτ' ἔστιν ἄνευ κηρυκείου, ὡς πρὸς φίλους δῆθεν. οἱ γὰρ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀπιόντες [84] ἀσφαλείας ἕνεκεν ὅσοι ἐβούλοντο μετὰ κηρυκείου ἀπῆσαν, οὓς ἀνόσιον ἡγοῦντο καὶ ἀσεβὲς κακουργεῖν.

Ἀκηχέδαται. λυποῦνται.

Ἀκίχητος. ἀκατάληπτος.

Ἀκίβδηλον. καθαρόν. Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδαίους, φυλακτικούς τε εἶναι τοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ περὶ αὐτοὺς παριστάναι διὰ

2. Pearsonus ad hunc locum in margine haec notavit: *Apud Nilum, si bene memini.* Sed fefellit virum eruditissimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare ausim; quamvis nesciam, ex quo auctore Suidas id excerpserit. *Küst.* Cf. v. Ἐκτίνων. 4. οὐκ ἐτόλμησεν, ἀλλ' ἔθαψεν Zon. p. 115. 6. καὶ ἀκηδὲς] Immo καὶ ἀντὶ τοῦ ἀηδής. Improspere Küst. in Add. λέγεται καὶ ἀκηδής. ἐν Μυθ. Ceterum opinor comparandam esse Fab. Aesop. 103. 7. αὐτὰρ vulg. Recepi Küsteri coniecturam λύκοισιν: Edd. λύκοις. 11. Il. ξ'. 427. 12. ἡ ἀθυμία Ernesti Gloss. sacr. p. 11. Λαβίδ Psalm. 142, 4. Quem locum recens accessisse puto, nunc quidem ab v. Ἠκηδίασεν exulantem. 16. ἐν Ἐπιγράμματι Damagetae V, 7. 8. Cf. v. Κλύμενος. Corrupit haec Zon. pp. 105. 109. 20. V. intpp. Hesychii. ἀκηλιδότερος δέ accessit ex Med. Id ipsum reddendum puto Herodiani Epim. p. 203. 22. Glossa Homerica: v. vel Apollon. p. 72. 23. καὶ κόπον Med. γὰρ κόπον vulg. ab Aldo. Quae sequuntur, ut plura de Athenaei Epitome, temere sunt ascripta. „Locus hic, in quo de balneorum utilitate agitur, pessime a librariis acceptus et foedis mendis inquinatus est; de quo emendando utique desperassem, nisi observassem eundem multo emendatius legi apud Eustathium in Od. δ'. p. 1481. qui eum, uti et Suidas, ex Athenaei l. I. p. 24. C. descripsit. Ex istis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus et in integrum restituendus est: Ὅτι ἴσασιν Ἥρωες καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοίων· κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ᾗ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος, ἀναχαλῶντες δὲ ταῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα." *Küst.* Idem monuit Athenaeum respexisse ad Il. κ'. 572. Αὐτοὶ δ' ἴδρῳ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

3. ῥανθέντος mendum vetustum. ἀπεσκληρυμένα Med. ἀπεσκληρυμμένα Athen. 7. Ὅμηρος Od. ι'. 205. 8. ἀκηράσιον Toup. I. p. 27. post Schulz. Obss. misc. p. 27. 14. Θουκυδίδῃ l. I. extremo: ubi legitur ἐπεμίγνυντο. Quae subsequuntur huius Scholiastae debentur. 16. ὁσάκις Schol. Thuc. Neutrum intelligo. 19. Il. ρ'. 637. Eadem Apollon. Lex. p. 73. reddenda. 21. Locum hunc e Diog. Laert. VII, 118. depromptum Küsterus ad exempla Laertiana, ne illa quidem prorsus castigata, satis audacter emendavit: ut qui reposuerit, φυλακτικούς τε τοῦ ἐπὶ — παρασκευῆς τῆς τὰ φαῦλα — ποιούσης. ἁπλάστους δὲ εἶναι. περιῤῥ. In principio cum Palatino Diog. reponere praestat φ. τε εἶναι αὐτούς, subiuncta particula καίτοι.

vero hostes suos non passi sunt insepultos iacere. Et ἀκηδῶς, sine sepultura. *Conspicatus naufragi corpus, quod contemptim et temere abiectum erat, praeterire non sustinui, sed mortuum sepulturae mandavi, spectaculum Soli minime gratum ex humanitatis legibus abscondens.* Significat etiam *ingratus* in Fabularum collectione: *Lapis quidem amara, sed capellis non ingrata.* Et alio loco: *Sepulcrum sine reverentia et misericordia diruit, et e saxis eius turrim excitat: unde urbs capta est.* Ἀκήδεσεν. Neglexit. Ἀκηδία. Incuria, dolor, tristitia. David: *Et tristis fuit in me spiritus meus.* Ἀκήκοα. Aptum accusativo: auribus percepi. Et Εἰσακήκοα. Ἀκήλητον. Implacabilem, immitem. In Epigrammate de Orpheo: *Qui duram implacabilis Plutonis mentem eiusque rigidum animum lyra permulsit.* Ἀκηλίδωτον. Maculae expers, incorruptum. Contra ἀκηλιδότερος. Ἀκήματα. Medicamenta. [Heroes norunt] balnea lassitudini mederi. Quae enim nervis est saluberrima, aqua marina sudorem abluunt; laxantes vero musculos distentos, deinde oleo se ungentes, ne cum aqua fuerit siccata, corpora rigescant. Ἀκήν. Quiete. Ἀκήρατον. Illaesum, incorruptum, immortale. Homerus: *Suavem, incorruptum et divinum potum.* Ἄκήρατος. Qui corrumpi nequit, malo vacuus, integer. Ἀκήρωτος vero, expers cerae. Ἀκηρυκτεί. Nullo praecone misso. *Romani vero cum captivos cepissent, bellum contra eos decreverunt, nullo feciale misso.* Apud Thucydidem legitur, ἀκηρύκτως ἐμίγνυντο, hoc est, sine caduceatore ad se tanquam ad amicos commeabant. siqui enim hostes adibant, securitatis causa secum caduceum ferebant: quos laedere nefas et impium putabatur. Ἀκηχέδαται. Dolore sunt affecti. Ἀκίχητος. Quem non assequimur. Ἀκίβδηλον. Purum. *Atque simplices esse aiunt viros bonos, eosque cautos esse homines, qui res suas meliorem in partem possint commendare, hoc quidem*

παρασκευῆς δυναμένους, τῆς τὰ φαῦλα μὲν ἀποκρυπτούσης, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φαίνεσθαι ποιούσης ἁπλάστως. περιῃρηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ τῷ εἴδει.

Ἀκιδαλία. ὄνομα κρήνης.

Ἀκίδας. τῶν βελῶν τὰς ὀξύτητας, καὶ Ἀκιδωτὸν τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδνόν. τὸ ἀσθενές. καὶ ἀκιδνότερον ὁμοίως.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀκκιζόμενος. προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων, ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Αἰλιανός· Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ᾄσμασι θαυμαζομένων ἐκρίθη δεύτερα, ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Καὶ παροιμία· Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον· ἐπὶ τῶν βδελυττομένων λόγῳ μέν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα· δεῖπνόν τι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μέν, ὕστερον δὲ * ἐπονεῖτο. Καὶ Ἀκκισμούς, προσποιήσεις. ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

Ἀκικυς. ὁ μὴ ὀξύς. καὶ ἐστερημένος δυνάμεως.

Ἄκιμον. ἀθεράπευτον.

Ἄκιμος. ὄνομα κύριον.

Ἀκινάκης. μικρὸν δόρυ Περσικόν.

Ἀκίνασις. ὄνομα τόπου.

Ἀκινδυνί. χωρὶς κινδύνου. καὶ Ἀκινδυνότατος.

Ἀκίναιδος. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὃ σώφρων. καὶ ἀκίναιδα.

Ἀκινησία. ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν, ὡς διαλύοιτο αὐτοῖς τὰ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.

Ἀκινητίζω. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ.

Ἀκίνητα κινεῖν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν. ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμοὺς κινεῖν ἢ τάφους.

Ἄκιτιν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ ψῆκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσεν.

Ἀκίχητα. ἀκατάληπτα.

Ἀκλαυστί. χωρὶς κλαυθμοῦ.

Ἀκλείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀκλειῶς. ἀδόξως.

Ἀκληρεῖ. οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται.

Ἀκληρήμασι. συμφοραῖς, δυστυχίαις. Διὰ

3. ἁπλάστους [δέ] legendum vel sequentia docent. 4. ἐν τῷ vulg. 5. Servium in Virg. Aen. I, 720. attulit Küst. 8. ὁμοίως] Ne dubites scribendum esse Ὅμηρος. Versus enim qui sequitur, sumptus est ex Odyss. σ'. 130. Simile mendum recurrit infra v. Ἥδος, ubi monemus pro ὅμως legendum esse Ὅμηρος. Saepe autem observavi, nomen Ὅμηρος a librariis in ὁμοίως vel ὅμως mutatum esse: cui errori compendium scripturae occasionem praebuit. Küst. Cf. Etym. M. p. 48. 10. Etym. M. p. 49. et Lex. Seg. p. 364. f. coll. Zon. p. 114. 11. Exsequuntur haec paroemiographi, velut Zenob. I, 53. 12. τὸ vulg. τὸ λέγοντά τι πρ.] Verissima est coniectura Henrici Stephani, qui pro λέγοντα hic apud Suidam legendum putat θέλοντα. Küst. In Anecd. (coll. Etym. M.) καὶ τὸν λέγοντα θέλοντα (τὸν θέλοντα μέν), προσποιούμενον δὲ μὴ ἐ. Haec, expuncto λέγοντα, recipi iussit Ruhnk. in Tim. p. 19. 13. Aeliani locum praestat integrum v. Ὑγρῶς, prioribus leviter immutatis. 18. Repetuntur haec sub v. Σκύθης ὁρᾷ (cf. Prov. App. Vat. III, 80.), unde licet novissima sic resarcire, ὕστερον δὲ πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο. Similia quaedam v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον. Ceterum tetigit historiolam Eustathius praef. ad Il. p. 2. 20. δεῖπνόν τοι Vat. App. (nam in Suida v. Δεῖπνόν τοι hoc vulg. edd. debetur) F. δεῖπνόν σοι. 21. ἀκισμούς, π. ἀκισμὸς Med.

1. Glossa Homerica. 2. Haec procul dubio corrupta sunt, pro quibus scribendum puto, Ἀκέσιμον, θεραπευτόν. Küst. 10. ὑπὸ τὸν παράπλουν Toup. III. p. 19. Malim ἐπὶ reponi; quamquam nihil mutat Zon. p. 104. 13. Sic fere Schol. Plat. p. 364. et Zenob. I, 55. omissis ἐπὶ τῶν: breviora Diogen. II, 6. diversa Arsen. p. 36. Cf. Boisson. in Anecd. I. p. 395. 14. Post δεῖ excidit ἔδη. ἢ ὄρους Schol. Plat. (prave scriptum apud Arsen. ὀροφήν) ἢ ἠρῶα Zenob. 15. ἐν Ἐπιγράμματι Phaniae VI, 3. A. P. I. p. 288. n. 307. καὶ ψ. δονακῖτιν ἀ. Cf. vv. Συλόνυχας, Φάσγανον et Ψῆκτραν: quibus locis mirere monstrum illud vocis ἄκιτιν confirmari. Küsterus tamen id procurare conatus ἀκῆτιν, quod esset acutum, proposuit, suspicatus etiam Suidam in Anthologiae suo codice legisse καὶ τὴν ψῆκτραν ἀκῆτιν. 17. Il. ρ'. 75. unde ἀκίχητα διώκειν prov. in Boiss. Anecd. I. p. 395. Cf. Etym. M. in v. 18. Boisson. in Herodian. p. 257. rettulit ad Callim. fr. CCCCXVIII. 19. Ex Aeliani N. A. VIII, 5. secundum veterem lectionem. 20. Glossa Homerica: v. Etym. M. p. 49. 21. οὐ κεκλήρωται] Unus Paris. οὐκ ἐκληρώσατο, repugnantibus Zon. p. 114. et Lex. Seg. p. 365. 22. Ἀκληρήμασι Küst. e binis Pariss. restituit, cum bis legeretur ἀκληρώμασι, vel serie litterarum repugnante. Idem attulit documenta vocis ἀκλήρημα Suid. v. Ἐπιφυόμενος et Marcum Anton. X, 33. quibus adde Wesselingiana in Diod. III, 12. Ceterum haec et quae v. Ἀκληρούντων continentur dudum Ursinus, orationis colore permotus, ad Polybium referenda vidit.

artificio, ut occultent vitia, bona vero sua ostentent; eosdemque minime fictos esse, quippe qui simulationem omnem ex voce et cultu sustulerint. Ἀκιδαλία. Nomen fontis. Ἀκίδας. Telorum spicula. Et Ἀκιδωτόν, cuspide munitum. Ἀκιδνόν. Infirmum. Et ἀκιδνότερον. Homerus: *Nihil infirmius terra alit homine.* Ἀκκιζόμενος. Simulans, muliebriter agens, vel desipiens. Dictum propter feminam quandam fatuam, Acco vocatam. Significat etiam eum, qui cum velit aliquid, simulet tamen se nolle. Et Aelianus: *Nulli eorum qui cantu excellebant secunda habebatur, ut quae rudis non esset rei amatoriae, tempestive dissimulans et virum in suspicionem amorum callide pelliciens.* Extat etiam proverbium: Scytha asinum fastidiens; dictum de illis qui verbis quidem aliquid aversantur, re ipsa vero concupiscunt. nam cum videret aliquis asinum mortuum, ad Scytham qui aderat dixit: *En coenam, Scytha.* is vero tunc quidem id se abominari simulavit, postea tamen magno studio sibi eum apparavit. Et Ἀκκισμούς, simulationes. ἀκκισμὸς tamen etiam significat stultitiam. Ἄκικυς. Qui non est velox, vel viribus privatus. Ἄκιμον. Insanabile. Ἄκιμος. Nomen proprium. Ἀκινάκης. Exigua hasta Persarum. Ἀκίνασις. Nomen loci. Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et Ἀκινδυνότατος. Ἀκίναιδος. Qui pudenda non movet, castus. Et ἀκίναιδα. Ἀκινησία. Quies. *Et equos foras educi iussit, ut membrorum torpor ex nimia quiete tempore navigationis contractus discuteretur.* Ἀκινητίζω. Quiescere cupio. Ἀκίνητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dictum de facinoribus admodum protervis: scilicet neque decet aras nec sepulcra movere. Ἄκιτιν. In Epigrammate: *Et strigilem arundineam respuit.* Ἀκίχητα. Quae comprehendi nequeunt. Ἀκλαυστί. Sine fletu. Ἀκλείδης. Nomen proprium. Ἀκλειῶς. Sine gloria. Ἀκληρεῖ. Exsors est, sorte non accepit. Ἀκληρήμασι. Calamitatibus, rebus adversis. *Hac*

τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν τοῖς ἀκληρήμασι, διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στοχάζεσθαι καὶ μερίζεσθαι εἰς διάφορα.

Ἀκληρίας. δυστυχίας. Ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας.

Ἀκληρούντων. δυστυχούντων. Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.

Ἄκλητί. χωρὶς κλήσεως. καὶ παροιμία·

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

ὁμοία τῇ·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται.

Ἄκλητον. ἀνώνυμον. Δέδωκας σεαυτὸν ἄκλητον ... τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνώνυμον.

Ἄκλητος ὁ θεὸς καὶ καλούμενος παρέσται. οὐ παρορᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. οὕτω γὰρ ἐδόθη χρησμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις· Καλούμενός τε κἄκλητος θεὸς παρέσται. ἔξω πάσης αἰσθήσεως. οὐ γὰρ φωνῆς δεῖται πρὸς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα, οὐδὲ ἀκοῆς πρὸς τὸ μαθεῖν.

Ἀκλόνητον. ἄσειστον, ἀδόνητον.

Ἀκμάζει. νεάζει. ἀκμάζεις, τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερίδης καὶ Λυσίας.

Ἀκμαῖος. νεανίσκος, σφριγῶν, ἀκμάζων. καίριος, κατὰ καιρόν, περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ.

Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. τοῦτ' ἔστιν, εὐκαιρότατος, ἐν ἀκμῇ καιροῦ, ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου. Καί, ἀκμαιότατος καιρὸς ὁ πρωινός. καὶ Ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γεναίων. 86

Ἀκμαιονίδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκμή. ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία. οὕτως Ἰσοκράτης· Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερίδης. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα.

ἀντὶ τοῦ ἔτι. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

1. ἐμπεσεῖν Zon. p. 110. 5. δηώσασθαι Med. 6. Locus repetitus in v. *Παρεκστῆναι.* 8. ὑπερωδυνίᾳ edd. vulgatum correximus vel ex v. *Ὑπερωδυνία*, coll. Zon. p. 114. 11. *ἐς φίλων* Zenob. II, 46. Alterum proverbium, a Platone celebratum, levi cum varietate scripturae protulerunt Athen. I. p. 8. pr. ab Eust. p. 1148. descriptus, Zenobius, Schol. Plat. p. 373. Diogen. I, 60. Arsen. p. 34. Inde δ' quod desiderabatur inserui, ἵασιν pro eo quod perperam editur ἵενται non ausus sum reponere. 14. Locus Iuliani Epist. LIX. non integris verbis allatus. „Cave hic Suidae credas, qui ἄκλητον interpretatur *ἀνώνυμον*: cum ea vox hic significet *invocatum* vel *non vocatum*, ut ex sensu loci apud Iulianum patet." *Küst.* ἄκλητον, ἀνώνυμον Hesych., unde refinges Lex. Seg. p. 371. 17. Historiam ad quam Suidas respicit, narrat Thucydides I, 118. *Πέμψαντες δὲ ἐς Δελφοὺς ἐπηρώτων τὸν θεόν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἕξεσθαι· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος.* Vide etiam vv. *Καλούμενος* et *Κλητός. Küst.*

2. *Ἀκμάζεις — Λυσίας* cum Harpocratione Palatino. Differt aliquantum Zon. p. 114. cf. Lex. Seg. p. 365. 4. *νεανίσκος* om. vulg., tuentur Zon. p. 100. et distinctione iuvandum Lex. Seg. p. 365. *καίριος — καιροῦ* e Schol. Soph. sumpta; quamquam ibi rectius legitur *παρά*. 6. Versus Sophoclis Aiac. 921. 8. Ad Polybium (III, 102.), dubitanter tamen, refert Schweigh. Opusc. II. p. 200. 9. Agnoscit Hesych. Easdem explicationes Lex. Seg. p. 376. mendosae glossae *Ἀλκμαίων* adiunxit, Aldus etiam cum v. *Ἀκμαίων* ad calcem vocis *Ἀλκμαιωνίδαι* allevit. Neque tutius Hesychianum (cf. Arcad. p. 43.), *Ἀλκμαῖος· νεανίας.* 11. Mendosa, opinor, scriptura nominis *Ἀλκμαιωνίδαι.* 14. *Ἰσοκράτης* ad Nicocl. p. 21. *Κράτιστον μὲν] τὰ μὲν* Lex. Seg. p. 365. 16. *Σοφοκλῆς*] In Philoct. 12 — 14. ex quo loco Suidas male probare conatur *ἀκμὴν* significare etiam *ἔτι*, cum ibi non *ἀκμὴν* legatur sed *ἀκμή*. Praeterea cum ipse sensus loci et constructio verborum apud Sophoclem sententiam istam refutet, non potest hic Suidas a supinae negligentiae crimine absolvi. *Küst.* Maluit etiam Piersonus in Moer. p. 79. Suidae suos naevos relinquere quam refingendo delere. Ego vero nondum adducor ut grammaticum tanti stuporis insimulem, cum praesertim omnes poetae codices in *ἀκμὴ* consentiant. Atqui multo probabilius librarios, quae sub finem leguntur *ἀντὶ τοῦ ἔτι*, oculorum errore praecepta superiorem in ordinem temere traduxisse. Omnino haec, si quid in loco perturbatissimo video, sic fere debuerant proponi: *καὶ ἡ νεότης. καὶ ὁ καιρός. Σοφοκλῆς — σόφισμα. ἀκμὴ δὲ καιροῦ — Ὑπερίδης. καὶ ἐν Ἐπιγρ.* Ceterum in *Ὑπερίδης* desinit articulus Lex. Seg. 21. *ἐν Ἐπιγράμματι* Antiphili VIII, 3. 4. A. P. I. p. 269. n. 252. Cf. vv. *Ἀχρεμόνες* et *Ἀσπίλος.*

potissimum de causa in calamitates incidisse mihi videtur, quod quaslibet res appetebat diversisque negotiis animum semper distringeret. Ἀκληρίας. Calamitates. *Ille vero putabat se rationem invenisse, qua calamitates propulsaret.* Ἀκληρούντων. Infelicium. *Senatores perculsos obmutuisse, et mente concussos fuisse, quippe qui cum extremi doloris sensu, quo infelices premebantur, conspirarent.* Ἄκλητί. Sine vocatione. unde proverbium: *Amici ad amicos invocati veniunt.* Quod accedit ad illud: *Boni ad bonorum convivia ultro veniunt.* Ἄκλητον. Nomine carentem. *Dedisti te ipsum nomine carentem secundo.* Ἄκλητος ὁ θ. Deus nec vocatus et vocatus aderit. Non enim virtutis studiosos deus negligit. hoc autem oraculum Lacedaemoniis redditum est: *Vocatus et non vocatus Deus aderit.* Id est, praeter sensuum opem: neque enim voce alterius indiget, ut quae facienda sint edoceat, neque auribus, ut ea audiat. Ἀκλόνητον. Inconcussum, non agitatum. Ἀκμάζει. Aetate viget. Item ἀκμάζεις, facis ea quae iuvenes decet. Sic Hyperides et Lysias. Ἀκμαῖος. Iuvenis, viribus valens, aetate florens, opportunus. item tempestive, in ipso temporis articulo. *Teucer ubi est? nam opportune, si veniat, accesserit.* Ubi significat, maxime opportunus, in ipso temporis articulo, tempore praesentis periculi. Porro: *maxime opportunum est tempus matutinum.* Et Ἀκμαίων, robustorum, fortium, generosorum. Ἀκμαιονίδαι. Nomen gentis. Ἀκμή. Acies, ipsum momentum temporis, quo res ad extremum perducta est. item vigor et iuventus. Inde ἀκμὴ καιροῦ, felix opportunitas, ut Isocrates: *Optimum est in rebus agendis tempus maxime opportunum captare.* Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc: ut apud Hyperidem. item usurpavit Sophocles: *Non enim opportunum est tempus multorum verborum; ne forte me huc venisse intelligat, irritamque reddam omnem machinationem.* Et in Epigrammate:

Ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν
ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσι.

καὶ αὖθις·

Ὅσσος ἐν ἡρώεσσι πάτ' ἦν κόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. ἐπὶ οὖν τῆς ὀξύτητος Αἰλιανός φησιν· Ἐν ἀκμῇ δὲ ὢν τῆς τότε ὀδύνης καὶ ὧν ἤλγει, οὐκ ᾔδει τὴν ὁδὸν τὴν πορεύουσαν εἰς αὐτοῦ. εἰ δέ τινι καὶ θῦσαι ἐξ ἐνυπνίου ἐκελεύετο, καὶ τούτων ὀλίγωρος ἦν, φύσει τε ἀμαθὴς ὢν καὶ φιλοχρήματος. † Ἐν ἀκμῇ τοῦ κακοῦ μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθρᾴκων. καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένω αὐτοῖς ἦστην. ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, δικαίως. καὶ αὖθις· Ὑπὸ πολλῶν δακρύων τὴν ἀκμὴν τῶν ὀμμάτων ἀφῄρημαι. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκμήν. ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμὴν ἀνασειομένας πόλεις πρὸς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν, τῷ φόβῳ κατασβεννύων. Προκόπιος· Ὁ δὲ τοῦ καιροῦ τὴν ἀκμὴν ἐν τῷ παραυτίκα μεθῆκεν, ἧς γε οὐκ ἔτι ἀντιλαβέσθαι οἷός τε ἐγεγόνει. [Ἀκμή, ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει.]

Ἄκμηνος. ἄγευστος.

Ἄκμηνος δόρποιο.

Ἀκμῆτες. μὴ κάμνοντες. καὶ Ἀκμής, ὁ μὴ κοπιῶν.

Ἀκμητί. ἀκαμάτως. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἄκμονος.

Ἀκνηστις. ἡ ῥάχις· ἣν οὐ δύναταί τις εὐκόλως κνήθεσθαι.

Ἀκοή. τὸ μέρος τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ φήμη. Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοή, ἣν ἀκούω περὶ ἐμοῦ. ὁ Ἠλεὶ ὁ ἱερεὺς φησι πρὸς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζήτει περὶ ἀκοῆς ἐν τῷ Αἰσθήσεις έ.

Ἀκολασία. καὶ ἀκολασταίνω τὸ μωραίνω.

Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασύν. Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος. λέγοι δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν. 87

Ἀκόλαστος. κολάσεως ἄξιος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους.

Λέγεται καὶ ὁ τολμηρός. καὶ Ἰάμβλιχος· Ὁ δὲ ἐγέλα νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα, νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα αἰθάδη. Καὶ Αἰλιανός· Ἀνὴρ Ἀρκάς, Εὐτελίδας τοὔνομα, ἀκολάστῳ τῇ γλώττῃ

1. ἀρτιγόνοισιν] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin vox haec sit corrupta, et pro ea scribi debeat ἀρτιγενέσιος, i. e. pubescentibus, quorum lanugini auctor epigrammatis huius lanuginem mali cotonei comparat. Ἀρτίγονος autem significat recens natus, quam vocem a sensu loci huius alienissimam esse nemo non videt. *Küst.* 4. Distichum Antiphili XXXVII, 7. 8. A. P. I. p. 345. n. 141. 6. ἐχθρῶν Med. 7. Ἀκμὴ .. καλεῖ Hesych. Lex. Seg. V. Eurip. Hec. 1042. 13. Post Σαμοθρᾴκων etsi facillime potuit θεῶν perire, id quod accidisse videtur ante vocem θῦσαι, tamen ut lenissimum Σαμοθρᾳκίων praeferendum. 14. τετελισμένων Med. ἀντὶ τοῦ ὑπ. δικαίως om. vulg. 17. αὐτοῦ extat in v. Ἐπὶ ξυροῦ. 18. Ἀκμήν. ἔτι.] Haec et quae sequuntur in prioribus Editt. cum praecedenti articulo cohaerent, quae auctoritate librorum MSS. inductus inde separavi et a capite reposui. *Küst.* Prior locus ut videtur Polybii: cf. eius fragm. hist. 66. 20. Προκόπιος B. Goth. IV, 9. 22. Uncis inclusa debentur Aldo.

2. Voluit ἄκμηνος σίτοιο Il. τ'. 163. δόρποιο tamen etiam Zon. p. 100. 3. Glossa Homerica. 5. ἀκόπως interpretatur Zon. p. 116. 6. Ἄκμονος om. vulg. Cf. Steph. Byz. v. Ἀκμονία et Lobeck. in Aiac. p. 351. 7. V. Apollon. Lex. p. 73. addito Tittm. in Zon. p. 104. 10. Locus I. Sam. 2. 24. 13. ἀκολασία. ἀκρασία Lex. Seg. p. 365. 14. Locus hic turbatus mihi videtur; quem sic in ordinem redigendum puto: Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασὺν καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. Quod si pro ἢ ἄνθρωπος legendum quis censeat ὁ ἄνθρωπος (ut in Codice quodam MS. legi Pearsonus ad hunc locum notavit), nihil mutandum, et locus iste sic vertendus est: *Petulans et iniuriosum animal est homo.* Küst. Contra πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος Toup. I. p. 23. 15. λέγοι δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν, quae tanquam supervacanea et ab inepto aliquo librario superioribus assuta damnat Küsterus, videri possint ad vocem ἀκολασταίνω pertinuisse, collato Zon. p. 114. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρατοῦς καὶ ὑβριστοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀξίου κολάσεως. Sed constat e Lex. Seg. p. 368. (coll. 365.) haec ex versibus Platonis comici esse deprompta, qui sic disponendi sunt: — γυνὴ γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν | κολάσῃς, ἀεὶ κράτιστόν ἐστι κτημάτων ἁπάντων· | ἐὰν δ' ἀνῇς, ὑβριστικόν γε χρῆμα κἀκόλαστον. Itaque pro edito ὑβριστικὸν reposui ὕβριστον, quo Pherecrates alicubi usus est; ἢ ἄνθρωπος grammatici subiecerunt. 17. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 1050. ubi αἰεὶ vulg. 20. De Iamblichi loco v. Chardon de la Rochette *Mélanges* T. I. p. 86. Hinc iuvanda huius fragmenti laudatio in v. Ἰταμός, ubi legitur Il δέ. 22. καὶ] γὰρ Ald.

Macula carens, rugarum expers, lanugine vestitum tanquam recens natum, frondosis adhuc ramis adhaerens [*malum*]. Et alibi: *Quanta olim in heroibus fuit ira, cuius vestigia ramis inanimatis inimicitiarum testibus adhuc serrantur.* Ἀκμὴ καλεῖ. Opportunum tempus vocat. Aelianus utitur voce pro *rehementia. Cum igitur dolor eius aerumnaeque essent rehementissimae, viam quae ad ipsius domum ducebat, ignorabat. quod si deorum alicui sacra facere somnio monebatur, etiam illa negligebat; natura quippe homo imperitus et avarus.* † *In summis malis animum memoria subiit Samothraciorum, quorum quidem sacris ambo initiati erant.* Et alibi: *Multis ego lacrimis oculorum aciem amisi.* Et iterum Aelianus: *Et ipsum imperium in acie novaculae versabatur.* Ἀκμήν. Adhuc. *Urbes autem quae adhuc excitabantur ad Romanorum odium, metu continens.* † Procopius: *Ille vero occasionis momentum tunc neglexit, quod postea nunquam recuperare potuit.* Ἄκμηνος. Qui non gustavit. *Qui coenam non gustavit.* Ἀκμῆτες. Non defatigati. Et Ἀκμής, non laborans. Ἀκμητί. Sine lassitudine. Quaere sub v. Ἀπονητί. Ἄκμονος. Ἀκνησις. Spina dorsi. inde dicta, quod non facile scalpi possit. Ἀκοή. Pars quaedam corporis, item rumor. *Non est bonus rumor, quem de vobis audio.* Sic Eli ad filios suos dicit. Quaere de auditu v. Αἰσθήσεις έ. Ἀκολασία. et ἀκολασταίνω, fatuus sum. Ἀκόλαστον. Incontinentem, protervum. *Iniuriosa res et procax, vel homo*: ubi possit etiam ὑβριστικὸν dici. Ἀκόλαστος. Castigatione dignus. Aristophanes *Pluto*: *Non, sed intemperantibus semper est moribus.* Dicitur etiam audax: ut Iamblichus: *Tunc autem ridebat nunc impudentem et effusum risum, modo vero superbas voces proferebat.* Et Aelianus: *Arcas quidam, nomine Eutelidas, eo morbo laborabat, ut petulanti*

καὶ ἀκράτορι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀῤῥώστημα ἔσχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράττοντας.

Ἄκολας· ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι.

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας· Ὅμηρος. καὶ αὖθις·

Τὸν κύνα θ' ὡς ζώοντα πάλιν ποτὶ ταὖλιον ἄξω,

ξῆρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Ἀκόλαρτα χείλη, οὐ σύκῳ βῦσαι. παρεγγυᾷ τοῦτέστι χωρὶς κόπου. ὁ λόγος ἐῤῥωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

[Ἀκολουθῶ. δοτικῇ.]

Ἀκόλουθον. ὅμοιον. Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος τοῖς προτέραις ἐνεργείαις. Καὶ ἀκολουθήσας, ὁμοίως διαπραξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἔτι μετεωρίζοντος τοῦ Κελτοῦ τὸ ὅπλον, ἀκολουθήσας κάτωθεν ὑποφέρει τὸ ξίφος, καὶ διακείρει πᾶσαν ἀπὸ τοῦ βουβῶνος ἕως ὀμφαλοῦ τὴν λαγόνα. Καὶ Πολύβιος· Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασιν καὶ λόγχαις, βουλόμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. Ἀκόλουθόν ἐστιν, ὃ ἀναγκαῖον τῷ ἑτέρῳ εἶναι μαχόμενον δὲ ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

Ἄκομψον. εὐτελές, ἀπάνουργον. Ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραίτωρος ἐπιβάντα βημάτων. ἀρχὴ δέ τις αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ ἄκομψος.

Ἀκόνη. λίθος. καὶ παροιμία· Ἀκόνην σιτίζεις. ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

Ἀκονιτί. χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι.

Ἀκόνιτον. εἶδος βοτάνης φαρμάκου.

Ἀλλ' ἢ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε· τοῦτ' ἀκονιτί.

Ἀκοντί. ἀκουσίως.

Ἀκοντίζω. ἀκόντιον βάλλω.

Ἀκοντιστύς. ἡ ἀκόντισις.

Ἄκοπος ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνωχλημένος[88] ὑπό τινος. οὕτως Ἀμειψίας.

Ἀκόρεστος. ἀπλήρωτος.

Ἀκόρητος. ἀκαλλώπιστος, ἀκόσμητος. κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. οὗτος δέ ἐστιν ἀκόρητος, οἱονεὶ πολὺς καὶ μὴ κορούμενος, αὔξων καὶ πληθύνων καὶ τεθηλώς. ἀπὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρείληφε πάντα. παρ' οἷς γὰρ ἂν ᾖ στέμφυλα καὶ πρόβατα, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πολλὰ πάντα.

Ἄκορον. ἰατρικὴ ῥίζα.

Ἀκόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυδὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει.

Ἄκος. ἴασις, θεραπεία. Λέγονται δὴ παρὰ

---

3. ἀκόλους Leonidae Tar. XLV, 4. 4. μὴ κολλᾶσθαι] Aptiora Etym. M. et Zon. p. 100. Plerisque vero grammaticis ἄκολος visum referri ad μὴ κολούεσθαι. 6. Ὅμηρος Od. ρ'. 222. 7. Macedonii Ep. in Anth. Pal. VI, 176. 3. 4. Leg. κύνα δὲ ζ. ξῶντα Med. 12. ἀκολουθῶ. δοτικῇ Ald. invexit. 13. V. Polybii fragm. T. V. p. 77. 15. Locus Dionysii Halic., cuius fragm. Ambros. XV, 2. e Suida resarciendum. 22. Post ἀναγκαῖον add. εἶναι Med. 25. Posteriorem fragmenti partem affert Zon. p. 110.

2. τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμ. vidit Küst. legendum e Zenobio. 4. Diodori locum XV, 51. extr. significari Toup. I. p. 24. comendebat. Eadem Lex. Seg. pp. 213. 365. 8. φαρμάκου] φαρμακώδους Küsterus emendat, Portum secutus; δηλητηριώδους Zon. p. 110. et Etym. M. Sed nihil novandum: v. Schol. Apollon. II, 354. 9. Hexametur est Diogenis Laert. V, 8. 13. Cf. Il. ψ'. 622. 14. Lex. Seg. p. 365. 17. Haec uberiora sunt Scholiis iis, quae hodie leguntur, in Aristoph. Nub. 45. 18. οὗτος quo faciat non exputo. 19. κειρόμενος Reinesius, frustra. 21. πάντα e sequentibus opinor irrepsisse. 23. V. Bekk. Anecd. p. 1096. 24. Vox suspecta. 25. Locus incerti scriptoris ex v. Χρησμός redintegrandus.

---

et impotenti lingua omnibus malediceret; idem etiam illos oderat, quibus res erant secundae. Ἄκολος. Parva buccella: et ἀκόλους, fragmenta et frusta panis: dictum inde, quod ea non conglutinantur. Homerus: *Mendicans panis frustula, non enses neque lebetes.* Et alibi: *Sed canem vivum rursus ad stabulum ducam, quo siccis in frustulis communi socio fruar.* Ἀκόλῳ τὰ χείλη. Frustulo panis, non ficu obturare labra. Proverbium iubet nos in rebus gerendis strenuos esse oportere. [Ἀκολουθῶ, Aptum dativo.] Ἀκόλουθον. Consentaneum. *Finis prioribus factis consentaneus extitit.* Et ἀκολουθήσας, actionem alicuius imitatus. *Romanus vero Gallum, qui gladium adhuc elevatum teneret, secutus inferne traiecto ense totum ventris latus ab inguine ad umbilicum usque discidit.* Et Polybius: *Hos autem vestibus auratis et hastis honoravit, promissa sua factis consentanea esse volens.* † Consequens est, quod necesse est ab altero pendere; dissentaneum vero, quod contra se habet. Ἄκομψον. Vile, simplex. *Virum, qui praetoris tribunal escenderat. hic autem magistratus non est vilis apud Romanos.* Ἀκόνη. Cos. Et proverbium: Cotem pascis. dictum de his qui cibo quidem multo utuntur, sed ut corpore nihil inde proficiant. Ἀκονιτί. Sine pulvere, sine certamine et pugna, vel facile. Sumpta translatione ab athletis, qui tam facili negotio victoriam consequantur, ut ne pulvere quidem aspergantur. Ἀκόνιτον. Herbae venenatae genus. *Sed aconito hausto effugit, id profecto fuit sine pulvere:* hoc est, praeter laborem. Ἀκοντί. Animo invito. Ἀκοντίζω. Iaculor. Ἀκοντισιύς. Iaculatio. Ἄκοπος ἀνήρ. Nondum a quoquam vexatus. Sic Amipsias. Ἀκόρεστος. Inexplebilis. Ἀκόρητος. Non ornatus, immundus, cum κορεῖν sit mundare. Ἀκόρητος autem hic accipitur ut sit multus, sine deliciis, crescens, multitudine abundans et florens. quod notiones omnes ab consequentibus derivavit: apud quos enim multa sunt vinacea multaeque oves, ad hos omne bonorum genus pertinet. Ἄκορον. Radix medica. Ἀκόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes, ut in hedera. Ἄκος. Sanatio, curatio. *A Deo remedium*

θεοῦ ἄκους. καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς λέγων δεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν.

Ἄκοσμα. ἄπρεπῆ, ἄτακτα.

Ἀκοστήσας. κριθιάσας. ἢ ἀκολαστήσας κατὰ συγκοπήν. ἢ ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὼς τρητὼς δόνακας, καὶ ἀκοσταν σεῖο κορύναν.
ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Λάφνιδος.

Ἀκοστώσαις ἡμιόνοις. δι' ἀργίαν καὶ πλησμονήν. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι κριθιώσαις. ἀκοστὰς γὰρ λέγειν τὰς κριθάς, ἀπὸ τοῦ ἄκος λαμβάνειν, τουτέστιν ἀνάπαυσιν λιμοῦ καὶ δίψης. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἐν ἄχει γενομέναις· εἴγε ἐπιφέρει·

δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.
τινὲς δὲ ἄδην πληρωθείς.

Ἀκουάζεσθε. παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθε. ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ ὁδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως. ὡς τό,

Οἱ δὲ πληγῆς ἀίοντες.

Ἀκούει καλῶς. ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος. Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται οὐ κατ' εἴσοδον 89 τοῦ ἐκτὸς ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ κατὰ ἀφὴν πρὸς τὸν ἐγκατῳκοδομημένον ἀέρα ἐν τοῖς ὠσί. τούτου δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, οὐκ εἰσιόντος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθῃ, φθείρει μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκατῳκοδομημένον ἀέρα, ὃς ὑπηρετεῖ τῇ ἀκοῇ· ἀμέσως δὲ τῆς μήνιγγος ἁπτόμενον βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ, καὶ προῤῥέτι ἐναπομένον ἐν ταῖς κοιλότησι φθείρει καὶ βλάπτει τὸ αἰσθητήριον· πολλοὶ γοῦν ἐντεῦθεν ἐβλάβησαν.

Ἀκουιλία. ὄνομα τόπου.

Ἀκούω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Πᾶς ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους. Καί, Ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου καὶ μὴ πιστεύων· τουτέστι διδασκόμενος. Ὅτι τὸ ἀκούω εἰ μὲν σημαίνει τὸ πυνθάνομαι καὶ μανθάνω, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, εἰ δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μετὰ γενικῆς. καὶ τοῦ μὲν μανθάνω παράδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου· Ἀκούσατε λόγον ἀνδρός, οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα πεπαιδευμένου. Καὶ ἐν τῷ Ἥττημαι· Τοῦτό με ἵστη κάτω, καὶ εἶναι βέλτιον ἔπειθε φωνὴν ἀκούειν αἰνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶναι τῶν ὑπὲρ δύναμιν. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ· Ὡς ἐγώ τινος ἤκουσα ἀνδρὸς οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα. καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἔστιν ἐν τῷ Μῆνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς.

4. His similia Schol. Il. ζ'. 506. unde corrigi licet Apollon. Lex. p. 80. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Eratosthenis Schol. III. pr. A. P. I. p. 212. n. 78. 8. καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν] Monstrum lectionis haud iniuria dixit Küsterus, cum Eratosthenis haec sit oratio: *Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν | ἄνθεσο Πᾶνι φίλῳ, Λάφνι γυναικοφίλα. | ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τὰ Λάφνιδος.* Verum haud scio an hoc quoque loco curiosorum hominum grassata sit temeritas, quoniam ista laudatione tenor Homericae interpretationis dissolvitur. 10. ἀκοστώσαις ἡμιόνοις ad quem scriptorem pertinuerit ignoramus. 11. οἱ μὲν Γλωσσογράφοι] Confer Hesych. v. Ἀκοστήσας. 12. λέγειν: suppleas vel Θεσσαλοὺς vel Νίκανδρον, quos grammatici protulerunt. 13. In novissimis consentit Hesychius. 15. θείει vulg. 17. παρ' Ὁμήρῳ Od. ν'. 9. 19. καὶ δὲ πληγῆς ἀίοντες Il. λ'. 532. 20. Sic Lex. Seg. p. 366. et Antiatt. p. 77. etiam Ἡρ. τρίτῳ. Fidem huius memoriae desiderat Valcken. Phalar. p. XXII. Sed grammaticus nihil commisit nisi quod usurpavit adverbium καλῶς: vide potissimum Herod. III, 131. de quo egit idem Valck. Callim. p. 112. 21. Quae sequuntur e Philoponi commentariis in Aristotel. de Anima II, 8. petita sunt. 22. ἀφὴν τὴν πρὸς vulg.

2. Cf. Aristot. Probl. 32, 2. 5. ἐναπομένον e Philopono restituit Küst. Vetus lectio ἐναπτόμενον. 7. Huc referri debuerant quae ad finem v. Ἀκούω aberrarunt: ἔστιν ἐν τῷ Μῆνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς. 8. Cf. Steph. v. Ἀκυληία. 9. καὶ αἰτιατικῇ vulg. Haec defecta esse apparet (cf. Lex. de Synt. p. 122. ἀκούω. αἰτιατικῇ. — γενικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ συνιέναι), quippe ab homine religiosiore quam doctiore compilata. Loci laudati sunt Ev. Matth. 7, 24. et ut videtur Ioh. 12, 47. ἐάν τίς μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ. 16. Locus Gregorii in Orat. IV. p. 128. c. 17. Καὶ ἐν τῷ Ἥττημ.] Haec et quae sequuntur usque verba illa ὑπὲρ δύναμιν quid sibi velint nescio. Küst. ἐν τῷ Ἥττημαι, id est in Orat. I. quae ab verbo Ἥττημαι orditur p. 32. nam Gregorii sermones ne mireris a primis vocibus designari, compara vv. Ἀντίοχος et Ἀπαργμάτων. 18. Post κάτω haec supplenda, καὶ ταπεινὸν ἐποίει.

petentibus oraculum redditum est, Aetolis iniuste caesis inferias faciendas esse. Ἄκοσμα. Indecora, confusa. Ἀκοστήσας. Hordeo pastus, vel per syncopen pro ἀκολαστήσας, vel qui aegre fert necessitatem stabulandi, vel qui a necessitate standi liberari cupit. Et in Epigrammate: *Perforatos calamos et vellus hocce cum hac clava, dona Daphnidis, Pan, accipe.* Ἀκοστώσαις ἡμιόνοις. Dictum de mulis, quae abundant otio ciboque. Glossographi vocem exponunt, hordeo pastis: ἀκοστὰς enim significare hordeum, quo vescentes remedium accipiant famis et sitis. Aristonicus autem interpretatur, dolore affectis; quoniam poeta subiungat: *Vinculo rupto per campum currit, pedibus humum pulsans.* Sunt qui tradant, abunde repletus. Ἀκουάζεσθε. Apud Homerum significat, sentitis: auditus est enim via sensus. quo pertinet etiam dictum: *Illi vero verbera sentientes.* Ἀκούει καλῶς. Id est, bonam habet existimationem: apud Herodotum. ✝ Auditus fit non per exterioris aeris ingressum in aurem, sed per contactum aeris auribus inclusi. cuius rei hoc argumentum est, quod in aqua audimus, aqua in aures non ingressa. nam si fuerit ingressa, corrumpit et expellit aerem inclusum, qui auditui inservit; quod si membranam etiam directo attingit, ipsam ictu laedit. praeterea si quidem in cavitatibus permanet, auditus instrumentum corrumpit et laedit: quae res multis nocuit. Ἀκουιλία. Aquileia, nomen loci. Ἀκούω. Aptum genitivo et accusativo. *Quisquis audit haec verba mea.* Et, *Qui audit sermonem meum, neque ei credit*: id est, qui docetur. Verbum ἀκούω si significat comperio et disco, accusativo iungitur, sin solis auribus percipio, genitivo. Ad significatum vero discendi exemplum sit Gregorii Theologi: *Audite sermonem viri, non mediocriter in his eruditi.* Eiusdem in Oratione prima: *Hoc me deprimebat, in eamque persuasionem inducebat, ut mallem laudis vocem audire quam rerum, quae vires meas superarent, interpretem profiteri.* In significatu vero auribus aliquid percipiendi extat eiusdem hoc exemplum: *Ut ego audivi ex viro quodam, non mediocriter harum rerum perito.* et alia plurima. De auditu in v. Μῆνιγξ fusius agitur.

Ἄκουρον.

Μισόδημε, μοναρχίας ἐραστά,
καὶ φορῶν κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων.

Ἀριστοφάνης φησί.

Ἀκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον.

Ἤν δέ μ' ἀνάψας
εὔχηται, λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον.

Ἀκουσίλαος. Κάβα υἱός, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως οὔσης Αὐλίδος πλησίον, ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀκουσίλαος. Ἀθηναῖος ὤν, Ἀγαθοκλείας. οὗτος ἠράσθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἐπὶ Γάλβα διέτριψεν ἐν λόγοις ῥητορικοῖς. καὶ χρηματισάμενος ἐν τῷ τελευτᾶν κατέλιπεν Ἀθηναίοις δέκα μυριάδας ἐκ τόκων.

Ἀκουτίσαι. διδάξαι.

Ἄκουφις. ὄνομα κύριον.

Ἀκκώ. γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ σπόγγῳ πάτταλον κρούειν.

Ἀκωδώνιστον. ἀντὶ τοῦ ἀπείραστον, ἀβασάνιστον. κωδωνίσαι γὰρ τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπολούντων καὶ κώδωσι διαπειρωμένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ ἀπὸ τῶν ὀρύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν.

Ἀκωκή. ἡ ὀξύτης τοῦ δόρατος, τὸ ὀξὺ τῆς λόγχης. Ἀδριανός· Λόγχας δὲ εἶχον πάχος ἐξαπήχεας, ἀκωκὴ δὲ οὐχ ὑπῆν σιδηρέη, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ αὐταῖς πεπυρακτωμένον ταὐτὸ ἐποίησεν.

Ἄκρα. τελεία. Ἧκε παρὰ βασιλέως παῖς Αὐγάρου, καλὸς καὶ μέγας καὶ ἐν ὥρᾳ ἄκρᾳ.

Ἀκραγαλεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκράδαντον. ἀσάλευτον, ἀκίνητον.

Ἄκρα κόρυμβα. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν, τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρύμναν ἢ πρώραν, ἐν οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον.

Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.

Ἄκραντον. ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον.

Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὦκα δόναξ.

1. Debuerant commemorari quae pertinent ad glossam Homericam: v. Hesych. et Apollon. p. 80. 6. Ἀριστοφάνης Vesp. 492. sqq. Horum versuum integriorem scripturam praestat v. *Μισόδημος*; nisi quod utrobique legitur ἐραστὰ pro ἐρῶν. 7. Versus Antipatri Thessalon. XIII, 3. 4. A. P. I. p. 267. n. 249. ubi legitur εὔξηται. Affert Zon. p. 110. 11. Ἀκουσίλαος: totidem fere verbis *Eudocia* p. 49. Addas etiam v. Ἑκαταῖος. 12. Κεκάδος Eud. Nomen obscurum. 13. Nimium tabulis istis aeneis an plumbeis, quasi chartarum primordiis, tribuit Nitzsch. de hist. Hom. p. 73. 21. Glossa sacra. 23. Sic Schol. Luciani Lexiph. 19. Habent quaedam huius argumenti Zenob. I, 53. Diogen. II, 4. pauciora tamen Scholiis Platonis p. 353.

1. Novissima repetuntur v. Σπόγγος. 3. Consentiunt haec cum Schol. Aristoph. Lysist. 486. adde Lex. Seg. p. 374. Cf. Schol. Av. 843. Rem saepius attigit Suidas, ut vv. Διακωδωνίσω, Διεκωδώνισε, Ἐκωδωνίζοντο, Κεκωδωνισμένος, Κωδωνίσαι. 10. Ἀδριανός Indicorum c. 24. Unde Küsterus vidit Suidam emendandum esse sic, λόγχας δὲ εἶχον (Arr. ἐφόρεον) παχείας (vel παχέας), μέγεθος ὡς ἑξαπήχεας. 11. οὐκ ἐπῆν . . . αὐτῇσι π. τὸ αὐτὸ ἐποίεε Arrianus. 13. Dicit Arbandum: v. Dio Cass. LXVIII, 21. cui hunc ipsum locum ex indiciis Exc. Ursin. tribui licet. Adde v. Ἑλλόβια. 14. μέγας ἐν Zon. p. 105. 16. ἀκίνητον] Sic recte in libris manu exaratis et ed. Mediol. scriptum est. In editt. vero [Ald.] Basil. et Genev. mendose legitur ἀκόνητον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros scriptos nec ed. Mediol. hic inspexerant, ex ingenio emendare conati sunt. Gatakerus enim in *Cinno* Part. I. p. 397. eius loco scribendum censet ἀκλόνητον, Portus ἀδόνητον, Henricus Stephanus vero in Thes. Ling. Gr. ἀκίνητον: qui prae caeteris rem acu tetigit. *Küst.* 17. Zon. p. 111. ἀκροκόρυμβα Hesych. Pertinet ad Il. ι'. 241. ubi Schol. ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Novissima tamen ἐν οἷς . . ἐνέγραφον omittit Lex. Seg. p. 366. Deorum autem imagines tam in prora quam puppi collocati solitas fuisse contra Scaligerum eiusque sectatores Küst. vel ex hoc Suidae loco probatum ibat, allato erroris socio Stanleio in Aesch. S. Th. 214. Sed v. Ruhnk. Opusc. p. 289. sqq. 20. E Sophoclis Oed. C. 1492. 22. Pars Epigrammatis in Anth. Pal. VII, 92.

Ἄκουρον. Populi osor, regni amator, fimbriasque lanarum gestans, et barbam intonsam alens. Aristophanes ait. *Ἀκουσίθεον.* Quod divinitus exauditur. *Si me accendens vota fecerit, emittam lumen, quod dei gratiam advertat.* *Ἀκουσίλαος.* Acusilaus, Cabae filius, Argivus, e Cercade urbe prope Aulidem sita, historicus antiquissimus. Descripsit autem Genealogias ex aeneis tabulis, quas fama ferebat eius patrem invenisse, cum locum quendam suae domus foderet. *Ἀκουσίλαος.* Acusilaus Atheniensis, Agathocliae filius. Hic litteras Athenis amare coepit, Romamque profectus Galba principe in studio rhetoricae se exercuit, qui cum multas divitias sibi comparasset, moriens Atheniensibus quadringenta sestertia ex usuris reliquit. *Ἀκουτίσαι.* Docere. *Ἄκουφις.* Nomen proprium. *Ἀκκώ.* Mulier e stultitia famosa. quam aiunt, cum speculo se contemplaretur, suam imaginem tanquam alteram quampiam alloqui consuesse: unde ortum est verbum *ἀκκίζεσθαι.* Hanc etiam spongia clavum trudere solitam fabulantur. *Ἀκωδώνιστον.* Non exploratum, intentatum: *κώδωνίσαι* enim significat rem explorare. Metaphora ducta est a circuitoribus, qui tintinnabulis explorant, an ii quibus excubiae mandatae sunt vigilent. Commentatores tamen dicunt vocem a coturnicibus translatam esse. *Ἀκωκή.* Hastae cuspis, lanceae summitas. Arrianus: *Hastas vero gerebant crassas, sex cubitos longas, quibus non suberat cuspis ferrea, sed summae illarum partes praeustae cuspidis vicem praestabant.* *Ἄκρα.* Perfecta. *Venerat ab rege filius Abgari, formosus, procerus, aetate florens.* *Ἀκραγαλεῖς.* Nomen gentis. *Ἀκράδαντον.* Inconcussum, immotum. *Ἄκρα κόρυμβα.* Extremae navium partes, a puppi vel prora eminentes, in quibus numina tutelaria pingebant. *Ἄκραν ἐπὶ γύαλον.* In summa rupe. *Ἄκραντον.* Imperfectum, non absolutum. *Illum autem sermone quem coeperat nondum absoluto volucris sagitta cito ad deos rapuit.*

Ἀκρασίας. ἀνωμαλίας. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι. Ἰώσηπος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν αἰσχύνονται.

Ἀκρασία καὶ ἀκολασία διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρὰ ἡ ἀκολασία, ἡ δὲ παρὰ προαίρεσιν. λέγεται δὲ καὶ ἀκράσιος. Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖα τρίβον.

Ἄκρας νυκτός. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἕσπεροι
λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.

Ἀκράτεια. ἀκρατιεῖσθε. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

τουτέστιν ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε, ἀντὶ τοῦ ὡς 91 τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. ἐπεὶ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε ὡς τράγοι.

Ἀκρατίζω. τὸ ἄκρατον πίνω. καὶ ἀκρατισαμένη, ἀκράτου σπάσασα. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν ἦγεν. Ὅτι δεῖπνον τὸ πρωινὸν ἄριστον, * ἀκρατισμὸς λέγεται, ζήτει ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀκράτισμα. ἔμβρωμα.

Ἀκραιοπότης. ὁ μέθυσος, ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον ἀλλήσιος πίνων.

Ἄκρατον. διειδῆ, ἀκραιφνῆ. Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐκ Μακεδόνων, ὃς λέγει ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα, ἀποστέγειν αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα, ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα, καὶ ὕτε ὗοι τὸν πολὺν ὑετόν.

Ἄκρατος. Ξενοφῶν· Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις·

Ἡ τρὶς ἐφεξῆς
εἶδυῖ' ἀκρήτου χειλοποιεῖν κύλικα.

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν αἰωροῦντα, ὡς στέγειν τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

Ἄκρατος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος. Διῤῥομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατος οἶ- 92 νος περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμονος. οἱ δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. καὶ Ἀκρατώτερος.

---

1. Sic Lex. Seg. p. 366. et Hesychius. 2. Ἰώσηπος B. Iud. V, 3, 4. unde loci tenor sic supplendus: Ῥωμαῖοι δέ, οἷς δι' εὐταξίαν καὶ τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας εὐπειθὲς ἀεὶ δουλεύει καὶ τύχη, νῦν ὑπὸ τῶν ἐναντίων πταίουσι, καὶ διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἀλλαχοῦ τὸ πάντων αἰσχιστον. Zon. p. 105. ἀκρασίας. 5. ἤτοι ἡ ἀκολ. Zonar. 6. Locus Procopii Hist. Arc. c. 15. ubi legitur ἀκρασίας. 9. Versus Sophoclis Aiac. 285. sq. Cf. v. Λαμπτῆρες. 11. ἀστέρες addi iusserunt Abresch. in Aeschyl. I. p. 30. et Toup. III. p. 20. e Schol. Soph. λύχνοι supplebat Küst. 14. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 295. 16. Confusam orationem sic restituebat Hemsterhusius: Ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστι τράγοι δ' ἀπεψ. κτλ. Immo Suidam putamus temere de Scholiis descripsisse haec, τουτέστι, τράγοι δ' ἀπεψ. ἀκρατιεῖσθε, quae nunc parte defecta supersunt. Ceterum haec redeunt sub v. Ἀπεψωλημένοις. 21. ἀκρατίζω usurpat etiam Schol. Aristoph. Equ. 51. 22. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 15.

2. Excidit ὅπερ ante ἀκρατισμός. 3. Ἀκράτισμα firmat Lex. Seg. p. 366. coll. Athen. I. p. 11. D. „In MSS. [Zon. p. 111.] et editt. prioribus, excepta Genevensi, legitur Ἀκράτιστα. Sed vox illa procul dubio mendosa est; cuius loco Portus legendum esse Ἀκράτισμα recte monuit. Glossae veteres: Ἀκράτισμα, Ientaculum." Küst. Qui protulit etiam Schol. Hom. Il. β'. 381. Δεῖπνον, τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα. Adde Schol. Il. ω. 124. et Eust. in Od. π'. p. 1791. 9. Haec ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα superiorem in locum transferenda fuisse tum repetitio fragmenti continua v. Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς significat, tum uberrima narratio v. Μάγος, unde constat istam esse particulam ornatissimae fabulae de Ptolemaei Lagi infantia. Ceterum si litterarum ordini consulimus, articulus iste post v. κύλικα sic fuerit instituendus: Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. Διῤῥεῖ δὲ λόγος ... ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα καὶ ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα, στέγειν αὐτοῦ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ ... ὑετόν. 11. Ξενοφῶν Anab. IV, 5, 27. Cf. v. Μυζεῖ. 13. ἡ τρὶς ἐφεξῆς εἶδυῖ' ... κύλικα Thyilli Ep. 7, 3. in A. Pal. I. p. 372. n. 223. Cuius epigrammatis ignarus (de quo Toupius I. p. 25. admonuit) Küsterus, qui neglexit ἐφεξῆς, assumpta etiam scriptura κύλικας, quamquam alteram lectionem e Parisinis enotarat, ἡ τρὶς scribi iussit tanquam in clausula hexametri. 18. Aristoph. Equ. 85. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος. Vulg. inter οἶνος et ἀγαθοῦ distinguebat. Quae sequuntur, supra in v. Ἀγαθοῦ δαίμονος recepta, pleraque Schol. Arist. agnoscit.

Ἀκρασίας. Inaequalitatis: dictum quod res eiusmodi non sunt temperatae. Iosephus: *Romani vero sua ipsorum intemperantia manuum vincuntur.* Ἀκρασία et ἀκολασία differunt. Nam ἀκολασία turpia consulto facit, illa vero praeter voluntatem. Dicitur etiam ἀκράσιος. *Sic autem in omnem intemperantiam prolapsa.* Ἄκρας νυκτός. Circa primum somnum. *Nam ille prima nocte, cum vespertina lumina non amplius ardebant.* Id est, cum non amplius lucerent stellae vespertinae; vel cum exstinctae essent lucernae, hoc enim tempus insidiarum et invasionis. Ἀκράτεια. Ἀκρατιεῖσθε. Aristophanes *Pluto*: *Libidini indulgebitis ut hirci.* Id est, nudato pene obscena peragetis. hirci enim post coitum pudenda sua lingunt. Extremas partes ut hirci lingetis. Ἀκρατίζω. Merum bibo. Et ἀκρατισαμένη, quae merum hausit. *Theodora vero cum merum hausisset, quievit.* † Ientaculum matutinum, quod dicitur ἀκρατισμός, δεῖπνον esse patebit ex hac voce. Ἀκράτισμα, Ientaculum. Ἀκραιοπότης. Ebriosus, qui mero se avide ingurgitat. Ἄκρατον. Pellucidum, sincerum. *Sparsa autem est inter Macedones fama, quae fert aquilam advolantem et alis expansis in aere suspensum tam fervidos solis radios, quam cum plueret imbres ab eo propulsasse.* Ἄκρατος. Merus. Xenophon: *Erat autem vinum hoc meracum, nisi quis aqua dilueret.* Et alibi: *Quae callebat triplici vice continuas meri haurire calices.* Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. *Ferunt autem aquilam, alas expandentem et in aere suspensum, fervidos solis radios ab eo arcuisse.* Ἄκρατος οἶνος ἀγαθοῦ δαίμονος. Mensa post coenam sublata vinum merum circumferebatur, quod boni Dei poculum vocabatur, alii autem tradunt primum poculum sic appellatum fuisse. Et Ἀκρατώτερος.

Ἀκράτου. ὑπερζεούσης. Μή ποτε ἀλόγιστος ὄχλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τὴν ἀποτυχίαν.

Ἀκράτωρ. ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ αὖθις· Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐχήλατο ἐς τὸν νεών. † Φιλοχρημάτω τε ἦστην καὶ ἡδονῶν ἀκράτορε. Ἀκράτωρ ἀκράτορος συστέλλει.

Ἀκρατῶς. ἐπιτεταμένως, συντόνως. Ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἀνεβόων.

Ἀκραιβατηνή. ὄνομα πόλεως.

Ἀκραιφνές. καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον. Φάβιος δὲ κατατιθέμενος τὴν ἀρχὴν παρῄνει τοῖς περὶ τὸν Αἰμύλιον, τριβαῖς τοῦ πολέμου μακραῖς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἀκάθεκτον τῆς τοῦ Ἀννίβου καταλίσκειν φύσεως.

Ἀκραιφνῆ. ἀκραιφνῶς, ἐπίρρημα.

Ἀκραιφνής. Βοηθειά τις παραγίγνεται, καὶ ἀκραιφνὴς γενομένη πολλὴν ἐποίησε τὴν ῥοπήν, τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἀθυμότερον, τοῖς δὲ βαρβάροις ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον. τουτέστι δυνατή, ὁλόκληρος.

Ἀκραιφνοῦς. ἀκηροφανοῦς, οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος ἀλλὰ δικαίης
Κύπρις ταῦτα δέχευ δῶρα Λεωνίδεω·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀκραίφνιον. ὄνομα πόλεως.

Ἀκρεμόνες. βλαστοί, κλάδοι.

Ἰσόχνοον, *
ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρεμόσιν.

† ὀξύνεται ἀκρεμών ὡς ἡγεμών.

Ἀκρήβης. ὁ νέος.

Ἀκρησία. ἡ ἀκρασία.

Ἀκριβής. δοκεῖ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀναγκαῖον σημαίνειν. καὶ εἰ κατασκευάσαι βουλόμεθα, ὅτι πᾶσα ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβής· ἀκριβὴς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἢ δι' ἀναγκαίων γενομένη καὶ ὧν πᾶσα σπουδαίου ὑπόληψις ἔχει, γίνονται γὰρ ὑπολήψεις τῷ σπουδαίῳ καὶ περὶ τῶν ἐνδεχομένων μεταλαμβάνοντες τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς ἢ εἰς τὸ ἀληθὲς εὐκολώτερον τὸ προκείμενον δείξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψις σαφής τε καὶ διηρθρωμένη καὶ ἀληθής. ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν οἰκείαν τινὰ ὑπόληψιν περί τινος ἐκτιθέμενον. οἷον περὶ ἡδονῆς, ὁποίαν αὐτῷ εἶναι δοκεῖ. ὁ μὲν λέγων ἀκριβῆ αὐτοῦ τὴν ὑπόληψιν εἶναι, οὐδέπω γνωρίμως λέγει· εἰ δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς μεταλάβοι, γνώριμον ἂν ὃ λέγει ποιήσειεν. Ἔστι δὲ τὸν μὲν σπουδαῖον φιλοπράγμονα δεῖξαι, μεταλαβόντα τὴν φιλοπραγμοσύνην εἰς πολυπραγμοσύνην. τὸ γὰρ καὶ περὶ τῶν σῳζομένων τε καὶ φύσει συνεστώτων ἐτάζειν τε καὶ ζητεῖν πολυπραγμονεῖν ἐστι· τοιοῦτος δὲ ὁ σπουδαῖος. νὴν δὲ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψιν οὐ σαφῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σα-

1. Locum Dionysii Hal. ex A. B. VIII, 54. delibatum Burneius indicavit. 3. Vox Aeliano, potissimum in genitivi structura, familiaris: v. Iacobs. in N. A. IX, 48. 4. Aeliani locus, de quo constat ex v. *Κυμαίνει*. Repetuntur haec in v. *Ἐχήλατο*. 5. *ἐχήλαιρε*, dein *φιλοχρημάτων* A. 8. Glossam in suspicionem Gaisf. adducebat, ut e discrepantia v. *ἀγκράτος* natam: v. Schneid. Ind. Graec. ed. Xenoph. T. VI. v. *ἀνά*. 10. *Ἀκραιβατινή*] *Ἀκραιβατηνή* A. B. recte. Vide notata ad Ioseph. Antiq. XII, 8. *Gaisf.* 12. Fragmentum Casaubonus ad Polybium referebat. Attulit Gaisf. Mali Exc. Vat. p. 698. quod quo spectet nescio. 13. *Αἰμίλιον* A. 17. Eidem Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus. *παραγίνεται . . γινομένη* A. 22. Lex. Seg. p. 366. 24. Ex Epigrammate Longi I. pr. in A. P. VI, 191. 26. *Κύπρι* Parisini ap. Küsterum, i. e. B. *δεῦχε* A. *Λεωκίδεω* om. A. B.

1. V. Pausan. IX, 23, 3. Steph. v. *Ἀκραιφία*. 2. Locum Antiphili vide integrum in v. *Ἀκμή*. 4. *εὐπετάλοισιν* A. B. 5. De tenore monet eadem Arcad. p. 14. Quamquam hodie nullus huic praecepto locus est relictus, ut in exemplis Bernardi in Nonn. I. p. 349. 8. Locus e commentariis Alexandri Aphrod. in Aristot. Top. II. p. 84. satis negligenter sumptus. 11. *δοκεῖ τὸ ἀκριβές*. 12. *τῶν σπουδαίων* A. 13. *δὲ* post *μεταλαμβάνοντες* omisi cum A. et Alex. 18. Malim *ὁποία*. 24. *καὶ* add. Gaisf. cum A. Alex.

Ἀκράτου. Supra modum fervenis. *Ne forte temeraria turba tra excandesceret ad nuncium calamitatis.* *Ἀκράτωρ*. Impotens. *Erat autem vino aliisque voluptatibus inferior.* Et alibi: *Sui impos in templum saltu se immisit.* † *Ambo erant avari et modum in voluptatibus servandi nescii.* *Ἀκράτωρ ἀκράτορος* vocalem corripit. *Ἀκρατῶς*. Intente, vehementer. *Equites praecipiti cursu ferebantur, et simul clamorem tollebant.* *Ἀκραιβατηνή*. Nomen urbis. *Ἀκραιφνές*. Purum, excelsum, perfectum. *Fabius autem cum magistratu decederet, Aemilium monuit, ut longis belli moris violentum et indomitum Hannibalis ingenium frangeret.* *Ἀκραιφνῆ*. i. e. *ἀκραιφνῶς*, adverbium. *Ἀκραιφνής*. *Subsidia militum adveniunt, quae cum integris essent viribus, magnum ad Romanorum animos minuendos, barbarorum vero fiduciam augendam momentum attulerunt.* Ubi nomen significat, validus, integer. *Ἀκραιφνοῦς*. Dictum quasi *ἀκηροφανοῦς*, illaesi. *κὴρ* enim significat mortem. *Viri qui ut nosti cum summa sed iusta paupertate consuerat, Venus, Leonidae dona haec accipe.* *Ἀκραίφνιον*. Nomen urbis. *Ἀκρεμόνες*. Germina, rami. *Lanuginosum, et frondosis adhuc ramis adhaerens.* *Ἀκρεμών* acuitur ut *ἡγεμών*. *Ἀκρήβης*. Iuvenis. *Ἀκρησία*. Pro *ἀκρασία*. *Ἀκριβής*. *Ἀκριβὲς* videtur etiam significare id quod est necessarium: ut si velimus probare, omnem boni viri opinionem esse accuratam: talis enim illa videtur opinio esse, quae e necessariis conficitur aliisque quae omnis opinio viri boni habet. nam viro bono sunt etiam opiniones de contingentibus. sed si mutata vocis significatione *ἀκριβὲς* accipiamus pro perspicuo aut pro vero, rem propositam facilius demonstrabimus. Nam omnis viri boni opinio est et perspicua et distincta et vera. Similiter etiam dicendum est de illo, qui opinionem suam de re aliqua exponit; ut qualis voluptas ipsi videatur esse. qui enim dicit suam opinionem esse accuratam nondum manifeste dicit, qualis illa sit; sed si pro notione accurationis dicat esse perspicuam, facile omnes quae dicit intelligant. Licet etiam probare virum bonum esse, qui curiose res tractet, ut *φιλοπραγμοσύνη* pro *πολυπραγμοσύνη* sumatur. nam res coelestes et naturales scrutari et indagare hominis est curiosi: id quod cadit in virum bonum. Perinde demonstrari licet viri boni opinionem esse [non perspicuam,] ut *ἀκριβὲς* pro *σα-*

φὲς εἰς τὸ ἀκριβές. εἰ γὰρ τὸ μὲν ἀκριβὲς ἀναγκαῖον, οὐ πᾶσα δὲ ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβὴς εἴη, ὥστε οὐδὲ σαφής.

Ἀκριβής. βέβαιος. Ἐλέγετο γὰρ ἀκριβὴς ζηλωτὴς τῆς τοῦ Μάνεντος δόξης. Καὶ ἀκριβοῖς, ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβὲς δυναμένου. καὶ ἀκριβοῦν ὁμοίως. καὶ Ἀκριβῶς. Θροῦς ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἀκριβῶς κοιμωμένων. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ. αἰτιατικῇ. Ἀκριβωθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται. Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἂν προβαίη τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται.

Ἀκρίζω. τὸ ἄκρον κόπτω.

Ἀκρίς. εἶδος ζωυφίου. Ἦσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος, καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

93 Ἀκρισία. ἡ ἀδιακρισία, ἡ κακὴ κρίσις. καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρισία μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν. Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Ἀκρίσιος. ὄνομα κύριον, ὁ ἡμίθεος ἀνήρ.

Ἀκρισιώνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἄκριτα. ἀχώριστα.

Ἀκριτί. ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτόμυθος. πολυλόγος, ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἄκριτος. ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀκριτόφυλλον. σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρῖναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ ἀκροᾶσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ μανθάνειν. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. καὶ Ἀκροαμάτων, τουτέστιν ἀκουσμάτων. Καὶ διαμένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολιτευόμενον τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀκροαμάτων, αὐλὸς ἢ κιθάρα, τέρψεως ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. εἶδος ἀκοντίου.

Ἀκροβολίζεται. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκρωβελίζω δέ.

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον

3. εἴη A. Alex. ᾖ Edd. ante Gaisf. εἰ, οὐδὲ σαφὴς ἄρα E. 4. καὶ post γὰρ om. Gaisf. cum A. B. E. 7. ἀκριβοῦ B. δὴ add. A. 9. Ἀκρ. αἰτ. A. in marg. 10. Ἀριστοφάνης Eccles. 161, 62.: οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα | τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Iam cum Zon. p. 114. praestet τὸν πόδα τὸν ἕτερον, id lectioni editae τὸν ἕτερον πόδα suffeci, firmantibus A. B. E. 13. Cf. Etym. M. p. 52. Schol. Eur. Or. 275. 14. Ἦσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ πρόδρ.] De loco Matth. III, 4. et Marci 1, 6. ubi Iohannes Baptista dicitur edisse ἀκρίδας, variae olim Patrum et Haereticorum fuerunt sententiae, quas succincte enarrat Suicerus in Thesauro Eccles. v. Ἀκρίς. Küst. Attigit Zon. p. 106. Adde Wessel. in Diod. XIX, 94. Hanc gl. post seq. ponit A. dein καὶ μέλι post ἀκρίδας B. 18. ἡ κακὴ A. καὶ κ. reliqui. 19. Λιβάνιος Ep. XVIII. p. 6. W. 20. καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν] Haec verba aliis interpretanda lubens relinquam: meam enim aciem hic obtusum esse fateor. Küst. καὶ ἄλλοι Toupius II. p. 422. Equidem suspicor quampiam Polybii, qui mirifice sibi hac in voce placuit, laudationem esse obscuratam: velut II, 35. καὶ τὴν ἀκρισίαν τοῦ κατὰ μέρος χειρισμοῦ. 21. V. Luciani Demonax 47. Cf. v. Δανάη. „Hoc exemplum non pertinet ad v. Ἀκρισία, sed Ἀκρίσιος." Küst. Immo videtur ex altero loco huc temere translatum esse.

2. ὄνομα κύριον A. B. E. Il. ξ'. 319. Cf. Eust. in Il. ι'. p. 776. 3. Glossa Homerica: cf. Il. γ'. 412. ξ'. 205. ἀδιαχώριστα Lex. Seg. p. 366. Apollon. Lex. p. 77. 5. Ex Il. β'. 246. V. praesertim Hesych. 7. Sic Harpocratio Palat. et Zon. p. 100. Δημοσθένης de Cor. p. 231. 9. Ex Il. β'. 868. Zon. p. 111. 12. V. Harpocratio et Zon. p. 115. cum Lex. Seg. p. 366. coll. Phryn. p. 22. γενικῇ post Ἀκροᾶσθαι cicci: αἰτιατικῇ A. 15. Δαμάσκιος a Phot. p. 1032. (337. a.) ex parte laudatus: nam illa καὶ . . κεκραμένων Suidas servavit. 17. Locum hunc depravatum esse vel ex eo colligi potuit, quod vox ἀκροαμάτων desiderabatur. Eam vero in sedem pristinae lectionis ἀκρωμένων (ἀκροαμένων B. E.) non modo A. suffecit, sed probavit etiam reperta Iuliani auctoritas Or. VII. p. 206. μέχρι καὶ νῦν Iul. 18. τὸ πρᾶγμα Suidas interposuit. 19. ἢ καὶ Iul. 21. Zon. p. 100. Sed Etym. M. p. 53. ἀκροβελίδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀβελῶν, ἢ τοῦ ὀβελίου ἄρτον: quibus firmandis est Archippus in Lex. Seg. p. 371. ἀκροβολίδες Hesych. ἀκρωβελίς A. B. 22. ἀκροβολίζεται varia cum explicatione Lex. Seg. p. 366. et A. ἀκρωβελίζεται B. ἀκροβελίζεται reliqui. 23. ἀκροβολίζω δέ, om. vulg., Med. ἀκροβολίζειν, τοξεύειν, ἀκοντίζειν Zon. p. 115. V. Albert. in Hesych. I. 204. Nos cum A. marg. et B.

φὲς sumatur; si enim accuratum est necessarium, neque omnis tamen viri boni opinio est accurata: sequitur ne perspicuam quidem esse. Ἀκριβής. Constans. *Dicebatur enim constans sectator opinionis Manetis.* Et ἀκριβοῦς, qui verum dignoscere potest. Et Ἀκριβοῦν similiter; adde ἀκριβῶς. *Strepitus erat, tanquam non vere dormientium.* Ubi significat id quod est *vere.* Ἀκριβῶ. Aptum accusativo. Ἀκριβωθήσεται, accurate peragetur. Aristophanes: *Non promoverim hinc alterum pedem, nisi haec rite pertractata fuerint.* Ἀκρίζω. Summum caedo. Ἀκρίς. Locusta, genus animalculi. Christi Praecursor comedit locustas et mel silvestre, quod ab arboribus collectum multi manna vocant. Ἀκρισία. Defectus iudicii in discernendo, atque pravum iudicium. Libanius: *Ergo ambo quidem iudicii defectu laboramus; meum tamen factum aliquam habet humanitatem.* Et alibi sensu mediocri. † *Cum quaedam mulier, nomine Danae, aegre sibi persuaderi pateretur, ut se in iudicio sisteret, sapiens quidam ad eam dixit: Iudicium tu quoque subi; haud enim es Danae, Acrisii filia.* Ἀκρίσιος. Nomen proprium; semideus vir. Ἀκρισιώνη. Nomen patronymicum. Ἄκριτα. Indiscreta. Ἀκριτί. Sine iudicio. Ἀκριτόμυθος. Verbosus, qui sine iudicio loquitur. Ἄκριτος. Indiscretus. Sic Demosthenes. Ἀκριτόφυλλον. Multis arboribus consitum, ita ut quae folia insint, discerni non possint. vel umbrosum. Ἀκροᾶσθαι. Vocem de obtemperatione posuit Antiphon. Ἀκροατής. Discipulus. Et ἀκροᾶσθαι, discere. Damascius: *Ille vero audiebat sermones usu maturos et qui sapientia quadam temperati essent.* Et Ἀκροαμάτων, acroamatum. *Apud illos vero id institutum etiamnum permanet, quemadmodum reliqua acroamata, tibia vel cithara, voluptati serviunt et oblectationi.* Ἀκροβελίς. Iaculi genus. Ἀκροβολίζεται. Summas corporis partes feritur. Contra ἀκρωβελίζω. Ἀκροβολισμός. Velitatio. Vel percus-

βάλλειν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγούμενος ἐγνωμάτευε σὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι, σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβυστία. τὸ μὴ περιτετμῆσθαι. περιτομὴ δὲ τὸ περιτετμῆσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκροδωνιαῖος.

Ἀκρόδρυα. καρποὶ δενδρικοί, πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποί. Ἐπέρριπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάδυν, οἱ δὲ ἀκρόδρυα.

94 Ἀκροθίνια. αἱ τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχαί. ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι τὰς ἀπαρχάς, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινὸς (τουτέστι τοῦ αἰγιαλοῦ) σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι, ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν, ἢ τὰ λάφυρα. Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς ἔφη, Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος· ἀγνοήσας ἀκροθίνια πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων.

[Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν. ζήτει ἐν τῷ Χοῖρος.]

Ἀκροκελαινιόων. τὸ ἄκρον τοῦ κύματος μελαίνων.

Ἀκρόκομοι. μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

Ἀκροκώλια.

Ἀκρόλειον. ἀπαρχή· ὥσπερ πρωτόλειον. Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ αὖθις· Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια.

Ἀκρολοφία. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, τουτέστι τοῦ βουνοῦ.

Ἄκρον ἐπιλίγδην. μεσότητος ἐπίρρημα. ἀντὶ

---

1. Idem fragmentum repetitum in v. Ἐγνωμάτευε, unde etiam explicatio vocis ἐγνωμάτευε irrepsit. Habet A. in marg. 2. ἐγὼ] ὡς ἐγὼ altero loco. 5. ἀκρόβολοι Med. et Zon. p. 100. Cf. Blomf. gloss. S. Th. 146. 8. V. Epist. ad Ephes. II,6. I. Petr. II,6. 9. Vide Petav. ad Synes. Encom. Calvit. pag. 29. Küst. V. Etym. M. p. 288, 24. Niclas. in Geopon. X, 74. 10. Iamblichi fragmentum integrius extat in v. Σκοτιαῖος. κάνδυν] Florens Christianus ad Aristoph. Pac. 122. pro κάνδυν legendum hic suspicatur κάνδυλον, quae vox significat cibum ex lacte, melle et caseo. Sed cave viro illi docto assentiaris. Nam κάνδυν legitur etiam infra v. Σκοτιαῖος, quo loco auctor anonymus praeter alia diversi generis etiam chlamydes a populo favente in aliquem coniectas fuisse refert. Si igitur chlamydes tunc inter missilia fuisse credimus, nullam video rationem, quare non etiam de aliis vestibus, quarum species erat candys, idem concedendum sit. Solebant enim olim Graeci in eos, quos plausu et honore prosequi volebant, cum alia omnis generis, tum etiam vestes in locis publicis coniicere. Suidas infra v. Ἀράκων· Οὗτος . . . εὐφημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιρριπτάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη. Item v. Περιαγειρόμενοι· Ὡς καὶ νῦν τοὺς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένους ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας. Frequentissimum autem erat florum et foliorum coniectione plausum et favorem suum testari, quod φυλλοβολεῖν vocabatur: cuius moris auctores passim meminerunt. Arrianus Indic. c. 42. (cf. 36.) Νέαρχος ὅποι παραγένοιτο τῆς στρατιᾶς, ἄνθεσί τε καὶ ταινίοισιν ἐβάλλετο. Suidas v. Περιαγειρόμενοι· ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους. Plura de hoc φυλλοβολίας more notavit Casaubonus ad Suetonium. Küst. Addere licet etiam Ruhnkenium in Tim. p. 216. et quos excitavit Boisson. in Notices et Extr. T. X. p. 194. Sed ista non solum ab Iamblichi narratione discrepant, id quod facile constiterit Phot. inspicienti Bibl. p. 74. b. sed everruntur etiam diserta v. Κάνδυλος significatione hac, καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκρόδρυα: ubi tricatur Küst. 12. Suida videtur usus esse Eustathius in Od. τ'. p. 1862. Adde Schol. Eur. Phoen. 203. ac praesertim Lex. Seg. p. 366. sq. 13. καλεῖσθαι A. 17. Cf. Basilii Comm. palaeogr. p. 822.

1. Haec novissimis exceptis repetita sunt in vv. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος et Νικήτης. Debentur vero Philostrato V. Soph. I. 19. extr. τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις ὕστερον Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος ἐπέγραψε Νικήτην τὸν κεκαθαρμένον. ἠγνόησε δὲ ἀκροθίνια Πυγμαῖα Κολοσσῷ ἐφαρμόζων. 3. κολοσσῶν A., in marg. παροιμία. 5. Gl. in marg. A. Ἀκροκορίνθεια Med. „Portus hic legendum putat A Κορινθία: quod quidem non aspernor, sed tamen ferri etiam potest Ἀκροκορινθία, quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνεκδοχὴν Acrocorinthia pro Corinthia satis apte dici potest. Corinthum autem meretricibus olim abundasse cum ex aliis scriptoribus constat, tum etiam ex Strabonis lib. VIII. p. 378. [adde Ath. XIII. p. 573. sq. Schol. Arist. Plut. 149.] Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiae appelletur Ἀκροκορινθία." Küst. 7. Pertinet ad Il. φ'. 249. ubi Schol. τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος. Adde Hesych. et Etym. M. p. 54. 9. Respexit ad Il. δ'. 533. Θρῆικες ἀκρόκομοι, ubi Schol. Ἀκρόκομοι. ἤτοι ἄκρως κομῶντες, ἢ οἱ μὴ κομῶντες ἄγαν, μήτε πάλιν ἐψιλωμένοι τὴν κεφαλήν. Cf. Apollon. Lex. p. 74. Etym. M. p. 53. Zon. p. 101. Lex. Seg. p. 367. 11. Sic A, Ἀκροκώλεια B. Med. Ἀκροκόλεια Aldus, om. vulg. Lex. Seg. p. 371. f. ἀκροκώλια. δίφθ. Τηλεκλείδης. Sed ἀκροκόλια Etym. M. p. 53. mendose, opinor. Affert Gaisf. Casaubonum in Athen. II, 23. p. 132. 12. Horum partem tradit Zon. p. 111. ἀκρόλιον et πρωτόλιον A. 15. Vox Polybiana. 17. Haec ad alienum locum accommodata Suidas delibavit e Schol. Il. ρ'. 599. Particulas istius doctrinae praebent vv. Ἐπιλίγδην et Λίγδην.

---

sio superficiaria. *Barbarorum vero dux, cum fratre rem deliberavit, et, Ego, inquit, insidias struam, tu vero velitationibus utere et sagittis rem gere.* Ubi ἐγνωμάτευε significat consilia sententiasque agitabat. Ἀκροβόλοι. Iaculatores, sagittarii. Ἀκροβυστία. Praeputium. *Περιτομὴ* vero circumcisio membri virilis. Ἀκροδωνιαῖος. Ἀκρόδρυα. Fructus arborei, omnes arborum fructus. *In eos alii candylum, alii omne genus arboreorum fructuum coniecerunt.* Ἀκροθίνια. Fructuum annuorum primitiae. Proprie autem sic vocant primitias, quas mercatores deo dedicant, inde dictas, quod e litore (θινὸς) servatae sint. Alii vero tradunt spolia bellica, quod multi per bella laedantur (ἐκ τ. σίνεσθαι). vel acervorum summae partes; vel spolia. † Heraclides Lycius Sophista librum inscripsit hoc titulo, *Nicetes purgatus*: ignorans se spolia Pygmaeorum aptare Colosso. Proverbium de iis qui frustra laborant dicitur. [Ἀκροκορινθία. *Tanquam Corinthia videris vulgato corpore quaestum factura.* Quaere sub voce Χοῖρος.] Ἀκροκελαινιόων. Summis in undis nigricans. Ἀκρόκομοι. Modicam, vel nimiam comam alentes, vel qui verticem capitis comatum habent. Ἀκροκώλεια. Ἀκρόλειον. Primitiae: quemadmodum πρωτόλειον dicitur. *Graecos immolasse Polyxenam victoriae primitias.* Et alibi: *Quaecunque deorum erant donaria et primitiae.* Ἀκρολοφία. Collis vertex. Ἄκρον ἐπιλίγδην. Est adverbium cum nominis

τοῦ ἐπιψαύδην· ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον· καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ.

Ἄκρόνηον. τὸ τῆς νεὼς ἄκρον.

Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἔξεις. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.

Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ ἀκρονυχία ὁμοίως διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ καὶ ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀκροποδιτί. ἄκροις ποσίν.

Ἀκρόπολις. Δαμάσκιος· Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν· γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων. αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακήν· γίνονται δὲ καὶ πολλάκις αἴτιαι δουλείας καὶ κακῶν ὁμολογουμένων, ὥς φησι Πολύβιος.

Ἀκροπόλοισιν. ἀκρωρείαις.

Ἀκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηός. Τὰ δὲ ἐμπρόσθια τῆς σχεδίας ἠρέμα πρὸς τὸ μετέωρον ἐς πρώρας τύπον περιαγαγόντες καὶ ὑποκάμψαντες, ὥσπερ ἀκροστόλια [νηὸς] καὶ προέμβολα ἐκμιμησάμενοι. Καὶ Ἀρριανός· Τά τε ἀκροστόλια τῆς βασιλίδος νηὸς χρυσᾶ.

Ἀκροσφαλεῖς. ἄκρως ἐσφαλμένους. Ὁ δὲ ἐκέλευσε χωρεῖν ἐπὶ τοὺς ἄποδας καὶ ἀκροσφαλεῖς Οὖννους. ἄνευ γὰρ ἵππων οὐ ῥᾳδίως ἂν Οὖννος τὴν γῆν πατήσειεν.

[Ἀκροσφαλεῖς. ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενον. Τουτέστιν οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ·

Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὁρᾶν·
χώταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.]

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ

---

1. Repetita sub v. Ἐπιψαύδην. 2. ἐν Ὀδυσσείᾳ (Edd. ante Gaisf. Ὀδυσείᾳ) χ'. 278. ubi λίγδην extat. 4. Zenobius I, 57. Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἔξεις. ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. οἱ γὰρ εἰπόντες τὸν χρησμὸν ἀκρωτηριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾠκησαν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ. Contraxit haec Arsen. p. 35. Auctorem edit etiam Prov. App. Vat. I, 5. ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδῃ (l. Ἀλεξανδρίδῃ cum Hemst. in Plut. p. 324.) ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. 6. Zon. p. 106. ἀκρονυχία hinc observari iussit Schaef. in Soph. Ai. 285. addas Tzetzen in Hesiod. p. 276. Sed increbruit ἀκρωνυχία, de quo Iacobs. in Philostr. p. 489. 10. Zon. p. 116. 11. Damascio quid rei fuerit cum tali narratione haud assequor, nec sermonis color scitamenta redolet sophistica. Polybio haec ascripta sunt inter fragm. gramm. 9. 15. Polybius more suo scribere debuit ἀσφάλειαν ἀπὸ τῶν π. Alii probant πόλεων. 17. καὶ add. A. 19. Sic Lex. Seg. p. 369. Pertinet ad formulam Homericam ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Il. ε'. 523. Od. τ'. 205.

1. νηός mirum usurpari pro νεώς. Uberiora Lex. Rhet. p. 202. Etym. M. p. 53. cf. Wess. in Diod. XVIII, 75. Locus Agathiae V, 21. p. 167. C. cuius novissimam partem repetit v. Προέμβολα. 2. Immo τῶν σχεδιῶν. 4. Excidit καὶ ante ὥσπερ. Deinde νηὸς irrepserat ex versu continuo. 5. Ἀρριανός·] Particula de integriore loco decerpta, quem praestat v. Ναῦς. 7. Schol. Plat. p. 401. 8. ἄποδας καὶ ἀκροσφ.] Hunni hic dicuntur ἄποδες, quod equis semper vehi assueti, raro pedibus ad ambulandum uterentur. Ammianus Marcellinus XXXI, 2, 6. *Ad pedestres parum accommodati sunt pugnas, verum equis prope affixi, duris quidem sed deformibus, et mutiebriter iisdem nonnunquam insidentes, fungantur muneribus consuetis.* Loquitur ibi de Hunnis. Küst. Cf. v. Ἄποδας. 12. Τουτέστιν, οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ.] Hic locus in prioribus editt. [et A. B.] sic legitur: *Τουτέστι φιλόκτητοι οἱ Οὖννοι.* Sed nemini dubium fore puto lectionem illam esse corruptissimam, et pro φιλόκτητοι recte me reposuisse Φιλοκτήτῃ: quoniam ea quae sequuntur ex Sophoclis Philoctet. 502 — 6. descripta sunt. Küst. Quem miror primum id quod in oculos incurrit latuisse, haec lectoris cuiusdam manu repetita perperam ab superioribus divulsa fuisse, sic fere samanda: Ἀκροσφαλεῖς Οὖννοι. οἱ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι: eaque tanquam studiosi hominis annotationem, quae pertineret ad superiorem glossam, in marginem amandanda. Non enim Gaisfordum probamus, qui exemplum illud Ὁ δὲ — πατήσειεν ad inferiorem locum detrudi iusserit. Deinde vellem Küsterus explicuisset, quorsum pertineret ista Sophoclis laudatio. Quam cum parum sit credibile de v. Θάτερα traductam esse, suspicor hominem non indoctum seu voci ἀκροσφαλεῖς (quod colligi licet e Lex. Seg. p. 367.) sive Hippocrateis αἱ ἐπ' ἄκρον εὐξίαι σφαλεραὶ (v. Ruhnk. in Vellei. I, 17. Boisson. in *Notices et Extr.* T. XI. p. 154.) cum alios locos de sortis humanae vicissitudinibus allevisse, tum Sophoclis auctoritatem. Vide nos in v. Ἀθηνόδωρος. 18. Priorem significatum e Phrynicho tradit Lex. Seg. p. 369.

---

proprietate mixtum, significans strictim, quatenus leviter attingimus. Notandum id semel in Iliade, semel in Odyssea legi. Ἀκρόνηον. Summa navis pars. Ἄκρον λάβε. Summum cape, quo medium habeas. Proverbium de rebus ad explicandum et intelligendum difficilibus usurpatum. Ἀκρόνυξ. Primae noctis tempus. Idem ἀκρονυχία, sed cum ο littera. Ἀκρώνυξ vero et ἀκρωνυχία, quod significat summam unguis et montis partem, cum ω. Ἀκροποδιτί. Summis pedum digitis. Ἀκρόπολις. [Arx urbis.] Damascius: *Nam munimenta vel maxime insignia ancipitem plerumque natura sua habent usum: id quod quivis facile intelliget, qui casus arcium consideraverit. Haec enim cum multum ad securitatem urbium, in quibus extant, et ad libertatis conservationem conferre videantur, tamen saepenumero servitutis et manifestorum malorum causae existunt, ut ait Polybius.* Ἀκροπόλοισιν. Montium verticibus. Ἀκροστόλια. Extremae navis partes. *Cum autem anteriores ratis partes in prorae speciem leniter circumegissent incurvassentque, acrostolia quasi et rostra naris imitantes.* Et Arrianus: *Aurea navis imperatoriae acrostolia.* Ἀκροσφαλεῖς. Vehementer titubantes. *Ille autem eos ire iussit ad Hunnos, pedibus ingredi nescientes et in incessu labantes, sine equis enim Hunnus non facile terram contigerit.* [Ἀκροσφαλεῖς. De Hunnis dictum, qui saepius inter eundum labuntur. [Sophocles] *Philoctete: Nimirum res mortalium omnes casibus et periculis sunt obnoxiae: quo fit ut nunc bene nunc male cum illis agatur. Oportet vero, quando calamitatum expertes sumus, mala prospicere; et donec res prospere succedunt, tum maxime cavendum ne vita nos fallat pessumdata.*] Ἀκροτελεύτιον ἔπος. Proprie sic vocatur extrema versus pars, dicitur tamen etiam de oratione

πεζοῦ. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου. καλεῖται δὲ ἄκρον ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου.

Ἀκρότομος. σκληρός, ὑψηλός. ἢ ὀξύτατος λίθος, ὁ τέμνων. καὶ ἀκρότομος πέτρα ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος. ἀκρότομον δὲ ὄρος τὸ δυνατὸν παρὰ τῷ Ἰῶβ. Ἐν Αὐρασίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσον ἀνέχουσα· οὗ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι καταφυγήν τινα ἰσχυρὰν καὶ ἀμήχανον, τῆς τοῦ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης, ἐδείμαντο.

[Ἀκροφυσίων λόγους. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι.]

Ἀκροχειρίζεσθαι. πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. καὶ Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος· λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἠφίει, πρὶν αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος. Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας, παρα- 96 πλησίως ἀγωνιζόμενος. οὗτος δὲ ἐπάλαιε. καὶ Ἀκροχειρὶς τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκρόχολος. ὁ πρὸς ὀλίγον ὀργιζόμενος. Ἀκρόχωλος δὲ ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων.

Ἀκρωλένιον. τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἄκρων. Ἀκραγαντῖνος, ἰατρός, υἱὸς Ξένωνος. ἐσοφίσευσεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ. ἔστιν οὖν πρεσβύτερος Ἱπποκράτους. ἔγραψε περὶ ἰατρικῆς, Δωρίδι διαλέκτῳ. περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον ά. ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῶν τινα πνεύματα σημειωσαμένων. εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλῆς τωθαστικὸν ἐπίγραμμα·

Ἄκρον ἰατρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον, πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Ἀκρώνυξ. τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ ἀκρωνυχία ὁμοίως. Ὁ δὲ φυλακῇ τινι ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχὼν ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. Ἔστι δὲ ἀκρωνυχία καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. καὶ Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. † Ἐνδοτέρω χωρούντων, ἀκρωνυχία τοῦ ὄρους ἐπανίστατο.

Ἀκρώρεια. ἐξοχή, κορυφή. εἰς τρία γὰρ διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα καὶ

---

1. Sic A. Edebatur ante Gaisf. καὶ παρὰ Θ. Θουκυδίδῃ II, 17. cuius e Schol. profecit Suidas. τοῦ τέλους] L. cum Schol. τὸ τέλος. 2. καὶ ante ἡ om. A. 3. Glossa sacra. Zon. p. 101. λίθος recte collocavit ante σκληρός. Cf. intpp. Hesychii. 4. V. Schweigh. in Polyb. IX, 27, 4. 5. δυνατόν] Probo coniecturam Pearsoni, qui ad marginem Suidae hic annotaverat scribendum esse δύσβατον. Küst. Immo significat vires potentissimas. 6. τῷ Ἰῶβ A. et Med. unde nescio quis confecit vulgatum τῷ Ἰωσήφ. Vide Iob. XL, 15. de quo monuit etiam Burneius. Qui sequitur locus est Procopii B. Vand. II, 20. Atque haud scio an exciderit καὶ Προκόπιος. 7. ἐς μέσον Procop. Indidem correxi scripturam editam δ' ὁή. 11. Om. gl. A. ἐν τῷ om. B. 12. λόγους ἐνδ. om. vulg. et Gaisf. 13. V. Ruhnk. in Tim. p. 19. Lex. Seg. p. 370. 15. καὶ Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος] Sic appellatus est Sostratus Sicyonius, nobilis Pancratiasta, ut discimus e Pausaniae l. VI, 4. unde Suidas locum hunc descripsit. Vide etiam infra v. Λεοντίσκος, ubi eadem repetuntur, sed male ad Leontiscum referuntur. Küst. Adde v. Σώστρατος. 16. παραλαμβανόμενος Paus. 17. κατέκλα v. Λεοντίσκος. 18. ἀνίει Paus., ἀφίει v. Σώστρατος. πρὶν αἴσθοιτο bis Suidas: πρὶν ἢ hoc loco Küst. et Gaisf. invitis A. B. E. Med. 19. De Leontisco Pausanias l. l. et Athen. XIII. p. 578. F. Μέση ἐκ Σικιέων A. Μεσησσήνιος B. 22. Zon. p. 101. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀξὺς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλος. Paulo uberius Schol. Platonis p. 452. Ἀκρόχωλος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου ὁ πρὸς vulg. ab Aldo. 25. Ἄκρων — βιβλίον ά] Totidem fere verbis Eudocia p. 49. 4. πνεῦματος error Aldinae, e compendio Med. natus. 6. Epigramma sumptum e Diog. Laert. VIII, 65. Cf. Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 317. A. P. II. p. 761. n. 21. 7. ἄκρον bis Med. 15. ταύτῃ A. 17. Ξενοφῶν Anab. III, 4, 37. 38. verbis minus diligenter relatis. ὁ om. B. 18. τοῦ ante ὄρους om. A. qui mox om. ἀφ' ἧς — τοῦ ὄρους. 19. ὑφ' ἣν Xenoph. 21. Eadem doctrina Hesychii, Eustath. in Od. τ'. p. 1862. et Lex. Seg. p. 370. quae recoquitur vv. Τέρμα et Ὑπώρεια. δήρητο A.

---

soluta. Apud Thucydidem autem vocatur finis, versus extremus. Verum potest ipsum versus initium ἄκρον dici. Ἀκρότομος. Durus, excelsus. vel acutissimus lapis, qui secat. Et ἀκρότομος πέτρα, dura rupes quaeque perfodi non possit. Apud Iobum vero ἀκρότομον dicitur de monte, cuius est robur validissimum. *In Aurasio monte fuit aspera rupes, in medio praeruptorum saxorum eminens: ubi prisci homines cum turrim admodum exiguam exstruxissent, receptaculum sibi munitum et expugnatu difficile pararunt, loci natura eos adiuvante.* [Ἀκροφυσίων λόγους. Quaere in v. Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι.] Ἀκροχειρίζεσθαι. Pugilatu vel pancratio certare cum altero sine nexibus, vel omnino levi digitorum motu cum altero certare: ut Acrochersites, homo sic vocatus, quod extremas adversarii manus arreptas elideret, nec prius dimitteret, quam sentiret illum animum despondere. Extitit etiam Leontiscus Messenius Siculus, qui similiter certare solebat, et lucta quidem. Ἀκροχειρὶς porro, extrema manus pars. Ἀκρόχολος. Qui leviter irascitur. Ἀκρόχωλος vero, qui leviter claudicat. Ἀκρωλένιον. Extrema pars cubiti. Ἄκρων. Acro, Agrigentinus, medicus, filius Xenonis. qui Athenis eodem quo Empedocles tempore litteris vacavit. fuit igitur Hippocrate antiquior. Scripsit de arte Medica, dialecto Dorica; item de salubri victus ratione librum unum. Ceterum hic in eorum fuit numero, qui ventos quosdam observarunt. In hunc Empedocles tali epigrammate lusit: *Summum medicum Acronem, Agrigentinum, summi patris filium, tegit summus vertex summae patriae.* Sunt qui versum secundum sic proferunt: *Summi culminis summum habet sepulcrum.* Hoc epigramma quidam Simonidis esse dicunt. Ἀκρώνυξ. Summa unguis pars, item montis cacumen. Similiter ἀκρωνυχία. *Ille cum in praesidium quoddam in summo montis cacumine collocatum incidisset, id subita impressione in fugam vertit.* Ἀκρωνυχία vero montis cacumen significare docet Xenophon: *Cum autem videret Chirisophus occupatum esse montis verticem, ex quo descensus erat in planitiem.* † *Cum interius recederent, montis vertex obstabat.* Ἀκρώρεια. Summa montis pars, vertex. In tres enim partes mons dividitur, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, τέρμα: quarum ἀκρώρεια est montis vertex, ὑπώρεια latera montis τέρμα vero partes extremae et quasi pedes.

Ἄκρος. ἀντὶ τοῦ τέλειος. Εἰς ἄκρον ἐληλακώς.

Ἀκρωτηριάζω. αἰτιατικῇ. τέμνω τὰ ἄκρα. καὶ ἀκρωτηριασμός.

Ἀκρωτήριον.

Ἀκταίη. ἡ παραθαλασσία. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τάδ' ἐπωφελίης.

καὶ αὖθις·

Καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων.

Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκταίων, Ἀκταίωνος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀκταιονίδων.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων·

ἐν Ἐπιγράμματι. συνέστειλε δὲ τὸ ῶ διὰ τὸ μέτρον.

Ἀκτή. αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

Ἀκτή. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως καὶ τὴν Ἀττικήν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἄκτια. ἀγὼν παλαιός· ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

[Ἀκτίτης λίθος. ἄνω ἐν τῷ Ἀκτή.]

Ἀκοινώνητος. ὁ ἀκριβής.

Ἀκοίτης. ἀρσενικῶς ὁ ἀνήρ. ἄκοιτις δὲ θηλυκῶς ἡ γυνή. καὶ τὸ πληθυντικὸν τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Φιλόσοφος. Σχόλια λογικὰ γεγραφὼς περὶ συλλογισμῶν.

Ἀκύλας. Γραμματικὸς καὶ μουσικός.

Ἀκυληία. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, προκειμένη ἐν θαλάττῃ. καὶ Ἀκυληίσιοι οἱ πολῖται.

Ἀκύλλιος. ὄνομα κύριον.

Ἄκυλος. τῆς πρίνου ὁ καρπός. Ἔκυλος δὲ εἶδος βοτάνης.

Ἀκύμονα. ἀτάραχον. καὶ ἀκύμων μὴ γεννῶσα· ὡς ἐγκύμων ἡ συνειληφυῖα. καὶ ἀκυμότερος.

Ἄλα. θάλασσαν.

Ἀλλά. ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ γέ.

Ἄλα, τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.

Ἀλαβαστοθήκας. τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων Δημοσθένης λέγει. ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. Ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα. Ἀριστοφάνης·

1. Locus ab ordine litterarum alienus. De formula εἰς ἄ. ἐ. varia congessit Gaisf. in Add. Quae sequebantur ἄκρως δὲ ἐπιῤῥηματικῶς omisi cum A. 5. V. Salm. in Hist. Aug. T. I. p. 678. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Maecii VII, 2. in A. P. I. p. 195. n. 33. Cf. v. Ἱρίαπος et Zon. p. 107. 9. Versus Babrii: v. Tyrwh. p. 33. 10. V. Ruhnk. in Tim. p. 21. ἀκολασταίνειν ignorant grammatici. 13. Ἀκταιωνίδων bis A. 15. ἐν Ἐπιγράμματι Damocharidis A. P. I. p. 365. n. 206.: cf. v. Ἀνδροβόρων. Haec indocta manus in v. Ἀλκμαιωνίδαι invexit. συνέστειλε . . . μέτρον om. A., Ἀκταιονίδων διὰ τοῦ ω μικροῦ διὰ τὸ μέτρον mg. Similiter B. 16. Differt Zon. p. 107. 17. Harpocratio et Lex. Seg. p. 370. Causas nominis disceptavit Stephanus Byz. sive Enst. in Dionys. 423. Cf. Etym. M. p. 54. 18. De lapide actite sive Pentelico satis obscure Hesych. v. Ἀκταία. ἐκάλει A. 19. Ἀκταίονος Lex. Seg. et Harp. Pal. Sed v. Bekk. Anecd. p. 1313. deque Actaeo Siebel. in Pausan. I, 2, 5. 20. Küsterus μοῖραν post πλείω ex Harpocrationis libris vulgatis recepit. 22. Sic Harpocratio et Lex. Seg. p. 378.: de ludis Actiis vide Stephanum in v. Ἀκτία Med. 23. V. Eratosth. p. 252.

1. Habet A. in marg. 2. ὁ ἀμυγής Toup. 5. Cf. *Eudocia* p. 56. 7. καὶ *Eudocia* p. 62. praebuit. 9. Ἀκυλήσιοι Zon. p. 107. Immo cum Steph. Byz. Ἀκυλεήσιοι. 11. Repetita sub v. Ἔκυλος. Ceterum haec aliorumque grammaticorum observata pendent ab Od. ξ'. 242. 13. ἡ μὴ leg. cum Lex. Seg. p. 373. Spectat ad Eurip. Iph. T. 1444. et Androm. 158. 14. ἀκυμότερος A. 15. Glossa Homerica. Copiosius Lex. Seg. p. 374. 16. Ἀλλά — γε om. vulg. invito Zon. p. 139. Schol. Plat. p. 336. τὸ ἀλλὰ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅταν δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα δέ. Adde Zon. p. 139. Quod affert Lex. Seg. p. 376. ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ὅταν. Σοφοκλῆς, Brunckius ibi reponebat κἄν. 17. Sic Zon. p. 130. Vidit Küsterus glossam esse profectam ab Callistrati commento, qui Schol. et Enst. testibus in Odysseae versu deinceps apposito ρ'. 455. οὐδάλα iunctim proferret, ut esset τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῷ κεῖται. 18. ἂν om. A. B. E. Med. cum Zon. „In proverbium abiit οὐδ' ἅλα δοίης, i. e. ne rem vilissimam quidem dederis: quod dictur de homine sordido et avaro. Eustathius in Od. ρ'. p. 1827. 57. Τὸ δὲ οὐδ' ἅλα δοίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ ἅλας τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγῃ παροιμιωδῶς, ὅτι οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. Proverbio hoc Homerico usus est Theocritus XXVII, 60. Φῆς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης: ad quem locum vide Casaubonum." Küst. 20. Sic Harpocratio Pal. 21. Δημοσθένης de F. Leg. p. 415. ubi vulgabatur ἀλαβαστροθήκας. Cf. Brunck. in Arist. Ach. 1053. Excidit ἃς post λέγει. 23. Ἀριστοφάνης Acharn. 1021.

Ἄκρος. Perfectus. *Qui ad summum pervenit.* Ἀκρωτηριάζω. Aptum accusativo. Extrema abscindo. Item ἀκρωτηριασμός. Ἀκρωτήριον. Ἀκταίη. Maritima. In Epigrammate: *Haec tibi dona de maritimo quaestu.* Et alibi: *Ranarum turbam vidi litoralium.* Ἀκταίνειν. Lascivire, ferocire, incomposite saltare, vel in venerem ruere. Ἀκταίων. Actaeon, Actaeonis, nomen proprium. Et Ἀκταιονίδων. *Una ex canum Actaeonidum*: in Epigrammate; ubi ω littera propter metrum corripitur. Ἀκτή. Litus maritimum. Ἀκτή. Acte, proprie sic vocata maritima quaedam Atticae pars, unde etiam actites lapis. Sic autem ipsam Atticam vocabant, aliis auctoribus de Actaeone rege, aliis, quod maior regionis pars esset maritima. Ἄκτια. Actia, certamen antiquum, de quo Callimachus libro *de Certaminibus.* Ἀκτίτης λίθος. De quo vide supra vocem Ἀκτή. Ἀκοινώνητος. Rigidus. Ἀκοίτης. Genere masculino, vir. Ἄκοιτις vero genere feminino uxor; cuius pluralis ἀκοίτις. Ἀκύλας. Aquila, philosophus, qui commentarios logicos de syllogismis scripsit. Ἀκύλας. Aquila, grammaticus et musicus. Ἀκυληία. Aquileia, urbs Italiae populosa, ad mare sita: cuius cives Aquileienses. Ἀκύλλιος. Nomen proprium. Ἄκυλος. Ilicis fructus. Ἔκυλος vero genus herbae. Ἀκύμονα. Tranquillum. Et ἀκύμων sterilis: ut ἐγκύμων, quae gravida est. Et ἀκυμότερος. Ἄλα. Mare. Ἀλλά. Usurpatur etiam pro *cum autem* et *quidem.* Ἄλα. Sordes. In Odyssea: *Tu profecto ne micam quidem salis a te petenti ex domo tua dares.* Ἀλαβαστοθήκας. Ampullas unguentarias dixit Demosthenes, quas vulgo μυροθήκας appellare solent. Ἀλάβαστοι autem sunt ampullae, ita dictae quod propter levorem prehendi nequeunt. Aristophanes:

Ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
ὡσεὶ ἔλεγε κοχλιάριον ἕν.

Ἀλάβαστρον. ἄγγος μύρου, μὴ ἔχον λαβάς, λίθινον. ἢ λίθινος μυροθήκη.

Ἀλλὰ γάρ. ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις. * * * Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔποτε τρόπαιον ἐστήσαντο. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρόσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας, κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐριννύας.

[Ἄλλαγμα. ὁ Προφήτης φησί· καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν ἡμῶν.]

Ἀλαζονεύεσθαι. γενικῆ.

Ἀλαζονεία. ὑπερηφανία. Πολύβιος· Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπεγεγόνει τις ζῆλος οὐκ εὐτυχὴς ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀλαζονείας καὶ ἀκαιρίας. Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχουσιν αὐχοῦντας, ὡς ἔχοντας, ἀλαζόνας νοητέον. Καὶ Ἰώσηπος· Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλαζονεία ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς, καιομένης τῆς πόλεως.

Ἀλαζών. πλάνος, ὑπερήφανος, ψευδής. παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν. καὶ ἀλαζονοχαυνοφλύαρος ὁ μάθυσος καὶ λῆρος. ἢ ἀλαζών, ἄλλως ζῶν· ὃ ἔστι ματαίως. ἰδίως δὲ ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας ἐκάλουν, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν μὴ ἴσασιν. Ἀλαζών. ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος. Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύσταις. ἢ Ἀλαζὼν ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν προσιόντων ἠλαζονεύετο, συμπλάττων ἀπὸ τῶν εἰκότων.

Ἀλαλαγμός. ἐπινίκιος ὕμνος. ἢ φωνὴ ὑπὸ τῶν θαῤῥαλεωτέρων κατὰ τῶν δειλιώντων. ἀλαλαγμὸς οὖν ὕψωμα φωνῆς. καὶ Ἀλαλάξατε, κροτήσατε.

Ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιήων· ἐπιφώνημα χοροῦ.

Ἀλάλημαι. τεθορύβημαι, πεπλάνημαι. καὶ Ἀλαλύκτημαι ὁμοίως.

Ἀλαλητόν. θόρυβον. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ.

Ἀλαλκεῖν. ἀποδιῶξαι, ἀποσοβῆσαι.

Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν;
ἡνίκ' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων αἴδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

---

1. τὸ ἀλάβαστρον B. 2. E Schol. Arist. ἕν om. vulg. 4. λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη Lex. Seg. p. 374. et Zon. p. 130. 5. Eupolidis fragmentum quod Gaisf. ab Suida consulto praetermissum putat, praestat Lex. Seg. p. 377. κοὐδὲν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων. Similiter scriptores aevi citerioris multi, quos attigit Iacobs. in Aelian. XIII, 11. Ἀλλὰ — ἐστήσαντο locus Platonis Critia p. 108. ubi verius ἔστησαν legitur. Monuerunt Abreschius et Porsonus: quippe haec pro verbis Eupolidis habebantur, emendarique coepta sunt etiam a Piersono in Moer. p. 461. 6. οὐδέποτε B. E. 9. E Schol. Sophocl. Oed. C. 43. Cf. v. Εὐμενίδες. 11. νομίζεται] νομίζονται A. E. Med. 14. Explicationis loco Zon. p. 130. ἀντεισαγωγή. Vulg. ἄλαγμα et ἀλάγμασιν. Locus Psalm. 43, 12. subdifficilis. Om. gl. A. is in mg. ἄλλαγμα ὁ ἀῤ Φη, dein ἀλαλάγμασιν cum B. 16. Ἀλαζ. γενικῇ om. vulg. 17. Πολύβιος XI, 8, 4. cuius locus plenior extat in v. Ζηλοτυπία. 19. Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ κτλ. habet Oecumenius in Ep. ad Rom. I, 30. adde Zon. p. 124. 21. Ἰώσηπος B. Iud. VI, 7, 2. negligenter excerptus: ἦν γὰρ αὐτοῖς μετάνοια μὲν οὐδεμία τῶν κακῶν, ἀλαζονεία δ' ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. καιομένην γοῦν ἀμφῶνιες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις εὔθυμοι τὴν τελευτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον κτλ.

1. Cf. v. Εἴρων. 2. Vox Archestrati ap. Athen. I. p. 29. C. 4. E Schol. Arist. Nub. 102. mediis quibusdam omissis. Cf. Lex. Rhet. pp. 197. 243. et v. Σαλάκων. ἀλαζόνας — ἴσασιν om. A. 6. Πλάτων: v. Ruhnk. in Tim. p. 21. sq. 7. E Schol. Aristoph. Equ. 269. 8. Locus repetitus in v. Εἰκότων. 13. Glossa sacra: v. intpp. Hesychii et Zon. p. 134. οὖν om. B. 14. Subiungit A. καὶ δδ ἀλαλάξατε. 15. ἀλαλαὶ vulg. Pertinet ad Aristoph. Lysistr. 1294. et Av. extr. παίων A. 16. Il. Ψ. 74. πεπλάνημαι om. B. ἀλαλύκτημαι (eadem ratione explicantibus Apollon. p. 89. Zon. p. 134. cf. Etym. M. p. 56.) Il. Χ. 94. 18. Ut in Il. Δ. 436. ubi Schol. brev. κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλφα ἐπιτατικόν. 21. Distichum Antipatri Sidon. LXVII, 7. 8.

In ampullam cedo mihi cyathum pacis unum. Quasi diceret unum cochleare. Ἀλάβαστρον. Vas unguentarium lapideum, quod nullam habet ansam; vel lapidea myrotheca. Ἀλλὰ γάρ. Pro sed, apud Eupolin. *Sed homines qui animum despondent, nunquam tropaeum statuerunt.* Proverbium de iis dicitur qui propter ignaviam nihil praeclari perficere possunt. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. *Alia enim alibi pulchra censentur.* Hoc inde dictum, quod Eumenidas alii aliter vocant: igitur alia nomina apud alios pulchra existimantur, apud nos vero haec, ut boni ominis eas gratia vocemus Eumenides, quae vulgo sunt Erinnyes. Ἄλλαγμα. Propheta dicit: *Non apud nos erat multitudo in commutationibus.* Ἀλαζονεύεσθαι. Aptum genitivo. Ἀλαζονεία. Arrogantia. Polybius: *Plerisque enim inerat quaedam infelix aemulatio, propter reliquorum arrogantiam et importunitatem.* Sed apud Apostolum ἀλαζόνας intelligere oportet eos, qui quae non habent, iactant quasi habeant. Et Iosephus: *Tanquam praeclaris facinoribus gloriabantur, cum urbs incenderetur.* Ἀλαζών. Impostor, superbus, mendax. dictus quod in erroribus vitam agit. Et ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ebriosus et nugator. Vel ἀλαζὼν dictus, quasi temere vivens. Singulatim vero ἀλαζόνας vocant mendaces, quia profitentur dicturos de rebus, quas ignorant. Ἀλαζών. Qui hinc et inde vagatur. Sic Alcaeus. Plato vero ἀλαζόσι dixit de mendacibus. Vel Ἀλαζὼν is dicitur qui maiora sibi arrogat, et magnificentius de se sentit quam pro meritis. *Ille vero apud unumquemque accedentium gloriabatur, ex verisimilibus fidem sibi colligens.* Ἀλαλαγμός. Carmen de parta victoria; vel vox, quae ab audacioribus contra timidiores editur. Significat igitur vocis elationem. Et Ἀλαλάξατε, plaudite. Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων. Acclamatio Chori. Ἀλάλημαι. Turbatus sum, vagor. Idem quod ἀλαλύκτημαι. Ἀλαλητόν. Tumultum. Per pleonasmum ᾱ intensivi. Ἀλαλκεῖν. Repellere, propulsare. *Quid mortuos gemimus ob filios? quando propulsare ab filiis mortem ne diis quidem licet.*

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων.

Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν ἢ προορμιεῖσθαι, ἐς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

Ἀλάνεια. ἡ ἀλαζονεία. παροιμία.

Ἀλλαντοπώλης. ὁ εἴδη ἐντέρων πωλῶν, ἐντεροπώλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἔντερον, ἀλλᾶντος. Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. Ἀριστοφάνης·

Ἥρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ δημοτελὴς ἀγομένη παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀλλὰ νῦν.

Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ἀντὶ τοῦ διὰ τάχους. ἡ Τραγῳδία φησί.

Ἀλλαξάμενος. Ἀππιανός· Ὅτι πατρίδα καὶ γένος ἀλλαξάμενος ἦκοι, τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολούσκων ἀντὶ τῆς πατρίδος αἱρήσεσθαι βουληθείς. Ἀλλαξάμενος. προτιμήσας. Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακοδαίμων τὴν πήρωσιν ἀλλαξάμενος· καὶ ἦν παράδειγμα καὶ παίδευμα πᾶσιν, ὥστε μὴ τολμᾶν μηδὲ κερδαίνειν παραπλήσια.

Ἀλαός. ὁ τυφλός. κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν. καὶ Ἀλαοσκοπιήν. Ὅμηρος·

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε.

παροιμιακῶς, ἀντὶ τοῦ οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

Ἀλαοτόκος. ὁ τυφλὰ γεννῶν.

Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.

ἡ δὲ παροιμία· Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει· φυλάσσεο.

Ἀλαπάξαι. πορθῆσαι, κενῶσαι, ὁμαλίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς λαπάθου βοτάνης, κενωτικῆς γαστρός.

Ἀλλαρίοις. σιτηρεσίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος συνέταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαρίοις ἀποτρέφεσθαι.

Ἀλλᾶς ἀλλᾶντος. εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν.

Ἄλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία ἐπὶ τῶν

1. De hoc proverbio sic Zenobius I,74. cum Diogeniano II,21. (unde formam dicterii hanc effici licuit, *ἄλλα μὲν οὖν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων*) et Arsen. p. 41.: *Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν Ἀθήναζε, χριθὰς [οὖν] τοῖς φορμοῖς ἐμβαλών, ὡς ὑπὲρ χριθῶν ὀλίγον εἰσπραξθησόμενος τέλος. τοῦ δ' ὄνου πεσόντος οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι ἔμαθον, ὅτι μέλι ἐστί, καὶ ἀπηγέκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.* Ad Leuconis fabulam *Ὄνος ἀσκοφόρος* respici vidit Toup. I. p. 383. „Posui *φέρει* cum A. post *ὄνος*, quod vulgo post *Λεύκων*." *Gaisf.* 3. *ἀντέπεσε*, ut in iambico senario, tacite Schottus in Prov. e Suida I,91. post H. Wolfium. *τήνδ'* Küst. legebat cum Wolfio: cf. Ruhnk. in Rutil. Lup. p. 123. Portus tamen *ἀντέπασε*, praeeunte eodem Schotto in Prov. metr. 442. id quod Gaisf. recepit. 7. *ἀλάνεια — παροιμία* om. Küst. Gaisf. Contra post *Λεύκων* B. *Ἀλαζία. ἡ ἀλαζονεία*, A. marg. *Ἀλανεία. ἡ ἀλαζ.* Sensum glossae, quae vocum ordinem interpellat, alii divinabunt (nam Is. Vossius perperam haec accommodavit Hesych. v. *Ἀλανές*): *παροιμία* quidem ad praegressa rettulerim. 8. Repetuntur haec infra v. *Ἀλλᾶς*: ut dubites, utro loco horum fides convelli queat. Verum collocato Zon. p. 117. vix ambigi licet, resectis *Ἀλλαντοπώλης — τὸ ἔντερον*, glossae praefigendum esse *ἀλλᾶνιας*. 10. Locus Procopii de B. Pers. II,18. Inde legendum *τοῦ στρατηγοῦ*. 12. *Ἀριστοφάνης* Acharn. 146. Cf. v. *Ἀπατούρια*. 17. *συγγένεσθ' ἀλλὰ νῦν* A. B. Med. cum Suida v. *Συγγένεσθε*. 18. *ἡ Τραγῳδία*, i. e. Sophocles El. 411. 19. *Ἀππιανός* in fragmentis T. I. p. 31. 20. Puto legendum, *ταῦτα μηδὲν ἡγησ. καὶ τὰ κτλ. Küst. ταῦτα* facile intelligi vidit Schweigh. T. III. p. 143. 22. Fragmentum Küst. depromptum e libro Aeliani *περὶ Προνοίας* putabat. Ceterum si Zon. p. 134. quamquam in proximis depravato utimur, *ὑπὲρ τοῦ κέρδους* referendum ad *προτιμήσας*, deinde corrigendum: *Ὁ κακοδαίμων . . ἀλλαξάμενος ἦν π.*

4. Etym. M. p. 57. unde resarciendus Zon. p. 116. 5. *Ὅμηρος* Il. *χ'*. 515. et alibi. 7. *παροιμιακῶς* id invalvisse cum alii Byzantinorum scriptorum loci probant, tum Eunapius Exc. Legg. p. 96. 8. Rem illustrabat Burnelus coll. Aesop. f. 69. *ὁ τυφλὰ γεννῶν* om. A. 9. Versus Aristophanis Thesmoph. 533—36. unde supplendum erat *δ'*, quod Gaisfordo praebuit A. 11. *λίθου* B. 13. V. in v. *Ὑπὸ παντὶ λίθῳ. εὖδει· φυλάσσεο* memoriter allata. 15. Ex Il. *ι'*. 136. 278. V. Lex. Seg. p. 374. Zon. p. 134. 18. Zon. p. 130. 19. *ἐκκλησιακοῖς* B. 20. Schol. Luciani Epp. Saturn. 23. quo firmatur lectio A. B. *ἐσκευασμένου*. Edd. *κατεσκευασμένου*. 22. Zenob. I,23. Diog. I,21. (qui cum *ἐπαναβῆναι* iungunt *συνέβη*) Arsen. p. 37. qui proverbium posterius, *ἀλῶν . . . ἔνθ' ἔβη*, alibi cum Suida sub v. latius persequuntur. Attigit paroemiographos Hemst. in Luciani Tim. 4. extr.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος. Alia Leuconis asinus, alia Leuco ipse gestat. *Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκυραν.* Sed reflavit ancorae deus: de rebus, quae praeter spem accidunt. Nautae enim existimantes se anchoram proiicere et ad portum appulsuros esse, saepe retro vela dare coguntur. *Ἀλλαντοπώλης.* Qui insicia vendit, farciminum venditor: *ἀλλᾶς ἀλλᾶντος* enim intestinum significat. *Pro tropaeo imperatoris vexillum statuerant, et suspensis ex eo farciminibus cum risu hostibus insultarunt.* Aristophanes: *Cupiebat edere farciminu de Apaturiis.* *Ἀπατούρια* autem festus erat dies publice apud Athenienses celebratus. *Ἀλλὰ νῦν. O dii patrii nobis adeste nunc saltem.* Tragici dictum: pro celeriter. *Ἀλλαξάμενος.* Appianus: *Se patria et genere suo abdicato venisse, quae nihili faceret, ut qui Volscorum potius quam patriae suae partes sequi animum induxisset.* *Ἀλλαξάμενος.* Qui rem anteposuit. *Infelix ille mutilatione corporis lucrum redemit: ut omnibus exemplo esset et documento, ne quis talia conaretur et similibus lucris inhiaret.* *Ἀλαός.* Coecus: dictum a privatione visus (h. e. *τοῦ λάειν*). Inde *Ἀλαοσκοπιήν.* Homerus: *Neque in vanum excubias egit.* Quod in proverbium cessit: id est, non obscure speculatus est. *Ἀλαοτόκος.* Qui coecos fetus gignit. *Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. At quidvis fieri iam posse crediderim.* *Antiquum vero proverbium laudo: cavendum ne quis nos sub lapide quovis orator mordeat.* Proverbium autem est: Sub omni lapide dormit scorpius: [quare] cave. *Ἀλαπάξαι.* Vastare, exinanire, solo aequare: dictum per translationem ab herba lapatho, quae facit ad alvum evacuandam. *Ἀλλαρίοις.* Salariis. *Macedonius vero constituit, ut ecclesiasticis stipendiis alerentur.* *Ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος.* Genus intestini conditi. et *ἀλλαντοπώλης*, qui ea vendit. *Ἄλας ἄγων καθ.* Salem vehens

ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Ἁλῶν δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.

Ἅλας θυμίτας. ἐκ θύμων κατασκευασθέντας. καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἅλασιν ὗει, ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας.

Ἅλαστε. ἀνεπίληστε.

Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

Ἀλαστήσειεν. ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν.

Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή. ἀντὶ τοῦ πονηρά, πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

Ἀλάστωρ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰ οὕτως αἰσχρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντες ἢ ἰδόντες κακόν. Ἢ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι.

Ἀλᾶται. πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

Ἀλλαχῆ. ἀλλαχοῦ.

Ἀλλάχθητε. ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς.

Ἀλλὰ χρή. ἔστω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν· οἷον καὶ μάλα.

Ἀλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόσε, τὸ εἰς τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχόθι τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα. οἱ μάργαροι.

Ἀλβανοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τὴν γῆν εὐδαίμονα καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβιος. ὄνομα κύριον. Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππάδα τελῶν, τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην.

Ἄλγεα. κακά, λυπηρά.

Ἀλγεινόεις. ὁ λυπηρός. καὶ ἀλγεινός.

Ἀλγεῖν τοῦ πονεῖν διαφέρει. ἀλγεῖν μὲν κατὰ σάρκα, πονεῖν δὲ τὸ ἐνεργεῖν.

---

4. *ἔνθεν ἦλθεν* ed. Gaisf. addita notatione: *ὅθεν*] *ἔνθεν* A. Puto nihil requiri nisi *ὅθεν ἄρ' ἦλθεν*. 6. Aristoph. Ach. 1067. Cf. v. *Περίδου*. 7. *καὶ ἑτέρα — εὐθηνίας* retrahenda videntur post superiora *ἔνθ' ἔβη*: nisi forte scribendum *ἀλᾶσιν ὗει* cum Prov. Strom. 964. et habet quidem *ἅλασιν ἢ ἀλλᾶσιν* Schottus in Prov. Suid. I, 95. *ὗεια* A. B. Med. 10. Zon. p. 116. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 87. „Est Callimachi H. in L. P. 87. Sed *ἐμόν* delendum." Cf. Il. *χ'*. 261. *ἄλαστον* A. 11. Vox Homerica, sed diversis tamen formis consignata. Neque crediderim *ἀνεπιλήστως* aliunde quam e superiore glossa provenisse. 12. Aristophanis Acharn. 704. ubi Scholiorum eadem est explicatio. Cf. v. *Μεγαρικὰ σφίγγες*. 13. *καὶ πανοῦργος* Gaisf. correxit cum A. B. *διεβάλοντο* A. 16. De h. v. grammaticorum quasdam sententias praebet Blomf. gloss. Perss. 360. adde Schol. Eur. Hec. 675. Attulit Gaisf. Heraldum Anim. in Salmas. p. 596. Wyttenb. in Plut. p. 297. A. 17. Locus inter Polybii fragmenta gr. 10. auctore Casaubono, dubito an iure, repositus. Partem decerpsit v. *Παραστάται*. *ἀνέγραψε* Zon. p. 116. 21. Cum Harpocrat. Pal. 1. Lex. Seg. p. 374. 2. Sophoclis versus Trachin. 467 — 69. qui vereor ne sint ex v. *Οὖρον* asciti. 4. *πρὸς δέ μ' ἀ. αἰεί* Edd. *ἀεί* B. qui supra *μὴ εἶναι*. 6. Lex. Seg. p. 376. V. Brunckii Lex. Soph. *Σοφοκλεῖ* A. 8. V. Menandri fragm. p. 277. Eadem ratio praeter alios Lex. Seg. pp. 376. 378. Opinor integram fuisse dictionem *ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν*, *per me licet*. 10. *ἀλλαχοῖ* Lex. Seg. p. 378. et A. *ἀλλαχῆ* ante Gaisf. Idem *ἄλλον* ante *τόπον* expunxit cum iisdem et B. 12. Hoc sensu vocem *alba* dictam Küst. excitat e Lampridii Heliogab. 21. *Fabam cum electris et orizam cum albis exhibens*. Ubi vide Casaubonum. 13. Mirabilis alucinatio. Scribendum vel *Λατίνων* (cf. Steph. v. *Ἄλβα*) vel *ἔθνους τῶν Ἰταλῶν*. Causam erroris haud scio an repeti liceat a Dionysii Halic. fr. Ambr. XIV, 12. „Fors. *Ἰταλῶν*. Albanum vinum celebratur Dionys. I, 66. Strab. V. p. 357. Dioscor. V, 10. p. 325. Steph. Byz. v. *Ἄλβα*. Athen. I. p. 26. D." *Burn.* 14. Sic Zon. p. 117. Malim tamen *εὐδαίμονα εἶναι, καρποὺς . . . . καὶ οἶνον κτλ.* 16. Glossam habet A. in marg. Fragmentum Aeliani, ut videtur, alibi repetitum, ut in v. *Ὑπαικάλλων*. Eiusdem Albii mentio fit in v. *Βομβοῦσι*. Compares etiam v. *Ἰούνιος*. 20. *ἀλγηνόεις* E. Med. Nec melius se habet *ἀλγεινόεις*. Valck. *ἀλγινόεις*. 22. *τὸ πάσχειν* post *σάρκα* Gaisf. delevit cum A. B. coll. Ammonio.

---

dormis: proverbium de illis qui in magno periculo dormiunt et negligenter agunt. Cum enim mercator quidam sale navem onerasset, accidit ut sentina succederet et salem liquefaceret. Unde natum proverbium: Salis onus unde venit, eo rediit. *Ἅλας θυμίτας*. Salem ex thymo confectum. Et aliud proverbium: Sale pluit: quod de annonae abundantia dicitur. *Ἅλαστε*. Non obliviscende. *Fili mi nunquam obliviscende.* *Ἀλαστήσειεν*. Indigna neque unquam obliviscenda se passum conqueratur. *Ἀλλ' ἔστιν ἡμ.* Verum est nobis Megarica quaedam machina. Id est, maligna et versuta machina. Megarenses enim ob improbitatem male differebantur, quod aliud dicerent, aliud facerent. *Ἀλάστωρ*. Acerbus et sanguinarius daemon, ultor et auctor facinorum non obliviscendorum. *Ille autem acerba cum indignatione scripsit, sceleratos eos et nefarios in epistola compellans, si tam turpiter essent loca prodituri, quamquam nullum malum passi vel experti.* Vel *ἀλάστωρ* dicitur is qui facinora periclitatus est nulla oblivione delenda. *Ἀλᾶται*. Vagatur, errat. *Ἀλλὰ ταῦτα*. *Sed haec quidem prospero cursu succedant. Te autem iubeo fraudes in alium exercere, mihi vero semper fidem praestare.* *Ἀλλαχῆ*. Alibi. *Ἀλλάχθητε*. Reconciliamini. Sophocles. *Ἀλλὰ χρή*. Esto, quod significat assensum: id est, sane vero. *Ἀλλαχοῖ* et *ἀλλαχόσε*: motum significant ad locum; *ἀλλαχοῦ* vero et *ἀλλαχόθι*, quae in loco sunt. *Ἄλβα*. Margaritae. *Ἀλβανοί*. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt esse uberrimum, et aptum ad fruges ferendas, qui vinum largum et suave procreet. *Ἄλβιος*. Nomen proprium. *Albius equestris ordinis vir, Antonii praesepe colens eique blandiens.* *Ἄλγεα*. Mala, molesta. *Ἀλγεινόεις*. Molestus. item *ἀλγεινός*. *Ἀλγεῖν* differt a *πονεῖν*. nam *ἀλγεῖν* significat corporis affectionem, *πονεῖν* vero rem elaborare.

Ἀλγηδόνες. λῦπαι.
Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά.
Ἄλγησις. ἡ λύπη. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·
Ὦ πρέσβυ πρέσβυ, τοῦ φθόνου * τὸν ψόγον ὃ
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην.
Ἀλγητὸν καὶ ἀνάλγητον.
Ἀλγίστατον. Τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.
101 Ἄλγύνω. δοτικῇ. Ἀλγῶ σοι, καὶ τὸ Ἀλγῦνον.
Ἀλδῆσκος. ὄνομα ποταμοῦ.
Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω.
Ἀλαιεύς. ὄνομα δήμου.
Ἀλαινής. ὁ μαινόμενος.
Ἀλέα. Θέρμη, ἔλλαμψις. Πυρὰ δὲ ἀνεκαίετο, ὡς ἅμα μὲν φῶς, ἅμα δὲ ἀλέα παριοῦσιν ἦν. κρύος γὰρ ἦν.
Ἀλεάζειν. ἐκκλίνειν.
Ἀλέας. πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.
Ἀλέγοις. ἀρήγοις, βοηθοίης.
Ἀλέγοις δ' ἀνέρι καὶ πενίην.
Ἀλέγω. σημαίνει καὶ τὸ * φροντίζω. Ὅμηρος·
Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ.
Ἀλεαίνοιμι. Θερμαινοίμην.
Ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι τοῦτ' ἡμπισχόμην· Ἀριστοφάνης. [Ἀλεαίνειν ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμέραις. καὶ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία δικαστήριον ἦν, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνειν, ὃ ἔστι θερμαίνειν καὶ διαχεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους· ὃ λέγεται αὔειν καὶ ἄζειν, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῆς ἐκ τοῦ στόματος.] Ἀλεαίνωσιν. ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιντο. Πῦρ ἀνέκαυσαν, ὅπως αὐτοί τε ἀλεαίνωσι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ χώραν μένειν δόξαν παράσχωσιν.
Ἀλεεινός. θερινός, θερμός. Ξενοφῶν· Χιό-

1. λῦπαι om. A. B. 2. Ἀλγηρά. τὰ λυπηρά] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. contra seriem litterarum legitur ἀλγεινά. Küst. 3. Zon. p. 124. ἄλγησις καὶ ἀλγηρά. ἡ λυπηρά: ubi reiectis καὶ ἀλγηρά, quae profecta sunt a superioribus, legendum ἡ λύπη. Quae extabant ante Ἀριστοφάνης, καὶ ἄλγος om. Gaisf. cum A. B. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις v. 152. sq. 5. Excidit μὲν post φθόνου. Deinde Edd. δέ. 7. Quae post ἐλυπήθην sequuntur Ἀλγ. καὶ ἀ. om. vulg. 10. τοῦτο δ' ἦν ἀλγίστατον Küsteri coniectura. τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν ex Aristoph. Vesp. 1156. reposuit Toup. III. p. 20. Contra Ruhnkenius Epp. Critt. p. 136. meram his eorum verborum corruptionem, quae v. Μαλκίσιατον continentur, τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ, subesse pronunciat: cuius ratio potius in Hesychium cadit quam in Suidam. 10. Ἀλγύνω. δοτ. haud frustra neglexit vulg. Ἀλγῶ . . . Ἀλγῦνον add. Gaisf. cum A. 11. V. nos in Dionys. Perieg. p. 597. Ἄλδησκος ποταμὸς Eust. in Il. θ'. p. 720. et in Od. σ'. p. 1837. f. Itaque recte Gaisf. om. πόλεως καὶ post ὄνομα cum A. B. 12. Ἀλδίσκω ante Gaisf. ἀλδήσκω A. B. cum Zon. p. 135. coll. 137. V. Schaef. in Theocr. XVII, 78. 13. Sic Harpocratio, quocum scripsimus aspiratum Ἀλαιεύς: cf. v. Ἀζηνιεύς. δήμου] Immo potius δημότου. Nomen enim populi sive δήμου erat Ἀλαί. Küst. Nihil mutant Zon. aut Lex. Seg. 14. Zon. p. 117. 15. Haec qui contenderit cum Prisci verbis in Exc. Legg. p. 184. (de quo loco monuit Toupius) facile perspexerit a Suida germanam sententiam esse servatam, ab Exc. confectoribus obscuratam.

1. Ἀλέας πόλις Med. A. B. quod distinctione iuvandum erat, non emendandum cum vulg. Ἀλέα, quoniam Demosthenem haec glossa spectat: vid. Harpocrationem. Ceterum Θεσσαλονίκη A. Ἀλεεῖς] Ἀλεῖς Reinesio probatum A. B. cum Harp. Zon. p. 124. Lex. Seg. p. 375. Vide Valck. in Herod. VII, 173. Stephanus Byz. ὁ πολίτης Ἀλεός. 2. Ἀλέγοις] ἀλέκοις malebat Küst. invito Zon. p. 136. cuius fide licet etiam propinquum Ἀλέγω abiicere. Cum eodem scripturam editam βοηθείης refinxi: accedit Gaisf. cum A. 3. Ἀλέγοις . . . πενίην ex epigrammate Diodori Sard. I. extr. A. Pal. VI, 245. ubi legitur ἀλέκοις. πενίην Küst. reposuit: πενίη Edd. 4. οὐ φροντίζω. Sic A. B. C. Unde apparet grammaticum in capite glossae negativam repperisse ut in exemplo. Καὶ ante Ὅμηρος posui cum iisdem MSS. Gaisf. Parum probabiliter. Nam partem glossae fuisse interceptam patet vel collato Hesych. vv. Οὐκ ἀλεγίζω, Οὐκ ἀλέγοντες. Sic igitur locum refingi placet: Ἀλέγω. σημαίνει τὸ φροντίζω· καὶ Οὐκ ἀλέγω, οὐ φρ. Ὅμηρος. Ὅμηρος Il. λ'. 389. unde restituendum βάλοι. 8. Ἀριστοφάνης Eccles. 562. quem locum Phrynichus, Lex. Seg. p. 381. Zon. p. 135. annotarunt propter significatum neutralem, cuius auctoritatem praestat etiam Aristoteles de partt. anim. II, 10. Ἀλεαίνειν — τοῦ στόματος ineptus lector appinxit ex v. Ἥλιος sumpta, cuius vocis ad notationem istae nugae referuntur. 16. τὲ om. B. 18. Zon. p. 117. coll. Lex. Seg. p. 375. Ξενοφῶν Anab. IV, 4, 11. satis deformatus: Νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους· καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιών. καὶ πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι. κατακειμένων γὰρ ἀλεεινὸν ἦν ἡ χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη. Ubi quod vulgabatur ἐλεεινὸν iam e Suida corrigi coeptum est. Χιόνος δὲ ἐ. Gaisf. cum A. B. C. quibus auctoribus omisit ἡ χιών post παραῤῥυείη: edebatur χ. γὰρ πεπτωκυίας.

Ἀλγηδόνες. Dolores. Ἀλγηρά. Molesta. Ἄλγησις. Dolor. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *O senex senex, invidiae quidem vituperationem audivi, nullo tamen dolore meum animum affeci.* Quae significant, haud aegre tuli. Ἀλγητόν et Ἀνάλγητον. Ἀλγίστατον. *Hoc autem nobis maximo fuit dolori.* Ἀλγύνω. Aptum dativo. item ἀλγῶ. extat etiam Ἀλγῦνον. Ἀλδῆσκος. Fluvii nomen. Ἀλδήσκω. Augeo. Ἀλαιεύς. Nomen tribulis. Ἀλαινής. Insanus. Ἀλέα. Calor, splendor. *Rogus autem accensus simul lumen et calorem praetereuntibus praebebat: erat enim frigus.* Ἀλεάζειν. Vitare. Ἀλέας. Alea urbs Thessalica, cuius cives Alenses vocantur. Ἀλέγοις. Opituleris, succurras. *Propulses vero etiam ab viro paupertatem.* Ἀλέγω. Significat etiam curo. Homerus: *Non id magis curo quam si femina me percutiat.* Ἀλεαίνοιμι. Calefiam. *Deinde ut calefierem, hanc vestem indui*: Aristophanes. [Ἀλεαίνειν dictum est inde quod interdiu congregamur: et Athenis tribunal erat, quod a congregatione hominum Heliaea vocabatur; quamquam alii volunt esse ab ἀλεαίνειν, i. e. calefacere et corpus resolvere. Quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus; quod αὔειν et ἄζειν vocatur, per imitationem soni qui ore redditur.] Ἀλεαίνωσιν. Calefiant. *Ignem accenderunt, ut et ipsi calefierent et Romanis opinionem praeberent, tanquam essent in loco mansuri.* Ἀλεεινός. Aestivus, calidus. Xenophon:

νος δὲ ἐπιπεπτωκυίας ὄκνος ἦν πολὺς ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ἀλεεινὸς ἦν ὁ χειμών, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη.

Ἀλεείνω. ἐκκλίνω.

Ἀλεκινός. ὁ δυνατός.

Ἀλεκτορίδες. αἱ ἡλέαι ὄρνις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μηνῦσαι τὸν μοιχόν. καὶ Ἀλεκτορίδης, ὃ τοῦ ἀλέκτορος. [Ὅτι Περσικὸς ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ λέγεται διὰ τὴν λοφιάν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Περσικὸς ὄρνις.]

Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ· Μυξὸς οὐ πίνει καὶ οὐρεῖ. λέγεται ἡ ἐπῳδὴ αὕτη εἰς δυσουρίαν ὄνου.

Ἀλεκτρα καὶ ἄνυμφα. ἀντὶ τοῦ παράνομα καὶ οὐ νενομισμένα διὰ τὴν μοιχείαν. τουτέστι δύσ-
102 λεκτρα καὶ ‖ κακόνυμφα. Σοφοκλῆς·

Ἄλεκτρ᾽, ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη
μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματα.

Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. ᾄδονται δὲ εὐγενεῖς οὗτοι. Ἀφίησι τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνάθημά τε καὶ ἄθυρμα εἶναι, οἱονεὶ θεράποντα καὶ οἰκέτην περιπολοῦντα τῷ νεῷ τὸν ὄρνιν, ὁ Ἀσπένδιος ἐκεῖνος. καὶ παροιμία·

Ἀλεκτρυόνος μ᾽ ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.
ταχὺ γὰρ κατεψεῖς ταργύριον.

[καὶ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον. ζήτει περὶ πλήκτρων αὐτῶν ἐν τῷ Αἶρε πλῆκτρον.]

Ἀλλ᾽ ἐμός γ᾽ οὐκ ἂν ἐκτὸς ἔλθῃ πόκα πορπησάμενος. ὁ ἐμὸς (φησὶν) ἀνὴρ οἷον περονησάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποβαλὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης.

Ἀλεξάνδρεια. ὄνομα πόλεως. καὶ ὁ πολίτης Ἀλεξανδρεύς. καὶ Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. ζήτει ἐν τῷ Ἀντωνῖνος.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας Μακεδόνων ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιή, τελευτήσας δὲ ἐτῶν λ᾽. Οὗτος ἦν τό τε σῶμα κάλλιστος καὶ φιλοπονώτατος καὶ ὀξύτατος τὴν γνώμην, ἀνδρειότατος καὶ φιλοτιμότατος καὶ φιλοκινδυνότατος καὶ τοῦ θείου ἐπιμελέστατος, ἡδονῶν τε τῶν μὲν τοῦ σώματος ἐγκρατέστατος, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἁπλούστατος· ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν τῷ ἀφανεῖ ὂν δεινότατος, καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ἐπιτυχέστατος, καὶ τάξαι στρα-

1. ἐπίστασθαι A. 5. Ἀλεκινός quod Küst. adulterinum ducebat et ex voce ἄλκιμος corruptum, etiam Zon. p. 117. Simile mendum Hesych. ἀλικινος. δυνατός. Quae subiiciebantur ὁ καὶ ἄλκιμος cum A. B. C. delevit Gaisf. 6. Eust. in Od. μ'. p. 1710. f. ab Hemst. indicatus: ὡς δὲ καὶ τοῦ κελάδειν τοῦ τε ἄλλως καὶ τοῦ καὶ᾽ ὄρνιθας διαφέρει τὸ ᾄδειν, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω· Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μηνῦσαι τὸν μοιχόν. 9. Immo ἀλεκτοριδεύς: v. Valck. in Theocr. p. 401. et Huschkii Analect. p. 102. Eadem labes infecit v. Λαγίδης. Vitium satis increbruisse debuit, siquidem regulam e similibus mendis collegit Philemo p. 70. Ὅτι — ὄρνις habent A. in marg., C. post gl. seq. 10. Edd. λοφίαν. 12. Cf. v. Μύξος. 15. Zon. p. 130. Hic τουτέστι .. κακόνυμφα et mox καὶ ἐπέβη om. C. 16. Σοφοκλῆς Electr. 492, 93. 19. Cf. v. Ταναγραῖοι (unde haec invecta crediderim; certe καὶ supplendum post ἀλεκτρυόνα), et de gallis Tanagraeis intpp. Luciani Gall. 4. atque Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 82. 20. Aeliani locus (v. Kühn. ad huius fragm. p. 789.) quem C. sic contraxit, καὶ Ταναγραῖον ἀνάθημα ἀσκληπίῳ ἀφίησιν. ἀνάθυμά τε Med. 23. καὶ παροιμία nisi fallor cum novissimis καὶ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον coniungenda.

1. 2. Aristophanis versus Vesp. 826, 27. unde restitues ταχὺ γοῦν (vel potius ταχύ γ᾽ οὖν) καθέψεις, servato ταργύριον. κατεψῆς C. 3. Haec om. B. περὶ πλήκτρων αὐτῶν accesserunt in Gaisf. ex A. 5. Mira verborum corruptio: cum locus hic sit Aristophanis Lysistr. 105. Ὁ δ᾽ ἐμός γα κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλαῃ πόκα, πορπακισάμενος. ἔλθῃ ex A. pro ἔλθοι dedit Gaisf. 7. ἀποβαλὼν] E Schol. Arist. legendum ἀπολαβών. 11. Uberius haec rettulit Steph. v. Ἀλεξάνδρεια. 15. ἐτῶν E. 16. Post ἐτῶν desideratur ὧν. Οὗτος ἦν et quae sequuntur usque ad ὁπλίσαι δαιμονέστατος, fluxerunt ab Arriani Exp. Alex. VII, 28. 17. Arr. ὀξύτατος γενόμενος καὶ τὴν γνώμην ἀνδρειότατος: ubi καὶ ponendum fuit post γνώμην. καὶ post γνώμην om. cum A. B. E. Gaisf., qui τὴν γνώμην ἀνδρειότατος coniunxit. 18. καὶ φιλοτιμ. — ἐπιμελέστατος om. B. E. Edd. ante Gaisf. φιλοκινδυνώτατος. 19. ἡδονῶν δὲ Arr. 20. ἐγκρατέστερος A. τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων ἁπλούστατος] Locus ex Arriano sic emendandus, τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαίνου μόνου ἁπληστότατος. 23. Inter στρατιὰν et δαιμονέστατος quaedam suppressa sunt, quorum illa καὶ ὁπλίσαι tum addidit ex A. Gaisf., tum servat v. Δαιμονέστατος. καὶ τάξαι — ἐπιτηδειότατος om. B. E.

Cum enim nives cecidissent, valde erant ad surgendum tardi; iacentibus vero hiems erat tepida, quibus quidem nives non defluxissent. Ἀλεείνω. Declino. Ἀλεκινός. Potens. Ἀλεκτορίδες. Gallinae. *Quinetiam ipsas gallinas interfecerunt, ne strepitum edentes et canentes super ovis adulterum proderent.* Et Ἀλεκτορίδης, pullus gallinaceus. [Gallus propter cristam avis Persica vocatur: de quo videnda v. Περσικὸς ὄρνις.] Ἀλέκτωρ πίνει. Gallus bibit, nec mingit: Myxus non bibit et mingit. Dicitur haec formula in difficultatem mingendi, qua asinus laborat. Ἀλεκτρα καὶ ἄνυμφα. Iniusta moribusque et legibus contraria, propter adulterium. Vel infausta et coniugibus infelicia connubia. Sophocles: *Nam cruenti matrimonii certamina subierunt, infelicia illa et coniugibus infausta.* Ἀλεκτρυόνα. Gallum et athleten Tanagraeum: hi enim ut generosi celebrantur. *Aspendius dimisit gallum, qui donarium esset et iudicrum Aesculapii, voluitque alitem tanquam famulum et ministrum eius templum obire.* Extat etiam proverbium: *Galli gallinacei me dixit ventrem habere: mox opinor etiam argentum concoquis.* Et Galli gallinacei calcar: quod in v. Αἶρε πλῆκτρον quaeras. Ἀλλ᾽ ἐμός. *At meus quam primum ex acie domum rediit, scuto se armans* [*rursum evanescit*]. Meus (inquit) maritus scutum ansa restringens, id est arrepto scuto, simulatque adest, ad bellum rursus proficiscitur, neque unquam a proelio recesserit. Ἀλεξάνδρεια. Nomen urbis. Eius civis Ἀλεξανδρεύς: inde Ἀλεξάνδρειος. Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. Quaere sub v. Ἀντωνῖνος. Ἀλέξανδρος. Alexander, Philippi et Olympiadis filius, cum anno aetatis octavo decimo Macedoniae regnum suscepisset, obiit tricesimo tertio. Hic et corpore pulcherrimus fuit et laboriosissimus et ingenio acutissimo et fortissimus et honoris cupidissimus et audacissimus, et cultor numinis studiosissimus; iam circa voluptates corporis moderatissimus, earum vero quae ad animum pertinent laude inexplebilis. solertissimus quoque ad pervidendum in rebus adhuc obscuris, quid facto opus esset, et mira sagacitate

τιὰν καὶ ὁπλίσαι δαημονέστατος, καὶ πρὸς πᾶν καλὸν ἐπιτηδειότατος. πρὸς τούτοις ἦν ἐπιεικὴς καὶ θερσεβής. Ὀργισθεὶς γάρ ποτε Θηβαίοις ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τοὺς μὲν οἰκήτορας ἐξανδραποδίσασθαι, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, τῆς γε πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας οὐκ ὠλιγώρησε περὶ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μηδ' ἀκούσιον ἁμάρτημα γενέσθαι περὶ τὰ ἱερὰ καὶ καθόλου τὰ τεμένη.

Ὅτι τὸ μεγαλήγορον τοῦ Ἀλεξάνδρου οὐχ ὑπέρογκον μᾶλλόν τι ἢ εὐθαρσὲς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐφαίνετο. Ῥωξάνης δὲ ἠράσθη τῆς Ὀξυάρτου τοῦ Βακτριανοῦ· ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιανῶν γυναικῶν λέγουσιν ὀφθῆναι οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες, μετά γε τὴν Δαρείου γυναῖκα. καὶ ταύτην ἰδόντα Ἀλέξανδρον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν αὐτῆς, ἐρασθέντα δὲ οὐκ ἐθελῆσαι ὑβρίσαι καθάπερ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ 103 γῆμαι γὰρ οὐκ ἀπαξιῶσαι. "καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἐπαινῶ μᾶλλόν τι ἢ μέμφομαι. καίτοι τῆς γε Δαρείου γυναικός, ἣ καλλίστη δὴ ἐλέγετο τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἣ οὐκ ἦλθεν εἰς ἐπιθυμίαν, ἢ καρτερὸς αὐτοῦ ἐγένετο, νέος τε ὢν καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὁπότε ὑβρίζουσιν ἄνθρωποι. ὁ δὲ κατῃδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σωφροσύνῃ τε πολλῇ διαχρώμενος καὶ δόξης ἅμα ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπῳ ἐφέσει. Καὶ τοίνυν καὶ λόγος κατέχει ἀποδράντα ἐλθεῖν πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῦχον τὸν φύλακα αὐτῷ τῆς γυναικός. καὶ τοῦτον ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα μὲν πυθέσθαι εἰ ζῶσιν αὐτῷ αἱ παῖδες καὶ οἱ υἱοὶ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζώσας τε ἐπύθετο καὶ βασίλισσαι ὅτι καλοῦνται, καὶ περὶ τῆς θεραπείας, καὶ ὡς σωφρονεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· ἐπὶ τούτοις ἀνατεῖναι τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας, καὶ εὔξασθαι ὧδε· Ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ὅτῳ ἐπιτέτραπται τὰ βασίλεια πράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ φύλαξον Περσῶν τε καὶ Μήδων τὴν ἀρχήν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ δὴ ἐγὼ οὐκ ἔτι σοι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, αὐ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ παραδοῦναι τὸ ἐμὸν κράτος. οὕτως οὐδὲ πρὸς τῶν πολεμίων ἄρα ἀμελεῖται ὅσα σώφρονα ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀρριανός. Νέαρχος δέ φησιν ὅτι χαλεποὶ αὐτῷ τῶν φίλων ἐγένοντο ὅσοι ἐκόμιζον αὐτὸν ἀῤῥωστοῦντα, ὅτι αὐτὸς πρὸ τῆς στρατιᾶς κινδυνεύοι· οὐ γὰρ στρατηγοῦ ταῦτα ἀλλὰ στρατιώτου εἶναι. καί μοι δοκεῖ ἄχθεσθαι Ἀλέξανδρος τοῖσδε τοῖς λόγοις, ὅτι ἀληθεῖς τε ὄντας ἐγίνωσκε καὶ αὐτὸν ὑπαίτιον τῇ ἐπιτιμήσει. καὶ ὅμως ὑπὸ μένους τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, καθάπερ οἱ ἄλλης τινὸς ἡδονῆς ἐξηττώμενοι, οὐ καρτερὸς ἦν ἀπέχεσθαι τῶν κινδύνων.

Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. πίστιν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐχέγγυον ἡ τῶν ἀγώνων παρέσχε πρᾶξις. οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὑρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἕνα ἄνδρα τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις συμφοιτήσας ἀνδράσιν, εἴς τε λόγους οὐ μείων τῶν εἰς

12. ὁ Ἀλέξανδρος post ἠράσθη omisi cum B. E. Med. 13. ἦν δὴ καλλίστην et quae sequuntur subinde variata usque ad verba ὅσα σώφρονα ἔργα debentur Arriani Exp. IV, 19. 20. 18. γὰρ om. vulg. Contra quod sequitur γὰρ vestigia servat pristinae apud Arrianum lectionis τὸ ἔργον. 19. τι add. A. item γέ: καίτοιγε irrepsit in libros Arriani. Ceterum alia quae referuntur ad eundem historiarum locum, ex Arriano praestat v. Ἡφαιστίων. 22. αὐτοῦ Med. αὐτὸς αὐτοῦ Arr. Malim νέος γε. 27. πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῦχον ἀποδράντα ἐλθεῖν vulg., invitis vel Arriano et A. B. αὐτῷ cum optimis Arriani libris, αὐτοῦ malebat Küst. 1. Sic Gaisf. cum Arr. Libri οἱ παῖδες: καὶ οἱ υἱοὶ add. A. 4. ἐπὶ τούτοις, etiam B. om., Aldus prodidit. 6. Ἀλλ' om. A. 7. βασιλέως B. E pr., βασιλείας m. s. 8. ἅμ' ἐμοὶ (sic B.) μάλιστα E. 10. ἀλαῷ B. 11. περιδοῦναι vulg. 12. παρὰ] πρὸς A. cum Arr. 13. Νέαρχος δέ φησιν et quae sequuntur ad τῶν κινδύνων item Suidas delibavit ex Arriani Exp. VI, 13. 15. Lege cum Arr. ἐκάκιζον. αὐτῶι A. 21. ἡδονῆς Arriano reddendum. ἡττώμενοι] ἐξηττώμενοι A. cum Arr. Ceterum quem iambicum versum Arrianus tradit Alexandro acclamatum esse, fugit editores eum ad Aeschylum (fragm. 268. coll. Schol. Pind. Nem. IV, 51.) pertinuisse, hac formula, δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. 28. Immo εἰς τοὺς λόγους, nisi praestat deleto τε coniungere εἰς λόγους cum συμφοιτήσας. μεῖον Med.

ex verisimilibus futura coniectans; idem aciei tum instruendae tum armandae peritissimus, et ad omnia pulchra et honesta aptissimus. Praeterea fuit humanus et religiosus. Cum enim Thebanis olim adeo esset iratus, ut et cives in servitutem redigeret et urbem eorum solo aequaret: pietatem tamen erga deos in urbis occupatione non neglexit, sed summa diligentia cavit, ne milites vel imprudentes templa et in universum lucos violarent. — Alexandri magniloquentiam non tam e superbia quam ex fiducia natam fuisse inter pericula apparebat. Alexander amavit Roxanen, Oxyartae Bactriani filiam, quam Alexandri comites Asianarum mulierum, post uxorem quidem Darii, pulcherrimam sibi visam dixerunt. hanc cum Alexander aspexisset eiusque amore captus esset, noluisse tamen eam ut captivam stuprare, sed contra uxorem ducere non dedignatum fuisse: quod Alexandri factum laudo potius quam reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quae formosissima omnium Asiae mulierum habita est, vel amore captus non est vel ab ea sibi temperavit, quamvis et iuvenis et in summo felicitatis culmine constitutus, cum homines maxime insolescere solent. ille tamen verecundatus est ac mulieri pepercit; magna usus continentia et gloriae studio non reprehendendo impulsus. Porro etiam fama tenet, eunuchum Darii uxoris custodem fuga elapsum ad Darium venisse: quem ut viderit Darius, primum quaesivisse, an sui liberi, uxor et mater viverent. ut autem audierit vivere, reginas vocari, honorifice tractari, pudicitiamque uxoris salvam esse, manibus eum in coelum sublatis sic precatum esse: O rex Iuppiter, cui regum inter mortales imperia curae sunt, tu mihi potissimum Persarum et Medorum regnum prout dedisti conserva; quod si tamen amplius me regem Asiae esse notis, nemini certe nisi Alexandro meum tradideris imperium. Ita temperanter acta vel ab hostibus intelligas laudari. Hactenus Arrianus. Nearchus autem tradit amicos qui aegrotantem curabant, eum obiurgasse, quod ipse in prima acie pericula subiret: militis enim id esse munus, non imperatoris. Et Alexander quidem haec verba gravatus mihi videtur, quod et vera haec esse agnoscebat et merito se ab amicis reprehendi; verumtamen propter animi fortitudinem in proeliis et gloriae cupiditatem, ut si qui voluptati cuicunque succumbunt, imperare sibi non potuit quin periculis se committeret. † Alexander Macedo cursum vitae peregit admirabilem: id quod abunde testantur res eius bello gestae. neque enim in toto terrarum orbe virum unum reperire licet, qui tot res tam praeclare gesserit. Nam sive cum viris praestantissimis versaretur, eruditione non inferior

ἄκρον ἐπαινουμένων εὑρέθη, πρός τε τὰ πολέμια διελθὼν θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ πειθοῦς ἄξια διεπράξατο. καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. κἀκεῖνος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεψάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περσικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν ἐς Πέρσας μεταρρυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελεῖν. Ὕστερον δὲ εἰς Ἰνδίαν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελήφθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. καὶ εἶπεν 104 αὐτῷ· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποιήσατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν.

Ὅτι ὁ αὐτὸς ὰκτακοσίοις ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, οὓς μεγάλαις δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὄμβρου πολλοῦ καταῤῥαγέντος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη· καὶ οὕτως ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετήλλαξεν. [Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν εἴπερ τις ἄλλος τῶν μουσικῶν. Τιμόθεος γὰρ ὁ αὐλητὴς ἔτι πρόσθεν, ὃν ποτὲ αὐλοῦντα λέγουσι τῇ Ἀθηνᾷ τὸν ὄρθιον νόμον ἐπικαλούμενον ἐς τοσόνδε ἐκπλῆξαι Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὥστε μεταξὺ ἀκούσαντα ἀναΐξαι ἐπὶ τὰ ὅπλα· τὸν δὲ φάναι ὅτι τοιαῦτα χρὴ εἶναι τὰ βασιλικὰ αὐλήματα. οὗτός τε δὴ ὁ Τιμόθεος ἀνελήλυθει πρὸς αὐτόν, σπουδῇ μετάπεμπτος γενόμενος.]

[Ὅτι οὗτος ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νικήσας ναυμαχίᾳ Λακεδαιμονίους καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους.]

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας, σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας, ὑπ' ἐκείνῃ πάντα διῴκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν ἀρχήν. δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἔπειθεν ἐπὶ πλεῖστον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι καιρὸν ἐς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων. ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾷον καὶ ἥμερον ἔς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιῤῥεπές. Ἐς τεσσαρεσκαιδέκατον οὖν ἔτος ἄρξας τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἦρξε, καίτοι τινῶν μεγίστας αἰτίας ὑποπεσόντων· ὡς μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρου. Ἠτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἠσχάλλεν ὁρῶν αὐτὴν φιλοχρήματον οὖσαν καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρειῶν θησαυρίζουσαν. πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἠναγκάζετο πράττειν. ἦρχε γὰρ

3. *καὶ πρὸς Δαρεῖον — κοινωνίαν* repetita sub v. *Δαρεῖος*, *τῶν*] *τὸν* A. E. 6. Hunc errorem notavit St. Croix *Exam. crit.* p. 161. *εἰς γάμου* B. E. 7. *κατατροπωσάμενος* libri praeter A. Mirus hic usus plebeiae vocis *καιατροπώσασθαι*, Scholiastis haud ignotae. *Περσικήν τε σ.* Gaisf. ex A. 10. *τ τε* A. 11. *τὴν βασ.* B. E. 12. *μεταρυθμίσαι* Med. 13. Historiolam de Candace praebuit Io. Malalas p. 194. sq. Contulit Burn. Glycae Ann. II. 141. D. 19. *Ὅτι* add. A. B. 22. *τὴν ἐν Βαβυλῶνι* Reinesius, allato Appiano B. Syr. 56. 24. *πολλοῦ* accessit ex A. commendatum ab Schweigh. Opusc. II. p. 200. 25. *στρατηγοῦ* om. vulg. invitis vett. edd. et MSS., item Paris. Brequignii p. 14.

2 — 10. Horum pleraque repetuntur in v. *Ὀρθιασμάτων*, unde tum in nostrum locum (habet A. mg.), tum traducta sunt, opinor, in v. *Τιμόθεος Θεσσάνδρου*. 3. *ἔστη πρόσθεν αὐτοῦ* scripturam tralaticiam et Suidas alibi refutat et fides MSS. A. B. 4. *ὄρθιον* A. 6. *ὡς*] *ὥστε* A. 8. Immo *οὗτός γε*. 10. *Ὅτι οὗτος ὁ μέγας — Ἀθηναίους*] V. nos in v. *Ἀθήναιος*. 13. Narratio de Alexandro Severo descripta ex Io. Antiocheno in Excerptis Peir. p. 830. *Μαμμαίας* vulg. cum B. 14. *τὰ πάντα* Exc. Peir. Mox *ἔπειθον* A. 16. Indidem receptum *ἐν*, firmantibus A. B. E. Dein *ἔχῃ* E. 20. *ἐλάσας ἔτος* Exc. Peir. 26. *ὑπῆρχε* B. E.

deprehendebatur hominibus laude consummatis; sive ad bellica transiret, res admiratione quam fide digniores gerebat. Bello autem adversus Darium Persarum regem suscepto, penitus eum devicit, qui pacem ab ipso petiit, et Roxanes filiae nuptias ei obtulit. Idem omnibus gentibus subactis animum vitiis corrupit, et in corporis voluptates se immersit, Persica stola indutus, et decem millibus iuvenum stipatus, et trecentis pellicibus utens: ita ut instituta regum Macedoniae prorsus cum Persicis commutaret, et nonnullos suorum falsi criminis insimulatos e medio tolleret. Postea in Indiam profectus a Candace regina privati hominis habitu deprehensus est; quae ad eum dixit: Rex Alexander, tune qui orbem occupasti, captus es a muliere? Quacum pacem fecit, et regnum eius illaesum conservavit. † Idem in octingentos viros incidit, a Persis olim in Graecia captos, et manibus praecisis mutilatos; quos magnis muneribus exceptos consolatus est. Cum autem ad paludem Alexandriam pervenisset, diadema amisit, et imbre ingenti effuso aegre ad terram enatavit. A Cassandro duce cum venenum ei propinatum esset, vehementer cruciatus post tot praeclara facinora vita excessit. [Alexander si quisquam alius musicis audiendis oblectabatur. Nam cum aliquando Timotheus tibicen, aetate superior, carmen Minervae quod orthium vocatur tibia caneret, adeo Alexandrum commovisse dicitur, ut inter audiendum ad arma prosiliret, diceretque tales tibiae cantus regibus convenire. Hic autem Timotheus ad eum venerat, impensius arcessitus et invitatus.] [Alexander hic Magnus cum Lacedaemonios navali proelio vicisset, Piraeeum muro cinxisset et hecatomben immolasset, omnes Athenienses convivio excepit.] *Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας.* Alexander Mamaeae filius, qui cum matre imperium adeptus eius arbitratu rem administravit. namque mulier omnia quae in imperio gerebantur observabat, filioque persuadebat ut frequentissime ius diceret, quo talibus occupato nihil temporis atque otii ad peccandum superesset. Praeterea inerat etiam ipsi lene a natura et mansuetum ingenium et ad humanitatem propensum. Ita factum est ut per XIV. annos incruentum gereret imperium, quamvis multi gravissimorum criminum rei fuissent: quamobrem a principatu Marci potuit imperium Alexandri celebrari. Matrem vero incusabat, et moleste ferebat quod ea pecuniae esset avidior, et malis artibus maximas sibi divitias compararet. ipse multa facere invitus ab ea cogebatur, quippe qui

αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως η μήτηρ. ἥτις ἀπῆγε τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκάλους τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, ὁ δὲ παλαίστραις τε καὶ γυμνασίοις ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεσόβει, ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς δὴ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς μεγίστας. διὰ τοῦτο ἐμυσάττοντο αὐτόν.

Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος, ὃς Πολυίστωρ ἐπεκλήθη καὶ Κορνήλιος· διότι Κορνηλίῳ Λεντούλῳ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπράθη καὶ αὐτῷ παιδαγωγὸς ἐγένετο· εἶτα ἠλευθερώθη. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν Σύλλα χρόνων καὶ ἐπὶ τάδε. ἀνῃρέθη δὲ ἐν Λαυρεντᾶις, ὑπὸ πυρὸς τῆς οἰκίας φθαρείσης. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἑλένη μαθοῦσα τὸ συμβὰν ἀπήγξατο. ἦν δὲ γραμματικὸς τῶν Κράτητος μαθητῶν. Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω. καὶ περὶ Ῥώμης βιβλία πέντε. ἐν τούτοις λέγει ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσώ, ἧς ἐστι σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ'. λόγος νοημάτων γέμων.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ὃς συμβαίνουσαν εἶχε τῇ ἀρχιερωσύνῃ τὴν πολιτείαν. ἐν ἀσκητικῇ γὰρ παλαίστρᾳ τὸν πρὸ τῆς ἐπισκοπῆς διατελέσας χρόνον καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖστον, ὤφθη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ λόγῳ παιδεύων καὶ βεβαιῶν τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφύριον διεδέξατο. ἐκεῖνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέπρεπε τῶν φρενῶν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀσκήσει καὶ φιλοσοφίᾳ καὶ ἀκτήμονι βίῳ καὶ τῷ ῥεύματι τῆς γλώττης καὶ μυρίοις ἑτέροις πλεονεκτήμασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, φιλόσοφος Περιπατητικός, διδάσκαλος Νέρωνος τοῦ βασιλέως ἅμα Χαιρήμονι τῷ φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔσχε Καίλιον ὄνομα. οὗτος ἐκάλει τὸν Νέρωνα πηλὸν αἵματι πεφυρμένον. κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμαι, κακίονες οἱ

1. Quae post *μήτηρ* subiiciuntur, eadem Excerptorum pagina praecedunt superiorem particulam, idque specioso cum prooemio. *Θαυμάζω ἔγωγε, ὅτι η Μαμαία τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπῆγε κτλ.* Verum nisi color historiae, conclusio certe fragmenti, *ἐπιβρησιστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον*, nos moneret Heliogabalum notari. 4. Hic locus in Excerptis sic legitur: *λάθρα μετεπέμπετο, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἴθιζεν.] ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος ἠσχάλλε καὶ μεμψίμοιρε, τούς τε διδασκάλους ἀπεσόβει. — ὡς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς κτλ.* πάνυ post *γυμνασίοις* omisi cum A. B. E. 8. Novissima leviter de sententia copiosiore decerpta. 9. Haec habet A. mg. *Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος*] De hoc scriptore praeter Vossium legendi sunt Meursius in notis ad Chalcidium p. 7. et Ionsius Scr. Hist. Philos. II, 16. *Küst.* *Ἀλέξανδρος ὁ Μ. ὃς καὶ Πολυίστωρ καὶ Κορνήλιος*, deinde mediis omissis *γραμματικὸς — νόμος Eudocia* p. 62. Idem Küsterus monuit a solo Suida civem Milesium referri Polyhistorem Alexandrum, quem reliqui *Κοτιαέα* vel *Κοτυαέα* vocent. Inter quos Stephanus v. *Κοτυάειον: Τὸ ἐθνικὸν Κοτιαεύς. ἔνθα* (l. *ἔνθεν*) *ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων.* 12. Servius in Aen. X, 388. *Hoc totum Alexander Polyhistor tradit, quem L. Sylla civitate donavit.* 14. *Λαβρεντιαῖς* A. E. Med. 17. Scripserat inter alia opus de Iudaeis, ex quo insignia fragmenta leguntur apud Eusebium de Praepar. Euang. IX, 17. seqq. *Küst.* Adde Steph. v. *Ἰουδαία.* Alia memorat Reinesius p. 11. *βίβλους ἀ. κρείττους. καὶ παρὰ* A. 18. Eadem leguntur in v. *Μωσώ.*

1. Editum *λόγον ν. γέμοντα* cum A. B. reduxit Gaisf. Cuius varietatis ipsa species fraudem lectoris cuiusdam arguit. 3. Narratio de Alexandro Antiochensi deprompta est e Theodoreti H. Eccl. V, 35. *Ἀντιοχίας* A. 4. *συμβαίνουσαν*] Theodor. *συμμάχουσαν.* 8. *λόγους*] *λόγῳ* cum Theodor. Küsterus legebat, edidit Gaisf. ex A. B. 12. Rectius Theodoretus, *καὶ μυρίοις ἑτέροις ἐπλεονέκτει χαρίσμασιν.* 14. *Ἀλέξανδρος — Πλειάς Eudocia* p. 62. 18. *Ἀλέξανδρος — φιλοσόφῳ* cum *Eudocia* p. 56. Huic libros *διαδοχῶν*, a Diogene laudatos, tribuebat Reinesius. 20. *Καλλινον* A. id est *Καικίλιον.* 21. Iterum haec affert in v. *Νέρων.* Sed alii dictum referunt ad Theodorum Gadarenum: v. Casaub. in Suet. Tib. 57. *αἵμασιν*, quo numerus iambōrum existeret, Burneius. 22. Respexit *πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων. Burn.* Initialem *Κ* in rubrica scriptam habet E. ubi in marg. apponitur *σχο. Gaisf.*

supra modum matri obnoxius esset: filium enim a rebus turpibus et quae principem dedecent avocabat, et omnium disciplinarum magistros clam arcessebat. Ille vero cum palaestris et gymnasiis maxime gauderet, doctores exegit. Tandem vero eo vecordiae provectus est, ut omnes scenicos artifices ad summos magistratus extolleret. Qua de causa civibus invisus fuit. *Ἀλέξανδρος ὁ Μιλήσιος.* Alexander Milesius, qui Polyhistor et Cornelius cognominatus est, quia captus ab Cornelio Lentulo emptus est eiusque paedagogus fuit, postea tamen manumissus. fuit autem Romae Sullae temporibus et postmodo. Laurenti periit, aedibus eius ab igne consumptis. quod cum Helena uxor cognovisset, laqueo vitam finivit. Fuit autem grammaticus Crateteae disciplinae. Libros paene innumeros scripsit: inter quos de Roma libros V. in quibus tradit fuisse feminam Hebraeam, nomine Moso, quae legis Hebraeorum auctor fuerit. *Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπ.* Alexander, Hierapolis Episcopus et martyr. Scripsit librum novem capitibus constantem, de rebus novis, quas Christus in mundum intulerit. is sententiis refertus est. *Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχείας Ἐπ.* Alexander, Antiochiae Episcopus, Ioannis Chrysostomi temporibus: qui vitam summo sacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam in austeris exercitationibus ante episcopatum constanter egisset, eamque vitae sectam diu tolerasset, generosum se athletam praebuit, et verbis erudiens et vita confirmans verba. Hic Porphyrio successit, qui cum eximia quadam prudentia excelluisset, Alexander rigore vitae, studio sapientiae, opum contemptu, eloquentia et innumeris aliis dotibus praestitit. *Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.* Alexander Aetolus ex urbe Pleurone, Satyri et Stratocleae filius, grammaticus. Hic etiam tragoedias scripsit, ita ut etiam septem tragicis, qui *Pleias* cognominati sunt, ascriberetur. *Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος.* Alexander Aegaeus, philosophus Peripateticus, praeceptor Neronis Imperatoris una cum Chaeremone philosopho. Filium habuit nomine Caelium. Hic vocavit Neronem *lutum sanguine maceratum.* Malis discipu-

διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ ἀρετή, καὶ κακία ἀσκητή. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφος. καὶ ἄλλος, ὁ Νουμηνίου, σοφιστής· καὶ ἄλλος, Κλαύδιος χρηματίσας, σοφιστής. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλωνος, σοφιστής, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ, μαθητὴς δὲ Ἰουλιανοῦ. καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρου δικηγόρου, Κίλιξ Σελευκεύς, σοφιστής, ὃς ἐπεκλήθη Πηλοπλάτων.

Ἀλέξασθαι. ἐπαμύνειν. Ξενοφῶν· Πολὺ γὰρ διέφερεν, ἐκ χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ προπορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.

106 Ἀλέξαι. βοηθῆσαι. ἀλλέξαι δέ, ἐπιλέξαι.

Ἀλέξειν. ἀποτρέπειν.

Ἀλεξήσοντα. βοηθήσοντα.

Ἀλεξητῆρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ. ἡ τοῖς ἀνδράσι βοηθοῦσα.

Ἀλεξιβέλεμνον. τὸν τὰ βέλη ἀπερύκοντα. ἐν Ἐπιγράμματι

Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον, κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν. καὶ ἀλεξίκακε, τουτέστιν ἀποτρόπαιε, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων.

Ἀλεξις Θούριος. [ὅστις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο.] κωμικός. ἐδίδαξε δράματα σμέ· γέγονε δὲ πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔσχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ·

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὕτω περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξόμενον. ἀμυνοῦντα, τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν. Καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῶν συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τὸν ἀλεξόμενον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἄρχοντα χειρῶν ἀδίκων ἀναφέρουσι. καὶ ἀλεξομένους παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἀμυνομένους ἢ ἐπιβοηθοῦντας. Τριτημορὶς δὲ τῶν Μασσαγετῶν τοὺς περιληφθέντας τῆς Κύρου στρατιᾶς ἀλεξομένους ἐφόνευε. καὶ ἀλέξασθαι, κωλύειν, ἀπείργειν. Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεύγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἐπελαύνοντας ἀλέξασθαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὖθις· Εὔχετο δὲ ὁ Κῦρος τοσοῦτον ὑπερζῆν, ἕστε νικῴη τοὺς εὖ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

---

2. *Ἀφροδισιεύς* vulg. 4. „Tiberius Claudius Quir. Alexander, philosophus Stoicus, Grut. Inscr. p. 388." *Reinesius.* 5. *Εὐσηβίου* vulg. Hunc ab Eunapio V. Soph. p. 48. innui putat Gaisf. 7. De Alexandro Cilice diligenter Philostratus V. Sophist. II, 5. p. 570. quem descripsit Eudocia p. 52. sq. 9. *Ξενοφῶν* Anab. III, 4, 33. ubi recentes edd. *πολὺ γὰρ διέφερον ... ὁρμῶντες ἀ. ἢ πορευόμενοι —.* Partem dedit Zon. p. 135. 12. *ἀλλέξαι*] Sic ex MSS. [cum Zon. p. 135.] reposui. In prioribus enim edd. legitur *ἀλέξαι*, quod mendosum est. Voce autem *ἀλλέξαι* pro *ἀναλέξαι* usus est Homerus Il. φ'. 321. *Küst.* Confudit tamen Hesychius. *ἀλέξαι* sine *δέ* C. 14. Il. ζ'. 109. 15. Il. υ'. 396. Male Zon. p. 117. *ἀλεξιτῆρα.* 16. Respexit ad Hesiodi ἔργ. 462. 18. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silentiarii XLVI, 3. A. Pal. I. p. 213. n. 81. 21. *καὶ ἀλεξίκακε κτλ.* e Schol. Aristoph. Nub. 1375. *κακίας φθαρτικὸν* B. E. *καὶ θεραπευτικόν* om. C. 22. *ὁ* etiam Zon. p. 118. *καὶ ὁ* Schol.

1. *Ἀλεξις — κωμικόν Eudocia* p. 60. *Θούριος, κωμικός, ὅστις π. Σ. ἐκαλεῖτο* Eud. Uncis novissima circumsepsi, quae Gaisf. etiam e marg. irrepsisse suspicabatur. Atque *ὅστις* invitis libris vett. in vulg. *ἥτις* inde a Bas. conversum est. 3. *πάτρως* Küst. etiam suis e MSS. defendit: *πατρὸς* mendum Basil. et Genev. Cf. Meinek. Menand. p. XXVI. 5. Edd. *ἀλεξιτήρια*: *Ἀλεξιφάρμακον. ἀλεξητήριον* A. Quod mendi genus attigit Hemst. in Plut. p. 301. *Μένανδρος Παιδίῳ· Ἐφέσια* Küst. cum Grotio, Meinek. p. 132. probante, reponi iussit, reposuitque Gaisf. ex B. E. *Παιδίῳ*, cum haec perperam distincta sic extarent: *Μένανδρος. παιδίων Ἐφεσία.* Praeterea malunt alii *οὗτος.* 9. Mirus hic usus partic. futuri *ἀμυνοῦντα* et *ἀμυνομένους*: et posteriore quidem loco Glossa Herod. *ἀμυνομένους.* „Legendum est, *τὸν κακῶν ἄρξαντα κακῶσαι θέλοντα.*" *Küst.* 10. *Καθάπερ* et quae sequuntur cum adhuc superioribus iungerentur, ut locum scriptoris cuiuspiam separavi. 14. *Ἡροδότῳ* I, 211. verbis non accurate servatis. 16. *ἐπιληφθέντας* temere vulg. *τούς τε λειφθέντας* Herod. 19. *ἐπελαύνοντας* A. Gaisf. Reliqui *ἀπελαύνοντας.* 20. *καὶ αὖθις*] Xenophontis locus Anab. I, 9, 11. ubi germanae verborum formae haec *εὔχετο . . . ὑπερζῆν* Suidas substituit. 21. *καὶ* om. B.

---

lis, ut opinor, peiores extitere magistri. virtus enim doceri, vitiumque usu addisci potest. Fuit etiam alius Alexander, Aphrodisiensis, philosophus. Alius, Numenii filius, Sophista. Item alius, Claudius cognomine, sophista. Item alius, rhetor, Casilonis filius, frater Eusebii rhetoris, Iuliani vero discipulus. Item alius Alexander, Alexandri causidici filius, Cilix Seleuciensis, rhetor, qui Peloplato cognominatus est. *Ἀλέξασθαι.* Propulsare. Xenophon: *Multum enim praestabant, si facta de plano impressione hostem reprimerent, quam inter proficiscendum adversus persequentes dimicarent.* *Ἀλέξαι.* Opitulari. *ἀλλέξαι* vero, colligere. *Ἀλέξειν.* Avertere. *Ἀλεξήσοντα.* Opitulaturum. *Ἀλεξητῆρα.* Auxiliatorem. *Ἀλεξιάρη γῆ.* Terra viris opitulans. *Ἀλεξιβέλεμνον.* Arcentem tela. In Epigrammate: *Et propulsantem tela a pectore loricam.* *Ἀλεξίκακον.* Quod malum propulsat, remedium veneni, quod ab vitio purgat et liberat. Et *ἀλεξίκακε*, o malorum propulsator, malorum averrunce. *Ἀλεξις Θούριος.* Alexis Thurius. [Thurium autem prius Sybaris vocabatur] Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patruus Menandri comici, habuitque filium Stephanum, qui et ipse comicus fuit. *Ἀλεξιφάρμακα.* Remedia venenorum. Menander *Puero*: *Obambulat Ephesia nubentibus alexipharmaca venditans.* *Ἀλεξόμενον.* Vim propulsantem, volentem ulcisci eum qui prior iniuriam intulit. *Quemadmodum in privatis delictis omnibus legislatores et iudices damna, quaecunque acciderunt, non ei qui vim propulsavit, sed qui prior iniuria lacessivit tribuunt.* Et *ἀλεξομένους* apud Herodotum, vim propulsantes vel opem ferentes: *Exercitus autem Massagetarum tertia pars militis e Cyri copiis derelictos, qui illis resistebant, interfecerunt.* Et *ἀλέξασθαι*, impedire, prohibere. *Sed equorum ei erat nullus usus, sive ad fugam capessendam, sive ad hostes impressione facta depellendos.* Et alibi: *Optabat autem Cyrus, ut tamdiu superstes esset, donec bene vel male de se merentes gratia referenda vicisset.*

Ἀλεωρή. ἔκκλισις καὶ φυλακή. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ χιόνος ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἠτιζοῦν ἀλεωρὴ ἦν, ἑκάστων ἑαυτοὺς διασώζειν ἱκανὸν ἡγουμένων.

Ἀλλ' ἔπου χώρας τρόποις. ὅτι δεῖ χώρας ἑκάστης, ἐν ᾗ ἄν τις γένηται, μιμεῖσθαι τὰ ἔθη.

Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. ὡς εἰ εἶπε, τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει διὰ τούτων ὅτι
107 οὐδὲν ||αὐτῷ κατελείφθη εἰ μὴ ἡ αὐλή. ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. οὗτοι γὰρ μόνοι κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα φαγόντι. λέγει δὲ ὁ πρεσβύτης πρὸς τὸν υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῶν ἀνειμένως διαιτωμένων ὁ λόγος.

Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Αἴας φησίν. [Ζήτει ἐν τῷ Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.]

Ἀλετρεύουσιν. ἀλήθουσιν.

Ἀλετρίβανος. οἱ μὲν δασέως, παρὰ τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν· οἱ δὲ ψιλῶς, παρὰ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικόν, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ.

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα.

καὶ ἀλετρὶς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλέοιμι. ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιμι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφευγεν. Ἄλευε· Ἴωνες τὸ φύλαξαι οὕτως λέγουσι. καὶ παροιμία· Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλευρότησις. τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ἡ πασπάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. ἡ ἄγρευσις.

Ἀλείατα. τὰ ἄλευρα.

Ἄλειμμα. ἐκ τοῦ ἀλείφω. ἄλιμα δὲ βοτάνη.

Ἄλειον. τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥόδιους. σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἄλειος ὁ Ζεύς.

Ἀλειπής. πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ.

---

1. V. praeter alios Apollon. Lex. p. 88. ἔκκλησις A. ἔκκλυσις C. 2. ἀλεωρὰ B. C. E. 3. ἑαυτὰς C. ἱκανῶς] In binis Pariss. rectius legitur ἱκανόν. Küst. ἱκανῶν B. C. Nos cum Gaisf. 6. Versus Aristophanis Nub. 814. ubi in eandem fere sententiam Scholia. Hinc orta glossa Μεγακλέους κίονας. 7. εἰ Küst. e Schol. Aristoph. adiecit. τοῦτον B. m. s. τοῦτο C. 8. ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους alterius interpretationis initium esse Küst. monet. ἀντὶ τοῦ — αὐτῷ omissis C. πανιάφαγόν τι λέγει ὁ πρεσβύτερος. Ἀριστ. ἐν ἐπιγράμμασι. 13. Versus Sophoclis Aiac. 664, 65. Cf. v. Ἄδωρα. Sed totum hunc locum om. B. E. 15. Ζήτει — ὀνήσιμα accesserunt in Aldina. 17. Ἀλήθουσιν] Sic etiam Hesychius. Perperam autem in prioribus Edd. [et B.] legitur ἀληθεύουσιν. Küst. praeeunte Porto. V. Schol. Od. ή. 104. 18. Haec Schol. Aristophanis Pac. 258. Diserte Schol. Nicandri Ther. 109. ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος: ac petiit ab Aristophane vocis auctoritatem etiam Antiattic. p. 79. Idem praeceptum Helladii apud Photium p. 532. Ὅτι ὁ τῆς θυείας τριβεὺς δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται, ἀλετρίβανος δὲ παρὰ τῇ συνηθείᾳ.

1. ἀλετρίβανος Med. 3. Aristonis Ep. I, 7. in A. P. I. p. 288. n. 306. 4. παρὰ Καλλιμάχῳ: in v. Ἀποβράσματα sive fragm. CCXXXII. 5. Lex. Seg. p. 376. Nihil hoc differre videtur ab v. Ἀλεαίνοιμι. 7. Immo ἀλεύατο, quippe glossa Homerica. Vide vel Zon. p. 136. Med. tamen et Gaisf. cum A. B. C. ἐξέφευγεν pro ἐξέφυγεν. Cum eodem Zon. p. 135. reponendum etiam ἀλεύειν Ἴωνες τὸ φυλάξαι. Quamquam et vulgatum extat apud Aeschylum et praesidium affert Hesychius, ἄλευε. φύλαξε. 8. Proverbium tractarunt Diog. II, 56. Vat. App. I, 6. Arsen. p. 39. 10. Ἀλευάδαι, οἱ ἐν Λαρίσσῃ] V. Lex. Seg. p. 375. et Timaeus p. 22. ibique Ruhnk. Θεσσαλίας A. 12. Doctrina Suidae peculiaris; nisi quod partem dedit Zon. p. 125. Ceterum haec in v. Πασπάλη pessime transfusa sunt. τὸ χαλεπὸν A. B. τῆς ἀλ. A. παιπάλη Toup. ap. Gaisf. 14. Zon. p. 124. ἀλεία ἡ ἄγρευσις. ἄλια δὲ μόνον ῑ. Edd. ante Gaisf. ἀλεία. Adde v. Σαγηνεία. Ceterum Portus cum ἀλεία ut oportuit piscationem significare monuisset, Küsterus extitit, qui ἡ ἄθροισις legendum affirmaret, ἄλεια scilicet comparans cum formis vocum ἀλέν, ἀλέντων ac similibus. Verumtamen Portum recte sensisse monuit etiam Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 141. probante Hemsterh. in Xenoph. Eph. p. 261. 15. Ex Od. ύ. 108. V. Etym. M. p. 62. 16. ἄλιμα Iobi c. 30, 4. 17. Scribendum Ἄλειον Küst. edixit], comparato Eustath. in Od. ζ'. p. 1562, 58. addas Athen. XIII. p. 561. E. De quo nuper disseruerunt Näkius in Musei Rhenani Vol. I. p. 58. et Hefsterus *die Götterdienste auf Rhod.* III. p. 9. sq. τὸν τῶν Ἀλείων ἀγῶνα Diogenis Ep. VIII. restituebat Boissonadus p. 252. Nunc accedit etiam τὸ κοινὸν τὸ τῶν Ἀλιαδᾶν καὶ τῶν Ἀλιαστᾶν, Rhodiorum institutum, cuius rei notitiam debemus monumento Rhodiaco recens invento. Igitur Ἄλειον refinxi cum Zon. p. 131. 18. σημαίνει ὕδωρ] Scribendum est, σημαίνει δὲ καὶ ὕδωρ ἀθροισθέν. Sponsorem huius coniecturae do Hesychium, qui vocem ἀλεῖον ὕδωρ interpretatur ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν. Küst. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὕδωρ Zon. Ἀλεῖος, opinor, firmante Steph. Byz. v. Ἦλις: ἀφ' οὗ Ἀλεῖος ὁ Ζεύς. 19. Etym. M. p. 60.

Ἀλεωρή. Mali declinatio et cautio. *Multi autem nive extincti sunt, nec ulla ratione malum vitari poterat, cum singuli satis haberent suae quisque saluti consuluisse.* Ἀλλ' ἔπου χώρ. At sequere regionis mores. Quo iubemur cuiusque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari. Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθών. *At abi, Megaclisque columnas ede.* Quasi dixisset, divitias. His autem verbis significat, nihil illi relictum fuisse praeter aulam. Vel dicit lapides domus Megaclis. hi enim soli ipsi relicti fuerant, postquam omnia consumpsisset. Sunt senis ad filium suum verba, apud Aristophanem Nubibus. Dictum in eos valet, qui dissolute vivunt. Ἀλλ' ἔστ' ἀληθής. *At verum est illud mortalium proverbium: inimicorum dona infausta sunt neque cuiusquam usus.* Haec Aiax. [Quaere in v. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.] Ἀλετρεύουσιν. Molunt. Ἀλετρίβανος. [Pistillum.] Alii cum spiritu aspero scribunt, a sale terendo; alii vero cum leni, a molendo. Et δοῖδυξ Atticorum est, ἀλετρίβανος Asiaticum. Dicitur etiam ἀλότριψ. *Et hoc biceps pistillum.* Et ἀλετρὶς molitrix apud Callimachum. Ἀλέοιμι. Calefaciam. Aristophanes. Ἀλεύετο. Effugiebat. Ἀλεύειν apud Ione significat *cavere.* Et proverbium: Cave a maiore viro. Ἀλευάδαι. Aleuadae, familia nobilissima in urbe Thessaliae Larissa, qui ab Aleua rege genus duxerunt. Ἀλευρότησις. Tenuissima farinae pars, quae a multis πασπάλη vocatur. Ἀλεία. Piscatio. Ἀλείατα. Farina. Ἄλειμμα. ab ἀλείφω. ἄλιμα vero herba. Ἄλειον. Solis templum apud Rhodios. Significat etiam aquam. Et Iuppiter Aleus. Ἀλειπής. Fons quidam Ephesi.

Ἀλεῖπται. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος· Ἀλεῖπται τῆς ἀρετῆς. καὶ ἀλείπτης, ὁ ἀγωνοθέτης.

Ἀλειπτόν. ἐσκευασμένον θυμίαμα.

Ἀλείς. ἀντὶ τοῦ συσταλείς. καὶ ἀλεῖς ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. Ἀλεῖς σοφιστάς.

Ἄλεισον. τὸ ποτήριον.

Ἀλεῖται. πηδήσει. Καὶ χωλὸς ὡς ἔλαφος ἀλεῖται.

Ἀλειτεία. ἡ ἁμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν διὰ διφθόγγου σημαίνει τὸν ἁμαρτωλόν, τὸ δὲ διὰ τοῦ η σημαίνει τὸν πλανήτην. ἀλιτρὸς δὲ διὰ τοῦ ι.

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ *
μεμυημένος ἐστὶ νῦν εὔξασθαι καλόν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ὃς ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἢ κύνας ἔθυον. ἐδόκουν δὲ ταῦτα οἱ μεμυημένοι ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων. Ἀποστραφῆναι δὲ ἀντὶ τοῦ διαστραφῆναι καὶ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν δοίδυκα. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδόν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέψαι.

Ἀλείφατι. ἐλαίῳ, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Κανών· ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφονται, οἷον ἀλειπτόν, ἀλείπτης· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὥσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι γράφονται· πισσαλιφής, ἀνηλιφής· εἰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. αἰτιατικῇ, διεγείρας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. [Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῶν ταῖς νουμηνίαις.

διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.]

Ἄλη. ἡ πλάνη. Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρίᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἥδε ἡ ἄλη ἐκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. Καὶ Ἀλώμενος ἀντὶ τοῦ πλανώμενος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἅλὸς τύραννε σοὶ Πόσειδον Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε λήξας τῆς ἀπ' ἠόνων ἄλης.

Καὶ ἀλήτης βίος, διὰ τοῦ η.

1. Zon. p. 118. 2. Ὁ Θεόλογος Gregor. Naz. Or. XX. p. 319. C. Cf. Segaar. in Clem. Alex. Q. D. S. p. 360. sq. Quod sequebatur λέγει om. Gaisf. cum A. B. C. 4. ἄλειπτον φάρμακον Etym. M. p. 61, 3. 5. ἀλείς II. π'. 403. Eadem, dempto scriptoris incerti loco, Zon. p. 135. coll. 120. Sed probabiliter Hemsterhusius ap. Oudend. in Thom. M. p. 32. ἀντὶ τοῦ ἁλές. Quo accedit σοφιστάς ex A. B. C. receptum pro scriptura edita σοφισταί. 8. Oratio Iesaiae 35, 6. 10. Sic libri Zon. p. 124. ἀλητεία nescio quo pacto Valckenarius. 11. V. Herodiani Epimer. pp. 182. 263. Zon. p. 118. Indistincte haec tractat Lex. Seg. p. 375. διὰ om. A. 14. Versus Aristophanis Pac. 277 — 79. unde restituendum: ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν: quae emendate leguntur in v. Σαμοθράκη cum explicationibus iisdem, consentiente Schol. Arist. magnam partem defecto vel corrupto. 18. ἀλεξιφάρμακα leg. e Suida sive Schol. Arist. 20. Lege cum Schol. Arist. καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον. Cf. Schol. Nicandri Ther. 460. Adde v. Ζηρυνθία. καὶ om. A. ᾗ] ἐν ᾧ vulg. 21. Rectius altero loco οἱ μεμυημένοι ταῦτα. 23. Desideratur τὼ πόδε.

1. Legendum ἢ ἐναντίαν. 3. Glossa Homerica: v. Apoll. Lex. p. 95. Κανών: v. Etym. v. Ἀλείπτης et Eust. in Od. ζ'. p. 1561. Comparavit haec Osannus in Philem. p. 17. cum Lex. Paris. et emendationes quasdam protulit. 4. τοῦ πτ Etym., quod recepit Gaisf. Idem ἐκφέρονται — γράφονται cum A. B. C. Olim ἐκφέρεται — γράφεται. 5. ἀλειπτόν om. vulg. 7. γράφονται add. A. B. C. ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής Etym. ἀνηλιφής tamen Eustathius. 10. αἰτιατικῇ omittendum cum Lex. Seg. p. 375. 11. Similes locos congesserunt Reiskius in Constant. Cerim. p. 610. et Creuzer. ein alt-ath. Gefäss p. 70. sq. sive Wessel. in Diod. XVI, 73. Huius tamen loci scriptorem nondum deprehendi licuit. 12. Ἀριστοφάνης Acharn. 967. ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις. Apparet tum temerariam esse hanc laudationem, tum ineptam, quippe quae derivata sit ab v. Νουμηνία. 15. Locus Malchi, quem integrum dedit Suidas in v. Ἁρμάτος. 16. ἀνδρίᾳ C. et inter versus A. Ceteri ἀνδρείᾳ. ἥδε A. B. C. ἐκράτει A. C. ἥδη .. ἐπεκράτει libri ante Gaisf. 18. παραβαίνειν A. 19. Ἵππου] Infra legitur οἴκου, quod hic quoque servant A. B. C. E. Neutrum ita comparatum, ut sententiam expedias. 20. Ἐπιγράμματι Philippi Thessal. V, 7. 8. in A. P. I. p. 215. n. 90. 22. ἠόνων duo ap. Küst. Parisini (quorum A. nominat Gaisf.): Edd. ἠόνος. ἄγρης Philipp. 23. Cf. v. Ἀλήτης.

Ἀλεῖπται. Qui ad certamina alios instruunt. Theologus dixit: *Aliptae virtutis.* Et ἀλείπτης, certaminis moderator. Ἀλειπτόν. Praeparatus suffitus. Ἀλείς. Contractus. Et Ἀλεῖς pro ἁλιεῖς. *Sophistas confertos.* Ἄλεισον. Poculum. Ἀλεῖται. Saltabit. *Et claudus ut cervus saltabit.* Ἀλειτεία. Peccatum. Ἀλείτης. Cum per diphthongum scribitur, significat peccatorem; cum vero per η, erronem. Ἁλιτρὸς vero ι habet. Ἀλλ' εἴτις. *At si quis vestrum in Samothrace initiatus est, nunc precandi tempus opportunum, ut deflectantur pedes huius, qui pistillum petit.* In Samothrace erant initia quaedam, quibus homines in periculorum effugium initiari ferebantur. Illic etiam erant Corybantum et Hecates mysteria; item Zerynthium antrum, ubi canes immolabantur. His igitur sacris initiatos e periculis et tempestatibus salvos evadere putabant. Ἀποστραφῆναι vero id quod est distorqueri et frangi, pedes nimirum illius qui pistillum petit; vel, iter illius in diversam partem fieri, ut nunquam redeat. Ἀλειφάτι. Oleo, vel alio unguento. Regula. Nomina ab verbo ἀλείφω ducta si per π proferuntur, diphthongo scribuntur, ut ἀλειπτόν, ἀλείπτης: sin per φ, si quidem composita fuerint, per ι scribuntur, ut πισσαλιφής, ἀνηλιφής, sin vero simplicia, per ει diphthongum, ut ἄλειφαρ. Ἀλείψας. Aptum accusativo, qui excitavit, per translationem ab athletis ductam. *Ad toleraniam praeparans eos, qui iniuriis afficiebantur.* [Et Aristophanes: *Ut illarum oleo noviluniis uterque ungamur.* Ideo quod dies illi prae ceteris in honore habebantur.] Ἄλη. Error. *Ille vero putabat, neminem sibi fortitudine praestare: quae falsa eius persuasio adeo iam invaluerat, ut habitum Achillis indueret, et equo vectus ubique se conspiciendum praeberet, et in circo cum fastu se ostentaret.* Et Ἀλώμενος, errans. In Epigrammate: *Maris arbiter Neptune, tibi Archicles haec dedicavit, postquam finem imposuit erroribus nauticis.* Et ἀλήτης βίος, vita vaga, per η scribendum.

Ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ἄλλως ἢ κατὰ ἄλλο. *Θουκυδίδης.*

109 *Ἀλλ' ἤ.* ἀντὶ τοῦ εἰ μή, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἤ. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἄρα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἄρα. *Πλάτων·* Ἀλλ' ἢ κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἀλληγορία. ἡ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ γράμμα καὶ ἄλλο τὸ νόημα. *Καὶ ἀλληγορικοὶ ὀνειροι οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, θεωρηματικοὶ δὲ οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες.*

Ἄλλη δόξα ἡλίου. Ἥλιον λέγει τὴν νέαν διαθήκην, ὡς τέλειον φῶς ἔχουσαν τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Ἀληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον, οἷον ὄντως.

Ἀληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
(Αἰσχύλος φησὶ πρὸς Εὐριπίδην)
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη.

Ἀληθὲς δὲ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ψεύδει.

Ἀλήθεια δέ ἐστι θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων ἡγεμών.

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆς Λοκρίδος. Μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἐχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκόρους, τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκόρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερόν, καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν οὐ πιστευομένοις δέ. Ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

Ἀλήθεια, καὶ ἀληθής. ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. *Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·*
Εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγει.

1. Priorem partem dedit Lex. Seg. p. 377. τὸ post κατὰ omisi cum A. ἄλοθεν. *Θουκυδίδου* C. 3. καὶ om. vulg. τοῦ ante ἁπλοῦ. Gaisf. cum MSS. et Lex. Seg. p. 376. 5. Iisdem libris auctoribus castigavi scripturam editam, *Ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον καιόπιν ἑ. ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν.* *Πλάτων* initio Gorgiae, ubi libri ἤ: Schol. ἀλλ' ἤ, ἀλλ' ἄρα. Vide etiam Diogenianum V, 73. 7. Disertiora tradit Lex. Seg. p. 377. atque comparanti Zon. p. 125. videntur haec aliter pronunciari debuisse: quo ducit etiam B. C. E. pr. et Med. scriptura *λέγων*. 8. Doctrina de somniis petita ex Artemidori l. I, 2. quam repetiit Eust. in Od. Υ. p. 1876. 11. Locus I. Corinth. 15, 41. 12. τὸ ante τοῦ omiserunt A. B. C. 15. τὸ expungi malim. 16. ἀληθῶς post ὄντως omisi cum A. Vide praeter alios Thomam M. 17. Versus Aristophanis Ran. 848 — 50. 18. Haec Küsterus temere collocatum ibat post vocem *ῥακιοσυῤῥαπτάδη*. Sed Zonaras, ne quid dissimulem, cum in his ipsis p. 131. desinat, haud immerito suspiceris posteriores versus serius accessisse. 21. Locum a superioribus distinxi, quippe qui vel referatur ad vocem *Ἀλήθεια*, vel negligenter alienae glossae sit adiectus. 22. Plato Legg. V. p. 730. *ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις*: quem imitatur Philo de Vita contempl. II. 477. et de Mose II. 162, 3. *Burn.*

1. Expressit hanc narrationem Zenobius II, 17. ubi vide Schottum; Suidam usque ad partem novissimam, quam ab lectoribus studiosis assutam opinor, sequitur Arsenius p. 38. Annotarat etiam Pearsonus Simeonis Logothetae locum Ep. V. *καὶ πιστά μοι ἔδοξε ταῦτα μᾶλλον τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.* 4. *Μένανδρος* p. 17. *ἐν Ἀνατιθεμένῃ* om. C. qui mox *φησι*. 8. *Διοσκόρους* ac deinceps *Διοσκόρων* dedi cum A. Reliqui *Διοσκούρους* et *Διοσκούρων*. *τοὺς Α. δὲ* C. 9. *ναῦν ἀποπλεῦσαι* C. Idem mox om. *αὐτῶν*, inseritque *ἀπὸ Ἰταλίας* post *διαγγελθείσης*, *τὴν παροιμίαν* post *ἐπιλέγειν*. 20. *καὶ τὰς ἀληθείας*] In prioribus Edd. [et A. B. E.] legitur *κατὰ τὰς ἀλ.*, quod mendum ab incuria librariorum profectum est, qui voces καὶ et κατὰ saepissime inter se confundere solent. *Küst.* Nimirum ille contra Edd. fidem distinxerat *ἀληθής, ἀληθῆ. καὶ τὰς ἀλ.*, repugnante vel Lex. Seg. p. 376. Praeterea non ambiguum quin legendum sit *καὶ τὰ ἀληθῆ τὰς ἀληθείας πλ. λέγ.*: nisi praeferimus *ἀληθῆ δὲ καὶ τὰς ἀλ.* Nam formulae *ταῖς ἀληθείαις* et *τὰς ἀληθείας*, *ut res accidit*, *directo*, ne quis decantatum illud *ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας* conferat, non multum distant ab notione adverbii secundaria. Cf. intpp. Aristaeneti p. 413. sq., adhibito etiam Hemsterh. in Tim. p. 113. Ceterum *ἀληθῆ* om. B. E. 21. *Μένανδρος* p. 32. 23. *ἀληθ. ἂς ἁπλῶς* A. B. E. Med.

Ἄλλη. Aliter vel alia ratione: sic Thucydides. *Ἀλλ' ἤ.* Nisi; et pro simplici aut. Ponitur etiam interdum ut sit at vero, vel simplex igitur. Plato: *Ergo post festum venimus?* *Ἀλληγορία.* Translatio: cum aliud dicitur, aliud intelligitur. Et allegorica somnia dicuntur, quorum significatio a verbis discrepat; theoremática vero quorum eventus viso nocturno respondet. *Ἄλλη δόξα ἡλίου. Alia est gloria Solis.* Solem appellat novum Testamentum, ut quod perfectum solis, id est iustitiae lumen habeat. *Ἀληθες.* Revera. Primam syllabam acui iubent, cum per interrogationem accipitur, ut sit vere? Aeschylus cum Euripide colloquens: *Itane dicis, nate ruralis deae? Tune mihi haec, o inanes verborum argutias captans, et mendicorum poeta pannosque consuens?* Ἀληθὲς vero significat id quod mendacio est relatum. *Veritas autem est divinarum et humanarum rerum dux.* *Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.* Veriora quam quae ad Sagram. Proverbium de rebus dictum, quae quamquam sunt verae, tamen fidem non inveniunt. Sagra autem locus est Locridis. Huius proverbii meminit Menander in *Ἀνατιθεμένῃ*. Aiunt autem Locros Epizephyrios, qui bellum cum finitimis Crotoniatis gererent, auxilium ab Lacedaemoniis petisse. qui cum respondissent, exercitum quidem se nullum habere, sed illis dare Dioscuros: Locros dictum in deteriorem partem interpretatos navi aversa precatos esse Castores, ut secum navigarent. Sed cum eodem die vicissent, victoriaeque fama Spartam usque perlata fuisset: primum nullam ei rei fidem adhibitam fuisse, cum tamen facto veritas constitisset, id dici solitum de rebus, quae quamquam verae sunt, non creduntur. [Veriora quam quae ad Sagram: usurpatur de iis qui prorsus verum dicunt. Fertur enim victoriae illius fama eodem die ex Italia Spartam usque perlata esse. unde dictionem istam etiam in proverbium vertisse, quod rebus veris conveniret.] *Ἀλήθεια, ἀληθής.* Quod autem est *ἀληθῆ*, dicunt etiam in plurali *τὰς ἀληθείας*. Menander in *Aphrodisio*: *Si quis simpliciter rem ut evenit tibi dicat.*

Ἀληθίζω. τὰ ἀληθῆ λέγω. καὶ ἀληθινός, ὁ ἀληθής.

110 Ἀληθινὸς ἔρως. ὁ μὴ περὶ κάλλη σώματος ἐπτοημένος. Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας. καὶ πάντα γηγενῆ δεσμὸν ἀποῤῥήξας ἐλπίδας τε πάσας τιμῶν τε καὶ χρημάτων καταπατήσας ἀφικνεῖται πρὸς Πρόκλον.

Ἀλήθω τὸν σῖτον.

Ἀλήιον. τὸ πεδίον. καὶ ἀλήιος, ὁ πλανητικός.

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.
Σοφοκλῆς.

Ἄληκος. ποταμός.

Ἄληκτα. τὰ ἀμέριστα μὲν κοινὰ δὲ πρός τινα ὄντα, πρὶν ἢ διανεμηθῆναι, ἄληκτα λέγεται.

Ἀληλεσμένον. Θουκυδίδης· Σῖτόν τε ἀληλεσμένον τὸν βουλόμενον ἀργυρίου πολλοῦ ὠνήσασθαι. Καὶ ἀληλεσμένον βίον οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων, οἷον κατειργασμένον, πρὸς τροφὴν ἕτοιμον. Καὶ ἀληλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Ἄλλη δὲ παροιμία φησίν· οὐ γὰρ ἄκανθαι. ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολήν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν ἀπὸ τῆς ὑστερον ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸ ἀληλεσμένον βίον.

Ἀληλιμμένος. ἐκ τοῦ ἀλείφω.

Ἀλληλούια. αἰνεῖτε τὸν κύριον παρ' Ἑβραίοις, ἤτοι τὸν ὄντα.

Ἀλληλουχία. ἡ ἀλλήλων κράτησις καὶ κληρονομία.

Ἀλλήλων. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ Θουκυδίδης· Καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

Ἀλλήλοιν. δυϊκόν. Ὁρῶσιν ἐν τῇ λάρνακι σώματα ἀλλήλοιν περικείμενα.

Ἄλημα. παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ ἐπίτριμμα.

Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τούς τε δισσάρχας βασιλεῖς
ὀλέσας

1. τὰ Gaisf. cum A. B. C. Reliqui τό. 3. κάλλος vulg. et ut videtur A. κάλλους C. κάλλη B. unde puto scripturam veterem κάλλει fluxisse: nondum enim dativum in hac structura deprehendi. 4. Locus Damascii apud Photium Bibl. p. 1057. (346. a.) ἐμφυτεύεται — πάσας ὁμοῦ τιμῶν Phot. 5. Doctam orationis figuram attigit Valck. in Herod. IX, 22. 6. καὶ om. C. 8. Quae post glossam extabant, ἤγουν ἄλευρον ποιῶ ἢ ἄλλο τι, delevi cum A. B. et qui glossam ipsam om. C. Verum etiam τὸν σῖτον ad explicationis ordinem opinor referri, locumque ad normam Etym. M. p. 62. esse corrigendum. 9. Glossa litterarum ordini repugnans. Ἀλῆι πεδίον A. τὸ πεδίον: Il. ζ'. 201. ἀλήϊος aliter explicat Schol. Il. ι. 125. 10. Versus Sophoclis Aiac. 479, 80. Cf. v. Εὐγενής. 13. Genitivum pro more posuit: Ἄληκ Zon. p. 119. „Non ideo tamen scribendum ποταμοῦ pro ποταμός. Saepe enim rectis casibus utuntur glossographi, etsi in contextu obliqui reperiuntur. Vide Schol. Soph. Philoct. 393. 549. et alibi." Gaisf. Aliud tamen Suidae institutum. 14. Ἄληκτα peculiari sensu bona vocari, quae nondum in portionem aliis cesserint, monuit Küst. praeeunte Eust. in Il. ά. p. 64. ἄλληκτα Lex. Rhet. p. 202. ἀλληκτί habet Hesychius. Quae subsequebantur Ἀληκτον, ἀκατάπαυστον, Gaisf. delevit cum A. B. C. 16. Θουκυδίδης loco paulum uberiore IV, 26. προεπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐξάγειν σῖτόν τε τὸν βουλόμενον ἀληλεσμένον καὶ οἶνον οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν ξυμφέρῃ, τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ κτλ. 18. De hoc proverbio vide Zenobium, Diogenianum aliosque paroemiographos [unde formam dicti hanc auctiorem addiscimus, ἀληλεσμένος βίος καὶ μεμαγμένος]; item Casaub. in Athen. XIV, 12. Küst. Adde Eust. in Od. τ'. p. 1859. 21. Haec cum continuis augenda sunt ex v. Βίος ἀκανθώδης.

2. οὐ γὰρ ἄκανθαι: vide v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι, et Eust. in Od. τ'. p. 1859, 58. Küst. 6. τὸ Gaisf. cum A. Olim τόν. 7. Ex Atticistarum observationibus ducta. Praemittit autem A. gl. Ἀλικαρνασεύς. 8. Gl. om. C. 9. τὸν ὄντα] Id est, Deum, qui vocatur ὁ ὤν, non solum a scriptoribus sacris sed etiam a Platone, teste ipso Suida infra v. Πλάτων. Vide etiam Suicerum Thes. Eccl. v. Ἀλληλούϊα. Küst. Mirifica Zon. p. 132. Plura intpp. Hesychii. 10. Obscuram vocem tractat Göller. in Dionys. C. V. p. 187. Addere licet Iamblichi Protrept. p. 346. Sed ubique significatur rerum continuitas. 12. Observatio perversa, qua ne recentiores quidem grammatici prorsus abstinuerunt, Suidae communis cum Philem. p. 19. et Lex. Seg. p. 378. Haud male C. praetermittit illa Εὐριπίδης καί. Eadem imperitus homo in v. Ἐγεύσαντο transtulit. 13. Θουκυδίδης II, 70. καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγέγευντο. 15. ἀλλήλοιιν bis B. E. Med. 16. παρακείμενα probabiliter legebat Küst. Editum tamen Gaisf. explicat, circumfusa, complectentia. 17. Malebat Küst. περίτριμμα cum Schol. Soph. Vulg. tenet Zon. p. 131. ἐπίτριμμα ἀγορᾶς, ut hoc utar, Theod. Prodromus in Notices T. VIII. p. 141. 19. Locus Sophoclis Aiac. 388. sqq. Ubi quod σατοῦ post ἄλημα edebatur, id A. C. auctoribus est deletum. Porro libri poetae ὀλέσσας βασιλεῖς.

Ἀληθίζω. Vera dico. Et ἀληθινός, verus. Ἀληθινὸς ἔρως. Verus amor, id est, qui non pulchritudini corporis inhiat. *Cum verus philosophiae amor in eius animum insinuasset, omnibus terrenis vinculis abruptis omnique honorum et pecuniae spe conculcata ad Proculum se confert.* Ἀλήθω. [Triticum vel aliud frumenti genus molo.] Ἀλήιον. Aleïus campus. Et ἀλήιος, erro. Ἀλλ' ἢ καλ. *At vel honeste vivere vel honeste mori generosum decet: totam sententiam audisti.* Sophocles. Ἄληκος. Fluvius. Ἄληκτα: Sic bona vocantur non divisa, quae sint inter quosdam communia, antequam dividantur. Ἀληλεσμένον. Thucydides: *Ut quisquis vellet frumentum molitum importaret, magno pretio constituto.* Et ἀληλεσμένον βίον alii acceperunt, ut essent qui glandibus victitant, alii, qui sine laboribus vivunt, ut intelligatur victus paratus et promptus. Item, ἀληλεσμένος βίος dicitur de iis qui copia necessitatum abundant. Aliud proverbium hac sententia: *Non enim amplius spinae.* quo mutata vivendi ratio nobis videtur in memoriam revocari, quae prius erat agrestis et quasi spinis plena, quam terra coleretur et semina sulcis mandarentur. diligentia igitur posterioris aevi factum esse, ut *victus molitus* usurparetur. Ἀληλιμμένος. Ab ἀλείφω. Ἀλληλούια. Apud Hebraeos significat, Laudate Dominum, sive eum qui est. Ἀλληλουχία. Mutuus rerum tenor et consequentia. Ἀλλήλων. Pro sui ipsorum. Sic Euripides. Item Thucydides: *Et quidam mutuo se devorarant.* Ἀλλήλοιν. Dualis. *Vident in arca corpora, quorum alterum alteri adiacebat.* Ἄλημα. Machinatio callida, vel homo fraudulentus. *Utinam inimico meo pellace fraudum architecto et geminis regibus occisis, tan-*

111 *τέλος θάνοιμι κἀὐτός;*
Ὦ τέκνον Λαερτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦπου πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
ἀντὶ τοῦ πανοῦργε καὶ περίεργε. κακοπινέστατον δὲ 5
κακόηθες.

Ἀλήμεναι. συναθροισθῆναι.

Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπειρρέει. ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεώς.

Ἀλληνάλλως. ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. καὶ ἑτέρα παροιμία· ἄλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον δὲ βέλτιον εὑρόντων.

Ἄληξ. ὄνομα τόπου.

Ἀληπτος. ἀκράτητος. Εἰπὼν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἄληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀριστοφάνης.

Ἄληπτος. ὁ ἀκατάληπτος. ἀλήπτως δέ, ἀκαταγνώστως.

Ἄληστος. ἀλάθητος.

Ἀλητεύω. πλανητεύω. καὶ Ἀλητεία, ἡ πλάνη.

Ἀλῆται. πλανῆται. Αἰλιανός· Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες.

Ἀλήτης. ὁ πλανήτης. Ἀλήτην βίον τρίβοντας ἤθροισε. Καὶ αὖθις· Ἀλήτας καὶ φυγάδας ἀποφήναντες. Ἀλῆτις δὲ θηλυκὸν ἡ πλανῆτις.

Ἀλία. πορεία.

Ἀλιάδας. μικρὰ σκαφίδια.

Ἀλιακή. ἁλιευτική.

Ἀλίαρος. ὁ ἠρτυμένος ἅλατι.

Ἀλιάρτας. ἀπὸ Ἀλιαρτίας χώρας.

Ἀλλίας. ὄνομα κύριον.

Ἀλίαστος. ὁ μὴ ἐκφεύγων.

Ἀλίβας. ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν ᾅδου λέγεται. ἢ ἁλίβας καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν.

Ἀλιβδύειν. κρύπτειν. [Ἀλιβδύειν. τὸ καταδύνειν εἰς τὴν θάλασσαν. μεταφορικῶς δὲ καὶ τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ δύειν, πλεονασμῷ τοῦ β̄ Αἰολικῶς, ὡς σίδη, σίβδη, οὕτως καὶ ἁλιδύειν ἁλιβδύειν.]

Ἀλίβρωτος. ὁ ἅλας ἐσθίων.

3. *κακοπινέσται* C. Versus eiusdem Aiac. 380 — 82. Legendum *τέκνον Λαρτίου*. 4. Plerique *γέλων*: *γέλωθ'* Gaisf. cum A. sive MS. ap. Elmsl. 5. *κακοπινέστατε* A. B. *καὶ κακοπινέστατε καὶ* C. *ἀντὶ τοῦ κ.* B. 7. Glossa Homerica. 8. De hoc uberrime Zenobius I, 75. *ἐξηνιλοῦμεν* plerique cum Bachm. Anecd. II. p. 347. *ἐπιῤῥέει* Schol. Luciani Hermot. 61. et Arsen. p. 41. Cf. Leopardi Em. VI, 12. 11. *ἀλληνάλως* Med. 12. V. Epigr. adesp. LX, 1. Id proverbium idem Zenob. II, 41. latius exsequitur. Cic. ad Att. II, 19. contulit Schottus. 15. *δὲ* neglexit vulg. *ὕστερον δὲ* Eust. in Od. τ'. p. 1859. Ceterum novam dedit Suidas explicationem, quae ab meliore paroemiographorum sententia (ut Diogeniani, *ἐπὶ τῶν εἴς τινα βελτίονα δίαιταν μεταβαλλομένων*) recedit. 16. *τόπου*] Immo *ποταμοῦ*: v. Wass. in Thucyd. III, 99. Adde Zon. p. 119. Ceterum post hanc glossam Aldus (cum MSS. teste Gaisf.) reposuit haec, *ὧδε ἀλίπεδον, τὸ τέως μὲν — καταχρηστικῶς δὲ πᾶν*: quae Küst. inducenda putavit, quoniam ab hoc loco aliena sunt et in v. *Ἀλίπεδον* ordine leguntur. 17. Iosephi hanc esse orationem A. I. V, 8, 11. *μαθεῖν . . . τὴν αἰτίαν τῆς ἰσχύος, ὑφ' ἧς ἅ. κτλ.* animadvertit Alberti Misc. Critt. p. 268. *εἰπεῖν . . δι' ἧς*. Zon. p. 119. illud C. *εἰπεῖν δὲ* B. Hemsterhusius *εἰπὼν* illud, ut inutile, suspicabatur ex v. *Ἰωσηπ.* esse natum. 18. *Ἀριστοφάνης* quorsum spectet incompertum habeo: Toupius quidem exemplum poetae absumptum putabat. 19. *Ἀλήπτως δὲ ἀκαταγνώστως.*] Sic etiam Hesychius: apud quem Scaliger ad Graeca Eusebii p. 428. pro *ἀκαταγνώστως* legit *ἀκαταγωνίστως*. Sed nihil mutandum. Nam *ἄληπτος* idem interdum significat quod *ἀκατάγνωστος* sive *ἀκατηγόρητος*, i. e. qui nullius criminis insimulari potest: eoque sensu vox ista capitur a Thucydide I, 37. *ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας*, ubi Scholiasta exponit *ἀκατηγορητότεροι*: quod locum hunc Suidae pulchre illustrat, et lectionem vulgatam *ἀκαταγνώστως* confirmat. *Küst.* praeeunte Salm. in H. Aug. T. II. p. 380. Accedit Zonaras cum Lex. Seg. p. 375. f. 22. Cf. Valck. in Hipp. 1029.

7. *ἡ* ante *πορεία* om. Gaisf. cum A. B. E. Lex. Seg. 8. Hoc ad Iosephi B. Iud. II, 21, 8. frustra Toupius referebat. 9. Opinor *ἡ ἁλιευτική* cum libro Zon. p. 125. 10. V. Tittm. in Zon. p. 119. 11. *Ἀλιάρται* A. Nova, sed suspecta gentilicii nominis forma. 13. Glossa Homerica. 14. Vide v. *Κήρ*. Distingue cum Lex. Seg. p. 376. *λέγεται ἁλίβας καὶ τὸ ὄξος*. 15. Indidem lege *λείβεσθαι θεοῖς*. Ceterum vide Callimachi fr. 88. 17. Zon. p. 136. Pertinet glossa ad Lycophronis v. 351. ubi Küst. vidit pro *ἁλιβδῆσαι* vulgato legendum *ἁλιβδῦσαι*, comparato etiam Etymol. M. Posterius Ald. scripsit *ἁλιδύειν*. Ceterum glossa deest A. C. E. 20. Cf. v. *Λερβιστήρ*. *τῶν β̄*. Med. 21. *τὸ ἁλιδύειν* vulg. ab Aldo. 22. Haec auctiora apud Zon. p. 120.

dem et ipse moriar. — O fili Laertae, homo sordidarum fraudum in exercitu callidissime, risum opinor effusum in summo gaudio edis. Ubi significat astute et versute. *κακοπινέστατον* vero maligne. *Ἀλήμεναι*. Congregari. *Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν*. *Aliam exhaurimus, alia vero insuper affluit.* Dictum de iis qui labore suo nihil proficiunt: velut qui navis sentinam exhauriunt. *Ἀλληνάλλως*. Ut casus fert. *Ἄλλην δρῦν βαλ. Aliam quercum excute.* Dictum de iis qui perpetuo flagitant, vel ab iisdem mutuum semper poscunt. Et aliud proverbium: *Sat quercus.* quod dicitur de iis qui magna cum repugnantia fastidiunt aliquid, quamquam meliorem cibum sibi pararint. *Ἄληξ*. Nomen loci. *Ἀληπτος*. Invictus. *Cum dimisset causam, propter quam ab inimicis capi non posset.* Aristophanes. *Ἀλήπτως*. Qui comprehendi non potest, *ἀλήπτως* vero, sine condemnatione. *Ἄληστος*. Non obliviscendus. *Ἀλητεύω*. Vagor. Et *Ἀλητεία*, erratio. *Ἀλῆται*. Errones. Aelianus: *Illi vero a Romanis attriti et dissipati sunt, huc et illuc errando vitam transigentes.* *Ἀλήτης*. Erro. *Homines vagam vitam agentes congregavit.* Et alibi: *Cum declarasset illos vagos et exules.* *Ἀλῆτις* vero femininum, vagabunda. *Ἀλία*. Profectio. *Ἀλιάδας*. Parvas scaphas. *Ἀλιακή*. Ad piscationem pertinens. *Ἀλίαρος*. Sale conditus. *Ἀλιάρτας*. Profectus ab regione Haliartia. *Ἀλλίας*. Allia, nomen proprium. *Ἀλίαστος*. Non effugiens. *Ἀλίβας*. Mortuus. vel fluvius apud inferos ita dictus. vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibetur, quia vinum est mortuum. *Ἀλιβδύειν*. Occultare. [*Ἀλιβδύειν*. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare et e medio tollere: ab vocibus *ἅλα* et *δύνειν* ductum, inserta littera *β̄* more Aeolum. ut enim pro *σίδη* dicitur *σίβδη*, sic *ἁλιβδύειν* pro *ἁλιδύειν*.] *Ἁλίβρωτος*. Salem edens.

112 [Ἀλίβυες Ζευγνῖται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγοντο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ ἅμιπποι. ἦν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγνῖται.]

Ἀλιγενής. ὁ ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς.

Ἀλιγέρνης. ὄνομα κύριον. Τούτου τοῦ Γότθου βέλη ἀφιέμενα ροίζῳ τε παλλῷ καὶ ταχυτῆτι οὐ σταθμητῇ ἐφέρετο, ὡς εἴπερ ἐς λίθον τινὰ ἐμπέσοιεν ἢ ἕτερόν τι σκληρὸν καὶ ἀτέραμνον, διαῤῥήγνυσθαι ἅπαν τῇ βίᾳ τῆς ῥύμης. Ῥωμαῖον οὖν τινα ἰδὼν τεθωρακισμένον, ἀφῆσι βέλος αὐτῷ ἐκ τοῦ μετεώρου, καὶ αὐτίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ θώρακι καὶ ἀσπίδι. οὕτω δή τι δυνάμει τετῶν πολλῶν περιῆν καὶ καρτεραὶ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἱ χεῖρες. Ἀγαθίας φησίν.

Ἀλίγκιος. ὅμοιος.

Ἁλιεύεσθαι. τὰ ἁλιεύειν. λέγουσι δὲ ὡς ἡμεῖς.

Ἁλιεύς ἁλιέως. καὶ ἁλιῆς καὶ ἐπὶ ποταμῶν. Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῇ ἀναγωγῇ ἡμέραν ἠθροισμένοι ἁλιῆς ἐφειστήκεισαν· Ἀρριανός φησι. Καὶ παροιμία· ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσω. ἁλιεὺς τοὺς ἁλισκομένους ἰχθύας μετεχειρίζετο, καί ποτε ὑπ' αὐτῶν πληγείς, νοῦν οἴσω φησίν. ὁμοία ἐστὶ τῷ· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἁλιζώνου. τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένης.

Λαΐδ' ἔχω πολῖτιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

Ἁλίζωστις. εἶδος βοτάνης θαλασσίας.

Ἁλίη. ἡ θαλάσσία.

Ἁλιῆτορες. οἱ ἁλιεῖς.

Ἄλιθον. Ἥν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ εὔγειον τὸ πεδίον· Ἀρριανός φησιν.

---

1. Vidit propemodum Küsterus haec ex v. Ἅμιπποι, id quod etiam ἐλέγοντο . . . τῶν τραχήλων in A. perscriptum confirmat, ducta fuisse, cum errore pessimo quod illic scribendum erat οἱ Λίβυες, abisset in portentum lectionis Ἀλίβυες. Idem contulit etiam Hesych. v. Βαρκαίοις ἵπποις. Λιβυκοῖς· οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. Neque vero suspicione vacuum istud Ζευγνῖται: atque haud scio an rectius haec omittenda fuerint, cum A. in marg. habeat, C. collocet post Ἀλιμένον. 4. περὶ ἀρχῆς extat in utroque loco. Quod Küst. proposuit ἀπ' ἀρχῆς, ut sensus esset, Libyes iam inde ab initio binos equos iungere solitos fuisse: id apparet non posse cum particulis καὶ νῦν δὲ consociari. Toupii autem commentum οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίβυες III. p. 21. refingentis ex periculo mihi petitum videtur. 6. ἀλιγενής Med. Cum vulg. Zon. p. 119. Cf. Plutarchi Qu. Symp. V. extr. 7. Locus Agathiae I, 9, cuius pars superior repetitur in v. Οὐ σταθμητή. Ceterum non dubito quin principium glossae sic emendandum sit: ὄνομα κύριον Γότθου. Τούτου τὰ βέλη. 8. Huius et optimorum librorum auctoritate iam Agathiae redditum οὐ σταθμητῇ, cum olim vulgaretur οὐκ ἀριθμητῇ. 11. Praestat γοῦν. 14. τῇ δυνάμει ante Gaisf. editum ex Agath. et A. correctum est.

1. λέγουσι δὲ (καὶ add. Lex. Seg. p. 381. et tacite Gaisf.): ὡς ἡμεῖς, vulg. omissa, quid sibi velint obscurum: nisi forte duplex verbi genus concessum fuisse docent. Thomas M. sive Philemo p. 287. ἁλιεύομαι, οὐχ ἁλιεύω. Mediae quidem formae vetustissimam auctoritatem praestat Ἁλιευομένη, Antiphanis fabula, praeter Aristotelis H. A. VI, 14, 2. nam glossae in Lex. Seg. p. 383. ἁλιευόμενος ἀντὶ τοῦ ἁλιεύων. Πλάτων, sedes nobis incomperta. 3. Ne ista quidem καὶ ἐπὶ ποταμῶν intelligo, quamquam ducibus Eustath. in Od. π'. p. 1804. f. et Schol. Od. ω. 419. in promptu fuerit coniectare, καὶ ἁλιεῖς οἱ ἐπὶ ποταμῶν πλέοντες. Subest fortasse significatio gentilis Laconici, de quo Steph. v. Ἁλιεῖς, coll. Hesych. v. Ἁλικός. 5. Ἀριανός Med. 6. Alludit ad proverbium Nicephorus Progymn. p. 525. Sed diligentius id exposuit Schol. Platonis p. 378. unde reponendum οἴσει (al. φύσει) cum Paroemiographis similia tradentibus Zenob. II, 14. Diogen. II, 31. Arsen. p. 41. Ac possis hoc additamentum, quae Gaisf. fuit suspicio, e Scholio quodam derivare, cum verbis Ἁλιεὺς πλ. ν. οἴσω A. praefixerit σχ. 8. ὑπὸ σκοπίου Zenob. 9. Compara v. Ῥεχθὲν δέ τε νήπ. ἔγνω. 12. Versus Antipatri Sidon. LXXXIII, 3. Cf. vv. Πειρήνη et πολίτης. Quae post Κορίνθου sequebantur: Ἁλιζῶνες. οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ἀπὸ Εὐξείνου τῆς Προποντίδος διεξευγμένη), ex Etym. M. p. 64. petita, Gaisf. expunxit cum A. B. C. E. Zon. p. 120. Hanc ipsam vocis notationem Arrianus praeierat apud Eustathium in Il. β'. p. 364. Ἀρριανὸς δὲ τοιαῦτα περὶ Ἁλιζώνων ἱστορεῖ· οὓς Ὅμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν Ἁλιζῶνας, Βιθυνοί εἰσιν, ὧν Ὄδιος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον. — Ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φησί, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιείργονται, ἀπὸ μὲν ἄρκτου καὶ ἀνατολῆς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον τῷ Ἀσιακηνῷ κόλπῳ τῷ πρὸς Νικομήδειαν, πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον τῇ Προποντίδι καὶ τῷ Βοσπόρῳ· ὡς μὴ πόρρω χερρόνησον εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιότατα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Porro χερσὸν νησός Ald. Dein ὑπὸ vulg. Praeterea legebat Küst. καὶ τῆς Προποντίδος cum Etym. M. 14. Tangit Il. σ'. 86. 432. Cf. Apollonii Lex. p. 85. 15. V. Hom. Epigr. 16, 1. 17. Integrum Arriani locum videas in v. Κολωνός.

[Ἀλίβυες. Libyes, dicti Zeugnitae. Olim duo equi collis sub iugo constrictis vocabantur ἅμιπποι: quorum alteri rector moderabatur, alteri vero miles armatus. Iis hodieque utuntur Libyes, Zeugnitae vocati.] Ἀλιγενής. In mari genitus. Ἀλιγέρνης. Nomen proprium Gothi. *Huius sagittae manibus emissae stridore multo et celeritate incredibili ferebantur: adeo ut si in aliquem lapidem, aut aliud quid durum ac praefractum incidissent, id omne violentia impetus perfringeretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conspicatus, de superiore loco sagittam in illum emisit, quem confestim per thoracem et scutum traiecit. Adeo is viribus plerosque superabat, tamque validae ad intendendum arcum manus erant.* Sic Agathias. Ἀλίγκιος. Similis. Ἁλιεύεσθαι. Piscari. Utuntur tamen etiam activo genere. Ἁλιεύς ἁλιέως. et ἁλιεῖς dicitur de fluvialibus. Arrianus: *Ex urbibus circumiacentibus ad diem statutam, qua portu solvendum erat, piscatores congregati aderant.* Et proverbium: *Piscator ictus sapiam.* Piscator enim cum pisces captos manu contrectaret, ab iis aliquando ictus dixit, sapiam in posterum. Proverbium illi simile: *Stultus sane post eventum saputt.* Ἁλιζώνου. Mari cinctae. *Laidem recondo, civem Corinthi maribus cinctae.* Ἁλίζωστις. Herbae marinae genus. Ἁλίη. Dea marina. Ἁλιῆτορες. Piscatores. Ἄλιθον. Arrianus: *Erat enim ager ille natura lapidosus et minime fertilis.*

Ἄλλικα. χλαμύδα κατὰ Θεσσαλούς.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.
οἱ ἰδιῶται γάλλικα ταύτην φασί.

Ἁλικαρνασεύς. ἀπὸ τόπου.

Ἀλικροῦδα. παρὰ Ῥωμαίοις ἡ σχεδία τροφὴ καὶ ἄπυρος. κρουδοὺμ γὰρ τὸ ἀνέψητον.

113 *Ἄλίμενον.* τὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν οὐδὲ ὅρμον.

Ἄλιμον. βοτάνη δενδρειδὴς παρὰ θάλασσαν. πληθυντικὰ δὲ τὰ ἅλιμα.

Ἀλιμενώτης. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.

Ἀλίμικτον. τὸ πεπασμένον.

Ἁλιμούσιος. Ἁλιμοῦς δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Λέγεται δ' Ἀγασικλῆς τοῖς Ἁλιμουσίοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἁλιμυρήεις. ὁ εἰς θάλασσαν ῥέων.

Ἀλινδεῖσθαι. κυλίεσθαι. καὶ Ἀλινδήθρα, κυλίστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κονίονται. Ἀριστοφάνης·

Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

καὶ αὖθις·

τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
περὶ Αἰσχύλου φησίν.

Ἀλινήκτειραν. τὴν ἐν ἁλσὶ νηχομένην.

Καὶ ταύτην ἀπέτηλαν ἀλινήκτειραν ἐλαίην.

Ἀλινηχέος. ἐν θαλάσσῃ νηχομένης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀλινηχέος ὄργανα τέχνης
ἄνθετο.

Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

*Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι **
χοιράσιν.

Ἅλιος. ὁ θαλάσσιος. ἢ ὁ μάταιος. ἢ ὁ ἥλιος κατὰ τροπὴν Δωρικήν.

Ἁλίωσε. μάταιον ἐποίησεν.

Ἁλιπαρῆ. ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ τἀλαίνης μικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἄχω, δὸς αὐτῷ τἠνδ' ἁλιπαρῆ τρίχα
καὶ ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

[*Ἁλίπεδον.* τὸ τέως μὲν θάλασσα, αὖθις δὲ

---

1. Zon. p. 125. 2. Callimachi fragm. 149. repetitum in v. *Ἐνέτῃσι*. 3. Errorem Suidae taxavit Salmasius in Hist. Aug. T. II. p. 233. 4. *Ἁλικαρνασεύς* A pr. et sola Med. *ἀπὸ τόπου* A. B. Edebatur ante Gaisf., ut in his solet, Suida refragante, *Ἁλικαρνασσεύς· ἀπὸ Ἁλικαρνασσοῦ πόλεως.* 5. Ex uno Suida protulit Ducanglius. Cf. Hesych. v. *Ἄλλην*. *ἀλικοῦδα* B. Dein *ἄπειρος* A. B. E. 7. Ex Schol. Aristoph. Av. 1400. *θάλασσαν* post *ἅλιμον* expulit Gaisf. cum A. B. C. Ceterum v. Wessel. in Diod. I, 31. 8. In spiritu vocis fluctuant Edd. Superiora habet Lex. Seg. p. 376. 9. *πληθυντικὸν* C. Quae post *ἅλιμα* sequuntur, *ἔστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος καὶ σπέρματος* delevit cum A. B. C. Gaisf. laudans etiam Rittersh. in Porphyrii V. Pyth. 34. Locum e Paulo Aegineta depromptum, ut plurimos eiusdem generis, serius accessisse vel ordo litterarum clamat. 10. *ἀλιμενότης*. [Xenoph. Hell. IV, 8, 7.] *ἀλιμένωτος, τόπος . . ἔχων* Toup. III. p. 21. Sed *ἀλιμένωτος*, quamquam *ἀθαλάττωτος* opitulatur cum paucis eiusdem notae exemplis, haud facile concesserim; cum vacillet etiam Hesychii auctoritas. Nam quod in hoc Musurus edidit, *Ἀλιμένωτα. λιμένα μὴ ἔχοντα*, iuvante MS. lectione *Ἀλιμενωτῆ* sic videtur refingendum, *Ἀλίμενα. [τὰ] λ. μὴ ἔ.* Ceterum Abreschius Diluc. Thuc. p. 185. ad Thucyd. II, 25. opinatus respici, satis infeliciter emendabat, *Ἀλιμένῳ. χῆς τόπῳ λιμένα μὴ ἔχοντι.* ὁ ante *λιμένα* C. 12. Cf. Harpocr. 13. Vide quae dicta sunt in v. *Ἁγασικλῆς*. *Ἁλιμουσίοις* A. *τὴν ἁλιμοσύνην* C. 16. Od. *ε'* 460. 18. *ἀκιλήτῳ* C. omisso Aristoph. loco. *συλίονται* Zon. p. 126. 21. *καὶ αὖθις — ἐπῶν* om. post Aldum (invitis etiam A. B.) vulg. et Gaisf. De hisce Comici versibus, qui Ran. 911 — 14. (cf. vv. *Αὐτόπρεμνον* et *Λῆμα*) continentur, iudicium possit nutare, sitne posterior pars, id quod a veri specie remotissimum, omnino tollenda, an credamus memoriam loci cuiuspiam occupatis, ut moris est librariorum, verbis subsequentibus obrutam fuisse. Hanc quidem sententiam id commendat, quod Zonar. p. 136. affert locum Aristophanis Nub. 32. Cf. v. *Ἐξαλίσας* cum Eust. in Od. *ε'*. p. 1538. et Philem. p. 230.

4. *ἁλὶ* vulg. 5. Versus Gaetulici Ep. III, 5. A. P. VI. 190. Cf. v. *Ἀπέτηλον*. *ἀπέστειλα ἁ. ἐλένην* C. 6. *Ἐπιγράμματι* Iuliani Aegypt. in Anth. Pal. VI, 29. pr. 10. V. Buhnk. Epp. Critt. p. 151. Zon. p. 126. *ξηραινομέναις*] Vel coccus videat legendum esse *ξαινομέναις*. Küst. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι* Q. Maccii VIII. pr. A. P. VI, 89. locus ita perscriptus: *Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι. Ἠρίηπε, χοιράδι καὶ τρηχεῖ τεροπόμενος σκοπέλῳ.* 14. V. Apollon. Lex. p. 85. 16. Küsterus rettulit ad Sophoclis Trach. 258. Immo v. II. *π'*. 737. 17. Zon. p. 126. 18. *Σοφοκλῆς* Electr. 450 — 52. Cf. vv. *Ἄχω* et *Ζῶμα*. 19. *σμικρὰ* Med. 20. *ἄγχω* mendum Edd. sustulit Küst. *ἄχω* firmat A. 22. Cf. Etym. M. p. 64.

Ἄλλικα, Chlamydem vocant Thessali. *Chlamydem aureis constrictam fibulis.* Vulgus vero hanc dicere solet caligam. *Ἁλικαρνασεύς*. Nomen ab urbe ductum. *Ἀλικροῦδα*. Alimenta cruda: ab Romanis vocatur cibus ex tempore et sine igne paratus. *Crudum* enim vocant quod non est coctum. *Ἄλίμενον*. Mare nec fine nec portu terminatum. *Ἅλιμον*. Herba fruticans, quae nascitur iuxta mare; in plurali dicta *τὰ ἅλιμα*. *Ἀλιμενώτης*. Locus portu carens. *Ἀλίμικτον*. Sale conspersum. *Ἁλιμούσιος*. Halimusius. Halimus Leontidis tribus est pagus. *Fertur Agasicles Halimusiis patrocinatus, et propterea, qui peregrinus fuisset, in civium numerum adscriptus esse.* *Ἁλιμυρήεις*. In mare fluens. *Ἀλινδεῖσθαι*. Volutari. Et *Ἀλινδήθρα*, volutabrum, locus ubi equi in pulvere volutantur. Aristophanes, ubi de Aeschylo dicit: *Illum vero sermonibus radicitus evulsis aggressum multas verborum areas dissipaturum.* *Ἀλινήκτειραν*. In sale natantem. *Et istam foliis carentem et in sale natantem oleam.* *Ἀλινηχέος*. In mari natantis. In Epigrammate: *Artis instrumenta nautica dedicavit.* *Ἁλιξάντοις*. Ab mari verberatis. In Epigrammate: *Litoralis insulae scopulis ab mari verberatis.* *Ἅλιος*. Marinus, vel vanus, vel Sol, Dorice mutatione litterae *η*. *Ἁλίωσε*. Irritum fecit. *Ἁλιπαρῆ*. Squalidam, vel supplicem, per quam eum exorabimus. Sophocles: *Meique miserae parva quidem haec dona, sed tamen quanta habeo: hanc illi dona conam squalidam et cingulum meum nullo ornatu insigne.* [*Ἁλίπεδον*. Sic vocatur locus, qui cum ante

πεδίον γεγονὸς ἠρτριωμένον. κυρίως μὲν οὖν τὸ παραθαλάσσιον πεδίον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν πεδίον.]

Ἁλίπεδον. ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσσῃ. τινὲς δὲ τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην· ἔστι γὰρ οἷον ἅλὸς πεδίον. οἱ δὲ τὸ παραθαλάσσιον πεδίον οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ
114 ἵππους ἁλινδεῖσθαι, τουτέστι κονίσασθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

Ἁλίπλαγκτος. οὕτως καλεῖται ὁ Πάν, ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν, ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα ὡς νόμιον θεόν, ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ ὡς ἁλίβρομος, ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν πρόξενος.

Ἁλίπλοα. ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέοντα.

Ἁλιῤῥόθιον. κῦμα θαλάσσης.

Ἀγήραντον στόμα κόσμου
παντός, ἁλιῤῥοθία, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.
περὶ Ὁμήρου ὁ λόγος. Ἁλιῤῥόθιος δὲ υἱὸς Ποσειδῶνος.

Ἅλις. ἀφθόνως, ἱκανῶς. Ὡς δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν εἰς τὴν πόλιν ὀπίσω τῶ χεῖρε δεδεμένον. Ἀριστοφάνης·

Ἅλις μοι ἀφύης· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων·

ἐν Ταγηνισταῖς φησι. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν.

Ἁλίσας. συναθροίσας. ἢ κυλίσας, κονίσας. καὶ ἁλίσασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σεμίραμις ἁλίσασα τὴν δύναμιν τὴν πόλιν αἱρεῖ κατὰ κράτος.

Ἁλισηθέν. ἑστιαθέν, ἢ μισηθέν, ἢ λυπηθέν. καὶ ἁλισγηθείς, σπιλωθείς.

Ἁλισγημάτων. τῶν μιασμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἁλισθεῖεν. συναθροισθεῖεν. Ὁ δὲ Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως ἁλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἁλισθείσης. συναθροισθείσης.

Ἁλίσκει. νικᾷ. καὶ Ἁλίσκεται, καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

Ἁλισμένοι. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ συνηθροισμένοι· Ἠκηκόεε δὲ ὡς ἁλισμένη εἴη ταύτῃ στρατιή.

Ἁλιταίνω. ἁμαρτάνω.

Ἁλιτενής. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι

1. γεγονὸς καὶ ἠρ. vulg. et Gaisf. Aldus supra post v. Ἅληξ dedit παρὰ θάλασσαν π. κ. δὲ πᾶν. Ceterum gl. om. A. B. Sed A. mg. ζήτει ὀπίσω ἐν τῷ Ἅλιξ. Sub finem C. κυρίως μὲν τὸ παρὰ θάλασσαν πεδίον, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν. 4. Haec Harpocratio Pal. Adde Ruhnk. in Tim. p. 23. 5. κοινὸς etiam plerique Harp. libri cum Lex. Seg. p. 376. 10. κονίσασθαι A. B. cum grammaticis, κονίσθαι Ald. κονίεσθαι reliqui praeter Gaisf. 12. Zon. p. 120. Haec ad verbum fere descripsit Suidas e Schol. Sophocl. Aiac. 695. Novissima quidem ἔστι δὲ . . . πρόξενος pertinent ad superiorem poetae versum. 19. τὰ ante ἐν om. A. C. Vid. Il. μ΄. 26. Cf. Apollon. Lex. p. 89. 20. θαλάσσιον Zon. p. 132. alterum Lex. Seg. p. 376. ἁλιῤῥόθους. κύματα θαλάσσης Hesych. 21. Versus Antipatri Sidon. Ep. LXVIII, 3. A. P. VII, 6. de quo v. Toup. I. p. 28. et Ruhnk. in Tim. p. 17. Huius ad coniecturam propius accedunt librorum scripturae, ἀγήρασιον A. E. ἀγήρατον B. C. et MS. Pal. Gaisf. ἀκήρατον reliqui. 22. ἁλιῤῥόθιος vulg. Gaisf. et ut videtur A. 23. Ζήτει ἐν τῷ Ἄρειος πάγος A. mg.

1. ἱκανῶς, ἀρκούντως] ἱκανῶς A. B. Lex. Seg. p. 376. (cf. Zon. p. 139.) neutrum C. Locus Dionysii Halic. fr. Ambros. XIII, 2. 2. ἀπάγειν Dionys. 3. Ἀριστοφάνης fragm. 421. 4. Cf. vv. Ἀφύα ἐς πῦρ et Παρατέταμαι. Versus integer hic: ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων: et μοι quidem add. C. qui om. γάρ. Noster vero cum Schol. Arist. Ach. 640. 5. ἐν Ταγηνισταῖς Küsterus e MSS. Ἀνταγωνισταῖς Edd. vett., quod quo pertineat docet ἓν τ' ἀγωνισταῖς B. 6. ἑαυτὴν (quod miror) Valcken. 8. ἁλῖσαι quod Pollux, Lex. Seg. p. 383. et Eustathius afferunt, addubitat Pierson. in Moer. p. 52. 10. Cf. v. Ἠλισγημένον. 12. Pertinet ad A. A. XV, 20. ἁλιγησμάτων A. τῶν servatum Lex. Seg. p. 377. aut expunge cum Zon. p. 132. aut repetendum ante ἐκ. 14. Locus Herodoti I, 63. 15. Herod. ὅκως μήτε ἁλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι. 17. Sic Hesych. 20. ἁλισκημένοι et ἁλισκημένη B. E. Ἡροδότῳ VII, 208. 21. Ἀκήκοε] Immo ἀκηκόεε vel ἠκηκόεε, quorum hoc reposui: Gaisf. cum A. ἠκήκοε. 24. Vide de hac voce Wessel. in Diod. III, 44. Ἀππιανός Bell. Pun. c. 124.

hac esset mare, postea conversus est in terram aratro cultam. itaque proprie ager mari vicinus sic vocatur, improprie autem quivis ager.] Ἁλίπεδον. Planities iuxta mare. sunt tamen qui id referant ad Piraeeum. est etiam in genere locus, qui cum ante fuerit mare, postea fit terra. quare prima syllaba spiritu aspero notanda est, quippe cum dictum sit quasi ἅλος πεδίον. Alii agrum mari vicinum sic vocant, alii vero inde nomen ortum putant, quod equi in pulvere se voltare possint. Ἁλίπλαγκτος. Sic vocatur Pan, vel quod Atheniensibus opem tulit in navali proelio, vel quod Typhonem retibus cepit, vel quod piscatores Pana venerantur ut pastoralem Deum, vel quod in choreis sonoram vocem edit, quasi maris instar strepens: vel quod amator fuit Echus, mare autem valde fremit. Est autem Pan chorearum praeses. Ἁλίπλοα. In mari navigantia. Ἁλιῤῥόθιον. Fluctus maris. *Os mundi totius immortale, o hospes, maritimus tegit pulvis.* quae de Homero dicuntur. Halirrothius autem filius erat Neptuni. Ἅλις. Abunde, satis. *Cum autem hoc supplicio satiatus esset, iussit eum in urbem duci, manibus a tergo vinctis.* Aristophanes in Tagenistis: *Satis aphyarum: edendo enim distentus sum.* Et alibi: *Mulier autem dicit sibi satis honoris et praemii esse.* Ἁλίσας. Qui congregavit. Item, qui se in pulvere volutavit. et ἁλίσασα, quae congregavit. *Semiramis coactis copiis urbem per vim cepit.* Ἁλισγηθέν. Convivio exceptum, vel exosum, vel dolore affectum. et ἁλισγηθείς, pollutus. Ἁλισγημάτων. Pollutionum e detestandis idolorum sacrificiis contractarum. Ἁλισθεῖεν. Congregarentur. *Pisistratus autem artibus efficere conatus est, ut Athenienses iterum congregarentur.* Ἁλισθείσης. Collectae. Ἁλίσκει. Vincit. Et Ἁλίσκεται, capitur, vincitur. Ἁλισμένοι. Apud Herodotum significat *congregati sunt.* *Audierat autem exercitum illic esse congregatum.* Ἁλιταίνω. Pecco. Ἁλιτενής. *Appianus: Carthaginienses*

ἐξέδραμον ἐπὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, οὐ κατὰ γῆν, οὐ γὰρ ἦν ὁδὸς, οὐδὲ ναυσίν, ἀλιτενὴς γὰρ ἦν ἡ θάλασσα, ἀλλὰ γυμνοί, οἱ μὲν ἄχρι τῶν μαζῶν βρεχόμενοι, οἱ δὲ διένεον.

Ἀλιτεύω. τὸ ἁμαρτάνω.

Ἀλίτημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀλιτήμων, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ συστέλλει.

115 ‖ Ἀλιτήμορος. παράφρων γεγονώς.

Ἀλιτήριος. ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκὼς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φη-
μι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί. Ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἁλιταίνειν, ὃ ἔστιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλιτηρίους. ἀποτυχόντας, ἁμαρτόντας, ἀστοχήσαντας. Οὐ μόνον ἀπράκτους παρεσκεύασας ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τῶν αὐτοῖς ἐντεταλμένων ἀπέδειξας. καὶ αὖθις· Ἢ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ὁ ἄνθρωπος δαίμων τις ἀλιτήριος εἶναι;

Ἀλιτηροῦ. ἁμαρτωλοῦ, μιαρᾶς.

Νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός.

Ἀλιτόμηνος. ὁ τοῦ τελείου μηνὸς διημαρτηκώς, ὁ ἠλιτόμηνος.

Ἀλιτρία. ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀλιτρός, ἁμαρτωλός.

Ἀλίφειρα. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀλιφειρεύς, ὄνομα ποταμοῦ.

[Ἀλιφῆναι. ἀντὶ τοῦ ἀλείψασθαι, β' ἀόριστος.]

Ἄλθαία. ὄνομα κύριον. κατὰ δὲ ἰατροὺς ἀγρία μαλάχη.

[Ἀλθαίοντα. ἰώμενον, θεραπεύοντα.

Νοσοῦσαν ἀλθαίοντα.]

Ἄλθαινος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀλθηφιάς. ἡ ἄμπελος, ἀπὸ Ἀλθηφίου τινός.

---

3. 4. Post *γυμνοί* aliquammulta sunt praetermissa; item post *βρεχόμενοι* supplendum *διεβάδιζον*. *μαστῶν* vulg. 5. Sic Gaisf. cum A. et partim C. Ἀλιταίνω. τὸ ἁμαρτάνω ante Ἀλιτεύω Edd. post Aldum: nam Med. om. 6. *ἀλιτήμων*: v. Apollon. Lex. p. 88. 7. *καὶ συστέλλει* om. vulg. Suppleas τὸ ῑ. V. Eust. in Od. *ε*. p. 1529. Eadem tamen breviloquentia *συστέλλει* subiecit Leid. voci *Μεγαλήτωρ*. Cf. v. *Λευχείμων* et supra v. *Ἀκράτωρ*. 8. *ἀλιτημόρου, παράφρονος γεγονυίας* Zon. p. 126. Vitiose *ἀλιτήμωρος* Eustathius modo laudatus. 9. *ἀνεχόμενος μιάσματα*] *ἐνεχόμενος μιάσματι* A. B. C. cum Zon. p. 120. 10. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν v. 448, 49. 11. ἢ τῶν A. 13. Ἀλιτήριοι — γενομένης Eudocia p. 36. Ἀλιτήριοι. ἁμαρτωλοί A. C. Lex. Seg. Edebatur Ἀλιτήριος. ἁμαρτωλός. Ceterum universa haec narratio fluxit ab eodem fonte, quo Schol. Aristophanis l. l., adde Schol. Platonis pp. 406. 454. Etym. M. p. 65. Zon. p. 120. Lex. Seg. p. 377. Arsen. p. 40. Quibus refragatur Plutarchus Qu. Gr. 25. p. 297. *οὐ γὰρ πεισίεον τοῖς λέγουσιν, ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἁλοῦντα καὶ διαρπάζοντας*: quae paulo copiosius idem exsequitur de Curios. p. 523. 16. *καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀνοσίους καὶ μιάσματι ἐνεχομένους ἀλιτηρίους ἐ.* Eud. 18. τῆς add. A. C. cum grammaticis. 20. Veriora Etym. M. *ἔστι δὲ καὶ παράγωγον ἀπὸ τούτου ἁλιταίνειν, τὸ ἁμαρτάνειν.* 21. Quae post *ἁμαρτάνειν* sequebantur, *ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς ἁλοῦντας τηρεῖν*, om. Gaisf. cum A. B. C. Lex. Seg. *ἢ . . . τηρεῖν* merito absunt a Schol. Arist.

1. Zon. p. 121. ubi male editum *ἁμαρτάνοντας*. Huc pertinent extrema verba Schol. Aristoph. loco laudato: *λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυχόντων.* 4. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 12. ubi legitur *πῶς δὲ οὐκ ἔ.* Indidem ὁ ascivi. 6. *ἀλιτροῦ* Med. *μιαρᾶς* Schol. Soph. et A. C. E m. s. *μιαροῦ* Edd. ante Gaisf. 7. Sic Suidas cum MSS. Sophoci. Oed. C. 371. *κου κἀξ*] *τ καὶ* A. *τὰ κἀξ* C. 8. Cf. v. Ἡλιτόμηνον. *ἢ* post *διημαρτηκὼς* om. A. B. C. 10. Lex. Seg. p. 377. Ἀριστοφάνης Acharn. 907. (873.) 11. ὁ post Ἀλιτρός om. A. 12. E Stephano Byz. Gl. om. C. 13. *ποταμοῦ*: opinor *πολίχνου*. 14. In his acumen magistelli cuiusdam versatum apparet. Editum *ἀλειφῆναι* correxi cum B. E. *ἀλειφθῆναι* C. 16. *κατὰ δὲ* (τοὺς add. C.) *ἰατροὺς* et quae sequuntur, ut solet, e Paulo Aegineta. Addit Burneius Dioscor. III, 163. et Geopon. III, 6. *εἶδος ἀγρίας μαλάχης*] *ἀγρία μαλάχη* Gaisf. cum A. B. C. E. Iisdem auctoribus expuncta quae subsequebantur e Paulo Aegineta et Steph. Byz. congesta: *διαφορητικὴ καὶ πεπτικὴ φυμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἀλιφῶν ῥυπτική. τὸ δὲ σπέρμα λίθους ῥύπτει. καὶ Ἀλθαία, πόλις Ὀλκάδων. οἱ δὲ Ὀλκάδες ἔθνος Ἰβηρίας.* 18. Gl. om. B. C. E.; praecedenti anteponit A. 20. Uberius Etym. M. p. 63. „Ubi MSS. Dorv. et Voss. egregie, *ὃν φησὶν ὀνομασθῆναι Τιμαῖος διὰ τὸ κτλ.* Similia Schol. Lycophr. 1050." *Gaisf.* 21. Zon. p. 126. Locus depromptus ex Athenaei lib. I. p. 31. B. cui paria tradit Plutarchus Quaest. Gr. 19. p. 295. E. *ἡ* delendum.

---

autem excurrerunt in Romanorum machinas: non itinere terrestri, non enim erat transitus, neque navibus quod ibi mare vadosum erat, sed nudi, quorum alii summo tantum pectore vadis extabant, alii vero tranabant. Ἀλιτεύω. Pecco. Ἀλίτημα. Peccatum. Et Ἀλιτήμων, peccator, correpta syllaba secunda. Ἀλιτήμορος. Qui delirus est factus. Ἀλιτήριος. Impius, qui piaculi reus est et in deos peccavit. Aristophanes: *Ex impiis illis te ortum pronuncio, qui in Deam piaculum commiserunt.* Ἀλιτήριοι. Peccateres. Nomen autem hinc ortum est. Cum Athenienses aliquando fame laborarent, pauperes molentium farinas diripuerunt: unde malos improprie dicere solebant ἀλιτηρίους. Nomen autem illud propagabatur etiam ad illos, qui per vim aliquid facerent; nimirum ab annonae penuria, quae tempore belli Aetolici fuit. Licet id aut ab verbo ἁλιταίνειν, i. e. peccare, deduci. Ἀλιτηρίους. Qui spe exciderunt, qui aberrarunt, qui scopum non sunt assecuti. *Non solum eos re infecta redire coegisti, sed etiam effecisti, ut nihil eorum quae iis praecepta erant ad exitum perveniret.* Et alibi: *Numquid iste homo non poterat malus aliquis genius videri?* Ἀλιτηροῦ. Peccatoris; sceleratae. *Nunc autem ab aliquo deorum et sua ipsorum mente perversa.* Ἀλιτόμηνος vel ἠλιτόμηνος. Qui ante iustum mensis tempus natus est. Ἀλιτρία. Peccatum. Aristophanes. Et Ἀλιτρός, peccator. Ἀλίφειρα. Nomen urbis. Et Ἀλιφειρεύς, nomen fluvii. [Ἀλιφῆναι. Se unxisse: aoristus secundus.] Ἄλθαία. Nomen proprium. In medicorum autem usu sic vocatur agrestis malva. [Ἀλθαίοντα. Medentem, curantem. *Aegrotae medentem.*] Ἄλθαινος. Nomen fluvii. Ἀλθηφιάς. Vitis Althephia, cuius nomen ab Althephio quo-

καὶ Ἀνθηδονιὰς καὶ Ὑπεριὰς ἀπὸ Ὑπέρου καὶ Ἀνθηδόνος. Χρησμός·

Πὶν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις,
οὐδ' ἱερὰν Ὑπέραν, ὅθι τ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

116 Ἀλκαμένης. ὄνομα κύριον. ὁ Λήμνιος.

Ἀλκάνης. Ἀνὴρ τῶν ἐν μέρει πολιτῶν τῆς Ἐφραΐμ κληρουχίας, Ἀρμαθὲμ πόλιν κατοικῶν, γαμεῖ δύο γυναῖκας, Ἄνναν τε καὶ Φένανναν. ἐκ δὴ ταύτης καὶ παῖδες αὐτῷ γίνονται· τὴν δ' ἑτέραν ἄτεκνον οὖσαν ἀγαπῶν διετέλει. Ἀφικομένου δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀλκάνου εἰς Σιλὼ πόλιν θῦσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἡ σκηνὴ τοῦ θεοῦ ἐπεπήγει· καὶ πάλιν κατὰ τὴν εὐωχίαν νέμοντος μοίρας κρεῶν ταῖς τε γυναιξὶ καὶ τοῖς τέκνοις, ἡ Ἄννα θεασαμένη τοὺς τῆς ἑτέρας παῖδας τῇ μητρὶ περικαθισαμένους εἰς δάκρυά τε προὔπεσε καὶ τῆς ἀπαιδίας αὐτὴν ὠλοφύρετο καὶ τῆς μονώσεως, καὶ τῆς τἀνδρὸς παραμυθίας τῇ λύπῃ κρατήσασα εἰς τὴν σκηνὴν ᾤχετο, τὸν θεὸν ἱκετεύουσα δοῦναι γονὴν αὐτῇ καὶ πομῆσαι μητέρα, ἐπαγγελλομένη τὸ πρῶτον αὐτῇ γεννησόμενον καθιερώσειν ἐπὶ διακονίαν τοῦ θεοῦ, δίαιταν οὐχ ὁμοίαν τοῖς ἰδιώταις ποιησόμενον. Εὐχομένης δὲ ἦλθεν Ἠλεὶ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὡς παροινοῦσαν ἐκέλευσεν ἀπιέναι. τῆς δὲ πιεῖν ὕδωρ φαμένης, λυπουμένην δ' ἐπὶ παίδων ἀπορίᾳ τὸν θεὸν ἱκετεύειν, θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, παρέξειν αὐτῇ παῖδα τὸν θεὸν καταγγέλλων. Καὶ γίνεται αὐτῇ παιδίον, ὃν Σαμουὴλ ἐκάλεσαν, θεαίτητον ὡς ἄν τις εἴποι.

Ἀλκαία. Ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος ὢν τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίζετο, ὁ δὲ λέων ἠλγει μὲν καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο. Ὁ Λογοθέτης φησὶν ἐν τῷ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου βίῳ.

Ἀλκαῖος. Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους. ἐγένετο μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ τὰ πολέμια γενναῖος.

Ἀλκαῖος. Ἀθηναῖος, τραγικός, ὃν τινες θέλουσι πρῶτον τραγικὸν γεγονέναι.

Ἀλκαῖος. Μυτιληναῖος, εἶτα Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας [πέμπτος], υἱὸς δὲ Μίκκου. ἔγραψε δράματα δέκα.

---

4. ὅθι γ' Athenaeus, quod haud temere mutandum. 5. ὁ Λήμνιος Müller. de Phidia p. 40. sic interpretatur, ut Alcamenes, civis Atheniensis, inter cleruchos Lemni receptus fuerit. Mihi haec videntur esse defecta.. 6. Locus, si recesseris ab levioribus quibusdam, integer Iosephi Antiq. Iud. V, 10, 2. ubi Ἑλκάνης vocatur, qui Suidae Ἀλκάνης est. τῆς Ἐφρὲμ κληρουχίας] Quae in prioribus Edd. sequuntur, οὐ [immo ὅτι] ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βίβλου τῶν ζ βασιλειῶν Ἑρκανᾶς [τῶν δ' βασ. ἑλκανᾶς A. mg. et qui post κληρουχίας haec reponunt, B. E.] κεῖται τὸ ὄνομα, tanquam manifestum glossema et scholium e textu eiicienda putavi. Nam verba haec apud Iosephum non reperiuntur; eademque in uno MS. Paris. prorsus desunt, in altero vero ad marginem scripta leguntur: quod certissimum est argumentum, ea ab imperitis librariis loco huic temere intrusa fuisse. Küst. Voluerunt illi Ἑλκανᾶς ex usu LXX. interpretum. 7. Ἐφρὲμ] Ἐφραὶμ A. B. D. Dein Ἀρμαθὰμ A. Ραμαθὰν Ios. 8. Φεννάναν vulg. Φεννάνναν Med. Φένανναν A. B. cum Ios. 9. καὶ ante παῖδες add. A. B. 11. τῶν om. A. Σιλὼ Ioseph. Σηλὼ A. σκὼν B. κῶν E. Edebatur Σηλώμ. 14. τὸ add. A. καὶ ante ἡ Ios. ignorat, omissum cum A. B. 15. Sic A. E. Ios. περικαθησαμένους B. περικαθημένους Edd. 19. ἱκετεύσουσα vulg. ω

1. Lege cum Ios. διακονίᾳ. τοῦ add. idem et A. τῆς ἰδί A. 3. αὐτὴν post παροινοῦσαν om. A. 5. λυπουμένης A. E. Med. 8. ἐκάλεσε] ἐκάλεσαν A. προσαγορεύουσι Ios. 9. In vs. ἀλκαία Küst. contulit Etymolog. MS. Bibliothecae Reg. Paris. (adhibitum etiam Bekk. in Etym. p. 724.): Ἀλκαία, ἡ οὐρά. κυρίως ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἄλκην αὐτὸν προτρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ὑφ' οὗ παροξύνεται, ὡς (καθά) φησιν Ἱερώνυμος καὶ Ἐπαιρόδιτος ἐν Ὑπομνήμασι (ὑπομνήσει) Ἀσπίδος Ἡσιόδου: porro Schol. Apollon. IV, 1614. et Schol. Nicandri Ther. 123. praeterea locum Il. ν. 170. cum Schol. Ceterum gl. habet A. in marg. 12. ἐν τῷ . . . βίῳ om. B. 16. Eadem *Eudocia* p. 60. Haec etsi non dubito quin cum sequentibus conflanda sint, portentis tamen istis ac tenebris narrationis quid originem dederit haud promptum fuerit explicare. Verum si ponamus τραγικὸς errore quem non raro deprehendimus confusum esse cum germana scriptura κωμικός, suspicari licet Alcaeum comicum, cuius extitisset fabula Κωμῳδοτραγῳδία, principem fuisse habitum qui disciplinam tragoediae cum arte comica sociaret. 18. Ἀλκαῖος — δέκα *Eudocia* p. 60. omissis εἶτα Ἀθηναῖος et πέμπτος, υἱὸς δὲ Μίκκου. Edebatur Μυτιληναῖος. Ceterum quae Meinekius de loco perturbatissimo coniecit, videas in eius Quaest. Scen. II. p. 54.

---

dam ductum: ut Anthedonias et Hyperias ab Hypero et Anthedone. Oraculum: *Bibe vinum fecatum, quia non habitas Anthedonem, neque sacram Hyperam, ubi defecatum vinum bibebas.* Ἀλκαμένης. Nomen proprium viri Lemnii. Ἀλκάνης. Vir mediocris inter suos cives fortunae, de tribu Ephraim, Armatham urbem incolens, duas uxores duxit, Annam et Phenannam. ex qua cum ipsi nati essent liberi, alteram tamen, quamvis sterilem, constanter amavit. Cum autem Alcanes cum uxoribus in Silo urbem sacrificatum profectus fuisset (ibi enim fixum erat tabernaculum Domini), et in convivio portiones carnium uxoribus et liberis distribueret, tum Anna filios alterius uxoris conspicata, qui undique matri assiderent, in lacrimas prorupit suamque sterilitatem deploravit. cumque moestitia eius consolationem viri superaret, tabernaculum adiit, Deum suppliciter orans, ut ipsi prolem daret, promittens, qui primum editus esset filius, eum se ministerio divino consecraturam esse, ita ut usitata victus ratione non esset usurus. Illa autem precante Eli summus sacerdos advenit, eamque ut ebriam abire iussit. cui cum dixisset, se aquam bibisse, contristatamque ob sterilitatem Deo supplicare: iussit eam bono animo esse, denuncians Deum ipsi daturum esse filium. Natus autem ei filius est, quem vocarunt Samuelem, quasi dicas a deo petitum. Ἀλκαία. *At draco qui magnitudinis esset ingentis, leonem cauda verberabat; at leo dolore irritatus ad ultionem caudae se stimulabat.* Logothetae verba in S. Marcelli vita. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Omphales et Herculis filius. fuit magnus, robustus et bellica fortitudine praestans. Ἀλκαῖος. Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum tragicum fuisse putant. Ἀλκαῖος. Alcaeus, Mytilenaeus, deinde Atheniensis, comicus antiquae comoediae [quintus], Micci filius. scripsit fabulas decem.

Ἀλκέτας. Μολοττῶν βασιλεύς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκείδης. ὁ Ἡρακλῆς, παπποωνυμικῶς. Ἀλκέως γὰρ παῖς Ἀμφιτρύων.

Ἀλκή. ἰσχύς, δύναμις. Ἡσίοδος·

117 Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ Ἀτρείδῃσι.

καὶ Πολύβιος· Οἶδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκὴ θανάτου καταφρονεῖν.

Ἀλκήεντας. εὐρώστους, δυνατούς.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀιστούς.

Ἄλκηστις. ὄνομα κύριον.

Ἀλκιβιάδης. υἱὸς Κλεινίου καὶ τῆς ἀδελφῆς Περικλέους, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, μαθητὴς πρῶτον Σωφίλου, εἶτα Σωκράτους, οὗ καὶ ἐρώμενος, ὥς τινες. καὶ ἐκ δούλων δὲ τεχθέντα τινὲς ἱστορήκασιν. οὗτος ἐστρατήγησεν Ἀθηναίων· καὶ λυπηθεὶς διὰ τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς στρατηγίας, τῆς τῶν Ἑρμῶν ἀποκοπῆς ἕνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς Τισαφέρνην τὸν Πέρσην καὶ πολέμου αἴτιος γενόμενος Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εὔνους ἐγένετο. Μέλλοντος δὲ Ἀυσάνδρου αὐτὸν ἀναιρεῖν, παρ' ᾧ διέτριβεν εἰς κώμην τῆς Φρυγίας ἑταίρᾳ συνών, ὄναρ ἦν τεθεαμένος τοιόνδε· ἐδόκει τὴν ἐσθῆτα τῆς ἑταίρας ἔχων καίεσθαι δίχα τῆς κεφαλῆς. οἱ δορυφόροι δὲ ἐπιστάντες ὑφῆψαν τὴν σκηνήν, ὁ δὲ ἐξελθὼν βίᾳ τιτρώσκεται διωχθείς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφέλοντες αὐτοῦ Φαρναβάζῳ κομίζουσιν. [Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν.]

Ἀλκιμάχη. ἡ Ἀθηνᾶ ἡ ἐν πολέμοις κραταιά.

Νηὸν ὑποῤῥοφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Ἀλκιδάμας. ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, φιλόσοφος, Διοκλέους υἱὸς Μουσικὰ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκίμαχος. στρατηγός ἐστιν οὗτος, Ἀναγυράσιος τῶν δήμων. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης.

---

1. *ἱπποστράτηγος* Küsterus ad eam vocem et Diatribe p. 46. Vulg. firmat Harpocratio Pal., repugnante Lex. Seg. p. 378. De utroque Alceta tradidit Diodorus. 3. V. Perizon. in Aelian. II, 32. Heyn. in Apollod. p. 140. Eust. in Il. ά. p. 128. coll. v. *Ἀμφιτρύων*. 5. *Ἡσίοδος* fragm. XLVIII. item memoratus Nicolao Damasc. in Exc. Vales. p. 445. 9. *Πολύβιος* Fragm. gramm. 11. „*λόγων ἀλκὴ* perperam vertitur, *vis doctrinae et rationis*: reddi oportuit, *vis orationis*, uti recte conversum apud Theoph. Simoc. V, 5. qui totum descripsit si fuerit Polybii, cuius ceterum eandem in rem haec legas XI, 8. *εἰς λόγος εὐκαίρως ῥηθεὶς ὑπ' ἀνδρὸς ἀξιοπίστου πολλάκις οὐ μόνον ἀποτρέπει τῶν χειρίστων, ἀλλὰ καὶ παρορμᾷ πρὸς τὰ κάλλιστα τοὺς ἀνθρώπους.*" *Abresch.* in Aesch. T. II. p. 38. 12. Damagetae Ep. II, 1. in A. P. VI, 277. 14. Narratio de Alcibiade misere consarcinata. *ἀδελφῆς* in disceptationem vocavit Wessel. in Diod. XII, 38. 16. *Σωφίλου* A. B. E. Med. 17. *καὶ ἐκ δούλων . . . ἱστορήκασιν* de Alcibiade dicta tam incredibilia accidunt, ut in Alcmanis memoriam ante voces *ἀπὸ οἰκετῶν δέ*, quae hoc demum orationis tenore satis recte procedunt, ea detrudi malim. Videas illic simile facinus in vv. *καὶ Κολυμβώσας* admissum.

4. *Ἀυσάνδρου* A. B. E. Med. Id nolui vulgato *Φαρναβάζου* posthabere, quod etsi propius ad fidem historiae accedit, reliqua tamen narrationis pars ita negligenter est perscripta, ut doctam diligentiam vix possis requirere. Interim vide Plut. Alcib. 39. *ὡς οὖν ὁ Λύσανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ταῦτα πράττειν κελεύων.* Quae supersunt *παρ' ᾧ*, particulam quandam videntur recondere, velut *ὅτεπερ*. 10. *Οὗτος — εἱστίασεν* ex v. *Ἀθήναιος* repetita in marg. amandarunt A. B. hic quidem tali cum notatione, *σημείωσις ἱστορική*. 12. *πολέμῳ*] *πολέμοις* A. C. 13. Pentameter Hegesippi relatus in v. *Ἄημαι*, unde *ναῷ* reponendum. Item *ὑποῤῥοφίας* pro *ὑπωροφίας* reductum ex A. B. C. 14. Haec cum *Eudocia* p. 56. *Ἐλεάτης ἀπὸ Ἐλέας*] Legendum est, *Ἐλαΐτης ἀπὸ Ἐλαίας*, ut Casaub. in Athen. XIII, 7. recte monuit. Elea enim erat urbs Italiae, cuius *ἐθνικὸν* est *Ἐλεάτης*: Elaea autem (unde *Ἐλαΐτης*) erat urbs Asiae, ex qua Alcidamas oriundus fuit. Recte Tzetzes Chil. XI, 746. *Ὁ Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου Ὁ Ἐλαΐτης, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους. Küst.* Addatur Suidae v. *Γοργίας* sive *Alcidamas Elaïtes* apud Quintil. III, 1, 10. Sed *Ἐλεάτης* ignorant Edd. vett. et Eudocia: silet de MSS. Gaisf. 17. Eandem in brevitatem quae reliqui Harpocrationis libri de Alcimachis uberiora tradiderunt, Pal. MS. redegit cum Lex. Seg. p. 378. 18. *τῶν δήμων* A. B. ut in hac formula codd. vett. constanter. Vide Menagium in Diogen. II, 18. Vulgo *τὸν δῆμον*, cum Lex. Seg. p. 378. ubi veram tamen lectionem vix dubitem Bekkerum ex industria celasse, qui in Platonis Euthyphr. p. 2. B. ediderit *τὸν δῆμον Πιτθεύς*, licet ei alteram subministrarent codices optimi. *Gaisf.* Qui de Lex. Seg. postea suspicionem suam retractavit.

Ἀλκέτας. Alcetas, Molossorum rex. Extitit etiam alter Alcetas, inferior dux copiarum Alexandri. *Ἀλκείδης*. Hercules, sic dictus ab avo suo. Amphitryo enim Alcei filius fuit. *Ἀλκή*. Robur, vis. Hesiodus: *Robur enim Aeacidis dedit Olympius, mentem vero Amythaonidis, at divitias Atridis.* Et Polybius: *Vis enim etiam doctrinae mortem contemnere novit.* *Ἀλκήεντας*. Robustos, validos. *Diana arcus sortita cum validis sagittis.* *Ἄλκηστις*. Nomen proprium. *Ἀλκιβιάδης*. Alcibiades, filius Cliniae et sororis Periclis, Atheniensis, philosophus et orator. discipulus primum Sophili, deinde Socratis, cuius etiam (ut quidam ferunt) amasius fuit. quinetiam nonnulli ex servis parentibus eum natum tradiderunt. Hic Atheniensium imperator fuit; et cum iniquo animo ferret imperium sibi abrogari propter Hermarum mutilationem, ad Tissaphernem Persam defecit, et belli adversus Athenienses gerendi auctor fuit; postea tamen cum iis in gratiam rediit. Cum autem Lysander eum interfecturus esset, in Phrygiae deversantem vico, ubi cum meretrice consuerat, tale somnium ille vidit: meretricis istius veste indutus visus est sibi capite dempto comburi. Satellites autem astantes tentorium incenderunt: ex quo egressus per vim in fuga vulneratur. tum illi caput eius amputatum ad Pharnabazum pertulerunt. [Hic in ludis Olympicis victor totum conventum convivio excepit.] *Ἀλκιμάχη*. Minerva bellica fortitudine praestans. *Sub tecto templi Palladis bellatricis.* *Ἀλκιδάμας*. Asianus ex Elea, philosophus, filius Dioclis eius, qui Musica scripsit, et discipulus Gorgiae Leontini. *Ἀλκίμαχος*. Dux exercitus, Anagyrasia tribu. Alius vero Macedo ille, cuius meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Μεγαρεύς, τραγικός, ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖος, κωμικός.

Ἄλκιμος. ἰσχυρός.

Ἀλκίνοος. ὁ δυνατός.

[Ἀλκίππα. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.]

Ἀλκίφρων. Μάγνης τῆς παρὰ Μαιάνδρῳ Μαγνησίας, φιλόσοφος.

Ἀλκμάν. Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Λυρικός, 118 υἱὸς Ἀάμαντος, ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ' Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός. καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δέ. ἔγραψε βιβλία ς' μέλη, καὶ Κολυμβώσας. πρῶτος δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν, κέχρηται δὲ λωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. ὅπερ πεπλεόνακε παρὰ Ἀλκμᾶνι, τὸ κατ' ἀμφότερα ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τεταχέναι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἧκι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Ἀλκμαιωνίδαι. γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος. Ἀλκμαιωνίδαι. λαμπροί τινες Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος τοῦ κατὰ Θησέα. [καὶ Ἀκταιωνίδων Ἀκταιωνίδος.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων·

ἐν Ἐπιγράμματι.]

Ἀλκμήνη. ὄνομα κύριον.

Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες.

---

1. Alcimenis comici levem notitiam aperuit Ptolemaeus Heph. ap. Phot. Bibl. p. 150. a. τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμάνους (Ἀλκμένους Meinek. Qu. Scen. I. p. 33.) πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως εὑρεθῆναί φασιν. Unde Welcker. de Alcmane p. 9. recte collegit, quae deinceps Alcmani tribuuntur, Κολυμβώσας ad comicum esse referendas. Ceterum Ptolemaeo, vanissimo homini, noli nimium confidere: vereor enim ut Tymnichus, quem Porphyrius Aeschylo paulo superiorem aetate fuisse significat, comoediae scriptores attingere potuerit. 4. Sic Zon. p. 121. agnoscens quae in fine extabant καὶ ὄνομα κύριον, omissa cum A. B. C. Explicatio tamen suspecta: ὁ δαΐφρων Eust. in Od. ή. p. 1568. 5. Gl. in marg. A. 7. Ἀλκίφρων ὁ Μαιάνδριος Athen. I. p. 31. D. cf. Marc. Anton. X, 31. 9. De Alcmane partem excerpsit *Eudocia* p. 60. 10. πτώοντα] Pearsonus apud Küsterum: *Fort. legendum τῷ ὄντι*, i. e. *re vera. Erat enim Alcman re vera Lydus, Sardibus oriundus, sed Messoae apud Spartanos enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Plutarchum περὶ φυγῆς, quod emendatum est a Salmasio in Plin. Exerc. p.* 825. Haec ille, Scaligero in Euseb. n. 1360. praeeunte. Idem Pearsonus annotavit, in MS. Vat. legi πταίοντα, quod receptum ab Gaisf. ex A. mireris Hemsterhusio et Toupio II. p. 89. probari potuisse. Equidem nihil nisi libri (velut περὶ ποιητῶν) significationem in ipsis litterarum vestigiis agnoscere mihi videor. Ceterum πτόοντα E. 12. Ἄρδιος Med. 13. ἐρωτικῶς A. Vide Welcker. p. 8. 14. ἀπὸ οἰκετῶν δέ: cf. dicta in v. Ἀλκιβιάδης. Formulam post Periz. in Aelian. XII, 50. attigit Küst. in v. Ἰάμβλιχος. 15. μέλη] Lege μελῶν. *Küst.* Suidas utramque dicendi rationem in libris numerandis est secutus: et hanc quidem saepius oportebit reduci, velut in v. Ζηνόβιος. Sed βιβλία ἓξ in marg. A. 15. Κολυμβώσας Küst. sine dubitatione ex loco Photii confirmabat, de quo disputatum in v. Ἀλκιμένης. 16. Attigerunt hanc notitiam editores quidam Lyricorum, sed ut parum quaestionis obscuritatem removerint. Recte vero doctus auctor, quem Suidas expilavit: nam Ἀλκμανικὴ καινοτομία cum minutos ludicrosque numeros praesertim in cantus virginum introduxerit, aperte hexametrorum usus, quem Stesichorus sequebatur, ab eius ingenio recedebat.

1. Edd. Λακεδαιμόνιοι: Eudocia ὡς Λακεδαιμόνιος. Quae subsequuntur nescio cuius solertiae debentur, qui *Μεσσήνην* opinaretur ab *Μεσσόα* multum distare: v. Strab. VIII. p. 364. Errorem observavit etiam Baylius. 4. Quid esset Ἀλκμανικὸν εἶδος docuerunt Eustathius et alii Suida disertiores grammatici, quos appellat Valck. in Lesbon. p. 179. sq. sive Welck. l. l. p. 20. sq. 6. παρ' Ὁμήρῳ Il. ε. 774. 9. Superiora Harpocratio, Zonaras, Lex. Seg. p. 378. In posterioribus conf. Hesych. v. Ἀλκεῖδαι. Ἀλκμαιονίδαι A. B m. s. E. Item post Ἀλκμαιονίδαι et Ἀλκμαίονος A. B m. s. C. ἐστὶν add. A. et Lex. Seg. 10. Ἄλκμᾶνος iidem, quod probabat Gaisf., collato Hesychio, Ἀλκμέωνα, τὸν Ἀλκμᾶνα. 12. Restitui scripturam vetustam, quam vulg. sic incrustarat: ὡς Ἀκταιωνίδαι ἀπὸ Ἀκταίωνος. Legebatur scilicet τῶν Ἀκταιονιδῶν. Ἀκταιονίδες. Verum haec observatio perperam est invecta ex v. Ἀκταίων. Aliud Aldinae sive MS. A. commentum vide supra relatum in v. Ἀκμαῖος. Contra C. subiunxit, Ἀλκμαίων, ἰσχυρῶν, δυνατῶν, ἀνδρείων τε καὶ γενναίων. 15. His subiungunt A. Ἀλκμαιωνίδες, B. Med. glossam Ἀλκμαιωνίδες: quae ad fabricam istam in v. Ἀλκμαιωνίδαι notatam redire putamus. 16. Zon. p. 121. Corruptio mirabilis: scilicet versum ap. Athen. XIII. p. 602. C. Θείας ἀγητῆρες ἐφαμερίοις φιλότατος flagitiose detortum observavit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 180. Quod in pagina fraudum referta non miror accidisse.

Ἀλκιμένης. Megarensis, tragicus. Est et alius Alcimenes Atheniensis, comicus. Ἄλκιμος. Robustus. Ἀλκίνοος. Mente valens. [Ἀλκίππα. Alcippa, Alcyonidum una. Adeas v. Ἀλκυονίδες.] Ἀλκίφρων. Alciphro, Magnes Magnesia iuxta Maeandrum, philosophus. Ἀλκμάν. Alcman, Laco ab Messoa, secundum Cratetem vero (qui quidem fallitur) Lydus Sardibus oriundus. Lyricus, filius Damantis vel Titari. Vixit Olymp. XXVII. Ardye, Alyattis patre, in Lydia regnante. qui cum amoribus valde esset deditus, amatoriorum carminum inventor extitit. idem libertinus fuit. Scripsit carminum libros sex: item *Natatrices*. Primus instituit ut melica non amplius versibus hexametris componerentur. Usus est dialecto Dorica, ut homo Lacedaemonius. Est etiam alter Alcman, unus lyricorum, quem Messena tulit. Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alcmanica figura, quae apud Alcmanem est frequentissima, cum verbum, quod utrimque referatur, inter duo nomina ponit. Ut apud Homerum: *Ubi Simois committuntur et Scamander.* Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens illustris inter Athenienses, ab Alcmaeone ducta. Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmaeonidae, gens Athenis nobilis, ab Alcmaeone, qui Thesei tempore vixit, profecta. [ut Actaeonis, Actaeonides. *Actaeoniarum es una canum*: in Epigrammate.] Ἀλκμήνη. Nomen proprium. Ἀλκτῆρες. Custodes,

Θείας ἀλκτῆρες ἱμερτῆς φιλότητος.

Ἀλκτήρια λιμοῦ. τὰ δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιειναί. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ιά φησιν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ', καὶ Φιλόχορος θ'. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ Γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀστερίη. αὖ-
119 ται μετὰ τὴν || τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστιν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔῤῥιψαν αὑτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται. καὶ ἀλκυόνειος ἡμέρα.

Ἀλκυών. ὄρνεον θαλάσσιον.

Ἄλμα. πήδημα.

Ἁλμάδες. κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

Ἁλμυρόν. Ὅτι τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἀλοάων. καὶ Ἀλοάσαντα εἶπεν ἐν τῷ ᾱ Φερεκράτης·

[Ἵππον] ὑποζύγιον ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι.

τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η̄.

Ἀλογεῖν. γενικῇ. ἀφροντιστεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγγις ὅπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἔκρινεν ἀλογεῖν, πόρναις δὲ καὶ ἀθυρογλώττοις ὁμοδίαιτος ὑπάρχειν.

Ἀλόγησαι. ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι. καὶ Ἀλογήσει, γενικῇ, ἀμελήσει, οὐ φροντίσει.

Ἀλογία. ἡ ἀφροντιστία. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ κατάσκοπος εὗρε τοὺς Λακεδαιμονίους κτενιζομέ-

---

2. Ἀλκτήρια λιμοῦ: cf. v. Λιμός. Zon. p. 133. ἀλαλκτήρια λιμοῦ. ἀλκτήρια τύχης reddendum opinor Euripidis Telephi fr. II. τὰ om. vulg. A. B. firmatum. 4. Eadem ex Pausaniae lexico Eustathius in Il. ι. p. 776. et Lex. Seg. p. 377. sq. cum Arsenio p. 40. *Eudocia* p. 35. ad ἐκλήθησαν usque cum Suida fere consentit. 5. Σιμ. μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης Eud. Σιμωνίδης fragm. XVIII. Eustathius loco laudato ex Pausania refert Simonidem quinque dies Alcyonios numerasse. Sed nec Suidae nec Pausaniae tanta est apud me auctoritas, quanta Aristotelis, qui *Hist. Anim.* V, 8, 2. expresse testatur, numerum dierum Alcyoniorum secundum Simonidem esse XIV. Praeter Simonidem et Aristotelem plerique etiam alii scriptores dies alcyonios numero XIV. esse dixerunt: v. Schol. in Aristoph. Av. 251. et in Apollon. Rh. I, 1086. Ovidius *Metam.* XI, 745. Sed notandum est Ovidium hic tantum loqui de septem diebus posterioribus, quibus halcyon pullos suos excludit, nam septem prioribus nidum struit, ut testatur Plinius X, 32. *Küst.* De his nuper diligentiora Bodius in Mythographos suos Latinos. 6. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων] Paulo ante ostendimus Aristotelem XIV. dies alcyonios numerare: qui proinde numerus, incuria librariorum omissus, loco huic restituendus est. *Küst.* Apertum *Μ* scribendum fuisse, reposito ὡς pro *καί*. 7. Φιλόχορος δὲ θ'. ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρές εἰσιν, ἕτεροι λέγουσι. Παυσανίας δὲ μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν: End. καὶ om. Lex. Seg. Φιλόχορος fragm. p. 93. 8. Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνήματι Lex. Latet numeri τῶν ὑπομνημάτων, quae nullus Athenaeo studiosius versavit, indicium. 10. Φθονία (sic Lex., addito Χθονία, cum vulgaribus Suidae edd., Φωσθονία Küst. c. Pariss. et Med. ac Suida sub v.) . . Ἀλκίππη, Π., Ἀρυμώ Eud., in seqq. minus etiam emendate. 11. Παλλήνη Suid. in v., probatum Holstenio in Steph. p. 239. Παλλίνη Lex. Παλήνη Edd. Ἀριμώ cum reliquis nominibus singulatim ab Suida commemoratur. 13. Lege Παλλήνης, ut apud Eustathium. Vide etiam Stephanum v. Κάναστρον. 16. Tenuis magistri recentioris annotatio: cui sub finem Med. subiunxit a Küstero neglecta, Gaisf. servata Ἀλκυονὶς καὶ ἀλκυονίτις ἡ τῆς ἀλκυόνος μήτηρ. ἀλκυονίτιδες Arsenius. 18. θαλάσσης Lex. Seg.

2. V. Phrynich. p. 118. αἱ κοιλ. Zon. p. 127. 3. Attigit Eust. in Od. τ'. p. 1859. Opusc. p. 139. et alibi. Hinc corrigendum quod habet Zenob. I, 63. ἐπὶ τοῦ ἀλικοῦ. 5. Ὅτι accessit ex A. C. nempe haec aliunde decerpta sunt, forsan ex v. Φαὸν χρῶμα. γλυκέως A. Contulit Gaisf. Aristot. Probl. 23, 7. 7. Sic Gaisf. ordine verborum ex A. mutato. Edd. Ἀλοάων καὶ ἀλοάσαντα. Ἀλοάσαντα εἶπεν Φ. ἐν τῷ ἄλφα: quorum alterum ἀλοάσαντα ignorant B. E. 9. Lex. Seg. p. 379. Φερεκράτης Ἵππῳ· Ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκπ. Fabulae nomen (cf. Meinek. Qu. Sc. II. p. 36.) latere videtur in praegresso εἶπεν, id est εἴπνῳ: et A. quidem Ἵπποι ὑποζύγιοι. Praeterea editum ante Gaisf. ἀλοάσαντά τ' εὐθύς, invitis MSS. Ceterum ἐσθίειν ἐκποιῆσει, *edere licebit*, lusus ingenii Toupiani. 12. ὅπλων τε καὶ μαχ. in v. Τάλιγγις, ubi haec repetuntur. Nihil mutat Zon. p. 137. 13. ὁμογλώττοις A. E pr. 15. Lege οὐ φροντίσαι: v. Lobeck. Phryn. p. 622. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι vulg. adversantibus A. B. C. (unde accessit γενικῇ) Lex. Seg. p. 379. Hesychio et Etym. M. p. 69. 17. Edd. ἀφροντισία. V. Lobeck. l. l. p. 510. ἀφροντισία Dindorfius nuper Themistio p. 230. reddidit. Ἡρόδοτος VII, 208. sq. cuius verba Suidas vehementer breviavit, magis etiam Zon. p. 127.

Divinae inter mortales amicitiae custodes. Ἀλκτήρια λιμοῦ. Quae famem propulsare et arcere possunt. Ἀλκυονίδες ἡμέραι. Alcyonii dies, sereni. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in *Quinquertionibus* undecim esse dicit, ut Aristoteles in *Historia Animalium*. Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem. Hegesander in suis commentariis hanc de iis fabulam narrat. Alcyonei Gigantis filiae fuerunt, Phosthonia, Anthe, Methone, Alcippa, Pallene, Drimo, Asteria. hae post patris obitum de Canastraeo, quod est Pallenes promontorium, in mare se praecipites dederunt; ab Amphitrita vero in aves mutatae de patre Alcyones appellatae sunt. Ab his dies sereni et tranquilli Alcyonii vocantur. Ἀλκυών. Avis marina. Ἄλμα. Saltus. Ἁλμάδες. Olivae in muria natantes. Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. Sale caret: dictum in hominem insuavem et insulsum. Ἁλμυρόν, Aqua salsa calidior est dulci. Ἀλοάων et ἀλοάσαντα, quod Pherecrates dixit per ᾱ: *Iumentis eum triturari statimque elocari*. Cum vero significat plagis contundere, scribitur per η̄. Ἀλογεῖν. Contemtui habere. *Talingis autem armorum virorumque fortium nullam rationem habere, cum scortis vero, scurrisque consuetudinem servare decrevit.* Ἀλογῆσαι. Non curare, negligere. Et Ἀλογήσει, negliget, nullam rationem habebit. Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: *Explorator vero offendit Lacedaemonios se pectentes*

νους, καὶ ἐθαύμαζεν, ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης ἀκούων ταῦτα οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν.

Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακεκραγότες ἐξαυτῆς οἱονεὶ παρεληλύθεισαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος οὐκ ἔτι συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς πρεσβευτὰς ὥρμων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων, οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμόν, οἱ δὲ πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλογιστία παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Ἀλόγιστα παροίσομεν. ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν. Σοφοκλῆς·

Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν.

Ἀλογιστία. παρὰ Πολυβίῳ· Οἱ δὲ πλείονες ἀνέτεπτον, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλογίου δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλλο γλαύξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι. ἐρανισταὶ οἱ μήπω ἐξειλεχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. καὶ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις. ζήτει ἐν τῷ Βούλησις.

Ἀλλοδαπά. ξένα, παντοῖα. καὶ ἡ ἀλλοδαπὴ τῆς ἀλλοδαπῆς κλίνεται.

Ἄλλο ἕτερον, ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθῃ·

Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.

Κράτης Παιδιαῖς·

Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος
ἄλλος ὅδ' ἐστίν.

[Ἄλλως. μάτην.]

Ἀλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος. καὶ θηλυκὸν ἀλλοειδέα.

---

1. ἐθαύμαζεν A. C. Gaisf. 2. οὐχ vulg. 4. Haec Polybio tribuit Casaubonus, cuius coniecturam veram esse non dubito. Quisquis autem sit auctor ille anonymus, certum est fragmentum hoc referendum esse ad eam historiam, quam refert Appianus Punic. 92. *Küst.* Vide Polybii XXXVI, 5. ἀταξία: immo ἄφασία, silentium e stupore natum. Ceterum praefigas ἡ cum Zon. ἀνακραγόντες] ἀνακεκραγότες A. B. 5. ἐξαυτῆς iunctim Portus. παρελύθησαν post Casaubonum Toup. I. p. 29. 7. In his aliquid ad orationis integritatem desideres. πρεσβύτας] πρεσβευτὰς in Polyb. receptum e Casauboni coniectura, firmante A. 10. Immo ἀπερειδοντὲς. 11. Post πόλεως Schweigh. Opusc. II. p. 201. ἔδραμον vel simile verbum requirit. Gaisf. tamen novissima continuabat cum ὥρμων. 13. Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 380. quanquam hic legitur ἀλογιᾶν. 14. Δημοσθένης in Aristocr. p. 676. 15. βαστάζομεν B. C. 16. Σοφοκλῆς Oed. C. 1675. 18. Πολυβίῳ Fr. gramm. 12. Quae his antecesserant voces extant in v. Καταινέσαντος. 20. Horum novissima praestat auctiora v. Ἀνεννόητος, in sententiae vero formam redacta v. Κύβος. 21. Locus eiusdem Polybii XVII, 15, 16. quem videas integrum sub v. Ἄνθρωπος: unde legendum ἁμαρτάνει.

3. Eadem Hesychius, Zon. p. 133. Etymol. M. Cf. Pollux VIII, 54. Verum haec refutat ordo litterarum. δίκην C. 5. Zenobius I, 69. proverbium hoc sic exponit: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις (lege ἀλλήλοις) οὐ συμφωνούντων. Diogenianus II, 16. ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν: cf. Arsen. p. 44. 7. Uberius haec tradidere Harpocratio et Lex. Seg. pp. 203. 380. cuius et priorem locum et Etym. M. p. 70. secutus distinxi post Ἄλογοι. ἐξειληχότες Edd. Nostrum praebuit Zon. p. 121. De re praeter interpretes Theophrasti v. Vales. in Harpocr. p. 285. 10. παντοῖα, cum Burneius desiderarit ἀλλοῖα, frustra Gaisf. munit ope Herodiani I, 14. καὶ — κλίνεται om. vulg. ἀλλοδάπη, et ἀλλοδάπης Gaisf. Differt Zon. p. 128. ἀλλοδαπή, ἡ ξένη, contra p. 121. tradens Ἀλλοδαπής, ὁ ξένος. Hoc etiam Etym. M. p. 68. protulit. 12. λέγουσιν om. vulg. Ceterum ἄλλος ἕτερος ad res natura sua diversissimas referri docet inprimis Plato Cratyl. p. 438. D. et Legg. VI. p. 780. E. Μένανδρος p. 110. 15. Edd. ἄλλο τι οὔθ' ἕτερον cum Lex. Seg. p. 379. Correxit Porsonus *Tracts* p. 200. 16. Cratetis versum emendatum dedit Lex. Seg. p. 380. 17. Edd. πᾶσι λόγος ἄλλος δ' ἐστιν. Malim ἔσται. 19. Glossa temere invecta. Ἀ. δὲ τηνάλλως, μάτην C. 20. καὶ θ. ἀ. om. vulg. Equidem aliam lectionem desidero, si quidem haec tendunt ad Od. ν'. 194.

---

et eos admirabatur, ac summam sui negligentiam deprehendit. Quibus auditis Xerxes coniicere non poterat, quidnam hoc esset. Ἀλογία. Taciturnitas. *Illi vero confestim omnes simul clamore sublato velut attoniti stabant. Sed isto rumore celeriter per vulgus sparso non amplius silentium obtinuit, sed alii in legatos irruebant, tanquam horum malorum auctores, alii vero in Italos, quos retinuerant, rabiem suam effundebant, alii ad urbis portas currebant.* Dicitur etiam Ἀλογιστία apud Polybium. Ἀλογία. Nullam rationem rei habere, sed inconsiderate agere. Sic Demosthenes et Plato. Ἀλόγιστα παροίσομεν. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: *Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus.* Ἀλογιστία. Apud Polybium: *Plerique vero refragabantur, quorum alii temeritatem, alii insaniam esse dicerent, caput obiicere periculis et vitam tanquam aleae committere.* Et iterum: *Humanum vero genus non pauciora per inconsiderantiam peccat quam per naturam.* Ἀλογίου δίκη. Actio in eos dari solita, qui rerum a se in magistratu gestarum rationes non reddant. Ἄλλο γλαύξ. Aliud noctua, aliud cornix sonat. Proverbium de rebus dictum inter se discrepantibus. Ἄλογοι. Eranistae qui portionem sibi tributam nondum solverunt. † De irrationalibus animae facultatibus vide v. Βούλησις. Ἀλλοδαπά. Peregrina, multiformia. Et ἀλλοδαπὴ ἀλλοδαπῆς. Ἄλλο ἕτερον. iunctim usurpant. Menander *Temulentia: Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quicquam.* Crates in *Ludis: Tragicis autem actoribus universis aliud iam argumentum suppetit idque magnificum.* [Ἄλλως. Temere.] Ἀλλοειδής. Qui peregrinam habet speciem. Item ἀλλοειδέα de femina.

Ἀλόη. εἶδος μυρεψικόν.

Ἀλοῆος. καὶ Ἀλοάων. καὶ Ἀλοητὸς ὁ καιρὸς τοῦ θέρους.

Ἀλλοθρόους. ἀλλοφώνους.

Ἄλοκι. αὔλακι. τομῇ ἀρότρου.

Ἀλοκίζειν. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πόαις γάρ τισιν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι διὰ τὸν λιμὸν ἐπεπονήκεσαν. Ἀππιανός· Οἱ μέντοι ὕπατοι καὶ ὄκνῳ μὴ ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον· ἔτι δὲ καὶ τὴν πόλιν ἄοπλον οὖσαν λήψεσθαι ἡγοῦντο.

Ἀλλόμενον ὕδωρ. καὶ Ἀλλόμενοι, πηδῶντες.

Ἀλόννησος. νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἁλόντες. ληφθέντες.

Ἄλοξ. ἡ αὔλαξ.

Ἀλοῶ. τὸ κλῶ. καὶ ἀλοῶν, ἔξωθεν ἐν κύκλῳ
121 περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. ἢ τύπτων, ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς στάχυας. Ἀριστοφάνης·

Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἐωθινοῦ.

Αἰλιανός· Οἱ μέν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις, οἱ δὲ ὅτι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον, ἀλοῶντες αὐτῶν ἀποῤῥαγῆναι τὴν ψυχὴν ἠνάγκασαν. Καὶ Ἀλούμενος, πατούμενος, συντριβόμενος. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ ὑπέκλιναν αὐτόν, ἵνα δεδιώς, ὡς μέλλων ὑπὸ τοῦ θηρὸς ἀλούμενος ἀποθνήσκειν, ὕπνου μὴ τύχῃ.

Ἀλόπη. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱππόθοων, ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἄλοπον. ἴσως πιστόν.

Ἐπὶ τὴν ἀμόργην τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.

Ἀλλοπρόσαλλος. εὐμετάβλητος, ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος. Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Προυσίας βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος.

Ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τὶς·

Ὁππότε κεν καὶ ἄλλος.

---

1. Quae subiungebantur, θερμαίνει μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, ξηραίνει δὲ κατὰ τὴν τρίτην. ἔστι δὲ καὶ εὐστόμαχος καὶ ῥυπτικὴ καὶ διαφορητικὴ καὶ γαστρὸς ἐκκοπρωτική. πλυθεῖσα δὲ ἧττον μὲν ῥύπτει, εὐστόμαχος δὲ μᾶλλον, e Paulo Aegineta deprompta Küst. monuit cum reliquis locis, qui ab eodem auctore fluxerint, in MSS. Pariss. desiderari; expunxit Gaisf. 2. Perperam haec adiecta, quae scribenda fuerant Ἀλωῆος et ἀλωάων: v. Il. ε. 386. 90. ἁλοητός Pollux I, 226. 4. Od. ά. 183. 5. Haec Schol. Aristoph. Av. 235. 6. Sic A. B. C. E. Olim edebatur: Ἀλοκίζειν. ἀρότρῳ τέμνειν αὔλακα (ubi MS. ἐξ ἄλλου). Ἀριστοφάνης Vesp. 882. 8. Similia Schol. Aristoph. Vesp. 471. et Schol. Plat. pp. 364. 407. ἔξαλλον lege cum Lex. Seg. p. 378. ἀλλ' ἄλλου A. 9. Dio Cassius LV, 33. ἐπεθύμησαν μὲν καὶ οἱ Ἀλμάται καὶ οἱ Πανν όνιοι συμβῆναι, διὰ τὸ τὸ μὲν πρῶτον λιμῷ, εἶτα καὶ νόσῳ ἀπ' αὐτοῦ, πόαις τέ τισιν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι, πονηθῆναι. 10. τῶν A. ἐπεπονήκεισαν vulg. 11. Ἀππιανός: Appiani locus in Punic. 94. ita legitur: Οἱ δ' ὕπατοι τάχα μέν τι καὶ ὄκνῳ μὴ εὐθὺς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον, ἅμα δὲ καὶ τὴν πόλιν ἄοπλον οὖσαν λήψεσθαι κατακράτος ὅτε θέλοιεν ἡγούμενοι διέμελλον ἔτι. Et ὄκνῳ pro ὤκνουν praebuit A. 12. τὴν om. vulg. 14. ἀλλόμενον ὕδωρ ad Ev. Ioannis IV, 14. rettulit Toup. III. p. 24. post Alb. in Hesych. Id confirmat vel Lex. in Boisson. Anecd. IV. p. 368. Ἀλλόμενοι ad ordinem quendam epimerismi referri significat Zon. p. 137. ἀλώμενος δὲ ὁ πλανώμενος. 15. Sic Pal. Harpocr. Cf. Steph. Byz. v. Ἀλλόνησος Zon. p. 127. Ἀλόνησος correctum ex A. B. 18. Similia Schol. Rav. in Aristophanis l. infra laud. Adde Lex. Seg. p. 384. 20. ἀστάχυας vulg. Ἀριστοφάνης Thesmoph. 2.

1. Horum partem repetit v. Ὑποχείριον: ubi βοπάλοις, non κορύναις. 3. αὐτὸν vulg. et ut videtur A. 6. καὶ μέλλων B. E. ἁλώμενος A. 8. Ἁλοπή Edd. vett. Ceterum eadem Harpocratio et Lex. Seg. p. 380. Cf. Pausanias I, 5, 2. Τῶν δὲ Ἐπωνύμων ἐστὶ μὲν Ἱπποθόων Ποσειδῶνος καὶ Ἁλόπης, θυγατρὸς Κερκύονος. 11. ἴσως πιστόν] Scribendum est [cum Florente in Arist.] ἀλέπιστον, ut infra v. Ἀμοργίς et apud Scholiastam Aristophanis, unde Suidas haec deprompsit, recte legitur. Küst. Malim Ἀριστοφάνης. ἀλέπιστον. Cf. Lex. Seg. p. 379. unde Gaisf. ἀλέπιστον recepit. ἴσως om. C. Aristophanis versus Lysistrat. 738. 13. Grammaticorum explicationes referuntur ad Il. ε. 831. 14. Polybii (XXXVII, 2.) fragmentum, depromptum e Collectaneis Constantini de Virtt. et Vitt. p. 173. Quamquam ibi legitur ἀλλότριος, non ἀλλοπρόσαλλος, idque eo mirabilius accidit, quod item ἀλλότριος extat in v. Προυσίας. 15. ὁ Προυσίας βασιλεύς Suidas an alius adiecit. 17. Ὅμηρος Il. ί. 313. unde legendum κεύθῃ. 21. Ὁπότε κ. (ὁππότεκας A.) κ. ἄ. libri, quae vulg. neglexit, exhibuit vero Lex. Seg. p. 379. omissis καὶ ἄλλος. Dubites quem locum haec significent; Gaisf. dubitanter ad Od. λ'. 126. ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης, referebat; equidem suspicor afferri Il. δ'. 39. 40. ἄλλο δέ τοι ἐρέω — ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ κτλ. Quae subsequuntur καὶ ἄλλως τε ἀντὶ τοῦ μάλιστα perperam immigrasse manifestum est.

Ἀλόη. Medicamenti genus. Ἀλοῆος. et Ἀλοάων. Et Ἀλοητός, tempus messis. Ἀλλοθρόους. Utentes alia lingua. Ἄλοκι. Sulco aratri. Ἀλοκίζειν. Aristophanes: *Ego vero sulcare cupiebam agrum.* Ἀλλόκοτον. Contrarium, inusitatum, peregrinum, aliis inconcinnum, alienum. *Herbis enim quibusdam insolitis et radicibus propter famem vescentes male se habebant.* Appianus: *Consules vero dubitabant facinus tam insolens aggredi; quo accessit etiam ut urbs inermis iis facilis videretur ad expugnandum.* Ἀλλόμενον ὕδωρ. Aqua salieus. Et Ἀλλόμενοι, saltantes. Ἀλόννησος. Parva insula in mari Aegaeo. Ἁλόντες. Capti. Ἄλοξ. Id quod αὔλαξ, sulcus. Ἀλοῶ. Frango. Et ἀλοῶν, in orbem circumducens, eorum more qui in areis versantur; aut verberans, quod ab illis petitum, qui spicas in areis terunt. Aristophanes: *Perdet me homo a primo mane obtundens.* Aelianus: *Alii pugnis, alii clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo quod in manus forte incideret verberantes animam eos efflare coegerunt.* Et Ἀλούμενος, qui conculcatur, qui conteritur. *Elephanto cicuri eum subiecerunt, ut metuens, quasi a bellua conculcatus mortem esset obiturus, somnum capere non posset.* Ἁλόπη. Cercyonis filia, ex qua et Neptuno natus est Hippothoon, a quo tribus Hippothoontis nomen accepit. Ἄλοπον. Non decorticatum. *Ad linum non decorticatum egreditur.* Ἀλλοπρόσαλλος. Mutabilis; qui nunc huius nunc alterius partibus se adiungit. *Rex Prusias non solum erat timidus, sed etiam in laboribus ferendis minime constans.* Ἄλλος. Interdum id significat quod est diversus, alter. Homerus: *Qui aliud in pectore clausum, aliud vero in ore promptum habet.* Ponitur etiam ut sit *aliquis. Aliud vero tibi declarabo*—:

[καὶ ἄλλως τε, ἀντὶ τοῦ μάλιστα] καὶ αὖθις·

Οἵσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,

Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ, Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλον εἴρηκεν.

Ἄλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

Ἁλὸς ἄχνη. ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ
122 Ἀλκ|μήνης, διὰ τοὺς παλαιοτέρους.

Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται.

Ἁλοσύδνης, τῆς θαλάσσης.

Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν δυσπραγούντων ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος·

Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον.

οὕτως εἰώθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τι τοῦ ὅλου μικρὸν ἀτελές.

Ἀλλότρια βάλλειν. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν διαμαρτανόντων.

Ἀλλότριον ἁμᾶς θέρος. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Ἀλλοτριονομοῦντες. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Ἀλλοτριοπραγεῖν. ἐχθρῶς βουλεύεσθαι.

Ἐσημειοῦντο μηδὲν αὐτὸν ἀλλοτριοπραγεῖν, μηδὲ καινοτομεῖν.

Ἀλλοτριῶ. αἰτιατικῇ.

---

2. Il. γ'. 103. 104. ubi Eustathius p. 389. εἰς ὃ γράφει ὁ παλαιὸς οὕτω· Τὸ ἄλλον ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν, ἐπὶ δὲ δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν ἑλληνικῶς. Quorum novissima continentur Schol. Ven. A. 5. Grammatici uno quasi ore omnes praecipiunt ἕτερος usurpari tantum cum de duobus, ἄλλος vero, cum de tribus vel pluribus verba fiunt. Ammonius: Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν γὰρ ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος δὲ ἐπὶ πλειόνων. Athen. XI. p. 493. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων Μαχάονος καὶ Νέστορος ἔθηκεν· δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν· ἀλλ' εἶπεν ἂν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς καὶ ἐπὶ τούτων· Οἵσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sed observationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudicare et vocem ἄλλος interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἕτερος. Küst. Ἑλληνικῶς ab vetusta criticorum quaestione pendet, qui poetam contenderent in Graecam consuetudinem peccasse. Verum Atticos istum canonem neglexisse monuit Schol. Arist. Pac. 11. cf. Eust. in Od. η'. p. 1573. et Philemo p. 61. 7. Haud infrequens observatio: v. inprimis Antiattic. p. 81. o ω Conulit Gaisf. Aesch. S. Th. 346. ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει. Ceterum B. ἄλλην — ἀλλήλους. 8. Il. δ'. 426. 10. εἰς om. A. μεταβαλόντων A. B. μεταβαλλόντων Edd. Diogenianus I, 20. et Arsen. p. 45. μεταβαλλομένων. Vide Terent. Andr. I, 2, 18. Burneio comparatum. 11. Originem proverbii huius sic refert Ptolemaeus Hephaestio apud Photium C. CXC. p. 485. Μενέδημος Ἠλεῖος Βουνέα υἱὸς ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τοῦ Αὐγείου κόπρου, ὥστε ἀποστρέψαι τὸν ποταμόν. ὃν καὶ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ φασί, καὶ ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ παρὰ πεύκης δένδρῳ. Ἀγῶνα δὲ θεῖς ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ, ἰσοπαλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου ἐρρέθη παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησέως, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Plura de hoc proverbio vide apud Meursium in *Theseo* c. XXIII. *Küst.* Aliter explicuit Schol. Luciani Conscr. Hist. 34. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν Diogen. I, 63. cum Arsenio, quibus Hesychius concinit. 13. τῆς post τῷ omiserunt A. B. C. 14. Küst. legebat κατὰ τοὺς παλαιοτέρους. Sed gravissimum mendum aliam poscit medelam, tali fere ratione instituendam: διέτεινεν ἐπὶ τοὺς παλαίοντας. Dissentiunt Hemsterhusius et Toupius ap. Gaisf. Quorum ille: „Usurpat hoc proverbium, inquit Suidas aut is quem descripsit, de Alcmenes filio propter vetustiores Hercules, qui mirifica virium fortitudine inclaruerant." Toupius vero: „Verte *propter*; et f. διὰ τὸν παλαιότερον." 12. Locus nondum ad liquidum perductus. Μέλλοσιρατεῖ. στραγγεύεται Toup. II. p. 201. III. p. 22. „In uno Paris. legitur Ἀλιστατεῖ, in altero [A. cum Lex. Seg. p. 381. et Zon. p. 137.] ἀλοστατεῖ, in tertio [B. E.] ἀλοστρατεῖ. [Adde ἀλλοστατεῖ C.] — Quare iudica, annon scribendum sit Ἀγεστρατεῖ, στρατηγεῖ." *Küster.* Diatr. p. 46. sq. 16. Od. δ'. 404. Cum Suida Zon. p. 127. 17. Hesiodi ἔ. 823. Similia Diogen. II, 76. et Arsen.

3. Ὅμηρος Il. χ'. 322. 5. εἴωθε non licet firmari nisi altero loco Il. ψ'. 454. 6. ἀτελές] τέλος Schol. Ven. Conicias εἰς τέλος. 7. Diogen. II, 60. Arsen. p. 44. 45. 9. Cf. Hesiodi θ. 599. Fluxerunt haec ab Scholio quodam in Aristoph. Equ. 391. Auctiora Diogen. II, 75. ἁμᾶσι A. 11. Glossa Platonica, e Timaei p. 24. fontibus ducta. 14. Fragmentum coloris Polybiani. 17. Ἀλλοτριῶ. αἰτ om. vulg.

---

siquando. [Et ἄλλως τε, maxime.] Idem alibi: *Immolate agnos, unum album, alterum vero nigrum Terrae et Soli; nos autem Iovi alium immolabimus.* Ubi cum de duobus dicit, voce ἕτερος distinctionem effecit, de tertio vero ἄλλον posuit. Ἄλλος ἄλλον. Invicem. Ἁλὸς ἄχνη. Maris spuma. Ἄλλος βίος. Alia vita, alia vivendi ratio. Proverbium de iis dictum qui melius vivendi genus amplexi sunt. Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Ex alterum Herculem. Proverbio dictum in eos qui per vim aliquid faciunt, et primum quidem id usurpatum de Theseo, vel de Idaeorum Dactylorum Hercule, vel de Alcmenae filio traductum est ad luctatores. Ἀλλοστρατεῖ. Militat. Ἁλοσύδνης. Maris. Ἄλλοτε μητρυιή. *Dies quandoque parens existit, quandoque noverca.* Dicitur de iis qui nunc adversa nunc secunda fortuna utuntur. Ἄλλο τόσον. Fere pleraque. Homerus: *Huius etiam satis magnam partem.* Sic solet dicere, cum toti nonnihil deest, ut sit imperfectum. Ἀλλότρια βάλλειν. Dictum de iis quibus aleae iactus infeliciter cadunt. Ἀλλότριον ἁμᾶς θέρος. Dicitur de iis qui partis alieno labore fruuntur. Ἀλλοτριονομοῦντες. Nomina permutantes, vel omnino aliis quae non conveniit distribuentes. Ἀλλοτριοπραγεῖν. Inimica consilia fovere. *Observabant illum in praesenti reip. statu acquiescere, nec rebus novis studere.* Ἀλλοτριῶ. Aptum accusativo.

τὸ δὲ ἁλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἄνευ τοῦ ῑ. λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος καὶ ἅλωνι ἡ δοτική.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην.

Ἄλώβητον. ἄμωμον, ἀβλαβές.

Ἅλωαί. ἁλωνίαι, ἢ παράδεισοι.

Ἁλῶεν. ληφθεῖεν, πορθηθεῖεν.

Ἄλωεύς. ὄνομα κύριον.

Ἁλωή. σιτοφόρος χώρα. [ἁλόη δέ, τὸ μυρεψικόν.]

Ἀλώμενος. πλανώμενος. Οἱ δὲ Γήπαιδες σποράδην ἁλώμενοι προσεχώρουν αὐτῷ κατ' ὀλίγους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ θεοσυλὴς λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἁλώμενος ἐτέλει. Καί αὖθις· Ἁλώμενος δ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων ἦλθον εἰς Φαραάν.

Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς χρωμένων τοῖς οὖσι καὶ μηδενὶ μεταδιδόντων.

Ἁλῶναι. ληφθῆναι, συνδεθῆναι. Καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος.

Ἁλωνευόμενος. Ἀππιανός· Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ θέρους ἀμφότεροι περὶ σιτολογίαν ἐγίνοντο, Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἁλωνευόμενος, Ῥωμαῖοι δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. † * ὁ δὲ Περσεὺς ἐμπρήσειν ἐβούλετο διὰ τὰ ἄχυρα.

Ἁλώνητον. τὸ ὑπὸ ἁλῶν ἐωνημένον, ἴσον τῷ βάρβαρον. καὶ παροιμία· Ἁλώνητον ἀνδράποδον. ἐπὶ τῶν οὐδενὸς λόγου ἀξίων· παρόσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαιαν ἅλας, ἀντὶ τούτου οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ ἁλώνητος, ὁμοίως βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἁλωνία. ἡ τῆς ἅλωνος. καὶ ἁλωνοτριβῶ, ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατρίβω.

Ἁλωπεκῆθεν. δῆμός ἐστιν ἡ Ἁλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος. καὶ ὁ δημότης Ἁλωπεκεύς. Ἁλωπεκιανός. καὶ Ἁλωπεκία, ἡ περικεφαλαία.

Ἁλωπεκίζειν. ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων.

Ἁλωπεκόννησος. πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ. [Ὅτι Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἁλωπεκοννησίοις κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μυτιλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους.]

---

1. Pariter Etym. M. p. 74. λέγεται — ἐκτισάμην, ac deinceps Ἁλωνευόμενος — στρατοπέδῳ non eo qui vulgo fertur ordine proponuntur in MSS. et Edd. vett. Nimirum voces ἄνευ τοῦ ῑ excipit Appiani laudatio, Ἀππιανός — στρατοπέδῳ. ὁ δὲ Περσεὺς ἐμπρήσειν ἐβούλετο διὰ τὰ ἄχυρα: quorum novissima pars quae Schweighäuserum fugit, Livio XLII, 64. aperte consentit. Iam sequuntur Ἀλώβητον — φυλαττόμενος λέγεται δὲ ἅλωνος. Ἁλωνευόμενος καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Αὐτοῦ — ἐκτισάμην. Ἀππιανός — στρατοπέδῳ. Unde primum illud liquido conficitur, totam verborum λέγεται — ἐκτισάμην appendicem interpolantis fraude, cui debetur etiam glossa posterior, Ἅλως — Ἀττικῶς, alienum in locum fuisse coniectam; deinde haud temere suspicamur alterius scriptoris (Polybii forsan, si quid ex istis ἐμπρήσειν ἐβούλετο existimamus) dictionem post v. στρατοπέδῳ collocatam lacuna damnum fecisse. 3. Distichum Antipatri Sid. CXI. pr. A. P. VII, 209. repetitum in v. Δυηπαθής. 6. ἀβλαβές om. B. 10. ἁλόη δὲ τὸ μ. om. C., inter verss. habet A. 14. Locus (Aeliani, ut Toupio et Valck. in Herod. VIII, 11. videtur) ex v. Θεοσυλής (edebatur θεοσύλης) redintegrandus. ῥιζὰ A. 15. ἐτέλει] Probo coniecturam Porti διετέλει hic legentis. Küst. τὸ ζῆν ἐτέλει Toup. III. p. 91. idem alias ἐτελεύτα. 16. Φαράν A. B. E. Subsequuntur haec in Ald. ἅλωμαι τὸ πηδῶ. 17. Differt tum paroemiographorum explicatio, tum ipsius Suidae sub v. Ἅλας ἄγων καθεύδεις. 20. ἐνδεθῆναι Hesych. 22. Ἀππιανός T. I. p. 528.

3. Vide supra ad v. Ἁλωάς. 5. Similia Zenobius II, 12. Cf. Meinek. in Menandr. p. 257. ὑπὲρ vulg. 9. Immo οἷον βάρβαρος cum Lex. Seg. p. 380. 13. Horum priora Harpocratio et Lex. Seg. p. 381. Cf. Steph. Byz. v. 15. Immo ἀλωπεκέα: v. Bosii Ellips. p. 115. 16. Oratio collatis Zenob. I, 70. Diog. II, 18. Arsen. p. 48. sic integranda, Ἁλωπεκίζειν πρὸς ἕτεραν ἀλώπεκα. ἐπὶ τῶν ἑ. ἑ. τοὺς ὁμοίους. Et vetus ἁλωπεκίζων mutatum cum B. C. E. ἐπιχειρούντων C. E. Idem verbum restituatur Phryn. Seg. p. 10. ubi editum ἀλωπεκῆσαι. 18. Harpocratio, Zon. et Lex. Seg. χερροννήσῳ Med. 19. Ὅτι — ἐποίκους lector iusto curiosior invexit ex v. Αἶνος. 20. τὰ πρῶτα] τὸ πρῶτον C. τοῖς B. E. 21. Μιτυλήνης Edd. κύσσης B. E.

Ἁλωὰς vero, ab ἅλως, praeter ῑ scribitur. Dicitur etiam ἅλωνος, in dativo ἅλωνι. *Hic tibi apud aream, formica laboris aerumnosi, sepulcrum ex arida gleba condidi.* Ἀλώβητον. Labis vel vitii expers. Ἅλωαί. Arcae, vel horti amoeni. Ἁλῶεν. Caperentur, diriperentur. Ἄλωεύς. Nomen proprium. Ἁλωή. Ager frumenti ferax. [Ἁλόη vero est aroma.] Ἀλώμενος. Errans. *Gepidae vero sparsi et vagantes ad eum paulatim accedebant.* Et alibi: *Ille vero sacrilegus relicta patria vitam vagam degebat.* Item: *Ego vero post irruptionem barbarorum Pharaam profectus sum.* Ἁλῶν δὲ φόρτ. Salis vero onus unde venit, eo rediit. Dicitur in eos qui bonis suis soli utuntur, nec quemquam eorum participem faciunt. Ἁλῶναι. Captum, constrictum esse. *Et maxime sibi cavens, ne periurii convinceretur.* Ἁλωνευόμενος. Appianus: *Reliquo vero aestatis tempore utrique in annona colligenda occupati fuerunt, Perseus quidem in areis, Romani vero in castris frumenta terentes.* † * *Perseus autem stramina sibi proposuit incendere.* Ἁλώνητον. Sale emptum, sive barbarum. Et proverbium: *Sale emptum mancipium.* quod dicitur de hominibus nullius pretii, quia mercatores salem in loca mediterranea advehere solebant eoque pretio mancipia comparare. Et ἁλώνητος, idem quod barbarus. Thraces enim mancipia sale vendebant. Ἁλωνία. Locus areae. Et ἁλωνοτριβῶ, in area versor. Ἁλωπεκῆθεν. Ἁλωπεκὴ est pagus Antiochidis, cuius popularis vocatur Alopecensis. Nomen Alopecianus. Et Ἁλωπεκία, galea. Ἁλωπεκίζειν. Qui conatur alios decipere. Ἁλωπεκόννησος. Urbs est Chersonesi. [Aenus urbs est Thraciae, quam Graeci primum Alopeconnesiis inhabitandam dederunt, postea vero e Mytilenis et Cuma colonos eo deduxerunt.]

Ἀλώπηξ. ὄνομα κύριον· καὶ παροιμία· Ἀλώπηξ [οὐ] δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρατῖνος Νόμοις·

Ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων.

[Κερδοῖ συνών τε κερδοσύνην προσδόκα.]

Ἀλωπόχρους. ὁ πολιός.

Ἀλωρῆται. οἱ τὰς ἅλως φυλάσσοντες.

Ἄλλως. μάτην, ἢ μάλιστα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. εἴρηται δὲ καὶ τηνάλλως μετὰ τοῦ ἄρθρου. καὶ ἄλλως τε. Οὐδὲ ὤλισθον ἄλλως αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ κατὰ τοῦ θεῷ ἐχθροῦ ἀραί.

Ἄλλως. ματαίως. Ἐπόνουν δὲ ἄλλως.

Ἅλως, τῆς ἅλω, κλίνεται Ἀττικῶς.

Ἄλλως. Οἰόμενος τοῦτο [οὐ δυνατόν,] εἴτε ἄλλως εἴτε καὶ δυνατὸν φανείη, συμφέρον αὐτῷ γενέσθαι. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄλλον τρόπον. ἢ μάτην, ἢ μάλιστα. καὶ αὖθις· Ὑπὲρ δὴ τούτων τί φατε οἱ τὴν πρόνοιαν ἀλᾶσθαι ἄλλως καὶ μῦθον εἶναι λέγοντες. καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπήρκουν καὶ τοῖς δεομένοις, ἄλλως δι' ἐπιείκειαν καὶ ἐλευθέραν προαίρεσιν.

Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἐπὶ τῶν μάτην ἐν λόγοις πονούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

Ἄλώσιμα. εὔληπτα. Ἀρριανός· Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμώμενος ἦγέ τε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἁλώσιμος.

Ἅλωσις Ἱερουσαλήμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀντίοχος.

Ἄλλως τε. μάλιστα.

Ἁλωτόν. τὸ ληφθῆναι δυνάμενον.

Τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

καὶ ἅλωτοι, ληπτοί, χειρωτοί. καὶ Εὐριπίδης·

Οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Ἄλλῳ τῳ. ἀντὶ τοῦ ἄλλῳ τινί.

---

1. In proverbii explicatione conspirant Paroemiographi. 2. *οὐ ῥᾳδίως* A. 4. Arsenius p. 46. *ὑμῶν εἷς μέσον ἕ. ἀ. δωροδοκεῖται.* Qui cum et Cratini locum apposuerit proverbio *ἀλώπηξ δωροδοκεῖται*, et lectionem istam sensus et hexametri species commendent, *οὐ* ante *δωροδοκεῖται* cum A. expunxi. „Deest item negativa in capite gl. apud Lex. Seg. p. 218. Utroque modo Apostolius II, 48. Delcta negativa versus erit Glyconeus cum Pherecratco." *Gaisf.* 5. Agnoscit haec Arsen. p. 47. addito tamen probabiliore explicatu (cf. Diogen. II, 73. *ἢ ἐπὶ δολερῶν καὶ μικρῶν, ὅμως δὲ μεγάλα καταγωνιζομένων ἄφρονας.* 7. Versus onirocriticus ex opusculo Astrampsychi, id quod saepius accidit (vide nos in v. *Ἀθηνόδωρος*), in locum forte oblatum intrusus. Om. C. cum lemmate *Λύσις ὀνείρου* habet A. marg. Ceterum lege *συνὼν τὴν κερδοσύνην* cum Astramps. In vulg. Edd. irrepsit *κερδοσύνην μὲν πρ.* 8. *ἀλωφόχρους* quod pro *ἀλφόχρους* dictum sit, suspicatur Küster. Diatr. p. 47. Frustra: v. Eust. in Od. ω. p. 1968. Zon. p. 123. Lex. Seg. p. 381. 9. Etym. M. p. 74. Quod scripsimus *τὰς ἅλως*, pro *τοὺς ἅλας*, debetur A. 10. *τηνάλως* A. C. *ἢ μάλιστα*, expuncto quidem *ἤ*, ad dictionem illam continui versus pertinent, quam om. vulg. *καὶ ἄλλως τε*: etsi nihil variat Lex. Seg. p. 379. Recurrit idem error in v. 18. 13. Lego *κατὰ τοῦ θεοέχθρου*. Vox *ἀραὶ* autem quae sequitur, est superflua et proinde expungenda; nisi forte quis legendum censeat *καὶ ἀραί*. *Küst.* Fugit eum paulo castigatius in v. *Ὤλισθον* haec esse repetita, quae ad Aeliani librum de Providentia (adde v. *Ἄλλως*) referebat Toup. I. p. 30. Inde *καὶ* arcessivimus cum A. Sed *θεοέχθρου* quamquam Schaefero in Dionys. p. 236. placuit, non ausim id praeter firmum antiquitatis usum largiri, qui cum publicum convicium *ὦ θεοῖς ἐχθρέ*, unde fluxit vel insolentius istud apud Demosth. in Androt. p. 611. *θεοισεχθρία*, stabilisset, non longe videtur afuisse ut recens scriptor novaret *θεῷ ἐχθρός*. *θεῷ* tamen erasum in A. 15. Vide in v. *Ἁλωάς*. 16. Mirum profecto tantam interpolationis vim adhuc neminis offensionem movisse. Scilicet cum sponte appareat hanc fere speciem orationis existere debuisse, *εἴτε δυνατὸν εἴτε καὶ ἄλλως φανείη*, apposuit nonnemo vocis *ἄλλως* interpretationem *οὐ δυνατόν* (sive quod Gaisf. ex A. *ἀδύνατον*): quae cum in ipsum verborum ordinem migrasset, locus perturbari coeptus est.

1. Tentabat in hoc Aeliani loco Valckenarius *ἅλοτε ἄλλως*. 2. Partem affert v. *Ἐπήρκεσεν*. 3. Legendum *ἄλλως τε*. *ἐλευθερίαν* C. 5. Utitur Aristaenetus I, 27. v. Ruhnk. in Tim. p. 199. Ceterum consentiunt paroemiographi. 6. Diogenian. II, 61. *Ἄλλως — πονούντων* om. A. *ἐν λόγοις* om. B. 9. Arriani locus quem de Eumene Hemsterhusius accepit, repetitur in v. *Ἦγε καὶ ἔφερεν*. 10. *τοῖς ὑπ' ἐκεῖνον* C. 11. *αὐτῷ* add. A. Quae vocem *ἁλώσιμος* subsequuntur, *Ἅλωσις ... Ἀντίοχος* om. vulg. Haud iniuria: cum postmodo Leid. repudiet eandem annotationem v. *Ἱερουσαλήμ* subiectam. 15. Versus Sophoclis Oed. R. 110. sq. ubi B. E. dederunt *τὸ δὲ ζ.* Edd. vero *πᾶν τὸ ζ.* 16. *ἐκφεύγει μητἀμελ.* A. 17. Euripidis (v. fragm. XCVI. coll. v. *Παλαμᾶσθαι*) locus perperam infertus. *πωθ'* A. B. Euripidea in Med. et Gaisf. excipit haec annotatio, *Ἁλωτῶ. δῆμα.* 19. *ἀντὶ τοῦ* om. C.

Ἀλώπηξ. Nomen proprium. Et proverbium: *Vulpes corrumpitur muneribus.* dictum in eos qui non facile capiuntur donis. Cratinus Legibus: *Nullus enim vestrum non tanquam vulpes donis est obnoxius.* *Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει.* Vulpes bovem agit. Proverbium de rebus dicitur, quae praeter ordinem naturae eveniunt. [*Cum vulpe versans astutiam expecta.*] *Ἀλωπόχρους.* Canus. *Ἀλωρῆται.* Arearum custodes. *Ἄλλως.* Temere, [maxime,] vel alia ratione, dictum etiam *τηνάλλως* cum articulo; item *ἄλλως τε.* *Neque irritae fuerunt preces et dirarum adversus diis inimicum imprecatio.* *Ἄλως.* Frustra. *Frustra laborabant.* *Ἅλως.* Attice declinatur *ἡ ἅλως, τῆς ἅλω* *Ἄλλως.* Aliter. *Existimans fore ut res ipsi conduceret (sive effectum habitura sive aliter ei videretur).* Significat etiam temere, vel maxime. Et iterum: *Ad haec vero quid dicitis vos, qui providentiam temere vagari dicitis et fabulam esse?* Et alibi: *Cetera vero philosophis et egentibus abunde suppeditabant, maxime propter morum integritatem et liberalem animum.* *Ἄλλως ᾄδεις.* Frustra canis: de vanis laboribus dictum. *Ἄλλως ἀναλ.* Frustra consumis aquam: in eos dictum qui frustra verba faciunt. quod ab illis translatum est, qui in iudiciis ad clepsydram dicunt. *Ἁλώσιμα.* Quae facile capi possunt. Arrianus: *Ab castellis profectus non exiguam vastabat regionis partem, quae eius imperio parebat; neque ipse patiebatur usquam ab eo se capi.* *Ἅλωσις Ἱερουσ.* De Hierosolymorum expugnatione adi v. *Ἀντίοχος.* *Ἄλλως τε.* Maxime. *Ἁλωτόν.* Quod capi potest. *Quippe diligenter quaesitum capi licet; effugit vero quod negligitur.* Et *ἅλωτοι*, quos capere nostramque in potestatem redigere possumus. Euripides: *Neque vereor ne quoquam in facinore deprehendar.* *Ἄλλῳ τῳ.* Id est, alii alicui.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἄλπεις, ὄρη ἐπιμήκη, ἃ ὥσπερ τεῖχος Ἰταλίας ἡ φύσις ἤγειρεν, ὑπερνεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκέστατα δὲ ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διειληφότα καθήκειν. ἃς εἰσβολὰς καλοῦσι.
126 Καί· Ἄλπεις, ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ Αἰλούρους· ἔνθα ξυνέβαινε φρούρια συχνὰ εἶναι. οὗ δὴ Γότθοι ἐκ παλαιοῦ ᾠκημένοι φυλακὴν εἶχον.

Ἄλση. τεμένη.

Ἀλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὕτοσί. ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ τοῦ οἴνου, ὅσοι ἅλες βάλλονται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι, μηδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἐπειδὴ τοὺς ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ Στρεψιάδου μὴ καθεστηκότος, ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὃς ἐπὶ ὡμολογημένοις ἕξαρνός ἐστιν, οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθεὶη διαβρεχθεὶς ἁλσίν. ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ τὸν λόγον ποιούμενος, οἵτινες σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται. ἅμα δὲ καὶ παραφρονοῦντας βρέχομεν ἐλαίῳ καὶ ἁλσί, καὶ ὠφελοῦνται. ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει· τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνεται. Ὄναιτο οὖν (φησίν) ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα.

Ἄλσος. ὁ σύνδενδρος τόπος. Αἵ τε νῆες, ἃς ἐπήξαντο ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀλσέων καὶ τοῦ χώρου τοῦ τῷ Διὶ κομῶντος, κατεσάπησαν.

Ἄλτειον. ὄνομα ὄρους.

Ἀλοία. ἡ τύπτουσα. καὶ ἀλοιᾶν, τύπτειν.

Ἀλοίη. κρατηθείη. καὶ ἁλοῖεν, ληφθεῖεν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

Ἀλλοῖος. ὁ παρηλλαγμένος, ἢ ἀλλοδαπός. ἀλλοιοφανής.

Ἀλοιῶν. τύπτων, κρούων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἶθ' ἑτέρῳ τρόπῳ τοῦτον ἔκτεινεν. Ἔνθεν

---

2. ἃ] ἃς correxit Küst. ἤγειρας A. 5. Locus Procopii de Bello Goth. II, 28. *Αἰλούρους*] Nomen gentis huius corruptum quidem esse vidit acutissimus Reinesius V. Lectt. III, 2. p. 364. sq., sed minus recte *Αἰρούλους* vel Ἰλλούρους eius loco reponendum putat. Ignorabat enim verba ista deprompta esse ex Procopio, apud quem recte legitur *Λιγούρους*. Küst. οι

7. *Γότω* A. 9. Versus Aristophanis Nub. 1238. Quae sequuntur explicationes iisdem fere nominibus extant in poetae Scholiis (sive Arsen. p. 46.) comprehensae, sed minore sententiarum concinnitate ac distributione. Redeunt autem ad tripartitum interpretationis ordinem. 10. ὅσοις Arsenius et C. Schol. *οἷς ἅλες βάλλονται*, ubi quod Küst. malebat *ἐμβάλλονται*, Hermannus recepit. Frustra: v. Lobeck. Aglaoph. I. p. 633. Suidas ipse habet quo se tueatur v. *Κερασβόλα*. Certissimus vero Nicandri locus Ther. 919. nam quae proferri licet *βάλλειν τινὶ φιλότητα*, *λύπην*, *σκότος* e Soph. Philoct. 67. Eurip. Phoen. 1530. aliisque exemplis, diversi sunt generis. 12. *ἐξάζειν* C. B mg. *ἐπειδὴ*] Schol. *ἢ ἐπεί*. 14. *Στρεψιάδου*] Lege *δανεισιοῦ*, ut in Scholiis. Küst. Equidem Strepsiadis nomen suspicor in membro continuo, quod sive ὃς retinemus sive *ὡς* probatur admodum hiat, aliquem locum habuisse: velut hoc exemplo, *ὁ Στρεψιάδης ἐπεὶ ἐπὶ ὡμολογημένοις* (sic pro *ὁμολογουμένοις* cum Schol., item libri *ἐχρήσατο* pro vulg. *ἐχρῆτο*) *κτλ.* 17. ὅτι post οὖν om. MSS.

1. Oratio suspecta. 2. Eiectis istis *καὶ παραφρονοῦντας* (*ὑπὸ μέθης* addit Arsen.)... *ὠφελοῦνται* opinor haec esse iunctim proferenda: *ἅμα δὲ καὶ ὡς παχύδερμον ἀ. χλ.* 4. Haec cum auctario quodam repetuntur in v. *Παχεῖς*. 6. Schol. distinctione iuvandus, *ὄναιτο δὲ* (immo δή) *διὰ τὸ βάρος τοῦ δέρματος οἷον ἀποκαθαρθεὶς τὴν π.* Lege vero cum Arsenio *ὄναιτ' ἂν οἶν*. Quae post hanc gl. edebantur, *Ἀλσίνη. βοτάνης εἶδος, ψύχουσά τε καὶ ὑγραίνουσα, παραπλησίως τῇ Ἐλξίνῃ. ὅθεν πρὸς τὰς ξεούσας ἁρμόζει φλεγμονάς*, ex Pauli Aegin. VII, 2. sumpta, MSS. ignorant. 7. Notabilis rei ut videtur incompertae memoria. 8. Ὀλυμπικῶν B. 10. *Ἄλτειον*] Scribendum est *Ἄλπειον*. Küst. 11. *Ἀλλοιῶσα*] Lege *ἀλοιῶσα*, et *ἀλοιᾶν*, per unum λ. Küst. cum *Gaisf.* Vereor tamen ut hi locum sanarint, si quidem superior glossa refertur ad Il. *ι*. 568. et series litterarum *ἀλοία* efflagitat. Huc facit glossa in Bachm. Anecd. I. p. 438. *Ἀλλοία. ἀλλοίωσις*: id est, si recte interpretor, *ἀλοία*, *ἀλοιῶσα*. Item corrigendus Zon. p. 138. Itaque primum ex A. C. reposui *Ἀλοία ... ἀλοιᾶν*: deinde Suidam sic opinor esse restituendum, praesertim Etym. Gud. p. 37. f. iuvante: *ἀλοιῶσα. ἡ τύπτουσα. καὶ ἀλ. τύπτειν* *. *ἀλλοιοῦσα δὲ* [*ἡ ἀλλάσσουσα. καὶ ἀλλοίωσις.*] Vide praeterea quae collegit Boisson. in Herod. Epim. p. 253. 14. Addunt Zenobius et Diogen. *τὰ ἀλλότρια*. Arsenius p. 44. etiam *ἄλλοι δ' ὤναντο*. 16. *ἀλλοιοφανὴς* quod singularem articulum effecerat, superioribus adiunxit Alberti Misc. Cr. p. 268. collato Hesych. Adde Etym. M. p. 72, 42. Pertinent haec ad Od. *π'*. 181. 17. Ad Dionysii A. R. I, 39. *Ἡρακλῆς δὲ ἁλοιῶν αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει* referebat Toup. III. p. 24. Cf. v. *Ἁλοῶ*. 18. εἶθ' vulg.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et *Ἄλπεις*, montes longissimi, quos natura velut murum Italiae obiecit, quique nubes altitudine superant, tantae vero sunt longitudinis, ut interceptam totam Italiam concludant. eaedem vocantur fauces Italiae. † *Alpes sunt montes, qui Gallos et Ligures dividunt: ubi crebra erant castella. ibidem Gothi ex longo tempore habitantes praesidia habebant.* *Ἄλση*. Nemora. *Ἀλσὶν διασμηχθ. Sale detersus hicce profecerit.* Dictum in eos qui desipiunt: translatione ducta ab vasis fictilibus atque vino, cui sal iniicitur, ne celerius vappescat aut acescat. vel propterea quod ebrietate quasi desipientes oleo sale mixto perfundere solemus. igitur tanquam mens Strepsiadi non constaret, sed desiperet, ut qui pacta manifesta negaret, hac translatione usus est. Iam pronunciat haud exiguos fructus ipsum esse laturum, si sale abstergatur; quasi foret sermo de utribus, qui sale defricti meliores fiunt. Quo accedit ut desipientes etiam oleo et sale conspersi melius sese habere soleant. Vel tanquam hominem crassae cutis irridet. nam quae pelles pinguedine sua crassiores sunt, sale maceratae distenduntur. Haec igitur sententia: melius sese habebit a crassitie liberatus. *Ἄλσος*. Locus arboribus consitus. *Quasque naves compegerant ex Olympiacis lucis et nemore Iovis in honorem pullulanti, putruerunt.* *Ἄλτειον*. Nomen montis. *Ἀλοία*. Verberans. Et *ἀλοιᾶν*, verberare. *Ἀλοίη*. Caperetur. Et *ἁλοῖεν*, caperentur. *Ἄλλοι κάμον*. Alii laborarunt, alii fructum perceperunt. Dictum in eos qui praeter spem quaedam consecuti sunt. *Ἀλλοῖος*. Variatus, vel alienigena, vel qui formam mutat. *Ἀλοιῶν*. Verberans, percutiens. *Ille vero cum clava eum percussisset, alio quodam modo eum interfecit.* Hinc

καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοιῶσα, ἡ τύπτουσα. καὶ Ὅμηρος·

Ἄχρις ἀπηλοίησεν.

Ἀλύω δὲ τὸ χαίρω, καὶ ἀλύω τὸ λυποῦμαι, βαρυτόνως.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσίς ἐστι μεταβολὴ ἐξ εἰδοποιημένου εἰς εἰδοποιημένον, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος. διττοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγομένου, τὸ μὲν εἰς φθορὰν ἄγον κυρίως λέγεται πάθος τε καὶ ἀλλοίωσις, τὸ δὲ εἰς τελειότητα οὐ κυρίως λέγεται πάθος οὐδὲ ἀλλοίωσις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

Ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ γόμφοι. παροιμία. παρόσον οἱ μὲν λάλοι, οἱ δὲ φάγοι.

127 Ἀλοίτης.

Ἄλοιτο. κινοῖτο, ὁρμῷτο.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.

Ἀλοιφή. τὸ λίπος.

Ἀλυάττης. Ἀυδῶν βασιλεύς, ὃς ἦν μὲν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλαστος· καὶ γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ἔσχυνεν. ἐγέννησε δὲ Ἀλυάττην, ὅστις ἕως μὲν νέος ἦν ὑβριστὴς ἦν καὶ ἀκόλαστος, ἐκβὰς δὲ ἐς ἄνδρα σωφρονέστατος καὶ δικαιότατος. ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίοις, καὶ εἶλε τὸ ἄστυ. οὗτος δὲ γεννᾷ τὸν Κροῖσον. στρατεύσας δὲ ἐπὶ Καρίαν περιήγγειλε τοῖς αὐτοῦ στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροίσῳ, ὅστις ἦν αὐτοῦ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἀποδεδειγμένος Ἀδραμυττείου τε καὶ Θήβης πεδίου. † Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν.

Ἀλύβη. ὄνομα στήλης.

Ἀλύδαινος. ὁ κακὸς ἄνεμος.

Ἀλύδιμος. ἡ οἰκουρός.

Ἀλύει. ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ. Ἀλύουσα καὶ ἀσχάλλουσα παῦσαι. καὶ ἀλύω, τὸ χαίρω ἐνίοτε.

Ἀλύειν. τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἁλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος·

---

1. ἀλοῖω A: ἀλοΐα C. 2. Ὅμηρος Il. δ'. 522. 4. ἀλόω Med. Sed vide vel glossam Ἀλύειν: cuius de significatibus post veteres grammaticos (ut Schol. Eur. Or. 267.) laudasse sufficit explicantem Wyttenb. in Plut. p. 230. sqq. Negligenter haec Ἀλύω — λυποῦμαι deinceps post φάγοι in v. Ἀλύω coniecta om. A. B. C. Ἀ. δὲ βαρυτόνως τὸ ἀδημονῶ καὶ τὸ χαίρω C. 6. Attulit Burneius Aristot. de Gen. Anim. I, 1. 4. ad eundemque Io. Gramm. p. 3. Eust. in Od. π'. p. 1799. Gatak. in M. Ant. p. 291. n. 7. 8. Cf. vv. Μεταβολή et Πάσχειν. 13. γόμφιοι Diogenianus II, 20. (addas Arsenium p. 44. sive Apostolium) qui cum simpliciter tradat, οἱ μὲν γὰρ λάλοι, οἱ δὲ φάγοι, promptum est coniectare, παροιμία. οἷον οἱ . . . φάγοι: nam παροιμία cum παρόσον confusum videas in v. Εἰκῇ. Interim παροιμία inseruimus: nam Med. καὶ παροιμία subiecit voci μᾶλλον. 14. λαοὶ A. 15. De omissis quibusdam vide nos in v. Ἀλοιῶν. Ἀλοίτης om. vulg. V. Callim. fr. 475. Quod θάνατον ἀλοιτὴν ex Empedocle Plut. adv. Colot. p. 1113. B. affert, vide ne scribendum sit ἀλοιτόν: de qua vocabuli forma dixit Bachm. in Lycophr. 136. De priore v. Bast. in Gregor. p. 605. 16. ὁρμοῖτο A. ὁρμήτω C. 17. 18. Distichum Erycii Ep. XIII. pr. A. P. VII, 36. Cf. v. Σκηνή. Attigit Zon. p. 138. 19. Post λίπος om. A. B. C. et Lex. Seg. p. 379. καὶ ᾗ ἀλείφουσιν. 20. Verba misere decerpta Nicolai Damasceni in Exc. Peiresc. p. 453. „Notandum autem est verba illa priora, Αυδῶν βασιλεὺς — ἀδελφὴν ἔσχυνεν, apud Constantinum de Sadyatte, patre Alyattis dici: quae proinde cum Suidas hic ad Alyattem referat, apparet eum mala fide locum istum excerpsisse." Küst. Equidem istam fraudem ad eundem auctorem refero, cui debetur interpolatio voci Ἀδελφειός submissa. Quocirca repudianda quae pertinent ab ὃς ἦν ad ὅστις usque.

4. ἄνδρας] ἄνδρα A. Exc. cum iisdemque et B. omissa καὶ ἀνδρικώτατος post δικαιότατος. Rarior dicendi formula μεταβαίνειν εἰς ἄνδρα Heraclidis Allegor. 61. reddenda Scholiis in Pind. Isthm. IV, 120. Χρύσιππος διασαφεῖ τὸν νοῦν, ὅτι δεύτερον ἐνίκησεν εἰς ἄνδρα μεταβάς. Inest vero praedicati notio, velut in illo Antonini Liber. 41. loco, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα εἰς ἄνδρα. 6. Haec redintegranda coll. v. Κροῖσος. δὲ prius addidit, posterius om. A. 7. παρήγγειλε] περιήγγειλε, altero loco stabilitum, recepi ex A. Exc., item αὐτοῦ cum iisdem pro αὐτῷ. 10. Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν, nec apud Constantinum in Excerptis reperiuntur, nec sententiam integram sed mutilam prorsus continent. Küst. Nomen Prienensium eo mirabilius accidit, quo disertius eos ab Ardye captos Herodotus narravit. Horum loco E. αὐτὸς Πριήνην πολιορκῶν. 12. Alyben alteram Herculis columnam qui memorarunt, eorum unum satis est attulisse Eustathium in Dionysii v. 64. 13. ἀλύδενος Zon. p. 123. ἀλιδινής Valcken. 14. Ἀλύδιμον, πικρόν Hesychius. ἡ] ὁ B. 16. ἀλύουσα debetur etiamnum Aeliano V. H. XII, 1. cuius loci correctio, cum legeretur ἄκουσα vel ἀκούσασα, fefellit ipsum Ruhnkenium in Tim. p. 221. 18. In hac disputatione comparandum Lex. Seg. p. 380. unde perspicias, quae illic extant Λίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως, ea defectu verborum haud exiguo laborare. Cf. Schol. Il. ε. 352. ἄλη B. ἄλει A. 20. Ὅμηρος Od. σ'. 333.

---

etiam πατραλοίας, parricida. Et Ἀλοιῶσα, verberans. Et Homerus: *Prorsus confregit.* Ἀλύω autem, quod est gaudeo, item doleo, cum accentu gravi. Ἀλλοίωσις. Ea tum existit, cum una species in alteram mutatur, eodem subiecto manente. Cum autem ea mutatio duplex sit: altera quae res destruit proprie sic vocatur et perpessio, ea vero quae res ad perfectionem adducit, proprie neutra ratione dicitur, sed potius generatio. Ἄλλοις μὲν γλ. Aliis lingua, aliis dentes molares. proverbio dictum, siquando sunt alii loquaces, hi contra voraces. Ἀλοίτης. Ἄλοιτο. Moveretur, saliret. *Semper splendidum tuum super sepulcrum, divine Sophocles, scenica hedera mollibus exultet pedibus.* Ἀλοιφή. Pinguedo. Ἀλυάττης. Alyattes, Lydorum rex, erat quidem bello fortissimus, sed alioquin intemperans: quippe qui sororem etiam suam stuprasse dicatur. Genuit Alyattem, qui in adolescentia petulans fuit et libidinosus, idem vero cum ad aetatem virilem pervenisset, summam moderationem atque iustitiam exhibuit. Hic bellum gessit cum Smyrnaeis, quorum urbem cepit. idem genuit Croesum. cum expeditionem in Cariam susciperet, cum suis tum Croeso, qui filiorum maximus esset natu, quique Adramyttio et Thebes campo praefectus erat, mandavit ut exercitum Sardes adducerent. † Cum Alyattes Prienen obsideret, tradunt *. Ἀλύβη. Nomen columnae. Ἀλύδαινος. Malus ventus. Ἀλύδιμος. Domus custos. Ἀλύει. Moeret, stomachatur, animum despondet, fluctuat. *Moerere indignarique desine.* Interdum etiam significat *gaudeo.* Ἀλύειν. Errabundum animo contristari; significat etiam interdum laetari, quod animus calore quodam laetitiae diffunditur. Homerus:

Ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς·

Ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν.

ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν καὶ ψιλοῦται. Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύοντι δέ οἱ καὶ γνωματεύοντι ἕκαστα ἔδοξε χρῆναι ἀποπειρᾶσθαι ἀμηγέπη τοῦ φρουρίου. Ἀλδυμος δὲ ἀμφότερα ψιλῶς· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαί φησιν, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἅλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφότερα δασύνειν· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀλυκόν. δριμύ.

Ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ἀλυκρά. χλιαρά.

Γέντο δ' ἀλυκρά.

Ἀλυκτεῖν. δυσφορεῖν, ἀγανακτεῖν.

Ἄλυκτον. τὸ ἄφυκτον.

Ἀλυκτοπέδη. ἡ χαλεπὴ πέδη.

128 Ἀλυκτοσύνη. ἡ ἔκκλισις.

Ἀλύξαι. ἐκφυγεῖν ἢ καταξύσαι.

Ἀλυπότερος. ὁ μὴ λυπούμενος.

Ἀλυσείδιον. καὶ ἁλυσειδωτὸς θώραξ.

Ἄλυσις, ἁλύσεως.

Ἁλύσιον. πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῃ·

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον τίς σοι δότω.

Ἀλυσιτελές. ἀσύμφορον.

Ἀλυσκάζειν. περιίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν.

Εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
ἄγριον Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες.

Ἄλυτα. ὄνομα πόλεως.

Ἄλλυτος. δυσχερῶς λυόμενος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
ἄλλυτος ἠβάσκει γυιοτακὴς πενίη.

Ἄλφα. ὅτι τὰ ἄκλιτα, οἷον τὸ ἄλφα, χωρὶς ἄρθρου δίδωσιν ὑπόνοιαν εὐθείας, εἰ δὲ σὺν ἄρθρῳ, πλαγίας πτώσεως. [Ὅτι ἡ τοῦ ἄλφα φωνή, τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ ἄλεφ Ἑβραίου τὴν ἐπίκλησιν ἔλαβεν. ὥστε τὰ ἱερὰ γράμματα εὑρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραάμ, κἂν ἄλλως καὶ ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες.]

Ἀλφάνει. εὑρίσκει. Μένανδρος Ὁμοπατρίοις·

Ἦν δῆλον οὔτι νυμφίος τε ἀλφάνει.

---

2. ὅθεν non recte se habet. *Σοφοκλῆς* Electr. 135. Huic loco praefigenda fuerant continua, *ἐπὶ δὲ τοῦ δ. ψιλοῦται.* 4. *Ἀγαθίας* I, 10. 6. *χρῆναι* desideratur in v. *Ἀμηγέπη*, ubi hic locus repetitur, neque id puto satis caute cum libro Rehd. in Agathia reductum esse. 9. *τὰ ἀμφότερα* male Gaisf. cum A. C. cautior ille factus in v. *Ἀνάθεμα*. 10. *τὰ τοιαῦτα*: vide accuratius haec definientem Eust. in Il. *α*. p. 16, 30. et in Od. *ἀ*. p. 1387. 11. *Ἀλυκόν* Edd. 12. Ignotus versiculus, cuius sonus proxime abest ab Homericis *θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ*. Nihil in hac aut continua glossa mutat Zon. p. 133. adde Etym. M. p. 71. Umbram Callimachi Toupius in novissimis captasse sibi visus est. 17. Zon. p. 128. Glossa Hesiodea. 18. *ἔκλυσις* C. 19. Lex. Seg. p. 380. Homerica glossa. 20. *ἄλυπος* vel *ἀλύπητος* Lex. Seg. p. 385. 21. *ἁλυσίδιον* (Ald.) *καὶ ἁλυσιδωτὸς θώραξ* vulg. Cf. Philemo p. 68. 22. Vide Zon. p. 128. *ἄλυσις* Med. Sed v. Schol. Dionys. Thr. p. 716. coll. Valck. Schol. in Luc. p. 146. Ceterum glossa vel ad superiorem sic referenda, *Ἄλυσις δὲ ἁλίσεως*, vel quod malim cum v. *Ἁλύσιον* copulanda, *καὶ* insertio.

2. *Καρίνῳ* Edd. *Καρίνῃ* legendum esse monuit Küst. V. Menandri fragm. p. 92. 3. *τίς* recte Bentleius: v. Porsoni Adv. p. 297. *τί* Edd. *δώσω* mendum Edd. vulg., quod sanaturus proposuit Küst. *δώσω τί σοι*. 7. Distichum Iuliani Aegypt. Ep. LX, 3. 4. A. P. I. p. 327. n. 70. Cf. v. *Ἀνχαμβιάδες*. *ἔλιπον* A. B. C. Med. Mirum quod *λυομένη* habet Ald. post *ἰάμβων*. 9. *Ἄλυτα* B. Gl. om. C. Fluvii *Ἀλούτα* meminit Ptolemaeus III, 8. *Gaisf.* 10. *ἄλυτος*] *ἄλλυτος* bis A. B. *λυομένη* C. *ἐν Ἐπιγράμματι* Macedonii XXVIII. extr. A. P. VI, 30. 13. *ἄλλυτος* Maced. *ἠβάσκοι* libri praeter recentes edd. omnes. 16. Haec in A. omissa fere ducta sunt ab v. *Ἀβραάμ*. 19. Delenda *καὶ ἄλλως*. 21. Cf. v. *Τιμαιγένστερον* vel potius Timaeus p. 259. *Μένανδρος Ὁμοπατρίοις* p. 127. Cuius fragmentum nondum a quoquam est restitutum. Vide tamen quae sub finem articuli proposuimus. In sequentibus adhibendum Lex. Seg. p. 382.

An laetaris, quod Irum erronem vicisti? Unde spiritus etiam asper adiicitur; lenis contra, cum aegritudinem significat. Sophocles: *Sinite me sic dolori indulgere.* Agathias: *Fluctuanti vero et singula perpendenti visum est expugnationem propugnaculi aliquo modo tentare.* Didymus autem utrobique spiritum lenem probat; nam alterius quidem originem ab *ἀλεαίνεσθαι*, alterius ab *ἅλη* repetit. Magis tamen Atticum, si utrumque denso spiritu notatur: nam et *ἀλεαίνεσθαι* et omnia huius generis cum spiritu aspero Attici scribunt. *Ἀλυκόν*. Acre. *Acris autem ei excidit lacrima.* *Ἀλυκρά*. Tepida. *Facta est autem tepida.* *Ἀλυκτεῖν*. Moleste ferre, indignari. *Ἄλυκτον*. Inevitabile. *Ἀλυκτοπέδη*. Molesta pedica. *Ἀλυκτοσύνη*. Declinatio. *Ἀλύξαι*. Declinare, vel radere. *Ἀλυπότερος*. Qui non dolet. *Ἁλυσείδιον*. Et *Ἁλυσειδωτὸς θώραξ*. *Ἄλυσις, ἁλύσεως*. *Ἁλύσιον*. Monilis genus, quod in collo gestatur. Menander *Carina*: *Circa collum aliquis tibi monile afferat.* *Ἀλυσιτελές*. Non conducibile. *Ἀλυσκάζειν*. Cavere, declinare, fugere. *Si enim lucem reliquerunt fugientes iamborum Archilochi amarulentiam Lycambi filiae.* *Ἄλυτα*. Nomen urbis. *Ἄλυτος*. Qui difficulter solvitur. In Epigrammate: *Sed nobis in mala senectute recrudescit aerumnosa paupertas.* *Ἄλφα*. Nomina indeclinabilia, ut *ἄλφα*, sine articulo posita casum rectum indicant; cum articulo vero, casum obliquum. [Littera *Ἄλφα*, quae primum et princeps est elementum, ab Hebraico *aleph* appellationem duxit. Quamobrem sacrae litterae sunt Abraham inventum, quamvis Graeci variis modis ludificantes eas sibi adscribant.] *Ἀλφάνει*. Invenit. Sic Menander in *Homopatriis*: *Neque apparuit [quis puellam] sibi conciliaret.*

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κήρυξ οὗτος ἀλφάνει.

Εὔπολις Ταξιάρχαις·

Οὐ ῥᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
** ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνῃ.*

Καὶ ὁ Ποιητής·

Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνει.

120 *Ἀλφεσίβοια. εὑρετικὴ βοῶν.*

Ἀλφειός. ποταμός. Ὅμηρος·

Ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

ὃς ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρύπτεται, καὶ πολὺν ἐνεχθεὶς τόπον ὑπὸ γῆς ἐκβάλλει περὶ Αυκόαν τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποσχὼν τῆς πηγῆς καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους πάλιν ἐκπίπτει, καὶ τὸ λοιπὸν φερόμενος διὰ τῆς Μεγαλοπολίτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρός, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν καὶ διανύσας ἐπιφανῶς πᾶσαν τὴν προειρημένην χώραν ἐπὶ δέκα σταδίους, ἐκφανὴς γίνεται πρὸς Αυκόαν, ἤδη προσειληφὼς καὶ τὸ τοῦ Λουσίου ῥεῦμα, παντελῶς ἄβατος ὢν καὶ βαρύς. *Ἀλφειός.* ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, ἣ κεῖται κατὰ τὴν Πελοπόννησον. δυόμενος δὲ διὰ τῆς Ἀδριάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος μηδαμῶς τε τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, κατὰ τὴν νῆσον ἀναδίδοται Σικελίας περὶ τὴν πηγὴν τὴν λεγομένην Ἀρέθουσαν, ὡς ἂν ταύτης ἐρώμενος.

Ἀλλ' οὗτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.
οὕτω συντόμως τρέχει ὧδε Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ.

Ἀλφηστής. εὑρετής.

Ἄλφι. ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἄλφιτα. τὰ ἀπὸ νέας κριθῆς ἄλευρα. Πολλὰ μὲν ἄλφιτα ἀπέκειτο πεφυρμένα, πολλαὶ δὲ κριθαὶ ἀλεῖν. μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι.

Ἀλφιταμοιβούς. Ἀριστοφάνης·

Ἦν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν, —
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακρά.

---

1. Küsterus vehementer conquestus, quod in his Thesmophoriazusis nihil extaret simile, Suidam memoria deceptum fuisse pronunciavit. Probabilius *Θεσμοφοριαζούσαις β'.* (fr. IX.) Toup. I. p. 31. 6. *ἄγων* supplet Lex. Seg., *ἰὼν* volebat Toup. *ἔστ' ἄν* vel *ἕως ἄν* Toupius, *ὅ, τι ἄν* Lex. 7. *καὶ ὁ Ποιητής*] Unus Paris. ap. Küst. *Καὶ Εὔπολις.* Sic A. cum brevi lacuna. 8. *Ἑκ. δέ τοι ἤλφον* Lex. Suidas quo pacto Homeri scripturam detorsisset mirum videretur, nisi vicinorum ductuum similitudo causam erroris aperiret. Quod si versum circumspicimus, ad quem potuerint referri *ὅς τ' ἀλφάνει*, haud dubie Menandri locus occurrit, qui rectam verborum conclusionem facile recuperabit probata vetere lectione *ὅστις ἀλφάνει*: ut fere talis divinatio subnascatur: *ἦν δὲ δῆλον οὔτι τὴν νύμφην πόθ' ὅστις ἀλφάνει.* Ceterum nihil iuvat scriptura *ἦν . . οὔτι* B. E. pr., aliquantum tamen quod iidem in novissimis dant, *ἑκατόμβοι ὅς τἀλφάνει.* „Vertendum est, *qui centum boum pretio dignus est.* Apud Graecos enim eleganter *τιμὴν εὑρίσκειν* (sive quod idem est, *ἀλφάνειν*) dicuntur res vel merces, quae certo pretio dignae sunt, ut erudite observavit Salmasius in Vopiscum p. 546. Eadem phrasi usus est Homerus Il. *φ'*. 79. *ἑκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον.* i. e. si proprie vertas, *centum boum pretium tibi inveni.* Sensus autem est: *Magno pretio a te venditus sum.*" *Küst.* Addit Hemsterh. Plutarch. T. II. p. 668. C. *κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς, ὅσον οὐκ ἂν ἑκατόμβη βούπρωρος ἄλφοι κατακοπεῖσα.* 9. V. Schol. in Il. *σ'*. 593. et *ζ'*. 236. 10. *Ἔστι περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ Ἀρέθουσα* B. mg. *Ὅμηρος* Il. *ε'*. 545. 12. Haec et quae sequuntur verba sunt Polybii XVI, 17. tum Zenonem refellentis tum suam ipsius doctrinam afferentis. 16. Vide v. *Μεγαλοπολίτιδος.* 19. *σ' σταδίους* Polybius ignorans v. *ἐκφανεὶς. ἐκφανὴς γίνεται πρὸς* erasa in A. 21. *Λυσίου* A. B. cum Exc. Vales.

1. *Περὶ τούτου οἶμα τὸν Θεολόγον λέγειν* (p. 331.), *καὶ εἴ τις ποταμὸς πιστεύεται δι' ἅλμης ῥέων γλυκύς*: B. mg. Cf. Eudocia p. 40. Deinde legebat Küst. *τῆς Ἀρκαδικῆς χώρας.* Sed obstat Suid. v. *Ἀρέθουσα*, praeter Zon. p. 123. ubi pleraque repetuntur, cf. Nonni Narr. in Creuz. Melett. I. p. 79. 2. Vide potissimum Pausan. V, 7. VIII, 54, 2. 7. Haec repetita sunt ex v. *Ἀλλ' οὗτοσί.* 11. Lex. Seg. p. 381. a quo non multum discedit Hesychius. Verumtamen vide Strabo VIII. p. 364. ubi genus apocopae pertractat, neque inventum illud neque vocem *ἄλφι* refert ad Epicharmum, cuius auctoritatem potius ab Antimacho petit, firmante huius fragm. LVI. Schellenb. Ceterum hinc perversa glossa *Ἀπότρωκτον ἄλφιτον* originem duxit. *ἀπότρακτον* A. 13. Cf. Pierson. in Moer. p. 18. Numerorum incessum facilius est animadvertisse quam iusta distributione commonstrare. *Ἄλφιτα — ἄλφιτα* om. A. *νέας*] *τῆς* Zon. p. 133. cf. Lex. Rhet. p. 202. Suidae tamen favet Hesychius. 16. *Ἀριστοφάνης* Ecclesiaz. 441, 45, 46. quippe verba *Ἦν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν* intervallo quodam ab versiculis illis duobus separantur. Cuius facti causam intelligi licet ex v. *Τετρασταθμον*.

Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Heu me infelicem illius diei, quando dixit praeco*: *hic accipit.* Eupolis *Taxiarchis*: *Quin citius aliquis lictorum eam huc adductam pronunciabit, si quis licitetur?* Et Poeta: *Centum vero boum pretium tibi comparavi.* *Ἀλφεσίβοια.* Quae plurimum boum reportat. *Ἀλφειός.* Fluvius. Homerus: *Qui late fluit Pyliorum per terram.* Hic non procul a fontibus occultatur, et longum iter sub terra emensus iuxta Lycoam Arcadiae emergit. Hic vero fluvius haud longe a fontibus progressus terram subit, et postquam per decem stadia ex occulto manavit, rursus erumpit, ac deinceps per Megalopolitanum agrum decurrens, initio quidem modicus, post autem incrementis acceptis universam illam regionem manifesto flumine permeat per ducenta stadia, et ad Lycoam emergit, adiuncto iam Lusio flumine, quo difficilis omnino transitu et rapidus existit. *Ἀλφειός.* Alpheus, fluvius regionis Arcadiae, quae sita est in Peloponneso. Hic ad Hadriaticum mare in pelagus delapsus, nec cum aqua salsa permixtus, iuxta Siciliam insulam emergit ad fontem Arethusae vocatum, quasi eius amore captus. † *Al hicce currit tanquam qui Alpheum spiret.* Id est, tam concitato cursu fertur, ut qui Olympiae stadium currit. translatione ducta ab vicino fluvio. *Ἀλφηστής.* Inventor. *Ἄλφι.* Farina. Quod referunt ad genus verborum detruncatum, eoque primum dicunt Epicharmum usum fuisse. *Ἄλφιτα.* Farina ex novo hordeo confecta. *Magna autem vis farinae mixtae ibi recondebatur, itemque magna vis hordei ad molendum. erat enim ibi mola quaedam.* *Ἀλφιταμοιβούς.* Aristophanes: *Quod si fores clauserit — Farinae venditores pauperibus universe tres choenices ad coenam praebere aut in malam rem abire.*

Ἀλφιτεῖς. οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης.

Ἀλφιτόπωλις. ἡ τὰ ἄλφιτα πωλοῦσα.

Ἀλφιτοσιτῶ. Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει· Ξενοφῶν.

Ἀλφοὺς λευκούς. ἢ λευκάς.

Ἅμα. δοτικῇ. Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα ἔταξε, καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Ῥητόρων λόγῳ εἰπών· Οὐ γὰρ ὁ θάνατος τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός· τοῦτο γὰρ ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Ὡς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τὴν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου κατάχειροτονίαν. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα κεῖται ἐπὶ τὸ αὐτό. φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίοις· Ἀλλ' εἰ τότε πρᾶγμά μοι κρεῖττον φαίνεται, ἅμα τε μαρτυρία ἀρετῆς πράξομαι. Καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου· Πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεχρημένου.

Ἅμα δίδου καὶ λάμβανε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

Ἀμάδοκος. δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός· ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον. παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

[Ἀμάλη. ὁ καρπός. καὶ παροιμία· Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ αὐτοῖς βάθροις.

Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.]

Ἀμαζόνειον ἱερόν. ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος. καὶ Ἀμαζόνειον κέρας.

Ἀμαθέσιν. ἀνηκόοις. Ὁ δὲ ἤλαυνε νυκτός, ἀμαθέσι τῶν ποιουμένων χρῆζον τοῖς πολεμίοις ἐπιπεσεῖν.

Ἀμαθέστερος. καὶ Ἀμαθής, ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. Πλάτων. τάσσεται δὲ καὶ

1. Zon. p. 123. Lex. Seg. p. 381. 3. Haec in compendium redegerunt Lex. Rhet. pp. 183. 216. Zon. p. 164. 5. Ξενοφῶν Cyropaed. VI, 2, 28. Integrum locum praestat v. *Μᾶζα*. 6. Sic Lex. Seg. p. 381. ac similiter Hesych. Immo *λεύκας*. De quo genere morbi vide vel Theoph. Nonn. c. 239. Primus descripsit Hesiodus fr. V. 8. *καὶ* mallem expungi, nisi laudatio *τοῦ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγου* nomen diversi scriptoris argueret excidisse. *τῶν* add. A. B. 9. Küst. legendum putabat *τοῖς ἀφρονοῦσιν*, vel *τοῖς εὖ φρονοῦσιν οὐκ οἰκτρός*. Lenior tamen Clintoni Fast. Hell. T. I. p. 357. coniectura, qui cum olim ederetur *ὁ γὰρ θάνατος*, firmantibus A. B. C. suaserit *οὐ γὰρ ὁ θάνατος* —: idemque sententiam ex oratione Hyperidis funebri petitam suspicabatur. 12. *ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος* p. 61. HSt. Cf. Ammonius p. 13. 14. Vulgares quaedam editiones *χειροτονίαν*. 16. Legendum esse *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* monuit Küst. De quo dubitare licet in obscuritate huius exempli. 17. In Antiphontis Prooemiorum Epilogorumque fragmento, quorum memoriam Suidas conservavit, *τότε* sive adverbii loco habes sive *τό τε* cum Spengelio *συναγ. τεχν.* p. 105. explicas, sensum aegre perspexeris. Ego superiore membro tantisper sepositio non dubito quin extrema hunc in modum sint persananda, *μαρτυρίαν* [*τῆς*] *ἀρετῆς παρέξομαι*. 18. *παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου*] pag. 237. ubi legitur: *Ἁπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις. παρὰ τοῦ Στεφ.* A. 20. Post vocem *Ἅμα* quae praebent MSS. et Edd. vett. *Ἅμματα* (*Ἅμμα* cum MSS. Gaisf.) — *συνάπτοντες*, de eo loco decerpta, qui paulo copiosior extat post v. *Ἁματροχία*, Küst. tacite removit, Gaisf. restituit.

1. Vide Diogenianum II, 77. et Gatakerum in Adversariis Posthumis X. p. 516. *Küst.* Adde Arsen. p. 51. Huic sententiae videtur Epicharmeum illud ab Axiochi scriptore p. 366. aliisque celebratum praecisse. 3. Ex Harpocratione, qui praestat integriora cum Eudocia p. 37. *καὶ ὁ υἱός* Δ. 6. Consentiunt paroemiographi. Dictum illustrarunt Valck. in Herod. III, 135. et Boisson. in Aristaen. p. 668. Adde v. *Ἰὼ' ἀφύη πῦρ*. 8. Haec, si recesseris ab verborum principio, praeter rem descripta sunt ex v. *Αὐταῖς ἀμάλαις*. *Ἀμάλη* et *ἀμάλαις* A. 11. Vide Zenobium et Diogenianum. *Ἅμ' ἠλέηται* autem hic significat, *simul atque aliquis in calamitates incidit*, vel *infelix esse incipit*. infelicium enim misereri solemus. Inde tritum illud: *Malo invidiam quam misericordiam*. Küst. Menandri versus fragm. p. 299. Non erat praetereundum ista quoque litterarum ordini repugnare. Ceterum *εἶλετε* A. *ἕλετε* B. Deinde *καὶ ταχὺ τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων* MS. 177. 14. *Ἀμαζόνειον — Ἰσαῖος*] Ex Harpocratione, ad quem vide Maussacum. Praeterea de *Amazonio* legendus est Stephani mutilator v. *Ἀμαζόνιον*. Küst. Cf. Plutarchi Thes. 27. et Wess. in Diod. IV, 28. 17. *τοῖς*] *αὐτοῖς* A.

Ἀλφιτεῖς. Qui farinam faciunt. Hyperides. *Ἀλφιτόπωλις*. Mulier farinam vendens. *Ἀλφιτοσιτῶ*. Xenophon: *Quicunque enim farina vescitur, placentam aqua mixtam semper edit.* *Ἀλφούς*. Vitiligines albicantes. *Ἅμα*. Dativo iunctum Demosthenes pro *statim* et *confestim* usus est in oratione pro Oratoribus, dicens: *Viris enim prudentibus mori minime videtur esse miserandum; quippe quod simulac nascuntur homines omnibus sit decretum.* Aeschines autem in oratione contra Ctesiphontem pro *eodem tempore*: *Ut triginta minis simul et iniuriam sibi illatam et suffragia populi condemnantis vendidit.* Item apud Demosthenem in Midiam eodem significatu accipitur; adde Antiphontem in *Prooemiis*, cuius exemplum hoc: *Verum et res mihi talis apparet, ut dubitatione maior sit, et simul testimonium virtutum eius proferam.* Praeterea apud Demosthenem in oratione *de Corona*: *Cum ille omnibus convitiis simul et maledictis contra me usus sit.* *Ἅμα δίδου καὶ λ.* Simul dederis, accipies. Proverbium in ingratos et infidos. *Ἀμάδοκος*. Amadoci duo fuerunt, pater et filius: quorum hic etiam Philippo auxilium tulit in bello contra Cersoblepten. *Ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον*. *Dictum factum.* Proverbium de iis quae celeriter ac raptim expediuntur. [*Ἀμάλη*. Manipulus frugum. Et proverbium: *Cum ipsis manipulis*; quod dicitur de iis, qui ad internecionem delentur; cui simile, *ab ipsis fundamentis*. *Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθν.* Simulatque misertum est, perlit gratia. Dicitur in eos qui acceptorum beneficiorum cito obliviscuntur.] *Ἀμαζόνειον ἱερόν*. Templum ab Amazonibus conditum. Sic Isaeus. Et Amazonium cornu. *Ἀμαθέσιν*. Ignaris. *Ille vero noctu iter faciebat, quod hostes ignaros eorum quae gerebantur aggredi cupiebat.* *Ἀμαθέστερος*, et *Ἀμαθής*, indoctus et incultus. Plato. Ponitur non solum de

ἐπὶ τοῦ δυσμαθοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαθεί. ἀδιδάκτως.

Ἀμαθής. ἀμύητος. Ὁ δὲ ἀκούει ταῦτα, καὶ μὴ ὢν ἀμαθὴς οἰωνῶν, τὸν παῖδα ἐπανάγει καὶ ἐκτρέφει ὡς γνήσιον.

[Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.]

Ἀμάθητος. ἀδίδακτος. Ὁ δὲ Ἰουστῖνος ἀμάθητος ἦν γραμμάτων ἁπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος. Καί,

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας.

ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. τὸ δὲ πατῆσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρῖψαι, ὡς τὸ ἀφικέσθαι που λέγομεν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

131 παρὰ τὴν παροιμίαν, Σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον.

Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων.

Ἄμαθος. ἡ τῆς πεδιάδος κόνις. Ῥάμαθος δὲ ἡ τῆς θαλάσσης.

Ἄμαθοῦς. πόλις Κύπρου.

Ἅμα κνέφε'. ὄρθρου. καὶ κνέφεον λέγουσι τὸν ὄρθριον.

Ἀμαλασούνθα. αὕτη μήτηρ Ἀταλαρίχου. ἡ τῆς δικαιοσύνης ἐπιπλεῖστον ἐλθοῦσα τῆς τε φύσεως ἐράσμιον καὶ τὸ ἀῤῥενωπὸν ἐπιδεικνυμένη, ὅσον χρόνον τῆς πολιτείας προῦστη, οὐδένα τῶν πάντων Ῥωμαίων ἐς τὸ σῶμα ἐκόλασεν ἢ χρήμασιν ἐζημίωσεν· οὐ μὴν οὐδὲ Γότθοις ξυνεχώρησεν ἐς τὴν ἐκείνων ἀδικίαν ὀργῶσιν. ἐβούλετο δὲ καὶ τὸν παῖδα τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι τὰ ἐς τὴν δίαιταν ὁμότροπον καταστήσασθαι, καὶ φοιτᾶν ἐς γραμματιστοῦ ἤδη ἠνάγκαζε, τρεῖς τε ἀπολεξαμένη τῶν ἐν Γότθοις γερόντων, οὕσπερ ἠπίστατο μᾶλλον ἁπάντων ξυνετούς τε καὶ ἐπιεικεῖς εἶναι, ξυνδιαιτᾶσθαι Ἀταλαρίχῳ ἐκέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῇ ἤρεσκε. τῇ γὰρ ἐς τοὺς ὑπηκόους ἀδικίας ἐπιθυμίᾳ βαρβαρικώτερον πρὸς αὐτοῦ ἄρχεσθαι ἤθελον. καί ποτε ἡ μήτηρ ἁμαρτάνοντά τι ἐν τῷ κοινῷ τὸν παῖδα λαβοῦσα ἐῤῥάπισε. καὶ ὃς δεδακρυμένος ἐς τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐνθένδε ἀπῆλθε. Γότθοι δὲ αὐτῷ ἐντυχόντες

---

1. εὐσμαθοῦς Med. Quo comprobatur A. B. C. et Zon. p. 140. scriptura δυσμαθοῦς, quod Eust. in Il. ε. p. 554. f. et Moschop. π. σχ. p. 18. dicunt ὀλιγομαθής. 3. ἀδιστάκτως A. B. E pr. 4. Ἀμαθής. ὁ ἀμύητος. ἀδίδακτος (ἀδίαικτος) vulg. ab Aldo profecta, cuius loco Med. exhiberat ἀμύητος. Excidit glossae significatio: id quod Zonaras luculenter demonstrat, qui locos utrosque, et incerti scriptoris et Procopii, conflavit, his praemissis, Ἀμαθής, ἀδίδακτος, ἀμύητος. Omnino haec omnia tenore perpetuo continuanda. 5. Aliud exemplum genitivi Ioseph. A. I, VI, 9, 2. 6. τρέφει Zonar. sive MS. Par. 2551. 7. Aldinae commentum, auctore Zon. p. 140. Omisit C. subiunxit autem Gaisf. cum A. B. E. glossae Ἀμαθεί, addito δὲ post Ἀμαθί. Herodianus quidem Epim. p. 255. nihil agnoscit nisi formam adverbii. 8. Locus Procopii Hist. Arc. c. 6. hinc illatus etiam in v. Ἀναλφάβητος, et mirabili quidem errore in v. Ἰουστινιανός. ἀμάθητος Phrynichi comici auctoritate munivit Antiatt. p. 79. 11. Versus Aristophanis Av. 474. hinc ut videtur in v. Πατῆσαι cum explicationibus quibusdam invectus. γὰρ ignorant A. B. E. Med. Contra τὸν ante Αἴσωπον ex alterius loci fide sustulimus. 13. τὸ δὲ πατῆσαι — λέγομεν: verba Scholiastae Aristophanis, alieno loco proposita. 15. Ἀριστοφάνης Ran. 1466. Cf. v. Σαφέστερον et Eudoc. p. 29. Ταύρου dictum id esse tradit Arsen. p. 51. 19. Πλάτων] Incertum quem de compluribus (vide vel Legg. III. p. 689. et Buttm. in Men. p. 50.) locum disertiorem spectarit; nam quod Küsterus Timaei p. 86. appellat, equidem causam non pervideo. 20. Repetita sub v. Ῥάμαθος. Differentiam similiter tradunt Hesychius, Eustathius, Ammonius p. 15. Schol. Il. ε. 587. et Zon. p. 148.

2. ἅμα κνέφει vel κνέφῳ Schweigh. Opusc. p. 201. Hoc probandum: v. Xenoph. Cyrop. IV, 2, 15. Probavit etiam Gaisf. „Plene scriptum (inquit) in suo codice κνέφαι reppererat grammaticus, quod pro more in κνέφε mutavit." Cum eodem Schweigh. distinctionem fecimus ante ὄρθρου. κνεφαῖον recte corrigebat Küst. coll. v. Κνεφαῖος. 4. Integrum locum de Amalasuntha suppeditavit Procopius de Bello Goth. I, 2. Ἀμαλασύνθα ac deinceps Ἀμαλασύνθῃ vulg. Recens Procopii editio Ἀμαλασοῦνθα. ἧτις A. 5. Recte Procop. τῆς δὲ φ. 6. ἐς ἄγαν vulg. καὶ add. A. 7. Legebat Küst. cum Procopio τῆς πολιτείας: accessit A. Reliqui τῆς πόλεως. 9. ἐκείνων] ἐς ἐκείνους A. B. 11. τὴν cum Procop. add. A. qui deinde dedit καταστήσασθαι ἐφοιτᾶν. 18. ἄγεσθαι ἤθελον Procop. 19. E Procopio reponendum ἐν τῷ κοιτῶνι. 20. καὶ ὡς Med. δεδακρυμμένος Gaisf. ex A. recepisse mirum. 21. Γότθωι A.

---

stupido, sed etiam de homine eo, qui rei disciplina caret, quamquam ingenium attulit. Ἀμαθεί. Sine disciplina. Ἀμαθής. Non initiatus. *Qui cum haec audisset, nec divinationis esset imperitus, puerum receptum ut filium suum educavit.* [Ἀμαθί. Nomen proprium.] Ἀμάθητος. Indoctus. *Iustinus autem omnium litterarum erat expers, et, quod vulgo dicitur, analphabetus.* Et: *Etenim imperitus es natura, neque curiosus, ac ne Aesopum quidem trivisti.* dictum de imperitis. πατῆσαι autem significat rei immorari: quemadmodum usurpamus illud, aliquo pervenire. Idem Aristophanes alibi: *Rudius et planius aliquanto mihi rem narra*; ad similem proverbii speciem conformatum. Ἀμαθία. Stupor apud Platonem. Ἄμαθος. Arena campi, cum ψάμαθος maris sit. Ἀμαθοῦς. Urbs Cypri. Ἅμα κνέφῳ. Prima luce. Et κνεφαῖον vocant matutinum. Ἀμαλασούνθα. Atalarici mater, quae cum iustitiae esset observantissima, et virile ingenium magnopere prae se ferret, quamdiu rempublicam administravit, nec poena corporis nec pecunia quemquam Romanorum multavit; quinetiam cupiditatem illis nocendi, qua Gothi ardebant, repressit. Filium autem ad Romanorum principum vitam et mores institui voluit, ita ut ludum quoque litterarium frequentare eum cogeret; et tres senes e Gothis delectos, quos omnium prudentissimos et optimos esse norat, familiariter cum Atalarico versari iussit. Gothis autem haec minime placebant: nam propter cupiditatem iniuriis afficiendi homines subiectos more barbarico ab eo regi malebant. Accidit vero ut mater, cum in cubiculo peccantem aliquid deprehendisset, colaphum filio impingeret. tum ille flens se inde in conclave virorum proripuit. At Gothi qui in eum inciderant,

δεινὰ ἐποιοῦντο, καὶ τῇ Ἀμαλασούνθῃ λοιδορούμενοι ἰσχυρίζοντο, βούλεσθαί γε αὐτὴν τὸν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων ἀφανιεῖν ὅτι τάχιστα, ὅπως αὐτὴ ἑτέρῳ ἀνδρὶ ἐς κοίτην ἐλθοῦσα ξὺν αὐτῷ ἄρχοι. ξυλλεγέντες δὲ ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν οὐδέ οἱ τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι. γράμματά τε γὰρ πολὺ κεχωρίσθαι ἀνδρίας, καὶ διδασκαλίαν γερόντων ἀνθρώπων ἔς τε τὸ δειλὸν καὶ τὸ ταπεινὸν ἀποκρίνεσθαι ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον. δεῖν τοίνυν τὸν ἔν τινι ἔργῳ τολμητήν τε καὶ δόξῃ μέγαν ἐσόμενον, φόβου τοῦ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγέντα, τὰς ἐν τοῖς ὅπλοις μελέτας ποιεῖσθαι. ἔλεγον δὲ καὶ ὡς ἥπερ αὐτοῖς τὸ ἀπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος, οὐ μήποτε ξίφους ἢ δορατίου ὑπερφρονεῖν ἀξιώσουσιν. οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, ἔφασαν, παιδαγωγοὺς μὲν τούτους χαίρειν ἔα, σὺ δὲ Ἀταλαρίχῳ παῖδας δμοδιαίτους ἡλικας δίδου, οἵπερ αὐτὸν τὰ ἐς τὴν ἡλικίαν ξυνακμάζοντες ἐς τὴν ἀρετὴν κατά γε τὸν βάρβαρον νόμον ὁρμήσουσιν. Ἡ δὲ οὐκ ἐπῄνεσε μέν, δείσασα δὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλὴν ξυνεχώρησε πάντα ὅσα οἱ βάρβαροι ἤθελον.

Ἀμαλήκ, ὄνομα κύριον. καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀμαληκῖται. 132

Ἀμάλθακτον, ἀνένδοτον, ἑδραῖον.

Ἀμαλθείας κέρας. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων καὶ εὐθυνούντων καὶ εὐπραγούντων. ἐν Μύθῳ·

Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείης κέρας
αἰγός.

Ἀμαλθεία γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ Διός, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

Ἀμαλδυνθήσομαι. ἀφανισθήσομαι. καὶ ἀμαλδύνεσθαι, ἀφανίζεσθαι.

Ἀμαλκείδης.

Ἀμαλλοδετήρ. ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

Ἀμάμυξις. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀνάδενδράδα οὕτως καλεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ παρὰ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

[Ἀμάν. οὗτος προεστὼς τῶν βασιλικῶν πρα-

2. *βούλεσθαί τε* A. B. *γε* om. Procop. Hoc cum inutile sit, rectius se habebit *τέ*, si quidem loco superiore reposueris, referendum illud ad *ξυλλεγέντες τε*. *τὸν* neglexit vulg. 4. Locus et corruptus et mutilus, qui apud Procopium recte legitur: *Ξυλλεγέντες τε ὅσοι δὴ ἐν αὐτοῖς λόγιμοι ἦσαν, καὶ παρὰ τὴν Ἀμαλασούνθαν ἐλθόντες ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν οὐδ' ἡ ξυμφέρει τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι.* Igitur desideramus certe *οὐδὲ οἷα δεῖ*: id quod firmat A. corruptus: *οὐδέει τὸν βασ παιδέσθαι*. 6. Excidit *παρὰ* post *γάρ*. 7. *διδασκαλίας*] *διδασκαλίαν* A. *διδασκαλία* — *ἀποκρίνεται* Procop. 12. Orationem iusto severius breviatam licebit instaurare verbis Procopii: *Ἔλεγον δὲ ὡς οὐδὲ Θευδέριχός ποτε Γότθων τινὰς τοὺς παῖδας ἐς γραμμάτιστοῦ πέμπειν ἐώη· λέγειν γὰρ ἅπασιν, ὡς ἥπερ αὐτοῖς τὸ ἀπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος κτλ.* Deinde quaedam post v. *ἀξιώσουσιν* Suidas compendifecit. Et *ἥπερ αὐτοῖς* quidem praestat A. Reliqui *ἅπερ αὐτῷ*. 15. *παιδαγωγοὺς μὲν τούτους*, quod mireris, etiam Procop. 16. *παῖδας* abest a Procop. 18. *τὴν ἀρχὴν* Procop. 19. *ὁρμήσωσιν* A. *οὐκ ἐπένευσε*] Emendatior A. et Procopii lectio *οὐκ ἐπῄνεσε*.

3. *Ἀμαλήκ*: usum nominis typicum illustrat Iacobs. in Anth. Pal. p. 16. *Ἀμιλικίης* A. *Ἀμαλικίης* B. Med. Vide Steph. v. *Ἀμαληκῖται*. 5. *Ἀμάλθειον* A. 6. *Ἀμαλθίας* A. *Ἀμαλθείας κέρας* uberius multo praeter ceteros Paroemiographos enarrant Zenobius II, 48. et, qui novissimis apud Suidam explicandis est, Eust. in Dionys. 431. coll. Zon. p. 148. Etym. M. p. 76. Attulit Burn. Socratis sententiam ap. Stob. p. 369. 7. *εὐθυνούντων* A. Med. Dein *ἐν μύθοις* ex A. (*μὺ*) addidit Gaisf. Debebat *ἐν μύθῳ* cum (C.) Ox. ap. Porson. *Tracts* p. 286. (v. Kiddii Add.) qui Tyrwhittum de Babr. p. 11. contulit. Is e libro Bodleiano haec profert: *τὸ κέρας οἷκῶ ἰῆς ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ· ἢν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις ἀσωτεύσῃ.* 8. *Ἔλθ' ἵνα* Kidd. in Pors. p. 391. et Dobraeus Adverss. T. I. p. 613. Recepit Gaisf. *Ἀμαλθείας*] *Ἀμαλθείης* A. 12. *Ἀμαλδυνθήσομαι* pertinet ad Aristophanis versum, quem videas sub v. *Τετορήσω*. 14. Vide v. *Τριτοπάτορες*, coll. Lobeck. Aglaoph. I. p. 754. 15. Glossa Homerica: v. Apollon. Lex. p. 111. sive Hesych. Quae his subiungit MS. 2551, videas apud Zon. p. 141. 16. *Ἀμάμυξις*] Lege *ἀμάμαξυς*. Sic enim apud alios Grammaticos vox haec scripta reperitur. Scholiasta Aristophanis Vesp. 325. *εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα.* Eustathius in Od. *ε*. p. 1524. *Ἀμάμαξις, σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασίν. Küst.* Cum Suida Zon. p. 148. et ut videtur Hesychius. 18. Utrinsque locos dedit Etym. M. p. 77. Cf. Sapph. fr. syll. Neu. CXII. Et Sappho quidem cum Choeroboscus tradat *ἀμάξυδος* usurpasse, suspicamur eam scripsisse *ἄμμαξυς*, cuius vocis notitia videtur ab Aegyptiaca mercatura (Etym. M. v. *Ἀλέξανδρος· τὴν Βουβάστιον λέγει*) fuisse propagata. Ceterum lectoris cuiusdam annotatione factum est ut omnia haec perperam ad glossam *Ἀναδενδράδα* referrentur. 19. *Ἀμάν* (non *Ἀμάνης*) etiam Zon. p. 140. Historiae summam confecit Noster ex libro Esth. c. 7. sive Iosephi A. Iud. XI, 6. Articulum tamen in marg. reiecit A. qui sub finem add. *Ζήτει* (*Ἔστιν* B.) *ἐν τῷ Ἐσθήρ* cum B. *οὗτος Ἀμορβαῖος ἦν* MS. 2551.

graviter indignari, in Amalasuntham convicia iacere, denique arguere, quod filium iret quamprimum e medio sublatum, ut ipsa posset alteri viro nubere, quicum imperaret. Quamobrem congregati queruntur, regem ipsis non recte neque qua decuit institutione educari. nam cum litterae vehementer abhorreant a fortitudine, tum seniorum hominum institutionem plerumque ad timiditatem animique humilitatem vergere. oportere igitur eum, qui deberet in rebus gerendis audacem et gloria conspicuum se praebere, a magistrorum metu liberatum in armis exerceri. negabant praeterea unquam fore ut qui scuticam timuissent, hastam vel gladium contemnerent. Quare, Regina, inquiunt, paedagogis istis valere iussis Atalarico convictores aliquot aequales adhibe, qui aetatis eodem in gradu constituti more eum barbaro ad virtutem incitent. Regina tametsi haec minime probabat, verita tamen, ne insidiae sibi ab illis struerentur, quaecunque barbari postularant concessit. *Ἀμαλήκ*. Nomen proprium: unde dicitur Amalecites. *Ἀμάλθακτον*. Cedere nescium, pervicax. *Ἀμαλθείας κέρας*. Amaltheae cornu, dictum de hominibus rerum copia circumfluentibus, florentibus feliciterque degentibus. In Fabula: *Huc ades, ubi mihi victum suppeditat Amaltheae caprae cornu.* Amalthea enim nutrix erat Iovis, sic dicta quod molliri non posset. *Ἀμαλδυνθήσομαι*. Delebor. Et *ἀμαλδύνεσθαι*, deleri. *Ἀμαλκείδης*. *Ἀμαλλοδετήρ*. Qui frumenti manipulos colligit. *Ἀμάμυξις*. Uvae genus. alii tamen vitem arbustivam sic appellant. cuius exempla leguntur apud Epicharmum et Sapphonem. [*Ἀμάν*. Aman. Hic regni administrationi

γμάτων Δαρείου ὑπέσχετο τῷ βασιλεῖ μύρια τάλαντα εἰσοίσειν, εἰ ἀπολέσοι Ἰουδαίους. ὡς δὲ ἔπεισεν, ἐπεστάλη τοῖς ἔθνεσιν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας ἐξαφανίσαι. πρὶν δὲ συντελεσθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαῖος τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν διὰ τῆς Ἐσθὴρ ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ τὰ ἐπισταλέντα ἀνεκαλεῖτο τόν τε Ἀμὰν ἀνεσταύρωσε, μέλλοντα σταυροῦν τὸν Μαρδοχαῖον, πλεῖστοί τε τῶν ἐχθρῶν ὑπὸ Ἰουδαίων ἀπώλοντο· καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἑορτάζουσιν Ἰουδαῖοι. Ζήτει ἐν τῷ Ἐσθήρ.]

Ἀμᾶν. Θερίζειν· παρὰ τὸ ἅμα. Βάβριος·

Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὐ φίλοισι πιστεύει.

Ἀμμανῖται. ὄνομα ἔθνους. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας.

Ἄμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. [παροιμία. ὅταν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείρονος ἄγηται.]

Ἁμαξεία. ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος.

Ἁμαξίς. εἶδος πλακοῦντος. ἣν νῦν κοπτήν φαμεν. Σύμμαχος δὲ καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Ἁμαξιτόν. ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος. Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδός, ὀρθία ἰσχυρῶς καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.

Ἁμαξουργοί. ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς 133
ἁγριοπηγούς. εἶδος δὲ οἱ ἁγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἁγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

Ἀμάρη. ἡ ὑδροῤῥόα.

Ἁμαρτάδας. ἀπὸ τῆς ἁμαρτάς εὐθείας. Προκόπιος· Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἵενται μόνον, ἀλλὰ καὶ παίδων ἅπτονται μᾶλλον, οὕς γε καὶ δόξαν τινὰ φέρεσθαι ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον συμβήσεται, ὡς φύσει τρόπου ταῖς γεναμέναις ἐοίκασιν.

Ἁμαρτεῖν. [γενικῇ καὶ δοτικῇ.] ἀποτυγχεῖν.

Ἀμάρτη. αὐθυπότακτον. ἁμαρτῇ δὲ ἐπίῤῥημα. Ἁμαρτήσει οὐχ ὑποτάσσεται.

Ἁμαρτία. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, ἁμαρπτία τις οὖσα.

Ἁμαρτίαν. οἱ Ἀττικοί. ἁμαρτάδα, Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι Ἴωνες.

---

2. Ἀπολέσει A. ἀπολέσαι B. 3. ἐπεστάλει A. 5. κατ' αἰτοῦ, i. e. κατ' Ἀρταξέρξου, quod extat in v. Ἐσθήρ. Male Gaisf. cum A. B. καὶ' αὐτῶν. 8. Ἰουδαίων ἀπώλλυντο] τῶν Ἰ. ἀπόλλυντο A. B. 11. Sic Lex. Seg. p. 386. ἅμα] Immo ἅμα σπᾶν: v. Etym. M. p. 76. Zon. p. 158. Βάβριος: v. Tyrwh. p. 41. Aesop. Schneid. p. 122. Zon. p. 140. 15. τοὺς μύκητας: vide Nicandri fragm. IX. Adde v. Ὀρεία. Quae in Edd. subsequebantur, Ἄμανον. ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ. ἐκλήθη δὲ Ἄμανον ἀπὸ τοιαύτης ἱστορίας· Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσας ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει τῆς μανίας τὴν λύσιν εὗρεν, cum MSS. delevit Gaisf. Haec a Stephano Byz. v. Ἄμανον ducta repetiit Zon. p. 153. 16. ἐπὶ τῶν ἀνιστρόφως τι ποιούντων Diogen. III, 30. sive Arsen. p. 50. V. Hemst. in Luciani D. Mortt. VI, 2. Malam interpretationem om. A. B. 18. ἁμαξεία MS. 2551 19. E Scholiis Aristoph. 20. καὶ delendum. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 863. Ubi quod Suidas ὅτ' pro τούτου affert, itemque sub v. Διάσια, nescimus an memoriter versum laudarit.

1. Lex. Seg. p. 386. V. Il. χ'. 146. Μάλχος: immo, de quo Abresch. Diluc. Thuc. p. 594. et Toupius I. p. 32. monent, Xenophon Anab. I, 2, 21. Sed Malchi nomen cum haud fortuito sedem involarit, credibile locum huius scriptoris interceptum fuisse, postquam simile Xenophontis exemplum accesserat. 2. ἰσχυρῶς Xenoph. A. B. et C. ap. Porson. IV. p. 437. ἰσχυρὰ Edd. ante Gaisf. 5. Haec debentur Scholiis Aristoph. Equ. 462. unde revocandum quod ante λέγουσιν intercidit Ἀττικοί. 9. Glossa Homerica: v. Apollonii Lex. p. 100. et Schol. Ven. Il. φ'. 259. 10. Locus Procopii Hist. Arcan. c. 2. 12. L. ἵενται. 14. φύσει τὸν τρόπον Procop. 16. γενικῇ καὶ δοτικῇ (in quibus δοτικῇ mirere positum loco αἰτιατικῇ, v. Lex. de Synt. p. 125.) E. Med. solum γενικῇ Gaisf. cum A. additis tamen post ἀποτυχεῖν his, ἁμαρτήσεται καὶ δοτικῇ. Item Küst. neglexit quae sequuntur Ἀμάρτη — διῳθόγγου: quamquam ipse post v. ἐπίῤῥημα praetermisi sententiam hanc, ἁμαρτάνω δὲ δοτικῇ, quibus syntactica disciplina temere interpellaretur. Praeterea quod scribebatur, ἁμαρτήσει οὐχ ὑποτάσσεται. ἐὰν ἀμαρτήσει διὰ διῳθόγγου (sive ἁμαρτήσει. οὐχ ὑποτάσσεται ἐὰν κτλ.), cum ἁμαρτήσει (v. Choerobosc. p. 1087.) inter ἀνυπότακτα habeatur, apparet orationem esse mendosam vel additis novissimis ἐὰν . . διῳθόγγου interpolatam. Haec tamen abire iussi, motus ipsa varietate scripturae: nam ἁμαρτήσοι. οὐχ ὑποτάσσει A. ἁμαρτήσει. οὐχ ὑποτάσσεται, οὐκ ἔστι γὰρ ἀόριστος E. is ab alia manu in mg. ἐὰν ἁμαρτήσει διὰ διῳθόγγου. Ceterum interpretationem Latinam nemo requiret. 19. Zon. p. 147. Etym. M. p. 78. 20. λαμβάνω B. C. 21. Ἀττικῶς A. ἁμαρτίδα A. B. C. Iidem οἱ post καὶ omiserunt. Ἡρόδοτος: voluit praeter alios locos VIII, 140, 1. Atticorum usum tetigit Antiatt. p. 79. Vide vel Plat. Rep. I. p. 340.

---

a Dario praefectus regi promisit se decies mille talenta in aerarium illaturum esse, si Iudaeos perdidisset. quod cum ei persuasisset; litterae cunctis gentibus redditae sunt, ut omnes uno die delerent. Prinsquam vero illa perpetrarentur, Mardochaeus per Estherem regi aperuit insidias adversus ipsum comparatas. quo facto hic mandata revocavit, et Amanem in crucem egit, qui Mardochaeum eo supplicio tollere decreverat: plurimique inimicorum ab Iudaeis caesi sunt. Hinc dies illos Iudaei solenniter celebrant. Plura vide sub v. Ἐσθήρ.] Ἀμᾶν. Metere. ab ἅμα, i. e. simul. Babrius: *Nunc, liberi, hinc fugiendi tempus est, quoniam ipsi metere libet, neque amicis amplius credit.* Ἀμμανῖται. Nomen gentis. Significat etiam fungos· Ἄμαξα τὸν β. Currus bovem trahit. [Proverbium dici solitum, cum praestantior ab deteriore ducitur.] Ἁμαξεία. Plaustrorum onus. Ἁμαξίς. Genus placentae, quam nunc κοπτὴν vocamus. Symmachus vero etiam parvum plostellum appellari tradit. Aristophanes in Nubibus: *Quando tibi Diasiorum in solennia plostellum emi.* Ἁμαξιτόν. Viam publicam. Malchus. *Fauces vero Ciliciae erant plaustris pervíae, vehementer arduae, quasque exercitus, siquis prohiberet, intrare non posset.* Ἁμαξουργοί. Sic Atticis vocantur, qui vulgo sunt ἁγριοπηγοί. hi autem sunt fabri lignarii, qui cum omne rusticum opus ligneorum instrumentorum conficiunt, tum etiam plaustra. Ἀμάρη. Canaliculus. Ἁμαρτάδας. Ab recto ἁμαρτάς. Procopius: *Mulierum flagitia non solum in maritos redundant, sed etiam multo magis ad liberos pertinent, quippe de quibus alii hanc opinionem plerumque concipiant, eos moribus et ingenio matrum similes esse.* Ἁμαρτεῖν. [Aptum tam genitivo quam dativo.] Aberrare. Ἁμαρτία. Boni alicuius privatio. ductum ab verbo μάρπτω, quod est apprehendo: quasi dicas ἀμαρπτία. Ἁμαρτίαν. Attica vox. Herodotus autem cum aliis Ionibus] ἁμαρτάδα.

Ἀμαρτωλοί. οἱ παρανομίᾳ συζῆν προαιρούμενοι καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἀμάρτοιν εἴρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι·

Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιν;

καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀμαρυγάς. ὄψεις. οἱ δὲ ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ ἀμαρυγή, λαμπηδών. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κίνησις·

Ὠκεῖα Μουσάων φάτις, ὅτα περ ἵππων ἀμαρυγά.

τουτέστιν, ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππος ὠκεῖα· ἐπεὶ πτερόεντες οἱ λόγοι.

Ἀμαρυγκεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμαρυγκείδης.

Ἀμάρυγμα. φόρημα, εἴδωλον, κίνησις. οἱ δὲ λαμπηδόνα.

Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτούντων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνουμένων.

Ἀμάσεια. ὄνομα πόλεως. Ἄμασις δέ.

Ἄμασις. ὄνομα κύριον. Ὃς εἶλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν.

Ἀμάστης. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.

Ἄμαστος. ὁ ἀμάσητος. ὡς ἄπαστος, ὁ ἄγευστος. 134

---

1. Differt explicatio Zon. p. 141. 3. 5. Edebatur ἀμαρτεῖν: quod cum A. et C. corr. emendant Pors. ap. Dobraeum Add. in Aristoph. p. 143. et Gaisf. hic quidem ἀμαρτοῖν. ἀμάρτοις B. ἀμάρτοις καὶ ἀμαρτοῖς E. Item deinceps ἀμαρτοῖν A. ἀμάρτειν E. δραπέτοισι E. 5. ποδαπούς vulg. Quod fefellit Piersonum in Moer. p. 262. et Gaisf. in Hephaest. p. 50. Ceterum novissima quo spectent satis est incertum: nam eiusdem generis exemplum frustra circumspexeris, nisi forte τρέφοιν opinamur Euripidi recte tributum fuisse. Itaque reponendum certe αὐτῷ. Nam ad diversam quaestionem referuntur quae Gaisfordus disseruit „Ἀττικοῖς Hemsterh. in Lucian. I. p. 260. Vulg. breviter [allato Hephaestionis loco simillimo p. 18.] defendere conatus sum ad Heph. p. 50. Alia suppeditabit ipse Hemsterhusius in Luciani Ep. ad Nigr. init." 8. Zon. p. 141. Malim Ἀντιφῶν, praeunte Hemst. 10. Utramque glossam vide apud Zon. p. 148. coll. p. 153. et Lex. Seg. p. 386. 11. Ἀριστοφάνει Av. 921, 22. Ἀλλά τις ὠκεῖα κτλ. Cuius Scholiis novissima sua Suidas debet. 13. ὡς ante ὠκεῖα om. A.

1. Ἀμαρυγκεύς] Il. ψ'. 630. et Pausan. V, 1. Ἀμαρυγκείδης: Il. β'. 622. Hesiod. fragm. XXX. 3. Hinc sanandus Lex. Seg. p. 386. locus, coll. Schol. Apollon. III, 288. Inde sumptum κίνησιν pro κίνησις, firmantibus A. C. Ceterum v. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 130. 5. Vide Schottum in Zenob. I, 83. Idem versiculus, quamquam alieno loco, in Schol. Arist. Pac. 298. 6. Planius apud Zenobium et alios proverbiorum confectores, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δ' ἔχειν ἀρνουμένων, quae fere redduntur in v. Ἄμη. Ceterum παροιμία om. B. κάφας A. Huic glossae subiecit ex A. Gaisf. Ἄμασις. Ὄνομα κύριον. Καὶ Ἄμαστος ὁ ἀμάσιτος, ὡς ἄπαστος ὁ ἄγευστος. Quorum fraudes in oculos incurrunt. 8. Sic A. et, omissis Ἄμασις δέ, E. Quae inter duplex ὄνομα intercedunt om. B. Editor contra Med. e Steph. Byz. interpolarat: Ἀμάσεια. πόλις Ποντική. ὁ πολίτης Ἀμασεύς. 9. Ὃς εἶλε — ἀπαγωγήν: verba Herodoti II. extr. ἐπαγωγήν A. 11. ἔστι δὲ καὶ Ἀμαστρις πόλις ἐν Πόντῳ, κληθεῖσα ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαστριανός: ab Ed. Med. his subiecta, quae Stephano (sive Herodiano) debet etiam Etym. M. p. 79. et Zonaras (p. 147.), quo pacto cum Amasidis memoria coaluerint, significat idem Zon. p. 141. huic narrationi subiungens talia, ἔστι δὲ καὶ Ἄμασις ὄνομα πόλεως, a Gaisf. recepta cum E. qui totam gl. in mg. habet a m. rec., contra A. marg. ὄνομα πόλεως. Nimirum lector aliquis cum monstrum scripturae Ἄμασις, nescio unde pro Amastride acceptum, annotasset: extitit paulo prudentior homo Demetrius, qui mendo sublato doctrinam suam expromeret quantumvis alienam ab Suidae consilio. Nos expulimus. 12. Locus decerptus ex Herodiani libro I. extr. 13. ἀμάσην] Apud Herodianum recte legitur ἀκμαστήν, quae vox huic loco restituenda est, ut iamdudum ante monuerat Stephanus in Lexico Graeco et Reinesius Varr. Lect. III. p. 474. Küst. Error adeo incredibilis, ut ne mediocris quidem iudicii grammaticum abripere potuerit. Nunc cum Herodianum historicum intelligamus neque nomine a Suida prolatum esse, nec siquid ab illius historiis fluxit id suspicione fraudis o vacare: merito videmur locum foedissimum excipere tanquam ab scriptoris causa remotissimum. Κόμμοδον vulg. Νάρκισσ (i. e. Νάρκισσος) A. B. ὄνομα Νάρκισσον om. E. 15. Vocis fidem requirimus. Repetuntur haec in v. Ἀπαστία.

Ἀμαρτωλοί. Qui iniquitatem sequi malunt vitamque flagitiosam vivunt. Ἀμάρτοιν. Sic Cratinus in *Fugitivis* dixit pro ἀμάρτοιμι: *Cuiates vos esse, puellae, si dixero, non errem?* Omnino autem hoc illis familiare est. Ἀμαρτυρήτους. Antiphanes dixit pro ἀμαρτύρους, testimonii expertes. Ἀμαρυγάς. Visus; alii vero id referunt ad oculorum radios. Ἀμαρυγὴ etiam vocatur splendor; et apud Aristophanem motus: *Tam velox est Musarum fama, quanta pernicitas equorum.* hoc est, Musarum fama celerrima tanquam equus velox; quia verba sunt alata. Ἀμαρυγκεύς. Nomen proprium. Inde Ἀμαρυγκείδης. Ἀμάρυγμα. Gestamen, simulacrum, motum. alii tamen ad splendorem referunt. Ἄμας ἀπήτουν. Falces petebam, at illi se ligones habere negabant. Proverbium de iis dictum qui alia se habere negant quam quae poscuntur. Ἀμάσεια. Urbis nomen. Contra Ἄμασις. Ἄμασις. Nomen proprium viri, qui primus omnium Cyprum cepit, et subactam tributum pendere coegit. Ἀμάστης. *Persuadent viro strenuo et robusto, qui Narcissus vocabatur, ut ingressus Commodum strangularet.* Ἄμαστος. Qui non manducavit: ut ἄπαστος, qui non gustavit.

[Ἁματροχία. ἡ ἁρματοτροχία.]

Ἄμματα. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πηλουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. κασιώτῃ ἴσον. Ἄμματα, δεσμά. ἐν Ἐπιγράμματι·

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας
Ζεύς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.

Καὶ αὖθις·

Ἄβρῶν τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων.

Καὶ Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν ἐντὸς ἦν τῶν ἀμμάτων,
δεσμοῦσιν αὐτὸν ἀσφαλεστέρᾳ δέσει.

Ἀμαυρά. σκοτεινά. ὅθεν καὶ ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές. καὶ Ἀρριανός· Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς, ὅτι καλῶς μοι ἔξει.

Ἀμαχεί. ἀμάχως.

Ἀμάχιος. οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἄρχων ἦν μικρᾶς πόλεως Φρυγίας, Ἕλλην γοργός. τῶν ἱερῶν ἀνοιγομένων Μακεδονιός τις καὶ Θεόδουλος καὶ Τατιανὸς ζήλῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ νυκτὸς εἰσπηδήσαντες συντρίβουσι τὰ ἀγάλματα. οἳ πολλὰς αἰκίας καὶ τιμωρίας διὰ τοῦτο ὑπομείναντες, ἐσχάραις τε ἐπιτεθέντες καὶ πυρὶ ἐτιμωροῦντο. τὴν δὲ ἀνδρίαν ὑπέδειξαν τηνικαῦτα εἰπόντες· εἰ ἐπεθύμησας, ὦ Ἀμάχιε, ὀπτῶν κρεῶν ἀπογεύσασθαι, στρέψον ἡμᾶς καὶ εἰς τὰς ἑτέρας πλευράς, ἵνα μὴ εἰς τὴν γεῦσιν ἡμίοπτοι ὀφθῶμέν σοι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Ἄμαχον. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος·

Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ ἀπηνέγκαντο πλῆθος ἄμαχον, καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον καὶ βωμοὺς ὥρθωσαν. Καὶ

1. Gl. habet A. mg. „Hic duae voces diversae significationis confunduntur. Ἁματροχία enim, vel uti ab aliis scribitur ἁματροχιά, significat concursionem rotarum vel curruum; ἁρματοτροχία vero sive ἁρματροχία orbitam sive vestigium rotae. Vide Ammonium p. 11. sq. Schol. Il. ψ'. 422. coll. Eustath. pp. 1309. 1318. et Schol. Nicandri Ther. 263. [Addendus Zon. p. 148. cum Etym. M. p. 79.] Insignis est etiam hanc in rem locus apud Porphyrium in *Quaestionibus Homericis*, cuius haec sunt verba: *Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα· τροχοὺς γὰρ* (lego *τρόχους*) *τοὺς δρόμους ἔλεγον· ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν· Ἀλλὰ θεόντων ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας. βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος, διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους.* Non solus autem Callimachus peccavit, quod ἁματροχία pro ἁρματροχία dixerit, ut Porphyrius hic observat, sed etiam Nicander, qui loco paulo ante laudato itidem voce ἁματροχία pro ἁρματροχία usus est." *Küst.* Idem ex fide locorum modo descriptorum corrigi iussit ἁρματροχία. Sed repugnat v. Ἁρματωλία: adde Zon. p. 301. 2. Haec omnia cum ipso Silentiarii disticho translata sunt in v. *Κάσιον*, partim etiam in v. *Πηλούσιον*. Cf. annot. in v. Ἄμα extr. Excidit vero *πλέκειν* post Ἄμματα: v. Arsen. p. 50. Quae Gaisf. e MS. 2551. affert, habet ut solet Zonaras. 3. *φύσει* A. 4. Zon. p. 153. et Arsenius l. l. Küsterus in v. *Κάσιον*: „Scribendum potius est *δόκους ἐπὶ δόκοις*, ut Portus quoque monuit." Idem tamen, ut erat inconstans, in v. *Πηλούσιον*: „Mira lectio et mirus sensus. An potius, *βρόχους ἐπὶ βρόχοις*? Sed *ἐπέχω*, nec liquere mihi fateor." Nihil succurrit quod obscuritatem sensus tollere possit; nisi forte placet aut fabulam Luciani Philops. 35. nobilissimam advocare, aut ludibria magorum, qui liminibus in negotiis venereis aliquem usum concederent, v. Vossium in Virg. E. VIII, 91. Quamobrem intactam etiam reliqui in continuo membro lectionem vetustam, quam Küsterus tacite oblitteravit: nam quod ille dedit *καί*, eius loco A. B. C. E. Med. praestant *κασίωτῃ ἴσον*, firmante vel Leid. in v. *Κάσιον*. Hinc sine dubio fluxit quod in Prov. metr. 1299. extat, *ἅμμα Κασσιωτικόν*. Ceterum Ἄμματα, *δεσμά* ad singularem glossam referri docet Lex. Seg. p. 386. 5. *δεσμά* (suprascr. ῶ) E. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silentiarii XVI. pr. A. P. I. p. 147. n. 217. 7. *ἀθραύστοιο* Leid. in v. *Κάσιον*. 11. Versus Antipatri Sidon. XXVII, 4. A. P. VI, 219. ubi quod legitur *ἀβρῶν τε*, restitutum ex A. B. C. pro *ἀβρῶν καί*. 12. *Πισίδης* apud Fogginium v. 56. 15. *ἀμαυρόν* pertinet ad Od. δ'. 824.

2. Totum hunc locum de Amachio a Suida depromptum esse puto ex Malcho, ex quo non pauca alia loca in lexicum hoc translata sunt. *Küst.* Error profecto mirabilis de Malcho. 3. *τῆς μικρᾶς Φρυγίας*, quod deinceps auctum sit additamento *πόλεως*, quoniam res in parva civitate Mero acciderit (Hemsterhusius contra *ἄρχων ἦν Μηροῦ μ. π.*), Wesseling. in Itiner. Rom. p. 676. Eandem fere sententiam praeierat Küsterus in v. *Γόργος*, ubi principium loci repetitur. 4. Post *τῶν* excidit particula. Ceterum huius loci fides ter advocatur, in vv. *Θεόδουλος*, *Μακεδόνιος*, *Τατιανός*. 7. Eandem historiam de admirabili trium horum martyrum in perferendis cruciatibus constantia narrat Sozomenus in Hist. Eccl. V, 11. his verbis: *Ὁ ἄρχων πολλοῖς αὐτούς ἠκίσατο τρόποις. τελευταῖον δὲ ἐσχάραις ἐπιθεὶς πῦρ ὑφῆψεν. οἱ δὲ καιόμενοι, εἰ κρεῶν ὀπτῶν, ἔφασαν, ἐπιθυμεῖς, ὦ Ἀμάχιε, τοῦτο γὰρ ὄνομα ἦν τῷ ἄρχοντι, καὶ ἐπὶ τὰς ἑτέρας πλευρὰς πρὸς τὸ πῦρ ἡμᾶς στρέψον, ἵνα μή σοι γευομένῳ ἡμίοπτοι γενόμενοι ἀηδεῖς φαινώμεθα. καὶ οἱ μὲν ὧδε γενναίως διαγενόμενοι ἐν ταῖς τιμωρίαις τὸν βίον ἀπέθεντο.* Küst. 9. *ἀνδρίαν*] *ἀνδρίαν* dedi cum A. B. 11. *τὰς* add. A. 14. Ἄμαχον — *ἦθος*: Zon. p. 153. Lex. Seg. p. 386. *Πίνδαρος* Ol. XIII, 16. Horum *Πίνδαρος — ἦθος* loco C. *καὶ ἄμαχον κάλλος καὶ ἄμαχον πλῆθος χιόνος*. 15. In Aeliani loco conferendus Tacit. A. XII, 63. ubi v. intpp. 16. Post *ἄμαχον* Gaisf. cum A. B. C. delevit *ἤγουν μέγα*.

[Ἁματροχία. Rotarum collisio.] Ἄμματα πλέκειν. Dicuntur de hominibus ingenii non recti sed perplexi, quod a Pelusiotis ad Casium fluxit, qui naturali arte nodos iungebant, trabes trabibus nectendo. Et ἄμματα, vincula. In Epigrammate: *Aureus Iuppiter intactae virginitatis rupit vinculum, penetrans Danaes aereos in thalamos.* Et alio loco: *Mollium et tortorum nexu reticulorum.* Item Pisides de Chosroe: *Iam vero postquam nodis constrictus erat, vinxerunt eum vinculis firmioribus.* Ἀμαυρά. Obscura. unde etiam ἀμαυρόν, id quod non est perspicuum. Arrianus: *Quamobrem non dubia spes animum meum tenet, fore ut etiam reliqua mihi bene succedant.* Ἀμαχεί. Sine pugna. Ἀμάχιος. Amachius. Hic sub Iuliano Apostata parvae Phrygiae praefectus erat, Graecanicarum religionum tenacissimus. Cum igitur templa aperirentur, Macedonius quidam atque Theodulus et Tatianus, fidei Christianae studio noctu ingressi statuas confregerunt. qui cum multas aerumnas atque cruciatus ideo perpessi essent, craticulis impositi ignis supplicio affecti sunt. tunc autem animi sui fortitudinem ostendentes: si, Amachi, inquiunt, carnes assas concupiscis, in alterum etiam latus nos converte, ne gustanti tibi semiassi videamur. sic tandem consummati sunt. Ἄμαχον. Inexpugnabile. Pindarus: *Mores enim natura insiti aegre se vinci patiuntur.* Aelianus: *Piscium vim incredibilem cum reportassent, tropaeum statuerunt, arasque erexerunt.*

αὖθις· Ἐτίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ἀποδεῖξαι. ἐώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἱέρεια τῷ θεῷ κάλλος ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἀδοκήτου χειμῶνος καταῤῥήγνυται πλῆθος ἄμαχον. Καὶ αὖθις· Οὐ δυναστεία ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἐς ὑπεροψίαν δὲ ἐξαφθεὶς ἄμαχον, τοῦ μὲν ἔτι ἄνθρωπος εἶναι κατεφρόνει.

Ἄμαχος, ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν. καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μήπω μεμαχημένοι.

[Ἀμβακούμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀββακούμ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.]

Ἄμβασις. ἀνάβασις.

Καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.

Ἀμβάτας. ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἵπποι ὑνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας· ἦσθιον γὰρ αὐτούς. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ καὶ τοὺς ἀμβάτας δι' ἔκπληξιν ἀποσεισάμενοι.

Ἄμβενα. ὄνομα πόλεως.

Ἀμβλήδην. μεγάλως βοῶσα.

Ἀμβλίζω. ῥῆμα.

Ἀμβλίσιον. τὸ μάννα.

Ἀμβλίσκουσιν. ἀποβάλλουσιν. ὃ συμβαίνει ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κυήματα. Πλάτων Θεαιτήτῳ. καὶ ἀμβλίσκειν καὶ ἐξαμβλοῦν, τὸ διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν.

Ἀμβλωθρίδια. ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα. καὶ ἀμβλωθρίδιον, αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἀμβλώσκειν, καὶ ἀμβλῶσαι καὶ ἐξαμβλῶσαι, τὸ ἀτελὲς γεννῆσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος.

Ἀμβλύ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀλλὰ καὶ αὖτις
ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

Ἀμβλυωπίας. ὁ ἀμυδρῶς ὁρῶν.

Ἀμβλύνω. τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ ἐπιπολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου τριβαῖς. καὶ Ἀμβλύνεσθαι. Μήθ' ὑπὸ νεότητος θρασύνεσθαι, μήθ' ὑπὸ γήρως ἀμβλύνεσθαι.

Ἀμβλυώττει. τυφλώττει. καὶ ἀμβλυωπέστερον.

Ἀμβλύς. ὁ μὴ ὀξύς, σκοτεινός.

---

1. Aut ordo verborum perturbatus aut articulus, opinor, eximendus. 3. Cf. intpp. Aristaeneti p. 544. et Wyttenb. in Plut. p. 887. ἄμαχον C. 4. καταῤῥαγέντος κατηνέχθη πλῆθος χιόνος ἄμαχον C. 5. καὶ — ἄμαχος om. C. Οὐ δυναστεία ἄμαχος: Vox Damascii, cuius integer locus affertur in v. *Ἐναγεῖς*. 6. Locus ex v. *Κλέαρχος* decerptus. 7. ἔτι εἶναι καὶ ἄνος C. 8. Zon. p. 141. Ξενοφῶν Cyrop. IV, 1. 16. coll. VI, 4, 14. 10. Habet A. mg. 13. Auctiorem locum vide sub v. *Ἀποῤῥῶγας*. εἶεν Med. 16. καὶ om. vulg. 18. Voluit *Ἄβενα*, de quo vide vel Eust. in Dionys. 64. Quae *πόλεως* excipiebant, *Ἄμβη. ἡ τῆς πέτρας ὀφρῦς*, e Zon. p. 149. ut videtur ab ed. Med. inculcata, Gaisf. libros suos secutus abiecit. 19. *Ἀμβλήδην βοῶσα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως.*] Recte Pearsonus in margine notaverat legendum esse *ἀμβλήδην γοόωσα*, ex Homero Il. *χ'*. 476. Vide etiam Etymologum. *Küst.* Adde Apollon. Lex. p. 104. Nunc et Zon. p. 165. docet *βοῶσα* post *μεγάλως* esse reponendum, et emendationem iuverunt A. B. C. 20. *Ἀμβλίζω. ῥῆμα* om. vulg. 21. Zon. p. 154. *Ἀμβλίσιον* recurrit sub v. *Μάννα*. „Videtur corruptum esse ex *ἀμβροσιον*. Sic *ἀμβροσία τροφὴ* apud Hesychium exponitur *μάννα*." Alberti Misc. Critt. p. 268. sive in Hesych. v. *Ἀμβροσίη*.

1. Zon. p. 159. Lex. Seg. p. 386. 3. *Πλάτων Θεαιτήτῳ* p. 149. D. 5. Vide Maussacum in Harpocrat. v. *Ἀμβλωθρίδιον* et Schol. Arist. Nub. 137. *τα* quamquam Etym. M. p. 80. tenet, delendum cum Lex. Seg. p. 386. 8. *τὸ* post *Ἀμβλώσκειν* fuit permutandum cum *καί* (auctoribus A. B.), eademque vox (sive *ἦ*) adiicienda post *γεννῆσαι*: v. Zon. p. 158. 10. *ἀσθενές* olim interpretando *Ἀμβλύ* subiunctum omisi cum A. B. *ἐν Ἐπιγράμματι* Philippi Thess. XIX, 3, 4. A. P. VI, 36. Cf. v. *Καλαμητομίης*. 11. *αὖθις* vulg. 13. *Ἀμβλυωπίας*] Immo *Ἀμβλωπής*. Subsequebantur *καὶ ἀμβλυωπός*, cum A. B. et Zon. p. 141. omissa. Huc autem retrahenda, quae voci *Ἀμβλυώττει* subiiciuntur, *καὶ ἀμβλυωπέστερον*, vulgo neglecta: ubi *καὶ ἀμβλώτερο* A. 14. Integriora praestat locus Ioannis Antioch. in v. *Λιῆγε*. 15. *πολέμου* etiam Zon. p. 158. Küst. vero *πολεμίου*. Altero loco *τοῦ Αντίβου*. „Demosth. c. Timocr. p. 400. Tayl. *ταῖς ὀξύτησι καὶ τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν*. Hinc corrigendus Photius Ep. I. p. 43. *ἤμβλυνε δὲ πολλαχοῦ καὶ λόγων ἰσχὺς ὀξύτατα πολέμου*. Leg. *ὀξύτητα*. Sed recte Küsterus. Plut. Pomp. p. 659. *τὴν δ' ὀξύτητα τοῦ πολεμίου καὶ τὸ τάχος δεδοικώς.*" *Toup.* MS. 17. Verba Dionis, quae paulo pleniora v. *Ἠμαζεν* continentur, eademque repetita sub v. *Μήθ' ὑπὸ νεότητος*. 21. Post *σκοτεινός* Gaisf. addidit *Ἀντίβας* cum A. B. Habet E. mg. *Αννίβας ἢ. ...Λ nonnemine fortasse dictus Hannibal ἀμβλύς, postquam oculorum aciem amisisset.*" De hoc promptissimum foret iudicium, praegressae sententiae *Ὁ δὲ ἐπιπολὺ κτλ.* si locus in Appiani *Ἀννιβαϊκῇ* relictus esset. Nunc opinor id ex v. *Αμβλύνω* transcriptum fuisse.

Alibi: *Sua quisque referre ducebat, ut id commonstraret; quoniam regem vehementer intentum ei rei esse videbant.* Et alibi: *Erat autem illa dei sacerdos pulchritudine incredibili praedita.* Rursus: *Vehementissima tempestatis vis praeter opinionem ingruit.* Et iterum: *Non potestatis magnitudo.* Alibi: *Fastu immodico elatus humana condicione maiora affectabat.* *Ἄμαχος*. Qui non pugnat, apud Xenophontem. Et *Ἀμάχητοι*, pugnae expertes. [*Ἀμβακούμ*. Quaere sub v. *Ἀββακούμ* in ipso libri principio.] *Ἄμβασις*. Id quod est *ἀνάβασις*. *Neque ullus erat ascensus.* *Ἀμβάτας*. Id quod est *ἀναβάτας*. *Equos vero mortuos aegre non ferebant sessores, quippe quos comederent.* Et alibi: *Illi vero territi sessores excusserunt.* *Ἄμβενα*. Nomen urbis. *Ἀμβλήδην*. Magnum clamorem tollens. *Ἀμβλίζω* verbum. *Ἀμβλίσιον*. Manna. *Ἀμβλίσκουσιν*. Eliciunt. Quod accidit mulieribus, fetum corrumpentibus et ante tempus proiicientibus. Sic Plato in *Theaeteto*. Ad eandem abolendi notionem pertinent tam *ἀμβλίσκειν* quam *ἐξαμβλοῦν*. *Ἀμβλωθρίδια*. Fetus abortivi, vel immaturi. Et *ἀμβλωθρίδιον*, cum ipsum pharmacum fetum corrumpens, tum vero fetus corruptus. *Ἀμβλώσκειν*. Idem quod *ἀμβλῶσαι* vel *ἐξαμβλῶσαι*, fetum imperfectum gignere, vel corrumpere. *Ἀμβλύ*. In Epigrammate: *Verum etiam posthac ab culmorum sectione falcem ferat obtusam.* *Ἀμβλυωπίας*. Qui oculorum aciem obtusam habet. *Ἀμβλύνω*. Hebeto. *Ille vero bellum in longius protraxit, hostis impetum lenta et diuturna laborum mora frangens.* Item *Ἀμβλύνεσθαι*. *Ut neque propter inventutem superbum se praeberet, neque senectute vigor eius obtunderetur.* *Ἀμβλυώττει*. Caecutit. *Ἀμβλύς*. Non acutus, obscurus.

136 Ἀμβολάδην. ἀναβάλλων. Ἡρόδοτος, καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμβολὰς γῆ. ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κῦρος πύργους ἐποίει ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτιπλεῖστα φυλακτήρια εἴη.

Ἀμβολία. ἡ ὑπέρθεσις. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.

καὶ Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, ὁ τὸ ἔργον ἀναβαλλόμενος.

Ἀμβούλιος, ὄνομα κύριον.

Ἀμβωμοῖσι. περὶ τοὺς βωμούς.

Ἀμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἀμβροσία. ξηρὰ τροφή.

Ἀλλὰ τόγ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Νέκταρ δέ, τουτέστι νεόκταρ, τὸ νέους ποιοῦν τοὺς πίνοντας.

Ἀμβρόσιαι. ἃς οὐδεὶς δύναται βροτῶν ἔχειν.

Ὅμηρος·

Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος

κρατὸς ἄπ' ἀθανάτοιο.

Ἀμβρόσιον. θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀκήρατον, ἢ ἄφθαρτον.

Ἦν γὰρ Ἐρώτων

καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.

Ἄμβροτα· θεῖα, ἄφθαρτα.

Ἀμαία. ἡ δημήτηρ. Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

Ἀμαιμακέτου. ἀκαταπονήτου. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐ δίχα βύρσας

θῆκεν ἀμαιμακέτου κρατὸς ἔρεισμα κέρα.

Ἀμεβώνη. ὄνομα κύριον.

Ἀμέλγειν. [αἰτιατικῇ.] ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἀώρους τοὺς καρποὺς ἀποσπᾶν, ὅπερ οἱ κλέπτοντες ποιοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους.

Ἀμελεϊστί. χωρὶς βραδυτῆτος. Διαμελεϊστὶ δέ, μεληδόν, κατὰ μέλος.

137 Ἀμέλει. τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μή σοι μελέτω. διὰ τοῦτο.

---

1. Vide Eust. in Il. φ'. p. 1241. ἀναβολικῶς Zon. p. 165. Ἡρόδοτος IV, 181. 3. ἡ om. vulg. Sed v. Zon. p. 148. 4. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 5, 12. 5. Quae post εἴη sequebantur, Ἔστιν ἐν τῷ Λακνόμενος, ὅτι τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι, omisit A. 6. ἐν Ἐπιγράμματι Macedonii II, 2. A. P. V, 233. 8. Pertinet ad Hesiodi ἔ. 411. V. Zon. p. 141. 9. Ἀβούλιος, opinor. Comparat tamen Gaisf. Pausan. III, 13, 4. πρὸς τούτῳ Διὸς Ἀμβουλίου καὶ Ἀθηνᾶς ἐστιν Ἀμβουλίας βωμὸς καὶ Διοσκόρων καὶ τούτων Ἀμβουλίων. 10. Pertinet ad Il. φ'. 441. V. Etym. M. p. 81. περὶ τῶν βωμῶν A. B. 11. Ex Harpocratione. 14. Versus Od. ί. 359. ubi legitur τόδ'. 16. Haec multo copiosiora praestat v. Νεκταρέου. τὸ νέον B. 19. Ὅμηρος Il. ά. 529, 30.

3. Versus Hedyli A. P. VI, 292. Eadem reperiuntur in v. Θαλέεσσι, unde fuit cum A. B. legendum ἡ, quod scribebatur ά. 6. De istis nominibus dictum in v. Ἀζησία, unde haec manarunt. Quod habet Etym. M. p. 84. καὶ ἡ Ῥέα λέγεται καὶ ἀμμὰς καὶ ἀμμία, haud scio an scribendum sit Ἄμμαία, idemque reddendum Hesychio v. Ἄμμα loco. 9. ἐν Ἐπιγράμματι A. P. VI, 115. 14. αἰτιατικῇ debetur Aldo. Ἰδίως λέγεται κτλ. excerpta sunt e Scholiis in eum Aristophanis locum quem continuo laudat, Equ. 326. 15. ἀώρους Scholiis reddendum. 19. Ἀμελεϊστί] Pessime. Legendum enim est Ἀμελλητί. Küst. Διαμελεϊστί] Alius error. Dicere enim debuisset Suidas μελεϊστί, qua voce usus est Homerus Od. ί. 291. τοὺς δὲ διὰ μελεϊστὶ ταμὼν ὠπλίσσατο δόρπον. In hoc versu praepositio διὰ non pertinet ad vocem μελεϊστί, ut Suidas putavit (quem ad hunc locum poetae vel alterum ei similem Od. σ'. 338. respexisse non dubito), sed iungenda est verbo ταμών. Hinc Scholiasta ad eum locum recte sic ait: Μελεϊστί. κατὰ μέλος. Küst. Non adeo recondita videtur esse medela, qua praeceptum de genere epimerismorum petitum idque nisi fallor Suida recentius sublevetur. Scribendum enim: Ἀμελλητί. χωρὶς βραδυτῆτος, διὰ τοῦ ῆ. μελεϊστὶ δέ, μεληδόν, κ. μ. Vocem μεληδὸν non annotavi nisi ex vilissimo quodam Schol. Eur. Hec. 1054. 21. Excidit hic vox ἤ: legendum enim est, τοιγαροῦν. ἤ ἀντὶ τοῦ κτλ. Küst. Melius hic loco consuluisset, si lectionem interpolatam μελέτω τούτου cum germana MSS. et vett. edd. permutasset. V. Zon. p. 163. Lex. Seg. p. 387. sive Moer. p. 66. Ceterum Schol. Arist. Nub. 488. Ἀττικὴ ἡ φράσις, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύμει. καὶ μηδέν σοι μελέτω διὰ τοῦτο E.

Ἀμβολάδην. Sursum iaciendo. Apud Herodotum significat vehementiam. Ἀμβολὰς γῆς. Agger ex terra effossa excitatus. Xenophon: *Cyrus vero fecit turres supra terram egestam, ut quam plurima essent custodiarum loca.* Ἀμβολία. In Epigrammate: *Cum assuetae procrastinationi magis magisque indulgeres.* Et Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, qui negotium semper procrastinat. Ἀμβούλιος. Nomen proprium. Ἀμβωμοῖσι. Circum aras. Ἀμβρακία. Urbs est in Ambracico sinu, Corinthiorum colonia. Ἀμβροσία. Siccus cibus. *Sed hoc est ambrosiae et nectaris latex.* Νέκταρ vero dictum est, quasi νεόκταρ, quod iuvenes reddit bibentes. Ἀμβρόσιαι. Quae mortalibus negatae sunt. Homerus: *Divini autem capilli regis concussi sunt de capite immortali.* Ἀμβρόσιον. Divinum, vel immortale, vel admirandum, vel expers interitus, vel incorruptum. *Erat enim Amorum et Gratiarum illa puella divinum quoddam germen.* Ἄμβροτα. Divina, incorrupta. Ἀμαία. Ceres. Azesia vero Proserpina. inde proverbium: Ceres Azesiam quaesivit: in eos dictum qui diuturnis in quaestionibus versantur. Ἀμαιμακέτου. Indomiti. In Epigrammate: *Non sine pelle cornua dedicarit, indomiti capitis munimen.* Ἀμεβώνη. Nomen proprium. Ἀμέλγειν. [Aptum accusativo] Proprie significat, intempestive fructus immaturos avellere, id quod fures faciunt. Aristophanes: *Emulgis peregrinorum opulentissimum quemque.* Ἀμελεϊστί. Sine mora. Μελεϊστὶ vero. membratim. per partes. Ἀμέλει. Utique. Proprie vero, noli solicitus esse. Item, hanc ob causam.

Ἀμέλεια· καὶ ἀμελία· ἀμφότερα Ἑλληνικά. καὶ γὰρ καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται.

Ἀμελλητί· ἀνυπερθέτως, ταχέως. καὶ ἀμελητέα, γενικῇ.

Ἀμέλιος, Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ καὶ Ὠριγένει.

Ἀμελῶ σου.

Ἀμενηνός· ἀσθενής. Ὅμηρος·

Ἀμενηνῶν ὀνείρων.

καὶ ὁ καπνὸς ἀμενηνός. [καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγούμην· ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίων.]

Ἀμενήνωσεν· ἀσθενῆ ἐποίησεν.

Ἀμεννητί· χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι.

Ἀμεριμνία· ἡ ἄνεσις.

Ἀμερμηρεί· χωρὶς φροντίδος.

Ἀμετάκλητον· Ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλῆθος εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότρια φρονεῖν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Ἀμετάπτωτον· κυρίως ἐπὶ σωμάτων λέγεται τῶν δι' ἰσχὺν μὴ τρεπομένων, ἢ διὰ ἰδιότητα μὴ μεταβαλλόντων· κατὰ μεταφορὰν δὲ λέγεται ἡ ἐπιστήμη ἀμετάπτωτος.

Ἀμεταποίητον· ἀμετάθετον.

Ἀμεταστρεπτί· [ἀμελητί,] μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τοὐπίσω· ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἀμετρί· χωρὶς μέτρου· καὶ παροιμία· Ἀμετρὶ μάζαν ἔδοντες.

Ἀμετροκάκου· πλεῖστον πληθυνούσης περὶ κακίαν. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπόλει.

Ἀμείβεσθαι· αἰτιατικῇ· ἀποκρίνεσθαι, καταβάλλεσθαι. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε, Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε· ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε· Τούτους ὥσπερ τῆς εὐσεβείας ὁ θεὸς ἀμειβόμενος.

---

1. Arcadius p. 195. *ἀμελία* qui firmet est potissimum Eur. Iph. A. 850. et Antiop. fr. XXIII. 2. *καὶ* ante *διὰ* add. A. 5. *Ἀμελητί.*] Lege *ἀμελλητί*, a *μέλλω*, cunctor. *Küst.* Sic A. et Lex. Seg. p. 387. V. Boisson. in Marin. p. 102. et Alb. in Hesych. „Deinde edd. ridicule, *Ἀμελητέα γυνή.* Mutavi cum A. B." *Gaisf.* Vide Lex. de Synt. p. 129. 5. *Ἀπαμεύς*] Magis credendum est Porphyrio in *Vita Plotini*, qui Amelium Tuscum fuisse tradit his verbis: *Ἔσχε δὲ ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας Ἀμέλιόν τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανός.* Meursius in *Bibliotheca Graeca* existimat Suidam, cum Amelium Apamensem scriberet, respexisse ad verba ista Porphyrii eodem opere oscitanter nimis lecta: *Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας.* Küst. Adde Boisson. in Eunap. p. 167. Ceterum cf. vv. *Πλωτῖνος* et *Πορφύριος*. Quod sequitur *διδάσκαλος Πορφυρίου* refutat Baylius Lex. I. p. 229. 7. *Ὠριγένῃ* vetus lectio, quam deseruit A. 9. *Ὅμηρος* Od. τ'. 562. *ἀ. εἰαν ὀνείρων.* 12. Cf. v. *Καπνοῦ σκιά*: unde novissima *καὶ παροιμία — ἀξίων* malo sunt consilio transcripta. 14. Il. ν'. 562. Cf. Etym. M. p. 81. f. et Hesych. 15. Zon. p. 164. Vox suspectae fidei. Deinde quae sequebantur, *Ἀμερβές. τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὀρφνὴν ἀμορφνής, καὶ ἐκλείψει τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β ἀμερβές*, Gaisf. delevit cum A. B. Annotabat Küsterus: „Scribendum potius est *ἀμορβές* vel *ἀμορβόν*: v. Schol. Nicandri Ther. 28." Pariter Zon. p. 154. comparandus cum Etym. M. p. 85. Post *ἀμερβές* vero B. et Med. praestant *Ἀμεργῆ* (i. e. *Ἀμερῆ*) *σώματα. ζήτει* (*ἐγράφη* B.) *ἐν τῷ Ἄτομα.* 17. V. Bekk. Anecd. p. 1318. Eust. in Od. *ύ.* p. 1881. Phavorinus infra laudandus. 18. Locus Polybii XXXVII, 2. extr. servatus in Excerptis Vales. p. 174. quem integrum praestat v. *Προυσίας.* *τὴν ὁρμὴν* A.

8. V. Ruhnk. in Tim. p. 25. qui tradidisset vellem cuius esset coloris *ἀμελητί*, agnitum illud Lex. Seg. p. 387. in hac ipsa glossa et, si credimus, Luciani Tim. 12., ubi mecum reponas *ἀμελλητί*. Equidem id vocabulum e superioribus illatum opinabar, cum vidi ex A. *ἀμελλητί* annotatum. Ad glossam vid. etiam Iacobs. in Achill. p. 658. Ceterum quod huic cognatum est *ἀνεπιστρεπτεί* disertae praebuit ed. Romana Frontonis Epp. ad Marc. II, 5. 10. Integrum proverbium eiusque originem Suidas refert in v. *Μέτρῳ ὕδωρ*, ubi legitur *ἀμέτρως*, uti etiam apud Zenobium. *Küst.* Eadem Zon. p. 164. *ἀμετρὶ* B. bis, *ἀμετρεί* Herodian. Epim. p. 256. et Phavor. Ecl. p. 103. extr. Sed verissime nuper Schaeferus, correcto etiam Diodoro, hanc in sententiam redegit versiculum: *μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρὶ δὲ μάζαν ἔδοντες.* 12. *πληθυούσης* B. *πληθούσης* E. 13. Locus Eunapii in Exc. Legg. p. 112. sive ed. Boisson. p. 513. redintegrandus ex v. *Ῥουφῖνος*. 14. *δημοσία* librorum mendum ope v. *Ῥουφῖνος* sustuli. *ἀπημπόλει*] Lege *ἀπεμπόλα*, et vide Pierson. in Moer. p. 156. *Porsonus*: ipse videndus in Adverss. p. 215. 15. Locus Procopii de Bello Goth. IV, 24. repetitus in v. *Θευδίβαλδος*. 17. *ἀποκρίνεται*] *ἀντιποκρίνεται* A. B. E. 18. Habet A. in mg. Fragmentum Aeliano Gaisf. addixit, comparato Plutarcho T. II. p. 108. F. *τῆς θεοῦ τὸν θάνατον αὐτοῖς τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν δωρησαμένης*, ubi tradit de Bitone et Cleobi.

Ἀμέλεια. Perinde probum atque *ἀμελία*, nam et per diphthongum et simplici *ι* scribitur. *Ἀμελλητί.* Sine dilatione, cito. Et *ἀμελητέα*, genitivo aptum. *Ἀμέλιος.* Amelius, Apamensis, philosophus, Plotini discipulus, magister Porphyrii, aequalis fuit Ammonii et Origenis. *Ἀμελῶ σου.* *Ἀμενηνός.* Infirmus. Homerus: *Vanorum somniorum.* Et, *Fumus inanis.* [Etiam proverbium: *Fumum esse putabam*; quod in hominem nullius pretii dicitur.] *Ἀμένηνωσεν.* Infirmum reddidit. *Ἀμεννητί.* Morae impatienter. *Ἀμεριμνία.* Animi remissio. *Ἀμερμηρεί.* Sine cura. *Ἀμετάκλητον. Multitudo impetu irrevocabili non solum ad defectionem, sed etiam ad poenas de rege sumendas ferebatur.* *Ἀμετάπτωτον.* Proprie dicitur de corporibus, quae propter firmitatem non vertuntur, vel propter suam proprietatem non mutantur; per translationem vero sic scientia dicitur immutabilis. *Ἀμεταποίητον.* Irrevocabile. *Ἀμεταστρεπτί.* Sine cura, vultu non retrorsum converso. Quaere sub v. *Ἀπονητί.* *Ἀμετρί.* Immoderate. Et proverbium: *Immoderate placentam edentes.* *Ἀμετροκάκου.* Supra modum improbae. *Eo autem immoderata eius avaritia progressa est, ut etiam mancipia publica venderet.* *Ἀμείβεσθαι.* Aptum accusativo significat respondere, item persolvere. *Quae cum Leontius dixisset, Theodibaldus sic respondit.* *Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Deus pietatis mercedem illis rependens.*

Ἀμείβων. ἀλλάσσων. καὶ Ἀμοιβὴ ἡ ἀντέκτισις.

[Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων.]

138 [b]Ἀμειδές. στυγνόν, σκυθρωπόν. καὶ ἀμειδής, σκοτεινός. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ὀργὴν οὖν πρήνυνον ἀμειδέα, μήδ' ἐπιτείνειν (κακόν).

Ἀμείδητος. σκυθρωπός. καὶ Ἀμειδήτων, σκυθρωπῶν, ἀγελάστων. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις, Περσεφόνη.

Ἀμείλικτον. ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. καὶ Ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Ἀμείλιχος. σκληρός, ἀκολάκευτος.

Ἀμεινίας. ὄνομα κύριον.

Ἀμειψίας, Ἀθηναῖος, Κωμικός.

[Ἀμειψιρυσμεῖν. μεταμορφοῦσθαι.]

Ἀμειψόμεθα. ἀνταποδώσομεν.

Ἄμη. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς πυράμην λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. καὶ παροιμία· Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἕτερα δὲ μὴ ἔχειν ἰσχυριζομένων.

Ἀμηγέπη. ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμουγέπου, καὶ ἀμηγέποι, καὶ ἀμωσγέποι. Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέποι. ἀντὶ τοῦ ἁπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχοι, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἀμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀπογευσάμενος ἀωρὶ νύκτωρ περιήρχετο τὴν βασιλικὴν αὐλήν. καὶ ἀμηγέπη Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύοντι δὲ καὶ ἕκαστα γνωματεύοντι ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου.

Ἀμήν. πεπιστωμένως, ἀληθῶς.

Ἀμήρυτον. πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον. τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμησάμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χῶμα σείσας καὶ τὴν γῆν ἀμησάμενος ἐζήτει τὸν νεκρόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ χερσὶ σωρεύσας.

Πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας [b]ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν. 139

1. Glossa Homerica. ἀμειβὴ A. 3. Futilis glossa litterarumque seriei repugnans, quam ex inferiore loco delibatam esse apparet. Nec scriptura ἀμειβηδής A. B m. s. quicquam proficimus. 4. Lex. Seg. p. 387. His tertio loco Zon. p. 154. addit, quod Hesychius bis usurpavit, ἀγέλαστον. Cf. Etym. M. p. 82. Deinde quod extabat ἀμειδές, σκοτεινόν, emendatum cum A. B. 6. Versus (quem A. mg. habet, Gaisf. notavit) ex oraculo quod integrum affertur in v. Διογένης: unde refutatur vulg. ἀποτείνειν. 7. κακόν ex interpretatione adiectum. 9. ἐν Ἐπιγράμμασι Iuliani Aegypt. LXVI, 1. A. P. VII, 58. 12. Priora pertinere videntur ad Il. λ'. 137. 13. Εὐνάπιος in fragm. ed. Nieb. p. 102. Boisson. p. 515. 17. Nomen inter Athenienses non infrequens. 18. V. Meinekii Qu. Scen. II. p. 42. 19. Ἀμειψιρυσμεῖν] Idem est ac si dicas ἀμείβειν ῥυσμόν, i. e. mutare formam. Ῥυσμὸς enim erat vox Democrito eiusque sectatoribus propria, significans formam vel figuram: ut Suidas docet infra v. Ῥυσμός, ubi plura de hac voce notamus. Küst. Qui similia protulit in Hesychio. Eadem glossa Etym. M. p. 81. omisit autem A. 19. 20. Utrumque versum transposuit Med., ac similiter fere Zon. p. 159. cum Hesychio. 21. τεκτονικὸν] Salmasius in Trebellii Pollionis Claudium p. 392. ὀρυκτικόν. Lex. Rhet. p. 206. ἄγη. τὸ ἐργαλεῖον. ἐν ᾧ ὀρύττουσι τὴν γῆν. Schol. tamen Aristoph. Pac. 298. in v. ἄμας interpretanda usurpat, quod ab Romana dictione fluxit, πυράγρας. Observationem nescio quis transcripsit in v. Πυραμίς.

1. Vide supra v. Ἄμας. 4. Haec ad vocem usque ἀμόθεν Lex. Seg. p. 387. Dixerunt de notioribus illis vocibus intpp. Thomae M. p. 40. sq. et Schneid. in Plat. Vol. II. p. 112. 5. καὶ ἀμοθιγέπου καὶ ἀμηγέπη καὶ ἀμοσεγέποι Elmsleius in Acharn. 608. καὶ ἀμουγέπου καὶ ἀμοιγέποι καὶ ἀμόσποι Schol. Plat. p. 372. ἀμουγέπου dederunt A. B. pro ἀμοιγέπου. ἀμοιγέποι agnoscit Hesychius. 6. Ἀριστοφάνης Acharn. 584. ubi nunc legitur ἀμηγέπη, olim etiam ὑμᾶς μὲν ἤδη. ἀεὶ vulg. 8. Immo ἄπου, quamquam adversatur Schol. Arist. 11. Ἀγαθίας: vide huius locum sub v. Ἀλύοντι. 14. πεπισμένως Zon. p. 164. Quae post ἀληθῶς extabant, Ἀμήριον. πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμηρῖνος, ducta illa de Steph. Byz. sive Zon. p. 154. omiserunt A. B. 15. Haec nota referenda est ad locum illum Apollonii Rhodii II, 221. καὶ γῆρας ἀμήριτον ἐς τέλος ἕλκω. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀμήρυτον... τουτέστιν ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἑρίων. Küst. ἀτέλεστον] ἀπλήρωτον Lex. Seg. p. 387. Cf. Phryn. Appar. p. 20. Hesych. et Etym. M. 17. Glossa Homerica ex Od. δ. 247. Cf. v. Διαμησάμενος. 20. Distichum Antipatri Sidon. XCIX, 3. A. P. VII, 241. Cf. vv. Ἀνοφερόν et Τιθηνάς. τιθηνήτωρ ὠλοφύρατο B. (τιθηνήτειρα δὲ mg.) E. ταῖς χερσὶν A. 21. Ἀνδρομάχης] Bruncknius Ἀνδρόμαχος, Palat. ἀνδρομάχοις, probatum Küstero, quod E. corr. praestat, significat etiam ἀνδρομάχοιο A. B.

Ἀμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβή, gratiae relatio. [Ἀμοιβηδής. Qui permutat.] Ἀμειδές. Triste, tetricum. item, obscurum. declinatur autem genitivus per ους. *Tristem igitur iram tempera, nec malum intende.* Ἀμείδητος. Tetricus. Et Ἀμειδήτων, tetricorum, risus osorum. In Epigrammate: *Quamvis in mortuos risus expertes regnum obtineas, Proserpina.* Ἀμείλικτον. Durum, implacabilem. et Ἀμείλικτος, inhumanus. Eunapius: *Adeo fuit uterque re vera inexorabilis, et facinus evadebat illustrius.* Ἀμείλιχος. Durus, nullis blanditiis flexibilis. Ἀμεινίας. Nomen proprium. Ἀμειψίας. Atheniensis, Comicus. [Ἀμειψιρυσμεῖν. In aliam formam mutari.] Ἀμειψόμεθα. Gratiam referemus. Ἄμη. Fossorium instrumentum, quod nos perperam ad hamas referimus. Hinc proverbium: Falces repetebam, illi vero ligones se habere negabant; quod in eos dicitur qui alia se habere negant quam quae ab ipsis petuntur. Ἀμηγέπη. Quomodocunque, quacunque ratione. Dicuntur etiam ἀμωσγέπως, et ἀμόθεν, et ἀμουγέπου, et ἀμηγέποι, et ἀμωσγέποι. Aristophanes: *Qui vero fit, ut vos quidem ubique stipendia mereamini?* ubi significat ubivis, quacunque id acciderit, quomodocunque. Et alibi: *Sed cum appositos cibos utcunque degustasset, intempesta nocte regiam aulam circumibat.* Et ἀμηγέπη dixit Agathias: *Fluctuanti vero et singula perpendenti visum est expugnationem castelli quomodocunque tentare.* Ἀμήν. Fideliter, vere. Ἀμήρυτον. Multum, extensum, imperfectum, perpetuo durans, infinitum. Ἀμησάμενος. Qui effodit. *Ille autem aggere quassato terraque effossa mortuum quaerebat.* Dicitur etiam de eo qui manibus accumulavit. *Multum nutricius luxit manibusque bellipotentibus cumulavit atrum super caput pulverem.*

Ἀμήσαντες. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποτεμόντες. καὶ Ἀμήσαντι, Θερίσαντι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐδέποτ' ἀμήσαντι Κορινθικόν, οὔποτε πικρᾶς
. . . γευσαμένῳ πενίης.

Ἄμησός. καὶ Ἄμνισός. Ἀμησὸς δέ, καὶ Ἀμισηνός.

Ἄμητα. Ἄμης, εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἄμητα προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί.

Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ οἰκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον πρὸς τούτῳ· ὡς ἂν λέγων, μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Ἄμης οὖν ὁ πλακοῦς· οὐχ ὁ ἰπνός.

Ἀμητῆρες. Θερισταί.

Ἀμητός. αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὀξυτόνως· οἷον ὁ στάχυς. καὶ τρυγητός, βότρυς ὁ τρυγώμενος. προπαροξυτόνως δὲ ἄμητος, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν· ὡς καὶ τρύγητος, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμήχανα. Οἱ δὲ ἐπεὶ τὰ ἀμήχανα τῷ λιμῷ ἔπασχον, ἐκεχειρίαν ὀλίγων τινῶν ἡμερῶν ᾔτουν διαπράξασθαι.

Ἀμηχάνητοι. ἀντὶ τοῦ πολλοί. Ξενοφῶν.

Ἀμηχανία. ἀπορία.

Ἀμήχανον. ὑπὲρ λόγον. ἢ ἀνεπιχείρητον, ἀδύνατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμήχανος ἡ χαρὰ παρέστη πρὸς τὸ πάθος. καὶ Ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Δαμάσκιος· Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βαχχείας οἷον ἀπομαντευομένῳ ἐῴκει τὴν τῆς ἀληθείας εὕρεσιν.

Ἄμμιγα. ἀναμεμιγμένως.

Εἴνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος; ἦν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Ἀμίδα. οὐρητρίδα, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. καὶ ἀμίδας, τὰ ὑπηρέσια.

σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

Ἀριστοφάνης.

Ἀμὶς μὲν ἦν οὐρητιάσῃς αὐτῇ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πατάλου.

---

1. Pertinet ad Od. φ'. 301. Latet aliquid in voce μή, quam tolli iusserant Portus et Küst. omisitque Apollon. Lex. p. 116. Equidem subesse putarim ἄμη. 2. ἐν Ἐπιγράμματι: distichum Macedonii in A. Pal. VI, 40, 7. integrius repetitum in v. Κορινθικόν. 6. A. mg. Α. καὶ ὁ Ἀμισηνός. Ἀμισὸς δὲ κτλ. Cum his nominum turbis componenda quae paulo postmodo sequuntur in vv. Ἀμισσός et Ἀμισηνός. Inde sponte videtur emendatio talis derivari: Ἀμησὸς καὶ Ἀμνησός. Ἀμισὸς δὲ καὶ Ἀμισηνός, ἀπὸ τόπου. Distinguit enim inter Amisum, Ponticam civitatem, et Amesum vel potius Amnesum, de quo v. in Dionys. Perieg. 498. Cēterum καὶ posterius vulgo negligebatur inde ab Aldo. 9. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 1000. ubi vide Scholia, quibus Suidas sua debet. Haec misere coniecta sunt in v. Προντούλων. 10. Ἄμητά τε vulg. Legendum προσαπέπεμψεν: προσέπεμψας A. 11. δῶρά μου vulg. et Gaisf. 12. πρὸς τούτῳ] προντούλων A. προντούτων B. Unde prodiit monstrum glossae Προντούλων. ὡσανεὶ] ὡς ἂν A. B. Schol. 14. οὐχ ὁ ἰπνίης Toup. MS. οὐχ ὁπτός mire Piersonus in Moer. p. 85. 15. Ex Il. λ'. 67. 16. Similiter idem praeceptum expromitur in v. Τρυγητός. Sed comparando Lex. Seg. p. 387. cum alia recentius invecta cognoscimus, tum illa fraudis arguuntur, οἷον ὁ στάχυς. 20. Post vocem τρυγᾶν suo ordine consequebantur: Ἀμήτωρ, ἀμήτορος. ἄνευ μητρός, μητρὸς ἐστερημένος. Ὅτι Φρονίμη ἡ θυγάτηρ Ἐτεάρχου ἀμήτωρ ἐλέγετο. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βάττος. Quorum principium ἀμήτωρ . . . ἐστερημένος abest ab Med. et A. qui exemplum Ὅτι — Βάττος in mg. habet, cum in textu servent B. E. (hic quidem ἐγράφη pro ζήτει) Nempe nihil antiquitus extabat nisi monitum istud, Ὅτι Φρονίμη — Βάττος, quod incredibilis hominis incuria collegerat e sententia quadam v. Βάττος: Ἐτέαρχος βασιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀνήτορι, τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη. Successit tamen alterius industria, qui cum annotationem ἀκέφαλον esse nollet, caput illi praefixit magistello dignissimum. Nos commentum prorsus ad auctorem suum redire iussimus. 21. Locus e Procopio de Bello Goth. III, 16. breviatus.

1. Uberiora Procopius: πεῖθουσι τὸν Πελάγιον παρὰ Γωτίλαν τε ἰέναι καὶ ἡμερῶν ὀλίγων τινῶν ἐκεχειρίαν διαπράξασθαι σφίσιν. 3. Ἀμηχάνητοι] Scribendum est ἀμήχανοι. Apud Xenophontem enim in Cyrop. VII, 5, 38. legitur ἄνθρωποι τὸ πλῆθος ἀμήχανοι, quem locum fortasse Suidas respexit. Küst. praeunte Porto. Cum vulg. Zon. p. 142. 4. Apollonii Lex. p. 114. 5. ἢ ἀδύνατον Zon. p. 154. 8. μηχανήσασθαι] οὐκ αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι add. A. qui δαμάσθαι pro Δαμάσκιος. Verba Damascii apud Photium p. 338. a. (1036.) 9. τῆς τε περὶ B. 12. Distichum Simmiae ep. II, 5. A. P. I. p. 312. n. 22. Cf. v. Πινυτός. μελίχρους vulg. adversante Zon. p. 164. 15. E Schol. Arist. Ran. 549. 18. ἐφεῦρες] ἐξεῦρες A. B. Med. 19. Ἀριστοφάνης: huius quattuor versus ex Vesp. 839. sqq. petiti, quorum bini repetuntur in v. Αὐτῇ, praemittendi illi superioribus verbis σοφόν — στραγγουρίας. 20. οὐρητιάσσῃς vulg. 21. κρεμήσεται Med. ἠρέμησεν' A.

Ἀμήσαντες. Resecantes. Et Ἀμήσαντι, qui messuit. In Epigrammate: *Qui nunquam demessuit arvum Corinthium, nec gustavit unquam paupertatem amaram.* Ἄμησός. Amesus, quae item dicitur Amnisus, contra Amnesus, cuius est gentile nomen Amnisenus. Ἄμητα. Ἄμης, genus placentae ex lacte confectae. Aristophanes in *Pluto*: *Placentamque praeterea misit nobis istam.* Id est, non modo accepit mea dona, sed etiam de suo misit mihi aliam insuper placentam: quasi moneret, ut ne amplius illuc venirem. Ἄμης igitur est placenta, non autem caminus. Ἀμητῆρες. Messores. Ἀμητός. Ipsae fruges demessae, ut spicae: cum acuto in ultima. Et τρυγητός, racemus qui vindemiatur. Sed ἄμητος, cum acuto in prima, significat tempus aestatis, quod ad metendum est opportunum: ut τρύγητος, tempus vindemiandi. Ἀμήχανα. *Illi vero fame in summas angustias redacti paucorum dierum inducias petierunt.* Ἀμηχάνητοι. Significat multos apud Xenophontem. Ἀμηχανία. Difficultas. Ἀμήχανον. Maius quam ut verbis explicetur; vel inexpugnabile, quod fieri non potest. *Romani vero propter illam cladem incredibili laetitia perfusi sunt.* Et Ἀμήχανος, qui nullis machinis superari potest. Damascius: *Propter desiderium incredibile divina pervestigandi speciem eius praebebat, qui veritatis inventionem divinaret.* Ἄμμιγα. Mixtim. *Propter doctrinae sapientiam quam suavis ille coluit, Musis ac Gratiis comitibus.* Ἀμίδα. Matulam, vas mingendo. Et ἀμίδας, matulas. Aristophanes: *Matula quidem, si micturias, haec iuxta te suspendetur ad ligneum clavum. Prudens hoc et seni commodum excogitasti profecto remedium stranguriae.*

140 Ἀμίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀμιθρῆσαι. μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἄμικτος. ὁ μὴ μιγνύμενος.

Ἄμιλλα. ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις. Καί ποτε ἀγῶνα ἐπιτελοῦντες τούτῳ τῷ μειρακίῳ, ἐς ἅμιλλαν ἀκοντίσεως ἀποδυσαμένω, εἶτα μέντοι τῆς σπουδῆς θερμότερον ὑπεπλήσθησαν· καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τὰδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.

Ἀμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἁμιλλῶνται.

Ἀμίλκας, ὁ καὶ Φαβέας, Καρχηδονίων στρατηγός, ὃς ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων καὶ κατὰ τὴν ἕξιν ἐρρωμένος, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον πρὸς πολεμικὴν χρείαν, ἱππεὺς ἄγαν ἀγαθὸς καὶ τολμηρός.

Ὅτι τούτου τοῦ Ἀμίλκου παῖδα γεγενῆσθαί φασιν Ἀννίβαν, τὸν χρόνοις ὕστερον μακρῷ πολέμῳ τὴν Ἰταλίαν κακώσαντα Ῥωμαίοις τε φοβερὸν ἐσταμάλιστα γενόμενον.

Ἀμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαί σοι.

Ἀμιναδάμ. ὄνομα κύριον.

Ἀμισός. ὄνομα πόλεως. οἱ δὲ Ἀμησὸς διὰ τοῦ η. καὶ Ἀμησηνός.

Ἄμιπποι. ξυνωρίς. φασὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγετο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῶν τραχήλων. ἦν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄμιππον καλεῖται. οὕτω Θουκυδίδης.

Ἄμιπποι. κατὰ τὸν Ἰσαῖον οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οἱ δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται μέν τινες ἵπποι, καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτοὺς τοῦ μὲν ἐποχεῖται, τὸν δὲ παρέλκεται. καὶ καλοῦνται οὗτοι ἄμιπποι. πεζοὺς δὲ τοὺς ἀμίππους Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν ὑποδηλοῦσι. καὶ μή ποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν οἱ ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι.

---

1. Nomen depravatum: vide scripturae varietatem in Zon. p. 146. 2. Eustath. in Od. π'. p. 1801. *Καινολόγος τις ποιητὴς μεταθεὶς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν.* Poeta ille *καινολόγος* vel videtur esse Callimachus vel Phoenix Colophonius. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι usum esse testatur hoc loco Suidas. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod extat apud Athen. XII. p. 530. *Küst.* V. Callim. fr. 339. sive annot. in h. Cer. 87. Adde Etym. M. p. 83. 5. ἀγώνισμα Lex. Seg. p. 387. 9. In his ὁ Ἀργέου (Ἀργαίου A.) υἱὸς latere videtur adolescentis nomen. Ceterum haec particula transiit in v. Ἀργέου υἱός. 13. Cf. v. *Φαβέας.* Sed intellexit Schweighäus. Opusc. II. p. 202. quaedam hic aut turbata fuisse aut defectu verborum absumpta. Itaque bipartitum locum ita constituit, ut partem priorem obtinerent Ἀμίλκας (vel potius Ἀμίλκων) ὁ καὶ Φαμέας — τολμηρός, quae pro Polybianis habuit coniunxitque cum fragm. sub v. Ἄθηχος servato; quae autem subsequerentur Ἀμίλκας ὁ Βάρκας. τούτου κτλ., iis tantum ut de vetustiore Hamilcare ageretur. Cuius suspicionem nonnihil confirmat A. ὅτι addens ante τούτου τοῦ A. Conferri iussit Gaisf. etiam Drakenb. in Liv. T. V. p. 979. sq. 16. Vide Appiani Pun. 100.

3. Gl. om. B. 4. I. Sam. 7, 1. 5. Vide nos in v. Ἀμησός. 7. Pausanias apud Eustath. in Od. ε. p. 1539. quem ascripsit Küsterus: Ἄμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί φησιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ceterum haec ab homine curioso cum pulvisculo traducta sunt in v. Ἀλίβυες, unde recipiendum et φασὶν ὅτι . . . ἐλέγοντο et τῷ τριαχήλῳ. 9. τοῦ ἑτέρου ante ἡνίοχος A. τοῦ ἑνὸς B. E. ἑνὸς reliqui. 10. οἱ Ἄλβυες vulg. auctore Bas. 13. Ex Harpocr. Pal. sumpta. „Vox ἅμιπποι diversas habet significationes. Interdum enim sic vocantur equi celetes simul iuncti, quorum altero vehitur rector, altero vero miles armatus, ut Suidas in praecedenti nota docuit. Interdum vero sic appellantur equi desultorii, ex quorum altero in alterum sessor transilit: quo pertinent verba illa Harpocrationis, ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνταί τινες κτλ. τοῦτ' ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Θρῴσσων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Interdum vero sic vocantur dimachae, sive milites nunc ex equis nunc pedibus pugnantes. Optime Hesychius: Διμάχαι, οἱ λεγόμενοι ἅμιπποι, οἵτινες ὁτὲ μὲν πεζῇ ὁτὲ δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Hoc sensu accipitur a Thucydide et Xenophonte, sed apud quos culpa imperitorum librariorum [quo spectat praeceptum Lex. Rhet. p. 205.] pro ἅμιπποι non paucis in locis hodie legitur ἄνιπποι. In Xenoph. Histor. Graec. VII, 5, 23. male legitur ἀνίππους πεζούς, pro quo reponendum esse ἀμίππους πεζοὺς vel ex Harpocratione patet. Apud Xenophontem bis praeterea eadem pagina pro ἅμιπποι male legitur ἄνιπποι. Idem mendum recurrit apud Thucydidem V, 57. ubi pro ἄνιπποι ἴσοι legendum est ἅμιπποι ἴσοι, ut recte Hudsonus monuit." *Küsterus*, fere consentiens cum Kühnio in Polluc. I, 131. Gaisf. addit Hemsterh. Anecd. I. p. 225. Cf. v. Ἱππική. 15. ὁ et mox οὗτοι om. A.

Ἀμίδης. Nomen proprium. Ἀμιθρῆσαι. Metiri, numerare significat apud Callimachum. Ἄμικτος. Qui non miscetur. Ἄμιλλα. Certamen, contentio, aemulatio. *Cum autem aliquando hi duo adolescentes certamen instituerent, et iaculando inter se contendere coepissent, ac paulatim studio rei magis magisque accenderentur, forte accidit ut Argei filius, alio iaculari volens, pectus fratris infeliciter feriret eumque interficeret.* Ἀμιλλητήριον. Locus in quo certatur. Ἀμίλκας. Hamilcar, idem qui Phabeas dictus, Carthaginiensium imperator, non solum aetate et viribus florebat firmoque corporis habitu erat praeditus, sed etiam eques valde strenuus et audax, id quod ad bellicos usus maximum est subsidium. † Huius Hamilcaris filium fuisse tradunt Hannibalem, qui aliquot annis post Italiam longo bello vexavit, Romanisque maxime formidabilis fuit. Ἀμιλλῶμαί σοι. Tecum contendo. Ἀμιναδάμ. Nomen proprium. Ἀμισός. Nomen urbis. Alii vero scribunt Ἀμησὸς per η. Et Amesenus. Ἄμιπποι. Sic olim bigam equorum vocatam tradunt, ita cervicibus iunctorum ut alterum auriga regeret, alterum vero miles armatus. Iis hodieque Libyes utuntur, Zeugnitae vocati. Idem etiam vocatur ἄμιππον: quo Thucydides usus est. Ἄμιπποι. Apud Isaeum qui cum equis militant. Alii vero dicunt sic vocari equos singulares; qui cum iunguntur, eorum altero sessor vehitur, alterum vero alligatum trahit. Ex Thucydide autem et Xenophonte colligitur, ἀμίππους fuisse pedites. Videndum tamen ne illi sint praecursores quidam, equitibus adiuncti.

Ἀμισηνός. ἀπὸ τόπου.

141 Ἀμισθί. χωρὶς μισθοῦ.

Ἀμισώδαρος. ὄνομα κύριον.

Ἀμιτροχίτων. ὁ μὴ χρώμενος μίτρᾳ.

Ἄμναμος. ἀπόγονος, κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων, παρὰ τὸ ἀμνός.

Ἀμνειός. ὁ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.

Ἀμνημονῶ σου. γενικῇ.

Ἀμνησός. ὄνομα ὄρους.

Ἀμνηστεῖ. ἀμνημονεῖ. Σοφοκλῆς·

Οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας, Ἑλλήνων ἄναξ.

Ἀμνηστία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.

[Ἀμνίον. τὸ αἱμοδόχον ἀγγεῖον.

Ἀμνισός. ποταμὸς Κρήτης· διὰ τοῦ ῑ. Τὰ εἰς ος τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα εἰ μὲν καθαριεύουσι, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον Ἀλφειός, Ἀλμειός· εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ι· οἷον Ἀμνισός, Κηφισσός, Ἰλισσός.]

Ἀμνοκῶν. προβατώδης, μωρός, εὐήθης. τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ πρόβατα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος καὶ μὴ πονηρὸς καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

τουτέστιν, εὐλαβούμενος καὶ φοβούμενος καταστῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρόπων ἐπιείκειαν αἱροῦνται ζημιωθῆναι μᾶλλον ἢ χωρῆσαι διὰ δίκης. καὶ τοὺς τοιούτους (φησὶ) συνεπιλεγόμενος ὁ Κλέων, καταστήσας εἰς φόβον τοῦ παρέξειν πράγματα, ἐπηρέαζε ῥᾳδίως.

Ἀμνόν. τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς· Ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα. μοσχίον δὲ τὸν πρῶτον. καὶ ἀμνὸς ἀρσενικῶς πρόβατον τὸ μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἀμνὴ τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρνός, ἀμνός, ἀρνειός. καὶ Ἀμνὼς Ἀμνώ, Ἀττικῶς, ὄνομα κύριον.

Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πραεῖς, εὐήθεις, δειλοὶ ὡς οἱ κριοί· ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. Novissima Hesychius.

---

1. ἀπὸ τόπου om. B. qui ante hanc gl. inserit: Ἀμίς. τὸ κλωκίον. Ceterum vide nos in v. Ἀμησός. Quae post v. τόπου sequebantur male concinnata, Ἀμίσγαλος. ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος. καὶ ἀμίσαλος. οἷον, Ἀμίσαλλοί τε γέροντες, κατ' ἔνδειαν τοῦ γ, nos eiecimus, cum Küsterus a Parisinis (A.) abesse tradat; quamquam habet Zon. p. 143. Idem Ἀμίσαλλοί τε γέροντες ex Etym. M. emendarat, cum olim legerentur ἀμίσαλός τοι γέροντες. 2. Ἀμισθεί Boisson. Anecd. T. I. p. 404. Alterum Zon. p. 164. Herodiani Epimer. p. 255. et Arcad. p. 183. 3. Vide quae collegit Fischerus in Palaeph. 29. p. 115. 4. Pertinet ad Il. π'. 419. Cf. Etym. M. p. 83. et Hesych., inprimis vero Eustath. p. 1068. μίτραν A. 5. Vide Etymologum. Apud Hesychium male legitur, Ἀμναμός, υἱός. Scribendum enim est ἀμναμός. Küst. Adde Zon. p. 143. et v. Θείας. 7. V. Etym. M. p. 84. et Appiani Mithrid. 18. Ἀ. ὁ ποταμός, καὶ Ἀμνισσός, καὶ Ἄμνης, καὶ ἀμνός Paris. ap. Bast. Ep. Crit. p. 154. 8. Ἀμνημονῶ σου repetit Med. etiam ante v. Ἀμνειός. 9. V. Dionys. Perieg. 498. coll. Od. τ'. 188. quibus iungenda v. Ἀμνισός. 10. Σοφοκλῆς Electrae v. 482. 13. καὶ ὄνομα κύριον quid faciat ad Ἀμνησία non exputo. Verum suspicor excidisse nomen Ἀμνησία, vel si Hesychium audimus Ἀμνισία, doctam Hithyiae inter Cretenses significationem. 14. Ἀμνίον] Hanc et seq. gl. om. A. Compara v. Αἴμνιον. Spectat ad Od. γ'. 444. ubi vide Eustath. p. 1476. 15. Eadem oratio Zon. p. 143. Neque vero dubito quin praeceptum grammaticum, cuius ratio prorsus est ab Nostro remota, lectoribus quibusdam debeatur. 18. Ὀλμειός quod Zon. p. 143. comprobavit, etiam Bastius et apud Gaisf. ipse liber Parisinus, qui supra ποτ. Κρήτης. τὸ μνι ἰῶτα, διατί. 19. Sic Herodianus Epimer. p. 180. Κηφισός, Ἰλισός Zon. et Arcad. p. 77. Quae Bastius Ep. Crit. p. 153. ex eodem Parisino subiungit, technicorum artibus debentur, id quod Arcadius p. 44. significat, nec faciunt quicquam ad Suidae consilium.

2. Ἀριστοφάνης Equ. 264, 65. cuius Scholia Suidas descripsit. 3. γὲ om. Ald. 8. πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλ' ἦθος καὶ τρόπων ἐ Schol. πολλοὶ δὲ B. E. 9. συγχωρῆσαι] Schol. recte χωρῆσαι cum A. qui mox add. τούς. Idem ἐπιλεγόμενος. 13. Eustath. in Od. ι. p. 1627. Φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί, ὅτι οὐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι, ἀρήν, ἀμνός, ἀρνειός· καὶ ὅτι τοῦ ἀμνοῦ καὶ θηλυκὸν ἡ ἀμνή, πρόβατον αὐτὸ μέσον τῇ ἡλικίᾳ· καὶ ὅτι ἀμνὴ ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ. — ἀλλὰ καὶ ὅτι Ἴστρος ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσιν Ἄρνα, φησίν, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λειπογνώμονα. ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριός. Quae relata sunt inter Istri fragm. p. 76. 15. Cf. Lex. Rhet. p. 205. μοσχίονα] Vox suspecta: sed μοσχίων cum in A. B. E. extet, recte Gaisf. μοσχίον cum Poll. VII, 184. 17. Ordine diverso ἀμνός, ἀρνός Zon. p. 143. qui media Ἴστρος — θῆλυ praetermisit. 18. Ἀμνών idem. 19. Schol. Aristoph. Pac. 934. cui haec debentur, εὐήθεις, δειλοὶ ὡς οἱ κριοί· ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. Novissima Hesychius.

Ἀμισηνός. Nomen a loco ductum. Ἀμισθί. Sine mercede. Ἀμισώδαρος. Nomen proprium. Ἀμιτροχίτων. Qui non utitur zona. Ἄμναμος. Nepos. Proprie de ovibus, ut ab nomine ἀμνὸς ductum. Ἀμνειός. Fluvius quispiam. Item agnus. Ἀμνημονῶ σου. Aptum genitivo. Ἀμνησός. Nomen montis. Ἀμνηστεῖ. Immemor est. Sophocles: *Non enim immemor est pater, rex Graecorum.* Ἀμνηστία. Oblivio. Item nomen proprium. [Ἀμνίον. Vas ad victimarum sanguinem excipiendum. Ἀμνισός. Cretae fluvius, per ι scribitur. Nomina fluviorum trisyllaba in ος desinentia, quorum acuitur ultima si purum ος servant, per diphthongum ει scribuntur, ut Ἀλφειός, Ἀλμειός: si minus, per ῑ, ut Ἀμνισός, Κηφισσός, Ἰλισσός.] Ἀμνοκῶν. Ovino ingenio praeditus, stultus, fatuus: tales enim sunt oves. Aristophanes: *Et observas siquis civium sit ovinis moribus, dives, neque malus, et lites reformidans.* Hoc est, qui cavet et metuit ne in molestias incidat. multi enim propter timiditatem et naturae humanitatem damnum pati malunt quam ius suum iudicio persequi. Huiusmodi igitur homines (inquit Poeta) Cleo speculatus et litis intentandae metu perterrefaciens facile calumniis vexabat. Ἀμνόν. Unius anni agnum. Ister in *Atticis* gradus aetatis hos recenset: ἄρνα, deinde ἀμνόν, inde ἀρνειόν, denique λειπογνώμονα. primum vero vocant etiam μοσχίον. Et ἀμνὸς masculinum, ovis mediae aetatis: cuius femininum est ἀμνή. Tres enim sunt ovium aetates, ἀρνός, ἀμνός, ἀρνειός. Et Ἀμνὼς Ἀμνώ, Attice, nomen proprium. Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. Id est placidi, stupidi.

θεις, ἁπλοῖ, ὡς οἱ κριοί, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄῤῥεν πρόβατον ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

Ἀμμοάτιν. εἶδος ὄφεως.

Ἀμογητί. ἀκόπως.

Ἀμόγητοι.

Ἀμόθεν. ποθέν.

Ἀμολγός. τὸ μεσονύκτιον, ἤτοι καθ' ἣν ὥραν ζῷα οὐκ ἀμέλγονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ, καθ' ἣν
142 ||οὐδεὶς μολεῖ. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ λ, καθ' ἣν οὐδεὶς μογεῖ.

Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων.

Ἀμορβός. ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, ἀμορμὸς καὶ ἀμορβός.

Ἀμόργεια. χρώματος εἶδος, ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος. ὡς Θήραια ἀπὸ Θήρας νήσου.

Ἀμόργη. ἡ τρυγία.

Ἀμόργινον. ὅμοιον βύσσῳ καὶ πολυτελές. λέγεται καὶ ἀμοργίνα θηλυκῶς.

Ἀμοργίς. κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου. ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὸ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον.

Ἀμοργοί. πόλεως ὄλεθρος. Κρατῖνος Σεριφίοις. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ ᾱ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρόν, καὶ σφόδελον τὸ ἀσφόδελον καλοῦσιν.

Ἀμορῥαῖος. τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορῥαίων. Ἀμώριον δὲ καὶ ὁ ἐκεῖθεν Ἀμωραῖος διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀμορῖτις. θηλυκόν. ὄνομα πόλεως.

Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

Ἄμοτον. ἀμότως, ἀκορέστως.

---

4. Zon. p. 143. Ἀμμοάτιν petitum ex v. *Διψάς*. Voluit Ἀμμοβάτην. Neque vero temere videtur Hesychius in glossa Ἀμμών, quamquam vitiis inquinata, posuisse haec: *καὶ ὄφεις. Κυρηναῖοι.* 5. Il. λ'. 637. Callimachi h. Dian. 25. Differt Zon. p. 165. His subiiciunt libri vulgo neglecta, Ἀμόγητοι. ἀμνοὶ πρᾶοι, quorum pars ad superiora refertur. Vere Zon. p. 143. Ἀ. ἀκακοπάθητοι. Interpretationem istam expunxi. 7. Od. ά. 10. 8. Articulum om. A. Glossa Homeri celebrata *νυκτὸς ἀμολγῷ*, de qua similia Suidae persequuntur Schol. Il. λ'. 173. Apollon. p. 110. sive Etym. M. p. 84. Eust. in Il. ό. p. 1018. Novissimam explicationem tetigit Zon. p. 146. 12. V. praeter alios Zenob. I, 80. Cf. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 307. Burneius affert Libanii Ep. 258. p. 127. 14. *καὶ ἀμορβός* om. vulg. Sed v. Zon. p. 143. Cf. Schol. Nicandri Ther. 349. 16. Locus hic apud Scholiastam in Aristoph. Lysistr. 150. unde Suidas eum descripsit, sic legitur: *οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος τοὺς ἀμοργίνους χιτῶνας, ὡς τὰ Θήρια ἀπὸ Θήρας νήσου.* Praeter Scholiastam hunc alii etiam scriptores Ἀμόργινον genus coloris esse dixerunt. Stephani mutilator v. Ἀμοργίς· *τὸ δ' ἀμόργινος χιτὼν χρώματος εἶδος.* Sic enim ibi lego pro ἴδιον. Eustath. in Dionys. Perieg. 526. *Ἀμόργινος, χιτῶνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου τινός.* Salmasius tamen in Solin. p. 793. colorem hac voce denotari negat. *Küst.* Salmasium merito sequitur Berkelius. Sed de colore medicato diserte tradidit Etym. M. p. 129. Ceterum mirabilis accidit civitatis appellatio Ἀμοργοῦς. 17. Edebatur *Θήρεια*, quod tenet etiam Zon. p. 149. Id Etym. Magni p. 85. ope correxit Piersonus in Moer. p. 44. Adde Valcken. de Aristob. p. 115. sq. 1. *καὶ* omittas cum Zon. p. 155. Verum Etym. M. p. 85. *ὅμοιον βύσσῳ — σημαίνει δὲ καὶ τὴν πολυτελῆ ἐσθῆτα.* 2. Incredibilis observatio, quamquam optimo quoque Harpocrationis libro comprobata. 3. Schol. Platonis p. 464. Consentit Eustathius l. l.: *Παυσανίας δὲ οὗ τὸ Ἀττικὸν Λεξικὸν ἄλλο τε ἐμφαίνει, λέγων· Ἀμοργὸς ὅμοιον βύσσῳ· καὶ ὅτι ἀμοργὶς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμοργίδια καλούμενα, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Ἀνυσιστράτῃ δηλοῖ.* 4. Confundit hic Suidas [cum Zon. p. 149.] duas voces, ἀμόργη et ἀμοργίς. Illa enim, non haec faecem olei significat. *Küst.* Haec fusius more suo disseruit Barker. in Etym. M. p. 733. sqq. 5. Debentur ista Scholiis Aristoph. Lysistr. 736. Cf. v. Ἄλοπον. 7. *ὑπὲρ* Schol. Cf. Aeschin. in Timarch. p. 14. quo referri videtur glossa Lex. Rhet. p. 204. 9. Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium in Il. λ'. p. 838. *Ὅτι Παυσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. οἱ δ' αὐτοὶ (φασὶ) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοί, ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ἤγουν καρπολογεῖν.* Idem in Od. ό'. p. 1608. Ἀμοργοί, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοί, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ ἐκμυζῶντες. Vide etiam Hesychium, et infra v. *Μολγός*. *Küst.* Miror superiora *πόλεως ὄλεθρος* Hemsterhusium pro verbis Cratini habuisse. 10. Repetitur haec doctrina v. *Μοργούς*. 13. Cf. v. *Σηών*. Spectat ad Iosuae XII, 2. *Σιὼν β. τὸν Ἀμ.* A. Idem praeceptum Etym. M. p. 86. Adde v. Ἀμώριον. 17. Glossa Homerica. 18. Item glossa Homerica: vide vel Zon. p. 155.

---

simplices, ut agni, vel molles. nam ovis mas cum mediae est aetatis, vocatur *ἀμνός*. Alii vero agnum unius anni vocant *ἀμνόν*. Ἀμμοάτιν. Genus serpentis. Ἀμογητί. Sine labore. Ἀμόγητοι. Laborum immunes. Ἀμόθεν. Alicunde. Ἀμολγός. Media nox, illud videlicet tempus, quo animalia non mulgentur. Vel subtracto γ: tempus quo nemo ambulat; vel subtracto λ, quo nemo laborat. Ἄμμον μετρεῖν. Arenam metiri. Dictum de rebus quae fieri nequeunt et inanes sunt. Ἀμορβός. Qui aliquem comitatur, quasi *ἀμορμός*. Ἀμόργεια. Coloris genus, ab insula Amorgo dictum: ut Theraea ab insula Thera. Ἀμόργη. Amurca. Ἀμόργινον. Linum simile bysso, idque pretiosum. dicitur etiam femininum *ἀμοργίνα*. Ἀμοργίς. Proprie sic vocatur linum, ex quo fiunt vestes amorginae dictae. Item faex olei vel vini. Est autem amorgis lino non decorticato similis; sed cortice detracto vestes ex eo conficiunt. est autem valde tenuis, ad speciem byssi vel carbasi. Ἀμοργοί. Reipublicae pernicies. Cratinus *Seriphiis*. Eosdem etiam vocant *μοργούς*, sublato ᾱ: id quod etiam in aliis vocibus accidit; nam *μαυρὸν* dicitur, quod est *ἀμαυρόν*, et *σφόδελος*, quod est *ἀσφόδελος*. Ἀμορῥαῖος. *Seon regem Amorrhaeorum.* Ἀμώριον vero et qui inde dicitur Ἀμωραῖος, per ω scribitur. Ἀμορῖτις. Femininum, ab Amorio, urbis nomine. Ἄμμορος. Infelix. Ἄμοτον. Indesinenter, insatiabiliter.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρῃτεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων παρήνουν μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα ἄγεσθαι, πείθεται καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ πείθει αὐτὴν πρὸ τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῷ βίῳ τῷ κοσμικῷ. καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας χωροῦσί, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκοῦντες, ἰδίᾳ τὴν ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τὴν ψυχὴν ἀναλαμβανομένην δ' Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτός ποτε ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων ἀπρεπὲς εἶναι τῷ μοναχῷ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι. Ἐγένετο δὲ καὶ Δίδυμος ἄλλος μοναχός, ὃς ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι τῆς τελευτῆς.

[Ἀμουργοὶ λαμπτῆρες.]

Ἄμουσα. ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαίδευτα. Ἀριστο-
143 φάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἈνακρέων ὁ Τήιος. καὶ τὰ
ἑξῆς.

Ἀμοχθεί. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμενοι. Θερίζοντες. καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυας τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι λέγεται. τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς καρπούμενος.

Ἄμωμον. Ἀρριανός· Πέμπει παρὰ βασιλέα ἵππον χρυσοχάλινον καὶ ψέλια καὶ ἀκινάκας καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμος. ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δαβίδ· Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη,
Φοῖβος Ἀπόλλων· (ταῦτα μαντεῖα)
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς
ἔργα τράπεσθε.

Ἀμμωνιανός, Γραμματικός, κοσμούμενος τῇ συγγενείᾳ Συριανοῦ, καὶ ἅμα τῇ συμφύτῳ ὁμοιότητι τῶν τε ἠθῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν Ὅμηρον,

εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

τό τε γὰρ σῶμα καλός τε καὶ μέγας ἦν ἑκάτερος, ἔτι προσῆν ὑγεία καὶ ἰσχὺς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης εὐφυΐας τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν μερῶν· ἥ τε ψυχὴ ἐῤῥώτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον. ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανὸς καὶ τῷ ὄντι

---

1. De Amo sua delibavit Suidas e Socratis Histor. Eccles. IV, 23. Addit Reinesius Palladii Laus. 9. sqq. 7. *Νητρίας* A. 9. *Ἀμῶν* Med. *Ἀμοῦν* B. E. 16. Gl. om. A. B. irrepsitque in Zon. p. 141. *λαμπτῆρες φωταγωγοί* etiam huius liber Par. 2551. Ceterum haec Empedoclis fuit dictio: v. Sturz. p. 618. sq. Distinguebatur ante *λαμπτῆρες*. 17. *Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις* v. 165 — 7. Vide supra v. *Ἀγρεῖος*. 23. V. Blomf. gl. Prom. 216. 25. *Ἀριστοφάνης*] Versus Aristoph. Equ. 391. negligenter habitos Suidas descripsit ex Schol. Eccl. 146. Similiter v. *Ἀφανανθήσομαι*, ubi quaedam emendatius auctiusque legumtur.
5. *Ἀδριανός*, Parthicorum puta scriptor. 6. *ψέλλια* vulg. 8. *Δαβίδ* Psalm. LXIII, 5. Eadem Zon. p. 146. 10. Küstero videbatur legendum *Λιβυκοῦ*: nisi placeret *Ἑλληνικοῦ* sic interpretari, ut esset idem quod *ἐθνικοῦ*, i. e. *gentilis*. Haec quidem Reinesii fuit Var. Lectt. III. p. 474. (v. in *Ἡσύχιος Μιλήσιος*) sententia, in qua habuit sibi assentientem Böckhium *die Staatsh. d. Ath.* II. p. 258. Sed *Ἄμμων Λιβυκὸς θεός* Eudocia p. 48. 10. *Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν* v. 721, 22. 13. *ταῦτα μαντεῖα* om. vulg. et Gaisf. 14. *πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε* Aristoph. Personus tamen ab Suida duxit coniecturam *πρὸς τἄργα τρ.* 22. Displicet membrorum iunctura: malim equidem *ἐπεὶ προσῆν*, assumpta scriptura A. *καὶ ἔτι ἰσχύς*. 24. Oratio me iudice tum corruptione verborum tum defectu laborans. Supplendum certe *κατὰ* post *αὐτοῖς*. 25. Cf. v. *Συριανός*.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Amus. Hic cum esset adolescens, nuptias aversabatur. sed cum nonnulli ex propinquis eum hortarentur, ut ne coniugium contemneret, sed uxorem duceret, paruit ille et nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis adhortatus, ei persuadet ut ante concubitum vitae saeculari renunciaret. Cum igitur ambo renunciassent, in montem Nitriae secesserunt; cumque exiguo tempore vitam monasticam simul egissent, postea seorsim eandem sectam instituerunt. Huius Ami cum anima reciperetur in coelum, Antonius eam vidit. Idem nunquam se nudum vidit: indecorum esse monacho dicens vel suum ipsius corpus nudum conspicere. Fuit etiam alius monachus Didymus, qui cum annos XC. vixisset, ad obitum usque nullius hominis contubernio usus est. [*Ἀμουργοὶ λαμπτ.* Lucernae.] *Ἄμουσα*. Inincunda, ingrata, agrestia. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Ceteroquin illepidum est, poetam videre agrestem et hirsutum. Cogita vero Ibycum illum et Anacreontem Teium*: et quae sequuntur. *Ἀμοχθεί*. Sine labore. *Ἀμώμενοι*. Metentes. Et *Ἀμῶσιν*, metunt. Aristophanes: *Deinde visus alienam metere messem. Nunc autem spicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatus siccat, et rendere vult.* Hoc est, Cleo fructum ex alienis laboribus capiens. *Ἄμωμον*. Arrianus: *Mittit regi equum aureo freno ornatum et armillas et acinacas et amomum.* *Ἄμωμος*. Purus et innocens. David: *Ut in locis occultis innocentem sagittis confodiat.* *Ἄμμων*. Nomen dei Graecanici. Aristophanes in *Avibus*: *Sumus enim vobis Ammon, Delphi, Dodona, Phoebus Apollo: nulli enim operi vos accingitis, priusquam aves consulueritis.* *Ἀμμωνιανός*. Ammonianus, grammaticus, insignis propinquitate, quem naturali tam morum quam corporis similitudine referebat, quippe similis ei quam maxime, ut cum Homero loquar, *et specie et statura et habitu*. nam et corpore pulchro atque procero uterque praestitit, et vero contigerat illis sanitas et robur reliquis naturae dotibus non inferius, sive totum sive partes spectarentur; et vigor aderat animorum propter affinitatem morum ad bona consequenda. At Syrianus deo carior erat et vere

φιλόσοφος, ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Σακκᾶς. οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλλην, ὥς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεύς, Ἀλεξάνδρου γνώριμος, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου, πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον.

Ἀμωντιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγονώς.

Ἀμωρίης. Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον καὶ Ἄμωραῖος. Ἀμορραῖος δέ.

Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε, ἔν γέ τινι, καθ' ὁντιναοῦν τρόπον.

Ἀμπαλίνορος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ·

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος· οἵκαδ' ὦ κόρη
ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐτούς, ὅσον τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προελθεῖν.

Ἀμπελεών. ἡ ἀμπελόφυτος γῆ.

Λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών.

Ἀμπέλειος βότρυς, δίφθογγον. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῑ. καὶ θηλυκὸν ἀμπελόεσσα, γῆ ἀμπελόφυτος. καὶ ἀμπελουργεῖον.

---

1. ὁ δὲ ἠγάπα — τέχνην servavit etiam Photius p. 339. b. (1040.) Cuius rei proximaeque memoriae animadversio facile Küstero persuasit, ut integrum articulum de Ammoniano ad auctoritatem Damascii referret. 2. καθημένην A. B. et Photius: καθειμένην Edd. ante Gaisf. 3. Idem Photius uberiore sermone portentum istud asini collaudavit, qui studio poesis adeo captus fuerit, ut ea causa pabulum saepe negligeret: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανός, ᾧ συνέβη κεκτῆσθαι ὄνον, ὃν φασιν ἀκροώμενον πολλάκις τῶν ποιητικῶν μαθημάτων τροφῆς ἀμελεῖν, καίτοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμώττειν ἠναγκασμένον· οὕτως ὤφθη φιλομαθὴς ποιητικῆς ἀλοὺς ὁ ὄνος. Quae repetuntur in v. Ὄνος λύρας. 5. De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Valesium in Ammian. Marcellinum XXII, 16, 16. et Ionsium de Scriptoribus Hist. Philos. III, 13. *Küst.* Adde his diligentiorem Ruhnkenium de Long. §. 5. 6. Küsterus cum de nomine Σακκᾶς excitasset Ammianum et Theodoretum Θεραπευτ. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τούτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπίκλην Σακκᾶς, τοὺς σάκκους καταλιπών, οἷς μετέφερε τοὺς πυρούς, τὸν φιλόσοφον ἠσπάσατο βίον, his observationem suam absolvit. „De huius Ammonii scriptis nihil hodie exstat. Nam commentarii in Aristotelem alterius sunt Ammonii, Hermiae filii (de quo vide Photium C. CLXXXI. in fine), et Vita Aristotelis quae hodie sub nomine Ammonii circumfertur, an eius sit non satis constat, quibusdam eam Philopono tribuentibus." Ib. οὗτος . . . Πορφύριος.] Ammonium hunc a Christiana fide ad gentilium religionem descivisse contra Porphyrium negant Eusebius Hist. Eccl. VI, 19. et Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccles. *Küst.* οὗτως Med. Omnia cum vulg. Zon. p. 146. 8. Ἀμμώνιος. Ἀμμωνίου Ἀλεξ.] Locum hunc, pessime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum restitui. Excidit enim in prioribus edd. vox Ἀμμώνιος [adde etiam Ἀλεξανδρεύς], et quae deinceps sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla distinctionis nota cohaerebant; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a superiori sit omnino diversus. Lacuna huius loci suboluerat sagacissimo Ionsio II, 11. *Küst.* *Eudocia* vero p. 56. Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλέξανδρος· οὗτος διεδέξατο — Αὔγουστον. Ἀλεξάνδρου] Alexandrum Milesium hunc Anonymus ap. Gaisf. esse putat, de quo supra Suidas tradidit. 9. Schol. Il. ϰ'. 397. Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολήν. 11. Sub Commodo, monente Reinesio. Ῥώμος vel Ῥῶμος A. E. 13. Legendum est Ἀμόργης, Πισσούθνου νόθος υἱός, ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem v. Ἀμόργης. *Küst.* Suidas optimorum Harpocr. librorum scripturam expressit. 14. Sic A. B. Ἄμωρος, πόλις, Ἀμορραῖος δέ (mg. Ἀμώριον καὶ) E. Reliqui libri: Ἀμώριον καὶ Ἄμωρος. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πολίτης Ἀμωρεύς. Cf. v. Ἀμορραῖος. Veriorem scribendi rationem secutus est Steph. Byz. v. Ἀμόριον. Deinde Zon. p. 157. Ἀμωριαεύς: quo referri possit illud Suidae Ἀμωραῖος.

1. ἐνί γέ Reinesius ex Harpocr. et Etym. M. p. 95. Obstant Schol. Plat. p. 312. et Lex. Seg. p. 389. Nec dubito quin vulgatum confirmetur voce μερικῶς, quam Eust. in Od. ά. p. 1383. usurpat, ubi vitiose scribitur μετρικῶς. Malebat tamen Gaisf. ἑνί γέ, subiecta Porsoni annotatione. „Lege ἑνί γέ τινι τρόπῳ. Sic infra v. Ἀποπλήσας pro ἐνὶ δὲ τῷ τρόπῳ reponendum ex Med. ἑνί γέ τῳ τρόπῳ. Vocula τῷ Timaeo quoque restituenda p. 20. et τρόπῳ Etym. M. p. 95, 20." 3. Ἀμπαλίνωρος] Ἀμπαλίνορος B. E. item in exemplo, ἀμπαλίνορος post Toup. I. p. 33. edidit Gaisf. Sed Blomfieldus gloss. Aesch. Prom. 149. ἀμπαλινορῶν. 5. ὄχλος Toupius, ὁ χορὸς probabilius Porson. Advers. p. 295. Nihil iuvat Zon. p. 146. 8. προδιελθεῖν libri quidam Zon. p. 159. 10. Vocem ἀμπελεὼν illustrat Eust. in Od. ή. p. 1573. ἡ om. vulg. 11. Verba Leonidae Tar. LIV, 2. A. P. VI, 226. ὁ σχεδὸν distincte Küst. ὀσχεδ' Med. Porro λιτός θ' Suid. in v. Λιτός et Zon. p. 146. repositum a Gaisf. cum A. B. E. pro vulg. λιτός δ'. Idem post Ἀμπελεών expunxit cum MS. Ζήτει ἐν τῷ Αἶγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶον τῇ ἀμπέλῳ: quamquam Αἶγα articulum frustra quaesieris. 12. 13. δίφθογγον et διὰ τοῦ ι praebuit SGerm. liber apud Bastium in Gregor. p. 35. Cf. Zon. p. 146. Ceterum Ἀμπέλειος et quae sequuntur cum superioribus olim coaluerant. 14. Perperam haec ita distinguebantur ἀμπελόεσσα. γῆ ἀμπ. Cf. Etym. M. p. 86, 40. ἀμπελουργείῳ Aeschines de F. Leg. p. 49. ubi Bekkerus e libro mediocris notae praetulit ἀμπελῶνι.

---

philosophus, alter vero diligebat artem, quae in poetarum enarratione Graecaeque dictionis emendatione haereret. Hic est Ammonianus ille, cui obtigerat asinus sapientiae discendae cupidus. Ἀμμώνιος. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Christiano factus est ethnicus, teste Porphyrio. Ἀμμώνιος. Ammonius, Ammonii filius, Alexandri discipulus, qui in schola Aristarchi successor fuit, antequam Augustus principatum adeptus est. Ἀμωντιανός. Senator fuit Romanus. Ἀμωρίης. Spurius Pisuthnae filius. Ἀμώριον. Ἀμωραῖος: contra Ἀμορραῖος. Ἀμωσγέπως. Quomodocunque, aliqua ex parte, quacunque ratione. Ἀμπαλίνορος. Qui eadem via revertitur. Philetaerus *Meleagro*: *Non decet mulierem in publicum prodire: domum abi, puella, revertens unde venisti.* Ἀμπαύσας. Quiescere iubens. *Ille cum iussisset eos tantum requiescere, donec prima noctis vigilia praeterisset.* Ἀμπελεών. Vinea. *Et macra haec quae finitima est vinea.* Ἀμπέλειος βότρυς, per diphthongum scribitur; contra Ἀμπέλιος nomen proprium, per ῑ litteram; item ἀμπελόεσσα femininum, ager vite consitus; porro ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. ἡ οἰνόφυτος γῆ.

Ἀμπεχόμενος, περιβαλλόμενος, καὶ Ἀμπέχῃ, ἀντὶ τοῦ περιβέβλησαι.

Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ;
ἐπεὶ (φησὶ) τοὺς βόας ἀπώλεσας, καὶ λευχειμονεῖς;

Ἀμπεχόνη. ἄμφιον, ἱμάτιον. καὶ Ἀμπεχόνιον, λεπτὸν ἱμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίσχω, ἐνδύω.

Ἀμπλάκημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀμπλακίαις, ἁμαρτίαις. Ὅτι ἀρέσκει τοῖς Στωικοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλλον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· οὕτως οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἁμάρτημα ἁμαρτήματος. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἁμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Οἱ δέ φασιν, ὧν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταρσεύς, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ Ἀμπλακών, ἁμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῆλθεν· μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην συνᾴδον τὸ Ἰβύκειον τοῦτο ῥησείδιον.

Ἀμπνοὰς ἔχοντα. ζῶντα, ἀναπνέοντα.

Ἄμπωτις. λῆξις, ἢ ξηρασία, ἢ πλημμύρα. Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκούντων τι παραδόξων, οἷον Χαρώνεια καὶ ἀμπώτιδας καὶ πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ βιώσεται ὁ σπουδαῖος, κοινωνικὸς ὢν φύσει καὶ πρακτικός.

Ἀμπρεύοντες. παρακομίζοντες. ἄμπρον γὰρ σχοινός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομίζειν μεγάλα φορτία. Ἀμπρεύειν δὲ κυρίως τὸ μετὰ ἁμάξης πορεύεσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωτοφόρων ζώων λαμβάνεται. ἢ ἀμπρεύειν τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν. καὶ Ἄμπρον, σχοινίον, ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοιόνους ἀπὸ τῶν ζυγῶν ἕλκεσθαι· ἄμπερόν τι ὄν, τὸ διαπερῶν τὸν ζυγὸν δεδεμένον. καί, Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ καυθηλίου, ἀντὶ τοῦ ἕλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.

Ἄμπυκας. χαλινούς. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν ἢ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὅμηρος.

Ἀμοιβαδόν. ἐξ ἀμοιβῆς, ἐφεξῆς.

---

1. Om. A. 2. Sic etiam Med. Vulg. nihil nisi, Ἀμπεχόμενος. δοτικῇ (hoc ab Aldo cum A. profectum). περιβέβληται. ἀμπέχῃ] ἀμπίσχειν A. 4. Ὦ ιριχακοδαίμων κτλ. Aristophanes Acharn. 992. Quae verborum paraphrasis subsequitur, eam Comici Schol. ignorant. 6. Auctiora haec praebent Etym. M. et Zon. p. 150. Probabiliter tamen ἀμπέχονον scribendum cum Eustathio in Il. ζ'. p. 641. et Od. ζ'. p. 1560. 9. Ὅτι ἀρέσκει et quae sequuntur usque ad verba illa, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα, e Diog. Laertii VII, 120, 21. decerpta sunt. Haec lector male sedulus, ut solet in Suida, commode sibi tanquam in loco disciplinae moralis reposuisse videbatur. Cf. nos in v. Ἀθηνόδωρος. Adde v. Ἴσον. 11. ψεῦδος ψεύδους Diog. 12. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν . . . κατορθοῦν ex hoc loco repetuntur in v. Κάνωβος. 13. ἑκατὸν] ρω A. 14. Lege cum Diog. καὶ ὁ πλεῖον καὶ ὁ ἔλαττον ἁμαρτάνων. 19. Locus Damascii: id quod constat ex vv. Μήτι et Ἰβύκειον, ubi quae Küsterus dixit de pulcherrima Ibyci sententia, iis adde Ruhnkeniana in Tim. p. 90. Hemsterhusio tangi videbatur locus Synesii Ep. 115. p. 247. A. 20. ἔστι δὲ . . . ῥησείδιον, quae recoquuntur in v. Ἰβύκειον, ingenium sapiunt hominis ecclesiastici.

1. Glossa ad Sophoclis Aiac. 417. referenda. 2. „Plura Schol. Gregorii Naz. Stelit. p. 96. ubi pro ἐκφυτοῦντος lege ἐκφοιτῶντος." Gaisf. ἡ ξηρ. vulg. inde ab Aldo. ἢ πλημμύρα mireris huc esse collata. Vide vel Moschopul. π. σχεδ. p. 186. 3. Locus Diogenis Laertii VII, 123. leviter mutatus. 4. ἄμπωτις Med., i. e. ἀμπώτιδας. Edebatur ἀμπώτεις. 6. κοινος B. E. 8. In recensendis veterum sententiis Suida diligentius est versatus Zon. p. 160. sq. sive Etym. M. p. 86. 12. τῶν καταφόρων B. E pr. 13. Zon. p. 155. Disertius haec tradit Eust. in Il. ζ'. p. 623. 15. ὑπὸ τῶν ζευγῶν vulg. Verum haec inutilibus quibusdam additamentis apparet esse locupletata: quibus ejectis reponi malim: — διατείνουσιν, ὥστε ὁμοιόνους τὰ φορτία ἐφ' ἁμάξης ἕλκεσθαι. 16. Glossa ad locum Aristophanis Lysistr. 289. referenda, χὤπως πότ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ καυθηλίου: ubi Scholia partem huius doctrinae praestant. 19. Lex. Seg. p. 388. quocum et A. B. E. Gaisf. delevit δεσμούς post χαλινούς. Cf. Schol. Il. ε. 358. et Lex. Rhet. apud Eust. in Il. χ'. p. 1280, 56. ἄμπυξ γάρ A. 20. Pertinent haec ad disputationem de loco Homeri Il. χ. 469. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 98. 21. ἐξαίφνης, ἐφεξῆς perperam Lex. Seg.

Ἀμπελών. Vinetum. Ἀμπεχόμενος. Indutus. Et Ἀμπέχῃ, indutus es. *O miser, etiammum indutus es alba veste?* Id est, etiamsi boves amiseris, tamen albatus procedis? Ἀμπεχόνη. Vestis, pallium. Et Ἀμπεχόνιον, tenuis vestis, palliolum. Et Ἀμπίσχω, induo. Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίαις, peccatis. *Placet autem Stoicis, aequalia esse peccata. Ut enim neque vero verius quicquam est, nec falso falsius: sic nec fraus fraude, nec peccatum peccato maius est. qui enim centum stadiis abest a Canobo quique uno tantum, aeque non sunt in Canobo: sic etiam qui maius quique minus peccat, aeque absunt a recta faciendi ratione. Alii vero, inter quos est Heraclides Tarsensis, aiunt peccata esse inaequalia.* Et Ἀμπλακών, qui peccavit. *Sed Ibyci dictum animum eius subibat, qui verebatur nequid in deos committeret, ut gratiam ab hominibus consequeretur.* Hoc autem Ibyci dictum muneri sacerdotali convenit. Ἀμπνοὰς ἔχοντα. Viventem, respirantem. Ἄμπωτις. Cessatio aestus, vel aquae recessus. item, aestus maris. *Sapientem virum non decet quicquam admirari eorum, quae praeter fidem accidere videntur: ut cavernas Charonias marisque fluxum et recessum atque calentium aquarum fontes et ignis eruptiones. Idem vero sapiens ne in solitudine quidem vivet, natura ad societatem et actionem factus.* Ἀμπρεύοντες. Transportantes. ἄμπρον enim funis est, quo magna onera trahi et transportari solent. Ἀμπρεύειν vero proprie significat currum trahere, per abusum tamen etiam sumitur de iumentis vectoriis, vel significat id iumenta laborantia iuvare. Ἄμπρον praeterea vocatur funiculus, quem per iuga traiiciunt, et onera in currum deducunt, ut aequaliter ab iugis distendantur: quasi dicas ἄμπερον, i. e. quod per iugum ligatum traiectum est. Et illud, Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ καυθηλίου, significat, sine asino lignum baiulabimus. Ἄμπυκας. Frena. ἄμπυξ vero fascia est capillis vinciendis, vel ornamentum capitis: ut Homerus usurpat. Ἀμοιβαδόν. Vicissim, deinceps.

Ἀμοιβαία. ἔκτισις, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία. Ὅρκοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει, οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγινομένοις ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων διαλλαγῆς ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν· Πρίσκος φησίν.

Ἀμοιβή. ἀντέκτισις, ἀνταπόδοσις. Ἀμοιβὴν τοῦ θεοειδεστάτου τρόπου θαυμαστὴν ἐφέρετο. ἔῤῥει γάρ οἱ κατὰ πρύμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν οἷς ἐπέθετο, τούτων ἥμαρτεν οὐδενός.

Ἀμοιβηδής. ὁ ἀντικαταλλάσσων. ἀμοιβαδὶς δέ, κατὰ ἐναλλαγήν.

Ἀμοιβόν. ἀνταποδοτικήν. Πρὶν κακῶν ἔργων ἀμοιβὸν τιμωρίαν ἐκτῖσαι.

Ἀμοιρῆσαι. γενικῆ. ἀποτυχεῖν. ἀμοιρῶ γὰρ τὸ οὐ μετέχω. καὶ Ἄμοιροι, ἀμέτοχοι, ἢ κακόμοιροι.

Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον.

ἀντὶ τοῦ κακόμοιρον, ἢ μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι.

Ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός.

Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι.

Ἀμυγνόν. τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς.

Ἄμυδις. ὁμοῦ.

Ἀμυδρά. ἀφανῆ, σκοτεινά. καὶ Ἀμυδρῶς, σκοτεινῶς, λεπτῶς, ἀσαφῶς.

Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς. καὶ δασύνεται.

Ἄμύητος. ἄπειρος, ἀτέλεστος. 146

Ἀμύκλαι. κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτως ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς περὶ θεοῦ βουλόμενος. ὃς ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρός, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα, τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβραδύνοντος. ἐκαλεῖτο δὲ κωλυσανέμας, διὰ τὸ πολλοὺς ἀνέμους ἐπιθεμένους τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Ἀμυκλαῖος. ἀπὸ τόπου.

Ἀμύμων. ἄψογος, ἄμεμπτος.

---

1. Sic Lex. Seg. p. 387. Iungebantur ἀμοιβαῖα ἔκτισις. Notabilis vero forma substantivi per ellipsin procusi, cuius ad similitudinem proxime accedit ἡ ἴσαία apud Philostrat. Iun. Imagg. 3. extr., quamquam id Phrynichus Segu. p. 73. f. cum exemplis paragogae composuit. ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία] Verba haec suspecta mihi sunt, et per me delcantur licet, quoniam sensum loci huius turbant potius quam illustrant. Quod si tamen quis urendum hic et secandum esse neget, legendum saltem videtur, ἀνταπόδοσις, ἡ ἐκ διαδοχῆς, ἢ ὁμοία. Küst. Poterat vel leniore medela, ἢ ἀνταπόδοσις ἐκ δ. ὁ. 2. Haud iniuria Küsterus de verborum obscuritate conquestus est. Locus si quidem pertinet ad novicium istud nomen ἀμοιβαία, non dubito quin aliqua sint affecta: velut πίστει, cum expectes καὶ πίστεις (cf. Priscus p. 145.), item in extremis ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν, ubi putamus reponendum esse: ἐκ τῶν βασιλείων, τῆς .. ἕνεκα καὶ τ. ἀ. 3. ἀλλὰ τοῖς B, τῶν παραγινομένων A. 4. τῶν Ῥωμ. E. Ῥωμ. τῆς διαλλαγῆς A. Vacillat igitur Ῥωμαίων. 5. Πρίσκος ed. Nieb. p. 222. Sed Προκόπιος E mg. 6. De vocis usu dixit Piersonus in Moer. p. 81. 7. Novissima repetuntur in v. Ἔῤῥει. 10. ἀμοιβηδὴς inane commentum, etiam post v. Ἀμείβων propositum. Hoc expuncto scribendum ἀμοιβηδίς, ductum illud ex Il. σ'. 506. Quamquam ἀμοιβαδὶς agnoscunt Apollon. p. 106. Etym. M. p. 676. et tanquam poeticam vocem Eustath. in Od. δ. p. 1547. 12. οὐδέτερον post ἀμοιβόν (quod quo faciat ignoro) Gaisf. delevit cum A. B. E. idemque mutavit ἀνταποδοτικόν cum A. E. χάριν ἀμοιβὸν Atticis tribuit Eustathius in Il. ν'. p. 960. 14. ἀμορῆσαι. ἀποτυχεῖν. καὶ ἀμοιρῆσαι, τὸ αὐτό E. Dein ἀμορῶ B. E. 16. Versus Sophoclis Oed. R. 248. ubi ἄμορον restitutum est. 19. Zon. p. 150. Vide Athen. II. p. 52. Herodian. π. μον. λ. p. 6. aliosque apud Sallier. in Moer. p. 9. 10. 21. Dictum Crinagorae Ep. VI, 3. A. P. VI, 232. δάκνεσθε Med.

1. μὴ om. B. E pr. Eadem extant in v. Ἁμιχνόν. cf. v. Ἀμύσκαρον. Nostram tamen vocabuli formam reiicit Bruncknius in Lex. Sophocleo. 5. λεπτῶς] χαλεπῶς malebat Burneius, coll. Schol. Nicand. Ther. 158. Sed opponit Gaisf. Glossam Dionysii Areop. Ἀμυδρῶς. ἀσθενῶς, λεπτῶς, οὐ σαφῶς, ἀλαμπῶς, σκοτεινῶς. 6. Immo scribendum ἀνῦειν: locum enim temere de v. Ἀνύειν traductum esse vidit Toup. I. p. 39. post Piersonum in Moer. p. 179. 9. ἐμπόσιον (i. e. ἔμποσι) B. E. 10. Horum pleraque nullo iudicio constipata fluxerunt ab v. Ἐμπεδοκλῆς. Principium habet Zon. p. 150. cui restituendum εἶχεν. 11. Vide Meursii *Laconic.* I. 18. qui pro ἀμύκλας hic scribendum putat ἀμυκλαΐδες: quae vox quid significet, docent Hesychius, Pollux, Eustathius aliique. *Küst.* Sed opponit Alberti Misc. Critt. p. 269. et in Hesych. Theocr. X, 35. eiusdemque Schol. 16. τοῦ δὲ .. ἔκβρ.] Horum verborum iniqua brevitas Küsterum commovit, ut excidisse quaedam opinaretur. Ac supplevit inter versus E. ἐφυράθη. δὲ om. A. 17. καὶ λυσανέμας B. E. Med. 18. αὐτούς librorum scripturam tacite Küsterus refinxit ex v. Ἐμπεδοκλῆς.

Ἀμοιβαία. Retributio, vel par gratiae relatio. Ut apud Priscum est: *Fides mutua iureiurando confirmata est cum aliis, tum etiam iis qui ex aula regia venirent pacis inter Romanos atque viros illos componendae causa.* Ἀμοιβή. Gratiae relatio, retributio. *Praemium admirabile morum sanctissimorum consecutus est. omnibus enim coeptis eius fortuna secunda aspirabat, et quascunque res aggrederetur, voti sui compos fiebat.* Ἀμοιβηδής. Qui alterum altero permutat. ἀμοιβαδὶς autem, alternatim. Ἀμοιβόν. Quae vicissim redditur. *Priusquam poenas malis facinoribus debitas persolveret.* Ἀμοιρῆσαι. Cum genitivo. Propositis excidere. ἀμοιρῶ enim significat expertem esse. Et Ἄμοιροι, expertes, vel infelices. *Ut malus ille malam disperdat vitam.* ubi vox significat vel infelicem, vel non consecutum munera defunctorum sed insepultum proiici. Ἀμυγδαλῆ. Arbor amygdalus. ἀμυγδάλη vero fructus amygdalae. *Et amygdalae frangi difficiles.* Ἀμυγνόν. Non pollutum, sed castum et purum. Sic Sophocles. Ἄμυδις. Simul. Ἀμυδρά. Evanida, obscura. Et Ἀμυδρῶς, obscure, tenuiter, non clare. Ἀμύειν. Properare apud Atticos, cum aspero spiritu. Ἀμύητος. Imperitus, non initiatus. Ἄμυκλαι. Ornamentum quoddam pedum, quo usus est Empedocles. Is enim aureum coronam in capite, amyclas ferreas in pedibus, coronas Delphicas manibus gestans urbes peragrabat, ut opinionem de se tanquam deo praeberet. Idem in crateres Aetnae se coniecit, ut corpus eius non amplius appareret; quamquam una ex crepidis eius est eiecta. Dictus est etiam ventorum averruncus, quod multos ventos Agrigentum vexantes propulsaret, urbe pellibus asinorum munita. Ἀμυκλαῖος. A loco dictus. Ἀμύμων. Non reprehendendus, criminis expers.

Ἀμυμώνειος. ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος. καὶ Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον.

Ἄμυνα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.

Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι, ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας. καὶ Ἀμύναιντο, ἀμύναιεν. Κρατῖνος Πυλαίοις. Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν εἰς ἥβην, ἵνα οἵ ποτε λοιγὸν ἀμύναιντο. Καὶ ἀμύνειν παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ βοηθεῖν, ἀμύνεσθαι δὲ τὸ κολάζειν.

Ἀμυνίας, ὄνομα κύριον. ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι. Ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐκ τῶν κρωβύλων· Ἀριστοφάνης.

[οὗτος, ὃν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοις τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τοῖς Θετταλῶν,
αὐτὸς Πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.]

Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. Καὶ αὖθις· [147]

Ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι,
ἔργοις πεπονθώς, ῥήμασιν ἀμύνομαι.

Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. ἀμύνομαι δέ σε ἀντὶ

---

1. V. Eurip. Phoen. 198. ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος suis ex MSS. prodidit Küst., qui vellem etiam Ἀμυμῶνος quo spectaret aperuisset: nam ὕδατα Ἀμυμώνια Eustathio in Il. δ'. p. 461. commemorata ab hoc negotio prorsus abhorrere facile constat. Quos affert Stephanus v. Χαονία, Ἀμύμονες huccine referendi sint dubitamus. Itaque rationibus subductis censeo verbis paulum mutatis esse scribendum: καὶ Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον, ἐκ τοῦ ἀμίμονος. Etym. M. p. 87. Ἀμυμώνη, ἡ θυγάτηρ Δαναοῦ· ἀπὸ τῆς ἀμύμονος γενικῆς. 3. Eadem Timaeus p. 26. Hinc corrigendus Zon. p. 150. 5. Philemo p. 235. et Zon. p. 160. ubi quaedam ascripsit Tittmannus. V. Valck. in Schol. Eur. Phoen. 695. Θουκυδίδης I, 42. 6. Σιμωνίδης: addenda haec memoria poetae fragmentis. Cf. Alcmanis fr. CXVI. 7. Σοφοκλῆς: cf. v. Ἀμυνόμενοι. Editam scripturam προηδικηκότων Valckenarius ope Lex. Coisl. p. 231. corrigi iussit. 8. Lex. Rhet. p. 217. diligentius in his versans, ἐπὶ τοῦ ἀντιπράττειν τοὺς κακόν τι προδιαθέντας. Zonaras προδιατιθέντας. 10. ἀμύναιεν addidere MSS. iidemque παίδευσεν: praeterea ἔθρεψεταί A. Πυλαίοις] Immo Πυλαίᾳς. Quae subsequuntur adeo nullum metri vestigium ostendunt, ut sophistae cuipiam scriptori, velut Aeliano, malim ea vindicare. Praeterea legendum videtur Ὅς αὐτοὺς κτλ. 12. ἀμύναιτο A. ἀμύναιο B. D. E pr. (mg. ἀμύναιντο). Θουκυδίδῃ I, 40. ubi similiter Schol. 15. ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. Equ. 573. ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. ubi Scholiasta: Ἀμυνίας, ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι. [Adde Eust. in Il. κ'. p. 804. et Suid. v. Ἠρέθμησεν.] Küst. L. καὶ ὁ. 16. Versus Aristophanis Vesp. 1306. sqq. οὐκ ἐκ τῶν κρ. Med. Verum illud paulo maioris est momenti, quod B. et Med. Ἀριστοφάνης, vulgo detrusum illud sub finem istum sententiae, ἐλάττων οὐδενός, continuo post κρωβύλων reponunt. Quid est enim manifestius quam loci partem reliquam, etsi prorsus ab argumento glossae dissideret, ab lectoribus esse subiectam?

1. γ' om. Med. et MSS. 4. εἴπερ B. E. Med. ἧπερ vulg. et Gaisf. 5. Φάρσαλῖν A. B pr. εἶτ' om. A. Med. ᾠχετενκειμόνος B. 7. μόνοισι vulg. et Gaisf. cum E. ut videtur. ξυνῶν A. ξυνὼν B. Med. τοῖς Θετταλοῖς B. Med. τοῖς praestat scripturae τῶν librorum Aristoph. 10. Ἀντιδιατιθέντες e duobus Pariss. revocavi. In prioribus enim edd. mendose excusum est ἀντὶ τοῦ διατιθέντες. Eust. in Il. ε. p. 546. τὸ ἀμύνεσθαι οὐ μόνον τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι κτλ. Significat autem ἀντιδιατιθέναι τινὰ aliquem iniuria vel beneficio vicissim afficere, uti προδιατιθέναι aliquem prius iniuria vel beneficio afficere, quo sensu accipitur Suidae v. Ἀμύνασθαι. Küst. Addicit Zon. p. 161. qui desinit in v. ἀμυνόμενοι. Hanc vocem cognatamque ἀντιδιάθεσις, Lexicographis adhuc neglectam, satis illustrat usus Apollonii de Syntaxi p. 291. 11. Hoc fragmentum ad Polybium referunt Ursinus, Casaubonus, Valesius: idemque repetitur infra v. Ἐμβαίνειν, ubi pro ἔθος εἶχον rectius legitur πρόνοιαν ἐποιοῦντο. Küst. Schweigh. Polyb. T. V. p. 70. Maius in Add. ad Coll. Vatic. T. II. p. 689. nescio quo modo Dioni tribuebat. Locus in superiore parte supplendus ex v. Πέλας: atque haud scio an πολέμους quod Med. post ἀμυνόμενοι inculcat, defectisse verba quaedam arguat, quae continentur v. Ἀναιρεθείς: μηδ' ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους. Ceterum extremorum scriptura talis est in Med. ἐμβαίνειν εἰς τοὺς αὖθις. ὁρῶσι —, in Aldina vero ἐ. εἰς τ. πολέμους καὶ αὖθις καὶ τὰ ἑξῆς ὁρ., interpolationis manifesta. 15. Soph. Oed. C. 872. sq. 16. ῥήμασίν σ' Soph. 17. Cf. Boiss. Anecd. II. p. 350. et Lex. de Syntaxi p. 125. ἀμύνωσι . . ἀμύνομαί σε δέ A. Post σοι add. E. καὶ ἀμυνάθω.

Ἀμυμώνειος. Et Ἀμυμώνη, nomen proprium, ductum ab genitivo ἀμύμονος. Ἄμυνα. Significat et relationem gratiae et exactionem poenae. Ἀμύνασθαι. Apud Thucydidem id quod est rependere, apud Simonidem gratiam referre, apud Sophoclem propulsare. Apud Oratores refertur ad eos qui ulciscuntur iniuriam ipsis illatam, cum mala perpessi vindictam ab aggressoribus suis petunt. Item ἀμύναιντο legitur apud Cratinum in *Pylaea*. *Illos instituit aluitque pecunia publica, olim ut perniciem sibi propulsarent.* Ἀμύνειν apud Thucydidem significat opem ferre, ἀμύνεσθαι autem punire. Ἀμυνίας. Nomen proprium. vel paratus ad iniuriam vindicandam. Aristophanes: *At Amynias, Selli soboles, potius, crobylis ille comptus, [is quem ego quondam vidi, pomis malisque granatis relictis, coenantem cum Leogora. esurit enim pariter atque Antiphon. At enim legatus Pharsalum profectus est; illic vero solus cum solis Penestis Thessalicis versabatur, cum ipse non minus quam alius quisquam esset Penesta.]* Ἀμυνόμενοι. Qui malum iis rependunt, a quibus iniuria affecti sunt. *Romani cavere solebant, ne alios iniuria lacessere, sed vim illatam semper propulsare et necessitate coacti bella suscipere viderentur.* Et alibi: *Vident et me et te, itaque sentiunt, me factis laesum verbis te ulcisci.* Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At ἀμύνομαί σε, ulci-

τοῦ τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Ἀμύντης καὶ Ἀλκήστης. Τραγικὰ καὶ Αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

Ἀμύξεις. λυπήσεις, τρώσεις, πλήξεις. καὶ παροιμία· μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς. καὶ Ἄμυξις, ἀμυχίς, σπάραξις, ξέσις. ἀμύσσω γὰρ παρὰ τὸ αἷμα αἱμύσσω, καὶ ἀμύσσω.

Ἧς ἔπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος Ἀφρογένεια ἀντὶ τοῦ ἐσπάραξεν, ἔξεσε. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἵστασο καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου.

Ἄμυρις μαίνεται. ἐπὶ τοῦ φρενήρους λέγεται ἡ παροιμία. Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἐσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι, θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον, καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὃ γοῦν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν, ἑλκοῦν, ξέειν, σπαράσσειν. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς, ὁτὲ δὲ τῷ ῥύγχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκοπτεν. † Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος, κόραξ ἐφιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, ἀντιπρόσωπος τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ ταῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφύλακτον τῷ

---

1. Psalm. 117, 10. Haec in textu omissa sic in marg. A. reiecit: *Ἀμύνω τῷ (τὸ?) βοηθῶ δοτικῇ. ἀμύνω δὲ τὸ τιμωρῶ αἰτιατικῇ. καὶ τῷ ὀνόμ. κτλ.* 3. Hic locus suam salutem ab ingeniis felicioribus expectat. 5. V. Hesychius. Glossa Homerica. 6. Pertinet ad Il. *α'*. 243. 7. Proverbii huius formam breviorem attulit Diogenianus VI, 69. Hinc profecta glossa *Μηδ' ἄκανθα κτλ.* 8. *ἀμυχίς* delendum ut e diversa scriptura natum: id quod significat etiam *ἀμυχής* in B. E. Gaisfordus tamen recepit *ἀμυχή* ex A. 9. *αἱμύσσω*] Immo *αἱμάσσω* cum Phavorini Ecl. p. 101. *καὶ ἀμύσσω* neglexit vulg. et ut videtur E. Sed v. Etym. M. p. 88. 10. Versus Antipatri Sid. LXXXIII, 11. A. P. VII, 218. Ex nostro loco fluxit absurda glossa *Κατὰ ῥέθος*, sive quod praebent A. B. E. *κατάῤῥεθος*. Ceterum *ἦ ἔπι* quod Küsterus malebat, postmodo Leid. praestitit. 11. *καὶ ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silentiarii XXI, 5. A. P. V, 262. 14. Eandem de Amyride historiam ex Pausaniae Lexico *αὐτολεξεὶ* paene refert Eustathius in Il. *β'*. p. 298. his verbis: *Ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λέγουσῃ Θάμυρις μαίνεται τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ. περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς κτλ.* Haec Pausanias: ex quo etiam Suidas sua procul dubio descripsit. De eodem proverbio consule Diogenianum III, 26. [et qui Suidae verba fere recolit Arsen. p. 53.] *Küst.* Addas Athen. XII. p. 520. quaeque diximus in Dionys. Perieg. p. 613. Hinc lector quidam ineptus glossam petiit *Συβαρῖται μαίνονται.* 15. *Σαμαριτῶν* A. omissis *πεμφθεὶς — Συβαριτῶν.*

4. Praestat *πατρῷον* cum Diogen. sive *πατρικὸν* Eustathii in Dionys. 374. 6. *ἃ* vulg. *ὃ οὖν* A. cum Arsenio. 7. *μετέστρεψαν* Arsen. Quod sequebatur *ὁμοῦ* delevit Gaisf. cum A. Id nobis olim emendaturis oratio hunc in modum instituenda videbatur: *ὃ δ' οὖν λογισμῷ πεποίηκε, τοῦτο . . . μετέστρεψαν, ὁμοῦ λέγοντες, Ἄμυρις μαίνεται.* 10. *ταράσσειν* expungendum, quippe varia lectione subortum pro *σπαράσσειν*: v. Gloss. in Herod. III, 76. Quamquam id agnoscit Philemo p. 235. Verum etiam Albert. in Hesych. v. *Ἀμύσσειν* alterum alterius esse correctionem sensit. 11. *τοτὲ μὲν τοῖς ὄ. ἤμυττε τὰς π., τοτὲ δὲ . . . ἔκοπτεν*: oratio Dionysii Halic. fr. Ambros. XV, 1. 13. Integrum locum praebet v. *Κέλτοί*, unde partem extremam locupletare licet. Vidit autem Maius haec Dionis esse, quantum coniectanti pateat ex Vatic. Dionis Exc. T. II. p. 534. eodemque referri fragmentum v. *Ἀποσοβεῖ* servatum. „Quae hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum paene translata sunt ex Eutropii *Breviario* (II, 6.). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt: unde patet extitisse olim versionem Graecam Eutropii, antiquiorem et elegantiorem ea quae hodie in manibus eruditorum versatur et Paeanium auctorem habet. Ex eadem versione Ioannes Antiochenus quoque multa loca in Historiam suam transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrog. p. 115. Existimem autem cum Valesio, versionis illius, qua Suidas et Ioannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium, scriptorem antiquum et Iustiniano Imperatori *σύγχρονον*, quem *Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου* conscripsisse Suidas infra testatur." *Küst.* Eandem sententiam repetiit in v. *Αὐρηλιανός*, praeeunte tamen Casaub. in Vopisci Aurel. p. 514. 16. *τοῖς μὲν ὄν.* A.

---

scor te. *Et in nomine Domini ultus eos sum.* *Ἀμύντης* et *Ἀλκήστης.* Nomina Tragica et Aeschylea. *Ἀμύντωρ.* Auxiliator. *Ἀμύξεις.* Dolore afficies, vulnerabis, percuties. Et proverbium: *Ne spina quidem vulneret bonos.* Et *Ἄμυξις*, vulneratio, laceratio. *ἀμύσσω* enim ductum est ab *αἷμα*, quasi dicas *αἱμύσσω*. *Cuius gratia pulchram Venus faciem laniavit.* id quod est laceravit, vulneravit. Et in alio Epigrammate: *Consiste et speculare, frustra autem cor tuum lacera.* *Ἄμυρις μαίνεται.* Amyris insanit. proverbium de homine cordato dictum. Amyris enim legatus a Sybaritis Delphos est missus ut de fortuna reip. consuleret: cui deus respondit, tunc Sybaritas perituros esse, cum homines quam deos pluris fecissent. qui cum aliquando vidisset servum iuxta templum flagris caesum, nec postquam is ad aedem confugisset dimissum, eundem vero, cum ad paternum eius monumentum, qui flagris eum caedebat, confugisset, dimitti: mentem oraculi perspexit, omnibusque bonis venditis in Peloponnesum abiit. quod igitur ratione fecerat Amyris, id Sybaritae cum insaniae tribuerent, vulgo crepabant, Amyris insanit. Tandem vero simulatam eius insaniam admiratione prosecuti sunt. *Ἀμύσσειν*: Ulcerare, vulnerare, lacerare. *Nunc unguibus genas lacerans, nunc oculos rostro tundebat.* † *Cum autem (Valerius) ex acie sua prodisset, corvus in dextro eius brachio consedit, qui in Gallum pugnantem adversa fronte involans, unguibusque faciem lanians et alis oculos obtegens, hostem impune feriendum*

841 *Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παρέδωκεν, ὁμοῦ τήν τε νίκην καὶ τὴν ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κόρβιος γὰρ ἐντεῦθεν ἐκλήθη.*

Ἀμύσκαρον. τὸ ἀγνόν.

Ἀμυστὶ πιεῖν. ἐπίῤῥημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἀμυστὶ Φερεκράτης εἶπεν. Ὅτι Κόμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔπιεν, ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμών, κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβών, ἀμυστί· ἐφ' ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν· Ζήσειας. [Τὸ Ζήσειας ἐπὶ τοῦ τελειώσειας τὴν ζωὴν φασιν οἱ γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι, καταρᾶσθαι.] καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἄμυστιν ἐξέλαψα.

οἷον, ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστὶ ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλώδους. ἄμυστις γὰρ ἡ ἀπνευστὶ πόσις.

Ἀμυχή. ἐπιπόλαιον ἕλκος.

Ἀμυχνόν. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν.

Ἀμφάρης. ὄνομα κύριον.

Ἀμφασία. ἀφωνία, ἀλαλία.

Ἀμφ' αὐτούς. περὶ αὐτούς.

Ἀμφέχανε. καταπέπωκε.

Τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν Θάνατος.

Ἄμφηκες. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας.

Οἷος ἐμοὶ τρέφεται παῖς ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Ἀμφηρεφές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον, ἢ κατάσκιον.

Ἀμφηρικόν. Πέμπει δὲ σκαφίδιον ἀμφηρικόν. καὶ Θουκυδίδης· Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν ὡς ληστικόν, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἁμάξῃ.

---

1. *πόλεμον* Edd. Quod Küst. cum B. E corr. (unde recepimus etiam *παρέδωκεν* pro *παραδέδωκε*) reponi iusserat, praestat etiam v. *Κελτοί*. *ὁμοῦ* add. A. 2. *τὴν* add. B. E. *Κόρβιος*] *Κορβίνος* legendum esse diserta significatione constat v. *Κορβῖνος*. 4. Cf. v. *Ἀμυγνόν*. Zon. p. 155. tamen arguit haec voci *Ἀμυχνόν* subiicienda fuisse. 6. Haec fere repetuntur in v. *Ἐξαμυστίσαι*. 8. *δὲ* add. A. B. E. 9. Haud probabile vocis satis pervagatae *ἀμυστὶ* auctorem excitari Pherecratem. Itaque vereor ne haec ad principium gl. revocata sic corrigenda sint: *Ἀμυστί. ἐπίῤῥημα. καὶ ἀμυστὶ πιεῖν Φερεκράτης εἶπεν.* 9. *Ὅτι Κόμοδος — ἐξεβ. ζήσειας*] Locus Dionis LXXII, 18. repetitus in v. *Κύλιξ ῥοπαλωτή*, ubi rectius iunguntur *ἀμυστὶ ἔπιεν*. *Κόμμοδος* vulg. et ut videtur B. 10. Sylburgius in Xiphilinum et Portus *κύλικα ῥοπαλωτὴν* putant esse calicem in clavam formatum sive clavae speciem habentem: a qua opinione dissentire me fateor. Existimo enim potius *ῥοπαλωτὸν* idem hic significare quod *ῥαβδωτόν*, i. e. ut Latini vocant *virgatum*, sive lineis quibusdam intercurrentibus distinctum. *ῥόπαλον* enim et *ῥάβδος* idem significant. *Küst.* Videtur tamen *ῥοπαλωτή*, si probabilem Schneiderі sequimur sententiam, in genere poculorum gemmatorum, quae *ποτήρια λιθοκόλλητα* vocantur, locum habuisse. 14. Importunam doctrinam manifesto agnoscit v. *Ζήσειας*. Sed extant ista *Τὸ Ζήσειας — καταρᾶσθαι* in marg. A. B. 17. *Ἀριστοφάνης* Acharn. 1190. 19. *ἔπιον*] *ἐπί* A. Ceterum haec Scholiis in Aristoph. Ach. 1227. ad finem usque debentur, excepto tamen membro novissimo, quod extat in Etym. M. p. 87. 21. V. Boisson. Anecd. I. p. 423. ac potissimum Valcken. in Callim. Elegg. p. 252. sqq. Disertissime vero Schol. Vat. in E. Rhes. 419.

2. Extat in E. marg. Vide v. *Ἀμυγνόν*. 3. *ἀμυχρὸν* Parthenio videtur restituendum ap. Hephaest. p. 9. In Hesychio tamen *Ἀμυσχρόν* quam *Ἀμυχρόν* probabilius esse scribendum. 4. *Ἀφάρης* B. E. 5. Homerus Il. *ρ'*. 695. *Λὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε*. Ubi Scholiasta: *Ἀμφασίη, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία. Küst.* Adde Apollon. Lex. p. 112. et Hesych. 6. Neglexit vulg. Sed tuentur Hesych. et Lex. Seg. p. 388. Spectat ad glossam nisi fallor Homericam. 8. Zon. p. 163. Versus Leonidae Tarent. XXIV, 4. A. P. VI, 131. 9. Pertinet ad Il. *χ'*. 256. vide vel Apollon. p. 108. et Hesych. 13. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις* v. 1161, 63. omissis mediis *τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι*. 14. Phrynichus Segu. p. 24. *ἀμφήμερος πυρετός. ὃν ἀμφημερινὸν οἱ ἰατροί*. cf. Sallier. in Moer. p. 46. Sed Phrynichum confutat Plato Tim. p. 86. A. Gl. om. B. 15. *Ποιμέσι κρυμὸν φ.* Edd. Primus distinxit verba Toup. III. p. 27. quem secutus est Brunckius Lex. Soph. 17. *ἀμφιρεφές* Med. Cf. Schol. Il. *ά*. 45. *τὸ* om. A. 20. *Θουκυδίδης* IV, 67. *Ἀκάτιον . . . τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ . . . διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν.*

Valerio praebuit, eique non solum victoriam sed etiam cognomen dedit. inde enim Corvinus appellatus est. *Ἀμύσκαρον.* Castum. *Ἀμυστί.* Adverbium. *Ἀμυστὶ πιεῖν* dicuntur hi qui uno haustu et sine interspiratione bibunt: quasi qui oculos non claudant. huic cognatum est verbum *ἐξαμυστίσαι*. Dicitur etiam *ἀμυστίζειν* et quae inde derivantur. Voce *Ἀμυστὶ* vero Pherecrates usus est. † *Commodus imperator Romanorum, si certamine defatigatus esset, vinum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno haustu bibit. confestim igitur omnes more in conviviis solito exclamarunt: Ζήσειας, i. e. vivas.* [Grammatici *Ζήσειας* illud interpretantur, ut sit, vitam consummes. non multum igitur abest, quin eo dicto non bene sed male alicui precemur.] Et Aristophanes: *Amystidem exhausi.* id est, uno haustu spirituque bibi. vox autem inde ducta, quod sine respiratione vel oculis non clausis exhauriatur. Praeterea genus est poculi, phialae simile. *Ἄμυστις* dicitur haustus uno spiritu absolutus. *Ἀμυχή.* Vulnus in summa cuti. *Ἀμυχνόν.* Non pollutum, sed castum et purum. Sic Sophocles. Scribitur etiam *ἀμυχρόν*. *Ἀμφάρης.* Nomen proprium. *Ἀμφασία.* Vocis defectus, stupor obmutescentis. *Ἀμφέχανε.* Absorbuit. *Illos vero atra absorbuit mors.* *Ἄμφηκες.* Utrimque acutum. Ab recto *ἀμφήκης*. *Quoniam talis mihi alitur his in aedibus filius, ancipiti lingua conspicuus.* *Ἀμφήμερον.* Quotidianam febrem. Sophocles Pastoribus: *Frigus e quotidiana febri dentibus perferens.* *Ἀμφηρεφές.* Undique tectum, vel opacum. *Ἀμφηρικόν. Mittit vero scapham, utrimque binis remis aptam.* Et Thucydides: *Naviculam parvam veluti latrones, cum a longo tempore portae ut aperirentur sibi conciliassent, plaustro impositam deportarunt.*

Ἀμφήριστον. ἄνισον, ἀμφίβολον, ἐπιφιλόνεικον. Πολίτης ἀμφήριστος Εὐρυβάτῃ, τῷ προεμένῳ Κροῖσον ἐπὶ πονηρίᾳ. Καὶ αὖθις· Ἦτοι τὸ νικᾶν ἢ τὸ μὴ λειφθῆναι, ἀλλ' ἀμφήριστον ἀπολιπεῖν τὸ κράτος ἀφαιρεθέντες. † Ἀμφήριστος ἰσχὺν καὶ μέγεθος, φρονήσει δὲ καὶ ἀνδρείᾳ λίαν ὑπερφέρων.

Ἀμφί. περί, ἐξ ἑκατέρου μέρους.

Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προοιμιάζειν, διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Περίανδρος·

Ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα.

καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε.

Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς. συνεχῶς γὰρ ἐκεῖνοι ταύτῃ ἐχρῶντο τῇ λέξει. Ἀμφιανακτίζειν. ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον ὄρθιον, ὃ αὐτῷ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν·

Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾠδέτω φρήν.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀμφιάρεων. Ἀττικῶς. Ἀμφιάρειον δέ.

Ἀμφίας. μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ καὶ Σωσικράτης.

Ἀμφίβιον. ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσσῃ καὶ γῇ. καὶ ἀμφίβια ζῷα, ὅσα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῖ, οἷον ἵππος ποτάμιος, κροκόδειλος. δύναται δὲ καὶ ἄνθρωπος. εἰσὶ γὰρ οἷα ἅμα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐν τῷ ξηρῷ διατᾶσθαι, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ.

Ἀμφίβληστρον. τὸ δίκτυον.

Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως, ὥςθ' ἅμα πλείονα ἐκδέξασθαι κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν· οἷον, αὐλητρὶς πέπτωκε. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ οἰκία τρὶς πέπτωκε καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα.

Ἀμφίβολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι, ἢ ἀπορούμενοι, διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοίᾳ τοῦ αἱρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. Ἀρριανός· Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβο-

1. ἄνισον] Scribendum est ἴσον. *Küst.* assentiente Alb. in Hesych. Quorum crisin equidem miror. Cum vulg. Lex. Seg. p. 388. Aptius Apollon. Lex. p. 111. coll. Schol. Il. ψ. 382. τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον. Gl. om. A. ἐπιφιλόνεικον recte suspectum habuit Küst. Conficiebam ἐμφιλόνεικος, cuius patrocinium sustinuerit adverbium apud Schol. Eur. Androm. 289. 2. Huius narrationis fidem praestat v. Εὐρύβατον. 3. In fragmento propter brevitatem obscuro Küst. putabat deleto μὴ legendum esse ἢ τὸ λειφθῆναι: quo nihil potuit perversius excogitari. Polybius cum λείπομαι de hostibus pugna deficientibus usurpet, quem significatum Salmasius in Hist. Aug. II. p. 380. allatis Artemidori exemplis munivit, hanc fere sententiam nobis videmur elicere: *aut vincendum aut loco consistendum, ut palmam quam ipse relinquas, saltem incertam reddas eiusque fructum imminuas.* 4. ληφθῆναι vetustam scripturam e duobus Pariss. refuxit Küst. 5. Ratio grammatica poscit ἀφαιρεθέντας: quamquam integritatem loci minime praestamus. Item in fragmento continuo quaedam desiderantur, ut μὲν ὤν post Ἀμφήριστος. 9 — 20. En disiecta membra solidae doctaeque observationis, ab auctore de Scholiis multo copiosioribus, quam quae hodieque leguntur, in Aristophanis illum locum Nub. 591. depromptae. Hesychius: ἀμφὶ ἄνακτα. ἀρχὴ νόμου κιθαρῳδικοῦ. 10. Vidit Küsterus legendum esse *Τέρπανδρος*: quamquam nihil mutat Zon. p. 163. δὲ post *Περίανδρος* om. A. et ipsa laudationis formula *T. δὲ* satis coarguit levitatem grammatici. 11. αὖθις] αὖτις A. B. 13. Φοῖβε Edd. 17. οὗ τὸ πρ. vulg. nescio unde, MSS. invitis. Videtur *προοίμιον* expellendum esse. 19. αὐτὸν (sive αὖ τὸν A. B.) posthabendum superiori lectioni αὖθις: Hermannus αὖτε reposuit, idemque deinceps, Dorica dialecto quod miror usus, ἑκαταβόλον ᾠδέτω ἁ φρήν. ἀοιδέτω A. ἀειδέτω B. 14. ἐν Ἀναγύρῳ fragm. 151. ubi Dindorfius ut in ambigua causa suspicabatur ἐν Εὐνείδαις vel *Πυλαίᾳ*: ἐν Σκηναῖς Valckenarius. „In prioribus Edd. male excusum est ἐν ἀργύρῳ: cuius loco in uno MS. Paris. [immo ἐν ἀναγύρῳ A.] exaratum est ἐν ἀγύρῳ: in duobus aliis vero [B. E.] ἐν ἀναγύρῳ. Vera autem lectio est ea, quam in textum recepi, quoniam intelligitur hic fabula Aristophanis *Anagyrus* vocata." *Küst.*

1. Ἀμφιαρεῖον] Ἀμφιάρειον A. B. quod cum libris Straboni IX. p. 399. reddendum. Ἀμφιάρηον E. 2. Athenaeus 1. p. 31. E. Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. *Οἰνοπίωνι* Meinek. Quaest. Scen. III. p. 12. praeeunte Meursio, cuius sententiam attulit Küst. in v. Φιλέταιρος. 4. καὶ post βιοῦν om. A. B. Lex. Seg. p. 388. 5. ζῷα situe glossae iungendum, tam in Suida quam in Hesychio dubites. Ceterum v. Aeliani N. A. XI, 37. 7. γὰρ] δὲ A. 8. οἷον B. ἀγορᾷ A. 11. Haec excerpta sunt e Diog. Laert. VII, 62. ac satis fideliter repetita sub v. Αὐλητρὶς πέπτωκε. 12. κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος Diogenes: immo, si quid video, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἔθος. 13. ἐκδέξασθαι critici apud Diogenem restituere, cum legeretur ἐκλέξασθαι. 15. ἡ posterius om. vulg. 17 In v. ἀμφίβολος Toup. MS. cum alia contulit tum Arrian. II. p. 146. 18. ἢ διαφόροις Zon. p. 144. 19. τοῦ αἱρετοῦ om. Lex. Seg. p. 388. 20. Arriani locum significavit Eustath. in Od. α. p. 1406.

Ἀμφήριστον. Iniquum, ambiguum, controversum. *Civis talis ut certare possit cum Eurybate, qui Croesum sclerate prodidit.* Et alibi: *Aut vincere aut loco non concedere, sed dubiam certe victoriam, qua privati simus, hostibus efficere.* † *Robore et magnitudine multi cum eo contendere poterant; prudentia vero et fortitudine alios longe superabat.* Ἀμφί. Circa, ex utraque parte. Ἀμφιανακτίζειν. Hymnos in Apollinem edere: sic dictum, quod in prooemio tale quid proferebatur. Terpander: *Regem Apollinem rursus celebrabo.* Et Aristophanes *Nubibus*: *Adsis mihi rursus, Phoebe, rex Delie.* Ἀμφιάνακτας etiam vocabant poetas dithyrambicos, quod frequenter vocem illam usurpabant. Ἀμφιανακτίζειν. Canere Terpandri modum, orthium vocatum, cuius initium hoc erat: *Apollinem regem arcitenentem prae ceteris mens mea canat.* Extat vox etiam in *Eunaea et Anagyro.* Ἀμφιάρεων. Attice. [Fanum vero Amphiarai] Ἀμφιάρειον. Ἀμφίας. Mediocris notae vinum apud Nicostratum in *Oenopione* et Sosicratem. Ἀμφίβιον. Quod tam in mari quam terra vivere potest. Item ἀμφίβια ζῷα vocantur animalia, quae et in aqua et in terra vivunt, ut equus fluvialis et crocodilus: id quod etiam in homines cadit. sunt enim quaedam animalia, quae et in aqua et in terra degere possunt, cum in Aegypto, tum multis aliis in locis. Ἀμφίβληστρον. Rete. Ἀμφιβολία. Est dictio duas aut etiam plures res tum verborum tenore tum proprie significans, ita ut eandem dictionem ad complures sensus transferri liceat. Ut αὐλητρὶς πέπτωκε: quod tam significare potest, *domus ter cecidit*, quam *tibicina [cecidit.]* Ἀμφίβολοι. Qui undique telis petuntur, vel in angustiis haerent, variis sententiis districti, quippe qui nesciant quid eligendum sit, et hoc an illud facere debeant. Arrianus: *Mardi vero cum telis iam*

λοι γιγνόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς βραχὺ παρεωρᾶτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρεγμένος, τουτέστι μεθύων.

Ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ.

150 Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφιβάλλει. Ἀγαθίας· Καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα τοῦτο δράσειεν ἀμφιγνοούντων. ἀντὶ τοῦ ἀμφιβαλλόντων. ἀμφιγνοεῖν οὖν ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν.

Ἀμφιγυήεις. ὁ Ἥφαιστος.

Ἀμφιγυίοισιν. τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γυιῶσαι δυναμένοις.

Ἀμφιδαής. ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα.

Ἀμφίδεα. ψέλια.

Ἀμφιδέας. ἁλύσεις, παρ' Ἡροδότῳ. οἱ δὲ ψέλια. Ἀμφιδέας. περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησίν· Οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν, διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδέδηεν. ἐξῆπτο, διεγήγερτο.

Ἀμφιδεές. περιδεές.

Ἀμφιδείκελον. ἀμφίδηλον δέ.

Ἀμφιδήριτον. ἀμφίδοξον, ἰσοστάσιον. Συνέβη γενέσθαι τὴν μάχην ἀμφιδήριτον.

Ἀμφίδοξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐκ ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυναμένοις προδήλως νικᾶν. Καί, ἀμφιδοξούμενα βιβλία, τουτέστιν ἀμφιβαλλόμενα.

Ἀμφίδορον. τὸ πανταχόθεν περιέχον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω.

τουτέστιν ἐλάφου δέρμα. ἀχαΐνη γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἀμφιδρόμια. τὴν πέμπτην ἀγουσιν ἐπὶ τοῖς

3. Dubites fragmentum Malchine an Damascii sit habendum. 5. Zon. p. 144. 7. Versus Antipatri Sidon. LXXIII, 7. A. P. VII, 25. 8. Ammonius p. 3. Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ τὸ ἐν τισιν ἐπιδιστάζειν. Adde Schol. Plat. p. 345. Ἀγαθίας I, 13. (p. 24.) 9. δὲ vulg. Gaisf. et ut videtur A. ἐναμφιγνούντων A. 10. Novissima Harpocrationi debentur. ἢ post οὖν omiserunt A. B. 12. Ἀμφιγυίης] Apud Homerum pluribus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυήεις, uti etiam hic scribendum non dubito. Vide Etymologum et Scholiastam Homeri Il. ά. 607. Küst. Non vidit ille glossam Ἀμφιγυήεις temere cum altera Ἀμφίγυος esse commixtum, id quod planissime vincunt explicationes Apollonii Lex. p. 109. Zon. p. 155. Lex. Seg. p. 388. et Eust. in Il. ν'. p. 925. Recte vero Gaisf. ἀμφιγυήεις cum A. (ἀμφιγυήεις B. E.) idemque auctoribus A. B. mutavit editam scripturam, ὁ Ἥφ., ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γ. δυνάμενος. 17. Scribendum potius est Ἀμφιδέαι. Küst. V. tamen Etym. M. p. 87. (quo de loco, quoniam is pertinet ad Hippocratem, vide Galeni Voc. Hipp. p. 428. et Gaisford. P. Gr. M. III. p. 230.) Zon. p. 157. Praeterea Lex. Seg. p. 388. ἀμφιδέδηε. Neque dubitavit ipse Küsterus in Hesych. v. Ἀμφιδέξια: ubi nihil mutandum, si quidem ἀμφιδέξια videntur appellata, quae παρὰ δεξιὰ ἀμφίδεα dicuntur in Inscriptt. Attic. 150. 151. ψέλλια] ψέλια bis A. B. 18. Vide Harpocrationem, cuius scrinia Suidas hic compilavit; item Casaubonum in Athen. p. 323. Küst. παρ' Ἡροδότῳ] Locus extat in l. II, 69. ubi Historicus ornamenta sacri crocodili describens ait: ἀριθμητά τε λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα ἐς τὰ οὖτα ἐνθέντες, καὶ ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Valla Suidam secutus per ἀμφιδέας hic intelligit *catenas*. Casaubonus vero in Athenaeum vocem hanc apud Herodotum significare putat circulos aureos, quibus ceu annulis Aegyptii pedes anteriores crocodili sacri exornaverint: a qua interpretatione non abhorreo. Küst.

1. ψ. ἀμφιδέας. περισκελίδες κτλ. Edd. ante Gaisf. ψέλλια. ἀμφιδέαι περισκ. correxit Koen. in Gregor. p. 523. Verum Harpocratio Palatinus cum ἀμφιδέας confirmet, hoc ut lemmatis indicium erat retinendum, quippe petitum ex Aristoph. fragm. 309, 11. Koenio tamen in verborum distinctione obtemperavimus. Compendifecit Zonar. p. 151. οἱ δὲ ψέλια ἢ περισκελίδας. Λύσις A. B. 3. δ' post δυνάμενος praebet Harp. vulgatus, non Palatinus. Dein ἀμφιδέας B. E. Med. 5. Ἀμφιδέδην] Ἀμφιδέδηε quod Portus ex Il. ζ'. 329. monuit legendum, firmarunt A. B. διεγείγερτο Med. 7. Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκετον, ut ἀριδείκετον. Küst. Exemplum quidem aut vocis ἀμφιδείκελος aut ἀμφίδηλος nullum in promptu, quamquam obversatur Homericum illud δείελος: sed epimerismorum tamen lege perspicua videtur ἀμφιδείκελον satis comprobari. ἀμφίδηλον] Sic ex MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edd. mendose excusum est ἀμφίδητον. Küst. 8. Zon. p. 151. V. Moeris p. 86. Exemplum om. A. 11. δυνάμενοι] δυναμένοις A. B. et Zon. p. 144. quod probavi. 14. ἀμφίδορον Med. ἐν Ἐπιγράμματι Phalaeci Ep. III, 2. A. P. VI, 165. 16. σκύτος] In Anthologia inedita legitur σκύλος, cuius loco scribendum videtur σκύλον. Hesychius: Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Sed et lectio Suidae σκύτος recte se habet. Küst. Frustra. ἀμφιδόρου] Vir quidam doctus (quem puto esse Emericum Bigotium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Parisiis partem Anthologiae ineditae descripsi, notaverat: *Fort.* ἀρτιδόρου, i. e. *recens excoriati*: quae coniectura mihi non displicet. Küst. ἀχαίνεον] Infra v. Ἀχαΐνη, ubi pentameter hic repetitur, scriptum est ἀχαίνεω. [item A. adde Zon. p. 156. ipsumque Pal.] Sed utrobique legendum est ἀχαΐνης, ut Portus etiam monuit. Küst. 18. Ἀμφιδρόμια] Horum posterior pars ab fonte Harpocrationis v. Ἀμφιδρόμια fluxit, cui similia tradit Hesychius vv. Ἀμφ. et Λρομιάμφιον ἦμαρ. Verum pleraque Suidas consentit cum Schol. Plat. p. 360. et Eudocia p. 39. ἦν] τὴν Gaisf. ex A.

utrimque peterentur, et tam ab iis, qui ascenderant ferirentur, quam ab iis qui a tergo instabant urgerentur, peribant. Et alibi: *Pamprepius vero cum illis visus esset animo fluctuare, paulisper contemnebatur.* Ἀμφίβροχος. Undique madidus, id est ebrius. *Dulce merum evomens, et vestimenta vino-madidus.* Ἀμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: *Illis vero dubitantibus, cuius rei causa hoc faceret.* ἀμφιγνοεῖν igitur vel ignorare vel dubitare significat. Ἀμφιγυήεις. Vulcanus. Ἀμφιγυίοισιν. Quae membra utrimque laedere possunt et mutilare. Ἀμφιδαής. Gladius utrimque caedens. Ἀμφίδεα. Armillae. Ἀμφιδέας. Catenas sic dixit Herodotus; alii vero de armillis. Item vocatur genus periscelidum. Peculiari tamen modo Lysias in oratione contra Euthydicum ait: *Cum eum non posset eiicere, quod fores pessulis erant munitae.* Ἀμφιδέδηεν. Exarsit circumcirca, excitatum est. Ἀμφιδεές. Formidolosum. Ἀμφιδείκελον. Contra ἀμφίδηλον. Ἀμφιδήριτον. Anceps, aequale. *Accidit ut proelium esset anceps.* Ἀμφίδοξον. Ambiguum. *Illi vero non censuerunt dubiam proelii aleam cum iis esse subeundam, qui victoriae possent extra controversiam potiri.* Et ἀμφιδοξούμενα βιβλία, libri dubii. Ἀμφίδορον. Undique circumvestiens. In Epigrammate: *Et pellem maculosam hinnuli Baccham ambientis.* Id est nebridem: nam ἀχαΐνη significat cervum. Ἀμφιδρόμια. Quintus ab natis infantibus dies,

βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας. τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται.

Ἀμφίδρομον. ἑλικοειδές.

Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

ἑλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

Ἀμφὶ ἒ γινώσκων ἑτάρους. ἴσον τῷ ἀναλεγόμε-
151 νος καὶ ἀναμιμνησκόμενος. καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον προενεκτέον τὴν ἀμφὶ ἒ. ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος.

Ἀμφιέννυμι. [αἰτιατικῇ.]

Ἀμφὶ ἔτει. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Ἀμφιετηρίς. ἑορτὴ κατ' ἔτος γινομένη.

Ἀμφιθαλής. ἑκατέρωθεν θάλλων. Ἀμφιθαλὴς Ἔρως, ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, μηδενὸς ὠρφανισμένος.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν περισκοπούμενος. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν ἐς ἀμφιθέατρόν τι, ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένου τοῦ δήμου πρὸς θηρία διαγωνίζεσθαι.

Ἀμφίθετον φιάλην. κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένην, ἀπύθμενον. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφίκλαστον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης.

Ἀμφίκορος. ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἀμφίκουρος δέ, ἣν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφίκρημνος. περίκρημνος, ἢ βραχυτάτη.

Ἀμφικτυόνες. οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι. Ἀμφικτυόνες. Συνέδριόν ἐστιν [ὁ Ἀμφικτυὼν] Ἑλληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθησαν δὲ Ἀμφικτυόνες ἀπὸ Ἀμφικτυόνος τοῦ Δευκαλίω-

1. συνεφαψάμεναι Hemsterh. cum Schol. Plat. 2. καὶ (hoc cum Schol. Pl., idque recipiendum fuit, nisi δὲ MSS. dedissent cum Arsenio p. 53.) τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσαι τρέχουσι κύκλῳ, καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδί, καὶ ἐπιτοπλεῖστον πολύποδας, οἵ τε φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες: Eud. ac fere Schol. Pl. Sed merito Suidas praetermisit illa καὶ τοὔνομα τ. τούτῳ, melioribus assumptis. 4. πουλύποδας hic et in Harp. legendum cum Pal. σιπήας A. qui mox om. δέ. 5. τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται] Vide Harpocrationem v. Ἑβδομευομένου, et ibi Maussacum; item Suidam in vv. Ἑβδομενόμενα et Δεκατεύειν. Küst. 6. Zon. p. 156. Locus Sophoclis Aiac. 351 — 53. ubi Schol. pariter exponit Om. Ox. 11. Ex Il. ό. 241. Ἀμφιὲ Med. Ἀμφί ἑ vulg. bis. γιγνώσκων vulg. Ceterum haec observatio continetur etiam Scholiis Homericis. 14. μέρους A. 15. αἰτιατικῇ. τὸ ἐνδύω] δοτικῇ A. αἰτιατικῇ B. Apparet igitur etiam αἰτιατικῇ reiiciendum esse. 16. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει] Puto legendum ἑκάστῳ τῷ ἔτει. Vide Etymol. v. Ἀμφιετεῖν. Küst. Contulit Gaisf. ἀμφιετῆ Βάκχον Orph. Hym. 53, 1. Rarus sed integerrimus tamen usus formulae ἀμφὶ ἔτει: nam Edd. ἀμφιέτει. Pindarus Ol. XIII, 51. ἀλίῳ ἀμφ' ἑνί. 17. Copiosior Zon. p. 151. interpretatio. 18. V. Il. χ'. 496. Ruhnk. in Tim. p. 28. Ἀμφιθαλὴς Ἔρως κτλ.] Ex Schol. Aristophanis ad Avium dictum illud v. 1720. (1735.) 19. ὁ ἐν ἀμφ. θάλλων, ἢ φίλοις ἢ γονεῦσι, Arsen. p. 53. ἐν ἀμφοτέροις] ἀμφοτέροις A. ἐπ' ἀμφ Apollonius Lex. p. 103. et Hesychius.

2. Ἀγαθίας I, 14. Post ἀμφ. τι pauca sunt omissa; Zon. p. 156. de suo v. ἀνήρχετο subiecit. 6. Ἀμφίθετον φιάλην: glossa Homerica Il. ψ'. 270. Eadem Zon. p. 151. et ex parte Lex. Seg. p. 388. In Etym. M. p. 92, 37. Gaisf. supplevit cum Dorv. μειατιθεμένη, ubi τιθεμένη MS. Voss. τίθεται vulg. 7. τιθεμένης A. et Arsen. p. 53. 8. Post λέβητος Schol. Hom. addit ἐκπέταλον cum Athen. XI. p. 501. qui doctas grammaticorum contentiones exprompsit. 11. Zon. p. 156. Hexameter Antipatri Sidon. Ep. XIV, 1. A. P. VI, 223. ubi legitur σκολοπένδρας 13. τῶν om. Hesych. 14. Ἀμφίκουρον. ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον: idem Hesychius. Obscurior Suidae ratio, sed ut πηνίκη vel tondendi genus illud περιτρόχαλα (de quo Näkius Choeril. p. 138. sqq.) intelligi queat. 15. βραχύτατος Edd. Id quo tendat ignoro; interim refinxi βραχυτάτη cum A. et Lex. Seg. p. 389. 16. Ἀμφικτύονες plerique libri Harpocrationis, cui posterior narratio plane debetur. Addas Arsen. p. 54. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοί Timaeus p. 28. 17. ἀμφικτυόνες editum correxit Politus in Eustath. p. 547. V. Schol. Thucyd. III, 104. coll. Müll. Aegin. p. 30. Quamquam expensa Etym. M. p. 90. doctrina de necessitate correctionis addubitari licet. Post v. περίοικοι Med. proposuit observationem neque litterarum ordini consentaneam neque doctrinae vetustatis: Ἀμφικτυὼν Ἀμφικτύονος. Ἀμφικτίων δὲ Ἀμφικτύονος. Haec A. mg. 18. ὁ Ἀμφικτυὼν] Duae hae voces delendae sunt, quoniam a sensu loci huius alienae sunt, nec apud Harpocrationem leguntur. Küst. Ignorat Zon. p. 145. 20. Sic A. B. E. Olim edebatur ὠν. δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύωνος: Ἀμφικτίονος Harp. et Zon.

---

quem ita celebrant, ut illo die manus purgent obstetrices, et infantem circa focum currentes ferant; item propinqui dona mittunt, polypodes plerumque et sepias. decimo vero die infanti nomen imponunt. Ἀμφίδρομον. Quod in gyrum rotatur. *Videte, qualis modo fluctus funesto turbine circumstrepens irrumpat.* ubi dicit fluctum vorticosum, qui naves demergit. Ἀμφὶ ἒ γινώσκων ἑ. Id perinde valet quod perpendens et reminiscens: ubi ἑ recto tono notandum est, quippe quod significet, in utramque animi partem. Ἀμφιέννυμι. [Accusativo iungitur.] Ἀμφὶ ἔτει. Per ipsum annum. Ἀμφιετηρίς. Festum unoquoque anno rediens. Ἀμφιθαλής. Utrimque florens. Sic Amor dictus, quod utroque parente gloriatur, orbatus neutro. Ἀμφιθέατρον. Locus ad circumspectandum aptus. Agathias: *Francorum vero dux in quodam amphitheatro, quod iis erat destinatum, qui spectante populo cum feris ex instituto dimicabant.* Ἀμφίθετον φιάλην. Pateram huiusmodi, quae ex omni parte statui possit et fundo careat. non enim vulgare illud poculum significatur, sed genus aëni, quod per utrumque latus statui potest. Ἀμφίκλαστον. Undique fractum. *Frustum undique fractum marinagae scolopendrae.* Ἀμφίκορος. Inter tres fratres medius. Ἀμφίκουρος vero, quam ab utraque parte viri sibi circumdant. Ἀμφίκρημνος. Praerupta, vel brevissima. Ἀμφικτυόνες. Ex civitatibus populisque selecti iudices, quasi circumhabitantes. Ἀμφικτυόνες. Concilium fuerunt in Graecia, quod ad Thermopylas conveniebat. Vocati autem sunt de Amphictyone,

νος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περῥαιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιῶται, Μολιεῖς, Δόλοπες, Αἰνειᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δέ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας. καὶ Ἀμφικτυώνειος χώρα, Ἀμφιτρυώνειος δὲ μάχη. Ἀμφικτύων δὲ Ἀμφικτύωνος.

Ἀμφίκοιτος. ὁ τάπης.

[Ἀμφίκοιλον ξύλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. ἀμ-
152 φίκυρτον οὖν ‖ γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.]

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. καὶ θηλυκῶς ἀμφιλάφεια, ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὕρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφής, μεγάλη, οἷον ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἰτέαι ἥ θ' ἱερὰ κἀμφιλαφὴς πλάτανος.

Ἀμφιλεξάντων. ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. οὕτως Ξενοφῶν· Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Ἀρριανός· Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναι σε ἀμφίλογον.

Ἀμφιλύκη. ἡ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμάθυνε δὲ χαίτην,
ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.

ἀμφιλύκη οὖν τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαινεν οὔπω λαμπρά, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἀμφιλύκην ἦν ἡ νὺξ καὶ ἀπέλῃγεν.

Ἀμφιμάσχαλος. χειριδωτὸν ἱμάτιον. οἱ δὲ δουλικὸν ἢ μικρὸν χιτωνίσκον. ἦν δὲ ἑτερομάσχαλος

3. *Μολιεῖς*] Scribe *Μηλιεῖς*: item *Αἰνιᾶνες*. Illud nomen quas quantasque mutationes subierit, docet uberrimus Santenii excursus in Catulli Eleg. ad Manl. 54. 6. *καὶ Ἀμφικτυώνειος* (Med. *Ἀμφικτυόνειος*) — *Ἀμφικτύωνος* om. vulg. In quibus A. pro *μάχη* habet *χάχη*, post *Ἀμφικτύωνος* solus addit *φῦ*^{τ}, quod Gaisf. suspicatur esse *φυλάττει* (i. e. servat *ῡ* in casibus obliquis), sed E. marg. *διάστημα*. 8. Glossa suspecta. 9. Haec lector inepte curiosus transcripsit de v. *Ἀνάφορον*. Omisit A. 12. Cf. Lex. Seg. p. 389. Zon. p. 157. 13. Quae post *βοηθούμενον* sequebantur, *οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν*, omiserunt A. B. Habet Phavorinus Ecl. p. 105. De voce *ἀμφιλαβὴς* recte Schaeferus sensit Melett. p. 49. 13. *ἢ ἀμφοτέρωθεν* vulg. *καὶ ἀμφ.* A. 15. Consentit Schol. Luciani Amor. 12. id quod labem inveteratam huius loci testatur. Nempe fragmentum ex v. *Σεβηριανός* propter usum vocis *ἀμφιλαφῆ*, quam videtur istud *διπλοῦν* interpretari, huc traductum turbas excitavit, a Küstero primum animadversas. „Locus hic (inquit) turbatus est et mutilus, qui infra v. *Σεβηριανός* recte sic legitur: *Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους τοὺς μείζους καὶ πολιτικωτέρους, οὐ τὸν τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν ἀλλὰ τὸν ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὕρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν κτλ.* Hinc ergo patet verba illa *τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν* extra seriem et ordinem suum hic apud Suidam legi, eaque non esse interpretationes vocis *Ἀμφιλαφῆ*, ut Portus putavit, sed verba scriptoris illius, ex quo etiam ea quae sequuntur a Suida deprompta sunt. Eum autem scriptorem esse Damascium monemus in v. *Σεβηριανός*." Ceterum haec ut nunc extat Damascii particula repetitur in v. *Εὖρους*: ut ambigas, utro de loco portentum illud laudationis provenerit. 19. Ab his demum verbis glossam inchoari docet Lex. Seg., referendam illam ad celeberrimum Platonici Phaedri p. 230. B. lumen.

2. *ἐν Ἐπιγράμματι* Thyilli vel Thalli qui ferebatur Miles. III, 2. A. P. VI, 170. Haec om. A. 5. Phrynich. Seg. p. 28. 6. *Ξενοφῶν* Anab. I, 5, 11. unde *τῶν* addendum post *καί*. 7. *Μέμνονος*] *Μένωνος* A. E. *Μέμνωνος* B. 10. Repetitus locus, qui ex Arriani Parthicis (cf. v. *Γνῶσις*) sumptus est, in v. *Ἀξιδάρης*. Structura vero posterioris membri tam est contorta, ut eiiciendo *σε* videatur esse subveniendum. 12. *ἐν Ἐπιγράμματι* Pauli Silentiarii XXIX, 3. 4. A. P. V, 281. 14. *τρισιν* A. 15. Haec a paraphrasi Homerici loci Il. *ή*. 433. *ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ*, profecta suspicor; nisi referri placet ad interpretationem Apollonii II, 669. sqq. Cf. Apoll. Lex. Hom. p. 108. Novissima quidem sic opinor esse refingenda: *πρὸς λύγην ἦν καὶ νὺξ ἀπέλῃγεν.* 17. *ἡ* om. vulg. et ut videtur A. 18. Zon. p. 144. Ex Scholiis ad eum Aristophanis versum, quem iamiam excitat, Equ. 889. Attigit Moer. p. 64. „Pollux, Hesychius et Etymologus *ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα* ingenuorum fuisse dicunt, *ἑτερομάσχαλον* vero servorum: quorum potior est apud me auctoritas." *Küst.* Copiose de hac quaestione disseruit Salmasius in Hist. Aug. II. p. 566. sqq.

Deucalionis filio, qui cum regnaret, populos congregavit. Hi autem erant numero duodecim: Iones, Dores, Perrhaebi, Boeoti, Magnetes, Achivi, Phthiotae, Malienses, Dolopes, Aenianes, Delphi, Phocenses. Alii vero dicunt nomen inde ductum, quod qui convocabantur circa Delphos habitarent. Extat *Ἀμφικτυώνειος*, perinde atque *Ἀμφιτρυώνειος*. *Ἀμφικτύων* vero *Ἀμφικτύωνος*. *Ἀμφίκοιτος*. Vestis stragula. [*Ἀμφίκοιλον*. Lignum, ex quo operarii onera suspensa gestant. scribendum igitur *ἀμφίκυρτον*, quod verum est.] *Ἀμφιλαφές*. Umbrosum, cui utrimque succurritur. Et femininum *ἀμφιλάφεια*, auxilium quod utrimque praestatur. *Ἀμφιλαφῆ*. Consummatum. *Mihi autem exponebat orationes Isocratis, non artificiosa illa ratione et sophistica, sed gravi et philosopha: quando quidem hominem vidi tum facundum, tum mentis ubertate praestantem ad civilem prudentiam explicandam.* Et *Ἀμφιλαφής*, magna, quasi dicas *ἀμφιλαβής*, quod ambabus prehendi potest. *Neque vero excidit ne copiosis quidem divitiis.* In Epigrammate: *Salices et sacra platanus comisque densa.* *Ἀμφιλεξάντων*. Inter quos controversia intercessit et dissensio. Sic Xenophon: *Cum autem eo loco aliquid controversiae Menonis inter et Clearchi milites ortum esset.* *Ἀμφίλογον*. Ambigentem, dubitantem. Arrianus: *Quin autem Axidarem Armeniae praeesse oporteat, non debes, mea quidem sententia, dubitare.* *Ἀμφιλύκη*. Nox. In Epigrammate: *Conturbavit vero comam, quam cix trium dierum spatio composueramus.* *ἀμφιλύκη* omnino est noctis finis. *Dies autem subiucebat nondum clara, sed adhuc erat crepusculum, et nox desinebat.* *Ἀμφιμάσχαλος*. Vestis manicata. alii vero de veste servili vel parva tunica acceperunt. Ope-

ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔῤῥαπτον. Ἀριστοφάνης·

Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας.

Ἀμφιμάτορας. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος.

Ἀμφίξουν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον.

τὸ καλῶς ξέον.

153 Ἄμφιον. ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ Ἄμφιος, ὄνομα κύριον.

Ἀμφιορκία. ἐπειδὰν ὅ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οἱ Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, χιλίας διδόναι δραχμὰς τοὺς ἁλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινας ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν εἰ συκοφαντοῦντες ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.

Ἀμφίων. οὗτος παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετής. περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ· Περίεστι γάρ σοι καὶ σχολή, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς, εἴπερ τις ἄλλος τῶν πώποτε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν· χρόνος, θεοῦ πνεῦμα, ἔρως ὑμνῳδίας. οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀντιτάττεσθαι. καὶ ταῦτα ῥᾳδίως ἂν ὁ τῶν τριῶν τούτων μέτοχος ἐξεύροι. ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, εἴτε δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, εἴτε τινὶ θείᾳ δόσει διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλεῖστοι τοῖς τρισὶ τούτοις ἐοίκασι μάλιστα προσχόντες, οὔτι πλαστῶς φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεόμενοι.

Ἀμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἑτέρας δὲ μητρός.

---

3. τὸν Δῆμον] τὸν δ' vel τόνδ' A. B. E. Med. 5. Fallitur Suidas sive Lex. Seg. p. 389. quamquam non sine auctore, si quidem fidendum Hesychianae glossae, [Ἀμφιμάτωρ.] ἄμφω τοὺς γονεῖς ἢ ἔχων ἢ ἀποβαλλόμενος. Contra ὁ ἐξ ἑτέρας μητρὸς ἀδελφός Phryn. Seg. p. 6. ac similiter Pollux III, 23. Mox ὁ ἑτερομήτωρ item Zon. p. 144. recteque Hesychius, οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες, iuvante Eurip. Androm. 465. Adde Etym. M. p. 91. 7. Ἀμφιματῶσαι] Scribe ἀφιματῶσαι, ut infra suo loco. *Küst.* Cum vulg. Lex. Seg. p. 389. 8. Αἰσχύλος] Ἡρακλείδας, teste Hesychio. 9. ἐν Ἐπιγράμματι Leonidae Tar. IV, 9. A. P. VI, 205. V. Zon. p. 157. 12. Ἄμφιον (cf. v. Ἀμπεχόνη) hoc tenore Lex. Seg. p. 389. cum Zon. p. 156. agnoscit: de quo vide quae collegit Boisson. in Eunap. p. 578. et in ind. p. 342. Vox ut videtur plebeii coloris (id quod etiam Sophoclis usus in Momo satyrica fabula significat), et potissimum Byzantinis scriptoribus celebrata. Ἄμφιος Il. β'. 830. De quo late disputat Choeroboscus ap. Etym. M. p. 92. 14. Summatim de tali nomine expositum in Lex. Rhet. pp. 184. 311. nec dissimiliter ab Hesychio (cf. eum in v. Ἀμφωμοσία) et Poll. VIII, 122. Igitur Suidae peculiaris universa haec doctrina: de qua propter locorum defectum neutram in partem licet pronunciare. 19. τοὺς ἁλόντας] Salmasius *de Modo Usur.* p. 777. legit [barbare] τοὺς μὴ ἁλίσκοντας, cuius coniecturam probo. Multa enim mille drachmarum non erat statuta in eos qui furti convicti fuissent, sed in eos qui quos furti accusaverant, criminis eius convincere non poterant. *Küst.* ἀλλὰ καὶ τοὺς] Constructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ οἳ τὰς οὐσίας ἀπογράψαντες. *Küst.* Debebat certe, ἀλλὰ καὶ οὐσίαν ἀπογράψαντες . . τινὰ κτλ.; nam προσηκούσας temere vulg. et ut videtur A. Itaque reposui cum B. E. οὐσίαν pro οὐσίας.

3. Haec repetuntur in v. *Μουσικῆς παλαιᾶς.* B. mg. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἕτεροι. ζήτει ἐν τῷ ἀντίων. Voluit Ἀντιόπη. 4. ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ] Iulianus in epistola iam perdita: v. fragm. ed. Spanh. p. 125. 8. Haec Küsterus quo senarium, Euripidis ut opinabatur in Antiopa, efficeret, sic constituebat: χρόνος, θεοῦ τε πνεῦμ' ἔρως θ' ὑμνῳδίας. Favet Philostratus V. Apoll. VII, 34. a Toupio comparatus: χρόνος, ἔφη, καὶ θεῶν πνεῦμα καὶ σοφίας ἔρως, ἧ ξύνειμι. „Versum omisit Musgravius, nec observavit Valckenarius, qui tamen in Diatr. p. 82. hanc epistolam citat." *Burn.* 10. Oratio labe quadam affecta. 13. Observanda haud frequens particularum οὐ μόνον . . . δὲ relatio, Menandro p. 103. vindicanda: v. Ast. in Pl. Legg. p. 123. 15. εἰ δέ τινι Med. συμμαχίαν] Pearsonus ad marginem Suidae sui notaverat, se in quodam MS. [A.] scriptum repperisse συντυχίαν, quae lectio non est aspernanda. *Küst.* Immo reiicienda: siquidem apparet imitatio loci Platonici (Phileb. p. 16.) cum aliis tum Iuliano trita: v. Wytteub. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 17. Edebatur προσχόντες. 19. Zon. p. 145. Dissentit Pollux III, 24. quamquam aperte confessus vocis huius fidem ab sola analogia pendere.

---

rariorum autem tunica unam habebat manicam: quoniam partem alteram consuebant. Aristophanes: *Non unquam Populum tunica manicis utrimque apta dignatus es.* Ἀμφιμάτορας. Qui parentem utrumque viventem habent. Ἀμφιματῶσαι. Vestibus spoliare. Ἀμφιμήτωρ. Frater ex eodem patre, sed alia matre. Aeschylus. Ἀμφίξουν. Bene dicians. In Epigrammate: *Et ab utraque parte ad dolandum ascia confecta.* Ἄμφιον. Pallium, vestis. Et Ἄμφιος, nomen proprium. Ἀμφιορκία. Cum et accusator et is unde petitur iurant, furti crimen invicem intentantes. Hoc autem saepe temere factum esse constitit. Athenienses igitur legem tulerunt in eos qui furti crimine aliquos in carcerem abducerent, ut qui causa cecidissent mille drachmas persolverent. Quinetiam illi, qui civium bona ut ad populum pertinentia publicas in tabulas rettulissent, si calumniae convicti fuissent, mille drachmis multabantur. Ἀμφίων. Hic antiquae musicae fuit inventor: de quo Iulianus Apostata in quadam epistola dicit: *Nam et otio abundas, et praeclaris ingenii dotibus es praeditus, et philosophiae si quis alius amore teneris. Haec autem tria simul coniuncta facile potuerunt Amphionem antiquae musicae inventorem efficere: nimirum tempus, dei spiritus, amor cantandi. Haud enim ipsa musicorum instrumentorum penuria his obesse potest, quippe quae trium istorum compos nulla opera possit invenire. Annon enim hunc ipsum fama accepimus, non solum harmonias, sed postea lyram quoque excogitasse: sive divina ingenii vi usum, sive dono quodam dei et admirabili modo divinitus adiutum? Et veterum plerique cum ad haec tria potissimum animum advertissent, nec quicquam aliud requirerent, non simulata specie videntur esse philosophati.* Ἀμφιπάτορες. Qui ex eodem patre, alia matre sunt nati.

Ἀμφιπλήξ. ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλασία, ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός. Σοφοκλῆς·

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά.

τουτέστιν, ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Ἀμφίπολις, πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης. πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον. κλίνεται δὲ Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολος. θεράπαινα, δούλη.

Ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθι.

[οὕτως ὡς ἔχετε. καί,

Στῆθ' οὕτως.. ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.]

Ἀμφιπρύμναις. εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.

154 Ἀμφίπυρον. πανταχόθεν πυρούμενον. Σοφοκλῆς·

τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὅσιον
θέσθ' ἐπίκαιρον.

Ἀμφιῤῥῶγας. πάντοθεν διερῥωγότας, ἠνεῳγμένους.

Κλωβούς τ' ἀμφιῤῥῶγας.

Ἀμφιρύτη. περιῤῥεομένη κύκλῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀμφιρύτη Κῶς,
καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

Ἄμφις. Κωμικός, Ἀθηναῖος. Ἀμφὶς δέ, χωρίς.

Ἄμφισσα. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἄμφισσα δὲ ὠνομάσθη, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφισβατεῖν. ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Ἴωνες δὲ καὶ ἀγχιβατεῖν. καὶ ἀγχιβασίην Ἡράκλειτος.

Ἀμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας, ἀμφισβητῶν ταύτης. ἤλπιζε γὰρ τὴν ἀδίκῳ πολέμῳ πρότερον ἀνειμένην τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Καὶ Αἰλιανός· Ἠμφισβήτουν γὰρ τοὺς ἑτέρους ἕτεροι προβαλλόμενοι. † Οὐκέτι οὖν ἦν

---

2. Σοφοκλῆς Oed. R. 417, 18. cuius Scholia Noster descripsit. Mireris tamen etiam novissima, τουτέστιν . . . ἐμποιοῦσα, accessisse, quae redeunt sub v. Δεινόπους. 7. Haec Palatinus Harpocratio. 12. Versus Odyss. ζ. 218. ubi Küst. ἀπόπροθεν ex Homeri libris tacite vulgavit. Gaisf. „οὕτω ἀπόπροθεν] οὕτως ἀπόπροθοι B. οὕτως ἀπόπροθι E. Med." Alter versus Od. ρ'. 447. Sed tota dictio οὕτως — τραπέζης huc perperam e Scholiis Homericis ad nostrum locum est revocata. Ceterum v. Eberti Σικελ. p. 113. sqq. 15. Zon. p. 151. Cf. Hesych. v. Ἀμφίπρυμνον. Menandri locus in Exc. Legg. p. 405. Ἔμπαλιν — ἐν ταῖς [καλουμέναις] ἀμφιπρύμνοις τῶν νεῶν. 18. Σοφοκλῆς Aiac. 1404 — 6. 20. τοὶ δ' duo MSS. ap. Elmsl. [D. E.] ediditque Küst. τὸ δ' unus Par. i. e. A. τόν δ' Med.

1. Ἀμφιῤῥῶγας] Vide Schol. Apollon. I, 995. Ἀμφιρῶγας A. 3. Dictum Antipatri Sidonii XVII, 3. A. P. VI, 109. Non sine mendo repetit Zon. p. 145. 4. Ἀμφιῤῥύτη] Ἀμφιρύτη A. cum Lex. Seg. p. 389. firmantibus vel glossis Homericis, unde pendet haec observatio: v. Apollon. Lex. p. 111. et Hesych. cum Eust. in Od. δ'. p. 1389. ἐν Ἐπιγράμμασι Pauli Silentiarii LXXXI, 3. A. P. I. p. 485. n. 588. unde Toup. I. p. 40. scripturam editam Ἀμφιρύτη Κῶος ἢ Κῶς, καὶ πάλιν· Πένθος — correxit. Et accessit A. om. ἢ κῶς, propius vero ἀμφιῤῥύτη κῶς καὶ πάλιν E. 8. Zon. p. 145. De Amphide v. Meinekii Quaest. Scen. III. p. 42. Super hoc nomine Etym. M. p. 93. Zon. p. 165. et Phavor. Ecl. p. 105. doctam Herodiani tradunt observationem. 10. Ἄμφισσα bis Med. cum Zon. p. 151. Memoria civitatis fluxit ab Harpocratione. 13. ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφ.] Locus sine dubio corruptus. Sed quoniam duobus in Pariss. ap. Küst. legitur, ἔνιοι τὸ ἀμφισβητεῖν, quod Gaisf. ex A. recepit, ipsa medela in promptu est posita, Ἴωνες τὸ ἀμφ. De quo vide Wessel. in Herod. IV, 14. Ionum vero mentione nescio quis adductus est, ut novissima subiiceret de v. Ἀγχιβατεῖν petita. 15. Lex. Seg. p. 389. Cf. Eust. in Od. β'. p. 1445. 16. Polybii fragmentum, iudice Ursino: cf. huius l. XXVIII, 1, 5. Sed monuit Valesius orationem esse Diodori Exc. Legg. c. 18. T. II. p. 624. idemque de historia rerum tradidit in Excerpta Const. p. 49. 17. ἑαυτῶν vulg. 19. ταύταις vetusta lectio, Küstero clam, sublata. ἤλπιζέ τε Diod.

Ἀμφιπλήξ. Plaga utrimque percutiens, tam a patris quam matris parte. Sophocles: *Et te duplices tam patris quam matris terribilesque dirae ex hac terra aliquando expellent.* ubi diras dicit eas, quae terrorem incussu movent. Ἀμφίπολις. Amphipolis, urbs Thraciae, quae prius *Novem viae* vocabatur. quidam autem tradunt eam Amphipolin esse dictam, quod alii circa eam habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις Ἀμφιπόλεως. Ἀμφίπολος. Ancilla, serva. *Ancillae consistite huc procul a me.* [Id est, ita ut nunc statis. Et, *State hic mea procul a mensa.*] Ἀμφιπρύμναις. Est genus navium. *Effecit ut Istrum navibus bipuppibus traiicientes reverterentur.* Ἀμφίπυρον. Quod igne undique caleflt. Sophocles: *Alii vero tripodem excelsum, flammis adolendum ob lavacra mortui, nunc opportune collocabitis.* Ἀμφιῤῥῶγας. Undique ruptos, apertos. *Et retia rupta.* Ἀμφιρύτη. Circumfluа. In Epigrammate: *Mari circumfluа Cos, luctum rursus concepisti, qualem olim de Hippocrate.* Ἄμφις. Amphis, Comicus, Atheniensis. Ἀμφὶς vero, seorsim. Ἄμφισσα. Amphissa, urbs Locridis. Nomen autem inde ductum est, quod locus ille montibus circumdatur. Ἀμφισβατεῖν. In Ionum usu id. est quod ἀμφισβητεῖν. Iones etiam dicunt ἀγχιβατεῖν, item Heraclitus ἀγχιβασίην. Ἀμφισβητεῖν. Non consentire, sed quasi diversas in partes discedere et dubitare. *Ptolemaeus vero cum sciret maiores suos tenuisse Coelesyriam, ingenti apparatu bellum molitus est: sperabat enim fore ut, quae iniusto bello ante esset praerepta, eam tunc iisdem legibus iuste recuperaret.* Et Aelianus: *Ambigebant enim, alii alios in medium proferentes.* † *Non amplius igitur*

ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ οὐ τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν τεθνηκότα.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται, οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι, ἢ γόνῳ ἢ ποιήσει· οἱ δέ, ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν αὐτοὺς τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκῃ δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγει, λέγει δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

Ἀμφισβήτησις. Οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω, ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω, ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω, ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω, τὰ δὲ γεγραμμένα κυροῦσθω, τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις· καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Ἀμφισβητῶ καὶ σοὶ καὶ σοῦ.

Ἀμφίσκω. ἐνδύω.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος.

Ἀμφίσταται. περίστασαι.

Ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος.

Ἀμφιστεφέες. πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

Ἀμφιστείδης. ὄνομα κύριον. ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Γελοῖος.

Ἀμφίστομος αὕτη ἡ φάλαγξ καλεῖται, ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι.

Ἀμφίταποι. τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. περὶ τὴν αὐγήν.

Ἀμφίτρητον. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον. Ἀμφιτρίτη δέ, ἡ θάλασσα.

Ἀμφιτρύων. παῖς Ἀλκέως.

Ἀμφιτρυγῆ. κατερρωγότα.

Ἀμφιφορεῦσιν. κεραμίοις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιφορῆα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

3. Ex Harpocratione: eademque similiter Lex. Rhet. p. 197. Ἀμφ. καὶ τὸ παρακ. Med. 4. Immo καὶ παρακαταβ. 8. αὐτοὺς Harpocr. cum A. B. E. Olim αὐτοί. 10. περὶ τοῦ καταβάλλειν] Lege τὸ παρακαταβάλλειν. Küst. Horum unum sufficiebat, quod Iungermannus etiam Harpocrationi restituerat. 12. Hanc explicationem sequitur Zon. p. 162. recte tamen omisso λέγεται post παρακαταβάλλειν, cum A. B. 16. μὴ εἶναι λέγῃ, λέγῃ δὲ — vulg. Nos indicativum loco scripturae vetustae εἰσάγῃ reposuimus, auctore Zonara. Sed εἰσάγοι A. B. E. λέγοι unus E: utrumque probavit Gaisf. ἑαυτῷ Zon. 18. Cf. v. Ἀντιγραφεύς. ἀντιλογίας: quam Phrynichus Segu. p. 28. dicit ἀμφιλογίαν, firmante Zon. p. 163. 21. Hic locus integer extat in v. Βάσανος, et apud Zon. p. 151. partim etiam in v. Κρίσις.

4. Ἀμφισβητῶ . . . σοῦ om. vulg. Conferatur Lex. de Synt. p. 120. 5. Ἀμφίακουσιν, ἐνδύουαν Zon. p. 162. Ἀμφίακοντες, ἐνδυόμενοι Hesych. 6. Ἀμφίσβατα Hesychius et Zon. p. 157. probante H. Stephano Ind. Thes. v. Ἀμφίσβατος. Tetigit Sturz. de Hellan. p. 24. 7. Zon. p. 163. 8. Versus Sophoclis Oed. C. 1478. qui ubi repetitur v. Ὄτοβος, irrepsit περίστασαι. ὄτοβος] ὄτοβος A. B. 9. Glossa ex Il. λ'. 40. ducta: ubi similiter Schol. cum Apollon. Lex. p. 102. Adde Hesych. Zon. p. 152. et Lex. Seg. p. 389. 11. Horum nihil vetustum: ζήτει — Γελοῖος om. B. ἡ δοτικὴ τῷ Ἀμφιστείδῃ subiungit A. 13. Zon. p. 152. cf. Hesych. Oratio Arriani Tact. p. 67. ed. Blanc. Cf. Polyb. II, 28. 29. 16. Sic Lex. Seg. p. 389. Salmasium in Capitol. Pertin. p. 550. laudat Küst. ἀμφιτάπητες Zon. p. 145. Utrumque agnoscit Eustathius. V. iutpp. Polluc. X, 38. et Alb. in Hesych. 17. Lex. Seg. p. 389. 18. Parum iuvat Sophocleum ἀμφιτρῆτος αὐλίου in Philoct. 19. 20. Vide v. Ἀλκείδης. 21. Ἀμφιτρυγῆ] Lege ἀμφιτρυχῆ, ut apud Hesychium. Küst. Nihil mutat codex Lex. Seg. Vide Valck. in Phoen. 328. 22. Od. β'. 290. et alibi. κεραμείοις] κεραμίοις A. Lex. Seg. coll. Etym. M. p. 95, 7. Differt tamen Eust. in Il. ψ'. p. 1289. κυρίως δὲ (φασὶν) ἀμφιφορεὺς τὸ μέγα κεράμειον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται τῶν ὤτων αἰρόμενον. Praeterea distinximus ante ἀμφορεῦσιν. 23. ἀμφιφορῆα Od. ω'. 74. ἐν Ἐπιγράμματι Antiphili VII. A. P. VI, 257.

---

dubium erat, quin ille ipse esset, qui mortuus erat. Ἀμφισβητεῖν. Qui de hereditate inter se in iudicio contendunt, ἀμφισβητεῖν vel παρακαταβάλλειν dicuntur. horum illi quidem asseverant, defuncto esse filium, vel natura vel adoptione, ad quem ius hereditatis pertineat; alteri vero negant defunctum reliquisse liberos, ita sui potius iuris esse hereditatem quam eius qui adiit, ut qui vel cognati sint vel ex testamento heredes. Sic Demosthenes et Hyperides notionem vocis παρακαταβάλλειν intelligi iubent. Ἀμφισβητεῖν et παρακαταβάλλειν in hereditatis controversia dicuntur. Nam si quis sine liberis decessisse videatur, cuius aliquis se filium esse contendat, is hereditatem sibi vindicare dicitur. quod si non ipsum defuncti filium se esse contendat, sed reliquo cognationis iure hereditatem ad se pertinere dicat, cum leges iubent sponsione facta litigare. Ceterum utraeque voces ad disceptationem referuntur. Ἀμφισβήτησις. Dictum est gentilium: *Controversia ad iudicium referatur, iudicium argumenta diligenter exigat, exactio quod aequum est definiat, definitum illud scriptum esto, scripta rata fiant, quae rata facta sunt ipsis factis confirmentur; et omnis controversia e medio tollatur, et amicitia renovetur. ab iudicando autem omnis inconsiderantia debet abesse.* Ἀμφισβητῶ. dativo personae, genitivo rei aptum. Ἀμφίσκω. Induo. Ἀμφίσματα. Hellanicus de rebus controversis dixit. Ἀμφίσταται. Circumstat. *Circumstat vehemens strepitus.* Ἀμφιστεφέες. Undique plenae, invicem innexae. Ἀμφιστείδης. Nomen proprium. Quaere sub voce Γελοῖος. Ἀμφίστομος. Sic appellatur acies, in cuius manipulis milites ita sunt collocati, ut vicini vicinis terga obvertant. Ἀμφίταποι. Tapetes ab utraque parte villosi. Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa diluculum. Ἀμφίτρητον ἄντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφιτρίτη vero, mare. Ἀμφιτρύων. Alcei filius. Ἀμφιτρυγῆ. Discissa. Ἀμφιφορεῦσι. Fictilibus, amphoris. Ἀμφιφορῆα. Amphoram. In Epigrammate:

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
δημοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου;
ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων;
ἀμφοτέρους ἤσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος. οἵτινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτόν, δρδία ἡμίεψα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἄμφοδον. δίοδον, ῥύμην.

Ἀμφόδοντα ζῷα. οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα οὐκ ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας ἔχει· οἷς συμβέβηκε πιμελὴν ἀλλ' οὐ στέαρ ἔχειν.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.

Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων· Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ. καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι·

Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τὸν ἔνδοθεν καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·

Περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων.

Ἀμφορεὺς οὖν ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον. σημαίνει καὶ ἀσκόν. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ ἀμφορεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορείδια, τὰ κεράμια. Ἰώσηπος· Συνωνούμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος, ὃ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς, ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμιαμφόριον, καὶ πλῆθος συνῆγε χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης ἀμφορεῖς λέγει τὰ μέτρα·

Χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.

καὶ ἀμφορεῖς νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι. Ἀριστοφάνης·

Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι
.. πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι.

καὶ ἀμφιφορῆας, καὶ ἀμφορείδια, τὰ κεράμια.

Ἀμφότερα. ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφότερα. Θουκυδίδης.

---

2. Ἀδριακοῦ] ἀνδρικοῦ libri praeter A. omnes, quod ex Anthol. correxit Oudend. in Thom. M. p. 818. 6. Versus repetitus in v. Σιλῶ. 8. De hoc placentarum genere Athenaeus egit XIV. p. 645. conferendus cum Etym. M. p. 95. Attigit Lobeck. Aglaoph. p. 1062. 10. αὐτόν] Praestat legere αὐτούς, et paulo post ἐπ' αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit. Küst. Immo περαπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν, monstrante v. Ἀνάστασιοι, unde haec delibata sunt. 11. Ἀπολλόδωρος fragm. p. 402. 12. Ex Il. ε. 145. Vide Apollonii Lex. p. 104. 13. Ἄμφοδον] Vide quae de significatione huius vocis disputat Casaub. ad Athen. l. XII. c. X. Küst. Cf. v. Ἀγυιαί, quaeque collegit Wetst. in Marci XI, 4. 14. V. Etym. M. p. 493. 15. ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας] Quos dentes Graeci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat *serratos et pectinatim coeuntes*, quales sunt tigridum, serpentum et canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius *continuos* vocat, quales sunt hominum, equorum, et reliquorum animalium, quae Graeci ἀμφόδοντα appellant. Küst. Eadem Zon. p. 157. Cf. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 327. et v. Πιμελή. 17. τοὺς μισθωτοὺς Lex. Seg. p. 389. 18. Cf. Pierson. in Moer. p. 62. 21. Μένανδρος p. 153. Ἀριστοφάνης fragm. 285.

1. τρέχειν A. 2. Legendum τῶν ξ. καὶ βύσμα demonstrat Pollux X, 75. 4. Μαρυκᾷ Med. 5. Hanc Piersoni verissimam emendationem recepit Gaisf. Edd. καὶ περιήλθομεν, καὶ φῦλον ἀμφορέα φέρων. Et φύλον quidem A. 6. κεράμιον. σημαίνει] Sic A. B. E. nisi quod κεράμιον B. E. κεράμιον Μεγαρικόν. οἷον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα διὰ τὸ μέγεθος Edd. Notandum autem E. in marg. exhibere Ἀμφορεῖς τὰ κοινῶς Μεγαρικά. Gaisf. κεράμιον Μεγαρικόν iungebat Hemsterh. in Plut. 808. Nomen istud Μεγαρικὸν miseris Buttmanno in Schol. Odyss. β'. 290. fraudi fuisse. Denuo B. marg. sub finem glossae: Ὅτι Ἀμφορῆας λέγει τὰ Μεγαρικά. Quae sequebantur poterant sic esse corrigenda videri, οἷον ὄντα ἀμφίφορα ἀγγεῖα. Ceterum manifestum est novae glossae Ἀμφορεύς indicium cum interpretatione quadam excidisse: v. Zon. p. 145. et Lex. Rhet. p. 210. 7. ἀσκόν Gaisf. cum A. B. E. Reliqui ἀσκίον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον: haec si quis idoneum locum attulerit, fidem sibi conciliabunt. Interim extitisse puto scripturam non prorsus obscuratam ἔστι καὶ ὀνομαζόμενος κύριος. Vide Schol. Aristoph. Vesp. 981. 8. Dictum Aristophanis Eccl. 1154. Vulg. ἀμφορίδια correxit Gaisf. cum A. Idem ex A. reposuimus in v. 14. Videndus Brunckius in Pac. 202. 9. Ἰώσηπος de B. Iud. II, 21, 2. 10. Scribendum ex Iosepho, τῆς αὐτῆς ἐπάρ. τιμῆς. Exempli conclusio liberius est conformata. 14. Aristophanis Pace v. 202. 15. Scribendum νενασμένοι ex Aristophane, cuius affertur locus Nub. 1202, 4. neglectis his, ἡμέτερα κῦδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός. E m. pr. νενοισμένοι. 19. καὶ ἀμφ. κτλ. Gaisf. cum A. Accedunt alii libri, nisi quod καὶ ἀμφοράδας καὶ ἀμφοράδια B. E. καὶ ἀμφορῆας κ. ἀμφορίδια Med. Om. vulg. 20. Θουκυδίδης I, 13.

Quis me Baccho destinatam amphoram, quis me, Hadriaticum nectar capere solitam, Cererereplevit? quaenam invidia mihi Bacchum abstulit? an quod desideratur vas condendo frumento? Utrumque sane deum violavit. nam et Bacchus laesus est, et Ceres meri societatem aspernatur. Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quae tunc parabantur, cum sol et luna mane supra terram apparerent. Vel sic appellatae, quod eas circumferebant, faculis ardentibus circum eas undique fixis, ut Apollodorus docet. Ἄμφιχυτον. Aggere cinctum. Ἄμφοδον. Bivium, vicum. Ἀμφόδοντα ζῷα. [Animalia utrimque dentata] ut homo, equus, asinus, et quaecunque non habent dentes serratos, eademque etiam pinguedinem, non vero adipem habent. Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et ἀμφορεαφόρος, qui amphoras mercede fert. *Deinde amphorarius pensionem praestans*: Menander in *Verberata*. Et Aristophanes *Heroibus*: *Curre ad vinarium forum, et cum amphorarum quae intus sunt unam vacuam sumpseris et bysma, et pocillum, tam operam tuam loca ferendis amphoris.* Eupolis *Marica*: *Nos ambaluvimus, coetus amphorariorum.* Ἀμφορεὺς igitur est vas, mensura fictilis, item significat utrem. est etiam nomen proprium. Ἀμφορεῖς, vasa fictilia. item Θάσια ἀμφορείδια, amphorae. Josephus: *Tyrio autem nummo, qui Atticas quattuor valet, quattuor amphoras coemens, eodem pretio dimidiam amphoram vendebat: quo pacto magnam pecuniae vim sibi comparabat.* Aristophanes etiam ἀμφορεῖς vocavit mensuras: *Et ollulas et tabellas et parvas amphoras.* Item ἀμφορεῖς νενησμένοι, testarum cumulus, apud Aristophanem: *Quid sedetis, o stolidi, tanquam brutae pecudes et amphorarum acervus.* Porro ἀμφιφορῆας et ἀμφορείδια vasa fictilia. Ἀμφότερα. In utramque partem: sic Thucydides.

[Ἀμφοτεροδέξιος. ὁ δὲ τὴν λαιὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων ἀῤῥωστοτέραν ἔχει αὐτήν.]

Ἀμφοτερόπλουν. ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀμφότεροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρου, ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πράγματος, τὸ δ' ἀμφότεροι ὡρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφοῦδις. ὄνομα κύριον.

Ἄμφω. ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγιαι ἀμφοῖν. καὶ ἄμφω τὼ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

Ἀμφῶες. καὶ Ἀμφωτίδες, καὶ ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὦτα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία· Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων· ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὤτων.

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν ποδοῖν, ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀνιπτάμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. 157
ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ ὁδριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως· προληπτικῶς τῇ τῶν ὀρνέων χρώμενος μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδετικός. Ἀρριανός· Καὶ ἂν ἤδη ἀφῖχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκει Πάρθους.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων.

ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

Ἀναβάδην. ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. καὶ αὖθις·

Πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον; —
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

---

1. Glossam ab omni parte suspectam om. A. *ἀμφοτεροδέξιος* quod in explicanda voce *ἀμφιδέξιος* usurpant grammatici, vereor ut scriptor idoneus munire possit: nisi velis Aristaeneto (v. Boisson. p. 343.) confidere. 2. His subiicit Med. (cum MSS. ut videtur) *ζήτει ἐν τῷ Λύσεργος.* 3. Locum hunc illustrat Salmasius *de Modo Usur.* c. I. p. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Cf. Böckh. *d. Staatsh. d. Ath.* I. p. 147. 4. *που]* ποῖ A. ποιῶν B. E. Med. Zon. p. 157. et Pal. Harp. 5. *Δημοσθένης* in Dionysodor. p. 1284. 7. Locum hunc egregie illustrat Etymologus v. Ἔγωγε: *Διότι τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου* (lego, *ἀγνοουμένου*) *τινὸς καὶ ἀπόντος ἀναπόλησις. ἡ δὲ ἀντωνυμία πρώτην δεῖξιν δηλοῖ. ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. Küst.* Nihil vero mutandum: v. Apollon. de Synt. I, 16. Unde colligitur etiam in Suida ζητ reponendum esse *ἐγνωσμένου. ζητοῦσιν* B. *ποιοῦσι* E. 10. Ἀμφοῦδις A. E. Zon. p. 145. Ἀμφούδης Edd. Scribendum tamen ἀμφουδίς, cum glossa significetur Od. ρ'. 237. de qua docti disseruerunt in Hesychium. Novissima ὄνομα κύριον alii expedient. 11. V. Apollonii Lex. p. 112. 12. *πλάγιοι* A. *ἄμφω τὼ χεῖρε]* Hoc pertinet ad Il. δ'. 523. V. Hesych. vv. Ἀμφοῖν et Ἄμφω χεῖρε. 14. Dictio Damascii, cuius integrum locum servat v. *Θεαγένης.* 17. Vide praesertim Eustath. in Il. ψ'. p. 1324. Polluc. X, 175. Etym. M. p. 93. et Zon. p. 152. comparato Valcken. ad Hoever. p. 25. sq. 18. Vat. App. II, 73. 20. Post ὤτων libri repetunt, quae Küst. omisit: Ἀμφοῖν. *ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. Οὐ μιᾷ χειρὶ δ. ἀλλ'* ἀμφοῖν. Quae cum appareat ab v. Ἄμφω aberrasse, revocavimus ad illum locum verba similitudine litterarum intercepta, *καὶ ἀμφοῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν,* addita voce *μιᾷ.*

1. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι v. 35. 3. Libri praeter Küst. *ἀνιπτάμεσθ'*: qui nihil differunt in scriptura *ἀνεπτόμεσθ'* sub v. *Νομάδες.* 6. Sic Med. *δὲ* post *προληπτικῶς* om. etiam A. B. E. Deinde *χρῶνται* Küst. cum Schol. Aristophanis: *χρώμενος* A. E. *χρώμενοι* B. 9. ἤδη B. E. 11. Zon. p. 194. Ὅμηρος: passim: vide vel Eust. in Il. ά. p. 75. Σοφοκλῆς Aiac. 194. Om. MS. apud Pors. 15. *ἀφ' ὑψ.* et mox *νῦν* Med. Videndus potissimum Hemsterhusius in Hesych. 16. Ἀριστοφάνης Pluti v. 1124. 19 — 22. Versus Aristoph. Acharn. 372 — 75. 21. δ' om. vulg.

[Ἀμφοτεροδέξιος. Qui sinistra pro dextra utitur et hanc illa debiliorem habet.] Ἀμφοτερόπλουν. Hoc vocatur, cum quis fenore nautico pecuniam alicui mutuam dat, ea lege, ut cum hinc alium in locum navigarit, illinc huc redeat. Sic Demosthenes. Ἀμφότεροι. Vox articuli expers, siquidem articuli renovant cognitae rei notitiam, vocabulum autem ἀμφότεροι duas res certas significat. Ἀμφοῦδις. Nomen proprium. Ἄμφω. Id quod ambo et ambos. Praeterea forma casuum obliquorum ἀμφοῖν. item ἄμφω τὼ χεῖρε, id est ambas manus, dualiter. [Proverbium:] *Non una manu donans, sed ambabus.* dictum de iis qui liberaliter magnificeque aliis donant. Ἀμφῶες. et Ἀμφωτίδες, vasa utrimque ansis apta. Hinc proverbium: *Usque ad amphotides*; id est, ad ambas aures usque: dictum de iis quae ad summum repleta sunt. Ἀμφοῖν. Amborum. *In medio amborum intercepti multi perierunt.* Et Ἀμφοῖν ποδοῖν, quod significat omni vi. Aristophanes *Avibus*: *Avolavimus e patria qua pedum fuimus celeritate.* dictum per figuram ab avibus ductam quasi ambabus alis. vel ab navibus, quae cum secundo vento feruntur, utroque pede navigant. vel id est quod omnino: ut per anticipationem metaphora ab avibus ducta sit. Ἄν. Coniunctio copulativa. Arrianus: *Et vero ipsum ab rege iam adventurum fuisse, nisi Parthos formidasset.* Ἄνα. Surge. Sic Homerus; et Sophocles: *At surge de sedibus*: id est, thronum relinque. Ἄνα etiam dicitur in vocativo, ξ abiecto. Ἀναβάδην. Desuper, pedes in altum sublatos habere et dormire. Aristophanes: *Nunc autem esuriens pedibus in altum sublatis quiesco.* Vel, in excelso loco sedens. Et iterum: *Quomodo fieri potest, ut idem sit intus et non intus? Mens quidem dum foris colligit sensiculos, non est intus; ipse vero intus est, et sublime tragoediam componit.*

Σκώπτει τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καὶ ὃ ἂν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἷον·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. Ὁμηρικῶς· Ὅμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ...
αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης· ὁ νοῦς μὲν ἔξω, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. καὶ Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

Ἀναβάλλειν. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιατικῇ. ὑπερτιθέμενος. ἀναβαλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ προοιμιασάμενος. Ἀναβαλόμενος οὖν, ὥσπερ εἰώθει, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ Ἀναβολάς, τὰ προοίμια.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δὲ καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Ἀνάβαινε. ἰστέον ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ 158
ἐπὶ λόγιον εἰσιέναι, καταβαίνειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἤθους. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἀναβιβάζω. αἰτιατικῇ.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι. Ἤδη δέ τινές φασιν,

---

1. *Σκώπτει* et quae sequuntur usque ad finem Scholiis Aristoph. debentur. οὗ ἄν recte Schol. ὃ ἐὰν A. 3. *ἡ μὲν γλῶσσ' ὠμόμοχ'* Med. Dicit Hipp. 612. 8. Haec invitis A. B. sic interpolata dederant Edd. *Πολλὰς δ' ἰ. ψυχὰς ἄιδι προΐαψεν ἡρώων· αὐτοὺς κτλ.* δὲ Gaisf. 10. *οὕτως* cum vulg. Gaisf. 11. Expunge cum Schol. *ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. τραγῴ* A. *ἀναβάδην καθῆσθαι* ap. Athen. XII. p. 529. *Reines.* Plura viri docti ad Hesychium et Wyttenb. in Plutarch. II. p. 336. C. 13. Theodoretus in Ps. CXIX. *Ὡιδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. ὁ Θεοδοτίων ᾄσμα τῶν ἀναβάσεων, ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Ἀκύλας εἰς τὰς ἀναβάσεις. δηλοῦσι μέντοι αἱ ἀναβάσεις ἢ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ αἰχμαλωτευθέντος λαοῦ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον.* Adde Zon. p. 166. 15. Priora Harpocratio sive Ulpianus in Demosth. p. 272. *ἀναβάλλειν αἰτιατικῇ* A. Illud cum praeberent etiam Harp. Pal. et Zon. p. 194. edito *ἀναβάλλει* praetuli. Dein *οἱ Ἀττικοὶ* post *ἱμάτιον* om. A. B. et Zon. Verbum *ἀναβάλλεσθαι* Casaub. in Athen. I, 8. Salmas. in Tertull. pp. 113. 397. Wolf. et Tayl. in Demosth. F. L. p. 451. illustrarunt, a Küst. et Gaisf. prolati. 16. Locus Philostrati de V. Apoll. IV, 39. *ἀναβαλλόμενος οὖν ὅπως εἰώθει, καὶ βρ. διεξελθὼν ὕμνον.* Nihil mutat Zon. p. 195.
2. *Ἀναβολάς. τὰ πρ.*] Respexit forsan ad locum illum Aristoph. in *Pac.* 830. *Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποιώμεναι.* Ubi Scholiasta inquit: *Ἀναβολάς, τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Küst.* 3. Post haec Med. *Ἀναβάλλομαι. αἰτιατικῇ*, quibus *καὶ* praefixit Gaisf. Omisi cum Küst. 4. *Ἀναβάσεις. αἱ προκ.*] Cave existimes apud ullum probatum scriptorem *ἀναβάσεις* idem interdum significare quod *προκοπαί*: sed haec ad somniorum interpretationem pertinent, secundum quam ascensus in locum superiorem felicem rerum successum portendere credebatur; ut discimus ex Artemid. IV, 28. unde Suidas hunc locum mutuatus est. *Küst.* Pervertit haec Zon. p. 178. 6. *Δαβίδ* Psalm. LXXXIII, 6. ubi vide Theodoretum. Formulam Byzantini scriptores usurparunt, ut Constant Cerim. p. 626. et Eust. in Dionys. Ep. p. 68. 8. Ex Schol. Aristoph. Equ. 149. 9. *τὸ λογεῖον* vulg. Edd. *λογεῖον* Med. et Zon. Nos cum A. Schol. *λόγιον* etiam Scriptor de Comoed. in Beckianis Comm. T. II. p. 34. *ἀναβαίνειν* post *εἰσιέναι* omisi cum A. B. E. et Zon. p. 195. qui nescit etiam *ἰστέον ὅτι*. *τοῦ ἀπαλλ.* A. 10. *τοῦ* addidi cum A. Schol. Zon. *ἔθους*] *ἤθους* dedi cum A. Zon. 12. Aristophanes Equ. 148. sq. *ἀλλαντοπώλα* Edd. 15. *Ξενοφῶν* Hipparch. I, 4. 16. *ἀναβιβάζω. αἰτ.* om. vulg. 17. Cf. Phrynich. Segu. p. 28. 19. *Ἤδη δέ τινές φασιν* et quae sequuntur irrepserunt in v. *Αἴσωπος.*

Hic perstringit Euripidem, ut ratiocinandi studiosissimum, quique iis quae diceret contraria rursus affirmaret. Velut: *Lingua iuravit, mens autem iniurata.* Sensus igitur: Ipse quidem domi agit, mens autem eius foris aliquid ratiocinatur et in sublimi versatur. Id vero dictum Homerice: Homerus enim animas a corporibus distinxit sic: *Multas autem fortes animas (ad inferos demisit), ipsos vero canibus dilaniandos praebuit.* Sic etiam Aristophanes: Mens quidem, inquit, foris est, ipse vero domi tragoedias sublime componit. Et *Ἀναβάδην καθῆσθαι*, in sublimi sedere. *Ἀναβαθμοί.* Gradus. Sic etiam vocant populi Iudaici ex Babylone reditum. *Ἀναβάλλειν.* Dilationibus utitur. Vestem vero vel pallium induere dicunt *ἀναβάλλεσθαι*, non *περιβάλλεσθαι*. *Ἀναβαλλόμενος.* Accusativo iunctum: qui rem differt. *Ἀναβαλόμενος* vero per unicum λ, qui carmen inchoavit. *Initio igitur facto canendi, ut solebat, brevem hymnum absolvit.* Et *Ἀναβολάς*, hymnorum initia. *Ἀναβαλοῦ.* Attici ultimam circumflectunt. *Ἀναβάσεις.* Progressus. Contrarium vero significat *καταβάσεις*. Et *Ἀναβάσεις καρδίας*, piae de Deo cogitationes. David: *Gradus in corde suo disposuit.* *Ἀνάβαινε.* Notandum est veteres, quod est in pulpitum ascendere, *ἀναβαίνειν* dixisse: *καταβαίνειν* vero illinc abire: ex ratione loci antiqui. Aristophanes: *O farciminum venditor, huc, huc, dilectissime, ascende, qui servator reipublicae et nobis apparueris.* *Ἀναβεβαμένοι.* Qui sessorem habent. Ita Xenophon. *Ἀναβιβάζω.* Accusativo aptum. *Ἀναβιβῶμαι* pro *ἀναβιβάσομαι.* Amipsias. *Ἀναβιῶναι.* Reviviscere. *Quidam tra-*

ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός·

Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμ'. Ἐγὼ δ' ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεσθαι· ἀναζῆν.

Ἀναβλυστωνῆσαι. τὸ ἀναβλύσαι. Εὔπολις Δήμοις· πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες· καὶ Ἀναβλυστωνῆσαι, ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.

Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν.
ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Ὅμηρος·

Ἧστο δ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
καὶ Ἀριστοφάνης·

Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.
περὶ ψυχῶν λέγων ἁθυραμβοδιδασκάλων.

Ἀναβολεύς· ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤτησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου σπασάμενος πλευράκις ἐνέφαινεν ὡς εἰς τοὔμπροσθεν προάξων. Ἀναβολεὺς καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μασσανάσσης γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός· Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη.

Ἀναβράσσουσιν. ἀναδιδοῦσιν.

Ἀνάβραστα. ἑψημένα, ζεστά. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι, καθήμενοί τε καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων κατακεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχύς, ὑφ' ὧν πάσχουσιν, ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενεστέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

---

1. Malim ὡς ἐς τοσ. 2. οὖν om. B. E. 3. Πλάτων] Fragmentum e Λάκωσι Platonis Comici reddiderunt Schol. Aristoph. Vesp. 1251. et Av. 471. pari corruptione. Küsterus tum alia tentat in v. Αἴσωπος, tum h. l. coniecit: Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι σῶμα μὲν τεθνηκέναι, Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Alii: Καὶ νῦν . . . τὸ σῶμ'. Ἐγώ. (Edd. σῶμα ἐγώ) Ψυχὴν δ' ἀνήκειν ὥσπερ Αἰσώπου π. 8. Eustath. in Il. ϱ'. p. 1095. auctore Lex. Rhet. scribit ἀναβλυσθονεῖν: a quo propius abest scriptura Etym. M. p. 200. f. ἅμα βλυσθοινῆσαι· τό delet Toup. 9. παρόντες] Pearsonus παίζοντες, probante Toup. in Longin. XIV, 2. 10. Novissima nihil continent nisi varietatem superioris scripturae: id quod evincit Zon. p. 195. Ἀ. τὸ ἀναβλῦσαι καὶ τὸ ἀναβλαστῆσαι. 11. V. Tittm. in Zon. p. 195. qui Albertium in Hesych. tacite descripsit. 13. Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus observavit haec esse detorta e loco Aristophanis Av. 1371. Ὑπό σου πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Complet haec Lex. Seg. p. 395. 14. Ὅμηρος Od. ά. 155. ubi ἀνεβάλλετο Med. 16. Ἀριστοφάνης Pac. 815. cuius Schol. videas et Platonis p. 363. 18. ψυχῆς E. ψυχρῶν Reinesius. τῶν post λέγων add. vulg. 19. τῶν ἵππων] Praestat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum se repperisse Pearsonus monet. Küst. Sic e Phavorino Reinesius. Accessit A.

1. ποιεῖν A. ἀκράτου σπασ. vide sub v. Σπασάμενος. 2. εἰς add. A. 3. Ἀναβολεὺς . . . σκάλα] Intelligit Suidas instrumentum illud ferreum, *stapes* vulgo vocatum, cuius ope in equum ascendimus. Eustath. in Od. ά. p. 1406. Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ σιδήριον, ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὃς εἰς τοιοῦτον ἔργον καθυπουργεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipsium *de Milit. Rom.* III, 7. Salmasium in Spart. Caracall. p. 719. [et in Trebell. Valer. p. 180.] et Ducangium in Glossario Graeco v. Σκάλα [et Suid. h. v.]. Küst. Addunt Toupius Vales. in Enagr. III, 25. Gaisfordus Cuperum in Lactant. T. II. p. 434. 4. Ὁ δὲ Μασσίας] Lipsius *de Milit. Rom.* loco laudato et Reines. V. L. III. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse ὁ δὲ Μασανάσσης. De Masanissa enim rege Numidarum scriptores testantur, eum grandem etiam natu tam robusto et agili fuisse corpore, ut equum sine stratore conscendere posset. Küst. Leviter haec decerpta ex Appiani Pun. 106. loco, quem integrum proposuit Suidas in v. Μασανάσσης. Quod reposui tum similis firmat corruptio v. Ἀνάστασις, tum librorum scripturae: Μασ, A. μασσιὰ B. E. μασσα MS. 2551. Μασσάλιος Zon. p. 167. 5. Haec verba αὐτολεξεὶ leguntur apud Euseb. *de Praepar. Euang.* V, 35. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. XIII. p. 602. et praecipue Aelian. V. H. II, 4. ubi historia de Charitone et Melanippo prolixe narratur. Küst. Cf. v. Ἀντέρως. Adde Zon. p. 178. 9. His subiungit A. καὶ ἀναβολαὶ τὰ προοίμια. 10. Confert Toupius Procop. p. 308. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις v. 560. cf. Eust. in Il. ϱ'. p. 1241. 13. τούτοις Med. et Zon. p. 187. 14. ἀναβρυχόμενοι bis A. idem συγκαθήμενοι pro καθήμενοι. 20. Zon. p. 196. Ξενοφῶν Cyrop. VII, 1, 45.

---

dunt Aesopum adeo deo carum fuisse, ut etiam revixerit, quemadmodum Tyndareus, Hercules et Glaucus. Item Plato Comicus: *Nunc igitur iura mihi tuum corpus non esse mortuum. Ego faciam. Atque animam redisse, ut quondam Aesopi.* Ἀναβιώσκεσθαι. Reviviscere. Ἀναβλυστωνῆσαι. Scaturire. Eupolis in *Demis.* Omnino huiusmodi verba ab Comicis multa ioci causa finguntur. Et Ἀναβλυστωνῆσαι, repullulare. Ἀναβοθρεύουσιν. Emoliuntur. Ἀναβολάς. Prooemia. *Nova prooemia assumam.* Vel carminum principia. Homerus: *Ille vero cithara ludens pulchrum carmen ingrediebatur.* Et Aristophanes: *Colligebant nova carminum principia volantes.* ubi de dithyrambicorum animabus loquitur. Ἀναβολεύς. Strator qui in equum levat. *Rex autem cum stratorem ad se vocasset et in equum celeriter ascendisset, potum petiit. cumque merum saepius hausisset, significavit se ulterius progressurum esse.* Ἀναβολεὺς etiam significat id quod Romani *scalam* vocant. Et alibi: *Masanissa vero, licet senex, equum sine stratore conscendebat.* Ἀναβολή. Dilatio. Aelianus: *Apollo et Iuppiter pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset.* Ἀναβράσσουσιν. Ebulliunt. Ἀνάβρασται. Cocta, elixa. Aristophanes *Ranis*: *Et carnis frusta praeterea elixa viginti.* Ἀναβρυχώμενοι. *At confertim sedentes, et propter calamitatem frementes similes erant feris, quae ad venationis spectaculum sunt conclusae: quarum ira quidem fervet ac tumet in malis suae patiuntur, effectus tamen coercenti necessitate debilitatur.* Ἀναγαγών. Xenophon dixit de eo qui abduxit

Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυραία Γραμματική, ἥτις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι.

Ἀναγάστης. ὄνομα κύριον. ζήτει ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνάγαιον. τὸ οἴκημα. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον, διὰ διφθόγγου καὶ ō μικροῦ. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνώγεων σαφέστερον.

Ἀναγγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον.
πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ [ἐκ Βυζαντίου] ἀπαίρειν. Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ ᾱ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε̄ τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀναγινωσκομένους. ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ἰσαῖος καὶ Ἡρόδοτος.

Ἀναγκαία τράπεζα. ἡ εὐτελὴς καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν·

Ὦ δέσποτ' Αἴαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον· ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων, ὡς εἰ εἴποιμεν, ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου· ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί, τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἄλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀναγκαία, προσέπεμψά σοι.

[Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.]

Ἀναγκαῖον. οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. † Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης.

---

1. Haec descripta sunt ex Athen. I. p. 14. D. ubi Grammaticae mulieris nomen extat Ἀγαλλίς. Vide etiam infra vv. Ὄρχησις et Σφαῖρα. 3. Quae post ἀνατίθησιν sequebantur, Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττή. ἑκατέρα ὑπτικῆς ἐστι δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ ὑπόθερμον καὶ ἑλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς, ducta e Pauli Aegin. VII. p. 231. Küst. ut suspecta notarat, omisit Gaisf. cum A. B. 4. Ζήτει . . Α. om. B. 6. Ἀνώγαιον . . Ἀνώγαιον καὶ κατώγαιον Edd. Ἀνάγαιον prius A. Gaisf. post Albertium. Reliqua posuimus cum B. E. καὶ om. A. 7. διὰ — μικροῦ] ὅφ' Ε., mg. διὰ οὐ διφ καὶ μικροῦ: et ō om. Med. V. Lobeck. in Phryn. p. 297. 9. Ante gl. Ἀναγγελήσεται Edd. praeter Küst. omnes, Ἀναγγέλλω. δοτικῇ, quae A. reiecit post Ἀνάγγελον. 10. Zon. p. 178. 11. Dictum A. P. I. p. 378. n. 244. 14. ἐκ Βυζαντίου ut e sequentibus huc translata deleri iusserunt Portus et Küst., delevit E sec. m. 15. Προκόπιος] Locum hunc Suidas mutilum repraesentavit, qui apud Procopium in *Histor. Arc.* 25. p. 72. sic legitur: *Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν. Küst.* Nihil mutat Zon. p. 196. 16. Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν] Ex Harpocratione [Pal.], ubi consule Maussacum. Vide etiam Hesych. v. Ἀναγωγή, Harpocrat. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγὴ οἰκέτου. *Küst.* Adde Lex. Seg. p. 214. 19. Item ex Harpocratione. Eadem in v. Ἐναγεῖς inculcabantur. Habet Zon. p. 167.

1. Pertinet ad Aeschinis locum p. 69. 3. Ἀναγινωσκομένου . . ἀναπειθομένου] Nostrum A. et Pal. Harpocrat. cum Zon. p. 196. 4. Ἀντιφῶν p. 631. De usu Herodoti Küst. attulit Thomam M. p. 47. collatis Suida vv. Ἀναγνωσθείς et Ἀνέγνωσαν et Eustath. in Il. ν. p. 957. Cf. intpp. Gregorii p. 503. sq. 5. Cf. Aelianus in v. Ἀγείρει. De mediocritate potissimum Thucydides vocem usurpat. 6. Σοφοκλῆς Aiac. 485. ubi legitur Αἴας. Sequentia Scholiis Soph. debentur. Inde suppleri licet δέ post διπλῶς. Breviavit haec Zon. p. 178. 11. ξανθὸν] Schol. Θερμόν. 14. De Iamblichi loco v. *Chardon de la Rochette Mélanges* T. I. p. 81. 16. Gl. merito om. A. De hac sententia, quam Pittaco Diog. Laert. I, 77. tribuit, vide Schol. Plat. p. 453. Adde Heind. in Protag. p. 593. 17. Οὕτω καλεῖται σύμβολον] Dictum Artemidori I, 45. repetitum tum in v. Αἰδοῖον, tum ab Eust. in Od. ώ p. 1968. τὸ αἰδοῖον] Euseb. *Hist. Eccl.* VIII, 12. καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτώμενοι· quod Rufinus recte vertit: *usque ad loca pudenda, quibus naturalis egestio procurari solet. Küst.* V. Boisson. in Anecd. T. IV. p. 245. 18. σύμβολον Küst. ex Artemidoro: superiores Edd. A. et ut videtur omnino MSS. συμβόλαιον.

Ἀναγαλλίς. Corcyraea Grammatica, quae sphaerae inventionem Nausicaae Alcinoi filiae tribuit. Ἀναγάστης. Nomen proprium. Quaere sub voce Ὑποστάς. Ἀνάγαιον. Conclave in superiore domus parte. Ἀνάγαιον et κατάγαιον scribitur per diphthongum et ο parvum. Clarius haec exponuntur in v. Ἀνώγεων. Ἀναγγελήσεται. Narrabitur. Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. *Ubi pugnam pugnavimus, alius super alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto.* Ἀνάγεσθαι. Portu solvere. Procopius: *Neque enim fas est quemquam Byzantio discedere.* Et Ἀνάγειν, indicare venditorem eumque petere. Sic Lysias et Dinarchus. Ἀναγεῖς. Per ᾱ scriptum significat impuros, per ε̄ vero piaculo obstrictos. Sic Aeschines in Ctesiphontem. Ἀναγινωσκομένους. Quibus aliquid persuadetur. Sic Antiphon, Isaeus, Herodotus. Ἀναγκαία τράπεζα. Mensa vilis et paupercula. Sic Sophocles: *O domine Aiax, necessitate non est ullum maius hominibus malum.* Sed ἀναγκαῖον duplicem habet sensum: interdum enim de iis dicitur, quae secundum naturae ordinem existunt, ut, si dicamus ignem necessario esse rutilum et lac candidum; interdum vero de eo quod necessitate fit, velut hoc loco dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus: *Catenam vero, quippe cum nobis minus sit necessaria, misi tibi.* [Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.] Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia necessitatis est symbolum. † *Illi vero necessitate cogente ad vim propulsandam se parabant.*

Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπε, καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. † Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὂν οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι· ἢ ἐπιδεκτικὸν μέν ἐστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῷ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι, οἷον, ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ψεῦδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον, περιπατεῖ Λίων.

Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἅπερ οὐκ ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στερρότητα. πάντα δὲ κατὰ ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει.

Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸν ἄνθρωπον ζῷον εἶναι. ὃ γὰρ παντί τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων τὰ μὲν ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ τὸν ἄνθρωπον πενταδάκτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιοῦσθαι, τὰ δὲ ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι· ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα· ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μή.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἰὼ ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀίδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ· Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιουσίας διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἐκ περιουσίας. 161

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἄναγνος. μιαρός.

Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν.

Ἀναγνωσθείς. ἀναπεισθείς. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις ἢ ἀνάπεισις. Ἡρό-

1. *Ἰσαῖος δὲ — καὶ οὕτω δεῖ μ. λέγ.*] Sic Harpocratio vulgaris, Palat. tamen *Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης οὕτω καλεῖ τὸ δεσμωτήριον*, qui iure potiore hic audiendus videtur, cum ab eodem sive Suida v. *Βοθύνος* iterum copulentur, *Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης*. Praeterea suspicamur Harpocrationem aliquid interpolationis e Suida suscepisse. Disputant de vocis scriptura Küst. in Hesychium et Suidae v. *Ἀνάκαιον* et Schöm. in Isaeum p. 493. sq. Tetigit Wessel. in Diod. III, 13. *Καλλισθένης* hic et vv. *Ἀναβᾶσθαι* et *Ἀνώγεων* vulgatum: *Καλλίστρατος* emendat Reinesius V. L. III. p. 366. Ceterum haec irrepserunt in v. *Ἀνώγεων*. *ἀνώγεον . . . δὴ* A. 3. *Ἀναγκαῖόν ἐστιν* et quae sequuntur usque ad illa *περιπατεῖ Λίων* debentur Diog. Laert. VII, 75. 4. *ἐπιδεκτικὸν τοῦ* A. 7. *ψεῦδος δὲ τὸ αὐτὸ οἷόν τε* E. Immo expungendum *αὐτό*. 10. *Ὅτι Δημόκριτος* et quae sequuntur usque ad illa, *ἣν ἀνάγκην λέγει*, extant apud eundem Diogenem IX, 44. 11. *μὴ ὄν* Diog. *μὴ δέον* A. *μηδὲν ὄν* ceteri. 13. *δινουμένους* Med. 16. *οὖν* e B. E. Med. recepi: *εἶναι* reliqui cum vulg. Diog. 18. *οὔσης* om. A. 20. *Διαιρεῖ* et quae sequuntur verba sunt Alexandri Aphrodis. in Aristot. Top. II. p. 95. *διαιρεῖται* E.

5. *ἑκδάκτυλον* B. 9. *ἐν Ἐπιγράμμασι* Antipatri Sidon. XXVII, 23. A. P. VI, 219. *Ἐπιγράμμασι* constanter Gaisfordiana: de quo dicendum erit in Praefat. 14. Repetuntur haec in v. *Ἂν μή*: de scribendi ratione v. nos in v. *Τάριχα*. Cf. Arsenius p. 58. 17. Formula Platonis Rep. X. p. 616. D. 19. Senarius Sophoclis Oed. R. 823. 20. Vide supra v. *Ἀναγινωσκομένους*. Sequitur locus Herodoti IV, 154. decerptus ex v. *Βάττος*: id quod vel apparet ex inutili additamento *ἦν — Θηραῖος*. 22. *Θηραῖος* ex Herodoto Küst. reposuit, cum vett. Edd. et MSS. haberent *Θηβαῖος*, quod mendum repetitur in v. *Θεμίσων*. Novissima recte neglexit Zon. p. 196. 23. Lex. Seg. p. 389. *κατὰ φιλοσόφους ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναγν. ἢ ἀ.* Zon. p. 178. *Ἡρόδοτος* I, 116.

Isaeus autem *ἀναγκαῖον* vocat carcerem, quod Callisthenes *ἀνώγεων* appellavit: quae vocis forma probanda. † Necessarium est, quod cum verum sit, nulla ratione falsum fieri potest; aut potest quidem, sed ut quae extrinsecus sunt ei repugnent, quominus falsum sit: ut, *Virtus prodest*. Non necessarium autem est, quod verum est, idemque falsum esse potest, dum exteriora non repugnent; ut, *Dio ambulat*. † Democritus Abderita contendit nihil ex eo quod non sit fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Porro atomos et magnitudine et numero esse infinitas, quae cum in universo rotentur, inde omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, terram. nam et haec esse corpora ex atomis composita, et quidem omnis affectionis et mutationis propter soliditatem expertia. Omnia autem secundum necessitatem ita fieri, ut quam ipse necessitatem vocat, vertigo generationis omnium rerum sit efficiens. † Divisit autem res in ea quae existunt, et ea quae necessario existunt: ut hominem esse animal. quod enim omnes in homines et semper cadit, hoc necessario est. Similiter etiam necessarium est deum omnis corruptionis expertem esse. Alia vero contingenter fieri: contingentium autem alia plerumque fieri, ut, hominem quinque digitis praeditum esse, et senescentem canescere; alia vero rarius, ut his contraria, nimirum hominem quattuor aut sex digitos habere (nam et haec aliquando usu veniunt); aut hominem senescentem non canescere; aut non peregre proficisci, aut lavari, aut non lavari. *Ἀνάγκη*. Necessitas. In Epigrammate: *Vide quomodo necessitas sapientissima docuerit Orci effugium invenire*. Et proverbium: *Necessitati ne dii quidem repugnant*; quo cautum est, ut in praesentibus acquiescamus. huic simile dictum: *Si carnes non affuerint, salsamenta sufficiant*. *Ἀναγκαῖον*. Id quomodo differat ab eo quod dicitur *ἐκ περιουσίας*, vide sub v. *Ἐκ περιουσίας*. *Ἀνάγκης ἄτρακτον*. Necessitatis fusum, de polo dictum. *Ἄναγνος*. Impurus. *An non totus impurus sum? si quidem oportet me fugere*. *Ἀναγνωσθείς*. Persuasus. *Ille vero ab uxore inductus facinus impium in filiam est molitus. Erat enim Themiso Theraeus*. *Ἀνάγνωσις*. Agnitio vel persuasio, apud

δοτος. καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν. ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

[Ἀνάγω. τὸ φέρω. αἰτιατικῇ.]

Ἀναγωγή. ὁ τῶν νεῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῷ στρατιᾶς ἢ κατὰ τῶν ὅπλων λαμπρότητα ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε. τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. † Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀναγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

Ἀναγώγῳ. φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. Σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάροις, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράπτους.

Ἀναγυράσιος. δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Ἀναγυράσιος. καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. [Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος.] ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατοικοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔῤῥιψεν. ‖ ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδιοποιῶν, 102 ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα.

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὃ

---

3. Ἀνάγω . . ἀπιατικῇ quae A. suppeditat, uncis inclusa reiicere noluimus. 4. νεῶν vel Schol. Luciani Necyom. 9. Id cum posteriore loco A. E. Zon. p. 179. exhibeant, utrobique scripturam editam νηῶν refinxi. Fragmentum Ursinus et Casaubonus, repugnante Schweighaeusero, ad Polybium referebant. 6. Apparet ἐπιβαινούσης αὐτῶν, deinde τὴν τῶν ὅ. λ. esse legendum. 8. Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι κτλ.] Et haec Fulvius et Casaubonus ad Polybium trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in *Excerpt. Legatt.* c. 32. [T. II. p. 630. Wess.] ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 9. τὰ] τὴν A. B. E. Med. 10. ἐποιήσατο B. E. 11. Ἀ. ἡ ἀπαιδευσία Zon. p. 179. 14. Attigit Wessel. in Diod. T. II. p. 600. ὁ] ὑβριστὴς ἢ ὁ MS. 2551. sive Zon. p. 167. ἀναγωγῆς A. B. E. Lex. Seg. p. 390. Zon. sed ἀγωγῆς Etym. M. p. 96. et Hesych. 15. Athen. XIII. p. 585. A. Maccab. II, 12, 14. ἁμαρτικώτερον Lex. Seg. 17. V. Hesychius. 18. Ξενοφῶν Cyrop. I, 5, 10. „Sed hic ἀναγώνιστος non tam significat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamsi ante certaverit." *Küst.* Doctiora Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 247.

1. τὸ ἀναγεγραμμένον om. Zon. p. 188. 2. Locus Menandri Exc. Legg. p. 406. 5. Duos superiores versus habet ab Harpocratione. 6. In vitio ἧς (ἔνθεν Harp.) libri conspirant. 7. V. Arsenius p. 54. 10. Ἀναγυράσιοι — τὸ ἄλσος non melius hoc in loco haerent quam quae in principio v. Ἀνάγυρος extant, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Agnoscit tamen Arsenius p. 319. 14. ἐγκατῳκοδόμησεν] Quod Graeci ἐγκατοικοδομεῖν, id Latini *parietibus struere* vocant. Vetus interpres Iuvenalis ad versum illum de Vestali viva defossa: *Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos. Haec virginibus Vestae poena fuit decreta, si vitiatae fuissent, vivae parietibus struebantur.* Capitolinus in *Macrino* c. 12. *Vivos etiam homines parietibus inclusit et struxit.* Vide ibi Salmasium. Pro ἐγκατοικοδομεῖν Graeci etiam πλινθεύειν dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπλινθεύθησαν. *Küst.* sive, quem tacitus expilat, Valesius in Harp. p. 106. extr. Locus non sine verborum defectu translatus in v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Adde Valcken. Diatr. p. 269. Ceterum prolixam eiusdem argumenti narrationem e Lex. Coislin. 177. Gaisf. protulit, quam repetere nihil attinet. 17. τραγῳδοποιῶν] τραγῳδιοποιῶν ut in altero loco A. B. 19. Attigerunt Schol. Arist. Lys. 67. Lex. Rhet. p. 210. Lex. Coisl. 177. ap. Gaisf. Ἀνάγυρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἦν βορβορώδης τόπος κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε καὶ παροιμία, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπικινούντων κακά. ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ τριβόμενον ὄζει καὶ δυσωδίαν ἐπιφέρει τὸν τοῦτο τρίβοντα. οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱερείας πρὸς τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιῶσα καὶ βακχευομένη τῇ δαίμονι ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον· καὶ ἅμα λαμβάνουσα τοὺς ἐκ τοῦ φυτοῦ λύγους ἐμάστιξεν ἑαυτὴν ὡς δῆθεν τὴν Ἑκάτην ἐκ τούτου λυποῦσα· καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά.

Herodotum. Et Ἀναγινώσκειν ab oratoribus accipitur, ut sit persuadere. est enim ἀναγινώσκειν, colloquendo cognoscere aliquid. [Ἀνάγω. Gesto: aptum accusativo.] Ἀναγωγή. Navium profectio. *Tum naves ex portu egrediuntur, non adeo dignae multitudine copiarum, quae iis vehebantur, aut armorum splendore, aut apparatu reliquo, qui ornatui potius quam necessariis usibus inserviebat.* Et alibi: *Qui cum res Aegypti essent contemplati, Cyprum versus et inde in Syriam rediturі e portu solverunt.* Ἀναγωγία. *Ille vero haec propter vitae licentiam perpessus est.* † *Habens exercitum temulentia et soluta disciplina corruptum.* Ἀνάγωγος. Qui debitam disciplinam non est nactus. Ἀναγωγότερον. Vitiosius, dissolutius. Ἀναγώγῳ. Voluptatibus dedito, dissoluto. Ἀναγώνιστος. Qui non certavit: sic Xenophon. Ἀνάγραπτον. Scriptis mandatum, manifesto scriptum, vel omnibus notum. *Iubens eos Avaris parere, et in numerum tributariorum referri.* Ἀναγυράσιος. Anagyrus est pagus tribus Erechtheidis, cuius popularis vocatur Anagyrasius. Et Anagyrasius daemon. Porro lucus Anagyri, qui fuit in Anagyro pago. Anagyrasius daemon inde dictus quod Anagyrus heros vicinum senem, qui lucum ipsius exscinderet, ultus est. [Anagyrasii, pagus Atticus. huius lucum aliquis evertit.] Tum effecit, ut pellex filium eius deperiret. quae cum frustra iuvenem solicitaret, ut impudicum apud patrem criminata est; qui oculis eum privatum parietibus struxit. postea vero pater se suspendit, pellex autem in puteum se praecipitavit. Historiam refert Hieronymus libro *de Tragoediarum scriptoribus*, horum casuum in comparationem Euripidis *Phoenicem* afferens. Ἀνάγυρος. Pagus Atticae. item

τριβόμενον ὄζει. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν· Κίνεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες. οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτό φασιν.

Ἀναγχιππεῖν. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὔπολις.

Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

Ἀναδενδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαι. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ εἰς τὸ τέμενος κατεσκήνωσεν, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθμεῖα. Καὶ Πολύβιος· Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος. Καὶ αὖθις· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς. Ἀναδέξασθαι. ὑπενεγκεῖν, ὑπομεῖναι. Πολύβιος· Πᾶν γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἦ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμην. ὅμοιόν τι διαδήματι· ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φυρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, φυράσει, μαλάξει. Αἰλιανός· Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων τὴν σποδὸν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὺν καὶ τὸν θώρακα πάντα καταδήσει ταινίαις.

Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει, στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδῆσαι, τὸ ταινιῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδήσοντες, στέψοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. Καὶ οἱ Σαμοθρᾷκες κηρύττουσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην. 163

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσσώμενος.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι.

1. Horum pleraque repetuntur v. *Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον.* *Παροιμία*] Vide Zenobium II, 55. Diogenianum I, 25. Theod. Metoch. Misc. 10. 4. Post *δυσῶδες* quae sequebantur, *καὶ δριμύ· θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι καὶ ἐμετικόν*, ab Gaisf. deleta, descripsit editor Med. e Paulo Aegineta VII, 3. Ceterum cf. v. *Κίνησον*. 8. Repetita ex v. *Ἀμάμαξυς*. 9. *ἀμάμαξυν*] *ἀνάμιξιν*, superiorum Edd. mendum, removit Küst. *ἀνάμυξιν* A. *ἀμάμυξιν* B. [*φασὶν*] post *καλεῖσθαι* inculcarunt edd. vulgg. 10. *σαμφοῖ* A. 12. Sic A. et Zon. p. 197. Reliqui *κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος*. 14. *Πολύβιος* I, 52. 18. *Πολύβιος* XIII, 5, 3. *πάνυ* vulg. 20. *ἦ* (*ὅ* Schweigh.) *καὶ* editum repetitur etiam v. *Ἀπέλυσεν*: *ἦι* scripsi cum A. Nonnulla tamen idem Schweigh. Opusc. II. p. 142. intercidisse suspicabatur. Rem tractarunt Valesius in Harpocr. p. 167. et Menagius in Diog. V, 24.

1. Quamvis etiam Hesychius [et Zon. p. 197.] *ἀναδέρω* per *ὑπερτίθημι* exponat, vocem tamen illam suspectam habeo. *Küst.* *Ἀναείρω* Schulz. Obss. misc. p. 32. 2. *ἀναδέσμη — μίτρα*] *ἀναδέσμην — μίτραν* Gaisf. cum A. B. Lex. Seg. p. 390. Spectat ad Il. *χ'*. 469. vide Apollonii Lex. p. 125. *διαδήματος* B. Hanc explicationis partem attigit Hemsterh. in Arist. Pl. p. 189. 5. *μαλάξει*] In uno MS. Paris. legitur *μίξει*. *Küst.* Aeliani locus repetitur in vv. *Καταδεύσῃ* et *Στίγματα*, quem Küst. referebat ad illius librum de Providentia. 7. *ἐκτεθηλυμένων*] *ἐκτεθηλυμμένων* A. B. *σπουδὴν* B. *ἀναδεύσει* etiam MSS. in vv. *Στίγματα* et *Καταδεύσει*, quem articulum hinc invectum fuisse sponte apparet: quo probato concidit etiam fides Aelianei loci v. *Ταινίαι* inserti. 9. Post hanc gl. Aldus sive A. *Ἀναδέχομαι. αἰτιατικῇ.* Compara Zon. p. 197. 10. Cf. Lex. Seg. p. 390. coll. 213. Philem. p. 245. Addit Zonaras: *Ἀναδήσονται. στέψονται.* 12. V. Ruhnk. in Tim. p. 246. 15. *ἀναγόντα αὐτὸν* A. 17. Vocem cum similibus comparavit Valck. in Herod. VIII, 63. Lege cum Lex. Seg. p. 390. *ἐπιτατική*: invito Zon. p. 197. 19. Glossa Platonica de Legg. V. extr. 20. Explicatio mutila, quamquam Zon. p. 188. repetita. Sequitur locus Procopii Hist. Arc. c. 14. p. 42. ubi perperam legitur *δεδοκιμασμένα*. *Ἀνάδικα*] Synes. p. 112. *δίκας τε ἐκδεδικασμένας ἀναδίκους ἑποίει*. Iulian. p. 411. Procop. Arc. hist. p. 122. 123. Dio Chrysost. p. 463. *Κρίσιν ἀνάδικον ποιήσαντες*: ita lego. Eunap. in Orib. p. 142. (?) *Toup.* MS. 23. *Ἀναδικάσασθαι*] Ex Harpocratione. *τὰ ἄνωθεν* A.

flos, qui tritus olet. Unde proverbium: *Anagyrum moves*; dictum de iis qui sibi ipsi mala arcessunt. Anagyrus autem planta morbis medetur, estque foetida; quam alii onogyrum vocant. *Ἀναγχιππεῖν*. Ex necessitate equitare: sic Eupolis. *Ἀναδάσασθαι*. Dividere. *Ἀναδενδράδα*. Genus uvae. Quidam sic vocant illud vitis genus, quod *ἀμάμαξυς* appellatur. Vox autem reperitur apud Epicharmum et Sapphonem. *Ἀναδέξασθαι*. Excipere, expectare. *Ille vero tentorium in luco posuit, cum naves vellet expectare, quibus se traiici iusserat.* Et Polybius: *Et expectans eos, qui Messana navi proficiscentem eum assequi non potuerant.* Et alibi: *Priusquam eos collegisset, qui inter pabulandum dispersi erant.* *Ἀναδέξασθαι*. Sustinere, perferre. Polybius: *Philippum enim quidvis sustinere maluisse, quam in his rebus consilium suum Rhodiis manifestum fieri; id quod etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Et *Ἀναδέχομαι*, assumo. Et *ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων*, hostium adventum expectare. *Ἀναδέρω*. Differo, in posterum reiicio. *Ἀναδέσμην*. Simile quiddam diademati; vel fascia capitis. *Ἀναδεύειν*. Subigere. Et *Ἀναδεύσει*, miscebit, subiget. Aelianus: *Quod si Epicuri libros combusserit, et scelestarum atque impiarum effeminatarumque notarum cineres molli cera miscuerit, et ventrem ad pectus usque linteolis illitum obligaverit.* *Ἀναδεῖ*. Redimit, coronat. Et *Ἀναδεῖσθαι*, coronari. Et *Ἀναδῆσαι*, coronare victorem. Et *Ἀναδήσοντες*, coronaturi. *Coronaturum esse corona ex auro facta. Et Samothraces per praeconis vocem edixerunt, qui vivum adduxisset, eum duo talenta habiturum esse.* *Ἀναδιδάξαι*. Diligenter docere. nam praepositio *ἀνὰ* hic vim intendendi habet. *Ἀναδιδοῦσαν*. Erumpentem. *Ἀνάδικα*. Causae semel iudicatae, quae in iudicium revocantur. *Quae iudicata erant rescindens, ob turpis lucri amorem.* *Ἀναδικάσασθαι*. De re semel iudicata denuo iudicio contendere

οὕτως Ἰσαῖος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδομή. ἀναδασμός.

Ἀναδούμενος. στέφανον τιθέμενος. Καὶ Ἀναδουμένην, στεφανουμένην. Προκόπιος· Αἶσχος ἀναδουμένην οὕτω μέγα πρὸ πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδούμενος. Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγὼς καὶ λελυγισμένος καὶ τὰς κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ μυροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους.

Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρᾳ·

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Ἀναδρομαί. ἀναβάσεις.

Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, κοὐ σφαλλόμεθα. Λεῖ πρόχειρον ἔχειν ἀεὶ τὸν στίχον τοῦτον. τοῦτο μὴ ποιήσας Λεύκιος ὁ Ῥωμαῖος μεγάλως ἐσφάλη. οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἀγομένων ἀκρισίᾳ. Ἱκανὰ τῶν τοιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἥ τε Πύρρου τοῦ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλέως βία καὶ πάροδος εἰς Ἄργος, ἥ τε Λυσιμάχου στρατιὰ διὰ τῆς Θρᾴκης ἐπὶ Δρομιχαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν· καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἕτερα παραπλήσια.

Ἀναδῦναι. ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδύντος.

Ἀναδυόμενος. φεύγων, ἀναβαλλόμενος. Καὶ Ἀναδύομαι, μεταβουλεύομαι.

Ἀνάζαρβος. ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμοῦ Διοκαισαρείας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἐπεμψε συγκλητικόν, ὀνόματι Ἀνάζαρβον, ὃς ἀνοικοδομήσας αὐτήν, πάλαι λεγομένην Κύινδαν, εἶτα Διοκαισάρειαν, ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.

Ἀναζωπυρῆσαι. ἀνανεῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζωῶσαι.

Ἀναζυγαῖς. ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος

---

1. *κρίσεις* (sic Zon. p. 187. et optimus MS. p. 179.) Küsterus ex Harpocratione et Reinesius post Iungermann. in Polluc. VIII, 23. n. 39. *κινήσεις* Med. et MSS. cum Zon. p. 197. Scholion Platonis p. 458. *Ἀνάδικος κρίσις, εἰ ἁλῶσαν ἤτοι πάντες οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν, ἢ ὑπερημίσεις, ἐκρίνετο ἄνωθεν ἡ δίκη.* V. *der Att. Prozess* p. 755. 4. *Ἀναδομή*] *Ἀνανομή* Valckenarius, conferens Hesychium in v. Mendosi quid subesse percepit H. Stephanus Append. Thes. p. 411. E. qui monet *ἀναδομὴ* potius significare *ἀνάκτισις* quam *ἀναδασμός*. *Gaisf.* Zon. p. 179. *Ἀ. ἀναδασμός. ἐγὼ δὲ λέγω ἀνάκτισις.* Deinde B. *ἀναδαγμός*. 5. *Ἀναδούμενος.*] Conf. Casaubon. in Athen. IX. p. 659, 35. *Burn. στέφανον τιθέμενος*] *στεφανούμενος, τιθέμενος* Lex. Seg. p. 390. Hinc facillimum est reponere, *στεφανούμενος, ταινιούμενος.* 6. *Προκόπιος*] Hist. Arc. c. 2. p. 6. Vitium librorum *πρὸς πάντων* refinxi cum Zon. p. 197. 9. *Ὁ δὲ τρυφερὸς κτλ.*] Integer locus extat in v. *Ἁβρός.* 14. *Ἀνάδοχον*] Vide Lobeck. in Phryn. p. 315. Polyb. p. 508. *ἀναδέξασθαι τῶν χρημάτων*, et 522. Theophr. Char. c. 13." *Toup.* MS. *Μένανδρος* p. 178. 18. *Ἀναδρομὴ γίγνοιτο* et quae sequuntur ad Polybium rettulerunt Casaubonus et F. Ursinus, Fragmentis gramm. 14. inserta. *σφαλλόμεθα* A. B. E. Edd. vett. et Zon. p. 179. scripturam recentiores, auctore Porto, deseruerunt. Locus non magis ad sensum quam ad sermonis normam expeditus. 19. *τὸν* om. Ald.

1. *ἀγομένων*] *ἠγουμένων* Schweighaeus. Opusc. II. p. 202. idemque post Portum *στρατεία* pro *στρατιά*. 3. Malim *βιαία πάροδος*. 5. *Δρομιχαίτην* Med. Cf. Wytt. in Plut. S. N. V. p. 57. *Ὀδρυσσῶν* A. B. Med. Gaisf. et v. *Δρομιχαίτης*. 7. *Ἀναδῦναι*] Il. *η'*. 217. Vide Küst. in Hesych. v. Contulit Toupius Appian. p. 778. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν ἀναδῦναι ἔτι, τῶν πραγμάτων ὄντων ἐπὶ ξυροῦ.* Cf. Philemo p. 245. 8. *Ἀναδύντος* add. A. Similiter Ald. *ἀναδοῦντο* post *παραπλήσια*. 9. Sic Zon. p. 197. Sed *φεύγων, ἀναχωρῶν, ἀναβ.* Lex. Seg. p. 390. 11. *Ἀνάζαρβος* Edd. *Ἀνάζαρβον* A. B. qui cum E. omittunt *πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Ζάρβα* (*Ἀζάρβα* libri Steph.) *τοῦ κτίσαντος· ὁ πολίτης Ἀναζαρβεύς*, ab editore Med. e Steph. Byz. inculcata; vel potius e Zonara p. 179. Bis tamen in vv. *Διοκαισάρεια* et *Κύινδα* hinc repetitis et apud Zonaram extat *Ἀνάζαρβα*. Quam Suidas fabellam cum Malala l. X. extr. habet communem, eam explosit Valesius in Ammian. Marcell. XIV, 8, 3. Addit Gaisf. Spanhemii Orb. Roman. p. 278. et 283. *Ὅτι*] *Ὁ τῆς* A. 17. *Ἀναζωπυρῆσαι* Burneius, quod miror, rettulit ad Ioseph. Ant. Iud. VIII, 8, 25. T. I. p. 446. Vide Pierson. in Moer. p. 170. Totidem vocibus Hesychius et Lex. Seg. p. 390. *ζωῶσαι*] *ἀνάψαι* Zon. p. 199. *ἀνεζώωσε* habet Pollux III, 108. 19. Sic Lex. Seg. p. 390. *ἀναζυγαῖς* sunt qui referant ad Exodi c. 40, 37. *στρατοπέδιαις* Zon. p. 179. A. Med. 20. *Πολύβιος* V, 110.

---

sic Isaeus. Hinc etiam *ἀνάδικοι κρίσεις* vocantur iudicia, quae denuo de causa instituuntur, cum testes falsi testimonii convicti fuerint. *Ἀναδομή*. Divisio. *Ἀναδούμενος*. Redimitus. Et *Ἀναδουμένην*, coronatum. Procopius: *Pudenda res matrem coram omnibus hominibus tanto dedecori expositam.* *Ἀναδούμενος. Ille vero mollis, delicatus, fractus mollitie corporis et inflexus, comas mitra revinctus instar lasciviorum meretricularum, et frontem cincinnosque unguentis semper delibutus.* *Ἀνάδοχον* dicunt, non *ἀναδοχέα*. Menander in *Vidua*: *Apud sororem, pecuniae sponsorem.* *Ἀναδρομαί*. Ascensus. *De re ante deliberetur, nec falsi fuerimus. Hunc versum semper oportet in promptu habere. quod cum Lucius Romanus non fecisset, in gravissimam calamitatem incidit. Sic maximae res levi momento ad irritum recidunt, idque ducum imprudentia. Huius rei documentum viris prudentibus abunde praebent tum Pyrrhi Epirotarum regis violenta in terram Argivorum irruptio, tum Lysimachi expeditio per Thraciam adversus Dromichaeten, Odrysarum regem suscepta, tum multa alia his similia.* *Ἀναδῦναι*. Recedere. *Ἀναδύντος, Ἀναδυόμενος*. Fugiens, tergiversans. Et *Ἀναδύομαι*, consilium muto. *Ἀνάζαρβος*. Nerva Romanorum Imperator terrae motu collapsa Diocaesarea, quae sita est in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum misit, qui eam instauratam de suo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, deinde Diocaesarea appellaretur. *Ἀναζωπυρῆσαι*. Renovare, excitare, ad vitam revocare. *Ἀναζυγαῖς*. Reversionibus, castrorum metationibus. Polybius: *Philippus vero cum ordine nullo retro navigaret, postridie*

εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν γεγονότων || οὐδὲν ὅλως εἰδότες, περὶ ἀναζυγὴν ἐγένοντο.

Ἀνάθεμα. καὶ τὸ ἀνατιθέμενον τῷ θεῷ καὶ τὸ εἰς ἀφανισμὸν ἐσόμενον· ἀμφότερα σημαίνει. λέγεται δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον. [Καὶ Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ.]

Ἀναθέντας. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.

Ἀναθεώρησις. Μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνήρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα πρόστιμα θεῖναι.

Ἀναθέσθαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας φησίν· Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ, ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ. Ἀναθέσθαι. τὸ μεταθέσθαι. ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει ἡ λέξις, οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·

Ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον,
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Ἀναθέσεις. ἡ ὑπέρθεσις. Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.

Ἀναθεῖναι. καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ·

Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν καιρὸς ᾖ
μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν.

[Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δέ, ἁρμόσας.]

Ἀναθείς. ἐπιτρέψας. Ἐπὶ ἀψύχων τάττεται τὸ ἀναθείς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμψύχων ἐχρήσατο αὐτῷ·

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κρημνόν τιν' ἀναθείς.

---

1. Κεφαληνίαν A. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κτλ. fragmentum a loco superiore diversum esse monuit Küsterus, rettulit inter Polybii Fr. Gramm. 15. Schweigh. οὐδενὸς ὅλως Med. 2. ἀναζυγῆς A. 4. Ἀνάθημα] De significatione vocis ἀνάθεμα et ἀνάθημα prolixe disputat Salmasius in Solinum p. 767. *Küst.* 5. τὰ ἀμφότερα A. ut solet. 6. τὸ om. Med. et ut videtur B. Cum vulg. Zon. p. 188. Deinde καὶ Α. αἰ. om. A. 8. Ξενοφῶν Anab. III, 1, 30. ἀφελομένους τε τὴν λοχαγίαν, σκεύη. ἀναθέντας, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι. 9. *Μενάλης*] Ex Diodoro Sic. XIII, 35. (ubi de Diocle Syracusano agitur) quod et in Addendis animadvertit Wesselingius. Utitur et voce Ἀναθεώρησις paulo post Diodorus, unde vis illius vocabuli dilucidari queat; et T. II. p. 9. 411. Vide Longinum, qui non semel utitur. *Toup.* MS. 13. Ἀναθέσθαι] Hunc locum Suidas ex Harpocratione descripsit, quem illustrat Salmasius in Fl. Vopiscum p. 745. *Küst.* Vide quae collegit Fisch. in Plat. Phaed. p. 368. ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας] In prioribus editt. [et A. B. cum Pal. Harp.] mendose excusum est ἐν τῷ περὶ Προνοίας, cuius loco veram lectionem ex Harpocratione revocavi. Scripsisse enim Antiphontem orationem περὶ Ὁμονοίας non solum ex Philostrato in eius vita constat, sed etiam ex aliis auctoribus, qui eius orationis non raro in scriptis suis mentionem faciunt. *Küst.* Incerta suspicio: cum orationis color libros de Providentia sive Ἀληθείας arguere videatur. Antiphontem simpliciter nominavit Zon. p. 198. 14. τοῦ βίου A. 15. ἐπὶ τῷ Küsterus tacite ex Harpocratione: ἐν τῷ MSS. et Edd. vett.

2. παρὰ Πλάτωνι] Locos post Fischerum Wyttenbachius collegit in Phaedon. p. 230. Tetigit Schol. Plat. p. 335. Suidae similiter Zon. p. 198. et Phavor. Ecl. p. 107. 3. *Μένανδρος* p. 32. 7. Locus Herodiani VII, 4. τὰ μὲν χρ. αὐτῷ ἀποδώσειν κτλ. ποιήσαντες Zon. p. 179. 10. Duos hos senarios luxatos sic numeris suis restituendos puto: Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ, Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει —. Vox συμφέρειν quae sequitur, nec sensui nec metro quadrat: quare eam delendam censeo. Ceterum fragmentum hoc Comici intelligendum est de more veterum, qui novam nuptam in currum, quem par mulorum vel boum trahebat, impositam, comitantibus eam sponso et parocho, sive ut etiam vocabatur paranympho, in domum sponsi deducere solebant. Hesychius: Πάροχοι, παραβάται, παράπομποι. καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ οἱ παράνυμφοι. Rem totam clarius exponit Suidas infra v. Ζεῦγος. *Küst.* In versu priore satis commode se expedivit vir doctissimus; in posteriore non item. Legendum: — ἀναθήσεις φέρων. Sunt verba heri ad servum. Ceterum huius comici *Hymenaeus* laudatur etiam Athenaeo VI. p. 237. *Toup.* I. p. 44. Huius assumpta coniectura priorem versum, cum articuli defectus non videatur ferri posse, sic refingendum opinor: Ὅπως δὲ τὴν νύμφην τις ὅταν ὁ καιρὸς ᾖ, subiunctis ἀναθήσει φέρων. 12. Ὅτι τὸ ἀραρῶς] Nihil certius est quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adsutam esse. Is enim cum ignoraret vocem Ἀραρώς, quae paulo ante praecedit, esse nomen proprium poetae, operae pretium se facturum putavit, si de differentia vocum ἀραρῶς et ἀραρὼς lectorem hic moneret. Sed observatiunculam illam esse prorsus ineptam et ἀποροδιόνυσον recte etiam ante nos observavit Casaubonus ad Athenaeum VI. 8. qui ibi loci huius obiter meminit. *Küst.* 15. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ] v. 68. 69. quos negligenter contraxit Suidas: Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί. Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν, καταλιπὼν κτλ.

Cephalleniam appulit. † *Romani vero prorsus ignari eorum quae accidissent, ad reditum se parabant.* Ἀνάθεμα. Sic dicitur tam res deo consecrata quam quod exitio destinatum est: ad utrumque enim valet. Res autem deo consecrata vocatur etiam Ἀνάθημα. [Et Ἀναθεματίζω, aptum accusativo.] Ἀναθέντας. Qui imposuerunt: sic Xenophon. Ἀναθεώρησις. *Cum autem in legibus eius multa sint quae intentius sint considerandа, inprimis acerrimum est odium quo vir ille malos persequitur, quod praeter omnes legislatores acerbissimas iis poenas sanxit.* Ἀναθέσθαι. Antiphon de Providentia: *Vitam revocare et corrigere tanquam calculum non licet.* id est, de integro vitam instituere, praeteritae vitae ratione damnata. Ἀναθέσθαι. Mutare. ductum ab iis qui calculorum in ludo motes antea calculos revocant. Haec autem vox neque differre significat, neque communicare, sed a priore consilio et sententia recedere. Frequens eius usus apud Platonem Philosophum. Porro Menander *Aphrodisio*: *Quae cum effugisset morbum, quo laborabat, non potuit verba semel dicta revocare.* Ἀνάθεσις. Dilatio. *Pecuniam se daturos promiserunt, petita trium dierum dilatione.* Ἀναθεῖναι et ἐπαναθεῖναι idem significant. Araros in Hymenaeo: *Atque curabis ut sponsam, cum tempus opportunum fuerit, sublimem currui imponas.* [Ἀραρῶς est adverbium, significans *convenienter*, ἀραρὼς vero, qui aptavit.] Ἀναθείς. Qui imposuit: quod de inanimatis dicitur. Aristophanes autem in *Pluto* traduxit ad animatas: *Perdam hominem in rupem aliquam praecipitem impositum.*

Ἀναθηλήσει. ἀναβλαστήσει.

Ἀνάθημα. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Αἰτοῦντος τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια, ἔχρησεν·

Ὅ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

λέγεται δὲ καὶ ἀνάθεμα.

166 Ἀναθολώσει. ἀναταράξει. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ· Ὅπως ἀναθολώσει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας· ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.

Ἀναθορόντος. ἀναπιδῶντος.

Ἀναθρούμενα. ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκει. ἀναπηδᾷ.

Ἀναθύειν. τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης·

Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι.

[Ἀνακαγχάσας. μεγάλως γελάσας.]

Ἀνακάθαρσις. ἐπίλυσις, διευκρίνησις. Καὶ Ἀνακαθαίρω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαθιζήσομαι. καὶ ἀνακαθίσω.

Ἀνακαλούμενος. αἰτιατικῇ. ἀνακτώμενος, πρὸς τὴν προτέραν διάθεσιν ἐπανάγων. Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος.

Ἀνακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλια.

Ἀνακάμψαι. καταφυγεῖν, [ὑποστρέψαι.]

Ἀνακαίασιν. δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωνίδος ἡ Ἀνάκαια.

Ἀνακαίνισις, ἡ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ Ἀνακαίνωσις. Καὶ Ἀνακαινιῶ αἰτιατικῇ.

---

1. Lex. Seg. p. 390. et al. Spectat ad Il. ά. 236. 2. ἀφιερωμένον] In prioribus edit. corrupte legitur ἀφιέρωμα, cuius loco ἀφιερωμένον e duobus Pariss. reposui. *Küst.* 3. Lege et emenda, *Αἰτῶν ὁ Πύθιος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, τῷ Πέλοπι, ἕτερα παρέχοντι κτλ.* Vel sic: *Αἰτοῦντος τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κτλ.* Ita enim legitur infra v. Ἀντικλείδης. [Eo nempe haec narratio cum accessione quadam ex aliis Scholiorum exemplis irrepsit.] Ceterum descripsit haec Suidas ex Scholiasta Aristoph. Nub. 144. (*Ἐν Λέσβῳ δὲ τοῦ Ναπαίου Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτοῦ ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια*) ubi locus hic itidem mendosus est. *Küst.* Nonnihil iuvat αἰτοῦντος, quod Gaisfordo ministrarunt A. B. pro αἰτοῦντι. Legendum suspicor: *Ἀ. πᾶν τὸ ἀφιερωμένον. Θεοῦ* (sive Ἀπόλλωνος, vide nos in v. Ἀγτιαί) *αἰτοῦντος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια τῷ Πέλοπι, ἔχρησεν* [ἡ Πυθία]. ἄρναν Med. 6. Id quidam negant perinde se habere: v. Osann. in Philem. p. 288. Verumtamen opinor *ἀνάθημα*, si notio subest *κειμηλίου*, legitimum esse: cf. Iacobs. in Anth. Pal. p. 104. addito Hippia qui dicitur min. p. 364. 7. Ἀναθολώσει] Hinc corrigend. Hesych. Ἀναθορεῖ, ἀναταράσσει. Leg. *Ἀναθολοῖ.* [Sic ibi Küst.] Utitur Philostrat. in Herode c. 11. Procop. Arc. Hist. p. 94. *Toup. MS.* *Πλάτων Νόμων ἑβδ.*] Locus Platonis, quem Suidas respexit, extat in fine lib. VII., sed ubi legitur *ἁπλῶν ἀναθολώσει. Küst.* Monuit etiam Ruhnkenius in Tim. p. 142. 8. ἀναθολώσῃ E. 9. αὐτοῖς Med. 10. Ἀναθορῶντος] F. ἀναθορόντος. Dio Cass. p. 573. *ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθορόντα. Toup. MS.* Dedi ἀναθορόντος cum A. B. ἀναθορῶντος E. [Med. Zon. p. 198.] Adde Hemsterhus. in Luciani Prom. 4. *Gaisf.* Offendit tamen praesens ἀναπηδῶντος. 11. Ἀναθρούμενα] Lex. Seg. p. 390. et Zon. Spectare videtur ad locum Thucyd. IV, 87. 13. Vide Hesych. et Zon. p. 199. Manifesta corruptio tum glossae tum interpretationis: vide Phrynich. Seg. p. 33. Reponendum *ἀναθυᾶν* et *ἀναθυῶσι*, etsi de necessitate medelae Schneid. in Arist. H. A. T. III. p. 304. addubitat; deinde requiritur certe *τὰ νέων πράγματα*. Vossius tamen in Hesych. v. Ἀναθύειν (ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν) profert Schedas Basil. p. 90. *Ἀναθύω, τὸ διαλαμβάνω διὰ χρόνου· οὕτω Φερεκράτης.* 16. Hanc gl. om. A. Habet E. post Ἀνακάθαρσις. Ἀνακαγχάσας καὶ οὐχὶ (οὐκ E.) ἀναγγάσας B. E. καὶ οὐχὶ ἀνακαχάσας Edd. ante Küst. *Gaisf.* ἀνακαγχήσας, οὐχὶ ἀνακαγχάσας Zon. p. 200.

1. Partem Lex. Seg. p. 390. Glossae Dionysii Areopagitae sive Zon. p. 187.: *Ἀνακάθαρσις, διάνοιξις, διασάφησις, ἐπίλυσις, διευκρίνησις.* 3. ἀνακαθίσω etiam Zon. p. 199. ἀνακαθήσω A. Quod subiungebatur αἰτιατικῇ Gaisf. cum A. B. E. reposui in v. seq., ubi Med. agnoscit. 5. Locum Polybii tribuit H. Steph. Thes. II. p. 19. B. 7. ἐκ τοῦ γ. ἑ. om. Zon. p. 199. 8. Adeas v. Ἀθρίμματα. Videndus etiam Toup. in Longini 4,5. 9. καὶ ante φίλων om. A. B. E. cum Harpocr. Pal. Tum ὅτε E. Cf. Lex. Seg. p. 200. sive 390. vel Zon. p. 189. 11. Vide v. Ἐπαύλια: unde haec ipsa vocis forma reducenda, Schulzio Obss. p. 32. auctore. 12. ὑποστρέψαι deest A. B. E. Retinui propter Lex. Seg. p. 81, 10. *Ἀνακάμψει: ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει. Gaisf.* Infirma defensio, nec sufficit *καταφυγεῖν*. Lege cum Zon. p. 199. *Ἀνακάψαι. καταφυγεῖν.* Significatur enim Aristophanis locus Av. 582. 13. Ex Harpocratione. Cf. Lex. Seg. p. 348, 23. et Steph. v. Ἀνακαίασιν] Hoc accentu A. B. E. Ἀνακαίασιν vulgo. Porro scribendum Ἀνακαία. τῆς Ἱππόθ. Zon. p. 180. 15. Ἀνακαίνισις] Ἀνακαίνωσις Zon. A. is mox om. καί. Deinde καὶ ἀνακαινιῶ αἰτιατικῇ delevit Küster. Suspicor tamen duas voces in unam coisse: si quidem refingendum videtur καὶ ἀνακαινίζω, ἀνανεῶ, αἰτ. Cf. Tho. M. p. 57.

Ἀναθηλήσει. Revirescet. Ἀνάθημα. Quicquid deo consecratum est. *Cum Apollo auream agnam a Pelope donarium peteret, huic cimelia offerenti deus respondit: quod volo, dato; neve mihi tribue, quod nolo.* Dicitur etiam ἀνάθεμα. Ἀναθολώσει. Perturbatione. Plato *Legum* septimo: *Succorum confusione.* Proprie dictum de sepia: quippe cuius atramentum vocetur θολός. Ἀναθορόντος. Exsilientis. Ἀναθρούμενα. Quae considerantur. Ἀναθρώσκει. Exsilit. Ἀναθύειν. Post longum tempus res iuveniles resumere. Pherecrates: *Iterum aniculae lasciviunt.* [Ἀνακαγχάσας. Cachinnatus.] Ἀνακάθαρσις. Explanatio, expositio. Et Ἀνακαθαίρω, accusativo aptum. Ἀνακαθιζήσομαι et ἀνακαθίσω. Ἀνακαλούμενος. Aptum accusativo: recuperans, ad priorem statum reducens. *Ille vero subditorum benevolentiam et studia post acceptam cladem sibi reconciliare conabatur.* Ἀνακαλυπτήρια. Dona quae sponsis dabantur et ab viro et ab amicis interioribus, cum primum faciem retegerent virisque se spectandas praeberent. Eadem etiam vocantur ἐπαύλια. Ἀνακάμψαι. Devorare. Ἀνακαίασιν. Anacaea populus tribus Hippothoontidis. Ἀνακαίνισις. Renovatio. dicitur etiam ἀνακαίνωσις. et ἀνακαινιῶ, aptum accusativo.

Ἀνάκαιον. τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης· Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε, φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε πρὶν λ' δραχμὰς ἐπράξατο.

Ἀνακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. Ἀριστοφάνης.

Ἀνακεφαλαιοῦται. ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει. Καὶ Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐρευνα.

Ἀνακεχωρηκότων. Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. ἀντὶ τοῦ ἀποκρύφων. Λέγει δὲ περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως.

Ἀνακεχυμένη. ἀνειμένη. κεχαυνωμένη, ἀνετή.

Ἀνάκειον. ὄρος. ἢ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν.

Ἀνακεῖσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. Κατακεῖσθαι δὲ καὶ κατακεκλίσθαι, ἐπὶ [τῆς] τραπέζης. Καὶ ἀνακεῖσθαι πολλάκις ἀντὶ τοῦ κατακεῖσθαι.

Ἀνάκειται σκώμμασιν· ἀνάκειται λοιδορίαις· ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις· σημαίνει δὲ τὸ οἷον πρόσκειται ἰσχυρῶς.

Ἀνακηκεῖ. ἀναπηδᾷ. Καὶ Ἀνακηκίει.

Ἀνακηρύττω. αἰτιατικῇ.

Ἀνάκλησις. ἡ προσφώνησις. Ἀνάκλισις δὲ διὰ τοῦ ι ἡ ἀνάπαυσις.

Ἀνακλητικόν. μέλος σάλπιγγος ἀνακαλούσης τοὺς ῥᾳθύμους εἰς πόλεμον. Καὶ Μάρκος Ἀντωνίνος φησιν· Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ἐκ τοῦ βίου εὔλυτος, μήτε ὅρκου δεόμενος μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

Ἀνακλίναι. ἀνοῖξαι. Ὅμηρος. οὕτως καὶ Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατεκώλυσαν, οὐδ' εἴσω παρελθεῖν ἴσχυσαν.

[Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηχούμενον. Ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ῥωμανοῦ τοῦ μελῳδοῦ· Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.]

[Ἀνακνῶνται. κνήθονται, κατὰ ἰατρούς.]

---

1. Quae hic Suidas habet, potius referenda puto ad v. *Ἀναγκαῖον*. Harpocratio enim et ipse Suidas supra scribunt carcerem vocari *ἀναγκαῖον*: quod defendit Maussacus in Harpocrationem. Certe apud Xenophontem Hellenic. lib. V. p. 567. 568. carcer vocatur *ἀναγκαῖον*, ut Portus recte observavit. Apud Etymologum tamen etiam legas apud Boeotos carcerem vocari *ἀνάκαιον*. Quare haud temere quicquam mutandum censeo. *Küst.* Priora usque ad *δούλους* totidem litteris Schol. ad Demosth. I. in Steph. p. 1414. (p. 632. ed. Paris.) *Hemst.* In Isaei loco mox citato *ἀναγκαῖον* reponit Pricaeus in Luc. XII, 59. *Gaisf.* 2. *καὶ* om. E. 3. *Ἰσαῖος* fragm. V. ed. Schöm. 4. *Ἑρμοκράτη* E. *τὸν ἀνάκαιον* B. E. 6. Valckenaerius *δ'* i. c. 4000 drachmas. 8. *Ἀριστοφάνης* Equ. 312. ubi quod legitur *ἐκκεκώφηκας*, praefert Hemsterhus. in Luciani Timon. 2. extr. Cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 164. 9. Lex. Seg. p. 390. *συμπληροῦται* Hesychius. Melius tamen Zon. p. 200. *ἀναπληροῖ*: videtur enim Ep. ad Rom. 13, 9. significari. Cf. idem Zon. p. 187. 11. Integer locus extat in v. *Ἐπαφρόδιτος*. Ex Erotiani praef. p. 4. *ἀνακεχωρηκυίας λέξεις* comparavit Gaisf. Porro *ἀνακεχωρηκότα τόπον τὸν ἔρημον καὶ ἡσυχον* memorat Eust. in Il. *δ'*. p. 495. 16. Plura Meursius de h. l. Athen. Attic. I, 7. Adde Schol. Luciani T. I. p. 119. Nescio an pro *ὄρος* reponendum *ἀνάκιορον* ex Harpocratione. *Gaisf.* 17. *Ἀνακεῖσθαι τὸ κατακεῖσθαι* Lex. Seg. p. 26. *Ἀνακεῖσθαι, ἐπὶ ἀνδριάντων. Κατ.*] Haec excerpta sunt ex Athen. I. p. 23. ubi locus iste plenius sic legitur: *Ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος· ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. — Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων.* Locum hunc Athenaei more suo descripsit Eustathius in Od. *ά*. p. 1404. Huc etiam spectant verba illa Ammonii p. 15. *Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν, κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος. Küst.* 18. Omitte *τῆς* cum Zon. p. 199. et gl. *Κατακεκλίσθαι*, ubi duo superiores versus repetuntur.

1. Vide Philem. p. 248. 3. *δὲ* om. B. et Zon. p. 200. 4. *Ἀνακηκεῖ* merito reiecit Ruhnk. in Timaeum p. 30. Mox *ἀνακηκίει* B. E. *ἀναηκίει* pertinet ad Il. *ν'*. 705. 5. Accessit ex A. B. E. 6. Zon. p. 180. 8. *ἀνακαλούσης τοὺς ῥᾳθ. εἰς πόλεμον*, in quibus Küst. a Gatakero monitus offendebat, om. Zon. p. 188. *καλούσης* E. 9. *Μάρκος Ἀντωνῖνος* lib. III, 5. 10. *Ἔσο ἀναμένων* negligenter sunt exhibita: *ἔσω* Zon. qui *ὧν* add. ante *μήτε*. Suidas nihil mutat in v. *Εὔλυτος*. 13. *Ὅμηρος* Il. *ε'*. 751. *θ'*. 395. *οὕτω* vulg. *δὲ* post *οὕτως* om. A. Zon. p. 200. *Ἡρόδοτος*] In vita Homeri, quae sub Herodoti nomine circumfertur, (c. 33.) verbum *ἀνακλίνεσθαι* pro *ἀνοίγεσθαι* accipitur in illo versu, *Λύτὰρ ἀνακλίνισιν θύρας, πλοῦτος γὰρ ἔσεισι*. *Küst.* Herodoti locum voluit eum qui est V, 16. 14. *οὐκ ἐτόλμησαν* E. Zon. 15. *ἰσχύσαι* A. B. E pr. *ἰσχύσαν* M. 16. Gl. A. habet in marg. Inde ab *ὡς ἐπὶ τοῦ* delevit E. m. s. *κυροῦ* B. pro *κυρίου*. Deinde *κ, ῥω'* A. „Eum designari puto de quo Fabricius Bibl. Gr. T. X. p. 137. *Romanus* Diaconus Emesenus, circa A. C. 500. clarus, quamplurimorum contaciorum sive parvorum hymnorum auctor celeberrimus." *Gaisf.* 19. Gl. in A. mg. *Ἀνακλῶνται*] Sic omnes libri editi. Sed legendum est *ἀνακνῶνται*, ut in [A. et] codice Vaticano scriptum esse Pearsonus notavit. *Küst.*

Ἀνάκαιον. Carcer, in quem coniiciebant servos malos et libertos ingratos. Isaeus in oratione contra Hermonem de sponsione: *Hermocratem autem in carcerem coniecit, dicens ipsum esse libertum suum, nec prius eum dimisit, quam triginta drachmas ab eo exegisset.* *Ἀνακεκώφηκας*. Aures nostras clamore complevisti et obtudisti. Aristophanes. *Ἀνακεφαλαιοῦται*. Replet, summatim repetit. Et *Ἀνακεφαλαίωσις*, quaestio ab ipsis principiis ducta. *Ἀνακεχωρηκότων*. *Ille myriadas tres librorum, eorumque praestantium et reconditorum sibi comparavit.* Sermo de Epaphrodito Chaeronensi. *Ἀνακεχυμένη*. Remissa, soluta, laxata. *Ἀνάκειον*. Anaceum, mons. vel Castoris et Pollucis templum. *Ἀνάκεῖσθαι*: Dicitur de statuis dedicatis. *Κατακεῖσθαι* vero sive *κατακεκλίσθαι* significat mensae accumbere. Saepe tamen *ἀνακεῖσθαι* pro *κατακεῖσθαι* ponitur. *Ἀνάκειται σκώμμα*. Indulget cavillis, conviciis, masculis amoribus, tesseris, compotationibus. Ubi verbum significat, valde deditus est. *Ἀνακηκεῖ* sive *ἀναηκίει*. Exsilit. *Ἀνακηρύττω*. Accusativo aptum. *Ἀνάκλησις*. Allocutio. *Ἀνάκλισις* vero per *ι* accubitus. *Ἀνακλητικόν*. Cantus tubae revocantis ignavos in proelium. Marcus Antoninus: *Classicum quod ex vita te revocabit, ita expecta, ut qui paratus sis discedere, neque iurisiurandi neque ullius hominis testimonio indigens.* *Ἀνακλῖναι*. Aperire: apud Homerum. Sic etiam Herodotus: *Illi vero fores aperire non ausi, neque ingredi sustinuerunt.* [*Ἀνακλώμενον*. Sonus repercussus. Ut domini Romani Poetae illud: *Tu enim es lumen inaccessum.*] [*Ἀνακνῶνται*. Scalpuntur. Extat in usu medicorum.]

Ἀνακογχυλιάσαι. ἀναγαργαρίσασθαι.

Ἀνακομιδή. ἀναγωγή, ἐπάνοδος, ἀναφορά.

Ἀνακομῶ. τὸ ἀναφύω.

Ἀνακῶς παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, ἢ βασιλικῶς. Καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν. Προειρημένον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἔξουσιν, εἴ τι ἐκ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ ἀφανέστατον πειράζοιτο.

Ἀνακωχεύει. παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζει. ἀνακωχεύειν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἅρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν.

Ἀνακωχή. ἀνάπαυσις, ἢ εἰρήνη πρόσκαιρος πόλεμον ὠδίνουσα.

Ἀνακωχῆς. ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Ἀνακράτος. ἐπίρρημα. μετὰ πάσης σπου- 167
δῆς. Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος.

Ἀνακρέων. Τήιος, λυρικός, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ Ἴαμβους, Ἴαδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ'. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν νέ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θράκῃ. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων καὶ γυναικῶν καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

Ἀνάκρισις. ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γι-

---

1. Vox ἀνακογχυλιάζω legitur apud Aristoph. Vespis 587. ubi scholiasta eam exponit per *κωλύω*. Apud Hesychium legimus, Ἀνακογχυλίσαι, ἀναγαργαρίσαι. Küst. Glossa Platonica: vide Ruhnk. in Tim. p. 34. Lege cum Zon. p. 201. aliisque ἀναγαργαρίσαι. 2. Lex. Seg. p. 391. om. ἀναφορά, Zon. p. 182. etiam ἀναγωγή. Post h. v. A. marg. Ἀνακόπτω. αἰτιατικῇ. Mox sequebantur, Ἀνακοί. οἱ διώκοντοι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακός· ὡς φυλάσσω, φυλακός: ex Etym. M. p. 96. interpolata. Delevi cum A. B. E. et optimo libro Zon. p. 167. 4. παρὰ Ἡροδότῳ I, 24. VIII, 109. Attigit Eustath. in Il. ά. p. 21. et in Od. ά. p. 1425. his verbis: ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, περιλαμπρῶς. Ἡρόδοτος· Καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω καὶ σπορὰς ἀνακῶς ἔχειν. Vide Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 226. quaeque collegit Piers. in Moer. p. 43. Ἡροδότου A. 6. ἔξωσιν A. 7. Malim ἀφανέστερον. 9. Ἀνακωχεύει et mox ἀνασειράζει Gaisf. cum A. pro Ἀνακωχεύειν et ἀνασειράζειν. Post ἀνασειράζει inserunt A. B. E. Med. καὶ ἀνακωχεῖειν τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας (στείλαντα B. E. στείλαντες M. στείλαντος Ald. συστείλαντος Phavor. Ecl. p. 106.) τὰ ὀθόνια σαλεῖειν: quae extant in Etym. M. p. 96. cf. v. Ἀνεκώχευον. Ceterum integram hanc annotationem praebuit Schol. Soph. Electr. 732. Priora Zon. p. 201. Hesychius et Lex. Seg. p. 391. 11. σαλεύουσιν] σαλεύωσιν A. B. E. Zon. 16. Ἀνακωχῇ] Spectat ad Thucyd. I, 40. ubi v. Schol.

1. Thucyd. IV, 117. Aliud exemplum praestat v. Ψυχάζειν. 2. τῷ ante *πολέμῳ* om. A. B. E. cum Lex. Seg. p. 391. retinet Zon. p. 182. 4. Hesychius *ἀνὰ κρατός* videtur repperisse. 5. *Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος* Procopii verba de Bello Pers. II, 25. p. 151. Cf. v. Ἀγκράτος. 6. Eudocia p. 60. Ἀνακρέων Τήιος, λυρικός. ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ, ἤτοι παροίνια μέλη, καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια. Σκυθίνου ἢ Παρθενίου υἱός Schol. Plat. p. 312. 7. Ἀριστοκρίτου αὐτὸν ἐδόξασαν E. 8. ἐλεγείαν A. Mox *πάντες* B. 10. δὲ post *γέγονε* E. Ὀλυμπιάδι νβ'] Eusebius in Chronico Anacreontem ad Olymp. LXII. refert: quod si sequimur, scribendum hic erit Ὀλυμπιάδι ξβ'. Küst. Gaisf. affert Clintoni Fast. Hellen. a. 531. Idem Suidam vituperat, qui sequentibus *οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβ.* auctores diversos memoret, cum Polycratem, Cyrum et Cambysem aequales fuisse constet. 11. τάσσουσιν E. et B pr. τὴν νέ] Manifestus hic est contra chronologiam error; qui tamen non tam Suidae quam librariis tribuendus videtur, a quibus notas numerorum in veterum scriptis saepissime corruptas esse constat. Facilis est autem ἁμαρτήματος huius emendatio, quoniam Suidas hic addit Anacreontem secundum nonnullos sub Cyro et Cambyse vixisse. Constat enim Cyrum occisum fuisse Olymp. LXII. et Cambysen eadem Olymp. ei successisse: quo proinde tempore et ante Anacreontem floruisse necesse est. Küst. ξβ' restituit Faber in Anacr. p. 112. ηβ A. unde νέ fecit Gaisf.

τέω

post Clintonum. 12. Τέω] τήω inter versus B. τηου E. Repetita haec in v. Τέω. 13. Ἄυδηρα B. E. 14. παίδων] Smerdiae, Cleobuli, Bathylli nomina profert Reinesius, v. testimonia vett. in ed. Fisch. p. LV. sqq. 16. Ἀνακρεόντια A. 17. Ex Harpocratione: cf. infra v. Δίκης ἀνάκρισις. ἐφ' ἑκάστης Med.

Ἀνακογχυλιάσαι. Os colluere. Ἀνακομιδή. Reductio, reditus, receptio. Ἀνακομῶ. Reflioresco. Ἀνακῶς. Apud Herodotum significat, diligenter, caute, vel regie. Et Ἀνακῶς ἔχειν, diligenter curare. *Cum iis edictum esset, ut diligenter sibi caverent, si forte hostes occultas insidias molirentur.* Ἀνακωχεύει apud Sophoclem significat retinere. Proprie autem dicitur de nautis, qui inter tempestatem velis contractis navem in salo fluctuare sinunt, ventis repugnare nolentes. per translationem igitur poeta de curru dixit, quod ille cursu non contendit, sed equorum tumultu relicto lente succedebat. Ἀνακωχή. Inducise, vel pax subita in bellum eruptura. Ἀνακωχῆς. Cessationis, remissionis, pacis ad exiguum tempus in bello durantis. Vocis autem notatio ab eo quod est ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. Ἀνακράτος. Adverbium. Totis viribus. *Illi vero totis viribus fugiebant.* Ἀνακρέων. Anacreon, Teius lyricus, Scythini filius, vel ut alii tradunt Eumeli, vel ut alii Parthenii, vel ut alii Aristocriti. Scripsit Elegias et Iambos: omnino usus Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade LXII. alii vero Cyri et Cambysae temporibus eum vixisse ponunt, Olympiade LII. Is cum Teo pulsus esset per Histiaei seditionem, Abdera commigravit, urbem Thraciae. Per totam vitam puerorum et feminarum amoribus odisque pangendis studuit. scripsit etiam carmina convivalia, item iambos quaeque vocantur Anacreontica. Ἀνάκρισις. Inquisitio, quam singuli magistra-

νομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακρίνω. αἰτιατικῇ.

Ἀνακροτῆσαι. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι. Ὁ δὲ ξ λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνοῦτο εἰρηκεν ἐν – ταῖς Ἑλληνικαῖς. Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Ἀνακρουόμεθα. οἷον ἀναπροοιμιαζόμεθα.

Ἀνακρούσασθαι. ἐπὶ ναυμαχίας τὸ συμβάλλειν καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτᾶσθαι. Θουκυδίδης. ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὖθις κτήσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Ἄνακτες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.

Ἄνακτες καὶ Ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτείᾳ φησί· Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως Ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες Ἄνασσαι. Καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά. Καὶ Ἀνακτορίαν, δεσποτείαν. Καὶ Ἀνακτόριον, ἱερόν. Καὶ Ἀνακτόρων, ἱερατειῶν.

Ἀνακοινώσασθαι καὶ Ἀνακοινῶσαι, ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνοῦτο εἰρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.

[Ἀνακυνδάραξος. βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας.]

Ἀνακυκλήϊον. τὸν ὀρθόν.

Ἀναλαβεῖν. ἐνθυμηθῆναι. Μηδ' εἰς ἐσχάτην ‖ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μήποτε διὰ ταύτης πολέμιος 168
ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῇ στρατός.

Ἀναλαμβάνειν. αἰτιατικῇ, ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν. Ὅτι ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκωπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι

---

3. ταύτας om. MS. Vat. 375. a Bastio coll. 4. Om. Küst. 5. Locus Iosephi A. I. XII, 4, 9. repetitus in v. *Εὐτραπελία.* ἐκέλευεν Zon. p. 200. 8. Ἀνακρουώμεθα Plato Philebi p. 13. D. Miram vocem ἀναπροοιμιάζομαι Zonaras agnoscit. 9. Vide vv. Ἐπαναχρούσαι et *Ιρύμναν* ἐκρούοντο, coll. Duk. in Thucydid. VII, 36. et Valck. in Herod. VIII, 84. Huc revocandum Θουκυδίδης, quod continuam in glossam irrepsit. 11. Ἀνακτᾶσθαι] *Αἰτιατικῇ* subiecit Gaisf. ex A. ignoratum Zon. p. 200. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν] Sic Polybius III, 60. 87. Xenoph. K. Π. ζ'. p. 539. quem locum respexit fortasse Suidas. Ad finem ponendum est [cum Zon.] nomen Θουκυδίδης. *Burn.* Aptiora dedit Lennep. in Phalar. p. 20. sq. 13. ἀπολαύειν] ἀπολαβεῖν B. E. 14. Haec cum Schol. Aristoph. Av. 782. 15. Ex Harpocratione Pal. Sed Aristotelem in observatione tam pervulgata (vide vel Musgr. in Soph. Oed. R. 85.) appellari potuisse miraremur, nisi de rationibus Cypriorum ἀνάκτων accurate nobis constaret ex Athen. VI. p. 256. A. sive Eustathio in Il. γ'. p. 947. 16. μὲν om. A.

1. Post τὰ ἱερὰ delevi ἢ τὰ βασίλεια, quae Zon. p. 188. retinet, cum A. B. E. Cf. Solan. in Luciani Tim. 23. et intpp. Herodoti IX, 65. addito Lobeck. Aglaoph. p. 60. 2. V. Apollonii Lex. p. 132. Zon. p. 180. et intpp. Hesychii v. Ἀνακτορίησι. 3. Ἀνακτορίων Küst. cum Porto legebat. Sed obstat Lex. Seg. p. 391. Ἀνακτόρων, ἱερῶν ἢ ἱερατειῶν E. 5. Ἀνεξυνοῦτο] Vide infra v. Ἀνεξυνοῦτο. Ceterum Gaisf. tacite vetustam scripturam ἀνεξυνοῦντο mutavit. 6. Ἑλληνικαῖς I, 1, 30. 7. Ἀνακυνδάραξος] Hanc gl. A. habet in marg. et statim ante eam Ἀνακύπτω. *Γενικῇ.* Irrepsit ex v. *Σαρδαναπάλους. Gaisf.* 9. Cogitent de hac voce eiusque interpretatione acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit; nisi quod apud Hesychium legebatur, Ἀνακύκλει, ἀνόρθου: quae tamen glossa non minus illustratione indiget quam ipse Suidas hoc loco. *Küst.* τὸ ὀρθὸν Zonaras p. 167. MS. Par. 2551. et E. Abreschius in Obss. Misc. V. p. 93. „legerem ἀνακύκλει, εἰς τὸ ὀρθὸν στῆσον, sive quoque ἀνόρθωσον. Iensio videbatur legendum ἀνακύκλησον." „Legendum opinor, Ἄνω κύκλον, τὸν οὐρανόν. Respexit Sophocl. Philoct. 813. *τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;* Hesychius peius corrupit. Sed fort. recte Hesychius Ἀνακύκλει. ἀνόρθου, ut respexerit Eurip. Orest. 231. ut Abreschius monuit." *Toup.* MS. Haec si referuntur ad Aristoph. Av. 1366. coniectare licet: Ἀνὰ κύκλον. τὸν διόρυαμβον. 11. μήποτε] μήτε B. E. Verborum neque sensus omnino perspicuus nec dictio proba: non enim habemus quomodo εἰς certe tueamur. Nihil iuvat Zon. p. 201. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. Mox ἀμπέχειν H. Steph. Thes. II. p. 560. A. probante Schweighäusero. Sed probandum ἀνέχειν, ut ἀναλαμβάνειν significare dicatur aut vires recuperare (v. Dorvill. in Charit. p. 342.) aut reprimere, v. Ast. in Pl. Legg. p. 193. 14. Ὅτι add. A. ἔμελλε omnes ante Küst., qui secutus est Athenaei fidem I. p. 21. B. unde Suidas haec cum continuis descripsit. 16. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ om. B. habet E. marg. Ista cum dicto Platonis irrepserunt in glossam Ἐπιδεξιελευθέρως. Locus Platonis in Theaeteto p. 175. E. haud paulo rectius sic perscriptus: τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως, οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. 17. τορῶς] στερρῶς E pr. ἀναλαβέσθαι] Lege ἀναβάλλεσθαι, ut apud Platonem. Significat hic autem ἀναβάλλεσθαι vestibus indui; quo sensu vox ista Atticis propria est, ut docet ipse Suidas supra v. Ἀναβάλλει. *Küst.*

---

tus faciunt ante iudicia de rebus ad litem pertinentibus. inquirunt etiam, an omnino causa sit in iudicium introducenda. Ἀνακροτῆσαι. Plausu comprobare, celebrare. *Tum Ptolemaeus omnes plaudere iussit, urbanitatem eius probans.* Ἀνακρουόμεθα. Canendi initium facimus. Ἀνακρούσασθαι. De navali proelio dictum, ut sit, pugnam committere retroque cedere. Ἀνακτᾶσθαι. Idque sanare apud Thucydidem. Significat etiam, rem prius amissam recuperare et in integrum restituere. Ἄνακτες. Dii. Et Ἀνάκτορα, templa. Ἄνακτες. Reges. Et Ἄνασσαι, reginae. Aristoteles in *Cypriorum Republica*: *Filii autem et fratres regis vocantur ἄνακτες, sorores vero et uxores* ἄνασσαι Et Ἀνάκτορα, templa. Et Ἀνακτορίαν, regiam potestatem. Et Ἀνακτόριον, templum. Et Ἀνακτόρων, sacerdotiorum. Ἀνακοινώσασθαι et Ἀνακοινῶσαι, perinde dicuntur. Xenophon in *Hellenicis* dixit etiam ἀνεξυνοῦντο. [Ἀνακυνδάραξος. Rex fuit Ninivi, urbis Persicae.] Ἀνακυκλήϊον. Rectum. Ἀναλαβεῖν. In animum inducere. *Neque spem novissimam animo suscipere, fore ut hostilis exercitus per hanc viam ipsos aggrediatur.* Ἀναλαμβάνειν. Se recipere: aptum accusativo. Philosophis curae erat, vestem etiam decenter componere, quique hoc negligerent, eos deridebant. Plato in *Theaeteto*: *Qui prompte quidem et alacriter norit obire ministeria, dextre tamen et*

δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεόν. Ἄλεξις δέ φησι περὶ ἐσθῆτος οὕτως·

Ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς. οὗ μήτε πράττεται τέλος,
μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
τιμὴν δόντας, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὁρῶσιν ἡδονήν,
κόσμον δὲ τῷ βίῳ· τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὐτὸ κτῷτο, φάσκων νοῦν ἔχειν;

Ἀναλαμβάνειν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτᾶσθαι. Ἀππιανός· Τότε δὲ ἔθει τις δρόμῳ, δηλώσων τῷ Πέρσῃ λουομένῳ καὶ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξήλατο τοῦ ὕδατος, βοῶν ὅτι ἐαλώκοι πρὸ τῆς μάχης.

Ἀναλγήσιον. Ἀνάλγησία. ἀναισθησία.

Ἀνάλγητος, καὶ δυσανάλγητος, παρὰ Σοφοκλεῖ. τουτέστι δυσμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, σκληρός.

Δυσανάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

Καὶ Ἀναλγήτως, ἀναισθήτως, ἀπόνως. Καὶ Ἀναλγήτων, ἀσυμπαθῶν, ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι, ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐκβεβληκότων. Σοφοκλῆς·

Ὦμοι ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἄνανδον
ἔργον Ἀτρειδῶν τῷδ' ἄχει.

τουτέστι, τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

Ἀναλέγεται. αἰτιατικῇ. ἀναμφιβόλως ἔχει, ἐννοεῖται. Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνούς, νοήσας. Ὁ δὲ ἀναλεξάμενος τὴν ἐπιστολήν. Καὶ Ἀναλεξαμένων, ἑαυτοὺς συναγαγόντων. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπε. Καὶ αὖθις· Καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισεν, ἵνα μηδεὶς ἔτι μήτε τὸ τούτου σῶμα ἴδῃ, μήτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμμένα ἀναλέξηται.

---

1. ἐπιδεξιελευθέρως libri, natum ex Athenaei scriptura ἐπιδέξι' ἐλευθέρως. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν] γὰρ om. A. E. cum Athenaeo, abest item ab loco posteriore. L. οὐδέ γ'. 2. θεῷ] θεόν A. B. θν E. 3. περὶ ἐσθῆτος pravum additamentum. 6. ἐξ ὧν καλῶς] Pariss. apud Küst. ἐξὸν καλῶς, quam lectionem praeceperat Casaubonus in Athenaeum. οὐ μήποτε πράττεται τέλος] Casaubonus: — Οὗ μήτε πράττεται τέλος Ἡμᾶς τε μηδὲν δόντας ἑτέρῳ δεῖ λαβεῖν· φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ. Küsterus leviter ab vestigiis Suidae recessurus locum sic constituebat: — Οὗ μήτε πράττεται τέλος Μηδέν τις ἡμᾶς, μήτε παρ' ἑτέρων λαβεῖν Δόντας τι δεῖ· Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις κτλ. Dobraeus in Aristoph. Plut. 256. οὗ μήτε πράττοιτ' ἂν τέλος Μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ Ἑτέρῳ λαβεῖν. Sed τιμὴν διδόντας· τοῖς δὲ χ. φ. Toup. MS. οὗ μήτε recepimus ex Ath. μήτε A. B. E. Ceterum φέρει — βίῳ maiore distinctione comprehendebantur. 10. τοιοῦτο γῆρας A. 11. αὐτῷ Toup. MS. Immo αὐτῷ cum Ath. 12. Ἀναλαμβάνειν] Photio Bibl. p. 204. id obtrudebat Toup. MS., ubi legitur τὸν ἀκροατὴν — διαλαμβάνων ταύτῃ καὶ ἀναπαύων καὶ ἀνακτώμενος. Ἀππιανός] T. I. p. 529. Schweigh. 13. δρόμον B. E. 14. ἐξήλλατο A. B. Med. ἐαλώκει B. E. 16. Ἀναλγήσιον delevit Küsterus. Id si recte se habet, certe iungendum glossae continuae. Mox Ἀναλγησία apud Demosth. de Cor. p. 237, 12. extare monet Gaisf. In Lex. Seg. p. 391, 14. ordo verborum invertendus videtur. 17. παρὰ Σοφοκλεῖ Oed. R. 12. cuius Scholiastam (ubi legendum, ἴσα τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρός) Suidas descripsit. 18. δυσμετάβλητος] δυσμετάκλαστος Schol. δυσμετάκλητος A. Mox ἀπειθής E. 20. δυσανάλγητος] „lectionibus ut videtur duabus in unam conflatis." Porson. Adv. p. 162. ἂν et οὐ om. A.

1. Ἀναλγήτως] Lex. Seg. p. 391. Est Soph. Aiac. 1333. 2. ἢ τῶν] ἤτοι τῶν E. 4. ἐμβεβληκότων vulg. πολλαχῆ A. B. E. Edd. vett. Σοφοκλῆς Aiac. 946. 6. δυσσῶν ἐθροαήσας A. ἄνανδόν γ' Ἀτρειδῶν ἔργον Küsteri commentum; ἄνανδρον ἔργον Ἀτρειδῶν A. Lege vero Ἀτρειδᾶν. 10. αἰτιατικῇ ignorat Zon. p. 201. ἔχειν A. Cf. Etym. M. p. 98. 13. Ἀναλεξάμενος] Vide Hemsterhus. in Luciani Dial. Marin. V, 2. et Boisson. in Eunap. p. 145. Accedit Zon. p. 201. 15. Verba Diodori in Excerptis Legg. c. 27. ed. Wessel. T. II. p. 627. Idem fragmentum olim repetebatur in v. Βλάνων. 16. ἀναλεξαμένων] In Exc. Diod. ἀναψυξαμένων, cui lectionem Suidae praetulit Küst. 18. Locus integer sub v. Σεβῆρος. εἰς ante τὸ vulg., additum ab ed. Bas. Lege τῷ τοῦ Ἀ. μνημείῳ.

---

liberali ratione vestem componere nesciat, neque harmonia carminum excultus deum laudibus excipere. Alexis vero de habitu sic loquitur: *Hoc unum existimo hominum illiberalium proprium esse, negligenter in viis incedere, cum liceat composite. Nam quae res talis est ut ab nobis nemo vectigal eius causa exigat, neque necesse sit id ab aliis redimere pretio dato, cum hoc recte utentibus gloriae quandam dignitatem afferat, spectantibus voluptatem, vitae ornamentum: tantum decus quis est quin sibi quaerat, qui quidem sana mente se praeditum dicat?* Ἀναλαμβάνειν. Recuperare. Appianus: *Tunc festinus quidam accurrit, rem indicaturus Persae se lavanti et corpus reficienti. Ille cum ex aqua prosiluisset, exclamavit se ante pugnam esse captum.* Ἀναλγήσιον. Ἀναλγησία. Stupor. Ἀνάλγητος, et δυσανάλγητος, apud Sophoclem significat eum, qui commiseratione haud facile flectitur, qui doloris expers est, neque cedit affectibus, crudelem, durum. *Crudelis sane essem, si vos tam supplices nno commiserarer.* Et Ἀναλγήτως, sine doloris sensu, praeter molestiam. Et Ἀναλγήτων, crudelium, vel qui nulla miseratione tanguntur, vel qui multorum dolorum auctores nobis fuerunt, et in molestias nos coniecerunt. Sophocles: *Hei mihi! geminorum Atridarum, ad aliena mala rigidorum, infandum hac in calamitate mihi memorasti facinus.* Ἀναλέγεται. Aptum accusativo: certum habet, secum volutat. *Si quis hoc secum reputet, nos hostem primo impetu superaturos esse.* Ἀναλεξάμενος. Qui legit, qui intellexit. *Ille cum legisset epistolam.* Et Ἀναλεξαμένων, qui se recollegerunt. *Cum autem Carthaginienses ex illo pavore vix se recollegissent, unus homo, qui Blano vocabatur, convenientem illi calamitati vocem hanc emisit.* Et alibi: *Et in Alexandri monumento libros conclusit, ut nullus amplius neque huius corpus videret, nec quae illis continebantur legeret.*

Ἀνάλημμα. ὕψωμα, στήριγμα. Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὰ τείχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν.

Ἀναλήψεσθαι. αἰτιατικῇ. ἀνακτήσασθαι. Ὃ δὲ ἔλεγεν ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν παῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀνάῤῥωσις. Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Ἀναλιβόζωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, ἑκατέρως. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.

Δαιταλεῦσιν·

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη.

Ἐν δὲ τῷ παρελήλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως· οἷον ἀνήλισκον καὶ ἀνάλισκον. Καὶ αὖθις·

Εἰς οἵ' ἀνάλουν οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Ἄναλκις. ἀδύνατος, ἀσθενής. Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται, ἀλλ' ὅπου φυγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Καὶ αὖθις ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἰγίσθου·

Ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγου ὁρισμός ἐστιν οὗτος· ἀνάλογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἄλληλα, ὧν ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν. τὰ δ' ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἄλληλα καὶ ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα λέγεται. Ἀνάλογον δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. [Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ στρατιῶται γενναῖοι ὀφθῆναι καὶ τῷ ἴσῳ ἀξιώματι ἀναλογοῦντες.] Καὶ ἀναλόγως, ἴσως. Καὶ Ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον, τὸ σοφώτερον, τὸ ἀναλογικώτερον.

---

1. Ἀνάλημμα] Ἀναλήμματα ὑψηλὰ Dionys. Hal. A. R. III. p. 192, 38. 40. Beros. in Euseb. Chr. I. p. 49, 2. Diodor. Sic. XVII, 71. *Hemst.* Ubi quaedam Wesselingius addit; Ioseph. p. 538. affert Toupius. Glossam Lex. Seg. p. 391. totum locum Zon. p. 188. praestant. Fragmentum ad Polybium refert Valesius. 2. βάρος] ὕψος E pr. 4. ἦγουν ἀνακτήσεσθαι] Delevit Gaisf. ἦγουν cum A. B. E. ἀναιτήσασθαι reposui cum A. et Zon. p. 201. qui nescit αἰτιατικῇ. 5. Locus Iosephi de B. I. V, 3, 4. unde constat certe τὰ δὲ (sc. τάγματα) ἔλεγεν legendum esse. 7. Verba Polybii III, 87. Pleraque Zon. p. 180. 10. Ἀναλιβόζωρα] Ἀναλιβαζωρα E. Ἀναλιβόζορα Zon. p. 190. 11. Vide Antiattic. p. 83. καὶ ἀναλοῦν, αἰτιατικῇ ἑκάτερα] γ καὶ αἰτιατικὴ ἡ ἀναλοῦν E. αἰτιατικῇ A. B. in marg. ἑκατέρως A. E. Huic Gaisf. qui parum commode Zonar. p. 201. Ἀνάλωσε καὶ ἀνήλωσεν. ἑκατέρως λέγεται) advocat, subiecit αἰτιατικῇ, quod vel librorum dissensus expungendum docet. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ v. 247. sq. Priorem vs. om. E. 13. ἄλλος pro ἀνήρ A. B. Med. 15. Δαιταλεῦσιν] ταλλεύειν A. B. E. Med. Correxit ed. Bas. cum E. marg. Vide Aristoph. fr. 15. 18. Desiderabam, διὰ τοῦ ᾱ καὶ ᾐ ἀδ. Sine suspicione his utitur Pierson. in Moer. p. 26. Ceterum et longum est et alienum eorum numerum proferre, qui post Valckenarium hanc quaestionem agitarint. 20. εἰς om. A. οἵα, ut solet in talibus, Med. 21. Fragmentum e Damascii Vita Isidori depromptum, cuius pars apud Photium p. 337. a. (1032.) extat hinc supplenda: quippe qui principio οὐ — ἀλλὰ καὶ careat. Cum auctario quodam haec redeunt in v. Φῶτα.

8. φυγάδες Ald. φύγαδε vulg. οἱ ἄλλοι Phot. 4. ἀνανδρείαν] ἀνανδρίαν A. 5. παραβαλλόμενος] περιβαλλόμενος A. B. E pr. Med. Sed editum tuetur Suidas v. Κατάβα. 7. Versus Sophoclis Elect. 301. sq. Prior quidem non sine corruptione repetitus in v. Ὑλακτεῖ. 11. Ἀναλογεῖον] De quo dixerunt Ducangius in utroque Glossario et Intpp. Hesychii v. Ἀναγνωστήριον. 14. ἀνταναίρεσιν] Haec vox in prioribus edd. culpa librariorum ex textu excidit; quam ex MSS. Paris. revocavi. *Küst.* Haec verba usque ad πρὸς ἄλληλα λέγεται Alexandri Aphrodisiensis sunt in Aristot. Topic. p. 260. Vide Aristot. Topic. VIII. p. 407. ed. Sylburg. Alexander habet ἀναίρεσιν pro ἀνταναίρεσιν. *Gaisf.* τὸ ἀνάλογον] τὰ δ' ἀνάλογον A. cum Alexandro, τὸ δ' ἀνάλογον B. E. Mox ἔχειν E. De reliquis compara Hasium in Leon. Diac. p. 187. sq. 17. καὶ αὖθις — ἀναλογοῦντες apertum est in finem v. Ἀναλογῶ coniicienda fuisse. 18. τῷ ἴσῳ sensu cassum: τῷ σῷ legendum apparet. Nihil mutat Zon. p. 188.

Ἀνάλημμα. Agger, munimentum. *Cum autem pondera munimentorum animadvertisset, neque ullo modo muros quassari posse, manus cum hoste conseruit.* Ἀναλήψεσθαι. Aptum accusativo, compensaturum esse. *Ille vero dicebat, commilitones praesens peccatum aliis in posterum virtutibus compensaturos esse.* Ἀνάληψις. Refectio. *Curae ipsi erat, ut non solum viri sed etiam equi reficerentur.* Ἀναλιβόζωρα. Nomen loci. Ἀναλίσκειν, et ἀναλοῦν: extat enim utrumque. Aristophanes in *Pluto*: *Nunc enim parce vivere, siquis alius, calleo, nunc rursum quando hoc opus fuerit, sumptus facere.* Idem in *Daetalensibus*: *In triremes oportet me haec et in muros impendere.* Iam in praeterito et ᾱ et ᾐ sine discrimine usurpatur: ut ἀνήλισκον et ἀνάλισκον. Et alibi: *Quo maiores nostri pecuniam impenderunt!* Ἄναλκις. Imbellis, ignavus. *Non solum enim magnum periculum imbellem virum non admittit, ut ait Pindarus, sed etiam magnus vir parvum certamen dedignatur, utpote qui cum alii propter ignaviam aufugiunt, ibi descendat ad periculorum discrimina.* Porro Tragoedia de Aegistho canit: *Hic ad omnia segnis, manifesta pernicies, qui sociis mulieribus pugnas init.* Adiuvante enim Clytaemnestra is Agamemnonem interfecerat. Ἀναλογεῖον. Locus reponendis libris. Ἀνάλογον. Proportionis haec est definitio. Proportio magnitudinum inter sese convenientes habet, quae pari ratione subtrahi possunt. Aristoteles vero subtractionem eiusmodi vocavit ἀνταναίρεσιν. Quae res proportionem inter se habent, eas dicunt inter se referri et pari ratione invicem contineri. Significat autem ἀνάλογον aeque. [Et alibi: *Milites vero tum aspectu generoso praediti, tum tuae dignitati pares.*] Et Ἀναλογώτερον, altius, sapientius convenientius.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, δοτικῇ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δωμάτων ἐφ' ὕψους αἴροντες, τῷ ὕψει τοὺς θεμελίους ἀναλογοῦντας ὑποβάλλουσι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω καὶ ὁμοιῶ. Ὁ αὐλαίαν εἶχεν ἀναλογοῦσαν σκηνῇ οὐρανίῳ.

Ἀναλώθησαν. ἠφανίσθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. Καὶ ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα.

Ἀναλοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης. Καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλοῦν, τὸ ἀναιρεῖν.

Ἄναλτον. Ὅμηρος καὶ Κρατῖνος ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν.

Ἀναλλοίωτος. ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὢν καὶ μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. στενάζουσα, λυγκαίνουσα. ἔστι δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαρμῷ τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἥρωι·

Πεφαρμάκευσαι γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις.

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος τοῦ ὁριστικοῦ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ὑπὸ σχήματος ἐπὶ σχῆμα τῶν τρόπων ἀνακύκλησις. Ἀναλύειν γὰρ λέγεται, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἁπλοῦς καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ὧν αὐτοῖς τὸ εἶναι. κατὰ γοῦν τὸ σημαινόμενον τῆς ἀναλύσεως Ἀναλυτικὰ γέγραπται τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀναλφάβητος. Ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων, καί, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλφάβητος.

Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ.

---

1. Ἀναλογῶ] Glossam habet A. marg. 2. μεγέθει A. μεγέθη οἰκοδομημάτων Toupius e Themist. Or. 13. profert. 3. ἀναλογοῦντας] ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντας A. inter vss. Legendum potius est, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζομαι καὶ ὁμοιοῦμαι. Küst. 5. οὐρανίῳ] ιοὐνίῳ A. 6. Ἀναλώθησαν] Αἰτιατικῇ addit A. Merito fragmentum Aeliano tribuit Toupius, coll. v. Ἄλλως. De sensu verborum mirere Küsterum desperasse. Priorem partem affert Zon. p. 201. 8. πομπῇ κρείττονι] *A Deo missa, vel voluntate numinis. Hemst. Missu divino.* Vide Abresch. Addend. Aeschyl. p. 653. Iulian. Ep. 29. Suid. v. Ἐπίκουρος. Plutarch. II. p. 323. Euripid. Herc. F. 580. Hom. Od. ε. 32. *Toup.* MS. Attigit Wessel. in Herod. III, 77. Extrema *Καὶ ἀνάλωμα καὶ προ.* delevit Küsterus. Ἀνάλωσα et προανάλωσα (hoc cum E.) A. marg. Contra προαναλῶσαι B. προαναλωθῆναι habet Thucyd. VII, 81. 10. Θουκυδίδης] Dubito an ἀναλοῦντες extet hodie in Thucydidis libris; ἀναλοῦν habemus II, 24. (ἀναλοῦντες Thucydidi reddit Heilmannus in IV, 48. *in Add.*) Idem III, 81. ἀνηλοῦντο, quod in Suida reponendum, sed iniuria fortasse, opinatur Valckenar. in Eurip. Phoen. 591. In fine gl. dedi ἀναιρεῖν cum A. B. E. pro ἀναιροῦν. *Gaisf.* Om. τὸ ἀναιρεῖν Zon. p. 201. 12. Ὅμηρος] Od. ρ'. 228. βόσκειν ἢν γαστέρ' ἄναλτον, ubi Schol. ἄναλτον, ἀπλήρωτον. ἀπλήρωτον cuius loco vett. editt. habebant ἀναπλήρωτον, e duobus Parisinis, Hesychio, Etym. M. cum Schol. Homeri et Apollon. Lex. p. 136. reposuit Küst. Extrema nescit Zon. p. 188. V. Eust. in Erotian. p. 96. Ludit in hoc significatu Timocles ap. Athen. VIII. p. 339. E. Adde Eustathii Opusc. p. 139. eundemque in Od. σ'. p. 1840. 14. Differunt Zon. p. 168. et Lex. Seg. p. 391. Sed iungendum ὁ cum αὐτός. Vid. Hesychius. 16. Ἀναλλύζουσα A. et H. Steph. in indice Thesauri. Attigit gl. Hemst. in Luciani Somn. 4. Inde nova prodiit glossa Λυγκαίνουσα.

1. πολλάκις Zon. p. 202. 3. καθαρῷ A. E. cum Zonara: καθαρῶ Med. καθαρτικῷ ed. Bas. cum sequacibus. 4. φαρμάκων A. B. E. et Zonaras: φαρμάκῳ edd. ante Gaisf. Disertius vero Hesychius: Ἀναλῦσαι. τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι. Μένανδρος p. 73. Ἥρωι vel Ἥρῳ A. B. E. Ἥρωσιν edd. ante Gaisf. cum Zonara. Ambiguum uter titulus verior sit; illud tamen praetulerim. 5. Verba Menandri restituit Lobeckius Aglaoph. I. p. 644. quamquam πεφαρμάκευσ' ὦ γλ. quod ille malebat, praeponere dubitavimus. ἐπεφαρμάκευσο γλυκύτ' ἀναλυθεὶς μόλις A. Zonaras. ἐπεφαρμάκευσον — ἀναλωθεὶς B. ἐπεφαρμάκευσον — ἀναλωθεὶς E. Editam scripturam Ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ' ἀ. μ. sic interpretabatur Toupius: *Cum vix purgatus sis suavissime, aliam adhibe potionem.* 6. Ὅρος — ἐκφερόμενος extant in v. Ὅρος. 8. καὶ ante κεφαλαιωδῶς delevi cum Zon. p. 180. qui subiicit: καὶ ἄλλως· Ἀνάλυσις — ἀνακύκλησις. ἐπὶ σχήματος A. B. E corr. 9. ἀνακύκλησις A. B. E. cum Zonara: ἀνάλυσις reliqui. Quae sequuntur usque ad εἶναι habet Zon. p. 202. 11. αὐτοῖς] αὐτοις E. 13. τοῦ om. B. E.

14. Locus Procopii, repetitus ex v. Ἀμάθητος. Quo spectat annotatio, Περὶ ἰουστι β A. marg. 16. Αἰγεῖ] Αὔγῃ ope Antiatic. p. 83. Ruhnkenius in Timaeum p. 167. post Casaubon. in Athen. III. p. 110. F. quos sequitur Schweigh. Opusc. II. p. 203. Vulgatum tuetur Reinesius Varr. Lectt. III. p. 382. ac malebat Meinekius Qu. Scen. II. p. 61. utrumque titulum Philyllio relinqui. Ceterum glossam Ἀναλφάβητος prodit Antiatt.

Ἀναλογῶ. Congruo, dativo aptum. *Cum architecti domus in ingentem altitudinem exstruunt, fundamenta altitudini congrua subiiciunt.* Item, similis sum. *Quod aulaeam habebat, tabernaculo coelesti simile.* Ἀναλώθησαν. Periérunt. *Neque vero preces illorum irritae fuerunt. fera enim quaedam illis occurrit divinitus immissa.* Porro ἀνάλωμα et προανάλωμα. Ἀναλοῦντες. E medio tollentes: sic Thucydides. Et Ἀναλῶν, ἀναλοῦν, e medio tollens. Ἄναλτον. Apud Homerum et Cratinum significat inexplebile, apud Dinarchum vero sale non conditum. Ἀναλλοίωτος. Qui semper idem est, nec mutationi ulli obnoxius. Ἀναλύζουσα. Gemens, singultiens. id accidere solet, si qui magna cum animi commotione fient. Ἀναλυθῆναι. Medicamento piandis mentibus idoneo uti. Menander Heroe: *Denuo suavissime medicamentis defixus es, qui vixdum fueris expiatus.* Ἀνάλυσις. Explicatio. Definitio est enim oratio, quae explicando notiones ad intelligentiam aptas absolute summatimque pronunciat. Ἀνάλυσις autem est modorum ex figura in figuram resolutio. ἀναλύειν enim dicitur, compositos syllogismos ad simplices et ad propositiones, ex quibus constant, reducere. Haec quidem analysis significatio cadit in Aristotelis Analytica. Ἀναλφάβητος. *Omnium erat litterarum expers, et (ut est in proverbio) rudimentorum expers.* Ἄνάλφιτον. Philyllius in *Aegeo.*

Ἀναμάθω. ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμαλάττεσθαι. ἀναφυρᾶν. Καὶ Ἀναμάττεσθαι, ὁμοίως.

171 Ἄναμμα. Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν ὄντα ἄναμμα, τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν καὶ πρόσγειον οὖσαν.

Ἀναμασώμενοι. ἀντὶ τοῦ ἀνερευνῶντες.

Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι. (οἱ κριταί) Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀναματτώμεναι, ἀναμασσώμεναι.

Ἀναμαχούμενον. ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὖθις ἥκειν ἀναμαχούμενον τὴν πρώτην ἧσσαν.

Ἀναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.

Ἀναμετρήσαιμι. διεκπεράσαιμι. Μήποτε εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μήτε τὴν πολλὴν θάλασσαν ἀναμετρεῖν.

Ἀναμείνω. αἰτιατικῇ.

Ἀναμηρύσασθαι. ἀνατεῖναι.

Ἀναμίλλητον. ἀφιλόνεικον.

Ἀναμίξ. ἀναμίγδην, ἀναμεμιγμένως.

Ἀνάμνησις. ἀνάμνησίς ἐστι φαντάσματος εὕρεσις. ἀρξαμένη δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ ἐζωωμένον σῶμα. ἀναμνησθέντες γὰρ φοβεροῦ τινος ἡμῖν γενομένου ὠχριάσαμεν, καὶ τοῦ πλοῦ ἀναμνησθέντες ἐναυτιάσαμεν. Πῶς δὲ λέγομεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἄρξασθαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως; ἢ οὐχ ὡς ἐκείνης αὐτῆς ἀναμιμνησκομένης· ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων λέγομεν. ἀρξαμένη γὰρ ἡ κίνησις ἐκ τῶν αἰσθητῶν διέβη μέχρις ἐκείνου, ἐν ᾧ ἡ κριτικὴ καὶ αἰσθητικὴ δύναμις· τοῦτο δέ ἐστι τὸ πνεῦμα· οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἡ ψυχή, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γέγονεν· ἀνάπαλιν ἢ ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἡ αἴσθησις,

1. Cf. Zon. p. 202. Eadem Hesychius. 2. *Ἀναμαλάττεσθαι* nihil nisi varietas alterius vocis: Lex. Seg. p. 391. *Ἀναμάττεσθαι. ἀναφυρᾶν.* 4. Locus Diogenis Laert. VII, 145. Gl. habet A. in marg. 6. *νοερὸν ὄντα ἄναμμα*] Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus enim editt. [et A. B. E.] pessime legitur *νωθρὸν ἄναμμα*, quod Portus nullum hic mendum suspicatus *tardum incendium* verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, et simul appareat me *νοερὸν* pro *νωθρὸν* Suidae rectæ restituisse, sciendum est Stoicos, quorum dogmata Laertius loco laudato exponit, existimasse solem esse astrum ignitum et intellectu praeditum: quod praeter Laertium multi etiam alii scriptores testantur. Clemens Alexandrinus Strom. VIII. p. 552. *Φασὶν οὖν οἱ Στωικοὶ τοῦτ' εἶναι ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλαττίων ὑδάτων.* Plutarchus *de Placitis Philosophorum* sententiam Stoicorum de Sole exponens ait: *Οἱ Στωικοὶ ἄναμμα νοερὸν ἐκ θαλάττης*: quae verba ex Plutarcho repetit Eusebius *Praepar. Evang.* XV, 23. Stobaeus in Eclogis Physicis I. p. 57. *Ζήνων τὸν ἥλιόν φησι καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων ἕκαστον εἶναι νοερὸν καὶ φρόνιμον πῦρ.* Apud eundem p. 56. legitur, Cleanthem solem appellasse ἄναμμα (sic enim ibi scribendum) *νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης.* Eustathius in Il. ε. p. 985. *Ἄναμμα γὰρ ἡλίῳ θάλασσά φασιν οἱ παλαιοί, προσιθέντες καὶ τὸ νοερὸν ἐν τῷ εἰπεῖν, ἄναμμα νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον.* Vide etiam Lipsium Physiolog. Stoic. II. diss. 14. *Küst.* 8. *Ἀναμασσώμενοι*] *Ἀναμασώμενοι* A. B. bis, *ἀναμασσώμενοι* Zon. p. 202. idemque vitium residet apud Hesychium. *Ἀριστοφάνης δὲ* E pr. Tum *Ἀναματτόμεναι* A. In fine *ἀναμασσώμεναι* om. E. 9. Versus Aristoph. Vesp. 815. (780.) 12. *Ἀναμαχούμενον*] Polyb. p. 79. Memnon apud Phot. p. 753. Isidor. IV. Ep. 26. *τὰς ἥττας πάσας ἀναμαχεσάμενος.* Synes. p. 26. Ioseph. Antiq. pp. 375. 640. Sed et *ἀνακαλέσασθαι τὴν ἧτταν* Schol. Aristid. II. p. 141. Polemo p. 24. *Toup.* MS. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. XIV, 23. XVI, 19. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 710. Wyttenbach. Bibl. Crit. Part. X. p. 23. Eustath. pp. 250, 41. 1064, 13. *Gaisf.* Adde si placet Heind. in Pl. Hipp. 15. et Segaar. in Clem. Alex. p. 338. sq. Agathiae p. 49, 12. eadem formula reddenda: *ὡς ἐνθένδε πάλιν τὴν ἧτταν ἀναμαχούμενοις.* *μαχεσάμενον* A. Zon. p. 202. 13. *ἐκέλευσεν* mendum Gaisfordianae. 15. Hesychius, Lex. Seg. p. 391. et Zon. p. 202. qui praestat in subsequenti gl. Toupii coniecturam *μήτε εἰς Ῥ.* 16. Glossae sedes Od. μ. 428. v. Apollonii Lex. p. 136. et Plat. Ep. VII. p. 345. E. ubi v. Schol. p. 463. *διαπεράσαιμι*] *διεκπεράσαιμι* A. Zon. Lex. Seg. p. 391. Vulg. defendit Schol. Plat. *θέλθοιμι* Hesych. Ceterum post *Ἀναμετρήσαιμι* addit A. *αἰτιατικῇ.*

1. Om. Küst. 2. Lex. Seg. p. 391. 3. *Ἀναμίλλητον*] Lex. Seg. p. 391. et Zon. p. 188. Vid. Suiceri Thesaurus Eccles. in v. ab Albert. in Hesychium laudatus, ubi productior vocis forma *ἀφιλονείκητον.* 4. Vid. Valckenar. in Herodot. VII, 40. Mox A. habet in marg. *Ἀναμνήσκω γενικῇ, καὶ ἀναμνήσθητι γενικῇ.* 5. *Ἀνάμνησις*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Philopono in Arist. *de Anima*, E. IV, 2. Pearsono monente. In principio copiosior Zonar. p. 181. qui mox *ἀρξαμένη γάρ.* 6. *καὶ* ante *ἐπὶ* Philoponus, qui mox *ὠχριάσαμεν πολλάκις.* Nihil Zon. mutat, in his desinens. 7. *ἐζῳωμένον*] *ἔξω* E [pr. 9. *λέγομεν*] *εἴπομεν ὅτι* Philop. 11. *ἡ* om. Philoponus, qui mox *αὐτῆς καθ' αὑτήν.* 13. *ἀπὸ τῶν*] *ἐκ τῶν* A. et Philoponus. 15. *οὕτως δὲ*] *οὕτω καὶ* Philoponus. 16. Idem plene distinguit post *ψυχή*, omisso *καί.* 17. *ἡ* om. Philop. 18. *τελευταία* mendose Philop.

Ἀναμάθω. De integro discam. *Ἀναμαλάττεσθαι.* Subigere. Item *Ἀναμάττεσθαι.* *Ἄναμμα. Haec autem ignita ceteraque astra omnia nutriri, Solem quidem, qui sit accensum quiddam intellectu praeditum, ex mari magno, lunam vero, quippe aeri permixtam et terrae vicinam, ex aquis dulcibus.* *Ἀναμασσώμενοι.* Inquirentes. *Vix causam diligenter ruminantes cognorunt*: (iudices scilicet) Aristophanes. Et *Ἀναματτώμεναι* pro *ἀναμασσώμεναι.* *Ἀναμαχούμενον.* Denuo pugnaturum. *Ille vero iussit eum redire, qui priorem cladem fausto proelio resarciret.* *Ἀναμέλποντες.* Carmine celebrantes. *Ἀναμετρήσαιμι.* Traiiciam. *Neque Rhegium navigare, nec magnum illud mare traiicere.* *Ἀναμηρύσασθαι.* Extendere. *Ἀναμίλλητον.* Contentione vacuum. *Ἀναμίξ.* Promiscue, mixtim. *Ἀνάμνησις.* Recordatio est visus inventio. initio autem ducto ab anima, penetrat usque ad corpus vita praeditum, nam et recordantes alicuius terroris, qui nobis obiectus sit, pallescimus, et navigationis recordati nauseamus. Quo sensu vero dicimus, in recordatione motum ab anima initium ducere? Non quo ipsa per se recordetur anima; sed quemadmodum de sensibus dicimus. illic enim ut motus a sensibilibus exorsus pergit ad illud usque, in quo iudicandi sentiendique facultas sita est (id autem est spiritus): sic etiam in recordatione dicimus, a spiritu, in quo est anima, incipere motum illum, qui recordationis causa est

ἐκεῖθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἡ γὰρ ἀνάμνησις φαντάσματός ἐστιν εὕρεσις, ὁπότε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰσθητικὴ ψυχὴ ἵδρυται. Ἀπὸ τούτων οὖν τῶν ἐν τῷ πνεύματι ἐν ᾧ ἐστιν ἡ ψυχὴ ἐγκαταλειμμάτων, ἅπερ φαντάσματα καλοῦμεν· ἅπερ ἐγκαταλείμματα ἐκ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἀντιλήψεων ἔσχεν· ἀπὸ τούτων ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεται. Ἐπιβάλλουσα οὖν πάλιν τῷ φαν-
172 τάσματι, ὃ πρὶν ἔσχε, τουτέστι τῷ ‖ ἐγγενομένῳ πρότερον ἐν τῷ πνεύματι τόπῳ, ἀναμιμνήσκεται, καὶ δι' οὗ αἰσθητηρίου ἤσθετο αὐτό. καὶ οὕτως συνδιατίθεται τῷ αἰσθητηρίῳ τὸ σῶμα.

Ἀναμοχλευόντων. ἀνορυττόντων, ἀνακινούντων. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἀναμφήριστον. ἀναμφίβολον. Καὶ Ἀναμφήριστος, ὁ ἀναμφισβήτητος.

Ἂν ἀμφοῖν. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου ἐν τῇ μεταφράσει.

Ἀνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν.

Ἀνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης δέ. καὶ Πλούτοις Κρατῖνος.

Ἀνανεωσάμενος. ἀνακαινίσας καὶ ἀνεγείρας. Ἢ ἀναμνησθείς, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.

Ἄνανος. ὄνομα κύριον. * ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ φρουρὰν αὐτοῖς ἐπιστήσας παρεκάθητο.

Ἄναντα. ἀνωφερῆ, δυσχερῆ.

Ἀνανταγώνιστος. ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμὴ καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

Ἄναντες. ἀνωφερές. Ὅτι ταντόν ἐστιν ἄνατες καὶ πρόσαντες. καὶ εἴ τι μὲν ἄναντες, τοῦτο καὶ

---

3. ἐγγίνεται Philoponus, qui mox ἡ ante αἰσθητικὴ et paullo post οὖν omisit. 5. ἐγκαταλειμμάτων] ἐν καταλειμμάτων Philop. 6. ἅπερ post καλοῦμεν omissum ad supplendam sententiam e Philopono restituit Küst. 8. τῶν κινήσεων Philoponus, qui mox ἐπιβάλλουσαν — ᾧ πρίν. 11. τῷ πνεύματι] τοῦ πνς E pr. Ceterum idem vocis compendium in Med. τόπῳ] τύπῳ Philoponus, probante Küst. 12. καὶ οὕτως οὖν διατίθεται Philoponus. καὶ add. A. B. E. 15. Novissima repetuntur in v. Ἀνέστελλον. Color dictionis Aelianeae. 18. Lex. Seg. p. 391. Zon. p. 203. 19. V. Hesych.

1. Ἀν' Ἀμφοῖν] ζη A. marg. Exscribo locum ex MS. Barocc. 192. f. 225. ὅσα μοι τούτων ἕκαστος περὶ ὁποτέρου ἂν ἀμφοῖν ἀνηγήσαιτο, πάντα μὲν ἀνεγραψάμην. Gaisf. Cf. Fabricii B. Gr. T. X. p. 78. ed. vet. 3. οὕτως Ἐπίχαρμος Zon. p. 203. Epicharmi vices tueatur Theocr. 18, 48. 4. Ἡρόδοτος δὲ ἀναν.] Apud Herodotum I, 173. legitur, τῆς μητρὸς ἀναμνέεται τὰς μητέρας, i. e. *matris matres recenset*. Quare Suidae locus non caret mendi suspicione. Fortasse scribendum, Ἀναμνέειν. ἀναμνᾶν, ἀναμιμνήσκειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἡρόδοτος δὲ ἀναμνέεσθαι. Portus. Illud ἀναμνέεται inventum fuit H. Stephani: Herodotei libri ἀνανεμέεται vel ἀνανεμεῖται. 6. Cf. Eust. in Il. ϰ'. p. 811. Θουκυδίδης V, 18. 7. Πλούταρχος. Κρατῖνος] Duo MSS. Parisini habent Πλούτ. Κρατίνῳ: quam lectionem agnoscit etiam codex Vaticanus, ut Pearsonus monuit. Küst. πλ, κρατίνῳ A. Πλούτοις Κρατῖνος emendarunt Valckenar. Diatr. Eurip. p. 214. et Pierson. Moer. p. 17. Alia huius confusionis exempla proferemus in v. Ἦν δ' ἐγώ. 8. ἀναγείρας] ἀνεγείρας B. E. et vett. edd., adversante Schol. Luciani Amor. 8. merito tamen Toupio in alterum locum commentanti probatum. 9. Vide Polybii fr. Vat. XV, 3. Ὁ δὲ Μάρκος] Conf. Suid. in Προσανανεωσάμενος, et vide Spicilegium nostrum Reliquiarum ex Polybii lib. octavo, T. V. p. 33. n. 2. Schweigh. Exemplum e posteriore gl. derivatum; neque v. Προσανανεωσάμενος nullam fraudem suscepit. 11. ἐπεβάλλετο] ἐπεβάλετο A. B. 12. ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Iosephi de Bello Iud. lib. IV. ut Pearsonus monuit. Küst. Vellem disertius sedem verborum indicasset. Nunc cum et Anani nomen desideretur et apud Iosephum IV, 3, 12. sqq. amplissima casuum istorum extet narratio, cuius summarium loco nostro continetur: iam apparet omnia eundem in tenorem glossae cogenda fuisse, voce suppleta ὅς. Nostram sententiam confirmat v. Ζηλωταί, partim ex hoc ipso fonte interpolata. 15. Ἄναντα] Il. ψ'. 116. Cf. Lex. Seg. p. 391. ac potissimum Hesychius. 16. Locus Theophylacti Simoc. II, 6. 19. Cf. Plato Phaed. p. 112. E. 20. καὶ πρόσαντες] Haec vett. editt. omissa Küst. e Pariss. restituit.

---

contra quam accidit in sensu. in quo enim desinit sensus, illinc initium recordationis. Recordatio enim est visi inventio, cum extitit in spiritu. in hoc enim existunt visa, quo etiam anima perceptione praedita continetur. Ab his igitur in spiritu, qui sedes est animae, reliquiis, quas visa vocamus (eas autem reliquias spiritus a sensibus accepit), ab his initium motus fit in recordatione. Cum igitur in visum, quod ante habuerat, id est, in vestigium ante spiritui impressum denuo incidit, etiam recordatur, qua sensus ope illud antea perceperit. quo fit ut una cum sensus facultate, corpus afficiatur. Ἀναμοχλευόντων. Eruentium, quassantium. *Illis autem per vim ingredi conantibus, et fores emolientibus, ecce dracones magnitudine insignes eos represserunt.* Ἀναμύειν. Visum recipere. Ἀναμφήριστον. Non controversum. Et Ἀναμφήριστος, non controversus. Ἂν ἀμφοῖν. Vide metaphrasin Vitae S. Euthymii circa finem. Ἀνανέμειν. Idem quod legere, apud Epicharmum. Herodotus vero ἀνανέμεσθαι posuit de recensu. Ἀνανεοῦσθαι. Eo qui nunc extat usu: Thucydides lib. V. et Cratinus *Divitiis*. Ἀνανεωσάμενος. Qui renovavit, qui restituit. vel, qui recordatus est, cui aliquid in mentem venit. *Marcus vero, recordatus muri humilitatem, aggressus est propositum periclitari.* Ἄνανος. Nomen proprium sacerdotis, qui circumventos Zelotas cum in templum conclusisset, praesidio obsedit. Ἄναντα. Acclivia, ardua. Ἀνανταγώνιστος. Insuperabilis. *Romanorum impetus sustineri non poterat, et male mulcati discedebant, qui auderent iis resistere.* Ἄναντες. Acclive. Nihil inter se differunt ἄναντες et πρόσαντες: ita tamen ut prius cum altero commutetur,

πρόσαντες, οὐκέτι δὲ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ γὰρ πρόσαντες ἀπότομον καὶ μη παρεῖκον, μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον. τῷ δὲ ἀνάντει καὶ προσάντει ἐναντίον τὸ κάταντες. Καὶ τὰ μὲν ἡδέα καὶ τερπνὰ λέγομεν ῥᾷστα καὶ ῥᾴω, τὰ δὲ λυπηρὰ προσάντη καὶ ἀνάντη καὶ δυσχερῆ. Καὶ ἀνάντης, ἡ δύσβατος ὁδός. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ἀναντίῤῥητον. τὸ ἀντιλογίαν μὴ ἐπιδεχόμενον.

Ἄναξ. θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος.

Ἀναξαγόρας, σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον, τουτέστι, πύρινον λίθον. Ἔφυγε δὲ ἐξ Ἀθηνῶν, Περικλέους αὐτῷ συνειπόντος· καὶ ἑλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐκεῖσε καταστρέφει τὸν βίον ἀποκαρτερήσας. ἐξήγαγε δὲ τοῦ
173 ζῆν ἑαυτὸν ἐτῶν ὁ, διότι ὑπ' Ἀθηναίων ἐνεβλήθη ἐν δεσμωτηρίῳ, οἷά τινα καινὴν δόξαν τοῦ θεοῦ παρεισφέρων.

Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι, προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ προῤῥήσει ὄμβρου λέγεται τοῦτο πεπραχέναι. καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα προλέγων. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀναξανδρίδης, Ἀναξάνδρου, Ῥόδιος ἐκ Καμείρου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ. κατὰ δέ τινας Κολοφώνιος. Ἔγραψε δὲ δράματα ἑξηκονταπέντε, ἐνίκησε δὲ ί. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν.

Ἀναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλ' ἄτιμος.

Ἀλλ' ἅπερ εἴτις ἔποικος ἀναξία
οἰκονομῶ θαλάμους πατρός.

ἔποικος δὲ ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι. Καὶ ἀναξιοπαθοῦντες, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι.

Ἀναξίβιος. Λακεδαιμονίων στρατηγός.

---

2. παρεῖκον Küst. e Pariss. παρῆκον B. E. Med. 4. καὶ ante τερπνὰ om. B. E. 5. ῥᾶα E. 8. Glossa Polybiana. ἀντιλογίαν] ἀντιλόγου A. δεχόμενον] ἐπιδεχόμενον A. B. E m. s. 10. Αἰσχύλος Fragm. 387. Versum Aeschyli servavit Orio p. 26. Λέσποινα νύμφη, δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ. 11. Ἀναξαγόρας — διάπυρον] Ex Harpocratione. 12. Κλαζομένιος] Addunt Harpocrationis libri praeter Pal. Ἀναξιμένους μαθητὴς Μιλησίου. 12. ὕλην τε καὶ Harpocr. 13. ἔφορον malebat Hemsterhusius Anecd. p. 226. non damnans tamen φρουρόν. Sed πάντα φρουρεῖν extabat in iis quae olim edebantur post gl. Νοῦν τὸν ξ. 14. Nihil hoc pervulgatius: vide Schol. Eur. Hipp. 596. sive Porson. in Or. 971. 16. ξυνειπόντος E. ἐκεῖ] ἐκεῖσε A. Neutrum extat in v. Ἀποκαρτερήσαντα, ubi sententia fere iisdem vocibus reddita. 19. ἐς δεσμωτήριον] ἐν δεσμωτηρίῳ A. B. εἰς δεσμωτῆ E. 21. V. Schaubach. de Anaxag. p. 40. sq. Ceterum Ὅτι Ἀναξαγόρας et quae sequuntur deprompta sunt ex Philostrati V. Apoll. I, 2. eademque legi apud Photium in Excerptis ex Philostrato p. 1017. observat Küst. ὗει] ὗοι A.

1. προσελθὼν Med. 3. Οὗτος et quae sequuntur negligenter descripta sunt ex eiusdem Philostr. V. Apoll. I, 13. p. 15. Adde Schaubach. l. l. p. 7. sq., qui sensum eundem ab Cedreno Chron. p. 130. repetitum observavit. Uterque Philostrati locus redit sub v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. 4. Portentum lectionis. Reponendum καὶ μήλοις. 6. Novissima citantur in v. Κράτης Ἀσκώνδου. 9. Ῥόδιος ἐκ Καμείρου] Idem de hoc Anaxandride affirmat Athenaeus IX. p. 374. λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ἐκ Καμείρου. Küst. Eadem observatio repetitur v. Καμειραία. Pauciora vero tenet Eudocia p. 60. omissis tum Ὀλυμπιάδι — Κολοφώνιος, tum ἐνίκησε δὲ ί. addito tamen ὁ παμμίαρος post φθορᾶς. 10. γεγονὼς] V. infra in Ἀριστοφάνης Ῥόδιος. Hemst. Locus verborum defectu laborans. Clintonus F. H. ad A. 347. corrigebat, γεγονὼς Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι κτλ. Meinekius Qu. Scen. III. p. 24. „Lege (inquit) ἑκατοστῇ ὀγδόῃ, et v. Diod. XVI, 55. Nisi forte mutilus est Lexicographi locus, ut Olymp. CI. commemoratio ad primae fabulae actionem spectaverit." Equidem leniorem viam sectatus reponi malim: γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος Ὀλύμπια ποιήσαντος (vel διαθέντος similiterve), Ὀλυμπιάδι ρή. 12. Ἔγραψε δὲ] δὲ om. E. Mox alterum δὲ om. A. B. E. 15. μὴ ἔχουσα E. 16. Versus Sophocl. Electr. 189. sq., ubi Schol. eadem. ἀλλ' om. E. εἴ τις E. et Suid. v. Οἰκονομῶ: ἅπερ εἴ τις Soph. ἅπερ ἥτις ceteri. 18. ἔποικος δὲ ἀντὶ τοῦ] ἡγοῦν E. δὲ om. B. 19. καὶ . . . ἡγούμενοι repetita de gl. Ἀναξιοπαθοῦντες. 21. Ἀναξίβιος] Vid. Harpocrat. Xenoph. Hellen. IV, 8, 32.

---

non contra. πρόσαντες enim significat praeruptum, nec paulatim vergens, vel accessum ulli praebens. Utrique vero contrarium est κάταντες. Et quae quidem iucunda sunt et grata vocamus res faciles et expeditiores, molesta vero praeruptas, arduas, difficiles. Et ἀνάντης de via ardua. Declinatur autem per ους. Ἀναντίῤῥητον. Quod nullam contradictionem admittit. Ἄναξ. Generis feminini. Sic Aeschylus. Ἀναξαγόρας. Anaxagoras, Sophista, Hegesibuli F. Clazomenius, qui Mens cognominatus est, quod materiam et mentem rerum omnium custodem esse diceret. Hic est ille, qui solem dixit esse globum vel lapidem ignitum. Idem Athenis pulsus est, quamvis Pericles ei patrocinaretur; et Lampsacum profectus illic inedia vitam finivit. Mortem autem sibi conscivit, cum esset annorum LXX; motus, quod ab Atheniensibus in carcerem coniectus erat, quasi novam quandam de deo opinionem introduceret. Hic Anaxagoras in Olympiis, cum minime plueret, villosa pelle indutus in stadium ingressus esse dicitur, quod imbrem imminere sciret. idem etiam alia multa praedixit. Hic Clazomenius fuit, gregibusque et ovibus agros suos depascendos reliquit. quem Apollonius Tyaneus dixit ovibus potius quam hominibus philosophatum esse. Crates vero Thebanus cum bona sua in mare abiiceret, ea ratione effecit, ut nec pecudes neque homines fructum ex iis perciperent. Ἀναξανδρίδης. Anaxandrides, Anaxandri F. Rhodius ex Camiro. qui primum in scena spectatus est, cum Philippus Macedo ludos ageret, Olympiade CVIII. secundum alios vero Colophonius fuit. Scripsit fabulas LXV. vicit X. Hic primus amores et virginum stupra introduxit in scenam. Ἀνάξια. Quae nullo loco habetur, inhonorata. Sed ut quaedam inquilina inhonorata thalamos patris servo. ubi ἔποικος significat inquilinam; οἰκονομῶ vero, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντες, indignum ducentes. Ἀναξίβιος. Anaxibius Lacedaemoniorum dux.

Ἀναξίλας. κωμικὸς ποιητής.

Ἀναξίμανδρος. Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, συγγενὴς καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος Θάλητος. Πρῶτος δὲ ἰσημερίαν εὗρε καὶ τροπὰς καὶ ὡρολογεῖα, καὶ τὴν γῆν ἐν μεσαιτάτῳ κεῖσθαι. γνώμονά τε εἰσήγαγε, καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν. Ἔγραψε περὶ φύσεως, γῆς περίοδον, καὶ περὶ τῶν ἀπλανῶν, καὶ σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀναξίμανδρος, Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἔγραψε Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν. οἷόν ἐστι τό, Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μαχαίρᾳ πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὁλοκλήρου ἄρτου μὴ ἐσθίειν· καὶ τὰ λοιπά.

Ἀναξιμένης, Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. Γέγονεν ἐν τῇ νέ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν.

Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνός, ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένους τοῦ Κυνὸς καὶ Ζωίλου τοῦ Ἀμφι[174]πολίτου γραμματικοῦ, τοῦ κακίζοντος Ὅμηρον, διδάσκαλος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, εἵπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακηνούς, τέχνῃ περιῆλθε τοιῇδε. Φρονούντων Λαμψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑπερζέων τῷ θυμῷ Ἀλέξανδρος ἠπείλει τὰ μέγιστα κακὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ ἅτε περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς πατρίδος θέοντες ἀποστέλλουσιν Ἀναξιμένην ἱκετεύσοντα. Ἀλέξανδρος δὲ γνοὺς καθ' ἥντινα αἰτίαν ἥκοι, κατωμόσατο θεούς, ἢ μὴν αὐτοῦ ταῖς δεήσεσι τἀναντία ἐργάσεσθαι. Ἀναξιμένης δέ, Χάρισαί μοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν χάριν, γυναῖκας καὶ τέκνα Λαμψακηνῶν ἐξανδραποδίσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ ἐμπρῆσαι καὶ τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος καταβαλεῖν. Ἀλέξανδρος δὲ οὐκ ἔχων τι πρὸς τοῦτο σοφίσασθαι ἢ ἀντιμηχανήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ὅρκου, συγγνώμην ἔνεμεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνοῖς. Ἠμύνατο δὲ καὶ Θεόπομπον τὸν Δαμοστράτου, ἐχθρὸν ὄντα, Ἀναξιμένης οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ' ἐπιφθονώτατα. σοφιστὴς γὰρ ὢν καὶ σοφιστῶν λόγους μιμούμενος, γράφει βιβλίον, ἐς Ἀθηναίους καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους συγγραφὴν λοίδορον, ἐς τὸ ἀκρι-

---

2. Paulo prolixior *Eudocia* p. 55, eademque illis καὶ τὴν γῆν . . locum concessit aptiorem. 4. Diog. Laert. II, 1. Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ, τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. Vide quae Küst. annotavit in v. Ἠλιοτρόπιον. 7. γῆς περίοδον] Creuzer. in Fragm. hist. p. 9. sq. 8. καὶ ante περὶ add. A. B. E. σφαῖραν] Lucian. Nigr. 2. σφαῖρα Καλάμου: lego Ἀναξιμάνδρου. *Toupii* MS. somnium. 9. Ἀναξίμανδρος, Ἀναξ.] Huius Anaximandri meminit Laertius II, 2. his verbis: Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος, ἱστορικός, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Vide etiam de eo Vossium de Histor. Gr. I, 6. Küst. Horum partem decerpsit *Eudocia* p. 49. 11. Μνήμονος] ἀμείνονος A. Med. ἀμύνονος B. E. Mutavit ed. Bas. 15. Ἀναξιμένης, Εὐρ.] Diog. Laert. II, 2. ac similia quaedam *Eudocia* p. 55. Vide Ruhnk. H. Crit. Or. Gr. p. LXXXVI. Εὐριστράου A. B. 17. Παρμενίδη E. 18. νέ] νῇ Origenes Philosoph. T. I. p. 887. A. νῆ Scaliger Animadv. in Euseb. p. 94. Vid. Clinton. Fast. a. 548. 480. *Gaisf.* 20. Ἀναξιμένης — Μακεδόνος *Eudocia* p. 51. quae mox τοῦ Κυνικοῦ. 22. τοῦ ante γραμματικοῦ om. A. B. E.

1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος] τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου A. E. a Gaisf. praeter Suidae opinor aliorumque scriptorum (v. Wessel. in Diod. I, 50.) usum comprobatum. 2. Οὗτος βασιλέα et quae sequuntur ad finem usque debet non levi cum licentia mutata Pausaniae VI, 18. 4. περιῆλθε] Sic locum hunc ex Pausania emendavi. In prioribus enim editt. [et A. B. E.] minus recte legitur περιεῖλε. Küst. 8. δέοντες, vulgarium Pausaniae librorum mendum, hinc cum aliis sustulit Küst. 9. ἥκει] ἥκοι A. 11. ἐργάσεσθαι] ἐργάσεται A. Med. Mutavit ed. Bas. 13. τῶν Λ. ἀνδραποδίσασθαι A. 15. Verius Pausan. πρὸς τὸ σόφισμα ἀντιμηχανήσασθαί τι. 17. ἔνειμεν] ἔνεμεν A. B. Med. Pausan. 18. καὶ add. A. Paus. 19. Ἀναξιμένης H. Wolfius auctore Paus. Ἀναξιμένους E. Cetori Ἀναξιμένους.

Ἀναξίλας. Anaxilas, comicus poeta. Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Praxiadae F. Milesius, Philosophus, cognatus, discipulus idemque successor Thaletis. Primus aequinoctium invenit et solstitia et horologia, viditque terram in medio mundi situm esse. Gnomonem etiam introduxit, et geometriae lineamenta ostendit. Scripsit de Natura Rerum; tabulam terrae; de stellis fixis; sphaeram et alia quaedam. Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Anaximandri F. Milesius, iunior, historicus, qui vixit temporibus Artaxerxis, cognomento Mnemonis. Scripsit Symbolorum Pythagoricorum interpretationem; cuiusmodi est illud: *Stateram ne transgrediaris*; *Ignem gladio ne fodias*: *De integro pane ne comedas*; et cetera. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Eurystrati F. Milesius, philosophus, discipulus idemque successor Anaximandri Milesii; secundum quosdam etiam Parmenidae. Vixit Olympiade LV. quo tempore Cyrus expugnatis Sardibus Croesum devicit. Ἀναξιμένης. Anaximenes, Aristoclis F. Lampsacenus, orator, discipulus Diogenis Cynici et Zoili Amphipolitani grammatici, qui Homerum vituperavit; praeceptor Alexandri Macedonis, quem in bellis secutus est. Hic regem Alexandrum Lampsacenis iratum huiusmodi arte circumvenit. Cum Lampsaceni Persarum partibus studerent, Alexander ira praeter modum inflammatus gravissima quaeque mala illis comminatus est. Illi vero de uxoribus et liberis et patria periclitantes Anaximenem mittunt, qui precibus eum exoraret. Alexander vero cum cognovisset, qua de causa veniret, per deos iuravit se contraria precibus ipsius facturum. Tum Anaximenes: Hanc a te gratiam, rex, peto, ut uxores et liberos Lampsacenorum in servitutem redigas et templa incendas et urbem solo aeques. Alexander vero cum has preces nulla arte eludere posset, utpote iurisiurandi necessitate constrictus, Lampsacenis invitus veniam dedit. Idem Anaximenes ultus est Theopompum, Damostrati filium, sibi inimicum, ratione quidem callida, sed maxime invidiosa. Cum enim esset sophista et sophistarum orationem apte imitaretur, librum scripsit contra Athe-

βέστατον μιμησάμενος, καὶ ἐπιγράψας Θεοπόμπου τὸ ὄνομα ἔπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἦλθε. Οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πράτερός ἐστιν εὑρηκώς.

Ἀναξιοπαθοῦντες. οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι. Οἱ δὲ Κρῆτες ἀναξιοπαθοῦντες οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν ὡς μοιχογέννητον.

Ἀνάξιππος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας, ἤκμασεν ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Ἀνάξοιτο. ἀνασχήσοιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας. φιμινάλια, βρακία, ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνὰ οὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀνασείει.

Ἀναπαυδήτως.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπαυσιν. Ἀνάπαυσις δὲ ὁ μέλλων βίος. † Σὺν ἑτέροις ἀξιολογωτάτοις ἀνδράσι τῷ πολέμῳ δοὺς τὴν ἀνάπαυλαν. Μένανδρος· Ὡδὶ γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης. τουτέστιν ἀπέθανε. Καὶ Ἀναπαύλας, πέμψεις πρὸς τοὺς νεκρούς.

Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων; κηρύσσει ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπους καταλέγει.

τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον;

Λήθης πεδίον, χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου οὕτω λεγόμενον· ὡς καὶ Αὐαίνου λίθον.

τίς εἰς ὄνου πόκας;

οὕτω λέγουσι τὸ ἄχρηστον. οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκαι χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Ἀνάπαιστοι. κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· ἰδίως δὲ τὰ τῶν ῥυθμῶν. πᾶσαν δὲ παράβασιν ἀναπαίστους καλοῦσιν.

Αὐτὸν ἐπῆνει πρότερον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·

φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Γραφαί τε παιγνιώδεις εἰς τοῦτο καὶ ἀνάπαιστα ᾄδοντο κατὰ Ῥω-

---

6. Ἀναξιοπαθοῦντες] Zon. p. 203. Vox Straboni, Plutarcho, aliis probata: cf. v. Ἀναξία. 8. In simili sensu μοιχογέννητος posuit Malalas p. 87. 9. Ἀνάξιππος, κωμ.] Eius mentionem faciunt Athenaeus, Pollux et Aelian. in H. A. XIII, 4. Küst. Eudocia p. 60. 12. Ξενοφῶν Hellen. II, 1, 22. 13. Ἀναξυρίδας] Vide quae de significatione huius vocis disputat Salmasius in Ael. Lamprid. p. 977. Küst. Et Lobeck. in Herodian. p. 462. Addit Gaisf. Perizonium in Aelian. V. H. XII, 32. φομινάλια vulg. inde ab ed. Bas. Repugnant Lex. Seg. p. 391. et Suidas suo loco. βρακία: v. Eust. in Il. ά. p. 22. 14. ἄβατα] Sic habent [cum Etym. M. p. 98. et Lex. Seg.] MSS. Parisienses, quos hic secutus sum. In prioribus vero editt. excusum est ἄβαλτα, quod mendosum esse non dubito. Ceterum Hesychius eandem vocem ἀναξυρίδες sic exponit, ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλικά: quod ab interpretatione Suidae nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida consentit. Küst. βαθέα καὶ βασιλικὰ Gloss. Herodot. I, 71. Locus Procopii Hist. Arc. 1. p. 4. unde post ἱμάντα supplendum ὁρῶν, ac restituendum συνδέοντα. 17. Ἀνὰ οὐλαμόν] Lex. Seg. p. 391. Respexit ad Il. δ'. 251. ubi Scholiasta conferendus cum Hesychio, Zon. p. 168. 18. Ἀναπάλλει] Lex. Seg. p. 391. 20. Ἀναπαύσασθαι] Ἀναπαύσεσθαι A. C. tum αἰτιατικῇ addit A. εἰς ὕπνον C.

1. Ἀνάπαυσις δὲ ὁμ. β. forsan ab interprete biblico ducta, non satis integra videntur esse: quid desideretur intelligi licet e Thoma M. p. 58. sq. 2. Σὺν ἑτέροις] Sunt Theoph. Simoc. Ἱστορ. Πρεσβ. p. 58. ed. Commel., ubi editur, πρὸς ἑτέροις — τῷ πολέμῳ δι' αὐτῶν παραδοὺς τὴν ἀνάπαυλαν. Abresch. δοὺς τὴν ἀνάπαυλαν τῷ πολέμῳ E. 4. Ὡδίγαρ Niebuhr. in Menandri fragm. p. 440. 7. Senarius Aristophanis Ran. 186. cuius Schol. descripsit Suidas. „Iambl. Protrept. p. 11. Aelian. V. H. IV, 7. ubi pro ἀναπαῦσαι l. ἀνάπαυλαι. Eurip. fragm. p. 510." Toup. MS. 13. τὸν ἄχρηστον A. 15. Ἀνάπαιστοι τὰ τῶν ῥυθμ.] Eadem habet Hesychius: nisi quod pro ἀνάπαιστοι apud eum legatur ἀνάπαιστα. Küst. 16. πᾶσαν δὲ παράβ.] Narratio Schol. Aristoph. in Pacis laudatum v. 734. 18. αὐτὸν ἐ. πρὸς τὸ θέατρον v. Ῥαβδοῦχοι. 21. ἀνάπαιστοι] ἀνάπαιστα A. B. E. Pausanias IV, 15. τὰ ἔπη σφίσι τὰ ἀνάπαιστα ἦδεν. Dio Cass. T. I. p. 61, 36. πολλὰ καὶ ἀσελγῆ ἀνάπαιστα — ᾀδόντων. Gaisf. Vide Reimar. in Dion. Cass. LXVI, 8. addito Hemsterh. in Luciani Prom. 6.

---

mienses et Lacedaemonios, in quo stilum maledicum Theopompi accurate expressit eiusque nomine librum inscriptum per urbes divulgavit. hinc igitur odium adversus Theopompum per universam Graeciam valde augebatur. Nemo etiam ante Anaximenem rationem dicendi extemporalem invenit. Ἀναξιοπαθοῦντες. Indignum ducentes. *Cretenses vero dedignati tanquam ex adulterio natum non receperunt.* Ἀνάξιππος. Anaxippus, Comicus novae comoediae, temporibus Antigoni et Demetrii Poliorcetae floruit. Ἀνάξοιτο. In altum sustulerit. Xenophon. Ἀναξυρίδας. Feminalia, braccas. vel calceamenta profunda, et quae vocantur ἄβαια. *Quamvis Theodosio videret solutum esse vinculum, quo feminalia circa pudenda constringebantur.* Ἀνὰ οὐλαμόν. In conferta multitudine. Ἀναπάλλει. Subsilit, concutit. Ἀναπαυδήτως. Ἀναπαύσασθαι. Decumbere ad somnum capiendum. Ἀνάπαυλαν. Quietem. *Futura vita est quies.* † *Cum aliis laude dignis viris relaxationem a bello concessit.* Menander: *Sic enim maximus Hunnorum dux quietem consecutus est.* id est, mortuus est. Et Ἀναπαύλας, stationes, in quibus sunt mortui. *Quis ad quietis sedes ex malis et molestiis tendit?* Sic proclamat Charon, et loca recenset. *Quis in Lethes campum?* Lethes campum, tanquam locum apud inferos sic appellatum finxit: ut etiam *Auaeni lapidem.* Dein, *Quis ad asini lanas?* Sic vocatur res, quae est prorsus inutilis; asini enim lanae nullius sunt usus. dictum omnino de rebus irritis. Ἀνάπαιστοι. Anapaesti proprie dicuntur carmina chori, quae in parabasi canebantur; singulatim vero, numerorum species. Omnem etiam parabasin anapaestos vocant. *Se ipse laudaret, parabasin anapaestis exsecutus:* Aristophanes in *Pace.* † *Scriptaque ludicra hanc in rem*

μαίων. Σημαίνει δὲ ἀνάπαιστος καὶ εἶδος μέτρου στίχων.

Ἀναπεμπάζειν. ἀνανεοῦσθαι, ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων· οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. Καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι, ἀναριθμούμενοι, σκεπτόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία, κάμποι.

Ἀναπεπτωκώς. ῥαθυμῶν, ἀφροντιστῶν, ἀμελῶν. Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτωκώς τε οὐδενὶ λόγῳ καὶ τὴν τῶν ἔργων παρασκευὴν ὀκνηρῶς ἄγαν διὰ φιλοχρηματίαν ποιούμενος.

Ἀναπεποιημένης. ἀναπεφυρμένης, ἀνεζυμωμένης.

Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος·

Ἄλλοις ἀναπετῶ
τουτὶ προσελθών, κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ Ἑτέραις.

[Ἀναπέφηνα. ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα.]

Ἀνάπειρα. Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ παρὰ Ῥωμαίων αὐτῷ γένηται φανερά.

Ἀναπείρατε. Ἀναπείρατε τὰς κίχλας. τουτέστι πήξατε, κεντήσατε. Ἀριστοφάνης·

Φέρετοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Ἀναπείραις. Πολύβιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις [ἐγύμναζον].

---

1. καὶ etiam ante ἀνάπαιστος habet Med. 3. Ἀναπεμπάζειν] Vid. Ruhnkenius in Timaeum p. 33. ἀνανεοῦσθαι om. vulg. 5. συνεχῶς E. et Zon. p. 203., om. C. qui supra δὲ post πεποίηται. 6. Ἀναπεμπαζόμενοι] Lex. Seg. p. 392. Lege tamen ἀριθμούμενοι cum Zon. p. 204. et Schol. Luciani Necyom. 12. 8. Ἀναπεπταμένα] Lex. Seg. p. 392. Zon. p. 189. κάμποι] Vocem hanc Latinam scriptores Graeci recentiores adoptarunt eaque frequenter usi sunt, ut lector discere poterit ex Ducangii glossario Graeco v. Κάμπος. Küst. 9. Ἀναπεπτωκώς] Zon. p. 204. Vide v. Ἀναπίπτειν. 10. Verba Procopii Histor. Arc. c. XVIII. p. 54. καὶ οὐδενὶ] καὶ om. A. B. E. Procop. Mox καὶ ὁ τὴν Med. 13. Ἀναπεποιημένης. Glossa sacra: vide Hesych. v. Ἀναπεποιημένην et Tittm. in Zon. p. 203. 15. Ordine perverso Philemo p. 293. Ἀναπετάσω, οὐκ ἀναπετῶ. Μένανδρος ἄλλοις] Puto legendum Μένανδρος Ἀλιεῖ vel Ἀλιεῦσι quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipse Suidas alibi laudat. Küst. Leg. [cum Zon. p. 204.] ἄλλοις ἀναπετῶ Τουτὶ προσελθὼν κοὐκ [καὶ οὐκ Med.] ἀνέξομ' οὐκέτι. *Aliis pandam illud atque in lucem proferam ultro*, vel *ad ipsum adiens, neque tolerabo amplius.* Hemst. F. Ἀλαῖς. Scil. ἐν Ἀλαῖς Ἀραφηνίσιν. Burn. Nihil mutabat Meinek. in fr. inc. CXC. Equidem ut assentior Küstero, ita sententiam tetrametri trochaici suspicor ab eo piscatore pronunciari, qui cistam menumenta puellae condentem recluderet.

3. Ἑταίραις] ἑτέραις E. ἑτέραις malit Meinekius p. 67. subaudito κωμῳδίαις. Vereor ut recte: hoc enim sensu scripsisset grammaticus ἑτέροις, sc. δράμασι. Gaif. Recepimus ἑτέραις. 4. ἀνεδείχθην E. καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα] Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit se in codice quodam MS. scriptum repperisse, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα: quae lectio prae vulgata amplectenda est. Küst. Certe ἐναπέφηνεν pro ἀναπέφηνεν legitur ap. Liban. T. I. p. 345. B. Hemst. Ἐναπέφηνα B. E. Glossam om. A. 6. Ἀνάπειρα] Vide intpp. Diodori XIII, 8. ἡ εἰρεσία addit Zon. p. 181. Κατασπᾶν τὰς ναῦς] Legendum puto, κατάγειν τὰς ναῦς. Küst. Idem est κατασπᾶν quod κατάγειν, et perinde apud Graecos usitatum. Hemst. Non esse sollicitandum illud κατασπᾶν monuit collato Herod. VII, 193. Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 142. Adde Dorv. in Charit. p. 361. ὑπηρεσίας B. ὑπειρεσίας E. 9. φανερὰ E. 11. Ἀριστοφάνης Acharn. 975. (1006.) 12. φέρετε B. C. E. Med. φέρε τοὺς ὀβ. om. Zon. p. 204. 13. Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huic loco aliqua deesse videntur. Casaubonus legendum putat, τοὺς δὲ τῶν ναυτ. Küst. Monuit Toupius I. p. 47. locum esse Polybii X, 20, 6. Λοιπὸν τῶν μὲν πεζικῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πόλεως τόπους χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις κτλ. — καὶ τεκταινομένων, καὶ συλλήβδην ἁπάντων σπουδαζόντων περὶ τὰς τῶν ὅπλων κατασκευάς, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Idem cum ἐγύμναζον, quod nec sententia admittit nec Polybius agnoscit, deleri iussisset, animadvertisse sibi videbatur alterius cuiuspiam auctoris vestigia, hoc est Diodori XIII, 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στραιηγοὺς κατέστησαν Θράσυλλον καὶ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀθροίσαντες, ἐγύμναζον τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ἀναπείρας ποιούμενοι. Malui uncos admovere. Ceterum ἐγύμναζεν A. cum Zon. p. 181.

---

et anapaestica Romanorum in contumeliam canebantur. Anapaestus etiam significat genus versuum singulare. Ἀναπεμπάζειν. Memoria renovare, recordari. Pendet vocis ratio ab eorum instituto, qui digitis quinque continuo numerant et computant: quasi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπαζόμενοι, numerantes, considerantes. Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca patentia, campi. Ἀναπεπτωκώς. Ignavus, socors, negligens. *Ille vero in bello negligenter neque ulla cum ratione versatus, qui propter avaritiam admodum ignave rebus gerendis sese accingebat.* Ἀναπεποιημένης. Subactae, fermentatae. Ἀναπετῶ. Aperiam. Menander Piscatoribus: *Hocce recludam propius aggressus, neque iam mihi temperabo.* Eodem verbo etiam usus est cum alibi, tum in Συνερώσῃ. [Ἀναπέφηνα. Apparui. Non autem ἐναπέφηνα.] Ἀνάπειρα. *Naves deducere, et remiges in eas imponere, remigationisque periculum facere, de industria tempus protrahentem, donec Romanorum consilia ipsi fierent manifesta.* Ἀναπείρατε. *Verubus figite turdos.* Aristophanes: *Fer verucula, ut figam turdos.* Ἀναπείραις. Polybius: *Navalium vero copiarum experimentis atque remigationibus.*

176 Ἀναπείσητε. ἀντὶ τοῦ δώροις πείσητε. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Ἀναπειστηρίαν. δυναμένην πείθειν τοὺς ἀκούοντας. Ἀριστοφάνης·

Πῶς ἂν μάθοι πόθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

Κλῆσιν· τουτέστι μαρτυρίαν. Χαύνωσιν· λύσιν τῶν δικῶν. οἷον ἀπάτην, καὶ κενῶν ῥημάτων ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας. ἢ ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαυνῶσαι καὶ ἀναπεῖσαι τοὺς ἀντιδίκους· παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην. ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἀπαίδευτος καὶ ὀψιμαθής. Ἀξιοπιστεύονται δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες· ἔλαττον τοσοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγγέλλονται προνοήσασθαι τῶν καινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

Ἀναπηδῶν. καὶ οὐδετέρως διὰ τοῦ ῶ μεγάλου.

Ἀναπήλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ διὰ τοῦ κοντοῦ ὅσον πρὸς τῇ ἀκωκῇ ἀναπήλας ἐς ὕψος καὶ περιενεγκών, ὡς ἄν τις δόρυ τὸ κουφότατον περιφέρῃ, τῇ αἰχμῇ διαπείρων τὸ μετάφρενον κατεργάζεται.

Ἀναπηνίζω. ἀναλέγομαι, ἐκλύω, ἀνακυκλίω.

Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀνάπηρον ψυχήν. τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσινωμένην καὶ ἀχρείαν. Καὶ Ἀνάπηρος, ὁ χωλός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ· Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ, ὡς ὑγιεῖς ὄντας, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντας ὡς ἀνάπηρῳ; †Ὁ δὲ δέ-

---

1. Ἀναπείσητε — πείσητε] Ἀναπείσητε — πείσητε A. B. C, Zon. p. 204. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus est, qui sic in ordinem redigi debet: Ἀντὶ τοῦ δώροις πείσητε. Ἀριστοφάνης· Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Küst. Nihil hic turbatum, sed Scholiis ut solet descriptis Suidas locum auctoris subiecit. 2. Ἀριστοφάνης Equ. 68. 4. Zon. p. 181. 5. Ἀριστοφάνης Nubibus 873. cuius Scholiasten Suidas descripsit. 8. καίτοι et seqq. usque ad ἀναπειστηρίαν om. E. 10. οἷον ἀπάτην καὶ κενῶν ῥ.] Legendum est, καὶ οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων. Küst. Ἀπάτη τὰ κοινὰ ῥήματα ἀναπειθοντα τοὺς ἀκούοντας Schol. Aristoph. Praestat διὰ κενῶν, quo ducit scriptura v. Χαύνωσιν, καὶ διακένῳ ῥήματα ἀναπειθουσαν τ. ἀ. 12. παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην] Haec verba sunt supervacanea, et salvo sensu expungi possunt. Küst. Non vidit ille καὶ Ἀναπειστηρίαν, quod reponendum pro ἢ Ἀ., praefigendum fuisse his, οἷον — ἀκούοντας, ὥστε — τὴν δίκην: id quod firmat E. qui pro παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην habet ἢ ἀπάτην κενῶν ῥημάτων ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας, ἀπὸ τοῦ ἀναπείθειν τὴν δίκην. Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Hoc quidem cum v. Τάλαντον. Perperam etiam irrepserunt verba τοὺς ἀντιδίκους. 14. ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ ἐλαττοῦνται τόνδε Schol. Aristoph. Verbo ἀξιοπιστεύεσθαι Lobeckius in Phryn. p. 567. colorem aliquem conciliabat. 15. ἔλαττόν σου δὲ οὐ] ἔ. τοσοῦδε οὐ A. λαμβάνομεν E. 16. ἀναγνωρίσματι B. et in ter verss. E.

1. προνοήσεσθαι vulg. Ceterum quo spectet προνοήσασθαι non exputo; cum grammaticus magistrorum illorum significet vanitatem, qui arcana suae disciplinae mercede proposita traditurus polliceantur; ac suspicor mendum a proximo sono vocis προνοοῦσι fluxisse. Itaque subiit emendare προστήσασθαι, de quo vide Wyttenb. in Eunap. p. 224. τῶν κοινῶν] Sic locum hunc ex Scholiasta Aristoph. emendavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] pessime excusum est τῶν κακῶν. Küst. καινῶν A. C. Mox ὅσω A. 3. Cf. v. Ἀνασπᾷ. Sed Philemonis p. 243. scripturam si consideramus, placet haec talem in modum resarciri: Ἀναπηδῶν καὶ ἀναπηδῶν οὐδετέρως κτλ. 5. τῇ] τὴν A. ὅσον . . ἀκωκῇ om. Zon. p. 204. desinens in ὕψος. περιφέρει A. C. 7. Novissima repetit v. Κατεργάζεται. 8. ἀνακυκλίω] Vox est reiicula, quamvis eam omnes editt. agnoscant. Scribendum enim est vel ἀνακυκλόω vel ἀνακυλίω [cum H. Steph. Ind. Thes. p. 423. E.], ut Portus etiam monuit. Küst. Ἀνακυκλίω] Leg. ἀνακυκλέω. Vid. in v. Ἀνακυκλῆϊον. Toup. MS. 9. Πλούτῳ] Aristoph. Πλούτῳ ά. Hoc fr. omisit Brunck. Burn. Πλούτωνι A. B. E pr. (ubi νεφέλαις inter versus) Phrynichus Bekk. p. 9. Ἀναπηρία: διὰ τοῦ ῆ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δ' ἀναπηρία σπάνιον. Antiatt. p. 78. Ἀναπειρίαν: Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Vide Dobraeum in Plut. 115. sive Arist. fr. 106. 10. Ἀνάπηρον ψυχήν] Plato Rep. VII. p. 535. D. ταυτὸν τοῦτο ἀνάπηρον ψυχὴν θήσομεν. 11. Ἀνάπηρος] V. Lex. Rhet. p. 216. ubi μέρει pro μέλει. Attigit Zon. pp. 175. 266. ubi leg. βεβλαμμένως. Adde Wessel. in Herod. V. Hom. 23. 13. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδ. ὀβ.] Voluit Εἰσαγγελίαν, περὶ τοῦ μὴ δίδοσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον. διαδιδομένου C. 14. Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελ.] Loci corruptelae remedium petendum ab Lysia p. 169. (749.): Τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ ὑμᾶς ἐμοῦ μὲν ἀφελέσθαι τὸν ὀβολὸν ὡς ὑγιαίνοντος, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι πάντας ὡς ἀναπήρῳ; 16. Ὁ δὲ δέσμιος] Locus Theoph. Simocattae Hist. V, 5. p. 126.

Ἀναπείσητε. Id est, donis persuadebitis. Aristophanes: *Nisi donis animum meum flexeritis, moriemini hodie.* ubi criminatur eum, ut muneribus obnoxium. Ἀναπειστηρίαν. Quae vim habet auditoribus persuadendi. Aristophanes: *Quomodo hic discat unquam iudicii rationem eludendi, aut testium advocationem, aut modum verbis inanibus callide persuadendi? Atqui facultatem illam talento Hyperbolus emit.* Κλῆσιν, i. e. testimonium. Χαύνωσιν, viam eludendi iudicii. Ἀναπειστηρίαν vero, fallaciam inanium verborum, quibus auditoribus aliquid persuademus, ut pelliciamus eos nostrasque in partes pertrahamus. Hyperbolus autem a Comicis perstringebatur ut indoctus et serus studiorum. Ac solent magistri, quo maiorem famam excitent, haec usurpare: Ego vero tantam mercedem accipio, neque pretio minore mea disciplina constat; ac promittunt se novis doctrinis eos erudituros, quorum maxime curam habent. Ἀναπηδῶν. Etiam in neutro genere per ῶ scribitur. Ἀναπήλας. Qui vibravit. *Is cum ea conti parte, quae cuspide continetur, illum sublime vibratum rotavisset, quasi qui levissimam hastam torqueret, dorsum cuspide traiecit et eum interfecit.* Ἀναπηνίζω. Colligo, dissolvo, retorqueo. Ἀναπηρίαν. Sic Aristophanes in *Pluto.* Ἀνάπηρον ψυχήν. Animum mutilatum, non sanum, sed vitiatum et depravatum. Et Ἀνάπηρος, claudus, qui supra modum corporis membro mutilatus est. Lysias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: *Quid vero vetat, quominus mihi quidem, ut sano, hic obolus detrahatur, isti vero, ut mutilato membris, eundem cuncti decernatis?* † *Ille vero*

σμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος, παιγνίων τε γεγονὼς παρανάλωμα.

Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ.

Ἀναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἀναπίπτειν. οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι καὶ μετανοεῖσθαι καὶ ἀποκνεῖν. [Θουκυδίδης ά· Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν.] Ἀναπίπτειν τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων. Καὶ Ἀναπεσεῖν, ἀνακλιθῆναι.

Ἀναπλάκητοι. αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλ' ἁπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν. Σοφοκλῆς·

Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
κῆρες ἀναπλάκητοι.
τουτέστι τοῦ Λαΐου.

Ἀνάπλασμα. Σχῆμα.

Ἀνάπλεως. Ἔμπλεως.

Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας.

Ἀναπνέοντες. ἐν νῷ ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν ἀναπνέοντες τὰ τοῦ βασιλέως ἐπιτάγματα διέβαινον· οἱ δὲ βάρβαροι καίπερ σιγῇ προσιόντας ἤσθοντο.

Ἀναποδίζειν. τὸ ἐξετάζειν, ὡσανεὶ συγκρούειν. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα; ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀναπόδραστον. ἄφευκτον. Καὶ Ἀναποδράστους, τοὺς μὴ δυναμένους φεύγειν.

Ἀναποθήσεται. καταποθήσεται.

Ἀναπολεῖ. ἀναμμυήσκεται, τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ

3. Ἀναπιδύει] Vid. Blomf. gloss. Perss. 820. cuius locis addas Eustath. in Il. ρ'. p. 1095. qui tanquam κοινότερον istum usum commemorat, et Philem. p. 243. 4. Ἀναπίμπλαται] Lex. Seg. p. 392. 6. μεταμέλλεσθαι Med. 7. Θουκυδίδης ά. Καὶ νικώμενοι . . ἀναπίπτουσιν] Haec verba loco mota sunt, et collocari debent post vocem articuli sequentis ὀλιγωρεῖν, ut patet ex Athen. I. p. 23. B. ex quo Suidas haec descripsit. *Pears.* Planius id evincit Zonaras p. 204. qui ἀποκνεῖν, omissa cum C. Thucydidis memoria, iungit his, λέγεται καὶ τὸ ἀθ. π. τ. π. Locus Thucyd. I, 70. Ceterum v. Lobeck. in Phryn. p. 216. 8. λέγεται add. A. Ἀναπίπτειν γὰρ τὸ ἀθυμεῖν C. 12. Cf. v. Ἀνεκλίθη. 13. Ex Schol. Sophoclis Oedip. R. 472. Ἀναμπλάκητοι] Ἀναπλάκητοι C. qui mox [cum Zon. p. 181.] ἀλλὰ πάντων. Zonaras Ἀναμπλάκητοι, in quo tamen sicut apud Suidam Ἀναπλάκητοι postulat litterarum series. [Monuerat Porsonus Adv. p. 164.] Et sic Schol. Flor. *Gaisf.* 14. ἄφευκτοι] ἄφυκτοι B. C. E. M. Zon. Schol. 18. κῆρες ἀνάμπλάκητοι] κῆραι ἀναπλάκητοι C.

1. Ἀνάπλασμα] Lex. Seg. p. 392. Σχῆμα ἀναπλάσεως E. Vide potissimum Strab. XI. p. 530. extr. et Diod. II, 56. 3. Priorem partem glossae habet Lex. Seg. p. 392. cf. Etym. M. p. 98. De posteriore vide Ruhnkenium in Tim. p. 31. Post hanc gl. delevit Küst. Ἀναπλάττομαι καὶ ἀναπλάττω αἰτιατικῇ: quae respiciunt ut videtur ad Aristoph. Nub. 993. et Herod. VIII, 109. 5. Ἀναπνέοντες] Singularem vocis usum, a quo longius abest vv. πνεῖν et συμπνεῖν similitudo, parum apte confirmat Wass. in Thucyd. VI, 78. 9. Ἀναποδίζειν] Vid. Lex. Seg. pp. 83. 210. ὡσανεὶ συγκρούειν, Zon. p. 207. sq. firmata, quae Küst. delcri iusserat, Bosius vindicavit Animadv. ad Scr. Gr. p. 142.: „Hesych. Ἀναποδίζειν, τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ συγκρούειν· ποδίζειν γὰρ τὸ μετρεῖν. Est autem συγκρούειν proprie *modium concutere*, ut excidant res mensuratae et o summo delabantur. Idem Hesych. v. Κρουσιμετρεῖν: — οἱ γὰρ φαῦλος μετροῦντες συνέκρουον τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. Inde sensu tralaticio est etiam συγκρούειν *diligenter examinare aliquem et impellere ad dicendum ea quorum sibi conscius est, acri quaestione animum alicuius ferire, ita ut quasi excidant ex eo quae celare statuerat.*" Parum ille prudenter: quo refutato Küst. in Hesych. v. Ἀναποδίζειν figuram ab iis esse sumptam existimabat, qui vasa fictilia pulsu explorant, coll. Suida v. Κροῦσις. Zonaras tamen comparat verbum ποδίζειν. 10. Ἡρόδοτος V, 92, 6. ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν Huc quem ipsum locum ascripsit Zon. p. 208. Ἡρωδιανός Phavorini Ecl. p. 108. Ἀναποδιζόμενα κτλ.] Ex Harpocratione. κήρυκα: egregie faciunt verba Pollucis II, 196. Ἀνεπόδιζον δὲ τὸν γραμματέα Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποίουν. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν, τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Küst. Ἀντιφῶν Ἀληθείας ά. Harp. libri praeter unum Pal. 12. Post πρατιόμενα quae sequebatur glossa de v. Λωρεά ridicule confecta, Ἀνάπόδοτος. Ὅτι ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀνάπόδοτος· ἡ δὲ (δὲ om. vulg.) δόσις γένος τῆς δωρεᾶς, eam cum in marg. habeat A. om. C. de verborum contextu demovi. 13. Ἀναπόδραστον] Lex. Seg. p. 392. 16. Ἀναπολεῖ] Aeliani locus hic extat in N. An. II, 54.: Τῶν θαλαττίων μυθεύομαι μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπλέουσαν ἐπεσθίειν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ καὶ μαρυκᾶσθαι λέγουσι. Haec redeunt in v. Σκάρος. Vid. Abresch. Auctar. Diluc. Thucyd. p. 278.

vinctus in medium prodit, naribus et auribus abscissis, et ludibrii gratia tam foede mulcatus. Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ. Ἀναπίμπλαται. Repletur. Ἀναπίπτειν. Non significat decumbere, sed poenitentia duci, sententiam mutare, animum despondere. [Thucydides libro primo: *Et victi ad minimum tempus animum despondent.*] Ἀναπίπτειν. Apud antiquos significat animum despondere. idque de animo dicitur, ut sit, spem abiicere, negligere. Cratinus vero de remigibus inter remigandum se resupinantibus usurpavit. Et Ἀναπεσεῖν, accumbere. Ἀναπλάκητοι. Nihil frustra tentantes, sed omnia vincentes. vel inevitabiles, non errantes, inaccessae, quae videri non possunt, quas vitare non licet. Sophocles: *Terribiles vero simul sequuntur et inevitabiles Poenae.* id est Lail. Ἀνάπλασμα. Habitus. Ἀνάπλεως. Plenus. Ἀναπλήσας. Qui replevit. Apud Platonem vero significat eum qui inquinavit. Ἀνανεόντες. In mente habentes. *Et illi quidem mandata regis animo volutantes traiecerunt; barbaros tamen non fefellerunt, quamvis cum silentio accederent.* Ἀναποδίζειν. Explorare, quasi vas concutere velis, apud Herodotum. Et Ἀναποδιζόμενα, quae diligenter exiguntur, vel, quae denuo et saepius ab ipsis principiis dicuntur vel aguntur. Ἀνάπόδραστον. Inevitabile. Et Ἀναποδράστους, qui fugere non possunt. Ἀναποθήσεται. Absorbebitur. Ἀναπολεῖ. Recordatur. Significat etiam ruminationem Aelianus: *Solus scarus marinus cibum remandit, item ut animalia balan-*

βληχητά, α δὴ μηρυκᾶται. Ἀναπολεῖ. * ἀναπτύσσει. * καὶ παροιμία· Ἀναπολεῖς τοὺς ὤμους ὕδωρ πτίσσων, ὁμοίως ὕδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀήντα πονούντων. Καὶ ἀναπόλησις θηλυκόν.

Ἀναπόμπιμα δῶρα. τὰ ἀποστρεφόμενα.

Ἀναπόνιπτος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος.

Κἄτ' ἐπιπιὼν τὸν ζωμόν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας.

Καὶ Ἀναπόνιπτον, ἀνεξάλειπτον.

178 Ἀναπρήσας. ἀνακαύσας, ἀναφυσήσας.

Ἀνάπταιστον. τὸ μὴ πταῖον.

Ἀνάπτειν. περιτιθέναι, ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτήτω. πετασθήτω.

Ἀνάπτυξις. ἑρμηνεία, διασάφησις. Καὶ Ἀναπτύξω ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης.

Ἀνάποινος. ἄνευ λύτρων.

Ἀνάπυστα. ἔκπυστα, δῆλα. Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ φανερός. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον.

Ἀναρᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλλισθένης.

Ἀνάργυρος. ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἱκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Ἀυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.

---

2. Ἂν ἀποληῖς] Cum gl. praecedente nectunt MSS. Med. Ald. additis ibi vv. καὶ παροιμία, qui pro ἂν ἀποληῖς praebent ἀναπολεῖς [κἂν ἀπολεῖς MS. ap. Schottum], C. ἀναπολούς. Pro πτίσσων A. habet πτύσσων, 177. πίπτων. In fine καὶ ἀν. θ. dederunt A. B. *Gaisf.* Voluit, opinor, ἀπολέσῃς. Sed negligentius ille rem administravit, quem fugerit et additamentum v. Σκώρος: ἀναπολεῖ οὖν, ἀναπτύσσει, μηρυκίζεται, et interpolatio v. Ὕδωρ παραῤῥέει olim apposita, quae docet aliquam loci nostri partem oblitteratam esse: καὶ παροιμία· ὕδωρ μένει. ἔστιν ἐν τῷ Ἀναπολεῖ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα ποιούντων. Igitur collectis quae tres in glossas distrahebantur assumpsi veterem scripturam, καὶ παροιμία· ἀναπολεῖς, ab recentibus Edd. spretam; quamquam fidem lectionis haud praesto; deinde πτίσσων ante ὕδωρ ponendum. 3. πτίσσων] Priores editt. habent πίσσων, cuius loco legendum esse πτίσσων Portus recte monuit. [Sic C.] In uno MS. Paris. exaratum repperi πτύσσων, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceterum proverbium hoc sic effert Lucianus Hermot. 79. Ἂν ἀποβάλῃ (φασὶ) τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. *Küst.* Locum indicarat Schottus in Prov. Suid. II, 55. 5. Ἀναπόμπιμα] Eustath. in Il. ί. p. 757, 17. κυρίως γὰρ ἀναπόμπιμα, τὰ πεμφθέντα μὲν αὖθις δὲ ἀναστραφέντα διὰ τὸ δυσαρεστηθῆναι. Pro ἀποστρεφόμενα H. Steph. Thes. T. III. p. 202. A. malit ἀναστρεφόμενα, idque ipsum praebet E. altera lectione suprascripta. Post h. v. A. habet in marg., ante h. v. Edd. vett. B. C. E. in textu [a Küst. expulsa]: καὶ ἀναπολησῦν τὸ εἴδωλον κροτοῦν τοῖς δακτύλοις, ἀνακροταλοῦν, ὥστ' ἀναπολησοῦν τοῖς δακτύλοις. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Σαρδανάπαλος. Vide Naekium de Choerilo p. 250. sq. H. Steph. Append. Thes. p. 424. E. *Gaisf.* 6. Ἀναπόνιπτος] Ex Schol. in Aristophanis locum mox allatum Equ. 356. 8. Κἄτ'] κἀτ' A. B. C. ἄτ' Edd. ante Gaisf. ἐκπιὼν Aristoph. 10. Ἀναπόνιπτον A. C. ἀναπόνιτον Lex. Seg. et Eudemus. 11. Glossa spectat ad Il. ί. 433. sive Od. β'. 81. Ἀνακαύσας] ἀνακλάσας A. C. E. Post hanc gl. habent [cum Zon. p. 168.] Edd. Ἀνάπται· δημοσιεύεται. Ad quam Küsterus: „Falsum est vocem ἀνάπται nude positam per δημοσιεύεται exponi posse, quoniam significationem eius multo latius patere, et interpretationem istam nimis angustam esse nemo non videt. Quare ut loco huic consulatur, addita voce δήμων scribendum est, ἀνάπται δήμων: quas duas voces coniunxit Gregor. Nazianz. Orat. XXXII. p. 525. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ τοῦ καιροῦ· τίς ὕπαρχος, φασίν, ἐζημίωται; τίς δῆμος σεσωφρόνισται; τίνες δήμων ἀνάπται; Ad hunc locum Gregorii Nazianzeni Suidam respexisse mihi quidem nullum dubium est." Ego delevi cum A. C. E. Ad Gregorium Schol. MS. Paris. Ἀχάπτας δήμων τοὺς οἷον ἐξάπτοντας καὶ διεγείροντας εἰς τὸ στασιάζειν, δημεγέρτας τούτους δημιώδης ἂν τις εἴποι ἀνήρ. *Gaisf.* 13. Ἀνάπτειν] Vide Iacobs. in Aelian. VII, 44. ἀνατιθέναι etiam Lex. Seg. p. 392. ἀναπέμπειν Zon. p. 205. ἀντιτιθέναι A. C. 14. Ἀναπτήτω] Lex. Seg. p. 392. et Hesych.

2. Ἀνάπτυξις] Lex. Seg. p. 392. Εὐριπίδης Herc. 1256. 3. Ἀνάποινος] Pertinet ad Il. ά. 99. V. Lex. Seg. p. 392. 4. Ἀνάπυστα] Pertinet ad Od. λ'. 274. Lex. Seg. p. 392. coll. Siebel. in Pausan. IX, 5, 5. Θάνατος Σθενεβοίας ἀν. ἐγ. Küst. rettulit ad Nicolai Damasceni locum in Exc. Vales. p. 441. Sed illic extat ὁ ἔρως, non θάνατος. 6. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκ.] Sic quidem omnes editt. habent. Sed nemini dubium fore puto, quin scribendum sit, ἄπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον. *Küst.* E Scholiis tamen Ambrosianis in Odysseae locum facile colligitur scribendum esse οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. 7. Ἀναρᾶσθαι] Huic voci apud Latinos respondet *resecrare*, quippe quod *exsecrationi* nonnunquam opponitur, ut apud Cornelium Nepotem in Alcibiade: *Restituta ergo huic sunt publice bona, iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces, qui eum devoverant, resecrare rursus sunt coacti.* Vide Vales. in Amm. Marcell. XXIV, 6. extr. p. 292. *Küst.* Vid. Valcken. in Herodot. VIII, 63. et in Hippol. p. 259. Lex. Seg. p. 183. Ἀναρᾶσθαι· τὸ ἄνωθεν ἔρχεσθαι. Atque haud scio an Suidas exemplo cuidam Harpocrationis sua debeat. 9. Ἀνάργυρος] Similiter Lex. Rhet. p. 216. 10. Lysiae fragmentum (n. 19.) repetitur in v. Ἐπιγένης. 12. ἠναγκάζετο] ἠγωνίζετο B. E.

---

lia, quae ruminantur. Igitur ἀναπολεῖ. Explicat. * Et proverbium: Quamvis aquam tundendo, humeros perdas, aqua semper aqua manet. dicitur de iis qui irrita laborant. Ἀναπόμπιμα δῶρα. Dona quae remittuntur. Ἀναπόνιπτος. Illotus, qui manus non purgavit, sordidus. *Deinde cum exhausero ius, ne lotis quidem manibus, oratores clamore victos iugulabo.* Et Ἀναπόνιπτον, quod elui non potest. Ἀναπρήσας. Qui incendit, qui inflavit. Ἀνάπταιστον. Inoffensum. Ἀνάπτειν. Appendere, vel dedicare. Ἀναπτήτω. Evolet. Ἀνάπτυξις. Interpretatio, explanatio. Et Ἀναπτύξω, demonstrabo, apud Euripidem. Ἀνάποινος. Sine redemptionis pretio. Ἀνάπυστα. Per famam evulgata, manifesta. *Mortem Sthenebocae fama divulgavit.* Alii vero significare volunt ignoratum. Ἀναρᾶσθαι. Exsecrationem revocare: sic Callisthenes. Ἀνάργυρος. Qui argentum signatum non habet, quamvis aliae ei sint fortunae satis amplae. Lysias in Oratione de Epigenis testamento: *Cum igitur Epigenes, quamvis aeris esset inops eiusque agri ab hostibus tenerentur, trierarchiae tamen munus, viribus infirmis, suscipere coegeretur.*

Ἀναῤῥηγνύς. πλάττων, κατασκευάζων, συντιθείς. Ἀριστοφάνης·

Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη.

ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἐμφάσεώς τινος μείζονος.

Ἀναῤῥηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι. Καὶ Ἀνάῤῥημα, κήρυγμα. Καὶ Ἀνάῤῥησις, ἀναγόρευσις. Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ, τοὺς δὲ διηνεκεῖ παραπέμπει τιμωρίᾳ.

Ἀναρίθμητος. ἄπειρος. Σοφοκλῆς·

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος.

Καὶ Ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι.

Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι

οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ· φησὶν Ἡράκλειτος.

Ἀναῤῥιπτεῖν, [καὶ Ἀναῤῥῖψαι.] ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὸν χάρακα ἠνέγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥῖψαι, σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Καὶ Ἀναῤῥίπτειν, μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.

Ἀνάριστος. μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὢν. 179

Ἀλεξις Καταψευδομένῳ·

Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ·

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ·

Ἔπειτα διά τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. καὶ ἀρίστους, μήπω ἠριστηκότας. Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι. τὸ πρὸς ἄνω ἐκβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἔπειτα λεπτὰ καὶ μακρὰ ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ Ἀναῤῥιχώμενος, δρασσόμενος.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται

---

1. Ἀναῤῥηγνύς] Ex Schol. in Aristophanis versiculum mox laudatum Equ. 623. πλάτων A. C. E. 4. τὸ ῥῆμα post τοῦτο vulg. insertum ex Schol. Aristoph. 5. V. Lex. Seg. p. 392. Etym. M. p. 99. Hesych. 7. Dionys. Halic. VII. c. ult. p. 1500. στεφανώσεις καὶ ἀναῤῥήσεις ποιούμενοι τιμῶν. Schol. MS. in Gregor. Naz. Ἀνάῤῥησις. ἀνακήρυξις, ἢ ὑπὸ κήρυκος ἐν τῷ δήμῳ τοῖς νικηφόροις ἐγίνετο. Gaisf. Contulerat Pearsonus Isidori Pelus. V. Ep. 92. τοσοῦτον ἔφασαν ἀφεστάναι προσδοκᾶν τι δεινόν, ὡς καὶ ἀνάῤῥησιν προσδοκᾶν διὰ τοῦτο. Adde Tittm. in Zon. p. 182. 9. Σοφοκλῆς Ai. 646. 10. φύει τ' ἄδηλα om. C. qui mox φανέντ' ἔπη lύει cum δηλονότι κρύπτεται in marg. Versum om. E. Idem adiicit post ἄπειροι: καὶ ἀνάριθμος παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ ἐν ἀριθμῷ τῶν τιμίων τατόμενος. Gaisf. Omisi posteriorem versum φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται, significatum ab Niceph. Greg. XXI, 5. p. 1025. 12. Distichum Diogenis Laert. IX, 16. ab Hesychio Milesio repetitum in Vita Heraclitι: item in Epigr. adesp. DXVI, 3. 4. sive Anthol. Pal. VII, 128. 15. Ἡράκλειτος] Addit E. τοῦ δὲ Σοφοκλέους ἀναρίθμους αἰὲν εὐνόμῳ χρόνῳ τρυχόμενος: i. e. Ai. 603. 16. [καὶ ἀναῤῥῖψαι] Habet A. in marg. ἀναῤῥίψας B. E. 17. Ὥστε πρὸς] Hoc fragmentum decerpsit Suidas ex Dionys. Halicarn. A. R. IX, 3. p. 539. ubi legitur: Ἐκ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα — σκότους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Utraque autem lectio, tam Suidae quam Dionysii, corrupta est atque ita refingenda: σκοταίους sive σκοτιαίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Toup. I. p. 48. 20. Lex. Seg. p. 392.

1. Ἀνάριστος] Haec et quae sequuntur Suidam ex Athenaeo integro, non qualem hodie habemus, in duobus prioribus libris in epitomen contracto, descripsisse suspicatur Paulus Leopardus Emendat. XIX, 6. In Excerptis enim libri secundi p. 47. legimus, Eupolin voce ἀναρίστητος usum esse: quo loco auctor epitomes reliqua omisisse videtur, quae Athenaeus de ea voce observaverat. Küst. 2. Πολυίδῳ A. B. C. E. Fragm. Arist. 319. 3. τρέχων E. Porsonus audacius iusto, τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀ. ὤν. 8. εὐθοὺς Med. 9. Τιμοκλῆς νεαρὰν] Leg. Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ. Toup. I. p. 50. Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ dudum legerat Leopardus Em. XIX, 7. laudatus ab Valckenario in Theocr. Adoniaz. p. 415. Mox in Suida, inserta quae exciderat voce, lege ἀναρίστους τοὺς μήπω ἠριστηκότας. Porson. ad Toup. IV. p. 438. Vellem etiam hiulcam versus sententiam expediisset, ubi ἔπειτα τὸ διά τε libri Küstero vetustiores. Certe scribendum διά γε. 11. Μένανδρος] Historicus est, non poeta comicus, inquit Leopardus l. c. Puto falli virum eruditissimum. Hemst. Fugit ut videtur Meinekium. 12. ἠριστηκότας] ἠμαρηκότας C. qui mox om. πρὸς τὸ μέλλον. Βουλόμενος et quae sequuntur verba sunt Polybii III, 71. 14. Ἀναῤῥιχᾶσθαι] Ἀναριχᾶσθαι C. quae scribendi ratio probatur Phrynicho Bekkeri p. 19. Vide praeter alios Piersonum in Moerin p. 64. 16. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ v. 69. 70. unde reponendum: Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος Πρὸς ταῦτ' ἀνερῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. 19. δρασσόμενος] Legend. βρασσόμενος. Agathias p. 49. τό τε μέγεθος τοῦ βρασμοῦ — ἀναῤῥιχᾶσθαι τὸ ῥόθιον: ubi fluctus efflorescens ebullire non potuit. Idem error apud Longinum XLIII, 1. Toup. MS. Mirifice. 20. V. Schneid. in Aristot. H. A. T. IV. p. 386.

Ἀναῤῥηγνύς. Fingens, formans, componens. Aristophanes: *Cum terribilibus intonuisset verbis.* Habet autem hoc quoque maiorem quandam potentiam. Ἀναῤῥηθῆναι. Proclamari. Et Ἀνάῤῥημα, proclamatio. Et Ἀνάῤῥησις, promulgatio. *Alios quidem praeconiis et coronis dignos censet, alios vero perpetuis suppliciis addicit.* Ἀναρίθμητος. Immensus. Sophocles: *Longum et infinitum tempus omnia* [*quae sunt occulta, producit*]. Et Ἀνάριθμοι, innumerabiles, infiniti. *Unus mihi homo est triginta millium instar; reliqui vero innumeri quasi nullus: haec loquor etiam apud Proserpinam.* Heraclιti verba. Ἀναῤῥιπτεῖν. Subire. *Ita ut praeter dedecus, quod castris deserendis incurrissent, non minimis etiam periculis se exponerent, quod hostilem regionem obscura nocte transirent.* Et Ἀναῤῥίπτειν, poenitentia duci, sententiam mutare. Ἀνάριστος. Vel potius ἀναρίστητος. Impransus. Aristophanes *Polyido*: *Dum per forum impransus curro.* Alexis in *Mendace*: *Omnino impransus non potero famem tolerare tam perpetuo die.* Antiphanes *Leucadio*: *Hic impransus statim cithara canet.* Timocles *Neaera*: *Iam * cum impransus sim?* Menander vero ἀνάριστον vocat impransum, item ἀναρίστους, impransos. *Hostes impransos et ad proelium imparatos deprehendere volens.* Ἀναῤῥιχᾶσθαι. In altum scandere, manibus innitentem iisque se levantem. Aristophanes in *Pace*: *Deinde tenuibus et exiguis scalis confectis, per eas ascendere conabatur in coelum.* Et Ἀναῤῥιχώμενος, prehendens Ἄναρθρα. Inarticulata, non distincta. Dicitur

δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λειποντος συλλαβήν.

Ἄναρκτον. τὸ ἀνυπόστατον.

Ἀνάρμοστος. ἀνακόλουθος, μηδενὶ ἁρμοζόμενος.

Ἀνάῤῥοπον. ὀπισθόρμητον. Ἡ δὲ Φραγγικὴ δύναμις, τοῖς Ῥωμαίοις ξυῤῥαγεῖσα, ἐξωθεῖ τε καὶ ἀνάῤῥοπον τίθησι τὴν πεζικὴν στρατιάν. Καὶ Μένανδρος· Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, κἂν τούτου ἀνάῤῥοπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων κατάβασιν.

Ἀνάρπαστοι. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο, ἄδικα. Ὃν ἡν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως.

Ἀνάρτησις. ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις. Καὶ Ἀνάρτησον, κρέμασον. Καὶ Ἀναρτώμενος, κρεμάμενος. Προκόπιος· Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν.

Ἀναῤῥοιβδεῖν. ἀναῤῥοφεῖν.

Ἀναῤῥύει. ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Εὔπολις. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάῤῥυσις. Καὶ Ἀνάῤῥυσις, κυρίᾳ τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρᾳ. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τὸ συμβὰν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. Καὶ [11]Ἀναῤῥύειν, τὸ ἐπιθύειν; ἀντὶ 189
τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. Τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων· Δόρπεια, Κουρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις.

Ἀναρύτειν. ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις·

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου.

Ἄνασσα. βασίλισσα.

Ἀνασεσυρμένην. ἄκοσμον, ἀπρεπῆ. Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ. †Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν σκωπτικὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ εὐτράπελον ἐπιδέξιον, τὸν δ' ἀνασεσυρμένον ἄπλαστον καὶ ἁπλοῦν. οἷς ἐπακολουθεῖ, καὶ τὸν αὐστηρὸν ἄγροικον ἡγεῖσθαι, τὸν δὲ δίκαιον οὐ πολιτικόν, οὐδ' ἥμερον.

Ἀνασείειν. ἐκτινάσσειν, ὡς καὶ ἡμεῖς. Οὐ γὰρ ἀνασείων ἠκολούθει καλαμίδα. Καὶ Ἀνασείω,

---

1. στοιχείῳ Lex. Seg. p. 392. ubi mox συλλαβῇ. 3. Aeschyli Eum. 520. Sophoclem profert Hesychius. 7. συῤῥαγεῖσαι ἐξωθεῖται καὶ C. 8. Μένανδρος ed. Nieb. p. 440. 12. κατάβασιν] In prioribus editt. pessime legitur κατάρασιν, cuius loco κατάβασιν ex optimo Paris. A. reposui. Küst. κατάβασιν E. et B. ut colligo ex collatoris silentio: sed noster A. cum vulg. κατάρασιν. Gaisf. Legendum videtur κατάραξιν. 13. Ἀνάρπαστοι] Scribe meo periculo Ἀνοργίαστοι. Vulgata enim lectione nihil est ineptius. Imposuerunt nimirum Suidae corrupti libri, in quibus cum ἀνάρπαστοι pro ἀνοργίαστοι errore librariorum scriptum esset, is corruptam illam lectionem temere nimis et ἀκρίτως in lexicum suum transtulit. Vide infra v. Ἀνοργίας. Küst. Vitium e Timaei codice fluxisse demonstrat Ruhnkenius p. 37. 15. Ἀνάρσια] Glossa Timaei p. 30. Cf. Blomf. gloss. Agam. 494. 15. Ὃς ἦν] ὃν ἦν A. C. E. quae scriptura videtur ad ὅρκον referri, confirmaturque v. Ἔναγχος, ubi locus integer est repetitus. Posterior exempli pars affertur vv. Ἀνηρημένος et Ἐκδίκως. Mox ἀνηρημένως B. C. ἐνδίκως B. ἐνδίκως E. Delevit statim Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀνάρσιοι: Ἔχθροί, ἄδικοι, ἀνάρμοστοι. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, quae fluxerunt a Zon. p. 168. 19. Ἀνάρτησον] Lex. Seg. p. 392. 20. Προκόπιος B. Goth. II, 26. p. 451.

1. Ἀναῤῥοιβδεῖν] Lex. Seg. p. 392. et Zon. pp. 206. 212. Glossa Homerica: vide Hesychium et Eust. in Od. μ'. p. 1716. 2. θύει] ἀναθύει B. E. repugnante Pausania ap. Eust. in Il. β'. p. 250. σ'. p. 1159. Cf. v. Ἀπατούρια sive Lex. Seg. p. 417. 3. ἐπανάῤῥυσις] ἀνάῤῥυσις vulg. Ἀνάῤῥυσις et quae sequuntur fluxerunt ab Schol. Aristoph. Pac. 890. Cf. Schol. Plat. p. 424. ἀναῤῥυσία mendum Etym. M. p. 533. 4. καὶ κυρία Med. ἀπατούρων B. C. E. 6. Ἀναῤῥύειν] Malim ἐπαναῤῥύειν. Vid. Lex. Coislin. p. 606, 4. Hemst. Mox ἢ post ἐπιθύειν om. cum A. E. 9. Ἀναρύτειν — ἀναρύτουσα] Scribe, Ἀναρύτειν. Versus autem Cratini, qui non integris pedibus ambulat, ita sustentandus est: Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου. Est autem θριάμβους ἀναρύτειν versus iambicos in honorem Bacchi proferre. Hesychius: Θρίαμβος. — Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Photius in Lex. inedito: Θριάμβους. τοὺς ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum respexisse videtur Photius. Toup. III. p. 29. Cf. v. Θρίαμβος. Ἀναρύτειν in glossa A. B. ἀναρύτουσα A. in exemplo. ἀναῤῥύτειν ἀντλεῖν C. Vide Porsonum in Eurip. Phoen. 463. 14. Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην] Synesii locus Epist. 67. Κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ: de quo monuit cum Hemsterhusio Toup. I. p. 51. Attigit hoc nescio quis olim in v. Σκώπτης, item partes loci continentur in vv. Εὐτράπελον, Αὐστηρός, Δίκαιος. Idem Toup. MS.: Vid. Plutarch. de Adul. p. 56. Hoeschel. in Photium in Damasc. p. 82. (89.) 20. ἀνατινάσσειν C. 21. Καλαμίδης] Καλαμίδα A. B. C. E. Interim scripsi καλαμίδα.

---

etiam de syllaba, cui deest littera, vel de voce, cui deest syllaba. Ἄναρκτον. Nullius imperio subiectum. Ἀνάρμοστος. Inconcinnus, nulli aptus. Ἀνάῤῥοπον. Retrocedens. *Copiae vero Francorum impressione in Romanos facta pedestrem exercitum repellunt, et retro cedere cogunt.* Et Menander: *Cum Avari agmine raro descenderent, duces statuerunt eos statim aggredi, ut retro cedere cogerentur.* Ἀνάρπαστοι. Non initiati, initiorum et lustrationum expertes. Ἀνάρσια. Quae nemo susceperit, iniqua. *Qui nuper mendacia profuderat, et multa nefaste patraverat.* Ἀνάρτησις. Supplicium cruci suffixorum. Et Ἀναρτώμενος, suspensus. Procopius: *Ille vero rediit cum epistola, quae eos simili spe suspensos tenebat.* Ἀναῤῥοιβδεῖν. Resorbere. Ἀναῤῥύει. Immolat et mactat. Eupolis. Et sacrificium ἐπανάῤῥυσις: item Ἀνάῤῥυσις, status Apaturiorum dies. Apaturia vero festi dies apud Athenienses appellabantur, cuius nomen etiam causam significat. Et Ἀναῤῥύειν, sacrificare. Tres autem erant Apaturiorum dies, Dorpia, Cureotis, Anarrhysis. Ἀναρύτειν. Haurire: ab ἀρύεσθαι. Cratinus *Didascaliis*: *Quando tu bellos iambos effutiendo conflabas invidiam.* Ἄνασσα. Regina. Ἀνασεσυρμένην. Inhonestam, turpem. *Comoediam foedam et petulantem.* †*Illi quidem cavillatorem vocant lepidum hominem, facetum, ingeniosum; spurcum vero, simplicem et minime simulatum. unde sequitur, hominem austerum existimari debere rusticum; et iustum, ad societatem ineptum et inhumanum.* Ἀνασείειν. Concutere: qui hodieque est usus. *Non enim comitabatur calamistrum vibrans.* Et Ἀνασείω persua-

ἀναπείθω, ἢ πρὸς μάχην ἐρεθίζω. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἀνασείων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαταστήσειν ἐπαγγειλάμενος. Καὶ Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος· Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἀνασειράζει. ἀνθέλκει, ἀνατρέπει. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.

ἀνασειράζω οὖν, ἀναχαλινῶ.

Ἀνασηκῶσαι. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥςπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀνά. σημαίνει καὶ τὸ κατά. Ξενοφῶν· Ἐλαύνων ἀνὰ κράτος ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ.

Ἀνάσιλλος. ἀναφαλαντίας.

Ἀνάσιμον. ἄμορφον.

Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον,
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

Ἀνασκαλεύων. ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι. ἀπάραντες.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης φησὶ Δημοσθένης· οἷον ἀναστάτου γενομένης.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Ἀνασοβηθείς. διαταραχθείς. Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς ματαίως ἀνίσταται εὐθύς. Καὶ αὖθις· Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασώσων. αἰτιατικῇ. ἀνακτησόμενος. Τὴν τε χώραν καὶ τὰς πόλεις, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπολωλεκότες ἕκαστοι τυγχάνουσιν, ἀνασώσων. τουτέστιν ἀναλαβών. Καὶ Αἰλιανός· Οὔτι προσδοκῶν τὸν τόπον τὸν προειρημένον δυνήσεσθαι αὖ-

---

1. Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἐλευθ. ἀ.] Qui hunc locum ad Polybium referebat Valesius, vidit ἀνασείων pro ἐρεθίζων esse reponendum: cf. Schweigh. Polyb. T. V. p. 78. Ceterum an madvertit Gaisf. hanc esse dictionem Diodori XIV, 10. ubi et ἀνασείειν extat et ἐπαγγειλάμενος: nam vulg., Aldo auctore, ἀπαγγειλάμενος. 3. Ἀνασείσας, ἀπειλ. et quae sequuntur praebuit Harpocratio, ubi vide Valesium. Parum caute Bekkerus ἀπειλήσας: cf. Abresch. in Aristaen. Boiss. p. 426. Demosthenis locus est p. 784, 22. 5. Ἀνασειράζει] Lex. Seg. p. 392. et Hesych. Qui spectant ad Eurip. Hipp. 237. ἐν Ἐπιγράμματι Pauli Silentiar. XXXIX, 2. Pal. V, 241. Haec omnia repetuntur fraude lectoris cuiusdam in v. Ἄψ: unde firmatur tum οὖν ex A. additum, tum quod idem A. ἀνασειράζω, ἀναχαλινῶ, pro singulari glossa proponi solita, superioribus adiungit. 8. Quod sub finem extabat ἀνακόπτω, forsan e Zon. p. 206. insertum, omisi cum A. B. C. 9. Ἀνασηκῶσαι] Vid. Ἐλαφρίζω. Hemst. Phrynichus Bekkeri p. 19, 29. Ἀνασηκῶσαι: τὸ ἀντιδοῦναι καὶ ἀντιλῆψαι. Vide Montacutium in Gregor. Naz. Stelit. II. p. 98, 5. Aristophanem intelligo non poetam, sed grammaticum. Gaisf. Aliter Dindorfius hoc reponens inter Comici fragm. 583. Adde Etym. M. p. 100. 12. Ἀνά] Ἀνασημαίνει κ. τ. κατὰ Ξενοφῶντα libri praeter A. et ed. Bas. Apparet vero perperam observationem esse inculcatam. Ceterum cf. vv. Ἀγκράτος et Ἀνακράτος. Ξενοφῶν Anab. I, 8, 1. 12. ἐλαύνου B. ἐλαύνει E. 14. Ἀνάσιλος] Ἀνάσιλλος cum Zon. p. 168. et v. Ἀναφαλαντίαν A. B. C. E. Add. Etym. M. p. 100. et Hesych. v. Ἀνασεσυλῆσθαι. Iisdem libris auctoribus Gaisf. statim delevit, ἄκοσμος γὰρ κεφαλή, φάλα γὰρ κόσμος τις. Contulit Toupius MS. Plutarchi Crass. 24. ubi portentum vocis reponebat ἀνασιλλοκομώντων, comis reiectis. 16. Καὶ μηδὲν πρ. ἀνασπ.] Locus Aristophanis Eccles. 970 —72. ubi legitur: διασποδῆσαι. Scribebatur etiam ἀνάσχετον.

1. Ἀνασκαλεύων] Lex. Seg. p. 392. Ἀνασχαλεύων A. ἀνακινρῶν E. ἀναλογιζόμενος] Addit Cyrill. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὴν γῆν μεταλλευόντων. Hemst. 3. Ἀνασκευασάμενοι] Respexit Suidas ad Dionys. Hal. I. p. 17. Toup. Non semel hoc usurpat Dionysius. 4. Monuit Küst. haec intelligenda esse de mensariis foro cedentibus, et rationes conturbantibus, collato Valesio in Harpocrat. v. Ἀνεσκευάσατο p. 12. sq. 5. Δημοσθένης adv. Apaturium p. 895. οἷον] τουτέστιν E. γινομένης B. E. 6. Ἀνασκινδαλευθῆναι] Pro eodem alias dicitur ἀνασχινδυλευθῆναι, vel ἀνασκινδυλευθῆναι. Vide Hesychium et alios lexicographos. Küst. Inprimis Etym. M. p. 100, 52. et Schneid. in Plat. T. I. p. 119. Est vero Timaei glossa p. 32. ubi vid. Ruhnkenius. In fine gl. adduit A. B. Med. ὁ ἐνεστὼς ἀνασκολοπίζω, E m. rec. ὁ ἐνεστὼς ἀνασκινδαλεύω. Cf. Zon. p. 206. 10. Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρ.] Arriani fragmentum: vide vv. Διαφορῆσαι et Διαφορηθείς. 11. ἀήθει] ἄνθει A. E. Mendosa verborum compositio, sed ut participium tamen possis agnoscere, velut ὑποτεινομένους. Atque vereor etiam ut sanum sit ἀπηρτημένου. 14. αἰτιατικῇ add. A. B m. s. ἀνακτησάμενος B. E. Τήν τε χώραν καὶ τὰς π.] Verba Polybii III, 77. 17. ἀναλαβών forma verbi suspecta. 17. Οὔτι] Ὅτι Med. 18. δυνήσασθαι A.

---

deo, vel ad pugnam incito. *Ille vero Syracusanos ad bellum incitans, et libertatem se illis restiturum esse promittens.* Et Ἀνασείσας, qui minas intentavit: sic Demosthenes in Aristogitonem. Ἀνασειράζει. Retrahit, avertit. In Epigrammate: *Vocem revoco, et rursus prope consisto.* ubi ἀνασειράζω est refreno. Ἀνασηκῶσαι. Par pari referre, vel reponere, ut qui ponderant. id quod est aequare rem alteri, sive aliquid ei defuit sive superfuit. Sic Aristophanes. Ἀνά. Interdum etiam significat idem quod κατά. Xenophon: *Equum sublantem totis viribus incitans.* Ἀνάσιλλος. Recalvus. Ἀνάσιμον. Deformem. *Neque prius subagitare simam vel aetate provectiorem, non enim hoc ingenuo homini ferendum.* Ἀνασκαλεύων. Eruens, solicitus, mente volutans. Ἀνασκευασάμενοι. Qui vasis collectis discesserunt. Apud Demosthenem autem vox de mensariis dicitur, qui foro cedunt, mensa quasi eversa. Ἀνασκινδαλευθῆναι. Palis transfigi, in crucem tolli. Ἀνασοβηθείς. Perturbatus. *Ille vero hoc nuncio temere perturbatus statim surrexit.* Et alibi: *Equos autem dudum efferatos, utpote novatos insuetis vinculis, tum vero ob impositum onus magis perturbatos eum distraxisse.* Ἀνασώσων. Aptum accusativo. Recuperaturus. *Et agros et urbes, quas Romani ipsis eripuissent, recuperaturus.* Et Aelianus: *Nullo modo sperans eos posse praedictum locum recipere et recuperare;*

τοὺς ἀνασῶσαι καὶ κομίσασθαι· πόθεν; ἀλλ' ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακίᾳ φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ κινδύνῳ τε ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἀνασπᾷ, ἀντὶ τοῦ καταλύει ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπᾶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.

Κάδους ἀνασπῶν,

φησὶ Φερεκράτης. Καὶ Ἀνασπῶν, οὐδετέρως, διὰ τοῦ ῶ μεγάλου.

[Ἀνασποδῆσαι, ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.]

Ἀναστὰδόν. ἀνιστάμενοι.

Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασιλεύς. Οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεὶς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἁπάσας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρός γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπείς· ὡς κενὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἄηθες καὶ ξένον καταπεπλῆχθαι τοὺς ἄνδρας. οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἠμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. πρὸς δέ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν, ὧν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὧν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνεγείρων· ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην ἐπιμελῶς κοσμῆσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάνοις. Ἐπὶ δὲ τούτου δεινὰ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζίκων. ἐδέδοντο γὰρ θυγατριδῷ Μαρίνου εἰς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖθις Βασιανῷ τῷ παιδί. ὁ δὲ οἷς ἔπραξε παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἄρξαντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἱρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πενίας τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἵ τε ἀφ' αἵματος ** τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὔνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

[Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας. Ἔστιν ἐν τῷ Φατρίᾳ.]

---

1. καὶ κομίσασθαι ποθέν] Lege et distingue, καὶ κομίσασθαι. πόθεν; Sic enim sensus huius loci recte se habebit, et ad hunc modum procedet: *Nullo modo sperans ipsos praedictum locum recuperare posse. Quomodo enim hoc fieri posset?* Vox πόθεν enim absolute posita elegantur habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. *Πόθεν*. *Küst.* adiutus a Kühnio, qui de v. Ἐπλημμέλησαν assumpsit ἐν τῷ δευτέρῳ τε καὶ προφανεῖ κινδύνῳ, deinde correxit σωφρονισθῶσι. 4. *Θουκυδίδης*] Thucyd. IV, 97. unde videtur *Θουκυδίδης* post vocem ὕδωρ esse ponendum. Conf. etiam IV, 9. *Burn.* Vide Dukerum in VI, 110. Abresch. Diluc. p. 381. In fine gl. addit E. καὶ Σοφοκλῆς (Ai. 302.), *Λόγους ἀνέσπα. Gaisf.* 9. Ἀνασπονδῆσαι] Haec nauci sunt et nihili. Supra enim v. *Ἀνάσιμον* non legitur ἀνασπονδῆσαι, sed ἀνασποδῆσαι. *Küst.* Ἀνασποδῆσαι A. (ubi gl. in marg.) et E. ἀνασποδίσαι B. 10. Ἀναστὰδόν] Zon. p. 226. Lex. Seg. p. 392. Glossa Homerica: v. Il. ι. 671. 11. Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασ.] Totus articulus extat in Excerptis Vales. p. 853. ipsa novissima pagina. Valesium in Euagr. H. E. III, 42. p. 378. contulit *Hemst.* 12. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρ. μετέστησε] Lege cum Exc. πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατείαν μετέστησε. De fide narrationis vide Endlicher. in Priscian. p. 60. sq. 16. γενέσθαι om. B. E. Med. καταλέγων Med.

5. τὴν ἐνεγκαμένην] Dyrrhachium scilicet, ut testatur Euagr. III, 29. *Vales.* Vide Procopii Gaz. Panegyr. 2. 6. ἐπιμελῶς om. Exc. 9. λαζικῶν Med. Scribebatur *Μαζικῶν*. De quo nomine vide Vales. in Ammiani XXIX, 5, 17. et Ernest. in Suet. Ner. 30. *Μαρίνῳ* Portus et Valesius: *Μαρίνου* MSS. Par. ap. Küst. h. e. B. cum E. Med. et MS. Exc. teste Valesio. Cum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Priscian. p. 71. aut illud probabat aut ante θυγατριδῷ avum Marini commemoratum opinabatur. εἰς om. B. E pr. 11. εὐθὺς Βασιανῷ Exc. 16. οἵ γε Edd. οἵ τε A. B. E. Sic Exc. ubi additur καὶ ἁπλῶς post αἵματος. Hoc assumpto desideramus οἱ ante τήν. Ceterum incaute vertit Valesius: *Etenim non propinqui tantum, sed etiam amici ac familiares omnes Marini.* Sed εὐτυχεῖν τι cum apud scriptores labentis aevi (cf. Boisson. in Eunap. p. 198.) frequenter significet, *rem lucrari*, παρευτυχεῖν novicia vox facile de fraudibus specieque simulata se insinuantis intelligitur. 19. Ἀναστάσιος — Φατρίᾳ om. A. in textu. βασιλεύς E. Tum A. marg. cum B. E. Edd ante Küst. Ἔστι (καὶ Med.) περὶ τῆς τριημεροῦ ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Αὐτῇ (αὐτῷ Med.).

---

quid enim? sed ut pro eo, quod ignavia ante commiserant, nunc puniti iam altero manifestoque periculo dedecus resarcirent. Ἀνασπᾷ. Dissolvit, vel demolitur: Thucydides. Vel ἀνασπᾶν, aquam haurire: ut Pherecrates, *Aquam cadis hauriens.* Et Ἀνασπῶν, in neutro genere, per ῶ scribitur. [Ἀνασποδῆσαι. Vide in v. Ἀνάσιμον.] Ἀναστὰδόν. Surgentes. Ἀναστάσιος. Anastasius, Romanorum Imperator. Hic ad malos mores conversus optimam reipublicae formam prorsus immutavit: nam et magistratus pretio venditos viris facinorosis concessit, et inexplebili flagrans avaritia provincias legionibus nudavit, adeo ut rei novitate et stupore omnes percellerentur. neque enim incursus barbarorum armis coercebat, sed pacem assidue pretio redimebat. Adhaec in defunctorum bona curiose inquirebat, in publica omnium egestate liberalem se praebens. quibus enim facultates abstulerat, iisdem aliquanto post eas pietatis nomine dividebat; et civitatium, quas incolis vacuefecerat, opera publica instaurabat: velut patriam suam exornavit, ac triplici murorum ambitu cinxit. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. quippe commissa primum erat Africae administratio Marino, Anastasii e filia nepoti, admodum iuveni et summa levitate praedito; deinceps vero Bassiano, huius Marini filio. qui cum decessoris sui petulantiam flagitiis suis longe superasset, effecit ut Afri priorem Marini administrationem desiderarent: tametsi alios a Marino bonis suis spoliatos, alios morte multatos esse meminissent. Adeo, ut universe dicam, tum propinqui, tum qui in amicitiam Marini se induerant, Afrorum atque Aegyptiorum facultatibus cupiditatem suam expleverunt. [Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος. Anastasius Silentiarius, qui postea imperavit. De eo vide in v. Φατρίᾳ.]

182 Ὅτι ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως ἦν ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ κοινοβιάρχης. αἱρετικὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος.

Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος, πρὸ μιλίων τῆς πόλεως ξ΄, διατείνας ἐκ τῆς κατὰ ἄρκτον θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν, μῆκος μὲν μιλίων ν΄, εὖρος δὲ ποδῶν εἴκοσι· καὶ τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι προβόλους τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται· καὶ τὴν Κινστέρναν, τὴν Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατος παρὰ φύσιν εἰσῆλθεν, ἡ δὲ ἀνάστασις κατὰ φύσιν. ὁ γὰρ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παραβάσεως ἀθάνατος ἦν. ἀνάστασις δὲ λέγεται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὲν πλάσμα διὰ τῆς ἁμαρτίας ὀρθοῦται διὰ δικαιοσύνης. εἰ γὰρ παρέμεινεν ὁ Ἀδὰμ τῇ ἐντολῇ, ἔμεινεν ἂν ζῶν. ἀνάστασις οὖν ἡ δευτέρα στάσις καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα.

Ἀνάστασις. ἀντὶ τοῦ ἀναστάτωσις. Πολύβιος· Μασσανάσσην δὲ Καρχηδόνι αἴτιον τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πάμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ Ῥωμαίοις ὑπολείποντα.

Ἀνάστατος. κατεστραμμένος. καὶ Ἀναστάτως, πεπορθημένως. Ὁ διά τινα συμφορὰν ἢ δίκην καταλιπὼν τὴν οἰκείαν, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαγενόμενος. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων ἐαλωκυιῶν καὶ οἴκων ἐξερημωθέντων τὸ ἀνάστατον.

Ἀνάστατοι. πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀῤῥηφόροις ἐγίνοντο. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλειπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο· καὶ δημιουργοὶ πλάσσουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Πέμψω πλακοῦντας ἑσπέρας χαρισίους.

---

2. αἱρετικὸς] ὁμοίως ἀκέφαλος ὢν Chron. Gr. MS. σπουδαστὴς τῆς εὐτυχοῦς αἱρέσεως Zonar. *Reines.* Extat τοῦ δικόρου, τοῦ αἱρετικοῦ in v. *Θεοδόσιος βασιλεύς*: unde hanc observationem esse petitam opinor. 4. αὐτὸς ante ὁ add. cum A. Gaisf. Immo οὗτος. τὸ μακρὸν τεῖχος] Descriptionem muri huius lege apud Euagrium Histor. Eccles. III, 38. *Pears.* Superiora repetebantur olim in v. *Τεῖχος μακρόν*. Praeterea confert P. de Marca de Const. Patr. Inst. p. 138. sq. p. 129. ed. 1682. Hemsterhusius. 5. πρὸ μιλίων — ξ΄] Vid. Wesseling. in Itin. Hieros. p. 570. ζ΄ A. 6. ἄρκτου B. μὲν add. A. 9. τὸν ἐν Βλαχέρναις μέγαν τρίκλινον E. μέγα τρίκλ. A. De triclinio haec olim recoquebantur in v. *Τρίκλινον*. 10. λέγεται] καλεῖται E. καὶ τὴν Κινστέρναν τὴν Μωκισίαν] Codinus de Origin. Constantinop. p. 50. *Τὴν δὲ Μωκισίαν* [Κινστέρναν] Ἀναστάσιος ὁ Λίκορος ἔκτισεν, ὅτε δὲ αὐτὴν ἔκτισεν, λεῖψις ἦν ἐν τῇ πόλει ὕδατος καὶ σίτου, ὡς πιπράσκεσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἓν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἡ Κινστέρνα διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ἁγίου Μωκίου. *Küst.* Eadem transierunt in vv. *Κινστέρνα* et *Μωκία*. Adde Zonar. T. II. p. 56. 13. δὲ add. A. B. E. Med. 16. δικαιοσύνην A. quod Gaisf. recepit.

2. τοῦ Θεοῦ παῦλα] Non placet mihi vox παῦλα, quoniam non satis video, quomodo ea loci huius sensui conveniat. *Küst.* Haec non intellexit vir doctissimus. *Μακροθυμία Θεοῦ*, quae nunquam hactenus cessavit, post resurrectionem tandem requiescet scilicet. Haec mens scriptoris, qui τῶν ἔσω est. Ceterum vox *Ἀνάστασις* nunc ἡ δευτέρα στάσις, nunc ἡ ἄνω στάσις est. Hinc εἰκόνων ἀνάστασις, *statuarum erectio*. Τειχέων ἀνάστασις, *murorum instauratio*. Νεκρῶν ἀνάστασις, *mortuorum resurrectio*. Οἰκετῶν ἀνάστασις, *servorum manumissio*. *Toup.* II. p. 429. pluribus suam sententiam exsecutus. 3. Cf. Lex. Herm. 158. *Πολύβιος*] Fallitur hic et fallit Suidas, qui nomen Polybii fragmento huic praefixit, quod legitur apud Appianum in Libycis (c. 106.) p. 106. Vide infra v. *Μασανάσσης*, ubi eadem repetuntur. *Küst.* 4. *Μασσανάσσην δὲ Καρχ.*] In prioribus edit. [et MSS.] corrupte legitur *Μάσσανα*: cuius loco *Μασσανάσσην* legendum esse ex Appiano satis patet. Vide etiam Reines. Var. Lectt. p. 365. *Küst.* Adde similes errores in v. *Ἀναβολεύς*. *Καρχηδόνιον* A. ἀναστάσεως] Id iam Appiano hinc redditum est, cum legeretur ἀναστατώσεως. Contra Küsterus ad h. l. in Hesych. v. *Ἀνασιήσειν* correxit ἀναστατώσειν. 5. αὐτὴν] τὴν A. B. E. Med. 6. ὑπολείποντα] Apud Appianum rectius legitur ἀπολιπόντα. *Küst.* A quo propius abest quod posteriore loco Suidas habet, ὑπολιπόντα. 7. *Ἀνάστατος*] Vide Lex. Seg. pp. 392. 393. Hesych. v. *Ἀναστάτους*. Wass. in Thucyd. VIII, 24. Zon. p. 168. vero *κατεστραμμένος*, ἢ ὁ πεπορθημένος. 8. V. Lex. Rhet. pp. 183. 211. Etym. M. p. 100. Desideratur certe καὶ ante ὁ. 12. *Ἀνάστατοι*] Pollux VI, 11. et Athen. XIV, 13. seqq. varia panum et placentarum veterum genera recensentes, nullam *Ἀναστάτων* mentionem faciunt. Quare valde vereor, ne Suidas hic lectori fucum faciat, et *Ἀναστάτους* placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat *Νασταί*. *Νασιοὺς* enim Pollux et Athenaeus locis laudatis inter placentas veteres recensent: quae vox a scriptura *Ἀνάστατος* non multum recedit. Immo (quod coniecturam meam magis confirmat) apud Athenaeum III. p. 114. unde hunc ipsum locum Suidas descripsisse videtur, hodie legitur *Νασταί*. Verba eius haec sunt: *Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου Θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον καὶ τὸν σησαμίτην. οὐχ ἑώρακε δὲ οὐδὲ τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀῤῥηφόροις γίνεται.* Non me quidem latet, praeter Suidam Eustathium quoque in Il. σ΄. p. 1165. itemque Hesychium scribere, *Ἀνάστατοι* genus placentarum significare: sed illorum auctoritas tantum apud me pondus non habet, ut me a priori sententia dimoveat. *Küst.* In Athenaeo corrigendum *τὸν ἀνάστατον καλούμενον* monuit Piersonus in Moerin p. 142. cui *Ἀνάστατοι* videntur panes fuisse fermentati, atque inde nomen accepisse *ἀπὸ τοῦ ἀνίστασθαι*. Similiter fere Valckenarius in Theocr. Adon. p. 398. *Gaisf.* πλακούντων] πλακοῦντος A. E. αὐταῖς suspectum habeo. 14. καταλιπομένων] καταλειπομένων A. E. In Hesychio v. *Χαρίσιον* cum aliis Toupius correxit *λειμμάτων*. Ceterum v. Athen. XV. p. 668 D. 15. *Δημιουργοί*, opinor, gens Attica, fictores sacros complexa. 16. *Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι* fr. 6. *πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον*. Fragmentum mendose repetitur v. *Χαρίσιον*.

Anastasii Imperatoris tempore vixit S. Theodosius Coenobiarcha. Hic autem Anastasius fuit haereticus. Idem Imperator extruxit murum quem longum vocant, M. P. LX. ab Urbe distantem, et a mari septemtrionali meridiem versus extensum, cuius longitudo erat L. milliarium, latitudo vero pedum XX. Idem etiam Iuliani portum propugnaculis munivit, et magnum Palatium in Blachernis extruxit, quod ad hunc usque diem Anastasianum vocatur; item Cisternam Mocensem. *Ἀνάστασις*. Resurrectio. Quippe mors praeter naturam in mundum ingressa est, resurrectio vero secundum naturam. Nam primus homo fuit ante peccatum immortalis. Dicitur autem resurrectio, quia id quod per peccatum perditum erat per iustitiam erigitur. nisi enim Adam Dei mandatum violasset, divus permansisset. *Ἀνάσιασις* igitur status renovatus divit, naeque patientiae finis. *Ἀνάστασις*. Id est eversio. Polybius: *Masanissam causam fuisse evertendae Carthaginis, eaque ut debilitata prorsus Romanis traderetur.* *Ἀνάστατος*. Eversus. et *ἀναστάτως*, adverbium. item qui propter aliquam calamitatem vel causam iudicii solum vertit. Dicitur etiam de urbibus captis et aedibus vastatis. *Ἀνάστατοι*. Genus placentarum, quae virginibus Arrhephoris conficiebantur. Erant etiam placentae *Charisiae* vocatae, quae ex reliquiis commixtis parabantur, iisque vacabant opifices quidam. Aristophanes *Δαιταλεῦσι*: *Mittam placentas vesper*

Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, οἳ καὶ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ Ἀμφιφῶν-
183 τες, ὡς μέν τινες, ‖ ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται· ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα παραπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν. Φθοῖς δέ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον. Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. Πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. πόπανα δέ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
φράσον σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

Ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν. μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ ἕβδομον βοῦν.

Ἀναστεῖλαι. ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

Ἀνάστημα ἡλικίας. εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωυσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα. Καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα.

Ἀναστήσας. ἀναστάτους ποιήσας καὶ μετοικίσας. Ἀναστήσασα ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὸν ἄνθρωπον αἰκίαις καθυπέβαλε. Καὶ αὖθις· Τὴν δὲ καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι οὐκ ἐτόλμησε. Καί· Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Ἀναστροφάδην φασίν, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ. Καὶ Ἀναστροφή, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν.

---

1. *Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες*] Vide supra v. *Ἀμφιφῶντες*: itemque Pollucem VI, 11. et Eustath. in Il. σ'. p. 1165. *Küst.* Apud Eustathium reponas *ἄττα πέμματα* pro *τὰ π.* 2. *οἳ εἰς*] *οἳ καὶ εἰς* A. C. *ἢ εἰς* B. E. Med. 3. *κολάζονται* A. 4. *γίγνονται* A. 5. *τε* om. B. E. Totum locum sic praebet C. ex v. *Ἀμφιφῶντες* ut videtur interpolatus: *ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ὑπὲρ γῆς πρωὶ φαίνονται· ὅ φησιν οὕτως ὀνομάζεσθαι Ἀπολλόδωρος.* 7. *παραπηγνύντες* A. B. C. E. Med. *περιπηγνύντες*, ex Eust. ut videtur, Küst. Gaisf. Deinde *ἐπ' αὐτούς* Eust. *Φθοῖς*] Repetuntur haec v. *Φθοῖς*: sic enim utrobique scripsi, cum ederetur *φθόϊς* sive *φθοΐς*. De quo genere placentarum abunde intpp. Moer. p. 386. sq. 9. Vide v. *Βοῦς ἕβδομος*. Doctrinam de lunulis hinc repetit v. *Σελῆναι*. 10. *εἰς θεούς*] Immo *εἰς θυσίαν* cum v. *Πέλανοι*. *πόπανα δέ*] Interpres parum recte: *Popana etiam placentae vocantur.* Vult utique Suidas idem esse *πόπανα* et *πέλανοι*. In quo quidem respicit ad Aristoph. Plut. 660. *Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί.* Ubi Schol. *τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα.* Immo, *καὶ τοῦ πόπανα.* Hesych. *Πέλανα* (leg. *Πέλανοι*), *πόπανα.* Etymol. M. *Πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα.* Immo *πόπανα καὶ προθύματα* cuiuscunque demum generis veteres *πέλανον* vocabant. — Locus autem Euripidis, qui Küstero nec illustrari nec intelligi posse videbatur, ita est scribendus et interpretandus: *Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων, Φράσον, σελήνας τάσδε πυρίνου χλόης.* Depromptum est hoc fragmentum, ut nos docet Suidas, ex Euripidis Erechtheo, in qua fabula agebatur de Erechthei filia ob patriam Proserpinae immolanda. Unde haud difficile erat mentem huius loci, tametsi mutilus est, deprehendere. Rogat scilicet virgo, fati sui nescia: Quo iste tantus apparatus? *Dic mihi* (inquit ad patrem), *quo has placentas es missurus? nam video te plurimas mittere.* Erant autem placentae istae lunatae *προθύματα* sive praeludia sacrificii, et quae rite et more veterum Lunae sive Proserpinae adolebantur. Dicebantur autem placentae istae *σελῆναι*, quia lunam scilicet referebant. Pollux VI, 76. *Πέλανοι δὲ κοινὸι πᾶσι θεοῖς, ὡς αἱ σελῆναι τῇ Θεῷ· κέκληνται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος.* Ita legendus iste locus ex MS. Hesychius: *Σελήνας, πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τι.* Quod ad Euripidis locum, de quo agitur, referendum. *Toupius*, multis hoc pemmatologiae caput persecutus. Neque vero potuit intelligere, quod vel v. *Πόπανα* intuenti constiterit, *πόπανα δὲ* frustulum esse longioris sententiae, idque collocandum ante v. *ἔθυον μὲν οὖν*. 11. *ἐν Ἐρεχθεῖ* fr. XVI. 13. *ἐκπέμπεις* A. C. E. Medd. *ἐκπέμπει* Küst. cum v. *Σελῆναι*. 15. *βοῦν ἕβδομον*] Eadem plane de *Bove septimo* ex Pausaniae lexico recitat Eustath. in Il. σ'. p. 1165. Vide etiam infra v. *Βοῦς ἕβδομος*, et Diogenianum III, 50. *Küst.* *ἔπεπτον*] *ἔπεττον* B. C. E. Med. et v. *Σελῆναι*. 16. Reponendum *πρωτοφυοῦς* ex v. *Βοῦς ἕβδομος*: quamquam Eustathius agnoscit *πρωτοφυοῦς*.

1. *τέτταρσι* A. 2. *πέμπτον τὸν βοῦν* A. 3. Quae post *βοῦν* sequebantur: *Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων*, expunxi cum B. E. Neque aliam quae praegressa sunt *μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ ἕβδομον βοῦν* quam recentioris hominis correctionem afferre patet. Iidem vero libri cum Med. subiungunt: *Ἀναστέλλω* (*Ἀναστέλλω* E. M.) *αἰτιατικῇ*. 4. Zon. p. 205. 5. *τὸ τῆς ἡλικίας* vulg. Praeterea coniungebantur *ἡλικίας εὐθύτης*: cuius erroris admonuit Gaisf. in Add. Cf. Zon. p. 189. *Θαυμαστὸν*] Iosephi locum Ant. Iud. II, 9, 6. p. 101. Havere, indicavit Toup. I. p. 57. 6. *τὸ* neglexit vulg. 7. V. intpp. Longini 7, 2. 9. *Ἀναστήσας*] Lex. Seg. p. 392. Apollon. Lex. p. 138. Etym. M. p. 99. f. 13. *Ἀναστήτω ὁ Θεός*] Psalm. LXVII, 1. 14. *ὁ ἐγκαλῶν*] *ὁ ἀδικῶν* H. Steph. Thes. T. III. p. 1088. E. Nihil mutat Zon. p. 226. 15. *Καὶ Ἀναστροφή*] Haec ad Tactica pertinent. Vide Catalogum vocabulorum tacticorum, qui Suidae ad calcem subiunctus est. *Küst.* Est Arriani definitio Tactic. p. 56. Montfauconi Bibl. Coisl. p. 510. addit Gaisf. in Add.

---

charisias. Amphiphontes vero fiunt sexto decimo die mensis Munychionis, eaeque in Dianae Munychiae templum feruntur. vocantur autem *Ἀμφιφῶντες*, ut nonnulli quidem tradunt, quia tunc conficiuntur, cum sol et luna mane supra terram apparent; ut vero Apollodorus scribit, quia portantur faculis ardentibus circum eas undique fixis. *Φθοῖς* vero sunt placentae, quas diis cum victimarum visceribus in sacrificiis offerebant. *Lunulae* vero sunt placentae planae et rotundae. *Pelani*, placentae in deorum honorem factae. Et Euripides in *Erechtheo lunas* vocavit *pelanos*: *Iam cum pelanorum vim ex aedibus mittas, explica mihi causam harum de tritico lunarum.* Post sex vero *lunulas* bovem septimum fingebant, cornibus aptum ad imitationem lunae primum crescentis.** Aliud genus popanorum. adolebantque etiam post quattuor popana *bovem* hunc, eumque vocabant *quintum bovem*. potius tamen post sex *lunulas* septimum *bovem* offerebant. *Ἀναστεῖλαι*. Id est, sursum tollere. *Ἀνάστημα ἡλικίας*. Statura recta. *Deus admirabilem in staturae proceritatem Mosen erexit.* Et *Ἀνάστημα ψυχῆς* dicitur animi habitus, qui ad virtutis studium omni nisu et conatu fertur. *Ἀναστήσας*. Qui aliquos ex pristinis sedibus expulit in aliasque migrare iussit. *Cum hominem expulisset ex templo, quaestionibus eum subiecit.* Et alibi: *Illam vero de templo, in quod confugerat, demovere non est ausus.* Et: *Deus surgat.* *Ἀναστροφάδην*. Sic dicitur, cum is qui iniuria affectus est, ab eo qui iniuria eum affecit accusatur. Et *Ἀναστροφή* vocatur, cum ad pristinum statum redeunt, qui se antea converterant.

λέγεται καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ μὴ ἂν ἀναστροφὴν εἶναι αὐτοῖς, πταίσματός τινος γενομένου κατ' ἐκείνους ἀκμῆς πληθύι χρώμενον.

Ἀνάστρω. ἀφεγγεῖ. Ἀρά γε ὀρθῶς ζῶμεν καὶ ὑπὸ φωτὶ δέ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ καὶ ἀνάστρῳ πλέομεν;

Ἀναστοιχειοῖ. ἀναπλάττει. Ὡς μεταστοιχειοῖ, μεταπλάττει.

Ἀνασπάσαι. ἀνασπάσαι.

Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. [Παροιμία] ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κάματον ἀνιεμένων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰώθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτιθέναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

Ἀνασυντάξας. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερίδης κατὰ Πολυεύκτου.

184 Ἀνασύνταξις. τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Ἀνασφήλας. ἀνανήψας, ἑαυτὸν ἀναστήσας, ἀναλαβών, ἀνενεγκών.

Ἀνασχοῦσα. ἀναδοῦσα. Καὶ Ἀνασχών, ἀνατείνας, φανείς, ἐξελθών, ἀναδύς. Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἦν Μάγνος, ἀνδρώδης τε καὶ διαφερόντως τολμητής.

Ἀναταθείς. ἐπαπειλήσας. Οἷς δὲ ἀναταθεὶς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Καὶ ἀνατατικῶς κελεύων, ἀντὶ τοῦ πρωτακτικῶς, ἐμβριθῶς.

Ἀνατάξασθαι. εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνατάσεις. ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Τὰ μὲν φιλάνθρωπα παρεσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις καὶ ἀπειλήσεις ἔλεγον. καὶ ἀνάτασις, ἡ μετὰ πικρίας καὶ θρασύτητος ἀπειλή. Πολύβιος· Οἱ μὲν οὖν περὶ Μητρόδωρον καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἐπανῆλθον.

---

1. *Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτ.*] Locum obscurum et corruptum esse pronunciabat Küst., cuius interpretationem ut in re trepida servavi. Equidem nihil habeo perspectum nisi scribendum esse *καὶ ἡ ἀνάπαυσις.* ἂν om vulg., tuentur A. B E Med. 2. *γενομένου*] *γενόμενον* ie B. E. 4. Zon. p. 189. Vocem *ἀνασιρος*, olim lexicographis spretam, firmat etiam Eratosth. Catast. 22. extr. 7. *Ἀνασιοιχειοῖ*] Vid. *Μεταστοιχειοῦσα. Hemst.* ἢ ante *μεταπλάττει* Lex. Seg. p. 393. Vid Abresch. Dilue. Thucyd. p. 164. 9. *Ἀνασιύψαι*] Est vox obscena, ut grammatici docent. *Küst.* Vid. intpp. Hesychii. 10. Eustath. in Od. λ'. p. 1676. *Συνιεὶς δ' ἐνταῦθα καὶ ὁ, Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε, ταυτὸν ὂν ᾧ, ἀνὰ τοῖς σοῖς ὤμοις ἢ ἀνὰ τῷ σῷ ὤμῳ. βοὸς δὲ ἐπίθετον τὸ λέπαργε, λευκοῦ ἴσως κατὰ τὰ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέρμα. παροιμία δέ ἐστι τὸ δηθὲν ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ κάματον ἀνιεμένων. καὶ γὰρ (φασὶ) βοὶ λυθέντι ἔργου ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτάτῳ. Küst.* In ipso gl. capite Med. habet *παροιμία*, quo fides nominis infringitur. 15. *Ἀνασυντάξας*] Ex Harpocratione. Gaisf. conferri iussit Hemsterhusium Anecd. p. 226. 17. *Ἀνασύνταξις*] Hunc locum egregie illustrant, quae Suidas habet infra v. *Διάγραμμα. Küst.* 18. Punctum post *συμμορίαις* tolli iusserat etiam Valesius in Harpocrat.

1. *πράξαντας* B. C. E. et Zon. p. 184. Lex. Rhet. p. 182. f. *Ἀνασύνταξις: Ὅταν διὰ τῶν γραμμάτων* (l. *διαγραμμάτων*) *τινὰς κουφίσωσι, λέγεται.* De his qui tradant soli sunt grammatici. 3. *Ἀνασφήλας — ἢ ἀναλαβών ἢ ἀνεν.*] Lex. Seg. p. 393. ubi om. *ἢ ἀνενεγκών. ἢ ἀναλαβὼν* om. B. E. *ἢ* prius om Zon p. 206. (pergens *ἀναβρώσας*), posterius A. Utrumque delevi. In extremis annotavit Abreschius Obs. Misc. V. p. 93. Axiochi auctorem in principio: *πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλαι*, et Aristaenet. I, 10. *παραδόξως ἀνέστρηλε.* Dio Cassius, Toupio allegatus, LI, 14. *καὶ Ὑέλλους, εἴ πως ἀνασφήλειε, προσήνεγκεν*, alienus est. Adde potius Nicol. Damasc. p. 481. ed. Vales. Dion. Chrysost. Or. 34. p. 36. *οἱ μεγάλῃ μὲν νόσῳ χρησάμενοι, ταχὺ δ' ἀνασφήλαντες*: et Leon. Diac. pp. 115. 177. Cf. Etym. M. p. 100. 5. *Ἀνασχοῦσα*] Lex. Seg. p. 393. *ἀναδοῦσα* (debuit *ἀναδῦσα*), mox *ἀνατείλας* Nokkius in Add. Gaisf. *Ἀνασχών*: Glossa Homerica. Toupius addit *ἀνασχὸν φῶς* Soph. Trach. 205. 6. *ἐξελθών*] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] male excusum est *ἐξελών. Küst.* 7. *Μάγνης*] *Μάγνος* A. Zon. p. 205. *ἦν Μάγνης* om. C. in fine subiungens *ἦν δὲ Μάγνος.* 9. *Οἷς δὲ ἀναταθεὶς*] Polybii Fr. Gr. 16. repetitum in v. *Ἐπικρεμάσας.* Idem Polybius *ἀνατείνεσθαι φόβον* IX, 22. Pro *ἐπαπειλήσας* Med. *ἀνεπαπειλήσας*, qui in exemplo *ἀναθείς.* 10. Uberius Zon. p. 227. omisso *κελεύων.* 12. *Ἀνατάξασθαι*] Lex. Seg. p. 393. Forsan e Lucae Eu. I, 1. Uberius Zon. p. 207. 13. *Ἀνατάσεις*] Appian. p. 298. 834. Dion. Halic. Ant. p. 538. Iosephus II. p. 197. Vales. in Euseb. p. 85. *Toup.* MS. *ἐπαπειλήσεις* olim praetermissum e MSS, revocavit Küst. Adde Zon. p. 183. 15. *καὶ* cum Zonaras non videatur repperisse, satius fuerit *ἀπειλήσεις* expungere, quod ille scripsit *ἐπαπειλήσεις.* 16. *Πολύβιος* Fragm. Hist. 32. 17. *ἀνάστασιν* A.

Item dicitur retributio. *Neque propositam ipsis esse poenam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore et flore adversus eos usi fuissent.* *Ἀνάστρω.* Obscuro. *Rectene vivimus et in luce, an in tenebris, obscura navigamus nocte remotisque sideribus?* *Ἀναστοιχειοῖ.* Refingit. Ut *μεταστοιχειοῖ*, transformat. *Ἀνασιύψαι.* Attrahere. *Ἀνὰ σοὶ τάδε π. Haec omnia tibi, candide taure, gestanda.* Proverbium in eos, quibus ne post labores quidem relaxatio conceditur: metaphora sumpta de bobus, qui cum ab opere solvuntur, eorum robustissimo iugum cum aliis instrumentis agricolae solent imponere. *Ἀνασυντάξας.* Qui denuo constituit. Hyperides in Polyeuctum. *Ἀνασύνταξις.* Census aer symmorias descriptos cum populo mutationem addendo vel detrahendo poscere visum est, virique deliguntur, qui negotium istud perficiant, id *ἀνασύνταξις* vocatur. *Ἀνασφήλας.* Qui resipuit, qui se a casu erexit, vel qui vires et valetudinem recepit. *Ἀνασχοῦσα.* Quae emisit. Et *Ἀνασχών*, qui in altum sustulit, qui apparuit, qui emersit, egressus. *Qui vero primus ex illa fossa emersit, fuit Magnus, et fortis et insigniter audax homo.* *Ἀναταθείς.* Qui minas intentavit. *Aliis vero minas intentans et metum ex se incutiens.* Et *ἀνατατικῶς κελεύων*, imperiose et severe imperans. *Ἀνατάξασθαι.* Se praeparare. *Ἀνατάσεις.* Superbas comminationes. *Humanitatem quidem silentio praeteribant, minas vero superbamque iactationem commemorabant* Ut *Ἀνάτασις*, minae, quae aspere et ferociter intentantur. Poly-

Ἀνατετυρβακώς. ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ τὸν πηλὸν ταράξαι. Ἀριστοφάνης·

Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς.

Ἀνατεῖλαι. δοτικῇ. ἀνθῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατεινάμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπουργηκόσιν ἀνατεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι καὶ κατακαγχάσαντες ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν ἀποδέοντας πεντακοσίους ἀπέκτειναν. Ἀνατεινάμενοι οὖν μεθ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες. Καὶ Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατί. ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί.

Ἀνατίθεμαι. ἀθετῶ.

Ἀνατιναγμός.

Ἀνατλάντες. ὑπομείναντες. Καὶ Ἀνάτλημα, ὑπομονή. Καὶ Ἀνατλῆναι, ὑπομεῖναι.

Ἀνατολίη. ἡ ἀνατολή. λέγεται δὲ καὶ ἀντολίη.

Ἀνατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι.

Ἀνατραπέντες. σκελισθέντες, συμπεσόντες. Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπείρως, καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστοι εἰκῇ. Καὶ ἀνατρέπω αἰτιατικῇ.

Ἀνατρέχω. ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος.

Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα ὑποδήματα.

Τὰ δ' ἐμβάδια; καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο· Ἀριστοφάνης.

Ἀνά τοί με πείθεις· ἀλλ'-ἐκεῖν' οὔπω λέγεις. ἀντὶ τοῦ, ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

---

1. E Scholiis in eum Aristophanis versum, quem deinceps affert, Equ. 311. 4. Ἀναστεῖλαι A. δοτικῇ om. Zon. p. 207. Hoc si germanum ducimus, idque repetendum est ab Homericis Il. ε. 777. τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι (v. Etym. M. p. 104.), debet ἀναφῦσαι vel similis interpretatio assumi. Ceterum v. Wessel. in Diod. III, 8. 7. ἀνατεινάμενος] Intellige τὸν φόβον. Conf. Polyb. II, 52. *Burn.* Vide Wesseling. in Diodor. XIV, 3. Locum Polybio tribuit Valckenarius. *Gaisf.* 10. κατακαγχάσαντες] κατὰ inter versus E. καγχάσαντες B. 13. ἤγουν post οὖν om. A. C. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, glossa Platonica, ducta e Timaeo p. 31. ubi vid. Ruhnkenius. καὶ omissum Edd. ante Gaisf. Med. vero τὸ ἀνατείνας. Novissima desiderantur apud Zon. p. 207. 16. Ἀνατί A. B. C. E. Med. ἀνατεί vulg. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης Harpocr. Pal. Sed v. Zon. p. 226. et Schol. Platon. p. 455. Cf. Ruhnk. in Tim. p. 31. et Küsterum et Albertium in Hesych. sive Blomf. gloss. Prom. 216. Mox ὥσπερ καὶ τὸ ἀνουτητί delevit Küsterus. 18. Ἀνατίθεμαι] Cf. v. Ἀναθέσθαι. Suidam opinabatur Toupius ad Xenoph. Mem. I, 2, 44. respexisse. Adde Schol. Luciani Piscat. 38. 19. Sic Gaisf. tacite, ἀνατινασμός Med. Neutrum vulg. Zon. p. 168. Ἀνατιναγμός, μετάστασις, μετακίνησις.

1. Ἀνατλάντες] Lex. Seg. p. 393. Differt Zon. p. 207. 2. ὑπομονή, καρτερία Zon. p. 189. 3. ἀνατολίη: cf. Wernik. in Tryphiod. 668. 5. Ἀνατόλιος] Anatolii huius, magistri militum sub Theodosio, meminit Euagrius Eccles. Hist. I, 18. Meminit et Ioannes Malela in Theodosio. Fuit et alius Anatolius, officiorum magister sub Iuliano, cuius non semel mentionem facit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius memoratur Anatolius, illustrior longe et antiquior, Syrus, domi Berytius, qui praefecturam praetorii sub Constantio summo studio et singulari probitate administravit: de quo consulendus Valesius in Marcellinum. Eum impense laudant Libanius in Epistolis et Eunapius in Proaeresio. *Toup.* Plura dabit Eunap. Proaer. p. 149, 25. *Hemst.* videndus in Lucian. T. I. p. 486. Adde Wytt. in Eunap. p. 312. 10. Οἱ δὲ σπῶσι κτλ. repetita ut videtur ex v. Ἄδην: contraxit Zon. p. 207. 11. ἔτυχεν E. ἕκαστος] ἕκαστοι A. qui addidit καὶ ante ἀνατρέπω. 13. Zon. p. 207. ἀναλύω] ἀναδίω. Hesych. in Ἀνέτρεχον. *Hemst.* Pro ἀνατρέχω Valckenarius Ἀνατρέπω. Nihil dubitavit Meinekius p. 285. Videndum ne loci quidam ab Wyttenb. in Plutarch. T. VI. p. 76. collecti vulgatum tueantur. 14. Ἀνατρητοὺς] Habet e Synes. Ep. 52. v. H. Steph. Thes. III. p. 1318. F. *Hemst.* Ἀνατρητὰς recte Zon. p. 183. qui mox κατακεκομμένα. 15. διατετρυπημένα E. cum libris Zon. τετρημένα C. 17. Ἀριστοφάνης Plut. 848. Huius versus unde irrepserit non exputo. 18. Ἀνά τοί μέ π.] Scnarius Aristophanis Vesp. 816. (781.)

---

bius: *Metrodorus igitur, gravissimis regis Philippi minis territus, rediit.* Ἀνατετυρβακώς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι significat coenum turbare. Aristophanes: *Qui nostram urbem universam perturbasti.* Ἀνατεῖλαι. Dativo iunctum, florere: ab herbis ducta translatione. Ἀνατεινάμενος. Comminatus. *Rex vero cum gravissima quaeque minatus esset iis qui facinoris huius participes fuissent, nihil tamen eorum perfecit.* Et alibi: *Aegyptii vero gravissima minati et in conspectu tot viros et mulieres cavillati, quingentos minus viginti interfecerunt.* Ἀνατεινάμενοι igitur id quod est, superbe et contumeliose minantes. Et Ἀνατείνας τὴν ψυχήν, animo ad res sublimes et ad deorum contemplationem verso. Ἀνατί. Sine damno, praeter vindictam, impune: quemadmodum etiam ἀνουτητί formatum est. Ἀνατίθεμαι. Retracto. Ἀνατλάντες. Qui sustinuerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλῆναι, tolerare. Ἀνατολίη. Oriens. Dicitur etiam ἀντολίη. Ἀνατόλιος. Anatolius, Theodosii Imperatoris Magister. Hic ambitiosus erat et eo ingenio praeditus, ut pecuniae non parceret, si quidem rem praesentem conficere studeret. Ἀνατραπέντες. Supplantati, prostrati. *Illi vero vino abunde et immodice hausto temere prostrati ut fors ferebat iacebant.* Ἀνατρέχω. Dissolvo: apud Menandrum. Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας. Calcei incisi et perforati. *At vero calcei? Hi quoque mecum frigus pertulerunt.* Aristophanes. Ἀνά τοί με π. *Profecto mihi persuades: sed illud nondum dicis.*

Ἀνατυπῶσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. Καὶ Ἀνατύπωσις, διανόησις.

Ἄνανδος. ἄφωνος. Καὶ Ἀναύδητον, ἄλεκτον, ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον.

Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

Ὃς ὑπ' αἰσχύνης τοῦ πάθους περιῤῥεόμενος δάκρυσιν ἄνανδος ἦν, ἐξειπεῖν αἰδούμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεί. χωρὶς ναύλου.

Ἀναυμαχίου. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων· οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης· Οὕτω δε δεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι. **

Ἀνουσία. τὸ μὴ ναυτιᾶν.

Ἀναφαλαντίαν, οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσι. Καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. φανερῶς.

Ἀναφαίνεις. φανερὰ ποιεῖς.

Ἀναφαιρέτους. μὴ ἀφαιρουμένους.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμόν. τὰ ἀφροδίσια. Εὔπολις Αὐτολύκῳ. Καὶ Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.

Ἀναφλύστιοι. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

Ἀναφορά. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Καὶ Ἀναφορᾶς. Τὸ κελευόμενον

---

1. Zon. p. 207. Ἀνατυπῆσαι B. E. ἀναστρέψαι A. ἀντὶ τοῦ ἀναιρέψαι] Haec interpretatio suspecta mihi est, quippe quam ab voce Ἀνατυπῶσαι alienam esse existimo. Fortasse igitur scribendum est, Ἀναιροπῶσαι, ἀναστρέψαι: quod tamen ut meram tantum coniecturam lectori propono. Küst. Recte se habet Ἀνατυπῶσαι et exponitur per ἀνατρέψαι. Utrumque verbum notat *in aliam figuram vertere*. Hesych. Ἀναιρέψειν, μεταπλάσειν. Iam ἀνατυπῶσαι idem est cum μεταπλάσειν. Tacco quod series litterarum apud Suidam poscat etiam Ἀνατυπῶσαι, non ἀναιροπῶσαι. Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 143. An ἀναιρέψαι? Retinendum videtur ἀναστρέψαι: non enim abhorret ut ἀνατυπῶσαι positum fuerit pro *formam priorem mutare ac plane invertere*. Suspectus auctor Antimachus, qui versibus aut heroicis aut elegiacis scripsit. Neutri metro commodum verbum ἀνατυπῶσαι, vel, quod Kusterus malebat, ἀναστροπῶσαι. Hemst. Cum Bosio fere consentit Schellenb. in Antimach. p. 112. Hemsterhusii dubitatio minoris est momenti, si quidem poeta dicere potuit, ἂν δ' ἐτύπωσε. 2. Ἀνατύπωσις] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 183. 3. Ἄνανδος] Lex. Seg. p. 393. V. Od. ι. 456. et Apollon. Lex. p. 137. 5. καὶ ante ἀναύδητον om. vulg. Quae sequuntur fluxerunt e Schol. Sophocl. in Aiacis versum mox allatum 715. Post ἄλεκτον delevit Gaisf. ἄῤῥητον cum A. B. C. et Schol. 6. ὑπ'] ἐπ' A. B. C. E. 8. Zon. p. 226. 9. Ἀναυμαχίου] Pollux VI, 8. Λειποναυτίου μὲν ἐκρίνετο, ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν λειποτάξιον. ἀναυμαχίου δὲ ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπών, μὴ μέντοι ναυμαχήσας. Küst. V. Meier. de bonis damn. p. 123. sq. 10. μὴ ante λείπειν om. A. B. C. E. Lex. Seg. p. 217. Sed ildem MSS. μὴ ante ναυμαχῆσαι om. 13. Ἀνδοκίδης de Myster. p. 10. Οὕτω καὶ δεῖ] Haec emendanda sunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum poena erat infamia, loco laudato recensens sic inquit: Οὗτοι δ' αὖ ἦσαν, ὁπόσοι κλοπῆς ἢ δώρων ὤφλοιεν· τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι· καὶ ὁπόσοι λίποιεν τὴν τάξιν, ἢ ἀστρατείας ἢ δειλίας, ἢ ναυμαχίας (lege ἀναυμαχίου) ὤφλοιεν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβάλοιεν κτλ. Hinc apparet verba illa, τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι, referenda esse ad ea quae apud Andocidem praecedunt, non vero ad ea quae sequuntur; et proinde falsum esse, quod Suidas, quasi Andocide auctore, hic affirmat, eos qui militiam navalem detrectaverant tum ipsos tum eorum posteros infamia notatos fuisse, quoniam poena illa tantum sancita erat in eos, qui furti vel munerum acceptorum rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet. Küst. Equidem indicia lacunae, ut in imperfecto loco, poni malebam. Ceterum hinc Andocidi reddas δὲ post τούτους. 15. Ἀνουσία] Hesych. Ἀναυτία. Lego Ἀλιαυτία. Toup. MS. Ἀναυτία Hemsterhusius.

1. Ἀναφαλαντίαν] Vide supra v. Ἀνάσιλλος, Phrynich. Seg. p. 16. et Hemsterh. in Luciani Tim. 47. Post Ἀναφαλαντίαν addit B. ἤγουν ὁ φαλακρός, E. mg. ἀκόσμητον τὴν κεφαλήν. Post λέγουσι Zon. p. 169. σημαίνει δὲ τὸν φαλακρόν. 3. Ἀναφανδόν] Haec et gl. tres seqq. Lex. Seg. p. 393. Adde Hesych. 4. Il. ά. 87. Ἀναφαίνῃς A. 5. Glossam ἀναφαίρετον copiose tractat Zon. p. 189. Cf. Dionys. A. R. VIII, 74. Omnino vox nevi citerioris scriptoribus accepta. 6. Od. δ'. 254. V. Apollon. Lex. p. 138. 7. Ἀναφλασμοί] Ἀναφλασμόν A. C. E. Cf. Zon. p. 169. Ἀναφλασμεῖν E. 8. Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 430. cf. Hesych. v. Ἀναπεφλασμένον. 10. Ἀναφλύστιοι] Sic A. B. cum Harpocr. Ἀναφλύστιος reliqui cum Zon. p. 169. Ἀνάφλυστιος] Ἀναφλύστιος A. B. Med. deest E. et Zon. glossa C. Ἀναφλύσιδος Harpocr. ms. Pal. Itaque malui cum libris duobus Harpocr. id delere quam Ἀνάφλυστιος cum Küst. et Gaisf. exhibere. δῆμος τῆς Αἰτικῆς φυλῆς Ἀντιοχ.] δῆμος Αἰτικῆς τῆς Ἀντ. A. Zon. φυλῆς: δῆμος ἦν φυλῆς Αττικῆς τῆς Ἀντ. E. δῆμος φυλῆς Ἀττ. τῆς Ἀντ. B. δῆμος Ἀντιοχίδος Harpocr. Pal. Equidem nihil servavi nisi δῆμος τῆς A. firmantibus Harp. libris plerisque. 13. Ἀναφορᾶν — Κτησ.] Ex Harpocratione: cuius libri praeter Pal. omnes ἀναφορά. 14. ὑπὲρ] καὶ A. C. Harpocr. Pal. Med. ante Kuster. Locus est p. 301, 24. 15. Locum quem desperarat Küsterus, ita vertit Hemsterhusius: *Mandatum ab alterutro communi consilio videri iussum; sic ut nihil opus esset ea de re ad alterum referri.*

Ἀνατυπῶσαι. Apud Antimachum significat reformare. Et Ἀνατύπωσις, cogitatio. Ἄνανδος. Voce carens. Et Ἀναύδητον, non dictum, arcanum, inexpectatum. *Nihil est quod non fieri posse dixerim.* † *Qui pudore ob acceptam calumnitatem affectus lacrimisque repletus vocem tenebat, infortunium suum erubescens narrare.* Ἀναυλεί. Sine naulo. Ἀναυμαχίου. Uti legibus poenae erant constitutae in eos qui non militaverant, vel qui ordines deseruerant vel arma abiecerant: sic etiam in eos qui militiam navalem detrectarant. ea vero poena vocabatur ἀναυμαχίου, ut apud Andocidem: *Item necesse est et illos et eorum posteros infamia notari.* ** Ἀνουσία. Vacuitas abnuosa. Ἀναφαλαντίαν, non ἀναφάλαντον dicunt recalvastrum. Item ἀνάσιλλος. Ἀναφανδόν. Aperte. Ἀναφαίνεις. Manifesta facis. Ἀναφαιρέτους. Res non intercipiendas. Ἀναφῆναι. In lucem proferre. Ἀναφλασμοί. Obscenitas venerea. Eupolis Autolyco. Et Ἀναφλᾶν, masturbare. Ἀναφλύστιος. Anaphlystus pagus erat tribus Antiochidis. Sunt tamen inter historicos qui mentionem ut urbis Anaphlysti faciant. Ἀναφορά. Peccatorum culpam in alios reicere. Demosthenes pro Ctesiphonte. Item Ἀναφορᾶς. *Alterius vero*

ὑπὸ θατέρου κοινῇ δοκεῖν κελεύεσθαι, μηδεμιᾶς εἰς τὸν ἕτερον ὑπολειπομένης ἀναφορᾶς. ἤτοι συμβουλίας.

Ἀναφορεύς. ὁ λῶρος. Καὶ πληθυντικὸν Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.

Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία 186 ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. Ἀριστοφάνης·

Φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς.
ἢ ἀμφίκυρτον γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήψαντες, μεταγνόντες. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο.

Ἀναφοιτῆσαι. ἀνελθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωροῦντες. Ξενοφῶν· Ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. ὀπίσω πορευόμενοι.

Ἀνάχαρσις, Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκύθης, φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καδουίδα τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Ἔγραψε Νόμιμα Σκυθικὰ δι' ἐπῶν· Περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον** ἔπη πάντα ὀκτακόσια. Εὗρε δὲ οὗτος ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. καὶ τετελεύτηκεν Ἑλληνικὰς τελετὰς ἐπιτελῶν ἐν Σκύθαις, ἐπιβουλεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ· κατὰ δέ τινας, ἐν γήρᾳ βαθεῖ καὶ μέχρις ἐτῶν ἑκατόν.

Ἀναχάσκει. ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.

Ἀναχαυνῶ. ἀναλύω.

Ἀναχαιτίζει. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

Ἀνὰ χθόνα. ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀναχωρίζει. ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν.

Ἀναχρέμπτω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχυσιν. βλακείαν, ἔκλυσιν.

Ἀναψηφίσασθαι. τὸ μεταψηφίσασθαι. Λουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης·

Κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

---

5. Ἀναφορεῖς] Lex. Seg. p. 393. Glossa sacra, quam iisdem vocibus agnoscit Hesychius. Cf. Tittm. in Zon. p. 169. 6. Ἀνάφορον] Zon. p. 189. Repetita in v. Ἀμφίκοιλον. Sua descripsit Suidas ex Schol Aristoph. Ran. 8. cui fere consentit Phrynichus Seg. p. 10. Cf. v. Μελαμπύγου. 7. Ἀριστοφάνης Ecclesiaz. 861. (828) 12. Idem locus una v. ἀναφρονήσαντες minus extat in v. Γνωσιμαχῆσαι. Adde Zon. p. 208. 14. Ἀναφοιτῆσαι] Lex. Seg. p. 393. 15. Ξενοφῶν Anab. IV, 1, 16. 16. ὀπίσω πορευόμενοι] Haec loco mota sunt, et collocari debent post vocem ἀναχωροῦντες. Küst. Iudicium temerarium, quod contenis Suidae locis redargui possit. 18. Ἀνάχαρσις] Horum partem deprompsit Eudocia p. 73. sq. Quem Suidas compilavit Diog. Laert. I, 101. habet Γνούρου, paulo infra Καδουίδου cum Eudocia, sed adversante v. Καδουίας. Γνούρου item Schol. Platonis p. 420. Vulgatum tamen olim in v. Γνύρου repeti solebat. Alia de principio huius articuli tenet v. Μίγλωσσος. 20. Σκυθῶν] Duo MSS. Pariss. habent Σκυθικά. Küst. Σκυθικὰ A. quod recepi. Σκυθικῶν B. Σκυθῶν E. ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἔπη ὀκτακόσια Laertius et Eudocia: neque dubito quin lacunâ quaedam sint intercepta.

1. τῶν] τὸν A. 2. Εὗρε δὲ — τροχόν] Vide quae notavimus supra v. Ἄγκυραν. Küst. 4. τετελεύτηκεν Ἑλλην. τελ.] Vide Casaub. in Laert. I, 102. Küst. καὶ accessit ex A. B. C. 8. ἀνέχασκεν] Legitur h. v. Luciani V. H. II, 1. Gaisf. Hac in glossa nihil me videre fateor. 10. Ἀναχαιτίζει] Quod subsequebatur αἰτιατικῇ ab Ald. profectum, cum ne Zon. p. 208. quidem agnoscat, omisi. Silet Gaisf. Ceterum vide v. Ἀνεχαίτισεν, coll. Hesych. v. Ἀναχαιτίσαντι. ἐγκόπτει] ἐκκόπτει C. Lex. Seg. p. 393. ἀνακόπτειν Zon. et Phrym. Seg. p. 19. 12. Ἀνὰ χθόνα] Lex. Seg. p. 393. Pertinet ad Od. τ'. 408. Ἀνοχλίζω] Ἀναχλίζω A. Deest gl. B. E. Et fortasse expungi debet. Certe ordinem litterarum h. l. corrumpit. Gaisf. Expunxi quae sequebantur post γῆν: Ἀνοχλίζω. τὸ ἀνακινῶ. Etym. M. p. 110. Ἀ. τὸ ἀνέχει. Paulo copiosius Zon. p. 223. Cf. v. Ἀγχάσας. 13. Ξενοφῶν Anab. V, 2, 10 Ἀναχωματισμός· ζήτει ἐν τῷ Χῶμα.] Deest gl. C., habet A. in marg., post Ἀνάχαρσις B. E. Ἀναχωματισμός E pr. Ἀναχωματισμὸς — χῶμα B. Gaisf. Omisimus ista quae post Ξενοφῶν collocabantur: ἀναχωματισμός quidem in v. Χῶμα frustra quaesieris. 15. τὸ ἀναπνέω Zon. p. 208. 16. Ἀνάχυσιν] Pertinet ad Ep. I. Petri 4, 4. βλακείαν (βλακίαν Hesych.). ἔκχυσιν, ἔκλυσιν Lex. Seg. p. 393. Contra σύγχυσις add. Zon. p. 183. 17. V. Eust. in Il. β'. p. 250. f. 18. Λουλοδιδασκάλῳ] δούλῳ διδασκάλῳ A. B. C. E. Med. 19. Versus Eupolideus. κἀναψηφίσας δ' Edd. κἀναψηφίσασθ' C. quod reponi iussit Porsonus Aristoph. p. 20. 20. ἐκτεταμένως] Non intelligo. Gaisf. Reiicienda haec videntur ad v. Ἀναψύχον.

---

iussa speciem praebuisse, quasi communi consilio imperarentur: ut nulla res ad alterius arbitrium reiiceretur. Ἀναφορεύς. Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid sustinent et gestant. Ἀνάφορον. Lignum utrimque cavum, quo baiuli onera suspensa gestant. Aristophanes: *Suscipe puer lignum baiulaturus.* Vel scribendum est ἀμφίκυρτον: quod verius est. Ἀναφρονήσαντες. Resipiscentes, retractantes. *Igitur plerique resipiscentes, agnita virium suarum imbecillitate, sententiam mutarunt.* Ἀναφοιτῆσαι. Reverti. Ἀναχάζοντες. Recedentes, pedem referentes. Xenophon: *Persequentes et rursum recedentes.* Ἀνάχαρσις. Anacharsis, Gnyri filius, matre Graeca natus, Scytha, philosophus, frater Caduiae Scytharum regis. Scripsit de legibus et institutis Scytharum oratione ligata; item de Frugalitate vitae humanae poemata versuum DCCC. Idem ancoram et rotam figulinam invenit. Vixit temporibus Croesi. Per insidias autem ab fratre necatus est, cum Graecorum ritu apud Scythas sacra perageret. alii tamen eum tradunt in extrema senectute et ad centum usque annos progressum decessisse. Ἀναχάσκει. Hiat. Ἀναχαυνῶ. Relaxo. Ἀναχαιτίζει. Impedit, retinet. Apud Sophoclem autem id est quod imperium detrectare et resistere. Ἀνὰ χθόνα. In terra. Ἀναχωρίζει. Recedere iubet. Xenophon. Ἀναχρέμπτω. Exscreo. Ἀνάχυσιν. Mollitiem, ignaviam. Ἀναψηφίσασθαι. Decretum abrogare. Pherecrates *Dulodidascalo*: *Et decreto rescisso censere aureos esse reddendos.* Attici hanc vocem producunt.

Ἀναψυχῆναι. τὸ ἀναψῦξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλες τριώβολον,
καί τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις.

Ἀναψύχον. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοὴν διδοῦν. Καὶ Ἀναψυχομένη, ἀντὶ τοῦ ἀναπαυομένη.

Ἀνδάνει, ἀρέσκει, μέλει.

Ἵππων .. χρεμετισμὸς ἀνδάνει.

Ἄνδηρα. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ
187 πρασιὰ ‖καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμός φησιν. Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.

Ἄνδιχα. διχῶς. Ὅμηρος·

Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.

ἰστέον ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ χρήματα. Καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, —
μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα μήτε λύρης.

Ἀνδοκίδης. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν πρωτευόντων δέκα εἷς, υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ναυσικάας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

Ἄνδρα. τὸν φύσει. Ἀρριανός· Ἄνδρα κατὰ νεότητα θρασύν, κατὰ ἀπειρίαν πραγμάτων ἀνόητον, καὶ διὰ ῥώμην σώματος καὶ τὸ ἐς τὰς μάχας προπεσὸν τῷ πλήθει πιθανόν· οὐδὲ τὰς ὑπὲρ τῶν μεγίστων βουλὰς ἐν ὀλίγοις τοῖς μάλιστα προσιοῦσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἐν παντὶ τῷ πλήθει γίνεσθαι· τὸ πέρα δὲ ἀντιτείνοντας ξυνδεῖν, καὶ δεδεμένους μηδὲν μεῖον ἔπεσθαι.

Ἀνδραγαθιζομένη. ἀνδριζομένη. Ἀνδραγαθῶ δέ.

Ἀνδράγρια. σκύλα ἐξ ἀνδρῶν.

---

1. Philemo p. 293. Cf. v. Ἀνεψύχησεν. 3. Versus depravati, quorum in posteriore tantum haerebat Küst. Equidem mihi vestigia trium senariorum videbar deprehendisse, quorum secundus desineret in verba κατά που. Reliqua sic conceperim: *Καί σοι μετῆλθες καταβαλὼν* [τὸ] *τριώβολον*, |**| *κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης.* Et καταβαλὼν quidem referri suspicor ad βιβλίον sive μαρτυρίαν, quod extat apud Demosth. p. 921. Lenior tamen ratio, quam Hermannus mecum communicavit: — *καὶ σὺ μὲν ἂν ἦλθες καββαλὼν τριώβολον, Καί τί που κἀμαρτύρησας ψ. ὥστ' ἀνεψύχης.* Ceterum Buttmannus quod unice probavit ἐψύγην, Elmsleio in *Class. Iourn.* T. VIII. p. 439. dissentiente, hoc tametsi plerorumque scriptorum, inprimis medicorum usus confirmat, tamen et ἐψύχην (v. Lobeck. in Phryn. p. 318) habet patronos quosdam, et accedit tertium ab illo praetermissum ἐψύχθην apud Aristot. de anim. gener. II, 2. p. 206. f. 2. κάββαλες] κάββαλες A. qui infra v. Καββαλών habet καββαλών, ubi alii MSS. κάββαλες. 6. διδόν] διδοῦν A. B. C. E. 9. Versus Aristoph. Equ. 556. 10. Ἄνδηρα — διερῶν] Eadem Harpocratio Pal. iisdemque nominibus usque ad κήπου Schol. Luciani Lexiph. 2. Indidem fluxit glossula quaedam Ἔνικμα. Breviavit Zon. p. 190. 11. ἔνιγμα A. διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι Harpocr. Vide Schol. Theocriti V, 93. 13. V. Annotatt. in Etymol. M. p. 934. 14. Didymi tanquam auctoris probati sermonem disertum proferri vehementer miror. Qui cum oratores Atticos commentariis illustrarit, suspicor eum in Hyperidis enarratione talia quaedam (cf. Schol Nicandri Ther. 576. ἐν τοῖς ἀνδήροις καὶ ταῖς πρασιαῖς, ἤγουν τοῖς κήποις καὶ τοῖς ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν) posuisse (οὕτω Δίδυμός φησιν), novissimis vero scriptoris incerti orationem contineri. 15. καὶ τῶν ὀχετῶν A. 16. κατασκευῇ] Post h. v. delevi Ἀνδίκτης, εἶδος παγίδος. παρὰ τὸ δίκειν τὸ βάλλειν. ἔνθεν καὶ δίσκος ὁ ῥιπτόμενος (ῥιπτούμενος Med.), cum A. B. C. E. Vide Kustero citante Polluc. X, 34. Etymolog. in v. *Gaisf.* Petiit editor Med. a Zon. p. 170. Vide Callimachi fr. 233. 17. Ὅμηρος Il. σ'. 511. Verba seqq. desumpta sunt ex Schol. Venet.

3. Distichum Antipatri Sidon. LXXIII. pr. A. Pal. VII, 27. repetitum in v. Ἴωνες. ευχος Ἰώνων post Ἀνάκρεον editum om. A. B. C. habet E. marg. 4. ἐρατῶν] ἄρα τῶν B. C. E. Zon. p. 227. horum partem afferens. 5. *Eudocia* p. 58. Ἀνδοκίδης] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶν δέκα Ῥητόρων, Photium in Bibliotheca C. CCLXI et Tzetz. Chil. VI, 49. *Küst.* Attigit Ruhnkenius Hist. O. Gr. p. XLIX. uberius explicavit Sluiterus Lectt. Andoc. p. 7. sqq. 7. Ἑλλάνικος ap. Sturz. fr. 94. 9. Ἄνδρα] Vid. Schol. Homer. Od. ά. 1. Tamne copiosum locum ullo pacto credemus appositum fuisse, quo pervulgatissima significatio demonstraretur? Ceterum Arrianus, opinor, scripsit: Ἄνδρα οὐ κατὰ ν. θρ. 12. προσπεσὸν] προπεσὸν (i. e. προπετὲς) A. B. C. quod praecepit Schweigh. Opusc. II. p. 203. 14. αὐτῷ] αὐτῶν A. B. E pr. Med. προνοοῦσιν αὐτῶν C. αὐτῷ Kusterus ex em. Porti. Post desideratur participium, velut κελεύοντα. 16. Horum partem repetiit v. Ἱέρα. 17. Hesychius: Ἀνδραγαθίζεται. ἀνήδεται (l. ἐνήδεται) τῷ ἀγαθῷ. Ἀνδραγαθῶ δὲ delevit Küst. adversante Zon. p. 208. 19. Ἀνδράγρια] Glossa Il. ξ'. 509. Adde Etym. M. p. 102. Hesych. Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 190. Apollon. Lex. p. 128.

Ἀναψυχῆναι. Idem quod Ἀναψῦξαι. Amipsias *Moechis*: *Iam libello deposito triobolum tibi petisti, deinde vero falsum opinor testimonium edidisti, quo facto vires recreasti.* Ἀναψύχον. Respirare sinens. Et Ἀναψυχομένη, respirans. Ἀνδάνει. Placet, curae est. *Equorum hinnitus placet.* Ἄνδηρα. Fluviorum margines sic vocantur, quippe rigati humidique. Hyperides vero sic aggeres dixit, quod locis humidis sint editiores. Ἄνδηρα. Pars quaedam horti, ut areola et canalis. sic Didymus. *Ut loci inaequalitas ope aggerum et canalium tolleretur.* Ἄνδιχα. Bifariam. Homerus: *Aut diripere, aut bifariam omnia dividere.* Sciendum est obsessos periculum ex hostibus evasisse, si bona cum illis dividerent. Significat etiam seorsum. *Sis inter beatos, Anacreon, nec sine iucundis conviviis nec sine lyra.* Ἀνδοκίδης. Andocides, Atheniensis, unus ex decem illis ordinum primorum oratoribus, filius Leogori, quique a Telemacho, Ulixis filio, et Nausicaa genus ducebat, auctore Hellanico. Ἄνδρα. Virum natum. Arrianus: *Virum propter adolescentiam ferocem, ob rerum imperitiam stolidum, denique propter robur corporis et temerarium in bellis audaciam plebi gratum; eo ingenio praeditum, ut de rebus gravissimis non paucos interiorum familiarium, sed coram totam multitudinem consuleret; ulterius vero ipsi resistentes vinciret, vinctosque nihilominus sequi iuberet.* Ἀνδραγαθιζομένη. Strenue perficiens. Et ἀνδραγαθῶ. Ἀνδράγρια. Spolia viris detracta.

Ἀνδραγχος. ἀντὶ τοῦ δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδρακάδα. ἀνδρακάς. κατ' ἄνδρα, χωρίς. Κρατῖνος Βουκόλοις. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ Ἀνδρακάς, κατὰ δέκα ἄνδρας.

Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχειν οἱ βάρβαροι, τήν τε ὁμαιχμίαν εἰς τὸ φανερὸν ἀνδραποδίζονται. Καὶ Ἀνδραποδισμός, αἰχμαλωσία. Καὶ Ἀνδραποδιστής. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. Εὐριπίδης·

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί.

εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος.

Ἀνδραποδοκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδραπόδων· ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ἐν ἀνδράσιν· ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ. ὑπόκειται γὰρ τῷ δεσπότῃ ὁ οἰκέτης, καθάπερ ὁ ποῦς τῷ ὅλῳ καὶ ἀνωτέρῳ σώματι. Ὥρπερ, οἶμαι, τὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀπιστότερα ἐκ χρόνου καιροφυλακοῦντες πολλοῦ, δραπετεῦσαι μὲν τῆς τῶν κεκτημένων χειρός, νέους δέ τινας || καὶ ἀγνῶτας αὐτοῖς δεσπότας 188
εὑρεῖν. Ἀνδραποδοκάπηλος οὖν ὁ σωματέμπορος· παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὃ ἔστι πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις. δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας. Καὶ Ἀνδραποδώδης θρίξ, ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. Πλάτων φησίν· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας.

Ἀνδραποδώδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι. Καὶ ἦν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμένων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη κατεσταλμένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα, φασίν, ἐπιδεικνυμένων.

Ἀνδράριον. ὑποκοριστικῶς, ἄνδρα. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρίκασιν ἀνδράριόν

---

1. Ἀνδραγχος] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 170. et Eustath. in Il. σ'. p. 1833, 54. τ'. p. 1858, 57. 3. Ἀνδρακάδα] Praeposui h. v. cum A. B. C. E. Schol. Harl. in Od. ν'. 14. τινὲς γράφουσι, ἄνδρα κάτα. ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα. Lex. Seg. p. 394. Ἀνδρακάς: τὸ κατ' ἄνδρα χωρῆσαι [L. χωρίσαι] ὁ Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον. Nihil mutant libri Suidae praeter C., qui locum sic exhibet: χωρίς. ἢ κατὰ δέκα ἄνδρας. Θουκυδίδης· Κρατῖνος δὲ ἐν βουκόλοισι τὸ ἴσον ἀντικείμενον καλεῖ. Verba ἴσον — Θουκυδίδης ab h. l. aliena esse et ad v. Ἀντίπαλον spectare censet Blomfieldius in Aeschyl. Agam. gloss. 1585. Gaisf. 4. Τὸ ἴσον καὶ ἀντικ. καλεῖ Θουκ.] Haec obelo notanda esse existimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire possint. Küst. Inveniri in Thucydide non memini, nisi forte reponendum sit IV, 47. κατ' εἴκοσιν ἀνδρακὰς pro ἄνδρας. Hemst. 6. αἰτιατικῇ post Ἀνδραποδίζω tacite Gaisf. Τὰς συνθήκας συνέχ.] Verba Theophylacti Simoc. I, 8. init. 7. ὁμαιχμίην E. ἀνδραποδίζονται A. B. Theophyl. ἠνδραποδίζοντο C. ἀνδραποδίζοντες, quae vetus lectio, tenent E. et Zon. p. 169. unde petas interpretationem gl. Ἀνδραποδιστής, qua caret etiam Harpocr. 8. ἡ ante αἰχμαλωσία om. Lex. Seg. A. C. 9. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ κτλ.] Haec fluxerunt ab Scholiis in Aristoph. Plut. 521. quibuscum ex parte faciunt Lexica Seg. pp. 219. 394. 10. δὲ om. A. B. 11. ἠνδραποδίσατο] ἠνδραπόδισε A. B. C. E. Schol. Aristoph. Εὐριπίδης fr. inc. CXCIV. 14. ἀεὶ ante καταδουλούμενος Zonaras. 16. Ἀνδραποδοκάπηλος] Lex. Seg. p. 393. et Zon. Quae sequuntur, Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται — σώματι, verba sunt eiusdem Scholiastae in Aristophanem: adde Zon. p. 190.

1. Fragmentum non accurate huic glossae accommodatum. 3. Novum illud δραπετεῦσαι τῆς χειρός, cui simillimum τῆς πόλεως ἀπεδίδρασκον apud Appianum T. I. p. 60. 4. καὶ ὡς ἀγνῶτας C. 5. Ἀνδραποδοκάπηλος οὖν et quae sequuntur habet Harpocratio Pal. 6. τὰ ἀνδ. — πιπράσκειν] ἤγουν πιπράσκειν τὰ ἀνδρ. E. 8. Ἀνδραποδώδεις] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 169. Pertinet ad Plat. Phaedr. p. 258. E. 10. Πλάτων] Alcib. I. p. 120. τὴν ἀνδραποδώδη . . . τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας. Cum Suida vero Diogenianus, unde corrigendus Arsenius p. 55. „Huc pertinent verba Eustathii in Il. α. p. 79. Σημείωσαι καὶ Πλάτωνος τὸ ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας· ὅπερ ἦν σκῶμμα ἐπὶ ἀνοησίᾳ, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν (φασιν) οἱ ἐλευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν· ἥτις καὶ ἐλέγετο θρὶξ ἀνδραποδώδης." Küst. 12. Ἀνδραποδώδη τρίχα] Glossa Timaei p. 36. ubi vid. Ruhnk. Is ἴδιον, idemque firmat quae accesserunt ex A. B. C. E. αἱ δοῦλαί τε: οἱ neglexit Gaisf. 15. Aut depravatum συνειλεγμένων aut exciderunt nonnulla post οὐδέ. In κατεσταλμένων v. Toup. I. p. 295. 18. Ἀνδράριον] Synes. Ep. 104. Aristoph. Ach. 516. Toup. MS. Addas ἀνδρίον Eupolideum ap. Eustath. p. 1680. Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους κτλ.] Locus Agathiae I, 7.

Ἀνδραγχος. Carnifex, qui homines strangulat. Ἀνδρακάδα et Ἀνδρακάς. Viritim, separatim. Cratinus *Bubulcis*. Thucydides par et oppositum vocat. Vel ἀνδρακάς, deni viri. Ἀνδραποδίζω. *Barbari foedera violabant, atque iura societatis propalam in fraudem redegerunt.* Et Ἀνδραποδισμός, abductio in servitutem. Item Ἀνδραποδιστής. Thessali autem male audiebant, ut plagiarii et infidi. id quod vel Iasonis exemplo constat, qui Medeam in servitutem abduxit. Euripides: *Multi aderant, sed infideles Thessali.* Ἀνδραποδιστὴς autem ab iis vocibus ductum est, quae significant, virum vendere: ut sit, qui liberos homines in servitutem abstrahat. Ἀνδραποδοκάπηλος. Mancipiorum negotiator: ἀνδράποδον enim proprie tanquam pes est inter viros: nomen igitur mancipio datum ab ea parte quae toti subiicitur. mancipium enim domino subiectum est, ut pes toti et superiori corpori. *Velut, opinor, infidissima mancipia, multo ante captantes occasionem, ut ex manu dominorum suorum aufugiant, novosque et ignotos sibi dominos inveniant.* Ἀνδραποδοκάπηλος igitur vocatur mancipiorum negotiator: nam καπηλεύειν ἀνδράποδα significat mancipia quaestus gratia vendere. Ἀνδραποδώδεις. Mancipium decentes, serviles. Et, *Servilis pilus*, dictum in illiberales. Plato: *Serviles in animo pilos propter inscitiam retinens.* Ἀνδραποδώδη τρίχα. Sic vocatur proprie coma servilis, quam servae servique Athenis manumissi mutabant. *Haec autem audiebantur in conventu multorum virorum, qui ne tum quidem affectibus suis moderari scirent, et servilem, ut aiunt, comam adhuc ostentarent.* Ἀνδράριον. Diminutive, homuncionem. *Ac mirari se Gothos, si homuncionem,*

τι θαλαμηπόλον, σκιατραφές τε καὶ ἁβροδίαιτον, καὶ πόῤῥω τοῦ ἀῤῥενωποῦ τεταγμένον.

Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. τουτέστιν, ὑπεράγαν γεγηρακότα. ἀπὸ Τιθωνοῦ, τοῦ πάνυ γηράσαντος, καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα.

Ἀνδράχλη. διὰ τοῦ λ̄ ἐνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἰθρανος.

Γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης.

Ἀνδραιμονίδης. ὁ Ἀνδραίμονος παῖς.

Ἀνδρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀνδρεών. ὁ μέγας οἶκος παρ' Ἡροδότῳ.

Ἀνδρεία. ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας. καλεῖται δὲ πρός τινων ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον. [Ὅτι διαφέρει ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ἀρετήν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δικαιοσύνῃ.]

Ἀνδρείκελον. ὅμοιον ἀνδρί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μῖγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρίσις.

Ἀνδρεῖος ἀνήρ. ὁ ἄφοβος. Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. Καὶ Ἀνδρειφόντης, ὁ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρηλατεῖν. ἀνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν.

‖ Ἀνδρία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετή, ἀλλ' ἡ μείζων ταύτης, τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη, περιγινομένη τοῦ θυμουμένου τῆς ψυχῆς. Ἀνδρεία δὲ ψυχὴ διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρείος. 180

Ἀνδρίζω. τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

[Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.]

Ἀνδρικῶς. Ἀριστοφάνης·

Ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν.
οὐδὲν γὰρ ὦ πόνηροι
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

καὶ ἀνδρικώτερος ὁ ἀνδρειότερος.

Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελ-

3. Ἄνδρα Τιθωνὸν] Versus Aristophanis Acharn. 659. (688.) Adde v. *Τιθωνοῦ γῆρας*. 5. τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiastam Aristoph. pessime hodie legitur τοῦ *πανουργήσαντος*, qui proinde ex hoc loco Suidae emendandus est. *Küst.* 7. Ἀνδράχλη] Huc respexit Eustathius, quem excitavit Küst. in v. *Αἴθρανος*. „Suprascriptum in B. legitur, τὸ τῆς γυναικὸς ποδαρούλιον. Vide H. Steph. Thes. Ind. p. 433. D. Glossam seq., Ἀνδράχνη. *βοτάνη. ψύχει μὲν κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, ὑγραίνει δὲ κατὰ τὴν δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκρούεται τὰ ῥεύματα, τῇ τε γλισχρότητι τὰς ἐκ τῶν ὀξέων αἱμωδίας καταλειαίνει· διὰ δὲ τὴν στύψιν καὶ δυσεντερίας καὶ αἱμορραγίας ὀνίνησιν*: delevi cum A. B. C. E. Desumptam eam esse ex Paulo Aegineta VII, 3. post Pearsonum notavit Küsterus, citans etiam Hesych. v. Ἀναιμόδιτον et *Κιχληβῶτις*. Nostrum infra v. *Θέσπις* appellat Hemsterhusius." *Gaisf.* 10. Ἀνδραίμονος παῖς] Andraemon fuit filius Codri, cuius meminit Pausanias VII, 3. *Küst.* Immo vid. Il. ή, 168. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος E. 12. παρ' Ἡροδότῳ] Ex Gloss. Herod. ad I, 34. Sic etiam Zon. 13. Ἀνδρεία — περὶ Ὁμ.] Ex Harpocratione. Ἀνδρία Med. ter: item v. Ἀνδρεῖος ἀνήρ. 15. ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Artemidorum I, 45. unde Suidas hanc notam descripsit. Eodem sensu Latinis *virilitas* dicitur. *Küst.* V. Bastii Ep. Crit. p. 173. αἰδοῖον] ἀνδρεῖον A. καὶ τὸ αἰδοῖον. ἀνδρεία E. Ὅτι διαφέρει et seqq. habet A. in marg. 16. ὁμογενεῖς οὖσαι om. E. Med. οὖσαι τὴν ἀ. Med. τὴν etiam B. E. 18. Ἀνδρείκελον] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 36. 19. κρίσις] κρᾶσις Trillerus et Barkerus in Wolfii Anall. I. p. 390. probante Tittmanno in Zonaram eadem explicantem p. 190.

1. ὁ om. Zon. p. 169. Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκρ. φόβων.] Haec in Laertio me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat. *Küst.* Apertum haec omnia recens accessisse. 4. Ἀνδρηλατεῖν] Glossa Timaei p. 34. 6. Ἀνδρία] Haec ex Schol. Demosth. *περὶ τῶν ἐν Χερσον.* p. 63. ed. Benenat. *Burn.* Eadem dicendi ratio recurrit in v. *Δικαιοσύνη*. 8. Ἀνδρεία δὲ ψυχὴ διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Haec inepti cuiusdam hominis observatiuncula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per ει diphthongum scribitur, tam cum est substantivum, significans fortitudinem, quam cum est adiectivum. *Küst.* Cuius error iamiam coeptus est oblitterari: cf. Tzschuck. in Strab. X. p. 277. quamquam Dindorfius nuper ad vetustam rediit sententiam. Cf. Etym. M. p. 461. sq. Ceterum ἀνδρηίη Herodoteum quod docti quidam (v. Schneid. in Plat. T. I. p. 116.) usurpant, non magis id valere sentio quam ἀληθηίη ab Ionibus adiunctum simplici ἀληθίη, cum formae productiores ad genus adiectivorum referantur. 10. Ἀνδρίζω. τὸ ἀνδρ.] Nihil iuvat novum significatum v. Ἠνδρίσατο. Tittm. in Zon. p. 208. ἀνδρίζομαι. 11. Ἀνδριάντα] Deest gl. C. habet A. in marg. Tuetur Arsenius p. 55. cf. Boisson. Anecd. I. p. 398. 13. Ἀνδρικῶς. Ἀριστοφάνης] Duas has voces, quae in prioribus editt. desunt, ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Ἀριστοφάνης Pac. 1299. sqq. Vide infra v. Σμώχετε. 15. ταῖν A. C. probatum Gaisfordo, qui scripturas editas ἔργον ἐστὶν . . . μασσῶνται tacite correxit: μασῶνται quidem diserte prolatum ex Ox. Idem postrema verba ὁ ἀνδρειότερος add. ex A. B. C. E. nam illa καὶ ἀνδρικώτερος unus om. Küst. 20. Ἀνδρὶ Λυδῷ πρ.] Proverbio huic Croesus Lydorum rex locum dedit, ut discimus ex Zenobio I, 87. *Küst.* τραύματ' Med. quod Ald. correxit. ἐθέλων Arsen. p. 56.

thalami quondam ministrum et umbratili delicatoque vitae generi assuetum nec masculi quicquam prae se ferentem formidarent. Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. *Alterum Tithonum vellicans et conturbans et agitans.* Id est, senem aetatis admodum provectae. ductum a Tithono, qui cum ad extremam senectutem pervenisset, in cicadam mutatus est. Ἀνδράχλη. Per λ̄ scriptum id significat scabellum mulierum. *Mulieres [decet] insidere scabello.* Ἀνδραιμονίδης. Andraemonis filius. Ἀνδρέας. Nomen proprium. Ἀνδρεών. Maius conclave virorum, apud Herodotum. Ἀνδρεία. Aetas virilis. Antiphon in oratione *de Concordia.* A nonnullis vocatur ἀνδρεία etiam pudendum virile. † [Fortitudo et iustitia differunt, quamvis cognatione quadam sub eodem genere, ist est virtute contineantur. Quaere sub v. Δικαιοσύνη.] Ἀνδρείκελον. Viro simile. Significat etiam colorem quendam apud pictores, qui pigmentorum mixtura vocatur. Ἀνδρεῖος ἀνήρ. Intrepidus. Errat qui fortitudinem dicit timoris moderationem. Et Ἀνδρειφόντης, homicida. Ἀνδρηλατεῖν. Viros expellere et in exilium mittere. Ἀνδρία. Non illa civilis virtus, sed hac maior, quamquam eodem nomine vocatur, quae animi iracundiam domat. Ἀνδρεία vero ψυχή, per diphthongum, ductum ab ἀνδρεῖος. Ἀνδρίζω. Aliquid viro dignum facio. [Ἀνδριάντα γαργαλίζειν. De rebus quae fieri non possunt.] Ἀνδρικῶς. Strenue. Aristophanes: *Sed fortiter instate, et mandite ambabus maxillis. nullus enim, o miseri, candidorum dentium usus est, nisi aliquid etiam mandant.* Et Ἀνδρικώτερος, fortior. Ἀνδρὶ Λυδῷ. *Homini Lydo cum nullae*

ϑὼν ἐπρίατο. ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων.

Ἀνδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.

Ἄνδριοι. ἐκ τῆς Ἄνδρου.

Ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

Ἀνδροβόρων δμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη, τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

Ἀνδρόγεως καὶ Ἀνδρόγεων οὐδετέρως.

Ἀνδρόγυνος. ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἄνανδρος καὶ Ἑρμαφρόδιτος. Καὶ Ἀνδρογύνων, ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

Ἀνδρόδομος. ὁ τρίκλινος.

Ἀνδρόκλειος.

Ἀνδροκλείδης, ὁ τοῦ Συνεσίου τοῦ Ἀυδοῦ τοῦ Φιλαδελφέως υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐμποδὼν τεχνολογῶν.

Ἀνδρόκμητος. τάφος.

Ἀνδροκόβαλος. ὁ κακοῦργος.

Ἀνδροκτασιάων. ἀνδροφονιῶν.

Ἀνδροληψία καὶ Ἀνδρολήψιον. ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ τὸ ἔργον ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο ἀνδροληψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· Πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδροληψιον. Ἀνδροληψία οὖν τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως· ἠνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχρυσαν πόλιν τὸν ‖ ἀνδροφόνον καὶ μὴ προϊεμένην 190
αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀνδροληψία.

Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐκ Συρίας, σοφι-

1. ἐπρίατο] Vox haec suspecta mihi est, cuius loco legere mallem ἐῦρατο. Küst. Mira corruptio dicterii facetissimi: cui repugnat vel v. Πράγματα. ἐπριᾶτο A. C. 3. Ἀνδρὶ] Versus trochaicus. Leg. ἀνδρὶ γὰρ πεινῶντι κλ. Ex comico quodam. Burn. Effeceris etiam senarium cum fine superioris versus. 5. Ἄνδρου νήσου E. repugnante Zon. p. 169. 6. Zon. p. 169. 7. Epigr. I. Damocharidis, in Anth. Pal. VII, 206. 8. Ἀκταιονίδων] διὰ τοῦ ō μικροῦ διὰ τὸ μέτρον B m. s. E marg. Cf. vv. Ἀκταίων et Ἀλκμαωνίδαι. 9. Haud temere delevit Kusterus, quae pravam lectionem huius fere dictionis, Ἀνώγεως καὶ ἀκώγεων οὐδετέρως, recondere videntur. Nisi forte abiiciendum οὐδετέρως. 10. καὶ ante ὁ om. A. B. C. E. ἀνδρῶν B. C. E. ἀνδρὸς reliqui. 11. τῶν γυναικῶν C. ἄνανδρος] Glossa Herodoti IV, 67. Cf. v. Φαβωρῖνος. 12. Ἀνδρογύνων] Lex. Seg. p. 393. Zon. p. 170. 14. Ἀνδρόδρομος] Legendum potius est ἀνδρόδομος, ut in codice Vaticano scriptum esse Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit. Huc accedit auctoritas Hesychii, Ἀνδροδόμων, τρικλίνων. Vide etiam Eustathium in Odyss. ή. p. 1573. Küst. Ἀνδρόδομος etiam A. et Zon. p. 170. sive MS. Paris. 2551. Correxerat dudum H. Stephanus in Indice Thesauri Gr. L. 15. Ἀνδρόκλειος] Delevit Küsterus. 16. Eadem Eudocia bis pp. 59. 75. τοῦ ante Ἀυδοῦ neglexerat vulg. τοῦ Ἀυδεντοῦ Eudocia p. 75. τοῦ post Ἀυδοῦ om. Portus. 18. ἐδίδασκεν] ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Eudocia loco posteriore, ἐδίδασκεν om. B. E pr. 19. τῶν — τεχνολόγων Küsterus post Portum, qui vertit *de sui temporis doctoribus*. „Male *de sophistis extemporaneis* vertit Ionsius de Scr. H. P. [III, 14, 6.] p. 285." *Hemst.* Qui vellem suam explicationem verborum obscurissimorum protulisset.

1. Ἀνδρόκμητος. τάφος] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. λ'. 371. Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. Ubi Scholiasta notat: Ἀνδροκμήτῳ· ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς ἔκειτο. ὃ ἔστι νεκρός. ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς κατεσκευασμένῳ. ἢ ἐπὶ ἀνδρὶ κεκμηκότι κατεσκευασμένῳ. Vide etiam Etym. M. h. v. Küst. Uberiores Zon. p. 190. et Apollon. Lex. p. 134. 2. Zon. p. 170. Vide Hesychium v. Ἀνδροκόβαλλος. 3. Ἀνδροκτασιάων] Il. ε. 909. vide Lex. Seg. p. 393. 4. Ἀνδροληψία] Ex Schol. cod. Bav. in Demosthenis c. Aristocr. locum deinceps allatum p. 647, 24. petita monet Gaisf. „Vide de hoc ἀνδροληψίας more et iure Budaeum in Annotationibus poster. ad Pandectas, et Petitum Commentar. ad Leges Attic. pp. 518. 519." Küst. Addit Gaisf. Heraldum adv. Salmas. pp. 159. 308. 5. τελευτήσῃ . . ἐκδιδῶσιν Etym. M. p. 101. f. 7. ἐφεῖτο B. E. 8. ἐκείνῳ B. E. Schol. Demosth. πολιτῶν] εἰπόντων A. ὑπόντων B. C. E. et Schol. πολιτῶν Edd. cum Zon. p. 190. Etym. sive Lex. Seg. p. 213. f. 11. Non illa Demosthenis oratio diserta, sed summa quaedam argumentationis prolixae. 14. Ἀνδροληψία οὖν et quae sequuntur Harpocrationis sunt. γοῦν C. 15. ἐνεχύραζον Edd. ante Gaisf. invitis MSS. 16. ἀνδροφόρον A. 18. Adde cum Harp. Pal. καὶ οὐδετέρως ἀνδρολήψιον. 19. Ἀνδρόμαχος] *Eudocia* p. 58. Hunc eundem esse, quem Eunapius V. Soph. p. 11. inter aequales Porphyrii rettulit, Wyttenbachius sumit p. 45. „Laudat Schol. ad Hom. Il. ν'. 130. Ἀνδρόμαχον ἐν Ἐτυμολογικοῖς. Atque hunc suspicor fuisse auctorem Etymologici Magni (!). Confer Etym. M. v. Προϑέλυμνα. Sed vid. Fabric. Bibl. Graec. VII. p. 50." *Toup.* MS.

essent molestiae, is egressus eas sibi pretio arcessivit. dictum de iis qui mala sibi ipsi attrahunt. Ἀνδρὶ πεινῶντι. *Homini esurienti furari est necesse.* dictum de iis qui necessitate coacti aliquid faciunt. Ἄνδριοι. Homines ex insula Andro. Ἀνδροβόρων. Homines vorantium. *Felis pessima, quae canum homines vorantium imitaris artem, catulorum es cognata eorum qui Actaeonem dilacerarunt.* Ἀνδρόγεως et ἀνδρόγεων. Ἀνδρόγυνος. Sic vocatur Bacchus, quod quae virorum sunt faciat et patiatur muliebria. vel effeminatus et Hermaphroditus. Et Ἀνδρογύνων, mollium, mulierum animo praeditorum. Ἀνδρόδομος. Triclinium. Ἀνδρόκλειος. Ἀνδροκλείδης. Androclides, Synesii Lydi Philadelpheni filius. Hic autem tempore Porphyrii philosophi docuit, ut cuius meminerit in libro * disputans. Ἀνδρόκμητος. Ad sepulcrum relatum. Ἀνδροκόβαλος. Homo maleficus. Ἀνδροκτασιάων. Caedium. Ἀνδροληψία et Ἀνδρολήψιον. Si vir Atheniensis extra Atticam interfectus esset, et incolae urbis eius, in qua caedes erat patrata, eum qui criminis reus esse videretur non dedidissent, per leges licebat tres illius urbis cives comprehensos Athenas ducere, caedis poenas daturos. id ἀνδροληψιον vocabatur. Demosthenes in oratione contra Aristocratem: *Praeterea lex, si neque poenas dederint illi, apud quos hoc facinus perpetratum fuerit, neque facinoris auctores dediderint, iubet in hos ad tres usque viros prehendendi ius esse.* Ἀνδροληψία igitur significat cives alicuius urbis rapere. siqua enim urbs homicidam habebat, neque ad supplicium dedebat cives pignoris loco capere licebat: id quod etiam ἀνδροληψιον vocabatur. Ἀνδρόμαχος. Andromachus, ex Neapoli Syriae urbe, Sophistes,

στής, υἱὸς Ζωνᾶ ἢ Σαβίνου, παιδεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.

Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπείου κρέατος.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλῆθος ἀνδρῶν.

Ἀνδροσάθων. μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον. ἀπὸ μέρους. ἐπὶ τῶν μηδαμοῦ χρησιμευόντων· παρόσον ὅλον τὸ σῶμα ἀσθενές. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Καί,

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' ἐς πυγὴν ὁρᾶν. ἐπὶ τῶν πρὸς ἕνια μὴ χρησίμων. Καί,

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τῶν φίλων ὠφέλειαν.

Ἀνδροτίων, Ἄνδρωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Ἀνδροφόνος. οὕτω λέγεται κἂν γυναῖκά τις κτείνῃ.

Ἄνδρων. εἷς ἦν τῶν ὑ.

Ἀνδρῶνα. οἶκον, ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Ἀνδρώνιος ὄνος. ἐπὶ τῶν παμμεγέθη καὶ νωθρὰ σώματα ἐχόντων· ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε παμμεγέθεις καὶ νωθροὺς ὄνους γίνεσθαι.

Ἀνδρωνῖτις. Καὶ (τὸ λεγόμενον) ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἡλαττῶσθαι.

---

3. Ἀνδρομέοιο] Glossa Homerica: cf. Il. ρ. 571. Ἀνδρομέοιο C. eadem quae Hesychii corruptela. Alterum κρέατος desiderabat Schulzius Obss. p. 32. quem haud scio an interpretatio Küsteri commoverit: *A. Humani. Ut ἀνδρομέοιο κρέατος, carnis humanae.* Verum aut ἀνδρόμεα κρέα (quae Zon. p. 190. est glossa) proferre licet aut χροὸς ἀνδρομέοιο: neque aliter Apollonius Lex. p. 139. Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου αἵματος, respiciens ad Od. χ'. 19. Proinde qua breviloquentia coaluerint illa, Ἀνδρόκμητος. τύμβος: item in glossa ἀνδρομέοιο significatur vocis consuetudo, quae potissimum ad corpus humanum pertinuerit. ἀνθρωπίνου vulg. 4. Ἀνδρόπαις] Compara v. Ἀντίπαις et Blomfieldii gloss. in Aeschyli S. Th. 529. 6. Ἀνδροσάθων] Vide Hesych. v. Σάθων. Küst. Et Lex. Seg. p. 394, 5. 27. μέγα — αἰδοῖον C. Gl. repetitur in v. Αἰδοῖον. 7. Ἀνδρὸς γέροντος] Haec descripsit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum. Küst. V. Zenob. I, 96. sive Diog. I, 85. qui post σῶμα addunt τῶν γερόντων: et γερόντων quidem praebet MS. 177. Cf. Arsen. p. 56. 8. μηδαμῆ] μηδαμοῦ A. εἰς μηδὲν paroemiographi. 10. αἱ γνάθοι βακτηρίαι] ἡ γνάθος βακτηρία A. Dedi βακτηρία cum Diogen. I, 78. et Arsenio, quibus accedit Gregorius Thessalonic. ap. Schottum p. 357. ὅμως ἀλήθει γνάθοις ἀμύλοις ὡς οἰόντε, ἃς καί τις παροιμία ὅσα καὶ βακτηρίαν ἀποχωρίζεται ἀνδρὶ γέροντι. 11. Recte Macarius πρὸς τῷ γήρᾳ. 12. Consentiunt paroemiogr. 14. Ἀνδρὸς κακῶς πρ.] Est notissimus versus Menandri. Vide Zenobium et Diogenianum. Küst. Menandri, si fides Cautero in Aristid. et Grot. Exc. p. 945. inter incert. Aeque falluntur. Est enim versus Sophoclis, quod docet Schol. Aristidis II. p. 235. ubi sic legitur: φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι. Ex hoc Scholiaste inter incerta Sophoclis fragmenta huic versui locum dedit Brunckius fr. 92. qui tamen Suidam neglexit, et Schol. Soph. Elect. 188. ubi citatur sine auctoris nomine iste iambicus, memorare dedignatus est. *Burn.* Repetitur versus vv. Ἐκποδών et Οἰκονομῶ, toties ille vitae consuetudine celebratus, ut dissensus de fide et auctoritate dicti non possit componi. Cf. Meinek. in Menandri Monost. p. 312. 16. τοῖς φίλοις Arsen.

1. Ἀνδροτίων] Habet *Eudocia* p. 59. Vide Ruhnkenium Hist. Or. Graec. p. LXXIV. quaeque huius disputationi subiecit Funkhänel. prolegg. in Demosth. Androt. p. 9. 10. 3. οὕτως tacite Gaisf. et Zon. p. 170. 5. Ἄνδρων] Ex Harpocratione; adde Lex. Seg. p. 394. Edd. Ἀνδρών. 8. Versus Aristophanis Eccles. 703. (672.) unde leg. στοιάς. Principium gl. extat in Lex. Seg. p. 393. 10. Ἀνδρώνιος ὄνος] Scribe Ἀντρώνιος ὄνος, ut apud Diogenianum (I, 26.) et Stephanum Byz. vv. Ἀγκών et Ἄντρων. De hoc proverbio autem praeter Erasmum vide Maussacum in Harpocrationem v. Ἀντρῶνες, Casaubonum in Strabonem p. 435. et Berkelium in Stephanum v. Ἀντρών. Küst. Schottus affert et Eustathium in Il. β'. p. 324. ubi Ἀνδρώνιος male legatur, et Hesychium, in quo ὄγκος pro ὄνος perperam excusum sit, cum Etym. M. Addas Arsen. p. 59. In fine tamen subiicit MS. 177. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ ῥᾳθύμων, διὰ τὸ βραδεῖς ἐνταῦθα εἶναι τοὺς ὄνους. 11. ἢ] malebam μή. 13. Καὶ τὸ λεγόμενον ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti pars superior ex v. Κωμάσαι supplenda. Quae sequuntur διὰ τὸ δοκεῖν κτλ. Gaisf. recte videtur tanquam interpretationem eamque satis ineptam loci distinxisse. De v. ἐκνεύσας v. Valck. in Hipp. 469. 15. στρατηγὸν βραχὺν χρόνον] στρατὸν βραχεῖ χρόνῳ A.

Zonae vel Sabini filius, qui Nicomediae sub Diocletiano Imperatore docuit. Ἀνδρομέοιο. Dictum de humana carne. Ἀνδρόπαις. Puer aetati virili finitimus. Ἀνδροπλήθεια. Virorum multitudo. Ἀνδροσάθων. Bene vasatus. Ἀνδρὸς γέροντος ἀστ. *Viri senis calva similis est uvae passae.* ubi pars pro toto. dictum de iis, qui nulli rei sunt utiles: siquidem totum illorum corpus est infirmum. Item: *Hominis senis maxillae sunt baculus.* dictum de iis qui praeter senectutem multum comedunt. Et: *Hominis senis podicem ne unquam inspicias.* de iis dictum qui negotiis quibusdam sunt inutiles. Et: *Procul amici hominis cum adversa fortuna conflictantis.* dictum de iis qui rebus adversis nullam ab amicis opem impetrant. Ἀνδροτίων. Androtio, Andronis F. Atheniensis, orator et demagogus, Isocratis discipulus. Ἀνδροφόνος. Sic etiam ille vocatur, qui mulierem occidit. Ἄνδρων. Andro, unus e Quadringentis. Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari solent. Aristophanes: *Tribunalia et porticus in conclavia virorum convertam omnes.* Ἀνδρώνιος ὄνος. Proverbium in magnas et inertes corporum moles; forsan quod ad Antrones magni et segnes asini nascerentur. Ἀνδρωνῖτις. Conclave virile. *Et, quod vulgo dicitur, elapsus conclavi virili ad gynaeceum transvolare.* Scilicet Imperator paulo ante a Lusitanis cladem acceperat.

Ἀναία. πόλις.

Ἀναιδές. τὸ θρασὺ βλέπειν. καὶ Ἀναίδην, ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. καὶ Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως. καὶ Ἀναιδής, καὶ Ἀναίδεια, ἡ ἀναισχυντία.

Ἀναίμονες. ἀναίματοι. καὶ Ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα. καὶ Ἀναιμωτί, ἄνευ αἵματος. [καὶ Ἀναί-
101 μονι" δίψῃ, τουτέστιν ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ ἄγγελοι, καθὸ οὐδὲ ἐσθίουσι. Περὶ τοῦ ἁγίου Δανιὴλ φησιν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπίγραμμα δῆθεν τοῦ κίονος αὐτοῦ.]

Ἀναίνεσθαι. κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια. Καὶ Ἀναίνομαι, ἀπαρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναιρεθείς. ἀντὶ τοῦ ἀναληφθείς. οὕτως Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀναιρεῖν, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν. Καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἴρειν ἢ προσενέγκασθαι. Καὶ Ἀναίρεσις, ἡ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τὴν πανοπλίαν ἔῤῥιψεν εἰς ἀναίρεσιν τῷ βουλομένῳ. Καὶ Ἀναιρεῖται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μεῖζον μέρος τοῦ κρεαδίου. Καὶ Ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχηδονίους, ὁμήρους σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. Καὶ αὖθις· Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, τοῦ μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι, μηδ' ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. Καὶ Ἀναιρούμενοι, ἀναλαμβανόμενοι, ἐπιχειροῦντες.

Ἀναισίμου. ἀνήλισκε, κατεδαπάνα. καὶ Ἀναισιμοῦν, παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι. Τὰς δὲ γυναῖκας ἰαπέπνιξαν, ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμῶσι.

---

1. Ἀναία. πόλις.] Quae sequebantur in Edd. e Stephano Byzantio sive Zon. p. 177. petita, Ἀντικρὺ Σάμου, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀναίας μιᾶς γυναικὸς τῶν Ἀμαζόνων, delevit cum A. B. E. *Gaisf.* Integra gl. deest C. 2. Ἀναιδές] Ἀναιδὲς — βλέπειν καὶ habet E. in marg. ἀναισχύντως subiiciens voci Ἀναίδην, idemque infra ubi Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, legit Ἀναιδής, ἀναίσχυντος, item τὸ ἀναιδές pro Ἀναιδής. Ἀναίδην] Scribe ἀνέδην, ut suo loco infra. *Küst.* Vid. Taylor. in Demosth. de Cor. apud Reisk. p. 171. Wesseling. in Diodor. II, 59. XVI, 37. *Gaisf.* Dudum est cum viri docti consenserunt ἀναίδην inanem esse librariorum errorem: vide vel Tzschuck. in Strab. XI. p. 481. et Buttm. Auctar. in Pl. Gorg. p. 523. Zonaras tamen p. 225. Ἀναίδην δὲ τὸ ἀναισχύντως διὰ τῆς αι διφθόγγου. Eandem quam Suidas doctrinam expressere Lexica Seg. pp. 214. 390. 4. ἀναισχύντως — ἀναισχυντία] Pro his habet C. Ἀνέδην δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεί τὸ εἶδος ἤγουν φανερῶς. Ἀνεμάξατο — ἐναργειῶν. Vid. infra post ἀνέλπιστον βίον. Etiam A. B. E. Med. h. l. habent Ἀνεμάξατο κτλ. a Küstero expulsa. 6. Ἀναίμονες] Il. ε. 342. Cf. Etym. M. p. 121. Mox ἄναιμοι οἱ μὴ ἔχοντες E. 7. Ἀναιμωτί] Glossa Homerica (velut Il. ρ. 363.): v. Lex. Seg. p. 390. Zon. p. 225. καὶ ἀναίμονι et sequentia habet A. in marg. 12. Ἀναίνεσθαι — ἀφροδίσια] Ex Harpocratione. Cf. v. Χαρίζεσθαι, Piersoni Veris. p. 94. et Ruhnk. in Tim. p. 275. 14. Ἀναίνομαι] Lex. Seg. p. 390. Apollon. Lex. p. 122. 15. ἀναληφθεὶς καὶ τραφείς Harpocratio, cui priora debentur. Cum Nostro Zon. p. 208. 16. Ἰσοκράτης Philipp. p. 95. C. Ἀναιρεῖν] Lex. Seg. p. 390. Adde v. Ἀνελεῖν. 18. Ὁ δὲ καθεὶς] Repetitur locus in v. Καθείς. Vidit Toupius ex Eunapio depromptum esse coll. v. Στέατα. V. huius ed. Boissôn. p. 508.

1. V. Zon. p. 183. qui habet φόνευσις καὶ ante ἡ. 5. Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχ.] Dionis Cassii locus in Excerptis Legatt. c. 15. p. 381. T. I. p. 65. ed. Reim. Ὅτι διεκηρυκεύσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τῷ Σκηπίωνι. ἦν δὲ τὰ διωμολογημένα, ὁμήρους τε σφᾶς δοῦναι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τούς τε αὐτομόλους — καὶ τοὺς ἐλέφαντας πάντας, καὶ τριήρεις πλὴν δέκα παραδοῦναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεκτῆσθαι μήτε ἐλέφαντας μήτε ναῦς, καὶ τῷ Μασινίσσῃ πάντων ὧν εἶχον αὐτοῦ ἀποστῆναι, — καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. 6. Σκιπίωνι A. Ἀσκηπίωνι B. E. Mox διομολογημένα A. 10. τῶν om. A. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐπ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius. *Küst.* Ad huius loci sententiam accedit Diodorus T. II. p. 590. ed. Wess. 12. μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι] Addendum est χειρῶν ἀδίκων, ex ipso Suida vv. Ἀμυνόμενοι, Ἐμβαίνειν, Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* 13. Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον] Locus Herodoti VI, 69. ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι: ubi v. Gl. 16. Ἀναισίμου: Herod. I, 185. 17. παρὰ Ἡροδότῳ] E Gl. in I, 72. Alia habet Zon. p. 206. 18. ἀναισιμοῦσι, καταναλίσκουσι] Ἀναισιμῶσι, καταναλίσκωσι A. Τὰς δὲ γυναῖκας] Locus Herodoti III, 150. unde reponendum, ἵνα μὴ σφέων τὸν σῖτον ἀναισιμώσωσι.

Ἀναία. Urbis nomen. Ἀναιδές. Impudens vultus. Et Ἀναίδην, affatim, vehementer, sine rubore. Et Ἀναιδῶς, impudenter. Et Ἀναιδής, et Ἀναίδεια, impudentia. Ἀναίμονες. Exsangues. Et Ἄναιμος, qui nullum habet sanguinem. Et Ἀναιμωτί, sine sanguine. [Et Ἀναίμονι δίψῃ, id est angelica siti. non enim angeli habent sanguinem, ut qui nihil vescantur. Sic de divino Daniele Logotheta in inscriptione columnae eius.] Ἀναίνεσθαι. Universe quidem significat negare, peculiariter vero dicitur de rebus nuptialibus et venereis. Et Ἀναίνομαι, recuso, abnuo. Ἀναιρεθείς. Sublatus et educatus. sic Isocrates. Et Ἀναιρεῖν, in utero concipere, partum educare; item necare et tollere. *Ille vero manu in peram demissa epistolam sustulit.* Significat etiam perdere, tollere, suscipere. Et Ἀναίρεσις, susceptio. *Ille vero suam armaturam proiecit, quam tolleret siquis vellet.* Et Ἀναιρεῖται, accipit. *Ille vero maiorem partem carnis capit.* Et Ἀναιρεῖσθαι, suscipere, subire. *Sub his vero condicionibus Scipio pacem cum Carthaginiensibus fecerat: ut obsides darent et elephantos et triremes, nec milites ullos conscriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adversus quemquam praeter Romanorum voluntatem susciperent.* Et alibi: *Romani summopere cavebant, ne alios lacessere, neve bella priores suscipere viderentur.* Et apud Herodotum Ἀναιρεόμενον significat in utero conceptum. Et Ἀναιρούμενοι, suscipientes, aggredientes. Ἀναισίμου. Absumebat, consumebat. Et Ἀναισιμοῦν, apud Herodotum, absumere, consumere. Ἀναισιμῶσι, consumant. *Mulieres vero suffocarunt, ne frumentum illae consumerent.*

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνῃ.

Ἄναιτος. ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφοκλῆς·

Πόλις δέ σοι
κακῶν ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.

192 Ἠνέβαλλεν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

Ἀνέβαλλεν. ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο. προοιμιάζετο, ἀνεκρούετο, ἐνήρχετο. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀρριανός· Ἀνεβάλλετο τὴν τῆς ἄλλης χάρας δήωσιν, οἰόμενος ἐνδώσειν Ἀθηναίους. Ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀναπρούσεις καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο καὶ ἀπήρχετο. Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος.

Ἀνεβίω. ἀνέζησεν. Καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης. **

Ἀναβιώσκεται καὶ Ἀναβιώσκει, μᾶλλον ἢ Ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ οὐρανοῦ ἐφικνούμενον.

Ἀνεβορβόρυξαν. ἀνέκραγον.

Ἀνεβρύαξαν. ἀνεθορύβησαν, ἀνέκραγον. [Ἐκβαλεῖν δὲ λέγουσιν ἰδίως τὸ κροῦσαι ταῖς ναυσίν.]

Ἀνεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

Ἀνέγνωσαν. ἀνέπεισαν, ἀνεδίδαξαν, ἠρέθισαν. Ἡρόδοτος· Τοὺς ὀνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἳ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι τὸν Κῦρον.

Ἀνέγρετον. ἀνυπόστροφον.

Ἀνεδέχετο. προσεδέχετο, ἐξυπέμεινεν.

---

1. *Ἀναίσχυντος*] Ex Aristoph. Ach. 466. (489.) Cf. v. *Σιδηροῦς*. Arsenius ubi paria tradit p. 54. scripsit *μ. τοῦ προσώπου*. 4. *παρὰ*] *ἐπὶ* vulg. 6. *Ἄναιτος: Ἀβλαβὴς καὶ ἀναίτ.*] Locus hic ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Col. 786. unde eum Suidas excerpsit, sic rescribendus est: *Ἄναιτος. Ἀβλαβὴς καὶ ἀναίτιος.* Nam *ἄναιτος* est vocabulum nihili et obelo omnino dignum. *Küst.* Abutitur h. l. Wolfius ad Exorcism. apud Fabric. B. G. V, 19. p. 98. *Hemst.* Basil. ap. Fabric. B. G. VIII, 98. *ἄναιτον τοῦ θανάτου*, ubi leg. *ἄνατον*. Vid. Hesych. in v. *Toup.* MS. *ἀβλαβής, ἀναίτιος* Zon. p. 170. 9. Zon. p. 208. *Ξενοφῶν* Anab. IV, 4, 4. quae verba repetuntur vv. *Τηρίβαζος* et, ubi interpretatio irrepsit *ἀνεβίβαζεν, Παρείη*. Attigit Philemo p. 244. 13. *Ἠνέβαλλεν* cum seq. gl. Lex. Seg. p. 395. 14. *Ἀνεβάλλετο: προοιμ.*] Nota haec referenda est ad versum illum Homeri Od. *ά*. 155. *Ἵππι' ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.* Ubi Scholiasta: *Ἀνεβάλλετο. ἀνεκρούετο.* Vide etiam v. *Ἀναβολάς. Küst.* V. Apollonii Lex. p. 126. *ἐπροοιμιάζετο* E. (sed v. nos in v. *Κἀκερουτίας*) qui mox om. *καὶ ἀντὶ τοῦ. καὶ ἀνῆρχετο* Zon. p. 209. 15. *ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο*] Minus accurate Suidas *ἀνεβάλλετο* per *ὑπερετίθετο* hic exponit. Secundum alios enim magistros inter duas istas voces haec est differentia, ut *ἀναβάλλεσθαι* quidem significet *rem intempestive procrastinare et temporis opportunitatem negligere*, *ὑπερτίθεσθαι* vero, *negotium aliquod in commodius tempus differre*. V. Ammonius p. 16. *Küst.* Suidam defendit Oudendorp. in Thom. M. p. 64. sq. Attulit etiam Aeschin. c. Timarch. p. 179. et Xenoph. p. 444. *Toup.* MS. Verum et comparatio Lex. Seg. et tenor explicandi demonstrant ista *καὶ ἀντὶ τοῦ — Ἀθηναίους* serius accessisse. 17. *γὰρ* add. A. B. C. E. 18. *καὶ τὸ ἀπήρχετο* L. Seg.

1. *Καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο*] *Σχηματίζεσθαι* hic significat *vestibus indui*, ab voce *σχῆμα*, quae interdum vestitum vel cultum corporis significat. Hesychius: *Σχῆμα, πλάσμα, ἰματισμός, διάθεσις, κόμπος.* Hinc recte Suidas verbum istud cum *ἀνεβάλλοντο* hic coniungit. *ἀναβάλλεσθαι* enim apud Atticos significat *vestes induere*, ut Graeci magistri nos docent. Vide Thomam Magistrum v. *Ἀνεβαλόμην* et Suidam v. *Ἀναλαμβάνειν. Küst. ἀνεσχηματίσαντο* Lex. Seg. p. 400. 3. *Ἀνέβησεν*] Lex. Seg. p. 395. Zon. p. 209. *Ἡρόδοτος* I, 89. 4. *Ἀνεβίω*] Lex. Seg. p. 395. ubi *Κραι.* MS. i. e. ut opinor *Κρατῖνος*. 6. Haec superioribus iungenda fuisse apparet. 8. *Ἀνεβόησεν*] Lex. Seg. pp. 4. 400. Pertinet ad Aristophanis Ran. 794. Vide v. *Οὐράνιόν γ' ὅσον. καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἁψικνούμενον*] *καὶ οὐρανοῦ ἐφικνούμενον* A. B. C. E. 10. *Ἀνεβορβόρυξαν*] Ex Schol. Aristoph. Ecclesiaz. 433. 11. *Ἀνεβρύαξαν*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 599. *ἀνεθορυβήθησαν*] *ἀνεθορύβησαν* A. E. Schol. Zon. *ἐθορυβήθησαν* C. „Verba *ἐκβαλεῖν — ναυσίν* delevit Küsterus, cui locus Aristophanis non erat in promptu. Recte *ἐμβαλεῖν* correxit Portus." *Gaisf.* Opinor ista de v. *Ἐμβαλεῖς* petita irrepsisse. 12. *κυρίως*] *ἰδίως* A. Schol. Zon. 13. *Ἀνεγνάμφθη*] Lex. Seg. p. 395. et Hesych. Ex Il. *γ'*. 348. 14. Zon. p. 209. *ἠρέθισαν*] Lectionem hanc ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim edit. [et B. E.] vitiose excusum est *ἠράσθησαν. Küst. ἠρέθησαν* C. deest in Glossa Herod. I, 86. quam Suidas descripsit. 15. *Ἡρόδοτος* I, 128. Vide v. *Μετεῖναι*. 17. *Ἀνέγρετον*] Scribendum est *ἀνάγρετον* (ab *ἀγείρω*) idque suo loco ponendum. Uti enim *παλιπάγρετον* apud Homerum Il. *ά*. 526. significat *id quod revocari potest*, vel, ut Scholiasta vocem illam exponit, *παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τοὐπίσω ληπτόν*: ita *ἀνάγρετον* significat, *quod semel emissum retrahi vel revocari non potest. Küst.* Hic quidem cum Hesychio. Sed *Ἀνέγρετον*, lexicographis illud neglectum, etiam Lex. Seg. p. 395. et Zon. pp. 170. 190. 18. Lege cum Zon. p. 209. *ἐξυπέμενεν*. Sed auctoritatem verbi desidero.

Ἀναίσχυντος. Impudens et ferreus homo. dictum de illis qui pudorem omnem deposuerunt, neque morum ullam mutationem afferunt. *Ἀναίτιος παρὰ ἀφροσύνῃ*. Irreprehensus in dementia. *Ἄναιτος*. Illaesus et insons. Sophocles: *Ut urbs a malis, quae ab hac terra ei impendent, immunis existat.* *Ἠνέβαλλεν*. Xenophon: *Teribazus autem amicus erat regi, ut quotiescunque adesset, nullus alius regem in equum levaret.* Ubi significat id quod est sustollebat. *Ἀνέβαλλεν*. Dilationem dabat. *Ἀνεβάλλετο*. Prooemio utebatur, praeludebat, canendi initium faciebat. Alicubi etiam pro differebat. Arrianus: *Reliqui agri vastationem differebat, existimans Athenienses sponte cessuros esse.* *Ἀναβολὰς* enim vocant et carminum praeludia et principia: unde illud significat, exordiebatur, auspicabatur. Et *Ἀνεβάλλοντο*, vestibus induebantur. *Ἀνέβησεν*. Vectores imposuit. Herodotus. *Ἀνεβίω*. Revixit. Et *Ἀνεβιωσάμην*, ad vitam revocavi. Crates. ** *Ἀναβιώσκεται* et *Ἀναβιώσκει*. potius dicendum est, quam *ἀναβιοῖ*. dicitur etiam *ἀναζῆν*, reviviscere. *Ἀνεβόησεν οὐράνιον*. Clamorem edidit ingentem et ad coelum usque pertinentem. *Ἀνεβορβόρυξαν*. Vociferati sunt. *Ἀνεβρύαξαν*. Obstrepuerunt, clamorem ediderunt. [*Ἐμβαλεῖν* vero proprie significat, naves remigando iactare.] *Ἀνεγνάμφθη*. Inflexa est. *Ἀνέγνωσαν*. Persuaserunt, edocuerunt, incitarunt. Herodotus: *Somniorum coniectores cruci affixit, qui commoverant eum, ut Cyrum dimitteret.* *Ἀνέγρετον*. Qui revocari non potest. *Ἀνεδέχετο*. Expectabat, praestolabatur.

Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιστεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀριαράθην πόλεμον.

Ἀνεδείματο. [ἀνῆλθεν,] ἀνῳκοδόμησε, κατεσκεύασεν.

Ἀνέδην. δαψιλῶς, ἀκωλύτως, κατακόρως, ὡς ἔτυχεν. Ἀρριανός· Οἱ δὲ τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλοι ὑδρεύεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν ξυλλέγεσθαι πᾶν ὅσονπερ ἀνιμῶτο τοῦ ὕδατος· ἐκεῖθεν δὲ διανομὴν γίνεσθαι τὴν ἴσην ἑκάστοις. Καὶ αὖθις·

τὸ δίθυρσον
. . . τὸ λογχωτὸν καὶ τὸ περισφύριον,
οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόννσον ἐφοίτα.

Καὶ αὖθις· Τὸ ἱερὸν περιστοιχίσαντες οὐκ εἴων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην παριέναι. ἀντὶ τοῦ ἀκωλύτως. Καὶ αὖθις· Ἀνέδην
103 ἐξεπόρθουν || μετὰ ἀγριότητος ἅπαντες. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνέδην διῃτᾶτο.

Ἀνεδήσατο. ἀπηνέγκατο. Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διατάττων πολλὰς ἀνεδήσατο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπετο. καὶ Ἀνεδίδου, συνεβούλευεν. Ὁ δὲ συναθροίσας τοὺς φίλους ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν.

Ἀνέδουν. ἀνεδέσμευον. Προσιόντες δὲ αὐτῷ ἐταινίαζον οἱ νησιῶται καὶ ἀνέδουν.

Ἀνέδραμεν. ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος.

Ἀνεζεύγνυ. ἀνέστρεφεν. Ἀππιανός· Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ.

Ἀνεζωπυρήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνέηκεν. ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέτρεχε.

Ἀνεθουσία. ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιᾶτο. ἀνενεοῦτο. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτῦσαι φόνον Ἀυσιμάχῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ἀρσινόης. Μετὰ ταῦτα πολλῆς ἐπαγομένης ὕβρεως, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προϋπάρχον μῖσος.

---

1. Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρ.] Fragmentum Polybii, auctore Valesio. Cf. v. Ἀναδέξασθαι. τὴν τοῦ δρόμου Zon. 4. ἀνῆλθεν, quod Küsterus ab hac glossa removeri iussit, habet Lex. Seg. p. 395. om. E., neque agnoscit Zon. p. 220. aut Hesychius: ἀνῆλασεν Nokkius. κατεσκεύασεν] μετεσκεύασεν C. ἔκτισεν Zon. Sed cf. v. Ἐδείματο. 6. Ἀνέδην] De vera et propria huius vocis significatione accurate disputat Perizonius in Aelian. I, 4. Küst. V. Lex. Seg. p. 400. et Ulpian. in Demosth. de Cor. p. 134. 8. ἐθέλει] ἐθέλοι A. C. ὑδρεύσασθαι B. E. Mox εἰς om. A. 12. Versus Agathiae Ep. XXXI. pr. Anth. Pal. VI, 172. Edebatur (καὶ) τὸ δίθ. τοῦτο τὸ λογχ. invitis A. B. C. E. ad fidem opinor voc. Λογχωτόν. Ceterum irrepsit haec articuli pars in gl. Μθυρσον. 14. ἐβάκχευεν A. B. C. E pr. 15. περιστοιχήσαντες] περιστοιχίσαντες A. quod reponendum monuit Valckenarius. Alterum Hasius in Leon. Diac. p. 236. non ausus est omnino damnare. 18. καὶ αυθις om. A. 19. διηῖτᾶτο] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. emendavi. In prioribus enim editt. [et B. E pr.] pro διητᾶτο pessime et nullo sensu legitur διὰ τοῦτο. Küst.

1. Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διατ.] Locus Agathiae II, 22. „Eadem phrasis Simonidis in v. Περιαγειρόμενοι." Hemst. Leo Diac. VII, 3. μετὰ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἔναγχος ἀνεδήσατο: coll. VIII, 3. Zon. p. 209. vitiose ἀνεδήσαντο. 3. Ἀνεδίδου, συνεβ.] Scribe et supple, ἀνεδίδου διαβούλιον, συνεβούλευεν. Imperitissimus enim sit, qui credat ἀνεδίδου per se et nude positum significare posse συνεβούλευεν. Küst. Nihil mutat Zon. p. 209. Verum si quid emendandum videtur, equidem sic scribi malim: καὶ ἀνεδίδου. Ὁ δὲ — πράττειν. ἀντὶ τοῦ συνεβούλευεν. 4. Polybio verisimiliter Tittmannus ascribit. Is enim V, 102. μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῆς πρὸς Αἰτωλοὺς διαλύσεως. Accedit locus in v. Ἀπόκλητοι. 6. ἐσιεφρόνουν post Ἀνέδουν, quamquam Schol. Luciani Zeux. 11. repugnat, omisi cum A. 7. οἱ νησιῶται] In gl. Ταινιοῦντος, quam locus noster perperam invasit, legitur οἱ στρατιῶται. Id commendare videtur fides Xenoph. Hell. V, 1, 3. coll. Thuc. IV, 121. Sed displicet istud nullius coloris verbum ἐταινίαζον, cui sufficiendum aliquis opinetur aut ἐταινίουν aut ταινίας ἐπέβαλλον sive ἐπέδησιον. Verumtamen Luciani Zeux. 11. contendenti vix dubia fuerit correctio ἐπαιανίαζον. Ceterum αὐτὸν pro αὐτῷ C. E corr. 8. Ἀνέδραμεν] Gl. in Lex. Seg. p. 395. Πρόδοτος: vide I, 66. VII, 156. et alibi. Mireris tamen Homerum sileri, cuius notissimus est versus Il. σ'. 56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Neque videtur Herodoto fides in Zon. p. 209. constare. 9. Ἀππιανός] In fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14. Nomen om. Zon. p. 210. 12. Ἀνέηκεν] Pertinet ad Il. ε. 882. 13. Delevi quae post ἀνέιρεχε sequebantur καὶ ἀνέθορε, cum ea A. in marg. haberet, om. C. et Lex. Seg. p. 395. 14. Ἀνεθουσία] Corrupte pro ἐνεθουσία, ut recte legitur infra. Küst. Sic fere Portus. 15. Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτῦσαι φόνον Ἀυσιμ.] Hoc loco duo diversa fragmenta in unum conflata sunt, ut patet ex Excerptis Peiresc. pp. 65. 66. unde ista deprompsit Suidas. Vide etiam infra v. Σωσίβιος, ubi locus hic repetitur. Küst. Vide Polybium Schweigh. XV, 25. cuius locum tetigit Eustath. in Od. β'. p. 1447. πρώτῳ Exc. 16. φόρον B. E pr. 17. προσεπαγομένης Exc.

Ille vero Hasdrubalis adventum expectabat. Est etiam id quod intulit. *Ille vero his fretus bellum adversus Ariarathem suscepit.* Ἀνεδείματο. Aedificavit, extruxit. Ἀνέδην. Abunde, libere, sine intermissione, pro libidine. Arrianus: *Illi vero puteis custodes praefecerunt, ut ne quisquis vellet libere et arbitratu suo aquaretur, sed in commune conferretur, quicquid aquae ex puteis haustum esset, inde vero aequalis inter omnes fieret distributio.* Et alibi: *Geminum thyrsum cuspide munitum et ornamentum talorum, quibuscum effuse bacchabatur, cum Bacchi religionibus interesset.* Et alibi: *Cum templum cinxissent, non siverunt omnes, qui oraculum Pythii consultum adibant, libere et pro lubitu intrare.* Et rursus: *Effusius animi feritate cuncti vastarunt.* Et alibi: *Ille vero genio suo praeter modum indulgebat.* Ἀνεδήσατο. Reportavit. *Ille vero recto consilio in rebus gerendis usus multas victorias reportavit.* Ἀνεδίδοτο. Remittebatur. Et Ἀνεδίδου, consultabat. *Ille cum amicos congregasset, cum illis consultare coepit, quid opus esset facto.* Ἀνέδουν. Redimebant. *Tum insulani ad eum accedebant fasciisque et coronis ornabant.* Ἀνέδραμεν. Crevit. Herodotus. Ἀνεζεύγνυ. Rediit. Appianus: *Ille vero cum magna praeda rediit.* Ἀνεζωπυρήθη. Calefactus est. Ἀνέηκεν. Induxit. Ἄνεθει. Ascendit. Ἀνεθουσία. Insaniebat. Ἀνεθυμιᾶτο. Renovabatur. *Et primum quidem Lysimacho, qui filius erat Arsinoes, necem parasse ferebatur. Postea vero cum eius insolentia longius evalesceret, pristinum odium vulgi reverbuit.*

Ἀνέκαθεν. κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν. Ἢ ἀνέκαθεν, μακρόθεν. [Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθεν ἐκ πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὡς ὅτι κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρόν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονός, ἄγνωστος, ἔφη, θεὸς πάσχει, δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐξόφωται καὶ σεσάλευται.]

Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσατο.

Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκην ἦγον. Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας, ὡς ἂν τὰ ἀπολωλότα τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ.

Ἀνεκάς. ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ Ἀνέκαθεν, τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ·

Ἀνεκάς τ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.
Κράτης Ἥρωσι·

Τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

Ἂν' ἑκάστην. καθ' ἑκάστην. Ὅτι Φαμέας τις Καρχηδόνιος δεινὰ διατίθησι Ῥωμαίους ἀν' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἀνεκήκιεν. ἀνεφέρετο.

Ἀνεκλίθη. ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.

Ἀνεκώχευον. ἀνεχώρουν. Ἡρόδοτος· Ἀνεκώχευον τὰς νέας, καραδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον ἢ πεσέεται. ἀντὶ τοῦ, τὰ ὀθόνια στήσαντες ἐσάλευον.

Ἀνέκραγεν. οὐκ ἀνεκραύγασεν. καὶ Ἀνακραγεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

---

2. Posterior glossa (nam de priore parte nihil nisi *ἄνωθεν* habet p. 395.) Lex. Seg. p. 396. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 270. *Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκ.*] Locus hic depromptus est ex Encomio S. Dionysii Areopagitae, a Michaele Syncello conscripto, quod hodie adhuc inter opera S. Dionysii extat. Vide etiam infra v. *Διονύσιος*, ubi eadem repetuntur. *Küst.* Exemplum om. C. *κατήντησε*] *κατήντηκε* A. B. E. 3. *παιδίοις*] *παιδὶ* A. B. E. 6. *ἐν* ante *τῷ* omisi cum A. 7. *καὶ* om. E. *ἀνθρωπίαν* Med. 8. *κατανοῆσαι* E. 10. *Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσατο*] Locus hic vel ipsius Suidae oscitantia vel librariorum incuria foede deformatus est: quem sic in integrum restituo. *Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεθέρισεν.* † *Ἀνεκαλέσατο κτλ.* Verbum *ἀνεθέρισεν* enim significatione respondet voci *ἀνεκαλάμησεν*, ut ex Hesychio patet, qui *ἀνεκαλαμήσατο* per *ἀνεθέρισεν* exponit: quam proinde vocem hoc loco excidisse non dubito. Deinde manifestum est, *ἀνεκαλέσατο* non posse *ἐκ παραλλήλου* iungi voci *ἀνεκαλάμησεν* (nihil enim magis *ἀσύγκλωστον*), sed novi articuli initium esse debere, ut non solum patet ex serie litterarum, sed etiam ex Hesychio, apud quem vocabulum istud in serie sua vocem *Ἀνεκαλαμήσατο* proxime sequitur. En ipsa Hesychii verba: *Ἀνεκαλαμήσατο. Ἀνεθέρισεν.* [Sic Zon. p. 220. addito *ἐπανειρύγησεν.*] † *Ἀνεκαλέσατο. Ἀπέστρεψεν.* Haec utique coniecturae nostrae veritatem clare et evidenter probant. *Küst.* Contrarium mendum Lex. Seg. p. 396. *Ἀνεκαλέσατο. ἀνεθέρισεν.* 11. *Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκ.*] Polybii IV, 4. verba leviter adumbrata. Cf. Zon. p. 210. 14. *Ἀνεκάς*] Lex. Seg. p. 395. ubi mendose *ἀνά*: *ἄνω* et Plutarchus Thes. 33. (cuius edd. habent *ἀνέκας*) et Scholiastae. 15. *ἄνωθεν*] *ἄνω λέγουσι* E. Plutarchus: *τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν.*

1. *ἕκαστ'* L. Seg. *ἐπίρω*] *ἐπαίρω* A. B. C. E. et Lex. Seg. in his desinens: *ἐπήρω* emendatio est Porti, Küstero tacite recepta. Illud probavi. *σὺ* om. E. Ex his iustam sententiam non expedimus, nisi forte scribendum: *ἀνεκάς σ' ἐπαίρω καὶ βδελυρὰς σου τὸ σκέλος.* Rem satis illustrant Aristophanis loci Av. 1246. Eccl. 266. Porsonus ap. Gaisf. in Add. *βδελυρῶς*. 2. *Κρατῖνος*] κρ A. unde dedi *Κράτης*. Vid. in v. *Ἀθάρα*. *Gaisf.* Vetustam lectionem Reinesius Varr. Lectt. p. 384. emendabat reposito *Κρατῖνος*. Sed *Κράτης* praecepit Meinek. Qu. Scen. I. p. 23. 3. *βλέπων*] immo *τρέπων*. 4. *Φανέας*] *Φαμέας* A. Quo de nomine dixit Schweighäuserus supra laudatus in v. *Ἀμίλκας*. 6. Fugit criticos, quod in oculos incurrit, *ἡμέραν* ad interpretationem *καθ' ἑκάσιην* retrahendum fuisse. Igitur contendi licet rarissimum illud *ἀν' ἑκάστην* cum formula recentioribus frequentissima *καθ' ἑκάστην*, quam attigit Schaef. in Bos. p. 179. Küst. ediderat: *Ἀν' ἑκάστην* [*ἡμέραν*]. 7. *Ἀνεκήκιεν*] Pertinet ad Il. *η*. 262. Quae subiungebantur, e Zon. p. 220, 21. petita, *ἀνεπήδα, ἀνεδίδου, ἀπὸ τοῦ κίω, τὸ πορεύομαι*, omisi cum A. B. C. D. Similia Etym. M. p. 103. et Apollon. Lex. p. 133. 8. *ἀνέπεσεν*] Vide v. *Ἀναπίπτειν*, coll. v. *Ἀγρότας. ἐν τῇ τραπέζῃ* om. C. 9. *Ἀνεκώχευον*] Vide v. *Ἀνακωχεύειν*. *Ἡρόδοτος* VII, 168. 11. *στήσαντες*] Scribe *στείλαντες*, ut supra v. *Ἀνακωχεύειν*. *Küst.* *τὰ* addidit Gaisf. cum A. 13. *Ἀνέκραγεν*] Lex. Seg. p. 396. Atticorum usum exposuit Piersonus in Moerin p. 64. sq. 15. *Ἀνεκρούετο*] Lex. Seg. p. 396.

Ἀνέκαθεν. Per altissimum temporis tenorem. Vel, ab longo retro tempore. [*Talis igitur fama a multis retro saeculis continua successione a patribus ad liberos propagata de S. Dionysio ad nos pervenit, eum tempore passionis dominicae, cum Sol ipso meridie obscuraretur, rei novitate vehementer obstupefactum et supra modum cognitionis humanae evectum, cum id quod acciderat considerasset, haec effatum: Ignotus Deus patitur, cuius causa universum hoc tenebris obtectum est et concussum.* *Ἀνεκαλάμησεν*. Spicilegium fecit. *Ἀνεκαλέσατο*. * *Ἀνεκαλοῦντο*. In ius vocabant. *Ephori autem ad magistratus eum excitabant, ut res amissas Messeniis restitueret.* *Ἀνεκάς*. Cum spiritu tenui significat sursum. et *Ἀνέκαθεν*, desuper. Eupolis *Autolyco*: *In altum te sustollo cum tuo impurissimae mulieris crure.* Crates *Heroibus*: *Cervices a terra sursum ad eos detorquens.* *Ἂν' ἑκάστην*. Singulis diebus. *Phameas quidam Carthaginiensis quotidie Romanos gravibus cladibus afficit.* *Ἀνεκήκιεν*. Erumpebat. *Ἀνεκλίθη*. Ad mensam accubuit. *Ἀνεκώχευον*. Inhibebant. Herodotus: *Naves inhibebant expectantes, quem exitum esset bellum habiturum.* Id est, velis contractis mare tenebant. *Ἀνέκραγεν*. Sic dicendum, non *ἀνεκραύγασεν*. item *Ἀνακραγεῖν* et reliqua de eodem genere similiter. *Ἀνεκρούετο*. Inhibebat, reprimebat.

Ἀνεκτά· Ἀγαθίας φησὶν περὶ Θευδερίχου· Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀνέσεως ἄξια. καὶ Πολύβιος· Διόπερ οὔτε τὸ λαθεῖν, οὔτε κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς εἰςβάλλοντας εἰς Μακεδονίαν τοὺς Ῥωμαίους ἀνεκτὸν ἦν. ἀντὶ τοῦ δυνατόν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ἦν ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη.

ἀντὶ τοῦ, ὑπομονῆς ἀξία.

Ἀνεκτησάμην. ἀνωρθωσάμην, ἀνελαβόμην.

Ἀνεκυμβάλιαζον. κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουν.

Ἀνελέγετο. ἀνεπόλει, ἐξησκεῖτο. Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος. τούτῳ δ' ἦν ἐοικὼς Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς· ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο. καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἐῤῥώτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς Μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ἀνελεήμων. Ὅτι ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν, ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους, ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀνελεύθερος. ὁ μικρολόγος, ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι. Οἱ δὲ ἐς ἀταξίαν ἰδόντες, καὶ ἀνάστατοι γενόμενοι, ἀγεννῆ καὶ ἀνελευθέραν ἐποιήσαντο τὴν ἀναχώρησιν, οἴκαδε ἀπονοσήσαντες.

Ἀνελεῖν. ἀναιρέψαι. Πρεσβεύονται πρῶτον τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν κελεύοντες καὶ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφιέναι. Λέγεται δὲ ἀνελεῖν, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν· καὶ ἁπλῶς ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνελοῦσα ‖ γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν 195
αὐτῇ. τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος εἶπε. Λιτὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή· ἡ μὲν ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτιατικήν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον, ἤτοι παραβᾶσα, διαχειροτονίαν περὶ

---

1. Glossa ut videtur Homerica: v. Il. *ά*. 573. *ὑπομονητικά* interpretatio Zon. p. 191. V. Etym. M. p. 103. *Θευδερίχου*] Immo *Θευδιβέρτου*: vide, Toupio etiam monente, Agathiae verba I, 4. summatim hic descripta. *Θευδερίχου* vulg. 4. Delendum videtur posterius *οὔτε*. 6. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. v. 58. 8. *Ἀνέλεγκτον. μὴ δυνάμενον ἐλεγχθῆναι*, quae sequebantur post *ἄξια*, cum et litterarum ordini repugnent et reiecerit A. in marg., expunxi. 10. *Ἀνεκυμβάλιαζον*] Ex Hom. Il. *π'*. 379. v. Etym. M. p. 96. f. Lex. Seg. p. 396. et Toll. in Apollon. p. 130. 12. Locus ex Philostrati V. Apoll. I, 14. depromptus, nec leniter deformatus, petitus est ex v. *Σιμωνίδης Λεωπρεποῦς*, quae narratio paulo sinceriorem extat in v. *Ἀπολλώνιος Τυανεύς*. 13. *διαμνημονικός*] immo *μνημονικός*. 14. *ὃς τὴν μὲν φων.*] Philostratus: *καὶ τὴν μὲν φωνὴν κατεῖχεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ ὁ νοῦς πλεῖστα μὲν ἀνεγίνωσκον, πλεῖστα δὲ εἰς μνήμην ἀνελέγοντο*. 16. *γενόμενον* Med. 17. *καὶ ὕμνος — ὃν ᾖδεν*] Haec A. in marg., sed *ᾖδετο* pro *ᾖδεν* cum B. *ἦν ᾖδεν* E. *ᾧ ὕμνος ᾖδετο τῷ χρόνῳ πάντα μαραίνεσθαι* C. Apparet ista prorsus ad veram scripturam tendere, *αὐτῷ τις ἐς τὴν Μν. ᾖδετο*.

1. Zon. p. 177. Glossam, ad Rom. I, 31. illam referendam, nemo non videt ex v. *Ἀστόργους* esse descriptam, unde fluxerit eadem observatio ad v. *Ἀσπονδεί*. 3. *καὶ* ante *ἀνελεήμονας* delevit Gaisf. cum A. C. E. 5. *Ἀνελεύθερος*] Lex. Seg. p. 397. *τῆς* ante *ἀληθείας* om. A. retinet tamen Zon. p. 171. *ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀλη*[illegible] Homines generosi et liberaliter educati solent esse veritatis amantes. Contra vero homines servili et humili animo praediti, quales sunt avari, parasiti, scurrae et similes, veritatem commodo suo postponere non dubitant. Hinc igitur apparet, quis sit hoc loco sensus verborum Suidae. Vide etiam Hesych. v. *Ἀνελευθέρως*. Küst. 6. Desideratur *τὴν* ante *ἀταξίαν*. 8. Possis *ἀπονοστήσαντες*. 9. Breviora Zon. p. 210. Ad sententiam conferendus Thucydides I, 139. 140. Verborum partem habet Diodorus XII, 39. *Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι — ἀπέστειλαν πρέσβεις — προστάττοντες τοῖς Ἀθηναίοις ἀνελεῖν τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων ψήφισμα*. 12. *καὶ τὸ ἀναλαβεῖν*: vide v. *Ἀναιρεθείς*. Ceterum novissima repetuntur v. *Ἀνεῖλεν*. 14. *Ἀνελοῦσα γὰρ κτλ.*] Ex Harpocratione Pal. qui cum Lex. Seg. p. 397. ignorat *τοῦτον* post *νόμον*. Ceterum haec et subsequens glossa sub v. *Ἀνελεῖν* cogenda. 15. *αὐτῇ*] *αὐτήν* A. B. E.

Edd. ante Küst. qui emendavit ex Harpocr. *τοῦτο τὸ χωρίον*] *τοῦτο τὸ τῆς λ*^{υ} (*λέξεως*?) E. qui *τὸ χωρίον* in marg. *Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτ.* p. 599. 17. *ἡ δὲ . . . αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.*] Sic locum hunc, ante mutilum [omissis *αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.*], ex MSS. Pariss. in integrum restitui. Küst. *αὐτῇ*] *αὐτὴ* A. E. *αὐτῇ* Med. et Lex. Seg. *αὐτοῦ* C. 18. *καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν* om. E. 19. *ἀνελοῦσα τοῦτον*] *ἀνελοῦσα ἀβασάνιστος ταδὶ ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ· λέγεται δὲ καὶ ἀνελεῖν τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη* C.

Ἀνεκτά. Tolerabilia. Agathias ubi de Theoderico dicit: *Vicinas gentes collegit, rem non amplius tolerandam esse ratus.* Et Polybius: *Quamobrem fieri non poterat, ut his temporibus Romani vel laterent vel in Macedoniam irrumperent.* Et Pisides: *Non erat tolerabile vicinis illud damnum.* *Ἀνεκτησάμην*. Recepi, recuperavi. *Ἀνεκυμβάλιαζον*. Strepitum edebant, subsultabant. *Ἀνελέγετο*. Animo versabat, exercebat. *Simonides vero, si quis alius, artem memoriae callebat. Huic similis erat Apollonius Tyanensis, qui ut plurimum quidem silebat, multa vero mente recondebat; et cum centesimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate Simonidem superabat. Extat etiam hymnus illius in Memoriam, quo canere solebat omnia a tempore corrumpi, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse.* *Ἀνελεήμων*. Immisericors. *Ἀστόργους* vocant crudeles et amare nescios, *ἀσπόνδους* vero implacabiles et iniuriarum acceptarum semper memores, postremo *ἀνελεήμονας* rigidos et qui nulla miseratione tanguntur. *Ἀνελεύθερος*. Illiberalis, vel ab veritate discedens. *Illi cum omnium rerum confusionem animadvertissent, castris exuti foedam et indignam fugam capessiverunt domum rediturі.* *Ἀνελεῖν*. Evertere. *Legatos mittunt, qui primum iuberent decretum contra Megarenses factum abrogari Graecosque pati liberos suique iuris esse.* *Ἀνελεῖν* etiam significat expositos infantes tollere et alere. et simpliciter aliquid suscipere. † *Abrogata enim lege sibi patronum creavit.* Huius loci, qui legitur apud Demosthenem in Oratione contra Androtionem, duplex fertur scriptura: una quidem, quam supra posuimus, altera vero pro *αὐτῇ* habet *αὐτήν* accusativum. Posterioris igitur hic est sensus: Senatus lege hac sublata iudicium de se suffragiis populi permisit, an coro-

ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ δοτικὴν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλῃ. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ χρήσει. καὶ Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὅ ἐστιν, ἐχρησμοδότησεν.

Ἀνελλιπής. ἀνενδεής.

Ἀνελκυσθῆναι. ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Ἕτερόν τε πρὸς τούτῳ ἱστίον μετὰ τάχους ἀνελκυσθῆναι ἐγκελευσάμενος.

Ἀνέλπιστον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτέρηται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά.

Ἀνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔτισε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θείων ἐναργειῶν.

Ἀνέμβατος. δυσχερῶς δεχόμενος, δυσπειθής.

Γυιοβόροις βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν
Ἐρώτων.

Ἀνεμεστώθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη.

Ἀνέμητα. ἀμέριστα.

Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἄνεμος. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου, καὶ τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἄνεμος. καὶ Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμοτρεφές. τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τε-

---

1. ἔδωκεν] ἐδόκουν Lex. Seg. 4. Zon. p. 210. Ἡροδότῳ I, 13. ubi v. Gloss. Adde Schol. Platon. p. 455. χρήσει: praestat χρήσῃ cum Gl. Herod. 9. πρὸς τοῦτο A. τὸ ἱστίον Zon. p. 210. neglectis ἕτερόν τε π. τούτῳ. „Quae statim in Edd. sequitur, glossam, Ἀνελίνουν, ἀνεδίδουν, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο. Ληρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες, delevi cum A. B. C. E. Ad eam Küsterus: „Ἀνελίνουν] Legendum est ἀνελίννυον [sic Med. quae observationem istam a Zon. p. 212. coll. 220. acceperat], ut Portus etiam monuit. Vide Hesych. v. Ἐλιννύειν." Ἐνεδίδουν corrigunt Hemsterhusius et Toupius [II. p. 202. cum antea v. ἀνεδίδουν I. p. 58. delevisset]. Versum esse Apollonii Rhodii I, 862. monuit Taylorus apud Toupium." Gaisf. Ibi scribendum fuisse δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον vel Etym. Magni p. 331. pr. ope viderat Piersonus in Moer. p. 162. ἀνελίνουν Aldus, deinceps ἀνελίννιον cum Med. 11. Ἀνέλπιστον] Lex. Seg. p. 397. sive Arsen. p. 56. ex Pindaro. Cf. Sophocl. Electr. 186. 15. ἔτισε] ἔτιγε B. E. Med. quorum Med. omittit οὕτως — ἐναργειῶν. Vide supra in v. Ἀναίδην. De inscriptione libri v. Küst. in v. Ἐνστάτης.

1. Ἀνέμβατος] Gl. A. habet in marg. διερχόμενος Portus. Nihil mutat Zon. p. 171. 2. Versus Pauli Silentiarii Ep. XXXII, 3. Anthol. Pal. V, 234. 4. Ἀνεμεστώθη] E Scholiis in Aristophanis versus deinceps allatos Ran. 1115, 16. (1095, 96.) Attigit Phrynichus Seg. p. 5. τῶν γρ. βουλομένων] τὸν (τὸ B. C. E. Med.) γρ. βούλομενον A. B. C. E. et Edd. ante Küst. 10. Ἀνέμητα] Lex. Seg. p. 397. et Hesychius. 11. Ἀνεμοκοῖται] Eadem habet Hesychius, ex quo Suidas sua procul dubio descripsit. Vide etiam Eustath. in Homerum p. 1645. Küst. Zon. p. 171. et Lex. Seg. p. 399. Attigerunt istud cascae superstitionis institutum Valck. in Herod. VII, 191. et Sturz. de Emped. p. 53. Eodem de genere petitum exemplum sui temporis memoravit Eunapius V. Soph. p. 23. 12. ἐν Κορινθίοις C. 14. Ἀνεμίδιον . . . ἀνεμίδιον τυγχάνει] Haec sunt mendosissima, quae aeque corrupta leguntur apud Schol. Aristoph. Av. 696. unde Suidas sua descripsit. Verba Scholiastae haec sunt: Ὑπηνέμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως, καὶ τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσῳδεύεται, ἀλλὰ ἀπὸ ἱστορίας τῆς κατὰ τοὺς ἑλιοκούρους· φασὶ γὰρ αὐτοὺς ἐξ ᾠοῦ γεγονέναι. Καὶ ὅτι σύνηθες αὐτοῖς μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγειν, καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Hic locus a librariis pessime acceptus est, et duobus mendis laborat, quae sensum eius penitus obscurant. Pro ἀνεμίδιον enim scribendum est ἀνεμιαῖον (unius tantum litterae mutatione facta), et pro αὐτοῖς, Ἀττικοῖς. Docere enim hic vult Scholiasta, ova ea quae Graeci vulgo ὑπηνέμια vocant, ab Atticis appellari ἀνεμιαῖα: quod verum esse vel ex Thoma Magistro apparet, apud quem in Eclogis Vocum Atticarum inter alia etiam haec leguntur: Ἀνεμιαῖα, οὐχ ὑπηνέμια. Praeterea pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum enarratorem Comici et hic apud Suidam legendum esse ἀνεμιαῖον patet etiam ex Platone. Küst. Veram scripturam praebent non solum Antiattic. p. 81. et Lex. Seg. p. 401. sed ipse Suidas v. Ὑπηνέμια, ubi Scholiastae eadem verba repetuntur. De mendi ratione cf. in v. Ἀκαρίδιος: de v. ἀνεμιαῖος Meinck. in Menand. p. 40. 15. Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Locus emendandus e Platonis verbis Theaet. p. 151. E. Ἀλλὰ μέρε δὴ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. 16. Ἀνεμοτρεφές] Pertinet ad glossam Homericam Il. λ'. 256. ubi vide veteres criticos, potissimum Apollon. Lex. p. 121. Adde Schol. Il. ὁ. 625. sive Etym. M. p. 103. εὐανέμοις] εὐηνέμοις A. B. C. E. etiam Lex. Seg. p. 397. et Eust. in Il. λ'. p. 843.

---

nari deberet; illius vero per dativum: Senatus lege hac sublata illum sibi patronum creavit. Ἀνέλῃ. Apud Herodotum significat, oraculum reddiderit. Et Ἀνεῖλεν, oraculum reddidit. Ἀνελλιπής. Cui nihil deest. Ἀνελκυσθῆναι. In altum extolli: *Cum praeterea velum alterum celeriter subduci iussisset.* Ἀνέλπιστον βίον. Beatissimam vitam sic appellant Attici, nimirum illorum hominum qui bona non amplius appetunt, sed his iam praesentibus fruuntur. Ἀνεμάξατο. Luit. *Omnium quae fecit poenas capite suo luit et persolvit.* Aeliani dictum in libro *de divinae potentiae argumentis.* Ἀνέμβατος. Inaccessus, difficilis ad persuadendum. *Qui prius perniciosis sagittis Amoris nullum accessum dabat.* Ἀνεμεστώθη. Repleta est. Aristophanes in *Ranis: Deinde vero propter haec urbs nostra scribis est repleta.* Id est, eorum copiam habuit, qui scribarum munere fungi, nec militare vellent. Vel scribas carpit propter malignam curiositatem. Ἀνέμητα. Non divisa. Ἀνεμοκοῖται. Qui ventos sopiunt. cuiusmodi genus hominum inter Corinthios esse tradunt. Ἄνεμος. Ventus. et ipsum elementum, in quo ventus spirat. Et Ἀνεμιαῖον Plato in *Theaeteto: Videamus, sententia tua fecunda sit an ovo irrito consimilis.* Ἀνεμοτρεφές. Quod nutritum est in locis ventosis. id

196 θραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο καὶ εὐαυξές. ἢ ἀνεμοτρεφὲς τὸ ὑπὸ ἀνέμων περιστρεφόμενον.

Ἀνέμου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

Ἀνέμους γεωργεῖς. ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ μηδενὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρεται· ὥστε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

Ἀνεμοφθορία. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς.

Ἀνεμώλιος. ὁ μάταιος.

Ἀνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

[Ἀνέμων στάσεις. Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσι.]

Ἀνεμύτας. Θηβαῖος τὸ γένος.

Ἀνενδοίαστον. τὸ ἀναμφίβολον.

Ἀνενεγκών. ἀνανήψας. Ὁ δὲ ἀνενεγκὼν ἠρώτα, πόθεν ἦκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν. ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου περισωθέντα. Καὶ ἀνενήκατο καὶ ἀνένηκεν, ὁμοίως ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεοῦτο. ἀνεμιμνήσκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπῄνει τε αὐτούς, καὶ ἀνενεοῦτο τὸ μέγεθος τοῦ κατεργασαμένου πολέμου.

Ἀνενεχθείσας. ἀνενεγκούσας.

Ἀνεννόητον. ἀδίδακτον, ἀμελέτητον, ἀάσκητον. Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, τὸ παράπαν ἀνεννόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. ἢ ἀνεννόητοι, μηδεμίαν ἔννοιαν περὶ τούτου ἔχοντες. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνεννόητοι.

---

2. *τρεφόμενον*] Habet etiam Eust. Sed *περιστρεφόμενον* ex A. recepi: cuius libri auctoritas obstitit, ne *τρεπόμενον* cum Apollonio probarem; *στρεφόμενον* Hesych. 3. *Ἀνέμου παιδίον*] Sic etiam apud Diogenianum et Mich. Apostolium [add. Arsen. p. 57.] scriptum est, eamque lectionem recentiores omnes sequuntur. Sed in duobus MSS. Pariss. [A. C.] exaratum est *ἀνέμου παιδίον*: quam lectionem prae altera amplectendam esse puto. Hominem enim inconstantem et levem eleganter dici posse *filium venti*, eamque imaginem rei istius naturam multo aptius exprimere quam alteram, *venti campus*, nemo non videt. *Küst.* Ad hanc normam corrigendus Libanius in epist. ad Nicocl. p. 545. *Ἐμὲ δὲ μήτε κόθορνον, μήτε Εὔριπον, μήτε ἀνέμου παιδίον ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς.* Vulgo legitur *ἀνέμου πεδίον*. Rem extra dubium ponit Pollux I, 196. *Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ἀνέμου παῖδα.* *Toup.* III. p. 29. Immo debebat Pollucis afferre locos VI, 121. 129. cui suffragatur aequalis Phrynichus in Lexicis Seg. pp. 13. 401. 5. *Ἀνέμους γεωργεῖς*] Vide Zenobium et Diogenianum. *Küst.* 6. *μηδενὸς*] *μηδὲν* B. E. Med. 7. *μόνον* A. *ἐπιφέρεται* B. E pr. 9. *Ἀνεμοφθορία*] Aquila, Symmachus et Theodotio Amos IV, 9. Vid. Drus. Fragm. Vett. intt. p. 715. *Hemst.* Esaias XIX, 7. *Toup.* MS. Quae post *ἀνέμων* extabant, *Ἀνέμῳ διαλέγῃ. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων*, omisi cum A. C. ut repetita de v. *Αἰγιαλῷ λαλεῖς.* 10. *Ἀνεμώκεος: ὁ ταχύς*] Non dubito quin hoc loco caput articuli exciderit, et Suidas scripserit vel scribere saltem debuerit, *ἀνεμώκης, ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς.* *Küst.* praeeunte H. Stephano Thes. in v. Videtur glossa spectare locum Euripidis Phoen. 166. *Ἀνεμωκεος* E. 11. Glossa Homerica: v. Apollon. Lex. p. 135. 13. *Ἐγχώριοι γὰρ* et quae sequuntur, verba Polybii in Excerptis Peiresc. p. 34. repetita sub v. *Ἐγχώριον*, vel potius in nostram glossam illinc invecta, quam habet A. in marg. Ceterum v. Abresch. Dil. Thuc. p. 660. Quae subsequuntur in Edd.: *Ἀνεμώνη. βοτάνη. δύο δὲ αἱ τῆς εἴδη ἀγρία καὶ κηπευτική· καὶ ἡ μὲν κηπαία φέρει ἄνθος ἐρυθρόν, ἡ δὲ ἀγρία φοινικοῦν. ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπτικῆς ἐστιν ἐπισπαστικῆς τε καὶ ἀναστομωτικῆς δυνάμεως. ὅθεν φλέγμα τε προκαλοῦνται [προκαλεῖται Med.] καὶ λέπρας ἀφιστᾶσι προστιθέμεναι· καὶ γάλα κατασπῶσιν*: eam gl. ex Pauli Aeginetae VII, 3. sumptam delevit Gaisf. cum A. B. C. E. 17. *Ἀνεμύτας*] Lex. Seg. p. 397. cum Pal. Harpocratione, cuius reliqui libri cum plerisque Demosthenis de Cor. p. 324. praestant *Ἀνεμοίτας*. Idem *ἀνεμύτας* e Tarentinorum dialecto commemorat Etym. M. p. 103. V. in Hesych.

1. *Ἀνενδοίαστον*] Respexit Ioseph. Ant. Iud. XVII, 9. T. I. p. 854. Conf. Phil. Iud. II. p. 319, 22. *Burn.* Non, opinor. Ceterum v. Etym. M. p. 104. 2. Cf. Dorv. in Charit. p. 321. et Eust. in Od. *θ'*. p. 1604. 5. *παρὰ τοῦ βασιλέως* C. 6. *Καὶ ἀνενείκατο καὶ ἀνένεικεν, ὁμ.*] Duo MSS. Pariss. [A. C.] habent, *ἀνενήκατο καὶ ἀνένηκεν κτλ.* *Küst.* Idem cum Apollon. Lex. p. 132. tradiderit, nolui doctae antiquitatis errorem oblitterare. Significantur autem Homerici loci Il. *τ'*. 314. Od. *λ'*. 625. Cf. intpp. Hesychii v. *Ἀνενέγκατο*. 9. *κατεργασαμένου*] Scribendum potius est *κατειργασμένου*. *Küst.* 11. *Ἀνενεχθείσας*] Lex. Seg. p. 397. 13. *Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν*] Polybii dictum (vide supra v. *Λογισμός*), qui hanc vocis structuram frequentavit, v. II, 35, 6. XI, 8. adde Dion. Chrys. T. I. p. 478. et Diod. III, 20. Debebat autem esse *οὐ δεῖν*. 16. *Πολύβιος* XI, 8. sive v. *Στρατηγία*. Id fragmentum repetiit Schweigh. T. V. p. 80.

---

enim robustum vegetumque solet evadere. vel, quod ab ventis concutitur. *Ἀνέμου παιδίον*. Dictum in homines inconstantes et leves. *Ἀνέμους γεωργεῖς*. Dictum de illis qui laborant, nec fructus ullos suorum laborum percipiunt. Ventus enim ut omnia producat et augeat, nihil tamen praeter solam paleam aufert: unde nullius boni particeps fit. *Ἀνεμοφθορία*. Corruptio ab ventis profecta. *Ἀνεμώκεος*. Velox. *Ἀνεμώλιος*. Ventosus. *Ἀνεμώνη*. Genus herbae. [*Ἀνέμων στάσεις*. Ventorum stationes. *Indigenae enim non solum ventorum stationes (ut fert proverbium), sed etiam popularium mores optime norunt.*] *Ἀνεμύτας*. Vir genere Thebanus. *Ἀνενδοίαστον*. Quod dubio vacat. *Ἀνενεγκών*. Qui ad se rediit. *Ille cum ad se redisset, quaesivit unde venirent.* Et alibi: *Tum ille deliquium animi passus est. qui cum ad se redisset et morbum evasisset, custodes eum sublatum ad Regem detulerunt.* Eodem referuntur *Ἀνενείκατο* et *Ἀνένεικεν*. *Ἀνενεοῦτο*. Memoria repetebat. *Rex vero tum illos laudabat, tum belli confecti magnitudinem in memoriam revocabat.* *Ἀνενεχθείσας*. Quae ad se redierunt. *Ἀνεννόητον*. Immunem doctrinae, commentationis expertem, non exercitum. *Non decet temere periculis se offerre, nec vitam in aleam fortunae committere, prorsus bellicorum casuum negligentem atque barbaricarum opum.* Vel *Ἀνεννόητοι*, qui de re aliqua minime cogitant. Polybius: *Horum omnium nullam curam duces agebant.*

Ἀνέντες. ἐνδόντες, ἀνατείναντες. Οἱ δὲ ἔπλεον τὰ ἱστία τοῖς ἀνέμοις ἐνδόντες.

Ἀνεξάλειπτος. ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, ὁ μὴ ἐπιλείπων.

197 Ἀνεξέλεγκτος. ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

Ἀνεξεπίμονον. τὸ μὴ ὑπερμένον.

Ἀνεξερεύνητον. τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἔρευναν.

Ἀνεξίτητον, ἀνεξέλευστον, ἀδιόδευτον.

Ἀνεξιχνίαστον. ἀνεξερεύνητον, οὗ μηδὲ ἴχνος ἔστιν εὑρεῖν.

Ἀνεξυνοῦτο. ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν.

Ἀνεῴγεισαν. Ἠνοίχθησαν. καὶ Ἀνέῳργεν, οὐχὶ ἤνοιγε. καὶ Ἀνεῴγετο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. **

Ἠδὶ δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν.

Θετταλῇ·

Καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέῳγεν.

Εὔπολις Πόλεσιν·

Ἤδ' οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ', οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἄνεως. ὁ ἄφωνος. Ἐν Μυθικοῖς·

Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν.

Ἀνεπάγγελτος. ἄκλητος. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ·

Τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ
φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

Ἀνέπαλτο. ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπαρίασαν. εἰς μετάμελον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Πάριοι, πολεμούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

---

2. ἀνέμοις ἐνδόντες] Scribe, ἀνέμοις ἀνέντες: ἐνδόντες enim est interpretatio vocis ἀνέντες, quae proinde in exemplo scriptoris anonymi locum habere non potest. *Küst.* Legend. τοῖς ἀνέμοις ἀνέντες. Ἐνδόντες. Sic solet Suidas, addito interpretamento, infra v. ἐφίει. *Toup.* MS. Frustra: quippe cum iusto frequentius apud Suidam singula scriptorum verba nunc interpretationibus invectis nunc casu quodam depravata constet. Vide quae disseremus in vv. Ἐνέκαιρα et Ἐπαναβάλεσθε. Iam ἀνέντες etiam Portus. 5. Ἀνεξέλεγκτος] Plutarch. Pelopid. p. 279. ἀνεξέλεγκτον εὔνοιαν καὶ φιλίαν, *sinceram amicitiam. Toup.* MS. V. Alb. in Hesych. Lex. Seg. p. 397. ἀγύμναστος om. Zon. p. 171. 7. ὑπερμένον] Scribendum est ὑπομένον. *Küst.* Latet aliud mendum. 8. Ep. ad Rom. XI, 33. 9. Ἀνεξίτητον] Lex. Seg. p. 397. et Hesych. ἀνεξέλευστον om. Zon. p. 190. 10. Glossa sacra: cf. Zon. p. 191. 12. Ἀνεξυνοῦτο] Vide supra v Ἀνακοινώσασθαι. Ξενοφῶν Hellen. I, 1, 30. Nomen om. Zon. p. 216. 13. Ἀνεῴγεισαν] Vide Thomam Magistrum v. Ἀνέῳγεν, coll. Lobeckio in Phryn. p. 157. sq. 14. ἤνοιξε] ἤνοιγε A. B. E. et Lex. Seg. p. 399. ubi continua plenius afferuntur: καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ' ἢ δ'. ἡ δ' ἀνέῳγε τ. θ. κτλ. deinde tanquam in diversa gl. Ἀνέῳγον: καὶ Ἀμειψίας — πολλαχοῦ. λέγει om. E. 16. Edd. Ἤδ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Θετταλῇ (nisi quod Gaisf. tacite Θετταλῇ seiunxit a superioribus): unde Porsonus Adverss. p. 283. ἠδὶ δ' ἀνέῳγε τ. θ. ἡ Θετταλή, qui medelam attulit leniorem Meinekio in Menand. p. 77. Priorem quidem coniecturam aperte firmant ista vestigia Lex. Seg. ἢ δ' ἡ δ'. 19. ἀνέῳγεν] ἀνέῳγεν A. C. Legendum ἀνέῳγας cum Lex. Seg.

2. Ἤδ'] Οἴ' A. οἴδ' B. E. C. ὃν Lex. Seg. ἦν (poterat ἤν δ'), speciose Porsonus Adv. p. 285. Minus tamen probatur quod idem deinceps p. 296. proposuit, οὐδ' ἀνεῴγει μοι θ. ἀνέῳξαν C. 3. Κραπατάλοις] Κραπαττάλοις A. Κρατταπάλλοις Lex. Seg. 5. Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θ.] Vide Zenobium I, 89. et Arsen. p. 58. 8. ὁ ἄφωνος] ῥάφωνος A. 10. Ἀνεπάγγελτος: ἄκλητος. Κρατ.] Pollux VI, 12. Ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ. Hesychius: Ἀνεπάγγελτοι, οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητοι. *Küst.* 12. βδελλολαρύγγων] βδελλοιαρύγγων A. βδελλοφαρύγγων C. Mox αὐτῶν A. Numeros quidem anapaesticos sic fere licet instaurare: τῶν βδ. ἀνεπάγγελτ' αὐτῷ φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον. Ceterum in hac sensus obscuritate Küsterianam interpretationem servavimus intactam. 14. Ἀνέπαλτο] Lex. Seg. p. 397. Zon. p. 212. Gl. Homerica Il. ὑ'. 85. υ'. 424. Ἀνεπάλλετο E. 16. ὑπὸ Ἀθηναίων] Zenobius habet ὑπὸ Θηβαίων, quae differentia notanda est [v. nos in v. *Καδμεία νίκη*]. At Diogenianus [sive Arsen. p. 57.] Suidae lectionem confirmat: Ἀνεπαρίασαν. Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον μετέγνωσαν. Historiam quae huic proverbio locum dedit, ex Ephoro [fr. 107.] narrat Stephanus Byzantius v. Πάρος. *Küst.* 18. ὡμολογηθέντα E.

Ἀνέντες. Qui remiserunt, vel extenderunt. *Illi cum vela ventis permisissent, navigabant.* Ἀνεξάλειπτος. Indelebilis, qui non deficit. Ἀνεξέλεγκτος. Non exploratus, inexercitatus, improbatus. Ἀνεξεπίμονον. Quod non perdurat. Ἀνεξερεύνητον. Quod investigari non potest. Ἀνεξίτητον. Impervium; ubi transitus negatur. Ἀνεξιχνίαστον. Investigabile, cuius ne vestigium quidem potest inveniri. Ἀνεξυνοῦτο. Communicabat. Xenophon. Ἀνεῴγεισαν. Aperti fuerant. et Ἀνέῳγεν, non ἤνοιγε. item Ἀνεῴγετο. His usi sunt Amipsias *Moechis* et recentiores passim. [Menander:] * *Haecce vero ianuam aperiebat.* Et in *Thessala*: *Etiam testam refringebas.* Eupolis *Urbibus*: *Quas ego fores nulli unquam aperui.* Et Pherecrates *Crapatalis*: *Nullus enim excepit me, nec mihi ianuam aperuit.* Ἀνεῳγμέναι Μουσ. *Patent Musarum ianuae.* De iis dictum qui prompte impertiunt vel addiscunt pulcherrima disciplinarum argumenta. Ἄνεως. Mutus. In Fabula: *Sic dixerunt: neque rex mutus fuit.* Ἀνεπάγγελτος. Invocatus. Cratinus *Dionysalexandro*: *Cum quidam gulosorum invocatus ad coenam eius accessisset.* Ἀνέπαλτο. Subsiliit. Ἀνεπαρίασαν. Pariorum more facti eos poenituit. Parii enim cum bello ab Atheniensibus premerentur, inducias hac lege petierunt, ut urbem illis traderent. postea vero cum auxilium alicunde sibi affuturum sperarent, condicionibus stare recusarunt.

Ἀνεπάτησας. ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον. ἀνεύθυνον, καθαρόν, ἀθῳές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθίᾳ·

Τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδέλη.

Ἀνεπαφρόδιτος. ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαίσθητον. οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστιν.

Ἀνεπίδικα. τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἱοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.

Ἀνεπιεικές. ἀνοίκειον, ἀπρεπές. Ἀρριανός· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τοσοῦτον ἂν ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐς τοῦτον ἐργάσασθαι ἢ ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι.

Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. Θουκυδίδης· Οἵτε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως. Καὶ Ἰώσηπος· Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σου χρηστοῦ, ἀνεπικλήτων σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.

Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον. καὶ ἀνεπιλήπτως, ἀκαταγνώστως· ἢ ἀνεπιλήστως.

Ἀνεπίπληκτος. ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Εὔπολις.

Ἀνεπισήμαντον. ἀκλεᾶ, ἄδοξον. Πολύβιος· Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.

Ἀνεπισταθμεύτους. σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν. Πολύβιος· Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. ἢ σταθμὰ μὴ δεχομένους, τουτέστι ζυγοστατουμένους.

Ἀνεπιστάτητον. ἀφύλακτον. Καὶ Ἀνεπιστάτως, ἄνευ ἐπιστασίας. Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων.

Ἀνεπιφάτως. ἀπροσδοκήτως, ἀμιγῶς, κα-

---

1. *Ἀνεπάτησας*] Lex. Seg. p. 397. Eust. in Π, ζ'. p. 636. f. *ἐκ τοῦ πάτος γίνεται καὶ τὸ ἀναπατεῖν, ἤγουν ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κινεῖσθαι.* 2. *Ἀνέπαφον*] *Ἀνέπαφον — ἄληπτον* Isidor. Ep. 18. Procop. p. 332. *μηδὲ — ἀνέπαφον.* Stobaeus p. 459 = 281, 14. *Toup.* MS. Habet Lex. Seg. p. 397. supplendum ex p. 203. *μὴ ψηλαφητέν* solum Zon. p. 190. 3. *Μένανδρος* p. 142. 4. *τὰ δ' ἄλλα ἀ. σώματα οὐδέλη* A. B. E. Med. et sqq., nisi quod *ἔλη* Küst. Locus nondum castigatus, in quo ne Bentleius quidem p. 53. sibi satisfecit. Ceterum *ἀνέπαφος* ad sermonem vitae civilis pertinuisse significat locus Demosth. in Lacr. p. 926. 5. *Ἀνεπαφρόδιτος*] Lex. Seg. p. 397. et Etym. M. p. 104. *Ἀνεπαφροδίτης* A. 6. *Ἀνεπαίσθητος*] *Ἀνεπαίσθητον* posui cum A. C. Vox a Diodori temporibus inde vulgata. 7. *Ἀνεπίδικα*] Cf. Pollux III, 33. et v. *Ἐπίδικα.* In vv. *υἱός τις ἤ* desinit Lex. Seg. p. 398. cf. ib. p. 183. In *ὅσα* particulam desideramus. 12. *Ἀρριανός*] Locus apud Arrianum Exp. Alex. IV, 21, 16. integer hic: *Καὶ τοσούτου ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐς τὸν Χοριήνην ἔργον ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐπιτρέπει Χοριήνῃ.* Unde facile colligimus *ἐργάσασθαι ἢ* ex fraude librariorum provenisse. 13. *ἀνεδέησεν* A. Aut legendum *ἐνεδέησεν* aut tollendum *ἄν.* 14. *ἐς τοῦτον*] *ἐς τοῦτο* A. B. C. E. *ἐν τούτοις* Edd. 16. *Θουκυδίδης* I, 92. 17. *οἶκον* C. 18. *Ἰώσηπος* Antiq. Iud. XVIII, 9, 4. Orationem ut putabat soloecam Toupius emendabat scriptura MS. Lugd. Bat. ascita, quam locorum fide comprobavit: *Ἄξιος δέ εἰμι τυγχάνειν σου χρηστοῦ: dignus autem sum cui amicum te praestes, qui fidem meam inviolatam tibi praestiti.* Aliunde opitulatur *παρασχομένῳ* E.

8. *Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον*: Lex. Seg. p. 397. adde Hesych. Cf. Eurip. Or. 922. Creber in hac voce Dionysius Halic. 4. *ἢ ἀνεπιλήστως*] Haec nihil ad rem, et a mala manu videntur esse adsuta. *Küst.* Fort. *ἢ ἀνεπικλήτως. Burn.* Praestat quod Gaisf. coniecit, *ἀνεπιπλήκτως*: cf. Tittm. in Zon. p. 191. 5. *Ἀνεπίπλήκτος*] Lex. Seg. p. 398. V. Alb. in Hesych. 7. *Ἀνεπισήμαντον*] Vide et Diodor. XV, 88. qui Polybium est imitatus. *Toup.* MS. *ἀκλεᾶ*] *μὴ δεδηλωμένον, ἀκλεᾶ* E. *Πολύβιος* XI, 2. 10. *σταθμὸν*] *σταθμοὺς* A. E. 11. *Πολύβιος* XV, 24, 2. Quem locum licet aliquantum ex vv. *Ἀσταθμεύτους* et *Ἀφρουρήτους* redintegrare. 14. *τουτέστι ζυγοστατουμένους* om. vulg. 15. *Ἀνεπιστάτητον*] Lex. Seg. p. 397. 16. *Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδρ.*] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius: et recte quidem, si quid iudico. Voce enim *ἀνεπιστάτως* et *ἐπιστασία* Polybius frequenter uti solet. *Küst.* Fr. gr. 20. Contulit Gaisf. locum geminum X, 40, 3. *τότε μὲν οὖν ἀνεπιστάτως αὐτὸν παρέδραμε τὸ ῥηθέν.* Adde Upton. in Dionys. C. V. p. 24. sq. Schaef. 17. Post *τοιούτων* quae sequebantur, *Ἀνεπίτροπος. Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα Θεὸς ἀνάσσων*, cum et ab mendosa scriptura v. *Ἀπερίτροπος* appareat esse profecta et A. in marginem reiecerit, expuli. Pro interpretamento *μὴ ἐπιτρέπων* addit E. Ceterum haec verba sunt Sophoclis El. 182, 83. 18. *Ἀνεπιφάτως*] Hesychius: *Ἀνεπίφατον. ἀπροσδόκητον καὶ ἀμιγές.* Legitimam scripturam *ἀνεπιφάντως* esse vidit Schneiderus.

Ἀνεπάτησας. Conculcasti. *Ἀνέπαφον.* Nulli iudicio obnoxium, purum, intactum. Menander *Perinthia*: *Reliquorum vero corpora intacta* **. *Ἀνεπαφρόδιτος.* Invenustus, insuavis. *Ἀνεπαίσθητον.* Sensu carens. *Ἀνεπίδικα.* Si qui sine testamento decesserant, eorum hereditatem lege sibi vindicare poterant genere proximi. Quaecunque tamen quis ut filius aut nepos defuncti sibi vindicabat, ea vocabantur *ἀνεπίδικα.* *Ἀνεπιεικές.* Indignum, indecorum. Arrianus: *Tantum afuit ut Alexander indignum quid in eum statueret, ut potius oppidum eius fidei rursus committeret.* *Ἀνεπικλήτως.* Sine criminatione. Thucydides: *Et utrorumque legati citra conquestiones domum redierunt.* Et Iosephus: *Aequum autem est ut benignum te mihi praebeas, qui inviolatam fidem tibi praestiterim.* *Ἀνεπίληπτον.* Inculpatum. Et *Ἀνεπιλήπτως*, sine reprehensione, vel sine oblivione. *Ἀνεπίπληκτος.* Quem nullus ob peccatum obiurgat. Eupolis. *Ἀνεπισήμαντον.* Inglorium, obscurum. Polybius: *Non est aequum ut Hasdrubalem, qui virum fortem se praebuit, silentio praetereamus indictum.* *Ἀνεπισταθμεύτους.* Immunes ab hospitiorum necessitate vel angaria. Polybius: *Regem Philippum Thasiis concedere immunitatem a praesidiis, tributis et hospitiis praebendis.* Id est stativa non tolerantes. *Ἀνεπιστάτητον.* Incustoditum. Et *Ἀνεπιστάτως*, sine consideratione. *Non decet res eiusmodi sine iudicio praeterire.* *Ἀνεπιφάτως.* Ex improviso, seorsum, separatim. *Cum praecepisset, ut ad re-*

ταμόνας. Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. ἢ ἀφθόνως.

Ἀνεπόλει. ἀνέπραττεν, ἀνέστρεφεν εἰς ἑαυτὸν τὰ μαθήματα.

Ἀνεπόπτευτον. τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως Ὑπερίδης. τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι δηλοῖ Φιλόχορος, λέγων· Ἀδικεῖ πάντα τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικά. καὶ πάλιν· Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μυηθῆναί τε ἅμα καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς πατρίους χρόνους τῆς τελετῆς μετακινηθῆναι.

Ἀνεπόψιος. ὁ ἀθεώρητος.

Ἀνεπτεροῦτο. ἐλπίσι χρησταῖς ἤρετο. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ περιτυχών. καὶ Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι. Κρατῖνος.

Ἄνερ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Φίλτατ' ἄνερ.

Χρῆσις τοῦ ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὑρέθη ἡ κλητική, ὥσπερ ἐκεῖ ἐστι παρὰ τῷ Ποιητῇ·

Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο.

Ἀνεργήσει. ἀναρτήσει καὶ οἷον κολάσει.

Ἀνερίναστος. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων. Καὶ Ἀνερίναστος συκῆ, ἡ μὴ προβέβληνται οἱ ἐρινεοί. ἐρινεὸς δέ ἐστι τῆς ἀγρίας συκῆς ὁ καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ ἀνερίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακὸς καὶ ἄγονος.

Ἀνερρίπιζεν. ἀνεκίνει, ἐτάρασσεν, ἀνήγειρεν.

Ἀνέῤῥιπτον. ἀνελάμβανον. Καὶ Ἀνέῤῥιπται κύβος, οἷον ἀποκεκινδύνευται.

---

3. Cf. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 60. 5. Ἀνεπόπτευτον. τὸ μὴ ἐποπτ.] Lege Ἀνεπόπτευτον. τὸν μὴ ἐποπτεύσαντα: vel Ἀνεπόπτευτος. ὁ μὴ ἐποπτεύσας, ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Sed repugnant Harp. Pal. et Leg. Seg. p. 398. 6. *Φιλόχορος* Med. Vide Harpocr. v. Ἐποπτευκότων sive Philochor. Sieb. p. 82. 8. *Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε π.*] Vide Plutarchum in Demetrio p. 900. et Casaub. in Athen. lib. VI. p. 446. 447. *Küst.* 9. μυηθῆναί] μυηθῆναί τε A. et Lex. Seg. Mox *τελευτῆς* A. B. E. Med. cum libris aliquot Harp. 12. Ἀνεπόψιος] Cf. v. Ἀποπτος. 13. Ἀνεπτεροῦτο] Phot. Epist. p. 288. Plutarch. Sertorio p. 581. Proverb. VII, 11. Menand. Legg. p. 93. Heliodor. p. 107. *Toup.* MS. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτ.] Damascium licet ex v. Ἑρμαῖον, ubi pars posterior repetitur, auctorem fragmenti cognoscere. 16. Ἀνεπτερῶσθαι] Lex. Seg. p. 398. Phrynichus ib. p. 10. Ἀ. τ. ψ. οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἐκπτοιον εἶναι: legendum ἐκπτοιηθῆναι. 18. *Πλούτῳ* v. 1026. unde leg. *φίλ' ἄνερ*, id quod praebet interpolatus E. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς ὦ φίλ' ἄνερ.

3. *τῷ Ποιητῇ* Il. ω. 725. Supra *εὑρέθη* E. mox *ἡ* ante *κλητική* accessit ex A. C. Mirum nisi reponendum sit: *Χρῆσις ... γυναικός, ὥσπερ εὑρέθη ἡ κλητικὴ ἐκεῖ παρὰ τῷ Π.*, vel expulsis *εὑρέθη ἡ κλ.* retinenda *ὥσπερ ἐκεῖ κτλ.* Quamquam omnium fuerit simplicissimum, ut *Χρῆσις* tanquam indicem observationis doctae suisque testibus munitae a reliquis separemus. 6. Ἀνεργήσει] Scribe Ἀνέρσει (quod est futurum Aeolicum ab *ἀνείρω*) ut apud Hesychium. Vicissim Hesychius ex nostro emendandus, apud quem pro *ἀναρτήσει* male legitur *ἀμαρτήσει*. *Küst.* *ἀμαρτήσει* itidem C. Mox *κωλύσει* Lex. Seg. p. 398. et Timaeus p. 35. probatum Ruhnkenio, qui de nostro loco videndus. 8. Ἀνερίναστος συκῆ] Praeter Hesychium et Etym. M. v. Ἀνερίναστος consule etiam Aristot. Histor. Anim. V, 32. Plin. XV, 19. et Zenobium in Adagio [II, 23.] Ἀνερίνεος εἰ. *Küst.* Adde Valckenaer. in Herodot. I, 193. coll. Zon. p. 172. 10. *ἀναρτῶσι* Par. 177. 13. ἐρινάζειν] Bas. inventum: nam ῥινάζειν B. E. Med. ῥιζᾶν. *λέγεται* A. 15. Lex. Seg. p. 398. Similiter v. Δηρέθιζε et Hesychius. 17. *ἀνελάμβανον*] Mendum manifestum. Scribendum enim est *ἀνέβαλλον*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Quem fugit v. Ἀναῤῥιπτεῖν. Lex. Seg. p. 398. Ἀνεῤῥίπτουν: ἀνελάμβανον. Ἀνέῤῥιπται] Allusum ad incertitudinem quae in aleae iactu. Petronius Arbiter in Satyrico: *Indice fortuna cadat alea, sumite bellum* etc. Livius I, 23. *Imus in dubiam aleam imperii aut servitii.* Usurpavit adagium traiecturus Rubiconem C. Iulius Caesar. Plutarchus in Apophth. [p. 206. C.] *Καὶ διέβη τὸν Ῥουβίκωνα ποταμὸν ἐκ τῆς Γαλατικῆς ἐπαρχίας ἐπὶ Πομπήιον, εἰπών, πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος* Suetonius in Iul. 31. *Iacta est alea, inquit.* Huc fortasse respexit Lucanus: *Alea fati Alterutrum mersura caput.* Usurpavit et ante Caesarem Menander apud Athen. XIII. [p. 559. E.] *Λεδογμένον τὸ πρᾶγμ', ἀνεῤῥίφθω κύβος.* Hinc non minus eleganter *ἐκκυβεύειν* antiquis usurpatum, de quo Had. Iunius V, 85. Polybius apud Suidam in *Κυβεύω*: *Οἱ μὲν ἀλογισίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Schott.* in Prov. p. 359. Vide Arsen. p. 56. Plura Dorvillius in Charit. p. 88. Valck. in Phoen. 1235. in Herod. VII, 50. Markl. in E. Suppl. 330. alii. Burneius affert Isidori Pelus. V. Ep. 92. p. 581. *ἀνεῤῥίφθω γὰρ κύβος.* Adde v. Σαλεύσας.

---

gem inexpectatus accederet, eique epistolam traderet. vel, sine invidia. Ἀνεπόλει. Reputabat, in semet disciplinas recolebat. Ἀνεπόπτευτον. Si quis epopta non fuit. sic Hyperides. Quid sit autem ἐποπτεῦσαι declarat Philochorus: *Sacra* (inquit) *hic violat omnia, tam mystica quam epoptica.* Et alibi: *Demetrio igitur peculiare quiddam praeter ceteros contigit, ut solus simul et mysta et epopta fieret, et eius in gratiam patria mysteriorum tempora mutaverint.* Ἀνεπόψιος. Qui non videtur. Ἀνεπτεροῦτο. Spe laeta efferebatur. *Nemesio laetissima spe erectus sustentabatur et existimabat se in lucrum insperatum incidisse, quod in me incidisset.* Et Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, animo esse elato, apud Cratinum. Ἄνερ. Apud Aristophanem *Pluto*: *O carissime vir.* Usus huius vocis non repertus est in vocativo casu, ut maritus uxoris intelligeretur, quemadmodum in illo Poetae dicto: *O vir, ex hac vita iuvenis discessisti.* Ἀνεργήσει. Suspendet, et quasi castigabit. Ἀνερίναστος. Proverbium in eos, qui quae ceperunt non retinent. Et incaprificata ficus dicitur ea, cui non sunt admoti ἐρινεοί. hi vero sunt fructus agrestis ficus, quem mansuetis ficubus appendunt, quo vermiculi inde migrantes in grossos efficiant, ut ad iustam maturitatem perveniant: id quod dicitur caprificare. Alii vocem istam accipiunt de molli et sterili. Ἀνερρίπιζεν. Agitabat, turbabat, excitabat. Ἀνέῤῥιπτον. Suscipiebant. Et Ἀνέῤῥιπται

Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέῤῥιμμαι κύβος.

Ἀνέῤῥιψαν. ἀνέβαλον· ἢ ἀπηρνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναῤῥίψαντες ὅλεθρον.

Ἀνέριστα. ἀφιλονείκητα.

Ἀνεῤῥιχῶντο. χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι ἀνήρχοντο. κυρίως τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναῤῥιχᾶσθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος· Ἀναῤῥιχᾶται δὲ ὥσπερ πίθηκος ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα. Τουτέστι, πρὸς ὕψος ἀνέβαινε, πρὸς δένδρα καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀῤῥίχων· εἶδος δέ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν, καὶ ἔστιν οἷον ἀραχνᾶσθαι. αἱ γὰρ ἀράχναι νήθουσι κατὰ τὰς ἐναερίους ὁδούς. Ἀριστοφάνης·

Πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν, περὶ τοῦ καινθάρου λέγων.

Ἀνερμάτιστον. ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασάλευτον.

Ἀνέῤῥωσεν. ὑγιᾶ εἰργάσατο. Ὁ δὲ Νικάνωρ ἐνόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτόν.

Ἄνες. δοτικῇ.

Ἀνέσαντες. ἀνακαθίσαντες,

Ἀνέσαιμι. ἀναπαύσαιμι.

Ἀνέσειον. ἐτάραττον, ἀνεκίνουν. Οἱ δὲ Κρῆτες φοβούμενοι μή τι τιμωρίας τύχωσιν, ἀνέσειον τὰ πλήθη, παρακαλοῦντες τὴν ἐξ αἰῶνος παραδεδομένην ἐλευθερίαν διαφυλάττειν.

Ἄνεσίαν. τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος Βουκόλοις.

Ἀνεσκευάσαντο. τὸ ἀναστάτους γενέσθαι

---

1. *Φράζε*] Hunc versum Aristophanis esse discimus ex Eudemo apud Bekkerum Anecd. p. 1111. Poetae nomen omittit cum Suida Lex. Seg. p. 398. *Gaisf.* Tanquam comici cuiuspiam tetrametrum distinxerat Meinek. in Menand. p. 26. recepitque inter Aristoph. fragm. n. 545. Dindorfius. Hi quam e novicia formula *κύβος ἀνεῤῥίμμαι*, quae lemmati grammaticorum parum convenit, sententiam elicuerint nondum inveni: quamquam Hermannus et Iacobsius negant istud dictionis periculum sibi displicere. Nos haud ambigimus quin extrema talem poscant medelam, *πᾶς ἀνέῤῥιπται κύβος*: nam *πάντα κύβον ῥίπτειν* firmat Philodemus Ep. XVI, 4. De reliquis nihil statuo; quamquam subiit coniectare, *Φρ. τοίνυν, ὡς ἔχει σοι.* Ceterum *ἀνέῤῥιμμαι* Med. 3. Lex. Seg. p. 398. unde reddendum et Suidae et Apollon. Lex. p. 128. *ἀνεβάλοντο.* 5. *ἀναῤῥίψαντες ὅλεθρον*] Corrigendus Suidas, ut monuit Albertius in Hesychium, ex Hom. Od. *κ'*. 130. *Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνεῤῥίψαν, δείσαντες ὅλεθρον*: ubi quod Toupius malebat *οἱ δ' ἄλα* (coll. *ἡ*. 328. et *ν'*. 78.), id Schol. Harl. comprobavit. 7. *Ἀνεῤῥιχῶντο*] Scribendum potius est *Ἀναῤῥιχῶντο*, neglecto incremento temporali, pro *ἠναῤῥιχῶντο*, ut Portus etiam monuit. Vide supra v. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι. Küst.* Repugnant locorum auctoritates: v. vel intpp. Aristaen. p. 515. Memorabilis forma quasi ab *ῥιχῶμαι* ducta, velut *ἄστιχνς* nihil differebat a *στάχυς* Ceterum haec Suidas cum Schol. Ven. Aristoph. Pac. 70. et Philemone p. 249. sqq. habet commu-nia. *περιῤῥασσόμενοι* Lex. Seg. p. 398. 8. *κυρίως δὲ* E. 10. *Ἑλλάνικος* Sturzii p. 24. ubi Schol. Ven. *ἀναῤῥιχῶνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι κτλ.* Lege *ἀνεῤῥιχῶντο.* 12. *τοίχους*] *τείχη* B. E. Haec e Schol. Ven. supplenda. *ἀῤῥιχῶν* legisse videntur, qui hanc particulam in gl. *Ἀῤῥίχους* invexerunt. 15. *ἀναραχνᾶσθαι* Edd.: *ἀραχνᾶσθαι* A. C. Schol. Ven. *κατὰ*] *καὶ* E Med. et Philemo. 16. *Ἀριστοφάνης* Pac. 70.

1. *ἐς* Küsteriana: nam libri *πρός* cum Philem. 3. *ἀπαρασάλευτον*] Haec vox suspecta mihi est, de qua statuat eruditus lector. Certe loci huius sensus potius requirit ut legatur *εὐσάλευτον. Küst.* *Ἀπαρασκεύαστον* Lex. Seg. p. 398. Zonaras [is p. 191. *ἀπαράσκευον*], Cyrillus, Phavorinus. Vid. Albert. in Hesych. v. Ruhnkenium et Toupium in Longin. 2. 2. Schol. Platon. p. 358. *Gaisf.* Adde v. *ἀνερμάτιστος* exempla congerentem Boisson. in Anecd. T. V. p. 384. Ad hunc significatum refertur Plutarchi dictum Qu. Symp. VII. p. 704. *κενὴν καὶ ἀνερμάτιστον.* 5. *ὑγιᾶ*] *ὑγιῆ* E. qui mox *πάλιν* pro *πολλάκις.* Locus ut videtur Aeliani, quem integriorem praestat v. *Ἐγχραιῆς.* 7. *Ἄνες*] Om. vulg. *Ἄνες, συγχώρησον* Zon. p. 220. Post *δοτικῇ* addit E. *ἄφες.* Vid. Hesych. 8. *Ἀνέσαντες*] Glossa refertur ad Il. *ν'*. 657. Eadem Hesychius, Eustathius et Lex. Seg. p. 398. auctiora vero p. 402. 9. Glossa Il. *ξ'*. 209. *ἀναπαύσαιμι*] Legendum *ἀναπείσαιμι* cum Lex. Seg. p. 401. Apoll. Lex. p. 123. et Hesychio. 10. *ἀνετάραττον*] *ἐτάραττον* dedi cum A. B. C. *ἐκίνουν* E. *Οἱ δὲ Κρῆτες κτλ.*] Haec Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuunt: sed sunt Diodori in Excerpt. Legatt. cap. ultimo p. 333. ut Valesius in praefatione ad Excerpta Peiresc. recte monet. *Küst.* Vid. Wesseling. in Diod. XIII. 91. necnon T. II. p. 632. *Gaisf.* Addit Burneius *τοῖ ἀνασείουσι τὸ πλῆθος* Dionys. Hal. VIII. p. 1707. Ceterum lege *μὴ τιμωρίας.* 12. *τὴν* om. B. C. E. Med. 14. *Ἀνεσίαν*] Lex. Seg. pp. 395. 402. 16. *Ἀνεσκευάσαντο*] Lex. Seg. p. 398. Priora ducta sunt ex Harpocratione. Cf. vv. *Ἀνασκευάσαντες* et *Ἀνασκευασθείσης.*

κύβος, iacta est alea; quasi res in discrimen adducta est. *Igitur sensus tuos eloquere: nam omnino aleam discriminis iecimus.* *Ἀνέῤῥιψαν.* Sursum iecerunt; vel recusarunt, vel distulerunt. *Illi vero salsuginem proiecerunt omnes mortis timore.* *Ἀνέριστα.* Non controversa. *Ἀνεῤῥιχῶντο.* Manibus et pedibus quaecunque arripientes in altum enitebantur, proprie *ἀναῤῥιχᾶσθαι* dicitur de eo, qui manibus et pedibus in altum ascendere nititur. Hellanicus: *In summas autem arbores simiae instar ascendebant.* [*Ἀναῤῥιχᾶται*] Id est, per arbores et parietes sursum enititur. Hoc autem verbum est ductum ab *ἀῤῥιχος*, quod significat genus cophinorum, quod funiculis protrahere solent, vel ab aranea: quasi dicas *ἀραχνᾶσθαι*: araneae enim in aere hinc inde se moventes telas texunt. Aristophanes (ubi de scarabaeo tradit): *Per istas ascendere conabatur in coelum.* *Ἀνερμάτιστον.* Non firmatum, inerme, imparatum. *Ἀνέῤῥωσεν.* Sanum reddidit. *Nicanor in morbum incidit, eumque deus saepe pristinae sanitati restituit.* *Ἄνες.* Aptum dativo. *Ἀνέσαντες.* Cum imposuissent. *Ἀνέσαιμι.* Persuaserim. *Ἀνέσειον.* Sollicitabant, concitabant. *Cretenses autem veriti, ne forte poenas darent, populum sollicitabant, adhortantes ut libertatem a maioribus acceptam conservarent.* *Ἄνεσίαν.* Remissionem et securitatem. Cratinus *Bubulcis.* *Ἀνεσκευάσαντο.* Sic ii dicuntur qui vasis collectis de pristina sede commigrant. Et *Ἀνε-*

καὶ οἷον ἀπειπάσθαι. Καὶ Ἀνεσκευασμένοι, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκολοπισμένον. ἀνεσταυρωμένον. σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα ἢ κάλαμοι.

Ἀνεσόβησαν. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἄβαροι τῷ σκληρά τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.

Ἀνεσώσατο. ἀνεκτήσατο. Ὁ δὲ ἐκστρατείαις χρώμενος φρούρια ἀνεσώσατο τοῖς Ῥωμαίοις.

Ἀνέσπακε. [Θουκυδίδης.] ἀνεύρηκεν, εἴλη-
φεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

200 Πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους;

Ἀνεστάλη. ἐσείσθη, μετεκινήθη.

Ἀνεσταυρώθη. ἀνεσκολοπίσθη.

Ἀνέστελλον. ἀπεῖργον, ἐκώλυον. Ἀράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀνεστηκώς. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὢν καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος.

Ἀνέστησαν. μετῴκισαν. Νεμεσᾷ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἅπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἀνέστιος. ἄοικος.

Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν
ἐκούσῃ καρδίᾳ.

οὗτοι ὡς πένητες διεβάλλοντο.

Ἀνεστομώθησαν. ἀνεκρούσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο. ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν. ἀνέζησεν.

Ἀνέσχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεσχήκει. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρά, οἷα δὴ οὐ πολὺ πανσελήνου ἀποδέουσα.

Ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων παύσομαι,
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν χορόν. ἀντὶ τοῦ ἐάσατε, παύσασθέ με παραμυθούμενοι, ὃ ἔστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἔσται· ὃ ἔστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα

---

3. Ἀνεσκολοπισμένον] Lex. Seg. p. 398. Ἀνσκολοπισμένον A. ἑστρωμένον (i. e. ἐστανρωμένον) — καὶ οἱ κάλαμοι Zon. p. 219. 5. Οἱ δὲ Ἄβαροι] Locus Menandri in Excerptis Legg. p. 406. unde legendum, καὶ ἅτε βάρβαροι τῷ σκλ. 10. Θουκυδίδης] Thucydidis locum negat se repperisse Duker. in Thuc. VI, 100. Cf. Abresch. Dilue. p. 657. Itaque commode ignorat id nomen Lex. Seg. p. 399. Deinde reponendum εὕρηκεν cum Etym. M. p. 104. et Hesychio. 11. Μένανδρος p. 153. 12. πόνθε] πεποθε (sic sine acc.) A. Dedi πόθεν e Lex. Seg. p. 399. ubi mox om. τούτους. Gaisf. 14. Ἀνεστάλη] Lex. Seg. p. 399. Ad Nahum I, 5. referebat Alb. in Hesych. 16. Ἀράκοντες ἄρα] Integrum locum praestant vv. Ἀναμοχλεύοντων et Ἐδεμάτουν. 18. Εὐνάπιος ed. Boisson. fr. 13. Nieb. p. 101. 19. τύχην] ψυχὴν ex v. Ἀλιανός, unde hic locus redintegrandus, emendari iusserunt Hemsterhusius et Toupius (v. supra v. Ἀνάστημα), reposuit Gaisf. cum E. 21. Νεμεσᾷ τε] νεμεσᾶται C. Recepi νεμεσᾷ, ipsa Suidae glossa comprobatum. Locus integer extat apud Menandrum Exc. Legg. p. 393., cui hinc reddendum ἅπαξάπαντας. Adde vv. Ἀπαξάπαντα et Σάβειρα, ubi haec repetuntur.

1. Ἀνέστιος] Lex. Seg. p. 399. Zon. Etym. M. Hesych. 2. Versus Aristophanis Equ. 1272 — 74. 5. ὡς om. Schol. Arist. et gl. Θούμαντις. Horum formam breviorem edit v. Λυσίστρατος. 6. Ἀνεστομώθησαν] Lex. Seg. p. 399. Zon. p. 210. 8. Ἀνεσύρατο] Lex. Seg. p. 399. etiam in continuis duabus glossis consentiens. Vid. Alb. in Hesych. ἀνεγύμνωσεν E. 9. Ἀνέσφηλεν] Cf. in v. Ἀνασφήλας. 10. ἀνέτεινεν] F. ἀνέτειλεν. Burn. Vulg. tuetur Lex. Seg. necnon Schol. in Il. ε. 655. quo pertinet gl. Gaisf. 12. Horum partem Zon. p. 210. οὐ πολύ] Hae duae voces desunt in prioribus edit. [et B. E.] quas ex MS. Paris. A. revocavi. Küst. Qui cum πανσελήνου οὐ πολὺ desisset, Gaisf. ordinem verborum mutavit cum A. C. ἀποδέουσαν A. ἀποδεύουσα C. Med. 14. Versus Sophoclis Electr. 229 — 32. ubi παρήγοροι A. Deinde legendum ἀποπαύσομαι. 18. πρὸς χορόν E. 19. παραμυθούμεναι] παρηγορούμεναι C. Mox ἐπιτρέπεσθε ὀδύρασθαι E. 20. αὔξετέ μου] καὶ Gaisf. praemisit cum A. B. E. Desideratur tamen μή. 23. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτούς, ἀλλὰ δαψιλέσι χρ.] Schol. Soph. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς (τοὺς θρήνους), ἀλλὰ δαψιλέσι χρ. In oratione Suidae siqua resident obscuritas, tenendum lemmata, quae singulis interpretationibus essent praefigenda, coniunctim eum proposuisse. Vide mox v. Ἀνέφελον.

σκευασμένοι, qui arma induerunt, Ἀνεσκολοπισμένον. In crucem sublatum. σκόλοπες enim vocantur pali praeacuti vel calami. Ἀνεσόβησαν. Excitarunt. *Illi, quippe barbari, qui duris et tumidis ingeniis essent praediti, contentionem inter se excitarunt.* Ἀνεσώσατο. Recepit. *Ille vero susceptis expeditionibus castella Romanis recuperavit.* Ἀνέσπακε. [Thucydides]. Invenit, sumpsit. Menander *Verberata: Unde enim, o boni dii, talem sermonem hi iactare potuerunt?* Ἀνεστάλη. Concussus est, repressus est. Ἀνεσταυρώθη. In crucem sublatus est. Ἀνέστελλον. Reprimebant, impediebant. *Dracones autem eos immani magnitudine praediti arcebant.* Ἀνεστηκώς. Elatus. Eunapius: *Cum esset ingenuus et a puero liberales sensus concepisset.* Ἀνέστησαν. Exterminarunt. *Succenset et indignatur Imperator, quod universos Sabiros et Albanos ex suis sedibus non expulerint.* Ἀνέστιος. Extorris. *Nihil oportet in Lysistratum nec Thumantin lare carentem animi causa iocari, quod miseros pungat.* Hi ob paupertatem traducebantur. Ἀνεστομώθησαν. Repressi sunt, vel repleti sunt. Ἀνεσύρατο. Nudavit. Ἀνέσφηλεν. Convaluit. Ἀνέσχετο. Sustulit. Ἀνεσχήκει. Exortus est. *Et luna exorta est clara, utpote quae haud multum a plenilunio distaret.* Ἄνετέ μ', ἄνετε παρ. *Desinite me consolari. nunquam enim ab his molestiis cessabo, nec finis mihi malorum ullus erit, neque lacrimarum, quas innumeras fundo.* Haec verba sunt Electrae ad chorum apud Sophoclem. Ἄνετε hic est concedite, desinite me consolari, vel patimini me lugere, neve meum luctum vestra consolatione augete. non enim patrem unquam lugere desinam, sed in perpetuo luctu versabor. Ἀνάριθμος θρή-

αὐτούς, ἀλλὰ δαψιλῶς χρωμένη. Ἐν ὑπονοίᾳ δὲ κεῖται ἀνάνομος, οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος, τουτέστιν, ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι, ἀεὶ θρηνοῦσα.

Ἀνετίμων. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦθ' ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.

Ἀνέτλη. ἔπαθεν, ἐπέμεινεν. Παραβὰς δὲ τῆς ἀρᾶς ἀνέτλη. Καὶ αὖθις· Ἀνέτλησαν γοῦν πολλὰ καὶ ποικίλα, καὶ πανδημεὶ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος.

Ἄνετον. Ὑπερίδης τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν. Λέγεται δὲ καὶ ἄνετος βίος, ὁ ἀνειμένος καὶ μαλακός.

Ἀνετύφετο. ὑπεκαίετο, διηγείρετο. Καὶ γὰρ ἀπαραίτητόν τι μέγεθος αὐτοῖς ὑπετύφετο φιλοτιμίας, λαβεῖν τὸν ἀρχιλῃστήν.

Ἀνευάσαι. τὸ εὐοῖ ᾆσαι. ἔστι δὲ τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Ἀνευθέτου. ἀχρήστου.

Ἀνεύθυνος. ἀκατάκριτος. Ὁ δὲ ἀνεύθυνον ἐπ' αὐτοῖς τὴν ἐξουσίαν λαβών.

Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων. περὶ Κλεομένους λέγει· ὃς στρατηγὸς ὢν Ἀθηναῖος προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν· διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιήει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἀνευφήμησεν. ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἀνέφαπτον. ἀψηλάφητον. Ἀλλ' ὥςπερ τι ἐξ οὐρανοῦ πάθος ὅλῳ τῷ γένει ἐπιπεσόν, ἀνέφαπτον οὐδένα παντελῶς εἴασεν.

Ἀνέφαινον. φανερὸν ἐποίουν.

Ἀνέφελον. ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. Σοφοκλῆς·

Ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
ἄμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

---

1. ὑπονοίᾳ] ὑπομνήματι Elmsl. in ed. Soph. 3. οὐδέποτε] οὔποτε A. Schol. 4. ἀνήριθμος Schol. ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι] Quid haec sibi volunt? Sensus loci potius requirit οὐκ ἀριθμήσω τοὺς θρήνους. Küst. Leg. ἐν θρήνοις ἀναρίθμοις ἔσομαι. Toup. MS. 4. ἀριθμήσομαι E. His Schol. praemisit οὐκ ἔσομαι ἀνάριθμος θρήνων. Multum fallor aut lectionem vetustam ἀνάρυθμος (i. e. ἀσχήμων) reppererunt grammatici. Id si probamus, scribendum fuerit: ἐν θρήνοις ἀρυθμήσομαι. 6. Τὸν πόλεμον] Locus Dionis Cass. XLIX, 13. unde reponendum οἱ ἐσόμενον. 7. ὑπετόπουν E. 9. ἐπέμεινεν] ὑπέμεινεν B. C. E. Med. Iisdem tribuit Gaisf. τὰς ἀρᾶς, sed τῆς Med. Locus defectus an corruptus. 10. ἀνέτλησα Med. 12. Ἄνετον . . . ἱερόν] Sic Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 399. nam plerique Harp. libri ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι. Itaque Küst. malebat τὸ ἀ. θεῷ καὶ ἱερόν, Toupius satis habebat post θεῷ distinxisse. 13. ἄνετος βίος] Respexit Basilii Naumach. apud Fabric. B. G. VIII. p. 138. Toup. MS. Quae post μαλακός extabat Homerica (Il. χ'. 251.) glossa, de Zon. p. 219. derivata, Ἄνετα. τελειοῦται: eam omisi cum A. B. C. E. 16. αὐτοῖς] αὐτοῖν E. φιλοτιμίας ὑπετύφετο C. 18. Ἀνευάσαι] De hoc loco quaedam H. Steph. Thes. I. p. 1298. F. Burn. Pertinet ad Arriani Exp. V, 2. extr. Cf. Dionysius Perieg. 579. ἀνευάζουσι γυναῖκες. Olim haec recoquebantur in gl. Εὖ οἶ ᾆσαι: etenim nostro loco εὖ οἶ A. B. E marg. εὖ οἷον C. Vide quae diximus in Dionys. 704. add. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 338.

1. Ἀνευθέτου] Lex. Seg. p. 399. Hesych. Zon. p. 175. Ex A. App. XXVII, 12. 2. Ἀνεύθυνος] Vide Hesychium hac voce, apud quem sic legitur: Ἀνεύθυνον, ἀζήμιον, ἀνέγκλητον, ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινές, αἳ δίχα τοῦ τεθῆναι πρυτανεῖα ἐκρίνοντο. Sed hic duo articuli in unum confusi sunt, qui sic separari et distingui debent: Ἀνεύθυνον, ἀζήμιον, ἀνέγκλητον. † Ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινές, αἳ δίχα etc. Küst. Ὁ δὲ ἀν.] Habet A. in marg. 3. ἐπῶν pro ἐπ' B. E pr. 4. Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων] Referuntur haec ad Aristophanis Ran. 725. Particulam negantem dubites unde Suidas petierit: Arsenius tamen p. 62. μὴ βάδιζε. Ceterum initium narrationis abest a Schol. Arist. Κλεομένους] Immo Κλεογένους, quae nominis forma recurrit in Andocid. de myst. p. 13. et Inscr. Att. n. 147. 8. δι' ἣν A. Mox quae post αὐτῷ extabant: Ἀνεῦρον. Καὶ ἀνεῦραν τὴν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις χάριν κόσμου κεῖται· ὥσπερ καὶ τὸ κερδαίνω παρακερδαίνω, καὶ κληρονομῶ ἀποκληρονομῶ. τῆς αὐτῆς ἐστι νοήσεως καὶ τὸ ἐρύγησα καὶ ἀπερύγησα, ea reiecimus, ut quae habeat A. in marg., om. C. In fine παρετρύγησα Med. ἀπερύγησα vulg. καὶ ἀπερύγησα Gaisf. cum MSS. Ceterum pertinet gl. ad Lucae c. 2, 16. 9. Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε] Hoc sensu vox ista etiam adhibetur ab Aelian. V. H. XII, 1. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 399. Πλάτων Phaedon. p. 60. A. ubi v. Wyttenb. p. 121. 11. πάθους B. 12. εἴασαν A. 15. Σοφοκλῆς Elect. 1246.

νων, querelas non numerans, sed iis largiter utens. In nonnullis tamen commentariis extat ἀνάνομος: quasi quae semper illis pascar, neque unquam abhorream a pabulo lacrimarum. Legitur etiam ἀνάριθμος, hoc est, naeniarum in acerbitate morabor, perpetuo lugens. Ἀνετίμων. *Belli, quod adversus Antonium gerendum erat, suspicionem habebant, et propterea milites ipsi se pluris aestimabant.* Ἀνέτλη. Passus est, toleravit. *Cum autem peccasset, illius imprecationis (fructus) sustinuit.* Et alibi: *Multa certe variaque mala et publice et privatim singuli tulerunt.* Ἄνετον. Hyperides ita vocat quidquid sacrum et deo consecratum est. Dicitur etiam ἄνετος βίος, soluta mollisque vita. Ἀνετύφετο. Succendebatur, suscitabatur. *Etenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem praedonum.* Ἀνευάσαι. Euhoe canere. sic autem vocatur hymnus in Bacchum. Ἀνευθέτου. Inutilis. Ἀνεύθυνος. Nullis rationibus reddendis obnoxius. *Ille vero potestatem liberam et omni lege solutam in eos adeptus.* Ἄνευ ξύλου μὴ βαδ. *Sine baculo non ingrediens.* De Cleogene loquitur, qui eum esset Atheniensium dux ac multa commisisset, insaniam etiam simulabat, quia sciebat se civibus esse odiosum, quamobrem baculum gestans obambulabat, eos repulsurus, qui ipsum invaderent. Ἀνευφήμησε. Lamentatus est. Plato. Ἀνέφαπτον. Intactum. *Sed coelitus quasi morbus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorsus intactum reliquit.* Ἀνέφαινον. Manifestum faciebam. Ἀνέφελον. Ita manifestum, ut nulla nube possit occultari. Sophocles: *Aperte nimis ob oculos mihi posuisti malum nostrum, quod nulla neque dies solvet neque oblivio delebit.*

ἀντὶ τοῦ, οὐ καταλυόμενον, λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνέφερε. διεδείκνυτο, ἀνήγετο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνει, θρασὺν ἵππον ἔχων καὶ γενναῖον, καὶ μόλις ἀνέφερεν ὑπὲρ τοῦ κλύδωνος. Καὶ αὖθις· Τὰ μὲν αὖος ἦν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὰ δὲ ἀνέφερεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόσταξις. Ἀνέφερεν. ἀνέπεμπεν. Ὅς γε οὐ πρὸς τὴν παρατρέχουσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνέφερεν τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ θεῖον ὑπερτιθεὶς ἐκεῖθεν πάντα ἔπρατ-τεν. Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο, παρεκάλει.

Ἀνέφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνέφερον τοὺς ἐπιτηδείους, ὅπου τις ἂν εἶεν. Ἠ Ἀνέφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτώμην. Διὰ ταῦτα ῥᾴων ἦν καὶ ἀνέφερον. ἀντὶ τοῦ ἧμην. Καὶ αὖθις· Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς.

202 Ἀνέφικτον. ἀκατάληπτον.

Ἀνεφρόνησεν. ἐκ τῆς μέθης ἀνένηψεν. Ἐπεὶ δ' ἀνεφρόνησε καὶ τὸ τολμηθὲν ἐσκοπεῖτο καὶ ἐνενόει τὸ ἀσέβημα, διπλαῖ ἔννοιαι τοῦτον εἰσῄεσαν.

Ἀνέφυ. ἀνέζησεν.

Ἀνεφυσῶντο. ἀντὶ τοῦ μετεωρίζοντο.

Ἀνεχαίτισεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

Ἄνεχε. ἀντὶ τοῦ πάρεχε. Θεόπομπος· [Ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα.]

Ἀνέχει. σώζει· οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης· Αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν. ἀντὶ τοῦ σώζουσι. Καὶ αὖθις· Τὴν ποθουμένην ἀνέχονται σιγήν. Ἢ Ἀνέχειν, βαστάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀχανὲς ἐκπίπτειν βάθος, καὶ μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι.

Ἀνέχει. ἀνυψοῖ, τιμᾷ. Σοφοκλῆς·

Ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

ἀντὶ τοῦ, ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος, γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. Ἠ Ἀνέχει, ἀντὶ τοῦ ὑπέρκειται. Μεχρι ἐς τὸ ὄρος, ὃ ταύτης

---

6. αὖος ἦν] Puto legendum, ἄνεως ἦν, i. e. *mutus erat prae metu.* Vulgata enim lectio inepta mihi videtur. *Küst.* Vid. in Αὖος. Meliora dedit ipse Küsterus in Aristoph. Thesm. 853. quae diu ante ab eo scripta quam hanc pravam emendationem notaret Bos. Anim. p. 145. *Hemst.* 8. Ὅς γε οὐ] Haec ex Polybio sumpta esse et de Scipione dicta existimabat Valckenarius. *Gaisf.* Non equidem agnosco nec sensum neque colorem Polybianum. παρατρέχουσαν] Sic in 2 MSS. Pariss. [B. E.] exaratum est. Priores vero edittt. mendose exhibent περιέχουσαν. *Küst.* 10. Post ἐκεῖθεν desiderabam ὁρμηθεὶς vel ὁρμώμενος. 11. Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο] Nihil nisi locum notissimum Plutarchi Cat. Utic. p. 783. affert *Toup.* MS. 12. ἀνεμίμνησκον. τὸ ἀνέφ. A. Huius significatus exempla Plutarchea dedit Wyttenb. p. 823. Vide praeter alios Plat. Tim. p. 26. B. Isocr. Plataici p. 298. Polyb. II, 23. 13. ἂν εἶεν] ἂν om. B. E. Tum εἶπεν A pr. Locus mendosus. 14. ῥᾴων] ῥᾶον A. 15. ἀντὶ τοῦ ἧμην om. vulg. Διὰ δὲ] In versus sic distribuit Burneius: διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων Ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς. Ego historici verba esse puto, non poetae. *Gaisf.* 17. Ἀνέφικτον] Lex. Seg. p. 399. et Hesychius. 19. ἐνεννόει B. ἐννενόει Med. Dictio Aelianum redolens.

1. Ἀνέφυ] Gl. cum seqq. Lex. Seg. p. 399. 2. Ἀνεφυσῶντο] Xenoph. Hellen. VII, 1, 24. ταῦτ' ἀκούοντες ἀνεφυσῶντο. *Toup.* MS. 3. Ἀνεχαίτισεν] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem sic legitur: Ἀνεχαίτισεν, ἠπείθησεν. † Ἀνεκροίετο, ἀνέτρεψεν. Tolle notam distinctionis et una serie ista lege: ἀνεκροίετο enim voci ἀνεχαίτισε subiici debere eiusque esse interpretationem, ex ipso Hesychio clare probari potest, qui vocem ἀναχαιτίσαντι alibi sic exponit: ἀνορμήσαντι, ἀποστρέψαντι, ἀνακρούσαντι. *Küst.* Spectat ad clarissimum Demosthenis dictum Ol. II. p. 20. 5. Verba ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα om. A. neque agnoscunt Zonaras aut Lex. Seg. Itaque satis lubrica Valckenarii in Eurip. Hipp. p. 303. sententia, qui de Theppompo comico cogitaret. 7. Zon. p. 210. 8. Θουκυδίδης I, 141. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐφορμαὶ ἀνέχουσι. 9. πολέμους] πολλοὺς B. E. 10. ἀνέχονται] ἀνέχουσι, quod probandum, B. σώζουσι γῆν E. 11. ἀντὶ τοῦ βαστάζειν E. καὶ τὸ β. Zon. p. 211. 12. ἐπιπολῆς etiam Zon. ἐπὶ πολλῆς A. C. E. 13. Σοφοκλῆς Aiac. 211. sq. 14. δοριάλωτον] δορυάλωτον E. Iam B. in marg. ὅρα δόραται καὶ δορὶ ὁμοίως, ἐξ οὗ καὶ τὸ δοριάλωτον. E. item in marg. ὅρα ἀπὸ τῆς δορὶ δοτικῆς τὸ δοριάλωτος. 17. ἢ οὕτως] ἢ οὕτως· ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον ουσαν στέρξας τὸ λέχος σου· ἢ ἀνέχει ἀντὶ τοῦ ὑπέρκειται: E. Itaque superioribus accedat οὖσαν ante στέρξας collocandum; simulque Schol. Soph. emendetur. 18. ὑπερκεῖται edd. vulgg. 20. Μέχρις] μέχρι dedi cum A. Neutrum habet Zon. ταύτης ἀνέχει] Nobilius etiam exemplum Aeliani N. A. XV, 24. τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχουσι: cf. Iacobs. in Philostr. p. 277. Mox quaedam intercidisse videntur, quae significatum proximorum locorum indicarent.

Ἀνέφερε. Apparebat, emergebat. *Ille vero primus aquam ingressus est, equo vectus audaci et generoso, et vix supra fluctus apparuit.* Et alibi: *Partim ille metu obriguerat, partim vero dei mandatum eius animum sustentabat.* Ἀνέφερεν. Referebat. *Qui vitam non ad fluxam et inanem gloriam referebat, sed res suas ad divinum numen exactas omnes inde repetebat.* Ἀνέφερε. Consolabatur, adhortabatur. Ἀνέφερον. Recordabantur. *Recordabantur, ubi unusquisque familiarium suorum esset.* Vel Ἀνέφερον, vires recepi. *Propterea melius me habebam viresque pristinas recepi.* Et alibi: *Propter armorum gravitatem nemo prorsus ex iis qui submergebantur emersit.* Ἀνέφικτον. Quod consequi non licet. Ἀνεφρόνησεν. Ex ebrietate se recepit. *Cum autem discussa ebrietate ad se redisset, et facinus patratum reputaret, impietatemque consideraret, duplices cogitationes eum subierunt.* Ἀνέφυ. Revixit. Ἀνεφυσῶντο. Efferebantur. Ἀνεχαίτισεν. Repressit, vel evertit. Ἄνεχε. Praebe. Theopompus: *Praebe mihi manum.* Ἀνέχει. Servat: non autem, ut quidam putant, inhibet. Thucydides: *Copia opum et pecuniae bella sustentat.* Et alibi: *Optatum servant silentium.* Vel Ἀνέχειν, sustinere. *Ita ut lutum immensam in profunditatem vergeret, nec quicquam in superficie posset sustinere.* Ἀνέχει. Extollit, honorat. Sophocles: *Quoniam te captivam fortis Aiax in tori societatem ascitam ornat.* Id est, quia te Aiax quamquam captivam, honorat lecti causa diligens. Vel ita: quia te Aiax sustentat, matrimonium bello comparatum sustentans. Quae ad Tecmessam, captivam Aiacis uxorem dicuntur. Vel Ἀνέχει, impendet. *Usque ad montem, qui huic imminet.*

ἀνέχει. † Καὶ πόνοις τε ἀνέχων ῥᾷστα, καὶ σκληρῷ βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος. Καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων.

ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων. Ἢ Ἀνέχειν, ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν. Ἀνέχειν τε αὐτοῦ τὰς ἐπιπλεῖον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομάς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν σχολὴν ἄγειν.

Ἀνέχομαι. μετὰ γενικῆς.

Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους.

Καὶ Ἀνέχομεν, ἀντὶ τοῦ αὐξάνομεν. Ἀριστοφάνης·

Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν.

Ὅταν τὰ μυστήρια, φησίν, αὔξωμεν τῶν θεῶν, Δημήτρας καὶ Περσεφόνης· ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν· τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. τοῦτό ἐστι τὸ ἀνέχομεν.

Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν. οὕτω Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρείαν τινὲς παρειλήφασιν.

Ἀνεχύθη. μετωχετεύθη. Καὶ χάλαζα ἰσχυρὰ ἐπέῤῥευσε, καὶ διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Καὶ Ἀνεχύθησαν, ἐπλήμμυραν. Καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν.

Ἀνεψύχησεν. ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυξεν. 203

Ἀνειδέος. ὁ ἀσχημάτιστος.

Ἀνεικάσασθε. ἀνασκώψατε. Ἀραπέτισι Κρατῖνος.

Ἀνείκαστος. ὁ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποβαλλόμενος.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. διαφορεῖται γὰρ ἡ λέξις. Λακεδαιμόνιοι ἐτείχιζον τὸν Ἰσθμόν.

---

1. *Καὶ πόνους*] Haec Herodiani sunt II, 9. de Severo: sed ibi et ordo inversus, et *πόνοις τε ἀντέχων*. *Hemst.* Meliorem et verborum ordinem et scripturam expressit v. *Σεβῆρος*: quo minus dubitandum quin falsam lectionem Suidas expresserit: recte tamen Gaisf. neglecta vulg. *πόνοις* cum A. B. E. Med. Praeterea *καὶ* ante *πόνοις* tollendum videtur. Mox *τραχεῖ γ'* B. E. 2. *Σοφοκλῆς* Oedip. R. 174. 3. *τῶν πόνων* om. E. Id facile viam significat, qua superioribus opitulandum sit. Nam Sophocles, *οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες*. Itaque revocandum certe, quod interpretatio (vide supra v. *Ἀντέντες*) depravavit, *οὔτε καμάτων ἀνέχουσι*, perspicue firmatum v. *Ἰηίων*. 5. *κωλύειν*] *καὶ κωλύειν* E. *αὐτοῦ τὰς ἐπὶ πλεῖστον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομὰς*] *αὐτοῦ τᾶς* (?) *ἐπιπλεῖον ὁρμᾶς καὶ ἐκδρομῆ* A. *αὐτὰς ἐπιπλεῖον* C. Priora refecimus ex A. 10. *Ἀριστοφάνης* Thesmoph. 956. *καὶ* ante *Ἀριστοφ.* om. A. B. E. 11. *θεαῖν*] *θεαινῶν* Edd. ante Gaisf. qui *θεῶν* ex A. *θε̃* (i. e. *θεαῖς*) C. *ἀνέχομεν* A. 13. Haec quaeque sequuntur usque ad *ἀνέχομεν* praestat Schol. Arist. Rav., unde post *αὐτάς* revocandum *καὶ*. *Δήμητρος*] *Δημήτρας* dedi cum A. B. E. Schol. 16. Omisi cum A. quae post *ἀνέχομεν* extabant grammaticorum additamenta, *Ὅτι τὸ* (*ὅτι* praefixerat Gaisf. cum B. E.) *Ἀνέχομαι*, *ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ὑπομένω μετὰ αἰτιατικῆς. Οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ.* — *Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους.* — *Καὶ ὁ ἰατρὸς δι᾽ωδίας ἀνέχεται.* — *Εἰ μή πώς ἐστιν φανερόν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέσχετο.* Praeterea post *κεφαλῇ* addunt B. C. *τὸ δὲ ἀνέχομαι ἀεὶ γενικῇ*, E. *ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικῆς*.

1. *Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν*] Sic etiam habet [Pollux IX, 153. in diserta Thucydidis mentione et] Hesychius. Sed valde vereor, ne uterque in mendosos codices inciderit, et in iis *ἀνεχρήσαντο* pro *διεχρήσαντο* scriptum invenerit. Nam *ἀναχρῶμαι* pro *διαφθείρω* est vox prorsus insolens et inusitata: *διαχρῶμαι* vero apud optimos quosque scriptores frequenter reperitur. Certe apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini *ἀνεχρήσαντο* usquam legi: *διεχρήσαντο* vero apud eundem [cum v. l. *ἀπεχρήσαντο*] occurrit I, 126. *Küst.* Sed Hemsterhusius in Polluc. l. l. putat Thucydidem illo verbo tanquam inusitato usum esse, cui substitutum sit notius: ac recte quidem. Nam *διαχρῆσθαι* usitatius omnino est, v. c. apud Herodotum, Dionem Cassium, Xenophontem; sed inusitatius est *ἀναχρῆσθαι*, quamquam apud Dion. Cass. nonnullis locis legitur. — Quare etsi non reponendum fuerit *ἀνεχρήσαντο* apud Thucydidem, tamen Suidas et Hesychius non damnandi sunt, immo iudicandum cum Hemsterhusio et Albert. in Hesych. nativum Thucydidi hoc verbum fuisse, in cuius locum successerit usitatius. *Tittm.* in Zon. p. 211. 2. *τινὲς*] Sic MSS. et Lex. Seg. p. 399. ubi quod Bekkerus edidit *τινά*, habet Zonaras. Abreschius Diluc. Thuc. p. 128. improspere *τινός*. 4. Glossam contraxit Zon. p. 211. Gaisfordum hic quoque silere non mirum. Sed locum Aeliani (de quo constat per v. *Σκότος*) labem ab interpretatione *ἐπερρέυσε*, quam aut expunxeris *ἀνεχύθη* restituto, aut superiori *μετωχετεύθη* iungi licet, traxisse quis est quin monitus intelligat? Ceterum Aldus post *βαθύτατος* interpolavit *ἀρσενικῶς*. 8. *Ἀνεψύχησεν*] Sic Lex. Seg. p. 402. et Zon. p. 211. Verum donec *ἀνεψύχησεν* aliunde fuerit commonstratum, emendandum videtur, quo ducit vel gl. *Ἀναψυχῆναι*: *Ἀνεψύχησαν. ὅπερ . . . ἀνέψυξαν.* 10. *Ἀνειδέος*] Athanas. in Annunt. Deiparae T. II. p. 398. D. *ἀνειδέον θεόν. Burn.* Iulian. p. 294. *ἀνειδέους καὶ ἀσχηματίστους.* Phot. Bibl. p. 177. *Toup.* MS. Alia protulerunt Lobeck. in Phryn. p. 730. Boisson. in Anecd. T. V. p. 28. et Iacobs. in Aelian. II, 56. 11. *Ἀνεικάσασθε*] Lex. Seg. p. 396. Cf. Aristoph. Vesp. 1348. *ἀνασκώψατε*, id quod saepius his in glossis accidit, natum opinor e simplici *σκώψατε*: cf. v. *Εἰκάσμεθα*. Hesychius tamen: *Ἀνεικάσασθαι. ἀνασκῶψαι.* 13. *Ἀνείκαστος*] 3 Maccab. 1, 28. *ἀνείκαστός τις ἦν βοή. Toup.* MS. 15. *διαφορεῖται* A. *διφορεῖται γ. ἡ λ.* om. Küsterus, invito Lex. Seg. p. 395. Oratio tamen exemplis istis *Λακεδαιμόνιοι — ἠνέμόεσσαν* (quae Lex. Seg. iguorat) perperam intercepta: quippe quae alterum illum significatum, *ἐφ ὁνειδισε* (cf. Lex. Herm. p. 345.), complecti debuerit. In epitomen haec coegit Zon. p. 211. 16. *ἐπετείχιζον* E.

---

† *Et labores facile sustinens, utpote durae et asperae vitae assuetus.* Et Sophocles: *Neque partubus emergunt.* Vel *Ἀνέχειν*, inhibere, impedire. *Et reprimere eius impetum et libidinem longius evagantem, et otium in animi contemplatione peragere.* *Ἀνέχομαι.* Cum genitivo. *Audaciam tuam tolero.* Et *Ἀνέχομεν*, augemus. Aristophanes: *Cum deabus sacra veneranda tempestatibus anni sacris celebramus.* Ubi significat: quando mysteria dearum colimus, hoc est, Cereris et Proserpinae. *Ἀνεχρήσαντο.* Interfecerunt. ita Thucydides. Significat etiam, in usum aliquos assumpserunt. *Ἀνεχύθη.* Effusus est, redundavit. *Et grando vehemens in eos est effusa, et per totum diem tenebrae fuerunt profundissimae.* Et *Ἀνεχύθησαν*, redundarunt. *Et fluvii pleni redundarunt.* *Ἀνεψύχησεν.* Id quod vulgo dicitur *ἀνέψυξεν.* *Ἀνειδέος.* Informis. *Ἀνεικάσασθε.* Deridete. Cratinus *Fugitivis.* *Ἀνείκαστος.* Qui coniecturis non potest comprehendi. *Ἀνεῖλεν.* Cuius duplex est usus: primum ut sit, oraculum edidit. [*Lacedaemonii muris Isth-*

Ἀθηναίοις δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν πρῶτα χρωμένοις ἀνεῖλε φεύγειν, λιπαροῦσι δὲ ἔχρησε·

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς
μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ᾽ ὀνήσει.
μηδὲ σύ γ᾽ ἱπποσύνην τε μένειν καὶ πεζὸν ἰόντα
πολλὸν ἀπ᾽ ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ᾽ ὑποχωρεῖν
νῶτον ἐπιστρέψας· ἔτι τοί ποτε κἀντίος ἔσσῃ.
Ὦ θεία Σαλαμίς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
ἤπου σκιδναμένης Δημήτερος ἢ συνιούσης.

Ταῦτ᾽ ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, ὃς διὰ ἐλευθεριότητα ἀπεκηρύχθη, τεῖχος μὲν ξύλινον τὰς ναῦς εἶπών, τὴν δὲ Σαλαμῖνα θείαν οὐκ ἂν ὀνομάσειν τὸν Θεόν, εἰ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ἔμελλεν ἀπολέσειν. συνεβούλευσε δὲ περὶ τὴν Σαλαμῖνα ναυμαχῆσαι (καὶ σοφὸς ἐκλήθη διὰ τοῦτο, καὶ στρατηγὸς ἀπεδείχθη), καὶ τὴν πρὸς Αἰγινήτας ἔχθραν ἀποθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη Τροιζηνίοις καὶ Αἰγινήταις παρακαταθέσθαι. Καὶ αὖθις· Ἔπεμψαν οἱ Σπαρτιᾶται χρησόμενοι, τῆς μήνιδος ἄκος λαβεῖν γλιχόμενοι· καὶ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἰσόν τοι Δῆλόν τε Καλαυρίην τε τίθημι,
Πυθώ τ᾽ ἠγαθέην καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν.

Ἐπεὶ ἔστιν ὅτε τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. Ἀνελεῖν δὲ τὸ μαντεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἀγνοιαν. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φονεύειν· φαμὲν ἀνελεῖν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρός, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν. λέγεται δὲ Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν, καὶ ἁπλῶς ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνείλλεσθαι. συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν. καὶ Ἀνείλλεται, ἀνειλεῖται. καὶ Ἀνείλετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνειλείθυιαν. ἄτοκον. Εὐριπίδης.

---

3. *Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλ.*] Idem oraculum extat apud Herodotum VII, 141. Eusebium de Praep. Evang. V, 24. et Schol. Aristoph. Equ. 882. 1037. *Küst.* 7. *σύ χ᾽* vulg. et ut videtur A. Mox *ἐόντα* E. Med. 9. *στρατὸς* B. *ἥσυχον* E. 11. *ἐπεί τοι* B. Med. *ἔτι τι* E. utrumque om. A. 12. *θεῖα* A. *θεία* B. Med. 15. *ἐπεξηγήσατο* B. E. Med. 16. *ἐλευθεριότητα*] Ἐλευθεριότης proprie quidem *liberalitatem* significat; sed sensus requirit, ut per vocem illam hic intelligatur *luxuria*. Themistocles enim in prima iuventute luxuriosus et prodigus fuisse legitur: quae ratio erat, quare eum pater abdicaret. *Küst.* Qui tacite dedit *ἐλευθεριότητα* ex emendatione Porti: nam *ἐλευθερότητα* B. Med. *ἀνελευθεριότητα* (quod miror) Hemsterhusius. 19. *ἀπολέσαι* B. C. E.

4. *Ἔπεμψαν*] Verba ut videtur Ephori historici. Strabo enim hoc oraculum citat, dicens: *Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει. Ἰσόν τοι* etc. Apud Pausaniam II. p. 189. idem oraculum legitur, ubi melius *Καλαύρειαν*. Ille dat *νέμεσθαι* cum Strabone, et *ἠνεμόεσσαν* cum nostro. *Burn. Καλαυρίην* E. Reliquorum librorum scripturam *Καλαβρίην* refinxi: de qua nominum permutatione dictum in Dionys. Perieg. p. 656. Ceterum v. Ephori fr. 59. *χρησόμενοι* libri: *χρησομένους*, Porti coniecturam, Küsterus et Gaisf. admiserunt. Nos mallemus *τῷ θεῷ* adiectum esse. 8. *Ἔστι δὲ ὅτι*] *ἐπεί ἐστιν ὅτε* Lex. Seg. A. C. ρ ,,*λαμβάνειν*] *λαβεῖν* C. Pro *λαμβάνειν — θεοῦ* praebet C. *ἐλεῖν τὴν τοιαύτην χα καὶ δύναμιν ἤγουν λαμβάνειν.*" *Gaisf.* Haec quomodo consentiant nescio. 15. *τρέφειν*] *ἀνατρέφειν* C. Quae libri praebuerunt: *καὶ ἁπλῶς ὅπερ αὖθις* (*ἄν τις* repositum e Lex. Seg.) *ἀναλαμβάνοιτο*, haud frustra delevit Küsterus: descripta scilicet ex v. *Ἀνελεῖν*. Nec melius quadrant superiora *Ἀνελεῖν δὲ — τὴν γνῶσιν*, quorum fontem monstrabit Schol. Plat. p. 455. coll. Etym. M. p. 106. 17. *Ἀνείλλεσθαι*] *Ἀνείλεσθαι* Lex. Seg. p. 395. *ἀνελέσθαι* Zon. p. 211. Haec sane vereor ut sana sint. 18. *Ἀνείλλεται*] Vide Ruhnkenium in Timaeum p. 35. coll. Lobeck. in Phryn. p. 29. 19. V. Hesych. v. *Ἀνείλατο*. 20. *Ἀνειλείθυιαν*] Apud Hesychium divisim scriptum est *Ἀν᾽ εἰλείθυιαν*. *Ἀνὰ τόκον*. Sed lectio Suidae confirmatur auctoritate Pollucis III, 15. *Ἡ δὲ μὴ τίκτουσα καλεῖται στερίφη. ἡ γὰρ ἄτεκνος καὶ ἄτοκος, κοινὸν ὄνομα τῆς τε μηκέτι τικτούσης καὶ τῆς μηδόλως, ἣν καὶ ἀνειλείθυιαν φίλον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν. Küst.* *Ἀνειλήθυιαν* A. C. Med. Lex. Seg. p. 396. *Εὐριπίδης* Ion. 453. Zon. p. 184. repugnantibus Etym. M. p. 298, 41. et Eust. in Od. *τ*. p. 1861.

---

mum muniebant. Atheniensibus vero, cum primum consulerent oraculum, Deus respondit ut fugerent; suppliciter autem orantibus pronunciavit: Murum ligneum Minervae concedit late cernens Iuppiter, ut solus sit inexpugnabilis; qui tibi liberisque proderit. Noli vero vel equitatum vel ingentes copias pedestres ab continenti profectas tutus expectare, sed recede, tergo converso: erit enim cum hosti frontem obvertes. O divina Salamis, tu vero perdes sobolem mulierum, vel tempestate sementis vel messis. Hoc oraculum Themistocles, Neoclis filius, qui propter luxuriam a patre abdicatus fuerat, exposuit, dicens murum ligneum esse naves; deum autem Salaminem non appellaturum fuisse divinam, si Graecorum liberos esset perditura. igitur suasit ut iuxta Salaminem proelium navale committeretur (quam ob causam sapiens appellatus et imperator creatus est), utque deponerent inimicitias, quas cum Aeginetis gerebant, et urbe relicta liberos uxoresque apud Troezenios et Aeginetas deponerent. Et alibi: *Spartani, numinis indignationem placare cupientes, miserunt qui oraculum consulerent. tum iis Deus sic respondit: Pares sane tum Delum et Calauriam statuo, tum Pythonem divinam et Taenarum ventosam.*] Deinde *Ἀνεῖλεν* accipitur, ut sit, interfecit. [*Ἀνελεῖν* autem si vaticinari significat, dictum est inde, quod aut vates superne spiritum accipit impletus deo; aut quod ignorantiam tollit. Similiter de illo significatu, quo est interficere: aut enim inde dictum est, quod spiritus viri reconditus sursum protrahitur, vel e contrario, quod cognitio tollitur.] Dicitur etiam *Ἀνελεῖν*, expositos infantes tollere et educare; et universe quicquid suscipitur. *Ἀνείλλεσθαι*. Convolvi, et hastis se mutuo percutere. Et *Ἀνείλλεται*, convolvitur. Et *Ἀνείλετο*, suscepit. *Ἀνειλείθυιαν*. Mulierem partus immunem Euripides.

[Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάληπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.]

204 ‖ Ἀνειλόμην. δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάστασα.

Ἀνειλυσπῶ. ἀνέβαινες.

Ἀνειμέναι. ἐκλελυμέναι, παρειμέναι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν.

Ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ στρέφῃ·
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος.

Καὶ Ἀνειμένον ἄλσος, τὸ τῷ θεῷ ἀφιερωμένον. καὶ τὸ ἡνεῳγμένον. καὶ τὸ ῥᾳθύμως τι ποιεῖν. Ἀδύνατόν τε ἦν αὐτοῖς οὕτως ἀνειμένα πως καὶ πονουμένοις ἐπικρατήσειν. Καί,

Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν.

ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένων.

Ἀνείμονες. ἀνίματοι, ἄνευ ἱματίων.

Ἀνείμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνεῖν. Ξενοφῶν· Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν.

Ἀνεῖναι. ἀφεῖναι. Καὶ Ἀνεῖναι κύβον, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥῖψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν. ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσεν. Ἀριστοφάνης·

Ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴςαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν.

Ἀνεῖργεν. αἰτιατικῇ. ἀπεκώλυσε. καὶ Ἀνεῖρξαν, ἀπεκώλυσαν. Ἀργύριον αἰτοῦντα ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν.

Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσί.

Ἀνεῖρπεν. ἐσύρετο.

Ἀνειρύσω. ἀνελκύσω.

Ἦν δέ με χὠς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ
ἐχθρᾶς
ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ἀνείς. ἀφείς. καὶ Ἀνεῖσα, ἀφεῖσα.

Ἀνεῖσθαι. λελύσθαι.

Ἄνεισιν. ἀνέρχεται.

Ἀνείσθω. συγχωρείσθω.

Ἀνεῖται. παρεῖται. καὶ Ἀνεῖται, ἀπολέλυται. Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδωρ ἦν. ἀντὶ τοῦ, ἀπολελυμένη ἦν. περὶ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου φησίν. Ἀνεῖτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέκειτο. Ἐπεὶ

1. Risit istam observationem Küsterus, cuius cum ipse sermo possit suspicionem movere, ab eadem fabrica profectam eam opinor, quae continua dudum expulsa procudit. *ἀνάληπτος*] *ἀνάλειπτος* Lex. Seg. p. 396. Grammatici mentem aperuit Lobeckius Phryn. p. 702. scil. in usu esse apud Graecos non *ἀνάλειπτος* sed *ἀνήλειπτος*, quod in capite gl. pro *Ἀνείληπτος* ponendum. Post h. v. delevit Küsterus *Ἀνήλιπος*: *ὁ ἀνυπόδητος*. *Ἀνείλιπτε τὴν τυραννίδα*. Quae, cum sileat collatio mea, abesse ab A. puto. *Guisf.* De superioribus debebat ille potissimum Zon. p. 172. adhibere: *Ἀνήλειπτος λέγουσιν, οὐχὶ ἀνήλιφος, οὐδὲ ἀνάλιφος.* Idemque Zonaras paulo ante proposuit, *Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπόδητος.* 3. *Ἀνειλόμην*] Zon. p. 211. et Lex. Seg. p. 396. Pertinet ad Sophoclis Oed. R. 1035. *ἔθρεψε — ἐβάστασε* B. 5. *Ἀνειλύσπω* Edd. et Lex. Seg. p. 395. Scripsi cum Küst. *ἀνειλυσπῶ* coll. v. *Ἀνιλυσπῶ*. *Ἀνιλίσπω* B. E. 7. *Σοφοκλέους* C. Tum *ἀνειμένη — πανταχόθεν* om. E. 9. *Ἀνειμένη*] Sophocl. Electr. 516. Exemplum om. C. *αὖ στρέφῃ*] *ἐκτρέφῃ* A. *τρεφῇ* B. 12. *Ἀνειμένως* quod extabat ante *τὸ ῥᾳθύμως*, omisi cum A. B. C. *Ἀδύνατόν τε — ἐπικρατήσειν*: structura verborum Polybium referens. *καὶ* ante *οὕτως* omisi cum A. C. De reliquorum emendatione nondum constat; quamquam in promptu positum *ἀνειμένοις*. Vid. tamen Agathiae I, 18. p. 52. f. 15. *Ἀνειμένων*] Hic versus olim cum auctario in v. *Πτυχαί* repetebatur, item similis sensus ante v. *Πόλος*. Neque veri dissimile haec *καί — ἀνεῳγμένων* serius accessisse. *πόλοι* A. 17. *Ἀνείμονες*] Lex. Seg. p. 396. et Hesych. add. Etym. M. p. 105. Cf. Od. *γ'*. 348. Contulit Toup. MS. Eusebii P. E. p. 391. *ἀνείμονα*. 18. *Ἀνείμων τοῖς δόρασιν*] Sensus huius loci supplendus est e Xenophonte de Expedit. Cyri IV, 2, 8. *Ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτριβεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο, ᾗ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, καὶ ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι.* Recte apud Xenophontem excusum est *ἀνίμων*, utiletiam hic apud Suidam rescribendum est. *Küst.* Vide deinceps gl. *Ἀνίμων τ. δ.* 19. *Ξενοφῶν* Cyrop. V, 4, 17. Editum *ἐ.ι πονεῖν* mutavit Gaisf., duce A. *ἐπὶ πονεῖν*. Ceterum ridiculum istud glossae commentum: scilicet cum *καὶ ἀνεῖν* provenerit ab verbis Xenophontis *καὶ ἀνιώμενος*. 21. *Ἀνεῖναι*] Lex. Seg. p. 396. Sed Zon. p. 211. *ἀφεῖναι, καὶ τὸ ἀναῤῥῖψαι. ἀνεῖναι κύβον.*

1. Lex. Seg. p. 396. *Ἀριστοφάνης* Ach. 11. 3. *ἀνεῖπεν* tacite Gaisf. *ἀνεῖπ'* Edd. 4. *αἰτιατικῇ* add. A et B m. s. *ἀπεκώλυε*] *ἀπεκώλυσε* A. C. Lex. Seg. p. 396. 5. *Ἀργύριον*] Locus Dionis Cass. LXXI, 11. 8. V. intpp. Gregor. Cor. p. 494. 10. Eurip. Phoen. 1185. Alcmenae fr. II. 11. Immo *ἀνειλκύσω*. 12. Versus Leonidae Tar. XIII, 7. 8. Pal. VI, 300. ubi *γ' ὡς* Pal. *νόσου* Med. 15. Glossae tragicae. 16. *Ἀνεῖσθαι. Ἄνεισιν. Ἀνεῖται*: Lex. Seg. p. 396. 17. *Ἄνεισιν*] Glossa Homerica. 20. *Ἀνεῖτο δὲ*] Verba Iosephi Ant. Iud. V, 10, 3. T. I. p. 307. *Burn.* *Ἀνείτω* A. 22. *δὲ* add. A. ubi h. gl. cum praecedenti cohaeret. Nos quae sequuntur v. *ἀπολέλυται*, adhuc duas in glossas distracta, v. *Ἀνεῖται* subiecimus. *Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσ.*] Fragmentum hoc, quod et obscurum est nec satis emendatum, apud Agathiam me legisse puto. *Küst.* Fallitur Küsterus, neque enim apud Agathiam legitur hoc fragmentum. Vel Procopii vel Menandri esse puto. *Toup.* MS. Possis ad eam Menandri narrationem referre, cuius particula superest in p. 345.

[*Ἀνείληπτος*. Sic Graece dicitur, non *ἀνάληπτος*, nec aliud huiusmodi quicquam.] *Ἀνειλόμην*. Duo significat, et alui et gestavi. *Ἀνειλυσπῶ*. Ascendebas. *Ἀνειμέναι*. Solutae, remissae. Velut apud Sophoclem: *Solutam et liberam, quantum video, nunc rursum agis. non enim adest Aegisthus.* Et *Ἀνειμένον*, lucus deo consecratus. item, quod est apertum. et quod remisse negligenterque fit. *Neque fieri poterat ut hostem vincerent, qui remissius agerent et defatigati essent.* Et: *Apertis coeli coruscis orbibus.* ubi significat *ἀνεῳγμένων*. *Ἀνείμονες*. Sine vestibus, nudi. *Ἀνείμων*. *Hastis sursum protrahebant.* *Ἀνεῖν*. Xenophon: *In huiusmodi enim rebus viri boni elaborare volunt easque conficere.* *Ἀνεῖναι*. Dimittere. Et *Ἀνεῖναι κύβον* ;aleam iacere. *Ἀνεῖπεν*. Edixit, promulgavit. Aristophanes: *At praeco edixit: Introducas, Theogni, chorum.* *Ἀνεῖργεν*. Coercebat. et *Ἀνεῖρξαν*, coercuerunt. *Illum pecuniam petentem, et minantem se bellum illaturum, nisi accepisset, Romani coercuerunt.* *Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν*. Item praeco *ἀνειπεῖν* dicitur. *Ἀνεῖρπεν*. Serpebat. *Ἀνειρύσω*. Extraxisti. *Quodsi me, quem morbo eripuisti, sic etiam ab inimica paupertate liberaris, acceperis capellae sacrificium.* *Ἀνείς*. Qui dimisit. et *Ἀνεῖσα*, quae dimisit. *Ἀνεῖσθαι*. Solutum esse. *Ἄνεισιν*. Ascendit. *Ἀνείσθω*. Concessum sit. *Ἀνεῖται*. Remissus est, dimissus est. [*Ἀνεῖτο*.] *Eiusque coma soluta erat, et aqua pro potu utebatur.* quae de Samuele Propheta dicuntur. *Ἀνεῖτο*, item quod est, deditus erat. *Quo-*

δὲ ὁ Ναρσῆς ὁ τῆς Ἰταλίας στρατηγὸς ἐς πάντα ξυγκατεμίγνυε τῷ μεγαλουργῷ τὸ νουνεχές, καὶ ἐκοινώνει αὐτῷ τῆς φρονήσεως ἡ ῥώμη, καὶ ἅπας τῷ κρείττονι ἀνεῖτο, ταύτῃ τοι οὐ πρὸς τὸ ἐμμελὲς ἐκκλίνας αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ῥεῖθρον σὺν τῷ ῥείθρῳ.

Ἀνεῖχεν. ἐκώλυε. Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ἂν καὶ ἀνυπόστατος, τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ λῃστείας ἅπαντας. ἢ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

Ἀνηβητήριαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητος.

Ἄνηβος. ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἦβη γὰρ ἡ ἀκμή. Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

Ἀνηγμένος. ηὐξημένος.

Ἄνῆγον. Οἱ δὲ ὡς ἐπὶ μεγίστην ἑορτήν, ἣν τότε ἄνῆγον, συνεληλύθεισαν αὐτοὶ ἕκαστος.

Ἀνήειμεν. ἀνηρχόμεθα.

Ἀνήιξεν. ἀνώρμησεν.

Ἄνηθον. εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς.

Ἀνῆκεν. ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον. ἀνίατον, ἀθεράπευτον.

Ἐς τί μοι

βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ἀντὶ τοῦ, παρακόπτῃ τὰς φρένας ὡς ἐν πυρετῷ. ἀνηκέστῳ δὲ πυρί, ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ.

Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθήκει. Ἀμειψίας δὲ ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη. Θουκυδίδης δὲ Ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. Καὶ Δημοσθένης Ἀνήκοντος, ἀντὶ τοῦ, διαφέροντος. Καὶ Ἀνήκοντες, ἀνελθόντες. Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων προαγωγήν· τῷ γε μὴν κατεσκληκότι τοῦ βίου καὶ τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἠθῶν μέγα δυνηθέν-

---

2. νουνεχὲς] συνεχὲς E. 4. ἐμμελές] Lege ἐκμελές, ut sensus requirit. *Küst.* 5. ἔκλινας B. E. In tanta verborum corruptione nihil tentare libet nisi forte ἐγκλίνας. αὐτίκα καὶ ὄγε ἐπεραιώθη τὸ ῥ. et quae sequuntur cum praecedentibus non satis bene cohaerere vidit Küsterus. Idem probabat coniecturam Porti, qui continua σὺν τῷ ῥείθρῳ legenda putaret σὺν τῷ στρατῷ. ἴσως

In his quidem nomen proprium latere crediderim. συν τῷ ῥείθρῳ E. 7. *Χαριέττων μὲν οὖν*] Hoc fragmentum primus ad Eunapium rettulit Valesius in Ammianum Marcell. XVII, 10, 5. Vid. Eunapium Boissonadii fr. 7. Niebuhr. p. 106. 10. ἢ] καί, opinor. 12. Lex. Seg. p. 402. *Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητος*] Quid his faciās? Aut quis sana ista praestet? Apud Hesychium legitur, *Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνανεάζων νεότητος.* Sed nec haec satis clara vel emendata videntur. *Küst.* Vidit Abreschius Misc. Obss. V. 1. p. 97. explicari dictionem Euripidis Androm. 552. *ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν*, unde corrigebat, *πᾶν ἀνελεῖν ν. οὐθένος.* Non male *πᾶσαν ἑλὼν* E m. sec. „Puto leg. utrobique ex Schol. Eurip. *πᾶν ἀναζέον νεότητος, omne robur ac vim iuventutis.*" Toup. MS. 13. *Ἄνηβος*] Lex. Seg. p. 402. ubi *ἡ ἡλικία*, non *ἡ ἀκμή*. Differunt aliquantum Hesychius et Zon. p. 172. Ceterum praestat legere *φθάσας*. 14. *Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων*] In prioribus editt. [et B. E.] verbis his sequentia subiuncta sunt: *Προσετέθη ἔξωθεν, ὥστε τὸ μὲν ἄνηβος κατὰ στέρησιν νοητέον, ἐπενηθεμένου τοῦ ν διὰ τὴν εὐφωνίαν. ὡς τὸ ἀνέγκλητος. τὸ δὲ ἀνηβῶν κατὰ πρόσθεσιν τῆς* [τὴν E.] *ἀνά, δηλούσης* [*δηλοῦσαν* E.] *τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός, ὁ ἐκ δευτέρου δασμός. καὶ ποιητικώτερον* [*ποιητικῶς* E.] *ἄμπαλος* [*ὁ ἀνάπαλος* E.] *ὁ ἐκ δευτέρου κλῆρος.* Sed verba ista in textum recipere nolui, quoniam in optimo MS. A. et altero B. desunt, et eam ob causam a recentioribus loco huic adsuta videntur. *Küst.* 16. *Ἀνηγμένος*] Lex. Seg. p. 402. Zon. p. 222. Cf. Hesych. *Ἀνειγμένος* A. 17. *ὡς* add. A. *οὐδὲ ὡς ἐπὶ* C. Mox *συνεληλύθησαν* A.

1. *Ἀνήειμεν*] *Ἀνείημεν* A. Tum *ἀνερχόμεθα* B. E. Med. correctum a Porto. Nihil ex A. enotatum. 2. *Ἀνήιξεν*] Immo cum Hesychio, *Ἀνῆιξαν, ἀνώρμησαν*: sic enim Homerus Il. ὁ. 86. et alibi. Gaisfordus referebat ad Eurip. Phoen. 333. 4. *Ἄνηκεν*] Il. β'. 71. 5. Pertinet ad Il. ε. 394. Cf. Apollon. Lex. p. 134. 6. 7. Versus Sophoclis Electr. 887. sq. 8. *τῷ* ante *πυρετῷ* om. A. 9. *ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ*] Schol. Soph. *ἀνιάτῳ ἐλπίδι.* 10. *Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἥκει*: Harpocratio Pal. Sed *καθήκει* Lex. Seg. p. 403. *Ἀντιφῶν*] Antiphon p. 672, 15. In Epitaph. Orat. quae Demostheni tribuitur bis adhibetur hoc vocabulum, p. 1389, 21. et 1390, 17. eodem quo Antiphon sensu. *Burn.* 11. *ἀνήκω ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προελήλυθα* Lex. Seg. Ubi mox *ἀνήκοντα — διαφέροντα.* A. *διαφέροντες. Θουκυδίδης* III, 45. 13. *Δημοσθένης*: huius quasi formulam, *τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες*, significari putabat H. Stephanus. 14. *Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.*] Supplementum huius fragmenti habes infra v. *Ἐλεύσιος.* Vide etiam v. *Κατεσκληκώς. Küst.* Lexicorum consarcinatores vapulant H. Stephano, qui ex his male intellectis absurda confinxerunt, Thes. Ling. Gr. I. p. 1614. A. Ipse tamen eodem loco non mediocriter errat, cum sequentia verba *τῆς μὲν ἐν τῷ λ. δ.* etc. Demosthenis esse statuat, quod falsum esse satis apparet ex v. *Ἐλεύσιος. Hemst.* 16. ὄχλον A. 17. *προαγωγήν*] Infra v. *Ἐλεύσιος* rectius legitur *παραγωγήν. Küst. προσαγωγήν Hemst.* et Toupius MS.

---

*niam autem Narses, Italiae dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miscebat, et fortitudo prudentiam eius comitabatur, et ipse numini divino totus erat addictus, neque ad socordiam quicquam deflectebat, * * ipse flumen tramisit * *.* *Ἀνεῖχεν.* Impediebat. *Igitur Charietto, cum et ante vir clarus esset invictusque haberetur, atque insignis eius audacia terrorem aliis incuteret, omnes a latrocinando deterrebat.* Item *Ἀνεῖχε* significat, admittebat. *Primum quidem nemo fidem habebat, neque verba eius admittebat.* *Ἀνηβητηρίαν.* Omnem iuventutis florem recuperare. *Ἄνηβος.* Impubes, qui nondum iustam aetatem attigit. *ἦβη* enim vigor aetatis dicitur. Et *Ἀνηβῶν*, repubescens. *Ἀνηγμένος.* Auctus. *Ἄνῆγον. Illi vero ad diem maxime solennem, quem tunc celebrabant, singuli convenerunt.* *Ἀνήειμεν.* Ascendebamus. *Ἀνήιξεν.* Cum impetu surrexit. *Ἄνηθον.* Genus herbae condimentis aptae. *Ἀνῆκεν.* Dimisit. *Ἀνήκεστον.* Insanabile, incurabile. *Quo tandem conspecto his vehementissimis ignibus torreris?* Id est, delirio mentem percuteris, ut qui febre laborant. porro *ἀνηκέστῳ πυρί*, id quod est spe nunquam concepta. *Ἀνήκει.* Apud Antiphontem est i. q. pertinet. Amipsias vero ubi *Ἀνῆκα* dixit, est ascendi. Thucydides *Ἀνήκουσιν*, ut sit, desinunt, finem habent. Et Demosthenes *Ἀνήκοντος*, quod alicuius interest. Et *Ἀνήκοντες*, evecti. *In dicendi quidem facultate non eo usque erant progressi, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitae et moribus in modestiam*

τες, οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθη περιεβάλοντο.
Ἄνηκον δὲ τὸ πρέπον.
Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο.
Ἀνήκοος. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἐμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.
Ἀνηκούστησεν. οὐκ εἰσήκουσεν, παρήκουσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκουστῆσαι τοῦ ὑπάτου κατατολμήσας ἀφίκετο. Καὶ Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσιν.
206 Ἄνηλατος. ὁ μηδέπω δαμασθείς.
Ἀνηλεής. ὁ ὠμός.
Ἂν ἢ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, πρόσαπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι. καὶ Ὅμηρος·
Ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι· * ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.
Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπόδητος.
Ἀνήλωται. πεφόνευται.
Ἀνημμένος. ἐξηρτημένος. ἢ καιόμενος.
Ἀνήμερος. ἄγριος.
Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἥμισυ ὀβολοῦ, ἄξιον ἡμιωβολίου. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνεται· καλὸς καὶ ἀγαθός, καλοκαγαθία· θεοῖς ἐχθρός, θεοεχθρία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖα.
Ἀνήνασθαι. ἀπαρνήσασθαι. Ὅμηρος·
Αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Καὶ Αἰλιανός· Οἱ δέ, οὐδὲ γὰρ ἔσχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνῳ τίθενται τὴν κρίσιν, ὑπὲρ τοῦ τίνα χρὴ Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν δασμόν.
Ἀνηνέγκατο. ἐκ βάθους ἐβόησεν. Αἰλιανὸς περὶ Κροίσου· Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στενάξας, καὶ ἐς τρὶς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.
Ἀνηνείκαντο. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀνεμνήσθησαν.
Ἀνήνιος. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.
Ἀνήνοθεν. ἀνήρχετο.

---

1. περιεβάλλοντο] περιεβάλοντο A. ter. Novissima sunt aliquam in brevitatem contracta. 3. Ἀνήκοντιζεν] Respexit ad Homeri Il. ε. 113. 4. Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν.] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii de Ioanne Cappadoce de Bello Pers. I, 24. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ. Küst. 6. καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς vidit Gaisf. esse ducta ex Aristoph. Equ. 189. 8. Glossa Homerica: v. Il. ό. 236. 10. Ἡρόδοτος] Apud Herodotum VI, 14. legitur: καὶ ἐναυμάχεον, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι. 12. Ἄνήλατος] Ἄκμων ἀνήλατος Suid. in Ἰώβ, ex Iob XLI, 15. ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος, conf. Toup. MS. Vide Etym. M. p. 105. Anacreontis vox, auctore Eust. in Od. ε. p. 1538. 13. Ἀνηλεής] Vide vel Bast. in Gregor. p. 880. 14. πρόσαπτε] πρόσαγε B. E. τὴν ἀ. πρόσαψον Zenob. I, 93. uberior et emendatior Diogeniano I, 83. 17. Ἢ δόλῳ] Hemistichia duo Homerica sunt hic in extremo variis e locis compacta. Sic enim Od. ι. 406. ἦ μήτις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφιν; et mox 408. οὔτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν. Od. λ'. 120. κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ. Od. ξ'. 330. et τ'. 299. — ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν. Expressit, ut pleraque, Maro Aen. II, 390. *dolus an virtus quis in hoste requirat.* Quod a Pindaro in Isthmiis esse mutuatum observat Victorius Var. Lectt. VIII, 15. Est autem Lysandri scite dictum, teste [p. 190. E. 229. B.] Plutarcho in Apophth., et quidem hercule dignum: Ὅπου μὴ ἀφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσαπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Schott. in Prov. p. 360. Adde Ruhnk. in Tim. p. 257. In Homericis igitur, quibus similiter Antigonum Stobaei LIV, 46. usum Gaisf. monet, καὶ supplendum post βίηφι. Ceterum ἠὲ δόλῳ ἢ βίῃ B. E. ἢ δίκῃ Zenob. 19. Ἀνήλιπος] Vide Scholiastam Theocriti IV, 56. Küst. Zon. p. 171. ἀνυπόδετος A. 20. Glossa tragica: cf. Valck. in E. Phoen. 591. Omisi quod in fine extabat καταχρησικῶς. „Haec vox deest in MSS." Küst. Silet Gaisf.

1. ἢ καιόμενος om. Lex. Seg. p. 402. Differt Zon. p. 219. 3. Ἀνημιωβολιαῖα] Ex Schol. Aristoph. Ran. 561. Ἀνημιωβολιμαῖα B. E. Schol. Errorem in hac gl. commissum notavit Iungermannus in Polluc. IX, 64. 4. ἡμίσεος] ἥμισυ A. B. C. E. Schol. qui ἥμισυ ὀβολοῦ ἦν, ἄξιον ἡμιωβολιμαίου. Zon. p. 191. ἄξια ἡμίσεως ὀβολοῦ: et ἄξια quidem B. C. Tum ἤτοι ante ἡμιωβολίου om. A. C. E. Quae sequuntur, ἀπὸ δὲ συντάξεως — θεοεχθρία inculcantur in vv. Καλὸς κἀγαθός et Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. 6. θεὸς Med. 8. Ὅμηρος Il. ή. 93. 9. αἴδεσθαι B. C. 11. ἀνήνασθαι] ἀρνήσασθαι B. E. 13. Λοκρικὴν] λοκρικὴν B. E. 15. ἐκβόησεν C. 16. Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στεν.] Idem fragmentum Aeliani citat Eustath. in Od. ά. p. 1404. Küst. Vide Wessel. in Herodoti I, 86. 18. Ἀνηνέγκαντο] Ἀνηνείκαντο A. E. Med. Ἀνενηνείκαντο B. Ἀνείκαντο C. qui mox ἐμνήσθησαν. Structurae exemplum desidero. 19. Ἀνήνιος] Hanc v. inter Hippocrateas recenset Galenus, et interpretatur ἄλυπος καὶ ἀβλαβής. Gaisf. 20. Ἀνήνοθεν] Glossa Homeri Od. ρ. 270. vel potius Il. λ'. 266.

---

compositis magnam auctoritatem adepti, plurimos homines ut ad se attraherent. Ἀνῆκον autem significat decorum. Ἀνηκόντιζεν. Sursum ferebatur. Ἀνήκοος. *Ille vero liberalium artium et omnis doctrinae ignarus erat, ut qui nihil aliud litteratoris scholam frequentans didicisset, quam litteras easque malas male pingere.* Ἀνηκούστησεν. Non audivit, non obtemperavit. *Ille cum Consulis mandatum spernere non auderet, advenit.* Et Herodotus: *Illi vero imperia ducum aspernati pugnabant.* Ἀνήλατος. Nondum domitus. Ἀνηλεής. Crudelis. Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξ. *Si leonina pellis non sufficiat, adhibe etiam vulpinam.* Significatur autem utendum esse dolo, si palam resistere non possis. Et Homerus: *Aut dolo aut vi*; [et:] *aut palam aut clam.* Ἀνήλιπος. Discalceatus. Ἀνήλωται. Interfectus est. Ἀνημμένος. Suspensus. vel accensus. Ἀνήμερος. Immitis. Ἀνημιωβολιαῖα. Quorum singula dimidio constant obolo. Compositione autem nomina existunt: velut καλοκαγαθία ex καλὸς et ἀγαθός, et θεοεχθρία ex θεὸς et ἐχθρός. Ἀνήνασθαι. Recusare. Homerus: *Verecundabantur quidem condicionem recusare; nec tamen ausi sunt accipere.* Et Aelianus: *Illi vero (neque enim quod imperatum fuerat recusare poterant) Antigono iudicium permiserunt de tributo, quod Locrensium civitas pendere deberet.* Ἀνηνέγκατο. Ex imo pectore vocem emisit. Aelianus de Croeso: *Is autem ingemiscens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.* Ἀνηνείκαντο. Recordati sunt: aptum genitivo. Ἀνήνιος. Sine dolore et tristitia. Ἀνήνοθεν. Emergebat.

Ἀνήνυτον. ἄμετρον, πολύ. Πολύβιος· Μεγίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τροφάς, ἅτε κατὰ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν τι δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Καί· Ἀνήνυτα τὴν ἀρετὴν μετιόντων. δεδυστυχηκότων ὅτι μάλιστα.

Τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν.

τὸν ἀτελείωτον μόρον· ἢ Ἠλέκτρα φησί. Καὶ Ἀνήνυτος, ἀναρίθμητος, πολύς, ἀπλήρωτος, ἄπρακτος, ἀτέλεστος. Ὅπλα τε χαλκευόμενος καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

Ἄνηπται. ἐξῆπται.

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει. Τὸ γὰρ Λουκούλλου στράτευμα στασιάζον ἀεὶ τοῦτο παραλαβὼν ὁ Πομπήιος οὐδ' ὁπωστιοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀξέως καὶ ταχέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

Ἀνήρεαι. ποιητικῶς· ἀνερωτᾷς.

Ἀνηρέθιζεν. ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. 207

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν.

Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκελλούσης νεώς.

Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν.

Ἀνήρηκεν. ἀντὶ τοῦ, ἐκποδὼν ἐποιήσατο. Δημοσθένης. [καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν.]

Ἀνῃρημένος. ἀναλαβών, ἑλόμενος, ἀπενεγκάμενος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τοσαύτην νίκην ἀδάκρυτον καὶ ἀναίμακτον ἀνῃρημένος, ἐς τὰς Σάρδεις ἐπέστρεψεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἀνήῤῥησεν. ἀνεφθάρη.

Ὡς μόλις ἀνήῤῥησ', οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπροί· Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀνῃρῆσθαι. πεφονεῦσθαι.

Ἀνήριθμος. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιεῤῥιμμένος.

---

1. *Ἀνήνυτον*] Iamblich. Protrept. p. 81. Suid. v. *Μέλητος*. *Toup.* MS. *Πολύβιος* IX, 24, 4. Qui locus extat in Excerptis Valesianis p. 33. 3. *κατὰ τὸ*] *καὶ τὸ* vulg. *καὶ κατὰ τὸ* Polyb. Mox *τι* add. A. 5. *δυστυχηκότων* vulg. 6. Sophoclis Elect. 167. sq. 8. *βίον*] In uno MS. Paris. rectius legitur *μόρον*. *Küst.* Sic A. 9. *ἀναρίθμητος, πολύς, ἁπλήρ.* om. Lex. Seg. p. 402. 11. *προστάσσων* A. 13. Gl. huc Gaisf. revocavit, cum antea locum haberet post gl. *Ἀνήρεις*, secutus A. ubi in marg. scriptum, *ἀνοίκειος ἡ χρῆσις*. Sumptam esse loci sententiam e Dion. Cass. fr. XXXV, 16. idem monuit. 16. *Ἀνὴρ δὲ φεύγων*] Vide Zenobium et Diogenianum. *Küst.* 17. *καὶ ταχέως* accesserunt ex A. C. [*ταχέως καὶ ὀξέως* paroemiographi tres.] Delevi statim cum A. *Ἀνήρεις. ἀνάνδρους. Εὔχρησιον ἀνδρὶ συμπλακῆναι φιλιάῳ.* Quorum priora non agnoscit E. Versum autem oneirocriticum, cum lemmate *λύσις ὀνείρου*, habent B. E. in marg. *Gaisf.* 19. *Ἀνήρεαι*] Corrupte pro *ἀνείρεαι*: vide vel Il. *γ'*. 177. Mox quod *ἀνερώτα* praebent A. B. C. E. si correxeris *ἀνηρώτα* (coll. Zon. p. 221.), retrahendum id videtur ad v. *Ἀνήρετο*, ubi vide var. lect.

1. *Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θ.*] Integer locus extat in v. *Διαυχενίζεσθαι*. 3. *ἀνέλαβεν* om. Zon. et Hesychius, *ἀνέβαλεν* Lex. Seg. p. 402. Quod sequebatur *ἠρώτησεν* omisi cum A. B. C. E. Lex. Seg. Vide nos in v. *Ἀνήρεαι*. 4. *Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ.*] Non intelligo. Alibi Suidas sive Diogenianus VI, 79. habet *Ναῦς ἱκετεύει πέτρας*. Cf. Valck. in E. Hipp. 304. 6. *νεὼς πρὸς τὴν πέτραν*] *πρὸς τὴν πέτραν* om. A. C. Contra B. *πρὸς τῇ πέτρᾳ*, E. *πρὸς τους πε*. 7. *Ἀνηρείψαντο.*] Glossa Homeri Il. *υ*. 234. 9. *Δημοσθένης* de Fals. Leg. p. 341, 18. Quae sequebantur, *καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν*, omisi cum A. B. C. item *πεφονευμένος* post v. *Ἀνῃρημένος* A. (qui om. in lacuna) B. C. et Zon. p. 222. Reiicienda fuisse docet Phrynichus Seg. p. 27. 11. *Ὁ δὲ*] Integriorem locum praestat v. *Ἀνάρσια*, coll. v. *Ἐκδίκως*. 15. Cf. v. *Εἰσῄῤῥησεν*. Sed *ἀνεφθάρη* tamen, quod grammatici captum (cf. Aristoph. Av. 913.) videtur superare, miror nisi permutandum sit simplici *ἐφθάρη*. 16. Sic Porsonus Adverss. p. 285. quem sequitur Bekkerus in Anecd. p. 402. Editiones *ἀνῄῤῥησεν οὐδένες μὲν οἱ σαπροί· ἀνῄῤῥησαν* A. C. Lex. Seg. *οὐδὲν ἐσμὲν* C. 19. *Ἀνήριθμος*] Apud Graecos *ἀνήριθμοι* vel *ἀνάριθμοι* eleganter dicuntur illi, qui tantum numerus sunt, ut Latini aiunt, et quorum nulla ratio habetur. Contra *ἀριθμητοὶ* vel *ἐν ἀριθμῷ εἶναι* dicuntur, qui aliquo loco habentur, et quibus sua est dignitas et auctoritas. Theocritus XIV, 48. *Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀριθμητοί.* Id est, *nostri vero nulla habetur ratio.* In notissimo oraculo, Megarensibus olim reddito (quod legitur apud Suidam infra v. *Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγ.*), Megarenses *οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ*, i. e. contempti et nullius pretii homines dicuntur. Vide etiam Anthol. VII. p. 624. *Küst.* Sumpta haec ex Schol. Soph. Ai. 603. Eadem Zon. p. 172.

Ἀνήνυτον. Immedicum, multum. Polybius: *Cum maxima se ostenderet difficultas in commeatibus comparandis, quando nimia videbatur itineris esse longitudo.* Et: *Frustra virtutem sectantium.* id est, maxime infelicium. Electrae oratio: *Sustinens tenorem malorum inexplicabilium.* Et, *Ἀνήνυτος*, innumerabilis, multus, inexplebilis, irritus, imperfectus. *Arma fabricans et telorum immensum numerum parari iubens.* *Ἀνῆπται*. Suspensum est. *Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφ. Vir viro praestat. Luculli enim exercitum, ante seditiosum, cum accepisset Pompeius, milites ab omni seditione prorsus abstinuerunt.* *Ἀνὴρ δὲ φεύγ. Vir fugiens non moratur strepitum lyrae*: in eos dictum quos negotia celeriter conficere oportet. *Ἀνήρεαι.* Poetice: interrogas. *Ἀνηρέθιζεν.* Incitabat et acuebat. Eunapius: *Ille vero militum animos et iras acuebat.* *Ἀνήρετο.* Excepit. *Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ. Tanquam navis scopulo supplicare videtur.* Proverbium in stupidos: per translationem ductum ab navi, quae in scopulos impingit. *Ἀνηρείψαντο.* Abripuerunt. *Ἀνήρηκεν.* De medio sustulit. Demosthenes. *Ἀνῃρημένος.* Qui suscepit, qui reportavit, adeptus. *Rex cum tantam victoriam sine calamitate et sanguine adeptus esset, Sardes rediit.* Et alibi: *Et cum foeda facinora contra fas aggressus esset.* *Ἀνήῤῥησεν.* Periit. Eupolis *Civitatibus*: *Vixdum ille pessum ivit, nos plebecula pertimus.* *Ἀνῃρῆσθαι.* Caesum esse. *Ἀνήριθμος.* Qui nullo loco habetur, sed contemptus iacet.

Ἀνὴρ κόπριος. ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον ἢ κηπουρόν, παρὰ τὴν κόπρον.

Ἀνήροτον. ἀγεώργητον.

Ἀνηρώτιζεν. ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης.

Ἀνηρτημένοι. ἐπηρμένοι. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτησαν. ἀνεποίησαν, ἀνεκαίνισαν.

Ἀνήσει. καταλείψει.

Ἄνηστις. ὁ γεγευμένος. Καὶ Ἄνηστις, ἡ νῆστις παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ·

Ἰοὺ γὰρ σύ γε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.

Ἄννητον. τὸ ἄννησον διὰ δύο ν καὶ διὰ δύο τ.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη, ἐκρεμάσθη· ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνῆψεν. ἀνεκρέμασε θεοῖς. Εὐνάπιος.

Ἀνία. λύπη. τὸ νι μακρόν.

Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Ἀνιαθείς. λυπηθείς.

Ἀνιακκάς. ᾠδῆς ὄνομα. ὁ Περιμανὼς καὶ Μανέρως. Εὔβουλος Καμπυλίωνι. 208

Ἀνιαρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀνιαρότερον. λέγεται καὶ Ἀνιγρόν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος οὕτως ἐκαλεῖτο. Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδρούβαν, τὸν τοῦ Βάρκα κηδεστήν. ὁ δὲ Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ὕστερον ἀοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, παῖδά τε ὄντα τοῦ Βάρκα καὶ τῆς γυναικὸς οἱ γινόμενον ἀδελφόν, ἔχων ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ φιλοπόλεμον καὶ ἀρέσκοντα τῷ στρατῷ, ὑποστράτηγον ἀπέφηνε· καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ πολλὰ προσηγάγετο, πιθανὸς ὢν

1. Ἀνὴρ κόπριος] Aristoph. Equ. 906. (895.) *νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπεν ἀνὴρ Κοπρεῖος.* Cuius dicti facetam ambiguitatem cum Böckhius Corp. Inscr. I. p. 216. aperuerit, satis habeo duos Comici locos ad interpretationem idoneos subiecisse. Eccles. 340. *ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος.* Vesp. 1223. — *ἔχῃ τῷ κοπρολόγῳ.* Disseruit istud conviciorum genus Salmasius in Tertull. de Pallio p. 332. sqq. Ceterum haec in gl. *Κόπριος ἀνὴρ* transierant. 2. κηπουρόν] L. *κοπρωρόν, fimi custodem, κοπρώνην. Reines.* Vulg. defendit Schol. Aristoph. *κηπωρόν* Med. *κηπουρὸς* Suid. altero loco et Schol. 3. Ἀνήροτον] Lex. Seg. p. 402. Glossa Homerica. 4. Ἀνηρώτιζεν] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 222. 6. ἐπηρμένοι] Sic recte in 2 MSS. Pariss. exaratum est. Priores vero editt. [et B. E.] habent *ἐπηρτημένοι. Küst.* 6. *Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτ.*] Haec Polybio tribuunt Fulv. Ursinus et Casaubonus: sed sunt verba Diodori in Excerpt. Legg. c. 29. [T. II. p. 628.] ut optime observavit Iac. Gronovius. *Küst.* 9. καὶ ante *θεῶν* Küst. supplevit. 10. Ἀνήρτησαν] Lex. Seg. p. 402. Glossa suspecta. 11. Ἀνήσει] Hesychius: *Ἀνήσει. ἀναπείσει, ἀφήσει*, qui disertius respicit Il. *β'*. 276. similiterque Schol. Platon. p. 329. Sed *καταλείψει* non habeo quomodo tuear: quapropter *καταλήψει* cum Med. praestet, in promptu positum emendare *καταλήξει.* 12. *γεγευμένος* A. B. *Καὶ ἄνησις, ὁ νῆσις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον.*] Hanc notam ex Athenaeo descripsit Suidas; eiusque vestigia hodie adhuc supersunt in Excerptis ex libro II. p. 47. *Küst.* sive apud Eust. in Il. *ν'*. p. 947. ὁ νῆσις *λίαν*] ἡ νῆσις A. Lex. Seg. p. 402. (eodem respiciens p. 453. extr. cum Hesychio v. *Ἄνησις*) ἡ νῆσις *λίαν* E. Med. *λίαν* om. B. ἡ νῆσις· ἀνῆσις C. ἄνησις ὁ νῆστις Athenaeus, eumque secuti Portus et Küsterus. Dubitatio nondum ad liquidum perducta; quamquam ἡ nihil nisi compendium v. ἤγουν sive ἤτοι (Eustathius *ἐκ τοῦ νῆστις*, id est *ἀντὶ τοῦ*) videtur recondere. 14. *Ἰοὺ γὰρ σὺ πρῶτος ἄκλ.*] Athenaeus *Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος*, omisso *ἄκλητος*: *Ἰοὺ γὰρ σύ γε πρῶτος ἄκλητος* A. C. Lex. Seg. *ποῖ γὰρ σύ γε πρώιος* Iacobs. Append. ad Porsoni Adv. p. 302. Equidem coniiciebam: *οὐ γάρ τοι σύ γε πρὼ τόδ' ἄκλητος φοιτᾷς ἐ. δ. ἄ.* 16. Ἄννητον] Lex. Seg. p. 403. Delevit h. gl. Küsterus. Attulit Gaisf. H. Steph. Ind. Thesauri p. 447. Theophrast. Hist. Plant. I, 11, 2. *ἄνηθον, κορίαννον, ἄνισον*, ubi *ἄννησον* codex Urbinas; ibid. IX, 7, 3. *λωτὸς ἄνητος*, ubi idem Urb. *ἄννητος*: Schol. Nicandri Ther. 650. *διὰ δύο ν Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσου*, et addita var. lect. in Herodoti IV, 71. Ceterum Ἄννητον τὸ ἄννησον Med. Scribebatur vero *νν . . . ττ.*

1. Ἀνήχθημεν] Lex. Seg. p. 402. 2. τοῖς ante *θεοῖς* om. A. B. C. Lex. Seg. p. 402. *Εὐνάπιος* fr. 59. sive Nieb. p. 106. 4. Versus Sophoclis Aiac. 972, 73. 6. Ἀνιαθείς] Lex. Seg. p. 405. 7. Ἀνιακκάς] De hoc vocabulo nihil me legisse memini. Quae vero sequuntur, *ᾠδῆς ὄνομα ὁ Περιμανὼς κτλ.* ab voce Ἀνιακὰς aliena sunt, quae suo loco repetuntur infra vv. *Περιμανώς* et *Μανέρως. Küst.* Nihil nisi caput glossae Lex. Seg. p. 405. Ἀνιακκεύς B. E pr. *ὡς Περιμ.* Hemsterhusius. Immo: *Ἀν. Π. καὶ Μανέρως. ὀνόματα ᾠδῆς.* 9. Ἀνιαρότερον Gaisf. tacite, nam Edd. Ἀνιαρώτερον. Vide Dracon. p. 79. unde Regulae de Prosod. 108. sunt refingendae. 10. V. Etym. M. p. 110. coll. Schol. Nicandri Ther. 8. 11. *οὕτως ἐκαλεῖτο* suspecta habeo. *Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι* et quae sequuntur usque ad illa, *τῷ μιερακίῳ χρώμενος*, leguntur apud Appianum in Ibericis c. 6. 15. *γενόμενον*] *γινόμενον* dedi cum A. et Appiano. 18. *προσηγάγετο*] Lege cum Appiano *πειθοῖ προσηγάγετο.*

Ἀνὴρ κόπριος. Vir Coprius, quasi a pago profectus. intelligit tamen hominem stercoreum vel hortulanum; ab eo quod est *κόπρος.* Ἀνήροτον. Incultum. Ἀνηρώτιζεν. Interrogabat. Teleclides. Ἀνηρτημένοι. Elati. *Illi vero animis elati communia supplicum iura contempserunt, et nihili fecerunt pietatem erga simulacra et Deos cognatos.* Ἀνήρτησαν. Refecerunt, renovarunt. Ἀνήσει. Dimittet. Ἄνηστις. Qui cibum gustavit. Apud Cratinum vero in *Dionysalexandro* Ἄνηστις dicitur qui valde ieiunus est. *Non enim tu quidem hoc mane invocatus ad coenam accedis famelicus.* Ἄννητον. Sic duplicibus litteris scribendum: anisum. Ἀνήφθη. Alligatus est, vel suspensus. vel, ab igne accensus est. Ἀνήχθημεν. In altum evecti sumus. Ἀνῆψεν. Diis suspendit. Eunapius. Ἀνία. Dolor: νι producto. *Aiax enim iis non amplius vivit: sed mihi relictis doloribus et lamentis interiit.* Ἀνιαθείς. Dolore affectus. Ἀνιακκάς, *Περιμανὼς* et *Μανέρως*, cantilenae nomina. Eubulus *Campylione.* Ἀνιαρόν. Molestum. Et Ἀνιαρότερον, molestius. Dicitur etiam Ἀνιγρόν. Ἀννίβας. Hannibal Carthaginiensis. nam ita vocabatur. Carthaginienses imperatorem crearunt Hasdrubalem, Barcae generum. Ille vero Hannibalem, qui paulo post imperator clarissimus evasit, Barcae filium et uxoris suae fratrem, quem in Hispania secum habebat, adolescentem admodum et bellicosum exercituique carum. legatum suum creavit, magnamque Iberiae partem oratione ad se traduxit, quod eloquen-

ὁμιλῆσαι, ἔς τε τὰ βίας δεόμενα τῷ μειρακίῳ χρώμενος.

Φύσει δὲ φιλοπόλεμος ἦν ὁ Ἀννίβας, καὶ οὔποτε ἀργίαν ἔφερεν. Ὑστερον δὲ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνήρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρέπετο πάντα.

Φησὶ δὲ Πολύβιος ὡς Ἀννίβας νέος μὲν ἦν, πλήρης δὲ πολεμικῆς ὁρμῆς, ἐπιτυχὴς δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς, πάλαι δὲ παρωρμημένος πρὸς τὴν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν.

Ὅτι Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίων στρατηγῷ ἐδηλώθη παρὰ Ἄμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῇ καλυφθήσεται Λιβύσσῃ. καὶ ὁ μὲν ἤλπισεν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων καθαιρήσειν καὶ ἐν Λιβύῃ τελευτήσειν. Φλαμινίου δὲ τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ σπουδὴν ποιουμένου λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφίκετο παρὰ Προυσίαν ἱκέτης, καὶ ἀπωσθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἀνεπήδα τε ἐπὶ τὸν ἵππον καὶ γυμνωθέντος τοῦ ξίφους τιτρώσκεται τὸν δάκτυλον. προελθόντι δὲ οὐ στάδια πολλὰ πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτὴ τοῦ βίου συνέβη. τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα συνέβη ἀποθανεῖν, ἐκάλουν οἱ Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναίοις δὲ μάντευμα ἦλθεν ἐκ Δωδώνης, Σικελίαν οἰκίζειν. καὶ οὐ πόρρω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικελία οὐ μέγας. οἱ δὲ οὐ συμφρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἔς τε ὑπερορίους στρατιὰς προήχθησαν καὶ ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον.

Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγιστον σημεῖον γεγονέναι τῇ φύσει τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡγεμονικὸν καὶ πολύ τι διαφέροντα τῶν ἄλλων πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον. ιζ' γὰρ ἔτη μείνας ἐν τοῖς ὑπαίθροις, πλεῖστά τε ἔθνη καὶ βάρβαρα διεξελθὼν καὶ πλείστοις ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις χρησάμενος συνεργοῖς πρὸς ἀπηλπισμένας καὶ παραδόξους ἐπιβολάς, ὑπ' οὐδενὸς ἑκουσίως ἐγκατελείφθη τῶν ἅπαξ αὐτῷ κοινωνησάντων καὶ δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας. Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται.

Ὅτι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Ἀννίβου νίκης τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ || τῆς τῶν ἐναντίων συμφορᾶς ὑπ' ὄψιν 200 ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενος, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων εἰς τὴν Λιβύην ἀπέπεμψεν, οὓς ἄρα τοὺς ἱππικοὺς καὶ βουλευτικοὺς ἄνδρας σκυλεύσας ἀνῄρητο.

Ὅτι ἄνδρες τινὲς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐναντίων σταλέντες ὑπὸ Ἀννίβου, τοῖς Ῥωμαίοις

3. *Φύσει δὲ*] Locus ex Appiani verbis consarcinatus. Quorum *φύσει — ἀργίαν ἔφερεν* leguntur VII, 17. *ὕστερον — πάντα* ibid. 43. *Gaisf.* 5. *ἄγριος ἀνήρ*] Desideratur articulus. 7. *Πολύβιος* III, 15, 6. Ante h. v. delevit Gaisf. *καὶ* cum A. 8. *βουλαῖς*] *ἐπιβολαῖς* A. cum Polybio. 10. *τῷ Ῥωμαίων* A. *τῶν* om. Polyb. 11. *Ὅτι Ἀννίβᾳ* et quae sequuntur usque ad illa, *ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον*, deprompta sunt e Pausaniae l. VIII, 11, 6. 17. *ὑπ' αὐτοῦ* vulgg. edd. invitis A. B. E. Med. 19. *προελθόντα* E. Pausanias: *προελθόντι δέ οἱ στάδια οὐ πολλὰ πυρετὸς τε ἀπὸ τοῦ τραύματος καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο συνέβη.*

1. *καὶ οὐ πόρρω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικ.*] Apud Pausaniam rectius legitur, *ἡ δὲ οὐ πόρρω τῆς πόλεως ἡ Σικελία λόφος ἐστὶν οὐ μέγας.* i. e. *erat autem prope urbem (Athenas) tumulus exiguus, qui Sicilia vocabatur.* Fallitur igitur Portus, qui in versione sua tumulum hunc ex Attica in Bithyniam transfert, et Libyssae vicinum facit; quem errorem notavit etiam Kuhnius in Pausaniam. *Küst.* Cf. v. *Σικελίζειν.* 3. *στρατηγίας ἐιράπησαν* E. *προήχθησαν* m. s. Lege vero *στρατείας.* 5. *Ὅτι θαυμαστόν ἐστι καὶ μέγ.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa *δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας*, descripta esse ex Polybii libris deperditis, patet ex iis quae leguntur in excerptis ex Polybio, ab Valesio editis, p. 121. *Küst.* Vide Schweigh. ed. XXIV, 9, 5. 7. *πρὸς*] *καὶ πρὸς* E. 13. *Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται*] Horum verborum qui sensus sit, exquirit Schweighäuser. Equidem titulum quempiam Excerptorum in opere Constantini vasto significari putabam: velut, si ludere iuvat, *Z. περὶ γνωμικῶν ἀποσιωπισμάτων.* Meierus tamen hoc quasi frustum observationis, qua ius annulorum fusius explicatum sit, ad novissima illa *σκυλεύσας ἀνῄρητο* suspicabatur esse reiiciendum. 15. *Ὅτι τὸ μέγεθος*] Unde haec desumpta, nondum exploratum est. Vide Hemsterhus. in Lucian. Dial. M. XII, 2. *Gaisf.* Intellexit Maius in Collect. Vat. T. II. p. 544. Florilegio Vaticano usus hanc Dionis Cassii fuisse narrationem. 17. *μηχανώμενος*] *βουλόμενος* E pr. 18. *πλήρεις*] *καὶ μου* (sic) A. qui mox *ἀπέπεμπεν.* 19. *οὓς ἄρα* A. 21. *Ὅτι ἄνδρες*] Confer Polyaen. VIII, 16, 8. *ἐπὶ σκοπῇ* B. E. 22. *Ῥωμαίων* A. B. E m. sec.

tia apud homines valebat, partim hoc adolescente ad ea quae vim postulabant usus. — Hannibal autem natura bellicosus erat, neque otium unquam ferebat. Postea vero deliciis, quibus nondum assuesset, indulgere coepit, et amicam ascivit duro vir ingenio; neque diu fuit cum res eius in peius omnes paulatim ruerunt. — Polybius tradit Hannibalem adolescentem adhuc bellandi fuisse cupidissimum, et in consiliis ad exitum perducendis felicem, et dudum concitatum ad inimicitias contra Romanos suscipiendas. — Hannibali Carthaginiensium imperatori ab Ammone praedictum est, fore ut mortuus humo Libyssa tegeretur. Quamobrem ille quidem sperabat, et Romanorum imperium eversurum et in Libya se decessurum esse. Sed Flaminius Romanorum imperator cum vivum eum capere studeret, ille supplex ad Prusiam confugit: a quo relectus equum conscendit, et ense nudato vulnus in digito accepit. hinc autem, posteaquam stadia haud multa progressus erat, febris ex vulnere, tandem etiam mors consecuta est. Illum vero locum, in quo decesserat, Nicomedienses Libyssam vocabant. Athenienses etiam oraculum Dodonaeum iusserat in Siciliam colonos deducere. atqui prope urbem exiguus erat terrae tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi cum oraculi mentem non essent assecuti, longinquis expeditionibus susceptis bellum Syracusanis intulerunt. — Mirabili quodam et ad imperandum nato hunc virum fuisse ingenio, et in gerendis rebus multum aliis praestitisse, illud argumento maximo est, quod cum XVII. annos in castris et acie versatus esset, plurimasque gentes easque barbaras peragrasset, et multis auxiliis peregrinis usus esset ad res arduas et prope desperatas, ab nemine ultro proditus est eorum, qui semel eius partibus accesserant ipsiusque fidei se permiserant. — Idem Hannibal cum suae de Romanis victoriae et cladis hostibus illatae magnitudinem Carthaginiensibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medimnos aureis annulis plenos in Libyam misit, quos equestris et senatorii ordinis viris a se spoliatis detraxerat. — Quidam Carthaginienses ad hostium copias explorandas ab Hannibale missi in Romanos

περιπίπτουσιν. οὓς ἀχθέντας ὡς αὐτὸν ὁ Πόπλιος κακὸν μὲν οὐδὲν εἰργάσατο, περινοστῆσαι δὲ κελεύει τὸ στρατόπεδον, καὶ δεῖπνον ἑλομένους ἀποχωρεῖν σώους, ἀπαγγελοῦντας Ἀννίβᾳ τὰ περὶ τὴν στρατιὰν ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

Ἀνιγρός. ὁ φαῦλος λέγεται. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδιτί. καὶ ἀνιδρωτί. χωρὶς ἱδρῶτος. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτὶ καὶ ἀπεριμερίμνως τάδε παρεστήσαντο τὰ πολίσματα. Καὶ αὖθις· Ἀνιδρωτὶ πρὸς τὸ ἄρι-στον οὐκ ἤρχοντο οἱ τοῦ Κύρου στρατιῶται, διὰ τὸ ἡδέως ἐσθίειν καὶ ὑγιαίνειν. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἀνίδρυτοι. ἀστήρικτοι. * Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, ἀντὶ τοῦ, ἀνεξίλαστοι.

Ἀνιεμένη κόλπον. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. καί,

Αἶγας ἀνιεμένους.

Ἀνιέντα. ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. Καὶ Ἀνίερος, ὁ ἱερῶν μὴ μετέχων.

Ἀνιερώσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνίει. ἠφίει, ἐνεδίδου, ἐχαυνοῦτο. Οὐδέν τι πλέον ἀνίει ὁ νεανίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔλιγεν. Ὁ δὲ ἱκετεύων ὑπερ πάντων οὐκέτι ἀνίει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ζητῶν οὐκ ἀνίει, καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπίμπλατο. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης παρελύθησαν. οὐ μὴν ἀνίεσάν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσιν αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Καὶ αὖθις· Μήτε νύκτωρ μήτε μεθ' ἡμέραν ἔτι ἀνιέντι τοῦ πλοῦ.

Ἀνιείς. ἀφιείς, ἢ παρορμῶν.

Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

Ἀνιηρέστερος. λυπηρότερος.

Ἀνίησι. καταλιμπάνει.

---

1. εἰς αὐτὸν vulg. 6. Ἀνιγρός· Ὁ φαῦλος] Hesychius vocem istam per δυσῶδες etiam exponit: cuius notae illustrandae gratia obiter moneo, fuisse in Peloponneso fluvium quendam foedi et tetri odoris, Ἄνιγρον vocatum, ut testatur Pausanias V, 5. Ὁ δὲ Ἄνιγρος οὗτος ἐξ Ἀρκαδικοῦ μὲν κάτεισιν ὄρους Λαπίθου, παρέχεται δὲ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ὕδωρ οὐκ εὐῶδες ἀλλὰ καὶ δύσοσμον δεινῶς. Hic locus interpretationem Hesychii confirmat, eamque veram esse probat, sive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint ἀνιγρά, sive, quod potius crediderim, a foedo odore nomen fluvio huic inditum fuerit. Küst. Vox restituenda Anonymo de Ulyssis erroribus c. 10. p. 58. ἐνύγρου φλογός. Anthol. 412. Toup. MS. 8. Ἀνιδιτί] Schol. Platon. p. 451. Ἀνιδιτί, ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ. Οὐ γὰρ] Verba sunt Theophyl. Simocatt. Ἱστορ. πρεσβ. p. 47. Fragmentum subiectum in compendium redegit Suidas ex Xenoph. Cyr. II, 29. Unde addit, καὶ ἄλλα πλεῖστα, *et quae ibi plura leguntur. Abresch.* Horum quidem error manifestus. Sed in Xenophonteis, quorum sola sententia leviter est adumbrata, turbatum aliquid fuisse satis arguit A. praebens ἀνιδρωτὶ καί, omissis πρὸς — ἤρχοντο cum lacuna et nota in marg. ζη ἐν τῷ ἀνητί: ubi voluit gl. Ἀπονητί. Quamobrem isti testimonio nondum sua fides constare videtur. 13. Ἄνίδρυτοι] Duae gl. coaluerunt, ut patet e Lex. Seg. p. 405. ubi prave [sed cum Harp. Pal.] editum ἀνίδρυτο — ἀνεξίλαστο. Prioris significationis exemplum ex Dionys. Halic. p. 9. sive I. 15. p. 41, 14. citavit Toupius. Vide notata ad Hesychium in Ἄίδρυτον. *Gaisf.* Nimirum excidit (καὶ) Ἀνίδρυτος: quod cum librarios fugisset, etiam ἀνεξίλαστος depravari coeptum est. Vide Harpocrationem. Δημοσθένης I. Aristogit. p. 786, 10. 15. Ἀνιεμένη κόλπον] Glossa (de qua copiose Hesychius, cf. Lex. Seg. p. 405.) Il. χ'. 80. 16. μασθοὺς B. C. E. adversante Zon. p. 222. 18. Dictum Hom. Od. β'. 300. Sed in novissimis (vide vel Apollonii Lex. p. 133.) imperfecta est oratio, cum diversus ille significatus fuerit indicandus.

1. Lex. Seg. p. 405. ubi partim etiam gl. seqq. ἐνδόντα] ἀνένδοτα E. 2. Ἀνιέρειος] Vox incomperta. 5. ἀφιει] ἠφίει A. om. Med. 7. καὶ delendum post δρόμου. 9. καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπίμπλατο om. A. Inserit h. l. C. καὶ αὖθις· ὁ δὲ καλούμενος πλέον ἢπερ διατιθεὶς ὅμως οὐκ ἀνίει. 10. παρεληλύθεσαν] Vox est suspecta et a sensu huius loci aliena. Küst. Leg. παρελύθησαν. Vid. ad v. Ἄλογία. Toup. I. p. 29. Sic dudum Portus. παρεληλύθησαν C. Vide annot. in Dionis Cass. fr. ἐπ Peiresc. 103. 14. ἀνιέντι] ἐπανιέντι A. B. Med. Gaisf. ἀνιέντι E. Unde fecimus ἔτι ἀνιέντι. Nam ἐπανίημι opinor aut eo quem Suidas v. Ἐπανεθήσεται posuit significatu ferendum aut quo Theopompus est usus ap. Theon. Progymn. p. 154. τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἐπανιᾶσι τοὺς φθόνους. 15. Ἀνιείς] Lex. Seg. p. 405. Etym. Gud. p. 58. 16. Ἀνιηθέντα] Glossa Hom. Il. β'. 291. 17. Ἀνιηρέστερος] De h. v. et de comparativis in ἑστερος cf. Schol. Hom. Od. β'. 190. *Burn.* Add. Etym. M. p. 110. 18. Glossa Homerica.

---

inciderunt: quos ad se deductos Publius nullo malo affecit, sed eos castra circumire iussit, et coenatos dimisit incolumes, Hannibali renunciaturos, quis esset exercitus Romani status. Ἀνιγρός. Malus. Et Ἀνιγρόν, molestum. Ἀνιδιτί et Ἀνιδρωτί. Sine sudore. *Haud enim sine sudore et molestia haec oppida in suam potestatem redegerunt.* Et alibi: *Cyri milites ad prandium sine sudore non accedebant, ut et cum voluptate ederent et valetudini suae consulerent.* Extant alii permulti loci. Ἄνίδρυτοι. Non firmati. [Et Ἀνίδρυτος] apud Demosthenem in Aristogitonem, ubi significat implacabilem. Ἀνιεμένη κόλπον. Peplum subducens et laxans, nudans circum ubera sinum. At illud Αἶγας ἀνιεμένους, eos notat qui capras excoriant. Ἀνιέντα. Remittentem. Ἀνιέρειος. Cui nullae victimae immolantur. Et Ἄνίερος, nullorum sacrorum particeps. Ἀνιερώσαντες. Qui consecrarunt. Ἀνίει. Cedebat, remittebat, remissior fiebat. *Adolescens nihil prorsus remittebat.* Et alibi: *Ille vero de cursu nihil remittebat.* ubi accipitur pro cessabat. Alibi: *Ille vero pro omnibus suppliciter orare non desinebat.* Et rursus: *Ille vero quaerere non cessabat, et accipiens non replebatur.* Alio loco: *Illi vero de audacia sua multum remiserunt: non tamen ab incepto destiterunt, sed inter mutuas adhortationes totis viribus in obsidionem incubuerunt.* Et alibi: *Neque noctu neque interdiu iam navigationem intermittenti.* Ἀνιείς. Dimittens, vel incitans. Ἀνιηθέντα. Affectum dolore. Ἀνιηρέστερος. Molestior. Ἀνίησι. Dimittit.

Ἀννίκεριος, Κυρηναῖος, φιλόσοφος, ὃς Ἐπικούρειος ἐγένετο, καίτοι ὢν Παραβάτου γνώριμος, τοῦ Ἀριστίππου ἀκηκοότος. ἦν δὲ τῷ Ἀννικέριδι καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, φιλόσοφος, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ ἐπιφανὴς Ποσειδώνιος. Ἐκ τούτου
210 αἵρεσις ἡ καλουμένη Ἀννικέρειος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἄνιθι. ἄνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι, τὸ ἀπαξιοῦν.

[Ἀνιλυσπῶ. ἀνέβαινες.]

Ἀνιμᾶσθαι. ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι, ἀναφέρειν. Καὶ Ἀνιμώμενος, ἀντλῶν, ἀνέλκων. ἰμωνιὰ γὰρ τὸ ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἰμάς. Καὶ ἰμητόν, τὸ ἀντλητόν. Καὶ Ἀνιμῆσθαι διὰ τοῦ ῆ.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνιώμενος. λυπούμενος.

Ἀνιππασία καὶ διιππασία. τῶν ἵππων ἄμιλλα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.

Ἀνιωχμός. ἡ μάχη.

Ἄνιππος. ἵππων ἐστερημένος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης ἄνιππον.

Ἀνίπτοις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις καὶ χωρίς τινος παρασκευῆς. παροιμία. Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. Καὶ Ὅμηρος·

Ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

[Ἀνίησιν. ἐνδίδωσιν.]

Ἄνισον. τὸ μὴ ὂν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος βοτάνης. Καὶ Ἀνισοφυές, ἀνόμοιον. Ἰστέον ὡς ἔνια τῶν ἐναντίων στερήσει θατέρου λέγεται· οἷον ἄνισον, ἐναντίον μέν ἐστι τῷ ἴσῳ, στερητικὸν δὲ ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν τινὰ φύσιν σημαίνει, ὥσπερ τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τῷ ἀγαθῷ ὄν, ἀλλὰ σημαίνει ἀπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν τῷ πεφυκότι δέχεσθαι ἀμφότερα. τὸ γὰρ ἄνισον οὐκ ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς ποσοῖς, ἃ πέφυκε δέχεσθαι καὶ ἰσότητα. ὁμοίως καὶ τὸ ἀνόμοιον οὐχ ὅμοιον ἐν τοῖς ὁμοιότητος δεκτικοῖς. τοιοῦτον δ' ἡ στέρησις· ἀπόφασις γάρ ἐστιν

1. Ἀννίκερις] De hoc Anniceride vide quae congessit Menagius in Laert. II, 86. *Küst.* 2. Παραβάτου] Huius *Parabatae* meminit Laertius II, 86. *Küst.* 9. Ἀνιλλομένη] Lex. Seg. p. 405. Cf. v. Ἀνείλλεσθαι. 11. Ἀνιλυσπῶ] Scribe ἀνειλυσπῶ, ut supra. *Küst.* Ἀνιλύσπω A. in marg. 12. Ἀνιμᾶσθαι — ἀρύεσθαι Lex. Seg. p. 405. 13. ἰμωνιὰ] Rectius ἰμονιά. Monuit H. Stephanus, probante Piersono in Moerin p. 195. *Gaisf.* Ista quidem vetus scribendi ratio: v. Küst. in v. Ἰμονιά. 16. Ἀνίμων] Vide v. Ἀνείμων. 18. Ἀνιππασία καὶ διιπ.] Portus recte monuit legendum esse ἀνθιππασία. Vide Hesychium v. Ἀνθιππασίων. *Küst.* Qui tacite id reposuit in v. Διιππασία, quem in locum tota haec observatio migravit; ἀνιππασία tamen Etym. M. p. 274. f. ubi par doctrina tam sententia quam nominibus. Eadem olim recoquebantur in v. Ἀντωμοσία. Ceterum gl. A. collocavit post Ἄνιππος. ἡ ante τῶν om. A. B. τῶν ἵππων] Lege τῶν ἱππέων, ut apud Hesychium. *Küst.* 19. ὥσπερ δὴ διωμοσία . . . δηλοῖ A. unde hoc pro δηλοῦσιν Gaisf., ipse δὴ accepi. Mox sequebatur gl. perperam inferta, Ἀνιῶ σε (Ἀνιῶσαι A.). αἰτιατικῇ, quam Küst. recte expunxit. Gaisf. posuit post Ἀνιώμενος. 21. Ἀνιωχμός] Duae voces hic in unam conflatae sunt. Scribendum enim est, Ἀν' ἰωχμόν, ut habet Hesychius; idque interpretandum, κατὰ τὴν μάχην. Homerus Il. Υ'. 89. ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. Ubi brevis Scholiasta: Ἀν' ἰωχμόν, κατὰ τὸν θόρυβον, ὅ ἐστι τὴν δίωξιν. *Küst.* Defecta glossa, si recte coniicio.

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις v. 124. 5. ἀνετοίμοις] ἑτοίμοις καὶ χ. τ. παρασκευῆς Lex. Seg. p. 405. 6. παροιμία] καὶ παροιμία B. καὶ παροιμία· καὶ ἀνίπτοις χερσὶν ἀπιόμενος, καὶ ἀνίπτοις ποσίν E. Lucianus Rhet. Praec. 14. ἀνίπτοις ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε. Conf. id. in Demonact. 4. Syrianus in Hermogenem p. 16. οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος. Fons proverbii est Homer. Il. ζ. 266. *Gaisf.* παροιμία sequentibus ἐπὶ τῶν . . . ἀφικνουμένων esse iungendum docet Schol. Luciani Pseudolog. 4. Vulg. tamen tuentur Zenob. I, 95. et Arsenius p. 58. 8. Ὅμηρος] Il. π'. 235. 10. Ἀνίεισιν] Ἀνίησιν B. E. Lex. Seg. p. 405. Glossa recens invecta. 12. Ἀνισοφυές] Lex. Seg. p. 405. Ἰστέον] Haec videntur desumpta ex quodam commentatore in Aristot. Ethic. Nic. V. p. 78, 10. ed. Sylburg. *Burn.* οἷς

16. τὸ deleverim ante ἐναντίον. 19. ἐν ποσῶ A. ἐν ποσοῖς B. E. 20. δεικτικοῖς Med. δὴ] δ' ἡ A.

Ἀννίκεριος. Anniceris, Cyrenaeus, philosophus, qui fuit Epicureus, quamvis esset discipulus Parabatae, qui Aristippum audierat. Erat etiam frater Anniceridi, nomine Nicoteles, philosophus. ipsius vero discipulus illustris Posidonius. Ab hoc secta quae vocatur Anniceria duxit originem. Vixit autem Alexandri tempore. Ἄνιθι. Ascende. Ἀνιλλομένη. Dissimulans. Proprie autem ἀνίλλεσθαι significat aspernari. [Ἀνιλυσπῶ Ascendebas.] Ἀνιμᾶσθαι. Haurire, protrahere, attollere. Et Ἀνιμώμενος, hauriens, sursum trahens. ἰμωνιὰ enim appellatur tolleno, ab eo quod est ἱμάς. Et Ἰμητόν, haustum. Dicitur etiam Ἀνιμῆσθαι per ῆ. Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. Hastis sursum trahebant. Ἀνιώμενος. Dolore affectus. Ἀνιππασία et διιππασία. Certamen equestre. Sic etiam διωμοσία et ἀντωμοσία idem significant. Ἀνιωχμός. Proelium. Ἄνιππος. Equis careus. Aristophanes *Nubibus*: *At avunculus Megacles non patietur equis me carere.* Ἀνίπτοις ποσίν. Illotis pedibus. Proverbium: *Illotis pedibus in tectum ascendens.* In eos qui inscite ad opera et actiones se accingunt. Homerus: *Illotis pedibus incedentes humique cubantes.* [Ἀνίησιν. Remittit.] Ἄνισον. Inaequale. significat et herbae genus. Et Ἀνισοφυές, dissimile. Sciendum quaedam contraria per privationem alterius dici. Velut *inaequale* nomen est contrarium *aequali*, privationem significans. neque enim propriam naturam denotat, ut malum, quod est bono contrarium; sed significat contrarii negationem in re, cui utrumque inesse potest. *Inaequale* est enim in quantis, quae nunc sint non aequalia, nunc ita comparata, ut etiam aequalitatem recipere possint. pariter etiam *dissimile* est negatio similitudinis in rebus, in quas tamen similitudo cadat. Privatio igitur est huiusmodi, quippe negatio rerum, quae habitum natura admittant. Haud tamen *inaequale* et *dissimile* prorsus sunt privatio, sed contraria:

ἐν τοῖς τὴν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. Οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον· ἀλλ' ἐναντία, τὸ μὲν τῷ ἴσῳ, τὸ δὲ τῷ ὁμοίῳ. διαφορὰ δ' αὐτῶν πρὸς τὰς κυρίως στερήσεις, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς στερήσεως οὐκ ἔστιν ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἕξιν, ταῦτα δὲ μεταβάλλειν οἷά τε ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄνισον ἴσον ἂν γένοιτο καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον.

Ἀνιστάμεναι. αἰχμαλωτιζόμεναι.

Ἀνίστη. ἀντὶ τοῦ ἐφίστη. Καὶ Ἀνίστω, ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας.

Ἀνίσχαδον. τὴν ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.

Ἀνίσχων. ἀνατέλλων. Καὶ Ἀνίσχουσα, ἀναδύνουσα.

211 ‖Ἄνιτω. ἀναδιδόσθω.

Ἀνιχνεύω σε.

Ἀνθεμίδων.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἂν Χαρίτεσσι θεούσαις
εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.

ἀντὶ τοῦ ἀνθέων. Καὶ Ἀνθεμίδης, πατρωνυμικόν.

Ἀνθέμιον. τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν. Καὶ Ἀνθέμιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόεντα. ἀναθεματικόν, διηνθισμένον, ποικίλον. καὶ Ἀνθεμόεις λειμών, ὁ ἔχων ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοείσιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόκριτος, Ἀθηναῖος μὲν ἦν κήρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. [Καὶ Ἀνθεμουσία γῆ. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτην γὰρ καὶ Ἄβγαρος ὑφηγεῖτο ἰέναι.]

Ἀνθέμων. [ῥόδων.] Ἀριστοφάνης·

Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

τουτέστι ῥόδων. Ζεῦξις δ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. πατρωνυμικόν.

---

1. Οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes editt. habent. Sed sensus loci aperte ostendit excidisse hic aliquid, et legendum esse, οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις [τὸ ἄνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον. *Küst.* 2. ἀνόμοιον ὅμοιον] περὶ τοῦ ἴσου καὶ ἀνίσου ἐν τῷ ἀμπλάκημα A. marg. 8. Ἀνιστάμεναι] Hanc et gl. seq. Lex. Seg. p. 405. 9. ἀνίστω: v. Pierson. in Moer. p. 18. sq. 10. Post Ἀμειψίας addit A. καὶ Ἀνιστῶ αἰτιατικῆ. 11. Ἀνίσχαδον] Etymologus habet ἀνίσχαλον. Sed lectionem Suidae praeferendam esse vel ex ipso Etymologo patet, apud quem v. *Σχαδόνες* recte scriptum est *ἀνίσχαδον*, ut hic apud Suidam. *Küst.* Recte *Ἀνίσχαλον*. Vide Suid. v. *Σχαλίσαι*. Quare emendand. Etym. ex Suida. *Toup.* MS. Vide Hesych. vv. Ἰσχαλεῦσαι et *Σχαλίσαι*. ἄτοκον] τὴν ἄτοκον A. B. C. E m. s. item v. *Σχαλίσαι*. 12. Ἀνίσχων] Lex. Seg. p. 405. ubi *Ἀνίσχουσαι· ἀναδύουσαι, ἀναστέλλων* A. Dedit Gaisf. *ἀναδύνουσα* ex A. B. C. pro *ἀναδύουσα*. Post Ἀνίσχουσα addunt B. E. *ἀνατέλλουσα*. 14. ἀναδιδότω B. 15. Om. vulg. 17. Distichum Diotimi Ep. II, 5. 6. Anth. Pal. VI, 267. καὶ εἰ] καὶ ἂν A. B. C. E. Pal. Coniunxerim *ἀνθεούσαις*: Aelianus N. A. XIII, 14. extr. *τὰ δὲ ἀνίντη καὶ ὑψηλὰ ἀναθέουσι*. 19. σύμβολα etiam Pal. *σάμβαλα* Hemsterhusius et Toupius. 10. *τῶν ἀνθέων* A. Ἀνθεμίδης] Il. δ'. 488.

1. Ἄνθεμιον] Referunt ad Eccles. XII, 6. intpp. Hesychii. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον] Sic etiam Hesychius. Salmasius tamen in Solinum p. 761. legendum contendit *τὸ ἤλεκτρον χρυσίου*. *Küst.* τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτὸν A. E. C. Lex. Seg. p. 403. Ἀνθέμιος] An leg. *Ἀνθεμίων*, cuius filium Simoisium percussit Aiax apud Homer. Il. δ'. 473. *Burn.* Anthemius Trallianus, mathematicus: Agath. l. V. *Reines.* Quem locum tangit Eustathius Od. *ε*. p. 1528, 39. Respexit fortasse Suidas Damascium Photii Bibl. p. 1049. *Ἀνθέμιος οὗτος τὸν Ῥώμης βασιλεύσαντα ἑλληνόφρονα καὶ ὁμόφρονα Σεβήρου κτλ.* Vid. ib. supra p. 1040. Alius Anthemius, Minervae sacerdos, memoratur ab eodem Photio p. 252. Ceterum A. habet *Ἀνθέμις*. *Gaisf.* 3. ἀνθηματικόν] *ἀναθεματικόν* A. E. Med. et Lex. Seg. p. 403. Apollon. Lex. p. 133. *ἀναθεματιαῖον* Schol. in Il. *ψ*'. 885. quo haec referuntur. Glossam tamen om. B. habet E. in marg. 4. Ἀνθεμόεις λειμών] Pertinet ad Il. *β*'. 467. 5. Ἀνθεμοείσιος: Philemo p. 29. 6. Ἀνθεμόκριτος] Cum Harpocratione (ubi vide Valesium p. 14.) et Lex. Seg. p. 403. Post *ἱερὰν* Harpocr. *ταῖν θεαῖν*, quod nescit etiam Plutarch. Pericl. 30. Adde Eudociam p. 43. coll. v. *Ὀργάς*. 9. Ἀνθεμοῦς] Lex. Seg. p. 403. Item Harpocratio, qui habet *καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀνθεμούντιοι*. Sed *καὶ Ἀνθεμουσία* cum seqq. A. habet in marg. Nimirum haec repetita sunt ex v. *Ὑφηγήσονται*. Indidem Gaisf. *Ἄβγαρος* pro *Αὔγαρος* quamquam libros in hoc nomine fluctuantes (vide supra v. *Ἄγβαρος*) vix licet compescere. 13. Ἀριστοφάνης] Acharn. 959. sq. (991.) Scholiastae verba Suidas descripsit. 14. ξυναγάγῃ] ξυναγάγοι A. E. 15. γεγραμμένος] Post h. v. omnes MSS. et edd. ante Küst. habent *φησί. καὶ αὖθις. ἔχων στέφανον ἀνθέμων. τουτέστι ῥόδων*. Haec omnia praeter *φησὶ* tacite delevit Küsterus, cum debuisset tantum verba *φησὶ καὶ αὖθις*. *Gaisf.* Unde sequebatur prius *ῥόδων* uncis fuisse notandum. Sed reiectis librariorum fraudibus omnia sunt ad Zon. p. 194. normam exigenda: *Ἀνθέμων· ῥόδων. Ἀριστοφάνης· Ἐχωνιστεφανον ἀνθέμων*. 17. Ζεῦξις et quae sequuntur olim subiici solebant v. Ζεῦξις. 20. Ἀνθεμωνίδης] Ἀνθεμιωνίδης Valckenarius. Quem v. in Theocr. Adon. p. 413. C.

---

illud quidem aequali, hoc autem simili. Differunt autem a privationibus proprie dictis, quod a privatione non datur transitus ad habitum, haec vero in opposita mutari possunt. nam et inaequale fieri potest aequale, et *dissimile* simile. *Ἀνιστάμεναι*. In captivitatem redactae. *Ἀνίστη*. Appone. Et *Ἀνίστω* pro *ἀνίστασο*. Amipsias. *Ἀνίσχαδον*. Sterile, non lactans. *Ἀνίσχων*. Oriens. Et *Ἀνίσχουσα*, exoriens. *Ἄνιτω*. Procedat. *Ἀνθεμίδων*. Florum: pro *ἀνθέων*. *Hic locus, Diana, Gratiarum quoque cursibus sit concessus, ut levibus sandaliis flores destringant.* Et Anthemides, patronymicum. *Ἀνθέμιον*. Aurum optimum. Et Anthemius, nomen proprium. *Ἀνθεμόεντα*. Floridum, varie distinctum, versicolorem. Et *Ἀνθεμόεις λειμών*, pratum floridum. Et Anthemoisius, nomen proprium. *Ἀνθεμόκριτος*. Anthemocritus, Atheniensis praeco, quem Megarenses interfecerunt, cum eos agrum sacrum colere vetuisset. *Ἀνθεμοῦς*. Urbs est Macedoniae. [Inde dicta est terra Anthemusia. *Traianus autem in regionem Anthemusiam profectus est. illuc enim etiam Abgarus suadebat ut contenderet.*] *Ἀνθέμων*. Rosarum. Aristophanes: *Quomodo me tibi aliquis Amor iugaverit, ut ille quem rosis coronatum pinxerunt.* Zeuxis pictor in Veneris templo Amorem formosissimum et rosis coronatum pinxit. *Ἀνθεμωνίδης*. Patronymicum.

Ἀνθέων. τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς·

Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὡρῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς·

Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

καὶ Ἀριστοφάνης Μαμμακύθῳ. Οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθέξεται. ἀντιλήψεται. Καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρ μου.

Ἀνθερεών. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, λάρυγξ.

Ἀνθέρικες. αἱ τῶν σταχύων προβολαί, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. Ἢ Ἀνθερίκων, ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.

Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. ἀντὶ λίθου· ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι ψήφους φέρουσι στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀνθ' Ἑρμίωνος. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασωζόντων. Ἑρμιόνη γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ Δήμητρος ἄσυλος, ὥστε σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσιν. 212

Ἀνθεστηριών. ὄγδοος μήν ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἄνθεια. πόλις. καὶ ὄνομα ἑταίρας, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θῆτα διὰ τοῦ τ Ἄντεια γράφουσιν.

Ἀνθείλοντο. προέκριναν.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων· καὶ ὁ καιρός.

Ἄνθεια. ἐπίθετον Ἥρας.

[Ἄνθη. μία τῶν Ἀλκυονίδων. Καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἴνου.]

Ἀνθήλιος. ἡ σελήνη· καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀναυγείας· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ ἀνθήλια καλεῖται.

1. Ἀνθέων] Suidae consentit cum aliis Thomas Magister: v. Pierson. in Herodian. p. 456. et in Moer. p. 327. Eandem ad rationem affectavit Aelianus N. A. V, 3. *χειλέων*. *τὴν — Μαμμακύθῳ* Lex. Seg. p. 404. Pro *τὴν — Ἀττικοί* habet C. habet *τῶν ἀνθέων γενικῆ*. 3. ὀρῶν] ὡρῶν A. C. Bekk. in Lex. Seg., ubi ὀρῶν MS. *Καιρῷ σπάθητον — αἴρων* Piersonus p. 456. *Καιροσπάθητον ἀνθέων | καινὸν φορῶν ὕφασμα* Toupius II. p. 482. incaute probantibus Valck. Phalarid. p. XI. et Porsono ad Toup. IV. p. 489. qui tetrametrum iambicum istis suaviorem in ordinem digestis, *Καιροσπάθητον ἀ. φορῶν ὕφασμα καινόν*, effici mallet. Certum *καιροσπάθητον*, incertum quid novissimo loco sit collocandum. 7. Οὕτος B. E. Med. Mox ὡραίων A. 9. Ἀνθέξεται] Gl. habet Lex. Seg. p. 403. *Καὶ ἀνθέξεται*] Verba Deuteron. XXXII, 41. annotante Albert. Misc. Critt. p. 270. et in Hesych. 11. Ἀνθερεών] Lex. Seg. p. 403. ubi ἡ λάρυγξ. In E. ὁ λάρυγξ. 13. Ἡρόδοτος] E Gloss. in IV, 190. ubi legitur εὔθραυστοι. Suidas cum Schol. Hom. et Etym. M. p. 109. Priorem partem cum posteriore habet Lex. Seg. p. 403. nec dissimiliter Hesychius. 14. Ἀνθερίκων] Il. υ. 227. 16. Ἀνθ' ἕρματος] Versus Aristophanis Av. 1416. (1429.) Repetuntur haec in v. Ἕρμα: unde τοῦ assumendum ante λίθου. Cf. v. Γέρανοι. 18. φέρουσι] φέρεσθαι B. et inter vss. E. περιφέρουσι sive ἔχουσι Schol. Arist.

1. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασ.] Apud Zenobium [II. 22.] rectius scriptum est, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. Sequitur apud Zenobium: Ὑπαιδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. Küst. Cf. Aelian. N. A. XI, 4. et Leopardi Em. V, 18. 5. Ἀνθεστηριών] Cum Harpocratione Pal., cuius reliqui libri post Διονύσου praebent Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς τῆς συναγωγῆς. 6. οὕτως C. E. Lex. Seg. p. 403. διὰ τὸ τὴν ἄνθην τοῦ βότρυος τούτῳ μάλιστα τῷ μηνὶ γίνεσθαι, καὶ διὰ κτλ. 8. πόλις] Vid. Pausan. II, 22, 1. καὶ ὄνομα ἑταίρας] Athenaeus XIII. p. 586. varias meretrices recensens, etiam Antheae huius mentionem facit; et deinde addit: Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἀνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. Ex hoc loco Athenaei Suidas notam suam depromsit. Vide etiam Harpocrationem v. Ἄνθεια, qui itidem Athenaei vestigia secutus est. Küst. Lex. Seg. p. 403. Adde v. Ἄντεια. 9. τοῦ θήτα] διὰ τοῦ θήτα A. τοῦ διὰ τοῦ θ Harp. Pal. Voluit διὰ τοῦ τ, quae merito Lex. Seg. ignorat. 10. Ἀνθείλοντο] Male reddunt *anteposuerunt*, immo *praefecerunt*, loco alicuius scilicet. Restituendum Dioni Cassio p. 601. ubi pro ἀφείλετο l. ἀνθείλετο. Toup. MS. 11. V. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 49. et Iacobs. in Aelian. p. 61. 12. Ἥρας] Vid. Pausan. II, 22. coll. Poll. IV, 78. 15. Ἀνθηδόνιος] Vide Athenaeum I. p. 31. et supra v. Ἀληθηιάς. Küst. Hanc cum superiore gl. habet A. in marg. ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἴνος] ὁ ἀπὸ τῆς Ἀνθηδόνος πόλεως E. paulo prudentius auctore huius glossae. Quae subsequebatur gl. ex Steph. Byz. sumpta, Ἀνθηδών. ὄνομα πόλεως Βοιωτίας. Ὅμηρος· Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόεσσαν: Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 16. Ἀνθήλιος] Lex. Seg. p. 403. Zon. p. 184. 17. ἀναυγάσεως B. E pr. ἀντάλλαγμα] Quem sensum vox ista hoc loco habere possit non video. Quare puto mendum ei inesse, et scribi debere ἀναύγημα vel ἀναύγασμα, i. e. *repercussio lucis*: quod multo melius loci huius sensui quadrat. Küst. Vide tamen intpp. Hesychii v. Ἀντάλλαγμα· ἀνθόμοιον. Respexit Suidas ad locos huiusmodi, qualis est Eurip. Ion. 1572. ἀνθήλιον πρόσωπον. 18. Θεόπομπος] Comicus, auctore Valckenario. 19. νέφη] Vide notata ad Cleomedem ed. Bakii p. 475. *Gaisf.*

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum pariter atque Iones usurpant. Hermippus in *Minervae Natalibus*: *Novam vestem licitis contextam floribus distinguens.* Et deinceps: *Tenues agitans peplos floribus refertos.* Item Aristagoras *Mammacytho.* Sic etiam βελέων, ὀρέων, alia plura Xenophon effert soluta. Ἀνθέξεται. Vindicabit. *Et manus mea iudicium apprehendet.* Ἀνθερεών. Locus qui est sub mento; guttur. Ἀνθέρικες. Spicarum nodi summaeque partes. Herodotus autem asphodelorum caules sic appellat: qui quidem haud facile frangantur. Vel Ἀνθερίκων, floridorum vel splendidorum. Ἀνθ' ἕρματος. *Postquam firmamenti loco multas lites deglutivi.* Grues enim volantes saburrae loco lapides in ore ferunt, ne ventis transversae auferantur. Ἀνθ' Ἑρμίωνος. In eos dictum qui supplices servant. Hermione enim urbs in Peloponneso, Proserpinae et Cereri sacra, asylum habebat, quod supplices ab iniuria tutos praestabat. Ἀνθεστηριών. Anthesterio mensis est octavus apud Athenienses, Baccho sacer. quem inde vocatum tradunt, quod pleraque eorum quae ex terra nascuntur tunc floreant. Ἄνθεια. Anthea, urbs. item nomen meretricis. qui pro θ scribant τ, Ἄντεια. Ἀνθείλοντο. Anteposuerunt. Ἀνθεινός. Floridus. item florum tempus. Ἄνθεια. Iunonis epithetum. [Ἄνθη. Una Alcyonidum. Quaere sub v. Ἀλκυονίδες. Ἀνθηδόνιος οἶνος. Vinum Anthedonium.] Ἀνθήλιος. [Adversus vel oppositus Soli.] Sic Luna vocatur. item repercussus solis splendor. interdum etiam imitatio vel quicquid solis refert similitudinem: ut apud Theopompum. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quae solis luminibus obstruunt.

Ἀνθηρά. Ξενοφῶν· Ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖν. Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷον ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν·
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.

Ἀνθηρημένος. ἀντιλαμβανόμενος, ἢ προκεκριμένος.

Ἄνθης. ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπωμίς. Καὶ Ἀνθινόν, ἀνθηρόν, βαπτόν. καὶ ἀνθινὸς χιτών. καὶ ἡ τροφή.

Ἀνθιππασία, ὁ ἱππικὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. καὶ ἠνθισμένοι μουσικῆς, οἱ ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.

Ἀνθίσταμαι. δοτικῇ.

Ἀνθομολογησόμεθα. ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσομεν. Δαβίδ· Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός. ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογοῦμεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας ‖ ποιήσομεν. Καὶ Ἀνθωμολογεῖτο, διηγεῖτο. Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο πρός τινας τῶν ἐν Ῥώμῃ μετὰ ταῦτα μηδὲν ἑωρακέναι φοβερώτερον καὶ δεινότερον φάλαγγος Μακεδονικῆς. Καὶ αὖθις· Ταῦτα μὲν ἀνθωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τοῦ συνέθεντο, συνεφώνησαν. καὶ αὖθις· Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλητος.

Ἄνθος λέγεται καὶ ἡ λευκὴ θρίξ· ἔνθεν καὶ φάλανθος, ὁ φαλακρός.

Ἀνθοσμίας. εὐώδης οἶνος, εὔοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου· ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου· ἢ ὁ ἡδὺς καὶ περίοσμος καὶ ἀνθηρός. Ἀνθοσμίας, εὐώδης οἶνος, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· πα-

---

1. Ξενοφῶν Cyr. I, 6, 38. 2. εὐδοκιμεῖ Küsterus: εὐδοκιμεῖν A. B. E. Med. Gaisf. Τῶν ὀρνέων] Verba Scholiastae in Aristophanis versus deinceps exscriptos Acharn. 942. sqq. (973.) 8. οἱ Aristoph. 12. ἢ προκεκριμένος om. Lex. Seg. p. 403. Post h. gl. addit A. Ἀνθηρός, σταθερὸς δέ. 14. Ἄνθης. ἀνθήσεως] Male Portus pro ἄνθης hoc loco scribendum censebat ἄνθησις. Est enim ἄνθης genitivus a recto ἄνθη, quod Attici dicunt pro ἄνθησις, ut αὔξη pro αὔξησις, σύλη pro σύλησις, multaque alia huius generis. Thomas Magister: Αὔξην καὶ ἄνθην Ἀττικοί. οὐκ αὔξησιν, οὐδὲ ἄνθησιν. Küst. V. Hemst. in Tho. M. p. 127. Iacobs. in Philostr. p. 584. Tangere videtur locum nobilissimum Platonis Phaedr. p. 230. B. 15. ἰχθύος] Vid. Athenaeus VII. p. 282. A. 16. Edd. et Lex. Seg. p. 403. Ἄνθινον et Ἀνθινος. Ceterum vide Salmasium in Trebell. Poll. p. 328. in Vopisc. p. 559. Wessel. in Diod. IV, 4. alios. 17. καὶ ἡ τροφή.] Haec verba delevit Küsterus. Habet Homer. Od. ι. 84. οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Gaisf. 18. Ἀνθιππασία· ἵππων ἄμιλλα, ἱππικὸς ἀγών Lex. Seg. p. 404. Cf. v. Ἀνιππασία. 19. Ἀνθίσασθαι μουσικῆς] Videtur aliquid deesse, et legendum Ἀνθίσασθαι τὰ τῆς μουσικῆς. Küst. Male Küsterus. Est elliptica locutio, vel idem ac πίνειν ποταμοῦ, ἐσθίειν ἄρτου. Toup. MS. Gl. habet Lex. Seg. p. 404. ubi ἠνθισμένοι μουσικῆ, οἷον ἠθρ. Dictio singularis, quae ingenium spirat comici vetusti.

3. Om. vulg. 5. Δαβίδ Psalm. LXXIX, 13. 6. Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας . . . ποιήσομεν] Haec sunt verba Theodoreti ad Psalmum modo laudatum, sed mutila, quae proinde integra hic describam, ut quis sit huius loci sensus, lector clarius intelligat. Ἡμεῖς ὁ λαὸς σὸς χρηματίσαντες καὶ πολύμνιον ὀνομαζόμενον σὸν ἐνδελεχῶς σοι τοὺς ὕμνους προσοίσομεν· καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογήσομεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας πεποιηκότες τοῖς ἐπομένοις ἀνθρώποις προσοίσομεν τὴν τούτων διήγησιν. Küst. ἤγουν ante ὑπέρ, mox σοί post ὁμολογοῦμεν E. add. 7. ποιήσωμεν A. ἀνθωμολογεῖτο] Respexit Esdr. III, 8, 93. Burn. διηγεῖτο e coniectura Porti tacite Küsterus, διήγετο Med. 8. Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο] Polybii XXIX, 6, 11. locus, quem integriorem praestat v. Φάλαγξ. Ἀνθομολογεῖτο E. omissis καὶ δεινότερον cum v. Φάλαγξ. 10. τῆς Μακεδονικῆς] τῆς om. A. B. E. 11. οὖν post μὲν omisi cum A. E. 12. Περὶ Σωκ.] Locus Diogenis Laert. II, 40. indicatus ab Hemst. 13. ἀνθωμολογήσαντο A. quocum Gaisf. Μέλητος et cum B pr. Μέλιτος E. et reliqui. Statim legunt. in A. Ἄνθος — φαλακρός: quae vulgo extabant sub finem gl. seq., repetuntur vero sub v. Φάλανθοι. 16. Ἀνθοσμίας] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Plut. 808. Vide etiam Athen. I. p. 32. et Galenum in Exegesi glossarum Hippocratis v. Ἀνθίνην οἶνον. Küst. Uberius Spanh. in Arist. Plut. 808. tenuiter Lex. Seg. pp. 22. 403. 17. ὁ om. A. 18. Ἀνθοσμίας, εὐώδης et quae sequuntur ex Scholiis in eum Aristophanis versum, quem infra posuit, Ran. 1180. Pro Ἀνθοσμίας εὐώδης E. ὁ αὐτός. Ἀνθέσμιος A.

Ἀνθηρά. Xenophon: *Quemadmodum in musicis nova et florida valde probantur.* — Aves utiles et colorum varietate praeditas in aedibus alimus; quae vero his virtutibus careant, comedimus. Aristophanes Acharnensibus: *Vidistis, universi cives, prudentem illum et sapientissimum virum, cui foetere pacto merces suas divendere licet; quarum aliae domi sunt utiles, alias vero tepidas comedere oportet.* Ἀνθηρημένος. Qui rem capessivit. item antepositus. Ἄνθης. Floris. Ἀνθίας. Nomen piscis. Ἀνθίνη. Urbis nomen. item humerale. Et Ἀνθινόν, floridum, variegatum. et ἀνθινὸς χιτών. item fructus quidam. Ἀνθιππασία. Certamen equitum. Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. et ἠνθισμένοι μουσικῆς, qui musicae flores collegerunt. Ἀνθίσταμαι. Aptum dativo. Ἀνθομολογησόμεθα. Gratias agemus. David: *Gratias agemus tibi, o Deus.* id est, pro beneficiis in nos collatis gratias agemus, easque scriptis mandabimus. Et Ἀνθωμολογεῖτο, narrabat. *Ille vero Romae apud quosdam postea confessus est, se nihil formidabilius et terribilius phalange Macedonica vidisse.* Et Ἀνθωμολογήσαντο, pacti sunt, consenserunt. *Haec igitur pacti sunt inter se.* Et alibi: *Socratem horum criminum Meletus accusavit et palam ista proposuit.* Ἄνθος. Sic vocatur albus quoque capillus: unde φάλανθος, calvus. Ἀνθοσμίας. Vinum grati odoris, vinum odoratum. vel ab Anthosmio loco dictum, vel tanquam ab vitis genere sic appellatum, vel suave, gratum fragrans, generosum. Ἀνθοσμίας est

ραγώγως ἀνθόσμιος, ἀνθοσμίας. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν,
ἀντὶ τοῦ μεθύεις, κραιπαλᾷς, σκληρὸν οἶνον πίνων.

Ἀνθ' ὅτου. ἀνθ' οὑτινος.

Ἀνθῶ ἀεί.

Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθά, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

Ἀνθρακιά. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες. Ὅμηρος·

Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοὶ λιμενῖτιν,
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι.

Καὶ Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί· καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα οὕτω λέγονται. Καὶ Ἀνθράκιον, βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξιδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκὸς ἡ ἀνθρήνη. κατὰ χρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. Καὶ Ἀνθρήνια.

Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
τὰς μελίσσας δηλονότι.

Τῷφθαλμῶ
κεντούμενος ὥςπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

συγγενής ἐστι τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία. Καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσκεια. ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή.

Ἀνθρωπεία φύσις.

Ἀνθρωπίζω. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ.

Ἀνθρώπινον. Δήθεν διωκομένην ὑπό τινων τὴν ἑταίραν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι αὐτήν. καὶ Ἀνθρωπινώτερος.

Ἀνθρωπείως. ἀντὶ τοῦ συμμέτρως παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. Καὶ Ἀνθρωπίνως, ἀντὶ τοῦ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. Πολύβιος· Συμ-

---

2. καρηφαρίτην A. Haec particula in v. *Καρηφαρίτης* est propagata. 5. Ἀνθ' ὅτου] Lex. Seg. p. 403. 6. Ἀνθῶ ἀεί] Ἀνθώδει Valckenarius. 7. Ἄνθρακες] Doctiora Zenobius II, 1. sive Diogen. I, 90. Utrorumque explicationes iunxit Arsenius p. 57. 9. Qui post ἐλπίς extabat onirocriticus ex Astrampsycho senarius, Ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην, eum omisi cum A. Inculcavit etiam Leid. post v. *Καρβάσιναι*. 10. Ὅμηρος] Il. ι. 213. V. Zon. p. 185. 12. ὑπέρθε B. E. τάνυσσ A. 14. ἐν Ἐπιγράμματι Apollonidae VII. pr. Anth. Pal. VI, 105. Dictum iisdem vocibus recoquitur sub gl. *Λιμενῖτιν, Τριγλίς, Φυκίδα*. Ceterum scribebatur τρίγλαν. 17. Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθ.] Ex Scholiasta Aristoph. Acharn. 670. Vide eundem Scholiastam in Av. 1545. et Hesych. v. Ἀπανθρακίδες et Ἐπανθρακίδες. Küst. 18. λέγεται E. 19. Ἀλέξιδι] Ἀλέξιδος A. παραλεξείδιον Lex. Seg. p. 404. Cf. Hesychius. 20. Ἀνθρήνη] Vid. Lex. Seg. pp. 21. 404. καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελ.] Huc spectant verba Scholiastae Aristophanis Nub. 948. οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. Küst. Adeas v. Ἀθρήνη.

3. Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια] Aristophanis versus ex Vesp. 1118. (1075.) integrandus: Ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια. 5. Τῷ ὀφθαλμῷ . . . ἀπολεῖται] Aristoph. Nub. 947 — 49. Scripsi τῶφθαλμώ: τὸν ὀφθαλμὸν A. τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ φθ. E. 8. τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη] τῇ ἀνθρήνῃ ἡ μέλισσα. ἔστι δὲ ἡ ἀνθρήνη E. 10. Ἀνθρωπαρέσκεια] Vide Suicerum in Thesauro Eccles. v. Ἀνθρωπαρεσκία. Küst. 12. Ἀνθρωπεία φ.] Vox Thucydidis II, 50. Vid. Duker. in III, 40. 13. Ἀνθρωπίζω] Ἀνθρωπίζειν χρὴ Epist. Archytae de Platone Diogen. Laert. III, 22. Burn. 14. Ἀνθρώπινον. Δήθεν] Sumpsit a Diogene Laert. IV, 7. unde patet δῆθεν sequentibus [cum Med.] esse adiungendum. Hemst. Similiter Toupius I. p. 60. Omnia continuavit Aldus: Ἀ. δῆθεν. Διωκ. Küst. Ἀνθρώπινον· σύμμετρον, μικρόν Zon. p. 194. 16. αὐτὴν om. Diog. καὶ Ἀνθρωπινώτερος delevit Küsterus. Cf. Antiatt. p. 78. Ἀνθρωπινὸς μῦθος restituendum Phrynicho Seg. p. 21. ex Arist. Vesp. 1218. Ceterum cf. intpp. Tho. M. p. 74. et Pierson. in Moer. p. 27. 18. Ἀνθρωπείως B. E. Ἀνθρωπίως A. C. et hanc scripturam servat Aristoph. cod. Rav. in Ran. 1089. (1069.) Gaisf. Reiecimus ἀνθρωπίως ut vocem nullius coloris. Sed fuit illud ἀνθρωπείως minus usitatum altero ἀνθρωπίνως, de quo dixit Wessel. in Diod. I, 60. Ceterum bona pars harumce glossarum est disiecta vel additamentis quibusdam perturbata. 19. Ἀνθρωπίνως] Vide Casaub. in Athen. IX, 7. Küst. 20. Πολύβιος XVIII, 16, 4. καὶ ante συμβέβηκε (Polyb. Ἴσως μὲν οὖν καὶ ἑτέροις ἤδη τοῦτο συμβέβηκε, τὸ τὰς μὲν ἐν κιλ.) omisi cum A. B. E.

---

compositum de vv. ἄνθος et ὀσμή, formatumque ab ἀνθόσμιος, significans vinum odoris grati. Vinum vero vulgare appellabant *καρηβαρίτην*. Aristophanes Ranis: *Bacche, non bibis vinum odoratum.* id est, ebrietati et crapulae indulges, quia vinum austerum bibis. Ἀνθ' ὅτου. Cuius rei causa. Ἀνθῶ ἀεί. Ἄνθρακες ὁ θησ. *Pro thesauro carbones.* Proverbium in eos, qui bona quidem sperant, sed malis afficiuntur ab illis, unde bona sperabant. Ἀνθρακιά. Carbones ardentes. Homerus: *Cum prunarum cumulum congessisset, verua desuper extendit.* Et in Epigrammate: *Triglam assatam et phycidem in portu captam tibi, Diana, dono.* Et Ἀνθρακίδες, pisciculi assati; et omnino quaecunque supra carbones assata sunt, sic appellantur. Et Ἀνθράκιον, exiguus tripus apud Alexidem. Ἀνθρήνη. Genus vespae. poetae vero hoc nomen etiam ad apes transferunt. Et Ἀνθρήνια, apes. *Adimere nobis cupiens per vim apes.* † *Faciem atque oculos sententiis meis tanquam apum aculeis compunctus peribit.* Ἀνθρήνη est api cognata, vespae consimilis. Favus autem appellatur ἀνθρήνιον. Ἀνθρωπαρέσκεια. Studium hominibus placendi. Ἀνθρωπεία φύσις. Ἀνθρωπίζω. Humanitatis morem sequor. Ἀνθρώπινον. *Meretricem fingentem quosdam se persecutos esse, in illius domum confugisse; illum vero humanitatis causa eam excepisse.* Ἀνθρωπείως. Moderate. Apud Aristophanem in *Ranis*. Et Ἀνθρωπίνως, toleranter, patienter. Polybius:

βέβηκε τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις ἐξουσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἵστασθαι καὶ νουνεχῶς.

Ἀνθρωποδαίμονες. Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειόν τε ἠμπέσχοντο σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες γεγενημένοι τῷ τρόπῳ τούτῳ ξύμπασαν κατέσεισαν τὴν οἰκουμένην.

Ἀνθρωπόλεθρος. ὁ φονεύς.

Ἄνθρωπος. τὸ προσηγορικόν. Καὶ Ἄνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τοῦ ὀλυμπιονίκου πύκτου, οὗ ἐν Ἠθικοῖς Ἀριστοτέλης μνημονεύει. Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφην, ταύτης μόνης ἐπιδεῖσθαι νομίζω τῆς μαντικῆς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι βουλομένους, καὶ μὴ δίκην θηρίων ἔξω κεχηνέναι ἐς προνομὰς ἀπεράντους· οὕτω φησὶ Δαμάσκιος ὁ φιλόσοφος.

Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων καὶ δι' αὐτοῦ εὐδοκιμούντων. Καὶ Ἄνθρωπος Εὔριπος· τύχη Εὔριπος· διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος λυπησιλόγος. σημαίνει μὲν ὁ λυπῶν διὰ τὸ λέγειν τοὺς πέλας. Κρατῖνος.

Ἄνθρωπος πρόδοξος. ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἄνθρωπος φιλοπραγματίας. ἐπὶ πολυπράγμονος.

Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων γίνεται κατα τρεῖς τρόπους. πρῶτον μὲν ὁμιλίᾳ τῇ πρὸς θεόν· ἀνάγκη γὰρ προσιόντα αὐτῷ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ χωρίζεσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιοῦντα ἑαυτὸν τῷ θεῷ. δεύτερον ἐν τῷ εὖ ποιεῖν· θεοῦ γὰρ τοῦτο καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον ἐν τῷ ἀποθνήσκειν· εἰ γὰρ κατὰ ποσόν τι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῷον χωριζομένη βελτίων γίνεται ἑαυτῆς, ἔν τε τοῖς ὕπνοις κατὰ τοὺς ὀνείρους καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσεσι τῶν νόσων μαντικὴ γίνεται, πολλῷ μᾶλλον βελτιοῦται, ὅταν τέλεον χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ σώματος.

Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος.

Ἄνθρωπος. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκοῦν

---

1. τὰ μὲν A. unde refinxi scripturam editam τοὺς μέν. ἐξουσίαν B. E. 2. περιπετειαίαις A. B. 4. Δαίμονες ὄντες] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 12. Küst. ἀνθρωπεῖόν τι B. E. ἀνθρώπαγον C. 5. ἠμπίσχοντο E. 6. τῷ τρόπῳ τούτῳ] τὸν τρόπον τοῦτον C. 9. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ.] Verba illa, Ἄνθρωπος ἴδιον ὄνομα — ἐν Ἠθ. Ἀριστ. μνημονεύει, sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in lib. I. Topic. Aristot. p. 61. Küst. Deinde glossas hoc ordine dedit A. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ — Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. — Ἄνθρωπος τὸ τῶν — Ἀνθρωπος ἀνθρώπου — Ἄνθρωπος λυπησ. — Ἄνθρωπος πρόδοξος — Ἀνθρωπος φιλ. — Ἀνθρωισκα. Nimirum vel leviter intuenti constiterit varias variorum observationes unum in locum temere redactas fuisse. 10. ὄνομα] ὀνόματος B. E. Med. 17. ὑπὸ ἀνθρώπων B. E. 18. καὶ δι' αὐτῶν A. B. C. E. Med. Correxit Portus. διὰ τινὰ εὐδαιμονούντων Zenobius et MS. 177. Breviora Diogenianus et Arsen. p. 57. 18. εὐδοκιμούντων] Lege εὐδαιμονούντων, ut apud Zenobium I, 91. Küst. Ἄνθρωπος Εὔριπος] Lex. Seg. p. 404. Arsen. pp. 57. 58. Horum particulae repetitae sunt post v. Διανοεῖσθαι et in gl. Τύχη. Ceterum cf. Wyttenb. in Phaed. p. 240.

1. λυπησιλόγος] Sic A. C. E. Lex. Seg. pp. 9. 404. λυπησολόγος edd. ante Gaisf. 2. διὰ τὸ λέγειν κακῶς] διὰ τοῦ λέγειν Lex. Seg. κακῶς om. A. C. Praeterea dicendum fuit cum Phrynicho: σημαίνει τὸν διὰ τοῦ λ. λυποῦντα τοὺς πέλας. 3. Ἀνθ. πρόδ.] Lex. Seg. p. 404. 5. Ἀνθ. φιλ.] Vid. Phrynichus Seg. p. 3. 7. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτ.] Totum hunc articulum apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagorae C. CCXLIX. p. 1313. (p. 439. a.) extare Küst. monuit, praeeunte Pearsono. κατὰ τρεῖς τρόπους] Cum tres tantum modi hic recenseantur, quibus homo se ipso melior fit, male in prioribus editt. [et A. E.] excusum est κατὰ πέντε τρόπους: cuius loco proinde κατὰ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, praesertim cum et apud Photium expresse sic legatur. Küst. Correxerat Portus. 9. τὸν ante προσιόντα omisi cum B. E. Mox ἐκείνου A. 14. βελτίον vulg. 16. μαντικὸς Med. 17. ὅταν τέλειον] καὶ ὅταν τέλεον A. B. E. τέλεον recepi cum Photio, καὶ licet ante μᾶλλον collocare. 18. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν] Haec et quae sequuntur sunt verba Synesii epist. LVII. p. 197. eademque leguntur infra v. Θυννοσκοπῶν. Küst. 20. ἁλάμενος A. 21. Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. XVII. c. 13. [c. 15, 15. 16.] eademque leguntur in Excerptis ex Polybio ab Valesio editis p. 97. Vide etiam vv. Λεδοξοποιημένον et Ἀλογιστία. Küst.

Accidere solet hominibus, ut rebus laetis potentiam moderate ferre nequeant, in adversis vero caute et prudenter se gerant. Ἀνθρωποδαίμονες. *Cum daemones essent, corpus humanum induerunt, et sic mixta hominum daemonumque natura universum terrarum orbem concusserunt.* Ἀνθρωπόλεθρος. Hominum pernicies. Ἄνθρωπος. Nomen appellativum. item nomen proprium pugilis Olympionicae, cuius mentionem facit Aristoteles in *Ethicis. At ego quidem hac sola vaticinandi arte illos opinor indigere, qui homines agere volunt, nec ferarum instar pabulis inexplebili cupiditate inhiare.* Oratio Damascii philosophi. Ἄνθρωπος ἀνθρ. *Homo homini Deus.* Proverbium de illis dictum qui praeter spem ab aliquo servantur et beati reddunturi. Et: *Homo Euripus: Fortuna Euripus; Animus Euripus.* quae dicuntur in homines leves et inconstantes. Ἄνθρωπος λυπησιλόγος. Homo qui maledicendo alios laedit. Cratinus. Ἄνθρωπος πρόδοξος. Homo qui de re nondum diligenter explorata statuere solet. Ἄνθρωπος φιλ. Homo intempestive curiosus. Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis seipso melior fit. primum quidem consuetudine cum deo: necesse est enim eum qui ad deum accedat illo tempore ab omni vitio abstinere et ad dei similitudinem se pro viribus conformare. deinde benefaciendo: dei enim hoc proprium, in eoque deum imitamur. tertio moriendo: si enim animus, dum animal vivit, aliquantum a corpore separatus se ipso melior fit, et in somnis per insomnia et in perturbationibus morborum notitiam futurorum habet, multo sane praestantior se ipso fit, cum prorsus a corpore separatur. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. *Homo, qui ne ari quidem nomen, immo nec patris edere possit, nisi quantum assequitur coniectura, a thynnorum piscatione ad praefecti dignitatem erectus.* Ἄνθρωπος. *Cum genus hominum in-*

215 πανουργότατον εἶναι τῶν ζῴων πολὺν ἔχει λόγον τοῦ φαυλότατον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις αὐταῖς δουλεύοντα διὰ μόνας ταύτας σφάλλεται· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξοποιημένον οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Ἄνθροισκα. ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις· οἷα καὶ τὰ μάραθρα.

Ἀνθυπωμοσία. ἀντὶ τοῦ ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνθυπουργῆσαι. τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σοφοκλῆς Κολχίσιν·

Ἦ φῇς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

[Ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.]

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον. παρεγγυᾷ ἡ παροιμία ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνοδίᾳ. ἐπίρρημα τοπικόν. Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν.

Ἄνοδον. ἀδιέξοδον. Ξενοφῶν· Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος.

Ἀνόδοντον. Κοριάννοις Φερεκράτης·

Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Ἀνόητα. τὰ ἀφροδίσια καὶ ἡ λαγνεία· τουτέστι μωρά. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Ἀριστοφάνης·

---

2. *φαυλοτάτου* Med. 3. *αὐτῶν ἐπιθυμίαις δουλεύοντα*] *ἐπιθυμίαις αὐταῖς δουλεύονται* A. fere cum Exc. Vales., *αὐταῖς* cum B. E. quod om. v. *Δεδοξοποιημένον*. 5. *προσδεδοξοπεποιημένον*] *προσδεδοξοποιημένον* A. B. E. Exc. Quod recepimus. Sed miror homines doctos in emendatione loci nihil vidisse, cum illa *τὰ μὲν — ἁμαρτάνει* ad gl. *Δεδοξοποιημένα* relata sint. Aperte vero legendum *καίπερ δεδοξοπ.* Ceterum Med. *καὶ πρὸς δ.* 7. *Ἄνθροισκα*] Puto legendum *Ἄνθρισκα*, vel ut apud Hesychium *Ἀνθρίσκια. Küst.* Vulg. praebet Lex. Seg. p. 404. *Ἄνθροικα* B. E. *ἀνθρυσκα* Etym. M. p. 108. *ἄνθρισκα* Zon. p. 192. „*Ἄνθρυσκα* Schweighäus. in Athen. XV, 32. p. 176. conf. Schneid. in Theophr. Hist. Plant. VII, 7. p. 594." *Gaisf.* in Add. Quod sequebatur *τὰ* om. A. B. C. E. Lex. Seg. 8. *μάλαθρα* Med. *μάραντα* Zon. *μάραθα* Lex. 9. *Ἀνθυπωμοσία*] *Ἀνθυπομοσία* A. id est *Ἀνθυπομόσαι*, quod praebet Pal. Harpocratio, nam edd. *Ἀνθυπώμοσαν . . ὑπεῖπον*. Lex. Seg. p. 404. *Ἀνθυπώμοσα· ἀντὶ τοῦ ὑπ . . ὑπωμοσία. ὑπειπεῖν*] Sic in 2 MSS. Pariss. exaratum est, eamque lectionem confirmat etiam Harpocratio. In prioribus editt. vero [et B. E.] minus recte excusum est *εἰπεῖν. Küst.* Novum tamen in tali sententia *ὑπειπεῖν*, nec satisfacit *ἀντειπεῖν*. 10. *οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλ.*] Locus Demosthenis, ad quem Suidas respexit, extat p. 693. [1174,4.] *Ἐπειδὴ δ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. ὑπομοθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες Ὀλυμπιόδωρον τουτονί, ὕστεροι ἡμῶν λέγοντες, ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκα ἀπεῖναι τουτονὶ καὶ οὐ δημοσίᾳ.* Ex hoc loco discimus, quid apud veteres Graecos *ὑπομόσασθαι* et *ἀνθυπομόσασθαι* significaverit. Nimirum *ὑποπόσασθαι* dicebantur illi, qui iureiurando affirmantes reum iustam ob causam abesse, iudicium differendum esse petebant. Contra *ἀνθυπομόσασθαι* dicebantur adversarii, qui contrario iuramento reum iustam ob causam abesse negabant. Hinc ergo patet Hesychium minus recte *ἀνθυπόμνυσθαι* exponere, *τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου*: quoniam illa interpretatio voci *ὑπόμνυσθαι* potius convenit, ut ex iis quae dicta sunt liquet. *Küst.* Adde lib. *d. Att. Prox.* p. 695. sqq. 11. *Ἀνθυπουργῆσαι*] Edd. ante Gaisf. *Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. τὸ ἀνταποδοῦναι.* Meliora dederunt A. B. C. E. Lex. Seg. p. 404. 12. *Κολχίσιν* fr. III. ubi editum *ἢ*. Post h. gl. quae extabant, *ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν*, Gaisf. cum A. delevit, quippe translata ex v. *Ἀνάλογον*.

1. *Ἀνὰ κράτος*] Gl. om. vulg. Equidem uncis inclusi. Est diversa scriptura v. *Ἀγκράτος*. 3. Haec repetita sunt ex v. *Ἀνάγκη*. *ταρίχῳ*] *ταρίχη* A. B m. s. *ταρίχειον* E. Unde probabilius efficitur *ταρίχει*. 5. *Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κ.*] Haec sunt verba Polybii III, 19. ubi rectius legitur, *ἀνοδίᾳ κατὰ τὴν νῆσον* [*τῆς νήσου*] *διεσπάρησαν. Küst.* 7. *Ξενοφῶν* Anab. IV, 8, 10. *καὶ ἄνοδον, τὴν ἀνέλευσιν*, quae post *ὄρος* extabant, Gaisf. delevit cum omnibus MSS. 9. *Ἀνόδοντον. Κοριάννοις*] Sic libri cum Lex. Seg. p. 406. *Ἀνόδοντος. Κοριάνοις* vulg. Restituendum vero *Κοριαννοῖ*: v. Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. Quamquam hoc pusillum est mendum, si corruptelam loci alte reconditam expendere libet. Non enim sufficit ut *δὲ* post *Ἀνὴρ* inferciamus cum Lob. in Phryn. p. 151. Nam cum et Pollux X, 89. tradiderit: *ἀλλ' ὅταν Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις φῇ· Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; Οὔ. Τί μ' εἰργασαι; | ἀμάχαιρος ἐπὶ βότα νοσήσω κρέα, | ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος;* et *Ἀνόδοντον* istud parum ad dictionem Pherecrateam conveniat: satis iam apparet orationem et defectu verborum et elocutionis vitio laborare. Suidam quidem suspicor talia fere posuisse: *Ἀνόδους. Φερεκράτης Κοριαννοῖ. καὶ Ἀνόδοντος. Κραπατάλοις· Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος Ἀληθές;* Iterum vero Pollux II, 96. *καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερεκράτης.* Ceterum v. intpp. Thomae M. p. 636. sq. 11. *Ἀνόητα· τὰ ἀφροδίσια*] Hoc sensu vox ista capitur a Philostrato V. Apoll. VI, 13. ubi de Satyro inquit: *πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων*: i. e. *desiit enim libidinoso amore mulieres prosequi.* Interpres male: *iam enim molestiam vobis afferre desinet.* Huc spectat locus ille Euripidis in Troadibus v. 989. a Porto quoque observatus: *Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Küst.* Addas vel Monkium in E. Hipp. 640. 13. *Ἀριστοφάνης* Nub. 416. Hausit Suidas e Scholiis sive integris sive castigatis. Velut quod nostra Scholia praebent, *τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον*, cum *μωραίνειν* (v. Eur. Andr. 674.), non *ἀνοηταίνειν* istum insignificatum reperiamus deflexisse, hoc saltem expungendum,

---

genii calliditate cetera animalia videatur superare, profecto ratio est ut pessimum habeatur. nam caeterae animantes, quae solis cupiditatibus corporis serviunt, per has unice peccant: at humanum genus, quamquam instructum est ratione, non pauciora per imprudentiam quam naturae vitio peccat. Ἄνθροισκα. Olera silvestria, quae similitudinem habent anethi: omnimodi sunt etiam marathra. Ἀνθυπωμοσία. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum. Sic vocatur iusiurandum, quo actor iudicium negat esse differendum. Ἀνθυπουργῆσαι. Gratiam referre. Sophocles *Colchidibus*: *An iureiurando affirmas, te mihi gratiam relaturum?* [Ἀνὰ κράτος ἐλ. Vehementer equitantem. sic Xenophon.] Ἂν μὴ παρῇ κρ. *Si non adsint carnes, in salsamentis est acquiescendum.* Hoc proverbium iubet nos in rebus praesentibus acquiescere. Ἀνοδίᾳ. Adverbium loci. *Plures vero aviis itineribus per insulam dispersi sunt.* Ἄνοδον. Transitu difficile. Xenophon: *Nam hic quidem nullum montis aditum, illic vero facilem accessum reperiemus.* Ἀνόδοντον. Pherecrates *Coriammo*: *Homo senex edentulus.* Ἀνόητα. Res venereae et venerea libido, quasi dicas stulta. μωραίνειν enim Graeci vocabant rei venereae indulgere. Aristophanes

Οἴνου τ' ἀπέχῃ καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.

τουτέστι μωρῶν· ἢ ἀνοήτων, ἀνεπιστημόνων.

Ἀνόθευτον. γνήσιον, ἀπαραποίητον, καθαρόν.

[Ἀνώγαιον. τὸ ὑπερῶον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει καὶ τῶν κωμῳδιοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην.]

Ἀνομβροῦσαι. ἀναβλύζουσαι.

Ἀνομένης. πανομένης, ἀνυομένης.

Ἀνομείτω. παρανομείτω.

Ἀν' ὅμιλον. κατὰ τὸ πλῆθος.

216 Ἄνομος. ὁ παράνομος. Ἄνωμος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι.

Ἀνόνητα. ἀνωφελῆ.

Τὰ γὰρ περιττὰ κανόνητα σώματα πίπτει βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις. οἷον ὁ Αἴας.

Ἀνονόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἄνοντος. ἀνύοντος.

Ἀνόπαια. εἶδος ὄρνιθος.

Ἀν' ὄπιν. εἰς πρόσωπον.

Ἄνοπτοι. ἀθέατοι. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὥρμησαν ἄνοπτοι τοῖς πολεμίοις.

Ἀνοργίας. ἀμνησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια. Καὶ Ἀνοργιάστοις, τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοί ἐστιν.

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ· ἀτέλεστά σοι ἐστίν.

Ἄνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος.

Ἀνόρεκτος. ὁ μὴ ὀρεγόμενός τινος, ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος.

Ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν. Μένανδρος Ὑδρίᾳ·

Εὐθὺς καταχρήσεσθαι τὸν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδόντα.

Ἀνορταλίζειν. καὶ Ἀνωρτάλιζες. κούφως

---

1. ἀπέχειν C. καὶ γυμνασίων om. A. B. C. habet E. 3. ἀνεπιστημόνων doctus interpres recte posuit. Cum Aristophane contendendus Plato Legg. I. p. 637. A. ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, coll. Plutarchi Qu. Symp. V, 10. 4. Cf. var. lect. Dioοι
dori I, 72. καθαρόν om. Lex. Seg. p. 405. 6. Ἀνώγαιον] Sic A. B. C. Ἀναγαῖον E. Ἀνώγεων vulg. Ἀνόκαιον Lex. Seg. p. 405. satis probabiliter; cum libri veteres apud Xenophontem praestent ἀνοκαίων. Glossa recentiorum magistrorum inventum. 6. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει V, 4, 29. 7. τῶν κωμῳδοποιῶν] τὸν κωμῳδοποιὸν A. Lex Seg. Scriptorem quamvis mediocriter doctum opinor dedisse, καὶ οἱ περὶ Ἀντιφάνην τὸν κωμῳδοποιόν. κωμῳδιοποιῶν B. 8. Ἀντιφάνην] Sic A. C. Lex. Seg. Ἀριστοφάνην edd. ante Gaisf. 9. Ἀνομβροῦσαι] Lex. Seg. p. 406. Philonem T. II. p. 91. ascripsit Toup. 10. Zon. p. 223. 12. Ἀν' ὅμιλον] Lex. Seg. p. 406. Glossa Il. γ'. 449. 14. ἐξ οὗ et οὕτω καλούμενοι om. C. Memorabilis Pelopidarum significatio: quorsum pertinent loci Iuliani Or. II. p. 81. C. et Themistii VI. p. 77. B. Repetuntur haec in gl. Ἄνωμος. 17. Versus Sophoclis Ai. 58. sq. 18. πίπτειν] πίπτει Gaisf. cum A. B. C. Post δυσπραξίαις addit E. ἔφασχ' ὁ μάντις.

1. Ἀνονόμαστος] Sic 2 MSS. Pariss. In prioribus vero edit. excusum est ανωνόμαστος per ω̄, cui scripturae ordo litterarum repugnat. Küst. Ἀνωνόμαστος A. E. recte, ut patebit consulenti Aristoph. Av. 1712. Sed rectius fortasse gl. om. C. Infra enim sua serie invenitur. Gaisf. Alterum restitui. Herodianus Epim. p. 203. ἀνονόμαστος δὲ καὶ κατονόμαστος διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ. 2. Ἄνοντος. ἀνύοντος] Ex Scholiasta Aristoph. Vesp. 368. ut Pearsonus observavit. Küst. Lex. Seg. p. 406. 3. Ἀνόπαια] Homer. Od. α. 320. ubi v. Schol. et praeter alios Apollon. Lex. p. 140. 4. εἰς πρόσωπον] κατόπιν addit C. Cf. Hesych. 7. Ἀνοργίας] Cum gl. seq. Lex. Seg. p. 406. Partem Hesychius. 8. Synesii ut videtur dictum. 9. Versus Aristophanis Lysistr. 898. Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Hinc corrigendum Scholii Aristoph. mendum ἀτελέστατα. 13. Ἀνόρεκτος] Plutarch. II. p. 664. A. 687. C. Burn. Post h. gl. B. E. Med., quae Küst. expulit, Ἀνορθῶ. αἰτιατικῇ. Sed et haec in marg. paulo supra habet A. et quae sequebantur, Ἄνορον. τὸ ὀξύ. Glossam suspectae fidei visam H. Stephano Ind. Thes. in v., collocatam in C. ante Ἀνοχή, retinere noluimus. 15. λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον] οὐχὶ ἀνορυγμένον λέγουσιν A. C. Lex. Seg. p. 405. οὐχὶ ἀνωρυγμένον om. B. E. Huius exemplum nec Lobeck. in Phryn. p. 33. neque ego repperimus. ἀνορογμένον Med. Statim Gaisf. Ὑδρίᾳ cum A. pro Ὑδρείᾳ. Vide Meinekii edit. p. 163. 17. Εὐθὺς καχρήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον] Hoc fragmentum ἀνερμήνευτον reliqui, quia ex tam laceris reliquiis nullum sensum elicere potui. Küst. Interim dedi Bentleianam fere interpretationem. καταχρήσασθαι certatim docti: καταχρήσεσθαι A. C. Mox recepi ἀνορωρυγμένην B. C. E. Μένανδρος· τὴν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδών Lex. Seg. Hoc cum ad ὑδρίαν referatur, nihil desidero nisi correctionem etiam Hermanno probatam, καταχρήσεσθ' αὐτόν: ut sententia talis existere videatur: *statim ipsum sibi mortem esse consciturum, quando effossam urnam intellexerit.* 19. Ἀνωρτάλιζες. κούφως ὠρχοῦ, ἐπ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1341. quem versum cum superiore Suidas deinceps attulit.

Si quidem et vino abstines et exercitiis et reliquarum ineptiarum. Ἀνόθευτον. Legitimum, non fictum, sincerum. [Ἀνώγαιον. Coenaculum in superiore domus parte. Xenophon *de Expeditione Cyri*, et inter Comicos Antiphanes.] Ἀνομβροῦσαι. Scaturientes. Ἀνομένης. Quae cessat, quae conficitur. Ἀνομείτω. Iniquitati studeat. Ἀν' ὅμιλον. In turba. Ἄνομος. Iniquus. At Ἄνωμος, per ω̄, qui humeris caret. unde etiam Pelopidae vocantur Ἄνωμοι. Ἀνόνητα. Inutilia. *Nam ingentia et vastae molis corpora gravi casu ruere, cum a diis evertuntur.* velut Aiax. Ἀνονόμαστος. Qui nullum habet nomen. Ἄνοντος. Perficientis. Ἀνόπαια. Genus avis. Ἀν' ὄπιν. In faciem. Ἄνοπτοι. Qui non cernuntur. *Graeci vero alteram insulae partem aggressi sunt, hostibus non animadversi.* Ἀνοργίας. Si qui mysteriorum sunt expertes. ὄργια enim appellantur mysteria. Et Ἀνοργιάστοις, qui mysteriis non sunt initiati. *Sacra Veneris non celebrasti.* id est, ludum Veneris non peregisti. Ἄνοργοι. Mansueti. Cratinus. Ἀνόρεκτος. Qui nihil appetit, qui cibos appositos fastidit. Ἀνορωρυγμένον. Sic dicendum est, non ἀνωρυγμένον. Menander *Hydria*: *Statim profusurum esse [thesaurum] effossum, simulatque hanc viderit.* Ἀνορταλίζειν. Et Ἀνωρτάλιζες, leviter

ὠρχοῦ, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Ἀριστοφάνης·

Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας.

ἀντὶ τοῦ μετεωρίζου, καὶ μέγα ἐφρόνεις. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφορούντων ἡ λέξις.

Ἀνόσιον. βέβηλον, ἀνίερον, ἄθυτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τἆλλα ὢν ἀνόσιος τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Καὶ ἀνοσιώτατος, ὁμοίως.

Ἄννος κρίβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννὸς γὰρ Αἰγύπτιος ἐς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

Ἀνόστους. ἀνυποστρέπτους. νόστος γὰρ ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε, καὶ ἔθηκεν ἀνόστους, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν.

217 Ἀνουβίδειον. τόπος τις.

Ἀννουμῖνος. ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ ἀδνούμιόν φασιν.

Ἀν' οὗς ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὗς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς·

Τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν.

ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.

Ἀνουτητί. ἄνευ τρώσεως.

Ἀνοχή. ἡ ὑπομονή.

Ἀνοχλίσας. ἀνακινήσας.

Ἀνοψία. σπάνις τῶν ὄψων.

Ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἀνά. Ὅμηρος·

Οὐδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἕδος ἐντὸς ἐέργει.

καὶ τὴν πρόθεσιν κολλητέον τῷ ἐέργει, ἵνα ᾖ ἀνείργει, ἀναστέλλει· ὃ καταστρέφει εἰς τὸ περιορίζει.

Ἄνω καὶ κάτω. τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Ἄνωγε. παρεκελεύσατο.

Ἀνώγεων. οἴκημα. Ἀνώγειον δέ. [Ὅτι Καλ-

---

1. ὠρχοῦ] ὀρχοῦ B. C. E. Med. 3. ἀναπτεροῦσθαι] ἀναπτερίσσεσθαι Schol. Aristoph. 4. ὅποταν B. 5. Cf. v. *Κἀκερουτίας*. 6. ἐμετεωρίζου tacite vulgg. edd. 8. ἀνίερον] ἀνιαρόν A. C. μιαρόν, ἀνίερον Lex. Seg. p. 406. 11. Ἄννος κρίβανον] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 86. Ἄνθρωπος Med. bis pro Ἄννος. Haec olim inculcari solebant post vv. Ἄρτος et *Κρίβανος*. 12. ἐς τὴν — κρίβανον] κρίβανον ἐφεῦρεν ἐς τὴν ὄπτησιν τῶν ἄρτων C. Quae subsequebatur gl. Ἀννῶνα (Ἀννόνα B. E. Med.), Ῥωμαϊκὴ λέξις, eam reieci, cum praesertim habeat A. in marg. 14. Cf. v. *Νόστος*. 17. τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν] Odyss. ω. 528. *Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους.* 18. Ἀνουβείδιον] Lego Ἀνουβίδειον ab Ἄνουβις, scil. ut *Βενδίδειον* a *Βένδις*. V. Hesych. *Toup.* MS. Dedi Ἀνουβίδειον cum A. ubi desunt [quae sub finem gl. abieci] *Βενδίδειον δέ*, pro quibus ὁμοίως δὲ Βενδίδειον E. *Gaisf.* Eandem mendam Luciano dempsit Lobeck. in Phryn. p. 372.

1. Ἀννουμῖνος] Vide supra v. Ἀδνούμιον. 3. Ἀν' οὗς ἔχων] Phrasis illa ex Aeschyli *Lycurgo* petita est, ut nos docet Schol. Sophoclis Oed. Col. 674. Ἀνέχουσα κισσόν, ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτόν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος, ἄκουε δ' ἀν' οὗς ἔχων. ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ οὗς ἔχων. Haud aliter Theognis v. 883. *Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὗς ἔχε μακρὰ βοῶντος. Toup.* Cf. Herm. de Aesch. Lycurg. p. 24. 4. *Σοφοκλῆς* Oed. C. 674. Unde scripturam editam οἴνοπ' (οἴνωπ' tacite Gaisf.) refinxi. 7. Ἀνουτητί] Ἀνοντί. ἄνευ ἐρωτήσεως C. Gl. Il. χ. 371. 8. Quae sub finem extabant, *ἀνακωχὴ δέ*, omisi cum A. C. 9. Ἀνοχλήσας] Ἀνοχλίσας A. quod coniectura sunt assecuti Küsterus Diatr. p. 47. et Albert. in Hesych. v. Ἀνοχλίζων. 10. Ἀνοψία] Lex. Seg. p. 406. Exemplum praebet Eust. in Il. λ'. p. 867. f. 11. Ὅμηρος· Ἡδ' ὅσα *Λέσβος ἄνω μακ.*] Apud Homerum Il. ω. 544. versus hic ita legitur: *Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. Vocatur autem a poeta Lesbus *Μάκαρος ἕδος*, *Macaris sedes*, quia Macar eam condiderat, et in ea regnaverat, ut docet Scholiasta ad eum locum. *Küst.* οὐδ' ὅσα A. (cui debetur ἕδος olim neglectum) C. Suspicatur Gaisf. confusum esse hunc locum cum Il. ί. 404. οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. 14. ἐέργειν B. C. E. 15. ἀναστέλλειν C. qui mox εἰ γὰρ pro εἰς τό. 16. Ἄνω κάτω] Ἄνω καὶ κάτω A. C. Lex. Seg. p.412,4. Meliorem dedit interpretationem Schol. Platon. p. 359. Vide vel Gatak. in Anton. IX, 28. Heind. in Gorg. 104. et quem Gaisf. laudat Bakium in Cleomed. p. 381. 17. Il. ά. 313. 18. Ἀνώγεον] Ἀνώγεων A. Ἀνώγεων E. Hoc reponendum fuisse si minus concinna membrorum persuadebat relatio, poterat certe comparata gl. *Κατώγεων* monstrare. Ceterum praecepti quantae sint dubitationes ac turbae, licet ex iis intelligere quae congessit Lobeck. in Phryn. p. 297. sq. Ὅτι Καλλισθένης κτλ. habet A. in marg. ὅτι om. B. E. Superior quidem sententia videtur esse deprompta de v. Ἀναγκαῖον: nec quae subsequuntur proximis arte cohaerent. Cf. Etym. M. p. 115.

---

saltabas, efferebaris, et celeriter credebas, priusquam rem explorasses. Ὀρταλίζειν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur et alis se levare incipiunt. Aristophanes: *Quoties quis talibus prooemiis utebatur, efferebaris et cornua tollebas*, id est, magnos spiritus ac superbos concipiebas: per figuram a cornutis animalibus ductam. Ἀνόσιον. Profanum, impium, nefastum. Aelianus: *Ille quamvis ceteris in rebus esset impius, hac tamen in re deo paruit.* Item ἀνοσιώτατος. Ἄννος κρίβανον. Proverbium de rerum novarum inventoribus. Annus enim Aegyptius clibanum, quo panes coquebantur, invenit. Ἀνόστους. Reditus expertes. *νόστος* enim vocatur reditus ad suos, propter patriae dulcedinem. Aelianus: *Ille vero sacrilegos interfecit, et, ut Homerice dicam, reditu in patriam privavit.* Ἀνουβίδειον. Templi nomen. Ἀννουμῖνος. Apud Romanos nominum descriptio sic vocatur, alii vero ἀδνούμιον dicunt. Ἀν' οὗς ἔχων. *Aurem arrigens.* Et Sophocles: *Nigram sustollens hederam.* ubi ἀνέχουσα positum pro ἄνω ἔχουσα. Ἀνουτητί. Sine vulnere. Ἀνοχή. Patientia. Ἀνοχλίσας. Emolitus. Ἀνοψία. Penuria piscium. Ἄνω. Pro ἀνά. Homerus: *Et quaecunque Lesbus sedes Macaris recondit.* ubi praepositio est iungenda verbo, quo fiat ἀνείργει, id est, continet, complectitur. Ἄνω κάτω. Omnem movere lapidem. Ἄνωγε. Adhortatus est. Ἀνώγεων. Coenaculum. Contra ἀνώγειον. [Calli-

λισθένης τὸ δεσμωτήριον ἀνώγεων εἶπεν.] Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον διὰ διφθόγγου καὶ ō μικροῦ· τὸ δὲ ἀνώγεων καὶ κατώγεων εἰ τάχα καὶ οἱ κανόνες διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου καὶ ē ψιλοῦ γράφουσιν, ἀλλ' οὖν ὁ τῶν λέξεων θηρατὴς καὶ τῶν τούτων ἀντιστοίχων ἀκριβὴς ὀρθογράφος Καπρογένειος ὁ Μαΐστωρ διὰ τοῦ ē ψιλοῦ καὶ ō μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεσθαι. τὸ δὲ μεσόγαιον μόνον διὰ διφθόγγου εἶασεν· ἐπειδὴ εὕρηται μεσογεία γῆ καὶ μεσόγειος γῆ.

Ἀνωγή. παρακέλευσις.

Ἀνωδύρετο. ἐθρήνει, ἔκλαιεν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει.

Ἄνωθεν. ἐκ τύπου, ἢ χρόνου. Βάβριος.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
ἐσορώμενοι τροφῆς κηδομένους
ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν
εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

τουτέστιν ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀνωθῆσαν. ἐπὶ τὰ ἄνω κινῆσαν. Ἀνωθῆσαν δὲ ἑαυτὸ τὸ θηρίον καὶ ἕξαλον γενόμενον ἀπεσείσατο ἐς τὴν νῆξιν ἀπολῦσαν τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνώιστος. ὁ ἀνυπονόητος. Καὶ Ἀνωιστί, ἀνυπονοήτως.

Ἀνωρισμένος. ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθείς, ἢ ἄνω ὤν. καὶ Ἀνωρίσθαι.

Ἀνωμαλία. ἡ τραχύτης.

Ἄνωμος. ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι. Καὶ Ἀνωμότερος. 218

Ἀνώμοτος. χωρὶς ὅρκου. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνώμοτος πιστεύειν ἄξιος. Καὶ αὖθις·

Ἠγλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Ἀνώμωξεν. ἐστέναξεν.

Ἀνωνόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

[Ἀννωνῶν μετακομιδή· ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή.]

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων· οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγει πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέρουσι. τουτέστιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσανατιθεμένων.

---

1. *Καλλισθένης*] *Καλλίστρατος*, ut supra, Reinesius Varr. Lectt. III. p. 366. 3. *καὶ κατώγεων* addiderunt A. B. E. *οἱ* add. A. 4. *ē ψιλοῦ*] *ψῑ* A. *ψιλοῦ* E. Med. 5. Immo *τῶν τοιούτων*. 6. *Κοπρογένειος*] In 2 MSS. Pariss. exaratum est *Καπνογένειος*, in uno vero *Καπρογένειος*. *Küst.* Illud A. *Καπρογένειος* B. D. E. 8. *μεσόγαιον* Med. Id est *μεσόγειον*, quod reponendum. 13. *Βάβριος*] Versus non esse Babrii sed Sophoclis Electr. 1058 — 62. animadvertit Toupius. Credibile vero Babrii locum quendam excidisse, qui desineret in v. *ἄνωθεν*. *Σοφοκλῆς* tamen pro *Βάβριος* E. 16. *βλαστῶσιν* libri 19. *Ἀνωθῆσαν*] *Ἀνωθεῖσαν* C. Qui exemplum sic profert: *καὶ ἀνωθεῖσαν ἑαυτὸ τὸ θηρίον, ἀντὶ τοῦ ἕξαλον γενόμενον, ἀπέλυσε τὸν ἄνον ἀποσεισάμενον εἰς τὴν νῆξιν.* Ceterum *ἑαυτῷ* A.

1. *Ἀνώιστος· ὁ ἀνυπονόητος*] Hoc sensu vox ista accipitur ab Herodoto VI, 66. *Küst.* Vide Wesseling. *Ἀνωιστί*] *Ἀνωίστιον* E. „Pro *Ἀνωιστί*, *ἀνυπομονήτως* (ut priores edd. vitiose habent) in mea ed. recte exhibui *Ἀνωιστί*, *ἀνυπονοήτως*: idque non tam ex ingenio, quam auctoritate MSS. Pariss., in quibus recte sic legitur, quamvis ea de re lectorem in notis monere oblitus sim. Idem mendum est apud Hesych. v. *Ἀνωιστί*: ubi itidem pro *ἀνυπομονήτως* scribendum est *ἀνυπονοήτως*. *Küst.* in Diatr. p. 47. Cuius crisin firmant Apollon. Lex. p. 138. et Schol. Od. δ'. 92. *ἀντὶ τοῦ* omisi cum A. post *Ἀνωιστί*." 3. *Ἀνωρισμένος*] Vox Aristophanis et Thucydidis, de qua vid. Valck. in Herod. IV, 18. *γεννηθείς* Edd. praeter Küsterianam: *γενέσθαι* mendose Hesychius. 4. *καὶ ἀνωρίσθαι* delevit Küsterus. *καὶ ἄνω κεῖσθαι* A. 6. *Ἄνωμος*] Vide supra v. *Ἄνομος*. Gl. om. E. Verba *καὶ ἀνωμότερος* delevit Küsterus. 11. Versus Euripidis Hippol. 612. *ἐστέναξεν*] *ἐθρήνησεν*, *ἐστέναξεν* E. invito Lex. Seg. p. 412. 13. *Ἀνωνόμαστος· ὁ μὴ ἔχων ὄνομα*] Respexit, opinor, Suidas ad Aristoph. Av. 1712. *ὁμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου Χωρεῖ*. Ubi longe melius Scholiastes: *Ἀνωνόμαστος δὲ ἀντὶ τοῦ πολλὴ καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι*. *Toup.* I. p. 64. parum probabiliter. Eadem in v. *Ἀνονόμαστος*: et *Ἀνωνόμαστος* A. om. ὁ. 14. *Ἀννωνῶν*] Vid. in *Ἀληγατίων*, unde patet haec esse mutila. *Hemst.* Immo librorum scripturae docent haec perperam esse inculcata. *Ἀννόνων* B. E. Med. *Ἀννόνων* A. ἡ — *Ῥωμαϊκὴ* om. A. B. *ἔστι δὲ ἡ λ. Ῥ.* E. Addit etiam B. *Ἄννονα ῥωμαϊκὴ λέξις*, supra post *Ἄννος* expuncta. 16. *Ἄνω ποταμῶν*] Dictum celeberrimum Euripidis Med. 410. de quo plura intpp. Hesychii. *παροιμία* add. A. 17. *εἰ πόρνος* B. E. omissa mox *εἰ*, cum Zenobio II, 56 qui *ἔλεγε· ὡς ὅταν ὁ π. τ. σ. λέγῃ* Arsen. p. 60. 18. *λέγοιτο* A.

---

sthenes autem carcerem vocavit *ἀνώγεων*.] *Ἀνάγαιον* et *κατάγαιον* per diphthongum et ō scribuntur. Vocabula vero *ἀνώγεων* et *κατώγεων* quamvis forsan regulae per ω̄ et ē scribi iubeant, ille tamen vocum auceps et in huiusmodi litterarum affinium disciplina diligentissimus artifex Magister Caprogenius per ē tenue et ō parvum scribenda tradit, quamquam is solam vocem *μεσόγαιον* per diphthongum scribendam esse concedit, quia reperitur *μεσογεία γῆ* et *μεσόγειος γῆ*. *Ἀνωγή*. Adhortatio. *Ἀνωδύρετο*. Lugebat, flebat. *Ille vero calamitatem suam lamentabatur, lacrimis etiam infortunium prosecutus.* *Ἄνωθεν*. Ex loco superiore, vel a longo retro tempore. Babrius. *Quid est quod aves prudentissimae, quae sublime versantur, cum videamus solicitas esse de alendis iis, qui progenuerint ipsas et unde commoda perceperant, nos eadem solvere dubitemus?* Ubi *ἄνωθεν* significat vel inde a primo ortu, vel quae sunt volaticae. *Ἀνωθῆσαν*. Quod sursum protrusit. *Cum autem fera cum impetu emersisset, et ex mari prosiluisset, hominem excussit et natatui permisit.* *Ἀνώιστος*. Non suspectus. Et *Ἀνωιστί*, sine suspicione. *Ἀνωρισμένος*. In loco superiore degens. *Ἀνωμαλία*. Inaequalitas. *Ἄνωμος*. Qui alterum humerum non habet, unde etiam Pelopidae *ἄνωμοι* appellati sunt. *Ἀνώμοτος*. Iniuratus. *Ille vero dignus erat, cui vel iniurato crederetur.* Et rursus: *Lingua iuravit, at mens iniurata est.* *Ἀνώμωξεν*. Ingemuit. *Ἀνωνόμαστος*. Qui nullum habet nomen. [*Ἀννωνῶν μετακομιδή*. Dictio Latina.] *Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί*. *Flumina ad fontes relabuntur*, dictum de iis quae ordine contrario fiunt aut dicuntur: ut si homo impudicus virum castum appellet impudicum. fluvii enim a fontibus ad mare labuntur, non contra. itaque dicitur de illis qui vitia ipsis inhaerentia aliis attribuunt.

[Ἀνορθιασμένον. τὸ ὀρθότατον. καὶ Ἀνορθωσάμην.]

Ἀνορθίαζον. Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιοι βοῶντες ἔλεγον.

Ἀνώφλιον. τὸ ὑπέρθυρον.

Ἄνωχθι. κέλευσον.

Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθῖδες. παροιμία, ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν πρότερον.

Ἀνταγωνιστής. πολέμῳ καὶ μάχῃ ἰσοστάδην. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Ἀντάλλαγμα. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, οὓς ἴσχυε καὶ ἀντάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.

Ἀντάλλαγον. καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον.

Χήρᾳ·

Ἑκοῦσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὃ τούτῳ διδομένην.

καὶ ἐν Ἁλιεῖ·

Ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι τοῦτο ὁρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.

Ἀνταμείρομαι.

Ἀντανάκλασιν. κατὰ ἀνάκλασιν ἀπό τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς ἡλιακοῦ, ὅταν λείῳ τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

1. Ἀνορθιασμένον] Philo II. p. 571. *Toup.* MS. Totam glossam om. C. τὸ ὀρθότατον. καὶ ἀνορθωσάμην] Cum Porto legere malim, τὸ ὀρθιώτατον, καὶ Ἀνορθιασάμην. Vide infra v. Ὀρθιασμάτων. *Küst.* 3. Ἀνορθίαζον] Gl. superiori iungebatur, praefixo τό, quod om. A. Ἀνορθρίαζον et ὄρθριοι habent A. B. C. E. Med. Lex. Seg. p. 412. Zon. p. 223. Veram lectionem custodivit Harpocratio, quam expressit Küst. Servavi tamen ὀρθιοι cum Pal. et Gaisf., quamquam praestat ὄρθιον. Ἀνδοκίδης de myst. p. 5. 4. ἔλεγεν Küst. 6. Ἄνωχθι] Il. κ'. 67. et alibi. 7. Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide v. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Nihil mutat Macarius apud editorem Arsenii p. 62. 8. εὐηργέτησαν] εὐεργέτησαν dedi cum A. C. ἱστερότερον C. pro πρότερον. Post h. gl. habet A. margo: Ἀνταγωνίζομαι δοτικῇ. 9. ἰσοστάδην] ἱστοπάδην A. ἢ συστάδην marg. 10. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγων. ἀξ.] Haec sunt verba Dionis [LXVII, 6.] de Decebalo, Dacorum Rege, eademque leguntur infra v. Λεινός. *Küst.* 11. ἐγίνετο A. 12. οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χρ.] Recte observavit Pearsonus hanc notam excerptam esse ex Theodoreto in Psalm. LXXXVIII, 52. ubi David inquit: Οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου Κύριε· οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ σου. Theodoretus ad illum locum p. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Θεοδοτίων οὕτως· ὠνείδισαν τὰ ἴχνη τοῦ χριστοῦ σου. ἴχνη δὲ Χριστοῦ προσηγόρευσε τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βασιλέας, δι' ὧν ὤδευσεν ὁ περὶ τῆς Χριστοῦ βασιλείας λόγος. Καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα δὲ ἀντάλλαγμα αὐτοὺς προσηγόρευσαν, ὡς κατὰ σάρκα αὐτοῦ γεγενημένους προγόνους, καὶ ὡς ἐν σκοτίᾳ τινὶ τὴν βασιλείαν ἐθύνοντας. *Küst.* Repetebantur haec cum auctario quodam in v. Τὸ ἀντάλλαγμα. 13. ἴχνη] Male Suidas hanc interpretationem LXX. Interpretibus tribuit, quae erat Symmachi et Theodotionis, ut ex citato loco Theodoreti apparet. *Küst.* Eadem recurrunt sub v. Ἴχνη. Mox ἀνεκάλεσαν C. 15. ἄλλου] ἑτέρου A. B. C. E. Lex. Seg. p. 407. 16. Μένανδρος p. 90.

3. Χήρᾳ] χήραν, Edd. χήρᾳ A. B. E. Fabulae Menandreae titulum esse perspexit Valckenar. Diatr. p. 207. probante Meinekio p. 178. In his desinit Lex. Seg. 4. Ἑκοῦσα ἡ ἀδελφὴ π.] Fragmentum a Küstero aliisque depositum; Valckenarius nihil nisi ἑκοῦσ' ἀδελφή. Quam sententiam in Latinis exhibuimus, cum de filia sermonem esse putaremus ab iuvene vitiata, eius vestigia quaedam in corruptelae tenebris apparere videbantur: Ἑκοῦσα πεισθήσει δ', ἀδελφή, ταῦτα σύ, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτῳ διδομένην. Sed Hermannus postquam emendationem multo leniorem tradidit hanc: Ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτῳ διδομένη: nihil equidem opinor sive ad sententiam sive ad usum vocis ἀντάλλαγος, quae personam, non permutandam rem significaret, desiderari posse, modo refingamus: Ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ παρήσει τοῦτό σοι, Ἀντάλλαγόν γ' ἔχουσα τούτων διδομένην [τὴν θυγατέρα —.] *Libens tibi soror peccati veniam concedet, cum filiam, utpote uxorem futuram, pro aequa istorum compensatione sit existimatura.* 6. ἐν Ἁλιεῖ p. 15. 8. ἀντάλλαγον τέξεις] ἀνσφάλματα

ντάλλαγ τέξεις A. ἀντάλλαγ' ὃν τ. E. ἀνταλλαγον B. διδομένην dedi cum A. C. δεδομένην reliqui. 9. Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς] Haec nemo intelligat, nisi prius locum invenerit, ex quo Suidas deprompserit. Deprompsit autem ex Scholiis Aristoph. Eccles. 582. (614.) sed auctioribus iis et uberioribus, quam quae hodie extant. Locus autem Comici ita se habet: Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν ὁρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι. *Toup.* Fugit hunc Suidae interpretationem iis vocibus contineri, quas Schol. Rav. praebet, τουτέστιν ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν: reliqua versui complendo esse, quem librarii disiectum male habuerunt. Vide nos in v. Τριτάλαντον. 12. Om. vulg. 13. Ἀντανάκλασιν] Ex ipsa interpretatione Suidae patet legendum hic esse Ἀνταναπλωμένη: quod etiam a Pearsono observatum fuit. *Küst.* Hoc Hesychius, fere cum Suida consentiens. Spectat gl. ad Sap. Salom. XVII, 19. 14. μεταγομένην E. ἐπὶ φωνῆς] ἀπὸ φωνῆς A. B. C. E. Med. ἐπὶ φ. Lex. Seg. p. 406. Vid. Hesych. in Ἀνταναπλωμένη. 16. προσπέσοι] προσπέσῃ B. C. Lex. Seg. Quae sequebantur, Ἀντάμειψιν. ἀνταπόδοσιν, expulimus, cum et litterarum ordini repugnent et coniecerit A. in marg., om. C. „Respexit Psalm. CXVIII, 112." *Burn.* Ceterum v. Hesych. et Zon.

[Ἀνορθιασμένον. Intensum. Et Ἀνορθωσάμην, erexi.] Ἀνορθίαζον. Apud Andocidem: id est alta voce conclamarunt. Ἀνώφλιον. Limen superius. Ἄνωχθι. Impera. Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ. Proverbium de iis quibus pro beneficiis ante in aliquem collatis gratia refertur. Ἀνταγώνιστής. Adversarius in certamine. *Unde diu Romanis adversarius extitit formidabilis.* Ἀντάλλαγμα. Christi maiores secundum carnem LXX. Interpretes vocarunt ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα. Ἀντάλλαγον. Sic vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur, non ἔνταλλον. Menander *Canephora*: *Rogabat ut filiam tuam pro altera permutatam commodares.* Et *Vidua*: *Libens vero mea soror haec sibi persuaderi patietur, cum filiam huic in matrimonium traditam habitura sit compensationem.* Et *Piscatore*: *Evasit bonus iste adulter, sed alius praesto vicarius.* Ἀντ' ἄλλης ἀρχ. *Principatus instar nobis est libido novandi simulque veterum institutorum contemptus.* Id est, si res novas moliri licet, principatum nobis obtinere videmur. Ἀνταναπλασιν. Repercussionem, per quam res ab alio corpore resilit. hoc autem fit et in voce, cum sonus ad aures resultat; et in lumine solis, cum in corpus laeve vel aquam limpidissimam incidit.

Ἀνταναιρεῖται, κτείνεται. Καὶ Ἀνταναιρέθη, ἀντεφονεύθη.

210 Ἀντανήγοντο. ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφέροντο. Ἀντανήγοντο οὖν καὶ οἱ βάρβαροι, καὶ τὴν τοῦ Παχύνου παρέπλεον ἀκτήν, κατὰ β' στοιχηδὸν τεταγμένοι τὰς ναῦς. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἐνταῦθα ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀποθανόντες ἀντανήγοντο τῇ Οἴτῃ.

Ἀντανίσχομεν. προβαλλόμεθα. [καὶ Ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσσοντο.]

Ἀνταπαιτῆσαι κἀπαιτῆσαι. Θουκυδίδης τρίτῃ καὶ τετάρτῃ. καὶ ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.

Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι. φησὶ Σοφοκλῆς.

Ἀνταυγεῖς κόρας.

Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ἀντὶ τοῦ τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.

Ἀνταία. ἡ Ῥέα. Καὶ Ἀνταῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀνταίρω. δοτικῇ· φιλονεικῶ.

Ἀντέας. ὄνομα κύριον.

Ἀντεγκλήμασι. Ταύτῃ καὶ τοῖς ἀντεγκλήμασι τοῖς περὶ τῶν δώρων οὐκ ἀπεκρινάμην.

Ἀντελαμβάνοντο. Ὕπνοι τε αὐτῆς ἀεὶ μακρότατοι ἀντελαμβάνοντο· ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο· ἡμερινοὶ μὲν ἄχρι πρώτων νυκτῶν, νυκτερινοὶ δὲ ἄχρις ἡλίου ἀνίσχοντος.

Ἀντεμήνισεν. ἀντωργίσθη. Ὁ δὲ παθὼν ἀνήκεστα καὶ τῆς πατρῴας ἑστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην, ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν.

Ἀντεμπλήσαντες. ἀνταποδόντες. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ θαῤῥεῖν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι οὔτε τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀντεξάγειν. ἀντιπαρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι.

Ἀντεπῆει. ἀντεπήρχετο.

---

1. Cf. Demosth. de Cor. p. 304. Utraque glossa sacra, quod intpp. Hesychii docent: quapropter restituendum Suidae, *ἀνταναιρεθῇ, ἀμανισθῇ*. V. Zon. p. 219. 3. *ἀντιπαρετάσσοντο, ἀντεφέροντο*] Haec omnia et quae sequuntur usque ad verba illa *καὶ αὖθις* desunt in prioribus editt. [et E.] Quae cum in optimo Paris. A. invenerim, ea hic inserere non dubitavi. *Küst.* *καὶ αὖθις* om. etiam B. 6. *τὰς* om. A. 7. *τῇ Οἴτῃ* si recte se habet, quamquam aliquid deest ad integritatem structurae, possis haec ab Hyperidis epitaphio sermone repetere. 9. *καὶ ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσσοντο* om. A. *ἀντὶ τοῦ παρετάσσοντο* B. E. Med. 11. *κἀπαιτῆσαι* add. A. B. E. Med. *ἀπαιτῆσαι* Portus et Lex. Seg. ex emend. Bekkeri, nam apographum Bastianum cum MSS. Suidae concordare monet Gaisf. 12. *τετάρτῃ*] Lege *πέμπτῃ*. Thucyd. III, 58. et V, 17. *Burn.* Nescio an plene post *τρίτῃ* interpungendum, et deinde legendum sit, *καὶ τετάρτῃ ἀνταποδοῦναι*: vide Thucyd. IV, 19. Mens grammatici videtur esse, Thucydidem *ἀνταπαιτῆσαι* pro *ἀπαιτῆσαι*, et *ἀνταποδοῦναι* pro *ἀποδοῦναι* usurpasse, Demosthenem autem *ἀνταπολαμβάνειν* pro *ἀπολαμβάνειν*. *Gaisf.* Immo probanda vulg. distinctio, cum eodem in capite praegressum sit *ἀνταιτοῦντες*. Apparet enim supra scribendum fuisse *Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀνταιτῆσαι*. Sed *ἀνταποδοῦναι* non negarim ad eiusdem Thucydidis auctoritatem referri. 13. *Δημοσθένης* in Lept. p. 471. *Ἀνταποδίδω* (sic) *δοτικῇ* habet A. in marg. 14. *Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι*] Quis sit horum verborum sensus ignorare me fateor, nec integer locus Sophoclis, ex quo haec decerpta sunt, nunc ad manus est. *Küst.* Sic Lex. Seg. p. 407. Heathii conatum Brunckius irrisit in Lex. Soph. Equidem intelligerem *ἀνταυγῆς ὄψεσι* in avem lucifugam dictum. In Zon. p. 185. reponas *ἀνταύγεια* pro *ἀντάρεια*. 16. *Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας*] Verba Aristophanis Thesmoph. 909. 17. Explicatio Schol. Rav. 18. *καὶ δι' ἀνταύγειαν*] Hoc frägmentum legitur apud Diodorum Siculum XVII, 82. *Toup.* Licet tanquam glossam e Diodoro praefigere, *καὶ ἀνταυγῆ χιόνα*.

1. *Ἀνταία. ἡ Ῥέα*] Vide Schol. Apollon. Rhod. I, 1141. et Hesych. 2. *Ἀνταίρω*] Vid. Lex. Seg. pp. 26. 123. *δοτικῇ* cum MSS. add. Gaisf. 3. *Ἀνταῖος*] *Ἀντέας* B. E. Neutrum recordor; sed hoc cum seriei litterarum conveniat, tum propius abest ab nomine *Ἀνθέας*. 5. Quae post *ἀπεκρινάμην* extabant, *καὶ ἀντεγκλημένων, τῶν ἀντιθετικῶν στάσεων*, omisi cum A. B. E. Ad ea Portus: „Scribendum est *ἀντεγκλημάτων*, ut patet ex Hermogene *ἐν τῷ περὶ Στάσεων* p. 84. unde loci huius illustratio petenda." 6. *μακρότεροι*] *μακρότατοι* A. C. Iidem *ἄχρις ἡλίου*, cum ederetur *ἄχρι τοῦ ἡλίου*. Ceterum Zon. p. 217. *αὐτοῖς ἀεὶ μακρότατοι*. 7. *ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο*] Hoc loco ponunt A. B. C. E. Med. Küsterus cum Zonara edidit ante v. *Ὕπνοι*. Vide vel v. *Ἄλμων*, *μόχ Ἀντέρως* et *Ἀπέδειλία*. 13. *Ξενοφῶν*] Locus interpolatus e Xenophonteis Anab. IV, 5, 28. *Ὁ δὲ Ξενοφῶν τὸν ἄρχοντα τῆς κώμης ταύτης σύνδειπνον ἐποιήσατο, καὶ θαῤῥεῖν αὐτὸν ἐκέλευεν, λέγων ὅτι οὔτε τῶν τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτῷ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἅπασιν*. 17. *ἀντιπαρατάττεσθαι, ἀντεξιέναι* Lex. Seg. p. 406. *ἀπὸ τοῦ παρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι* Zon. p. 217. 19. Pertinere gl. ad Polyb. XI, 1, 4. monet Tittm. in Zon. p. 217.

Ἀνταναιρεῖται, Vicissim interficitur. Et *Ἀνταναιρέθη*, vicissim interfectus est. *Ἀνταντήγοντο*. Acie vel classe instructa obviam iverunt. *Barbari igitur classe instructa obviam processerunt, et litus Pachyni praetervecti sunt, navibus bini per ordines collocatis.* Et alibi: *Qui enim pro libertate hic obierunt, copiis ad Oetam hostibus obviam ierunt.* *Ἀντανίσχομεν*. Obiicimus. [Et *Ἀντανίσχοντο*, aciem adversam instruebant.] *Ἀνταπαιτῆσαι* et *ἀπαιτῆσαι*. Vicissim repetere. Thucydides libro tertio et quarto. Et *Ἀνταποδοῦναι*, reddere; item *ἀνταπολαμβάνειν*, recipere. Demosthenes in Leptinen. *Ἀντάρης νυκτ.* Sophoclis dictio de vespertilione oculis micante. *Ἀνταυγεῖς κόρας*. *Oculis adversis me contuere.* [Et *Ἀνταύγεια*.] *Propter splendorem nivis et rigorem lucis repercussae perierunt.* *Ἀνταία*. Rhea. Et *Antaeus*, nomen proprium. *Ἀνταίρω*. Contendo. Aptum dativo. *Ἀντέας*. Nomen proprium. *Ἀντεγκλήμασι*. *Hinc et crimini vicissim mihi obiecto de muneribus acceptis non respondi.* *Ἀντελαμβάνοντο*. Excipiebant. *Ac somni longissimi mulierem semper excipiebant: diurni quidem usque ad primam noctem, nocturni vero usque ad solem orientem.* *Ἀντεμήνισεν*. Iram rependit. *Ille quamvis gravissima mala perpessus, et e paterna domo praeter ius pulsus esset, tamen non est iratus.* *Ἀντεμπλήσαντες*. Compensantes. Tantundem reddentes. Xenophon: *Illi vero insserunt eum bono animo esse, dicentes, eum nec liberos amissurum, et postquam domum eius omnibus rebus necessariis vicissim replessent, [se profecturos esse.]* *Ἀντεξάγειν*. Copias educere, aciem adversam instruere. *Ἀντεπῆει*. Exercitum educebat.

Ἀντεπεξελθεῖν. δοτικῇ. καὶ ἀντεπεξέρχομαι.

Ἀντεπιτίθησι. ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος.

Ἀντεπιχειρεῖν. παρὰ Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγεται, ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρεῖν δὲ δι' ἄλλων τινῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθὲς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύναι λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐκ ἀθάνατος, διὰ τὰ εἶ-10 δος αὐτὴν ἔνυλον εἶναι, μηδὲν δ' ἔνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ ἐνιστάμενος, δεικνύναι δὲ πειρώμενος δι' ἄλλων τινῶν πάλιν αὐτὴν ὅτι ἔστιν ἄφθαρτος, ἤτοι διὰ τοῦ λαμβάνειν, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνητος, ἀντεπι-15 χειρεῖ, οὐκ ἐνίσταται.

Ἀντερεῖ. ἀντιλέξει.

Ἀντερείδει. ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντερώμενος. ἀντεπιθυμῶν.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ μετὰ Γάιον βασιλεύσαντος· ἐφ' οὗπερ καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς γέγονεν· ἀκουσὴς δὲ ἦν Ἀπίωνος τοῦ Μόχθου. φέρονται αὐτοῦ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο.

Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνούμενον ἄνομα Ἀντέρως ἐν τοῖσδε τοῖς γενναίοις ἐσώζετο· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος εἰς ἔρωτα ἀλλήλοιν συνεπνευσάτην. καὶ ὁ μὲν Χαρίτων ἐραστὴς ἦν, Μελάνιππος δὲ τὴν ψυχὴν ὁ ἐρώμενος ἐς τὸν φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς ἰσότιμον τὸ τοῦ πόθου κέντρον ἀνεδείκνυτο.

Ἀντέσχε. γενναίως ἤνεγκεν. Καὶ πρότερόν ληφθείς τις ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέσχεν.

Ἀντετόρησεν. εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων, διεπέρασε. τορῶ γὰρ τὸ τρυπῶ.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. ἡ παροιμία κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας προπηλακιζόντων, ἤγουν ὑβριζόντων.

---

1. *Ἀντεπεξελθεῖν*] Lex. Seg. p. 124. Gl. habet A. in marg. Cf. Strab. VIII. p. 352. 3. *Ἀντεπιτίθησι*] Ex Harpocratione. Cf. Valck. in Herod. III, 42. *οὕτως Ἰσαῖος* Pal. Harp. et Zou., *ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλει* Lex. Seg. p. 406. 5. *Ἀριστοτέλει*] Topic. VIII, 3. p. 411. ed. Sylb. c. 7. ed. Buhl. Quae Suidas exposuit, a commentariis Alexandri Aphrodis. p. 266. proveneruntur. 6. *λέγεται* om. A. inter vss. habet E. Debebat etiam *ἀνιεπιχειρεῖν* deleri. Horum particulam dedit Zon. p. 217. 8. *καὶ αὐτὸ* Alex. Mox *καὶ συλλογίζεσθαι* A. B. E. *μὲν συλλ.* Med. 9. *τὸ δεικνύναι λόγος*] *τὸν δεικνύντα λόγον* legendum cum Alex. 11. *αὐτὴν*] *αὐτῆς* Alex. 12. *δεικνύναι*] *δεικνύναι δὲ* Alex. A. B. E. 13. *αὐτὴν*] *αὐτὸ* Alex. qui mox *διὰ τὸ λαμβάνειν, ὅτι αἱ μὲν μ. — αὐτοκίνητον.* 17. *Ἀντερεῖ*] Lex. Seg. p. 407. et quas Gaisf. affert Gloss. Dionys. Areop. in v. 18. *Ἀντερείδει*] Lex. Seg. p. 406. Exempla peti iussit Gaisf. ab H. Steph. Thes. T. I. p. 1245. C. Hesychius: *Ἀντερήσεις. ἀντείπεις. ἀντιζηλώσεις.* Ubi duae glossae coalnerunt, sic emendandae: *Ἀντερεῖς. ἀντείπῃς. Ἀντερείσεις. ἀντιζηλώσεις.* 19. Cf. Bion. VIII, 1. 20. *Ἀντέρως — δύο Eudocia* p. 62. extr. sq.

2. *κατὰ Γάιον* mendum vulg. *ἐφ' οὗπερ*] *ἀφ' οὗπερ* A. B. E. Med. 7. *ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους ἠγάπων*] Haec quoque (cf. v. *Ἀντελαμβάνοντο*] delevit Küsterus. Sed referuntur potius ad formulam *εἰς ἔρωτα συνεπνευσάτην.* 8. *Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος*] Vide Küst. in v. *Ἀναβολή.* Haec non ex Heraclidis Eroticis, id quod Iacobsio in Anthol. T. XII. p. 25. visum, sed ex Aeliani de Providentia libris fluxerunt. *ἔρωτα*] *ἐρᾷ* E. E. 9. *συνεπεσέτην*] Hic neminem haesisse miratus *συνεπνευσάτην* coniectaram, cum id ipsa gl. *Συνεπνεύσατην*, qua loci nostri particula repetitur, firmatum animadverti. Appositus est Platonis locus Legg. IV. p. 708. D. *τὸ δὲ ξυμπνεῦσαι καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος καθ' ἕνα εἰς ταυτὸν τὸ λεγόμενον ξυμφυῆσαι —.* 10. *ψυχὴν*] *ἀγαθὸς* supplendum videtur ex Aeliani V. H. II, 4. Extremis fortasse subiungenda quae leguntur in *Ἐπῆρεν Hemst.* Equidem *τὴν ψυχὴν* ad *συνεπνευσάτην* retrahendum opinor: *animis concordibus in amore conspirabant.* 12. *ἐνεδείκνυτο*] *ἀνεδείκνυτο* dedi cum A. 14. *ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων*] *τῶν ἀπὸ τῆς Ἰωταπάτης*: ita pro his legitur in Ioseph. de B. I. III, 7. (13.) p. 244, 6. *Hemst.* Vid. Alberti Misc. Crit. p. 270. Itaque recte Gaisf. *ἀπὸ τῶν* cum A. B. E. 16. *Ἀντετόρησεν*] Homerus Il. *ε*. 337. *εἴθαρ δὲ δόρυ χρόος ἀντετόρησεν.* Ubi Scholiasta: *Ἀντετόρησε, διῆλθε, διέτρησεν. Küst.* *διεπέρασε* (*διέπρησε* Hesychius, quae corruptio est praegressi *διέτρησε*) vel potius *διέτρησε* om. Lex. Seg. p. 407. ac similiter Etym. M. p. 112. Zonaras autem p. 216. *διῆλθεν, ἐτρύπησεν.* Cf. v. *Ἀντιτορήσας.* Mox *τὰ ἐναντία* C. 18. *Ἀντ' εὐεργεσίης*] Huius proverbii meminerunt etiam Diogenianus I, 99. [Arsenius p. 59.] et Harpocratio v. *Ἑρμαῖ*: apud quos pro *τῖσαν* legitur *δῆσαν*, i. e. *vinxerunt. Küst.* 19. *ἐπὶ τῶν*] *κατὰ τῶν* A. qui mox *ἠγρύν* pro *ἦ*: item *κατὰ τῶν ἀχαρίστων* Zenobius II, 11.

Ἀντεπεξελθεῖν. Dativo iungitur. item *ἀντεπεξέρχομαι.* *Ἀντεπιτίθησι.* Rescribit. Isaeus. *Ἀντεπιχειρεῖν.* Apud Aristotelem hoc extat, id non est ad obiectiones directis argumentis respondere, sed aliis argumentationibus uti, quibus ostendatur non esse veram alterius demonstrationem. Nam ut exemplo utar, si contra animae immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima sit forma cum materia coniuncta, nulla vero forma cum materia coniuncta a materia sit separabilis: illud igitur argumentum qui non argumento contrario evertere conatur, sed aliis rationibus probare nititur, animam esse immortalem, aut si sumatur omnes doctrinas esse recordationes, aut animam per se ipsam moveri, is *ἀντεπιχειρεῖν* dicitur, non vero *ἐνίστασθαι.* *Ἀντερεῖ.* Contradicet. *Ἀντερείδει.* Non cedit. *Ἀντερώμενος.* Vicissim amans. *Ἀντέρως.* Anteros, qui et Apollonius, Alexandrinus, grammaticus, Romae docuit tempore Claudii, Gaii in imperio successoris (sub quo etiam Heraclides Ponticus vixit); idemque Apionis, Laboris cognomento, fuit auditor. Feruntur eius libri de Grammatica duo. *Et celebratum illud nomen ἀντέρως in duobus his generosi animi adolescentibus conservatum est. Charito enim et Melanippus se mutuo amore amabant: quorum Charito erat amator, Melanippus vero amatus, qui accensus erga amicum numine ameris afflatum, parem amoris stimulum ostendebat.* *Ἀντέσχε.* Fortiter tulit. *Et antea quidam ex Iudaeis captus omnem tormentorum crudelitatem fortiter tulit.* *Ἀντετόρησεν.* Telum in corporis adversam usque partem adegit. τορῶ enim significat perforo. *Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμ.* *Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achivi.* Proverbium in eos dictum, qui bene de se meritos contumelia vel iniuria afficiunt.

Ἀντεύφρασμα. τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ. Ἀγάθων.

Ἀντεφέροντο. ἠναντιοῦντο.

Ἀντεφιλοτιμοῦντο. ἀντὶ τοῦ ἠμιλλῶντο καὶ ἤριζον καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη· οἷον σκηνῶ, σκηνεῖς καὶ σκηνᾷς· καὶ ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς καὶ ἀτολμᾷς.

Ἀντεφοδεύω. καὶ Ἀντεφώδευκα, ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον.

Ἀντέχει. [δοτικῇ.] ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Ἀείναρχός δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντεῖχον. Καὶ αὖθις· Ἀμελετήτους ὄντας κρύει ἀντέχειν· ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχειν. Καὶ αὖθις· Ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. Καὶ αὖθις· Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς ἀντέχειν ταῖς κατὰ τὸν Ἀντίοχον ἐλπίσιν, ἀπράκτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ Ἀντεχόμενος, ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγεν.

Εἰ δὲ κἀκεῖνα
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

Ἄντεια. ὄνομα κύριον ἑταίρας. τινὲς δὲ Ἄνθεια γράφουσιν. 221

Ἀντήνωρ. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει. καὶ Ἀντηνορίδης, ὁ τοῦ Ἀντήνορος παῖς.

Ἀντήρεις. ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον Ἠλέκτρα·

Πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤσθου
στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων.

Ἀντῆρις δέ, ἀντήριδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα.

Ἀντήρκουν. ἐξίσχυον, ἠδύναντο. Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις.

Ἀντιάζει. ἐναντιοῦται.

Ἀντιάνειραι. ἴσανδροι, ἐναντιούμεναι τοῖς ἀνδράσιν.

---

2. ἀγαθόν] Om. E pr. ἀγαθῶν Lex. Seg. p. 407. Ἀγάθων probavi cum Brunone in Observ. Misc. T. IX. p. 143. 3. Ἀντεφέροντο] Ex Il. ε. 701. Lex. Seg. p. 407. Zon. p. 217. coll. Hesychio. 4. Ἀντεφιλοτιμοῦντο] Lex. Seg. p. 407. ubi σκηνῶ σκηνᾷς καὶ σκηνοῖς, et in fine ἀτολμοῖς. Attigit istum grammaticae locum Lobeck. post Phryn. p. 629. sq. Superiora profert Zon. p. 217. 7. τινα] ἄλλα τινα E. 11. ἀντεπέτρεχον] ἐπέτρεχον C. ἀντέτρεχον recipiendum e Zon. p. 218. 12. δοτικῇ quod ex A. Gaisf. addidit uncis inclusi. Quod ignorat etiam Lex. Seg. p. 407. ubi prior pars gl. sic legitur: Ἀντέχει . . ἐξαρκεῖ Ἀείναρχος. ἀντὶ δὲ τοῦ σώζεται Δημοσθένης. καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. At Zon. p. 218. Ἀντέχει. ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δ. ἀντὶ τ. σ. Δημ. καὶ Ὑπ. ἀ. τ. ἀντιλαμβάνεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχει. Id certe constat opus fuisse particula δέ, quam addidi cum C. qui mox ὑπολαμβάνεται. Praeterea suspicor ἀντέχεται voce σώζεται haustum fuisse. 15. ἀντεῖχον] ἀντέχειν A. B. E pr. 17. Huc pertinet Zon. p. 218. Ἀντέχων. ἀντιμαχόμενος. Post Ἑλλάδα demum addit A. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀντιμαχόμενος ταῖς ἐπιθυμίαις· ἀντέχων. 18. Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτ. ἀντ.] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. ab Hoeschelio editis c. VIII. ut Pearsonus observavit. Küst. Immo in editis ab Ursino: vide Wesseling. T. II. p. 621. 21. ὁ ἀντιλαμβανόμενος B. E. Mox Ἀντεῖπεν δοτικῇ A. marg. Ab eiusdem marg. Gaisf. accepit Ἀντέχομαι. τὸ ἀντιλαμβάνομαι. γενικῇ: quae neglectis τὸ ἀντιλαμβάνομαι ante gl. Ἀντέχει praestabant B. E. Med. Nos delevimus cum Küstero.

2. Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσέθηκεν, οὐδ.] Aristophanes Eccles. 444, 45. Νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε Προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν. Zon. p. 218. κἀκεῖνα προσέρχεται. 4. Ἄντεια] Vid. supra v. Ἄνθεια. MSS. Demosth. in Neaer. p. 1351, 14. Ἄντειαν inter et Ἀντίαν fluctuant. Pro κύριον E. habet γυναικός. Post hanc gl. quae sequebantur, Ἀντήλιος, ἐν τῷ ῆ, καὶ ἀπηλιώτης, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλυς ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ, expunxi. Gaisfordus: Hanc gl. habet A. in marg., nec dubito eam huc irrepsisse ex v. Ἀπηλιώτης, ubi similia leguntur. Verba καὶ ἡ — Ποσειδίππῳ delevit Küsterus. 6. ἐπὶ γενικῆς quae extabant post συστέλλει omisi cum A. B. Vide nos in v. Ἄλίτημα. 7. V. Etym. M. p. 112. 8. Ἀντήρεις] Ex Schol. Sophoclis in versus infra descriptos Electr. 89. sq. Vocem exemplis firmavit Tittm. in Zon. p. 177. Ἴσας] ἴσα A. 12. πρὸς ἕκαστον om. C. 16. θυρίδα] Nova significatio tibicinum vel obicum. 19. Ἀντιάζει] Lex. Seg. p. 408. 20. Ἀντιάνειραι] Pertinet ad Homeri Il. γ'. 189. ubi brevis Scholiastes: αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ πολεμικαί. Priorem interpretationem expressit Lex. Seg. p. 407. ἴσα δυνάμεναι ἀνδράσιν: utramque protulerunt Hesychius, Etym. M. p. 111. et Apollon. p. 121. coll. 127.

Ἀντεύφρασμα. Contrarium laetitiae. Agatho. Ἀντεφέροντο. Adversabantur. Ἀντεφιλοτιμοῦντο. Contendebant, certabant, invicem aemulabantur. Verbum autem ἀντιφιλοτιμεῖσθαι est primae coniugationis circumflexorum, eiusque solum quaedam enim verba duarum coniugationum sunt: ut σκηνῶ, σκηνεῖς et σκηνᾷς, ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς et ἀτολμᾷς. Ἀντεφοδεύω. Et Ἀντεφώδευκα, in aliquem processi. Ἀντέχει. [Aptum dativo.] Sufficit. Apud Dinarchum vero id est quod servatur. Demosthenes et Hyperides dixere pro eo quod est, sibi vindicat. *Equi vero illorum propter lutum fugere amplius non poterant.* Et alibi: *Cum frigori tolerando non essent assueti.* Et alibi: *Cupiditatibus resistens.* Item: *Senatus suspicatus Aetolos auxilium ab Antiocho sperare, legatos re infecta in Graeciam dimisit.* Et Ἀντεχόμενος, apprehendens. Ἀντεχειροτόνησεν. Contradixit. *Quod si etiam illa addidisset, nemo contradixisset.* Ἄντεια. Nomen proprium meretricis. Nonnulli vero scribunt Anthia. Ἀντήνωρ. Antenor, nomen proprium, quod penultima brevi declinatur. Et Antenorides, Antenoris filius. Ἀντήρεις. *Multos et validos ictus sensisti, quibus pectus tuum sanguine manans percussisti.* Hic ἀντήρεις significat, oppositos, lamentis pares: per metaphoram ductam ab remigantibus, cum aequali contentione remigant, et in neutram partem navis impellitur. est igitur ἀντήρεις, simul cum lamentis resonantes: nam Electra cum ederet lamenta, deinceps pectus feriebat. Ἀντῆρις ἀντῆριδος autem significat fenestram. Ἀντήρκουν. Sufficiebant, valebant. *Vix aciei resistere poterunt.* Ἀντιάζει. Adversatur. Ἀντιάνειραι. Feminae pares viris, vel viris adversantes.

Ἀντιάσας, μεταλαχών, ἐν Ἐπιγράμμασι·

Λῶρα φέρει τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἀντιάζω πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος.

Ἀντιάτας. τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἣ ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιβληθέντος, ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος Δείναρχος λέγει.

Ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολία. παράκλησις, ἱκετηρία. Θουκυδίδης· Πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίστασαν. ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες. Καὶ Ἀντιβολῆσαι, ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. καὶ Ἀντιβολῶ, τὸ ἱκετεύω. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω.

Ἀντιβολῶ. ἀττικῆ. Φωναὶ δὲ παρὰ πάντων οἰκτραὶ ἀντιβαλοῦσαι καὶ ἀντηχοῦσαι αὐτοῖς. Αἰτιατικῇ δέ· Ὑμᾶς δὲ τοὺς κόμους ἐχοντά με πλησίον ἡγεῖσθε παρεστάναι καὶ τὸν ὅρκον ὃν ὠμόσατε, τούτοις ἀξιοῦντας καὶ ἀντιβολοῦντας ἕκαστον ὑμῶν.

Ἀντιγενίδης. Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικός, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῇ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. ἐγραψε μέλη.

Ἀντιγόνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀντιγονίειος, καὶ Ἀντιγόνειος κλίνη, τοῦ Ἀντιγόνου. 222

Ἀντίγονος. οὗτος ἐκλήθη εὐεργέτης καὶ σωτὴρ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομένην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτός τε ὢν κύριος ὁ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις, τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς γεγονότας ὑποχειρίους, ὡς ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοὺς τὸ πατρικὸν πολίτευμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος γενόμενος καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις· καὶ οὐ μόναν ἐκρίθη παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μεταλλάξας σωτήρ.

Ἀντιγόνιοι, οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος.

Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν κατα-

---

1. Zon. p. 218. 2. Versus Juliani Aegyptii in Anthol. Pal. VI, 28, 10. 3. *Σοφοκλῆς* El. 1009. sq. Verba *καὶ αὖθις* om. vulg. Apparet tamen quaedam intercidisse, quibus obsecrandi notio traderetur. 6. Lex. Seg. p. 409. Cf. v. *Ἀντίον πόλις*. *Ἀντίου*] *Ἀντιόν* B. Harpocratio. 8. *Ἀντιβληθέντος*] Sic habent MSS. Pariss. et Harpocratio. [Adde Lex. Seg. p. 409.] In prioribus vero edit. [et K.] male excusum est *ἀντιβοληθέντος*. Portus et interpres Harpocrationis vocem hanc non intellexerunt, ut ex illorum versione apparet. Non enim *ἀντιβάλλειν* hic significat *sermonem* vel *orationem excipere*, sed idem quod *ὑπαγορεύειν*, i. e. *dictare*. Hinc in veteribus Glossis Graeco-Latinis *Ἀντιβολεύς* exponitur *dictator*: et vicissim in aliis Glossis Latino-Graecis *dictator* redditur, *μόναρχος, ἀντιβολεύς, τιμητής*. *Küst.* 11. *ἱκετηρία*] Scribere malim *ἱκετεία* vel *ἱκεσία*, ut apud Scholiastam Thucyd. VII, 75. cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Lex. Seg. p. 407. *Ἀντιβόλησις· δέησις καὶ ἱκεσία, ἀντὶ τοῦ παράκλησις.* 12. *τραπόμενοι*] *τραπόμενοι* A. B. C. E. Med. Tum *καὶ ἐς ἀπ.* E. *καθίσταται*] *καθίστασαν* A. Voluit quod e Thucyd. VII, 75. recepi *καθίστασαν*. 13. *Ἀντιβολῆσαι*] Vid. Lex. Seg. p. 407. et Schol. Il. δ' 342. 14. *τῷ ἱκ.* A. 15. *ἄντομαι* etiam Schol. Arist. Pluti 103. *ἀντί* Etym. M. p. 112. et Zon. p. 217. *ἀντην* Schol. Homeri. *βάλλω*] *τὸ βάλλω* E. 17. *ἀντηχοῦσαι*] *ἠχοῦσαι* B. Mirificum grammatici iudicium, nisi voces *καὶ ἀντηχοῦσαι* recens accesserunt. 18. *Ὑμεῖς*] Desumpta sunt ex Demosth. c. Mid. p. 575, 15. *Gaisf.* 19. *ὅρκον ὃν ὠμόσατε τοὺς ἀξιοῦντας*] *ὅρκον ὠμόκατε τούτους* A. *ὅρκον ὃν ὠμώκατε, τούτοις ἀξιοῦντα καὶ ἀντιβολοῦντα ἐκ. ὑμῶν ψηφίσασθαι* Demosth. et sic Lex. Seg. p. 126. *τουτους* item B. 20. *ἡμῶν* A.

1. *Ἀντιγενίδης. Σατύρου*] Harpocratio v. *Ἀναιγενίδας* eum Dionysii (*Διονύσου* Lex. Seg. p. 410.) filium facit; de quo diligenter exposuit Iacobs. in Anthol. T. VII. p. 57. (comparandus ille cum Meinek. Qu. Sc. III. p. 26.) post eumque Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1113. qui locos ab Reinesio hic constipatos occuparunt. *Ἀντιγενείδης* E. quam scripturam metro comprobari in Athen. IV. p. 131. B. et Anthol. Pal. V, 206. monet Gaisf. 3. *ἐν τῇ Κωμαστῇ*] Id est, cum ageretur drama Philoxeni, cui *Comastes* nomen erat. *Küst.* Verum ut recte. 4. *προσβάλλετο*] *περιεβάλλετο* Hemsterhusius: quod firmavit A. Meinekius *περιεβάλλετο*. 6. *Ἀντιγόνιος* vulg. Post *Ἀντίγονειος* Med. *κλίνη*] *κλίνεται* B. *κλίνη τοῦ Ἀντιγόνου* om. E. Cf. v. *Ἀκιώνιος* extr. 7. *καὶ σωτὴρ*] Haec duae voces desunt in prioribus edit. [et L. E.], quas ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* 8. *Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii V, 9. *Küst.* Quae cum superioribus collata facile demonstrant illa *οὗτος — τοῖς Ἕλλησι* tanquam summam Polybianae orationis postmodum apposita fuisse. 9. *ἐγκρατὴς*] *καὶ ἐγκρατὴς* A. 13. Polyb. *ὥστ' ἐκ τῶν — Λακεδαιμονίοις, οὕτως εἰς τὴν οἰκείαν ἀπηλλάγη.* 19. *Ἀντιγόχοιαι*] Leg. *Ἀντυγος χοιὰ* vel *χοάι*. Vid. Hesych. in *Ἀντύγων χοάι*. *Hemst.* Item ex Hesychio Küsterus Diatr. p. 48. *Ἀντύγων χοάι*: adde H. Steph. Ind. Thesaur. p. 461. A. et 470. C. *Ἀντυγόχοιαι* Schulzius Obss. p. 32. 20. *Ἀντιγραφεύς*] Ex Harpocratione.

Ἀντιάσας. Particeps factus. In Epigrammate: *Dona fert, postquam ad tremulam senectutem pervenit.* Sophocles: *Sed oro, priusquam omnes ad interhectonem interierimus, et genus nostrum penitus deleatur.* *Ἀντιάτας*. Antiatae, cives urbis Antii, quae CCC stadiis Roma distat. *Ἀντιβληθέντος*. Dinarchus dixit, quod est, dictati. *Ἀντιβόλησις* et *Ἀντιβολία*. Adhortatio, preces supplices. Thucydides: *Ad preces enim et lamentationes conversi, incertos consilii, milites reddebant, quos orabant ut se asporturent.* Et *Ἀντιβολῆσαι*, occurrere, participem fieri. Et *Ἀντιβολῶ*, supplicitor oro, compositum est autem ex *ἄντομαι* et *βάλλω*. *Ἀντιβολῶ*. Dativo jungitur. *Voces autem miserabiles ad aures omnium undique accidebant.* Item accusativo. *Vos vero vita existimate, me prope nos adstare, tenentem leges et jusjurandum quod juratis, atque ut calculum adjicatis singulos vestrum postulantem et rogantem.* *Ἀντιγενείδης*. Antigenides, Satyri F. Thebanus, musicus, tibicen Philoxeni. Hic calceis Milesiis primus usus est, et in comissatione croceum pallium induit. Scripsit carmina melica. *Ἀντιγόνη*. Nomen proprium. Et *Ἀντιγονίειος*, item *Ἀντιγόνειος κλίνη*, Antigoni lectica. *Ἀντίγονος*. Antigonus. Hic ab omnibus Graecis Euergetes et Soter appellatus est. Cum enim Cleomenem Lacedaemoniorum regem proelio superasset, ipsamque Spartam in potestatem suam redegisset, et arbitratu suo tam de urbe quam civibus eius statuere posset, tantum afuit ut victos ullo maleficio afficeret, ut contra patrias ipsis leges et libertatem restitueret, maximaque in Lacedaemonios beneficia tam publice quam privatim conferret, neque illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, sed etiam post obitum ut servator iudicio omnium laudatus est. *Ἀντιγόχοιαι*, Currus rotae. *Ἀντιγραφεύς*. Qui praepositus est

βαλλόντων εἰνὰ τῆ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι αὐτά· οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος· ἀλλὰ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δύο δὲ ἦσαν ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς.

Ἀντιγραφή· ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις ὅταν τις, ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον· ἐπὶ τῶν τοιούτων γὰρ λέγεται ἀντιγραφή. κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα, καὶ λέγεται ὁμοίως τά τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος· ἀντιγραφή. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ μαρτύρια. Πλάτων μέντοι ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ ἀντωμοσίαν καὶ ἀντιγραφὴν τὸ αὐτὸ λέγει.

Ἀντιδιαστέλλεται· ἀντιδίστησιν.

Ἀντίδορον· τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος.

Ἀντίθεσις· σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·

Ἀντικαθῆται· ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. Καὶ ὁ Ἀντικαθίσεται ὁμοίως. Οὐ δυνάμενος τῷ πλήθει ἀντικαθίστασθαι. 223

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σὺν ἀπαττεῖς· παροιμία ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

Ἀντικαταλλαττόμενος· οὐ μόνον ὅταν σπένδηταί τις, ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορά, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῇ ὀθνείᾳ πολλάκις. Δημοσθένης· Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν τυροπωλῶν οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξύλινον, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

Ἀντικατέστησαν· ἠναντιώθησαν. Διόδωρος· Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἀντικατέστησαν ἀλλήλοις.

---

2. *Δημοσθένης* p. 615. Horum partem superiorem dedit Zon. p. 176. 3. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κ. Κτησ.* p. 57, 23. 4. *δύο*] *δύο* A. C. E. Lex. Seg. p. 410. Ceterum A. B. habent in marg. *Ὅμοιος* (*ὅμοιον* B.) *τῷ γραμματεύς*: quae profecta sunt a confusione scribarum et contrarotulariorum, vide v. *Γραμματεύς* et Lex. Rhet. p. 197. coll. Valesio in Harp. p. 35. 6. *Ἀντιγραφή*] In prioribus editt. haec vox desideratur, et quae sequuntur cum praecedenti articulo absque ulla nota distinctionis cohaerent, quae inde separanda esse et sensus et Harpocratio manifesto docent. *Küst.* Deest etiam A. B. E. confirmant Lexicographi Seg. pp. 200. 410. paulum dissentientes. 7. *δικασίαις*] *διαδικασίαις* A. Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 200. *ἀντιδικασία* habet Lex. p. 410. 9. *ἡ ἀντιγραφὴ* Harpocr. Pal. omisso *γάρ*, *κοινῶς* — *ἀντίγραφη* exhibet E. in marg. *κυρίως δὲ* mendose Lex. Seg. Mox rectius *τὰ* plerique Harp. libri cum Lexicis Seg. subiiciunt v. *δίκαις*. 13. *Σωκ. Ἀπολ.*] Dicit locum p. 27. C. ubi vid. Schol. p. 332. 15. Vox plerumque grammaticis trita; item quo lexica carent *ἀντιδιαστολικός*. *ἀντιδιίστησιν· ἢ χωρίζεται*] *ἢ χωρίζεται* om. A. B. C. E. Zon. p. 218. Lex. Seg. p. 408. Cf. Valck. in Ammon. p. 44. 16. Zon. p. 193. Interpretatio non diserte ipsa glossa. Suspicor tamen nucem *ἀντίδορον* dici, cuius quasi tegumentum sit cortex ille viridis et ediirus, ut vices tantum concretae pellis (*ἀντὶ δορᾶς*) tueatur. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Diodori Zonae III, 4. Anthol. Pal. VI, 22. 18. *χλωρῶν* B. et E corr. Mox dieci quae post v. *λεπίδος* extabat narratio tantis barbariei sordibus inquinata, ut ultimam aetatem referat: *Ἀντίδοσις· τοὺς εἰς λειτουργίαν τινὰ χειροτονουμένους καὶ μὴ βουλομένους λειτουργεῖν ἐπὶ προφάσει πενίας, ἀντεδίδουν ἕτεροι τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, λέγοντες, εἰ λάβωσι τὰς ἐκείνων, λειτουργεῖν. ἐξ ὧν ἠναγκάζοντο ἢ διδόναι τὰς οὐσίας οἱ προστατούμενοι ἢ λειτουργεῖν. τὸ οὖν ἀντιδιδόναι τινὰς τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, καὶ λαμβάνειν τὰς ἑτέρων τῶν προστατουμένων λειτουργεῖν, ἐλέγετο ἀντίδοσις. Ἀντίδοσις*] Deest haec gl. omnibus MSS. et nescio hodie unde eam descripserit editor Mediolanensis. Non congruit cum Harpocratione [cuius quidem nulla de antidosi glossa] neque cum Lex. Seg. pp. 197. 184. 406. De lege *Ἀντιδόσεως* consulatur Heraldus adv. Salmas. p. 412. necnon Frid. Wolfius in prolegom. ad Demosth. c. Leptin. p. CXXIII. *Gaisf.* Vide orationem Isocratis, quae *περὶ Ἀντιδόσεως* inscribitur, et S. Petitum in Comment. ad Legg. Attic. p. 282. *Küst.*

1. *Ἀντίθεσις*] Ex Harpocratione. 3. *ἀθρόως*] *ἀθρόα* A. Lex. Seg. p. 410. Harpocrat. Pal. (nam plerique codd. *ἀθρόον*). Isocratis locus in ipso orationis exordio. 4. *Ἀντικαθῆται. ἐνάντι.*] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. [et Zon. p. 218. cum Lex. Seg. p. 408.] correxi, qui in prioribus editt. aliter legitur. *Küst.* Hae enim cum E. *ἀντικαθίστανται* 6. *Ἀντικαθίσασθαι*] *Ἀντικαθίστασθαι* A. B. 8. *καλὰ ἀντὶ κακῶν*] Sic habent MSS. Parisienses. Male vero in prioribus editt. excusum est, *κακὰ ἀντὶ καλῶν*. *Küst.* *κακὰ* pro *καλὰ* Zenobii (I, 100.) et Diogeniani MSS. nescio qui ap. Gaisf. *καλὰ ἀ. κ. ἀνταποδιδόντων* Diog. I, 89. *ἀποδιδόντων* Arsenius p. 58. qui supra *κακῆς*. 13. Ed. Mediolan. *τυροπώλων*: quod vero proximum est. Legendum enim, *ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν πυροπωλῶν*. Quo modo extat apud Demosthenem in Orat. *περὶ παραπρεσβείας* (p. 375. f.), ubi etiam legitur, *τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος*. Suidae autem lectio *ἀντικαταλλαττόμενος* verior atque elegantior est, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: *Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἰλήφει ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ἀντικατήλλασσεν εἰς Ἀττικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας.* Tom. I. p. 63. *τυροπωλῶν* A. C. E. *πυροπωλῶν* vulg. *καταλλαττόμενος* retinent A. B. C. Non debuit Toupius *ἀντικαταλλαττόμενος* probare, cui nullus fuerit locus in arte mensaria (v. Wessel. in Diod. I, 2.), cum *καταλλάττειν*, *καταλλαγή*, *καταλλάκτης* ad nummorum permutationem late patuerint: vide doctam annotationem Hemsterhusii in Thom. M. p. 109. sq. Apud Suidam igitur aut exciderunt quae ad glossam interpretandam referrentur, aut verisimile mercem adventiciam irrepsisse. Prius si sumatur, liceat *πωλῶν*, vel aliam earum dictionem, quas Pollux III, 124. VII, 8. congessit, asciscere. 17. *Διόδωρος* Fr. 29. T. II. p. 645. ubi *ἀλλήλους ἀκμὴν* A.

---

tilis, qui civitati pecuniam solvunt, ut eam transscribat. sic Demosthenes in oratione contra Androtionem, et Aeschines contra Ctesiphontem. Erant autem bini: unus administrationis, alter Senatus. *Ἀντιγραφή*. In iudiciis hereditatum proprie dicitur *ἀντιγραφή*, cum quis hereditatem defuncti, ut sine liberis mortui, ad se pertinere dicit. universe tamen in iudiciis publicis sic appellantur litigantium, tam actoris quam rei, libelli. eodem etiam nomine vocantur testimonia. quamquam Plato in Apologia Socratis *ἀντωμοσίαν* et *ἀντιγραφὴν* pro eodem accepit. *Ἀντιδιαστέλλεται*. Distinguit. *Ἀντίδορον*. Pellis instar amictus. In Epigrammate: *Et nucem quae putamen habet recentis quasi pelliculae.* *Ἀντίθεσις*. Est figura orationis, qua oratores usi contraria, vel singula vel confertim, inter se referunt. Sic Isocrates in *Panathenaico*. *Ἀντικάθηται*. Adversatur. Et *Ἀντικαθίστασθαι* similiter. *Cum non posset multitudini resistere.* *Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σὺν ἀπ.* *Pro malo cane suem repetis.* proverbium in eos, qui bona pro malis exigunt. *Ἀντικαταλλαττόμενος*. Non solum de eo qui amicitiam cum aliquo tongit, vel in gratiam redit cum altero, quocum dissidium ipse intercesserat, haec voce utuntur oratores; sed etiam de eo frequentant, qui aurum in populo permutat. Demosthenes: *Sed vobis etiam ostendebat, annonam vendens, aedificans, se iturum dicens, quamquam ab vobis non delegatum, lignarium tractans, et aurum ad mensas permutans.* *Ἀντικατέστησαν*. Adversati sunt. Diodorus: *Qui vero relicti fuerant, invicem adversati sunt.*

Ἀντικατηγορεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος, ὃ καὶ μόνῳ ὑπάρχει καὶ ἀεί· ὡς τοῦ ἀνθρώπου τὸ γελαστικόν. καὶ τοῦτό ἐστιν ἀντικατηγορεῖσθαι, τὸ μόνῳ καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὰ ἀντικείμενα τετραχῶς ἀντίκειται. ἢ γὰρ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις· ἢ ὡς τὰ ἐναντία· ἢ ὡς ἕξις καὶ στέρησις· ἢ ὡς τὰ πρός τι. καὶ καθ' ἑκάστην ἀντίθεσιν οἰκεία τις ἀκολουθία ἀφ' ἧς ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἷόν τε ὁρμωμένους κατασκευάζειν τι καὶ ἀνασκευάζειν. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀκολούθησις ὁμοίως, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιφάσεως ἀνάπαλιν ἡ γινομένη ἀκολούθησις ἔχει. εἰ γὰρ τὸ καλὸν ἡδύ, τὸ οὐχ ἡδὺ οὐ καλόν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ οὐ καλὸν οὐχ ἡδύ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων. [Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἅρπα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κειμήλια, εἰπεῖν τὴν Πυθίαν·

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.]

Ἀντίκρισις. ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας.

Ἄντικρύ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. Ἄντικρυς δέ, διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερῶς, δι' ἐναντίας. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει καὶ δίχα τοῦ σ·

Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἢ Ἄντικρυς, ἀντὶ τοῦ αὐτίκα, φανερῶς. Ὑποβλήτους ἂν εἰπέ τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους Ἄντικρυς. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. Εἶδον δὲ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, Ἄντικρυς ἀπαγγέλλουσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὄψιν, οἷος ἦν τὴν φύσιν. Καὶ ὁ κανών· Τὰ εἰς υς ἐπιρρήματα εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ, ἰσοχρονεῖν θέλει· μεσηγὺς μεσηγύ. τὸ μέντοι ἀντικρὺ μεταβαλὸν τὸν τόνον μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

Ἄντικρυς, κατέναντι, ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ γλωσσογράφοι καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ ἕτερά φασι δηλοῦν. καὶ γὰρ διαμπερές, καὶ ἰθύς, καὶ εὐθύς, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἁπλῶς. οἱ δέ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ τοῦ σίγμα λεγόμενον

1. Ἀντικατηγορεῖσθαι] Vid. Alexand. Aphrodis. in Aristot. Top. p. 26. ἀντικατηγορεῖται] κατηγορεῖται B. 2. ὃ καὶ] ᾧ καὶ E. ὃ om. A. B. Mox καὶ ἀεὶ om. A. B. E. 3. τοῦ ἀνθρώπου] τῷ (vel τὸ) ἀνθρώπῳ A. B. E. 4. Immo πάντι. 5. τὸ ἀντικείμενον τετρ.] Articulus hic sumptus est ex Alexandro Aphrodis. in lib. II. Topic. Aristot. pp. 101, 102. Küst. Addit Gaisf. Aristot. Categor. c. 8. τὸ ἀντικείμενα A. τὰ ἀντικείμενα Alex. 8. οἰκία A. 13. καλὸν] καλὸν B. E. 16. οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων] Nostos Anticlidis huius laudat Clemens Alex. in Admonit. ad Gentes p. 20. et Athen. IV, 14, ubi vide quae de Νόστων scriptoribus notavit Casaubonus. Küst. Tzetzem in Lycophr. 464. attulit Reinesius. Attigit Müllerus de cyclo Graeco. ep. p. 126. 17. Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθ.] Uncis notavimus apertam lectorem fraudem, qui quae leguntur in v. Ἀνάθημα, nunc quidem dempto Anticlidis nomine, quem afferunt Schol. Arist. Nub. 144. (φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις) improvide huc contulerunt. ἅρπα] ἅρπαν B. E.

1. Ἀντίκρισις] f. Ἀντίκρουσις. Aeschin. c. Timarch. p. 103. Toup. MS. Nihil mutat Lex. Seg. p. 408. ἀντικρίσεις vocem histrionicam proposuit Pollux IV, 113. 3. Ἀντικρύ] Lex. Seg. p. 408. Ἀντικρύ· σημαίνει τὸ κατ' ἐναντίας καὶ ἐξ ἐναντίας καὶ κατ' εὐθύ. σημαίνει καὶ τὸ ταχέως καὶ ὀλοσχερῶς. Ἄντικρυς· μετὰ τοῦ σ λεγόμενον σημαίνει τὸ διόλου ἢ παντελῶς ἢ φανερῶς, ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς· χωρὶς δὲ τοῦ σ λεγόμενον ἀντικρὺ τὸ κατέναντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας. Huius argumenti plura capita servavit Schol. Platonis p. 323. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 444. ἐναντίας] Post h. v. φανερῶς iterant A. C. δι' ἐναντίας contra non ambiguum quin in partem posteriorem irrepserint: quamquam ea cum φανερῶς iungit Schol. Aristoph. Plut. 134, Mox editi ἀντικρύς. Vide vel Georg. Lecapenum in Matthaei Lectt. Mosq. p. 58. 6. Versus Homeri Il. γ'. 359. ubi παρὰ B. C. 7. Αὐτικους, αὐτίκα] Conf. Schol. Aristoph. Eq. 63. 126. Phrynich. p. 194. Ammon. in v. Burn. Sive Pierson. in Herodian. p. 462. αὐτίκα om. A. B. C. E. Ipsum tamen quod sequitur αὐτίκα mirum ni fluxerit ab formula depravata κατ' εὐθύ. 7. Locus paulum anctior in v. Ὑπόβλητος. 9. Damascii ni fallor dictio. 11. Cf. Etym. M. p. 114. et Eust. in Il. ε'. p. 527. 13. μέγ τι A. Mox reponendum ἄντικρυς. μεταβαλὼν E. 15. De Glossographis vide Lehrs. de Arist. stud. p. 44. sq. In Hesychio v. Ἀντικρυς tollendum ἀντικρύ.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. Proprium illud, quod alicui rei tum soli tum semper inest, ἀντικατηγορεῖσθαι dicitur: velut cum facultas ridendi hominibus tribuitur. Ἀντικείμενα. Res oppositae quadrifariam sibi opponuntur: aut ut affirmatio et negatio; aut ut contraria; aut ut habitus et privatio; aut ut relata. Iam singulae harum oppositionum suas habent consequentias: quibus quomodo ad aliquid confirmandum vel refellendum uti oporteat docet. Sed non eaedem sunt omnium oppositionum consequentiae: nam in contradictione licet in contrariam partem argumentari. Si enim honestum est suave, quod non est suave, ne honestum quidem: at non continuo, quod non honestum, non est suave. Reliqua in topica doctrina continentur. Ἀντικλείδης. Anticlides. Hic Νόστους scripsit. [Cum Apollo peteret, ut auream agnam Ipsi Pelops dicaret, ille vero alia donaria offerret, dixisse ferunt Pythiam: *Quod volo, dato: neve dato quod nolim.* Ἀντίκρισις. Pro ἀπόκρισις dictum usurpavit Anaxilas. Ἄντικρύ. Ex adverso, e regione. Ἄντικρυς vero, penitus, omnino, vel manifeste. Homerus vero producta ultima syllaba, omisso σ, sic dixit: *Penitus vero iuxta ile discidit tunicam.* Vel Ἄντικρυς, statim, palam. Item vero: *Dixisset aliquis eos suppositos fuisse et prorsus nothos.* † *Vidi autem etiam ipsius imaginem, viri vultum accurate repraesentantem, ut qualis esset ingenio cerni posset.* Regula: Adverbia in υς desinentia, si dempto σ proferuntur, eandem quantitatem retinent, ut μεσηγὺς μεσηγύ. ἀντικρὺ tamen quia mutat tenorem, quantitatem etiam mutat. Ἄντικρυς. E regione, ex adverso. Sed cum alii glossographi, tum Apollodorus Cyrenaeus tradunt hoc vocabulum etiam alia significare: ut penitus, recta, statim, fortiter, manifeste, accurate, simpliciter. Alii vero accuratius, opinor, dicunt vocabulum, si cum σ

τὰ εἰρημένα δηλοῖ, ἄνευ δὲ τοῦ ῑ, οἷον ἀντικρύ, τὸ κατέναντι μόνον καὶ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίκυρα, ὄνομα χωρίου τινός.

Ἀντικυρίας σοι δεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐξουσίας.

Ἀντιλαμβανόμενοι, κρατοῦντες, ἐξεχόμενοι. Μεῖναί τε αὐτὸν ἠξίουν καὶ κατέχειν ἀντιλαμβανόμενοι ἐτόλμων.

Ἀντιλέγειν, ἀντὶ τοῦ ἴσα λέγειν. Πλάτων.

Ἀντίληψις, ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων.

Ἀντιλήπτωρ δὲ ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντιλογιῶν. Θουκυδίδης δ'. Καὶ Ἀντιλογῆσαι, Νεφέλαις Ἀριστοφάνης.

Ἀντίμαχος. Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Πανυάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευσάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστὴς καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Ἀντίμαχος ἕτερος, Ἡλιοπολίτης ἀπ' Αἰγύπτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιίαν ἐν ἔπεσιν ἡρωικοῖς τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις.

---

3. *χωρίου*] *χώρας* Lex. Seg. p. 410. 4. *Ἀντικυρίας σοι δεῖ*] Quis dubitet scribendum esse *Ἀντικύρας σοι δεῖ*? Notissimum enim est proverbium *Anticyra dignus*, vel *Anticyram navigęt*: quod in homines stultos et sana mente destitutos dicitur. *Küst.* *ἀντὶ τοῦ ἐξουσίας*] *Ἐξουσία* hic significat *tutelam*. Secundum leges Romanas enim mente capti et furiosi non erant sui iuris, nec ipsi bona sua administrabant, sed proximi agnati eorum tutelam gerebant. Huc respicit Horatius Sermon. II, 3. *Interdicto huic omne adimat ius Praetor, et ad sanos abeat tutela propinquos.* Loquitur enim ibi poeta de homine dementi et stulto. Hinc ergo patet, quare Suidas proverbium illud *Ἀντικύρας σοι δεῖ* per *ἐξουσίας σοι δεῖ* hic exposuerit. *Küst.* „Nescio an nihil mutandum. *Ἀντικύριος* in citeriore Graecitate valet *Vice-dominus*. *Κυρία* apud eandem significat *dominium*. Quidni igitur pro *ἐξουσία* ponatur *ἀντικύρια*?" Haec Gaisfordus, aliquam fidem inventurus, si res interpretamenti, non glossae ageretur. 5. *ἐξερχόμενοι* A. Vide Toup. II. p. 250. 8. *Ἀντιλέγειν*] Respexit Platonis Criton. p. 50. E. *Burn.* Zon. p. 218. *τὰ ἴσα λέγειν* Lex. Seg. p. 408. *δοτικῇ* post caput gl. addit A. 9. *Ἀντίληψις*] Occurrit in Plat. Phaed. p. 87. A. *οὐ ξυγχωρεῖ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Burn.* Lex. Seg. p. 408. Cf. Wessel. in Diod. I, 30. *ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐπίληψις* Zon. p. 185. *Ἀντιλήπτωρ* et quae sequuntur e glossis sacris desumpta om. C. neque agnoscit Lex. Seg. Cf. Etym. M. p. 113. et inpp. Hesychii.

1. *Ἀντιλογιῶν*] Thucyd. *ἀντιλογίαν* I, 25, 63. 49, 27. II, 155, 30. VIII, 536, 1. *ἀντιλογιῶν* IV, 272, 72. *Burn.* *Θουκυδίδης ά*] *Θουκυδίδης τετάρτῳ* Lex. Seg. p. 407. id est l. IV, 59. ubi δ' pro ά in Suida corrigendum monuit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 429. reposuitque Gaisf. Aristophanis locus est Nub. 320. 3. *Ἀντίμαχος, Κολοφ.*] Huius Antimachi multi scriptorum veterum mentionem faciunt. Porphyrius apud Eusebium de Praep. Euang. X, 3. p. 467. eum illorum numero accenset, qui Homero multa suffurati fuerunt. Dionysius Halicarn. *Περὶ συνθέσεως ὀνομ.* p. 22. eum inter scriptores illos recenset, qui austera compositione usi fuerunt. Quintilianus ei *vim et gravitatem et minime vulgare eloquendi genus* tribuit. Antipater Thessalonicensis in Epigrammate, quod edidit Salmasius in Ael. Spart. Hadriano p. 154. eum inter poetas secundum ab Homero locum tenere iudicat. Crates grammaticus in alio epigrammate, quod Salmasius eodem loco publicavit, Antimachum hunc Choerilo poetae, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe praeferendum esse censet. Hadrianus imperator eius adeo studiosus fuit, ut Homerum ex manibus hominum excutere, eiusque loco Antimachum introducere conaretur, teste Dione in Hadriano p. 353. et Suida v. *Ἀδριανός*, qui ibi Dionis verba descripsit. Scripserat Antimachus poemata varia, inter quae principem locum tenebat *Thebais*, cuius praeter alios auctores mentionem etiam faciunt Apollonius grammaticus, Athenaeus, Priscianus, Tzetzes in Lycophronem, Stephanus Byzantius, Etymologus et Pausanias in Arcadicis c. 25. Praeter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi *Λυδὴ* vel *Λύδη*: cuius poematis quodnam fuerit argumentum egregie nos docet Plutarchus in Consolat. ad Apollon. p. 106. Huius poematis mentionem faciunt Schol. Apoll. Rhod. I, 1289. II, 297. III, 409. IV, 259. 1153. Schol. Pindari Pyth. IV, 398. Scholiasta Euripidis in Phoenissas: Suidas infra v. *Ὀργεῶνες*, et Photius in Bibliotheca Cod. 213. p. 548. Praeterea *Ἀρτεμὶς* eius laudatur a Stephano Byzantio v. *Κοτύλαιον*: et *Ἐπίγονοι* a Schol. Aristoph. Pac. 1269. Idem etiam de Homero scripserat, ut discimus ex Tatiano Orat. *πρὸς Ἕλληνας* §. 48. et ex Vita Homeri, quae vulgo Plutarcho tribui solet: cuius auctor ipso statim initio testatur, Antimachum et Nicandrum memoriae prodidisse Homerum fuisse Colophonium. Utrum vero Antimachus peculiari aliquo opere de Homero scripserit an vero obiter tantum in aliis suis scriptis Homerum Colophonium fuisse dixerit, propter silentium veterum non constat. *Küst.* Huius annotationem, subtractis tamen quibusdam minus aptis, tanquam specimen operae, quam olim docti homines in historia litterarum Graecarum collocabant, relinquere visum est. Cuius generis symbolas vide potissimum apud Küst. in vv. *Ἡρωδιανός* et *Φιλήμων*. Haec non sine mendis *Eudocia* p. 61. ubi *ποιητὴς καὶ γραμματικός*. 6. *Στησιμβρότου*] Id cur Schellenbergio de Antim. p. 10. displicuerit non perspicimus. Utrumque in quaestione de Homericis temporibus iunxit Tatianus; nec frustra suspicamur a Stesimbroto causas studiorum, quae Antimachus in Homero recensendo collocavit, esse disseminatas. 7. *γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος*] Plato iuvenis Antimachum senem vidit, ut discimus ex Plutarcho in Lysandro p. 443. Hoc ideo moneo, ne quis forte verbis Suidae deceptus existimet, Platonem post mortem Antimachi demum natum fuisse. *Küst.* 9. *ἐν ἔπεσιν ἡρωικοῖς γψπ.*] Sic omnes editt. habent. Sed in duobus MSS. Pariss. exaratum est, *ἐν ἔπ. ἡρωικ. τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις*: quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui monuit. *Küst.* Sic dedi cum A. *ἔπεσι ποιητικοῖς* E. Numerus versuum deest Eudociae p. 61.

---

scribatur, ea quae dicta sunt significare, at sine ὁ, ut *ἀντικύρ*, nihil nisi e regione et ex adverso. *Ἀντίκυρα*. Nomen loci cuiusdam. *Ἀντικυρίας σοι δεῖ*. Tutela tibi opus est. *Ἀντιλαμβανόμενοι*. Apprehendentes, adhaerentes. *Et orabant eum, ut maneret, et manibus apprehensum retinere non dubitabant.* *Ἀντιλέγειν*. Paria dicere. Plato. *Ἀντίληψις*. Comprehensio. Plato. *Ἀντιλήπτωρ* vero adiutor. *Ἀντιλογιῶν*. Sic Thucydides lib. IV. Et *Ἀντιλογῆσαι*: Aristophanes *Nubibus*. *Ἀντίμαχος*. Antimachus, Colophonius, Hyparchi filius, grammaticus et poeta. Quidam etiam Panyasidis poetae servum eum fuisse scripserunt: in quo multum falluntur. nam fuit et illius et Stesimbroti auditor. Vixit ante Platonem. *Ἀντίμαχος*. Antimachus alius, Heliopolitanus, Aegyptius, qui scripsit *Cosmopoeiam* versibus hexametris 3070.

Ἀντίμαχος ὁ ψεκάδος. οὗτος μελῶν ἦν ποιητής. Ψεκὰς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ προσέῤῥαινε τοὺς δμιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπικὸς καλούμενος Ψεκὰς διὰ τοῦτο. Ἔδοκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅτι μὴ δεῖν κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν
225 ποιητῶν οὐ προσῆλθον ληψόμενοι τὸν χορόν· καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνων. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ποιητὴς ὢν καλὸς, ὢν χορηγός, μικρολόγως τοῖς χορηγοῖς ἐχρήσατο.

Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλήσει. ἀντὶ τοῦ μαλακίας. οὗτος γὰρ εἰς ἁβλύτητα καὶ εὐμορφίαν κωμῳδεῖται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. καὶ τρίτος, ὁ Ψεκάδρος λεγόμενος. καὶ τέταρτος, τραπεζίτης, οὗ μνημονεύει καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις. πέμπτος ἱστοριογράφος.

Ἀντιμίσιον. παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα, πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη.

Ἀντινομῶ. δοτικῇ.

Ἀντέχνη πολλῶν
λαῶν ἐστιν ἀνήρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσει.
ἶσος ἐστὶν ὁ εἰς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ᾖ θεοφιλής.

Ἀντίξοον. ἐναντίον, πολέμιον. Ἡρόδοτος: Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξουν Πέρσῃσι. Καὶ Ἀντίξουν, ἐναντίον. Ἀχαλίας: Ὁ δὲ ἐχώρει, οὐδὲν ἀντίξουν ἔσεσθαι ἐπιστάμενος.

Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσαι. ὁ δὲ ἐγκύμονα αὐτὴν θεασάμενος ὤκτειρεν. ἡ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἔῤῥιψεν ὁ θεῖος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Λίρκην, ἥτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Λύκον φιλεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρου, καὶ ἀνάψασα δᾷδας ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολλύειν. ἡ δὲ εὑρήνει, καὶ θορύβου γενομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν· σὺν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα, ἐῤῥύσαντο αὐτήν· τὴν

---

1. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάς] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1150. *Küst.* ψεκάδος A. B. E. Med. Haec fere recognoscuntur in v. Ψεκάς, sed membro novissimo praetermisso. 2. προσέῤῥαινε Med. προσέῤῥανε B. E. 3. Ὀλυμπιακὸς Schol. Ὀλύμπιος, opinor. 4. Ἔδοκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pp. 79. 80. *Küst.* Antimachi aliorumque comoediae osorum decreta, quibus cautum ferebatur, ne quis nomine traduceretur (μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν), disseruerunt Meinekius Qu. Scen. I. p. 34. sq. Clintonus Fast. Hellen. Introd. p. XXXVIII. seqq. et Wachsmuth. Hellen. Alterth. I. 2. p. 441. sqq. Quoniam tot testimoniorum fides non plane potest recusari, primum ego suspicor viros honorum dignitate conspicuos esse deterritos, ne comoediam facitarent: velut quod Plutarchus de glor. Ath. p. 348. B. tradidit, νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας ἀφεσταγίτην: deinde nimiam interdum poetarum licentiam coeptam fuisse circumscribi, siqui summos magistratus opera quasi dedita perstringerent; ut Cleo *Babyloniis* irrisus Aristophanem etiam lite petiit gravissima. 5. δεῖ] δεῖν B. E. Med., et, ubi om. ᾶτι, Schol. Contra δεῖ in v. Ψεκάς. 7. χορόν] χολὸν A. καιρὸν Schol. χρόνον MS. in altera gl. 8. ἐπείνων] εἰπεῖν B. E. 9. ποιητ. ὢν καλὸς, ὢν χορ. μικρ. τοῖς χορ.] Emendatius Schol. Aristoph. ποιητὴς ὢν καλὸς, χορηγῶν ποτε μικρολ. τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. 11. Ἀντιμάχου καταπυγ.] Dictum Aristophanis Nub. 1023. Scholia Suidas describit. καταπυγωσύνης B. E. 12. μαλακίας B. Quod subiungebatur ἀκαισχυντίας, omisi cum A. B. 13. ἐκωμῳδεῖτο] κωμῳδεῖται A. B. E. Schol. 14. Ψεκὰς] ψεκάδος B. ψεκάδος A. E. Med. ψαδακὸς Schol. 17. Ἀντιμίσιον] Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* Ἀντιμίνσιον E. adversante Zon. p. 193. 19. Ἀντινομῶ] Delevit Küsterus.

1. Ἀντί νυ πολλῶν] Haec tantum Hesychius. Verba Homeri Il. ι. 116. 117. unde reponendum φιλήσῃ. 3. ὁ servarunt A. B. Med. 4. Ἀντίξοον — ἀντίξουν] Synes. p. 93. Pindari Schol. p. 114. ubi leg. οὐ συγξέεται. Procop. p. 369. *Toup.* MS. Ἡρόδοτος VI, 7. Vid. gl. in I, 174. 6. Ἀγαθίας I, 14. (p. 25.) Ὁ δὲ] Ἡ δὲ A. B. E. Med. Correxit Küster. οὐδενὸς Agath. 8. Ἀντιόπη] Vide Cedrenum p. 24. et Ioann. Malal. in Chronographia p. 54, 55. *Küst.* Vid. Hygin. fab. 8. Apollodor. III, 5, 5. Scaliger in Euseb. p. 38. Casaub. in Hist. Aug. p. 28. Salmas. p. 37. 38. *Hear.* Addit Gaisfordus Schol. Apoll. Rhod. IV, 1090. Fugit hos, quod omnium est gravissimum, intercidisse formulam proverbialem, Ἀντιόπης θρῆνος [ἐπὶ τῶν ἀδίκως πασχόντων, εἶτα τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς τυχόντων], quam iisdem vocibus illustravit Arsenius p. 61. sq. 10. ὤκτειρεν. ὁ mendum vulg. 13. Λύκον] Λύκιον A. E. 16. ἐν τῷ Arsen. 19. ἐῤῥύσαντο Med.

Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. Antimachus iste poeta fuit melicus; *Psecas* vero cognominatus, quod quibuscum dissereret, eos inter colloquendum verbis aspergeret. Fuit et Olympicus quidam, eandem ob causam *Psecas* nominatus. Putabatur autem hic Antimachus decreto sanxisse, ne comici quemquam in scena nominatim perstringerent: quae causa fuit cur multi poetae non accesserint chorum petituri; atque accidit ut multi chorentae ad egestatem redigerentur. Alii vero dicunt eum bonum quidem fuisse poetam, sed cum aliquando choragus esset, erga choreutas nimis parcum se praebuisse. Ἀντιμάχου καταπ. *Antimachi impudentia repleberis.* Hic enim propter animum effeminatum et elegantiam formae perstringebatur. Fuit etiam alius Antimachus, qui ob nequitiam ab Comicis vapulabat. Item tertius *Psecas* dictus; quartus, trapezita, cujus meminit Eupolis in *Demis.* Item quintus, historiographus. Ἀντιμίσιον. Mensa apud Romanos, quae ante dicasterium posita erat. Ἀντί νυ πολλῶν λ. *Vir ille, quem Iuppiter penitus adamarit, multis populis aequiparandus est.* Ἀντίξοον. Contrarium, hostile. Herodotus: *Et exercitum contra Persas conscribere.* Idem Ἀντίξουν. Agathias: *Hic proficiscebatur, nihil adversi sibi eventurum suspicatus.* Ἀντιόπη θρῆνος. Antiope fuit Nycteï filia, hanc a quodam civium vitiatam pater ad fratrem misit, qui eam puniret. is vero gravidam eam conspicatus, eius miserius est. Postea igitur Zethum et Amphionem peperit, quos patruus in monte exposuit. hic autem habuit uxorem, nomine Dircen, quae suspicans a marito suo Lyco Antiopen amari, eam in montem abduciam et tauri collo aligatam, ardentibus facibus ad tauri cornua additis, occidere statuit. ad quae cum illa ferret, tumultu suborto, concursus est factus agricolarum: inter quos Zethus et Amphio matrem aguitam liberarunt

δὲ Δίρκην τὴν προκειμένην παρέδωκαν τιμωρίᾳ. Ζῆθος δὲ καὶ Ἄμφιων κτίζουσι Θήβας καὶ βασιλεύουσι, καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστου τοῦ μετακληθέντος Οἰδίποδος.

Ἀντίος· ὁ κατέναντι. Ἦκε δ' αὐτοῦ ἀντίος.

Ἀντίον πόλις, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης ρ' σταδίους.

Ἀντιόχεια. ἡ πόλις. πεποίηται μὲν ὑπὸ Σελεύκου, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἀντιόχου. Καὶ Ἀντιοχίς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίοχος ὁ βασιλεύς. οὗτος ἐδόκει κατὰ τὰς ἀρχὰς γεγονέναι μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός· προβαίνων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολὺ καταδεέστερος αὐτοῦ καὶ
226 τῆς τῶν " ἐκτὸς προσδοκίας.

Ἐκ γὰρ τῶν παίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐξῆλθε ῥίζα ἁμαρτωλός, οὗτος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, ὃς ὑπάρχων δεινὸς ἀνὴρ καὶ πλεονέκτης καὶ πολλὰς ἁρπαγὰς καὶ λεηλασίας ποιήσας, συνῆξε χρήματα πολλά, καὶ ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰστρηλασίας εἰς μίμους ἑαυτὸν καθεὶς ἐν ὄψει πάντων ταῖς γυναιξὶν ἐπεμαίνετο, καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὀχλοβαρεῖ καὶ ἁρματοστασίαις καὶ ἐλέφασι καὶ στόλῳ μεγάλῳ ταύτης ἐκράτησεν. ὑποστρέψας δὲ μετὰ ἀτονίας εἶλε καὶ τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἱερουσαλὴμ δοριάλωτον, καὶ κατέσφαξε μυριάδας πολλὰς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας ἀπῆρε, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὸ ἅγιασμα εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀνέβη καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν. οὕτω τε ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσας, καὶ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ κύκλῳ παρεστηκότων ἐνόπλων, ἐκέλευσε τοῖς δορυφόροις ἕνα ἕκαστον Ἑβραίων ἐπισπάσασθαι, καὶ κρεῶν χοιρείων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναγκάζειν ἀπογεύσασθαι· εἰ δὲ μὴ θέλοιεν μιαροφαγῆσαι, ἀναιρεῖσθαι τροχισθέντας. πολλῶν οὖν συναρπασθέντων, καὶ Ἐλεάζαρ τις τῶν πρώτων γραμματέων, ἤδη προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, μὴ μιαροφαγήσας, μαστιγωθεὶς ἀναιρεῖται σὺν ἑπτὰ παισὶ μετὰ μητρὸς Σολομωνίδος· περὶ ὧν καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ „Τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι" μνημονεύει. Ἐκπλαγεὶς δὲ ὁ τύραννος καὶ μᾶλλον ἐκμανείς, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη πάντα λαβὼν καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν λαφυραγωγήσας καὶ τὰ κτήνη κρεουργήσας καὶ φονοκτονίαν ποιήσας καὶ μεγαλορημονήσας ἀνεχώρησεν εἰς Ἀντιόχειαν. Καὶ μετὰ δύο ἔτη κατὰ Περσῶν ἐπιστρατεύσας, ἀπέστειλεν ἄρχοντα φορολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερουσαλήμ. ὃς παραγενόμενος καὶ λαλήσας εἰρηνικοὺς λόγους πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰσελθὼν ἐπάταμασι καὶ ἐλέφασι καὶ στόλῳ μεγάλῳ ἦν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ τείχη πᾶσαν αὐτὴν ἐνέπρησε, καὶ τὸ ἱερὸν μιάνας καὶ πολλοὺς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας ἀπῆρε, ἄρχοντά καταλιπὼν εἰς τὸ βασανίζειν τοὺς Ἰουδαίους. Μα-

1. παρέδωκε A. 4. μετακληθέντος Οἰδίποδος] Verti Porrus, *mutato nomine dictus est Oedipus.* G. Cuper. Obss. IV. p. 137. aberrat. μετακληθῆναι nunquam est *nominari.* Hemst. 5. Ἀντίον vulg. neglecta litterarum lege: Ἀντίον vel A. E. Med. Praeterea distinctionem edd. Ἀντίον, πόλις correxi. Ceterum haec perperam ex v. Ἀντιάτης repetita videntur. 10. Ἀντίοχος ὁ βασ.] Haec et quae sequuntur usque ad ἐκτὸς προσδοκίας sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 66. Küst. Polyb. XV. extr. ὁ om. A. 16. ὁ om. A. 17. τοῦ om. E. Horum partem quidam in epitomen redactam ad v. Βδέλυγμα ἐρημώσεως traduxit. 22. Καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον] Conf. Mich. Glycae Annal. II. p. 202. Burn. 24. εἶλε καὶ τὴν Ἱερ. δοριάλωτον] Haec et quae sequuntur [item quae praecedunt, inde ab ἐξῆλθε δέ] αὐτολέξει paene leguntur apud Cedrenum pp. 162. 163. Küst. Haec videtur descripsisse Suidas e quo hanc partem historiarum sumpsit Cedrenus. Burn. Cf. v. Ἱερουσαλήμ. 26. ἐξελθὼν ὑποστρέψας πολλῇ καὶ στήσας v. sub Βδέλ. ἐρημ.

13. ὁ Θεολόγος ἐνταῦθ' Τί δὲ δὴ Μαλτ.] Orat. XXII. quae in laudem Maccabaeorum conscripta est. Küst. τί δαὶ A. B. E. Med. Μακκαβαῖοι E. Med. itemque infra. 16. λιτρομανιώδης A. Mox καὶ τὰ κτήνη κο. om. E. 18. μεγαλήγορήσας] μεγαλορημονήσας A. (sic) 19. ἀνεχώρευσεν E. 24. ἐκπέμψας] μιάνας A. B. E.

et Dircen, qui Antiopen supplicio perdere decreverat, eodem affecerunt. Iidem Thebas condiderunt, ubi ipsi et eorum posteri regnum tenuerunt usque ad Laium et Iocastum, qui nomine mutato dictus est Oedipus. Ἀντίος. Adversus. *Obvius autem ipsi venit.* Ἀντίον. Antium urbs, quae CCC stadiis Roma distat. Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita est a Seleuco, nominata ab ipsius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen tribus. Ἀντίοχος. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas gerendas natus videbatur et audax, et in efficiendis propositis strenuus: sed aetatis progressu cui dissimilis evasit, et aliorum hominum expectationi de se minime respondit. † Ex genere scilicet Alexandri Macedonis orta est radix peccati. Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, qui cum esset homo callidus et avarus, multasque rapinas fecisset et praedas egisset, magnam pecuniae vim corrasit et propter nimiam intemperantiam libidinisque sinistrum nimis se adiungens in omnium conspectu mulierum insanis amoribus indulsit. Idem Aegyptum magno cum exercitu multisque cum curribus et elephantis et ingenti classe invasit et subegit. Unde reversus homo vecors et Hierosolyma vi expugnavit, et illic interfecit centum et octoginta hominum millia, postea eo audaciae processit, ut sanctuarium quoque ingrederetur, erectisque altaribus et idolo, quod capta urbs abominabatur, templum impuris sacrificiis pollutum Iovis Olympii aedem appellaret. deinde in excelso solio sedens et militibus armatis stipatus iussit Hebraeos singulatim comprehensos cogi, ut carnes suillas et idolis immolatas gustarent; quarum esu qui se polluere recusarent, tormentis cruciatos necari. Multis igitur comprehensis, Eleazar etiam, quidam e primariis scribis, homo provectae aetatis, quod pollutos cibos edere nollusset, flagris caesus cum septem liberis et matre Solomonide interfectus est. Horum quidem Theologus in sermone de Maccabaeis meminit. Tyrannus autem obstupefactus et maiore furore percitus, tum omnibus sacris vasis captis, tum tota urbe spoliata, iumentis in frusta concisis, ingenti hominum caede facta, cum iactantia verborum Antiochiam rediit. Idem post biennium, bello contra Persas suscepto, praefectum misit, qui ab urbibus Hierosolymitanis tributum exigeret. quo cum ille venisset, Hierosolymitanos verbis benignis allocutus et in urbem ingressus magna cum clade affecit, muris diruit totam incendit, et templo pollato, multis etiam caesis et captis, discessit, praeside ad Iudaeos excruciandos relicto. Mat-

θίας δέ τις ἱερεύς, ἔχων υἱοὺς πέντε, ἀφ' ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐτύγχανε, ζήλου πλησθεὶς καὶ ὁρμήσας κατὰ τοῦ ἄρχοντος ἀνεῖλεν αὐτὸν καὶ σκάπτει τοὺς τῶν Ἑλλήνων βωμούς. ἐπέρχεται οὖν αὐτῷ Ἀντίοχος μετὰ πολλῆς δυνάμεως, ὡς δὲ ἐπέτεινεν ὁ πόλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα ἀριστεύσας συντρίβεται ὑπὸ ἐλέφαντος. ὑπεισῆλθε γὰρ τὸν ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἔτυψεν, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτοῦ τὸν τύραννον φέρεσθαι. ἐκστρατεύσας οὖν ὁ Ἀντίοχος κατὰ Περσῶν ὑπέστρεψεν ἡττημένος, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάττει.

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος στασιάσαν πρὸς τὸν συνήθη φόρον αὖθις κατεδούλωσε. συλήσας τε τὰ τοῦ ἱεροῦ ἀναθήματα καὶ διε-
227 ρευνήσας ἅπαντα εὗρεν ἀγαλμάτιον, βιβλίον ‖ ἐν ταῖς χερσὶ κατέχον πώγωνά τε ἐπιφερόμενον βαθύν· ᾧ δὴ καὶ λυχνίδιον παρειστήκει διάχρυσον. ταῦτα χειρίοις αἵμασιν ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε· καὶ πολλοῖς ταλάντοις ζημιώσας πρὸς ὑπαγωγὴν φόρου τοὺς ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανῆλθεν.

Ἀντίοχος ὁ Πραιπόσιτος. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ καθῃρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, διατάξεως ἐκφωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.

Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος ὃς φιλοσοφεῖν κυηδὸν τὰ πρῶτα ἐπλάττετο, καὶ πλεῖστά γε ἐκ ταύτης τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλησεν. ἀπαλγοῦντας γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερρώννυεν, ἔς τε τὴν χιόνα ῥιπτῶν καὶ ἐν αὐτῇ καλινδούμενος· ὅθενπερ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν παρὰ τοῦ Σευήρου καὶ Ἀντωνίνου ἔτυχεν. ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τούτοις τῷ Τηριδάτῃ συνεξετάσθη, καὶ μετ' αὐτοῦ πρὸς Πάρθους ἠτομόλησεν.

Ἀντιώντων. ἀπαντώντων.

Ἀντιωρήσας.

Ἀντιπάθεια.

Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου τῆς δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλῆθος, ὥστε παραπλησίαν ἐνθουσιασμῷ τὴν ἀντιπαράκλησιν γίνεσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράτουρα. ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀντιπαρέξειν. ἀντιτάσσειν.

---

3. ὡρμίσας Med. 7. ὑπεισῆλθε — φέρεσθαι om. A. 10. ὁ om. A. 12. Ὅτι] Ὅτι ὁ dedi cum B. E. 15. βυβλίον Med. 18. ἀναλαβὼν] A. in marg. μάνας. 20. τῆς Συρίας A. E. 22. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρ.] Horum pleraque recurrunt in vv. Θεοδόσιος ὁ μικρός et Εὐνοῦχος. Locum habet A. in marg.

3. Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος] Verba Dionis Cassii LXXVII, 19. ὁ ante αὐτόμολος om. A. 4. Cf. v. Κυηδόν. 6. ἀπαλγοῦντας δὲ — ἐπερρώννυεν repetuntur in v. Ἀπαλγοῦντες. 7. ῥίπτων ἑαυτὸν legendum cum Dione. 9. Σεβήρου E. Mox καὶ τοῦ Ἀντωνίνου A. B. τοῦ Ἀντωνίνου E. Ἀντωνίου A. inter vss. 12. Ἀντιώντων] Lege Ἀντιωντίων ex Homeri Il. ψ'. 643. Alberti Misc. Crit. p. 270. et in Hesychium, cuius interpretatio ὑπαντώντων. 13. Ἀντιωρήσας et Ἀντιπάθεια delevit Küsterus. 15. Zon. p. 193. Cf. Schol. Thucyd. I, 3. cum aliis grammaticis in Thuc. indice Wassiano. 16. Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου] Forsan ex Procopio, qui sic loquitur Bell. Pers. I. p. 55. D. αὖθίς τε ἡ μάχη καρτερὰ γέγονε, καίπερ οὐκ ἐξ ἀντιπάλου δυνάμεως οὖσα. Burn. Exemplum om. Lex. Seg. p. 408. 18. Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλ.] Verba Polybii XI, 12. 20. γενέσθαι] γίνεσθαι A. B. E. 21. Ἀντιπαράτουρα] Ἀντιπαράτωρα A. Dedimus auctore Ducangio ἀντιπαράτουρα, quod probabat etiam Küsterus in gl. Παράτον hinc olim confectam. Mox ἡ ante ἀντικόσμησις om. A. B. E. Sed ἀντικόσμησις, vox nullius usus, permutandum cum κόσμησις, quod extat in posteriore gl. 24. Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Pariss. et edit. Mediol. In aliis vero edit. [Ald.] male excusum est ἀντιπαρεξάγειν, cuius loco Portus legendum putabat ἀντιπαρεξάγειν. Küst. Scrib. Ἀντιπαρέξειν, ἀντιδοῦναι. — Ἀντιπαρεξάγειν, ἀντιτάσσειν. Hesych. in Ἀντιπαράθεσις. Hemst. ἀντιδοῦναι quod gl. caput sequebatur, E. autem habet in margine, delevi cum A. B. Tum ἀντιτάσσω E. Hemsterhusii iudicium firmat Zon. p. 219. (cui Cyrillus consentit) sive Lex. Seg. p. 408. Ἀντιπαρεξάγειν. ἀντιτάσσειν. Unde Gaisf. etiam Albertio praeeunte, delevit ἀντιδοῦναι, iussit pro gl. ex vestigiis scripturae Aldinae cum Porto reponi Ἀντιπαρεξάγειν. Vox Polybii, Plutarchi, Dionis Chrys. locis comprobata.

---

thias vero sacerdos, qui quinque filios habebat, inter quos erat Iudas Maccabaeus, zelo plenus, praesidem adortus interfecit, et Graecorum aras subvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis eum invasit. Cum autem bellum invalesceret, Eleazar, Iudae frater, praeclaris facinoribus editis ab elephante opprimitur. belluam enim subierat, cuius ventrem ense percussit, quod ea tyrannum vehi existimaret. Antiochus autem bello Persis illato victus rediit, vitamque male finivit. † Idem Antiochus Iudaeorum gentem, quae propter insolita tributa seditionem moverat, iterum subegit; cumque Templum donariis spoliasset, omniaque pervestigasset, invenit sigillum, librum manibus tenens et promissam barbam habens, cui lucernula auro distincta astabat. Haec suillo sanguine polluta in Templo reliquit; cumque Iudaeos multa talenta tributi nomine pendere iussisset, in Syriam rediit. Ἀντίοχος ὁ Πραιπ. Antiochus Praepositus. Hic propter calumnias apud Theodosium Iuniorem dignitate privatus honisque publicatis sacerdotum ordini adscriptus est; edicto ab Imperatore promulgato, ne quis eunuchus inter Patricios censeretur. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Antiochus Transfuga, natione Cilix, primo philosophum Cynicum se esse simulans, militibus in bello maxime profuit: quod eos frigore torpentes confirmabat, in nivem se abiiciens in eaque se volutans. Hanc igitur ob causam opes et honores a Severo et Antonino consecutus eoque nomine elatus cum ad Teridatis partes transiisset, cum eodem ad Parthos perfugit. Ἀντιώντων. Occurrentium. Ἀντιωρήσας. Ἀντιπάθεια. Ἀντίπαλον. Tria significat: contrarium, aequale, quodque circa eandem rem versatur. Haud enim aequis viribus certamen committetur. Ἀντιπαράκλησις. Exercitus tanta alacritate repletus est, ut milites velut divino furore perciti Imperatorem vice versa cohortarentur. Ἀντιπαράτουρα. Apparatus, vel similis ornatus. Παράτον enim apud Romanos apparatus vocatur. Ἀντιπαρέξειν. Opponere.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου, πόλεως δὲ Παλιούρας τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, καὶ διάδοχος βασιλείας· μαθητὴς Ἀριστοτέλους· κατέλιπεν Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλίοις δυοῖ· καὶ Ἱστορίαν, τὰς Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικάς. καὶ ἐπεστράτευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου, τὸν Ἡρακλέα κληθέντα· μόνος δὲ τῶν διαδόχων θεὸν καλέσαι Ἀλέξανδρον οὐκ εἴλετο, ἀσεβὲς τοῦτο κρίνας. ἐβίω δὲ ἔτη ΟΘ΄; καὶ κατέλιπεν υἱὸν καὶ διάδοχον Κάσσανδρον, τὸν τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου ἀνελόντα Ὀλυμπιάδα.

Ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ τῷ Μακεδόνι παραδόντων, ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοί, πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν· ὧν ἦν Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ καὶ Ὑπερίδης καὶ Ἱμεραῖος· τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντες. Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γνώμῃ· διότι μηδὲ ἔστι φύσεως μεταβολὴ κακίᾳ συνελθούσῃ· ἡττᾶται δὲ αὐτῆς καὶ νόμου ἐπίταξις μὴ παντελῶς κολάζουσα, [228] καὶ ἰσχὺς αὐτῇ ἀνταγώνιστος ἐφ' ὅπερ ἂν ῥέψῃ· καὶ οὔτε φόβῳ ἀποτρέπεται τὸ θρασύνεσθαι, οὔτε αἰδὼς ἐξείργουσα παραπέσαι ἱκανή ἐστιν ἐς τὸ τῷ νόμῳ ὑπήκοον. Ἀντίπατρος. οὗτος ἐπεὶ διεδέξατο τὴν ἀρχὴν τῶν Μακεδόνων, ἐπολιορκήθη μὲν ἐν Λαμίᾳ τῆς Θεσσαλίας ὑφ' Ἑλλήνων, ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν, εἶτα τῶν ἄλλων, ἐσώθη. νικήσας δὲ ἥτει τοὺς δέκα ῥήτορας, οὓς ἐξέδοσαν Ἀθηναῖοι, Δημοσθένην, Ὑπερίδην, Λυκοῦργον. Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Θρασύβουλον, Χάρητα, Χαρίδημον, Διότιμον, Πατροκλέα, Κάσσανδρον.

1. *Ἀντίπατρος — Ἱστορίαν* contracta dedit *Eudocia* p. 49. Ionsius de Script. H. Ph. [ubi de Antipatri commercio dixit epistolico 1, 13, 2.] p. 70. *Hemst.* An leg. *Παλαιοτρίου? Palaeotrium* Plin. IV, 3. Ptolemaeus habet *Παλαίωρον*. Vera lectio est *Ποτιδαίας*. *Reines.* Cum vulg. Eudocia. 2. *Μακεδονίας* E. 5. *Περδίκου*] *Περδίκκου* A. B. E. *πράξας* A. Orationem affectam esse tum usus articuli tum argutt ipsa verborum obscuritas. Breviter Eudocia, *ἔγραψε δὲ ἱστορίαν καὶ σύγγραμμα ἐπιστολῶν ἐν βιβλίοις εἴκοσι.* 6. *καὶ*] *μὲν* A. B. E. Tum *Ἡρακλέους* A. 9. *ἐβίω*] *ἐν βίῳ* B. E. qui statim *ζήσας ἔτη ΟΘ΄ κατέλιπεν*. Mox *καὶ* ante *διάδοχον* addidi cum A. [14. *πρὸς*] Immo *σὺ πρός*.

1. Tres illos oratores, Aristonico socio, commemorat Plutarchus Demosth. 28. sive qui paria narravit Arrianus ap. Phot. Bibl. p. 69. b. Himeraeum eadem in causa tradit Athen. XII. p. 542. E. 2. *Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γν.*] Haec ex alio auctore quam praecedentia a Suida leprompta esse videntur, nec video quomodo illa cum superioribus cohaerere possint. *Küst.* 6. *ἀναγώνιστος*] *ἀνταγώνιστος* B. E. Med. *ῥέψει* E. 7. *ἀποτρέπεσθαι* B. E. Tum restitui *τὸ θρασύν.* ex A. B. E. Med.: nam edd. vulgg. *τοῦ θρασ.* 11. V. Diodor. XVIII, 15. 13. *νικήσας δὲ ἤτει τοὺς δέκα ῥήτ.*] Idem de Antipatro Suidas tradit infra v. *Δημοσθένης*. Secundum alios tamen scriptores, ut Diodorum Siculum, Plutarchum et Arrianum, Alexander, non vero Antipater, oratores Atheniensium sibi dedi postulavit. De numero porro oratorum non consentiunt scriptores. Suidas enim hoc loco decem quidem oratores postulatos fuisse refert, sed undecim recenset. De decem fidem faciunt Diodorus Siculus et Duris apud Plutarchum in Demosthene. Arrianus de Exped. Alex. I, 10, 7. novem oratores recenset, quos Alexander sibi dedi postulaverit: *Ἐπιστολὴν δὲ γράψας πρὸς τὸν δῆμον (Ἀλέξανδρος) ἐξῄτει τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένην καὶ Λυκοῦργον. καὶ Ὑπερείδην δὲ ἐξῄτει καὶ Πολύευκτον καὶ Χάρητα καὶ Χαρίδημον καὶ Ἐφιάλτην καὶ Διότιμον καὶ Μοιροκλέα.* Secundum alios vero scriptores Alexander octo tantum oratores sibi dedi postulavit, ut testis est Plutarchus in Demosthene p. 856. *Küst.* Idem mox: „Quoniam Suidas undecim oratores recenset, quos Antipater sibi dedi postulaverit, vel *ἑνδέκα* hic scribendum est vel *δέκα* inducendum, quod teste Schotto codex MS. Suidae confirmat." *Δέκα* quod m. pr. habebat, delevit rec. E. Firmat etiam Suidas v. *Δημοσθένης*. Satis grandem numerum oratorum ab Antipatro subtalorum edunt Rhetores Graeci parum castigati, quos Spengelius *συναγ. τεχν.* pp. 211. 226. decerpsit. Equidem oratores quos Antipater postulavit haud paucos numero (cf. Polyb. IX, 29.), cum iis opinor esse confusos, quorum damnationem Alexander exegit. 16. *Διότιμον, Πατροκλέα, Κάσσανδρον*] Foedissime truncatus est Suidae locus, et sic integritati restituendus: *Διότιμον, Στρατοκλέα. οὗτος Διοτίμου ὁ Κασσανδρεύς.* Suidas testem laudat Aristobulum, clarum historiae Alexandri M. scriptorem, ex quo totum articulum descripserat. Haec coniectura, fateor enim, audacior videri possit. Sed omnem dubitationem eximit Plutarchus, qui ubi eandem rem narrasset, subiungit: *ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς ἱστόρηκε.* Recte Ionsius de Script. Hist. Phil. III, 6. p. 233. et Küsterus observant, Suidam, cum decem oratores postulatos dixisset, undecim recensere. Atqui huic errori medetur emendatio nostra. Nam Cassandro oratorum numero exempto, tot sunt oratores, quot Suidas promisit. *Ruhnken.* in Rutil. Lup. p. 33. Qui liberaliter egit cum Suida, cui hominem dudum neglectum et e posterioris aevi libris deletum donarit. Dissensit etiam Toupius MS. „Excidit hic articulus, opinor, ita redintegrandus: *Ἀντίπατρος Κασσάνδρου*, ubi egerat Suidas de Antipatro Cassandri filio. Neque enim Cassandrum inter Rhetoras recensitum legisse memini." Huic assentiens *Κάσσανδρον* e diverso narrationis tenore suspicor irrepsisse. Ceterum de Thrasybulo nihil habeo comperti. *Πατροκλέα*] Hunc Plutarchus *Μυροκλέα*, et Arrianus *Μοιροκλέα* vocat. *Küst.* *Πυροκλέα* A. E. Med. Recte Küsterus: nam Moeroclis nomen quantis obnoxium fuerit corruptelis docet vel Rubuken. H. Cr. Or. p. LXXX. *Κάσανδρον* Med.

Ἀντίπατρος. Antipater, Iolai filius, ex Pallura, Macedoniae urbe, dux Philippi et deinde Alexandri, successor regni, et discipulus Aristotelis. Reliquit Epistolarum libros duos, et Historiam rerum a Perdicca in Illyrico gestarum. Idem tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules: solusque ex Alexandri successoribus Alexandrum Deum vocare noluit, impium id esse ratus. Vixit annos LXXIX. Cassandrumque filium reliquit successorem, qui Olympiadem Alexandri matrem sustulit. † Cum Athenienses Antipatro Macedoni Athenas dedidissent, demagogi qui populum ad seditionem concitaverant, veriti ne culpa in ipsos conferretur, fuga sibi consuluerunt. Athenienses autem eos absentes capite damnarunt [inter quos fuerunt Demosthenes orator, Hyperides, Himeraeus], capitali sententia in eos lata. † Nulla autem in re animo fuit moderatiore, quia ingenium improbitati assuetum mutari nequit, sed ab ea vinctur ipsum legis edictum, nisi ultima supplicia decernat; atque vires eius sunt invictae, in quamcunque partem inclinarit; neque metu deterretur ab audacia, neque quae malos refrenare solet, verecundia se patitur adduci, ut legibus obediat. *Ἀντίπατρος*. Antipater, susceptis Macedoniae regno, Lamiae in Thessalia a Graecis obsessus est. Sed Aetolis primum, deinde ceteris digressis, evasit: atque victor factus X oratores postulavit, quos et dedederunt Athenienses, Demosthenem, Hyperidem, Lycurgum, Polyeuctum, Ephialtem, Thrasybulum, Charetem, Charidemum, Diotimum, Moeroclem.

Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα, τὴν μητέρα Νικολάου· οἳ διαφανεῖς ἦσαν ἐν Δαμασκῷ κατά τε σωφροσύνην καὶ ἄλλην λαμπρότητα. πλούτῳ τε γὰρ πολλῷ διαφέροντες ἥκιστα ἐπ' αὐτῷ ἐμεγαλύνοντο, εὐδοξίας τε οὐ τὰ δεύτερα φερόμενοι βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος καὶ λόγου δεινότητι προὔχων ἔβλαψε μὲν οὐδ' ὁντινοῦν, ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ οὐ τῶν κοινῶν μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἀστῶν συχνούς. δικαιοσύνην γὰρ ἀσκῶν, εἴπερ τις ἕτερος, πλεῖστα μὲν διήτησε νείκη τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλεῖστα δὲ τῇ πατρίδι πρὸς τοὺς ἐν κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο. πλείστας δὲ ἐπιστεύθη πρεσβείας καὶ ἐπιτροπάς, ἀρχάς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγχωρίους· τελευτῶν τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὅ τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ υἱεῖ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Διὶ θυμιατήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προϋπεσχημένος τῷ θεῷ, κατασκευάσαι, ἐπειδὰν τελευτήσῃ· δηλῶν (οἶμαι) ὅτι τὸ πρὸς θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἔτι ἀπολαύσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

Ἀντίπαις. ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἴουλος γενέσθαι, ὁ τὸν πώγωνα ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν.

Ἀντιπελαργεῖν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων. καὶ ἀντιπελάργωσις. Φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ τοὺς ἀεροπόδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ· οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς γεγηρακότας· οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῷον ἀδικώτατον. 229

Ἀντιπεπονθότως. ἀντικειμένως, ἐναντίως.

---

1. *Ἀντίπατρος. Νικολάου τοῦ Δαμασκ.*] Scripserat Nicolaus Damascenus *περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς*, ut testis est Suidas infra v. *Νικόλαος*. Ex hoc opere ea quae Suidas hic habet, deprompta esse non dubitat Valesius in notis ad Collectan. Constant. p. 62. *Küst.* Vide Blancard. in Arriani Exp. I. p. 29. *Toup.* MS. 6. *τε οὐ*] *δὲ οὐ* B. E. 9. *τῶν κοινῶν*] Portus monet legendum potius esse *τὸ κοινόν*: cui assentior. *Küst.* Parum accurata foret distinctio *τοῦ κοινοῦ* et *ἀστῶν*. Videtur *οἱ κοινοὶ* ad consanguineos esse referendum: quamquam huius usus non suppetunt nisi poetarum exempla: cf. vel Aeschyl. Eum. 89. Soph. Oed. C. 535. Eust. in Il. *ε*. p. 612, 22. Latius sane *κοινωνία*, *κοινώνημα*, *κοινωνεῖν* increbruerunt: de quibus nunc attulisse sufficiat Porson. in Phoen. 16. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 879. *μόνον*] *μόνων* A. 11. *νείκη*] *νίκη* A. Tum *οἷς* [illegible] *ἴταις* [illegible] *τῆς πολέως* E. 15. *τελευτῶν δὲ* E. 16. *ὅτι*] *ὅτι οὐκ* A. Med. Possis *ὅτι οὐν*.

1. *τελευτήσει* A. E. 2. *τὸ* ante *πρὸς* om. A. Mox *ὅσον* B. E. 5. *Ἀντίπαις*] Exemplum ex Euripid. Androm. 326. Portus, e Diodoro Sic. XVI, 38. 86. *ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα* Wassius attulerunt. Addit Gaisf. Polybium XV, 33, 12. XXVII, 13, 4. cui accedant Sophocles Syndipni fr. III. et auctores ab Albert. in Hesych. prolati. Ceterum interpretationem quam Suidae esse putabat iure reprehendit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 53. opinatus vocis *ἀνδρόπαις* proprietatem ad eos spectasse, qui [illegible] virilem animum ante annos gererent. 6. *τὸν πρόσηβον*] *ὁ πρόσηπ* A. *ὁ πρόσηβος* B. C. E. 7. *ἀνδρόπαιδα*] *ἀνδρόπαις* A. B. E. Editam lectionem qui ad MSS. exegit Gaisfordus, satis habuit in voce *πρόσηβος* Hemsterhusium in Luciani Somn. init. laudasse. Non vidit ille scripturam esse mendosam, cuius ipsa vestigia cum facile persuadeant extitisse *Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός* (v. Athen. IX. p. 375. A.), tum sequentium argumenta monstrat qui Aristophanis opusculum delibavit, Eustathius in Il. *γ*'. p. 727. sive *ν*'. p. 962. *ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πάλλαξ καὶ βούπαις καὶ ἀντίπαις καὶ μελλέφηβος.* Minus fide locum descripsit Lex. Seg. p. 407. *Α. ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν.* Certe vocem *ἀνδρόπαις*, quae reconditioris sit usus, apparet interpretationi minus accommodatam esse, neque inter similes recensuit Pollux II, 9. Hermannus tamen Aeschyli memoriam sic instauraturus erat: *Αἰσχύλος δὲ καὶ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις εἶπεν.* 8. *Ἀντιπελαργεῖν*] Vide Zenobium I, 94. et ibi Schottum: itemque Bochartum Hieroz. part. II. lib. 2. p. 327. *Küst.* Add. intpp. Hesychii v. *Ἀντιπεριλαχεῖν.* 9. *ἀντιπελάργωσις*: v. Theodori Hyrtac. Ep. 38. Addit Zon. p. 194. *ἡ ἀντίδοσις τῶν εὐεργετημάτων.* Cf. Marcianus liber Harpocrationis p. 24. 10. *Ἀριστοτέλης*] Haec de Aristotele quaeque sequuntur verba sunt Schol. Aristoph. Av. 1354. Aristotelis locus est Histor. Animal. IX, 14. 11. *τοὺς ἀεροπόδας* etiam Schol. Aristophanis: infra tamen ubi locum Aristotelis ascripsit, habet *τοὺς ἀέροπας*, cum apud Aristotelem extet *τοὺς μέροπας*. De quo vide Schneid. T. III. p. 399. Cum vulg. Arsenius p. 61. 15. *ἐπὶ πτερῶν* Schol. 16. Huc ablegatur in v. *Ἱπποποτάμιοι*. 18. *Ἀντιπεπονθότως*] Zon. p. 227. Lex. Seg. p. 408. Glossam Dionys. Areopag. attulerat Budaeus. Similiter usurpatum *ἀντιπεπονθέναι* illustrat Wessel. in Diodor. I, 40.

Ἀντίπατρος. Antipater, Nicolai Damasceni historici pater, uxorem habuit Stratonicen, Nicolai matrem: qui tum modestia, tum propter reliquum vitae splendorem Damasci clari fuerunt. nam cum opibus eminerent, minime ideo efferebantur; cumque virtutis gloria nulli secundi essent, parvi id faciebant. ceterum Antipater eloquentia pollebat, qua tantum afuit ut quemquam laederet, ut potius et familiam et singulos cives plurimis beneficiis afficeret. etenim cum iustitiam in primis coleret, cives privatim inter se dissidentes conciliavit saepissime, et patriae cum finitimis regulis controversias composuit: quam ob causam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit et munera, magistratusque omnes in patria gessit. Tandem moriturus Nicolao filio eiusque fratri Ptolemaeo nihil aliud mandavit, quam ut tu-ribulum, quod Iovi ante voverat, se defuncto confici curarent: significans, ut opinor, pietatem erga deos etiam ab morientibus, quibus nulla spes vitae supersit, servandam esse. *Ἀντίπαις.* Cuius genas prima lanugo vestiat; qui barbam emittit. Aristophanes vero pubertati proximum et *μελλέφηβον* vocavit et *ἀντίπαιδα*. *Ἀντιπελαργεῖν.* Proverbium de iis qui gratiam referunt. Et *Ἀντιπελάργωσις.* Quae de ciconiis feruntur, ab Aristotele vera esse affirmantur: idemque fieri inter aeropodas. Quamobrem in sceptris superne ciconiam effingunt, inferne hippopotamum: significantes vim subiectam esse iustitiae. ciconiae enim, ut quae sint amantes iustitiae, parentes senio confectos in alis gestant; hippopotamus autem est animal iniustissimum. *Ἀντιπεπονθότως.* Ex adverso, opposite.

Ἀντιπεποιημένοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἀντιπεποιημένοι τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπίδος, διπλασίως ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὸν πόλεμον ἐχρῶντο.

Ἀντιπέρας. παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκόν, γενικῆς πτώσεως, σύνθετον. Ὅτι ἀντιπέρας Θάσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ.

Ἀντιπερίσπασμα. ἐμπόδιον. Ἐξαπέστειλαν στρατηγόν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβου.

Ἀντὶ πέρκης σκόρπιον. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀντιπέτρεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀντιπέτρου βήματος. ἀντὶ γὰρ πέτρας χαλκοῦς ἦν. ἢ ἰσοπέτρου βήματος, τοῦ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ. χαλκοῦς δὲ ἦν ὁ οὐδός. Σοφοκλῆς·

Μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.

Ἀντιπίπτω. δοτικῇ.

Ἀντιπνέω. δοτικῇ.

Ἀντιπολεμῶ. δοτικῇ.

Ἀντιπροκλήσεις. ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

Ἀντίπροικα. ὅμοια. Ἀντίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θροῦς ὑπεξήφθη.

Ἀντιποιηθέντα. φιλονεικήσαντα. Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι. Καὶ Ἀντιποιούμενον, ἐπιμελῶς διακείμενον. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον, τοὺς δὲ βασιλεῖς φύσει μὲν οὐδένα νομίζοντας οὔτ' ἐχθρὸν οὔτε πολέμιον, ἐπεβάλετο λαλεῖν πρὸς τὸν εἰρημένον βασιλέα, καὶ συμπλέκειν τὰς χεῖρας. Ἀντιποιούμενοι τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ· Ξενοφῶν. καὶ αὖθις· Οὐδὲν ἀντιποιησάμενοι τῆς ἐκείνου δεήσεως.

Ἀντίῤῥοπον. ἰσόῤῥοπον. Τῇ τε γὰρ Κράσ-

---

1. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀντιπεπ.] Haec sunt verba Polybii I, 24. ut I. Gronovius recte observavit. *Küst.* 3. ἐχρῶντο] Immo ἐπερῥώσθησαν, quod Polybius habet post *διπλασίως*. 4. Haec observatio Scholiis debetur in Thucydidis locum I, 100. cuius sententiam Suidas in exemplo adumbravit. 6. Ὅτι πέρας A. Θάσσου] Θάσου A. C. E. Mox χρυσᾶ C. 7. Ἐξαπέστειλαν στρατηγ.] Locus hic apud Polybium lib. III, 106. sic legitur: *Αὐτοὶ δὲ Λευκιον μὲν Ποστούμιον ἐξαπέλεκυν ὄντα στρατηγὸν στρατόπεδον δόντες εἰς Γαλατίαν ἐξαπέστειλαν, βουλόμενοι ποιεῖν ἀντιπερίσπασμα τοῖς Κελτοῖς, τοῖς μετ' Ἀννίβου στρατευομένοις.* Ἀντιπερίσπασμα eleganter a Polybio hic dicitur, quod Galli lingua sua vocant *une diversion.* *Küst.* Vide Wesseling. in Diod. XIV, 49. *Gaisf.* 10. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον] Eandem interpretationem sequuntur Zenobius I, 88. Diogenianus I, 76. Arsenius p. 58. παροιμία om. sola Med. 12. Ἀντιπέτρια] Ἀντιπέτρεια A. B. E. Sed fortasse error est glossographi pro Ἀντιπάτρια, vid. Polyb. V, 108. vel Ἀντιπάτρεια secundum Livii codd. nonnullos XXXI, 27. qui *Antipatream* vel *Antepatream* praebent. *Gaisf.* 13. Ἀντιπέτρου βήματος] Ex Schol. Sophoclis in Oed. C. versus infra positos 192. sq. πέτρας χαλκοῦς ἦν] Sic A. B. C. E. Post ἦν addebant edd. ante Gaisf. *χαλκὸς ἡ ὕλη. χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετουσιαστικόν· ὡς χρύσεος, χρυσοῦς*: quae habet A. in margine, omnino B. C. E. praetermittunt. Delenda vidit Küsterus. Fontem interpolationis petas ab v. Χαλκῆ. Mox A. C. Med. χαλκοῦς pro χαλκός. Desideratur tamen οὐδός. 18. Quae post v. κλίνῃς extabant: *Ἀντίπηξ. τὸ κιβώτιον. παρὰ τὴν ἀντὶ προθέσιν καὶ τὸ πήσσω, τὸ πηγνύω*: ea delevi cum A. C. quippe sumpta de Zon. p. 186. sive Etymol. M. p. 114. Ceterum vocem tractavit Valckenarius in Ammon. p. 82. et in Adoniaz. p. 334.

1. Ἀντιπίπτω] Hanc cum duabus seqq. gl. om. Küsterus. 3. Vide Lex. de Synt. p. 124. 4. Ἀντιπροκλήσεις] Lex. Seg. p. 408. et Hesychius. 5. ὅμοια] Haec interpretatio non leviter mihi suspecta est, quoniam vocem ἀντίπροικα longe aliud significare et de rebus, quae vili pretio veneunt, dici constat. Quare amplius de hoc loco cogitandum censeo. *Küst.* Cuius dubitationem non solvunt interpretum Pollucis Hesychiique commenta. Acute Hermannus iubet προικί suppleri, coll. Hesychio: Ἀντίπροικα. τὰ εἴωνα. καὶ ἰσόπροικα. Interpretationi tamen parum convenit cum anonymi scriptoris: exemplo cui haud dissimilis locus in v. Τονθορύζει servatus. 7. Ἀντιποιηθέντα] Vid. Hemsterhus. in Luciani Prom. 4. 8. Locus Synesii Epist. 116. unde refinxi scripturam editam ἀντιπονηθέντας οὐ: Gaisf. coniectabat ἀντιποιηθέντα σ'. Mox e Synesio reponendum εὐθὺς ἐθελήσαντί σοι χαρίσασθαι. 9. Πολύβιος II, 47. cuius loci partem Suidas praetermisit. 11. πίστεως] πράξεως A. E pr. 13. ἐπεβάλετο] ἐπεβάλετο A. B. ἀπεβάλετο C. 14. τὸν εἰρημένον βασιλέα] τῶν εἰρημένων βασιλέων A. E. C. Med. Correxit Portus. 15. Ξενοφῶν Anab. II, 3, 23. *βασιλεῖ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς.* Similiter ibid. 1, 11. *τίς γὰρ αὐτῷ ἐστιν ὅστις ἀρχῆς ἀντιποιεῖται.* 18. Ἀντίῤῥοπον] Lex. Seg. p. 408. cui abest exemplum. Glossam Ἀντιῤῥοπικά praemisit A.

Ἀντιπεποιημένοι. *Romani vero cum mari quoque fortunam experiri decrevissent, ad bellum persequendum duplo animosiores sunt redditi.* Ἀντιπέρας. Acutum habet in penultima. est enim vox composita, generis feminini, casu genitivo. *E regione Thasi sunt auri metalla.* Ἀντιπερίσπασμα. Impedimentum. *Ducem miserunt, ut Gallos, qui cum Hannibale erant, metu periculorum ab eius partibus abstraherent.* Ἀντὶ πέρκης σκ. *Pro perca scorpionem.* proverbium in eos qui deteriora melioribus praeferunt. Ἀντιπέτρεια. Nomen urbis. Ἀντιπέτρου βήμ. Sophocles: *Ne longius ex hoc edito loco, qui aere saxi vice stratus est, pedem moveas.* Vices enim saxi limen aeneum tuebatur. vel de sede, cuius altitudo ad saxum accedebat. aeris autem limen erat. Ἀντιπίπτω. Aptum dativo. Ἀντιπνέω. Aptum dativo. Ἀντιπολεμῶ. Aptum dativo. Ἀντιπροκλήσεις. Sermones adversarios, criminationes mutuas. Ἀντίπροικα. Gratis. *Populo frustra indignante tumultus excitatus est.* Ἀντιποιηθέντα. Qui cum altero contendit. *Oportet enim, qui tecum ante contenderim, libenti tibi gratificari.* Et Ἀντιποιούμενον, qui rem impensius curat. Polybius: *Aratus vero cum animadverteret Antigonum rerum agendarum peritia et prudentia praeditum fideique servandae studiosum esse, reges autem natura neminem vel inimicum vel amicum ducere, visum est et cum dicto rege colloqui, et societatem cum eo iungere.* Xenophon: *De imperio cum rege contendentes.* Et alibi: *Illius preces nihil curantes.* Ἀντίῤῥοπον. Aequalem. *Cladem*

σου καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν φθορᾷ ἀντίῤῥοπαν γενέσθαι τὴν Πακόρου καὶ τῆς ξὺν αὐτῷ δυνάμεως ἀπώλειαν.

Ἀντισήκωσις. ἡ ἀνταπόδοσις.

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, ἀπὸ ῥητόρων φιλόσοφος || Σωκρατικός, ὅστις Περιπατητικὸς ἐκλήθη πρῶτον, εἶτα ἐκύνισεν· υἱὸς δὲ ὢν ὁμωνύμου πατρός, μητρὸς δὲ τὸ γένος Θρᾴσσης. Οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα πρῶτον Μαγικόν· ἀφηγεῖται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, εὑρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δέ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ῥόδωνι ἀνατιθέασι. Οὗτος οὖν καὶ τῆς Κυνικῆς κατήρξατο φιλοσοφίας, ἥτις οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. καὶ Διογένους δὲ καθηγητὴς γέγονε τοῦ Κυνός, καὶ τῶν λοιπῶν.

Ὅτι ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ δυσανάκλητον ἀῤῥωστίαν ὁ Διογένης ξιφίδιον ἐπέδωκεν, εἰπών· εἰ φίλου χρῄζεις ὑπουργίας. οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγεινὸν τὸν θάνατον. ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρυφὴν αὐτόχρημα. ἀντὶ τοῦ παντελῶς ὅμοιον.

Ἀντιστηρίζει. ἀντιλαμβάνεται.

Ἀντισπᾶν. ἐναντιοῦσθαι.

Ἄντισσα. μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιστρόφους, ἀντὶ τοῦ ἰσοστρόφους. Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν διαλεκτικὴν ἀντίστροφόν φησιν εἶ-

1. Locus repetitus in v. *Πάκορος*. *καὶ τῶν*] *καὶ τὸν* A. B. Mox Gaisf. correxit editum *αὐτὸν* cum Med. sola; *αὐτοῦ* A. 2. *τῆς Πακόρου* A. *καὶ τῆς — ἀπώλειαν* om. Med. dedit Ald. 3. *Ἀντισήκωσις*] Uberius Zon. p. 185. cf. Eust. in Od. *l.* p. 1625. Utitur Herodot. IV, 50. Addit Toupius MS. Dion. Cass. p. 605. Procop. Arc. Hist. p. 40. Quae sequebantur: *Ἀντισηκοῦντα. ἐξισάζοντα, ζυγοστατοῦντα*, ab editore Med. ex eodem Zon. p. 217. deprompta, cum A. B. C. E. expunxi. 4. *ἀπὸ ῥητόρων* non eadem dictum facilitate, qua *ἀπὸ δούλων* Suidae tritum. Significatur Gorgiae disciplina. 5. *Περιπατητικὸς*] Cum Antisthenes ante Aristotelem vixerit, non potest eo sensu Peripateticus iuxta Suidam dictus fuisse, quasi Aristotelis fuerit discipulus. Sed si Peripateticus dictus fuit, de quo dubito, alia appellationis ratio fuit; vel potius dicendum est duos fuisse Antisthenes philosophos, unum Socraticum Cynicae sectae principem, Aristotele paulo superiorem, alterum philosophum Peripateticum Phlegonti lib. de Mirab. c. 3. laudatum: quos Suidas confuderit unum faciens Antisthenem eundemque Peripateticum et Cynicum. *Ionsius* Hist. Scr. Phil. p. 46. Adde Menag. in Laert. VI, 19. Erroris viam non satis probabiliter investigavit Ionsius. Nimirum Antisthenes, qui clamosa quadam ambitione dissertandi cives suos fatigaret, *περιπαιητικοῦ* (cf. Aristoph. Ran. 969. quaeque dixit Huschkius Ep. Crit. in Propert. p. 70. sqq.), hoc est disputatoris nomen commeruit. 6. *ὁμωνύμου πατρός*] Wolfius et Portus *ἀνωνύμου* legendum esse suspicantur: sed frustra. Lectio enim Suidae recte se habet, quoniam pater Antisthenis itidem vocatus fuit Antisthenes, ut ex Laertio constat. *Küst.* Mox *μητρὸς δὲ* om. A. 8. *Μαγικόν*] Hunc Anonymus memoravit, qui Vitam Aristotelis conscripsit. 10. *Ῥόδωνι*] *Ῥόδων* A. Neutrum fidem inveniat. Scriptum opinor *Ῥοδίῳ*: quem affert Diogenes VI, 1, 19. 11. Attigit v. *Κυνικὴ φιλοσοφία*. 13. *Διογένους*] *Διογένης* A. B pr.

1. *καὶ τῶν λοιπῶν* satis dure pronunciatum. Sed *Διογένης* cum libri praestent, expeditum est coniectare, *καὶ Διογένης δὲ μαθητὴς γέγονε τοῦ Κυνός, καὶ τῶν λοιπῶν* [*Στωικῶν*?] *Ζήνων*. 3. *Ὅτι ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει*] Haec et quae sequuntur sunt verba Iuliani Orat. VI. p. 340. [181.] *Küst.* Summatim repetuntur in v. *Εἰ φίλου χρῄζεις ὑπ.* *Ἀντισθένει*] *Ἀντισθένη* A. *Διογένει* E pr. *δυσανάκλητον*] Apud Iulianum rectius legitur *δυσανίλητον*. *Küst.* Id quod probat Menag. in Diog. Laert. VI, 18. Hemsterhusius contra Suidae lectionem esse rectam existimabat. 4. *ξιφείδιον*] *ξιφίδιον* dedi cum A. Vide vel Aristoph. Lys. 53. Tum *ἐπίδωκεν* E. unde dedi cum Iuliano *ἐπέδωκεν*. 5. *οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγ.*] Iulianus: *οὕτως οὐδὲν ᾤετο δεινὸν ἐκεῖνος οὐδὲ ἀλγ. Küst.* 6. *ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρ.*] Haec apud Iulianum pluribus verbis interiectis sequuntur, nec ad sententiam praecedentem pertinent: unde apparet ea temere loco huic adsuta esse. *Küst.* Ipsi debentur grammatico, negligentius ut solet omnia corripienti, quaecunque facerent ad historiolam exornandam. *γίνεσθαι*] *γενέσθαι* E. 7. *ἀντὶ τοῦ π. ὅ.* suo more (cf. v. *Ἀντιλαμβάνονται*) delevit Küsterus: quae ad v. *αὐτόχρημα* spectare infra posita glossa monstrare potuit. 9. *Ἀντιστηρίζει. βοηθεῖ, ἀντιλ.* Zon. p. 219. Hanc gl. habet A. in marg. Pertinet ad Psalm. XXXVI, 25. 10. *Ἀντισπᾶν*] Zon. p. 218. Plutarchi Dion. p. 981. Toupius, Aristophanis qui aptior est Pac. 496. Gaisf. attulerunt. 11. Sic Harpocratio, Zon. p. 185. et Lex. Seg. p. 410. *μία τῶν ἐν Λέσβῳ πόλεων* E. *τῶν* neglexit vulg. 12. *Ἀντιστρόφους*] Lex. Seg. p. 408. Zon. p. 176. Conf. Schol. Platon. p. 421. *Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν διαλ. ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ ῥητ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Alexandri Aphrodis. in Topic. Aristot. p. 4. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Dicit Aristotelis Rhetoricorum ipsum principium. Vocis usum cum alii tractarunt, tum Schäferus in Dionys. C. V. p. 225. Krebsius quidem in Plutarch. P. Aud. p. 137. qui optime de significatu explicuisse perhibetur, res indicari putat una parte similes, altera dissimiles. Immo refertur *ἀντίστοιχος* ad disciplinas et notiones locis suis multum inter se dissitas, ita tamen ut aequabilitate quadam rationis copulatae sibi respondere videantur. Cf. Fabric. in Sext. adv. Math. VII, 6.

enim Crassi eiusque legionum compensatam fuisse Pacori quasque copias ille secum habebat interitu. *Ἀντισήκωσις.* Retributio. *Ἀντισθένης.* Antisthenes, Atheniensis, ex rhetorum ludo ad philosophiam Socraticam progressus; qui primum vocatus est Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit eiusdem nominis, matrem Thraciam. Hic conscripsit Tomos X. primum autem librum Magicum, quo agit de Zoroastre mago, qui sapientiae inventor extitit: quamquam hoc opus alii Aristoteli; quidam Rhodio tribuunt. Hic Cynicae sectae princeps fuit, sic appellatae, quod in Cynosarge gymnasio docuit. Fuit etiam Diogenis Canis et reliquorum praeceptor. — *Antisthenes cum diuturno morbo desperatoque laboraret, Diogenes ei porrexit pugionem, dicens: Si amici ministerio indiges. Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam esse putabat.* [*Contra homines ita morbum tractant,*] *ut in meras delicias ille vertat.* *Ἀντιστηρίζει.* Fulcit. *Ἀντισπᾶν.* Retrahere. *Ἄντισσα.* Antissa, urbs Lesbi. *Ἀντιστρόφους.* Qui sibi referuntur. Sic Aristoteles dialecticam rhetori-

ναι τῇ ῥητορικῇ· ἐπειδὴ κἀκείνη περὶ τὰ πιθανά, ἃ τῷ ἔνδοξα εἶναι καὶ αὐτά ἐστι τοιαῦτα. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον καὶ περὶ τὰ αὐτὰ στρεφομένην καὶ καταγινομένην λέγει.

Ἀντιστοιχοῦντες. Ἔστησαν ὥσπερ μάλιστα χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέρρα πάντες βοῶν λευκῶν.

Ἀντισχεῖν. ὑπομεῖναι. Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο. Καὶ Ἀντίσχωμαι, αὐθυπότακτοί, ἀντιλάβωμαι.

[Ἀντιτεχνῶμαι. δοτικῇ.

Ἀντιτείνω. δοτικῇ.]

Ἀντιτορήσας. διατρήσας, τοιχωρυχήσας. Ἐπεὶ δ' ἀντιτορήσαντες κατά τι μέρος τὸν λόφον ἐώρων, δέος εἰσῆει σφᾶς.

Ἀντιτυπῆσαι. ἀντιπαθῆσαι. Καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον.

Καὶ Ἀντίτυπον. Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἐχούσης, ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν. φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται περὶ ἕν τι γένος τῶν ἁπτῶν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν εὐδηλον τὸ ἓν γένος τὸ τῇ ἁφῇ ὑποκείμενον. διὰ δὲ τούτου ἐσήμανεν, ὅτι ἔστι μέν, οὐ φανερὸν δέ. τί οὖν τοῦτό ἐστι; λέγομεν ὅτι τὸ ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον δὲ λέγω οὐ τὸ ἀντικείμενον τῷ μαλακῷ καὶ μὴ ὑπεῖκον τῇ ἁφῇ, ἀλλὰ πᾶν σῶμα φυσικὸν τὸ προσπίπτον καὶ θιγγάνον τῆς ἁφῆς· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μαθηματικῶν σωμάτων, ἃ οὐ θιγγάνει, οὐδὲ ἀντιβαίνει τῇ ἁφῇ. τὸ οὖν ὁπωσοῦν ἀντιβαῖνον τῇ ἁφῇ τοῦτό φαμεν ἀντίτυπον, καὶ κοινὸν εἶναι γένος τῶν ἁπτῶν. Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους, σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. 231

Καὶ τύπος ἀντίτυπος,
φησὶν ὁ χρησμός.

Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικός, νεώτερος

1. τῇ] ἐν τῇ vulg. περὶ] παρὰ B. E. Med. 2. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ] ἀντίστροφον οὖν ἤγουν E. 5. Ἔστησαν . . μάλιστα ὥσπερ οἱ (hoc cum Suida delendum) χοροὶ et seqq. Xenophontis locus Anab. V, 4, 12. Novissima ἔχοντες γέρρα πάντες β. auctius extant in v. Πετάλῳ. 8. ὑπομεῖναι] ὑπομεῖναι μὴ δυναμένους A. C. Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπεκήρυξαν. Küst. 9. καὶ ἀντίσχομαι ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνομαι E. αὐθυπότακτον] αὐθυπαρκτικά A. 11. Ἀντιτεχνῶμαι] Ἀντισχνῶμαι Med. Hanc cum seq. gl. om. vulg. Utramque habet A. in marg. 13. Glossa Homerica Il. κ'. 267. διατρήσας] διατηρήσας A. Illud habent Apollon. Lex. p. 121. Lex. Seg. p. 408. Cf. v. Ἀντετόρησεν. 14. ἀντιτορήσαντες] ἀντιτορήσας B. E. Mox ἑώρα E. ἑώρων τὸν λόφον] τὸν λόφον ἑώρων A. C. Itaque desideramus nomen ab ἑώρων pendens. 16. Ἀντιτυπῆσαι — ὁμοιότητος] Lex. Seg. p. 408. ἀντιπαθῆσαι etiam Zon. p. 218. 17. ἐπὶ ὁμοιότητος Zon. p. 186. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Theaeteti I, 4. Anth. Pal. VI, 27.

1. Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἔχ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπτῶν, descripta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, M. 8. ut Pearsonus observavit. Küst. Similiter v. Αἰσθήσεις. 2. ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει — ὅτι καὶ αὐτὴ καταγ.] Hic locus apud Philoponum sic legitur: ἡ ἁφὴ οὖν ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ ἀκριβῶς ἐπιστήσαντές φασιν ὅτι πάνυ συντόμως καὶ ταύτης τὴν λύσιν ἔδηκεν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται. Küst. Sic enim oratio distinguebatur: — τῶν ἁπτῶν, φησὶν Ἀριστοτέλης. Ὅτι κτλ. Praeterea malis φησὶ δ' Ἀριστ. 6. τούτου libri, nisi quod τούτο vulg. φανερὸν] Sic Küst. tacite cum Philop. φανεροῖ A. B. C. E. Med. 9. ὑπεῖκον] ὑπῆκον A. ὑπείκοντι Philop. φυσικὸν σῶμα] σῶμα φυσικὸν dedi cum A. Cf. v. Ἠχώ. 13. τὸ γένος] τὸ om. A. E. Philop. 14. Ἀντιτύπους ἀνθρώπους] Platonis locum Theaet. p. 156. A. σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους respici vidit Toup. Sequentia habet Lex. Seg. p. 408. 17. Καὶ τύπος ἀντίτυπος] Integrum oraculum, ex quo verba haec decerpta sunt, legitur apud Herodotum I, 67. et Stephanum Byzantium v. Τεγέα. Küst. 19. Ἀντιφάνης. Ἀθην.] Praeter Antiphanes, quorum hic Suidas meminit, fuit etiam Antiphanes Bergaeus, qui Ἄπιστα scripsit, quem laudat Stephanus v. Βέργη. Fuerunt et alii Antiphanes, quos recenset Ionsius de Scriptt. Hist. Phil. I, 6. Küst. De utroque Antiphane paulo brevius exposuit Eudocia p. 61. Quem Suidas primo loco memoravit Panaetio fere supparem, Fabricius B. Gr. T. II. p. 419. probabiliter eundem esse suspicabatur, cui Athen. XIII. p. 586. sq. librum tribuit περὶ ἑταιρῶν: cf. Harpocr. v. Νάννιον· Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος περὶ ἑταιρῶν. Aetatem eius satis distincte declarat idem Ath. XIII. p. 567. A. βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Sed κωμικὸς ut ille perhiberetur, inde factum Meinekius Qu. Scen. III. p. 52. ariolatur, quod grammaticus libro suo frequentes comicorum sententias usurpasse videatur. Equidem vocem ut e subsequentibus invectam malo repudiari: cum praesertim Eudocia mox tradat, καὶ ἄλλος, Καρίστιος, κωμικός.

cae ἀντίστροφον esse dixit, quod ipsa circa probabilia versetur, eaque fidem inveniendo comparet. ubi ἀντίστροφον dixit, quae iisdem in rebus versatur et occupatur. Ἀντιστοιχοῦντες. *Steterunt, tanquam chori, ordinibus inter se oppositis, omnes scuta ex pellibus boum alborum confecta gestantes.* Ἀντισχεῖν. Resistere. *Illi cum sitim tolerare non possent, caduceatoribus missis pacem petierunt.* Et Ἀντίσχωμαι, unus de subiunctivis absolutis, apprehendam. [Ἀντιτεχνῶμαι. Aptum dativo. Item Ἀντιτείνω.] Ἀντιτορήσας. Qui perforavit, qui parietem perfodit. *Postquam vero quadam in parte parietem perforarunt, et collem viderunt, metus ipsos invasit.* Ἀντιτυπῆσαι. Inter se dissidere. Et Ἀντιτυπία, repercussio, durities; interdum etiam similitudo. In Epigrammate: *Et silicem, cuius crebra collisione ignis excutitur.* Et Ἀντίτυπον. Cum reliqui sensus certum quoddam habeant obiectum, solum tactum non in uno et communi genere eorum quae tanguntur versari tradit Aristoteles. Habet tamen etiam tactus certum quoddam obiectum, licet non adeo manifestum: propterea significavit, quae sub tactum cadunt habere quidem genus quoddam commune, sed id minus manifestum esse. quodnam igitur est hoc genus? Dicimus esse ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον vero voco, non id quod oppositum est molli, neque tactui cedit, sed quodvis corpus naturale, quod sub tactus speciem quovis modo cadit: ut distinguatur a corporibus mathematicis, quae nec tangunt nec tactui resistunt. Quicquid igitur quovis modo tactui resistit, hoc ἀντίτυπον appellamus, eique tanquam communi generi quae tactu sentiuntur, subiici dicimus. — Et homines ἀντίτυποι sunt homines duri, qui cedere nesciant: metaphora ducta ab incude et malleo, quo alludit Oraculum: *Et ictus ictui contrarius.* Ἀντιφάνης. Antiphanes, Atheniensis, comicus, iunior

τοῦ Παναιτίου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, τρανός, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις. Καὶ Ἀντιφάνειος κωμῳδία, τοῦ Ἀντιφάνους.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνους· οἱ δὲ Στεφάνου καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός· ὡς δέ τινες Σμυρναῖος· κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος· κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀπὸ δούλων, ὥς τινες. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳδίας τξέ. οἱ δὲ σπ'. νίκας δὲ εἴλε ιγ'. παῖδά τε ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. Τελευτᾷ δὲ ἐν Κίῳ οὐ ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφερίζειν. ἐξισοῦσθαι.

Ἀντιφερίζεις. ἐρίζεις.

Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεσιτήν, εὐρὼν ἐπιχειλῆ·

Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀντιφέρονται. ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφῆς. ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. ἀντιθεραπεύει.

Ἀντιφθέγγομαι. δοτικῇ.

Ἀντίφθογγον. ὅμοιον.

Ἡ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυβόλοις.

Ἄντιφος. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς καὶ σοφιστής. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάγειρος.

Ἀντιφῶν, Σωφίλου, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ῥαμνούσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ οὐδεὶς προγινώσκεται. ἀλλ' ὅμως ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. λέγεται δὲ καὶ Θουκυδίδου γενέσθαι διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ.

Ἀντιφῶν. Ἀθηναῖος, ὀνειροκρίτης. περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν.

Ἀντιφωνῶ σοι. ἐγγυῶμαί σοι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

---

2. *Τρανός*] Puto legendum *Τρανοῦ*, ut sit nomen patris. *Küst.* Scribendum omnino, *τραγικός*. Antiphanes alius tragicus, Carystius, alius comicus, Atheniensis; hic Panaetio iunior, ille antiquissimus et Thespidi *σύγχρονος*. Ita procul dubio scribendus est iste locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis tragici meminerit praeter lexicographum nostrum equidem novi neminem. *Toup.* II. p. 436. Lusum ingenii Toupiani probarunt tum Dobraeus Adversar. p. 613. tum idem Meinekius, sola Thespidis memoria commotus, quam ipsam si minus corruptioni, certe Malelae culpiâm deberi suspicor. Utut est, *Καρύστιος κωμικός* si cum Eudocia praeferendum, id ab imperito homine videtur inculcatum esse, qui memoriam Apollodori tum Atheniensis tum Carystii comici ad Antiphanarum similitudinem revocaret. Eudocia vero continuum articuli tenorem sic effecit: *Ἀντιφάνης, Σμυρναῖος, κωμικός· κατὰ δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος, τῆς μέσης κωμῳδίας. Ἔγραψε κωμῳδίας τξέ. οἱ δὲ σπ'. Παῖδα ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν· τελευτᾷ ἐν Κίῳ, οὗ ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς. Καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικός, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. καὶ ἄλλος, Καρύστιος, κωμικός, ἔγραψε κωμῳδίας λ'. οἱ δὲ πεντήκοντα.* 6. *Ῥόδιος — τρίτην* om. A. 8. *ἐννενηκοστὴν*] Immo *ἑκατοστήν*. Cf. quae disputavit Meinekius p. 50. 10. Anonymus de Comoedia p. XI. *ἐτελεύτησε δὲ ἐν Χίῳ*. Utrum rectius sit ambiguum. 11. Huc respicitur in v. *Ἀπια*. 12. *Ἀντιφάτης*] Apud Homerum, ut Il. *μ'*. 191. Od. *κ'*. 106. 13. *Ἀντιφερίζειν*] Gl. Homerica, Il. *q'*. 357. Haec olim sic conflari solebant: *Ἀντιφερίζειν. ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι. Ἀντιφ. σὺ Θεμ. κτλ. ἐξισοῦσθαι*] „Vulgo, etiam in MSS., legitur h. v. in gl. seq. post *ἐρίζεις*. Ego nihil dubitavi cum Apollonio et Lex. Seg. huc transponere." *Gaisf.* 14. *Ἀντιφερίζεις. ἐρίζεις*] Sic A. C. Vulgo *Ἀντιφερίζειν, ἐρίζειν*. Miscuit h. l. aliena Suidas, quem in tanta evidentia deserere ausus sum. Mox *Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις σύ* A. C. E. Vulgo *Ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ. Gaisf.* Nos expunximus *σύ*, quod Gaisf. ante *Θεμιστοκλεῖ* collocarat. 16. *ἐποίησε* libri. Negligenter haec repetita sunt in v. *Ἐπιχειλές*. 18. *Ἀριστοφάνης* Equ. 820. sq. 19. *Ἀντιφέρονται*] Lex. Seg. p. 408. *ἀντεφέροντο* Il. *ε'*. 701. Emendandus Zon. p. 219.

1. *Ἀντιφῆς*] Lex. Seg. p. 409. Referebat Gaisf. ad Platonis Gorg. p. 501. C. 2. *Ἀντιφιλοτιμεῖται*] *Ἀντιφιλότιμει* Lex. Seg. p. 409. cum A. Editum tuetur Zonaras. 3. *Ἀντιφθέγγομαι*] Om. vulg. 5. Distichum Archiae Ep. XXVIII. pr. in Anthol. Pal. VII, 191. 8. *Ἄντιφος*] Il. *β'*. 678. 9. *Ἀντιφῶν, Ἀθην. τερατ.*] De hoc Antiphonte vide quae observarunt Meursius in Bibliotheca Attica, Ionsius de Scriptor. Hist. Phil. IV. p. 326. [244. sq.] et Menagius in Laert. II, 46. *Küst.* Hunc ab eo qui scriptor fertur *Ὀνειροκριτικῶν* (v. Ionsius p. 248.) non diversum fuisse docti consentiunt: v. Reiffii Artemid. T. I. p. 442. 11. *Ἀντιφῶν, Σωφ.*] Horum tantum principium habet Harpocratio: universa cum auctario tradit *Eudocia* p. 59. *Σοφίλου*, quod est nihili, Gaisf. cum A. B. E. Med. Idem Gaisf. cum ederetur *τῶν δήμων*, *τὸν δῆμον* edidit cum A. de quo dictum in v. *Ἀλκίμαχος*. Mire Harpocr. *ἀπὸ τῆς φυλῆς*. 14. *δὲ*] *δὲ καὶ* A. B. E. *δὲ δὲ* Med. sola. 15. *διδάσκαλος*] V. Ruhnk. de Antiph. p. 220. *Νέστωρ*] V. Philostr. V. Soph. I, 15, 2. Cf. v. *Ῥάμνος*. 18. *Ἀντιφωνῶ*] Vid. Salmas. de Modo Usur. pp. 718. 721. seq. Du Cang. Gl. M. et I. Gr. in *Ἀντιφωνητής*. *Hemst.* Hanc gl. habet A. in marg. Mox *δὲ* ante *καὶ* add. A. E.

Panaetio. Fuit etiam alius Antiphanes, Carystius, * qui Thespidis temporibus vixit. *Ἀντιφάνειος κωμῳδία*, comoedia Antiphanis. *Ἀντιφάνης*. Antiphanes, Demophanis F. vel secundum alios Stephani et matris Oenoes, Cianus; vel ut alii Smyrnaeus; secundum vero Dionysium Rhodius, mediae comoediae comicus, quem nonnulli libertinum fuisse tradunt. Vixit Olympiade XCIII. scripsitque comoedias CCCLXV. vel ut alii CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum, comicum et ipsum. Obiit in Cio, piro forte percussus, cum natus esset annos LXXIV. *Ἀντιφάτης*. Nomen proprium. *Ἀντιφερίζειν*. Aequiparari. *Ἀντιφερίζεις*. Contendis. Aristophanes: *Tune Themistocli te aequas? qui urbem nostram implevit, cum semiplenam invenisset.* *Ἀντιφέρονται*. Adversantur. *Ἀντιφῆς*. Contradicis. *Ἀντιφιλοτιμεῖται*. Aemulatione certat. *Ἀντιφθέγγομαι*. Aptum dativo. *Ἀντίφθογγον*. Similiter resonantem. *Quae prius voce garrula saepenumero pastoribus, lignicidis, piscatoribus ego pica respondi.* *Ἄντιφος*. Nomen proprium. *Ἀντιφῶν*. Antiphon, Atheniensis, prodigiorum interpres, epicus poeta et Sophista. Vocabatur autem Logomagirus. *Ἀντιφῶν*. Antiphon, Sophili F. Atheniensis, tribu Rhamnusia, cuius magister quidem ignoratur; verumtamen post Gorgiam in forensi dicendi genere excoluit. Fertur Thucydidis fuisse magister. eidem cognomen erat *Nestor*. *Ἀντιφῶν*. Antiphon, Atheniensis, somniorum coniector. Scripsit de interpretatione somniorum. *Ἀντιφωνῶ σοι*. Spondeo tibi. Significat etiam contradico tibi.

Ἀντὶ χορδᾶς. σύμφωνα.

232 *Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.* λείπει χερσίν παροιμία ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων.

Ἀντλία. τὸ τοῦ πλοίου εἰσρέον ὕδωρ. Ἀριστοφάνης·

Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τοῦ πράγματος.

Ἀντλία. ἡ σκάφη·

Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων. λέγεται γὰρ ἀντλία καὶ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης·

Ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας.

Καὶ Ἄντλος, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

Σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Ἀντομένη. συναντήσασα. *Καὶ Ἀντόμενοι,* συμβάλλοντες.

Ἀντονομάζει. ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων τίθησι.

Ἄντου. ἄν τινος. Οἱ δὲ τοῦ συνεδρίου τὰ μὲν ἀκούσαντες, τὰ δὲ παρακούσαντες ἀπέστειλαν, φήσαντες, ἂν τοῦ δέωνται, πέμψειν πρὸς αὐτούς.

Ἀντοφθαλμῶ. ἀντιβλέπω ἐξ ἐναντίας.

Ἀντῳδή. παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή.

Καὶ Ἀντῳδόν, κατάλληλον·

Πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθρουν, οἷά τις ἠχώ,
κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν,
νῦν ἐς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι, μιμητὰν ζῆλον ἀνηναμένα.

Ἀντωμοσία· γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων· τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν. *Ἀντωμοσία.* γράμματά τινα γραψάντων περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν τἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. *Ἀντω-*

1. *Ἀντίχορδα*] *Ἀντὶ χορδᾶς* A. *Ἀντιχορδᾶς* C. *Ἀντιχορδάς*: *σύμφωνος* Lex. Seg. p. 409. *Ἀντίχορδα. τὰ σύμφωνα* Zon. p. 193. nec dissimiliter Hesychius. Non dubitavimus *ἀντὶ χορδᾶς* recipere, licet sedem glossae nesciamus. 2. V. Arsenius p. 61. *ἀμφοτέραις*] *ἀμφοτέρας* A. 3. Quae post *ποιούντων* extabant puerilem in glossam redacta, *Ἀντλήσατε ὕδωρ. αἰτιατικῇ. Ἀντλῶ σοι δὲ ὕδωρ*, delenda censui. Horum sola *καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ αἰτιατικῇ* tenet A. in margine, novissima *ἀντλῶ δέ σοι ὕδωρ* B. E. post *Ἀντῳδή* reponunt. 6. *εἰμὶ ὑπερέχειν*] Sic A. cum Aristophanis Pace 17. Ceteri *εἰμὶ περιανέχειν*. De hoc loco docte Hemsterhus. in Luciani Tim. 4. extr. 7. *περιγίνεσθαι*] *περιγίνεσθαι* A. Explicatio Schol. Arist. Equ. 432. non sine mendis in v. *Ὑπερέχει* traducta: nam *περιγίνεσθαι τῆς ὁσμῆς* Schol. in Pacis versum. 8. *ἡ σκάφη*] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est *ἡ σκυφη*. Küst. *καὶ ἡ σ.* E. 9. *Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλ.*] Haec sunt verba Aristophanis loco paulo ante laudato. Küst. Pac. 18. Küsterus si Scholia contulisset, quae voces *ἀπὸ μεταφορᾶς — ἀντλίας* interpretando versui praegresso tribuunt, facile fraudem istorum, *Ἀντλία. ἡ σκάφη. Αὐτὴν — ἀντλίαν*, perspexisset, quorum originem ad Suidae lectores referri convenit. 10. *γὰρ* om. B. E. qui vellem praetermisissent *καί*. Mox *τοῦ* om. vulg. 11. *Πισίδης*] Contra Severum v. 621. ubi legitur *ἐκ τῶν χόντων*. 13. *συγκομιδὴ*] *συγκόμισις* C. 14. *Σοὶ ταύτας*] Distichum Adaei Epigr. I, 3. Anthol. Pal. VI, 258. Editum *καὶ ταύτας* Gaisf. refinxit cum A. partim etiam cum B. E. qui *σὺ ταύτας*. Mox *ἅλωος* A. B. cum Anthol. et v. *Φθόις*: *ἅλω ἐς* E. Edebatur olim *ἅλωνος*. Deinde mendum ridiculum *κριθῶν* editores praeterviderant. Sed legendum cum Pal. *Κρίθων*. 17. *Ἀντομένη*] Sic A. B. E. iidemque *Ἀντόμενοι*: cum olim legerentur *Ἀντωμένη* et *Ἀντώμενοι*. Illud est Il. *Υ*. 412. *Λ*. 237. De quo admonuit etiam Tittm. in Zon. p. 218. post intpp. Hesychii. 18. *συμβάλλοντες* C. et Lex. Seg. p. 409. *συμβαλόντες* ceteri. Post h. v. habet A. marg. *Ἀνατολίη ἡ ἀνατολή*. Cf. Zon. p. 186. 19. *Ἀντονομάζει*] Zon. p. 218. Ex Aristoph. Thesm. 60.

2. *δέονται* vulg. *πέμψειν*] *πέμψιν* A. *πέμψας* C. 3. *Ἀντοφθαλμῶ*] Glossa ut videtur sacra. Ascripserat Toupius etiam Sapient. Solom. XII, 14. Polyb. pp. 156. 1205. 6. Versus Archiae Ep. XXVIII, 3. 6. Anthol. Pal. VII, 191. 8. Cf. v. *Ἀγλωττία*. 10. *Ἀντωμοσία. γραφή*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1037. sive Timaeo p. 38. et Lex. Seg. p. 409. Horum cinnum dedit Eust. in Od. *χ*. p. 1660. Cf. liber *d. Att. Prox.* p. 624. sqq. 12. *διαδικαζομένων*] *δικαζομένων* A. C. Schol. Aristoph. et Timaeus, quos sequitur Gaisf. Vulgatum merito tuentur Zon. p. 185. Lex. Seg. p. 409. et Harpocr. v. *Διωμοσία*, probante Matthiae Miscell. Phil. I. p. 258. 13. *διώκει* libris invitis, nec frustra, posuit Küst. Mox post *ἔπραξεν* Schol. addit *ἀποφάσκειν*. Paulo infra quae irrepserant ex v. *Ἀνιππασία*, Gaisf. delevit cum A. haec, *Ὡςπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ· οὕτω καὶ ἀνιππασία καὶ διιππασία, ἡ τῶν ἱππων ἄμιλλα*. 15. *Ἀντωμοσία. γράμματά τινα*] Doctrina tum Harpocrationis, tum Schol. Aristophanis loco laudato: quibus contendendum Lex. Rhet. p. 200. Multum differt Schol. Aristoph. Vesp. 542. 16. *γραψάντων*] *γράψαντες* Harpocratio Pal. et Lex. Seg. p. 409. Illud servant Schol. Arist. 18. *ἐπιδῇ* Med. sola. 20. *ἀπολογήσεσθαι*] *ἀπολογήσασθαι* A. B. C. E. cum libris Harp. universis.

Ἀντὶ χορδᾶς. Consona. *Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις.* Ambabus haurire, nimirum manibus. proverbium de iis qui studiose aliquid faciunt. *Ἀντλία.* Sentina. Aristophanes: *Haud enim amplius possum tolerare istum foetorem.* [Item scapha. *Ipsam igitur scaphan protinus auferam.*] Per translationem ductam ab navibus. dicitur enim *ἀντλία* etiam sentina navis. Pisides: *Ab iis qui foetidas sentinas effundunt.* Et *Ἄντλος*, spicarum acervus in area. *Et has in area, in qua magnum trivit acervum. pinguemque vidit messem, Critho* [*consecravit*]. *Ἀντομένη.* Quae occurrit. Et *Ἀντόμενοι*, qui obviam eunt. *Ἀντονομάζει.* Nomina pro nominibus ponit. *Ἄντου.* Si cuius. *Qui vero in illo consessu aderant, cum partem audissent, alia vero aures illorum praeterissent, eos dimiserunt, dicentes, si qua re indigerent, ad ipsos se missuros esse.* *Ἀντοφθαλμῶ.* Adversis oculis intueor. *Ἀντῳδή.* Sic apud Comicos antistropha vocatur. Et *Ἀντῳδόν*, cantu respondens. *Ego quae saepe multas instar echus voces effudi, sonum auditum ore reddens ludibunda, nunc humi elinguis et muta iaceo, vocis imitationem aspernata.* *Ἀντωμοσία.* Actio, quam iuratus adversus alterum instituit de iniuriis, quibus se affectum dicit. *Διωμοσία* vero vocatur iusiurandum, quod utrimque praestatur ab illis, qui in iudicio litigant: quorum alter dicit, se commissorum rem peragere, alter vero se fecisse negat. *Ἐξωμοσία* autem dicitur iusiurandum, quo quis affirmat vel muneri sustinendo haud parem esse, vel praeter legitimum tempus id sibi iniungi. *Ἀντωμοσία.* Cum actor et reus capita litis, scripto comprehensa, ad magistratum detulerunt. dicta est autem *ἀντωμοσία*, quia utraque pars iurabat, actor quidem se iustam ob causam accusaturum, reus vero se iusta defensione usurum

233 μοσία, ἡ τοῦ ἀντιδίκου. Ὑπωμοσία δέ, οἷον ὅταν τις σκήπτηται κάμνειν ἤ τι τοιοῦτον. Παράστασις δὲ ἡ διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα. Πρυτανεῖα δὲ τῷ ταμίᾳ ἃ καταβάλλει ἕκαστος, ὅπως εἰσαχθῇ ἡ δίκη.

Ἀντωνία. πόλις.

Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Σεβήρου. πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μιαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα δὲ πράττων ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουρούς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συ- 20 στρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν, ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον· καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. ὡς δὲ ἐξήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων ὡς οὔπω τις βασιλέων πρότερον. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν δακτύλιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἴ τι πολυτελὲς περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθάνουσαν γνώμην. ἔγνω γὰρ ὅτι πολλὰ ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν. διὰ δὲ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἴς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα συστήσασθαι. οἱ δὲ συν||ῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι. στιχηδὸν 234

1. Ἀντωμοσία. ἡ τοῦ] Hanc gl. omittit A. sed priorem eius partem usque ad ἐπαχθῇ ἡ δίκη habet post Ἀντωπεῖ. Firmat Lex. Seg. p. 409. Ὑπωμοσία] Vide Küst. in v. Ἀνθυπωμοσία. οἷον ὅταν] οἷον ἄν Lex. Seg. Delendum οἷον cum Zon. p. 185. 2. Παράστασις] Vide infra vv. Παράστασις et Παρασιτησώμεθα. Küst. 3. διδομένη ἕως τῷ γραμματιδίῳ ἐν ᾧ] διδομένη τῷ γράμματι δι' οὗ Lex. Seg. et A. C. γραμματιδίῳ ἐν ᾧ τῷ γράμματι δι' οὗ B. δι' οὗ ἐν ᾧ τ. γ. E. sed expuncta. Apparet orationem esse mancam, quae sic fere debuit institui: ἡ διδομένη δραχμὴ πρὸς (σὺν) τῷ γρ. 5. τὰ ταμεῖα ἃ] τῷ ταμίᾳ B. C. E. et ἃ praefixo Gaisf. ὃ τῷ ταμίᾳ καταβάλλει Lex. Seg. Post ἡ δίκη addit Lex. Seg. λέγεται δὲ καὶ χρόνος τις Ἀθήνησιν ὡς ἂν ὁμηνιαῖος, ὃν ἐπρυτάνευον αἱ φυλαί. Quae mox legebantur e Schol. Plat. p. 330. petita, omnes MSS. omittunt haecce: Οἱ δὲ ἀντωμοσίαν, τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἁμαρτύροις καὶ ἀνέγγραφον εἰς ὅρκον περισταμένην δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ δικάζουσιν. ἔνιοι δέ, ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν, ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται, φάσκων προσποιεῖσθαι αὐτόν, [καὶ] περὶ τούτου διαλαμβάνωσιν οἱ δικασταί. ἢ ὁ τοῦ κατηγορουμένου ὅρκος ἐπὶ τῷ τἀληθῆ ἀπολογήσασθαι· ὥσπερ τοῦ κατηγοροῦντος πρότερον διωμοσία, ἐπὶ τῷ τἀληθῆ κατηγορήσειν. 7. Ἀντωνία] Sic olim vocata fuit Byzantium tempore Severi et filii eius Antonini. Eustathius in Dionys. 803. ὀνομασθῆναι δέ ποτε αὐτὸ (Βυζάντιον) καὶ Ἀντωνίαν, ἕως περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ ἐκείνου παῖς Ἀντωνῖνος. Idem testatur Hesychius Milesius in Origin. Constantinop. p. 53. his verbis: Μέχρι μὲν οὖ περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνία προσηγορεύετο. Sed Meursius ad illum locum recte monet scribendum potius esse Ἀντωνινία. Extant enim nummi veteres Severi et Antonini, in quibus legitur, *Antoneinia Byzantion Sebasta.* Küst. Significatur arx Hierosolymorum. 8. Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Haec et quae sequuntur usque ad illa, τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι, verba sunt Ioannis Antiocheni in Excerptis ab Valesio editis p. 825. sq. Quorum principium rectius ibi conformatum extat: Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Σ. πρὸς κιλ. Σευήρου] Σεβήρου A. B. E. Exc. 9. μιαιφονίαις χαίρων] χαίρων om. A. B. E. 10. βιάζεσθαί τε καὶ Exc. 12. ἔργων] Ἐρινύων Wyttenb. Ind. Plutarch. v. Ἐρινύς 13. ἐν τῇ πόλει Exc.

1. χαίρειν Edd. et MSS. omissum ex Io. Antiocheno revocavit Küst. 2. ἐπειδὴ] ἐπεὶ B. E. Exc. ἐπιδὴ δὲ Med. ἐπὶ δὴ δὲ Ald. 3. Ἀλέξανδρον] εὐθέως τε Ἀλέξανδρον Exc. 4. παραγέγονε] παρεγένετο Exc. 9. ποθεῖν τὴν Ἀ. π.] Sic A. Exc. Ceteri ποθεῖν post πόλιν. 15. Ioannes Antiochenus: ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν πανηυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς — γνώμην. ἔγνω γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς ὅτι κτλ.; item in proximis Suida copiosior. 19. φάλαγγας] φάλαγγα A. φάλαγγα βούλεσθαι Exc. 20. στοιχηδὸν E.

esse. Ἀντωμοσία. Iusiurandum] adversarii in iudicio. Ὑπωμοσία vero dicitur iusiurandum, quod tunc locum habet, cum morbum vel simile quid reus causatur. Παράστασις vero dicitur libellus actionis, quem actor edit, et eum reo communicat. Πρυτανεῖα vero vocantur sportulae, quas uterque litigantium solvit, ut causa in iudicium introducatur. Ἀντωνία. Antonia, urbs. Ἀντωνῖνος. Antoninus, Romanorum Imperator, Severi F. Huius praeter cetera flagitia et caedes potestatem rapiendi vimque faciendi milites nacti sine discrimine per omnia grassabantur. Talia igitur cum patraret, stimularetque eum malorum facinorum conscientia, vitam urbanam perosus Roma discessit, ut et exercitus ordinaret et provincias inviseret. Cum autem ad Danubii ripas pervenisset, adeo Germanos illic agentes sibi adiunxit, ut ex iis auxiliares et corporis custodes conscriberet, eorumque vestitu uteretur. mirifice igitur tam a barbaris quam militibus diligebatur, quippe qui comis ad omnes esset, adeo ut libentius commilitonem quam principem se vocari ferret. posteaquam vero etiam Macedoniam ingressus est, Alexandri nomen ascivit. inde cum Pergamum venisset, et Achillis tumulum coronis et floribus exornasset, Achillem agere coepit. hinc digressus Asia peragrata reliquisque provinciis Antiochiam adiit: ubi aliquamdiu moratus Alexandriam iter suscepit, desiderium professus urbis visendae ab Alexandro conditae. eam igitur omni cum exercitu ingressus sic ab Alexandrinis exceptus est, ut nemo ante eum Imperator. cumque Alexandri monumentum intrasset, demptum sibi paludamentum cum annulo et balteo, et si quid pretiosi gerebat, solio eius imposuit. populus autem Alexandrinus supra modum laetabatur, ignarus quid ille consilii tegeret occulti, rescierat enim Alexandrinos antea multa in sui matrisque contumeliam effudisse. tum inventutem in planitiem quandam convenire edicto proposito iussit, quo phalangem in Alexandri honorem se conscripturum pronunciavit. illi igitur spe alacres convenerunt: quos Antoninus instructis ordinibus dispositos videns ipse quidem se subduxit, sed milites

δὲ ἑστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας συνέκοψαν, τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον φοινιχθῆναι.

Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρετὴν τείνουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν, ἤσκησε τὸν Ἀντωνῖνον, ὥστε καὶ αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα καὶ διδασκάλοις συνεῖναι καὶ τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας φιλοσοφεῖν. ἐξηραλοίφει τε καὶ ἵππευε καὶ ἐς ν' καὶ ψ' σταδίους, καὶ προσέτι καὶ νήχεσθαι καὶ ἐν κλύδωνι ἤσκειτο. ὁ δὲ ἐκ μὲν τούτων τρόπον τινὰ ἐρρώσθη· τῆς δὲ δὴ παιδεύσεως ὡς οὐδὲ τοὔνομα αὐτῆς πώποτε ἀκηκοὼς ἐπελάθετο. οὐ μέντοι καὶ κακορρήμων ἢ κακογνώμων ἦν· ἀλλὰ καὶ συνίει πολλὰ ὀξύτατα καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. τῇ τε γὰρ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ προπετείᾳ, τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προιστάμενά οἱ ἀπερισκέπτως ἐκλαλεῖν, καὶ τῷ μηδενὶ αὐτῶν ἐκφαίνειν αἰσχύνεσθαι, ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν.

Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμᾷ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπον ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ἄφθη παραπλήσιος, τόν τε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνῖνος ἄριστα καὶ ἐντιμότατα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἐδόξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος, οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικός, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἤπιος ὤν. ἔν γε μὴν τοῖς πολεμικοῖς ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἧπερ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας, ὡς ἕνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιούμενος ἐπιμέλειαν. ταῖς τῶν δημοσίων ἐφιστὰς διοικήσεσι, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τὴν ἡγεμονίαν παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος, τούς γε μὴν φαύλους δίχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. Οὔκουν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων, τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντας τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολύ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος, ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἴς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς, τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων, τήν τε τοῦ εὐσεβοῦς ἐπίκλησιν ἐκ τοῦ ἤθους πρῶτος ἀπηνέγκατο.

1. ἐς ταύτας ἰδὼν A. 3. Post *Νεῖλον* omisi *ἅπαντα* cum A. B. E. *φοινιχθῆναι* A. *ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινιχθῆναι* Exc. 4. *Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, *ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν*, leguntur apud Dionem LXXVII, 11, *Küst.* *Σεβῆρος* Edd. ante Gaisf. 5. *κατὰ τὴν ψυχὴν* vulg. libris invitis. 8. *ἵππευε καὶ*] *καὶ* servant A. B. E. Med. 9. *καὶ ἐν κλύδωνι*] *καὶ* om. B. E. *ἐκλύδων* A. 11. *τὸ ὄνομα*] *τοὔνομα* A. *τὸ* om. B. E. 13. *ἦν* om. B. E. 15. *πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα*] Apud Dionem rectius legitur, *πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα. Küst.* Leg. *προσιστάμενα*, vel *παριστάμενα* potius. *Hemst.* Leg. *παριστάμενα*: vid. Hemsterh. in Lucian. p. 508. *Toup.* MS. praeeunte Reimaro. Sed probandum *προσιστάμενα*. 16. Lege *μηδὲν* cum Dione. 19. *Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν*] Haec et quae sequuntur usque ad *πρῶτος ἀπηνέγκατο* verba sunt Ioannis Antiocheni in Excerptis Peiresc. pp. 818, 821. qui sua Eutropio debet vel potius Capitoni. Comparavit horum exordium Salmasius cum Capitolini Pio extr. 20. *τῆς* om. B. E. 21. *Τραϊνὸς* A. *Ῥωμύλος Τραιανῷ* B. E. Mox *ἐνομίσθη παραπλ.* Exc.

3. *ἦν*] *ὢν* A. Exc. 4. *τὴν* add. post *πολεμικοῖς* Exc. *ἢ τοῦ*] *ἢ ἀπὸ τοῦ* B. E. 5. *ἧπερ*] *ἢ εἴπερ* B. E. *εἴπερ* A. Med. *ἥπερ* Portus cum Exc. 6. *τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας*] Locus hic salebrosus est, quem addita voce *ὅρους* sic legendum et distinguendum puto: *τοὺς τῆς ἀρχῆς [ὅρους] ἐγίνωσκεν· ἄνδρας ὡς ἕνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένους ἐπιμέλειαν ταῖς τῶν δημοσίων* etc. Haec lectio sensum loci huius planissimum reddit. *Küst.* Qui distinctionem Valesii, complementum Leunclavii secutus est. Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9. f. a Salmasio dudum adhibitus: *cum semper amaverit pacem, eousque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* 7. *ὡς ἕνι* A pr. (*ὡς ἕν τι* m. sec.) *ποιουμένους* Exc. 9. *τὴν ἡγεμονίαν*] Lege cum Exc. *τῶν ἡγεμόνων.* 12. *οὐκ οὖν* Edd. vulgg. *μόνον* Med. 14. *κατατιθεμένους τὰ ὅπλα* E. 15. *ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασ.*] Sic etiam apud Ioannem Antiochenum legitur. Sed orationis series et sensus potius requirit, ut legatur, *ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ. Küst.* Interim *τε* omisi cum A. B. E. Med. praeeunte Salmasio in Capitol. p. 270. 19. *ἀπανήλωσε*] *ἀπανάλωσε* A. E. Exc. Cf. v. *Καρῖνος.* 20. *τῶν τε δ. θ.*] *τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ* (quae Xiphilini editores merito probarunt), — *ἐπίκλησιν πρῶτος ἁπάντων τῶν αὐτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἤθους ἁπλότητος ἀπηνέγκατο* Exc.

---

in eos immisit, qui trucidarunt universos. tanta autem caedes est facta, totus ut Nilus sanguine inficeretur. † Severus omnibus studiis, tam ad animum quam corpus pertinentibus, Antoninum excoluit, adeo ut Imperator iam factus etiam magistris uteretur, et magnam diei partem philosophiae impenderet. ad haec exercitiis palaestricis operam dabat, et ad DCCL. stadia equitando interdum conficiebat, natandoque vel per tempestatem sedulo se exercebat. quibus rebus ille corporis robur aliquo modo confirmavit; sed omnis reliquae doctrinae adeo oblitus est, quasi ne nomen quidem illius unquam ante audisset. Neque tamen indisertus erat aut iudicii omnino expers, sed et multa acutissime perspiciebat et expeditissime eloquebatur. nam cum libere quidvis facere et dicere ei liceret, et temere omnia inconsiderateque effutire soleret, nec ulla re erubesceret, casu saepe propositum attingebat. † Antoninus, Imperator optimus, imperium ita gessit, ut summo iure Numae compararetur: sicut Traianus ad Romuli similitudinem accessit. Vixit enim et privatus magna eum laude et honore, et in imperio maiore etiam cum moderatione: nulli acerbus, cunctis benignus. In bellis iustitiae gloriam commodis suis praetulit, civiumque suorum saluti potius consulere, quam eorum numerum amplificare studuit. Iustitiae summam rationem ita habuit, ut bonos viros administrationi reip. praefecerit, virtutem honoribus remunerans, malos sine ulla asperitate a rep. removerit. Itaque non suis tantum, sed etiam exteris admirationi fuit: adeo ut quidam finitimorum barbarorum armis positis eum controversiarum suarum arbitrum constituerent. Hic ante imperium ditissimus patrimonium suum stipendiis militum et liberalitatibus erga amicos exhausit, at aerarium opulentum reliquit, primusque Imperatorum *Pius* propter clementiam dictus est.

Τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀντὶ τοῦ, * ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότερα. Ἐνταῦθα δέ ἐστιν ὁ λόγος ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας ἤπερ τὸ Πινδαρικόν. ὃ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυστάτοις πεποίηται τὴν ὑπερβολήν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ἀλήθειαν. καὶ Ὅμηρος δι' ἑνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν·

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀνυπαίτιος. ἀναίτιος.

Ἀνύπεικτον. τὸ ἀνένδοτον. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποτάσσομαι.

Ἀνύπηνος. ὁ ἀγένειος.

Ἀνυπόβλητον. προὔχον.

Ἀνυπόδητος. γυμνόπους. ἐν τῷ ἢ λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπόστατον. ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.

Ἀνύποιστον. ἀβάστακτον, ἀνυπομόνητον.

Ἀνύσασθαί τι. παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξα-
237 σθαι. ‖ καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἄρχοντας προστάξαι τοῖς ὑπηκόοις. Καὶ Ἀνύσαι, τελειῶσαι.

Ἀνυσίμως. ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως. Καὶ Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις.

Ἄνυσται. ἤνυσται. Καὶ Ἀνυστέον, δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυστικωτέρα. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικωτάτη. Πολύβιος· Μία ψυχὴ τῆς ἁπάσης πολυχειρίας ἐν ἐνίοις καιροῖς ἀνυστικωτέρα. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτειν. πληροῦν, ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι, οὔτε ὡς ἐν πολιορκίᾳ ἐφεδρεύοντες τῷ ἐρύματι, οὔτε πρὸς τειχομαχίαν ἐγκείμενοι, ἔγνωσαν τρόπον ἑτέρου αὐθάδους τε καὶ γενναίου καὶ φιλοκινδύνου ἀποπειραθῆναι. † Ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύτειν. τουτέστι πράττειν. [Ἀνύειν.] Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν· δασεῖα ἡ πρώτη. Καὶ Ἀνύτουσι, τελοῦσιν, ἀνύουσι. καὶ Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς·

Οὐκ ἀνύω φθονέουσα.

Καὶ Αἴνυτο, ἀφῃρεῖτο, ἐλάμβανε. Καὶ Ἀνύοι, εὐκτικῶς.

---

2. ἀνυπάρκτου ἀνυπαρκτότερον] ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότεροι B. ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότερος E. Apparet scribendum fuisse, quod supra posui, cui nihil ad integritatem deest nisi ἀπεικάσματος, petendum illud ab v. Εἴδωλον. Corrigendus etiam Schol. Sophoclis, ubi est ἀντὶ ἀνυπάρκτου τὸ ἀνυπαρκτότερον. 7. Ὅμηρος Odyss. σ'. 130. 9. Ἀνυπαίτιος] Hesychius et Lex. Seg. p. 411. Cf. Pollux VIII, 68. 10. εἴκω] ἄγκω B. Tum τοῦ A. pro τό. 13. Ἀνυπόβλητον] Leg. ἀνυπέρβλητον vidit Küster. in Hesych. v. Ἀνυπείκαστον. Zon. p. 177. Ἀνυπέρβλητος. ὁ προέχων. προὔχων E. Cum libris consentit Lex. Seg. p. 411. 14. Ἀνυπόδητος] Lex. Seg. pp. 17. 412. qui p. 82. citat ἀνυπόδετος ex Epicharmi Ulysse. Ceterum vide Aristoph. Nub. 103. 362. Nostrum supra v. Ἄγγελιος. Damascium Photii p. 1069,1. Wesseling. in Diod. I, 80. Lobeck. Phryn. p. 445. Gaisf. Zon. p. 177. 16. Ἀνυπόστατον] Lex. Seg. p. 411. Eunap. de Chariettone in v. Ἀνείχεν. Reines. Artemidor. p. 156. Xenoph. p. 685. ἀνυπόστατον ἀνάγκην, quae excusari nequit, et p. 806. Ceterum hic et proximus articulus uno tenore scribendi sunt. Toup. MS. Id partim confirmat Hesych. Ἀνύποιστον. ἀφόρητον: plenius etiam Zon. p. 191. Ἀνύποιστον δὲ τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον. 17. Ἀνύποιστον] Ἀνύποιστόν τι πλῆθος in v. Μορμολύττεται. Hemst. Deest ἀνυπομόνητον Lex. Seg. p. 411. tenet Hesychius. 18. Ἀνύσασθαί τι] Vide Kidd. in Daw. Misc. p. 373. et Heind. in Phaed. 38. unde licet de parte huius praecepti posteriore existimari. διαπράξασθαι] διαπράξαντι A. C. h. e. διαπρᾶξαί τι.

1. Ἀνυσίμως] Lex. Seg. p. 411. Hac voce utitur Plato Theaeteto p. 115. Küst. 2. Ἀνυσιμότατος] Sic vulg. invitis vel MSS. Vide Plat. Rep. VII. p. 518. aliosque apud Iacobs. in Achill. Tat. p. 447. ἄνυσις γὰρ ἡ τελείωσις] Haec aptiora forent superiorem in locum retracta. Zonaras p. 187. Ἄνοισις. ἢ ἀνακόμισις. ἄνυσις δὲ ἡ τελείωσις. „Synes. Epist. 57. p. 161." Toup. MS. 4. ἐνεργητικωτάτη] Retinet Zon. p. 187. Verum aut Ἀνυστικωτάτη aut ἐνεργητικωτέρα legi iussit Rittershusius in Porphyrii Vit. Pythag. 27. qui supra legit ἀνυσιμωτάτως. 5. Πολύβιος VIII, 5. ubi de Archimede tradidit. 6. ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμ.] Haec non leguntur apud Polybium, sed a compilatore ad supplendam sententiam loco huic addita sunt. Küst. 8. Zon. p. 223. ἐνεργεῖν om. C. qui in exemplo ἐπειδὴ οὐδέν τι. Exordium simile v. Οὐδέν τι πλέον. 9. ἀνύτειν Med. 10. ἐφεδρεύοντες] ἐφεδρεύσαντες B. C. E. Mox ῥεύματι C. pro ἐρύματι. 14. Ἀνύειν de lemmatis loco detrudendum. Mox Ἀνύτειν] Ἀνύτειν C. quod probarat Porsonus ad Toup. IV. p. 497. sive in E. Phoen. 463. Ἀνύειν οἱ κοινοί, ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί E. ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν] ἐνεργεῖν C. ἀνύειν δὲ Ald. Gaisf. Id Zonaras gl. Ἀνύτειν sic subiunxit, καὶ ἀνύειν ὁμοίως. 16. Ἀνύτουσι. τελειοῦσιν] Ἀνύτουσι. τελοῦσιν A. C. Lex. Seg. p. 411. 17. Ὅμηρος Il. δ'. 56. 19. αἴνυτο] ἄνυτο A. B. C. E. Spectat haec gl. Homer. Il. λ'. 579. et temere huc irrepsisse videtur. Recte eam iterat Suidas suo loco post Αἰνοίην. Gaisf. ἀνύοις] ἄνυοι A. B. C. E. Praegressum καὶ om. vulg. Tum εὐκτικόν B. E.

Quid autem unus nostrum, quid nullus? umbrae somnium sunt homines. ubi posuit id quod magis nihil est quam ipsum nihil. Haec autem oratio plus habet verisimilitudinis quam Pindari. Pindarus enim hyperbole utitur petita a rebus, quae consistere nequeunt; alter vero a rebus quae cum appareant et videantur esse, revera non sunt. id quod Homerus satis declaravit versu isto: *Homine nihil imbecillius terra alit.* Ἀνυπαίτιος. Insons. Ἀνύπεικτον. Quod nemini cedit. ductum ab εἴκω, cedo. Ἀνύπηνος. Imberbis. Ἀνυπόβλητον. Eminens. Ἀνυπόδητος. Discalceatus. per ἢ litteram; non autem ἀνυπόδετος. Ἀνυπόστατον. Quod sustineri nequit. Ἀνύποιστον. Quod ferri non potest, intolerabile. Ἀνύσασθαί τι. Aliquid a potentioribus sibi conficere. dicitur etiam de magistratibus, qui civibus suis aliquid imperant. Et Ἀνύσαι, ad finem perducere. Ἀνυσίμως. Efficaciter, Strenue, perfecte. Et Ἀνυσιμώτατος. ἄνυσις enim negotii alicuius est consummatio. Ἄνυσται. Id quod ἤνυσται. Et Ἀνυστέον, perficiendum est. Ἀνυστικωτέρα. Efficacior. Polybius: *Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris manibus efficacius est.* ut Archimedes solus multis Romanis praestitit. Ἀνύτειν. Implere, efficere. *Cum autem barbari nec circumsidendo nec castellum oppugnando quicquam proficerent, aliam rationem, audacem illam et generosam et periculi plenam tentare statuerunt.* † *Ninus autem incertus haerebat, cum nihil proficere posset.* — Attici dicunt ἀνύτειν, quod nos ἀνύειν. Ἀνύειν vero, festinare, notandum spiritu aspero. Et Ἀνύτουσι, perficiunt, efficiunt. Homerus ἀνύειν dixit, ut nos: *Nihil invidendo proficio.* [Αἴνυτο, auferebat.] Et Ἀνύοι, optativus.

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ.

Ἄξεστος. Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἄξεστος ποιητὴς καὶ ἀλληγορικός.

Ἀξιάγαστος, ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόχρεως.

Ἄξια ἡ κύων τοῦ βρώματος. ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἀξιαπηγητότατα. ἀντὶ τοῦ, ἄξια τοῦ ἀφηγεῖσθαι.

Ἀξιδάρης. ὄνομα κύριον. Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ Ἀρμενίας οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀξιεπαίνετος. ὁ ἄξιος ἐπαίνων.

Ἀξιέραστον. ἄξιον ἐρασμοῦ, ἐπέραστον.

Ἀξινάριον. ἡ ἀξίνη. Καὶ ἀξινίδιον ὑποκοριστικῶς.

Ἀξιοζήλως. ἐπαινετῶς. Ὁ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν ἁπάντων ἑαυτὸν διεχρήσατο οὐκ ἀξιοζήλως. Καὶ Ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι.

Ἀξιόλογα βάρη. Ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων πέμπωμεν ἐκηβολώτατα ἀξιόλογα λίθων βάρη. Καί· Ἀξιολόγοις καταστρώσας λίθοις τὰς ὁδούς. Καί· Εἰλήμασιν ἀξιολόγοις τοὺς ὑδροστατουμένους γεφυρώσας. τοῦτέστιν εὐπρεπέσι, μεγίστοις. Καὶ αὖθις· Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημᾶναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χώρα, οὐδὲ μὴν περιμάχητος, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας· ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον. 238

Ἀξιόμαχος. δυνατὸς μάχεσθαι, ἰσοδύναμος. Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει οὔτε ἄλλῳ τῶν ἁπάντων οὐδενὶ ἀξιόμαχοι πρὸς ἡμᾶς ὄντες.

Ἄξιον. οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης· Διὰ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτ' οὔτ' ἐστὶν ὁ καταπλήσσων οὔθ' ὁ κολάσων ὑμᾶς. Τάσσουσι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, ὅταν εὐωνόν τι πιπράσκηται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν· Ἐροῦσιν ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλῶσιν. Καὶ πάλιν· Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε, τά τε δίκαια ποιήσετε

1. De Anyto v. Schol. Plat. p. 330. quaeque collegit Buttm. in Pl. Men. 26. Post v. *ῥήτωρ* glossam ordini litterarum contrariam, Ἄξεινος. Ἧκει κονίστραι Ἄξεινοι λυθρῷ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι, petitam ex v. Ἔαρ delevi, quam in marg. A. coniecerit. In versu quod edd. olim praebebant ἄρεϊ, MSS. invitis, εἴαρι saltem ex altero loco reduxerant Ruhnkenius in Callim. p. 529. et Toupius in Theocr. p. 405. 2. Ξενοκλῆς — καὶ ἀλλ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 86. compilatum. 3. ἀλληγορικῶς A. E. 4. Ἀξιάγαστος] Theodoret. de Iosepho in Deuteronom. XXXIII. interp. 46. Vol. I. p. 298. ed. Schulz. Ex Synesio citat H. Steph. Thes. I. p. 478. *Burn.* Damasc. apud Phot. p. 1037. *Toup.* MS. Addit Gaisf. ex Agathia p. 1. Ἀξιάγαστα ἔργα, item exempla vv. *Μεγαλόνοια* et Ὑπατία. Gl. habet Lex. Seg. p. 412. 5. ἐπὶ τῶν κατ' ἄξίαν τινὸς τυγχ.] Diogenianus (II, 78.) contra: ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων i. e. *de iis qui praeter meritum aliquid consequuntur. Küst.* Ille tamen etiam Ἄξια ἡ κ. τοῦ θρόνου, cum Arsenio p. 63. 7. Ἀξιαπηγητότατα] Usus est Herodotus I, 16. 177. „Dio p. 565. Agathias p. 4. ἀξιαφήγητα. Etymol. Ἀξιεπηγητότατον, male." *Toup.* MS. Ἀξιαφηγητότατα B. E pr. Gl. habet A. marg. Tenet Zon. p. 229. 9. Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ ἄρχειν Ἀρμ.] Idem fragmentum legitur supra v. Ἀμφίλογον, praefixo Arriano nomine. *Küst.* Qui post χρὴ maluit ἄρχειν invitis libris obtrudere, quam fraudem lectoris incusare. 11. Ἀξιεπαίνετος] Xenoph. Hist. Gr. p. 522. *Toup.* MS. Mendose Hesychius Ἀξιεπαινέτατος. Utrobique puto cum Zon. p. 228. ἀξιέπαινος esse reponendum. 12. Ἀξιέραστον] Lex. Seg. p. 412. 15. Ἀξιοζήλως] V. Ἀπίκιος, Νεολαία. *Toup.* MS. Cf. v. Κατήχθη. 16. αὐτον ἀξιοζήλως διεχρήσατο Zon. p. 230.

3. τόπους ante γεφυρώσας Schneiderus supplet in Lex. Gr. *Εἰλήμασιν* aliquid peregrini sapit in tali sententia. 4. *Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημ.*] Hoc fragmentum repetitur in v. *Μερμερόης* traductum. 6. ἓν ὑπάρχει] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. Priores enim editt. minus recte habent ἐννπάρχει. *Küst.* Qui mendum istud neglexit in v. *Μερμερόης*. 9. Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει, οὔτε ἄλλῳ τῶν ἀπ.] Haec sunt verba Procopii lib. III. de Bello Goth. c. 16. p. 502. *Küst.* Aliud exemplum praestat Zon. p. 228. 11. Ἄξιον] Vid. Lex. Seg. pp. 215. 412. Zon. p. 229. Observationes istas Suidas an qui thesaurum eius locupletavit e duplici fonte nec multum dissimili corrasit: ita ut prior particula ad versum usque Pherecratis pertineat. 12. Δημοσθένης] Huius locum frustra quaesivi. Vel sic tamen apparet syntaxin verborum ὁ καταπλήσσων οὔθ' ὁ κολάσων esse mendosam. 14. ἡμᾶς] ὑμᾶς dedi cum A. 15. ὅταν εὐωνόν τι πιπρ.] Hoc sensu vox ista capitur ab Aristoph. Equit. 642. ubi Scholiasta: Ἀξιωτέρας· εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. *Küst.* Vide v. Ἀξιώτερος. πιπράσκεται] πιπράσκηται A. B. E. 16. *Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν*] Pag. 165. (719. Rsk.) ubi locus hic ita legitur: Ἴσως δ' ἐροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως συνεωνοῦντο τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν. *Küst.* 18. πωλῶσιν] πολοῦσιν A. Ceterum ἀξιώτατον de *cariori* dixisse Procopium Arc. Hist. p. 118. monet *Toup.* MS. Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε] Haec sunt verba eiusdem Lysiae p. 166. quibus orationem κατὰ τῶν σιτοπωλῶν claudit. *Küst.*

Ἄνυτος. Anytus, Anthemionis F. Atheniensis, orator. Ἄξεστος. Xenocles Carcini F. ut impolitus poeta et allegoricus a comicis carpebatur. Ἀξιάγαστος. Admiratione dignus, fide dignus. Ἄξια ἡ κύων. *Digna est canis isto pabulo.* dictum in eos qui pro meritis mulcantur. Ἀξιαπηγητότατα. Dignissima narratu. Ἀξιδάρης. Nomen proprium. *Non videtur mihi ambiguum quin Axidares Armeniae praefici debeat.* Ἀξιεπαίνετος. Laude dignus. Ἀξιέραστον. Amore dignum, amabile. Ἀξινάριον et ἀξινίδιον, diminutive, ascia. Ἀξιοζήλως. Laudabiliter. *Is autem in omnium conspectu exemplo haud laudabili se ipse interfecit.* Et Ἀξιοζήλωτος, aemulatione dignus. Ἀξιόλογα βάρη. *Ut de turribus ingentia saxorum pondera iaculemur in spatium longissimum.* Et: *Cum autem vias pulcherrimis lapidibus stravisset.* Et: *Cum autem loca stagnantia aggeribus ingentis operis stravisset.* Et alibi: *Mermeroen nobis significasse, regionem illam non esse magni faciendam, neque dignam de qua rex bello contendat vel expeditionem suscipiat: sed unam e gentibus circa Caucasum habitantibus eam obtinere.* Ἀξιόμαχος. Qui bello resistere potest, viribus par. *Qui nec hominum numero nec ulla alia re in bello nobis pares sunt.* Ἄξιον. Oratores id accipiunt de consentaneo et iusto. Demosthenes: *Nam propter hoc ipsum maxime consentaneum est tacere, quia nec qui vos terreat adest, nec qui puniat.* Idem etiam usurpant de rebus, quae vili pretio constant. Lysias in oratione contra frumentarios: *Dicent se propter benevolentiam erga remp. frumentum emere, quod nobis vilissimo pretio vendant.* Et deinceps: *Quod si ipsos condemnaritis, et iusta facietis et fru-*

καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠήσεσθε· εἰ δὲ μὴ τιμιώτερον.

Ἄξιος. ὁ εὔωνος. Φερεκράτης Ἰστιῷ·

Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιος.

Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτω Δημοσθένης. Καὶ Ἄξιον ξύλον, εὖ καὶ καλῶς εἰργασμένον, εὐθές, καλόν. Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῇτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.

παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. Ἄξιον δὲ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον.

τουτέστι τὸν εὔωνον.

Ἀξιοπιστία. ἡ πίστωσις. Καὶ Ἀξιόπιστος οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατείᾳ χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.

Ἀξιόπιστος. πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιόπιστος σφόδρα, ὥστε, μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συνεχώρουν Ἀθηναῖοι.

Ἄξιος. ὄνομα κύριον.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων, σημαῖνον τοιόνδε τι· ἄξιός ἐστιν ὁ μισθός, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ.

Ὅμηρος δὲ πρῶτον ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ· 239

Ῥητέροι γὰρ . . . ἔσεσθε κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν.

καὶ πάλιν·

Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ;
ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.

ὁ δὲ νοῦς· ῥᾷον ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγὴν τὴν ὀργήν. Καὶ Ἄξιος τριχός, ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος· παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία ἐστίν. Ἀριστοφάνης·

Ἥκλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

ἀντὶ τοῦ, τὸ τυχόν. Καὶ Ἄξιος οὐδὲ μόνου, ἀντὶ

3. τὸ εὔωνος A. Φερεκράτης Ἰστιῷ] Pro Ἰστῷ fortasse scribendum est Ἰπνῷ. Fabulam enim Pherecratis Ἰπνὸς plures auctores laudant. Ἰστὸν vero nemo praeter Suidam, ni fallor, ei tribuit. *Küst.* Accessit Meinek. Qu. Sc. II. p. 36. 4. Ὁ δὲ στέφους πετ.] Quis ex tam corrupto et lacero fragmento sensum aliquem elicere queat? *Küst.* Nonnulla ad hunc locum scripsit Wesseling. in Probabil. p. 250. ita tamen ut rem in medio reliquerit. Proculdubio Pherecrates dederat, Ὁ δὲ πυρὸς ἐστι τοῖς πετεινοῖς ἄξιος. *Frumentum vili venit avibus.* Nihil suavius aut verius. *Toup.* I. p. 64. Verisimilius Porsonus *Tracts* p. 184. ὃδ' ἔστ' ἐφ' οὗ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος. 7. εὐθές vox nullius coloris. Ἀριστοφάνης] E Scholiis in Comici versum Ranarum 747. 8. Κἄν τε] κἄν τι A. B. et v. Κἄν τι. 9. κατὰ] παρὰ A. B. E. Schol. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξ. Schol. ἐξ ἀξίου ξ. καὶ ἀπ. Eust. in Il. λ'. p. 836. Similiter τὸ τῆς παροιμίας, ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου Aristides T. I. p. 759. Redeunt haec in v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. 10. θέλειν B. E. Mox addendum ὅτι post λέγειν cum Schol. 12. κρεῖττον hic et in inferiore gl. om. B. E. 13. Continuavi haec cum superioribus, quoniam δὲ vulgg. edd. omissum praestiterunt A. Med. diserte prolati. Mox τὸ εὔωνον A. B. E. τὸν εὔωνον edd. ante Gaisf. 15. Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον] Respexit Suidas: ad Aristoph. Equ. 902. τὸν καυλὸν οἷσθ' ἐκεῖνον Τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον; Ubi Schol. Ἄξιον. νῦν εὔωνον καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli: *A pennyworth. Well worth the money. Toup.* 17. Ἀξιόπιστος οὐχὶ] Lex. Seg. p. 413. 19. δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως] Sic Lex. Seg., et sic legendum esse patet ex MSS. et edd. vett., in quibus ἀξιόχρεως tanquam caput sequentis glossae reperitur. *Gaisf.* καὶ ἀξιόχρεως om. vulg. 21. Ἀξιόπιστος. πιθανός] Küsterus edidit, Ἀξιόπιστος, ἀξιόχρεως, πιθανός. Ἦν δὲ ἀξιόπιστος] Haec sunt verba Laertii de Xenocrate philosopho, IV, 7. *Küst.*

3. Leg. Ἀξιός. 4. Attigit Arsenius p. 63. ubi leg. ἔστι pro ἐπί. 5. σημαῖνον] σημαίνει E. σημαίνει δέ τι τοιόνδε Lex. Seg. p. 412. Cf. Schol. Eur. Med. 324. 6. λαμβάνειν Lex. Seg. 7. πρῶτος Lex. Seg. 8. Versus Homeri sic integrandus ex Il. ω. 243. ubi sic legitur: Ῥητέροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε, Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν. 11. Versus Il. μ. 63. 13. Σοφοκλῆς] Sic MSS. cum Lex. Seg. Diu est cum haec Euripidis esse Med. 319. sq. post Toup. I. p. 65. annotarunt viri docti: et Εὐριπίδης quidem E. inter vss. 14. αὔτως Edd. 15. σοφός] Sic A. B. C. et inter vss. E. item Harl. (v. Kidd. in Porsoni *Tracts* p. 184. coll. Burgess. in Dawes. p. 389.) ἀνήρ edd. ante Gaisf. 17. διὰ σιγὴν] διὰ σιγῆς Lex. 18. Eadem fere Zenobii explicatio II, 4. cf. Arsen. p. 63. ubi ἄξιος οὐδενός superioribus iungenda. 19. Ἀριστοφάνης Ran. 626. 20. Ἥκλεψα] εἴκλεψα A. B. E pr. Med. ἥκλεψα edd. vulgg. 21. τὸ add. A. Vide v. Πάτταλον. Idem mox cum Med. servavit παροιμία ante ἄξιος omissum edd. vulgg. Ἄξιος οὐδὲ] Lex. Seg. p. 413. Sed probabiliter Abreschius Auctar. Diluc. Thucyd. p. 281. monet scribendum οὐδὲ ἑνὸς μόνου ex Platonis Theaet. p. 162. E. ubi vid. Schol. p. 361.

mentum viliori pretio emetis; sin autem, cariori. Ἄξιος. Vilis. Pherecrates *Ipno*: *Hicce est cuius auctoritate triticum eviluit.* Ἄξιον. Interdum significat id quod iustum est. sic Demosthenes. Ἄξιον ξύλον, lignum eleganter politum, rectum, pulchrum. Aristophanes: *Et si quid labamini, ex nobiliori saltem ligno.* alludit ad proverbium: *Ex nobiliore ligno vel suspendar.* sensus igitur est, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam malis et ignavis. nam si quid pati necesse fuerit, praestare boni quam mali ducis illud culpa pati. Idem apud Atticos dicitur de re vendibili. *Caulem silphii vili pretio venalem.* Ἀξιοπιστία. Auctoritas fide digna. Et Ἀξιόπιστος ab antiquis non vocatur homo fictus, qui admirationis gratia omnia exaggeret; sed homo spectatus, probatus, idoneus. Ἀξιόπιστος. Cui fides habetur. *Tanta verbis eius fides habebatur, ut cum nulli iniurato testimonium dicere liceret, Athenienses id huic soli permiserint.* Ἄξιος. Nomen proprium. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μ. Hoc loquendi genus est Atticae venustatis, significans fere, haec merces digna est quae accipiatur. extat apud Cratinum. Homerus vero primus hac figura usus est *Illo enim mortuo faciliores ad profligandum erittis.* Et alibi: *Est autem admodum difficilis transitu, quia pali in ea defixi.* Et Sophocles: *Mulier enim iracunda, perinde atque vir, facilius caveri potest quam sapiens taciturnus.* Sensus est, hominem iracundum facilius caveri posse, quam eum qui premat iram silentio. Et, *Pilo dignus*, proverbium de re vili dictum et vulgari, quia pilus nullius pretii res est. Aristophanes: *Aut si furatus sum aliquid de rebus tuis vel pilo dignum.* id est, vel minimum. Et, *Ne uno quidem dignus.* id est nullo. per translationem

τοῦ οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον. Καὶ παροιμία, Ἄξιος ὀβελίσκου καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου, [παροιμία] ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. καὶ Ἄξιος τοῦ παντός.

Ἀξιοῦμαι. γενικῇ.

Ἀξιουμένου. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Ἀξιοῦσι δέ, ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσι. Πολύβιος· Οἱ δὲ Γερραῖοι ἀξιοῦσι τὸν βασιλέα, μὴ καταλῦσαι τὰ παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς δεδομένα· τουτέστιν, ἀίδιον εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν. ὁ δὲ ἑρμηνευθείσης οἱ τῆς ἐπιστολῆς ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις.

Ἀξίοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἀξιόχρεων. ἐν τῷ ῶ μεγάλῳ λέγουσι. καὶ οὐδετέρως ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον. ἀξιόχρεων οὖν ἱκανός, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος.

Ἀξιῶ. ὑπολαμβάνω. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀξιῶ γ' ἐμαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἄξιον νομίζω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. ἀξιῶ σε.

Ἀξίωμα. βούλημα.

Τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς.

Μὴ διωθεῖσθαι τὴν πατρικὴν ἐπίταξιν, μηδὲ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀξίωμα ἀτιμάζειν. τουτέστι βούλημα. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος.

Ἀξίωμα. ἡ ἱκετεία. Δαβίδ· Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Ἀξίωμα. τοῦτο ἐκ κατηγορήματος ὀρθοῦ ἢ πλαγίου ἔχει τὴν γένεσιν. Ἀξίωμα δέ ἐστι τοῦτο ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἢ ψευδές· ἢ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντόν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, ἢ καταφαντόν· οἷον, ἡμέρα ἐστί, Λίων περιπατεῖ. ὠνόμασται δὲ ἀξίωμα

---

1. καὶ] *Καὶ παροιμία* dedi cum A. Iam *ἐπὶ τ. σφ. τιμίων* cum paroemiographi rettulerint ad novissima, haec malumus sic contrahi: *καὶ παροιμία Ἄξιος τοῦ παντός, ἐ. τ. σφ. τ.* Accedit aliud argumentum, ut illa ne ferri quidem possint in membro superiore. Nisi quis enim *ὀβελίσκου* quae significatio sit proverbialis demonstrarit, equidem opinor popularem subesse dictionem, petitam illam ab obolo, quippe levissimi pretii documento: velut *τεττάρων ὀβολῶν ἄξιον* Graecis recentioribus tritum, de quibus dixit Segaar. in Clem. Alex. p. 236. 5. *Ἀξιοῦμαι*] Habet A. marg., om. vulg. 6. *Ἀξιουμένου. τυγχάνοντος*] Locus hic mutilus est atque ita restituendus: *Ἀξιουμένου. ἀξίου τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου.* Desumptum autem est hoc fragmentum ex Dione in Excerpt. Legatt. Hoeschelii p. 374. [T. I. p. 59. ed. Reim.] ubi legitur *ἀξιουμένων*. Sed Suidae lectio verior atque elegantior est. *Toup.* III. p. 33. *Ἀξ. τυγχάνοντος* sic Zon. p. 229. 7. *παρακαλοῦσι*] Post h. v. delevit Gaisf. *ἢ ἄξιον κρίνουσι* cum A. B. C. E. 8. *γεραιοὶ*] *Γερραῖοι* Casaubonus, probante Schweighäusero in Polyb. XIII, 9, 3. item Dukerus in Livium T. V. p. 172. 13. *Ἀξίοχος*] Eadem Harpocratio cum Lex. Seg. p. 413. 14. *Ἀξίοχος καλούμενος*] Inter dialogos Aeschinis Socratici Axiochum etiam recensent Athen. lib. V. c. 20. et Diog. Laert. II, 61. Vide infra v. *Αἰσχίνης*. Monendus hic est lector, in prioribus editt. post vocem *καλούμενος* [immo post *ἀξιουμένοις* in Med. et E.] addi, *Πλάτωνος ἐπιγέγραπται*. Sed verba illa tam in Harpocratione, quam 2 MSS. Pariss. desunt; eademque in alio MS. Paris. ad marginem scripta leguntur: unde satis patet, ea non esse ipsius Suidae, sed ab aliis ad marginem prius adnotata, et postea a librario aliquo in textum recepta fuisse. *Küst.* A. marg. *πλὴν ἐνεπιγέγραπται*. B. *πλάτωνος ἐπιγέγραπται*. 15. *Ἀξιόχρεως*] *Ἀξιόχρεων* A. cum Lex. Seg. p. 412. Vide praesertim Etym. M. p. 116. et Zon. p. 229. 16. Cf. Lex. Rhet. p. 209.

1. *Ἀριστοφάνης* Equ. 182. 2. *ἰσχύειν* vulg. 3. Eaedem interpretationes in v. *Οὐκ ἀξιῶ*. 4. Non adeo concinna verborum structura, *σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. ἀξιῶ σε.* Novissima quidem, sic illa colligenda, *ἀξιῶ σε, αἰτιατικῇ*, lectoribus debentur; superioribus adhibendus Zon. p. 230. *Ἀξιῶ. ὑπολαμβάνω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω καὶ τὸ νομίζω.* Ceterum Georg. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosq. p. 58. *Ἀξιῶ, τὸ δέομαι, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς ἀπαρέμφατον.* 6. *Τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς*] Haec sunt verba Sophoclis in Oed. Col. 1459. ut Pearsonus etiam observavit. Quae vere sequuntur, ex alio quodam auctore descripta sunt: quod Portus ignorans, duo haec diversa fragmenta, quasi ex eodem auctore deprompta, repugnante sensu et structura orationis, in unam sententiam compingere conatus est. *Küst.* Si minus exemplum posterius, certe Diogenis locus post Suidae aetatem accessit. Alter enim locus, qui Damascii est de Vita Isidori, vocibus quinque prioribus minus a Photio Bibl. p. 346. a. descriptus, non convenit in istam voluntatis notionem. *ἐφ' ᾧ*] *ἐφ' ὃ* B. E. 8. *τὸ βούλημα*] *τὸ* om. A. B. C. E. 9. *Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωμ. καὶ συνηγμ.*] Haec sunt verba Laertii lib. IV, 33. *Küst.* 11. Zon. p. 229. *Δαβίδ* Ps. CXVIII, 169. ubi interpretes LXX. habent, *Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, κύριε.* 14. *Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς ἢ ψευδ.*] Haec et omnia quae sequuntur usque ad verba illa *οἰκεῖν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ* leguntur apud Laertium in Zenone, lib. VII, 65. *Küst.* *ἤτοι*] *τουτέστιν* A. B. C. E. Accedit *ἐστι ἤτοι* Med. Reposui *τοῦτο ὅ ἐστιν*: nam Diogenes *Ἀξ. δέ ἐστιν ὃ ἐστιν ἀληθὲς ἢ ψεῦδος.*

---

a talorum iactu ductam. Et, *Dignus obelisco.* proverbium de iis dictum qui praecipuo honore digni sunt. Item *Ἄξιος τοῦ παντός. Ἀξιοῦμαι.* Aptum genitivo. *Ἀξιουμένου. Viri, qui primo apud illos loco dignus habebatur.* *Ἀξιοῦσι* vero, rogant. Polybius: *Gerraei vero regem rogant, ne res a diis sibi datas (aeternam pacem et libertatem dicebant) everteret. Ille vero, epistola per interpretem sibi explicata, respondit se postulatis illorum annuere.* *Ἀξίοχος.* Ab Aeschine Socratico scriptus est dialogus, qui vocatur Axiochus. *Ἀξιόχρεων.* Per ὠ effertur. item in neutro genere. at *Ἀξιόχρεον* barbarum est. *ἀξιόχρεως* vero significat idoneus, locuples, fide dignus. *Ἀξιῶ.* Existimo, dignum iudico. Aristophanes: *Non me idoneum duco, qui magnam potentiam consequar.* Significat etiam oro, et accusativo iungitur: ut *Ἀξιῶ σε.* *Ἀξίωμα.* Voluntas. *Quid tibi in votis, cur me vocaris?* † *Reiicere nolle paternum mandatum, neque Platonis voluntatem contemnere.* † *Arcesilaus vero axiomatis frequenter utebatur, et in dicendo pressus erat.* *Ἀξίωμα.* Supplex oratio. David: *Admitte preces meas, Domine.* *Ἀξίωμα.* Axioma vel ex praedicato recto vel obliquo constat. est autem enunciatio vel vera vel falsa; vel res perfecta, quae quantum in ipsa est vel affirmari vel negari potest; ut, *dies est*; *Dion ambulat.* dictum est au-

παρὰ φιλοσόφοις ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦσθαι ἢ ἀθετεῖσθαι. ὁ γὰρ λέγων, ἡμέρα ἐστίν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι· οὔσης μὲν οὖν ἡμέρας, ἀληθὲς γίνεται τὸ προκείμενον ἀξίωμα· μὴ οὔσης δὲ ψεῦδος. Διαφέρει δὲ ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα. Ἔστι γὰρ προστακτικόν, ὁρκικόν, ἀρατικόν, ὑποθετικόν, προσαγορευτικόν. Ἀξίωμα μὲν γάρ ἐστιν, ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δέ ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς μέν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα, αἰτητικὸν δὲ ἀποκρίσεως. οἷον, ἆρά γε ἡμέρα ἐστί; τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστι οὔτε ψευδές. ὥστε τὸ μέν, ἡμέρα ἐστίν, ἀξίωμα, τὸ δέ, ἆρά γε ἡμέρα; ἐρώτημα. Πύσμα δέ ἐστι πρᾶγμα, πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρίνεσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, ναί· ἀλλὰ εἰπεῖν, οἰκεῖ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. τὰ δὲ λοιπὰ δῆλα.

Ἀξιώματα. οὕτω λέγει Ἀριστοτέλης καὶ τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ἀξιῶν. ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Αυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶν, λιπαρῶν.

Ἀξίωσιν. τιμήν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς τρίτης μοίρας, μεγέθει τε χώρας καὶ πλήθει τῶν ὑπηκόων. † Ἀπῆγε δὲ αὐτὴν τῆς δίκης κατάπλαστος σωφροσύνη καὶ ἀξίωσις ὑπέρογκος καὶ ἡ τῶν συναδικούντων παρασκευή. † Καὶ ἀξιώσει τοῦτον περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν σεμνὸν δ' ὅμως τόδε ἄθλον· Αἰλιανός φησιν. ἀντὶ τοῦ τιμῇ.

Ἀξιώτερος. εὐωνότερος. Καὶ Ἀξιωτέρας, ὁμοίως εὐωνοτέρας.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

[εὐωνοτέρας] τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον γὰρ παὰ Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζει.

Ἄξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν. ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ Κύρβεις διαφέρει. Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τῆς ἁμάξης.

Ἄξοον. τὸ ἄτμητον.

5. *καὶ πύσμα. ἔστι γὰρ προστακτ.*] Sublata interpunctione et inductis duabus istis vocibus *ἔστι γὰρ* locus hic ita legendus est, *καὶ πύσμα, καὶ προστακτικὸν καὶ ὁρκικὸν καὶ ἀρατικὸν* etc. Sic enim habet Laertius. *Küst.* Fugit et illum et editores Diogenis, *ἔστι γὰρ . . . προσαγορευτικόν* reponenda fuisse post verba *ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές*, quae Laertius sic perscripsit, *ὅπερ ἢ ἀλ. ἐστιν ἢ ψεῦδος.* Hoc quidem etiam in v. 11. 10. *αἰτιατικὸν*] Lege *αἰτητικόν*, ut apud Laertium. *Küst.* Sic A. B. E. Correxerat Portus. 13. *πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτ., ναί*] Huc spectant verba Ammonii (p. 59.): *Ἐρωτᾶν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δέ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, πῶς ἐπολεμήσατε; Küst.* 14. *ἀποκρίνασθαι*] *ἀποκρίνεσθαι* dedi cum A. et Diog. 15. *οἰκεῖ* Diogenes; *οἰκεῖν* Edd. 17. *Ἀξιώματα. Οὕτω λέγει Ἀριστ.*] In prioribus editt. articulus hic absque ulla interpunctione vel nota distinctionis praecedentibus continuatur: quod peccatum etiamsi ab attento lectore facile animadverti possit, interpres tamen solenne suum hic coecutiverat, et in versione *ἀσύγκλωστα* prorsus in unam sententiam compegerat. *Küst.* οὕτως ed. Gaisf. 20. *Ἀξιῶν*] Usque ad *Πλάτων* habet Lex. Seg. p. 412. 21. *Πλάτων*] Gorg. p. 450. B. *τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους. Burn.* *λιπαρῶν* om. C. Continuo addunt A. B. E. edd. ante Küster. *ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ νομίζων.*

2. *μὲν* om. Zon. p. 228. L. *μεγέθει δὲ χ.* 3. *αὐτὸν*] *αὐτὴν* A. B. C. E. 4. *κατάπλαστος*] *καταπλάτ* A. qui infra *ὑπέρογγος.* Mox *καὶ* ante *ἀξίωσις* om. vulg. 6. *Καὶ ἀξιώσει τοῦτο περ.*] Vide supra v. *Ἀντώνιος Σατουρνῖνος*, ubi idem fragmentum legitur. Ceterum Antonius Saturninus, de quo haec ab Aeliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, superioris Germaniae praeses, a quo bellum civile sub Domitiano motum fuisse constat ex Suetonio et Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuisse, discimus ex Martiale lib. IV. Ep. 11. quem locum mihi indicavit Ioannes Massonus. *Küst.* *τοῦτον*] *τοῦτο* scripturam A. C. Med. correxit Portus. *κακίαν* A. 11. Versus Aristophanis Equ. 642. 12. *εὐωνοτέρας*] Haec vox a prioribus editt. [et MSS.] abest, quam ex Scholiasta Aristophanis revocavi. *Küst.* Quem v. in v. *Ἄξιον.* 14. *Ἀξιοῖ*] Lex. Seg. p. 412. et Harpocratio Palatinus. 16. *Ἄξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθην.*] Eadem Harpocratio Palatinus; cuius reliqui libri non multum abeunt a Lex. Seg. p. 413. „Vide Menagium in Laert. I, 45. Heraldum adv. Salmas. p. 297." *Gaisf.* Adde locos in Eratosth. p. 211. sq. 17. *αὐτοὺς — διαφέρει*] *αὐτοῖς ἐν ξυλίνοισχήμασι τετραγώνοις* C. 19. *Δημοσθένης* p. 629, 21. Quae sequuntur, eorum priora lectores adiecerunt, moti vel gl. *Κύρβεις.* 21. *τὸ τῆς* A. 22. Zon. p. 229.

tem apud philosophos *ἀξίωμα* inde, quod aliquid postulatur vel repudiatur. si quis enim dicit, *dies est*, is contendere videtur, diem esse. quod si dies sit, proposita enunciatio vera est; sin secus, falsa. Differunt autem enunciatio, interrogatio, percontatio, et oratio qua iubemus, vel iuramus, vel imprecamur, vel condicionem ponimus, vel compellamus. Nam enunciatio est, qua aliquid vel verum vel falsum enunciamus. Interrogatio est perfecta quidem res, sicut et enunciatio, sed quae responsionem requirat: ut, *an dies est?* hoc autem neque verum neque falsum est, itaque cum dicimus, *dies est*, id enunciatio est; cum vero dicimus, *an dies est?* interrogatio. Percontatio vero res est, ad quam praecise non possumus respondere, *ita*, ut in interrogatione; sed dicendum fere, *habitat in illo loco.* Reliqua vero clara sunt. *Ἀξιώματα.* Sic Aristoteles pro more suo solet propositiones appellare, tam quae demonstrationem requirunt quam quae nullam. *Ἀξιῶν.* Existimans, putans. Lysias et Plato. Item rogans, orans. *Ἀξίωσιν.* Honorem. *Cum ille quod ad dignitatem attinet rex esset ordinis tertii; sed regionis amplitudine et multitudine subiectorum [reliquos superaret.]* † *Eripuit autem eam iudicio ficta modestia et dignitatis fastigium et eorum qui socii fuerant iniustitiae machinationes.* Aelianus: *Illum honore ornavit, flagitiis eius indulgens sterile quidem, sed praemium tamen illud venerabile.* *Ἀξιώτερος.* Qui viliore pretio constat. Et *Ἀξιωτέρας*, quae minore veneunt. *Nunquam apuas pretio viliores vidi.* *ἄξιον* enim apud Atticos significat quod vili pretio venit. *Ἀξιοῖ.* Existimat: apud Antiphontem et Lysiam. *Ἄξονες.* Athenienses sic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptae erant. huius vocis meminit Demosthenes in oratione contra Aristocratem. *Ἄξονες* autem et *Κύρβεις* differunt. *Ἄξονα* Homerus currus axem vocat. *Ἄξοον.* Impolitum.

241 [IV] Ἄξω, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖσε. Ἀπάξω δέ, τὸ ὀπίσω ἄξω.

Ἀξυλία. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων. Ἀξύλῳ δέ, ἀντὶ τοῦ πολυξύλῳ.

Ἀξύμμετρον. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον. Οὐκ ἐξικνεῖτο δὲ τὰ βέλη, διὰ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα ἀξύμμετρον ὂν αὐτοῖς ἐς τὰς βολάς.

Ἀξυνεσία. Θουκυδίδης γ'.

Ἄξυνος. ὁ ἀκοινώνητος.

Ἀξύστατον. περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, οὐ ξυνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη, ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

Ἄοζοι. πολύοζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες· ἤγουν οἱ μάγειροι.

Ἀολλεῖ. ποιεῖ, συνάγει. Καὶ Ἀολλήσασα, ἀθροίσασα. Καὶ Ἀολλισθῆναι.

Ἄοπτα. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα μέν, δόξαντα δὲ ὁρᾶσθαι.

Ἄορ. τὸ ξίφος. καὶ κλίνεται ἄορος, ἄορι.

Ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
εἶπέ, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη.

Ἀόρατον. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθάπαξ ἀδύνατον ὁραθῆναι· οἷον ὡς καὶ τὰ ὑποκείμενα ἄλλῃ αἰσθήσει· καὶ γὰρ ἡ φωνὴ ἀόρατος καὶ ἡ ὀσμὴ καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τὸ πεφυκὸς μὲν εἶναι ὁρατόν, μὴ ὁρώμενον δέ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν στερήσει· ὡς τὸ δυνάμει διαφανές, φωτὸς μὴ παρόντος. ἢ τὸ οὕτω λεγόμενον ἀόρατον, ὡς φαύλως ὁρατόν· τοιοῦτον δέ ἐστιν ἢ τὸ δι' ὑπερβολὴν λαμπρότητος φθαρτικὸν τῆς ὄψεως, ἢ δι' ἀμυδρότητα μὴ ποιοῦν εἰς τὴν αἴσθησιν. ἀντιλαμβάνεται τοίνυν τοῦ ἀορᾶτου ἡ ὄψις, οὐ τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι· ταῦτα γὰρ ὅτε μὴ ὁρᾶται, ὁ λόγος ἐστὶν ὁ κρίνων δι' ὀργάνου τῆς αἰσθήσεως, οὐ μέντοιγε ἡ αἴσθησις· ἀλλὰ τοῦ κατὰ στέρησιν ὁρατοῦ ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀντιληπτική. κρίνει γὰρ καὶ τὰ ἄλογα ταῖς ὄψεσιν ὅτι σκότος, κατὰ συμβεβηκὸς τῷ

1. Ἄξω] Lex. Seg. p. 413. et Zon. p. 230. Cf. v. Ἀπάξω. 3. Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ] Gl. clarissima Hom. Il. λ'. 155. ὕλῃ om. A. et Zon. p. 228. 5. Zon. p. 229. 7. βολάς] βούλους A. 8. Lex. Seg. p. 413. Θουκυδίδης III, 42. Sub finem ἄνοια omisi cum A. B. et Lex. 9. ὁ addidi cum A. et Zon. p. 228. Cf. Valck. in Adoniaz. p. 226. 10. Ἀξύστατον. περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1370. Ἀξύστατον καὶ ἄστατον Med. Voluit, opinor, ἀσύστατον: quippe sub hac glossa prorsus eadem repetuntur. Horum partem Zon. p. 228. dedit. Αἰσχύλου] Αἰσχύω A. 13. ἀπιθάνως συντιθέντα] Legendum est, ἀπιθάνους συνθέντα τοὺς μύθους, ut ex Scholiasta Aristophanis patet. Küst. Delendum certe posterius ἢ cum vv. Ἀσύστατον et Ψόφου πλέως. Sequentem glossam, Ἀοζήσω. διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω, confectam ex Etym. M. an e Zon. p. 232. Gaisf. delevit cum A. B. C. E. 14. Ἄοζοι] Spectat ad Callimachi (fr. 353.) dictionem apud Hesychium: Ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμ. Similiter Zon. p. 230. 16. Ἀολλεῖ. ποιεῖ] Nullus dubito, quin scribi debeat, Ἀολλεῖ. [ἀολλῆ] ποιεῖ. Cum enim duae illae voces ἀολλεῖ et ἀολλῆ maxime sint affines et paene eaedem, prior posteriorem absorpsit: quod in non paucis aliis quoque Suidae locis contigisse deprehendi. Küst. ποιεῖ] l. πιλοῖ. Toup. MS. Consentit Lex. Seg. p. 413. ποιεῖ omittit Hesychius cum Zon. p. 232. Interim cum Etym. M. p. 20. Ἀέλλεται, πνεῖ suppeditet, hoc ipsum verissime iubet Hermannus reponi. Accedit quod idem Etym. M. p. 143. interpretando ἀέλεσθαι admovit συναθροίζεσθαι. Ἀολλήσασα] Legendum Ἀολλίσασα cum Lex. Seg. p. 413. et Hesychio: vid. Il. ζ. 270. 17. Ἀολληθῆναι] Ἀολλισθῆναι A. quo auctore etiam ἀθροισθῆναι interpretationem expuli indiciis librorum satis convictam: nam Ἀολληθῆναι, ἀθροισθῆναι B. Ἀολληθῆναι, συναθροισθῆναι E. Ἀολλισθῆναι, ἀθροισθῆναι C. Zonaras nihil nisi ὁμοίως. Significatur autem locus Hom. Il. ό. 588. ubi Schol. cum Hesychio Ἀολλισθήμεναι, συναθροισθῆναι. Edd. ante Gaisf. Ἀολληθῆναι, ἀθροισθῆναι; δ καὶ ἀολλισθῆναι εὕρηται. 18. Ἄοπτα] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 414.

2. Versus Palladae Ep. XCIX. pr. Anthol. Pal. IX, 397. 4. Ἀόρατον. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθ.] Totus hic articulus descriptus est ex Philopono in lib. II. Aristotelis de Anima, ut Pearsonus observavit. Küst. 7. εἶναι ὁρατόν] ὁρατὸν εἶναι A. ὁρατόν Zon. p. 232. qui horum summam exhibuit. Is etiam genus tertium attulit: ἢ ὃ μὴ πέφυκεν ὀφθαλμοῖς σαρκὸς καθορᾶσθαι. 12. δι' ἀμυδρότητα] τὸ ἀμυδρότητα A. et Edd. ante Küst. τὸ ἀμυδρότατα B. E. 14. οὐ τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι] Adde ex Philopono: οἷον τῶν ψόφων καὶ τῶν αἰσθητῶν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν. Küst. 17. ὁρατοῦ] Ex sensu patet scribendum hic esse ἀοράτου. Küst. 18. ἀντιληπτική] ἡ ἀντιληπτικὴ B. E. Edd. ante Küst.

Ἄξω. Ducam, tam ad locum quam e loco. Ἀπάξω vero, e loco abducam. Ἀξυλία. Lignorum penuria. Sed Ἀξύλῳ, de silva lignis abundante. Ἀξύμμετρον. Immodicum. *Tela vero propter nimiam fluvii latitudinem ad hostes non perveniebant.* Ἀξυνεσία. Thucydides libro tertio. Ἄξυνος. Qui cum nemine commercium habet. Ἀξύστατον. Sic Aeschylum vocat Aristophanes: id est, non pressum, nec densum, sed laxum et tumidum in poesi, ampullisque verborum utentem. vel inconcinnum et fabulas absurdas componentem. Ἄοζοι. Ramis abundantes. sic coqui vocantur, quasi multa ligna comburentes. Ἀολλεῖ. Flat, congregat. Et Ἀολλήσασα, quae congregavit. Et Ἀολληθῆναι. Ἄοπτα, Antiphon. Quae videri nequeunt, quaeque etsi visa non sunt, visa tamen esse putantur. Ἄορ. Gladius. Declinatur ἄορος, ἄορι. *Occurrens vero mater dixit, intentato in pectus gladio.* Ἀόρατον. Quadruplici sensu accipitur; id vel significat quae nequeunt omnino videri, ut ea quae aliis sensibus subiecta sunt: neque enim vox aut odor similiave videri queunt. vel, quod ita natura comparatum est, ut videri quidem possit, sed aliquando non videatur; qualia sunt, quibus privatio accidit: ut res quae pellucida est in potentia, luce absente. vel, quod non clare videtur: qualia sunt, quae vel nimio splendore oculorum aciem perstringunt, vel propter obscuritatem visum nihil afficiunt. Sub visum ergo cadunt ἀόρατα, non ea quae natura sua omnino cerni nequeunt (illa enim non videri ratio per instrumentum sensus iudicat, non ipse sensus), sed ea quae secundum privationem sunt ἀόρατα. Nam etiam bruta oculis iudicant tenebras esse; per accidens

μὴ πάσχειν ὑπὸ τῶν ὁρατῶν, διὸ καὶ εἰς τοὺς φωλεοὺς ἠρεμεῖ. μήποτε δὲ καὶ τὸ κατὰ στέρησιν ἀόρατον ἡ φαντασία ἐστὶν ἡ κρίνουσα καὶ οὐχ ἡ ὄψις· εἴγε αἱ μὲν αἰσθήσεις ἐν τοῖς πάσχουσι τὴν κρίσιν ἴσχουσι, μὴ πάσχουσι δὲ ἐν τῷ σκότῳ ἀνενέργητοί εἰσι. διὸ κατὰ τὴν ἕξιν μόνην θεωροῦνται. μὴ ἐνεργοῦσαι δέ, πῶς ἂν κρίνοιεν;

242 Ἄοργητος. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

Ἄορες. αἱ γυναῖκες.

Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπειρομένη. ἡ γὰρ σπειρομένη ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως οὗ ἐστιν ἑκάστου τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως.

Ἄορνος. πέτρα ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ἀρριανός· Μέγα γάρ τι χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. (Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλουμένη.) ταύτην Ἀλέξανδρος εἶλεν, ἣ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος ἐγένετο ἡ πέτρα.

Ἀορτήν. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβερτήν. Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα.

Ἀορτήρ. ὁ λῶρος τῆς σπάθης. Καὶ Ἀορτήρεσιν.

Ἀοσσητήρ. ὁ βοηθός.

Ἀώρησις, ἡ κρέμασις.

Ἀωρία. ἀντὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τρυγώμενα. Ἀριστοφάνης·

Οἱ δὲ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἀωρία.
Οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἀωρία τάφον ὑπερβῆναι. σημαίνει δὲ καὶ τὴν σκοτίαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ ἀωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεθήγετο. καί· Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν.

Ἀωρόλειος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακριῶν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠμογέρων, ὁ παρ' ἡλικίαν γηράσας.

---

2. κατὰ] τὸ κατὰ A. B. E. 5. πάσχουσαι] πάσχουσαν Med. πάσχουσι A. Id recepi: *ad eos autem qui nihil in tenebris vident nullus sensuum affectus patet.* 9. Ἄορες. αἱ γυν.] Immo Ὄαρες. Vid. Schol. Hom. Il. ι. 327. *Küst.* Vide tamen Eustath. p. 1818. sive Schol. Od. ρ. 222. coll. Tittm. in Zon. p. 231. 10. Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχ.] Haec sunt verba Scholiastae Thucydidis in lib. I, 139. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Vide Dukerum p. 621. Excerpsit etiam Zon. p. 231. omissis ἡ γὰρ — μεμερισμένη. 12. ἕως οὗ dedi cum Zon. et A. B. C. E. οὗ om. Edd. ante Gaisf. ἑκάστῳ] ἑκάστου dedi cum Schol. Zon. et B. C. E. ἑκάστη Med. τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως] Scholiasta Thucydidis minus recte habet, τὸ δίκαιον τῆς διακρίσεως. *Küst.* Nihil nisi τὸ δίκαιον Zonaras. Quae subsequebatur glossa, Ἀορισίν. ὁμιλίαν, συναναστροφήν, eam nesciunt A. B. C. E. petiisse videtur Med. a Zon. p. 231. 14. Ἄορνος πέτρα iunctim Edd. Sed videas vel Zon. p. 231. Apparet vero debuisse superiorem Arrianei dicti partem, ἔφευγον ἐς τὴν πέτραν τὴν ἐν τῇ χώρᾳ, τὴν Ἄορνον καλουμένην, apponi, nisi putamus eam repetitione vocis καλουμένη oblitteratam fuisse. Ἀρριανός] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam verborum quam sensus rationem habuit. Ipsa enim verba Arriani lib. IV. de Exped. Alex. (c. 28.) p. 306. haec sunt: *Μέγα γάρ τι τοῦτο χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστί. καὶ λόγος ὑπὲρ ταύτης κατέχει, οὐδὲ Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς ἁλῶναι γενέσθαι τὴν πέτραν.* De hac rupe Averna vide etiam Philostratum in Vit. Apoll. II, 5. *Küst.* Vid. Diodor. Sic. XVII, 85. viros doctos in Curt. VIII, 11, 2. citatos Hemsterhusio in Luciani Dial. Mort. XIV, 6. *Gaisf.* 15. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλ.] Haec verba lituram merentur, quoniam apud Arrianum loco laudato non leguntur, et seriem orationis interrumpunt. Dubium enim non est, quin, cum margini prius ascripta essent, ab imperito aliquo librario, qui sensus nullam rationem haberet, in textum intrusa fuerint: qua ratione sexcentis in locis apud Suidam peccatum est. *Küst.* In finem glossae reiici iussit Albert. in Hesychium. Quicquid id est, Cumacorum lacum Avernum poetarum monumentis celebratum lector quidam significavit. Lex. Seg. p. 413. Ἄορνος. λίμνη περὶ Τυρσηνίαν et quae sequuntur. 17. ἄσπορος C. E. ἐγένετο] ἐγένετο ἡ πέτρα A. B. C. E. Med. Id addendum videbatur, quoniam haec omnes intelligunt non ad Arriani locum IV, 28. referri, sed e posteriore quadam sententia IV, 30, 8. εἶχεν τε Ἀλεξάνδρῳ ἡ πέτρα ἡ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος γενομένη, esse conflata. Cf. Eust. in Dionys. Perieg. 1143.

1. Ἀβερτήν] Ἀβεντήν Lex. Seg. p. 414. Sed Ἀβερτήν defendit Cangius in v. *τὴν ἀξίνην* lexicon MS. H. Stephani in indice Thesauri p. 474. G. Gl. haec deest C. Qui tamen ante Ἀοσσητήρ praebet, Ἀορτὴρ δὲ λέγουσι τὴν ἀξίνην, Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα. *Gaisf.* Macedonicum vocis usum etiam Hesychius memoravit loco mendoso. 2. Post ὄνομα quae extabant, καὶ ἀορτή, φλὲψ ἡ μεγάλη, omisi cum A. Horum loco Ἔστιν ἐν τῷ φλὲψ ἀορτή E. ἔστιν ὅτε καὶ φλὲψ ἀορτὴ B. 3. Ἀορτῆρ] Od. λ'. 609. et alibi. καὶ Ἀορτήρεσιν om. vulg. Lege tamen ἀορτήρεσσιν ex Il. λ'. 31. 5. Ἀοσσητήρ] Vox Homerica, ut Il. ο. 254. Ἀοσητήρ Med. Quae subiici solebant ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος καὶ αὐτομάτως βοηθῶν, petita ab Etym. M. p. 116. sive Zon. p. 130. omiserunt A. B. E. 6. Ἀώρησις] Item Zon. p. 367. Ἀἰώρησις legendum monuit H. Steph. in indice Thesauri: id quod infra suo loco legitur, Αἰωρήσεις, κρεμάσεις. 7. Ἀωρία — τρυγώμενα: verba Schol. Aristophanis. 9. Ἀριστοφάνης Acharn. 23. unde legendum: Οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν Ἥκοντες. καὶ ante Ἀριστοφάνης om. A. Eandem coniunctionem ante Αἰλιανός ponunt B. E. 11. ἀωρία τάφον] ἀωρίας τ. A. 13. φόνον] φόβον B. E. 14. Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν] Ad Aristophanis Eccles. 769. rettulit Küst. Varia congessit Osannus in Philem. p. 290. 15. Ἀωρόλειος] Archilochum Hephaestionis XV, 1. Gaisfordus, Aelianum Hist. An. p. 761. Toupius MS. attulerunt. 16. In λειαινόμενος desinit Lex. Seg. p. 476. 17. παρ' ἡλικίαν] παρὰ τὴν ἡλικίαν B. E. Cf. v. Ὠμογέρων. Nihil mutat Zon. p. 367.

---

nimirum, quoniam nihil vident; eamque ob causam in latibulis suis delitescunt. Fortasse tamen id quod secundum privationem est ἀόρατον, phantasia discernit, non autem visus. Sensus enim tum iudicant, cum ab obiectis afficiuntur; quoties autem in tenebris non afficimur, actio eorum cessat. quare ex solo habitu aestimantur. cum vero nihil agunt, quomodo iudicent? Ἄοργητος. Expers irae. Ἄορες. Uxores. Ἀόριστος γῆ. Terra nullos habens limites et inculta. quae enim colitur, habet limites et divisa est, donec unicuique agrorum suorum dominium retinere licet. Ἄορνος. Rupes in India. Arrianus: *Ingens enim in illa regione rupes est, [Averna vocata.] hanc Alexander cepit, quae ne ab ipso quidem Hercule expugnari potuit.* Ἀορτήν. Hanc vulgus ἀβερτήν nunc vocat. Est autem et vas et nomen Macedonicum. Ἀορτήρ. Lorum gladii. Et ἀορτήρεσιν. Ἀοσσητήρ. Auxiliator. Ἀώρησις. Suspensio. Ἀωρία. Intempestive et tempore alieno. Ἄωρα enim vocantur fructus, qui alieno tempore vindemiantur. Aristophanes: *Prytanes adsunt, sed intempestive.* † *Non licet enim Babyloniis aliena tempore sepulcrum transire.* Significat etiam tenebras noctis. Aelianus: *Ille vero nocte intempesta ad caedem strenue se accingebat.* Et Ἀωρὶ νυκτῶν. Ἀωρόλειος. Qui ante tempus calvescit. Sic ὠμογέρων, qui ante aetatem consenuit.

Ἄωρον. ἀπρεπές, ἀχαρές, ἄκαιρον. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνοίκειον καὶ ἀσύμφορον. Καὶ Ἄωρος, ὁ ὠμός. καὶ Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. τὸ ἀλογῶ.

Ἄωρτο. ἐκρέματο. Ὄρω, ὄρσω, ὦρκα, ὦρ- 5 μαι, ὦρσο, ὦρτο καὶ ἄωρτο.

Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν.

Ἄωτον. ἄνθος, κόσμος, στέφανος, περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. καὶ Ἀώτῳ, ἡ δοτική. Ἄωτον δὲ ἀγγεῖον, τὸ μὴ ἔχον ὦτα. καὶ ῥῆμα Ἀωτῶ, 10 τὸ ἀπανθίζω.

Ἄπαγε. παῦσαι, μὴ γένοιτο. ἢ Ἄπαγε, ἀντὶ
243 τοῦ χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ || παροιμία· Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία ἐπὶ τῶν 15 μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν. ἔωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος οὐκ ἐπήνει. ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας, εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτόν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ θέλων ἐπαινεῖν ἔλεγε τὸ προκείμενον.

Ἄπαγε μόθων· ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

Ἀπάγεια. ἡ μήπω συμπαγεῖσα.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ διαδικασία γίνηται, καλεῖται δικάζεσθαι. Καὶ Ἀπάγοντες, ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες.

Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες.

Ἀπαγορεύει. ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Λέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀρίστων τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φό-

---

1. Ἄωρον] Eupolis ap. Suid. v. Ἀτρύφερος. *Hemst.* Toupius addit Schol. Homeri Od. μ'. 89. ἀχαρές] Melius Hesychius ἄχαρι. *Küst.* Nihil mutat Lex. Seg. p. 476. ἀχαρίτωτον Zon. p. 368. 3. ὁ ἀπέπαντος post ὠμός delevi cum A. C. Est interpretatio glossae Hom. Od. μ'. 89. 5. Ἄωρτο] Homer. Il. γ'. 272. Hactenus etiam Hesychius. Quae sequuntur inde ab Ὄρω Zonarae et Lex. Seg. p. 476. omissa, sustulit Küsterus, invitis MSS. Monuit Hermannus de Em. Rat. Gr. p. 265. collatis Schol. Ven. et Etym. M. p. 116. scribendum fuisse: Ἄρω, ἄρσω, ἦρκα, ἦρμαι, ἦρσο, ἦρτο καὶ ἄωρτο. 7. Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν] Scribendum est ἀωτεῖν, vel ἀωτεύειν. Vide Eustath. in Odyss. ά. p. 1429, 21. *Küst.* Ἀωτεῖν vel potius Ἀωτεύειν etiam H. Steph. Ind. Thesauri p. 690. C. Ἀωτεύειν Zon. p. 368. Lex. Seg. p. 476. ex em. Bekk., MS. ἀωτερεῖν. 8. περιβόλαιον . . ἐρίων: v. Od. ί. 434. Cf. Etym. M. p. 117. 9. καὶ Ἀώτῳ, ἡ] καὶ et ἡ omisit Küsterus. Respicitur glossa Hom. Il. ν'. 599. 10. Ἀωτῶ: v. Il. κ'. 159. 12. Ἄπαγε] Vid. Hemsterhus. in Lucian. Prom. c. 7. Mox γενικῇ omisi cum C. Zon. p. 255. et Lex. Seg. p. 414. Ἄπαγε, ἀντὶ τοῦ χρῶ τῇ ἀπ.] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 414. 13. Δημοσθένης] ἐν τῷ καὶ' Ἀνδροτίωνος· ἔστι δὲ δίκης εἶδος cum Harp. Pal. addit Lex. Seg. Vide Demosth. p. 601. 14. ξένων Lex. Seg. p. 218. Post χειμῶνι C. inserit ῥόδον. Arsenius p. 66. ἐπὶ τῶν ἀκαίρως ἐλθόντων, collato Eurip. Alc. 771. Nihil mutat Zonaras. 15. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας] Vide infra vv. Εἰς λατομίας et Φιλοξένου γραμμάτιον. *Küst.* Vide quos citavit Wyttenbachius in Plutarch. De Alex. Fort. p. 334. C. *Gaisf.*

1. ἐπαχθῆναι C. 2. εἶτα πάλιν] καὶ πάλιν C. omisso mox αὐτόν. 3. αὐτὰ pro αὐτοῦ C. ἐθέλων] θέλων A. B. C. 4. τὸ προκείμενον] τοῦτο C. 5. Ἄπαγε μόθον] Duo MSS. Pariss. habent μῦθον, per ῡ μέγα. Sed quid hoc? Fortasse legendum est μῦθον: quam coniecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. Certe vox illa ab vulgata lectione quam minimum recedit, et sensui proverbii huius optime convenit. Diogenianus [III, 27. item Arsenius p. 66.] proverbium hoc sic effert et interpretatur: Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης. ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος. Hanc lectionem secutus est Erasmus. *Küst.* μῶθον A. C. μώθον B. μῦθον E. marg. pro v. l. ἴσως μῶθον γραπτέον, ἢ μόθον, ὅ ἐστι μάχην, ἢ μᾶλλον μόθων, οὗ ἡ γενικὴ μόθονος, περὶ οὗ ἐν τῷ Ν στοιχείῳ marg. Facile varietas ista scripturae nos ad paroemiaci numeros perducit. Quos ipsos ut instauraret, Hermannus coniiciebat, Ἄπαγ' ἀλλὰ μόθων' ἀπὸ κ. Interim recte Gaisf. μόθων'. 8. Ἀπάγεια] Scribendum est ἀπαγής. *Küst.* Ἀπάγει εἰ μ. συμπηγεῖσα C. et συμπηγεῖσα quidem A. Coniicias igitur extitisse. Ἀπαγεῖ, μήπω συμπαγεῖσῃ. 9. ὑφηγεῖσθαι E. 10. ἑτέρων] ἑτέρως Zon. p. 255. A. B. C. E. Gaisf. ἑτέρους dedi cum Lex. Seg. p. 414. 11. δικασία] διαδικασία A. B. C. E. 12. γένηται] γίνηται A. Lex. Ἀπάγοντες] Ex Schol. Aristophanis in dictionem mox allatam Ach. 57. Ubi Edd. ἄνδρα. 15. Ἀπαγορεύει] Zon. p. 255. et Lex. Seg. p. 414. δοτικῇ subiecit Gaisf. ex A. 16. Λέκιον ἀναγορεύουσιν] Zosimum I, 21. 22. conferri iubet Gaisf. Locum Dexippo tribuas. 17. Εὐνάπιος] Fr. 55. sive ed. Nieb. p. 104. Oratio non satis integra, in qua displiceat et asyndeti species et repetitum πρός. 18. τοὺς φόνους] τὸν φόνον E. Mox καὶ ἀπαγορεύεις Σ. Il. delevit Küsterus. Locus e continua glossa complendus, cui minus aptum istud exemplum. Mire Med. αἰτιατικῇ inserit ante Σίμων. Huc saltem revocandum αὖθις ante Εὐνάπιος positum.

Ἄωρον. Indecorum, ingratum, intempestivum: secundum nonnullos significat, quod non convenit neque expedit. Et Ἄωρος crudus, inde Ἀωρότερον. Ἀωρῶ. Non curo. Ἄωρτο. Pendebat. Ἀωτεμεῖν. Texere. Ἄωτον. Flos, ornatus, corona, amiculum ex tenellis lanis confectum. Et Ἀώτῳ dativus. At vas Ἄωτον dicitur, quod auribus vel ansis caret. Et verbum Ἀωτῶ, florem decerpo. Ἄπαγε. Desine, absit. Et Ἄπαγε, utere actione illa, quae ἀπαγωγὴ vocatur. Sic Demosthenes. Et proverbium: *Etiice hospitem in tempestate*; dictum in homines importunos. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατ. *Abduc me in lapicidinas.* proverbium de iis qui indigna ferre non possunt. Ferunt enim Philoxenum, poetam dithyrambicum, cum Dionysio tyranno versatum fuisse. cumque is inepta poemata sua recitaret, Philoxenus autem laudare nollet, iratus tyrannus eum in lapicidinas abduci iussit. deinde vero eum revocavit, sperans fore ut carmina sua laudaret. Philoxenus tamen cum ea probare non posset, dicto illo fertur usus esse, Ἄπαγε μόθων'. *Aufer scurram a remo.* proverbium in eos qui aliis res serias agentibus intempestive molesti sunt. Ἀπάγεια. Quae nondum est compacta. Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. Horum verborum usus ad eos pertinet, qui alios accusant. sed apud arbitrum si iis disceptetur, id vocatur δικάζεσθαι. Et Ἀπάγοντες, repellentes, abigentes. *Hominem repellentes.* Ἀπαγορεύει. Interdicit, negat. *Negant Philippo, et Decium renunciant.* Et Eunapius: *Cum in obscuram et incultam regionis partem pervenissent, et cae-*

νους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. Καὶ Ἀπαγορεύεις Σίμων Πέτρε. Ἢ Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαῤῥήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἀπαγορεύω. δοτικῇ. Ἐγὼ μὲν ἀπαγορεύω τῷ νόμῳ. † Ἀλλὰ μόναις ταύταις ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι ταῖς γυναιξίν. αἰτιατικῇ δέ· Ἀπηγόρευσας ἡμᾶς τῆς ἀπωλείας. Καὶ Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος.

Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Καὶ Ἀπάγω αἰτιατικῇ.

Ἀπαγωγάς. αἰχμαλωσίας, ἀδυνατίας. Καὶ Ἀπαγωγή, μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν Ἀπαγωγὴ οἰκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγχονίσαι. πνῖξαι.

Ἀπᾴδει. ἀπαρέσκει. Καὶ Ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπᾳδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας, ἀπαρεσκούσας. καί· Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν.

Ἀπαθέστατα. ἐκτὸς πάθους. Εὐμενῆ δεῖ εἶναι καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀθεώρητον οἰομένων, πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προηνεστέραν εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι· μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρασχεῖν, εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.

Ἀπαθῆ. ἄλυπον. ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυντικῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. καὶ Ἀπαθής. Καὶ ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτέγ-

---

2. *Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν*] Verba Harpocrationis. Summatim attigit Hemsterh. in Luciani D. D. XXIV, 2. Novissima autem intuenti facile constiterit, exemplum illud *Ἀπαγορεύων . . . ἀπέχεσθαι* post *ἀπαγορεύειν*, praefixo forsan *καὶ αὐθις*, fuisse reponendum, reliqua servire praecepto Harpocrationis illustrando. 5. *Ἀπαγορεύω*] Gl. om. vulg. 6. *τῷ νόμῳ*] *τῷ πόνῳ* Lex. Seg. p. 131. ubi locus Polyaeno tribuitur. *Ἀλλὰ μόναις*] Ex Demosth. c. Neaer. p. 1374, 4. quem diserte laudat Lex. Seg. p. 123. 10. *Ἀπάγου*] Zon. p. 285. et Lex. Seg. p. 414. unde legendum *σαυτόν*. Postrema *καὶ Ἀπ. κτου* *alr.* delevit Küsterus. *Ἀπάγου ἀντὶ τοῦ π. ἀ. ἄγαγε καὶ ἄπαγε* E. 12. Glossa ut videtur sacra. *ἀδυνατίας*] Quamvis sic omnes editt. habeant, nec MSS. ut puto discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Graecam, nec loci huius sensui convenientem. *Küst.* *Ἀπαγωγάς. αἰχ. ἀδυναστείας* E. in marg., qui alteram lectionem praebet in textu, verba *Ἀπαγ. — ἀδυναίας* exhibens sub finem glossae. *ἀδυναστείας* item Lex. Seg. p. 414. Conf. Lobeck. Phryn. p. 508. Notat ad h. l. Wassius: „*Ἀπαίτησις* Hesych. cum edd. Phavorinus. Aristot. 2. Prior. Analyt. *εἰς τὸ ἄτοπον ἀπαγωγὴ deductio ad absurdum*, et *εἰς τὸ ἀδύνατον*. Huc spectat Suidas." *Gaisf.* *ἀδυναίας* ignorat Zon. p. 248. 13. V. Schol. Luciani Phalar. I, 3. 14. *τὸν ὁδεῖνα* Lex. Seg. *Ἐνταῦθα*] Integer locus in v. *Λύξίνιος*. *Λυκίνιος* Edd. 16. *Ἀπαγωγή, δίκης ἐστὶν εἶδος*] Haec refellit Salmasius de Modo Usur. p. 774. *Küst.* Meliora Heraldus IV, 7. et in Adversar. p. 63. scriptoresque libri *d. Att. Proz.* p. 226. sqq. Debentur haec Harpocrationi Pal. sive Lex. Seg. p. 414.

1. *Ἀπαγχονίσαι* etiam Antonius Liber. 13. extr. Species tamen verbi suspecta. Quae post *πνῖξαι* extabant, *Ἀγχονῶ δὲ καὶ Αἰμαγχονῶ*, omisi cum A. *Ἀπαγχονῶ* solum praebet C. Cf. vv. *Ἀγχόνη* et *Αἰμαγχονῶ*. 2. *Ἀπᾴδει*] Verbum restituend. Aelian. V. H. XIII, 1. *Toup.* MS. 3. *Τὰς σπονδὰς*] Ex Theophyl. Simocattae Hist. p. 58. petitum monuit Abreschius. 5. *ἀναξίους*] *ἀναξίας* B. E. Tum *ἀπαρεσκούσας* add. A. B. E. 7. *Εὐμενῆ*] Consarcinatus est hic locus ex Marci Anton. de Rebus suis I, 9. et cum eo omnino conferendus. *Hemst.* Depromptum est hoc fragmentum ex Marco Antonino I, 9. ubi legitur *καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων*. Sed utraque lectio tam Suidae quam Antonini depravata est, atque isto modo restauranda: *καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀθεωρήτων τι οἰομένων*. *Toup.* I. p. 66. Haec in formam praecepti moralis composita nescio quis e Marco traduxit tanquam ad locum *ἀπαθείας* idonea. Unde fluxit etiam istud *δεῖ εἶναι*. 8. *οἰομένων* pro *ὁρωμένων* A. C. Forsan: *καὶ τῶν ἀπ' ἀθεωρήτων ὁρωμένων*. 10. Expungendum *προσηνῆ*. 12. *εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον*] *εὐστοργότατα καὶ εὐφημότατα* A. *καὶ* om. B. inter vss. habet E. Haec e Marco redintegranda: *ἀλλ' ἅμα μὲν ἀπαθέστατον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοστοργότατον· καὶ εὔφημον, καὶ τοῦτο ἀψοφητί*. 14. *ἄλυπον — πληθυντικῶς* om. Lex. Seg. p. 414. *ὁ δὲ Ἀντιφῶν — πάθη*] Ex Harpocratione Pal. *καὶ Ἀπαθής* tollenda videntur. 16. *ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτ.*] Haec et quae sequuntur usque ad *καὶ ἀτέγκτῳ* sunt verba Laertii in Zenone lib. VII, 117. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* *Καὶ* et mox *εἶναι* cum A. C. E. et Diogene addita. 18. *ἀτέγκτῳ*] *ἀτρέπτῳ* Laertius editus, sed *ἀτέγκτῳ* MS. ap. Menag. *ἀτατάκτῳ* C. id est *ἀταράκτῳ*.

---

dibus praedisque agendis defatigati essent. Et alibi: *Deficis, Simo Petre.* Et *Ἀπαγορεύειν*, defatigari et labori succumbere. *Magistratibus diserte praecipiens, ut ab avaritia abstinerent.* *Ἀπαγορεύω*. Dativo iungitur. *Ego propter labores deficio.* † *At his solis mulieribus lex interdicit.* Aptum autem accusativo: *Removisti nos ab interitu.* *Ἀπάγου*. Facesse hinc. Euripides. Et *Ἀπάγω*, iunctum accusativo. *Ἀπαγωγάς*. Abductiones in captivitatem, prehensiones. Et *Ἀπαγωγή* vocatur libellus, quo quis aliquem in ius rapiendum indicio ad magistratum defert. *Licinius venit, causam praetexens indicti instituendi.* *Ἀπαγωγή* igitur nomen est actionis, sic dictae ab verbo *ἀπάγειν*, abducebantur autem malefici ad Undecimviros. *Ἀπαγχονίσαι*. Strangulare. *Ἀπᾴδει*. Discrepat. Et *Ἀπᾷδον*, discrepans, displicens. *Foedus repudiandum esse, ut minime dignum maiestate Romana.* Et: *Stesichorus vero non discrepat ab illis.* *Ἀπαθέστατα*. Sine affectibus animi. *Oportet esse benignum, et qui imperitos et a levibus sensibus proficiscentes aequo animo ferat, omnibusque sese accommodantem, ita ut in congressibus sit quovis adulatore blandior, et omnibus venerabilis, neque ullam irae significationem unquam edat, amantissimus et laudis appetens, iactantia remota.* *Ἀπαθῆ*. Doloris expertem. Antiphon vero *ἀπαθῆ* vocavit affectus, qui re vera tales non sunt. *Sapientem perturbatione animi vacuum esse dicunt, quod labi non possit. esse item alium perturbatione vacuum, malum videlicet; sed eo sensu, quo dicimus aliquem durum*

κτρ. Καὶ Ἀπαθής, ὁ μὴ πεῖραν κακῶν εἰληφώς. Οἱ δὲ κακῶν παντάπασιν ἀπαθεῖς ἔμειναν. Καὶ Ἀπαθές. Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ζῆν.

Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι. οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀριστοφάνης·

Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι,
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων καὶ τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων.

λέγει γὰρ διὰ μὲν τοῦ Ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός, διὰ δὲ τοῦ Ἀπὸ κινναβευμάτων οἷον καινῶς πεπλασμένα καὶ διάθεσιν ἔχοντα. κίνναβος γὰρ τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. κέχρηνται πολλοί.

Ἀπάκτου. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Ἀπάλαμνος. ἄπειρος.

Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος καὶ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. Ἀπαλλάξαι καὶ Ἀπαλλάξωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν. Ξενοφῶν· Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περισσὰ ἀπαλλάξωμεν. Καὶ Ἀπαλλάξαι, ἀντὶ τοῦ φυγαδεῦσαι. Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτάτω Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμην, ὡς οὔποτ' ἂν ἀποσχόμενον τοῦ νεωτερίζειν, εἰ τύχοι ὢν ἔνδημος. Ἀπαλλάξειεν. μετανήσειεν. Ἀριστοφάνης·

Πῶς καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.

Καὶ Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλλαγῆναι.

Ἀπαλγήσαντας. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολοφυράμενοι.

Ἀπαλγοῦντες. ἀπογινώσκοντες. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες πυνθανόμενοι τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἔφοδον ἐπὶ σφᾶς, τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι,

---

3. *Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ ζῆν*] Eadem repetuntur infra v. *Θάνατος*. Sed quid haec ad *Ἀπαθές*? *Küst.* Haec si quidem ad ornandum locum communem pertinuerunt, ab oratione paulo pleniore videntur pendere debuisse. Cf. Georg. Lecapenus p. 58. *Ἀπαθὴς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐ λέγεται ὁ σπουδαῖος καὶ ὁ κατ' ἀρετὴν ζῶν, ἀλλ' ὁ ἔξω πάθους παντὸς σώματος καὶ δυσχερείας ἄλλης, δυναμένης φθορὰν ἐμποιῆσαι τῷ σώματι.* 5. *ἐνδεικνύναι* bis Arsenius. Sed legendum opinor *ἐπιδεικνύναι*. 6. *καὶ νεοποιήτους*] Hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi; quam etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsono. In prioribus vero editt. [et B. C. E.] excusum est *καινοποιήτους*. *Küst.* Cum A. consentiunt Lex. Seg. p. 415. et Arsenius p. 65. *Ἀριστοφάνης· Ῥήματά τε κομψὰ καὶ π.*] Duo hi versus, quos in fabulis Aristophanis hodie superstitibus frustra quaeras, sic constituendi et legendi sunt: *Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι, Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβευμάτων.* Genus enim hoc versus simile est illi, quo utitur idem Comicus in Vespis 1266. *Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν. Küst.* Ed. Dind. fragm. 561. 8. *πάντα* Edd. *καὶ* om. Arsenius. *κινναβευμάτων* agnoscit infra v. *Κιννάβευμάτων* cum Photio. 10. *κενῶς* Med. Tum *καὶ* addidit A. 13. *κάνναβος* Schneider. in Aristot. H. A. T. III. p. 138. praeeunte Hemst. in Polluc. X. 189. Eadem recurrunt sub v. *Κίνναβος*. 15. *κέχρηνται πολλοί*] Sic in uno Paris. A. exaratum est. Priores vero editt. [et B. E.] minus recte habent *κέχρηνται πολλάκις*. *Küst.* Cum A. consentit Lex. Seg. *Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί* in v. *Κίνναβος*. 16. *Ἀπάκτου*] Monstrum vocabuli notavit Valck. in Herod. II, 96. *Σοφοκλῆς*] Aiac. 578. sq. 18. *ἀπάκτου*] *ταυτὸν τῷ ἄπαγε* E. Vide supra v. *Ἀπάγου*.

1. *Ἀπάλαμνος*] Lex. Seg. p. 414. Spectat Il. ε. 597. 2. *Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι*] Verum horum verborum sensum, a quo Portus longe aberraverat, in versione expressi, *Qui alicui persuadet, ut* [*ab actione vel accusatione*] *desistat*. Vide infra v. *Ἀφείς*, ubi haec ipsa clarius exponuntur. *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 415. *πείσας*] *ποιήσας* A. 3. *Ἀπαλλάξαι* quamquam Zon. p. 255. agnoscit, expungendum, idque tacite vulg. om. 4. *ἀφανίσωμεν ἀφανίσωμεν*] E. *Ξενοφῶν* Anab. III, 2, 28. *καὶ* ante *Ξενοφῶν* omiserunt Lex. Seg. p. 414. et A. 5. *ἀπαλλάξωμεν*] *ἀπαλλάξαμεν* B. *ἀπαλλάξομεν* E. 6. *Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτ. Ἀρμ.*] Fragmentum ex hoc loco repetitur in v. *Ἰωτόμης*. Ad eandem narrationem spectat v. *Πρόσω*. 9. *τύχῃ*] *τύχοι* A. E. Addit A. in marg. *καὶ Ἀπαλλάττω σε κόπων*. Vide vel Philemonem p. 260. ubi quae Osannus tanquam inedita descripsit, ea dudum Matthaei protulerat e Georgio Lecapeno p. 58. 10. *Ἀριστοφάνης*] Aristophanis Pac. 572. locus, unde reponendum *Πῶ καλῶς*. 11. *αὐτὸν*] *αὐτῶν* A. C. et Zon. p. 256. 12. *Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθ.*] Ex Schol. Thucydidis I, 95. *Küst.* Addit E. in fine, *Καὶ ἀπαλλάξαι ἀντὶ τοῦ ἐλευθερῶσαι*. Exemplum ascripsit Procopii Arc. Hist. p. 12. *Toup.* 14. *ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολ.*] Ex Scholiasta Thucydidis II, 62. *παρὰ Θουκ.* om. Zonaras. 16. *Πολύβιος* IX, 40, 4. Cuius loci particula repetitur in v. *Θυμομαχοῦντες*. 17. *Ἀκαρνάδες* A.

---

et rigidum. Et *Ἀπαθής*, qui mala expertus non est. *Illi vero malorum expertes semper manserunt.* Et *Ἀπαθές*. *Sanitas in morte potius est quam in vita.* *Ἀπ' ἀκροφυσίων*. Verba folles redolentia procudere, id est, nova et recens elaborata. Aristophanes: *Et verba ornata ludicraque ostentare, omnia folles redolentia et ab archetypis recens expressa.* Per illa *ἀπ' ἀκροφυσίων* intelligit nova et quasi ab igne recentia. per verba autem *ἀπὸ κινναβευμάτων*, recens ficta et facta. *κίννα-βος* enim dicitur exemplar, quod statuarii et pictores in fingendo et pingendo imitandum sibi proponunt. Hac voce multi sunt usi. *Ἀπάκτου*. Sophocles: *Sed quam celerrime puerum hunc iam accipe et domum claude.* *Ἀπάλαμνος*. Imperitus. *Ἀπαλλάξας*. Qui alicui persuadet ut desistat. Cratinus, Demosthenes, alii. Et *Ἀπαλλάξωμεν*, e medio tollamus. Xenophon: *Reliqua vasa supervacanea removeamus.* Et *Ἀπαλλάξαι*, relegare. *Plebs vero rogabat, ut Iotomen quam longissime ab Armenia relegaret, quod is ab rebus norandis nunquam sibi temperaturus esset, si in patria maneret.* *Ἀπαλλάξειεν*. Amoverit. Aristophanes: *Facile quis plantas ex arvis removeat.* Et *Ἀπαλλαξείοντες*, qui discedere cupiunt. *Ἀπαλγήσαντας*. Apud Thucydidem significat, qui dolere desierunt: ut *ἀπολοφυράμενοι*. *Ἀπαλγοῦντες*. Animum despondentes. Polybius: *Acarnanes autem audito, Aetolos adversus se profectos esse, partim desperatione, partim etiam*

τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν. Καὶ αὖθις· Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερῥώννυεν.

Ἀπαλέξασθαι. ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς·

Οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρίς, ἄναξ.

Καὶ Ἀπαλεξῆσαι, κωλῦσαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. ἀποπέμπεις.

Ἀπαληθεύειν. τὸ τἀληθὲς ἐξευρίσκειν. Καὶ Ἀπαληθεύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαληθεύοντι. τούτου τὸ δολερὸν ἀναφαίνεται.

Ἀπαλθήσεσθαι. θεραπευθήσεσθαι.

Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἀπαμβλύνει. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

Ἀπαμείρεται. ἀποστερεῖ.

Ἀπαμυνεῖ. ἀποτρέψει.

Ἀπαμφιέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφιεῖ, ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ·

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

Καὶ Ἀπαμφίσκων, ἀποκαλύπτων.

Ἅπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητής·

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν· καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπανάστασις. ἀποικία, μετάστασις.

Ἀπαναίνομαι. ἀρνοῦμαι.

Ἀπανθήσαντα. ξηρανθέντα.

---

2. Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερῥώννυεν] Haec sunt verba Dionis de Antiocho Cynico, *Αὐτόμολος* cognominato, p. 433. eademque leguntur supra v. *Ἀντίοχος ὁ Αὐτόμολος*. *Küst.* Unde ponendum *γὰρ* pro *δέ*. 4. Ἀπαλέξασθαι] Ἀπαλλάξασθαι E. Σοφοκλῆς Aiac. 165. sq. Quod sequebatur *χἠμεῖς* Gaisf. delevit cum A. B. C. E. om. etiam Zon. p. 256. 7. Ἀπαλεξῆσαι] Lex. Seg. p. 415. 9. Ἀπάλλεις] Portus legendum coniiciebat *ἀποπάλλεις*. Sed malim *ἀπιάλλεις*, ab *ἰάλλω*, *mitto*. *Küst.* Ἀπάλλις Codex Lexici Seg. Ἀπαλλάττεις. *ἀποπέμπεις* Phavorinus. Fortasse glossa extitit Ἀππάλλεις, id est *ἀποπάλλεις*. Post h. v. Ἀπερῥώννυεν addit B. Ἀπερώννυεν E. 10. Ἀπαληθεύειν] Ἀπαληρίειν B. E pr. Mox *τὸ ἀληθὲς* Zon. *τἀληθῆ* B. E. 11. Malim *τῷ χρόνῳ*. 13. *τούτου τὸ δ. ἀ.* pro interpretatione haberi solita haud scio an aliquam olim societatem cum superioribus tenuerint: quemadmodum Zon. p. 256. haec coniunxit. Nunc saltem *καὶ* ponere licet ante *τούτου*. 15. Ἀπαλοὶ] Videntur esse duo iamb. dim. acat. *ἁπαλοί τε θερμολουσίαις, Ἁβροί τε μαλθακευνίαις*. Nescio an hos respexerit Plutarchus An Seni T. II. p. 789. E. *Burn.* Plutarchi verba sunt haec, a proverbiali dicto paulum recedentia: *καὶ τὸ γέρας, οἶμαι, καὶ τὸ γεραίρειν ὄνομα, σεμνὸν ἀπὸ τῶν γερόντων γενόμενον, διαμένει· οὐχ ὅτι θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον, ἀλλ' ὡς βασιλικὴν ἐχόντων τάξιν κτλ.* Habent iisdem nominibus Phrynichus Seg. p. 4. (unde comici versum Meinekius in Menand. p. 260. bellulum effinxit, *Θερμολουσίαις ἁπαλοί, μαλθακευνίαις ἁβροί*) Lex. Seg. p. 415. et Arsenius p. 65. Inculcabantur etiam post v. *Μαλθακόν*. 16. Post *διαῤῥεόντων* omisi cum A. *Ἁπαλώτερος τρύχνου. ἔστιν ἐν τῷ Τρύχνος. Gaisf.*

1. Ἀπαμβλύνει] Lex. Seg. p. 415. „Vide Herodem Stobaei CXVI, 24. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 263." *Gaisf.* Post *ἀλλοιώσεως* omisi cum A. *Ἁπάμεια πόλις*. Vide Zon. p. 247. 3. Ἀπαμείρεται] Vide Wolfium in Hesiodi Theog. 800. vel Tittm. in Zon. p. 276. 4. Ἀπαμυνεῖ] Cum gl. seq. Lex. Seg. p. 415. 5. *ἐνδύσαντες* Med. 6. *Μισουμένῳ*] Scripserat Menander drama, *Μισούμενος* vocatum, cuius meminit Suidas infra v. *Ἀποκναίειν*. Quare existimo excidisse hic nomen Comici illius, legendumque esse *Μένανδρος Μισουμένῳ*. *Küst.* *Μένανδρος* aut *Φοινικίδης* (coll. Athen. XIV. p. 652.) excidisse puto. *Reines.* Recte Küster. Scribebatur scil. *M. Μισουμένῳ*. Hoc elegans fragm. omisit Clericus, quod et animadvertit Hemsterh. in Lucian. p. 443. *Toup.* MS. V. Meinek. Menand. p. 119. 7. *μου*] *σου* reponendum vidit Hemst. *μὲν* Lex. Seg. 10. Ἅπαν] Leguntur haec totidem verbis apud Draconem de Metris p. 24. et Lex. Seg. p. 416. *ὁ Ποιητής*] Sic cum Dracone libri, praeter C. et Lex. Seg. qui *οἱ ποιηταί*. Locus est Il. *υ*. 156. 13. *οἱ δὲ*] *καὶ οἱ* A. Lex. Seg. p. 416. 14. *καὶ ἅπαν καὶ τὰ*] *καὶ ἅπαντα τὰ* A. Lex. Seg. *καὶ ἅπαντα* sive *καὶ ἅπαν* om. C. et Draco: qui novissima paulo cautius tractavit p. 29. coll. 85. sic ille refingendus adhibitis Regulis de Prosod. 82. *τότε ἔξει τὸ ᾶ συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν· τὸ δὲ ἅπαν εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ ᾶ.* Eadem paulo copiosius Apollon. de Adv. p. 569. appositis correptionis exemplis *σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν*: ut facile nobis persuadeamus Suidam ex vitioso fonte praeceptum suum delibasse. Minus distincte de his explicuit Buttmannus Uber. Gr. I. p. 254.: unum scilicet *ἅπαν* Attici ultima producta (v. Meinek. in Menand. p. 51.) sibi concesserunt. 15. Ἀπανάστασις] Lex. Seg. p. 415. *μετάστασις* post Hesychium om. B. C. E. *μετανάστασις* Zon. p. 246. Statim A. marg. Ἀπανισταμένη. *γενικῆ*. 17. *ξηραθέντα* B. C.

---

odio et ira in hostem impulsi audax consilium ceperunt. Et alibi: *Propter frigoris vero magnitudinem animum despondentes confirmavit.* Ἀπαλέξασθαι. Resistere. Sophocles: *Nihil valemus ad haec resistere, te rex destituti.* Et Ἀπαλεξῆσαι, propulsare. Et Ἀπαλέξοντες, similiter. Ἀπάλλεις. Remittis. Ἀπαληθεύειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαληθεύω, veritatem aperio. *Ille vero postea deprehensus est, tempore omnia detegente et veritatem aperiente.* id est, dolus eius apparuit. Ἀπαλθήσεσθαι. Curatum iri. Ἀπαλοὶ θερμ. *Molles calidis balneis, delicati mollibus lectis.* dictum in eos qui luxu et deliciis diffluunt. Ἀπαμβλύνει. A caligine et tenebris liberat. Ἀπαμείρεται. Privat. Ἀπαμυνεῖ. Propulsabit. Ἀπαμφιέσαντες. Qui exuerunt. Et Ἀπαμφιεῖ, revelabit. [Menander] *Misumeno*: *Manifestabit enim simulationem istam tuam, quamvis occultare eam studeas, aliquando ebrietas.* Et Ἀπαμφίσκων, retegens. Ἅπαν. Iones corripiunt. ut Homerus: *Illis vero totus campus repletus est.* Attici vero tum in hac voce producunt ultimam syllabam, tum in *παράπαν* et similibus. Ἀπανάστασις. Coloniae deductio, commigratio. Ἀπαναίνομαι. Nego. Ἀπανθήσαντα. Quae defloruerunt.

Μακαριωτάτη ἐγώ,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν. . . . . .
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον.
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτατο.

Ἀριστοφάνης φησίν. ἀπανθῶ γὰρ τὸ ἀποβάλλω. Καὶ ὁ Θεολόγος· Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν.

Ἀπανθίζω δὲ τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω.

Ἅπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή. σημαίνει δὲ ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἀπανθρακίζομεν. ἀντὶ τοῦ, ἄνθρακας ἐσθίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων, ὃ παροπτῶντες ἐσθίουσιν. ἢ ὀπτὰς ἐσθίομεν, ἢ ἄνθρακας ζωπυροῦμεν.

Ἀπανθρωπία. ἡ κακία. ὅταν τις μὴ κατὰ ἄνθρωπον ποιῇ, τοῦτο ἀπανθρωπία.

Ἅπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις. ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ ἅπτονται.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ἑκατέρως τὸ παραγίνεσθαι εἴς τινα τόπον. Καὶ Ἀπαντήσαντος, γενέσθαι φθάσαντος. Αἰλιανός· Ἀνεσταύρωτο δὲ ὁ πολιορκῶν· καὶ ἐς τοῦτό οἱ τὸ τοῦ χειμῶνος του μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος τὸ τέλος ὥρμησατο. Καὶ Ἀπαντῶσιν, ἀντὶ τοῦ παραγίνονται. Ἅμα τῷ περὶ ὄρθρον εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι. Καὶ Ἀπαντωμένων, ἀντὶ τοῦ συμβαινόντων, γιγνομένων. Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἀπαντωμένων οὐδὲν ἱκανὸν ἦν πρὸς τὸ κωλύειν τὴν ὁρμὴν τῶν Ῥωμαίων.

Ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

Ἀπανταχοῦ.

Ἀπαντῶ ἐπὶ δικαστηρίου· ὑπαντῶ δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἅπαξ. Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐκ τοῦ φρουρίου αὐτοὺς ἐκπεπτωκέναι ἔμαθεν, ἀφικνεῖται πρὸς αὐτούς. Καὶ Ἰώσηπος· Ἅπαξ δὲ καταστάντες εἰς ταραχάς. ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχερῶς.

---

1. *Μακαριωτάτη ἐγώ, ἥτις μεμ.*] Temere decerpti versus ex Aristoph. Eccles. 1151 — 56. quorum supplementum praebet v. *Μεμύρωμαι.* 7. *Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν*] Loci huius sensus supplendus est ex Gregor. Nazianz. Orat. XIX. p. 291. ubi sic legitur: *Ἕνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσυλον [γινώσκων,] τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν.* Küst. 9. *Ἅπανθ'*] Lex. Seg. p. 416. *Ῥοδόπις* et *Ῥοδόπιδος* Med. 10. *δὲ* omittendum cum Lex. Seg. et Arsenio p. 66. 11. Quae post *θνητοί* extabant, *ζητεῖ περὶ τῆς Ῥοδώπιδος ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*, delevi, cum habeant A. B. in marg., om. C. 12. *Ἀπανθρακίζομεν. ἀντὶ τοῦ ἀνθρακας ἐσθ.*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. in Av. 1545. Male vero hodie apud Scholiastam legitur *ὃ παροπτῶντες*, pro quo ex Suida rescribendum est *ὅπερ ὀπτῶντες.* Küst. Cum Scholiaste et Zon. p. 276. *παροπτῶντες* ex A. recepi. Temere vulgatam Suidae lectionem praeferebat Lennepius in Coluthum I, 3. p. 19. *ἄνθρακας*] An potius *ἀνθρακίδας*? vel *ἐπανθρακίδας*? Vide Scholiastam Aristoph. in Acharn. 670. Küst. Hoc Lennepius, illud Schol. Possis etiam *ἀπ' ἀνθρακιᾶς.* Zonaras *ἄνθρακα*: qui novissimorum loco nihil nisi *ἢ ἄνθρακας πυροῦμεν.* 16. *κακία*] *ἡ κακία* A. B. C. E. Med. In fine om. *λέγεται* A. B. E. Accedit Zon. p. 248. qui *γὰρ* post *ὅταν. ὅταν τις* et quae sequuntur etiam C. 19. *πολλάκις καὶ ὧν οὐ δ. ἅ.*] *ἅπαντα ἐσθίουσιν* C.

1. *Ἀπαντᾶν*] Zon. p. 256. item Lex. Seg. p. 416. ordine verborum paulum mutato. 3. *Ἀνεσταύρωτο*] *Ἀπεσταύρωτο. Hemst. ἀνεσῖρώτο* A. Neutrum satisfacit. 5. *ἀπαντήσαντος*] *ὑπαντήσαντος* B. C. E. m. s. et Edd. ante Küst., item mox *ὑπαντῶσιν* C. Malim τοῦ posterius abesse. *ὥρμησατο*] l. *ὥρμισατο.* Vid. v. *Ὅρμον.* Theodoret. Gr. Aff. p. 340. *Toup.* MS. 9. *Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἁπαντ. οὐδὲν ἰκ.*] Haec sunt verba Polybii X, 13. ut Iac. Gronovius recte observavit. Küst. 10. *κωλύειν*] *κ. τὴν ἐπιφορὰν καὶ* Polyb. 12. *Ἅπαντα τόλμης*] Aristoph. Thesmoph. 709. *Ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.* Hinc Suidas corrigendus est: sed versus laborat, quod vidit Küsterus, sed medelam non vidit. Repone auctoritate Suidae: *Ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλέα τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας. Toup.* Non bene procedit haec emendatio: *πλέα* enim secundum producit. Poterat alio ordine, *Ὡς πλέα 'σθ' ἅπαντα τόλμης.* — Sed eam manum Aristophanis esse haud ausim equidem praestare. Ex MS. et ed. Iunt. edidit Brunckius, *Ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης ἔργα.* Sed istud *γὰρ* frigidum et otiosum est. *Porson.* IV. p. 485. Suidae scripturam etiam locus Equ. 304. commendat: ut conici possit, *ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστι τόλμης πλέα τε κἀναισχυντίας*, apud Aristophanem esse reponendum. 14. *Ἀπανταχοῦ*] Sic A. nec plura. 15. *δικαστηρίου*] *κριτηρίου* A. Mox *ἀπαντῶ* Med. cum B. *συναντῶ* E. utrobique omisso *δέ.* 17. *Ἐπειδὴ*] *Ἐπεὶ* dedi cum A. C. *φρουρίου*] *φορίου* A. C. 19. *Ἅπαξ — διόλου*] Lucian. in Timon. p. 129. ubi Schol. *διόλον. Toup.* MS.

Aristophanes: *O me beatam, quae caput unxi bonis unguentis. haec enim diu in capite permanent: reliqua vero odorem cito amittunt et evanescunt.* ubi *ἀπανθῶ* est odorem suavem amitto. Et Theologus: *Cognatis, qui flore quasi felicitatis et fortunae exciderunt.* *Ἀπανθίζω* vero, flores colligo. *Ἅπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδ. Una sors est cunctis et Rhodopidi pulchrae.* Significat proverbium omnes mortales casibus aeque obnoxios esse. *Ἀπανθρακίζομεν.* Anthracas comedimus: qui pisciculi sunt, quos assatos edere solent. vel significat, carbones accendimus. *Ἀπανθρωπία.* Inhumanitas, cum quis facit, quae praeter humanam naturam sunt, id vocatur *ἀπανθρωπία.* *Ἅπαντα γάρ τοι. Omnia sunt esculenta obsessis.* de necessitate dicitur hoc proverbium. obsessi enim saepe etiam illis vescuntur, a quibus abhorremus. *Ἀπαντᾶν* et *συναντᾶν.* Utrumque significat, in aliquem locum pervenire. Et *Ἀπαντήσαντος* dicitur de re, quae ante tempus accidit. Aelianus: *Obsidens autem in crucem actus est; et hunc in finem prorupit hiems alieno tempore interveniens.* Et *Ἀπαντῶσιν*, adveniunt. *Primo diluculo ad dominorum aedes accedunt.* Et *Ἀπαντωμένων* dicitur de rebus, quae accidunt et fiunt. *Verum enimvero cum haec acciderent, nihil Romanorum impetum retinere poterat.* *Ἀπανταχοῦ. Omnia sunt audaciae et impudentiae plena.* *Ἀπανταχοῦ.* *Ἀπαντῶ.* In iudicio compareo. *ὑπαντῶ* vero, obviam venio. *Ἅπαξ.* Prorsus, omnino. *Ut semel eos ex castello penitus expulsos esse cognovit, ad ipsos venit.* Et Iosephus: *Cum in maxime turbulentum rerum statum incidissent.*

Ἀπαξάπαντα. ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χρήματα ἀπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ ληιζόμενος, τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην παρανομίας ἐξέτισε. Καὶ Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. Ὁ δὲ Καῖσαρ νεμεσᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅτι ἀπαξάπαντες μὴ ἀνέσπησαν.

Ἀπαξάπαντα. οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προσκείμενον. Καὶ Ἀπαξαπλῶς, ἀντὶ τοῦ καὶ ὡς εἰπεῖν. . . . . .

Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τοῦ ἀποφαντικῶς ἢ παντελῶς. τὸ Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς οὐκ ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάντως ἐσομένου. Καὶ παροιμία· Ἅπαξ πυρρὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

Ἀπαξιῶν, ἀνάξιον ἡγούμενος. Ἀππιανός· Ὁ
247 δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν || οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ.

Ἀπαξίωσις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. τουτέστι καταφρονήσει.

Ἀπάξω. ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἀππαπαί. συγκαταθετικὸν ἐπίρρημα. Εἰρηκώς γὰρ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνδρὸς ἡράσθης; τοῦτο ἐπεφθέγξατο.

Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

Ἀπαραγγέλτως. ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἠθροίζοντο.

Ἀπαραπόδιστα. ἁπλανῆ.

Ἀπαράκλητοι. αὐτόματοι. Θουκυδίδης· [Πολλοὶ] τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.

[Ἀπαράκλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.]

Ἀπαράξειεν. ἀποσπάσειεν, ἀποχωρίσειεν. Ὡς εἰ τούτους ἀπαράξειε τοῦ λόφου, καὶ γένοιτο τῶν ἄκρων ἐγκρατής, θᾶττον κατεργασόμενος τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ.

---

1. Ἀπαξάπαντα] Zon. p. 253. 2. Καὶ τὰ χρήματα] Fragmentum hoc descriptum ex Procop. B. Pers. I, 25. ubi ληιζόμενος et τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην —. *Ahresch.* ληιζόμενος pro λογιζόμενος dedit A. firmante v. Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας: ubi libri servant mendosam scripturam ἐς τὴν δίκην, cuius loco ponendum fuit ἐς τὴν δίαιταν. 4. Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et quae sequuntur ex Schol. Aristoph. Plut. 111. petita. 5. ἅπαξ Dobraeus: ἀπαξάπαντες libri. 6. Locus negligenter descriptus ex v. Ἀνέσπησαν: unde legendum saltem ἀπαξάπαντας. 7. ἐνέσπησαν] ἀνέσπησαν A. C. 8. V. Lex. Seg. p. 415. 9. Ἀπαξαπλῶς] Caput glossae posuit Lex. Seg. p. 415. καὶ aut expungendum aut intercidit formula quaedam, velut ὡς φάναι. 11. Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ θεός] Hebr. I, 1. *Küst.* Non ex Hebr. I, 1. sed ex Ps. LXI, 11. haec esse sumpta monuit Bos in prolegom. ad Vet. Test. Similis glossa sacra apud Zon. p. 284. ἀντὶ τοῦ — ὁ θεός] Haec om. A. C. 13. τοῦ ἀριθμοῦ] τοῦ om. A. C. et Theodoretus, cui debetur haec interpretatio. 14. Ἅπαξ πυρρὸς καὶ δέκατον χλ.] Vide infra vv. Ἀπερυθριᾶσαι et Πυρρός: ubi legitur καὶ μὴ δέκατον χλωρός. *Küst.* μὴ hic etiam add. A. B. C. E. Id si locum habet, certe diversa structurae ratio fuerit instituenda. Ceterum non dubito quin observatio perperam irrepserit, id quod accidit etiam in v. Πυρρός. 15. Post δανειζόντων quae extabant ex v. Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώσῃ derivata, Ἅπαξ ἁλώσῃ εἰς πάγην. ὁμοία τῇ· Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἁλώσῃ. λείπει τὸ εἰς πάγην, cum A. in marginem conieceris, delevi. 16. ἀπιακῇ quod Ald. post Ἀπαξιῶν addiderat, omisi cum B. C. E. Med. Ignorat etiam Zon. p. 257. Ἀππιανός in fragm. ed. Schweigh. T. I. p. 30.

1. Ἀπαξίωσιν] Ἀπαξίωσις dedi cum B. C. E. Zon. p. 240. Ἀπαξίωσις. καταφρόνησις. Dionysium Hal. p. 8. citat Toupius. Πολύβιος] Fr. Hist. 42. 4. Ἀπάξω] Lex. Seg. p. 415. Cf. v. Ἄξω. 5. Ἀππαπαί. συγκ.] Haec nota referenda est ad locum Aristophanis, qui extat in Ranis 57. sed ubi hodie legitur Αἰτιαί. Verba Scholiastae ibi corrupta sunt, quae hic obiter emendabo: Αἰτιαί. γράφεται ἀππαπαί. διὰ τούτου οὐ καταθεμένου Διονύσου. Lege, διὰ τούτου οὖν συγκαταθεμένου τοῦ Δ. Bacchus enim, quem comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, assensum praebet iis quae Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic ἀππαπαῖ adverbium συγκαταθετικὸν vocat. *Küst.* ἀππαπαῖ Zon. p. 285. 7. καὶ τοῦτο] καὶ om. A. C. Tum ἀπεφθέγξατο C. 8. Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος] Corrupte apud Hesychium: Ἀπαράγκλητος. ἀνόμοιος. Lege ut hic apud Suidam. *Küst.* Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 233. 9. Πολύβιος] Fr. Gramm. 21. 11. Ἀπαραπόδιστα] Lex. Seg. p. 415. Θουκυδίδης II, 98. ubi πολλοὶ om. MSS. cum Zon. p. 233. 15. Ἀπαράκλητος. ἀσ.] Haec lituram merentur: ἀπαράκλητος enim corruptum est ex ἀπαράβλητος, quod paulo ante praecedit, et suo loco legitur. *Küst.* Assentitur Alb. in Hesych. v. Ἀπαράγκλητος. Nihil differt Zon. p. 239. Gaisfordus Ἀπαράκλητος cum A. Ἀπαράκλητος. ἀνόμοιος. Ἀπαράκλητος ἀ. ἀ. C. Horum loco idem Zonaras: ἀπαράκλητοι καὶ οἱ ἀπαρηγόρητοι. Ἀπαράκριτος coniecit *Hemst.* 16. Ἀπαράξειεν] Ἀπαράξειν h. l. et in exemplo scribendum monuit Valckenarius in Herodot. VIII, 90. post eumque Coraes in Hellodor. p. 35.

Ἀπαξάπαντα. Omnia et singula. *Omnium omnino fortunas cum sine discrimine praedaretur, poenas eorum quae per vitam commisisset iure meritoque persolvit.* Et Ἀπαξάπαντες, omnes simul. ἅπαξ enim significationem auget. *Caesar autem indignatur et irascitur, quod non universos exciderunt.* Ἀπαξάπανια: non habet maiorem vim quam ἅπαντα, licet additum sit ἅπαξ. Et Ἀπαξαπλῶς, ut uno verbo dicam. Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. *Semel locutus est Deus.* id est, verbis disertis, vel omnino. ἅπαξ enim hic non de numero dicitur, sed de eo quod certo futurum est. Et proverbium: *Semel rubidus, non fueris decies pallidus.* de feneratoribus dictum. Ἀπαξιῶν. Indignum iudicans. Appianus: *Populus vero Marcium consulatum petentem non elegit, non quod virum honore illo indignum iudicaret, sed quod superbiam eius metueret.* Ἀπαξίωσις. Contemptus. Polybius: *Philippus vero aegre tulit se a Corcyraeis contemni.* Ἀπάξω. E loco abducam. Ἀππαπαί. Adverbium approbantis. Cum enim Hercules Baccho dixisset: *Virine amore captus es?* illo sic respondit. Ἀπαράβλητος. Incomparabilis, dissimilis. Ἀπαραγγέλτως. Iniussu. Polybius: *Et undique iniussi congregabantur.* Ἀπαραπόδιστα. Non errantia. Ἀπαράκλητοι. Sponte sua facientes. Thucydides: *Multi Thracum, qui sui iuris erant, ob praedam ultro sequebantur.* Ἀπαράξειεν. Avellerit, separarit. *Si hos de colle deturbasset, eiusque cacumen occupasset, citius se eos qui in planitie essent, profligaturum.*

Ἀπαραποίητον. ἄπλαστον.

Ἀπαράτιλτος (ἀντὶ τοῦ δασὺς καὶ ἄκοσμος τὰς τρίχας),

ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀπαρχμάτων ὡρίων καιριώτερον. φησὶν ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ, ἀντὶ τοῦ ἐναγισμάτων, ἃ εἰς τοὺς τάφους ἔβαλλον. τὸ δὲ καιριώτερον, ἀναγκαιότερον.

Ἀπαραιτήτως· ἀσυγχωρήτως. Πάντας δὲ τοὺς περιτυγχάνοντας ἀπαραιτήτως ἀπέκτεινον διὰ τὴν ὀργήν.

Ἀπαριθμησόμενος. ἀποδώσων, καταβαλούμενος. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων. Καὶ Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης. Καὶ Ἀπαριθμῶσε, αἰτιατικῇ.

Ἄπαρνος. ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Καὶ Ἀπαρνοῦμαι, αἰτιατικῇ.

Ἀπαροῦντα. ἀποχωρήσοντα. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προσεδόκων ἀν' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαροῦντα τὸν στόλον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπάρσεως. ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρεμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι. 248

Ἀπαρτί. ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογητί. παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες. Ἡρόδοτος· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ὁ ἀπαρτί. Καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις·

φράσον μοι.

Ἀπαρτὶ δήπου προλαβεῖν.

Καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Ἀπαρτίαν. ἀποσκευήν, τέλος ἀπαρτισμοῦ. Καὶ Ἀπαρτιζόντως, τὸ μήτε ὑπερβάλλειν μήτε ἐν-

---

1. Ἀπαραποίητον] Lex. Seg. p. 415. et Zon. p. 251. Vide Suicerum in v. 2. Ἀπαράτιλτος] Haec referenda sunt ad locum illum Aristoph. Lysistr. 279. Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. *Küst.* Vide v. Ἄλουτος. Post τρίχας addit Zon. p. 238. καὶ ἐκ μακροῦ χρόνου ἀλουτιῶν. 5. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ Χθὲς τῇ λαμπρᾷ] Pearsonus recte monuit intelligendam hic esse orationem Gregorii Nazianzeni εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, cuius initium tale est: Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν φωτῶν ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες. In ea oratione [XL.] p. 646. extant verba a Suida hic citata. *Küst.* Inde alia quaedam dictio sub v. Ἀγονία relata. Ad eundem locum Basilius MS. Paris. ap. Gaisf. Ἀπαρχμάτων δὲ τῶν ἀπαρχῶν, ἃς ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς καρπῶν ὁπωρῶν τε καὶ κολλύβων καὶ κριθῆς καὶ φύλλων καὶ ἀνθέων καὶ ἁπλῶς τῶν καθ' ὥραν ἁπάντων τούτοις ἀπήρχοντο, καὶ τρίχας δὲ οἰκείας ἀποκειρόμενοι καὶ ζῴων σφαγὰς καὶ αἵματα τούτων ἐναγίζοντες χαρίζονται τοῖς κατὰ σῶμα νεκροῖς οἱ τὴν ψυχὴν νενεκρωμένοι καὶ ἄπιστοι Ἕλληνες. Τὸ δὲ καιριώτερον ὡς πρὸς τὸ ὡρίων, ἀντὶ τοῦ ἐπικαιρότερον, ἐπιτηδειότερον. 9. Ἀπαραιτήτως] Vide nos ad Hesych. v. Ἀραίτητον. Polyb. p. 110. Dion. Hal. p. 93. *Toup.* MS. ἀσυγχωρήτως] Sic recte in 2 MSS. Pariss. exaratum est. Priores vero editt. [cum B. E.] corrupte exhibent ἀσυγχύτως. *Küst.* ἀσυγχωρήτως quod emendarat Portus, etiam Zon. p. 285. 10. περιτυγχάνοντας] παρατυγχάνοντας C. 13. Γέτας E pr. Mox ὡς om. B. E. 16. ἀριθμόν] Sic Portus ex Harpocratione: ἀπαριθμῶν A. ἀπαριθμὸν B. C. E. Med. ἀριθμοῦ Lex. Seg. p. 418. Ἰσοκράτης: huius locus est Philippi p. 87. D. Καὶ . . αἰτιατικῇ om. vulg. 18. Ἄπαρνος] Zon. p. 233. Cf. Pollux V, 104. καὶ Ἀπ. αἰτ. om. vulg.

1. ἀποχωρήσαντα E. ὑποχωρήσαντα Zon. p. 257. 2. προσεδοκοῦν A. 4. Zon. p. 240. 5. ἢ φυγῆς] Haec non sunt verba scriptoris anonymi, sed interpretatio compilatoris, qua vocem ἄπαρσις exponit. *Küst.* Fallitur vir doctissimus. Sunt enim haec verba Dionysii Halicarn. Antiq. Roman. lib. IX, 4. p. 539. ubi recte legitur: ἀπάρσεως ἢ φυγῆς, *discessus sive fugae.* Atque hinc discas quam periculosae res sit aleae sine cortice natare. Vox ἄπαρσις occurrit etiam apud Ioseph. Antiq. Iud. XVII, 9, 3. p. 850. ὑπ' ὀμνημα οὖσα της ἐξ Αἰγύπτου ἀπάρσεως. *Toup.* 7. Ἀπαρτῆσαι] Zon. p. 257. κρεμάσαι etiam Schol. in Eurip. Androm. 412. Sed confuderunt grammatici, qui frequentissimus fuit error, ἀπαρτᾶν et ἀναρτᾶν: v. Lennep. in Phal. p. 168. sq. Praeterea ἀπαρτίζω, ut sit pendeo, usurpavit Constant. Cerim. p. 424. 9. Ἀπαρτί. ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in Aristoph. Plutum 388. *Küst.* Uberrime Lex. Seg. p. 418. 10. τὸ πλῆρες] καὶ πλῆρες A. B. E. Med. Schol. Zon. p. 284. Ἡρόδοτος II, 158. ubi v. Wessel. Inde restituendum χίλιοι sive ᾳ pro ὁ. 14. προσλαβεῖν cum Lex. Seg., unde hi versus redintegrandi, quos emendarunt Dobraeus in Plutum et Lobeck. in Phryn. p. 21. 15. Πλούτῳ v. 387 sq. 16. Ἔγωγε — σώφρονας] τοὺς δεξιοὺς καὶ τοὺς σ. *A.* 18. Ἀπαρτίαν. ἀποσκ.] Vide Salmasium de Modo Usur. p. 85. *Küst.* Glossa sacra: v. intpp. Hesychii. τέλος ἀπαρτισμοῦ] Lege τέλος, ἀπαρτισμόν, ut apud Hesychium. *Küst.* Cum Suida consentit Lex. Seg. p. 415. Cf. Zon. p. 247.

Ἀπαραποίητον. Non fictum. Ἀπαράτιλτος. *Hirsutus et per sex annos illotus.* id est pilis horridus et incomptus. Ἀπαρχμάτων. *Maturorum fructuum primitiis tempestivius.* Sic Theologus in Oratione *de S. Baptismo.* ubi primitias intelligit, quibus mortuis parentabant. καιριώτερον vero, magis necessarium. Ἀπαραιτήτως. Inexorabiliter. *Obvios vero quosque irato et inexorabili animo trucidabant.* Ἀπαριθμησόμενος. Redditurus, persoluturus. *Geta vero ad ducem Romanorum venit, quasi annui tributi partem ei persoluturus.* Et Ἀπαριθμῶν, numerum complens. Isocrates. Et Ἀπαριθμῶ, aptum accusativo. Ἄπαρνος. Qui aliquid pernegat. et Ἀπαρνοῦμαι, aptum accusativo. Ἀπαροῦντα. Discessurum. *Carthaginienses vero singulis diebus sperabant fore ut classis domum rediret.* Ἀπάρσεως. Discessus. *Huius autem inconsultae discessionis an fugae causa fuit populi erga ducem odium.* Ἀπαρτῆσαι. Suspendere. Ἀπαρτίσαι vero perficere. Ἀπαρτί. Adverbium est, eodem modo formatum quo ἀμογητί: ab eo quod est perfectum et plenum. Herodotus: *Ab hoc loco sunt plene stadia mille.* Pherecrates *Crapatalis*: *Dic mihi. Immo prorsus etiam accipere.* Aristophanes *Pluto*: *Ego homines probos et modestos omnino reddam opulentos.* Ἀπαρτίαν. Suppellectilem, finem perfectionis. Et Ἀπαρτιζόντως, perfecte, ita ut nihil neque desit nec redundet.

δεῖν. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. Καὶ Ἀπαρτιλογία, ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς καὶ λόγος. οὕτω Λυσίας. Ἡρόδοτος δὲ ζ΄· λέγει δὲ Ξέρξης πρὸς Πύθιον τὸν Λυδόν· Ἵνα μήτοι ἐπιδεεῖς ὦσιν αἱ τετρακόσιαι μυριάδες ἑπτὰ χιλιάδων, [ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

Ἀπαρυστέον. ἀφαιρετέον. ἀπὸ τοῦ ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν. Καὶ Ἀπάρχου, ἀρχὴν βάλλε, ἢ ἀπαρχὰς πρόσφερε. Καὶ Ἀπαρξόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσομεν.

Εἰ μὴ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Ἅπασαν τὴν οὐσίαν ἠμφίασται. ἐπὶ τῶν μηδ' ὁτιοῦν ἄλλο κεκτημένων ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.

Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων.

Ἀπασκαρίζειν. Ἀριστοφάνης Ταγενισταῖς·

Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Μένανδρος·

Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Ἀπαστία. ἀτροφία, νηστεία. παρὰ τὸ πάσασθαι. Καὶ Ἄπαστος, ἄγευστος· οἷον ἄμαστος, ἀμάσητος.

Ἀπαταγί. ἄνευ ψόφου.

Ἀπατεῶνος. ψεύστου.

Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσει. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ παραλογιεῖται. Τηλεκλείδης.

Ἀπατούρια. ἑορτὴ δημοτελής. ἤγετο δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δόρπειαν· ἐπειδὴ φράτορες ‖ ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. τὴν δὲ 249
δευτέραν Ἀνάῤῥυσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύειν. ἔθυον δὲ Διὶ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ. τὴν δὲ τρίτην Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Ἡ δὲ αἰτία πόλεμος· ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν με-

1. Ὅρος — ἐκφερόμενος om. vulg. Integram sententiam praebet v. Ἀνάλυσις sive Ὅρος. 2. Ἀπαρτιλογία. ἀπηρτισμένος καὶ πλ. ἀρ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Lex. Seg. p. 416. ubi haec duas in glossas sunt distracta. 4. Ἡρόδοτος δὲ ζ΄. λέγει δὲ κ.] Legendum est, καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ ζ Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον. *Küst.* Nugae. Ἡρόδοτος VII, 29. 4. δὲ καὶ] καὶ om. A. Lex. Seg. 5. μήτι] μήτοι A. Lex. Seg. Mox leg. ἐπιδέες. αἱ τετρακόσιαι] Sic A. Lex. Seg. αἱ ῡ E. ῡ edd. ante Gaisf. 6. ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλ. ὑπ' ἐμέο. πεπλ.] Haec verba ex Herodoto addidi, quae imprudenter admodum a compilatore praetermissa erant. *Küst.* Agnoscit Lex. Seg. 8. Ἀπαρυστέον. ἀφαιρ.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 917. Zon. p. 257. 9. Ἀπάρχεσθαι. γενικῇ] Hoc a Gaisf. additum cum A. B m. s. delevi, quod om. Lex. Seg. p. 416. et Zon. p. 258. Is etiam ἐμβαλεῖν. 10. Ἀπάρχου] Referunt ad Prov. III, 9. V. Hesych. et Zon. p. 275. 13. Εἰμὶ] Versus Apollonidae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 238. In εἰ μὴ pro εἰμί, scriptura Palatina, consentiunt A. B. E. Dictio corrupta, e qua saltem ἦδ' elicias. Sed probabiliter Hermannus Ἠνίδε δ'. 15. ἠμφίασται] ἠμφίασται A. B. E. Med. Lex. Seg. p. 418. Vid. Albert. in Hesych. v. Ἀπαμφιάσαντες. 16. τοῦ — κεκτημένου] τῶν — κεκτημένων A. C. Lex. Seg. Hoc recepi: recipiendum etiam ἀμπίσχονται cum Arsenio p. 66. 17. V. Arsenius p. 67. qui longius dictionem est exsecutus. 19. Ἀπασκαρίζειν] Caput gl. sine exemplo habet Lex. Seg. p. 418. Ἀριστοφάνης fragm. 416.

1. Μένανδρος fr. inc. 243. 2. σ'] Meinekius δ'. τήμερον] σήμερον C. B pr. 3. Ἀπαστία. ἀτροφία Lex. Seg. p. 415. Cf. Schol. Aristoph. Nub. 621. 4. Ἄπαστος] Ex Hom. Il. τ΄. 346. Cf. Zon. p. 238. Repetuntur haec in v. Ἄμαστος. 6. Zon. p. 284. 8. Ἀπατηλός] Lex. Seg. p. 415. cum gl. seq. 9. αἰτιατικῇ om. vulg. cum Lex. Seg. 11. Ἀπατούρια. ἑορτὴ δημοτ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 146. *Küst.* Luculente hoc festum etiam describit Proclus in Platon. Tim. p. 27. *Olear.* Conf. Mori index ad Hellen. Xenoph. v. Ἀπατούρια. *Burn.* Vid. Schol. Platon. p. 424. et Lex. Seg. p. 416. 417. coll. Rhet. p. 205. et Gramm. Coislin. p. 605. Schol. Aristophanis Suida diligentius *Eudocia* p. 75. descripsit. Principium tenet Zon. p. 249. cum v. Ἀλλαντοπώλης. 12. ἐν ᾗ — Σιτάλκου Schol. et Eudocia reponunt post illa εἰς τὰς φρατρίας. 14. Δορπίαν Gramm. Coisl. et Arsenius, qui magnam horum partem recepit p. 64. sq. 15. φράτορες ὀψίας συνελθ.] Vide Meursium Graec. Fer. v. Ἀπατούρια et Holsten. in Steph. v. Φατρία. *Küst.* οἱ φράτορες Eudocia. 16. ἀναῤῥύειν] Haec vox a prioribus edd. abest, quam negligentia librariorum omissam esse existimo. *Küst.* Delevi interpolationem ἀναῤῥύειν τὸ ante ῥύειν factam, quam repudiant etiam MSS. et Gr. Coisl., qui om. ἔθυον... Ἀθηνᾷ. 17. Κουρεῶτιν] Κουρεώτην B. E. 18. ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγρ.] Vide infra vv. *Κοινὸν γραμματεῖον, Μειαγωγεῖν, Φράτορες*, itemque Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pp. 146. 147. *Küst.* 19. φατρίας B. εἰς φατρίαν Gr. Coisl. Mox post αἰτία distinctionem posui. Deinde conf. Schol. Plat. p. 376. λγ

20. Βοιωτοὺς] ιωτ A. περὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Scholiastam Aristophanis, ex quo Suidas. Sed Michael Apostolius III, 74. [sive Arsenius] habet περὶ Μελαινῶν, quam lectionem prae altera amplectitur et defendit Holstenius in Steph. v. Μελαινεῖς, quem vide. *Küst.* Conon. Narrat. 39. ὑπὲρ Οἰνόης. cf. Polyaen. Strateg. I, 19. et Frontin. II, 5. *Reines.*

Definitio est sententia quae explicando notiones absolute pronunciat. Et Ἀπαρτιλογία, numerus plenus et perfectus, summa integra. sic Lysias; item Herodotus libro VII. apud quem Xerxes ad Pythium Lydum verba facit: *Ne quadringentis myriadibus VII. millia desint, [sed supplemento a me addito, summam habeas integram.]* Ἀπαρυστέον. Tollendum. ab ἀρύω. Ἀπάρχεσθαι. Agyrtis stipem dare. Et Ἀπάρχου, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρξόμεθα, primitias offeremus. *Pro tenui facultatum mearum modo en tenue munus: quod si plura, deus, dederis, plures etiam inde primitias offeremus.* Ἅπασαν τὴν οὐσ. *Omnia bona sua induit*: dictum in eos qui nihil omnino possident praeter vestes, quibus induti sunt. Ἅπας ἐχῖνος τρ. *Omnis echinus asper.* proverbium in homines difficiles et morosos. Ἀπασκαρίζειν. Aristophanes *Tagenistis*: *Subsultare, ut perca humi.* Menander: *Ego autem risu hodie exultabo.* Ἀπαστία. Inedia, ieiunium. ab verbo πάσασθαι. Et Ἄπαστος, ieiunus; ut ἄμαστος, qui non manducavit. Ἀπαταγί. Sine strepitu. Ἀπατεῶνος. Impostoris. Ἀπατηλός. Fallax. Ἀπατήσει. Decipiet. Teleclides. Ἀπατούρια. Apaturia, festum publicum, per tres dies ab Athenien-sibus celebrari solitum; quo Sitalces, filius regis Thracum, in civitatem ascriptus est. Primus eius dies vocabatur *Dorpia*, quod curiales vesperi una convivabantur. secundus *Anarrhysis*, ab eo verbo quod sacrificare significat. sacrificabant enim Iovi Phratrio et Minervae. Tertius *Cureotis*, quod eo die pueros et puellas in curialium album referebant. Causa diei festi haec fuit. bellum Athenienses cum Boeotis de Celaenis, oppido quodam in confiniis sito, gerebant. cum autem Xanthius Boeotus

θορίοις. Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένου δέ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἥκοντα. ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. οἱ δέ φασιν ὅτι τῶν πατέρων ὁμοῦ συνερχομένων διὰ τὰς τῶν παίδων ἐγγραφὰς οἷον Ὁμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν. ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόκοιτον καὶ ἄκοιτιν· οὕτω καὶ Ὁμοπατόρια Ἀπατόρια. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἥρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπαύγασμα, καὶ Ἀπαυγάζω, καὶ Ἀπαυγή, ἡ ἔκλαμψις.

Ἀπαυδῶ. ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι. Ἀριστοφάνης·

Τούτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ.

Ἀπαυθαδιάζοντας. μεγαλοφρονοῦντας.

Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. Ξενοφῶν· Ἐπὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα.

Ἀπαυτοματισθεῖσα. οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς τελειωθεῖσα.

Ἀπαυτομολῆσαι. ἀναχωρῆσαι, φεύξασθαι. Ἕτερον δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν σιτία; οἱ μὲν ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ ἀπιστίᾳ. ἀπηντομολήκεισαν γὰρ οἱ πλεῖστοι.

Ἀπαφίσκω. ἀπατῶ.

Ἀπαυχενίζειν. ἀφηνιᾶν, ἀτακτεῖν, ἢ τὸν αὐχένα συντρίβειν.

---

1. *Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλ. τὸν Ἀθην. βασιλέα Θυμοίτην*] Eandem historiam narrant Conon. Narrat. XXXIX. Polyaenus lib. I. et alii. Vide Meursium de Regno Attico lib. III. c. 10. *Küst.* In epitomen haec lector quidam Suidae redegit sub vv. *Μέλανθος* et *Ξάνθιος*. *τὸν Ἀθηναίων*] *τῶν Ἀθ.* A. 3. *τὸ γένος*] τὸ om. A. B. E. et Arsenius. 5. *τῷ Μελάνθῳ* om. E. 6. *τραγῆν*] A. in marg. *αἰγίδα*, quod in ipso contextu habet C. *τραγῆν, τουτέστιν αἰγίδα μέλαιναν ἐνημμένος* Schol. et Eudoc. Editum agnoscit vetus glossa *Τραγῆν ἐ. μέλαιναν.* Etym. M. p. 119. *αἰγέαν ἐνημμένον μέλαιναν.* 7. *δεύτερον ἥκοντα*] Pueriliter Portus, *quod iterum veniret.* Nam *δεύτερον ἥκειν* hic significat *non solum, sed cum comite venire.* Sic Athenaeus X. p. 419. *ἡρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος*, quod Laertius II, 139. de eodem Menedemo verba faciens sic effert, *προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν. Küst.* *ὁ δὲ ἐπεστράφη . . . αὐτόν*] Historiam similis eventus de Phenio Aeneanum et Hyperocho Inachiensium rege narrat Plutarchus T. II. p. 294. *Küst.* 9. *καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο*] Apostolius post *Μελαναιγίδος* addit *βωμόν*, quam vocem tam Scholiastae Aristophanis quam Suidae hic restituendam esse non dubito. *Küst.* Ad *καὶ* E. marg. *ἐκλήθη*, supra *Μελαναιγίδος* idem *ἱερόν*, quod post *ἐδομήσαντο* inserit C. *ἐδωμήσαντο* Schol. Cf. v. *Μέλαν.* De Melanaegide Baccho vide conjecturas Welckeri *über das Satyrspiel* p. 200. sqq. 11. *ἐγγραφὰς*] *αὐτῶν συμφορὰς* C. 12. *ἑορτήν*] Addit C. *καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπατουρία*, reliquis omissis. 13. *τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ἄκοιτιν τὴν ὁμόκοιτον* Schol. et Eud. 14. *Ἀριστοφάνης* Acharn. 146. 16. *Ἀπαύγασμα, ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου* Zon. p. 252. *καὶ Ἀπαυγάζω* om. vulg. De h. gl. v. Albert. in Hesych. et Gloss. Gr. p. 167. Suicerique Thes.

1. Lex. Seg. p. 419. exemplo praetermisso. *Ἀριστοφάνης* Ran. 362. 3. Scribendum: *Τούτοις αὖδῶ καὖθις ἀ. καὖθις τὸ τρ.* 4. *τὸ τρίτον*] Neglexerunt Portus et Küsterus. Paulo ante *καὶ καὖθις* Med. 5. *Ἀπαυθαδιάζοντας*] Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 275. Dicendum erat *ἀπαυθαδιαζομένους*: v. Lobeck. in Phryn. p. 66. sq. Mox *μέγα φρονοῦντας* Hesychius. Quae sequebantur sordes aetatis infimae, *Ἀπαυθαδίζω. γενικῆ. Ἀπαυθαδιάζω δὲ τὸ ἀποβάλλω, αἰτιατικῇ. ὡς τό, Ἀπηυθαδίασατο τὸν τοῦ Σωκράτους νόμον* delevit Küsterus, habet A. in marg. *οἷον* E. pro *ὡς τό. ἀπαυθίζω γὰρ τὸ ἀπ.* Med. Tum *ἀπηυθίσατο* B. *ἀπηυθάδισατο* Med. 6. Zon. p. 258. 7. *Ξενοφῶν* Anab. V, 2, 1. *οὐκέτι ἦν* Xenoph. 8. *ἐπὶ τὸ στράτευμα*] Xenophon ex optimorum librorum fide *ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.* Mox delevi, *Ἀπαυστί, ἀκαταπαύστως.* „Hanc gl. habet A. in marg., om. C." *Gaisf.* 9. *οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς*] Delendum est *οὐκ.* Hesych. in *Αὐτοματήσαντες. Hemst.* *οὐκ* retinet Lex. Seg. p. 419. [cum Zon. p. 258.] et fortasse in scriptoris contextu, unde caput glossae desumptum est, legitur negativa. *Gaisf.* Donec scriptor iste deprehensus fuerit, opinabor quaedam post *οὐκ* intercidisse. 11. *Ἀπαυτομολῆσαι, ἀναχωρῆσαι* Lex. Seg. p. 419. ignorans barbarum illud *φεύξασθαι.* Aptius Zon. p. 275. *Ἀπαντομολήσει, φεύξεται.* 15. *Ἀπαφίσκω*] Zon. p. 276. Gl. om. C. Vid. Od. *λ'*. 217. 16. *Ἀπαυχενίζειν*] Usque ad *ἀτακτεῖν* Lex. Seg. p. 419. „Philostrat. p. 722. Diodor. Exc. p. 529." *Toup.* MS. In fine *διατρίβειν* C. nihil mutat Zon. p. 258.

---

ad singulare certamen Thymoetēn Athenienſium regem provocaret, idque ille detrectaret, Melanthus qui tum forte aderat Meſſenius, a Periclymeno Nelei filio oriundus, regnum pactus certamen illud ſuscepit. certantibus igitur illis, Melanthus cum virum aliquem nigra pelle caprina indutum a tergo Xanthii aſtantem conſpexisset, iniuste eum facere dixit, quod cum comite in certamen deſcendiſſet. is igitur cum reſpexisset, a Melantho interfectus eſt. hinc igitur et feſtum appellatum eſt *Ἀπατούρια*, et Bacchi Melanaegidis aram dedicarunt. Alii vero dicunt, feſtum hoc appellatum fuisse *Ἀπατούρια*, quasi *Ὁμοπατόρια*, quod patres tunc convenirent, ut filios in album referrent. uti enim uxorem vocamus *ὁμόκοιτον* et *ἄκοιτιν*, sic etiam *Ἀπατόρια* dictum esse quasi *Ὁμοπατόρια*. Et Ariſtophanes: *Edere cupiebat farcimina de Apaturiis.* *Ἀπαύγασμα*, et *Ἀπαυγάζω*, et *Ἀπαυγή*, ſplendor. *Ἀπαυδῶ*. Interdico, veto. Ariſtophanes: *His edico, et iterum edico, et tertium edico.* *Ἀπαυθαδιάζοντας*. Animo elatos. *Ἀπαυθημερίζειν*. Eodem die redire. Xenophon: *Postquam commeatus haberi amplius non poterant, ita ut milites eodem die in caſtra reverterentur.* *Ἀπαυτοματισθεῖσα*. Non ſponte perfecta. *Ἀπαυτομολῆσαι*. Recedere, fugere. *Sua autem cibaria ipsi ferebant, alii quidem propter famulorum inopiam, alii vero diffidentia. plerique enim aufugerant.* *Ἀπαφίσκω*. Decipio. *Ἀπαυχενίζειν*. Frenum detrectare, reluctari, vel cervicem confringere.

Ἀπαχθῆναι. ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι.

Ἀπ' αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἰγειρον. ἢ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. αἴγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου, ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.

Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. ἀπὸ ὑψηλῆς πέτρας.

Ἀπαίδευτοι. ἀνόητοι, ἄτακτοι. Καὶ Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑώδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε· τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

Ἀπαιδία. ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα, ἢ ἀγονία. Καὶ Ἄπαιδος δμοίως, τοῦ μὴ ἔχοντος παῖδα.

Ἀπαιδοτρίβητοι. ἀγύμναστοι, ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθριάζει, ἀντὶ τοῦ ἰεὐδίαν ἄγει. καὶ ὑπαιθριάζει. συννεφεῖ δέ, συνάγει τὰ νέφη. Ἀριστοφάνης·

Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννεφεῖ;

Ἀπαινύμενον. ἀφαιρούμενον.

Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.

Ἀπαιωρούμενον. κρεμάμενον.

Ἄπαιρε. ὃ οἱ πολλοὶ ἆρον λέγουσιν. Καὶ Ἀπαίρειν, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι.

Ἀπαίσιον. ἀπρεπές, βλάσφημον, ἀσύμβολον, ἀσινές, ἢ δυσοιώνιστον. Ἀνεφάνησαν δὲ τοῦ αὐτοῦ φύλου τῶν Τούρκων, οὓς ἔφασαν τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας εἶναι.

Ἀπαισός. ὄνομα πόλεως.

Ἀπαιτοῦμαι. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀπαιτητέα καὶ ἀπαιτητέον, ἀντὶ τοῦ δεῖ ἀπαιτεῖν.

---

1. Ἀπαχθῆναι] Lex. Seg. p. 419. ἀναιρεθῆναι om. Zon. p. 275. 2. Ἀπ' αἰγείρου θέα] Vide Hesych. vv. Αἰγείρου θέα, Θέα παρ' αἰγείρῳ, Παρ' αἰγείρου θέα: item infra vv. Αἴγειρος et Αἰγείρου θέα. Küst. ἐπ' αἰγειρον] παρ' αἴγειρον Lex. Seg. p. 419. quod probandum diximus in Eratosth. p. 229. 5. Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης] Vide Scholiastam Homeri in Il. ι. 15. Küst. Pertinet ad Il. ν. 63. 7. Ἀπαίδευτοι, ἀντὶ τοῦ ἀνόητοι Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 234. 8. Φιλωνίδου] Φιλωνίδης A. B. E. Φιλων. — οὗτος ὁ om. C. οὗτος ὁ Φιλωνίδης] Ex Schol. Aristoph. Plut. 303. Horum pleraque Arsenius p. 63. sq. 12. ὡς συώδης] ὡσυώδης A. καὶ omittit Arsenius, qui mox ἐν τοῖς ἑταίροις, ubi μετὰ τῶν ἑταίρων E. 15. Ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληρ. τὸν π.] Verba haec de mendo mihi suspecta sunt: de quibus proinde amplius cogitandum censeo. Küst. ἡλικίας ἐλάσσονι Lex. Seg. p. 419. Hemsterhusius cum Toupio corrigit ἐλάσσων χρόνου: equidem locum desidero, qui talem orationis formam leviter confirmet. Nam exempla scriptorum ἀπαιδία docent constanter ad orbitatem vel sterilitatem referri. Commode tamen Hermannus me Inscript. Att. n. 232. admonuit, qua παῖδες τῆς πρώτης — δευτέρας — τρίτης ἡλικίας continentur. Suidam igitur sic emendandum ratus, Ἀπαιδία· ἡλικία ἐλάσσονι χρόνου τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα, puerum eius gradus describi suspicatur, qui propter defectum aliquot amorum ad certamina publica nondum fuerit admissus. Egregia suspicio, si quidem ἀπαιδία aliquam in usu palaestrico, qui Pollucis III, 14. notitiam effugit, sedem potuit obtinere. 18. ἀπαίδευτοι] Om. C. Hesychius et Lex. Seg. p. 419. servat Zon. p. 234. Idem tamen p. 251. Ἀπαιδοτρίβητον, ἀγύμναστον.

1. V. Phrynich. Seg. p. 26. 2. Ἀριστοφάνης Av. 1488, 89. καὶ ὑπαιθριάζει om. vulgg., silet Gaisf. Breviavit haec Zon. p. 258. 6. Ἀπαινύμενον] Pertinet ad Il. λ'. 582. 7. Ἀπαιόλημα] Aristoph. Nub. 726. Interpretatur Lex. Seg. p. 419. ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν. Vide v. Παιόλημα. 8. Ἀπαιωρούμενον] Lex. Seg. p. 421. V. Ἄχραιον confert Hemst. 9. Zon. p. 258. 10. παραγενέσθαι] Hac voce in hoc sensu saepe utitur Euripides. Burn. Schweighäus. in Polyb. IX, 6, 2. addit Gaisf. παραγενέσθαι habet etiam Schol. Luciani Amor. 10. Ἀριστοφάνης] Respexit forsan Aristoph. Eccl. 813. Conf. Brunck. in Lys. 539. Burn. Ἀριστοφάνης ad gl. Ἀπαίροντες revocavit Zonaras. Praeterea ἄπαιρε diversa fuit scriptura in Aristoph. Nub. 782. Menandri Exc. Legg. p. 86. laudat Toup. MS. 13. ἀσινές] Sensus potius requirit, ut legatur ἐπισινές, i. e. noxium. Küst. ἀσεβές Toupius. Mox ἢ addidit A. Ἀνεφάνησαν] Respexit Suidas Menand. Protect. Exc. p. 152. A. Burn. Verba sunt haec p. 381. ἕτεροι δέ τινες τοῦ φύλου ... ἀναφανέντες, οὓς εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας: ubi ἀπαισίων a Niebuhrio repositum Suidas confirmat. 16. V. Il. β'. 828. 18. Quae post ἀπαιτεῖν extabat glossa de Schol. Aristoph. Nub. 240. repetita, Ἀπαιτέων, ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης· Χρήσεις κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγες, μή σέθεν ἀνιήσειε δόος, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων, eam deleri. Habet marg. A. om. C. Pro ἀπαιτῶν Φωκυλίδης recte praebet A. ἀπὸ τῶν Φωκυλι. i. e. φωκυλίδου. Mox χρήστας E. κακοὺς A. B. E. Deinde φεύγειν A. E. et ubi μή σέ γ' editur, μή γε A. μή γε σε B. E.

Ἀπαχθῆναι. Abductum vel interfectum fuisse. Ἀπ' αἰγείρου θέα. Ab alno ludos spectare. Dicitur de extremo loco spectantium. alnus enim theatro imminebat, ex qua spectabant, qui locum in theatro non habebant. Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. Ab excelsa petra. Ἀπαίδευτοι. Stulti, disciplinae expertes. Et proverbium, Indoctior Philonide Melitensi. hic Philonides non solum erat magnus, sed etiam indoctus et porcinis moribus insignis; quem Aristophanes comice exagitat ut parasitos habentem et propter Laidis amorem Corinthi degentem. non solum autem ipse de porcinis moribus vellicatur, sed etiam socii eius, quos capros appellat; Laidem vero Circen, quod amatores suos veneficiis irretiret. Ἀπαιδία. Aetas pueritia minor. vel sterilitas. Et Ἄπαιδος genitivus, qui liberis caret. Ἀπαιδοτρίβητοι. Inexercitati, indocti. Ἀπαιθριάζει. Serenat. συννεφεῖ vero, nubes cogit. Aristophanes: Quid Iuppiter agit? nubisne discussis coelum serenat, an nubila ducit? Ἀπαινύμενον. Spoliatum. Ἀπαιόλημα. Fallacia. Ἀπαιωρούμενον. Suspensum. Ἄπαιρε. Idem quod vulgus ἆρον dicere solet. Et Ἀπαίρειν, advenire, apud Aristophanem. Et Ἀπαίροντες, discedentes. Ἀπαίσιον. Indecorum, impium, mali ominis, noxium, inauspicatum. Apparuerunt autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infaustorum daemonum averruncatores esse dicebant. Ἀπαισός. Nomen urbis. Ἀπαιτοῦμαι. Reposco. aptum accusativo. Et Ἀπαιτητέα sive Ἀπαιτητέον, oportet repetere.

Ἀπέβη. ἀπέθανε. Καὶ Ἀπεβίω, ὁμοίως.

Ἀπέβλισεν. ἀφείλετο. ἢ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν κηρίων, ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε
θοἰμάτιόν μου.

Ἀπέβριξεν. ἀφύπνωσεν.

Ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.

Ἀπεγνωκώς. ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δη-
251 μοσθένης. Καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν.

Ἄπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος· Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελασγικόν.

Ἀπέδει. ἐνέλειπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ὁ Ἀρκὰς μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός, τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακός.

Ἀπεδειλία. ἐδεδίει. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρόληψιν ἢ νικᾶν ἢ θνήσκειν, (ἀντὶ τοῦ ἐννοιαν) τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία, καθάπερ οἱ προόπται τῶν ἱππέων.

Ἀπέδειξεν. ἀντὶ τοῦ παρέδωκε. Ξενοφῶν.

Ἀπεδήδοκε. κατέφαγεν.

Ἀπεδημηκότες. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες. Ἕρμιππος Φορμοφόροις.

Ἀπεδοκίμαζεν. ἀτίμως ὕβριζεν, ἐξεφαύλιζε. Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδίων βίων ἐπιμελομένους ἀπεδοκίμαζεν, τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν μέθαις καὶ κύβοις ἐτίμα καὶ προῆγεν.

Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον.

Ἀπέδοξεν. ἀντὶ τοῦ πῶς οὐκ ἔδοξεν.

---

1. Ἀπεβίω] Lex. Seg. p. 419. V. Alb. in Hesychium. 2. Ἀπέβλισεν] Ex Schol. Aristoph. Av. 498. Adde Zon. p. 278. ἢ ἀπὸ] ἢ add. A. 5. τὸν νῶτον A. B. Mox l. θἱμάτιον. 8. Zon. p. 279. 9. Ἀπεγένετο] Hesychius et Lex. Seg. p. 419. Antiattic. p. 82. Ἀπεγένετο. ἀπέθανε. Θουκυδίδης δευτέρῳ. Vid. Thucyd. II, 34. 51. 98. coll. Dukero Addend. p. 650. 11. γενικῇ post Ἀπεγνωκώς omisi cum Zon. p. 258. Lex. Seg. p. 419. et C. 12. ἐναντίον τῷ κατεγ.] Exempla praebet Reisk. ind. Demosth. in v. Ἀπογινώσκειν. Gaisf. 14. Lex. Seg. p. 419. Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης. * τὰ ἰσόπεδα. Κλείδ. κτλ. Suppleas, καὶ Ἄπεδα. „Κλείδημος] Clidemus, quem omisit, ni fallor, Fabricius, de Amazonio bello Plutarch. Thes. I. p. 12. F. Themist. p. 457. Vid. Barth. in Stat. XII, 637." Burn. Vid. Meursii Bibl. Gr. in Thes. Gronov. T. X. p. 1320. sive ed. Siebel. p. 44. Ceterum glossa praefigenda, quam Hesychius servavit, Ἀπεδίζειν. ὁμαλίζειν. Clidemi fragmentum irrepserat etiam in v. Ἠπέδιζον. 16. Πελαργικόν Lex. Bachm. p. 115. 17. Zon. p. 258. ἐνέλειπεν] ἐνέλειπεν dedi cum A. Ὁ δὲ Φιλοποίμην] Ex Pausan. VIII, 49. p. 699. Wass. Cuius integram narrationem praebet v. Φιλοποίμην.

1. Πολύβιος XXIX, 6, 13. 17. Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρ.] Cum hoc fragmento conferenda omnino sunt ea quae leguntur infra v. Καχεξία. Küst. 5. Lex. Seg. p. 419. Ξενοφῶν Rep. Laced. 15, 3. 7. Ἀπεδήδοκε] Aristoph. Ran. 1015. 8. Ἀπεδημηκότες] Vitiosum habuit Dorvillius in Char. p. 553. etsi licentiam talem Hermippo non indignam esse putabat. Nihil eiusdem generis attulit Hemsterhusius in Xenoph. Eph. p. 196. „ubi plures errores commisit et non confundenda confudit, hunc autem locum, qui vel maxime ad institutum eius facit, omisit. Ex Cratino apud Eustathium protulit προσεπαιταλευμέναι, quod merum librariorum est mendum et metrum pessumdat, ut disces ex Ath. IV. p. 138. F." Porson. Ἀπεδημικότες et ἀποδεδημικότες A. Verba ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες om. Lex. Seg. p. 419. Contra οὕτως Ἕρμιππος om. libri ap. Zon. p. 259. 11. Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδ.] Haec sunt verba Theopompi historici de Philippo, rege Macedonum, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 21. [Polyb. VIII, 11, 7.] unde ea Suidas descripsit. Idem fragmentum apud Athenaeum lib. VI. p. 260. D. sic legitur: Φίλιππος τοὺς μὲν κοσμίους τὰ ἤθη καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζε, τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπαινῶν ἐτίμα. Küst. Contraxit haec Zon. p. 259. 12. ἐπιμελουμένους] ἐπιμελομένους A. B. E. Mox καὶ ante ζῶντας om. A. 14. Huic glossae subiiciunt B. E. edd. ante Küst. Ἀπέδοντο. γενικῇ. 15. Ἄπεδον] Cf. v. Ἄπεδα. Toupius comparabat Arriani Exp. p. 339. cuius accedat locus Indic. 13, 2. Θουκυδίδης VII, 78. 16. αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαντο] αὐτοῦ quod libris invitis edd. vulgg. interpolarant, omisi. Horum partem Etym. M. p. 125. 18. οἰκείων A. C. E. Med. Infra τὸ ἐδώδιμον B. E. In fine omnes ante Küsterum addunt ἀνώμαλον ἢ ἰσόπεδον. 19. πῶς] Haec vox delenda est: vel legendum, οὐκ ἔδοξέν πως, quae Porti coniectura est. Küst. Respexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hist. Graec. VII, 4, 34. Ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Quae recte exponit noster, ὡς οὐκ ἔδοξεν. Sic solet Suidas, respectu scilicet habito ad locum, qui nunc non comparet quidem, sed quem olim, ut videtur, adscripserat. Ita Pausanias in Messen. c. 25. καὶ τοῦτο μὲν ἀπέδοξεν αὐτοῖς. — Et Herodotus non semel; ut I, 69. Ἱδρυνθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν, μετέπειτα ὡς σφι ἀπέδοξε, ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοισι μοῦνον χρᾶσθαι θεοῖσι. Toup. I. p. 67. Delendum πῶς cum Lex. Seg. p. 419. Nihil mutat Zon. p. 259.

Ἀπέβη. Mortuus est. Et Ἀπεβίω, idem. Ἀπέβλισεν. Abstulit. translatio ducta ab illis, qui mel e favis apum auferunt; vel ab iis qui lac emulgent. Aristophanes *Avibus*: *Grassator clava tergum meum petit; ego vero cado, clamare volens: ille vero pallium meum abstulit.* Ἀπέβριξεν. Obdormivit. Ἀπεγένετο. Decessit. sic Antiphon et Thucydides. Ἀπεγνωκώς. Qui reiecit. Demosthenes. Et Ἀπέγνωσαν, suffragiis suis absolverunt. Ἄπεδα. Plana. Clidemus: *Et arcem complanarunt, et Pelasgico muro novem portis apto cinxerunt.* Ἀπέδει. Inferior erat. *At Philopoemen Arcas magnitudine quidem et robore corporis nulli Peloponnesiorum cedebat; sed deformi erat oris specie.* Ἀπεδειλία. Formidabat. Polybius: *Perseus vero cum vel vincere vel mori sibi proposuisset, tunc forti et constanti animo periculum non tulit, sed timori succubuit, ut speculatores equitum.* Ἀπέδειξεν. Tradidit. Xenophon. Ἀπεδήδοκε. Comedit. Ἀπεδημηκότες. Pro ἀποδεδημηκότες dixit Hermippus *Phormophoris.* Ἀπεδοκίμαζεν. Ignominia afficiebat, contemnebat. *Et universe homines modestos et ad rem familiarem attentos despiciebat, sumptuosos autem et ebrietati aleaeque deditos honoribus et dignitatibus ornabat.* Ἄπεδον. Aequum et planum. Thucydides: *Athenienses vero descenderunt in quendam locum campestrem, ubi castra posuerunt, quod aliquantum cibariorum e domibus sumere vellent.* Ἀπέδοξεν. Displicuit.

Ἀπέδοσθε. ἀπημπολήσατε. Καὶ Ἀπέδοιο, ἐκδέδωκε, παρέδωκεν.

Ἀπέδρα. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν.

Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;
Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Θετταλῇ·
Εἶτ' ἀπέδραν μόνος.

Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε.

Σὴν κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθρισεν, ἄλλα τε πάντα
ἥρπασε, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γέννν.

καὶ Ἀπέθερσε τὸ αὐτό.

Ἀπεκάθητο. ἐκαθέζετο. Ὁ δὲ Σκηπίων ἀπεκάθητο πρός τινι πυραμίδι, θεωρῶν τοὺς αὐτομόλους καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν.

Ἀπεκάλει. ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλει. * μετεπέμπετο. Ξενοφῶν.

Ἀπεκαρτέρησεν. ἑαυτὸν διεχρήσατο. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἔθηκεν.

Ἀπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

Ἀπεκαίνυτο. ἐνίκα. 252

Ἀπέκειντό. ἐταμιεύοντο. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Ἀπέκνισε ξύλον. ἀπέκοψεν.

Ἀπεκομίσθη. ἀπηνέχθη.

Ἀπεκόμπασεν. ἐν Ἐπιγράμματι·
Βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

Ἀπεκόπησαν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

---

1. Ἀπέδοσθε] Lex. Seg. p. 419. Pertinet fortasse ad Act. Apost. V, 8. ut seq. ad Hebr. XII, 16. Vide in Hesych. Ἀπέδοτο habet etiam Aristoph. Ach. 541. cum Demosth. F. L. p. 412. *Gaisf.* 3. Ἀπέδραν] Legendum puto, Ἀπέδραν· ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν· καὶ τὸ πρῶτον . . . εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Nisi potius supplendum, Φερ. Ἰ. Μένανδρος· Ἀριστοφάνης Λαιταλεῦσι. Ignoti Menandri *Laitalεῖς*, Aristophanis notissimi. *Hemst.* Qui similem in sententiam disputans Suidae minus felicem operam insumpsit in Thom. M. p. 93. A quo non multum recedit Toupii coniectura, Ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ. Φ. Ἰπνῷ. καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν. Ἀριστοφάνης Α. Εἶτ' ἀ. μ. Horum commenta praecepit E. Ἀπέδραν ἐπανεχώρησαν καὶ τὸ π. π. ἀπέδραν ὁμοίως. δεῦρο κτλ. Ἀπέδρα in capite gl. Gaisf. correxit e Lex. Seg. p. 419. Cf. Zon. p. 274. Ex eiusdem p. 279. addas ἀπέφυγεν. 5. ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. Δεῦρο κ.] τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κ. Lex. Seg. (MS. ἐπανεχώρησαν.) Ad hanc normam Suidae scripturam leviter detortam revocavi. In forma dicendi comparandus vel Heind. in Pl. Protag. 3. 6. Λαιταλεῦσιν] Hanc lectionem invexit editor Basil. Θετταλεῦσιν A. B. Med. Θετταλέσιν E. Θετταλοῖς Lex. Seg. Θετταλῇ reposui cum Porsono Aristoph. p. 243. V. Menand. Meinek. p. 77. 7. ἀπέδρα] ἀπέδραν A. B. E. Lex. Seg. Ceterum exemplum tertiae personae ἀπέδρα est Plat. Protag. p. 310. C. quod adhibuere Priscianus XVIII, 166. et Zonaras. 8. Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦν] Conf. Epicharmi locum apud Plutarch. Cons. Apollon. p. 110. A. *Burn.* Aut Epicharmi dictionem aut Eurip. Suppl. 533. is spectasse videtur, qui observationem allevit parum gl. Ἀπέθανεν consentaneam. 11. Versus Agathiae Ep. LXXXV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 204. 14. Ἀπέθερσε] Sic A. B. E. ἀπέθρισε Edd. vett. Iam cum Lex. Seg. p. 420. afferat, Ἀπεθέρισεν, ἀπέκειρεν, Zonaras autem p. 279. Ἀπέθρισε (ἀπέθερσε). καὶ ἀπεθέρισεν, ἀπέκειρε καὶ ἀπέκοψεν: vetus Suidae scriptura videtur talis extitisse, Ἀπεθέρισεν. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψε. καὶ Ἀπέθρισε, τὸ αὐτό. Σὴν κεφ. κτλ. Cf. Etym. M. p. 319. Ἀπέθριξε Abreschius in Aeschylum T. I. p. 304. Hesychii glossa commotus. Quattuor novissimas voces om. vulg. 15. Zon. p. 259. Ὁ δὲ Σκ.] Polybio tribuit Valckenarius. Σκηπίων Med. Reieci ceterorum scripturam Σκιπίων. Mox θεωριῶν A.

1. ἀνεκάλει] ἐνεκάλει dedi cum A. Lex. Seg. p. 420. Zon. p. 259. cuius ad fidem locus sic refingendus: Ἀ. ἀνεκάλει. Ξενοφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ μετεπέμπετο. Cf. Lennep. in Phalar. p. 198. 2. Ξενοφῶν] Respexit Suidas Cyrop. I, 4, 25. sive IV, 5, 12. 3. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθ. εἰς Κρ.] Sententiam eorum Suidas expressit, quae continentur in v. Λυκοῦργος. 6. Ἀπεκαύθησαν] Vid. in Βούλιμος. *Hemst.* et *Valck.* in Adoniaz. p. 224. qui loci etiam Xenophontei Anab. VII, 4, 3. admonuit. 8. Ἀπεκαίνυτο] Glossa Homerica Od. Φ. 127. 219. 9. Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοιν.] Haec sunt verba Xenophontis de Expedit. Cyri II, 3, 15. eademque ex Xenophonte recitat Athenaeus XIV. p. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. Ἀπόλεκτοι, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Irrepsit locus in v. Βάλανος. 10. οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδ.] Notandum est apud Athenaeum loco laudato legi, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. *Küst.* 11. ἱκέτας Med. 13. Ἀπέκνισε] Spectat II. Regg. 6, 6. ἔκοψε Zonaras. 14. Ἀπεκομίσθη] Lex. Seg. p. 420. et paulo uberior Hesychius. 15. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XLVIII, 5. Anthol. Pal. VI, 54. 16. Βραγχὸν] Sic Küsterus ex Anthol. Βρόγχον A. C. Βρόχον B. E. Med. 17. ἀνεβλήθησαν] ἐνεβλήθησαν B. C. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. „Interpretatio haec mihi non placet, quoniam non video, quomodo ea voci ἀπεκόπησαν convenire possit. Existimo igitur scribendum esse ἀπελάθησαν (sic), ab ἀπελαύνω: ἀποκόπτειν enim apud Xenophontem, quem Suidas hic citat, interdum significat aliquem e loco superiore pellere vel deturbare: ut Ἀναβ. III, 4, 39. IV, 2, 10. ibid. 17. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Ἀρχαγόρας ὁ Ἀργεῖος πεφευγώς, καὶ λέγει ὡς ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου. Ad hunc locum Suidam hic respexisse puto." *Küst.* Leg. ἀπεβλήθησαν. Vid. Suid. v. Ἀυσέμβολος. *Toup.* MS.

Ἀπέδοσθε. Vendidistis. Et Ἀπέδοτο, vendidit, tradidit. Ἀπέδρα. item ἀπέδραν, prima persona. Pherecrates *Ipno*: *Quin huc regredior et aufugio?* Menander *Thessala*: *Deinde solus aufugi.* Ἀπέθανεν. *Abiit eo unde venit.* Quaeras etiam v. Ἀποθανεῖν. Ἀπέθρισεν. Abscidit, amputavit. *Tuum caput felis morsu abscidit, et alia omnia rapuit, nec invidam satiavit maxillam.* Item Ἀπέθριξε. Ἀπεκάθητο. Sedebat. *Scipio vero ad quandam pyramidem sedebat, transfugas et desperatam illorum audaciam spectans.* Ἀπεκάλει. Reprehendebat. Apud Xenophontem autem revocabat. Ἀπεκαρτέρησεν. Mortem inedia sibi conscivit. *Lycurgus cum in Cretam venisset, inedia mortem sibi conscivit, ne leges, quas tulerat, abrogare cogeretur.* Ἀπεκαύθησαν. *Multorum manus et pedes frigus adussit.* Ἀπεκαίνυτο. Vincebat. Ἀπέκειντο. Servabantur. *Palmarum vero glandes, quales in Graecia cernuntur, in usum servorum reponebantur; dominis vero quae servabantur, erant selectae.* Ἀπέκνισε ξύλον. Abscidit lignum. Ἀπεκομίσθη. Asportatus est. Ἀπεκόμπασεν. In Epigrammate: *Raucum stridens chorda lyrae rupta est.* Ἀπεκόπησαν. Deturbati sunt. Xenophon.

Ἀπεκορύφου. προφανῶς ἔλεγεν. Ἡρόδοτος· Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀπεκορύφου σφι τάδε· εἰ μὲν διδοῦσι βασιλεῖ Δαρείῳ Ἀθηναῖοι γῆν τε καὶ ὕδωρ, ὁ δὲ συμμαχίην σφι συνετίθετο· εἰ δὲ μὴ διδοῦσιν, ἅπαλλάσσεσθαι αὐτοὺς ἐκέλευεν.

Ἀπεκράνιξε. τῆς κάρας ἀπεχώρισεν, ἀπέκοψεν.

Ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας.

Ἀπεκρίθη. ἀφωρίσθη.

Ἀπεκτήτου. ἀκτενίστου. ἐν Ἐπιγράμματι·
Οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.

Ἀπεκτάγκασι καὶ Ἀπεκτόνασι.
Μισοῦσι μέν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Ἀπέλα. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαυνε.

Ἀπελαύνομαι. Ὡς οἱ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα τῶν ψυχῶν ἀπελάσαντες.

Ἀπελλαῖος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Δεκέμβριος μήν.

Ἀπέλεθρον. πολλήν, ἀμέτρητον.

Ἀπελεύθερος. ὁ ἐλευθερωθείς.

Ἀπεληλαμένος. ἀποφεύγων.

Ἀπελλῆς, Κολοφώνιος, θέσει δὲ Ἐφέσιος, ζωγράφος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, πρότερον δὲ Ἐφόρου τοῦ Ἐφεσίου, υἱὸς Πυθέου, ἀδελφὸς Κτησιόχου, καὶ αὐτοῦ ζωγράφου.

Ἀπέλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ. Θουκυδίδης. Δημοσθένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδρᾶναι. 253

Ἀπελογίζετο. ἀπηριθμεῖτο. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας, δι' ἃς πεφευγὼς εἴη τὸν Φίλιππον.

---

1. Ἡρόδοτος V, 73. 6. ἐκέλευον Med. 7. ἀπεχώριζε Zon. p. 279. ἀπεχώρησεν A. 9. Ὁ δὲ] Erycii Ep. III, 7. Anthol. Pal. VI, 255. 11. Ἀπεκρίθη] Gl. Platonica, teste Lex. Seg. p. 420. Vid. Abresch. Dil. Thucyd. p. 227. *Gaisf.* Hoc quo valeat, docet idem Lex. Seg. p. 429. f. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 108. Quod Atticistae reiecerunt ἀπεκρίθη dictum pro ἀπεκρίνατο, libri tribuunt Xenoph. Anab. II, 1, 22. 12. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiarii XVII, 3. 4. Anthol. Pal. V, 270. 14. ἀγλαΐζην A. 15. Ἀπεκτάκασι] Ἀπεκτάγκασι in capite gl. et in exemplo A. B. C. E. Lex. Seg. p. 429. commendatum a Porsono ad Toup. IV. p. 485. Observatio, quod ipse litterarum ordo docet, perperam inculcata ex v. Ἀποκτιννύναι. 16. Ex Menandri Θρασωνίδου Μίσος opinor. Scribend. ib. πάτερ, μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' οὔ. Vid. infra v. Ἀποκτιννύναι. *Toup.* MS.

1. Ἀπέλα] Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 32. Possit aliquis ex eiusdem Anab. III, 4, 40. elicere, ἀπελᾷ. ἀντὶ τοῦ ἀπελαύνει: cum et Antiatt. p. 97. tradat, ἐλᾶν. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. Κάνθαρος Μηδείᾳ, et Herodianus π. μον. λέξ. p. 22. eodem spectet loco quamvis corrupto, cuius hanc opinor esse sententiam, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω, δ παρ' ἐνίοις ἐλάω, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. ἀπέλαυνεν] ἀπέλασεν καὶ παρεπέλασεν A. (cf. in v. Ἀπελαύνομαι) ἀπέλανεν Med. Ubi nemo non videt significari ἀπέλαυνε, quod recepi. Mox quae subsequebantur verba Deuteron. XXXII, 15. Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. ἀντὶ τοῦ ἀπεσκίρτησεν, repetita scilicet ex v. Ἀπολακτίζω, delevi, cum habeat A. in marg., omittat cum duabus seqq. gl. C. 2. Ἀπελαύνομαι] Addit in marg. A. γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ: quae habent Med. B. E. in contextu. Sub finem huius gl. addunt B. E. Med. Ἀπέλασε καὶ παρεπέλασε. 4. Ἀπελλαῖος] Vid. Albert. in Hesych. v. Μαράξας et, si libet, Clintoni F. H. II. p. 353. παρὰ Μακεδόσιν om. Zon. p. 234. 6. Ἀπέλεθρον] Homer. Il. ε. 245. et alibi. Pro πολλήν C. E. πολύν. Zonaras autem cum p. 246. et Etym. M. praebeant πολλὴν δύναμιν, hinc opinor effici πολὺ δυναμένην. Sed cum editis Lex. Seg. p. 420. 7. Ἀπελεύθερος] Athenaeus III. p. 115. *Toup.* MS. V. Lex. Seg. p. 421. 8. ἀποφεύγων] E. addit δεδιωγμένος: ut Hesychius, Ἀπεληλαμένοι. διωχθέντες. 10. Παμφίλου] Παμφύλου B. E. 11. Πυθίου] Πυθέου A. B. E. 12. Post h. gl. inserit A. Ἀπέλιπε. Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν: quae recurrunt infra in v. Ἀπελείπετο. 13. Ἀπέλθῃ] Ἀπέλθοι et ἐπανέλθοι E. cum Zon. p. 259. Utrum verius Thucydidis locus demonstrabit olim repertus. Cum vulg. consentit Lex. Seg. p. 421. 14. ἀποπερᾶναι Zonaras. Hanc quae excipiebant glossae Ἀπελλικῶν et Ἀπελείπετο, ab A. in marginem coniectae, Ἀπελλικῶν. Καὶ τὴν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηίου καταλαβὼν ὁ Σύλας (sic) βιβλιοθήκην. σημαίνει δὲ ὄνομα κύριον. Ἀπελείπετο. ἀεὶ διὰ διφθόγγου. Ἀπέλιπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψεν, ὡς τὸ παρεληλυθὸς σημαῖνον, διὰ τοῦ ῑ. Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. Ἀπέλειπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανε, διὰ διφθόγγου, ὡς παρῳχημένος: delevi cum C. quamquam hic posteriorem sic ante v. Ἀπελυμαίνοντο collocavit: Ἀπελείπετο. Ἀπέλιπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψε· ἀπέλειπε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανεν. Priorem ex v. Σύλλας esse traductam quis dubitet, admonitus vel istis vocibus, σημαίνει (ἔστι E.) δὲ ὄνομα κύριον? In v. Ἀπελείπετο talis extat scripturae diversitas: τὸ παρεληλυθὸς] μ A. μέλλοντα B. E. Tum διὰ τοῦ om. E. διὰ διφθόγγου ὡς π.] ὡς παρατατικὸς διὰ δ. E. παρῳχημένος in marg. 15. Zon. p. 259. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογ.] Hoc fragmentum Casaubonus et Valesius ad Polybium referunt. *Küst.* 16. πεφευγὼς] ὁ πεφευγὼς A. C.

Ἀπεκορύφου. Planis verbis pronunciavit. Herodotus: *Artaphernes, Hystaspis filius, Sardium praefectus, planis verbis haec illis dixit: Si Athenienses regi Dario terram et aquam dare vellent, se foedus cum ipsis iuncturum esse; sin minus, iussit eos abire.* Ἀπεκράνιξε. A capite decussit, abscidit. *Ille vero clava curvum cornu de capite bovis decussit.* Ἀπεκρίθη. Separatum est. Ἀπεκτήτου. Impexi. In Epigrammate: *Neque nitorem impexae tuae comae aurum augere potest.* Ἀπεκτάγκασιν et Ἀπεκτόνασιν, *Oderunt quidem, pater, Thrasonem; non tamen occiderunt.* Ἀπέλα. Pro ἀπέλαυνε. Ἀπελαύνομαι. *Ut illi qui impurum et crassum spiritum ex animis expulerunt.* Ἀπελλαῖος. Apud Macedones mensis December. Ἀπέλεθρον. Multam, immensam. Ἀπελεύθερος. Libertus. Ἀπεληλαμένος. Expulsus. Ἀπελλῆς. Apelles, genere Colophonius, sed ab Ephesiis iure civitatis donatus, pictor, Pamphili Amphipolitani discipulus, cum fuisset Ephori Ephesii; filius Pytheae, frater Ctesiochi, qui et ipse pictor fuit. Ἀπέλθῃ. Thucydides hac voce usus est de reditu; Demosthenes vero de fuga. Ἀπελογίζετο. Recensebat. *Ille vero ingressus causas recensebat, cur Philippum fugisset.*

Ἄπελος. τὸ ἕλκος· διὰ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διίστασθαι.

Ἀπελπίζω. αἰτιατικῇ.

Ἀπελωβήθη. ἐφύβρισται, εἴργασται. ἢ οὕτως· ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς·

Μανίᾳ γὰρ ἅλους ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἀπελυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο.

Ἀπέλυσεν. ἐλυτρώσατο. Πολύβιος· Ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας.

Ἀπεμορξάμην. ἀπεψησάμην, ἐδάκρυσα.

Ὧχτ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεται γὰρ τοῖς δάκρυσιν ἀπομάττεσθαι. ἢ ἀπεμόρξατο, ἐξωμοιώσατο.

Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο, τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.

καὶ Ἀπεμόρξατο, ἀπεβάλετο, ἀπεσμήξατο.

Ἀπεμπολή. ἀπόστασις, ἢ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις καὶ ἐμπορία. Καὶ Ἀπεμπολήσας, πεπρακώς, ἀποκτησάμενος.

Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογίσω. Στράττις.

Ἀπεμφαίνει. ἀπείρηκεν.

Ἀπενεγκάμενος. κτησάμενος.

Ἀπενιαυτίσαι. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα

---

1. Ἄπελος] Vid. Zon. p. 238. Spectat ad Callimachi fr. 343. Ex Etym. M. p. 120. (coll. v. Ἕλκος) post πελάζειν suppleri licet τὴν σάρκα. 3. Om. vulg. Gl. in alium locum coniiciendam fuisse patet. 4. ἐφύβρισται, εἴργασται] Legendum est ἐφύβρισται εἴργασται, ut apud Schol. Sophoclis in Aiac. 217. ex quo Suidas notam hanc descripsit, ut Portus etiam monuit. *Küst.* 5. Cf. Moschop. π. σχ. p. 48. Σοφοκλῆς Ai. 216, 17. Scribebatur ἡμῖν. 7. νύκτερος om. A. C. 8. Ἀπελυμαίνοντο] Respexit grammaticus noster ad locum illum Homeri Il. ά. 314. *Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.* Scholiasta ibi ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπεκαθαίροντο. *Küst.* Lex. Seg. p. 420. Subiungit Hesychius ἀφηγνίζοντο. 9. Glossa Hom. Il. ά. 95. Ἢ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπ.] Supplementum huius fragmenti habes supra v. Ἀναδέξασθαι. *Küst.* 11. V. Etym. Gud. p. 64. et glossas Hesychianas. 12. Versus trochaici Aristoph. Acharn. 672, 73. ὡς mendum vulg. Redierunt haec sub v. Ὧχτ' ἐγὼ μέν. 13. κοιμώμενον] Pearsonus monet in codice Vaticano scriptum esse κυκώμενον: quae lectio magis placet. *Küst.* Sic Gaisf. cum A. B. C. E. Mox lege cum Schol. Arist. τοῖς δακρύουσιν. Id comprobans ipsa gl. Ὧχτ' ἐγὼ μέν insuper praebuit: ἀντὶ τοῦ ἔκλαυσα· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

2. Quae post ἀπεμόρξατο legebantur ἴσως ἐξεμάξατο, omisi cum A. C. Lex. vero Seg. p. 421. Ἀπεμόρξατο. ἀπεψήσατο, ἐδάκρυσεν, ἢ ἐξωμοιώσατο. Itaque versus Simonidei videntur recens accessisse. 4. Ὑετὸν] Simonidis fr. CVI, 3. 4. Anth. Pal. VI, 217. 7. Ἀπεμόρξατο] Glossa Hom. Il. β'. 269. 8. Ἀπεμπολή] Vid. Ἀμετροκάκου. *Hemst.* Cyrill. p. 27. γῆρως ἀπεμπολήν. *Toup.* MS. Habet Lex. Seg. p. 421. ἀπόστασις] Id cum olim in suspicionem vocasset, mox Diatr. p. 48. scribendum esse coniecit Küsterus ἀπόδοσις, *venditio*. Sed ἀπόστασις, id est *venditionem per libram*, retinendum collata v. Ἀποστησάμενον, ostendit Bosius Animadv. ad Scr. Gr. p. 139. qui mox p. 165. ex v. Κριός profert eundem in sensum dictum ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσιν, *in venditionibus vinariis*. „Ἀπόστασις ἔργων habet Phrynichus Lobeckii p. 285. quem locum non expediunt interpretes. Est fortasse *operum locatio.*" *Gaisf.* Zonaras tamen p. 248. καὶ ἀπεμπόλησις pro ἀπόστασις. Is omisit etiam ἀποκτησάμενος p. 277. ἢ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις] Verba haec ambiguam habent significationem. Vel enim accipi possunt de venditione dolosa, qua emptor fraudatur; vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus et circumvenimus: quo sensu in lingua nostra vernacula *vendere* aliquem interdum significat aliquem prodere et decipere. Ultimam significationem egregie confirmat locus hic Aristophanis Ach. 373. Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπωλώμενοι. Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπεμπωλώμενοι. πιπρασκόμενοι διὰ τῆς κολακείας. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀπατῶσιν αὐτούς. En clare Scholiasta docet ἀπεμπωλώμενοι hic dici de illis, quos adulatores fallacibus verborum lenociniis decipiunt et in fraudem inducunt: quod locum hunc Suidae non parum illustrat. *Küst.* Qui similiter in Aristophanis locum. 9. Verbi usum ostenderunt Pierson. in Moer. p. 156. et Porsonus Adv. p. 215. quorum hic recte iussit ἀπεμπολεῖν exterminari: renituntur tamen ἀπημπόλει apud ipsum Suidam (vide in v. Ἀμετροκάκου) et ἀπεμπολεῖται Strab. III. p. 142. 11. Ἀπεμυθήσω] Lex. Seg. p. 421. ἀπελογίσω probavi cum A. et Codice Lex. Seg.: ἀπελογήσω Edd. Vidit etiam Tittm. in Zon. p. 278. 12. Ἀπεμφαίνει] Polyb. p. 683. et Phurnut. in Mercurio, Suid. v. Πρόκλος, Marini Proclus p. 85. Origen. Philos. p. 55. ed. Wolf. Strabo p. 532. *Toup.* MS. ἀπέοικεν] ἀπείρηκεν quamquam obscuriorem scripturam tamen librorum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 421. reduxi. Sed ἀπέοικεν Glossae Dionys. Areop. et Ἀπεμφαίνοντα. ἀπεοικότα Hesychius cum Zon. p. 254. Quae sequebantur, Ἀπεναντίας. γενικῇ, omisi, cum reiecerit A. in marg., B. E. post v. Ἀπενιαυτίσαι. 13. Ἀπενεγκάμενος] Lex. Seg. p. 421. Hesychius et Zon. p. 279. 14. Ἀπενιαυτίσαι] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. minus recte scriptum est ἀπενιαυτῆσαι. *Küst.* Probavit in Timaei p. 39. glossam eandem Ruhnkenius. Adde Schol. in Plat. Legg. IX. p. 869. E. Lex. Seg. pp. 206. 421. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρ.] Vide quae de hoc more veterum notarunt Meursius Exercitt. Crit. Part. 2. l. III. cap. ult. itemque in Lycoph. 1039. et Petitus Legg. Attic. p. 512. *Küst.* Vide potissimum Schol. Apoll. I, 865. et Nicol. Damasc. p. 38. ἐνιαυτὸν Zon. p. 259.

Ἄπελος. Ulcus, ita dictum, quod magno hiatu diductum est. [Ἀπελπίζω. Aptum accusativo.] Ἀπελωβήθη. Foeda facinora perpetravit. vel, contumelia affectus et malo laesus est. Sophocles: *Furore enim correptus inclitus ille Aiax noctu foedum facinus perpetravit.* Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Ἀπέλυσεν. Absolvit. Polybius: *Quae etiam Heraclidem suspicione liberavit.* Ἀπεμορξάμην. Abstersi, lacrimatus sum. *Quamobrem ego quidem illum lacrimis abstersis miseratus sum, conspicatus hominem senem a lictore male mulcari.* consequens hic ponitur pro antecedenti: fletum enim sequi solet abstersio lacrimarum. item Ἀπεμόρξατο, expressit. *Cum vix comas pluvia madidas abstersisset, leo vastator armentorum eius vestigia secutus in cavernam venit.* Et Ἀπεμόρξατο, abiecit, detersit. Ἀπεμπολή. Venditio per libram, fraudulenta negotiatio et mercatura. Et Ἀπεμπολήσας, qui vendidit, qui possidere desiit. Ἀπεμυθήσω. Enarrasti. Strattis. Ἀπεμφαίνει. Non convenit. Ἀπενεγκάμενος. Consecutus. Ἀπενιαυτίσαι. Annuum exilium subire propter

254 B ἐπί τισιν ἀδικήμασιν. Ἀπολλώνιόν φασι τὸν Τυανέα ἀπενιαυτίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον. Καὶ αὖθις περὶ Ἡρακλέους· Ἀπενιαυτίσαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

Ἀπέννινα ὄρη.

Ἀπεξεσμένον. ἠκριβωμένον.

Ἀπεώσατο. ἀπετινάξατο. Καὶ Ἀπεωσμένον, καὶ ἀπωσμένον ὁμοίως. Ἀπέωστο δέ, ἐπορθεῖτο.

Ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρδεῖν. Ἐπράδειν δέ, προτεταγμένου τοῦ ρ̄.

Ἀπεπίστευον. ἤλπιζον. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ὑλώδεις τόπους ὑπόπτως εἶχον πρὸς ἐνέδρας· ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέδοις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίστευον.

Ἀπεπλίξατο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Οὐκ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.
ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ῥᾳστώνης ἀπεσείσατο καὶ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν.

Ἀπεπόνουν. τοῦ πόνου ἔλλην. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια, στρατοπεδεύουσιν ἀμφὶ τὸ φρούριον τὸ Χλομαρῶν.

Ἀπεπυδάρισα [Ἀριστοφάνης] μόθωνα περιεκόκκυσα. ἀντὶ τοῦ ἀπέπαρδον. μόθων δὲ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. περιεκόκκυσα οὖν, κόρδακα ὠρχησάμην.

Ἀπερράπισεν. ἀπεφίμωσεν, ἀπεστόμισεν.

Ἀπέρατον. ἄπειρον, μέγα, οὗ πέρας οὐκ

---

1. Ἀπολλώνιόν φασι τὸν Τυανέα ἀπεν.] Haec ex Philostrato excerpsit Suidas, apud quem in Vit. Apoll. I, 13. sic legitur: Ἀλλ' ὅμως συκοφαντοῦσί τινες ἐπὶ ἀφροδισίοις αὐτόν, ὡς διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπενιαυτίσαντα ἐς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. Küst. Philostratum aliquid coloris duxisse a Xenoph. Memor. I, 3, 13. suspicabatur Toupius. Non opus: v. Etym. M. p. 120. 2. διαμαρτίαν A. 7. Lex. Seg. p. 421. et qui adiicit ἐκτετορνευμένον Hesychius. Differt Zon. p. 275. Pertinere videtur ad Greg. Naz. Or. XIX. p. 296. B. 8. Lex. Seg. p. 424. 9. ἐπορθεῖτο quo spectet ignoro. Hermannus e scriptura Grammatici Segueriani apte hanc lectionem confecit, Καὶ Ἀπεωσμένον, ἀπωσμένον. ὁμοίως δὲ Ἀπέωσιο, ἀπωθεῖτο: nisi forte placuerit, Ἐπέωστο δέ, ἐπωθεῖτο. Priorem rationem, ut sub finem nihil nisi ἀπωθεῖτο (Hesychius aliquantum iuvandus, Ἀπέωσται, ἀπωθεῖτο) reponatur, eo libentius probo, quo magis Graecos post Polybium (III, 74. XV, 33.) deprehendimus augmentum in verbo ὤθω neglexisse: velut Arrianum, Plutarchum (Sulla 21. Agesil. 36. Mor. p. 245. C. 467. D.), Lucianum (Bis acc. 21.), Dionem Cassium XLIV, 50. alios. 10. Ἀπέπαρδε] Aristoph. Vesp. 636. Ἐπράδειν] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπαρδεῖν, ut Portus etiam monuit. Küst. ἐπράδην B. E. Scribendum videtur ἔπραδεν. 12. ἤλπιζον om. E. Agnoscit Zon. pp. 259. 280. Οἱ γὰρ Ῥωμ.] Verba Polybii III, 71. ubi quod Suidas dixit πρὸς ἐνέδρας, latius explicatur. Mox ἐν τοῖς B. E. 15. Ἀχαρνεῦσιν] V. 217. ubi legitur οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἄν γ'. Horum Ἀριστοφάνης — ἀπεπλίξατο sedem Gaisf. mutavit cum A. Nam reliqui collocant ea post Τριπτολέμῳ.

1. Haec minutatim traducta sunt in vv. Περιβάδην, Πλίγματα, Πλὶξ, cum mendosa etiam scriptura πατήματα. Iisdem utitur Etym. M. p. 395. de quo Koen. in Gregor. p. 548. sq. Ceterum εὐχερῶς — πηδήματα Zon. p. 281. 2. ὅθεν] ἔνθεν A. et Schol. Aristoph. Quod recepi. 3. Ὅμηρος Od. ζ'. 318. 4. τρέχον Med. 6. γὰρ πλὶξ] δὲ πλίξαν A. B. γὰρ πλίξαν E. δὲ πλὶξ Schol. 9. πόνου] πόλου A. πονεῖν E. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 7. eademque leguntur infra v. Ἐρεβοδιφῶντες. Küst. οἱ om. A. 10. ἐρεβοδιφῶντες] Sic etiam apud Simocattam hodie legitur. In 2 MSS. Pariss. [A. B. E.] vero exaratum est ἐρεβοδιφοῦντες. Küst. 11. Χλωμάρων] Χλομάρων A. et v. Φρούριον. Scripsi cum Theophylacto Χλομαρῶν. 12. Ἀπεπυδάρισα] Ἀπεπυδάρισα A. B. E. Ἀριστοφάνης Equ. 704. Id nomen perversa ratione mediam in orationem infertum quis patienter ferat? Küsterus quidem Ἀπεπυδάρισα subiecit tacite: nos uncos admovimus. Repetantur haec in v. Περιεκόκκυσα. Quod si recte se habet οὖν, hic grammaticus iunxit μόθωνα περιεκόκκυσα. 16. Ἀπερράπισεν] Non solum vox ipsa sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, et quam apud nullum alium lexicographorum reperio. Küst. Scribendum Ἀπέρραψεν. Aeschines Περὶ Παραπρεσβείας p. 246. ed. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. Se nullo negotio os Philippi obturaturum dicebat. Toup. III. p. 35. Verisimilior Hemsterhusii suspicio, mendose haec scripta fuisse pro ἐπερράπισεν, ἐπεφ. ἐπεστ. Cum Suidae libris concordant Lex. Seg. p. 421. Phavorinus et Glossae Dionysii Areopagitae. „Pollux VI, 145. ἀπεραμένος τὸ στόμα. MS. C. C. C. Oxon. τὴν γλῶτταν om. intermediis. Pro resuere Herodot. p. 37, 37. ed. Steph. [I, 123.] quasi ἀναῤῥ. In Suida fort. scr. Ἀπερράφισεν." Wass. 17. Ἀπέρατον] Ἀπέραντον: ἄ. μ. οὗπερ οὐκ ἔστιν πέρας. γράφεται καὶ ἄνευ τοῦ ν̄, ὅπερ καὶ ἄμεινον. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἄνευ τοῦ ν̄. Sic E. Lex. Seg. p. 421. Ἀπέραντον· ἄπειρον. Paulo meliora Phrynichus p. 22, 14. Zonaras nihil nisi Ἀπεράντων. ἀτελεύτητον p. 251.

---

aliqua crimina. *Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas exulasse.* Et alius de Hercule: *Cum propter caedem, ut mos fuit, per annum a patria exulasset, expiatum Athenas redisse.* Ἀπέννινα ὄρη. Ἀπεξεσμένον. Accurate elaboratum. Ἀπεώσατο. Repulit. Et Ἀπεωσμένον, item Ἀπωσμένον. Ἀπέωστο vero, id quod ἀπωθεῖτο. Ἀπέπαρδε. Et Ἀποπαρδεῖν. item Ἔπραδεν, praeposita littera ρ̄. Ἀπεπίστευον. Fidebant. *Romani enim loca silvestria propter insidias habebant suspecta, patentibus autem et apertis fidebant.* Ἀπεπλίξατο. Celeriter et magna facilitate se corripuit atque aufugit. Aristophanes *Acharnensibus*: *Non tam facile aufugisset.* πλὶξ enim significat gressum, et πλίγματα, saltus. unde etiam quod aliis est περιβάδην, Sophocles *Triptolemo* ἀμφιπλὶξ appellat. Et Homerus: *Mulae vero tum bene currebant tum gradatim pedibus incedebant.* Πλὶξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est inter pollicem et digitum indicem. item os, quod est inter utrumque femur. Ἀπεπόνουν. A labore cessabant. *Sed Romani, cum loca subterranea scrutari desissent, castra circa castellum Chlomarum posuerunt.* Ἀπεπυδάρισα. Aristophanes: *Crepitum emisi, et mothonem saltavi.* Est autem μόθων genus saltationis sordidae. vel περιεκόκκυσα significat, cordacem saltavi. Ἀπερράπισεν. Camo seu capistro os obligavit. Ἀπέρατον. Infinitum, cuius nullus est exitus.

ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τοῦ νῦ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέρατον.

καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλουμένην εἰρήνην λαμπρῶς παρέλυσεν.

Ἀπεργασάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐξ ὧν εἰργάσατο. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. Καὶ Ἀπεργάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι· Ἀριστοφάνης.

Ἄπερρε. ἀντὶ τοῦ φθείρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὑθλεῖς, ἄπερρε.

ἄπερρε οὖν, ἀποφθάρηθι. Καὶ ἔρρων, φθειρόμενος.

Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ·
Κραπατάλοις Φερεκράτης.

[Ἀπερεύγομαι. αἰτιατικῇ.]

Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι. ἀκουμβίζω. Καὶ Ἀπερείσασθαι, ἐκβαλεῖν, ἐκκενῶσαι. Ὥσπερ εἰς ἐκείνους βουλόμενοι ἀπερείσασθαι τὸν θυμόν. καὶ Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἀπερείσασθαι ἔλεγεν τὴν ὀργήν. ἀπερείσασθαι οὖν, ἐκκενῶσαι, καταθορῆσαι, ἐπιβῆναι. Πρὸς ἕνα καιρὸν ἀπερείσασθαι τὰς ἐλπίδας οὐδαμῶς ἔκρινε συμφέρειν.

Ἀπερείσια. ἄπειρα. Ὅμηρος·

Ἀπερείσι᾽ ἄποινα.

Καὶ Ἀπερείσιος, ἄπειρος, πολύς.

Ἀπερίβλεπτον. ἀνυπονόητον.

Ἀπερίγραπτον. ἀπεριόριστον.

Ὅτι τὸ ἀπερίγραπτον τριττόν, τόπῳ, χρόνῳ, καταλήψει. ὁ μὲν θεὸς κατὰ πᾶν εἶδος ἀπερίγραπτος, τὰ δὲ αἰσθήσει καταληπτὰ καὶ περιγραπτά.

Καὶ Ἀπερίγραπτοι, ἀπερίσκοποι.

Ἀπεριπτύπτον. ἀτάραχον, ἀνενόχλητον.

Ἀπεριλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν, ἢ οἷον οὐκ ἄν τις περιλαλήσαι.

Ἀπερισάλπιγκτοι. ἀπεριήχητοι, ἀκατήχητοι.

Ἀπερίτροπος. ἀνεπίστροφος.

Οὔτε γὰρ ... Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπίτροπος,
οὔθ᾽ ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

---

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις principio. In quo loco si virgula distinxeris post ὅσον, quod dixi de Synt. p. 427. faciendum esse, nihil ad orationis vim desideres. 5. Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέρατον καλ.] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 5. *Küst.* 7. ἐξ ὧν εἰργάσατο] Integer Harpocratio ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο. Gl. habet Lex. Seg. p. 421. 9. Ἀριστοφάνης] Av. 1150. 11. ἀποφθεῖρον Hesychius. 12. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 782. 14. Ἄπερρε] Haec habet Lex. Seg. p. 422. omissis Κραπατάλοις Φερεκράτης. Duplex glossa Ἔρρων et Περιέρρων hinc est confecta. ἀντὶ τοῦ φθάρηθι] ἀποφθάρηθι A. B. C. E. Lex. Seg. 16. Ζητῶν] ζητῶ B. C. E. Lex. Seg. cum Valcken. in Eurip. Hippol. 973. et Porsono Aristophan. p. 30. Mox Κραπατάλλοις A. 18. Ἀπερεύγομαι] H. l. ponit A. post v. Ἀπερείσια B. E. Med. Haud frustra neglexit Küsterus. 19. ἀποτίθημι] ὑποτίθημι C. 20. ἀκουμβίζω] Vide infra vv. Ἀπηρείσατο et Ἠρεικώς: itemque Reines. Varr. Lectt. III. p. 475. *Küst.* 22. Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἔλ.] Sensus huius loci supplendus est ex Iosepho de Bello Iud. lib. II. p. 828. [II, 21, 10.] ubi sic legitur: Βοώντων δὲ τῶν λοιπῶν αἴτιον εἶναι μάλιστα τῆς ἀποστάσεως Κλεῖτόν τινα, καὶ παρακαλούντων εἰς ἐκεῖνον ἀπερείδεσθαι τὴν ὀργήν, ὁ Ἰώσηπος ἀνελεῖν μὲν οὐδένα προήρητο. *Küst.*

1. ἔλεγεν ἀπερείσασθαι] ἀπερείσασθαι ἔλεγεν A. C. E. 2. Πρὸς ἕνα καιρὸν] Ex Polybio opinor. *Toup.* MS. 5. δῶρα post ἄπειρα inserunt B. C. E. Med. Itaque totum hoc quicquid fuit interpretationis suspectum habemus. Ὅμηρος] Il. ά. 13. Ex emplum deest E. 7. Cf. Apollonii Lex. p. 145. et v. Ἀπειρέσια. 8. ἀνυπονόητον] ἀνυπομόνητον C. ἀνυπονόητον πολύ Lex. Seg. p. 421. 9. Lex. Seg. p. 421. f. ἀπερινόητον Hesychius, vereor ut emendate. 10. Cf. v. Αἰσθήσεις. 13. ἀπερισκόπητοι] ἀπερίσκοποι dedi cum A. et Lex. Seg. p. 422. Adde Zon. p. 253. 14. Ἀπεριπτύπτον] Habet A. in marg Ducta videntur a Zon. p. 252. Vox aevi Byzantini. 15. Ἀπεριλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 863. superiorem tantum explicationem hausit. 16. περιλαλήσοι] περιλαλῆσαι A. Scripsi περιλαλήσαι. 17. Ἀπερισάλπιγκτοι] Lex. Seg. p. 422. et Glossae Dionysii Areopagitae. Malim tamen omissum ἀκατήχητοι cum Zon. p. 239. Stobaeum p. 587. (LIV, 60.) et Synesium de Regno p. 13. citat Toupius MS. Huc pertinet illud περισεσάλπισται apud Plut. qui dicitur Apophth. p. 192. B Mox ἀπεριήχητοι exemplis firmat Hasius in *Notices* T. IX. p. 217. 20. Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.] Sophocl. Elect. 182. *Küst.* Neglexit ille mendosam notare scripturam eamque glossae repugnantem ἀνεπίτροπος (cuius immunis est Zon. p. 234.): velut mox ἀνεπίστροφος causa fuit cur ἀπερίτροπος oblitteraretur. Ex hoc fonte, cum grammaticum latuisset ἀνεπίτροπος similitudine sonorum an litterarum in locum vocis ἀπερίτροπος esse suffectum, glossa quondam manavit Ἀνεπίτροπος.

---

id qui per ν̄ scribunt falsi sunt. Aristophanes *Nubibus*: *Modus harum noctium quantus, quam immensus.* Et alibi: *Chosroes vero pacem, quae aeterna vocabatur, manifeste violavit.* Ἀπεργασάμενος. Qui alicui pro meritis gratiam rettulit. sic Isaeus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπεργάσασθαι Aristophanes dixit, quod est absolvere. Ἄπερρε. Pereas, abi in malam rem. Aristophanes *Nubibus*: *Nugaris, abi in malam rem.* Et ἔρρων, qui in malam rem abit. Pherecrates *Crapatalis*: *Eum quaero inde a tempore matutino vicos perreptans.* [Ἀπερεύγομαι. Aptum accusativo.] Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. Vellus depono, incumbo. Et Ἀπερείσασθαι, effundere, evacuare. *Tanquam in eos iram effundere cupientes.* Et Iosephus: *In facinoris auctorem se iram effundere velle dicebat.* Ἀπερείσασθαι igitur, evacuare, fiduciam in aliqua re collocare, alicui inniti. *In unum tempus omnes spes suas conferre minime conducibile iudicabat.* Ἀπερείσια. Infinita. Homerus: *Immensam auri vim pro redemptione.* Et Ἀπερείσιος, infinitus, multus. Ἀπερίβλεπτον. Inexpectatum. Ἀπερίγραπτον. Indefinitum. Triplici sensu aliquid circumscribi non posse dicitur: vel ratione loci, vel temporis, vel intellectus. Deus quoquam horum modorum circumscribi nequit: contra quod quae sensibus percipiuntur, finita sunt et limitibus circumscribi possunt. Et Ἀπερίγραπτοι, inconsiderati. Ἀπεριπτύπτον. Quod omni strepitu vel turba vacat. Ἀπεριλάλητον. Qui loqui nescit, vel loquendo insuperabilis. Ἀπερισάλπιγκτοι. Quos nullus turbarum sonus circumsonat. Ἀπερίτροπος. Incuriosus. *Neque enim filius Agamemnonis, neque Deus inferorum ultionem negliget.*

ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν, ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται. ἢ ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τό,

Περιτροπέων ἐνιαυτός.

Ἀπερρίφη· γενικῇ· ἐξεβλήθη. ἀπορρίπτω δὲ αἰτιατικῇ.

Ἀπέρριψεν. Ὁ δὲ ἐπιτηρήσας τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τούτων ἀπέρριψε λόγους. τουτέστι παρενέβαλεν. ἢ Ἀπέρριψεν, ἐφλυάρησεν. Ὁ δὲ στωμύλος τε ὢν καὶ ὑψαγόρας ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.

Ἀπερούντα. κωλύοντα, ἀποτρέποντα. Στέλλεται ἐκ βασιλέως γράμματα, ἀπερούντα τὴν τῶν βαρβάρων ἐπίθεσιν. Καὶ Ἀπεροῦσιν, ἀπαγορεύσουσι καὶ παύσονται τοῦ πολέμου.

Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν.

Ἀπέρρωγεν. οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ Ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ νυ ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον.

Κἄτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

Καὶ Ἀπερρωγότες, κατεσχισμένοι ἢ ἀπεσχισμένοι.

Ἀπερωεύς. κωλυτής. Ὅμηρος· 256

Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἄπερ σύ. ἀντὶ τοῦ ὥσπερ σύ.

Ἀπερυθριᾶσαι. ἀπαναισχυντῆσαι. Ἀριστοφάνης·

Κρεῖττον ἦν τότ' εὐθὺς ἀπερυθριᾶσαι, ἢ χρήσαντά με σχεῖν πράγματα.

τὸ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ χρῶνται. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυρρὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

Ἀπερύκοι. ** ἀπεκωλύθη.

Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.

---

1. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίστροφος] Scribe ex Scholiasta Sophoclis: ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπερίτροπος, ἀνεπίστροφος κτλ. Küst. τὸ τους ἐ. Med. 4. Hom. Il. β'. 295. 5. ἀπορρίπτω δὲ αἰτ. merito delevit Küsterus. 7. τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τούτων] Oratio mendosa: quam nonnullis etiam vocibus esse defectam vel iunctura v. ἐπιτηρήσας commonstrat. 9. Ὁ δὲ . . . ὑπερήφανά τε καὶ θρασύτερά πως: locus sic perscriptus in Menandri Exc. Legg. p. 284. 12. Praesentia κωλύοντα, ἀποτρέποντα ne quis miretur: Byzantini scriptores ἐρῶ in praesentis notionem deflexerunt. Hinc ἀντερεῖν ἄλογον apud Aphthon. p. 72. κατερεῖν ἐξισχύσει dictio Nicephori Chumni, alia centena. Ceterum Ἀπεροῦντες, κωλύοντες Zon. p. 274. 14. Ἀπεροῦσιν] Xenoph. p. 960. οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι. Et p. 969. Respexit opinor Thucyd. p. 78. φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ubi Schol. οὐκ ἀπαγορεύσουσιν. Vel potius Schol. Lysist. Aristoph. 165. ubi Schol. ἀπαγορεύσουσι καὶ παύσονται τοῦ πολέμου. Procop. p. 366. *Toup.* MS. ἀπαγορεύσουσι] ἀπαγορεύουσι A. B. C. E. Med. Quorum scripturam Gaisf. temere revocavit, allato Schol. Plat. p. 153. [400.] Ἀπερεῖν· ἀπαγορεύειν. 16. Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν] Aristoph. Lysistr. 164. 17. Ἀπερρώγη . . . ἀπερρώγην] Sic cum Suidae libris codex Lex. Seg. p. 422. ubi Bekkerus edidit ἀπερρώγει et ἀπερρώγειν. Hic Valckenarium in Eurip. Hippol. 1338. secutus est, utrumque Gaisfordus. Vulgato nullum adest praesidium: nam singularis ratio videtur esse tertiae personae ἤδη, quam addubitavit Buttmannus, praestant vero Thucyd. II, 53. et Polyb. III, 104. Ἀπερρώγειν comparandum cum Arriano (Exp. V, 21.) ξυνειστήκειν. Adde simillimum exemplum in v. Ἀπειρήκει.

4. Quae post ἀπεσχισμένοι extabant verba, Τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας, cum etiam A. B. in marg. habeant, omisi cum C. E. 5. Ὅμηρος] Il. Φ'. 361. 7. V. Aristoph. Ran. 947. 9. Ἀριστοφάνης] Locus ex Aristoph. Nub. 1218. sic restituendus: Ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε Ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα. 11. με] μὴ A. C. με μὴ B. χρήσαντά με quae e Scholiis irrepserunt, om. E. 12. τῷ πράγματα οὐκ ἐπὶ κ.] Scribendum potius est τῷ πράγματα οὐν. Küst. τὸ reddidi cum A. C. τὸ δὲ πρ. E. qui statim εἴρηται δὲ ὁ λόγος. Mox ἐπὶ κακῷ B. E. quod extat in v. Πράγματα. χρῶνται om. E. ὁ δὲ λόγος εἴρηται] Haec prorsus turbata sunt et confusa, quae sic in ordinem rediges: Καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυρρὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. Vide supra v. Ἅπαξ. Küst. Idem deinceps: καὶ μὴ δέκατον χλ.] „Supra v. Ἅπαξ absque negatione legitur καὶ δέκατον χλ., quod magis arridet." Haec ut nunc scripta sunt, firmant interpretationem Hermanni, qui cum πυρρὸς apud Aristophanem constanter ad καταιλῶντας pertineat, sensum talem fere collegit: *praestat semel quam decies alvum solvisse formidantem.* Quamquam effeceris etiam hanc verborum explicationem non adeo reconditam: semel si pecuniam flagitantibus (quamquam ut verecundantibus accidit multo rubore suffusus) offirmatus tamen animo restiteris, in perpetuum exsolveris solicita ista creditorum trepidatione. Accedit ut indoles dictionis, etiamsi recesseris ab istis καὶ μή, multum deflectat ab elegantia comicorum antiquissimorum. 15. Ἀπερυκει] Ἀπερύκοι A. Ἀπερύκη E. Pro ἀπεκωλύθη fortasse scr. ἀποκωλύοι cum Schol. Il. ρ'. 562. [et Hesychio] conf. Il. δ'. 542. Apollonius: Ἀπερύκει. ἀποκωλύει. *Gaisf.* Haec nescio qua verborum lacuna videntur coaluisse. 16. Ἀπέσβη — τέθνηκεν] Huc pertinet nota illa Hesychii, Ἀποσβαίῳ νεκρῷ: quam vocem vir doctus immerito ibi solicitat. Küst. Credulus sit oportet, qui Ἀποσβαίῳ adeo quaesita ratione velit explicare. Suspicor Laconicam glossam latitare, quasi fingamus ἀποσναῖος, instar formae nobilissimae ἀπεσσούα.

Ex praecedentibus enim repetendum est ἀνεπίτροπος, hunc in sensum: negliget ab inimicis poenam exigi. Vel ἀπερίτροπος ille qui nunquam redit. Unde *Περιτροπέων ἐνιαυτός*, annus in orbem rediens. Ἀπερρίφη. Eiectus est: genitivo iungitur. accusativo tamen ἀποῤῥίπτω. Ἀπέρριψεν. Profudit. *Ille vero captato tempore de his effudit verba.* Vel Ἀπέρριψεν, temere effutiit. *Ille vero cum esset garrulus et iactabundus, verba superba et audacia effutiit.* Ἀπερούντα. Interdicentia, prohibentia. *Mittuntur ab rege litterae barbarorum invasionem vetantes.* Et Ἀπεροῦσιν, defatigabuntur, animum despondebunt. [Aristophanes:] *Cito admodum molestiae succumbent.* Ἀπέρρωγεν. Non ἀπέρρηκται. item Ἀπερρώγει, sive addito ν ἀπερρώγειν, tertia persona. *Inde vero pes fractus est.* Et Ἀπερρωγότες, abscissi, avulsi. Ἀπερωεύς. Qui aliquid impedit. Homerus: *Qui semper conatus meos impedit.* Ἄπερ σύ. Quemadmodum tu. Ἀπερυθριᾶσαι. Frontem perfricare. Aristophanes: *Satius fuisset statim tunc frontem perfricare, quam postea cum molestiis conflictari.* vox πράγματα enim aliquando in malam partem accipitur. Et alibi: *Qui semel fuit ruber, non decies fit pallidus.* quod proverbium in feneratores dicitur. Ἀπερύκοι. Arceat. ** Ἀπέσβη, Extinctus est, cessavit, mortuus est.

Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀποσβέσαι οἵ τε ἄλλοι καὶ Πλάτων Πολιτικῷ.

Ἀπεσείσατο. ἀπέβαλεν.

Ἀπεσκέδασε. διεσκόρπισεν.

Ἀπεσκευάζετο. τὴν στολὴν ἀπετίθει. Καὶ Ἀπεσκευασάμεθα, ἀπεβάλομεν. κυρίως δὲ ἀποσκευάσασθαί ἐστι τὸ [ἀπορρῖψαι τὰ σκεύη καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν. Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσατο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθηκεν.

Ἀπεσκληκώς. ἀναισθήτως ἔχων. Καὶ Ἀπεσκληρυμμένος, ἐξηραμμένος.

Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀπέσομαι. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Ἀπέσπασε. μετὰ βίας ἐξείλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθηντο τοῦ θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον καὶ ἤτουν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς.

Ἀπεσπούδαζεν. ἠμέλει, κατεφρόνει. Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν ὁ Ἀπολλώνιος.

---

1. Ἀπέσβησε. λέγουσι τὸ ἀποσβ.] Locus hic medicina indiget. Puto enim scribi debere, Ἀπέσβηκε λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι καὶ Πλ. Apud Platonem enim Politico p. 174. G. [269. B.] ἀπέσβηκε passive accipitur pro ἀπεσβέσθη: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. *Küst.* Quem probavit Ruhnk. in Tim. p. 40. ἀπέσβηκε A. B. C. E. Lex. Seg. p. 422. Praeterea hinc initium glossae fecit Gaisf. Ceterum Toupius attulit etiam Xenoph. Cyrop. VIII, 8, 13. ἀποσβέσαι] ἀπέσβη E. ἀποσβέσθαι Lex. Seg. non ut ex eo Ruhnkenius ἀπεσβέσθη. 3. Ἀπεσείσατο] Lex. Seg. p. 422. Cf. v. Ἀνωθῆσαν. Perperam Hesychius ἀπεβάλλετο. 4. Ἀπεσκέδασε] Ἀπεσκέδασται A. Il. τ', 309. Cf. Lex. Seg. p. 422. 6. Ἀπεσκευασάμεθα] Vid. Hesych. in Ἀπεσκευασάμην. [ἀπέρριψα, ἀπεδοκίμασα.] Verbi huius usum de sarcinis colligendis et in tutum locum comportandis illustrat Wesselingius in Diod. XIII, 91. *Gaisf.* Edd. Ἀπεσκευάζετο τὴν στολήν. ἀπετίθει. Mutavi, Zon. p. 260. auctore. 9. ἐκεῖσε] ἐκεῖθεν C. 11. Ἀπεσκληκώς] Item Hesychius: cf. v. Κατεσκληκώς. Lex. Seg. p. 422. ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένως. Quorsum spectat Ἀπεσκληρυμένως, ἐξηραμμένως C. E. et vulgg. edd. Ἀπεσκληρυμμένος (— υμένος Küst.), ἐξηραμμένος A. Post h. gl. cum A. B. C. Gaisf. delevit, quae huc immigrarant ex Etym. M. p. 120. sive Zon. p. 254. Ἀπεσκολυμμένος. ἐκτειαμένος. κόλλυς γὰρ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θρίξ, ἣν ἐφύλατιον ἀκούρευτον θεοῖς ἀνατιθέντες. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου. In v. ἐκτειαμένος notavit Küsterus: „Haec interpretatio mihi non arridet. Malim κεκαρμένος, propter ea quae sequuntur. Σκόλλυς enim vocabatur coma, quae in honorem deorum alebatur: unde cui coma illa detonsa erat, appellabatur ἀπεσκολλυμένος, ab ἀποσκολλύπτω. Habet autem vox illa et alias significationes, quas apud grammaticos quaere. Vide Hesych. vv. Ἀνασκολλύψας et Κίρων." *Küst.* Toupius opponebat Suid. vv. Ψωλόν et Ψωλός cum Hesych. v. Κίρων. Idem Küsterus in v. Κόλλυς: „Vox ista varie scribitur. Κόλλυς enim hic habent omnes editt. Suidae, itemque Etymologus: quod tamen corruptum esse non dubito. Apud Pollucem legitur σκόλυς. Apud Hesychium in serie sua σκολλίς. Apud Athen. XI. p. 494. σκόλλυς: quae lectio reliquis praeferenda est."

1. Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκ.] Eadem Hesychius, Zon. p. 275. et Eustath. in Il. ν'. p. 953, 53. κεχρωσμένα] ἐχρωσμένα B. ἐχρωματισμένα C. 2. χρίσεις σκότη] χρήσεις σκότει A. χρώσεις Budaeus apud H. Stephanum. Ego χρωμάτων κράσεις desidero, quas eloquuntur hodie *Tinten, Fleischtinten.* Cf. v. Ἀνδρείκελον. σκότους Hesychius. Tum οἱ Zon. et addidere C. E. 3. Ἀριστοφάνης] Aristophanis locus (fragm. 586.) non sine mendis affertur in v. Ἀπόμακτρα, quem Porsonus apud Dobraeum p. 246. probabiliter, si discesseris ab articulo (cuius loco Hermannus suspicabatur antiquitus τὲ extitisse), restituit, Ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα. Qui Porsono neglecto scribendum pronunciavit, Ἀπόμακτρα. σκύταλα. ἀπεσκοτωμένα δέ, ἐσκιαγραφημένα (cum deberet in his quasi frustis versiculi, Ἀπομάκτρας. σκυτάλας. ἀπεσκοτωμένας δέ, ἐσκιαγραφημένας), Dindorfius vereor ut vel diversissimo Hesychii commento (v. Ἀπομάκτρας: quocum iungendi Pollux X, 113. et Moschop. π. σχ. p. 193.) vincere possit, sive σκύταλα interpretandae voci ἀπόμακτρα fuisse, sive ἀπόμακτρα ἀπεσκοτωμένα sententiam efficere satis accommodatam. Equidem opinor Comicum ἀπόμακτρα τῶν σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα de poetis vel artificibus imperitis dixisse, qui cum calamo vel penicillo leniter esset opus adumbrandum atque distinguendum, pingui Minerva colores et pigmentorum colluvionem exprimerent, tanquam baculi res ageretur. Ad genitivi rationem cf. Arist. Equ. 826. Nos similiter: *ein Conterfei wie mit dem Stock aufgetragen.* 4. ἀναχωρῶ om. Zon. p. 260. Mox pro παρὰ E. habet Ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. Sequentem gl. Ἀπεσκύθιζον. κυρίως τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι, petitam ex Etym. M. p. 125. f. delevit Gaisf. cum A. (qui Ἀπεσκύθιζον solum in marg.) B. C. E. Küsterus advocat Hesychium in Ἀπεσκύθισται et Ἐσκυθισμένης: plura Barkerus in Etym. M. p. 1083. sq. Recte glossam ad Ioseph. de Maccab. 10. p. 511. rettulerunt Hemsterhusius et Toupius; quorum hic addit Eurip. Troad. 1033. et Hesych. v. Γυμνόν. 6. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται] I. e. οἱ Εἱλῶται. Vid. Plutarch. Lycurg. p. 57. Thucyd. I, 128. τοῦ θεοῦ sc. Ποσειδῶνος: vid. infra v. Ταίναρον. οἱ δὲ ἀπεσπ. i. e. Σπαρτιᾶται. *Reines.* F. Εἱλῶται. Rem narrant Aelianus V. H. VII, 7. Thucyd. I, 128. Pausan. Messen. 24. Lacedaemonios vocat: v. Pausan. VII, 25. De terrae motu Diodor. XI, 63. circa hoc tempus. *Wass.* Apparet Σπαρτιᾶται locum alienum occupasse, cum id esset collocandum ante ἀπέσπασαν. 10. Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.] Apud Philostratum de Vit. Apoll. I, 7. locus hic ita legitur: Διήκουσε δὲ καὶ τῶν Ἐπικούρου λόγων· οὐδὲ γὰρ τούτους ἀπεσπούδαζε. *Küst.* Locus ut opinor ex v. Εὐθύδημος decerptus. Addiderunt A. B. C. et Zon. p. 260. qui supra οὐδέν. Ἀπολλώνιος om. E.

Ἀπέσβηκε pro ἀπεσβέσθη usi sunt cum alii tum Plato *Politico.* Ἀπεσείσατο. Excussit. Ἀπεσκέδασε. Dissipavit. Ἀπεσκευάζετο. Sarcinas deposuit. Et Ἀπεσκευασάμεθα, abiecimus. proprie autem ἀποσκευάσασθαι significat vasa et supellectilem in aliquo loco deponere, quo facilius hostes persequamur. *Res autem pretiosiores et maximam partem hominum illic deposuit.* Ἀπεσκληκώς. Qui obduruit. Et Ἀπεσκληρυμμένος, induratus. Ἀπεσκοτωμένα. Adumbrata, coloribus distincta: colorum enim mixturam pictores σκότη vocant. sic Aristophanes. Ἀπέσομαι. Abero, abeo: apud Aristophanem in *Nubibus.* Ἀπέσπασε. Per vim abstraxit. *Hi ad Taenarum supplices sedebant, salutem petentes: quos Spartani crudeliter inde abstractos interfecerunt.* Ἀπεσπούδαζεν. Negligebat, contemnebat. *Ne Epicuri quidem doctrinam studio suo indignam iu-*

Ἀπεστάτει. ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῷον ποιεῖν εἴωθεν. οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφοκλῆς·

Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη.

Ἀπεσταύρουν. σταυροῖς ἔφραττον. Θουκυδίδης· Λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις χρώμενοι καὶ κόπτοντες δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτό τι.

Ἀπέστησεν. ἐκώλυσεν, ἐπέσχε. Πολύβιος· Ἐκεῖνον γὰρ οὔτε σκότος οὔτε χειμῶνος μέγεθος ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διωθούμενος καὶ τὰς ἀῤῥωστίας ἐκπονῶν καθῆστο, καὶ διευτυχήκει πάντα τὸν χρόνον. καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἀποσχόντες τῆς ἰδίας παρατάξεως ἐφ' ἱκανόν τινα τόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν, δύο δὲ ἐπιπολὺ προῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἐπέσχον τὸν δρόμον.

Ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν, μακρὰν ἐστιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

Οὗτος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ καλούμενος Στύππαξ, δωροδόκος καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὸ τῶν τριάκοντα. οἱ δὲ ὡς πιὼν κώνειον.

Ἀπεστομάτισαν. ἀπεφθέγξαντο.

Ἀπεστώ. ὥςπερ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχῳ. ἡ ἀποδημία.

Ἀπέστω. οἰχέσθω, διωκέσθω.

Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν ὁ Σωκράτης φησίν.

Ἀπεστυφέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσεισεν.

Ἀπέσσυτο. ἐξέλιπε. σεύω τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω. ἀφ' οὗ τὸ σῦμι· ἔνθεν τὸ ἔσσυτο καὶ ἀπέσσυτο, καὶ ἀπόσσυτος.

Απεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

---

1. *Εὐνάπιος*] Fr. 39. sive Nieb. p. 103. Argutulam elegantiam illustrat v. *Λέων*. 2. *οὐκ ἀπεστάτει*] *οὐκ* om. B. E. idque Elmsleius in Sophoclem loco posteriore praetermisit. 4. *παρήλλακται* C. *Σοφοκλῆς* Oed. R. 742, 43. 5. *Μέγας*] *μέλας* E. m. sec. Tum *χηράζων* A. B. E pr. 8. *Θουκυδίδης* IV, 69. 10. *τὰ δένδρα*] *τὰ* cum A. B. C. omittendum duxi. *ὕλην ἐπιφέροντες*] *ἐπιφέροντες* om. A. B. C. E. et Thucydidis libri. Tum *εἴποι* E. 12. *Ἀπέστησεν*] Usque ad *μέγεθος* om. A. *Πολύβιος*: v. T. V. p. 80. fragm. grammat. 22. ubi Schweighäuserus pro *καθῆστο* reposuit *καθῖκτο*, sc. *τῆς προθέσεως*, quod Hermanno magis quam mihi probavit. Fuit cum suspicarer *καθηγήσατο*. Ceterum proprietatem vocis *διευτυχεῖν* optime Polybius ipse demonstrat fr. Vat. XXIV, 4. cf. Menand. fr. inc. 2. 18. *τρόπον*] *τόπον* A. C. quod Casaubonus coniectarat. *ἀπέστησαν*] Ex mendoso codice haec descripsit Suidas, in quo *ἀπέστησαν* erat pro *ἐπέστησαν*, quod non dubito scriptum fuisse a Polybio. *Schweigh.* *ἀπέστησε* A.

1. *Ἄπεστιν*] *Ἀπέστην* hic et in exemplo edd. ante Küsterum, qui secundum MSS. emendavit. Similiter *Ἀπέστη*. *ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν* Lex. Seg. p. 422. Mox post *ἀφέστηκεν* omisi *μακρὰν ἐστιν* cum A. B. C. quae habet E. 2. *Ἀριστοφάνης* Lysist. 103.

3. *Εὐκράτη* A. *εὐρυκρα* E. *φυλάττων*. *Εὐκράτης οὗτος* Edd. vett., quas incautius Küst. correxit, *φυλάττων Εὐκράτην*. *Εὐκράτης οὗτος*. 4. *ὁ καλούμενος Στύππαξ*] Rationem quare Eucrates hic *Στύππαξ* vocatus fuerit, docet Schol. Aristoph. Equ. 254. *Küst.* Qui mendum sustulit *Στύγαξ* A. B. E. et Edd. vett., praeeunte Porto. Haec Schol. Aristoph. ignorat, qui subiecit, *κωμῳδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης καὶ ξένος*. 5. *ὃς ἀπώλ.*] *ἃς ἀπώλ.* A. In fine post *κώνειον* addunt *ἀκόνιτον δέ* B. E. cum Edd. ante Küst. 7. *Ἀπεστομάτισαν*] Vox Platonica Euthyd. p. 276. C. Conf. H. Steph. Thes. III. p. 1050. *Burn.* Habent Glossae Dionysii Areopagitae et Lex. Seg. p. 422. 10. *Ἀπεστώ*] Cf. v. *Ἀειστώ*. Vox Herodotea. 11. Versus Aristoph. Nub. 701. 13. *Ἀπεστυφέλιξεν*] Il. *π'*. 703. 14. *Ἀπέσσυτο*] Lex. Seg. p. 422. *Ἀπέσσυα. ἐξέλιπεν*. Quae pertinent ad locum Xenophontis Hell. I, 1, 23. disputatione Valckenariana illustrem. 15. Diligentius Etym. M. pp. 355. 383. Ceterum *ὅθεν* legendum e gl. *Ἀπόσσυτος* olim hinc transcripta. 17. *γραμματικοὶ*] *ἰατρικοὶ* dubitabat Albert. Misc. Critt. p. 271. an reponendum esset cum Hesychio: *ἰατροὶ* Lex. Seg. p. 422. cum aliis apud Ruhnkenium in Tim. p. 123. qui dubitationem tollunt. 19. *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης*] Locus Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, in eius dramatibus, hodie superstitibus, ni fallor, non extat. *Küst.* Locus fuerat in *Ὀλκάσιν*, ut patet ex Hesychio. *Hemst.* Fragm. 369. Turbavit haec Zon. p. 270. 20. *ἀπεσπάσθη*] *ἐπεσπάσθη* Timaeus, probante Ruhnkenio.

---

dicavit Apollonius. *Ἀπεστάτει*. Distabat, aberat. Eunapius: *Nam eius ingenium a cognomine leonis parum abhorrebat: haud enim aliter illud animal facere solet.* *Οὐκ ἀπεστάτει*, non differebat. Sophocles, ubi de Laio tradit Iocasta: *Magnus, canisque albicans erat caput, ac forma non multum a tua discrepans.* *Ἀπεσταύρουν*. Vallis muniebant. Thucydides: *Lapidibus et lateribus utentes, arboresque caedentes et materiam sicubi opus videretur, locum valło muniebant.* *Ἀπέστησεν*. Impediit, inhibuit. Polybius: *Illum enim neque tenebrae neque tempestatis magnitudo a proposito unquam dimoverunt: sed obstacula remouens nec morbis succumbens secunda fortuna semper usus est.* Iterum Polybius: *Cum ab acie sua modico intervallo abessent, plerique substiterunt, duo vero longius processerunt.* *Ἄπεστιν*. Procul abest. Aristophanes: *Procul hinc abest, in Thracia Eucratem custodiens.* Hic Eucrates erat dux Atheniensium, Styppax cognominatus, muneribus obnoxius et proditor; qui a triginta Tyrannis interfectus est. quamquam alii dicunt eum hausta cicuta perisse. *Ἀπεστομάτισαν*. Recitarunt. *Ἀπέστω*. Cuiusmodi est *Σαπφώ*, apud Callimachum, qui absentiam significavit. *Ἀπέστω*. Absit, pellatur. *Somnus vero dulcis ab oculis absit.* Haec Socrates de illis qui philosophiae incumbunt. *Ἀπεστυφέλιξεν*. Quassavit, agitavit. *Ἀπέσσυτο*. Discessit. Verbum *σεύω*, quod est ruo, sive dicitur *σύω*. hinc *σῦμι*: unde *ἔσσυτο* et *ἀπόσσυτος*. *Ἀπεσφακέλισεν*. Secundum medicos significat putrefactus est, fundam emisit. item ignave se gessit. porro, repente mortuus est. Apud Aristophanem vero convulsus est.

Ἀπέσφηλεν. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.

Ἀπέσχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ σχᾶν, τὸ σχάζειν.

Ἀπεσχεδιάζετο. ἡτοιμάζετο.

Ἀπεσχοίνισεν. ἀπεχώρισεν. Καὶ Ἀπεσχοινισμένος, ἀπεστερημένος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος.

Ἀπετάφρευον. Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ
258 οὐκ|| ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἕφου πολέμου. ἐπειδὴ δὲ ἔτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, ἠγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥᾳθυμίᾳ παροφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε, ** Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν. πόνος γὰρ ὄκνῳ πολέμιος.

Ἀπετέμετο. περιέκοψε, διεχώρισε. Κατανύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῶν Σινωπέων, ἀπετέμετο τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ πάντας.

Ἀπετείχιζον. ἀπεχώριζον, ἀπεκώλυον.

Ἀπετιμήσατο. ἀντὶ τοῦ ἀποτίμημα ἔλαβεν. οὕτως Δημοσθένης. Καὶ Ἀποτίμησις, τὸ ἀποτίμημα.

Ἀπετίννυον. ἀπεδίδουν.

Ἀπέτισεν. ἀπέδωκεν.

Μοσχείω δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
βληθείς.

Ἀπετμήθη. ἀπεκόπη.

Ἀπετρίψαντο. ἀπελογίσαντο. Οἱ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο τὰς διαβολάς, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπετρύετο. κατεδαπανᾶτο. Καὶ παρὰ τὰς

---

1. Ἀπέσφηλεν] Lex. Seg. p. 422. et Hesychius, qui discrepat sub altera glossa. 2. Ἀπέσχαζεν] Caput glossae habet Lex. Seg. p. 422. V. Lobeck. in Phryn. p. 219. 3. σχάζειν pro σχίζειν dederunt A. C. σχίζειν σχάζειν δέ E. Med. Hesych. Σχᾷ. σχάζει. Ceterum χᾶν A. pro σχᾶν. 4. Ἀπεσχεδιάζετο] Lex. Seg. p. 422. 5. Ἀπεσχοίνισεν] Lex. Seg. p. 422. Ἀπεσχοινίζει A. ἀπεχώρησεν C. Mox Ἀπεσχοινισμένον. ἀπεστερημένον, ἀποκεκλεισμένον Lex. Seg. nulla Demosthenis mentione, quam Harpocratio suppeditavit. 6. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογ.] P. 778, 16. Desideratur particula δέ, quam servat Zon. p. 260. 7. ἀποκεκλεισμένος] ἀποκεκλιμένος A. ἀποκεκλιμένος Harpocratio Pal. Cf. Plutarch. de Virt. Mor. p. 443. B. 8. Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετ.] Hic locus non extat in Excerptis, quae beneficio Constantini Imperatoris ex Menandri historia hodie supersunt, et inter Eclogas de Legationibus ab Hoeschelio edita sunt. Küst. Ed. Nieb. p. 440. 9. Usus scribi iubet οὔτ', relato οὔτε μήν: vide vel Lucian. de Merc. Cond. 4. et ipsius Menandri p. 352. Vetustissimus formulae auctor, si libris fidendum, Archilochus in Athen. Epit. p. 8. A. Nisi reponere malis οὐδὲ μήν, altero haud infrequentius. Editum tueaeris si placet ex Rhetor. Gr. T. IV. p. 381. 11. εἶχον usque ad τοιόνδε om. A. ἕφου] ἑώλου C. Mox in continuis ἐπειδὴ δὲ ἔτε sermo aut corruptus (possis vero οὗτος pro ἔτε) aut per ignaviam epitomatorum imperfectus, qui quidem apodosin nimio sententiarum studio abrepti videntur praetermisisse. 12. ἠγεμονεύουσαν] Immo τὴν ἡγεμ. 13. παροφθὲν] Sic recte habent non solum MSS. Pariss. sed etiam editio Mediolanensis. In editt. vero Bas. et Genev. per negligentiam typographorum excusum est παροθέν, pro quo Portus coniectura haud sane felici παρωσθὲν reponendum putabat. Küst. 15. βουλομένοις] βουλόμενον A. B pr. C. Quod ipsum arguit orationem esse mendosam. 17. διεχώρησε C. Καὶ ἀνύσας] Κατανύσας A. B. C. E. Verbum attigit Wessel. in Herod. VI, 140.

3. Ἀπετείχιζον Lex. Seg. p. 423. Pertinet ad Thucyd. VII, 78. Pro ἀπεκώλυον C. habet ἐκώλυον. Zon. p. 278. Ἀπετείχιζον. ἐκώλυον. Ceterum cf. v. Ἀποτειχίζων. 4. Ἀπετιμήσατο] Vide infra vv. Ἀποτιμηταί et Ἐνετιμᾶτο. Küst. Vide Lex. Seg. pp. 200. 423. ἀπετιμήσαντο Zon. p. 260. Demosthenis locus infra repetitus est adv. Onet. p. 871, 25. 7. Ἀπετίννυον] Lex. Seg. p. 423. et Zon. p. 278. Respici ad Ps. LXVIII, 4. monuit Albert. in Hesychium. 8. Ἀπέτισεν] Ἀπέτισα. ἀπέδωκα Lex. Seg. p. 423. Cum Suida convenit Hesychius. Referebat Gaisf. ad usum Homeri, ut Od. ά. 43. γ'. 195. praeeunte Albert. 9. Versus Leonidae Tar. I. I, 5. Anthol. Pal. VI, 263. Correxi scripturam editam Μοσχῶ: Palatinus liber μοσχείῳ. 11. Quae v. βληθείς subsequebantur, Ἀπέτηλον. ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ ταύτην ἀπέιηλον ἀλινήκτειραν ἐλαίην, ex v. Ἀλινήκτειραν repetita expunximus. Habet A. in marg. 12. Ἀπετμήθη] Ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν Euseb. Eccl. Hist. VI, 41. p. 306, 36. Gaisf. 13. ἀπελογήσαντο] ἀπελογίσαντο A. Zon. p. 260. Hunc verbi significatum muniit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 592. Οἱ δὲ Diodori Exc. Legatt. T. II. p. 625. locus, de quo Wesselingius monuit. Supplendum οἱ περὶ Ἄτταλον. 16. οἰκίαν] οἰκείαν A. B. 17. Ἀπετρύετο] Ἀπειρίετο A. qui κατεδαπανᾶτο collocat post exemplum sequens. Cum vulg. Zon. pp. 260. 281. Καὶ παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκ. τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρ.] Haec in prioribus editt. [et C. E.] desunt, quae nunc demum ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Depromptum est autem hoc fragmentum [Io. Antiocheni] ex Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 814. Idemque repetitur infra vv. Βιτέλλιος et Ἠρεῖτο Küst. Mireris ne apud Zonaram quidem extare περί.

Ἀπέσφηλεν. Effecit ut spe excideret. Ἀπέσχαζεν. Plato *Legatis*. Et Σχᾶν, findere. Ἀπεσχεδιάζετο. Ex tempore parabatur. Ἀπεσχοίνισεν. Separavit. Et Ἀπεσχοινισμένος, privatus, apud Demosthenem in oratione contra Aristogitonem est exclusus. Ἀπετάφρευον. Fossa cingebant. Menander: *Romani antea castra fossis non muniebant, nec rei eius rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum evectus, qui postea viam ipsi ad imperium paravit, rem per socordiam diu intermissam in usum revocavit, ** Romanis enim molestiam et laborem subterfugientibus, res illa in desuetudinem abiit. labor enim ignaviae inimicus est.* Ἀπετέμετο. Circumcidit, separavit. *Cum ad Sinopensium isthmum pervenisset, incolas eius regionis omnes commeatu interclusit.* Ἀπετείχιζον. Muro separabant, interludebant. Ἀπετιμήσατο. Pignus dotis accepit. sic Demosthenes. Et Ἀποτίμησις, pignus pro dote praestandum. Ἀπετίννυον. Reddebant. Ἀπέτισεν. Rependit. *Ferus autem percussus sanguinem pro sanguine vitulino rependit.* Ἀπετμήθη. Amputatus est. Ἀπετρίψαντο. Crimina diluerunt. *Is vero ad singula crimina respondens non solum calumnias refutavit, sed etiam honoribus auctus domum rediit.* Ἀπετρύετο. Absumebat. *Et sumptuosis coe-*

τῶν δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρύετο. καὶ αὖθις· Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον προὔτεινεν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρυσεν.

Ἀπεοικός. ἀπρεπές.

Ἀπευήκασιν. ἀπεξηραμμέναι εἰσίν.

Ἀπευθέες. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι. Καὶ Ἀπευθής, ἄφημος.

Ἀπευθύνει. κολάζει. Καὶ Ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς·

Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

Ἀπεύχομαι. αἰτιατικῇ. Καὶ ἀπευκταῖον καὶ εὐκταῖον διὰ διφθόγγου. Ἀπευκτὸν δέ, μισητόν.

Ἀπέφησεν. ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Μένανδρος.

Ἀπέφθου χρυσίου. τουτέστι τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον.

Χρυσί ἔστ᾽ ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ.

Ἀπεφλαύριζεν. ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντεπρατ[11]τε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. καὶ αὖθις· 259 Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρησαν. ἀφεῖσαν.

Ἀπεφρύγοντο. Οἱ δὲ ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. † Φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.

Ἀπεχειρίσθη. τὴν χεῖρα ἀφῃρέθη. Ὅς μετὰ πολλὰς αἰκίας καὶ στρεβλώσεις ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν.

---

2. ἀπετρύετο] Sic etiam scriptum est infra vv. *Βιτέλλιος* et *Ἠρεῖτο*. Sed in Collectaneis Constantini rectius, ut puto, legitur ἀπετρώγετο. *Küst.* καὶ αὖθις] καὶ ἀπέτρυσεν ἐδαπάνησεν C. Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον πρ.] Haec sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis ab Vales. editis p. 421. *Küst.* 5. Ἀπεοικός] Lex. Seg. p. 421. 6. Ἀπευήκασιν] Sic Lex. Seg. p. 423. Hesychius et Zonaras. Ἀπηυήκασιν vel Ἀπανήκασιν Valckenarius, Ἀπηνάγκασιν Lobeck. in Phrynich. p. 34. Sed ἀπανάζω sicubi ponimus, quod est probabile, extitisse, satis erit ἀπηνάκασιν refinxisse. ἀπεξηρασμέναι Lex. 7. Ἀπευθής vox Homerica: v. Od. γ. 88. 184. 8. ἄφημος] ἄφημος A. ἄφημοι E. Cf. v. Ἄφημος. 9. Ἀπευθύνει] Lex. Seg. p. 423. 10. Σοφοκλῆς] Aiac. 72. 12. Ἀπεύχομαι] Aristoph. Thesm. 721. citat Wassius. ἀπευκταῖον Sozomen. II, 12. *Toup.* MS. Extitit olim in v. *Εἰ ἐπιστολή*. Ceterum istud praeceptum continetur Herodiani Epimer. p. 164. de quo loco vide Bast. Ep. Crit. p. 216. seq. sive Boissôn. Anecd. I. p. 407. Cf. Schol. Theocr. X, 52. 14. Ἀπέφησεν] Glossam edidi cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 423. Küsterus vulgavit: Ἀπέφηνεν. ἀντὶ τοῦ ἀπέφησε, et in annotationibus scripsit, „Ἀπέφησε] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. legitur ἀντεῖπεν." Causa erroris in aperto est. Variantem lectionem quam ad caput glossae (Ἀπέφηνεν) referre debuerat, ad interpretationem (ἀντεῖπε) contulit. *Gaisf.* Corrige Meinekium p. 292.

1. Ἀπέφθου χρυσίου . . . ὄβρυζον] Haec sunt verba Scholiastae Thucydidis II, 13. *Küst.* Ἄπεφθον χρυσίον, nec plura Lex. Seg. p. 423. „Vide notata in Aristaenetum Boissonadii p. 310. Salmas. in Solin. p. 791." *Gaisf.* Praeter alios adhibendus, quem Bastius excitarat, Locella apud Eckhel. Prolegg. in D. N. p. 23. 2. ἔβρυζον Med. 3. Χρυσί᾽ ἄπεφθά τε τοῖς Παταικοῖς] Ut senarius sit ἀρτίπους, lege, Καὶ χρυσί᾽ ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ. Quaenam sit autem poetae anonymi mens ex tam brevi et obscuro fragmento colligere non possumus. *Küst.* χρυσεῖ᾽ Hemsterhusius, post Küsterum in v. *Πάταικοι*, cui versus olim adhaerebat sic conceptus, χρύσια ἄπεφθα τοῖς Παταϊκοις ἐμφερῆ. Nostro loco χρυσίας ἄπαιφθα A. χρυσίαις ἄπεφθα C. τε om. B. C. E. Fragmentum et trochaicum esse et comici poetae dictum, qui aureos Atticos ex varia materia sub Antigenis magistratu conflatos tamque pravo commate percussos irrideret, ut monstrosam quasi spinturnicii formam referre viderentur, declarat Aristoph. Ran. 732. sqq. Cf. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 24. χρυσίαις autem quod aperte praebebat χρυσί᾽ ἔστ᾽, id recipere non dubitavi. Gaisfordus χρυσί᾽ ἄπεφθα τοῖς *Π. ἑ.* 6. Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλ.] Verba Menandri in Excerpt. Legatt. p. 291. 7. Gl. legitur in Lex. Seg. p. 423. In capite gl. librarius codicis A. Ἐκάκιζε scripsit pro Ἀπέφρησαν, oculis ad superiora conversis. Mox ἀφῆκαν Hesychius, auctore Cratino. 8. Οἱ δὲ ὑφ᾽ ἡδονῆς] Hic duo fragmenta in unum conflata esse video, quae ita non male distinxeris: Οἱ δὲ ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. — Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde posteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus. Ceterum notandum illud, *πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. Tum verbis tum numeris delectabantur. Toup.* III. p. 34. Secrevit haec Gaisf. Interim virorum doctorum iudiciis nolui repugnare. Sed summam utriusque membri similitudinem si quis considerarit, aegre dubitet haec ad unam sententiam perducere: Οἱ δὲ πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες, παιδαρίων τε καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ᾽ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. 9. κακῶς] Hic alter locus est, a priore diversus; quin uterque sit Eunapii non dubito. *Hemst.* Qui in extremis item conferri iusserat v. Ἀποπερατοῦσαν. Huius de Eunapio suspicioni favet aliquantum usus v. συνθήκη, de qua v. Boisson. p. 196. 13. ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν] Tres ultimas voces citat Eustathius in Homer. Od. ώ. p. 833, 19. [1960.] quod notat H. Steph. Thes. IV. p. 454. D. *Burn.*

---

nis magnam publicae pecuniae partem absumebat. Et alibi: *Si Eurystheus hoc certamen Herculi proposuisset, maxime eum vexaturus fuisset.* Ἀπεοικός. Indecorum. Ἀπευήκασιν. Exsiccatae sunt. Ἀπευθέες. Imperiti, indocti. Et Ἀπευθής, obscurus. Ἀπευθύνει. Punit. Et Ἀπευθύνοντα, poenas exigentem. Sophocles: *Vinculis castigantem.* Ἀπεύχομαι. Accusativo iungitur. Et Ἀπευκταῖον et εὐκταῖον per diphthongum scribitur. Ἀπευκτὸν vero, odiosum. Ἀπέφησεν. Negavit. Menander. Ἀπέφθου χρυσίου. Auri saepe excocti, donec obryzum fiat. *Aurei decocti, Pataecis similes.* Ἀπεφλαύριζεν. Vituperabat. *Ille vero his resistebat, et quae dicebantur cum contemptu elevabat.* Et alibi: *Illum tamen contemnebat et nihili faciebat.* Ἀπέφρησαν. Dimiserunt. Ἀπεφρύγοντο. *Illi voluptate torrebantur, ad numerorum et compositionis suavitatem misere se dispersendentes.* † *Nugas contexendo pertractandoque suaviter torrebantur.* Ἀπεχειρίσθη. Manu truncatus est. *Qui post multos cruciatus et tormenta manu dextra truncatus est.*

Ἀπεχθάνομαί σοι. καὶ Ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο. καὶ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δέ ποτε καὶ Ἀπεχθάνεσθαι.

Ἀπέχθεια. μῖσος. Καὶ Ἀπεχθής, ἐχθρός, μισητός. Καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντήνωρ ἀπεχθησόμενος τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. Καὶ Ἀπεχθήρω, μισήσω.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ', ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασε.

καὶ Μένανδρος·

Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείημεν ἄν;
παρὰ τῶν ἐχθρῶν. φοβούμενοι γὰρ τοὺς ἐχθροὺς
ὠφελούμεθα παρ' αὐτῶν· ἔκ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ
χρήσιμα διδασκόμεθα πρὸς φυλακὴν καὶ πρόνοιαν.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν
κοὐ φίλων
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι
μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον,
χρήματα.

Ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβύτου τοῦ πείθεσθαι χάρις. καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης.

καί· Ἀπέχω τὰ τροφεῖα. [Ἀπέχομαι δὲ γενικῇ. Εἰ γὰρ ὁ Ἀδὰμ ἀπέσχετο τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.]

Ἀπεχρᾶτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν ἠγεῖτο· Θουκυδίδης δὲ ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνήρουν.

---

1. Ἀπεχθάνοντο] Sic Hesychius. 2. Ἀπέχθεσθαι] Haud praeter causam in dubitationem adduxit Elmsl. in Med. 285. ἀπεχθέμεναι tamen Theocr. 26, 27. ποτε add. A. C. Lex. Seg. p. 423. 4. Ἀπεχθής] Lex. Seg. p. 424. 6. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντ.] Ex quodam opinor chronographo Byzant. non Syncell. Chron. Pasch. Malela, nec Halicarn. Wass. 7. Ἀπεχθήρω] Hom. Il. γ'. 415. Item Hesychius. 8. Versus Aristoph. Av. 273 — 75. (quorum primus sic complendus, Ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μ.) Quos si subsequuntur versus, αὐτίχ' αἱ πόλεις — χρήματα, nunc Scholiastarum observationibus intercepti, haud scio an lector quidam indidem petitos in marginem coniecerit. Porro dictio Menandrea, quam Schol. Arist. versui 372. tribuit, sub finem erat collocanda. 9. πάντας παρὰ μὲν] πάντα παρὰ μὲν οὖν A. οὖν item C. πάντως B. et E pr. πάντας m. sec. 13. Μένανδρος] ς ἀρι. E. marg. Menandri, si forte, locus (Meinek. p. 272.) ad exemplum Aristoph. Ran. 1467. sqq. compositus. 14. Οἰχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθ.] Elegans hoc fragmentum non memini me legisse in Excerptis, quae ex Menandro Constantinus nobis conservavit. Quare ex integra eius historia locum hunc descripserit Suidas. Küst. Plane fallitur Küsterus, qui Menandrum historicum intellexit: est enim allatus versus comici. Cetera sunt Aristophanis eiusque Scholiastae, ut liquido patebit inspicienti Av. v. 374. Hemst. In Küstero reprehendendo conspirant Toupius I. p. 68. et Piersonus in Moerin p. 94. Ibid. „Ad hunc locum Menandri alludere quodammodo videtur Polybius in Excerptis ab Valesio editis p. 189. [XL, 5. extr. sive Suid. v. Εἰ μὴ ταχέως] Ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. Forsan etiam Aeneas in Epist. 16. Εἰ γὰρ ὅθεν ἔδει σεσῶσθαι, ἐντεῦθεν ἀπολλύμεθα, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται; Confer et locum in Epist. 1. — Ita Plutarchus [videndus in Themist. 29.] in Apophtheg. T. II. p. 185. ubi loquitur de Themistocle: Πολλῶν δὲ δωρεῶν ἀξιωθεὶς καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὦ παῖδες ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν." Toup. ἀπωλόμεθα] ἀπωλόμεσθα Toupius: ἀπολόμεσθα A. ἀπολόμεθα B. E. Med. ἀπολλύμεθα Schol. ἀπωλόμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν; Porsonus Aristoph. p. 80. 15. παρὰ] περὶ A. C.

3. ἐκπονεῖν] ἐκποιεῖν B. E. 7. αἰτιατικῇ om. Zon. p. 261. ἀπέλαβον] Hunc significatum, qui post Alexandri aetatem increbruit, satis illustrarunt Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 814. et Sturzius de Dial. Maced. p. 147. 8. ἀπέχομέν γε] ἀπέχομέν σε A. ἀπέχομαί σε C. Mox εἰ δίτης A. 9. πρεσβύτου] Immo πρεσβυτέρου. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Callimachi LVIII. Anthol. Pal. VI, 147. unde recipiendum ὣς post χρέος. Mox Edd. πρός, quod correxi. 14. Ἀπέχομαι δὲ] Haec et quae sequuntur om. A. Huc referendum ut videtur Lex. de Synt. p. 123. Ἀπέχω (l. Ἀπέχομαι). γενικῇ. κατὰ Ἀνδροτίωνος· οἶμαι τοίνυν οὐδ' ἐκείνων ἀφέξεσθαι τῶν λόγων. 15. Quae post γνώσεως extabant, Ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβάς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσεν: ex v. Λεξιός repetita denuoque propagata sub v. Μάννον, cum A. delevi. 16. Ἀπεχρᾶτο] Lex. Seg. p. 423. μὲν om. Zon. p. 261. Herodoti locus est I, 102. Thucydidis memoriam rettulit Dukerus ad III, 81. ubi nunc editur ἀπεχώρησαν.

Ἀπεχθάνομαί σοι. Et Ἀπεχθάνοντο, odiosi erant. Et Ἀπέχθεσθαι sive Ἀπεχθάνεσθαι. Ἀπέχθεια. Odium. Et Ἀπεχθής, inimicus, odiosus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus futurus. *Sciebat enim Antenor se regis filio odiosum fore.* Et Ἀπεχθήρω, odio prosequar. Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μ. *Ab inimicis multa discunt sapientes. cautionem enim, quae omnibus saluti est, nemo ab amico didicerit: sed inimicus nos cautos esse cogit.* dum enim inimicos timemus, utilitatem ex illis percipimus; et ab iisdem multa discimus, quae nos cautos et providos reddant. *Continuo civitates ab inimicis, non ab amicis, didicerunt excelsos muros exstruere et naves longas sibi comparare. haec autem scientia liberos, familiam, opes conservat.* Menander: *Nonne inimici, qui nos perdiderunt, nobis salutis causa fuerint?* Ἀπέχω. Percepi mercedem. accusativo iungitur. *Etenim est nobis gratia relata: si modo fratri iuniori a seniore pro obsequio gratia debetur.* Et in Epigrammate: *En habes debitum, Aesculapi, quod pro uxore Demodice* [*Aceso debuit.*] Et: *Praemia educationis reddita mihi sunt.* [Ἀπέχομαι vero, abstineo, genitivo iungitur. *Si enim Adam abstinuisset ab arbore scientiae.*] Ἀπεχρᾶτο. Apud Herodotum significat, satis esse putabat. apud Thucydidem vero Ἀπεχρῶντο est interfecerunt.

Ἀπέχρη. ἤρκει.

Ἀπεχρήσατο. ἀπέκτεινε. Καὶ Ἀπεχρήσαντο, διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Ἀπέχρησε δέ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τρὶς οὐχ ἅπαξ ἀπέχρησέν οἱ, Τυρίοις εἰπεῖν ἀποστῆναι τῶν ἀμφὶ Δαρεῖον. † Εἶτα οὐκ ἀπέχρησέν οἱ κρατῆσαι τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσύλησε. καὶ αὖθις· Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν. σημαίνει δὲ τὸ ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρκεσεν.

Ἀπεψησάμην. κατεμαξάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. Καὶ Ἀπέψησαν, ἀπετίναξαν.

Εἰ δέ που πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν.

τοῦτο ψευδόπτωμα λέγεται, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαναστάντες ἀποψῶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τοῦ πτώματος ἔχοιεν. καὶ ἐν Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι.

Καὶ Ἀπεψήσας, ἐφθὸν ποιήσας. ἢ ἀντὶ τοῦ καινουργήσας. Ἀριστοφάνης·

Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ
πεποίηκα.

ἀντὶ τοῦ ἐκαινούργησα. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀπεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι

Ἀπεψηφίσατο. τουτέστι κατεδίκασεν. Ἡ δὲ βουλὴ τὴν διάγνωσιν ποιουμένη τῶν πεπραγμένων ἀπεψηφίσατο τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶ αὐτοῦ οὐκ ἐπελθόντος ἀλλ' ἀμυνομένου τὸ μίασμα γέγονε. καὶ αὖθις· Τῶν δὲ στρατηγῶν δύο μὲν ἔφυγον πρὸ κρίσεως, Κόνωνος δὲ ἀπεψηφίσαντο. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν. Καὶ Ἀπεψηφισμένοι. ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖς ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Ὅπως * πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν

1. Ἀπέχρη] Referunt ad Herodoteum I, 60. ἀπέχρα, quod ipsum protulit Hesychius. 2. V. Lex. de Syntaxi p. 124. 3. καὶ ἀπέκτειναν] καὶ om. A. Lex. Seg. p. 423. καὶ et h. l. retinet E. et repetit ante διεχρήσαντο. Ἀριστοφάνης fragm. 328. 6. Locus ut videtur affectus. Desideramus etiam οὐδ' ἅπαξ vel κουχ ἅ. Ceterum si credimus οἱ ex inferioribus irrepsisse, reponi licet, ἀπέχρησε Τυρίοις εἰπών. 11. σημαίνει κτλ.] H. l. retinent A. B. C. E. Med. quae Küst. post Δαρεῖον posuerat. Delenda certe τὸ ἀπέχρησε καί. 12. ἐξήρκησε vulg. 13. Ἀπεψησάμην. κατεμαξάμην. ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμ.] Schol. Aristoph. Ran. 492. Küst. In Hesychio lege Ἀπέψα. ἀπέμασσεν. Significatur Eurip. Iphig. T. 311. 16. Εἰ δέ που πέσοιεν] Verba Aristoph. Equ. 574. infra sub v. Ψευδόπτωμα repetita. Quae sequuntur Scholiis debentur in posteriorem locum editis: nam abest a Scholiis Ranarum memoria superioris membri, καὶ Ἀπέψησαν (immo Ἀπεψήσαντο) — ἔχοιεν. 18. λέγεται] λέγει A. φ

20. Πλούτῳ] V. 818. Ἀρισ addit E. Vide v. Ἀποψώμενον. Mox legendum ἀποψώμεσθα.

1. Ἀπεψήσας, ἐφθ.] Scribe ἀφεψήσας, ab ἀφεψεῖν, idque suo loco redde. Haec enim ad vocem ἀπεψησάμην minime pertinent. Küst. Memorabilis scriptura, quae cum redeat in Aristophanis versu, non temere crediderim eam fictam fuisse. Ἀπεψήσασα C. omissis ἐφθὸν ποιήσας. Tum ἢ omisi cum B. E. ante ἀντί. καινουργήσας] ἐκαινούργησα C. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 1326. 3. ὑμῖν — πεποίηκας — ἐκαινούργησας] ἡμῖν — πεποίηκα — ἐκαινούργησα C. πεποίηκα — ἐκαινούργησα A. E. Seqq. a Schol. Arist. profecta sic transformavit C. ὥσπερ ἡμῖν διαλέγεται τοὺς τροφοὺς τοῦ δόντος ἀπεψήσασα ἀνανεῶσασα C. 6. τροφὰς B. E. ἀνανεάσαι ποιῆσαι] Sic recte habet unus Paris. et Scholiasta Aristoph. In prioribus vero editt. legitur ἀνανεῶσαι ποιήσασα. Küst. Ἀνανεῶσαι ποιῆσαι B. E. 9. Immo ποιησαμένη: nisi vocula quaedam excidit. 12. V. Diod. XIII, 101. 13. ἀντὶ τοῦ ἀπεδοκίμασαν] Non assentior hic Suidae de interpretatione vocis ἀπεψηφίσατο. Videtur enim potius in fragmento [utroque], quod adducit, accipienda esse pro *absolverunt*. Küst. Cum haec verbi sit proprietas plurimis locis communita (v. Tayl. in Demosth. Rsk. T. I. p. 257. II. p. 962. sq.), semel certe suspicabimur ἀπεδίκασαν (vide vel Poll. VIII, 149.) esse reponendum. 14. Ἀπεψηφισμένοι] Brevius Lex. Rhet. p. 216. Pollux III, 57. VII, 18. „Vide Schol. Aristoph. in Vesp. 716. et infra v. Ἀποψηφισθέντα." Küst. Attigit hunc significatum Meier. de bonis damn. p. 86. 15. ἐγένοντο] ἐγένοντο dedi cum A. C. E. 17. παρεγγεγραμμένων] παραγεγραμμένων B. C. E. 18. αὐτῆς] αὐτῶν Valesius in Harpocr. p. 243. tacite: contra cum αὐτοῖς A. B. E. praestent, non dubitavi sinceram scripturam editae περὶ αὐτῆς (vel π. αὐτῶν apud Gaisf.) praeferre. In Hyperidis loco nondum si recte memini ab iis excusso, qui rem metallicam Atheniensium disseruerunt, ὅπως aut vitiosum est (cuius vice Hermannus reponebat ὅντας, possis etiam οὕτως), aut referendum ad integriorem sententiam. Verum haec pendent a proposito Hyperidis, de quo Schmidt. in Dinarch. p. 116. non persuasit.

Ἀπέχρη. Sufficiebat. Ἀπεχρήσατο. Interfecit. Et Ἀπεχρήσαντο, interfecerunt. Aristophanes *Lemniis*: *Viros interfecerunt liberorum satores.* Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit. *Ter autem, non semel, ab oraculo iussus est Tyriis dicere, ut a Dario deficerent.* Ἀπέχρησε etiam significat, id quod est suffecit. *Deinde non satis ipsi fuit hostes vicisse, sed etiam Apollinis templum spoliavit.* Et alibi: *Vel haec suffecerunt ad hominem omnium pessime perdendum.* Ἀπεψησάμην. Abstersi. ἀποψᾶν enim significat abstergere. Et Ἀπέψησαν, excusserunt. *Nam si forte per pugnas in humerum cecidissent, id illico abstergebant.* hoc ψευδόπτωμα vocant: cum illi qui ceciderunt surgentes abstergunt pulverem, ne eius indicio cecidisse arguantur. Et in *Pluto*: *Lapidibus autem nos non amplius abstergimus.* Et Ἀπεψήσας, qui recoxit, vel renovavit. Aristophanes: *Populum vobis recoctum ex deformi et turpi pulchrum reddidi.* id est renovavi: sicut Medea Bacchi nutrices recoctas inventuti restituisse dicitur. Ἀπεψηφίσατο. Sententiam contra aliquem tulit. [Item absolvit.] *Senatus vero cum de iis quae gesta erant cognovisset, hominem absolvit, quod eo vim non inferente sed propulsante piaculum commissum fuisset.* Et alibi: *E ducibus duo ante iudicium aufugerunt; Cononem vero absolverunt.* Et Ἀπεψηφισμένοι. Etenim pagi Attici suffragiis suis iure civitatis eos privabant, qui cum cives non essent, albo civium per fraudem inscripti erant. hi dicebantur ἀπεψηφισμένοι: quoniam suffragio contra eos lato civitatis iure privabantur. Hyperides in oratione contra Aristogitonem: *Primum quidem numerum centies et quinquagies mille hominum*

ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν· ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Ἀπέψον. τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ō μικροῦ. Ἀπέψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου.

Ἀπεψωλημένοι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε.

ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκρατιεῖσθε.

Ἄπει. ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφοκλῆς.

Ἀπεῖδεν. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπεὶ ἀπεῖδεν εἰς αὐτὸν ὀργῇ διακεκαυμένος, θανάτῳ τὸν Γέτην ἐκόλασεν. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δριμύτητος ἐθεάσατο.

Ἀπειθεῖν. δοτικῇ· ἀπιστεῖν. Καὶ Ἀπειθὴς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δυσπειθοῦς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπου. Αἰλιανός· Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνταῦθα δήπου καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυεῖς δέξασθαι ὁπλίτας καὶ εὐήλατοι.

Ἀπιθῶ δέ, ὡς τό· 2v.1

Ὧι δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρη

ἄψυχος.

Ἀπείκασμα. ὁμοίωμα.

[Ἀπεικάζω. δοτικῇ.]

Ἀπεικός. ἄτοπον, ἀπρεπές. ἀπεικότως δέ.

Ἀπειλή. ἡ ὀργή.

Ἀπειλημμένος. κεκρατημένος.

Ἀπειλητῆρες. καυχηταί. Καὶ Ἀπειλῶν, δοτικῇ· καυχώμενος.

Ἀπείπατο. ἀπηρνήσατο. Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο, καὶ Θούριος ἀνερρήθη. Καὶ Ἀπεῖπεν, ἀπηγόρευσεν, ἀπεφήνατο. Ὁ δὲ ἀπεῖπεν ἅπασιν μήτε ἄριστον αἱρεῖσθαι μήτε ἀποδαρθεῖν, μήτε ἀποθωρακίσασθαι τῶν πάντων οὐδένα. Καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι,

---

1. ἔργων τῶν inter versus habet E. 4. ἔψον] ἔψιον vel ἕψιον A. B. C. E. Med. Locus obscurissimus, iisdem vocibus olim in gl. Ἔψον relatus. Illic tamen cum extet, Ἔψον καὶ Ἀπέψον, τὸ ἔψιον, quae verborum societas correctionem sapit mendosae scripturae, praecesserit autem gl. Ἔψια, τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια: equidem ut in re trepida sententiam talem institui concinnare, Ἀπέψιον καὶ ἔψιον, τὸ παίγνιον, διὰ τοῦ ō μ. 7. Ἀπεψωλημένοις editum, a Gaisf. tacite mutatum, haud scio an depromptum sit ab Aristoph. Acharn. 161. Quae sequuntur Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (v. 295.) κτλ. firmant A. B. C. E. Med. In exemplo plenius E. ἔπεσθ' ἀπ. τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. Küsterus horum loco nihil nisi ἐν τῷ Ἀκρατεια. Haec autem quod C. V. post Ἀπείρατον collocarunt, id satis arguit recens ista successisse. 10. Ἄπει] Lex. Seg. p. 420. Tum ἄπιθι ἢ ἀπελεύσῃ E. Sophoclis (cuius nomen siluit Zon. p. 261.) usus continetur Philoct. 1067. Oed. R. 431. Antig. 244. 11. ἀπεῖδεν] Huc facit Tacitus Hist. II, 72. de Vitellio. *Burn.* Zon. p. 261. 14. Ἀπειθεῖν] Casaub. Athen. VII, 21. *Hemst.* Ἀπιθὴς] Ἀπειθὴς A. B. E. Ab eadem fluctuatione pendet doctrina persimilis v. Ἀπιθής. Multo lenius illud apud Polluc. I, 112. ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις νῆες. 16. τόπου] τρόπον τραχέος οὐκ ὄντος εὐηλάτου. Αἰλιανός. Sic C. reliquis omissis. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθρ.] Vide infra v. Ἐνέτυχον. *Küst.* Qui quam gl. spectarit nondum inveni. Mox obest structurae particula ἄν: nisi reponimus ἐνετύγχανον. 17. ἐνέτυχον] ἐνέτειχον A. 18. ἀπιθεῖς] ἀπειθεῖς A. B. E. 19. Post εὐήλατοι quae libri prodiderant, A. in marg. coniecit, Ἀπειθῶ. δοτικῇ. δίφθογγον (διὰ δ. Α.). Ἀπιθῶ (πιθῶ A.) δέ, περισπωμένως, ὡς τό, in iis cum etiam Küsterum („Inepte: nam et ἀπειθῶ cum circumflexo scribitur") περισπωμένως offenderit, omnia revocavimus ad orationis compendium, praeeunte C. qui nihil nisi Ἀπειθῶ. πιθῶ δέ.

1. ὡς τό] δοτικῇ ὁμοίως E. 2. Versus Damagetae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. συνάμ' ἕσπετο] σὺν ἅμ' ἕσπερ πέτρη A. Unde sumpsimus σὺν ἅμ'. 6. Glossam ordini litterarum dissentaneam om. vulg. 7. Ἀπεικός] Lex. Seg. p. 420. Delevit Küsterus Ἀπεικότως δέ. Vide potissimum v. Οὐκ ἀπεικός. Ceterum οὐ πρέπον Hesychius. 10. Ἀπειλητῆρες. καυχηταί] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Il. ή. 96. Ὧμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Ubi Scholiasta ait: Ἀπειλητῆρες. καυχηταί, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι. τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν. *Küst.* ἀπειλιτῆρες Med. καυχισταί B. E. καυχησταί C. Med. Ἀπειλῶν] Lex. Seg. p. 420. 12. Ἀπείπατο] Vid. *Διαξαίνειν.* Ad Herodotum hoc pertinere suspicor. *Hemst.* V. Herod. I, 205. 15. ἀποθωρακίσεσθαι] ἀποθωρακίσασθαι dedi cum C. Mox οὐδένα A. B. C. E. V. οὐδέ τινα Edd. vett. 18. Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθ.] Loci huius sensus valde obscurus est, quem explanare haud difficile foret, si oratio Lysiana extaret, ex qua fragmentum hoc Suidas excerpsit. *Küst.* Hermannus hanc mihi tradidit loci resarciendi viam, adiuncto fragm. 55. Lysiae, quod ille praegressum fuisse suspicatur: τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν δικάζοντας ἄξιον, ἥνπερ νομοθετοῦντας. [ἆρ' οὖν φῶμεν τοὐναντίον ποιεῖν,] καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων — δίκαιον λέγειν, [τοῦτον δὲ εἰς τοὺς τῶν ἤδη τεθνηκότων τὰ αἴσχιστα εἰρηκότα δικάζοντας μὴ κολάζειν;] 19. ἔτι] ὅτι E.

---

excessisse sciatis, qui argenti metalla exercent et per agros sparsi sunt; deinde aerarii debitores et ignominia notatos et ex albo civium expunctos et colonos. Ἀπέψον. Per ō, ludicrum. Ἀπέψων vero, per ω̄, spongia abstergebant. Ἀπεψωλημένοι. Aristophanes *Pluto*: *Recutiti lascivietis.* id est, tanquam capri subabitis. Vide sub v. Ἀκράτεια. Ἄπει. Abibis. Sophocles. Ἀπεῖδεν. Torve intuitus est. *Imperator vero cum torvis eum oculis ira ardens aspexisset, Getam morte multavit.* Ἀπειθεῖν. Dativo iungitur: diffidere. Et Ἀπειθὴς non solum dicitur de homine difficili ad persuadendum, sed etiam de loco iniquo. Aelianus: *Romani enim ubicunque in hostes incidissent, illic pugnabant, sive locus iniquus esset et asper, sive militibus armatis recipiendis aptus et equitabilis.* Contra ἀπιθῶ: ut in Epigrammate: *Cui quercus paruerint, quemque secuta est rupes inanimata.* Ἀπείκασμα. Effigies. [Ἀπεικάζω. Aptum dativo.] Ἀπεικός. Absurdum, indecorum. item ἀπεικότως. Ἀπειλή. Ira. Ἀπειλημμένος. Interceptus. Ἀπειλητῆρες. Iactatores. Et Ἀπειλῶν, iactans, aptum dativo. Ἀπείπατο. Abnegavit. *Ille vero patriam abnegavit, et Thurium se vocari passus est.* Et Ἀπεῖπεν, interdixit, edixit. *Ille vero omnibus interdixit ne pranderent, neve dormirent, neu thoracem quisquam exueret.* Et Ἀπειπεῖν, iubere ne quid fiat. Lysias in oratione contra Ctesiphontem: *Et ceterorum quidem Atheniensium liberis (quorum qui vobis opem tulerunt pa-*

ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε ἄδικον μήτε δίκαιον λέγειν. Καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. ἢ Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. Καὶ ἀπειπάμενοι τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰν διὰ τὸ γεγονὸς παρασπόνδημα.

Ἀπειπών. ἐντειλάμενος. Ἀπειπὼν μηδενὶ φράζειν τὸ γεγονός. καὶ Αἰλιανός· Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον πεμφθῆναί οἱ τὸν Θρίαμβον. ἢ Ἀπειπών, ἀποκαμών, ἀπαγορεύσας. Ὀρρωδοῦντες, μή τις αὐτῶν ἀπειπὼν τοῖς παροῦσι, κίνδυνον ἀναῤῥίψας ὑπαναφῆναι δυνηθῇ τρίτος, ὅσπερ ἔμελλε δικαιώσειν αὐτούς. Ἀπειπών. ἀπαρνησάμενος, παραιτησάμενος. Οὐκ ἂν ἔφησεν ἅψασθαι τροφῆς, εἰ μὴ τὸν φόνον τὸν βαρβαρικὸν ἱστορήσειεν. ὁ δὲ ἀπειπὼν τὴν εὐωχίαν συνπείγετο πρὸς τὴν Θέαν.

Ἀπείρατον. ἀδοκίμαστον. Οὐκ ἀπείρατον αὐτῷ ἔδοξεν ἐκλιπεῖν, εἴ πη Ὀσρόης γνωσιμαχήσας ἀποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων τε καὶ αὐτοῦ ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Ἀπειργάσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν.

Ἀπειραίη. ἡ ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική.

Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει.

Ἀπείρηκα. δοτικῇ· κέκμηκα. Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. καὶ αὖθις· Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον.

Ἀπειρήκει, * ἀπειρήκειν. ἀπηγορεύκει. ἔστι γὰρ καὶ πρῶτον πρόσωπον. καὶ Ἀπειρηκυῖα, ἀπαγορεύσασα. καὶ Ἀπειρήκεσαν.

Ἄπειρητος. ὁ ἀπείραστος, ὁ ἄπειρος. Ἀπείριτος δέ, ἡ ἄπειρος καὶ πολλή. 262

Ἀπεῖρξεν. ἐκώλυσεν.

---

2. ἀδυναιῆσαι] ἀδυνατήσας A. repugnante Lex. Seg. p. 420. 4. ἀπειπάμενος E. 7. Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον] ὀλίγον μὲν ἀπειπὼν C. V. „De h. l. v. Abresch. Addend. Dilucid. Thucyd. p. 828." *Gaisf.* 10. τοῖς παροῦσι inter versus habet E. 11. ὑπαναφθῆναι] ὑπαναφῆναι dedi cum A. B. E. quamquam non dubium quin latitet ὑπαναφῆ καὶ δυνηθῇ. Id verbum quoniam non contigit reperire nisi apud infimi aevi scriptores (Niceph. in Boisson. Anecd. II. pp. 138. 151. et Nicet. Eugen. III, 282.), iuvat haec ad scriptorem rerum Byzantinarum transferre. Tum δυνηθῆναι C. V. τρίτος] τρίτον B. et E pr. Videtur ulcus paulo altius latere. Tum ὧν omisi cum A. B. C. E. V. Deinde ὥσπερ C. ἔμενε A. Inde Hermannus talem conficiebat orationem: μή τις αὐτῶν . . . ὑπαναφῆναι δυνηθῆναι τρίτος, ὅσπερ ἔμενε, δικαιώσειν αὐτούς, ne quis eorum periculo suscepto furtim significaret, tertium se relictum sodales esse defensurum. Idem alteram suspicionem curis secundis excogitatam, haud paulo probabiliorem, indicavit: μή τις αὐτῶν . . . ὑπαναφθῇ, καὶ ὀδυνηθῇ Χριστός, ὅσπερ ἔμελλε δικαιώσειν αὐτούς. Quamquam in hac sententia dicendum erat μέλλει. 13. ἅψεσθαι] ἅψασθαι A. E. V. Mox συνυπήγετο C. V. 16. Ἀπείραστον. ἀπείρατον E. Med. Ἀπείραστον unus liber Zon. p. 253. 17. ὁ Χοσρόης] ὁσρόης A. E. V. ὁς ῥόης C. Non igitur fuit cur Chosroen, quem editiones ferebant, quemque Valesius in Ammian. Marc. XXIV, 1, 2. nihil nisi nominis inflexione ab Osroe Pausan. V, 12. dicto putabat discrepare, longius tueremur. Cf. Reimarus in Dion. Cass. LXVIII, 17. Mox quod γνωσιμαχήσας cum continuis C. V. glossae Ἀπεῖρξεν subiiciunt, id arguit olim fuisse dubitatum, an ad v. Ἀπείρητος exemplum illud esset accommodandum.

1. ἀποδύσεται] Vocem hanc suspectam habeo, quippe quae tam a sensu quam constructione loci huius aliena est. Mallem ἐνδώσεται. Infra v. Γνωσιμαχῆσαι, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur ὑποδύσεται. *Küst.* Verum videtur ὑποδύσεται. Ex Procopio desumptum locum opinatur Toupius, licet infra Arriano tribuat Suidas. *Gaisf.* ἑαυτοῦ A. reliqui αὐτοῦ. 3. Lex. Seg. p. 420. Ξενοφῶν] Cyrop. VIII. extr. Ἐγὼ μὲν δὴ οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαι μοι. 5. Ἀπειραίη] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Od. ή. 8. Γρῆυς Ἀπειραίη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα. Ubi Scholiasta ait: Ἀπειραίη. ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. ἔστι δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας ἡ Ἤπειρος. *Küst.* ἄπωθεν B. E. Med. 6. Ἀπειρέσια] Lex. Seg. p. 420. 7. Ἀ. κέκμηκα, omissis exemplis, Lex. Seg. p. 420. Ὁ δὲ ἀμφὶ] Hic locus descriptus est ex Agathia lib. V, 14. p. 152. ubi ita legitur: Τότε δὴ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ βίου πορείαν, ἤδη γὰρ ἐγεγηράκει, ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. *Toup.* 9. Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρ. σπονδ.] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae III, 15. p. 83. *Küst.* 10. τοῦτο] τοῦτο καὶ B. E. 11. αὐτοῖς] αὐτῶν E. ἀναζωπυροῦται] ἀναζωπυρεῖται reposui cum B. E. quod ipsum Theophylacto debuit reddi. 12. Ἀπειρήκει — Ἀπειρήκεσαν] Sic ex A. restitui, nisi quod hic ἀπηγορεύειν: in quibus emaculandis opem tulit Lex. Seg. p. 420. vicissim iuvandum, Ἀπειρήκει. ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύκειν. ἔστι γὰρ ἀπρόσωπα, i. e. ἔστι γὰρ καὶ ἀ πρόσωπον. Indidem etiam καὶ assumendum ante ἀπειρήκειν: quam quidem formam in rarioris usus documentum proponi docet v. Ἀπέῤῥωγεν. Veteres autem editiones cum Gaisf. (nam Küsterus omnia neglexit) et B. E. καὶ Ἀπειρήκει. ἔστι δὲ καὶ πρῶτον πρόσωπον ἀπειρήκειν. καὶ Ἀπειρηκυῖα κτλ. 13. Cf. Schoem. in Isaeum p. 340. 15. Glossa Homerica. Similiter Zon. p. 239. ubi fallitur Tittmannus Suidam emendans. ἀπέραστος] ἀπείραστος dedi cum C. V. Cf. Böckh. in Pind. p. 374. 16. Hinc facile Hesychium castigabimus: Ἀπειρίδιον. πολύ. ἄπειρον πλῆθος. Ἀπειρέσια. καὶ ἄπειρα. τῷ πλήθει πολλά. Lege: Ἀπείριτον. πολὺ καὶ ἄπειρον. Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά. 17. Soph. Aiac. 1280.

---

rentes adhuc supersunt) *legibus interdictum esse, ne quid iniusti vel iusti dicant.* Et Ἀπειπεῖν, molestiae alicui succumbere, neque perferre. vel Ἀπειπεῖν, abnegare, recusare. *Et recusantes beneficium et donum, propter foedus violatum.* Ἀπειπών. Qui mandavit. *Cum ei interdixisset, necui hominum factum enunciaret.* Et Aelianus: *Pauci quidem ei triumphum decernendum esse negarunt.* Vel Ἀπειπών, defatigatus, animum despondens. *Veriti ne quis eorum praesentibus malis desperans animo concitaretur ad subeundum discrimen,* * *quod eos erat vindicaturum.* Ἀπειπών. Qui negavit, qui recusavit. *Dixit cibis se abstenturum esse, nisi caedem barbarorum contemplatus esset. tum igitur convivium recusans ad spectaculum properavit.* Ἀπείρατον. Intentatum. *Placuit ipsi non inexploratum relinquere, an forte Osroes mente commutata Romanorum et ipsius ex aequo postulatis concessurus esset.* Ἀπειργάσθαι. Effectum esse. Xenophon. Ἀπειραίη. Quae ex longinquo venit. Epirotica. Ἀπειρέσια. Infinita numero. Ἀπείρηκα. Dativo iungitur: defessus sum. *Ille vero cum ad extremum vitae finem evectus consenuisset, laboribus confectus esse videbatur.* Et alibi: *Propterea Medi pacem et foedus recusarunt, resuscitatumque in ipsis est bellandi studium.* Ἀπειρήκει, item ἀπειρήκειν (id quod etiam primae est personae). Defecerat. Et Ἀπειρηκυῖα, defessa. item Ἀπειρήκεσαν. Ἀπείρητος. Intentatus, inexpertus. Ἀπείριτος vero, infinita et multa. Ἀπεῖρξεν. Arcuit.

Ἀπειροκαλία. ἀμετρία τοῦ καλοῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤδη κεκρατηκότες ἐπηρμένοι ἦσαν εἰς ἀπειροκαλίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτειναν δυνάμεις ἀνὰ τὴν ἐκείνου Λιβύην. καὶ αὖθις· Ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπειρόκαλος, ὡς διαβεβοημένα ἐπιδιηγούμενος.

Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστοφάνης. διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν. ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων νεῶν ἐκαλεῖτο Σαλαμινία, ἡ δὲ ἑτέρα Πάραλος.

Ἄπειροι γῦπες. ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ κέρδος προεδρευόντων τινί· παρόσον οἱ γῦπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

Ἄπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἀπείσομαι. ἀντὶ τοῦ ἄπειμι.

Ἀπείχε. πόρρω ἦν. Ὅσον δὴ ἀπεῖχε τοῦ ἐκπεπλῆχθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπηγγέλη. ἐμηνύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς· ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρᾳ τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐκλογιζόμενος, οἴεσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ.

Ἀπηγμένους. ἀπαγομένους.

Ἀπήγξατο. βρόχον ἦψεν.

Ἀπηγόρευον. ἀπέκαμνον, ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον.

Ἀπηγορήσομαι. ἀπολογήσομαι.

Ἀπήεσαν. ἀπήρχοντο. καὶ Ἀπῄει, ἀπήρχετο, ἀνεχώρει. Εἶω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει εἶω, ἦιον, ἦιες, ἦικα, ἦια, ἰέναι, καὶ ἐν συνθέσει ἀπιέναι, καὶ ἐν συναιρέσει ἀπῆναι.

---

1. ἡ ἀμετρία] ἡ om. A. B. C. E. V. ἡ ἀμετρία τοῦ καλοῦ] Haec interpretatio vocis *ἀπειροκαλία* explōdenda est. Existimavit enim Suidas ἄπειρος in compositione vocabuli istius significare *multus*, *immensus*, *immodicus*: cum significet, *imperitus* vel *ignarus*. Ἀπειροκαλία enim dicta est quasi *ἀπειρία τοῦ καλοῦ*, i. e. *ignorantia eius quod decet et convenit*: unde *ἀπειρόκαλος* Graecis idem significat, quod Latinis *ineptus*. *Küst.* Et fortasse reponendum *ἀπειρία*. Vid. Schol. Platon. p. 62. Vulgatum tamen defendit Tittmannus in Zonaram p. 249. *Gaisf.* 2. εἰς ἀπειροκαλίαν] εἰς om. A. Voluit, opinor, *ἀπειροκαλίᾳ*: idque Suidas videtur ad intemperantiam rerum secundarum rettulisse. 3. ἐξέτειναν δυνάμεις] ἐξέτεινε δυνάμει A. ἐξέτεινε item C. Unde Hermannus tentabat: ὅτι τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτεινε δυνάμεις, quamquam καὶ ad alterum nomen iam oblitteratum referri posse concederet. Nihil igitur desideramus praeter ducis appellationem, atque haud scio an gravius mendum ista *σφῶν αὐτῶν* recondant. Mox legendum videtur *ἐκείνῃ*. 4. Excidit adiectivi notatio. Zon. p. 253. Ἀπειρόκαλον. ἄγνωστον, ἀμαθές. 5. διαβεβοημένον C. 7. Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθ.] Locum hunc turbatum et negligenter admodum ex Schol. Aristoph. Ran. 206. excerptum sic leges et in integrum restitues: Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης· Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀθαλάττωτος, ὁ μὴ ναυτικός. ταυτὸν δὲ σημαίνει τὸ ἀσαλαμίνιος· ἢ διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν κτλ. Sic clara omnia et plana erunt. *Küst.* Post Ἀριστοφάνης sane interpreti ponendum fuit *ἀθαλάττωτος*. Sed in superioribus lenior succurrit medela: ὁ ἀμαθής, ἢ ὁ [μὴ ναυτικός. Ἄπειρος,] ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστ. Zonaras p. 233. Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν. 8. περὶ Σαλαμῖνα] ἐν Σαλαμῖνι E. 9. Vide v. *Πάραλος*. 11. Ἄπειροι γῦπες] Diogenianus Centur. II, 88. habet Ἄπερ οἱ γῦπες, quod Erasmus secutus est, vertitque, *vulturum ritu*. *Küst.* Secutus etiam Schottus. Fortasse legendum *ἀπερεὶ γῦπες*. γῦπες] μύοπες A. 14. ἀπέθανεν subiicit Hesychius. 15. Ἀπείσομαι] Ἀπέσομαι scribendum fuisse vidit Pierson. in Moer. p. 17. Nihil mutat Lex. Seg. p. 420. 16. Ὅσον δὴ] Conf. Menand. de Legatt. p. 117. C. de Chagano, et Theophyl. Simoc. I, 3. p. 13. *Burn.* Haec parum conveniunt. δὴ] δεῖ A. 17. βασιλέα] βασιλέως C. Quae scriptura vel apertius labem orationis arguit. τὸ μηδὲ C. V. τῷ μηδὲν M.

2. ἐκώλυσεν C. Δαμάσκιος] Haec vox a prioribus editt. abest, quam ex MSS. Pariss. revocavi. Ceterum fragmentum hoc non legitur in Excerptis ex Damascio apud Photium: unde id ex integro Damascii opere descripserit Suidas. *Küst.* 4. προσκρούων E. 6. ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτ.] Sensus et constructio verborum requirunt ut legatur, ἢ τῷ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενον οἴεσθαι. *Küst.* τῷ τὸ emendatio fuit Porti. Praestat ὡς ante οἴεσθαι suppleri. 7. λογιζόμενος] ἐκλογιζόμενος A. B. C. E. V. 9. Genes. XXXIX, 22. Ἀπηγμένος sola Med. Item ἀπήγξατο pro glossa ut videtur sacra habendum. 11. ἀπέκαμον C. 12. πάλιν] Seqq. om. A. 14. ἀντὶ τοῦ post Ἀπηγορήσομαι abieci cum V. et Hesychio. 16. Κανών post ἀνεχώρει delevi cum A. B. C. E. V. id addidere B. Med. post πορεύομαι. εἶω] καὶ ὁ μέλλων εἴσω, ὁ παρακείμενος ἧκα, ὁ μετ' ἧκα, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἤειν, καὶ ἐν συνθέσει ἦειν, καὶ ἀπῆειν κατὰ συναίρεσιν E. ἦιον] ἦον Med. Meliora Etym. M. p. 121. sive Zon. p. 257.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. *Romani vero ob victorias inepto fastu elati copias suas per illam Libyae partem diffuderunt.* Et alibi: *At nimis sum ineptus, qui pervulgata prolixe narrem.* Ἄπειρος. Imperitus. *Rudis atque rerum maritimarum et Salaminis ignarus.* ubi ἀσαλαμίνιος dictum vel propter proelium ad Salamina commissum, vel quod altera navium, quae publicis ministeriis inserviebant, vocabatur *Salaminia*, altera vero *Paralus*. Ἄπειροι γῦπες. In eos dictum qui hereditatis vel lucri gratia alicui assident, scilicet quod vultures circa cadavera haerere solent. Ἄπεισιν. Abit. Ἀπείσομαι. Abero. Ἀπεῖχε. Longe aberat. *Quantum vero ab eō abesset, ut regem eiusque fastum admiraretur, inde declaravit, quod eiusmodi res ne visu quidem dignas habebat.* Ἀπηγγέλη. Indicatum est. Ἀπῆγεν. Impediebat, deterrebat. Damascius: *Sallustius vero adolescentes a philosophia dehortabatur, alterutra causa motus, vel ut philosophos offenderet, propter odium, quo eos persequebatur, scholas in contemptum adducturus; vel quod illius studii amplitudinem reputans omnes eo indignos esse censeret.* Ἀπηγμένους. Abductos. Ἀπήγξατο. Laqueo se strangulavit. Ἀπηγόρευον. Laboribus deficiebant, molestiis succumbebant. *Cum enim laboribus erant confecti, quiete se rursus reficiebant.* Ἀπηγορήσομαι. A criminibus me purgabo. Ἀπήεσαν. Abierunt. et Ἀπῄει, abiit. Ab εἶω, eo, per dialysin fit ἔω, ἦιον, ἦικα, ἦια, ἦειν, in compositione ἀπιέναι, per synaeresin ἀπῆναι.

Ἀπῆκτο. ἀπῆλθε. Καὶ Ἀπηκτός, ὁ πορευόμενος.

Ἀπηλλάγησαν. ἐτελεύτησαν, ἢ τινος ἐστερήθησαν.

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Ἀπήλαυσε. μετέσχεν. Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπήλαυσε λοιδο- 263 ρίας, ‖ ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου· Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδίδου.

Ἀπήλγησαν. Ὁ δὲ δῆμος ἅπας ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθύς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον. ἀντὶ τοῦ οἰκτίσαντο.

Ἀπηλεγής. ὁ ἀπότομος. Καὶ Ἀπηλεγέως, σκληρῶς.

Ἀπηλιανός. ὄνομα κύριον.

Ἀπηλιαστής. μισόδικος. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀπηλιώτης. ὁ ἄνεμος. ἐν τῷ ῆ. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ.

Ἀπηλοημένος. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἔστι πατηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν. Ἀπηλλοίωσε δέ, ἀλλοῖον ἐποίησεν.

Ἀπήμαντον. ἀβλαβές.

Ἀπήμαρτεν. ἀπέτυχεν.

Ἀπημείφθη. ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.

Ἀπήμονα. ἀβλαβῆ. Ὅμηρος·

Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.

συλληπτικῶς πέφρακεν, ἀντὶ τοῦ τοὺς μὲν μὴ ἀπήμονας, τοὺς τετρωμένους· τοὺς δὲ μὴ ἀνολέθρους, τοὺς ἀνῃρημένους. πῆμα δὲ ἡ βλάβη, παρὰ τὸ

---

1. Ἀπῆκτο] Portus legendum putat ἀπῖκτο, Ionice pro ἀφῖκτο: quod non repudio. *Küst.* Vidit Tittmannus in Zon. p. 277. respici ad Genes. XL, 3. εἰς τὸν τόπον, οὗ Ἰωσὴφ ἀπῆκτο ἐκεῖ. Vellem etiam ἀπηκτός firmasset. Ἀπηκτός] ἀπήκτος B. E. ὁ] καὶ A. 4. πολυνόσου νοσήματος] πολυχέσου νοσήματος A. B. E. item in v. Χεζητιῶν, quo versiculus iste per interpolationem irrepserat; πολυχέσου πάθους V. C. quorum hunc Porsonus ad Toup. IV. p. 481. illum Gronovius Emend. p. 59. usurparant: unde Schaeferus in Dionys. p. 203. probabiliter elicuit παθήματος. Iussit etiam Toupius II. p. 373. ex altero loco restitui ἀπηλλάγη μέν. Ceterum nihil affert praeter ἐτελεύτησαν Lex. Seg. p. 424. 7. Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδ.] Scripsit Marcellinus vitam Thucydidis, hodie adhuc superstitem, in qua verba a Suida hic citata occurrunt. *Küst.* Marcellinus tamen, εἴγε οὔτε Κλέων παρ' αὐτῷ οὔτε . . . ἀπέλαυσε, quorum hoc recurrit in v. Ἀπολαύειν. 9. ἅπαξ] Scribendum, ὁ δὴ δῆμος ἅπας. Quomodo recte legitur apud Procop. Arcan. Hist. 16. p. 73. ex quo hoc fragmentum decerpsit Suidas. Confer etiam Nostrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὅσον. Quae locutio notanda. Aristoph. Ran. 791. A. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν, Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος. Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; A. Νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον. Ad quem locum manifesto respexit Procopius. *Toup.* ἅπας A. B. C. E. V. Med. Quorum Leid. Piersonus in Moer. p. 3. Ox. autem Porsonus ad Toup. IV. p. 497. sq. protulerunt. Procopii locum indicavit etiam Abreschius Dil. Thucyd. p. 249. quod Piersonus Add. in Moer. monuerat. ἀπήλγησαν] ἀπηλγήσετο E. i. e. ἀπήλγησε τό. 11. ᾠκτίσαντο] οἰκτίσαντο dedi cum A. 12. Ἀπηλεγέως] Il. ι. 309. Cf. Etym. M. p. 121. sive Zon. p. 285. 14. Glossa suspecta. 16. Ἀπηλιαστής] Erat Athenis tribunal sive iudicium quod Ἡλιαία vocabatur, in quo qui ius dicebant vocabantur Ἡλιασταί. ut Suidas docet infra v. Ἡλιαστής. Hinc Ἀπηλιαστὴς apud Aristoph. Avibus 110. appellatur homo μισόδικος, i. e. a foro et litibus alienus: ut contra φιληλιαστὴς apud eundem Vespis 88. dicitur de homine, qui forum et iudicia amat. *Küst.* Zon. p. 238. 16. Ἀπηλιώτης] Salmas. in Solin. p. 1250. Stuart. Athen. Antiq. T. I. p. 21. *Burn.* Hactenus Herod. Epimer. p. 210. Reliqua de glossis Ἀντήλιος et Ἔπηλυς olim vulgatis male consarcinata esse si minus ipsa vocabulorum facies, certe scripturae fluctuatio poterat monstrare. ἐν τῷ ῆ] Om. C. V. ἐν τῷ π dedit Bekkerus in Lex. Seg. p. 424. Mox verba καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς transtulerunt C. V. post Ποσειδίππῳ.

3. Ἀπηλοημένος] Eadem Harpocratio. 5. ἐν τῷ πρὸς Φαίν.] Desunt haec verba Lex. Seg. p. 424. Locus Demosth. p. 1040, 22. 6. Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν] Eodem modo vocabulum hoc interpretatur Scholiasta Homeri Il. δ'. 522. ubi poeta inquit: Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. *Küst.* Item Apollon. p. 151. ἀπήλασεν, ἀπέκοψεν Hesychius: quorum prius expungendum. ἀπαλλοιῶ lexica ignorant. Cf. annot. in v. Ἀλοία. 8. Ἀπήμαντον] Lex. Seg. p. 424. Si spectet grammaticus Od. τ'. 282. reponendum est ἀβλαβῆ pro ἀβλαβές. *Gaisf.* Nihil mutat Zon. p. 251. neque opus: v. Aesch. Agam. 385. 9. Ἀπήμαρτεν] Gl. om. Küsterus, cui Gronovius Leid. opposuit. 10. Ἀπημείφθη] Xenoph. Anab. II, 5, 15. indicatus etiam Gaisf. Gl. habet Lex. Seg. p. 424. 11. Ὅμηρος] Il. ν'. 761. ubi vide veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Attigerunt Lex. Seg. p. 424. et Zon. p. 234. 12. εὗρ' οὐδ' ἔτι Med. 14. πέφρακεν] In prioribus editt. pessime legitur πέρακεν, pro quo Portus infeliciter legendum suspicabatur πεπέρακεν. Πέφρακεν autem recte legitur non solum in MSS. Pariss., sed etiam apud Scholiastam Homeri loco ante laudato. *Küst.* Oratio perversa, quam facile corrigemus sublatis ἀντὶ τοῦ, inserto vero γὰρ post μέν. μὴ ἀπήμονας — μὴ ἀνολέθρους] Utrobique μὴ om. A. C. 15. ἀνολέθρους B. C. E. Med. 16. ἀνῃρημένους] Hanc vocem ex MSS. Pariss. et Scholiasta Homeri revocavi. In prioribus enim editt. vox praecedens ἀνωλέθρους per ἀβλεψίαν typographorum hic repetita est, quippe in quibus inepte et nullo sensu sic legitur: τοὺς δὲ μὴ ἀνωλέθρους, τοὺς ἀνωλέθρους. *Küst.*

Ἀπῆκτο. Abiit. Et Ἀπηκτός, qui abit. Ἀπηλλάγησαν. Cessarunt, vel ab aliqua re liberati sunt. *Gravi cacationum morbo liberati sumus.* Ἀπήλαυσε. Fructum reportavit. Marcellinus, ubi de Thucydide dicit: *Neque Cleonem, neque Brasidam, calamitatis suae auctorem, Thucydides iratus stili maledicentia ultus est.* Ἀπήλγησαν. Miserati sunt. *Populus vero totus calamitatem illam statim commiseratus clamores ad coelum cum eiulatu usque sustulit.* Ἀπηλεγής. Rigidus. Et Ἀπηλεγέως, praefracte. Ἀπηλιανός. Nomen proprium. Ἀπηλιαστής. A litibus abhorrens: apud Aristophanem. Ἀπηλιώτης. Ventus subsolanus. littera tenui scribitur, ut ἀντήλιος cum similibus. item ἔπηλις apud Posidippum. Ἀπηλοημένος. Frumentum ex area convectum, postquam tritum sive conculcatum est. sic Demosthenes in oratione adversus Phaenippum. Ἀπηλοίησεν. Confregit. Ἀπηλλοίωσε vero alteravit. Ἀπήμαντον. Illaesum. Ἀπήμαρτεν. Aberravit. Ἀπημείφθη. Respondit. Ἀπήμονα. Illaesum. Homerus: *Illos autem invenit partim vulneratos, partim occisos.* ubi non ἀπήμονας vocat *vulneratos*; non ἀνολέθρους autem *occisos.* πῆμα autem significat damnum, ab

πήθω τὸ πανθάνω. Τὰ δὲ εἰς ᾱ λήγοντα οὐδέτερα τετραχῶς συντίθεται. ἢ γὰρ φυλάσσουσι τὸ αὐτὸ τέλος, ὡς τὸ δῆμα, διάδημα· ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, ὡς γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς στόμα, χρυσόστομος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ων, ὡς τὸ εἶμα, λευχείμων, καὶ πῆμα, ἀπήμων.

Ἀπηνέμους, μὴ ἔχοντας ἀνέμους.

Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει.

Ἀπηνέστερον. ἀποτομώτερον.

Ἀπήνεια. ἡ ἀπανθρωπία.

Ἀπήνη. ἡ ἅμαξα. [Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τἆλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα καὶ χρυσᾶ συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους Αἰμιλίᾳ, τῇ τοῦ Σκιπίωνος γαμετῇ.]

Ἀπηνήνατο. ἀπηρνήσατο, [παρῃτήσατο, οὐκ ἠθέλησεν.]

Ἀπηνής. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἄποθεν 264
τοῦ αἰνεῖσθαι. Οὐκ ἔστιν ἀπηνὲς οὐδὲ μὴν σφαλερὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πήδημα. καὶ ἔδρασεν ὅπερ εἶπεν.

Ἀπηνθράκιζεν. ὤπτα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθράκων γινόμενα καλὰ γίνεται. Ἀριστοφάνης·

Βοῦν δ' ἀπηνθράκιζ' ὅλον.

Ἀπήντα. καὶ Ἀπήντηκα, πέφθακα. Καὶ Ἀπήντησεν, ἐτελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτους ἐπαινέτας· ἀντὶ τοῦ ἦκον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἥττης· Τοσοῦτον ἄρα αὐτοῖς ἀπήντησε τὸ πταῖσμα. καὶ αὖθις· Μέγιστον δὲ πάθος τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο

1. *πάσχω*] *πανθάνω* A. B. C. E. *πάχω* Med. sola: *πήθω τὸ πανθάνω* Etym. M. pp. 98. 662. Ceterum non repperimus istud *πανθάνω* nisi apud infimi subsellii scholiastas, ut Schol. Eurip. Hec. 1090. 1106. Or. 751. 1114. 2. *συντίθενται* Med. 5. *ἢ* om. Med. 8. *Ἀπηνέμους*] Lex. Seg. p. 424. *Ἀπηνέμοις, γαληνοτάτοις* Zon. p. 251. *τοῖς ἀπηνέμοις καὶ προσηνέσι* dixit Dio Chrysost. T. I. p. 209. Adde Hesych. v. *Ἀπηνέμοις.* 9. *Ἀπηνεώθη*] Videtur ab *ἀπηνής*, quod per *ὠμὸς* a grammaticis explicatur, *ἀπηνεός* formari: eo enim ducit interpretatio. Invenitur hoc ipsum *ἡ δὲ ἐκπλαγεῖσα ἀπηνεώθη*, sed alia virtute, quae ducitur ab *ἐννεός*, apud Ephraim Syr. p. *σλα* v. 30. Suidas refert ex Interpp. Gr. Daniel. IV, 15. *Hemst.* Respexit sine dubio Suidas ad Daniel. IV, 16. ubi interpres Graecus: *Τότε Δανιὴλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάζαρ, ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ διετάρασσον αὐτόν.* Sed vide hominis imperitiam, qui verbum *ἀπηνεώθη*, ut ex eius expositione liquet, ab *ἀπηνής* deduxerit: quod respuit et sensus loci et Graecismi ratio. Fluit autem ab *ἐνεός*, *mutus*. Ut a *νέος*, *νεόω*, sic ab *ἐνεός*, *ἐνεόω*. Hinc *ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν*, *unam circiter horam obstupefactus est. Toup.* I. p. 69. *νωδὸς* pro *ὠμὸς* coniicit Ruhnkenius in Timaeum p. 102. Si quid mutandum, malim cum Cyrilli MS. Brem. *σύννους*. Vide Schleusner. Lex. Vet. Test. in *Ἀπεννέομαι*. *ἐξεπλάγη*, *ἄφωνος ἐγένετο* Zonaras p. 277. *Gaisf.* De medela quamvis ambigatur, scriptorem erroris certe culpa absolvemus. 10. Lex. Seg. p. 424. *ἀτομώτερον* mendum Hesychii. Exemplum olim in hac sede collocatum transtulimus in v. *Ἀπηνής*. 12. *Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ κ.*] Haec et quae sequuntur, sunt verba Polybii (XXXII, 12.) apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 154. eademque leguntur infra v. *Αἰμιλία*. *Küst.* Haec A. in marg. Ac fragmenti huius indolem expendenti facile constiterit locum ex v. *Αἰμιλία* repetitum fuisse. 14. *θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα*] *θυσίαν ἐπιτήδεια πάντα ἀργυρᾶ* E. Collocandum *πάντα* post *χρυσᾶ*.

1. *Ἀπηνήνατο*] Menander hist. utitur voce p. 105. A. *Burn.* Vide Bosium Prolegg. LXX. in Ps. LXXVI, 2. Schleusner. Lex. Vet. T. in *Ἀπαναίνομαι*. *Gaisf.* Immo scribendum fuit cum Lexicographis plerisque (Zon. p. 277. excepto) *Ἀπηνήνατο*: v. Il. *ή*. 185. *παρῃτήσατο, οὐκ ἠθέλησεν* om. V. Lex. Seg. p. 424. et Zonaras; *παρῃτήσατο* om. E. *οὐκ ἠθέλησεν* om. C. Cf. Etym. M. p. 121. Itaque uncis distinxi. Quae subsequebatur glossa, *Ἀπηνθηκώς. Τῶν Ἑλλήνων ἀπηνθηκότων, τὰ τῶν Χρισταννῶν προέκοπτεν*; cum A. in marg. coniecerit, omittant C. V., delendam putavi. 3. *Ἀπηνής*] Vid. *Ἀπὸ λύκου θύρας. Ἀνελεήμων. Hemst.* Apud Hesychium quod editur: *Ἀπηναῖος. ἀπάνθρωπος, ὠμός. Ἀπηνέος. σκληροῦ, ὠμοῦ. Ἀπηνής. σκληρός, ὠμός, χαλεπός, κακός*: miror editores fugisse medelam satis apertam. Delendum enim *Ἀπηναῖος*, ortum illud ex *ἀπηνέος*, quod spectat ad Il. *ά*. 340. Reliqua vero *ἀπάνθρωπος, ὠμός*, nescio quo casu in alienam sedem delata, conflanda sunt cum v. *Ἀπηνής*. *ἄπωθεν*] *ἄποθεν* dedi cum A. et Etym. M. p. 121. unde notatio vocis irrepsisse videtur. Apud Zon. p. 233. legendum *παρὰ τὸ ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι*. 4. *Οὐκ ἔστιν — εἶπεν* olim ad v. *Ἀπηνέστερον* parum commode relata, Gronov. Emend. p. 60. secuti huc revocavimus, auctoribus C. V. 6. *τὰ γὰρ*] *γὰρ* om. C. V. 7. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 508. *καὶ βοῦν ἀπηνθρακιζόμενον* C. *δ'* expungendum. Exempla verbi collegit Pierson. in Herodian. p. 451. 12. *Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτους ἐπ.*] Haec sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. [XX.] in Basilium Magnum p. 317. B. *Küst.* 14. *Αἰλιανὸς*] Il. p. 1009. *Burn.* 15. *τῆς ἐν Κάνναις*] *τῆς Κάνναις* A. V. *ταῖς Κάνναις* C. 16. *αὐτοῖς*] *αὐτῆς* A. 17. *Λακεδαίμονι*] *Λακεδαιμονίᾳ* C. V. *Λακεδαιμό* A. i. e. *Λακεδαιμόνων*.

eo quod est *πήθω*, sive patior. Nomina vero neutra in *ᾱ* desinentia quattuor modis componuntur. aut enim servant eandem terminationem, ut *δῆμα*, *διάδημα*: aut a genitivo deducuntur, ut *γράμμα*, *γράμματος*, *ἐγγράμματος*: aut ultimam syllabam in *ος* vertunt, ut *στόμα*, *χρυσόστομος*: aut terminationem habent in *ων*, ut *εἶμα*, *λευχείμων*, et *πῆμα*, *ἀπήμων*. *Ἀπηνέμους*. Ventis carentes. *Ἀπηνεώθη*. Obstupefactus erat. *Ἀπηνέστερον*. Asperius. *Ἀπήνεια*. Inhumanitas. *Ἀπήνη*. Currus. [*Nam praeter muliebrem mundum ornatumque pilenti canistra, pocula, cetera ad sacrificium necessaria, partim aurea partim argentea, in solennibus pompis Aemiliam, Scipionis uxorem, comitabantur.*] *Ἀπηνήνατο*. Negavit, [recusavit, noluit.] *Ἀπηνής*. Durus: quasi dicas, qui procul est a laude. [*Non est praeceps, nec per se periculosus iste saltus. Continuo fecit, quod dixerat.*] *Ἀπηνθράκιζεν*. Assabat. quae enim supra prunas assantur bona sunt. Aristophanes: *Bovem assabat integrum.* *Ἀπήντηκα*. Et *Ἀπήντηκα*, obviam veni. Et *Ἀπήντησεν*, accidit, contigit. *Omnia, uti praedicta erant, ei evenerunt.* Theologus vero cum dicit: *Sin tanto post tempore et post tot laudatores accessi*; verbum accepit pro eo quod est veni. Et Aelianus de clade Romanorum ad Cannas ait: *Tanta igitur calamitas ipsis accidit.* Et alibi: *Non alia maior clades Lacedaemoni contigit.*

ἀπήντησε. καὶ αὖθις· Οὐ μὴν ἀπήντησέν οἱ τὰ τῆς ἐλπίδος.

Ἀπῆξεν. ἐφώρμησεν.

Ἀπηξιωμένων. ἀτίμων, ἀναξίων. Τιγράνης ὄνομα τῶν οὐκ ἀπηξιωμένων μ' παρθένων. εὐνοῦχος δέ. ** Καὶ Ἀπαξιώσας, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀξίωσιν παρωσάμενος. Τοῦ Χοσρόου τὸ Δάρας οὐκ ἀπαξιώσαντος ἀποκαταστῆσαι Ῥωμαίοις. Καὶ Ἀπηξίωσεν, οὐχ ἡγήσατο ἄξιον. Οὐκ ἀπηξίωσε δέ, ἡγήσατο ἄξιον. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ πρὸς ἀλκὴν τραπέσθαι πρὸς πάντων τῶν μετασχόντων τῆς βουλῆς ἀπηξιοῦτο.

Ἄπηρα. τὰ ἀβλαβῆ.

Ἀπήραξεν. ἀπέκοψεν.

Ἀπῆρεν. Ὕψωσεν.

Ἀπηρείσατο. ἠκούμβισεν, ἀπετινάξατο, ἔπηξεν, ἀπέθετο. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀπορῶν τοῖς ὅλοις, πέρας ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρείσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν.

Ἀπηρίσατο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε, διὰ τοῦ ι.

Ἀπηρκότος. ἀναχωρήσαντος. Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοραίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται.

Ἄπηρος. ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον.

Ἀπήροσεν. ἀπηροτρίασεν.

Ἀπήρτα. ἐκώλυε, διατριβὴν παρεῖχεν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατός, ἵναπερ μὴ ἄκρα ἐπὶ πολὺ ἀνέχουσα τοῦ ποταμοῦ ἀπήρτα τὸν πλοῦν τῆς ὁδοῦ, ξυμπαρέπλει τῇ στρατιᾷ.

Ἀπηρτημένας. ἀπηωρημένας.

Ἀπήρυκεν. ἀπεκώλυεν. Ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Καὶ αὖθις· Καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοῦ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

Ἀπήστραψεν. ἀπέλαμψεν.

Ἀπῄτει. ἐζήτει.

Ἀπηύρα. ἀφείλετο.

Ἀπυτομόλησε. προσπέφευγε τοῖς ἐναντίοις. 265

---

1. *Οὐ μὲν*] Forsan ex Appiano, quem conf. T. I. p. 65. c. III. *Burn.* Frustra: nimirum usus iste longe fuit pervagatissimus. Vide vel Boisson. in Eunap. p. 235. Cf. v. *Ἀπαντᾶν.* 3. *Ἀπῆξεν*] Cum Porto legere malim *ἐπῆξεν*, ab *ἐπαΐσσω*. *Küst.* Contra *ἀφώρμησεν* corrigit Hemsterhusius, firmante Lex. Seg. p. 424. *ἐφώρμησεν* B. E. *ἐφόρμησεν* C. V. Vid. Albert. in Hesych. v. *Ἀπῆρε.* 4. *Ἀπηξιωμένων*] *Ἀπαξιωμένων* B. *Τιγράνης*] *Ἀριτιράνης* B. *Ὀτιγράνης* E. Mox *μ'* om. E. Locum misere corruptum ac perturbatum esse apparet. Iam primum cum uno tenore continuarentur, *Εὐνοῦχος δὲ καὶ ἀπαξιώσας*, haec diremtione facta sanavimus. De reliquis, quae defectu verborum laborant, nihil ausim statuere: quamquam non dubium quin consocianda sint hunc in modum, *Εὐνοῦχος δέ, Τιγράνης ὄνομα.* 7. *Τοῦ Χοσρόου*] De hoc videndus est Menand. Protect. L. VIII. Conf. Excerpt. p. 170. B. Vide etiam pp. 121. 122. Locum autem hunc excerpsit Suidas ex Theophyl. Hist. III, 17. p. 85. C. *Burn.* *Δάρας*] *ὄνομα τόπου* E. marg. 8. *Ῥωμαίοις*] *τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῇ* Theophyl. 9. *Οὐκ — ἄξιον* om. Küsterus. Ceterum post h. gl. delevi cum omnibus MSS., *Ἀπήορος. ὁ διεστὼς καὶ ἀπηρτημένος. ἀπὸ τοῦ ἀείρω. Gaisf.* Non omisit Küsterus, quae nulla praeberet editio. Ex Leid. qui protulit Gronov. p. 61. scripsit *ἀπαξιῶσαι.* 14. *Ἀπήραξεν*] *Ἀπήραξεν* B. E. Med. Vid. Il. ξ'. 497. „Dion. Hal. pp. 38. 475." *Toup.* MS. Male Zon. p. 277. *Ἀπῆρχεν.* 15. *Ἀπῆρεν*] Mendum est in glossa, scribendum enim *Ἐπῆρεν*, idque suo loco reddendum. *Küst.* Diatr. p. 48. assentiente Wakefieldo Silv. Crit. IV. p. 184. 16. *Ἀπηρείσατο*] *Ἀπειρείσατο* A. 17. Vid. Polyb. Fr. gramm. 24. 18. *πέρας* om. C. V.

1. *Ἀπηρίσατο*] *Ἀπειρήσατο* C. V. Verbum incompertum. Quod post *δὲ* extabat *δοτικῇ*, ab Aldo interpolatum, delevi, quamquam soli feruntur omisisse B. E. In fine *διὰ τοῦ ι* om. V. 4. *Σοραίχου ἡ Σ.*] Utrumque nomen indicat haec verba ex Iamblichi Babylonicis esse deprompta. *Hemst.* Idem annotarat Reinesius. *Σινωνὶς* in v. *Σίννωνος*, ubi fragmentum repetitur. Corrigendum etiam *Σιωνὶς* apud Zon. p. 261. *ἐφίσταται*] *ἐπίσταται* A. V. C. 7. *ἐκώλυε — ποταμοῦ* om. B. E. Et libro simili videtur usus esse Zon. p. 261. Cf. Phrynich. Segu. p. 10. 8. *μὴ ἄκρα*] *μιᾶκρα* A. 9. *ἀνέχουσα*] *ἀντέχουσα* V. qui mox cum C. *τῆς ὅλου.* 11. *Ἀπηρτημένας*] In prioribus editt. [et B. E.] inepte legitur *ἀπηρτισμένας*: cuius loco *ἀπηρτημένας* ex 2 MSS. Pariss. reposui. *Küst.* Tum *ἀπαιωρημένας* A. *ἀπαιωρουμένας* Lex. Seg. p. 424. In fine *τετελειωμένας διὰ τοῦ ι* E. Deest gl. C. V. 15. *τὸ τεῖχος*] *του τείχους* A. *τι τοῦ τείχους* C. V. 16. *ἀπέλαμψεν*] Om. B. E. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ἀστράπης* E. 17. *ἐζήτει*] Legendum *ἐξῄτει* cum Porsono. 18. *Ἀπηύρα*] *Ἀπηύρατο* E. *ἀπέλαυσεν* post *ἀφείλετο* omisi cum A. et Apollon. Lex. p. 145. *ἀπήλαυσεν* E. *ἀπέλαυσεν ἢ ἀφείλατο* Lex. Seg. p. 423. Cf. Eurip. Androm. 1029. 19. *ἐναντίοις*] *ἐχθροῖς* C. V.

---

et alibi: *Rei eventus non respondit eius expectationi.* *Ἀπῆξεν.* Recessit. *Ἀπηξιωμένων.* Contemptorum, indignorum. *Homo quidam eunuchus, cui nomen Tigranes, virginum quadraginta haud infimo loco* **. Et *Ἀπαξιώσας*, qui condicionem repudiavit. *Cum Chosroes non recusaret Romanis Daras restituere.* Et *Ἀπηξίωσεν*, indignum iudicavit. Et *οὐκ ἀπηξίωσε*, dignum illi videbatur. Alibi: *Omnibus enim Senatoribus res indigna visa est, ad vim sese convertere.* *Ἄπηρα.* Non mutilata. *Ἀπήραξεν.* Amputavit. *Ἀπῆρεν.* In altum extulit. *Ἀπηρείσατο.* Incubuit, excussit, fixit, deposuit. Polybius: *Ille vero de summa rei solicitus tali tandem spe adversus praesentem necessitatem se confirmavit.* *Ἀπηρίσατο* vero, per , id quod est litigavit. *Ἀπηρκότος.* Regressi. *Quamprimum Soraechus discessisset, Sinonis aderat.* *Ἄπηρος.* Marsupio carens. *Ἀπήροσεν.* Aravit. *Ἀπήρτα.* Impediebat, remorabatur. Arrianus: *Exercitus vero nauticus, nisi quando rupes in fluvium longe prominens navigationem ab itinere terrestri dirimeret, iuxta copias peditum navigabat.* *Ἀπηρτημένας.* Suspensas. *Ἀπήρυκεν.* Arcebat. *Ille vero solus substitit, et impetum ferae propulsavit.* Et alibi: *Et moles continuas iniicientes impediebant, ne murus labefactaretur.* *Ἀπήστραψεν.* Fulgorem emisit. *Ἀπῄτει.* Repetebat. *Ἀπηύρα.* Abstulit, fructum percepit. *Ἀπυτομόλησε.* Ad hostes transfugit.

Ἀπηχές. κυρίως τὸ σκληρόν, ψευδές, δύσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν, οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενεγκαμένων. † Καινότατον δὴ περιμένων καὶ ἀπηχῆ θάνατον.

Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἦχον.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο.

Ἀπήχθη. ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος.

Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον. Ἀπηχθισμένον δέ, βεβαρημένον.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. Ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξιδι καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτους·

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιφάνης.

Ἀππιανός. ὄνομα κύριον. Οὗτος ὁ Ἀππιανὸς ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν καλουμένην Βασιλικήν. Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππιανοῦ αἱ πρῶται περιλαμβάνουσιν ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνιζομένοις ἐς Ἰταλιώτας ἔτι περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοί τε καὶ Λίβυες ἔδρασάν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἴ τί που καὶ τῆς Ἰταλίας μέρος ἀνάγκαις ἢ ἐνέδραις ἢ πλάναις ἐς αὐτοὺς μετέθετο, ἐν τοῖς περὶ Κελτῶν καὶ Λιβύων. συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς

---

1. *κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ* om. C. et Lex. Seg. p. 424. *καὶ* ante *ψευδές* omisi cum A. B. E. 2. *ἀηδές, οὗ — ἀποστρεφόμεθα* habet Zon. p. 251. Cf. Lex. Rhet. p. 207. 3. *Μὴ ὀνειδιστικῶς*] Elegans hoc fragmentum decerptum est ex Marco Antonino I, 10. Eadem leguntur quoque infra v. *Ἐπιλαμβάνεσθαι. Toup. τι ἢ ἀπηχὲς* om. C. V. 5. *Καινότατον — θάνατον*] Om. Küsterus, quamquam agnoscunt B. E. et Edd. vett. Habet tamen A. in marg. Nihil ex C. V. enotatum. 6. *Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπ.*] Cum Harpocratione et Zon. p. 241. Hactenus etiam Lex. Seg. p. 424. Ceterum *ἀπηχία* habet Phrynichus Segu. p. 16. 8. *Ἀπηχημένον*] Lex. Seg. p. 424. Vid. Schol. Lucian. Vit. Auct. c. 10. *Ἀπηχθημένον* corrigit H. Steph. Ind. Thes. Sed quomodo vulg. tuearis, ostendit Alberti in Hesych. [*Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον.*] *Gaisf.* Audias Albertium: „Crediderim illud *Ἀπηχημένον* non esse mutandum in Suida: nam statim *ἦχον* mentionem facit. Confudisse tamen videtur cum *Ἀπηχθημένον*, quando *ἀπόβλητον* primo loco ponit. — Quamvis etiam dici queat, absona et absurda esse reiicienda." Hoc igitur auctore glossam absonam ita castigabimus, ut expungamus quae ex inferiore loco vitiose progressa sunt, *Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον*, reliquis ad v. *Ἀπηχές* coniectis: cf. Etym. M. p. 122. 9. *πάντων*] *πάντας* E m. sec. *ἀπὸ* (vel *παρὰ*) *πάντων* Hemsterhusius in Schol. Luc. 10. *Ἀπήχθετο*] Glossa Homerica, ut Il. *γ'*. 454. 11. *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττ.*] Haec sunt verba Philostrati lib. I. c. 4. (7.) eademque leguntur infra v. *Εὐθυδημος. Küst.* Novissima *ἐς Ταρσοὺς τ. Κ. ἀ.* quibus Zon. p. 261. caret, accesserunt ad sententiam perficiendam. 15. *Ἀπηχθημένον*] Lex. Seg. p. 424. Sed *ἀπηχθισμένον* vox fidei suspectae.

1. *ἀπίους*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Eccles. 355. ubi legitur, *τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω*. Pherecrates apud Athenaeum lib. XIV. p. 645. *Ταῦτ' ἔχων Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγγίδας.* Confer nos in Appendic. ad Theocrit. p. 16. *Toup.* Platonis locus est Legg. VIII. p. 845. B. Sed recte Hermannus ad Pherecratis interpretationem contulit Alexin ap. Ath. XIV. p. 650. C. 2. *ἔστι καὶ*] *ἔστι δὲ* B. E. Toupius Pherecratea sic vertit: *Pira rapitis, priusquam aqua probe laventur.* 4. *τὰς ἀπίους* E. V. Post Pherecratis versum delevit Küsterus, *Ἄπιον οὐδέτερον, Ἄπιος δὲ θηλυκόν*: quae A. in marg. coniecit. Item versum Astrampsychi onirocriticum omisi, quem A. in marg. habet, *Ἄπιν κρατῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπίδων.* Praeterea quae nunc altera gl. *Ἄπια* continentur, ea manifestum est recens accessisse. 5. *Ἄπια*] Pro h. gl. habet E. *Ἄπια μὲν ἡ ὀπώρα, ἄπιος δὲ τὸ δένδρον.* Nec dissimilia legebantur post *Ἀντιφάνης*, quae cum A. delevi: *ἑτέρωθι γράφεται, ὅτι ἄπια ἡ ὀπώρα· ἡ ἄπιος δὲ καὶ ἄπιοι τὰ δένδρα.* Cf. Zon. p. 251. 7. *ὄνομα — Ἀππιανὸς*] Om. B. E. V. Inde ab *οὗτος* habet A. in marg. 8. *τὴν καλουμένην Βασιλικήν*] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus historicum Appiani non inscribebatur *Ἱστορία Βασιλική*, sed tantum primus eius liber, quo res sub regibus gestae exponebantur, ut ipse Appianus in prooemio historiae suae clare docet. Suidas igitur cum primum librum Appiani *Βασιλικὴν* inscribi cerneret, totum opus sic inscriptum esse existimavit, quae insignis est *ἀβλεψία. Küst.* Errorem ab ipsis eclogarum scriptoribus, qui sub auspiciis Constantini historicos decerperent, vidit esse profectum Schweighäuserus in App. Vol. III. p. 109. 9. *Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππ.*] Argumentum historiae ab Appiano conscriptae longe clarius traditur ab ipso Appiano in prooemio, et Photio in Bibliotheca cod. 57. *Küst.* 14. *ἢ ἐνέδραις* inter vss. E. 15. *ἐς αὐτοὺς*] *ἐπ' αὐτοὺς* A. *ἑαυτοὺς* B. E. *μετέθεντο* E. 16. *Λιβύων*] Post *Λιβύων* excidisse verbum *συγγέγραπται* puto, ut legendum sit *καὶ Λιβύων συγγέγραπται. Συγγέγραπται δ' ἐφ'. Schweigh.* Opusc. I. p. 34. et in App. T. III. p. 9. *Συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφ. Ῥωμ. στάσεις ἡ Ἰτ. διηρεῖτο*] Locum hunc nec integrum nec emendatum satis puto, quem proinde sic legendum existimem: *Συγγέγραπται δ' ἐπ' αὐτοῖς ὅσα* [*συνέβη, ὅταν*] *ταῖς ἐμφυλίαις Ῥωμαίων στάσεσιν ἡ Ἰταλία διηρεῖτο. Küst.* Commentum viro Graece doctissimo prorsus indignum: quem mireris formulae *ἐφ' ἑαυτοῦ* aliquantisper immemorem fuisse.

Ἀπηχές. Proprie significat durum, falsum, molestum, iniucundum, inimicum, cuius ipsum sonum aversamur. *Non contumeliose reprehendere, si qui barbarum vel soloecum vel absonum verbum protulerint. † Singularem ac foedam mortis speciem expectans.* *Ἀπήχεια.* Odium. sic Lysias et Dinarchus. [*Ἀπηχημένον.* Reiiciendum, quod sono suo ab omnium auribus abludit.] *Ἀπήχθετο.* Odio habebatur. *Ἀπήχθη.* Abductus est, in transversum actus est. *Apollonius vero Attice loquebatur, neque cum Tarsis in Cilicia versaretur, propter incolas ab Attica dialecto se abduci sivit.* *Ἀπηχθημένον.* Odiosum. *Ἀπηχθισμένον* autem, onustum. *Ἄπια,* Genus fructus. Plato in *Legibus* dixit *ἀπίους*: qua voce etiam usus est Alexis. item Pherecrates *Agrestibus*: *Vos priusquam vas concussistis, pira corripitis.* *Ἄπια.* Genus fructus. Vide in v. *Ἀντιφάνης.* *Ἀππιανός.* Appianus. Nomen proprium. Hic Appianus Romanam scripsit historiam, quae *Regia* vocatur. Et tres quidem primi libri Appiani continent quaecunque Romani bellum cum Italis gerentes et de imperio et principatu adhuc certantes gesserunt. Bella vero a Gallis et Afris in Italia gesta, eorumque victorias et clades, et si qua forte Italiae pars vel necessitate coacta, vel insidiis circumventa, vel errore decepta illis se adiunxit, in Celtica et Libyca historia narrantur. Quaecunque vero

τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἡ Ἰταλία διηρεῖτο. ἔτι τοὺς πρὸς Κελτούς, τουτέστι Γερμανούς, οἳ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσιν, καὶ τοὺς Γαλάτας, τουτέστι Γάλλους, πολέμους, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσαι τε συνθῆκαι καὶ συνθηκῶν παραβάσεις, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ [τοῦ Γαΐου, ἡ τετάρτη βίβλος περιέχει συλλαβοῦσα. Εἰ δέ τί που Κελτοὶ μὴ κατὰ πρόφασιν οἰκείαν, ἀλλὰ συμμαχοῦντες Ἰταλῶν τισιν ἢ μισθοφοροῦντες ἔπραξαν, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων συγγέγραπται· καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀππιανός. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὰ λόγους ἐννέα. Οἱ δὲ διὰ τοῦ ξνὸς πι γράφουσιν Ἀπιανός.

266 Ἀππία ὁδός. οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀππίου, Ῥωμαίου τιμητοῦ, ὃς λιθομυλίᾳ ταύτην κατέστρωσεν, καὶ ὕδατος ὀχετοὺς κατεσκεύασεν.

Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. ἀπὸ τῶν τῆς Ἴδης ὀρῶν.

Ἄπιδες. θεοὶ ἦσαν τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας. οἷς γενομένοις διὰ χρόνου ὡς ἔλεγον ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο, παρατιθέντες πανδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτούς. Ἄπις. οὗτος ὁ Ἄπις θεὸς Αἰγύπτιος. τοῦτον Αἰγύπτιοι σελήνῃ τιμῶσι, καὶ ἱερὸς ἦν ὅδε ὁ βοῦς τῆς σελήνης, ὥςπερ ὁ Μνεῦις τοῦ ἡλίου. Ὦχος τὸν Ἄπιν ἀποκτείνας, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουργήσωσι καὶ παρασκευάσωσιν ἐπὶ δείπνῳ.

Ἀπίδω. θεάσομαι.

Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή.

Ἀπίθανον. Ἄπιστον. Καὶ Ἀπίθησαν, διὰ τοῦ ῑ, ἀπὸ τοῦ πιθῶ περισπωμένου.

Ὦι δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρη ἄψυχος.

---

1. ἐμφυλίους] ἐμφυλικοὺς A. 2. Ἔτι τοὺς] Ὅτι τοὺς cum A. B. E. V. Med. reduxit Gaisf. Ego Küsterum probavi. 5. παραβάσεις] περιβάσεις B. 6. ἐπὶ om. E. 12. Ῥωμαϊκοὺς] Ῥωμαϊκὰ A. E. V. acriter defensum a Gronov. Em. p. 61. Ῥωμαϊκῶν Schweigh. λόγους ἐννέα] Cave hic Suidae credas. Historia enim Appiani non novem, sed viginti quattuor libris constabat, ut clare docet Photius loco ante laudato. *Küst.* Schweighäuser. T. III. p. 898. „Scilicet nonnisi novem priores Appiani libros viderat Suidas. Itaque cum ultra LXX. ex Appiano fragmenta passim in lexico suo exhibuerit, eorum tamen nullum est quod non ex horum novem aliquo sit decerptum. Sed ne horum quidem novem Appiani librorum ullum integrum idem Suidas vidit, aut talem qualis ab Appiano editus erat: verum omnes in frusta concisos ab illis hominibus, qui Constantini Porphyrogenneti iussu Graecos Romanarum historiarum scriptores compilarunt, et fragmenta ex illis excerpta per complures titulos digesserunt." 13. γράφουσιν] γράφουσι τὸ E. Sic Euagrius H. E. V. extr. 14. Ἀππία] Ἀπία ὁδός. ἡ τοῦ Ἀπίου C. 15. ὃς λίθῳ μυλίᾳ] ὃς λιθομυλίᾳ A. Med. et Zon. p. 242. οἷον λιθομιλία C. Vide gl. *Λιθομυλία*, ubi haec repetuntur. 17. Ἀπ' Ἰδ.] Il. θ'. 170. Gl. om. C. habet E. marg.

1. Ἄπιδες] His similia vide apud Nonnum *Συναγ.* Ἰστ. in Gregor. Naz. p. 169. Nostrum descripsit Eudocia p. 80. *Gaisf.* Ἀπίδων παιδαισία. ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν: praefixit Arsenius p. 68. 3. γεννωμένοις] γενομένοις dedi cum B. E. et Arsenio. 7. αὐτοῖς] αὐτούς A. C. et Arsenius. Ἄπις] Usque ad Αἰγύπτιος om. E. qui mox τοῦτον τὸν Ἄπιν θεόν. Vide Iablonski Panth. Aegypt. IV, 2. p. 181. *Gaisf.* Iungenda haec superioribus, quamquam ea facile suspiceris temere constipata fuisse. Cf. infra post v. Ἀπιών. 9. ὁ Μνεῦις] In MSS. Pariss. et edit. Mediol. legitur *Μέμφις*, sed minus recte. Scribendum enim esse *Μνεῦις* Portus ex Strabone [XVII. pp. 552. 553 = 1155. 1158. Amst.] recte observavit. Adi etiam Euseb. de Praepar. Euang. III, 13. *Küst.* Addit Gaisf. Iablonski Panth. Aegypt. IV, 4, 2. seqq. Huius nomen supra restituendum in v. *Κακοῖς ἐπισωρεύων*, ubi libri *τὴν Μέμφιν* servant. 10. Ὦχος] Plutarch. de Isid. et Osir. p. 355. C. Ὦχον ἀποκτείναντα πολλούς, τέλος δὲ καὶ τὸν Ἄπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων: ubi vide quae collegit Wyttenbachius. Historiolam hanc Dinonis Persicis deberi patet ex p. 363. C. *Gaisf.* Eadem repetebantur sub v. Ὦχος. 11. κρεουργήσωσι] κρεουργήσουσι V. et mox παρασκευάσουσιν. 12. δεῖπνον] δείπνῳ scripsi cum A. Cf. v. Ἄσατο. 13. ἀπίδῃ Herod. IV, 22. Ceterum huius verbi proprietatem non esse contemplari, sed ad locum editiorem vel longinquum prospicere demonstrant auctores Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 788. adhibiti. Memorabilis dictio Platonis *πρὸς τὸ ἄλυπον λύπην ἀφορῶντες* Rep. IX. p. 585. A. 14. Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή] Homerus Il. α'. 270. *Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.* Ubi Scholiasta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς. *Küst.* 15. Ἀπίθανον. ἄπιστον nec plura Lex. Seg. p. 424. Ἀπίθησαν] Ἀπιθὴς δὲ A. Statim *δια τοῦ ῑ* et mox περισπωμένου om. C. V. 17. Ὦι δρύες οὐκ ἀπ.] Damageti Ep. V, 3. Anthol. Pal. VII, 9. Vide supra v. Ἀπειθεῖν. συνάμ'] σὺν ἅμ' C. E. V. Tum *καὶ πέτρη* B. E.

---

in Italia gesta sunt, cum bellis civilibus ea distraheretur, eorum item historia extat seorsum descripta. Res vero adversus Celtas, hoc est, Germanos, Rheni accolas, et Galatas sive Gallos gestas, causasque bellorum, foederaque sancita et violata, tumultusque a Celtis excitatos, usque ad Gaii principatum quartus liber persequitur. Si quid etiam Celtae nulla privata de causa, sed vel populis quibusdam Italiae opem ferentes vel mercede conducti gesserunt, id in illorum historia refertur. eorum autem Appianus tantum notitiae causa meminit. Scripsit rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀπιανὸς per unum π scribunt. Ἀππία ὁδός. Via Appia, sic vocata ab Appio, censore Romano, qui eam lapide molari stravit, et aquaeductus fecit. Ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. Ab Idaeis montibus. Ἄπιδες. Apides dii fuerunt, qui colebantur ab Aegyptiis, notam habentes in cauda et lingua, ex qua cognoscebatur eos esse Apides. hi post certum temporis intervallum ex lunae ut ferebant lumine nascebantur; quod cum fieret, magnifica sacra in eorum honorem celebrabantur et sacerdotes circa bovem natum victimas immolabant, appositisque omnis generis epulis eos convivio quasi excipiebant. Ἄπις. Hic erat Deus Aegyptius, quem Aegyptii in honorem lunae colebant: erat enim bos iste lunae sacer, ut Mneuis soli. Ochus Apidem occisum coquis tradere conabatur, ut eum in frusta dissecarent et coenandum sibi apponerent. Ἀπίδω. Contemplabor. Ἀπίη. Peregrina regio. Ἀπίθανον. Incredibile. Et Ἀπίθησαν, per ῑ, ab verbo circumflexo πιθῶ. *Cui quercus paruerunt, quem insecuta est rupes inanimata.*

Ἀπιθής. ὁ δυσχερὴς καὶ δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσιν. Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστί· καὶ ἀκούω αὐτὴν μήτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπιθοῦς λόφου, μήτε τειχῶν περίβολον ἔχειν.

Ἄπιθ' οὐ γάρ. ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.

Ἀπίκιος, Ῥωμαῖος, ἱκανὰς μυριάδας ὀργυρίου καταναλώσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων· μέγισται γάρ εἰσι τῶν ἐν Σμύρνῃ· καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς. ἀκούσας οὖν ἐν Λιβύῃ γίνεσθαι καρίδας πολλὰς καὶ μεγίστας, ἐξέπλευσεν οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀναμείνας. θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικρὰς ἐκέλευσε τῷ κυβερνήτῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖθις ἐπ' Ἰταλίαν ἀναπλεῖν, μηδὲ προσπελάσας τῇ γῇ.

Ἀπίκιος Μάρκος. οὗ διαῤῥεῖ μυρίον ὄνομα ἐπί τε ἀσωτίᾳ καὶ πολυτελείᾳ καὶ ῥᾳστωνεύσει βίου καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ. Ὑπάτω δὲ ἤστην Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος· ὁ τοίνυν Βλαῖσος, ἐπὶ τὴν θοίνην κληθείς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. καὶ ἔδει τὸν Ἀπίκιον καὶ φίλοις καὶ ἀγνῶσι τὴν οὐσίαν ῥίπτειν τὴν ἑαυτοῦ. πέπυσμαι δὴ ἐν τῷδε τῷ συνδείπνῳ γενέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τῶν ἐκ παλαίστρας κατατριβέντων, ἄνδρα παλαιὸν μὲν ἤδη καὶ πολὺν τῷ χρόνῳ, ἓν δὲ καὶ ἐννενήκοντα ἔτη γεγονότα, εὐπαγῆ τε καὶ εὐμελῆ, καὶ βαθὺν μὲν τὰς πλευράς, γενναῖον δὲ τὼ βραχίονε καὶ τὼ χεῖρε ἄκρω, βλέπειν

1. Ἀπιθής] Ἀπειθής B. C. V. 2. Ἀλαλκομεναὶ] Vid. Ἀπειθεῖν. Aeliani haec esse verba puto. *Hemst.* Desidero nonnulla post v. πόλις ἐστί, velut οὐ μεγάλη. Pausan. IX, 33, 4. Ἀλαλκομεναὶ δὲ κώμη μέν ἐστιν οὐ μεγάλη, κεῖται δὲ ὄρους οὐκ ἄγαν ὑψηλοῦ πρὸς τοῖς ποσὶν ἑσχάτοις. 3. ἀπειθοῦς] Quod reposuimus ἀπιθοῦς et glossae lex flagitabat et sermonis ratio. 4. τειχῶν] τεῖχος E. 5. Ἄπιθ'] Ineptam gl. ex v. Οὐ γὰρ μοῦσίν reficiendam delevit Küsterus. Pertinet ad Aristoph. Equ. 1210. Cf. Gaisf. in Hephaest. p. 27. 6. Ἀπίκιος, Ῥωμ. ἱκανὰς μυρ. ἀργ. καταν. ἐς τὴν γαστ. ἐν Κιντ. τῆς Γαλατ.] Hic locus emendandus est ex Athenaeo, apud quem libro I. p. 7. rectius sic legitur: Ἀπίκιος, ἱκανὰς μυριάδας καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντούρναις (πόλις δὲ Καμπανίας) διέτριβε τὰ πλεῖστα, καρίδας ἐσθίων πολυτελεῖς, αἳ γίνονται αὐτόθι ὑπέρ γε τὰς ἐν Σμύρνῃ μέγιστα καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς κτλ. Küst. Tres Apicios memorat Casaub. ad Athen. 2, 8. et 1, 6. Vid. et de iis Bayle Dict. Crit. I. p. 303. *Olear.* ἱκανὰς post καταναλώσας cod. Lugd. Bat. *Hemst.* 7. ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατ. πολλὰς καρ.] Haec repetuntur in vv. Καρίδας et Κιντούροις. Κιντουρίοις A. γρ. μιντούρναις E. marg. 9. Ἀλεξανδρίᾳ V. Tum ἀστυκούς B. et E pr. 10. καρίδας] πολλὰς καὶ μεγίστας addidi cum V. apud Gronov. Emend. p. 62. 14. μηδὲ προσπελάσαι τῇ γῇ] Rectius apud Athenaeum, μηδὲ προσπελάσαντι τῇ γῇ. Küst. προσπελάσας A. B. E. V.

1. Ἀπίκιος Μάρκος] M. Gavius Apicius, cui diviti Seianus stuprum vendidit, Dio lib. LVII. Tacit. Ann. IV, 1. M. Apitio M. F. Gavio. Gruter. Inscr. VII. p. 1130. *Reines.* Gl. reponit A. post. Ἅππιος φόρος, ubi libri solebant eiusdem Apicii memoriam renovare. διαῤῥεῖν B. E. Mox ἀσωτεία E. Deinde pigmenta orationis ῥᾳστωνεύσει et κακοδαιμοσύνῃ observanda. Decent haec Aelianum, cui summo iure narratio v. Μάρκος Ἀπίκιος convenit. Ceterum hiat in subsequentibus oratio, neque potuit ad epulas istas sic repente progressio fieri. 4. ,,Βλαῖσος] Galbae et Vitellii temporibus fuit Iun. Blaesus, vid. Vossius de Hist. Lat. p. 130. Λεύκιος] Leg. Λέντουλος, sc. Serv. Cornel. Cn. F. N. Lentulus Maluginensis ex Kl. Iul. a. V. 762. e tabb. Capit. Onuphr. Pigh." *Reines.* Mireris Blaesum et Lucium nescio quem coniungi, quorum in tabulis certe consulum ordinariorum nulla supersunt vestigia. Blaesus quidem, si rationem temporum exigimus, debuit Seiani esse avunculus idemque variis honoribus perfunctus. ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθείς, οἷον ἐφολκ. ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν] Haec olim repetebantur in vv. Ἀσκώνιος et Ἐφολκίδα. 6. Παιδιανόν] Asconii Pediani testimonium adduxit Plinius VII, 48. ubi de vitae humanae longissimis spatiis egit. *Reines.* Multum sudavit in Asconii temporibus expediendis Scaliger in Euseb. p. 200. nec propositum perfecit, ut duo Pediani prorsus distinguerentur. Madvigius de Ascon. p. 16. Hieronymi fidem secutus Asconium Vespasiani principatum attigisse haud temere sumebat. ἐπικλήτους] ἀκλήτους Marcilius in Horat. p. 121. immemor Plutarchi, qui umbras τῶν ἐπικλήτων nomine signavit Qu. Symp. VII, 6. 9. πέπυσμαι δὲ B. E. συνδείπνῳ] δείπνῳ B. E pr. 11. κατατριβέντων om. E. παλαιὸν καὶ πολὺν μὲν τῷ χ. V. πολὺν τῷ] πολὺν μὲν τῷ B. Med. πολὺν ἤδη τῷ E. πολιὸν quod ipsum Valckenarius erat assecutus, repugnat iis quae mox de vegeto senis habitu proferuntur. Nova quidem dictio πολὺν τῷ χρόνῳ, ac possit repetitum μὲν ad suspicionem participii nunc oblitterati perducere; sed patet eum describi, qui multum annis valuerit, quemadmodum Lucianus Paras. 41. usurpavit τὸ σῶμα πολύς. 12. Ἓν δὲ . . . εὐπαγῆ τε] Apparet particulas sedibus suis esse deturbatas. Nam ἓν τε καὶ ἐννενήκοντα ne mireris dictum, confirmant usum, qui Ionicae potissimum orationis fuit peculiaris, Hom. Od. π'. 249. πίσυρές τε καὶ εἴκοσι, Anacr. ap. Strab. III. p. 151. πεντήκοντα τε χἠκατόν, Pind. Ol. I, 127. τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας, Herod. II, 142. μίην τε καὶ τεσσεράκοντα, VI, 27. ὀκτώ τε καὶ ἐννήκοντα: additis Pausan. VII, 6. 16. locis. Ita tandem multorum dubitationibus volumus esse satisfactum. ἔτη] ἐτῶν Hemsterhus. Is etiam εὐμελῆ εἶναι: quem fefellit vulgatum illud ἓν δέ. 13. εὐμελῆ] εὐμενῆ A. Tum καὶ E. inter vss. 14. ἄκρω] ἄμφω E pr. Cf. v. Ἀκροχειρίζεσθαι. Significatur articulorum robur, quibus quicquid sub manum venisset, ille comprimeret perfringeretque.

Ἀπιθής. Difficilis, ascensu difficilis. *Alalcomenae urbs est, quam audio neque in excelso et iniquo colle sitam nec muris cinctam esse.* Ἄπιθ' οὐ γάρ. *Abi: namque.* Ἀπίκιος. Apicius, Romanus multa drachmarum millia in ventrem absumpsit, Minturnis, quae est urbs Campaniae, plerumque degens, ubi squillis vescebatur, quae ibi nascentes et maximas Smyrnaeas et astacos Alexandrinos magnitudine vincebant. cum autem audisset in Libya multas ac magnas nasci squillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. sed cum eas parvas esse vidisset, gubernatorem eadem via in Italiam redire iussit, ut ne ad terram quidem appelleret. Ἀπίκιος Μάρκος. Huius nomen ob luxuriam vitamque sumptuosam et mollem ceteraque flagitia celeberrimum est. Consules autem erant Iunius Blaesus et Lucius. Blaesus igitur ad convivium invitatus Asconium Paedianum invocatum tanquam umbram secum adducebat (quod convivis facere licebat); oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes suas profundere. audivi autem ei convivio interfuisse etiam Isidorum quendam, in pulvere palaestrico multum versatum, hominem senem quidem et natu grandem, quippe unum et nonaginta annos natum, sed corpore firmo, membris robustis, lateribus profundis, validisque et brachiis et manuum articulis, et qui

τε ὀξὺν καὶ ἀκούειν ῥᾷστα, ὡς μὴ ἂν πιστεύειν πέρα ξ' ἐτῶν εἶναι αὐτόν, σκύφων δὲ πιτύλοις ἁμιλλᾶσθαι διαπίνοντα πρὸς τοὺς νέους, καὶ μέντοι καὶ ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι καὶ νεάζειν ταῦτα. ἐνὶ δὲ ἡττηθῆναί φασιν αὐτόν· ἀπελθεῖν γὰρ τοῦ συνδείπνου θᾶττον. γέροντες δὲ ἄλλοι τε ἔλεγον ἐπὶ τέχνῃ παλαιστρικῇ, καὶ μέντοι καὶ Ἰούνιος Βλαῖσος. καὶ ὅτε ταῦτα ἔλεγεν, ἔτη γέγονεν ἑξήκοντα, φασί. Μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέπυσμαι Σερουίλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοῖς ἐννενήκοντα ὁμοῦ τε ἐβίωσε, καὶ πάντα, ὡς λόγος, τὰ τοῦ σώματος ἀπαθὴς ἦν, καὶ μέντοι καὶ διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ.

Ἄπιμεν. ἀπερχόμεθα.

Ἀπίμελος. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἀπινής. ὁ καθαρός.

[Ἀπινύσσω. ἐκπνέω. Πονῶ, πονύω, πνύω, πνέω, πνεύω ἀπὸ τοῦ πνύω, πεπνυμένος, καὶ ἀμπνυνθῆναι. Ἀπὸ τοῦ πνέω πνευστὸς καὶ ἄμπνευστος· τὸ πνύω κατὰ ἀνάπτυξιν πινύω· ἔνθεν πινυτή· κατὰ δὲ μεταπλασμὸν πινυτά· ὃν δὲ τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀφύω ἀφύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὕτως πνύω ἀπινύσσω.]

Ἄππιος φόρος. ὄνομα τόπου, ἀπὸ τοῦ Ἀππίου Ῥωμαίου.

Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατὰ δὲ Ἑλικώνιον Κρής, γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου. ἠκηκόει δὲ καὶ Εὐφράνορος γηραιοῦ καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη γεγονότος, Διδύμου δὲ τοῦ μεγάλου ζηλωτής. ἐπαίδευσε δὲ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος καὶ Κλαυδίου ἐν Ῥώμῃ. ἦν δὲ διάδοχος Θέωνος τοῦ γραμματικοῦ, καὶ σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀπιὼν ᾤχετο. φεύγων, ἀποδιδράσκων. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Αἰτωλίαν ᾤχετο ἀπιών. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἄπις. θεὸς Αἰγυπτίων. [Ὅτι ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται.]

---

1. Editum ὀξὺ post habui scripturae ὀξὺν V. μὴ ἂν] μὴ ἄν τι V. Id opinor fuisse μὴ ἄν τινα. 2. σκύφον δὲ] σκύφων δὲ A. σκύθων τε V. σκύφων δὲ πιτύλοις egregiam Piersoni apud Valckenarium emendationem merito Gaisf. recepit in locum editi σχ. δὲ ἐπὶ τύλοις. 4. πολυδαισία ex hoc loco enotatum. καὶ πολυποσίας] καὶ ὑπὲρ π. A. Haec E. marg. Mox ταῦτα om. V. 6. ἄλλοι τε] τε om. V. Non intelligo sententiam verborum, quam Latinus interpres mirifice ornavit: *Senes autem aliique dicebant eum ob artem palaestricam illud facere.* Non dubito quin laborent vv. ἔλεγον et ἔλεγεν, ubi laus vel studium artis gymnasticae erat commemorandum. Mox scribendum etiam γεγόνει. 10. Σερουίλιον] Hic est C. Iul. Servilius Servianus, ΙΙΙ Cos. quem Hadrianus paulo ante obitum suum mori coegit (cf. Ael. Spart. Hadr. 15.). Casaub. Athen. I, 7. tres Apicios commemorat: eum qui a. u. 649. cum consule Rutilio vixit: alterum sub Tiberio, tertium sub Traiano, de quo vid. infra Ὄστρεα. *Reines.* Hic locus allegatus sub v. Σερουίλιος. 15. Ἀπίμελος] Delevi post h. gl. Ἀπίναιον. ὄρος, cum omnibus MSS. *Gaisf.* Habet Zon. p. 252. 17. Ἀπινύσσω] Haud temere gl. delevit Küsterus: quam a Gaisf. revocatam nolui cum germana Suidae doctrina prorsus commisceri. Ad sententiam similiter Etym. M. pp. 122. 672. et Eustath. in Il. ε. p. 595, 20. πονῶ. πονήσ. (Ald. πονήσω) πνέω πνεύω Med. et mox καὶ ἀμπνωθῆναι. Certum est eiicienda fuisse ista πνεύω ἀπὸ τοῦ. Deinde restituas Homericum ἀμπνύνθη.

2. οὕτω καὶ τὸ πινύω πινύσσω Med. πνύω] πινύω B. E. 5. Ἄππιου] τοῦ Ἄππίου B. E. V. Mox omisi cum V. Ἀπίκιος. ὀψοφάγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀφύα, quae A. in marg. habet. 6. Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum Strom. lib. I. p. 235. Apion hic non fuit Plistonicis filius, sed ipse Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim: Ἀπίων τοίνυν ὁ Γραμματικός, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθείς: quae verba ex Clemente repetit Eusebius de Praep. Euang. X, 12. Gellius quoque Noct. Attic. VI, 8. inquit: *Appion Graecus homo, qui Plistonices est appellatus.* Ut proinde dubium sit, utra sententia alteri praeferri debeat. *Küst.* V. Clint. F. H. T. II. p. 555. ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide v. Ἀντέρως. *Küst.* τὸν Μόχθον vocat Schol. Aristoph. Pac. 778. *Hemst.* 12. ἦν δὲ] δὲ om. A. Θέωνος] Eius, ut videtur, quem appellat Quintil. III, 6, 48. 16. Ἰταλίαν] Αἰτωλίαν A. C. V. Glossam et postremam partem habet Lex. Seg. p. 425. 18. Αἰγύπτιος Zon. p. 234. Mox καὶ ἔστιν ὀπίσω ἐν τῷ Ἄπιδες quae habet A. in margine, praetermisi. Ὅτι ὁ Ἄπις] Vid. in Γράμματα. *Hemst.* Haec sic exhibuit V: Οὗτος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετεκόμισεν. Non dubium quin ista serius invecta sint. „Apidem ex Aegypto in Graeciam venisse apud nullum veterum scriptorum me legisse memini. Eundem vero apud Aegyptios medicinae inventorem extitisse testatur Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 225." *Küst.* Respexit Aeschyl. Suppl. 270. Conf. Porphyr. de Abst. p. 249. et not. *Burn.* Clementi iungatur Theodorus Prodromus in *Notices et Extraits* T. VI. p. 553.

---

acutum cerneret facillimeque audiret, ita ut nemo sexagenario eum maiorem crederet. idem in scyphorum tractatione cum adolescentibus certabat, et in edacitatis bibacitatisque certamen descendebat, ac more iuvenili lasciviebat. una vero in re eum victum fuisse dicunt, quod citius e convivio discessisset. senes autem cum alii dicebant, eum ob artem palaestricam illud facere; tum vero Iunius Blaesus, et is quidem cum haec diceret, sexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Consulem quoque Servilium longaevum fuisse audio. is enim tum annos vixit nonaginta, tum ad eam usque aetatem, rara quadam felicitate, corpore incolumi sensibusque omnibus integris usus est. Ἄπιμεν. Abimus. Ἀπίμελος. Pinguedine carens. Ἀπινής. Purus. Ἄππιος φόρος. Forum Appium. nomen loci, ab Appio Romano appellati. Ἀπίων. Apio, Plistonicae filius, cognomento Mochthus, Aegyptius (secundum Heliconium vero Cretensis), grammaticus, discipulus Apollonii Archibii; praeter quem etiam audiit Euphranorem senem et centenario maiorem. idem Didymi magni alumnus fuit. docuit Romae sub Tiberio et Claudio Imperatoribus, fuitque successor Theonis Grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis. scripsit historiam de singulis gentibus, et alia quaedam. Ἀπιὼν ᾤχετο. Propere discessit, fuga se corripuit. *Ille vero Peloponneso relicta in Aetoliam festinanter abiit.* Hic pleonasmus Atticis est familiaris. [Ἄπις. Apis, Aegyptiorum deus. Apis Aegyptius medicinam primus in Graeciam intulisse fertur.]

Ἀπιτέα. δεῖ ἀπέρχεσθαι. Καὶ Ἄπιτε, ἀπέλθετε.

Ἀπιστεῖν. δοτικῇ· τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν, τὴν ἀπείθειαν. καὶ Ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος. οὕτως Πλάτων.

Ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικιᾶ ἀπὸ τοῦ φοινικιοῦν.

Ἁπλάνεια. καὶ ἡ ἀπλανὴς τῆς ἀπλανοῦς.

268 Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι.

Ἄπλαστος. ἀληθινός, ἄδολος. Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἡδεῖα καὶ ἄπλαστος αἰδὼς ἐπέτρεχεν ἱκανῶς τὸν φιλόσοφον, καὶ ἤδη γνώριμον ἐποίει αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Ἄπλαστος δέ, ἡ μεγάλη.

Τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἴσχει.

τουτέστι μανία.

Ἄπλετον. ἄπειρον, ἀχώρητον.

Ἁπλήγιος. δασέως· ἁπλοῦς. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν·

Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

Καὶ Ἁπληγίς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης·

Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἁπληγίδας ποιῶν.

Ἀπληκεύω. καὶ Ἄπληκτον, τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.

Ἁπλήξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.

---

1. *Καὶ* om. C. V. *ἀπέλθετε*] *ἀπέλθατε* A. *ἀπέρχεσθε* E. *ἔλθετε* Hesychius. Attulit Gaisf. Thucyd. II, 46. 3. *Ἀπιστεῖν*] Usque ad *ἀπειθείαν* Lex. Seg. p. 424. sed brevissime Zon. p. 261. *Ἀπιστεῖν. τὸ ἀπειθεῖν. οὕτως Πλάτων.* Deinde p. 242. *Ἀπιστία. ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀπείθεια. οὕτως Πλάτων. δοτικῇ*] V. Lex. de Synt. pp. 121. 123. *τὸ ἀπειθεῖν*] Docte hunc significatum muniit Valck. in Herod. VI, 108. 4. *ἄπιστος*] V. Küst. in Hesychium. Agnoscit novissima Zon. p. 234. cum accessione quadam. 5. *Πλάτων*] Apolog. Socr. p. 26. *ἄπιστός γ' εἶ — σαυτῷ.* Sic in Gorg. p. 493. *δι' ἀπιστίαν.* Vid. Xenoph. Anab. p. 503. *Burn.* Attigit Phryn. Segu. p. 25. Mox sequebantur: *Ἁπίτυς. ἡ πίτυς. Θεόκριτος· Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.* Omisi cum C. quae A. in marg. coniecit. 6. *Ἁπλᾶ*] Lex. Seg. p. 425. cf. Phrynich. Segu. p. 25. Atticistarum observatio, quae socordiam vulgaris orationis debebat castigare. Moeris p. 369. *Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, περισπωμένως καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς. καὶ διπλᾶ*] *καὶ* om. C. V. qui om. *καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα*, additis in fine *πάντα περισπῶνται.* Contra *καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα* iunxerant vv. *Διπλᾶ, Πολλαπλᾶ* et *Χρυσᾶ*, quo haec observatio penitus immigravit. 7. *καὶ* ante *κεραμεᾶ* ex reliquis glossis restituendum. Ipsum *κεραμεοῦν, κεραμεᾶ* firmant loci a Piersono in Moer. p. 226. congesti; quibus alii quidam videntur adiiciendi esse apud Lobeck. in Phryn. p. 147. 8. *φοινικᾶ*] *φοινικιᾶ* A. C. V. Lex. Seg. Mox *φοινικοῦν* cum Lex. Seg. et uno libro in v. *Διπλᾶ* (coll. v. *Φοινικιοῦς*) reposui: *φοινικοῦν* ceteri. 10. *Ἁπλάνεια*] Gl. om. Küster. 11. *Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μον.*] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum. *Küst.* Lex. Seg. p. 425. conf. ib. p. 205. Apud Zon. p. 242. mendum superest *μονοπέλματα.* 13. *Ἄπλαστος. ἀλ. ἄδολος* Lex. Seg. p. 425. 13. *Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.*] Hoc fragmentum ex Damascio Suidas deprompsit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. 1045. (341. b.) *Küst.* Partem tantum servavit Photius, qui desinit in haec, *ἐπέστρεφε πρὸς αὐτὸν τὸν φιλόσοφον. αὐτοῖς* om. C. V. Suppleas *τοῖς ὄφθαλμοῖς.* 15. *ἐπέτρεχεν*] Apud Photium rectius legitur *ἐπέστρεφεν. Küst.* Suspectum etiam *ἱκανῶς. ὑπέτρεχεν τὸν φιλόσοφον ἱκανῶς* E. *ἐπ. ἱκ. τὸν* om. C. V. Iidem om. *καὶ ἤδη* et quae sequuntur usque ad finem glossae.

1. *δέ, ἡ*] *δέ, καὶ ἡ* E. 3. *Τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἴσχει*] Soph. Ai. 256. Suspecta huius versus laudatio. *ἄπλαστος*] Sic etiam A. infra v. *Αἶσα*, ubi vulgo rectius *ἄπλατος.* 4. *μανία*] *ἡ μανία* A. B. *τὸν αἶσ'* — *μανία* om. E. 5. *ἀχώρητον* deest Lex. Seg. p. 425. *μέγα* subiungit Schol. Luciani Asin. 31. cum Hesych. v. *Ἄπλητον*, unde reponendum *ἀχώριστον.* Mox delevi glossam *Ἁπλῆ. μονοειδής* cum A. B. C. E. Ante gl. praeced. E. habet, *Ἁπλῆ ἡ μὴ συντεθειμένη.* 6. *ἁπλοῦς* om. B. E. tuetur Hesych. v. *Ἁπλήτιος.* Lex. Seg. MS. omisso *καί.* 8. *Οὔτ' ἄν*] *οὔτ' ἄρ'* vel (quod Gaisf. probavit cum H. Steph. in Ind. Thesauri) *οὔτ' ἄρ* A. B. C. E. V. Lex. Seg., ubi *οὐ γὰρ* tacite Bekkerus, cui praeierat Porsonus in Aristoph. pp. 20. 26. Id recipiendum fuisse nemo non intelligit. 9. Locos dedit Piers. in Moer. p. 87. *Ἀριστοφάνης* fragm. 149. Cuius versus numeros Eupolideos Porsonus constituit: v. Gaisf. in Hephaest. p. 358. Nam Küsterus cum Iungerm. in Polluc. VII, 47. hos versiculos effecerat: — *Ἐκ δὲ τῆς | Ἐμῆς . . . ποιῶν.* 11. *ἁπληγίδας*] *ἁπληγίσας* B. *ἁπληγίσαι* E. 13. *Ἁπληκεύω. μένω* Zon. p. 282. *Ἄπληκτον*] Male in prioribus editt. excusum est *ἄπλητον*, cuius loco scribendum est *ἄπληκτον.* A scriptoribus enim Graecis inferioris aetatis castra vocari *ἄπληκτα* pluribus exemplis ostendit Ducangius in glossario Graeco. *Küst.* *Ἄπληκτον* A. et MS. apud H. Steph. in Ind. Thes. *Ἄπληστον* B. E. *Ἀπλῆκτον. τὸ κατάλυμα* Zon. p. 253. 15. *Ἁπλήξ* reponendum apud Hesychium.

Ἀπιτέα. Abeundum est. Et *Ἄπιτε*, abite. *Ἀπιστεῖν.* Aptum dativo: diffidere. Et *Ἀπιστία*, incredulitas. Et *Ἄπιστος*, qui non credit. Plato. *Ἁπλᾶ*, et *διπλᾶ*, et *πολλαπλᾶ*, et omnia similia circumflectuntur. item *ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ* a *κεραμεοῦν, φοινικιᾶ* a *φοινικιοῦν.* *Ἁπλάνεια.* Et *ἀπλανὴς ἀπλανοῦς.* *Ἁπλᾶς.* Callistratus ait calceos sic appellari, qui unam tantum habent soleam. *Ἄπλαστος.* Verus, sincerus. *Praeterea suavis quaedam gravitas et verecundia non simulata in vultu eminens philosophum prorsus advertit inque eius consuetudinem iam adduxit adolescentem.* *Ἄπλαστος* etiam significat magnus, terribilis. *Quem fatalis insania tenet.* *Ἄπλετον.* Infinitum, quod comprehendi nequit. *Ἁπλήγιος.* Simplex: cum aspero spiritu. Eupolis *Urbibus*: *Non est sane curiosus, sed simplex.* Et *Ἁπληγίς*, vestis modica. Aristophanes *Anagyro*: *Ex mea vero laena tres vestes simplices faciens.* *Ἀπληκεύω.* Et *Ἄπληκτον*, locus, in quem exercitus ex itinere divertit. *Ἁπλήξ.* Non percussus.

Ἀπληστία. ἡ ἀδηφαγία. Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος, ὁ ἐν ᾅδου, ὁ τετρημένος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων· ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον τετρημένον. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

Ἄπλητον. ἀπλήρωτον.

Ἁπλοΐδας. ἁπλᾶς χλανίδας. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἷα δὲ πυρὶ
ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοΐς ἐκταδίῃ.

Καὶ Ἁπλοϊκός, ὁ ἁπλοῦς καὶ ἀπέριττος. Καὶ Ἁπλοϊκώτερος.

Ἄπλοοι. ἀδύνατοι πλέειν.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

Ἁπλότης διττή. ἡ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία, ἡ δὲ ἀνόητος καὶ ἄδικος. ἔπειτα καὶ τὴν νῦν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως, τοῖς δὲ μετὰ ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἶναι γὰρ δὴ πάλαι καὶ τὰ κακὰ τὸν θνητὸν τοῦτον περιπολοῦντα ἐξ ἀνάγκης, ὥς φησι Πλάτων, ἀλλ' ἧττον κακοήθη, ὡς νῦν ἐστι, καὶ ἁπλούστερα, καὶ οὐκ ἐν βάθει τινὶ ταῖς ψυχαῖς ἐγκεκαυμένα ἀνίατα. πολλὴ γάρ ἐστιν ἡ μεταφορὰ τῶν πάλαι κακῶν πρὸς τὰ νέα, καὶ οὐ ποσό[ν]τητι μόνον κρειττόνων τε καὶ χει- 269
ρόνων, ἀλλὰ καὶ ποιότητι τρόπων.

Ἁπλουστέρας Θουκυδίδης λέγει νῆας οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν ἁπλόους ἱσταμένας.

Ἁπλῷ λόγῳ. τῷ χωρὶς προσθήκης. Καὶ Ἁπλῶς παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὃ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον ἀληθές ἐστιν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, πῇ λευκὸς ὤν, κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας, οὐκέτι καὶ ἁπλῶς ἐστι λευκός. ὃ δὲ δεῖται προσθήκης πρὸς τὸ ἀληθὲς εἶναι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ὁ γὰρ Αἰθίοψ οὐκ ἔστι λευκός, διότι χωρὶς προσθήκης. προστεθέντος δὲ τοῦ κατά τι, ἀληθὲς γίνεται. κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοί τινες κατά τι. λέγεται δὲ

1. ἀδδηφαγία C. E. V. Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος] De hoc proverbio prolixe agit Zenobius II, 6. [Cf. Arsenius p. 70.] Vide etiam infra v. *Εἰς τετρημένον πίθον*. *Küst.* Adde Schott. in Prov. Vatic. III, 31. Hemsterhus. in Lucian. Schol. Dial. Marin. 6. ult. *Gaisf.* Horum partem quidam coniecit in v. *Πιθώ*. Comparavit quaedam Heindorfius in Pl. Gorg. 105. cui utendum erat locis maxime idoneis Xenoph. Oecon. VII, 40. Aristot. Polit. VI, 3. Oecon. 6. 2. τετρυμένος E pr. 3. πίθον] μῦθον B. E pr. 5. ἔβαλλον] ἔβαλλον τετρημένον V. ap. Gron. Em. p. 62. et C. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί] Vide Platonem in Gorgia p. 493. *Küst.* 7. ἀπλήρωτον] ἀπλήρωτον ὡς καὶ ἄπλετον E. Hinc intelligas glossam Zon. p. 251. perturbatam, Ἄπλετον. πολύ, ἀπλήρωτον. 8. Ἁπλοΐδας. ἁ. χλανίδας Lex. Seg. p. 425. Glossa Homerica: v. Il. ω. 230. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae VIII, 3. Anthol. Pal. V, 294. 9. δὲ πυρὶ] Sic libri cum Anthol. δὲ πύργος emendationem Guieti Iacobsius edidit, quem miror Toupii I. p. 70. coniecturam δ' ἐπ' ἦρι despicatui habuisse. 11. Ἁπλοϊκώτερος etiam Hesychius. 13. Ἄπλοοι] Lex. Seg. p. 425. Thucyd. VII, 34. νῆες ἄπλοι, Schol. interprete, ἀχρεῖοι πρὸς πλεῦσιν. Toupius citat Arati Schol. p. 21. Andocid. p. 267. *Gaisf.* Horum pleraque Hesychii intpp. in v. Ἄπλοιοι. 14. Ἁπλοῦν θ.] Simile dictum Anaxarchi philosophi ad Nicocreontem Cypri tyrannum, *Πίσσε τὸν* Ἀναξάρχου *θύλακον*, Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πίσσεις, apud Laertium in eius vita, Cicero Nat. Deor. III, 63. Origen. c. Celsum, alios. *Schott.* p. 366. Habet Arsenius p. 70. Sed ipse locus observationem istam fraudis convincit. 16. ἡ om. C. V. ἔμφρων] εὔφρων A. 18. ἐμφύεσθαι] ἐμφύρεσθαι C. V. probabiliter. Hanc sententiam ex Leid. emendavit Gron. Em. p. 63. 19. γὰρ δὴ] δὴ γὰρ A.

1. τὰ κατὰ] τὰ κακὰ A. C. E. V. 2. Πλάτων] Theaet. p. 176. A. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη, οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρύσθαι. τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. Hinc apparet pro illis apud Suidam *τὸν θνητὸν τοῦτον* rescribendum esse ex Platone, *τὴν θνητὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον τοῦτον*. *Küst.* Diatr. Anti-Gron. p. 48. Mox ἧττων C. 3. κακοήθης] κακοήθη A. B. C. E. V. 4. πολλὰ V. 5. ἡ μεταφορὰ] Puto legendum ἡ διαφορά. *Küst.* 7. τρόπων] τρόπου V. τρόπον C. Videtur vocabulum intercidisse, quo dativi structura referretur. Post h. v. delevit Gaisf. cum A. B. C. E. Ἁπλοῦν. ἀπερίεργον· ἢ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἐπινοίας πλάττον. A. in marg. Ἁπλοῦς, καὶ ἁπλοῖ, καὶ πολλαπλοῖ: quam gl. alteri praemiserunt B. E. Med. 8. Ἁπλουστέρας] Ἁπλωτέρας corrigendum vidit Valckenarius, apposito Thucydidis loco VII, 60. cuius Scholiastam Suidas descripsit. Hoc monuerat H. Steph. Ind. Thesauri, de corruptela tamen nihil suspicatus. Pro παντελῶς Schol. παντάπασι, et mox πληρωμάτων. Post ἔνδειαν delevi καὶ cum C. V. et Schol. *Gaisf.* 11. Ἁπλῷ λόγῳ — σπουδαῖοί τινες κατά τι] Haec sumpta sunt ex Alexandro Aphrodis. in lib. II. Topic. Aristot. p. 113. *Küst.* Haec inepte breviavit Zon. p. 234. 13. ἀληθὲς] ἀληθῶς A. B. E. Tum τοῦτον V. 18. δὲ τοῦ] γὰρ τοῦ B. V. E pr. γὰρ τοὺς ὀδόντας] τοὺς ὀδόντας γάρ E. γὰρ om. V.

Ἀπληστία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolium*; illud nempe pertusum, quod apud inferos esse dicebatur. dictum in voraces; quod fluxit a fabula Danaidum, quoniam illae aquam hanstam in dolium pertusum infundebant. circa hoc autem dolium plectuntur animae profanorum. Ἄπλητον. Inexplebile. Ἁπλοΐδας. Laenas simplices. in Epigrammate: *Velut tempore verno tegebat puellam laena simplex talaris.* Et Ἁπλοϊκός, simplex et candidus. Et Ἁπλοϊκώτερος, simplicior. Ἄπλοοι. Qui navigare non possunt. Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. Dicitur de iis qui contemptui sunt obnoxii. Ἁπλότης. Simplicitas duplex est; una cum prudentia et iustitia coniuncta, altera vero stulta et iniusta. Iam eam quae nunc dominatur calliditatem aliis obrepere cum prudentia iustitiaque, aliis cum iniustitia et inscitia coniunctam. dudum enim hunc mortalem circulum necessitate quadam etiam mala Plato pervagari tradit, sed ea minus quam nunc maligna, et simpliciora, neque alte animis insita, quae sanari nequeant. ingens enim differentia est inter antiqua et nova mala, quippe quae non solum quantitate, sed etiam qualitate morum vel meliorum vel deteriorum differant. Ἁπλουστέρας. Thucydides ita vocat naves, non quae ad navigationem prorsus sint inutiles, sed eas quae propter inopiam nautarum otiosae stant. Ἁπλῷ λόγῳ. Sensu simpliciter pronunciato. Et Ἁπλῶς apud Aristotelem dicitur, quod simpliciter et sine limitatione verum est. Aethiops enim cum aliqua tantum in parte albus sit (est enim albus dentibus), non iam simpliciter est albus. quicquid vero limitatione indiget, ut verum sit, id simpliciter verum non est. Aethiops enim non est albus, siquidem abest limitatio. addito tamen *secundum quid*, id verum est: albus est enim dentibus. Sic etiam quidam boni sunt *secundum quid*. Ceterum hanc vocem usurpant Graeci,

καὶ οὕτως, οὐ τὸν ἁπλοῦν τρόπον. ἀντὶ τοῦ παραυτίκα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καὶ αὖθις· Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς λόγους τινὰς ἐποιήσαντο, ἀλλὰ καὶ βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰκόνες τοῦ Νέρωνος ἐτέθησαν. Ἁπλῶς. ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον, καὶ μὴ κατ' ἄλλο. Ἁπλῶς δὲ οὐδὲν εἶδος τῶν μελλόντων ἔγνωσαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν πρέσβεων ὀττευόμενοι εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς ἐνέπιπτον. Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης. Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀνάγκης, ἢ ὡς πρῶτον.

Ἅπλωτα πελάγη. τὰ Ἀτλαντικὰ καὶ Ἑσπέριος ὠκεανὸς καὶ Ἑῷος. ἄπλωτον γὰρ τὸ ἄπλευστον.

Ἄπλυτον πώγωνα. σκώπτων εἶπε.

Ἄπνους. φασὶν Ἐμπεδοκλέα Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι τὸν Ἄπνουν. εἶναι δὲ τὸν ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. ἦν δὲ οὗτος καὶ γόης. καί φησι περὶ ἑαυτοῦ·

Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ,
πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῳ σοὶ ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.
παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
ὀρνύμενοι πνοιῇσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν·
καὶ πάλιν, ἢν κ' ἐθέλησθα, παλίντονα πνεύματ' ἐπάξεις·
στήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν
ἀνθρώποις· θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου
ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τά τ' ἐν θέρει ἀήσαντα·
ἄξεις δ' ἐξ ἀίδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.
Καί ποτ' ἐτησίων σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι καὶ ἀσκοὺς ποιῆσαι, περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαντος δὲ Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

---

1. ἀντὶ τοῦ π.] Ante haec verba Ἁπλῶς posuit Küsterus in versione. Verum locus non defectu verborum sed perturbatione laborat haud mediocri: nimirum et Dionis oratio pertinet ad explicationem illam τὸν ἁπλοῦν τρόπον, et exempla continua, quae nunc modico intervallo dirimuntur, patet ad eundem significatum referri, nec multum ab notione vocis παραυτίκα recedere. Quocirca consentaneum videtur haec talem fere in ordinem esse cogenda, partim Zon. p. 285. favente, λέγεται δὲ . . . τρόπον. Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς . . . ἐτέθησαν. Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης· ἐξ ἀνάγκης· ἢ ὡς πρῶτον καὶ μὴ κατ' ἄλλο· καὶ ἀντὶ τοῦ παραυτίκα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἁπλῶς δὲ οὐδὲν — ἐνέπιπτον. καὶ αὖθις Πολύβιος· Οὗ καιρὸς . . . ἁπλῶς. Quod Noster παραυτίκα posuit, id a specie locorum quorundam pendet, qualis est Aristoph. Vesp. 558. Ceterum exquisitum vocis usum exposuit Wytt. in Plut. T. VI. p. 538. 2. Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς] Ex Dione Cass. p. 1019. [LXII, 23.] notante Reimaro in Addendis, ubi recte legitur ἐστάθησαν. Toup. γὰρ om. B. inter vss. habet E. 8. ὀττευόμενοι] In prioribus editt. [et A. B. E.] pessime legitur οἱ γενόμενοι: cuius loco scribendum est ὀττευόμενοι (i. e. *augurantes*), ut recte legitur infra v. Ὀττευομένη, ubi fragmentum hoc repetitur. Küst. ἐνέπιπτον] ἐνέπεσον E. καὶ θρήνους ἐνέπιπτον in v. Ὀττευομένη. 9. Πολύβιος] V. Ἀφυής. Hemst. Polybii fragm. gramm. 25. 12. ἑσπέρια Med. 13. ἄπλωτον] Lex. Seg. p. 425. Ἀ. ἄπλευστον Zon. p. 251. 14. Lex. Seg. p. 425. coll. Phryn. Seg. p. 4. Compares ὄρχεις ἀπλύτους Arist. Pac. 759. 15. Ἄπνους. Φασὶν Ἐμπεδοκλέα Παυσανίαν ὑφηγ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Laertii Empedocle [VIII, 60. 61. 59.], ut Portus etiam monuit. — Lege ex Laertio, Ἐμπ. Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι τὰ περὶ τὴν ἄπνουν. Küst. Παυσανίᾳ A. B. C. E. V. Ceterum in hoc quoque loco dubites quantum Suidae an lectoribus compilandi studiosis videatur esse tribuendum. 16. εἶναι δὲ τὸν Ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ' ἡμ.] Vide viros doctos in Laertium Empedocle, et praecipue Menagium in prooemium Laertii. Küst. Denuo legendum τὴν ἄπνουν. 17. ἡμέρας] ἡμερῶν B. E. Tum τὸ σῶμα ἄπνουν καὶ ἄσιτον C. V. Diogenis Edd. vett. ἄσηπτον, cuius in locum nuper successit ἄσφυκτον. 18. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ dedi cum B. E. V. αὐτοῦ Med. 19. Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γ.] Hunc et sequentes versus ex Laertio emendavi, qui in prioribus editt. foedissimi mendissimis mendis obscurati sunt. Küst.

3. μένος om. A. B. C. E. βίας Med. 7. παλίντιτα Diog., vereor ut recte. 11. θήσεις] στήσεις, efficacius illud in rigida siccida, probavi cum Tzetze et A. B. C. E. V. qui ῥόον addunt post κελαινοῦ. στήσει — ῥόον Med. θερείου om. A. B. C. E. V. Med. 14. ἀήσαντα] ἔσοντα A. B. C. E. V. Med. Oratio nondum persanata. 15. ἄίδα C. V. 18. περὶ] πρὸς Diog. Mox τὰς λόφας B. E. 19. λήξαντας A. Tum καὶ λυσάνεμον Med.

---

non τὸν ἁπλοῦν τρόπον. item apud veteres est id quod statim. *Non enim simpliciter verba fecerunt, sed etiam excelsum tribunal excitarunt, in quo Neronis imagines collocatae sunt.* Item necessario. vel, a principio, nec propter aliam causam. *Simpliciter quidem, quid eventurum esset, ignorabant; sed ex ipso vultu legatorum augurantes in eiulatus omnibus modis effundebantur.* Item sine limitatione. Polybius: *Quo nullum omnino tempus magis alienum extitit.* Ἅπλωτα πελάγη. Maria quae navigari non possunt: qualia sunt mare Atlanticum, Oceanus occidentalis et orientalis. ἅπλωτον enim significat innavigabile. Ἄπλυτον πώγωνα. Sic cavillandi gratia Comicus dixit. Ἄπνους. Aiunt Pausaniam in iis quae de *Exanimi* scripsit, Empedocle usum esse, magistro. illam autem *exanimem* per triginta dies corpus sine spiritu et respiratione conservasse. Hic etiam magus fuit. sic enim de se inquit: *Omnia medicamenta, quibus mala et senectus propulsantur, disces, quoniam ego haec tibi soli expediam. Sedabis autem ventorum indomitorum vim, qui in terram irruentes flatibus arva corrumpant; rursus, si voles, contrarios spiritus adduces. ac post atrum imbrem hominibus tempestivam impones siccitatem; idem post aestivam siccitatem fecundos induces flatus ventorum, qui aestate spirare solent. Defunctos etiam in vitam revocabis.* Cum etesiae aliquando vehementer spirarent, adeo ut fruges laederent, iussit asinos excoriari utresque confici, quos promontoriis et montibus ad ventum excipiendum obtendit. eo igitur cessante, *Κωλυσάνεμον* appellatum fuisse] tradunt.

Ἀπνευστί.

Ἄπο. πόρρω, μακράν. Ἐν τοῖς Οὐσβαϊς τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη.

Ἀποβαδίζειν. οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ.

Ἀποβάθρας. καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Ἀπὸ βαλβῖδος. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀποβαλεῖν. αἰτιατικῇ.

Ἀποβάτης καὶ Ἀποβαίνειν καὶ Ἀποβατικοὶ τροχοί. ἀποβάτης μὲν ἱππικόν τι ἀγώνισμά ἐστι. καὶ Ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. Ἀποβατικοὶ δὲ τροχοί, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἀποβαίη, καὶ Ἀποβαίνει, γενικῇ. [ὡς τό, Ἀποβάντες τῶν ἵππων.]

Ἀποβεβιωκέναι. ἀποθανεῖν. Ἀνάγκη μὴ ἀποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφίσι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν.

Ἀποβλεπόμενοι. ἀντὶ τοῦ θαυμάζοντες. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀπόβλεπτον. ἔνδοξον. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

Ἀποβλίσαι. ἀποπιέσαι. [Ἀριστοφάνης·

Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.

ἀντὶ τοῦ ἐξέρασεν.]

Ἀποβλύζων. ἀναβάλλων.

Ἀποβουκολίσας. ἐξαπατήσας. Οἱ δὲ τοὺς ἁλόντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον.

---

1. Ἀπνευστί] Ὁ ἀνευστί A. Delevi interpretationem ἀπονητί cum A. B. E. Ipsam gl. om. C. Ἀνευστί: ἀδιακόπως e Schol. Demosth. de Coron. p. 190. ed. Paris. laudavit Gaisf. Mox cum C. omisi has glossas: Ἀπό (τὸ ἀπό E.). καὶ ἄποθεν, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· ἀπωτάτω δέ (τὸ ἀπὸ καὶ ἄποθεν. ἀπωτάτω δέ B.). Ἀποβαλλομένη. δι' ἑνὸς λάμβδα· ἀντὶ τοῦ ἀποβαλουσα. Utramque in marginem coniecit A. priorem quidem sic: τὸ ἄποωθεν διὰ τοῦ ὠ μεγλ (sic ex em. ὁ μι^{s}. pr.). ἀπωτάτω δέ. 2. πόρρω] Om. C. agnoscit Lex. Seg. p. 425. Ἐν τοῖς] ἐν τοῖσδε C. V. apud Gron. Emend. p. 64. Idem locus repetitur in v. Οὐσβαϊς. 4. Ἀποβαδίζειν] Lex. Seg. p. 425. 6. Nova tradit Suidas, quorum patrocinium nemo grammaticorum suscepit. οἱ] καὶ Hemsterhusius, qui mox μαγειρία. „Haec praebent C. V." Gaisf. Sed μαγειρεῖα praestat: v. Lobeck. in Phryn. p. 276. Ceterum μαγειρίον praestat Schol. Arist. Equ. 409. 8. κρέας B. E. 9. Ἀποβαλβῖδος] Eiusdem farinae et sequens illud, Ἀπὸ γραμμῆς Cyrill. Hom. 1. Ἑορτασικῇ de Ieiunio: Τρυχέτω τοίνυν ἐντεῦθεν ἡμῖν ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος ὁ λόγος. Philo περὶ Φυτουργίας: Ἀρχόμενος γὰρ ὥσπερ ἀπὸ βαλβῖδος ἥρεσθαι μονάδος, παρὰ μυριάδος τὸ τέλος ἴσαντα. Aristoph. Equ. 1156. Ἅμες ἀπὸ βαλβίδων, et plura ibidem interpres. Schott. in Prov. p. 366. Cf. v. Ἅμες. Ἀπὸ βαλβίδων etiam Vesp. 546. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας interpretatur Hesychius. 10. Ἀποβαλεῖν] Addidi cum A. B. E. Gaisf. Occuparat Aldus, dederat etiam Med. post vv. ἀπωτάτω δέ. 11. Ἀποβάτης] Caput glossae cum particula μὲν delevit Küsterus, invitis libris et Lex. Seg. p. 425. 12. ἀποβάτης. ἱππικόν τι ἀγ.] Quale certamen hoc fuerit docet Etymologus, quem vide. Confer etiam Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. Küst. Cf. Zon. p. 234. Disertam explicationem praebent Lex. Seg. p. 426. extr. et Lex. Rhet. p. 198. Addidit Toupius Plutarchi Phocion. p. 750. ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην. 13. ἀποβάτην] ἐπιβάτην B. E. et edd. ante Küst. Receptam agnoscunt Harpocr. Lex. Seg. p. 426. pr. et Zon. p. 261. Vide Valesium in Harpocr. p. 233. sq. 14. δέ om. sola Med. 16. ὡς τό] Haec om. A. Videtur Homericum illud significari, ἐξ ἵππων ἀποβάντες Il. γ'. 265.

2. μὴ] Expectabam δή. γένηται om. B. E. Mox ἀπ' αὐτόν C. V. 4. Ἀποβλεπόμενοι] Lex. Seg. p. 425. ἀντὶ τοῦ θ.] ἀποθαυμάζοντες C. 6. Ἀπόβλεπτον] Sic Hesychius. Vide Valck. in E Phoen. 554. Gl. sine exemplo habet Lex. Seg. p. 425. Exemplum Theophylacti Simoc. III, 15. esse monuit Abreschius. 8. ἀποπιέσαι] ἀποπλῆσαι Lex. Seg. p. 426. quorum posterius apud Hesychium. Ἀριστοφάνης] Av. 497. Pro Ἀριστοφάνης cum A. habeat, ζήτει ἔξω τὴν χρῆσιν, atque versum in marg. coniecerit, haud temere Gaisf. suspicabatur haec ex v. Ἀπέβλισεν huc irrepsisse. Accedit quod Ἀριστοφάνης cum seqq. omittit C. 13. ἀντὶ τοῦ ἐξέρασε tacite delevit Küsterus, ubi ἐξέραζε B. ἐξέρασε Med. Subiungit A. in marg. Παροιμία· τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Quorum παροιμία rettulerim ad v. Ἀπὸ βραδυσκιλῶν: versum autem infra praebet v. Ἀποβράσματα. 14. ἀπεμῶν sub finem delevi cum Hesychio, Apollon. Lex. p. 148. Lex. Seg. p. 426. et A. B. C. ἐπ' ἐμῶν Med. Quamquam agnoscunt Etym. M. p. 200. f. Zon. p. 282. et Schol. in locum, quo respiciunt grammatici, Hom. Il. ζ. 491. 15. Legendum Ἀποβουκολήσας vel cum Lex. Seg. p. 426. et Hesychio. ἐξαπατήσας] Post h. v. Gaisf. delevit ἐκβαλών, ἀποδιώξας, ἀποπλανήσας cum omnibus MSS. et Lex. Seg., quae editor Med. conformarat ad glossam Zon. p. 283. 15. Οἱ δὲ τοὺς ἁλῶσοντας ἀποβουκ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae III, 7. ubi pro ἁλώσοντας rectius legitur ἁλόντας. Küst. ἁλώσαντας A. C. V. Nolui cum Gaisf. vanam formam inducere, quae confusioni duplicis scripturae deberi videtur. Dedi ἁλόντας: novissimus Theophyl. editor ἑλόντας. Cf. v. Ἀποσκευαζόμενος.

Ἀπνευστί. Ἄπο. Longe, procul. *Inter alios Usbais procul a periculo fuit, fugiens gladios.* Ἀποβαδίζειν. Nihil plus significat quam simplex βαδίζειν. Ἀποβάθρας. Sic etiam vocant ollas, alioqui χυτρόποδας dictas. item loca, in quibus Senatui post sacrificia carnes apparantur. Ἀπὸ βαλβῖδος. A principio. Ἀποβαλεῖν. Aptum accusativo. Ἀποβάτης, Ἀποβαίνειν, Ἀποβατικοὶ τροχοί. Et Ἀποβάτης quidem appellatur certamen quoddam equestre: Ἀποβῆναι, certamine illo certare: Ἀποβατικοὶ τροχοί, rotae currus, ab illo certamine sic dictae. Ἀποβαίη et Ἀποβαίνει genitivo iungitur. [Ut: *Ex equis descendentes.*] Ἀποβεβιωκέναι. Mortuum esse. *Igitur necesse est rem occultari, ne suspicio illis oboriatur, eum mortuum esse.* Ἀποβλεπόμενοι. Admirantes. sic Aeschines. Ἀπόβλεπτον. Illustrem. *Virum propter dignitatem inter Persas illustrem.* Ἀποβλίσαι. Exprimere. [Aristophanes: *Grassator clava tergum meum percutit: tum ego cadens clamorem tollebam: at ille pallium mihi abstulit.*] Ἀποβλύζων. Evomens. Ἀποβουκολίσας. Qui decepit. *Illi vero captos blandis verbis decipiunt, periculumque amoliuntur.*

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδώντων.

Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα. παρὰ Καλλιμάχῳ·

Τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Ἀποβύσαντες. ἀποκλείσαντες.

Ἀπογαλακτίζω.

271 Ἀπὸ γὰρ ὅλοῦμαι. ὑπερβατόν· ἀπολοῦμαι γάρ. Ἀριστοφάνης·

Ἀπὸ γὰρ ὅλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Ἀπογενέσθαι. ἢ ὑστερῆσαι σημαίνει ἢ ἀποθανεῖν. ἄμφω τὰ σημαινόμενα. Θουκυδίδης.

Ἀπογειῶσαι. ἀποθεμελιῶσαι.

Ἀπογνούς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας, Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

Ἀπογνωστέον. δεῖ ἀπογινώσκειν.

[Ἀπογινώσκω. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. ὡς· Ἀπογνοὺς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα ὁ Φαίδων. καί· Τέλεον ἀπογνοὺς τὸν Φιλήμονα. καί, Ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας]

Ἀπόγνοια. ἀπόγνωσις. Θουκυδίδης· Ἐνέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

Ἀπόγονοι. οἱ ἔκγονοι. Ἀπώγωνες δέ, οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπὸ γραμμῆς. οἷον ἀπ' ἀρχῆς. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβῖδα καλοῦσιν.

Ἀπογράφειν καὶ Ἀπογραφή. οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος.

---

1. Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους] Zenobius et Diogenianus habent, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν, i. e. *E tardo asino equus prodiit.* Wolfius legit, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους: quod non est repudiandum. *Küst.* Ridiculus error οὔρησεν in Arsenii p. 70. remansit, qui mox alterum protulit, Ἀπ' ὄνων ἐφ' ἵππους. 3. Hesychius: Ἀποβράσματα. τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. 5. Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εἰκαία. *Küst.* [Callimachi fr. 232.] Vide supra in v. Ἀποβλίσαι, et cf. Ruhnk. in Tim. p. 64. Ceterum siquis accurate v. Εἰκαία contenderit, vix dubitet quin et illa Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα ex interpretatione versus Callimachei fluxerint, et ipsa glossa lectorum industriae debeatur. Accedit significatio etiam Etym. M. p. 125. Τῆς οὐδὲν] τῆς accessit ex A. B. E. V. et Zon. p. 250. τις C. ἀλετρίς] Vide supra v. Ἀλετρίβανος. 6. Ἀποβύσαντες] Lex. Seg. p. 426. 7. Ἀπογαλακτίζω] Hosea I, 8. *Toup.* MS. Alia exempla dederunt Schleusnerus Lex. Vet. Test. et Suicerus. Ceterum verba uncinis inclusa desiderantur in A. B. C. E. V. *Gaisf.* Nempe voci Ἀπογαλακτίζω subiiciebantur, quae partim apud Zon. p. 267. leguntur: γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ τοῦ γάλακτος ἢ ἀποπαύω. ἡ γὰρ ἀπὸ ἐνταῦθα ἀπόπαυσιν καὶ ἀποπλήρωσιν σημαίνει τοῦ γάλακτος. Ceterum hinc reponas in Etym. M. p. 123, 49. ἀπόπαυσιν pro ἀπότασιν. 8. Zon. p. 262. 10. Versus Aristophanis Nubibus 791. Adde v. Γλωττοστροφεῖν. 13. ἄμφω] ἢ καὶ δ, ἄμφω E. ἄμφω τυσαιαθουκ. A. ἄμφω τύσαια Θουκυδι C. Sub qua scriptura quid lateat mihi nondum liquet. An ἄμφω παρὰ η Θουκυδίδῃ? Vel ἄμφω τὰ σημαινόμενα Θουκυδίδης? Lex. Seg. ἢ ὑστερῆσαι σ (i. e. σημαίνει) ἢ ἀποθανεῖν, nec plura [cum Zon. p. 262.]. η Illud ὁ tacite omisit Bekkerus. Vide Dukerum in Schol. Thucyd. p. 650. *Gaisf.* Posteriorem explicatum Hermanno probante, quamquam cum dubitatione, secutus sum. Cf. Lex. Rhet. p. 210. Mox ed. Med. Ἀπογεύομαι. γενικῇ: quae Gaisf. fugerunt. 14. Ἀπογειῶσαι] Ἀπογεισῶσαι Valckenarius, provocans ad Xenophont. p. 422, 38. sive Mem. I, 4, 6. Ἀπογειῶσαι καὶ Ἀπογεισσῶσαι Zonaras [p. 262.]. Ubi Ἀπογυιῶσαι, ἀπομελίσαι coni. Tittmannus. Ad Xenophontis locum advertit Toupius, allenum tamen eum esse a grammatici interpretatione iudicans. *Gaisf.* Nisi quis ἀποθεμελιῶσαι leni manu removerit, manifestum est glossam ad Xenophontis dictionem non posse referri. Itaque adducor ut malim Ἀπογαιῶσαι, quamquam in negligentiore glossae positu. 15. Ἀπογνούς] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 263. Adde v. Ἀπεγνωκώς.

1. γενικῇ κ. αἰτ. ὡς] Om. Küsterus. Post αἰτιατικῇ addit A. τὸ παραδίδομαι, καί. Apparet totam observationem, si quidem esset sincera, cum superioribus conflandam fuisse. Nunc cum glossam om. C. inque marg. A. coniecerit, interim uncis eam damnavimus, quamquam praestabat inferiorem in locum detrudi. 2. Ἀπογνοὺς τὰ τῶν] Lex. Seg. p. 124. ex Dionis lib. XXI. Ὁ δὲ Φαμέας ἀπογνοὺς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα. Negligentius haec afferuntur in Etym. Gud. p. 589. 3. Τέλεον] τέλαιον A. qui mox παροιμία pro καί. 4. τὴν σωτηρίαν] τῆς σωτηρίας A. E pr. 5. ἀπόγνωσις] ἀπόγνωστος mendum Gaisfordianae. Vid. Thom. M. p. 91. Θουκυδίδης] Locus lib. III. 85. leniter immutatus. 6. ἄλλο τι — ἔκγονοι om. A. τοῦ — τῆς γῆς om. Zon. p. 242. 8. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα om. C. Adde v. Ἀπώγωνες. 10. Ἀπὸ γραμμῆς] Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. Addas Arsen. p. 69. Vide vv. Ἀπὸ βαλβῖδος et Ἄφες. Illustrat formulam Boisson. in Anecd. T. III. p. 32. 14. Ἀπογράφειν] Glossa vel manca vel negligenter collecta. 15. ἐνάτης Med. πρυτανείας] πεττανείας C. V. 16. Novissimam sententiam, μήτ' ἐγγυητὰς . . τοῦ ὀφλήματος, patet post πρυτανείας ponendam esse.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππ. *A tardis asinis ad equos.* dicitur de iis qui a minoribus ad maiora transeunt. Ἀποβράσματα, Furfures. Et apud Callimachum: *Nihil furfuris molitrix a tritico secrevit.* Ἀποβύσαντες. Qui obstruxerunt. Ἀπογαλακτίζω. Ἀπὸ γὰρ ὅλοῦμαι. Hyperbatum est, pro ἀπολοῦμαι γάρ. Aristophanes: *Peribo enim, nisi linguam versatilem addidicero.* Ἀπογενέσθαι. Vel significat serius venire, vel mori. utramque significationem usurpat Thucydides. Ἀπογειῶσαι. Solo aequare. Ἀπογνούς. Apud Demosthenem significat, qui spem abiecit, apud Diuarchum vero, qui reum absolvit. Ἀπογνωστέον. Desperandum est. [Ἀπογινώσκω. Aptum tam genitivo quam accusativo. *Phameas de Carthaginiensium rebus desperans.* Et: *Omnino de Philemone desperans.* Et: *De salute desperantes.*] Ἀπόγνοια. Desperatio. Thucydides: *Incenderunt autem naves, ut nulla nisi terrae occupandae spes illis relinqueretur.* Ἀπόγονοι. Posteri. Ἀπώγωνες vero, imberbes. Ἀπὸ γραμμῆς. A principio. per translationem ductam a cursorum carceribus et linea, quam et ἄφεσιν et βαλβῖδα vocant. Ἀπογράφειν et Ἀπογραφή. Qui populo multam debebant, neque ante nonam prytaniam persolvissent, nec debiti sui sponsores dare possent, in carcerem coniiciebantur.

Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται, δηλῶν ὅσα τε ἔχει καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. μήποτε καὶ εἰδός τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή. εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. καὶ Ἀπογραφή, ἡ ἀπαρίθμησις. Ὁ δὲ Καῖσαρ Αὔγουστος ὁ μοναρχήσας εἴκοσιν ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ἐπιλεξάμενος, ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν ὑπηκόων ἐξέπεμψε· δι' ὧν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν τε ἀνθρώπων καὶ οὐσιῶν, αὐτάρκη τινὰ προστάξας τῷ δημοσίῳ μοῖραν ἐκ τούτων εἰσφέρεσθαι. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο, τῶν πρὸ αὐτοῦ τοῖς κεκτημένοις τί μὴ ἀφαιρουμένων; ὡς εἶναι τοῖς εὐπόροις δημόσιον ἔγκλημα τὸν πλοῦτον.

Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησίκριτος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἀπογράφω. αἰτιατικῇ. Σὺ δὲ ἀπόγραφε δικαίως ἡμᾶς.

Ἀπογράψαι. τὸ γράψαι, καὶ ὑπογράψαι, καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλοῖ.

Ἀποδαρθεῖν. ἀποκοιμηθῆναι. 272

Ἀποδασμόν. μοῖράν τινα. Ὁ δὲ στρατηγος ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας ἐκελεύετο προπορεύεσθαι. καὶ αὖθις· Ἐκτῶν Σαρακηνῶν ἀποδασμὸς εἰς τὴν Περσίδα χωρήσας μέρη τινὰ τῆς Βαβυλωνίας προενομεύσατο.

Ἀποδάσομαι. ἀπομερίσομαι.

Ἀποδέκται. ἀρχή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ ἦσαν, οἳ παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπα-

---

1. Ἀπογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. *Küst.* Lex. Seg. p. 426. et Zon. p. 242. desinens in v. *χρηματα*. Vide librum *der Att. Prozess* p. 253. sqq. λέγοι E. 3. ὅσα τε] τε om. V. Mox ἔχειν Med. Dein μή ποτε δὲ E. 4. ἀρνεῖτό τις Med. 5. ἀπογραφῆς ἐκρίνετο] Apud Harpocrationem legitur, ἀπογραφὴς ἐκρίνετο. Sed utraque lectio ferri potest, utpote sensui huius loci satis accommodata. Nam ἀπογραφῆς ἐκρίνετο significat, *actionem ἀπογραφῆς contra alterum instituebat*. Si vero ἀπογραφὴς ἐκρίνετο legatur, locus hic ita vertendus est: *Si quis negaret, se aliquid habere, et bona eius describerentur, actionem contra alterum instituebat* etc. Sciendum enim est, si quis mala fide alterius bona olim descripsisset et ad magistratum detulisset, eum mille drachmis multatum fuisse, ut apparet ex initio orationis, quam Demosthenes adversus Nicostratum scripsit. *Küst.* 7. Ἀπογραφή] καὶ Ἀπογραφὴ A. B. C. E. V. Med. Id reduxi. 8. Ὁ δὲ Καῖσαρ] De h. l. consulenda Reinoldii dissertatio, „Census habitus nascente Christo" p. 5. *Gaisf.* Mox τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον τοὺς ἀρίστους E. 11. ἀπογραφὰς] ἀπογραφὴν V. 12. τῶν οὐσιῶν] τῶν om. A. B. E. V. Refutat hic locus Perizonii de Augustea orbis terr. descript. p. 319. sqq. sententiam, qui hominum (hoc est, sociorum et auxiliorum), non rerum et possessionum recensum actum fuisse contenderet. Immo luculenta Suidae narratio debuit ad rationes fisci referri, quas Augustus constituere coepit. τινὰ προστάξας . . μοῖραν] τινα τῷ δημοσίῳ μοῖραν προστάξας εἰσφέρεσθαι B. E. 13. ἡ om. B. 14. τοὺς κεκτημένους] τοῖς κεκτημένοις A. V.

1. Ἀπόγραφος δέ. Ὀνησίκριτος] Ἀπόγραφος. Ὁ δὲ Ὀνησ. A. C. V. ap. Gron. Em. p. 65. ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει] Haec sunt verba Laertii VI, 84. *Küst.* Eadem repetebantur sub v. Ὀνησίκριτος. 6. τὸ γράψασθαι] τὸ γράψαι καὶ ὑπογράψαι A. B. C. E. V. (apud Gron. l. l. καὶ τὸ γράψαι καὶ ὑπογράψασθαι, firmante Zon. p. 263.) Lex. Seg. p. 426. Pro γράψεσθαι Hemsterhusius posuerat γράψασθαι cum edd. vett. Horum significatuum prior ad usum forensem referendus, velut ἀπογράψασθαι διαδικασίαν Demosth. in Euerg. p. 1147. δίκην Plut. Cic. 28. f. τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην Isocr. Arcopag. p. 143. extr. Alterum οἷον σημειώσασθαι ad exquisitam dicendi figuram spectare videtur, quam illustrat Iacobs. in Philostr. p. 597. 8. Ἀποδαρθεῖν] Vid. in Ἀπείπατο. *Hemst.* καὶ καταδαρθεῖν addit Lex. Seg. p. 426. 9. Ἀπόδασμον constanter Med. 11. Ἐκ τῶν Σαρακ.] Ex Theophyl. Simocatt. VIII, 1. indicantibus Wesselingio in Herodot. I, 146. et Abreschio Dilucc. Thucyd. p. 817. Ubi falsam librorum scripturam ἀποδασμὸν e Theophylacto correxi. 12. Περσίδα] Περσικὴν A. διαχωρίσας] Sic habet unus MS. Paris. Alter vero χωρίσας [cum C. V.] At in prioribus editt. [et B. E.] excusum est χωρήσας. *Küst.* Vulgatum χωρήσας merito tuebatur Abreschius, cui suffragantur et Theophylactus et sententiae ratio. 13. προσενομεύσατο A. 14. Ἀποδάσομαι] Lex. Seg. p. 426. Ἀποδάσσομαι Il. ρ. 231. ω. 595. Dionys. Halic. p. 16. addit Toupius. Mox omisi cum C. V. Ἀποδας. τοὺς Οὔννους φασί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκροσφαλεῖς: quae habet in marg. A. Statim edd. vett. cum E. Ἀπόδεκτος sine explicatione apposuerunt. Zon. p. 252. Ἀποδεκτόν. ἐπαινετόν. Vid. intpp. Hesychii. 15. Ἀρχή — τῷ δημοσίῳ] Sic A. B. C. E. V. et Harpocrationis MS. Palat. Vulgo Ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζητοῦντο (immo ἐξήταζον) τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. καὶ γενομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων, ἀπῄλειφον τὰ γραμματεῖα δημοσία. A quibus non multum recedit duplex narratio Lex. Seg. pp. 198. 427. Similiter etiam Zon. p. 234. sq. et Etym. M. p. 124.

Ἀπογραφή. Cum quis dicit alterum bona publica possidere, accusatus res suas profitetur, et magnitudinem earum declarans et unde eas habeat. Vide tamen ne ἀπογραφὴ sit etiam species actionis, si quis enim negaret se aliquid habere, is actionem ἀπογραφῆς contra alterum instituebat, quasi descriptione non recte facta. sic Demosthenes in oratione contra Androtionem. Et Ἀπογραφή, bonorum professio. *Imperator Augustus viginti viros spectatae virtutis et integritatis delectos in omnes provincias misit, qui et hominum et bonorum censum instituerent, partemque iustam inde iussit in aerarium inferri. Hic primus fuit census; cum qui eum antecesserant, nihil non possessoribus eripuissent: adeo ut publicum crimen essent divitiae.* Ἀπόγραφος. *Onesicritus autem inferior habendus est, ut decet exemplar ex archetypo descriptum.* id est, e Xenophonte. Ἀπογράφω. Aptum accusativo. *Tu vero nos iuste describas.* Ἀπογράψαι. Significat scribere, subscribere et quasi annotare. Ἀποδαρθεῖν. Dormire. Ἀποδασμόν. Portionem. *Dux vero partem exercitus delegit, quam praeire iussit.* Et alibi: *Cohors Saracenorum in Persiam ingressa partes quasdam Babyloniae depopulatus est.* Ἀποδάσομαι. Distribuam. Ἀποδέκται. Receptores magistratus fuerunt Atheniensium, numero decem, quibus tradebantur tabulae debitorum.

λείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδιδόασι τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ.

Ἀποδέον. τὸ ἀπαρέσκον. Καὶ Ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων. Καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι. Ἰώσηπος· Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ζῴων, ἤτοι ὀρέων, τὸν πεζὸν ἄνδρα. † Τόσον δὲ ἀποδεῖν τοῦ τὴν πεπορισμένην ἤδη αὐτῷ καὶ ἀπὸ γένους προσήκοῦσαν βασιλείαν ἀφελέσθαι.

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, καί, Ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον.

Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρτύρομαι.

Ἀποδείξασθαι. τὰ ἐν διδασκάλου μαθήματα ἃ τις ἔμαθε λέγειν.

Ἀπόδειξις. ἀπόδειξις ὅρου διαφέρει. δεῖ πρῶτον ζητῆσαι περὶ ὅρου, ἆρα μία ἐστὶ μέθοδος, καθ' ἣν πάντων τῶν ὄντων δυνατὸν τοὺς ὅρους ἀποδοῦναι, ἢ πολλαί. καὶ εἰ μία, τίς αὕτη. εἰ δὲ πολλαί, πόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ ποῖαι. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοσάσδε καὶ τοιάσδε, ὑπογραφῇ ἢ ὁρισμῷ, ἄλλη πάλιν ἡμᾶς διαδέχεται ζήτησις, ποίαις τῶν μεθόδων ἐπὶ ποίων πραγμάτων χρηστέον. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὁρισμὸς ἐκ γενῶν ἐστι καὶ διαφορῶν, τί τοῦ προκειμένου πράγματος τὸ γένος, καὶ τίνες αἱ διαφοραί· ἵνα συμπλέξαντες τὰς συστατικὰς διαφορὰς τῷ γένει, ἀποδῶμεν αὐτοῦ τὸν ὁρισμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα χαλεπότης. ᾧτινι γὰρ πρώτως τι ἐνυπάρχει, τοῦτο καὶ καθ' αὐτὸ ὑπάρχει. καθ' αὐτὸ δέ ἐστι τὸ κατ' οὐσίαν. οὐκέτι δὲ καὶ εἴ τι καθ' αὐτὸ ὑπάρχει, τοῦτο καὶ πρώτως ὑπάρχει. τὸ γὰρ ζῷον τῷ ἀνθρώπῳ καθ' αὐτὸ μὲν ὑπάρχει, οὐ πρώτως δέ. διὸ κἂν μὴ ᾖ ἄνθρωπος, ζῷόν ἐστιν. ὥστε οὐ πρώτως τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ζῷον ὑπάρχει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῷ τριγώνῳ καθ' αὐτὸ μέν, οὐ μέντοι πρώτως. ἡ δὲ κυρίως ἀπόδειξις ἐκ τῶν καθ' αὐτὸ καὶ πρώτως ὑπαρχόντων γίνεται· καὶ ἁπλῶς ἡ ἐκ τῶν αἰτίων τὰ αἰτιατὰ πιστουμένη καὶ ‖ ἐκ τῶν καθόλου τὰ μερικώτερα. ἡ δὲ ἐκ τῶν αἰτια- 273
τῶν τὰ αἴτια πιστουμένη, τεκμηριώδης ἀπόδειξις λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῶν φωτισμῶν τῆς σελήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαιρική, διὰ τοῦτο φωτίζεσθαι οὕτως, τοῦτο ἂν εἴη κυρίως ἀπόδειξις. ἐκ γὰρ τοῦ αἰτίου τὸ αἰτιατὸν ἐδείκνυτ' ἄν. οὐ κεχρήμεθα δὲ ἐνταῦθα τῇ δείξει ταύτῃ, διότι τὸ αἰτιατὸν πρὸς ἡμᾶς σαφέστερόν ἐστι τοῦ αἰτίου. τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τοῦ καπνοῦ τὸ πῦρ εὑρεῖν καὶ κατανοῆσαι. καὶ ἂν μὲν πάντως ἕπηται τὸ αἰτιατὸν τῷ αἰτίῳ, τεκμήριον τοῦτο λέγεται. τεκμήριον δέ ἐστι τὸ ἄλυτον σημεῖον.

4. Ἀποδεόντων] Lex. Seg. p. 426. 6. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. p. 836. [III, 5, 5.] ubi locus iste sic legitur: Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ὀρέων τὸν πεζόν. Küst. Color iste sermonis, quem Suidas excitavit, ab Iosepho prorsus abhorret. Suspicor ἤτοι ζῴων olim ex interpretatione temere irrepsisse. ὀλίγων A. E. 8. Exemplum, nisi fallor, ex Parthicis Arriani. 10. Ἀποδέχομαι] v. Γέσιος. Toup. Ἀποδέω γενικῆ A. in marg. praemisit. αἰτιατικῆ καὶ γενικῆ. Sic A. αἰτιατικῆ suprasc. B. E. Gaisf. Expunxi cum Zon. p. 263. huius additamentum ante v. ὁμολογῶ: cuius nulla apud Lex. Seg. p. 427. vestigia superesse vix opus est moneri. 11. τοὺς τρόπους] τὸν τρόπον A. B. E. 12. Ἀποδείκνυμι] Vid. Μαρτύρομαι. Hemst. Ne mpe in gl. Μαρτύρομαι hac olim erant transcripta. Gl. habet Lex. Seg. p. 427. 14. Gl. om. Küsterus. ἐν διδασκάλου] Sic A. Lex. Seg. p. 426. ἐν διδασκαλείῳ vel ἐν διδασκαλίου ceteri, ἐν διδασκαλίῳ Med. Praeterea cum Lex. Seg. scribendum τὸ ἐν δ. τὰ μαθήματα κτλ. In marg. habet A. Ἀποδεικνύναι, καὶ ἀποδεικνύντα, καὶ ἀποδεικνῦσα. 16. Ἀπόδειξις ὅρου διαφέρει. δεῖ πρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli excerpsit Suidas ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 7. Küst. 21. τοσάσδε — τοιάσδε] τοσαίδε — τοιαίδε A. E.

1. καὶ τίνες om. A. qui tamen in marg. καὶ τίνος. αἱ om. B. E. 4. ἑαυτὸ] αὐτὸ A. Mox compara v. Καθ' αὐτό. 13. τὰ αἴτια πιστουμένη] Legendum est τὰ αἰτιατὰ πιστ., ut apud Philoponum. Küst. Sic A. B. E. 18. τοῦτο] τοῦ B. Med. το E. 20. οὐκ ἐχρήμεθα Med. 22. φύσει ante τοῦ (quod praeponi debebat) omisi cum A. B. E. 25. δέ ἐστι] δέ om. A. E.

deinde pecuniam persolutam coram Senatu in curia expungebant, tabulasque ad aerarium deferebant. Ἀποδέον. Quod displicet. Et Ἀποδεόντων, qui desunt vel absunt. Et Ἀποδεῖν, differre. Iosephus: *Ut pedites ab onustis iumentis haud multum differrent.* † *Tantum abesse, ut ipsi auferret regnum, quod ei iam traditum erat, et iure hereditario ad ipsum pertinebat.* Ἀποδέχομαι. Probo. *Morum te laudo*, et, *Mores tuos probo*, utrumque dicitur. Ἀποδείκνυμί σοι χελ. *Ostendo tibi hirundinem.* id quod testor. Ἀποδείξασθαι. Disciplinas in schola comparatas exhibere. Ἀπόδειξις. *Demonstratio* a definitione differt. Primum de definitione quaerendum est, utrum una sit ratio, secundum quam omnium rerum definitiones tradi possint, an plures. et si una tantum, quaenam haec sit. sin plures, quot illae sint numero et quales. cum autem descriptione vel definitione tot et tales invenerimus, rursus alia quaestio nos excipit: quibus methodis quibus in rebus sit utendum. hoc autem cum invenerimus, quoniam definitio ex generibus et differentiis constat, quaerendum, quodnam sit rei propositae genus quaeque differentiae, ut differentiis, quae rem constituunt, cum genere coniunctis eius definitionem tradamus. Est etiam alia difficultas. cui enim primum aliquid inest, id per se quoque existit. per se autem existit, quod habet substantiam. non tamen continuo si quid per se est, id etiam primum est. animal enim per se quidem homini inest; sed non primum. ita quamvis homo non esset, animal tamen esset. sequitur non primum homini animal inesse. Eodem etiam modo figura inest triangulo, per se quidem, sed non primum. Propria vero *demonstratio* fit ex iis, quae per se et primum sunt; et omnino quae ex causis effecta probat, et ex universalibus particularia. Quae vero ex effectis causas probat, illa demonstratio τεκμηριώδης vocatur: ut si ex lunae illuminatione eam globosam esse demonstres. si enim quod globosa est, ideo sic eam illuminari demonstraretur, haec esset proprie demonstratio. nam ex causa effectus demonstraretur. ea autem demonstratione hic non utimur, quod effectus apud nos evidentior est quam causa. τεκμηριώδης item vocatur, cum ex fumo ignem deprehendimus et demonstramus. quod si effectus causam omnino sequatur, id vocatur τεκμήριον. est enim illud irrefutabile rei signum.

ἂν δὲ μὴ πάντως ἔποιτο, σημεῖον μὲν ἂν λέγοιτο, τεκμήριον δὲ οὐκ ἔστιν, διότι μηδὲ ἄλυτόν ἐστιν· οἷον ὡς τό, ὠχρά ἐστιν, ἐπειδὴ τέτοκεν. οὐ πάντως γὰρ τῇ ὠχρότητι παρακολουθεῖ τὸ τετοκέναι. Ἀπόδειξις δέ ἐστι μέθοδος διὰ συλλογισμῶν συλλογιστική, ὅταν ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων ὁ συλλογισμὸς γίνηται.

Ἀποδειροτομεῖ. ἀποκόπτει τοὺς αὐχένας.

Ἀποδημεῖν. γενικῇ· μὴ παρεῖναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐχρῆν αἰθρίας οὔσης ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Ἀπὸ δή. Ἀπὸ δὴ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων πάντα τὸν ἀνθιστάμενον τιθεὶς ἐν δευτέρῳ εὐθαρσῶς ἐπῄει. συνηνεχθήτην δὴ ἄμφω ἀλλήλοιν· Δέξιππος.

Ἀποδιατρίψουσιν. ἐγχρονίσουσι, χρονοτριβήσουσιν.

Ἀποδιδόμενοι. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες. Καὶ Ἀποδιδόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν, ἢ πιπράσκομεν.

Ἀποδιδράσκω. αἰτιατικῇ.

Ἀποδικεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. αἰτιατικῇ· ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι ἢ ἱλάσκεσθαι. Τοὺς νυκτικόρακας εἰς τοὺς ὄρνεις ἀποδιοπομποῦνται. Καὶ Ἀποδιοπομπείσθω, ἀποδιωκέσθω.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ φόνοις καθαιρομένων. οὗτοι γὰρ δὶς ἑπτὰ κύμασι πλύνουσι τὰ ἱμάτια.

Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ἐκφαυλίσας. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντα αὐτοῖς καθοπλισμόν, ἅμα τῷ νικῆσαι τῇ πρώτῃ μάχῃ παραχρῆμα τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις καθώπλισε τὰς δυνάμεις.

Ἀπὸ δόξης. ἀπὸ εἰκασμοῦ.

Ἀποδόσθαι. πωλῆσαι. Καὶ Ἀπόδου, ἀπόλυσον.

Ἀποδράς. ἀποφυγών. Καὶ Ἀποδρᾶναι.

Ἀποδρέψεσθε. ἀποτρυγήσετε. 274

Οὗ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε.

Ἀποδρύφω. ἐκδέρω.

---

1. ἔποιτο libri tum hoc loco, tum sub v. *Τεκμήριον*: unde mox petendum *οὐκέτι* pro *οὐκ ἔστιν*. 2. *ἄλυτόν ἐστι* Edd. 7. *γίνηται*] *γένηται* A. 8. *Ἀποδειροτομεῖ*] Lex. Seg. p. 426. Vid. Il. σ'. 336. ψ'. 22. quo respexit Hesychius: cf. Hesiodi ϑ. 280. 9. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] Versus ex Aristoph. Nub. 370. sic emendandus: *Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν*. Ubi *οὔσης* irrepserat etiam in libros quosdam Comici. 15. *εὐθαρσῶς ἔπνει* perperam extat sub ipsa glossa, quae servavit etiam *ἐκ τῆς πείρας* post *δευτέρῳ*. *συνηνεχθήτην* tacite Küsterus ex emend. Porti: *συνηνέχθητον* E. Med. Gaisf. *συνηνέχθη τὸν* A. B. Mox *δὲ* E. 16. *Δέξιππος* ed. Nieb. p. 35. 17. *Ἀποδιατρίψουσιν*] Appian. p. 816. *Toup.* MS. 19. *Ἀποδιδόμενοι. Ἀντιφ.*] Sic cum Harpocratione Lex. Seg. p. 427. 20. *γενικῇ* post *Ἀποδιδόμεθα* introduxit Aldus, tacite servavit Gaisf. 22. Om. vulg.

2. *Ἀντιφάνης*] Videndum an praestet *Ἀντιφῶν*. *Hemst.* Sic sane Ruhnkenius apud Spaanium Oratt. Gr. Reisk. T. VII. p. 823. Cum vulg. consentit Lex. Seg. p. 427. Exemplum ex Xenoph. Hellen. I, 7, 21. subministravit Portus. *Gaisf.* Usurpat etiam Dio Cassius. 3. *Ἀποδιοπομπεῖσθαι*] Synes. p. 97. Plutarch. Lysand. p. 442. Agathias p. 39. Plato Cratyl. p. 25. *Toup.* MS. Sufficit adhiberi Ruhnkenium in Tim. p. 40. sq. Cf. Schol. Platon. pp. 370. 454. Lex. Seg. p. 427. a quo abest *αἰτιατικῇ*. 5. *Τοὺς . . . ἀποδιοπομποῦνται*] Horum sententiam non assequor; videndumque ne *ὄρνεις* aliud nomen recondat. *Νυκτικόραξ* cuius generis habitus fuerit, quodammodo monstrat Munck. in Anton. Liber. 15. 7. *ἀποδιωκέσθω* si notionis est passivae, mendosum esse videtur. 9. *καθαιρουμένων* C. *δὶς ἑπτὰ κύμασι*] Non memini numerum *bis septem*: septenarius in talibus saepe obvius est. Appuleius Metam. XI, 1. *Purificandi studio, marino lavacro trado, septiesque submerso fluctibus capite* etc. Haec, ut videtur, *Toup.* ap. Gaisf. Eandem dictionem praestat aliud proverbium, *Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος*. 11. *Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ἐκφ.*] Vide supra v. *Ἀπεδοκίμαζεν. Küst.* *αἰτιατικῇ* tacite Gaisf. insersit. 12. *Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκ.*] Haec sunt verba Polybii lib. XVIII, 24. [c. 11, 9.] ut Iac. Gronovius recte observavit. *Küst.* Sub finem l. *τὰς οἰκείας δυνάμεις*. 16. *Ἀπὸ δόξης*] Lex. Seg. p. 427. et Zon. p. 242. Pertinet ad Il. χ'. 324. sive Od. λ'. 344. 17. *Ἀποδόσθαι*] Lex. Seg. p. 427. item Schol. Aristoph. Vesp. 169. *Ἀπόδου. πώλησον*] Sic Portus et Küsterus editorem Basiliensem tacite secuti. Et sic H. Steph. Thes. T. I. p. 993. B. MSS. omnes cum Med. Ald., *Ἀπόδου*. *Ἀπόλυσον*, ubi *Ἀπόλυσον* tanquam caput sequentis glossae ponitur. Hesychius: *Ἀπόδου. ἀπόδυσον. Gaisf.* 19. *Ἀποδράς*] Lex. Seg. p. 427. 21. *Οὗ καὶ πίονα τυρὸν ἁπ.*] Versus Aristonis Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 303. Cf. vv. *Ἰσχάς* et *Συγγόν*. 22. Zon. p. 283.

---

sin minus necessario sequatur, id *σημεῖον* dicitur, non *τεκμήριον*, quod non est irrefutabile: velut si quis dicat, *pallida est, quia peperit.* non enim necessario sequitur, quia pepererit, aliquam esse pallidam. *demonstratio* autem est methodus, quae per ratiocinationes colligit, cum ex veris principiis et primis argumentatio constat. *Ἀποδειροτομεῖ.* Cervicem amputat. *Ἀποδημεῖν.* Abesse: genitivo iungitur. Aristophanes *Nubibus*: *Atqui oportebat coelo sereno pluere, has autem abesse.* *Ἀπὸ δή.* Dexippus: *His igitur rebus omnibus, quibus videbat se aliis praestare, inductus cum omnes adversarios impares sibi reputaret esse, fidenti animo eum adortus est. ambo igitur inter se congressi sunt.* *Ἀποδιατρίψουσι.* Tempus terent, immorabuntur. *Ἀποδιδόμενοι.* Antiphon usurpavit, ut esset, reddentes. Et *Ἀποδιδόμεθα*, alteri tradimus, sive vendimus. *Ἀποδιδράσκω.* Aptum accusativo. *Ἀποδικεῖν.* Causam dicere. sic Antiphanes. *Ἀποδιοπομπεῖσθαι.* Accusativo iungitur: amandare ad Iovem Piacularem, et quodammodo lustrare et expiare. *Bubones ad aves amandant.* Et *Ἀποδιοπομπείσθω*, abigat. *Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμ. A bis septem fluctibus.* per translationem ab iis ductam, qui ob caedem lustrantur. illi enim bis septem fluctibus vestes abluunt. *Ἀποδοκιμάσας.* Rem ut inutilem aspernatus. *Hannibal vero, damnato genere armorum, quo milites eius ante usi fuerant, post primam statim victoriam copias suas armis Romanorum armavit.* *Ἀπὸ δόξης.* Praeter coniecturam. *Ἀποδόσθαι.* Vendere. Et *Ἀπόδου*, vende. *Ἀποδράς.* Qui aufugit. Et *Ἀποδρᾶναι.* *Ἀποδρέψεσθε.* Decerpetis. *Ubi et pinguem caseum rodetis.* *Ἀποδρύφω.* Excorio.

Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἳ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν. ἵνα εὐτόνως χορεύωσιν. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

Ἀποδυσπετεῖ. ἀποδύρεται. Ἀυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται.

Ἀπὸ ἔθεν. ἀπὸ ἑαυτοῦ.

Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν. Ζῆν δέ, τὸ μετὰ τρυφῆς καὶ πολυτελείας. Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαπῶν κεκτῆσθαι, ὅσα ἀποζῆν ἀπ' αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ μέτρια.

Ἀπόζων. ἀποπνέω.

Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ, καὶ τῷ μερισμῷ τῆς ἐννοίας διαλύσῃ τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ, οὐκέτι ἄλλο τι ὑπολήψεται αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ἔργον. φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβεῖται, παιδίον ἐστί. τοῦτο μέντοι οὐ μόνον φύσεως ἔργον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ. πῶς ἅπτεται θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τί ἑαυτοῦ μέρος;

Ἀποθάνωμεν. αὐθυπότακτον. καὶ ἀποθάνωμαι, ὁμοίως. καὶ σύνταξις. Ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπέτισε πολλὰ χρήματα.

Ἄποθεν. χωρίς, ἢ πόρρωθεν.

Ῥινοῦ χερμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων
Ἀλκιμένης πτανῶν εἰργον ἄπωθε νέφος.

καὶ αὖθις· Ῥουφῖνος δέ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄποθεν. Καὶ

Ἄποθέν γέ ποθεν, ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.

Ἀποθέμενος. αἰτιατικῇ.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῦσαι. Ὁ δὲ βουλόμενος μηδένα χρόνον ἀργὸν ποιεῖν προέθετο τὸ τοῦ χειμῶνος ἄπρακτον εἰς τινας χρείας ἀποθέσθαι.

---

1. Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδ.] Vide quae de significatione huius vocis notamus infra in v. Ἡ δεῖ χελ. *Küst.* Vide potissimum Periz. in Aelian. II, 30. 3. χορεύσωσιν] Malim παλαίσωσιν, i. e. *luctentur. Küst.* ἀθλεύσωσιν Toup. III. p. 36. Immo referuntur haec, ἵνα εὐτόνως χορεύσωσιν, ad interpretationem versus Aristophanei: ut distinctione tantum maiore post στολήν locus fuerit refingendus. Cf. Porsonus in Toup. IV. p. 498. sive in Aristoph. p. 115. Verum intuenti verba Scholiorum, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφώτεροι ὦσι πρὸς τὰ παλαίσματα, facile coniectura suboriatur, duplicem interpretationem per membrorum quandam similitudinem esse conflatam. χορεύωσιν B. C. E. Schol. in Aristoph. locum mox laudandum. Ἀριστοφάνης Acharn. 603. (627.) 5. Item Zon. p. 263. Ἀποδυσπετεῖ] Plutarch. II. p. 502. M. Antonin. IV, 32. *Toup.* MS. Antiquissimus vocis auctor Aristotelis Top. VIII, 12, 5. Ἀυσθετούμενοι] Polybio recte tribuit Valckenarius: vid. Polyb. fr. Vatic. XXXIII, 2. repetitum sub v. Ἀυσθετήσας. 7. Ἀπὸ ἔθεν] Il. ζ. 62. Addit Hesychius ἀπὸ ἄνωθεν, ubi tollendum ἀπό. 8. Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν] Haec repetuntur infra v. Ζῆν. *Küst.* 9. πολυτελείας] πολυτελείας ἀποζῆν B. E. Notissimum hanc in rem Schol. Thucyd. I, 2. ὅσον ἀποζῆν: μετρίως ζῆν. ἀποζῆν ἐστιν εὐτελῶς ζῆν, ζῆν δὲ τὸ μετὰ τρυφῆς ζῆν. Docte vocem disseruit Hemst. in Tho. M. p. 94. Exemplum Gaisf. enotavit ex v. Ἀπόσιτος. ἀγαθὰ om. A. 12. γενικῇ. ἀποπνέων] γενικῇ omisi cum C. Lex. Seg. p. 427. inter vss. habet E. „Exempla vide apud Aristaenetum Boissonadii p. 405." *Gaisf.* 13. Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι] Ex Schol. Homeri Il. γ'. 406. *Küst.* 14. Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ καὶ τῷ μερ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. II, 12. *Küst.* Haec sic erant concinnanda: Ἀποθανεῖν. τί ἐστι τὸ ἀποθανεῖν; [ὅτι] ἐάν τις κτλ. 17. ἔργον εἴ τις] ἔργον ἐστὶν εἴ τις A. B. E. Forsan ἔργον ὅστις. Tum παιδίον ἐστί om. B. in marg. habet E.

1. ἔργον om. vulg. 2. Novissima praeter rem ex Antonino transcripta. 4. Ἀποθάνω] Ἀποθάνωμεν A. B. C. E. Mox iidem ἀποθάνωμαι pro ἀποθάνωμεν. Verba καὶ σύνταξις delevit Küsterus. Hermannus qui supra coniectabat, Ἀποθάνω. αὐθυπότακτον. καὶ ἀποθανοῦμαι ὁ μέλλων, novissima rettulit ad structuram dativi, quam grammaticus iusserit observavi. Vereor tamen ut grammaticus dativum quempiam, qui quidem extrinsecus accesserit, ad orationis syntaxin traducere potuerit. Quod si locus incerti scriptoris non magis quam exemplum Synesii sub v. Ἀποθνήσκοντας allatum demonstrationem aut structurae aut formae singularis iuvat, nihil (praeter obscurum locum in gl. Τέλος εὐδαιμονίας διαφέρει) habet quo defendatur καὶ σύνταξις: nisi forte ἀποθανοῦμαι inter ὑποτασσόμενα putabimus reponi, quod ἐὰν θανοῦμαι commemoravit Herod. Epim. p. 278. Neque ἀποθάνωμεν mutare libet, cum Choeroboscus p. 1086. potissimum primas numeri pluralis in authypotactis recenseat. Certum tamen ἀποθανοῦμαι. 5. Ἀποθανόντος] In his metri iambici vestigia deprehendere sibi visus est Burneius. Mihi aliter. *Gaisf.* 7. Ἄποθεν] Sic MSS. Pariss. In prioribus vero editt. male scriptum ἄπωθεν, per ω̃. *Küst.* In exemplo A. B. E. C. ἄποθε contra metrum. Saepe commutantur haec verba. Vide Berglerum in Alciphr. Ep. I, 1. *Gaisf.* Alienis documentis (v. Lobeck. in Phryn. p. 9. sq.) nihil opus, cum domesticis Suidas abundet: vide vel v. Ἀπηνής. Sed Antipatri locus non potuit exhiberi, nisi duplex vocis forma consignaretur. 8. Distichum Antipatri Sid. CV, 3. 4. Antholog. Pal. VII, 172. Cf. v. Κῶλον. 10. ἐπανήκων] ἐπανῆκον A. 11. ἄπωθεν Med. Atque sub hac scriptura locus posterior repeti solebat in v. Ἄποθεν. 12. Ἀποθέν γε] Eadem corruptione Timaei MS. pro Ἀμοθέν γε. Vid. Ruhnkenius p. 26. Ἀποθενγέποθεν iunctim A. ἰσημέρου] Hanc vocem tanquam supervacaneam delendam censeo. *Küst.* Assentit Ruhnkenius; nihil iuvant ἑτέρου vel ἰσημοίρου Toupii coniecturae. 13. Ἀποθέμενος] Gl. om. vulg. 15. χρόνον ποιεῖν, formula recentioribus quam vetusti aevi scriptoribus probatior (de qua v. Reisk. in Constant. Cerim. p. 396. Sturz. de D. Maced. p. 189. sq. Boisson. in Anecd. V. p. 65. ut alios mittam), hoc loco propter adiectum ἀργὸν est observanda.

Ἀποδύντες. Ad aliquid se accingentes. per translationem ductam ab athletis, qui vestem exteriorem exuere solent. Aristophanes (ubi significatur, *ut habilius saltemus*): *Verum accincti nos anapaestos persequamur.* Ἀποδυσπετεῖ. Desperat. *Malis vexati animo concidere coguntur.* Ἀπὸ ἔθεν. Ab se. Ἀποζῆν. Tenuiter et parce vivere. Ζῆν vero, in deliciis et luxu vivere. *Iis bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare posset.* Ἀπόζων. Redolens. Ἀπόειπε. Recusa. Ἀποθανεῖν. *Si quis ipsam tantum mortem intueatur, et cogitatione ab illa removerit, quae prima specie nostram imaginationem terrent, nihil aliud eam esse putabit quam naturae opus. naturae vero opus quisquis formidat, puer est. hoc autem non solum est naturae opus, sed illi etiam conducit. Considerandum etiam, quomodo et qua sui parte homo deum attingat.* Ἀποθάνωμεν. Unus e subiunctivis absolutis. et Ἀποθανοῦμαι, itidem. *Patre mortuo multum ille pecuniae persolvit.* Ἄποθεν. Seorsim. item procul. *Fundae coriaceae, saxa iaculantis, bene tortas rotans habenas Alcimenes volucrum nubem procul arcebam.* Et alibi: *Rufinus vero inter redeundum in eum incidit, non procul ab urbe Nisibide.* Et Ἄποθέν γέ ποθεν, alicunde. Ἀποθέμενος. Aptum accusativo. Ἀποθέσθαι. Reponere, recondere. *Ille cum nullum tempus otiosum traducere vellet, hibernum otium negotiis quibusdam necessariis impendere statuit.*

Ἀποθεσπίσαι. δογματίσαι, ἐκθέσθαι, εἰπεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποτεθησαυρισμένον.

Ἀποθήκην. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφήν. Φίλιστος.

Ἀπόθητος. ὁ μὴ ποθούμενος.

Ἀποθνήσκοντας ἐν πολέμοις ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅσοι τοῦ ζῆν ἀπεγνώκεσαν. κἀγὼ μαχήσομαι ὡς ἀποθανούμενος, καὶ οἶδ' ὅτι περιέσομαι. Λάκων γάρ εἰμι ἄνωθεν, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν
275 τῶν τελῶν· μαχέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνάξονται.

Ἀπόθου. ἀποβαλοῦ. Ἀπωθοῦ δέ, ὤθησον.

Ἀποθώμεθα. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποβάλωμεν.

Ἀποθραυσθῇς. ἐκπέσῃς.

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττῃς,
(τουτέστιν εἰσέλθῃς)
μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.

Ἀποθρέξεις. συναποτροχάσεις. οὕτω Πλάτων.

Ἀποθρώσκοντα. ἀποπηδῶντα.

Ἀποθύμια. λυπηρά, τὰ μὴ καταθύμια.

Ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ. Λείσας οὖν μὴ ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ, μὴ θαρσήσας αὐτὸν ἐπιβαίνει τοῦ πορθμείου. Καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν ὀλίγοις τε καὶ ὧν ὄφελός τι ἐν παντὶ ἔθνει ἀπὸ θυμοῦ εἶναι τὰς λεηλασίας. Καὶ ἀπὸ θυμοῦ, μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ἄρχων ὁ Ἄβγαρος.

Ἀποθυννίζω. τὸ ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι.

Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον τρεπομένων.

Ἄποκα πρόβατα. ἄκουρα.

Ἀποκαθεύδουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. Εὔπολις. τουτέστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι.

---

1. Ἀποθεσπίσαι] Lex. Seg. p. 427. 3. Ἀπόθετον] Athenaeus p. 214. E. Plutarch. Crasso p. 553. ἀρὰς ἀποθέτους καὶ παλαιάς. Et sic Appian. p. 220. *Toup.* MS. Vid. in Ἐδωδίμων. *Hemst.* Videndi de hac voce Iacobs. in Philostr. p. 268. et Lobeck. Aglaoph. p. 862. 4. Ἀποθήκην] Herodot. VIII. p. 495. [c. 109.] unde haec esse concinnata statuit Gronovius p. 990. *Hemst.* Lex. Seg. p. 428. Quae sequebantur, Ἀποβλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζειν, omisi cum C. In marg. habet A. 6. Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ.] Elegans hoc fragmentum depromptum est ex Synesii Epist. CXIII. *Küst.* Synesii nomen in fine diserte addit E. πολέμῳ] πολέμοις A. B. C. E. 7. πλεῖστον B. 8. ἀπεγνώκεισαν] ἀπεγνώκεσαν dedi cum A. C. κἀγὼ μαχήσομαι] τούτων ἔσομαι. μαχέσομαι γὰρ E. ex ipso Synesio ut videtur interpolatus. μαχέσομαι C. 9. οἶδ'] εὖ οἶδ' E. qui mox ἄνωθεν εἰμί cum Synesio. 10. Λεωνίδαν] Λεωνίδην A. B. Med. 13. ὤθησον] ἀποδίωξον, ὤθησον E. Om. C. Haec paulo copiosius explicantur v. Ἀπωθητόν. Adde Herod. Epimer. p. 274. 14. ἀποβάλλωμεν] ἀποβάλωμεν A. C. 17. Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰς.] Apud Aristophanem Nubib. 993. locus hic ita legitur: Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς. Vide infra vv. Ἀχρηστα et Εἰσάττειν. *Küst.* Quae recte perscripta sunt in v. Μήλῳ βληθῆναι. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι (γρ. εἰσάττης ἤγουν εἰσέλφ
θοις)· ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς μὴ λωβηθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς. Ἀριστ. νεφέλαις E.

1. Ἀποθρέξεις] Lex. Seg. p. 427. Portus Aristoph. Nub. 1005. attulit, ubi verior scriptura ἀποθρέξει. Πλάτων] Intellige Comicum. 3. Ἀποθρώσκοντα] Lex. Seg. p. 427. Il. β'. 702. Od. ά. 58. 4. Ἀποθύμια] Lex. Seg. p. 428. Il. ξ'. 261. 5. γένηται τῷ βασιλεῖ] Haec verba tacite, quamquam recto iudicio, delevit Küsterus. 8. ἄπο θυμοῦ retracto accentu H. Steph. Thes. I. p. 492. F. Plura hanc in rem Bastius in Gregor. de Dial. p. 210. *Gaisf.* Inutilis novatio. Mox Hermannus emendabat θαρσήσας αὐτὸς ἐπιβαίνειν. Equidem primum μηδὲ θαρσήσας desiderabam, deinde verba quaedam post αὐτόν, quorum sententiam in Latinis significavi. 8. Non satisfacit illud ἐν παντὶ ἔθνει. 9. τὰς λ.] τῆς λ. E. C. Med. Correxit Portus. καὶ ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ Θ.] Locum hunc, qui in prioribus editt. mutilus est, ex MSS. supplevi. *Küst.* Exciderant enim: μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ. 10. Locus e Parthicis Arriani. 11. Ἄβγαρος] Ἄβγαρος A. Cf. in v. Ἄγβαρος. ἤγουν μισητός addunt Edd. vett. 12. Ἀποθυννίζω] Lucian. Iov. Tragoed. p. 142. *Toup.* MS. Ἀποθυνίζω Med. 14. Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους] Huic proverbio contrarium est illud: Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ' ἵππους: de quo vide supra suo loco. *Küst.* 16. Ἄποκα] Lex. Seg. p. 429. Vocem repperisse videtur, si fidere licet, Hesychius: Ἄποκ' ἐκτῖλαι. ἐκδεῖραι. 17. Ἀποκαθεύδουσιν . . . Εὔπολις Lex. Seg. p. 428. 18. τουτέστι] Immo τό.

Ἀποθεσπίσαι. Decretum ferre, exponere, pronunciare. Ἀπόθετον. Reconditum. Ἀποθήκην. Refugium. sic Philistus. Ἀπόθητος. Qui non desideratur. Ἀποθνήσκοντας. *Qui vitam plurimi faciunt, eos in bellis video mori, hos autem video vivere, qui de salute desperarant. Quamobrem ipse ut moriturus pugnabo, et scio me superstitem fore. Spartanus enim sum a prima generis origine, et novi quid Ephori ad Leonidam scripserint: pugnent ut morituri, et non morientur.* Ἀπόθου. Depone. Ἀπωθοῦ vero, repelle. Ἀποθώμεθα. Unus e subiunctivis absolutis: abiiciamus. Ἀποθραυσθῇς. Excidas. *Neque in saltatricis domum ingrediaris, ne forte bona tua existimatione excidas.* Ἀποθρέξεις. Cursu aufugies. sic Plato. Ἀποθρώσκοντα. Desilientem. Ἀποθύμια. Molesta, ingrata. Ἀπὸ θυμοῦ. Invisus. *Veritus igitur, ne regi displiceret, neve huic confisus discrimen capitis adiret, navem intravit.* Et alibi: *Paucis quidem et optimo cuique popularium illas praedationes displicere.* Item: *Quoniam vero non erat illis ingratum ut Abgarus praeficeretur.* Ἀποθυννίζω. Repudio, decipio. Ἀπὸ ἵππων ἐπ' ὄνους. *Ab equis ad asinos.* in eos qui ad deteriora transeunt. Ἄποκα πρόβατα. Pecora intonsa. Ἀποκαθεύδουσιν. Secubant. Eupolis. dicitur de uxore, quae a mariti lecto secessit.

Ἀποκαθιστῶν. διδούς, χαριζόμενος. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί. τουτέστι τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν προτέραν δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει λέγειν ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν.

Ἀποκαραδοκία. προσδοκία. Καὶ Ἀποκαραδοκῶν, προσδοκῶν. Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν, ὅποι καὶ τύχης χωρήσοι τὰ πράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνελπιστίαν.

Ἀποκαρτερήσαντα. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομοθέτην μετὰ τὸ θεῖναι τοὺς νόμους ἐλθόντα εἰς Κρήτην ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοῖς ἀναγκασθείη λῦσαι. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας τὸν βίον καταστρέφει.

Ἀπὸ καταδυομένης. λείπει, ὅ τι ἂν λάβῃς, κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἡ μεταφορά, οἳ καταδυομένης τῆς νεὼς ὅ τι ἂν λάβωσι, κέρδος ἡγοῦνται. [276]

Ἀποκαταλλάξαι. φιλοποιῆσαι.

Ἀποκατέστην. ἀπεδόθην. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν.

Ἀποκεκλήκαμεν. ἀπηγορεύσαμεν. καὶ Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν πόλιν διαπερᾶν.

---

1. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί] Haec sunt verba Davidis Psalm. XV, 5. *Küst.* Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀποκακήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες: quae ut erant apud Zon. p. 264. scripta. Med. editor inseruit. 5. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] Haec et quae sequuntur leguntur etiam supra v. Ἄξιον. *Küst.* Add. Arsen. p. 67. 8. κρεῖττον om. B. E. In fine τοῦ ξύλου quae olim etiam v. Κἄν τι σφαλῆτ' subiungebantur, omisi cum A. Locus Aristophanis est Ran. 748. 11. Ἀποκαραδοκία. Lex. Seg. p. 428. Ἀποκαραδοκῶν] Voce utitur Menand. Prot. p. 168. C. *Burn.* Schol. Gregor. Naz. Stelit. I. p. 11. ed. Eton. Ἀποκαραδοκοῦσα: ἐπιμελῶς ἐπιτηροῦσα καὶ ἀπεκδεχομένη. *Gaisf.* Fragmentum tribuas Polybio. 12. προσδοκῶν] Haec vox a prioribus editt. abest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* καθῆστο] καθίστω A. Mox χωρήσει B. E. 15. Ἀποκαρτερήσαντα — ἐξαγαγόντα Lex. Seg. p. 428. λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ] Puto semper *inedia*. Arrianus in Epictet. p. 210. Eustath. p. 1239. Bas. 1175. Rom. Ἀποκαρτερεῖν, ὃ ποινῆς εἶδός τι ἦν παρὰ τοῖς πάλαι. Hippocrates De Rat. vic. morb. ac. p. 77, 11. Ἐκλήθη δὲ τοῦτο διὰ τοὺς ἀποκαρτεροῦντας. Vocem vertit Cicero Tusc. I. Ἀποκαρτερῶν *a vita per inediam discedens*. De Lycurgo ἐτελεύτησεν — ἀποκαρτερήσας [Plutarch.] p. 57. non Cretam, sed Delphos profectus. Timaeus et Aristoxenus in Creta vitam finivisse dicunt, ut ait idem Plutarch. Id. p. 162. κεῖσθαι ait Anaxagoram ἀποκαρτεροῦντα, i. e. non mortuum, sed vitam finire inedia statuisse. *Wass.* 16. Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομ.] Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀπεκαρτέρησε. *Küst.*

1. θεῖναι] τεθεῖναι C. 2. αὐτοὺς] αὐτοῖς A. B. C. E pr. Hoc dedi, quamquam aptius foret αὐτός. 3. Locus propemodum repetitus ex v. Ἀναξάγορας. 4. καὶ abesse malim. 5. καταστρώμῃ C. 6. Ἀπὸ καταδυομένης] In proverbio hoc interpretando Erasmus a vero sensu procul aberravit, qui eam ob causam castigatur ab Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 21, 22. quem consule. *Küst.* λείπει νεώς Bos. Ell. Gr. p. 180. Ceterum Ἀποκαταδυόμενος A. λάβοις E. Mox οἷον καταδυομένης A. Med. 10. Ἀποκαταλλάξαι] Lex. Seg. p. 428. 11. Ἀποκατέστην. ἀπεδόθην. Ἀποκατ.] Locum hunc antea mutilum ex 2 MSS. Pariss. supplevi. *Küst.* Aberant enim duae voces superiores. Ἀποκατέστη. ἀπεδόθη E. Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλ.] Haec sunt verba Menandri in Excerptt. Legatt. ab Hoeschelio editis p. 143. *Küst.* Ed. Nieb. p. 365. ubi mendum residet ἀπεκατέστη. Ceterum ἀποκατέστην C. 12. Ζὶχ] Hoc nomine primaria quaedam dignitas apud Persas appellabatur, ut testatur Menander in iisdem Excerptis p. 133. [p. 346.] Id autem propterea moneo, ne quis vocabulum Ζὶχ spurium esse existimans temere assentiatur MSS. Pariss. in quibus pro περὶ τὸν Ζὶχ legitur, περὶ τὸν ζ' χρόνον, i. e. *septimum annum*: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est a librariis, quibus nomen Ζὶχ suspectum erat. Fateor et me lectionem MSS. Paris. olim probasse, et vocabulum Ζὶχ tanquam spurium damnasse, antequam incidissem in locum Menandri, ex quo fragmentum hoc a Suida depromptum est. *Küst.* ζ' χ A. ἕβδομον χρόνον C. Continuo cum B. E. glossam omisi, quam A. in marg. habet, Ἀποκαυλίζεσθαι τὸν μηχανικὸν κριόν. Ubi Küsterus: „Hoc vocabulo de ariete, machina bellica, usus est Thucydides II, 76. ut notarunt iam alii." Item Gaisf. delevit cum omnibus MSS. Ἀποκαίνυμι. νικῶ. ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω, καίνυμι, ἐκαινύμην. μεταφορικὴ δὲ ἡ λέξις. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικώντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἴνυμαι τὸ λαμβάνω. ἀπὸ τοῦ (neglexerat Küst. αἴνυμαι . . . τοῦ) αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας. Quae Med. editor petierat a Zon. p. 262. sive ab Etym. M. p. 126. 13. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] V. 1254, 55. unde legendum, μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν. 15. θεοὺς] Θρούς B. E pr.

Ἀποκαθιστῶν. Dans, largiens. *Tu es ille, qui hereditatem meam mihi restituis.* hoc est, qui gentium regnum et priorem dominatum mihi reddis. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου. Significare vult, praestare fortibus et spectatae virtutis ducibus uti quam ignavis. si quid enim incommodi oporteat pati, praestare illud boni quam mali ducis culpa pati. Aristophanes: *Et si quid peccaritis, ex meliore saltem ligno.* Ἀποκαραδοκία. Expectatio. Et Ἀποκαραδοκῶν, expectans. *Ille vero in castris sedebat, expectans, quem eventum res habiturae essent.* Significat etiam desperationem. Ἀποκαρτερήσαντα. Qui vel inedia vel laqueo mortem sibi conscivit. *Lycurgum, Lacedaemoniorum legislatorem, postquam leges tulisset, in Cretam profectum inedia vitam finisse, ne ipse eas abrogare cogeretur.* Et alibi: *Anaxagoras autem Lampsacum profectus inedia vitam finiit.* Ἀπὸ καταδυομένης. Integra oratio haec, ex nave, quae submergitur, quidquid ceperis, in lucro deputandum. translatio ducta a mercatoribus, qui cum navis submergitur, quodcunque rapuerint, id in lucro ponunt. Ἀποκαταλλάξαι. Reconciliare. Ἀποκατέστην. Restitutus sum. *Zicho debita septem annorum pecunia persoluta est.* Ἀποκεκλήκαμεν. Interdiximus. Aristophanes *Avibus*: *Interdiximus, ne dii coelestes urbem nostram amplius transirent.*

Ἀποκεκραιπαλισμένος. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγείς καὶ μέθης.

Ἀποκεκρουσμένον. οἷον ἠκρωτηριασμένον, ἀποκεκλασμένον καὶ κεκολοβωμένον.

Δός μοι
κυλίσκιον, . . χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.
ποτήριον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀποκεκύφαμεν. Ἀριστοφάνης·
Οἱ γὰρ ἄνδρες, ὥςπερ λαμπροφόροι ὄντες,
ἀποκεκύφαμεν.
οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

Ἀποκείλαντες. ἀποκλίναντες.

Ἀποκείραντες καὶ κείραντες, ἑκατέρως λέγουσιν.

Ἀποκεῖσθαι πόῤῥω. ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρατῖνος.

Ἀποκηδήσαντες. ἀντὶ τοῦ ἀποκακήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται, τὴν λύπην ἀφαιρήσονται.

Ἀποκήρυκτον. ἀλλότριον.

Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκηρύκτους φαύλους εἶναι ἁπλῶς δόξαι ἂν λέγειν ἐξ ἀνάγκης τοιούτους αὐτοὺς εἶναι· οὐ μὴν οὕτως ἔχει· ἐνδέχεται γάρ τινα μὴ τοιοῦτον εἶναι ἀποκήρυκτον γενόμενον. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτόν φασι γενέσθαι· οὐ μὴν φαῦλος ἦν. Καὶ Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων. 277

Ἀποκινδυνεύοντες. ἀποτολμῶντες, ἀποδειλιῶντες. Ὁ δὲ Σερτώριος ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγός, καίπερ θρασέως τῶν Ἰβήρων ἐκ τοῦ τὰ πλείω κατορθοῦν ἐχόντων, οὐκ ἀποκινδυνεῦσαί ποτε ἐτόλμησεν.

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέρχεσθαι καὶ ἀποτρέχειν. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὁρμιζομένων ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

---

1. Ἀποκεκραιπαλισμένος] Plutarch. Anton. 30. ἀποκραπαλήσας. *Burn.* Gl. habet A. in marg. Ἀποκραιπαλισμένος C. Vide v. Ἀποκραιπαλισμός. 3. Ἀποκεκρουσμένον] Ἀποκεκρουμένον Lex. Seg. p. 429. qui mox om. ἀποκεκλασμένον, item δός μοι et ποτήριον. 4. καὶ κεκολοβωμένον] καὶ κεκομμένον ἢ κεκολοβόμενον E. κεκολοβημένον C pr. 5. Δός μοι κυλίσκιον, τὸ χ.] Aristoph. Acharn. 433, 34. Ἀλλά μοι δός ἐν μόνον Κυλίσκιον, (Κοτυλίσκιον) τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Ac praestant κυλίσκιον A. B. E. C. τὸ ante χεῖλος omisi cum A. C. et v. Κύλιξ. Utrumque cum Zon. p. 264. 8. Ἀριστοφάνης] Versus Lysistr. 1002. ἅπερ λυχνοφοριῶντες ἀποκεκύφαμες, mirifice cum interpretum oratione confusus. 12. Ἀποκείλαντες] Lex. Seg. p. 428. Zon. p. 264. 13. Ἀποκείραντες] v. Προπόλεος. *Hemst.* Ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι Lex. Seg. p. 429. Illud Zon. p. 264. 15. Ἀποκεῖσθαι] Lex. Seg. p. 428. et Zon. 16. Post Κρατῖνος cum Küstero delevi Ἀποκέχρηται δοτικῇ, quae cum ordini litterarum repugnent, Med. posuit ante v. Ἀποκεῖσθαι, A. habet in marg. Ceterum Ἀποκέχρηνται B. Ἀποκέχρημαι E. Med. 17. Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρ.] Locus hic turbatus est, quem sic constituendum puto: Ἀποκηδήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες. Καὶ Ἀποκηδήσονται etc. *Küst.* Ope Lex. Seg. Ruhnkenius apud Valck. in Adoniaz. p. 203. restituebat: Ὅμηρος, ἀποκακήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ κεῖται. Cf. Etym. M. p. 131, 29. Interim recte fecit Gaisf. ἀντὶ τοῦ ἀποκακήσαντες inserens cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 428. Unde mala v. ἀποκακήσαντες repetitio potest diiudicari. „ὡς ἀπεκήδησαν τὸν Μασίστιον Herodot. IX, 31." *Hemst.* Immo ἀπεκήδευσαν. 18. Ὅμηρος] Il. ψ'. 413. ubi Scholiasta ἀποκηδήσαντε exponit ἀφροντιστήσαντε, ἀμελήσαντε. *Küst.* Nomen expunxi cum A. habet id E. in marg., post ἀφαιρήσονται reposuit A. Ipsum verbum Hesychio reddendum opinor: Ἀποκήλειν. ἀποδιώκειν. Interpretatio satis apta verbo ἀποκηδεῖν, i. e. incuriam agere et aspernari. παρὰ δὲ Σώφ. ἀποκακήσαντες] Haec omisit E. Cf. v. Ἀποκακήσαντες. Ceterum tentabat Porsonus ἀποκαδήσαντες.

1. Ἀποκακήσονται Zon. p. 264. 3. ἀλλότριον] Addit C. διαφέρει ἐκποίητος ἀποκηρύκιου. ὅτι ὁ — προθέσει, omissis in fine οἱ δὲ — προθέσει. 4. Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκ.] Haec et quae sequuntur usque ad οὐ μὴν φαῦλος ἦν, sunt verba Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 96. *Küst.* 9. Καὶ Ἀποκηρύττοντες . . . Πλάτων] Sic Harpocratio, Zon. p. 264. et Lex. Seg. p. 429. 10. Δημοσθένης] C. Aristocr. p. 687, 23. Post Πλάτων omisi glossam ex v. Ἐκποίητον γενέσθαι derivatam, quam A. in marg. coniecit: Οἱ δέ φασι διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται προθέσει. „Haec eadem leguntur in Ἐκποίητον γενέσθαι, nec quicquam mutatum ad fin. in προθέσει. Reponendum tamen πρὸς θέσιν, ut liquet ex Etymol. p. 323, 40. Vid. Ammon. in Ἀποκήρυκτος." *Hemst.* In fine πρὸ θέσιν E m. sec. Lex. Seg. p. 215. Ἀποκήρυκτος· ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οὐσίας· ἐκποίητος δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰς ποιήσασθαι. οὕτως Ἐρατοσθένης. Vid. Eratosth. p. 235. Item cum Küstero delevi, Ἀποκηρύττω. αἰτιατικῇ. Habet A. in marg. 11. ἀποδειλιῶντες, si quid video, referendum ad glossam quampiam οὐκ ἀποκινδυνεύοντες. 16. Ἀποκινεῖν] Lex. Seg. p. 429. 17. λέγεται] λέγεται δὲ Zonar.

Ἀποκεκραιπαλισμένος. Liberatus a crapula et ebrietate. Ἀποκεκρουσμένον. Mutilatum, fractum, decurtatum. Aristophanes *Acharnensibus*: *Da mihi poculum, cuius sit labrum fractum.* Ἀποκεκύφαμεν. Aristophanes: *Nos enim viri, tanquam lucernam ferentes, incurvati incedimus.* qui enim lucernas feruut, cernui incedunt propter ventum. Ἀποκείλαντες. Declinantes. Ἀποκείραντες, et κείραντες. utrumque dicitur. Ἀποκεῖσθαι πόῤῥω. Nullo in loco haberi. sic Cratinus. Ἀποκηδήσαντες. Negligentes, animo deficientes. Homerus. Apud Sophronem vero id quod est, aegrotat. Et Ἀποκηδήσονται, a moerore liberabuntur. Ἀποκήρυκτον. Abdicatum. Qui simpliciter dicit abdicatos esse improbos, dicere videtur eos necessario tales esse. non tamen ita se res habet. fieri enim potest, ut qui fuerit abdicatus, non sit talis. Themistocles enim abdicatum fuisse dicunt: qui tamen malus non fuit. Item Ἀποκηρύττοντες, vendentes. sic Demosthenes et Plato. Ἀποκινδυνεύοντες. Periculum subeuntes. Metu periculum fugientes. *Sertorius, Romanorum dux, quamvis ob secunda proelia Iberis audacia et animi crevissent, belli tamen fortunam tentare non ausus est.* Ἀποκινεῖν. Abire, cursu discedere. de navibus etiam quae ad litus appelluntur et portum subeunt dicitur ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. Ἀποκληρῶσαι θεοποιῷ φροντίδι οὐδὲν ὤκνησε. λῆξις δέ ἐστι μερίς, παῦσις, κληρονομία.

Ἀπόκλητοι. κεκλημένοι. Οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις διαλαβόντες πόλεμον ἐξήνεγκαν. καὶ αὖθις Πολύβιος· Τριάκοντα τῶν Ἀποκλήτων προεχειρίσαντο τοὺς συνεδρεύοντας μετὰ τοῦ βασιλέως. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνῆγε τοὺς Ἀποκλήτους, καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῶν ἐνεστώτων.

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. ἀντὶ τοῦ ἀπόνευμα.

Ἀποκλίνω. αἰτιατικῇ.

Ἀποκναίει. διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει, λυπεῖ, ὀδυνᾷ.

Ἀποκναίειν. ἐνοχλεῖν, παρεκτείνειν.

Τί οὐκαθεύδεις; σύμ᾽ ἀποκναίεις περιπατῶν· Μένανδρος Μισουμένῳ. Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα, ἐν δευτέροις τιθείς· εἰ καὶ τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα· φησὶ Σιμόκατος Θεοφύλακτος. καὶ αὖθις· Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχόμενοι καὶ ἀποκναιόμενοι τόκοις ὀφλημάτων ἀειρύτοις τισὶ δυσθανατοῦντες ἀκούσιοι διεβίωσαν.

Ἀπόκνιζε. ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε.

Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκέτι εὑρίσκῃ τὰ ἴχνη.

---

1. Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως] Ex Scholiasta Aristoph. in Equ. 20. *Küst.* Plura Lex. Seg. p. 429. Mox sequebantur: Ἀποκλαίομαι (Ἀποκλέομαι Med.). αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποκλαίω (Ἀποκλύζω A.) αἰτιατικῇ. Quae cum A. in marg. habeat, Küstero praeeunte delevi. 2. Ἀποκλήρωσις] v. *Λῆξις. Παῦσις. Hemst.* Nempe novissima glossae pars tum in v. *Λῆξις* irrepsit, tum apertius etiam v. *Παῦσις* hinc est repetita. Sed ne hoc quidem loco aut ista videtur observatio tolerari posse, aut explicationis *μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν* viam assequaris. Iam cum simpliciter afferant Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, Ἀποκλήρωσις, *μέρος*: satis probabile formulam *εἰς ἀμείνονα λῆξιν* ad fragmentum esse revocandam: ut vocis *λῆξις* quae sit notio merito potuerit enarrari. Vidit aliquid etiam Tittmannus, ubi Zon. p. 243. Ἀποκλήρωσις. διανομή, μερισμός, *μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. λῆξις δέ . . . κληρονομία.* „Hinc supplendus Suidas. — Nam *μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν* ad locum pertinet misere luxatum, quem ex Chrysostomo esse puto et coniungendum cum sequentibus." Hactenus ille. 3. Orationis color satis obscurus, neque Damascio indignus. Nec facile nunc dignoscimus, quorsum spectet illud *θεοποιῷ φροντίδι*. Sententiam utcunque Latinam feci. 5. *οἱ κεκλημένοι* Zon. p. 235. *Οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλ.*] Haec descripta sunt ex Polyb. IV, 5. ubi sic legitur: *Οὔτε κοινὴν τῶν Αἰτωλῶν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, οὐδὲ μὴν ἄλλο τῶν καθηκόντων οὐδὲν πράξαντες, κατὰ δὲ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις διαλαβόντες* etc. *Küst.* 8. *Πολύβιος*] XX, 1. ubi Schweighäuserus *συνεδρεύοντας*. 10. *Ὁ δὲ*] *εἰ δὲ* A. 11. *ἀνεδίδου*] *ἐνεδίδου* B. C. E. Tum *παρὰ τῶν* A. Simillima dictio v. *Ἀνεδίδοτο*. 13. Ἀπόκλιμα] Vid. H. Steph. Thes. T. II. p. 261. D. *Gaisf.* Rectius Zon. p. 253. Ἀπόκλιμα. *τὸ ἔκνευμα τῶν ὀρῶν.* Editum tamen usus tueatur Etym. M. p. 374. 14. Om. vulg.

1. Ἀποκναίει] Ex Scholiasta Aristoph. in Vesp. 679. *Küst.* *ἀπολλύει*] In prioribus editt. excusum est *ἀποκνίζει*. Sed *ἀπολλύει* habent MSS. Pariss. et Schol. Aristoph. loco laudato. *Küst.* Item Hesychius. *ἀπολλύει* B. C. E. Lex. Seg. p. 428. ubi haec cum continua glossa sic coaluit, *ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρεκτείνει*: nec dissimiliter Schol., cui debetur Menandri versus. In fine E. addit *ἐλευθεροῖ*. 3. Ἀποκναίειν] Docte illustraverunt Ruhnkenius in Tim. p. 42. sq. et Piers. in Moer. p. 73. 5. *Μένανδρος* p. 120. *Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρ.*] Apud Theophylactum Simocattam II, 18. unde fragmentum hoc depromptum est, legitur *οὐ γὰρ ἀποκνέω. Küst.* Similiter hoc verbum apud Hesych. v. Ἀποκλάνει post Ἀποκναίει oblitteratum est. ubi Sopingius agnovit illud Ἀποκνεῖ: sed debebat etiam glossam tollere, perperam intrusam, eamque postmodum suo loco repositam. Mox *τὸν ἄνδρα, λέγω δή*, quae haud temere videntur suborta fuisse, tam a Theophylacto quam ab v. *Σάπειρ* absunt. Optime haec quadrabunt, si scripserimus *τὸν ἀνδρειότατον, λέγω δὴ κτλ.* 7. *δευτέρῳ*] *δευτέροις* A. B. C. E. et Theoph. *τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα*] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, et infra v. *Σάπειρ*, ubi fragmentum hoc repetitur. Priores vero editt. minus recte hic exhibent, *τῶν παραλλήλων λειπόμεθα. Küst.* Sic B. C. E. *παραλλείλω* A. 8. *Σιμόκατος*] Priores editt. male exhibent *Τιμόκρατος*, cuius loco *Σιμόκατος* ex 2 MSS. Pariss. reposui. *Küst.* Monuit etiam Reinesius V. L. p. 366. 9. *Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστιν.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. XII. *Küst.* Imitatus est Xenoph. Hellen. p. 583. *ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰσφοραῖς. Toup.* MS. 11. Praestat *ἀειρύτοις. διεβίωσαν*] *διέβησαν* A. 12. Ἀπόκνιζε] Sic duo MSS. Pariss. habent. In prioribus vero editt. excusum est *ἀπόκνυζε*, per *ῡ*. *Küst.* Glossam Bielius in Hesychium rettulit ad I. Regg. 9, 24. *ἢ ἀπότιλλε*] *ἢ* om. A. et Lex. Seg. p. 428. 13. Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα] Haec apud Artemidorum me legisse memini. *Küst.* Non opinor. Habet Lex. Seg. p. 428. *τῶν ἰχνῶν* om. Zon. p. 264. et Hesychius.

Ἀπόκινος. Saltationis genus. Ἀποκλήρωσις. Portio. *Nihil dubitabat in spem hereditatis melioris divino consilio sese committere.* Λῆξις enim significat partem, cessationem, hereditatem. Ἀπόκλητοι. Evocati. *Non expectato communi concilio, nec re cum Apocletis communicata, de propria ipsorum voluntate bellum susceperunt.* Iterum Polybius: *Triginta ex Apocletis elegerunt, qui regi assiderent.* Denuo: *Ille vero cum Apocletis, quos convocarat, de praesenti rerum statu consultare coepit.* Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. Montium declivitas. Ἀποκλίνω. Aptum accusativo. Ἀποκναίει. Corrumpit, amputat, perdit, dolore afficit, cruciat. Ἀποκναίειν. Turbare, vexare. Menander *Odioso*: *Quidni dormis? ambulando me obtundis.* Theophylactus Simocatta: *Non enim vereor magnitudine virtutis vel fortissimum, Herculem dico, postponere: tametsi quem cum eo conferamus. alium non habeamus.* Et alibi: *Sub Iustiniano homines a tributorum exactoribus graviter affligebantur, et perpetuis usuris vexati nec mori facile poterant et vitam inviti trahebant.* Ἀπόκνιζε. Abrade, vellica. Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν. Dicitur de cane, cum vestigia amplius non potest invenire.

Ἀποκόπους. ἐκτομίας. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς κεῖται.

[Ἀποκραιπαλισμός. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.]

Ἀπόκριμα. κατάκριμα.

278 Ἀπόκριναι. δοτικῇ· ‖ ἀποκρίθητι. Δημοσθένης· Ἀπόκριναί δεῦρό μοι παρελθών. Ἀποκρινεῖται δὲ λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ἃ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.
Ὑποβολιμαίῳ·

Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτως λαλεῖν.

Καὶ Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ὁμοίως λέγει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθών.

Ἀποκρότῳ. τραχείᾳ. Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦντες.

Ἀποκρούεσθαι. αἰτιατικῇ· ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκτείνω. αἰτιατικῇ· φονεύω. Καὶ Ἀποκτεῖναι, φονεῦσαι. Καὶ Ἀποκτείνῃς, αὐθυπότακτον.

Ἀποκτιννύναι. φονεῦσαι. Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις·

Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

Καὶ Ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι.

Μισοῦσι μὲν ὦ πάτερ Θράσωνα· ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Ἀπόκοιτος. πόρρω τῆς κοίτης. Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος.

Ἀποκυηθέν. τεχθέν. Καὶ Ἀποκυΐσκω, τὸ ἀπογεννῶ.

Ἀπολαβόντες. ἐναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολα-

---

1. *Ἀποκόπους*] Athanas. I. 277. A. 347. A. *Burn.* Vid. infr. v. *Θλαδίας.* Bardesanes Syrus in Dialogis *πρὸς τοὺς ἑταίρους* ap. Euseb. Praep. VI, 10. *Ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ὀσροηνῇ ἀπεκόπτοντο πολλοὶ τῇ Ῥέᾳ, καὶ ἐν τούτῳ μιᾷ ῥοπῇ ὁ βασιλεὺς Ἄβγαρος ἐκέλευσε τῶν ἀποκοπτομένων τὰ αἰδοῖα ἀποκόπτεσθαι καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ἐκ τότε οὐδεὶς ἀπεκόπη ἐν τῇ Ὀσροηνῇ. Reines.* 2. *δὲ κεῖται*] δὲ om. A. C. Meliore verborum ordine Zon. p. 235. *κεῖται δὲ καὶ ἀ. τοῦ ἀσθ.* 3. *Ἀποκραιπαλισμός*] Vid. *Ἀποκεκραιπαλισμένος. Hemst.* Fidem glossae, quam C. ignorat, labefactat etiam A. qui *Ἀποκεκραιπαλισμένος*, et mox *ἀπαλλαγείς.* Cum eodem et Lex. Seg. p. 429. ubi reliqua servantur, addidi *τῆς.* 5. *Ἀπόκριμα*] Lex. Seg. p. 428. Glossa sacra. Vide Hesychium. 6. *Ἀπόκρινε* A. *Ἀ. δοτικῇ* om. vulg. *Ἀποκρίθητι* si compares cum *ἀπόκριναι* Demosthenico, videantur quaedam excidisse, quae referrentur ad praeceptum Atticistarum supra significatum in v. *Ἀπεκρίθη.* Et Latinus quidem interpres: Responde. [Pro eodem dicitur etiam *ἀπόκριναι.*] Sed malui unam in glossam redigere, quae divelli solebant: *Ἀπόκριναι. δοτικῇ. Ἀποκρίθητι. Δημ.* Accedit Zon. p. 283. *Ἀπόκριναι. ἀποκρίθητι. Ἀπόκρινε δὲ ἀντὶ τοῦ διαχώρισον, ψιλόν.* Praeterea huius optimus liber (Tittm. p. 264.) ignorat *δοτικῇ.* 7. *παρελθών*] *προελθών* A. suspicor tamen grammaticum citare voluisse locum ex or. de Fals. Leg. p. 378, 3. ubi *ἀναστάς*, quomodo profert Lex. Seg. p. 208. *Δημοσθένης — παρελθών* hac sede om. B. E. *Gaisf.* 8. *λέγουσι μᾶλλον*] Sic Zon. p. 264. *μάλιστα λέγουσι* E. om. C. *Μένανδρος* om. A. *Μένανδρος* et reliqua glossae om. C. Vide Menand. Mein. pp. 91. 171. 10. *Ὃ δ'*] *ἃ δ'* reposui cum A. „Et sic etiam Lex. Seg. teste Bastio." *Gaisf.* „Verte, *Quod responsurus erit, ego tibi facile dixero.* Tum leg. *Ὑποβολιμαίῳ· Ὡς μ ἀποκρινούμενον δ' οὕτω λαλεῖν.* Senarius integer. Menandri fabula *Ὑποβολιμαῖος* satis nota." *Hemst.* *Ὑποβολιμαίῳ* etiam Wesseling. Probabil. c. 29. qui probante Toupio duo Menandri locos distinxit. Edebatur enim: — *λέγοιμί σοι Ὑποβολιμαῖα ὡς μηδὲν ἀ. δ' Οὕτω λαλεῖν.* Bekkerus in Lex. Seg. p. 429. dedit *Ὑποβολιμαίῳ.* 12. *ἀποκρινούμενα*] *ἀποκρινουμένῳ* Gaisf. cum Lex. Seg. Locus tamen nondum persanatus. Soloece Porsonus in Toup. IV. p. 486. coniecit, *ὡς μηδὲν ἀποκρινούμεθ', ἂν οὕτω λαλῇς*: nec felicior Meinekii opera, *ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ τούτῳ λαλεῖς.* 13. *Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία*] Haec et seqq. Harpocratio Palat. Cf. Zon. p. 243. 14. *λέγει*] *ὁμοίως λέγει* A. et Lexicographi. 15. *Αἰσχίνου, ὡς προείρηται*] *Αἰσχίνου, Ἀπόκριναι λέγων δεῦρό μοι παρελθών* A. B. E. et Lexicographi. Sed *λέγων* om. B. E. Ceterum cf. Elmsl. in Acharn. 632. 16. *Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο*] Haec sunt verba Thucydidis VII, 27. *Küst.* Vid. Plutarch. de Lib. Educ. p. 2. Xenoph. p. 943. *Toup.* MS. Adde Plut. Eum. 16.

1. *Ἀποκρούεσθαι*] Lex. Seg. p. 428. et Hesychius, *αἰτιατικῇ* omisso. Vid. Thuc. VIII, 100. Schaef. in Dionys. p. 404. In fine E. addit *ἀποδιώκειν.* Statim cum Küstero gl. *Ἀποκρύπτομαι αἰτιατικῇ*, delevi, quam habet A. in marg. 2. *Ἀποκτείνω*] *Ἀποκτένω* B. C. E. Med. *αἰτιατικῇ* om. vulg. *φονεύω* om. E. In marg. praebet A. *Ἀποκρύπτω αἰτιατικῇ καὶ ἀποκτενόντων.* 5. *Ἀποκτιννύναι*] *Ἀποκτινύνω* Phrynichus Bekkeri p. 29. quod alteri scripturae praefert, fidem ille librorum optimorum est secutus. Attigit Bast. Epimetro in Ep. Crit. p. 29. 6. *ἀποκτιννύει*] *ἀποκτιννύειν* A. B. C. Lex. Seg. teste Bastio. 7. *Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμ.*] Metrum fragmenti huius prorsus turbatum est, de quo in integrum restituendo despero. *Küst.* Sunt hae reliquiae duorum tetrametrorum ex iambico genere. 9. *Καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι*] Immo scribendum potius est, *καὶ ἀπεκτόνασι λέγεται καὶ ἀπεκτάκασι.* Vide supra v. *Ἀπεκτάκασι. Küst.* *ἀπεκτάγκασι* hic et in exemplo A. C. E. Lex. Seg. ut in v. *Ἀπεκτάγκασι*, quo immigravit observationis huius particula. 10. *Μισοῦσι μὲν ὦ*] *μισουμένῳ* Lex. Seg. Toupius: *ὦ πάτερ, Μισοῦσι μὲν Θρ. ἀ. δ' οὔ.* Incerta versuum distinguendorum ratio: v. Meinek. p. 120. Nec sinceram opinor esse scripturam. 12. *Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.*] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae V, 1. *Küst.* 14. *Ἀποκυηθέν*] Lex. Seg. p. 430. 15. *γεννῶ*] *ἀπογεννῶ* dedi cum A. C. 16. Primum exemplum tenet Zon. p. 264.

Ἀποκόπους. Exsectos. significat etiam infirmos. [*Ἀποκραιπαλισμός.* Liberatio a crapula et ebrietate.] *Ἀπόκριμα.* Condemnatio. *Ἀπόκριναι.* Aptum dativo: responde. Demosthenes: *Huc progressus responde mihi.* Dicitur autem potius *ἀποκρινεῖται* quam *ἀποκριθήσεται.* Menander *Camistrifera*: *Quae autem ille responsurus sit, vel ipse tibi dicere possim.* Et in *Subditicio*: *Sic te scito loquturum, ut nihil sim responsurus.* Et *Ἀπόκρισις*, oratio defendentis. sic Lysias et Antiphon. adde Demosthenem, de quo supra dictum, in oratione contra Aeschinem. *Ἀποκρότῳ.* Aspera. *Illi vero in aspero solo assidue cum molestiis conflictantes claudi fiebant.* *Ἀποκρούεσθαι.* Accusativo iungitur: repellere. *Ἀποκτείνω.* Aptum accusativo: occido. Et *Ἀποκτεῖναι*, occidere. Et *Ἀποκτείνῃς*, subiunctivus absolutus. *Ἀποκτιννύναι.* Interficere. Dicitur potius *ἀποκτίννυσι* quam *ἀποκτιννύει.* Cratinus *Bubulcis*: *Et aerem vanis ictibus verberans hostem minis occidit.* Et *Ἀπεκτόνασι* dicitur, non *ἀπεκτάκασι. Oderunt quidem, mi pater, Thrasonem, non autem interfecerunt.* *Ἀπόκοιτος.* Procul a lecto cubans. *Ille vero sine metu se ibi pernoctare posse putabat.* *Ἀποκυηθέν.* Partu editum. Et *Ἀποκυΐσκω*, genero, pario. *Ἀπολαβόντες.* Intercipientes. *Illi autem exercitum vallibus angustis et aditu diffi-*

βόντες ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. καὶ Ἰώσηπος· Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, πρὸς ἔνδειξιν ὧν εὐεργέτηντο.

Ἀπολακτίζω. Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. τουτέστιν ἀπεσκίρτησεν.

Ἀπολαύειν. ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, ὡς Ἰσοκράτης· Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. καὶ Μαρκελλῖνος περὶ Θουκυδίδου φησίν· Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου.

Ἀπολαχεῖν. τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα κοινὰ δόντα πρός τινας, καὶ ἀπολαβεῖν. * διαλαχεῖν δὲ τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν· Ὁπόταν ἄνθρωποι βούλοιντο χρήματα διαλαγχάνειν. Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ ε ἀπολέψεις, τουτέστιν ἀπολεπίσεις.

Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα.
ἀπολεπίσαντα ὥσπερ ᾠοῦ. ἐὰν δὲ ἀπολάψεις, ἐκπίῃς. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορὰ καὶ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς, ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος·

Λάψοντες γλώσσῃσι.

καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Γονὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

Ἀπολεγόμενος. παραιτούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἀπολέγοντα, ἀπαγορεύοντα, ἀποτρέ-

---

4. *Τὸ γὰρ χωρίον*] Ex Dione Cassio [LXII, 23.] p. 1019. notante Reimaro in Addend. *Toup.* 6. *ὥνπερ εὐηργ.*] *ὧν εὐεργ.* dedi cum C. et Dione. 7. *Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος*] Deuteron. XXXII, 15. *Küst.* Haec olim abierant in gl. *Ἀπελάκτισεν. τουτέστιν ἀπέλαυσεν* Zon. p. 265. 9. *γενικῇ* post prius *Ἀπολαύειν* omisi cum A. B. C. E. 10. *μόνον* om. edd. ante Küst. *Ἀπολαύειν — ἀπολαύσαιμι* Lex. Seg. p. 430. [et Zon. p. 265.] Isocratis locus est de Pac. p. 175. B. Plura dedit Hemsterhus. in Lucian. Tim. 2. *Gaisf.* Et Albert. in Hesychium. Isocrates *ἀπολαύσω.* 12. *Οὔτε Κλέων οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφ.*] Idem Marcellini locus afferebatur supra in v. *Ἀπήλαυσε.* Libri ut videtur *ἀπέλαυσε.* 15. *καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας. καὶ ἀπολαχεῖν.*] Haec verba tanquam supervacanea delenda censeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video. *Küst.* Ego vero quid faciant video, et repono certissime: *καὶ ἄλλα τινὰ κοινὰ ὄντα πρός τινας. Ἀπολαχεῖν* est, *bona paterna atque alia quae communia sunt cum aliquibus partiri.* Suidas v. *Λατεῖσθαι· Διατηταὶ κυρίως οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.* Recte autem dicitur *διανείμασθαι πρός τινας.* Suidas v. *Κοινὸς Ἑρμῆς· Τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι πρὸς τοὺς κοινωνοὺς* (ita legend. non *κοινοὺς*) *διανέμεσθαι. Toup.* I. p. 72. L. *ἄλλα ἀντιδόντα πρός τινας. Hemst. κοινὰ* pro *τινά* B. C. E. *ἢ καὶ ἄλλα κοινὰ* Lex. Seg. p. 217. Mox *ἀπολαβεῖν* A. C. *ἀπολαύειν* B. E. Gaisf. utrumque cum Zon. p. 265. reponens: „Quaedam (inquit) hic videntur excidisse. Lex. Seg. p. 217. *καὶ ἀπολαβεῖν τὸ προσῆκον μέρος ἕκαστον τῶν διανειμαμένων, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἴρηται.*" Suppleri licet *τὸ ἐπιβάλλον*, si usum spectes Herodoteum. Nondum tamen acquiescimus in voce *δόντα* praeter necessitatem apposita. *διανεμεῖσθαι* etiam in gl. iam deleta *Διαλαχεῖν*, ubi *διανεῖσθαι* B. E. Lege *διανείμασθαι.*

1. Corruptionis fons manifestus. Scribendum *Ὁπότ' ἄνθρωποι.* 2. *Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν*] Rescribe ex Harpocratione, *Ἀπολαχεῖν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Küst.* Sufficit cum Lex. Seg. p. 430. *ἀντὶ τοῦ λαχεῖν.* Zonaras omnia cum libris Suidae. 4. *Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ ε ἀπολ.*] Haec et quae sequuntur, descripta sunt ex Schol. Aristoph. Nub. 810. ubi quaedam rectius leguntur, quam hic apud Suidam. *Küst. ἀπολέψεις* vetus Aristophanei loci scriptura. *τουτέστιν*] *γράψης, ἀντὶ τοῦ ἀπολεπίσεις ἐρεῖς* E. 6. *Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα*] Summatim haec decerpta Aristoph. Av. 678. sq. 7. *ἀπολεπίσαντα ὥσπερ ᾠοῦ*] In hac Avium interpretatione non assequor quid Hermannus ad integritatem desiderarit. *ἀπολάψῃς*] *ἀπολάψεις* A. Statim addit E. *διὰ τοῦ ε, ἀντὶ τοῦ ἐκπίῃς. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν*, et mox *λάμπτοντα.* Pro *ἐκπίῃς* e Schol. *ἐκπίῃ* reddendum. 9. *τὸ* addunt A. B. E. Med. vel potius neglexit vulg. Supra *καὶ καταστρέφει* A. 10. *Ὅμηρος*] Il. *π'*. 161. 11. *λάψαντες*] *λάψοντες* A. quod extat in gl. *Λάψοντες.* Ad v. *Γεδεών* amandabat Toupius. 13. *Γονὺς*] *σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπημένου γονὺς* E. ut solet ex editis libris interpolatus. Ceterum *γονὺς* cum illis genitivis sit aptum, nihil difficultatis habet *ἀπολάψεις*: ut Hermannum mirer structurae quadam solicitudine ad *ἀπολαύσαις* impulsum fuisse. *ἀπολάψεις ἀποκαλύψας* B. *γρ. καὶ ἀπολαύσεις* E marg. In fine *ταχέως* om. E. quod ad alteram sententiam *φιλεῖ γάρ* refertur. 15. *Ἀπολεγόμενος*] Ionas IV, 8. *Toup.* MS. In epitomen redegit Zon. p. 265. *Πολύβιος*] Fr. hist. I. Ceterum accusativus uterque refertur ad *παρῃτεῖτο.*

---

cilibus interceptum ad foedas pacis condiciones adegerunt. Et Iosephus: *Hostes persequuntur, eosque in loco concavo circumventos omnes interficiunt.* Alibi: *Ille locus utrisque placuit: huic propterea, quod in eo circumventos Romanos fide data dimiserat, ut ostenderet iis beneficia quae accepissent.* *Ἀπολακτίζω.* Recalcitro. *Et recalcitravit dilectus.* *Ἀπολαύειν* non solum de rebus gratis, sed etiam contrariis dicitur. Ut Isocrates: *Vereor ne quo malo afficiar.* Et Marcellinus de Thucydide: *Neque Cleonem* (inquit) *neque Brasidam, calamitatis illius auctorem, iratus scriptor stilo maledico insectatus est.* *Ἀπολαχεῖν.* Bona paterna quaeque communia sunt dividere, ut suam quisque portionem accipiat. *Διαλαχεῖν* vero apud Oratores dividere significat. Antiphon: *Cum homines pecuniam dividere voluerint.* *Ἀπολαχεῖν* interdum pro simplici *λαχεῖν* ponitur. sic Lysias, Aristophanes, Antiphon. *Ἀπολάψεις.* Si per *ε ἀπολέψεις*, significat, decorticabis. *Detracto velamine*, quasi ovi putamine. Sin vero scribatur *ἀπολάψεις*, significabit, ebibas; per translationem ductam a canibus ceterisque animalibus, quae lambendo bibunt, sensus vero est, lucraberis, auferes. Homerus: *Ut lambant linguis.* Et Aristophanes *Nubibus*: *Horum gnarus quamplurimum poteris cito hauries.* *Ἀπολεγόμενος.* Recusans. Polybius. *Ille vero recusans imperium deprecabatur ab Achaeis oblatum.* Et *Ἀπολέγοντα*, vetantem, interdicentem.

ποντα. Γράμματά τε ἀντικρυς ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε, μηδαμῶς προϊέσθαι τὰ φρούρια Πέρσαις.

Ἀπόλεκτοι. ἐξαίρετοι. Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι ἀπόλεκτοι ἦσαν.

[Ἀπολωλεκώς.]

Ἀπολελοιπότες. ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Ἀπολέμητον. ἀνενόχλητον. Κατάραντες εἰς χώραν εὐδαίμονα καὶ πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον.

Ἀπόλεμος. ὁ μὴ ἰσχύων ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολεμεῖν. Ἀπόλεμος γὰρ ἦν, καὶ ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε οἱ πόδες οὔτε αἱ χεῖρες ἐτύγχανον ἄρτιοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μηδεμίαν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου, δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.

Ἀπολέξαι.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι.. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου φασὶν ἠρτῆσθαι τὸ ζῆν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις ὄντων.

Ἀπολείπουσιν. ἀλλὰ καὶ Ἀπολιμπάνουσι παρὰ Λυσίᾳ.

Ἀπόληγε. παύου.

Ἀπολιβάξεις. συντόμως ἀναχωρήσεις. λιβὰς γὰρ ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος.

Ἀπολιγαίνει. θορυβεῖ, ὀξέως βοᾷ. παρὰ τὸ λιγύ. Ἀριστοφάνης·

Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.

ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἱμάντας, οὓς οἱ ἀγορανόμοι ἔχοντες ἔτυπτον.

Ἀπόλιδας. ἀγεννεῖς, ὡς μὴ οἰκοῦντας ἐν πόλει, ἀπαιδεύτους.

---

1. *Γράμματά τε ἀντικρὺς ἀπολ. τοῖς πρ.*] Fragmentum hoc depromptum est ex Procop. de Bello Pers. I, 22. *Küst.* 2. *φρούρεια* A. 4. *ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι* post *ἐξαίρετοι* omisi cum A. B. C. E. Lex. Seg. p. 430. *Ἀπόλεκτον: οὐχὶ τὸ φαῦλον καὶ ἀπόβλητον, ἀλλὰ τὸ ἔκκριτον καὶ ἐξειλεγμένον ἐκ πλειόνων κτλ.* Sic Zonaras p. 252. qui supra posuit *Ἀπόλεκτον. τὸ ἔκκριτον καὶ ἐκλελεγμένον.* Videndum etiam ne Xenophontis locus, negligenter ille prolatus, huc irrepserit. *Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.*] Eadem verba Xenophontis leguntur etiam supra v. *Ἀπέκειντο* et infra v. *Βάλανος*, eademque citat Athenaeus lib. XIV. p. 651. ubi de palmis agit. *εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.*] Lege *τοῖς δεσπόταις ἀποκ.* ut apud Xenophontem et ipsum Suidam supra v. *Ἀπέκειντο. Küst.* 6. Mireris glossam invectam, quae suum locum infra obtinuit. Interpretationem *ἀπολέσας* omisi cum A. B. C. 7. *Ἀπολελοιπότες*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 430. ubi *τρεχόντων* pro *δρομέων*. 8. *νενικῶντες* A. 9. *Σωκράτης* A. C. Harpocr. Pal. Isocratis loci Panath. p. 241. et Paneg. p. 50. f. 11. *Κατάραντες εἰς χώραν*] Haec sunt verba Polybii lib. III, 90. *Küst.* 13. *ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολέμου*] *ἢ εἰδὼς πολεμεῖν* A. E. *ἢ ὁ εἰδὼς πολεμεῖν* B. *ἢ ἰδὼς πολεμεῖν* C. Donec illud *εἰδὼς* emendaretur, *πολεμεῖν* restituendum esse duxi. Mox *αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες* edd. ante Gaisf. 16. Observationis fidem desideramus. *καὶ* om. B. E. Med. 17. *πολεμίων*] *πολέμων* B. *τῶν πολέμων* C. Cum libris Arsenius p. 69. Post h. gl. A. *Ἀπολέψεις: ζήτει ἐν τῷ Ἀπολάψεις ὀπίσω.* 18. Om. vulg.

1. Eandem proverbii formulam repetit v. *Μίτος*. Cf. Boisson. in Anecd. T. II. p. 228. *Τοῖς οὖν*] *ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν — τὸ ζῆν ἐπὶ τῶν* E. Vide Synesii Epist. IV. p. 164. 4. *κινδύνοις*] *κινδύνου* A. *ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ* Arsen. p. 69. *ὄντων* om. B. E. Med. 5. *Ἀπολείπουσι*] Lex. Seg. p. 430. *Ἀπολείπουσιν* dedi cum Med. Hanc gl. om. Küsterus. Ante hanc gl. praebent B. E. Med. *ἀπολείπομαι καὶ ἀπολειπόμεθα γενικῇ ἐπὶ μέλλοντος*: nisi quod Med. *γενικῆ*. *ἀπελιπόμεθα δὲ ἰῶτα.* 7. *παύου*] *παῦε* E pr. Illud Lex. Seg. p. 430. Spectat ad Il. *ν'*. 230. 8. *Ἀπολιβάξεις*] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 1467. *Küst.* Cf. Lex. Seg. p. 431. et Zon. p. 265. Eadem fere recurrunt in v. *Οὐκ ἀπολιβάξεις.* Eodem referenda Hesychii glossa mendosa: *Ἀπολειβράξαι. ἀπολεῖψαι, ἐκνοτίσαι. ἄλλοι, ποῤῥωτέρω ἀπελθεῖν.* Ubi nisi deleveris *ἀποκεῖψαι*, quod remansit ab emendatione superioris vocis, possit ex Phavorini scriptura *ἀπαλεῖψαι* colligi *ἀπαλλάξαι*: deinde restituendum *ἐκτοπίσαι. Ἀπολιβάζεις* C. B. E. item in exemplo. Mox *ἀναχωρεῖς* E. 10. *Ὀρνίθων* post *Ἀριστοφάνης* addit C. 11. *οὖν* post *ἀπολιβάξεις* addit Med. *ἀπολούμενε*] *ἀπολούμενος* A. C. 12. *Ἀπολιγαίνει*] Ex Scholiasta Aristoph. in Acharn. 967. *Küst.* 17. *Ἀπόλιδας*] Xenoph. p. 590. *Toup.* MS. Hellen. VI, 3, 1. Cf. Herod. VIII, 61. Mox cum A. omisi *Ἀπολις. ἐν τῷ Γενέθλιος.* Item Med. subiicit, de quibus Gaisf. silet: *Ἀπολιμπάνομαι. γενικῆ. ἀπολιμπάνω δὲ αἰτιατικῆ. ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ.*

Litterasque scripsit, diserte legatis interdicentes, ne castella Persis dederent. *Ἀπόλεκτοι.* Eximii. Xenophon: *Quae vero dominis reservabantur, erant eximiae.* [*Ἀπολωλεκώς*] *Ἀπολελοιπότες.* Qui vicerunt. translatio ducta est a cursoribus. qui enim vincunt a tergo victos relinquunt. sic Isocrates in *Panathenaico* et *Panegyrico*. *Ἀπολέμητον.* Nullo bello vexatum. *Cum pervenissent in regionem copiosissimam et per multos annos pacatam.* *Ἀπόλεμος.* Imbellis, vel belli non peritus. *Propter valetudinem enim bellis abstinebat, et morbo podagra pedes eius manusque erant debilitatae.* Dicitur etiam de illis qui cum nullam belli causam habeant, hostilia tamen patrant. *Ἀπολέξαι.* *Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτ. Navigantium igitur vitam a tenui filo pendere dicunt.* Proverbium in eos dicitur, qui ultimis in periculis versantur. *Ἀπολείπουσιν*, item apud Lysiam *ἀπολιμπάνουσι*. *Ἀπόληγε.* Desine. *Ἀπολιβάξεις.* Celeriter recedes. *λιβὰς* enim gutta est, qua nihil celerius inter cadendum. Aristophanes: *Non ocius hinc facesses, o pessimo exitio dignissime?* *Ἀπολιγαίνει.* Tumultuatur, acute vociferatur. ab voce *λιγύ*. Aristophanes: *Sin vero tumultum excitet, aediles vocabo.* id est lora, quibus aediles verberabant. *Ἀπόλιδας.* Ignobiles, ut qui civitate careant; indoctos.

Ἀπολινάριος. Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεγονὼς ἐν ἡμέραις Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τῶν ἐκ
280 Καππαδοκίας θαυμαζομένων. ἐγένετο δὲ γνώριμος ἀμφοτέρων καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ ἄλλων τινῶν. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιός, ἀλλὰ πολλῷ πλείω καὶ ἐς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην κατὰ Πορφυρίου τοῦ δυσσεβοῦς τόμους λ', καὶ δι' ἡρώων ἐπῶν πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολάς, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν Γραφὴν ὑπομνήματα. Τοῦ δέ γε Ἀπολιναρίου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καί φησιν· Ἀπολινάριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ. σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος ἐστὶ τῆς αὐτῆς Καππαδοκίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Ἀπολινάριος· οὗτος γὰρ δὴ καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τ' ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολιναρίου μὲν ἀδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὠρῶντο καὶ οἷς ἔλεγον καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ἦρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψεν.

Ἀπολινάριος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, πρόεδρος Λαοδικείας τῆς Συρίας, ματαιοφροσύνης ἑτέρας ἡγησάμενος. τῶν γὰρ Ἀρειανῶν ἄψυχον πάντη λεγόντων τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα, αὐτὸς ἔφη ὅτι σάρκα μὲν ἐμψυχωμένην ψυχῇ ζω-

1. Ἀπολινάριος] Ἀπολινάριος A. B. E. Med. constanter. „Multa de eo Lardnerus Credib. II, 95. T. IV. p. 380. seqq." *Gaisf.* 2. *Κωνσταντίνου*] In codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, legitur *Κωνσταντίου*, quod magis probem. *Küst.* κωνστα (sic A.) ἐπὶ Κωνσταντίου pro ἐν ἡμέραις Κωνσταντίνου E. *Κωνσταντίου* probavit etiam Parisinus Brequignii p. 14. 5. δὲ] δὲ καὶ A. 8. Vid. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 854. *πλείω*] πλέον E. et v. *Γρηγόριος Ναζιανζοῦ*, ubi haec sententia repetitur. 11. ἡρώων] ἡρωϊκῶν E. 12. δὲ καὶ] καὶ om. A. 14. καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεπ.] Vide Excerpta ex Philostorgio lib. VIII. c. 11. *Küst.* Repetuntur haec sub v. *Γρηγόριος*. *μνήμην πεποίηται*] μέμνηται E. 20. δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε] δὴ οὗτοι ἄνδρες τοῦ τε A. emendatior in glossa posteriore: unde sumpsi δή. 23. τῆς] τῆς αὐτῆς A. B. E. et v. *Γρηγόριος*. προστάτας B. E. 24. Mox legerem παρ' αὐτούς, nisi subsequeretur παρ' ἀμφοτέροις.

1. προεληλύθεισαν] προεληλύθησαν A. Scribe προεληλύθεσαν. 2. πρόχειρον] πρόχειρον τέχνην B. et C., quorum hic μνήμην inter versus. 6. ἕκαστος] ἕκαστος αὐτῶν A. et v. *Γρηγόριος*: unde mox editum αὐτοῦ refinxi. 9. δέ γε] γε om. E. 16. ὁρῶντο] Scripsi ὠρῶντο cum E. et v. *Γρηγόριος*. 17. ἤρουν Edd. 20. ὁ Ἀρειανὸς] Praestat cum v. *Γρηγόριος*: καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὤν. 21. Ἀπολλινάριος. Οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι, descripta sunt ex libello Theodori Presbyteri *de Incarnat. Domini*, qui ad calcem Gelasii Cyziceni editus est Paris. a. MDIC. *Küst.* Theodori locum indicarat Reinesius. Compares etiam Zon. p. 239. Ceterum οὗτος ὁ Ἀπολινάριος E. 23. Ἀρριανῶν] Ἀρειανῶν A. E. 24. πάντη] παντάπασι Theodorus apud Reinesium. 25. αὐτὸς] καὶ αὐτὸς B. E. 25. ἐμψυχωμένην forma verbi perversa. Lenis emendandi ratio ἐψυχωμένην. ζωτικῇ] τὴν ἄλογον, ἣν φυτικήν, ἤγουν ζωτικήν τινες ὀνομάζουσι Theodoret. T. IV. p. 363.

Ἀπολινάριος. Apollinaris, ex Laodicea Syriae, vixit temporibus Constantii et Iuliani Parabatae, usque ad imperium Theodosii maioris, aequalis Basilii et Gregorii, virorum admirabilium, quos Cappadocia tulit. fuit autem notus tum utrique, tum Libanio Sophistae et aliis quibusdam. Hic non solum grammaticus et poeta eximius, sed etiam multo magis in philosophia exercitatus fuit et orator insignis. hic oratione soluta contra impium Porphyrium libros XXX. scripsit, et versibus heroicis totam Hebraeorum scripturam reddidit. epistolas item scripsit, et multos in sacram Scripturam commentarios. Huius Apollinaris Philostorgius etiam in sua historia mentionem fecit his verbis: *Apollinaris illis temporibus Laodiceae Syriae floruit, et Basilius Caesareae Cappadociae, et Gregorius Nazianzi. est autem Nazianzum eiusdem Cappadociae statio. Hi tres viri tunc pro homousio contra heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem eiusdem sectae defensores fuerunt; adeo ut prae iis Athanasius puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quod ad lectionem et promptam memoriam attinet, in sacris litteris multum erant versati: praesertim Apollinaris, qui linguam etiam Hebraicam intelligebat. horum unusquisque in suo genere plurimum scribendo valebat. Apollinaris quidem eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum. Basilius in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilus fundamentis nitebatur solidioribus. nimirum ille et Apollinari in dicendo erat uberior, et Basilio gravior. cum autem tanta essent et dicendi et scribendi facultate praediti, accessit etiam morum splendor, quibus oculi multitudinis allicerentur. Itaque et aspectu et oratione et scriptis passim editis in suam sententiam et familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Haec de iis Philostorgius Arianus obiter scripsit. Ἀπολλινάριος. Hic, post Paulum Samosatenum Laodiceae Syriae praesul, alterius delirii auctor existit. nam cum Ariani prorsus inanimem Domini carnem dicerent, hic carnem quidem anima vitali praedi-

τικῇ ἀνέλαβεν ὁ Κύριος, νοῦν δὲ τὸν ἡμέτερον οὐ προσήκατο. μηδὲ γὰρ δεηθῆναί φησι τὴν σάρκα ἐκείνην ἀνθρωπείου νοός, ἡγεμονευομένην ὑπὸ τοῦ αὐτὴν ἐνδεδυκότος Θεοῦ λόγου, ἀλλὰ μηδὲ χωρεῖν αὐτὴν ἄλλην δύναμιν παρὰ τὴν θείαν. ταῦτα ὑποθέμενος διατείνεται μίαν εἶναι φύσιν τοῦ Λόγου καὶ τῆς σαρκός, ὡς [ἅτε] τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς οὔσης εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπον, * διὰ τοῦτο μὴ ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι. Μεθ' ὃν ἀναφαίνεται Θεόδωρος, ὁ Μοψουεστίας πρόεδρος τῆς Κιλικίας.

Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατὴρ Ἀλεξανδρεύς· γήμας δὲ εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἴσχει υἱὸν Ἀπολινάριον. ἄμφω δὲ συνήκμαζον Ἐπιφανίῳ τῷ σοφιστῇ, ὃν ἀκμάζοντα τότε ἠσπάζοντο. Θεόδοτος δὲ ὁ τῆς Λαοδικείας ἐπίσκοπος μηδενὶ τρόπῳ ἀποσπάσαι αὐτοὺς ἐξ αὐτοῦ δυνηθείς, ἄμφω τῆς κοινωνίας ἐζημίωσεν. ὕβριν τε ἡγεῖται ὁ παῖς Ἀπολινάριος τὰ γενόμενα, καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν καινοτομεῖ καὶ αὐτὸς αἵρεσιν, ἣ νῦν ἐπιπολάζει, τὸ ὄνομα τοῦ εὐρόντος ἔχουσα. οἱ δέ φασι διενεχθῆναι αὐτοὺς πρὸς Γεώργιον. ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἀλλόκοτα δογματίζοντα.

Οὗτος δὲ ὁ Ἀπολινάριος βαθμοὺς ἐπὶ τῆς θείας φύσεως δοξάζειν ἐτόλμησε, καὶ μύθους τινὰς ταῖς θείαις ἐπαγγελίαις συνέζευξεν.

Ἀπολιταργιεῖς. ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσεις ἀπὸ τῆς θύρας. ἔνεστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ ἀργόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ταχύ, καὶ τὸ λίαν. οὐ ταχέως οὖν, φησίν, ἀποδραμῇ; λιταργισμοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σκιρτήματα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;

ἔστι καὶ ἀπολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. τὸ ἀποδιώκω καὶ ἀποβάλλω, ὅπερ οὐ προσδέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπολογαριάζω. Καὶ Ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης.

Ἀπολογισμός. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ξάνθιππος

---

3. ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου probavi cum A. 4. μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν παρὰ τὴν θ.] Emenda et supple ex Theodoro presbytero, μηδὲ χωρεῖν αὐτὴν ἄλλην νοερὰν δύναμιν etc. *Küst.* Qui ἄλλην neglexerat; αὐτὴν tacite Gaisf. 5. παρὰ τὴν θείαν] Adde ex Theod. μηδὲ γὰρ αὐτὸν τὸν ἄνθρώπινον νοῦν ὑποστῆναι δύνασθαι τὴν μετὰ τοῦ κρείττονος καὶ δεσπότου ἐνοίκησιν. *Non enim humanam mentem subire posse, postquam deus et dominus ipse in ea habitare coepit. Reines.* 6. τὴν φύσιν] τὴν om. A. Malles dictum φύσιν τὴν τοῦ Λ. 7. τῆς σαρκός, ὡς ἅτε τῆς σαρκὸς ἀτελ] Sic locum hunc, qui in prioribus editt. [τῆς σαρκὸς ἅτε ἀτελοῦς Med. τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς B. E.] mutilus est, ex 2 MSS. Pariss. et Theodoro presbytero in integrum restitui. *Küst.* Qui dum veterem scripturam auget, neglexit ἅτε removere, subnatum illud ex v. ἀτελοῦς. 8. εἶναι ἄνθρωπον — ὀνομάζεσθαι] L. εἶναι ἄνθρωπον ὅλον, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ἀξίαν φ. προσαγορεύεσθαι Theod. *Reines.* 9. Μεθ' ὃν] μεθ' ὧν A. 10. ὁ Μοψουεστίας] ὁ om. B. E. μουψοεστίας B. His quae sunt continua suppeditabit v. Θεόδωρος. 11. Ἐγένοντο δὲ Ἀπολινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἀλλόκοτα δογματίζοντα descripta sunt ex Socratis Histor. Eccles. II, 46. ut a Pearsono quoque observatum esse video. *Küst.* 14. Ἐπιφανίῳ] Fort. *Λιβανίῳ. Port.* 18. γενόμενα] γενόμενα A. B. E. καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν] Emenda et supple ex Socrate, καὶ τῇ εὐρούσῃ τοῦ σοφιστικοῦ λόγου θαῤῥῶν. *Küst.* 20. ἐπιπολάζει A.

4. Οὗτος δὲ] δὲ om. B. E. De his criminibus latius agit Theodoretus T. II. p. 1045. IV. p. 362. et alibi. 7. Ἀπολιταργιεῖς. ἀποδραμῇ, ἀποσκ.] Ex Scholiasta Aristoph. Nub. 1255. *Küst.* ἀποσκιρτήσεις] ἀποσκιρτήσεις E. cum Schol., ubi sequitur tertium interpretamentum καταλείψῃ, quod haud maioris facimus quam doctrinam nescio cuius magistelli, ἀπὸ τῆς θύρας, ἥτις ἔστιν ἡ λίτη. Multum fallor aut reponendum κατελεύσῃ, quod recens pronunciandi mos obscuravit. 10. Λιταργισμοὺς τὰ σκ. ἐκάλουν olim suo loco pro singulari glossa repetebantur. 14. ἔστι καὶ] ἔστι δὲ καὶ B. E. C. Ipsum ἀπολιταργῆσαι habet Hesychius: cf. Etym. M. p. 127. 15. Ἀπολογίζω] Vid. Ἀπελογίζειο et *Μάρας. Hemst.* ἀποβάλλω] τὸ ἀποβάλλω, ἐξ οὗ ἀπολογισμὸς ὁ λογαριασμός C. ceteris omissis. Ac suspectum quidem ὅπερ. 16. καὶ τὸ] τὸ om. A. B. 17. ἐπεξελθεῖν] ἐξελθεῖν E. 18. Δημοσθένης] Vide Taylorum in Or. de Coron. p. 243, 3. Fals. Leg. p. 347, 15. *Gaisf.* Tittm. in Zon. p. 266. attulit Timocrat. p. 734. 19. Πολύβιος] Lib. I, 32. *Küst.* Cuius loci sententiam extrema breviter adumbrant.

---

tam assumpsisse dicebat Dominum, mentem vero nostram non admisisse. neque enim opus fuisse aiebat humana mente illi carni, quae a Dei Verbo, quod illam induisset, gubernaretur; ac ne aliam quidem mentem capere potuisse praeter divinam. quo fundamento iacto, unam esse naturam contendit Verbi et carnis, perinde ac si caro imperfecta esset ad hominem constituendum: ut ne digna quidem visa sit, quae natura appellaretur. Post hunc extitit Theodorus, Mopsuestiae in Cilicia praesul. † Fuerunt autem duo Apollinares, páter et filius. pater Alexandrinus fuit, qui ducta uxore Laodiceae in Syria filium habuit Apollinarem. ambo autem eodem tempore floruerunt, quo Epiphanius Sophista, quem florentem tum coluerunt. a quo Theodotus Laodiceae episcopus cum eos nulla ratione posset avellere, ambos a communione exclusit. id factum Apollinaris filius contumeliae loco ducens, et sophistica dicendi facultate fretus, et ipse novam haeresin condidit, quae ab auctoris nomine appellata etiamnum viget. sunt qui dicant, eos a Georgio dissensisse, quod eum absurda docentem viderent. Hic Apollinaris gradus quosdam in natura divina statuere non dubitavit, fabulasque nonnullas promissionibus divinis adiunxit. Ἀπολιταργιεῖς. Celeriter abibis, a foribus resilies. inest enim in hoc verbo tum ἀργόν, quod significat velox, tum λίαν, quod est valde. Nonne igitur, inquit, ocius hinc recedes? Λιταργισμοὺς etiam vocabant saltus. Aristophanes *Nubibus*: *Nonne igitur quam celerrime hinc a ianua recedes?* Dicitur etiam ἀπολιταργεῖν. Ἀπολογίζω. Repello et reiicio, sive non admitto. significat etiam supputo. Et Ἀπολογίσασθαι, singula verbis persequi. Demosthenes. Ἀπολογισμός. Polybius: *Xanthippus vero cum ad-*

παραγενόμενος εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀπολογισμούς, παρὰ τί νῦν σφαλείησαν, καὶ πῶς δύναιντο τοὺς ἐναντίους νικᾶν.

Ἀπόλογος Ἀλκίνου. ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον.

Ἀπολογοῦμαί σοι. δοτικῆ.

Ἀπολλόδωρος. Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν έ.

Ἀπολλόδωρος. Γελῶος, κωμικός, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. δράματα αὐτοῦ Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, Λευσοποιός, Ἱέρεια, Γραμματόδειπνος, Ψευδαίας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς, τραγικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀκανθοπλήξ, Τεκνοκτόνος, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

[11] Ἀπολλόδωρος. Ἀσκληπιάδου, γραμματικός, εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος· ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων. 282

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. δράματα αὐτοῦ, Λάλις, Ἰφιγένων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

---

4. Ἀλκίνου] Ἀλκινόου vulg. libris invitis. Vid. intpp. Plat. Rep. X. p. 614. et Schol. p. 422. „Pollux VI, 26. garrulum adagio hoc ornat; idemque II, 26. Ἀπόλογος (inquit) Ἀλκίνου ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥήσεων. Fuit autem ἀπόλογος Ἀλκίνου fabulae nomen, quae defensionem complecteretur Penelopes, ut indicat Aristoteles Rhet. III, 16. loco a Ioach. Camerario restituto: *Παράδειγμα ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τὴν Πηνελόπην ἐν ἐξήκοντα ἔπεσι πεποίηται.*" *Schott.* p. 367. quem in novissimis graviter lapsum esse mireris. *φλυάρων* Diogen. II, 86. et Arsenius p. 68. 6. Ἀπολογοῦμαί] Gl. om. Küster. 7. De Apollodoro Atheniensi, comoediarum scriptore, nihil habemus compertum. Sed apparet extrema ἐποίησε . . . ἐνίκησεν ἑ ad Apollodorum Geloum esse referenda, priora vero Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος pertinuisse ad gl. Ἀπολλ. Ἀσκληπιάδου. Ceterum Reinesius: „De Apollodoris cf. Scip. Tettius diss. de Apollodoris Rom. 1555. et Vossius de Hist. et Poët. Gr." 9. Ἀπολλόδωρος. Γελ.] Apollodori ἐν Ἐφήβοις meminit Ammonius in v. Σχισταί. Apollodori Carystii meminit in v. Ἐγκομβώσασθαι Suidas, ubi v. Küsterum. Apollodorum Phalereum laudat Plutarch. in Catone p. 781. Toup. MS. *Eudocia* p. 61. 10. Ἀποκαρτερῶν] Fabulae huius nomen πληθυντικῶς citatur ab Athenaeo [immo Ath. ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντι], Stobaeo et ipso Suida infra v. Σπουδάζω. *Küst.* Ἀποκαρτερῶν in v. Σπουδάζω tribuitur Apollodoro Carystio, sed Athen. XI. p. 472. vindicat Apollodoro Geloo. Merula in I. Enn. Annal. p. 44. Natal. Com. VII, 1. *Reines.* 11. Λευσοποιός] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. [et Eudocia] legitur Λευσοποιοί, in plurali. *Küst.* Ἱέρεια] Apollod. Carystium in Ἱερείᾳ et in Ἀποσφαττομένῃ citat Athen. VI. p. 243. Pollux X, 32, 152. ἐν τῇ Ἐνέᾳ, i. e. *Muta*, nisi hic quoque leg. Ἱερείᾳ. *Reines.* Γραμματόδειπνος] Fortasse scribendum est Γραμματιδιοποιός, auctore Polluce, qui lib. VII. c. 33. p. 371. Apollodorum Geloum fabulam eo nomine appellatam scripsisse tradit. *Küst.* Leg. Γραμματιδιοποιός, quam fabulam Athen. VII. p. 280. tribuit Apoll. Carystio, sed Pollux IV, 2. VII. ult. X, 23. ubi dicitur γραμματοποιός, Geloo asserit. cf. Casaubon. in Athen. l. l. et Leopard. Em. IX. 23. *Reines.* 12. Ψευδαίας] Fabulam hanc laudat Iul. Pollux X, 31. (sive s. 138.) *Küst.* Ψευδέας A. B. E. Med. et Eudocia: quos improbavit Iungermannus in Pollucem, ubi diserte ἐν Ψευδαίᾳντι. Αἰσχρίων] Priores editt. [cum B. E. et Eudocia] habent Αἰσχίων. Sed in uno MS. Paris. [A.] exaratum repperi Αἰσχρίων: quam lectionem etiam exhibet codex Vaticanus, teste Pearsono. *Küst.*

1. „Iungenda videntur Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήξ, Θυέστης Τεκνοκτόνος." *Porsonus.* Ἀκανθοπλίξ Med. Ἀκανθόπληξ vulg. De vocabulorum in ῆξ et ῶξ tenore consentiunt veteres grammatici, qui Aristarchum (v. Schol. Il. β'. 755. in quo refingendo Lobeckium Phryn. p. 611. fefellit ratio) secuti ὀξυτόνησιν praeceperunt: v. Arcad. p. 19. Bekk. Anecd. p. 1340. f. Hemst. in Tho. M. p. 24. sive Bast. Ep. Crit. p. 213. sq. Hinc corrigas Philem. p. 50. 4. *Eudocia* p. 63. Ἀσκληπιάδου] Filiusne diceretur an discipulus Heynius dubitabat; illud tamen probandum. 6. μαθητῶν] μαθητής A. 7. καλουμένων] λεγομένων B. E. τραγιάμβων] Heynius in Apollodor. p. 405. „Mihi quidem Suidae locus indocte ac negligenter exscriptus esse videtur; nam is vel maxime tragiambus recte scriptus esset, eum tamen non repperisse dici posset Apollodorus; nisi forte ad alium haec spectabant Apollodorum." Hunc opinor nihil discriminis inter tragiambum et iambicos tragoediae versus posuisse. Sed ut μελίαμβοι de carminibus intelligitur iambicis, quorum incessus ad numeros lyricorum festivos alluderet: ita τραγίαμβοι serium quendam et gravem usum senariorum arguerit, qualem Apollodorus, Scymnus et qui Dicaearcho supposuere versiculos in pertractandis doctis argumentis sibi sumpserant. 9. Ἀπολλοκράτης] Filius Dionysii, regis Siciliae, qui patri comes aderat, cum in Siciliam tyrannidis recuperandae causa rediisset: Strab. VI. p. 259. *Reines.* 10. Ἀπολλοφάνης] Citatur ab Harpocrat. in Ἀδελφίζειν. Hesych. in Θεοὶ ξενικοί et in Μυσίαρχοι. In eum est epigr. Gr. ap. Salmas. in Tertull. de Pallio. *Reines.* Eadem *Eudocia* p. 61. 11. Λάλις] Athen. III. p. 114. ἐν Λαλυίδι. XI. p. 467. Λαυλίδι, mendose. *Reines.* Lege Λαυλίς ex Athen. III. p. 114. F. (ubi Λαλυίδι Edd. Λαυλίδι MSS.) XI. p. 467. F. Κρῆτες citantur ab eodem p. 485. E. Male Antiphanes ib. III. p. 75. C. ut liquet ex Etym. p. 793, 27. quem exscripsit Photius. Κρῆτας citat Photius v. Μυσιάρχης. Ἰφιγένοντα Harpocratio v. Ἀδελφίζειν. *Porsonus.* Adde Schol. Ven. Arist. Pac. 541. Eadem fere Meinek. Qu. Scen. II. p. 73.

---

venisset, coram magistratibus aperte rationes persequebatur, causisque cladis acceptae expositis docuit, quomodo hostem vincere possent. Ἀπόλογος Ἀλκινόου. De iis dicitur qui futili et prolixo sermone utuntur. Ἀπολογοῦμαί σοι. Aptum dativo. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Atheniensis, comicus. Fabulas scripsit XLVII. quarum vicit V. Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Gelous, comicus, aequalis Menandri comici. Fabulae eius sunt, *Apocarteron* sive *Philadelphi*, *Deusopoeus*, *Sacerdos*, *Tabellarum artifex*, *Falsus Aiax*, *Sisyphus*, *Aeschrio.* Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Tarsensis, tragicus. Fabulae eius sunt, *Utixes spina trucidatus*, *Thyestes liberorum interfector*, *Hellenes*, *Mulieres supplices.* Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Asclepiadis Ex grammaticus, unus ex Panaetii Rhodii philosophi et Aristarchi grammatici discipulis, Atheniensis genere, primus usus est versibus illis, qui *Tragiambi* vocantur. Ἀπολλοκράτης. Nomen proprium. Ἀπολλοφάνης. Apollophanes, Atheniensis, comicus antiquus. eius fabulae sunt, *Daulis*, *Iphigeron*, *Cretenses*, *Danae*, *Centauri.*

Ἀπολώλαμεν καὶ ἀπολώλασιν Ἀττικῶς. Ἀπολώλεισαν δὲ [ὑπερσυντελικός.]

Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ Ἄπολλον. Ὅτι ὁ Ἀπόλλων ὑποφήτης ἐστὶ τοῦ πατρός, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διὸς φήμη.

Ἀπολωλεκώς. ἀπολέσας. καὶ Ἀπολώλεκεν.

Ἀπολλώνεια ἔργα. τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνιάς, Ἀττάλου τοῦ πατρὸς Εὐμενοῦς τοῦ βασιλέως γαμετή· ἥτις δημότις οὖσα βασίλισσα ἐγεγόνει, καὶ ταύτην διεφύλαξε τὴν ὑπεροχὴν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, οὐχ ἑταιρικὴν προσφερομένη πιθανότητα, σωφρονικὴν δὲ καὶ πολετικὴν σεμνότητα καὶ καλοκαγαθίαν. τέτταρας γὰρ υἱοὺς γεννήσασα, πρὸς πάντας τούτους ἀνυπέρβλητον ἐφύλαξεν εὔνοιαν καὶ φιλοστοργίαν μέχρι τελευτῆς, καίτοι χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρός. πλὴν οἵγε περὶ τὸν Ἄτταλον ἐν τῇ παρεπιδημίᾳ καλὴν περιεποιήσαντο φήμην, ἀποδιδόντες τῇ μητρὶ τὴν καθήκουσαν χάριτα καὶ τιμήν. ἄγοντες γὰρ ἐξ ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν μέσην αὐτῶν τὴν μητέρα παρήεσαν τὰ θ' ἱερὰ καὶ τὴν πόλιν μετὰ τῆς θεραπείας. ἐφ' οἷς οἱ θεώμενοι μεγάλως τοὺς νεανίσκους ἀπεδέχοντο καὶ κατηξίουν, καὶ μνημονεύοντες τῶν περὶ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα συνέκρινον τὰς αἱρέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς προθυμίας τῆς ἐκείνων λαμπρὸν τῷ τῆς ὑπεροχῆς τῶν βασιλέων ἀξιώματι συναναπληροῦντες. ταῦτα ἐτελέσθη ἐν Κυζίκῳ, μετὰ τὴν διάλυσιν τὴν πρὸς Προυσίαν τὸν βασιλέα.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Ὅτι Ἄτταλος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς Νικομήδει τῷ Μονόδοντι πολεμήσας ἐκράτησε τῆς αὐτοῦ χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαίους ἐπικαλεσάμενος ἀνέλαβε τὴν ἀρχήν. Ἄτταλος δὲ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἀπολλωνιάδα μετάλλαξαν κατὰ τὸ μέγιστον ἱερὸν Περγάμου κατέθετο, ὅπερ αὐτὸς ἐδείματο, τήν τε γείτονα λίμνην αὐτῇ προσωνόμασεν.

Ἀπολλωνιάτης. καὶ Ἀπολλωνῖτις χώρα.

Ἀπολλώνιον. βραχέως. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, 283

1. Ἀττικῶς E. marg. qui in textu, καὶ ἀπολωλεκώς, ἀπολέσας, καὶ ἀπολώλεκεν. In fine ὑπερσυντελικός om. C. Id exclusi, siquidem non declinandi ratio, sed usus syntacticus affertur, qualem nonnulli sibi viderentur in litteris Atticorum deprehendisse. Huc etiam revocanda (nimirum ne dubites, ipsa Med. Ὅτι — Διὸς φήμη inferiorem in locum coniecit post οὐδέτερον) glossa Ἀπολωλεκώς, in qua καὶ Ἀπολώλεκεν neglexit vulg. Ipse continuo cum A. E. delevi: Ἀπολωλώς. ἀρσενικόν. καὶ Ἀπολωλός, οὐδέτερον. Horum enim siquis usus existere potuit, activa significatio notanda erat, quam merito veteres abiudicarunt a perfecto ἀπόλωλα. Nam quae contrariam in partem Lobeck. Phryn. p. 528. sq. excitavit, eorum alii loci medelam expectant (quibus addatur Plut. adv. Stoïc. p. 1067. F. ἡμᾶς διέφθαρκε καὶ ἀπόλωλε l. ἀπολώλεκε); pars vero citeriori aevo condonabitur, velut τὰς φρένας ἀπόλωλε et τὰ Αἰγυπτίων διόλωλε Excerpt. Legatt. p. 7. nisi forte subest ibi structurae mutatio. 4. Ὅτι Ἀπόλλων] Schol. Soph. Oed. Tyr. 151. *Hemst.* 8. τὰ om. A. 9. Ἀπολλωνιάς, Ἀττάλου πατρὸς Εὐμενοῦς τοῦ βασ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in collectaneis ab Valesio editis, p. 113. [sive Polyb. XXIII, 18.] unde Suidas ea descripsit [aliquantum immutata]. *Küst.* Infra in Ἄτταλος nominatur Ἀπολλωνία. *Reines.* Qui maluit etiam ἡ Ἀττάλου, receptum illud a Schweigh. Ἀπολλωνίας A. Ἀπολλωνίς Strabo XIII. p. 624. Mox τοῦ addiderunt A. B. E. 12. τῆς τελευτ.] τῆς om. B. E. ἡμέρας om. Polyb. 17. τἀνδρός] τοῦ ἀνδρός A. E. 19. τῇ μητρὶ] τῷ ἀνδρὶ E pr. 20. χάριτα] χάριν E. 21. παρήεσαν] In Collectaneis Constantini loco laudato scriptum est περιήεσαν, quam lectionem prae altera probo. *Küst.*

6. βασιλέων ἀξιώματι] βασιλικῶν ἀξιωμάτων E. 9. Ἀπολλωνιᾶτις apud Strabonem extat, idque restituebat *Chardon de la Rochette Mag. Encycl.* T. V. p. 61. sive *Mélanges* T. II. p. 273. Ὅτι Ἄτταλος] Item locus Polybii, iudice Schweighäusero. 11. αὐτου] ἑαυτοῦ B. E. 13. αὐτοῦ vulg. 14. τὸ om. E. Περγάμου] Κυζίκου Iacobs. Exercitt. critt. T. II. p. 141. si bene memini: nam libri illius nulla iam copia. 17. Ἀπολλωνῖτις etiam Zon. p. 243. Dedimus Ἀπολλωνῖτις: quamquam dicendum fuit Ἀπολλωνιᾶτις. 18. Ἀπόλλώνιον] V. Δημήτριος καρπός. Εὐγένιος Τροφίμου. *Hemst.* Tale fuit Spartae, ut colligo e marmore Callisthenis, Athen. X. p. 452. *Reines.* Gl. habet Lex. Seg. p. 430. atque haec est genuina observationis temenicae sedes, quam lectores repetitam interpolarunt sub vv. Ἀθήναιον, Δημήτριος, Ποσειδώνειον. 19. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγν.] Respicit Suidas ad locum Thucydidis, qui extat II, 91. ubi recte legitur Ἀπολλώνιον. *Küst.* καὶ ante Ποσειδώνιον Gaisf. tacite. Seqq. sic dedit C. καὶ ποσειδώνιον τὸ τοῦ ποσειδῶνος· ποσειδάνιον δὲ δωριαῖον· διονύσιον δὲ καὶ δημήτριον καὶ ἀθήνιον. 21. Διονύσιον] τὸ τοῦ Διονύσου addit E.

Ἀπολώλαμεν et ἀπολώλασιν Atticorum est. Ἀπολώλεισαν vero [vulgaris forma]. Ἀπόλλων. Et vocativus, ὦ Ἄπολλον. Apollo est patris interpres, et ab illo accepta oracula hominibus tradit. Quaere in v. Διὸς φήμη. Ἀπολωλεκώς. Qui perdidit. Et Ἀπολώλεκεν. Ἀπολλώνεια ἔργα. Apollinis opera. Ἀπολλωνιάς. Apollonias, Attali, patris Eumenis regis, uxor quae cum esset plebeia, regina facta est, idque fastigium usque ad exitum vitae retinuit, non meretriciis illecebris abusa, sed modestiae gravitate morum civili, probitate. cum enim quattuor filios peperisset, erga hos omnes incredibilem benevolentiam et amorem ad obitum usque conservavit, quamvis non parvo tempore marito superstes vixerit: ceterum Attalus cum fratre quod in adventu matris obsequium ei atque honorem ut par erat praestiterunt, maximam laudem sunt adepti. matrem enim uterque mediam utraque manu deducentes, templa et cetera urbis loca cum comitatu regio perlustrarunt. quo spectaculo quicunque aderant delectati vehementer adolescentes laudabant, et Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes utrumque inter se comparabant, atque insigni illorum alacritati regale horum fastigium aequabant. haec Cyzici gesta sunt post pacem cum Prusia rege factam. Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Attalus Asiae rex cum Nicomedi Monodonti bellum intulisset, regionem eius in potestatem suam redegit. ille vero regnum recepit, implorato Romanorum auxilio. Attalus autem matrem defunctam Pergami in maximo templo, quod ipse aedificarat, condidit, et vicinum lacum de eius nomine appellavit. Ἀπολλωνιάτης. Et Ἀπολλωνῖτις χώρα. Ἀπολλώνιον. Apollinis templum: correpta penultima. sic etiam apud Thucydidem legendum est. Ποσειδώνιον, templum Neptuni; ut Ἀθήναιον, templum Minervae, item Διονύσιον, Δημήτριον, et omnia similia, quae

καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων.

Ἀπολλώνιος. Ἀλεξανδρεύς, ἐπῶν ποιητής, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολίτιδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μητὴρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἴη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὅθεν ὑπειλῆφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἥκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κἀκεῖθεν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγανεύματα. συνέταξε δὲ τοσαῦτα· Τελετὰς ἢ περὶ θυσιῶν, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον.

Ὅτι Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς εἰς σωφροσύνην ὑπερέβαλε τὸ τοῦ Σοφοκλέους. ὁ μὲν γὰρ λυττῶντα ἔφη καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγεῖν, ἐλθόντα εἰς γῆρας· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης οὐδὲ ἐν μειρακίῳ ἡττήθη τούτων.

Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ ὁ Πυθαγόρας τῇ σοφίᾳ προσελθεῖν, τυράννίδων τε ὑπεράραντα καὶ γενόμενον κατὰ χρόνους οὔτ' ἀρχαίους οὔτ' αὖ νέους. ὃν οὕπω οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ἣν φιλοσόφως τε καὶ ὑγιῶς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν τὸ ὁ δὲ τὸ ἐπαινεῖ τἀνδρός. οἱ δὲ ἐπειδὴ μάγοις Βαβυλωνίοις καὶ Ἰνδῶν Βραχμᾶσι καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Γυμνοῖς συνεγένετο, μάγον ἡγοῦνται αὐτὸν καὶ διαβάλλουσιν ὡς μὴ σοφόν, κακῶς γινώσκοντες. Ἐμπεδοκλῆς τε γὰρ καὶ Πυθαγόρας αὐτὸς καὶ Δημόκριτος, ὁμιλήσαντες μάγοις καὶ πολλὰ δαιμόνια εἰπόντες, οὕπω ὑπήχθησαν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφη-

1. ὁμωνύμως v. Ἀθήναιον. 2. ὅτι Δωριέων] ὅτι τῶν Δωριέων E. ὅτι Δώριον Lex. Seg. p. 430. ὅτι Δωριαῖον A. constanter et Gaisf., cui mireris errorem pronunciationis imposuisse. 4. διατρίψας] καὶ διατρίψας E. Σιλλέως] Συλλέως E. Σιλλέως ἢ Ἰλλέως scriptor vitae ante Argonautica editae. Eadem *Eudocia* p. 61. quae duobus membris perturbatis orationem sic contraxit: μαθ. Καλλιμάχου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διάδοχος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου. 6. Τιμάρχου] Timarchum περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ Athenaeus laudat p. 501. *Toup.* MS. 9. Ἀπολλώνιος] De Apollonio ex professo agit Meursius sub init. notarum in Apollon. Dyscol. Comm. Vid. Voss. II. de Hist. Gr. *Olear.* Τυανεύς] Cedrenus eum nominat philosophum Pythagoreum στοιχειωματικόν, qui characteribus et sigillis statuisque seu imaginibus mira praestitit Byzantii. Vid. Chron. Alex. p. 570. Item Theodor. Metochit. Hist. Rom. p. 87. et 88. Hes. de Origine Constantinop. et ibi Meurs. not. p. 246. *Reines.* Haec Ἀπολλώνιος et quae sequuntur usque ad Πυθαγόρου βίον, additis tamen καὶ ἄλλα πολλά, in compendium redegit *Eudocia* p. 57. 11. ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθ.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa Πρωτέως εἶναι υἱόν, ex Hesychio Milesio descripsit Suidas. Confer etiam Philostrat. in Vita Apoll. Tyan. I, 3. *Küst.* 11. λέγοντα om. B. E. 16. δὲ κατὰ] δὲ om. B. E. 18. ἐκ πάντων] ἐκεῖ πάντα E. speciose. 19. θρυλούμενα] θρυλούμενα A. 20. ἢ περὶ θυσιῶν] Huius operis mentionem facit Eusebius de Praepar. Euang. IV, 13. *Küst.*

3. Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφροσ. — ἡττήθη τούτου] Haec leguntur apud Philostr. de V. A. I, 10. *Küst.* Sive c. 13. p. 16. pr. Uberior locus extat sub v. Σοφοκλῆς Ἀριστωνος. ὑπερεβάλετο] ὑπερεβάλλειο A. et in v. Σοφ. ὑπερέβαλε τὸ Gaisf. ὑπερέβαλε τοῦτο Σοφ. B. E. Scripsi quod praebet A. in gl. posteriore ὑπερεβάλετο τὸ —: nam τὸ τοῦ Σοφ. firmat Philostr. 6. Lege ἀρετῆς τε κ. 7. τούτου] τούτων cum A. et v. Σοφ. recepi, quod etiam Philostrato reddendum, praegresso scilicet ἀφροδισίων. Statim idem A. addit, Ὅτι φ' (i. e. ὅτι Φιλόστρατος) ὁ Ἀπολλώνιος — μνημοσύνης εἶναι, quae in edd. paulo inferius leguntur. 8. Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλ. — τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Λάμιδος ἀκηκοώς] Philostratus lib. I. c. 1. et 2. *Küst.* 9. ἢ Πυθαγόραν] ἢ ὁ Πυθαγόρας A. et Philostr. 11. νέους] γενναίους B. E. 12. σοφίας Philostr. 14. τἀνδρός] τοῦ ἀνδρος E. et Philostr. 15. Ἰνδῶν] Ἰνδοῖς E. 17. ὡς βιαίως σοφόν Philostr. 18. αὐτὸς καὶ Πυθαγόρας] καὶ Πυθαγόρας αὐτὸς A. et Philostr. 19. δαιμονίως E m. sec.

---

nominum virilium formam sequuntur. *Ποσειδάνειον* vero vocabulum esse Doricum manifestum. Ἀπολλώνιος. Apollonius Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei, discipulus Callimachi, aequalis Eratosthenis, Euphorionis, Timarchi, tempore Ptolemaei Euergetae, et post Eratosthenem Alexandrinae bibliothecae praefectus. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Apollonius Tyaneus, philosophus, Apollonii filius, et matre illustri cive natus; quo gravida mater daemonem astantem vidit, qui dixit se illum esse, quem gestaret in utero: nimirum Proteum Aegyptium. unde factum ut Protei filius esse crederetur. Floruit temporibus Claudii, Gaii, Neronis, ad Nervam usque, sub quo decessit. More Pythagorico quinquennium tacuit. post in Aegyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, et inde ad Arabes se contulit, et undique plurima illa quae fama de eo celebrat artis magicae experimenta conquisivit. Scripta eius haec sunt: Initia sive de Sacrificiis. Testamentum. Oracula. Epistolae. Vita Pythagorae. Huius vitam philosopho dignam Philostratus Lemnius descripsit. Hic Apollonius Tyaneus Sophoclem vitae castitate superavit. Is enim senex dixit se amorem tanquam furiosum et saevum dominum profugisse: at Apollonius pro virtute et continentia sua ne adolescens quidem ab amore victus est. Eundem Philostratus scribit divinius philosophiam tractasse quam Pythagoram, et tyrannorum potentiam superasse, et cum temporibus neque antiquis nec recentioribus vixerit, ignorari tamen ab hominibus, quam pure sancteque verae philosophiae fuerit operatus. Sed alius aliud in hoc viro laudat. alii vero, quod cum Babyloniorum Magis et Indorum Brachmanibus et Aegyptiorum Gymnis versatus est, eum pro mago habent, et ut sapientiae expertem calumniantur: iniquo sane iudicio. nam et Empedocles et Pythagoras et Democritus, magorum usi consuetudine et multa divina effati, illi tamen arti non fuerunt obnoxii. Plato vero quamvis in Aegyptum profectus fuerit, et multa prophe-

τῶν τε καὶ ἱερέων ἐγκαταμίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα, οὔπω μαγεύειν ἔδοξε, καίτοι πλεῖστα ἀνθρώπων φθονηθεὶς ἐπὶ σοφίᾳ. οὐδὲ γὰρ τὸ αἰσθέσθαι πολλὰ καὶ προγνῶναι διαβάλλοι ἂν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐφ' οἷς προὔλεγεν, ἐς τὴν σοφίαν ταύτην. ἢ διαβεβλήσεται καὶ Σωκράτης ἐφ' οἷς προὔλεγε, καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα 284 ὗοι, προελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον ἐπὶ προρρήσει ὄμβρου. καὶ ἄλλα τινὰ ὑπὲρ Ἀναξαγόρου προτιθέντες, ἀφαιροῦνται τὸν Ἀπολλώνιον τὸ κατὰ σοφίαν προγινώσκειν. δοκεῖ οὖν μοι μὴ περιιδεῖν τὴν τῶν πολλῶν ἄνοιαν, ἀλλ' ἐξακριβῶσαι τὸν ἄνδρα τοῖς τε χρόνοις, καθ' οὓς εἶπέ τι ἢ ἔπραξε, τοῖς τε σοφίας τρόποις, ὑφ' ὧν ἔψαυσε τοῦ δαιμονίου τε καὶ θεῖος νομισθῆναι. ξυνείλεκται δέ μοι τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσαι αὐτοῦ ἦρων· τὰ δὲ ἐξ ἱερῶν, ὁπόσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπανήχθη παραλελυμένα τοὺς θεσμοὺς ἤδη· τὰ δὲ ἐξ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτὸν ἢ αὐτὸς πρὸς ἄλλους ἔγραφεν. ἐπέστελλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἠλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς, Αἰγυπτίοις, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων, παρ' οἷς ὅ τι ἂν πράττοι. τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς.

Οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημονητικός τις ἦν εἴπερ τις ἄλλος, ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο, καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἐρρώτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζομένιον ὄντα, καὶ ἀγέλαις καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀναθέντα, εἰπεῖν, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν; οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον οὔτε ἀνθρώποις.

Ἀπολλώνιος ἕτερος, Τυανεύς, φιλόσοφος νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀγρέσφων ἐν τῷ περὶ Ὁμωνύμων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὁ κληθεὶς Δύς-

---

2. ἐπιβάλλων A. 4. προαισθέσθαι Philostr. 5. διαβάλλοι] διαβάλοι A. 7. ἢ οὕτω] ὡς ἢ A. B. E. ὡς ut e sigla profectum abieci: Philostr. ἢ διαβεβλήσεταί γε καὶ Σωκρ. Tum διαβεβλῆται E. 8. καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπίασιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι προελθ.] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philostratus auctiorem exhibet. *Küst.* Nempe ad eum fere modum, quemadmodum supra v. Ἀναξαγόρας. 9. ὗοι] ὕει E pr. Mox παρελθών Philostr. 11. προτιθέντες] προστιθέντες A m. sec. Id quod recte se habet in Philostr. oratione, καὶ σοφίᾳ ταῦτα τοῦ Ἀν. προστιθέντες. 12. προγινώσκειν] γινώσκειν E. 12. ἄνοιαν] Fortasse melius ἄγνοιαν. *Küst.* Sic Philostrati Regius. 14. εἶπέν Ald. et vulg. τι καὶ] τι ἢ A. et Philostr. 15. τοῖς τε] τῆς τε A. Latet Philostrati scriptura τοῖς τε τῆς σ. 20. ἐπέστελλε] ἐπιστέλλει αι B. E. ἐπιστέλλε Med. 21. Δελφοῖς neglexit vulg.

2. παρ' οἷς ὅ τι ἂν πράττοι] Hic locus non est integer, qui apud Philostratum (quem confer) aliter legitur. *Küst.* Saltem recte Suidas περὶ ἐθνῶν neglexit sive π. ἐθῶν, post θεῶν poni solitum, quamquam id debetur διττογραφίᾳ. 4. Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημ. — ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι Philostr. lib. I. c. 11. (c. 14.) *Küst.* V. in v. Ἀνελέγετο. Ἀπολλώνιος] ὁ Ἀπολλ. A. E. διαμνημονητικὸς] διαμνημονευτικὸς E. Lege μνημονικός, praefixo forsan δή. 8. μνημοσύνην] μνήμην E. 11. εἶναι] Subiecerunt his B. Med. Ἔστι (ζήτει) περὶ Ἀπολλωνίου καὶ ἕτερα αὐτοῦ προγνωστικὰ ἐν τῷ Τιμασίων. 29. Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur apud Philostratum p. 16. *Küst.* Repetita ut videtur ex v. Ἀναξαγόρας: unde fluxit inepta verborum iunctura Κλαζομένιον ὄντα καὶ — ἀναθέντα. 14. ἀναθέντα] Scribe ἀνέντα, ut apud Philostratum loco laudato. *Küst.* 18. Attigit istum Apollonium Salmasius in Spartiani Hadr. 22. 21. Ἀπολλώνιος — συζυγίας *Eudocia* p. 63. omissis tum περὶ συντάξεως .. δ', tum περὶ τῶν Διδύμου π. π. συνθέσεως. De Apollonio Dyscolo quaedam scitu digna tradidit grammaticus Aldinus, quem repetiit Osannus post Philem. p. 308. sq.

---

tarum sacerdotumque eius regionis dicta scriptis suis immiscuerit, et tanquam pictor imaginibus adumbratis colores addiderit, magus tamen non est habitus, quamvis sapientia plurimum invidiae moverit. Neque vero quod Apollonius multa praesensit, et quae eventura erant praedixit, recte quis eum artis magicae insimularit. alioquin et Socrates criminandus est ob ea quae praedixit, et Anaxagoras, qui Olympiis, cum minime plueret, pelle tectus ad imbrem praedicendum in stadium processit. cum igitur alia multa de Anaxagora commemorent, Apollonium tamen negant vi sapientiae futura praescire potuisse. tantae igitur ignorantiae hominum obviam eundum esse duxi, simulque accurate investigandum, quibus temporibus vir ille quidque dixerit aut fecerit, et quibus institutis sapientiae admirandus ac divinus appellari meruerit. haec autem a me collecta sunt, partim ex urbibus, quae ipsum adamarunt, partim ex templis, quorum ritus et sacra collapsa restituit; partim denique ex iis quae alii ad ipsum aut ipse ad alios scripsit. scripsit autem ad reges, sophistas, philosophos, Elienses, Delphos, Indos, Aegyptios, de diis, moribus, legibus, quibuscumque consuerat. quae vero certiora sunt, ex Damide audivi. — Hic Apollonius Tyaneus memoria si quis alius pollebat: qui ut plurimum quidem silebat, multa versabat animo, et centesimum aetatis annum agens, memoriae firmitate Simonidem superabat. extat etiam hymnus eius in Memoriam, quem canere solebat, in quo omnia a tempore consumi dicit, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse. — Idem Anaxagoram dixit Clazomenium, cum gregibus camelisque sua depascenda daret, pecudibus potius quam hominibus philosophatum esse. quod autem Crates Thebanus opes suas in mare demersisset, ea ratione effectum esse ut nec pecudes neque homines utilitatem aliquam ex illis perciperent. Ἀπολλώνιος ἕτερος. Apollonius alius, Tyaneus, philosophus iunior, qui vixit temporibus Hadriani Imperatoris, ut Agresphon tradit in libro *de viris cognominibus*. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. Apollonius Alexandrinus, cognomento Dysco-

κολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ, τοῦ τεχνογράφου γραμματικοῦ· ὃς ἔγραψε τάδε. Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, βιβλία τέσσαρα, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ', Περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν, ἐν βιβλίοις πέντε, Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων βιβλίον ἕν, Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν, ἕν, Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον, Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας, ἕν, Περὶ παρωνύμων, ἕν, Περὶ συγκριτικῶν, καὶ Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος, Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν, Περὶ κατευθυσμένης ἱστορίας, Περὶ παθῶν, Περὶ τόνων κατηναγκασμένων βιβλία δύο, Περὶ τόνων σκολιῶν βιβλίον ἕν, Περὶ προσῳδιῶν, ε', Περὶ στοιχείων, Περὶ προθέσεων, Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν, Περὶ συνθέσεως, Περὶ διφορουμένων, Περὶ τοῦ τίς, Περὶ γενῶν, Περὶ πνευμάτων, Περὶ κτητικῶν, Περὶ συζυγίας.

285

Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεύς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά, Περὶ Τράλλεων, Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάττουσι. Τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οἱονεὶ τὸν ἥλιον, τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν. κιρνώμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἀστράσι καὶ κτίζει καὶ ζῳογονεῖ.

Ἀπολλώ, Ἀπολλῶ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς.

Ἀπολοίμην εὐκτικῶς. καὶ Ἀπόλοιντο. Ὡς ἀπόλοιτο ἡ κακία. Ἀπολλύειν δὲ καὶ ἀπολλύναι διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

---

1. τεχνογράφουγραμματικοῦ] Molestum illud γραμματικοῦ tollebat Cuperus Obss. I. p. 83. Aliud olim extitisse demonstrat Eudociae scriptura, τεχνογράφου καὶ δαιμονίου τῆς γραμματικῆς. 2. ὃς ἔγραψε τάδε] Praeter opera, a Suida hic recensita, scripserat etiam Apollonius Dyscolus περὶ Συνδέσμων, *De Coniunctionibus*; περὶ Ἐπιῤῥημάτων, *De Adverbiis*; περὶ Ἀντωνυμιῶν, *De Pronominibus*: quae tria opuscula MSS. extant in Bibliotheca regia Paris. digna profecto, quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia saepe in illis veteres scriptores deperditi citantur. *Küst.* Qui loco speciminis exordium libri de Pronominibus exscripsit, quod repeti supervacuum videbatur. „Scripsit etiam περὶ Ὀρθογραφίας, cuius meminit p. 270. de Syntaxi, necnon περὶ Μετοχῆς, cuius meminit pp. 297. et 322. περὶ τῶν Μετοχῶν, quod idem." *Toup.* MS. 3. συντάξεων A. 4. Ῥηματικόν] Sic habent duo MSS. Pariss. In prioribus vero editt. [et B. E. cum Eudocia] excusum est ῥηματικῶν, quod sensus loci respuit. Significare enim vult Suidas, scripsisse Apollonium περὶ Ῥήματος, *de Verbo*, eumque librum vocasse Ῥηματικόν: uti paulo post Ὀνοματικόν vocatur liber, in quo idem Apollonius *de Nominibus* egerat. *Küst.* 6. Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνοματ.] Quis dubitet scribendum esse, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium scripsisse περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν: sic sensus et rei paritas requirit, ut hic legatur, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν. *Küst.* Ὀνοματικόν] In codice Vatic. [et Eudocia] legitur ὀνομαστικόν, ut Pearsonus monet. Sed et ὀνοματικὸν recte se habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνόματος: ut ὀνομαστικὸν a praeterito passivo ὠνόμασται. Praeterea ne cui ὀνοματικόν suspectum sit, addo scripsisse et Herodianum grammaticum ὀνοματικόν, idque opus laudari ab Etymologo et Eustathio, ut monemus infra in v. Ἡρωδιανός. *Küst.* 9. Περὶ διαλέκτων] καὶ περὶ διαλ. A. B. E. Med. 11. σχημάτων Ὁμ.] Meminit Apollon. de Synt. p. 324. περὶ σχημάτων, quod idem fuerit. *Toup.* MS. Ipse laudavit unice τὰ περὶ σχημάτων, tum in libello de Coniunctt. tum de Pron. p. 339. Περὶ κατευθυσμένης ἱστορίας] Hoc opus etiamnum superstes est, editum primo a Xylandro, et deinde a Meursio. *Küst.* 12. περὶ τόνων καιην.] Attulit Choerob. p. 1246. 13. σκολιῶν mireris dictum: ipse περὶ διευθυσμένων τόνων se scripsisse tradit de Adv. p. 581. 16. διφορουμένων] διαφορουμένων B. E. Med. quod emendavit Portus.

1. πνευμάτων] Meminit Apollon. de Synt. p. 314. *Toup.* MS. Libellum alibi inscripsit περὶ δασείας καὶ ψιλῆς, de Adv. p. 612. de Pron. p. 332. 3. Ἀπολλώνιος Ἀρχεβ.] Vid. in Μετά. Ἀπίων. *Hemst.* Sic *Eudocia* p. 59. Ἀρχεβίου] Ἀρχιβίου legendum docet Villoisonus Prolegg. p. II. sq. Quod praestant v. Ἀπίων, Schol. Dionys. Thr. p. 782. et praeter alios Etym. M. 4. περὶ λέξεων Ὁμηρ.] Huius operis meminit Hesychius in praefatione lexici sui. *Küst.* Schol. Apollon. Rhod. I. p. 154. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον οὐκ εὖ. Hic forte est, quem citat Phlegon de Mirab. c. 13. qui narrat aetate Tiberii Neronis terrae motum fuisse in Asia. *Reines.* Mirifice. 5. Haec fere cum *Eudocia* p. 50. 7. καὶ τῶν] κατὰ τῶν A. E. Med. et Eudoc. καὶ emendatio Porti a Küstero tacite recepta. 8. κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλ.] Vide Hieronymum Aleandrum in Tabulam Solis p. 19. et 35. *Küst.* ἐπὶ χειρὸς E pr. Tum ἔχον om. A. 9. τοῦ om. B. E. πλάττουσι — ἄγαλμα om. C. Apparet in his quaedam redundare. 10. κιρνάμενος B. E. Med. 12. Ἀπολλῶς] Act. Apost. 18, 24. In Lexic. π. Πνευμάτων p. 211. ed. Valck. Ἀπολλῶτος ὄνομα ἀποστόλου, l. Ἀπολλὼς ὄν. ἀπ. *Toup.* MS. Ἀπολλὼ vulg. Ἀττικῶς ad accusativi formam spectare videtur. 13. Ἀπολοίμην] Ἀπολλοίμην C. Mox ἀπόλλοιντο E. 14. καὶ] δὲ καὶ A. C. Id probavimus, ita ut glossa superioribus accederet. Gl. habet Lex. Seg. p. 430. ubi om. καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

---

lus, pater Herodiani Technici: cuius scripta haec sunt. De partitione partium orationis libri quattuor. De Constructione orationis, libri IV. De Verbo, lib. V. De Verbis derivatis desinentibus in μι, liber unus. De Nominibus, liber unus. De Nominibus secundum varias dialectos. De Nominum femininorum casu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Aeolica, Attica. De Figuris Homericis. De Historia commenticia. De Affectionibus syllabarum. De Tonis difficilibus, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus, libri V. De Elementis. De praepositionibus. De Didymi Probabilibus. De Compositione. De iis quae duobus modis efferuntur. De voce τίς. De Generibus. De Spiritibus. De Possessivis. De Coniugatione. Ἀπολλώνιος. Apollonius Archebuli, sive Archibii F. De Dictionibus Homericis ordine scripsit alphabetico. Ἀπολλώνιος. Apollonius Aphrodisiensis, summus sacerdos et historicus, scripsit historiam Caricam. De Trallibus. De Orpheo eiusque sacris. Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Apollinis simulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis simulacrum significat Solem, universitatis huius harmoniam, cum reliquis enim stellis commixtus omnia producit et gignit. Ἀπολλώ, Ἀπολλῶ. Nomen proprium. Attice. Ἀπολοίμην. Peream, optative. Et Ἀπόλοιντο. Sic pereat malitia. Ἀπολλύειν autem et ἀπολλύναι, duobus modis effertur. item ἀποδεικνύειν et ἀποδεικνύναι, et omnia similia.

Ἀπὸ λύκου θύρας. ἐπὶ τῶν ἀπράκτως εὐθὺς ἀπιόντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀγρίων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. ἀποκαθαίρεσθαι.

Ἀπολυόμενος. ὑπεραπολογούμενος. Ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολάς, ἃς κατ' αὐτοῦ γίνεσθαι ἐπυνθάνετο.

Ἀπολύων. τῷ θανάτῳ παραπέμπων. Δαβίδ· Κύριε ἀπολύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ 266 ‖ ζωῇ αὐτῶν. Ἄλλος δὲ ἑρμηνεὺς ἀπὸ ὀλίγων φησίν.

Ἀπομαγδαλία. τὸ σταῖς, ᾧ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον, ὃ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἀπέῤῥιπτον τοῖς κυσίν. ἢ ἡ τῶν κυνῶν τροφή, ἥτις ἦν σταῖς καὶ λίπος· ὡς καὶ ὁ Ποιητής·

Ἀεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ.

μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ σταῖς ἀπεψῶντο τὸ λί-πος, καὶ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν. καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν· ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

Ἀπόμακτρα * σκυτάλων ἀπεσκοτημένα. ** δὲ ἐσκιοτροφημένα.

Ἀπομάττεσθαι. ἀναλαβεῖν, μιμεῖσθαι καὶ ἀποτυποῦν. Καὶ Ἀπομάττων Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μέν, ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν, ἄλλοι δέ, ἀντὶ τοῦ περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. ** ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.

Ἀπόμαχος. ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γεγονώς. Ὁ

---

1. θύρας] θήρας Erasmus III, 2, 86. Apostolius III, 98. *Gaisf.* Sed θύρας Arsenius p. 70. 2. ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν] ἐπὶ τῶν om. C. 3. Ἀπολυμαίνεσθαι] Agathias p. 38. ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα. *Toup.* MS. Lex. Seg. p. 430. et Hesychius: cf. Zon. p. 267. Vid. Il. ά. 313. Quae sequuntur in edd. ante Gaisf. λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύπος. παρὰ τὸ λυμαίνειν τὸ ὑπολειπόμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῦμα, λυμαίνω καὶ ἀπολυμαίνω. φύσει δὲ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. ὅτι καὶ τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπέριττον θάλατταν βάλλομεν. τὸ δὲ λῦμα ἐκ τοῦ ῥύπτω Αἰολικῶς. ῥύπτω, ἐῤῥυμμαι, ῥύμμα, καὶ λῦμα: ignorant MSS., scilicet ex Etym. M. p. 127. sive Zonara deprompta. 4. Ὁ δὲ πρεσβείας] Hunc locum Polybio tribuit Valckenarius. Ceterum Platoni restituendum Rep. X. p. 612. A. ἀπελυσάμεθα, i. e. excusavimus callideque removimus. 6. γενέσθαι] γίνεσθαι A. B. C. 7. αἰτιατικῇ post Ἀπολύων Gaisf. tacite: omittit etiam Zon. p. 266. Δαβίδ] ὁ Ἀδ A. 8. Κύριε ἀπολλύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν] Haec sunt verba LXX. Interpretum Psalm. XVI, 14. sed ubi hodie pro ἀπολλύων legitur ἀπ' ὀλίγων. Malim tamen cum Suida legere ἀπολλύων: uti etiam legisse Theodoretum ex eius interpretatione, quam Suidas hic sequitur, apparet. *Küst.* Editio Romana LXX. Interpretum habet ἀπολύων, per unum λ. Et sic non solum editt. priores, sed etiam codices MSti Suidae. Quare aliud me egisse fateor, cum ἀπολλύων, per duplex λλ, in hac editione excudendum curavi. *Idem* in Addendis. 9. ἑρμηνεὺς] ἑρμηνεύων E. In B. E. leguntur post φησίν, quae edd. habent supra in Ἀπολλύειν. 10. Ἀπομαγδαλία. τὸ σταῖς, ᾧ ἀπομ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 412. *Küst.* ἀπομάττονται A. 11. καὶ μετὰ] ὃ μετὰ A. B. C. E. Schol. et Zon. p. 243. Id restitui. 12 τοῖς κυσίν] τοῖς om. E. Mox ἥτις om. B. E. ἡ om. C. 13. ὁ Ποιητής] Odyss. κ'. 217. 14. Leg. αἰεί.

1. καὶ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν] Ἀπομαγδαλία proprie vocabatur cibus, qui canibus proiiciebatur, ut Suidas ex Scholiasta Aristophanis hic observat. Per elegantem vero metaphoram sic appellabatur omne donum vel munus, quod sycophantis aliisque improbis hominibus ad rabiem illorum placandam dabatur, ut patet ex hoc loco Philostrati de Vita Apoll. VII, 11. Ὡς ἅπαντλεῖν τῆς οὐσίας, τὸ μὲν ἐς τοὺς συκοφάντας, οὓς ἔδει μειλίττεσθαι τῇ ἀπομαγδαλίᾳ ταύτῃ· τὸ δὲ ἐς τοὺς ἄρχοντας etc. *Küst.* 3. ὑπερβαλεῖσθαι] πλὴν ὑπερβαλεῖσθαι A. B. C. E. edd. ante Küst. Πλὴν expungendum vidit Portus, utpote ex πληγὰς in exitu praecedentis versiculi apud Aristophanem natum. *Gaisf.* 7. Ἀπόμακτρα σκυτάλων] Lege et distingue Ἀπόμακτρα. Σκύταλα. *Küst.* ἀπεσκοτημένα δὲ ἐσκ. praeter fidem librorum et Lex. Seg. p. 431. delevit Küsterus. Integriorem loci formam v. Ἐσκιοτροφημένα significat hanc, Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα. ** ἀπεσκοτωμένα δὲ ἐσκιαγραφημένα. Ceterum Aristophanis dictionem supra tractavimus in v. Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκιοτραφημένα Med. 9. Ἀπομάττεσθαι] Hanc gl. et seq. habet Lex. Seg. p. 431. 10. ἀποτυποῦν] Cyrus in Anthol. III, 12. de Maea: πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης. *Reines.* Vid. Iacobsii Animadv. II. p. 454. n. III. καὶ ἀποτυποῦν E. marg. *Gaisf.* Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] P. 313, 17. 11. Οἱ μέν . . . ἀντὶ τοῦ περιπλ.] Ex Harpocratione. Excerpsit Zon. p. 268. οἱ μὲν οὖν τὸ ἀπομάττειν ἀντὶ — E. 13. Ex Harpocratione ante v. ἀπομάττεσθαι suppleas ὡς λέγομεν. 15. Ἀπόμαχος] Suid. in Ψευσθένια. Οὐδὲν μέλον αὐτῷ. Φιλιππικός. Φάβιος Μαξ. *Hemst.* Auctor fragm. πῶς χρὴ τὸν τῆς πολιορκουμένης πόλεως στρατηγὸν πρὸς τὴν πολιορκίαν τάττεσθαι in Cod. MS. [Cizensi] post Iulium Africanum de apparatu bellico locatum, ubi init. dic. οὐ τῶν στρατιωτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπομάχου ἡλικίας, et paulo post: οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν παρῖδος ἄμυναν τηνικαῦτα τοὺς ἀπομάχους, οἷον γέροντας ἀσθενεῖς, παῖδας, γυναῖκας, προσαιτεῖς, καὶ τοὺς μηδὲν συντελοῦντας τοῖς ἔνδον διὰ τῆς οἰκείας ἐξάγειν τῆς πόλεως, καὶ εἰς ἄλλην χώραν ἐκπέμπειν. *Reines.* Adde v. Πανδημεί et quos attulit Iacobs. in Philostr. p. 639. γεγονώς] Quae sequuntur usque ad finem gl. iis omissis habet C. καὶ ἀπόμαχος παραιτούμενος. Ὁ δὲ πλήττεται] Ex Agathia V. p. 164. notante Abreschio in Cattieri Gazophyl. p. 67. Immo p. 169. sive c. 23.

Ἀπὸ λύκου θύρας. A lupi ianua. de iis qui statim re infecta abeunt. alii vero de crudelibus et saevis intelligunt. *Ἀπολυμαίνεσθαι.* Purgari. *Ἀπολυόμενος.* Crimina obiecta diluens. *Ille vero legatos misit, ut quas calumnias contra se spargi audiebat, dilueret.* *Ἀπολύων.* Morti tradens. David: *Domine, e terra eos extirpa, et viventes adhuc dissipa.* Alius tamen interpres habet ἀπ' ὀλίγων, *a paucis.* *Ἀπομαγδαλία.* Massa, qua coqui manus abstergunt, quam χειρόμακτρον vocabant, et post manuum abstersionem canibus proiiciebant. vel cibus canum, qui constabat ex farina macerata et pingui. ut apud Poetam: *Semper enim affert escam animos delenientem.* post coenam enim pingue abstergebant massa farinacea, quam canibus deinde proiiciebant. Aristophanes: *Sed his te superatum iri puto: aut frustra videbor apomagdaliis in tantum corpus esse saginatus.* *Ἀπόμακτρα. Effigies baculis adumbratae.* *Ἀπομάττεσθαι.* Suscipere, imitari, effingere. Et *Ἀπομάττων* apud Demosthenem pro Ctesiphonte: quod alii interpretantur, abstergens, alii vero, ut sit, luto et furfuribus circumlinens initiatos: velut statuam luto obducimus. *Ἀπόμαχος.* Qui pugnae non interest,

δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρόν, ὡς μικροῦ δεῖν μεῖλῆσαι ἀπόμαχος ἔσεσθαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλυζόμενος ἀπόμαχος ἦν. Καὶ Ἀπόμαχοι οἱ μὴ ἐξισχύοντες μάχεσθαι. Οἱ μὲν ἀπόμαχοι ἑαυτοὺς κατεχρήσαντο, οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς τοὺς ἐναντίους ἀθρόοι ὥρμησαν, καὶ προθύμως κατεκόπησαν. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῷ ἐξηγγέλλετο, ὡς ἔσοιτο ὁ Θεοδώριχος ἠπατημένος ἀπόμαχος, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. Καὶ Ἀπομαχομένου, ἀνθισταμένου, παραιτουμένου. Ἀπομαχομένου δὲ τοῦ Φαβίου καὶ πολλὰς ποιουμένου δεήσεις, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἀπολυθείη.

Ἀπομάχομαι. δοτικῇ.

Ἀπομηνίσας. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμαν, ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ὑπό τινος μηχανῆς, ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν στρεφομένη ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦτο καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος. ἐλέγετο δὲ Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπόμισθος. ἄμισθος, ὁ μισθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. κεῖται ἡ λέξις[287] παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

Ἀπομώμοκα. ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. Καὶ Ἀπομωμοκότας, ἀποταξαμένους.

Πολλοὺς δὲ . . ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
. . . . διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί·
Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.

---

2. Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλ.] Haec sunt verba Theophyl. Simocattae lib. II. cap. 9. *Küst.* 3. Ἀπόμαχοι — οἱ μὲν accedunt ex A. 7. αὐτῷ ἐξηγγέλλετο] αὐτῶν ἐξηγέλλετο B. E. 8. Θεοδώριχος] Θεοδώριχος A. quod vel glossa peculiaris firmat; Θεοδόριχος B. E. Tum ἐξηπαιημένος E. 9. Ἀπομαχομένου] Ἀπομαχόμενος τῷ πάθει Plut. in Caes. p. 118. in Brute 264. *Toup.* MS. 13. Om. vulg. 14. Ἀπομηνίσας] Lex. Seg. p. 431. In Homer. Il. β'. 772. interpretatur Schol. ἐπιμόνως ὀργισθείς. Plura Stephanus Ind. Thesauri, Heynius in Il. τ'. 62. *Gaisf.* 16. Ἀπὸ μηχανῆς] Ἀπὸ μηχανῆς: ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τραγῳδοὶ ἐξ ὕψους ὑπό τινος μηχανῆς θεοὺς εἰσῆγον· ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέγετο θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. Haec C. reliquis omissis. „Plato in Cratylo [p. 425. D.] Εἰ μὴ ἄρα δὴ ὥςπερ οἱ τραγῳδοποιοί, ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς ἀποφεύγουσι, θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἔχει. Idem docet Aristoteles περὶ ποιητικῆς, et ex eo Horatius, *Nec deus intersit, nisi dignus vindice nodus.* Allusit Asterius Amaseae Episcopus Homilia in parabolam Lucae de malo oeconomo: Εἰ γάρ τις ἐκ μηχανῆς πάντας ἀθροίσειεν. Hinc petita est et illa locutio, *de coelo delapsus*, Ciceroni Ep. ad Q. fratrem." *Schott.* in Prov. e Suida III, 31. Vide Lex. Seg. p. 208. et Schol. Platon. p. 394. Schol. Luciani Hermot. 86. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. p. 41. 42. et quos attulit Walz. in Arsen. p. 68. 17. ὅταν] ὅτε E. Illud etiam Schol. Luc., idque condonandum novicio huius narrationis scriptori. 18. ἢ τόλμαν] φοβερά τινα MS. 177. Expungendum ἢ. τοὺς θεατὰς] αὐτοὺς θ. B. E.

4. ἀπό τινος] ὑπό τινος A. E. et Med. sola. 6. στρεφομένη] στρεφόμενος B. 7. καταστροφὴν ne quis desideret, καταστολὴν eundem in sensum usurpavit Schol. Arist. Pac. 1203. De infinitivi ratione alii viderint. Mox καὶ ante Θεός requirimus. 9. Ἀπόμισθος] Lex. Seg. p. 431. coll. Rhet. p. 215. Illinc reponas ἢ post ἄμισθος. μισθῷ] μισθοῦ A. C. et utrumque Lex. Seg. „Vide quae attulit Wesselingius in Diodor. Sic. XVII, 111." *Gaisf.* 10. κεῖται δὲ] δὲ omisi cum B. C. E. 12. μὴ om. E. λαμβάνοντες C. et Zon. p. 233. Vid. Demosth. Phil. I. p. 53, 16. In novissima parte conferendus Harpocratio. Continuo Gaisf. tacite (h. e. cum A.) dedit, ordine litterarum invito: Ἀπομιοῦμαι. αἰτιατικῇ. Ἀπομνημονεύω. αἰτιατικῇ. Utramque gl. post v. Ἀπομώμοκα reposuit Med., equidem sustuli cum Küstero. 13. ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεπ.] Hunc sensum vox ἀπομώμοκα habet apud Aristoph. Lysistr. 902. ad quem locum grammaticus noster respexit. *Küst.* 13. τὰς ante γυναῖκας omisi cum A. et Zon. p. 268. 14. Ἀπομωμοκότας, ἀποταξαμένους] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 706. *Küst.* 16. Post δὲ (Gaisf. δ') supplendum ex Aristophane καλούς. Huius dicti particulas tenent vv. Διεμήρισαν et Τέρμα.

---

qui propter debilitatem a pugnis abstinet. *Ille telo vulneratur in femore, adeo ut parum abesset, quin proelio cogeretur excedere.* Et alibi: *Ille vero moerore obrutus a pugna aberat.* † *Et qui propter virium infirmitatem pugnare non poterant, se ipsi interfecerunt; qui aetate florebant in hostem conferti fecerunt impetum, et strenue pugnantes occisi sunt.* † *Ut vero ei nunciatum est, Theodorichum, errore deceptum, proelio non interfuturum esse, retro cessit.* Et Ἀπομαχομένου, repugnante, recusante. *Fabio vero repugnante, et multas interponente preces, ut magistratum deponere sibi liceret.* Ἀπομάχομαι. Aptum dativo. Ἀπομηνῖσας. Qui propter iram abiit. vel qui irasci desiit. Ἀπὸ μηχανῆς. De rebus mirabilibus et inopinatis dicitur. nam tragici poetae cum in scenam introducebant vel facinus audax, adeo ut spectatores commoverentur iis quae dicta fuissent, vel calamitosos miserarentur, quod res indignas passi viderentur, et odio prosequerentur calamitatis illius auctores vel eos qui aliquid iniuste fecissent: deos introducere solebant, non ex ipsa scena prodeuntes, sed superne ex aliqua machina, quam spectatores quidem viderant, sed illo die conversa dei faciem ostendebat. quo pacto fabulae conclusio existebat. Dicebatur etiam *Deus ex machina.* Ἀπόμισθος. Mercedis expers, qui mercedem pactus tamen opere peracto sine mercede dimittitur. extat vocabulum apud Lysiam in oratione adversus Callicl em. apud Demosthenem vero dicuntur, qui mercedem recusarunt. Ἀπομώμοκα. Iureiurando fidem meam feminis astrinxi. Et Ἀπομωμοκότας, qui alicui rei renunciarunt. Aristophanes *Avibus*: *Multos autem pueros formosos, qui pertinaciter gratiam recusarant, cum aetatis flos praeterisset amantes subegerunt.*

Ἀπομορξάμενον. ἀποπανσάμενον.

Ἀπομόσαι, καὶ κατομόσαι. τὸ μὲν ἀρνητικόν, τὸ δὲ καταφατικόν.

Ἀπόμοιρα. μέρος. Ἀπόμοιρα δὲ τῆς στρατιᾶς ἀσκοὺς ἐπιφερόμενοι σποδιᾶς καὶ τέφρας πεπληρωμένους, ξιφιδίοις τούτους διέῤῥηξαν, καὶ τὸν ἀέρα ἐθόλωσαν. Καὶ Ἀγαθίας· Ἀπόμοιρα δὲ ἦν τῶν Φράγκων, καὶ ἀνὰ τὰ τῇδε πεδία ἐφοίτα χιλοῦ ἕνεκα.

Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω.

Ἀπόν. ἀπρεπές. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μὴ παρόν.

Ἀπὸ Νανν́ακου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

Ἀπόνασθαι. κατατρυφᾶν, ἢ ὠφελεῖσθαι. Οὐ μὴν ἀπόνασθαί γε ξυνέβη τῆς βασιλείας αὐτῷ. τελευτᾷ γὰρ νόσῳ ἑπτὰ ταῖς πάσαις ἡμέραις.

Ἀπονέμου τῆς ἀμάξης· τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα τῆμελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

Ἀπονεύειν. ἐκκλίνειν, τρέπεσθαι. Συνέβαινε τοὺς Λίνιους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμενῆ, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Ἀπόνειμαι. ἀπόδος.

Ἀπονητί. ἄνευ πόνου. ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί· πάντα ταῦτα καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. λέγεται δὲ καὶ ἀπονητότατα.

Ἀπόνιπτρον. Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας.

εἰώθασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, λέγειν, ἐξίστω. Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον· πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός. 288

Ἀπονομή. ἡ ἀπόμοιρα· ὡς μέρος τι τῶν περιγινομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πό-

---

1. Ἀπομορξάμενος. ἀποπανσάμενος] Ἀπομορξάμενον. Ἀποπανσάμενον A. C. E. Lex. Seg. p. 431. Spectat ad Aristoph. Ach. 664. (695.) cuius immemor Oudend. in Thom. M. p. 649. reponebat ἀπομαξάμενος. ἀποπανσάμενος] Scribe meo periculo ἀποπλασάμενος ab ἀποπλάττω, quod idem significat atque ἀπομόργνυμι, i. e. *effingo, exprimo.* Vide Lexica. *Küst.* ἀποψησάμενος Hesych. in Ὁμόργνυ. Ὁμόρξαι. Ἀπομόρξατο. *Hemst.* Interpretatio ad sententiae potius quam orationis vim exigenda. 2. Ἀπομόσαι] Lex. Seg. p. 432. Ἀπομόσαι Aristoph. Nub. 1234. 4. Ἀπόμοιρα] Simocatt. p. 202. (= 277. D.) *Toup.* MS. Fragmentum ad eandem narrationem referri videtur, quam adumbrat v. *Κονιορτός.* 5. σποδιᾶς] σποδοῦ E. 6. τούτοις B. 7. Ἀγαθίας] Lib. I, 17. p. 29. 10. Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω] Haec suspecta mihi sunt. Portus legendum putabat ἀπομινυρίζω: quam coniecturam in medio relinquo. *Küst.* Fort. Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Clem. Alex. Paed. II, 6. p. 198, 5. *Hemst.* Quem vid. in Luciani D. Mortt. VI, 3. T. I. p. 353. 11. ἀπρεπές] ἀπρεπὲς pertinet ad ἄπροπον vel ἀπῖδον, quae per ἀπρεπὲς ab Hesychio redduntur. *Valck.* Ἀπόν: ἀπρεπές Lex. Seg. p. 432. 11. δὲ addit A. σημαίνει et τὸ om. E. 12. Vide Vat. App. I, 10. quaeque olim ferebantur sub v. *Νάνναχος.* 14. Ἀπόνασθαι] Ἀπώνασθαι C. Glossam sine exemplo habet Lex. Seg. p. 432. ἀπολαῦσαι Zon. p. 282. Vide v. Ἀπώνατο. 16. τελευτᾷ mendum vulg. τελευτῇ Hemsterhusius cum B. C. E. Med. τελευτὰ A. Dativi tamen participium flagitant, velut ἄρξας sive *βασιλεύσας.* 17. Ἀπονέμου] Ἀπὸ γέμου A. „Vox haec procul dubio corrupta est", cuius loco Portus scribendum putabat ἀνόναό μου, i. e. *fruere.* Cogitent acutiores, an forte alia medicina hic locus indigeat. *Küst.* ἀποναίμην Hemsterhusius, quem occuparat dudum Pricaeus in Eu. Ioan. X, 13. Ἀπονέμου μοι τῆς ἁμάξης, τῶν δ' ὄνων οὔ μοι μέλει Scaliger in Stromatei v. 1196. qui recte trochaicos tetrametri numeros perspexit. Vox adhuc controversa. Mox *μέλλει* B. E. Med.

3. Συνέβαινε] Polybio tribuit Valckenarius. Vide illius fr. histor. 4. 7. Ἀπόνεμε] Ἀπόνειμαι A. C. et Zon. Ἀπόνειμε B. E. et Edd. ante Küst. Ἀπόνειμον, Pindaricum illud, Lex. Seg. p. 432. In fine Ἀπόνεμε δέ addunt B. E. Med. Ἀπόνεμε δὲ ψιλόν Zon. p. 268. 9. ἀκμητί] ἀνακμητί E. Ἀπονητὶ — συστέλλεται habet Lex. Seg. p. 432. 10. ἀπονητότατα] Ἀπονητότατος C. Mox A. in marg. Ἀπονέμω: δοτικῇ. 11. Ἀριστοφάνης] Acharn. 592. (616.) 12. Locum hunc Aristophanis citat etiam Athenaeus lib. IX. p. 409. ubi ἀπόνιπτρον exponit τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. *Küst.* 13. ἐκχέοιτο] ἐκχαίοι τὸ A. 14. τῶν παριόντων, λέγειν] λέγειν τῶν παριόντων scripturam A. C. et Med. correxit tacite Küsterus. 15. ἐξίτω] Legendum esse ἐξίστω patet ex hoc versu Aristophanis, qui priorem proxime sequitur: Ἅπαντες ἐξίστω παρήμενον οἱ φίλοι. Apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur ἔξω, pro quo itidem scribendum est ἐξίστω. *Küst.* Monuerat Portus: utramque medelam praeceperat Iungerm. in Polluc. X, 78. Καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον. πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. Vesp. 1211. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν. μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι ἀπονίψασθαι. Athenaeus lib. IX. p. 408. Ἀριστοφάνης δ' ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρός, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι. Sensus horum verborum est, κατὰ χειρὸς apud veteres significasse aquam, qua manus ante coenam lavabantur; ἀπονίψασθαι vero dictum fuisse de ablutione manuum post coenam. *Küst.* Eadem Lex. Seg. p. 432.

Ἀπομορξάμενον. Qui post sudorem quievit. Ἀπομόσαι. Iureiurando negare. Κατομόσαι vero, iureiurando affirmare. Ἀπόμοιρα. Pars. *Pars vero copiarum utres gestantes, cinere et favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, et aerem obscurarunt.* Et Agathias: *Pars autem Francorum pabulandi causa per hos campos palabatur.* Ἀπομυρίζω. Vocem edo. Ἀπόν. Indecorum, significat etiam absens. Ἀπὸ Νανν́ακου. *A Nannaco.* de valde vetustis et antiquis rebus dicitur. Ἀπόνασθαι. Deliciis frui vel fructum percipere. *Haud tamen regno frui ei licuit: septimo enim die dominatus obiit.* Ἀπονέμου τῆς ἁμ. *Fruere curru; asinos enim nihil curo.* proverbium de iis qui domestica curant alienis neglectis. qui enim proprium habent currum, et asinos conducunt, illos negligunt. Ἀπονεύειν. Inclinare, vergere. *Accidit ut Aenii, iam dudum seditione laborantes, novissime alii ad Eumenem, alii ad Macedoniam animos inclinarent.* Ἀπόνειμαι. Tribue. Ἀπονητί. Sine labore. Huius generis sunt ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί: quae omnia producuntur et corripiuntur. dicitur etiam ἀπονητότατα. Ἀπόνιπτρον. Aristophanes: *Tanquam sordes ablutas vesperi effundentes.* Veteres enim si forte sordes ex fenestris effundere vellent, ne quis praetereuntium iis inquinaretur, clamare solebant, Recede hinc. Et Ἀπονίψασθαι dicebatur de ablutione manuum post coenam: Κατὰ χειρὸς vero de ea, quae ante coenam fiebat. Ἀπονομή. Sic vocabantur portio residua, quam ex metallis civitas accipiebat. vel portio

λεως. ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος.

Ἀπονοστήσει. ἐπανελεύσεται.

Ἀπονοσφίζεσθαι. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. παροιμία ἀπὸ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζῴου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ, οὕτως· Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπό τινος νοῦ καταπεσεῖν.

Ἀπόνοια. ἄνοια, ὕβρις. Προκόπιος· Ἀδικούμενοι εἰώθασιν εἰς ἀπόνοιαν τρέπεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ὅπερ ἔπαθον καὶ οἱ Βένετοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. καὶ πρῶτα μὲν τοῖς στασιώταις τὰ ἀμφὶ τὴν κόμην ἐς νεώτερόν τινα παραβέβληται τρόπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτὴν οὐδὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τοῦ μὲν γὰρ μύστακος καὶ τοῦ γενείου οὐδαμῇ ἥπτοντο, ἀλλ' αὐτὸν κατακομᾶν ἐπιπλεῖστον ὥσπερ οἱ Πέρσαι ἐς ἀεὶ ἤθελον. τῶν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν τὰ ἔμπροσθεν ἄχρις ἐς τοὺς κροτάφους ἀποτεμνόμενοι, τὰ ὄπισθεν ἀποκρέμασθαι σφίσιν ἐπὶ μακρότατον λόγῳ οὐδενὶ εἴων, ὡς οἱ Μασσαγέται. διὸ καὶ Οὐννικὸν ἐκαλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδος. καὶ τὰ ἱμάτια εὐπάρυφα ἠξίουν εἶναι. Καὶ αὖθις Ἰουλιανός· Τὸ μὴ προιδέσθαι τό τε δυνατὸν καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν πράγμασι, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας ἐστὶ σημεῖον.

Ἀπονυχιῶ σου τὰν πρυτανείῳ σιτία. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων. Ἀφαιρήσομαι γάρ φησι τὴν σίτησιν. Ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. ἀπὸ τοῖς ξένοις.

Ἀποξύονται. ἀποτίθενται.

Ἀπὸ ξυστοῦ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀπὸ ξυστοῦ εἶπεν.

Ἀποξυστροῦνται. ἐπικάμπτονται καὶ ἐπιστρέφονται. Πολύβιος· Αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυ-

---

1. *μισθωτούς*] *μισθωτάς* recepimus ex A. C. Lex. Seg. p. 432. et Harpocr. Pal. 2. *λάβοι*] *λάβῃ* probavi cum Harp. B. E. et C pr. Cum edd. consentit Lex. Seg. 3. *Ἀπονοστήσει*] V. *Συμψήσας. Hemst.* Lex. Seg. p. 432. Idem reddendum videtur Hesychio, ubi vulgatur, *Ἀπονοστήση. ἀποκομίσει.* 4. *Ἀπονοσφίζεσθαι*] Lex. Seg. p. 432. 5. Vide similem Hesychii glossam et Arsen. p. 70. *ἐπὶ τῶν*] *ἀπὸ τῶν* A. B. E. et Arsen. 6. *μηδὲ ὄνοις*] *μηδὲ* om. C. et Schol. Arist. 7. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 1275. 9. *Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων*] Locus Platonis, quem Suidas hic citat, extat lib. III. de Legg. [p. 701. C.] circa finem, sed ubi hodie legitur *ἀπ' ὄνου*, non vero *ἀπὸ νοῦ*. *Küst.* *ἀπὸ νοῦ* tamen praeter alios codex omnium antiquissimus. *ὡς οὐκ*] *ὡς* om. C. 14. *Προκόπιος*] Histor. Arc. cap. 7. *Küst.* Continuantur haec in v. *Εὐπάρυφα.* 16. Verba *ὅπερ — Ἰουστινιανοῦ* ascita sunt ad Procopium supplendum. 17. *πρῶτον*] *πρῶτα* A. Procop. *ἀμφὶ*] *ἐς* Procop. 18. *τινα*] *τι* B. E. *παραβέβληται*] Lege *μεταβέβληται*, ut apud Procopium. *Küst.* *μετεβέβλητο* Procop. Mox idem *αὐτοῦ* pro *αὐτήν*. 20. Hinc olim observatio quaedam in v. *Γένειον* est traducta.

1. *αὐτὸν*] Cum duo substantiva praecedant, *μύστακος* et *γενείου*, *αὐτὸν* ad prius tantum referri potest. Quare praestat legere *αὐτά*, ut, quod sensus et constructio requirunt, pronomen illud ad utrumque referatur. *Küst.* *αὐτὸ* B. E. *αὐτοῖς τοῦ κατ.* Procop. 2. *ἔθελον*] *ἤθελον* A. B. E. Med. Procop. 3. *ἄχρις*] *ἄχρι* E. Procop. *ἀποτεμόμενοι* Procop. 4. *ἀποκρέμασθαι*] *ἐπικρέμασθαι* E. 5. *Μασαγέται* B. E. *Οὔννιον*] *Οὐννικον* Gaisf. A. B. E marg. et Procopius, ubi *διὸ δὴ καὶ Ο. τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκάλουν. Οὐννικόν* diserte loco suo positum. 8. *προειδέσθαι*] *προΐδεσθαι* A. Scripsi *προϊδέσθαι*. 9. *πράγματι*] *πράγμασι* A. 10. *Ἀπονυχιῶ σοῦ τὰν πρυτ.*] Aristoph. Equ. 716. Haec olim repetebantur in v. *Ὀνυχίζεται. πρυτάνη* A. B. C. E. edd. ante Küst. 11. *ἀφαιρήσομαι — ὀνυχιζομένων* om. vulg. invito Küstero. *ἐκ μεταφ.* B. E. C. Med. 12. *σίτησιν*] *σίτισιν* A. *Ἀπονυχίσαι*] Lex. Seg. p. 432. cf. Philem. p. 287. *ἀπονυχίσαι δέ* E. 14. *τοῖς ἀποξένοις*] *ἀπὸ τοῖς ξένοις* A. B. E. Lex. Seg. in MS. et edd. vett. Mutavit tacite Küsterus ex Porti emendatione. Probabiliter Bekkerus *ἀντὶ τοῦ ἀξένοις*. Gl. om. C. 15. *Ἀποξύονται. ἀποτίθενται*] *Ἀποξύω* proprie significat *abrado*. Per translationem vero *demo* vel *adimo*: quo sensu Homerus Il. *ι*. 446. dixit, *γῆρας ἀποξύειν, senectutem demere.* Hinc *ἀποξύεσθαι* dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel qui aliquid deponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt *γῆρας ἀποξύεσθαι*, i. e. *senectutem deponere*; quod convenit interpretationi Suidae. *Küst.* Lex. Seg. p. 432. Hinc castigandus Eunapius V. Soph. p. 99. *τὸ γῆρας ἀπεξεσμένη.* 16. *Ἀπὸ ξυστοῦ*] Lego *Ἀποξύω. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποξύσας εἶπεν.* Nempe Il. *ι*. 446. *Toup.* MS. *Ἀποξυστοῦ* bis A. Hoc loco quid faciendum sit incertum; quamquam conferatur v. *Ξύει.* 17. *ἐπιστρέφονται*] *καὶ ἐπιστρ.* dedi cum A. *Πολύβιος*] Lib. II, 33. *Küst.*

---

eorum, quae inter plures mercenarios distribuebantur, ut unusquisque partem aliquam acciperet. *Ἀπονοστήσει.* Redibit. *Ἀπονοσφίζεσθαι.* Separari. *Ἀπ' ὄνου καταπεσών.* Ab asino delapsus, proverbium de iis dictum qui equitare conantur, cum ne asinis quidem uti sciant. Aristophanes *Nubibus*: *Quid tandem nugaris, tanquam ab asino delapsus?* Philosophus vero Plato proverbium hoc effert non *ἀπ' ὄνου*, sed *ἀπὸ νοῦ*, his verbis: *Non tutem indomito quasi ore praeditum et impetu sermonis abreptum, secundum proverbium, mente excidere.* *Ἀπόνοια.* Amentia, insolentia. Procopius: *Homines iniuriis lacessiti ad desperatam audaciam redigi solent*: *quod etiam Venetis sub Iustiniano accidit. et primum quidem factiosi noram quandam capillorum ornandorum rationem excogitarunt, et genere tonsurae ab aliis prorsus diverso uti coeperunt. nam mystacem et barbam intonsam sinebant, eamque more Persarum prolixissimam alebant. capillos vero anteriores usque ad tempora detondentes, posteriores quam longissimos more Massagetarum temere sibi dependere sinebant. quare hunc habitum Hunnicum appellavere. praeterea vestibus quoque nisi elegantibus induti nolebant.* Et Iulianus: *In re gerenda non praevidere quid fieri possit, quid non, extremae vecordiae signum est.* *Ἀπονυχιῶ σου.* Auferam tibi victum Prytanei. per translationem ab iis qui ungues resecant. Dicitur autem potius *ἀπονυχίσαι* quam *ὀνυχίσαι*. *Ἀποξένοισιν.* Inhospitalibus. *Ἀποξύονται.* Deponunt. *Ἀπὸ ξυστοῦ.* Ab hasta. Homerus. *Ἀποξυστροῦνται.* Inflectuntur, incurvantur. Polybius: *Gladii Gallorum ita fabricati sunt, ut primo tantum ictu caedant: a quo statim et in longitudine*

στροῦνται καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, ἂν μὴ ὀφῇ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις ἐρείσαντας πρὸς τὴν γῆν ἀπευθῦναι τῷ ποδί, τελέως ἄπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγήν.

Ἀποπάλλω· γενικῇ.

280 Ἀπὸ παραγγέλσεως. Οἱ δὲ ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος.

Ἀποπάτημα· αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσῷ γένει·

Τί γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρατῖνος Δραπέτισι·

Τὸν Κερκύονά τε ἔωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα.

Καὶ Ἀποπατησόμενοι, τὴν κόπρον κενώσοντες. πάτος δὲ ἡ ὁδός. Ἀριστοφάνης·

Οὐδεὶς θύει τοπαράπαν, οὐδ' εἰσέρχεται, πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

Ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός. καὶ Ἀριστοφάνης περὶ Κλεωνύμου φησίν·

Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο στρατιὰν λαβων, κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγε; Τῇ πανσελήνῳ.

Ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα.

Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. κέλευσμα γάρ ἐστι ναυτικὸν ἐφ' ἕνδεκα κώπαις λεγόμενον. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρῶν ἐς κῦμα. ἐπὶ τῶν δι' ἃ πάσχουσιν αἱρουμένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἴς τινα δυσκολίαν.

Ἀποπεπιστευκότες. εἰς πίστιν ἐλθόντες. Ἤδη πάντες ἀναπεπτώκασι διὰ τὴν ὑποκειμένην ἑορτὴν ἀποπεπιστευκότες τοῖς εἰσιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ θαρρήσαντες, βεβαιωθέντες.

Ἀποπεπόνηκας. τῶν πόνων ἔληξας.

Ἀποπερατοῦσαν. συμπληροῦσαν. Καὶ Ἀποπεραίνοντες, τελειοῦντες. Παιδαρίων τε καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Ἀποπεφασμένον. ἀπειρημένον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφανερωμένον. οὕτω Λείναρχος καὶ Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

---

2. κἂν μὴ] ἂν μὴ A. B. E. C. Polyb. 4. *ταχέως ἄπρακτον*] Rectius apud Polybium *τελέως ἄπρ.* *Küst.* *τελέως* A. B. E. 5. *Ἀποπάλλω*] Delevit Küsterus. 6. *Οἱ δὲ*] Xenoph. Anab. IV, 1, 5. *καὶ* ante *ἀφικνοῦνται* inserit C. 7. *ἅμα τῇ ἡμέρᾳ* Xenoph. 9. *Εὔπολις Χρυσογένει· Τί γὰρ ἔστ' ἐκ.*] Fragmentum hoc Eupolidis et quod sequitur Cratini citat etiam Etymologus v. *Ἀπόπατος.* *Küst.* 10. *Χρυσογένει*] Sic omnes cum Lex. Seg. et Etymol. MS. Dorv. p. 132, 12. Vide in Hephaestionem XVI, 3. *Gaisf.* 11. *ἐκεῖνος*] *ἐκεῖνο* Lex. Seg. et Etymol. Athenaeus XIV. p. 658. D. *τὸ γὰρ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἶπεν Εὔπολις. σκώπτων γὰρ Λιδυμίαν τινὰ ἀποτράγημα εἶπεν ἀλώπεκος. Gaisf.* Dubito an idem Eupolidis locus significetur. 12. *Δραπέτισι*] *Δραπέτησι* A. Lex. Seg. In Cratini versu saltem voces illae *ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα* numerorum anapaesticorum incessum produnt. Etym. M. *τὸν Κερκύονα ἔωθεν.* 16. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 1184. sq. — *οὐδὲ εἰς θύει τ. οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται.* Et extat quidem in E. *ὅθεν καὶ περίπατος· Ἀριστοφάνης δὲ νῦν δ' οὐδεὶς θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' ε.* 18. *πλεῖν*] *πλὴν* A. Cf. v. *Πλεῖν.* 19. *Ἀπόπατος — γαστρὸς* om. E. et mox *Ἀριστοφάνης. περὶ Κλεωνύμου*] Error mirificus. 20. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 81 — 84. 21. *Ἀλλ'* om. A. B. E. 22. *ὄρων* Edd. 3. Posteriorem glossae partem repetit v. *Ἀφεδρών.* *ἀφεδρὼν*] *ἀφαιδρὼν* A. Mox *λυτρώνων* A. Med. *λυτραν* E pr. Gl. habet Lex. Seg. p. 433. 5. *Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἑνδ.*] Apud Aristoph. Equ. 543. unde locus hic depromptus est, scriptum est *παραπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.* *Küst.* Adde v. *Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.* 7. *λεγόμενον* et mox *φησὶ* om. C. 8. *Ἀπὸ — πετρᾶν*] A poeta Dorico usurpatum fuisse monstrat *πετρᾶν.* *Hemst.* Atqui A. B. C. E. *πετρῶν.* 11. *Ἀποπεπιστευκότες*] Vide supra v. *Ἀπεπίστευον.* *Küst.* 12. *πάντα*] L. *πάντες.* *Iam omnes remisso sunt animo et curis vacuo propter instans festum, plane confidentes ingredientibus, nihilque mali suspicantes.* *Hemst.* Dedi *πάντες* ex A. Quo concidit suspicio Schweighäuseri Opusc. II. p. 204. *ἀναπεπάκασι, aperuerunt.* 15. *Ἀποπεπόνηκας*] Aristoph. Thesm. 252. *Hemst.* 16. *Ἀποπερατοῦσαν*] Lex. Seg. p. 432. 17. *Παιδαρίων*] De hoc fragmento dictum in v. *Ἀπεφρύγοντο. δὲ καὶ*] *τε καὶ* A. B. C. E. 19. *Ἀποπεφασμένον. ἀποδεδειγμένον — Νεαίρας*] Ex Harpocratione Palat. *ἀπειρημένον* etiam Lex. Seg. p. 433. item Hesychius. *ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφ.*] Vide infra vv. *Πεφασμένος* et *Πωλοῦσι.* *Küst.* 21. *Λυσίας*] Locus Lysiae, ad quem Suidas hic respicit, extat in orat. contra Theomnestum p. 117. [p. 362. sq. Rsk.] sed ubi legitur *πεφασμένως*, quod ipse orator ibi exponit *φανερῶς.* *Küst.* *καὶ Λυσίας* om. Lex. Seg. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας*] P. 1367.

---

et in latitudine ad instar strigilum incurvantur, adeo ut nisi tempus militi concedatur, quo macronem terrae admotum pede dirigat, secundus illorum ictus prorsus sit inefficax. Ἀποπάλλω. Aptum genitivo. Ἀπὸ παραγγέλσεως. *Illi vero iussu ducis iter facientes sub primum lucis ortum ad montem pervenerunt.* Ἀποπάτημα. Excrementum. Eupolis *Aureo Saeculo*: *Est enim ille quid? vulpis excrementum.* Cratinus *Fugitivis*: *Et Cercyonem offendens mane ventrem super oleribus exonerantem strangulavi.* Et Ἀποπατησόμενοι, ventrem exoneraturi. πάτος autem viam significat. Aristophanes: *Nunc vero nemo quicquam immolat, neque templum ingreditur, nisi forte ventrem exoneraturi plus decies mille.* Ἀπόπατος enim significat exonerationem ventris. Idem Aristophanes, ubi sermo fit de Cleonymo: *Sed ad ventrem exonerandum processit exercitum adducens, et cacavit octo menses in aureis montibus. Quanto vero tempore podicem contraxit? Tempore plenilunii.* Ἀπόπατον et κοπρῶνα utrumque de latrina dicunt. ἀφεδρὼν vero et λυτρὼν voces sunt barbarae. Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κ. Translatio ducta est a rebus nauticis. est enim celeusma nauticum, quod ἐφ' ἕνδεκα κώπαις vocatur. Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρ. De iis dicitur qui propter mala, quae patiuntur, ipsi se in aliquam molestiam coniiciunt. Ἀποπεπιστευκότες. Qui fiduciam conceperunt, qui suspicione vacant. *Iam omnes se remiserunt et propter instantes ferias ingredientibus confidunt.* Ἀποπεπόνηκας. A laboribus cessasti. Ἀποπερατοῦσαν. Implentem. Et Ἀποπεραίνοντες, perficientes. *Puerorum et feminarum nugas nectentes et componentes.* Ἀποπεφασμένον. Interdictum. vel ostensum et manifestatum. sic Dinarchus, Lysias, Demosthenes in oratione contra Neaeram.

Ἀποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἀπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιος· Τῷ γὰρ ὄντι συνέβαινε τοὺς τῷ ὄντι φιλοσοφίας ἐρῶντας τῶν νέων ὥςπερ ἐν πυρὶ χρυσὸν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὁμολόγει τὴν ἀπόπειραν, αὐτὸ τοῦτο μάλιστα δι' ἣν ἡ ἀπόπειρα, σπουδή τις εἶναι προσποιουμένη καὶ ἐλλοχῶσα τὰς νεοπρεπεῖς αὐτούσας κινήσεις. ἐμὲ γοῦν διεκώλυεν ὡς χαλεπωτάτου ὄντος τοῦ πράγματος. Καὶ Ἀποπειρῶμαι, γενικῇ.

Ἀποπηδῶ. γενικῇ. καὶ αἰτιατικῇ δέ· Ἀποπηδᾶν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δῆμον.

Ἀποπλανῶ. γενικῇ.

Ἀποπληξία. θλῖψις, μανία, ἄνοια. Ὅτι Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀποπληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. Καὶ Ἀπόπληκτος, ὁ πεπονθώς.

Ἀποπλήσας. Ἑνί γε τρόπῳ τὸν προσδιαλεγόμενον ἀποπλήσας ἐξέπεμπεν.

Ἀποπομπαῖος. ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. Καὶ Ἀποπομπαῖοι θεοί τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Καὶ Ἀποπομπή, ἀντὶ τοῦ ἀποτροπή.

Ἀποπορευτέα. Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν καὶ τῶν ἐκείνῃ δυσχωριῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, ὑποστρεπτέον.

Ἀποπορεία. ἡ ἀπαναχώρησις. Ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν. τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπάνοδον. Προκόπιος· Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβούλετο τὴν ἀποπορείαν, ἧπερ ἐληλύθει, ποιήσασθαι. τουτέστι τὴν ἐπάνοδον.

Ἀποπρεσβεύει. ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.

Ἀποπρίω. ἀντὶ τοῦ ὤνησαι καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας.

Ἀποπταίη. πετασθῇ.

Ἀπόπτολις. ἔρημος, ἄπολις.

Ἄποπτον. πόρρωθεν ὁρώμενον· ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον.

Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

ἄποπτος γὰρ ὁ ἀθεώρητος. Σοφοκλῆς·

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω.

---

1. Ἀποπεφοίτηκεν] Lex. Seg. p. 433. Cf. Pierson. in Moer. p. 409. sive Toup. in v. *Χρυσοχοεῖον*. Addit Hesychius *ἀπεδήμει*, h. e. *ἀποδημεῖ*. 4. Locus haud leviter affectus: cuius sententiam utcunque in Latinis significavi. 9. *Καὶ Ἀποπειρῶμαι* usque ad *Ἀποπλανῶ γενικῇ* delevit Küsterus. 11. *παρὰ δήμου* edd. vett. Exemplum propemodum incredibile. 13. *θλῖψις* om. Lex. Seg. p. 433. 16. Apoplexia Verum occubuisse tradit etiam Capitolinus Marci c. 14. et Veri c. 9. 19. *Ἐνὶ δέ*] *ἑνί γε* A. B. C. E. Med. Vide Porson. in y. *Ἀμωσγέπως*. Mox *τῷ* ante *τρόπῳ* omisi cum A. C. 20. *ἐξέπεμψεν*] *ἐξέπεμπεν* A. Post hanc vocem extabat glossa ex v. *Ἀποψοφεῖν* inculcata: *Ἀποπνέω. γενικῇ. Ἀποπνεῖν καὶ διαπνεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν.* Eam delevi cum A. C. 21. *Ἀποπομπαῖος*] Vid. Levit. c. XVI. *Küst.* 22. *Ἀποπομπαῖοι* et *Ἀποπομπή* habet Lex. Seg. p. 433.

1. *Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορ.*] Misere hic Suidas laceravit et corrupit verba Agathiae, apud quem lib. II, 22. p. 60. sic legitur: *Τοιγάρτοι ἀποπορευτέα μὲν αὖθις αὐτῷ ἐπὶ Τήλεφίν τε καὶ τὴν ἐκείνῃ δυσχωρίαν οὐ μάλα ἐδόκει, ξύλα δὲ καὶ ἀκάτους, αἷ δὴ ἐς τοῦτο πεποίηντο, ζεύξας τὰς τοῦ Φάσιδος ὄχθας, καὶ οἷον γέφυραν τεκτηνάμενος, διεβίβαζεν ἀδεῶς ἅπαν τὸ στράτευμα. Küst.* Ceterum *ἀγαθά* pro *Ἀγαθίας* A. C. E. Med. 2. *τῶν ἐπὶ Φάσιν ποταμῶν*] *ἐπὶ Φ. ποταμὸν* A. *ἐπὶ τῶν εἰς Φ. ποταμὸν* B. E. *ἐπὶ Φ. π.* C. omisso *τῶν*. 3. *ἐπανακτέον*] *ἀπανεκτέον* MS. 2551. *ἐπανακτέα, ὑποστρεπτέα* C. 5. *Ἀποπορεία*] Dio Exc. Vales. p. 650. Mox *ἧπερ ἐληλύθει, eo, unde venerat* Küsterus. Immo, *eadem via qua venerat. Toup. MS. ἀπαναχώρησις*] *ἀναχώρησις* E. 7. *Προκόπιος*] Lib. II. de Bell. Pers. 12. *Küst.* 8. *ἐβουλεύετο*] *ἐβούλετο* A. E. Procop. 11. *Ἀποπρεσβεύει*] Lex. Seg. p. 433. 12. *Ἀποπρίω*] Respicit Suidas Aristoph. Ran. 1257. *Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον.* Ubi vid. Schol. *Küst.* Schol. tamen in v. 1260. illam interpretationem rettulit ad v. *πρίω*. 14. *πετασθῇ* tenent Zon. p. 269. et Hesychius. 15. *Ἀπόπτολις. ἔρημος, ἄπολις*] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 207. 16. *Ἄποπτον. ἀθεώρητον, ὑψηλότατον*, nec plura Lex. Seg. p. 433. *ὑψηλόν* Zon. p. 251. cuius loco *ἢ πολύοπτον* apud Hesychium. 18. *Ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χ.*] Sophocl. Oedip. R. 760 — 62. Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 164. Ante *ἐξικέτευσε* B. E. Med. ponunt *Ἀποπτος.* 19. *σφ' ἐπιπέμψαι*] *σφε πέμψαι* A. B. Illud unus E. 20. *τοῦδ'*] *τοῦτ'* A. E. Med. 21. *Σοφοκλῆς*] Ai. 15. 16. Locum om. Ox. ap. Porson. Adv. p. 181. 23. *ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί*] *ἀκούω* A. B. E. Supra *ὡς εὐμαθές σου* om. E.

Ἀποπεφοίτηκεν. Abiit. *Ἀπόπειρα.* Tentamen. Damascius: *Revera enim contingebat, ut adolescentes, qui vere philosophiam amabant, ut aurum igne explorarentur. quod si minus tentatio facultatem manifestaret, propter quam ipsam iuvenes tentarentur, iudicium tamen fiebat de studio simulato et iuvenilem cupiditatum alacritatem fallenti. me quidem illud deterrebat ab negotio, quod difficillimum esse senseram.* Et *Ἀποπειρῶμαι*, aptum genitivo. *Ἀποπηδῶ.* Aptum utrisque casibus. ** *Ἀποπλανῶ.* Aptum genitivo. *Ἀποπληξία.* Apoplexia, insania, amentia. *M. Verus, Antonini frater, Imperator Romanorum, inopinata morte periit, multo sanies et sanguinis fluxu spiritum eius intercludente: quem morbum medici apoplexiam vocant.* Et *Ἀπόπληκτος*, apoplexia laborans. *Ἀποπλήσας. Cum una aliqua ratione satisfecisset illi, quicum colloquebatur, eum dimisit.* *Ἀποπομπαῖος.* Hircus emissarius. Item dii quidam vocabantur *Ἀποπομπαῖοι*, i. e. Averrunci. Et *Ἀποπομπή*, averruncatio. *Ἀποπορευτέα.* Abeundum, redeundum. Agathias: *Quare ad Phasin fluvium et quae ibi sunt locatransitu difficilia redeundum sibi non censuit.* *Ἀποπορεία.* Abitus, reditus. *Praecepisse sequentibus famulis ut abitum accelerarent.* Procopius: *Chosroes vero ea via, qua venerat, redeundum non censebat.* *Ἀποπρεσβεύει.* Legationem renunciat. *Ἀποπρίω*, Eme, venditam compensaturus. *Ἀποπταίη*, Avolarit. *Ἀπόπτολις.* Desertus, exterris. *Ἄποπτον.* Quod eminus videtur, vel quod cerni nequit, altissimum. *Supplex oravit, manum meam tangens, ut in agros se mitterem et ad armentorum pascua, quo a conspectu urbis huius quam longissime remotus esset.* *ἄποπτος* hic significat, a conspectu remotus. Alibi Sophocles: *Quam facile vocem tuam, etiamsi te non videam, auribus per-*

Ἀποπυργίζοντας λόγους. οὓς ἔγραψε Διαγόρας ὁ ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

[Ἀποπτύω. αἰτιατικῇ.]

Ἀποῤῥαγείς. ἀντὶ τοῦ ἀποκοπείς. Καὶ παροιμία· Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκη ποιούντων.

Ἀποῤῥέξαντες. ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες.

Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. * Κρατῖνος.

Ἀποῤῥήγνυμι. γενικῇ.

Ἀποῤῥηθέν. ἀπαγορευθέν. ἐπὶ τοῦ κελεύειν τι μὴ γενέσθαι. Καὶ Ἀποῤῥηθῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῇ. Πλάτων.

Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. ἐκπνεῦσαι. Ἀποῤῥῆξαι || τὴν ψυχὴν διψῶντα μόλις, καὶ ὀψὲ τούτου τυχόντα. Καὶ Ἀποῤῥήξουσι, λαλήσουσι. Πισίδης·

Οὓς εἰ σιωπήσαιμεν, οἱ λίθοι τάχα
φωνὰς ἀποῤῥήξουσι τῶν πεπραγμένων.

Ἀπορησία. ἀντὶ τοῦ ἀπορία. οὕτως Εὔβουλος. Καὶ Ἀπόῤῥησιν, ἀπαγόρευσιν. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόῤῥησιν, ἀλλὰ θυμοῦ πληρωθεὶς ἔφη. καὶ αὖθις· Τὴν γενομένην ἀπόῤῥησιν τοῦ γάμου. σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.

Ἀπόῤῥητα. ἀκατάληπτα, ἀπόκρυφα. Ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι· οὐ μόνον τὰ ἀπηγορευμένα.

Ἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐχθροῖσι τοῖς ἡμετέροισι λέγουσιν·

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. οὕτω Δημοσθέ-

---

1. Ἀποπυργίζοντας λόγους] Vide infra vv. *Διαγόρας* et *Πυργίσκοι*. Küst. Observatio ex v. *Διαγόρας* traducta. 2. ἔκπτωσιν] ἄφιξιν E pr. ἔκπτωσιν ἔχοντας iungunt A. C.: nam Edd. ἔκπτωσιν . . . δόξης ἔχοντας. 4. Glossam ordini litterarum adversantem om. vulg. 6. Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμ. τὸ καλ.] Ex Diogeniano [II, 89.]. Küst. Affert etiam Arsenius p. 67. Interpretatio parum diserta, cum proverbium ad felicitatis conversionem referendum fuerit: v. Mitscherl. in Horat. C. III, 10, 10. 8. Ἀποῤέξαντες. ἀπομερ.] Ex Harpocratione. Küst. Ἀποῤῥέξαντες Harpocr. v. Steph. Ind. Thes. v. Ἀπορέγω. Hemst. Qui alterum apud Hesychium probabat. Sed Ἀποῤῥέξαντες A. B. E. C. Lex. Seg. p. 434. Zon. p. 269. 10. Ἀπορεῖν] Nihil mutat Lex. Seg. p. 433. Porsonus: „Si haec sunt Cratini, ita disponenda erunt, Ἀπορεῖν τῷ δεινῷ καὶ σφ., ut finem faciant anapaestici tetrametri." Cuius suspicio vereor ut cuiquam arrideat: nam ἀπορεῖν nullo cognationis gradu cum verbo σφακελίζειν tenetur. Verumtamen si hanc observationem, ut simillimam plurimis in Phrynichi Proparasceue Sophistica praeceptis, credimus a commentariis Atticistarum esse profectam, ἀπορεῖν illud Cratinus (qui potuit tale quid usurpare, ἀπορεῖ καὶ σφακελίζει τῷ δεινῷ) videtur in hominem malis tanquam gangraena inflammatum et aestuantem iecisse: velut ἀπορία de anxietudine Hippocrates dixit. Ceterum explicationis alterum membrum desiderari arguit particula *μέν*. 13. Om. vulg. 14. Ἀποῤῥηθέν] Ex Demosthene. Vide Iungerm. Polluc. II, 128. Toup. MS. Zon. p. 269. 15. γενέσθαι] γίνεσθαι C. 16. Πλάτων] Spectat ad Legg. XI. p. 929. A. unde reponendum etiam in Zon. p. 269. et Lex. Seg. p. 434. Ἀποῤῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι. Vid. Ruhnkenius in Tim. p. 44. 17. Ἀποῤῥῆξαι] Locus Aeliani, iungendus ille longiori fragmento sub v. *Τηκεδόνι* descripto.

2. Post Ἀποῤῥήξουσι quod praebent vulgg. a Küst. insertum *φωνήν*, id deest omnibus MSS. Interpretatio non ad verba sed ad sententiae vim exigenda: videas ipsum Küst. in v. *Κατολισθανόντων*. Πισίθης] Fr. Foggin. v. 60. Statim pro οὓς εἰ Pricaeus in Lucae c. XIX, 40. malit ὡς εἰ. Vulgata mihi satisfacit. Gaisf. 4. οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀποῤῥήξουσι τῶν πεπρ.] Proverbium est apud Graecos, Καὶ λίθοι βοήσουσι: quod de rebus admodum manifestis, et quas tacere nefas est, dicitur. Vide Tzetzem Chil. VIII. c. 210. Küst. 5. φωνὰς] φωνὴν B. E. 6. Ἀποῤῥησία] Ἀπορησία A. C. Zon. p. 244. Lex. Seg. p. 433. quod praeceperat H. Steph. Ind. Thesauri. Cf. Lobeck. Phryn. p. 514. ἀντὶ τοῦ εὐπορία] Mira interpretatio vocabuli Ἀποῤῥησία, quae merito suspecta habenda est. Küst. ἀπορία idem Stephanus et Bosius (v. Albert. in Hesych. v. Ἀπόῤῥησις): quod Gaisf. dedit cum Zonara et Lex. Seg. His probatis Toupius I. p. 73. post Εὔβουλος legi iussit: καὶ Ἀπόρησις. Ἀπόῤῥησιν δέ, ἀπαγόρευσιν. 7. Ἀπόῤῥησιν] Lex. Seg. p. 433. coll. Phryn. Seg. p. 27. Ἀπόῤῥησις. ἀπαγόρευσις Timaeus p. 44. et Zon. p. 244. 9. καὶ αὖθις — γάμου] Haec invitis MSS. et edd. vett. delevit Küsterus: ignorat Zon. 11. Priorem explicationem habet Lex. Seg. p. 433. Ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι] Ex Schol. Aristoph. Ran. 365. Küst. 16. Θεσμοφορ.] V. 370. Unde legendum τἀπόῤῥητά τε τ. ἐχθροῖς τ. ἡμετέροις λέγουσ': hoc quidem cum Ox. 17. Ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα] Ex Harpocratione. Δημοσθένης] P. 268, 22. Mox potiora Lex. Seg. p. 434. Ἀ. πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν.

---

cipio. Ἀποπυργίζοντας. Diagoras, cognomento Athens, scripserat libros Ἀποπυργίζοντας vocatos, in quibus rationes exposuerat, quare opinioni de deo renunciasset. [Ἀποπτύω, Aptum accusativo.] Ἀποῤῥαγείς. Abruptus. Et proverbium: *Tensus funis rumpetur.* de iis qui vi et necessitate coacti aliquid faciunt. Ἀποῤῥέξαντες. Qui rei alicuius partem alicui dederunt. Ἀπορεῖν καὶ σφάκ. Σφακελίζειν significat intumescere eamque ob causam doloribus cruciari. Cratinus. Ἀποῤῥήγνυμι. Aptum genitivo. Ἀποῤῥηθέν. Interdictum, fieri vetitum. Et Ἀποῤῥηθῇ, abdicetur. Plato. Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. Animam efflare. *Animam aegre agere, sitientem et potu vix sero potitum.* Et Ἀποῤῥήξουσι, clamabunt. Pisides: *Quos si tacuerimus, lapides forsan clamore suo id quod gestum est indicabunt.* Ἀπορησία. Penuria. sic Eubulus. Et Ἀπόῤῥησιν, interdictum. *Ille vero non tulit interdictum, sed irae plenus dixit.* Et alibi: *Factam nuptiarum renunciationem.* Ἀπόῤῥητα. Quae deprehendi nequeunt, arcana. Ἀπόῤῥητα etiam vocabant ea quae exportari vetita erant; non autem solum interdicta. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Arcanaque nostris inimicis aperiunt.* Ἀπόῤῥητα,

νης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης·

Οὕτω τι τἀπόῤῥητα ὁρᾶν ἔτι μέλλει.

διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγώγιμα ὀνομάζουσιν οὕτως.

Ἀποῤῥίπτει. αἰτιατικῇ· ἀποβάλλει. Καὶ Ἀποῤῥίπτεσθαι, αἰτιατικῇ.

Ἀποῤῥοῆς. σταγόνος.

Ἄπορος χώρα. ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. λέγεται δὲ ἄπορος καὶ ὁ μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα εὑρεῖν, ὁ ἐνδεής.

Ἀποροῦντι. ἐρωτῶντι. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ, τινὶ μηχανῇ ἀνεβίω, τόνδε φάναι.

Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι, ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν.

γράφω μέν, ἀντὶ τοῦ καταγράφω καὶ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ξύω τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας. παρατίλλομαι δέ, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων τίλλω τρίχας ἢ τῶν μασχαλῶν. ταῦτα δὲ πάντα ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοι μέν τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκωμένου λογισμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες ἐπιγράφουσιν. εἰς τὸν ἀγρὸν δὲ ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορῶ πλούτου καὶ χρημάτων. γενικῇ.

Ἀποῤῥῶγας. ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας. Ἐπειδή τινας ἀποῤῥῶγας εὗρε πάροδον διδούσας, καὶ αὐτὰς ἀπέκλεισεν ὁ Διοκλητιανός. Καὶ Ἀποῤῥώξ, ἀπόσπασμα ὄρους, καὶ γένους ἀπογονή. Οὗτος δὲ ἦν ἄρα Ἐριννύων ἀποῤῥώξ.

Πᾶσα δ' ἀποῤῥὼξ
πέτρη ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.
Τίμων ἦν τις ἀίδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοισι περιειργμένος,
Ἐριννύων ἀποῤῥώξ.

ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος· ὃν φησι Νεάνθης ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα ‖ χωλὸν γενέσθαι· μὴ προσιέμενον 292
δὲ ἰατροὺς ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι, ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φερούσῃ. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβατος καὶ

2. Ἀριστοφάνης] Fragm. incert. omissum a Brunckio. *Burn.* Ed. Dind. fr. 520. 3. οὕτε] οὔ τι A. οὐ τὸ B. οὐ τό, τ' Med. οὐ τό, τ' εἰπόῤῥητα Ald. οὕτως τι τἀπ. δ. ἐστι μέλει Lex. Seg. „Suspicor locum sic deberi constituendum: *Ἀριστοφάνης οὕτως· ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει*, ut sit corruptio Ran. 365." *Gaisf.* Non potuit infelicius. Nec vero sequar Dindorfium *ἐστὶν μέλον* coniectantem, cum in promptu sit positum — *ὁρᾶν ἐστ' ἐπιμελές*. Ceterum correxi librorum edd. scripturam *οὔτε τ' ἀπ.*, motus vel Aristoph. Av. 63. *οὕτω τι δεινόν* (*adeo venter torminibus vexatur*), *οὐδὲ κάλλιον λέγειν*, quo in loco critici haeserunt. 5. αἰτιατικῇ om. cum Zon. p. 269. vulg., item *καὶ Ἀπ. αἰτιατικῇ*, quorum hoc saltem expungendum. 7. Ἀποῤῥοῆς] Ἀποῤῥοῆς A. B. C. E. Zon. p. 244. Lex. Seg. p. 433. H. Steph. Thes. III. p. 686. F. Albert. in Misc. Obss. Vol. IX. p. 143. sive in Hesychium, et Toupio laudatus Mazochius Tabul. Heracl. p. 157. n. 34. 9. μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος] μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα A. C. Lex. Seg. p. 433. μὴ μηχανήν τ. δ. ἑ. E. 11. Ἀποροῦντι] De Pythagora, ut videtur. *Burn.* Zon. p. 269. 12. ἀνεβίω] ἐν βίῳ χρήσασθαι C. 13. Ἀπορῶ, γράφω] Aristoph. Acharn. 31. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 15. ἢ ζωγραφῶ Schol. cum gl. *Γραφή*. 16. ξύων] ξύω A. B. C. E. Med. Mutavit Küst. cum Schol. ξὺν dedit v. *Γραφή*. 18. τίλλω] τίλλων A. B. C. ἢ τῶν μασχαλῶν om. B. E. Nihil discrepat v. *Παρατίλλεται*. πάντα δὲ ταῦτα] ταῦτα δὲ πάντα A. C. Schol. cum gl. posteriore. 19. τι] τοι A. E. 20. Alibi *ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν*.

2. ἀγρὸν] ναὸν C. ἐν αὐτῷ] ἐν om. A. 5. Cf. Zon. p. 243. et Apollon. Lex. pp. 149. 153. ἀποσχισμένας C. 6. διδούσας] διδόντας A. 7. Ἀποῤῥώξ, ἀ. ὄρους] Lex. Seg. p. 433. 8. ὄρους καὶ om. E. Figuratum usum v. ἀποῤῥὼξ illustrarunt Valck. de Aristob. p. 16. et Iacobs. in Philostr. p. 497. 11. Partem affert v. Ἄμβασις. 13. Τίμων ἦν τις] Aristoph. Lysistr. 809. sqq. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισιν] ἀβάτοις δυσκόλοισι περιειργμένοις C. 16. Νεάνθης] Sic ex 2 MSS. Pariss. et Scholiasta in Lysistratam inedito rescripsi. Ante enim legebatur [sic B.] Εὐάνθης. *Küst.* ὁ om. A. C. nam Edd. vulgg. *φησὶν ὁ Νεάνθης*. Ad nostram et Schol. scripturam ducit ὁ ἐνάνθης E. Med. ἀπὸ ἀχράδος πεσ.] Scholiasta in Lysistratam habet ἀπὸ χαράδρας. *Küst.* ὑπὸ ἀ. A. ἀποσχράδος C. 18. μετὰ τὴν] κατὰ τὴν A. E. C. Med. Correxit Portus e Schol. 20. ἐν ὁδῷ] καὶ ἐν ὁδῷ Gaisf. cum A. B. C. E. et edd. vett., item illa quasi glossa Σούνιον, qua novissimum hoc membrum contineri solebat. Πειραιοῦς mendum vulg. 21. ἀγούσῃ] φυγούσῃ (i. e. φυγοῦσιν em.) A. φυγούσῃ B. C. E pr. Schol. sive v. Σούνιον. Sed recte delevit Küst. cum v. *Τίμων*. φερούσῃ cum E m. sec. Küsterus in Schol. Aristoph., Albertius in Misc. Obss. Vol. IX. p. 155. et Porsonus in Toup. IV. p. 472. quibus obtemperavi, Toupio licet repugnante. Ἀβάτοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἄβ.] Haec et quae sequuntur, rectius leguntur infra v. *Τίμων*, ad quem locum lectorem remitto. *Küst.* Referuntur haec ad v. *ἀίδρυτος*, cuius locum invasit istud *ἀβάτοις*.

legibus interdicta et prohibita: sic Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Aristophanes: *Adeo iuvat illum quae sunt interdicta facere.* quare etiam ea quae non licet exportari sic vocant. Ἀποῤῥίπτει. Abiicit: aptum accusativo. Et Ἀποῤῥίπτεσθαι. Ἀποῤῥοῆς. Guttae. Ἄπορος χώρα. Invia regio. Dicitur etiam ἄπορος, qui nullam rationem invenire potest difficultates expediendi, inops. Ἀποροῦντι. Interroganti. *Interroganti vero illi, qua ratione revixisset, eum respondisse.* Ἀπορῶ, γρ. *Dubito, pingo, pilos vellico, ratiocinor, prospectans in agrum.* Γράφω hic significat digito vel alio aliquo instrumento ludicra quaedam in terra describo et pingo. παρατίλλομαι vero, ex naribus vel axillis pilos vello. haec autem omnia facere solent, qui aliquid expectant, et omne tempus dubitando et haesitando consumunt, cum ad rationem propositam non possunt pervenire. cum enim soli secum meditantur, dubitantes aliquid pingere solent. In agrum vero prospectant, quod in eo esse cupiunt. Ἀπορῶ. Genitivo iungitur. velut: divitiarum et pecuniarum indigeo. Ἀποῤῥῶγας. Rupes abscissas. *Cum rupes quasdam praeruptas invenisset, transitum praebentes, et eas interclusit Diolectianus.* Et Ἀποῤῥὼξ, fragmentum montis. item progenies. *Hic vero erat Furiarum progenies.* † *Rupes vero undique praerupta subiacebat, neque ullus ascensus.* † *Timo quidam erat, homo instabilis, inaccessis spinis circumseptus, Furiarum propago.* intelligendus Timo, μισάνθρωπος dictus; quem Neanthes, cum de piro silvestri cecidisset, claudum factum esse tradit, cumque nullos medicos admittere vellet, putredine consumptum fuisse, et sepulcrum eius in via, quae ex Piraeeo ad Sunium ducit, inaccessum factum esse, mari undique circumfusum. Ἄβατος

ἀστατος καὶ οἷον ἀκάνθαις τετριχωμένος, καὶ σκληρὸς. ἢ σκόλοψι καὶ παττάλοις ἠφανισμένος. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸς καὶ μισάνθρωπος.

Ἀπορώτατος. ἀντὶ τοῦ, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρός.

Ἀπόῤῥοια. καὶ ἀπόῤῥοὴ τοῦ ὕδατος.

Ἀποῤῥύει. ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται.

Ἀποῤῥυφθείς. ἀντὶ τοῦ ἀπονιφθείς.

Ἀποῤῥύψαι καὶ Ἀποῤῥυφθῆναι.

Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλῳ ὁμιλήσας. τουτέστι, τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται.

Ἀποσάξαντα. Λείναρχος. ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα.

Ἀποσαφοῦντες. διαῤῥήδην κηρύττοντες. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.

Ἀποσεμνύνει. αἰτιατικῇ· γεραίρει. Ἀποσεμνύνεῖται δέ, ἀπονοεῖται σιωπῶν, ὑπερηφανεῖ. σεμνότητος γὰρ ἕνεκα ἐπιπολὺ ἐσιώπα Αἰσχύλος, ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιών, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερατεύετο. καὶ Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

Ἀποσείομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀποσημήνασθαι. ἀφομοιοῦσθαι. Καὶ Ἀποσημήνασα, φανερώσασα, ἐξειποῦσα. Ἰώσηπος· Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστίνων, ἐνήδρευε στρατιωτῶν ἔνδον τινάς.

Ἀποσιμῶσαι. τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν

---

1. Lege cum v. *Τίμων*: *ἀκάνθαις τεθριγκωμένος, καὶ σκληροῖς σκόλοψι καὶ π. ἠ.* 5. *Μνησαίου θυγ.*] Harpocratio, ex quo Suidas haec descripsit, habet *Μνησιθέου*. *Küst. Μνησαίου* Harpocr. Pal. et Lex. Seg. p. 434. 7. *ἠ*] *καὶ* C. Id recepi, quoniam utramque formam grammatici contenderunt eiusdem esse iuris et apud scriptores alternare: v. Lobeck. Phryn. p. 496. *Ἀποῤῥοή. ἡ ἀπὸ σταγόνος τινὸς ῥέουσα* Zon. p. 247. 8. *Ἀποῤῥύει. ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει. Καὶ Ἀποῤῥ.*] Haec sic scribenda et in ordinem redigenda sunt: *Ἀποῤῥυεῖ. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται. Ἀποῤῥύπτει, ἀπονίπτει.* Significatio enim vocis *ἀποῤῥύπτει* alienissima est ab verbo *ἀποῤῥύει*, vel, uti scribi debet, *ἀποῤῥυεῖ*: quae proinde interpretationis loco ei iungi non potest. *Küst. Ἀποῤῥυεῖ* istud commentum nihili. Manifestum vero mendosam scripturam *ἀποῤῥύει* adiecto *ἀποῤῥύπτει* fuisse correctam. Fortasse etiam glossa periit *Ἀποῤῥυείς* (Toupius ascripsit Plutarchi Quaest. Rom. p. 288. *ἀποῤῥυεῖς δὲ τοῦ ἵππου*), cui adhaereret illa *καὶ Ἀποῤῥυήσεται*; *ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται*. Quam coniecturam firmat Lex. Seg. p. 433. *Ἀποῤῥυῆς. ἀπονίπτει, ἀποῤῥύπτει.* Ab his longius recedit Zon. p. 282. *Ἀποῤῥυήτω καὶ ἐπεῤῥύητο. πιεροῤῥυείτω δὲ δίφθογγον. ἀποῤῥύπτει*] *ἀποῤῥίπτει* C. E. et B m. sec. 9. *Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται*] Hoc sensu vox ista capitur a LXX. Interpretibus Psalm. I, 4. *Küst.* 10. *Ἀποῤῥυφθείς*] *Ἀποῤῥιφθείς* C. 11. Om. vulg. Cf. Luciani Gall. 9. et Rhetor. Gr. T. VI. p. 56. 12. *Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδ.*] Hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasta Thucydidis lib. I. cap. 127. *Küst.* Breviter Zon. p. 262. supplendus ille ex p. 269. add. Etym. M. p. 125. et Suid. v. *Ἐσάλευε.* 15. *Ἀποσάξαντα*] Cum Harpocratione, Zon. p. 269. et Lex. Seg. p. 435. Addit Harpocratio *καὶ ἀποπληρώσαντα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ*. Dinarchi nulla mentione facta. De quo loco vide coniecturam Wesselingii in Herodot. VI, 44.

1. *Οἵ τε ὀφθ.*] Damascii. Vid. *Εὔτροχος* et Küster. *Hemst.* Toupius recte protulit Photii Bibl. p. 1045. (341. b.) 2. *εὔτροχον*] *εὔστροφον* C. Hinc repetitus locus sub v. *Εὔτροχον*. 4. *Ἀποσεμνύνει. γεραίρει* Lex. Seg. p. 434. Contra *μεγαλύνει* Zon. p. 282. et Hesychius. *Ἀποσεμνυνεῖται δέ*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 856. *Küst.* 5. *ἀπονοεῖται*] Sic etiam apud Scholiastam Aristoph. hodie legitur. Sed mihi quidem nullum dubium est, quin scribi debeat, *ἐπινοεῖται*, i. e. *meditatur*, *mente volvit*. Homines enim gravitatem quandam affectantes, qualem hic Aeschylum comicus describit, saepe meditabundis similes stare solent, ut res magni momenti animo agitare videantur. Certe lectio vulgata a sensu huius loci est alienissima, quam tamen Portus in versione secutus erat. *Küst.* Perperam Küsterus. *Ἀπονοεῖσθαι* est *arrogantem*, *fastuosum* esse, idem quod *ἀποσεμνυνεῖσθαι*, ad quod verbum explicandum adhibetur a Suida. Ita apud Artemidor. Oneir. III, 11. *Ἀπονενοημένος ἄνθρωπος* est *homo fastuosus*. Similiter *ἀπόνοιαν* pro *arrogantia* sumi notavit Casaubon. in Theophrast. Char. p. 354. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 144. Leg. *ὑπονοεῖται*. Hesych. *Ὑπόνοια*: *ὑπερηφανία. Toup.* MS. sive IV, p. 190. Insolens tamen usus temporum praesentium. 6. *γὰρ* om. B. E. *Αἰσχύλος*] *Αἰσχύω* A. 7. *καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερ.*] Haec verba apud Scholiastam Aristoph. loco laudato hodie desiderantur. *Küst.* Nimirum haec ascripta sunt explicandis *ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν*: quo pertinet etiam *καὶ* omissum C. 8. *Ἀριστοφάνης ἐν*] *καὶ Ἀριστοφάνης* A. B. E. C. 10. *τραγῳδίαις* B. C. E. Med. 11. Om. vulg. 12. *ἀφομοιοῦσθαι*] *ἀφοσιοῦσθαι* B. E. Adversatur Lex. Seg. p. 434. 13. *Ἰώσηπος*] Iosephus Iud. Ant. p. 303. ed. Haverc. (V, 8, 11.) ubi legitur *ἐνήδρευσεν τῶν στρατ. Toup.* 14. *Παλαιστηκῶν*] *Παλαιστινῶν* A. (qui in marg. *Παλαστῖνος δέ*) et Gaisf. *Παλαιστίνων* Iosephus, quocum etiam *τῶν στρατιωτῶν* reponendum. Tum *ἐνίδρυε* Med. 16. *Ἀποσιμῶσαι*] Zon. p. 270. *Ἀποσημῶσαι* A. „Appian. p. 1010. Xenoph. p. 575. ubi v. Leunclavium. Alberti in Hesych. Duker. in Thucyd. IV, 25. Pro *Φίλιππος* autem lego *Φίλιστος*, historicus. Sed v. Suid. v. *Φίλιππος Ἀμφ.*" *Toup.* MS. Schneiderus in Lex. Gr. comparabat locum Alciphronis I, 39. ab se emendatum.

---

nic significat, inaccessus, instabilis, spinis circumseptus, durisque stipitibus et palis munitus: id est, aspectu torvus, hominumque societatem fugiens. *Ἀπορώτατος*. Qui nullis machinis superari potest. sic Isaeus in oratione pro Mnesaei filia. *Ἀπόῤῥοια* et *ἀποῤῥοή*, de aqua. *Ἀποῤῥύει*. Et *Ἀποῤῥυήσεται*, decidet. *Ἀποῤῥύπτει*. Abluit. *Ἀποῤῥυφθείς*. Ablutus. *Ἀποῤῥύψαι*. *Ἀποσαλεύσας*. Apud Thucydidem significat eum, qui portu relicto salo se commisit. est autem *σάλος* locus portu carens, ubi mare fluctibus agitatur. *Ἀποσάξαντα*. Apud Dinarchum significat eum qui foramen obstruxit. *Ἀποσαφοῦντες*. Manifeste declarantes. *Et oculi, quibus declararetur ingenii celeritas Isidori.* *Ἀποσεμνύνει*. Accusativo iungitur: honestat. *Ἀποσεμνυνεῖται* vero, fastuosum agit silentio, contumaciam prae se fert. Aeschylus enim ad theatrum progressus, ut gravitatem quandam prae se ferret, diu silere et in principiis fabularum monstra proferre solebat. Aristophanes *Ranis*: *Vultu ad gravitatem composito tacebit primum, qui semper in tragoediis monstra proferre solebat.* *Ἀποσείομαι*. Aptum accusativo. *Ἀποσημήνασθαι*. Ad similitudinem aliquid exprimere. Et *Ἀποσημήνασα*, quae declaravit et enunciavit. Iosephus: *Cum autem magistratibus Palaestinorum rem aperuisset, quosdam milites domi in insidiis collocavit.* *Ἀποσιμῶσαι*. Pronum incumbere, et nudum exhibere podi-

προθεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.

Ἀποσιώπησις. σχήματος εἶδος· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ὦ μηδαμῶς.

ἔστι δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον· Ἀλλ' ὦ τί ἄν σέ τις προσειπὼν ὀρθῶς προσείποι; εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ, μηδαμῶς, εἶπεν, ὦ μηδαμῶς.

Ἀπόσιτος. ἄσιτος, ἄτροφος. Ὁ δὲ ἀπόσι-
293 τος ‖ ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο πολλάκις ἔμενε, καὶ ταῖς τοῦ Πάσχα ἡμέραις ἀπόσιτος ἦν, ὕδατι βραχεῖ ἀποζῶν. Καὶ Ἀποσιτῶ, τὸ καταλιμπάνω τὸν σῖτον.

Ἀποσκευαζόμενος. ἀποβαλλόμενος, ἀποῤριπτῶν, ἀπογυμνῶν. Ὁ δὲ γράφει παντὶ τρόπῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποσκευάσασθαι. Καὶ Ἀποσκευαζόμενοι, ἀποτιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες. ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ τὴν ζάλην τῆς θαλάσσης ναυτῶν τὰ σκεύη νηὸς ἀποῤριπτούντων. καὶ αὖθις· Ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον, εἶναι Ῥωμαῖοι βεβαιωσάμενοι.

Ἀποσκευάζοντες. ἀποφέροντες. Καὶ γὰρ κινδυνεύσειν ἔμελλεν, εἰ μὴ φθάσας τὸ μειράκιον ἀποσκευάσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀποθοῖτο ἀνελών. Καὶ Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, καθαρὰν ποιῆσαι.

Ἀποσκευή. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον τοὔλδον, τὰ σαγμάρια. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκευήν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῶν ἐπιτηδείων. πρὸς γὰρ τὸ μέλλον ἀφροντίστως εἶχε περὶ τῶν σκευοφόρων, λογιζόμενος ὡς, ἐὰν ἅψηται τῆς πολεμίας, ἡττηθεὶς μὲν οὐ προσδεήσεται τῶν ἀναγκαίων, κρατῶν δὲ τῶν ὑπαίθρων οὐκ ἀπορήσει τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀποσκλαίη. ἀποθάνοι. καὶ Ἀποσκλῆναι, ἀποθανεῖν.

Ἀποσκιρτᾷ. ἀποπηδᾷ.

Ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν.

Ἀπὸ σκοποῦ. μάτην, ἢ περιττῶς, ἢ ἐναντίως.

Ἀποσκορακίζει: εὐτελίζει, ἐξορίζει, διώκει. οἱ δὲ εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀποῤρίψει. Δαβίδ· Βοη-

1. προσθεῖναι] προθεῖναι A. C. E. quod Valckenarius coniecerat. προσθῆναι Lex. Seg. MS. Φίλιππος] Om. Lex. Seg. Φιλιππίδης vel Ἱππείδιππος reponit Valckenarius. Θουκυδίδης] L. IV, 25. 3. Ἀποσιώπησις] Ex Schol. Aristoph. Ach. 333. Non Acharnensium illud ὦ μηδαμῶς erat comparandum, cui similius ex Av. 1273. ὦ — κατακέλευσον: sed locus Nub. 1382. ὦ — τί σ' εἶπω; 6. ἔστι δὲ om. E. Δημοσθένει] de Cor. p. 232, 20. ὦ τί ἄν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; Edd. ante Gaisf. τί ἄν τις σε. Cf. Epist. Demosth. p. 1483. 9. Ἀπόσιτος] Synes. Ep. p. 175. Toup. MS. Ἀπρόσιτος C. item in exemplo. Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλ.] Locum hunc mutilavit Suidas, qui apud Procopium Histor. Arc. cap. XIII. p. 41. sic legitur: Ἐπεὶ καὶ ἀπόσιτος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δί᾽ α τὰ πολλὰ ἔμενεν, ἄλλως τε ἡνίκα ὁ πρὸ τῆς Πασχαλίας καλουμένης ἑορτῆς χρόνος ἐνιαυθα ἄγοι. τότε γὰρ πολλάκις ἡμέραιν δυοῖν, ὥσπερ εἴρηται, γεγονὼς ἄσιτος ὕδατί τε βραχεῖ ἀποζῆν ἐπηξίου καὶ βοτάναις ἀγρίοις τισίν. Küst. 10. καὶ] τε καὶ B. C. E. 12. σῖτον] περὶ Ἰουσινιανοῦ addit C. Continuo cum A. B. C. E. glossam delevi e Zon. p. 282. petitam, Ἀποσκαρίζειν. διακεχυμένως γελᾶν. „Anthologp. 214. Iudic. 4, 21." Toup. MS. Neutri loco convenit grammatici interpretatio. Vid. Iacobsii Anim. T. IX. p. 468. Gaisf. 13. Ἀποσκευαζόμενος. ἀποβαλλ.] Vide supra v. Ἀπεσκευάζετο. Küst. In Δῶρος ex Damascio. Hemst. Adde Plutarchi Cat. min. 29. Usque ad ἀπογυμνῶν Lex. Seg. p. 434. Similiter Hesychius. 15. Ἀλκιβιάδη C. 16. ἀποτιθέμενοι — ἀποβάλλοντες] καὶ ἄποι. — ἀποβάλλοντας C. 18. τῆς ante νηὸς omisi cum A. C. Ἀποσκευάζονται τε τὸν κίνδ.] Haec sunt verba Theophylacti Simoc. III, 7. p. 70. Küst. Adde v. Ἀποβουκολίσας.

1. γὰρ om. E. 2. κινδυνεύειν C. ἔμελλον — ἀποσκευάσοιτο] ἔμελλεν — ἀποσκευάσαιτο A. C. 3. Post ἀνελών omisi cum C. quae A. in marg. habet, καὶ Ἀποσκευάζομαι, αἰτιατικῇ. 4. Ἀποσκευάσαι — ποιῆσαι] Ἀποσκευάσας — ποιήσας B. E. 6. τοὔλδον] Antea male legebatur τοὖρδον, cuius loco τοὔλδον ex MSS. Pariss. reposui. De hac autem voce vide Meursium et Ducangium in glossariis. Küst. τοὔλδον C. E. cum Zon. p. 244. Correxit Portus. Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii lib. III. cap. 79. Küst. 9. περὶ παντὸς τοῦ σκευοφόρου Polyb. 14. Ἀποσκλαίοι] Ἀποσκλαίη. Vid. H. Steph. Thes. III. p. 816. Hemst. Quem vide in Luciani D. M. XXVII, 7. T. I. p. 442. Ἀποσκλαίει B. et E pr. MS. Lex. Seg. p. 435. Ἀποσκλεῖ C. Vide Hesychium. Ἀποσκλῆναι, ἀποθ.] Hoc sensu vox ista legitur apud Schol. Aristoph. Vesp. 160. Küst. V. Pierson. in Moer. p. 49. 16. Ἀποσκιρτᾷ] Lex. Seg. p. 435. Glossa male collocata. 17. Ἀποσκοπεῖσθαι] Ἀποσκοπεῖσθαι reposui cum Lex. Seg. p. 435. V. Hemst. in Thom. M. p. 101. De altero σκοπεύειν non liquet. Gl. om. Küster. 18. Ἀπὸ σκοποῦ] Lex. Seg. p. 435. Pertinet ad Od. λ'. 344. ubi v. Schol. 19. Ἀποσκορακίζει] Esaias 17, 13. Heliodorus p. 162. Toup. Plura Berglerus et Wagnerus in Alciphron. I, 38. p. 234. necnon viri docti in Hesych. Gaisf. εὐτελίζει, ἐξορίζει, διώκει] ὑβρίζει, εὐτελίζει, διώκει· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐς κόρακας Lex. Seg. p. 435. ἐξορίζει, ἀποδιώκει Zon. p. 283. Tentavit locus Ernest. Gloss. Suid. p. 20. 20. Δαβίδ] ὡς τὸ C. Est Psalm. XXVI, 15.

cem. Philippus. Thucydides vero, naves in altum provehere. Ἀποσιώπησις. Figura dicendi. ut apud Aristophanem: *O neutiquam*! Simile quid etiam apud Demosthenem legitur: *Sed o — quonam te nomine quis recte appellarit*? Cum enim alter dixisset, *neutiquam*, respondet: *O neutiquam*. Ἀπόσιτος. A cibo abstinens, ieiunus. *Ille vero dies et noctes duas saepe ieiunabat, et paschatis diebus a cibo abstinebat, exigua victitans aqua.* Et Ἀποσιτῶ, a cibis abstineo. Ἀποσκευαζόμενος. Abiiciens, proiiciens, nudans. *Ille vero scribit, ut Alcibiadem quavis ratione de medio tollat.* Et Ἀποσκευαζόμενοι, deponentes onus et abiicientes. per translationem ductam a nautis, qui orta tempestate navis instrumenta abiiciunt. Et alibi: *Periculum evitant, affirmantes se Romanos esse.* Ἀποσκευάζοντες. Removentes, e medio tollentes. *Nam periclitaturus erat, nisi adolescentem occupasset e medio tollere.* Et Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, mensam cibis sublatis removere. Ἀποσκευή. Idem quod apud nos τοὔλδον, id est, impedimenta. *Post copias vero omnes collocavit impedimenta, ut in praesentia commentus ipsis suppeteret. nam in posterum quidem de sarcinis militum non erat solicitus: quippe reputans simulatque in hostico versari coepisset, aut victo nulla re opus fore, aut si victoria potiretur, nihil quicquam sibi defuturum.* Ἀπόσκλαίη. Moreretur. Et Ἀποσκλῆναι, mori. Ἀποσκιρτᾷ. Resilit. Ἀποσκοπεῖσθαι dicendum, non σκοπεύειν. Ἀπὸ σκοποῦ. Temere, frustra, vel contra. Ἀποσκορακίζει. Contemnit, exterminat, persequitur. secundum alios vero abiicit. David: *Auxilium*

θός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με. ἀπὸ ἱστορίας. τὸ γὰρ ἐς κόρακας ὕβρις ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι.

Ἀποσκυθίσαι. κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι.

Ἀποσμήχει. αἰτιατικῇ· ἀποκαθαίρει.

Ἀποσμιλεύουσι. τῇ σμίλῃ ξέουσιν, ἐκκαθαίρουσι. Καὶ Ἀποσμιλεύματα, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύσματα. Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα.

Ἀποσοβεῖ. αἰτιατικῇ· ἀποδιώκει. Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμε-
294 νον. Καὶ Ἀποσοβῶμεν, ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος.

Ἄποσον. τὸ ἄμετρον. Ἄπωσον δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ ἔκπεμψον.

Ἀποσπάδας καὶ Ἀποσπάδοντας. Ἀποσπάδας μὲν τοὺς ἀποσπασθέντας, Ἀποσπάδοντας δὲ τοὺς ἀποκοπέντας.

Ἀποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπάσας ἔξαινε κατ' αὐτοῦ πληγάς. Καὶ Ἀποσπάσαι.

Ἀποσπεύδοντας. κωλύοντας. Καὶ Ἀποσπευδούσης, κωλυούσης, ἐμποδιζούσης. Ἀποσπευδούσης δὲ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παίδων. καὶ γὰρ οὗτοι συνῆσαν αὐτῷ. † Ὁ δὲ τὴν Ἑλένην ἀπέσπευδε τοὺς Τρῶας ἀποδοῦναι.

Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Ἀπόσπονδον. ἐχθράν, μισητήν. Πισίδης·

Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην,
καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ᾐσμάτων.

Ἀποσπουδάζων. παυόμενος τῆς σπουδῆς, ἀμελῶν.

Ἀποσπώντων. βιαίως ἑλκόντων. Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου, καὶ τῶν δορυφόρων ἀποσπώντων· κά-

---

1. καὶ ἀπὸ] καὶ om. A. B. C. E. Historiam praeter alios indicat Etym. M. p. 127. 4. Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι] In prioribus editt. post vocem ὀργίζομαι haec addita sunt: Σκύζω. γίγνεται ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδνος, ἡ λοιδορία. ἢ ὡς παρὰ τὸ ὄζω γίνεται ὀζαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ σκύζω σκυζαίνω, σκυδαίνω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐπενθέσει τοῦ μ σκυδμαίνω. Sed haec cum a MSS. Pariss. absint, a recentioribus dubio procul loco huic adsuta sunt: quae ratio est, quare ea in textum recipere noluerim. Küst. Vid. Il. ω. 65. et Schol. Insiticia habet MS. Paris. 2551. et Zonaras. Gaisf. Nempe Med. istum pannum a Zon. p. 266. petiit. 5. Ἀποσκυθίσαν] Vide supra v. Ἀπεσκύθιζον et Stephanum Byzantium v. Σκύθαι. Küst. 6. ἐπικεφάλαιον] ἐπὶ κεφαλῆς Lex. Seg. p. 435. ac similiter Etym. M. p. 125. παρὰ τὴν κεφαλὴν Zon. p. 282. 8. αἰτιατικῇ om. vulg. 9. ξαίνουσιν καὶ ἔκκαθ. Zon. p. 271. 10. Ἀποσμιλεύματα] Vid. Schol. Aristoph. Ran. 835. 11. Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀποσμ.] Haec sunt verba Synesii Epist. C. eademque leguntur infra v. Πανδέκται, ut Pearsonus observavit. Küst. Λέξιν καθηραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι Synes. Dion. p. 47. D. Hemst. Synesius [et v. Πανδέκται] ὑπόσχω, quomodo et leg. apud Suidam. Toup. MS. 13. αἰτιατικῇ om. vulg. et Zon. p. 283. ἀποδιώκει] διώκει Lex. Seg. p. 436. ἀπελαύνει, ἀποδιώκει Zon. et Hesych. „Gl. fortasse pertinet ad Aristoph. Eq. 60. Sed vide Albert. in Hesych." Gaisf. 12. Dionis oratio: vide nos in v. Ἀμύσσειν. 15. ἀποτρέχωμεν] Sic quidem omnes editt. habent; idque Portus bona fide secutus est. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum sit ἀποτρέπωμεν. Küst. Nihil addubitavit Hemsterhusius in Append. in Lucian. p. 60. qui significatum illum vindicavit in Thom. M. p. 102. ἀποτρέχομεν MS. Lex. Seg. p. 436. et Med. Μένανδρος] P. 292. 17. τὸ ἄμετρον] Τὸ ποσόγηυ ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον MS. Paris. 2551. ap. Gaisf. cum Hesychio. διὰ τοῦ ω μεγάλου] ἀντὶ τοῦ C. 19. Ἀποσπάδοντας] Potius ἀποσπάδωνας, a σπάδων, σπάδωνος. Küst. 20. τοὺς ἀποσπασθέντας etiam Zon. p. 239. item Ἀποσπάδοντες, ἀποκοπέντες p. 271. 21. ἀποκοπέντας] ἐκκοπέντας C.

1. Cf. v. Ξαίνειν. 2. Om. vulg. 3. Ἀποσπεύδοντας] Dion. Hal. p. 312. Toup. MS. 8. Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι] Ex Scholiis in locum mox laudatum Aristoph. Av. 8. ἀφανίσαι] καὶ ἀφανίσαι A. et, omissis καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν, C. καὶ ante τυπτόμενον om. E. cum Schol. 13. Πισίδης] Semel moneo, omnia quae apud Suidam leguntur Pisidis fragmenta, uno tantum vel altero excepto, deprompta esse ex libris eius scriptoris hodie non amplius extantibus. Küst. Fragm. Foggin. 62. 16. Ἀποσπουδάζων] Lex. Seg. p. 436. et Zon. p. 271. 19. Ἀποσπώντων] γενικῇ tacite subiecit Gaisf. 20. βαρβάρου δὲ] δὲ om. A. B. C. E. Med. Sed recte maiorem distinctionem fecit Med. post ἀποσπώντων. Ceterum haud dissimilis extat apud Athen. XIII. p. 593. B. narratio, cui comp. v. Προσκείμενοι. 21. δορυφόρων] δορυφορούντων C. E. Med.

---

mihi fer; *ne reiicias me.* Origo significationis a proverbio repetenda est. apud veteres enim *ad corvos* contumeliae loco ducebatur. Ἀποσκυδμαίνω. Irascor. Ἀποσκυθίσαι. Proprie significat cutem capitis cum capillis resecare; abusive vero, detondere. Ἀποσμήχει. Abstergit: aptum accusative. Ἀποσμιλεύουσι. Scalpello poliunt, purgant. Et Ἀποσμιλεύματα, ramenta scalpello abrasa. *Ne rationes reddere teneantur viris illis curiosissimis, qui quaevis vocabula ad vivum resecant.* Ἀποσοβεῖ. Abigit: aptum accusativo. *Ille vero se erexit, ut advolantem a capite repelleret.* Et Ἀποσοβῶμεν, avertamus. Menander. Ἄπωσον. Quod mensura caret. Ἄπωσον vero, per ω, repelle. Ἀποσπάδας. Avulsos. Ἀποσπάδοντας vero, castratos. Ἀποσπάσας. *Ille cum hominem avellisset, plagas ei inflixit.* Ἀποσπεύδοντας. Prohibentes. Et Ἀποσπευδούσης, prohibentis, impedientis. *Uxore vero et liberis prohibentibus. nam et hi cum eo erant.* † *Ille vero obstitit, quominus Troiani Helenam redderent.* Ἀποσποδῆσαι. Delere. a σποδός, id est cinere. ligna enim in cinerem redacta omnino pereunt. vel, repellere, e medio tollere, caesum elicere. Aristophanes *Avibus*: *Ungues digitorum prorsus attrivisse.* Ἀπόσπονδον. Inimicam, odiosam. Pisides: *Hanc valere iubentes invisam ebrietatem, et omnem faecem peregrinarum cantionum.* Ἀποσπουδάζων. A studio desisteus, negligens. Ἀποσπώντων. Violenter abstrahentium. *Illae ad Dianam confugiunt; cum vero barbarus acriter eas persequeretur, et satellites violenter*

κείνων ἀπρὶξ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὅρμος.

Ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παράστα. Μένανδρος Παιδίῳ·

Ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Δὶς ἐξαπατῶντι·

Ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ τιν' αὐτῶν.

Ἀπόστασις. ἀποχώρησις ἐκ διαστήματος. Πολύβιος· Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ συμβαῖνον διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης τῆς πόλεως. Ἀπόστασις καὶ ἡ ἀποστασία ἀπό τινος πρός τινα. Ὁ δὲ ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην ἀποστάσει. Καὶ Ἀποστασίου δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅταν ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων.

Ἀποστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ προστάτην ἕτερον ἐπιγράφωνται, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους. Ἀποστασίου δίκη. ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται, φάσκων μὴ προσήκειν τοῖς δοῦλον αὐτὸν ἀντιποιουμένοις. Ἀπροστασίου δέ· τῶν μετοίκων ἕκαστος προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἕνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτος καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος προστάτην μὴ ἔχῃ, ἢ μὴ δῷ τὸ μετοίκιον, ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκῃ, παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενος δίκην εἰσάγει πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται ἀπροστασίου.

Ἀποστατήσω. γενικῇ· ἀποχωρισθῶ. Ἀδριανός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποστατῆσαι τοῦ τείχους ἐλέγετο.

Ἀποσταυροῦντες. σταυροῖς περικλείοντες. Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χερρονήσου ὠχύρουν, ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες.

Ἀποσταίην. μακρὰν γενοίμην.

Ἀποστέγειν. Μήτε μὴν τειχῶν ἔχειν περίβολον, οἷον ἀποστέγειν καὶ ἀναστέλλειν τοὺς πολεμίους καρτερόν. οἷον ἀπερύκειν, κωλύειν.

Ἀποστέρησις. τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν. Καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι καλαζόμεθα.

---

3. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παρ.] Non improbo coniecturam Porti, qui locum hunc, cui aliqua deesse videntur, sic legendum putabat: *Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. ὡς καὶ παράστηθι, καὶ παράστα.* Küst. Immo corrigendum fuit ἀπόστα pro ἀπόστηθι. Cf. Antiatt. p. 81. ἀλλὰ καὶ] ἀλλὰ om. Lex. Seg. p. 436. 4. *Μένανδρος*] Locis p. 133. et 48. 15. ἀπελευθερωσάντων] ἀπελεύθερων A. E pr. Med. Tacite Küsterus Porti reposuit emendationem. 16. *Ἀποστασίου. δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελ.*] Ex Harpocratione: in quem consule Maussacum. Vide etiam Thomam Magistrum, Ammonium, et Petitum in Commentar. ad Legg. Attic. p. 181. Küst. Lex. Seg. p. 434. coll. p. 201. cf. Meier. De bon. damn. p. 31. sqq. *Att. Proz.* p. 473. 18. *ἐπιγράφονται* A. 20. ἔδει Lex. Seg. p. 201. et Etym. M. p. 125. pr. 21. *λοιπὸν ἐλεύθερους*] ἐλευθέρους λοιπόν E. 21. *Ἀπροστασίου*] *Ἀποστασίου* E. Vid. Iungermann. in Polluc. III, 56. *Gaisf.* Sed omnes libri *Ἀποστασίοῦ*. Voluit v. 2. ubi mendum Med. *Ἀποστασίου* cum Iungermanno sustulit Küst.

1. τοῖς δοῦλον] Hic locus in prioribus editt. mendosus est, quem nunc demum ex MSS. Pariss. emendatum damus. Küst. Scil. τοῖς δούλοις edd. Melius τοῖς δουλοῦν Lex. Seg. Affert Gaisf. Obss. Miscell. V. p. 176. Supra μὴ προσέχειν Med. 2. τῶν μετοίκων ἕκαστος προστ.] Vide infra vv. *Ἀπροστασίου* et *Νέμειν προστάτην*. Küst. 3. ἔχει Lex. Seg. p. 437. 9. ἀποστασίου ut supra Med. 10. γενικῇ nescit Zon. p. 271. *Ἀδριανός*] Exped. V, 23. extr. Suidae usus auctoritate mendum librorum Arrianeorum ἀποστάτης ὦδε removit Toup. I. p. 75. post eumque Boissonadus. 12. ἀποστατήσας] ἀποστατῆσαι A. C. E. 13. *Ἀποσταυροῦντες*] *Ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες: ἀπος. . . περικλείοντες* A. *Ἀποσταυροῦν* pro gl. C. 14. *Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χερρόν.*] Haec sunt verba Polybii lib. IV, 56. Küst. Χερονήσου A. E. Med. 16. Zon. p. 271. 17. *Ἀποστέγειν*] ἐπερύκειν καὶ κωλύειν Zon. 18. *ἀναστέγειν*] ἀναστέλλειν A. C. καὶ ἀναστ. E. margo: quo spectare interpretationem ἀπερύκειν, κωλύειν putabat Gaisf. coll. v. *Ἀνέστελλον*. 19. Post hanc gl. cum Küst. omisi, quae Gaisf. revocarat: *Ἀποστέλλω. δοτικῇ. Ἀποστεροῦμαι. γενικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἀποστερῶ.* Habet A. in marg. usque ad *γενικῇ*. 20. *Ἀποστέρησις*] Haec omnia ad communem sententiam revocata temere assui solebant vv. *Ἐλεημοσύνη* et *Λύπουα*. λαβόνια C.

---

eas abstraheret, quae firmo amplexu simulacrum tenerent, monile colli dilaceratum est. *Ἀπόστα.* Non solum dicunt ἀπόστα, sed etiam παράστα. Menander *Puero*: *Huc consiste paululum.* Et *Bis decipiente*: *Mihi asta, ut ianuam pulsans aliquem illorum evocem.* *Ἀπόστασις.* Distantia ex intervallo. Polybius: *Cum nullus civium audisset id quod acciderat, propter locorum intervallum. urbs enim magna erat.* *Ἀποστασὶς* etiam significat defectionem ab aliquo ad aliquem. *Ille autem ab eo defecit, quam gratiam pro beneficiis ei rettulit.* *Ἀποστασίου δίκη* dicitur actio, quae instituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt. *Ἀποστασίου δίκη.* Est actio, quae datur patronis contra libertos, si ab ipsis deficiant, vel alium patronum sibi asciscant, nec faciant ea quae leges iubent. et victos quidem manet servitus; victores vero in posterum omnino sunt liberi. *Ἀποστασίου δίκη.* Est actio, cum servus libertatem sibi vindicat, dicens nihil iuris illos in se habere, qui se in servitutem asserant. Actio vero *ἀπροστασίου* ab hac diversa est, secundum leges enim singuli inquilini patronum habent unum ex civibus, per quem et tributum quotannis penditur et reliqua administrantur. cum igitur inquilinus aliquis aut patronum non habet, aut tributum non pendit, aut civem se esse dicit, albo civium falso receptus, cuilibet licet actione eum persequi, quae vocatur *ἀπροστασίου*. *Ἀποστατήσω.* Recedam: aptum genitivo. Arrianus: *Ne ego quidem ab opere recedam.* Et alibi: *Neque ullus est qui a muro recessisse dicatur.* *Ἀποσταυροῦντες.* Vallis cingentes. *Ambitum peninsulae, qua mari cingitur, munierunt, vallis et sudibus praeclusum.* *Ἀποσταίην.* Procul absim. *Ἀποστέγειν.* Arcere, prohibere. *Neque vero circumdatam esse muris satis firmis ad hostium vim sustinendam et arcendam.* *Ἀποστέρησις.* Fraudatio, qua res alienas intervertimus. *Et cum pauperibus stipem non damus, aeque plectimur, atque ii qui alios defraudant.*

Ἀποστέρξας. αἰτιατικῇ· καρτερικῶς ὑπομείνας. Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

Ἀποστερητρίδα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητρίδα ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀπόστηθι. ἀποχώρει. Καὶ Ἀποστῆναι, ἀποχωρισθῆναι.

Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
ἀεὶ φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον.
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.

Ἀποστησάμενον. ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Καὶ Ἀποστήσωνται, οἷον σταθμῷ λάβωσιν ἴσον. Καὶ Ἀποστήσασθαι, ἀποδοῦναι χρέος.

Ἀποστολαί. ἀποπέμψεις, δῶρα. Καὶ ἀποστολὸς ὁ ἀποστελλόμενος μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παρασκευῆς. Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς. τουτέστι ταῖς ἀποπέμψεσι. Καὶ Ἀποστελλόμενοι οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων τῶν ἀπολυόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. Καὶ Ἀποστολεῖς οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῶν τριήρων ἀποδεδειγμένοι. Ἀπόστολοι δὲ αἱ τῶν 296
νεῶν ἐκπομπαί. οὕτω Δημοσθένης, τὸ μὲν ἓν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τὸ δὲ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκράτεια, σώματος δουλαγωγία, φρόνημα ταπεινόν, ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός. Ἀγγαρευόμενος προστίθει, ἀπο-

1. Ἀποστέρξας] Theocritus in Epigr. H. Vales. Em. p. 118. ἀποστέρξαντες ἀοιδήν, *repudians*. Toup. MS. Dan. Heins. Lect. Theocr. XX. p. 365. *Hemst.* Salmas. de Foen. Trapez. p. 206. vult legi ἀποστέξας ab ἀποστέγειν, i. e. *indurare, obfirmare se, constanter in proposito manere. Reines.* αἰτιατικῇ om. Zon. p. 271. 2. προσέμενος] προσέμενος scripsi cum A. 4. Ἀποστερητίδα] Ἀποστερητρίδα bis admisi cum A. B. id quod postremo loco praestat C. Ἀποστερητίδα, οἱ δὲ ἀποστερητρίδα φασὶν E. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 728. 29. Silent critici de mendo loci, quod etsi redit sub v. Ἀρνακίδα, tamen Schol. Aristoph. potuit monstrare. Traiiciendum enim τοὺς δανειστάς post ἀποστερεῖν. 12. ἀποχωρισθῆναι] καὶ ἀποχ. A. 13. Τὸ γὰρ ἀποστ.] Verba Aristoph. Vesp. 1497 — 1501. 17. μετεβάλλοντο] μετέβαλον Gaisf. cum A. E. C. μετέβαλλον B. Med. Dedimus μετεβάλοντο. Mox post τρόπους gl. Ἀποστῆναι. γενικῇ Med. et Gaisf. dederunt, quorum hic nihil se confitetur ex A. enotasse. 18. Ἀποστησάμενον] Horum priorem partem dedit cum Harpocratione Lex. Seg. p. 435. accedit Lex. Rhet. p. 183. 19. Δημοσθένης] P. 1199, 24.

2. Ἀποστήσονται] Ἀποστήσωνται dedi cum Hesychio, Zon. p. 271. Lex. Seg. p. 436. referendum illud ad Il. ν'. 745. σταθμῷ] σταθμὸν A. et Zon. Videtur σταθμῷ ad eam explicationis partem spectare, quam habet Hesychius: σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν. 4. ἀποστολάς] Vide Casaub. in Theophr. Charact. p. 166. *Küst.* Ἀποστολαί A. C. Lex. Seg. p. 436. Zon. p. 244. et Hesychius. 5. Καὶ ἀποστελλόμενος μετὰ στρ.] Pearsonus ad marginem Suidae sui notavit, locum hunc in quodam MS. sic legi: Καὶ Ἀπόστολος, ὁ ἀποστελλ. Quod valde placet. *Küst.* Sic A. B. C. E. et Zon. p. 236. Latent huius glossae vestigia in Hesychii v. Ἀποστολεύς: ἀποστελλομένοις ἀπὸ στόλων τὴν διὰ θαλάσσης. Iungenda sunt ἀποστελλομένοις (vel similiter) τὴν δ. θ. μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παράσκ.] Rectius legeris, μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς εἰς πόλεμον. *Küst.* Sic fere Lex. Rhet. p. 217. Ἀπόστολος: ὁ ἐκπεμπόμενος μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς ἐπὶ πόλεμον ἀπόστολος καλεῖται. 6. Τῶν δὲ πλοίων] Ex Diodor. Sic. XIII, 67. Ceterum totus hic articulus, quod Küsterum fugit, legitur etiam apud Ulpianum [quem Casaubonus significarat] in Demosthenis Philippicam primam [p. 36. ed. Paris.], qui et hoc Diodori fragmentum, quod mireris, tanquam magni rhetoris fetum ex oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος profert. Sed locus Ulpiani mire luxatus est, quem proinde operae pretium erit cum nostro lexicographo conferre. Alter enim alterius ope facile convalescet. *Toup.* I. p. 76. Diodori locus fugit etiam Taylorum, quem vide apud Reiskium T. IX. pp. 178. 224. 244. *Gaisf.* 8. Ἀποστελλόμενοι] Lex. Seg. p. 216. f. a quo absunt ἀποδημεῖν μέλλοντες. 10. μέλλοντος B. E. 11. Καὶ Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπ.] Haec descripta sunt ex Harpocratione. Cf. Lex. Seg. p. 435. sive p. 203. 12. Ἀπόστολοι δέ] Ἀπόστολοι οὖν C. 14. ὑπὲρ Κτησιφῶντος] P. 252, 7. ἐν πρώτῳ Φιλιππ.] P. 50, 8. 15. Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκρ.] Elegans hic locus excerptus est ex Homilia Basilii Magni in S. Baptismum (Tom. I. p. 484. T. II. p. 120. C.), ut monuit Ritterhusius in Isidor. Pelus. lib. IV. Epist. 33. Notandum autem, quam Suidas hic vocat Ἀποστολικὴν πολιτείαν, a Basilio M. loco laudato appellari *Εὐαγγελικὴν πολιτείαν*. *Küst.* Repetiit Apostolius sive Arsenius p. 69. Attigit Zon. p. 244. 18. τυπτόμενος ἐπίβαλλε] Haec verba [post προστίθει] videntur esse additamentum librarii cuiusdam, quoniam apud Basilium M. loco laudato non leguntur. *Küst.* Delevi cum A. et Arsenio. Is mox βιαζόμενος ἀνέχου.

Ἀποστέρξας. Accusativo iungitur: qui fortiter toleravit. *Ille vero nullo cibo sumpto inedia generose vitam finiit.* Ἀποστερητρίδα. Aristophanes *Nubibus*: *Heu! quis tandem me docebit commentum aliquod, quo feneratores fraudare possim?* Allusit Comicus ad verbum ἀρνεῖσθαι, quoniam ἀρνακίδων tam ab ἀρνῶν quam ἀρνεῖσθαι deduci potest. ἀποστερητρίδα vero partim habet significatum defraudandi creditores, partim pro genere pallii videtur accipi. Ἀπόστηθι. Recede. Et Ἀποστῆναι, recedere. *Difficile est enim a natura, qua quisque praeditus est, recedere: quamquam multis hoc accidit, ut aliorum sententiis adducti mores immutarent.* Ἀποστησάμενον. Qui res ad libram expensas accepit. Demosthenes in oratione contra Timotheum. Et Ἀποστήσωνται, portionem aequo pondere rependant. Et Ἀποστήσασθαι, debitum reddere. Ἀποστολαί. Ablegationes, dona. Et Ἀπόστολος, qui cum exercitu instructo ad bellum missus est. Et Ἀποστολαῖς, usibus militaribus. *Navium partem autem, quae bellico usu attrita erat.* Et Ἀποστελλόμενοι non solum dicuntur, qui aliorum iussu mittuntur, sed etiam ii quos peregre profecturos prosequimur. Et Ἀποστολεῖς, qui designati sunt emittendarum triremium praefecti. Demosthenes pro Ctesiphonte. Ἀπόστολοι vero vocantur classes emissae. idem in prima Philippica. Ἀποστολικὴ πολιτεία. *Apostolica vivendi ratio haec est: oculorum castitas, linguae continentia, corporis subactio, animus modestus, cogitatio pura, irae exstirpatio. Ad faciendum coactus plus praesta; fraudatus ne in*

στερούμενος μὴ δικάζου, μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου, βλασφημούμενος παρακάλει, νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ, συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ, ὅλην τὴν ἀγάπην μετάθες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀποστοματίζειν. ἀπὸ μνήμης λέγειν. καὶ Ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων. Ὁ δὲ κελεύει ἀπὸ στόματος φράζειν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Μάρδων. Καὶ Ἀπὸ στόματος, ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένοις·

Ἀπὸ στόματος ἅπανι', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.
Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις·

Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.

Θουκυδίδης ζ'· Καὶ ἥκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης εἴρητο αὐτοῖς εἶπον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος. ἀλλὰ γραψάμην μὲν τοῦτ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. Καὶ Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἅττα ἀπὸ στόματος.

Ἀποστομοῦν. ἀποφράττειν. Προέθεντο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν τὰς ἐπιφανεστάτας.

Ἀποστρακισθῆναι. ἐξορισθῆναι. ἐν ὀστράκοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξορίαι. Ὅτι ἀποστρακισθῆναί φασι Κίμωνα, τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα, ὑπὸ Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐξορισθῆναι.

Ἀποστρέφομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀποστροφή. ἀντὶ τοῦ καταστροφή.

Ἀποστυγοῦντες. μισοῦντες. Ἰώσηπος· Ἀντίοχος ἀποστυγήσας. † Φαβρίκιος ἡγεμὼν καθίσταται τοῦ πρὸς τὸν Πύρρον πολέμου. ἀντικαθεζομένων γὰρ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, νύκτωρ φυλάξας τις ὡς τὸν Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ἤν τις δοθείη πρὸς αὐτοῦ χρημάτων ὠφέλεια. ὃν ὁ Φαβρίκιος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποπέμπει

5. *Ἀποστοματίζειν*] Horum partem Timaeus (ubi vid. Ruhnkenius p. 43.) et Lex. Seg. p. 436. cf. Zon. pp. 271. et 250. „Xenoph. Mem. p. 773. Philost. p. 155. *ἀπὸ στήθους* Socrat. Eccl. Hist. p. 369." *Toup.* MS. 6. *Ὁ δὲ κελεύει*] Hoc exemplum delevit Küsterus. Certe suum locum non obtinuit. Mox *τῶν Μάρσων* Zon. p. 250. 9. *Φιλήμων*] P. 372. 12. *οἶδ' ἔγωγε*] *οἶδε τῶδε* MS. Lex. Seg. *οἶδα* Edd. ante Gaisf. 14. *αὐτὰ ἀλλ' ἀπὸ*] *τὰ ἄλλα (ἀλλ') ἀπὸ* A. C. E. Med. *ἀλλ' ἀπὸ* quod Toupius L. p. 77. coniectura est assecutus, Lex. Seg. Mox *μνημονεύων* A. 16. *Θουκυδίδης ζ'.*] C. 10. *ἵκοντ'*] *ἥκοντ'* A. B. E. Med. *ἥκοντας* C. *οἱ ἀπὸ*] *ὡς ἀπὸ* C. *οἱ παρὰ* Thuc. Mox *αὐτοῖς ἀπὸ γλώττης* E. *εἴρηται αὐτοῖς* C. Edebatur olim *αὐτοῖς εἴρητο.* 18. *Θεαιτήτῳ*] Fere sub principium. 19. *οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος*] Lege, ut apud Platonem, *οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ στόμ. Küst.* Idem mox: „Emenda ex Platone *τόϊ' εὐθύς.*"

2. *κελεύει*] *κελεύῃ* A m. sec. C. E. 4. Zon. p. 271. *Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστ.*] Apud Polybium lib. V. cap. 62. unde hunc locum sumptum esse existimat Iac. Gronovius, legitur *ἀναστομοῦν*, quod contrariae est significationis *τῷ ἀποστομοῦν. Küst.* Horum negligens fragmentis Grammaticis n. 26. inseruit Schweighäuserus; neque licet haec ad illum Polybii locum transferre. Interim *προέθεντο* dedi cum A. E. 6. *Ἀποστρακισθῆναι*] Similiter Hesychius. Gl. sine exemplo Lex. Seg. p. 436. *αἰτιατικῇ* quod statim Gaisf. revocarat, omisi cum Küst. Idem omisit etiam gl. *Ἀποστρέφομαι.* Verum gravioris est momenti, quod *ἐξωστρακίσθη* in eadem sententia prodit v. *Κίμων* sive quae olim ferebatur accessio gl. *Ὀστρακισμός.* Neque dubito quin studiosus quispiam exemplum celeberrimum voci *Ἀποστρακισθῆναι* accommodarit. 8. *ἐπὶ νίκῃ* Med. 12. *ἀντὶ τοῦ καταστροφή*] *καταστροφή, μίσος* E. *καιαστροφή*] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, rectius legitur *καταφυγή. Küst.* Legendum sine dubio: *ἀντὶ τοῦ καταφυγή.* Quomodo legitur apud Harpocrat., qui ad Demosth. in Philipp. refert; sed extat vox in orat. cont. Timocrat. p. 368. ed. Taylor. Quod et recte animadvertit Valesius in Harpocr. — Plutarchus de fratérno amore p. 491. *ὅπως ἁμαρτάνοντες, οἷα νέοι, μὴ δραπετεύσωσι, μηδὲ καταλύωνται διὰ φόβον πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς ὁμιλίας φαύλας καὶ ὀλιγώρους, ἀλλ' ἐποστροφὴν καὶ καταφυγὴν ἅμα νουθετοῦσαν εὐνοίᾳ καὶ παραιτουμένην ἔχωσι.* — Vide et Olearium in Philostrat. p. 357. *Toup.* Qui pluribus hunc significatum illustravit post Wessel. in Diod. III, 40. *καταφυγὴ* etiam Lex. Seg. p. 436. nihil mutat Zon. p. 244. 13. Glossa referri videtur ad Rom. XII, 9. 14. *Φαβρίκιος*] *φαυρίσκιος* C. *φαυρίκιος* E. Med. constanter. Videtur locus sive ad Capitonem, Eutropii metaphrastam, sive ad Dionem Cassium referri: cf. Collect. Vatic. T. II. p. 538. et 563. Ceterum ipse verborum hiatus inter *πολέμου* et *ἀντικαθεζομένων γὰρ* interiectus persuadet haec ex v. *Φαβρίκιος* esse decerpta. 15. *ἀντικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπ.*] Vide Paeanium, Graecum Eutropii interpretem, p. 73. apud quem eandem de Fabricio historiam leges. *Küst.* 16. *τῶν στρατοπέδων ἀλλήλοις*] *ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων* A. E. C. *νυκτὸς*] *νύκτωρ* A. B. C. E. tum *τὶς φυλάξας* E. Sed legendum *νύκτα*, nisi *φυλάξας* removebimus. Ceterum totus locus sic extat in C. *νύκτωρ φυγάς τις ἔρχεται ἀπὸ τῶν τοῦ Πύρρου πρὸς τὸν Φαυρίκιον δηλητηρίῳ ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ὃν ἀποστυγήσας ὁ Φαυρίκιος δέσμιον ἔστειλε πρὸς τὸν Πύρρον. ὁ δὲ θαυμάσας ἔφη, δυσχερέστερον ἂν τις παραιρήσοι τῆς οἰκείας ἀρετῆς τὸν Φαυρίκιον, ἢ τὸν ἥλιον τῆς συνήθους πορείας.* 18. *ἤν τις* A. B. E. Med. *ἤν τι* mendum vulg.

iudicium voca; odio habentem ama; persequentem te patienter fer; maledictis lacessitus precare; mortuus sis peccato; una cum Christo crucifigaris; dilectionem omnem in Dominum transfer. *Ἀποστοματίζειν.* Memoriter et sine scripto aliquid recitare. Et *Ἀπὸ στόματος*, ut nos dicimus, non ex scripto sed ex memoria dicere. *Iussit autem eos ore coram ducibus Mardorum explicare.* Philemo *Sortem dividentibus: Memoriter tamen haec tibi dicam: memini enim probe.* Thucydides libro VII. *Et qui a Nicia missi Athenas venerant, dixerunt omnia, quae ipsis non scripto sed ore praecepta erant.* Plato *Theaeteto: At quinam fuerunt isti sermones? possisne narrare? Nequaquam, per Iovem, memoriter. at tunc quidem statim domum abiens eos in commentarios rettuli.* Et *Ἀποστοματίζειν* dicitur magister, cum puerum memoriter aliquid recitare iubet. *Ἀποστομοῦν.* Obturare. *Fossas maxime insignes obstruere statuerant.* *Ἀποστρακισθῆναι.* Testarum suffragiis eiici: testis enim sententia exilii olim inscribebatur. *Aiunt Cimonem ab Atheniensibus in exilium pulsum fuisse, quod cum sorore Elpinice concubuisset.* *Ἀποστρέφομαι.* Aptum accusativo. *Ἀποστροφή.* Refugium. *Ἀποστυγοῦντες.* Odio prosequentes. Iosephus: *Antiochus odio prosecutus.* † *Fabricius dux belli adversus Pyrrhum creatur. cum autem exercitus castra haberent vicina, quidam noctu captata temporis opportunitate Fabricium adiit, se veneno Pyrrhum necaturum pollicens, si pecunia sibi daretur. quem Fabricius ob scelus illud perosus, vinctum*

τῷ Πύῤῥῳ δέσμιον. ἀγασθεὶς δὴ τὸ πραχθὲν ὁ Πύῤῥος ἀναβοῆσαι λέγεται· οὗτός ἐστι καὶ οὐκ ἄλλος Φαβρίκιος, ὃν δυσχερέστερον ἄν τις παρατρέψοι τῆς οἰκείας ἀρετῆς, ἢ τῆς συνήθους πορείας τὸν ἥλιον.

297 Ἀποσυκάζεις. συκοφαντεῖς, δοκιμάζεις. ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. διόπερ προσέθηκε πιέζων. ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν ἢ μή. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάζεις ἐπήνεγκε τὸ πιέζων, ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ σύκων, ἅμα δὲ ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους, καὶ πιέζει δωροδοκῶν καὶ διασείων τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι, τοὺς μὴ λογισμοὺς προσεσχηκότας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν. ἐχρήσατο οὖν τῇ λέξει, ἀφ' οὗ καὶ συκοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἦν τὰ σῦκα, καὶ εἴ τις διεβλήθη κλέπτων σῦκα, ἐκολάζετο. φαίνειν δὲ ἔλεγον τὸ κατηγορεῖν.

Ἀποσυστῆσαι. οὐδὲν πλέον τοῦ συστῆσαι σημαίνει.

Ἀποσφαλεῖς. παρατραπείς, ὀλισθήσας, τῆς εὐθείας ἐκτραπείς.

Ἀποσφαλμήσας. ἀποπηδήσας, ἀποσκιρτήσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας ἐφέρετο ῥύδην διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου. ἢ ἀντὶ τοῦ σφαλείς. καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχρήστησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε. διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων· Πολύβιος.

Ἀπὸ σφείων. ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἀποσφήλωσις. ἡ ἀποτυχία.

Ἀποσφύδου. καρτερεῖν.

Ἀποσχεδιάζειν. εἰκῇ καὶ παραχρῆμα λέγειν. Καὶ Ἀποσχεδιάσας, συντομεύσας, ἢ ψευσάμενος. Καὶ Ἀποσχεδιάζουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγουσιν. Καὶ μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον, καὶ πάντας ἀνεῖ-

1. δὲ] δὴ dedi cum gl. posteriore et A. Mox τὸ γεγονὸς E. 5. Ἀποσυκάζεις. συκοφαντεῖς] Vide Scholiastam Aristoph. Equ. 259. *Küst.* Zon. p. 271. 6. σῦκα διαλέγειν] Posterior vox mihi suspecta est. Quare malim quod apud Scholiastam Aristoph. loco laudato legitur: συκάζειν, τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα. i. e. *συκάζειν dicitur ficus premendo explorare. Küst.* Nescio an h. l. scribendum δοκιμάζειν et paulo supra delendum δοκιμάζεις, quod ibi non agnoscit Schol. Aristoph. διαλέγειν retinet Zonaras. *Gaisf.* Neque causa fuit cur minus retineretur in significatione delectus. 7. προέθηκε Med. πιέζων] πιέζω E. τὸ πιέζειν C. qui mox omisit ἔστιν ἢ μή. 9. συκάζειν] συκάζεις A. B. E. C. Mox πιέζον C. qui om. ἅμα — ἐπιστεύθησαν. 11. ἐπεὶ καὶ] καὶ om. B. E. 12. Removi cum Schol. maiorem distinctionem post συκοφαντουμένους positam. 14. λογισμοῖς] λογισμοὺς A. B. E. λογισμὸν παρεχομένους Schol. Aristoph. Unde παρεσχηκότας reponendum vidit Gaisf. 15. ἐχρήσατο δὲ C. Schol. Aristoph. 17. Ἀθηναίοις] Ἀθήνησιν A. διεβλήθη A. E. C. Med. Schol. διαβληθῇ vulg. 18. καὶ τὸ] καὶ omisi cum C. Schol. Novissima repetuntur in v. Φαίνω.

1. Ἀποσυστῆσαι] Sic Lex. Seg. p. 436. Ἀποστῆσαι A. C. Vox ut opinor e mendosis locis collecta: nihil enim auxilii tulit, quem Gaisf. laudavit, Perizonius in Aeliani Var. Hist. IV, 9. Post hanc gl. quae praebuerunt B. E. et Edd. ante Küst., Ἀπόσσυτος καὶ Ἀπέσσυτο. σεύω τὸ ὁρμῶ καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι, ὅθεν καὶ τὸ ἔσσυτο καὶ ἀπέσσυτο (καὶ ἀπέσσυτο om. Med.) καὶ ἀπόσσυτος, non agnoscunt A. C. scilicet ex v. Ἀπέσσυτο repetita. 3. Cf. Blomf. gloss. Prom. 481. 5. Ἀποσφαλμήσας] Ἀποσφαδάσας Valckenarius, qui mox in exemplo σφαδάσας. Vide Polybii Fr. lib. XXXV, 5. Gronov. et Drakenborch. in Livii XXXVII, 34. *Gaisf.* Nihil mutandum: atque consentit Zon. p. 272. 6. Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφ.] Idem fragmentum Polybii legitur infra v. Ὑπεραλγής, ubi pro ἀποσφαλμήσας legitur ὑπεραλγήσας: quae differentia notanda est. *Küst.* Hinc intelligitur serva sic esse componenda, ὁ δὲ ἵππος ἀποσφαλμήσας καὶ ὑπεραλγὴς ὢν ἐκ τῆς πληγῆς ἐφέρ. 8. Iungenda καὶ ἀλλαχοῦ Πολύβιος: nisi malumus cum Zonara καὶ ἐσφάλμησεν. 9. ἐδυσχρήστησε] ἐδυσχρήτησε A. B. E. Med. Correxit Portus. 11. τὴν γῆν] τῆς γῆς B. E. 12. Ἀπὸ σφείων] Il. δ'. 535. 13. Zon. p. 248. ἡ ἀποπηδία. Vox incomperta. Hesychius: Ἀποσφήλωσις. ἀπενέγκωσις. Duas opinor glossas esse conflatas, sic discernendas: Ἀποσφήλω. ἀπενέγκω. Ἀποσφήλωσις. ἔκπτωσις. 14. Ἀποσφύδου καρτερεῖν] Citius ex pumice aquam, quam ex his sensum aliquem elicere queas. Videntur enim esse somnium inepti cuiusdam librarii: quae proinde frustra quis interpretari et illustrare conetur. *Küst.* Fortasse ἀποσφυδῶ, καρτέρει. Coniecturam ex Hesych. duco in Διασφυδῶσαι et Σφυδῶν. *Hemst.* Leg. Ἀποσφίγγου: καρτέρει. *Coarta te et comprime*, ut solent ferae. Hesych. Ἀπαμβάκου: ἀνδρίζου, καρτέρει recte tuetur Alberti. *Valck.* Nihil mutat Lex. Seg. p. 436. In καρτερεῖν quidem scriptoris nomen, velut Κρατῖνος, latere videtur. 15. Zon. p. 272. 16. Ἀποσχεδιάσας. ψευσάμενος nec plura Zon. p. 283. et Lex. Seg. p. 436. Ψευσάμενος restituendum Hesychio, ubi nunc editur σκεψάμενος: nam συντομίας quod ibi praecedit sive συντόμως, id ad participium quodpiam referri videtur. Nostro loco συντομεύσας sincerum habuit Lobeck. Phryn. p. 590. et firmat Zon. p. 272. 17. ἐκ τοῦ] τοῦ om. C. 18. Καὶ μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Theoph. Simoc. I, 13. ut Pearsonus observavit. *Küst.*

Pyrrho remittit. Pyrrhus autem factum hoc admiratus exclamasse fertur: hic est Fabricius, neque alter, quem difficilius a sua virtute quam solem a consueto cursu averteris. Ἀποσυκάζεις. Calumniaris, exploras. ἀποσυκάζειν enim significat ficus maturas deligere: quamobrem addidit, *premens.* ficus enim premendo solemus explorare, maturire sint an contra. iam cum συκάζειν significet et calumniari et ficus furari, cum semel dixisset συκάζειν, subiecit *premens*, tum quasi de ficubus loqueretur, tum quod ipse premebat eos quos calumniis vexabat, et muneribus inhians concussione vexabat eos, qui rationes magistratus sibi commissi non exhibuerant. usus est ergo vocabulo, a quo et συκοφάντης dictus est. olim enim ficus apud Athenienses in pretio habebantur: unde in fures earum poena erat constituta. φαίνειν vero vocabant quod est accusare. Ἀποσυστῆσαι. Verbum nihilo plus significat quam simplex συστῆσαι. Ἀποσφαλείς. Qui aberravit, qui excidit, ab via recta abductus. Ἀποσφαλμήσας. Qui desiliit, qui decidit. Polybius: *Equus vero propter vulnus acceptum resiliens magno impetu per locum inter castra medium ferebatur.* Idem alibi: *Scipionis autem equus graviter quidem vulnere afflictus erat, non tamen omnino conciderat. quare Scipio rectus in terram delapsus est.* Ἀπὸ σφείων. A se ipsis. Ἀποσφήλωσις. Voti frustratio. Ἀποσφύδου. * Ἀποσχεδιάζειν. Temere et ex tempore dicere. Et Ἀποσχεδιάσας, qui compendiose dixit, vel qui mentitus est. Et Ἀποσχεδιάζουσιν, ex tempore dicunt. *Quinetiam crudelissimam sententiam statim tulerunt, omnesque mares et*

λον ἀῤῥενάς τε καὶ θηλείας. τοὺς δὲ παῖδας διέσωζον διὰ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

Ἀπόσχῃ. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσεις. καὶ Ἀπόσχω, γενικῇ.

Ἀποσχῆναι. ἀπενεχθῆναι.

Ἀποσχοινίσαντες. ἀποστερήσαντες.

Ἀποταμιεύεται. ἀποκλείει.

Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑπηρετεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου.

[Ἀποτάσσομαι. δοτικῇ.]

Ἀποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

298 ‖ Ἀπόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. οὕτω Λείναρχος.

[Ἀποτάτω. ποῤῥωτάτω. διὰ τοῦ ω μεγάλου. καὶ ζήτει εἰς τὸ ω μέγα.]

Ἀποτεθρίακεν. ἀντὶ τοῦ ἔτιλεν, ψιλὸν εἰργάσατο. κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκᾶς. θρία γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Ἀριστοφάνης·

Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;

Ὀδόμαντες δὲ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἐλεαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρμένα εἶχον αὐτά. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι. Καὶ Ἀποτεθρυωμένοι, ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ ἐστὶν ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά.

Ἀποτέλειοι. οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.

Ἀποτέμνω. αἰτιατικῇ· τὸ ἀποκόπτω.

Ἀποτεμεῖται. ἀποχωρίσειεν.

Ἀποτετικέναι. ἀποδοῦναι.

Ἀποτεύξασθαι. ἀποτυχεῖν.

Ἀποτείνεται. ἐκτείνεται, φιλονεικεῖ.

Ἀποτειχίζων. ἀποφράσσων. Ἀποτειχίσας δὲ τὴν γαστέρα, οὐδενὶ τῶν φαρμάκων ἔτι εἰμὶ ἁλώσιμος, οὐδ' ἂν ἄδην ἐμφορῶμαι τοῦ φαρμάκου. Καὶ Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. Καὶ Ἀποτετειχισμένος, ὁ ἀπειλημμένος, ὁ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ Ἀποτείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

1. τε καὶ] τε om. B. E. C. 3. Ἀπόσχῃ. αὐθυπ. ἀντὶ τοῦ ἀποσχ.] Respexit Suidas ad versum illum Hom. Il. ζ'. 96. *Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς.* In hoc versu poetae *ἀπόσχῃ* est tertiae personae; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac si esset secundae personae ab *ἀπόσχωμαι*: quod secus est. *Küst.* Lege *ποιήσῃ* cum Lex. Seg. p. 436. καὶ Ἀπόσχω, γεν. om. Küst. Ipse cum eodem et A. delevi gl. *Ἀποσχίζω. γενικῇ.* 5. Sic Zon. p. 272. Lex. Seg. p. 437. Corruptionem quam medelam facilius est animadvertisse. Fuit cum glossam revocarem ad v. *ἀποσχασθῆναι. ἀπερεχθῆναι* B. E. 6. Ἀποσχοινίσαντες] Vide supra v. *Ἀπεσχοίνιζεν. Küst. ἀποστερήσαντες* etiam Hesychius et Zon. p. 272. *ἀποστρέψαντες* probabiliter Lex. Seg. p. 437. 7. ἀποκλείει] ἀποκλείς A. Illud habet Lex. Seg. p. 437. 8. Ἀπόταξις] Ex Harpocratione. 9. ὑπηρετεῖν] Scribe *ὑποτελεῖν*, ut apud Harpocrationem. *Küst. ὑπηρετεῖν* boni Harp. libri et Zon. p. 244. *περὶ* clam ab Harp. edito sumpsit Küst. Idem scripturam *τῶν Σ. φόρῳ* B. E. Med. correxit ex Harpocr. a Porto monitus, quod firmare videtur A. 12. Gl. delevit Küst., uncis tacite notavit Gaisf. 13. Ἀποταυρούμενος] Lex. Seg. p. 437. Zon. et Hesychius. Cf. Euripid. Med. 185. 14. Ἀπόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Hesych. et Etymol. *Küst.* Lex. Seg. p. 437. Aliter interpretatur Lex. Rhet. p. 205. 16. Ἀποτάτω] Ἀποτάτω A. καὶ — μέγα addiderunt A. B. E. Glossa cum suo sibi gladio iugulatur, tum perspicue convellitur libro C. qui Ἀπωτάτω καὶ ποῤῥωτάτω, reliquis omissis. Interim uncis sepsi. 18. Ἀποτεθρίακεν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 157. Vide etiam infra vv. Ὀδόμαντες et Θέος. *Küst.* Zon. p. 272. 19. Legendum in Lex. Seg. p. 437. (ac similiter apud Hesychium) *ἀποπεφύλλικε καὶ διακεκάθαρκεν.* 21. Ὀδοντομάντων et Ὀδοντόμαντες Med.

2. ἀπέτιλλον Zon. 3. Ἰουδαίους εἶναι αὐτούς E. 4. Ἀποτεθριωμένοι] ἀποτεθρυωμένοι A. C. et Timaeus p. 45. Ἀποτεθρυωμένος Lex. Seg. p. 437. Ceterum abiiciendum *καί*. 5. τεθρίων] Id mendum recoquitur etiam in v. *Τέθρια*: τεθρύων. A. C. Arsen. p. 71. Zon. p. 272. Timaeus et Lex. Seg. ubi *θρύων* dedit Bekkerus e Ruhnkenii correctione. 6. ἄγρια καὶ ἄγονα] ἄγονα καὶ ἄκαρπα C. ἄγονα καὶ ἄγρια Timaeus. 7. τῶν Ἰουδαίων] Leg. *τῶν Ἀχαιῶν*. Vid. Polybius p. 1030. *Hemst.* Pariter Suidam emendat Toupius I. p. 79. eodem loco Polybii (XVI, 36.) allato. 10. ἀποχωρίσειεν] Sic habet unus Paris. quae lectio magis mihi placet, quam *ἀποχωρήσειεν*, quod priores editt. [et A. B. E. C.] exhibent. *Küst. ἀποχωρίσει* legendum cum Lex. Seg. p. 437. 12. Sic Lex. Seg. p. 437. et Hesychius. Lege *ἀποτεύξεσθαι*. 13. V. Schol. Luciani Amor. 17. et Zon. p. 272. Sed rectius *ἐκτείνει* Hesychius, frustra solicitatus. 14. Ἀποτειχίζων] Item Lex. Seg. p. 437. *περιφράττων* Hesychius. 15. γαστέραν A. 17. τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλεῖσαι] Locus hic in prioribus editt. et corruptus est et confusus, quem ex MSS. Pariss. et Harpocratione in integrum restitui. *Küst.* Edebatur *τὸ λαβεῖν τειχίον. καὶ ἀποτειχίσαι ἀποκλεῖσαι*, quod ipsum emendarat Portus. In veterum edd. lectione conspirant omnes ap. Gaisf. MSS. cum Pal. Harp. et Lex. Seg. p. 437. cui deest tamen *ἀποκλεῖσαι. καὶ ἀποκλ.*] ὁ ἀποκλ. A. B. E. Pal. Harp. om. Lex. Seg. καὶ ἀποκ. τῷ τείχει om. C. καὶ ἀπειλημμένος καὶ ἀποτετειχισμένος ὁ ἀποκεκλεισμένος Med. 20. Θουκυδίδης] An respexerit Thucyd. VII, 43. *ἀποτειχίσματος? Burn. ἀποτειχίσαντες* et *ἀποτειχισθείσης* Thucyd. I, 64. 65. *ἀποτειχισθεῖσαν* VIII, 26.

feminas interfecerunt; pueris tamen propter immaturam aetatem pepercerunt. Ἀπόσχῃ. Unus e subiunctivis absolutis: arcebit. Et Ἀπόσχω, aptum genitivo. Ἀποσχῆναι. Ablatum fuisse. Ἀποσχοινίσαντες. Qui excluserunt. Ἀποταμιεύεται. Recondit. Ἀπόταξις. Cum separantur, qui ante non singuli sed iuncti statutum tributum pendebant. Antiphon in oratione de tributo Samothracum. [Ἀποτάσσομαι, Aptum dativo.] Ἀποταυρούμενος. Ferociens. Ἀπόταφος. Qui maiorum sepulcris exclusus est. sic Dinarchus. [Ἀποτάτω. Longissime. per ω.] Ἀποτεθρίακεν. Pilis nudavit. proprie, ficus foliis spoliavit. *θρία* sunt enim folia ficus. Aristophanes: *Quis Odomantum penem pilis nudavit?* Odomantes erant gens Thracica. Thraces autem pudenda vellere solebant et recutita habere; quos Iudaeos esse aiunt. Et Ἀποτεθρυωμένοι, efferati. per metaphoram ab agrestibus et sterilibus plantis, quae *τέθρυα* vocantur. Ἀποτέλειοι. Sic vocabantur praefecti qui singulis Achaeorum urbibus praeerant. Ἀποτέμνω. Accusativo iungitur: abscindo. Ἀποτεμεῖται. Abscindet. Ἀποτετικέναι. Persolvisse. Ἀποτεύξασθαι. Excidere voto. Ἀποτείνεται. Extenditur, contendit. Ἀποτειχίζων. Muro muniens. *Cum autem ventrem quasi muro munierim, nullum venenum posthac nocere mihi potest, etiamsi largam eius copiam hauriam.* Et Ἀποτειχίσαι, muro cingere, et exitu includere. Et Ἀποτετειχισμένος, muro cinctus et interclusus. sic Antiphon et Thucydides. Et Ἀποτείχισις, murorum eversio.

Ἀπὸ τῆς ἴσης. Θουκυδίδης· Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατιὰς ἐποιοῦντο. οἷον, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστος οὐσίας τὸ φθάνον.

Ἀποτίθημι. αἰτιατικῇ.

Ἀποτίμησιν. τέλος ἢ φόρον.

Ἀποτιμηταὶ καὶ Ἀποτίμημα καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφανῶν οἴκους παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα πέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· καὶ ἐλέγοντο τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμήματα, οἱ δὲ ἀποτιμησάμενοι ἀποτιμηταί, τὸ δὲ ἔργον ἀποτιμᾶν. καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμουμένῃ δόντες ἤτουν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς προικὸς ἐνέχυρον, οἰκίαν ἢ χωρίον ταύτης ἄξιον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν δοὺς τὸ ἀποτίμημα ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν, ὁ δὲ λαβὼν ἀποτιμᾶσθαι. ὃ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ.

Ἀπότιμος. οὕτω Σοφοκλῆς ἀπότιμον θεὸν τὸν λοιμόν· τουτέστι, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσιν.

Ἄποτις, ἀπότιδος.

Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. οἷον ὧν κατέφαγες ἀπὸ δώσεις πλείονα. ἐπὶ τῶν μείζονα τιμωρίαν ὧν ἥμαρτον διδόντων. 299

Ἀποτολμᾷ. αἰτιατικῇ.

Ἀποτομία. τραχύτης, ἐναντίωσις. Οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποτομίαν τῆς ἀποκρίσεως οὐ τὸ τυχὸν δέος εἶχον περὶ αὐτούς. Καὶ Ἀπότομον, σκληρόν.

Ἄποτον. ζήτει ἐν τῷ Ἄγευστος θοίνης.

Ἀπὸ τουδί. ἀπὸ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. μετὰ δυνάμεως. Ἄτε πεπειθαρχηκότων Καρχηδονίων ἀπὸ τοῦ κρατίστου πᾶσι τοῖς ἐπιτταττομένοις. Καὶ Πολύβιος· Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου ἐγένετο παρὰ Ῥωμαίοις ἡ μονομαχία· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς πολλαὶ ὁδοὶ εὑρηνται.

Ἄπο τοῦ πράγματος. ἀντὶ τοῦ ἄποθεν.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας. τουτέστι, τὴν φρόνησιν αὐτῶν ἀφελόμενος.

Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων. ἐξ ἀνομοίων. Ἀμυνό-

---

1. Θουκυδίδης] I, 15. 2. στρατείας] στρατιὰς A. B. E. C. Med. et plerique Thucydidis MSS. Sed praestat στρατείας. 3. τὸ φθάνον] Has duas voces delendas puto. Sunt enim supervacaneae, nec ad hunc locum quicquam faciunt. *Küst.* τὸ φθάνον habet Schol. Thucydidis non solum h. l. sed, observante Abreschio, etiam in c. 99. ubi τὸ ἐκνούμενον interpretatur τὸ φθάνον, τὸ ἐπιβάλλον. Pro φθάνον Portus coniecit τὸ ἐπιβάλλον μέρος. 4. καὶ ἀποτίθεμαι post Ἀποτίθημι omisi cum A. et Küstero. 5. Ἀποτίμησιν] Lex. Seg. p. 437. Cf. Zon. p. 241. 6. Ἀποτιμηταὶ καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτ.] Totum hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Consentit in plerisque Lex. Seg. p. 437. καὶ ἀποτίμημα inseruerunt A. B. C. E. cum Harp. „Consulatur de hac re Heraldus adv. Salmas. p. 215. et 217." *Gaisf.* De hypothecis v. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 158. et in Corp. Inscr. I. p. 485. 7. οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 491. *Küst.* 12. καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμ.] Vide Petitum de Leg. Att. p. 454. *Küst.* 13. διδόντες Lex. Seg. 14. ὑπὲρ τῆς προικὸς om. E. ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν ἢ χ. Harp. 15. διδοὺς] δοὺς A. C. Harp. Lex. Seg. 18. κατὰ Ὀνήτορος] P. 876. 19. φησὶ Σοφ.] Σοφ. φησὶν E. φησὶ omisi cum A. Σοφοκλῆς] Oed. R. 215. 20. λιμόν] λοιμόν A. B. C. τιμῆς] τιμῆς τῶν θεῶν A. B. C. E. et Schol. Mox τοὺς ἀνθρώπους et καὶ ἀπόλλυσιν om. C.

2. Ἀποτίσεις] Sic de capra Ovidius Fast. I. e Gr. Epigr. Eueni veteris poetae: *Rode, caper, vitem: tamen hinc cum stabis ad aram, In tua quod fundi cornua possit erit.* Eueni versus a Politiano indicatus Misc. c. 26. et Suetonii Domitiano c. 14. restitutus: Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω Ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυμένῳ. *Schott.* in Prov. Suid. III, 39. Attigerunt Diogen. III, 32. et Arsen. p. 71. 5. Om. vulg. 6. Οἱ δὲ διὰ] Ex Diodori Exc. Legg. T. II. p. 620. monente Wesseling. *Toup.* 8. αὐτοὺς] αὐτοῦ C. 10. Ἄποτον] Om. C. 11. τοῦ δή] τουδὶ A. B. C. E. cum Aristoph. Nub. 430. Monuit Porsonus Aristoph. p. 17. idemque restituendum v. Γνώμα. 13. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου] Vide Leopardi Em. I, 21. 2 Maccab. 14, 30. Polyb. p. 692. *Toup.* MS. 14. πεπειθαρχηκότων] πειθαρχηκότων B. E. Mox τῶν Καρχηδονίων C. 15. Πολύβιος] Fr. gramm. 27. Καὶ τὸ μὲν] τὸ γὰρ C. 16. ἐγένετο] ἐγίνετο A. C. Tum παρὰ om. E. 17. ἡ μοναρχία A. C. 19. Ἀπὸ τοῦ πρ.] Ἀπο τ. π. Harpocr. MSS. Pal. Vat. Lex. Seg. p. 437. et sic MSS. Demosthenis Timocrat. p. 701, 22. *Gaisf.* Occuparat Bastius Ep. Crit. p. 132. ἄπωθεν] Dedimus ἄποθεν cum A. C. MS. Pal. de quo dissensit Bekk. et Lex. Seg. 20. φρονεῖν ἀποσπάσας] φθονεῖν ἀνασπάσας C. Respexit ad Aristoph. Ran. 972. 21. αὐτοῦ] αὐτῶν A. B. C. E. et Schol. Arist.

Ἀπὸ τῆς ἴσης. Ex aequo. Thucydides: *Neque ipsi ex aequo communes expeditiones suscipiebant.* id est, aequali tributo pro cuiusque facultatibus collato. Ἀποτίθημι. Aptum accusativo. Ἀποτίμησιν. Vectigal vel tributum. Ἀποτιμηταί, Ἀποτίμημα, Ἀποτιμᾶν, et quae inde derivantur. Qui pupillorum domos ab archonte conducebant, pignora conductionis dabant. oportebat autem archontem mittere, qui pignora aestimarent. et pignora quidem vocabantur ἀποτιμήματα, qui autem aestimabant ἀποτιμηταί, res ipsa ἀποτιμᾶν. Sic etiam qui mulieri nubenti dotem dabant, ab viro pignus dote dignum petebant, ut domum vel fundum. qui igitur pignus dabat active dicebatur ἀποτιμᾶν: qui accipiebat, ἀποτιμᾶσθαι. eadem in aliis debitis est ratio, id quod docet Demosthenes in oratione secunda contra Onetorem. Ἀπότιμος. Sophocles Famem vocat deum honoris divini expertem. deorum est enim homines afficere beneficiis. illa vero consumit eos et perdit. Ἄποτις, ἀπότιδος. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. *Dependes, porce, acinos.* hoc est, plura quam devorasti reddes. dicitur in eos qui poenas peccatis graviores luunt. Ἀποτολμᾷ. Aptum accusativo. Ἀποτομία. Asperitas, nimia severitas. *Illi vero propter asperitatem responsi non leviter sibi timebant.* Et Ἀπότομον, rigidum. Ἄποτον. Quaere in v. Ἄγευστος θοίνης. Ἀπὸ τουδί. Ab hoc tempore. Aristophanes *Nubibus.* Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Bona fide. *Carthaginienses enim bona fide omnibus imperatis paruerunt.* Et Polybius: *Et olim quidem apud Romanos singularia certamina bona fide fiebant; nostris vero temporibus multae fraudes inventae sunt.* Ἄπο τοῦ πράγματος. Procul a negotio. Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπ. Qui alicui sanam mentem ademit. Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμ. Impari ope. *Imparibus*

μενοι ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων ὅπλων, ὅμως τῇ οἰκείᾳ ἀλκῇ θαῤῥοῦντες.

Ἀποτραχηλίζοντες. ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. Καὶ αὖθις·

Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ.

Ἀποτραχύνεται. θρασύνεται.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα. Καὶ Ἀποτριβόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζων, ἀπείργων. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμενε, τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.

Ἀποτρόπαιοι. φευκτοί, μισεῖσθαι ἄξιοι· ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. Οὕτω γὰρ ἐδόκουν ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι.

Ἀποτροπιαζόμενοι. ἀποτρεπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες. εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. Καὶ Ἀποτροπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον, οἷον ἀποτρόπαιον.

Ἀποτρόφους. τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους τῆς φιλοσοφίας.

Ἀποτρύειν. Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἀποτρύειν
ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν
χρῆναί σ᾽. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ᾽
ὃ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

Ἀποτυμπάνισον. ἀνηλεῶς τι φόνευσον. ἔστιν ἐν τῷ Τυμπανίζεσθαι.

Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.

3. *Εὐνάπιος*] Fr. 53. sive p. 104. ed. Nieb. 6. *Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμ.*] Fragmentum hoc (quod depromptum est ex Aristoph. Lysistr. 705.) non pertinet ad vocem Ἀποτραχηλίζειν, sed Ἐκτραχηλίζειν. *Küst.* Paulo rectius se habet Aristophanis locus in v. Ψηφοφορία. 8. Ἀποτραχύνεται] Hesychius et Lex. Seg. p. 437. Cf. Phrynich. Segu. p. 26. Mox sequebantur glossae a Gaisf. renovatae: Ἀποτρέπω. αἰτιατικῇ. Ἀποτρέχει τοῦ ἐπιτρέχειν διαφέρει. Ἀποτρίβω. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποτρίβεσθαι. „Ἀποτρίβω] Hanc cum duabus seqq. gl. delevit Küsterus: fortasse cum A. Nihil enim ex eo cod. enotatum habeo." 9. Haec usque ad *κάθεξις* Zon. p. 247. *μέλλησις*] μελέτησις Lex. Seg. p. 438. ubi insertum ἄνοιξις post διάφευξις. Horum pleraque confirmat Lobeck. in Phryn. p. 351. 12. ψόφησις] ψίφισις C. ψήφισις addit E. 13. ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα om. Lex. Seg. Ἀποτριβόμενος] Zon. p. 273. V. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 592. 14. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμ.] Haec sunt verba Polybii lib. III, 102. ut Iac. Gronovius observavit. *Küst.* Ubi extat τοὺς πελάζοντας Zonaras ἔμεινε. 17. Ἀποτρόπαιοι] Usque ad ἄξιοι Lex. Seg. p. 437. Schol. Platon. p. 233. [454. coll. Schol. Luciani Phalar. I, 3.] Ἀποτροπαίων· τῶν ἀποτρεπόντων τὰ κακά. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν φευκτῶν καὶ μισεῖσθαι ἀξίων ἀνθρώπων. Synesius Ep. 57. Αἱ κακοποιοὶ δαίμονες ἐν κόσμῳ συντελοῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. Gaisf. Ἀποτρόπαιος. φευκτός, μισητός Zon. p. 238. 18. Vidit Porsonus Οὕτω — ἀλεξίκακοι Menandri esse locum Exc. Legg. p. 381. Ubi ἐδόκουν sub finem coniectum mihi respuendum videtur, quippe petitum e praegressis.

1. Vox scriptoribus rerum Byzantinarum haud infrequens. Adde nomen neglectum ἀποτροπιαστής Schol. Aesch. Perss. 201. 2. εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφ.] Vide infra v. Μασχαλισθῆναι. *Küst.* εἰώθεισαν Schol. Sophocl. El. 445. Sententia usque ad v. φόνῳ ex altero utro fonte transcripta. 5. Ἀποτροπίασμα] Lex. Seg. p. 438. omissis ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα. Hesychius: Ἀποτροπιάσματα. ἐξιλεώματα, ἀποτρέποντα τὸ φαῦλον. 6. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον] Locus hic mutilus est, quem ex Schol. [recent.] Soph. in Aiac. 607. sic supplebis: Καὶ Ἀπότροπον, τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποτροπῆς (hodie legitur ἀποστροφῆς) καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. *Küst.* Non assentior. 8. Zon. p. 237. Hesychius: Ἀπότροφος. μακρὰν τεθραμμένος. Glossa ut videtur Synesii; quam quae sequebantur, Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. τοῦτο δέ φασι τὸ ἀπότρωκτον πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον, ex v. Ἄλφι repetita, delevi, cum habeat A. in marg. 10. Σοφοκλῆς] Trach. 124—28. neglecta dialecti lege. 13. χρῆναί σε libri. 16. ἐπέβαλε] ἀπέβαλε B. E. Med. Ζεύς] Κρονίδας Soph. 16. Uberius Lex. Seg. p. 438. et Zon. p. 257. ἀκλεῶς] Sic habent omnes editiones. At in codice Vaticano, ut Pearsonus monuit, scriptum est ἀνηλεῶς: quae vera est lectio. *Küst.* ἀνηλεῶς A. B. E. Vitiose Lex. Seg. ἄνελεῆ, ὅ ἐστι φόνευσον: unde tamen intelligas apud Suidam τι delendum esse. Nam ὅ ἐστι fluxit ab mala interpretatione syllabae ως, quam in compendii similitudinem grammaticis familiarissimam detorserunt. Attulit etiam Gaisf. Gatakerum A. M. P. p. 911. a Küstero ascriptum in v. Τυμπανίζεται, ubi nihil extat ad hanc quidem glossam referendum. Continuo Gaisf. repetiit tacite glossam ab Aldo invectam, Ἀποτύχω. γενικῇ. καὶ Ἀποτυγχάνω. γενικῇ. Posterius γενικῇ om. Ald. 18. Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι] Interpres, *Nuncius infaustus et tristis veniat.* Immo, *Facessat ab auribus nostris nuncius.* Hesych. Ἀπ᾽ οὔατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Respexit autem Callimachus ad Homer. Il. χ'. 454. Αἲ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος: *Utinam vero procul ab auribus meis sit quod dixi*, i. e. *nunquam evenisse audiam. Toup.* Homerum apposuerat Bentleius in Callimachi Fr. 301. Ἀπ᾽ οὔατος habet Hesychius. 19. τοῦ ἀκ.] τοῦ μὴ ἀκ. A. B. E. τοῦ om. C. Itaque scribendum, ἄξιος τοῦ μὴ ἀκ.

quidem armis se defendentes, at fortitudine sua freti. Ἀποτραχηλίζοντες. Strangulantes. Eunapius: *Et illi quidem eos funibus strangulatos necarunt.* Et alibi: *Non prius ab istis decretis cessabitis, quam crure vos prehensas praecipites aliquis egerit.* Ἀποτραχύνεται. Exasperatur. Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, nomina similiter desinentia. Et Ἀποτριβόμενος, arcens. *Hannibal, quamvis in rebus affectis versans, perstitit tamen, hostes deterrens.* Ἀποτρόπαιοι. Aversandi, odio digni. vel mala avertentes. *Sic enim malorum averruncatores et expulsores sibi videbantur esse.* Ἀποτροπιαζόμενοι. Avertentes, versantes, odio prosequentes. Solebant veteres in occisorum capita gladios abstergere, quasi piaculum caede commissum expiaturi. Et Ἀποτροπίασμα, expiatio, qua mala avertuntur. vel dignum quod averruncetur, tanquam abominandum. Ἀποτρόφους. Qui philosophiae non sunt alumni. Ἀποτρύειν. Sophocles: *Te nolo spem bonam penitus abiicere. non enim vitam omni dolore carentem omnium rex Iuppiter mortalibus dedit.* Ἀποτυμπάνισον. Crudeliter interfice. vide in v. Τυμπανίζεσθαι. Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγ. ἔ. Id est *infaustus*, neque dignus auditu. Apud Callimachum: *Ab auribus nuncius ille procul sit.*

Ἀπουργοὶ γωνίαι. εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον.

Ἀπουρία. ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γεννωμένη.

Ἀπουρώσαντας. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι. μὴ χρωμένους οὐρίῳ πνεύματι.

Ἀπουσιάσει. Ὁ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἀπουσιάσει. τῆς οὐσίας μέρος δώσει.

Ἀποφαντικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαίνοντά τι νόημα, εἴτε διὰ καταφάσεως, εἴτε δι' ἀποφάσεως. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκατατιθέμενον.

Ἀπόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσην οὐσίαν ἔχει, ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.

Ἀποφάσκει. ἀπαγορεύει, ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

Ἀποφαίνει. φανεροποιεῖ. Ἀποφένει δὲ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, ἀντὶ τοῦ φονεύει.

Ἀποφέρειν. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης·

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοὐκ ἀποστερεῖν. τὰ δεδανεισμένα.

Ἀποφεύγειν. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποφυγγάνειν. ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένης.

Ἀπόφημι. ἀποφαίνομαι. καὶ Ἀποφῆναι, ἀποδεῖξαι.

Ἀπόφημον. δύσφημον. Ἡ γλῶττα ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς τῇ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα παλαμᾶται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον κατολισθάνει.

Ἀποφθεγγόμενος. μαντευόμενος.

Ἀποφθίμενον. ἀποθανόντα.

Δέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

1. Ἀπουργοὶ γωνίαι] Eadem habet Hesychius. *Küst.* Et Lex. Seg. p. 434. 3. Glossa suspecta. Legendum opinor Ἀπουσία, de quo vide Toupium in v. Ἀπουσιάσει. 4. οἷον ἀπὸ δούλης ἢ ἀπὸ δούλου Zon. p. 245. γενομένη] γεννωμένη A. B. C. E. Med. γενωμένη Ald. 5. Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in collectaneis Constant. ab λιᾷ ἡμέρᾳ λιμὴν Valesio editis p. 73. *Küst.* Polyb. XVI, 15, 4. 6. Μυνδίαν] μυνδίαν A. Μυνδιαν C. μὴ . . πνεύματι edd. ante Gaisf. cum Polybii loco iungebant, adversante vel Zon. p. 273. 8. Ἀπουσιάσει] Haec ex Artemidori Oneirocrit. I, 81. [c. 78. p. 115. Reiff.] descripta sunt: quod et Alberto notatum video. Verba autem Ἀπουσία et Ἀπουσιάζειν nunc honesto, nunc inhonesto sensu usurpantur: quod vel ex Artemidoro constat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Is. et Osir. p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν. Ad quem locum insigniter lapsus est Reiskius. *Toup.* Qui haud praeter morem opes iactavit dudum ab Albert. in Hesychium expromptas. Artemidori locum indicavit etiam Hemsterhusius. 8. αὐτοῦ] Sic etiam Zon. p. 273. ἑαυτοῦ A. E. C. om. Artemidorus, unde reponendum οὕτως pro ὁ δέ. Ἀπουσιάζει bis E. sed in exemplo σ inter vss. 10. Lex. Seg. p. 438. ubi ἐμφαίνοντά τι et εἰδικῶς. κυρίως] κυρίως δύο E. Sed ἐκφέροντα Zon. p. 237. 12. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκ.] Recte monuit Portus confundi hic a Suida ἀποφαντικὸς cum ἀποφατικός. Posteriori enim vocabulo significatio ea quadrat, quam Suidas priori tribuit. *Küst.* Vetus error an incuria librariorum, qui ἀποφατικός et ἀποφαντικός, ἀπόφασις et ἀπόφανσις (cf. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 206. sq.) perinde haberent, de negatione an effato dicerentur. Mox cum C. delevi glossam, quam A. habet in marg. Ἀποφαντόν. ἢ καταφαντόν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀξίωμα. 14. Zon. p. 245. πρὸς Φαίνιππον] P. 1039, 2. 16. Küsterus hoc loco quaedam de causis antidoseos disseruit, quae repeti nihil attinuit. Vide vel Böckh. *d. Staatsh. d. Ath.* II. p. 124. 17. καλεῖται — ἀπογραφή] καλεῖ — ἀπογραφήν Lex. Seg. p. 438.

1. Ἀποφάσκει] Lex. Seg. p. 438. et Glossae in Dionys. Areop. η . . τι om. Zon. p. 282. neque dubium quin posterior observatio ad ambigua quaedam exempla v. ἀποφαίνω pertineat. 3. Ἀποφένει sumptum e pravis epimerismorum tabulis. 5. Ἀριστοφάνης] Locus Aristophanis legitur in Eccles. 449. (470.) Sed τὰ δεδανεισμένα sunt verba Scholiastae, sive nostri Suidae, interpretamenti loco addita. *Toup.* Ceterum cf. Oudend. in Thom. M. p. 105. 9. Δημοσθένης] P. 644, 25. „Vid. Abresch. Dil. Thucyd. p. 694." *Gaisf.* Statim cum A. B. C. E. delevi glossam Ἀποφηλικίζει. (Ἀποφηλικίζει Med.) βιάζεται. ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆκται. Ubi Hemsterhusius: „Male Etymol. Ἀποφυλακίζει p. 127, 20. [Ἀποφηλικίζει Etym. MS. Dorv.] Vid. Hesych. in Φήληξ. Mox an τρυγώντων, quamvis vulgatae lect. consentiat Etymologus." Praeterea sub finem gl. addunt edd. vett. ἀπὸ τοῦ φήληξ φήληκος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ σφάλλω, σφήληξ καὶ φήληξ, ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ ἀπατῶ. Quae planissime praestat Zon. p. 257. 10. Ἀπόφημι] Lex. Seg. p. 438. Zon. p. 273. 12. Cf. Zon. p. 273. Ἡ γλῶττα] Aeliani. *Hemst.* 13. ἀμαθὴς] ἡ ἀμαθὴς E. 14. παλαμᾶται] μηχανᾶται E. Supra ἐπίπαστα Med. sola. τε om. E. ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημόν τε καὶ βλάσφημον A. 15. κατολισθαίνει] κατολισθάνει A. 16. Ἀποφθεγγόμενος] Lex. Seg. p. 439. et Zon. p. 273. Mox A. in marg. habet, quae pro singulari glossa venditarant B. E. et edd. ante Küsterum: Ἀποφθέγματα Χρυσίππου ἀπόῤῥητα. ἔστιν ἐν τῷ Χρύσιππος. 18. Δέξαι μ' ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογ.] Supple et emenda ex Anthol. [Pal. VII, 67.] Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη. Alloquitur Charontem. *Küst.* Versus Leonidae Tar. LIX, 3. instaurandus ex v. Βάρις sive Ὀκριόεις.

Ἀπουργοὶ γωνίαι. Anguli viles, in quos purgamenta converrebant. Ἀπουρία. Ex inaequalibus nuptiis, ex serva vel servo procreata soboles. Ἀπουρώσαντας. Adverso vento usos. Polybius: *Tunc quidem in Myndiam adverso vento delatos fuisse.* Ἀπουσιάσει. Opum suarum partem tribuet. *Is vero in filiam sua bona diffundet.* Ἀποφαντικός. Proprie significat eum qui sive affirmans sive negans aliquid enunciat; speciatim vero eum qui negat. Ἀπόφασις. Demosthenes in oratione contra Phaenippum sic vocat descriptionem bonorum, qua quis quantum in bonis habeat indicet: id quod in permutationibus maxime obtinebat. idem etiam vocatur ἀπογραφή. Ἀποφάσκει. Interdicit. vel enunciat aliquid. Ἀποφαίνει. Declarat. Ἀποφένει vero, per ε̄, occidit. Ἀποφέρειν. Reddere. Aristophanes: *Et haec omnia reddere, nec defraudare.* nimirum credita. Ἀποφεύγειν, sive Ἀποφυγγάνειν. Aptum accusativo. Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Ἀπόφημι. Declaro. Et Ἀποφῆναι, declarasse. Ἀπόφημον. Quod est mali ominis. *Lingua indocta et rudis cum alia mala arcessit, tum etiam ad voces abominandas et maledicta saepe vergit.* Ἀποφθεγγόμενος. Vaticinans. Ἀποφθίμενον. Mortuum. *Suscipe mortuum me Canem Diogenem.*

Καὶ Ἀποφθίσειν, ἀνελεῖν, θανατῶσαι. Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος·

Εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν.

301 *Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. οὕτως Ἰσαῖος. Καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.*

Ἀποφορτίσασθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

Ἀποφώλιοι. ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες.

Ἀποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. Ἀππιανός· Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα καὶ ἀξιώματος εὐγενοῦς οἴκου καὶ πανωλεθρίας. καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται. ἢ ἀποφράδες, μιαραὶ ἡμέραι, μάλιστα ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν, μαντευόμενος.

Ἀποφοιτᾶν. ἀποπηδᾶν, ἀναχωρεῖν.

[Ἀποφροντίζω. αἰτιατικῇ.]

Ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομένων ὠπτημένων. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης·

Κἄπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφυσήσας,
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν.

Ἀποχετεύονται. μεταφέρονται.

Ἀποχειροβίων. τῶν ἐκ χειρῶν ζώντων καὶ ταῖς τέχναις προσκαθημένων.

Ἀποχειροτονηθῆναι. γενικῇ· ἀποστραφῆναι, ἀποδοκιμασθῆναι. Ἀριστοφάνης·

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

---

1. Ἀποφθίσειν] Ἀποφθίσειεν A. C. *Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρ.*] Apud Sophoclem Ai. 1026. sq. Post hanc glossam cum A. B. C. E. Gaisf. delevit e Zon. pp. 260. 261. petita: *Ἀποφλαυρίζοντες. ἐπιτωθάζοντες, ἐξευτελίζοντες· ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀεὶ γὰρ τὸ φλαῦρον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τάττεται. Καὶ Ἀπεφλαύριζεν, ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέπραττε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα.* Horum altera pars ex Etymol. p. 128, 55. descripta est, posterior etiam ex ipsius Suidae v. Ἀπεφλαύριζον. 5. Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ.] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur Ἀποφοράν. ἀντὶ τ. Vide ibi Maussacum, quem locus hic non parum torsit. *Küst.* Ἀποφοράν Lex. Seg. p. 439. quod Suidae reddendum. Ceterum observatio prorsus est manca. 6. καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ] Significationem huius vocis pluribus exemplis erudite illustrat Valesius in Notas Maussaci ad Harpocrationem h. v. quem vide. *Küst.* E Gloss. Herodot. II, 109. unde firmatur τιμή, quod supplebat Koenius in Gregor. Cor. p. 525. Ἡροδότου A. „Xenoph. p. 693. Auctor nescio quis apud Stobaeum p. 734. Artemidor. p. 181." *Toup.* MS. Adde Hemsterhus. Append. in Lucian. p. 21. 9. Ἀποφορτίσασθαι] Athen. II. 37. e Timaeo: Ἀποφορτίσασθαι τῇ θαλάσσῃ τὰ περιττὰ τῶν φορτίων. ib. τὴν ναῦν ἀποφορτίσασθαι διὰ τὸν χειμῶνα. *Reines.* Wetstenium in Act. Apost. XXI, 3. Gaisfordus, Iosephum Bell. Iud. p. 85. Toupius MS. laudarunt; addas Abreschium in Hesych. Cf. Zon. p. 282. 10. Ἀποφώλιοι] Ἀποφύλιοι ut constat ex Hesychio. Sed Suidas vitioso codice deceptus diversas voces confudit. Vid. H. Steph. Thes. IV. p. 301. A. *Hemst.* Ἀποφώλιοι: ξένιοι . . . Αἰσχύλος Lex. Seg. p. 439. μὴ νέμοντες] μὴ om. B. E. μὴ ἔχοντες Hesychius. 11. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδ.] Vide Eustath. in Odyss. ε. p. 1529. *Küst.* Vid. Schol. Od. ϑ'. 177. Apollon. Lex. p. 147. et v. Φωλεόν: qua comparata scribi praestiterit, τὰ παιδευτήρια φασιν οἱ Ἴωνες. Zon. p. 237. breviter κατὰ Ἴωνας. Gaisf. laudavit ἀποφώλιος ἀγροιώτας e Phileta Stobaei p. 469. 13. Ἀποφράδες] Lex. Seg. p. 438. et breviter Lex. Rhet. p. 204. Similiter Timaeus p. 47. Schol. Platon. p. 452. et Luciani Tim. 43. Addas intpp. Hesychii et Arsen. p. 69. 15. Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις π.] Fragmentum hoc Appiani, quod repetitur infra v. Ἑλεινός, ad historiam de caede Fabiorum referendum esse ex vestigiis sensus apparet. *Küst.* V. Ed. Schweigh. T. I. p. 37.

1. μιαραὶ ἡμ.] ἡμέραι ἐν αἷς μάλιστα τὰ ἐναγίσματα, ἤγουν μιαραί E. 3. Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων Lex. Seg. p. 439. Strabo XIV. p. 675. laudatus Albertio, ποιήματα ὥσπερ ἀπεφοίβαζε. Accedant Diodorus fr. Vat. XXXI, 5. et Psellus de Oper. Daem. p. 65. 5. Ἀποφοιτᾶν] Lex. Seg. p. 439. et Zon. p. 373. ἀναχωρεῖν nescit Hesychius. „Cyrill. p. 134. ὀψοφαγίας ἀποφοιτᾶν. Procop. d. Aedif. Iustin. p. 8. Pierson. Moer. p. 400." *Toup.* MS. 6. Glossam temere collocatam om. vulg. 7. ἐν κριβάνῳ] ἐγκρυβομένων A. Med. Lex. Seg. p. 439. ἐγκρυβωμένων B. E. εἰ κρυβομένων C. Mutavit ed. Bas. Forma verbi his scriptoribus haud infrequens, quam auspicantur ἐγκρύβουσιν et ἀποκρύβουσιν Diodorea (cf. III, 25.), citerior actas excoluit: v. Lobeck. in Phryn. p. 317. sq. Neque vero huc convenit memoria κριβάνου. Ceterum ut solet apud Suidam, glossa male cum interpretationibus coïit. Scribendum opinor: Ἀποφυσήσας. Σφηξὶν — θερμήν. ἀποφυσῶσι γὰρ τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομένων ἰχθύων. Quod superest ὠπτημένων dubites an possit retineri. Schol. τῶν ἀπανθρακιζομένων ἰ. 8. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης] V. 349. sq. Σφιγξὶν A. C. E. Med. 11. Ἀποχετεύονται] Lex. Seg. p. 429. et Zonaras. Vox Platonica. 12. χειρῶν] χειρὸς C. Nihil mutat Zon. p. 237. Vide Alb. in Hesych. v. Ἀποχειρόβιοι. 15. Ἀριστοφάνης] Pac. 667. sq. 16. φέρουσι E.

Et Ἀποφθίσειν, necaturum, occisurum esse. Teucer Aiacis cadaver alloquens dicit: *Expertus es, ut tandem Hector vel mortuus te perditurus fuerit.* Ἀποφορᾶν. Pensionem. significat etiam intervalla, velut apud Isaeum. Et Ἀποφορὴ apud Herodotum vocatur tributum, quod dominis a servis penditur. Ἀποφορτίσασθαι. Onus abiicere. Ἀποφῶλιοι. Peregrini: qui nullius sunt tribus. sic Aeschylus. vel indocti. φωλεοὶ enim ab Ionibus vocantur scholae. Ἀποφράδες ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiae fiunt. vel dies inauspicati. Appianus: *Magna haec Romanis clades fuit, tam propter caesorum multitudinem quam dignitatem nobilis familiae eiusque internecionem. quare dies ille ater habitus est.* Ἀποφράδες ἡμέραι dicuntur dies inauspicati et abominabiles; praecipue vero illi, quibus mortuis libatur. Ἀποφοιβάζων. Lustrans. vel oraculum edens, vaticinans. Ἀποφοιτᾶν. Resilire, recedere. [Ἀποφροντίζω. Aptum accusativo.] Ἀποφυσήσας τὴν σπ. Aristophanes *Vespis*: *Deinde cum me interemeris et flatu dissiparis cinerem, initice me in muriam calidam.* id est, cum cinerem tanquam a piscibus cinericiis disieceris. Ἀποχετεύονται. Derivant. Ἀποχειροβίων. Eorum qui manibus victum sibi quaerunt et artes sellularias exercent. Ἀποχειροτονηθῆναι. Genitivo iungitur: suffragiis reiici. Aristophanes: *Ferentem civitati cistam foederum plenam ter in concione reiectam fuisse.*

ἐπὶ Κλεωνύμου γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀντειπόντος Κλέωνος. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παραυτίκα, καὶ Κομεντίολον ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀνίστησιν.

Ἀποχώρησις. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφή.

Ἀποχωρίζομαι. γενικῇ. καὶ Ἀποχωρῶ, γενικῇ.

Ἀποχρᾶν. ἐξαρκεῖν. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἀποχρῶν, ἐξαρκοῦν. Τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς ξυμβαινούσης τιμῆς. Καὶ Ἀποχρώσης, ἀρκούσης.

Ἀπόχρη. δοτικῇ· ἀρκεῖ.

Ἀποχρησάμενος. Τῶν βαρβάρων ἐξαίτησιν σπονδῶν ποιησαμένων, ὧν μεταδούς, οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. ἀντὶ τοῦ οὐ κατεπαρθείς. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπεύδοντες συνάψαι καὶ συναποχρήσασθαι ταῖς τῶν βαρβάρων ὁρμαῖς.

Ἀποχρώντως. αὐτάρκως, ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.

[Ἀποψηφίζω. γενικῇ. Ἀλλὰ νομίζεις ἡμᾶς ἀποψηφιεῖσθαί σου.]

Ἀποψηφίζονται. Λείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ Δημοσθένης ἀποψήφισιν καλεῖ.

Ἀποψηφισθέντα. εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἶτα εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος· εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολι-

---

1. Κλεωνύμου] Sic habet unus MS. Paris. itemque codex Vaticanus, teste Pearsono. In prioribus vero editt. minus recte legitur Κλενέμου. Küst. Κλενέμου B. E. ἐπὶ νύμου C. Κλέωνος Schol. Arist. omissis ἀντειπόντος Κλέωνος. Intuenti mihi scripturae fluctuationem probabile visum est duplicem annotationem hoc loco extitisse, quae partim ad Cleophontem (v. Schol. Eurip. Or. 891.), partim ad Cleonem (v. Schol. Arist. Equ. 791.) pacis condiciones referret turbulente proiectas. 3. Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτον.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. III, 5. in fine et 6. initio, ut Pearsonus observavit. Küst. χειροτονεῖται E. 4. Κομαντίολον] Κομεντίολον A. C. Theophyl. et gl. Κομεντίολος, quae hinc profecta est. 6. Ἀποχώρησις] Lex. Seg. p. 439. „Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 782." Gaisf. 7. Om. vulg. 9. Lex. Seg. p. 439. Ἡρόδοτος] Ἀποχρᾶν. οὐκ ἀποχρῆναι Ἡρόδοτος πρώτῳ Antiatt. p. 81. „Nondum mihi liquet quo respexerit grammaticus." Gaisf. Nihil ille nisi vim exemplorum Herodoteorum spectavit. 10. Τοῖς τε ἄλλοις] Forsan ex Arriani Exped. Alex. ut ex stilo coniectari licet. Burn. Horum pleraque redeunt sub v. Ξυμβαινούσης, auctiora etiam sub v. Ἐπάρας. 11. αὐτὸν Med. 14. Ἀπόχρη] Vid. Lex. Seg. pp. 124. 197. 439. Demosthen. c. Aristocr. p. 688, 14. Etymol. in v. Gaisf. 15. Τῶν βαρβάρων ἐξαίτησιν σπονδῶν π.] Fragmentum hoc cum Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuissent, monuit H. Valesius id esse Ioannis Antiocheni, cuius locus extat in Excerptis ab ipso editis p. 838. 18. ἀπέλιπε] ἀπέλειπε A. C. repugnante vel glossa, quae olim extitit, Ἀπελείπετο. οὐ κατεπαρθείς] οὐκ ἐπαρθείς C. 19. Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπ.] Haec stilum Polybii redolent. Vide eum lib. I, 45. Küst. Adde Polyb. III, 70, 9.

3. αὐτάρκως om. Lex. Seg. p. 439. Addit etiam ἀρκούντως Hesychius. Cf. Schaef. in Dionys. p. 15. Ἀριστοφάνης fr. 417. 5. στεφάνωσαι] στεφανῶσαι B. E. Med. 7. Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.] Ille vero erat vir egregius, et satis quidem eruditus. Hinc corrigendus Agathias lib. I. p. 3. (8.) ed. Vulcan. Εὐτυχιανὸς ὁ νέος ἀρχηγός γε ἦν τῆς παραιν́σεως, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινούστατος, παιδείας τε ἀποχρώντως ἔχων. Ita legend. Vulgo οὐκ ἀποχρώντως. Quod contra mentem Agathiae. Quid quod persuasus fere sum, hinc Suidam sua hausisse et pro more suo interpolavisse. Vide nos supra in v. Ἀνεκτά. Toup. I. p. 80. ἀποχρῶντος A. 8. Ἀποψηφίζω] Vide Lex. Seg. p. 122. ubi plenius exemplum illud, h. e. locus Demosth. Mid. p. 580. Equidem uncis inclusi glossam, quam A. in marg. habeat; quam si tuebimur, oportebit eam continuae sociari. 10. Ἀποψηφίζονται. Λείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχ.] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 440. Cf. Zon. p. 273. 12. Δημοσθένης] C. Eubul. princ. Ἀποψηφίζεσθαι E. 14. Ἀποψηφισθέντα. εἴ τις ξένος ἔδ.] Vide supra v. Ἀπεψηφίσατο, et infra v. Διαψήφισις: itemque Petit. de Legg. Attic. p. 134. Küst. Lex. Seg. p. 439. ac brevius Lex. Rhet. p. 201. Taylorum in Demosth. T. IX. p. 257. et p. 963. ed. Reisk. attulit Gaisf.

---

tempore enim Cleonymi cum Lacedaemonii legatos misissent, Athenienses in concione obstrepuerunt, contradicente Cleone. Et alibi: *Philippico vero confestim imperium abrogatur, et Comentiolus ab Caesare dux creatur.* Ἀποχώρησις. Discessus. Ἀποχωρίζομαι et Ἀποχωρῶ. Utrumque aptum genitivo. Ἀποχρᾶν. Sufficere. Herodotus. Et Ἀποχρῶν, sufficiens. *Cum et aliis rationibus animos illis addidisset, et dixisset se effecturum, ut milites sui res ad victum necessarias aequo semper pretio emere possent.* Et Ἀποχρώσης, sufficientis. Ἀπόχρη. Dativo iungitur: sufficit. Ἀποχρησάμενος. Abutens. *Cum autem Gothi supplices pacem petierent, eam ipsis concessit, neque victoria insolenter usus est. quam ob causam maximam iustitiae gloriam apud barbaros reliquit.* Et alibi: *Publius vero festinabat, ut proelium cum hoste committeret, et integro animorum impetu uteretur.* Ἀποχρώντως. sufficienter, satis. Aristophanes *Tagenistis: Sed caput corona. Tua enim aetas satis est matura.* † *Ille vero erat vir strenuus neque ineruditus.* [Ἀποψηφίζω. Genitivo iungitur. *At existimas nos te absoluturos esse.*] Ἀποψηφίζονται. Sententia lata indicant eum civem non esse. Dinarchus in oratione contra Archestratum. Demosthenes rem ipsam ἀποψήφισιν vocat. Ἀποψηφισθέντα. Si quis peregrinus et spurius civis esse videretur, eum populares latis suffragiis ex civium albo expungendum censebant; isque dicebatur ἀπεψηφισμένος. post in iudicium introductus peregrinitatis accusabatur; qui si convictus fuisset, ut peregrinus venumibat:

τείαν. οὕτως Δημοσθένης· Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα; ζήτει ἐν τῷ Διαψήφισις.

Ἀποψοφεῖν. τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων. εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. καὶ Ἀποψώμεθα, καθαίρομεν τὴν πυγήν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι
ἀλλὰ σκοροδίοις.

τουτέστι τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις.

Ἀποψύχειν. τὸ ἀποθνήσκειν ἐν πρώτῃ Θουκυδίδης. [σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τό, Ἀποψύχειν ἐν τῷ κλιβάνῳ λίνα τὰ ὑγρανθέντα.]

Ἀπώγωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπῳδὸν μέλος. τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Καὶ Ἀπῳδός, ὁ κακόηχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς.

[Ἄπωθεν. χωρίς, ἢ πόῤῥωθεν. Ῥουφῖνος δέ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄπωθεν.]

Ἀπώθησαν. ἐξέβαλον.

Ἀπώθητον. τὸ ἐξωθούμενον. Καὶ Ἀπωθοῦ, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ὤθησον. Ἀπόθου δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦ, διὰ τοῦ ō μικροῦ.

Ἀπώκισμαι. γενικῇ.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πρότερον γενόμενα ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκεν κακοῦ ἀνατρεπόντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἃ χαρίζονται δολούντων καὶ μὴ ἀκέραια παρεχομένων. αὕτη 303
δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὡς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀπωλεύτων. ἄνευ πώλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπώλεια. ἡ διαφθορά.

Ἀπωλλύμην. παρατατικός. Ἀπωλωλέκει.

Ἀπώμοτον. ἀπηγορευμένον, φευκτόν, καὶ ἀποίητον.

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;
Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσι. Καὶ Ἀπώμοτον, ἀπὶ ὠμότητος μὴ γίνεσθαι καὶ ἐξόμνυσθαι.

Ἀπ' ὤμοιιν. ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἀπώνατο. εὐεργετεῖτο, ὠφελεῖτο. Ἀγαθίας·

---

1. Δημοσθένης] De Corona p. 271, 7. 4. Ἀποψοφεῖν] Ἀποψοφιεῖν A. B. E. C. Edd. ante Küst. et MS. Lex. Seg. p. 439. ubi tacet Bekkerus. Observatio quondam repetita sub vv. Ἀποπνέω et Διαπνεῖν. εὐσχημόνως] εὐσχήμως A. C. Lex. Seg. Illud Zon. p. 273. Mox εὔσχημον ἕτερον MS. Lex. Seg. 7. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 818. sq. Cf. vv. Ἀπειψησάμην et Σκοροδίοις. Legendum ἀποψώμεσθα. 10. τουτέστι . . . φύλλοις] ἤγουν φύλλοις σκορόδων E. 11. Θουκυδίδης] I, 134. ἐν πρώτῃ om. Zon. p. 273. Mox σημαίνει usque ad finem om. C. et Lex. Seg. p. 440. Cf. Etym. M. p. 127. 13. ὑγρανθέντα A. B. 14. Redeas ad v. Ἀπόγονοι. 16. ὁ ἀπὸ τῆς] Scr. ὁ ἄπο τῆς vel secundum eqd. Par. 2551. ὁ ἀπωθεν τῆς ᾠδῆς. Bast. App. Ep. Crit. p. 42. ἄποθεν in ea formula Zon. p. 285. 18. Ἄπωθεν] Ἄποθεν A. C. item in exemplo: documentum certissimum, haec ex v. Ἀπόθεν esse transcripta. 19. Νισίβιδος] Νισίβηδος A. Νισιβιαδος E.

1. Vide supra v. Ἀπόθου. ὤθησον] ἀποδίωξον E. Ἀπόθου] Ἀποθοῦ B. 2. διὰ τοῦ ō μικροῦ] μικρὸν E. 3. Om. vulg. 4. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ.] Vide Gatakerum in Miscell. Posthum. cap. V. p. 452. Küst. Usurpavit Athen. VIII. p. 362. A. 5. γενόμενα] γενόμεθα A. γινόμενα B. 6. ἀνατραπέντων B. E pr. χαρίζονται] χωρίζονται B. E. 7. δηλούντων] δολούντων A. δουλούντων B. 8. Polyphemi dictum fuisse tradit Zenob. II, 16. sive Diog. II, 32. 9. Σατύρων] τῶν Σατύρων B. E. 10. Zon. p. 237. ἄνευ πώλων] Haec interpretatio falsa est, quippe quae voci ἄπωλος, non vero ἀπώλευτος convenit. Quid autem ἀπώλευτος significet vulgata lexica docent. Küst. Attigit H. Steph. Thes. T. III. p. 645. G. Videntur nonnulla desiderari. 15. Om. vulg. Vide quae diximus in v. Ἀπολώλαμεν. Ἀπωλωλέκειν] Ἀπωλώλεκει A. ἀπωλωλύκειν E. ignorat Zon. p. 273. 16. Ἀπώμοτον] Priora sunt ex Schol. Platon. p. 453. ἔξω ὅρκου γενόμενον post φευκτόν omisi cum A. et Lex. Seg. p. 441. quamquam agnoscit Zon. p. 252. Soph. Antig. 388. attulerat Portus; Philostrat. p. 864. et Dion. Exc. Vales. p. 626. Toupius. 19. Eupolidis dictum affert etiam Dio Chrys. T. I. p. 655. ἀπὸ ὠμότητος] Corrig. f. ex Etym. M. in v. p. 133, 57. Burn. Etymol. fere cum Phrynicho Seg. p. 21. ὃ ἄν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι. Nihil sani istis aut ἀπὸ ὠμότητος aut ἐξόμνυσθαι inest; nisi forte haec ad normam observationis Phryn. Segu. p. 11. sic exigenda videntur: Καὶ Ἀπώμοσα μὴ γίνεσθαι. καὶ ἐξόμνυσθαι. 20. γίγνεσθαι A. 21. Ἀπ' ὤμοιιν] Hom. Il. Θ'. 194. 22. εὐηργετεῖτο] εὐεργετεῖτο probavi cum A. C. E. Ἀγαθίας] I, 4. Non satis accurate Suidas, sed meliorem tamen scripturam secutus.

---

sin vicisset, in civitatem recipiebatur. sic Demosthenes: *Quis enim vestrum nescit Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuisse?* Quaere in v. *Διαψήφισις*. *Ἀποψοφεῖν*. Sic honeste pedere vocatur. honestius vero est *διαπνεῖν* et *ἀποπνεῖν*. *Ἀποψώμενον*. Abstergentem. Et *Ἀποψώμεθα*, nates abstergimus. Aristophanes *Pluto*: *Nates non amplius abstergimus lapidibus, sed alliorum foliis*. *Ἀποψύχειν*. Animam efflare. Thucydides libro primo. [Significat etiam siccare: ut, *In furno lina humida siccare.*] *Ἀπώγωνες*. Imberbes. *Ἀπῳδὸν μέλος*. Carmen ingratum. quod cantum habet insuavem. Et *Ἀπῳδός*, qui ingratum sonum edit, a cantu alienus. [*Ἄπωθεν*. Seorsum, procul. *Rufinus vero inter redeundum non procul ab urbe Nisibide ei occurrit.*] *Ἀπώθησαν*. Expulerunt. *Ἀπώθητον*. Quod expellitur. Et *Ἀποθοῦ* cum circumflexo, pelle. *Ἀπόθου* vero per ō, depone. *Ἀπώκισμαι*. Aptum genitivo. *Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ. Perdidisti vinum aqua infusa.* dictum in eos qui quae recte antea fecerant. per exiguum aliquod peccatum evertunt. vel in eos qui quae aliis donant, adulterant neque sincera praebent. hoc proverbium depromptum est ex Aristiae *Cyclope*, ut ait Chamaeleon *de Satyris*. *Ἀπωλεύτων*. Indomitorum. *Liberos illorum in aream quandam congregatos et ab equis indomitis, quos immiserant, conculcatos crudelissime necarunt.* *Ἀπώλεια*. Pernicies. *Ἀπωλλύμην*. *Ἀπώμοτον*. Fugiendum, vetitum, quod quis iureiurando negavit se facturum, infectum. *Quid est quin Athenienses iurati negent se facturos?* Eupolis *Urbibus*. Et *Ἀπώμοτον*, quod iureiurando interposito pernegetur. *Ἀπ' ὤμοιιν*. Ab humeris. *Ἀπώνατο*. Fructum percepit, reportavit. Agathias ubi dicit de

Ἀπώνατο οὖν τῆς προπετείας οὐκ ἐν καλῷ· περὶ Θευδιβέρτου λέγων τοῦ Φράγγων βασιλέως. Καὶ Ἀπώνητο, ὠφελείας ἔτυχεν, ἀπήλαυσεν, ὠφελήθη. Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἀπώνητο οὐδέν, ἀλλὰ ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν εὐλαῖς, οἱ δὲ ὅτι οὐ ταύταις, φθειρσί γε μήν.

Ἀπωξύνθαι.

Ἄπωσον. τὸ δίωξον, ὤθησον. Καὶ Ἀπῶσμαι. Κἀγὼ εἶπον ἀπῶσμαι.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. Καὶ Ἀπωστόν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπωτέρω. πόρρω, μακράν.

Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών, τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

τουτέστιν, οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. Καὶ Ἀπώτερος, ὁ μακρότερος.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. Σοφοκλῆς·

Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορρίφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.

Τεῦκρός φησιν Αἴαντος ἀναιρεθέντος. Καὶ αὖθις· Ἀπωστὸς πρότερον ὑπὸ Θησέως ἐξ Ἀθηνῶν γενόμενος. Καὶ Ἀπωστόν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπραγμάτευτον. ἀνεπινόητον. Λείσαντες οὖν τὸ ἀπραγμάτευτον, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Ἀπραγμόνως. ἐλευθέρως, ἄνευ τινὸς ἐξετάσεως. Ἰάμβλιχος· Εἶτα ἐάσατε οὕτως ἀπραγμόνως ἀποθανεῖν.

Ἀπραγμοσύνη. ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀμέλεια. 304
Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπεκάλει τὴν ἐς Κουτριγούρους ἀπραγμοσύνην. Καὶ Ἀπραγμοσύνη, εἶδος ἄνθους. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης.

ἀντὶ τοῦ, πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ οὐ πολυπραγμονῶν. οἱ δὲ ὅτι ἀπραγμοσύνη φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον.

Ἀπράγμων. ἄπονος. Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἐκκλίνειν τε τὸ πράττειν τι παρὰ τὸ καθῆκον. καὶ οἰνωθήσεσθαι μέν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. ἔτι οὐδὲ μανήσεσθαι. προσπεσεῖσθαι

2. *Θευδιβέρτου*] Θευδέρτου A. B. C. E. Edd. ante Küst. Med. 4. *Οὐ μὴν ἀπών.*] Vide infra v. *Εὐλαί. Küst.* *Φράγγων*] *Φρατίων* A. *φράγγων* in marg. *Φρατέων* B. E. *Φραγέων* 7. Zon. p. 273. Om. vulg. 8. Cf. v. *Ἄποσον.* *δίωξον*] Fors. *ἀποδίωξον. Burn.* 9. *Κἀγὼ ε. ἆ.* om. vulg. Significatur locus Ieremiae Thren. III, 53. *εἶπα ἀπῶσμαι.* Ceterum Zon. p. 283. *Ἀπῶσμαι. ἀπέρριμμαι.* 11. Ad hanc glossam referri debuerunt, quae subsequuntur in v. *Ἀπωτέρω.* 12. Cf. v. *Ἀποτάτω.* 13. Versus Sophoclis Oed. R. 137 — 140. 14. *ἀποσκεδῶ* B. E. 15. *ἐκεῖνος* A. B. C. Med. 19. *ἐπιχειρίσας* A. 20. *Ἀπώτερος*] Addit A. in marg. *Ἀποτάτω. πόρρω, μακράν, διὰ τοῦ ω μεγάλου.* 21. *Σοφοκλῆς*] Ai. 1019. sq. 22. *ἀπορριφθήσομαι*] *ἀπορριφήσομαι* B. E. 23. Hunc versum post *ἀναιρεθέντος* habet Med.

1. *Τεῦκρός — ἀναιρεθέντος*] *ἦγουν δεδιωγμένος* E. 4. *Ἀπραγμάτευτον*] *Ἀπραγμάτευτον* significat *quod non magno labore paratum est*, quo sensu vocabulum illud capitur a Gregor. Nazianz. p. 320. lin. ult., ubi convivium non magno labore paratum et instructum *ἀπραγμάτευτον πανδαισίαν* vocat. In exemplo vero, quod Suidas hic subiungit, significat *negotiatione carens. Metuentes ne negotiatione privarentur. Küst.* Gaisf. attulit Wesselingium in Diodor. XVII, 40. 4. *Λείσαντες οὖν*] Ex Polybio opinor, qui voce in isto sensu utitur p. 470. *Χωρίον ἀπραγμάτευτον, a commercio hominum remotus locus. Toup.* MS. 6. Horum partem monuit Hemsterhusius afferri sub v. *Διακλεισθέντες.* Praegressa supplenda sunt ex v. *Ἐδωδίμων.* 8. Zon. p. 285. 9. *Ἰάμβλιχος*] Conf. Rochetti *Mélanges* T. I. p. 86. 12. *Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἆπ.*] Haec sunt verba Procopii lib. IV. de Bell. Goth. 18. *Küst.* Olim repetita sub gl. *Κουτριγούρους.* Ibidem *ἐς τοὺς Κουτρ.* A. *αὐτῶν*] *αὐτὸν* B. E. Med. *αὐτοῖς* libri sub v. *Κουτριγούρους.* 14. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 1007. 15. *σμίλακος* E. 16. *ἢ οὐ πολυπραγμονῶν*] Hinc facile tollatur mendum in Schol. Arist. servatum: *ἢ ἀπραγμοσύνης ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης.* 17. *ἐν Ἀκαδημίᾳ*] *ἐνεκαδημία* A. 20. *Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπ.*] Haec et quae sequuntur usque ad *ἀλλὰ παρὰ φύσιν* sunt verba Laertii lib. VII, 118. ut Pearsonus monuit. *Küst.* *δεῖ*] *δὲ* incaute Menagius: tuetur vel Zon. p. 238. 21. *ἐκκλίνειν γὰρ* Diog. 22. *οὐ μεθ. δὲ*] *ὡς μεθ. δεῖ* V. *ὡς* etiam C. Horum particula transiit in gl. *Οἰνωθήσεσθε.* 23. *ἔτι δὲ* Diog. *προσπεσεῖσθαι*] Priores editt. male habent *προσποιεῖσθαι*, cuius loco *προσπεσεῖσθαι* ex MSS. Pariss. et Laertio reposui. *Küst.* *προσπεσεῖται* E.

Theodiberto Francorum rege: *Malum igitur temeritatis suae fructum percepit.* Et *Ἀπώνητο*, utilitatem vel commodum consecutus est, fructum percepit. Aelianus: *Nullum tamen commodum inde consecutus est, sed vivus malis bestiolis scatuit; quas alii vermes, alii pediculos fuisse aiunt.* *Ἀπωξύνθαι.* *Ἄπωσον.* Repelle, persequere. Et *Ἀπῶσμαι. Ego quoque, inquam, repulsus sum.* *Ἀπωστός.* Repulsus. Et *Ἀπωστόν*, repulsum. *Ἀπωτέρω.* Longe, procul. *Non enim amicorum longinquorum, sed mei ipsius gratia hoc scelus ulciscar. quisquis enim illum interfecit, fortasse me quoque eadem manu occidere volet.* id est, non solum regis occisi gratia inquisitionem fieri oportet, sed etiam mea ipsius causa. qui enim illi manus intulit, fortasse mihi quoque insidiabitur. Et *Ἀπώτερος*, remotior. *Ἀπωστός.* Expulsus. Sophocles, ubi Teucer dicit Aiace interfecto: *Tandem vero domo expulsus contemptus iacebo, ex libero verbis servus factus.* Et alibi: *Prius a Theseo Athenis pulsus.* Et *Ἀπωστόν*, expulsum. *Ἀπραγμάτευτον.* Negotiatione carens. *Metuentes igitur, ne privarentur negotiatione, cum terram haberent parum fecundam, omni commeatu repente interclusi, parum afuit quin omnes perirent.* *Ἀπραγμόνως.* Libere, sine inquisitione. Iamblichus: *Deinde sinite eum sic sine molestia mori.* *Ἀπραγμοσύνη.* Negotiorum contemptus, desidia. *Iustinianus vero eos iniuste facere dixit, quod Cutriguris nihil negotii facesserent.* Item *Ἀπραγμοσύνη*, floris genus. Aristophanes *Nubibus*: *Smilacem redolens et apragmosynen.* id est, omnem odorum suavitatem ac securitatem vitae redolens. vel aliena negotia non curans. alii vero dicunt esse plantam eam in Academia nascentem. *Ἀπράγμων.* A negotiis alienus. *Viros bonos oportet a negotiis alienos esse, et cavere, ne quid praeter officium efficiant. eosdem vinum ad hilaritatem bibere, non autem inebriari. item nunquam sanitate mentis excidere.*

μέντοι αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ μελαγχολίαν ἢ λήρησιν, οὐ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Ἀπράγμων οὖν, ἐπιεικής, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλόνεικος ἢ φιλοπράγμων ἢ ἀνειμένος ἢ μωρός.

Ἀπραγούντων. μηδὲν ἐνεργούντων. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν, ἀλλὰ καινοτομήσειν τι πάλιν κατ' ἐκείνων.

Ἄπρακτα. ἀνεκδίκητα, ἀτιμώρητα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπεὶ περ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα.

Ἀπραίδευτοι, τουτέστιν, ἀζήμιοι.

Ἀπριάτην. ἄνευ πράσεως.

Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς.

Ἀπρίξ. προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

Ἀπροβούλευτον. τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀπροθέτως. ἄνευ προθέσεως. Πολύβιος· Τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.

Ἀπροϊδής. ἀπροόρατος.

Ἄϊδος ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός.

λέγεται καὶ Ἀπροϊδὴς ὁ ἀπρόοπτος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊδὴς δὲ
ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.

Ἀπρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Ἀπροόπτως. ἀπροοράτως, ἀπροσδοκήτως. Οἱ δὲ κατάσκοποι ὑπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἁλίσκονται.

Ἀπρόσβλητον. γενναῖον, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, οὐκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

Ἀπροσδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

Ἀπροσέλευστος. ἀπροσπέλαστος, ἀδιεξίτητος. Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παραῤῥέοντα ποταμόν.

Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. ὃν οὐκ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα.

Ἀπρόσιτος. ἀπροσπέλαστος. Ἀπρόσιτον ἀκαταλήπτου διαφέρει. Ἀκατάληπτον γάρ ἐστιν, ὅταν

2. λόγων A. 3. ἐπιεικής, μέτριος] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Equ. 261. *Toup.* Accesserunt ἢ ἀνειμένος ἢ μωρός. 6. Zon. p. 273. Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζ.] Locus hic ex Polybio lib. III, 70. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: Τήν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν οὐκ ἐμμενεῖν ἐν τῇ πίστει, τῶν Καρχηδονίων ἀπραγούντων, καὶ τὴν ἡσυχίαν etc. *Küst.* Apparet haud pauca intercidisse. 8. τι πάλιν] πάλιν τι E. 9. Zon. p. 250. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Οὐχ οἷα. *Küst.* 10. οἷά τε] οἷόν τε E. MS. 2551. 13. ἀζημίωτοι] ἀζημίᾳ A. ἀζήμιοι B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 65.) Zon. p. 238. Lex. MS. apud Ducangium. Glossam invexit Aldus. 14. Ἀπριάτην] Lex. Seg. p. 440. Ex Il. ά. 99. 15. Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει. ἰσχ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 310. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Vid. Προσπεφυκότος. Ἀποσπώντων. Ἐπισπαστήρων. Προσκείμενοι. Αὖ ἐρίσαι. *Hemst.* Addit Toupius Eunap. Excerpt. p. 14. Gl. habet Lex. Seg. p. 440. 16. προσπεφυκός] προσπεφυκότως A. C. E. V. Med. Schol. Platon. p. 359. unde sumpta est gl. προσπεφυκότος B. ἐμπεφυκότως Timaeus. Olim iungebantur Ἀπρὶξ προσπ., unde errorem agnoscas olim in gl. Προσπεφυκότως tractum. Verum omnia unam in glossam esse cogenda demonstrant vel Hesychius et Etym. Gud. p. 70. πρίσαι libri. διὰ τὴν σύμφυσιν] Hinc emenda Hesychium, apud quem male legitur, ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι κατὰ τὴν σύγχυσιν. *Küst.* 18. Ἀπροβούλευτον] Cum Harpocratione, Zon. p. 251. et Lex. Seg. p. 440. 20. οὕτως Gaisf. Δημοσθένης] C. Androt. p. 594. 21. Πολύβιος] Lib. IX, 11. *Küst.*

2. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. C. V. E pr. 4. Versus Archiae Ep. XXIX, 6. Anthol. Pal. VII, 213. 5. δὲ καὶ] δὲ om. A. V. C. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae LIX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 72. 9. ἐξεκύλισε] ἐξεκύλισε A. E. 10. Zon. p. 238. Vox aetatis Byzantinae. 11. Ἀπροόπτως] Gl. Lex. Seg. pp. 214. 440. 13. Ἀπρόσβλητον — προσβαλεῖν] Lex. Seg. p. 440. γενναῖον habent Hesychius et Zon. p. 252. Exempla dabit Suicerus. 15. Ἀπροσδεής] Glossa sacra. Habet Plutarchus. μὴ χρήζων Lex. Seg. p. 440. 16. ἀπροσέλευστον] ἀπροσπέλαστον E. 19. Zon. p. 238. 21. Ἀπρόσιτος] Lex. Seg. p. 440. cf. Herod. Epim. p. 177. et Moschop. π. σχ. p. 91. „Vide Suicerum in Thes. Eccl. Adde Aristoclem ap. Euseb. Praep. p. 511. A." *Gaisf.* Item Plutarch. de audit. 15. et quos Abreschius laudat in Hesych. Ἀπρόσιτον ἀκαταλήπτου διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Chrysostomi Homil. III. Tom. VI. p. 404. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Ἀπρόσιτον δὲ E. 22. γάρ ἐστιν] γὰρ om. V. γάρ ἐστιν καὶ A.

obiici tamen illis aliquando visa absurda propter furorem vel delirium, non ex rerum quidem expetendarum ratione, sed praeter naturam. Ἀπράγμων igitur est modestus, non contentiosus, neque curiosus, aut deses, aut fatuus. Ἀπραγούντων. Nihil agentium. *Si Carthaginienses otiosi sederent, et quiescere cogerentur,* [*Gallos*] *aliquid novi contra eos molituros esse.* Ἄπρακτα. Inulta, impunita. *Sed haec quidem non posse inulta praeteriri, quia dii haec ab ipsis profecta siverint impunita.* Ἀπραίδευτοι. A damno immunes. Ἀπριάτην. Sine pretio. Ἀπρίξ. Totis viribus, enixe, firmiter, quod alteri tam firmiter adhaeret, ut inde separari nequeat. Ἀπροβούλευτον. Decretum id, quod non ante ad Senatum, sed statim ad populum est relatum. sic Demosthenes. Ἀπροθέτως. Sine proposito. Polybius: *Quae igitur in rebus bellicis praeter certum consilium accidunt, ea non res gestas appellare convenit, sed casus potius et eventus fortuitos.* Ἀπροϊδής. Improvisus. *Te improvisa rapuit mors.* Iterum in Epigrammate: *Id pastori nunciavi: qui cum vidisset, improviso lapidis ictu cerebrum eius comminuit.* Ἀπρόϊτος. Qui ex aedibus non egreditur. Ἀπροόπτως. Ex improviso, praeter expectationem. *Exploratores vero praeter expectationem capiuntur.* Ἀπρόσβλητον. Generosum; ad quem nullus accedere potest; qui ratione caret disserendi. Ἀπροσδεής. Qui rei nullius indiget. Ἀπροσέλευστος. Inaccessus, per quem non patet transitus. *Posterior enim pars erat etiam inaccessa propter fluvium praeterlabentem.* Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. Homo qui propter morum asperitatem non est affabilis. Ἀπρόσιτος. Inaccessus. Ἀπρόσιτον. Inaccessum. Differt ἀκατάληπτον, i. e. quod ab iis qui id investigant et quaerunt comprehendi non potest. Ἀπρόσιτον vero est quod ne inquisitionis quidem initium admittit. velut ἀκατάληπτον est

ἐρευνηθὲν καὶ ζητηθὲν μὴ καταληφθῇ παρὰ τῶν ζητούντων αὐτό· ἀπρόσιτον δέ ἐστιν, ὃ μηδὲ ἐρεύνης ἀνέχεται τὴν ἀρχήν. ἀκατάληπτον γὰρ πέλαγος καὶ τὸ βάθος· ἀπρόσιτον δὲ ὃ μηδὲ τὴν ἀρχὴν δυνατὸν ἐρευνηθῆναι. οἷον περὶ Θεοῦ οὐσίας.

Ἀπρόσκλητον. τὴν οὐ προσκεκλημένην. Ἀπρόσκλιτον δέ, τὸ ἀπροσπαθές.

[Ἀπρόσκοπος.]

Ἀπρόσμαχοι. ἀκαταγώνιστοι. Καὶ Ῥωμαίους ἐν πεδίοις ἀναπεπταμένοις καὶ ἐν τῇ ἐκείνων οἰκείᾳ γῇ αἰσθέσθαι, ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι εἶεν Πάρθοι.

Ἀπρόσωπον. δυσειδές, κακόμορφον. Ὁ δὲ πρὸς τὸ κέρδος ἀπιδὼν καὶ τυφλώττων πρὸς τὸ εὐσεβές, ἀπρόσωπον μὲν ὅσα ἰδεῖν, μικρὸν δὲ τὶ μέγεθος, λίθου δὲ μὴ κεκριμένης τὸ ἄγαλμα ποιεῖ. ἀντὶ τοῦ ἐκλελεγμένης.

Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κατὰ τῶν μὴ νεμόντων προστάτην ἔνοικον. καὶ γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ᾑρεῖτό τινα τῶν πολιτῶν τὸν προστησόμενον αὐτῷ περὶ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀποστασίου.

Ἀπρότων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· Ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. ἔν τισι δὲ „ὥσπερ παρνόπων" γέγραπται. οἱ δὲ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος.

Ἄπροικον. τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἄνθρωπον οἱ Ἀττικοί.

Ἄπταιστος.

Ἀπτέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. Τούτῳ δὲ ἐδόκει ἀπτέα τοῖ ἔργου, πρὶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρθῆναι εἰς τὸ νεωτερίζειν τὰς γνώμας.

Ἄπτεσθαι. λαμβάνεσθαι. 306

Ἅπτει καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν.

Ἀπτῆσι. τοῖς μὴ πετομένοις.

Ἀπτοεπής. ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν.

---

2. *δέ ἐστιν*] *ἐστιν* om. E. 4. *καὶ τὸ*] Apparet orationem hiare, ac movet offensionem vel omissus articulus ante *πέλαγος*. Burneius coniectabat *κατὰ τὸ β*. Mox *ὃ μηδὲ* om. Med. 6. *Ἀπρόσκλητον. τὴν οὐ προσκεκλημένην*] Haec propter brevitatem obscura sunt, quae paucis illustrabo. Apud Athenienses olim actor iussu et auctoritate magistratus adversarium per apparitores publicos in ius vocabat. Hi apparitores vocabantur *κλητῆρες* vel *κλήτορες*, testibus grammaticis. Scholiasta Comici in Av. 1422. *Κλητὴρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς δικαστήριον πάντας.* Ulpianus in Demosthenem de Corona: *Ἐκλήτευσεν, εἰς κρίσιν προσεκαλέσατο ὡς κλητής. οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ τοὺς κρινομένους εἰς κρίσιν προσκαλούμενοι.* Vide etiam Harpocrationem et Suidam v. *Κλητῆρες*. Cum igitur reus secundum leges et mores receptos per *κλητῆρας* in ius vocatus non esset, actio quam adversarius contra eum instituebat, dicebatur *ἀπρόσκλητος*, nec a iudicibus admittebatur. Clare Hesychius: *Ἀπρόσκλητος δίκη, ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητόρων κατὰ τὸν νόμον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν εἰσαγώγιμος.* Plura hac de re lege apud Petitum de Legg. Attic. p. 314. 315. *Küst.* Vide v. *Προσκλήσεις*. Priorem partem habent Harpocr. et Lex. Seg. p. 440. cf. Zon. p. 245. 7. *τὸ ἀπροσπαθές*] *καὶ τὸ ἀπαθές* E. 8. *Ἀπρόσκοπος. ἀσκανδ.*] Sedes vocis huius est Actor. XXIV, 16. *Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός. Küst.* Addit Portus Ep. ad Philipp. I, 10. Vide Alb. in Hesychium. Omisimus interpretationem *ἀσκανδάλιστος* cum A. B. Quamquam ipsam gl. nesciunt C. E. agnoscit tamen Zon. p. 252. 9. Zon. p. 238. *Ῥωμαίους*] *Ῥωμαίοις* B. E. Med. 11. *γῇ* om. C. *αἰσθήσεσθαι*] *αἰσθέσθαι* A. B. C. E. *αἰσθέσθαι* quod sententia requirit, posui cum Med. mutatum ab Aldo. 13. Locus Aeliano dignus: cui adhibendus alter sub v. *Ὅσα ἰδεῖν* decerptus. *πρὸς εὐσεβὲς* et in extremis *ποιεῖν* edd. vett. 17. *ἀντὶ τ. ἐ.* ex A. addita. 18. *Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κ.*] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. *Νέμειν προστάτην*, et Petitum de Legg. Attic. p. 170. 173. *Küst.* Zon. p. 250. 19. *ἔνοικον*] Rescribendum est ex Harpocratione *μετοίκων*. *Küst. μετοῖκον* Pal. ap. Gaisf. *μετοίκων* Lex. Seg. p. 440. inter aliosque Hesychius.

1. *ᾑρεῖτο*] *ᾑρεῖτο* A. C. 2. *παρὰ πάντων* B. E. 4. *Ἀπρότων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθ.*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 440. ubi sequitur p. 441. uberior de aprotis tractatio. 6. *ἐμπορίων* A. 7. *εἶδος*] *γένος* Lex. Seg. 10. Om. vulg. 12. *τὸ λοιπὸν*] *τῶν λοιπῶν* A. V. (ap. Gron. Em. p. 66.) C. Post h. gl. Med. interpolarat, a Gaisf. cum MSS. abiecta: *Ἄπτερα. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης τόπῳ τοιῶσδε καλουμένῳ, γενομένης· ἐν ᾧ μετὰ (κατὰ Med.) τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν αἱ Σειρῆνες δυσφοροῦσαι τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον, καὶ λευκαὶ γενόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς. ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα· αἱ δὲ πλησίον νῆσοι Λευκαί. οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.* Quae ex Stephano Byz. a recentioribus addita fuisse suspicabatur etiam Küsterus. 14. *γενικῇ* post *Ἅπτεσθαι* omisi cum C. V. Lex. Seg. p. 441. 16. *διὰ ει*] *διὰ τοῦ ει* dedi cum B. C. Med. *Ἀττικόν* A. V. E. C. Gaisf. laudat Fischeri Anim. ad Weller. T. II. p. 399. Iudicium illud quodammodo locorum in prosariis paucitate firmatur, de quo v. Schneid. in Plat. T. I. praef. p. 49. sqq. 18. *Ἀπτῆσι*] Hom. Il. *ι*. 323. 19. *Ἀπτοεπής. ἀπτόητος*] Ex Schol. Homeri Il. *θ*. 209. *Küst.* Vid. Zon. p. 236. *ἐν* reddas Apoll. Lex. p. 152.

---

mare eiusque profunditas, dei vero essentia est *ἀπρόσιτον*. *Ἀπρόσκλητον*. Actionem in eum institutam qui non est in ius vocatus. *Ἀπρόσκλιτον* vero, nulli rei addictum. [*Ἀπρόσκοπος.*] *Ἀπρόσμαχοι*. Invicti. *Et Romanos in campis patentibus et proprio ipsorum solo sensisse, Parthos non esse invictos.* *Ἀπρόσωπον*. Aspectu turpe, deforme. *Ille vero lucro tantum inhians, ad pietatem vero coecutiens, specie turpem et parvam neque ex lapide eximio statuam fecit.* *Ἀποστασίου*. Est genus actionis adversus inquilinos, qui patronum non habebant. unusquisque enim eorum aliquem ex civibus eligebat, qui patrocinium eius in omnibus et privatis et publicis negotiis susciperet. Quaere sub v. *Ἀποστασίου*. *Ἀπρότων*. Dinarchus in oratione contra Pytheam: *Cum autem oratores in illud emporium tanquam aprotes insiliissent*, ubi nonnulli codices scribunt *ὥσπερ παρνόπων*. *πάρνοπες* vero sunt species locustarum. *Ἄπροικον*. Apud Atticos eundem habet accentum quem *ἄνθρωπος*. *Ἄπταιστος*. *Ἀπτέα*. Aggrediendum est. *Huic autem negotium aggrediendum esse videbatur, priusquam ceterorum etiam animi ad res novas excitarentur.* *Ἅπτεσθαι*. Prehendere. *Ἅπτει* et reliqua verba quae in praesenti per *ει* scribuntur, recentiorum potius Atticorum sunt. *Ἀπτῆσι*. Non volantibus. *Ἀπτοεπής*. Intrepidus in dicendo.

Ἁπτόν. ψηλαφητόν. Ἅπτων δέ, δεσμεύων ἢ κρατῶν.

Ἄπτωτος. ὁ ἄφοβος.

Ἀποίκησις. ἡ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ῥῆμα. Καὶ Ἀποικίσαι, κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. Καὶ Ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἔποικοι δέ, οἱ ἐν πόλει, παρὰ Θουκυδίδῃ.

Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσι·

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἄποινα. λύτρα, ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου ἢ σώματος. οὕτω Σόλων ἐν νόμοις.

Ἄποιος. ὁ δίχα ποιοῦ. Ἄπυος δὲ διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, ὁ δίχα ἕλκους.

Ἀποίσετε. ἀπενέγκατε.

Ἀποιχόμενα. παρερχόμενα. [Ἀριστοφάνης· Παῦε, παῦε, νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἀποιχομένους μὴ λοιδορεῖν.

Ἀπύλωτον στόμα. ἀθύρωτον, ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφοντες ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἠνεῳγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, τουτέστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.]

Ἄπυρα σῖτα. Ὁ δὲ παρήγγελε τοῖς Μακεδόσι τριῶν ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα. Καὶ Ἄπυρος τροφή, ἡ δι' ὀπώρας καὶ λαχάνων. Ὁ δὲ Ζήνων ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο καὶ τρίβωνι λεπτῷ. Καὶ Ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθός. καὶ ὁ ἀναδενδρίτης. 307

1. Lex. Seg. p. 441. om. ἢ κρατῶν. Post κρατῶν cum V. omisi, ζήτει ἐν τῷ Ἀντιτυπῆσαι. 3. Ἄπτωτος] Respondet τῷ Ἁπτόητος. *Hemst.* Haec parietinas quasi epimerismi monstrant: v. Herod. Epim. p. 177. 4. Ἀποίκησις dubito an rectius se habeat altero μετοίκησις: etsi tuentur Zon. p. 246. et Hesychius. De verbo ἀποικίζειν disseruit Hemsterh. Append. in Lucian. p. 48. 5. Ἀποικίσαι] Ex Schol. Thucydid. I, 12. ubi ἐπ' ἐρήμην. *Gaisf.* 6. Ἄποικοι] V. fragmentum Hyperidis sub v. Ἀπεψηφίσατο. 7. οἱ ἐν πόλει] οἱ om. B. E. V. C. οἱ εἰς πόλεις ὥσπερ νῦν Schol. Thucyd. II, 27. unde haec provenerunt. Monet Dukerus p. 627. cod. Cass. in ἐν πόλει cum Suida conspirare. *Gaisf.* Nihil mutat gl. Ἔποικος, neque Zon. p. 238. 8. Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφρ.] Harpocratio post ἀποφράττεις addit, ἀπολαβών τινα οἰκοδομήματι. *Küst.* Cum Suida concinunt Zon. p. 273. et Lex. Seg. p. 428. De verbi significatu qui olim dubitabat, Toupius laudavit Taylorum in Lycurgum p. 341. Adde Reisk. in Constant. p. 454. 9. πρὸς Καλλικλέα] P. 1273, 8. 10. Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ.] Ex Aristophane eiusque Scholiasta Ecclesiaz. 392. *Küst.* Eccl. 314, 15. 12. Αἰσχύλος] Αἰσχύω ut solet A. 13. Ἀντίλοχον] Sic diserte C. et credo ceteri omnes. *Gaisf.* Non tuli scripturae istam perversitatem. Ceterum v. Herm. de Aesch. Myrmid. p. 12. 15. Ἄποινα] Lex. Seg. p. 428. Sub finem gl. Gaisf. delevit cum omnibus MSS. ἢ ἐκ τοῦ ποινὴ ἡ τιμωρία γίνεται ἄποινον. „Sic quoque Etymol. M. v. Ἄποινα. Hinc firmanda [Küsteriana] emendatio Hesychii, Ἄποινον. ἀτιμώτατον. Leg. ἀτιμώρητον." *Toup.* MS. ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου] Pretium quod homicidae olim propinquis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non solum ἄποινα, sed etiam simpliciter ποινὴ dicebatur. Hesychius: Ποινή, ἀντέκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδομένη, καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις. Oratores Attici idem ὑποφόνια appellabant. Harpocratio: Ὑποφόνια. τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. *Küst.*

3. Ἀποίσετε] Lex. Seg. p. 428. Qui statim Ἀποίχομαι. παρέρχομαι. Tittm. in Zon. p. 273. Ἀποίσετον. Dubites an huc conveniat ἀπενέγκητε, quod Hesychio reddidit Lob. Phryn. p. 724. 4. Ἀριστοφάνης] In Pace 649. Vide etiam infra vv. Ἔνδειξις et Παῦε. *Küst.* 5. νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Apertum miseram observationem et huic loco et glossae Παῦε a manu recentiore esse obtrusam. 7. Ἀπύλωτον στόμα. ἀθ.] Locus hic confusus est, qui sic legi et in ordinem redigi debet: Ἀπύλωτον στόμα. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Φρύνιχος δὲ ἀθύρωτον ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ etc. Confer Scholiastam Aristoph. Ran. 861. ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* Fugit virum perspicacem memoria gl. Ἀθύρωτον, unde homo sedulus novam glossam confecit. Accessit continuo similis fraus: Ἄπυος. ὁ δίχα ἕλκους. Quae delevi cum E. V. C. Et A. quidem ubi ea post Ἀποιχόμενα reposuit, ipsa scriptura Ἄποιος originem glossae prodidit. 10. πάλιν Med. pro πύλην. 12. Ἄπυρα σῖτα] Philostrat. p. 851. ἄπυρος χρυσός. vid. Wessel. Diod. T. I. p. 161. Pierson. Veris. p. 137. *Toup.* MS. Ἄπυρον aurum Graeci dicunt, οὐ τὸν συντηκόμενον μετ' ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐκ τοῦ ψήγματος, ἀλλὰ τὸν αὐτόματον: Agatharchid. apud Photium p. 1369. *Olear.* παρήγγειλε] παρήγγελε A. V. Sed παρήγγειλε Diodorus Sic. XIX, 96. Tum Μακεδονίοις C. Vid. Salmas. in Iul. Capitol. p. 262. [T. II. p. 107.] *Gaisf.* Diodori locus parum congruus: καὶ τούτοις μὲν παρήγγειλε φέρειν ἄπυρα σιτία πλειόνων ἡμερῶν. Dedi παρήγγελε: quamquam non multum tribuam doctrinae Passovianae in Parthen. p. 70. sq. 13. Καὶ Ἄπυρος] Ἄπυρος δὲ E. 14. Ὁ δὲ Ζήνων] Ex Diogen. Laert. in Zen. [VII, 26.] monente Wesseling. in Diodor. XIX, 37. p. 346. quem vide. Plutarch. Sertor. p. 574. δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον. Appian. p. 510. ἄπυρον τὴν νύκτα διήγαγεν. *Toup.* MS. Affert Gaisf. Ross. in Laert. p. 101. Adde v. Χυτρόπους. 15. Καὶ ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθ.] Vide Athenaeum lib. I. cap. 24. p. 31. unde Suidas locum hunc descripsit. *Küst.* καὶ ὁ ἀναδενδρίτης indidem ascripsit homo male sedulus.

Ἁπτόν. Quod tangi potest. Ἅπτων vero, vinciens vel tenens. Ἄπτωτος. Intrepidus. Ἀποίκησις. Migratio. Ἀποικίσαι vero verbum, urbem in loco deserto condere. Et Ἄποικοι, qui in locum desertum mittuntur habitatum. Ἔποικοι vero apud Thucydidem, qui urbem habitant. Ἀποικοδομεῖς. Aedificiis obstruis. sic Demosthenes in oratione adversus Calliclem. Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ. *Deplora me viventem magis propter triobolum: meae enim res perierunt.* id est perii. Et Aeschylus *Myrmidonibus: Me viventem Antiloche deplora magis quam illum mortuum.* Ἄποινα. Pretium quod pro caede vel corpore solvitur. sic Solo in Legibus. Ἄποιος. Qualitatis expers. Ἄπυος vero, per ῡ, qui est sine ulcere. Ἀποίσετε. Absportate. Ἀποιχόμενα. Abeuntia. Aristophanes: *Cessa, cessa.* mortuum enim conviciis insectabatur. apud veteres autem nefas erat defunctos maledictis incessere. Ἀπύλωτον στόμα. Aristophanes *Ranis.* Phrynichus vero legit ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. alii tamen ἀπύλωτον explicant, apertum, ianuam non habens; sive effrene et quod retineri nequit. Ἄπυρα σῖτα. Alimenta non cocta. *Ille vero Macedonibus praecepit, ut trium dierum cibaria non cocta praepararent.* Et Ἄπυρος τροφή, cibus non coctus, veluti poma et olera. *Zeno vero cibis igne non coctis vescebatur, et tenui pallio utebatur.* Et Ἄπυρος οἶνος, vinum non decoctum; aliud ἀναδενδρίτης vocatum.

Ἄπυστα. ἀνήκουστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ἀπφά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. Καὶ Ἀπφῦς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ· παπύς τις ὢν καὶ ἀπφῦς.

Ἀπφώ. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀπφῶ. ὃ σημαίνει τοῦ ἀποκρύφου, ἢ τοῦ ἀποκρυβέντος. Ἑλισσαῖος ὁ Προφήτης φησί· Ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφώ; ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῇ τοῦ Ἡλιοῦ μηλωτῇ, καὶ οὐ διῃρέθη.

Ἄρα. συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ καὶ ὡς ἔοικε καὶ ὡς φαίνεται. οὕτω Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀραβίζω, τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ. Ἀράβησε δέ, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

Ἀράβιος ἄγγελος. Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ ἢ Μεσσηνίᾳ. παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος αὐλητής.

Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν;

τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον, τῶν δὲ ἀνδραπόδων τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία·

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

---

1. Ἄπυστα. ἀνήκουστα] Ex Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 489. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Lex. Seg. p. 441. Ἄπυσια. ἀνήκουστα. Deinde Ἄπυτοι. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως. 2. ἀπὸ Θησέως] Puto scribendum esse πρὸ Θησέως. *Küst.* Huius quamvis interpretationem servarim, diversum tamen sensum opinor subesse: *Athenienses de Theseo peregre profecto nullam acceperant famam.* 3. Lex. Seg. p. 441. ἀδ. καὶ ὑποκόρισμα Med. 4. Libri bis ἀπφύς: vide vel Herodian. π. μον. λέξ. p. 31. Ceterum cf. Zon. pp. 237. 246. et uberrimum Eustathii locum in Il. ε. p. 565. 6. νῦν] καὶ νῦν B. E. Med. et Glossae MSS.apud Schleusner. in Lex. V. T. unde licet de perversitate huius articuli existimare. Ἀπφώ. ὃ σημ.] De hac voce, cuius sedes est 2 Regg. II, 14. sat multa collegerunt Gatakerus *de Stilo Novi Instrum.* cap. III. et Suicerus in Thesauro Ecclesiastico: quos vide. *Küst.* Ἀπφῶ cum Med. Ἀπφῶ usque ad Ἐλισαῖος om. A. qui reliqua exhibet post Ἄρα, Ἐλισαῖος — διῃρέθη om. C. Quae satis valent ad fidem glossae elevandam. Scribendum tamen Ἡλιού, mox abiiciendum οὐ, quippe sententiae damnosum. 11. καὶ ἀντὶ τοῦ δή] Cum seqq. habet A. post Ἄραβες. Post Πλάτων addit Med. Ἄρα. E. etiam καὶ ἄρα ἀποῤῥηματικός. Gl. habent Zon. p. 310. et Lex. Seg. p. 441. Scribebatur ἄρα, mox ἔοικεν. 13. Gl. om. C. Ἀῤῥάβες ἔθνος Zon. p. 286. Sequebatur exemplum ex v. Ἐμβαίνοντες repetitum, neque huius glossae praescriptioni consentaneum: Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολὺ (πολλῇ libri praeter A.) τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, οἳ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες ἐς τὴν νευρὰν, κυκλοῦσι τὸ τόξον. Omisi cum C. cum eodemque καὶ ante Ἀραβίζω inculcatum; fraudem etiam A. monstravit, qui Οἱ δὲ Ἀράβιοι — τόξον coniunxit cum διῃρέθη sub gl. Ἀπφῶ.

1. Ἀράβησε] Glossa Homerica: velut Il. δ'. 504. 3. ἐν Ἀνατ.] Additum ἐν cum A. B. C. E. V. Μεσηνίᾳ] Μεσσηνίᾳ A. C. 6. Ἀράβιον — αὐλόν] Haec novam glossam exordiebantur, repugnantibus vel articulis olim sub vv. Δραχμῆς et Τεττάρων vulgatis. Quae cum praegressis Ἀράβιος ἄγγελος ordine minus iusto succedant, tum ipse numerorum incessus facile commendat eam emendationem, quam Meinekius in Menandr. p. 18. occupavit: Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον; Ipse signum interrogationis addidi. Debuit igitur et versus post Μεσσηνίᾳ collocari, et alterius glossae caput Ἀράβιος αὐλητής constitui, demptis δέ et verbis temere repetitis καὶ Ἀράβιος . . . ἀκαταπαύστων. Emendationis viam nunc diserte nunc obscurius confirmat Arsenius p. 72. sq., ἄγγελον quidem grammaticus Coislinianus infra prolatus. Ceterum Ἀράβιος αὐλός sive αὐλητὴς usurparunt Libanius T. IV. p. 143. Pollux VI, 120. cf. Lex. Rhet. p. 214. 7. τίθεται δὲ ἐπὶ] Stephanus Byzantius v. Ἀραβία: Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητής, ἣν ἔταττον ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικήν, ὡς οὖσαν βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάροις αὐλητῇς χρῆσθαι. διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ὃς Δραχμῆς μὲν ἤλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Vide etiam de hoc proverbio Eustathium in Dionys. Perieg. [939.] et Hesychium. *Küst.* Zenobii II, 58. Diogenian. I, 28. Apostol. IV, 22. qui eadem fere habet quae Suidas verba. *Hemst.* 12. τεττάρων] In duobus MSS. Pariss. scriptum repperi τεγχάρων: uti etiam legitur infra v. Τεγχάρων. Sed vera lectio est τεττάρων, quippe quae confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii, Hesychii et Eustathii in Dionysium, sed etiam ipsius Suidae infra v. Δραχμῆς: ubi consentientibus quoque MSS. legitur τεττάρων. *Küst.* τεγχάρων etiam C. Scilicet librarios turbavit insolentior forma litterarum nexarum ττ. Monstrum illud Τεγχάρων quod a recentioribus in alphabeti seriem receptum est, non agnoscit A. neque V. in textu. MS. Coislin. 177. Ἀράβιος αὐλητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ λεγόντων. οἱ γὰρ Ἀράβιοι κατὰ συσκηνείαν καὶ συγγένειαν τὰς φυλακὰς ἐποιοῦντο· καὶ ὁ τεταγμένος φυλάττειν ἐπιθαμιαῖον (l. [cum Montf.] σπιθαμιαῖον) αὐλὸν ἔχων τῷ μήκει, δι' ὅλης ἥδε τῆς νυκτὸς μέλος ἔντονον, τὴν παῦσιν τοῦ μέλους οὐκ ἀγαθὸν τιθεμένοις [τιθέμενοι Montf.] σημεῖον. ἀπὸ τούτου ἐλήφθη [ἡ] παροιμία, ἣν μεταλλάξας Μένανδρος, Ἀράβιον, φησίν, ἐξεύρηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον. οἱ δέ φασιν τὸ παλαιὸν — Ἀράβια. τούτους αὐλῷ ᾄδοντας μόλις καταπαύειν, ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία [παρ. om. Montf.], δραχμῆς etc. *Gaisf.* Quem fugit ista dudum vulgata fuisse in Montfauconi Bibl. Coislin. p. 606.

Ἄπυστα. De quibus nihil auditur. *Et Athenienses ante Theseum erant obscuri.* Ἀπφά. Est blanda compellatio sororis et fratris. Et Ἀπφῦς, diminutive *pater*; quasi dicas παπύς, unde ἀπφύς. Ἀπφώ. Nunc. Ἀπφῶ. Significat occulti vel absconditi. Elisaeus Propheta: *Ubinam est Deus Eliae Appho? percussit enim aquas chlamyde Eliae, et divisae sunt.* Ἄρα. Coniunctio ratiocinativa. accipitur etiam pro sane, vel ut videtur, vel ut apparet. sic Plato. Ἄραβες. Nomen gentis. Ἀραβίζω, partibus Arabum faveo. Ἀράβησε vero, sonuit. Ἀράβιος ἄγγελος. *Arabius nuncius.* dictum ad imitationem proverbii Ἀράβιος αὐλητής. Menander *Anatithemene* sive *Messenia*: *Ergo Arabium mihi nuncium mori?* [Ἀράβιος αὐλητής.] Arabius tibicen. dicitur de iis qui perpetuo loquuntur. tradunt autem ingenuos olim non didicisse tibia canere, quod id sordidum duceretur; pleraque autem mancipia fuisse barbara et Arabia, de quibus dictum est proverbium: *Canit tibia cum unam accepit drachmam, desinit vero cum quattuor.*

Καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδείᾳ·

Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατ᾽ Ἀράβιον τὸν χορὸν τοῦτον.

[Ἀραβών. ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας.]

Ἀρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽ ἐπόψομαι; ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονήσω.

Ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; τουτέστιν, ἆρα γρύξαι ὀφείλετε ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;

Ἀράμενοι. ἐπάραντες. Καὶ Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.

Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλάσσης εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξου. ὄνομα ποταμοῦ. Καὶ Ἀράξαι, συντρῖψαι.

Ἀραρέ με. ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν.

Ἄραρε. κέκριται. οἷον βεβαίως οὕτως ἔχει καὶ ἀμετακινήτως. Καὶ Ἄραρον, ἥρμοσαν. Καὶ Ἀραρίσκω, ἁρμόζω. Καὶ Ἀραρυῖαν, ἡρμοσμένην.

Ἀραρώς, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ, καὶ αὐτὸς κωμικός, διδάξας τὸ πρῶτον Ὀλυμπιάδι ῥά. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Καινεύς, Καμπυλίων, Πανὸς γοναί, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενίδιον.

Ἀραρώς. πάγιος ἢ βέβαιος.

Ἀράσιμος. ὁ καταράσιμος.

Ἄρασθαι. ἀπενέγκασθαι, ἢ λαβεῖν, φορτίσασθαι. Ὅσῳ δὲ ἠΰξετο τῆς διαδοχῆς τὸ μέγεθος ἐν τῷ λόγῳ, τοσούτῳ μᾶλλον οὗτος πρὸς τὴν πειθὼ

---

3. *Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον*] Portus legendum putabat, *Κιθαρῳδὸς ἐξηγείρατο Ἀράβιος*: quod non aspernor. *Küst.* *ἐξηγείρατε* recte scriptum in Apostolio. Cod. Lugd. Bat. *ἐξηγείρατε*. *Hemst.* *ἐξηγείρατε* A. C. Scribendum fuit *ἐξηγείρατ᾽* cum Iacobsio, qui *τὸν* eiecto *τοῦτον* in principio versus alterius ponebat. Id quoque mallem abesse. 5. *Ἀραβών*] Scribendum esse *ἀῤῥαβών* ex vulgatis lexicis constat. *Küst.* Gl. B. C. E. V. omissam nunc quidem notavi. *ἡ ταῖς ὠναῖς* Zon. et Med. „Legendum ex Etymologo *ἡ ἐπὶ ταῖς ὠναῖς παρὰ* [hoc Zon. p. 292.] . . *διδομένη προκαταβολή* monuit I. Pearsonus *Exp. of Creed* Art. VIII. p. 330. ed. 1715." *Porson.* Cf. Salmas. de Modo Usur. p. 584. 7. *ποτ᾽ ἐπόψομαι*;] Scribe, *ποτ᾽ ὄψομαι*; Quomodo recte legitur apud Aristoph. Nub. 465. unde hunc locum desumpsit Suidas. *Toup.* *ἐπόψομαι* commendarunt Porsonus et Reisigius, quibus quantum consuetudo favet orationis prosariae, tantum repugnat scenicae poesis ratio. *ἆρ᾽ ἐγὼ πότ᾽* Edd. 9. *Ἄρά γε γρυκτόν*] Ex Aristoph. Lys. 657. *γε* bis om. A. C. V. 11. *Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπ.*] Scribe *ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα*. Vide Aristoph. Lysistr. 332. *Küst.* Suidas Schol. Arist. descripsit. 13. *Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλ.*] Ex Scholiasta Thucyd. II, 25. *Küst.* Vid. Duker. p. 627. 15. *Ἀράξαι*] *Ἄραξε. συνέτριψε* Apollonius Lex. p. 166. Nihil mutat Lex. Seg. p. 441. Et cognationis quidem aliquantum inter utramque glossam intercedere docet notatio Etym. M. p. 134. sive Zon. p. 286.

1. *Ἀραρέ με*] E Schol. Sophocl. Electr. 147. ut Portus monuit. Vide etiam supra v. *Ἀηδών*. *Küst.* Tetigit Zon. p. 306. 2. *πράσσωμεν* A. 4. *Ἄραρε*] Lex. Seg. p. 441. Vid. intpp. Hesychii. 5. *ἥρμοσαν*] *ἡρμόσθησαν* E. Vid. Il. *π'*. 214. *Ἀραρίσκω*] Zon. p. 307. Apollonius *Ἀρήρισκεν. ἥρμοζεν* ex Odyss. *ξ'*. 23. 7. *Ἀραρώς, Ἀθην.*] In prioribus editt. [et B. E.] post vocem *Ἀραρὼς* haec addita leguntur: *καὶ κλίνεται Ἀραρώ, ὥςπερ ἀμνώς, ἀμνώ, τυφώς, τυφώ.* Sed verba ista delenda censui, non solum quia contra sensum et seriem orationis in textum intrusa sunt, sed etiam quia in optimo Paris. A. ad marginem scripta leguntur: quod certissimum argumentum est ea recentioris cuiusdam Scholium esse. *Küst.* *Ἀραρὼς καὶ κλίνεται Ἀραρώ. Ἀθηναῖος* A. qui in marg. *Ἀραρὼς Ἀραρὼ ὥςπερ ἀμνὼς ἀμνὼ καὶ τυφὼς τυφώ.* Lectionem huius codicis, ut nonnunquam alias, hic parum accurate repraesentat Küsterus. Verba *καὶ κλ᾽ ἀραρώ* disertissime in contextu leguntur, reliqua in margine comparent. *Gaisf.* Qui somnium illud grammatici recoxit, haud improbante Meinek. Qu. Scen. III. p. 8. *Ἀραρότος*, ut oportuit, Alexis praeter alios. *Ἀθηναῖος*] *Ἀθηναῖος δὲ ἦν* E. 9. *Καινεύς*] Fabula haec laudatur a Polluce. *Küst.* 10. *Καμπυλίων*] Laudatur ab Athenaeo, uti et tres sequentes. *Küst.* Emend. Eustrat. 58. a. *Anon.* Scil. in Comm. ad Aristot. Ethic. Nic. IV. ubi legitur v. 15. *Ἀραρὼς ἐν Καμφύλωνι. Gaisf.* 11. *Παρθενίδιον*] *Παρθενίκαι* V. *παρνι*) E. *παρθενιδικόν* Med. Nomen incertum. 12. *Ἀραρώς. παγ.*] Plutarch. Dion. p. 972. *οὐκ ἀραρὼς τὴν γνώμην.* Hierocl. p. 286. *Toup.* MS. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 48. et Lex. Seg. p. 441. *βέβαιος*] E. marg. *Ἀραρὼς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ ἁρμόσας, ἀραρὼς ὑμεναίῳ.* 14. *Ἄρασθαι*] Polyaen. p. 211. *φορτίον ἀλρουμένους.* leg. *ἀραμένους*, ut p. 479. Synes. Ep. 105. p. 388. *μικρὸν ἀράμενος φορτίον. Toup.* MS. Zon. p. 306. 15. *Ὅσῳ δὲ ἠΰξετο τῆς διαδ.*] Totus hic locus excerptus est ex Vita Isidori a Damascio conscripta; ut patet ex Photio, apud quem in excerptis ex Damascio p. 1056. (346. a.) nonnulla eorum quae Suidas hic habet *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur. *Küst. in Add.* *Ὅσῳ*] *ὅσον* A. B. V. E. Vulg. tuetur Photius. 16. *πειθὼ*] *πυθὼ* E.

Cantharus *Medea*: *Chorum istum tanquam Arabium citharoedum nobis excitastis.* *Ἀραβών.* Pretium quod in emptionibus cautionis gratia datur ab emptoribus. *Ἀρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽, ἐγ. Hoccine unquam oculis meis mihi videre licebit?* id est, unquamne felicitate frui licebit? *Ἄρα γρ. Vobis hiscendumne erit?* id est, tantane in dicendo libertate uti vos decet? *Ἀράμενοι.* Qui sustulerunt. Et *Ἀραμένη*, quae sustulit urnam. *Ἄραντες.* Apud Thucydidem de itinere maritimo dicitur. interdum etiam de itinere terrestri. *Ἀράξης.* Nomen fluvii. Et *Ἀράξαι*, contudisse. *Ἀραρέ με.* Animo meo congruit, vel apta est. id est, ego et luscinia luctui pariter indulgemus. *Ἄραρε.* Decretum est, quasi fixum est et immutabile. Et *Ἄραρον*, aptarunt. Et *Ἀραρίσκω*, adapto. Et *Ἀραρυῖαν*, adaptatam. *Ἀραρώς.* Araros, Atheniensis, filius Aristophanis comici, et ipse comicus: qui primum docuit fabulas Olympiade CI. ex fabulis eius sunt *Caeneus*, *Campylio*, *Panis natales*, *Hymenaeus*, *Adonis*, *Parthenidium.* *Ἀραρὼς.* Firmus vel stabilis. *Ἀράσιμος.* Execrandus. *Ἄρασθαι.* Reportasse, accepisse, onus suscepisse. *Quanto autem magis successionis magnitudo verbis augebatur*, *tanto vehementius*

συνεστέλλετο, μεῖζόν γε ὂν ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄρασθαι φορτίον. καὶ γὰρ εἴ τίς με, ἔφη, πρὸς ἱερωσύνην ἐκάλει, ὁμολογῶν εἶναι τὸ χρῆμα θεοφιλέστατόν τε καὶ ὁσιώτατον, ὅμως τὸ ἐμαυτοῦ δέος ὡμολόγησα ἂν τῆς ἀσθενείας· ὑποκατακλινόμενός τε καὶ δυσωπούμενος πρὸς τὸ μέγα τοῦτο καὶ πάμμεγα τῆς ἱερωσίνης, ἀφίσταμαι, κατὰ Πίνδαρον, οὐ μέντοι τοῦ χείρονος, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦ κρείττονος κατ' ἐμαυτόν.

Ἀρασσόμενα. προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Νῦν θαμινοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις.

Ἄρᾶται. εὔχεται, ἢ καταρᾶται, ἢ ἐπιθειάζει. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί.

Ἄρατος. στρατηγός, ὥς φησι Πολύβιος, ὃς ἦν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον· καὶ γὰρ εἰπεῖν καὶ διανοηθῆναι καὶ στέξαι τὸ κριθὲν δυνατός· καὶ μὴν ἐνεγκεῖν τὰς πολιτικὰς διαφορὰς πρᾴως, καὶ φίλους ἐνδήσασθαι καὶ συμμάχους προσλαβεῖν οὐδενὸς δεύτερος· ἔτι δὲ πράξεις, ἀπάτας, ἐπιβουλὰς συστήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ ταύτας ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν διὰ τῆς αὐτοῦ κακοπαθείας καὶ τόλμης δεινότατος. ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ὁπότε τῶν ὑπαίθρων ἀντιποιήσασθαι βουληθείη, νωθρὸς μὲν ἐν ταῖς ἐπινοίαις, ἄτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς, ἐν ὄψει δ' οὐ μένων τὸ δεινόν. διὸ καὶ τροπαίων ἐπ' αὐτὸν βλεπόντων ἐπλήρωσε τὴν Πελοπόννησον, καὶ τῇδέ πῃ τοῖς πολεμίοις ἀεί ποτ' ἦν εὐχείρωτος. οὕτως αἱ τῶν ἀνθρώπων φύσεις οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἔχουσί τι προλυειδές, ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς. ὥστε τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς διαφέρουσι τῶν ἐνεργημάτων πρὸς ἃ μὲν εὐφυῶς ἔχειν, πρὸς ἃ δὲ ἐναντίως· ἀλλὰ περί τινα τῶν ὁμοειδῶν πολλάκις τὸν αὐτὸν καὶ συνετώτατον εἶναι καὶ βραδύτατον, ὁμοίως δὲ καὶ τολμηρότατον καὶ δειλότατον. οὐ παράδοξα ταῦτά γε, συνήθη δὲ καὶ γνώριμα τοῖς βουλομένοις συνεφιστάνειν. τινὲς μὲν γὰρ ἐν ταῖς κυνηγίαις εἰσὶ τολμηροὶ πρὸς τὰς τῶν θηρίων συγκατασπάσεις, οἱ δ' αὐτοὶ πρὸς ὅπλα καὶ πολεμίους ἀγεννεῖς· καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοί, κοινῇ δὲ καὶ μετὰ πολεμικῆς ἐνίων συντάξεως ἄπρακτοι.

Ἄρατος, Σολεὺς τῆς Κιλικίας· ἔστι γὰρ καὶ ἐν

1. συνεστέλλετο] ἀνεστέλλετο B. E. Illud Photius. 3. ὁμολογῶ E. Expectabam μυθολογῶν. 7. κατὰ Πίνδαρον] Ol. I, 83. 10. Ἀρασσόμενα] Lex. Seg. p. 442. cf. Hesychius. 11. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiar. IV, 5. Anth. Pal. V, 248. 12. τὸ πρόσωπον] In uno MS. Paris. legitur τὸ μέτωπον. Küst. Sic A. B. E. C. et Anthol. τὸ om. Med. 14. V. Il. ν'. 286. ἐπιθειάζει τῷ πατρί] Scribendum: ἢ ἐπιθεάζει τῷ δεινί. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί. Quomodo legitur apud Schol. Hom. Odys. β'. 135. Ἀρήσετ' Ἐρινῦς. τοῦτο ἔλεγον ἐπιθεάζειν τῷ δεινὶ οἱ ὕστερον, ὡς παρὰ Φερεκράτει. Aliud autem est, si grammaticos audias, ἐπιθειάζειν, aliud ἐπιθεάζειν: de quibus consulendus Hesychius. Adde quoque Eustathium in locum [p. 1438.]. Vide et quae scripsit Hemsterhusius in Praefat. ad Thucydidem Dukeri. Toup. I. p. 80. Commentum Toupio non indignum. ἐπιθυάζει C. V. quo usus indicio mox librorum scripturam κἀπιθειάζει refinxi. Dein τῷ πατρὶ omiserunt A. B. C. E. V. Lex. Seg. p. 442. Verum totum illud additamentum ἢ ἐπιθειάζει τῷ πατρί tollendum, ut profectum ab versu posteriore. 17. Ἄρατος. στρατηγός, ὥς φησι Πολ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Polyb. IV, 8. Küst. 19. στέρξαι] Rectius apud Polybium στέξαι. Küst. στέξαι A. τὸ κριθὲν om. E. 21. πρᾴως] πρᾴος Polyb. ἐνδύσασθαι] Polybius habet ἐνδήσασθαι: quod magis placet. Küst. Sic A. 23. ἀπάτας] ἀπάσας A. ut videtur. συστήσασθαι] στήσασθαι B. E. 2. αὐτοῦ edd. vulgg. 4. εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς] Rescribe ex Polybio, ἄτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς. Küst. ἄτολμος A. V. ap. Gron. Em. p. 64. 6. ἐπ' αὐτῶν A. E. 8. ἀεί ποτ'] ἀεὶ V. E. 10. ἔτι δὲ] ἀλλὰ καὶ V. ταῖς ψυχαῖς ὥστε om. E. ὥστε om. B. 11. μὴ μόνον — πολλάκις τὸν αὐτὸν om. V. 14. ὁμοίως δὲ om. V. 15. οὐ παράδοξα δὲ ταῦτά γε ἀλλὰ συνήθη καὶ γν. E. 17. συνεφιστάνειν] συνεφιστάναι V. κυνηγεσίαις] κυνηγίαις A. B. E. 18. συγκατασπάσεις] Polybius habet συγκατασάσεις; quod magis probem. Küst. 19. τῆς τε] τε om. B. E. 21. δὲ καὶ] καὶ om. V. καὶ κατὰ mendum vulg. 23. Ἄρατος. Σολεὺς τῆς Κιλ.] Cum iis quae Suidas hic de Arato tradit, conferenda est vita Arati, Graece ab anonymo conscripta, quae una cum Hipparcho Bithyno et Achille Statio in Arati Phaenomena edita est Florentiae apud Iuntas, 1567. Küst. Ἄρατος — καταλογάδην Eudocia p. 62. nonnullis tamen truncatis. γὰρ καὶ] δὲ καὶ V. καὶ om. B.

ad illorum argumenta refugiebat, quod onus illud maius esset, quam quod humeris suis sustinere posset. etenim, aiebat, si quis me ad sacerdotium vocaret, quamvis hanc rem et deo gratissimam et sanctissimam esse confiterer, meae tamen imbecillitatis metum non dissimularem: immo me submittens et ad sacerdotii maiestatem oculos quasi attollere verens cederem, secundum Pindarum, non parte deteriore, ut ille, sed viribus meis praestantiore. Ἀρασσόμενα. Allisa, collisa. in Epigrammate: *Nunc frequentibus plagis incassum frontem contundis.* Ἄρᾶται. Precatur, imprecatur, vel per deos obtestatur. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Deinde precatur et per deos obtestatur patrem.* Ἄρατος. Aratus, belli dux, ut ait Polybius. hic cetera quidem vir erat numeris omnibus absolutus ad res gerendas. nam et eloquendi facultate et ingenio et, quicquid statuisset, taciturnitate praestabat, praeterea in dissensionibus civilibus leviter ferendis, iungendis amicitiis, sociis alliciendis, nemini secundus. idem in molitionibus occultis, dolis, insidiis hosti struendis iisque laboris improbi tolerantia audacter ad effectum perducendis, solertissimus. hic tamen idem quoties in castris et acie versabatur, tardus in consiliis excogitandis, in rebus aggrediendis parum audax erat, neque periculorum conspectum ferre valebat. quare tropaeis ad se spectantibus totam Peloponnesum implevit, semperque ab hac parte facilem se praebuit adversariis superari. Adeo naturae hominum non in corporibus tantum, sed multo quidem magis in animis magnam quandam habent varietatem: ut idem homo partim aptus, partim ineptus inveniatur, non modo ad diversas actiones, verum etiam ad nonnullas, quae generis sunt eiusdem: estque idem saepe ingeniosissimus et tardissimus; similiter audentissimus idem ac timidissimus. neque rem abhorrentem a communi hominum opinione dicimus, sed quam usu sint experti perdidicerintque qui velint attendere. nimirum sunt qui in venationibus ad congressus cum feris animosos, in armis contraque hostes ignavos se praebeant; alii ad bellicos usus, quoties viritim inter privatos res geritur, expediti sunt atque solertes, publice vero et in acie ad rem gerendam inepti.* Ἄρατος. Σολεύς. Aratus Solensis, Cilix (est enim

Κύπρῳ πόλις Σόλοι· υἱὸς Ἀθηνοδώρου. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Μύρις, Καλώνδας, Ἀθηνόδωρος. ἀκουστὴς δὲ ἐγένετο γραμματικοῦ μὲν τοῦ Ἐφεσίου Μενεκράτους, φιλοσόφου δὲ Τίμωνος καὶ Μενεδήμου. γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γονατᾶς κληθείς· καὶ συνῴκει τε αὐτῷ καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε· σύγχρονος Ἀνταγόρᾳ τῷ Ῥοδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ· ἐποποιούς. συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ Φαινόμενα· ὧν θαυμάσιος ἡ εἰσβολὴ καὶ ὁ ζῆλος Ὁμηρικός· Ὕμνους εἰς Πᾶνα, Σπονδοφόρους, Παίγνια, Ἀστρολογίαν καὶ Ἀστροθεσίαν, Σύνθεσιν φαρμάκων, Θηριακῶν ἐπιτήδεια, Ἀνθρωπογονίαν, Ἐπιθυτικόν, Εἰς Θεόπροπον, Εἰς Ἀντίγονον, Ἠθοποιίας, Ἐπιστολάς, Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου γυναῖκα δὲ Ἀντιγόνου, Ἀνατομήν, Εἰς Παυσανίαν τὸν Μακεδόνα, Ἐπικήδειον Κλεομβρότου, Διόρθωσιν Ὀδυσσείας, Ἐπιστολὰς ὁμοίως καταλογάδην.

Ἄρρατον. ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτως Πλάτων.

Ἀράττων δέ, πλήττων, κρούων.

Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηίδος.

Ἀραχὶ καὶ Ἀρχί. ἐπιρρήματα.

Ἀρραχίων. ὄνομα κύριον.

---

1. ἀδελφοὶ] ἀδελφὴ V. 2. *Καλώνδας*] Male *Καλιόνδας* in Script. vitae Arati p. 268. A. quod Graeca forma caret. *Καλώνδας* autem est *Καλωνίδης*, ut *Ἐπαμινώνδας Ἐπαμινωνίδης*. *Hemst.* Qui de nominis forma dixit in Callim. p. 590. adde Valck. in Schol. E. Phoen. 1386. κα . . in lacuna A. 5. *γεγονὼς ἐν τῇ ρκδ' Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασ.*] Anonymus in vita Arati modo laudata: *Γέγονε δὲ ὁ Ἄρατος κατὰ Ἀντίγονον τὸν τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ὃς ἐπεκαλεῖτο Γονατᾶς. ἦν δὲ υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· καὶ γυναῖκα εἶχε Φίλαν, τὴν Σελεύκου καὶ Στρατονίκης θυγατέρα. ἦν δὲ φιλόλογος γενόμενος, καὶ περὶ ποιητικὴν ἐσπουδακὼς περὶ πολλοῦ ἐποιήσατο πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῶν πεπαιδευμένων ἔχειν παρ' αὐτῷ, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄρατον, ὃς παρὰ τῷ βασιλεῖ γενόμενος καὶ εὐδοκιμήσας ἔν τε ἄλλῃ πολυμαθείᾳ καὶ ποιητικῇ προετράπη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι.* Haec Suidam egregie illustrant. *Küst. γεγονὼς* verte *fuit*, non *natus est. Reines.* 7. *Γονατᾶς*] *Γονατᾶς* A. E. Med. sola, *γανατᾶς* B. 11. *Ὕμνους εἰς Πᾶνα*] Vita minor Arati p. 445. Buhl. *ἐπισταθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ ποίημα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τῆς Ἀρκαδίας.* Adde p. 433. 12. *Ἀστρολογίαν*] Id est, *Κανόνος κατατομήν*. Hinc facile tollas ridiculam mendam in Vita Buhl. p. 432. f. *καὶ Ὀστολογίαν*. Ceterum Tzetzes cognovit etiam *Ἀστρικά*.

1. *Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιτήδεια*] Sic locum hunc 2 MSS. Pariss. exhibent, qui in prioribus editt. absque ulla interpunctione sic legitur: *Σύνθεσιν φαρμάκων Θηριακῶν ἐπιτηδείαν. Küst.* Similiter *Σ. φαρμάκων ἰατρῶν ἐπιτηδείαν* Eudocia: *ἰατρικῶν* Müller. in Reines. p. 32. Itaque suspectum fit interpolationis istud *θηριακῶν ἐπιτηδείαν* sive *ἐπιτήδεια*. Ceterum *Σύνθεσις φαρμάκων* nihil differre videtur ab volumine celebri *Ἰατρικῶν* (v. Pollux II, 4.) vel *Ἰατρικῶν δυνάμεων*, quod memorant Biographi Buhl. pp. 433. 442. perstrinxitque alius p. 445. *οὐ τίθεμεν αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι, γράψαντα τὰς ἰατρικὰς δυνάμεις.* Summatim attigit Galenus in Medicis Kühnii T. XIV. p. 144. 2. *Ἐπιθυτικόν*] Perperam *Σκυθικόν* apud Script. vitae Arati legitur p. 270. D. pro *Ἐπιθυτικόν*, quod Petavium fefellit. *Hemst.* Nullius tamen coloris vox ista *Ἐπιθυτικόν*. Legendum *ἔτι Θυτικόν*. Psellus in Boisson. Anecd. T. III. p. 210. *Ἀράτου δὲ τὰ Θυτικὰ καὶ τὰ περὶ Ὀρνέων* (*ἀμφιβάλλεται*). Prius quidem Opusculum nihil opinor ab Anatome diversum fuisse; libelli de Avibus memoriam innuit Suidas v. *Χειμὼν ὀρνιθίας*. *Εἰς Θεόπροπον*] Scholiasta Homeri Il. σ'. 486. laudat Aratum *ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον Ἐπικηδείῳ*: quod opus Suidas hic fortasse intelligit. *Küst. ποίημα εἰς Θεόπροπον* Arati citat Theon in Schol. Phaenom. (259.) ubi de Pleiadibus et Electra et reliquis agit. *Reines.* 3. *Ἐπιστολάς*] De his notanda sunt verba Anonymi in vita Arati: *Τὰς δὲ Ἀράτου ἐπιστολάς, ὧν ἀνωτέρω* [nimirum p. 431. *ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἄρατος*] *ἐμνήσθημεν, πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτάς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατευσεμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν ἀλλὰ Σαβιρίου Πόλλωνος. τοῦ δὲ αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Küst.* 5. *γυναῖκα δὲ*] δὲ om. B. E. Philam, Antigoni uxorem, Seleuco natam fuisse docet Clinton. F. H. II. p. 499. *Ἀνατομήν*] *τὸ περὶ Ἀνατολῆς* mendum Biographi p. 442. 6. *Ἐπικήδειον τὸν Κλεομβρότου*] Non placet haec *σύνταξις*. Vel enim scribendum est *ἐπικήδειον εἰς Κλεόμβροτον*, vel *ἐπικήδειον εἰς τὸν Κλεομβρότου θάνατον. Küst. τοῦ Κλεομβρ.* E. *τὸν* expunxi cum Eudocia. Commemoravit Vitae scriptor p. 433. *εἰς Μύριν τὸν ἀδελφὸν ἐπικήδειον. Διόρθωσιν Ὀδυσσείας*] Anonymus in vita Arati: *Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ διώρθωσε· καὶ κεκλεῖται τις διόρθωσις οὕτως Ἀράτειος, ὡς Ἀριστοφάνης. τινὲς δὲ αὐτὸν εἰς Συρίαν ἐληλυθέναι φασί, καὶ γεγονέναι παρ' Ἀντιόχῳ, καὶ ἠξιῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ ὥστε τὴν Ἰλιάδα διορθώσασθαι, διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι. Küst.* Huius nulla iam vestigia supersunt: v. Wolf. prolegg. in Hom. p. 187. 7. *ὁμοίως*] An *ἀμοιβαίας*? *Hemst.* Nihil me auctore mutandum, sed indici poeticorum voluminum eximendum *Ἐπιστολάς* ante *Ἐπιγράμματα*. 8. *Ἄρρατον*] *Ἄρρηκτον* Albert. Misc. Critt. p. 272. refutatus ab Ruhnk. in Tim. p. 50. Adde Schol. Platon. pp. 370. 414. et Zon. p. 301. cum Lex. Seg. p. 442. Ceterum *Ἄρρατον δὲ* A. B. Mox *Ἀράττων* A. E. pro *ἀρράττων*. *δὲ ἤγουν* E. 10. *Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηίδος*] Scribe *Ἀραφήν. δῆμος Αἰγηίδος*, ut apud Stephanum Byzantium. *Ἀραφήνιος* enim est nomen *δημότου*, non vero ipsius *δήμου* sive populi. *Küst.* Aut *Ἀραφὴν* scribendum aut *δημότης*, adhibito Stephano, monuerat Portus. Mirum tamen sero criticos quasi poenitentia actos severius cum scriptore egisse, qui talia soleat negligentius pronunciare: vide vel vv. *Ἀναγυράσιος* et *Ἀναφλύστιοι*. In *Ἀραφήνιος* consentit Lex. Seg. p. 441. cum Harpocr. 11. Om. vulg., servat Zon. p. 310. Soni vocabulorum incomperti. Diversas in nomine Arrhachionis scripturas (cf. Pausan. VIII, 40.) intuenti credibile videtur hos librariorum errores esse de v. *Ἀρραχίων* ambigentibus. 12. *Ἀρραχίων*] De eo vide quae collegit Scaliger ad Olymp. LIV. *Küst.* *Ἀραχίων* A. V.

Cypri urbs Soli), Athenodori filius. huius fratres fuerunt Myris, Calondas, et Athenodorus. auditor fuit Menecratis, grammatici Ephesii, philosophorum vero Timonis et Menedemi. vixit Olympiade CXXIV. temporibus Antigoni, regis Macedoniae, cognomento Gonatae, filii Demetrii Poliorcetae; eiusque familiaritate usus apud eum obiit; aequalis Antagorae Rhodii et Alexandri Aetoli. fuit epicus poeta, scripsitque libros hos: *Phaenomena*, quae habent initium admirabile et imitationem Homeri, *Hymnos in Panem*, *Spondophoros*, *Ludicra*, *Astrologiam et Astrothesiam*, *Compositionem medicamentorum*, *Theriacorum usum*, *Hominum generationem*, *Epithyticum*, *In Theopropum*, *In Antigonum*, *Ethopoeias*, *Epistolas*, *Epigrammata in Philam*, Antipatri filiam, Antigoni vero uxorem, *Anatomen*, *In Pausaniam Macedonem*, *Epicedium Cleombroti*, *Recensionem Odysseae* et *Epistolas*, oratione soluta. *Ἄρρατον*. Robustum, firmum. sic Plato. *Ἀράττων* vero, percutiens, pulsans. *Ἀραφήνιος*. Pagus tribus Aegeidis. *Ἀραχί* sive *Ἀρχί*. Adverbium. *Ἀρραχίων*. Nomen proprium.

Ἀράχνειον νῆμα. καὶ Ἀραχναῖος μίτος, ὁ λεπτότατος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν ἄτρακτον.

Ἀράχνη. Θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωύφιον· παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν.

Τρισσαὶ θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀράχνᾳ τεῦξαι λεπταλέον μίτον ἐπιστάμεναι.

εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικὰ ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν·

Ὥσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Καλλίμαχος·

Ἔργον ἄράχνα.

Κρατῖνος δὲ Πυτίνῃ·

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.

Φερεκράτης Τυραννίδι·

Ἆρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κενᾶις;

Νικόφρων Ἀφροδίτης Γοναῖς·

Ἆρ' ἀράχνιόν τι φαίνετ' ἐμπεφυκέναι;

Ἀραχώσιοι. ἐθνικόν. Καὶ Ἀραχωσία, χώρα.

Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἁρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν. ἦν μὲν γὰρ ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατειλημμένος πάθεσιν, ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. οὕτω δὲ εἰς ἔσχατον ὅρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπετήδευεν, ὥστε οὐκ ἄν τις ἐπίστευσε πειραθείς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε. μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζη τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων. καὶ οἶγε προσήκον-

1. Cf. Zon. p. 286. 2. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Archiae XI, 3. Anthol. Pal. VI, 39. Cf. v. *Ἄτρακτον*. 6. *ἀρσενικῶς*] *ἀρσενικόν* B. C. E. Om. Zonaras. Cf. vetustam interpolationem in v. *Νάκος*. 7. *Τρισσαὶ θέσαν*] Antipatri Sidon. Ep. XXII. pr. Anthol. Pal. VI, 174. *θέσαν*] *θέαν* A. Tum *ἅλικες* A. V. C. 8. *λεπτανέον* B. E. 9. *ἀράχνης* usque ad *βρίθει* habet Lex. Seg. p. 442. ubi *καλλίοις* pro *Καλλίᾳ*, omisso in seqq. Calliae exemplo. Aeschylum Laio Hesychius addit. Apud hunc quod extat, *Ἀράχνηκες*, *ἀράχναι*, corrigendum suspicor sic, *Ἀραχνικοί* (vel *ἀραχνικαί*), *ἀράχναι*. Ceterum attigit usum vocis, tot poetarum exemplis contestatae, post Valckenarium Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 282. sq. et VIII. p. 29. adde Blomf. gloss. Agam. 1469. 10. *ἀραχνικὰ* per consuetum errorem fluxisse videtur ab *ἀραχνικός*. Hanc tamen nominis formam difficilius mihi patior persuaderi, quam quod allatum est a Dracone p. 20. *ἀραχναία*. 12. Laborant numeri: quibus lenissime succurras reposito, *ὡσπερ γ' ἀρ. προφορούμενα*] *προφορουμένω* dedi cum C. Formulam confirmat Arist. Av. 4. 14. *Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.*] Versus anapaesticus: *Omnia plena sunt aranearum.* Intelligenda autem sunt *arma* sive *instrumenta bellica*, quae pacis tempore suspensa, araneis sedem exoptatam praebebant. Bacchylides apud Stobaeum: *Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθῶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται. Toup.* Ad Inachi antra rettulit Welckerus *über das Satyrspiel* p. 307. 16. *ἔργον ἀράχνας* Bentleius in Callim. fr. CCCIV. cui Toupius II. p. 257. quod obiecit *ἀράχνα* Dorice dictum videri pro *ἀράχνου*, haud persuadet. Poterat ille huc revocare, quae superiore loco parum quadrant, *ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὁρᾶς*. Ceterum horum exemplorum tanta est perturbatio, ut de singulis non ausim liquido pronunciare. Desideratur enim, quam etiam Zon. p. 301. fecit, diserta mentio de v. *ἀράχνιον*. 17. *Πυτίναις*] *Πιτύναις* E. *Πυτίνῃ* Gaisf. Verum ipsa librorum scriptura recondere videtur *ὃς* vel *σὺ δ'*, ad integritatem senarii necessarium.

2. *Ἆρ' ἀράχνια*] Sic A. B. V. E. C. Edd. ante Gaisf. *ἀράχνεια* sine *ἆρ'*. Vide Valcken. Diatr. Euripid. p. 169. qui *σιπύαισι* reponit pro *σικυαῖσι*. Versus olim repetebatur sub v. *Συκυαῖσι*. 3. *Νικοφῶν* Meinek. Qu. Sc. II. p. 59. 5. *ἐθνικόν*] *ἐθνικοί* A. V. Posterior membrum habet Zon. p. 295. 7. *Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκ.*] Articulum hunc de Arbazacio (qui in Chronico Marcellini comitis et Iordanis male vocatur Narbazaicus) ex historia deperdita Eunapii a Suida descriptum esse puto. *Küst.* Atqui hoc ipsum putavit H. Valesius in Ammian. Marcell. XV. p. 93. quod dissimulari non debuerat. *Hemst.* Eunap. Nieb. p. 117. 9. *μὲν γὰρ*] *μὲν* om. B. E. *συγκατειλημένος*] *συγκατειλημμένος* A. B. 11. *ἀῤῥήκτοις*] Vocem hanc esse superfluam facile apparet. Est enim interpretatio *τοῦ Ἡφαιστείοις*: quae cum initio ad marginem notata esset, postea a librario aliquo in textum recepta fuit. Vide infra v. *Ἡφαίστειος*, ubi locus hic repetitur, et praeter *ἀῤῥήκτοις* aliud insuper scholium, *ἀλύτοις* nempe, imprudenter in textum intrusum est. *Küst.* *ἀλύτοις* addunt A. B. V. E. *ἀῤῥήτοις* B. E. *ἀῤῥήκτοις* rettulimus ad *δεσμοῖς*. Mox *καὶ* omissum in v. *Ἡφαίστειος*. 12. *ἔμπεδον*] *ἔμπεδος* E. et B m. sec. *τὰ δὲ ἦν* in v. *Ἡφαίστειος*. 15. *πειραθείς*] Videtur potius addita negatione legendum esse *μὴ πειραθείς*: quod et Portus monuit. *Küst.* 15. *μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam infra v. *Μουσουργοί*. *Küst.* 16. *συνέζη* A. E. et inferior glossa. 17. *εἶχεν*] *ἔσχεν* A.

Ἀράχνειον νῆμα. item *Ἀραχναῖος μίτος*, filum araneae, id est tenuissimum. in Epigrammate: *Et saepe rotatum fusum, tenuissimi fili ministrum.* *Ἀράχνη*. Genere feminino, tela araneae. *Ἀράχνης* vero, genere masculino, ipsum animalculum, dictum quod *ἀραιὰ ἴχνη*, id est, tenues pedes habeat. *Tres dedicarunt aequales, aranearum instar tenue filum deducere callentes.* Extat *ἀράχνης* etiam apud Hesiodum, Pindarum, Callim; item *ἀραχνικὰ* de textis aranearum. Callias *Cyclopibus*: *Ut araneus viam cis ultroque pererrantes.* Femininum habet Sophocles *Inacho*: *Omnia plena sunt aranearum telam texentium.* Callimachus: *Opus araneae.* Cratinus *Pytine*: *Aranearum plenum geris ventrem.* Pherecrates *Tyrannide*: *Nonne hae velut araneae in cucurbitis inanibus haerent?* Nicophon *Veneris natale*: *Nonne cernis araneum implicitum?* *Ἀραχώσιοι*. Nomen gentis. Et Arachosia, regio. *Ἀρβαζάκιος*. Arbazacius, Isaurus, sub Arcadio Imperatore vixit: quem propter avaritiam Harpazacium appellabant. erat enim tribus vitiis tanquam Vulcani vinculis firmiter constrictus, in iisque constanter perseverabat. vitia autem erant insanus amor, ebrietas, avaritia. tanto autem studio illis quas existimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset eum tantos in tribus illis vitiis progressus fecisse. tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque ullus alius e ministris eas numerare posset. ac

τες αὐτῷ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμόν· οὕτω κἀκεῖνοι τὰς ἑταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν.

Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἀνὴρ τόν τε βίον σώφρων καὶ πραγμάτων εἰ δή τις ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξειργασμένος, μείζω δὲ τότε διανοούμενος. οὗτος ἀκηκοὼς τόν τε βίον καὶ τὰ ἤθη, οἷς χρῆται βασιλεύς, ἐς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορίᾳ γενναίου ἀνδρὸς οὗτος ἕξοι τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βουλὴν συντίθεται περὶ ὅλης ἀρχῆς.

Ἀρβέλαι. πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐξεπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί οὖ γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας;

Ἄρβηλα. ὄνομα τόπου. Καὶ Ἀρβήλιος, Ἀθη- 311
ναίοις. Ἀρβύλη δὲ τὸ ὑπόδημα.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις. Καὶ Ἀργαλέον, χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ἀλγαλέον, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. ἐκ τούτου παράγωγον ἐργαλέον, καὶ τροπῇ· ὡς ἀπὸ τοῦ ἕπω, ἀπύω, τὸ φωνῶ. Ἀργαλέον δέ, δύσκολον, δυσχερές. Καὶ Ἀργαλέως ἐπιρρηματικόν. Καὶ Ἀργαλεώτερον.

Ἀργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν οὐ φέρει ψυχῆς.

Ἀργανθώνη. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. Καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος τῆς Κίου νήσου.

---

1. λογισταὶ ab Valesio in Ammian. Marc. XV, 5, 36. explicati. 3. αὐτοῦ — ἕνα ἀριθμὸν om. B. E. αὐτῶν Valesius, αὐτοὺς Niebuhrius: quos fugit intelligentia loci. Rectiora Boisson. in Anecd. T. III. p. 143. 4. ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· ὅτι τῶν δακτ.] Idem apophthegma Orontis refert Aristides apud Photium p. 1304. Ὑπὲρ περὶ τοῦ δακτύλου φασί ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς ὁ αὐτὸς ὢν τῇ θέσει ποτὲ μὲν τὰ μύρια σημαίνει, ποτὲ δὲ οὐ πλέον ἢ ἕν. Et pag. seq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, καὶ ὁ δάκτυλος, ἔφη, ποτὲ μὲν ἓν ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει. Küst. Vid. Aristid. Vol. II. p. 257. et Schol. ib. Toup. MS. Olim haec sententia repetebatur in v. Ὀρόντης. 7. μονάδα καὶ μυριάδα sub v. Μουσουργοί. 8. Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Nicolai Damasceni, quae Suidas descripsit ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 425. Küst. βασιλεὺς Μήδων] Scribe ὕπαρχος Μήδων, i. e. *Praefectus Medorum*: ut recte apud Constantinum loco laudato. Küst. 9. ἀνὴρ τόν τε β. σ.] τόν τε β. σ. ἀνὴρ E. 10. κυνηγεσίοις] κυνηγεσίαις V. 12. μείζω δὲ] δὲ om. V. 13. ἤθη] ἤδη B pr. Mox scribendum ὁ βασιλεύς. 15. ἕξει] ἕξοι A. V. ἔχοι Damasc. Mox τοῦ πολέμου E. inter vss. interposito τῆς Ἀσίας.

1. Ἀρβέλαι] Ἀρβέλα coni. Heinsius in Sil. Ital. XIV, 269. Vid. Cluverii Sicil. Antiq. p. 390. Si recte h. l. scriptum Ἀρβέλαι vel Ἀρβέλα, equidem non video quomodo in loco Silii per metrum stare possit *Arbela. Gaisf.* ἡ Ἀρβέλη et mox δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε om. V. C. 2. εὐξεπάτητον A. 3. Apostolius XVIII, 86. τίς οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας; cuius scripturam Küsterus probavit in v. Τίς (vel paulo ante Τί) οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας, ubi recurrit eadem explicatio. Frustra homines docti laborarunt in numeris quasi trimetri restituendis. 4. Ἀρβήλιος, Ἀθηναίοις] Quid hoc? Nihil certe simile me apud ullum scriptorum veterum legisse memini. Quare suspicor locum hunc non solum esse corruptum, sed etiam mutilum, eumque sic in integrum esse restituendum: Ἀρβήλιος, ἀπὸ τοῦ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Vide Steph. Byzantium v. Ἄρβηλα. Küst. Ἄρβηλος Ἀθμονεύς. Hemst. Strabo XV. 737. τὰ δὲ Ἄρβηλα κατοικίαν ἀξιόλογον, κτίσμα Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Reines. f. ὡς Ἀθηναίοις. Ἀρβύλη καὶ Ἀρβυλλὶς Lexicon Περὶ πνευμ. ed. Valck. p. 212. Ἀρβυλλὶς Anthol. p. 481. et Theocritus. Toup. MS. ἀραβήλοις Zon. p. 295. ubi Tittmannus: „Nihil mutandum puto quam v. Ἀθηναίοις. Enimvero constat ἄρβηλον esse σκυτικὸν ἐργαλεῖον περιφερές, quod apud Athenienses dicebatur σμίλη. Hinc non plane veri dissimile esset legendum esse, καὶ ἀρβήλιος· Ἀθηναῖοι σμίλαις, vel καὶ ἀρβ. σιδηρίοις." Glossa felicioribus ingeniis committenda. 5. τὸ ὑπόδημα] V. Schol. Eur. Or. 140. 7. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις] Falsum est verba praecedentia reperiri apud Euripidem Bacchis. Quare alibi ea quaerenda sunt. Küst. Est Theognidis v. 625. Vid. Pierson. Veris. p. 121. Toup. Annotationem nisi fallor in marginem olim lector quispiam coniecerat, qui similitudinem celeberrimi dicti Eur. Bacch. 335. meminerat. Ἀργαλέον, χαλεπόν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1. Küst. 9. ἔργον δὲ] Immo cum Schol. ἢ ἔργον. 10. ἐκ τούτου] καὶ τούτου C. ἐκ τούτου δὲ E. Mox τροπῇ τοῦ ε εἰς α ἀργαλέον E. 12. δύσκολον] ἤγουν δύσκολον E. δύσκολον, δυσχερές Schol. iungit praegresso χαλεπόν. ἐπιρρηματικόν] ἐπίρρημα E. C. Mox Ἀργαλεώτερος C. 14. ψυχῆς] Leg. ψυχῇ: v. Matth. XII, 36. Hemst. Vide de h. l. dissertationem bene longam Iablonskii Opusc. T. II. p. 424. Gaisf. 16. κλίνη] κρήνη Sevinus (Comment. Acad. Inscr. T. V. p. 224.) a Brunckio laudatus: cui praeierat Turnebus Adv. XI, 15. Ἀργανθώνιον] Ἀργανθώνειον V. C. Zon. p. 302. et Reinesius, qui parum feliciter τῆς Βιθυνίας reponi iussit. δὲ statim addit A. Post νήσου versum Apollonii I, 1178. sequentem, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο, quem petiit Med. a Zonara, delevi, cum eo careant A. B. C. E. Ceterum Toupius in prolixa disputatione haec quoque posuit:

---

numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum digitum et decem millia et unum significare: sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant. Ἀρβάκης. Arbaces, rex Medorum sub Sardanapalo, vir singulari temperantia rerumque usu haud vulgari praeditus, atque in venatibus bellisque exercitatus: qui cum multa ante strenue fecisset, tum vero adhuc maiora animo agitabat. hic cum interiorem regis vitam moresque auditu accepisset, ita secum reputare coepit, penuria viri cuiuspiam strenui penes Sardanapalum regnum Asiae stare. quare de toto imperio consilium iniit. Ἄρβελαι. Arbela, oppidum Siciliae, cuius incolae facile decipi posse putabantur. unde ortum proverbium: *Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris?* Ἄρβηλα. Nomen loci. Et Ἀρβήλιος.* At Ἀρβύλη, calceamenti genus. Ἀργαλέον φρον. *Molestum est sapienti apud insipientes multa loqui.* Dictum Euripidis *Bacchis.* Et Ἀργαλέον, difficile, molestum. dictum est ab ἄλγος: unde ἀλγαλέον, et mutato λ in ρ ἀργαλέον. Ἔργον apud veteres significat, quod est difficile. hinc deducitur ἐργαλέον, et per mutationem ἀργαλέον: ut ab ἔπω, ἀπύω, clamo. Ἀργαλέον vero difficile, molestum. Et Ἀργαλέως, adverbium. Et Ἀργαλεώτερον. Ἀργὰ ῥήματα. Otiosa verba, quae animo nullo modo prosunt. Ἀργανθώνη. Nomen proprium. Et Arganthonius fons. Et Arganthonius mons in insula Cio.

Ἀργαριζίν. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν Ἀργὰς καλεῖται. τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτως καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργάς.

Ἀργαῖον. τὸ Καισαρείας ὄρος.

Ἄργελλα. οἴκημα Μακεδονικόν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται.

Ἀργελόφους. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.

[Ἀργέου υἱός. Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τὰδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.]

Ἀργεννῆσι. λευκαῖς.

Ἀργεία. Ἥρα. ἢ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Ἀργείων. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. 312

Ἀργεινός. ὁ λαμπρός. Ἀργινόεις.

Ἀργειόδους. ὁ λευκοὺς ὀδόντας ἔχων.

Ἀργείους ὀρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων.

Ἀργεῖοι φῶρες. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

Ἀργειφόντης. ὁ Ἑρμῆς.

„Fallitur autem hic Suidas, et nos quidem fallit. Neque enim mons Arganthonius in insula Cio, sed in Cio urbe Mysiae; uti nos optime docet eruditissimus Schol. in Apollonium: *Κιανίδος ἤθεα γαίης. περιφραστικῶς τὴν Κίον. ἔστι δὲ πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. καὶ ποταμὸς δέ ἐστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων· οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς· Περιῤῥέει δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς οὗτος.* Idem: *Ἀμφ' Ἀργανθώνειον. Ὄρος τῆς Κίου.* Egregie huc facit Etym. M. *Ἀργανθών. οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο. — Σιμωνίδης δὲ ποταμόν φησιν· οἷον, Μυσιὰ πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Simonidis versiculum optime emendavit Sylburgius: *Πείσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Sed altius latet ulcus, quod non animadvertit vir optimus: neque enim illud *Μυσιὰ* de nihilo est. Reponendum sine dubio: *Σιμωνίδης δὲ ποταμόν φησι Μυσίας, οἷον· Πίσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.* Quod ex modo laudato Scholiasta liquet. Confer et Scylac. Caryand. p. 33. et Vossium in locum."

1. *Ἀργαριζίν*] *Ἀργαρίζειν. Ἀργαριζίν* A. Utrumque extat apud Zon. p. 302. 2. *Ἀργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλ.*] Apud Harpocrationem, cuius vestigia Suidas hic secutus est, melius legitur *Ἀργᾶς*, cum circumflexo. *Küst.* *Ἀργὰς* etiam Hesychius: sed praestat *Ἀργας*, quod est *ἄργης*, cum Lexicis Seg. 3. *τούτῳ ἀφομοιοῦσθαι ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην*] Locus Aeschinis, ad quem Suidas hic respicit, extat in oratione eius vulgo *περὶ παραπρεσβείας* inscripta, p. 260. *Ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος, καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων, ἀργὰς ἐκλήθη.* Vide etiam infra vv. *Βάταλος* et *Δημοσθένης. Küst.* Vid. Lex. Seg. pp. 206. 442. 6. *Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος*] Inter Glossographos veteres saepe mentio fit *Τιμαχίδου τοῦ Ῥοδίου*, nunquam vero *Τιμάρχου τοῦ Ῥοδίου*. Quare non est repudianda emendatio Maussaci in Harpocrationem, qui pro *Τίμαρχος Τιμαχίδας* hic legendum censet. Timachidam autem praeter Enarratorem Comici, Athenaeum et alios laudat etiam Eustathius in Iliad. p. 1067. et in Odyss. p. 1671. *Küst.* *Τίμαχος* Hemsterhusius. 8. *Ἀργαῖον*] Plinius Hist. Nat. VI,3. *Sub monte Argaeo Mazacam, quae nunc Caesarea nominatur.* Vid. ibi Harduinus. *Gaisf.* Strabo XII. p. 538. 9. *Ἄργελλα*] Is. Vossius in Hesych. „Pro *οἴκημα* f. *σμῆγμα* leg." Non probo: notat enim Eustath. in Dionys. Perieg. 1166. *τάχα δὲ καὶ αἱ ἀργίλλαι τὰ ὑπόγαια οἰκήματα ἐκ τῆς τοιαύτης παρωνομάσθησαν λέξεως. Hemst.* *Ἀργέλλοι* C. Strabo V. p. 375 = 351. *Ἔφορος δὲ τοῖς Κιμμερίοις προσοικεῖν τὸν τόπον φησὶν αὐτοὺς ἐν καταγείοις οἰκίαις οἰκεῖν, ἃς καλοῦσιν ἀργίλλας. Gaisf.* *Ἀργαλα* Zon. p. 296. cum MS. e Suida refingendus. 10. *λύονται* A. 11. *Ἀριστοφάνης*] Vespis 692. Cf. Lex. Seg. pp. 8. 443. 12. *τοὺς* om. B. E. Post h. gl. quae edebantur ex Etym. M. p. 135. an e Zon. p. 302. transcripta, *Ἄργεμον. τὸ κατὰ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ*, Gaisf. delevit cum A. B. E. C. Sed deleri oportuit etiam gl. *Ἀργέου υἱός*, quam nescio quis ridicule confecit ex v. *Ἀμιλλα*. Interim uncis notavi, cum totam omiserint B. E. Verum citra dubitationem cum C. removi glossam, quam in marg. V. coniecit: *Ὅτι τῷ Θηραμένει, τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο*

s

δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα· ἥ τε τῶν ἐν (om. B. E.) *Ἀργινοῦσῃ* (*Ἀργενν* A. B. E.) *στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς* (sic E. diserte, *αὐτοῖς* Med. *αὐτῷ* Schol. Arist.) *συνεσήσατο μετὰ Καλλιξένους, ἥ τε τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις* (sic Küst. cum duobus Pariss., nam *κατάστρωσις* B. E. Med.). Ubi Küsterus: *Ὅτι τῷ Θηραμένει*] „Haec et quae sequuntur excerpta sunt ex Schol. Aristoph. Ran. 546. sed quibus sua hic sedes non est, quoniam pertinent ad vocem *Ἀργίνουσα*, quae paulo post sequitur." *Küst.* *Ὅτι τῷ* om. E.

3. *Ἀργεννῆσι*] Il. γ'. 141. 4. *ἡ Ἥρα*] Vid. Il. δ'. 8. et Hesiodi Theog. 12. Cf. H. Steph. Ind. Thesauri. *ἡ* om. A. B. V. E. Mox *Ἀργὴ* A. pro *Ἀργείων γῆ*. Vide Herodiani Epim. p. 221. sive Moschop. π. σχ. p. 176. 7. *Ἀργινόεις*] *Ἀργεινόεις* A. V. E. Med. *Ἀργεινόης* C. Eandem scripturam in Hesychio postulat litterarum series. Praeterea *καὶ* supplendum. 9. *Ἀργείους*] Ex Sophocle petitum docet Proverb. Vatic. Append. II,49. Cf. Brunck. in Soph. fragm. p. 410. Leviter attingit Hesychius. *ἀτενῶς*] *ἀτελῶς* A. 10. Hesychius: *Ἀργεῖα σφυρά* (h. e. *Ἀργείας φορᾶς*). *ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμῳδοῦσιν.* Cf. Diogen. II,79. 12. *κωμῳδοῦνται*] *τιμωροῦνται* B. E. Nihil mutavit Macarius apud Walz. p. 79. *Ἀριστοφάνης*] Fr. 153.

Ἀργαριζίν. Gentis nomen. *Ἀργάς.* Qui callidioris est ingenii quam pro aetate, is vocatur *Ἀργάς.* [id est serpens.] huic Aeschines Demosthenem similem esse dicit. alii vero appellari volunt hominem violentum et ferinis moribus praeditum. Argivi praecipue serpentem vocabant *Ἀργάν.* Timarchus Rhodius autem *Ἀργὰς* negat esse vocem dialecti, sed significare genus quodpiam serpentum. *Ἀργαῖον.* Caesareae mons. *Ἄργελλα.* Balneum quoddam Macedonicum, in quo calefacto homines se lavant. *Ἀργελόφους.* Aristophanes: *Tu vero inutiles principatus tui partes corrodere gaudes.* [*Ἀργέου υἱός. Accidit autem ut Argei filius alio telum iaculari volens fratris pectus infeliciter feriret eumque ipsum interficeret.* *Ἀργεννῆσι.* Candidis. *Ἀργεία.* Argiva Iuno. item Argivorum terra. *Ἀργείων.* Nomen proprium. Et *Ἀργεῖοι*, Graeci. *Ἀργεινός.* Candidus. Et *Ἀργινόεις.* *Ἀργειόδους.* Candidos dentes habens. *Ἀργείους ὀρᾷς. Argivos vides.* Proverbium de iis dictum qui trucem et terribilem habent vultum. *Ἀργεῖοι φῶρες. Argivi fures.* de palam improbis. Argivi enim de furtis exagitabantur. Aristophanes *Anagyro.* *Ἀργειφόντης.* Mercurius.

Ἀργείης. ὁ λευκός.

Ἀργής. ὁ κεραυνός. Καὶ Ἀργῆσκος, ὄνομα κύριον.

Ἀργιλλώδης. ὁ ὑπαρός. ἢ Ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἄδε θανοῦσαν
ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.

Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.

Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. λευκοῦ.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.

Ἀργίννουσα. νῆσος.

Ἀργιόδοντα. λευκόν, ἢ ὀξυόδοντα.

Ἀργίποδες. ταχεῖς, ὀξύποδες.

Ἀργόλαι. εἶδος ὄφεων, οὓς ἤνεγκε Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Πελασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέθηκε τὰ ὀστᾶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν· οὓς ὁ αὐτὸς προφήτης ἀπέκτεινεν. Ἀργόλαι οὖν, ἐκ τοῦ Ἄργους λαιοί.

Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργοῖ νηὶ πλέοντες.

Ἀργὸν ἔτος. κατὰ ἑπταετίαν ἤγετο παρὰ Ἰουδαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις. Καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Ἄργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.

Ἀργυραμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος.

Ἀργυρέα. ἀργυρᾶ. Καὶ παροιμία·

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις.

ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατόρθωτα παραινούντων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ Πυθία ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιττομένη διὰ προδοσίας περιέσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.

Ἀργύρειος σταυρός. Ἀργυρίδιον δὲ ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Δήμοις·

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.

---

1. Ἀργείης] Pravam scripturam duxit H. Steph. Ind. Thesauri pro Ἀργήεις. 2. ὁ κεραυνός] Vid. Eustath. Il. μ'. p. 906, 46. *Gaisf.* Adde v. *Κεραυνός.* Ἀργῆσκος] Cf. v. Ἀλδῆσκος. 5. ἡ λευκὴ] ἡ om. A. B. C. E. V. Med. Lex. Seg. p. 442. et Tim. p. 48. ubi vid. Ruhnkenius: quorum C. Tim. et Lex. Seg. ἀργιλώδης. Cf. Herod. Epimer. p. 212. 6. Ἀκρίδα] Distichum Mnasalcae Ep. XI. pr. Anthol. Pal. VII, 194. Ἀκρίδας C. 8. ἄργιλος B. C. E. Med. 9. Ἀργίνη] Ἀργίνει A pr. Deest gl. C. agnoscit Zon. p. 296. Suspicabatur Gaisf. esse legendum Ἀργίνη cum Wassio, qui citet Plin. H. N. IV, 2. 10. Ἀργινόεις A. Πηγαὶ] Antipatri Sidon. Ep. LXXII, 3. Anthol. Pal. VII, 23. 12. Ἀργίνουσα] Ἀργίννουσα dedi cum A. B. E. καὶ Ἀργέννουσα addit E. Vide Zon. p. 296. 13. Ἀργιόδοντα] Lex. Seg. p. 442. Vid. Il. ι. 539. Ἀργειόδοντα A. 14. ὀξύποδες] ἢ ὀξύποδες V. C. Illud Lex. Seg. 15. Ἀργόλαι] Bochart. Hieroz. II. p. 449, 40. *Hemst.* Vid. Clem. Alex. p. 366. *Reines.* Bochartum laudat etiam Wesseling. in Diod. XVI, 30. Priora transierunt in Etym. M. p. 137. 16. ὁ Ἀλέξανδρος] ὁ om. A. B. V. C. Ἄργου E. 19. οὓς ὁ αὐτὸς πρ.] Lege ἅς, ut referatur ad ἀσπίδες. Vide Epiphan. de Vitis Proph. p. 139. *Küst.* 21. λαιοί quid sit ignoro. Statim omisi cum V. C. glossam, Ἀργώ. ναῦς. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῇ Ἀργοῖ, δοτικῇ. Habet A. post Ἄργουσα, ubi Ἀργοῶι δοτικῇ.

1. Ἀργοῖ] Ἀργὼ A. Ἀργῶ C. 4. Καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ] Graeci magistri observant ἀργὸς non solum de mare, sed etiam de femina dici. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, κρεῖττον ἢ ἀργή. Affert deinde eundem locum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Phrynichus (p. 105.): Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. *Küst.* 4. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 53. 6. ἐπάθον C. V. Continuo versum delevi: Ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. Ubi Küsterus: „Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum. Idem autem in antiquissimo codice Paris. A. non in textu, sed in margine scriptus est; ut et reliqui versus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidae Lexico hodie leguntur." 7. Ἄργουσα] Leg. Ἄργουρα e Stephano et Demosth. c. Mid. (p. 558, 3. 16. 567, 18.) cf. ibi Ulpian. qui vult legi Ἀργυρᾶ. Vid. Harpocrat. *Reines.* Praeceperat Maussacus in Harp. p. 85. Conferendus praeter alios Herodianus π. μον. λέξ. p. 13, 20. Vitium tenent Lex. Seg. p. 443. et Zon. p. 296. 9. Ἀργυραμοιβός] Gl. habent Timaeus p. 48. et Lex. Seg. p. 442. Cf. Sallier. in Moer. p. 54. „Hinc ἀργυραμοιβία Plutarch. Marcell. p. 299. Sed ibi leg. ἀργυρᾶ λοιβεῖα cum Petavio in Themistium." *Toup.* MS. Omnia traducta in v. *Κολλεκτάριος.* 10. τραπεζίτης] τραπεζίῳ A. 13. λόγχῃσι] λόχμαισι C. λόγχαισι A. V. E. et Arsenius p. 73. Mox νικήσεις B. C. V. E. et Edd. ante Küster. πάντων κρατήσεις Diogenian. II, 81. Apostol. IV, 42. sive Arsenius, ab Walzio castigatus. Memorabilis Hesychii glossa: Ἀργύρεαι λόγχαι. οἱ μισθοφόροι. 17. προδοσίαν] προδοσίας reposui cum A. B. E. et sola Med. 19. Ridicula scriptura, quamquam Herodiani Epim. p. 172. defensa. Lege mecum ἀργύρειος σατήρ. Ἀργυρίδιον] ἀργύριον C. V. ap. Gron. Em. p. 66. et mox τἀργύριον. Tum Εὔπολις δὲ B. 21. συμψήσασα] συμφηψίσασα E. συμψήσας ἀργυρίδιον Lex. Seg. p. 442. Conferenda nostratium vox *einstreichen.*

Ἀργείης. Candidus. Ἀργής. Epithetum fulminis. Et Ἀργῆσκος, nomen proprium. Ἀργιλλώδης. Sordidus. Vel Ἀργιλλώδης γῆ, terra alba et pura. *Locustam Democriti alatam argilla haec iuxta viam longinquam tenet.* Ἀργίνη. Nomen urbis. Ἀργινόεις ἀργινόεντος, candidi. *Ac fontes candidi lactis scaturiant.* Ἀργίννουσα. Insula Arginusa. Ἀργιόδοντα. Albos dentes habentem, vel acutis dentibus praeditum. Ἀργίποδες. Veloces, celeres. Ἀργόλαι. Genus serpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelasgico Alexandriam tulit, et in Nilum iniecit ad aspides necandas; quando quidem ossa Prophetae Ieremiae ex Aegypto Alexandriam transtulit: quas idem Propheta necavit. dicti igitur sunt Ἀργόλαι, quasi ἐκ τοῦ Ἄργους λαιοί. Ἀργοναῦται. Qui in nave Argo navigabant. Ἀργὸν ἔτος. Annus feriatus. Iudaei septimo quoque anno ferias agebant, ut septimo quoque die. Ἀργὸς est generis feminini. Aristophanes *Nubibus*: *Non equidem dicam illam otiosam fuisse; verum texebat.* Ἄργουσα. Argusa, urbs Euboeae in agro Chalcidico sita. Ἀργυραμοιβός. Qui monetam minutiorem argentea permutat, trapezita, argentarius, collectarius. Ἀργυρέα. ἀ. Proverbium: *Argenteis hastis pugna, et omnia vinces.* de iis dictum, qui iubent aliquem ad res arduas et difficiles conficiendas alios muneribus corrumpere. hoc enim oraculum Pythia Philippo reddidit, significans, eum proditione Graeciam superaturum esse. Ἀργύρειος σταυρός. Argentea crux. Ἀργυρίδιον autem eodem quo accipitur sensu apud nos. Eupolis *Demis*: *Ego vero cum pecuniolam corrasissem.*

Ἀργύριον δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν.

Ἀργυρῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργυρὶς θήκη. (καὶ ἀργυρῖτις γῆ καὶ χρυσῖτις ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.) διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον ἑαυτοῖς, τὰ δὲ ὥστε καὶ ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι, ἃ καὶ κιβώτια ἐκάλουν· τὰ δ' ἄλλα μαρτύρια. Καὶ Ἀργυρῖται ἐλέγοντο οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες.

Ἀργυρογνώμων. δοκιμαστής.

Ἀργυροδίνης. καλὰς δίνας ἔχων. δῖναι δὲ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

Ἀργυρόηλον. τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον.

Ἀργυροκοπεῖον. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσιν.

Ἀργυρόπεζα. ἡ ἀργυροῦς πόδας ἔχουσα. πέζα γὰρ ὁ ποῦς. Καὶ Ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μέν, διὰ δὲ πλούτου ὑπερβολὴν παῤῥησιαζομένων καὶ λαλούντων.

Ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν. τὸ δ' ἀργύρεον καὶ χρύσεον Ἰακά· τὸ δὲ χρύσειον κτητικόν. Θουκυδίδης ἀ. [Χρῆσίν τ' ἔχει τῶν χρυσείων μετάλλων· ὥσπερ καὶ ἀργύρεια λέγεται δεύτερα.] Μέχρι Λαυρίου, οὗ τἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.

Ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα. ὁμοίως ὡς ἡμεῖς. Λυσίας.

Ἀργυρώνη. καὶ Ἀργυρώνητος δοῦλος.

Ἀργύφεον. τὸ μέλαν, ἢ τὸ λαμπρόν.

---

1. ὡς ante Ἀριστοφ. om. C. Vide praesertim Polluc. IX, 89. sq. Statim Gaisf. post ἔθνους delevit Ἀργυρίππη. πόλις, ἣν κτίζει Διομήδης, cum A. B. C. E. V. 4. Ἀργυρὶς θήκη] Ex Harpocratione Palatino: cuius ignarus ἀργυροθήκη, quod multi Harp. libri suppeditabant, Küsterus e coniectura praefixit illis Λιτταὶ ἦν γραμμ. Ac demonstrat etiam Lex. Seg. p. 443. Ἀργυρὶς θήκη esse caput glossae. „Βοιώτιον γραμματεῖον, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο Polluc. IV, 2, 19. Sic et Hesych. Ἀργύρινον γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται." *Reines.* Ceterum verba illa καὶ ἀργυρῖτις — ἄργυρον quae glossam apud Harpocrationem diversam conficiunt, locum alienum involarunt, cum sub finem post εὐποροῦντες essent collocanda. 7. αὐτοῖς] ἑαυτοῖς A. B. E. V. C. Med. Lex. Seg. ἀργύριον V. C. Cf. Herod. IX, 83. 9. μαρτύρια] καὶ δίθυρα Hemsterhusius Observ. Misc. T. V. p. 19. μαρσύπια edidit Bekkerus in Lex. Seg. Ἀργυρῖται] Lex. Seg. p. 442. Cf. Hesychius. 11. Ἀργυρογνώμων] Lex. Seg. p. 443. Hesych. Zon. et Etym. M. p. 137. Lexicis inseratur ἀργυρογνωμονῶ e Nicephori Progymn. p. 433. 12. Ἀργυροδίνης] Il. φ'. 130. ὁ om. A. B. C. E. V. Lex. Seg. p. 443. 13. στροφαί C. 14. Ἀργυρόηλον] Il. β'. 45. et al. 15. Ἀργυροκοπεῖον] Vox Polybii aliorumque nominibus firma: v. Lobeck. in Phryn. p. 310. νόμισμα] ἀργυροῦν νόμισμα E. 16. σημαντήριον] Sic ex Harpocratione [Porto praeeunte] rescripsi. In prioribus enim editt. minus recte legitur ἡμαντήριον. *Küst.* Vid. Meursii Glossar. in Ἡμαντήριον. *Hemst.* ἡμαντήριον Gaisf. cum A. B. V. et Lex. Seg. MS. idque recoquebatur in ea quae olim ferebatur glossa Ἡμαντήριον. Contra ἴμαντρον vel ἱμαντήριον libri Zon. p. 302. Nos superstitiosam librorum observationem fugiendam duximus. 17. Ἀργυρόπεζα] Est notissimum epithetum Thetidis apud Homerum. *Küst.* V. Schol. Il. ά. 538. Repetita haec annotatio sub v. Πέζα. Item Zon. p. 296. 18. Καὶ ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμ.] Apud Harpocrationem, unde Suidas, haec rectius et auctius sic leguntur: Ἀργυρόπους δίφρος ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ κτλ. *Küst.* Ξέρξης A. Cum Harp. Pal. delendum δέ.

5. Ἀργύρου κρῆναι] Proverbium similiter explicat Arsenius p. 74. 8. Cf. v. Ἁπλᾶ, coll. Lob. in Phryn. p. 207. Aliam huius generis observationem tradit Zon. p. 296. Ἀργυρᾶν. οὐκέτι ἀργυρᾶν λέγομεν. σιδηρᾶν δὲ ὡς ἀργυρᾶν. 9. χρύσειον] χρυσέον B. E. inter versus; item infra. Tum Θουκυδίδης ά. in E. post μετάλλων. 10. Χρῆσίν τ' ἔχει τῶν χρυσ. μετ.] Haec quae uncis inclusa sunt, alienum occuparunt locum, et ponenda sunt post vocem Ἀθηναίοις, quoniam verba illa, μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις, continua serie legi debent post vocem Θουκυδίδης. Apud illum enim scriptorem fragmentum istud extat; non quidem lib. I. ut Suidas habet, sed lib. II. c. 55. *Küst.* Sedem loci Thucycidei indicarat Portus. 11. ἀργύρεια] ἀργύρια B. E. C. et sic infra. 12. ὅπου] οὗτ' A. B. C. V. E. οὗ τ' Med. οὐ τ' Ald. Dedit Gaisf. οὗ τἀργύρεια ex Thucyd. 13. Ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα] Sic quidem aurea et argentea vasa apud Graecos vulgo appellabantur: sed qui accuratius et Ἀττικώτερον loqui volebant, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κόσμον dicebant; si credendum est Athenaeo, qui lib. VI. p. 231. postquam de vocibus χρύσωμα et ἀργύρωμα egisset, subiungit: Οἱ δ' ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασιν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον. Idem verbis Athenaei observat Eustathius in Odyss. ό. p. 1776. Sed τηρησείδιον hoc non videtur magni esse momenti, quoniam Pollux X, 44. testatur, vocabulis χρύσωμα et ἀργύρωμα Xenophontem Aristophanem et Lysiam, quos nemo ex numero meliorum et Atticorum Graeciae scriptorum excluserit, usos esse. *Küst.* Lex. Seg. p. 442. cf. p. 179, 18. Plura Menagius in Diog. Laert. IV, 38. *Gaisf.* 14. Λυσίας] Lysias orator vocibus χρύσωμα et ἀργύρωμα usus erat in oratione πρὸς Κλέωνα, ut auctor est Pollux loco laudato; itemque in oratione περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος, ut testis est Athenaeus, loco itidem paulo ante indicato. *Küst.* 15. Ἀργυρώνη] Lege Ἀργυρώνητος δούλη καὶ Ἀργυρώνητος δοῦλος. *Toup.* 16. τὸ μέλαν] Alii grammatici contra τὸ λευκόν. Vide Hesychium. *Küst.* τὸ μέγα ex Schol. Hom. Il. σ'. 50. legendum Albert. in Hesych. μέλαν, ἢ λαμπρόν Zon. p. 302.

Ἀργύριον vero nummum minutiorem vocant: velut Aristophanes *Danaidibus.* Ἀργυρῖνοι. Nomen gentis. Ἀργυρὶς θήκη. [Et ἀργυρῖτις et χρ. γῆ, terra argenti et auri venas habens.] Theca argenti. Duplex erat pugillarium ratio, quibus Athenienses utebantur; una, si quidem scribebant; altera vero, cum argentum recondebant: quae etiam κιβώτια vocabant. cetera vero μαρτύρια appellabantur. Et Ἀργυρῖται dicebantur argenti divites. Ἀργυρογνώμων. Explorator argenti. Ἀργυροδίνης. Limpidos vortices habens. δῖναι enim appellantur aquarum vortices. Ἀργυρόηλον. Argenteos clavos habens. Ἀργυροκοπεῖον. Officina, in qua nummi cuduntur: quam nunc quidam σημαντήριον vocant. Ἀργυρόπεζα. Quae pedes candidos habet. πέζα enim significat pedem. Et Ἀργυρόπους δίφρος, sella argenteis pedibus insignis, qualis erat Xerxis, *captiva* cognominata: quae dedicata erat in Parthenone Minervae. Ἀργύρου κρῆναι λ. *Argenti fontes loquuntur.* dictum de indoctis, qui divitiarum suarum copia freti liberius loquuntur. Ἀργυροῦν et χρυσοῦν. [Attice.] ἀργύρεον vero et χρύσεον Ionice. χρύσειον autem est possessivum. Thucydides libro II. *Usque ad montem Laurium, ubi sunt argentifodinae Atheniensium.* Ἀργυρώματα, et χρυσώματα. Argentea et aurea vasa. Lysias. Ἀργυρώνη. Et Ἀργυρώνητος δοῦλος. Ἀργύφεον. Nigrum, vel splendidum.

Ἀρδαβούριος. υἱὸς Ἄσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέρα ἀριστειῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἑῴαν στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν
31[4] εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἄνεσιν ἐτράπη καὶ ῥᾳστώνην θηλυδριῶτιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἡλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὔκλειαν τεινόντων.

Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀρδάνιον. κεράμιον, γάστρα, ὅθεν τὰ θρέμματα πίνει. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν. ἐτίθετό δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσιν καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιῤῥαίνωνται. ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀρδεάται. ὄνομα ἐθνους.

Ἄρδην. κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως ἀντὶ τοῦ ἀθρόους. τὸ γὰρ ἄρδην ὅμοιόν ἐστι τῷ φοράδην ἐνέγκαι. ἡ γὰρ ἄρσις τοῦτο δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ πάντας ὁμοῦ αἴρω.

Ἀρδήττης, Ἀρδήττου. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀρδηττός, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνυον τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς περὶ νόμων καταλελύσθαι τὸ ἔθος τοῦτο λέγει.

Ἀρδιαῖος. ὄνομα ἐθνους.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας.

Ἀρδομένην. ποτιζομένην. Καὶ Ἄρδω αἰτιατικῇ.

Ἀραιὴν χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ· καὶ δασύνεται.

Ἀραῖνος. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἀραῖος. ἀρᾷ ὑποκείμενος.

---

1. Ἀρδαβούριος, υἱὸς Ἄσπαρος, γενν.] Insigne hoc de Ardaburio fragmentum ex historia deperdita Menandri Protectoris a Suida depromptum esse puto. *Küst.* Vid. *Σεβηριανός. Hemst.* Huius meminit supra in v. *Ἀθάνατοι. Toup.* MS. De Menandro fallitur Küsterus; recte locum Niebuhrius rettulit inter Prisci fragmenta p. 227. 3. εὐρώστως] εὐρρώστως Gaisf. cum A. E. 4. γέρας] Immo γέρας. 7. θηλυδριῶτιν] Vox fabricae singularis. μίμοις] μέθαις E. Similiter Diodorus sub v. *Προδείκταις.* 8. σκηνικοῖς] σκηνικῶν A. 11. *Μαρκιανοῦ*] Haec repeti solebant sub v. *Ἄσπαρ.* Verum sententia, ut nunc se habet, nihil pertinet ad Ardaburium: nisi forte putamus intercidisse ὁ πατὴρ Ἀρδαβουρίου post Ἄσπαρ. Rem illustrat Candidus a Photio decerptus, ed. Nieb. p. 472. στρατηγοῦ] χρηστοῦ A. V. ap. Gron. Em. p. 67. et infra v. Ἄσπαρ. 14. Post h. gl. delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Ἀρδαλῶσαι. μολῦναι. Οἷον ἐμπεπιῶκασι τὸν ἄρδαλον. Habet Med. a Zon. p. 307. ubi εἰς οἶον. 15. Ἀρδάνιον] Ἀρδάνειον A pr. Gl. habet Lex. Seg. p. 441. Pro κεράμιον, γάστρα, cum Hesychio et Eustathio κεραμίου γάστρα malebat H. Stephanus Thes. T. I. p. 535. adversante Zon. p. 302. 16. ἄρδειν] ἄρδην A. E. ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελ.] Locum hunc Suidae egregie illustrat Pollux lib. VIII. c. 7. [65, 66.] Οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι. τοῦτο δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὀστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον. Vide etiam infra v. *Τοὔστρακον. Küst.* Cf. Schol. Rav. Arist. Eccl. 1078. 18. δὲ καὶ] καὶ om. V. C.

1. Scribendum Ἀρδεᾶται. 2. Ἄρδην] E Schol. Aristoph. Thesm. 274. Cf. Schol. Eurip. Alcest. 624. Adde Hesych. 6. Ἀρδήτης] Ἀρδήττης A. V. Fortasse heros Atheniensium Ἀρδητιος significatur. Καὶ Ἀρδηττός] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 443. Adde Lex. Rhet. p. 183. et 207. Sed reliqui grammatici Ἀρδηττος. 8. τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 309. 310. *Küst.* 11. Vide Vales. in Dionis fr. Peiresc. p. 21. ed. Reim. 12. Ἄρδιν] E Gl. Herodot. IV, 81. Mox ἀκίδα βέλος MS. Sangerm. apud Bast. Comm. Pal. p. 902. Zonaras tamen p. 297. ἢ ἀκὶς τοῦ βέλους: similiterque Etym. M. p. 137. Alterum τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα referendum erat ad vocem σαγάρεις, agnoscit vero Hesychius. Sed quod sequitur Ἡρόδοτος, Koenius in Gregor. p. 507. ad finem transferebat. Nihil opus, cum etiam posterior pars fluxerit a Gl. Herod. I, 215. 15. Ἀρδομένην] V. Aristoph. Nub. 283. Καὶ Ἄρδω αἰτ. om. vulg. Deinceps expunxi cum A. glossas hasce: Ἄρδυς, Ἄρδυος. ζήτει ἐν τῷ Γύγης. Ἄραι. τὸ ῥῆμα, αἴρω. καὶ διάραι. Ubi pro novissimis τὸ ῥῆμα, αἴρω dedit E. ἀπὸ τοῦ αἴρω. ἔστι δὲ καὶ ἀρέω ἀρῶ. 17. Ἀραιὴν χεῖρα] Respexit ad Homeri Iliad. ε. 425. Ἠὼς χρυσόθρονος πέρονη καταμύσατο χεῖρα ἀραιήν. Ubi Schol. Ἀραιήν. ἀσθενῆ. Huc referendus etiam Nicias in Epigr. Anthol. III. p. 381. χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὴν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως Μάρψεν ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων. *Toup.* qui alienissimas merces propinavit. καὶ ἀδύνατον] In 2 MSS. Pariss. exaratum est καὶ δασύνεται: uti etiam legitur paulo post v. Ἀρείη. *Küst.* ἀδύναμιν E. δασύνεται A. Gaisfordo probatum ob Schol. Ven. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. Adde Schol. Il. σ'. 411. ἀραιαὶ] λεπταί. εἰ δὲ ψιλοῦμεν, βεβλαμμέναι. — δασύνεται τὸ ἀραιαί. 19. Ἀραῖνος] Ἀράρινος B. E. Ἀραιθος, opinor, fluvius Epiri.

Ἀρδαβούριος. Ardaburius, Asparis filius, vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter saepe reppulit. hunc Imperator Marcianus Praefectum exercituum Orientis creavit, eamque dignitatem ob res praeclare gestas praemii loco ei tribuit. cum autem ibi pacata essent omnia, vir bellis assuetus otio et muliebri ignaviae indulgere coepit. gaudebat enim mimis et praestigiatoribus et histrionibus scenicis, totosque dies foedis istiusmodi oblectamentis consumens, gloriae suae nullam omnino rationem habebat. † Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effecit, ut Leo ipsi succederet. Ἀρδάνιον. Vas fictile. vas ex quo pecudes bibunt. dictum ab ἄρδειν, quod est rigare. id etiam ante fores defunctorum ponebatur, ut introeuntes et exeuntes se ex eo aspergerent. utebantur eo mulieres quoque tramam super eo tundentes. Ἀρδεάται. Nomen gentis. Ἄρδην. Secundum ipsam vim vocis significat simul omnes: quasi dicas, e medio sublatos. eam enim significationem habet motus superior. idem ergo est ac si dicas, omnes simul tollo. Ἀρδήττης. Nomen proprium. Et Ardettus, locus Athenis, in quo omnes Athenienses iurabant iusirandum Heliasticum. Theophrastus vero in libro *de Legibus* hunc morem sublatum esse dicit. Ἀρδιαῖος. Nomen gentile. Ἄρδιν. Cuspidem teli, vel arma, quibus cominus pugnatur. Herodotus. Et Ἄρδις, in plurali, pharetras. Ἀρδομένην. Irrigatam. Ἀραιὴν χεῖρα. Manum infirmam. vocem asperari iubent. Ἀραῖνος. Nomen fluvii. Ἀραῖος. Diris devotus.

Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην.

[καὶ Σοφοκλῆς·],

Εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν [ὢν] *ἀραῖος, εἰσαεὶ βαρύς.*

ὁ Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀραιὸς δὲ ὁ ἀσθενής. Ἀραιῶς δὲ ἐπιῤῥηματικῶς, μὴ ἡρμοσμένως. Εὗρον δὲ τὴν φύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραῖς. κατάραις. Οὐ μὴν ἔμελλον αἱ ἀραὶ ληθῆ δοθήσεσθαι. λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Ἐφεσίων πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος. καὶ αὖθις· Ἐν ἀρᾶς ἔθηκε μέρει· συριττοίμην ὡς ἐκεῖνος.

315 Ἀῤῥαιστος. ὁ ἄφθαρτος.

Ἄραιτο. λάβοι, κομίσειεν. Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Καὶ αὖθις·

Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ ὡς ἀχθοφορούντων Αἰγυπτίων μέμνηνται.

Ἀρεάδνη. ὄνομα κύριον.

Ἀρέθουσα. πηγὴ κατὰ τὴν νῆσον Σικελίας, ἐν ᾗ εἰσβάλλει Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, δυόμενος διὰ τῆς Ἀδριάδος θαλάσσης τὸ πέλαγος, καὶ μηδαμῶς τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, ὡς ἂν τῆς τοιαύτης πηγῆς ἐρώμενος.

Ἄῤῥεν, καὶ ἀῤῥενικῶς. καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγενής, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἴθρις, οὗ ἡ ἰσχὺς τεθέρισται, καὶ ἀῤῥενωπός, ὁ ἀνδρόγυνος καὶ ὁ ἀνδρεῖος ὁ στερῤῥός. λέγουσι δ' οὕτω τὰ μὲν ἄλλα γύνιδας, ἔχοντας δέ τι ἀνδρόμορφον. Ἱππώναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἷον ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόκοπος, καὶ βάκηλος, καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ γάλλος, καὶ γύννις, καὶ Ἄττις, καὶ εὐνουχώδης.

Ἀρεόβινδος. ὄνομα κύριον.

Ἀρεοπαγίτης. διφορεῖται. Καὶ παροιμία, Ἀρεοπαγίτης, ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων

1. Versus Sophocl. Oed. R. 644. sq. 2. ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν] Novissima cum omnibus MSS. et Med. sustulit Gaisf. 3. καὶ Σοφοκλῆς om. B. E. uncis notavi. Sequuntur versus Trach. 1203, 4. 5. ὢν om. A. B. E. Med. 7. Ἀραιῶς δὲ] Καὶ ἀραιῶς E. Mox ἀντὶ τοῦ post ἐπιῤῥηματικῶς om. A. V. C. 10. Sententia redolet Aelianum: cf. v. Ἄλλως. 13. Post ἐκεῖνος cum A. V. C. delevi gl. Ἀραὶ κατὰ τῶν οἰχομένων. ζήτει ἐν τῷ, Τοῖα Σινγός σε μελανοκάρδιος πέτρα. 15. Εὐριπίδης] Orestis v. 1. decantatissimo. 20. Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ'] Aristoph. Ran. 1426. οἷς οὐκ B. E.

1. δὲ ὡς] δὲ omisi cum A. V. et Schol. Arist. ubi ἀχθοφόρων. Temere horum memoria repetitur in v. Ἀχθοφόρον. 3. Corrupta glossa. 4. Ἀρέθουσα] Glossa ex v. Ἀλφειός compilata. De significatu vocis notabilis locus extat apud Herodian. π. μον. λέξ. p. 13. κατὰ τὴν] τὴν om. E. qui mox ὁ ποταμός, omisso πόλεως. 6. εἰς τὸ π.] εἰς om. A. B. E. V. (ap. Gron. Em. p. 68.) C. retinet gl. superior. 9. Ἄῤῥεν] Ἄῤῥενι A. καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγ.] Haec et omnia quae sequuntur quare huc allata sint, divinare non possum, quoniam caput non habent, ad quod referri queant. Küst. Sumpta sunt ex Atticista nescio quo, iis similia congerenti quae Pollux habet VI. c. 30. Gaisf. Pollux quidem perpauca huius coloris in descriptione cinaedi habet; neque istorum quidquam officinam redolet sophistarum. Immo congeries appellationum et cognominum, quae in vires tam illibatae quam mutilae formae cadant, inter gradus et vocabula ἡλικιῶν e Byzantinorum magistrorum doctrina referenda videtur, quorum specimina Boissonadus in Anecdotis, Titzius in Opusc. Moschopuli p. 49. dederunt. Malim igitur καὶ deleri post ἀῤῥενικῶς. 10. ἡμιγύναιξ] Immo ἡμίγυνος: cui quod refertur γύνανδρος, emolitus est Aelianus sub v. Χλοῦναι. διγενής] V. Küst. in v. Τεχνητὸν γύναιον. 11. ἰσχὺς] ἡ ἰσχὺς A. 12. ἀῤῥενωπός] Glossae Dionysii Areopagitae: Ἀῤῥενωπόν, ἄθελκτον, ἀθήλωτον (f. ἀθήλυντον), ἀνδρεῖον, ἀνένδοτον, ἀπαρέγκλιτον ὑφέσει πάσῃ. Ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ γυναικῶν ἀνδριζομένων ἢ ἀῤῥενοφανῶν εἴρηται. Gaisf. Plato Legg. VII. p. 802. E. τὸ δὴ μεγαλοπρεπὲς οὖν καὶ τὸ πρὸς τὴν ἀνδρίαν ῥέπον ἀῤῥενωπὸν φατέον εἶναι. Adde quod Lexicographi neglexerunt, ἀῤῥενωπία Symp. p. 192. A. Ceterum v. Zon. p. 288. ὁ] καὶ pro ὁ et mox ὁ om. MS. Lugd. Bat. Hemst. Sic item C. 13. γύνιδας] γύννιδας B. et E m. sec. 14. ἀνδρόμορφον accedat lexicis. Ἱππώναξ] In sylloge Welckeriana frustra quaesivi. 18. Ἀρεόβινδος mendum Zon. p. 288. 19. Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεωπαγίτης B m. sec. et mox: item fere E. 20. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν] Simile Alciphronis in Epistolis [I, 13.] Ἀρεοπαγίου σεμνοτέρους. Item illud, σκυθρωπότερος Ἀρειοπαγίου. Summa enim erat Arcopagitarum Athenis auctoritas ac severitas, ut testatur cum in Sectis tum in Anacharside Lucianus. Quo respexit Cicero I. ad Atticum: *Senatus Areios pagos, nihil constantius, nil severius, nil fortius.* Et ad eundem lib. IV. *Ex quo intellectum tres τοὺς Ἀρειοπαγίτας, ambitum, comitia, interregnum, maiestatem, totam denique remp. floccì non facere.* — Alterius adagii Ἄρεος νεοττὸς meminit Aristoph. in Avib. (839.). Et Diogenes Cynicus, ut in eius vita refert Laertius, Olympionicen intuens in scortum frequenter intendentem, Ἰδὲ (inquit) κριὸν ἀριεμάνιον, ὡς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κοραύλου τραχηλίζεται. *Pisandri* vox, quia repetita, de mendo suspecta. *Schott.* in Prov. Suid. III, 48. καὶ ὑπερσ.] καὶ om. V. C. Mox καὶ σιωπηλῶν om. Arsenius p. 74. tuetur Diogen. II, 91.

Ne vivam, sed diris devotus peream, si quid eorum contra te feci, quae me fecisse criminaris. Iterum Sophocles, ubi Hercules moriens filium alloquitur: *Sin minus, apud inferos etiam versans ultricibus diris te semper persequar.* Ἀραιὸς vero, infirmus. Ἀραιῶς vero adverbium, inconcinne. *Invenerunt autem ianuam sepulcri leviter tantum clausam.* Ἀραῖς. Imprecationibus. *Illae igitur imprecationes non erant irritae quasque oblivio deleret. pestilentia enim gravissima urbem Ephesiorum vexabat,* Et alibi: *Imprecationis loco ducebat, si sibilis explodar ut ille.* Ἀῤῥαιστος. Incorruptus. Ἄραιτο. Suscipiat, ferat. Euripides: *Non est ullum atrox adeo dictu verbum neque malum, neque calamitas divinitus immissa, quin genus humanum iis ferendis obnoxium sit.* Et alibi: *Quos ne centum quidem Aegyptii sustulerint.* multis in locis Aegyptiorum ut baiulorum scriptores meminerunt. Ἀρεάδνη. Nomen proprium. Ἀρέθουσα. Arethusa, fons in insula Sicilia, in quem influit Alpheus, Arcadicae regionis fluvius, per Hadriaticum mare pelagus subiens, neque cum aqua maris quicquam se miscens, quasi fontis huius amore captus. Ἄῤῥεν. et ἀῤῥενικῶς. Praeterea dicuntur semivir, et semimulier, et qui duplicis est sexus, et effeminatus, et hermaphroditus, et eunuchus, cuius virilitas exsecta est, et oris virilis, qui fortis et vegetus est. his nominibus solent appellari homines cetera molles, sed qui speciem aliquam virii habent. Hipponax etiam semivirum vocat virilitate quasi privatum, semimulierem. Praeterea homo dicitur ἀπόκοπος, βάκηλος, ἀνδρόγυνος, γάλλος, γύννις, Ἄττις. Ἀρεόβινδος. Nomen proprium. Ἀρεοπαγίτης. Duplici modo scribitur. Et proverbium: Areopagita, de tetricis et valde

καὶ σιωπηλῶν. Καὶ Ἄρεος νεττός, καὶ Ἄρεος παιδίον, ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ Ἀλεξανδρίδης Πεισάνδρῳ.

Ἀρέσκεια. καὶ ἀρέσκω. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξις. καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης·

Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

Ἀρεστήρ. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιτιθέμενον. παρὰ τὸ ἀρεστόν.

Ἆρ' ἔστιν; οὐκ ἔνεστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ; καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.

Ἀρετή. διάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴν δι' αὐτὴν οὖσα αἱρετή, οὐ διά τινα φόβον ἢ ἐλπίδα ἤ τι τῶν ἔξωθεν. ἐν αὐτῇ τέ ἐστιν εὐδαιμονία, ἅτε οὖσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς βίου. καὶ διαστρέφεσθαι δὲ τὸ λογικὸν ζῷον, ὁτὲ 316 μὲν διὰ τὰς ‖ τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν πιθανότητας, ὁτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς δίδωσιν ἀδιαστρόφους. ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὥσπερ ὑγεία, ἡ θεωρηματική, ὡς φρόνησις. καὶ ἐπιστημονικαὶ μέν εἰσι καὶ θεωρηματικαὶ αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐκ θεωρημάτων, ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ αἱ κατὰ παρέκτασιν θεωρούμεναι ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεστηκυίαις, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῇ γὰρ εὐφροσύνῃ τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς ψαλίδος οἰκοδομίᾳ τὴν ἰσχὺν ἐπιγίνεσθαι. καλοῦνται δὲ ἀθεώρητοι, ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρία. τεκμήριον δὲ τοῦ ὑπαρκτὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν τὸ γενέσθαι ἐκ προκοπῆς τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην, Ἀντισθένην. εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικήν, διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτήν τε εἶναι τὴν ἀρετήν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθοὺς ἐκ φαύλων. εἰσὶ δὲ δύο ἀρεταί, θεωρητικὴ καὶ πρακτική. οἱ δὲ τρεῖς, λογικήν, φυσικήν, ἠθικήν. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'.

1. Ἄρεος] Ἄρεως bis A. B. et inter vss. E. 2. πεδίον Med. 3. Ἀλεξανδρίδης] Ἀναξανδρίδης Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 324. et Toup. I. p. 9. Cf. v. Ἀβέλιερος. Legendum etiam Πανδάρῳ cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 22. sive III. p. 26. Mox quae extabant, Ἀρόεπής. κούφη. Ἀρέσει. δοτικῇ. (Psalm. 68, 31.) Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, omisi cum A. C. Addunt etiam edd. ante Küst. Ἄρες, ἄρον δέ. 5. πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν] Scribendum est, πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσουσιν. Küst. Vel propius συνέταξαν. Hemst. Contracte A. πρὸς ἀι συ. Scripsi σύνταξις, addita distinctione. 7. Σὲ δὲ ταῦτ'] Respexit Suidas ad Aristophanem Ran. 103. ubi vide Scholiastam. Huc etiam respexit Scholiastes in Sophoclis Elect. 153. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με· ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. — Ita quoque Schol. Theocr. I, 61. Ἀρέσκω τινί· ἀντὶ τοῦ, ἀρεστός αὐτῷ φαίνομαι, Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Sophoclis autem locum nobis subministravit Schol. Aristoph. Plut. 69. Ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσι, ὡς Θουκυδίδης· Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. Καὶ Σοφοκλῆς· Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. ἀντὶ τοῦ, Οὐ γάρ με. Legitur iste senarius in Sophocl. Ai. 585. Toup. 8. Ἀρεστήρ] Zon. p. 288. cf. Etym. M. p. 138. Phot. v. Σελήνη et Lex. Seg. p. 215. Ἀρεστόν E. et mox ἤγουν ἀρέσκον, non παρὰ τὸ ἀ. 10. Ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστ.] Sophoclis Oed. Col. 316. sq. ἆρ' οὐκ ἔστιν] οὐκ ἔνεστιν ἢ A. B. E. C. Med. 11. κοὐκ] οὐκ A. 12. Ἀρετή. διάθεσις] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι leguntur apud Laertium VII, 89. seqq., unde Suidas ea descripsit. Küst. 13. αὐτὴν Diogenes: αὐτὴν libri cum Zon. p. 297. 15. Lege cum Diogene παντὸς τοῦ βίου. διαστρέφεσθαι δὲ —. 17. πιθανότητος A m. sec. 18. κατίσχυσιν] Apud Laertium rectius legitur κατήχησιν. Küst. κατίσχησιν A. V. unde pronum fuit elicere κατήχησιν. 19. ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία] Haec corruptissima sunt, quae apud Laertium rectius sic leguntur: Ἀρετὴ δέ τοι ἡ μέν τις κοινῶς παντὶ τελείωσις, ὥσπερ ἀνδριάντος. Hanc lectionem in versione secutus sum. Küst. Nihil incredibilius ista statuarum commemoratione. Verum suspicor ex vestigiis pristinae scripturae talem fere colligi posse sententiam: ἀρετὴ δ' ἔτι, ἣ μέν ἐστι κοινῶς παντί, τελείωσις, ὥσπερ ἀνδρία. Mox Laertii editores male reliquerunt, καὶ ἡ ἀθεώρητος . . καὶ ἡ θεωρηματική.

1. ἐστιν] Om. A. εἶναι B. E. V. Lege τελείωσίς ἐστιν. ἀνδρεία] ἀνδρίας A. ἀνδρείας B. E. Posui ἀνδρία. 7. εὐφροσύνῃ] Laertius recte habet σωφροσύνῃ. Küst. ἀφροσύνη A. E. cum Laertii MSS. quibusdam et edd. vett. 9. ὑγείαν] ἀλήθειαν E pr. Mox τῇ ψαλ. Diog. οἰκοδομία] οἰκονομία E. et Laertii edd. vett. 12. ἀνδρεία] ἀνδρία cum A. ὑπαρκτικὴν] ὑπαρκτὴν praetuli cum A. et Diog. 13. ἐκ προκοπῆς] ἐν προκοπῇ Laert. 15. ὑπαρκτικήν] ὑπαρκτήν item probandum cum Laert.

severis et taciturnis. Et *Martis pullus*; item *Martis filius*, de viris valde audacibus. priori proverbio usus est Plato *Pisandro*; altero vero Anaxandrides *Pandaro*. Ἀρέσκεια. Et Ἀρέσκω, quod accusativo iungitur apud Sophoclem et Aristophanem. *Tibi vero haec placent?* Ἀρεστήρ. Placenta quae in sacrificiis apponebatur. dictum ab voce ἀρεστόν. Ἆρ' ἔστιν. *Utrum est? an vero non est? an fallit mens? Eadem aio et nego, neque habeo quid dicam.* Ἀρετή. Virtus, affectio rationi consentanea, et ipsa propter se expetenda, non propter aliquem metum aut spem aut externum aliquod commodum. et in ipsa sita est felicitas, quippe quae animae insit ad consensionem totius vitae. animal autem ratione praeditum perverti, nunc probabilibus actionum externarum rationibus, modo consiliis et sermonibus eorum quibuscum versemur, naturam enim ipsam facultates praebere minime perversas. virtus vero si communiter ad singulos refertur, est rei perfectio, ut fortitudo; alia quidem extra contemplationem posita, ut sanitas; alia quae in contemplatione versetur, ut prudentia. Et virtutes ἐπιστημονικαὶ et θεωρηματικαὶ sunt illae, quae ex contemplationibus constant, ut prudentia et iustitia. ἀθεώρητοι vero comites earum sunt, quae in contemplatione versantur, et hactenus sub contemplationem cadunt, ut sanitas et robur. temperantiam enim in contemplatione positam sequitur et comitatur sanitas; sicut fornicis structurae consequens est aedificii firmitas. vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent assensionem, sed aliarum sunt accessio, ut sanitas et fortitudo. Virtutem autem revera existere illud argumento sit, quod Socrates, Diogenes et Antisthenes in ea profecerunt. sic etiam vitium existit, quia virtuti oppositum est. virtus etiam doctrina acquiri potest, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiant. sunt autem duae virtutes: quarum una in contemplatione, altera in actione versatur. alii tres statuunt, logicam, physicam, ethicam. Posidonius quattuor;

οἱ δὲ πλείονας, οἱ δὲ μίαν, τὴν φρόνησιν. πρώτας δὲ ἀνδρίαν, φρόνησιν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τὰς δὲ λοιπὰς ὑποτεταγμένας ταύταις, μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, εὐβουλίαν. ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι.

Τὸν δὲ ἐνάρετον χρὴ θεωρητικὸν εἶναι καὶ πρακτικὸν τῶν ποιητέων. τὰ δὲ ποιητέα καὶ αἱρετέα ἐστὶ καὶ ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα. ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν, τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἐμμενετικῶς. φρόνιμός τέ ἐστι καὶ ἀνδρεῖος καὶ δίκαιος καὶ σώφρων. κεφαλαιοῦσθαι δὲ ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περί τι ἴδιον κεφάλαιον· οἷον τὴν ἀνδρείαν περὶ τὰ ὑπομενετέα, τὴν φρόνησιν περὶ τὰ ποιητέα καὶ μὴ καὶ οὐδέτερα. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι.

Ἀρετὴ δέ ἐστι βελτίστη ἕξις· ἢ ἕξις, ἀφ' ἧς αὐτό τε τὸ οὗ ἐστιν ἄριστόν ἐστι, καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς οἰκείας ἄριστα ἀποδίδωσιν.

Ἀρετὴ κατὰ φύσιν· κακία παρὰ φύσιν.

Ὅτι οὐ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιστήμη. ἔστι γὰρ ἡ μὲν διανοητική, ἡ δὲ ἠθική. αἱ δὲ ἠθικαὶ οὐκ ἔχουσιν ἐν τῇ γνώσει τὸ εἶναι.

Ὅτι φασὶν οἱ Στωικοὶ μηδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας. οἱ δὲ Περιπατητικοὶ μεταξὺ λέγουσιν εἶναι τὴν προκοπήν. ὡς γὰρ δεῖν φασιν οἱ Στωικοὶ ἢ στρεβλὸν εἶναι ξύλον ἢ ὀρθόν· οὕτως ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, οὔτε δὲ δικαιότερον οὔτε ἀδικώτερον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Ὅτι πολιτικαὶ ἀρεταὶ κατακοσμοῦσιν ἡμᾶς καὶ ἀμείνους ποιοῦσι, ὁρίζουσαι καὶ μετροῦσαι τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ὅλως τὰ πάθη μετροῦσαι, καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιροῦσαι, τῷ ‖ ὅλως ἀμείνονι καὶ τῷ 317 ὡρίσθαι καὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀορίστων ἔξω εἶναι. τὰς δὲ πολιτικὰς ἀρετὰς ὁ Πλάτων ἀλλαχοῦ καθάρσεις λέγει.

Τέσσαρες ἀρεταί. Ὅτι ἕπεται τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις, τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαραλλαξία καὶ εὐτονία.

Ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ εὐδοξία.

Ὅτι ἀποβλητὴ ἡ ἀρετὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχολίαν, ἀναπόβλητος δὲ διὰ βεβαίαν κατάληψιν. καὶ αὐτάρκη δὲ αὐτὴν φασιν εἶναι. οἱ δὲ οὐκ αὐτάρκη εἶναι, ἀλλὰ χρεία ἐστὶν ἰσχύος καὶ ὑγείας καὶ χορηγίας.

Ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστίν. ἀντικείμενα δέ εἰσιν, ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται· τυφλότης, ὄψις, κατάφασις, ἀπόφασις καὶ τὰ ὅμοια.

---

2. ἀνδρείαν] ἀνδρίαν cum A. 6. Τὸν δὲ ἐνάρετον — περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι] Haec leguntur apud Laertium VII, 126. *Küst.* 7. τῶν ποιητέων] ποιητέον A. τῶν om. B. E. Mox ἐστι om. E. 8. καὶ ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα] Supple ex Laertio, καὶ ὑπομ. καὶ ἀπονεμητέα, καὶ ἐμμ. Et sic paulo post: τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμ. *Küst.* ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν] Emenda ex Laertio, ὥστε εἰ τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖ. Et deinde tolle punctum post ἐμμενετικῶς, eiusque loco pone virgulam, ut apud Laertium. *Küst.* 9. τὰ δὲ ἐμμενετικῶς om. E. 10. φρόνιμός ἐστι τε A. 12. περί τε B. E. 13. ὑπομονητέα] ὑπομενετέα cum A. et codd. Stephani probandum fuit: vide vel Plutarchi Mor. p. 441. Nimis secure Suidae et Diogenis editores barbarum istud ὑπομονητέα tolerarunt: nam ferendum quidem fuit ὑπομονητά, de quo v. Schaef. in Hemst. Plut. p. 553. 18. τὰς οἰκ.] καὶ τὰς οἰκ. B. E. 23. Ὅτι φασὶν οἱ Στωικοὶ] Haec leguntur apud Laert. VII, 127. *Küst.* 25. οὐ γὰρ B. E.

2. οὔτε δὲ] δὲ Gaisf. perperam delevit cum A. B. E. 4. αἱ πολιτ.] αἱ omisi cum A. 8. ὡρίσθαι] ὠνεῖσθαι A. 11. Ὅτι ἕπεται τῇ φρον. εὐβ.] Laert. VII, 126. *Küst.* 15. Ἀρετή] Lex. Seg. p. 443. Vide Thucyd. I, 33. ibique Wassium. Post Ἀρετή addit Med. ζητει ἐν τῷ ὑπερήφανος. 17. Ὅτι ἀποβλητὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχ. — καὶ χορηγίας] Haec leguntur apud Laertium VII, 127. *Küst.* ἡ ἀρετὴ neglexit vulg. 20. χρῄζειν] χρεία ἐστὶν A. B. E. χρείαν εἶναι Laertius.

---

alii vero plures. nonnulli unam tantum, prudentiam. virtutes autem principes esse dicunt fortitudinem, prudentiam, iustitiam, temperantiam. ceteras vero iis subiectas, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, solertiam, rationem bene consultandi. eadem est ratio vitiorum. † Virum virtute praeditum et contemplari oportet et facere quae sunt facienda. quae autem facienda sunt, ea et eligenda et toleranda [et distribuenda] et constanter tuenda. quare si alia agat bene eligendo, alia fortiter ferendo, [alia iuste distribuendo,] alia denique constanter perseverando, prudens est et fortis et iustus et temperans. praeterea unaquaeque virtus in proprio quodam genere versatur: ut fortitudo in rebus tolerandis, prudentia in rebus agendis et non agendis et neutris: eademque est ratio ceterarum. † Virtus est habitus optimus: seu habitus, per quem id, cui illa inest, optimum est, et actiones convenientes optime edit. — Virtus est secundum naturam, vitium vero contra naturam. — Non omnis virtus est scientia. est enim alia intellectualis, alia vero moralis. morales autem in cognitione non consistunt. † Stoici negant inter virtutem et vitium quicquam esse medium. Peripatetici vero profectum inter utrumque intercedere dicunt. ut enim lignum Stoici vel curvum vel rectum esse aiunt: sic etiam hominem vel iustum vel iniustum esse debere, nec quemquam altero iustiorem esse vel iniustiorem. et sic in reliquis. † Virtutes civiles nos ornant melioresque reddunt, quia cupiditates et affectus circumscribunt et moderantur, falsasque opiniones ex animo tollunt, eo ipso quod sunt optimae et definitae et ab omnibus immoderatis indefinitisque rebus remotae. virtutes autem civiles Plato purgationes alicubi vocat. † Virtutes sunt quattuor. Prudentiam sequuntur ratio bene consultandi et intelligentia; temperantiam ordo decens et modestia; iustitiam aequalitas et aequitas; fortitudinem vero constantia et animi vigor. Ἀρετή. Andocides et Thucydides de nominis claritate posuerunt. † Virtus ob ebrietatem vel furorem amitti potest; [ut alii,] amitti non potest, quod firmiter animo inhaeret. Virtutem etiam se ipsa contentam esse aiunt; alii vero negant, dicentes eam indigere viribus, sanitate, opibus. † Virtus est ex eorum numero, quae inter se opponuntur. opposita autem sunt, quorum sublato uno alterum constituitur: ut coecitas et visus, affirmatio et negatio, similia.

Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδῃ τις εἰς τὴν Ῥωμαίων εὐταξίαν, ἐπιγνώσεται εἶναι ἀρετῆς κτῆμα οὐ τύχης δῶρον.

Ἀρετῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελοῦμαι. Προκόπιος· Ἀμφότεροι δέ, οἱ μὲν θανατῶντες οἱ δὲ ἀρετῶντες, ἐπὶ τοὺς πέλας πολλῷ ἴεντο.

Ἀρζαναγή. τόπος.

Ἀρειανοί. ἰστέον ὅτι ἐγένοντο καὶ ἐν Ἀρειανοῖς διαιρέσεις δι' αἰτίαν τοιαύτην. καθ' ἑκάστην παρ' αὐτοῖς ἐριστικαὶ ζητήσεις εἰς ἄτοπά τινα τοὺς λόγους αὐτῶν προήγαγον. ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστεύεται ὁ Θεὸς πατὴρ εἶναι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Λόγου, ζήτημα ἐνέπεσεν εἰς αὐτούς, εἰ δύναται καὶ πρὸ τοῦ ὑποστῆναι τὸν Υἱὸν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πατήρ. ἐπεὶ γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον οὐκ ἐκ Πατρὸς γεννᾶσθαι, ἀλλ' ἐξ οὐκ ὄντων ὑποστῆναι ἐδόξαζον, περὶ τὸ πρῶτον καὶ ἀνωτάτω κεφάλαιον σφαλέντες, εἰκότως περὶ ψιλοῦ ὀνόματος εἰς ἄτοπον φιλονεικίαν ἐξέπεσον. Δωρόθεος μὲν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὑπ' αὐτῶν μετασταλεὶς ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ὑφεστῶτος υἱοῦ. Μαρῖνος δὲ ὃν ἐκ Θρᾴκης πρὸ Δωροθέου κεκλήκεισαν, καιροῦ δραξάμενος ἀφορμῆς, ἐλυπεῖτο γὰρ ὅτι αὐτοῦ Δωρόθεος προεκέκριτο, τοῦ ἐναντίου λόγου πρωΐστατο. καὶ γίνεται εἰς αὐτοὺς διαίρεσις διὰ τὸ προλεχθὲν λεξείδιον, καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάτερος τὰς συναγωγὰς ἐποιοῦντο, λέγοντες τὸν Πατέρα εἶναι πατέρα καὶ μὴ ὑφεστῶτος Υἱοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ψαθυριανοί, ὅτι Θεό||κτιστός τις, ψαθυροπώλης, Σύρος, 318 διαπύρως τῷ λόγῳ τῷδε συνίστατο. ἐπηκολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ Σελευᾶς ὁ τῶν Γότθων Ἐπίσκοπος. καὶ οὗτοι μικρὸν ὕστερον διηρέθησαν, Μαρίνου πρὸς Ἀγάπιον διενεχθέντος, ὃν αὐτὸς εἰς Ἐπίσκοπον Ἐφέσου προεβέβλητο. οὗτοι δὲ οὐ περὶ θρησκείας ἀλλὰ περὶ προεδρίας μικροψυχήσαντες ἐπολέμουν ἀλλήλοις. ἐχωρίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως τοῦ νέου Θεοδοσίου.

Ἀρειανός, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισταί, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἀπὸ Ἀρείου τοῦ αἱρεσιάρχου· ὃς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἱερωμένοις πρεσβυτέροις τεταγμένος, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγχεῖν ἐβούλετο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ τῶν τριακοσίων ἡ ἁγίων πατέρων συνόδου, διεφθάρη ἀήθει καὶ καινῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ. ἐν γὰρ τῷ τῆς

1. Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα] Locus hic negligenter excerptus est ex Iosepho, apud quem libro III. de Bell. Iud. p. 835. [III, 5, 1.] sic legitur: *Εἰ δέ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τῆς στρατιᾶς σύνταξιν ἀπίδῃ, γνώσεται καὶ τὴν τοσήνδε ἡγεμονίαν αὐτοὺς ἀρετῆς κτῆμα ἔχοντας, οὐ δῶρον τύχης. Küst.* Nempe pro lemmate ponendum fuit *Ἀρετῆς κτῆμα*: quae sequerentur *ὅτι* ** *ὅταν κτλ.* ἀπίδοι] *ἀπίδῃ* B. E. *ἀποδίδοι* C. Quorum in C. cui deest praecedens glossa, post hunc articulum legitur: *Ἀρετή. τέσσαρές εἰσιν ἀρεταί, ἀνδρεία, φρόνησις, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη· ἔπεται τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις, τῇ δὲ εὐφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαλλαξία καὶ εὐτονία· ταύτας ὁ Πλάτων καθαίρσεις λέγει.* 4. ἐπιμελοῦμαι] *ἐπιμέλομαι* E. Illud Zon. p. 307. *Προκόπιος*] Lib. IV. de Bell. Goth. c. ult. p. 664. *Küst.* Ubi locus sic legitur: *Ἀμφότεροί τε θυμῷ ἐπὶ τοὺς πέλας πολλῷ ἴεντο, οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες.* 7. *Ἀρζαγηγή*] *Ἀρζανήνη* B. V. ap. Gron. Em. p. 68. *Ἀρζανηγή* Zon. p. 297. Vide Valesium in Ammian. Marcellin. XXV, 7, 9. Huius regionis aliquoties in Excerptis Menandri fieri mentionem annotavit Porsonus. 8. *Ἀρειανοί. ἰστέον ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς διαιρ.*] Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex Socrat. Hist. Eccl. V, 23. ut Pearsonus observavit. *Küst.* *ἐν Ἀρειανοῖς*] *ἐν* add. A. V. (ap. Gron. Em. p. 60.) E. 9. *αἱ καθ' ἑ.*] *αἱ* omisi cum A. B. E. et Edd. ante Küst. *δι' αἰτίαν τοιαύτην αἱ* om. V. qui *γὰρ* pro *παρ' αὐτοῖς*. 11. *αὐτῶν* om. B. E. 16. *οὐκ ἐξ* Edd. ante Gaisf. qui tacite mutavit: *ἐξ οὐκ* * V. ap. Gron. p. 69. et sola Med. 22. *πρὸς* Med. 5. *πατέρα* neglexit vulg. *καὶ* add. A. B. E. 8. *τῷδε τῷ λ.*] *τῷ λ. τῷδε* dedi cum A. E. et v. *Ψαθυριανοί.* 14. *ἐπὶ ἔτη*] *ἐπὶ* om. V. teste Piersono in Moerin p. 112. 16. *Ἀρειανός, Ἀρειανίζω, Ἀρειανισμός* recensuit Herodianus Epim. p. 185. Breviter Zon. p. 290. 17. *καὶ τὰ τούτοις ὅμοια* om. V. E. 18. *ἐπὶ τοῖς* E pr. qui mox *προστεταγμένος*. 20. *ὑπὸ τῆς τῶν ἐν N.*] *ὑπὸ τῆς ἐν N. τῶν* A. *ὑπὸ τῆς ἐν N. συνόδου* mediis omissis V. Ordinem praetulimus ab his indicatum. 21. *τριακοσίων ἡ*] *τιὴ θεοφόρων* E. 22. *καὶ καινῷ τοῦ*] *καὶ* om. A. *τοῦ* om. V. *ἐν γὰρ τῷ τῆς πόλεως φόρῳ*] Confer Codinum de Origin. Constantinop. p. 22. *Küst.* Photii Bibl. p. 1417. Toupius, Sozomen. II, 29. et Athanasium T. I. pp. 289. 341. Gaisf. attulerunt. Ceterum *ἐν γὰρ ετωι* A pr.

† *Si quis Romanorum disciplinam militarem intueatur, cognoscat eos tantum imperium non a fortuna donatum, sed propria virtute partum possidere.* Ἀρετῶ. Virtutis studiosus sum. Procopius: *Utrique in proximos impetum animose faciebant, illi mortem, hi virtutis laudem quaerentes.* Ἀρζαγηγή. Locus ita vocatus. Ἀρειανοί. Ariani. Sciendum apud Arianos etiam discidia extitisse ob huiusmodi causam. contentiosae quaestiones quae quotidie apud illos agitabantur, sermones illorum ad absurdas quasdam sententias perducebant. nam quoniam in Ecclesia creditur, Deum esse Patrem Filii Verbi, orta est inter eos quaestio, possetne Deus etiam, antequam Filius existeret, vocari Pater. cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum esse, sed ex nihilo extitisse affirmarent, in primo ac summo fidei capite lapsi merito in absurdam de nudo vocabulo disputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis arcessitus, Patrem neque esse nec vocari posse dixit nisi existente Filio. Marinus vero quem ante Dorotheum ex Thracia evocarant, opportunitate arrepta (aegre enim ferebat Dorotheum sibi praelatum), contrariae sententiae patrocinium suscepit. hac de causa discidium inter illos extitit, et per dictam voculam accidit, ut seorsum singuli conventus agitarent, dicentes Patrem esse etiam non existente Filio. hi vero Psathyriani dicti sunt, propterea quod Theoctistus quidam, natione Syrus, placentarum venditor, istud dogma acerrime defenderat. horum opinionem secutus est etiam Selenas, Gothorum Episcopus. sed hi quoque paulo post dissentire coeperunt, Marino cum Agapio contendente, quem ipse Ephesi Episcopum designarat. hi vero dum non de religione sed de primatu ambitione contendunt, spatio XXXV. annorum mutuum aluerunt discidium usque ad Theodosium Iuniorem. Ἀρειανός, et Ἀρειανίζω, et Ἀρειανισταί, et cetera his similia deducta sunt ab Ario haeresiarcha: qui sub Constantino M. in sacrorum Presbyterorum ordinem receptus cum omnia perturbare vellet, a trecentis et octodecim Nicaenae Synodi sanctis Patribus condemnatus insolito et novo genere mortis periit.

πόλεως φόρῳ; ἐπειχθείσης οἱ τῆς γυναικὸς ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς διαφορήμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ Ἀρειόφρονες.

Ἀρειή. ἡ ἀπειλή. ἢ ἀσθενής. ὃ καὶ δασύνεται.

Ἀρειμάνιος. ὁ ἐν τῷ Ἄρει μαινόμενος. Ἀρειμάνης δέ, ὄνομα κύριον.

Ἄρειος πάγος. δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἐν αὐταῖς βουλαὶ δύο· ἡ μὲν τῶν φ' καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλεύειν, ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν. ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά, καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ διῴκει σεμνῶς. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἄρειος πάγος, ἤτοι ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον· Ἄρειος δέ, ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει, ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ τῶν φόνων. ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἁλιῤῥοθίου δίκῃ, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν βιασάμενον Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός, ὡς φησιν Ἑλλάνικος ἐν ά. Καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρειοπαγίτης.

Ἀρήγω. τὸ βοηθῶ.

Ἀρηίδηλος. ὁ φανερός.

Ἀρηίθοος. ὁ ἐν πολέμῳ ταχύς.

Ἀρήϊλυκος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀρηιλύκοιο.

Ἀρήιος. ὁ πολεμικός. Καὶ Ἀρήιοι. Ἀλκαῖος·

Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι.

Καὶ Ἀρηίοις, τοῖς τοῦ πολέμου. Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον, καὶ ἀρηίοις ὅπλοις πεφράχθαι.

Ἀρηίφατος. ὁ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένος.

Ἀρηίφιλος. ὁ φίλος τοῦ Ἄρεος.

Ἀρημένος. ὁ βεβλαμμένος. Καὶ Ἀρήμεναι.

Ἀρήνη. ὄνομα πηγῆς. 319

Ἀῤῥηνοφορεῖν. τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο τῶν εὐγενῶν, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἵτινες ἦρχον τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτήν.

---

1. οἱ τῆς] οἳ (οἷα m. sec.) τῆς A. 2. διαφορήμασι] διαχωρήμασι E. 3. πάντων om. V. Mox ἐκαινώθη V. E pr. ἐξ αὐτοῦ] ἐξ αὐτοῦ Ἀρειανοὶ E. In fine αἱρετικοὶ addit V. 5. ἢ ἀσθενής] Confunduntur hic duae voces ἐρειὴ et ἀραιή. Vide paulo ante v. Ἀραιήν. Küst. ἢ ἡ ἀ. E. Supplenda igitur oratio: Ἀραιὴ δέ, ἀσθενής. Mox ὃ om. V. 6. Ἀρειμάνιος] Ἀρειμάνειος A. et Etym. M. p. 139. improbante B. Steph. Thes. T. I. p. 512. Exemplum dedit Gaisf. Plutarchi II. p. 758. F. addas ex eodem Qu. Rom. p. 268. B. de Fort. Rom. p. 321. F. quaeque perstrinximus in Dionys. Perieg. 31. Ἄρει] καὶ τῷ πολέμῳ add. Zon. p. 290. Tum Ἀρειμάνης B. E. Vid. intpp. Hesychii. 8. Ἄρειος πάγος] De Areopago Meursius librum singularem conscripsit: quem consule. Küst. ἐν αὐταῖς] ἦσαν οὖν Ἀθήνησι Lex. Seg. p. 444. 10. μίαν] Sic MSS. et Lex. Seg., ubi dedit Bekkerus βίον. 11. ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά] De caedibus Areopagitae ius dicebant: sed tantum voluntariis. De fortuitis enim iudicabant Ephetae in foro illo, cui a Pallade nomen erat. Vide infra vv. Ἐφέται et Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Küst. καὶ prius om. Lex. Seg. 13. ἐν τῷ] τῷ rectius omittunt Etym. M. Zon. et Lex. Seg. Possis ἔν τῳ. 13. πάγος om. vulg. 14. Ἄρειος δὲ . . . φόνων] Ἄρειος δὲ ἐπὶ τὰ φονικά· δικάζει δὲ ὁ Ἄρης ἐπὶ τὸν φόνον Lex. Seg. et Etym. M. p. 139, 12. Consentit fere cum Suida Schol. Plat. p. 312. Zonaras autem p. 288. ἄρειος δέ, ἐπειδὴ δικάζει ὁ Ἄρης τὸν φόνον. 16. ὑπὲρ Ἁλιῤῥοθίου] Vid. Meurs. Areop. pp. 2. 66. 85. Pausan. Attic. p. 19. Apollod. III. p. 193. Isid. Pelus. II. Ep. 91. 92. Reines. 17. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ V. 18. θυγατέρα] θυγαιρός A. B. E. Lex. Seg.

1. Ἑλλάνικος] Sturz. p. 57. Hellanici dictionem similem servavit Schol. Eur. Or. 1643. minus emendate. 4. Ἀρίδηλος] Ἀρηΐδηλος A. B. V. E. Edd. ante Küst. Glossa perperam ficta. Ἀρείδηλος Zon. p. 288. ubi gl. om. liber optimus. 5. Ἀρηίθοος] V. Il. ή. 8. 6. Ἀρηιλύκοιο] Il. ξ'. 451. Ἀρηιλύκοις A. 7. Ἀρήιοι] Ἀρηίω B. E. Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι] Idem fragmentum Alcaei citat Scholiasta Aeschyli in Persas 349. ut Portus monuit. Huc etiam referenda sunt verba illa Aristidis apud Photium p. 1290. Μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἢ κομιδῇ γε ἐν ὀλίγοις δεῖξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο· ὡς ἄρα οὐ λίθοι, οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου πότ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. Küst. Eodem modo laudavit Schol. Sophocl. Oed. R. 56. Matthiae in fr. Alc. XII. Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήιοι. 10. τοῦ πολέμου] πολεμικοῖς E. 11. καὶ ἀρηίοις] καὶ om. B. E. 12. Ἀρηίφατος] Il. ω'. 415. Od. λ'. 41. Zon. p. 289. Lex. Seg. p. 444. 13. Ἀρηίφιλος] Glossa Homerica. Ἄρεος] Ἄρεως A. B. 14. Ἀρημένος. ὁ βεβλ.] Ex Scholiasta Homeri Il. σ'. 435. Küst. Od. ζ'. 2. Corrig. Hesych. ubi pro εὐχόμενος leg. ex Schol. Hom. ἐχόμενος, vel potius κατεχόμενος. Toup. MS. Perperam. Licuit sane Hesychium erroris insimulare, qui ἀρώμενος alicubi detortum in ἀρήμενος videretur arripuisse. Sed respexit ille Hom. Od. ί. 403. ubi quod Schol. praebet ἐῤῥημένος, item scribendum εὐχόμενος. Ἀρήμεναι] Od. χ'. 322. 15. πηγῆς] An πόλεως? Vide notata ab Heynio in Il. β'. 591. Gaisf. πηγῆς etiam Zon. ῥ. 297. rectiora secutus p. 298. 16. Ἀῤῥηνοφορεῖν] Scribendum est ἀῤῥηφορεῖν, ut recte apud Harpocrationem; ex quo Suidas hunc articulum descripsit. Küst. Cum Suida Lex. Seg. p. 446. Ἀῤῥηνοφορεῖν duo Harp. libri. 17. τῶν εὐγενῶν] Ex Harpocratione post εὐγενῶν addendum est Ἀῤῥηφόροι. Küst. αἵτινες] οἵ τινες B. E. 18. τῶν ἄλλων om. vulg. αὐτόν Harp.

---

nam in urbis foro, ventris onere urgente, cum ad latrinam secessisset, una cum excrementis omnia intestina effudit. ab illo dicti sunt *Arii sectatores*. Ἀρειή. Minae. [At ἀραιή,] infirma: quod etiam aspiratur. Ἀρειμάνιος. Qui Martis instinctu furit. Ἀρειμάνης vero, nomen proprium. Ἄρειος πάγος. Areopagus, iudicium Athenis. erant Athenis duo Senatus: unus Quingentorum, qui singulis annis sorte creabatur, alter Areopagitarum perpetuus, qui de caedibus ius dicebat, et alia reipublicae negotia magna cum auctoritate administrabat. dictum est autem iudicium hoc *Areopagus*, vel quia in loco edito situm erat, Areus vero, quod ibi de caedibus ius dicebatur, Mars enim caedibus praeest; vel quia Mars hastam ibi defixit in iudicio adversus Neptunum de Halirrothio, quem occiderat, quod vim intulerat Alcippae, filiae suae et Agrauli, quae Cecrope nata erat, ut refert Hellanicus libro primo. Ἀρήγω. Opem fero. Ἀρηίδηλος. Manifestus. Ἀρηίθοος. In proelio velox. Ἀρηίλυκος, Ἀρηιλύκοιο. Nomen proprium. Ἀρήιος. Bellicosus. Et Ἀρήιοι. Alcaeus: *Viri martiales sunt urbis munimentum.* Et Ἀρηίοις, bellicis. *Electam dicebat esse iuventutem, et armis martiis munitam.* Ἀρήϊφατος. In bello caesus. Ἀρηίφιλος. Martis amicus. Ἀρήμενος. Laesus. Et Ἀρήμεναι. Ἀρήνη. Nomen fontis. Ἀῤῥηφορεῖν. Quattuor virgines nobiles designabantur, [quae in festo Minervae sacra in cistis ferrent.] duae autem eligebantur, quae texturae pepli

λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν. εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

Ἀρήνωρ. ὁ φύλαξ.

Ἀρήρει. εὖ ἥρμοστο. Καὶ Ἀρηρός, τὸ εὐάρμοστον. Ἀρηρὼς δέ, ὁ ἡρμοσμένος.

Ἀρηρομένη. ἠροτριασμένη.

Ἄρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαψαμένη κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων.

σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων ῥήσω· ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ Ἄρης. ἐν γὰρ πολέμῳ οὐ λόγων ἀλλ᾽ ἔργων χρεία. καὶ Ὅμηρος·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ᾽ ἐνὶ βουλῇ.

τὸ ᾱ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. Ὅμηρος·

Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ.

κλίνεται δὲ Ἄρης Ἄρου, καὶ Ἄρης Ἄρητος, καὶ Ἄρης Ἄρεως. Ἄρης γάρ ἐστι, καὶ ταράττει τὴν κλίσιν.

Ἄρης τύραννος. ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων.

Ἀρρήσιος, μοναχός. ὃς τοὺς νέους πταίσαντας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τοὺς προκόψαντας, λέγων ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καταφρονητὴς γίνεται, ὁ δὲ προκόψας τῆς ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ ὀδύνης ταχεῖαν λαμβάνει τὴν συναίσθησιν.

Ἄρήτη. ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρήσασθαι. εὔξασθαι.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν. Ἄρρητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς·

Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον.

Ἀρρήτων ἀρρητότερον, καὶ κακῶν πέρα γεγραφὼς ἢ καὶ πεπραχώς. — Τίς οὖν οὐ μισήσειεν ὑπερβολὴν ἀρρητουργίας ἑτέροις μὴ ἀπολελεῖφθαι; Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς τό· Ἄρρητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως, μητροπάρθενε.

‖ Ἀρρητοποιία. ἀσέλγεια, αἰσχρουργία. 320

Ἄρητος. ὄνομα κύριον.

Ἀρρηφορία. θυσία. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα, Ἀρρηφορία· ἐπειδὴ τὰ ἄρρητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ Θεῷ αἱ παρθένοι· εἰ δὲ διὰ τοῦ ε̄, Ἑρσεφορία· τῇ γὰρ Ἕρσῃ ἐπόμπευον τῇ Κέκροπος θυγατρί. Καὶ

1. χρυσία] χρυσίω A. 3. Ἀρήνωρ] Forma vocis inaudita. Si analogiam sequimur ab Herod. π. μον. λέξ. p. 32. demonstratam, licet ἀρήγωρ coniectare; quamquam expectabamus ἀρηγών. Ceterum Theognostus Bekk. p. 1340. ἀρίγων ἀρίγωνος εἶδος δόρατος. 4. Ἀρήρει] Il. γ'. 338. Mox Edd. barbare εὐήρμοστο. Admonuit Lob. Phryn. p. 622. Sed ἥρμοστο Etym. M. p. 141. καὶ ἀρηρώς] ἀρηρὼς δέ A. B. C. V. E. καὶ ἀρηρὼς δέ Med. 6. Ἀρηρομένη] Il. σ'. 548. 7. Ἄρης] Zon. p. 289. 8. Βαψαμένη] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 2. Anthol. Pal. VII, 531. 10. ῥῆς Etym. M. p. 140. 11. Ἄρης] ἄρησις A. τῷ πολέμῳ γάρ] γὰρ πολέμῳ A. C. E. Mox λόγῳ A. 12. Ὅμηρος] Il. π'. 630. Küst. 15. τὸ ᾱ καὶ μακρὸν καὶ βραχύ] τὸ ᾱ καὶ ῡ E. Ὅμηρος] Il. ε'. 31. 17. Ἄρης Ἄρητος, καὶ Ἄρης Ἄρεως] Ἄρεος καὶ Ἄρητος E. 18. Ἄρεως] Ἄρεος A. Ἄρης — κλίσιν] Iambus. Burn. Senarius est nasutuli cuiusdam grammatici, qui tum mirifice se sperabat esse locutum. Porson. 20. Ἄρης τύραννος] Macarius ap. Walz. p. 79. παροιμία Hesychius. 21. Ἀρρήσιος] Apud Socratem Histor. Eccles. IV, 23. unde locus hic depromptus est, legitur Ἀρσήνιος: quod nomen Suidae restituendum et suo loco ponendum est. Küst. ὃς] ὅστις E.

1. προκόψαντας] προκόπτοντας V. 5. Ἀρήτη] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenaei. Vide infra v. Ἀρίστιππος. Küst. Hipparini Syracus. filia, soror Dionis, Hipparini et Megaclis. Diodor. XVI. Reines. Nulla celebrior uxore Alcinoi apud Hom. Od. η'. 54. et passim. Ἀρήτιον] Id ad sequentem glossam erat referendum. 7. Ἀρήσασθαι] Il. ζ'. 115. Gl. male posita. 8. Ἀρητήσιον] Plura Etym. M. p. 140. et Hesych. in v. Ἀρητήριον. Vide Plutarchi Thes. 35. 9. Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν] Scholiasta Homeri Il. ρ'. 37. Ἀρητόν. ἤτοι βλαβερόν. παρὰ τὴν ἀρήν, ὃ ἐστι βλάβην. ἢ τὸν ἀπευκτόν. Küst. 10. Σοφοκλῆς] Aiac. 214. 12. Ἀρρήτων — ἀπολελεῖφθαι] Uterque locus Iuliani, quem Porsonus indicavit, Or. VII. p. 210. D. Τίς ἐπελθὼν [οὐ] βδελύξαιτο καὶ νομίσαιτο (l. νομίσαι) ὑπερβολὴν ἀρρητουργίας οὐδὲ ταῖς ἑταίραις (vulgo ἑτέραις) ἀπολελεῖφθαι; Ταῖς Οἰνομάου δὲ ἐνιυχώ· ἔγραψε γὰρ καὶ τραγῳδίας τοῖς λόγοις τοῖς ἑαυτοῦ παραπλησίας, ἀρρήτων ἀρρητότερα καὶ κακῶν πέρα, καὶ οὔτε ὃ τι φῶ περὶ αὐτῶν ἄξιος ἔχω κτλ. Ubi scriptor elegantissimus suum ἄρρητ' ἀρρήτων sumpsit a Soph. Oed. R. 465. Ceterum hinc colligitur, Suidam an lectorem quempiam, incertum quibus modis sententiam compleret, subiecisse γεγραφὼς ἢ καὶ πεπραχώς. Deinde reponendum ἑταίραις pro ἑτέροις. 18. Ἄρητος] Homer. Il. ρ'. 517. 494. Od. γ'. 414. 440. Burn. 19. Ἀρρηφορία] Haec descripsit Suidas ex Scholiis in Aristoph. Lys. 643. sed iis melioribus atque auctioribus quam quae nunc habemus. Legend. autem ex Schol. οἱ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ διὰ τοῦ ε. Nam Scholia ista habent οἶμαι διὰ τοῦ ἄλφα — οἱ δὲ — Toup. De Scholiis fallitur, quod auctiora putat Suidam versasse. Ἀρρηφορία V. C. 20. ἐπειδὴ] ἐπεὶ δὲ E. κίσταις] κύσταις B. E. 21. Ἑρσεφορία] Ἑρσιφορία Schol. Utrumque Etym. M. p. 149. Mox τὰ γὰρ B. E.

ceterisque eo pertinentibus praecessent, hae vestem gestabant candidam: quod si auro se ornarent, id sacrum erat. Ἀρήνωρ. Custos. Ἀρήρει. Congruebat. Et Ἀρηρός, conveniens. Et Ἀρηρώς, conveniens. Ἀρηρομένη. Arata. Ἄρης. Proprie ferrum. *Ferrum in ilia condens.* Significat etiam bellum. ab verbo ῥῶ, quod est dico; unde futurum ῥήσω: hinc ῥῆς, et cum ᾱ privativo Ἄρης, quasi non loquens. non enim in bello dictis sed factis opus est. Homerus: *In manibus enim finis belli; verbis autem in consultationibus opus est.* Syllaba ᾱ tam brevis est quam longa. Homerus: *Mars, Mars, mortalium pernicies.* Declinatur autem et Ἄρης Ἄρου, et Ἄρης Ἄρητος, et Ἄρης Ἄρεως. Mars enim est, ideoque declinationem turbat. Ἄρης τύραννος. *Mars tyrannus.* de iis dictum qui per vim aliquid faciunt. Ἀρρήσιος. Arrhesius Monachus, si qui iuniores deliquerant, eos a communione non excludebat, sed qui provectioris erant aetatis. dicebat enim iuvenem excommunicatum contumacem fieri, seniorem vero excommunicationis dolorem cito sentire. Ἄρήτη. Nomen proprium. Ἀρήτιον. Ἀρητῖνοι. Nomen gentis. Ἀρήσασθαι. Precari. Ἀρητήσιον πεδίον. Ἀρητόν. Noxium. Ἄρρητον λόγον vero, sermonem mali ominis, nefandum. Sophocles: *Quomodo igitur dicam rem non dicendam? † Qui maxime nefanda et quovis malo graviora dixit. † Quis igitur non aversetur hominem, qui nefanda obscenitate meretrices superavit?* Significat etiam haec vox id quod comprehendi non potest, ut: *Ineffabile miraculum conceptionis tuae, o mater virgo.* Ἀρρητοποιία. Obscena libido, fellatio. Ἄρητος. Nomen proprium. Ἀρρηφορία. Sacrificium. si scribatur per ᾱ, Ἀρρηφορία, inde dictum, quod virgines arcana sacra Deae in cistis ferebant. sin per ε̄, Ἑρσεφορία, dictum ab Herse, Cecropis filia, cui pom-

Ἀῤῥηφόροις, καὶ Ἀῤῥηφόροι, αἱ τὰ ἄῤῥητα φέρουσαι μυστήρια. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες.

Ἀρία. ὄνομα πόλεως.

Ἀριάδνη. γυνὴ τοῦ Θησέως. καὶ ζήτει ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥιανός, ἐποποιός, μετάφρασιν τῶν Γεωργικῶν τοῦ Βεργιλλίου ἐπικῶς ποιήσας· Ἀλεξανδριάδα· ἔστι δὲ κατὰ τὸν Μακεδόνα ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν· εἰς Ἄτταλον τὸν Περγαμηνὸν ποιήματα.

Ἀῤῥιανός, Νικομηδεύς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος, ὁ ἐπικληθεὶς νέος Ξενοφῶν. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Μάρκου καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωμάτων μεταλαβὼν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὑπατεῦσαι, καθά φησιν Ἑλικώνιος, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. ἔγραψε δὲ βιβλία παμπληθῆ.

Ἀριαράθης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίβαλλος. οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης·

Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀριβάλλῳ.

Ἀριβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀριγνώτη, μαθήτρια Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς, [Σαμία,] φιλόσοφος Πυθαγορική. συνέταξε τάδε· Βακχικά· ἔστι δὲ περὶ τῶν Δήμητρος μυστηρίων· ἐπιγράφεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος. ἔγραψε δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου, καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

Ἀρίγνωτος. ὁ εὐδιάγνωστος.

Ἀριδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίδες. ἡ εὐθεῖα ἀρίς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας.

Καὶ αὖθις·

Αἵτ' ἀρίδες ξυστήρ τε.

Ἄρις δέ, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

---

1. Ἀῤῥηφόροις] Ἀῤῥηφόροιο A. E. C. Ἀῤῥηφόροι] Ἀῤῥητοφόροι C. 2. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες] Integrum locum praestat v. Παναγές. 4. τοῦ] τῆς A. 6. Ἀριαμένης] Ἀριάμνης Plutarch. I. p. 555. D. atque ita scr. in hoc Suidae loco Bayer. Hist. Osrh. II. p. 81. *Hemst.* Plutarch. I. p. 119. D. ὁ Ξέρξου ναύαρχος Ἀριαμένης. Darii filius natu maximus ibid. II. p. 488. C. *Reinesius.* 7. Horum partem exhibuit *Eudocia* p. 67. 8. Βεργιλλίου] Βιργελλίου E. Βεργελλίου B. Mox ἔστι δὲ καὶ B. E. Sed desideratur τὰ κατὰ τὸν M. 9. ἐν ῥαψῳδίᾳ εἴκοσι καὶ τ.] Lego ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν. Rhapsodia enim hic significat librum sive partem integri operis: quo sensu partes poematis Homerici *Rhapsodias* vulgo vocari notum est. *Küst.* ῥαψῳδίαις V. ῥαψῷ A. Post ῥαψῳδίᾳ lacuna in Med. 12. Ἀῤῥιανός, Νικομηδ.] Vide de eo Photium in Bibliotheca et Vossium de Histor. Gr., itemque Meursium in Bibliotheca Graeca. *Küst.* Ἀῤῥιανός — Ἀντωνίνου, dein ἔγραψε βιβλία παμπληθῆ *Eudocia* p. 71, Copiose Holstenius in Opusculis a Manzio editis. 14. καὶ Μάρκου pro adventiciis habeo. 15. Vide Themist. Or. XXXIV, 8. 18. Ἀριαράθης] Ἀριδράθης E. Regulorum Asiaticorum nomen. 19. Ἀρίβαλλος] In MSS. Pariss. exaratum est ἀρύβαλλος, per ῡ: et sic legitur etiam hodie in loco illo Aristoph. quem Suidas paulo post adducit; itemque infra suo loco. *Küst.* Sic etiam C. E. Ἀρίβαλλος et Ἀριβάλλῳ Lex. Seg. p. 444. Cf. Schlaeg. in Moer. p. 91. sq.

1. Ἱππεῦσιν] V. 1100. 3. κατασπένδει] κατασπένδειν A. B. C. E. 5. Ἀριβαρζάνης] Ἀριοβαρζάνης E. „Cilix sophista: Philostr. de Vit. Sophist. I, 19. (p. 510. ed. Olear.)" *Reines.* 6. Ἀριγνώτη — φιλόσοφα] *Eudocia* p. 71. μαθήτρια] Porphyr. in V. Pythagorae quosdam scribere dicit, etiam Arignoten natam Pythagorae e Theanone. Clem. Alex. Strom. IV. f. 381. (619. Pott.) Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γραψαμένη. Harpocr. in *Εδοῖ* et *Νεβρίζων*: Ἀριγνώτη ἐν τῷ περὶ τελετῶν. Maussac. not. in Harpocr. Bacchica, Cereris mysteria, epigrammata, ἱερὸν λόγον tanquam diversa scripta enumerat. *Reines.* Gaisf. addit Menagium in Laert. VIII, 7. 7. Σαμία om. A. E. 8. ἔστι δὲ] Non dubito quin scribendum sit ἔτι δέ. Lectio enim vulgata ineptum parit sensum, quoniam non convenit dicere, aliquem Bacchica scripsisse, et in eo opere de Cereris mysteriis egisse. *Küst.* Parum ille habuit indolem libri mystici perspectam. τῶν τῆς] τῆς om. A. B. V. E. 9. φέρεται] Sic habet unus Paris. itemque codex Vatic. ut Pearsonus testatur. In duobus vero reliquis MSS. Pariss. exaratum est ἐπιγράφεται, quae lectio minus placet; nec γράφεται, quod priores editt. exhibent. *Küst.* Huius originem docet ἐπιγρά φερεται A. (sine acc.) ἐπιγράφεται pro ἐπιγράμματα φέρεται B. E. Unde simul Lobeckius probatur, qui ἐπιγράφεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος Aglaoph. I. p. 359. iusserit reponi, ut Ἐπιγράμματα profectum sit ab falsa διττογραφίας interpretatione. Itaque dedimus. 10. ἔγραψε δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου] Hoc opus procul dubio intellexit Clemens Alexandr. Strom. lib. IV. p. 381. καὶ Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γραψαμένη. Vulgatae editt. Clementis exhibent περὶ Διονυσίου, quod manifeste corruptum est. *Küst.* 12. Ἀρίγνωτος] Cf. Schol. in Il. ν'. 72. et Zon. p. 290. 13. Ἀριδαῖος] V. *Εὐριπίδης. Hemst.* Ita Iustin. Mart. in Paraenes. ad Gr., quem Plato de Rep. X. Ἀρδιαῖον Pamphyliae urbis tyrannum vocat. Infr. in *Εὐριπίδης* occurrit Arrhidaeus Macedo, poeta. (cf. Athen. XI. p. 509. XIII. p. 557. *Reines.* 14. ἄρις] ἡ ἄρις E. 16. Καὶ γυρὰς] Versus Philippi Thessal. XV, 2. Anthol. Pal. VI, 103. ἀμφαδέτους A. B. V. E. 18. Αἵτ' ἀρίδες] Dictio Leonidae Tar. IV, 5. Anthol. Pal. VI, 205.

---

pam ducebant. Et Ἀῤῥηφόροι, quae arcana sacra in cistis ferebant. *Mulieres arcana ferentes et castissimae.* Ἀρία. Nomen civitatis. Ἀριάδνη. Ariadna, Thesei uxor. Quaere in v. Αἰγαῖον πέλαγος. Ἀριαμένης. Nomen proprium. Ἀῤῥιανός. Arrianus, poeta epicus, versibus heroicis Georgica Virgilii reddidit; item Alexandriadem, sive carmen de rebus gestis Alexandri Macedonis composuit, rhapsodiis XXIV. constans. item in Attalum Pergamenum poemata. Ἀῤῥιανός. Arrianus Nicomediensis, philosophus Epicteteus, iunior Xenophon cognominatus, Romae vixit sub Hadriano, Marco et Antonino Imperatoribus, et propter eruditionis excellentiam ad consularem usque dignitatem evectus est, ut Heliconius tradit. scripsit libros quam plurimos. Ἀριαράθης. Nomen proprium. Ἀρίβαλλος. Hoc nomen non solum apud Stesichorum aliosque Dorienses, sed etiam in *Equitibus* Aristophanis legitur: *Postea vero tuum in caput effundere [ambrosiam] ex marsupio.* Ἀριβαρζάνης. Nomen proprium. Ἀριγνώτη. Arignote, [Samia,] discipula Pythagorae Magni, et Theanus, philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica*, quae sunt de Cereris mysteriis, quique liber etiam ἱερὸς λόγος inscribitur. eadem scripsit de sacris initiis Bacchi, et alia philosopha. Ἀρίγνωτος. Valde notus. Ἀριδαῖος. Nomen proprium. Ἀρίδες. Scobinae, instrumentum fabrile, a recto ἀρίς. *Curvasque et utrimque vinctas scobinas.* Et iterum: *Et limae et scalprum.* Ἄρις verò, qui naso caret.

Ἀριδείκετος. ὁ διάδηλος καὶ ἔνδοξος. Ἀρίδηλος δέ, ὁ διάδηλος καὶ φανερός.

Ἀριαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀριζήλη. ἡ διάδηλος καὶ φανερά. Καὶ Ἀρίζηλος, ἀρσενικόν.

321 Ἀριήκοον. ὀξυήκοον, εὐπειθῆ.

Ἀριθμῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀριθμοῦντα, κατατάττοντα. Καὶ ἀριθμοῦντά τινας τοῖς δορυφόροις.

Ἄριμα. ὄρη. Καὶ Ἀριμάνιος, θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἀριμάσπειος τόπος. Καὶ Ἀριμασπός, ἐθνικόν.

Ἀριματθαῖος, ἀπὸ τόπου.

Ἀρίμινον. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἀριμίνιος, ὄνομα ἐθνικόν.

Ἀριοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικός, Κυκλέως υἱός, γέγονε κατὰ τὴν λ΄ Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ Ἄισματα· Προοίμια εἰς ἔπη β΄. λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. φυλάττει δὲ τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς.

Ἀριπρεπής. ὁ διάδηλος.

Ἄρις. ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

Ἀρίσβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

---

1. Ἀριδείκετος] Il. λ΄. 248. 3. Ἀριαῖος] Nomen vel per Xenophontis Anabasin notissimum. 4. Ἀριζήλη] Il. σ΄. 219. 5. ἀρσενικῶς E. Neutrum satisfacit. Malebam ἀρίζηλος ἀστήρ, quod usurpat Pind. Ol. II, 101. 6. Ἀριήκοον] Photius Bibl. p. 1069. Callim. Delo, ubi leg. ἀρηκόου. Apollon. Rhod. IV, 1707. *Toup.* MS. Zon. p. 290. 7. κατατάττοντα] τάττοντα B. E. καὶ τάττοντα Med. Incertum quid de hac diversitate statuendum sit, cum auctoritas exempli subsequentis nos lateat. 8. Quae post δορυφόροις extabant, satis illa leviter ex v. Τετρακτύς decerpta, Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγόρευον. ὁ δὲ ἀριθμὸς συμπληροῦται τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῶν τεσσάρων (δύο V. C.). καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν πάντα τετρακτὺν ἔλεγον: ea delevi cum A. 10. Ἄριμα. ὄρη] Schol. in Il. β΄. 783. τὰ Ἄριμα οἱ μὲν ὄρος τῆς Κιλικίας φασίν, οἱ δὲ Λυδίας: cf. Strab. XIII. p. 626. sq. Ἀριμάνιος] Ἀριμάν A. παρ' Αἰγυπτίοις] παρὰ Πέρσαις potius. Vid. Plutarch. in Themistocl. p. 126. A. *Gaisf.* Vide intpp. Hesychii supra laudatos in v. Ἀριμάνιος. 14. Ἀριματθαῖος ἀ. τ.] Sic A. B. et quodammodo Zon. p. 294. Ἀριμαθέμ ὄνομα τόπου. καὶ Ἀριμαθαῖος ἀπὸ (ἐκ E.) τούτου E. cum Edd. ante Gaisf. Qui monuit in Ἀριματθαῖος consentire MS. apud Albert. Gloss. Gr. p. 27.

1. Ἀρίμινον] Ἀρίμηνον A. B. E. Med. item Ἀριμήνιος Med. Mox ὄνομα om. E. Rectius ἐθνικόν omittas, si quidem Arminius dicitur. Statim cum A. B. C. delevi, Ἄρινον. τὸ νάπυ. 4. Ἀρίων] Nobilis cantator fidibus Gell. XVI, 19. qui eius fabulam describit ex Herod. I, 23. et 24. Veram historiam eam esse dicit Scaliger in Euseb. an. 1398. Strab. XIII. p. 618. ex Herodoto refert et fabulam nominat. *Reines.* Consentit fere *Eudocia* p. 68. De hoc affatim aevi recentioris docti disseruerunt, velut nuper Welckerus *Rhein. Mus.* I. p. 392. sqq. Κυκλέως] Epigr. apud Aelian. de Anim. XII, 45. ubi male Κύκλονος υἱὸν legitur pro Κυκλέος, ut iam animadvertit Salmas. Ex. Plin. p. 98. A. *Hemst.* 5. λή' Ὀλυμπ.] Leg. κθ΄, Olymp. XXIX. qua in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, id ipsum gestum putatur: Solinus c. 13. Meursius tamen de Arch. Att. I, 10. probat Ol. XXXVIII. gestum id esse, cf. Aelian. Hist. An. VI, 15. et Hygin. fab. 194. et in Poet. Astron. p. 68. *Reines.* Nolui Gaisfordum imitari, qui κή cum B. E. recepit. 7. β΄.] Sic Edd. Interpres: *Prooemia ad versus bis mille*; quae fidem excedunt. Numerus ut opinor vitium contraxit. Nam προοίμια εἰς ἔπη quid sit docet vel Plut. de Musica p. 1132. λέγεται καὶ] λέγεται δὲ B. E. 8. καὶ πρῶτος] Scholiasta Aristoph. Av. 1403. Ἀντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασι, τοὺς κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λάσον τὸν Ἑρμιονέα. οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Λικαίαρχος Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον. Idem etiam testatur Proclus apud Photium p. 985. *Küst.* Nihil repugnat quod ipse Suidas in v. Λάσος tradidit: καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε. 9. καὶ ὀνομάσαι] In omnes me versavi partes, ut loco huic, quem suspectum habeo, medicinam aliquam reperirem: sed frustra. Quare eruditus lector de eo cogitet velim. *Küst.* An διθύραμβον ᾆσαι καὶ ὀνομάσαι τὸν ᾀδ. *Hemst.* Küsterum satis, ut videtur, exercuerunt verba illa, τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Quae tamen aperte spuria, inepta et pro glossemate sunt habenda. Fidem abunde facit Herodotus in Clio, qui Suidae, cum haec scriberet, obversabatur: Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Item Dio Chrysostom. Orat. XXXVII. p. 455. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος — ὃς καὶ διθύραμβον πρῶτος ἀνθρώπων ἐποίησε, καὶ ὠνόμασε, καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κορίνθῳ. *Toup.* I. p. 84. qui in Annott. mss. quasi sententiam retractans: „Leg. οὕτως ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον. Vid. v. Παλατῖνοι." Vulg. apud Suidam defendisse Gaisf. narrat Leichium Diatr. de Photii Bibl. p. XI. Probabiliter vero haec ad species quasdam et singulares dithyrambi appellationes refert Welckerus *über das Satyrspiel* p. 232. 10. ἔμμετρα] ἔμμετρον A. Nova haec de Satyris Arionis narratio. 11. φυλάττει δὲ τὸ ω καὶ] φυ^{τ} δὲ καὶ A. φυ^{λ} δὲ καὶ E. τὸ ω om. B. φυλάττεται δὲ καὶ V. 12. Ἀριπρεπής] Il. θ΄. 556. 13. Vide supra v. Ἀρίδες.

Ἀριδείκετος. Valde clarus et illustris. Ἀρίδηλος vero, valde manifestus. Ἀριαῖος. Nomen proprium. Ἀριζήλη. Valde clara et manifesta. Et Ἀρίζηλος, masculinum. Ἀριήκοον. Acute audientem, dicto audientem. Ἀριθμῶ. Aptum accusativo. Et Ἀριθμοῦντα. numerantem. *Cum satellitibus numeraret.* Ἄριμα. Arima, montes. Et Arimanius, deus apud Aegyptios. Ἀριμάσπειος τόπος. Et Ἀριμασπός, nomen gentile. Ἀριματθαῖος. Ab oppido quodam dictus. Ἀρίμινον. Nomen urbis. Et Ariminius, nomen proprium. Ἀριοβαρζάνης. Nomen proprium. Ἀρίων. Ario, Methymnaeus, lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade tricesima octava. quidam etiam Alcmanis discipulum eum fuisse tradiderunt. scripsit Cantica, et Prooemia duo ad epica carmina. fertur et tragici modi inventor fuisse, et primus chorum instituisse, et dithyrambum cecinisse et chororum argumenta nominibus distinxisse, et Satyros introduxisse versuum mensura loquentes. Retinet autem ω etiam in genitivo. Ἀριπρεπής. Valde illustris. Ἄρις, ἄρινος. Naso carens. Ἀρίσβη. Urbs Boeotiae.

Ἀρίσημος. φανερὸς ἐν πολέμοις.

Ἄριστα. Κάλλιστα. Καὶ παροιμία· Ἄριστα χωλὸς ὑφεῖ. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων ἢ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά.

Ἀρίσταρχος, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμοθρᾴξ, πατρὸς Ἀριστάρχου. γέγονε δὲ κατα τὴν ρνς' Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, οὗ καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευσεν. λέγεται δὲ γράψαι ὑπὲρ ὡ βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς δὲ γέγονεν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, καὶ Κράτητι τῷ γραμματικῷ Περγαμηνῷ πλεῖστα διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ γραμματικοὶ περὶ τοὺς μ' ἐγένοντο. τελευτᾷ δὲ ἐν Κύπρῳ, ἑαυτὸν ὑπεξαγαγὼν ἐνδείᾳ τροφῆς, νόσῳ τῇ ὕδρωπι ληφθείς. ἔτη δὲ αὐτοῦ τῆς ζωῆς οβ'. καὶ παῖδας μὲν κατέλιπεν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστα γόραν, ἄμφω δὲ ἐγένοντο εὐήθεις, ὥστε καὶ ἐπράθη ὁ Ἀρίσταρχος. Ἀθηναῖοι δὲ ἑλθόντα παρ' αὐτοῖς ἐξωνήσαντο.

322 Ἀρίσταρχος. Τεγεάτης, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, νοσεῖ τινα νόσον· καὶ ἰᾶται αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός, καὶ προστάσσει χαριστήρια τῆς ὑγείας. ὁ δὲ ποιητὴς τὸ δρᾶμα τὸ ὁμώνυμόν οἱ νέμει. θεοὶ δὲ ὑγείας μὲν οὐκ ἄν ποτε μισθὸν αἰτήσαιεν, οὐδ' ἂν λάβοιεν. ἢ πῶς ἄν; εἴγε τὰ μέγιστα ἡμῖν φρενὶ φιλανθρώπῳ καὶ ἀγαθῇ παρέχουσι προῖκα, ἡλιόν τε ὁρᾶν καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ τοσούτου τῆς παναρκοῦς ἀμισθὶ μεταλαμβάνειν ἀκτῖνος, καὶ χρῆσιν ὕδατος, καὶ πυρὸς συντέχνου μυρίας ἐπιγονὰς καὶ ποικίλας ἅμα καὶ συνεργοὺς ἐπικουρίας, καὶ ἀέρος σπᾶν, καὶ ἔχειν τροφὴν ζωῆς τὸ ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα. ἐθέλουσι δὲ ἄρα ἐν τοῖσδε τοῖς μικροῖς μήτε ἀχαρίστους εἶναι μήτε ἀμνήμονας ἡμᾶς, καὶ ἐν τούτοις ἀμείνονας ἀποφαίνοντες.

Οὗτος δὲ ὁ Ἀρίσταρχος σύγχρονος ἦν Εὐριπίδῃ· ὃς πρῶτος εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῆκος τὰ δράματα κατέστησεν. καὶ ἐδίδαξε μὲν τραγῳδίας ἑβδομήκοντα, ἐνίκησε δὲ δύο, βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ρ'.

Ἀρίσταρχος. οὗτος τὴν ἐν Ἐφέσῳ μόναρχον

---

3. *ὑφεῖ*] Scribendum est *οἰφεῖ*, ut apud Diogenianum [II, 2.]. Eustathius quoque in Il. γ'. p. 403. eandem lectionem confirmat, cuius verba adscribam: *Λέγλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν καὶ παροιμία φέρεται, τὸ Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. ἐπήρουν μὲν γὰρ (φασὶν) Ἀμαζόνες ἀρρένων σκέλος ἢ δεξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὔσι, κατὰ Παυσανίαν Ἀντιάνειράν φασι μίαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον, εἰπεῖν· Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ὡς ἀρκουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς.* Küst. Similiter Arsenius p. 75. Eadem prolixe persequitur Grammaticus Coislinianus p. 606. 4. *ἀλλότρια*] *τὰ ἀλλότρια* A. V. E. C. 5. *Ἀρίσταρχος*] Horum partem decerpsit *Eudocia* p. 63. 5. *γέγονε*] *ἤκμαζε* interpretatus est Scaliger in Euseb. p. 144. 8. *οὗ . . ἐπαίδευσεν*] V. Athen. II. p. 71. B. *λέγεται δὲ . . . ὑπομνημάτων μόνων*] Wolfius cum aliis, ut oportuit, interpretatus est: *scripsit praeter commentarios nihil.* Qui ab reliquis discedens explicabat, *si tantummodo commentarios numeres*, Lehrsius de stud. Aristarchi Hom. p. 24. facile confutatur. Nunquam enim Aristarchus fines criticae, quae tum ferebatur, evagatus est; eiusque unius inter doctos Alexandrinos industria intra commentarios substitit, sive quos ipse prodidit, sive e scholis ductos ac sub nominis Aristarchei formula propagatos. 10. *Κράτητι*] Hos inter contentio ferbuit non solum de analogia sermonis (vide post Varronem Gell. II, 25.), sed etiam de indicibus scriptorum litteratis; eodemque membranarum inventio referebatur: v. Io. Lyd. de mens. p. 30. sive Boiss. Anecd. I. p. 420. 11. *Περγαμηνῷ . . ἐν Περγάμῳ*] Haec male coniungi nemo non intelligit. Prius cum ipse ratio grammatica refutet, suspiceris esse scribendum *Κράτητι τῷ γραμματικῷ πλ. διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ* [*ὄντι*]. 19. *Ἀρίσταρχος Τεγεάτης — ἀποφαίνοντες*] Haec ex libro deperdito Aeliani *de Providentia* descripta esse colligo ex iis quae leguntur infra v. *Θεόπομπος*, *Θεοδ.* ubi similis historia de Theopompo ab Aesculapio sanato ex Aeliano narratur. *Küst.* Aristarchi Tegeatae meminit et Schol. Sophocl. Oed. Col. 1320. et Athenaeus XIII. extr., cui versum tribuat, *τάδ' οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος. τραγῳδιῶν*] *τραγῳδῶν* V. E. Med.

1. *εἶτα δὲ αὐτὸν ἰᾶται Ἀσκλ.*] *καὶ ἰᾶται αὐτὸν ὁ Ἀσκλ.* A. V. *εἶτα ἰᾶται Ἀσκλήπιος αὐτόν* E. 4. *μισθὸν οὐκ ἄν ποτε* E. Mox lege *καὶ πῶς ἄν;* 5. Horum colorem potissimum e Xenophontis Mem. IV, 3, 8. esse ductum ibi monuit Ruhnkenius. 6. *ἥλιόν τε ὁρᾶν* om. B. E. 7. *παναρκοῦς*] *παναλκοῦς* V. „Vid. v. *Παναρκέος.*" Toup. MS. 8. *μεταλαμβάνειν*] Sic ex MSS. Pariss. rescripsi. Priores enim editt. [et B. E.] minus recte habent *λαμβάνειν*. *Küst.* 9. *συντέχνου*] *ἀτέχνου* (i. e. *εὐτέχνου*) Parisinus ap. Brequign. p. 14. *παντέχνου* Hemsterhusius. Editum interpretari licet: *ignis artibus humanis opitulantis. ἅμα καὶ — ἀποφαίνοντες* om. V. 10. Usitatius *ἀέρα σπᾶν*. 12. *τοῖσδε*] *ἐν τοῖσδε* A. B. E. Med. 15. *δὲ ὁ*] *δὲ* om. V. omissis etiam *ὃς πρῶτος — δύο*. 16. *εἰς τὸ νῦν*] *εἰς τὸν νοῦν* A. B. E. Med. 18. *βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ρ'.*] *ἐβίω δὲ ὑπὲρ ρ' ἔτη* V.

Ἀρίσημος. In bellis clarus. *Ἄριστα*. Optime. Et proverbium: *Claudus optime subat.* dictum de iis qui sua mala alienis bonis praeferunt. *Ἀρίσταρχος*. Aristarchus, habitatione Alexandrinus, natione vero Samothrax, patrem habuit Aristarchum, vixitque Olympiade CLVI. tempore Ptolemaei Philometoris, cuius etiam filium erudiit. fertur scripsisse ultra octingentos libros, eosque commentariorum tantum. discipulus fuit Aristophanis grammatici, et cum Cratete, grammatico Pergameno, vehementer contendit. discipulos grammaticos habuit circiter XL. in Cypro aqua intercute laborans mortem inedia sibi conscivit. vixit annos LXXII. filiosque reliquit Aristarchum et Aristagoram, qui ambo stupidi fuerunt, adeo ut Aristarchus venum iret: quem tamen Athenienses redemerunt. *Ἀρίσταρχος Τεγ.* Aristarchus Tegeates, poeta tragicus, morbo quodam laborans ab Aesculapio sanatur, qui ei praecepit, ut pro reddita sanitate gratiam sibi referret. poeta igitur fabulam cognominem ipsi dedicavit. At vero dii mercedem pro sanitate neque exigant unquam nec recipiant. qui tandem? cum nobis maxima quaeque bona pro amore et benignitate sua erga genus humanum gratis largiantur, ut et solem videamus tantique dei radiis omnia illustrantibus sine mercede fruamur, et aquae usum nobis commodent et ignis, cuius beneficio et ope infinitae utilitates in vitam nostram redundant, et aeris haustus, cuius spiritu vitam nostram sustentemus. cum igitur exiguam eiusmodi gratiam a nobis referri sibi iubent, nolunt nos ingratos aut beneficiorum immemores esse. quo pacto meliores nos reddunt. — Hic Aristarchus aequalis fuit Euripidis: qui primus dramata ad eum quem nunc habent ambitum produxit. docuit tragoedias LXX. vicit duabus. obiit centenario maior. *Ἀρίσταρχος*. Hic Athenis arcessitus summae rerum Ephesi solus praefuit.

εἶχεν ἐξουσίαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἥκων κλητός. ἐκάλουν δὲ ἄρα αὐτὸν οἱ προσήκοντες, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἦρξεν ἔτεσιν ε. ὑπανέστη δὲ ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ὅτε Ἅρπαγος Κῦρον τὸν Καμβύσου παῖδα ἐπὶ τὴν σὺν Πέρσαις ἀπόστασιν ἐπάρας ἔτυχεν.

Ἀρισταίνετος, ὄνομα κύριον.

Ἀρίστάινος. Φιλοποίμην καὶ Ἀρίσταινος οἱ Ἀχαιοὶ συνέβησαν οὐ τὴν φύσιν μίαν σχεῖν, οὔτε τὴν αἵρεσιν τῆς πολιτείας. ἦν γὰρ ὁ μὲν Φιλοποίμην εὖ πεφυκὼς πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατα ψυχήν· ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πολιτικὰ καὶ λογικὰ τῶν διαβουλίων. τῇ δ' αἱρέσει κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦτο διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὰρ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοσχερῶς κατά τε τοὺς Φιλιππικοὺς καὶ Ἀντιοχικοὺς καιροὺς Ἀρισταίνετος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως, ὥστε πᾶν τὸ πρόσφορον μὲν Ῥωμαίοις ἐξ ἑτοίμου ποιεῖν, ἕνια δὲ καὶ πρὶν ἢ προστάξαι ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μέντοιγε τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν, καὶ τὴν τοιαύτην ἐφείλκετο φαντασίαν, εἴκων ὁπότε τούτων ἀντιπίπτοι τις προδήλως τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων γραφομένοις. ὁ δὲ Φιλοποίμην, ὅσα μὲν εἴη τῶν προκαλουμένων ἀκόλουθα τοῖς νόμοις καὶ τῇ συμμαχίᾳ, πάντα συγκατῄνει καὶ συνέπραττεν ἀπροφασίστως· ὅσα δὲ τούτων ἐκτὸς ἐπιτάττοιεν, οὐχ οἷός τ' ἦν ἐθελοντὴς συνυπακούειν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἔφη δεῖν δίκαιον ἡγεῖσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἀξιοῦν. εἰ δὲ μηδ' οὕτως πείθοιεν, τέλος οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἰκεῖν, καὶ τότε ποιεῖν τὸ παραγγελλόμενον. 323

Ἀρισταῖος. εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς περιεσώθη. Ἀριστεὺς δὲ Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡσαύτως. ἔστι δὲ Σάμιος μὲν ἢ Πλαταιεύς, ἐκ μειρακυλλίου δὲ ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν. μνημονεύει αὐτοῦ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Ἀρίσταιχμος. ὄνομα κύριον.

Ἀριστέας, Δημοχάριδος ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξιέ-

1. 4. ἐκ τῶν Ἀθηναίων] Immo ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. 2. αὐτὸν ἄρα] ἄρα αὐτὸν cum A. 5. Post h. gl. Ἀρίσταιχμος (Ἀρίσταχμος A.) ὄνομα libri: quae delevit Küsterus. Vide infra suo loco. 7. Ἀρισταίνετος ῥήτωρ. ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν: Eudocia p. 67. 8. Φιλοποίμην] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 122. unde ea Suidas deprompsit. Küst. Polyb. XXV, 9. οἱ Ἀχαιοί] Ἀχαΐος E pr. Addit V. ὁ μὲν Φιλοποίμην καὶ ἀνδρεῖος, ὁ δὲ συγκλητικὸς καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἔχων τὰ πρῶτα. 9. ἔχειν] σχεῖν A. B. E. Exc. 10. πολιτείας] πόλεως E. qui statim ἦν μὲν γὰρ ὁ Φ. 11. καὶ — ψυχὴν A. et Excerpta post χρείας posuerunt, quae reliqui post πεφυκώς. Utrumque comma om. E. 14. τῆς γὰρ] τῆς δὲ A. 17. Ἀρισταίνετος] Sic libri quod mireris omnes: ὁ μὲν Ἀρίσταινος Exc. Vid. Schweigh. in Polyb. XVII, 1, 4. 20. γε om. E.

1. τούτων] τούτῳ V. 4. συγκατήνει] συγκατατήνει A. Tum συγκατέπραττεν E. 7. δίκαιον ἡγεῖσθαι] Casaubonus et Valesius rescribendum censent δικαιολογεῖσθαι: quod probo. Lectio enim vulgata nihil ad sensum loci huius facit. Küst. 9. εἶκειν] ἧκειν E. 11. Ad res Aristaei refertur fragmentum v. Λικαίωσις servatum. 12. Ἀριστέως] Ex Harpocratione patet post Ἀριστέως addendum esse ὄνομα κύριον. Sensus enim huius loci est, Ἀριστεὺς esse nomen proprium viri, uti et Ἀριστίων. Küst. Ἀριστίων] Ἀριστέων B. E. Ἀρισταίων Lex. Seg. p. 444. Ἀριστέων Med. Haec cum Pal. Harpocratione. 16. Quae post Δημοσθένους extabant, Ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας τῷ λεγομένῳ Αἴτνῃ Ἀρισταῖον μόνον τὸν Γίγαντα περισωθῆναί φασι· καὶ οὔτε πῦρ οὐρίνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὔτε Αἴτνη πίέζει αὐτόν: omisi cum A. quippe repetita ex v. Αἴτναῖος κάνθαρος. 17. Vide supra ante v. Ἀρισταίνετος, infra v. Ἀρίστοιχμος. 18. Ἀριστέας, Δημοχ.] Vide de eo Vossium de Histor. Gr. et Meursium in Bibliotheca Graeca. Küst. Ἀρισταίας A. Horum partem decerpsit Eudocia p. 68. Tum Προικοννήσιος B. E. Med. 19. Ἀριμάσπεια] Strabo XIII. p. 589. ὁ ποιητὴς τῶν Ἀριμασπίων καλουμένων ἐπῶν. Pausan. Attic. 24. γρῦπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησιν Ἀριμασποῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων. Reines. Mox ἔπη ἔγραψεν E. 21. τὴν ψυχὴν] Vide Maxim. Tyr. XVI. (p. 288.) et XXXVIII. (p. 222.) Reines. ὅταν] ὅτε B. E. quod dubites an merito sit receptum.

---

evocarunt autem eum cognati, quod per annos quinque magna cum cura et fide ipsis praefuisset. Athenis discessit eo tempore, quo Harpagus Cyrum, Cambysis filium, una cum Persis ad defectionem impulit. Ἀρισταίνετος. Nomen proprium. Ἀρίσταινος. Philopoemen et Aristaenus Achaei neque ingenio simili fuerunt, neque eandem in republica sectam sequebantur. nam Philopoemen quidem et animo et corpore ad res militares egregie factus; contra Aristaenus ad res civiles consilio et eloquentia promptior erat. inter utriusque autem in republica gerenda institutum id interfuit. nam cum Romani praepotentes facti bello Philippico et Antiochico penitus se rebus Graeciae immiscuissent, Aristaenus ita res moderabatur, ut quicquid e re populi Romani esset, libenter faceret; quaedam etiam ultro, antequam esset mandatum. interim tamen operam dabat, ut leges ubique servare videretur, atque eam speciem prae se ferebat; cedens interdum, si qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. at Philopoemen et ipse postulatis Romanorum, quaecunque a legibus ac foedere gentis Achaeorum non discederent, sine controversia assentiebatur; quaecunque vero praeter leges et foedera imperabantur, adduci non poterat ut iis sponte pareret: sed primo quidem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contendendum esse aiebat; quod si ne sic quidem flecterentur, tum demum tanquam deorum fidem contestatos cedere atque imperata facere oportere. Ἀρισταῖος. Aristaeus, unus Gigantum, qui solus interitum effugit. Ἀριστεὺς vero Ἀριστέως, nomen: item Ἀριστίων. Is autem erat Samius vel Plataeensis, et ab ineunte aetate Demosthenis familiaris: a quo missus est ad Hephaestionem amicitiae reconciliandae causa. meminit eius Hyperides in oratione contra Demosthenem. Ἀρίσταιχμος. Nomen proprium. Ἀριστέας. Aristeas, Democharidis vel Caustrobii filius, Proconnesius, poeta epicus, scripsit carmina, quae vocantur *Arimaspea*; sive historiam Arimasporum Hyperboreorum, libris tribus constantem. huius animam, quoties vellet,

ναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη ᾱ.

Ἀριστερά. τὰ μωρά. δεξιὰ δὲ τὰ συνετά. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησιν·

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.

Ἀριστείδης, Ἀδριανεύς, σοφιστής· Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας· Πολέμωνος τοῦ Σμυρναίου ῥήτορος μαθητής, υἱὸς Εὐδαίμονος, φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γενομένου τοῦ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἱεροῦ τοῦ Διός. οἱ δὲ Εὐδαίμονα τὸν πατέρα αὐτοῦ γράφουσιν. ἠκροάσατο δὲ Ἡρώδου κατὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν Περγάμῳ Ἀριστοκλέους· γεγονὼς ἐπί τε Ἀντωνίνου τοῦ Καίσαρος, καὶ διατείνας μέχρι Κομόδου. τῶν δὲ λόγων αὐτοῦ παρ' οὐδενὶ πέρας εὕροι τις ἄν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ἐπιτευχθέντας.

Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου, πένης ὢν διὰ τὸν τρόπον ἄνευ ὅρκων ἐπιστεύετο. καὶ Καλλίου ποτὲ κρινομένου παρελθὼν εἶπεν, ἐμοὶ τὸν ἄνδρα χαρίσασθε· καὶ ἔτυχε. τοῦ δὲ χρυσίον ἀντιπέμψαντος παρητήσατο, εἰπών· ὁ μὲν Καλλίου βίος τῆς Ἀριστείδου χρῄζει πενίας, ἡ δὲ Ἀριστείδου πενία καταφρονεῖ τοῦ Καλλίου πλούτου. Οὗτος Θεμιστοκλεῖ ποτε ἀντεπολιτεύσατο. συμπρεσβεύων δὲ αὐτῷ τὴν ἔχθραν, εἶπεν, ἔσω τῶν ὁρίων ἀφῶμεν, ὁμονοῶμεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως. οὕτω δὲ ἦν δίκαιος, ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐξοστρακίζεσθαι ἀπὸ τῆς ἀγοραίας τις ὄστρακον αὐτῷ ἐπιδιδούς, ἠγνόει δὲ τὸν ἄνδρα, γράφειν ἠξίου τὸν ἐξοστρακισμόν. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, τί Ἀριστείδης αὐτὸν λυποίη· πάνυ δίκαιος ὢν ἔφη. καὶ γελάσας ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε ψῆφον. Ὁ αὐτὸς διέτριψεν ἐν Αἰγίνῃ φυγών. 324
Ξέρξου δὲ ὡς αὐτὸν ἐν τῇ φυγῇ πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς ὅτε ἐπῄει τὴν Ἑλλάδα διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄριον προσφερόμενος Ἀριστείδης. Καὶ Μιλτιάδῃ μάλιστα ἐῴκει. ἑκάτερος τούτων ἄριστος ἐγένετο. Ἀριστείδης μὲν δίκαιος, ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἐστρατήγησε. τοῦ δὲ ἐν Μαραθῶνι πολέμου μέμνηται, διότι τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς πεποίηται, τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι.

---

2. Ὀλυμπιάδι ν'.] Ὀλυμπιάδι ογδόῃ V. ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογ.] Locum hunc mutilum esse non dubito, quem sic legerim et distinxerim: ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην τινά. καὶ Θεογονίαν etc. *Küst.* Frustra Toupius ascripserat v. *Λιθυραμβοδιδάσκαλοι*. ἔγραψε καὶ Θεογονίαν πάνυ καλῶς Eudocia. 3. ἔπη ᾱ] ᾱ om. V. cuius scripturam Gronovius Em. p. 69. sic interpretabatur scilicet: *Theogoniam per versus.* 4. συνετά] φρόνιμα B. E. Prius tuetur Zon. p. 304. Redeunt haec sub v. *Λεξιά*: dubites autem an utrobique fluxerint ex v. *Φρενόθεν*. Σοφοκλῆς] Ai. 183. 8. Ἀριστείδης, Ἀδρ.] De hoc vide Philostratum lib. II, 9. de Vitt. Soph. p. 578. et seqq. *Küst.* Vid. infra v. *Λιονύσιος ὁ Ἀρεοπ. Hemst.* Philostratum sequitur *Eudocia* p. 65. 10. ῥήτορος om. E. 12. οἱ δὲ Εὐδ.] Haec quoniam praecedentibus sunt contraria et absurda, sic emendantur ab Io. Masson. in Vita Aristid. II, 2. οἱ δὲ Εὐδαίμονα οὐ τὸν πατέρα ἀλλ' αὐτὸν γράφουσι. *Hemst.* Philostratus: τὸν εἴτε Εὐδαίμονος εἴτε εὐδαίμονα, quae ludentis magis quam dubitantis esse videntur. Equidem cum nullam mendi suspicionem in novissimis deprehenderim, in praegressis opinor Εὐδαίμονος esse affectum. 14. γεγονὼς] γεγονὸς A. 15. Ἀντωνίνου E. 16. τῶν δὲ λόγων] Hic locus est obscurus et male interpunctus, quem sic legerim: Τῶν δὲ λόγων παρ' οὐδενὶ πέρας. εὕροι δέ τις ἂν ἄλλους ἄλλοις ἐπιτευχθέντας. *Küst.* Addidi αὐτοῦ cum A. B. V. E. 18. Ἀριστείδ. ὁ Ἀ.] Vid. Plutarch. Aristid. p. 334. B. C. *Hemst.*

6. ἐξωστρακισμένον] ἐξοστρακισμόν A. B. V. (ap. Gron. Em. p. 70.) E. ἐξοστρακισθησόμενον Hemsterhusius. Equidem malo τὸν ἐξοστρακιζόμενον. 10. ὁ Ἀριστ.] ὁ om. B. E. 12. Ξέρξου] Ξέρξης A. 18. Ἀριστείδης μὲν] Seqq. sumpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 1322. 1331. 20. ἐν Μαραθῶνι] ἐμμαραθῶνι V. (ap. Gron. Em. p. 60.) ἐν Μαρανθῶνι A. bis. 21. τὸ δὲ] τοῦ δὲ A. B. V. Med. quasi verbum ἀντιποιοῦνται esset adiectum. τὰ δὲ Schol.

---

ex corpore exisse et eodem remeasse ferunt. vixit Croesi et Cyri temporibus, Olympiade L. idem etiam soluta oratione scripsit *Theogoniam* versibus circiter mille. Ἀριστερά. Stulta. δεξιὰ vero, quae sunt prudentia praedita. Sophocles de Aiace: *Numquam enim, fili Telamonis, laevam in mentem deflexisses.* Ἀριστείδης. Aristides, Hadrianensis (Hadriani vero urbs est Mysiae, quae nunc Bithynia vocatur), Sophista, Polemonis Smyrnaei rhetoris discipulus, filius Eudaemonis philosophi, flaminis Dialis in patria sua. Athenis Herodem, Pergami Aristoclem audivit; floruit Antonini Imperatoris tempore, vitam usque ad Commodum produxit. orationum eius certus non est numerus, quoniam varia earum circumferuntur volumina. Ἀριστείδης. Aristides, Lysimachi filius, cui quamvis pauperi propter vitae integritatem iniurato etiam fides habebatur. hic aliquando progressus, cum Callias reus perageretur, virum istum sibi condonari iussit, impetravitque. Callias autem cum pecuniam ipsi mitteret, eam repudians: Calliae quidem (inquit) vita Aristidis paupertate indiget, Aristidis vero paupertas Calliae opes contemnit. Idem cum aliquando in reipublicae administratione Themistoclis esset aemulus, cum eoque legationem obiret, inimicitias, inquit, intra patriae fines deponamus, et sententiis pro republica conspiremus. Fuit autem adeo iustus, ut cum Athenienses ostracismo eum multare decrevissent, et rusticus quidam Aristidi, quem ignorabat, testulam traderet, rogans, ut nomen viri patria pellendi inscriberet; ipse autem ex eo quaereret, quanam re Aristides eum offendisset, et rusticus responderet: nimia iustitia: ridens Aristides suffragium in testa scripsit. Idem patria pulsus in Aegina commoratus est: in quo exilio cum Xerxes Graeciam invadens per legatos tria millia Daricorum ei obtulisset, negavit se, dum eadem victus ratione uteretur, Persicas opes curare. forte autem pane cibario vescebatur. — Aristides Miltiadi simillimus fuit: uterque optimus. Aristides quidem iustus, Miltiades autem ad Marathonem belli dux fuit. pugnae vero Marathoniae praecipue mentionem facit, quia ceterae quidem res in bellis praeclare gestae universae Graeciae communes sunt, pugnae vero Marathoniae gloria ad solos Athenienses pertinet.

Ἀριστεῖον. τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον ἔπαθλον. Καὶ Ἀρίστειος ἐκ τοῦ Ἀριστεύς.

Ἀριστήσασθε, γεύσασθε. Ἄρίστισον δέ, διὰ τοῦ ῑ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ
ἄρίστισον εὖ.

Ἀριστίνδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν.

Ἀρίστιος Κύκλωψ. μέμνηται τούτου Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀρίστιππος, Ἀριτάδου, ἀπὸ Κυρήνης, φιλόσοφος, Σωκράτους ἀκουστής· ἀφ' οὗπερ ἡ Κυρηναϊκὴ κληθεῖσα αἵρεσις ἤρξατο. πρῶτος δὲ τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς ἐπράξατο. Ξενοφῶντι δὲ εἶχε δυσμενῶς. καὶ ἦν ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ. καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε, καὶ ἡδονὴν μετεδίωκε· πόνῳ δὲ ἀπέλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. ὅθεν Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, ἀφ' ἧς ὁ παῖς αὐτῆς ὁ νέος Ἀρίστιππος, ὃς ἐκλήθη Μητροδίδακτος. οὗ Θεόδωρος, ὁ Ἄθεος ἐπικληθείς, εἶτα Θεός· τοῦ δὲ Ἀντίπατρος· τοῦ δὲ Ἐπιτιμήδης ὁ Κυρηναῖος· τοῦ δὲ Παραιβάτης· τοῦ δὲ Ἡγησίας ὁ Πεισιθάνατος· τοῦ δὲ Ἀννίκερις, ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος.

Ἀρίστιππος, Σωκράτους ὁμιλητής, ἐν πᾶσι τὴν ἡδονὴν ἀσπασάμενος καὶ ἐπίχαρις. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῷ φέροντος ἀργύριον καὶ ἀχθομένου τῷ βάρει, τὸ βαροῦν ἀπόβαλε, ἔφη. ἐπιβουλευόμενος δὲ ἐν πλῷ δι' ἃ ἐπήγετο, εἰς τὴν θάλασσαν ‖ ἐξέβαλεν αὐτά. ἡ γὰρ τούτων, ἔφη, ἀπώ- 325
λεια ἐμοὶ σωτηρία. ἐπέσκωπτε δ' Ἀντισθένην ἀεὶ διὰ τὴν στρυφνότητα. καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἑνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνδὺς ἐσθῆτα ἁλουργῆ.

---

1. ἀριστεῦσι Zon. p. 304. 2. καὶ . . . Ἀριστεύς om. vulg. Nec scias quid his utare. 4. Ὄρνισι] V. 660. sed ubi male hodie legitur ἀρίστησον, per η. Priores quoque editt. Suidae [et E.] hic exhibent ἀρίσησον: sed eius loco ἀρίστισον per ῑ ex MSS. Pariss. reposui. *Küst.* 7. κατ' ἐκλογὴν] καὶ κατ' ἐκλ. B. κατ' ἐκλογὴν Schol. Luciani Iov. Trag. 7. Mox διαίρεσιν A. Nihil dissentiunt Lex. Seg. pp. 218. et 444. Sed Schol. Platon. p. 455. cum et ignoret illud νομοθετῶν, quod prorsus ab vocis significatu recedit (vide quae collegit Ruhnk. in Tim. p. 49.), et in loco Platonis Legum IX. p. 855. propositum sit, via sponte apparet, qua memorabilis corruptio sit removenda. Legendum enim κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων. *Νόμων θ'.* 10. Ἀρίστιος Κύκλωψ] Scribe Ἀριστίου Κύκλωψ. Scripserat enim Aristias fabulam, Cyclops vocatam, cuius meminit Suidas supra v. Ἀπώλεσας. *Küst.* Aristius, Pratinae filius, Satyrorum scriptor, Cyclopem nomine fabulam dedit. Vid. Apostol. IV, 7. Eius monumentum commemoratur ap. Pausan. in Corinth. 13. *Reines.* Nihil manifestius quam hoc quicquid est narrationis ex ipsa v. Ἀπώλεσας esse derivatum. Accedit etiam sedis fluctuatio. Mutavit enim Gaisf. cum A. huius gl. locum, cum olim legeretur post Ἀριστεῖον. 11. Ἀρίστιππος] Conf. Laert. l. II. in Aristipp. Euseb. Praep. Eu. XIV, 18. Clem. Alex. Strom. IV. p. 481. Theodoret. Θεραπ. Ἑλλ. π. s. XI. *Reines.* Paria quaedam, sed pleraque de Dioge e petita, *Eudocia* p. 71. sq. Ἀριτάδ. B. E. 12. ἀφ' οὗπερ — ἤρξατο quondam in glossae formam post v. Κυρηναϊκὸς erant composita. 14. ἐπράξατο] εἰσεπράξατο Laert. 15. χρόνῳ καὶ τόπῳ] τόπῳ καὶ χρόνῳ E. cum Diog. 16. παρόντων] Priores editt. [cum B. E.] male exhibent πάντων, cuius loco παρόντων ex MSS. Pariss. et Laertio reposui. *Küst.* ἀπέλανε] ἀπέλαβε B. E. Idem mox πόνων cum edd. ante Küsterum, cui πόνῳ Portus commendarat.

1. ἐκάλει] ἀπεκάλει E. 2. διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγ.] Vide Laert. II, 86. ex quo Suidas. *Küst.* 3. Μητροδίδακτος] Aelian. de Anim. III, 40. *Hemst.* 6. Παραιβάτης] Suspicor hunc Parabatem diversum fuisse ab eo, cuius Suidas meminit supra v. Ἀννίκερις. Is enim Aristippum audiverat; cum hic Epitimedis auditor fuerit. *Küst.* Παραιβάτης dedi cum A. E. et Diog. 7. Πεισίθνητος] Scribe Πεισιθάνατος, ut apud Laertium. *Küst.* πεισιθάνατος A. V. πασι E. impositis θν. ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος] Cum rationi temporum manifeste repugnet, Annicerim illum, qui Platonem redemisse legitur, fuisse auditorem Hegesiae, qui tempore non exiguo post Platonem vixit; vel inducenda sunt haec verba, tanquam semidocti cuiusdam librarii additamentum, ut censet Menagius in Laert. II, 86. vel addita particula negante legendum est οὐχ ὁ τὸν Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Fuerunt enim duo saltem Annicerides; quorum alter Platonis aequalis fuit eumque redemit, alter vero eo recentior, qui sectam instituit, ab eius nomine *Anniceriam* vocatam, de quo hic locus Suidae vel potius Laertii intelligendus est. *Küst.* Illud probandum. οι

14. ἔφη, ἀπώλεια ἐμοὶ] ἐπιβολεια ἐμὴ A. ἐ. ἀ. ἐμη E. 18. τῆς ἄλλης] τοῖς ἄλλοις A.

Ἀριστεῖον. Praemium solitum iis dari, qui fortiter pugnarunt. Ἀριστήσασθε. Prandete. Ἄρίστισον vero, per ῑ, prandio excipe. Aristophanes *Avibus*: *Hos quidem domum tuam deductos prandio excipe.* Ἀριστίνδην. Ratione et delectu optimorum. Plato *Legum* IX. Ἀρίστιος Κύκλωψ. Aristiae Cyclops. huius meminit Chamaeleon in libro de Satyris. Ἀρίστιππος. Aristippus, Aritadae filius, Cyrenaeus, philosophus, Socratis auditor, a quo secta Cyrenaica orta est. hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a discipulis exigeret. idem adversus Xenophontem inimicitias gessit; eaque fuit ingenii dexteritate, ut et tempori et loco sese accommodare nosset. rerum praesentium voluptate libenter fruebatur; ex absentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. Hinc Diogenes illum canem regium vocabat. scite dicta plurima protulit et optima. Audivit eum Arete filia; cuius filius est Aristippus minor, *Metrodidactus* appellatus. huius auditor fuit Theodorus, *Atheus* cognominatus, posteaque *Deus*. huius Antipater: Antipatri Epitimedes Cyrenaeus: Epitimedis Paraebates: Paraebatae Hegesias, *Pisithanatus* dictus: Hegesiae deniique Anniceris, qui Platonem redemit. Ἀρίστιππος. Aristippus, Socratis discipulus, in omnibus rebus voluptatem sectabatur, festivumque sese praebebat. hic fertur, cum famulus eius pecuniam ferret et de onere quereretur, ei dixisse, ut onus abiiceret. cum inter navigandum ob pecuniam, quam secum habebat, insidiis peteretur, eam in mare abiecit: iacturam eius salutem suam esse pronuncians. Antisthenem ob tristem austeritatem saepe deridebat. Cum ad Dionysium Siciliae tyrannum venisset, potando vicit, purpureaque veste indutus saltavit.

Πλάτων δὲ προσκομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς εἶπεν Εὐριπίδου ἰαμβικά·

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
ἄῤῥην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄῤῥενος.

Ἀρίστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ·

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

ὑπὲρ φίλου δὲ ἀξιῶν καὶ μὴ τυγχάνων, τῶν ποδῶν ἥψατο καὶ ἔπεισε· καὶ οὐ ταύτης ἐγὼ τῆς κολακείας αἴτιος, εἶπεν, ἀλλὰ Διονύσιος, ὁ ἐν γόνασι τὰς ἀκοὰς ἔχων.

Ἀριστογένης Θάσιος, ἰατρός, ἔγραψε βιβλία κδ'· ἐκρίθη δὲ Περὶ διαίτης ἕν· Περὶ δυνάμεως ἕν, Περὶ δακέτων ἕν, Περὶ σπέρματος ἕν, Ὑγιεινὸν ἕν, Ἐπιστολικά, Ἐπιτομὴν φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον. Ἀριστογένης Κνίδιος, ἰατρός, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. ἰάτρευσεν Ἀντιγόνῳ τῷ ἐπικληθέντι Γονατᾷ.

Ἀριστογείτων, Κυδιμάχου ἢ Λυσιμάχου, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μητρὸς δὲ ἀπελευθερικῆς· ὅστις ἐπεκαλεῖτο κύων διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ, ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων· λόγους ποιήσας, Ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν, Πρὸς Λυκοῦργον, Κατὰ Τιμοθέου, Κατὰ Τιμάρχου, Κατὰ Ὑπερίδου, Κατὰ Θρασύλλου, Ὀρφανικόν. [Ζήτει περὶ τοῦδε τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος.]

Ἀριστογείτων, Σκυδίμου, συκοφάντης. τούτου ὁ πατὴρ ὀφλήσας τῷ δημοσίῳ τελευτᾷ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ αὐτὸς Ἀριστογείτων μετὰ ταῦτα ὡς κληρονόμος τοῦ ὀφλήματος ἐδέθη. ἡ δὲ μήτηρ ἐπράθη ὑπὸ τοῦ δήμου. ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ κλέψας γραμματεῖον κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν δεσμωτῶν.

---

3. Εὐριπίδου] Locus Euripidis, quem Suidas hic citat, extat in Bacch. 834. sed ubi prior tantum versus legitur, non etiam posterior. *Küst.* Posteriorem ignorat etiam Diogenes. Compara Sexti Empir. P. H. III, 24, 204. 4. ἄῤῥενος] ἄρρ, A. 5. Lege τὰ τοῦ αὐτοῦ. 7. Καὶ γὰρ ἐν] Hic locus extat apud Euripidem Bacch. 317. 318. sed ubi pro ὁ νοῦς ὁ σώφρων legitur οὐσ' ἥ γε σώφρων: quam lectionem etiam agnoscit Laertius II, 88. *Küst.* Eodem allusit Plutarchus Consol. ad uxor. p. 609. A. 9. Minus recte Diog. περὶ φίλου. 10. καὶ οὐ] Lege secundum Diog. καὶ πρὸς τὸν ἐπισκώψαντα, οὐ. 13. Ἀριστογένης — Ἀντίγονον] *Eudocia* p. 64. eademque posteriorem de Aristogene narrationem, quae prorsus ad eundem medicum refertur, dedit p. 65. βιβλ. τριάκοντα Eudocia: quae mox δυνάμεως δύο, δακέτων δ', σπέρματος δύο. 14. περὶ διαίτης] παραδιαίτης A. 17. πρὸς Ἀντίγονον] Si hic est Antigonus Gonata, ut arbitror, potuerit idem esse Aristogenes ac Cnidius, ut nomen unum sit a solo natali, alterum ab educatione vel habitatione. Nihil interim impedit, quo minus eodem tempore eiusdem fuerint nominis medici duo. Voss. de Philosophia p. 89. *Olear.*

1. τοῦ φιλοσόφου] Leg. ἰατροῦ, cuius meminit Coel. Aurelianus, nam ad Chrysippum Solensem Aristogenes hic pertinere non potuit. *Reines.* Fortasse παρέλκει vox φιλοσόφου, et intelligendus Suidas, aut quisquis ille fuit a quo illa sumpsit, de Chrysippo Cnidio medico, de quo infra s. 186. Id suadent et patria et professio, nec tempora repugnant. *Menag.* in Diog. Laert. VII, 185. Aristogenem Chrysippi Cnidii fuisse sectatorem extra controversiam ponit Galenus de venaesect. adv. Erasistr. p. 8. Itaque τοῦ φιλοσόφου ab errore an curiositate profectum apparet. Mox Ἀντίγονον τὸν ἐπικληθέντα Γονατᾶν E. Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶ etiam Eudocia. 3. Ἀριστογείτων — Ὀρφανικόν *Eudocia* p. 65. omissis μητρὸς — ποιήσας. ἢ Λυσιμάχου om. Eudocia. Dubites utrum sit reiiciendum: sed Κυδιμάχου diserte Dinarchus c. Aristog. p. 80. et Pollux V, 65. Accedit infra scriptura tertia, sed depravata, Σκυδίμου. 5. κύων] V. Or. I. c. Aristog. p. 782. et Pollux l. l. Cf. Casaub. in Theophr. Char. 29. 7. πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν] Audacter Walzius in Rhet. T. VII. p. 1021. resecabat illa τὸν στρατηγόν, quae in Leosthenis personam magis quam Demosthenis cadant. Iam cum certa sit fides orationis contra Demosthenem habitae, facile suspicamur olim integram scripturam extitisse, per homoeoteleuti fraudes interversam: Ἀπολογίαν πρὸς Λεωσθένην τὸν στρατηγόν (quod ipsum Kiessling. Quaest. Att. p. 4. sive de Lycurgi fragm. p. 21. optarat), πρὸς Δημοσθένην. 8. Κατὰ Τιμάρχου] Huius orationis meminit Harpocratio v. Αὐτοκλείδης et Tzetzes Chil. VI, 105. *Küst.* Κατὰ Ὑπερίδου] Meminit huius orationis Tzetzes Chil. VI, 94. *Küst.* Significavit eam Or. II. c. Aristog. p. 803. sq. Fragmentum servavit Gregor. Corinth. in Hermog. T. VII. p. 1272. 9. Ζήτει περὶ τοῦδε] Quis verba haec inepti et semidocti cuiusdam librarii additamentum esse dubitet? Nemo enim nisi imperitissimus et in chronologia historiaque veteri plane hospes ignorare potest, Aristogitonem hunc diversum omnino fuisse ab eo, qui Harmodii sodalis fuit, quippe qui ducentis saltem annis ante nostrum hunc vixit. *Küst.* Ineptissimi panni loco subiecit Eudocia, συνέγραψε καὶ ἄλλα πλεῖστα. 12. Ἀριστογείτων, Σκυδ.] Vide omnino Demosth. orat. contra Aristogit. p. 498. *Küst.* Haec e Demosthenis in Aristogiton. oratione pleraque sunt decerpta, inprimis p. 836. 837. *Hemst.* Sive p. 787. sq. 15. ἐδέθη] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. Priores enim editt. male exhibent ἐδόθη. *Küst.*

Plato autem vestem ad se allatam repudiavit, versus hos iambicos Euripidis recitans: *Non possum femineam induere vestem, qui vir sim et virili genere natus.* Aristippus vero accepit, cumque risu subiecit eiusdem poetae versus: *Non enim in bacchationibus mens sana et sobria corrumpetur.* Amici gratia cum aliquando frustra rogasset, Dionysii genibus advolutus est. impetrato vero, quod petierat: non ego, inquit, adulationis auctor sum, sed Dionysius, qui aures in genibus habeat. Ἀριστογένης. Aristogenes Thasius, medicus, XXIV. libros scripsit: inter quos excellunt, De ratione victus unus. De facultate unus. De venenatis animalibus unus. De semine unus. De valetudine tuenda unus. Liber epistolarum. Naturalium remediorum compendium ad Antigonum. Ἀριστογένης Κν. Aristogenes Cnidius, medicus, Chrysippi philosophi servus, et Antigoni Gonatae medicus. Ἀριστογείτων. Aristogito, Cydimachi vel Lysimachi filius, orator, Atheniensis, matre libertina natus, et propter impudentiam *Canis* cognominatus: qui ab Atheniensibus interfectus est. scripsit orationes plures. Apologiam adversus Demosthenem * belli ducem. Adversus Lycurgum. Adversus Timotheum. Adversus Timarchum. Adversus Hyperidem. Adversus Thrasyllum. Orationem pro pupillis. Ἀριστογείτων. Aristogito, Scydimi filius, sycophanta. huius pater quod aerario pecuniam debuit, in carcere obiit. postea ipse Aristogito, ut illius debiti heres, in vincula coniectus est; eiusque matrem populus vendidit. in carcere tabulam furatus et a captivis depre-

καὶ τὴν ῥῖνα οὗ τὸ γραμματεῖον ἔκλεψεν ἔφαγεν. καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Ὑπερίδην δὲ ἐγράψατο παρανόμων ἐπὶ τῷ μετὰ Χαιρώνειαν ψηφίσματι, καὶ οὐχ εἵλεν.

326 [11]Ἀριστόδημος, Ἀριστοκράτους, Κύμης τῆς Ἰταλιώτιδος τύραννος, ἀνὴρ οὐ τῶν ἐπιτυχόντων ἕνεκα γένους· ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀστῶν, καὶ σὺν χρόνῳ γνωριμωτέραν τοῦ ὀνόματος ἔσχε τὴν κλῆσιν, εἴθ' ὅτι θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὢν καὶ τὰ γυναιξὶν ἁρμόττοντα ἔπασχεν, εἴθ' ὅτι ῥᾳ̃ος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὀργήν.

Ἀριστόδημος. ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἔγραψε πρὸς Δαναόν.

Ἀριστοκλῆς, Μεσσήνιος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος Περιπατητικός. συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα· Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων· καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικάς, Περὶ Σαράπιδος, Ἠθικὰ βιβλία θ'.

Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνός, φιλόσοφος Στωικός. ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία δ'.

Ἀριστοκλῆς Περγαμηνός, σοφιστής, γεγονὼς ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικήν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία ε, Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου.

Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων στρατηγός· ὃς ἦν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ καταπληκτικός· * διόπερ ἐκ πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι τελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ προστάτην ἐχειν τοῦ πολέμου· διεψεύσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὥςπερ ἐς πῦρ, καθάπερ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη.

Ἀριστοκρατία. ἡ κράτησις τῶν ἀρίστων.

Ἀριστομάχη. ὄνομα κύριον.

Ἀριστομένης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπι-

---

2. *Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγ.*] Vide infra v. *Ἐξαγωγή*. *Küst.* 3. *ὅτε*] ὅτι B. E. 7. *Ἀριστόδημος, Ἀριστοκρ.*] Articulum hunc descripsit Suidas ex Dionys. Halicarn. VII, 2. p. 418. *Küst.* Indicarat Leopardus Em. I, 16. Conferendus Plutarch. Virtt. mulier. 51. 9. *ἀστῶν*] *αὐτῶν* B. V. E. Mox *τοῦ ὀνόματος* om. E. 12. *φύσει*] *φυσαι* B. 14. *ἐπιτομὴν*] Vide quae notavimus infra ad v. *Ἡρωδιανός*. *Küst.* Simpliciter Aristodemum laudavit Etym. M. p. 277. 15. *Δαναόν*] *Δανᾶον* E. Nomen suspectum. Paulo confidentius reponi iuberem *Διογενειανόν*, si de huius temporibus mihi constaret. 16. *Ἀριστοκλῆς*] De scriptoribus diversis huius nominis eorumque scriptis egit Meursius in Aristoxenum p. 145. quem vide. *Küst.* De utroque Aristocle *Eudocia* p. 71. 17. *συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδ. Ὅμηρ. ἢ Πλ. καταλέγει δὲ ἐν τ.*] Locus hic confusus est, quem sic in ordinem redigendum puto: *συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων. Küst.* Viderat etiam Ionsius de S. H. P. IV, 8. p. 250. *δὲ* post *συνέταξε* om. A. B. V. E. Eudoc. 17. *περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα*] Ex hoc opere prolixa et luculenta fragmenta leguntur apud Eusebium de Praep. Euang. XIV, 17. et seqq., item XV, 2. et 14. *Küst.* Vide v. *Σωτάδας*. 18. *Πότερος* E.

3. *Ἀριστοκλῆς*] Huius [immo Pergameni] meminit in *Ἀριστείδης*. *Hemst.* Conf. Synesius in Dione p. 35. *Reines.* *Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτων* a grammaticis aliquoties usurpatus: v. Koen. praef. in Gregor. p. XIX. 6. *Ἀριστοκλῆς*] *Eudocia* p. 66. additis quibusdam e Philostrati V. Soph. II, 3. 9. *διανεμήσει*] *διανομήσει* E. 10. *Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων στρατ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii [XXXIII, 9.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 170. unde ea Suidas deprompsit. *Küst.* 11. Exciderunt quaedam ante *διόπερ*: unde credibile dici potuisse *πάντων τούτων*. 17. V. Zon. p. 298. 18. *Ἀριστομάχη*] Hipparini Syracusani filia, Dionysii prioris coniux, soror Dionis. Vid. *Δίων*. *Reines.* 19. *Ἀριστομένης, Ἀθην. κωμ.*] De eius fabulis vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* Meminit eius Harpocr. in *Μειτοίκιον*. Fuit aequalis Aristophani et Cratino. Infra ad *Γραμματοσιογράφα* laudatur Aristomenes *ἐν Βοηθοῖς*, et ap. Priscian. cap. de Constr. verb. l. 18. Schol. Aristoph. Ach. p. 370. Macrob. V, 20. habet Aristomenes *ἐν Μύθοις*. f. l. *Βοηθοῖς*. *Reines.* Eadem *Eudocia* p. 68. *ἐπιδευτέρων*] Portus: *Comicus ex iis, qui antiquam comoediam secuti sunt.* Küsterus: *ex eorum numero qui antiquae comoediae proximi fuerunt.* Meinekius vero Qu. Scen. II. p. 48. cum veterum comicorum ordinem quendam bipartitum poneret ab criticis esse institutum, *ἐπιδευτέρους* recentiores et quasi sequiores duxit, qui ipsis belli Peloponnesiaci temporibus floruissent. Sed sive analogiam sequimur sive auctoritatem Suidae v. *Νικόστρατος*, quam ipse Meinekius appellavit,

---

hensus nasum eius, cui tabulam abstulerat, praemordit. idem Zobiam, quae eum exulem susceperat, gratiam ab eo magnam iam auctoritatem consecuto repetentem ad inquilinorum forum deduxit, et sororem in peregrinas terras abducendam vendidit. Hyperidem ob decretum post cladem Chaeronensem factum actione legum laesarum persecutus est, sed frustra. *Ἀριστόδημος*. Aristodemus, Aristocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro genere natus; qui a civibus *Mollis* appellabatur, eaque appellatione progressu temporis longe notior fuit quam proprio nomine: sive quod in pueritia fuisset effeminatus et muliebria passus, sive quod miti esset ingenio et ad iram mollis. *Ἀριστόδημος*. Hic libros Herodiani *Καθόλου* inscriptos in compendium redegit. *Ἀριστοκλῆς*. Aristocles, ex Messana urbe Italiae oriundus, philosophus Peripateticus. scripsit de Philosophia libros X. in quibus omnes philosophos eorumque recenset opiniones. Homerusne praestantior an Plato? Scripsit etiam de Arte Rhetorica. De Sarapide. De moribus libros novem. *Ἀριστοκλῆς*. Aristocles Lampsacenus, philosophus Stoicus, scripsit libros quattuor enarrationum in Chrysippum De ratione singula eloquendi et cogitandi. *Ἀριστοκλῆς*. Aristocles Pergamenus, Sophista, qui Traiani et Hadriani temporibus vixit. scripsit artem Rhetoricam. Epistolas. De Rhetorica libros quinque. Declamationes. Ad Imperatorem de auri distributione. *Ἀριστοκράτης*. Aristocrates, Rhodiorum praetor, specie quidem ipsa plenus dignitatis et reverentiam sibi parabat. quamobrem Rhodii idoneum belli ducem atque egregium imperatorem se habere credebant; sed spe sua longe frustrati sunt. nam cum ad res gerendas tanquam ad iguem accessisset, instar adulterinae monetae longe alius apparuit. *Ἀριστοκρατία*. Optimatum imperium. *Ἀριστομάχη*. Nomen proprium. *Ἀριστομένης*. Aristomenes, Atheniensis, comicus ex eorum

δευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, Ὀλυμπιάδι πζ'. ἐπεκλήθη Θυροποιός.

Ἄριστον. περὶ ὥραν τρίτην. παρὰ τὸ εἰς ἀριστεῖαν προέρχεσθαι. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀριστόνικος Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός. ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου, καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας· Ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία ς'.

327 Ἀριστόνικος, ὁ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου εὐνοῦχος μὲν ἦν, ἐκ παιδίου δ' ἐγεγόνει σύντροφος τῷ βασιλεῖ. τῆς δ' ἡλικίας προβαινούσης, ἀνδρωδεστέραν εἶχεν ἢ κατ' εὐνοῦχον τόλμαν καὶ προαίρεσιν. καὶ γὰρ φύσει στρατιωτικὸς ἦν, καὶ τὴν πλείστην διατριβὴν ἐποιεῖτο ἐν τούτοις, καὶ περὶ ταῦτα παραπλησίως καὶ κατὰ τὰς ἐντεύξεις ἱκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν κοινὸν νοῦν εἶχεν, ὃ σπάνιόν ἐστι. πρὸς δὲ τούτοις πρὸς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων ἐπεφύκει καλός.

Ἀριστονομία. ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων.

Ἀριστόξενος, υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου, μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας. διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησεν, ἀκουσὴς τοῦ τε πατρὸς καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου· εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους· εἰς ὃν ἀποθανόντα ὕβρισε, διότι κατέλιπε τῆς σχολῆς διάδοχον Θεόφραστον, αὐτοῦ δόξαν μεγάλην ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῖς Ἀριστοτέλους ἔχοντος. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, ὡς εἶναι ἀπὸ τῆς ριά' Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος Διαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ. συνετάξατο δὲ Μουσικά τε

non aetatis sed auctarii vel supplementi ratio paulo levioris videtur subesse. Antiatticistae quidem dictum p. 93. Ἐπιριτῶσαι, ὡς ἐπιδεντερῶσαι. Ἀναξίλας Ἀγροίκῳ, crediderim aliorsum spectare. Quamobrem probandus est Vossius de Poett. Gr. p. 37. qui secundarios interpretabatur. δ'

2. Ὀλυμπιάδι] Pessime. Lege Ὀλυμπιάδι. *Küst.* Correxerat etiam Portus. Ὀλυμπιὰ A. ἐπὶ Ὀλυμπιάδων τῶν Πελοποννησίων E. ἐπεκλήθη Θυροποιός] Hesychius: *Θυροποιός. οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ Κωμικὸς ποιητὴς σκωπτικῶς.* Vide etiam infra v. *Θυροκοπεῖται. Küst.* 4. Ἄριστον] Collocavit hanc gl. Gaisf. cum A. Legebatur enim post Ἀριστόνικος Ἀλεξ. Sed Küst. haud frustra neglexit. ἀριστίαν Med. Mox ζήτει ἐν τῷ Δ. Med. sola. 6. Ἀριστόνικος] *Eudocia* p. 64. Cf. v. *Πτολεμαῖος Ἀριστονίκου.* Nam Aristonicum illum, cui pater fuit Ptolemaeus, probabiliter censuit nihil diversum fuisse Mützellius, omnino ille conferendus, de Emend. Theog. Hesiod. p. 288. sq. „Schol. Pind. Ol. I, 35." *Anon.* Adde Böckhii praef. in Schol. Pind. p. XVI. 7. περὶ τῶν σημείων] Intelliguntur hic notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant: de quibus vide Epiphanium *ἐν τῷ περὶ μέτρων*, Laertium in Platone segm. 65. 66. et Isidorum Origin. I, 20. De his notis criticis plures veterum scripsisse leguntur, de quibus nunc non agam. Id tantum moneo Aristonicum, quem Suidas hic de notis Theogoniae Hesiodi scripsisse tradit, ab Etymologo v. Λίγχος citari etiam *ἐν τῷ περὶ σημείων Ὁμήρου*, et simpliciter *ἐν Σημείοις* vv. Ἔρσαι et Ὀπή. *Küst.* Strabo I. p. 38. Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς γραμματικὸς ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης. Vid. supra Ἀζοστιώσας, infra Ὀρχησις et Σιραῖρα. *Reines.* Et infra Πτολεμαῖος Ἀριστονίκου. Male interpungit Suidas, vel potius eius editores nullo puncto posito post Ὀδυσσείας, quod Eudocia addit, nam libri ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία sunt plane diversi ab iis, qui agunt περὶ σημείων. Id confirmat Etymologus ad Λίγχος, ubi Aristomenes *ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου*, unde patet περὶ σημείων non ad Hesiodum solum, sed ad Homerum etiam esse referendum. Sic etiam in codd. Marcianis laudatur Aristonicus modo *ἐν σημείοις Ὁμηρικοῖς*, nec mentio fit ἀσυντάκτων ὀνομάτων. Cf. Villoison. Anecd. Gr. II. p. 183. Tenendum quoque videtur, si ἀσυντ. ὀνομ. βιβλ. iungenda essent cum τῶν Ἰλ. καὶ Ὀδ., sine dubio praep. περὶ a Suida fuisse praemissam. *Müller.* Cf. Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 3. Ceterum v. Schol. Hesiodi Theog. 178. Praeterea dicta esse ἀσυντάκτα, quae singularem vel prodigiosam ostenderent fabricam, monet Etym. M. v. Εὔχομαι p. 401. 10. Ἀριστόνικος, ὁ τοῦ] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 114. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Polyb. XXIII, 17. Hinc quaedam olim referebantur in v. Εὐνοῦχος. 16. Rectius Exc. καὶ περὶ ταῦτα. παραπλησίως δὲ καὶ κτλ.

2. πρὸς δὲ τούτοις — καλός] Sic omnes MSS. et Edd. ante Küsterum, qui omissis πρὸς δὲ τούτοις in fine dedit καλῶς cum Excerptis. πρὸς εὐεργεσίαν] Vid. v. *Μάρκιος. Toup.* MS. 4. Zon. p. 298. εὐνομία Hesychius. 5. Ἀριστόξενος] De Aristoxenis egit Meursius in Aristoxenum: quem vide. *Küst.* Nota Mahnii diatribe: qui Mnesii nullam invenit memoriam. Magnam partem narrationis descripsit *Eudocia* p. 72. 9. Ἐρυθραίου] Ἐρυθραίου γενόμενος E. quod ab libris melioribus oblatum recepissem. 11. Repugnat Aristocles ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 2. 13. τοῦ Ἀριστοτέλους] τῆς Ἀριστοτέλους A. τοῖς Ἀριστ. V. 14. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τοῦ E. 15. ἀπὸ] Immo ἐπί. 16. συνετάξατο δὲ Μουσικά τε καὶ Φιλ.] De Aristoxeni huius scriptis vide Meursium in Aristoxenum et in Bibliotheca Graeca; itemque Ionsium de Scriptor. Histor. Phil. I, 14. Eius hodie extant Ἁρμονικῶν Στοιχείων sive *Harmonicorum Elementorum* libri III. quos Meursius primus in lucem protulit. *Küst.*

---

numero qui antiquae comoediae proximi fuerunt sub bellum Peloponnesiacum: vixit Olymp. LXXXVII. hic *Θυροποιὸς* cognominatus est. *Ἄριστον.* Prandium, circa horam tertiam. dictum est inde, quod eo sumpto ad strenue pugnandum se accingere solebant. Vide sub v. *Δεῖπνον.* *Ἀριστόνικος.* Aristonicus Alexandrinus, grammaticus. Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi; item de iis quae appositae sunt Iliadi et Odysseae. Nominum a communi constructione recedentium libros VI. *Ἀριστόνικος.* Aristonicus Ptolemaei regis Aegypti eunuchus quidem fuit, a puero una cum rege in aula educatus; sed progressu aetatis fortior ac generosior evasit, quam pro eunuchi natura. nam suopte ingenio erat bellicosus, et assidue in rebus bellicis se exercebat. idem in congressibus idonea dexteritate utebatur, quodque raro admodum contingit, moderati ac civilis animi erat, praeterea ad bene de hominibus merendum natura propensus. *Ἀριστονομία.* Civitatis optima constitutio. *Ἀριστόξενος.* Aristoxenus, filius Mnesiae, qui et Spintharus vocabatur, musici, e Tarento Italiae urbe. hic cum Mantineae commoraretur, philosophus evasit, et musicae non infelicem operam navavit. auditor fuit patris, et Lampri Erythraei; item Xenophili Pythagorei, denique Aristotelis: quem defunctum convitiis insectatus est, quod scholae successorem Theophrastum reliquisset, cum clarum ipsius inter Aristotelis auditores nomen esset. vixit Alexandri et successorum eius temporibus, ab Olympiade CXI. aequalis Dicaearchi Messenii. scripsit Musica,

καὶ Φιλόσοφα καὶ Ἱστορίας, καὶ παντὸς εἴδους παιδείας· καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς υνγ'.

Ἀριστόξενος Κυρηναῖος· ὅστις ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ ῥίζακας οἰνομέλιτι ἑσπέρας ἐπότιζε, καὶ χλωροὺς πλακοῦντας ἔλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος· ὁ δὲ Νικόμαχος ἰατρὸς ἦν τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος· ἐκ Σταγείρων, πόλεως τῆς Θράκης, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφοὺς μὲν ἔσχεν Ἀρίμνηστον καὶ Ἀριμνήστην· θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὃς καὶ θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρε. γημαμένη δὲ τρισὶν ἡ Ἀριστοτέλους θυγάτηρ, τεκνώσασα προετελεύτησεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρός. ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος, Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς ἔλαβε· καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. ἦρξε δὲ ἔτη ιγ' τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης φιλοσοφίας, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ διδάξαι ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ᾗ Πλάτων ἐδίδαξεν. ἐγεννήθη δὲ ἐν [328] τῇ ἐννενηκοστῇ ἐννάτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πιὼν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον. οἱ δέ φασι νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι βιώσαντα ἔτη ὁ.

Ἀριστοτέλης. Τίμαιός φησι κατὰ Ἀριστοτέλους, εἶναι αὐτὸν εὐχερῆ, θρασύν, προπετῆ· ἀλλ' οὐ σοφιστὴν ὀψιμαθῆ καὶ μισητὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ πολυτίμητον ἰατρεῖον ἀποκεκλεικότα, καὶ πρὸς πᾶσαν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκότα. πρὸς δὲ γαστρίμαργον, ὀψαρτυτήν, ἐπὶ στόμα φερόμενον ἐν πᾶσι. δοκεῖ δή μοι τὰ τοιαῦτα μόλις ἄνθρωπος

1. *Ἱστορίας*] Videtur Suidas qui harum historiarum solus meminerit, non tam cogitasse de singulari quodam libro, quam de omnibus historici argumenti scriptis. *Mahnius* p. 122. *καὶ παντὸς εἴδους παιδείας*] In prioribus editt. [et B. E.] legitur *καὶ παντὸς εἴδους καὶ παιδείας*. Sed in 2 MSS. Pariss. posterius *καὶ* deest: quod in hac editione secutus sum. *Küst.* Locus nondum expurgatus: quamquam licet *περὶ* supplere post *καί*. 2. *καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλ.*] Putem legendum *καὶ ἀριθμοῦνται αὐτοῦ τὰ βιβλία*: quam suspicionem Pearsono etiam in mentem venisse video. *Küst.* 3. *Κυρηναῖος. ὅστις ὑπὸ τ*] Haec et quae sequuntur sunt verba Athenaei lib. I. p. 7. *Küst.* 5. *πλακοῦντας*] *πλέον ὄντας* B. E. Med. 6. *αὐτῷ* edd. ante Gaisf. 7. *Ἀριστοτέλης. υἱός*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli deprompta sunt ex Vita Aristotelis ab Anonymo conscripta, quam edidit Menagius in Laert. V, 35. *Küst.* *Φαιστιάδος*] Meliores *Φαιστίς*, v. Buhl. Arist. T. I. p. 31. 9. *Μαχάονος*] *Μαχαῶνος* B. E pr. *Μαχάωνος* Med. Vide v. *Νικόμαχος ἰατρός*. 12. *μὲν ἔσχεν*] *μὲν* om. B. E. *Ἀριμνήστην*] *Ἀριστημὴν* Leid. apud Gronov. p. 71. 13. *Ἑρμείου*] *Ἐρμίου* A. hic et infra. Vide Buhl. T. I. p. 31. 14. *ὃς καὶ*] *ὅς γε*, quod miror, Iacobs. in Anthol. T. VI. p. 366. *θλαδίας*] *θλιβίας* Anonymus, firmante Strab. XIII. p. 623. *ἔσπειρε γαμουμένη*] *ἐσπειρεν γημαμένη* Anon. *ἔπειρε γημαμένη* A. *ἔπηρε* B. E. *γημαμένη* V. 15. *τρισὶν*] Qui fuerint, v. infra (?) *Πυθιὰς* e Sext. Empiric. I, 12. (p. 271. ed. Fabric.) *Reines.* 17. *Ἑρπυλλίδος*] *Ἑρπύλιδος* B. E. 18. *ἠγάγετο*] Haec vox delenda est, quoniam apud Anonymum in Vita Aristotelis non legitur, eandemque tanquam supervacaneam sensus et constructio respuunt. *Küst.* Durissimum foret *ἔλαβε*, post tantam verborum intercapedinem ad superiora retrahendum: quamquam ista de Hermia narratio satis incommode neque verbis aptis est interserta. Nos colo distinximus post *εὐνούχου*, remota virgula ante *ἔλαβε*. *μετὰ Πυθιάδα*] Cum hoc loco Suidae conferenda sunt quae habet Laert. V, 4. *Küst.*

3. *παιδικὰ*] *παιδικοῦ* A. 9. *ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν*] Vide omnino Athenaeum lib. XV. p. 696. qui ipsum hymnum ab Aristotele in Hermiam conscriptum (quem tamen Paeana fuisse negat) exhibet. *Küst.* 12. *Τίμαιός φησι*] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 46. *Küst.* Athen. VIII. 342. *Τίμαιος ὁ Ταυρομένιτης καὶ Ἀριστοτέλη τὸν φιλόσοφον ὀψοφάγον φησὶ γεγονέναι. Reines.* Polyb. XII, 9. 13. *εἶναι* om. V. *ἀλλ' οὐ σοφιστὴν ὀψ.*] Haec cum praecedentibus minime cohaerent, sed sensus eorum pendet ab iis quae apud Constantinum quidem leguntur, hic vero vel ipsius Suidae vel librariorum negligentia omissa sunt. Ex locum integrum, uti apud Constantinum legitur: *Φησὶ γὰρ αὐτὸν εἶναι θρασύν, εὐχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τούτοις κατατετολμηκέναι τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, εἰπόντα τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι δραπετῶν, οἰκετῶν, μοιχῶν, ἀνδραποδιστῶν· καὶ ταῦτα λέγειν αὐτόν φησιν οὕτως ἀξιοπίστως, ὥστε δοκεῖν ἕνα τῶν ἐστρατηγηκότων ὑπάρχειν, καὶ τοὺς Πέρσας ἐν ταῖς Κιλικίαις πύλαις ἄρτι παρατάξει νενικηκότα διὰ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἀλλ' οὐ σοφιστὴν* etc. *Küst.* 14. *καὶ μισητὸν*] *καὶ* om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. *ἀποκεκλεικότα*] *ἀποκεκληκότα* A. 18. *δή μοι τὰ*] *δή μοι τὸ τὰ* A. *δέ μοι τὰ* E.

Philosopha, Historias, omnigenae eruditionis libros, numero CDLIII. *Ἀριστόξενος.* Aristoxenus Cyrenaeus, luxui adeo fuit deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens virides inde placentas sibi enasci. *Ἀριστοτέλης.* Aristoteles, Nicomachi et Phaestiadis filius (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho Machaonis filio oriundus), ex Stagiris Thraciae urbe, philosophus, discipulus Platonis, balba voce. fratres habuit Arimnestum et Arimnesten; filiam ex Pythiade natam, quam Hermias, licet eunuchus testiculis elisis, genuerat. tribus autem filia Aristotelis maritis nupta, cum liberos aliquot peperisset, ante patrem decessit. habuit etiam filium Nicomachum ex Herpyllide concubina, quam post Pythiadem accepit ab Hermia eunucho, qui principatum invasit Atarnei (Atarneus autem est regio Troadis), postquam Eubuli Bithyni servus fuerat. idemque Hermias Aristotelem adamavit. Aristoteles autem per XIII. annos philosophiae Peripateticae praefuit, ita appellatae, quod cum Academiam, in qua Plato docuerat, reliquisset, inambulans in Peripato sive hortis philosophiam tradebat. natus est Olympiade XCIX. et Chalcide hausto aconito obiit, quod magistratus Paeanis in Hermiam scripti rationes ab eo exigebant. alii vero eum morbo decessisse tradunt, postquam LXX. annos vixisset. *Ἀριστοτέλης.* Timaeus Aristotelem dicit fuisse hominem levem, audacem, temerarium, Sophistamque sero litteris eruditum et odiosum, quique praeclaram pharmacopolae officinam clausisset. item qui aulas atque luxum omnis generis impudenter involaret; praeterea heluonem, cupedinarium ac gulae ubique servientem. qualia si quis e circumforanea ac

ἀγύρτης καὶ προπετὴς ἐπὶ δικαστηρίου ῥιψολογῶν ἀνεκτὸς φανῆναι.

Ὅτι Ἀριστοτέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν· ὃν οὐδὲν ἴσως ἐχρῆν τῶν χρησίμων, εἰ καὶ τεχνικώτερόν ἐστι καὶ περιττότερον ἐξειργασμένον, παραιτεῖσθαι. Καὶ Ἀριστοτέλειος λόγος.

Ἀριστοτόκεια. ἢ ἀρίστους γεννῶσα.

Ἀριστοφάνης, Ῥόδιος ἤτοι Λίνδιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν· οἱ δὲ Καμειρέα· θέσει δὲ Ἀθηναῖος· ἐπολιτογραφήθη γὰρ παρ' αὐτοῖς· κωμικός, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμπιάδα, εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου· παῖδας σχὼν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κωμικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπὸ δουλον ἱστορήκασι. δράματα δὲ αὐτοῦ μδ'. ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα· Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.

Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμματικός, υἱὸς Ἀπελλοῦ ἡγουμένου στρατιωτῶν, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου· ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος, τοῦ δὲ παῖς ἤκουσε· πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου, καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου ἢ Σικυωνίου. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλυμπιάδα.

Ἀριστόχειρ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ Ἀριστόχειρ ἀγών. 329

Ἀρίστων, ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησται δογμάτων, καὶ

1. ῥιψολογῶν] ῥιβηλογῶν E. 3. τῆς φύσεως γρ.] Vide Menag. in Laert. V, 26. *Toup.* MS. Adde Spalding. in Quintil. T. II. p. 125. Wyttenbach. Eunap. p. 50. Zenon. Stobaei XXXVI, 23. *Gaisf.* 4. ὃν οὐδὲν] ὃν om. B. E. 8. Ἀριστοτόκεια] Tryphiodor. 392. *Burn.* V. 401. Wern. 10. Καμειρέα] Sic recte MSS. Pariss. In prioribus vero editt. minus recte legitur *Καμείριον*, vel ut ed. Mediol. habet *Καμειρίαν*. *Τὸ ἐθνικὸν* enim a *Κάμιρος* est *Καμιρεύς*, ut discimus ex Stephano Byzantio. *Küst.* *Καμειρέα* Hemsterh. cum A. B. V. *Καμειρία* E. 12. κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμπιάδα] Sic habent omnes editt. sed male. Diu enim ante illud tempus Aristophanes et vixit et fabulas suas docuit, ut ignorare non possunt, qui in historia veteri vel mediocriter versati sunt. *Küst.* Haec cum leniorem emendandi viam repudient, credibile quaedam intercidisse, quibus illud nescio quid Olympiadis accommodaretur. 13. εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου] Huius rei memoria bis olim transcribebatur post vv. Ὀκτάκνημον et Τετραλογία. 14. παῖδα B. E.

1. δράματα δὲ αὐτοῦ νδ'] In uno MS. Paris. legitur *δράματα δ' αὐτοῦ μδ'*. Ceterum fabulas Aristophanis, quarum apud auctores veteres hodie adhuc superstites mentio fit, diligenter recenset Meursius in Bibliotheca Graeca. *Küst.* *μδ'* A. V. et sic Hemsterhusius. Eundem numerum Dindorfius in Arist. fr. p. 4. probavit, sed rationibus adeo non explanatis, ut etiam Nubes posteriores, quae nullae fuerunt, in numerum coegerit. Nobis quidem summam conficientibus XXXV. tantum fabulae videbantur prodire. 2. πεπράχαμεν] Vocem hanc suspectam habeo. Quid enim ea hic significare potest? Fortasse legendum est *εὑρήκαμεν*. *Küst.* Verte, *quae autem tractavimus Aristophanis dramata, haec sunt.* Frustra Küsterus suspectam habet illam vocem. *Hemst.* Similiter Schweighäuserus Opusc. II. p. 204. qui exempla quaedam attulit in Indice Epicteti et in Addend. ad Arriani Diss. Epict. p. 483. Accuratiora vero Lobeck. Aglaoph. I. p. 567. Addit Gaisf. v. *Δεδραγμένος* et Nonni Synag. hist. p. 153. 4. ἢ Θεσμοφ. Med. Λυσίστρατος E. Med. 6. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Aristophanis huius scripta et opera recenset Meursius in Bibliotheca Graeca: a quo tamen duo praetermissa sunt, quae hic addam. Unum est *Συγγενικά*, sive *De nominibus cognationis et affinitatis*, cuius meminit Eustathius in Il. ζ'. p. 648. *Ἰστέον δέ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ Συγγενικοῖς εὗρηταί τις διαφορὰ τοῦ ἑκυρὸς καὶ πενθεροῦ. φησὶ γὰρ ὡς πενθερὸς μὲν ὁ τῆς γυναικὸς πατὴρ τῷ νυμφίῳ, καὶ πενθερὰ ἡ μήτηρ· ἑκυρὸς δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατὴρ τῇ νύμφῃ, καὶ ἑκυρὰ ἡ μήτηρ* etc. [Adde Boisson. in Herod. p. 285.] Alterum est *σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος*, cuius mentionem facit idem Eustathius in Iliad. ε. p. 603. *Ὁ δὲ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἴδιόν τι σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος προενεγκὼν ἄλλα τέ τινα λέγει, οὐ πάνυ γλαφυρὰ* etc. Praeterea scripserat Aristophanes *περὶ ἡλικιῶν*, sive *ὀνομασίας ἡλικιῶν*, [vide nos in v. *Ἀντίπαις*] in quo opere de nominibus aetatum egerat. Huius meminit Eustathius in Il. ι'. p. 772, 58. in Odyss. ω'. p. 1720, 25. Odyss. ῥ'. p. 1817, 19. et Odyss. ξ'. p. 1752, 11. ex quibus locis ultimus tantum a Meursio observatus est. *Küst.* Vid. Suid. in *Ἐρατοσθένης*. *Hemst.* Laert. in Epicuro (X, 13.). Scripserat etiam *Περὶ Ὁμήρου* teste Plutarcho II. p. 1095. *Toup.* MS. Adde Wolf. Prolegg. in Hom. p. 219. sq. Ab his proxime videtur liber afuisse, quo Aristotelem de Natura Animalium in epitomen redegit: v. Schneid. in Aristot. H. A. praef. T. I. p. XVIII. sq. Ceterum *Ἀριστοφάνης — Κορινθίου*, sed breviata, *Eudocia* p. 64. 8. Ζηνοδότου] *Ζηνοδόχου* V. qui mox *ἤκουε*. In his *νέος* ad Callimachi, *παῖς* ad Zenodoti disciplinam referri, quorum sententia Salmasium etiam et Weichertum *über das Leben und d. Gedicht des Apollon.* p. 20. fugerat, vidit Clintonus F. H. ad A. 256. „Adde καὶ *Ἐρατοσθένους*. Item cum adhuc esset iuvenis Alexandriae *συνεσχόλασε τῷ Κορινθίῳ κωμῳδιοποιῷ*, cui aequalis Apollodorus Carystius, Athen. XIV. p. 664." *Reines.* Eadem Iousius de S. H. Ph. p. 198. 11. κατὰ τὴν ρμέ' Ὀλυμπ.] Sic recte habent MSS. Pariss. Priores vero editt. hic gravi mendo laborant, quippe in quibus legitur, *κατὰ τὴν μέ' Ὀλυμπιάδα*, omisso *ῥ'*: quae immanis est differentia. *Küst.* Vid. Sarravii ad Salmas. Ep. 186. et responsum Salmas. 187. qui *κατὰ τὴν με* in regio cod. reperiri scriptum testatur. *Hemst.* *μεῦ* Med. *ρμέ* occuparat Scaliger in *Ὀλυμπιάδων Ἀναγραφῇ*. Dedit tamen Gaisf. *ρμδ'* cum A. B. E. V. Mox vide dicenda in v. *Ἀριστώνυμος*. 12. Ἀριστόχειρ. ὁ γενναῖος] Ex Schol. Sophocl. Ai. 935. ut Portus observavit. *Küst.* Zon. p. 290. Scribendum erat, *Ἀριστόχειρ ἀγών. ὁ γενναῖος π. τὰ ἀρ.* 15. δογμάτων] λόγων E pr.

scurrili turba in iudicio effutiret, vix ferendus esse mihi videretur. — Aristoteles naturae scriba fuit, calamum in mentem intingens, qui fortasse nihil rerum utilium, quamvis artificiosius et accuratius elaboratum esset, recusare debebat. Et *Ἀριστοτέλειος λόγος*. *Ἀριστοτόκεια*. Praestantem sobolem giguens. *Ἀριστοφάνης*. Aristophanes, Rhodius sive Lindius (quamquam alii Aegyptium, alii vero Camirensem dicunt), usu vero Atheniensis (ab iis enim in civitatem ascriptus est), comicus, filius Philippi, in scena certavit Olympiade CXIV. tetrametri et octametri inventor. filios habuit Ararotem, Philippum, Philetaerum, comicos. quidam eum etiam servili loco genitum fuisse tradiderunt. Fabulae eius sunt LIV. quarum quas etiamnum versamus, sunt hae: *Acharnenses*, *Ranae*, *Pax*, *Ecclesiazusae*, *Thesmophoriazusae*, *Equites*, *Lysistrata*, *Nubes*, *Aves*, *Plutus*, *Vespae*. *Ἀριστοφάνης*. Aristophanes Byzantius, grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, discipulus Callimachi et Zenodoti (quorum illum iuvenis, hunc vero puer audierat), et praeterea Dionysii Iambi, et Euphronidae Corinthii vel Sicyonii. vixit Olympiade CXLV. *Ἀριστόχειρ*. Manu strenuus. Et *Ἀριστόχειρ ἀγών*. *Ἀρίστων*. Aristo, Platonis pater. *Et Platonis filii Aristonis dogmata penitus imbibit: quippe quem nec Timaeus fugiat, quamvis recondita erudi-*

οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἄν, εἰ καὶ σφόδρα γραμμικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις, οὔτε ὁ Φαίδων, οὔτε ὁ Γοργίας· οὐμενοῦν οὐδὲ ἄλλος τις τῶν γλαφυρῶν καὶ ἀγκυλωτέρων διαλόγων, ὁποῖος ὁ Παρμενίδης.

Ἀριστώνυμος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἥλιος ῥιγῶν, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

** Βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος· καὶ προέστη τῆς τοῦ βασιλέως βιβλιοθήκης μετὰ Ἀπολλώνιον, ἔτος ἄγων ξβ'. διασκευασθεὶς δὲ ὡς βουλόμενος πρὸς Εὐμενῆ φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἱρκτῇ χρόνον τινά. ἠφείθη δὲ καὶ ὑπὸ στραγγουρίας τελευτᾷ, ἔτη βεβιωκὼς οζ. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πάνυ πολλά.

Ἀρίστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς ἦν. Ἀριστοφάνης·

Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι,
εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Καὶ Ἀρίστυλλος κεχηνώς. Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
ἔπεσθε μητρὶ κοῖροι.

οὗτος αἰσχροποιός, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει.

Ἀρίστοιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀριφράδης. οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γναιξὶ συνών. κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης·

Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται.
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός· οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην·
οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξευρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδον.
τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα.

Ἀριφράδης δέ, Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥη-

2. *γραμματικῇ*] Legerim potius *γεωμετρικῇ*. *Küst.* Toupius [I. p. 83.] reponendum monet *γραμμικῇ* ex Agathia II, 28. p. 66. ed. Paris. Vid. infra v. *Νοσῥής*. Et *γραμμικῇ* diserte A. V. De horum verborum permutatione consulantur Bastius et Schaeferus in Gregor. p. 284. *Gaisf.* Adde Bakium in Cleomed. p. 357. 7. *Ἀριστώνυμος — ῥιγῶν Eudocia* p. 68. his subiunctis, *καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ εὑρίσκονται λόγου ἄξια.* 8. *ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.*] Lib. VII, 8. *Küst.* P. 284. et 287. 10. *Φιλαδέλφου*] *φιλοσόφου* B. E. Mox error verborum *καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος* animadversus, cum Philadelpho Euergetes successerit, movit Weichertum *über das Leben u. d. Gedicht des Apollon.* p. 11. ut *καὶ* post *αὐτὸν* suppleret, quae durissima foret et propemodum incredibilis dicendi ratio. Alia molitus est Ionsius p. 101. His perspicacior intellexit Clintonus F. H. II. p. 517. tum Aristonymos comicum et grammaticum inter se diversissimos fuisse, tum Suidam grandi verborum defectu laborare. Sed diligentissimam operam hoc in loco Meinekius collocavit Quaest. Scen. II. p. 40. sq. Qui cum et Aristonymi poetae memoriam cum temporum rationibus tum genere rerum prorsus abhorrere vidisset, tum Aristonymum, qui clarissimae bibliothecae praefuisset, nullum tot antiquitatis monumentis esse consignatum: posteriorem glossae partem, luxatam illam et proprio lemmate defectam, ad Aristophanem Byzantium rettulit. Huic qui litterarum ordinem opposuit a Suida diligenter servatum, Rankius de Vita Aristoph. p. CVI. omnia continuo tenore cum v. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος* copulavit, nimis patienter mirificam orationem concedens hanc, *γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλυμπιάδα, βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ . . . Φιλοπάτορος.* Et particulas quidem glossarum fortuitis vel speciosis erroribus divelli potuisse docet v. *Σιμμίας Ῥόδιος*: reliquorum autem emendationem si minus verborum *μετὰ Ἀπολλώνιον* significatio, cum Apollonius post Eratosthenem A. 194. defunctum ad regiam bibliothecam accesserit, aut Eumenis nomen, qui A. 197. rerum est potitus, at certe Aristophanis tempora commonstrant, qui principe Philadelpho natus sub Epiphane (h. e. *γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρμδ' Ὀλ.*) floruerit. Itaque nullus in tali narratione locus Philadelpho videtur relinquendus, qui compendio librariorum originem debet; eoque sublato non ineptum coniectare, *διέτεινε δὲ μέχρι Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύοντος.* Tanto sane molimine opus fuit, ut Aristonymus grammaticus, quem suffragante Hermanno negamus in natura rerum extitisse, funditus removeretur. 13. *ξδ'*] *ξμ'* A. *ξβ'* B. V. E. Qui numerus si recte se habet, Aristophanes diem obiit sub Ptolemaeo Philometore. *βουλόμενος*] *βουλευόμενος* A. 19. *Ἀρίστυλλος*] *Ἀρίσυλλος* Gaisf. cum A. B. E. Med. item in seqq. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 672, 74. (642.)

2. *εἴ γε*] *εἴ σε* A. *αὐτοῦ* libri. 4. *Ἀρισιοφάνης*] Plut. 314. sq. 5. *Σὺ δ' ὡς Ἀριστ.*] *ὡς* om. A. C. E. 7. *αἰσχροποιός*] *αἰσχρὸς ποιητής* A. B. C. V. E. ortum illud ex falsa Scholiorum scriptura. 9. *Ἀρίστοιχος*] Profectum arbitror ab *Ἀρίσταιχμος*, quod perperam ante gl. *Ἀριστοίνετος* inculcabatur. 10. V. Schol. Luciani Pseudolog. 3. *γναιξὶ συνών*] *σὺν γναιξὶν ὢν* E. 11. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 1286 — 89. 12. *ἔστι μὲν* expungenda. 17. *αὐτοῦ* libri. *αἰσχροῖς*] *αἰσχραῖς* A. E. *ἦδον*] Sic libri: scribendum vero *ἡδοναῖς λυμαίνεται.* 18. *τουτέστι — σπέρμα*] Haec ad interpretationem sqq. *τὴν ἀπόπυστον δρόσον* referuntur. Omnino sunt ista vehementer perturbata: nam et praegressa *κιθαρῳδὸς δὲ ἦν* pertinent ad Arignotum, et posteriora *καὶ Πολυμνήστεια* pro lemmate debebant distingui, quibus explicandis essent, *καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.* Tandem resecandi sunt versus 1293, 94. *Εἴ τις οὖν κτλ.*, quorum pars ex v. *Πολύμνηστος* potest emendari, unde hanc laciniam putes esse derivatam. 19. *ἀῤῥητοποιός* E.

tione lineari plenus sit et naturae motus scrutetur: neque Phaedo, neque Gorgias: adeoque nullus alius elegantiorum et subtiliorum dialogorum, qualis est Parmenides. *Ἀριστώνυμος*. Aristonymus, comicus, inter huius fabulas est *Sol algens*, quam laudat Athenaeus in *Dipnosophistis*. ** regnante Ptolemaeo Philopatore et successore eius: ac post Apollonium regiae Bibliothecae praefuit, annum agens LXII. sed cum fugam habitu mutato moliretur ad Eumenem, ad tempus in carcere custoditus est. postea vero dimissus ex stranguria decessit anno aetatis LXXVII. scripta eius permulta sunt. *Ἀρίστρατος*. Nomen proprium. *Ἀρίστυλλος*. Aristyllus, fellator. Aristophanes: *Hoc demum est foedum dictu.* [*Sed multo foedius,*] *si te osculetur Aristyllus, dicens te patrem suum esse.* Et, Aristyllus hians. Aristophanes: *Tu vero tanquam Aristyllus hians dices, sequimini matrem porcelli.* hic Aristyllus erat fellator, et propter foedum oris abusum hiare semper solebat. *Ἀρίστοιχος*. Nomen proprium. *Ἀριφράδης*. Ariphrades male audiebat, quod cum mulieribus semper versaretur. erat autem citharoedus. Aristophanes: *Ariphrades est improbus: quamquam id quidem affectat; neque improbus solum (quod quidem non facile attendissem), immo totus ex improbitate conflatus, qui insuper aliquid invenerit. linguam enim suam foedis voluptatibus polluit, pudenda lingens.* Ariphrades, Polymnestus, Oeonichus ore in-

τοποιοί. καὶ Πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.

Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα φυλάττεται,
μή ποτ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Καὶ αὖθις·

Ἀρίφραδες, παῦσαι ληρῶν.

Ἀῤῥίχους. Θηλυκῶς, τὰς ἀῤῥίχους, ἡ ἀῤῥίχη. ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινον. ἠγητέον οὖν ἐκ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι, διάφορον δέ τι· λέγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι σωράκων τι εἶδος ἀῤῥίχους.

330 Ἄρθμια. φίλια. Ἡρόδοτος· Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἡμῖν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Καὶ Ἀρθμήσαντες, φίλοι γενόμενοι.

Ἀρθρέμβολα. ὀνόματα βασανιστηρίων. παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸν ἐμβαλλόμενον.

Ἀρθροπέδαν.

Ἀρθροπέδαν στεῖμόν τε καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
σφῦραν.

Ἀρκάδας μιμούμενοι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχιμώτατοι Ἑλλήνων γενόμενοι ἰδίᾳ μὲν οὐδένα ἐνίκησαν, ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Ἀρκὰς οὖν, Ἀρκάδος, Ἀρκάδι.

Ἀρκαδία. χώρα. καὶ ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυναικὸς Ζήνωνος στήλη ἐστὶν ἐν Ἀρκαδιαναῖς, ἐν τοῖς πλησίον μέρεσι τῶν βάθρων τῶν λεγομένων Τόπων, ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου· ἔνθα Ζήνων ἔκρινε τοὺς μετὰ Βασιλίσκου, καὶ Σέ-

---

8. Ἀρίφραδες] Aristoph. Ecclesiaz. 129. ubi legitur, παῦσαι λαλῶν. Küst. Statim delevi cum V. C. glossam e Zon. p. 290. invectam, Ἀρίφρων. ὁ κακῶς φρονῶν. Ubi Küsterus: „Malim ὁ καλῶς φρονῶν." 9. Ἀῤῥίχους] Ex Schol. Aristoph. Av. 1309. Attigerunt Lex. Seg. pp. 208. 446. Θηλυκόν] Θηλυκῶς A. E. κόφινοι] κυφιν A. κόφινον C. E. Schol. Aristoph. 12. Delevit in fine Gaisf. cum omnibus MSS. Ὅτι αἱ ἀῤῥίχαι εἶδος κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν, ducta ex v. Ἀνεῤῥιχῶντο. 13. Ἡρόδοτος] Libro IX, 9. Cf. Gl. in VI, 83. Frustra Schweighäuserus in Lex. Herodoteo desiderabat additamentum huiusmodi: καὶ Ἄρθμιοι, φίλοι. ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος. 14. ἄμμιν] ἡμῖν dedi cum Zon. p. 304. et A. B. Om. E. ἡμῖν ἐόντων μὴ ἀ. Herod. Tum ἀριθμίων C. 15. Ἀρθμήσαντες] Homer. Il. ή. 302. Küst. Addatur Eunapius V. Soph. p. 63. Cf. Zon. p. 308. 16. Ἀρθρέμβολα] Sumpsit credo Suidas ab Iosepho de Maccab. p. 508. 511. Hemst. Priorem locum notavit Toupius. Addas intpp. Hesychii. Hinc supra gl. Ἀθρέμβολα confecta est. Cf. Zon. p. 304. ὀνόματα] Immo ὄνομα.

1. Ἀρθροπέδαν] Ἀρθρωπέδαν bis B. E. 2. Versus Phaniae Ep. IV, 3. Anth. Pal. VI, 297. στεῖραν] στεῖμον A. V. C. στείμον V. ap. Gron. Em. p. 72. στῆμον Anthol. στεῖαν B. E. Ceterum ex eodem V. στείραν affert Iacobs. in A. Pal. p. XLVII. 5. Ἀρκάδας] Kuhn. in Pausan. p. 599. Hemst. ἐπὶ τῶν ἑτέροις πον.] Apud Zenobium et Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων: quod interpres vertit: *in eos, qui frustra laborant.* Sed male. Legendum enim est, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Proverbio huic simile est illud, quo utitur Ioannes Tzetzes in Epistola quadam inedita (quae extat inter reliquas eius Epistolas ἀνεκδότους in cod. Biblioth. Reg. Paris. 2565.) Τετράδι δὲ ὡς ἔοικε γεννηθεὶς ἄλλοις πονῶ. Alludit ad labores Herculis. Küst. ἑτέροις, item alibi ἄλλοις Arsenius p. 76. Adde Hesychium. 7. ἐνίκησαν μὲν οὐδένα] μὲν οὐδένα ἐνίκησαν A. E. C. 8. παροιμίᾳ] κωμῳδίᾳ C. 9. Πλάτων] Nisi forte male intellexit Suidas poetae verba, ut non de semet ipso sed de alio poeta comico, fortasse Aristophane, haec Platonem dixisse statuamus. Quam suspicionem confirmat quodammodo quod ex incerta Platonis fabula Zenob. VI, 7. servavit proverbium τετράδι γέγονας, quo in eadem causa contra Aristophanem usi sunt Aristonymus, Sannyrio, alii, etc. Meinek. Qu. Scen. II. p. 12. His equidem non multum tribuam: at si quis Eustath. in Il. β'. p. 302. contulerit fusius eadem disserentem, grammaticos intelligat in ista proverbiali doctrina satis prudenter esse versatos. 11. Ἀρκὰς . . . Ἀρκάδι om. vulg. 13. Ὅτι Ἀρκαδίας — πύλῃ] Haec totidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constant. Num. XXXVII. p. 19. eademque repetuntur infra v. Στήλη. Küst. 16. ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου] Codinus habet ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχιστρατήγου μέρεσιν: quorum verborum idem est sensus, scilicet, *in regione S. Archangeli Michaelis*; ut recte Lambecius. Hac enim significatione vox Ἀρχιστράτηγος apud Graecos recentiores frequenter capitur, ut vel ex Ducangii Glossario Graeco constat. Porti igitur versio ferenda non erat, qui locum hunc sic verterat: *In prae toris domo*, i. e. *in praetorio.* Küst. 17. Βασιλίσκου] Βασιλίσκον B. E. Edd. ante Küst. Σέκρετον] De significatione huius vocis vide Lambecium in Codinum loco laudato et Valesium in Amm. Marcell. p. 87. Küst.

---

fando ad obscenas voluptates abutebantur. nam Polymnestus quoque eiusdem obscenitatis causa ab comicis exagitabatur. *Quisquis igitur eiusmodi virum toto animo non detestatur, cum eo ex eodem poculo nunquam libet bibere.* Et iterum: *Ariphrades, desine ineptire.* Ἀῤῥίχους. Est generis feminini. dicitur enim ἡ ἀῤῥίχη. quidam vocem illam interpretantur de cophino. sed existimandum est esse quidem eiusdem generis, nonnihil tamen diversa. et nostro adhuc tempore quoddam vimineorum genus, quo ficus portantur, ἀῤῥίχους vocant. Ἄρθμια. Amica. Herodotus: *Si Athenienses non sint nobis amici, sed cum barbaris societatem ineant.* Et Ἀρθμήσαντες, qui amici facti sunt. Ἀρθρέμβολα. Instrumenta, quibus homines torquentur. inde dicta, quod quibus admoventur, eorum artus detorquent. Ἀρθροπέδαν. *Arthropedam * et glebas frangentem malleum.* Ἀρκάδας μιμούμενοι. *Arca dasimitantes.* proverbium de iis dictum qui aliis tantum laborant. Arcades enim, Graecorum bellicosissimi, suo quidem nomine bellum gerentes vicerunt neminem, aliis vero opem ferentes multos. hoc proverbio usus est Plato *Pisandro.* qui cum pauper esset, comoedias a se compositas aliis vendebat; unde Arcadas dixit sese imitari. Ἀρκαδία. Arcadia, regio, et nomen proprium. — Arcadiae, secundae uxoris Zenonis, statua collocata est in thermis Arcadianis, prope gradus, qui vocantur Topi, in regione S. Michaelis Archangeli: ubi Zeno iudicium exercuit in eos, qui Basilisci partes secuti fuerant, et locum illum fecit Secretum.

κρετον τὸν τόπον ἐποίησεν. τῆς δὲ ἑτέρας αὐτοῦ γυναικὸς πρώτης Ἀριάδνης καὶ αὐτοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ.

Καὶ παροιμία·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω.

ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

Ἀρκάδιος. γραμματικός, Ἀντιοχεύς. ἔγραψε Περὶ ὀρθογραφίας, Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, Ὀνοματικὸν θαυμάσιον.

Ἀρκαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. φιλόσοφος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Φημί.

Ἀρκεῖν. βοηθεῖν. Γέγονε γὰρ οὗτος οὐδαμῶς εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἱκανὸς ἀρκεῖν καὶ προστατεῖν πραγμάτων.

Ἄρκειος κεφαλή. καὶ Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον δέ, τὸ ἱκανὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀρκούντως ἔχειν. ἀπηρτισμένως εἶναι.

Ἄρκου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητεῖν προσποιουμένων.

Ἄρκῶ. δοτικῇ· ἰσχύω, ὑπομεῖναι δύναμαι. 331

Ὁ πολὺς ἤδη βίοτος ἀπολέλοιπεν, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.

Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι.

Ἄρκτος ἡ Βραυρωνίοις. ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἔτελουν, κροκωτὸν ἡμφιεσμέναι, οὔτε πρεσβύτιδες ἐ ἐτῶν οὔτε ἐλάττους έ, ἀπομειλισσόμεναι τὴν θεόν· ἐπειδὴ ἄρκτος ἀγρία ἐπιφοιτῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δήμῳ Φλαυιδῶν· καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις σύντροφον γενέσθαι. παρθένον δέ τινα προσπαίζειν αὐτῇ, καὶ ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν

4. παροιμία] χρησμὸς E. suprascripto παροιμία. 5. Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς] Proverbium hoc sive potius oraculum legitur etiam apud Diogenianum, Herodotum lib. I, 66. Stephanum Byzantium v. Τεγέα, Eustathium in Homerum p. 301. et alios. Küst. μεγάλα ἡ ἀσύμφορα Arsenius p. 75. οὗτοι] οὔτω A. οὔτι B. E. οὔ τι γε Med. 9. συντάξεως] συντάξεων V. τῶν om. A. 10. Ὀνομαστικὸν] ὀνοματικὸν dedi cum A. B. V. Med. Scripsit Arcadius, Herodiano praeeunte, de nominum classibus et proprietate declinandi: vide vel Choerobosc. p. 1193. καὶ addit A. 12. φιλόσοφος] ὁ φιλόσοφος B. E. Med. φιλόσοφος et seqq. om. V. Mox delevit Gaisf. cum omnibus MSS. ἄρκευθος. εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὴν ὀσμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ ἀποστρέφονται: quae descripta sunt ex Etym. M. p. 144. sive Zon. p. 299. 14. Ἄρκεῖν] Mirum ni vitiosa scriptura deceptus fuerit Suidas: ἄρχειν enim huic loco plane convenit. Hemst. Ἄρχειν item Valckenarius. Glossam cum v. Ἄρκῶ conflavit Zon. p. 308.

1. Ἄρκειος] V. Dio Chrysost. T. I. p. 235. Post κεφαλή Zon. p. 298. ἡ τῆς ἄρκου. Ἄρκιον] Schol. Il. β'. 393. coll. Zon. p. 304. 3. ἔχει] ἔχειν A. B. V. E. C. et sic scribendum vidit Dukerus Addend. Thucyd. p. 672. suspicatus Suidam respicere huius scriptoris VI, 100. ἀρκούντως ἔχοι ex Euripid. Hec. 318. ascripsit Gaisf. 4. Ἄρκου] Aristaenet. Ep. II, 12. ubi recte legitur ἄρκτου. Toup. ἄρκτου Arsenius p. 76. copiose haec interpretatus. Cf. Lex. Seg. p. 445. In scriptura ἄρκου Gaisf. attulit Iacobs. Anthol. Pal. p. 696. 5. Post προσποιουμένων extabat glossa perperam ex v. Ἑκτόπως traducta: Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἑκτόπως ηὖχει. εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύσῳ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ, ἐν μυστηρίῳ. Eam delevi cum V. C. Malebat etiam Gaisf. omissam, cum pleraque videret esse prorsus alienа. Ceterum ἐν ante παραβύσῳ addederant A. B. E. Med. 6. ἰσχύω] ἰσχύς A. ἀρκῶ ἰσχύω E. ἀρκῶ ἰσχύω Med. 7. Ὁ πολύς] Verba non satis composita Sophoclis Elect. 184 — 86. Σοφοκλῆς ante ὁ πολὺς inserit E. 8. Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι] Vide Schol. Sophocl. Ai. 853. 9. ἐν Βρ.] ἢ Βρ. Gaisf. cum A. B. C. Med. Scripsimus η Βρ. ἐν Βραυρωνίοις] Integrum hunc locum Suidas procul dubio descripsit ex Scholiasta aliquo deperdito in verba illa Comici Lysistr. 646. Κατειχέουσα κροκωτὸν ἄρκτος ἡ Βραυρωνίοις. Sic enim cum Biseto versum hunc legerim, quem omnes editt. corruptum exhibent. Extant hodie adhuc in Bibliotheca Oxoniensi, itemque inter libros Isaaci Vossii, Scholia quaedam inedita in Lysistratam Aristophanis, antiqua sane et bonae notae, in quibus locus laudatus comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas sua descripsit. Verba Scholiastae illius inediti, quoniam notatu digna sunt, hic describam. Ἀρκτωμιαιούμενα τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκτευόμεναι δὲ τῇ θεῷ κροκωτὸν ἠμφιέννυντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Μουνυχίᾳ, ἐπιλεγόμεναι παρθένοι, οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὔτ' ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι, ἐκμειλισσόμεναι τὴν θεόν· ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον, οἶμαι, ἀνῃρηκότες τῇ θεῷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων· Ἀγχίαλον Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείας. δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι· καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφον φανευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἄρκτος τις ἐδάθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀπέκτεινε τὴν ἄρκτον. ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμήσασθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν κροκωτὸν φορούσαν. καὶ τοῦτο ἀρκτεύεσθαι ἐλέγετο. Haec egregie confirmant, quae Suidas hoc loco tradit. Küst. 11. οὔτε πρεσβύτιδες ἐ ἐτῶν] Huc spectant verba Hesychii v. Δεκατεύειν: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπρασσον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκατὴ χρόνον οὖσαι. Confer etiam Harpocrat. v. Δεκατεύειν, et ibi Maussacum. Küst. πρεσβύτεραι Porsonus cum Schol. 13. Φλαυιδῶν] Meursius corrigit Φιλαϊδῶν: quem vide De Popp. Attic. v. Φιλαΐδαι. Küst. Φλαυίδων *V. Desideratur etiam τῷ post δήμῳ.

primae autem uxoris eius Ariadnae ipsiusque Zenonis statuae collocatae sunt ad portam regiam. — Et proverbium: *Arcadiam a me petis? rem magnam petis, quam tibi non daturus sim.* dicitur de iis qui magna neque utilia petunt. Ἀρκάδιος. Arcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit de Orthographia. De Constructione partium orationis. De Nominibus, opus admirabile. Ἀρκαῖος. Nomen proprium. Ἀρκεσίλαος. Nomen proprium philosophi. Vide in verbo Φημί. Ἀρκεῖν. Opem ferre. *Hic enim nullo modo contemnendus est, sed satis idoneus ad opem ferendam et ad res publicas gerendas.* Ἄρκειος κεφαλή. et Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον vero, sufficiens et utile. Ἀρκούντως ἔχειν. Satis esse. Ἄρκου παρούσης. *Ursae praesentis vestigia quaeris.* de iis qui simulant se praesentia quaerere. Ἄρκῶ. Dativo iungitur: valeo, tolerare possum. *Magna vitae pars iam praeterit, nec possum amplius sustinere.* Ἀρκτέον. Imperandum est. Ἄρκτος. Puellae, Ἄρκτοι vocatae, Dianae festum celebrabant, deae illius placandae causa, crocota indutae, ut tamen neque maiores decemnibus essent nec minores quinquennibus. ursa enim fera, ut aiunt, relictis silvis in pago Philaidarum degens contubernio hominum omnem tandem feritatem posuerat. cum autem virgo quaedam cum ea luderet petulantiusque tracta-

ἄρκτον, καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου· ἐφ' ᾧ ὀργισθέντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατακοντίσαι τὴν ἄρκτον, καὶ διὰ τοῦτο λοιμώδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν. χρηστηριαζομένοις δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἶπε λύσιν τῶν κακῶν ἔσεσθαι, εἰ τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ποινὰς ἀρκτεύειν τὰς ἑαυτῶν παρθένους ἀναγκάσουσι. καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ.

Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι ἀρκτεύειν ἔλεγε. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι [ἄρκτοι] καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ.

Ἀρκτῖνος, Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιός, μαθητὴς Ὁμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου· γεγονὼς κατὰ τὴν θ' Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τῶν Τρωικῶν.

Ἄρκτος. τὸ ζῷον· καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης· ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστήρ. Καὶ Ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικός.

Ἄρκυς. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον. τὰ λίνα, ἃ ἱστᾶσι πρὸς ἄγραν τῶν λεόντων. παρὰ τὸ ἕλκω, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. ἢ παρὰ τὸ ἀγρεύειν. ἢ παρὰ τὸ εἴργειν, τὸ κωλύειν. τοῦ δὲ ἄρκυς ἐκτείνεται ἡ ὑστέρα συλλαβή, ὁμοίως ἐπί τε τῆς ὀρθῆς καὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. ‖ καὶ ἄρκυς γὰρ καὶ τὰς ἄρκυς. Καὶ 332 Ἀρκυωρός, ὁ φύλαξ ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λίνα, φυλάττων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγετικὰ πάντα λίνα. Καὶ Ἀρκυωρεῖν, τὰς ἄρκυς τηρεῖν· αἵ εἰσι θηρευτικὰ λίνα.

Ἅρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. Καὶ παροιμία, Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων.

Ἁρμαθαίμ. τόπος.

Ἁρμαλιά. ἡ τροφή.

Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν.

Ἁρμάτειος τροχός. ἁρμάτειος δὲ νόμος, καὶ ἁρμάτειον μέλος, ἀπὸ ἅρματος.

---

3. λοιμώδη] λιμώδη E. 4. τοῖς Ἀθηναίοις] αὐτοῖς E. 6. τινὰς] ποινὰς A. V. (ap. Gron. Em. p. 73.) C. 7. οἱ Ἀθ.] οἱ om. E. C. 8. ἀρκτεύσει] ἀρκτεύσει ἐν B. ἀρκτεύσειεν C. 10. Observatio ex Harpocratione ducta, quae praegressis erat iungenda. 11. ἔλεγον] ἔλεγε A. C. Lex. Seg. p. 444. Vid. Reitz. in Schol. Luciani Catapli init. T. I. p. 620. 12. ἄρκτοι] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex Harpocratione revocavi. *Küst.* Deest ἄρκτοι A. B. V. E. C. neque habet MS. Lexici Seg. Agnoscit Pal. Harpocr. 13. Εὐριπίδης] In fabula deperdita, scil. Ὑψιπύλῃ. Omittitur a Musgravio. *Burn.* Matth. fr. XIII. δηλοῖ] om. Lex. Seg. ubi plura subiiciuntur. 14. Ἀρκτῖνος] Ei a nonnullis tributa est Titanomachia, quae ab aliis Eumelo Corinthio tribuitur. Athen. I. p. 22. et VII. p. 277. ex eius libro citat duos hexametros. Commissus cum Lesche et ab eo victus est, Clem. Alex. Strom. I. p. 244. Vixerit igitur XXX. Olymp. in quam eum etiam refert Eusebius. *Reines.* Vide Corsini Fast. Att. T. III. p. 2. seqq. Procli Chrestomathiae fr. editum post Hephaestionem p. 483. Heynii Excurs. 2. ad Aen. II. Ceterum Ἀρκτῖνος A. *Gaisf.* 16. Ἀρτέμων] V. Ionsius de S. H. Ph. IV. p. 251. 17. τετρακόσια] $\overline{\delta}$ $\overline{\rho\alpha}$ V. υι E. 19. Zon. p. 291. ἀστροθέτημα etiam *Eudocia* p. 80. cf. v. Ἀστήρ. 20. Ἀρκτοῦρος καὶ Ἀρκτοφύλαξ Harpocratio.

1. καὶ omitte cum Lex. Seg. p. 445. ἀστήρ] Post h. v. λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ omiserunt A. B. C. E. V. neque agnoscit Lex. Seg. Sed Lex. Rhet. p. 205. Ἀρκτοῦρον τὸν ἀρκτοφύλακα, ὃν καὶ Βοώτην καλοῦσιν. 6. τὸ κωλύειν] τοὺς ἰχθῦς accedit in Cram. Anecd. II. p. 427. ἐκτείνεται — τὰς ἄρκυς Lex. Seg. p. 445. unde legendum αἱ ἄρκυς γάρ. 7. καὶ τῆς αἰτιατικῆς om. *V. 9. ὁ τὰ] ὁ om. A. B. E. *V. Lex. Seg. p. 445. Harpocr. Extat in Anecd. Cram. II. p. 490. τουτέστιν Gaisf. Qui delevit in fine gl. καὶ ἄρκυσιν cum A. C. *V. 14. Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ] Originem huius proverbii exponit Strabo lib. IX. p. 404. quem consule. *Küst.* γενομένων] γινομένων A. B. V. E. C. 16. Ἁρμαθέμ] Reposui Ἁρμαθαίμ, quod habent *V m. sec. et Zon. p. 291. discrepat Herodianus Epimer. p. 166. Id haud scio an probari debuerit in v. Ἀλκάνης. 17. Ἁρμαλιά] V. Etym. M. p. 145. et MS. ap. Gaisf. P. Gr. Min. T. III. p. 272. 18. Ὧν ἄπο] Leonidae Alex. XXX. extr. Anthol. Pal. VI, 302. οἴσεαι] οἴσετε B. εἴδετε E. Delevit statim Gaisf. cum A. V. C. τὸ ἁρμάμαξά τινες ψιλοῦσι παραλόγως. Ea habet E. praefixo lemmate Ἁρμάμαξα, et mox ἁρμάμαξα, additis inter vss. εἴδος ἁμάξης. Idem delevit gl. alteram cum iisdem MSS. Ἁρμαμεντρία: de quo vid. Ducangii gl. Gr. 20. ἁρμάτειον μέλος] Quid sit ἁρμάτειον μέλος pulchre explicat Etymologus, quem consule. *Küst.* Adde Schol. Eurip. Orest. 1385. Ἁρμάτιος et ἁρμάτιον MSS. et Med. ἀπὸ ἅρματος] τὸ ἀπὸ τοῦ ἅρματος posuit Gaisf. nulla codicis nota. Idem post ἅρματος delevit cum omnibus MSS. ὅπερ ἐποίησαν ἐφ' Ἕκτορι ἑλκομένῳ ὑφ' ἅρματος.

---

ret, ursa irritata eam unguibus vulneravit: qua re irati fratres eam telis confecerunt. cum igitur ea de causa pestilens morbus Athenienses invasisset, oraculum consulentibus responsum est, remedium mali fore, si filias suas ad expiandam ursae caedem tanquam ἄρκτους consecrari iuberent. quare Athenienses sciverunt, ne qua virgo nuberet, nisi prius in memoriam ursae sacra Dianae fecisset. Ἀρκτεῦσαι. Lysias virginum consecrationem quae ante nuptias in honorem Dianae fiebat, ἀρκτεύειν vocat. virgines enim sic consecratae appellabantur ἄρκτοι: ut Euripides et Aristophanes docent. Ἀρκτῖνος. Arctinus, Telei filius, a Naute oriundi, Milesius, epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemo Clazomenius in libro de Homero. vixit Olympiade nona, quadringentis annis post bellum Troianum. Ἄρκτος. Ursus animal. item sidus, sic vocatum, quod perpetuo movetur. Arcturus autem dicitur tum integer Bootes, tum peculiariter stella, quae est sub ipsius zona. Et Ἀρκτῷος, orientalis. Ἄρκυς. Venatorium rete. retia venatoria, quae venatores explicant ad leones capiendos. ab ἕλκω, mutato λ in ρ. vel ab verbo ἀγρεύειν, venari. vel ab εἴργειν, coercere. Vocis vero ἄρκυς posterior syllaba producitur, tam in recto quam accusativo casu, sive αἱ ἄρκυς sive τὰς ἄρκυς. Et Ἀρκυωρός, qui retia custodit. haec autem omnia retia sunt venatoria. Et Ἀρκυωρεῖν, custodire retia. Ἅρμα. Locus Atticae. Et proverbium: *Cum per Harma fulgurarit*: quod dicitur de iis quae tarde fiunt. Ἁρμαθαίμ. Locus ita vocatus. Ἁρμαλιά. Alimentum. *Unde largiorem auferes victum.* Ἁρμάτειος τροχός. Et ἁρμάτειος νόμος, sive ἁρμάτειον μέλος, carmen a curru ita dictum.

Ἁρμάτιος. οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. ἐσφάγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπερήσθησαν οἱ πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς στασιάζοντας ὅσους λάβοι τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπεν. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὄντινα ὁ Ἁρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβάρων ἥκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως τὸ μὲν πρῶτον Κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἐστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς μιαιφόνου.

Ἁρματηλάτης. ὁ ἡνίοχος.

Ἁρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς ἐπείπερ ὡς συγγενεῖ τῷ Ἁρμάτῳ ἀδεᾶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφίσι τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἦρων. ῥίψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ᾽ ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκστροφαὶ συνεχεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ᾽ ὄψιν στεγομένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Λανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίᾳ μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας ἦγε τοῦ τὸν ἐραστὴν ἔχειν ἐν τῇ πολιτείᾳ τὰ πρωτεῖα. ὁρῶν δὲ Θεοδώριχος τιμώμενον ἐκ πάντων Ἁρμάτον, ἠσχάλλεν ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. ὁ δ᾽ Ἁρμάτος ἔκ τε φορᾶς χρημάτων καὶ τιμῆς ἁπλέτου τυφωθεὶς οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ᾽ ἀνδρείᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἥδε ἡ ἄλη ἐκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περι- 333
βαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. ὃς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ᾽ ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύῤῥος, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν ὡς Πάρις.

1. Ἁρμάτιος] Huius Harmatii mentionem facit Candidus apud Photium et Malchus in Excerpt. Legat. p. 94. ubi Cantoclarus, infelix sane interpres, vocem ἁρματῷ esse putavit ab ἁρμάτιον, *currus*, cum sit ibi nomen proprium Harmatii, de quo Suidas hic agit. *Küst.* Malchus Nieb. p. 274. τῇ Ζηνωνίδι] Ζηνωρίδι B. E. 3. δὲ om. V. 5. πρὸς aut mendosum aut ad orationem illud referendum nunc interceptam. τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτ.] Eandem crudelitatem Harmatii paucis verbis attingit Malchus loco laudato. *Küst.* 6. Ὀνόουλφος] Ὀνοῦολφος B. E. Ὀνόουλος Med. a Niebuhrio correctum, qui Malcho reliquit Ὀνούλφου p. 251. Ὄνουλφος Photio cod. 78. monente Reinesio; Ὀνόουλφις pristina Suidae glossa. 13. Glossa perperam invecta. Cf. Zon. p. 291. 14. Candido hanc narrationem ascripsit Toupius II. p. 220. Eidem tamen Malcho concessit Niebuhrius p. 272. sq. Nobis haec ab Malchi dictione videntur abhorrere: quamquam utri forma nominis Ἁρμάτος placuerit ne per Photium quidem satis est exploratum. 16. Ζηνωνίδι] Ζηνωρίδι B. E pr. 17. καὶ om. vulg. εὐπαροδεύτου] Id ad mediocritatem sive speciem superficiariam referri videtur. 19. ἐγένοντο E. παρεκστροφαὶ] Novicia vox: id est, ut opinor, *clandestini susurri hominum in angulum deflectentium.*

1. στεγομένου] γενομένου E pr. Mox κοινωσάμενος B. E. 5. πόλει] πολιτείᾳ dedi cum A. Tum Θεοδώριχος codd. omnes: Θεοδόριχος edd. ante Gaisf. 7. Ἁρμάτων A. Quae sequuntur repetita sunt in v. Σωμασκία. 10. οὐδένα — τοῦ οἴκου] Haec leguntur etiam supra v. Ἄλη. *Küst.* Unde petendum ἀνδρίᾳ. 10. ἐπεκράτει] ἐκράτει A. *V. Mox legas cum priore glossa ἀναλαβεῖν. 11. περιβαίνειν] προβαίνειν E. Tum ἐς A. E. *V. ἵππων vulg. περιβαίνειν ἵππον Toupius II. p. 221. sq. (vid. infra vv. Περιβάς et Σύρφαξ) usum communem secutus, quem firmavit etiam Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1156. 14. τοῦ οἴκου] Hoc corruptum esse censeo. Quid enim sibi vult illud τοῦ οἴκου? Supra v. Ἄλη legitur φρ. τοῦ ἵππου: unde non displicet coniectura Porti legendum putantis φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον, i. e. *equis ferocis more sese iactare, et fastum quendam prae se ferre. Küst.* Fort. leg. φρυάττεσθαι ἐπ᾽ ὄχου, quod verum puto. Eurip. Electr. 798. ἔξω τοῦδ᾽ ὄχου στήσω πόδα. — Leg. sine dubio καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄχλου. Hesych. δῆμον, ὄχλον. *Toup.* καταφρυάττεσθαι miror ex uno Ox. ap. Porson. IV. p. 473. afferri. ἵππου V. pro οἴκου. cf. ἵππου τρόπον Portus, ἵππου δίκην Iacobs. in Achill. Tat. p. 403. quorum consilium non assequor. Videtur autem locorum nomen recondi, velut Zeuxippi, de quo cf. vel Chron. Paschal. p. 285. B. 14. ἐξῆρε — ὡς Πάρις] Haec repetuntur infra v. Σύρφαξ. *Küst.* 19. Πύῤῥος] ὁ Ἀχιλλέως addit v. Σύρφαξ.

Ἁρμάτιος. Harmatius auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem et ipsum Basiliscum. occisus autem est a Zenone Imperatore, eiusque caede cives admodum sunt laetati. nam sub Leone quoscunque Thracum, qui seditionem moverant, cepisset, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero quidam eum interfecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris recens venientem humaniter susceperat, et primum Comitem, deinde vero Praefectum Illyriorum fecerat, et ad convivia magnam pecuniae vim ipsi praebuerat. ille vero barbarica perfidia et sanguinaria manu malam Harmatio gratiam rettulit. Ἁρματηλάτης. Auriga. Ἁρμάτος. Cum Basiliscus Imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permitteret, eaque consuetudo diutius duraret, et utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculosque in se invicem conicere, et vultus subinde convertere, et risu mutuo blandiri sibi coeperunt. cum vero dolorem tandem pareret amor, quem vultu tegebant, morbum suum Danieli eunucho et Mariae obstetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix sanarunt. quo facto Zenonis blandis identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coli, aegre tulit praeferri sibi iuvenem, qui capillis tantum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus vero cum opum abundantia, tum honoris fastigio inflatus neminem fortitudine se praestantiorem putabat: quae falsa eius persuasio adeo invaluerat, ut habitum Achillis indueret, itaque vestitus equo veheretur, et in Circo sese insolenter populo iactaret. illud autem insanum gloriae studium acclamationes infimae plebis, Pyrrhum eum vocantis, augebant. quae quidem si eum ita appellabat, quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandae fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. non enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum amori Paridis modo indulgebat.

Ἁρματωλία. ἡ τῶν ἁρμάτων ἡνιοχεία.

Καὶ τοῦ κύκλου παρέτραγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. Ἁρματροχία δέ, ἡ ἐγχάραξις τοῦ ἅρματος. ἔστι καὶ ἁματροχία.

Ἄρμενα. ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνας.

[Καὶ Ἄρμενον, τὸ ἱστίον.]

Ἁρμογή. εὐταξία. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. Ἁρμογή, ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Αἰξί·

Ταύτην ἐγὼ ἐζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν.

Ἁρμόδιοι. ἀρεστοί. Καὶ παροιμία· Ἁρμοδίου μέλος, ἐπὶ τῶν δυσκόλων. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη τοιαῦτά ἐστιν. Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπέθεντο τοῖς τυράννοις, καὶ τὸν Ἵππίαν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι.

Ἁρμοζόμενος. ἐπιτηδείως διατιθέμενος. Ὁ δὲ νυκτὸς ἐποίει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν.

Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καὶ ἐπισταμένως εἶναι τὴν νευρὰν ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ᾀσμάτων.

Ὅτι ἡ ἁρμονία ἐπιγίνεται τοῖς ἡρμοσμένοις. δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδὰς· εἶτα τοιῶσδε ἐπιταθῆναι, καὶ οὕτως ἐπιγενέσθαι τὴν ἁρμονίαν. οὐ μάχεται δὲ τοῖς ἡρμοσμένοις, ἀλλ' ἕπεται, οὕτως ἔχουσα ὡς ἂν ἔχῃ τὰ ἡρμοσμένα. ἔστι δὲ ἁρμονία συμφωνία τῶν χορδῶν. Ἀναρμοστία δέ ἐστι τοῦ ἐμψύχου σώματος νόσος καὶ ἀσθένεια καὶ αἶσχος. ὧν τὸ μὲν ἀσυμμετρία ἐστὶ τῶν στοιχείων ἡ νόσος, τὸ δὲ || τῶν ὁμοιομερῶν ἡ ἀσθένεια, τὸ δὲ τῶν ὀργανικῶν τὸ αἶσχος. Ἁρμονία δέ ἐστι λόγος τῶν μιχθέντων ἢ σύνθεσις. λέγεται δὲ διχῶς. κατὰ πρῶτον μὲν λό- 334

1. Ἁρματωλία] Est vox ab Aristophane in Pace 419. comice conficta, et praeter expectationem pro ἁμαρτωλία ab eo prolata: ut multa alia apud eum. *Küst.* Oratio Scholiorum Aristophanis, olim etiam sub v. *Παρέτραγον* repetita. Adde Zon. p. 299. 2. *παρέτραγον*] παρέτρεχον C. 4. Ἁρματροχία δέ, ἐγχ.] Vide quae notavimus supra in v. Ἁματροχία. *Küst.* Qui modo neglexit τῶν ἁρμάτων post φειδόμενοι, recte vero posuit ἁρματροχία (ἁρματροχία Med.) cum A. B. V. C. Quamquam ἁρματοτροχία dedit Lucianeus scriptor Demosth. encom. 23. 5. Post ἁματροχία glossam male collocatam, Ἀρμένιοι. οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν, Gaisf. delevit cum A. V. C. ἔστι καὶ] ἔστι δὲ καὶ ἁρπτροχία E. 7. Ἄρμενα] τὰ πρὸς τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα ἐπιτήδεια καὶ ἁρμόδια Hesychius. ἐν Ἐπιγράμματι] Versus Antipatri Sidonii XV. pr. Anthol. Pal. VI, 14. repetitus in v. Αὔθαιμοι et cum auctario quodam in v. Ὁρισονόμων. 10. τέχνης] τέχνας A. V. E. 11. καὶ Ἄρμενον τὸ ἱ. om. V. C. 12. Zon. p. 299. 13. Ἁρμογή, ὡς ἡμεῖς. Εὔπ.] Voluit eam notionem, quam posuit Theophylactus II, 18. p. 107. τὰς ἁρμογὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Nescio tamen an Eupolis eum vocis significatum expresserit, quem Antiatt. p. 83. Ἁρμογή. ἀντὶ τοῦ ἁρμονία tetigit, diserteque Phrynichus Segu. p. 15. ostendit. 14. ἐγὼ ἐζήτουν ne crasi coeant minus eleganti, facile cautum fuerit hac emendatione, Ταύτην δέ γ' ἐζήτουν κτλ. Nisi placet ζητῶν a Polluc. IV, 57. accipere, qui versum sic protulit: ταύτην ἐγὼ πάλαι ζητῶν τὴν ἁρμογήν. 16. Ἁρμοδίου μέλος] Vide Schol. Aristoph. Acharnens. 1092. item infra v. Ἐν μύρτου κλάδῳ, et Meursium Pisistrato c. XIV. *Küst.* Adde Schol. Vesp. 1238. 17. ἐπὶ τῶν δυσκόλων] Meursius loco laudato rescribendum putat ἐπὶ τῶν σκολίων: sed minus recte, ut arbitror. Supra v. Ἁδμήτου μέλος legimus proverbium hoc dici ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων: quae expositio e diametro contraria est illi, quam Suidas hoc loco tradit. Quare statuat eruditus lector, utra harum interpretationum praeferenda sit: quod mihi non videtur iudicatu difficile. *Küst.* Legendum saltem ἐπὶ τῶν σκολιῶν Diogenianus II, 68. et Apostol. IV, 33. sive Arsenius p. 76. demonstrant. Sed verum omnino ἐκ τῶν σκ. 18. μέλη om. A. Ἁρμόδιος] Haec non ad singularem narrationem referenda videntur, sed cum superioribus continuanda, quorum argumentum uberius enarravit Schol. Arist. Ach. 977. sive v. Οὐδέποτ' ἐγώ.

1. Ἵππείαν E. „Leg. Ἵππαρχον, Hippiae fratrem. Refutat Suidam et alios de Hippia interfecto Meursius Pisist. c. 13." *Reines.* Qui mox corrigit Ἀθηναῖον. Locus verborum et mendis et defectu laborans. 3. Ὁ δὲ νυκτὸς ἐποίει] Locus hic corruptus est et mutilus, qui apud Polybium lib. VIII, 20. unde eum Suidas descripsit, recte sic legitur: Τὸ γὰρ πλεῖον ἐποιεῖτο τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους νυκτός, προφάσει μὲν χρώμενος τῷ φόβῳ τῶν πολεμίων, ἁρμοζόμενος δὲ πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. *Küst.* Ipsum ἐποίει A. V. C. 6. Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καὶ] Haec descripta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 990. *Küst.* ἐπισταμένως — νευρὰν] ἐπιστάμενος — νευρὰν A. 7. κρούσμασι C. 8. Ὅτι ἡ ἁρμονία] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristot. *de Anima* [f. E.]; ex quo Suidas partim corrigendus et partim supplendus est. *Küst.* 11. ἀλλ' ἕπεται οὕτως ἔχουσα] δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδὰς A. 11. ἔχῃ] ἔχοι E. 13. Ἀναρμοστία] Vid. Philopon. f. E. b. Ἀναρμοσία B. E. 15. ὁμοιομερῶν] ὁμοιοτέρων A. B. V. E.

Ἁρματωλία. Aurigatio. *Et orbis sui partem currum agitando detriverunt.* id est, curribus parcentes. Ἁρματροχία vero significat orbitam sive rotae vestigium. extat etiam ἁρματροχία. Ἄρμενα. Quae ad usum apta sunt et necessaria. In Epigrammate: *Tres fratres consanguinei haec artis instrumenta Pani dedicarunt.* [Et Ἄρμενον, velum navis.] Ἁρμογή. Aptus ordo. *Cum autem cognovissent hostem agmine composito incedere.* Item eodem sensu, quo apud nos accipitur. Eupolis *Capris*: *Hanc ego iampridem compositionem quaesivi.* Ἁρμόδιοι. Apti. Et proverbium: *Harmodii melos*, de uno scoliorum dictum, inter quae carmina in Harmodium referebantur. Harmodius enim et Aristogito tyrannis manus intulerunt, et Hippiam Athenienses interfecerunt. Ἁρμοζόμενος. Apte sese rebus accommodans. *Ille vero noctu ut plurimum ingrediebatur, negotio instituto sese accommodans.* Ἁρμονίαν. Sic vocant aptum nervorum concentum, cum carmina fidibus canuntur. † Harmonia existit ex iis quae inter se sunt apta. oportet enim esse chordas: ex quibus certa ratione intentis harmonia oritur. neque pugnat cum iis quae ad concentum aptata sunt, sed ea ita sequitur ut se habent quae apta sunt. est autem harmonia concentus nervorum. Harmoniae vero defectus in corpore animato morbus est, infirmitas, deformitas. et morbus quidem est inconcinna dispositio elementorum; infirmitas vero partium consimilium; deformitas partium organicarum. — Harmonia est rerum mixtarum certa quaedam inter se proportio vel compositio: idque duplici sensu. nam primo

γον ἡ σύνθεσις τῶν σωμάτων, ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἤ τι τῶν συγγενῶν βαρέων σωμάτων. ἐκ δὲ τούτων μεταφέρομεν τὸ τῆς ἁρμονίας ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν λόγον τῶν μεμιγμένων, οἷον ἔν τε τοῖς κεκραμένοις καὶ ἐν τοῖς κατὰ μουσικήν. τὸν γὰρ λόγον τῶν μιχθέντων τὸν ἡμιόλιον ἢ τὸν ἐπίτριτον ἤ τινα ἄλλον λέγομεν ἐκ τῶν συνθέτων κατὰ μεταφορὰν ἁρμονίαν. κατὰ ἃ δὲ λόγον ἡ ἁρμονία ἐπὶ τῆς παραθέσεως λέγεται, ἐπειδὴ γνωριμωτέρα ἡμῖν ἐστιν. οὔτε σύνθεσιν οὖν οὔτε μῖξιν εὔλογον ποιεῖν τὴν ψυχήν.

Ἐπὶ οὖν τῶν ποιητικῶν δεῖ καὶ ποιᾶς ὕλης, ἤγουν οὐσίας. ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἦχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ἀφώβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν. ἡ γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἐστὶ καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις, διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ῥόφον.

Ἁρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπησσόμενα τῶν κραβάτων μέρη.

Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν.

τροπικῶς δὲ τὰ ποιήματα. Ἀριστοφάνης.

Ἁρμονίδης. ὄνομα κύριον.

Ἁρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη. Οἱ δὲ Φαλίσκοι οὐδενὶ προσεῖχον τῶν ἐπιχωρίων ἁρμοστῇ, πάντας ὑφορώμενοι. Ἁρμοσταὶ οὖν οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι.

Ἁρμόττων. δοτικῇ· συνάπτων. Καὶ Ἁρμόζων, δοτικῇ.

Ἁρμοῖ που. ἀρτίως, νεωστί. οὕτω που Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ·

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος.

---

1. *ὅταν οὕτω παρατεθῇ — βαρέων σωμάτων*] Supple ex Philopono [f. E. 11.] *ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μηδὲν συγγενὲς αὐτῶν σῶμα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι. οἷον ὅταν οὕτως ἀκριβῶς συντεθῶσιν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ οἰκία, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἢ ξύλον ἤ τι τῶν συγγενῶν καὶ βαρέων σωμάτων, ἁρμόσθαι λέγομεν τοὺς λίθους. Küst.* 6. *τῶν γὰρ λόγων* *V. 8. *κατὰ μεταφοράν. ἁρμονία κατὰ β' δὲ λ. ἡ ἁρμονίαν* Med. 9. *κατὰ β' δὲ λόγον*] Sic habent omnes editt. sed male. Reponendum enim est ex Philopono *κατὰ πρῶτον δὲ λόγον. Küst.* „MS. clare *δεύτερον.*" *Gron. κατὰ ἃ δὲ λόγον* A. *παρατέθειται.*] *συνέθεντο* E. 10. *οὖν σύνθεσιν*] *σύνθεσιν οὖν* A. E. *V. 11. *ποιεῖ* B. E. 13. *ἤχεῖ*] *ἔχει* E. 14. *διὸ καὶ τὰ ἀνώβαφα εἰώθ.*] Vide Casaubonum in Athen. lib. V. cap. 4. *Küst.* Malo *ἀξύβαφα*: quamvis enim H. Steph. Thes. II. p. 1587. A. *ἀράβεφον* hinc approbare conetur, non crediderim tamen auctoritatem huius vocis esse satis firmam. Apud Pollucem certe, quem testem advocat, nusquam invenitur. In Suida inferius *ὀφόβαφα* sumta sunt ex huius loci depravata scriptura. Res plane liquet ex ipso Suida in *Λυχλη.* et *Ὀξύβαφον*, ubi *τῆς ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίας* a Diocle inventae meminit. *Hemst.* Huius sententiae nihil obest gl. *Ὀφόβαφα* iam ex auctoritate librorum deleta. Cf. Athen. XV. p. 636.

1. *φρονεόντων*] *φωνεόντων. Toup.* MS. Vulg. defendit Philoponus in Arist. de An. B. VIII. E. b. *Gaisf.* Haec aliquem colorem referunt Heracliteum: atque haud scio an ex nostro fonte invandus sit Aristoteles Eth. VIII, 2. *καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον, καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν, καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι*, quae Schleiermacherus p. 410. praeter vitii suspicionem admisit. Nam quod ibi extat *διαφερόντων*, refingendum illud *δίχα φρονεόντων*, id saltem dici debuit *διαφερομένων. διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ῥόφον*] Legendum puto, *διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος ῥόφου γενέσθαι ἁρμονίαν.* Sensus sane lectionem illam requirit. *Küst.* Lenior haec emendatio: *ἀδύνατον αὐτὴν ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ῥόφον.* 3. *Ἁρμονίαι δὲ*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 530. *Küst. συμπησσόμενα*] *συμπησσόμενα* A. Schol. Aristoph. *συμπησσόμενα* *V. E. Similis scripturae diversitas extitit in v. *Ἀγκών.* 6. *κραβάτων*] *κραββάτων* A. B. *V. unde quod Schol. habet *κρουμάτων* est refingendum. 4. Rectius Schol. *ἐπέμενε δὲ τῇ τροπῇ. καὶ γὰρ ἁρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν.* 8. *Ἁρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασ.*] Vide infra v. *Ἐπίσκοπος. Küst.* Zon. p. 291. 9. *ἔθνη*] Addit E. *ὑφ' οὓς ἐτάττοντο οἱ φρουροί. Φαλίσκοι*] *Φαυλίσκοι* V. E. 10. *Ἁρμοσταὶ οὖν*] Haec cum Harpocratione. *Ἁρμοσταὶ δὲ καὶ* E. 12. *στελλόμενοι ἄρχοντες.*] *ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι* A. V. C. Harpocr. Pal. *ἄρχοντες πεμπόμενοι* B. E. *ἄρχοντες καὶ φρούραρχοι ἐκπεμπόμενοι* Lex. Seg. p. 445. „De *Ἁρμοσταῖς* vid. Wesseling. in Diodor. XIII, 66. necnon vv. dd. in Hesych." *Gaisf.* Attigerat etiam Casaub. in Dionys. A. R. V, 74. 15. *Ἁρμοῖ*] Vide ad Callim. Fr. 44. et Ruhnken. Ep. Crit. p. 198. *Toup.* Addit Gaisf. Valcken. Ep. ad Röver. p. XLIX. sq. Prius quidem *που* tuetur vetus Apollonii scriptura, quam huius Schol. I, 972. tradidit; alterum tamen post *οὕτω* manifesto delendum, atque ignorat Lex. ap. Bastium in Gregor. p. 368. *νεωστίν* B. E. 16. *ἐν Ἑκάλῃ*] *ἐνεκάλει* A. V. C. 17. *κἀκείνῳ*] L. *καὶ ἐκείνῳ.* Mox *λεπτὸς ἴουλος* Etym. M. p. 144. f. *ἐπέτρεχεν*] *ἐπέπρακεν* C.

---

quidem compositionem corporum eam dicimus, cum tam apte sibi invicem iuncta sunt, ut commissuris eorum exempli causa nec lapis nec quidquam aliud cognatorum et gravium corporum inseri possit. hinc autem harmoniae nomen transferimus etiam ad rerum mixtarum rationem, velut ad sonos musicos. mixtionem enim secundum proportionem sesquialteram vel sesquitertiam vel quamvis aliam per metaphoram a rebus compositis ductam *harmoniam* vocamus. prima igitur et propria significatione id dicitur de corporum coagmentatione, quoniam ea nobis notior est. non est autem probabile animam vel ex compositione vel ex mixtione constare. — Quae igitur vim efficiendi habent, iis opus est etiam aliqua materia, sive substantia. aliter enim sonat aes, aliter ferrum, aliter plumbum vel lignum. quare etiam acetabula ex diversa materia confici solent, ut varietas sonorum harmoniam pariat. harmonia est enim sonorum varie mixtorum et dissimilium concentus. quare fieri non potest, ut unus sonus per se harmoniam efficiat. † *Ἁρμονίαι* etiam vocantur iuncturae, veluti grabatorum. Aristophanes: *Iuncturis solutis.* ubi per figuram sic vocat poemata. *Ἁρμονίδης.* Nomen proprium. *Ἁρμοσταί.* Sic vocantur, qui ab rege in provincias mittuntur. *Phalisci vero nulli Harmostae ex indigenis parere volebant. omnes enim suspectos habebant.* *Ἁρμοσταὶ* porro vocabantur magistratus, qui ab Lacedaemoniis in urbes subiectas mittebantur. *Ἁρμόττων*, et *ἁρμόζων.* Dativo iungitur: aptans. *Ἁρμοῖ που.* Recens, nuper. sic Callimachus in *Hecale*: *Nuper admodum genas eius mollis lanugo percurrebat.*

Ἀρνακίδα. ἀρνακὶς τὸ τοῦ ἀρνοῦ κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητρίδα ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀρναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρνευτήρ. κυβιστητήρ.

335 [Ἄρνη. πόλις Βοιωτίας.

Ἀρνίον σοι λελάληκεν. ἐν Αἰγύπτῳ, ὥς φασιν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐλάλησεν. εὑρέθη δὲ ἔχον βασίλειον δράκοντα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πτερωτόν, ἔχοντα μῆκος πήχεων δ'. καί τινι λελάληκε τὰ μέλλοντα.

Ἄρνουφις. οὗτος Αἰγύπτιος ἦν φιλόσοφος, ὃς συνὼν Μάρκῳ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων τῷ Φιλοσόφῳ, δίψει ποτὲ καμνόντων τῶν Ῥωμαίων, ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγερθῆναι ζοφώδη καὶ ὄμβρον ἀφεῖναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοις· καὶ τοῦτο σοφίᾳ τινὶ ἐργάσασθαι Ἄρνουφιν. οἱ δέ φασιν Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τοῦτο πεποιηκέναι τὸ θαυμάσιον.

Ἀρνυμένη. ἀντικαταλλάσσουσα.

Ζώειν γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδεος ἤθελ' ἑκάστα,
ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνυμένα βίοτον.

Καὶ Ἄρνυσθαι, ἀντὶ τοῦ καταλλάσσεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων.

Ἄρομα. τὸ ἀροτρίασμα. Ἄρωμα δὲ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, τὸ μυρεψικόν. Καὶ ἀρόσιμον κλίμα, τὸ ἀροτριούμενον.

Ἀρουραία μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρά, καλουμένη μάντις, ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται.

Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'.

---

1. *ἀρνοῦ*] *ἀρνὸς* E. Schol. Aristoph. 2. *ἐρίων*] *ἐρίδων* B. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 727. Vide etiam supra v. *Ἀποστερητρίδα*. *Küst.* Redeundum ad priorem glossam, cuius singula concinunt vocabula. 3. *δῆτ'*] *δεῖτ'* B. Tum *ἐπιβάλοι* V. C. 4. *ἀποστερητίδα*] *ἀποστερητρίδα* bis restitui cum A. B. V. C. 6. *τοὺς δανειστάς*] Hae duae voces absque ullo sensus detrimento expungi possunt. *Küst.* Scilicet post *ἀποστερεῖν* coniiciendae. 9. *ὄνομα κύριον*] Nempe mensis. Conon. Narr. 19. *μῆνά τε ὠνόμασαν Ἀρνεῖον ὅτι ἀρνάσι Αἶνος συνανετράφη. Wass.* Mireris hunc fugisse locum Odyss. σ'. 5. 11. V. Hesychius. Tangitur Il. β'. 507. 12. Haec repetuntur in v. *Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν. φασίν*] *φησὶν* B. E. Med. 13. *ἔχον*] *ἔχων* A. Statim addunt A. B. V. E. *ἐν τῇ κεφαλῇ*: quae olim in posteriore glossa fuit lectio vulgata. 17. *Ἄρνουφις*] In compendium redegit *Eudocia* p. 73. Eadem narratio quondam extabat in v. *Ἰουλιανός*: ubi structurae ratio constat praemissis *τοῦτόν φασί τινες*. Itaque saltem reponendum videtur *ἐποίησε*. 19. *δίψει ποτὲ καμνόντων*] De celebrata hac historia vide quae collegit Scaliger in Eusebium Num. MMCLXXXIX. *Küst.* Nota est Moylii disputatio, Latine conversa cum observationibus Moshemii Lips. 1733. 4. *Gaisf. δίψη* B. E. 20. *ἀγερθῆναι*] Priores editt. [cum B. E.] hic habent *ἐγερθῆναι*. Sed apud ipsum Suidam infra v. *Ἰουλιανός*, ubi locus hic repetitur, recte scriptum est *ἀγερθῆναι*. *Küst.*

5. *Ἀρνυμένη*] Vide de hac voce Etymologum. *Küst.* Item Schol. Il. ά. 159. 6. *Ζώειν γὰρ*] Distichum Antipatri Sidon. XXII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 174. repetitum in v. *Ὀνείδος. ζώην* E. *ἤθελεν* A. *ἑκάστη*] *ἕκαστα* A. B. V. E. Med. *ἑκάστα* Anthol. 8. *βίωτον* E. 9. *Ἄρνυσθαι*] Lex. Seg. p. 446. Usque ad *λέγεται* Timaeus p. 49. ubi plura Ruhnkenius. Platonis significatur potissimum locus Legg. XII. p. 944. C. 10. *τὸ μισθὸν*] *τὸν μ.* A. C. *V. 11. *δὲ*] *δὲ καὶ* Lex. Seg. 13. *Ἄρομα*] Exempla vocis ab lexicographis spretae post Abreschium (quem videas in v. *Ἄρωμα*) attulit Lobeckius in Phryn. p. 227. 14. *κλίμα*] Priores editt. male habent *κλῆμα*, cuius loco *κλίμα* ex MSS. Pariss. reposui. *Küst.* 16. *Ἀρουραία*] Vid. *Γραῦς Σέριφος — Μάντις — Σέριφος γραῦς. Hemst.* Observatio olim sub v. *Μάντις* inculcata, unde meliorem scripturam accipias *ἠστινός*. Vide potissimum Schol. Theocrit. X, 18. quo usus Hermannus de Aesch. Lycurg. p. 10. alterum huius locustae cognomen extitisse *χλούνην* coniectabat. 20. *Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'*] Sic recte scriptum est in MSS. Pariss. et edit. Med. itemque infra v. *Στάδιον*. In prioribus editt. vero, quae Mediolanensem secutae sunt, male legitur, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν*: quod Portus nullo sensu verterat, *Rus pedes habere dicitur.* Non animadvertebat enim litteram *ν* in voce *ἔχειν* a praecedentibus seiungendam et separatim legendam esse, quoniam numerum L hic notat, ut ex sensu manifestum est. Schottus in Collectione proverbiorum ex Suida excerptorum gravius errat quam Portus, quoniam verba illa, *ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν*, cum praecedentibus coniun-

---

Ἀρνακίς. Pellis agnina cum lana. Aristophanes *Nubibus*: *Hei mihi! quis tandem me docebit commentum, quo feneratores fraudare possim?* ubi locum captavit Comicus ex ambiguitate vocis *ἀρνακίδων*, alludens tam ad vocem *ἀρνῶν* quam *ἀρνεῖσθαι*. *Ἀποστερητρίδα* vero ab *ἀποστερεῖν* quidem ductum est, ita tamen, ut pro pallio accipi possit. *Ἀρναῖος*. Nomen proprium. *Ἀρνευτήρ*. Urinator. *Ἄρνη*. Urbs Boeotiae. *Ἀρνίον σοι λελ*. *Agnus tibi locutus est.* in Aegypto agnum aiunt humana voce locutum esse, supra cuius caput extiterit regius draco alatus, quattuor cubitorum longitudinem habens; eumque futura cuidam praedixisse. *Ἄρνουφις*. Arnuphis Aegyptius fuit philosophus: qui cum Marco Philosopho, Romanorum Imperatori, comitaretur, cumque Romani aliquando siti laborarent, effecisse dicitur, ut atrae nubes subito coactae ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent; idque arte quadam Arnuphis visus effecisse. alii vero Iulianum Chaldaeum dicunt hoc miraculum edidisse. *Ἀρνυμένη*. Recipiens. *Sine probro enim unaquaeque earum, hospes, vitam agere instituerat, manibus victum sibi quaerens.* Et *Ἄρνυσθαι*, aliquam rem pro altera recipere. unde *μισθαρνεῖν* significat mercedem pro aliqua re recipere. accipitur etiam *ἀρνύμενος* pro eo qui sibi aliquid acquirit et custodit. sic Plato. *Ἄρομα*. Aratio. *Ἄρωμα* vero, per *ω̄*, species myrepsica. Et *Ἀρόσιμον κλίμα*, tractus terrae aratus. *Ἀρουραία μάντις*. Dicitur de segnibus et ignavis. est autem *Mantis* locusta admodum tarda viridisque, cuius motionibus quidam observatis futura praedicunt. — *Ἄρουρα* est terrae mensura pedes habens L

Ἀροῦσιν. ἐπάρωσιν, ὑψώσουσιν.

Ἀρωγή. ἡ βοήθεια. Καὶ Ἀρωγός, βοηθός, ὠφέλιμος.

Ἀῤῥωδία. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος· Ἀῤῥωδία ἦν τὸ πεῖθον.

Ἄῤῥωλος. ὄνομα πόλεως.

Ἄρωμα. θυμίαμα μυρεψικόν. Ἀρώματα οὖν οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφέρει. ἀῤῥώστημα γάρ ἐστι νόσημα μετὰ ἀσθενείας. τὸ δὲ νόσημα οἴησις σφοδρὰ δοκοῦντος αἱρετοῦ. καὶ ὡς ἐπὶ σώματος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάῤῥους, διάῤῥοια· οὕτω καὶ τῆς ψυχῆς εἰσι καταφορίαι, οἷον φθονερία, ἐλεημοσύνη καὶ τὰ παραπλήσια.

Ἀῤῥωστία. ἡ ἀσθένεια. Ἀῤῥωστία δὲ τοῦ στρατεύειν, ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμία. Θουκυδίδης.

Ἁρπάζω. αἰτιατικῇ.

Ἁρπαλέος. ὁ ἐπιθυμητικός. Καὶ Ἁρπάλεια χρήματα.

Ἁρπάληξ. ὄνομα κύριον.

Ἅρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἴδη παιδιᾶς.

Ἁρπεδόνες. τὰ σχοινία. Ἁρπεδόνη, ἡ διὰ σπάρτου θήρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ πολλοὺς . . . οἰστοὺς
τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης.

Ἁρπεδόσι. τοῖς ἱστοῖς.

Καλύπτειραν δὲ προσώπου,
ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον.

καὶ αὖθις·

Τὸ δὲ προκάλυμμα προσώπου
τευχθὲν ἀραχναίῃς εἴκελον ἁρπεδόσιν.

Ἅρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνεται ἅρπης. Ἅρπις δὲ διὰ τοῦ ι τὸ ὑπόδημα, καὶ κλίνεται ἅρπι-

---

gens, litteramque ν in voce ἔχειν tanquam supervacaneam expungens locum hunc sic legit: ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει. i. e. ipso interprete: *Cuius motionibus quidam observatis divinant rus pedes habere.* Sed miror viro tam docto tales nugas placere potuisse, quoniam lectio ista ridiculum vel nullum potius sensum habet. *Küst.* ἔχει πόδας A. Vide Leopardi Em. V, 22.

1. Ἀροῦσιν] Hanc gl. om. V. C. ἐπάρωσιν om. Zon. p. 308. ubi Tittmannus comparabat Matth. IV, 6. et Psalm. XCI, 12. Interim reliqui; sed quae subsequebatur, Ἀρων. Ἀρᾳς δέ, partim ex v. Ἀπαρᾳ confecta, cum iisdem libris delevi. 4. Ἡρόδοτος] VII, 173. Mox τὸ neglexit Gaisf. 6. Suspecta glossa. 7. Ἄρωμα] Spectare videtur Aristoph. Pac. 1158. ubi vid. Schol. Ἀρώματα hic illustratum per ἐσπαρμένα. Superius Ἄρωμα, per ἀφορισμα, aliquoties occurrit apud Aelianum de Anim. VII, 8. XVI, 4. *Abresch.* εὐωδίαμα] Hanc vocem tanquam spuriam delendam censeo, quoniam a MSS. Pariss. abest: quamvis eam praecedentes editt. omnes habeant. *Küst.* εὐωδίαμα μυρεψικόν] l. εὐωδία μυρεψικός. Sed f. nil mutand. Sic Hesych. Ἔγχλιμα, μύρου ὄνομα ex em. Küsteri. Exod. 30, 35. θυμίαμα μυρεψικόν. 2 Paralip. 16, 14. ἀρωμάτων καὶ γένη μύρων μυρεψῶν. *Toup.* MS. εὐωδίαμα delevi cum A. B. C. V. Ἄρωμα — μυρεψικόν om. E. Ἀρώματα] Ἀρώματα A. B. C. E. Lex. Seg. p. 450. ab Lobeckio praeceptum. Credibile hunc grammaticum in nomine ἄρωμα significationem utramque posuisse; quamquam aliquanto credibilius videtur, Aristophanis quendam interpretem breviter pronunciasse: Ἀρώματα οὖν οὐ τὰ θυμιάματα καλεῖ, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. 10. Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii VII, 115. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 11. μὲν γάρ] μὲν om. B. C. E. *V. id etiam cum Diogene praetermisi. 12. σφόδρα Diog. Mox cum eodem restitue τοῦ ante σώματος. 14. καταφορίαι] Rescribe ex Laertio εὐκαταφορίαι. *Küst.* 15. φθονερία] φθονέρα B. V. E. φθονερά Med. ἐλεημοσύνη] Apud Laertium scriptum est ἀντελεημοσύνη: quam lectionem praetulerim, quamvis Menagius alteram malit. *Küst.* Küsteri iudicio debuit etiam novissimus Diogenis editor obtemperare. 16. Ἀῤῥωστία δὲ] Lex. Seg. p. 446. Pluribus hunc significatum tradit Phrynichus ib. p. 8. 17. Θουκυδίδης] III, 15. cf. VIII, 83.

1. Om. vulg. 2. Ἁρπάλεια χρήματα] Vide Plutarchum in Demosthene p. 857. *Küst.* 5. Ἅρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἴδος παιδιᾶς] Duo haec lusus genera coniungit Artemidorus Oneirocrit. I, 57. (55.) ad quem locum Suidam respexisse non dubito. *Küst.* εἴδη A. B. C. V. E. Supra ἡ σφαῖρα B. E. 6. Ἁρπεδόνες] Cyrill. p. 135. λεπτότερον ἁρπεδόνος. *Toup.* MS. Ἁρπεδόνη] Lex. Seg. p. 446. 7. σπαρτίου Zon. p. 300. σπάρτων Hesychius. ἐν Ἐπιγράμματι] Posidippi VII, 5. 6. Anthol. Pal. V. 194. Unde versus sic restituendi: καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠθείοισιν ὀιστοὺς — ἧκεν ἀφ' ἁ. 10. Ἁρπεδόσι] Cum nomen auctoris a Suida non fuerit adiunctum, fefellit hic locus Bentleium in Callim. Fr. n. 304. *Hemst.* Nimirum Bentleius posteriorem versum contulit ad redintegrandam dictionem Callimachi, quae v. Ἀράχνη laudatur, Ἔργον ἀράχνα. Multo magis miror a criticis fraudem istius testimonii non animadversam esse, quod cum abhorreat ab glossa Ἁρπεδόσι, non dubium quin lector quispiam id Archiae cum versibus comparaturus ascripserit. 11. Καλύπτειραν] Antipatri Sidon. XXI, 5. Anthol. Pal. VI, 206. 16. Τὸ δὲ προκάλυμμα] Archiae Ep. V, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 207. Ceterum h. l. ex Anthol. correxit Küsterus, cum habeant MSS. et edd. vett. scripturam e similitudine praegressarum vocum enatam, τὸ δὲ προτευχθὲν ἀρ. εἴκελον ἁ. 16. Ἅρπη] Lex. Seg. p. 446. Ἅρπην. δρέπανον. Σοφοκλῆς νόμῳ (Brunckius Lex. Soph. Κώμῳ) Σατυρικῷ. De his copiosius Etym. M. p. 148. ubi quod extat ἁρπίς, id continuo apud Suidam legebatur. Adde Hesychium.

Ἀροῦσιν. Tollent, extollent. Ἀρωγή. Auxilium. Et Ἀρωγός, auxiliator, utilis. Ἀῤῥωδία. Metus. Herodotus: *Quod illos impelleret, fuit metus.* Ἄῤῥωλος. Nomen urbis. Ἄρωμα. Species myrepsica. Ἀρώματα vero ab Atticis non appellantur species odoratae, sed loca arata. Ἀῤῥώστημα. Differt a νόσημα. nam ἀῤῥώστημα est morbus cum imbecillitate, νόσημα vero opinatio vehemens de re, quae expetenda videtur. ut autem quidam sunt corporum morbi, in quos facile incidere solemus, velut pituita et diarrhoea: sic etiam quidam sunt affectus, in quos animus proclivis est, velut invidia, misericordia, similia. Ἀῤῥωστία. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam proficiscitur. Ἁρπάζω. Aptum accusativo. Ἁρπαλέος. Rapax. Et Ἁρπάλεια χρ. Pecunia Harpali. Ἁρπάληξ. Nomen proprium. Ἅρπαστὸν καὶ σφ. Harpastum et pila sunt genera lusus. Ἁρπεδόνες. Funiculi. Et Ἁρπεδόνη, venatio quae funiculo fit. In Epigrammate: *Et multas sagittas a purpureo arcus nervo miserunt.* Ἁρπεδόσι. Telis. *Vultus autem velum, quod subtilitate vel cum aranearum telis certare possit.* Et alibi: *Vultus autem velum eius fabricae, quae telis aranearum similis sit.* Ἅρπη. Falx, declinatur ἅρπης. Ἅρπις vero per ῑ, calceus: id declinatur ἅρπιδος.

δος. Καὶ Ἁρπηφόρος, ὁ δρεπανηφόρος. Καὶ ἁρτήνη.

[Ἁρπήνουσα. ὄνομα νήσου.]

Ἅρπυιαι. ἁρπακτικαὶ δαίμονες.

Ἁρποκρᾶς. οὗτος συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγύπτιος, γραμματικός, ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· ὃν ἀκούσας ὁ Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀμμώνιον ἐπίστασθαι, συλλαβεῖν ἠπείγετο. ὁ δὲ τὰ μέλλοντα ἀπ' ἀρχῆς εἰκάσας ἢ καὶ προπυθόμενος, εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει.

Ἁρποκρατίων, Ἀργεῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συμβιωτὴς Καίσαρος. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ'. Λέξεις Πλάτωνος, ἐν βιβλίοις δυσίν.

Ἁρποκρατίων, ὁ Γάιος χρηματίσας, σοφιστής. ἔγραψε περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἕτερα.

Ἁρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. ἔγραψε περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι, καὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν. 337

Ἁρποκρατίων, ὁ Βαλέριος χρηματίσας, ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεύς. Λέξεις τῶν ι' ῥητόρων, Ἀνθηρῶν συναγωγήν.

Ἀρσάκης, Πάρθων βασιλεύς· ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν θνήσκει· ἀνὴρ γενόμενος τό τε σῶμα κάλλιστος καὶ περιβλεπτότατος καὶ τὴν ψυχὴν βασιλικώτατος, καὶ τοῖς ἐς πόλεμον ἔργοις δαιμονέστατος, καὶ ἐς μὲν τὸ ὑπήκοον πᾶν πρᾳότατος, εἰς καθαίρεσιν δὲ τοῦ ἀνθισταμένου ἐρρωμενέστατος. καὶ τοῦτον Παρθυαῖοί τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπόθησαν. Καὶ Ἀρσακίδαι, οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος, τοὺς Μακεδόνας κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη διακό-

1. δρεπανοφόρος] δρεπανηφόρος B. C. E. V. Med. sola. 3. Om. *V. neque habeo quo glossam confirmem. Paulo confidentius expunxi quae subsequebantur, Ἅρπεζον. (Ἁρπιζον sola Med.) ὅτι (ὅτι Gaisf. tacite cum *V.) τὸ ἐκ χαλίκων (χαλίκων B. E.) φκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ τινὲς (ὃ ante τινὲς om. A. B. C. E. V.) ἅρπεζον (sic V. C. et Valck. in Adoniaz. p. 249. nam reliqui ἅρπαζον) καλοῦσιν. Ἅρπις, ἅρπιδος. Quarum priorem glossam, ex v. Αἱμασιά illam repetitam, in marg. coniecerunt A. *V. eaque deleta Wesselingii reprehensio (v. Diss. Herod. p. 43.) concidit. Cf. Zon. p. 305. Ceterum ὠνόμαζον C. pro καλοῦσιν. Alteram vero nesciunt V. C. Ubi Ἁρπίσιον B. Ἁρπίσιν E. 4. Ἅρπυιαι] Glossa temere inculcata. Ceterum vide Zon. p. 300. sive Etym. M. p. 148. 5. Ἁρποκρᾶς. οὗτος] Haec et quae sequuntur ex Damascio descripta esse recte coniecit Pearsonus. Confer cum his quae leguntur infra v. Ὡραπόλλων. Küst. ἦν Ἀμμωνίῳ] ὢν Ἀμμ. B. E. 6. γραμματικός addunt A. B. V. E. 8. συλλαβεῖν] συλλαβεῖς B. E. 11. Ἁρποκρατίων] De Harpocrationibus vide quae disputat Maussacus in Dissertatione Critica, quae Lexico Harpocrationis subiuncta est. Küst. Suidae materiam ille bona cum fide accepit, nisi quod mirabatur homines origine Graecos Romanis cognominibus usos esse. Verum quae de Caio et Aelio Harpocrationibus traduntur, ad unum quempiam C. Aelium Harpocrationem ea probabiliter referebat Kiessling. de fragm. Lycurgi p. 20. Ceterum observandus videtur Harpocratio Alexandrinus, cuius e libello superstitionum refertissimo specimina servavit Codex Naniorum Graecus apud Mingarellium p. 440. sq. Ἐκ τῶν τοῦ Ἁρποκρατίωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ φυσικῶν δυνάμεων ζῴων τε καὶ φυτῶν καὶ λίθων, ἃ ἔγραψε πρὸς τὴν ἰδίαν θυγατέρα: addatur ibidem p. 450. Memoriam vero Harpocrationum posuit Eudocia pp. 66. 73. 12. Καίσαρος] Οὐήρου. Vid. Barth. in Aen. Gaz. p. 93. [immo 97.] Reines. Barthius in Suidae verbis utique vocis unius lacunam esse, et audacter emaculare se profitetur, συμβιωτὴς Καίσαρος Οὐήρου. Vide eius notas in Aeneam p. 97. Hemst. Ab hoc Casaubonus in Capitolini Ver. 2. aliquantum recessit, qui Valerium lexicographum an Aelium Alexandrinum dubitabat pro Veri praeceptore haberet. Veri quidem familiarem rectius Harpocrationem rhetorem sive grammaticum, quem ab officiis Aeliorum credibile sit Aelium esse cognominatum, quam philosophum duxerimus. ὑπομνήματα Eudocia. 16. περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων] Figuras opinor illustratas fuisse, non quas Antiphon per causas suas et orationes sparsisset (harum enim nullam invaluisse famam reperio), sed quas ille libris Artis Rhetoricae, potissimum vero Prooemiis et Epilogis complexus esset: v. Spengel. συναγ. τεχν. pp. 105. 116. sq.

1. τοῖς ῥήτορσιν] τοῖς om. A. Mox ἀγνοεῖσθαι E. 4. τάξεων] Vereor ut huiusmodi locus in rhetoris personam cadat. 7. ἀνθηρὰν Eudocia. 8. συναγωγήν] συναγωγὴ V. 9. Ἀρσάκης] Vid. I. Scaliger Can. Isag. III. p. 323. Hemst. Qui narrationes de Arsacis obitu perpendit in Luciani D. Mortt. XXVII. T. I. p. 438. 10. ἀποθνήσκει] θνήσκει reduxi cum A. B. V. E. 12. τοῖς] τὴν E pr. Dativus vereor ut exemplis possit muniri. 14. εἰς Med. 15. Παρθυαῖοί τε] Abiicienda particula; nisi quaedam his relata fuisse ponimus. 17. Περσῶν] τῶν Περσῶν V. 18. κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς] κρατήσαντας τῶν Περσῶν A. κρατήσας τῆς Π. ἀ. Med.

Et Ἁρπηφόρος, falcifer. Et Ἁρπήνη. [Ἁρπήνουσα. Nomen insulae.] Ἅρπυιαι. Rapaces quaedam daemones. Ἁρποκρᾶς. Harpocras. hic Ammonio familiaris fuit, homo Aegyptius, qui sub Zenone Imperatore vixit. quem cum Nicomedes audisset nosse ea, quae ad Ammonium spectarent, comprehendi eum studuit. ille vero ab initio quae eventura erant coniiciens vel etiam praemonitus subito e conspectu evanuit. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Argivus, Platonicus philosophus, Caesaris familiaris. scripsit commentariorum in Platonem libros XXIV. Dictionum Platonicarum libros duos. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Caius dictus, Sophista. scripsit de Antiphontis figuris. De Hyperidis et Lysiae orationibus; et alia. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Aelius dictus, Sophista. scripsit de iis quae Oratores ignorasse videntur. Argumenta orationum Hyperidis. Ementitam esse Herodoti historiam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De Ideis. Ἁρποκρατίων. Harpocratio, Valerius dictus, rhetor, Alexandrinus. Scripsit Lexicon X. Oratorum. Florilegii Collectionem. Ἀρσάκης. Arsaces, Parthorum rex, ex vulnere hastae, quo latus in proelio traiectum erat, obiit: vir et corporis specie maxime conspicuus et animo regio praeditus rerumque bellicarum peritissimus; idem erga subditos clementissimus, et ad evertendos adversarios validissimus. hunc Parthi maxime desiderarunt. Et Arsacidae dicti sunt Persarum reges. — Arsaces Parthus ademptum Macedonibus imperium Persarum, quod per annos CCXCIII. tenue-

σια ἐνενήκοντα τρία ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ. τῇ θαυμαστῇ φωνῇ καὶ δεδοκιμασμένῃ.

Ἄρσεων. βασταγμάτων.

Ἀρσινόη. ὄνομα κύριον.

Ἀρτᾷ. ἐπικρέμαται.

Ἀρτάβη. μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέδιμνος.

[Ἀρτασήρας. ὄνομα κύριον.]

Ἀρταφέρνης. ἡγεμὼν Περσῶν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπεκορύφου καὶ ἐν τῷ Λάτης.

[Ἀρτάρια. παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι.]

Ἀρτεμής. ὁλόκληρος, σῶος, ὑγιής. Ἄρτεμις δέ, ἡ θεός.

Ἀρτεμίδωρος, Δαλδιανός· πόλις δέ ἐστι Λυδίας ἡ Δάλδις· φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκριτικὰ ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν, Οἰωνοσκοπικὰ καὶ Χειροσκοπικά.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαριστοφάνειος, ὁ διψαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.

Ἄρτεμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λο- 338

---

1. ἐννενήκοντα Edd. 4. Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ] Haec sunt verba Aristophanis Thesmophor. 131. Notandum hic est ἄρσεν apud Graecos interdum significare *vehemens* vel *validum*. Sic Sophocles Philoct. 1455. κτύπον πόντου vocat ἄρσενα. Ubi Scholiasta: Κτύπος ἄρσην. Ἰσχυρός, ἔντονος. *Küst.* 6. φορτίων post βασταγμάτων omisi cum V. C. Hesychio, Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 300. „Spectat gl. Ps. LXXX, 6." *Gaisf.* 8. Ἀρτᾷ] Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 309. Mireris interpretationem ἐπικρέμαται, quam possis scripturae ἄρται, id est ἧπται accommodare. Hesychius: Ἀ. ἀναρτᾷ, κρεμᾷ. 9. Ἀρτάβη] Vide Schol. Aristoph. Acharn. 91. 108. itemque infra v. Ἀχένη. *Küst.* μέτρον Περσικὸν Lex. Seg. p. 447. Μηδικὸν etiam Hesychius et Zon. p. 300. Vid. Wesseling. in Diod. XX, 96. „Iulian. Ep. 56." *Toup.* MS. Eadem fere Herodotus I, 192. sive Polyaenus IV, 3, 32. Continuo Gaisf. delevit cum MSS. Ἄρτιμος. ὁ μάγειρος, παρὰ τὸ διαρτᾶσαι, ὅ ἐστι μερῖσαι, ἢ συναρμόσαι, quae ex Etym. M. sive Zon. p. 292. translata erant. 11. Ἀρτασήρας] Ἀριαγήρας V. Omisit gl. A. in textu. 12. Ἀρταφέρνης] Ἀρταφέρης A. Ἀρταφρένης B. ἔστιν cum seqq. om. V.

1. Ἀρτάρια] Vide de hac voce Salmasium in Acl. Lampr. Alex. Sever. [p. 973.] *Küst.* Attulit Reinesius Ὀρτάριά εἰσιν ἀσκέραι e Tzetz. in Lycophr. 855. Cf. Hemst. in Polluc. X, 50. Equidem glossam ordini dissentaneam notavi, cuius germanam scripturam servavit V. Ἀριάρια τὰ παρ' ἡμῖν. 2. Ἀρτεμής] Vid. vv. Θεόπομπος, Σῶ. *Toup.* MS. 4. Ἀρτεμίδωρος, Λαλδ.] De eo vide Rigaltium initio notarum in Artemid. Oneirocr. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 74. 6. ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν] Recte Suidas quattuor tantum libros Ὀνειροκριτικῶν Artemidori agnoscit: nec hodie plures extant, si rem bene putemus. Quattuor enim libris Ὀνειροκριτικὰ et ὀνείρων κρίσεις continentur: sed iis subiunctae sunt ὀνείρων ἀποβάσεις, qui liber hodie quintus Oneirocriticorum perperam inscribitur. Nam et argumentum diversum est, et liber iste ab Artemidoro cum quattuor Oneirocriticis non fuit editus, sed aliquanto post, ut ipse in praefatione ad filium testatur. *Küst.* Sunt ista maxima minima Rigaltii vocabula. 8. Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδοαρ.] Vide de eo Meursium in Bibliotheca Graeca, qui et de aliis Artemidoris ibi agit, et loca auctorum, in quibus eorum mentio fit, annotat. Sed pauca quaedam in adversariis meis reperio loca, ab eo praetermissa, quae hic addam. Artemidorum Ephesium, qui Γεωγραφούμενα conscripsit, laudat etiam Porphyrius in libello *de Antro Nympharum*: Οἱ δὲ τὰς γεωγραφίας ἀναγράψαντες ὡς ἄριστα καὶ ἀκριβέστατα, καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς εἰς ἑνδεκα συνταγμένης αὐτῷ πραγματείας. Ex hoc loco discimus opus illud geographicum Artemidori undecim libris constitisse. Eundem laudat Schol. Apoll. Rh. IV, 259. nec alius est is, quem idem enarrator citat in II, 948. [Hesych. v. Κυνηγός. Lucian. Philop. p. 775. Diod. Sic. p. 18. Eratosthenes p. 126. Gale. *Toup.*] Artemidorum quendam laudat enarrator comici in Vesp. 1139. Τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει κόλικι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας. Hunc Artemidorum eum esse existimo, de quo hoc ipso loco Suidas agit; quoniam ad *Opsartytica* pertinere videntur, quae Scholiasta ex eo adducit. Idem enarrator Artemidori cuiusdam mentionem facit in Vesp. 1231. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησι περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ἀνδρώνυμον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν. Hic Artemidorus diversus esse videtur ab omnibus iis, quos Meursius in Bibliotheca Graeca recenset. Denique Artemidori cuiusdam Συναγωγὴν laudat idem enarrator Comici in Vesp. 1164. ubi de obscena voce σιλακωνιέσθαι agit. *Küst.* Ψευδοαριστοφάνειος] Priores edidit. [cum B. E.] male habent Ψευδοαριστόφανος. Sed infra v. Τιμαχίδας recte legitur Ψευδοαριστοφάνειος, ut et hic excudendum curavimus. *Küst.* Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 113. *Reines.* Ψευδοαριστοφ[illegible] A. Ψευδοαριστόφανος Med. Ψευδαριστοφάνιος *V. Eadem olim repetebantur in v. Ὀψαρτυτική. 9. ὀψαρτυτικὰς λέξεις] Huius operis aliquoties mentionem facit Athenaeus. *Küst.* Eiusdem ex Epitomae I. p. 5. B. quem locum integrum fere descripsit v. Τιμαχίδας, ista Artemidori memoria hausta: ubi mireris quasi per convicium Aristophanis subditum asseclam vocari, qui plerumque ὁ Ἀριστοφάνειος sit. 10. Ἄρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλ. Ῥωμ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam infra v. Γενικός. *Küst.* Vid. Zonar. T. 3. f. 80. [XIV, 27.] *Reines.* Nos istam narrationem ab inferiore loco removimus.

---

rant, ad Parthos transtulit. hinc Parthorum reges vocati sunt Arsacidae. Ἄρσενι βοᾷ δοκ. Voce mascula et probata. Ἄρσεων. Onerum. Ἀρσινόη. Nomen proprium. Ἀρτᾷ. Suspendit. Ἀρτάβη. Mensura frumenti Medica, qui Atticis est medimnus. [Ἀρτασήρας. Nomen proprium.] Ἀρταφέρνης. Artaphernes, Persarum dux. de quo vide vv. Ἀπεκορύφου et Λάτης. [Ἀρτάρια. Apud nos pedum udones ita vocantur.] Ἀρτεμής. Integer, incolumis, salvus. Ἄρτεμις vero, Diana. Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Daldianus (Daldis autem urbs est Lydiae), philosophus. scripsit de somniorum interpretatione libros quattuor. De auguriis. De divinatione quae fit per manuum inspectionem. Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Pseudoaristophanius, qui vocabula opsartytica collegit. Ἄρτέμιος. Artemius, sive Anastasius, Romanorum Imperator, cum intellexisset Saracenorum classem ad urbem oppugnandam venire, Ioannem, Magnae Ecclesiae Diaco-

γιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται.

Ἄρτεμις. ἡ θεός.

Ἀρτεμισία. αὕτη ἠρίστευσε κατὰ Περσῶν· δι' ἣν εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὡς οἱ ἄνδρες γυναῖκες γεγόνασιν, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες. Ἀρτεμισίαι δὲ δύο γεγόνασι, Καρικαὶ γένος καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι. ὧν ἡ μὲν πρώτη γέγονε κατὰ τὰ Περσικά, ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας μνημονεύει, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου.

Ἀρτεμίσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Μάιος. Καὶ Ἀρτεμίσιον ἰδίως μὲν Ὑπερίδης πολλάκις ὠνόμασε τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος μνημονεύει.

Ἀρτήρ. ὑποδήματος γένος. Φερεκράτης Γραυσίν.

Ἀρτησάμενος. κρεμάσας. Καὶ Ἀρτῆσαι, ὁμοίως. Ἀρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι καὶ ἀπαρτίσαι, διὰ τοῦ ῑ.

Ἄρτι. τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος συνάπτον τῷ νῦν· ἐναντίως ἔχον τῷ αὐτίκα. τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει τῷ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀνήρετ' ἄρτι.

ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὑπογύου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι καὶ πάντα ἐξ ὑπογύου λέγειν.

Ἄρτι τοῦ ἀρτίως διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄρτι μὲν ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου.

Ἐκεῖνον εἶφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες·

ὁ Στρεψιάδης φησὶ πρὸς Σωκράτην. καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι· Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Ἄρτια. ἡρμοσμένα, τέλεια, ὑγιῆ. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα. καὶ Ἀρτιάζειν, τὸ παίζειν ἄρτια ἢ περιττά.

Στατῆρσι δ' . . ἀρτιάζομεν·

Ἀριστοφάνης. Καὶ Ἀρτιάκις ἄρτιος ἀριθμὸς ὁ λβ',

4. *Ἄρτεμις Λαφρία*] Vide Pausaniam in Achaicis, qui de Diana Laphria lectu digna habet. *Küst.* V. *Βαθύπλουτος. Toup.* Adde v. *Βαθεῖα.* Sed *Λαφρία* delevi cum A. V. Quamquam cum omittant *ἡ θεός* E. Med. habeatque B. *Ἄρτεμις θεός. Ἄρτεμις Λαφρία*, omnino glossae satis ieiunae fides vacillat. 5. *Ἀρτεμισία*] Attigit Schol. Aristoph. Lys. 676. *κατὰ Περσῶν*] Scribendum potius est *κατὰ Ἑλλήνων*, vel *ὑπὲρ Περσῶν*. Artemisia enim non contra Persas, sed pro Persis contra Graecos pugnavit, ut vel ex Herodoti *Urania* constat. *Küst.* Pro *κατὰ Περσῶν* habet E. *ἐν τῇ πρὸς Σαλαμῖνι μάχῃ τῶν Ἑλλήνων*: idem mox *εἶπεν ὁ Ξέρξης* pro *εἶπεν ὁ βασιλεύς*. Reponendum opinor, quod infra extat, *κατὰ τὰ Περσικά*. 6. *δι' ἣν εἶπεν*] Idem apophthegma Xerxis refert Herodotus lib. VIII, 88. et ex eo Eustath. in Il. *ή*. p. 668. *Küst.* 7. *Ἀρτεμισίαι δὲ δύο*] Sequentia habent Harpocratio et Lex. Seg. p. 448. *δὲ* om. *V. 8. Καρικαὶ* E. Med. 9. *κατὰ Περσίδα*] Sic habent MSS. Pariss. et editio Mediolanensis. In ceteris vero editt. [*κατὰ Περσικά* Basil.] et apud Harpocrationem, ex quo Suidas locum hunc descripsit, legitur *κατὰ τὰ Περσικά*, i. e. *tempore belli Persici*: quam lectionem praetulerim. *Küst.* Sic etiam Lex. Seg., admisitque Gaisf. *νεωτέρα*] *δευτέρα* E. 10. *ἐν τῇ*] *ἐν τῷ* E. Lex. Seg. et Harpocr. Parisinus. 13. *Ἀρτεμίσιος*] Vid. Sturzius de dial. Maced. p. 49. Clint. F. H. III. p. 357. sq. et H. Steph. Ind. Thesauri. Ignorat *παρὰ Μακεδόσιν* Zon. p. 292. *Μακεδόσιν*] *Μακεδονίοις* C. 14. *Ἀρτεμίσιον ἰδίως*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 448. Abiiciendum *καί*. 15. *ἀκρωτήριον*] *ἀκρωτηρίόν τι* Harpocr. et Lex. Seg. Cf. Schol. Arist. Lys. 1253. De his breviter Zon. p. 305. 16. *Δημοσθένης*] P. 297. 18. *Ἀρτήρ*] Lex. Seg. p. 447. Tetigit Zon. p. 293. 20. *Ἀρτῆσαι*] *ἀρτῆναι* B. E.

1. *ἀπαρτῆσαι* A. De his dictum in v. *Ἀπαρτῆσαι*. 3. *συνάπτον*] *συνάπτων* A. B. E. C. Lex. Seg. p. 447. secundum apographum Bastii: *Ἄρτι. ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ πεπληρωμένως. λέγεται δὲ ἄρτι καὶ τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος συνάπτον τῷ νῦν, ἐναντίως ἔχον τὸ αὐτίκα, τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει.* Schol. Platon. p. 16. *Ἄρτι*] *τοῦτο σημαίνει τὸ παρὸν καὶ ὑπόγυον, καὶ τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι. Gaisf.* Bekkerus, si forte de Bastii quopiam dissensu quaeris, *ἔχον* scripsit pro *ἔχων*. Ut nunc se habet scriptura, *συνάπτον* nihil differt a *συνάπτει*. Ceterum in Lex. Seg. illa *λέγεται δὲ ἄρτι καὶ* sublato *ἄρτι* retrahenda sunt ad praegressa *ἐπὶ τοῦ . . πεπληρωμένως*, quae inferiorem locum tenuisse suspicor. Porro Phrynichus Bekk. p. 11. nondum castigatus, ne ab Ruhnkenio quidem in Tim. p. 50. *διαφοράν τινα οἱ Ἀττικοὶ* (l. *Ἀττικισταὶ*) *φέρουσι, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντα* (l. *συνάπτον*) *τῷ ἐνεστῶτι, τὸ δὲ ἀρτίως τὸν ἐνεστῶτα.* Cf. Lex. Rhet. pp. 206. 210. et Lobeck. in Phryn. p. 20. 4. *κατὰ τὸ*] *κατὰ* om. B. E. probabiliter. 5. *Ἀριστοφάνης Νεφέλ.*] V. 145. 9. *Ἄρτι τοῦ ἀρτίως*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1152. 16. *Ἄρτια*] Usque ad *ἄρμενα* habet Lex. Seg. p. 447. 19. *Στατῆρσι δ'*] Aristoph. Plut. 817. Ubi nollem Gaisfordus *οἱ θεράποντες* inseruisset cum E. Ceterum vide v. *Στατήρ* et Schol. Platon. p. 320. 20. *Ἀρτιάκις ἄρτιος — Ἀρτιοπέριττος*] V. Plato Parmen. p. 143. extr. Theo Smyrn. ed. Geld. p. 30. Nicom. Introd. I, 9. ibique Ast. p. 224.

---

num et tributorum praefectum, quem Generalem vocant, bello huic praefecit. is cum ad Rhodum appulisset, a populo per seditionem occisus est. *Ἄρτεμις*. Diana. *Ἀρτεμισία*. Artemisia. haec fortissime se gessit in bello Persico: cuius causa Rex dixit, viros evasisse mulieres, mulieres autem viros. Artemisiae vero duae fuerunt, ambae Caria oriundae eaedemque reginae. harum prior tempore belli Persici vixit, iunior vero, cuius etiam Demosthenes in oratione de Rhodiorum libertate meminit, filia fuit Hecatomni, uxor vero et soror Mausoli. *Ἀρτεμίσιος*. Artemisius, apud Macedones qui vocatur mensis Maius. *Ἀρτεμίσιον* peculiari sensu Hyperides vocat Dianae simulacrum. sic etiam vocatur Euboeae promontorium, cuius Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte meminit. *Ἀρτήρ*. Calceamenti genus. Pherecrates *Petulis*. *Ἀρτησάμενος*. Qui suspendit. item *ἀρτῆσαι*. *Ἀρτίσαι* vero et *ἀπαρτίσαι*, perficere, per *ῑ*. *Ἄρτι*. Partem temporis praeteriti cum tempore praesenti coniungit; estque contrarium voci *αὐτίκα*, quippe quae tempus futurum cum praesenti coniungat. Aristophanes *Nubibus*: *Modo interrogavit.* id est, paulo ante: nimirum ut ex tempore nec praeparati dicere omnia viderentur. *Ἄρτι*. Apud Atticos *ἄρτι* differt ab *ἀρτίως*. nam *ἄρτι* significat *nunc*, *ἀρτίως* vero *paulo ante*. *Dic mihi an filius illum didicerit, quem paulo ante introduxisti.* quae Strepsiades ad Socratem dicit. Aliquando tamen *ἀρτίως nunc* significat. Crito Geticis: *Adhuc fluvium traiicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi.* *Ἄρτια*. Apta, integra, sana. idem etiam *ἄρμενα* significat. Et *Ἀρτιάζειν*, ludere par impar. Aristophanes: *Statueribus par impar ludimus.* Et *ἀρτιάκις ἄρτιος* numerus XXXII.

ἀρτιοπέριττος δὲ ὁ διχοτομούμενος εὐθέως εἰς περισσὸν ἀριθμόν· οἷον ὁ τῶν ιδ'. τούτου γὰρ τὸ ἥμισυ ἑπτά.

330 [b]Ἄρτιδαεῖ. ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ —
πέμπω, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.

Ἀρτίδιον. μικρὸς ἄρτος. Ὁ δέ τινα τῶν βασιλικῶν παίδων αἰτήσας ἀρτίδιον κατεχρήσατο.

Ἀρτιεπής. ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τὸ ἀρτιεπής, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ ἁμαρτάνειν, ἀλλ' ὁ λάλος καὶ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ.

Ἀρτιζόμενοι. Οἱ δὲ ἀρτιζόμενοι διεῖλον τὴν δύναμιν. † Ὁ δὲ πανοῦργος ὢν καὶ πρὸς τὸ τῆς τύχης ἄδηλον ἀρτισάμενος.

Ἀρτιθαλῆ. νεόφυτα.

Ἀρτικροτεῖσθαι. συμφωνεῖσθαι.

Ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι·
φησὶ Μένανδρος.

Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται. ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρτιος. καὶ Ἄρτιοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες ἄρτιοι ἐτύγχανον οὖσαι.

Ἀρτίως. τελείως, ὑγιῶς. οὐ μόνον ἄρτι τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

καὶ ἀντὶ τοῦ γνησίου·

Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

Ἀρτίπους. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

Ἀρτίστομος. ὁ σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος. οὕτω Διονύσιος· Ὁ δὲ ἦν κάτοινος ἤδη καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι.

Ἀρτίτομος. προπαροξυτόνως, ὁ τεμνόμενος νεωστί. Ἀρτιτόμος δέ, ὁ νεωστὶ τέμνων.

Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον·
ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀρτοπωλεῖον. τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρ-

---

4. Zon. p. 293. 5. Ἀργύρεόν] Crinagorae Ep. IV. v. 1. et 6. Anthol. Pal. VI, 227. ἀργύριόν Med. εἰς τεὸν] ἐτεὸν Med. Versus ex duobus novissimis conflati his, πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος, ἀρτιδαεῖ σ. ἐ. Ubi reducendum εὐμαθῇ pro ἐργασίῃ. 8. αἰτήσας ἀρτίδιον] αἰτίδιον *V. κατεχρήσατο] Panem, opinor, comedit; non, quod interpres, ipsum interfecit. 9. Ἀρτιεπής] Usque ad λέγειν Lex. Seg. p. 448. [et Zon. p. 293.] Reliqua sumpta sunt ex Schol. Ven. in Il. χ'. 281. Gaisf. 11. τοῦ ἁμαρτάνειν] τῷ ἁμετροεπεῖ Schol. 12. ἀπηρτισμένος] ἀπηρτησμένος A. ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ Schol. Ven. A. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι Schol. B. 14. Ὁ δὲ πανοῦργος] Verba Diodori XIV, 20. monentibus Hemst. et Wesselingio. τὸ τύχης A. 16. Ἀρτιθαλῆ] Lex. Seg. p. 448. et Zon. p. 305. 17. Ἀρτικροτεῖσθαι] Sic etiam Hesychius. Sed nihilominus vox illa suspecta mihi est. Quid si legatur ἀντικροτεῖσθαι? Küst. In Menandri loco iuncta fuisse auguror, quae separari debebant: ἄρτι κροτοῦνθ' οἱ γάμοι pro συγκροτοῦνται. Videtur imitatus Liban. I. p. 772. D. καὶ γάμον δεύτερον — ἐκρότησα. Hemst. Non debebat vitium illud compositionis defendere Meinek. in Menand. fr. inc. 330. quamquam nihil mutant Lex. Seg. p. 447. et Zon. p. 309. Pro συμφωνεῖσθαι (συμφονεῖσθαι Med.) Burneius coniecit συμφορεῖσθαι.

1. Ἄρτι μῦς] Proverbio huic affine est illud: Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ: quod Suidas suo loco refert. Küst. Lex. Seg. p. 208. παροιμία ἐπὶ τῶν δεινὰ πεπονθότων ἢ πασχόντων. Affert Gaisf. Demosth. in Polycl. p. 1215, 10. Theocrit. XIV, 51. et Schol. Addas Arsen. p. 76. 4. ἄρτιοι ἐτύγχανον] ἐτύγχανον ἄρτιοι B. E. 7. ὑγιεῖς] ὑγιῶς A. V. Lex. Seg. p. 448. unde petendum δὲ post μόνον. 9. ἀντὶ τοῦ γνησίου] Malim ἀντὶ τοῦ γνησίως. Küst. γνησίου. οὐ γάρ ἐστι χρονικόν Schol. Sophocl. Flor. 10. Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν] Sophocl. Ai. 941. ἀποβλαφθεὶς Suidae MSS. et edd. vett. 11. Ἀρτίπους] Vid. in Ἐσθενε. Hemst. Sophocl. Trach. 58. Lex. Seg. p. 448. Aliter Zon. p. 293. 12. Ἀρτίστομος] Lex. Seg. p. 448. ἤδη] ἡδὺ A. B. C. V. E. Zon. p. 293. Lex. Seg. Monuerat Gronov. Em. p. 73. ὁ om. *V. E. Lex. Seg. 13. Διονύσιος] Δημοσθένης Lex. Seg. Integer locus, nulla auctoris praescriptione, continetur v. Παιᾶνας: ubi sincerior etiam sermo, ὥσπερ οὖν κάτοινος. Sed dubito de Dionysio historico. 15. ὁ τεμνόμενος] ὃ τεμνώμεθα A. C. ὃ τεμνόμεθα *V. B. Med. ὃ ἄρτι τεμνόμενος E. Nihil mutat Zon. p. 293. 17. Ἀρτιχανῆ] Diodori Zonae Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 22. 19. Ἀρτοπωλεῖον] Ἀρτοπολεῖον A. V. Observatio commenticia: cui fidem habere licebit aliquam, si certa vocis ἀρτοπωλεῖον exempla fuerint prolata. Nihil dissensit Zon. p. 305. μαγκιπεῖον] Sic recensiores Graeci vocabant officinam pistoriam, in qua panes pinsebantur. Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. μαγκυπεῖον A. B. V. E. μαγαυπεῖον C.

---

est, ἀρτιοπέριττος vero dicitur numerus, qui statim in numerum imparem dividitur: ut numerus XIV. huius enim semissis sunt VII. Ἀρτιδαεῖ. Quod quis nuper didicit. *Argenteum istum* [*calamum*] *natali die tuo tibi mitto, qui nupero litterarum studio apte convenit.* Ἀρτίδιον. Parvus panis. *Ille vero quem a quodam regiorum puerorum petisset parvum panem consumpsit.* Ἀρτιεπής. In dicendo consummatus. ἀρτιεπὴς non ponitur in laude, quasi contrarius ei qui in dicendo peccet, sed vocatur garrulus et consummatae loquacitatis homo. Ἀρτιζόμενοι. *Illi vero instruentes copias diviserunt.* † *Ille vero cum homo callidus esset et ad incertos fortunae casus paratus.* Ἀρτιθαλῆ. Recens florentia. Ἀρτικροτεῖσθαι. Pacto firmari. Menander: *Nuptiae pactae sunt.* Ἄρτι μῦς. *Nunc demum mus picem gustat.* in eos dicitur qui sero condicionem rerum suarum animadvertunt. Ἄρτιος. Et Ἄρτιοι, integri, sani. *Morbo podagra tam manus quam pedes eius debilitati erant.* Ἀρτίως. Perfecte, integra valetudine. non solum enim significat id quod est paulo ante. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Peregrina anus, quae modo advenit.* Item sincere. *Tanto tamque sincero privatam amico.* Ἀρτίπους. Integros pedes habens. Ἀρτίστομος. Perspicuus et qui suave loquitur. sic Dionysius. *Ille autem vino iam gravatus lingua titubare incipiebat.* Ἀρτίτομος. Cum accentu in antepenultima, recens sectus. Ἀρτιτόμος vero, qui nunc secat. Ἀρτιχανῆ. In Epigrammate: *Malum hoc Punicum, quod recens hiare coepit, et lanugine vestitum pomum.* Ἀρτοπωλεῖον. Locus, in quo panes pinsuntur.

τοι γίνονται. Ἀρτοπώλιον δέ, ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται.

Ἄρτος. ὁ ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον Ἀθηναίους ποιήσασθαί φησι Πολέμων.

Ἀρτοσιτεῖ. ἄρτον ἐσθίει. Ξενοφῶν· Ὅστις δὲ ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον.

Ἀρτῶ. τὸ κρεμῶ.

Ἀρτώριος, ὄνομα κύριον.

Ἀρτύειν. σκευάζειν. Καὶ Ἀρτύοντες, παρασκευάζοντες. Καὶ Ἀρτύναντες.

Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλάντιον ὁ ἀρύβαλλος, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν· ἢ μαρσίπιον. χεῖσθαι δὲ λέγεται οὐ μόνον τὰ ὑγρά, ἀλλὰ καὶ τὰ στερεά· ὥσπερ νῦν ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας.

Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ, ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκορόδάλμην.

Ἀρύβας, Ἀλκέτου μὲν ἦν υἱός, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς.

Ἄρρυθμος. ἀδιατύπωτος, ἀκανόνιστος, μὴ ἔχων ῥυθμόν. ῥυθμὸς γὰρ ὁ τύπος. Καὶ Ἀῤῥύθμως. [Καὶ Ἀρύομαι.]

Ἀρυώτης. ὄνομα κύριον.

Ἀρυπότατος.

Ἀρυσάμενος. ἀντλήσας.

Ἀρύστιχος. σκευάριόν τι.

Ἀρυστρίς.

Ζωμοῦ τ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα.

Ἀρύταινα. χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς τοὺς λύχνους.

Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ̄ λέγουσιν, οὐκ ἀρύεσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

---

3. ψωμός] Cave putes vocabulum hoc apud ullum probatum et antiquum scriptorem Graecum pro pane proprie ita dicto accipi; sed est vox recentioris Graecitatis, qua hodierni quoque Graeci (heu quantum a priscis illis diversi!) adhuc utuntur, cum panem significare volunt. Vocabulum enim ἄρτος apud eos non amplius in usu est, sed eius loco vocem semibarbaram ψωμὶ adhibent, ut accepi ex reverendo et doctissimo viro Ioanne Covello, collegii Christi hic apud Cantabrigienses praefecto, qui Graeciam lustravit, et multa observatu digna tam ad linguam quam antiquitates ritusque et religionem eius regionis spectantia collegit; quae in lucem aliquando edi e re litteraria foret. *Küst.* Vid. Schleusner. utroque Lexico: adde Suid. v. Ψωμός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσ.] Huius Arti, Messapiorum regis, meminit Thucydides VII, 33. itemque Athenaeus III, 25. *Küst.* Qui haec fusius tractavit in Hesychium. Mox vidit Gaisf. requiri ὃν καὶ πρόξενον. 5. Post Πολέμων quae extabant, Ἄρτος. παροιμία. Ἄννος κρίβανον. ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον: ea cum repetita sint ex v. Ἄννος, unde transierant etiam in v. Κρίβανος, cumque A. post sequentem glossam collocet, expunximus auctoribus V. C. Ceterum ἄνθρωπος κρίβανον Med. ανος κρ. Ald. 6. Ξενοφῶν] Cyrop. VI, 2, 28. Cf. v. Ἀλφιτοσιτῶ. 9. Ἀρτώριος] Augusti medicus, de quo Dio Cass. XLVII, 41. T. I. p. 521. Conf. not. 209. (20.) *Burn.* Valerium Max. I, 7. Vell. Paterc. II, 70. (ubi vide Ruhnkenium) Plutarch. in Bruto laudat Reinesius, qui de Artorii familia conferri iubet indicem in Gruteri Inscriptt. 10. Ἀρτύειν] Lex. Seg. p. 448. 11. Ἀρτύναντες] Il. μ΄. 43. V. Hesychius. Quod subiecit Zon. p. 309. παρασκευάζοντες, id arguit apud eundem esse refingendum Ἀρτύοντες. Post h. gl. omiserunt A. B. C. E. *V. quae Zon. p. 300. debebantur: Ἀρτυλία. ἡ διαθήκη. 12. Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1092. Vide etiam supra v. Ἀρίβαλλος. *Küst.* πλεκτικόν C. Paulo aliter Zon. p. 294. ἀρύβαλλος, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται] Horum quae Schol. praebuit nihil agnoscunt nisi ἀρύβαλλος A. B. V. C. E. Mox βάλλειν εἰς αὐτούς Hesychius. Ceterum mirere tam imperitam notationem etiam recentiorum quibusdam probari potuisse, cum nativa forma vocabuli ἀρύαλλος (cui similis altera δορύαλος) inserta digammo sive β̄ facile appareat. 16. τῆς om. Med.

1. κατὰ σοῦ om. B. V. E. C. Med. 3. Ἀρύβας, Ἀλκ.] Vide Pausaniam in Atticis p. 19. (27.) *Küst.* Plerumque dictus Ἀρύμβας: de quo vide Sylburg. in Pausaniam et Wesseling. in Diodor. XVI, 72. Glossa debetur Harpocrationi. 5. Ἄῤῥυθμος] Lex. Seg. p. 448. ἀδιαπύπωτος C. V. ἀκανόνιστος A. μὴ ἔχων ῥυθμόν om. Zon. p. 293. 6. καὶ Ἀῤῥύθμως om. V. C. 7. Sub finem καὶ ἀρύομαι om. Küst. ἀντλῶ addit E. Interim uncis notavi. 8. Ἀρυώτης] Ἀρυότης E. Gl. om. C. neque habeo quo tuear. 9. Ἀρυπότατος] Ἀῤῥυπότερον B. Ἀῤῥυπότατος, μηδόλως ἐρυπώμενος E. Gl. om. Küst. Saltem scribendum fuit ἀῤῥυπώτατος: nisi forte simplex latet ἀῤῥύπωτος. 10. Ἀρυσάμενος] Lex. Seg. p. 448. Zon. p. 309. 11. Ἀρύστιχος] Vide Schol. Aristoph. Vesp. 851. Lex. Seg. pp. 27. et 448. *Gaisf.* Zon. 294. Ἀρύστιχον E. 12. Ἀρυτρίς *V. 13. Ζωμοῦ τ᾽] Versus Aristonis Ep. I, 5. Anthol. Pal. VI, 306. 14. Ἀρύταινα. χαλκοῦν] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1089. Adde Polluc. VII, 166. X, 63. et Zon. p. 300. Post hanc gl. cum A. V. C. delevi: Ἀρυταινοειδοῦς. ζήτει ἐν τῷ Φάρυγξ. 16. Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ̄] Vereor ne Suidam corrupti codices hic deceperint. Nam apud Aristophanem, cuius auctoritate lectionem suam confirmare conatur, hodie scriptum est ἀρύεσθε absque τ̄. *Küst.* Ceterum cf. Piers. in Moer. p. 37. 17. Ἀριστοφάνης] τὸ γὰρ ἀριστοφάνους ἐν νεφελ[αις] καὶ οὕτω γράφουσιν· εἶτ᾽ ἄρα προχοαῖς ὑ. E. Locus est Nub. 273.

Ἀρτοπώλιον vero, locus ubi panes prostant. Ἄρτος. Panis. est etiam nomen tyranni Messapiorum, cum quo Athenienses hospitium contraxisse dicit Polemo. Ἀρτοσιτεῖ. Pane vescitur. Xenophon: *Qui pane vescitur, aqua maceratam farinam* [*edit.*] Ἀρτῶ. Suspendo. Ἀρτώριος. Nomen proprium. Ἀρτύειν. Parare. Et Ἀρτύοντες, praeparantes. Et Ἀρτύναντες. Ἀρύβαλλος. Marsupium quoddam plexile, dictum ab ἀρύειν et βάλλειν. vel crumena. χεῖσθαι vero, i. e. effundi, non solum dicitur in rebus liquidis, sed etiam solidis: ut in ambrosia dictum videmus hoc loco: *Deinde ex marsupio in tuum quidem caput ambrosiam, in huius vero muriam alliatam effundere videbatur.* Ἀρύβας. Arybas, Alcetae filius, Molossorum rex. Ἄῤῥυθμος. Informis, ordine carens, rhythmum non habens. ῥυθμὸς est enim forma. Et Ἀῤῥύθμως. Ἀρυώτης. Nomen proprium. Ἀρυσάμενος. Qui hausit. Ἀρύστιχος. Vas liquori hauriendo. Ἀρυστρίς. *Trullamque, qua ius hauritur, prope verua.* Ἀρύταινα. Vas aereum, quo oleum in lucernas infunditur. Ἀρύτεσθαι. Cum τ̄ dicitur: non ἀρύεσθαι. Aristophanes *Nubibus*:

Εἶτ' ἄρα Νείλου προχοὰς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθε πρόχουσιν.

Καὶ Πλάτων Νόμοις· Ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀῤῥυτίδωτον. τὸ μὴ ἔχον ῥυτίδας· αἵ εἰσι γραμμαὶ γήρως σημαντικαί.

Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.

Ἀρχαιόγονος. ἀρχέγονος δέ.

341 Ἀρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου τὸ ἀργύριον· ὅπερ ἔνιοι κατά τινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου· Δανείσας ἀργύριον Ἀρχιππον, οὐχ οἷός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν οὔτε τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν γέγραφεν ἀρχαίως. Καὶ πάλιν· Οὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης. τάττεται δὲ παρὰ Κωμικοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ εὐήθους.

Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. τουτέστιν, οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ληρῶδες, ἀνόητον.

Ἀρχαϊκόν. Οἱ δὲ τοῦ μέρους τῆς εὐσεβείας τὸ ἁπλοῦν τῷ Σπυρίδωνι καὶ ἀρχαϊκὸν συνειδότες, προσέτι δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθαρῶς ἄγευστον, ἐκώλυον εἰς μέσον ἐλθεῖν καὶ τῷ σοφιστῇ συμβαλεῖν ἐπὶ συνόδου.

Παλαιὸς γάρ τις καὶ ἀρχαΐζων λόγος. ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος.

Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν· τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθένης δὲ ἐν

---

1. Εἶτ' ἄρ' ἂν Νείλου] εἶτ' ἄρ' ἂν εἵλου A. V. C. qui in ἀρύτεσθαι consentiunt. Talis error non debet diutius propagari: itaque correxi. Etiam in capite gl. reponere fortasse debueram Ἀρύτεσθε. Vid. Porson. in Eurip. Phoen. 463. *Gaisf.* Praeterea lege χρυσέαις. 2. πρόχουσιν] πρόχυσιν B. C. *V. προχοῆσιν E. 3. Νόμοις] I. p. 636. D. 4. δεῖ] δὴ καὶ ὁπόσα A. C. (δεῖ Ox. ap. Porsonum) καὶ ὁπόσα addunt etiam B. V. (ap. Gron. Em. p. 74.) E. Med. καὶ ὁπότε ὁπότε sic Ald. δὴ καὶ ὁπόσον Lex. Seg. p. 448. καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον Plato, quorum novissimum ipsi Suidae reddebat Porsonus. 5. Ἀῤῥυτίδωτον] Ex Epigrammate sumpsit v. Ἀκμή et Ἄσπιλος. *Hemst.* Ἀρυτίδωτον *V. Eadem fere Zon. p. 305. τὸ om. B. V. Tum ἔχων B. V. Med. 7. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1150. Cf. Zon. p. 305. 9. τόκων] Addit E. μᾶλλον γὰρ ἀρχαῖα ἢ ἀρχεῖα γραπτέον. Quid inter ἀρχαῖον et κεφάλαιον intersit, docebit Heraldus adv. Salmas. p. 585. *Gaisf.* 10. V. Herodiani Epimer. p. 167. Om. vulg. ἀρχαιόγονος: v. Soph. Antig. 980. Mox praestat reponi ἀρχεγόνος: ἀρχέγονος libri, nisi quod ἀρχειόγονος *V. 12. τὸ ἀργύριον] Legendum esse τοῦ ἀργυρίου Portus recte monuit. *Küst.* Nimirum δανειζομένου ἀργυρίου cum Lex. Seg. p. 448. ubi supra πάντες οἱ ῥήτορες: item Lex. Rhet. p. 215. 14. Δανείσας ἀργύριον] Locus hic corruptissimus est, qui apud Demosthenem in orat. adversus Nicostr. p. 725. [1253. Reisk.] recte sic legitur: Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις, οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. *Küst.* αὐτῷ *V. 17. Τιμάρχου] P. 26,11. Τίμαρ A. τίμαρχον B. E.

1. ὅ bis om. A. Mox Aeschines ἐνδοξότατος, non μάλιστα εὐδοκιμῶν. 2. Οὕτως ἦσαν] P. 4,23. 3. ὁ ante Περικλῆς om. *V. 4. ὁ Ἀριστείδης] καὶ ὁ Ἀριστ. E. καὶ Ἀριστείδης A. B. V. παρὰ] καὶ παρὰ *V. 5. τοῦ neglexit Gaisf. 6. Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν] Aristoph. Nub. 1361. V. Zon. p. 305. 7. ληρῶδες] ληρῶ δὲ C. Post ἀνόητον omiserunt A. B. C. V. E. παλαιὸς γάρ τις λόγος ἀρχαΐζων, ἦγουν ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος: quae infra post συνόδου suum locum invenere. 8. Totam glossam ignorant V. C. Initium quidem integrum praestat Lex. Seg. p. 449. Ἀρχαικὸν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ῑ. Adde Zon. p. 305. Ἀρχαικόν. ἁπλοῦν, ἀφελές, ἄδοξον. Quae sequitur oratio scriptorem sapit rerum ecclesiasticarum. 8. τοῦ μέρους] τὸ μέρος Toupius. Equidem aliud opinor recondi. 9. Σπυρίδωνι] De Spyridone isto vid. Photii Bibl. p. 1409. *Toup.* MS. De Spyridone vid. Socrat. Hist. Eccl. I, 12. et Sozomen. I, 11. *Burn.* 10. καθαρῶς] καθαρ A. 11. τῷ σοφιστῇ] τῇ σοφ. A. 12. συνόδου] I. e. τῇ ἐν Νικαίᾳ: vide v. Σπυρίδων. 13. Παλαιὸς] παλὴς A. Huc verba novissima traduxerunt A. B. E. 15. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγ. τὸ ἀρχαιοτρ.] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri et in integrum restitui debet: Ἀρχαίως. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. τουτέστιν etc. Vide Harpocrationem v. Ἀρχαίως, cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Cum Suida consentiunt Lex. Seg. p. 449. et Harp. Pal. Antiquitus igitur apud Suidam debuit duplex glossa extitisse, sensim confusa: Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. Ἀρχαίως. Id quod liquido demonstrat conformatio Lexici Segu. Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ εὐήθης. Πλάτων. Ἰσοκράτης δὲ κτλ. Accedit similis mendi apud Zon. p. 310. animadversio: Ἀρχαιοτρόπως. τουτέστιν ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Isocratis locus est Paneg. c. 1. p. 42. D. περὶ μὲν τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Demosthenis autem Philipp. III. p. 123. 17. χρῆσθαι] χρήσασθαι E. Mox orationem fere cum Zon. p. 310. sic redintegrabimus: Ἀρχαίως. ἁπλῶς καὶ ἀκάκως. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι. Δημοσθ.

Sive ad ostia Nili aquas aureis hauritis situlis. Plato in *Legibus*: *Quorum alter quidem hauriens unde et quantum et quando oportet.* Ἀῤῥυτίδωτον. Quod nullas habet rugas. rugae vero sunt lineae quaedam senectutis indices. Ἀρχαῖα. Capita debitorum. Aristophanes *Nubibus*: *Ipsi cum capitibus debitorum et usuris usurarum.* Ἀρχαιόγονος: contra ἀρχέγονος. Ἀρχαῖον. Hoc Oratores usurparunt de pecunia, quae fenori datur: quam vulgo *caput* vocant. Demosthenes in oratione adversus Nicostratum: *Cum Archepolidi Piraeensi pecuniam fenori dedisset, Archepolis autem neque usuram nec sortem integram ei reddere posset, Manen servum ab eo in aestimationem accepit.* Significat etiam vetustatem. Aeschines in oratione contra Timarchum: *Solo vero, legislatorum omnium celeberrimus, more prisco scripsit.* Et iterum: *Tam temperantes erant veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, Aristides.* Apud Comicos etiam accipitur de simplici, Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. *Priscum est citharam pulsare.* id est, quod nullius est pretii, ineptum, stultum. Ἀρχαϊκόν. *Illi vero cum Spyridonis simplicem pietatem et sinceram perspectam haberent, praetereaque scirent illum eruditionis Graecanicae prorsus expertem esse, vetuerunt eum in conventu cum Sophista in certamen descendere.* — *Vetus enim et antiquitatem sapiens oratio*: id est, simplex et nativa. Ἀρχαῖος. Antiquus. Isocrates in *Panegyrico* ἀρχαίως εἰπεῖν dixit, id est, antiquis vocabulis uti. Demosthenes vero in *Phi-*

τοῖς Φιλιππικοῖς εἰπών· Οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔλαβεν.

Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ εὐήθης. Πλάτων. ἢ λῆρος. Ἀρχαίως δέ, ἀπραγμόνως, ἀπαρατηρήτως· ἢ καὶ ἠλιθίως, εὐήθως.

Μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιος, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γενόμενα.

Ἀρχαιότυπος. ὁ παλαιὸς νόμος.

Ἀρχαιρεσία. περὶ ἀρχῶν ἐκλογή. Καὶ Ἀρχαιρεσίη, τὸ πρὸς χάριν πολλῶν ζῆν, ἢ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. Ἡρόδοτος.

Ἀρχαιρεσιάζειν. Δείναρχος. τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα.

Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτην.

Ἀρχέγονος. Οὐκ ἠξίωσαν ταφῆς, ἣν ἡ ἀρχέγονος φύσις νομοθετεῖ.

Ἀρχέδικος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ 342
ἐστι Θησαυρὸς καὶ Διαμαρτάνων, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς. Ἀρχέδικος, κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψε τοῦ ἀνεψιοῦ Δημοσθένους.

Ἀρχέλαος, Ἀπολλοδώρου ἢ Μίδωνος, Μιλήσιος, φιλόσοφος, φυσικὸς τὴν αἵρεσιν κληθείς. Ὅτι ἀπὸ Ἰωνίας πρῶτος τὴν φυσιολογίαν ἤγαγεν. Ἀναξαγόρου μαθητὴς τοῦ Κλαζομενίου· τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης· οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδης φασίν. συνέταξε δὲ φυσιολογίαν, καὶ ἐδόξαζε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. συνέταξε καὶ ἄλλα τινά.

Ἀρχέμορος. ὄνομα κύριον.

---

1. *Οὕτω*] οὗτος A. οὕτως E. 3. *Πλάτων*] Euthydem. p. 295. *ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Burn.* Vid. Schol. p. 334. Usque ad *Πλάτων* Lex. Seg. p. 449. idem continuo *Ἀρχαίως. ἀπραγμόνως . . . ἠλιθίως. λῆρος*] *λήρως* B. E. 4. *ἀπραγμόνως*] Sic A. E. Lex. Seg. p. 449. *ἀθραιμόνως* V. C. Vulgatam contra Gronovium (Emend. p. 74.) tuetur Küsterus Diatr. p. 11. comparato Schol. Arist. Nub. 818. *ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν.* 6. *Μινυρίζοντες*] Aristoph. Vesp. 219. sq. Cf. v. *Μινυρίζω.* 8. Cf. Arsenius p. 78. 9. *παμπάλαιον*] *παμπάλαιος* dedi cum Diogen. III, 2. et V. C. Vide quae infra dicta sunt in v. *Ζεύς.* 12. Debuit oratio fere talis institui: *Ἀρχαιότυπος νόμος. ὁ παλαιός.* Vox olim inculcabatur in v. *Ἀρχέτυπον.* Nihil differt Zon. p. 294. 13. *περὶ*] *παρὰ* V. C. *Ἀρχαιρεσίη*] Zon. p. 300. Ex Gl. Herodoti VI, 58. Vide annotationem in Hesych. v. *Ἀρχαιρεσιάζειν.* Mox *πολλοῖς* E. *τοῖς πολλοῖς* Hesychius, *τὸ πρὸς χάριν τινὶ ζητεῖν* Lex. Seg. 16. *Ἀρχαιρεσιάζειν*] Lex. Seg. p. 449. Statim *δήμαρχος* B. E. om. Zon. p. 309. 18. *Ἄρχε. σὺ γὰρ*] His verbis Neptunus Apollinem alloquitur apud Homerum Il. φ'. 439. *Küst. νεώτερος ἐσσὶ* E. non *γενεῇφι νεώτερος.*

1. *πολέμου δ'* V. C. *φιλοφροσύνης*] Sensus potius requirit *βουλεύσεως*, id est, *consultationis.* Iuniorum enim est manu rem gerere, seniorum vero consilium dare; quod Suidas hic innuere velle videtur. *Küst.* Festinanter nimis vir doctissimus; neque enim vim *τοῦ φιλοφροσύνης* satis perspexit. Depromptus autem est hic locus ex Synes. Epist. 142. ubi legitur: *Πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσθαι. Bellum enim et seditionem iuniorum esse putat, pacem vero atque amicitiam seniorum.* Rem egregie explicat ipse Synesius Epist. 116. *Πάλιν οὖν Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς πού φησιν, Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος. μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ. τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. Toup.* I. p. 85. *πολέμου δ' *V.* 3. *Οὐκ ἠξίωσαν*] Est Aeliani, ut puto. *Hemst.* 5. *Ἀρχέδικος*] Athenaeus VII. p. 292. XI. 467. *Πρόμον* citat Theon in Schol. ad Phaenom. ubi de Pleiadibus agit. *Reines.* Hoc nihil ad rem. Adde *Eudocia* p. 66. quae ignorat illa *καὶ — Δειπνοσοφισταῖς.* 7. *κωμῳδιογράφος*] Polybius in Excerptis ab Vales. editis p. 53. [XII, 13.] *Οὐ γὰρ ἂν Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος ἔλεγε ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους* etc. Ad hunc locum Suidas respexit. *Küst.* 9. *ἀνεψιοῦ*] Immo *ἀνεψιαδοῦ.* V. Meinek. Quaest. Scen. III. p. 52. 10. *Μίδωνος*] *Μύδωνος* E pr. cum Diog. Laert. II, 16. 12. *Ὅτι* tacite Gaisf. cum *V. Sed Arsen. p. 123. si sequimur, haec potius cum praegressis sunt continuanda. *πρῶτος*] *πρώτως* E pr. 14. *Εὐριπίδου*] Lege *οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδην φασί.* Sensus enim est, Euripidem quoque secundum nonnullos Archelai discipulum fuisse. *Küst. Εὐριπίδης* A. Debebat tamen *φασίν* alium locum obtinere. 16. Quae post *τινά* extabant de v. *Βασίλειος* transcripta, *Ὅτι Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως, (Εἰρηνουπόλεως* E. *εἰρηνοπ* A.) *τὴν φρένα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικώς, ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου (πρεσβύτου* Med. *ἐπισκόπου* inter vss. E.) *Κολωνείας (Κολωνίας* A.), cum A. in marg. reiecerit, delevimus auctore V. 18. *Ἀρχέμορος*] Vide vel Scholiasten Pindari in praefatione Nemeorum.

---

lippicis ubi dicit: *Tanta erat eorum simplicitas vel potius civilitas*, de ingenuitate *ἀρχαίως* accepit. *Ἀρχαῖος.* Fatuus, vel nugax. Plato. Et *Ἀρχαίως*, simpliciter, incaute, incuriose, stulte: *Cantillantes antiqui mellis de Sidone Phrynichi carmina suavissima.* *Ἀρχαιότερα τῆς διφθ. Antiquiora diphthera loqueris.* de iis qui putida et antiqua loquuntur. diphthera enim erat pellis antiquissima, cui quae fiebant Iuppiter omnia inscribere credebatur. *Ἀρχαιότυπος.* De lege coloris antiqui. *Ἀρχαιρεσία.* Magistratuum creatio. Et *Ἀρχαιρεσίη*, vitam ad populi gratiam instituere, vel pecuniam erogare ad sublevandam aerarii inopiam. Herodotus. *Ἀρχαιρεσιάζειν.* Dinarchus dixit, si quis ad magistratum aspirat. *Ἄρχε. Incipe, quoniam natu minor es.* aequum enim censet ut iuvenis pugnae initium faciat, senex vero amicitiae. *Ἀρχέγονος. Non dignati eum sunt sepultura, quam lex naturae omnibus insita praecepit.* *Ἀρχέδικος.* Archedicus, comicus. ex fabulis eius sunt *Θησαυρὸς* et *Διαμαρτάνων*, ut testatur Athenaeus in *Dipnosophistis.* *Ἀρχέδικος.* Archedicus, comoediarum scriptor, qui contra Democharem Demosthenis ex sorore nepotem scripsit. *Ἀρχέλαος.* Archelaus, Apollodori vel Midonis filius, Milesius, philosophus, a secta physicus appellatus. Is ex Ionia primus physiologiam introduxit. fuit discipulus Anaxagorae Clazomenii; ipsius vero Archelai discipulus Socrates, secundum nonnullos etiam Euripides. scripsit physiologiam, statuitque nihil esse iustum vel turpe natura, sed instituto. scripsit etiam alia nonnulla. *Ἀρχέμορος.* Nomen proprium.

Ἀρχέπλουτον. ἄρχοντα πλούτου καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀπολληψόμενον. Σοφοκλῆς·

Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον.

Ἀρχέστρατος καὶ Ἀρχεστράτειος.

Ἀρχέτυπον. πρωτότυπον. Καὶ Ἀρχέτυπος, ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς.

Ἀρχεῖα. ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλάκια· ἢ τὰ χωρία τῶν κριτῶν· ἢ ἀρχαῖα· ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ἡ. Τοὺς δὲ υἱέας περιῆγεν ἐς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχαῖα διακονίας.

Ἄρχειν. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἔλεγον, καὶ τὸ βουλεῦσαι ἄρξαι· ψιλὴ γὰρ ἐπιστασία. Ἀριστοφάνης·

Οὐκοῦν δικασὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν.

Ἀρχή. ἡ μὲν φυσικὴ ὡς λέοντος ἐν ζῴοις καὶ ἀετῶν ἐν ὀρνέοις· ἡ δὲ χειροτονητὴ ὡς ἐπὶ βασιλέως ἀνθρώπων. Μαρῖνός φησι· Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἥμισυ τοῦ παντός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

Ἀρχή. ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο, τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην· τὸ ποιοῦν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον, τὸν Θεόν. διαφέρουσι δὲ ἀρχαὶ καὶ στοιχεῖα· τὰς μὲν γὰρ εἶναι ἀγενήτους καὶ ἀφθάρτους, τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἀσωμάτους εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ μεμορφῶσθαι.

Ἀρχή. ποιητική, εἰδική, τελική. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζῴων ἐστίν, ὡς ποιητική, τελική, εἰδική. αὗται γάρ εἰσιν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν οὖν ποιητική, ὅτι αὕτη κινεῖ τὸ ζῷον μόνῃ τῇ βουλήσει, καὶ οὐ δεῖται μοχλείας τινός· ὡς εἰδικὴ δέ, ὅτι αὐτή ἐστιν ἡ εἰδοποιοῦσα τὸ ζῷον καὶ ἁπλῶς τὰ ἔμψυχα. λέγεται γὰρ τὰ ἔμψυχα εἴδη αὐτὸ τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν ψυχήν. τὸ γὰρ κρεῖττον ἐν ἑκάστῳ τῶν φυσικῶν εἶδός ἐστιν ἕκάστου. κρεῖττον δὲ ἐν τοῖς ἐμψύχοις ἡ ψυχή. ὡς 343

---

1. Ἀρχέπλουτον] Ex Schol. Sophocl. Electr. 72. 3. Καὶ μή μ'] Deest superior versus E. qui mox addit καὶ καταστάτην δόμων. 5. Ἀρχέστρατος] Ἀρχέστρατος ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς καὶ ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς ὀβολοῦ ὅλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὡς φασι, Aelian. V. H. X, 6. *Reines.* Poterat etiam poetam artis voluptuariae excitare. Delevit h. gl. Küsterus. 6. Lex. Seg. p. 449. Zon. p. 305. et 294. Cf. v. Ἀπόγραφος. 7. ἀρχὴν] ἀρχὴν τοῦ τύπου E. Post διδούς quae extabant ἀρχαιότυπόν δέ delevi cum A. C. *V. 8. Ἀρχεῖα] Schol. Aristoph. Nub. 1155. *Toup.* MS. Usque ad ἱστοριῶν ἡ habet Lex. Seg. p. 449. ubi χαρτοφυλακεῖον, mox ἢ ἀρχαῖος. Cf. Zon. p. 305. Totum locum extare in Schol. Bav. Demosth. Phil. IV. T. II. p. 54. ed. Reisk. monuit Schneiderus in cum locum Xenoph. Hellen. V, 4, 58. quem illi credibile videbatur a Suida significari. Verum dubites quam in causam afferatur Xenophontis fides, nisi longe verisimillimum fuerit istud ἡ ἀρχαῖα lectorum sedulitati deberi: quam in rem adhibeas codicem E. supra in v. Ἀρχαῖα prolatum. 9. χωρία τῶν κριτῶν] Vide v. *Αὐλή* et quem Gaisfordus protulit Salmas. in Vopiscum p. 802. (484.) 10. ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν ἡ] Locum Xenophontis, ubi verba a Suida hic citata extant, nunc ad manus non habeo. *Küst.* Hemsterhusius indicavit Cyrop. VIII, 5, 17. 6, 10. quorum uter a Suida designetur in medio relinquimus. Τοὺς δὲ υἱέας] Procopii. Vid. in Γράφειν ἐς τάχος. *Hemst.* 11. ἀρχεῖα Med. sola. 12. Ἄρχειν. κοινότερον] Ex Schol. in versus mox laudandos eosque male assutos gl. Ἐξεπίτηδες, Aristoph. Plut. 917. sq. 13. ἔλεγον] λέγων A pr. βουλεῦσαι ἄρξαι] βασιλεῦσαι καὶ ἄρξαι V. C. 18. καὶ ἀετοῦ] καὶ ὡς ἀετοῦ B. E. καὶ ἀετῶν posui cum A. V. et Zon. p. 301. 20. Μαρῖνος] In vita Procli c. 34. p. 83. ed. Fabric. ubi legitur, οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν παροιμίαν. Vide omnino Dionys. II. p. 66. *Toup.*

3. Ἀρχή — δύο om. A. ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 134. ut Pearsonus quoque observaverat. *Küst.* 4. τὴν] γῆν A. B. V. E. Edd. ante Küster. 5. αὐτῇ] αὐτῶν E. 6. διαφέρουσι δὲ] διαφέρει V. διαφέρει δὲ E. τῷ τὰς] τῷ omisi cum A. V. 7. μὲν γὰρ] γὰρ addidi cum V. ἀγεννήτους] ἀγενήτους A. ἀφθάρτους] ἀσωμάτους V. 9. τῷ ἀσωμάτους μὲν] τῷ et μὲν delevi cum A. *V. 11. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in librum I. Aristotelis de Anima A. 6. et C. 1. *Küst.* 13. εἰδική, τελική *V. 15. βουλήσει] κινήσει E. μοχλίας] μοχλείας A. E. *V. 16. ἡ ὁδοποιοῦσα *V. 19. εἶδός ἐστιν] ἔστιν om. B. E. *V.

Ἀρχέπλουτον. Dominum divitiarum, quique pristinam fortunam sit recuperaturus. Sophocles: *Neve me cum ignominia ex hac terra amandate, opum potius dominum.* Ἀρχέστρατος et Ἀρχεστράτειος. Ἀρχέτυπον. Exemplar primum. Et Ἀρχέτυπος, qui alteri initium praebet. Ἀρχεῖα. Tabularia in quibus acta publica asservantur, chartophylacia. vel consessus iudicum. vel id quod ἀρχαῖα. Xenophon *Historiarum* lib. VIII. *Filios autem detrudebat ad negotium illud hominum circa tabularia occupatorum, qui vitam posuerunt in excipiendis commentariis.* Ἄρχειν. Attici sic minores quoque praefecturas et villiora munia appellabant; et Senatorem esse ἄρξαι. est enim nuda functio. Aristophanes: *Nonne consilio civitas iudices iudicandi causa constituit?* Ἀρχή. Principatus alius est naturalis, ut leonis inter animalia et aquilae inter aves; alius vero consensu populi ratus, ut regis inter homines. Marinus inquit: *Principium vero non solum nobis fuit principium, neque, ut fert proverbium, dimidium totius, sed ipsum totum.* Ἀρχή. Rerum omnium principia duo sunt, efficiens et patiens. quorum patiens quidem esse dicunt [Stoici] materiam omni qualitate carentem, efficiens vero rationem, quae in illa est, id est deum. differunt vero principia et elementa, quod illa nunquam sint orta, neque unquam interitura, elementa vero in conflagratione mundi intereunt. praeterea principia sunt incorporea et forma carentia, elementa vero formam habent. Ἀρχή. Principium [triplex est,] efficiens, formale, finale. Aristoteles vero dicit animam esse ut principium animantium, efficiens, finale, formale. haec enim sunt vera principia. efficiens quidem, quod animal sola voluntate movet, neque ulla ad id machina indiget. formale autem, quod ipsa formam dat animali omnibusque animatis: ea enim formam habere dicuntur respectu animae. quod enim praestantius est in rebus naturalibus, id earum forma dicitur: atqui in animantibus praestantius est anima.

τελικὸν δέ, ὅτι αὐτῆς ἕνεκα τὸ σῶμα. ἔστι γὰρ τὸ μὲν σῶμα ἕνεκά του, αὐτὴ δὲ οὗ ἕνεκα. ὅθεν καὶ ἡ διοργάνωσις τῶν ζῴων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν ἑκάστῳ ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῶν ζῴων πορρωτέρω ἀρχή, ἡ δὲ φύσις προσεχής. τῶν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπομένων τῇ ψυχῇ τὰ μὲν αὐτῇ ἀκολουθεῖ, τὰ δὲ ὅλῳ τῷ ζῴῳ. λέγω δὴ τὸ ἐκ τῆς ζωῆς καὶ σώματος. καὶ τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἡ νόησις· τοῦτο γὰρ αὐτῆς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ φαντασιοῦσθαι, θυμοῦσθαι, ἐπιθυμεῖν καὶ εἴ τι τοιοῦτον, κοινά ἐστι τοῦ συναμφοτέρου.

Ὅτι πέντε γένη ἔλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, οὐσίαν, ταυτότητα, ἑτερότητα, κίνησιν, στάσιν. γένη δὲ ταῦτα ἔλεγεν, οὐχ οὕτως ὥσπερ τὰ παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς, ἄτινα διήρηται ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ἀφ' ἑκάστου σειρά τις ἐκδίδοται τῶν ὑπαλλήλων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς διὰ πάντων των ὄντων διήκοντα. ἔστι γὰρ ἐν πᾶσι καὶ οὐσία, καθ' ἣν ἕκαστον ἐστὶ τὸ εἶναι. καί ἐστι ταυτότης, καθὸ ἐκ μιᾶς τῆς τῶν ὄντων ἐσμὲν ἀρχῆς. ἔχομεν δὲ καὶ ἑτερότητα, ἐπειδὴ καὶ πλῆθός ἐστι τὰ ὄντα. ὅπου δὲ πλῆθος, ἐκεῖ ἑτερότης. ἔστι δὲ καὶ κίνησις ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι. κίνησιν δὲ λέγω οὐ τὴν ἀτελῆ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ἐνεργῆ τὴν ἑκάστου. πάντα γὰρ ἔχει οἰκείαν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα. ἢ γὰρ θερμαίνουσιν, ἢ ψύχουσι τὰ παρακείμενα, ἢ ὑγραίνουσιν, ἢ ξηραίνουσιν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ποιοῦσι. καὶ ἡ στάσις δὲ ἐπὶ πάντων θεωρεῖται. καὶ γὰρ τὰ ἀεικίνητα στάσεως μετέχει, οὐ μόνον τῷ τὴν ὁλότητα ἑστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μένειν ἐπὶ τῆς ἀεικινησίας στάσις ἐστί. καθὸ οὖν μένουσι κινούμενα τὰ κινούμενα, ἢ ἀεὶ ἢ ἐπί τινα χρόνον, κατ' αὐτὸ τοῦτο στάσεως μετέχει.

Ἀρχήν. τὰ πρῶτα, παρευθύ. Ναρσῆν μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὑποστήσεσθαι ᾠοντο.

Ἀρχηγέτης. ἡγεμών.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρ"χῆς ἐπιεικῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γενο- 314
μένων. Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος Βίαντος.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός. ἐπὶ τῶν τινος ἀρχομένων καὶ προκοπτόντων.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λαῖον ἠὲ τελευτήν. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους

---

7. τῆς ζωῆς] τῆς neglexit vulg. 10. θυμοῦσθαι om. vulg. 15. Περιπατητικοῖς] Πατητικοῖς A. Tum διήρηνται ἀπ' ἀλλ. Philop. 16. ἐφ' ἑκάστου Med. 18. πᾶσι καὶ] πᾶσιν E.

1. ἐνεργῆ] ἐνέργειαν Philop. 6. ἀεικίνητα] ἀεικίνητα A. B. V. (ap. Gron. Em. p. 75.) E. οὐ μόνον τὸ] Ut hic locus intelligatur, legenda sunt ea quae Suidas infra v. *Κίνησις* ex Philopono adducit. *Küst.* οὐ μόνον τῷ Philop. 9. κινούμενα] Haec vox a prioribus editt. [et MSS.] abest, quam ex Philopono revocavi. *Küst.* 10. στάσεως μετέχει καὶ ἀ αὐτὸ τοῦτο E. 11. Ναρσῆν] Ex Agathia opinor, vel Procopio. *Toup.* MS. Poterat etiam de Menandro suspicari. Ceterum haec glossa non magis quam continua suum locum obtinuit. 12. ὑποστήσασθαι] Malim ὑποστήσεσθαι. *Küst.* Sic A. V. C. et Zon. p. 301. 14. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν] Apophthegma hoc a Diogeniano et Harpocratione etiam refertur; eiusque sensum Sophocles Antig. 175. his verbis exprimit: Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Scholiasta in eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Vide etiam Menagium in Laertium lib. I, 77. *Küst.* ἐπὶ] ἐπὶ μὲν E. 16. τοῦτο τὸ] αὐτὸ libri, quos Küst. contempsit; om. Arsenius p. 76. 17. Θεόφραστος] Θεοφράστου C. Θεόφραστος ἐν τῷ παροιμιῶν Arsenius ex Harp. 18. Ἀρχὴ ἥμισυ] Citat hoc Hesiodi hemistichium et in Hermotimo Lucianus, et Plato Legg. VI. p. 753. Ἀρχὴ γάρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου, καὶ τό γε καλῶς ἀρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἑκάστοτε etc. Explicat idem philosophus Legg. III. p. 690. Adde Cael. Rhodig. Ant. Lect. IV, 8. Hesiodi vero carmen est Opp. 40. *Schott.* in Suid. Prov. p. 373. τινὸς ἀρχομένων καὶ] εἴς τι Arsenius p. 78. sive Diogen. II, 97. Vide Hemsterh. in Luciani Somn. 3. 20. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι] Haec aliquatenus recedunt ab edito Harpocratione. Habet quaedam gramm. in Anecd. Cram. II. p. 491. ἰάσασθαι V. C. ἢ Med.

---

finale autem, quod eius causa corpus est. corpus est enim alterius causa. Anima vero id, propter quod quid est. hinc etiam fabrica animalium alia atque alia est pro animae proprietate, quae unicuique inest. sed anima quidem animalium principium est remotius, natura vero proximum. eorum vero quae animam sequuntur, alia quidem ipsam sequuntur, alia totum animal: id autem dico quod ex anima et corpore constat. iam animae affectio est intellectus: is enim ei proprius est. reliquae vero affectiones, ut sentire, imaginari, irasci, concupiscere et si quid horum simile, utrique communia sunt. † [Plato] omnium rerum quinque dixit esse principia, essentiam, identitatem, diversitatem, motum, quietem. haec autem principia vocavit genera, non qualia sunt Peripateticorum, quae a se invicem distincta sunt, et a quorum singulis series quaedam subalternorum generum et specierum deducitur; sed ut ea universam rerum naturam permeent. est enim in omnibus rebus essentia, secundum quam unumquodque est id quod est. est etiam identitas, quatenus unum omnium nostrum est principium. item habemus diversitatem, quoniam rerum est multitudo: ubicunque autem est multitudo, ibi etiam diversitas. est etiam in omnibus motus. motum autem dico, non imperfectam cuiusque rei actionem, sed efficacem. omnia enim, in quibus ipsa sunt inanima, suam habent actionem. vel enim calefaciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel siccant, vel aliud simile faciunt. porro quies in omnibus cernitur. nam quae sunt immobilia quietem participant. non solum autem quies dicitur de re quae tota quiescit, sed ipsa perseveratio in continuo motu quies est. quatenus igitur quae moventur vel semper vel ad aliquod tempus in motu perseverant, hactenus ea quietem participant. Ἀρχήν. Primum, statim. *Existimabant enim fore ut Narses ne initio quidem impetum sustinere posset.* Ἀρχηγέτης. Dux. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκν. *Magistratus virum demonstrat.* dictum de iis qui ante magistratum modestos, in ipso vero magistratu violentos se praebent. hoc Solonis apophthegma esse dicunt. Aristoteles autem et Theophrastus id Soloni tribuunt. Ἀρχὴ ἥμισυ π. *Principium dimidium totius.* dicitur de iis qui in re incepta progressus faciunt. Ἀρχὴν ἰᾶσθαι. *Multo melius est principio mederi quam fini.* Proverbium docet, malo nascenti faci-

καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ μᾶλλον ἔστι κωλύειν, ἢ ἐνακμάσαντος καὶ τελειωθέντος.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι.

ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχήσαντος. ἄρξαντος.

Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκῦρος, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, ὅτι πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατακρημνισθείη. ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς.

Ἀρχιάδας. οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχὴν ἀπεδείκνυτο. πλείστων γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρπασμένων, ἐπειδὴ ἤσθετο Θεαγένη ἔτι παιδίον ὄντα λυπούμενον ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι καὶ πεπορθημένοις, ὦ Θεάγενες, ἔφη, θαῤῥεῖν ἦδη σε χρὴ καὶ τοῖς θεοῖς ὁμολογεῖν σωτηρίους χάριτας ὑπὲρ τῶν σωμάτων, ὑπὲρ δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον. εἰ γὰρ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς ἐκέλευσεν αὐτὰ ἀναλῶσαι Παναθηναίοις, πόσου ἂν ἐπριάμεθα τὴν δαπάνην ταύτην; ἀλλὰ τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθαι δεῖ καὶ παντὸς ἑτέρου λαμπρότερόν τε καὶ εὐσεβέστερον.

Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδοῦναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς καὶ ἐς κρίσιν

1. ἐνακμάσαντος] Sic B. C. E. V. Harpocr. Pal. ἐν ἀκμάσαντος Med. ἀκμάσαντος vulgo: quo recidit etiam Arsenii scriptura p. 78. De illo verbo vid. Iacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 3. Ἀρχὴν μὲν] Est sententia Theognidis [v. 425 — 27.], quae etiam refertur a Clemente Alexandrino Strom. lib. III. p. 315. *Καὶ μὴν καὶ Θέογνις τὴν γένεσιν δείκνυσι κακὴν ὧδέ πως λέγων· Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσορᾶν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι, Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.* Huc spectant verba Sileni apud Plutarchum Consol. ad Apoll. p. 115. *Ἀνθρώποις δὲ πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον, οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως. ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι· τὸ μέντοι μετὰ τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνυστόν, δεύτερον δὲ τὸ γενομένους ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα.* Alexis apud Athen. lib. III. c. 35. *Οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον, Τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεί, Ἐπὰν γένηται δ' ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος.* Cicero apud Lactantium lib. III. p. 304. *Non nasci longe optimum, nec in hos scopulos incidere vitae: proximum autem, si natus sis, quam primum tanquam ex incendio effugere.* Posidippus apud Stobaeum Eclog. XCVI. fol. 464. *Ἦν ἄρα τῶν πάντων τόδε λώιον, ἢ γενέσθαι Μήποτε, ἢ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.* Eadem *γνώμη* Posidippi Anthol. lib. I. 13, 3. sic legitur: *Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ' ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.* Sed lectio Stobaei praeferenda est. Ceterum sententiam hanc exagitat eamque ut ineptam reiicit Lactantius lib. III. p. 303. *Küst.* Arsenius p. 78. *Ἀρχὴν* etiam Schol. Soph. Oed. C. 1225. 4. *αὐγὰς ὀξέος ἠελίου*] *ὀξέος αὐγὰς ἠελίοιο* B. E. Ceterum *ἠελίοιο* Med. 6. *βιούντων* Diogenian. III, 4. 7. Glossa suspecta. 8. *Ἀρχὴ Σκυρία*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Eustathium in *Il. ζ.* p. 782. qui ea ex Pausaniae Lexico se descripsisse testatur. *Küst.* Similiter Zenob. I, 32. Diog. I, 30. Arsenius p. 77. *Σαύρ* A. Mox Edd. *Σκύρος.* 11. *ἀπὸ Θησέως*] Plut. in Thes. p. 15. Infra *ἐν τοῖς πρώτοις* verte, *Libro primo περὶ καιρῶν. Reines.* Praecierat Meursius. 12. *καὶ πειρῶν*] *ὅτι πειρῶν* dedi cum A. B. C. V. E. Unde sequitur supra cum Arsenio scribendum fuisse *ἀπὸ Θησέως ἐπιθεμένου τῇ Λ. ἀ.* 14. *ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς*] Sic etiam legitur apud Apostolium. At Maussacus in Harpocrationem v. *Ἐπίσκοπος* reponendum putat vel *ἐν τοῖς πρὸς τοὺς καιρούς* vel *ἐν τοῖς περὶ καιρῶν*: a quo dissentit Menagius in Laert. V, 45. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearsono existimem legendum esse *ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν.* Scripserat enim Theophrastus duos libros *περὶ καιρῶν*, ut Laertius testatur. Horum priorem Suidas hoc loco citat, posteriorem vero infra v. *Κυπρελιδῶν.* Ab his libris *περὶ καιρῶν* diversum erat opus eiusdem Theophrasti *πρὸς τοὺς καιρούς* inscriptum, quod tamen cum priori confundit Vossius, recte ideo reprehensus a Reinesio Var. Lectt. p. 385. quem vide. *Küst.* Vide Meurs. Theophr. in *Πολιτικῶν πρὸς τοὺς καιροὺς δ'.* n. 77. Vide Vales. in not. Maussaci ad Harpocrat. p. 283. *Hemst.* Quem conferas in Schol. Aristoph. Plut. 625. ubi memoria quaedam ostracismi extat propter Theseum inventi (adde Schol. Aristid. Fromm. p. 267.). Nihil Toupius mutabat, cui videretur *ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς* idem esse quod *ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν.* Nos Pearsonum probamus, addito tamen *τῷ* ante *πρώτῳ.*

1. *Ἀρχιάδας. οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli Damascii esse Pearsonus suspicatur: quod verum existimo. Vide Excerpta ex Damascio apud Photium p. 1065. ubi Archiadae huius mentio fit. Eiusdem etiam meminit Marinus in Vita Procli cap. 13. et alibi. *Küst.* Adde v. *Θεαγένης.* 3. *Θεαγένη*] *Θεαγένην* E. Mox *ὑπὸ τοῖς* B. 6. *ὑπὲρ τῶν σωμάτων*] Addiderunt A. B. E. *ὑπὲρ τῶν χρωμάτων* V. teste Gronovio Em. p. 76. quod non miramur olim quidem a Schaefero in Dionys. Hal. p. 130. vulgaribus mendis ascriptum fuisse. Cf. Liban. T. I. p. 244. 7. *ἡ γὰρ* *V. 8. *Πολιὰς*] *παλλὰς* E m. sec. *αὐτὰ ἀναλῶσαι*] *ἀναλῶσαι αὐτὰ* E. 10. *ἀγῶνα*] *αἰῶνα* B. E. 13. *Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Vales. editis p. 170. [Polyb. XXXIII, 3.] unde Suidas ea descripsit. *Küst.* *Ἀραχίας, οὗτος* Med.

---

lius obstari posse, quam corroborato et ad summum perducto. *Ἀρχὴν μὲν μὴ φ. Principio quidem non nasci mortalibus est optimum, neque lucem hanc intueri: semel vero natum quam citissime ex hac vita rursus discedere.* dictum de iis qui infeliciter vixerunt. *Ἀρχήσαντος.* Illius qui magistratum gessit. *Ἀρχὴ Σκυρία. Principatus Scyrius.* dicitur de rebus vilibus et prorsus inutilibus. Scyrus est enim insula saxosa et sterilis, eamque ob causam pauper, nec producens, quod alicuius sit pretii. alii vero dicunt Theseum Lycomedis regno insidiantem et uxorem eius ad stuprum solicitantem de saxo praecipitatum esse, unde proverbium ortum fuerit. Theophrastus autem in primo libro *Καιρῶν* Theseum refert Athenis primum ostracismo multatum fuisse. *Ἀρχιάδας.* Archiadas quo esset animo demonstravit. cum enim maxima parte bonorum sibi erepta Theagenem, puerum admodum, ob facultates amissas et direptas tristiore esse animo animadvertisset, o Theagenes, inquit, nunc bono te animo esse et diis pro salute corporis gratias oportet agere, neque propter iacturam bonorum animus despondendus est. si enim Minerva Polias in Panathenaea ea impendi iussisset, quanti sumptum hunc redemissemus? at praesens certamen et gloriosius et maiore cum pietate coniunctum putari debet, quam Panathenaea vel quaevis solennia. *Ἀρχίας.* Archias Cyprum Demetrio prodere cum vellet, deprehensus et in iudicium

345 ἀχθεὶς ‖ καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπετασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ κενὰ λογίζονται, κατὰ τὴν παροιμίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας φ' τάλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ προϋπάρχοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσαπέβαλεν.

Ἀρχίας Συρακούσιος καὶ Μύσκελλος Ἀχαιὸς ἦκον ἐς Δελφοὺς ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ χρόνου, καὶ ἤτουν ἄρα ὑπὲρ ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν, τὸν ἐπινησθέντα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πόλεσιν αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
ἦλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε·
ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε,
πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα ἠκουσάτην, Ἀρχίας ὧν φιλοχρήματος πλούτου περιβολὴν αἱρεῖται· οὐδὲ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. παμπλούσιος γοῦν Συρακουσίων ἡ πόλις κατὰ τὴν φήμην τὴν Πυθιάδα ἐγένετο. Μύσκελλος δὲ αἱρεῖται αὐτός τε ὑγιαίνειν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπώνητο ὧν ἤτησε. δεῖγμα γοῦν τῆς ἐν Κρότωνι ὑγιείας, ῥωμαλέοι τέ εἰσιν οἱ οἰκήτορες καὶ ἀθλητῶν ἡ πόλις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλοῦτος ἄρα καὶ ὑγίεια δῶρα ἄμφω ἐστόν· αἵρεσις δὲ ἐῤῥωμένη καὶ διάνοια ὑγιαίνουσα αἱρεῖται τὰ βελτίω, καὶ ἀπέφηναν καὶ οὗτοι ὁ μὲν συνετώτερος ὤν, ὁ δὲ οὐ πάντη ἐλευθέριος. τῶν γὰρ οὖν ἀγαθῶν τῶν ἀνθρωπικῶν τὸ μὲν πρεσβύτερον, τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ Πλάτων φησὶ καὶ τὸ Σκολιὸν ᾄδει.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Ἀρχίβιος, Πτολεμαίου, Λευκάδιος ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς τῶν ἕως Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ παιδευσάντων.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμεὺς Συρίας, ἰατρός, μαθητὴς Ἀγαθίνου, ἐπὶ Τραϊανοῦ ἰατρεύσας

---

1. ἐκ τῆς αὐλαίας παραπετασμάτων] Vel scribendum est καλωδίῳ τῶν τῆς αὐλῆς παραπετασμάτων: vel τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας, ut infra v. *Αὐλαία*. *Küst.* αὐλέας A. παραπετασμάτων] Infra v. *Κενοί* ubi locus hic repetitur, legitur παραπεπετασμένων: quae lectio admitti potest, si praecedentia quoque mutentur, et pro τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας legatur τῶν αὐλειῶν. *Küst.* Ex illa scriptura verum opinor elici posse, si reponatur, καλωδίῳ τῷ ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπετασμένῳ: non enim crediderim Polybio genitivum partis esse concedendum. Pervulgatissimum autem compendia participiorum de genere passivo corruptionibus variis locum praebuisse. 2. ἀπεκρέμασε] ἀπενέκρωσε V. vehementer commendatum Gronovio Em. p. 76. quem fugit reliquarum glossarum consensio. Sed editum defendit Küsterus Diatr. p. 19. 7. Ἀρχίας. Συρακούσιος καὶ Μύσκ.] Eandem historiam idemque oraculum refert enarrator Comici in Equ. 1089. qui omnino cum hoc loco Suidae conferendus est. Vide etiam Stephanum Byzantium v. *Συρακοῦσαι* et Eustath. in Dionysium v. 369. itemque infra vv. *Μύσκελος* et *Πλουθυγίειαν*. *Küst.* Corinthium vocat Pausan. Eliac. I, 7. qui oraculo Delph. ἐς τῶν Συρακουσῶν οἰκισμὸν missus sit, simulque recitat versus oraculi. Consonant Thucyd. VI, 3. [ubi Dukers monuit *Κορίνθιος* pro *Συρακούσιος* dicendum fuisse] Strab. VI. p. 269. et Plutarch. Narr. Amat. *Reines*. Haec sine dubio sunt Aeliani, idque liquet in Ἐπινησθέντα. *Hemst.* Μύσκελος] Μόσκιλλος A. *Μύσκελλος* B. V. id quod infra praestant A. V. 11. αὐτῶν om. E. Mox vide v. *Μύσκελλος*. 14. ἀλλ' ἄγε — ἕλοισθε om. V. 19. ἡ πόλις Συράκουσα] Συρὰξ ἡ πόλις A. *Συρακουσίων ἡ πόλις* V.

3. ἀπώνητο] ἀπώνατο B. E. οὖν] γ' οὖν Gaisf. cum A. Scripsi γοῦν. Cf. v. *Μύσκελλος*. Κρότωνι] Κρότων A. κρότων. Ald. κρο E. Mox ante ῥωμαλέοι clam Küsterus posuit ὅτι, libris omnibus refragantibus: ignorans Aelianum ad normam vulgarium formularum, velut τεκμήριον δέ, licentiam asyndeti sibi sumpsisse. 6. ἐστόν] ἐστίν E. 7. καὶ om. Med. 8. ὡς ἀπέφηναν] καὶ ἀπέφηναν A. B. V. E. Med. Id reposuimus, colo etiam post οὗτοι summoto. 9. τῶν οὖν] τῶν γ' οὖν Gaisf. cum A. τῶν γὰρ οὖν B. V. E. Id restituendum fuit: sunt enim γὰρ οὖν, quam particularum societatem Elmsleius in Med. 804. attigit, ratiocinantis cum gravi asseveratione. τῶν alterum om. *V. 11. ὡς καὶ Πλάτων φησὶ] Locus Platonis extat in Gorgia p. 283. [451. E.] ubi philosophus inquit: Οἶμαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ Σκολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ ὡς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ Σκολιοῦ τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Vide etiam Athen. lib. XV. p. 694. qui ipsum scolium exhibet, ad quod Plato hic respicit. *Küst.* Addas Ast. in Pl. Legg. p. 34. 13. Ἀρχίβιος — παιδευσάντων] *Eudocia* p. 64. Quae inter ἐξήγησιν et Ἀρχίβιος supplevit ἔγραψεν. καὶ ἕτερος. Ceterum de Archibio grammatico disseruit Villois. Prolegg. ad Apollon. p. III. 15. Λευκάδος vulg. 16. Τραΐνου A. 18. *Eudocia* p. 65. Ἀπαμεὺς] καὶ Ἀπαμεὺς A.

---

adductus, funiculo veli, quod ab aulaeo dependebat, se suspendit. revera enim homines cupiditatibus decepti vani, ut fert proverbium, vana animo agitant. velut ille quingenta talenta se lucraturum sperans, et quas antea possidebat opes et spiritum etiam amisit. Ἀρχίας. Archias Syracusanus et Myscellus Achaeus Delphos eodem tempore venerunt, de urbibus, quas conditurі erant, oraculum consulturi, fata sciscitaturi, quae sibi urbibusque suis decreta essent. quibus Pythia respondet: *Vos novae coloniae duces venistis sciscitaturi ex Phoebo, quae terra vobis petenda sit. agite vero, considerate nunc, utrum bonorum eligere praestet, copiamne divitiarum an iucundissimam sanitatem.* his auditis Archias, homo pecuniae avidus, opum abundantiam optat: neque spe sua frustratus est. nam urbs Syracusarum secundum oraculum Pythium evasit opulentissima. Myscellus vero optans ut ipse cum urbe sua frueretur secunda valetudine, voti sui compos factus est. sanitatis certe Crotoniensium manifestum est argumentum, quod cives sunt robusti, et urbs multos fortesque athletas tulit. enimvero divitiae et sanitas ambo dona sunt divina, sed mens valida et sana eligit meliora: id quod hi declararunt, alter prudentiam, alter ingenium minus liberale testificatus. nam bonorum profecto humanorum alterum est primarium, alterum vero secundarium: ut et Plato pronunciat et Scolium canit. Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius, grammaticus, Callimachi Epigrammatum enarrationem [scripsit]. Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemaei filius, Leucadius vel Alexandrinus, grammaticus ex eorum numero, qui Romae usque ad Traianum Imperatorem docuerunt. Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, ex Apamea urbe Syriae, medicus, Agathini discipulus, qui Romae sub Traiano artem medicam exercuit.

ἐν Ῥώμῃ, βιοὺς ἔτη ξγ', καὶ συγγράψας πολλὰ ἰατρικά τε καὶ φυσικά.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν.

Ἀρχίδιον. ὑποκοριστικῶς ἡ ἀρχή. Ἀριστοφάνης·

Κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶτα βούλησθ' ἁρπάσαι τι.

346 Ἀρχιειρεσία. κωπηλασία.

Ἀρχίκλοπος. ὁ ἀρχαῖος κλέπτης.

Ἀρχίλοχος. Ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανόντων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται. Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τἆλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροεπὲς καὶ τὸ κακορρῆμον ἀφέλοι καὶ οἱονεὶ κηλῖδα ἀπορρύψαι, ὁ Πύθιος ἠλέει, τεθνεῶτα καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. καὶ ὅτε ἦκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν, Καλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον, τοῦ θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, οὐ προσήκατο αὐτὸν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ θρυλούμενα ἀνεῖπεν. ὁ δὲ ἄρα προεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἦκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι ἢ παθεῖν ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ Τελεσικλείου παιδὸς ψυχήν, καὶ πραῦναι χοαῖς. οἷς ἐπείσθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς. ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

Ἀρχιμήδης. Τραλλιανός, φιλόσοφος. ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ Μηχανικά.

1. ἔτη ξγ'] Eudocia ἔτη πγ'. Conf. Analecta Historico-critica de Archigene medico, auctore Harles. Lips. 1816. *Müller.* Mox τε om. E. 3. Ἀρχιδάμιος πόλεμος] Ex Harpocratione. Cf. v. *Βρασίδας.* Ἀρχιδάμειος Lex. Seg. p. 450. et Arsenius p. 77. qui haec ad explicationem proverbii revocavit. 4. ἔτη. Ἀρχιδάμειος δὲ ἑκλ. Lex. Seg. πόλεμος] ὁ πόλεμος E. qui mox Ἀρχιδάμου — ἐμβαλόντος. 6. Ἀριστοφάνης] Avib. 1107. Unde voces sic transponendae: εἴθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι. 10. V. Zon. p. 301. 11. V. Zon. p. 294. 12. Ἀρχίλοχος] Ex Aeliano, ut auguror, *Περὶ προνοίας. Hemst.* Haec videntur esse ex Aeliani libro deperdito *Περὶ προνοίας*, ut etiam quae habentur in *Τιμωροῦντες* et *Φιλήμων*. Vid. Aristid. Or. II. et Plutarch. in Numa c. 4. ἐπέδωκέ τινα τιμὴν Ἀρχιλόχῳ — τὸ δαιμόνιον. *Reines.* Ex Aeliano etiam Ruhnkenius in Tim. p. 109. repetiit. 13. γοῦν] οὖν E. 14. αὐτοῦ] αὖ τὸ B. E. αἰσχροπρεπὲς] Leg. *Αἰσχροεπές. Αἰσχρολογία* eius damnatur in Theod. X. Ἑλλ. παθ. qui eum αἰσχρότατον vocat, et ob eam etiam Lacedaemonii eius libros e civitate sua exportari iusserunt. Val. Max. VI, 3. ext. 1. Ἀρχίλοχος Πάριος τὸ γένος, ἀνὴρ κομιδῇ ἐλεύθερος καὶ παῤῥησίᾳ συνών, μηδὲν ὀκνῶν ὀνειδίζειν Lucian. Pseudol. 1. *Reines.* αἰσχροεπὲς Viger. in Euseb. Praep. p. 227. C. *Hemst.* Assentiebatur Ruhnkenius; accesseruntque triumviris illis B. E. Nihil desiderabat Iacobs. in Anthol. Pal. p. 301. 15. ἀποῤῥύψαι] ἀποῤῥίψαι E. Cf. v. Ἀποῤῥύψαι. 16. Perperam haec distinguebantur: ἠλέει τεθνεῶτα. καὶ ταῦτα ἐν κτλ. Mirum dictu quoties hic particularum καὶ ταῦτα positus evanuerit fefelleritque viros perspicacissimos, ut ne peculiarem quidem vim, id est excellentiae et absolutionis (Latinis *vel maxime*, nobis *vollends*) significatum prorsus assequerentur. Eo scriptores aevi florentissimi raro deprehendimus esse usos, potissimum tamen Aristophanem et Platonem (quorum notabiles sunt loci Ran. 716. Sophist. p. 238. A. Rep. I. p. 341. C.), paulo crebriores autem in formula recolenda Sophistas et eorum aequales fuisse, velut ter in litteris Lucianeis (v. Fritzsch. in Luc. Alex. 16.), quater apud Strabonem (VI. p. 285. XV. p. 709. 722. XVI. p. 780.) videmus eam frequentari. Congesserunt variorum exempla Schaef. in Gnom. p. 272. Dobreus Add. in Plut. 546. Iacobs. in Philostr. p. 608. quorum mentio cursim est iniecta in *Zeitschr. f. Alterth.* 1834. N. 122. 17. ξυνὸς Ἐνυάλιος] Innuitur Il. σ'. 309. καὶ ὅτε ἦκεν] Historia haec a pluribus scriptoribus refertur. Vide Oenomaum apud Euseb. de Praep. Euang. V, 33. et Aristidem Tom. III. p. 487. *Küst.* Integros scriptorum locos de Calonda Naxio, quem Oenomaus Archiam vocavit, Wyttenbachius protulit in Plut. S. N. V. p. 560. E. sive p. 81.

2. ὑπὲρ ὧν] ὧν om. V. 4. τὰ θρυλλούμενα ἀνεῖπεν] Excidit hic reponsum Pythiae, quod tale erat: *Μουσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.* Vide Galenum ἐν Προτρεπτικῷ ἐπὶ τὰς τέχνας cap. IX. *Küst.* Θρυλούμενα A. Nihil opinor elapsum, sed dicti celebritatem digito fuisse demonstratam. προεβάλλετο] προεβάλλετο A. 10. ἔνθα Τέττιξ] Cretensis. Paulo aliter Plutarchus, quem videas in De S. N. V. l. c. Philostr. Vit. Soph. II, 27. ἐσπούδαζε καὶ ἀπὸ Ἀρχιλόχου, καλῶν τὸν μὲν Ὅμηρον φωνὴν σοφιστῶν, τὸν δὲ Ἀρχιλόχον πνεῦμα. *Reines.* 11. Τελεσικλείου παιδός] Id est Archilochi. Pater enim Archilochi vocabatur Telesicles, ut patet ex oraculo, quod extat apud Stephanum Byzantium v. *Θάσσος* et Euseb. de Praepar. Euang. VI, 7. *Küst.* Τελεσικλίου B. E. Inest his vestigium oraculi Delphici; nec dubito quin eodem revocandum sit *Τέττιξ ἔνθα τέθαπται*, si quidem Plutarchea adhibemus, *πρὸς τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν —, τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος.* Mox αἷς ἐπείσθη Med. 14. παροιμία] V. Arsen. p. 79. πατεῖς] πλατεῖς V. 17. Μηχανικά] καὶ εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους addit *Eudocia* p. 75.

vixit annos LXIII. multaque medica et physica scripsit. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Belli Peloponnesiaci anni superiores bellum Archidamium dicuntur, ab Archidamo, qui irruptionem in Atticam fecit. Ἀρχίδιον. Magistratus, sic per iocum dictus. Aristophanes: *Et si vel minimum magistratum adepti deinde rapere velitis aliquid.* Ἀρχιειρεσία. Remigatio. Ἀρχίκλοπος. Antiquus fur. Ἀρχίλοχος. *Virorum bonorum ne post obitum quidem dii obliviscuntur. velut Archilochum poetam, cetera bonum, si foedam eius verborum nequitiam ac maledicentiam demas, eamque velut maculam eluas, Pythius miseratus est, quamquam in ipso bello defunctum, ubi Mars communis est. nam cum qui ipsum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Corvus, venisset a deo rem necessariam, quaecunque ea fuit, petiturus, Pythia ut obnoxium piaculo non admisit, sed ei notissimum illud responsum dedit. tum ille belli casus excusans, seque dicens in discrimen venisse aut faciendi aut patiendi ea quae fecisset, deum rogabat, ne se ut invisum adversaretur, si fato suo viveret, mala sibi imprecans, quod non potius ipse obisset quam illum interfecisset. his deus ad misericordiam commotus eum in Taenarum, ubi Tettix sepultus erat, abire filiique Telesiclis animam inferiis placare iussit. huic mandato cum paruisset, indignationem dei evasit.* Et proverbium: *Archilochum calcas*: quod dicitur in homines maledicos. Ἀρχιμήδης. Archimedes, Trallianus, philosophus. scripsit commentarium in Homerum, et Mechanica.

Ἀρχίου, τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα.

Ἀρχιππος. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. ἐνίκησεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Ἀρχισυνάγωγος. ὁ ἀρχηγός.

Ἀρχιτεκτονῶ. αἰτιατικῇ.

Ἄρχω σου. γενικῇ.

Ἄρχων. Ἄρχοντες οἱ ἐννέα τινές· Θεσμοθέται ἓξ, Ἄρχων, Βασιλεύς, Πολέμαρχος. καὶ προ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ Βουκολείῳ· τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ Πρυτανείου· ὁ δὲ Πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ, καὶ ὁ Ἄρχων παρὰ τοὺς Ἐπωνύμους, οἱ Θεσμοθέται παρὰ τὸ Θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τελεῖται ἢ μόνον ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

Ἄρχων χρότιος. ἀρχηγός, προηγός.

Ἄρχων χρόνος πημάτων.

Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπράττεσθαι δεῖν. ὁ δὲ Ἡγίας ἠξίου οὐ μόνον τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων τίθεσθαι πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ πρὸς ἐκείνων. ἑκάστῳ γὰρ εἶναι τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἕτερον. || ὁ δὲ Ἰσίδωρός φησι τὸν ἄρχοντα ᾗ ἄρχοντος ἀκούειν, εἰ δὲ καὶ ἑαυτοῦ φροντίδα ποιοῖτο, ὡς ἑνός γε καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων καὶ δεομένων προνοίας. τὸν γάρ τοι ἄρχοντα τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδενός. ᾗ δὲ ἄνθρωπος ὁ τεχνίτης δέοιτο ἄν, οἷον ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς, εἰ νοσήσειεν· ἰατρικὴ δὲ οὐκ ἄν ποτε νοσήσειεν. οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑστὼς ἰατρός· οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστήμην ἄρχων ὁρώμενος. λογικώτερον δὲ εἰπεῖν ἐπι- 347

1. *Ἀρχίου. τοῦ ἐπικληθέντος*] Locus ad quem Suidam respexisse puto, extat apud Photium p. 1481. ubi Archiae huius mentio fit. *Küst.* *Φυγαδοθήρα*] MSS. Pariss. [B. E.] habent *Φυγοθήρα*. Sed *Φυγαδοθήρας* vera lectio est, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod *τοὺς φυγάδας*, sive oratores, quos Antipater rex Macedoniae sibi dedi postulaverat, Athenis fugientes persequeretur, et quasi venaretur, ut docet Plutarchus Demosthene p. 859. quem vide. *Küst.* 2. *Ἄρχιππος . . ἀρχαῖος*] *Eudocia* p. 68. De poeta disseruit Meinek. Qu. Scen. II. p. 45. sqq. 3. Libri ut videtur omnes ϛ᾽. Refinxi saltem vulg. *ἐννενηκοστῆς*. 5. 6. Om. vulg. Neque *V. profertur. 7. *τινές*] Immo *τίνες*; cum Lex. Seg. p. 449. 10. *καθῆστο παρὰ*] *καθῆτο ἐπὶ* V. *καθεῖτο ἐπὶ* C. 11. *Βουκολίῳ* Lex. Seg. 13. *οἱ*] Desideratur particula quaepiam. 15. *Σόλωνος αὐτοῖς νομοθετήσαντος*] *νομοθετήσαντος* om. A. B. *αὐτοῖς νομοθετήσαντος* om. V. C. *ἕτερον αὐτοῖς*] *αὐτοῖς ἕτερον* B. V. *ἐτελεῖτο*] *τελεῖται* A. B. E. V. C. 16. *ὑποκρίνειν*] Legendum puto *ἀνακρίνειν*: quae et Pearsoni coniectura est. *Küst.* *ὑποκρίνουσι* A. B. E. V. C. firmante Lex. Seg. Quamquam id verbum alienum est ab exordiis litium, neque Schömannus (*der Att. Proz.* p. 623.) exemplum huiusmodi deprehendit. Sed vox legitima fuit *ἀνακρίνειν*, quod Matthiae Miscell. Philol. I. p. 242. reponebat.

1. *Ἄρχων χρότιος*] Sic male omnes editt. habent: cuius loco ex Sophocle scribendum est *Ἄρχων χρόνος*, ut et Portus monuit. *Küst.* *ζήτει* B. inter versus. 2. *Ἄρχων χρόνος πημάτων*] Sophoclis Ai. 934. 3. *Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπρ.*] Haec et quae sequuntur ex Damascio deprompta esse Pearsonus suspicatur: quod verum esse existimo. *Küst.* 4. *Ἡγείας*] *Ἡγίας* A. B. *V. Cum Hegia varios sermones Isidorum conseruisse docet Photius Bibl. p. 349. 5. *αὐτοῦ πρὸς ἐκείνων*] Apparet corrigendum esse *αὐτοῦ* (sive *αὑτοῦ*) *πρὸ ἐκείνων*: monuitque Hermannus. 6. *ἑκάστῳ*] *ἐν ἑκάστῳ* E. *εἶναι* om. *V. 7. *ἑαυτὸν*] *ἑαυτὸ* A. V. E. 8. *φησιν*] *φησι* cum *V. *τὸν ἄρχοντα ᾗ ἄρχοντος ἀκούειν*] Locus hic mendo laborat, nec sensus ei constat. Forsan auctor scripserat, *τὸν ἄρχοντα, ᾗ ἄρχων, μηδενὸς δεῖσθαι*. Certe sensus tale quid requirit. *Küst.* Portus coniecerat, *τὸν ἄρχοντα, ᾗ ἄρχων μηδενὸς ἀκούειν. τὸν ἄρχοντα ᾗ ἄρχοντος* A. B. V. E. Apparent lineamenta doctrinae Platonicae, velut ipsum *τὸν ἄρχοντα τὸν* (sic scribendum) *ἀκριβεῖ λόγῳ* ductum est e Reip. I. p. 341. B. Nos tamen singulas huius sententiae voces non audemus integras praestare, quas ne Hermannus quidem resarsit tali ratione: *τὸν ἄρχοντα μὴ μᾶλλον ἄρχειν ἢ ἄρχοντος ἀκούειν*. Aliquando tamen videbantur quaedam per similitudinem membri sequentis intercidisse, cui quae adhaerent novissima *καὶ δεομένων προνοίας* etsi possunt tolerari, argumentationis certe vim haud mediocriter infringunt. Itaque haec tentabam: *τὸν ἄρχοντα ἡμᾶς τὸ τοῦ ἄρχοντος ὄνομα τῶν ἀρχομένων* (i. e. *ᾗ ἄρχει τῶν ἀρχομένων*) *καὶ δεομένων προνοίας ἀκούειν, εἰ δὲ καὶ ἑαυτοῦ . . . καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων*. Isidorus enim ab ipso archontis nomine proficiscebatur, quod non posset intelligi aut usurpari nisi relatione quadam ad subditos et tutelae commissos facta; quod si tamen magistratus sui etiam rationem haberet, tanquam uni de subditis prospecturum. Ubi posterius *καὶ ἑαυτοῦ* ad logicam interpretationem probum est, ad demonstrantis vero mentem, qui iura superba magistratuum deprimat nec nisi hominem singularem inter cives eum iubeat haberi, adeo languet, ut praetermitti queat. Addit Isidorus gubernatorem civitatis, si germanus sit et ad suam notionem exactus, ne indigere quidem emolumenti cuiusquam, cum ars et disciplina tam viri principis quam medici, quatenus medicum agat, ab lucro vel infirmitate vitae communis prorsus abhorreat; contra quod artifices aliquam appetant utilitatem, si commoda humana sequantur (*ᾗ δὲ ἄνθρωπος* sc. *ἐστὶν*), velut cum medicus utpote homo fuerit morbo correptus. 8. *εἰ δή*] *εἰ δὲ* reposui cum B. E. *V. 13. *ἰατρικὴ — νοσήσειεν* om. E. Mox *οὐ τοίνυν* e continuis videtur inculcatum esse. 14. *ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑστώς*] Dictio peregrini coloris si recte se habet, ad medicum refertur, qui suam artem tueatur; eodem-

Ἀρχίου. Archiae, qui *Φυγαδοθήρας* cognominatus est. *Ἀρχιππος.* Archippus, Atheniensis, comicus antiquus. semel vicit Olympiade XCI. *Ἀρχισυνάγωγος.* Synagogae princeps. *Ἀρχιτεκτονῶ.* Aptum accusativo. *Ἄρχω.* Iungitur genitivo. *Ἄρχων.* Archontes novem erant: Thesmothetae sex, Archon, Rex, Polemarchus. iam ante Solonis leges ipsis una ius dicere non licebat; sed Rex iudicabat ad Bucoleum, ita dictum, quod erat prope Prytaneum; Polemarchus in Lyceo; Archon iuxta Eponymos; Thesmothetae ad Thesmothesium. hi liberam habebant potestatem lites diiudicandi, ita ut ab eorum sententia ad aliud iudicium provocari non liceret. post Solonem vero nihil aliud iis relictum est, quam ut litigantes exquirerent. *Ἄρχων χρ.* Dux, princeps. *Tempus malorum arbiter.* Principem subiectorum causa omnia facere oportet. Hegias vero aequum esse censebat, ut non solum princeps subditorum curam gereret, sed etiam ipsi subditi Principis rationem vicissim haberent. singulos enim sibi melius esse malle, quam alteri. Isidorus vero docet principem, quatenus est princeps, nullius indigere; quod si sui quoque curam gerat, ut unum subditorum curare, quibus providentia opus sit. nam profecto principem, si notionem eius accuratam sequamur, nullius indigere, cum quatenus homo est artifex, aliqua re possit indigere: velut medicus medicina, si aegrotat. ipsa vero ars medicina nunquam aegrotaverit. ita ne medicus quidem quatenus est medicus, neque princeps, quatenus spectatur ut princeps. secundum igitur subtiliorem argumentationem sic ratiocinandum est, relata

χειρητέον, ὡς τὰ πρός τι οὐ λέγεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔστι πρὸς ἄλληλα. ἄρχων ἄρα πρὸς ἀρχομένους καὶ ἀρχόμενος πρὸς ἄρχοντα καὶ λέγονται καὶ εἰσιν. ὥστε εἴ τι τὸ ἄρχειν ὠφελεῖ τοὺς ἀρχομένους, ὠφελήσει πρὸς οὓς καὶ τὸ ἄρχειν προβέβληται.

Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑστιαίου υἱὸς ἢ Μνησάρχου ἢ Μνασαγέτου ἢ Μνασαγόρου, φιλόσοφος Πυθαγορικός. οὗτος Πλάτωνα ἔσωσε μὴ φονευθῆναι ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου. τοῦ κοινοῦ δὲ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη, στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύων μαθητάς τ' ἐνδόξους ἔσχε καὶ βιβλία συνέγραψε πολλά. τοῦτον φανερῶς γενέσθαι διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους. Καὶ παροιμία· Ἀρχύτου πλαταγή. ὅτι Ἀρχύτας πλαταγὴν εὗρεν, ἥτις ἐσιν εἶδος ὀργάνου, ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος. Ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει.

Ἄσσα. ὅτε σημαίνει τὸ ὅσα καὶ ἄτινα, δασύνεται· ὅτε δὲ τὸ τινά, ψιλοῦται.

Τῶν ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω.

Καί· Ἄσσα γελωτοποιεῖν· ἄτινα σκώπτειν.

Ἀσάμινθος. ἡ πύελος, ἡ σκάφη· ἐν αἷς οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα. παρὰ τὸ τὴν ἄσην μινύθειν.

Ἀσαμωναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄσαρ. εἶδος λαχάνου, ᾧ κέχρηνται οἱ ἰατροὶ εἰς θεραπείαν τῶν νοσούντων.

Ἀσσάρια. οἱ ὀβολοί. Νούμμας ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ Ῥωμύλον Ῥωμαίων γεγονὼς ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων διὰ σκυτίνων καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων· ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία, ὥς φησι Τραγκύλιος.

Ἄσατο. ἐκορέσθη, ἐνεφορήθη. περὶ Ὄχου τοῦ

---

que recidit, non minus illud contortum, ὁ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστήμην ὁρώμενος. Hermannus abiecto priore οὐδὲ τοίνυν coniectabat: οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καθεστὼς ἰατρός. οὐ τοίνυν οὐδὲ . . . ἄρχων: novissimum tamen non capio. καὶ τὴν ἰατρ.] κατὰ om. B. E. τὴν ἰατρικὴν — οὐδὲ κατὰ om. *V. 15. οὐδὲ κατὰ] οὐδὲ ὁ κατὰ A. B. E. Med. Mox ἐπιστήμης Med.

3. καὶ ἀρχόμενος om. *V. ἀρχόμενοι E. Habet A. in marg. Ὅτι τὴν ἰατρικὴν ἄσπις ὁ Αἰγύπτιος πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομῆσαι λέγεται. De quibus iudicium facile licet ferre, collata Annotatione in v. Ἄπις. 5. πρὸς οὓς libri, parum Graece. Vitium ab iis opinor profectum, quos fefellisset adverbialis notio vocis πρός, h. e. insuper. Nimirum reponimus, assentiente Hermanno: ὠφελήσει πρός, οἷς . . . προβέβληται, *quibus imperium est commissum.* 6. Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑστι.] Vide de eo Laertium; itemque Meursium in Bibliotheca Graeca. *Küst.* Athen. IV. p. 184. Intelligitur Archytas iunior: senior enim adolescens fuit discipulus Pythagorae senis. Iambl. I, 23. *Reines.* Bardili de Archyta Tarentino disquisitio vid. in Nov. Act. Societ. Lat. Ienens. ed. Eichst. Vol. I. p. 1. *Müller.* 7. ἢ Μνασαγέτου addiderunt A. B. V. E. 9. τοῦ τυράννου om. E. 11. ἐκεῖνον] ἐκείνων A pr. 13. καὶ βιβλία] καὶ om. A. 14. τοῦτον φανερῶς . . . Ἐμπεδοκλέους] Horum cum structura prorsus laboret, tum illud etiam mirabilius, quod Archytas Empedoclis magister, cui nihil affinitatis cum doctrina Pythagorei sapientis intercessit, perhibetur manifesto fuisse. Ac ne Sturzius quidem de Emped. p. 19. alterum praeter Suidam testem indagavit. Nimirum latet auctoris cuiuspiam nomen, neque multum opinor ab φανερῶς coniecturam nostram recedere, φησὶ Φανίας ὁ Ἐρέσιος. 15. De Archytae crepitaculo gravissimus locus est Aristot. Polit. VIII, 6. 17. ἢ ψόφον] καὶ ψόφον dedi cum A. V. Ὁ δὲ πλαταγὴν] Apertum est exemplum, quod ab Archytae memoria prorsus abludat, ab homine curioso de gl. Πλαταγή fuisse transcriptum. „Haec antiqui scriptoris sunt verba, de Hercule Stymphalidas abigente." *Hemst.* Coelium Antt. Lect. XIX, 4. ascripsit Haloander.

1. Ἄσσα] Zon. p. 322. Ἄσσα, ὅπερ καὶ ἄττα λέγεται E. Mox καὶ δασύνεται V. C. 2. ψιλοῦται] Addit E. οἱ δὲ νεώτεροι οὕτω ψιλοῦντες καὶ δι' ἑνὸς σ ἢ τ γράφουσι. 3. Τῶν ἄσσα] Versus Lycophronis v. 8. 4. ἀντὶ τοῦ τινα] ἄτινα A. B. V. E. Id si probandum est, supra refingendum ἄσσα γελ. Verum pendet horum emendatio ab v. Ἀστεῖος, ubi videas nostram suspicionem. 5. Ἀσάμινθος] Vid. Schol. Il. κ'. 576. et Od. γ'. 450. ἐν αἷς οἱ ἀρχαῖοι] Artemidorus lib. I. cap. 56. Οἱ μὲν πάνυ παλαιοὶ τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον εἶναι. βαλανεῖα γὰρ οὐκ ἦδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλούοντο. Ad hunc locum respexit Suidas. *Küst.* 6. οὐκ ἦσαν] Malim οὐκ ἤδεσαν, ut apud Artemidorum. *Küst.* γὰρ om. V. C. Itaque malis, ὅτε οὐκ ἦσαν βαλ. Dissensit Porsonus ap. Gaisf. „Lege hic et in Artemidoro οὐκ ἦσαν. Vide Pierson. in Moer. p. 174." παρὰ τὸ τὴν ἄσην μινύθειν] Vide infra v. Αἵματος ἄσαι. *Küst.* 7. μινύθην *V. 9. Ἄσαρ] Ἄσσαρ Zon. p. 322. quod scribendum fuit ἄσαρον. κέχρηνται] χρῶνται E. 11. ὀβολοί] οἱ ὀβολοί A. B. V. E. C. Med. sola. Vide quae collegerunt intpp. Hesychii. 12. ἀπὸ σιδήρου] Haec et quae sequuntur ipsissimis etiam verbis de Numa refert Cedrenus p. 148. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Vid. Roether. in Lyd. de Menss. p. 24. 13. ἐχαρίσατο] Dio in Excerptis Legg. ab Ursino ed. p. 400. τοῖς στρατιώταις καὶ τιμὰς καὶ ἀργύριον ἐχαρίσατο, et p. 696. ed. Reimar. βουλευταῖς τέ τισιν χρήματα ἐχαρίσατο. *Toup.* MS. 16. Τραγκύλιος] Haec inepte Suetonius, docente Scaligero in Varron. L. L. p. 69. *Gaisf.* Fragm. ed Wolf. p. 73.

---

non solum esse quae sic dicantur, sed etiam quae ad se invicem respectum habeant. itaque princeps ad subditos, et subditi ad principem relationem et habent et habere dicuntur. inde sequitur, si imperii administratio populo prosit, profuturam etiam iis, quibus administratio commissa fuerit. Ἀρχύτας. Archytas, Tarentinus, Hestiaei filius, sive Mnesarchi, sive Mnasagetae sive Mnasagorae, philosophus Pythagoricus. qui Platonem servavit, cum eum Dionysius tyrannus interfecturus esset. hic communi Italiotarum praefuit, dictator a civibus et vicinis Graecis creatus. idem philosophiam docuit, et celebres discipulos habuit, multosque libros scripsit. hunc Empedoclis discipulum fuisse [Phanias tradit.] Et proverbium: *Archytae crepitaculum.* Archytas enim crepitaculum invenit, quod est instrumentum sonum ac strepitum edens. *Ille crepitaculo, quod fabricarat, crepitum edebat.* Ἄσσα. Cum significat *quaecunque* et *quae*, aspiratur; cum autem *aliqua*, tenui spiritu notatur. *Quaecunque horum animo et memoria teneo.* Et: *Quaecunque cavillis excipere.* Ἀσάμινθος. Solium, labrum: in quibus veteres se lavabant, balneis nondum repertis. dictum inde quod sordes minuat. Ἀσαμωναῖος. Nomen proprium. Ἄσαρ. Genus oleris, quo medici ad curandos morbos utuntur. Ἀσσάρια. Oboli. Numa, primus a Romulo Romanorum rex, ex ferro et aere factam monetam Romae primus introduxit, cum omnes eius decessores coriis et testis in eam rem usi fuissent. hanc monetam de suo nomine *nummos* appellavit, ut ait Tranquillus. Ἄσατο. Satiatus est, repletus est. De Ocho

Πέρσου· Τὸν ἐν Μένδῃ τράγον Πανὸς ἱερὸν κατέθυσέ τε, καὶ σκευάσας ποικίλως ταύτην ὁ δυστυχὴς ἄρα τὴν δαῖτα ἄσατο· Αἰγυπτίων τε λεὼν πάμ-
348 *πολυν ἀποσπάσας γαμετῶν καὶ τέκνων ἐς Πέρσας ἤγαγεν ἀνοίκτως.*

Ἀσαφές. ἀνόητον, ἄδηλον.

Ἀσαφείᾳ νυκτὸς ἀπολλύμενος. ὑπὸ σκοτεινοτάτης δηλαδὴ νυκτός, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνωρίσαι οὐ δύναται. ὅθεν καὶ τό, Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης. οὕτω γέγραπται ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῶν ἁγίων δισμυρίων.

Ἄσβαμαῖον. ὕδωρ οὕτω καλούμενον.

Ἄσβεστος. ἀκατάπαυστος.

Ἀσβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ στακτή.

Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.

[καὶ ἐπὶ δοτικῆς τῇ ἀσβόλῳ.]

Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος ἦν καὶ ἁλαζὼν καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς πραγματικῆς καὶ στρατηγικῆς δυνάμεως. σημεῖα δὲ τῆς ἀκρισίας αὐτοῦ, ὅτι παρῆν ποτε ἐν πανοπλίᾳ πορφυρίδα θαλαττίαν ἐπιπεπορπημένος, ἡνίκα Γολόσσῃ συνεγίνετο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μετὰ μαχαιροφόρων δέκα. καὶ ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη προβεβλημένος τάφρον καὶ χάρακα, καὶ κατένευε τῷ βασιλεῖ προσιέναι πρὸς αὐτόν, καθῆκον γίνεσθαι τοὐναντίον. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Γολόσσης ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ μόνος προσῄει πρὸς αὐτόν· καὶ προσεγγίσας ἤρετο, τίνα φοβούμενος τὴν πανοπλίαν ἔχων ἥκε. τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι Ῥωμαίους· Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολόσσης, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην.

Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν, καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. ὥρτε δοκεῖν ἐν παννηγύρει που διαιτᾶσθαι παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς βουσίν, ἀλλὰ μὴ τηλικούτων καὶ τοιούτων κακῶν προστατεῖν, ὧν οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διεξιὼν οὐδείς. — Ὅρᾳ δ' ὅτε μὲν ἐς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψειε, θαυμάζειν τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν λόγων· ὅτε δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν καταπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν.

Ἀσδρούβας, Καρχηδονίων στρατηγός. οὗτος

---

1. *Τὸν ἐν Μένδῃ*] Aelianum haec sapiunt. *Hemst.* Locus collatis vv. *Κακοῖς* et *Ἄπιδες* redintegrandus. Pertinet ad eandem Ochi historiam gl. *Ἀβαῖς.* 7. Gl. ignorat *V. *ὑπὸ*] *ἀπὸ* A. 9. *καὶ τό*] *καὶ τῆς* E. qui mox *ζόφον οὕτω δ. Σελήνης*] Haec olim repetebantur in v. *Διασαφούσης.* 10. *τῷ μαρτυρίᾳ*] *τῷ μ* A. 12. *Ἄσβαμαῖον. ὕδωρ*] Maussacus in Dissertatione Critica, Lexico Harpocrationis subiuncta, recte monuit respexisse hic Suidam ad locum illum Philostrati lib. I. de Vit. Apoll. cap. 4. *Ἔστι δέ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὅρκιον Διός, ὡς φασι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον.* Plura de hac aqua lege apud eundem Maussacum; itemque Valesium in Amm. Marcell. p. 266. [XXIII, 6, 19.] *Küst. Ἀσκαμαῖον* A. 13. *Ἄσβεστος*] Il. *ά.* 599. Lex. Seg. p. 450. 14. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 113. 16. *Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου*] Aristoph. Thesmoph. 251. Annotationem habet paulo integriorem Lex. Seg. p. 450. 17. *καὶ ἐπὶ . . ἀσβόλῳ* om. V. uncis notavi. 18. *Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, κενόδοξος*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Vales. editis, p. 177. 178. 181. *Küst.* Polyb. XXXIX, 1. Ubi quaedam paulo diversius leguntur. Ceterum *ὁ Καρχηδονίων — δυνάμεως* om. *V. *στρατηγός*] *βασιλεύς* E pr. 20. *πολλὰ δ' εἰσὶ σημεῖα τῆς ἀκρ. αὐτοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ παρῆν* Polyb. *δὲ* om. *V. 22. *ἐμπεπορπημένος*] *ἐπιπεπορπημένος* E. cum Exc. Id recipiendum duxi: nam vulgatum recte de purpureis armis intelligeretur fibula constrictis.

1. *Γολοσσῇ* Polyb. *συνεγίνετο*] *συνεγένετο* B. E. 4. *προϊέναι* Exc. *καθῆκον*] *καθήκειν* B. *καθίκειν* A. *καθῆκον γιν. τοὐν.* om. E. 5. *ἀλλ' ὁ Γολόσσης*] *ἀλλὰ γλώσσης* A. 6. *Νομαδικῷ*] *Νουμαδικῷ* A. 8. *εἰπόντος*] *εἰπόντος ὅτι* A. B. E. *V. Exc. 11. Polybius XXXIX, 2, 7. mox §. 10. *βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν*] Haec non agnoscunt Excerpta ab Valesio edita. *Toup.* Sunt ab homine profecta, qui narrationem Polybii quam levissima opera vellet in compendium redigere. 18. *αὐτοῦ τι*] *αὐτοῦ τις* B. E. *V. Med. Exc. 20. *ἀγενίαν* Med. *ἐκπλήττεσθαι*] *καταπλήττεσθαι* A. V. E. Exc. 21. *ἀνανδρίαν*] *ἀνδρίαν* A. *ἀνάνδρειαν* B. 22. *Ἀσδρούβας. Καρχηδονίων στρατ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Appiani in Libycis p. 120. 121. (c. 118.) *Küst. Καρχηδόνιος* B. E.

Persa: *Hircum Mendesium Pani sacrum mactavit, condimentisque variis conditum sceleratus ille in viscera sua condidit et magnam Aegyptiorum multitudinem ab uxoribus et liberis avulsam in Persiam crudeliter abduxit.* *Ἀσαφές.* Obscurum, incertum. *Ἀσαφείᾳ νυκτ.* Qui nocte obscura periit. quem obscuritas noctis, in qua alter alterum agnoscere non potest, perdidit. unde etiam illud, *Luna tenebras illustrante.* sic scriptum in Martyrio viginti millium sanctorum. *Ἄσβαμαῖον ὕδωρ.* Asbamaea aqua, sic vocata. *Ἄσβεστος.* Nunquam cessans. *Ἀσβόλη* et *ἄσβολος.* Fuligo, favilla. *Heu, heu, fuliginem!* [Et in dativo *ἀσβόλῳ.*] *Ἀσδρούβας.* Hasdrubal, Carthaginiensium imperator, ingenio erat vano et iactabundo, et in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. vanitatis autem illius argumentum hoc esto. cum Gulussa rege Numidarum colloquium habiturus, armis tectus accessit, quibus chlamydem purpuream superinduxisset fibula astrictam, comitantibus decem satellitibus. deinde a satellitio progressus viginti fere pedum spatio, vallo ac fossa munitus regi per nutum significavit ut ad se accederet, cum tamen contrarium fieri debuisset. sed Gulussa, ut erat simplicis ingenii, more gentis Numidarum, solus ad eum accessit. qui cum appropinquasset, interrogavit, cuiusnam metu armis tectus venisset. ille cum Romanos se metuere dixisset, si ita esset, inquit Gulussa, nunquam te in urbem inclusisses, nulla praesertim necessitate impulsus. † Erat autem ille natura obesus, tum vero remotis armis ventrem sagina probe suffarserat, et colore praeter naturam erat adusto: ut in mercatu alicubi instar saginatorum boum degere, non civitatem regere videretur tot ac tantis circumdatam calamitatibus, quas nemo satis oratione possit exprimere. Quare quoties aliquis illius dicta spectaret, hominem eiusque orationem magnanimitatis plenam mirabatur. sin vero illius in republica administranda rationem intueretur, eiusdem ignaviam ac mollitiem obstupescebat. *Ἀσδρούβας.* Hasdrubal, Carthaginiensium dux. hic indigne

κατὰ τὴν τοῦ πολέμου σύμβολὴν χαλεπῶς ἔχων τῆς ἐπὶ τὰ Μέγαρα ἐπιχειρήσεως, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγών, ὅθεν εὐσύνοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς ἢ γλώττας ἢ νεῦρα ἢ αἰδοῖα σιδηρίοις ἐξεῖλκε καμπύλοις· τῶν δὲ ὑπέτεμνε τὰ πέλματα καὶ δακτύλους ἐξέκοπτεν, ἢ τὸ δέρμα τοῦ λοιποῦ σώματος ἀπέσπα, καὶ πάντας ἔμπνους ἔτι κατε-
349 κρήμνιζεν, ἀδιάλ||λακτα Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥωμαίους ἐπινοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτοὺς οὕτως ἠρέθιζε τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ· περιέστη δ' αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὧν ἐπενόει. ὑπὸ γὰρ τοῦ συνειδότος οἱ Καρχηδόνιοι τῶνδε τῶν ἀθεμίστων ἔργων περιδεεῖς ἀντὶ προθύμων ἐγίγνοντο, καὶ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τὴν συγγνώμην σφῶν ἀφῃρημένον ἐμίσουν· καὶ μάλισθ' ἡ βουλὴ αὐτοῦ κατεβόα, ὡς ὠμὰ καὶ ὑπερήφανα δεδρακότος ἐν συμφοραῖς οἰκείαις τοσαῖσδε. ὁ δὲ τῶν βουλευτῶν τινας ἔκτεινε, καὶ ἐς πάντα ὢν ἤδη περιδεὴς ἐς τυραννίδα μᾶλλον ἢ στρατηγίαν περιῆλθεν, ὡς ἐν τῷδε μόνῳ τὸ ἀσφαλὲς ἔξων, εἰ φοβερὸς αὐτοῖς εἴη, καὶ διὰ τοῦτο δυσεπιχείρητος.

Ἄσαι. κορέσαι. ἢ ψᾶλαι.

Ἀσαία. ὄνομα ὄρους. Καὶ Ἀσαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀσεβεῖς. οἱ πολυθεΐαν ἢ ἀθεΐαν θρησκεύοντες.

Ἀσεβῶν. παρὰ τῷ Δαβίδ, τῶν τὸν Θεὸν ἀγνοούντων.

Ἀσεβῶ. αἰτιατικῇ.

Ἀσέλγεια. ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. οὕτως Αἰσχίνης. ἢ Ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μιαρία. παρῆκται δὲ ὡς φασιν ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν. κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν. Καὶ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσι· καὶ ἀσελγόκερως τράγος, ὁ μέγας. ἢ ἀσελγόκερως, ὁ κυρίττων.

Ἰώνες εἰσιν ἀσελγῶς·

Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ, ἀντὶ τοῦ κατωφερεῖς. Θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσιν. ἀντὶ τοῦ μεγάλως φωνοῦσι. καὶ ἀσελγὴς ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σφοδρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγὴς τίκτεται ἐκεῖθι· φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ποικίλης Ἀφηγήσεως· γένεσις δὲ αὐτῷ αὐλῶνες βαθεῖς καὶ φάραγγες, δι' ὧν ὠθούμενος ἐκτείνει λαβρότατος.

Ἄση. ῥύπος. καὶ κλίνεται ἄσης. ἢ λύπη. Καὶ τοσαύτης ἀσης ὑποπίμπλαμαι καὶ ναυτίας σῶμά τε

1. *κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολήν*] Haec verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librarii cuiusdam esse additamentum. *Küst.* Recte Gaisfordus haec ad narrationem contexendam opinabatur esse interpolata. *τοῦ πολέμου*] τοῦ om. B. V. E. 2. *μεγάλα*] *Μέγαρα* A. V. *μεγαλεῖα* E. 5. *ἢ γλώττας*] *τῶν δὲ ὠτα* E. 6. *ὑπέτεμνε*] *ἀπέτεμνε* V. 7. *τοὺς* ante *δακτύλους* adde cum Appiano. 10. *οὕτως* om. V. item mox *ἐν* ante *μόνῃ*. 14. *περιδεεῖς*] *περιδεὴς* V. 15. *καὶ* ante *τὴν συγγν.* Appianus, item ante *τῶν βουλευτῶν*. 22. Sub finem huius articuli A. in marg. *ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀννίβας*. 23. *Ἄσαι*] Vide vel Hesychium. *ψάλαι* edd. Simile mendum Aelianus N. A. II, 11. admisit *ἐκμᾶναι*.
2. *παρὰ τῷ Δαβίδ*] Psalm. 1. et alibi. *Küst.* Hae voces absunt ab Anecd. Cram. II. p. 428. 4. Om. vulg. Siletur *V. 5. *Ἀσέλγεια*] Lex. Seg. p. 451. 6. *μιαρία* om. Lex. Seg. 9. *κατ' ἐπίτασιν*] Huc egregie faciunt ea quae habet Hesychius v. *Κριός*: quem vide. *Küst.* Cf. Arsenius p. 79. Hanc et contrariam explicationem proposuit Eust. in Dionys. 858. 13. *ὡς Πλάτων ἀσελγόκερων τὸν μεγαλόκερων* Hesychius: item Noster in v. *Κριὸς ἀσελγόκερως*. 16. *Πλούτῳ*] V. 560. *κατωφερεῖς*] *καταφερεῖς* V. C. 17. *Θορυβούμενοι*] Haec paulo auctiora extant in v. *Λαρυγγίζουσιν*. 19. *ἀσελγὴς*] *καὶ ἀσελγὴς* A. B. V. E. C. Med. Hunc significatum Lex. Seg. locis comicorum demonstrat. 21. *ἐν τῷ*] *ἐν τῇ* E. 23. *ἐκτείνει*] An *ἐκπνεῖ*? *Hemst.* *λαβρότατα*] *λαβρότατος* dedi cum A. C. Quamquam praestabat *λαμπρότατος* cum *V. 24. *Ἄση*] V. Valck. in N. Foed. p. 341.

ferens audaciam Scipionis, qui Megara aggressus fuerat, quotquot ex Romanis captivos habebat, in muros produxit, unde suis poterant esse conspicui, et aliorum oculos aut linguas aut nervos aut pudenda uncis ferreis evellit; aliorum vero plantas succidit, et digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, atque ita vivos e moenibus praecipitavit, ut ne Carthaginiensibus ullam spem pacis ab Romanis impetrandae relinqueret, utque iritatis animis in solis armis salutem reponerent. res tamen in contrarium cessit. Poeni enim, nefariorum facinorum sibi conscii, timidi potius quam audaces reddebantur, et Hasdrubalem oderant, ut qui spem veniae iis praecidisset: Senatu praesertim indignante, qui eam immanitatem ac superbiam intempestivam esse vociferabatur in calamitatibus publicis. tum ille senatores aliquot comprehensos occidit, iamque omnibus formidandus tyranno quam duci propior erat: hac sola ratione se tutum fore existimans, si timeretur a populo, neque cuiusquam insidiis peti facile posset. Ἄσαι. Satiasse. item cecinisse. Ἀσαία. Nomen montis. Et Ἀσαῖος, nomen proprium. Ἀσεβεῖς. Qui multos aut nullos deos colunt. Ἀσεβῶν. Apud David sic dicuntur, qui Deum non norunt. Ἀσεβῶ. Aptum accusativo. Ἀσέλγεια. Profusio pecuniae. sic Aeschines. Vel Ἀσέλγεια, impudicitia, lascivia, obscenum flagitium. origo nominis haec esse fertur. Selge est urbs Pisidiae, ubi homines flagitiose vivebant, promiscua Venere utentes. inde igitur, addito ἄ intensivo, dictum est ἀσελγαίνειν et ἀσελγές: quod non solum incontinentem et lascivum, sed etiam magnum apud veteres significat. nam ventum ingentem vocant ἀσελγῆ. et ἀσελγόκερως τράγος est hircus ingens, vel cornu petens. Aristophanes in *Pluto*: *Valde sunt pingues.* id est, in Venerem proclives. *Tumultuantes et magna voce vociferantes ut corvi crocitant.* ubi μετὰ ἀσελγείας significat valde. Et ἀσελγής, cum de vento dicitur, significat ventum vehementem. Aelianus in libro *Variae Historiae*: *Frequens et vehemens ibi nascitur ventus, qui in profundis convallibus et cavernis gignitur, unde maximo cum impetu tandem erumpit.* Ἄση. Sordes. vel dolor. declinatur ἄσης. *Tanta copia sordium et tanta nausea corpus et animum*

καὶ ψυχήν, ὥστε καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τὴν ἀχθηδόνα προπίπτειν. τουτέστι ῥύπου.

Ἀσηκόρος. ὁ ἀκηδιαστής.

Ἀσήμαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφράγιστα. καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγῖδας ἔλεγον. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὐκ ἔχουσι σημάντορας τοὺς ἐπιστάτας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σημαῖνον. Καὶ Ἄσημος, ὁ ἀγεννής.

350 Ἄσηρος. ὁ μὴ ἔχων σκώληκας.

Ἀσηρώθ. ὄνομα κύριον.

Ἀσία. χώρα, ἡ τῆς ἀνατολῆς. Καὶ Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης. ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα. Καὶ Ἀσιῆτις γῆ, τῆς Ἀσίας.

Ἀσίνιος Πωλίων, Ῥωμαῖος. Ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ιζ'. οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο.

Ἄσιος. ὄνομα κύριον.

Ἀσιών. τὸ ὄρος.

Ἀσιτῶ. ἄρτον οὐκ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

Ἀσθένεια. ταλαιπωρία, νόσος, ἀδυναμία. Καὶ Ἀσθενοῦντας, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίως νόσον φασίν. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας.

Ἄσθμα. πνοή. Καὶ Ἀσθμάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν· τουτέστι πνευστιᾶν. Βάβριος·

Οἷά τις νούσῳ
κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.

2. προπίπτειν — ῥύπου] προσπίπτειν — ῥύπον E. 3. Glossarum hunc ordinem instituit *V. Ἄσημον· Ἀσήμαντα· Ἀσηκόρος. ἀκηδιαστής] Sic Zon. p. 311. πρωτοδικαστής V. C. sive MS. H. Stephani in Thes. Ind. Similis error in v. Λεόντιος μοναχός. De quo monuit etiam Albertius in Hesychium. 4. Zon. p. 322. 5. Καὶ Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Il. κ'. 485. Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. Scholiasta ibi vocem ἀσημάντοισιν exponit, ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα: quae vera est interpretatio. Σημαίνειν enim apud veteres Graecos etiam significabat *imperare*, *regere*, *praeesse*. Unde apud Homerum σημάντωρ λαῶν dicitur, *qui populo praeest*, sive *rector populi*. Hinc igitur ἀσήμαντοι dicuntur, *qui rectore et duce carent*: et ἀσήμαντα μῆλα in dicto loco Homeri, *pecudes* vel *oves*, *quae pastorem non habent*. Repudianda ergo est observatiuncula, quam Suidas paulo post addit, ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων. Ἀσήμαντος enim non per translationem aliquam, sed proprie significat custode vel rectore carens, quoniam verbum σημαίνειν non solum accipitur pro sigillo aliquid obsignare, sed etiam aliis praeesse et imperare, ut ante diximus. Küst. Lex. Seg. p. 451. 9. ἀγεννής] ἀγεννής A. V. C. Mox cum A. B. C. V. E. delevi gl. Ἀσηρῆ. ἀκάθαρτα. 10. Ἄσηρος] Ἄσητος coni. H. Steph. Thes. Ind. 11. Lex. Seg. p. 452. 13. Ἀριστοφάνης] Thesm. 126. Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάτις. Küst. Ex Etymologico sive Zon. p. 318. lacinia petita est, quam post Ἀσιάτιδος κρούματα insertam delevi cum A. B. C. V. E. Εἴρηται δὲ Ἀσιᾶτις ἡ τρίχορδος κιθάρα, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλει τῆς Λυδίας, κειμένῃ ἐν Τμώλῳ τῆς Λυδίας, πρῶτον εὑρέθη. ἢ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ. Ceterum κιθάραν Ἀσιᾶτον extat apud Strab. X. p. 471. κιθάρα Ἀσιὰς apud Schol. Apollon. II, 777. cf. Küst. in Arist. Thesm. 126. Iam quod subiicitur ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα, ferri posset tanquam scripturae quaedam diversitas ad Aristophanem referenda; nunc cum de hoc genere nihil in Comici libris repertum fuerit, credibile κιθάραν Ἀσιᾶτιν esse memoratam, per scribarum torporem oblitteratam. 14. ἢ τῆς] ἢ om. A. B. C.

1. Ἀσίνιος Πωλίων A. B. Ἀσίννιος Πωλλίων Edd. Vide infra v. Πωλίων ὁ Ἀσίνιος: ubi quod affertur opus περὶ τοῦ ἐμφυλίου τῆς Ῥώμης πολέμου, ὃν ἐπολέμησαν Καίσαρ τε καὶ Πομπήιος, id ad amussim convenit historiis Romanis septemdecim (XVI. e Suida tradit Bährius Hist. Litt. Rom. p. 388. nescio quo pacto) volumina complexis. Neque posteriore loco crediderís Pollionem Graecum male cum Asinio Pollione misceri, quippe quem nemo prodiderit de rebus Graecis Latine scripsisse. Quid quod Plutarchus ab recentioribus quibusdam reprehensus, cum Graecam orationem ex Asinii commentariis Caes. 46. excitarit, recte fecisse censebitur, si popularis sui historiam indicavit. His igitur consentaneum ut aut universam istam Pollionis memoriam ad Trallianum referamus, aut priorem partem, id quod Ῥωμαῖος suadet, ad illustrem ducem Antonianum traducamus, alteram Graeculo relinquamus. Illud tamen vehementer iam profligatur, quod adhuc creditum est, Asinii bellum civile Horatio celebratum XVII. libros tenuisse. 4. Ἄσιος] De eo vide v. Παλλάδιον. Küst. De Asio philosopho et τελεστῇ vid. in Παλλάδιον. Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσι Pausan. Achaic. c. 4. Reines. Qui quae de Asio poeta congessit, ea praetermittenda duximus. 5. Ἀσιῶν] Ἀσιών dedi cum A. Theognostus p. 38. Ἀσιὼν Ἀσιῶνος· ὁηλοῖ δὲ ὄνομα ὄρους. 6. ἄρτον] ἄρτον ἢ ἕτερα σιτία E. 7. Ἀσιχίνη agnoscit Zon. p. 318. 9. Ἀσθενοῦντας] Ex Schol. Aristoph. Pac. 635. ἐνδείᾳ ὄντας] ἀδυναμίᾳ ὄντας ἢ ἐνδείᾳ E. 10. Ἀριστοφάνης] In Pace 637. 11. Post ἀσθενοῦντας delevi cum A. V. C. glossam: Ἀισθήσεται. ἐκ τοῦ ᾄδω τὸ ψάλλω. 12. Ἀσθμάζειν] His firmandis si locus est Babrii subiectus, apparet ordinem verborum cum Kuochio in Babr. fr. 5. fuisse invertendum: καὶ Ἀσθμαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμάζειν, τ. πν. Vereor tamen ut ἀσθμάζειν quasi popularis vox ad interpretationem potuerit conferri. Malim igitur, Lex. Seg. p. 451. praeeunte, repeti verbum ἀσθμαίνειν hunc in modum: καὶ ἀσθμαίνειν, τουτέστι πνευστιᾶν. Quamquam praestabat novam glossam constitui, Ἀσθμαίνειν. πνευστιᾶν. Βάβριος. Cf. Hesychius. 14. Οἷά τις] Fragmentum hoc Babrii referendum est ad fabulam illam, quae fert leonem aliquando, morbo simulato humi decumbentem, animalia sine metu ad se accedentia dilacerasse. Fabula nota est ex Mythographis. Küst. Recufrit locus in v. Σπήλυγξ.

meum replevit, ut propter aegritudinem mihi vomendum sit. Ἀσηκόρος. Taedio confectus. Ἀσήμαντα. Nullis sigillis obsignata. σημεῖα enim vocabant sigilla. Et Ἀσημάντοις, incustoditis, vel nullum rectorem habentibus. translatio ducta est a sigillis. Ἄσημον. Ignobile. item quod nihil significat. Et Ἄσημος, ignobilis. Ἄσηρος. Qui nullos habet vermes. Ἀσηρώθ. Nomen proprium. Ἀσία. Asia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος (sive Ἀσιάτιδος) κρούματα, sonus, quem cithara Asiatica pulsata reddit. Aristophanes. Et Ἀσιῆτις γῆ, terra Asiae. Ἀσίνιος. Asinius Pollio, Romanus, scripsit historiae Romanae libros XVII. primusque historiam Graecam stilo Latino exposuit. Ἄσιος. Nomen proprium. Ἀσιών. Mons. Ἀσιτῶ. Panem non comedo. Ἀσιχίνη. Nomen proprium. Ἀσθένεια. Aerumna, morbus, infirmitas. Et Ἀσθενοῦντας, inopia laborantes. calamitatem enim morbum etiam vocant. Aristophanes: *Pauperes inopia laborantes.* Ἄσθμα. Spiritus. Et Ἀσθμάζειν, anhelare. Babrius: *Ut aegrotus humi cubabat, anhelitum simulans*

Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος·

Οὑτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων.

Ἀσκάλαφος. παρὰ τὸ ἀσκελὲς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαλωνίτης. ὄνομα κύριον.

Ἀσκαμωνία. εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

Ἄσκαντος. ἢ μικρὰ κλίνη. τὸ πτωχὸν κλινίδιον. ἢ Ἀσκάντης, κλίνη μὴ ἔχουσα κάνητα· κάνης δὲ ὁ ψίαθος· ἢ ὁ σκίμπους· ἢ δίφρου τι εἶδος· οἱ δὲ τὸν κράββατον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

351 Ἀσκαρδαμυκτί. χωρὶς τοῦ μύειν, ὃ ἔστιν ἀγρίως βλέπειν. Καὶ Ἀσκαρδάμυκτον. Ἀριστοφάνης·

Βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτον.

τουτέστι μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πυκνῶς βλεφαρίζειν, σκαρδαμύσσειν λέγεται καὶ ἰλλωπεῖν. ἀσκαρδαμυκτεῖν οὖν τὸ ἄνω βλέπειν. οἷον, ἀτενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

Ἀσκελές. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον, ἄγλυφον, ἀπελέκητον, οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

Κἀπὶ σεμνὸν ἕζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέραι. ὑποδήματα Ἀττικά. ἢ εὐθεῖα ἀσκέρα.

---

1. Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης] Ἀσκαλαβώτην Lex. Seg. p. 452. καλαβώτην] An κωλώτην? Vide Hesych. v. Κωλώτης. Küst. Pro καλαβώτην Küsterus κωλώτην scribendum coniicit, refutatus a nupero Philes editore, qui p. 120. σκαλαβώτην corrigit. Neuter adeo male; quamvis posterius magis placeat. Καλαβώτην tamen e Suida nondum eiecerim ob Hesychii auctoritatem, qui post τοὺς κωλώτας Argivis καλαβύσσιας dictos fuisse tradit non tantum, sed ipsum illud καλαβώτης habet in v. Καλαβάς, et paulo post. Occurrit praeterea καλαβώτης apud τοὺς ὁ Levit. XI, 20. Proverb. XXX, 28. Alberti. Misc. Critt. p. 273. καλαβώτης E. omisso statim λέγουσι, et addito φησὶ post γαλεώτην. Utramque vocem, et ἀσκαλαβώτης et γαλεώτης probat Schol. Aristoph. Nub. 169. Porsonus ὃν καὶ καλαβ. refingebat. 2. Μένανδρος] Menandri locus ex Eunucho: quod Donatus indicat ad Terent. Eun. IV, 4, 22. Hemst. Ed. Meinek. p. 69. 3. Οὑτοσί] Οὑτοσὶ V. οὗτος Lex. Seg. in hoc desinens. οὗτός ἐστι Donati scripturam improbat Porsonus. Post γέρων delevi cum A. B. V. C. E. quae irrepserunt e Zon. p. 311. Ἔστι δὲ ζωύφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρπον· ἢ καὶ ὁ ποντικὸς καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη νυμφίτζα. Ubi Küsterus: „Ἔστι δὲ ζωύφιον] Eodem modo animal hoc describit Michael Ephesius in Aristot. de Animalium gressu fol. 186. Ἔστι δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης ζῶον ὅμοιον σαύρᾳ, βραχύτερον δὲ σαύρας, καὶ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τείχεσι διατρῖβον τὰ πολλά." Idem deinceps: „νυμφίτζα] Apud Diodorum Siculum lib. I, 83. inter cetera animalia, quae Aegypti religiose colebant, recensetur etiam νυμφίτζα, vel ut ibi legitur νυφίτζα. Verba historici haec sunt: Σέβονται γὰρ ἔνια τῶν ζώων Αἰγύπτιοι καθ' ὑπερβολήν, οὐ ζώνια μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντα· οἷον τούς τε αἰλούρους καὶ τοὺς ἰχνεύμονας καὶ νυφίτζας καὶ κύνας etc. Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud esse Graeco-barbarum et recentioris aevi, facile assentior pererudito iuveni Iosepho Wassio, collegii Reginalis hic Cantabrigiae socio, qui censet vocem illam a librariis in textum Diodori intrusam esse." Küst. 4. ἀσκαλὲς] ἀσκελὲς dedi cum Zon. p. 311. et A. qui in fine ὁ κληρός. Nihil mutat Etym. M. p. 154. 6. Ἀσκαλωνίτης] Sic A. B. E. *V. Edd. ante Gaisfordum: Ἀσκαλών. πόλις Συρίας, ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ταντάλου. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης. Deest gl. A. C. Vide Choeroboscum Cram. p. 169. 7. Ἀσκαμωνία] Vera fortasse est coniectura Porti, qui ἀσκαμωνία corruptum esse censet ex ἡ σκαμωνία: cuius herbae et Suidas infra et Paulus Aegineta lib. VII, 3. mentionem faciunt. Küst. Continuo cum A. C. delevi glossam: Ἀσκανία. λίμνη ἐν Νικαίᾳ. 8. Ἄσκαντος] Vide Etymologum. Küst. πτωχὸν] μικρὸν C. 9. V. Moeris p. 58. et Lex. Seg. p. 452. κάνητα] κάννην Zon. p. 311. 10. ἢ ὁ σκίμπους] Ex Schol. Aristoph. Nub. 633. 11. κράβατον] κράββατον dedi cum A. B. C. *V. item in Σκίμπους. 13. Ἀσκαρδαμυκτί] Porphyr. de Vit. Pythag. p. 13. ἀναβλέποντα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτεί. Leg. ἀσκαρδαμυκτί. Vid. Eustrat. in Aristot. Ethic. VI. p. 93. A. Bentleius in Horat. I, 3, 18. p. 12. Burn. τοῦ μύειν] τοῦ om. C. V. habet Zon. p. 328.

1. Ἀριστοφάνης] Equit. 292. Hoc et Aristophanis locum om. C. V. 3. εἰς ἐμὲ Edd. Scribendum εἴς μ. In fine quod praebent ἀσκαρδάμυκτον A. B. E. cum lemmata Schol. Aristophanis, id etsi cum optimis Comici libris debuit ἀσκαρδάμυκτος dici, praetulimus tamen editae scripturae, quam Lex. Seg. p. 452. tenet ἀσκαρδαμυκτί. Eodem ducit καὶ Ἀσκαρδάμυκτον, sive putamus id ad versiculum nostrum referri, sive profectum ab lectionis varietate. 4. τὸ δὲ σκαίρειν — ὀφθαλμούς om. B. E. C. Haec olim in v. Σκαρδαμύττει erant transcripta. 6. ἰλλώπτειν] ἰλλωπτεῖν nos cum Schol. (ubi supra σκαρδαμυκτεῖν) ἰλλώπειν A. ἰλύκτειν B. ἰλάπτειν E. 7. οἷον, ἀτενὲς] καὶ τὸ ἀσκαρδάμυξον ἀτενῶς E. Post ἐμέ V. C. addunt Ἀριστοφάνης. 8. Ἀσκελές] Hom. Od. ά. 68. Zon. p. 328. 9. Ἀσκέπαρνον] Ex Schol. Sophocl. Oedip. Col. 101. 13. Ἀσκέραι. ὑποδ.] Vide Schol. Lycophronis v. 855. Küst. Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 319. Hemsterhusius in Polluc. X, 50. „Suidas an corruptus sit, qui vocem illam ὑποδήματα Ἀττικὰ interpretetur, non mihi compertum habeo." Pollux quidem VII, 85. huius rei nullum posuit indicium. Fuit cum reponere conarer ὑποδήματα ἀστικά, vel quod in rem magis convenit ὑ. ἰδιωτικά. Ceterum Albertius in Hesychium Περσικά. ἀσκέρα] ἡ ἀσκέρα E.

Ἀσκαλαβώτης. Stellio. Non admittitur καλαβώτης, sed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero senex stellionis instar.* Ἀσκάλαφος. Valde durus. ab ἀσκελὲς et ἁφή. Ἀσκαλωνίτης. Ascalonites. Ἀσκαμωνία. Genus herbae medicae. Ἄσκαντος. Parvus lectus, mendici lectulus. Vel Ἀσκάντης, lectus non habens stoream. κάνης est enim storea. vel lectus humilis. vel sellae genus. alii vero grabatum sic appellant. Aristophanes *Nubibus*: *Exi cum grabato.* Ἀσκαρδαμυκτί. Oculis fixis: cum oculis trucibus intuemur. Aristophanes: *Aspice me oculis fixis.* sive, oculis non conniventibus. σκαρδαμύσσειν enim sive ἰλλωπεῖν dicitur oculos crebro claudere, vel oculis nictare et connivere. huic est contrarium ἀσκαρδαμυκτεῖν, immotis oculis aliquem intueri. Ἀσκελές. Assidue. Ἀσκέπαρνον. Rude, impolitum, non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac et nulla arte polita sede consedi.* Ἀσκέραι. Calceamenta Attica. rectus casus est ἀσκέρα.

Ἄσκευον. ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκευον, ἄνευ ὅπλων. καὶ ὁ Θεολόγος· Βίον ἄσκευον καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής, ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα, μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα.

Ἄσκησις. ἐγκράτεια.

Ἄσκησιν. ἀγωνίαν, καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. Ἀριστοφάνης·

Καὶ μὴν ὁρῶ τοὺς Ἀθηναίους,
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θἱμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται
ἀσκητικόν τι χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Καὶ Ἀσκητικός, φιλομαθής, φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος.

Θηλυχίτων ἀσκητὸς ἐνσπείροισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλεανός· πόλις δέ ἐστι Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη· τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμενοῦς τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά. ** ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλε-

---

1. Ἄσκευον] Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 311. Vid. Sophocl. Electr. 36. 2. ὁ Θεολόγος] Gregor. Naz. Or. XX. p. 357. B. Hemsterhusius in Polluc. X, 15. „Quem ex Nazianzeno locum adducit, non ad illum significatum congruit; nam ἄσκευος et ἀπέριττος βίος vita et libera, facilis, neque ullis impedita instrumentis." 3. Ἀσκηθής] Hom. Il. κ'. 212. 4. Ἀσκήσασα] Hom. Il. ξ'. 179. Vid. Hesychius, Lex. Seg. p. 452. et Zon. p. 325. 7. Ἄσκησιν] Lex. Seg. p. 452. desinens in λέγουσιν. „Legendum potius et distinguendum: Ἄσκησιν. ἀγωνίαν. Ἀγωνιᾶν δὲ ὡς ἡμεῖς — λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν. Forsan respicit ad locum de Republ. III. p. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. I. p. 588. A. *Dobraeus* in Aristoph. Plut. 585. Parum ille Suidam habebat tritum, qui mediae glossae secundarium quendam locum de voce ἀγωνιᾶν voluerit inseri. Nobis grammatici, minus quidem diserti ut in re pervagatissima, praeparationem et laborum constantiam ad victoriam sive laureae palmaeve seu coelestis gloriae reportandam videntur subindicasse. Vide qui formulam ἐν ἀσκήσει σώματος explanet Liban. T. II. p. 78. Ceterum v. Fabri Agonist. p. 376. sq. 8. προσδοκᾶν] προορᾶν E. Mox vulgarem distinctionem λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκ. praeeunte vel Lex. Seg. refinxi. 9. καὶ ἀθλητὰς] Sic A. B. C. E. V. edd. ante Küsterum, qui τοὺς ἀθλητὰς tacite posuit. Erotianus a Gaisf. allatus p. 70.: Ἀσκητέον. ἀθλητέον. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Addantur Pollux III, 143. et Phrynichus Seg. p. 17. 10. Ἀσκητικόν] μέγα aegre crediderim ad interpretandum ἀσκητικόν facere potuisse. Mihi quidem id reliquum esse videbatur ex integriore verborum ordine, ut μέγα pro grammaticorum more voci χρῆμα subiungeretur. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistrata 1087. locus hic ita legitur, uti et apud Suidam legi debet: Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ τούσδε τοὺς αὐτόχθονας Ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων Θοιμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται Ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος. Omnis locus loci huius latet in ambiguitate vocis ἀσκητικόν, quod proprie de athletis dicitur. Cum enim chorus senum cives Athenienses suum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικόν dixisse videtur comicus, ut significaret, eos more athletarum, qui certaturi se nudare solebant, ad certamen et pugnam se accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo significare voluit, alludens ad morbum ἀσκίτην, qui hydropis genus est; quoniam penes intenti et inflati hydrope quasi laborare videntur. *Küst.*

1. Edd. τὰ ἱμάτια. ἀποστέλλοντας] Quid est ἱμάτια ἀποστέλλειν? Leg. ἀναστέλλοντας, *sursum trahentes, succingentes.* Vid. Eurip. in Bacchis. *Toup.* MS. Mirificus error. Facete Comicus vestes facit intumescente pube quasi reverberari et in amplissimum sinum protrudi. Vide vel insolentiorem dictionem Xenophontei libri de Rep. Lac. 4, 4. 3. Ἀσκητικός] Lex. Seg. p. 452. 4. Ἀσκητός] Theocrit. Id. I, 83. *Toup.* 5. Θηλυχίτων] Versus Antipatri Sidon. XXVII, 3. Anthol. Pal. VI, 219. εὐπείροισι] εὖσπείροισι A. C. V. 6. Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.] De hoc Asclepiade aliisque eiusdem nominis scriptoribus vide Meursium in Chalcidium pp. 24. 25. 26. 27. Praeter auctores autem a Meursio ibi laudatos Asclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Eustathius in Il. ώ. p. 1351, 41. et in Odyss. λ'. p. 1697, 53. Küst. Ions. de Scriptt. Hist. Phil. p. 168. 206. 215. *Hemst.* Ἀσκληπιάδης — διορθωτικά, neglectis nonnullis, *Eudocia* p. 64. De Asclepiade Myrleano quae memoriae prodita sunt perpauca, collegit Werferi diligentia in Actis Philol. Monacens. T. II. p. 535. sqq. Μυρλεανός — καλουμένη] Haec in gl. Μυρλεανός nescio quis transcripsit. Similiter Eustath. in Il. λ'. p. 869. ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιανῆς Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας. 8. γένος ἦν] γένος om. V. Γραμματικός] Asclepiadem in opere de Grammatica citat Sext. Empir. I, 16. *Reines.* Id est §. 252. ἐν τῷ περὶ γραμματικῆς. Ex Suida praesto v. Ὀρφεύς. Librum copiosissimum aperte Myrleano tribuit Scriptor quidam de Vita Arati. Nec dubito quin Ἀσκληπιάδης ὁ Σμυρναῖος in Schol. Dionys. Thr. p. 784. ad hanc normam sit revocandum. 10. Εὐμενοῦς] Εὐμελοῦς B. E. 11. βιβλίων] βιβλία B. E. satis probabiliter. ἐπαίδευσε δὲ] Haec cum sequentibus de altero quodam Asclepiade dicta fuisse vel temporum ratio vicerit, cum qui regum Attali et Eumenis esset aequalis, multis annis aetatem Pompeii debuerit superare. Proinde Ionsius II, 17, 3. audiendus, qui Myrleanum iuniorem eundemque grammaticum inde collegerit extitisse, quod Sextus adv. Math. I, 72. ab Asclepiade tradat Dionysium Thracem esse reprehensum. Neque ambiguum quin eundem Strabo III. p. 108. designarit: καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἀνὴρ ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικὰ καὶ περιήγησίν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκὼς τῶν ταύτῃ. Ad hunc autem convenit et libros grammaticos et Nestoridem aliosque labores (quibus aptum ἔγραψε πολλά) referri, quos adhuc praeter Clinton. F. H. III. pp. 59. 523. nemo dubitavit Asclepiadae uni Myrleano largiri. Sensit tamen aliquantum Werferus (p. 554.), cum Alexandrinum quempiam, cuius nomen a principio intercidisset, a Suida suspicaretur intelligi. Nos indicia lacunae posuimus.

Ἄσκευον. Non instructum, omni supellectile carentem. Et Theologus dixit *vitam simplicem et apparatu carentem.* Ἀσκηθής. Illaesus, incolumis. Ἀσκήσασα. Quae ornavit, quae accurate texuit. Ἄσκησις. Continentia. Et ἄσκησιν, id quod ἀγωνίαν. idem vero ut nos de metu et expectatione futurorum dicunt: item cum veteres tum Plato appellant ἀσκητὰς et ἀθλητὰς perinde. Ἀσκητικόν. Magnum. Aristophanes. *Atqui video Athenienses, tanquam luctatores, vestes ab ventribus reiicentes: ut appareat eos tentigine laborare.* Et Ἀσκητικός, discendi cupidus, sapientiae studiosus. Ἀσκητός. Magno studio ornatus. *Muliebriter vestitus, et ornatus corymbis in spiram convolutis.* Ἀσκληπιάδης. Asclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (est autem Myrlea urbs Bithyniae, nunc Apamea vocata,), si tamen altius genus eius repetas, Nicaeensis; grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumenis Pergamenorum regum tempore. scripsit Philosophorum librorum emendationes.** Romae autem tempore Pompeii Magni docuit, et Alexandriae regnante

ξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά.

Ἀσκληπίειον φάρμακον. Ἀσκληπιεῖον δὲ ἱερόν. Καὶ Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροί, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. οὗτος δὲ παρὰ τὸ ἀσκελῆ καὶ ἤπια φυλάττειν τὰ σώματα.

[Ὅτι Ἀσκληπιὸς ἔφορος τῆς ἰατρικῆς Παύσωνα
352 καὶ Ἶρον κἂν ἄλλον τινὰ τῶν ἀπόρων ἰάσαιτο.] καὶ Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ, περιπνευμονίαν καλοῦσιν Ἀσκληπιαδῶν παῖδες αὐτήν, πιεζόμενος τὰ μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς.

Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος ἐκ παίδων εὐθὺς ὡμολογεῖτο ὀξύτατος καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τῶν ἡλικιωτῶν· ὥστε καὶ πολυπραγμονῶν οὐδὲν ἐπαύετο περὶ ἑκάστου τῶν παραπιπτόντων, ὧν ἥ τε φύσις ἀπεργάζεται θαυμασίων καὶ τέχνη ἑκάστη παρέχεται δημιουργημάτων. ἐν γοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ παντάπασι κατανενοήκει τῶν τε βαφικῶν χρωμάτων τὰς μίξεις ἁπάσας, καὶ τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων βαμμάτων παντοδαπῶν, ἔτι δὲ τῶν ξύλων τὰς μυρίας διαφορότητας, ὅπως αὐτῶν αἱ ἶνες ἔχουσιν εὐθύτητος πέρι καὶ διαπλοκῆς. ἀλλὰ μέντοι λίθων καὶ βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε καὶ ἰδέαι, τῶν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τῶν σπανιωτάτων, ἀνεζητοῦντο καὶ εὑρίσκοντο πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ παρείχετο πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβουσι, παρακαθήμενός τε συχνὰ καὶ περὶ ἑκάστου ἀνερωτῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον. τὴν δὲ περὶ φυτῶν ἱστορίαν ἐπὶ μείζονος ἠγάπα τιμῆς· καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν περὶ ζῴων, τά τε ἐνόντα διὰ τῆς ὄψεως ἀνακρίνων καὶ τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μακρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος. τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην ἐλπίδα σύντονόν τε καὶ ἐρωτικήν· φιλοσοφοῦντα μέντοι ὑπὲρ ἐκεῖνον καὶ τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ κεκοσμημένον. τοιγαροῦν ἀνέθηλεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. ἤδη δὲ καὶ ἐς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπόῤῥητον θέμιν, ἔς τε

1. τοῦ δ' Πτολεμαίου] Fortasse ἡ vel δ'. 8. vel 9. repugnat enim vox νέος. *Reines.* Opinor Soterem alterum significari. 3. Καὶ Ἀσκληπιεῖον φάρμακον. Ἀσκλήπειον] Sic Edd. καὶ Ἀσκλήπειον φάρμακον. Ἀσκλήπιον A. Ἀσκλήπειον φάρμακον καὶ Ἀσκληπίειον. Ἀσκληπιῶν V. Ἀσκλήπειον καὶ Ἀσκληπίειον φ. Ἀσκληπίων *V. Ἀσκλήπειον φ. καὶ ἀσκληπιεῖον. ἀσκληπιὸν δὲ ἱερόν C. Hinc deleto καὶ genuinum emersit Ἀσκληπιεῖον, quod reduxi: v. Lex. Seg. p. 452. Theognost. Cram. p. 169. sive in Anecd. Bekkeri p. 1343. et Lobeck. in Phryn. p. 370. 4. Ἀσκληπιάδαι οἱ] Ἀσκλήπιοι V. ἀπὸ — δὲ om. V. Mox ἀπὸ τοῦ Ἀσκ. E. 5. φυλάσσειν] φυλάττειν dedi cum A. V. Cf. Etym. M. p. 154. 7. Ὅτι Ἀσκλ. et quae sequuntur *V. post gl. Ἀσκληπιόδοτος collocavit, nos priorem sententiam notavimus, quam nescio quis ex v. Παύσων deprompserat. Hac via saltem Aeliani posterior locus confirmabit praegressum Ἀσκληπιάδαι. τῆς ἰατρικῆς] ἦν ἰατρ. B. ἦν τῆς ἰατρ. E. Cf. v. Γράμματα. 10. Ἀσκληπιαδῶν] Ἀσκληπιῶν E. 12. Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascio de Vita Isidori, ex quo non pauca quoque de eodem Asclepiodoto in Bibliothecam suam transtulit Photius cod. CCXLII. p. 1052. 1053. quem vide. Fuit hic Asclepiodotus discipulus Procli, philosophus et medicus celebris; qui vixit sub Anastasio Dicoro, ut monuit Lambecius in Codinum num. LXV. quem consule. *Küst.* Hunc cum tota ῥήσει Suidae Possevinus in Bibl. Sacr. t. I. p. 122. immani errore inter scriptores sacros rettulit. *Reines.* Cf. vv. Δαήμονες et Κηροῦ εὐπλαστότερος. Vid. Ionsium S. H. Ph. III, 18. 15. φύσις] ἡ φύσις A. 19. τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων] Mirifica dictionis perversitas. Legendum censeo, ἀσκουμένων (v. Wessel. in Herod. II, 130. et Blomf. gloss. Perss. 187.), vel, quod etiam simplicius, κομμουμένων. 21. εὐθύτητος] εὐθύτητος πέρι A. B. V. Med.

2. αἱ ποικίλαι δυνάμεις] αἱ δυνάμεις αἱ ποικίλαι E. 4. ὄχλον] ὅπλον V. 5. τοῖς περὶ] τοῖς δὲ V. 6. ἑκάστου] ἕκαστον B. E. 8. ἠγάπα] ἤγαγε Lobeckius in Phryn. p. 419. Illud non indignum scitula nostri scriptoris elegantia. 13. τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι] Haec repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς. *Küst.* 15. λειπόμενον] λιπόμενον V. 16. ἀναγομένην] Huius proprietatem satis commonstrant quae supra sunt ascripta gl. Ἀγαθοεργία. Sed displicet verborum positus. 17. ἐρωτικήν *V. 18. μέντοι om. *V. 20. Ἀφροδίτης om. A. Dicit aeteram utram Aegypti civitatem Aphroditopolin; item incertum cui nummus sit tribuendus apud Zoëgam Numm. Aegypt. Imperat. p. 75. insignis nomine Ἀφροδιτοπολίτης. Ceterum ignarum Aegyptiacae doctrinae fuisse Asclepiodotum intelligitur ex v. Δαήμονες. ἤδη δὲ καὶ] Haec olim repetebantur gl. Ὀσιριάζουσαν. 21. ὑπερορίους] ὑπερορίας B. E. Tum ἀπῴκησε A.

Ptolemaeo quarto adolescens commoratus est. scripsit multa. — Ἀσκληπίειον, est adiectivum ab Ἀσκληπιός. Ἀσκληπιεῖον autem Aesculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, medici, ab Aesculapio ita dicti. ipse Aesculapius a Graecis ita appellatus est, quod corpora sana et integra conservet. *Aesculapius, medicinae praeses, Pausonem et Irum et quemvis alium ex pauperioribus sanare queat.* item Aelianus: *Ille vero morbo, quem medicorum filii περιπνευμονίαν vocant, misere cruciatus ab hominibus primum opem medicam petebat.* Ἀσκληπιόδοτος. Asclepiodotus. huic a puero statim omnes eam laudem tribuebant, quod et ingenii acumine et varia eruditione aequalibus suis praestaret, adeo ut nunquam in causas rerum quotidie occurrentium et admiratione dignarum, quas tam natura quam ars producere solet plurimas, diligenter inquirere cessaret. itaque brevi temporis spatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones et omne genus ornamentorum ad vestes pertinentium perdidicit; praeterea sexcentas lignorum differentias earumque venas, tam in rectum productas quam obliquo ductu sibi implexas; item varias facultates et formas herbarum, tam earum quae obviae sunt, quam rarissimarum, omni studio investigabat, donec eas inveniret. multum etiam molestiae exhibebat cuiusque generis artificibus, quippe frequenter iis assidens et de singulis accuratissime inquirens. plantarum autem cognitionem magni in primis faciebat; sed pluris historiam animalium, quorum proprietates partim oculis diiudicabat, partim quae oculis cerni non poterant, auditu quantum fieri poterat explorabat, et veterum de hisce scripta lectitabat. fuit autem genere Alexandrinus. Huius igitur optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habeo, eumque cognovi, quod ad studium pietatis et intensam in deum fiduciam amoremque attinet, patre non multo inferiorem; at si philosophiam artesque humaniores spectes, eodem superiorem fuisse. quare non solum urbs Veneris magna sub eo sanctitatis

Ἀλεξάνδρειαν τὴν Ὀσιριάζουσαν καὶ τῆς ἕω πολλαχῆ τὴν μαγεύουσαν. γενόμενος δὲ πρὸς τῷ σεμνῷ καὶ εὐτράπελος, ἡδίστην παρείχετο τοῖς ἐντυγχάνουσι τὴν αὐτοῦ συνδιαίτησιν. εὐφυὴς δὲ ἐκ παίδων γεγονὼς ἄχρι γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν καὶ ὕμνους προστιθείς ἐστιν οἷς. οἰκονομικὸς δὲ ὢν καὶ γεωργικὸς ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀπέτισε χρέα πολλά. ἐν χρηματισμῷ δὲ δικαίῳ κατάστας, ὅμως ἐν δαπανήμασι μεγάλοις ἐγένετο, τῆς τε ἱερᾶς εἵνεκα προαιρέσεως καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δοκούσης καὶ τῷ οἴκῳ συνήθους. ὥστε ἠναγκάσθη
363 καὶ || αὐτὸς ὕστερον ὑπόχρεων τὴν οὐσίαν καταλιπεῖν ταῖς θυγατράσι. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. ἔστιν ἐν τῷ Λεισιδαιμονία.

Ἀσκὸν δέρειν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων πράττειν τι. τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐκδερματίζειν. ὑπὲρ τοῦ πιστευθῆναι αὐτὸν ἐμμένειν τοῖς ὑποκειμένοις προσέθηκε πλέον ἢ ἐκεῖνοι ἐπέταξαν, καὶ λέγει καταφρονεῖν ἐκδερομένου τοῦ δέρματος. ὁ γὰρ τὰ μείζω ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν εὐχερῶς ἂν τὰ ἥττονα ὑπενέγκοι.

Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ Λαβὶδ λέγει, Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαινόμενος καυνοῦται, καὶ φυσώμενος ἐξογκοῦται· ἐν δὲ τῇ πάχνῃ σκληρύνεται καὶ πήγνυται. οὕτω καὶτοῦ σώματος ἡ φύσις καυνοῦται μὲν τῇ τρυφῇ καὶ ἐξογκοῦται, τῇ δὲ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ ταπεινοῦται καὶ πιέζεται. καὶ τούτου μάρτυς ὁ Παῦλος, βοῶν· Ἀλλ' ὑποπιέζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι. τοιγάρτοι καὶ ὁ προφήτης, ἐπειδὴ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ κρείττων ἦν τῶν παθῶν, εἰρήνης δὲ ἀπολαύσας τοῖς ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἐβλάβη σκιρτήμασι, ταπεινώσας τὸ σῶμα τῶν θείων νόμων τὴν μνήμην ἀνενεώσατο.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Ἀριστοφάνης·

Κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτόν τινα χόα· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ στεφάνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἐπι-

---

1. Ὀσιριάζουσαν] Ὀσιριάζουσαν B. E. Edd. ante Küst. Latet ὀργιάζουσιν, quod in posteriore glossa legebatur: cf. Valck. in Adoniaz. p. 193. 4. αὐτοῦ] αὐτῆς B. E. 7. καὶ ὕμνους προστιθείς om. *V. 11. εἵνεκα] ἕνεκα E. 18. Ἀσκὸν δέρειν] Haec petita sunt e Scholiis paulo aliter quam nunc leguntur conformatis in Aristoph. Nub. 441. sq. 20. ἐμμένειν etiam Schol. 22. ἐπέταξαν] προσέταξαν E pr. cum Schol. Aristoph. τοῦ σώματος Schol.

3. ἐν πάχνῃ] In prioribus editt. post vocem πάχνῃ additum legitur Θεοδωρήτου ἑρμηνεία. Sed verba ista a MSS. Pariss. absunt, et ex margine in textum irrepsisse videntur: quae proinde delenda censui. Küst. Λαβὶδ λέγει] Haec et quae sequuntur sunt verba Theodoreti in Psalm. CXVIII, 83. p. 894. ut Pearsonus monuit. Küst. ἐγενήθη] ἐγενήθην A. 5. φυσσώμενος] φυσώμενος A. V. 7. καὶ ἐξογκοῦται· τῇ δὲ ἀσκ.] Apud Theodoretum sic legitur, καὶ ἐξογκοῦται, καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς ἐξανίσταται· τῆς δὲ ἀσκητικῆς κακουχίᾳ ταπεινοῦται etc. Küst. 9. ὁ Παῦλος] I. Corinth. 9, 27. ὑποπιάζω] ὑποπιέζω E. ὑποπιέζω A. Theodor. 13. τοῖς ἀπὸ] τῆς ἀπὸ E. 14. ἐβλάβη] ἐφθάρη B. E. δὲ τὸ] δὲ om. A. V. E. Med. Mox σῶμα τὴν θείαν μνήμην E. 15. Quae post ἀνενεώσατο sequebantur, ex v. Ὄνον πόκαι derivata, Ἀσκὸν τίλλειν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν: omisi cum A. V. C. Praeterea ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ignorabant B. E. 16. Ἀριστοφάνης] Acharn. 968 — 70. (999.) 17. κατὰ τὰ πάτρια post σάλπιγγος ponit *V. τὰς χοὰς] τοὺς χόας dedi cum A. C. V. sive codice H. Stephani Thes. T. IV. p. 481. D. 20. ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς] Vide Meursium de Graec. Fer. v. Ἀνθεστήρια. Küst. ταῖς χοαῖς omnes MSS. Vid. H. Steph. l. l. | Forma vocis commenticia. 21. χοᾶ] χόα dedi cum A. χοᾶν C. Accentus rationem non satis videtur Buttmannus expedisse. Congius enim in rebus vitae communis si quando profertur, χοῦ et χοᾶς (cf. Pierson. in Moer. p. 412. Elmsleio quamquam invito) opinor esse probandum; sin solemnia Choum et urcei sacri aguntur, tenorem retrahi. Dubitabat Maltby in Morelli Lex. Prosod. p. 1076. φυλλίνῳ] φιλίνῳ E. στεφάνῳ addunt A. B. C. E. *V. 22. Similiter Hesychius v. Ἀσκὸν λήψεται.

---

fama floruit, sed etiam ad extera loca, Alexandriam nempe Osiridis cultui deditam et multas Orientis urbes magiae addictas arcanam illam religionem propagavit. cum autem gravitatem urbanitate quadam temperaret, qui cum eo conversabantur, ex consuetudine eius magnam omnes voluptatem capiebant. idem cum a puero ad senectutem usque ingenii dexteritate valeret, plurimis rebus propria industria inventis templa reddidit instructiora, nunc simulacra exornans, nunc hymnos novos prioribus addens. rem familiarem etiam et rusticam cum diligenter curaret, patre mortuo multa debita dissolvit; et quamvis iusto quaestu magnam pecuniae vim sibi pararet, ingentes tamen sumptus fecit, tum ob consuetam erga sacra et templa liberalitatem, tum ob externum vitae splendorem, qui et necessarius esse videbatur, et eius genti familiaris fuerat. quare et ipse tandem patrimonium obaeratum filiabus relinquere coactus est. Haec scripsi, ut exiguam saltem gratiam pro multis, quae in me contulit, beneficiis ei redderem. [De hoc Asclepiodoto vide etiam in v. Λεισιδαιμονία.] Ἀσκὸν δέρειν. *Utrem caedere.* dicitur in eos qui magnifice et supra modum aliquid promittunt: per me vel uter ex pelle mea corpori detracta conficiatur. quo fidem faceret, se pacta constanter servaturum esse, plus addidit quam illi imperarant, negans se curare, si vel pellis sibi detrahatur. qui enim pollicetur se maiora toleraturum, is multo magis minora tolerabit. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. David dicit: *Factus sum sicut uter in pruina.* uter calefactus distenditur et inflatus tumescit; at idem in pruina durescit et contrahitur. sic etiam natura corporis deliciis inflatur et turgescit; at disciplinae severitate tumorem amittit et deprimitur. huius rei testis est Paulus, exclamans: *At corpus meum castigo et subigo, ne qui aliis praedicarim, ipse futilis fiam.* quamobrem etiam Propheta, dum ab Saul affligebatur, moderate et continenter vixit; at idem cum pacem esset nactus, voluptatum illecebris succubuit. cum igitur corpus durius tractaret, legis divinae memoriam renovavit. Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Aristophanes: *More patrio congios bibere ad tubae sonum. quisquis autem ebiberit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.* in festo enim Choum certamen erat propositum de ebibendo congio; ubi victor corona frondea coronabatur, et utrem vino plenum praemii loco accipiebat. ad tuba-

νον. ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ἐσκώπτετο. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνας ἑστάναι· τὸν προπιόντα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ.

[Καὶ Ἀσκοφορεῖν.] ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφας ἔφερον· ὅθεν σκαφηφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶ-
334 χον ἣν ἐβούλοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον. ὅθεν ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. Καὶ παροιμία· Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι· ἐπὶ τῶν εἰκῇ καὶ διακενῆς δεδιττομένων. Καὶ Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια· ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῷον. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

Κἦν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπιλεῖψαι σοὶ τράγε θυομένῳ.

Ἀσκωλίαζε δέ, ἀντὶ τοῦ ἅλλου. κυρίως ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθαινον· καθάπερ Εὔβουλος ἐν Λαμαλίᾳ φησὶν οὕτω·

Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον
καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγχάζετε
ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

Καὶ Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκω-

---

1. ὁ δὲ Κτησιφῶν — χοᾶ] Ex Schol. Aristoph. Acharn. l. l. προγάστωρ] γάστωρ C. *V. 3. ἐφ' οὗ] ἀφ' οὗ V. οὗ C. Malim ἐφ' ᾧ. Continuo delevit Gaisfordus ἔδει, a Küstero invectum, cum A. B. C. E. *V. Schol. Mox idem Küsterus non male ἀγῶνα: sed retinui ἀγῶνας cum A. B. E. C. Med. 4. προπιόντα] Sic habent omnes editiones. Sed legendum est πρῶτον πιόντα, ut apud Scholiastam Aristophanis. Küst. Non multum recedit προπίνειν, sodales occupare bibendo. Cf. Luciani Cronosol. 18. πιόντα V. C. ὡς νικήσαντα — ἐπράττετο τὰ δὲ om. A. 5. τι οἷον] οἷόν τι E. 6. καὶ Ἀσκοφορεῖν om. *V. C. qui post πομπαῖς inserunt ἀσκοφοροῦντες. Non frustra: nam quae sequuntur usque ad v. ἐκαλοῦντο mutatis quibusdam, ea potissimum lege, ut praeteritis sufficeretur usus praesentium, repetita sunt ex Etym. M. p. 155. cui consentit Lex. Seg. p. 214. Unde colligitur illa καὶ Ἀσκοφορεῖν, quae uncis notavimus, olim in marginem fuisse conjecta. 8. ποιεῖν] πιεῖν C. 10. σκάφας ἔφερον] Huc pertinent verba Zenobii V, 95. Συστομώτερος σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπῤῥησίαστον, οἷς οὐδὲ χαυεῖν ἐφεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. Vide etiam Suidam infra v. Συστομώτερον, Hesych. v. Σκαφηφόροι, et Harpocrationem ead. v. Küst. σκάφος A. B. C. V. E. Med. Mox σκαφοφόροι Med. 13. παροιμία] καὶ παροιμία B. E. V. C. Vide notata in Hesych. v. Ἀσκοφλαυρίζεις (ubi priora saltem sic resarciemus: Ἀσκῷ φλαυρίζεις. οὐδενὶ καταπλήττεις. ὡς τό, Ἀσκῷ μορμολύσσῃ) et infra v. Μορμολύττεται: καὶ διακενῆς om. Macarius in ed. Arsen. p. 81. 15. Ἀσκωλιάζειν] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1130. Ἀσκολίαζον A. C. Ἀσκωλιάζον *V. 16. σκώλια A. B. V. idque olim lectitatum fuisse docet quae in Edd. ferebatur glossa commenticia Σκώλια. Conf. Hemsterhusius in Arist. Plut. p. 429. Ἀσκωλιάζειν τὸ τὰ Ἀσκώλια ἄγειν. Ἀσκώλια δὲ ἦν ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐν ᾗ E. ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς] Lege et supple ex Schol. Aristoph. ἥλλοντο ἐπὶ τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις. Küst. Debuit ille cum Schol. omittere τοῖς. Lenior quam suavior Hemsterhusii coniectura ἐνήλλοντο. Sed Marcianus Harpocratio in ed. Bekk. p. 37. ἥλλοντο τοὺς ἀσκούς.

1. γοῦν] οὖν V. C. Omisit Aldinum Scholiorum exemplum. ἐπίγραμμα] Eueni VII. Anth. Pal. IX, 75. φέρεται] φαίνεται A. 3. ὅμως ἔτι] ὅμως δ' ἔτι vel ὅμως δέ τι A. B. E. C. V. Schol. Aristoph. δ' non agnoscit codex Pal. neque Suetonius Domit. 14. 5. ἐπισπεῖσαι] ἐπιλεῖψαι dedi cum A. B. E. V. C. et Schol. Rav. Aristoph., probante Hemsterhusio in Plutum. 6. κυρίως] κυρίως δὲ E. Schol. 7. τὸ ἐπὶ] Sic Zon. p. 326. ἐπὶ τὸ ἐπὶ C. V. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ Hemsterh. 10. ἐνωλίσθαινον mendose Schol. Lege ὠλίσθανον. 11. Λαμαλίᾳ] An Λαισάλῳ? Eius Eubuli fabulae meminit Athenaeus IV. p. 247. A. Hemst. Nomen ignorat Schol. Λαμασίᾳ Meinekius Qu. Scen. III. p. 19. 12. τοῦτο Harpocr. Marcianus. ἀσκοὺς] ἀσκὸν A. V. Schol. ἀσκῶν C. ἀσκὸν εἰς μέσον χαμαὶ Bentleius: qui in versu seq. εἰςάλλεσθε sumpsit a Schol. Praeterea ἐς μέσον *V. 15. Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς] Eadem habet Etymologus. Küst. Item Timaeus p. 51. ubi multa Ruhnkenius. Adde Schol. Platon. p. 375. 16. ὑστερούμενοι] Legendum ἢ στερούμενοι cum Lex. Seg. p. 452. et Etym. M. Adde Philem. p. 276. Ὁ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκλ.] Cum hoc fragmento, quod ex Aeliano deprompturn est, coniungenda sunt, quae leguntur infra vv. Βουλυτός, Ἔσθενε, Κυλλοῦ πήραν et Συνφδά. Küst. Novissima sunt ex v. Συνφδά complenda.

---

rum vero sonum bibebatur. Ctesiphon autem ob crassitiem et obesitatem ventris ab comicis exagitabatur. In hoc igitur festo Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui insistere oportebat, qui bibendo certarent; quique primus congium exhausisset, is victor utrem praemii loco accipiebat. † In festo Bacchi alia munia cives obibant, alia vero inquilini legibus facere tenebantur. inquilini igitur vestibus puniceis induti scapham ferebant; unde σκαφηφόροι appellati sunt. cives vero suo quisque arbitrio vestiti utres ferebant: unde ἀσκοφόροι dicti sunt. † Et proverbium: *Utre terrere.* de iis qui vanum terrorem incutere conantur. Et Ἀσκωλιάζειν. Athenienses festum, Ascolia vocatum, celebrabant, in quo in Bacchi honorem super utres [caprinos] saliebant. videtur autem caper viti esse inimicus: in quem eam ob causam Epigramma extat, his conceptum: *Rode caper vitem: tamen hinc, cum stabis ad aras, In tua quod spargi cornua possit, erit.* Ἀσκωλίαζε vero significat, salta. proprie ἀσκωλιάζειν dicebant supra utres saltare, risus movendi gratia. in medio enim theatro ponebant utres inflatos et unctos, super quos qui saliebant, labebantur; ut Eubulus *Damalia* testatur his verbis: *Et praeterea utribus in medio positis insilite, et ridete, siqui dato signo in terram labuntur.* Et Ἀσκωλιάζοντες, qui uno pede saltant, praeter naturalem incessum. *Ille vero, ut mihi videtur, instinctu Aesculapii altero claudicans pede*

λιάζων θάτερον τῶν ποδῶν ἔρχεται, καὶ ὄρθριον ᾠδομένου τοῦ παιᾶνος τῷ Ἀσκληπιῷ ἑαυτὸν ἀποφαίνει τῶν χορευτῶν ἕνα, καὶ ἐν τάξει στὰς ὥσπερ οὖν παράτινος λαβὼν χοροδέκτου τὴν στάσιν, ὡς οἷός τε ἦν συνάδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει. Καὶ ἀσκωλιασμὸς ὁμοίως, τὸ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς βαίνειν.

[Ἀσκοπήρα. τὸ μαρσίπιον, ἤτοι τὸ σακκοπάθνιον.]

Ἄσκοπον. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. Καὶ Ἀσκοπος λώβη, ἀπροόρατος· τουτέστιν ὁ θάνατος.

Ἀσκούμενος. κατασκευάζων, κοσμῶν.

Ἀσκῶ. αἰτιατικῇ.

Ἄσκωλον. τὸ λεῖον.

Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπασιήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας τὰς ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρυκίων ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Ἀσκραῖος. ὁ Ἡσίοδος.

Ἄισμα. τὸ μέλος, ἡ ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ τὸ διάσμα. καὶ Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι· μεταβολῇ τῶν δύο σ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.

Ἀσμενίζω. Οἱ μὲν οὖν ὄλεθρον ἀσμενίσαντες καὶ παρακρουσθέντες ὑπὸ τῆς ὑποσχέσεως ἥλωσαν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ.

Ἄσμενος. χαίρων, ἡδέως, προθύμως. Καὶ Ἀσμενέστατα, ἀντὶ τοῦ προθυμότατα. Ἀσμενέστατα τὴν πρόκλησιν ἀποδεδεγμένοι. λέγεται καὶ Ἀσμενέστατα.

Ἀσολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

Ἀσώματον. Ὅτι διττόν. τὸ μὲν τῷ ἀριθμῷ, ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαήλ, Γαβριήλ· ἀριθμῷ γάρ· τὰ δὲ οὔ, ὡς τὰ καθόλου.

Ἀσωπός. ποταμὸς Θηβῶν.

Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβλητο.

Ἀσωτία. ἡ ἁμαρτία. Ἑκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι, τό τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα, καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι· ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὖσαν, εἴτε μείζω εἴτε φαυλοτέραν· ἐκεῖνο δὲ σμι-

---

1. ὄρθριον] ὄρθιον E. 3. τάξει] ἐν τάξει A. B. C. E. V. 4. ὡς οἷός τε] ὡς om. B. E. In extremis habet margo B. Ὅτι οἱ ἀσκοὶ ἀλσὶ σμηχόμενοι βελτίονες γίνονται: petita quidem ex v. Ἁλσὶν διασμηχθείς. 7. σακκοπάθνιον] Leg. σακκοπήριον. Reines. σακκοφάτνιον MS. Lex. apud Cangium in Σακκοπάθνιον (sive MSS. Zonarae p. 318.), qui nihil in vulg. videtur desiderasse. Ceterum οἷον τὸ σακ. E. Glossam om. V. C. „Vox Ἀσκοπήρα a Suetonio Latinitate donata est Neron. 45." Gaisf. Ἀσκοθύλακον, in re ut opinor gymnastica, Comicis usurpatum esse monet Lex. Seg. p. 452. 9. Ἄσκοπον] Lex. Seg. p. 452. Ἄσκοπος λώβη] Sophocl. El. 864. 11. Ἀσκούμενος] Lex. Seg. p. 452. Ἀσκ. γυμναζόμενος Zon. p. 325. 12. Om. vulg. Silet Gronovius. Vide Philem. p. 275. 14. Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 366. Quae repeti quondam solebant sub v. Διφθέρα. Usitatior appellatio τροπωτήρ. Petita sunt ex v. Ἀπίκιος. ταῖς] τοῖς B. C. V. Mox τρῆμα om. C. V. 18. Post v. Λακωνικῇ extabant, quae auctoribus A. V. deleta sunt, haec: Ἀσκώνιος Παιδιανός. ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν φοίνην κληθεὶς οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. 19. Ἡσίοδος] Addit E. ὡς ἐκ τῆς Ἀσκρας.

1. Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι] Σώφρων διάττεσθαι I. Gronovius et Valckenarius in Theocr. Adon. p. 205. f. Σώφρων δὲ ἄττεσθαι Blomfieldius in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 563. Poterat lenius καὶ Σ. ἄττεσθαι. Nihil mutat Lex. Seg. p. 452. 2. Edd. δύο σσ. 3. Ἀσμενίζω] δοτικῇ addit Gaisf. cum A. αἰτιατικῇ E. Utramque structuram probam esse docet Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 693. Ceterum Med. gl. Ἀσω. δοτικῇ praefixit. Οἱ μὲν οὖν] Locum esse Theophyl. Simoc. III, 7. monuit Abreschius. Unde restituendum τὸν ὄλεθρον. 6. Ἄσμενος] Il. υ. 350. Vid. Lex. Seg. p. 352. 7. ἀντὶ τοῦ — ἀσμενέστατα accedunt ex A. V. C. Nam solum προθυμότατα clam Küsterus intulit, cui Leid. scripturam Gronovius Em. p. 77. opposuit hanc: ἀντὶ τοῦ πρ. Ἀσμ. τὴν πρ. ἀναδεδεγμένοι κτλ., cum in ipso Küsterianae exemplo enotasset ἀποδεδεγμένοι. 9. „Pro Ἀσμενέστατα in fine leg. fortasse ἀσμεναίτατα. Vide Phrynichum Bekkeri p. 10, 11." Gaisf. Immo p. 12. Non dubitandum de voce ἀσμεναίτατα: v. Plat. Rep. I. p. 329. C. 10. Ἀσολοίκως] Lex. Seg. p. 452, 33. 11. ὅτι accessit ex A. B. V. E. ὅτι διττόν ignorat Zon. p. 325. Mox ὁ μὲν A. 12. Angelos dici τοὺς ἀσωμάτους praeter alios monuit Boissonadus in Anecd. T. IV. p. 5. 14. Θηβαίων Zon. p. 316. 15. Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiastam Aristoph. in Aves 17. et infra v. Θαρελλείδης. Küst. Ἀσωπόδωρος A. Med. et ut videtur *V. Mirum annotationem et perversissime factam e mendosis Scholiorum exemplis et male collocatam consensu librorum retineri, cum gl. Διδυμαχίας saltem eorum ope sit extrusa. 18. ἀνάλωμα — ποιεῖσθαι om. B. E.

---

ad Dominum venit, et cum mane paean caneretur Aesculapio, adiungit se choro cantantium, et loco suo consistens, quasi haberet a praecentore sibi assignatum, quantum poterat, cantu gallis solenni accinere conabatur. Et Ἀσκωλιασμός, altero tantum pede incedere. [Ἀσκοπήρα. Marsupium, crumena.] Ἄσκοπον. Inopinatum. Et Ἄσκοπος λώβη, improvisum malum; hoc est mors. Ἀσκούμενος. Conficiens, ornans. Ἀσκῶ. Aptum accusativo. Ἄσκωλον. Politum. Ἀσκώματα. Remorum tegumenta ex pelle confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi remus foramini inseritur. Thorycio enim consilia sua, caprinis pellibus inscripta, cum hostibus in Laconica communicabat. Ἀσκραῖος. Ascraeus Hesiodus. Ἄισμα. Cantus, carmen. significat etiam licium. velut Sophro dixit ἄττεσθαι quod nos διάζεσθαι dicimus, mutatis duobus σ in ζ. Ἀσμενίζω. *Illi vero vitam libenter condonantes et promissis frustrati a Persis capti sunt.* Ἄσμενος. Gaudens, libenter, alacriter. Et Ἀσμενέστατα, animo maxime lubenti. *Cum provocationem libentissime suscepissent.* Dicitur item ἀσμεναίτατα. Ἀσολοίκως. Simpliciter. Ἀσώματον. Incorporeum duplici ratione intelligitur. altera quidem, numero, ut Angeli; velut Michael, Gabriel; quippe qui numero sint incorporei. altera non: ut universalia. Ἀσωπός. Thebarum fluvius. Ἀσωπόδωρος. Asopodorus et Didymachias ipsius frater de corporis parvitate traducebantur. Ἀσωτία. Prodigalitas. *Utrumque pariter aversari oportet, et necessarium sumptum non facere, et non necessarium facere: quorum hoc prodigalitas est, illud vero sordida avaritia.* Et

κρολογίαν. Καὶ Ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. Σοφοκλῆς·

Ἧτῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς.

Καὶ Ἀσώτως, αἰσχρῶς

Ἀσωχαῖος. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀσωχή, ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἀσωχίς, ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀσωχίν, ὄνομα πόλεως.

Ἀσπάζεσθαι. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προσαγορεύειν, ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Καὶ Ἀσπαζόμεσθα, σὺν τῷ σ.

Ἀσπαζόμεσθ' ἑρετμὰ καὶ σκαλμίδια· φησὶν ὁ Κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν.

Ἀσπάζου. Ἀριστοφάνης·

Ἄνοιξον· ἀσπάζου με. διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

Ἀσπαλία. ἁλιεύς ἐργασία. Καὶ Ἀσπαλιεύς, ὁ ἁλιεύς. ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὴν ἄγραν. Καὶ Ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν.

Ἄσπαρ. πατὴρ Ἀρδαβουρίου.

Ἀσπασία. πολυθρύλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δέ φασιν αὐτὴν διδάσκαλον ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ 330 αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον.

Ὅτι Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τούτων ἐκέχρητο ὁ Περικλῆς· δι' ἣν ἀργισθεὶς ἔγραψε τὸ καιὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀλαγορεῦον δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τῶν Ἀθηναίων προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἡ δὲ

---

2. *Σοφοκλῆς*] Aiac. 190. 3. *τῆς — Σισυφιδῶν*] *τᾶς — Σισυφιδᾶν* E. quae correctio est e libris Sophoclis derivata. 4. *Ἀσώτως*] Lex. Seg. p. 457, 26. *αἰσχρῶς*] *λίχνως* temere Wakefieldus Silv. Crit. IV. p. 179. 5. *Ἀσωχαῖος*] Vide Iosephum in vita propria p. 1014. 1016. Wass. *Ἀσωχή*] *ἡ Ἀσώχη* E. qui om. *ὄνομα πόλεως*. 7. *Ἀσωχίν*] *Ἀσωχιν* A. B. E. (adde *V.) qui in fine addunt *αἰτιατική*. *Ἀσωχίς* Iosephus de Vita sua sect. 41. *Ἀσωχίν* ibid. 45. Haec breviter sic erant pronuncianda: *καὶ θηλυκὸν Ἀσωχίς, ὄνομα πόλεως* (sive *κύριον*). *καὶ Ἀσωχίν*. 8. *προσαγορεύειν*] Sic recte habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. male excusum est *προσκρούειν*. *Küst.* Cf. Phrynich. Seg. p. 14. et Zon. p. 326. 10. *καὶ Ἀσπαζόμεσθα*] *ἀσπαζόμεθα καί* Lex. Seg. p. 453. qui desinit in *ἑρετμά*. „Exempla verbi *ἀσπάζεσθαι* sensu *amice* aliquem *complectendi* dedit Valckenarius in Or. I. Chrysostomi p. XXXVIII." *Gaisf.* 12. *Ἀσπαζόμεσθ'*] Versus olim repetitus in gl. *Σκαλμίδα* nunc expulsa: quam qui servat E. prorsus cum h. l. scriptura consentit. Sed probabiliter Memek. in Menand. p. 160. *ἑρέτμια*. „Aristoph. in fab. incert. om. a Brunckio. *ἀσπαζόμεσθα* occurrit in Avib. 1378." *Burn.* Ed. Dind. fr. 714. 15. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 1007. (964.) 16. *διά σε*] *διὰ τοί σε* A. B. V. Edd. ante Küst. *διὰ τί σε* C. Post hanc gl. omiserunt A. B. C. E. V. glossam ex Etym. M. invectam: *ἀσπάλιθος. φρυὸν ἀκανθώδες. ἐν γὰρ ὄρει ῥέμνοι τε καὶ ἀσπάλιθοι.* Alterius autem glossae, item MSS. incognitae, *Ἀσπάλακος ὑψηλότερος. ἔστιν ἐν τῷ ὑψηλότερος. ἔστι δὲ ὁ ἀσπάλαξ ζῶον μυῒ ἐμφερές, ὑπὸ γῆν διάγον, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένον*, solum caput servavit A. in marg.

1. *Ἀσπαλία*] Lex. Seg. p. 453. ubi *ἔργα* pro *ἐργασία*, et *ἀποσπᾶν* pro *σπᾶν*. Posterius habet Timaeus: ubi vide Ruhnk. p. 52. Adde Zon. p. 326. Praeterea legendum videbatur *Ἀσπαλιεῖα*. Arcadius tamen p. 99. *τὸ δὲ ἀσπαλίας ἡ ἁλιεία βαρύνεται*. Cf. Hesychius. 2. *τὴν ἄγραν*] *τὴν ἀλλὰν ἤγουν τὴν ἄγραν* E. *Ἀσπαλιεύεσθαι*] Similia Lex. Seg. p. 217, 7. In fine *καὶ ἀσπαλιευτικὴ* addunt A. *V. 3. *τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν*] Haec dum contendo superioribus illis in v. *Ἁλιεύεσθαι*, *λέγουσι δὲ ὡς ἡμεῖς*: iam in eam sententiam deducor, ut usum verbi *ἁλιεύειν* sive *ἁλιεύεσθαι* opiner ibi significatum fuisse, quem Attici non omnino recusarint. Mox delevi duplicem glossam: *Ἀσπάραγος. ἐν τῷ Ἀσφάραγος*. Et quae post *Ἀρδαβουρίου* inculcabatur: *Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶττον δὲ ἐκβιασκάτος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ λέοντα διδάσκον αὐτοῦ γενέσθαι παρασκευάσεν.* Habet priorem A. in marg. Om. V. *Ἀσπάραγγοι — Ἀσφάραγγος* E. hoc Med. Posteriorem item nescit V. collectam illam ex v. *Ἀρδαβούριος*. 5. *Ἀσπασία. πολυθρ.*] Ex Harpocratione. *πολυθρύλλητος*] *πολυθρύλητος* A. Pal. Harpocr. et Lex. Seg. p. 453. cui deest *αὕτη*. 6. *Μιλησία*] Plutarch. Pericl. 24. *ἦν Μιλησία γένος, Ἑξήκοντα θυγάτηρ. Reines.* 7. *ἐρωμένην*] *ἐργαζομένη* V. „Athen. XIII. p. 570. Clem. Alex. Strom. IV. [p. 619.] *Ἀσπασίης τῆς Μιλησίης Σωκράτης μὲν ἐπέλανσεν εἰς φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικήν.* Fuit eloquentiae magistra Socratis Athen. V. p. 219. Meminit eius ut Socratis magistrae cum Diotima Max. Tyr. Serm. VIII. et XXII. *τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἑταίρην Ἀσπασίαν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν.* Lucian. Imagg. p. 290. c. 17." *Reines.* De Aspasia compara doctum Scholion Platonis p. 391. nondum illud ab criticis perpurgatum, et Sinten. in Plut. Pericl. p. 173. sq. 8. *πολέμων*] Sic etiam Lex. Seg. teste Bastio, ubi *πολέμων* tacite Bekk. *Gaisf.* *Σαμιακοῦ*] Plutarch. l. c. 25. *Reines.* 10. *αὐτῷ* dedi cum A. Harp. et Lex. Seg. *αὐτοῦ* Edd. 12. *Ἀσπασίαι. δύο*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 526. *Küst.* *Ὅτι* tacite Gaisf cum *V. Eidem, sicut in Schol. lemmate extat, legendum videbatur *Ἀσπασίας δ. ἑ.* Haud scio tamen an error iste scriptori nostro sit tribuendus. 13. *ἐκέχρητο*] *ἐχρήσατο* Schol. Statim *ὁ* accessit ex A. *V. et Schol. 14. *ἀλαγορεῦον*] *ἀλαγορεύων* Schol. 16. *Ἀθηναίων*] *Ἀθηνῶν* Schol. recte. Mox Gaisf. tacite cum Schol. *προσέφυγον τοῖς Λακεδ.* Nam Edd. *τοῖς Λακ. προσέφυγον.*

Ἄσωτος, perditus, qui servari non debet. Sophocles: *Aut perditae Sisyphidarum prolis.* Et *Ἀσώτως*, turpiter. *Ἀσωχαῖος.* Nomen proprium. Et femininum Asoche. nomen urbis. Et Asochis, nomen proprium. unde Asochin. *Ἀσπάζεσθαι.* Accusativo iungitur. id non solum significat, salutare, ut apud nos; sed etiam, gaudere aliqua re, et in ea acquiescere, item amice excipere. Et *Ἀσπαζόμεσθα*, cum *σ*. Comicus: *Gaudemus remis et parvis scalmis.* item omnia similia duobus modis efferuntur. *Ἀσπάζου.* Aristophanes: *Aperi fores, et amplectere me. tua enim causa doloribus afficior.* *Ἀσπαλία.* Piscatio. Et *Ἀσπαλιεύς*, piscator. dictum ab eo quod est *σπᾶν τὴν ἄγραν*, sive praedam attrahere. Et *Ἀσπαλιεύεσθαι* apud oratores, quod apud nos *ἁλιεῦσαι.* *Ἄσπαρ.* Aspar, pater Ardaburii. *Ἀσπασία.* Haec fuit femina celeberrima, genere Milesia, et eloquentia singulari praedita: quam Pericles magistram et amicam fuisse tradunt. haec etiam duorum bellorum Samiaci et Peloponnesiaci causa fuisse putatur. ex eadem Pericles filium spurium sibi cognominem suscepisse creditur. *Ἀσπασίαι.* Aspasiae duae fuerunt meretrices. harum altera usus est Pericles: propter quam iratus decretum contra Megarenses scripsit, ne Athenas intrare iis liceret. quo cum Athenis prohiberentur,

Ἀσπασία σοφίστρια ἦν καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ αὐτοῦ γέγονεν.

Ἀσπάσιος Βύβλιος, σοφιστής, συγχρονῶν Ἀριστείδῃ καὶ Ἀδριανῷ. ἔγραψε περὶ Βύβλου, Περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, Μελέτας, Τέχνας, Ὑπομνήματα, Λαλιάς, Ἐγκώμιον εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Ἀσπάσιος Τύριος, σοφιστής, ἱστορικός. ἔγραψε περὶ Ἠπείρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστοριαν σύμμικτον ἐν βιβλίοις κ', Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

Ἀσπάσιος. Δημητριανοῦ τοῦ κριτικοῦ μαθητής, Ῥαβενναῖος, σοφιστής, γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. Πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους, καὶ πρὸς Ἀρίστωνα, λόγους διαφόρους. ἠκροάσατο δὲ Παυσανίου καὶ Ἱπποδρόμου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαπρέψας μέχρι πολλοῦ.

Ἀσπασίως. ἡδέως, προσηνῶς, φιλοφρόνως.

Ἀσπασμός. ἡ εὐχὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ· Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρί.

Ἀσπαστοί. ἄσμενοι, θεοειδεῖς. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστύς, ἀσπαστύος· τουτέστι, προσηγορία φιλία.

Ἀσπαίροντες. σκαρίζοντες, κινοῦντες.

Ἄσπειστον ἔχθραν. ἄσπονδον μῖσος.

Ἀσπιδηφόροι. οἱ πολεμισταί. Καὶ Ἀσπιδιώτης, ὁ ἀσπίδα κινῶν. Καὶ Ἀσπιδόν, ἐπίῤῥημα, δίκην συνασπισμοῦ. Καὶ Ἀσπιδοπηγεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἀσπὶς πήγνυται· ὅπερ ἐστὶν ὅπλον σκουτάριον, καὶ ἡ τάξις. Ἀριστοφάνης·

Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Καὶ Ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες εἰνάλιος λεώς,
ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἄσπιλος, ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν Ἐπιγράμματι·

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον, ...
ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον.

Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος, ταπεινός, δειλός, ψυχρός. Σοφοκλῆς·

Μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγονώς. 357

1. *σοφίστρια ἦν*] *Περικλέους ἦν σοφίστρια* Schol. 3. *Βύβλιος*] *βίβλιος* A. B. E. qui mox *Βίβλου*. Byblii sophistae videntur iudicia de Atticis oratoribus esse, quae apud Phot. Bibl. p. 492. Schol. Hermogen. T. V. p. 517. et Schol. Aeschin. p. 105. extant. Mox *σύγχρονος* Eudocia p. 67. 6. *Λαλιάς*] Verte, *colloquia. Reines.* Noli credere. Sunt prolusiones a Sophistis per ostentationem habitae. 11. *Ἀσπάσιος. Δημητριανοῦ*] Vid. Philostrati Vit. Soph. II, 33. unde nonnulla descripsit Eudocia p. 66. *ἀϊ καὶ μαθηματικοῦ*] *μα* A. *μαθητής* reposui cum *V. volente Gaisfordo. Ipsum *καὶ* om. B. E. Med. Eudoc. Sed Philostratum intuenti facile constiterit, locum vixdum esse restitutum, sed talem fere medelam requiri: *Δημητριανοῦ τοῦ παιρός, ῥητορικοῦ ὄντος, μαθητής.* 13. Eudocia paulo concinnius: *συνέγραψε λόγους διαφόρους πρὸς . . . καὶ Ἀρίστωνα.* 17. *Ἀσπασίως*] Lex. Seg. p. 453. omisso *ἡδέως*. Cf. Zon. p. 328. 18. V. Zon. p. 312. qui nescit *Παύλῳ*. *Παύλῳ*] 1 Cor. XVI, 21. *Παύλου* post *χειρί* addit E. 20. *Θεοειδεῖς*] *θεοειδεῖς, ἠδεῖς* Lex. Seg. p. 453. Nihil mutat Zon. p. 312. *Καλλιμάχῳ*] Fr. 427.

3. *Ἀσπαίροντες*] Vid. Hom. Od. *μ'*. 255. Ceterum *κινοῦντες* om. Lex. Seg. p. 453. *ψυχορῥαγοῦντες* addit Zon. p. 326. 4. *Ἄσπειστον ἔ.*] Ex tragico anon. *Burn.* Zon. p. 319. *ἔχθος* E. pro *ἔχθραν*. „Vox restituenda Appiano p. 347. ubi male *ἄπιστα*. Sic p. 365. *ἄσπειστον πόλεμον* et p. 431." *Toup.* MS. Vide intpp. Dionis Cassii XXXVI, 6. 6. *Ἀσπιδόν*] Agnoscit Theodos. Gramm. p. 76. 7. *Ἀσπιδοπηγεῖον*] Liban. I. p. 805. C. *Anon.* Saepe utitur Demosthenes, velut in Phorm. princip. p. 945, 15. *Ἀσπιδοπήγιον* probabiliter Salmasius de fenore trapez. p. 538. 9. *τάξις*] Post h. v. addit E.: *ἐκ τούτου συνασπισμός· οἱ οἱονεὶ κοινὰς ἔχοντες τὰς ἀσπίδας διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐνοίας. περὶ δὲ τῆς τάξεως Ἀριστοφάνης φησίν.* 10. *ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας*] *Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας* est, *Tres* κατὰ *βάθος*. Frustra autem hunc trimetrum in comici *σωζομένοις* quaesiveris. Est enim ex Aristophanis Babyloniis (cuius fabulae, quae hodie desideratur, praeter alios non semel meminit Suidas), uti nos docet Schol. in Lysist. 282. *Οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον Ἑρ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.* Ubi Schol. *Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις· Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας. Toup.* Aristophanes Babylon. fr. 5. 11. *Σοφοκλῆς*] Ai. 565. sq. 12. *εἰνάλιος*] *εἰλάλιος* A. Legendum *ἐνάλιος*. 13. *τε κοινῇ*] *τ' ἐκείνῳ* *V. B. Med. *τε κείνῳ* C. V. Veram scripturam *κοινὴν* praestat v. *Ἐπισκήψω*. Om. vs. E. 14. *Ἄσπιλος καὶ ἀσπίλωτος*] *καὶ ἀσπίλωτος* omiserunt A. C. V. *καὶ ἀσπιλώτατος* E. verum A. in fine gl. praebet *καὶ ἀσπιλότατος*. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antiphili VIII, 1. Anthol. Pal. VI, 252. Carmen suppeditat v. *Μῆλον*, partes quasdam vv. *Ἀχμή* et *Ποίη*. 16. *στρουθίον* Edd. *στρούθιον* *V. 18. *Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 472. Ubi pro *δειλός, ψυχρός* Lobeckius olim *δειλόψυχος* tentabat. 20. *Μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγ.*] Apud Sophoclem senarius hic ita legitur, uti et apud Suidam legendus est: *Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς. Küst.* Saltem *γεγώς* E. *ἄσπλαγχνον* autem *V.

ad Lacedaemonios illi confugerunt. Aspasia autem erat Sophistria, et eloquentiae magistra; posteaque Pericli nupsit. *Ἀσπάσιος.* Aspasius, Byblius, Sophista, aequalis Aristidis et Hadriani. scripsit de Byblo. De statibus figuratis. Declamationes. Praecepta Rhetorica. Commentarios. Sermones. Encomium in Hadrianum Imperatorem et in alios quosdam. *Ἀσπάσιος.* Aspasius Tyrius, Sophista et historicus, scripsit de Epiro et rebus Epiroticis historiam variam, viginti libris comprehensam. De Arte Rhetorica; et alia. *Ἀσπάσιος.* Aspasius, Demetriani Critici discipulus, Ravennas, Sophista, qui vixit sub Alexandro Mammeae. scripsit diversas orationes adversus maledicos et Aristonem: audiitque Pausaniam et Hippodromum, et artem Rhetoricam Romae docuit, ubi diu clarus fuit. *Ἀσπασίως.* Libenter, amanter, comiter. *Ἀσπασμός.* Amica salutatio, apud Apostolum Paulum: *Salutatio manu mea.* *Ἀσπαστοί.* Grati, divinam speciem prae se ferentes, et apud Callimachum *ἀσπαστὺς* dicitur amica salutatio. *Ἀσπαίροντες.* Palpitantes, moventes. *Ἄσπειστον ἔχθραν.* Implacabile odium. *Ἀσπιδηφόροι.* Scutigeri. Et *Ἀσπιδιώτης*, scutatus. Et *Ἀσπιδόν*, adverbium, testudinis instar. Et *Ἀσπιδοπηγεῖον*, officina, in qua scuta fabricantur. *Ἀσπὶς* autem significat et scutum et ordinem militarem. Aristophanes: *Consistite deinceps omnes in altitudinem trium scutatorum.* Et *Ἀσπιστῆρες*, propugnatores. Sophocles: *At vos, viri clipeati, genus maritimum, ab vobis communiter hanc peto gratiam.* *Ἄσπιλος.* Qui nullam habet maculam. In Epigrammate: *Malum ego struthium carens maculis et rugis.* *Ἄσπλαγχνος.* Audacia carens, ignavus, timidus, frigidus. Sophocles: *Haud sane, cum ex illo procreatus sim, ignavum me esse.* id

φύσιν δέ, ἀσθενῆ καὶ ἄλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πατρός.

Ἀσπονδεί. ἄνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. Καὶ ἄσπονδοι ἐχθροί, ἀδιάλλακτοι. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπέδοσαν.

Ἀσπουδεί. χωρὶς σπουδῆς. Ἀσπουδῆ δέ, διὰ τοῦ ῆ, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό,

Μὴ μὰν ἀσπουδῆ γε.

Ἀσταγὲς ὕδωρ. τὸ πολυσταγές.

Ἀσταθμεύτους. Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασίους ἀρρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀστάθμητον. Τὸ ἄδηλόν τε καὶ ἀστάθμητον τῆς τύχης οὐχ ὑφορώμενοι. Καὶ Ἀστάθμητος, ἄνισος, ἄστατος. Καὶ δὴ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀστάθμητος, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν. — Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ διὰ τὴν ἀνάγκην, τὸ τέως ἀστάθμητον στοιχεῖον ἡγούμενοι τῆς γῆς πιστότερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. — Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν,

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.

καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀστάθμητον εἶναι λογιζόμενος. Καὶ Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσα-

---

1. δὲ] tanquam alterius partis indicium recte se habet; τουτέστιν Schol., quod a compendio fluxit. παρὰ τοῦ] παρὰ τὴν τοῦ B. V. C. et sola Med. περὶ τὴν τοῦ A. 3. Ἀσπονδεί] Inscript. Gruter. p. 419. n. 2. ἐσπλουν καὶ ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ἀσυλεί καὶ ἀσπονδεί. *Hemst.* Herod. Epimer. p. 254. et Zon. p. 328. θυτίας Med. 4. ἄσπονδοι] Lex. Seg. p. 453. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ] Loco huic similis est ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II, 22. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους. *Küst.* 5. Post ἀπέδοσαν cum V. C. delevi glossam ex v. Ἀσιούργους male repetitam, nec sine perturbatione a Zon. p. 312. propositam: Ὅτι (sic Gaisf. tacite) Ἀσιούργους τοὺς ἀπιγεῖς καὶ ἀμίλους φασίν· ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκμαίους καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον. 6. Ἀσπονδεί] Arrian. Exped. p. 395. *Toup.* ἀσπονδεί Med. Ἀσπουδῆ δέ] Apud Homerum Il. Ψ. 512. quem locum Suidas hic in mente habuisse videtur, hodie legitur ἀσπουδεί: Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαλέειν ἔκηλοι. Scholiasta: Ἀσπουδεί γε· ἄνευ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Idem poeta Il. ό. 476. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν. Ubi Scholiasta ἀσπουδεί exponit χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. γ'. 304. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἄλκιος ἀλολύμην. Ubi Scholiasta ἀσπουδεί itidem exponit χωρὶς κακοπαθείας. *Küst.* ἀσπουδῆ agnoscit Apollonius Lex. v. Σπουδῆ, item Theodos. Gramm. p. 74. contra ἀσπονδεί idem Apollon. p. 170. et Zon. et p. 328. „In locis Homericis Ἀσπουδεί semper legitur apud cod. Venet. antiquissimum. Ἀσπουδῆ Hesychii codex unicus, teste Schowio." *Gaisf.* 9. Ἀσταγὲς ὕδωρ· τὸ πολυσταγές] Hoc sensu vocabulum ἀσταγὲς accipitur a Nicandro in Theriacis 307. Ῥιζόθεν ἐξ ὀνύχων δὲ καταῤῥεῖται ἀσταγὲς αἷμα. Ubi Scholiasta: Ἀσταγὲς δέ, ἤτοι τὸ ἀσταλτον, ἢ μὴ σταζον, ἀλλὰ χρουνηδὸν φερόμενον, οἱονεὶ πολυσταγές. Apollonius Rhodius III, 804. Λευὲ δὲ κόλπος Ἀλλήκτον διακρύοισι, τὰ δ' ἔβρεκεν ἀσταγὲς αὖτως. Scholiasta: Ἀσταγές. ἀντὶ τοῦ πολυσταγές. τὸ γὰρ ἀ στην ἐπιτατικόν. ὡς ἄξυλος ὕλη. Hodie tam in textu Apollonii quam apud Scholiastam eius male legitur ἀσταγές: cuius loco ἀσταγὲς legendum esse iam dudum ante monuit Casaubonus Lectt. Theocr. cap. XIV. *Küst.* Vide Valck. in Adonaz. p. 228. 10. Συγχωρεῖν τὸν] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Casaubonus, legitur supra v. Ἀνεπισταθμεύτους, et infra v. Ἀφρουρήτους. *Küst.* Possit aliquis ἀσταθμεύτους illud, quod ab exempli scriptura recedit, ex varietate lectionis profectum opinari: id quod Schweighäuserus in copiosissima disputatione de gl. Ἐπιστάθμευσεν suspicabatur. Sed cum et Suidas in duplici glossa verum constanter obtineat et Polybiana consuetudo refragetur: certissimum videtur exemplum ab incautis lectoribus firmandae scilicet voci ἀσταθμεύτους esse ascriptum. βασιλέα εἶναι] εἶναι om. A. B. E. C. Med. θυσίας Med. 11. ἀφορολογήτους] καὶ ἀφορολογήτους V. C. 12. καὶ νόμοις] καὶ om. A. B. E. C. Med.

1. Ἀστάθμητος] Dion. Hal. p. 217. *Toup.* MS. Agathias I. p. 16. A. ἀστάθμητον δεδιότες τῆς τύχης. Ex hoc auctore locus Suidae forsan affertur. Sic Menand. Protect. p. 138. C. ἀστάθμητον καὶ παλίμβολον τῆς τύχης: et sic alii. *Burn.* In capite gl. ἀστάθμητον A. B. E. *V. ἀλογιστάθμητον C. Lex. autem Seg. p. 454. nihil nisi ἀστάθμητος, ἄνισος, cum Hesychio. τε καὶ] καὶ τὸ E. 3. τὴν ἄλλην ἀρετὴν] Hoc si quis cum ἀστάθμητος coire posse crediderit, velut Interpreti placuit, *in ceteris virtutibus hic homo, ut ita eloquar, erat instabilis*: non equidem invideam. Sed habeo tamen persuasum intercidisse παρά: *si discesseris ab reliquis eius virtutibus*, sive, *reliquae hominis praestantiae comitabatur animus inconstantissimus.* 7. Καὶ τὸ — λογιζόμενος] Fragmentum hoc nec F. Ursinus nec Casaubonus nec Valesius nec Iacobus Gronovius ad Polybium rettulit, cum tamen eius esse haud dubie colligatur ex Appiano de Bellis Punic. p. 136. (c. 132.) qui expresse testatur Polybium memoriae prodidisse, Scipionem capta Carthagine vicissitudinem et inconstantiam rerum humanarum animo secum reputantem et patriae suae exitium praesagientem versum illum Homeri, quem Suidas hic adducit pronunciasse. Verba Appiani haec sunt: Ἐπὶ πολὺ δ' ἔτεσιν ἑφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδών, ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἀρχὰς ἁπάσας δεῖ μεταβαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπων δαίμονα, καὶ τοῦτ' ἐπαθε μὲν Ἴλιον, εὐτυχής ποτε πόλις, ἔπαθε δὲ καὶ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη γενομένη, καὶ ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων· εἴτε ἐκὼν εἴτε προφυγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἔπους, Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν πότ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο. Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν παῤῥησίᾳ (καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος), ὅ τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασὶν οὐ φυλαξάμενον ἀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἄρα ἐς ἐνθρώπινα ἀφορῶν ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus est, adduxi: ex quo haud obscure patere arbitror, verba illa, quae Suidas hoc loco absque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda esse. *Küst.* Vide nunc Polyb. XXXIX, 3. 10. καὶ τοῦτο εἰπεῖν vereor ne repetita sint e praegressis. 11. Ἀσταθμητότατον] Sic Harpocratio cum Lex. Seg. p. 455. Ceterum v. Dorv. in Charit. p. 536. 12. σταθμήσασθαι] σταθμήσας C.

---

est, ostendam me non a generoso patris ingenio degenerasse. Ἀσπονδεί. Sine amicitia, vel sine sacrificio. Et Ἄσπονδοι ἐχθροί, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis inducias nullas essent, reddiderunt.* Ἀσπουδεί. Sine studio. Ἀσπουδῆ vero, per ῆ, sine molestia. *Haud sane praeter labores.* Ἀσταγὲς ὕδωρ. Aqua copiose destillans. Ἀσταθμεύτους. *Regem concessisse Thasiis immunitatem a praesidiis, tributis et angariis, et ut suis legibus viverent.* Ἀστάθμητον. *Inconstantiam et incertos fortunae casus minime metuentes.* Et Ἀστάθμητος, inaequalis, instabilis. *Quin etiam praeter ceteras virtutes hic homo, ut universe dicam, erat instabilis.* † *Illi vero necessitate coacti fortunam maris experiri ausi sunt, existimantes elementum, quamvis inconstans, tali rerum statu sibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poetae versum dixisse: Erit dies, quo Ilium sacrum tandem peribit. id eum dixisse ferunt, inconstantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἀσταθμητότατον, de quo nemo coniicere potest, quid cogitet, aut

σθαι, τί ποτε διανοεῖται ἢ τί πράξαι. Δημοσθένης ἐν τῷ παραπρεσβείας.

Ἀστακτί. πολυστακτί, πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παραπέμπων ἔκλαιεν ἀστακτί. Καὶ αὖθις·

Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὠμαρτοῦμεν.

Ἀστάρτη. ἡ παρ᾽ Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγο-338 μένη, ἐκ || τοῦ ἄστρου τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόσιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀστάρτη. θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμὼς θεὸς Ἀμμανιτῶν· οἷς ἐλάτρευσε Σολομῶν· ὃς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἐθνῶν, αἳ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισιν ἑπτακόσιαι, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ἐκ τούτων πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοάμ, ἐξ ἀλλοφύλων, ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς. οὐ γὰρ ἡ πολυγαμία τὴν εὐτεκνίαν ποιεῖ.

Ἀσταφίς.

Καὶ σταφυλὴ γραίη, χὠ μελίπνους λίβανος.

Καὶ παροιμία·

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Ἄσταχυς, καὶ ἀσταφίς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ᾱ ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν.

Ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Ἄστεα. πόλεις. Καὶ ἄστεϊ ἡ δοτική, καὶ ἄστεον, καὶ τὸ πληθυντικὸν τῶν ἄστεων. Καὶ ἄστεος στέφανος τὸ τεῖχος.

Ἄστικτον χωρίον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανεισῇ. ὅταν γὰρ ὑποκέηται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείσας διὰ γραμμάτων δηλοῖ ἐπικειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνεται.

Ἄστεγος. ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ φλύαρος καὶ ἀνυπομόνητος.

Ἀστειζόμενος. ἀγλαϊζόμενος, ὡραϊζόμενος, κομψευόμενος. Καὶ Ἀστεϊσμός, τὸ συμπολιτεύεσθαι.

---

1. πράξει] πράξαι A. B. E. Med. Lex. Seg. MS. ἢ πράξαι *V. Mox περὶ ante παραπρεσβείας om. A. B. C. *V. Med. cum Harp. et Lex. Seg. Demosthenis locus est p. 383, 5. de quo conf. Valck. in Herod. III, 81. 31. Ἀστακτί] Vide quos citat Fischerus in Platonis Phaed. c. 66. p. 495. *Gaisf.* Et Blomf. gloss. in Prom. 216. Horum partem suppeditat Zon. p. 328. 5. Ἀστακτὶ δὲ] Sophoclis Oedip. Colon. 1646. sq. 6. στένοντες] στέρνοντες V. C. Continuo cum A. V. C. glossam delevi, repetitam ex v. Ἄγγαροι: Ἀστάνδαι (Ἄστανθαι B. E.), οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. 7. Ἀστάρτη] Simplic. in Phys. 150. a. *Anon.* Haec Gaisf. in Add. e Scholio quodam in Gregor. Naz. XV. p. 237. D. profecta putabat, satis probabiliter, cum Theologum laudarit Zon. p. 322. Similia quaedam, sed diversis e fontibus petita, *Eudocia* p. 81. 9. Ἀστάρτη. θεὸς Σιδ.] Haec fluxerunt ab v. Σολομῶν, eorumque pars transiit in v. Χαμώς. 10. σχαμὼς *V. Ἀμανιτῶν] Ἀμμανιτῶν A. C. V. 11. ἐλάτρευε B. E. Σολομών Edd. γυναῖκας] γυναῖκα B. 12. Ἰσραηλίτισιν] Ἰσραηλίτησιν A. 13. ἐκ τούτων πασῶν] Inepta breviatoris dictio: nisi accesserit μόνος ex v. Σολομῶν. 14. Ῥοβοάμ] Ῥωβοάμ A. 16. Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλή. Γραίη χ᾽ ὁ μελίπνους λίβανος.] Haec distinctione sublevanda sunt. Scribendum, Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλὴ γραιὴ χὠ μελίπνους λίβανος. Idem σταφὶς et ἀσταφίς, ut στάχυς et ἄσταχυς. De quo Suidas: Ἄσταχυς καὶ Ἀσταφίς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ᾱ ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Ceterum pentameter iste est pars epigrammatis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 34. *Toup.* II. p. 487. Id est Philippi X, 6. Anthol. Pal. VI, 231. cuius ipse Küsterus admonuerat in v. Κεγχρήτισι. 17. χ᾽ ὁ] χὠ A. B. V. E. C. σχὼ *V.

2. Versus repetitus ex gl. Ἀνδρὸς γέροντος. 5. Ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσι.] Respexit Suidas ad Homer. Iliad. β′. 148. Ὡς δ᾽ ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσι. *Toup.* Auctius paulo grammaticus in Lex. Seg. p. 453. 6. Καὶ ἄστεϊ — ἀστέων delevit Küsterus: quem utinam imitari liceret. ἡ om. *V. cui Gronovius tribuit etiam τὸ πλῆθος. 8. στέφανος] πόλεως στέφανος dixit Anacreon fr. 76. 9. Ἄστικτον χωρίον] Ante legebatur Ἄστ χωρίον: quam lacunam (quae non solum in prioribus editt. [post Aldum, nam om. Ἄστ in lacuna Med.] sed etiam in MSS. [ἄστυ *V.] occurrit) ex Etymologo et Hesychio supplevi. Prioris verba haec sunt: Ἄστικτον. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήστῃ. εἴρηται δέ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὄρον· ἐν ᾗ ἐκεχάρακτο τὸ χρέος καὶ ὁ χρήστης· ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Hic locus pulchre et clare explicat, quid veteres Graeci ἄστικτον χωρίον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Meursium Exercitt. Crit. Part. 2. lib. III. c. 21. et Salmasium de Modo Usur. cap. XV. p. 636. Confer etiam Suidam infra v. Ὅρος. *Küst.* Leg. ἄστικτον. Vid. Petit. Comm. in L. Att. p. 411. Herald. Obss. Iur. Att. Rom. III, 5. Maussac. Harpocr. p. 51. *Reines.* Eadem Lex. Seg. p. 455. 20. et Harpocr. Palatinus: qui cum eundem syllabarum defectum praestet, causam facile perspicimus, cur glossa praeter litterarum seriem sit collocata. 10. ὑποκέηται, αὐτὸ τ.] Lex. Seg. ὑποκέηται αὐτῷ, τοῦτο. 13. Ἄστεγος] Lex. Seg. p. 454. 14. ἀνυπομόνητος] Haec significatio voci ἄστεκτος potius quam ἄστεγος convenit. Vide Hesych. v. Ἀστεκτος. *Küst.* Appian. p. 508. ἐν ἀστέγῳ. Male Küster. Vide Hesych. v. Ἄστεγον. Recte etiam φλύαρος. Leontius apud Phot. Bibl. p. 1509. ὁ τοῖς χείλεσιν ἄστεγος, *vir futilis*, ex Prov. X, 8. *Toup.* MS. Nimirum glossa est sacra. Ceterum quod optarat Küsterus, Zon. p. 313. servavit Ἀστεκτος. ἀνυπομόνητος. V. Albert. in Hesychium. 15. Ἀστειζόμενος] Lex. Seg. p. 455. quo firmante ὡραϊζόμενος accessit ex A. B. E. C. V. apud Gron. Em. p. 59. Ipse Küsterus Diatr. p. 29. duos Parisinos addidit. Cf. Hesych. v. Ἀστείζεται. 16. τὸ συμπολιτεύεσθαι] τὸ νῦν πολιτεύεσθαι Pierson. in Moerin p. 75. qui parum idoneus foret verborum positus. Recte monuit Ruhnkenius in Addendis Piersoni πολιτεύεσθαι primum esse *civium more se gerere*, dein ex con-

---

quid facturus sit. Demosthenes in oratione de falsa legatione. Ἀστακτί. Guttis ubertim manantibus, cum multis lacrimis. *Defunctum prosequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes et gementes cum virginibus sequebamur.* Ἀστάρτη. Astarte: quae apud Graecos Venus vocatur, cognomine ab astro ei imposito. eius enim stellam Luciferum esse fabulantur. Astarte deus Sidoniorum, et Chamos deus Ammonitarum: quos Solomo coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quae cum feminis Israeliticis erant septingentae, praeter concubinas trecentas. ex his omnibus natus est ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. uxorum enim multitudo bonam non efficit prolem. Ἀσταφίς. *Et uva vetus et tus mellitum.* Et proverbium: *Viri senis calva est velut uva passa.* Ἄσταχυς, et ἀσταφίς: et omnino ᾱ ab initio superaddere Atticorum est. *Et horret spicis.* Ἄστεα. Urbes. Urbis corona murus habetur. [Ἄστικτον χωρίον. Ager creditori non obnoxius. qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum, id ipsum indicantem. eadem ratio erat domus.] Ἄστεγος. Tecto carens. sic etiam vocatur homo garrulus et intolerabilis. Ἀστειζόμενος. Urbanum ac politulum se gerens, delicias agens: et Ἀστεϊσμός, ratio urbane vivendi.

Ἀστεμφέα. ἀμετακίνητον. βέβαιον· ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ.

Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δόνακας ἀντυκτῆρας. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὗ μοι δοκοῦσιν ἑκόντες εἶναι συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.

Ἀστενακτί. ἄνευ στεναγμοῦ. Ἀριστοφάνης· Σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Ἀστέρειος. κτητικόν. Καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα. Καὶ ἀστέρων τέθριππος, τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου. Καὶ Ἀστεροπητής, ὁ ἀστραπτικός.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν.

Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν. κωμικὴ ἡ συμπλοκή. σημαίνει δὲ τὸ κατερρινημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ χρῶ.

Ἄστεῖος. εὐσύνετος, εὐπρόσωπος, χαρίεις, καλός, γελοιώδης. Καὶ Ἀστειοτέρῳ, ἀντὶ τοῦ συνετωτέρῳ. Ὁ δὲ καιρὸν εὑρὼν τῷ ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. [περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης.] Καὶ Ἀστείους, ἀστειζομένους, πολιτευομένους. εὐφημότερον ἀστείζεσθαι, τὸ ὡραΐζεσθαι, γελωτοποιεῖν, ἅτινα σκώπτειν. Καὶ Ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως. 359

Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς, οἱ πένητες, οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

---

sequenti *lepidum et venustum agere*. Adde *συμπολιτευομένοις* Plutarcheum Cat. min. 47. quod nos dicimus *beliebt*. Haud dissimiliter Lex. Seg. p. 455. *Ἀστεϊσμός· πιθανολογία*, quam explicationem habet infra v. *Ἀστισμός*, quamque disertius edidit Herodianus *π. σχημ.* p. 57. f. Statim Gaisf. delevit glossam, male post v. *βέβαιον* inculcatam, cum A. B. E. C. V. *Ἀστελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι.* Quae ed. Mediol. sumpserat ex Steph. Byz. Horum ignarus mox Küsterus annotavit: „*βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμ.*] Locum hunc in prioribus editt. mutilum et confusum fide MSS. in integrum restituimus." Nempe horum *ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ* loco Med. *οἱ δέ*.

3. *Ἀστεμφῆ*] Versus Leonidae Tar. XII, 1. Anthol. Pal. VI, 296. *ποδάγραν*] ποδάγρην A. C. V. *ἀντεκτῆρας*] ἀντυκτῆρας A. V. *ἀντικτῆρας* *V. C. Unde sponte nasci videtur correctio *ἀμπυκτῆρας*, i. e. *praedae tenacissimos*. 4. *Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς*] Descripsit Suidas ex Synesii Dion. p. 43. ita tamen ut nonnulla pro more interpolarit. Locum pulcherrimum apponam, ut videas quam belle hic se gesserit noster lexicographus: *Καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ καθ' ἡμᾶς σύνεσται μὲν ἑαυτῷ τε καὶ τῷ θεῷ διὰ φιλοσοφίας, σύνεσται δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῶν ὑφειμένων τοῦ λόγου δυνάμεων. ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς ὁ φιλολόγος· κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα· οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὗ μοι δοκοῦσιν οὐδὲ ἑκόντες εἶναι τοιοῦτοι· πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί, ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώσσης ἑξερμηνεῦσαι τὴν γνώμην. Toup.* *Ἀστεμφὲς* Damascius apud Suid. in *Λομίνος*. *Hemst.* Memorabilior Aristophanis poetae usus apud Athen. I. p. 30. B. 5. *ἑκόντες*] *ἑκόντες εἶναι* A. V. (ap. Gron. Em. p. 77.) C. B. E. Med. 7. *σμικρά*] *μικρὰ* V. C. 8. *Ἀριστοφάνης*] Eccl. 485. (464.) 9. *οὐδ'*] *σὺ δ'* V. C. de quo Küsterus etiam admonuerat. Delevit statim Gaisf. cum A. V. *Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. Καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης καὶ Ἀστέριος*: quorum *καὶ Ἀστερία κτλ.* om. etiam B. E. 10. *Ἀστερόεντα*] Lex. Seg. p. 455. Eadem explicatio Schol. Il. π'. 134. 11. *ἀστέρων τέθριππος* Euripides est Troad. 855. 12. *ἅρμα*] *τὸ ἅρμα* dedi cum A. E. *V. C. Hesychio et Lex. Seg. *Ἀστεροπητής*] *Ἀστεροπής* *V. Il. ά. 580. ubi v. Schol. et Apollon. Lex. p. 171. 14. *Ἀστεροπαῖος*] Ab Homero Il. φ'. 165. dicitur *περιδέξιος, ambidexter*, occisus ab Achille, Hygin. fab. 112. Inde Athen. I, 1. et 2. Laurentium quendam civem Romanum hoc nomine appellavit, quia Graeca et Latina nosset. *Reines.*

2. *Ἀστεῖόν τι*] Versus Aristoph. Ran. 930. negligenter allatus etiam in Lex. Seg. p. 453. f. Vide supra v. *Ἀῆμα*. Nempe haec Atticistarum commentariis deberi docet vel Phrynichus Seg. p. 9. eandem scripturam secutus, omisso *τί*. 3. *κωμικὴ ἡ συμπλοκή*] Haec verba et quae paulo post sequuntur, *ἐν συνουσίᾳ χρῶ* litura sananda sunt, quoniam nullum hic sensum habent. *Küst.* Mihi aliter videtur. *Κωμικὴ ἡ συμπλοκὴ* grammatici verba sunt, indicantis *ἀστεῖον* et *κατερρινημένον* comice populari. Tum phrasis *ἐν συνουσίᾳ χρῶ* significat vocem *κατερρινημένον* [immo dictionem *ἀστεῖον καὶ κατερρινημένον*] esse in sermonibus familiaribus usurpandam. *Gaisf.* Hanc quidem lepidē tentabat Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 130. *ἐν συνέσει ἄκρᾳ* coniectans. Adde v. *Κατερρινημένοις*, coll. Meinek. in Menand. p. 278. sq. 5. *Ἀστεῖος*] Lex. Seg. p. 454. ubi *γελοιώδης καλῶς, πολιτικευόμενος* (*καλῶς πολιτικευόμενος* Bast. Apogr.), *ἀπὸ τοῦ ἄστεος*. Adde Schol. Platon. p. 398. 6. *γελοιώδης* Bastius Ep. Crit. p. 23. Lexicographis commendavit frustra. Celebrant Scholiastae (ut Eurip. Or. 952. et Aristoph. Vesp. 564.) aliique Byzantinae aetatis scriptores. Hesychius etiam *γελοιωδῶς*. 7. *εὑρὼν* om. B. E. 8. *περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης*] Haec ex gl. superiore perperam huc immigrasse censuit Valckenarius. Equidem prorsus expelli iubeo, quippe quae margini nescio cuius manu ascripta nullam potuerint sedem invenire. 9. *Ἀστείους*] Lex. Seg. p. 454, 11. 10. *εὐφημότερον ἀστείζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτ.*] Lego, *εὐφημότερον τὸ ἀστείζεσθαι καὶ τὸ ὡραΐζεσθαι τοῦ γελωτ. Küst.* Immo significatur prae ceteris verbis affinibus *ἀστείζεσθαι* urbanitatis laudem habere. 11. *ἅτινα* om. Lex. Seg. Piersonus in Moer. p. 75. *ἢ γελωτοποιεῖν, ἤ τινα σκώπτειν*: quem fugit comparatio superioris gl. *Ἄσσα*. Unde coniectamus olim exempli loco propositum fuisse, *Ἀστείζεσθαι ἄσσα*, addita duplici interpretatione, *γελωτοποιεῖν* et *ἅτινα σκώπτειν*. 13. *Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς, οἱ π.*] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit. *Küst.* Leg. puto *ἄσκηνοι*. Voce utitur Plutarch. in Sertor. p. 574. *δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον. Toup. MS.* Similiter Zon. p. 313. et Hesychius.

Ἀστεμφέα. Immotum, firmum. *Immotam pedicam et sagittas infestas*. Et alibi: *Illi vero qui sunt adeo rigidi, ut rhetoricam et poeticam contemnunt, non videntur mihi animo libenti cum Deo et hominibus conversaturi esse; sed per ingenii inopiam ne ad parva quidem apti esse.* *Ἀστενακτί*. Sine gemitu. Aristophanes: *Tu vero secure pedens domi manebis.* *Ἀστέρειος*. Adiectivum possessivum. Et *Ἀστερόεντα*, stellis ornatum et distinctum. Et *Ἀστέρων τέθριππος*, currus Solis. Et *Ἀστεροπητής*, fulgurator. *Ἀστεροπαῖος*. Nomen proprium. *Ἀστεῖα λέγεις*. Et *Ἀστεῖον*, urbanum. *Urbanum aliquid et elimatum dicturum.* comica vocum coniunctio. porro *κατερρινημένον* hic significat, summo studio elaboratum. his in sermone utendum. *Ἄστεῖος*. Prudens, venustus, lepidus, formosus, facetus. Et *Ἀστειοτέρῳ*, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipsum ante deceperat.* Et *Ἀστείους*, urbanos, civiles. *Ἀστείζεσθαι* honeste dicitur, ut sit cavillari, iocis risum captare, perstringere. Et *Ἀστείως*, decenter, prudenter. *Ἄστηνοι*. Infelices, pauperes, qui nullam stationem habent aut habitationem.

Ἀστήρ. ὅτι τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος·

Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὅτι ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τί ἐστι· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον, ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολών τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμόν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ἅδης τε σωζόντων κάτω.

εὑρήσω, φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησίν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. Καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. Καὶ Ἀστιβής, ὁ ἄβατος, ἢ ἀσφαλής. Καὶ εὐστιβής, ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας·

ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ Ἀστίβητος, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως, ἐμφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῇ διεῖλε τοὺς προσχωρήσαντας. Λέγεται δὲ ἀστικὸς καὶ ὁ πολιτικός. καὶ Τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστιπτος. ἄβατος, ἀδιόδευτος. Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι. ἵπποι σκληρόστομοι.

Ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστοχῶ. γενικῇ.

Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθε-

---

1. ὅτι addiderunt omnes MSS. Post gl. Ἀστήρ adiicit E. ἀστέρος. ἔστιν ἐν τῷ ὁρατόν: quae habet B. post gl. seq., item A. in marg. Porro Ἀστήρ, ἀστέρος. ἐν τῷ ὁρ. Med. Aliam observationem tradit Apollon. Lex. p. 272. 2. Ὅμηρος] Il. β'. 148. 4. Ἀστὴρ ἄστρου] Didymus in Il. δ'. 75. Zoroaster ἀστροθέτης Laert. in praef. Toup. MS. Vide Valck. in Ammon. p. 155. sq. et intpp. Cleomedis p. 298. ὅτι tacite Gaisf. cum *V. 7. Ἀστιβὲς ἄλσος] Sophocl. Oedip. Col. 126. ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον] Haec interpretatio non pertinet ad vocem ἀστιβές, sed ad ἀμαιμακέτην, quae apud Sophoclem loco laudato proxime sequitur, ut Pearsonus recte observavit. Küst. Dubites horum culpam in Suidam conferre. 8. Αἴας] Sophocles Ai. 657 — 660. His praemitti debuerunt quae sequuntur: καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. 9. Μολὼν δὲ] μολών τε A. V. C. μολὼν τ' ἐς B. E. Med. ἔχθιστον om. V. C. 12. ἀλλ' αὐτὸ — ἄβατον ποσί] Horum loco habet E. tantum Σοφοκλῆς. Ἀστιβῆ δὲ ἦγουν ἄβατον. 13. ὁ Αἴας φησίν] Haec e praegressis opinor esse repetita, cum Schol. legat, τοῦτο δὲ πιθανόν. Ceterum φησὶ om. *V. 15. Ἀστιβής] Ἀστειβής Lex. Seg. p. 455. „Plutarch. Lucull. p. 522. ὕλας ἀστιβεῖς καὶ ἀβάτους." Toup. MS. 17. αἰθυίαις] αἰθύαις A. ἰχθυοβόλοισι *V. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Inc. CXXVIII, 2. Anthol. Pal. VI, 23. Recurrit sub v. Λέπας. Ἀστίβητος] Ἀστείβητος A. V. Sed v. Lycophr. 121. „Procopius p. 221." Toup. MS. Tum στίβος ἢ τρίβος E. 19. εὐφρόνως] ἐμῤῥόνως B. E. V. C.

4. Ἄστειπτος] Ἄστιπτος dedi cum A. C. item mox. Σοφοκλῆς] Philoct. init. 6. ἠκουμένη *V. 7. Ἀστεϊσμός Lex. Seg. p. 455. et ut videtur *V. Utramque scripturam posuit Zon. p. 313. 8. πολιτικῆς] ποιητικῆς A. C. *V. et Zonaras. 9. Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Sic Edd. Retraximus ἵπποι ad interpretationem. Zonaras p. 313. etiam ἵπποι βίᾳ. 10. Sophocl. Electr. 724. 12. Ἀστόργους] Gl. ad Rom. I, 31. referenda, quam repetit v. Ἀνελεήμων, olim etiam v. Ἀσπονδεί inculcatam. Tertiam interpretationem ἀσπλάγχνους addit Zon. p. 313. 15. Ἀστός] Lex. Seg. p. 455. 16. Gl. non magni facienda: quam delevit Küsterus, habet A. in marg. 17. Ἀστράβη. ὄνος — ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium p. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησίν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ· Ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς. Küst. Adde Bergler. in Alciphr. II, 3. p. 322. et Pierson. in Moer. p. 57. sq. Δημοσθένης] P. 558. 19. οἱ delendum cum Harp. Ἀστράβη, τὸ — ἀστράβην λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologum. Küst. Horum pleraque, sed ordine diverso Lex. Seg. p. 454. 20. ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmasius in Spartianum [Carac. 7.] et Portus legendum putant τὸ ἐπὶ τῶν ἐφιππίων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων τιθέμενον ξύλον, quod non displicet. Küst. Idem tamen Salmasius (de quo monuit Reinesius) Ep. de Cruce p. 125. editam lectionem sic interpretabatur, ut lignum intelligeret, quo invarentur equos insessuri. Sed ἐφίππων A. E. *V. Lex. Seg. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων Hesychius.

Ἀστήρ. Cum stella Caprae lucet, vehementes venti spirant. unde etiam Homerus: *Cum impetu irruens.* Ἀστήρ. Stella ab astro differt. stella enim unum quid est et simplex; astrum vero ex multis stellis compositum: quod et ἀστροθέτημα vocant. Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Aiax inquit: *Postquam vero locum aliquem desertum invenero, illic solo recondam hunc ensem, armorum meorum maxime mihi invisum, ubi ab nemine cerni possit, sed perpetuis tenebris damnatus iaceat.* inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. id Aiax ideo dicit, ut ne quis eum sequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβής, inaccessus, tutus. Et Εὐστιβής, qui facile calcari potest. In Epigrammate: *Tritum mergis pisces capientibus promontorium.* Et Ἀστίβητος ὁδός, via non calcata. Ἀστικῶς. Prudenter, sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadvertisset, bifariam divisit, qui partibus ipsius se adiunxerant.* Dicitur ἀστικὸς etiam civilis. Et Theologus: *Urbanos rusticus [contemnit.]* Ἄστιπτος. Non calcatus, inaccessus. Sophocles: *Litus hoc insulae Lemni desertum prorsus est, neque mortalibus habitatum.* Ἀστισμός. Oratio persuasioni apta. *Ab oratorio et poetico lepidoque dicendi genere recedere.* Ἄστομοι. Equi intractabiles. *Equi duro ore praediti violente rapiunt.* Ἀστόργους. Duros et inhumanos sic vocant; irreconciliabiles et iram alta mente servantes, ἀσπόνδους; immites vero et rigidos, ἀνελεήμονας. Ἀστός. Civis. Ἀστοχῶ. Aptum genitivo. Ἀστράβη. Asinus vel mulus, ut Demosthenes in oratione contra Midiam. fortasse autem sic appellabatur quodvis iumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀστράβη, lignum in ephippiis, quod

ζόμενοι. Καὶ Ἀστραβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν.

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σύνηθες λεγόμενον· καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου, καὶ ὁ πεττικός, καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. Καὶ ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπνῳ ἀνακείμενος κατέναντι τοῦ τοίχου· ὡς ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταστειλάμενος δὲ τὸν Δανιὴλ παρεκάλει ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον ὃν εἶδες, χεὶρ ἐστι Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας οὖν ὁ Βαλτάσαρ ἐθλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Μήδου ἀνῃρέθη. Καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἀστράμψυχος. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν πεποίηκε· καὶ Ὀνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος. Καὶ παροιμία· Ἀστραπὴ ἐκ πυελίου. ἐπὶ τῆς οὐθενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

Ἀστράπτω. δοτικῇ.

Ἀστρατεία. ἡ εἰρήνη· ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

Ἄστρια. οἱ ἀστράγαλοι.

Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον·
παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀστρόβακος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἡ τῶν ἄστρων διανομή. πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μεθ' ὃν καὶ Ὀστάνης· οὗ ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κι-

---

1. *Καὶ Ἀστραβηλάτης ὁ ἡνίοχος* perperam hic posita sunt, utpote seriem orationis interrumpentia. Debuerant sub finem articuli collocari. Lex. Seg. p. 455. *Ἀστραβηλάτης: ὀνηλάτης. Gaisf.* 2. *τὴν σωματηγὸν* plerique grammatici. 3. Huic glossae subiiciebatur exemplum a nobis praetermissum cum A. C. V. *Ὁ δὲ τῆς ἡμιόνου ἀποτυχούσης τόν τε φόρτον καὶ τὴν ἀστράβην διάρας ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὴν μονὴν τοῦ θείου Σάββα ἔρχεται.* Quod Gaisfordo videbatur ex menologio quodam esse sumptum. Continuo versus etiam onirocriticus erat eiiciendus cum V. C. quem in margg. habent A. E. B. *Ἄστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώποις πέλει.* Küsterus: *Ἄστρα βλέπειν*] Hic versus ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum." 4. *Ἀστράγαλος*] Lex. Seg. p. 454. desinens in *καλεῖται*. 5. *καὶ ὁ σπόνδυλος*] Hoc sensu vox ista capitur ab Homer. Il. ξ'. 466. ubi vide Scholiastam. *Küst. σφόνδυλος* Lex. Seg. *πεττικός*] Sic habent omnes editiones. Sed malim *πεττευτικός*. *Küst. πεττικός*, etiam Lex. Seg. 6. *ἀστράγαλος, ὃν*] Historia haec deprompta est ex Daniel. cap. V. *Küst. Ἀστράγαλος καὶ ὃν* *V. 11. *αὐτῷ*] αὐτὸ A. 16. *Ἀστραγαλίζω*] *Ἀστραγαλίζω* Cratinus in Plutis apud Athenaeum. *Toup.* MS.

1. *βιβλίον ἰατρικὸν*] Huius nulla videtur extare memoria; sed alia quaedam opuscula inedita recensuit Bandin. Catal. Codd. Gr. Laur. T. II. p. 29. 2. *Ὀνειροκριτικόν*] Hic libellus Astrampsychi hodie adhuc extat, editus una cum aliis scriptoribus oneirocriticis. *Küst.* Huius iambos in lexicon suum inseruit Suidas vel Suidae editor. *Burn.* Cf. Menag. in Diog. Laert. p. 5. λ

3. *Ἀστραπή. ἔξαψις*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 153. *Küst.* 5. *πυέλου*] *πυελίου* A. B. V. C. Diogenian. III, 7. *πυε* E. *πυέλου* Arsenius p. 79. Sapit istud proverbium non minus ingenium comicorum, quam Hesychianum illud *Ἀστράπτει διὰ πυκνός.* 7. Om. vulg. Siletur *V. 8. *Ἀστρατεία*] Vox restituenda Plutarcho in Cim. p. 122. *Toup.* MS. Zon. p. 320. ubi Tittmanno Suidas videbatur spectasse Aristoph. Pac. 525. 11. *λύτρον*] *λάτρον* A. B. C. V. (ap. Gron. Em. p. 79.) E. et Zon. p. 324. Id Ruhnkenius erudite tractavit in Callimachi Fr. 238. Praeterea vitium scripturae editae *ἄστρια* removi cum Etym. M. p. 159. coll. Schol. Plat. p. 319. In glossae tamen capite nihil ausus sum mutare. Ab *ἄστρις* pendet diminutiva vox *ἀστριχος*, ab Antiphane prolata: v. Hesychius. 13. *Ἀστρόβακος*] Zon. p. 313. *Ἀστράβακος* E. Differunt etiam codices Herodoti VI, 69. in nomine herois Astrabaci, de quo Gaisf. Creuzeri Commentt. p. 242. conferri iussit, Clem. Alex. Protrept. p. 26. laudat Reinesius. Verum ista nihil ad Suidam, quem vereor ut iuvet Hesychius vel Etym. M. p. 159. f. *Ἀστραβαλίζειν. ὁμαλίζειν, ἀπευθύνειν.* Omnibus autem expensis animus huc inclinat, ut interpretationem quampiam excidisse credam, *ἀστρονόμος* ad glossae singularis caput retracto. 14. Horum quaedam delibavit *Eudocia* p. 40. 16. *μεθ' ὃν*] *μεθ' ὧν* A. *V. et Zon. p. 320. Id reponendum duxi, quando probabile videbatur laudem Ostanae significari, praeter reliquos Babylonios in astrologia conspicui. *Ὠστάνης*] Rectius *Ὀστάνης*. Vel *Ὀστάνης*, per ō parvum. *Küst. *Ὀστάνης* A. B. V. Zon. *Ὀτάνης* E. Med. Hanc glossam nescio quis comparavit cum v. *Ὀστᾶναι. *ἐπέστησαν*] Davis. in Ciceron. de Divin. I. p. 3. legit, *οἳ ἠπίστιαντο — συμβαίνειν μέλλοντα.* Sed leniore medicina rescribi potest *ἐπίστευσαν* pro *ἐπέστησαν*. Vulgatam bene defendit Wopkens. Lectt. Tull. I. p. 235. *Hemst.* Nihil opinor mutandum, si quidem ex instituto posterioris aevi putamus *ἐπέστησαν* esse *docuerunt, animo doctrinam informarunt*: v. Lobeck. in Phryn. p. 282.

---

sessores tenent. et *Ἀστραβηλάτης*, agaso. vel etiam ipsum iumentum, quod onera dorso gestat; alii vero mulum, quo homines vehuntur, *ἀστράβην* vocant. *Ἀστράγαλος*. Proprie sic vocatur talus. item vertebra colli, et talus quo luditur, et herba quaedam. Et *ἀστράγαλος* dicitur de manu, quam Baltasar filius Nabuchodonosor, coenae accumbens, in adverso pariete vidit scribentem Hebraica lingua, quae nemo intelligere poterat. Daniel igitur arcessitum rogavit, ut haec sibi interpretaretur; qui ei dixit: *Manus quam vidisti, est manus Dei viventis, quae scripsit, regnum tuum se emensam esse et consummasse.* quibus auditis Baltasar magnum animo dolorem concepit, et paulo post a Dario Medo interfectus est. Et *Ἀστραγαλίζω*. *Ἀστράμψυχος*. Astrampsychus librum veterinarium de asinorum curatione scripsit; item de somniorum interpretatione. *Ἀστραπή*. Fulgur nubium est inflammatio, quae inter se atteruntur, vel ventis rumpuntur. Et proverbium: *Fulgur ex pelvi.* dicitur de rebus vanis. fulgor enim lucis, quem fontes et pelves reddunt, nullam habet vim. *Ἀστράπτω*. Aptum dativo. *Ἀστρατεία*. Vacatio a militia, pax. temporibus enim pacis militia cessat. *Ἄστρια*. Tali. Callimachus: *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* *Ἀστρόβακος*. Astronomus. *Ἀστρονομία*. Astronomia: quasi astrorum distributio. hanc inter Babylonios primus invenit Zoroastres, et post eum Ostanes: qui ex genitura et motu

νήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τοὺς γεννωμένους ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. Καὶ Ἄστροις τεκμαίρεσθαι, ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. Καὶ ἀστρῶος, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων.

Ἄστυ ἄστεος. οὐκέτι δὲ ἀνάλογον ἥμισυ ἡμίσεως, ἀλλὰ καὶ ἡμίσεως.

[101] Ἀστυάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμματικήν, Περὶ διαλέκτων, Περὶ μέτρων, Κανόνας ὀνοματικούς, καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἀστυάναξ. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἀστυανάκτειος.

Ἀστυάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἱ τὰ τοιαῦτα ἐξορχησάμενοι ἀσελγήματα.

Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. Καλήτορα δὲ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν φασι.

Ἀστυγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀστυδάμας ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἔγραψε τραγῳδίας σμ', ἐνίκησε ιέ, ἀκροασάμενος δὲ ἦν Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

Ἀστυδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ προτέρου, τραγικὸς καὶ αὐτός. δράματα αὐτοῦ, Ἡρακλῆς Σατυρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀστυδρομία, παρὰ Λίβυσιν οἱονεὶ τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαίσια ἑορτή, ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιόν τε καὶ τὴν ἀγαθὴν κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀστύνιον.

Ἀστύνοος. ὄνομα κύριον.

---

2. *γενομένους*] *γενωμένους* A. V. *γεννωμένους* cum *V. *γινομένους* E. Mox *τῶν* om. B. E. 4. *Ἄστροις τεκμαίρεσθαι*] Hoc proverbio usus est Sophocles Oedip. Tyr. 795. *Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα.* Scholiasta in eum locum: *Ἐπὶ τὰ ἄστρα ἀπορευόμην. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.* Locum hunc Sophoclis observaverat etiam Portus. *Küst.* *τεκμαίρεσθαι*] *σημαίνεσθαι* A. cum Diogen. II, 66. et Arsenio p. 79. Id non temere reiciendum esse censebat Gaisfordus, adhibito Toupio in v. *Χρῆν*, sive Emend. T. II. p. 387. qui more suo haud pauca dissimulavit ab Wesselingio in Diod. II, 54. praerepta. His addas Boisson. in Anecd. II. p. 238. et Iacobs. in Aeliani N. A. II, 7. Quorum opera nobis persuasit nihil esse temere mutandum. 7. Quae post *ἄστρων* extabant, *Ὅτι Μαγεῖα καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί*: delevi cum A. V. „Sumpta sunt ex Cedreno p. 30. = 26. extr." *Gaisf.* Repetita sunt ex v. *Γοητεία.* 8. *Ἄστυ*] Hanc gl. om. Küsterus. 10. *Ἀστυάγης*] *Eudocia* p. 64. Addit E. in principio gl. *Ἀστυάγης ὁ Μήδων ἄρχων. καὶ* —. Huius grammatici nomen affert liber Coislinianus in Montfauc. Bibl. Coisl. p. 597. 14. *Ἀστυάναξ*] Filius Hectoris et Andromaches e turri praecipitatur a Neoptolemo, Lesches ap. Tzetz. in Lycophr. 187. Corinthus XIII. p. 268. Astyanax Milesius pugil, Schol. Theocr. IV, 34. *Reines. καὶ* neglexit vulg. *Ἀστυανάκτειος*] V. Leonidae Alex. Ep. XXIX, 2. 15. *Ἀστυάνασσα*] Hesychium, non Suidam descripsit Eudocia p. 81. Astyanassae meminisse Ptolem. Hephaest. V. p. 317. sive apud Photii Bibl. p. 480. notat Wassius, *Gaisf. Eudocia* sive Hesychius sic: *Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν ἀφροδίτην καὶ ἀκόλαστα σχήματα.* 18. *Φιλαινίς*] De hac Philaenide insignem habes locum apud Athen. VIII. p. 335. quem vide. Eiusdem mentio fit infra v. *Δημοχάρης.* Vide etiam Antholog. Epigr. lib. III. c. 10. ubi epitaphium eius legitur. *Küst.*

1. *Ἀστυβοώτης, ὁ κήρυξ.*] Ex Schol. Homeri in Il. ω. 701. *Küst.* Etym. M. p. 160. Similiter de v. *καλήτορα* ibid. v. 577. sive Apollon. Lex. p. 381. coll. p. 171. Desinit in *βοᾶν* Zon. p. 314. 4. *Ἀστυγείτων*] Lex. Seg. p. 455. 5. *Ἀστυδάμας ὁ πρεσβ.*] De eo vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* V. *Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Hemst.* Laert. in Socrat. II, 5. *καὶ Ἀστυδάμαντι πρῶτον ἰῶν περὶ Αἰσχύλον εἰρμῶσιν εἰκόνι χαλκῇ.* Vid. ibi Casaub. et Apostol. XVII, 29. Parthenopaeum egisse in theatro patet e proverb. inf. *Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Reines.* Huius aetatem sub Olymp. 95. indicavit Diod. XIV, 43. Cuius testimonium persuadet novissimam sententiam *ἀκροασάμενος δὲ — ἐπὶ τραγῳδίαν* (ne superiora dicam *ἔγραψε — ιέ*) ad iuniorem poetam referri, qui gloria tantum patri videtur praestitisse, ut plerisque locis intelligi debeat. Secus Wyttenbachius consult in Plut. T. VII. p. 150. 11. *Ἡρακλῆς Σατυρικός*] Haec fabula laudatur ab Athenaeo. *Küst.* Praeter alias adde Hectorem, quam fabulam attigit Porsonus in E. Hec. 539. 14. *Ἀστυδρόμια*, opinor. 15. *Θεοδαίσια*] Vide Hesych. v. *Ἡρόχια. Toup.* MS. *ἐν ᾗ ἐτίμων*] Confer Athen. lib. II. p. 38. et Brodaeum in Anthol. lib. I. p. 121. *Küst.* 18. *Ἀστύνιον*] Est diminutivum *τοῦ ἄστυ*, *oppidulum*, *urbecula*. *Reines.* Om. vulg. *Ἀστύνηος. ὄνομα κύριον. Ἀστύνιον* *V.

---

coeli fata hominum nascentium observare coeperunt. ab his Aegyptii et Graeci doctrinam illam acceperunt, qui nascentibus itidem themata natalicia assignant. Et, *Ad astra cursum dirigere*: dictum de iis qui per loca deserta longum iter faciunt, et ex stellis situm regionum coniiciunt. Et *Ἀστρῷος*, sidereus. *Ἄστυ ἄστεος.* Item analogiam et *ἡμίσεος* sequitur et *ἡμίσεως.* *Ἀστυάγης.* Astyages, grammaticus. scripsit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Regulas nominum. Commentarium in Callimachum. *Ἀστυάναξ.* Nomen proprium. unde dicitur Astyanacteus. *Ἀστυάνασσα.* Astyanassa, Helenae Menelai uxoris ancilla, quae prima varios concumbendi modos invenit, et de figuris Venereis scripsit. hanc postea imitatae sunt Philaenis et Elephantine, quae obscena eiusmodi flagitia evulgarunt. *Ἀστυβοώτης.* Praeconis epithetum: quasi dicas, in urbe clamans. eundem *καλήτορα* vocant, ab verbo *καλεῖν.* *Ἀστυγείτων.* Vicinus. *Ἀστυδάμας.* Astydamas maior, filius Morsimi, Philoclis nepos, utriusque tragici, Atheniensis, tragicus. scripsit tragoedias CCXL. vicit XV. idem cum audisset Isocratem, ad scribendas tragoedias se contulit. *Ἀστυδάμας.* Astydamas minor, superioris filius, et ipse tragicus. fabulae huius sunt, *Hercules* Satyrica, *Epigoni*, *Aiax furens*, *Bellerophontes*, *Tyro*, *Alcmene*, *Phoenix*, *Palamedes.* *Ἀστυδρομία.* Astydromia apud Afros erat velut dies natalis urbis, et Theodaesia festum, in quo Bacchum colebant et Nymphas: ut mihi quidem videtur, moderatam et veram vini temperandi rationem significantes. *Ἀστύνιον.* *Ἀστύνοος.* Nomen proprium.

Ἀστυνόμος. δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλιριῶν καὶ κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀστυπαλαιεύς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον. πόλιν.

Ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης· Καλλίμαχος.

Ἀστυφέλικτον. ἀτίνακτον.

Ἄσυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηροῦν τοὺς ἱκέτας. Καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου διὰ τὴν τῶν πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεραῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν. συλῶ δὲ τὸ σῦ μακρόν.

Ἀσύγχυτον. Ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἀσυγχύτου οὔτε σιδήρου ὑφίσταται κατάλυσιν, οὔτε μὴν πάλιν τὴν διὰ πυρὸς λύσιν.

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον. 302

Ἀσυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως, ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια, ἀνόμοια. Ἧι πετρῶδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥείθρου ἦν, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον. ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος, ἀσύμπλοκος, ἀσύζευκτος.

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. Καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνήθης ἀσυνήθους κλίνεται.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος, ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δέ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινας σύνθωνται.

Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβείας ἐπὶ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις διὰ τὸ ἀβέ-

---

1. Ἀστυνόμος. δέκα] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Küst.* Ἀστυνόμους] Sic etiam Lex. Seg. apud Bastium: nam tacite Bekkerus p. 455. Ἀστυνόμοι. δέκα ἦσαν — πέντε δὲ] Scribe ex Harpocratione: εἴκοσι μὲν ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει. Vide Maussacum in locum illum Harpocrationis, itemque Meursium Lectt. Attic. I, 19. *Küst.* Harpocrationem quod dicit, secutus est scripturam Blancardianam: de qua v. Böckh. in Corp. Inscr. I. p. 337. b. εἰσὶν *V. 2. ἔμελε] ἔμελλε A. B. C. V. Med. Lex. Seg. apud Bast. 7. Ἄστυρον. πόλιν] Eadem voce pro urbe usus est Callimachus in alio epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. p. 46. Vide etiam Etymologum. *Küst.* πόλις E. 8. ὤκιστο] Bentleius ex coniectura ὤκιστος. Quam correctionem ignoravit Küsterus, qui etiam in contextum Suidae recipere debebat. *Ernest.* in Fr. 288. Fallitur vir doctissimus. Bentleii coniectura minus necessaria est. Callimachus in Pall. Lavac. 40. φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα Ἴλιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὁλκίσατο. *Toup.* Qui proposuit etiam IV. p. 304. [Ἦλυθεν] ὅστ' ὤκιστον. Haud probabiliter Hemsterhusius ὠκ' ἴκτο. Dedit Gaisf. ὤκιστος ex A. 10. Ἀστυφέλικτον] Exempla quaedam collegit Wyttenbach. in Iulian. Or. I. p. 172. ed. Schaef., quorum nonnulla dederant viri docti in Hesychium. *Gaisf.* 12. ἱκέτας] οἰκείας Med. Vulgaris permutatio: quae fugit etiam editorem Schol. Eurip. Or. 1420. 12. Τοῦ δὲ ἀγῶνος] Exc. Legatt. Diod. Sic. c. XXXIV. *Hemst.* Ed. Wesseling. T. II. p. 631. quem locum annotavit etiam Schaeferus in Dionys. de Comp. p. 119. 14. Diodorus: παρὰ Ῥωμαίοις πρὸς τὴν ὑπὲρ κτλ. 15. In fine συλῶ — μακρόν delevit Küsterus. Vide v. Συλῶ. 17. Ἀσύγγυτον] Theodoret. Ep. 151. T. IV. p. 1294. *Burn.* Hesychius: Ἀσύγχυτον. ἄμικτον, ἤγουν μὴ συγκρινόμενον. Glossa non suo loco proposita; quam cum Med. post v. Ἀσύνθετος (ubi scripsit Ἡ δὲ φύσις) repetierit, dudum de vera sede videtur dubitatum fuisse. In exempli sententia puto Latinum interpretem esse lapsum.

1. Ἀσύμβατον] Lex. Seg. p. 456, 11. πολέμιον addit Zon. p. 324. tertium ἀνειρήνευτον Hesychius. 2. αἰνιγματωδῶς addunt Zon. p. 328. et Hesychius. 4. ἀνωμαλίας] ἀνομαλίας A. 5. καὶ τοῦ] Videntur quaedam intercidisse. In fine ὑποκειμένοις C. pro ὑποτιθεμένοις. Reinesius laudat Cyrill. Alex. in Ioh. II, 1. ἀσυμφυῆ τέ ἐστι καὶ ἀσυνύπαρκτα κατὰ ταὐτὸν ἐν ἑνὶ ὑποκειμένῳ τὰ ἐναντία. 7. Ἀσυνάρτητον] Vide supra v. Ἀλλόκοτον. *Küst.* Deest expositio Lex. Seg. p. 456. 8. Ἀσυνδύαστος] Theophyl. Simocatt. ἀπορ. φυσ. ά. p. 4. *Burn.* Add. Abresch. in Hesych. Zon. p. 315. Ad formam adverbii Ἀσυνδυάστως haec rettulit cum Zon. p. 329. Lex. Seg. p. 456. Ἀσυνδοίαστος Med. 10. Ἀποστόλῳ] Ad Rom. I, 31. Cf. Zon. p. 317. 13. Ἀσυνθεσία] Deest gl. A. Habent Zon. p. 321. Lex. Seg. p. 456. Vide Alb. in Hesychium. Gl. superiorem delevit Küsterus. Vide Empedocl. 10. et Plut. Phoc. 5. 14. ἄμικτος] ἄμικτος, ἁπλοῦς E. Ἀσυνθέτους et quae sequuntur, Lex. Seg. p. 454. omissa, pertinent ad Rom. I, 31. 15. ἃς om. *V. 16. τινα] τινας A. B. E. *V. Med. sola. 17. Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 456. περὶ παραπρεσβ.] περὶ om. A. B. C. Med. Harp. et Lex. Seg. περὶ πρεσβ. V. Cf. v. Ἄτται. Locus est p. 383, 5. 18. τοῦ ὄχλου] τοῦ om. A. C. *V. Lex. Seg. Mox τὸ νόημα Med.

Ἀστυνόμος. Astynomi decem erant numero: quinque in Piraeeo, totidem in Urbe. his curae erant tibicinae, psaltriae, stercorilegi, horumque similes. Ἀστυόχεια. Nomen urbis. Ἀστυπαλαιεύς. Nomen proprium. Ἄστυρον. Urbem. Callimachus: *Qui celerrimus ad urbem nuncius accessit.* Ἀστυφέλικτον. Inconcussum. Ἄσυλον ἱερόν. Templum venerabile, quod supplices tuetur. Et Ἀσυλία, sanctitas loci. *Cum autem certamen illud esset publicum et ingens propter sanctitatem legatorum, et morem Romanorum, qui omnem iniuriam legatis illatam detestari solent.* Ἀσύγχυτον. Inconfusum. *Natura enim inconfusi nec ferro dissolvi neque igne consumi potest.* Ἀσύμβατον. Inimicum. Ἀσυμφανῶς. Non manifeste, tecte. Ἀσυμφυῆ. Non consentanea, dissimilia. *Qua fluminis solum saxosum erat, quod propter inaequalitatem non videbatur aptum fore rebus, quae illi imponendae erant.* Ἀσυνάρτητον. Inconcinnum. Ἀσυνδύαστος. Non coniunctus, non copulatus. Ἀσυνέτους. Insipientes; quibus nihil stultius apud Apostolum intelligendum est. Et Ἀσυνετῶ, desipio. Ἀσυνήθης, ἀσυνήθους. Ἀσυνθεσία. Pactorum violatio. Ἀσύνθετος. Dissentaneus, ab omni commercio abhorrens. Item ἀσυνθέτους significat eos, qui pacta cum aliis inita non servant. Ἀσυνθετώτατον. Demosthenes in oratione de falsa legatione sic vocat turbam maxime infidam et inconstantem, quaeque sit a pactis

βαιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃ μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ· φησὶ γάρ·

Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον, μὴ συμφραξάμενον.

Ἀσυντελής· ἀσύμφορος, ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσύριοι. ἀρχὴ παλαιὰ καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγου τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δ' γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι χρόνων οὐ πολλῷ πλέον διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς παραλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ Ῥωμαίων δὲ πόλις ἀπάσης γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, ἑ καὶ μ' πρὸς τοῖς ψ' ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲν ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσσύριοι. οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπό τινος γί- 363
γαντος, ὀνόματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσσούρ, τοῦ υἱοῦ Σήμ, τοῦ υἱοῦ Νωέ· ὅστις Ἀσσοὺρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευί· οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. Ἀτρεμούντων πάντων

1. τιθέμενον] διατιθέμενον C. ἀνωμόλογον] ἀνομόλογον A. B. C. E. Harpocr. ἀνομολόγαιον Lex. Seg. 2. ὁμολογίαι γὰρ] Verba haec male interpretatur Maussacus in Harpocrationem: ὁμολογίαι enim hic non significat *confessiones*, sed *pacta*. Küst. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συν.] Locus hic ex Harpocratione ita scribendus et in integrum restituendus est: ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον. Küst. συνετώτατον mendum Gaisf. 3. ὃν μὴ] ὃ μὴ restitui cum B. E. C. *V. Med. Harpocr. Pal. et Lex. Seg. 5. Versus Il. ζ'. 334. Alteram dictionem, σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον, ex Il. ά. 76. interpolarunt librarii quidam Harpocrationis. 6. μὴ συμφραξάμενον] Malim, μὴ συμπεφραγμένον. Küst. Nihil mutat Lex. Seg. p. 456. Deest gl. V. C. Suidas videtur figuram quandam artis rhetoricae indicasse, quam commemoravit Scriptor Vitae Homeri p. 302. extr. Dignus qui observetur locus Plutarchei libelli, qui est de puer. educ. 9. ubi Pericles frequenter in foro dicitur conticuisse, λέγων ἀσύντακτος εἶναι. 8. Ἀσυντελής] Lex. Seg. p. 456. et Zon. p. 315. 9. Ἀσσυρίας] Sic Zon. p. 321. Ἀσσυρίας. ἡ δὲ Ἀσσυρία μέσον τῆς Συρίας ἐστὶ καὶ τῆς Περσικῆς E. 10. Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιά, καὶ ἐς τοὺς μυθ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Dionys. Halicarn. lib. I. p. 2. ut Portus etiam observavit. Küst. Descripta tamen, ut sententiae haud paucae praetermissae sint vel compendii factae. 11. ἐκράτησε] κρατήσασα E. 13. χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα] Sic recte habet Dionysius loco laudato. In prioribus editt. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ πλέον. Küst. χρόνου πολλῷ πλέον A. V. et (qui χρόνων m. sec. habet) E. Mirum vero quod ἐτῶν sive ἐνιαυτῶν ab nemine desideratum est. Equidem non dubitavi sanissimam revocare scripturam, quam dudum liber Vaticanus etiam Dionysii editoribus (cuius ope debuerat glossema ἐτῶν depelli) obtulerat. Praeterea quod viri docti (vide quos enumeravit Boissonadus in Herodian. p. 33. et Nicet. Eugen. p. 94.) certatim post Hemsterhusium contendunt, in recentioribus demum Graecis χρόνος annum significasse: non attenderunt illi ad locos quamquam rarissimos aetatis florentissimae, Soph. Oed. R. 561. Aristoph. Eccl. 668. Isaei de Hagn. hered. 9. 17. Περσῶν] τῶν Περσῶν E.

1. αὐτὴν] ἑαυτὴν dedi cum B. E. *V. 4. ἑβδομήκοντα δυοῖν] τόσα δυεῖν A. B. τόσα δυοῖν E. ἑβδομήκοντα om. V. quem silet Gron. Atticae hegemoniae tempora satis diverse scriptores computarunt: v. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 475. sq. 6. κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη] Scribendum est ex Dionysio, κρατοῦντες οὔτε ὅλα λ' ἔτη. Küst. λ' ἔτη] ἔτη λ' E. cum Dionysio. 7. δὲ Ῥωμαίων] Ῥωμαίων δὲ malui cum A. *V. ἁπάσης] ἁπάσης γῆς A. *V. 10. Πίσωνα] Πείσωνα E. Καλπούρνιον] Καλπουρνίνον A. B. E. *V. Med. οὐδὲ] οὐδὲν A. V. Med. Immo habendum οὐδὲ pro mendo vulg. 11. Οὗτοι] Conf. Eustath. in Dionys. 775. Steph. Byz. v. Ἀσσυρία. Burn. 12. Σύρου om. V. Tum ἐξ οὗ παρέλαβε E. 14. τοῦ Ἀσσούρ] τοῦ Ἀσούρ *V. τοῦ om. A. B. E. Ἀσσάρ A. qui mox om. πόλιν. 18. Ἀσσύριοι] Ἀσσυρίου E. Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.] Quid haec ad vocem Ἀσσύριοι? De Romanis enim, non de Assyriis in hoc fragmento verba fiunt, ut vel ex ultimis verbis, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet. Küst. Monet sane Wassius novissimorum hunc esse sensum: *haec in Assyria, regnante Caesare.* Sed ipsam illam interpretationem si quis conetur historiae documentis illustrare, facile perspexerit nullum Assyriis locum posse concedi.

servandis aliena. vel eam, cui male cum pactis et foederibus conveniat. ὁμολογίαι enim appellantur pacta. vel dixit insipientissimam, cuius sententiam et mentem nemo perspicere possit. Homerus: *Tu vero percipias, meque audi.* Ἀσύντακτον. Incompositum, male tectum. Ἀσυντελής. Qui nihil prodest, inutilis. Ἀσσυρίηθεν. Ex Assyria. Ἀσσυρίων ἀρχή. Assyriorum imperium antiquum et a mythicis temporibus repetitum exiguam quandam Asiae partem obtinuit. deinde Medicum, everso Assyriorum principatu, haud diu duravit, sed in quarta aetate desiit. postea Persae, Medis devictis, non multo plus quam CC. annos imperarunt. Persis successerunt Macedones, quorum imperium post Alexandri obitum in deterius ferri coepit, et sub successoribus illius bellis intestinis labefactatum ab Romanis tandem eversum est. nam Graecorum potentia cum illis imperiis conferenda non est. Athenienses enim solius orae maritimae imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedaemonii vero cum Peloponneso et reliquae Graeciae ne triginta quidem annos integros imperassent, a Thebanis victi sunt. Respublica autem Romana totius terrae, quae quidem non est inaccessa, imperium tenuit per annos DCCXLV. usque ad Consulatum Neronis secundum et Calpurnii Pisonis; neque potuit ulla gens eam aequiparare. Ἀσσύριοι. Assyrii a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, appellati sunt: a quo ipsa regio nomen accepit. ab Assyriis autem et Syri dicti sunt. vel ab Assur, filio Semi, qui fuit filius Noae. hic Assur primus urbem magnam condidit, quae postea vocata est Ninive. alii vero dicunt Assyrios esse Persas. Ἀσσύριοι. Gens ita dicta. Cum omnia essent

οὐδὲν ἐμποδὼν ἦν αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖστον. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι ἐπαναστάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρους μυρίαι καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνερράγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντιθέντα.

Ἀσύφηλον. ἀπαίδευτον, ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ, σπασμὸν μὴ ἔχοντι· ἀντὶ τοῦ συντόμως· ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης μὴ προσγενέσθαι σπασμόν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ μέ κοιμίσαι
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

παραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτός, διὰ τὸ τῇ Ἡρακλέους λεοντῇ σκεπάσαντα τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

Ἀσφάλισαι. φύλαξαι σαυτόν. ἀσφαλίζω γὰρ τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. Ἄσφαλτος δὲ ξηρίον ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἰατροί. Καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις.

Ἀσφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δέ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσπάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. — οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσιν· οἱ δὲ πολλοὶ μὴ 304
ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὄρμενα ἀσπαράγους καλοῦσι.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον

3. ἑτέρους] ἑτέρας E. 6. Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1370. vel potius v. Ἀξύστατον repetita. Eadem Zon. p. 315. 9. Ἀσύφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. ζ. 643. Vide etiam Etymologum. Küst. Ἀσύφηλος. ἀπαίδευτος, ἀνόητος, χαλεπός, ἄτιμος, ψευτής. Cyrill. Hemst. Ἀσύφηλον A. V. C. Med. Lex. Seg. p. 456. 10. Ἀσφαδάστῳ] Ex Schol. Sophocl. in Ai. 833. ἀσκαρίστῳ] ἀκαρίστῳ B. E. Mox Schol. καὶ σπασμόν. Tum ἔχοντι ἐν τῇ ὁρμῇ, ἀντὶ τοῦ πάνυ συντόμῳ E. Et συντόμῳ quidem etiam Schol. 12. μὴ προσγενέσθαι σπασμόν] σπασμὸς μὴ προσγένηται, μηδὲ πολλὴ — διατριβή. σφαδάζειν δὲ — E. δὲ praebet etiam Schol. 14. Σοφοκλῆς] Aiac. 832 — 34. 17. διαῤῥήξαντα] διορύξαντα E. 18. ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα] Vide Scholiastam Homeri in Il. ψ'. 821. itemque Anonymum in argumento Aiacis Flag. et Eustath. in Homer. p. 995. Küst.

1. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην] Qua parte corporis Aiax vulnerabilis fuerit diversae sunt auctorum sententiae. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuisse dicunt: ut ex locis auctorum in nota praecedente indicatis patet. Küst. Vid. Bachet. in Ovidii Epist. T. I. p. 247. sq. Lobeck. in Ai. 834. 863. 2. τὸν Ἡρακλέα] τῇ Ἡρακλέους A. B. E. C. Alteram interpolationem post λεοντῇ commissam, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, removerunt A. B. V. C. E. etiam δὲ omisso post τοῦτο. Ceterum praegressa τῇ Ἡρακλέους λεοντῇ σκεπ. etsi possunt aliquo modo intelligi, quasi Aiax ipse pellem induerit leoninam: pristina tamen scriptura longe melius in sententiam convenit. 3. τὸ μέρος] μόνον E. 4. Post γωρυτόν delevi glossam a studiosis hominibus invectam: Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥιζοῦχα θεμείλια (sic A. B. E. θεμέλια edd. ante Gaisf.) νέρθε φυλάσσων. τελευταῖος οὗτος τοῦ ἑ τῶν Ἁλιευτικῶν Ὀππιανοῦ. Cuius duas priores voces A. ignorat, quas B. E. Med. post Ὀππιανοῦ reposuerunt; reliqua prorsus absunt ab C. V. Ἀσφάλιος] Aristid. in Neptun. p. 17. Appian. p. 1153. ἀσφαλείῳ Ποσειδῶνι. Toup. MS. Adde Schol. Aristoph. Acharn. 682. et Creuzeri Melett. I. p. 32. 5. Ἀσφάλισαι — σαυτόν] Ἀσφαλίσαι. φυλάξαι Zon. p. 327. 8. ξηρίον] Haec vox procul dubio corrupta est: quae tamen quomodo emendanda sit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρίον: sed quod mihi non satis probatur. Küst. Est ξηρίον medicamentum siccum et aridum. Vox medicis bene nota. Toup. MS. 9. οἱ ἰατροί] Addit Zon. p. 321. λέγουσι δὲ τὴν νάφθαν. 10. πίσσωσις] πίττωσις E. Sub finem ζήτει ἐν τῷ Ἀδιαβηνῇ omisi cum A. V. 11. Ἀσφάραγον] Lex. Seg. p. 456. differt Schol. Il. χ'. 328. 12. λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Histor. Plant. p. 601. Küst. Plutarch. Il. p. 553. Γεωργὸς οὐκ ἐκκόπτει τὴν ἄκανθαν, ἂν μὴ λάβῃ τὸν ἀσπάραγον. Vide et Plutarch. in Theseo p. 4. Toup. MS. 13. ἀσφάραγος] ἀσπάραγος restituimus ex B. V. E. Med. Vide Lobeck. in Phryn. p. 113. Nimirum fraudi fuit editoribus, quod observationem continuam pro ratione praegressorum esse voluerunt. Illam tamen ad caput glossae redire saltem Gaisfordum Phrynichus, quem non ignorabat, Seg. p. 24. potuit edocere. 14. οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ] Vide Athen. lib. II. p. 62. et Bodaeum a Stapel in Theophr. de Plantis p. 600. Küst. 17. ὁρώμενα] Portus recte monuit legendum esse ὅρμενα. Vide Bodaeum a Stapel loco laudato. Küst. ὁρμενα firmant Athenaeus, Lex. Seg. et Phrynichus. Statim πρῶτα, perperam illud collocatum, delevi cum Lex. Seg. Etym. M. p. 161. et V. C. Post καλοῦσι cum A. V. C. expunxi: Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δέ, ὁ λειμών. Vide Schol. Luciani Necyom. 11. et Zon. p. 316. 18. Ἀσφόδελος] ἔστι δὲ ὁ Ἀσφόδελος E. Cum ceteris codd. consentit Lex. Seg. p. 457.

tranquilla, nihil impediit quominus eorum vires in magnum crescerent. postea vero multa et continua bella plurimaeque seditiones aliorum adversus alios et bella intestina exorta sunt. haec sub Caesare. Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec densum, sed laxum et tumidum in poesi. vel, inconditum, nec probabiles fabulas componentem. Ἀσύφηλον. Imperitum, stultum. Ἀσφαδάστῳ. Qui non palpitat, neque convulsiones patitur, sed celeriter animam efflat. [is Aiax optat,] ut letali vulnere ictus sine convulsionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. σφαδάζειν autem significat convulsionem pati et contabescere. Sophocles: *Mercurium Infernum, animarum deductorem, ut mortis placidae celerisque impetu me sopiat, postquam latus hoc ense dirupero.* Ferunt autem fabulae, Aiacem reliquo quidem corpore fuisse invulnerabilem, at solam eius axillam vulnerari potuisse, quod Hercules, cum eius corpus pelle leonina texisset, solam hanc partem nudam reliquisset, ideo quod pharetra ei appensa esset. Ἀσφάλισαι. Securitati tuae consule. ἀσφαλίζω enim significat custodio. Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Lacus asphaltites, ubi bitumen gignitur. bitumen autem est aliquid pici simile; quo etiam medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Ἀσφάραγον. Fauces, stomachum, guttur. item germen e spinis nascens. est etiam quoddam herbae genus, ἀσπάραγος vocatum, quod ad purgationes conducit. iam Attici quidem per φ efferunt, vulgus autem parum accurate per π pronunciat. et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant. Ἀσφόδελος. Asphodelus, planta scillae simi-

μακρὰ καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

τὸν δὲ τόπον ἐν ᾧ φύεται ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσχαλίδασμα.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. Ὁ δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. Καὶ Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

Ἄσχετον, ἀκράτητον. Καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἄσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκαιρία. Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. Καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄττα. τέσσαρα σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἄτινα παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποιά τινα παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. ἐν δὲ τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἅτινα ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τοῦ Μύῤῥου· Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄττα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. Λαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμε-

5. *προπαροξυτόνως δὲ*] *προπαροξυτόνως δὲ οὐκ ὀξυτόνως* E. 6. *Οὐδ' ὅσον*] Hesiod. Opp. 41. 7. *μέγ' ὄνειαρ*] *ἓν ὄνειαρ* Lex. Seg. 9. *παρ' Ὁμήρῳ*] Od. λ'. 538. De tenore dedit quaedam Albertius in Hesychium. 11. Om. vulg. Glossa ignorabilis. 12. *Ἀσχάλλων*] Vide de utraque verbi forma Philem. p. 276. Ruhnk. in Tim. p. 135. Porson. in E. Or. 775. *χαλεπαίνων*] *ὀλιγοψυχῶν* addit Zon. p. 327. *ἀγανακτῶν* Lex. Seg. p. 457. cum Etym. M. p. 161. 13. *Ὁ δὲ ἤσχαλλεν*] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas supra v. *Ἁρμάτος*. *Küst.* *ἤσχαλεν* Zonaras. 15. *Ὁ δὲ ἀσχάλλων*] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. *Μέλητος*: ex quo loco simul discimus, verba haec ex Aeliano deprompta esse. *Küst.* *ἀτιμίᾳ*] *γυμνασίᾳ* E pr. Tum *ἐπαυδήσας* B. E. 17. *Ἀσχαλόωντα*] Est vox Homerica Il. χ'. 412. *Küst.* 18. *Ἄσχετον*] Vid. vel Il. π'. 549. *Ἀσχέτως*] Lex. Seg. p. 457. „Proclus p. 42. infra v. *Διάθεσις*." *Toup.* MS. 19. *Ἄσχολος*] Pindar. Pyth. VIII, 40. et Schol. *Hemst.* Adde Isthm. I, 2. de quo loco vide Schol. Platon. p. 54. sive Hermiam Astii p. 68. *Gaisf.* 19. *εὐκαιρῶν*] *εὐχερῶν* E. qui mox *εὐχέρεια*. *ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκ.*] Manifestum est legi debere *ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία*. *Küst.* Nihil mutat Zon. p. 316. 20. *Μηδὲ — πράγματα*] Marc. Antonin. I, 12. ut a Pearsono observatum fuit. *Küst.*

4. *προβαλλομένου* Med. sola. 5. *ἀσχολοῦμαι*] *αἰτιατικῇ* addunt B. E. Med. sola. Mox *καὶ ἀσχολεῖσθαι* om. E. Med. sola. Nihil differt Lex. Seg. p. 457. ubi tamen *ἀσχολεῖ* pro *ἀσχολεῖται*. Rettulit haec in suam collectionem Meinek. pp. 292. 431. 8. *Ἄττα ἀντὶ μὲν — τὸ ἄττα*] Ex Harpocratione. *δύο*] *τέσσαρα* A. V. E. Lex. Seg. p. 461. cum Pal. Harp. Vide Schol. Platon. p. 371. et Philemon. Lex. p. 30. 9. *ἢ ποιά τινα* om. Lex. Seg. 10. *Δημοσθένει*] Philipp. I. p. 54. 11. *περὶ παραπρεσβείας*] *περὶ* tenet Philemo, om. A. B. V. Med. Lex. Seg. Vide vel supra v. *Ἀσυνθετώτατον*. Locus est p. 438. 13. *ἄττα*] Immo *ἄττα*. Comicus ille quis fuerit dubitatur; nisi forte Pherecratis versiculus indicatur iambicus, a grammaticis mendose prolatus: *τοὺς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθεὶς ἄττα πεντήκοντα*. *ἐπὶ χρόνου*] Vide v. *Ηγνίκ' ἐστίν*. 14. *ἄττα τινά*] *ἄττα ἅ τινα ἢ τινὰ δι' ἑνὸς τ καὶ ψιλούμενον παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἢ ἀντὶ τοῦ παραπλήσια, ὀλίγα* E. 15. *τῷ ἄττα*] *τὸ ἄττα ἀντὶ τοῦ ἅτινα λαμβάνει ἐν* E. 16. *Μύρου* E. Med. *ἐπεπόνθειν*] *πέπονθα* E. 19. *ἀφανὲς*] *ἀσφαλὲς* B. 20. *Λαμάσκιος*] Idem locus Damascii legitur in Collectaneis Photianis p. 1040. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Photius tamen orationem aliquantum extenuavit.

---

lis, habens folia longa et caulem esculentum: cuius semen tostum et radix cum ficubus concisa valde utilia sunt. est autem Proserpinae et Manibus sacra: Rhodii quoque Proserpinam et Dianam asphodelo coronant. ponendus accentus in antepenultima. *Neque sciunt quam salubriter et iucunde malva et asphodelo vivatur.* cum autem significat locum, in quo asphodelus nascitur, acutus est in ultima, ut apud Homerum: *In asphodeli prato.* Ἀσχαλίδασμα. Ἀσχάλλων. Moerens, dolens, aegre ferens. *Ille vero indignabatur praeferri sibi iuvenem, qui capillis tantum ornandis et corpori exercendo studeret.* Et alibi: *Ille vero ignominiam aegre ferens et ob irritos labores animum despondens, quanta pedum celeritate potuit ascendit.* Et Ἀσχαλόωντα, moerentem. Ἄσχετον. Quod coerceri nequit. Et Ἀσχέτως, immoderate. Ἄσχολος. Occupatus. σχολὴ enim significat id quod vulgo εὐκαιρία dicitur. *Neque nisi per necessitatem ut ad aliquem dicerem, vel in epistola scriberem, mihi non vacare; neque hoc modo sub negotiorum instantium praetextu officia ea, quae vitae huius necessitudo a nobis exigeret, desererem.* Et Ἀσχολοῦμαι, ἀσχολεῖται, ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemo etiam voce ἀσχολεῖ usus est. Ἄττα. Quattuor habet significatus. nam apud Antiphontem accipitur, quaecunque, vel quae. apud Demosthenem vero in *Philippicis*, quaedam vel qualia. interdum ἄττα redundat. at Demosthenes in oratione *de falsa legatione* vocem sumpsit, ut esset quaecunque. quidam vero Comicorum ἄττα de numero dixit; alius de tempore: ut sit, fere vel praeterpropter. Antiphon autem usus est pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi: *Haud enim passus eram, quae nunc ab eo passus sum.* Et alibi: *Homines enim quae oculis cernunt, certiorā ducunt, quam quorum veritas argumentis obscuris demonstranda est.* Damascius: *Isidorus vero*

λέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμενα.

Ἄττα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώιον; εἰ δ' ἄγε σύμ μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Ἀττάγᾶς νουμηνίῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν . . . .

Ἀτταγᾶς. εἶδος ὀρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ ἕλεια χωρία καταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθωνά φησιν αὐτὸν ἔχειν Ἀριστοφάνης· ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτταγᾶς ἴτω, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. ἔστι δὲ ὁ ἀτταγᾶς κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ἐπὶ δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον.

Τὸν πηλὸν ὥςπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων. τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ.

Ἀτάκτημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτημα γενέσθαι περὶ τὴν ἀρχήν. Καὶ Ἄτακτοι· ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περίεργοι καὶ παρὰ τὸ προσῆκον τί ποιοῦντες ἄτακτοι προσαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύρδην.

Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρασθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰςφέρει. ἀναινομένου δὲ δείσασα μή μιν κατείποι πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς εὐνηθῆναί οἱ ἐθέλοντα. ὁ δὲ λόχον ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κα-

---

1. ὅσον] ὅσα B. E. 3. ἅτε] ἄτε C. ubi in marg. τὸ ἄτε ἐπιῤῥηματικῶς ψιλοῦται. 8. Ἄττα γέρον] Callimachi celeberrimum Epigr. I, 3—6. Anthol. Pal. VIII, 89. 10. γενεῇ] γένει A. B. V. C. E. Med. 12. σύ μοι Med. 14. Ἀττᾰγᾶς νουμηνία] Erasmus et Portus de *Attagae novilunio* nescio quo Suidam hic loqui existimantes immane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus est et mutilus, qui sic emendari et suppleri debet: Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ (subintellige συνέρχεται vel συνῆλθε). παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. Νουμηνίῳ recte legitur in uno MS. Paris. Est autem νουμηνίος nomen avis, quae attageni similis est. Hesychius: Νουμήνιος, ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγῇ. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum est de duobus hominibus malis et improbis, quorum alter alteri ob morum et ingenii similitudinem se adiungit. Diogenianus VIII, 18. Συνῆλθον ἀτταβᾶς τε (lege ἀτταγᾶς) καὶ νδυμήνιος. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio usus est Laertius in Timone segm. 114. ubi vide quae notavit Menagius. Küst. νουμηνίῳ A. C. V. Ceterum Ἀταγᾶς Med., mox Ἀτταγάς. V. Lob. in Phryn. p. 117. sq. ἐπὶ τῶν] τῶν om. B. Lacuna in A. E. *V. 16. ἕλεια] In prioribus editt. male legitur λεῖα. Küst. Ipsum λεῖα A. B. *V. C. E. Supra λιμνιώδη Med. et *V. 17. Ἀριστοφάνης] Av. 250. Ubi Scholia horum partem praestant.

1. κατάστικτος] κατάστικτον B. E. Med. 4. Τὸν πηλόν] Aristoph. Vesp. 257. 5. ταγηνάριον] Vid. *Ταγήν*. Du Cang. Gloss. Med. Inf. Gr. in *Ταγινάρι* et Append. I. *Hemst. Taginari* Belonio Observ. I, 9. Ἀτταγινάρι Sibthorp. apud Walpol. *Memoirs relating to Turkey* p. 262. *Gaisf.* Vide Choerob. p. 1186. 7. Ἄτακτοι] Ἄτακτ A. Ἄτακτος C. 10. συμβουλῆς et συμβουλὴν Med. 11. τῆς — ποιήσαντες] τοὺς — ποιήσαντας Hemsterhusius. Aliam viam infra Küsterus institit: „μὴ παρὰ — ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας: subintellige, οὕτω καλοῦσιν." Nunc comparatio Lexici Rhetorici p. 216. facit ut duplicem loci mendam perspiciamus. Primum enim illud ῥήτορες quod structuram misere perturbat, compendiario signo λέξεως ῥητορικῆς originem debet; οἱ nisi fallor fluxit ab ea sigla, qua σημείωσις indicari solet. Deinde oratio vocibus nonnullis post παρὰ defecta est, sic opinor integritati reddenda: [λέγονται] δὲ καὶ οἱ τῆς ἐν πολέμῳ σ. γ. μὴ παρὰ τῶν στρατηγῶν τάξιν λαβόντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες εἰκῇ καὶ φύρδην. 13. Ἀταλάντη] Haec et quae sequuntur sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 446. unde Suidas ea descripsit. Ceterum male hic Suidas Acasti uxorem Atalanten vocat, quae Astydamea appellata fuit, ut ex veteribus scriptoribus constat. Vide Apollodorum lib. III, 12. et enarratorem Comici in Nubes 1059. Küst. 15. δείσασα μή μιν κατείπῃ] δήσασα μή μην κατείποι A. κατείποι etiam C. *V. quod dedi. ὑποφθάσασα] ὑπόφθασα V. C. 16. προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει. Küst. Sic Portus. προδιαβάλλει A. πρὸς τὸν ἄνδρα Nicolaus. 17. ὑφείσας] ὑφεὶς potius scribendum est. Küst. Sic Portus. Contra ὑφείσας unus liber firmat in v. Ἄκαστος.

---

poeticis etiam operam dabat, non quantum viribus valebat, sed quantum eum studium invitabat. non autem valde illis afficiebatur, quippe quae animum non tangant, sed intra imaginationem et linguam consistant. Ἄττα. Vox, qua iunior seniorem compellat. *O bone senex, duae me feminae ad coniugium invitant: quarum altera et opibus et aetate mihi par est, altera vero aetate provectior. utrum melius? age igitur, consule mihi, utra uxor ducenda sit.* Ἀττᾰγᾶς νουμ. Proverbium [quod de duobus furibus dicitur.] Ἀττᾰγᾶς. Attagen, genus avis, quae in lacustribus et palustribus locis pascitur. quare Marathonem eam incolere dicit Aristophanes. illic enim avis ista frequens est. dicit igitur: attagen veniat, pratum Marathonium incolens. est autem attagen avis, quae pennas habet variis maculis distinctas. unde hoc de servis dicitur, qui notis compuncti sunt: quoniam ipsa avis illa notata est. *Lutum tanquam attagen ingressus conturbabis.* vulgo autem attagen ταγηνάριον vocatur. Ἀτάκτημα. Confusio. *Ne qua confusio in imperio oriretur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curiosi, et qui praeter officium aliquid faciunt. Oratores vero sic etiam milites vocant, qui, cum proelium committitur, nullo ordine, sed temere et promiscue cum hoste congrediuntur. Ἀταλάντη. Atalante, Acasti uxor, Pelei amore capta cum Peleum de stupro solicitasset, nec persuadere ei potuisset, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, occupare illum statuit. itaque Peleum ad virum calumniatur, quasi stuprum ipsi voluisset offerre: qui uxoris calumniis motus insidias Peleo

τέστη πρὸς αὐτόν, ἐπικαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὢν διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τήν τε Ἰωλκὸν αἱρεῖ, καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σφάττει.

Ἀτάλαντον. ἴσον, παραπλήσιον.

Ἀταλὰ φρονέων. νήπια, ἀπαλά.

[Ἀταλάριχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασιλεὺς δὲ τῶν Γότθων.]

Ἀταλαίπωρον. ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν. Αἰλιανός· Εἴ τι τοῦ προτέρου λόγου
366 ὑγιὲς ἦν. ἀλλ᾽ ‖ ἐκεῖνός γε ἀβασανίστῳ γραφῇ τε καὶ ἀταλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ διεσπαρμένος ἐς τὸ πλῆθος ἀλᾶται ἄλλως. ὁ δέ μοι ἀληθὴς ὤν. Καὶ Ἀταλαιπώρως, ῥᾳθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Ἀταλῇσιν. ἀπαλαῖς, νεογναῖς. Καὶ ἀταλόψυχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠιθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχρας θηλυτέραις.

Ἄτταλος, βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμενοῦς· ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτός, πλοῦτος δὲ μόνον, ὃς μετὰ νοῦ μὲν καὶ τόλμης χειριζόμενος ἀληθῶς μεγάλην παρέχεται χρείαν πρὸς πᾶσαν ἐπιβολήν· ἄνευ δὲ τῶν προειρημένων τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίνεσθαι καὶ συλλήβδην ἀπωλείας. καὶ γὰρ φθόνους γεννᾷ καὶ ἐπιβουλάς, καὶ πρὸς διαφθορὰν σώματος καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπάς. ὀλίγαι δέ τινές εἰσι ψυχαὶ αἳ ταῦτα δυνάμεναι διωθεῖσθαι τῇ τοῦ πλούτου δυνάμει. ὁ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐπεβάλετο χρήσασθαι τοῖς χορηγίοις ἀλλ᾽ ἢ πρὸς βασιλικὴν ἀνάκτησιν, οὗ μεῖζον οὐδὲ κάλλιον οὐδὲν οἱόντε ἐστὶν εἰπεῖν. ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς προειρημένης ἐπιβολῆς, οὐ μόνον διὰ τῆς εἰς τοὺς φίλους εὐεργεσίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιώσας ἔτη δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τούτων δὲ βασιλεύσας μ᾽

1. *πρὸς αὐτὸν*] *μετ᾽ αὐτοῦ* B. E. 2. *Τυνδαρίδας — ἐχθρὸν ὄντα*] *Τυνδαρίδα — ἐχθροὺς ὄντας* C. 6. *Ἀτάλαντον*] Lex. Seg. p. 457. Glossa Homerica. 7. *Ἀταλὰ φρονέων*] Est phrasis Homerica Il. σ'. 567. *Küst.* 8. Glossam omissam *V. notavi, quippe et perperam collocatam et ex v. Ἀμαλασούνθα repetitam. *Ἀμαλασούνθης*] Ἀμαλσούνθης B. E. Tum *βασιλέως* Med. 10. *Ἀταλαίπωρον. ἄπονον*] Confer Etymologum. *Küst.* Lex. Seg. p. 457. Addit Gaisf. Schol. Thucyd. I,20. Ἀταλαίπωρος. ἀνεξέταστος. 13. *ἐκεῖνος γε* *V. *ἐκεῖνός τε* Edd. Eidem libro debetur accessio vocum *τε καί*, quarum defectu misere hiabat sententia. 15. *ὧν*] ὠ (sic) A. Om. V. C. 16. *Ἀταλαιπώρως*] Lex. Seg. p. 457. 17. *Δαναΐσιν*] *Δαναοῖσιν* B. *V. C. E. Aristoph. fr. ed. Dind. 250. qui malebat *διέκειτο*. Interpres *tractabatur*. 20. *Ἀταλῇσιν*] Hom. Il. υ'. 222. Cf. Zon. p. 334. et Lex. Seg. p. 458,1. 21. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XXIII. pr. Anthol. Pal. V, 297. Repetiti versus sub v. Ἠίθεος.

3. *ἔχρησε* Med. Quae subsequebatur glossa, *Ἀττάλεια* (Ἀτάλεια A.). *Ἰταλία δέ* (*δέ* om. B. E.), delevi cum V. C. Habet A. in marg. Cf. Zon. p. 334. 4. *Ἄτταλος*] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 101. 102. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Polyb. XVIII, 24. „Strabo Attalum regem 1. Attali fratris Philetaeri filium facit: Vell. Pat. I. p. 8. Eumenem, qui Attalo I. successit, fratrem eius vocat. Sed Strabo XIII. successionem regum Pergami accurate exsequens ex Attalo I. natum Eumenem et alios duos; Attalum etiam successisse et tutorem Attali, filii Eumenis, fuisse dicit." *Reines.* De rebus Attalorum omnino comparandi Clinton. III. p. 400. sqq. et Mansonis disputatio p. 381. sqq. 5. *πρὸς*] *εἰς* B. E. 6. *μόνον*] *μόνος* B. E. 7. *ὡς ἀληθῶς* Polyb. 8. *ἐπιβολήν*] *ἐπιβουλήν* B. E. 11. *καὶ ἐπιβουλάς* neglexit vulg. *διαφθορὰν* B. V. E. Mox *σωμάτων καὶ ψ. μεγίστας* Polyb. 14. *ἐπεβάλλετο*] *ἐπεβάλετο* A. B. E. *V. 15. *ἀνάκτησιν*] *ἀγανάκτησιν* B. E. *ἀλλὰ πρὸς βασιλείας κατάκτησιν, οὗ μεῖζον ἢ κ.* Constant. Mox *οὐδὲν* om. V. 17. *ἐνεστήσατο*] *ἀνεστήσατο* V. 20. *βασιλεύσας γὰρ*] Leg. *βιώσας γὰρ ἔτη*, eiecto *βασιλεύσας*: regnavit enim annos 44. Attalus Philadelphus, rex Pergami, vixit ann. 81. Lucian. Macrob. c. 11. *Reines.* In Excerptis Constantini *τυχὼν δὲ τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ βιώσας ἔτη β' πρὸς τοῖς ὁ, τούτων δὲ βασιλεύσας κτλ.* 21. *βασιλεύων* *V.

comparat. sed Peleus re intellecta bellum Acasto infert, asciscitis in auxilium suum Tyndaridis atque Iasone, qui Acasto quidem infensus, Peleo autem per expeditionis Argonauticae societatem erat iunctissimus. horum auxilio Peleus expugnata Iolco Acasti uxorem necavit. *Ἀτάλαντον*. Aequale, simile. *Ἀταλὰ φρονέων*. Qui puerilia sapit. [*Ἀταλάριχος*. Atalarichus, filius Amalasunthae, rex Gotthorum.] *Ἀταλαίπωρον*. Laboris et molestiae expers. vel quod ex tempore et praeter demonstrationem dicitur. vel facile et manifestum. Aelianus: *Si quid prior rumor veri habuit, at ille quidem inconsiderata scriptione et rumoribus veri parum curiosis in vulgus sparsus temere vagatur. qui autem verus esse mihi videtur.* Et *Ἀταλαιπώρως*, segniter, negligenter. Aristophanes *Danaidibus*: *Tam negligenter poesis ab illis tractabatur.* *Ἀταλῇσιν*. Teneris, recens natis. Et *Ἀταλόψυχος*, teneram habens animam. In Epigrammate: *Adolescentibus amor non est aeque molestus, ac nobis feminis tenerrimae indolis.* *Ἄτταλος*. Attalus, rex, frater Eumenis, cui nullum ad spem regni subsidium praeter divitias fortuna dederat. hae si cum prudentia et audacia administrentur, maximas ad omnem conatum afferunt utilitates; sin secus, gravium malorum ac postremo interitus causa plerisque esse solent. nam et invidiam et insidias pariunt, et ad corporis animique perniciem maxima habent momenta. ac paucissima ingenia reperias, quae divitiarum adminiculo huiusmodi mala propulsare queant. ille vero nullius rei causa quam ad regnum sibi comparandum opibus uti instituit: quo nihil maius aut illustrius dici potest. atque id primum aggressus est, non modo liberalitate et gratia erga amicos, sed etiam auxilio rei militaris. cum autem vixisset annos LXXII

καὶ δ', σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότατα πρὸς γυναῖκα καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τὴν πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ οὕτως ἡρμόσατο τὴν ἀρχήν, ὡς παισὶ παίδων ἀστασίαστον παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν.

Οὗτος δ' Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν πρῶτον ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὑτοῦ προαιρέσεως καὶ πράξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασιλείαν.

Ὅτι Ἄτταλος ὁ Ἀπολλωνίας ἀνὴρ βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας, ἥτις χρηστηριαζομένη Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη·

Θάρσει, Ταυρόκερως, ἕξεις βασιληίδα τιμήν, καὶ παίδων παῖδες· τούτων γε μὲν οὐκέτι παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. Σοφοκλῆς·

Κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων.

Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

Ἀταμίευτον. ἀδιοίκητον καὶ ἀφύλακτον, ἢ οὗπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ.

Ἀτάρ. καὶ δή, ἢ πλήν, ἄτε δή, ἢ ὅμως, ἢ ἀντὶ τοῦ δέ.

Ἀτάρβητος. ἄφοβος. ἄτρομος. Καὶ Ἀταρ- 367
βήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ·

Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

Ἀτὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

Ἀταρνεύς. πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. Καὶ Ἀταρνείτης.

Ἀτὰρ οὖν. διὰ τοῦτο οὖν.

Ἀτὰρ ὥς. εἶτα δή, ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα, ἁμαρτωλά. Καὶ Ἀτασθαλία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μέν, εἰ παρείκοι, ἐξελεῖν τὸ ἔθνος· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ συντρίψας γε παῦσαι τῆς ἄγαν ἀτασθαλίας. Καὶ Ἀτάσθαλον, ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Ἀτασθαλία. ἢ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεωστὶ καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητος καὶ

---

1. σεμνότατα] σεμνότητα A. 2. γυναῖκας] γυναῖκα dedi cum *V. E. et Excerptis. 3. π. τοὺς συμμ. Polyb. 7. Οὗτος δ'] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 169. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Polyb. XXXII, 23, 8. Hanc particulam ignorabat Parisinus ap. Brequignium p. 15. 8. πρῶτον μὲν] μὲν om. A. B. V. E. 11. Ὅτι Ἄτταλος] Errasse hic Suidam, et Attalum avum cum nepote confudisse monuit ὁ πολυμαθέστατος Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 368. quem vide. *Küst.* Ἀπολλωνίας] Haec a Plutarcho in libello *de fraterno amore* p. 480. vocatur Ἀπολλωνὶς Κυζικηνή, ut Reinesius loco laudato monuit. *Küst.* Vide v. Ἀπολλωνιάς. 15. Ταυρόκερως] Pausanias in Phocicis p. 636. Παῖδα δὲ εἶπε ταύρου τὸν ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον καὶ Ταυρόκερων προσείρηκε τὸ χρηστήριον. Respexit Pausanias ad hoc ipsum oraculum, quod Suidas hoc loco adducit. *Küst.* Easdem oraculi voces protulit Diodorus fr. Vatic. XXXIV, 8. 18. Σοφοκλῆς] Aiac. 558. sq. Vid. v. Κούφη. 19. πνεύμασι Edd.

1. ἤτοι] ἢ A. B. C. V. E. cum Lex. Seg. p. 458. ubi sunt omissa καὶ ἀφύλακτον (quod agnoscit cum Zon. p. 335. Hesychius) et οὕτως. 4. Ἀτάρ] Hanc gl. delevit Küsterus, confirmant Lex. Seg. p. 458. et Schol. Platon. p. 358. 6. Ἀτάρβητος] Lex. Seg. p. 458. ἄτρομος] ἀτρέμας male Zon. p. 330. 7. Eadem Zon. p. 338. παρὰ Σοφοκλεῖ] In Aiac. 197. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα ὁρμᾶται. Itaque bis ponendum ἀτάρβητα. 9. Ἀτὰρ δέ] Lex. Seg. p. 458. Sine dubio scribendum ἀτὰρ δή, quod firmarunt Elmsl. in E. Bacch. 516. et Iacobs. in Aelian. I, 59. Hesychius sane: Ἀτὰρ δέ. πλήν, ὅμως δέ. Verum ille hoc in genere glossarum perturbatissimus est: ut quae supra posuit, Ἀτὰρ δή. ἐὰν δήποτε, τί οὖν, καὶ δή, ἤδη. Ἀτὰρ ἄνποτε. ἐὰν δήποτε: sic mihi videntur esse refingenda, Ἀτάρ. ἄτε (sive ἄγε) δή, τί οὖν, καὶ δή, δέ. Ἀτὰρ ἄνποτε. ἐὰν δήποτε. Cf. Zon. p. 338. Sequentem gl. Ἀτάρμυκτον. τὸ ἄφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον. Εὐφορίων· Ἀτάρμυκτον τρέπεν ὄμμα, omiserunt A. B. C. E. quippe sumptam ex Etym. M. p. 162. sive Zon. p. 336. 10. Ἀταρνεύς] Lex. Seg. p. 458. et Zon. p. 329. om. καὶ Ἀταρνείτης. Cf. v. Ἑρμίας. 12. Ἀτὰρ οὖν] Lex. Seg. p. 458. et Hesychius. 13. Ἀτὰρ ὥς] Lex. Seg. p. 458. Hanc glossam opinor nihil nisi superioris esse depravationem. 14. Ἀτάσθαλα] Lex. Seg. p. 458. 15. Ὁ δὲ] Fragmentum in v. Παρείκοι repetitum a Dione Reimarus in LXVIII, 10. abiudicavit, item alterum quod extat in v. Ἐξευβρίζοντα. Τραϊανὸς] Τραϊνὸς A. παρείκοι] παρέκειτο C. 16. παύσας B. 18. Γυναικῶν δὲ] Haec sunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῖνος. *Küst.* Fr. 45. sive Ed. Nieb. p. 99. sq.

---

regnasset autem XLIV. singulari modestia et gravitate cum uxore et liberis vixit, et sociis omnibus atque amicis fidem praestitit; postremo rebus praeclarissimis est immortuus. idem regnum ita stabilivit, ut pacatam eius possessionem ad nepotes transmiserit. † Hic Attalus regno potitus primum animi sui et industriae specimen edidit, Ariarathe in regnum restituto. † Attalus, Apolloniae maritus, Asiae rex, morte sua fidem fecit Oraculo, quod Attalo maiori redditum erat: *Bono sis animo Tauricornis; regio honore potieris cum tuis nepotibus; non item horum filii.* Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles, ubi Aiax ad filium suum: *Cresce lenibus educatus ventis, teneramque molliter exige aetatem.* significat etiam saliens. Ἀταμιεύτον. Quod non bene dispensatur, neque custoditur: vel quod non habet cellam penuariam. sic etiam dicitur quod paratum est et in promptu. Ἀτάρ. Tum vero, sed, atqui, verumtamen, autem. Ἀτάρβητος. Imperterritus, intrepidus. Et Ἀταρβήτως, secure, apud Sophoclem: *Inimicorum vero petulantia audacter procedit.* Ἀτὰρ δέ. Verumtamen. Ἀταρνεύς. Oppidulum e regione Lesbi situm. Et civis Atarnites. Ἀτὰρ οὖν. Idcirco sane. Ἀτὰρ ὥς. Deinde vero, tamen. Ἀτάσθαλα. Iniusta, impia. Et Ἀτασθαλία. *Traianus vero statuit quidem, si fieri posset, gentem illam exscindere; sin secus, cladibus vires eius atterere, nimiamque improbitatem compescere.* Et Ἀτάσθαλον, iniustum, iniquum. Eunapius: *Feminarum vero stupra et adolescentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate et exemplo suo effecerat.* Ἀτασθαλία. Amentia. *Quidam militum recens conscriptorum iuvenili amentia et temeritate impulsus*

ἀτασθαλίας ἐπιθυμεῖ τῶν ἄρτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Σερουήλιος πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ἐθρασύνετο κατὰ τοῦ Παύλου.

Ἀταυρώτη. ἀντὶ τοῦ ἀγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ διὰ τοῦτο ἀταυρώτη, ἡ ἁγνή, ἢ ἄζευκτος γάμου καὶ ἀζυγής. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα καὶ ζυγία καὶ γαμηλία. ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς.

Οἶκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἄτε. ὡς ἄν.

Ἀτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν ὡς ἡ πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν· ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανείς.

ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής, ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. ἀτελεύτητος δέ, δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκος ἄτεγκτος ὢν καὶ στερρός, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιαροῖς ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αὖθις· Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος ἀτέγκτως καὶ ἀφειδῶς. Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν, ἀβρόχοις. Αἰλιανός· Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. Καὶ Ἀτέγκτως, ἐσχάτως. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἱέρειαι ἐπειρῶντο αὐτὸν πραΰνειν, καὶ ἀντέχειν τῇ ὁρμῇ. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως διακειμένου, τῶν μὲν ἀποῤῥήτων καὶ ἃ μὴ ἰδεῖν λῷον 368
ἦν, τούτων οὐκ ἐκοινώνουν οἱ· τῶν δὲ πρώτων, καὶ ἐξ ὧν οὔτε τοῖς θεασαμένοις οὔτε τοῖς δείξασιν ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινόν, παρεῖχόν οἱ βλέπειν ταῦτα. Καὶ αὖθις· Ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμείλικτος, καί οἱ ἐπέτατ-

---

4. Ἀταυρώτη] Ex Scholio in eum locum, qui mox ascribitur, Aristoph. Lysist. 217. Cf. Zon. p. 334. 6. ἄζευκτος] ἄγευστος *Burn.* Repugnat Schol., a quo recte absunt καὶ διὰ τοῦτο ἀτ. ἡ ἁγνή. Mox ad perspicuitatem praestat, καὶ βοῶπις Ἥρα ἡ καὶ ζ. 7. καὶ ζυγία] Vide Stanleium in Aeschyli Agamemn. 65. *Küst.* ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς] Haec verba puto esse transposita, et collocari debere post verba illa τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. *Küst.* 8. κατωφερεῖς] καταφέρεις A. B. E. 9. οἶκαδ' A. B. C. *V. Med. 10. Ἄτε] Lex. Seg. p. 458. 11. Ἀτεγκτος] Lex. Seg. p. 458. et Arsenius p. 82. Formulam illam Aeschyleam esse docet Phrynichus Seg. p. 6. Non contemnenda praebet Theognostus Cram. p. 81. ἄτεγκτος ὁ σκληρός· τὸ γὰρ βρέχω τοῦ τέγγω διαφέρειν φησὶν Αἰέτιος ὁ ἰατρός· βρέχεται μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἢ ὁ λίθος, ἤγουν τὸ τῆς ἐπιφανείας, τέγγεται δὲ ὁ σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον, ἤγουν τὸ εἰς βάθος χωρεῖν. 12. μήτε προσιέμενος] μηδὲ ἑμένος Arsen., ac μηδὲ cum Lex. 13. ὡς ἡ] Opinor ὡς ἤ. 14. βρέχεσθαι] διαβρέχεσθαι Lex. Seg. et Arsen. ἀναβρέχεσθαι C. sine spiritu. Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem Oedip. Tyr. 336. versus hic recte sic scriptus est: Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ. *Küst.* ἀλλ' ὅδ' Med. Küst. Scripsi κἀτελεύτητος: καὶ ἀτελεύτητος Edd. φανείς recidit fere ad φανεῖ. 18. Ὁ δὲ Μάρκος] Haec sunt verba Dionys. Halicarnass. lib. VIII. (c. 45.) p. 516. *Küst.* Lege *Μάρκιος.*

2. ἐπὶ] καὶ V. C. 5. Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις] Probo coniecturam Porti, qui locum hunc sic legendum et supplendum putat: Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. ἀβρόχοις. *Küst.* Probat quod improbum est Küsterus. Scribendum: Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δακρύουσι, μήτε ἱδροῦσι. ἀβρόχοις. Hesych. Ἀτεγκτος. ὁ μήτε δακρύων, μήτε ἱδρῶν. ἀνένδοτος. καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει. Ubi notanda vox ἀνένδοτος. Suidas: Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς. ἀνελεήμονας δέ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον. *Toup.* II. p. 491. Recte: quamquam et Schol. Luciani Alex. 25. refragatur, et ἱδρῶσι satis defendi potest. 6. ἀβρόχοις] ἀτέγκτοις B. E. Οἰκτόν γε] Toupius ἐς οἰκτόν γε, deinde ὡς καὶ πάντας. Εἰς οἰκτόν γε Ruhnkenius in Tim. p. 248. 7. ἐμβαλοῦσα] ἐμβαλοῦσαι C. V. E. Tum πάντας om. E. Non ineptum πάντως, quo probato praegressorum tollitur emendatio. 12. πρώτων quo valeat non intelligo: nam elementa vix crediderim hoc verborum contextu fuisse significata. Malim ὡρατῶν. 15. Ἱκανὰ πείθειν] Ex Damascio. Vide infra v. Ἐπίκτητος, et Küster. ibid. *Toup.* MS. Illinc expulsis ταύτας ἐχόντων videtur recipiendum τῶν ψυχῶν τὰς . . . ἀτεράμονας: non enim adducor ut Damascio putidam ascribam orationem, ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. 17. Ἦν δὲ ἄτεγκτος] Integrum locum Aeliani, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. Μέλητος. *Küst.* Inde locus noster expoliendus.

---

panes concupiscit. Aelianus: *Servilius autem multa et iniusta facinora in Paulum ausus est.* Ἀταυρώτη. Casta, nullum virum passa. ταῦρος enim significat membrum genitale viri, quia tauri in venerem proclives sunt. ideo ἀταυρώτη dicitur virgo casta et coniugii expers. atque Iuno dicitur βοῶπις, ut quae coniugii sit dea tutelaris. *Domi vero illibata virginitate vivam.* Ἄτε. Utpote. Ἀτεγκτος ἄνθρ. Homo, qui nullis consolationibus mitigari potest, neque molliri se patitur, sed durus est ut saxum vel aliud quid durum: ita ut nec aqua rigari possit. Sophocles: *Tune vero durus adeo et inexorabilis perseverabis?* ἄτεγκτος hic significat eum, qui nulla miseratione movetur, qui lacrimarum expers est: τέγγειν enim significat rigare. ἀτελεύτητος vero, qui difficulter exoratur, adhortationibus inaccessus, immitis. Et alibi: *Marcius autem, quamvis esset natura rigidus et durus, ita ut omnibus malis resistere posset, tunc tamen humani quid passus est, et affectibus succubuit.* Alibi: *Cum lapides pedibus eorum alligassent, eos in mare crudeliter et inhumaniter praecipitarunt.* Ἀτέγκτοις, qui abhorrent ab lacrimis et sudoribus, rigidis. Aelianus: *Omnibus vero tantam miserationem et lacrimarum cupiditatem iniecit, ut etiam duros et rigidos percuteret.* Et Ἀτέγκτως, extreme. *Et primo quidem sacerdotes eum placare et a proposito absterrere conabantur. sed cum truculentus immotusque in sententia persisteret, arcana quidem sacra, et quae videre nefas erat, non ostendunt; prima tamen initiorum, ex quibus neque videntibus nec monstrantibus mali quicquam nasci poterat, ipsi dabant inspicienda.* Et alibi: *Talia ut animos illorum movere et flectere possent, qui non penitus essent rigidi et inexorabiles.* Aelianus: *Puer autem ille fuit inexorabilis, nec poterat ullis blanditiis flecti, eique*

τεν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων. Ἀτέγκτου. Ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

Ἄτε δή. ὡς δή.

Ἀτέκμαρτον. ἀτελείωτον, ἀκαταστόχαστον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος
ἀτέκμαρτος.

οἷον, σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· περὶ τοῦ Τελέου φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης. ἀκατανοήτου.

Ἀτεκνία. ἡ λήθη. Λαβίδ· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. ὡς διὰ τῶν τέκνων φυλαττομένης τῆς μνήμης.

Ἀτεκνῶ. αἰτιατικῇ.

Ἀτέλεστος. ἀμύητος, βέβηλος, ἀνοργίαστος, τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηρίων τελουμένων τοῖν Θεοῖν, ἀτέλεστος μὲν ἄνθρωπος, ἀνόσιος δὲ οὐκ ἐβουλήθη μυηθῆναι κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλὰ δοῦναι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῦς ἀῤῥωστήματι χάριν. καὶ ἐπί τινος ἀνελθὼν λίθου ἐώρα τὰ γινόμενα. ἐκ γάρ τοι τοῦ λίθου κατώλισθε, καὶ βιαίᾳ τῇ πληγῇ περιπεσὼν ἀπέθανεν.

Ἀττέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἀτελεύτητον. ἀτελείωτον.

Ἀτέλεια. ἀλειτουργησία.

Ἀτελῆ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα.

Ἀτενές. εὐθύ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προσεχῶς.

Ἄτερ. ἐκτός, χωρίς. Καὶ Ἄτερα, θάτερα.

Ἀτέραμνον. σκληρόν, δυσμετάβλητον. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἐνικὸν ἀτεράμων,

---

1. τῶν ἐσχάτων] ἐσχάτων vulg. 2. Ἀλλ' ἦν τῆς] Haec sunt verba Philostrati de Claudio Imperatore, quae leguntur apud Photium p. 1024, 39. *Küst.* Sic ἀτύφου μοίρας infra in Ἀτυφία. *Hemst.* Integrum locum praestat v. *Κωμάσαι.* 4. Ἄτε δή] Lex. Seg. p. 458. 5. Ἀτέκμαρτον] Lex. Seg. p. 458. partim Zon. p. 336. 7. Ἄνθρωπος] Apud Aristoph. Av. 169. locus iste recte sic legitur et distinguitur: Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος Ἀτέκμαρτος. *Küst.*] 9. ἐμφαίνων] ἐκφαίνων B. 10. Τελέου] Τελέου A. B. E. C. V. Εὐνάπιος] P. 473. Boisson. 48. ed. Nieb. Unde refingendum et initio τῷ μὲν ἀξ. et sub finem προσδοκηθείς, item accedant καὶ χωρήσειν post προβήσεσθαι. 13. ἀτεκμάρτου τύχης] Dion. Halic. p. 343. *Toup.* MS. Adde Plut. Legg. I. p. 638. A. 15. Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expositionem vocis ἀτεκνία Suidas hausit ex Theodoreto in Psalm. XXXIV, 12. p. 527. *Küst.* ἡ ἀπαιδία καὶ ἡ λήθη Zon. p. 334. 18. Om. vulg. Siletur *V.

1. Αἰλιανός] Vid. in Ἐξεφοίτα, quod et ipsum ab Aeliano sumptum videtur. *Hemst.* Similem orationem Aeliani servavit v. Αἴχνος. 2. ἀνθρώποις] ἄνθρωπος V. Id quidem recte opinor praetulimus; sed desiderantur etiam nonnulla cum voce ἀτέλεστος coniungenda. Neque dubito quin pars quaedam orationis mediae pericrit, cum praesertim μὲν et δὲ talem fere sententiam flagitare videantur: *homo tam ad publicas res temerarius quam religionum et sacrorum contemptor.* Paulo supra ταῖν Θεοῖν correxisse Valckenarium praeter fidem tradidit Gaisf. 4. δοῦναι πολυπραγμοσύνης] Lego, ἀλλὰ δοῦναι δίκην πολυπραγμοσύνης, δυστυχοῦς ἀῤῥωστήματος χάριν. Sed vid. v. Ἀκόλαστον et Aristoph. Thesm. 472. *Toup.* MS. 5. ἀῤῥωστήματος χάριν] Haec verba obscura sunt; quae fortasse a mala manu accesserunt. *Küst.* ἀῤῥωστήματι A. C. V. Ordo verborum videtur esse, δοῦναι χάριν ἀῤῥωστήματι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῖς. *To gratify the infirmity of an unhappy curiosity. Gaisf.* 6. γενόμενα] γινόμενα A. B. C. E. Med. ἐκ γάρ τοι] Haec cum superioribus non satis cohaerent. 8. Ἀττέλεβος] Vid. in Hesych. Nahum III, 17. ἀττέλαβος. Sed recte MS. Vat. ἀττέλεβος. *Toup.* Lex. Seg. p. 460. ἀτέλεβος Zon. p. 330. 9. Ἀτελεύτητον] Hom. Il. ά. 527. Lex. Seg. p. 458. 10. Ἀτέλεια] Zon. p. 334. Lex. Seg. p. 458. et Hesychius ab Hemsterhusio castigatus. De re post Wolf. Prolegom. ad Demosth. Leptin. p. LXXI. satis est attulisse Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 93. II. p. 75. sqq. ἀλειτουργησία dixit Strabo XIII. p. 595. 11. Ἀτελῆ] Lex. Seg. p. 458. Glossam olim repetebant sub v. Πολυτελῆ. 13. Ἀτενές] Zon. p. 338. In ἀφελῶς desinit Lex. Seg. p. 458. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 53. qui varios scriptorum locos circumspexit ab Suida ut opinabatur explicatos. 15. Post hanc gl. cum A. *V. C. delevi: Ἀτενίζω. αἰτιατικῇ. ἐνατενίζω δὲ δοτικῇ. Gaisfordus: „Exempla dedit Toupius in Schol. Theocrit. X, 18." 16. Ἄτερ] Lex. Seg. p. 458. In fine delevit Küsterus καὶ ἄτερα θάτερα: quae verba Gaisfordus Suidam putabat ex gl. Lex. Seg. corrupisse Ἄτερα. ἄλλα. Nihil equidem corruptionis intelligo, dum καὶ removeatur. Nam cum explicatio per se verissima sit (v. Buttm. Gramm. I. p. 121.), tum aetatis inclinatae mos ad formam θάτερος non sine mendis gravioribus vertit: velut ipsum θάτερος Theophrastus de ventis s. 54. θατέραν Plutarchus Pyrrh. 22. sibi indulserunt. 18. Ἀτέραμνον] Odyss. ψ'. 167. Lex. Seg. p. 459. De qua voce paucula Ruhnken. in Tim. p. 156. sq. et Tittm. in Zon. p. 331. Adde v. Τέραμνον. Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι] Sensus est, secundum Atticos dicendum esse ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. *Küst.* Lex. Seg. p. 459. cf. Zon. p. 330.

---

gravissima et cum extremis periculis coniuncta imperabat. Ἀτέγκτου. *Sed erat agrestis et truculenti ingenii homo.* Ἄτε δή. Utpote. Ἀτέκμαρτον. Obscurum, quod nulla coniectura deprehenditur. Aristophanes *Avibus*: *Homo inconstans, huc illuc volans, indeprehensus.* id est, ex cuius volatu nullum augurium capi potest. de Telea haec dicit. Eunapius: *Quae belli moles propter nobilitatem gentium in societatem coeuntium et magnitudinem apparatus ad ingentem calamitatum varietatem et incertos fortunae casus progressura videbatur.* Ἀτεκνία. Oblivio. David: *Reddiderunt mihi mala pro bonis, et oblitionem animae meae,* quasi per liberos memoria conservaretur. Ἀτεκνῶ. Ἀτέλεστος. Non initiatus, profanus, orgiorum expers, qui initia non celebravit. Aelianus: *Cum Dearum mysteria celebrarentur, homo quidam non initiatus et impius, secundum leges initiari recusans, morbo maluit curiositatis miserae indulgere. cum enim in saxum quoddam ascendisset, et quae fierent spectaret, et saxo illo decidit, et gravi vulnere accepto mortuus est.* Ἀτελεύτητον. Imperfectum. Ἀτέλεια. Immunitas a publicis muneribus. Ἀτελῆ. Non sumptuosa. ut πολυτελῆ, sumptuosa. Ἀτενές. Rectum, continuum, omnino, universe, confestim, valde, vehementer, simpliciter, vel valde attente. Ἄτερ. Extra, praeter. Ἄτερα. Alteram partem. Ἀτέραμνον. Durum, quod non facile mutatur. dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. et singularis ἀτεράμων, non

οὐχὶ ἀτέραμνος. Καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι.

Καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόνητος, σκληρός. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀτεράμων ὢν ἀπεώσατο ἄρα τὸ δῶρον. — Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχήν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσιν λόγοις.

Ἀτεράμων. λίαν σκληρός, μὴ τειρόμενος, ἀνένδοτος. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγονται, οἷον οὐχ ἁπαλά.

Ἀτερμάτιστος. ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος.

Ἄτερος. ὁ ἕτερος. Καὶ τούτων ἄτερος τῶν ἀνδρῶν. — Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἄτερος ἀπεῖπεν ἅπασι μὴ διδόναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀτέχνοις. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. Καὶ Ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Δεῖται τοῦ Θεοῦ συμβουλὴν ἀτεχνῶς ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Ἀτεχνῶς, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς· οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. ἢ ἀντὶ τοῦ τελείως, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθάπαξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. οὕτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν ἀτεχνῶς τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Καὶ αὖθις·

Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς,
οὐδ' ἂν ἁπαντῶν.

ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως, οἷον ἁδόλως· τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους. Ὅμηρος·

Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
τεχνήεντες ἔχυντο.

---

2. Ἀχαρνεῦσιν] V. 181. 3. Μαραθωνομάχοι] Μαραθωνομάχαι B. E. Lex. Seg. Tum σφενδάμνιοι E. 4. Ἀτεράμων] ἀκαταπόνητος etiam Lex. Seg. et Schol. Platon. p. 454. Vid. Ruhnk. l. l. 6. Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτ.] Haec sunt verba Damascii de Olympo philosopho: ut discimus ex ipso Suida v. Ὄλυμπος. Küst. Photius p. 1036. Toup. 7. ἐπείθετο] ἐπίθετο A. ἐτέγγετο Ruhnkenius, quem fefellit πείθειν in oratione simillima positum v. Ἐπίκτητος. καὶ statim om. B. E. 9. Ἀτεράμων. λίαν] Ex Schol. Aristoph. Acharn. l. l. 12. Ἀτερμάτιστος] Sic habent MSS. Pariss. cuius loco in prioribus editt. legitur ἀτερμάτιος, quod manifeste corruptum est. Sed nec lectionem codicum MSS. probo, quoniam existimo scribendum potius esse ἀνερμάτιστος, eamque vocem suo loco reddendam. Significat autem ἀνερμάτιστος *non saburratus*, et proprie de navibus dicitur, ut ex vulgatis lexicis constat. Eundem hoc loco sensum habet vox ἀβέβαιος, quoniam naves non saburratae et iusto pondere vacuae vago et incerto motu huc illuc feruntur. Ἀθεμελίωτος quoque voci ἀνερμάτιστος interpretationis loco optime iungi potest, quoniam θεμέλιος in veteribus glossis *saburra* exponitur. Hinc ἀθεμελίωτος idem omnino significat, quod ἀνερμάτιστος, i. e. *non saburratus*. Küst. Notandum primo Suidam supra in sua serie habere hanc v. Ἀνερμάτιστον, et explicare eam per ἀστήρικτον, uti etiam Hesych. Ἀνερμάτιστα. ἀστήρικτα, quare iam suo loco eam reddi non posse. Secundo Hesychium etiam totidem verbis Ἀνερμάτιστος exponere ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος, et quidem suo ordine. Unde nullus dubito sanam esse vocem Ἀτερμάτιστον, quae eam significationem, quam lexicographi ei tribuunt, facile etiam admittit. Observari enim debet vocem τέρμα non tantum designare *extremum in longitudine*, verum etiam *extremum in profunditate*, sive *infimum*, *pedem*, et *fundamentum alicuius rei*: e. g. in monte τέρμα est *infimum montis*, *pes*, *radices*. Ipse Suidas infra v. Τέρμα, εἰς τρία, inquit, διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. καὶ ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. Iam ἀπὸ τοῦ τέρμα est τερματίζεσθαι et ἀτερμάτιστος, quod notat, *fundamento*, *basi*, *pede destitutum*, h. e. *infirmum*, *non fundatum*, ut recte exponunt Suidas et Hesychius. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 145. assentiente Albertio. Küsteri iudicium merito probant Wesselingius in Diod. XIX, 1. et Schneiderus in Lex. Gr. Scilicet in vitiosa scriptorum exempla vetus quidam inciderat grammaticus, unde pendent Suidas, Zon. p. 330. et Lex. Seg. p. 459. 13. Ἄτερος. ὁ ἕτερος] Vide Thomam Magistrum. Küst. 14. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. II, 7. p. 103. Küst. 15. Post πολεμίοις cum V. C. delevi glossam, Ἀτενκτῶ. γενικῇ. ἀποτυγχάνω. 16. πανούργοις] ἀπανούργοις Lex. Seg. p. 459. Nihil mutat Zon. p. 330. Καὶ Ἀτέχνως, βαρυτόνως] Huc spectant verba Ammonii: Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ βαρύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς, τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδήλως (scribe ἀδόλως) καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς. Vide etiam Scholiastam Aristophanis in Plut. 109. cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Adde Schol. Ran. 106. Timaeum cum annotatione Ruhnkenii p. 52. Lex. Seg. p. 459.

2. ἀληθῶς] ἀληθῶς ἢ φανερῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, ἀδόλως E. qui his similia omittit infra. Hinc etiam fluxit gl. Τέχνη, iam expulsa. 7. περισσοῦ] περιττοῦ E. 9. Πλάτων] Vid. Schol. Euthyphr. p. 326. 12. Οὐκ ἂν] Versus ex Aristoph. Nub. 424. ubi Οὐδ' ἂν. Invertendus etiam ordo vocabulorum τοῖς ἄλλοις ἀτεχνῶς. 15. Ὅμηρος] Il. Θ'. 297. Küst. Immo Od. Θ'. 296.

ἀτέραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμονα, non ἀτέραμνα. Aristophanes *Acharnensibus*: *Duri*, *Marathonomachae*, *acerni*. Et Ἀτεράμων, indomitus, durus. Aelianus: *Ille vero cum esset durus*, *domum recusavit*. † *Nullus autem erat adeo durus et animo barbaro praeditus*, *quin verbis ex sacro illius ore fluentibus flecteretur et demulceretur*. Ἀτεράμων. Valde durus, qui domari non potest, qui nullis precibus cedit. proprie vero ita appellantur legumina, quae non facile coquuntur, nec tenera sunt. Ἀτερμάτιστος. Incertus, fundamento carens. Ἄτερος. Alter. *Et horum virorum alter.* † *Iulianus vero*, *legatorum alter*, *omnibus interdixit*, *ne pecuniam hostibus darent*. Ἀτέχνοις. Astutis, vel imperitis. Et Ἀτέχνως, cum accentu gravi, significat, sine arte, imperite, negligenter. ἀτεχνῶς vero, cum circumflexo, vere. τέχνη enim dolum significat. *Rogat Deum*, *ut consilium vere sinum ipsi det*, *doceatque quid sit faciendum*. Ἀτεχνῶς, cum circumflexo, vere, simpliciter, sine versutia, perspicue, firmiter, constanter, manifeste. dictum quasi ἀτενῶς, redundante littera χ. vel significat perfecte, vehementer, semel, omnino. sic Plato. *Aristotelis beatitudine omnino fruens.* Et alibi: *Non colloquar omnino cum aliis*, *ne in occursu quidem.* vel ἀτεχνῶς, prorsus, omnino, absque dolo. τέχνας enim dolos vocabant. Homerus: *Vincula vere dolosa eos circumdabant.*

Ἄττει. ὁρμᾷ, βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄττω ἀπὸ τοῦ ἀίσσω, ἀίττω, ἄττω.

Ἄτη. ἡ βλάβη. Ὅμηρος·

Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο.

ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς εἶλε τὴν Ἄτην,

ἣ κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

Ἄτη δὲ ὁ Διάβολος, ὁ ἀντικείμενος. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,

μήτηρ ὡς εἴ τις πιστή,

μὴ τίκτειν ἄτην ἄταις.

καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δέ νιν

δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,

ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ.

Ἀττήλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμών.

370 ‖ Ἀτημελία. ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀμέλεια. Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει, καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ μεγίστου ἐρύματος οἰκοδομία. Καὶ Ἀτημελήτους, ἀπρονοήτους, λίαν ἠμελημένους.

Ἀτηρότατον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι ἀτηρίας. Καὶ Ἀτηρόν. Ἀριστοφάνης·

Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακόν;

Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν.

Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρόπολος τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν.

Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. Δημοσθένης· Κατάρχεις τοῖς Σάβοις· Ἄττις Ὗις, Ἄττις. Θεόπομπος Καπηλίσι·

Κολάσομαί σ' ἐγὼ

καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Ἀτίθασσον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ, βραδυνούσας. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς.

οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

---

1. Ἄττει] Lex. Seg. p. 460. Vide Valck. in E. Phoen. 1388. et in Hipp. 1352. 3. Ὅμηρος] Il. τ'. 126. Ubi similiter Schol. Ven. 7. ἣ κατ' ἀνδρῶν] Il. τ'. 93. 8. Διάβολος] Iustin. Mart. in Paraen. p. 28. Reines. Σοφοκλῆς] Electr. 233—35. 11. μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡσεί τις πιστά. Küst. εἴ τις πῖ τή A. ἤτις πικτή B. *V. ἤτις πιστή V. C. ὡσεί τις πιστή Med. Totam sententiam om. E. 12. σ' ἄτην] σ' om. A. B. V. C. 13. Σοφοκλῆς] Ai. 121—123. 18. Ἀτημελία] Ἀτημέλεια E. hic et infra, cum Zon. p. 334. 19. Ἀγαθίας] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathiam lib. V. (13.) p. 157. sic legitur: Εἴσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων τειχῶν ῥᾳδίως παρῆλθον, καὶ τοῖς ἔνδον φρουρίοις ἐπέλαζον. πολλαχοῦ γὰρ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελείας ἐπεπτώκει καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ [μεγίστου] ἐρύματος οἰκοδομία Küst. μακρὰ] μικρὰ E.

1. διελύετο] διελέλυτο A. B. C. V. E. 2. κτίσματος] ἕρματος A. V. (ap. Gron. Em. p. 81.) C. E. ἅρματος B. ἐρύματος restituimus ex Agathia. Ἀτημελήτους] Lex. Seg. p. 459. Vid. Aeschyli Agam. 891. 4. Ἀτηρότατον. Σφηξί.] Totus hic locus confusus est, quem sic legendum et in ordinem redigendum puto: Ἀτηρότατον. Ἀριστοφάνης Σφηξί· Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἆρ' ἦν κακόν. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρίας. Καὶ Ἀτηρόν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. Küst. His nihil detrahendum praeter καὶ Ἀτηρόν, ex varietate scripturae profecta, quae tueri nolim. Σφηξί] In prioribus editt. male legitur Σφιγξί, cuius loco Σφηξὶ etiam absque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, sic extat apud Aristophanem Vesp. 1290. (1339.) Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἆρ' ἦν κακόν. Küst. Σφιγξὶ A. B. *V. C. E. Σφιξί Lex. Seg. p. 459. 5. Ἀτηρία lexicis non magis receptum quam ἀτηρεύομαι ex Photii Lex. p. 511. 6. ἀτηρόν om. Ox. 7. βλαβερόν] Hoc cum aliis interpretationibus praebet Schol. Platon. p. 370. Quae sequebatur gl. Ἀτίζω. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπτω, παρὰ τὸ ἄτη, ἀτίζω: haec deleta est cum A. B. C. V. E. quippe sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 337. 8. Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμ.] Ex Harpocratione. Ἄττης Lex. Seg. p. 461. idemque πρόπολος, firmante Harpocratione Pal. Ἄττης ipse Demosthenes. 10. Ἄττιν] Ἄττην — ἄττεια Lex. Seg. p. 461. Ἄττια] f. Ἀτθίδα. Toup. MS. Immo Ἄττην expectes dici, de quo congessit quaedam Albert. in Hesychium: id quod praestitit in Theopompi versu Lex. Seg. Δημοσθένης] Adi Demosthenem de Corona p. 350. [313, 27.] ubi locus hic aliter legitur. Küst. Id est: βοῶν εὐοῖ, καὶ ἐπορχούμενος Ὑης Ἄττης Ἄττης Ὑης, ἔξαρχος κτλ. 11. Ἄττις Ὗις] Ἄττοις Ὕοις B. E. Καπηλίσι] Καπηλίοισι V. (ap. Hemst. in Plut. p. 435.) C. 13. Κολάσομαί γέ σε] κολάσομαί γ' ἔσω Gaisf. cum A. B. E. C. V. κολάσομεγ' ἔσω Lex. Seg. κολάσομαί σ' ἐγὼ dedi Porsonum secutus in Toup. IV. p. 459. 15. Ἀτίθασσον] Ἀτίθασον Lex. Seg. p. 459. cum gl. Τιθασσόν. Repugnat Zon. p. 331. 16. ὑστεριζούσας] στεριζούσας B. E. C. V. et Zon. p. 334. 17. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistr. 56. locus iste rectius sic legitur: Ἀλλ' ὦ μέλ' ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς. Scholiasta locum istum sic enarrat; Ὡς τῶν Ἀθηναίων ἀεὶ μελλόντων. καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικὰς ἀκριβῶς· οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι. Küst. 18. ὄψει] ὄψεις V. C. ὅσα E. 19. Post hanc glossam cum A. V. C. delevimus ex v. Γεραίτερος petita, Ἀττική. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος: quae post Ἀτεκνῶ habent B. E.

Ἄττει. Ruit, impetu fertur, accedit. id vero formatum ab ἀίσσω: unde ἄϊττω et ἄττω. Ἄτη. Damnum. Homerus; *Confestim vero Aten ex capite suo nitidis capillis ornato detraxit.* Aten inquam, *quae per virorum capita incedit.* Ἄτη vero est Diabolus, sive adversarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, tanquam fidelis, moneo ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. miseror tamen, quamvis inimicum, propterea quod malo fato constrictus tenetur.* Ἀττήλας. Attila, Scytharum dux. Ἀτημελία. Contemptus, negligentia. Agathias: *Nam muri, qui vocabantur longi, multis in partibus per vetustatem et neglectum corruerant, et maximi aedificii compages soluta erat.* Et Ἀτημελήτους, quorum nulla habetur cura, neglectos. Ἀτηρότατον. Aristophanes *Vespis*: *Sed ille senex perversum utique malum erat.* Plato in *Phaone* usus est voce ἀτηρία. Et Ἀτηρόν, noxium. *Illi vero risum perniciosum ridebant.* Ἄττις. Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. Ἄττιν dicitur, non Ἄττια. Demosthenes: *Clamans Euoe Bacche, et Attis, Hyes, Attis.* Theopompus in *Copis*: *Puniam te cum tuo Atti.* Ἀτίθασσον. Non cicuratum. Ἀττικάς. Atticas. sic Aristophanes vocat feminas serius venientes et cunctantes. *Sed videbis eas omnino Atticas.* id est, tarde omnia molientes.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν. Καὶ Ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικισμός. ἡ πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς οἰκειότης καὶ εὔνοια· ὡς Λακωνισμός, ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας. Καὶ Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. τὴν γὰρ τῶν κδ΄ στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

Ἀττικός, ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ἀπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιτροπεύσαντα, τὸ μὲν γένος ἦν ἐκ Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας· ἐκ νέου δὲ φιλοσοφεῖν ἐπαιδεύθη ὑπὸ μοναχοῦ τῆς Μακεδονικῆς αἱρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ διαπρέποντες ἀνὰ τὴν Σεβάστειαν ἐκ τῆς Εὐσταθίου διατριβῆς ἦσαν· ὃν ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τῶν ἐνθάδε ἀρίστων μοναχῶν ἔγνωμεν. ἤδη δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν
371 μετέθετο. φύσει δὲ ‖ μᾶλλον ἢ μαθήσει φρόνιμος ὢν ἐγένετο τῶν πρακτέων ἐπήβολος, ἐπιβουλεύειν τε καὶ πρὸς ἐπιβουλὰς ἀντισχεῖν ἱκανός, τὸ δὲ ἦθος ἐπαγωγός, ὡς πολλοῖς κεχαρισμένος εἶναι. μέτριος δὲ πρὸς τοὺς ἐπ' ἐκκλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίους νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας παντελῶς ἀμοίρους. ἐμμελὴς γὰρ ὤν, εἴ πη καιρὸν ἦγε, τοὺς παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμωτάτους συγγραφέας ἠσκεῖτο· καὶ τῷ δοκεῖν ἰδιώτης εἶναι, περὶ τούτων διαλεγόμενος καὶ τοὺς ἐπιστήμονας πολλάκις ἐλάνθανεν. ἐλέγετο δὲ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους σπουδαῖος εἶναι, τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός· καὶ ῥᾳδίως μὲν αὐτοῖς, ἡνίκα βούλοιτο, δέος ἐμποιεῖν, αὖθις δὲ μεταβαλλόμενος πρᾷος φαίνεσθαι. καὶ τοῦτον μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν.

Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι εὐλαβής τε καὶ φρόνιμος ἦν. διὸ καὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπ' αὐτοῦ συνέβη εἰς μέγα ἐπιδοῦναι. οὐ γὰρ μόνον τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως συνεκρότει σφόδρα, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἱρεσιώτας τῇ φρονήσει κατέπληττε. καὶ σκύλλειν μὲν αὐτοὺς οὐδαμῶς ἠρεῖτο· φοβῶν δὲ πάλιν ἐπράϋνεν. ἀλλὰ μὴν οὔτε λόγων ἠμέλει, ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἦν δὲ τοῖς ἐντυγχάνουσι χαρίεις καὶ ἐπαγωγός, καὶ τοῖς λυπουμένοις συνεστύγναζε, καὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον τοῖς πᾶσι τὰ

1. Ἀττικὴ πίστις] Vid. Diogenian. II, 80. III, 11. Cf. Arsen. p. 82. sq. 3. Ἀττικισμός] Lex. Seg. p. 461. Repetuntur haec sub v. Λακωνισμός. 5. Ἀττικοῖς γράμμασι] Ex Harpocratione. Ceterum de hoc argumento legenda sunt, quae erudite contra Scaligerum disputat Salmasius in Inscript. Herod. Att. p. 30. et seqq., qui prolixe ibi docet, quare litterae antiquae Ἀττικὰ γράμματα a grammaticis appellentur. *Küst.* Lex. Seg. p. 461. Vide Wolfii Prolegg. ad Hom. p. 63. sq. Δημοσθένης] P. 1370. f. 6. τὴν γὰρ κδ΄ στοιχείων] Vide infra v. Σαμίων δῆμος. *Küst.* Qui τῶν praetermisit. Eandem infinitivi structuram servant lexicographi. 9. Ἀττικός] Ex Sozomeni Histor. Eccles. lib. VIII. c. 27. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 10. ἀπὸ τοῦ] τοῦ om. A. 13. τῆς Μακεδονικῆς] Apud Sozomenum rectius legitur τῆς Μακεδονίου αἱρέσεως. *Küst.* Λακεδαιμονίας E. Μακεδονείας V. οἱ δὲ — ἔγνωμεν om. V. 18. δὲ om. *V. 19. ἐγένετο — γενέσθαι φασίν om. V. ἐπήβολος] Sic tacite Küsterus, praeeunte Porto, quos latuit perspicua Med. scriptura: ἐπίβουλος A. B. E. ἐπήβουλος Ald. 20. ἱκανὸς ἀντισχεῖν E.

3. καιρὸν ἦγε nova ratione dictum ad normam formulae ἡσυχίαν sive σχολὴν ἄγειν. Mox vide ne περὶ ante τοὺς exciderit. 10. τοῦτον] τοῦτο B. 11. Οὗτος ὁ Ἀττικὸς] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Socratis Histor. Eccles. lib. VII. c. 2. ut Pearsonus observavit. *Küst.* μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι] Lege μετὰ τοῦ πεπαιδεῦσθαι, ut apud Socratem legitur. *Küst.* 13. ἐπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτοῦ V. 14. σφόδρα addidi cum V. 15. αἱρεσιώτας τῇ φ. κ.] Vid. Suid. v. Ἀτρέστος. *Toup.* MS. 18. περὶ] παρὰ A. Om. V. Mox πολλῶν B. E. 19. ἐξεφωνεῖτο] Apud Socratem recte legitur ἐξενοφωνεῖτο. *Küst.* ἐξεφονεῖτο A. 20. ἢ σοφιστῶν] ἢ om. A. B. V. E. Med.

Ἀττικὴ πίστις. *Attica fides.* de iis qui fidem inviolatam servant. Et *Atticus testis.* Ἀττικισμός. Studium et benevolentia erga Atticos: ut Λακωνισμός, studium quo quis partibus Laconum favet. Et Ἀττικοῖς γράμμασι: Demosthenes in oratione contra Neaeram dixit de vetustis litteris. nam rationem XXIV. litteris scribendi sero demum apud Ionas inventam fuisse dicunt. Ἀττικός. Atticus, Episcopus Constantinopolitanus post Arsacium, qui post Chrysostomum ecclesiae praefuit. hic patriam habuit Sebastiam, urbem Armeniae; et ab ineunte aetate in philosophia monastica institutus est a Monachis Macedonianis, qui tunc temporis in huius sapientiae studio apud Sebastiam florebant, et ex schola Eustathii prodierant, quem Episcopum simul et praestantissimum Monachorum patrem illic fuisse novimus. postea autem virilem aetatem ingressus ad Catholicam ecclesiam se transtulit. qui cum esset natura magis quam disciplina prudens, in rebus agendis summae fuit dexteritatis, et ad struendas evitandasque insidias solertissimus. moribus autem fuit blandus, ita ut plerisque gratus esset. in sermonibus vero ecclesiasticis adeo mediocris, ut illi nec digni qui exscriberentur, nec prorsus eruditionis expertes auditoribus viderentur. nam cum studiosus esset elegantiae, si quando tempus nactus fuerat, probatissimos quosque veterum scriptorum lectitabat. quoniam autem indoctus esse videbatur, cum de illis dissereret, ipsos etiam doctos plerumque latuit. porro erga suae opinionis homines benignus fuisse dicebatur; ad eos vero qui diversam sectam sequebantur, ita terribilis, ut quoties liberet, metum illis incuteret, rursus vero mutatus erga eos mitis appareret. hunc quidem talem fuisse tradunt. † Hic Atticus non solum eruditus fuit, sed etiam pietate et prudentia excelluit. unde etiam ecclesiae sub ipso magnum incrementum cepere. neque enim solum domesticos fidei vehementer tuebatur; verum etiam haereticos admiratione prudentiae suae percellebat. et hos quidem nullo modo vexare cupiebat; sed cum terrere aggressus fuisset, posthac se placidum erga ipsos ostendebat. neque vero doctrinae studia neglexit. etenim in veterum libris multum operae posuit, noctes insomnes in eorum lectione traducens. proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus minime terrebatur. erat praeterea in colloquiis urbanus et civilis; idemque gemebat cum dolentibus, et secundum Apostolum omnibus omnia

πάντα ἐγίνετο. καὶ πρεσβύτης μὲν ὢν ἐκμαθὼν οὓς καὶ ἐπόνει λόγους, ἐπ᾽ ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μετὰ δὲ ταῦτα σὺν τῇ φιλοπονίᾳ καὶ παῤῥησίαν κτησάμενος, ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ πανηγυρικώτατα ἐδίδασκε, καὶ χαίρειν τῇ γραμματικῇ φράσας ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον. οὐ μὴν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι ὡς παρὰ τῶν ἀκροατῶν σπουδάζεσθαι ἢ γραφῇ παραδίδοσθαι.

Ἀτιμαγέλου. μὴ συναγελαζομένου.

Κέρας..βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου.

Ἀτιμάζω. τὸ καταφρονῶ, τὸ ἀναδύομαι. Αἰλιανός· Ταῦτά τοι οἱ Διόσκουροι οὐκ ἠτίμασάν οἱ φανῆναι πάλιν. Καὶ Ἀτιμῆσαι, ἀτίμως ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνῶναι τῷ παιδὶ καὶ μὴ αὐτὸν ἀτιμῆσαι.

Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ᾽ ᾧ τίμημα ὡρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλ᾽ οἱ δικάζοντες ἐτιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. ὁ δὲ τιμητός, ᾧ πρόσεστιν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα.

372 Ἄτιμος. ἀνήκουστος.

Καί μ᾽ ὁ Φοῖβος . . .
ἄτιμον ἐξέπεμψεν.

περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ ἤκουσεν. Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς τὸν ἀτιμώρητον λέγει. τουτέστιν, ὃν ἄν τις ἀποκτιννὺς οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, ἀλλ᾽ ἔστι καθαρὸς αἰτίας, οἷον ὁ τὸν ἄτιμον ἑλών.

Ἀτιμότερον. ἀντὶ τοῦ εὐτελέστερον, ἀτεχνότερον. Μηδένα μηδοτιοῦν τῶν ἐρέσθαι δεομένων εἴπῃς μηδέν, ἔχτ᾽ ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι προέξοις, ἐρεῖς δὲ ἄκοντος, ἀτιμότερόν με θήσεις.

Εἰν ἀίδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος.

Ἀτιμώρητος. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ οὖν τοῦ ἀβοηθήτου Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἁλοηθέντας, ἑτεραλκὴς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν.

Ἄτλας. ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν.

---

1. ἐγίνετο] ἐγένετο E. 2. ἐπόνει] ἐπήνει B, E. 5. καὶ χαίρειν — βίον] Haec verba desiderantur apud Socratem. *Küst.* γραφῇ] γράμμα A. V. γραμματικῇ dedi scripturam *V. disertam. 7. γραφῇ] οἷον γραφῇ V. 10. Κέρας] Erycii Ep. III, 2. Anthol. Pal. VI, 255. 11. αἰτιατικῇ post Ἀτιμάζω tacite Gaisf. 12. ἠτίμασαν] ἀτίμασαν E. et Zon. p. 337. 16. Ἀτίμητος ἀγών] Ex Harpocratione. Add. Lex. Seg. pp. 202. 459. quosque Gaisf. excitavit Herald. adv. Salmas. III, 2. et 5. Meier. de bon. damn. p. 152. (*Att. Proz.* p. 171. sqq.) Matthiae Miscell. I. p. 275. 20. Ἄτιμος. ἀνήκουστος] Semel moneo, Suidam tales saepe vocum interpretationes afferre, quae iis sensu absoluto et proprio minime conveniant, sed tantum locum habeant in ῥήσει illa auctoris, quam grammaticus iste forte exponit. Sic hoc loco ἀτίμητος interpretatur ἀνήκουστος, non quod significatio ista proprie et absolute vocabulo illi conveniat, sed quia in loco Sophoclis, ad quem nota haec referenda est, vox ista sensum eum habere potest. *Küst.* Ἄτιμος — ἐξέπεμψεν Zon. p. 331.

1. Καί μ᾽ ὁ Φοῖβος] Ex Sophoclis Oedip. R. 789. 3. Ἰδίᾳ Δημοσθένης] Ex Harpocratione. Demosthenis locus est p. 121, 27. Vid. Lex. Seg. pp. 198. 459. et Schol. Platon. p. 454. Ἰδίᾳ] ἰδίως Harpocr. Pal. 6. οἷον ὁ] ὁ οἷον A. *V. C. οἷον Lex. Seg. Mox ἀνελών Harpocr. Pal. et Lex. Seg. 8. Zon. p. 331. 10. προσέξεις E. 11. ἀτιμότερόν με θ.] Alludit ad dictum Homeri Il. π'. 90. 12. Εἰν Ἀίδᾳ γὰρ μένων] εἰν ἀΐδαι γὰρ μίν A. εἰν ἀΐδα γὰρ μὲν ὁ B. ε. ἀ. γάρ μιν ὁ V. (ap. Gron. Em. p. 82.) C. Med. ε. ἀ. γὰρ μὴν ὁ E. Sumptus locus ex Theaeteti Ep. III, 3. Anthol. Pal. VII, 727. Suidam correxit Heringa Observatt. p. 275. (neque iam ad integritatem quicquam deest nisi Θερσίτας) in eodemque argumento copiosius est versatus Hemsterhus. in Luciani Dial. Mortt. XXV, 1. 14. Ἀτιμώρητος] Lex. Seg. p. 459. Zon. p. 331. et Timaeus p. 54. ubi Ruhnkenius nullam repperit medelam, quam corrupto θαυμαστός admoveret. Hermanno tamen in eo lexico, unde haec glossa petita est, antiquitus videbatur ἢ ἀκόλαστος extitisse, quod Thomas Mag. praebet. De Aeliani loco nonnulla dixit Valckenarius in Herodot. VIII, 11. 18. τῶν πλησίον] Videtur nomen proprium recondi. 19. Zon. p. 333. τὸν οὐρανὸν] οὐρανὸν vulg. mendum.

---

factus est. is cum adhuc in presbyterii gradu constitutus esset, orationes a se compositas, quas memoriter didicerat, in ecclesia recitabat. postea vero ex laboris assiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui et panegyricam concionandi rationem sectari coepit; tandem doctrina valere iussa, genus vivendi asceticum amplexus est. nec tamen conciones eius huiusmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plausu exciperentur vel scriptis mandarentur. Ἀτιμαγέλου. Gregem deserentis. *Bubulcus cornu fregit tauri ab armento se segregantis.* Ἀτιμάζω. Contemno, dedignor. Aelianus: *Quamobrem Dioscuri rursus ipsi apparere non dedignati sunt.* Et ἀτιμῆσαι, ignominia afficere. *Demosthenes vero rogabat, ut puero ignosceret, neque ignominia ipsum afficeret.* Ἀτίμητος ἀγών. Iudicium inaestimatum: in quo multa legibus definita non erat, sed ipsi iudices aestimabant, quid reo patiendum aut solvendum esset. iudicium vero aestimatum vocabatur, in quo poena legibus definita erat. Ἄτιμος. Non exauditus. *Et me Phoebus non auditum abire iussit.* nihil enim audierat eorum, quorum causa oraculum adierat. Peculiariter vero Demosthenes in *Philippicis* ἄτιμον vocat, quem sanctio legum ab aliorum iniuria non defendit; ita ut qui eum occiderit, poenae non sit obnoxius, sed omni crimine vacet, ut qui hominem infamem interfecerit. Ἀτιμότερον. Viliorem, inertiorem. *Nihil prorsus dixeris cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. quod si tamen monentem me non audieris, at me invito dixeris, dedecore me afficies.* † *Thersites apud inferos non est inhonoratior Minoe.* Ἀτιμώρητος. Inultus, cui auxilium latum non est. interdum etiam malus ita vocatur. pro *inultus* hac voce usus est. Aelianus: *Accidit tamen ut pueri profligati non manerent inulti. victoria enim in alteram partem se inclinans propinquorum fuit.* Ἄτλας. Atlas, quem fabulae ferunt coelum et terram humeris gestare.

Καὶ σιδηρέους
Ἀτλαντος ὤμους.

Καὶ παροιμία· Ἄτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑπεδέξω· ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·
Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

Καὶ Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

Πάρειμ' ἀτλητῶν.

[Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἑσπέριος Ὠκεανὸς καὶ Ἑῶος καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. Καὶ Ἀτλαντὶς θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.]

Ἀτμίς. ἀναθυμίασις, ἄκρον πυρός. Καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἄτολμοι. δειλοί, κατεπτηχότες.
Ὀθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων,
ψυχὰς ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας οὗτος τῷ Θεῷ ἠπείθησε, τῶν παρόντων παίδων οἱ φασὶ τὸν πρεσβύτην ἔργον τῆς παρούσης νόσου γενέσθαι.

Ἄτομα. λεπτότατα, τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα τέμνεσθαι.

Ὅτι ἄτομα ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, διὰ τὸ ἀπαθὲς ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἅτε μὴ τομὴν ἢ διαίρεσιν δέξασθαι δυνάμενα. οὕτω δὲ καλοῦσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα σώματα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἀτοπίας πλέων πρᾶγμα. ἀντὶ τοῦ θαύματος. 373
Ἐλελεάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόου. ἀντὶ τοῦ ἀλογίας, ἀβουλίας. Καὶ αὖθις· Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρός, ὅς γε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ, ἐξίσου τῷ μὴ εὑρεθέντι ἀρχὴν ὑπὸ ἀτοπίας ἦν. τουτέστι κακίας. Καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακόν, μοχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ ἀνυπονόητον· οἷον, ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. Ἀριστοφάνης·

Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὖθις· Ἀτοπίαν ὑποτοπάσας τινά.

---

1. *Καὶ σιδηρέους*] Antipatri Sidon. Ep. XL. Anthol. Pal. VI, 256. Vide statim v. *Ἀτρόμητος*, infra v. *Τένοντας*. 4. *ἐπιβαλλομένων*] Sic tacite Küsterus cum Diogeniano II, 67. et Arsen. p. 83. *ὑποβαλλομένων* A. E. *V. C. Edd. vett. Ceterum cf. Wyttenb. in Phaed. p. 262. 6. *Ἀτλήτῳ*] Huc facit Schol. Homeri Iliad. *ι*. 3. *Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ.* Atque ad hunc locum respexit Suidas. Toup. Lex. Seg. p. 460. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XXVII, 4. Anthol. Pal. VI, 74. 8. *Ἀτλητῶν*] Ex Schol. Sophoclis in versiculum continuo laudatum Oedipi R. 515. Adde Zon. p. 337. 11. *Ἀτλαντικὰ πελ.*] Glossam perversam ex gl. *Ἄπλωτα πελάγη* confectam notavi, quam *V. superiori praemisit. 13. *θάλαττα*] *θάλασσα* V. E. Quae sequebatur gl. ex Etymol. M. sive Zon. p. 333. sumpta, *Ἀτμήν. ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμὴ ἀτιμήν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀτμήν*, ignorant A. B. C. V. E. 14. *Ἀτμίς*] Lex. Seg. p. 460. et Zon. p. 334. 18. *μοῦνον*] Sic habent MSS. Pariss. [cum Zon. p. 332.] In prioribus vero editt. minus recte legitur *μᾶλλον*. Sunt autem hi duo versus choliambici. *Küst.* Lepores describit. Ex Babrio petiti versus. *Hemst.* Vide Tyrwhitt. p. 33. Knoch. p. 135. 21. *τὸν πρεσβύτην*] Immo *τὸν πρεσβύτερον*, quod coniectavit etiam Porsonus, sive *τὸν πρεσβύτατον*. *ἔργον τῆς παρ. ν.*] Id est, *a praesenti morbo confectum* (i. e. mortuum) *fuisse*, interprete Wyttenbachio in Iulian. p. 176. ed. Schaefer. *Gaisf.* „Historia ad quam h. l. pertinet, cum ab aliis, tum a Cicerone de Div. I, 26. narratur." *Porson.* Satis probabile haec ad Aelianum esse referenda.

6. *σώματα* neglexit Küst. *διὰ τῶν φωταγ.*] Vid. Alberti Add. Em. Gl. S. N. F. p. 107. *Hemst.* 9. *πλέαν*] *πλέων* A. V. C. cum Aristoph. Ran. 1392. (1419.) et v. *Νεοχμός*. Commendavit formulam *ἀτοπίας πλέως ἄνθρωπος* Phrynichus Seg. p. 21. 14. *Ἐπεὶ δὲ*] Locus Dionis Cass. LXXV, 2. *ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη μὲν ἐκμάς, ἐξ ἴσου δὲ τῷ μὴ . . . ἦν.* Cuius immemor Hemsterhusius pro *ὑπὸ* desiderabat *ὕποψις* vel *ὑποτοπασμός*. *δὲ* om. B. E. Med. 16. *Ἄτοπον — τοπάσαι* habet Lex. Seg. p. 460. conf. Schol. Platon. pp. 7. 379. 18. *ἀνυπονόητον*] Sic recte etiam habet editio Mediolanensis In ceteris vero editionibus, Aldina, Basileensi, et Genevensi male excusum est *ἀνυπομόνητον*. *Küst. *ἀνυπομόνητον* A. B. C. E. V. et, quicquid dicat Küsterus, ed. Mediol. in meo saltim exemplari. *Gaisf.* Is ad Med. ductus minus diligenter attendit, qui diserte praebeant *ἀνυποπόνητον*. 18. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 989. sq. (951.) Cf. v. *Διακναιόμενος*. 22. Quae sequebatur glossa ex v. *Δημοκήδης* ducta, *Ἄτοσα* (sic, *Ἄτοσσα* recte E.), *ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνή, ἰατρεύθη ἐντέχνως ὑπὸ Δημοκήδου ἰατροῦ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δημοκήδης*, eam cum A. delevi. Ceterum *ἰάθη* V. omissis *καὶ — Δημοκήδης*.

Et ferreos Atlantis humeros. Et proverbium: *Atlas coelum.* hoc est, suscepisti. dicitur de iis qui magna aggressi infeliciter rem gerunt. *Ἀτλήτῳ.* Intolerabili. In Epigrammate: *Terribilis ferae caput ludicri loco habens.* Et *Ἀτλητῶν*, non tolerans, non ferens, aegre ferens. *Adsum indigne ferens.* [*Ἀτλαντικὰ πελάγη.* Atlantica maria, Oceanus Orientalis et Occidentalis, et omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum, sive Oceanus.] *Ἀτμίς.* Vapor, exhalatio. Et *Ἀτμῶν*, exhalationum. *Ἄτολμοι.* Ignavi, timidi. *Quia sunt animalium ignavissimi, animisque timidis praediti, et tantum fugere scientes.* Et alibi: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, aiunt maximum natu praesentium eius liberorum vi praesentis morbi confectum fuisse.* *Ἄτομα.* Tenuissima: quae propter summam tenuitatem secari non possunt. — Graeci corpuscula partibus carentia vocarunt *ἄτομα*, quod propter summam parvitatem secari dividique non possint. sic etiam vocant subtilissima et minutissima corpuscula, quae in lumine solis per foramen aliquod in domum intranti sursum et deorsum moveri cernuntur. *Ἀτοπίας πλ.* Res admiratione dignissima. *Ἀτοπία* idem significat quod temeritas, imprudentia. *Cum autem Chosroes illum ad tam absurdum consilium pellexisset.* Et alibi: *Merito quis hominis illius imprudentiam miretur, qui praeter alia haec quoque dicere ausus sit.* Et iterum: *Postquam autem apparuit aqua, sed quae ob pravitatem perinde habebatur ac si omnino non esset inventa.* Et *Ἄτοπον*, absurdum, mirabile, inusitatum, novum, malum, improbum, quod locum non habet. item, inopinatum, sive quod coniectura non licet assequi. Aristophanes: *Miro quodam amore teneor, qui me vexat et moleste habet.* Et alibi: *Absurditatem aliquam ea in re suspicatus.*

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος.
Ἴδοιμί νιν, ὤδ' ἀτώμενος·
Σοφοκλῆς.

Ἀτραβατικάς. ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ τοῖς ἐπινικίοις, καὶ παρόντων πρέσβεων, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς· ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἃς ἐκάλουν Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν. ἢ ὅτι μετὰ τραβαίας ταύταις εἰώθεσαν χρῆσθαι. τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

Ἄτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. Σοφοκλῆς·

Πρὸς δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλύμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

Καὶ Προκόπιος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνῄρηται βλαβείς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον.

Ἄτρακτος καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν
ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας.

Καὶ αὖθις·

Καὶ δακτυλότριπτον ἄρακτον,
σπονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὖθις·

Τόν τε καρηβαρέοντα πολυῤῥοίβδητον ἄρακτον,
κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἁρπεδόνας.

Ἀτραμύττειον. Θουκυδίδης. 374

Ἀτραπιτός. ἡ ὁδός. Καὶ Ἀτραπούς, ὁδοὺς τετριμμένας.

[Ἀτράφαξυς. εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.]

---

2. Ἴδοιμι δή νιν καίπερ ὤδ'] Restitui scripturam Med., quam tacite Küst. interpolarat, firmatam MSS. ἴδομαν ὤδ' C. ἴδοιμιν ὤδ' A. V. ἴδοιμι νῦν καίπερ E. δή et καίπερ om. etiam B. 3. Σοφοκλῆς] Ai. 384. 4. Ἀτραβατικάς] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 16. Küst. Addit Gaisf. Lydum de Magistr. I, 17. Ἀτραβαλικάς E. Med. 6. ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ] De vestibus, quarum stamen esset ex purpureis filis, subtemen vero ex auro, Cuperus interpretabatur Obss. II. p. 227. Immo purpuream vestem auro squalidam intelligi docet usus aevi Byzantini constantissimus. Mox καὶ ante ἄλλως om. *V. 7. κοιναῖς] σκηναῖς V. C. 8. ξηραμπελίνας — χλαμύδες] Zon. p. 335. Ἀτραβατικὰς ἀπὸ] Vide Salmasium in Trebell. Pollionem [p. 200.] et Flav. Vopiscum [p. 862.], qui rectius observat, τὰς Ἀτραβατικὰς ab Atrebatis Galliae populis nomen accepisse. Küst. 9. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν] Haec olim ad glossam quandam Ἄτρον referebantur. 10. τραβαίας] Leg. τραβαῖον, et mox τραβεῖαι pro τραβαῖαι. Reines. Gaisf. τραβέα ex Codino probat; neque vero spernendum alterum, v. Lyd. de Mens. p. 26. et altera glossa Τραβαῖαι. εἰώθασι] εἰώθεσαν dedi cum A. V. C. et Zonara. 13. Σοφοκλῆς] Philoct. 289 – 91. 15. Πρὸς δὲ τούτοις] Lege πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι, ut recte apud Sophoclem loco laudato. Küst. 16. νευροσπαδὴς] νευροσπαδὸς B. E. Προκόπιος] Huius locum aliis investigandum committimus. 19. ἀνῄρηται mendosum esse videtur. Sed de hoc iudicari licebit, si quis Procopii locum contulerit. 20. Μένανδρος] Ed. Nieb. p. 441. Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο] Huic fragmento subiungenda videntur ea, quae leguntur infra v. Εὐθυωρόν. Küst. Haec olim sub gl. Κώχ repetebantur.

4. Θερμὸν δ'] Leonidae Tarent. LII, 3. Anthol. Pal. V, 188. 6. Zon. p. 332. 7. Ἀραχναίοιο] Archiae Ep. XI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 39. Repetitur dictum in v. Μίτος. Partem habet gl. Ἀράχνιον. 10. Καὶ δακτυλότριπτον] Philippi Thessal. XVIII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 247. 11. σπονδυλοδινήτῳ] σπονδυλοδινήσω B. E. σπονδυλοδινήτωνι ματι Med. sola. Tum νήματα E. 13. Τόν τε καρηβαρέοντα] Antipatri Sidon. XXVI, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 160. πολυροίβδητον B. E. Med. πολυῤῥοίδητον *V. πολυροίβητον A. 15. στρεπτᾶς B. E. 16. Ἀτραμύττειον Edd. ante Gaisf., qui tacite Ἀτραμύττιον. Nos reposuimus, quòd suppeditabat gl. Ἀδραμύτειον. Θουκυδίδης] Vid. Wass. in VIII, 108. sub finem Ἀτραμυτινὸς δέ delevi cum A. V. 17. Ἀτραπιτός] Lex. Seg. p. 460. Ἀτραπητός: quod poscit Herodian. Epimer. p. 176. quamquam ipsum ἀτραπιτὸς ἡ ὁδὸς ibi subsequitur. ὁδοὺς τετριμένας] Hoc cum similibus Hesychius. Cf. Aristoph. Ran. 123. 19. Ἀτράφαξυς] Ex Schol. Aristoph. Equit. 627. Küst. Deest gl. A. eamque notavi, quam suspicari liceat ex v. Ψευδατραφάξυος esse petitam. Ἀτράφαξις vulg.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. Sophocles: *Utinam videam ipsum, quantumvis malis afflictus.* Ἀτραβατικάς. Atrabaticas, in diebus festis et triumphis, praesentibus legatis, induebant chlamydes auro et purpura variegatas, vel alio ornatu insignes; in vulgaribus autem conventibus xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut quia nigrum appellabant *atrum*, aut quod illis una cum trabeis uti solebant. chlamydes enim pretiosae appellantur trabeae. Ἄτρακτον. Sagittam: dictum per translationem. Sophocles: *Ad illud vero, quod sagitta mea nervo emissa percusserat, miser ego et infelix ibam, aegre pedem trahens.* Et Procopius: *Cum quidam ex propugnatoribus haud vano iactu sagittam misisset, ictu eius necatus est.* Et Menander: *Ille vero arcum in barbarum intendens, iactu haud vano sagittam in Cochum emisit.* Et in Epigrammate: *Crebras celeresque in me mittit sagittas.* Ἄτρακτος etiam instrumentum muliebre sive fusum significat. *Et saepe versatum fusum, cuius ope tenuissima fila nentur, non sine colo procero.* Et iterum: *Et digitis attritum fusum, suspensum e filo, quod verticillo torquetur.* Et alibi: *Atque capite gravatum multumque strepentem fusum, quo celeriter versato fila torquentur.* Ἀτραμύττειον. Atramyttium. Thucydides. Ἀτραπιτός. Via. Et Ἀτραπούς, vias tritas. [Ἀτράφαξυς. Genus oleris, quod celeriter augetur et crescit.]

Ἀτρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ες συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι· τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ ες συναιροῦσι, χοᾶ καὶ Μηλιᾶ καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὁμοίως· τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς·

Καχέτας καὶ Μεγακλέας καὶ μαλακούς.

Ἀτρεκές. ἀληθές, ἀκριβές. Καὶ Ἀτρεκεῖ, ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.

Ἀτρέμας. ἠρέμα. Καὶ Ἀτρεμία, ἡσυχία. Καὶ Ἀτρεμίζων, ἑδράζων.

Ἀτρέως ὄμματα. οιον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας· ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἀτρέπτως. ὀρθῶς. Αἰλιανός· Ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτως τε καὶ παναληθῶς προθεσπίζουσα.

Ἄτρεστος.

Ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ
αἵρεσιν ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης.

Καὶ Ἀτρέστως, ἀφόβως, ἀνελεμόνως. Οἱ δὲ ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν.

Ἀτρείδης, καὶ Ἀτρείδα, καὶ Ἀτρείδαιν. τὴν γενικὴν περισπᾶν ἀξιοῦσιν οἱ ἀναλογικοί, τὴν δὲ δοτικὴν βαρυτονεῖν.

Ἄτριψ. ἀμαθής, ἀτριβής. Οὐδὲ γὰρ ἦν οὐδὲ τούτων ἄτριψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὖθις· Ἄτριψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Ἀτρόμητος. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἄφοβος, ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδηρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμην Ἡρακλέους,
σεμνάν θ' ὑπήνην, καὶ Λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν.

---

1. Ἀτρέα] Vid. Pierson. in Moerin p. 192. coll. v. *Αἰγέα* et Etym. M. p. 190. sive Drac. p, 26.' Breviter grammaticus post Philem. p. 293. Ἀτρέα, ὡς βασιλέα, τὸ ᾱ μακρόν. τὰς] τὰ A. ες] ἐς A. Med. Tum συμφώνων A. B. E. C. 2. αἰτιατικὰς] Post αἰτιατικὰς excidisse reor Ἀττικοί. *Hemst.* Sed v. supra ad v. Ἀμαρτοῖν. *Gaisf.* 3. τοῦ ες] τοῦ εῦ A. τοῦ ῦ E. Saltem scribendum foret τοῦ ᾶ: sed praestat τὰς δὲ καθαρευούσας συναιροῦσι. Mox χόα — μήλια — σούσινα (σούνια *V.) A. B. E. C. *V. 4. τὰς] τῆς E. C. 5. βραχέως] βραχέα E m. sec. 8. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς] In edit. Mediol. post haec verba exigua lacuna relicta est: quod arguit quaedam hic desiderari. *Küst.* Lacunam supplevi ex A. B. C. E. V. [ap. Gron. Em. p. 82.] Haec verba tamen minus intelligo. *Gaisf.* Hermannus sententiam, quae de homine rusticationis studioso dicta fuerit, eliciebat hanc: κατεύχεται καὶ Μεγακλέας καὶ μαλθακούς. Mihi grammatici consilium spectanti videntur accusativi numeri singularis esse ponendi; deinde si licet in re trepida quicquam ariolari, sub finem latere crediderim Alcmaeonis significationem, a principio verbum καταχέσαι: quasi tu fingas, Κατέχεσα καὶ Μεγακλέα κἈλκμαιωνίδας. Dindorfius satis habuit fragmentum neglexisse. 10. Ἀτρεκές] Lex. Seg. p. 460. item gl. seq. Ubi post ἠρέμα haec accedunt: καὶ ἀτρέμα λέγουσι καὶ ἀτρεμεῖν. Legendum ἀτρεμεί, de quo videndus Dindorfius in edit. Aristophanis a. 1830. curatae Nub. 261. 14. Ἀτρέως ὄμματα. οἷον ἄτρ.] Nihil dissentiunt Arsenius p. 81. et Zenob. II, 34. Breviter perstrinxit Diogen. II, 42. 16. Θυέστην] Θυέστιν A. Θυέστην V. C.

1. Ἀτρέπτως] Suspicor in corruptum Aeliani codicem incidisse Suidam, ubi ἀτρέπτως fuerit scriptum pro ἀτρεκῶς. Nisi ἀτρέπτως capias tam certa ratione, ut eventus mutari nequeat. *Hemst.* 4. Ἐνθλήσω δὲ προνοίᾳ] Horum verborum sensus obscurus est, nec quid ea sibi velint, propter brevitatem fragmenti sciri potest. *Küst.* Est Zenodoti ap. Diogen. Laert. VII, 30. *Hemst.* Anthol. Pal. VII, 117. Horum sententia fefellit etiam Toupium IV. p. 164. non Albertium Misc. Critt. p. 276. 5. μήτερ *V. 8. Ἀτρείδας] Ἀτρείδα dedi cum A. Ἀτρείδαο V. Ἀτρείδαι E. qui mox Ἀτρείδας pro Ἀτρείδαιν. Quae sequuntur vix possunt intelligi nisi de formis Ἀτρειδᾶν et Ἀτρείδᾱ. 11. Ἀτρίψ libri ter: cf. Phryn. Seg. p. 11. Appianus Hispan. 62. δι' ὁδῶν ἀτρίβων. 11. Οὐδὲ γὰρ] Οὐ γὰρ Suid. v. Παπίριος. *Toup.* Glossa ex nostro loco repetita. 14. Ἀτρόμητος] Aeschinis pater. *Hemst.* Demosth. Or. pro Corona (p. 270, 24.). Apollon. Rhod. Sch. p. 216. III, 1179. Ἱππίας ὁ Λήλιος ἐν ἐθνῶν ονομασίαις φησὶν ἔθνος τι καλεῖσθαι Σπαρτούς, καὶ ὁμοίως Ἀτρόμητος. Plin. H. N. VI, 17. (20.) *Privatim de gente hominum Attacorum condidisse volumen* scribit *Amometum*, ubi legam potius *Atrometum*. *Reines.* His nullus relinquitur locus, si cum *V. omittantur ὄνομα κύριον καί: cf. Zon. p. 332. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatri Sidon. XL. Anthol. Pal. VI, 256. Vide supra v. Ἄτλας. 16. σιδαρέους] σιδηρέους A. B. V. E. Med. Item deinceps invitis libris Küst. posuit κόμαν et ὑπήναν.

Ἀτρέα. Attici omnes accusativos nominum in ες desinentium, quorum penultima habet consonantem, producunt. accusativos vero puros a nominibus in ες deductos contrahunt: ut χοᾶ, Μηλιᾶ, Σουνιᾶ. Ionas autem accusativos priores corripiunt, Ἀτρέα et Πηλέα breviter pronunciantes. quamobrem apud tragicos eos produci necesse non est, nisi metrum cogat. eadem ratio est nominum in ης: quorum accusativos Iones corripiunt. Aristophanes in *Agricolis*: * * Ἀτρεκές. Verum, accuratum. Et Ἀτρεκεῖ, vero, accurato. Ἀτρέμας. Quiete. Et Ἀτρεμία, tranquillitas. Et Ἀτρεμίζων, quiescens. Ἀτρέως ὄμματα. *Atrei oculi.* de torvo et truculento aspectu: ductum id proverbium ab Atrei immanitate, qui cum calumniis aliorum persuasus fratrem Thyesten cum uxore sua Aërope rem habere suspicaretur, filios Thyestae in frusta concisos et coctos patri epulandos apposuit: quam calamitatem tum demum intellexit Thyestes, cum ei extremae membrorum partes apponerentur. Ἀτρέπτως. Recte. Aelianus: *Futura recte et vere omnino praedicens.* Ἄτρεστος. Intrepidus. *Ac placito providentiae disciplinam, matrem intrepidae libertatis, corroborasti.* Et Ἀτρέστως, sine metu, crudeliter. *Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.* Ἀτρείδης, et Ἀτρείδα, et Ἀτρείδαιν. Qui analogiam sequuntur, genitivum circumflectendum esse censet, dativo autem accentum gravem tribuunt. Ἄτριψ. Imperitus, parum versatus. *Papirius enim ne horum quidem erat imperitus.* Et iterum: *Viae enim huius erat imperitus.* Ἀτρόμητος. Nomen proprium. item intrepidus. In Epigrammate: *Tauri cervices robustas, et ferreos Atlantis humeros, et comam Herculis, gravemque barbam, et oculos Leonis gigantis Milesii, ne Iuppiter quidem sine tremore aspexit.*

Καὶ Ἀτρόμως, ἀφόβως.

Φεύγων ἀτρόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει.

περὶ τοῦ Πέρσου Πισίδης.

[*Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.*]

375 *Ἄτρωτος. ἀσινής, ἀπαθής. Ἀλλ' ἔμενεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου.*

Ἄτρυτος. ἀκαταπόνητος. Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος, εὐφυεστέρων καὶ πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ αὖθις· Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτον πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. — Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἄχρυπνός ἐστι φύσει καὶ θεία καὶ ἄτρυτος. Καὶ αὖθις· Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.

Ἀτρύφερος. ἢ λέξις ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος.

Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ.

Ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί·

Νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ [γ'] ἃ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,
ἃ Ἴτυν αἰὲν .. ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ ἥρισέ μου ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.

Ἀτυφία. ταπεινοφροσύνη. Καὶ Ἄτυφον ἐν Φαίδρῳ τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει· καὶ ἐπιτεθυμμένον ὁμοίως· τὸ γὰρ θύψαι, ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ ἡμίκαυτοι. Καὶ Ἀτύφου μοίρας, τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου. Ἄτυφόν φασιν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ ἔχει πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ ἄδοξον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον, κατὰ τὸν εἰκαῖον τεταγμένον· ὃ ἔστι φαῦλον. — Οἱ δὲ εἰρηναίως ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν ἦκον ἀτυφότατα ἐκεῖνοι· Αἰλιανός φησι.

Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.

Ἀοιδή. ᾠδή.

Ἀοίδιμος. ὑμνητός.

Ἀοιδός. ὁ μελῳδός. καὶ ὁ ποιητής.

Ὅτι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ

---

1. *Ἀτρόμως, ἀφ.*] Leg. *Ἀτρομήτως* et mox *φεύγων ἀτρομήτως. Toup.* MS. Ceterum *ἀτρόμως* habet Plutarchus Mor. p. 474. D. 475. F. *ἀφόβως*] *ἀφόβως τρέμων* A. 3. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 64. Statim quam glossam habet A. in marg., ex v. *Ἀταβατικάς* ductam, delevi hanc, *Ἄτρον. τὸ μέλαν παρὰ Ῥωμαίοις.* Post v. *Ἄτρωτος* transposuit *V. agnoscit Zon. p. 337. 4. Glossa perperam invecta ex v. *Ἐπισφάλακεν*: v. Ruhnk. in Tim. p. 122. Accedit Zon. p. 338. ignorans *ἐμαράνθη.* 6. Desideratur *μᾶλλον* ad orationis integritatem. Ceterum cf. annot. in v. *Ἀσφαδάστῳ.* 8. *Ἄτρυτος*] Lex. Seg. p. 460. Zon. p. 332. *Φιλολογίᾳ — ὀνόματι*] Haec verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1056. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 11. *Ταῖς δὲ ἡμέραις*] Haec non satis sana videntur esse. *ἀτρύτοις πόνοις*] *πόνοις* om. V. C. 14. *Φιλοπονίαν*] Ex Damascio. Vide Photium p. 1033. ubi eadem verba leguntur. *Küst.* Post *ἄτρυτον* cum V. C. delevi, quae A. in marg. coniecit, *Ἀτρυτώνη. ὄνομα.* 15. *Ἀτρύφερος*] Lex. Seg. p. 460. 16. *οὔτ'*] *οὐδ'* Lex. Seg. Sub finem *Ἀτυζόμενος. Αἰολικόν ἐστιν. ἤγουν λυπούμενος, θορυβούμενος, ταρασσόμενος. καί*, cum A. B. C. E. V. omissa sunt. Debebantur Zon. p. 338. 20. *Νήπιος*] Ex Sophoclis Electr. 145 — 149. ut Portus observavit. Vide etiam supra vv. *Ἀηδών* et *Ἄραρε. Küst.* Adde v. *Οἰκτρῶς.* Duos vss. priores om. E. *ὅστις*] *ὃς* dedi cum A. B. C. *V. Med. 21. *γ'* om. A. B. C. *V. *ἄραρε* Edd.

1. *αἰὲν Ἴτυν γ'*] *Ἴτυν γ'* a Küstero interpolata delevi cum A. B. *V. C. E. Med. 4. *ἐκείνη* *V. 5. *Ἀτυφία*] Lex. Seg. p. 462. *ἀκενοδοξία* addit Zon. p. 335. *Ἄτυφον*] Lex. Seg. p. 462. 6. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* A. *καὶ τὸ ἐπιτεθυμμένον*] *καὶ ἐπὶ τὸ αα ἐθυμιένον* B. E. *καὶ ἐπιτεθυμιένον* *V. *καὶ ἐπιθυμενον* V. *ἐπιτεθυμένον* A. *ἐπιθυμαίνον* C. *καὶ ἐπιτεθυμένον τὸ καῖον* Arsen. p. 83. *καὶ ἐπιτεθυμιένον* posui cum Lex. Seg. 8. *Θυμάλωπες*] Eadem leguntur infra vv. *Θυμάλωπες* et *Θύψις. Küst.* 9. *οἱ ἡμίκαυστοι*] Puto legendum, *ἢ οἱ ἡμίκαυστοι. Küst.* Dedit Gaisf. *ἡμίκαυτοι* cum A. B. E. Arsenio et utraque glossa. *Ἀτύφου μ.*] Plato in Phaedr. p. 1211. C. [230. A.] Clem. Strom. VII. p. 836, 10. *Hemst.* Vide Ruhnkenium in Tim. p. 54. 10. *Ἄτυφον — φαῦλον*] Haec sunt verba Laertii VII, 117. *Küst.* Notaverat Gataker. M. A. p. 49. *Gaisf.* 11. *ἔχει*] *ἔχειν* A. C. Mox *τὸν ἔνδοξον* E. Med. 13. Lege cum Diogene *ὃς ἐστι.* 16. *Ἀτυχῆσαι*] Lex. Seg. p. 462. adde Zon. p. 338. Eadem Timaeus p. 55. ubi vid. Ruhnken. 17. *Ἀοιδή*] Lex. Seg. p. 413. item gl. seq. 18. *ὑμνητός*] *ἀεὶ ὑμνητός* E. *ὃ ἀείμνηστος* Zon. p. 230. 21. *Ὅτι καὶ τὸ τῶν*] Ex Athenaei lib. I. p. 14. *Küst. καὶ* delevi cum A. B. E. *καὶ τὸ* om. V. C. 22. *Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ*] Apud Athenaeum hodie legitur: *Ἀγαμέμνων γοῦν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα καὶ παραινετῆρά τινα*: verbis quidem diversis, sed sensu eodem. Notandus hic est mos antiquissimus veterum Graecorum, qui peregre profecturi uxoribus suis quendam ex amicis vitae et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionysio cuidam

---

Et *Ἀτρόμως*, intrepide. De Persa Pisides: *Fugiens intrepide currensque revertitur.* [*Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. Propter defectum alimenti contabuit.*] *Ἄτρωτος.* Illaesus, intactus. *Sed ab huiusmodi affectibus animus eius non magis vulnerari poterat, quam Aiax a ferro.* *Ἄτρυτος.* Indefessus. *Elegantioribus litteris et severioribus studiis incumbens, nomine suo gloriam illorum, qui ingenio et aetate superiores erant, obscuravit.* Et alibi: *Interdiu vero indefesso labore terram colebat.* † *Iustitia enim omnia videns natura vigil est, divina, indefessa.* Et alibi: *Indefessae est industriae.* *Ἀτρύφερος.* Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis*: *Quia neque incultus nec deformis est vir.* *Ἀτυζομένη.* Malis consternata et moerens. Electra inquit: *Stultus est, qui parentum suorum misere pereuntium obliviscitur. sed gemebunda illa animo meo congruit, quae Ityn semper luget, avis inquam luctui et moerori indulgens, Iovis nuncia.* *ἄραρεν* hic significat, animo meo apta est. id est, imitor illam, quae Ityn semper luget. *Ἀτυφία.* Modestia. Et *Ἄτυφον* in *Phaedro* significat illaesum. quod enim urit, laedit; uti *ἐπιτεθυμένον. θύψαι* enim significat accendere. et *θυμάλωπες*, carbones semiusti, qui ex incendio relicti sunt. Et *ἀτύφου μοίρας*, ex genere illorum, qui fastus expertes sunt. *Dicunt sapientem fastus expertem esse, et eodem loco habere gloriam et infamiam. esse item alium fastus expertem eum quidem, qui temere vivat: quod malum est.* Aelianus: *Illi vero habitu pacis induti sine satellitibus et ullo fastus apparatu incedebant, victimam adducentes.* *Ἀτυχῆσαι.* Voto suo frustrari. *Ἀοιδή.* Carmen. *Ἀοίδιμος.* Celebratus. *Ἀοιδός.* Cantor. item, poeta. Cantorum autem genus olim erat modestum et philosopha prorsus morum integritate. Agamemno enim

Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ Δημόδοκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ᾽ ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· αἰεὶ γὰρ αὐτῷ δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε· ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων. καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν. καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. λέγουσι δὲ ὅτι πᾶς ὁ τῆς ᾠδῆς κατακούσας τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Ἄοινος. ἐπὶ τῶν μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἀοῖον. ἑῷον ἀστέρα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Αὖ. δή. ἢ πάλιν.

Αὖ. ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ ἐκ περιττοῦ τιθέασιν.

Αὐάνθη. ἐξηράνθη.

Αὐγάζω. αἰτιατικῇ

Αὔγαρος, Ἐδέσσης βασιλεύς· ὅστις ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῷ προσῆξεν ἐκεῖσε ἀφιγμένῳ. ζήτει ἐν τῷ Φυλάρχης.

Αὐγέας. Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄγροικος, Πορφύρα, Δὶς κατηγορούμενος. ἔστι δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

Αὐγοειδής. Ἔφασκε δ᾽ οὖν παρ᾽ ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκοέναι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀίδιον.

---

uxoris suae curam committit, eumque rogat, ut vitam moresque eius observet. Verba eius Epist. 16. haec sunt: *Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅκως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίᾳ ἄλλους ἄνδρας νομίσῃ.* [*κομίσῃ* Toup.] Et paulo post: *Ἀλλ᾽ ὅμως αἰεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτέῃ, ὅπερ εἰ μὴ καθ᾽ ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανέει.* Küst.

2. πρῶτον] πρώτων A. ἐνέβαλλε] ἐνέβαλε E. 4. τὴν διάνοιαν B. E. 6. Δημόδοκος] Δημόκριτος *V. C. Δημώκειτος V. 7. Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος] Ἀφροδίτου καὶ Ἄρεως A. 8. καὶ τὸ] τὸ om. B. E. Ignorat Athenaeus ἡδὺ καὶ τό. 10. αἰεὶ γὰρ... κίθαρίς τε] Abest ab Athenaeo versus Homerici Od. ϑ'. 248. laudatio, sed infra p. 16. D. in usum vocata. Praeterea ponendum fuit αὐτοῖς. 11. κίθαρίς τε] τε om. A. B. E. Med. ὁμοιότητα] Rescribe ex Athenaeo: ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προσφέρων. Küst. ὁμοιώτατα A. ὁμοιότατα V. E. C. 12. αὐτοῦ] αὐτῶν A. B. C. V. E. καὶ τὸν Φήμιον] Athenaeus plenius habet: *Καὶ τοὺς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ὁ Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν.* Küst. καὶ εἰς τὸν E. 13. καὶ αἱ] αἱ om. V. 15. πολυμαθείᾳ] πολυμαθία E. Novissima desunt Athenaeo. 16. ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ] Lege, ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτῶν. Referenda enim haec sunt ad Sirenes, quae Odyss. μ'. 186. et seqq. Ulixem talibus verbis alloquuntur: *Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ, Πρίν γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκοῦσαι. Ἀλλ᾽ ὅδε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.* Lege ibi et sequentia. Küst. Leniorem opem αὐτοῦ omisso praestiterunt A. B. V. E. C. Mox ὀνεῖται E.

1. οἶνον] οἴνου A. B. C. ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ Lex. Seg. p. 413. οἶνον in fine praetermisso, ubi denuo οἴνου C. V. γευομένων οἴνου et ἐχόντων οἶνον Phrynichus Bekkeri p. 9. 3. Ἀριστοφάνης] Pac. 822. Cf. v. Ἴων. 5. Αὖ. ποτὲ] Lex. Seg. p. 462. δὲ καὶ] καὶ om. A. B. E. Lex. Seg. Sequentem gl. *Αὐαλέος. κατάξηρος. παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὐος καὶ αὐαλέος,* petitam e Zon. p. 339. omiserunt A. B. V. C. 7. Αὐάνθη] Lex. Seg. p. 462. 8. Om. vulg. Silet Gron. 9. Αὔγαρος] Zon. p. 339. A. in marg. Ἄγβαρος λέγουσιν οἱ πολλοί. Vide Küsterum supra in v. Ἄγβαρος. Plura dabunt annotationes in Dion. Cass. LXVIII, 18. 21. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. 10. προσῆγεν] προσῆξεν restitui cum A. B. E. Med. et Zon. 11. ἀφιγμένῳ] ἀφικομένῳ E. ἀφιγμένον *V. qui novissimas quattuor voces omisit, ubi φιλάρχης Med. 12. Αὐγέας. Ἀθηναῖος, κωμ.] Eius mentionem faciunt Clemens Alexandrinus et Iul. Pollux, ut observavit Meursius in Bibliotheca Attica. Küst. An est Augeas Eleusinius, qui Eupolidi Comico canem donavit Molossum, quem Eupolis ὁμωνύμως τῷ δωρησαμένῳ καλεῖ, Ael. de Anim. X, 41.? Reines. Eadem Eudocia p. 69. nisi quod in suspecto fabulae titulo habet πυρφόρα: in Ἀγροίκος desiit Zonaras. Praeterea de Augea comico nihil constare monet Meinek. Qu. Scen. III. p. 53. 13. κατηγορουμένος edd. vulgg. καταγορεύμενος *V. 15. Αὐγοειδής] Vid. Proclus in Timaeum Platonis p. 348. Hemst. Ἔφασκε δ᾽ οὖν] Hoc fragmentum ex Damascio deprompsit Suidas. Küst. ἐκείνου pro nomine philosophi cuiuspiam opinor esse suffectum. 17. ἀστροειδές τι καὶ ἀίδιον post lemma Αὐγοειδές Zon. p. 345. posuit, additis ἔφασκε δὲ ὁ Ἰσ. ἐκεῖνο ἀκηκοέναι, ὡς ἔχει ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα. ἀστροειδές] ἀεροειδὲς v. Πνευματικόν. Toup. MS. ἀστροειδέσι A.

---

uxori Clytaemnestrae cantorem reliquit morum magistrum: qui primum virtutes mulierum enarrans, honestatis et virtutis studium animo eius iniecit; deinde varie oblectans mentem eius a pravis cogitationibus avertit. quamobrem Aegisthus eam non prius vitiavit, quam cantorem occidisset. Demodocus vero Veneris et Martis concubitum canit, non quo vitium istud probet, sed ut [Phaeacas] ab illicitis cupiditatibus revocet, quippe quos molliter et delicate educatos esse et conviviis citharaeque cantu maxime gaudere norit, quare voluptatibus eos abducturus moribus eorum simillima recitavit. et Phemium talia canentem facit, quae proci volebant. Sirenes etiam Ulixi canunt, quibus ipsum maxime delectaturae erant, quaeque eius curiositati variaeque eruditioni conveniebant. dicunt enim quemlibet, qui cantum earum audisset, voluptate perfusum et doctiorem discedere. Ἄοινος. Tam dicitur de abstemiis, quam de iis qui vinum non habent. Ἀοῖον ἀστέρα. Stellam luciferam. Aristophanes. Αὖ. Sane, rursus. Αὖ. Interdum est rursus: interdum vero redundat. Αὐάνθη. Arefactus est. Αὐγάζω. Aptum accusativo. Αὔγαρος. Augarus, Edessae rex, qui Traiani Imperatoris temporibus vixit, eique Edessam venienti dona obtulit. Quaere sub v. Φυλάρχης. Αὐγέας. Augeas, Atheniensis, comicus. ex illius fabulis sunt *Agrestis*, *Purpura*, *Bis accusatus*. est autem mediae Comoediae poeta. Αὐγοειδής. *Illud etiam ex eo se audisse dicebat Isidorus, animam habere vehiculum quoddam coruscum, quod sit astris simile et aeternum, id autem*

καὶ τοῦτο μέντοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε ἀποκέκλειται, ἐνίοις μὲν εἴσω τῆς κεφαλῆς, ἐνίοις δὲ εἴσω τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅπερ οὐδεὶς φαίνεται ἄλλος ἱστορήσας.

Αὔγουστος Καῖσαρ, ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταβιανὸς ἐπικληθείς, ἔγραψε περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία ιγ', καὶ τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως.

Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς
377 *οἰκήτορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλῆθος. καὶ εὑρίσκονται οἱ τὴν Ῥωμαίων οἰκοῦντες νί μυριάδες καὶ χίλιοι ιζ' ἄνδρες.*

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καίσαρος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν Αὔγουστος ἐπικέκληται. Αὔγουστα δὲ λέγονται τὰ τίμια καὶ μεγάλα καὶ ἐπίσημα. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, τὴν σάρκα ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ἑ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ῥεγεωνάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἄσκεπον τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρός, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον
Αὐγουστεῖον.

Ὅτι Αὐγούστου Καίσαρος ἀποθανόντος Τιβέριος καὶ Δροῦσος προηγοῦντο τοῦ πένθους, τοῦ νεκροῦ παντελῶς μὴ ἁπτόμενοι· οὐ γὰρ ἐξὸν τοῖς μοναρχοῦσιν. τὰς δὲ διαθήκας αἱ Ἑστιάδες εἶχον, ἃς διέθετο.

Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε·

---

1. *καὶ τοῦτῳ μέντοι*] Cum Porto legere malim, *καὶ τοῦτο μέντοι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ἀποκ.* Küst. τοῦτο A. V. Hunc locum similiter emendavit Spencerus in Origen. c. Cels. II, 60. T. I. p. 432. *Gaisf.* Sed *ἀστροειδεῖ* praestat expelli. *ἀποκέκλεισται*] *ἀποκέκλειται* dedi cum A. B m. s. De qua declinatione praeter alios vide Homericos Epimer. p. 226. et Choerob. Cram. II. p. 234. 6. *Ὀκταουϊανὸς ὁ καὶ Σεβαστὸς*] *ὁ καὶ Σεβαστὸς καὶ Ὀκταουϊανὸς* (Ὀκταβιανὸς malui cum A.) Gaisf. cum A. V. E. item Suid. v. *Καῖσαρ Αὔγουστος*, ubi horum pars decerpitur. Cum vulg. usque ad *Ἀχιλλέως Eudocia* p. 69. *περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πρ.*] De scriptis Augusti vide Vossium in opere de Histor. Lat. et praecipue Rutgersium Var. Lectt. lib. II. c. 19. qui fragmenta Augusti Caesaris ex variis auctoribus collecta disposuit et notis illustravit. Küst. Vide librum nostrum de historia litterarum Latinarum p. 102. Uberrimam disputationem nunc ipsum inchoavit Weichertus. *ἔγραψε* addit *V. 9. *Ὅτι Αὔγουστος*] De hoc loco vide omnino Casaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. et Usserium in Annalibus ad A. M. 3996. qui recte observarunt, Suidam hic censum Urbis pro censu totius Orbis Romani lectori obtrudere: cum ridiculum sit credere, non plures fuisse totius imperii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit. Küst. Fortasse nihil peccavit Suidas, si quidem *Ῥώμης* posuit vel similem vocem. Euseb. 1989. tradit XLI. centena LXIV. et millia fuisse reperta. Cf. Clinton. F. H. III. p. 460. 10. *ἀριθμεῖ*] *ἀριθμεῖν* B. E. 17. *γὰρ* alienum ab hoc loco. Supra *ἐπ' αὐτῷ* *V. *ἐπ' αὐτοῦ* Ald. *κύριος*] *κύριος ἡμῶν* B. E. omisso *ἡμῶν* loco posteriore: *κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν ἐσαρκώθη* V. omissis (quod Gaisf. tradit) *τὴν σάρκα — Μαρίας.*

3. *Ὅτι Αὐγουστεῖον*] Haec et quae sequuntur usque ad *τὸν τόπον Αὐγουστεῖον* deprompta sunt ex libro Ioannis Lydi inedito *de Mensibus*, ut monuit Lambecius in Codinum p. 155. eademque *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud Codinum de Origg. Constantinopol. num. 32. Küst. Idem mox: „Apud Ioannem Lydum rectius legitur *Γουστεῖον*. Locus enim ille, de quo Suidas hic agit, fuit olim forum cibarium, sive *ὀψοπώλιον*, quod Graeci recentiores *γουστεῖον* vocabant, nomine a Latina voce *gusto* detorto. Postea vero idem locus, postquam Iustinianus templum S. Sophiae in eo condidisset, augustiore nomine *Αὐγουστεῖον* appellatus fuit, ut testatur Codinus loco laudato. Küst. *τῇ ιε'*] *ἕ* A. *πέμπτῃ* Codinus. Mox *Ὀκτωμβρίου* *V. *νοεμβρίου* E. *μηνὸς* om. B. E. Med. 5. *Αὐγουστείῳ*] *γουστείῳ* Lydus apud Lambecium. 6. *εἰς τιμὴν Τιβερίου*] Apud Codinum loco laudato legitur, *εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύσαντος κατὰ τὸν καιρόν*: quod magis placet. Küst. Sed *Τιβερίου* servat Lydus, teste Lambecio: vide ed. Schow. p. 124. ubi horum extat compendium, sive ed. Rother. p. 286. *τὸν δὲ τοιοῦτον — Αὐγουστεῖον καὶ* om. V. 7. *Αὐγούστου*] *Αὔγουστ* A. 8. *εἰς τὸ ἀσκέπὲς τῆς δάφνης*] Verba haec propter obscuritatem aliis interpretanda relinquo. Küst. Puto Daphnen Constantinopolis suburbium intelligi, de quo v. Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 82. Ceterum *ἄσκεπον* reposui cum A. B pr. *V. 11. *Καὶ ὅτι*] *καὶ* om. A. Habet B. in marg. *Αὐγουστεῖον ὅπερ λέγουσιν ὀψοπώλιον· καὶ ἐν τῷ Ἰουστινιανοῦ.* 13. *ἐξὸν*] *ἐξὸν* A. Compares locum notabilem Himerii p. 80. et nostra in Dionys. p. 843. De re vide Lipsium in Taciti A. I, 62. et Dion. Cass. LVI, 31. et intpp. Mox *τὰς δὲ — διέθετο* om. V. Contra Gronovius tradit ibi *τούτου* post *διαθήκας* accessisse. 16. *Ὅτι Αὔγουστος*] Vide Cedrenum p. 182. Malalam in Chronico p. 298. et Casaub. adversus Baronium Exercitt. I, 12. Küst.

---

vehiculum in hoc corpore conclusum esse, nonnullis quidem in capite, nonnullis vero in humero dextro: id quod nullus alius memoriae prodidit. Αὔγουστος Καῖσαρ. Caesar Octavianus, qui Augustus cognominatus est, de Vita sua et rebus gestis tredecim libros scripsit: item tragoedias *Aiacem* et *Achillem*. — Huic Augusto Caesari visum est omnes, qui imperium Romanum inhabitarent, viritim percensere, quo cognosceret, quanta esset multitudo. et inventi sunt, qui Romanam civitatem inhabitabant, quadragies et semel centena millia, mille et septemdecim. *Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ.* Augustus Caesar. Iulii Caesaris ex sorore nepos; a quo mensis Augustus nomen accepit. *Augusta* autem dicuntur venerabilia, magna, insignia. sub eo Dominus Iesus Christus, Deus et Servator noster, carnem assumpsit et sancta Deipara ex semper virgine Maria. † *Αὐγουστεῖον* vocabatur [forum cibarium], in quo die XV. Octobris Praefecti regionum urbis et Sebastophori choreas ducebant in honorem Tiberii. hunc autem locum ita vocarunt ab Augusto. ibidem Constantinus Magnus matri suae statuam posuit, eamque ob causam locum vocavit Augusteum. † Caesare Augusto mortuo Tiberius et Drusus in funere praecesserunt, mortuum non attingentes: quippe quod Imperatoribus facere non liceret. Testamentum vero quod fecerat, virgines Vestales asservabant. † Augustus Caesar facto sacrificio Pythiam interrogavit, quis post ipsum imperaturus esset. tum illa respondit:

Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με, θεοῖς μακάρεσσιν
ἀνάσσων,
τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀίδην αὖθις
ἱκέσθαι.
λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.
καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος ἔστησεν
ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμόν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς
γράμμασιν· ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου
θεοῦ.

Αὔδα. λέγε. Καὶ Αὐδήσας, βοήσας, φωνήσας.

Αὐδή. ἡ φωνή. Καὶ Αὐδήεσσα, ὀνομαστή,
ἔνδοξος, ἢ αὐδωμένη, εἰς ὁμιλίαν καὶ φωνὴν ἀν-
θρώπων ἀφικνουμένη. Καὶ Αὐδήεις, φωνητικός.

Αὐδηναῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν·
ὁ Ἰανουάριος.

Αὐδώδ, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐκ τῶν ἀλλοφύ-
λων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπά-
ταξεν ἄνδρας χ'.

Αὐαίνεται. ξηραίνεται. αὗοι γὰρ οἱ ξηροί.
Καὶ Αὐασμός, ξηρασία. ἡ πρώτη δασύνεται. καὶ
Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαναίνεται.
καὶ ἐτέρωθι·

Ὥστ' ἐγωγ' ηὐαινόμην θεώμενος.

Καὶ Αὐαίνοιτο, ξηραίνοιτο, ἀφανιζέσθω. ἐν Ἐπι- 378
γράμματι·

Ὁ φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέξοι.
Καὶ Αὐαίνου λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς
εἶναι. Αὐαίνου λίθος ἦν Ἀθήνησιν.

Αὖ ἐρύσαι. εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι. ἐν Ἐπι-
γράμματι·

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἐρύσαι.

Αὔεις. φωνεῖς, λαλεῖς. Ζήνων γὰρ ὁ Κι-
τιεὺς ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν
δάκτυλον περιέῤῥηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ
φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης·

Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις.

καὶ παραχρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτόν,
βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα ἄνοσος· οἱ δὲ δυοῖν δέον-
τα ξ' ζῆσαι αὐτὸν ἔτη φασίν.

Αὐήνας. ξηράνας.

Αὐήνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ,
τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα λειζόμενον.
περὶ ἐχίνου φησίν. ἐκ τοῦ αὐαίνω ῥήματος.

---

1. *Παῖς Ἑβραῖος*] Oraculum hoc metri gratia rectius sic leges: *Ἑβραῖος κέλεταί με Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι. Küst.* F. *Ἑβραῖος κ. με πάις μ. ἀ.* omissa voce *θεοῖς*: vel *με θεός*. Tum *καὶ ἀίδος. Wass.* Similiter Xylander in Cedrenum. Küsterus autem Scaligeri rationem usurpavit, quam Casaubonus calculo suo comprobarat. 3. *ἀίδην*] *ἀοιδὸν* A. B. V. E. Med. *ἄιδος* Malalas. Quae sequuntur vereor ut pro versu habita fuerint. 6. *ἐκ τοῦ μαντείου* om. V. 7. *ἐπέγραψε*] *ἐπεγράφετο* B. E. 10. *Αὖδα*] Lex. Seg. p. 462. Il. ξ'. 195. 11. *Αὐδή*] Lex. Seg. p. 462. *φωνητική* ante *ὀνομαστή* nesciunt et A. B. E. *V. Lex. Seg. et Apollonius. Ceterum glossam Homericam qua sententiarum varietate docti homines disceptarint docent Schol. Odyss. έ. 334. χ'. 136. 12. ἢ αὐδωμένη*] *ἢ αὐδομένη* A. Med. *οἷον αὐδωμένη*, quod praestat, Apollon. *αὐδωμένη* Lex. Seg. 14. *Αὐδηναῖος*] Vid. Wheler. Itin. p. 232. Thyatiren. Insc. *Μηνὸς Αὐδηναίου. Wass.* Immo *Αὐδυναῖος*: v. Clintoni F. H. III. p. 356. *μηνὸς* om. A. 15. *ὁ Ἰαννουάριος* Med. 16. *Αὐδώδ*] Hic a LXX. Interpretibus Iudic. cap. III. *Ἀώδ* vocatur. *Küst. ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μ.*] Haec Iudic. cap. III. vers. ult. non de Aod, sed Samgar filio Anathi dicuntur, ut Portus etiam observavit. *Küst.* 17. *ἐν τῇ ἀροτροπόδῃ*] Apud LXX. Interpretes loco laudato rectius, ut puto, legitur *ἐν τῷ ἀροτρόποδι*: de qua voce vide lexica vulgata. *Küst. τῷ ἀροτρόποδι* A. B. V. *τῇ ἀροτρόποδι* E. *τῷ ἀροτροποδίῳ* Zon. p. 339. 20. *ξηρασία*] *ἡ ξηρασία* V. C. Lex. Seg. p. 462. *ἡ πρώτη δασύνεται*] *ἡ πρώτη δασεῖα* Lex. Seg. *τίνες δασύνουσι* E. Compara verba *ἀφαναίνω* et *ἐπαφαναίνω*. Adde Nicandri fragm. III, 6. 21. *Ἀριστοφάνης*] Uterque locus inter huius fragm. 514. relatus.

2. *ηὐαινόμην*] *ἠναινόμην* A. Tum *καὶ θεώμενος* V. C. Ceterum descriptam esse glossam ex Scholiis plenioribus in Aristoph. Ran. 196. arbitratur Valck. in Herod. VII, 162. 3. *ἀφανιζέσθω* accessit ex A. B. V. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Samii II, 5. Anthol. Pal. VI, 116. 5. *δέ τοι*] *δ' ἔτι* A. 6. *Καὶ Αὐαίνου*] Haec referenda sunt ad Aristoph. Ran. 195. Vide ibi Schol. *Küst.* 8. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silentiarii IV, 2. Anthol. Pal. V, 248. 11. *Ζήνων γὰρ — ἑαυτόν*] Ex Laertii lib. VII, 28. ut a Pearsono observatum fuit. *Küst.* 17. *βιοὺς*] *βιοὺς δὲ* A. B. V. E. *ἐννενήκοντα* Edd. Compendium habet Med. et alii puto libri. Ceterum nonaginta anni pro 98. afferuntur etiam sub v. *Ζήνων*. Mox Gaisf. tacite cum *V. *ζῆσαι αὐτὸν ἔτη*: nam vulgabatur *ἔτη ζῆσαι αὐτόν*. 19. *Αὐήνας δ'*] Ex Epigr. adesp. CXXX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 169. 20. *ἀνέθηκε*] *ἀνέηκε* V. C. 21. *Διωνύσου*] *Διονύσου* A. B. E. V. Med. Tum *λειζόμενον* A. cum Anthol. non *λῃζόμενον*.

Me puer Hebraeus, diis beatis imperans, hanc aedem relinquere et ad Orcum redire iussit. protinus decede silens ab aris nostris. Augustus igitur ab oraculo degressus in Capitolio aram erexit, cui litteris Latinis inscripsit: *Haec est ara primogeniti Dei.* *Αὖδα.* Loquere. Et *Αὐδήσας*, vociferatus, locutus. *Αὐδή.* Vox. Et *Αὐδήεσσα*, clara, celebris. vel quae voce celebratur et in hominum ore versatur. Et *Αὐδήεις*, vocalis. *Αὐδηναῖος.* Nomen mensis apud Macedones: qui Ianuarius est. *Αὐδώδ.* Audod, Iudex Israelis. hic uno die sexcentos Philistaeos bura percussit. *Αὐαίνεται.* Siccatur. *αὗοι* enim significat, aridi. Et *Αὐασμός*, siccatio. prima syllaba asperatur. Aristophanes: *Tum vero puer tabescit.* Et alibi: *Quamobrem ego tabescebam, dum ista cerno.* Et *Αὐαίνοιτο*, arescat, evanescat. In Epigrammate: *Invidia tabescat; tua vero gloria crescat.* Et Auaeni lapis: sic dictus, quod mortui sint aridi. Auaeni lapis erat Athenis. *Αὖ ἐρύσαι.* Retrorsum trahere. In Epigrammate: *Firmiter arreptum cincinnum retro trahere.* *Αὔεις.* Vocas, loqueris. Zeno Citieus cum e schola abiret, digitum offendit, eumque fregit. quare terram manu ferieus illud ex *Niobe* dixit: *Venio, quid me vocas?* confestim vero spiritum sibi intercludens mortuus est, cum annos nonaginta omnium morborum expers vixisset. alii vero eum annos LVIII. vixisse tradunt. *Αὐήνας.* Qui siccavit. ab verbo *αὐαίνω*. *Exsiccatum vero, qui Bacchi munera furabatur, Baccho merum amanti consecravit.* ubi de erinaceo verba fiunt.

Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας
ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, διὰ τοῦ ι. Καὶ Αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασύς, ὑπερόπτης. καὶ κλίνεται αὐθάδους· ὡς ὀξώδης, ὀξώδους. Καὶ αὐθάδες, ἡ κλητική. παράλογον δὲ τὸ αὔθαδες.

Αὔθαιμοι. οἱ ἀδελφοί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης.

Αὐθαίρετος. αὐτεπάγγελτος.

Αὐθέκαστα. αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκρίτως καὶ συντόμως καὶ ἀποτόμως. ἢ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀληθῆ αὐτοακριβῶς. Καὶ Αὐθέκαστος, ἀκριβής, καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ, ἀπαρακάλυπτος. Οἱ τοίνυν ἀπεχθανόμενοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ αὐθέκαστον τῶν νόμων καὶ ἄμικτον λαμβάνονταί τε καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλόντα παρανομοῦντα ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ· καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα σημαίνει. Καὶ Αὐθεντήσαντα, κύριον γενόμενον. Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζώνην συνέχειν. — Ὅτι Μιθριδάτης διετάξατο τοὺς Ῥωμαίους ἀναιρεῖν, καὶ ἔπεμψε γράμματα εἰς τὰς πόλεις, τὸ βασιλικὸν σφράγισμα ἔχοντα, μιᾷ τε ἡμέρᾳ τάξας ἀναγνῶναι καὶ παραχρῆμα τὰ γεγραμμένα πρᾶξαι, ὅπως μὴ προμαθόντες τινὲς φυλάξωνται. ἀποκτεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἐκέλευσε πάντ' ὄντινα Ῥωμαῖον εὕρωσι· καὶ ἆθλα οὐ μόνον τοῖς αὐτόχερσι σφῶν ἐσομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δήμοις, παρ' οἷς ἂν ἀποθάνωσι, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τελευτησάντων ἔθηκε· τιμωρίαν τε τοῖς φεισομένοις τινὸς αὐτῶν μεγάλην ὥρισεν. Παράγεται δὲ αὐθέντης οὕτως. ἔστι ῥῆμα φῶ, τὸ φονεύω· ἐξ οὗ καὶ φόνος. ἐκ τούτου κατὰ παραγωγὴν φένω διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· ἀφαιρέσει τοῦ φ ἕνω. ἐξ αὐτοῦ ἔντης, καὶ μετὰ τῆς αὐτὸ ἀντωνυμίας αὐτοέντης. καὶ ἐπεὶ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ αὐ- 379

---

1. *Εἰ γὰρ μόνος*] Babrii hos versus esse vidit Tyrwhittus pp. 5. et 41. qui choliamborum numeros distinxit et reiecta superiore sua coniectura *παιδίον ἐπιγεννήσῃ* novissima cum Ox. correxit. Adde Knochii syllogen p. 141. 3. *παιδίῳ*] *παιδίον τι* A. V. C. 4. *Αὐθάδεια*] Plato suasit Dioni, qui omnium ora ob facinorum magnitudinem in se conversa habebat, ut sibi caveret ab *αὐθαδείᾳ*, esse enim *ἐρημίᾳ ξύνοικον*, Plutarch. de Adul. et amici discr. p. 69. F. cf. Etymol. M. in *Αὐθάδης. Reines.* 5. *Αὐθάδης*] Lex. Seg. p. 462. 7. *ἡ κλητικὴ αὐθάδες* *V. cum Zon. p. 339. 9. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Ex Anthol. Pal. VI, 14. Antipatri Sidonii versus, supra proditus in v. *Ἄρμενα*: unde petendum *τέχνας*. 12. *Αὐθαίρετος*] Lex. Seg. p. 462. 13. *Αὐθέκαστα*] Cf. Schol. Luciani Phalar. I, 2. et Valck. in E. Phoen. 497. *ἀκρίτως*] *ἀκριβῶς* Lex. Seg. p. 462. Ubi mox pro *ἀληθῆ αὐτοακριβῶς* leg. *ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αὐτοαληθῶς*. 16. *ἀπαρέγκλητος*] *ἀπαρέγκλιτος rigidus, minimeque flexibilis*, a *παρεγκλίνειν*, Hemsterhusius in Thom. M. p. 125. recte. Praeterea lexicis accedat *ἀπαρεγκλίτως* e Luciani Schol. T. I. p. 795. 21. *Αὐθέντης*] Ex Harpocratione.

1. *παρ' Ἰσοκράτει*] Valckenarius Diatr. p. 189. „Sed ne hoc quidem sensu veteribus Atticis valde vox fuit frequentata, si bene memini, nunquam adhibita Demostheni, nunquam Isocrati —; miror adeoque vulgata nobis in Harpocrationis Lex. *Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν· διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης.* Mallem scripsisset ut veriora: *Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ἑαυτὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφῶντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτοέντης.*" Et quae pluribus ille exsequitur. Isocrati tamen vocem iam oblitteratam vindicaturus erat Coraës T. II. p. 330. 2. *καίτοι*] *οἱ* optimi Harpocr. libri. 4. *Μὴ ὀφείλειν*] Locum Küsterus intactum in Latinis praetermisit. Sed formula *τοὺς ὑπὸ ζώνην* cum altero exemplo v. *Ζώνη* plane stabiliatur, unum illud dubitari licet an *συνέχειν* sententiae possit sufficere. Nihil mutat Zon. p. 347. 6. *Ὅτι Μιθριδάτης*] Rem plenius narrat Appianus (B. Mithrid. 22.) p. 317. *Wass.* Add. Plutarch. Sull. p. 467. E. 8. *μιᾷ τε*] *τε* om. V. 11. *αὐτοῖς*] *αὐτῷ* V. *ὄντινα*] *ὁντινα ἂν* E. 12. *αὐθέντας*] *αὐτοέντας* V. Med. *αὐτὸ ἐν ταῖς* B. E. *αὐτοέντοις* A. 16. *Παράγεται δὲ*] *δὲ* om. B. E. Doctrinam istam ex Etymologicorum scriniis invitum in Suidam opinor esse derivatam. 20. *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ* dedi cum A. C. *V. Ceterum e continuis Etym. M. p. 169. locus post *ψιλῷ ἡγεῖται* resarciendus est.

Si enim nunc solus omnem humorem exsiccat, quo non afficiemur malo, cum uxore ducta filium sui similem genuerit? Αὐθάδεια, et *αὐθαδία*, per ι. Et *Αὐθάδης*, sibi placens, iracundus, audax, superbus. declinatur *αὐθάδους*: ut *ὀξώδης, ὀξώδους*. Et *αὐθάδες*, vocativus. *αὔθαδες* vero ab usu abhorret. *Αὔθαιμοι*. Fratres. In Epigrammate: *Haec artis instrumenta tres fratres Pani dedicarunt. Αὐθαίρετος*. Voluntarius. *Αὐθέκαστα*. Sic vocantur ea, quae quis sine iudicio et rigide praefracteque facit. vel simplicia et vera. Et *αὐθέκαστος*, morosus, austerus, ingenio minime flexibili praeditus, apertus. *Qui igitur ipsi erant infensi propter mores praefractos et consuetudini inimicos, eum in ipso facto deprehensum inique facere demonstrarunt. Αὐθέντης*. Qui sua manu vel alium vel se occidit. quare apud Isocratem *αὐθέντης* [pro percussore.] Lysias vero peculiari sensu vocem hanc XXX. Tyrannis tribuit, quamvis per alios caedes facerent. *αὐθέντης* enim semper cum significat, qui sua manu aliquem occidit. Et *Αὐθεντήσαντα* dicimus illum, qui dominus factus est. *Non aequum esse ut rerum potitus homines imperio subiectos premeret. † Mithridates omnes Romanos in imperio suo occidi iussit, litterasque regio sigillo obsignatas per urbes misit, imperans ut uno die eas legerent et mandata statim exsequerentur, nequis re ante cognita saluti suae consuleret. praeceperat enim, ut quotquot inveniri potuissent omnes Romani occiderentur, praemiis non solum interfectoribus eorum, sed etiam populis, apud quos caesi essent, pro numero interfectorum propositis; gravissimis autem poenis in eos constitutis, qui ulli eorum pepercissent.* Sic autem formatur *αὐθέντης*. ab verbo *φῶ*, interficio, fit *φόνος*. hinc deductum est *φένω*, per ε, et sublato *φ ἕνω*: unde *ἔντης*, et addito pronomine *αὐτὸ αὐτοέντης*. quoniam vero litterae tenues praecedunt tenues, aspiratae aspiratas, mutato τ in

θέντης, ὁ αὐτόχειρ. ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια, καὶ κέχρηται τῷ ὀνόματι ἀντὶ τοῦ δεσπότης· ὅπερ ἐστὶν ἀκυρολεξία.

Αὐθημερόν. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὖθι. αὐτόθι.

Αὐθιγενής. αὐτόχθων, γνήσιος.

Πέρσης εἰμὶ καὶ ἐκ πατέρων . . . . . .

Πέρσης αὐθιγενής· ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι

ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.

Αὖθις. ἐξ ἀρχῆς, πάλιν, ἐκ δευτέρου· ἐκ παραλλήλου τιθέασι καὶ ταῦτα καὶ πάλιν· σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν αὖθις Ἀττικόν, τὸ δὲ αὖτις Ὁμηρικόν. Αὖτις, εἰς τοὐπίσω· αὖθις, χρονικόν.

Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν.

Αὖθις αὖ πάλιν. ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν, ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους. συντόμους.

Αὐθωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Αὖλαξ. ἡ ἐπιμήκης τομὴ τῆς γῆς ἐξ ἀρότρου.

Αὐλαία. τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Πολύβιος· Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας ἐγέλα ὁ βασιλεύς. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας καλώδιον ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε.

Αὔλειος θύρα. καὶ προαύλειος.

Αὐλή. τὸ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον· ὅπου ἀπήγοντο οἱ κατάκριτοι. καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὑπηρέτας αὐλικοὺς ὠνόμαζον. καὶ παροιμία· Εἴποις τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ. Καὶ αὖθις· Ἐξ ὧν ἅπαντας δεδιὼς τοὺς περὶ τὴν αὐλήν, μάλιστα δὲ τὸν Φίλιππον, οὕτω πεποιῆσθαι τὴν ἀποχώρησιν. Καὶ Αὐλή, ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων 380
βιούντων. παρόσον ἐπιτηροῦντες οἱ αὐληταὶ τοὺς θύοντας, ἐξ ἀτελείας ζῶσιν.

Αὐλία θύρα. πυλών. καὶ ἡ αὔλειος. Τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας ἐξέκοψαν.

---

2. *κέχρηται*] *χρώμεθα* E. 3. *ἀκυρολεξία*, quod ignorant lexica, comprobant Scholia in Hermog. T. V. p. 468. 4. *Αὐθημερόν*] Lex. Seg. p. 463. qui quod laudat Thucydidis librum primum, Gaisfordus putabat respici eiusdem II, 12. Ceterum exemplorum vim congessit Hasius in Leon. Diac. p. 252. sq. 5. *Αὖθι*] Lex. Seg. p. 463. et potissimum Hesychius. 6. *Αὐθιγενής*] Lex. Seg. p. 463. Zon. p. 340. *ἰθαγενής* addit Hesychius. cf. Phrynich. Seg. p. 25. 7. *Πέρσης εἰμὶ*] E Dioscoridis Ep. XXXVI, 3 — 5. Anthol. Pal. VII, 162. 9. *μιῆναι*] *μὴ εἶναι* V. C. 11. *Αὖθις*] Vid. Lex. Seg. p. 463. *πάλιν* om. Zon. p. 348. 12. *καὶ πάλιν*] *καὶ* om. *V. Vellem omisisset *καὶ* praegressum. 13. *Ἀττικόν*] *Ἀττικῶς* A. 16. *Ὦ σχῆμα*] Sophoclis Philoct. 952. sq. *ὡς σχ.* *V. 17. *ἔσειμι*] *εἶσειμι* B. E. Med. 20. *Αὐθωρήτους*] Mendose. Scribendum enim est *αὐθωρεί· τὸ συντόμως*. Sic etiam emendandus est Hesychius. *Küst.* Cum libris consentit Lex. Seg. p. 463. Küsterum vero probat Schleusnerus Lex. Vet. Test. v. *Αὐθωρεί*: temere. Quippe pusillum erat mendum eluendum, cui causam dedit inferior gl. *Αὐθωρόν*, ab ipso Hesychio explicata *σύντομον*. Lege *Αὐθορμήτους*, collatis Leone Diac. I, 7. et Suida v. *Αὐτοκέλευστος*, quo vocabulo carent lexica. 21. *Αὐθωρόν*] Agathias p. 77. Simocatta 149. *Toup.* MS. Zon. p. 348.

1. V. Etym. M. p. 170. 3. *Αὐλαία*] Lex. Seg. p. 463. Vide Hemsterh. Append. in Lucian. p. 17. 4. *Ὑπερίδης*] Hyperidis locum [sumptum illum ex oratione contra Patroclem, Antiattic. p. 83. cuius integrum locum prodidit Pollux IV, 122.] servavit Cosmas Indicopleustes p. 197. Scil. *Οἱ δὲ ἐντὸς ὄρχοντες κίστιόφοντο ἐν τῇ στοᾷ, φραξάμενοι τὸ μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Sequentem gl. [petitam e Zon. p. 343.] *Αὐλαί. ἐπίνειον Κιλικίας, πλησίον Ταρσοῦ. οἱ οἰκοῦντες Αὐλαιῶται*, delevi cum A. B. V. C. E. *Gaisf.* 6. *Ὁ δὲ λαβών*] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 170. eademque leguntur supra v. *Ἀρχαῖς*. *Küst.* 8. Post hanc glossam cum V. delevi, quae A. post v. *Αὔλειος* posuit, ex v. *Ἀμφιβολία* repetita: *Αὐλητρὶς πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξεως, δύνῃ γὰρ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, ὅτι καὶ οἰκία τρὶς πέπτωκε, καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀμφιβολία. „Αὐλητρὶς πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξ.*] Ex Laertii lib. VII, 72. ut Pearsonus etiam observavit." *Küst.* Adde Theonis Progymn. 4. p. 187. ubi vide quae collegit Finckhius p. 50. 9. *Αὔλειος θύρα*] Vide Meinek. in Menand. p. 87. *καὶ* om. V. C. Propinquam glossam cum hac continuavit *V. *προαύλειος*] Immo *προαύλιον*. Vide glossam inferiorem *Αὔλειος*. 10. V. Zon. p. 344. 12. *Εἴποις τὰ τρία*] Hoc proverbium explicatur infra v. *Εἴποις τὰ τρία*, et v. *Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον*. *Küst.* *εἴποις* A. 16. *ἡ — οἰκία*] *τὸ — οἴκημα* C. *V. 17. *Αὐλητοῦ*] Diogenian. III, 14. In *βιούντων* desinit Arsenius p. 84. 20. *Αὐλεία θ.*] *Αὐλία* A. B. V. Lex. Seg. p. 463. Cum eodem Lex. scribendum *αὔλιος*.

θ dicitur *αὐθέντης*, i. e. interfector. consuetudo autem obtinuit, ut hoc nomine etiam significetur dominus: quae locutio impropria est. *Αὐθημερόν*. Eodem die. *Αὖθι*. Illic. *Αὐθιγενής*. Indigena, germanus. *Persa sum germanus, et ex Persicis parentibus procreatus, Domine; ignem vero polluere tristi morte nobis est acerbius.* *Αὖθις*. Denuo, rursus, iterum. solent Graeci *αὖθις* et *ἀρχῆς* et *ἐκ δευτέρου* cum *πάλιν* coniungere. observandum autem, *αὖθις* esse Atticum, *αὖτις* vero Homericum. *Αὖτις*, retro. *Αὐθις*, adverbium temporis. *O saxum, geminas habens portas, nunc iterum te subeo inermis et victu destitutus.* *Αὖθις αὖ πάλιν* idem quod *ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν*, et *ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν*. *Αὐθωρήτους*. Cito. *Αὐθωρόν*. Eadem hora. *Αὖλαξ*. Sulcus. *Αὐλαία*. Velum scenae. usus est vocabulo Hyperides in oratione contra Patroclem. Polybius: *Rex haec omnia per aulaeum audiens risit.* Et iterum: *Ille vero funiculo, quod aulaeo detraxerat, se suspendit.* *Αὔλειος θύρα*. item *προαύλειος*. *Αὐλή*. Quod nunc *ἀρχεῖον* dicitur: sive locus, quo damnati abducebantur. Et ministri qui in loco illo erant, vocabantur *αὐλικοί*. Et proverbium: *Dicas tria apud praetorium.* Et alibi: *Quibus de causis omnes aulicos metuens, et praecipue Philippum, ita abisse fertur.* Et *Αὐλή*, domus regia. *Αὐλητοῦ βίον ζῇς*. *Tibicinis vitam vivis.* de iis qui ex alieno vivunt. tibicines enim observatis iis, qui sacrificium faciunt, a sumptibus immunes sunt. *Αὐλεία θύρα*, et *αὔλειος*. Vestibulum. *Vestibulorum et stabulorum ianuas everterunt.*

Αὔλια· ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις. ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Αὐλίζεται. κοιμᾶται, φυλάττει, παρεμβάλλει. Καὶ Αὐλιζόμενοι, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι.

Αὐλίκουροι. φύλακες. Καὶ Αὐλικούς, κιθαρῳδούς.

Αὔλειος. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. Καὶ αὐλείους θύρας. Καὶ ἐνικὸν αὔλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλῆς κατορύττειν.

[*Αὔλιον δὲ καὶ προαύλιον οὐδετέρως.*]

Αὖλις. ἡ κοίτη. *Αὐλὶς δέ, πόλις Βοιωτίας.*

Αὐλίσκοι.

Αὖλος Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν καὶ γένους πρώτου· κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν στωμύλος καὶ λάλος καὶ πέρπερος διαφερόντως. ἐπιθυμήσας δ' εὐθέως ἐκ παίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ διαλέκτου, πολὺς μὲν ἦν ἐν τούτοις καὶ κατακορής· ὥστε δι' ἐκεῖνον καὶ τὴν αἵρεσιν τὴν Ἑλληνικὴν προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἀξιολογωτάτοις τῶν Ῥωμαίων. τέλος δὲ καὶ ποίημα γράφων καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐνεχείρησεν· ἐν ᾗ διὰ τοῦ προοιμίου παρεκάλει τοὺς ἐντυγχάνοντας συγγνώμην ἔχειν, εἰ Ῥωμαῖος ὢν μὴ δύνηται κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου καὶ τῆς κατὰ χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπίας σημεῖον, καὶ παραπλήσιον ὡς ἂν εἴ τις ἐς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, παρελθὼν ἐς τὸ στάδιον, ὅτε δέοι μάχεσθαι, παραιτοῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ δύνηται τὸν πόνον ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγάς. δῆλον γὰρ ὡς εἰκὸς γέλωτα τὸν τοιοῦτον ὄφλειν καὶ τὴν δίκην ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος. ἦν δὲ καὶ φιλήδονος καὶ φυγόπονος.

Αὐλός, ὁ εἰς ‖ εὐθὺ ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος. 381

---

1. *Αὐλία*. *ἀντὶ τοῦ*] Ex Harpocratione: apud quem tamen haec paulo aliter leguntur. *Küst.* Scribendum *αὖλια* cum Harpocratione diu est cum monuit H. Stephanus in Append. Thesauri. Excidit caput gl. in Lex. Seg. *ἔπαυλις*] *ἐπαύλεις* Harpocr., repugnantibus Zon. p. 344. et Lex. Seg. Id Gaisf. recepit, quod e sequentibus comprobari putabat. *ἢ ἡ μικρὰ αὐλή*] *ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς* A. B. C. V. E. cum Harpocr. 3. *Αὐλίζεται*] Uberius Lex. Seg. p. 463. 4. *αὐλιζόμενοι*] Harpocrat. Lex. Seg. p. 463. et Zon. p. 347. 6. *Αὐλίκουροι*] Lex. Seg. p. 463. et Hesychius. Utramque glossam tenet Zon. p. 340. Sed verius apud Hesychium *Αὐλουρός. οἰκοφύλαξ.* Unde coniectura subnascitur, gl. *Αὐλὴ* firmante, quondam haec extitisse: *Αὐλουροί. αὐλικοί, φύλακες.* 8. *Αὔλειος. ἢ ἀπὸ*] Vide Valesium in Euseb. lib. IV. de Vita Constant. c. 7. *Küst.* Zon. p. 344. Huic glossae *δευτέρα* praefigunt V. C. Ordo litterarum poscit ut scribatur *Αὔλιος*. Cf. Piers. in Moer. p. 88. 9. *οἰκίας*] *οἰκείας* A. 10. *Ἀριστοφάνης*] Fragm. 251. *Δαναΐσιν*] *Δαναοῖσιν* C. E. 11. *ἐχίνου*] Equidem legerim *σχίνου*. Vitium non suboluit Piersono in Moer. p. 192. qui *κεφαλὴν* adoptavit. *Gaisf.* Coniectura sane ingeniosa: quam et sensus videtur commendare, cum lentisci quidam usus in sacris extiterit vel in superstitiosis cerimoniis (v. Cratinum in Schol. Soph. Oed. C. 477.), et simillimi ductus ipsis hominibus doctissimis (velut Plinium constat *foliis echinatis* posuisse, quod Graece fuit *σχίνῳ*) in antiquitate potuerint imponere. Sed librorum scripturam diserte Harpocratio v. *Ἐχῖνος* agnoscit. *κεφαλῆς*] Constructio grammatica requirit, ut legatur *κεφαλήν*. *Küst.* Ita cum aliqua dubitatione Portus. 13. *Αὖλιον δὲ — οὐδετέρως* huc retraxit Gaisf. cum A. B. E. quae Edd. praeberent ante *Ἀριστοφάνης*. Sed ignorat illa V. nec puto temere nobis tanquam spuria notari, quae varias in sedes distrahantur. 15. *Αὐλίσκος*] *Αὐλίσκοι* A. E. Deest V. Vide Sophocl. Fr. inc. 80. 16. *Αὖλος Ποστόμιος*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii in Excerptis ab Valesio editis p. 189. 190. *Küst.* *Προστόμιος* B. E. 17. *κατὰ δὲ τὴν*] *κατὰ δὲ* om. B. E. *δὲ* om. V. Med.

3. *προσκόψαι*] *προκόψαι* E. 4. *γράφειν*] *γράφων* A. B. Med. *ποιήματα γράφων* E. 7. *δύναται*] *δύνηται* A. V. Immo *δεδύνηται*. 8. *καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.*] In iisdem Excerptis locus hic plenius ita legitur: *καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. πρὸς ὃν οἰκείως ἀπηντηκέναι δοκεῖ Μάρκος Πόρκιος Κάτων. θαυμάζειν γὰρ ἔφη πρός τίνα ποιεῖται τοιαύτην παραίτησιν. εἰ μὲν γὰρ αὐτῷ τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον συνέταττε γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει προσφέρεσθαι ταῦτα καὶ παραιτεῖσθαι· μηδεμίας δ' ἀνάγκης οὔσης ἐθελοντὴν ἀπογράψασθαι, κἄπειτα παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν βαρβαρίζῃ, τῆς ἁπάσης ἀτοπίας ἐστὶ σημεῖον* etc. Idem de Aulo Postumio et M. Porcio Catone referunt Plutarchus et Gellius, ut observavit Vossius de Histor. Gr. p. 131. quem vide. *Küst.* 8. *τὸν χειρισμὸν*] *τὸν* om. A. B. V. E. Med. 12. *δέοι*] *δέει* V. 14. *τοὺς πόνους*] *τὸν πόνον* A. cum Excerptis. *μήτε*] *τε* *V. 15. *τὸν τοιοῦτον γέλωτα*] *γέλωτα τὸν τοιοῦτον* A. *V. et Exc. Mox *λαβεῖν* V. 18. *φυγόπονος*] Priores editt. minus recte habent *φιλόπονος*: cuius loco alteram lectionem ex MSS. Pariss. et Collectaneis Constantini revocavi. *Küst.* 19. *Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ αὐλὸς ὁ εἰς — περόνης*

Αὔλια, villa, vel parva aula. sic Lysias et Aeschines. *Αὐλίζεται*. Dormit, custodit, castra locat. Et *Αὐλιζόμενοι*, dormientes. Antiphon. *Αὐλίκουροι*. Aulae custodes. Et *Αὐλικούς*, citharoedos. *Αὔλειος*. Ianua domus viae proxima. Et *αὐλείους θύρας*. item in singulari *αὔλειον* dicunt, ut nos: [*αὖλιον* vero et *προαύλιον* sunt generis neutrius.] Aristophanes *Danaidibus*: *Ad cardinem ianuae atriensis echini caput defodere*. *Αὖλις*. Cubile. *Αὐλὶς* vero, urbs Boeotiae. *Αὐλίσκοι*. *Αὖλος Ποστόμιος*. Aulus Postumius e clarissima quidem familia oriundus erat, sed natura garrulus et loquax et singulari levitate praeditus. hic cum statim a puero Graecanicam disciplinam ac linguam adamasset, nimius in his et ad nauseam usque putidus fuit: adeo ut ipsius causa apud viros, qui inter Romanos aetate et auctoritate eminentissimi erant, Graecanica institutio male audiret. denique et poema et historiam rerum Graecarum scribere est aggressus: in cuius prooemio veniam ab lectoribus sibi concedi postulat, si civis Romanus Graecae dictionis elegantiam et congruam rerum tractandarum dispositionem assequi non potuerit: quod maxime ineptum est, et perinde ac si quis inter pugiles aut pancratio certaturos nomen suum in gymnicis ludis professus, et postmodum stadium ingressus, ubi pugnandum sit, a spectatoribus veniam petat, si labores et plagas ferre non possit. quare ut certum est huiusmodi virum risu, et quidem merito, exceptum iri, poenasque praesentes debiturum esse: ita etiam tales historiae scriptores explodi oportet, ne quid supra vires aggredi audeant. idem Postumius voluptatibus deditus erat et laboris impatiens. *Αὐλός*. Sanguis qui iaculi instar recta erumpit. item extremitas fibulae,

καὶ περόνης μέτρον· καὶ μουσικῆς τι ὄργανον. Καὶ Αὐλός, ὁ ἐπιμήκης φυσητήρ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Αὐλὸν καμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον.

Αὐλῶνες. φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μεταξὺ τῆς αὐτοῦ καὶ τῶν πολεμίων στρατοπεδείας. Καὶ Αὐλωνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐξέντιος, Μοψουεστίας ἐπίσκοπος· ὃς ἦν τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων. ἦν δὲ παρὰ τῶν ἐπιφανῶς τῷ βασιλεῖ Λικινίῳ στρατευσαμένων, τῶν ὑπογραφέων τούτου γενόμενος, οὓς δὴ νοταρίους Ῥωμαῖοι καλοῦσι. τὸ δὲ τῆς ὁμολογίας τοιόνδε γέγονεν εἶδος. ἦν ἔν τινι τῆς βασιλικῆς ἑστίας αὐλῇ κρήνη τε ὕδατος, καὶ ἐπ' αὐτῇ Διονύσου ἄγαλμα, καὶ ἄμπελος μεγάλη περικειμένη, καὶ σκιερὸν ἐπιεικῶς καὶ συνηρεφῆ τὸν ἅπαντα τόπον ἐργαζομένη. ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος, τοῦ τε Αὐξεντίου αὐτῷ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἄμπελον ἀνιδὼν ἐθεάσατο βότρυν ὡραῖόν τινα καὶ μέγαν τῶν κλημάτων ἀπαιωρούμενον. τοῦτον προσέταξε τῷ Αὐξεντίῳ τεμεῖν. ὁ δὲ αὐτίκα τὸ προσηρτημένον ταῖς ἀναξυρίσιν αὐτοῦ μαχαίριον ἀφελόμενος ἔτεμε μηδὲν ὑπιδόμενος. ὁ οὖν Λικίνιος πρὸς αὐτόν· Θὲς τοίνυν τὸν βότρυν, ἔφη, πρὸς τοῖς τοῦ Διονύσου ποσίν. ὁ δέ, Μὴ ὦ βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο, Χριστιανὸς γάρ εἰμι. κἀκεῖνος· Οὐκοῦν ἐκ ποδῶν οἰχήσῃ τῆς στρατείας ἀποπαυσάμενος; θάτερον γὰρ τοῖν δυοῖν ἀνάγκη ποιεῖν. ὁ δὲ μηδὲν μελλήσας τήν τε ζώνην ἑαυτοῦ λύεται καὶ ἄσμενος ἐξεχώρησεν, ὡς εἶχε, τῶν βασιλείων. καὶ αὐτὸν οἱ ἔφοροι μετά τινα χρόνον ὕστερον ἐπίσκοπον ἐστήσαντο τῆς Μοψουεστίας. τούτου δὲ ἀδελφὸς νεώτερος Θεόδωρος ἦν, ἀνὴρ τῶν Ἀθήνησι παιδευθέντων· ὃς καὶ αὐτὸς χρόνῳ ὕστερον ἐπισκοπὴν τῆς Ταρσοῦ ἐκκλησίας ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ Ἀέτιος τὰ πρότερα δι' ἑαυτοῦ τόν τε Εὐδόξιον αὐτὸν καὶ ἄλλους τοὺς πλείστου λόγου ἀξίους διδάσκων, ἐπειδὴ τὸν Εὐνόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὐβίβασεν ἔργον, τούτῳ ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνθ' ἑαυτοῦ διδασκάλῳ

μέτρον] Haec descripsit Suidas ex Etymologo v. *Αὐλός.* Respexit autem uterque ad Homeri Odyss. τ'. 227. *Αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.* Ad quem locum consulendus Scholiastes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco poetae inquinatissimus est. *Toup.* Ista in principio glossae collocari solita, *Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ* ignorant A. B. C. V. E. Habet Zon. p. 343. *Αὐλός*] Respexit Suidas ad locum illum Homeri Odyss. χ'. 18. *Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο.* Ibi enim αὐλὸς dicitur de sanguine, qui ex vulnere iaculi iustar erumpit. Scholiasta: *Αὐλός. τὸ ἐξακόντισμα, ὁ κρουνὸς τοῦ αἵματος· πᾶν γὰρ τὸ στενὸν αὐλὸν ἔλεγον.* Huc spectant verba Athenaei lib. IV. p. 189. *Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν· ὥσπερ τὸ στάδιον καὶ τὸν κρουνὸν τοῦ αἵματος. Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε. Küst.* Adde Lex. ab Hermanno editum s. 66.

1. *καὶ περόνης μέτρον*] Haec de mendo mihi suspecta sunt: vel saltem eorum sensus me latet. *Küst.* At respexit Suidas Od. τ'. 227. ubi Schol. *Αὐλοῖσι. ῥάβδοις εὐθείαις, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι.* Hoc Suidas *περόνης μέτρον* vocat. *Μέτρον* enim, auctore Hesychio, est *πέρας, ἢ ἄλλο τι ὡρισμένον.* Conf. Schol. Il. λ'. 353. *Albert.* Misc. Critt. p. 276. *περόνης τι μέτρον* Lex. Seg. p. 463. *μουσικῆς*] *μουσικόν* E. 2. *φυσητήρ* *V. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XVI, 1. Anthol. Pal. VI, 92. Post *Ἐπιγράμματι* omnes libri cum Med. inserunt *καὶ αὐθις*: item in v. *Φιλήνεμος*, quam ex hoc loco derivatam apparet: ut de verborum aliquo defectu possit cogitari. 3. Post hanc gl. *Αὐλῶ δοτικῇ* Edd. vett. 4. *Αὐλῶνες*] Aelian. apud Suid. in *Ἀσέλγεια — Ἐλείας* etc. *Hemst.* Zon. p. 340. 5. *Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε*] Ex Polybii lib. XI. c. 30. *Küst.* 7. *ἐν αὐλῶνι*] *ἐναύλως* Lex. Seg. p. 464. id est, *ἐν αὐλῶσι*, quod praebet Hesychius. 8. *Αὐξέντιος*] Totum hunc articulum de Auxentio, Mopsuestiae Episcopo, ex Philostorgio descriptum esse existimat Valesius in Philostorgium lib. V. cap. 2. *Küst. Αὐξέντιος Μ. Ἐ. στρατιώτης ἐπιφανὴς Λικινίου καὶ ὁμολογητὴς Χρίστου· διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ διωχθεὶς παρὰ τῶν ἐντοπίων προεχειρίσθη ἐπίσκοπος· ἦν δὲ — νοταρίων* V. Gronovius tamen, exceptis *ἦν δὲ — νοταρίων*, illa enotavit ante *ὃς ἦν κτλ.* 9. *ἐκ τῶν*] *παρὰ τῶν* A. B. E. V. Mox *ἐπιφανῶς* A. pro *ἐπιφανῶν.* 14. *ἐν αὐτῇ*] *ἐπ' αὐτῇ* A. B. V. E. Med. 15. *περικειμένη*] *ἐπικειμένη* E. 17. *Λικίνιος*] *Αἰκίννιος* A. et infra; item supra *Λικινίου* *V. *πρόφασιν ἀπαγωγῆς*] Male versum *animi oblectandi gratia.* Vid. *Ἀπαγωγάς. Hemst.* Interpretatio sane controversa; sed fatendum tamen vulgarem vocis significatum non satis convenire. 18. *αὐτὸν* *V. 20. *καὶ μέγαν* om. B. E.

4. *ὑπειδόμενος* Edd. *ὑπειδόκει* *V. 7. *ἐκ ποδῶν*] *ἐκποδὼν* B. 10. *ἑαυτοῦ*] *αὐτοῦ* B. E. Mox *ἐξεχώρισεν* A. 12. *τῆς Μοψ.*] *τῆς* om. E. 14. *ἀνὴρ* om. *V. 15. *χρόνον*] *χρόνῳ* A. B. V. E. 16. *ἔτυχεν ἐκκλησίας* *V. *πρότερα*] *πρῶτα* B. E. 17. *ἄλλους τοὺς*] *τοὺς* om. E.

---

et instrumentum quoddam musicum. item fistula follis, per quam flatus intrat et exit. in Epigrammate: *Fistulam follis, camino aptam ventoque amicam.* *Αὐλῶνες.* Valles, vel loca plana circa montes. *Ille vero castra locavit eo loco, ubi vallis tantum interiecta ipsius et hostium castra dirimebat.* Et *Αὐλωνίζουσα*, in valle degens. *Αὐξέντιος.* Auxentius, Mopsuestiae Episcopus, ex iis qui Confessores nominantur, homo quondam illustris in exercitu Licinii Imperatoris, et e scribarum numero, quos *notarios* Romani vocant. confessionis autem ratio huiusmodi fuit. erat in quadam regii palatii aula fons aquae, et prope Bacchi statua, vitisque ampla, totum illum locum complexa et umbra sua opacum reddens. eo Licinius cum animi oblectandi gratia venisset, Auxentio et aliis multis e comitatu eum sequentibus, uvam quandam maturam et magnam e palmitibus dependentem vidit; quam Auxentium resecare iussit. is pugionem femori appensum confestim strinxit, uvamque resecuit, nihil suspicans. deinde Licinius ei praecepit, ut uvam illam ad Bacchi pedes poneret. cui ille, Absit, inquit, Imperator. Christianus enim sum. Licinius ad haec: Confestim igitur hinc facesse, militia valere iussa. alterutrum enim facias necesse est. ille igitur nihil cunctatus cingulo soluto ex regia laeto animo excessit. Episcopi autem aliquanto post eum Mopsuestiae antistitem crearunt. frater eius iunior fuit Theodorus, Athenis eruditus, qui et ipse postea Tarsensis Ecclesiae Episcopus sorte lectus est. nam Aetius cum antehac Eudoxium ipsum aliosque magni nominis viros docuisset, postquam Eunomium ad docendi munus promoverat, plerumque vicaria eius opera usus est ad docendos alios, praecipue eos, qui perfectiorem doctrinam re-

ἐχρῆτο πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μάλιστα τελεωτέρας μαθήσεως δεομένους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν ἦν ἀρχὰς παρασχεῖν ἄριστος· οὗτος δὲ τὰς δρθείσας ἐργάσασθαι, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἑρμηνεῦσαι παραπολὺ δυνατώτερος.

Αὔξη. αὔξησις. Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κολούειν.

Αὔξη. ἡ βλάστησις. Τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα, τὰ κατὰ πᾶν μόριον τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα. τὰ δὲ κατὰ πρόσθεσιν αὐξεσθαι δοκοῦντα οὐ κατὰ πᾶν μόριον ἑαυτῶν αὔξονται. διὸ οὐδὲ αὔξησις ἐπ' ἐκείνων λέγεται, ἀλλὰ πρόσθεσις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου προσθῇσω ἕτερον σῖτον, οὐ δι' ὅλων τῶν μορίων τοῦ σωροῦ ἡ πρόσθεσις γέγονεν, ἀλλ' ἐφ' ἑνός· καθ' ὃ ἡ πρόσθεσις ἐγένετο.

Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ αὐξεσθαι λέγοι τις, ξύλων πλειόνων προστιθεμένων. οὕτω καὶ τὰ μέταλλα αὔξεται, ὑγρᾶς οὐσίας ἔξωθεν περιπαγείσης, ἐξ ἧς συνεστήκασι, καὶ ταύτης μεταβαλλούσης ἐπὶ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ φυσικῆς δυνάμεως ἐκ τοῦ παντός. ὥστε ἐπὶ τῶν ἐμψύχων καὶ ἐχόντων μόρια λέγεται τὸ αὐξεσθαι.

[*Αὐξω.* αἰτιατική.]

Αὖον. ξηρόν. Ἡσίοδος·

Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τρύφος ἄρτου
αὖον ἐπιθραύσας, τὴν περιχρὴν θυσίαν.

Καὶ αὖθις· Καὶ τὰ μὲν αὖρας ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν· τὰ δὲ ἀνέφρεν ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ πρόσταξις τὸν ἄνδρα. αὐω γὰρ τὸ ξηραίνω· παρὰ τὸ ὗω, τὸ

2. *καὶ γὰρ ἐκεῖνος*] Eunomius. Similia de Aux. et Eun. habet Philostorg. VIII, 18. unde alt Gothofred. in V, 2. ista Suidam ex Philostorgio exscripsisse videri, quae hic de Aux. et Aëtio commemorantur. *Reines.* ἦν μὲν *V. 4. τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς* om. V. 6. *Αὔξη. αὔξησις*] Schol. in Pindar. Nem. Od. IX. p. 406. edit. P. Stephani: *Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην τὴν καυχησιν· καὶ ἄνθη τὴν ἄνθησιν· καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν.* Polyb. Tom. I. p. 599. *Πρὸς δὲ τούτοις εἰς τὰς θυσίας δέκα τάλαντα, καὶ εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν πολιτῶν ἄλλα δέκα* — *for the advantage of the citizens.* Toup. MS. His praetermissis operae est Hemsterhusium inspexisse in Thom. M. p. 127. Ceterum αὐξῆ Herodiano placuit, v. Bekk. Anecd. p. 1347. *ἐπὶ μέγαλα δυνάμεως*] Scribendum, *ἐπὶ μέγα δυνάμεως.* Ita enim Graeci loquuntur. Et sic quoque legitur apud Agathiam lib. I. (5.) p. 11. cuius haec sunt verba: *Ἐδίδασκον δὲ ὡς καὶ αὐτοὺς ἐς τὰ κάλιστα συνοίσειν* (lege *αὐτοὺς — συνοίσειν*, *τῇ ἐφιέναι Ῥωμαίοις ἐπὶ μέγα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην κολούειν.* Repone ex Suida: *τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν.* Longinus *περὶ ὕψους* §. 44. *κωλύειν τῶν ἐγκειλεισμένων τὰς αὐξήσεις.* Ita etiam Suidas infra v. *Μελουργός*: *καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐχώρησαν ἐπὶ μέγα δυνάμεως. Toup.* *μεγάλα* etiam Agathiae Bav. 8. *αὔξην αὐξῆν V. C.* *αὐτὸν* abest ab Agathia, qui supra dedit *Ῥωμαίοις.* *κωλύειν*] *κολούειν* A. V. 9. *Τρέφεσθαι — ἐγένετο*] Haec sunt verba Philoponi in librum secundum Aristotel. de Anima, G. 6. 1. *Küst.* 11. *αὐξόμενα*] *αὐξανόμενα* C. 12. *ἑαυτῶν αὔξονται*] *τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα ἑαυτῶν φαίνονται* E. Mox *ἀλλὰ προσθέσεις* om. E. E. 14. *ἐὰν* libri. 15. *ἡ πρόσθεσις ἐγένετο*] *προσέθη* E.

1. *Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἐν εἰ καὶ τὸ πῦρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, H. 8. 1. Ceterum verba Philoponi Suidas mutilata dedit, quae integra hic describam: *Εἰ δὲ καὶ λίθοι τινὲς δοκοῦσιν αὔξεσθαι, οὐκ ἔστι κυρίως αὔξησις αὕτη, ἀλλὰ μᾶλλον πρόσθεσις. αὔξησιν γὰρ ταύτην φησὶ τὴν δι' ὀργάνων φυσικῶν γινομένην. ὄργανα δὲ ἐν τοῖς ἀψύχοις οὐκ ἔστιν· οὐδ' ὁρᾶται. καὶ ἄλλως τὸ αὐξανόμενον κατὰ πᾶν μόριον αὔξεται, ὡς ἐν τῷ περὶ γενέσεως δέδεικται. οἱ δὲ λίθοι ἐξοίδουσιν ἴσως κένωσιν προϋποθείσης μεταβολῆς τινὸς γίνεται. καὶ οὕτω μείζων τὸ ὅλον γίνεται, οὐκ αὐξήσεως γινομένης ἀλλὰ προσθέσεως. ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ* etc. Hinc clare patet, quaenam sit mens Philoponi. *Küst.* 2. *λέγοι*] *λέγει* E. 8. Post hanc glossam delevi eam V. E. *Αὐξητικὴ ἐστιν ἡ τῶν Φλός. Αὐξητικὴ. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητικῇ.* 9. *Αὔξω. αἰτιατικὴ* reiecit Küster! Self vide Kühn. in Pollux. VIII, 106. n. 89. *Hemst.* Pausan. in Boeot. *τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην.* Clemens Alex. Protrept. *Αὐξώ τε καὶ Θαλλὼ αἳ Ἀττικαί.* Pollux VIII, 9. per eam iurasse ephebos ait. *Oliar.* Glossam a Kühnii coniectura *αὐξώ* defendit Oudend. in Thom. M. p. 126. *Αὔξις* B. „Hanc gl. abesse existimo ab A.“ nihil certe ex eo ad edit. Küster. usotatum veterem. *Gaisf.* Qui Kühnium probans tamen *αἰτιατικὴ* reposuit. Glossum notavi. 10. *Ἡσιοδος*] Oper. et Dier. v. 743. ubi locus integer sic se habet: *Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεὸν ἐπὶ δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αὐτόνι σιδήρῳ.* Vide ibi interpretes. *Küst.* 12. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Apollonidae VII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 105. 14. *περιχρὰν*] *περιχρῆν A. V. C.* Scribendum etiam *θυσίην.* 15. *αὖος*] Supra v. *Ἀνέφρεε*, ubi idem fragmentum legitur, lectorem monui prd *αὖος* legendum fortasse esse *ἄνους*, i. e. *mutus. Küst.* Mihi contra apta videtur lectio vulgata et neutiquam solicitanda! dicitur enim Gr. *αὖος γενέσθαι* de eo *qui prae metu obriguit, obstupuit.* Iosephus Bell. Iud. I, 14. *Δεινὴ γάρ τις αὐτοὺς κατάπληξις εἶχε, καὶ πρὸ τοῦ πλήθους ὁ στρατηγὸς Ἔλθεμος αὖος ἦν τῷ δέει.* Idem VII, 23. *καὶ διὰ τὴν κατάπληξιν ἀφώνους μὲν ἢ σφενδόνας οὐδεὶς· αὖοι δ' ἑστῶτες ἀφῆκαν βέλη.* Hos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 145. Addit Toupius Alciphron. p. 282. Aelian. Anim. II, 5. ipsum Küsterum in Aristoph. Thesm. 853. 17. *παρὰ τὸ*] *παρὰ τῷ* A. Deinde scribendum cum Zon. p. 348. *μετὰ τοῦ στερ. ᾱ ἄὐω.* Mox *χράσιν* E.

quirebant. etenim ille prima scientiarum principia aliis tradere optime norat; hic vero tradita iam ad perfectionem perducendi eademque perspicuo simul et magnifico orationis genere explicandi facultate longe praestabat. *Αὔξη.* Incrementum. *Non esse permittendum, ut potestas eorum in maius cresceret, sed totis viribus incremento illorum obstandum esse.* *Αὔξη* dicitur auctus. — Ali et crescere dicuntur ea, quae per omnes simul partes aluntur et crescunt. quae vero per accumulationem augentur, non per singulas partes crescunt. quare *αὔξησις* in illis non dicitur, sed *πρόσθεσις.* nam si ad aceryum frumenti aliud frumentum addatur, non per singulas partes, sed unam tantum additio facta est. Idem etiam de lapidibus dicendum est; perinde ac si quis ignem crescere dicat, pluribus liguis in eum iniectis. sic etiam metalla augentur, quoniam humida materia, ex qua constant, extrinsecus accedens illis adhaerescit, quae postea vi facultatis naturalis, ex rerum universitate luditae, in substantiam eorum mutatur. quare *αὔξεσθαι* proprie dicitur de rebus animatis quaeque partes habent. [*Αὔξω.* Aptum accusativo.] *Αὖον.* Aridum. Hesiodus: *Ungues a carne reseca.* Et in Epigrammate: *Siccumque panis frustum addens, tenue hoc sacrificium [tibi offero.]* Et alibi: *Ille partim metu obriguerat, partim vero mandatum divinum animos addebat.* *Αὐω* enim

βρέχω, ἀύω μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, καὶ κράσει αὖω.

Αὖραν. πνοήν. Ὁ δὲ Χαγάνος τοὺς ὅρκους ταῖς αὔραις φέρειν ἐδίδου· ἀθρόον τε τὴν πολέμῳ φίλην ἀράμενος σάλπιγγα τὰς δυνάμεις ἤθροιζεν.

Αὐρηλιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκημένος, ἀκάθεκτος δὲ περὶ τὴν γνώμην καὶ πολὺ πρὸς ὠμότητα ῥέπων, τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπός τις καὶ φονικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἢπερ αἱρετὸς βασιλεύς, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δύσχερὴς καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρός. τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτήλων καὶ διαλελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἦν ἐπανορθωτής.

Ἀυσάντων. βοησάντων, φωνησάντων, κηρυξάντων.

Αὐσόνιος, σοφιστής, γεγραφὼς ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς Νόννον. 383

Αὐσονίων. Ἰταλῶν. Καὶ Αὔσονες. οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔσω, τὸ τολμῶ· οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι. Καὶ Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος.

Αὐστηρός. Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδαίους, τῷ μήτε αὐτοὺς καθ' ἡδονὴν ὁμιλεῖν, μήτε παρ' ἄλλοις τὰ καθ' ἡδονὴν παραδέχεσθαι. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρόν, παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ κατὰ μὲν φαρμακοποσίας χρῶνται, πρὸς δὲ πρόποσιν οὐ πάνυ.

Αὐτάγγελος. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει.

ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ

3. *Αὖραν* Edd. *πνοήν*] *λεπτήν* addit Hesychius. *Ὁ δὲ Χαγάνος*] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. I. c. 3. in fine et cap. 4. init. eademque leguntur apud Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 117. ut a Pearsono quoque observatum fuit. *Küst.* Eadem sub v. *Χαγάνος* recurrunt. 5. Post hanc gl. olim extabant: *Αὐρόσχη. ἡ ἄμπελος. Αὖροι. λαγωοί.* Quae de Zon. pp. 340. 344. invecta nesciunt A. B. C. V. E. De priore multa Etym. M., de posteriore vide Küsterum in Hesychium. 6. *Αὐρηλιανός, βασιλεύς*] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antiocheni apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 834. unde Suidas ea descripsit. Notandum autem est hunc locum ad verbum fere ex Eutropio versum esse, ut multa alia, quae apud Suidam passim leguntur: unde patet ante Paeanium extitisse alium, qui Eutropium Graece redderet; ex cuius interpretatione procul dubio deprompta sunt ea, quae apud Ioannem Antiochenum et Suidam ex Eutropio versa leguntur: quamvis Suidam ex Ioanne Antiocheno potius quam ex ipso interprete Eutropii sua deprompsisse putem. Vide etiam quae diximus supra in v. *Ἀμύσσειν*. *Küst.* Hoc pridem animadversum Casaubono in Flav. Vopisc. p. 232. Vopiscus enim similiter Aurel. 44. coll. 37. *Hic finis Aureliano fuit, principi necessario magis quam bono.* Adde v. *Αἱρετόν*. 7. *δ. ἦν ἠσκημένος* Exc. *περὶ τὴν*] *παρὰ τὴν* A. *τὴν* ponendum cum Zon. p. 340. 10. *ἐλεγχθέντας*] *ἐλεχθέντας* A. B. 11. *ἢπερ — καθαρός* om. V. 12. *βασιλεύς*] *βασιλεύειν* E. 13. *τοῦ τῶν* Exc. 14. *τὴν γὰρ*] *οὗτος τὴν* V. 15. *διεχρήσατο*] *διεχειρήσατο* V. 18. *Ἀυσάντων*] Lex. Seg. p. 464. Glossam pertinere ad Il. β'. 334. vidit Albert. Misc. Critt. p. 276. qui in fine maluit *κραξάντων*.

2. *πρὸς Νόννον*] Ausonius quem dicit si quidem nihil diversus fuit ab rhetore Burdigalensi, Nonnum afferri mireris, cui nullus sit locus in Ausonii rebus concessus. 3. *Αὐσονίων. Ἰταλῶν*] Hactenus Lex. Seg. p. 464. cum Hesychio et Zon. *Καὶ Αὔσονες*] Haec inter ineptias grammaticorum, qui in tradendis vocum etymologiis suaviter saepe nugari solent, iure meritoque referenda sunt. *Küst.* Alias nugas exprompsit Etym. M. p. 171. Possit his ex Dionys. Perieg. 78. aliquid defensionis parari. 4. *οἱ πάντα — προστάγματι*] Nic. Abram. in Ciceron. Pison. 11. leg. *οἱ π. ἐπιτολμῶντες πράττουσι. Reines. τολμῶντες τοῖς προστάγμασιν* Zonaras. 5. *Αὐσόνιος πόντος*] Zon. p. 340. 8. *Αὐστηροὺς — οὐ πάνυ*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 117. *Küst.* Diogene collato intelligitur, primum *σοφοὺς καὶ* pro interpretatione quadam accessisse, quippe petita ex Laertii verbis praegressis, deinde corrigendum esse *πρὸς ἡδονὴν* et *παρ' ἄλλων*, item sub finem *πρὸς μὲν φαρμακοποσίαν*: nam spernenda vulgata Diogenis scriptura *φαρμακοποιΐαν*. Delevit in fine Gaisf. ex v. *Ἀνασεσυρμένην* derivata, *ὅτι τὸν αὐστηρὸν ἡ κωμῳδία ἀγροικον ἡγεῖται*, cum omnibus MSS., quamquam habet ea paulo supra B. marg. 15. *Αὐτάγγελος*] Vid. Valckenar. in Ammon. in *Ἄγγελος* et Abresch. Dil. Thuc. p. 300. *Gaisf.* Qui sub finem glossae annotationem e Zon. p. 344. sive Etym. M. p. 173. petitam, *Αὐτάγητοι. ἑαυτὰς ἀγάμεναι*, cum A. B. C. V. E. delevit. 16. Eandem senarii formam agnoscit Zon. p. 344. Numeris quidem sua constabit integritas, si *γὰρ* transposito scribatur, *Αὐτάγγελός θ' ἡ δρῦς γὰρ αὐτή σοι φράσει*. Sed parum convenit in quercum fatidicam illud *ἔχει γὰρ γράμματα*: neque iuvat comparatio loci Euripidei Hipp. 1253.

significat, arefacio: ab *ὕω*, rigo; unde addito *ᾱ* privationis fit *ἀύω*, et per crasin *αὖω*. *Αὖραν*. Ventum. *Chaganus vero iusiurandum ventis ferendum dedit, confestimque tubam bello gratam cepit, et copias coegit.* *Αὐρηλιανός*. Aurelianus, Romanorum Imperator, rerum bellicarum peritissimus quidem fuit, sed animo immodico et ad crudelitatem propensiore: qui Romae plurimos nobiles a Zenobia convictos interfecit. homo saevus et sanguinarius, et necessarius magis dux quam Imperator amabilis. trux omni tempore et terribilis, adeo ut ne a necessitudinum quoque caede abstinuerit, uxore etiam filii insonte interfecta. disciplinae tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector extitit. *Ἀυσάντων*. Vociferantium, clamantium, praedicantium. *Αὐσόνιος*. Ausonius, sophista, qui epistolas et alia quaedam ad Nonnum scripsit. *Αὐσονίων*. Italorum. Et *Αὔσονες*, reges: ab *αὔσω*, quod est audeo: quasi qui omnia omnibus imperare audent. Et *πόντος Αὐσονιος*, mare Siculum, ab Ausone Ulixis et Calypsus filio, qui ibi regnavit. *Αὐστηρός*. Austeros esse dicunt omnes sapientes et bonos, quod neque ipsi aliis assententur, nec blanditias aliorum admittant. item alium esse austerum, eo sensu, quo vinum dicitur austerum, quo ad medicamenta potius quam ad bibendum utuntur. *Αὐτάγγελος*. Quae ipsa per se aliquid nunciat. *Ipsa quercus tibi rem indicabit.* habet enim litteras. Et alibi: *Venisset utique a rege ipsemet horum nuncius, nisi longo gravique morbo laboraret.* Et alibi: *Compre-*

εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων.

Αὐτάρκεια. Πολύβιος· Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ * ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου· ἣ φιλοσοφία τις αὐτοδίδακτος ἐγένετο περὶ αὐτόν, ἣν ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγμασι. Καὶ Αὐταρκῶ δοτικῆ.

Αὐταῖς ἁμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεί, αὐτοῖς βάθροις, αὐταῖς ῥίζαις. ἁμάλη γὰρ ὁ καρπός.

Αὐταῖσι διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύνταξις. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων ὁ Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν. ὡς εἰ λέγοιμεν, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα, αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις. τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

Αὖτε. μετὰ ταῦτα.

Αὐτερέται. οἱ ἐλαύνοντες καὶ μαχόμενοι, οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὁπλῖται.

Αὐτή. ἐκείνη. Αὕτη δέ, δεικτικῶς. Καί· Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Αὕτη ἐστὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίου κέ. εἰ οὖν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται· διὰ τί ὀγδόη λέγεται ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου; καὶ τρίτη μὲν εἴρηται, ὡς ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ σταυροῦ· ὀγδόη δέ, ὡς ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάθεως. ἡ ἀρχὴ γὰρ τοῦ φαινομένου κόσμου ἐν αὐτῇ γέγονεν, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῇ ἀνέστη. 384

Αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων τι κατά τινος, ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

[*Αὐτηί.* Ἀριστοφάνης·

Ἁμὶς μὲν ἦν οὐρητιάσης αὐτηὶ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πατάλου.]

Αὐτὴ καινός; αὐτὸς εἱλκυσεν καινός.

ἡ τροχός. ἐπὶ τῶν ὁμοίᾳ καὶ παραπλήσιᾳ διαπρατομένων.

Αὐτήκοοι. οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.

---

4. *Πολύβιος*] Non recte hic positum est nomen Polybii, quoniam verba, quae sequuntur, eius non sunt, ut putavit Casaubonus (qui locum hunc de Philopoemene accepit), sed elogium Valerii Publicolae ex Dionys. Halicarn. lib. V. ut observavit Valesius in Praefat. ad Collectanea Constantini, quae *de virtutibus et vitiis* inscribuntur. Vide etiam infra v. *Πόπλιος Οὐαλέριος*, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Post *ἀνὴρ* praetermissa sunt *πολλῶν καὶ ἄλλων ἐπαηδευμάτων χάριν.* 6. ἡ edd. vulgg. ἣ *V. cum gl. inferiore. Dionysius *φιλοσοφία γάρ τις.* 7. Lege cum Dionysio *ἐπεδείξατο.* Supra ἣν om. *V. 8. *καὶ Αὐταρκῶ δοτ.* om. vulg. Siletur *V. 9. *Αὐταῖς ἁμάλαις*] Haec lectorum sedulitas in v. *Ἁμάλη* post *Ἅμα ἕπος* traduxit. 12. *Αὐταῖσι διαβολαῖς*] Nota haec referenda est ad Aristoph. Equ. 6. *Küst.* 15. *ἔπεισεν*] *ἐποίησεν* dedi cum Schol. Arist. et B. E. *ὡς εἰ λέγοιμεν — πρόθεσις*] Haec verba transposita sunt, quae legi debent post *Ἀττικὴ σύνταξις. Küst.* 17. *τῶν ἄλλων δὲ Παφλ.*] Perturbatam orationem sic componemus, ut lemmati *πρῶτος δὲ Παφλαγόνων* tanquam explicatio subiiciatur, *ὡς τῶν μὲν ἄλλων πάντων ὄντων πονηρῶν κτλ.* 18. *δὲ τοῦ*] δὲ om. V. C. Habet B. in marg. *Ὅτι σύντροφον Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.* Quae legunter infra v. *Αὐτοῖς.* 20. *Αὖτε*] Lex. Seg. p. 464. Glossa Homerica. 21. *Αὐτερέται*] Longus p. 269. ubi male *ἐντερ.* Philostrat. p. 781. *Toup.* MS. Lex. Seg. p. 464. Glossa Thucydidea: vide quos locos apposuit Albert. in Hesychium. 22. *ἐρέται*] *αὐτερέται* V. C.

1. *δεικτική* *V. 2. *Αὕτη ἡμέρα*] Haec sunt verba Davidis Psalm. CXVII, 24. *Küst.* ἡ ἡμέρα A. B. E. *V. et sola Med. Ceterum hinc formata est glossula *Κυριακὴ ἡμέρα.* 4. *εἰ οὖν*] *ἐν οἷς* E. 6. *ἀναστῆναι*] *ἀναστήσεται* recepi cum A. Vide Matth. 20, 19. 12. *Αὕτη γε*] Aristoph. Vesp. 80. Post *νόσος* addit Ox. *περιοιμώξεται.* 13. *λεγόντων*] *λεγόντων τι* A. B. E. C. *V. 15. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 839. sq. Qui versus haud scio an ducti sint ex v. *Ἁμάδα*: ipsam glossam cum *V. ignoret, interim eam notavi. 16. ἣν Edd. vulgg. *οὐρητιάσεις*] *οὐρητιάσης* A. 17. *χρεμήσεται* Med. 18. *Αὐτὴ καίνος*] Proverbii meminit sub his ipsis vocibus etiam Hesychius. *εἵλκυσε* Edd. 21. *Αὐτήκοοι*] Zon. p. 341. Lex. Seg. p. 464. cf. Lex. Rhet. p. 211. Theophyl. Simoc. VI, 4. laudavit Abresch. Dil. Thuc. p. 300.

---

hensum vero in carcerem duci iubet, ne in castra reversus enunciaret, quae celari praestaret. *Αὐτάρκεια.* Polybius: *Vir iste dignus est laude et admiratione, cum propter alia, tum praecipue propter vitae frugalitatem et mores philosophos, quibus suopte studio et absque ulla institutione animum excoluerat, quorumque multa et praeclara specimina edidit.* *Αὐταρκῶ.* Aptum dativo. *Αὐταῖς ἁμάλαις, Una cum ipsis manipulis.* de iis qui funditus pereunt, quasi dicas, una cum ipsis fundamentis vel radicibus. *ἁμάλη* enim frugum est manipulus. *Αὐταῖσι διαβολαῖς.* Constructio haec est Attica; similis illi, *αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα, αὐτοῖς ἵπποις.* deest enim praepositio *cum.* hoc autem ideo dixit, quia Cleo reliquos duces criminans et in odium populi adducens Athenienses persuaserat, ut se solum spectarent. *Παφλαγόνων* vero *πρῶτος* dixit, ut significaret, omnes quidem Paphlagonas esse malos, praecipue vero Cleonem. *Αὖτε.* Postea. *Αὐτερέται.* Milites, qui remigant et pugnant; qui sunt iidem et remiges et milites. *Αὐτή.* Illa. *Αὕτη* vero, demonstrative, haec. *Hic est ille dies, quem fecit Dominus,* per *αὕτη* hic significatur Pascha Dominicum, quod incidit in XXV. diem Martis. quod si tertio die resurrexit Christus (ut ipse dixit: *Oportet filium hominis occidi, et tertio die resurgere*), cur octavus dicitur resurrectio Domini? sed tertius dicitur, facta dierum computatione a passione et cruce. octavus vero, si respicias creationem mundi et ipsam resurrectionem. illo enim die mundus hic aspectabilis condi coepit, et verum lumen Christus resurrexit. *Αὕτη γε χρ.* *Hic probatum est virorum morbus* de iis qui probri loco de altero aliquid dicunt, quod est laude dignum. [*Αὐτηί.* Aristophanes: *Matula quidem haec, si micturias, iuxta te suspenderetur ex clavo lignea.*] *Αὐτὴ καίνος, αὐτὸς.* *Ipse calamus, ipse traxit funiculum,* ubi quidam pro *καινός* ponunt *τροχός.* de iis qui similia faciunt. *Αὐτήκοοι.* Quibus ab aliis nihil imperatur, sed qui se ipsi audiunt.

Αὐτῆμαρ· αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὖτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

Αὐτήν· ζήτει ἐν τῷ Ἀκελοῦσα χαρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν αὐτήν.

Αὐτὴ βοή· μάχη.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ· ἐπαίνου εὐδοκιμοῦντος. Καὶ, Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ Μοῦσα· ὅμοιον τῷ πρωτέρῳ καὶ πολιτικώτερον.

Αὐτίκα, μετ' οὐ πολύ, εὐθέως, παραχρῆμα, συντόμως, πρὸς ὀλίγου, ἢ μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ Αὐτίκα μάλα, ἀντὶ τοῦ εὐθύς, καὶ παροιμία.

Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι,

ἐπὶ τῶν εὐθὺς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἀποβλεπόντων.

Αὐτὶς, καὶ αὖθις, ἑκατέρως λέγουσιν.

Αὐτίτην. τὸν αὐθιγενῆ οἶνον. Ἀμφικτύοσι Τηλεκλείδης.

Αὐτό, αὐτὸ ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι τὸ κυρίως λεγόμενον, καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν, καὶ αὐτοαληθῶς, ἤ ἐστι μᾶλλον ἀκριβῶς. ὥστε ἐστὶν αὐτοδόξα. ἐν ᾧ γὰρ τὸ αὐτό, ἐν τούτῳ μᾶλιστα καὶ ἀκριβέστερον.

Αὐτοαπλότης. Ἀλλ' ὅ τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιείκεια, καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερής, καὶ πρὸς τὰς πράξεις βαρὺς καὶ συντεταμένος.

Αὐτοβοᾷς ὅμοιος ὢν τῷδε. Ἀττικῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δέ, οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε.

Αὐτοβοεί, ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. Ἀγαθίας· Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας ἐνεγκεῖν τὰ πλήθη τῶν πολεμίων, καὶ μὴ οὐχὶ αὐτοβοεὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ θέους; [Καὶ αὖθις·] Ἐκκλησιασθέντες ἐδογμάτιζον αὐτοβοεὶ παραδώσειν τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ αὐθημερόν, οἱονεὶ ἔναυλον. ἢ ἔτι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων.

1. *Αὐτῆμαρ*] Lex. Seg. p. 464. Glossa Hom. Il. *ά*. 81. 2. *Αὖτη μὲν ἡ*] Hoc proverbio usus est Aristoph. Thesm. 935. *Küst.* Lex. Seg. p. 464. *ἔσπακεν* Arsen. p. 84. Sed vide potissimum gl. *Μήρινθος*. Usus est Aelianus in v. *Ὁμοῦ*. 5. Hanc gl. merito neglexit Küsterus; siletur *V. 7. *Αὐτὴν*] Lex. Seg. p. 464. 8. *Αὐτὴ νῦν*] Lex. Seg. p. 464. et Arsenius p. 84. qui *εὐδαιμονοῦντος ἢ εὐδοκιμοῦντος*. Haec ex Atticistarum foutibus esse derivata docet Phrynichus Segu. p. 9. Mox *πολιτικωτέρῳ* Med. 11. *εὐθέως*] Vid. Schol. Platon. p. 343. Ruhnken. in Tim. p. 55. Partem habet Zon. p. 348. 12. *πρὸς ὀλίγου*] *πρὸ ὀλίγου* Lex. Seg. p. 464. ult., ubi *πρὸ ὀλίγου* apogr. Bast. 13. *Αὐτίκα μάλα*] V. Lex. Rhet. p. 211. Apud Hesychium tamen quod editur, *Αὐτίκα μάλα· εὐθὺς λίαν, πάνυ, πάλαι, παραχρῆμα, σήμερον. Αὐτίκα, Ἀριστοφάνης μὲν κτλ.*, id meliore distinctione facile locum suum tuebitur, modo sublato *πάλαι* inuganus *λίαν πάνυ*. 14. Versus proverbialis ab Libanio servatus Epist. 30. Cf. Boisson. in Anecd. II. p. 414. Ceterum dactylicos numeros facili coniectura restituas *δῆλ' ἔτε*. 18. Cf. v. *Αὐθις*. 19. *Αὐτίτην*] Vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 24. *Küst.* Vide Heringae Obss. p. 10. Hesych. v. *Ἀπαράχυτος οἶνος*. *Toup.* MS. *αὐτογενῆ*] *αὐθιγενῆ* A. Med. Lex. Seg. p. 464. *αὐθηγενῆ* V. C. E. Correxit Gronov. Em. p. 83.

1. *Αὐτό*] *Αὐτοί* A. 2. *αὐτοάνθρωπος*] De compositis huiusmodi nonnulla Hemsterhus. in Lucian. Tim. 45. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 377. *Gaisf.* Huius generis voces etiamnum satis multae absunt lexicis: velut quas profert Aristoteles Top. VI, 8. 4. *δοξαστόν*] *δοξαστὸν καὶ μᾶλλον δόξα* A. B. C. E. Med. Id non temere putamus irrepsisse, sed ad *αὐτόδοξα* ita revocandum esse, ut oratio paulum castigetur: *δοξαστόν, καὶ αὐτοδόξα, ἤ ἐστιν ἀκριβῶς καὶ μᾶλλον δόξα, καὶ αὐτοαληθῶς. ἐν ᾧ γὰρ κτλ.* „Cum h. l. conf. Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 273." *Gaisf.* *ὃ ἐστι*] *ἢ ἐστι* A. E. *ἤ ἐστι* Med. 6. *τὸ μάλιστα*] *τὸ* om. A. *V. C. E. Med. 9. *κατωφερής*] *κατοφερὴς* E. 10. *πρόξεις*] Leg. *εἰσπράξεις* ex ipso Suida in *Χυρῶς*. *Hemst.* *συντεταμένος*] *συντεταγμένος* V. C. 11. *Αὐτοβοᾷς*] Kühn. in Pollnc. praef. lib. VIII. *Hemst.* Lex. Seg. p. 465. 12. *συμπέπλεκται*] *συμπλέκεται* E. et liber Arsenii p. 85. qui nescit *σημαίνει δέ. ἑαυτῷ* etiam Zon. p. 347. 14. *Αὐτοβοεί*] Lex. seg. p. 465. sive 214. alteram praestat explicationem. *τῇ μάχῃ*] *τῇ* om. V. C. *Πῶς γὰρ ἐνῆν*] Verba haec leguntur apud Agathiam lib. II. p. 58. *Küst.* Ubi om. *ὑπὸ θέους*. 15. *ἐνεγκεῖν*] *ἐπενεγκεῖν* C. *ἐνεγκοῦσα* A. 17. *Καὶ αὖθις· ἐκκλησιασθέντες*] *καὶ αὐθις* om. A. B. C. V. E. Tum *ἐνεκλησιασθέντες* A. B. E. *ἐν ἐκκλησιασθέντες* Med. 19. *οἱονεὶ ἔναυλον*] Haec nimis praecisa sunt. Clarius dixisset Suidas, *οἱονεὶ ἐναύλου ἔτι οὔσης τῆς βοός*. Vel hic enim loci huius sensus est, vel nullus. Portus hic *οὐδὲν ὑγιές. Küst.* *ἢ ἔτι τῶν βοῶν*] Haec inepta sunt, et sola litura sananda. *Küst.* Similiter Hesychius *ἔτι τῶν βοῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ὄντων. ἐπὶ τῶν* E.

Αὐτῆμαρ, Eodem die. *Αὖτη μὲν ἡ μήρ. Iste quidem funiculus nihil attraxit.* proverbium a piscatoribus ductum: quod dicitur de illis qui votis non potiuntur. *Αὐτήν.* *Αὐτὴ κλών.* Clamorem, proelium. *Αὐτὴ κὰν ἡ σοφ. Ipsa nunc sapientia viget.* dicitur de viro celebri. Et: *Ipsa nunc floret Musa.* proverbium priori quidem simile, at venustius. *Αὐτίκα.* Non multo post, statim, confestim, celeriter, ad exiguum tempus, vel paulo post. Et *Αὐτίκα μάλα*, statim. Et proverbium: *Statim apparet, quae plantae fructiferae futurae sint.* de iis qui statim a primis initiis optimam spem excitant. *Αὐτὶς* et *αὖθις*, utrumque dicitur. *Αὐτίτην.* Vinum vernaculum. Teleclides *Amphictyonibus.* *Αὐτό.* Sic appellarunt philosophi rei proprietatem, item ideam significarunt *αὐτό*, dicentes *αὐτοάνθρωπος*, et *αὐτοδόξαστον*, id est, proprie et magis opinabile, et *αὐτοαληθῶς*, id est, magis vere et accurate. hinc etiam *αὐτοδόξα* dicitur. cui enim inest *αὐτό*, in eo etiam est id quod est maximum et accuratissimum. *Αὐτοαπλότης. Sed rex moribus erat simplicissimis, et tacens quaedam modestia, qui et ad dona largiendum pronus esset et proclivis, et in exigendis pecuniis durus et promptissimus.* *Αὐτοβοᾷς. Ipse voce tua praedicas, te similem huic esse.* Vox haec Attice composita est, quasi dicas: ipse tibi testimonium dicis, clamans te similem huic esse. *Αὐτοβοεί.* In ipso proelio. Agathias: *Quomodo enim fieri poterat, ut tam pauci tantam hostium vim sustinerent, neque primo statim impetu ad internecionem caederentur metu perterriti?* Et alibi: *Illi vero in concilio decreverunt, urbem eodem statim die dedendam esse.* *αὐτοβοεί* enim hic idem significat quod eodem die, vel, dum aures adhuc clamore personant. vel, dum boves adhuc sub iugo sunt.

Αὐτοβοεί. τὸ παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλάγματι. οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ· τὰ ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς.

Αὐτοδαῆ ἄρχήματα.

Αὐτοδαξ τρόπον τοντέστι τὸν δάκνοντα, τὸν ἐμπεσόντα· ἢ αὐθάδη καὶ ὀργίλον, ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοῖς ὀδοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Τὰς φύσεις ὑμῶν διδοικώς καὶ τὸν αὐτοδαξ τρόπον.

καὶ αὖθις·

Ἢν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδαξ ὡργισμένων,

ἀντὶ τοῦ πάνυ. Αὐτοδαξ καὶ τὸ παραχρῆμα ἀποδεδώκασιν.

Αὐτὸ δείξει· παροιμία· ἐλλείπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδίκη· ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῇ. Καὶ Αὐτοδικεῖν Λείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

Αὐτόετες. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.

Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι. Καὶ αὖθις· Ἀλλὰ χρῆναι παρ' αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἐκπεπεξελθόντας ἐν χερσὶ στήσασθαι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. ἢ Αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν, ἐνδοθεν. Ὁ δὲ αὐτόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὥρμηται. Καὶ Ἰώσηπος· Ἀῶρα

---

1. *παρὰ χρῆμα*] Leg. *τὸ παραχρῆμα. Reines.* Sic Lex. Seg. p. 465. Zon. p. 349. Hesychius et A. B. E. C. V. 3. *ἐλαλαγμῷ* Lex. Seg. *οὕτω Θουκυδίδης*] Lib. II. c. 81. Item lib. III. c. 74. et lib. VIII. c. 23. *Küst.* Plura congessit Piersonus in Moerin p. 48. 5. *Αὐτογένεθλον*] Lex. Seg. p. 465. Vid. Alb. in Hesychium. 6. *Αὐτοδαῆ*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 699. *διδαχῆς*] *διαδοχῆς* A. *V. C. E.* Addit Zon. p. 345. *καὶ τὰ ἄρχήματα ἦν αὐτοδαῆ.* 8. *Αὐτοδαξ δὲ τρόπον*] Scribendum est *τὸν αὐτοδαξ τρόπον.* Nota enim haec Suidae referenda est ad Aristoph. Pac. 606. *Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδαξ τρόπον. Küst.* *αὐτοδαξ* tam in lemmate quam in exemplo contra Edd. et MSS., qui utrobique consentiunt in *αὐτόδαξον*, reposuit Gaisfordus. Mireris etiam Zon. p. 341. firmare *αὐτόδαξον.* 9. *ὀργίλον — ὀδοῦσιν*] Gregor. Naz. Iamb. *ἐνδεκατον εἰς ἑαυτὸν ἔγκωμα*, i. e. labris morsis, tacens nimirum, pertuli. *Reines.* 14. *Ἢν ὄζωμεν*] Aristoph. Lysist. 688. sed ubi rectius legitur: *Ὡς ἂν ὄζωμεν γυν. Küst.* *ὄζω* *V. *ὠργισμένων*] *ὠργισμένως* B. E. Med.

1. *Αὐτοδαξ*] Haec sola tradidit Lex. Seg. p. 465. item Hesychius. 3. *Αὐτὸ δείξει. παροιμία. Ἐλλείπει τὸ ἔργον*] Locus hic Suidae in lepidum errorem induxit Maussacum, cuius verba ex Dissertatione Critica adducam: *Quin alia multa etiam sine hypothesibus allata sint* (loquitur ibi de proverbiis, quae Hesychius sine interpretatione et argumento in Collectanea sua rettulit) *non dubito, quae quisque pro diligentia et studio notare poterit. Consule proverbium ἐξ ὀνύχος, quod etiam hypothesi indiget: et Ἄρης τύραννος, ubi nulla hypothesis, sed proverbium nudum affertur; e sexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypothesin, hoc Suidas proprie ἔργον appellat. In proverbio enim, quod hypothesi et facto indiget, apud illum haec leguntur: Αὐτὸ δείξει. ἐλλείπει τὸ ἔργον.* Sed haec quidem iocularia sunt. Sensus enim huius loci non est, proverbium *Αὐτὸ δείξει* argumento et hypothesi carere, ut Maussacus putavit: sed per verba ista *ἐλλείπει τὸ ἔργον* Suidas significare voluit, in proverbio *Αὐτὸ δείξει* desiderari vocem *ἔργον*, et integram *παροιμίαν* ita efferendam esse, *Αὐτὸ τοὔργον δείξει.* Sic enim proverbium hoc effert Aristophanes Lysistrata 375. multique alii scriptores, quos hic allegare non attinet. Vide Gatakerum in Marc. Anton. XI, 15. a quo errorem Maussaci recte etiam notatum esse video. *Küst.* Philostrat. p. 213. *αὐτὰ δηλώσει*, quod perinde est. Plutarch. Pomp. p. 630. *ἐδήλωσε δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα.* Eurip. Bacch. 976. *αὐτὸ σήμανεῖ. Tomp. MS.* Diligenter illustrarunt Schol. Platon. pp. 366. 393. His si adiiciantur Valcken. in E. Phoen. 626. et Heind. in Plat. Protag. 50. quorum copias fere intpp. Aristaeneti p. 302. expromunt, nihil videtur superesse quod magnopere desideres. Notandus tamen Aeschinis c. Tim. p. 6. S. 40. locus, in quo codicum alii *τοὐργον*, alii *πρᾶγμα* interpolarunt. Ceterum quae tradit Hesychius: *παροιμία ἔξω τοῦ κειλόγου λεγομένη*, haud scio an verborum traiectione sic refingenda sint, *παροιμία ἐπὶ τοῦ* (vel *τῶν*) *ἔξω τοῦ λόγου λεγομένων.* 4. *Αὐτοδίκη*] Secundum Scholiastam Thucydidis *αὐτοδίκοι* illi appellantur, qui propriis iudiciis utuntur, nec a superiore et extraneo iudice pendent. Vide eum in lib. V, 20. *Küst.* Legendum puto *Αὐτοδικεῖν* et *αὐτομαχεῖν*: idque non tantum ex diversa verbi *αὐτοδικεῖν* significatione, quam Dinarchum usurpasse subiicitur, patet, sed etiam ex iis quae notantur in *Αὐτομαχεῖν* et Hesycho. Minor erit mutatio, si modo scribas *Αὐτοδίκει. Hemst.* Repugnant Zon. p. 344. et Arsenius p. 84. Hemsterhusium tamen opinor recte sensisse; quamquam nihilo deterius est *αὐτόδικος.* 5. *αὐτομαχεῖ*] Vide infra hac voce. *Küst.* Is aliam scripturam in Latinis significavit. *Idem enim interdum significat quod αὐτομαχεῖ.* Nos *αὐτομαχῇ* cum A. E. probavimus; quamquam *καὶ* nescit *V. *Καὶ Αὐτοδικεῖν*] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 465. Verum haud scio an *αὐτοδοκεῖν* Med. et optimorum Harpocrationis librorum scriptura praeferenda sit, quod contendere possis vernaculo *selbstgefällig sein.* 7. *Αὐτόεστες*] Glossa Hom. Od. *γ*. 322. *αὐτῷ τῷ*] *τῷ αὐτῷ* B. E. Nihil mutant Lex. Seg. p. 465. et Apollon. Lex. p. 478. 9. *ἐνθένδ'*] *ἐνδάδ'* A. B. E. C. V. Med. *ἐνδάνδ'* *V. 10. *Ἀχαρνεῦσι*] V. 116. 11. *παρ'*] *γὰρ* verissime Schweigh. in Arriani Epict. p. 6. 13. *ἔνδοθεν* om. E. et Zon. p. 348. qui Iosephi verbis utitur.

Αὐτοβοεί. Apud Thucydidem dicitur de re, quae statim perficitur, simulac primus clamor militaris sublatus est; apud Theopompum vero significat per vim. *Αὐτογένεθλον.* A se genitum. *Αὐτοδαῆ.* Quae natura magistra praeter institutionem discuntur. *Saltationes nativas. Αὐτοδαξ τρόπον.* Ingenium valde mordax, quod alios insectatur, vel pervicax et iracundum, irati enim mordent dentibus. Aristophanes: *Mores vestros veritus et ingenium iracundum.* Et iterum: *Ut olfaciamus mulieres vehementer iratas. Αὐτοδαξ* etiam interpretantur, confestim. *Αὐτὸ δείξει. Ipsa res demonstrabit.* proverbium, cui deest vox *ἔργον.* *Αὐτοδίκη.* Dicitur de eo qui per se ipsum neque per alium litigat. Et *Αὐτοδικεῖν* apud Dinarchum significat, sibi ipsis ius dicere. *Αὐτόεστες.* Eodem anno. *Αὐτόθεν.* Ex isto loco. Aristophanes *Acharnensibus*: *Necesse omnino est eos ex ipso illo loco venisse.* Et alibi: *Sed oportere eos ex illo loco ita, ut nunc sint, paratos, hasti obviam illico procedere, et fortiter pugnando bello finem imponere.* Vel *Αὐτόθεν*, suopte ingenio, intrinsecus. *Ille vero suopte ingenio ad iniustitiam fertur.* Et Iosephus: *Dona*

δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν. ἢ Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, ἢ ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίσαντες ἤδη τὴν παρεμβολὴν αἱρήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐκτοῦ παραχρῆμα. Καὶ Θουκυδίδης Χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς δ Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι οὕτω ἐδόκει.

Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε. ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε εὔνους.

386 *Αὐτοκέλευστος.* αὐθόρμητος. Ἀρριανός· Κρότος τε ἀθρόως οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη.

Αὐτοκέραστον· οἷον εὐκέρατον, συμμέτρως κεκραμένον.

Αὐτοκίνητον. αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ πολυμαθείᾳ.

Αὐτοκλείδης. Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης καὶ Θόρσανδρος ὡς παιδερασταὶ ἀφοδροὶ διεσύροντο.

Αὐτοκόμου. Ἀριστοφάνης Βατράχοις περὶ Αἰσχύλου·

Ὠρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην,

ὡσεὶ εἶπεν, ὀργισθεὶς ὥσπερ σῦς.

Μᾶν τὸ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται.

Αὐτοκράτης. Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Τυμπανισταί. ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

Αὐτοκράτωρ. δεσπότης, ἄρχων. Ἑλληνικὴ ἡ φωνή· τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος τῶν ἐναντίων. καὶ ἦν κοινὸν πρόρρημα ἐπί τε στραιηγῶν καὶ ὑπάτων.

Αὐτοκράτορα. πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον.

---

2. *Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν*] Xenoph. Hist. Gr. p. 472. *καὶ γὰρ αὐτόθεν προσεγένοντο, ex ipso loco.* Sic p. 518. *Toup.* MS. Addas Thucyd. VII, 71. Varia de huius adverbii significatu protulit Wyttenb. Misc. Doctr. II. p. 14. 4. *ἐκ τοῦ*] *τοῦ* om. A. *V. 5. *Θουκυδίδης*] L. VI, 71. 6. *οὕτως*] *οὕπω* A, V. (ap. Gron. Em. p. 84.) C. Addit Thucydides *δυνατὸν εἶναι.* 8. *Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε*] Obscura haec mihi videntur, nec facile divinaturum quemquam puto, quid Suidas hic sibi velit. *Küst.* Haec non sunt adeo obscura, quin una atque altera litterula facile illustrari possint. Legendum: *τῷδε δύσνους.* Illud vero *Αὐτόκακόν ἐστι τῷδε* est fragmentum ex scriptore aliquo petitum, quod recte interpretatur Suidas, *ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν δύσνους: Ipsum malum, purum putum huic esse videtur*, i. e. inimicissimus, *καθ' ὑπερβολὴν δύσνους.* Sophocl. Antig. v. 217. *Toup.* l. p. 88. Ridiculum atque Toupianum commentum. *εὔνους* om. Lex. Seg. p. 465. neque ullum ei locum concedi posse perspicue docet Phrynichus Seg. p. 8. Aut igitur fabulae latet inscriptio, velut *Εὐνίδαις*, aut totum illud *εὔνους* pro interpretatione revocandum ad glossam continuam. Ceterum scripsimus *αὐτόκακον.* Statim quae extabant: *Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον ἀκίφος. αὐτοσχέδιον, ἐγρύης δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλλοίων ἐρεται. τὸ γὰρ ὃς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον αὐτοκάβδαλον λέγεται*, ea Gaisf. delevit, cum A, B, C. V. E, quippe per fraudem inserta sive ex Etym. M. sive e Zon. p. 344. 10. *Αὐτοκέλευστος*] Xenoph. Anab. p. 225. Vat. *Ἀφθαβορίος*, Dion. Hal. p. 512. *Toup.* MS. Addit v. *Ἀσπαρ. Hemst.* Cf. Phrynich. Seg. p. 18. Annotandum etiam *αὐτοκελευστί* e Philone Iud. de honor. parentt. 11. *Ἀβδηνός*] Suspiceris locum memoriter ex Arriani Exp. VI, 4. extr. esse descriptum, cum praesertim nonnihil haec differant ab laudatione ea quae continetur v. *Παράγγελμα.* 11. *αὐθόρμητος*] *αὐθόρμως* posui cum A, et Zon. p. 341. 13. *Αὐτοκέρασταν*] *Αὐτοκέρασιος* mendum Küst. *Αὐτοκέρας* Lex. Seg. p. 467. Phrynich. p. 3. Hesych. et Pollux VI, 24. Vidit Gaisfordus *Αὐτοκέρας* in g. principio excidisse. Id tamen in ordinem ne recipiatur obstat idem ille Phrynichus p. 18. *Αὐτοκράτων. — πάρα γὰρ τοῖς παλαιοῖς καθωμίλητο τὸ αὐτοκράτων ἐπὶ τοῦ συμμέτρως κεκραμένου. συμμέτρως*] *ἐμμέτρως* E. 14. *κεκραμένον* A. V. E pr. Med. *κεκραμένων* Ald. *κεκραμένων* vulg. 15. *Τῷ δὲ Ἑρμ.*] Ex Damascio in Vita Isidori, ut discimus ex Photio, p. 1044. (341. a.) ubi ita legitur: *Καίτοι ἐμέμνητο, ὡς ἔπειν, πάντων ὧν τε ἀκηκόει τοῦ διδασκάλου ἐξηγουμένου, καὶ τῶν ἐν βιβλίοις ἀναγεγραμμένων, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλομαθείᾳ.* Ubi τὸ *αὐτοκίνητον* non male reddunt, *mentis celeritas*, sive *ingenit dotes.* Doctrina scilicet et memoria abundabat Hermias, sed ab ingenio tamen atque inventione laborabat. Hic est sensus Damascii. *Toup.* Eadem Zon. p. 346.

1. *Αὐτιαλείδης*] Ex Harpocratione: ubi σφοδροὶ om. Palat. Pertinet gl. ad Aeschin. c. Timarch. p. 8, 11. Adde v. *Κηδωνίδης.* 4. *Βαιάχιος*] V. 830. 6. *λοφιᾶς, λοφιὰς* V. Med. 7. *χαίτην*] *χαίτην* B. C. E. Med. 8. *ὡσεί*] *ὡς* A. B. *V. E. Med. 9. *Μᾶν τὸ ἐπισκύνιον*] Homerus Il. ζ. 136. *Küst.* Scribendum saltem *μᾶν τε.* Praeterea lenitas orationis aliquantum adiuvaretur inserto *ὡς* post *σῦς.* 10. *Αὐτοκράτης*] *Eudocia* p. 69. adde Meinekii Qq. Scen. II. p. 74. Autocratem et antiquae comoediae poetam fuisse et tragoediis operam dedisse eidem Suida fidelissore constat: quae perinde facienda ducimus. 11. *Τυμπανισταί*] Huius fabulae meminit Aelianus Histor. Anim. lib. XII. c. 9. *Küst.* 14. *τάττεται δὲ*] Haec verba Suidae de consuetudine Romanorum, non Graecorum, intelligenda sunt. Apud Romanos enim belli duces toties ab exercitu *imperatores* appellabantur, quoties, ingenti propelo hostes vicissent, ut ex scriptoribus historiae Romanae notum est. Dio de Iulio Caesare p. 157. *Ἐμηνίσθη δὲ αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ τὸ τῶν αὐτοκράτορος ὄνομα, οὐχ ὥσπερ τοῖς τινὰ μάχην μεγάλην νικήσασιν* etc. Vide eundem in Augusto, p. 19. *Küst.* 15. *τῶν ἐναντίων*] *ἐναντίων* vulg. *τῶν πολεμίων* Zon. p. 341. 17. *Αὐτοκράτορα*] Lex. Seg. p. 465. Apparet hanc glossam accurate cum superiore iungendam fuisse.

---

vero regi domo non mittere. ubi *αὐτόθεν* positum est pro *οἴκοθεν.* Vel *Αὐτόθεν*, illinc, vel statim. *Romani vero sperantes se castris statim potituros esse.* Et Thucydides: *Hiems erat neque dum. Atheniensibus bellum illico inferre visum est.* *Αὐτόκακον.* Eximie et supra modum huius est similis. *Αὐτοκέλευστος.* Qui sponte sua aliquid facit. Arrianus: *Et, subito plausus nullo iubente, sed sponte sua excitatus est.* *Αὐτοκέρας.* Bene temperatum, modice mixtum. *Αὐτοκίνητον.* Nativum. *Hermias vero philosophus varia quidem eruditione, sed non ingenii dotibus excellebat.* *Αὐτοκλείδης.* Autoclides, Cedonides et Thersander propter puerorum amores, quibus indulgebant, male audiebant. *Αὐτοκόμου.* Valde comati. Aristophanes in *Ranis* de Aeschylo dicens: *Hirsutis valde comatae iubae setis inhorrescens.* idem est ac si dixisset, apri instar iratus. [Homerus:] *Omne supercilium demittit.* *Αὐτοκράτης.* Autocrates, Atheniensis, comicus antiquus. ex fabulis eius sunt *Tympanistae.* scripsit etiam tragoedias multas. *Αὐτοκράτωρ.* Imperator, dominus. vocabulum est Graecum. dicitur etiam de eo qui hostes vicit et debellavit. eadem appellatio communis erat Imperatoribus et Consulibus. *Αὐτοκράτορα.* Principem nullis rationibus reddendis obnoxium.

Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ, τούτων τῶν δογμάτων κρατοῦντες. Ἀριστοφάνης Ὄρνιαι·

Τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

Αὐτοκτόνα.

Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

περὶ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος.

Αὐτολήκυθοι. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώκορς τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὑτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας, μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύρια. καὶ λύσαντες δὲ πολλάκις τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.

Αὐτολάχευτος. αὐτογέννητος, ὁ Θεὸς ὁ ἀγέννητος. 387

Αὐτάλυκος. Ἀρεοπαγίτης οὗτος ἦν, καὶ τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί.

[Αὐτόλυκοι. πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.]

Αὐτομαρίζουσιν. αὐτόματοι παραγίνονται. Αὐτομαρίζουσι δύο τινές. ἀδελφὼ δὲ ἦστην καὶ γένος καὶ προαίρεσιν, καὶ χώρους κινὰς ἀσύλους ὑποδεικνύουσι, διὰ τὸ ἔρμα τοῦ ὀχυρώματος.

Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Καὶ Αὐτομαχῆσαι, ὅταν ἀντιποιῆταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὲν ἀξιόχρεως, ὥστε δοκεῖν ἱκανῶσαι τὴν ζημίαν, καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον· βούλοιτο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χω-

1. Αὐτοκράτορες] Ex Schol. Aristoph. Av. 1594. τῶν δογμάτων] τούτων τῶν δογμάτων A. *V. C. Med. cum Zonara. 5. Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν] Ex Epigr. adesp. 389, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 152, αὐτοκτόνα] αὐτοχθόνα C. 6. προφάσει] προφάσει A. 8. Αὐτολήκυθοι] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 465. Demosthenis locus est p. 1261. Attulit etiam Philostr. Vitt. Soph. p. 490. *Toup.* MS. 9. ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους] Id est, scurras et parasitos: quo sensu vox αὐτολήκυθος accipitur apud Plutarchum in libello *de adulat. et amici discrimine* p. 50. *Küst.* Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1036. εὐζώνους] εὐζώνως B. *V. Pal. Harp. MS. Vat. 375. (ap. Gaisf. in Add.) Edd. vett., item ἑτοίμως Med. *V. Pal., cum Cram. Anecd. II. p. 491. 11. Lege καὶ μηδὲν cum grammaticis. 15. εἶχον ἐν ταῖς λ.] Conf. Laert. in Zenone p. 317. *Reines.*

1. Αὐτολόχευτος] Vide Hesychium, Suiceri Thes. h. v. et Hemsterhusium in gl. Λοχεύονται, olim hinc interpolatam. αὐτογέννητος etiam Zon. p. 341. ὁ ante ἀγέννητος illum A. B. E. C. *V. 3. Αὐτόλυκος] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 466. „Vide de tribus Autolycis interpp. Valer. Flacci V, 115. Hygin. fab. 201. et Nat. Com. V. p. 443. et VI. p. 629. *Reines.* Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεοπαγάτης B. V. καὶ τοὺς οἰκείους] Hic locus propter brevitatem obscurus est, qui ut recte intelligatur, sciendum est post pugnam Chaeronensem, qua res Graecorum valde afflictae fuerunt, Athenienses lege lata interdixisse, ne quis metu periculi patriae imminentis vel ipse urbem desereret, vel uxorem et liberos clam inde subduceret: ut discimus ex argumento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem scripsit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem et liberos contra legem Athenis subduxerunt, fuit hic Autolycus, qui adeo ab iudicibus condemnatus et poena affectus est, ut praeter Harpocrationem, et qui eum descripsit Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem p. 154. his verbis: Ἀλλὰ μὴν καὶ Αὐτολύκου μὲν ὑμεῖς κατεψηφίσασθε, μείναντος μὲν αὐτοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι· καὶ ἐτιμωρήσασθε. Criminis huius reum Autolycum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cuius mentio fit apud Harpocrationem vv. Αὐτόλυκος et Ὥρια: itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem scripsit. Hinc ergo patet, pro Χαρωνικοῖς, ut priores editt. Suidae [cum A. B. E.] exhibent, me recte reposuisse Χαιρωνικοῖς, ut apud Harpocrationem legitur; et Portum toto, quod aiunt, coelo a scopo aberrasse, qui locum hunc Suidae de locis Charonicis sive speluncis pestiferis intelligendum esse existimabat. *Küst.* Adde Kiessling. de Lycurgi fragm. p. 35. sq. 6. Αὐτόλυκοι] Hanc vocem suspectam habeo, eamque ex voce αὐτολήκυθοι (de qua vide paulo ante) corruptam esse puto. Ceterum articulus hic deest in editt. Basilecnsi et Genevensi: extat autem in MSS. et editt. Mediolanensi et Aldina. *Küst.* Portus contra, si quis talia requirat: „In Aldino codice sequuntur haec quae non sunt in Basil. Αὐτόλυκοι: πένητες, οἷον οἱ αὐτοδιάκονοι. *Pauperes Autolyci, quasi dicas qui sunt sibi ipsi ministri.* Sed praestat dicere sic appellatos fuisse nobilissimos et peritissimos fures, qui nomen acceperunt ab Autolyco, materno Ulixis avo, qui propter furtorum peritiam erat nobilissimus. Vid. Ovid. Metamorph. Cf. Eustath. p. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7." Glossam notavi, quam Med. in ipsa v. Αὐτόλυκος collocavit. 7. Zon. p. 348. Cf. Piers. in Moer. p. 88. αὐτόματοι] οἷον αὐτόματοι E. 8. Αὐτομαρίζουσι δύο] Fragmentum hoc reperitur apud Theophyl. Simocatt. II, 7. Sed contractum exhibuit Suidas. Pro ἔρμα ibi quoque ἔρκος legitur, et ἐχυρώματος. *Abresch.* 9. χώρους] χώρες V. C. 12. Αὐτομαχεῖν] Vide Maussacum in Harpocrationem h. v. et Petitum de Legg. Attic. p. 400. *Küst.* Lex. Seg. p. 466. et Harpocratio. δικάζεσθαι] μάχεσθαι ἢ δικάζεσθαι E. 13. καὶ μὴ Zon. p. 348. Αὐτομαχῆσαι] Lex. Seg. p. 467.

Αὐτοκράτορες. Qui suo arbitrio quidvis decernunt. Aristophanes *Avibus*: *Venimus ad vos legati, liberam de omnibus statuendi potestatem habentes.* Αὐτοκτόνα. *Sic ab inimicis letalia mittebantur dona, quae sub specie beneficii fatalem mortem afferrent.* de Aiace et Hectore ista dicuntur. Αὐτολήκυθοι. Demosthenes in oratione contra Cononem sic vocat eos, qui ad quidvis faciendum et patiendum parati sunt et accincti. vel significat paupores, et qui nihil aliud possident quam lecythos, vel qui ipsi sibi ministrant. vel qui ad verbera infligenda parati sunt: quasi dicas verberantes, flagris caedentes, contumelia alios afficientes. vel qui pecuniam prompte dant, et ad commercia proclives sunt. in lecythis enim pecuniam ferre solebant. saepe etiam lecytho soluta loro eius ad alios caedendum utebantur. Αὐτολόχευτος. Ex se genitus, Deus non genitus. Αὐτάλυκος. Autolycus, Areopagita, cum tempore belli Chaeronensis liberos et uxorem clam subduxisset, deprehensus et ab iudicibus condemnatus est. [Αὐτόλυκοι. Pauperes, sive qui sibi ipsi ministrant.] Αὐτομαρίζουσιν. Sponte sua accedunt. *Duo quidam sponte sua veniunt, et ipsi per se et voluntate sibi gemini, loca quaedam tuta et munita indicantes.* Αὐτομαχεῖν. Per se ipsum, non per alium iudicio contendere. Et Αὐτομαχῆσαι. cum quis domum aut fundum sibi vindicat, et venditor solvendo est, neque iudicium adversus vindicantem detrectat, eamque ob causam possessor domus vel fundi ipse iudicio

ρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Αὐτομόλως· προδοτικῶς. Καὶ Αὐτομολῆσαι ἐστὶ τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους, καὶ ἔασαι, καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. Αὐτόμολος δέ, ὁ πρόσφυγος.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων· οἷον, ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτονομουμένη πόλις. ἡ τοῖς αὐτῆς νόμοις χρωμένη καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις.

Αὐτὸν δὲ τρέφων κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μέν, ἑτέρους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

Αὐτονυχί· αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτοπαθῶς· Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀνακρινόμενος ὑπὲρ ἑκάστου ἀπεδίδου λόγον· οὐ μὴν ἀλλ' αὐτοπαθῶς καὶ γενναίως ὑπέμενε τοὺς ἐλέγχους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι πιστεύεται, αὐτοπαθῶς οὖν, οἰκοθεν, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων, πάσης τῆς προϋπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.

Αὐτόπρεμνον. δύσκολον, πρόῤῥιζον, αὐτόῤῥιζον, ἢ μέγα. Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου·

Αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα,
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Καὶ ἦλθον ἡμέραις 388
αὐτὸς μέν μ'· ἀντὶ τοῦ ἐγὼ Ἀττικῶς.

Αὐτός, ἐπὶ σώματος· διορίζουσι γὰρ τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα. Ὁμηρος·

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς.

εἶτα, αὐτοὺς δ' ἑλώρια. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὁ νοῦς μὲν ἔξω —
. . . αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Φράσον ταῖς ἀρχηγορίσιν, ὅτι αὐτὸς εἰσέρχομαι.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί τινές εἰσιν.

---

1. αὐτῷ] αὐτὸ A. E. Mox ἀγῶνα om. B. E. 3. Αὐτομόλως] Lex. Seg. p. 466. et Zon. p. 349. 7. τὸν βατῆρα τῆς θύρας] Infra v. Βατήρ legitur τὸν βαπτῆρα τοῦ λόγου. Küst. βακτῆρα A. In explicatione differt Arsenius p. 84. cum Diog. III, 38. 10. Αὐτονομουμένη] Lex. Seg. p. 466. et Zon. p. 344. 12. Αὐτὸν δὲ τρ.] Diogenian. III, 17. is initio ἑαυτόν, sub finem κατεπαγγελλομένων. 15. Αὐτονυχί] Lex. Seg. p. 466. Theognost. p. 163. Apollon. Lex. p. 178. Schol. Il. Υ. 197. 16. Πολύβιος· Ὁ δὲ] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. VIII, 14. Küst. VIII, 19, 7. oratio in brevitatem redacta. 19. Ὁ δὲ Ἀννίβας — πιστεύεται] Miror criticos fugisse, quod in oculos incurrit, hisce verbis nihil nisi compendium sive paraphrasin loci qui sequitur Polybiani contineri. 20. Zon. p. 348. 21. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 12. Küst. Ubi παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων Suidas insert.

3. πρόῤῥιζον] πρόῤῥιζον, αὐτόῤῥιζον A. C. *V. Lex. Seg. p. 466. Αὐτόπρεμνον· αὐτόῤῥιζον. Similiter Hesychius et Zonaras. 4. Ἀριστοφάνης] Ran. 911. sqq. Cf. v. Ἀλινδεῖσθαι. 10. Haec satis temere e Scholiis Aristophanicis collecta sunt, quorum ad normam omnia cum glossa finitima sic erant concinnanda: Αὐτός· ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον . . . εἰσέρχομαι. καὶ αὖθις· Ὁ νοῦς — τραγῳδίαν. [ὁ Εὐριπίδης ἐντεῦθεν νοεῖται τὸ ἑαυτός.] Ὁμηρικῶς. ὁ γὰρ Ποιητὴς διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών, πολλὰς δ' κτλ. Ceterum totam Scholiorum orationem repetiit gl. Οὐκ ἔνδον. 13. Ἀριστοφάνης] Acharnens. 373 — 75. 16. τραγῳδίας] τραγῳδίαν A. C. 17. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Apud Aristophanem Ranis 522. locus iste recte sic legitur: Ἴθι νῦν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. Küst. Ubi nunc cum optimis libris redditum est ταῖς ὀρχηστρίσι. 21. Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ] Diogenian. III, 16. Valckenarius pro αὐλεῖ malit δηλοῖ. Mihi vulgatum retinendum videtur, sensu satis aperto. Optime vertit Erasmus Chil. II, 5, 86: *Ipse suimet tibicen est.* In fine εἰσὶν om. A. *Gaisf.* Nihil mutat Arsenius p. 85. nisi quod omisit cum Diog. ἐν. Mox οἵτινες *V. τινές om. Diog.

---

vult adversus eum experiri, qui de re empta controversiam movet, id αὐτομαχῆσαι dicitur. Αὐτομόλως. Transfugae in modum. Et Αὐτομολῆσαι est suos prodere et deserere, et ad hostes transfugere, ut illis militēs. Et Αὐτόμολος, transfuga. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα. *Ipsum tanuae limen tetigisti.* dicitur de iis qui vera dicunt, quasi dicas, ipsam veritatem tetigisti. Αὐτονομουμένη πόλις. Civitas quae suis legibus utitur suique iuris est. Αὐτὸν οὐτ. *Te ipsum non alens canes alis?* dicitur de iis qui cum pauperes sint, alios tamen se nutritūros pollicentur. Αὐτονυχί. Eadem nocte. Αὐτοπαθῶς. Ex proprio affectu, ex vero animi sensu. Polybius: *Ille vero interrogatus singulatim omnium rationem reddebat, et ex vero affectu animoque generoso quamlibet quaestionem sustinebat.* Et iterum: [*Hannibali autem, cum ex vero animi sensu nec simulate locutus videretur, fides habebatur.*] *Antiochus igitur cum persuasum haberet, Hannibalem ex proprio affectu et vero sensu loqui, priores omnes suspiciones deposuit.* Αὐτόπρεμνον. Difficile, quod funditus et cum ipsis radicibus evellitur. vel magnum. Aristophanes de Aeschylo inquit: *Illum vero magno impetu irruentem multas verborum areas dissipaturum.* Αὐτός. Ego. Attice dictum. *Et ipse quidem quadraginta diebus veni.* Αὐτὸς de corpore dicitur. animae enim a corporibus distinguunt. Homerus: *Multas autem generosas animas;* sic pergens: *Ipsos vero canibus dilaniandos obiecit.* Aristophanes: *Mens quidem foris est; ipse vero intus in sublimi loco sedens tragoediam componit.* Αὐτός. Appellatio domini. Aristophanes *Ranis*: *Dic saltatricibus me dominum intrare.* Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. *Ipse se canit.* de iis dicitur qui in rebus gerendis suam indolem demonstrant.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πηγήν. ἤτοι τὴν πηγήν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτόσε. ἐκεῖσε. λέγεται δὲ καὶ αὐτοῦσε. Διάβασις δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῦσε, ὅτι μὴ τῷ ζεύγματι.

Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο παροιμιακὸν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου εἰρῆλθεν εἰς τὸν βίον. οὗτος γὰρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν, Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησίν, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ.

Αὐτόσιτος. ὁ οἰκόσιτος.

Αὐτός τι νῦν ὁρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρας κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

Αὐτόστοιχος. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων. Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι.

Αὐτοσφαγῆ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Αἴας φησί·

Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα· τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

Σοφοκλῆς φησιν.

Αὐτοσχέδιον. ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. ἢ τὸ ἐκ συντόμου. Καὶ Αὐτοσχεδίως, αὐτομάτως, συντόμως. Καὶ Αὐτοσχεδιάζωσιν, αὐτομάτως πράττωσιν. Αἰλιανός· Ῥωμαῖοι δὲ εὐπραγίαν παράνομον οὔτε νίκην τελεσθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώνησεν, ἠσπάζοντο, ἵνα μὴ αὐτοσχεδιάζωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ μεγάλων ἦκειν καὶ ἀδυνάτων αὐτοσχεδιασθῆναι.

Αὐτότατος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκεῖνος αὐτός; Αὐτότατος.

ἀντωνυμία. πέπαικται δὲ κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. 389

Αὐτοτελής. ἱκανός, τέλειος. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρήσθω χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ

---

1. *Αὐτὸς γὰρ*] Diogenian. III, 18. V, 99. qui *αὐτὸς εὗρε* sive *ἐφεῦρε*, dein *πιτύαν*. *εὗρες* in v. *Πηγύα*. *ἤτοι*] *ὅτι* A. B. C. V. E. item in inferiore glossa; *οἱονεὶ* Diogenian.; *ἤγουν* Arsenius p. 84. 3 *αὐτοῦσε* dubites ex qua scripturae corruptione profectum sit. Nihil mutat Zon. p. 348. 6. *Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο*] Vide Schol. Aristoph. Nub. 195. *Küst.* Vide Schott. in Prov. p. 377. *ἐπὶ Πυθαγόρου*] *ἀπὸ Πυθαγόρου* coni. Rittershusius in Porphyr. Vit. s. 54. Vulg. defendit Diogen. Laert. VIII, 46. ad quem locum Menagius extrema sic corrigit: *ἀντὶ εἶπεν, οὐκ ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ θεοῦ λόγος ἐστίν. Gaisf.* Apparet vero *εἶπεν* interpretibus deberi, qui *ἔφα* explicarent. 11. *Αὐτόσιτος*] Lex. Seg. p. 466. Cf. Hesychius et Athen. II. p. 47. E. 12. *Αὐτός τι νῦν ὁρῶν*] Similem prorsus sensum habent proverbia illa, *Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν Θεὸν καλεῖν*, et, *Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει*: de quibus vide Suidam infra suis locis. *Küst.* Schol. Il. δ'. 249. *Αὐτός τι νῦν δρᾷ, χοὔτως δαίμονας κάλει* (cf. Eurip. Temen. fr. 3.), a Porsono praef. ad Hecub. p. XXXVIII. correctus, qui Suidae tacite tribuit *εἶτα δαίμονες κάλει*. 13. *χεῖρα κίνει*] *χεῖρας ἐκίνει παροιμία* A. *χεῖρας κίνει* B. V. E. C. Huius autem glossae olim lectores in v. *Σὺν Ἀθηνᾷ* intempestivius recordati sunt. Si tamen fidem *V. sequimur, qui totam annotationem *ἐπὶ τοῦ — ἐργάζεσθαι* ignorat, contra sentiendum est hanc ipsam glossam perperam sedem suam involasse. 17. *Αὐτόστοιχος*] Cum exemplo repetiit Zon. p. 341. 19. *αὐτόστιχος* Med. 20. Zon. p. 341.

1. *Καί σφας κακοὺς*] Sophoclis Ai. 839. sqq. 4. *φιλίστων*] *φιλτάτων* A. V. C. Med. 5. Novissima *Σοφοκλῆς φησιν* apparet cum praegressis *Αἴας φησί* male coire. 6. *Αὐτοσχέδιον*] Vid. Lex. Seg. p. 466. „Quaedam dederunt viri docti in Aristaenetum p. 260." *Gaisf.* Adde v. *Ἐξεφαύλισαν*. Mox *ἢ τὸν* B. E. 7. *τοῦ συντόμου*] *τοῦ* om. A. B. C. E. 8. *Αὐτοσχεδιάζωσιν*] Xenoph. p. 558. *Toup.* MS. Addit Gaisfordus. Schol. Platon. pp. 3. 138. 249. *Αὐτοσχεδιάζουσιν αὐτονόμως πράττουσιν* E. *αὐτονόμως* etiam B. Med. Mutavit Aldus. 10. *οὔτε εὐπραγίαν*] *οὔτε* omissum A. B. E. C. V. Med., id est a Küstero interpolatum, delevi. Notus Aeschyli locus Agam. 540. *Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις*: quam breviloquentiae formam illustrarunt Brunckius in Soph. Phil. 771. Schaef. in Bos. p. 777. Goeller. in Dionys. C. V. p. 23. 14. *Πλούτῳ*] V. 83. Eustathius Opusc. p. 89. *εἰ καὶ μὴ αὐτότατα, καθά τις ἔφη.* 16. *τὰ γὰρ ἀόριστα*] Puto legendum, *τὰ γὰρ ὁριστά*. *Küst.* Leg. *περιοριστά*, vel melius *παροριστά*. Sic Longinus p. 10. ed. Pearc. *παρορίσαι*. *Toup.* MS. *ὁριστὰ* pro *ὡρισμένα* dici merito negat Hemsterhusius in Schol. Aristoph., ubi pro *πραγμάτων* coniecit *προσώπων*. Mihi sufficere videbatur *ἀφωρισταὶ* *τῶν πραγμάτων*. 17. *ἀνεπίτατα*] *ἀνεπίστατα* B. C. E. *εἰ οὖν*] *ἢ* A. *ἢ οὖν* B. E. *ἦ οὖν ἢ* Hemsterhusius in Schol. Aristoph. 20. *Πολύβιος*] Fr. hist. 56. 21. *χάριν*] *χάρις* V. C. Tum *τῶν Ῥωμαίων* B. E. *τοῖς Ῥωμαίων* Med.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τ. Ipse enim invenit fontem mali. in eos qui sibi ipsi mala arcessunt. *Αὐτόσε.* Illuc. dicitur etiam *αὐτοῦσε. Transitus autem illac non datur nisi ponte facto. Αὐτὸς ἔφα. Ipse dixit.* hoc proverbium a Pythagora ortum est. is enim dictis et factis suis auctoritatem conciliaturus in colloquiis dicebat: *Ipse dixit.* quasi diceret: *Haec oratio non est mea, sed Dei. Αὐτόσιτος.* Qui domi nutritur. *Αὐτός τι νῦν δρ. Ipse manum operi admovens deos voca.* proverbium hoc simile est illi: *Cum Minerva manum quoque move.* quo monemur, non oportere nos deorum auxilio fretos sedere otiosos; ac dicitur etiam de mulieribus, quas maxime operi vacare oportet. *Αὐτόστοιχος.* Qui ipse ad se animum advertit. *Qui in hac vita sancte vivere vult, ad suam ipsius vitam mentem advertere debet. Αὐτοσφαγῆ.* A se ipso occisum. Sophoclis Aiax inquit: *Quos correptos malos pessime perdant; et quemadmodum vident me propria manu occisum cadere, sic illi a carissimis liberis et nepotibus occisi perdantur. Αὐτοσχέδιον.* Ex vicino loco. vel quod celeriter fit. Et *Αὐτοσχεδίως*, sponte sua, ex tempore. Et *Αὐτοσχεδιάζωσιν*, sponte aliquid agant. Aelianus: *Romani vero nec rem prospere gestam, si contra leges facta esset, neque victoriam praeter imperium et voluntatem ducis partam probabant, ne subditi assuescerent suo arbitrio quidvis agere.* Et alibi: *Adesse de rebus magnis et quae ipsorum auctoritate confici nequirent. Αὐτότατος.* Aristophanes *Pluto*: *Ilene ipse? Ipsissimus.* pronomen hoc comice confictum est. quae enim definita sunt, intensionem non admittunt. quodsi pronomen de substantia dicatur, eatenus nullam intensionem recipit, ut aliae partes. *Αὐτοτελής.* Conatibus par, perfectus. Polybius: *Haec dicta sint et ad prudentiam Romanorum laudan-*

τῆς ἀνοίας τῶν ὀλιγωρούντων τῆς τῶν ἐκτὸς συγκαταθέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ κατορθοῦν τὰς σφετέρας δυνάμεις. Καὶ Αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἁπλῶς.

Αὐτοῦ. ἐπὶ τόπου. Ὅμηρος·

Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρωπήσετε πρὸ πυλάων.

Καὶ αὖθις·

Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀγγελέω παρίοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

Αὐτοὐργητον, αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
βάθρον.

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόντι.

Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
οὐκ εὗρὼν παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

περὶ Αἴαντος ὁ λόγος.

Αὐτοφυέστατον. Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος αὐτοφυέστατον, καὶ οἷον γένοιτο φιλοθήρου κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες.

Αὐτοχειρία.

Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ὠργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας. αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι ἐκαλοῦντο. Καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρημα, ὅμοιον, παντελῶς ὅμοιον. Αἰλιανός· Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρούβα φεύγειν ἐπειγομένην, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν εἶχετο ἐρρωμένως τῆς πρύμνης ὁ Κλάτιος ὄνομα. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν Παφλαγόνα λαθεῖν οὐχ οἷόν τε.
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'· ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὃ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν.

1. τῆς τῶν] τῶν om. E. 2. αὐτοτελεῖς] αὐτοτελὴς C. V. Tum νομίζοντες E. 3. Αὐτοτελὴς δίκη] Zon. p. 345. Item Lex. Seg. p. 466. ubi αὐτοτελὲς τὸ κύριον. Similiter Hesychius, qui ἐφιέναι, non ἐκκαλέσασθαι. Toupius coniecisse fertur αὐτὸν τὸν κύριον, coll. Dionis Exc. Legatt. ab Ursino edit. p. 420. αὐτοτελοῦς ἄρχοντος. In novissimis κυρίως B. E. 6. Ὅμηρος] Il. ζ. 80. 10. Αὐτοῦ τῇδε] Ex Cleobuli Ep. I, 5. Anthol. Pal. VII, 153. cf. Plat. Phaedr. p. 264. Repetiti versus per fraudem in v. Μίδας. 11. ἐγγελέω] ἀγγελέων B. V. E. Med. Tum παριᾶσι V. 13. Καὶ αὐτούργ.] Versus Maecii VII, 5. Anthol. Pal. VI, 33. 16. Τόσσης γάρ] Dictum Leontii Ep. XX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 149. 17. ὑπ' αὐτοφόνῳ] ἐπ' αὐτοφόνῳ A. V. E. Med. Ceterum formam vocis rarissimam αὐτοφονευτής vindicavit Hasius in Leon. Diac. p. 214. 19. Αὐτοφυέστατον] Distingue, Ἔχουσαν κάλλος αὐτ. — φιλοθήρου venationi deditae, i. e. Dianae. Inepte interpres Philotheri filiae. Ex Aeliano opinor. F. d. Atalanta. Toup. MS. Nimirum Edd. olim pro interpretatione iungebant, μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Verum ne Toupius quidem, quem Gaisfordus sequebatur, probandus est, cui vel μὴ in explicatione positum repugnat. Sed Küstero miror nihil suboluisse, qui contenderit v. φιλόθηρος, ubi locus olim Aeliani, quem Valckenarius etiam odorabatur, integerrimus extabat: Αὐτοφυέστατον καὶ μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσα κάλλος καὶ οἷον γένοιτο φιλοθήρου κόρης. Itaque nostram glossam labes infecit eadem, quam pluribus exemplis firmavimus in v. Τριάλαντον. Ceterum ἔχουσα praestet an ἔχουσαν non ausim decernere. Nam Zon. p. 346. etiam μὴ ἐπ. ἔχον κάλλος.

1. φιλοθήρου] Φιλοθήρου Küst., quod interpres bona fide vertit, Philotheri filiae; φιλοθήρου B. et E pr. cum Med. 3. φονεύοντες αὐτοχειρία] Αὐτοχειρίᾳ caput esse alterius glossae patet consulenti Lex. Seg. p. 466. Itaque diremi, quod Albertius praeceperat in Hesychium. Obstat tamen, quod mirere, Zon. p. 341. οἱ ἑαυτοὺς φ. αὐτοχειρίᾳ ἤ τινας. 5. Αὐτόχθονες] Habet etiam Zon. p. 341, desinens in ἐπήλυδας. ἢ ἐπεὶ ἢ ἐπὶ A, ἢ ὅτι ἐπὶ E. 6. τὴν γῆν] τὴν om. B. E. Mox ἠργάσαντο A. 8. Ἀθηναῖοι] Pro Ἀθηναῖος leg. esse Θηβαῖος non tantum ex Harpocratione patet, verum ex ipso Suida in Ἀθηναίων δυσβουλίᾳ. Heusd., Θηβαῖοι (quod ipsa Harpocrationis ope plures reposuerunt, v. Albert. in Hesych. v. Αὐτόχθων) A. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) G. Lex. Seg. p. 466. θηναῖοι B. θηραῖοι E. De permutatione vv. Ἀθηναῖος et Θηβαῖος frequentissima vid. Observ. Misc. II. p. 9, et nos in v. Κάδμειος. 10. Αὐτόχρημα] Lex. Seg. p. 466. Αὐτόχρημα ὅμοιον] Vere ὅμοιον. Etymol. M. v. Ὅμοιον. Aelian. Var. Hist. 4, 20. Eurip. Iph. Taur. 1350. ubi l. εἶχον τ'. V. Ἀντισθένης. Toup. MS. Male haec copulabantur. Nam refertur interpretatio ad locos illos haud raros (v. Iacobs. in Aelian. N. A. II, 44.), qualis est v. Ἀντισθένης. 11. Αὐτόχρημα πηδῶν] Idem fragmentum repetitur infra v. Κλάτιος. Vide etiam Reines. Var. Lectt. p. 475. Küst. 13. ὁμκλάτιος *V. 14. Ἀριστοφάνης] Equ. 74 — 78. 15. Versus male habitus: οὐχ οἷόντε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν. Eadem corruptio recurrit in v. Χάονες, hinc ineptiis quibusdam collocupletata. 17. δὲ Edd. τῇ ἐκκλησίᾳ Med. τῇ 'κκλησίᾳ vulgg. 18. τοσόνδε δ'] τόσον A. B. C. V. E. Med. Item mox τὸ βῆμα.

dam, et ut illorum amentia coarguatur, qui consensum exterorum negligunt, suas autem sibi vires ad rem feliciter gerendam sufficere putant. Et Αὐτοτελὴς δίκη dicitur, iudicium, a quo ad aliud provocare non licet. Et similiter significat id quod ratum est. Αὐτοῦ. De loco dicitur. Homerus: *State illic, et populum coercete ante portas.* Et alibi: *Hic sedens funestissimo in sepulcro nunciabo praeterexeuntibus, Midam hic sepultum esse.* Αὐτοὐργητον. Sponte natum. In Epigrammate: *Et nativum ericae scabellum.* Αὐτοφόνῳ. Qui se ipsum interfecit. De Aiace: *Cum enim nemo fortitudine et audacia par illi existaret, fatum voluit, ut ipse manu sua periret.* Αὐτοφυέστατον. *Praeditam nativa neque fuco ascita pulchritudine, qualis solet esse puellae venandi studiosissimae.* Αὐτόχειρες. Qui se propria manu interficiunt. Αὐτοχειρία. Αὐτόχθονες. Sic appellabantur Athenienses, vel quod terram (quae χθὼν dicitur) ante incultam primi coluerunt; vel quod non aliunde, in Atticam venerunt, non solum autem Athenienses, sed etiam Arcades, Aeginetae, Thebani vocabantur αὐτόχθονες. Et Αὐτόχθων, eiusdem urbis civis. Αὐτόχρημα. Similiter, omnino simile. Aelianus: *Confestim transiliens transtra cum navim Hasdrubae ad fugam properantem vidisset, manum iniecit puppimque valide retinuit Clatius.* Et Aristophanes: *At fieri non potest, ut Paphlagonem quicquam lateat. ipse enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo, alterum vero in foro habet. cumque tam grandibus incedat passibus, podex eius revera est inter Chaones.* ubi αὐτόχρημα

ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀληθῶς, ἀψευδῶς. Χαόνες δὲ ἔθνος Ἠπειρωτικόν.

Αὔτως. ὡς ἔτυχεν, ἢ ματαίως.

Αὐτῷ στεφάνῳ. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ.

Ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.

Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.

390 Αὐχεῖ. καυχᾶται. Καὶ Αὔχει, καυχῶ.

Αὔχημα. σεμνολόγημα, ὕψωμα. Καὶ ὅτι οὔτε αὐχήματος, ἐφ' οὗ νῦν εἰσιν, ἑκόντες ὑποβήσονται, καὶ ποιήσουσιν ἐξουσίαν σοι πράττειν, ὅ,τι ἂν ταὐτοῖς ὑπολαμβάνῃς συνοίσειν. Καὶ αὖθις· Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφῖκτο.

Αὐχμηρὰ τράπεζα. ἢ ξηρὰ καὶ πενιχρά. Καὶ Αὐχμηρόν, στυγνόν, ἢ σκοτεινόν.

Αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ὑπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ὡς τοῦ δικαίου παρεωραμένου. ὁ δὲ ἀντεῖπε·

Σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.

Καὶ Αὐχμοί, ἀνομβρίαι. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων ἀπώλεσεν.

ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. μετωνυμικῶς. Καὶ Αὐχμώδους, ξηροῦ, ὑπώντος. Καὶ Αὐχμῶντες, στυγνοί.

Αὐχοῦντες. καυχώμενοι.

Ἀφαγνίσαι. ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι. λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.

---

3. *Αὔτως*] Lex. Seg. p. 466. Scripsi *Αὖτως*. 4. *σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ*] *ἤγουν σὺν αὐτῷ* E. 5. *Ὥστε μεθυσθεὶς*] Aristoph. Eccles. 718, 19. Vide v. *Κληρωτήρια*. 6. *ἄπεισι* Edd. 7. *Αὐτοῖς ταλάροις*] Ex Aristoph. Ran. 568. *τοῖς* inserendum vel ope Lex. Seg. p. 466. De Atticismo, quem nolumus multis comprobare, Gaisf. conferri iussit Berglerum et Wagnerum in Alciphr. I, 2. p. 23. Cf. supra v. *Αὐταῖσι διαβολαῖς*. 10. *Καὶ Αὔχει*] *αὐχεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ* E. 11. Cf. Hesychius; *ὕψωμα* nescit Lex. Seg. p. 468. cum Zon. p. 347. *Καὶ ὅτι οὔτε*] Haec sunt verba Dionysii Halicarnassensis lib. VIII. (48.) p. 519. sed apud quem pro *οὔτε* legitur *τοῦτε*, uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Vide etiam infra v. *Ὑποβήσονται*, ubi idem fragmentum repetitur. *Küst.* Dudum occuparat Leopardus Em. I, 16. 14. *ὑπολαμβάνῃς*] *λαμβάνοις* E. Tum *ἀνοίσειν* B. E. 15. *Ἀπὸ οἵας*] Locus Thucydidis VII, 75.* *αὐχήματος*] *ὀχήματος* B. E.

1. *ταπεινοφροσύνην*] *ταπεινοφροσύνειν* E. *ταπεινότητα* Thucyd. 4. *Αὐχμηρόν*] Lex. Seg. p. 468. Schol. Platon. p. 415. f. 5. *Αὐχμεῖς αἰσχρῶς*] Zon. p. 348. Ex Aristoph. Nub. 920. 8. *Αὐχμοί*] Thucyd. I, 23. Vid. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. coll. p. 203. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 840. 9. *γὰρ ὢν τ. σ. μ'*] *γὰρ ὢν ἤδη τῶν σκ.* omisso *μ'* A. B. C. V. Med. Mox *ἀπώλεσε μὲν ὃ ὢν* B. E. 10. *ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκ. μετωνυμικῶς*] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis, sed mutila, quae integra hic describam: *τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τὸν σκευαρίων· ἢ τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ δή. Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκεύαρια. Ἄλλως. μετωνυμικῶς ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν. Küst.* 11. *ὑπῶντος*] *καὶ Αὐχμῶδες* addit E. Hesychius: *Αὐχμώδης. ξηρός, ὑπώδης.* 12. *Αὐχμῶντα*, quod Hesychius agnoscit, tanquam ab verbo *αὐχμάω* dici mirabatur Phrynichus Seg. p. 7. recte, siquidem unum *αὐχμεῖν* praestant Homerus, Aristophanes, Plato. *στυγνοὶ ἢ σκοτεινοί*] *ἢ σκοτεινοί* ab Med. interpolata om. A. B. C. V. E. Lex. Seg. p. 468. *ὑπῶντες* Zon. p. 348. Continuo delevi cum A. V. C. *Αὔχος. τὸ ὄσπριον. ἀρσενικῶς.* Illustravit vocem Boissonadus in *Notices et Extr.* T. XI. p. 208. sq. In fine *ἀρσενικόν* E. 13. *Αὐχοῦντες*] Lex. Seg. p. 468. 14. *Ἀφαγνίσαι*] Lex. Seg. p. 468. *ἁφαγίσαι* *V. *ἀποδοῦναι*] Scribendum est *ἀποδῦσαι*, vel, ut Porto videtur, *ἀποδῦναι*, i. e. *exuere*. Hesychius, *Ἀφαγνίσας, ἀποδύσας, ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι* (sic enim locus ille supplendus est) *καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Küst. Ἀποδοῦναι* reddendum puto, *reddere vota diisque persolvere. Hemst.* Küsteri *κρίσις* non una de causa minus satisfacit. Primum vulgatam lectionem non parum firmat Cyrill. in Lex. MS. qui *ἀποδοῦναι* exhibet. Deinde si Suidas dedisset *ἀποδῦσαι* vel *ἀποδῦναι*, non utique addidisset, *λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι*. Idem enim *ἀποδῦναι* sive *ἀποδῦσαι* et *συλῆσαι*. Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccles. v. 664. Videor autem locum *αὐτότατον* invenisse, quo respexit Suidas. Sed in eo erravit noster lexicographus, quod lectionem dubiae quidem fidei, ut saepius evenit, fuerit secutus. Locus est apud Sophoclem in Antig. 201. *Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί, Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι, Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.* Ita quidem edidit Canterus, applaudentibus Iosepho Scaligero et Henrico Stephano. — Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis *τοῦ ἀφαγνίσαι*, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suidas exponit per *ἀποδοῦναι*, *iusta persolvere*, vereor ut id praestare possit. *Ἀφαγνίσαι* est, *lustrare*, *expiare*, *purificare*. Harpocratio: *Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω*. Agathias lib. II. p. 38. *Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα*. Eurip. Alcest. 1146. *Οὕτω θέμις σοὶ τῆσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίζηται* —: legendum, *ἀφαγνίσηται*. Vides iam verbum istud *ἀφαγνίσαι* sedem in loco Sophocleo non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Sophocles infra v. 555. *Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι*. Ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι*. Sed aliud est, *τὸν θανόντα ἁγνίσαι*, aliud *τὰ πάντα ἀφαγνίσαι*. Adde quod libri veteres universi *ἀφανίσαι* agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesychius: *Ἀφανίσαι, σκεπάσαι*. Quare hoc Catone contentus pristinam lectionem revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, redintegrandum censeo: *Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι, Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Eteoclem, qui bello stre-*

---

significat, omnino, vere. *Χαόνες* vero gens est Epirotica. *Αὖτως*. Fortuito, temere. *Αὐτῷ στεφάνῳ*. Cum ipsa corona. *Adeo ut quilibet inebriatus cum ipsa corona face correpta abeat. Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθ. Cum ipsis calathis caseum edis.* Atheniensibus usitatum est ut sine praepositione dicant, *αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις. Αὐχεῖ*. Gloriatur. Et *Αὔχει*, gloriare. *Αὔχημα*. Gloriatio, fastus. *Facile ponent spiritus istos, quibus nunc tument, et arbitrio tuo committent, ut agas, quae in rem ipsorum fore videbantur.* Et alibi: *Ex quali splendore et quanto fastu ad quem tandem exitum et animi submissionem redactus erat. Αὐχμηρὰ τράπεζα*. Sicca et pauper mensa. Et *Αὐχμηρόν*, squalidum, aut obscurum. *Αὐχμεῖς αἰσχρῶς. Valde squalidus es et sordidus.* quasi iustus contemnatur. Ille vero respondet: *Tu autem feliciter rem geris.* Et *Αὐχμοί*, siccitates. Aristophanes: *Squalor enim supellectilis me perdidit.* per metonymiam, de paupertate. Et *Αὐχμώδους*, sicci, sordidi. Et *Αὐχμῶντες*, tristes. *Αὐχοῦντες*. Gloriantes. *Ἀφαγνίσαι*. Exuere, consecrare. item

[Ἄφακα. ἔστιν ἐν τῷ Χριστόδωρος.]

Ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. ἵνα λανθάνοι. φάλοι γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια. λόφοι δέ, αἱ τριχώσεις.

Ἀφαμαρτούσῃ. ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ.

Ἀφανές. τὸ σκοτεινόν. Καὶ Ἀφανέστερα. Τότε δὴ καὶ μεσημβρίας ἐπεχούσης, πάντα ἦν νυκτὸς ἀφανέστερα.

Ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι· φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. οὕτω Λυσίας.

Ἀφανίσαι. οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ, ἀλλὰ ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι.

Ἄφαντον φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ·

Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Ἀφάπτειν. Ἀππιανός· Ἵστη δὲ προμάχους ξύλα παχέα ἔχοντας διπήχεα σεσιδηρωμένα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας *. προσκολλᾶν. 391

Ἀφαρεύς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου καὶ Πλαθάνης, πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

Ἀφαρεί. ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως τι ποιεῖν.

---

nue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terrae mandent, atque omnia insuper condant, quae una cum praeclaris mortuis condi solent. De more autem ea una condendi, quae mortuis vel honori vel usui futura erant, *ἐν ᾄδου* scilicet, consulendi viri docti, qui de funeribus veterum scripserunt. Verba autem *κρύψαι* et *ἀφανίσαι* coniungi solent. *Toup.* I. p. 90. Hactenus, demptis nonnullis, quibus chartam temere perire nolui, specimen illud crisis Toupianae. Suidas quod *ἀποδοῦναι* (hoc est, *rependere*) posuit, grammaticis firmatum (etsi Zon. p. 357. ignorat), id satis erit illustrasse exemplo Schol. Aesch. Eum. 322. *τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός.* Ceterum Hesychio non dubitandum videtur quin restitui oporteat *ἀποδούς.* Post h. gl. Gaisf. delevit: *Ἀφάδιος. ὁ μὴ ἀρέσκων. ἀδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν*, cum A. B. C. V. E. Extant apud Zon. p. 350.

1. *Ἄφακα*] Est nomen urbis Phoeniciae, inter Heliopolim et Byblim olim sitae, ubi celebre erat templum Veneris, quod Constantinus M. evertit, ut refert Sozom. Histor. Eccles. lib. II. c. 5. *Küst.* Gl. om. *V. 2. *Ἄφαλόν τε τὸ ἄλοφον*] Scribendum est, *ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.* Respexit enim Suidas ad locum illum Homeri Il. κ'. 257. 258. *Ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.* Loquitur ibi poeta de galea Diomedis. *Küst.* *Ἄφαλόν τε καὶ ἄλ. A. B. C. V. E. Cf. Schol. Homerica et Apollon. Lex. p. 183. *φαλοί* Edd., item Hesychius. Horum novissima traducta sunt in v. *Φάλοι.* 5. *Ἀφαμαρτούσῃ*] Lex. Seg. p. 468. Pertinet ad Il. ζ'. 411. 7. *ἐπεχούσης*] *ἀπεχούσης* V. 9. *Ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρ.*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum et Valesium. Confer etiam Salmasium de Modo Usur. p. 85. *Küst.* Lex. Seg. p. 468. 10. *ἡ ἔγγειος*] Priores editt. male habent *ἡ εὔγεος*, cuius loco *ἔγγειος* ex Harpocratione reposui. Loquitur hic enim Suidas de possessionibus terrestribus, sive, ut iurisconsultorum vocibus utar, bonis immobilibus, qualia sunt agri, fundi et domus: quae Graeci *ἔγγεια* vocant. *Küst.* Omnes MSS. *εὔγεος* cum MS. Lex. Seg. *Λυσίας*] Huius locum servavit v. *Οὐσία φανερά.* 12. *Ἀφανίσαι*] Paulo plenior doctrina Lex. Seg. p. 468. Addas Etym. M. p. 175. et Georg. Lecap. p. 57. *χρᾶναι*] *μόνον* add. Lex. Seg., repugnante Lex. Rhet. p. 206. Cf. Valck. in Phoen. 373. 14. Haec repeti solebant in v. *Πυρίτης.* Adde Zon. p. 354. 15. *Φιλοκτήτῃ*] V. 296 — 299.

2. *σώζει*] *σώζοι* E. Med. 4. *πλὴν τό*] *πλὴν τοῦ* A. B. E. Med. 5. *Ἀφάπτειν. Ἀππιανός*] Cum locum hunc excerperet Suidas, corrupto proculdubio codice usus fuit, quoniam hodie apud Appianum in Libyc. (c. 41.) p. 35. pro *ἀφάπτειν* rectius scriptum est *ἀφῆσειν. Küst.* Locus Appiani satis leviter allatus. 6. *διπήχεα*] *διπάχεα* V. C. 7. *ἐλέφαντας ἀφάπτειν. τουτέστι*] *ἀφάπτειν τουτέστι* om. A. V. C. quae absunt etiam v. *Καταπέλτης.* Hanc librorum scripturam solicite perpendens ipsam corruptionis originem deprehendisse mihi visus sum. De verbo quidem *προσκολλᾶν* ambigi licet, ad glossae interpretationem an ad subitariam id referendum sit lectorum annotationem, qui scriptoris exemplum ut solent more paraphrastarum exponerent: quamquam illud verisimilius duco, comparata vel v. *Ἀφάψαι*, vel Zon. p. 357. *Ἀφάπτειν. προσκολλᾶν.* Glossae igitur *Ἀφάπτειν* quisquis auctoritatem subtexere laboravit, is in Appiani locum incidit nescio quibus modis affectum: nam evanuit ipsa sententiae vox gravissima. Haec nobis persuaserunt ut reiecta fraude defectum loci significaremus. 9. *Ἀφαρεύς*] *Eudocia* p. 67. omissis tamen *καὶ Πλαθάνης.* 10. *πρόγονος δὲ*] Aphareus hic non solum Isocratis fuit privignus, sed etiam filius adoptivus, ut nos docet Dionysius Halicarnasseus Isocrate p. 102. ubi sic inquit: *Μηδεὶς δ' ἀγνοεῖν ὑπολάβῃ, μηδ' ὅτι Ἀφαρεὺς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος* etc. *Küst.* Adde Plutarchi qui fertur V. X. Oratt. p. 838. sq. 11. *ἀκμάσας*] *ἀκμάσας δὲ* E. Mox *κέ* B. E. *ζέ* ut solet Med. *ἐννενηκοστὴν πέμπτην* edd. vulgg. 14. *Ἀφαρεί*] Etymologus v. *Ἀφαρ*: *Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. Küst.* Immo debebat ex sequentibus haec afferre: *ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν.* Adde Zon. p. 360. Deest gl. B. E. *ἀφαρῆ*, *ἐναφαρῆ* Theodos. Gramm. p. 75. in quibus latere putes *ἤγουν ἄνευ φάρους.*

---

spoliare. [*Ἄφακα.* Vide in *Χριστόδωρος.*] *Ἄφαλον.* Galeam cono et crista carentem: [quam imposuit Diomedes,] ut lateret. *φάλοι* appellantur splendidi et nitentes galearum coni. *Λόφοι* vero, cristae. *Ἀφαμαρτούσῃ.* Ei quae spe frustratur, vel voti sui compos non fit. *Ἀφανές.* Obscurum. Et *Ἀφανέστερα. Tunc autem, quamvis esset meridies, omnia erant nocte obscuriora. Ἀφανὴς οὐσία.* vocantur opes, quae in pecunia numerata, mancipiis et supellectile consistunt. *φανερὰ* vero, agri et fundi. ita Lysias. *Ἀφανίσαι.* Non significat inquinare et polluere, sed omnino de medio tollere et delere. *Ἄφαντον φῶς.* Ignis qui ex pyrite lapide exuditur. Sophocles *Philoctete*: *Sed saxa saxis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui me huc usque servavit. quam enim domum inhabito, beneficio ignis omnia abunde mihi suppeditat, praeter sanitatem.* *Ἀφάπτειν.* Alligare. Appianus: *In prima acie collocavit milites, sudibus bicubitalibus ferratisque armatos, quas tanquam catapultas in elephantos cominus emissuri erant.* *Ἀφαρεύς.* Aphareus, Atheniensis, orator, filius Hippiae sophistae et Plathanes, Isocratis oratoris privignus: qui floruit Olympiade XCV. quo ipso tempore Plato philosophus. *Ἀφαρεί.* Festinanter et inconsiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. τὴν λιπαρὰν γῆν, τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν. Ἀφαρόωσι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀροτριῶσιν.

Ἀφαρπάζω. αἰτιατικῇ.

Ἀφάρτεροι. ταχύτεροι, ἀπὸ τοῦ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως.

Ἵπποι δέ τοι ἔασιν ἀφάρτεροι, οἵ τὸ πάρος περ· Ὅμηρος.

Ἀφασία. ἀφωνία.

Ἀφή. μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἁφῶ ῥήματος δευτέρας συζυγίας· ἐξ οὗ παράγωγον γέγονε τὸ ἀφάσσω. ἡ δὲ ἀφὴ δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ ἁφῶ περισπωμένου γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βαρυτόνου.

Ἀφὰς λύχνων. Ἡρόδοτος λέγει.

Ἀφάσσων. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφατοι. μεγάλαι, ἢ καταπληκτικαί. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοὶ Ἄπολλον
ἄγκεινται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφων.

Ἀφανανθήσομαι. ξηρανθήσομαι. Καὶ Ἀφαύει. Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυς τούτους
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς γεωργῶν καὶ καρπούμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους προπεπονηκότος, αὐτὸς τὴν νίκην ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ.

Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων. ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ στάχυς εἶπεν, ‖ οὓς ζῶντας ἄξειν κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων 392
ἐμπροθέσμως ἤγαγε. φησὶν οὖν· ἐκείνους οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀπολῦσαι διανοεῖται. Καὶ Ἀφαύειν, καίειν.

Ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ' ἀφαύειν.

Ἀφαυροτέροις. ἀσθενεστέροις.

Οὐ γὰρ ἀφαυρὸς
ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

Καὶ Ἀφαυροῦ, ἀσθενοῦς.

---

1. Ἄφαρον] Vide Etymologum v. Ἀφάροτος. *Küst.* 2. Ἀφαρόωσι] Scrib. *φαρόωσι*: vid. Hemsterh. in Hesych. v. Ἀφάρωτος, ubi leg. *οἷον γύη*. *Toup.* MS. Ἀφαρόωσι δὲ *V. C. B. E. Med. Ἀφαρώσι δὲ A. Hoc quale sit nondum dispicio. 3. Gl. om. vulg. Silet Gron. 4. ταχύτεροι] παχύτεροι C. *V. ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως] ἄφαρτος A. C. ἄφαντος B. V. (Gron. indicat supra ὃ σημαίνει scriptum ἄφαντος) δηλοῖ E. pro σημαίνει. Vulg. habent Schol. B. Venet. et Zon. p. 350. Gaisfordi notationi si confidere licuisset, recipiendum erat ἄφαρ ἀφάρτερος. Cf. Apollon. Lex. p. 179. 7. Ὅμηρος] Locus, quem Suidas hic ex Homero citat, apud eum non extat, sed alius ei similis Il. ψ'. 311. *Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Πλείονα ἴσασιν.* Hunc locum grammaticum nostrum in animo habuisse puto. *Küst.* 8. Ἀφασία] Agathias p. 90. Eurip. Herc. F. 515. *Toup.* MS. Praestat adisse Wyttenb. Bibl. Crit. XII. p. 45. Cf. Heynium in Il. ρ. 695. Eadem Lex. Seg. p. 468. cf. Antiatt. p. 83. 9. Ἀφή. μία] ἀφημία in continua glossa Bekkerus in Lex. Seg. p. 468. 10. δευτέρας συζυγίας om. E. 11. ἁφάσσω Edd. Cf. Hesychius. ἀφὴ δασύνεται. δύναται δὲ] ἀφὴ δύναται Lex. Seg. A. E. ἁφὴ γίνεται C. 12. γεγονέναι] γίνεσθαι E. omissis extremis. ἄφω] ἄμφω A. B. C. *V. 14. Ἀφὰς] Lex. Seg. p. 469. Ἡροδότος] Lib. VII, 215. Vid. Wesseling. in Diod. XIX, 31. coll. v. *Λύχνων ἀφάς*. 15. Ἀφάσσων] Lex. Seg. p. 469. Ἡρόδοτος] III, 69. ubi vid. Wesseling. 16. Ἄφατοι. ἄλεκτοι, ἢ καταπληκτικοί, ἢ μεγάλοι Zon. p. 351. ἐν Ἐπιγράμματι] Persae I. pr. Anthol. Pal. VI, 112. 18. αἰθούσαις] αἰθούσας A. B. V. et E pr. τοὶ] τὸ A. σοι B. E. 20. ἄγκεινται] ἔγκεινται C. E. Med. et ut videtur liber Palatinus. Μαιναδίων] Scribendum est *Μαιναλίων*, ut recte legitur in codice MS. epigrammatum ineditorum. *Küst.* Μαιναλίων ut videtur C. ac sine controversia gl. *Μαιναλία*.

1. Ἀφανανθήσομαι. ξηρανθήσομαι] Aristoph. Eccles. 146. *Δίψει γὰρ ὡς ἔοικεν ἀφανανθήσομαι.* Ad hunc locum respexit Suidas. *Toup.* ξηρανθήσομαι om. B. E. 2. Ἀριστοφάνης] Equ. 391. ubi verba Comici, quae Suidas minus fideliter repraesentat, sic se habent: *Κἄτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος. Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν, Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει* etc. *Küst.* Haec usque ad *ἀφαύει* Zon. p. 357. sive Schol. in Ecclesiazusas, porro usque ad *καρπούμενος* gl. *Ἀμώμενοι*. 4. ἀφαύει κἀποδόσθαι] ἀφαύεικες ἀποδόσθαι A. ἀφαύοι Med. 6. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθ.] Ad hunc locum illustrandum egregie faciunt ea, quae notat enarrator Comici ad verba illa Nubibus 186. *Τοὶς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.* Vide etiam Thucydidem lib. IV. qui res ad Sphacteriam duce Cleone gestas prolixe narrat. *Küst.* Haec mire λ'
perturbata Scholiis in Equites debentur. 7. *Πύλον*] πόλιν A. V. C. Med. πο E. 8. περὶ τῶν] παρὰ τῶν B. E m. s. 9. τοὺς στάχυς] τοὺς om. A. B. E. C. V. Med. 11. ἀπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ E. 15. Ἀποξυρεῖν ταδί] Aristoph. Thesmoph. 222. sed ubi pro *ἀφαύειν* legitur *ἀφεύειν*, quod magis placet. *Küst.* ἀφαύει Med. 17. Ἀφαυροτέροις] Lex. Seg. p. 468. 18. Diotimi Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 267. Cf. v. *Ἰθεῖα*. 20. Item Hesychius.

Ἄφαρον. Agrum pinguem, necdum saepe aratum. Contra *Ἀφαρόωσι*, arant. *Ἀφαρπάζω*. Aptum accusativo. *Ἀφάρτεροι*. Celeriores. ab *ἄφαρ*, quod significat celeriter. Homerus: *Equi vero tui nunc sunt celeriores, quam ante.* *Ἀφασία*. Stupor. *Ἀφή*. Tactus, unus ex quinque sensibus. ab verbo *ἁφῶ*, quod est secundae coniugationis: unde deductum est *ἀφάσσω*. *Ἀφὴ* autem tam a circumflexo *ἁφῶ* quam a barytono *ἄφω* deduci potest. *Ἀφὰς λύχνων*. Herodoti dictio. *Ἀφάσσων*. Attrectans. Herodotus. *Ἄφατοι*. Magnae, vel terribiles. In Epigrammate: *Tria inyentibus cornibus praedita Maenaliarum cervarum capita, tibi, Apollo, sub porticu suspensa sunt.* *Ἀφανανθήσομαι*. Siccabor. Et *Ἀφαύει*, siccat. Aristophanes: *Vir iste alienam metens messem, quas ligneis compedibus vinctas illinc adduxit spicas, siccatas vendere vult.* id est, Cleo laborum alienorum fructum sibi vindicat. alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demosthenes magnam belli partem ante confecisset, Cleo postea rei ibi bene gestae gloriam sibi soli tribuit. haec de captivis intelligenda sunt. per translationem enim a messe ductam spicas vocat captivos, quos vivos intra diem constitutum adduxit, ut se facturum pollicitus fuerat. sensus igitur est: eos quos vinctos adduxit, dimittere statuit. Et *Ἀφαύειν*, cremare. *Hanc partem radere, inferiora vero adurere.* *Ἀφαυροτέροις*. Infirmioribus. *Haud enim infirmus ex Iove rectae novit lances iustitiae.* Et *Ἀφαυροῦ*, infirmi.

Ἀφάψαι. προσκολλῆσαι.

Ἀφ᾽ αἵματος. τουτέστι συγγενῶν. Ὁ δὲ συχνοὺς ἐφόνευσεν· ἐφείδετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ᾽ αἵματος.

Ἀφαίρεμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. Καὶ Ἀφαίρεσις Ὑπερίδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει.

Ἀφαιρεῖν κροκύδας. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἴ τις κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

Καὶ ἀφαιρεῖ ὠτὸς ἢ ῥινός· Ἀττικῶς ἡ σύνταξις.

Ἀφαῖς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.

[Ἀφεδρείας. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος, εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας.]

Ἀφ᾽ ἑδρῶν. ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. ἕδραι γὰρ λέγονται αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια. ἔστι δὲ καὶ εὐθεῖα ὁ ἀφεδρών, καὶ σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον.

[Ὅτι ὁ ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα.]

Ἀφεκτέον. γενικῇ.

---

1. προσκολλῆσαι] προκολλῆσαι Lex. Seg. p. 469. Vid. supra v. Ἁφάπτειν. 2. Ἀφ᾽ αἵματος] Sic locutus est Soph. Oed. Col. 236. [245.] ubi v. Schol. *Toup.* MS. Addas Eurip. Alc. 509. 4. Ἀφαίρεμα] Vox Graecorum Antiqui Foederis interpretum. *Hemst.* Iosephus p. 708. Gronov. Decret. Asiat. p. 6. *Toup.* MS. Sic Hesychius et Zon. p. 354. (coll. p. 356.) ἀνάθημα Lex. Seg. p. 468. Καὶ Ἀφαίρεσις] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. *Küst.* Lex. Seg. p. 468. ubi MS. Ὑπερείδης. Vide Meier. de bon. damn. p. 100. et de lite Att. p. 395. sq. Ceterum εἰς om. *V. ἀφαιρεῖν εἰς ἐλευθερίαν dixit etiam Lucianus Paras. 48. 6. ἐπὶ τῶν πάντα] Genus hoc adulationis Graeci vocabant κροκύλεγμον. Hesychius: Κροκύλεγμος, τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκίδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Egregie huc facit locus apud Theophrastum in *Characteribus* cap. περὶ κολακείας, ubi inter notas adulatoris etiam haec memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Vide ibi Casaubonum. *Küst.* 7. Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολ.] Locus hic Aristophanis hodie non extat. *Küst.* Fragm. 360. Εἴ τίς σε scribi iussit Porson. praef. ad Hecub. p. XLI. 9. κροκίδας] κροκύδας hic et in lemmate A. B. C. V. E. Med. Lex. Seg. p. 468. coll. Phrynich. p. 4. de quo tradidit Bast. Addendis in Gregor. p. 903. Ἀφαιρεῖ C. in gl. capite Ἀφαιροῖν *V. 11. Ἀττικῇ] Ἀττικῶς A. V. C. Med. Id recepi; quod si codices etiam ἡ nescirent, manifestius appareret σύνταξις ab lectoribus in marginem fuisse coniectum. Continuo delevi glossam item syntacticam: Ἀφαιροῦμαι. γενικῇ· ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ τὸ φρονεῖν ὑπὸ ἐξουσίας ἀφῃρημένος. Eam om. A. V. C. post Ἀφεδρείας exhibent B. E. Mox: ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere praestat, ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ αἰτ. *Küst.* ἔστι δὲ om. E. ἔτι δὲ καὶ Koenius in Gregor. p. 95.

1. Ἁφαῖς] ἢ χερσὶν om. Hesychius et Lex. Seg. p. 468. Referunt ad locum II. Sam. 7, 14. Vid. Schleusneri Lex. Vet. Test. 2. Ἀφεδρείας] Perperam hunc locum intellexit Camerarius Utr. ling. comment. p. 393. *Hemst.* Addit Gaisfordus H. Steph. Thes. T. I. p. 1083. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος] Integrum locum Damascii, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Photius cod. CCXLII. p. 1049. et Suidas infra v. Διαγνώμων et v. Ἡραΐσκος. *Küst.* Glossam istam ex altero utro loco confectam esse cum nudum ἀφεδρείας arguat, tum probat ὁ γοῦν Ἡραΐσκος utcunque conglutinatum, cum ordine suo perscriptum sit εἰ γοῦν. Quam cum *V. etiam ignoret, interim eam notavi. αἴσθοιτο] ἀνσέοιτο A. 7. αἱ σέλλαι] Est vox Latina, significans locum, ubi (sit honos auribus) alvum exoneramus. Vide Casaubonum in Charact. Theophr. p. 270. *Küst.* Hinc olim fluxerat gl. Ἕδραι. σελλάρια, σωτήρια] Sic recte habent duo MSS. Parisienses. In prioribus vero editt. non solum signum distinctionis, post σελλάρια ponendum, omissum est, sed etiam pro σωτήρια male legitur σωτηρία, accentu in penultimam translato: quae παραδιόρθωσις procul dubio profecta est ab illis, qui ignorabant, quid σωτήρια hic apud Suidam significaret. Portum nihil hic vidisse versio eius ostendit, quae ita se habet: *Ἕδραι enim dicuntur sellae: unde dicta sellaria salus.* Addit deinde: *Sic fortasse dicta salus, quam quis insidens equo sellam habenti adeptus est.* Sed hanc interpretationem et coniecturam a veritate et mente Suidae alienissimam esse iamdudum monuit Reinesius Var. Lectt. lib. III. c. 7. qui recte ibidem observat, σωτήρια hic apud Suidam significare *latrinam* vel *foricam*. Ad hoc probandum adducit elegans epigramma Agathiae, in foricam urbis Smyrnae compositum, quod extat Anthol. lib. IV. c. 28. p. 510. cum hoc lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ. Ipsum epigramma tale est: *Ἠῶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολύολβος ἑδωδὴ Ἐνθάδε κρινομένη, τὴν πρὶν ὅλεσσε χάριν. Οἱ γὰρ φασσιανοί τε καὶ ἰχθύες, αὖ θ᾽ ὑπὲρ ἴγδιν Τρίμμες, ἥ τε τόση βρώματος ἐξαπάτη, Γίγνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποσσεύει δ᾽ ἄρα γαστὴρ Ὀππόσα πεινάλῃ δέξατο λαυκανίῃ. Ὀψὲ δὲ γιγνώσκει τις, ὅτ᾽ ἄφρονα μῆτιν ἀείρων, Χρυσοῦ τοσσατίου τὴν κόνιν ἐπρίατο.* Id est, interprete Reinesio: *Omnis hominum luxus et caro emptus cibus hic secernitur, et priorem perdidit gratiam. Phasiani enim, et pisces, et trita mortario* [aromata], *et tantae ferculorum fraudes hic fiunt stercus. Expellit autem venter, quicquid famelica gula suscepit. Sed sero quis agnoscit, quod stulto consilio sordes tanto auro emerit.* Satis manifestum est, in hoc epigrammate de forica sive cloaca agi. Ceterum non tantum foricae urbis Smyrnae appellabantur σωτήρια, nec ad eas Suidas peculiariter hic respexit, ut idem Reinesius loco laudato existimat; sed appellatio ista omnibus latrinis communis erat, ut satis patet ex loco illo Constantini Acropolitae, quem citat Ducangius in glossario Graeco: Ὅλην τὴν λαύραν περιελθέτω, καὶ τὰ τῶν οἰκιδίων, ἃ δὴ καλοῦμεν σωτήρια, σαρωσάτω τὰ λύματα. i. e. *Totum monasterium obeat, et latrinarum, quas σωτήρια vocamus, sordes everrat.* Ioannes Hierosolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν διελθὼν τὴν τῆς λαύρας περιοχήν, καὶ δι᾽ ἑαυτοῦ ἐκκαθᾶραι τὰ ἐν ταῖς κέλλαις τῶν μοναχῶν τῶν ῥυπισμάτων οἰκίδια. *Küst.* σωτήρια etiam Lex. Seg. p. 469. et Hesychius. 9. περὶ] παρὰ B. E. 10. λουτρὼν] λυτρὼν A. Med. λυτρώνων B. E. Ὅτι — βάρβαρα om. V. Integriorem habet observationem v. Ἀπόπατον, partem glossa pristina Λουτρόν, nec dubium quin mala manus intulerit.

Ἀφάψαι. Agglutinare. Ἀφ᾽ αἵματος. Consanguinei. *Ille vero multos interfecit, et ne consanguineis quidem pepercit.* Ἀφαίρεμα. Donarium, donum, munus. Et Ἀφαίρεσιν Hyperides peculiariter vocat assertionem in libertatem. Ἀφαιρεῖν κροκύδας. *Floccos ex vestibus legere.* dicitur de iis qui omnia assentandi gratia faciunt. proverbio hoc cum aliis usi sunt, tum Aristophanes: *Si quis tibi praesens assentatur, et floccos ex vestibus legit.* Et ἀφαιρεῖ ὠτὸς vel ῥινός, Attica est constructio. Ἀφαῖς. ICtibus. vel manibus. [Ἀφεδρείας. *Heraiscus igitur si mulierem impuram audisset loquentem, confestim capite dolebat, et hoc argumento cognoscebat illam laborare menstruis.*] Ἀφ᾽ ἑδρῶν. A sellis. ἕδραι enim dicuntur sellae, latrinae, foricae. dicitur etiam in casu recto ἀφεδρών, quod podicem significat. Ἀφεκτέον. Genitivo iungitur.

Ἀφελές. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφελές, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ χρήσιμον, ὡς δεῖ πρότερον ἀποσοβεῖν τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα τὸ μέλι σχολαίτερον ἀναιρεῖσθαι.

303 Ἀφέλεια. Δαμάσκιός φησιν ὡς Ἰσίδωρος πρὸς τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως καὶ ἀπεδέχετο· ὥστε καὶ εὐθύγλωττος εἶναι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ προσποιούμενον. Καὶ Ἀφελὴς ἐπὶ τοῦ ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, ἢ μέγας καὶ ἀνεπικώλυτος. καὶ Ἀφελὲς ὁμοίως.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσιπύγου. Καί· Τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν. Καὶ Ἀφελῶν πεδίων. Ἀριστοφάνης περὶ Κρατίνου·

Ὃς πολλῷ ῥεύσας πότ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, [καὶ τῆς στάσεως παρασύρων,
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους·
ᾄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συ- κοπέδιλε,
καί, Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτούσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς·
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.]

τουτέστιν, εὐδοκιμήσας πολλάκις. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ, λέγων·

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος·
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν τῇ φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι;
εἰ μήγε ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
κατακλύσει τοῖς στόμασιν.

Ἀφέλης. αὐθυπότακτον. Καὶ Ἀφέλωνται, αἰτιατικῇ.

---

1. Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφ.] Apud Agathiam lib. III. p. 78. unde locus iste depromptus est, sic legitur: *Τοιγάρτοι ἐκεῖνος θαμὰ ἐπεφθέγγετο παροιμιῶδές τι, βαρβαρικὸν μὲν καὶ ἀφελὲς* etc. Vide etiam infra v. *Σχολαίτερον*, ubi fragmentum hoc repetitur, et pro ἐπεφθέγγετο rectius legitur ἀπεφθέγγετο. *Küst.* In Agath. III, 6. quod male legebatur ἀσφαλές, nunc e Suida cum optimis libris correctum est. 2. *καὶ χρήσιμον*] καὶ om. A. B. V. E. Med. 4. *αἱρεῖσθαι* inferior glossa. 5. Ἀφέλεια — *προσποιούμενον*] Post v. Ἀφεπύσαι praebent A. V. C. Itaque hanc quoque glossam ab interpolatione licet profectam opinari. *Δαμάσκιός φησιν*] Idem fragmentum Damascii legitur etiam in Collectaneis Photii p. 1032. ut Pearsonus observavit. *Küst.* *Καὶ Δαμ.* Med. *καὶ Δαμι* *V. Novissimorum partes tenent vv. *Εὐθύγλωττος* et *Προσποιεῖται*. 9. *καὶ Ἀφελὴς*] Haec e Schol. Aristoph. Equ. 524. ducta sunt. 11. *Μισῶ τὴν*] Versus Rufini XXXV, 1. Anthol. Pal. V, 42. Qui olim repetebatur in v. *Μισῶ*. *λίην* Schol. 12. *δοσιπύγου*] *δοσιπύρου* V. C. Scribe *δωσιπόγου*: quod plane confirmat glossa nunc sublata *Δωσίπυγος*. *Καὶ τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν.*] Haec sunt verba Marci Antonini I, 7. Leguntur etiam apud Schol. Aristoph. Equ. 524. unde descripsit Suidas. *Küst.* Distinxi post *καί*. 14. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 529 — 538. Ubi *ἀφελῶν πεδίων* erudite, sed praeter rem interpretatur Ruhnk. in Tim. p. 270. *περὶ Κρατίνου*] *περικρατος* A. *περὶ κράτητος* B. E. *παρὰ Κράτητι* V. C. 15. *πότ' ἐπαίνῳ*] *ποτ'* om. A. B. C. V. E. Med. *ἐπαίρω* *V. 16. *καὶ τῆς στάσεως*] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. eaque ut inutilia Küsterus viderat esse circumscribenda. „Verba haec (inquit) uncis inclusa in versione praetermisi, quoniam nihil ad vocem *ἀφελὴς* faciunt, sed prorsus supervacanea sunt, et absque iudicio ex modo laudato loco Aristophanis huc translata." Lex. Seg. p. 470. subiecit tantum haec, *καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν*. 20. *ξυμποσίῳ*] *συμποσίοις* A. B. E. Med. *Δωροῖ*] *δορυ* A. *δόρου* E m. sec. Mox *νῦν δ' ἡμεῖς* E. Med.

3. *παραληροῦντε τ'* Med. 5. *τοῦ τόνου*] *τούτου* A. B. *τούτ'* Med. Mox *οὐκέτ' ὄντος* A. B. E. Med. 9. *αὖον* om. A. B. E. Med. Tum *ἀπολωλός* A. 11. *χρῇ*] *χρῆν* A. B. E. Med. 13. *Κρατῖνος*] *Κράτης* A. B. E. 14. *Πιτύνῃ*] *Πυτίνῃ* A. B. E. 15. *Ἄναξ Ἄπολλον*] Versus hi apud Scholiastam Aristoph. in Equit. ibid. emendatius sic leguntur: *Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων Καναχῶσι* (malim *καναχοῦσι*) *πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα. Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμί σοι; Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.* Tres priores versus citat etiam Tzetzes Chil. VIII. c. 184. Vide etiam infra v. *Δωδεκάκρουνος*. *Küst.* 16. *καναχοῦσι*] *καναχῶσι* B. E. Mox lege *δωδεκάκρουνον τὸ στόμα*. 17. *εἴποιμι*] *εἴπη μοι* B. *εἴποι μοι* E. 18. *αὐτοῦ*] *τις αὐτοῦ* B. E. Med. *τις* E. 20. *Ἀφέλης*] Hanc gl. om. Küsterus. *αἰτιατικῇ* om. *V.

Ἀφελές. Ille vero proverbiale quoddam dictum, barbaricum illud quidem et simplex, efficax tamen et utile usurpabat, abigendas prius esse apes, et deinde mel per otium tollendum. *Ἀφέλεια.* Simplicitas. Damascius tradit, *Isidorum non solum simplicitatis, sed etiam veracitatis admodum studiosum fuisse, adeo ut apertius loqueretur quam par esset, et nihil prorsus simulati in se haberet.* Et *Ἀφελής*, sanus, integer; vel magnus, et quem nemo impedit. item *ἀφελές. Odi simplicem, odi etiam pudicam nimis.* ubi dicitur de muliere simplicissima, quae facile sui copiam praebeat. Et: *Epistolas simplici stilo scribere.* Et *Ἀφελῶν πεδίων.* Aristophanes de Cratino inquit: *Qui multa olim fluens cum laude per planos campos ferebatur.* hoc est, qui saepe plausum meruit. Cratinus enim se ipse in *Pytine* laudavit dicens: *Rex Apollo, quantum verborum flumen! personant oris perennes et uberrimi fontes. Ilissus flurius in faucibus. quid dicam tibi? nisi enim quis eius os obturaverit, omnia inundabit poematis.* *Ἀφέλης.* Unus e subiunctivis absolutis. Et *Ἀφέλωνται*, cum accusativo.

Ἀφελχθείη. κωλυθείη. Ξυμβουλεύειν ἐδόκει, εἴ ποι ἀφελχθείη τῆς ὁρμῆς ταύτης.

Ἄφεμα. Ὧν καὶ τὸ ἄφεμα μετὰ ῥώμης ἦν.

Ἀφέμενον. ἀποστάντα, ἀντιλέγοντα.

Ἄφενας. πλούσιος. τὸ ἄφενος οὐδετέρως.

Ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. παρὰ Ὑπερίδῃ.

Ἀφέξει. ἀποκωλύσει, ἀποστήσει. Καὶ Ἀφέξομαι, παύσομαι, ἀποστήσομαι.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. αὐθυπότακτον.

304 Ἀφερπύσαι. βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν. ἐκ τούτου δὲ τὴν ἧσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν δηλοῖ. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἀφερπύσαι.

Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τοῦτον. τουτέστιν, ἀπὸ κανόνων. βαλβὶς γὰρ ἡ ἄφεσις τῶν δρόμων.

Ἄφεσθαι. ἀποσχέσθαι.

Ἀφ' ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. Καὶ Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. Ἀφ' ἑστίας μυούμενος. Ἀθηναῖος ἦν.

Ἀφέται. τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου τὸ πρῶτον ἐδυστύχησε διὰ λιμένων ἀνεπιτηδειότητα. ὅθεν τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσιν. χρήσας δ' ἦν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν. εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν.

Ἀφετηρία. ἀρχή, θύρα τοῦ ἱπποδρομίου. Ἀφετήρια δὲ ὄργανα, τὰ πολιορκητικά. Τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα διίστησιν ἐπὶ τοῦ τείχους.

Ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.

Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. Ἀριστοφάνης· ἀντὶ τοῦ φλογισθείς.

Ἀφειδήσας. Ἀμελήσας. Καὶ τὸν τρόπον ἀφειδεστάτω ἦστην καὶ φονικωτάτω. Καὶ Ἀφειδία, καρτερία. Καὶ Ἀφειδῶς, ἀπρομηθεύτως,

---

1. Zon. p. 357. 2. εἴ πη] εἴ ποι dedi cum A. B. E. C. *V. id est, *in aliam partem.* 4. Ἀφέμενον. γενικῇ. ἀναχωρήσαντα, ἀποστ.] γεν. ἀναχωρήσαντα delevi cum V. C. Lex. Seg. p. 469. et Hesychio. Quae quo pertineant, docet Lex. de Syntaxi p. 123. γενικῇ. καταλείψαντα ἢ ἀναχωρήσαντα E. 5. πλούσιος] Legendum est πλοῦτος, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Sic B m. s. 6. Ἀφέντες] Vide paulo inferius v. Ἀφείς. *Küst.* Addit Gaisf. aptissimum locum Eustathii in Od. ε. p. 1534. Recte Hemsterhusius Append. in Lucian. p. 54. proverbium explicavit: „*necessaria e manu dimittens in minus utilibus occupatus est.*" 8. παρὰ Ὑπερίδῃ om. *V. 9. Ἀφέξει] Lex. Seg. p. 469. Ἀφέξομαι Gaisf. referebat ad Od. τ'. 489. praeeunte Albertio in Hesychium. Continuo glossam delevimus, ex v. Ἀφεῖκα repetitam, auctoribus V. C. Ἀφέωκα. Δώριον. Ἀφεῖκα δὲ τὸ Ἀττικόν. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος. Ubi Δωρικὸν libri praeter A. 11. Ἀφέωνταί] Matth. IX, 2. *Küst.* αὐθυπότακτον] Immo potius ὁριστικὸς παρακείμενος. Vide Etymologum v. Ἀφέωκα. *Küst.* Glossa perperam inventa. 13. Ἀφερπύσαι. βαδίσαι] Ex Schol. Aristoph. Plut. 675. Decerpsit Zon. p. 357. 14. ἐπὶ τὴν] τὴν om. V. C. 16. ἀφερπύσαι] Apud Aristophanem loco laudato rectius legitur ἐφερπύσαι. *Küst.* Et sic E. 17. Ἄφες ἀπὸ] Haec sunt verba Aristophanis Equit. 1156. ubi pro τοῦτο rectius legitur τουτονί. *Küst.* Vide vv. Ἀπὸ βαλβίδος et Ἀπὸ γραμμῆς. 18. τῶν δρόμων] Malim τῶν δρομέων, ut apud Etymologum v. Βαλβίς. *Küst.*

1. Ἄφεσθαι] Lex. Seg. p. 469. et Hesych. 2. Ἀφ' ἑστίας] Lex. Seg. p. 469. Schol. Aristoph. Vesp. 842. et Hesychius. Proverbium satis vulgare, de quo praeter alios dixerunt Ruhnk. in Schol. Plat. p. 326. et Wytt. in Plut. T. VI. p. 642. 3. Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι] Vide Harpocrationem, qui Ὁ ἀφ' ἑ. Accedant Arsen. p. 86. et Lex. Rhet. p. 204. Explicuerunt formulam Cuperus in Burm. Syll. Epist. T. II. p. 729. et Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 445. 5. Ἀθήνησιν] Potius Μαγνησίας. Sed multa inepte confundit grammaticus, ut Herodotum VII, 188 — 193. conferenti patebit. *Gaisf.* Tetigit Küsterus: „Historiam narrat Herodotus lib. VII. qui omnino cum hoc loco Suidae conferendus est." Dicendum fuit τόπος Θεσσαλίας. Zon. p. 351. ἐν Ἀθήναις. 9. εἶναι δὲ συγγενὴς] Vide infra v. Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. *Küst.* 11. Ἀφετηρία. ἀρχή] Vide omnino Salmasium in Plin. Exercitt. p. 648. qui pro ἀρχὴ θύρα hic apud Suidam ex Eudemo reponendum monet ἀρχέθυρα: quod interpretatur *limina et primae fores.* *Küst.* Dion. Halic. II. p. 270. Simocatta p. 47. Synes. Ep. p. 245. *Toup.* MS. ἱπποδρόμου] ἱπποδρομίου A. C. *V. Lex. Seg. p. 469. Zon. p. 353. 14. Ἄφευε τῶν φασήλων] Haec sunt verba Aristoph. in Pac. 1144. (1136.) sed ubi pro ἄφευε legitur ἄφανε. *Küst.* Recurrit versus in gl. Φάσηλις. 15. Ἀφευθεὶς] Respicit fortasse Thesmoph. 244. Vide infra v. Δελφάκιον. *Gaisf.* 17. Ἀφειδήσας] Lex. Seg. p. 469. γενικῇ quod subsequebatur delevi cum *V. 18. ἀφειδεστάτω] Vid. Ἐπιθήξας. *Hemst.* φονικωτάτω] φοινικωτάτω V. C. φονικοτάτω Med. Ἀφειδία] Lex. Seg. p. 469.

Ἀφελχθείη. Prohibeatur. *Consulere ipsi visum est, si forte ab hoc impetu revocari posset.* Ἄφεμα. *Quorum ipsa eiaculatio violenta erat.* Ἀφέμενον. Abscedentem, contradicentem. Ἄφενος. Divitiae. dicitur ἄφενος genere neutro. Ἀφέντες τὴν ὑπ. *Omisso fune antennae pedem veli sectantur.* dicit Hyperides de iis qui necessariis omissis supervacanea praeferunt. Ἀφέξει. Prohibebit, amovebit. Et Ἀφέξομαι, abstinebo, cessabo. Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμ. *Remissa tibi sunt peccata tua.* Subiunctivus. Ἀφερπύσαι. Suspenso gradu ire. per metaphoram a reptilibus ductam. Aristophanes *Pluto*: *Ad quam vehementer cupiebam adrepere.* significat clandestinum furtum, quo cupiebat ollam surripere. Ἄφες ἀπὸ βαλβ. *Emitte ex carceribus et me et istum.* βαλβὶς significat locum, unde cursus initium fiebat. Ἄφεσθαι. Abstinuisse. Ἀφ' ἑστίας. A domo. Et Ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. *Qui ab ara primum initiabatur, Atheniensis erat.* Ἀφέται. Aphetae, locus Thessaliae, ubi classis Xerxis primam cladem accepit, propter portus minus commodos. hinc Boreas Atheniensium in bellis socius fuisse creditur. oraculum enim redditum fuerat Atheniensibus, ut sacrificarent vento cognato, qui dicitur esse Boreas, propter Orithyiam. Ἀφετηρία. Initium, carceres in Circo. Ἀφετήρια ὄργανα vero sunt machinae bellicae, quibus in obsidionibus utuntur. *Et machinas bellicas per muros disposuit.* Ἄφευε τῶν φασ. *Torre, mulier, phaselorum tres choenices.* Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. *Ustus podicem.* Aristophanes. Ἀφειδήσας. Qui nullam rationem habet. *Ingenio erant acerbissimo et crudelissimo.* Et Ἀφειδία, tolerantia. Et Ἀφειδῶς, inconsulto, te-

ἀβούλως. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ νεώτατος ὢν καὶ οὔπω ἐντελῶς τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχειν καὶ ἐγκαθείργειν δυνάμενος, ἀλλὰ πλέον τοῦ προμηθοῦς καὶ βεβηκότος τῷ φιλοδοξοῦντι τοῦ τρόπου πέρα τοῦ μετρίου ἐγκείμενος, ἀφειδῶς ἐπήει τοῖς πολεμίοις.

Ἀφεῖκα. τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα Δώριον. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφείλετο. ἥρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλαιτο διὰ διφθόγγου.

Ἀφεῖνται. προΐενται, ἠμέληνται.

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴ[ακες] ἀφεῖνται.

Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεὶς ἐστιν, ὅταν ἀπολύσῃ τις τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα
395 ἀποστῆναι, καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀφίησί τις μόνων ἐκείνων ὧν ἐγκαλεῖ· ἀπαλλάττει δέ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ ὑπολίπηται αὐτῷ λόγον πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο παρὰ τῷ Δημοσθένει.

Καὶ παροιμία· Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει. ἡ παροιμία παρὰ Ὑπερίδῃ· ἐπὶ τῶν παρέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑπέραι δ' εἰσὶ ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας.

Καὶ Ἀφεῖσθαι παίζειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀργούντων καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων· μάλιστα δὲ ἐπὶ παίδων ἀφειμένων παίζειν.

Ἀφή. χροιὰ λέπρας. λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις, καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. γηράσαντι, ὑπερβεβηκότι τὴν ἥβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

Ἀφηλικέστερος. Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν· τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρα τέθεικεν. Ἀρριανός· Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοῖς μέλλον, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκείνου προ-

---

1. Ὁ δὲ νεώτερος] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. V. (23.) p. 169. *Küst.* νεώτερος] νεώτατος dedi cum A. V. C. et Agathia. οὔπω] οὔτως B. E. 2. ἐγκατείργειν Agath. 4. βεβηκότος] ἐμβεβηκότος V. C. 5. ἐπήει] ἐποίει A. 6. Ἀφεῖκα] Ἀφῆκα V. C. et E m. sec. Ἀφείκατο Ἀττικῶς Lex. Seg. p. 470. ubi mox Δωρικόν. Cf. quae supra extiterat gl. Ἀφέωκα. 8. Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασε] Ut tautologia loci huius evitetur, legendum est, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν, ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλετο, ἄνευ διφθόγγου. Vel, ut Porto placet, Ἀφέλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλετο διὰ διφθόγγου. *Küst.* αἰτιατικῇ sustuli cum *V. C. Supra Ἀφήλετο B. E. Tum ἀντὶ τοῦ ἥρπασεν E. δὲ καὶ] δὲ αῑ α om. A. 9. ἀφελλατο] ἀφελῆ, A. ἀφείλετο E. ἀφείλαιτο MS. nescio quis Nunnesii, vid. Lobeck. in Phrynich. p. 183. Equidem non dubito quin abiecto librariorum (si quidem his v. Ἀφεῖκα et similes verbi formae obversabantur, cf. Zon. p. 357.) an lectorum additamento διὰ διφθόγγου reponendum sit ἀφείλατο. Cf. Zonaram in infima pag. 357. 11. οἱ ἀφεῖνται] F. οἴακες ἀφεῖνται. Plutarch. Arato p. 1044. ὥσπερ κυβερνήτην ἀφέντα καὶ προϊέμενον ἑτέρῳ τοὺς οἴακας. Haec scripseram, cum incidi in Epigr. Anthol. VII. p. 612. ubi ita legitur prout emendaveram. Quin et leg. ibi ἐποψόμεθα. Sic Themist. p. 12. ed. Hard. ηδάλια τῆς διανοίας. Schol. Eurip. Phoen. 75. ubi l. πάντων φ. τ. οἴακας. *Toup.* I. p. 93. Versus Meleagri LXVII, 3. Anthol. Pal. V, 190. 13. Ἀφεὶς] Sic Harpocratio, partim cum Lex. Seg. p. 202. et 469. 14. τίς τινα] τινα om. A. B. *V. C. E. et Lex. Seg. glossa posterior, τίς om. optimi Harp. libri. 15. αὐτῷ] τινι E. 18. μόνον] μόνων A. B. E. C. et Pal. Harp. 19. μηδὲ] μὴ V. C. δὲ μὴ Harp. Pal. ἑαυτῷ] αὐτῷ A. B. E. C. V. Med. et Harp. Pal. Scripsi αὐτῷ.

1. Δημοσθένης] Pro Phorm. princ., coll. p. 952. 3. Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν] Ex eodem Harpocratione. Vide supra v. Ἀφέντες τὴν ὑπέραν. 4. παριέντων] παρέντων dedi cum A. Harp. Pal. et Cram. Anecd. II. p. 491. παρόντων V. C. παριόντων B. E. et Arsenius p. 86. 6. εἰσὶν Edd. 7. μετάγεται] μετάγε A. 8. Ἀφεῖσθαι παίζειν] Lex. Seg. p. 469. 11. Ἀφή. χροιὰ λέπρας] Vox ista eo sensu frequens est apud LXX. Interpretes Levit. XIII. *Küst.* Lex. Seg. p. 470. cf. Zon. p. 353. Sub glossae finem cum V. C. delevi, ἔστιν ἐν τῷ Αἴσθησις (Αἰσθήσεις Gaisf.), quae habet A. in marg. ε in fine praebent B. E. 14. νεότητα] ἡλικίαν Lex. Seg. p. 470. Cf. Phrynich. Seg. p. 3. Continuo Gaisfordus revocavit, Ἀφηγοῦμαι. γενικῇ: quam glossam om. cum A. Küsterus. Silet Gronovius. 15. Ἀφηλικέστερος] Iulian. p. 358. *Toup.* MS. Utitur etiam Dio XXXVI. extr. *Reines.* Ὁ δὲ Καῖσαρ] Sumpta haec ex Dion. Cass. LIII, 26. uberiore narratione monuit Gaisf. 17. θέατρον] θέατρα A. *V. C. θέας τινὰς Dio. 19. μέλον] μέλλον A. E. V. C. Med. Locus aperte mendosus: nam si quis vel salebras illas structurae ἐπιτροπεύσειν αὐτοῖς μέλον se superaturum opinetur, remanet tamen oratio perversissima, ὑπὸ τῶν ἐκείνου προσχήματι. Ubi emendatio in promptu posita, ὑπὸ τῷ ἐκ. προσχήματι: sed incertum, utrum in locum ἐκείνου irrepserit; quamquam supra si ferimus, poni debuit etiam ἀφήλικος ὄντος. In praegressis quidem sine dubitatione refingendum videtur, ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοὶ ἔμελλον: quod nihil recedit ab litterarum vestigiis *AYTOICMEAAON*. Interim restitui μέλλον.

---

mere. Agathias: *Ille cum esset iuvenis, necdum impetum animi penitus coercere et refrenare nosset, sed gloriae cupiditati, cui supra modum addictus erat, magis obsequeretur, quam prudentiae et consilio, hostes audacter aggressus est.* Ἀφεῖκα. Atticum. Ἀφέωκα vero Doricum, quamvis etiam Iones eo usi sint, ut Herodotus. Ἀφείλετο. Abstulit, avellit. dicitur etiam ἀφελλατο, [cum diphthongo.] Ἀφεῖνται. Proiiciuntur, negliguntur. *Quo feror? ubivis autem gubernacula mentis perierunt.* Ἀφεὶς et ἀπαλλάξας differunt. illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quae obiecerat, accusare desinit, ἀπαλλάξας vero, cum quis accusatori persuadet, ut ab accusatione desistat. Demosthenes et Isaeus. Potest etiam sic dici: ἀφίησι quis ea tantum crimina, quorum alterum accusat, ἀπαλλάττει vero, qui nullam prorsus criminationem adversus reum sibi relinquit. id quod ipsum extat apud Demosthenem. Et proverbium apud Hyperidem: *Omisso fune antennae pedem veli sectatur.* dicitur de iis qui seria omittentes rebus levibus et supervacaneis immorantur. ὑπέραι autem vocantur funes nautici, quibus antennae circumaguntur. Et Ἀφεῖσθαι παίζειν dicitur in iis qui diebus festis otiantur, et ludendo animum relaxant; praecipue vero de pueris, quibus ludendi potestas facta est. Ἀφή. Color leprae. sic etiam dicitur contrectatio, et ipse sensus tactus. Ἀφηβηκότι. Illi qui consenuit, qui pubertatem, sive iuventutem praeteriit. Ἀφηλικέστερος. *Caesar autem militibus natu grandioribus missionem dedit; illis vero qui militari erant aetate, theatrum exstruxit.* Arrianus: *Nam et impuberis illius tutelam erant administraturi, et sub illo praetextu*

σχήματι πᾶν ὅ,τιπερ καθ' ἡδονὴν σφίσι πράξειν ἐς τοὺς ὑπηκόους. Καὶ αὖθις· Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον. Καὶ Ἀφήλικα, τὸν πρεσβύτην. τινὲς δὲ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παιδός· ὅπερ δεῖ φυλάττεσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου λέγεται.

[Ἄφημος. ἀπευθής.]

Ἀφηνιαστής. ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος. Οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας· ἐβουλήθησαν δὲ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά. τὴν γοῦν εἰκόνα Φιλίππου, ὡς ἀνάθημα κειμένην, κατέσπασαν.

Ἀφήτορος. οὐ κοινότερον, ἀλλὰ τοῦ Πυθίου· οἷον ὁμοφήτορος· διὰ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησμῳδουμένοις.

Ἄφῑγμαι. παραγέγονα. Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ὁ δὲ ὄναρ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, καὶ ἠντιβόλει ῥυόμενος τὴν πήρωσιν τῆς ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. ἀνῃρέθη γοῦν μετὰ τοσαύτας ἡμέρας.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. Εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρυμάτων.

[Ἀφίεμαι. γενικῇ, ἐπὶ τῶν παθητικῶν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, δοτικῇ. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις.]

Ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία· κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. λέγεται δέ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος. 396

Ἀφιζάνει. ἀπανίσταται τῆς καθέδρας.

Ἄφιει. ἀπέπεμπεν.

Ἄφίημι. δοτικῇ. καὶ μετὰ αἰτιατικῆς· Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας.

Ἀφίκετο. ἐλήλυθεν, ἦλθεν. Ὁ δὲ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην, ἥπερ ἔμελλον εἰς-

---

2. *Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν*] *τὴν μὲν νεανίας, τὴν* C. 4. *ἐπὶ τοῦ*] *καὶ ἐπὶ τῶν* C. *καὶ ἐπὶ τὸν* *V. *παῖδα* V. C. De praecepto grammaticorum vide Lobeck. in Phryn. p. 84. Memoravit Zon. p. 351. *τῆς ἐνν.*] *ἐπὶ τῆς ἐνν.* B. E. 6. *πρεσβύτου*] *πρεσβυτέρου* A. *V. C. E. Lex. Seg. p. 470. 7. *Ἄφημος*] In prioribus editt. male legitur *ἄφηβος*: cuius loco scribendum esse *ἄφημος* non solum ex serie litterarum patet, sed etiam ex iis, quae leguntur apud Suidam supra v. *Ἀπευθέες*. *Küst.* Deest gl. V. C. Statim praebent B. E. cum Edd. vett. *Ἀφηνιάζω. αἰτιατικῇ. Ἀφηρημένος. αἰτιατικῇ.* 8. *Ἀφηνιαστής*] Lex. Seg. p. 470. Vid. Alb. in Hesychium. 9. *μὲν αὐτόν*] Legendum potius est, *οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτοῦ τῆς φιλ. Küst.* Videntur quaedam desiderari. Verbi autem *ἀφηνιάζειν* usum satis tradiderunt Pierson. in Moerin p. 34. et Hasius in Leon. Diac. p. 241. additque nonnihil Wernsdorfius in Himer. p. 719. Genitivi structuram praebet etiam v. *Μένανδρος Προτίκτῳ*. Mox *ἐβουλεύθησαν* C. 10. *διαμαρτύρεσθαι*] *διαμαρτύρασθαι* A. B. C. E. V. 11. *ὡς* non satisfacit; licetque *θεοῖς* vel similem deorum significationem odorari. 13. *Ἀφήτορος*] Est epithetum Apollinis apud Homerum Il. *ί*. 404. ubi brevis Scholiasta vocabulum hoc sic exponit: *Ἀφήτορος, τοῦ Ἀπόλλωνος. ἤτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ. ἢ τοξικοῦ· ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. Küst.* Similiter Apollon. Lex. p. 184. Suidas gl. ex Schol. Veneto descripsit. 15. Mox cum A. *V. C. delevi gl. *Ἀφιᾶσι. καταλιμπάνουσιν.* 16. *Ἄφῑγμαι*] Lex. Seg. p. 471. *Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. οὐδὲ ἐψεύσατο*] Verba haec coniungenda sunt cum fragmento, quod proxime sequitur, quoniam non solum ex eodem auctore deprompta sunt, sed etiam de eadem omnino re concepta esse cuilibet facile patet. *Küst.* Recte. Sed praescriptionem istam *καὶ αὖθις* nisi temere putamus irrepsisse, prior quispiam locus similitudine verborum oblitteratus est. Nunc *οὐδὲ ἐψεύσατο* necesse est ante *ἀνῃρέθη* reponantur.

1. *δεόμενος*] *ῥυόμενος* A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 85.) 4. *Εὐθὺς*] Ex Diodori Exc. Legatt. p. 628. monente Wesselingio. *Toup.* MS. Oratio scriptoris satis accisa. 5. *πρεσβύτατοι*] *πρεσβύτεροι* E pr. 6. *κατὰ τὴν πόλιν*] *κατὰ πόλιν* A. B. V. C. Med. Praestat tamen vulgata Diodori scriptura. 7. *Ἀφίεμαι*] V. Boisson. Anecd. II. p. 350. Glossam quam *V. ignorat notavi. 8. *Ὡς καὶ ἡμ.*] Ex Matthaei Eu. VI, 12. 10. *Ἀφ' ἱερᾶς*] Vid. annotatt. in Hesychium, quosque locos congessit Wytt. in Plut. T. VII. p. 277. Cf. Arsen. p. 86. et Diogenian. III, 36. Mox *γράμμη* A. Sub finem cum V. C. delevi: *ζήτει ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.* Habet A. in marg. 13. *Ἀφιζάνει*] Zon. p. 358. 14. *Ἄφιει*] Lex. Seg. p. 471. Pertinet ad Il. *ά*. 25. Hanc glossam v. *Ἀφιζάνει* praemisit *V. 15. Integram de his structuris observationem praebet Etym. Gud. p. 589. Neque vero glossam superiore *Ἀφίεμαι* tutiorem duco. *Ἄν τινων*] Eu. Ioan. XX, 23. Continuo Gaisf. revocavit glossam a Küstero expulsam, quam ipse docet ab A. V. C. abesse: *Ἀφικνοῦμαι. ἐφικνοῦμαι δέ, καὶ ἐφικόμην γενικῇ.* 17. Lex. Seg. p. 471.

---

quidvis pro libidine in subditos statuturi. Et alibi: *Alterum iuniorem, seniorem alterum.* Et *Ἀφήλικα*, seniorem. quidam vero hac voce utuntur de puero, qui legitimam aetatem nondum attigit: quod cavendum est. dicitur enim de sene. [*Ἄφημος*. Obscurus.] *Ἀφηνιαστής*. Qui imperium recusat, contumax. *Illi vero amicitiam eius excusserunt; quod aliquo modo testari volentes statuam Philippi, deo cuidam consecratam, everterunt.* *Ἀφήτορος*. Non est vocabulum commune, sed [epithetum] Apollinis; quasi dicas *ὁμοφήτορος*, i. e. qui colloquitur cum iis, qui oraculum consulunt. *Ἄφῑγμαι*. Veni. *Veniam ad vos duobus post diebus. nec mentitus est.* Et Aelianus: *Ille vero in somnis oculos sibi effodi videns, supplicabat, oculorum iacturam redimens; post duos enim, inquit, dies ad vos accedam: itaque post illud tempus interfectus est.* *Ἀφιδρύματα*. Deorum simulacra. *Statim igitur seniores antiquissima deorum simulacra, quae in urbe erant, supplicatum protulerunt.* [*Ἀφίεμαι*. In passivo genitivum asciscit, in activo vero, dativum. *Ut et nos remittimus debitoribus nostris.*] *Ἀφ' ἱερᾶς*. Proverbium: *A sacra linea calculum movebo.* in lusu calculorum est quaedam linea, quae sacra dicitur. sic Epicharmus. *Ἀφιζάνει*. A sede surgit. *Ἄφιει*. Amandabat. *Ἄφίημι*. Dativo iungitur. item accusativo: *Si quorum peccata remiseritis.* *Ἀφίκετο*. Venit. Thucydides in tali constructione utitur: *Exercitus autem*

βαλεῖν. οὕτω φησὶ Θουκυδίδης τὴν σύνταξιν. Καὶ Ἀφῖκται, παραγέγονε.

Ἀφιλότιμος. ταπεινός· παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμήν. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπεστραμμένος. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' ἐνίοις. Οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας.

Ἀφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἄφιππα χωρία. ἐν οἷς ἂν μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄφιππα. Καὶ Ἄφιπποι, χωρὶς ἵππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. ἀντὶ τοῦ πεζοί.

Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. σύνταξις. ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι. Βουλομένοις ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίστασθαι.

Ἀφίστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκώλυον. Τοὺς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἀφῖχθαι.

[Ἀφθαρτοδοκητής. ἀπὸ αἱρέσεώς τινος.]

Ἄφθας. ὁ Διόνυσος. τὸ ᾱ ἐπιτατικόν· ὡς ἄσταχυς. Καὶ παροιμία· Ὁ Ἄφθάς σοι λελάληκεν. ἦν δὲ χρησμολόγος.

Ἄφθιτον. ἄφθαρτον. Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι, τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.

Ἄφθονα. πολλά.

Ἀφθόνιος, σοφιστής, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην Προγυμνάσματα.

Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

Ἀφλυσμός. ἀφρός.

---

1. *Θουκυδίδης*] II, 18. Vid. Abresch. Dilucid. p. 182. Fortasse post *Θουκυδίδης* plene distinguendum, et statim inserendum *σημείωσαι*. *Gaisfordus*, praeeunte, quem ignorabat, Schaefero in Bosium p. 399. Non, opinor: sed homines studiosi glossae opportunitatem in suam rem verterunt, ut mirabilem scilicet Thucydidis structuram *τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην* allinere possent. 2. *Ἀφῖκται*] Lex. Seg. p. 471. Apud Zon. p. 358. *Ἀφίκεται. παραγίνεται*, in promptu quid sit reponendum. Sub finem *καὶ ἀφῖκτο* delevi cum A. V. C. 3. *Ἀφιλότιμος*] Vox inde a Polybii temporibus satis trita, quam primus nisi fallor Isaeus protulit. 4. *ἢ ἠτιᾶσθαι δόξης* ab Edd. post *τιμήν* posita om. V. C. Lex. Seg. p. 471. quae ita defendit, ut *μὴ* ante *ἠτιᾶσθαι* repeti iuberet, Albertius in Hesychium. *ἐπεστραμμένος*] *ἐπεσταλμένος* V. C. 5. *Οὐδεὶς ἦν*] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Iudaic. lib. II. c. 5. p. 57. *Küst.* II, 9, 6. unde legendum *ἐκπλαγῆναι*. 8. *Ἀφιματῶσαι*] Lex. Seg. p. 471. 9. *Ἄφιππα χωρία*] Vide v. *Ἀνσέμβολος*. *Toup.* MS. Haec non sine mendis Zon. p. 355. 10. *Ὁ δὲ ἐκκλίνει*] Ex Theophyl. Simocatt. V, 10. monente Abreschio. 11. Horum partem laudat Zon. p. 351. 13. *πεζοί*] In hoc significatu conferendus Plato Rep. I. p. 335. Mox Gaisfordus revocavit: *Ἀφίπταμαι. γενικῇ*, quam glossam omiserat Küsterus cum A. V. C. 14. *Ἀφίστασθαι αὐτοῖς*] *αὐτοῖς* omisi cum V. C. E. *σύνταξις*] *συν* A. *σὺν τῷ* *V. C. quibuscum *γενικῇ* praegressum reieci. De ratione istius *σύνταξις* disseruimus v. *Λειπόμεθα*. Verum antiquitus nihil extitisse nisi, *Ἀφίστασθαι. ἀποχωρίζεσθαι, ἀλλοτριοῦσθαι*, evincit Zon. p. 359. 15. *Βουλομένοις*] Oratio, si bene memini, Polybii, cuius genitivos *τῶν Μακεδόνων* opinor ab *ὅσοις* vel simili voce pependisse. *ἦν*] *οὖν* Zon. Meliorem de genitivo habet observationem Lex. de Synt. p. 129. *τῶν Μακεδόνων*] *τοῖς Μακεδόσιν* E pr.

1. Zon. p. 359. 3. *Ἀφῖχθαι*] Delevit Küst. *Ἀφῖκται* A. *Ἀφίχθαι, ἐλθεῖν* E. 4. *Ἀφθαρτοδοκητής*] *Ἀφθαρτοδοκηταί* vel potius *Ἀφθαρτοδοκῆται* appellabantur illi, qui affirmabant corpus Christi fuisse *ἄφθαρτον* et *ἀθάνατον*, i. e. *immortale et nulli corruptioni obnoxium*: de qua haeresi multa passim leguntur apud scriptores ecclesiasticos. *Küst.* Vid. Suiceri Thes. Deest gl. V. C. Habet A. post *Ἄφθιτον*. 6. *ὁ Διόνυσος*] Vulcanum, non vero Bacchum, *Ἄφθας* vel potius *Φθᾶς* appellatum fuisse legimus. Vide infra v. *Φθάς*. *Küst.* Vid. Iablonski Voc. Aegypt. in *Φθᾶς*, Opusc. T. I. p. 381. Glossam nescio quis ex altero loco compilavit. 7. *παροιμία*] V. Arsenius p. 87. 9. *Ὅτι τὸ ἄφθιτος*] Ex Scholiasta Homeri in Il. *β'*. 186. *Küst.* Eadem recurrunt in v. *Ἀθάνατος*. *ἄφθιτος*] *ἄφθιτον* E. qui mox *οἱ φιλόσοφοι — ἀθάνατον*. 12. *Ἄφθονα*] Lex. Seg. p. 470. 14. *Προγυμνάσματα*] Haec *Progymnasmata* Aphthonii hodie adhuc extant, edita ab Aldo inter rhetores veteres. *Küst.* *Ἀφθόνιος εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ῥητορικῆς* ab Etym. M. p. 149. laudatus, quae nihil ab Suidae narratione recedunt. Ceterum haud aegre licet ex hoc ipso testimonio confirmare, quod accurata Hermogenis lectio persuadet, nulla Progymnasmata neque conscripsisse rhetorem Tarsensem nec potuisse conscribere. 15. *Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον*] Ex Scholiasta Homeri in Il. *ό*. 717. Vide etiam Hesych. v. *Κόρυμβα*. *Küst.* Quae ab Scholiis Homericis ille repetiit, nos damnavimus haecce: *ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῆς νηός. κατὰ ἀντίφρασιν. εὔθλαστα γάρ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ.* Desunt A. B. V. C. E. Neque agnoscunt Glossae Herod. VI, 114. quas descripsit Suidas. Mox Küsterus: „*εὔθλαστα γάρ*] Scribe *εὔθλαστον γάρ*: ut apud enarratorem poetae legitur." *ἄθλαστα γάρ* Zon. p. 355. Apud Etym. M. p. 177. tamen recte se habet *εὔθλαστα*. 16. *Ἄφλυσμός*] *Ἀφλοισμός* Lex. Seg. p. 471. [Apollon. p. 182.] et Hesychius, ubi Küstero in Suida reponenti *Ἀφλοισμός* nihil habeo quod contradicam. Sed vide Heynium in Il. *ό*. 607. Illud teneas, elementa *ῡ* et *οἱ* Suidae cognatum praebere sonum, ut ex vocabulorum serie appareat. *Gaisf.*

---

ad Oenoen Atticae venit, qua irruptionem facturi erant. Et *Ἀφῖκται*, venit. *Ἀφιλότιμος.* Ab ambitione alienus: sic dictus, quod non amet honorem. vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. a quibusdam etiam parcus ita vocatur. *Nemo erat adeo ab omni elegantiae studio alienus, ut cum Mosem videret, formae eius praestantiam non admiraretur.* *Ἀφιματῶσαι.* Exuere vestes. *Ἄφιππα χωρία.* Loca inequitabilia. *Ille vero ad loca aspera et ardua et inequitabilia deflexit.* Et *Ἄφιπποι*, equis carentes. *Valde autem, ut in deserto, sibi metuebant, cum aliis de causis, tum etiam quod equis carerent.* *Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχ. Illis imperio cedere.* genitivi constructio: recedere, separari. *A Macedonibus deficere volebant.* *Ἀφίστων.* Avertebant, prohibebant. *Romani vero barbaros ab obsidione prohibebant.* [*Ἀφθαρτοδοκητής.* Sic appellabantur haeretici quidam.] *Ἄφθας.* Bacchus. ubi ᾱ habet vim intendendi, ut in *ἄσταχυς*. et proverbium: *Aphthas tecum locutus est.* is erat vates. *Ἄφθιτον.* Incorruptum. Philosophi *ἄφθιτον* de inanimatis, *ἀθάνατον* vero de animatis dicunt. *Ἄφθονα.* Copiosa. *Ἀφθόνιος.* Aphthonius, Sophista, scripsit in Hermogenis Artem *Progymnasmata.* *Ἄφλαστον.* Summa pars puppis. *Ἄφλυσμός.* Spuma.

Ἄφνειός. ὁ πλούσιος. ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν χρόνων. Ὅμηρος·

397 ‖ Ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

καὶ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ αὐτός·

Οἵσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

ὡς μόνων αὐτῶν καλουμένων ἀφνειῶν, οὐκ ὄντων δὲ κατὰ ἀλήθειαν.

Ἀφοβόσπλαγχνος. ὁ τολμηρός. Καὶ Ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι, τουτέστι τοῖς προβάτοις.

Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;

Ἀφοδεῦσαι. Πλάτων Ἀδώνισι. Καὶ Ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν. Καὶ Ἄφοδον, ἀναχώρησιν· ὥσπερ καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἀφοπλίζειν. τῶν ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι. Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον. Καὶ Ἀφωπλίζοντο, ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

Ἄφορητον. ἀβάστακτον.

Ἀφορμή. ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. Ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσει ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται.

Ἀφοσιούμεθα. τὸ ὅσιον προσποιούμεθα δῆθεν. Καὶ Ἀφοσιούμενος, πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὁσίαν. Ὁ δὲ ἀφοσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ ἐπάρχου ἐμηχανᾶτο τοιάδε. Καὶ Ἀφοσιούμενοι, ἀντὶ τοῦ τιμῶντες· ἢ τὸ ὅσιον ποιοῦντες καὶ καθαρὸν καὶ τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν· τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλομεν αὐτοῖς λοιπόν, οὐκ ἐσμὲν ὑπεύθυνοι. οὕτως ἡμῖν ἔθος λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ

1. Ἄφνειός] Lex. Seg. p. 471. Zon. p. 352. καὶ ὁ ἐξ ἑνὸς] Ex Scholiasta Homeri in Il. ά. 171. *Küst.* καὶ sustuli cum *V. Ἄφενος δὲ ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ πλοῦτος· πλοῦτος δὲ κυρίως ὁ ἐκ πολλῶν ἐτῶν συναχθείς E. Cf. Ammon. p. 113. 3. Ὅμηρος] Il. ά. 171. 6. Οἵσίν τ' εὖ ζώουσι, καὶ ἀφν.] Odyss. ρ. 423. 7. μόνον] μόνων A. B. *V. C. E. Med. 9. Ἀφοβόσπλαγχνος] Hac voce usus est Aristophanes Ran. 498. *Küst.* 10. ἐμποιοῦσι] ἐμποιοῦσθαι A. Explicationis ordo male servatus: nisi forte sub finem putamus retrahenda fuisse τουτέστι τοῖς προβάτοις, quae ad lemma θηρσὶ pertineant. 12. Τὸν ἐν δαΐοις] Sophocl. Ai. 365. sq. δαΐαις E. 14. Ἀδώνισι] Leg. Ἀδώνιδι, ut in Ὑπέρου περιτροπή. Fabulae nomen Ἄδωνις, ut ipse Suidas habet in Πλάτων Ἀθηναῖος Κωμικός. *Hemst.* In Lex. Seg. p. 472. Bekkerus edidit Ἀδωνίδι, ubi MS. teste Bastio praebet, Πλάτωνι ἀδωνῆ σ δὲ (deinde a manu recentiore) τὸ ἐμψύχειν καὶ τὸ ἐνθήσκειν. *Gaisf.* Eadem cum Suida Lex. Seg. sed duobus locis disiecta: σημαίνει δὲ redintegraveris addito τὸ ἀποπατῆσαι, cum Meinek. Qu. Scen. II. p. 14. Praeterea Zon. p. 359. Ἀφοδεῦσαι, ἀναχωρῆσαι. 15. ἀφοδεύειν] ἀφοδεύειν τὸ ἀποπατεῖν E. 16. Cf. Zon. pp. 352. 353.

2. ἀνδρῶν] l. ἀνδραπόδων. *Toup.* MS. 3. ὑπέβαλλον] Legere malim ὑπέλαβον. *Küst.* Expone *subiecerunt*, *suggesserunt*, *ut eum spoliaret. Hemst.* Ἀφωπλίζοντο] Lex. Seg. p. 473. Vid. Il. ψ'. 26. Continuam glossam, Ἀφόρδιον. ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον ἀπελασίας. παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον καὶ ἀφορίδιον· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀφόρδιον· τὸ ἀφορίζεσθαι ἄξιον, ignorant A. B. C. V. E. insertam scilicet ex Etym. M. sive Zon. p. 355. 5. Ἀφόρητον] Lex. Seg. p. 472. δεινόν subiicit Zon. p. 356. 6. Ἀφορμή] Vide Küsterum in Hesychium, Addend. ad Thucydid. Dukeri p. 666. Heraldum Animadv. in Salmas. Ius Att. II, 25. *Gaisf.* Adde Valck. de Aristob. p. 65. ἀφ' ἧς — σώζεται om. Lex. Seg. 7. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum. *Küst.* δὲ omisi cum A. V. Harp. Pal. Lex. Seg. p. 472. quamquam huius oratio nonnihil differt. δώσει] δώσῃ E. Harpocr. Pal. Lex. Seg. p. 472. δῷ editus Harpocratio: ubi Valesius coniectans δῷ εἰς ἐνθήκην vitium structurae tollebat, quod Glossis Rhetoricis propemodum est peculiare. 8. ἐνθήκην] Vid. Ducangii Gloss. Med. et Inf. Latin. in *Entheca*, necnon Phrynich. Ecl. p. 223. cum annott. Sequentem gl. Ἀφοροδόγητον. τὸ μὴ τελοῦν φόρον, delevi cum A. V. C. E. Eam agnoscit Hesychius. *Gaisf.* 9. Ἀφοσιούμεθα] Lex. Seg. p. 471. cf. Schol. Plat. p. 455. Heraldus Animadv. in Salmas. V, 12, 3. a Gaisf. ascriptus: „Quodcunque perfunctorie fit, ut religioni, legi, mori, vel cuilibet obligationi aut officio satisfactum videri aut dici queat, id dicitur νόμου χάριν, ὁσίας χάριν, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, dicis causa factum." Phot. praef. Biblioth. p. 1. Rittersh. Sacr. Lectt. Iulian. p. 339. Phot. Bibl. p. 20. Plutarch. Pericl. 348. Cimon. 126. etc. *Toup.* MS. De quo satis fuerit excitasse Iacobs. in Achillem p. 542. Ceterum Ἀφοσιούμενος Med. sola. 11. τὴν θυσίαν Hesychius. Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος] Apud Herodotum lib. IV. c. 154. unde fragmentum hoc depromptum esse Portus recte observavit sic legitur: Ὁ δὲ ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινοισιν αὐτὴν διαδήσας κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος. *Küst.* Suidas suum ἐμηχανᾶτο τοιάδε memoriter e praegressis repetiit. Vide locum integrum sub v. Βάττος. ἀφοσιούμενος] ἀφοσιεύμενος A. V. C. 13. τὸ ὅσιον — ὑπεύθυνος] Locus hic depromptus est ex Chrysost. Homil. XIV. in Epist. ad Ephes. IV, 24. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Verba ipsius Chrysostomi haec sunt: Τὸ ὅσιον τί ἐστι; τὸ καθαρόν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν. τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπόν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω. *Küst.* 15. οὐδὲν om. V. C. Mox τουτέστιν — ὑπεύθυνος om. E.

Ἀφνειός. Dives. Ἄφενος autem vocatur unius anni proventus ac reditus, πλοῦτος vero multorum annorum. Homerus: *Divitias et opes hausturum esse.* idem alibi dicit: *Solique feliciter vivunt, et divites vocantur.* quasi qui divites tantum vocentur, at revera tales non sint. Ἀφοβόσπλαγχνος. Intrepidus. Et Ἀφόβοις, imbellibus. [*Vides me*] *in proeliis quondam fortem et intrepidum, nunc in imbellia pecora strenue saevire.* de pecudibus placidis. Ἀφοδεῦσαι. Plato *Adonide.* ductum ab ἄφοδος, id est, alvi exoneratio. et Ἄφοδον, secessum: ut ἔφοδον, adventum. Ἀφοπλίζειν. Armis spoliare. *Suggesserunt autem necessariis eum viris arte quadam spoliare.* Et Ἀφωπλίζοντο, arma deponebant. Ἀφόρητον. Intolerabile. Ἀφορμή. peculiariter vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quae ad usus aliquos reponenda et asservanda datur. Ἀφοσιούμεθα. Religione leviter defungimur. Et Ἀφοσιούμενος, defungens, religioni satisfaciens. *Ille vero religione iurisiurandi, quo ab Etearcho obstrictus erat, defunctus talia machinatur.* Et Ἀφοσιούμενοι, debitum honorem praestantes, vel facientes id, quod pietatis, sanctitatis et officii rationes exigunt. quare ὁσίαν dicimus iusta, quae mortuis debentur: quibus scilicet persolutis nihil ipsis amplius debemus, sed omni erga eos religione soluti sumus. hinc et ἀφοσιάσασθαι,

ὅσα τοιαῦτα, τουτέστιν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. Καὶ Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἁγνίζω. Αἰσχίνης. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἷον ἀπάρξασθαι ἢ σχηματίσασθαι, Ἰσαῖος λέγει. Καὶ Ἀφοσιώσας, καθάρας, ἢ ξενώσας· ἢ τὴν ὁσίαν ποιῶν, τουτέστι κηδείαν ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμην. Καὶ Ἀφοσιῶσαι, καθαίρειν. Καὶ Ἀφοσιώσεται, ἀπάρξεται. Καὶ Ἀφοσιοῦσθαι, ἀποκαθαίρεσθαι ὁσίας· καὶ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι, μηδὲ φιλοτιμεῖσθαι. ὅσια δὲ λέγεται ἅλφιτα, δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ· καὶ κύρια καὶ δίκαια. Καὶ Ἀφοσίωσις, ἀνάθεσις. Καὶ Ἀφοσιωσάμενοι, δικαιωσάμενοι. Καὶ Ἀφοσιούμενοι, τιμῶντες, ἢ ἀπαρχόμενοι. Ὡς δὲ ᾔσθετο σαφῶς ἀποσειόμενον, καὶ μόνον ἀφοσιούμενον τὸν Ἰσίδωρον, ᾤχετο ἀπιών, καὶ οὐκέτι προσῆλθεν.

398 [11]Ἄφουσία. νῆσός τις, ἐν ᾗ ὑπερόριοι ἐγένοντο ὁ κύριος Θεοφάνης ὁ ποιητὴς καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Γραπτός· ἀμφότεροι ὁμολογηταί.

Ἀφώρισται. πεπεράτωται. Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθέν.

Ἀφραδέως. ἀνοήτως, ἀπείρως.

Ἄφρακτος φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

Ἄφραστον. ἄῤῥητον.

Ἀφραστύες. ἀσυνεσίαι.

Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες.

Ἀφραίνει. παρανομεῖ, μὼραίνει, παραφρονεῖ.

Ἀφρικανός. ὁ Σέκτος χρηματίσας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'. εἰσὶ δὲ οἱονεὶ φυσικά, ἔχοντα ἐκ λόγων

---

2. Ἀφοσιῶ. ἀντὶ τοῦ] Cum Harpocratione et Lex. Seg. p. 472. 4. σχηματίσασθαι] σχηματίσαι E. 5. Ἀφοσιώσας] Lex. Seg. p. 471. 6. κηδείαν] τὴν κηδείαν V. C. 7. καθαίρειν] καθάρσιον καὶ ἀφοσιώσασθαι E. 8. ἀπάρξεται item Lex. Seg. p. 472. 11. κύρια] Rescribo καθαρά: qua emendatione etiam indiget Hesychius, apud quem v. Ὅσια corrupte legitur καρδία. Küst. Fallitur. In Suida restituendum καρδία. Hemst. Fortasse nihil mutandum. Suid. Κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα. Idem: Ὁσία, ἡ ἐπὶ θανάτῳ τιμή, ἢ ἡμέρα. Quare scribend. καὶ κυρία. Toup. IV. p. 193. Haec refutationem expectant nullam. Incertum tamen iudicium de loci scriptura. 13. Ἀφοσιωμένοι] ἀφοσιωμένοι Med. ἀφοσιώμενοι Gaisf. Quem opineris ἀφοσιούμενοι e Lex. Seg. p. 471. scripturum fuisse. Etsi liber nullus commemoraretur, nolui Küsterianum propagare. Idem mendum etiamnum in Hesychio residet. Mox τιμῶν *V. 14. Ὡς δὲ] Damascii sunt. Hemst. Interpres: *Ut vero sensit Isidorum initiatum et explanatum esse*: opinor, quod exemplum putaret glossae proximae illustrandae esse subiectum. Sed ἀφοσιούμενον habet frequentissimam deprecandi notionem: v. Wytt. in Plut. T. VI. p. 489. καὶ μόνον om. V. C. Quibus si fidem habemus, expungendum erit ἀποσειόμενον, vt e diversa vocis ἀφοσιούμενον scriptura submatum. Sin retinemus καὶ μόνον, quam formulam grammatici peculiarem in significatum (vide vel v. Ἀντεφιλοτιμοῦντο) deflexerunt, sed Damascio quidem parum accommodatum, excidisse videbitur οὐκ post μόνον.

1. Θεοφάνης — Θεόδωρος] De his Zonaras T. 3. Annal. *Reines.* Grapti Theophanisque fata sub Imperatoribus idolorum adversariis copiose persecutus est scriptor de Vita Theodori apud Combefis. Manip. Rer. Constantinopolitanarum, ubi insulae Aphusiae mentio fit p. 203. Addidit Gaisfordus Zonarae Annal. XV. p. 146. ed. Paris. Theophanis Chronogr. p. 421. ibique Goar. p. 632. et Fabricii Bibl. Gr. T. IX. p. 196. not. ὁ ἀδελφὸς] ὁ delevi cum A. V. 4. Ἐνταῦθά που] Malim, Ἐνταῦθά μου vel potius μοι. συγγραφῆς] γραφῆς V. C. 6. Ἀφραδέως] Il. γ'. 436. ψ. 320. Lex. Seg. p. 472. ἀδιανοήτως Hesychius. 7. Ἄφρακτος φίλων] Ex Scholiasta Sophocl. Ai. 910. οὐ πεφ.] ὁ πεφ. A. 11. Ἀφραστύες] Zon. p. 354. 12. Σχέτλιαι] Callimacho tribuit Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 132. Valckenario probante. 13. Ἀφραίνει] Ἀφραίνοντας et ἐχέφρονας opponit Isidor. Pelus. II, 4. *Reines.* Gl. habent Schol. Luciani Lapith. 12. et Lex. Seg. p. 472. παρανομεῖ] Expectabam παρανοεῖ: quo Hesychius utitur in v. Ἀφραίνοντι. 15. Ἀφρικανός, ὁ Σέκτος χρ.] De eo vide Vossium et Cavium; itemque Valesium in Euseb. p. 127. *Küst.* Repetit *Eudocia* p. 73. Σέκτος] Lege Σέξτος. *Küst. in Add.* Id firmat gl. Σωσάννα, occuparuntque Scaliger in Euseb. p. 232. (qui Suidam monuit Iulium Africanum chronographum male cum Cestorum scriptore confudisse) Wolfius et Portus in versione; Σέκτῳ Eudocia, Κέστος Valesius. φιλόσοφος Λίβυς] Commentum ab nominis specie profectum. 16. ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'] Photius in Bibliotheca cod. XXXIV. *Cestos* Africani quattuordecim tantum libris constitisse scribit. At Lambecius lib. VII. Commentar. de Biblioth. Caes. p. 200. novem tantum eius operis libros fuisse recte contendit; quem consule. Ceterum ex his Africani *Cestis* insigne fragmentum legitur apud Mich. Psellum in libello inedito περὶ παραδόξων ἀναγνωσμάτων, sive *de Admirabilibus Lectionibus*, quod exhibet Lambecius loco laudato. *Küst.* 17. εἰσὶ δὲ οἱονεὶ] Vide Reines. Var. Lectt. p. 393. *Küst.* Dixit Reinesius de physicis sive medicamentis sive libris.

---

et quae sunt alia huius generis, dicere solemus, significantes, nos omni officio defunctos esse. item Ἀφοσιῶ significat lustro, expio. Aeschines. Isaeus vero, quod non perfecte, sed quasi more delibantis et in speciem agitur. et Ἀφωσιώσας, qui lustravit, vel hospitio excepit: item, qui mortuo iusta persolvit eiusque memoriam celebrat. Et Ἀφοσιῶσαι, expiare. Et Ἀφοσιώσεται, primitias offeret. Et Ἀφοσιοῦσθαι, expiare dicis causa. item non curiose, nec magno studio aliquid facere. ὅσια vero dicitur farina oleo et vino macerata. item pura et iusta. Et Ἀφοσίωσις, dedicatio. Et Ἀφοσιούμενοι, qui iusta vel debitum fecerunt, honorem praestiterunt, et primitias obtulerunt. *Ut vero sensit Isidorum ista defugere et paene perhorrescere, abiit, neque amplius ad eum accessit.* Ἄφουσία. Aphusia, insula quaedam, in qua exularunt Theophanes poeta et frater eius Theodorus Graptus, uterque Confessor. Ἀφώρισται. Finitum est. *In hac parte historiae res ad finem pervenit.* Ἀφραδέως. Stulte, imperite. Ἄφρακτος φίλων. Non septus, nec munitus amicis, quia decepti te deseruerunt. Ἄφραστον. Infandum. Ἀφραστύες. Imprudentia. *Misera hominum imprudentia.* Ἀφραίνει. Desipit, delirat, iniuste facit. Ἀφρικανός. Africanus, *Sextus* cognominatus, philosophus Afer, qui scripsit *Cestos* libris XXIV. in quibus agitur de remediis physicis, quae ex verbis

τε καὶ ἐπαοιδῶν καὶ γραπτῶν τινῶν χαρακτήρων ἰάσεις τε καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου τοῦ εἰς τὸν Δανιήλ.

Ἀφρικανός. Καρχηδών, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτη ψ' τῶν περιοίκων Λιβύων, ἀνήρητο. Σκιπίων δὲ τὴν αὐτὴν Σκιπίωνι τῷ Ἀφρικανῷ πάππῳ λαβὼν ἐπίκλησιν, Ἀφρικανὸς τὸ ἐντεῦθεν διά τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ τῶν κατορθωμάτων ὁμοιότροπον ἐπωνομάσθη.

Ἀφριόεν. ἀφρῶδες.

Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

Ἀφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.

Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἔδος. Ὁ δὲ διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ δὴν Ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ· Αἰλιανός. Καὶ παροιμία· Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον· ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι. εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι, κτένα φέρουσαν καὶ γένειον ἔχουσαν· διό τι καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα, τὰ δὲ κάτω θήλειαν. πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως 399

2. καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν] Legere malim, καὶ ἄλλας ἐνεργείας. Küst. Lego ἰάσεις τε καὶ δυνάμεις ἀ. ἐ. Vide Needh. in Prol. ad Geopon. *potestates ad varios effectus producendos.* Vid. v. *Βῶλος.* Toup. MS. ἐνεργειῶν δύναμις Hemsterhusius. Nihil opinor mutandum, si quidem voces leviter disiectas cum χαρακτήρων continuabimus, ἰάσεις superiorem in locum revocato. Librum sic descripsit Georg. Syncellus p. 676. Ἀφρικανὸς τὴν ἐννεάβιβλον τῶν Κεστῶν ἐπιγεγραμμένην πραγματείαν ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν καὶ γεωργικῶν καὶ χυμευτικῶν περιέχουσαν δυνάμεις Ἀλεξάνδρῳ τούτῳ προσφωνεῖ. κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησ.] Vide Rodolphum Wetstenium in praefatione ad Origenis opuscula ab ipso edita Basil. 1674. Küst. Idem in Addendis: „Huc faciunt ea, quae habet illustriss. Huetius Origenianorum lib. III. cap. 3. sect. 2. p. 267. Ex Epistolis Origenis duas omnino integras, et nulla sui portione truncatas, quasdam ex parte duntaxat superstites habemus. Integra superest epistola ad Iul. Africanum, qua doctissimo illi viro, Susannae historiam, quae in Danielis libro legitur, adulterinam suspicanti ipsiusque per epistolam roganti sententiam, erudite respondit, suamque narrationi huic auctoritatem asseruit. Plurima utriusque circumferuntur Graeca manu exarata exemplaria; quorum unum a se descriptum ad me transmisit Emericus Bigotius, singulari vir eruditione: et nos aliquando cum Deo ambas inter Syntagmata vulgabimus." Hinc fluxit glossa iam expulsa *Σωσάννα.* Mox praestat *ἔνστασιν ποιησαμένου.* 5. ἡ καὶ] καὶ ἡ E. qui mox *Βύρσαλις.* Vide v. *Καρχηδών.* 7. ἔτη ψ'.] Utitur hoc loco Scaliger in Euseb. p. 145. *Gaisf.* περιοίκων] περιοίκων βαρβάρων E. 8. τὴν αὐτὴν] τὴν om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctionem admisit. 9. ἐπίκλησιν] ἐπίκλην A. B. E. Edd. vett. Item Küsterus tacite correxit, Portum secutus. ἐντεῦθεν] τὸ ἐντεῦθεν B. E. V. Edd. vett. 12. ἀφρωδῶς Zon. p. 356. 13. Ἀφριόεν] Versus Antipatri Thessal. XXVI, 5. Anthol. Pal. VII, 531. Adde v. *Κόναβος.* Quae sequebatur glossa, *Ἀφρῖτις, εἶδος ἀφύας. ἐν τῷ Ἀφύα,* eam delevi cum V. C. Habet A. in marg. 14. Simonid. de mulier. 48. contulit Gaisf. 15. καὶ τῶν] καὶ om. A. B. E. V. C. Lex. Seg. p. 472. Zon. p. 356. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν λ. καὶ ἐρ. περὶ τῆς συνουσίας κτλ. Mox τὴν οὐσίαν V. C. 16. διακειμένων] Sic etiam Arsenius p. 88. κειμένων A. V. C.

1. καὶ Ἀφροδίσιον] Ex Harpocratione. Küst. καὶ abiecto glossam a proxima Gaisf. seiunxit cum A. V. C. Lex. autem Seg. p. 472. ἢ ἰδίως . . . ἔδος habet ante λαμβάνεται. Utramque glossam Hesychius conflavit: Ἀφροδίσιον. Ἀφροδίτης ἄγαλμα. ἢ Ἀφροδίτης ἔργον. 3. οὐ μάλα] εὖ μάλα Schaefer. in Dionys. de Compos. verb. p. 26. Ceterum imperita manus exemplum interposuit. 4. Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος] Vide infra v. *Ταχυβάμονας ὅρκους,* itemque Athen. lib. XII. p. 511. Brodaeum in Antholog. Epigr. p. 622. et Bentleium in Epigr. Callim. XXVI. Küst. Cornut. de Nat. Deor. c. 24. p. 198. ἀκύρους δὲ καὶ οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς Ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι. Hemst. Suidas descripsit Schol. Platon. p. 374. Aliter Hesychius et Arsenius p. 87. 5. ἐπορκούντων *V. 6. Ἀφροδίτη. ταύτης] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Codinum de Origg. Constantinopol. p. 14. num. 28. Küst. Item in Schol. Ven. Il. β'. 820. 8. κνήφην] κνήμην V. C. Decerptus hic locus in v. *Κνήφη.* ξυραμένων *V. 9. εὐξαμένας] εὐξαμένας V. 10. ἀνατριχωθῆναι] τριχωθῆναι C. Verbum lexicis incognitum. 11. κτένα φέρουσαν] Scribendum potius est, κτένα φέροντι, ut referatur ad ἀγάλματι. Codinus habet, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι. Küst. Distinxi post ἀγάλματι. κτέναν ἔχουσαν B. E. mox ἔχουσαν om. E. καὶ γένειον ἔχουσαν] Supple ex Codino, πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχειν. Küst. 12. διότι καὶ] διὸ E. ἄῤῥενα — ἄνω λέγουσιν] ἄῤῥενος καὶ θήλειας ὄργανα, αὐτὴν γὰρ λ. ἐ. γ. τοῦ παντός. κ. ἀ. τ. ὀ. τῆς ἄνωθεν λ. Codinus. ταύτην — ἄῤῥενα] ὡς ἔφορον τῆς γενέσεως καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω ἐστὶν ἄῤῥεν V. C. qui mox θηλεῖα. 13. πάσης γενέσεως Schol. Hom. 14. αὐτὴν] ταύτην V. C. Cf. Io. Lyd. de mensibus p. 212.

et incantationibus et scriptis quibusdam formis atque diversissimis viribus constant. contra hunc scripsit Origenes, respondens ad argumenta contra historiam Susannae, quae extat in Daniele, ab ipso obiecta. *Ἀφρικανός.* Carthago, quae et Africa et Bursa dicta est, postquam per septingentos a prima eius origine annos in finitimos Afros imperium obtinuisset, eversa est a Scipione, qui eodem cognomine insignitus est, quo Scipio Africanus avus, et ob virtutem propriam et ob parem rerum gestarum gloriam. *Ἀφριόεν.* Spumosum. *Ore spumans et cum sonitu dentibus infrendens.* *Ἀφροδίσιον.* Veneris opus. dicitur autem de libidinosis, et qui in venerem praecipites sunt. *Ἀφροδίσιον.* Peculiariter appellatur Veneris templum. Aelianus: *Ille vero oratione ambitiosa et comptissimis orationis veneribus rem exposuit.* Et proverbium: *Insiurandum Venereum est impunitum.* dicitur de iis qui per amorem saepe iurant et peierant. *Ἀφροδίτη.* Huius simulacrum fingunt pectinem ferens. olim enim mulieribus Romanis accidit, ut pestilenti prurigine laborarent; cumque omnes raderentur, pectines ipsis nullo usui fuerunt. cum autem Veneri votum fecissent, capillosque recepissent, simulacro pectinem gerente eam honorarunt. fingunt quoque barbatam, et maris atque feminae genitalia habentem, quippe universae generationis praesidem; et a lumbo usque ad superiores corporis partes virum, inferius vero feminam. praeterea fingunt eam equestrem, quia Aeneas filius eius, cum ad occasum usque navi-

μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι.

Ἄφροι. ὄνομα ἔθνους· οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ Ἄφρου τοῦ τῆς Λιβύης βασιλεύσαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ἐκ Φιλύρας γεγονότος.

Ἀφρουρήτους. Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατηγόν, παραδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσοι αὐτοὺς ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις. ἐπισημηναμένων δὲ μετὰ κραυγῆς πάντων τὰ ῥηθέντα, παρήγαγον τὸν Φίλιππον εἰς τὴν πόλιν. *ἀντὶ τοῦ βεβαιωσάντων.*

Ἄφρων καὶ ἄνους. διαφέρει ἄφρων καὶ ἄνους. ἀνόητόν φασι τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὸ δέον οὐκ ἐθελήσαντα. ἀμαθῆ δὲ τὸν τῆς μὲν σοφίας ἀμύητον, κακίᾳ δὲ ὅμως συζήσαντα. ὃ Λαβὶδ δὲ ἔφησεν· Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται.

Ἀφύας. ὀνόματα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερίδῃ.

Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία· παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. ἑνικῶς δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἐν Ταγηνισταῖς ἀφύη· ἀλλ' ἀεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρὸς διὰ τὴν λευκότητα. ἔστι δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. Καὶ ἀφύων τιμή, τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἕψονται. Καὶ ἀφύας Φαληρικάς, τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. Πληθυντικῶς δὲ λέγεται, σπανιώτατα δὲ ἀφύην. Ἀριστοφάνης·

Εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.

---

1. ἵππῳ] ἵππου Codinus. μετὰ τοῦ ἵππου C. 2. τοιούτῳ] τοιοῦτον C. 3. Haec in compendium redegit Zon. p. 352. 4. τοῦ υἱοῦ τοῦ] τοῦ υἱοῦ A. B. V. υἱοῦ τοῦ E. 5. Sub finem cum A. V. delevi: *Πόθεν ὁ ἀφρὸς λευκός, ἐστὶν ἐν τῷ Χιών.* Item delevit Küsterus cum A. quae Gaisf. revocavit, *Ἀφροντιστῶ. γενικῇ*: ac silet Gronovius. 6. *Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατ. — εἰς τὴν πόλιν*] Ex Polybio. [Polyb. XV, 24.] Vide supra v. *Ἀνεπισταθμεύτους. Küst.* Oratio autem vitiosa est et nonnihil soloeci alit. *Διατηρήσει αὐτοὺς χρῆσθαι —.* Rescribo: *ὡς νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις*, vel, quod malim *νόμοις χρωμένους τοῖς ἰδίοις.* Quomodo quidem locutus est Polybius in loco plane gemello, lib. IV. p. 482. *Ὁ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων· κελεύσας ἐπαγγέλλεσθαι τοῖς Ἠλείοις, ἐὰν ἕλωνται τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὅτι τὰ μὲν αἰχμάλωτα πάντα χωρὶς λύτρων ἀποδώσει· τῇ δὲ χώρᾳ τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἐκτὸς παρασκευάσει, πρὸς δὲ τούτοις αὐτοὺς ἐλευθέρους, ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, χρωμένους τοῖς ἰδίοις πράγμασι διατηρήσει.* Polybium imitatus videtur Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. lib. III, 60. p. 187. *Τάς τε πόλεις ἁφῆμι πάσας, ἀφρουρήτους καὶ ἀφορολογήτους καὶ αὐτονόμους πολιτείας τε κόσμον ἑκάστῃ φυλάττειν συγχωρῶ τὸν ἀρχαῖον.* Toup. I. p. 95. Sed paulo probabilior est Schweighäuseri suspicio, quamquam ex infirmiore gl. *Ἀσταθμεύτους* ducta, librarios ad posterius membrum aberrasse, quo totidem fere verba repeterentur, sed ut *χρῆσθαι* aptum esset ab *συγχωρεῖν.* Interim sententiae damnum sic licet supplere: *καὶ συγχωρήσοι νόμοις χρ. τ. ἰδίοις. ἐπισημηναμένων δὲ... τὰ ῥηθέντα, συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασίους ἀφρουρήτους... χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, παρήγαγον κτλ.* 7. *τὴν πόλιν*] τὴν om. A. 8. *διατηρήσει*] διατηρήσοι A. V. lectio ambigua in E. 10. *πάντα*] πάντων A. quod Schweighäuserus optarat. 13. Sic Gaisf. cum *V. Nam Zon. p. 352. et Edd. *διαφέρει* praegressis iunxerunt. 14. *ἀνόητόν φασι τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὸ δ.*] Locus hic est mutilus, et negligenter admodum excerptus ex Theodoreto in Psalm. XLVIII, 11. p. 585. apud quem sic legitur: *Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται. Οὗτοι γάρ φησιν οἱ καλούμενοι σοφοί, οὐδεμίαν ἐκ τῆς σοφίας ὠφέλειαν εὑράμενοι, τὸν αὐτὸν τοῖς ἀμαθέσι τίσουσιν ὄλεθρον. οὕτω γὰρ ὁ Σύμμαχος ἡρμήνευσεν· Ὁμοῦ ἀνόητος καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται. καὶ καλεῖ μὲν ἀνόητον τὸν καλούμενον σοφόν, ὡς συνιέναι τὰ δέοντα* etc. *Küst.* Diversis modis haec persecutus est Zonaras. 14. *καλούμενον σοφόν*] *σοφὸν καλούμενον* E. 15. *τῆς μὲν*] *μὲν* om. B. E. V. Med. 16. *ὁμοίως*] Apud Theodoretum legitur *ὅμως. Küst. τ' ὅμως* A.

1. Post hanc glossam revocavit Gaisfordius, quae deleverat Küsterus cum A. *Ἀφοιτᾶ. γενικῇ.* 3. *Ἀφύαι. ὀνόματα*] Ex Harpocratione. Vide etiam Athen. lib. XIII. p. 586. *Küst.* Ἀφύας A. B. E. Med. Harpocr. Tum *ὄνομα* E. cum Harpocr. codd. integrioribus et Lex. Seg. p. 473. Mox *ἑτέρων* A. 5. *Ἀφύα ἐς πῦρ*] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Equit. 642. *Ἀφύα* usque ad *συμβαίνει* Lex. Seg. p. 472. et Arsenius p. 88. *Ἀφύας πῦρ* Zenob. II, 32. 7. *συμβαίνει*] *μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ* addit Zenob. 8. *ἐν Ταγηνισταῖς*] Locum Aristophanis, ad quem Suidas hic respicit, citat Athen. lib. III. c. 7. p. 96. Vide etiam quae diximus supra v. *Ἁλις. Küst. ἐν ἄλλοις δ' ἀεὶ* Schol. 10. *ἡ παρὰ*] *ἡ* om. B. E. *πολλῶν*] πολλοῖς E. Tum *ἄγγραυλις* B. E. *ἄγραυλις* Herod. Epimer. p. 233. 11. *Ἀφύων τιμή, ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων τιμωμένων* Diogen. I, 42. 12. *ἕψωνται*] *ἕψονται* A. E. cum Hesychio et Schol. *ἕψωνται* B. *ἀφύας Φαληρικάς*] Beferendum ad Av. 76. ubi v. Schol. 13. *Φαληρεὺς δὲ*] *φαληρεὺς δεὺς* A. Sed vulg. mendum firmant etiam Scholia. Hinc omnia praetermisit C. *Πληθυντικῶς — ἀφύην* Lex. Seg. p. 473. Haec cum seqq. om. V. et usque ad *περιάψας* Schol. 15. *Εὕρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λ.*] Locum hunc ex Aristoph. Acharnens. 640. emendavi, qui in prioribus editt. corruptissime sic legitur: *Εὕρετο πανευδίω τὰς λιπαρὰς ἀφύας* etc. Vide etiam infra v. *Θωπεύει. Küst.* Dudum monuerat Herald. in Arnob. p. 147. *Hemst.* Suidas ne secum discordaret, Gaisf. restituit *πᾶν ἂν* κτλ., firmante v. *Λιπαρά*: nec mihi spernendum est visum *εὕρετο.* *πᾶν διὰ*] *παν ευ δίω* A. B. E. qui mox cum Med. *ἀφύας τιμήν.* Gaisfordus *ἀφυῶν.*

---

gasset, postea equum conscendit, et matrem huiusmodi simulacro honoravit. *Ἄφροι.* Nomen gentis, Carthaginienses. ab Afro, Libyae rege, filio Saturni, ex Philyra nato. *Ἀφρουρήτους. Thasii ad Metrodorum ducem Philippi dixerunt, se urbem dedituros ea conditione, ut immunes essent a praesidiis, tributis, angariis, suisque legibus viverent. cum autem omnes dicta clamore confirmassent, Philippum in urbem introduxerunt.* Ἄφρων et *ἄνους.* David: *Amens et stultus simul peribunt. ἀνόητον* vocat eum, qui vulgo sapiens vocatur, sed quae scire oportebat, intelligere noluit. *ἀμαθῆ* vero eum, qui omnis sapientiae expers est, vitamque flagitiosam vixit. *Ἀφύας.* Duarum sororum meretricum nomen apud Hyperidem. *Ἀφύα ἐς πῦρ. Apua in ignem.* proverbium de iis quae cito ad finem perducuntur. apuae enim brevissimo tempore coquuntur. Aristophanes *Tagenistis* singulari numero dicit *ἀφύη*: apud alios vero semper numero multitudinis *ἀφύαι.* dicitur etiam *ἀφρὸς* propter candorem: estque idem piscis, qui vulgo appellatur *ἔγγραυλις.* Et *apuarum honor* dicitur oleum, quia in eo coquuntur. Et *apuas Phalericas*, i. e. magnas. Phalerus autem est portus Atticae. Dicitur plurali numero; rarissime vero singulari. Aristophanes: *Quidvis impetraret per istud λιπαράς, apuarum honore lenocinatus.*

Ἔστι δὲ γένη πλείονα· ἡ μὲν ἀφρῖτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ ἀφροῦ. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ λεγομένη κωβῖτις, ἣ γίνεται ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραι, αἳ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων· καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος· καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων. ἔστι δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρῖτις.

Ὅτι Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἀφύης ἐπιθυμήσαντι καὶ μακρὰν ὄντι τῆς θαλάττης, Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν αὕτη. θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτά, τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος, ἐπιζέσας ἔλαιον, ἐπιχέας ἅλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀφυής. ἀμαθής, ἄπειρος. Ὁ δὲ ἦν οὐκ ἀφυὴς συνιδεῖν πραγμάτων στρατηγίας. Καὶ Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς.

Ἀφυΐα. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρότης.

Ἄφυκτα. ἀναπόδραστα, ἀναγκαῖα. Καὶ Ἄφυκτον, ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἀφυσμός. ἀπάντλησις.

Ἀφύσσων. ἀπαντλῶν, ἀρυόμενος.

Ἀφ᾽ ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς. οἱονεί, πάνυ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ᾽ ὕψους διαλεγομένων.

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχάζ. βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. οὗτος τὸ ἐν τοῖς θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλασὰρ τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεόμενος ὑυσθῆναι Σύρων τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κἀκεῖνος αὐτῷ βοηθῶν ἐπεστράτευσε Δαμασκῷ. ἐνταῦθα αὐτῷ συντυχὼν Ἀχὰζ ἐθεάσατο θυσιαστήριον, καὶ ἀρεσθεὶς αὐτῷ μέτρα τε αὐτοῦ λαβὼν ἀπέστειλεν εἰς Ἱερουσαλήμ, κελεύσας Οὐρίᾳ τῷ ἱερεῖ τοιοῦτον αὐτόθι οἰκοδομῆσαι. καὶ ἀναζεύξας ἔθυσεν ἐπ᾽ αὐτῷ τοῖς Σύρων θεοῖς, τὸν ναὸν ἀποκλείσας τοῦ Θεοῦ. τούτου δὲ τελευτήσαντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐζεκίας καὶ Ῥαβούα τῆς Ζαχαρίου θυγατρὸς βασιλεύει ἐν Ἱερουσαλὴμ ἁπάντων εὐσεβέστερος.

Ἀχαΐα. ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος γὰρ ὕπατος ἐπὶ

---

1. Ἔστι δὲ γένη — ἀφρῖτις] Eadem quoque αὐτολεξεὶ paene leguntur apud Athen. lib. VII. p. 284. et 285. *Küst.* 2. ἐπιπολάζοντος] ἐπιπολλάζοντος E. 3. Cf. v. *Κωβῖτις.* 5. κωβιῶν] κωβίων A. κωβιδίων Athen. 6. Cf. v. *Λυκόστομος* et Etym. M. p. 311. 7. γένος] Sic habent omnes editt. Sed scribendum est *γόνος*, ut apud Athenaeum loco laudato legitur. *Küst.* Sic et Herald. in Arnob. p. 147. *Hemst.* 10. Ὅτι Νικομήδει] Ex Athen. lib. I. p. 7. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* 11. θαλάττης] θαλάσσης A. Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος] Male hic Suidas ea Apicio tribuit, quae Athenaeus loco laudato de coquo quodam narrat. Consule ipsum Athenaeum. *Küst.* Nolim in Suidam turpissimorum errorum, qui ex Athenaei Epitomae lectione parum diligenti fluxerunt, culpam conferri. 14. ταύτην om. E. 15. ἐπιζέσας] Lege cum Ath. ἀποζέσας. 16. καὶ μήκωνας] καὶ omisi cum A. E. Med. Id post μιμούμενος debuit collocari. 18. Ἀφυής] Dion. Halic. p. 560. ubi nihil mutand. Toup. MS. 19. Πολύβιος] Πολεμου V. πολέμων C. Polyb. fr. gramm. 25. sive locus in v. Ἁπλῶς prolatus. 21. Ἀφυΐα] Zon. p. 354. μαθήματα] πράγματα E pr. sub finem Toupius coniecit. σκαιότης, frustra. Mox quae legebatur glossa Ἄφυκα. ἀκαλλώπιστον, eam ignorant A. B. C. E. V. Habent Hesychius et Zon. p. 352.

1. Ἄφυκτον] Lex. Seg. p. 473. et Zon. p. 356. Continuo gl. Ἀφύσγετον. τὸ ἰλυώδες καὶ συρφετόν, quae pertinet ad Il. λ'. 495 Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. petitam e Zon. p. 356. 3. Ἀφυσμός] Zon. p. 352. Caput gl. praeter expositionem praebet Lex. Seg. p. 473. 4. Ἀφύσσων] Lex. Seg. p. 473. ἀρυόμενος nescit Zon. p. 359. Pertinet ad Il. ά. 598. 5. με καταγελᾷς] μου καταγελᾷς A. B. C. E. Med. et ipse Küst. in Latinis cum Diogen. III, 24. Arsen. p. 88. 6. ἀπὸ τῶν — διαλεγομένων] ἀπὸ τοῦ — διαλεγομένου B. E. 7. διαλεγομένων] Puto legendum διαγελωμένων. *Küst.* Nihil mutandum. Videantur paroemiographi, qui omnes habent διαλεγομένων, et docent esse translatum hoc proverbium ab iis qui ex edito loco verba faciunt. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 146. Rectam esse colloquii significationem evincit fons proverbii, qui est in fab. 75. ed. Fur. positus. 8. Ἀχαβάβ Med. 9. Ἀχάζ, βασιλεὺς Ἱερουσ.] Vide II. Regg. c. XVI. *Küst.* Scribendum Ἀχαζ. 18. δὲ om. *V. 19. ἐκ Ῥαβούα] καὶ Ῥαβούα A. B. V. E. Med. Nomen fuit Ἄβου. 20. ἐν Ἱερουσαλὴμ om. V. Mox εὐσεβέστατος ne quis reponat, videndus Iacobs. in Anthol. Pal. p. 247. 22. Μόμμιος] Μέμμιος A. B. V. Med. Μέμιος E. Conferri iussit Gaisf. Pausan. VII, 15. seq.

Sunt autem plura apuarum genera. aliud enim vocatur *ἀφρῖτις*, quae non nascitur ex semine, sed ex spuma, quae mari innatat. aliud *κωβῖτις*, quae nascitur ex parvis vilibusque gobiis, qui in arena victitant. ex hac generantur aliae, quas encrasicholos vocant. est item aliud genus apuae, fetus maenidum; aliud membradum soboles; item aliud, quod ex parvis mugilibus generatur. aphritis vero est omnium praestantissima. † Cum Nicomedes Bithyniae rex apuam desideraret, et procul esset a mari, Apicius, homo gulosus, pisciculum hunc arte imitatus, alium ei cibum pro apua apposuit; quem sic apparavit. cum cepisset gongylidem feminam, hanc in longa et tenuia frusta dissecuit, apuaeque speciem imitatus, affuso oleo ferventi, addito sale, insperso papavere, regis desiderio satisfecit. Ἀφυής. Indoctus, imperitus. *Ille vero rerum gerendarum non erat imperitus.* Et Polybius: *Quo nullum tempus magis alienum omnino extitit.* Ἀφυΐα. Ingenium ad disciplinas discendas ineptum. Ἄφυκτα. Inevitabilia, necessaria. Et Ἄφυκτον, quod vitari non potest. Ἀφυσμός. Exhaustio. Ἀφύσσων. Hauriens. Ἀφ᾽ ὑψηλοῦ μου κατ. *De sublimi loco me derides.* Id est, me prorsus contemnis. translatio ducta est ab iis qui ex loco sublimi deridentur. Ἀχαάβ. Nomen proprium. Ἀχάζ. Achaz, rex Hierosolymorum. hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalasar Assyriorum regi, petens, ut a Syris et Israelitis se defenderet. ille igitur opem ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram eius Hierosolyma misit, et Uriae sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. itaque reversus in ea Syrorum diis immolavit, clauso Dei templo. hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariae filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit. Ἀχαΐα. Graecia. Mummius Consul adversus

τοὺς Κορινθίους σταλεὶς τὸν Μέτελλον ἐν χερσὶν οὖσαν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγενόμενος δὲ πεπονηκόσι τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίσατο, καὶ τὴν Κόρινθον εἶλεν αὐτοβοεί, πρωτεύουσαν παντὸς κατὰ τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαΐαν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθὲν ἔθνος, ὃ προεστὼς ἦν τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅλην μεταβαλόντες τῆς χώρας ἐπωνυμίαν, ἀφίκοντο. Καὶ Ἀχαϊκὸν βέλος, ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. παρόσον πάντων ἐπιτηδειότατόν ἐστι τὸ τοιοῦτον βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τῶν ἐξ Ἀχαΐας σφενδονητῶν βέλος.

401 ‖ Ἄχανὲς πέλαγος, καὶ πεδίον. τὸ ἐπιπολὺ κεχηνός. Τέλματα δύσπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μυρίκαι τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεσαν, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς ὕλης φοβερώτατον. Καὶ Ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς. Καὶ Ἀχανής, ὁ μὴ κεχηνὼς καὶ ἄφωνος, ὁ ἠνεός, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ.

Ἀχάνη. μέτρον ἐστὶ Περσικόν· ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρὰ Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς μέ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δέ φασιν ὅτι κίστη ἐστίν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἄχαρι. χαλεπόν, κακόν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν.

Ἄχαρι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀφεὶς ἐξιόντας τοῦ τείχους παρεφύλαττεν ἐφεστηκώς, μή τι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάθωσιν ἄχαρι, μίσει τῷ πρὸς Παρθυαίους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐδεῖτο μηδὲν περὶ οὗ ἄχαρι πιστεύειν βασιλέα τοῖς ἑαυτοῦ ἐχθροῖς. Καὶ αὖθις· Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν, οὐδὲν δὲ ἔδρασεν ἄχαρι.—

Ἀχαρίστῳ νοσήμαι τῷ θυμῷ χαριζόμενος, λύμας ὅσας ἐδύνατο παντοδαπᾶς τὸ σῶμα λυμηνάμενος.

Ἀχαριστεῖν. μὴ χαρίζεσθαι. Καὶ Ἀχάριστος, τὸ μὴ εὐχαριστεῖν. Ξενοφῶν· Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχάριστος ἐμοὶ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὕ-

---

2. τὴν νίκην] τὴν νίκην E. 3. κατηγωνίσατο] κατηγονήσατο A. 6. Ῥωμαῖοι] Ῥωμαίων οἱ V. 7. προεστὼς] προειδὼς A. E. 11. βέλος πρὸς πολιορκίαν] βέλος ἤτοι E. omisso βέλος in fine. 12. Sequebatur olim gl. Ἀχαΐνη. ἡ ἔλαφος. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαΐκεω. Quam ignorant A. B. C. V. E. petitam ex v. Ἀμφίδορον sive Ἀχαϊνη. 13. Ἀχανὲς πέλαγος] Appian. I. 247. Plutarch. Mario p. 420. πέλαγος ἀχανὲς κινούμενον. Toup. MS. Laudavit Gaisfordus Wyttenbachium in Plutarch. II. p. 76. C. et Iacobs. in Anthol. Pal. p. 560. Cf. v. Ἀνέχει, Apollonii Lex. sub principium et Zon. p. 363. 15. Horum pars in v. Μυρίκη olim ab lectoribus erat traducta. Locus sub finem continuandus cum fragmento v. Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. 16. ἐπεπήγεισαν] ἐπεπήγεσαν A. B. C. E. Med. ἐπεφύκεισαν Valckenarius in Adoniaz. p. 232. 17. Ἀχανεῖς] Vid. Ἀκληρούντων. Hemst. ἀφανεῖς om. Lex. Seg. p. 473. 19. ἄφωνος] Polyb. XI, 28. ἀχανεῖς ἐκπεπληγμένους. Toup. MS. Optime hunc significatum illustravit Piersonus in Moer. p. 59. ἠννεός] ἠνεός A. B. ἠνεώς Lex. Seg. 20. Ἀχάνη. μέτρον] Ex Schol. Aristoph. Acharnens. 108. Küst. Plutarch. Arat. c. 6. τὰς κλίμακας διαλυτὰς οὔσας ἐμβαλόντες εἰς ἀχάνας. Reines. Περσικόν] Sic Zon. p. 362. Βοιώτιον Lex. Seg. p. 473. 21. Ἀττικοὺς ν' Zon.

1. Ἀριστοτέλης] ὁ Ἀριστοτέλης E. Mox κύστη ἦν E. 3. θεωρίας] Cf. infra Θεωρία et Σαλαμινία ναῦς. Reines. Phanodemi sententia apud Hesychium. 9. ἐφεστηκώς] ἀφεστηκώς A. 13. Ὁ Περσῶν] Haec sunt verba Procopii de Bello Pers. I. c. 2. p. 8. Küst. 15. Excidit indicium novae glossae, quam Lex. Seg. p. 473. posuit Ἀχαρίστους. Ἀχαρίστῳ νοσ.] Vid. v. Χαρίζεσθαι. Toup. MS. In altera tamen glossa haec per numerum pluralem enunciantur. Ceterum ad dictionem si comparetur v. Ἀτέλεστος, Aeliano non indigna esse videbuntur. 17. Ἀχαριστεῖν] Cum Timaeo p. 56. ubi vid. Ruhnkenius. μὴ εὐχαρίστως] τὸ μὴ εὐχαριστεῖν A. C. V. τὸ praemiserunt etiam B. E. *V. quos sequitur Gaisf. Equidem infinitivum praetuli, de cuius usu dixit Ruhnk. in Tim. p. 25. 18. Ξενοφῶν] Anab. II, 3, 18. Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαρίστως μὴ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρ.] Constructio potius requirit, ut legatur, οἶμαι γὰρ οὐκ ἂν ἀχαρίστως με ἔχειν οὔτε πρὸς ὑμᾶς, οὔτε πρὸς τὴν ἄλλην πᾶσαν Ἑλλάδα. Küst. Expungendum ὅτι. 19. μὴ ἔχειν] ἐμοὶ ἔχειν A. B. C. E. V. (ap. Gron. Em. p. 87.) Med. μὴ ἔχειν Portus. Apud Xenophontem editur etiam ἴσχειν. 21. Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ] Harpocratio cum Lex. Seg. p. 473.

Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, et Achaeos, quorum vires iam ante debilitatae erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Graeciae tum principe urbe, primo impetu capta. quamobrem Romani etiamnum Graeciam videntur appellare Achaiam, a gente subacta, Graeciae principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum*: dictum, siqui certo iactu destinata feriunt. Achaeorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum. Ἀχανὲς πέλ. Mare vastum. item ἀχανὲς πεδίον, campus late patens. *Paludes transitu difficiles excipiunt, et post has vasta et exitu carens silva, in qua myricae arboribus maiores enatae erant, et arborum densitas horrorem non exiguum incutiebat.* Et Ἀχανεῖς, obscuri, luce carentes. Et Ἀχανής, non hians, voce carens, mutus, prae stupore tacens. Ἀχάνη. Mensura Persica; ut artabe apud Aegyptios, capiebat autem medimnos Atticos XLV. Aristotele teste. alii vero dicunt esse cistam, in qua legati, sacrorum causa missi, cibaria reponebant. Ἄχαρι. Molestum, malum. Arrianus: *Ille vero fidem incolis dedit, fore ut nulla a rege molestia afficerentur.* Et alibi: *Nulla eos molestia ab ipsis affectum iri.* Ἄχαρι. Molestum. *Ille vero captivos dimissos et ex urbe exeuntes observabat, ne quid mali paterentur a militibus propter odium, quo Parthos prosequebantur.* Et rursus: *Ille vero rogabat, ne rex inimicis de se fidem adhiberet.* Et alibi: *Rex Persarum ditionem Romanam ingressus est; nullo tamen eam damno affecit.* † *Irae, pessimo animi morbo obsequens, omni crudelitatis genere corpus laceravit.* Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Et Ἀχαρίστως, ingrate. Xenophon: *Existimo enim neque ad vos, neque ad reliquam Graeciam nullam huius beneficii gratiam extituram.* Ἀχαριστεῖν. Non gratificari.

τως Ἀντιφῶν. Καὶ Ἀχαριστῆσαι, τὸ μὴ χαρίσασθαι, μηδ' ὑπουργῆσαι.

Ἀχάριστος. Ξενοφῶν· Κῦρος δὲ ἦγε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ οὓς μὲν ἑώρα καλλωπιζομένους καὶ πειρωμένους αὐτῷ χαριεῖσθαι, τούτους εἴα σὺν τοῖς ὅπλοις· οὓς δὲ ἑώρα ἀχαρίστως ἐπιμένοντας, τούτων τοὺς ἵππους παρέδωκε τοῖς Πέρσαις, τὰ δὲ ὅπλα κατέκαυσεν. Ἀχαρίστως οὖν, ἄνευ χάριτος.

Ἀχαρνείτης. Ἀθήνηθεν.

Πολλάκις ἐν θυμέλησι καὶ ἐν σκηνῇσι τε-
θηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Ἀχαία. ἡ Δημήτηρ. Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαίαν κατεδέξατο.

οὕτω δὲ αὐτὴν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ " κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς κόρης· ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἠνέσχετο ἂν οὐδὲ τὴν Ἀχαίαν αὐτήν.

Ἀχαιΐδα. Ἑλληνίδα.

Ἀχαίνη. ἡ ἔλαφος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω.

Καὶ Βάβριος·

Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαίνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς Ἅιδην.

Ἀχαιός, Συρακούσιος, τραγικὸς νεώτερος, ἔγραψε τραγῳδίας ί.

Ἀχαιός, Πυθοδώρου ἢ Πυθοδωρίδου, Ἐρετριεύς, τραγικός, γέγονε κατὰ τὴν οδ' Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα ἐδίδαξε μδ'· οἱ δὲ τριάκοντα ἱστορήκασιν· ἄλλοι κδ'. ἐνίκησε δὲ ἕν. ἦν δὲ νεώτερος Σοφοκλέους ὀλίγῳ τινί. ἐπεδείκνυντο δὲ κοινῇ σὺν καὶ Εὐριπίδῃ ἀπὸ τῆς πγ' Ὀλυμπιάδος.

Ἀχέων. μετοχή ἐστιν· ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς·

---

1. Ἀντιφῶν] Apud Stobaeum p. 281. 3. Ξενοφῶν] Cyrop. VII, 4, 14. verbis paulo aliter conformatis. 6. ἐπιμένοντας] ἑπομένους Xenoph. 9. Ἀθήνηθεν] Immo potius Ἀχαρνῆθεν. *Küst.* Sed Hesychius cum tradat, Ἀχαρνικαὶ πύλαι, Ἀθήνησιν, nihil opus emendatione. Ἀθήνη ὁ *V. 10. Πολλάκις] Simmiae Ep. I, 3. Anthol. Pal. VII, 21. Versus ut videtur in v. Θυμέλη interpolati. ἐν θυμέλῃ] Scribe ἐν θυμέλησι, ut in Anthol. *Küst.* θυμέλησι A. B. *V. C. E. θυμέλοι Med. 12. βλαισὸς] Sic etiam legitur in Anthol. itemque infra v. Βλαισός: sed corrupte, ni fallor. Existimo enim eius loco scribendum esse βλαστός, quod germen significat. *Küst.* Ipse Küsterus infra sub v. Βλαισός sententiam suam retractavit. Ἀχαρνείτης κισσὸς] Primum enim ibi nata hedera, Pausan. Att. c. 23. extr. *Reines.* Cf. Theophr. H. Pl. III, 18, 6. Post hanc glossam quae olim extabant, Ἀχάτης λίθος. καὶ λυχνίτης, καὶ ἀετίτης, ex v. Ἀετίτης invecta, nesciunt A. B. *V. C. E. 13. Ἀχαία libri. Ἀριστοφάνης] Apud Aristoph. Acharn. 709. locus hic recte sic legitur: Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο. *Küst.* Ubi nihil mutant nisi οὐκ ἂν C. V. Praeterea Ἀρχαίαν *V. Rectiora Lex. Seg. p. 473. 15. κτύπου] ψόφου B. E. Mox τὴν om. Schol. et Edd. ante Küster. 18. ὃν παρεῖχον] Locus hic est obscurus et corruptus, quem sic legendum puto: ὃν παρεῖχον οἱ (vel αἱ) περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim sunt verba haec de mulieribus, quae tempore Eleusiniorum in ponte Cephisi fluminis sedentes in obvios quosque, qui vel Athenis Eleusinem vel Eleusine Athenas ibant, scommata et probra iaciebant; de quo more vide Hesychium v. Γεφυρισταί. *Küst.* Ruhnkenius in Vell. Paterc. I, 4. p. 15. ope veterum grammaticorum verissime reposuit, ὃν παρεῖχεν (sc. Ceres) τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν. „Achaea (inquit) Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagraeis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quae Tanagra, Gephyraei iidem qui Tanagraei." Levis tamen superest dubitatio de formula τοῖς περὶ τὴν γέφυραν. Ceterum ταῖς *V.

1. ἀπιοῦσιν] Sic Schol. Aristoph. ἀπιοῦσαν A. B. E. V. Edd. ante Küst. ἐπιοῦσαν C. 3. Ἀχαιΐδα] Il. ά. 254. 4. ἐν Ἐπιγράμματι] Phalaeci III, 2. Anthol. Pal. VI, 165. Vide supra v. Ἀμφίδορον et sub finem gl. Ἀχαΐα. 5. ἀχαινέης] ἀχαίνεω A. B. E. Med. ἀχαΐνεω Zon. p. 362. ἀχαίνεος V. ἀχαΐνες C. 6. Βάβριος] Tyrwhitt. p. 42. Knoch. p. 143. 7. κωτίλλουσαν] Metri gratia legendum est κωτίλλουσα. *Küst.* Sic dudum Portus cum v. Κωτίλλω. Omnes tamen MSS. servarunt κωτίλλουσαν. 9. Ἀχαιός. Συρακ.] De hoc et sequenti Achaeo vide Meursium in Bibliotheca Graeca. *Küst.* De Achaeis quaedam excerpsit *Eudocia* p. 69. Praeter quos nemo ex antiquitate de vita Tragici exposuit. Priorem vero referebat Urlichs. de Achaei fragm. p. 3. ad aevum Alexandrinorum, levi sane nisus indicio, quod tragoedias ille scripsisse, non docuisse traderetur. 10. τραγῳδίας δέκα καὶ τέσσαρας Eudocia, quae mox ἐδίδαξε δράματα ξδ'. 11. Πυθοδώριδος] Falsa viri appellatio. Cum tamen *V. praestaret Πυθοδωρί, facilis emersit correctio Πυθοδωρίδου. 12. οδ'] κδ' E. 14. ἕν] ἑνί V. 15. ἐπεδείκνυντο] ἐπιδεικνὺς V. [Silet Gronovius.] Tum σὺν καὶ Εὐριπίδῃ A. V. De h. l. vid. Casaubon. de Sat. Poes. I. 5. p. 136. ed. Ramb. qui tacite ἐπεδείκνυντο. Sed sensus videtur esse: Sophocles et Achaeus communiter cum Euripide fabulas docuerunt. *Gaisf.* Recte Casaubonus. Post σὺν non dubito quin exciderit Ἴωνι. 17. Ἀχέων] Zon. p. 364. Refertur ad Il. β'. 694. 18. Σοφοκλῆς] El. 159. Cf. Etym. M. p. 181.

Sic Antiphon. Et Ἀχαριστῆσαι, non gratificari, neque operam suam navare. Ἀχάριστος. Xenophon: *Cyrus vero Lydorum captivos abduxit, et quos quidem animadvertebat corporis cultui studere, operamque dare, ut sibi gratificarentur, his arma reliquit. quos autem videbat animo invito sequentes, horum equos Persis tradidit, et arma combussit.* Ἀχαρίστως igitur significat, sine gratia. Ἀχαρνείτης. Acharnites. *Saepe in pulpitis et scenis hedera Acharnensium vegeta flexilisque comam tuam texit.* Ἀχαία. Ceres. Aristophanes: *Ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset.* sic autem ipsam vocarunt a strepitu cymbalorum et tympanorum, qui tum extiterat, cum Proserpinam quaerebat. vel a dolore, quo mater ob amissam filiam afficiebatur. vel a strepitu, quem praebuit Gephyraeis, cum Athenas peterent. sensus autem est: ne ipsam quidem Cererem patienter tulisset. Ἀχαιΐδα. Graecam. Ἀχαίνη. Cerva. In Epigrammate: *Et pellem maculosam hinnuli Baccham undique tegentis.* Et Babrius: *Talia garriens persuasit cervae, ut ad eundem Orcum bis descenderet.* Ἀχαιός. Achaeus, Syracusanus, tragicus iunior, scripsit tragoedias decem. Ἀχαιός. Achaeus, Pythodori vel Pythodoridae filius, Eretriensis, tragicus; vixit Olympiade LXXIV. docuitque fabulas XLIV vel ut alii XXX. ut alii, XXIV. quarum una vicit. Sophocle paulo iunior fuit, cum quo et Euripide fabulas una edidit inde ab Olymp. LXXXIII. Ἀχέων. Est participium, diciturque de eo, qui aegre fert, quod lateat. Sophocles:

Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.
ἀντὶ τοῦ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος.
Ἀχερδος. Σοφοκλῆς·
Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου.
Ἀχέρων. ποταμὸς ἐν ᾅδου μεμυθευμένος· παρὰ τὸ ἄχη ῥεῖν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις ἐκπροβῆσαι Θέλων φησίν·
Ἀχέροντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής.
διὰ τὸν Διόνυσον.
Ἀχέρων. τόπος τις μέσος τοῦ παντός· ἐν ᾧ ἀνίμησίς ἐστιν ὕδατων καὶ κατάπωσις, ἄχρι τοῦ τέρματος τοῦ παντός, σκοτεινός τις καὶ ἀφεγγής. ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.
[Ἀχέτας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ὥσπερ καὶ ὁ ἀκανθίας. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις.]
Ἀχειρος. ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·
Ἄπους, ἄχειρος, οὐ βαρεῖ τὸν αὐχένα· 403
πλήρεις ἑκάστῳ τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις.
περὶ τῆς Χοσρόου ὠμότητός φησι.
Ἀχείρωτον. ἄμωμον.
Ἀχηνία. ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ·
Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.
Ἄχι. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως.
Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱεροβοὰμ βασιλέως τῶν Ἑβραίων ἦν. κάμνοντος δ' αὐτῷ κατ' ἐκεῖνον καιρὸν τοῦ παιδός, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ προσέταξεν ἥκειν, ἔνθα διέτριβεν ὁ Ἀχίας· περὶ τῆς τοῦ παιδὸς ὑγείας, μετασχηματισαμένην τὴν στολήν. μελλούσης δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι τὰς ὄψεις ἠμαυρωμένου διὰ τὸ γῆρας, ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς ἀμφότερα αὐτῷ μηνύει, τήν τε τοῦ Ἱεροβοὰμ γυναῖκα καὶ τί μέλλει λέγειν αὐτῇ. καὶ παριούσης ὡς ξένης, ἀνεβόησεν· Εἴσελθε, ὦ γύναι· τί κρύπτεις σαυτήν; τὸν γὰρ Θεὸν οὐ λανθάνεις. ἄπελθε δὲ πρὸς τὸν

---

3. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Colon. 1596. 4. *κἀπὸ λαΐνου τ.*] Cum Cantero Nov. Lectt. III, 3. legere malim, *κἀπὶ λαΐνου τάφου. Küst. τάφου*] *τάφου* B. E. V. C. Med. Subsequebatur glossa ex v. *Δανάκη* fabricata, quam cum V. C. delevi: *Ἀχερουσία. ἐστὶ λίμνη (λιμὴν sola Med.) ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη λέγεται* (sic A. B. E. nam *καλεῖται* Edd. ante Gaisf.), *τῷ πορθμεῖ διδόντες.* Hanc post *Ἀχέτας* ponit A. Ceterum ascripsit Küsterus: „Vide infra v. *Δανάκη*, v. *Καρκάδοντα*, et v. *Πορθμῆον.*" Alteram glossam, *Ἀχερωΐς. ἡ λεύκη*, ductam e Zon. p. 362. referendamque ad Il. *ν'*. 389. omnes ignorant codices. 6. *ἄχη ῥεῖν*] *ἄχος* Lex. Seg. p. 474. Sed Suidam adiuvant etymologi. *Βατράχοις*] V. 473. 8. *Ἀχερόντιος*] *Ἀχερώντιος* A. B. C. E. *Ἀχερώντιος* Med. 11. *κατάπωσις*] *κατέπησις* V. C. *μέχρι*] *ἄχρι* A. V. C. E. *μέχρι τοῦ τέλματος*] Puto scribendum esse *μέχρι τοῦ τέρματος. Küst. τέρματος* praestant A. E. et Eudocia p. 257. 12. *σκοτεινός τε*] *σκοτεινός τις* A. V. C. Eudocia. 13. *καθαρσίῳ*] Vid. Platon. in Phaed. p. 400. de diversa defunctorum condicione in Tartaro. *Reines.* 15. *Ἀχέτας, οὐκ εἶδος*] Haec refutavimus supra v. *Ἀκανθίας. Küst.* Vide Hesych. Hanc quoque gl. fraude invectam fuisse arguit A. qui post *Ἀχιλλεὺς Στάτιος* reposuit, eaque videtur ab *V. abesse. Interim notavi. 18. *Ἀχειρος*] *Ἄχειρ καὶ Ἄχειρος* E. qui mox *πλεονασμόν* pro *μεταπλασμόν*. 19. *Πισίδης*] Heracl. Acroas. I, 45. ubi v. Fogginium.

1. *οὐ βαρεῖ*] Sic habet editio Mediolanensis. Reliquae vero *ὄβαρεῖ*, corrupte. Quid si legatur *σοβαρεύει*? Sed cum fragmenti huius sensus propter brevitatem sit incertus et obscurus, *ἐπέχω. Küst.* Fluctus in simpulo, quod aiunt: nam locus Pisidae, si quis alius, integerrimus est. Hesychius: *Ὁ Βρισαΐχην, ὁ τὸν αὐχένα βαρῶν. Toup.* Il. p. 493. *ἀβαρεῖ* C. V. *Σοβαρεῖ* coniecerat Portus. 2. *ἑκάστῳ*] Legerim potius *ἑκάστων. Küst.* Frustra. 4. *Ἀχείρωτον*] Lex. Seg. p. 474. In fine addit E. *ἢ μὴ χειρωθῆναι δυνάμενον.* *ἄμωμον*] *ἀνάλωτον* malebat Toupius. Vulg. tuetur Suicerus in Thesauro. 5. *Ἀχηνία. ἀπορία*] Vide infra v. *Ἠχαίνω. Küst.* Lex. Seg. p. 474. ubi deest exemplum. Vid. Blomfield. Glossar. in Agam. 408. *Ἀχηρία* B. E. hic etiam in exemplo. *πενία* om. Portus et Küsterus, contra quos Lejd. attulit Gronov. p. 74. *Ἀριστοφάνης*] Fragm. 91. Sequentes glossas, *Ἄχης. ὁ πένης. Ἄχην. ὁ πτωχός. καὶ Ἀχήνεις, οἱ μηδὲν ἔχοντες. Ἀχήρας. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ σχῶλης. Καὶ Ἀχώρας, ὁμοίως. Ἀχηρίς. ὁ λυπηρός. ἐκτάσει τοῦ ᾰ εἰς η̃*: delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Leguntur ordine continuo apud Zonaram p. 361. 8. *Ἄχι*] Zon. p. 365. Vide Wessel. in Diod. I, 42. 9. *Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱερ.*] Vide I. Regg. XIV. et Ioseph. Antiq. lib. VIII. c. 4. (11.) *Küst.* 10. *κάμνον* *V. *κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν* om. V. *τὸν* delevi cum A. B. E. 13. *μετασχηματισαμένην*] *μετασχηματισαμένης* A. B. E. *μετασχηματισάμενος* Edd. vett. Emendationem Porti tacite secutus est Küsterus. 18. *σαυτήν*] *αὐτήν* V. omisso *γάρ*. 19. *ἄπελθε οὖν*] *ἄπελθε δὲ* dedi cum A. B. E. *V.

Aegre ferens quod puberi ipsi occulte vivendum sit. *Ἀχερδος.* Sophocles: *Prope pirum silvestrem, et supra lapideum sepulcrum.* *Ἀχέρων.* Acheron, fluvius fabulosus apud inferos: sic dictus ab eo quod in eo dolores fluunt. apud Aristophanem *Ranis* Acacus Bacchum terrere volens ait: *Et scopulus Acherontius, sanguine manans.* *Ἀχέρων.* Acheron, locus in medio universi, aquam ex imo reddens et vicissim absorbens usque ad terminum universi, tenebricosus et lucis expers. Acheron autem purgatorio similis esse videtur, non loco supplicii, abstergens peccata et ab iis homines purgans. [*Ἀχέτας.* Non est species cicadae, sed epithetum; quemadmodum *ἀκανθίας.* dicitur autem ab eo quod sonum reddit inter spinas.] *Ἀχειρος.* Manu privatus. per metaplasmum, pro *ἄχειρ.* Pisides: *Pedibus manibusque carens non inclinat cervices; integraeque ei sunt singulorum membrorum iunctura.* ubi de Chosroae loquitur crudelitate. *Ἀχείρωτον.* Quod reprehendi nequit. *Ἀχηνία.* Penuria, paupertas. Aristophanes *Amphiarao: Morbo coactus vel amicorum penuria.* *Ἄχι.* Facile. *Ἀχίας.* Achias. hic propheta fuit temporibus Ieroboam regis Hebraeorum: qui, filio aegrotante, uxorem suam mutato habitu Achiam adire iussit, de salute filii percontaturam. cum autem aedes iam ingressura esset, et propheta per senium coecutiret, Deus illi apparuit, et utrumque indicavit, Ieroboam uxorem adesse, et quid ipsi respondendum esset. cumque illa ut peregrina transiret, propheta exclamavit: *Intra, mulier: quid personam mentiris? Deum enim non lates.* redi igitur ad me

ἄνδρα. τάδε λέγει Κύριος· Ἐπεί σε μέγαν ἐκ μικροῦ καὶ μηδενὸς ὄντος ἐποίησα, καὶ ἀποσχίσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ γένους σοὶ ταύτην ἔδωκα, σὺ δὲ τούτων ἠμνημόνησας, καὶ τὴν ἐμὴν θρησκείαν καταλιπὼν χωνευτοὺς θεοὺς κατεσκεύασας, καὶ τούτους τιμᾷς, σὲ πάλιν καθαιρήσω, καὶ πᾶν ἐξολοθρεύσω σου τὸ γένος, καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι βορὰν γενέσθαι ποιήσω. μεθέξει δὲ τῆς τιμωρίας καὶ τὸ πλῆθος, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ διασπαρὲν εἰς τοὺς πέραν Εὐφράτου τόπους, διότι τοῖς σοῖς ἀσεβήμασι κατηκολούθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν καταλήψῃ τεθνηκότα. ἅπερ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεὺς Στάτιος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ γράψας τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις ἡ. γέγονεν ἔσχατον Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπος. ἔγραψε δὲ περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας, καὶ ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ θαυμασίων ἀνδρῶν μνημονεύουσαν. ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ κατὰ πάντα ὅμοιος τοῖς ἐρωτικοῖς.

Ἀχίλλειος εὐχή.

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆς ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ὁ Κάμιλλος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς εὔξατο τὴν Ἀχίλλειον εὐχὴν ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον ἐν καιρῷ. ἀπήντησε δὲ αὐτῷ οὐ πολὺ ὕστερον. Κελτῶν γὰρ τὴν πόλιν καταλαβόντων, ὁ δῆμος ἐπὶ Κάμιλλον κατέφυγε, καὶ δικτάτωρα αὖθις εἵλετο· ὡς ἐν ‖ ταῖς Κελτικαῖς πράξεσιν ἀναγέγραπται. 404

Ἀχιλλείων. τουτέστι κριθῶν καθαρῶν, καὶ εὐγενῶν, οὕτω καλουμένων. Ἀριστοφάνης·

Ἀχιλλείων ἀπομάττῃ.

ἀντὶ τοῦ, σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μετέχεις. ἢ Ἀχίλλειοι κριθαί, αἱ εὐτελεῖς.

Ἀχθέσῃ. λυπηθήσῃ.

Τῷ χρόνῳ πότ' ἀχθέσῃ.

ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποιὲ τοῦδε τοῦ πράγματος γενομένου.

Ἄχθεται. λυπεῖται. Καὶ Ἀχθεσθείς, λυπηθείς. Ὁ δὲ ἀχθεσθεὶς τοῖς ἐπιτάγμασι πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Ἀχθεινή. λυπηρά, ὀλεθρία.

Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

Καὶ Ἀχθεικός, ὁ ἐπίπονος.

Ἀχθηδών. λύπη.

Ἄχθομαι. βαροῦμαι, ἀγανακτῶ. Ἀριστοφάνης·

Ἄχθομαι τοῖς ταῶσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

ἀντὶ τοῦ, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις· ἐπεὶ ὁ ταὼς ποικίλος, ἢ ὅτι πορφύραις ἐχρῶντο καὶ τιά-

---

3. *γένους* om. V. 9. *καὶ* om. A. *καὶ διασπ.*] *καὶ* om. V. E. Med. 12. *ὅπερ*] *ἅπερ* A. B. V. E. 13. *Ἀχιλλεὺς Στάτιος*] De hoc vide Photium in Bibliotheca cod. LXXXVII. qui eum *Τάτιον* vocat. *Küst.* Petavius in hunc Suidae locum Uranologio praefixum. *Hemst.* Habet *Eudocia* p. 69. *Στάσιος* *V. 14. *τὰ κατὰ Λ.*] In codd. scriptis leg. *οἱ κατὰ Λ. καὶ Κλ. λόγοι*: sed hoc etiam, quod Suidas habet, rectum est. *Reines.* *τὸ κατὰ* E. 17. *ἱστορίαν σύμμικτον*] *ἱστορίας συμμίκτου* V. Mox *καὶ* om. B. E. In marg. habet A. *εἰδὲ τούτοις προσεκύνησα*, quae mireris tanquam ab homine litterarum amantissimo pronunciari. 21. *Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχ.*] Haec sunt verba Homeri Il. *ά*. 240. *Küst.* Haud scio an ab margine profecta, cui lector quidam pro explicatione verborum *Ἀχίλλειον εὐχήν* ascripserat. 22. *Ὁ Κάμιλλος*] Haec et quae sequuntur sunt verba Appiani in Excerptis Constantini ab Valesio editis p. 549. *Küst.* In Ed. Schweigh. T. I. p. 39. Attigit haec v. *Κάμιλλος*. *εὔξατο*] *ηὔξατο* E.

2. *δικτάτωρα*] *δικτάτωρ* V. *δικτάτωρ αὖ* C. *δικτάτορα* E. 3. *κελτικαῖς* *V. Mox *συγγέγραπται* Excerpta. 5. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 826. 8. *αἱ εὐτελεῖς*] Lege, *αἱ εὐγενεῖς*, ut apud Scholiastam Aristophanis. *Küst.* Nisi malis *εὐτραφεῖς* cum Galeno Expl. Voc. Hippocrat. p. 446. *εὐτελεῖς* Lex. Seg. p. 474. Vide Foesii Oecon. Hippocr. in v. *Ἀχιλληὶς κριθή*. *Gaisf.* Cf. Schneid. in Theophr. T. III. p. 661. 10. *Τῷ χρόνῳ*] Aristoph. Nub. 864. Monuit Piersun. in Moerin p. 21. 11. *γενομένου*] *μαινομένου* V. 13. *Ἄχθεται*] Hesychius et Lex. Seg. p. 474. Gaisfordus referebat ad Aristoph. Vesp. 1335. 16. *ὀλεθρία*] *ἐπὶ ὀλεθρίᾳ* Med. 17. *Ἀχθεινὰν*] Leonidae Tar. LI. 6. Anthol. Pal. VI, 263. In fine *οἶδε βοηκτασίαν* B. E. *βουκτασίαν* Zon. p. 362. 19. *Ἀχθηδών*] Lex. Seg. p. 474. 20. *Ἄχθομαι*] Zon. p. 364. *Ἀριστοφάνης*] Acharnens. 63. ubi sic legitur: — *Ἄχθομαι γὼ πρέσβεσι Καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι. Küst.* 23. *κόλποις*] Sic etiam Schol. Apparet vero refingendum esse *κόμποις*.

---

ritum. haec inquit Dominus: Quoniam te magnum e parvo et nullo effeci, et regnum, familiae Davidis ereptum, tibi dedi, tu vero horum immemor fuisti, meique cultu relicto deos fusiles colere coepisti, te rursus evertam, totumque genus tuum perdam, et canum volucrumque cibum efficiam. haec autem poena redundabit etiam ad populum, quippe qui ex terra beata pulsus per locos ultra Euphratem sitos dispergetur, quoniam impietatem tuam secutus est. filium vero tuum reperies mortuum. id quod accidit. *Ἀχιλλεὺς Στάτιος*. Achilles Statius, Alexandrinus; qui res Leucippes et Clitophontis scripsit et alia amatoria libris octo. tandem factus est Christianus et Episcopus. scripsit de Sphaera, et Etymologia, et Historiam miscellaneam, quae multorum et magnorum admirabilimque virorum mentionem facit. stilus eius ubique similis est illi, quo in Amatoriis utitur. *Ἀχίλλειος εὐχή*. *Profecto aliquando Achillis desiderium filios Achivorum subibit.* † *Camillus, Romanorum imperator, a diis immortalibus idem precatus est, quod Achilles olim precatus dicitur, ut Romanos sui desiderium aliquando subiret: cuius voti haud ita multo post compos factus est. cum enim Galli urbem occupassent, populus opem Camilli imploravit, eumque dictatorem iterum creavit, ut in libro de Bellis Gallicis dictum est.* *Ἀχιλλείων*. Hordei Achillei: id est, puri et egregii. Aristophanes: *Achilleo hordeo vesceris*, id est, victus in Prytaneo particeps es. vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile. *Ἀχθέσῃ*. Dolebis. *Tandem aliquando dolebis.* id est, tandem aliquando afficeris dolore, si haec res fiat. *Ἄχθεται*. Dolet. Et *Ἀχθεσθείς*, doleus. *Ille vero imperata aegre ferens, multis durisque verbis respondit.* *Ἀχθεινή*. Tristis, perniciosa. *Tristem vero vidit borinam caedem.* Et *Ἀχθεινός*, laboriosus. *Ἀχθηδών*. Dolor. *Ἄχθομαι*. Gravor, indignor. Aristophanes: *Iniquo animo fero pavones et iactantiam.* id est, nugas variegatas. pavo enim pennas habet variis coloribus distinctas. vel, quia purpura et tiaris utebantur.

ραις. Καί, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ τε τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμαληκιτῶν σωτηρίᾳ, καὶ τῇ τῶν βοσκημάτων διαρπαγῇ τοῦ πλήθους, ὅτι μὴ συγχωρήσαντος αὐτοῦ ταῦτ' ἐπράχθη. Καὶ Ἀχθόμενοι, βαρούμενοι, πιεζόμενοι. Ἀμφί τε ἡμέραν μέσην τῷ ἡλίῳ ἀχθόμενοι τὰ ὅπλα κατέθεντο. Καὶ Ἄχθος, βάρος, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα. καὶ παροιμία·

Οὔς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους μέμνηνται.

Ἀχλύς. σκότος, ὁμίχλη, ζόφος, ἀμβλυωπία. Καί,

Ἥρος ἀχλύσαντος.

ἀντὶ τοῦ, σκοτισθέντος.

Ἄχναι, λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσίαι. Καὶ Ἄχνη ἁλός, τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Μῆλόν θ' ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ.

Καὶ Ἄχνη πυρός, ὁ καπνός. Καὶ Ἄχνη ὕπνου, ὁ Ἱπποκράτης φησὶ καὶ ἄχνη λιμοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

Ἄχνους, ἀγένειος. 405

Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσσιν
ἔθηκεν;

Ἀχνύμενος. λυπούμενος.

Ἄχος. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος, τουτέστι λυπούμενος.

Λήγετε τοῦδ' ἄχεος. κακῶν γὰρ δυσάλωτος
οὐδείς.

ἀντὶ τοῦ δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Ἡ δὲ σύγκλητος, ὥσπερ ἄχει τινὶ πεπληγμένη, ἐξηπορεῖτο.

[Ἄχω. ἀντὶ τοῦ ἆ ἔχω. Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ παλαίνῃς σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἄχω.]

Ἀχών. ἄμπελος.

---

1. Ἄχθομαι αὐτοῦ] Lex. Seg. p. 474. et Arsenius p. 89. Ἄχθομ' αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ pro Aristophanis dictione haberi iussit Fritzschius Quaest. Aristoph. I. p. 81. 4. ῥυποκονδύλους] Vid. Pierson. in Moerin p. 201. Plato *Πρόταβιν* apud Aspasium in Aristot. Ethic. Nic. IV. p. 58. *χαίροις, οἶμαι, μεταπεπτευσὰς αὐτὸν διακλιμακίζεσθαι* (διακλιμακίσας τε Porsonus *Tracts* p. 232.), *Τὸν ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἐλκεστρίβωνα. Gaisf.* Aristophani tribuit Phrynichus Seg. p. 44. 5. *Κρομμύοις*] *κρομύοις* B. E. Locus est Acharn. 1068. 6. *Καὶ Ἰώσηπος*] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum Antiq. Iud. VI, 8. p. 184. *Küst.* VI, 7, 4. *τῇ τε*] *ἐπί τε τῇ* Ioseph. 12. *Ἄχθος*] Lex. Seg. p. 474. 15. *Οὓς οὐκ ἂν*] Aristoph. Ran. 1426. Glossam, ut nunc extat, nemo non videt esse reiectaneam. *Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα* agnoscit Lex. Seg. p. 474. 16. *πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφ.*] Apud Schol. Aristoph. loco laudato rectius sic legitur: *πανταχοῦ γὰρ Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται.* Confer eundem Scholiastam in Av. 1133. *Küst.* Vide supra v. *Ἄραιτο* et Arsen. p. 88. *μέμνηται*] *μέμνηνται* dedi cum V. C. Med. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. *Ἀχλαξ. ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἢ ὁ μικρὸς λίθος*: quae Med. descripserat e Zon. p. 361. sive ex Etymol. M. v. *Ἀχόλαξ.* 18. *Ἀχλύς*] Lex. Seg. p. 474. Cf. Zon. pp. 362. 364.

1. *Ἄχναι*] Lex. Seg. p. 474. 2. *Ἄχνη ἁλός*] Eurip. Orest. 115. *οἰνωπὸν τ' ἄχνην.* Ubi Schol. *τὸν λεπτότατον οἶνον.* Respexit autem Suid. Hom. Il. δ'. 426. *ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἀχνην. Toup.* 3. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Philippi Thessal. XX, 3. Anthol. Pal. VI, 102. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 150. Exemplum sub finem glossae reponi malim. 6. *Ἄχνη πύρος*] Dictio Aeschylea, id quod ex imperfecto Etym. M. loco licet intelligi. *Καὶ ἄχνη ὕπνου*] Huc spectant verba Aristoph. Vespis 91. *Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. Ἦν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην. Küst.* Mox scribendum *ὁ δὲ Ἱππ.* cum Lex. Seg. et Hesychio. 7. *Ἄχνη λιμοῦ*] Sic etiam legitur apud Hesychium. Sed scribendum est *ἄχνη λίνου*, ut recte monuit Foësius in Oeconomia Hippocratis v. *Ἄχνη. Küst.* Conferendum etiam Etym. M. p. 182. f. Similiter Erotianus: *Ἄχνη ὀθονίου. τὸ περὶ ἡμῶν λεγόμενον ξύσμα. ἐξ οὗ γίνεται ποτός, ὃ καλούμενος ξυσμός.* Mox scribe *τὸ λεπτὸν ξ.* cum Hesych. 10. *Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμ.*] Philippi Thessal. XXI, 1. Anthol. Pal. VI, 259. Habet Zon. p. 361. *ὑσπλήγγεσσιν* libri. Probavi scripturam in v. *Ὑσπληγξ* servatam. 12. *Ἄχος*] Zon. p. 363. et Lex. Seg. p. 474. *παρὰ τοῦτο*] *ἐκ τούτου καὶ τὸ ἀ. Ε.* 13. *τουτέστι λυπούμενος* om. Lex. Seg. 14. *Λήγετε*] Ex Sophoclis Oedip. Col. 1722. ubi ita legitur, *Λήγετον τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ οὔ- τοι δυσάλωτος οὐδείς.* Ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος.* Quomodo et apud Suidam scribendum est. *Toup.* 18. *Ἄχω*] *Ἄχω* A. Glossam ab V. C. omissam notavi, quam credibile videtur ab v. *Ἀλιπαρῆ* profectam esse. *Σοφοκλῆς*] Electr. 450. 21. *Ἀχών*] Glossam inauditam repetiere Zon. p. 361. et Lex. Seg. p. 475.

Et *Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ*, sordes et avaritiam eius inique fero. *ῥύπος* enim dicitur de hominibus avaris et illiberalibus, quos ideo *ῥυποκονδύλους* vocant. Et Aristophanes: *Cepis enim offendor.* Et Iosephus: *Deus autem indignatur, quod regi Amalecitarum pepercit, et populus pecudes in praedam vertit, cum neutrum ipse permisisset.* Et *Ἀχθόμενοι*, gravati, pressi. *Et circa meridiem, cum solis ardor ipsis molestus esset, arma deposuerunt.* Et *Ἄχθος*, onus, dolor. *Ἀχθοφόρον.* Onera baiulantem. Et proverbium: *Quos ne centum quidem Aegyptii baiulent.* multis enim in locis Aristophanes Aegyptiorum ut baiulorum meminit. *Ἀχλύς.* Tenebrae, caligo, nebula, oculorum caligatio. Et, *Ἥρος ἀχλύσαντος*, aëre obscurato. *Ἄχναι.* Minutae paleae, acera. vel sordes. Et *ἄχνη ἁλός*, tenuissima aquae pars, spuma maris. [item lanugo.] In Epigrammate: *Pomumque suavem spirans odorem, tenique lanugine vestitum.* Et *ἄχνη πυρός*, fumus. Et *ἄχνη ὕπνου*, item *ἄχνη λίνου* apud Hippocratem. significat etiam quodvis ramentum tenue. *Ἄχνους.* Imberbis. *Quis te imberbem Mercurium ad carceres Circi collocarit?* *Ἀχνύμενος.* Dolens. *Ἄχος.* Dolor vocem intercludens. hinc *ἀχνύμενος*, dolore percussus. *Desinite dolere. nemo enim a malis immunis est.* id est, nemo difficulter, sed facillime capitur. *Senatus vero, dolore ingenti percussus, concilii incertus erat.* [*Ἄχω.* Pro *ἆ ἔχω.* Sophocles: *Et mei miserae parva quidem haec, sed tamen quae habeo.*] *Ἀχών.* Vitis.

Ἀχώρ· τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς. παρὰ τὸ ἄχνη, ἀχνώρ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν ἀχώρ. κλίνεται δὲ ἀχῶρος, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ὡς ἰχῶρος, τοῦ σεσηπότος αἵματος.

Ἄχραντον. ἄψαυστον· κυρίως, οὐ χεὶρ οὐχ ἥψατο· ἀμόλυντον.

Ἀχράς. εἶδος ἀπίου. Ἀριστοφάνης·

Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

Μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς; ἡ ἀχρὰς ἐπέχει τὴν γαστέρα. οὗτος δὲ ὁ Θρασύβουλος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι, περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἄχρειον. τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον.

Ἄχρηστα. καὶ παροιμία· εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μὴ παῖδα βάσκανον, μήτε γυναῖκα λάλον, μήτε παῖδα νήπιον μήτε γείτονος κύνα, μὴ λάλον κωπηλάτην.

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν,

(τουτέστιν ἐκπηδῆσαι)

ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας
ἀποθραυσθῇς,

(τουτέστιν ἐκπέσῃς·)

μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

τουτέστι, λῆρον, μωρόν. Ἰαπετὸς δὲ εἷς τῶν γιγάντων. ἐνεοττοτροφήθης δέ, οἷον ἐτράφης.

Μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, —
— ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις ἄγαλμ' ἀναπλήσειν.

μηδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσῃς περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας, ὅπερ μέλλει τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρῶσαι.

---

1. Ἀχώρ. τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς] Clarius Erotianus: Ἀχώρ· ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι. *Küst.* Cf. supra v. Ἀδαξῆσαι. 2. ἀχνώρ] ἀχῦ A. repugnante Etym. M. p. 182. ubi deleantur praegressa ἀπ' αὐτοῦ. 3. δὲ om. *V. 5. Ἄχραντον] Eadem sed ordine meliore Lex. Seg. p. 475. et Etym. M. p. 182. Cf. Zon. p. 363. 7. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 376, 77. (355.) 10. ἡ ἀχρὰς] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* 12. εἶτα δωροδοκήσας] Geminam historiam de Demosthene narrat Plutarchus Demosth. p. 857. *Küst.* 13. ἀχράδας προσεποιήσατο om. E. 15. Ἀχρειόγελως] Lex. Seg. p. 475. Zon. p. 361. et Arsenius p. 89. Gaisfordus probabiliter rettulit ad Cratini locum ab Hephaestione servatum c. 15. p. 84. 18. Ἄχρειον. τῷ τόνῳ] Ἀχρεῖον apud Homerum προπεριισπωμένως, Ἄχρειον apud Atticos προπαροξυτόνως scriptum monent grammatici in Il. β'. 269. Eustath. p. 217. Od. σ'. p. 1842, 53. Boissonadius in Eunapium p. 471. corrigit, τῷ τόνῳ ὡς, ἄμεινον. Non recte, ut puto. Portus in versione „Ἀχρεῖον communiter προπερισπᾶται, i. e. circumflectitur in paenultima, sed Attice ut docet Eustathius προπαροξυνεῖται, i. e. acuto in antepaenultima notatur. Quare scribitur accentu quemadmodum ἄμεινον." Ceterum verba τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον om. B. pro quibus ἄχρηστον· ἀχρήϊον δὲ ποιητικῶς habet E. *Gaisf.* ἄμεινον quid faciat ad similitudinem vocis ἀχρεῖον, equidem ignoro; contra quam comparatio sese habet vocum μᾶτιον et βέλτιον in gl. Matiolochós. Nam tenorem quidem debemus grammaticis largiri, quamquam huius exemplum neque unquam offendas, neque Hom. Epimerismi ab Cramero editi p. 12. praeceptum afferunt; disertum tamen testimonium praebet grammaticus in eiusdem Crameri Anecd. II. p. 284. ἀχρεῖος· τοῦτο δὲ οἱ Ἀθηναῖοι προπαροξύνουσιν, dissentiente Arcadio p. 87. ἄχρειος τὸ κοινόν· ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικὸν ὡς ἀστεῖος: quorum ad normam refingenda sunt altero loco p. 116. consignata, ἀχρεῖος ἄχρεῖον, καὶ Ἀττικῶς ἄχρειως ἄχρειον. Hoc prudentior Etymologus p. 182. ab analogia docet ἄχρειος, ab usu tamen ἀχρεῖος comprobari. Utram in partem Suidas inclinarit nunc parum liquet, neque contendimus post ἄμεινον quaedam excidisse, quibus ille diversam rationem proposuerit. Immo placet ἀνδρεῖον refingi sive Ἀργεῖον, quibus Homeri Scholiastes Venetus utitur. 19. εἰς ἄχρηστα] Confer Diogenianum VI, 61. *Küst.* 20. Μή ποτ'] Ad haec A. in marg. ζήτει ἕτερα ἐν τῷ Πυθαγόρας.

4. Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli nihil ad hunc locum faciunt, sed absque iudicio huc translata sunt ex Aristoph. Nubib. 992. *Küst.* Versus Aristophanis ab hominibus studiosis esse invectos, qui locum communem splendidis sententiis ornarent, facile constiterit inspicienti vv. Ἀκέραιον et Ἀπαθέστατα. Horum frusta quaedam sparsa sunt per vv. Ἀποθραυσθῇς, Εἰσάττειν, Ἰαπετός. Accedit quod novissima Μὴ περὶ — πληρῶσαι reliquis debuerant praemitti. 7. μήλῳ om. B. V. C. πορνιδίου] πορνίδος A. B. C. πορνηδίου E. qui inde ab μηδ' Ἰαπετὸν omnia ignorat. 15. περὶ τοὺς] παρὰ τοὺς A. B. C. *V. quod Hermannus nollem probasset. 18. ποιήσεις] ποιήσῃς A. B. Mox γονέας σαυτοῦ A. C. *V.

Ἀχώρ. Ulcus capitis furfuraceum. ab ἄχνη, ἀχνώρ, et sublato ν ἀχώρ. declinatur ἀχῶρος, per ῶς, ut ἰχὼρ ἰχῶρος, sanies. Ἄχραντον. Intactum, impollutum; proprie, quod manus non tetigit. Ἀχράς. Genus piri. Aristophanes: *Pirum quoddam cibos occludit. Num pirum loqueris, quod Thrasybulus legatis Lacedaemoniorum dixit?* pirum silvestre alvum constringit. hic vero Thrasybulus cum Lacedaemoniorum legatos, qui pacis faciendae gratia venerant, oratione oppugnare decrevisset, postea muneribus corruptus se pira silvestria comedisse, neque eam ob causam verba facere posse simulavit. Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. Homo, cui res futiles et ludicrae ridendi gaudendique causam praebent. Ἄχρειον. Scribitur eodem accentu quo *. Ἄχρηστα. Proverbium: In res inutiles ne sumptus facias. *Nunquam beneficium conferas in senem, nec in invidum puerum, nec in mulierem garrulam, nec in infantem, nec in vicini canem, nec in garrulum remigem.*

Ἀχρηστία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Ὡράτιος λελωβημένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπατείας τε οὐκ ἔτυχεν, οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῶν ποδῶν.

406 Ἄχρι, ἄχρις. ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως· ἔστι δὲ καὶ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου. καὶ Ὅμηρος·

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοίησε.

Καὶ Ἄχρι κόρου παροιμία ἦν, ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι· καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

Ἀχρώμιος. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος· (τουτέστιν, ἀναιδὴς) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο. Καὶ Ἀχρώματος, ἀναιδής.

Ἀχρυλὶς ἡ Φρυγία.

Ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα· καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας.

Ἄψ πάλιν.

Ἀψάλακτος. ἀπαθής, ἀτιμώρητος. ἀψάλακτον γὰρ τὸ ἄθικτον. οὕτω Κρατῖνος.

Ἀψαμένη. ἐξαρτήσασα. Καὶ Ἄψασθαι παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θιγεῖν τάσσεται. Καὶ Ἄψαι, προσάψαι.

Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός· Ὁ δὲ

---

1. Ἀππιανός· Ὁ δὲ] Hoc fragmentum non extat in libris Appiani, qui hodie superstites sunt. Vide infra v. Ὡράτιος, ubi fragmentum hoc αὐτολεξεὶ repetitur. Küst. Ἀππία *V. Ex hoc loco, id quod mendum scripturae Ὡράτιος arguit, olim fluxit gl. Ὡράτιος. Vide Appian. T. I. p. 28. et Schweighäuserum T. III. p. 142. qui Ὡράτιος ab crisi Küsteri vindicavit. Eadem fere narratio Dionysii Hal. A. R. V, 25. 2. ὑπατείας] ὑπατίας V. C. 3. οὔτε . . . εἰρήνῃ] In his e Dionysio saltem ἄλλης ἡγεμονίας supplenda. 5. Ἄχρι] Lex. Seg. p. 475. Adde Zon. p. 365. Post Ἄχρι cum Lex. et *V. delevi γενικῇ. 6. Ὅμηρος] Il. δ'. 521. 9. ἀπηλοίησε] ἀπηλλοίωσε B. E. ἀπηλοίησε dedi cum Zonara. 10. Ἄχρι κόρου] Eadem Zenobius I. 44. Apostolius V, 27. sive Arsen. p. 89. cum Lex. Seg. p. 475. ubi novissima sic scribuntur, οὕτως καὶ ἄχρι κόρου, quae Gaisfordus monuit ad Demosth. de F. Leg. p. 400, 2. esse referenda: ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἄχρι κόρου, παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς, quibus item usus est Phrynichus Seg. p. 28. Iungebantur καὶ οὗτος. Idem continuo delevit cum omnibus MSS. Ἀχρίνη. βαθυτάτη. Hanc gl. agnoscit Zonaras. 13. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία] Hoc fragmentum descriptum est ex Artemidori lib. IV. c. 44. (42.) ubi ita legitur: Ἔδοξέ τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ πορνείῳ καθημένην ἐν ἱματίοις πορφυροῖς ὁρᾶν. ἐποιησάμεθα τὴν κρίσιν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱματίων οὐδὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλου τινός, ἢ ἀπὸ τοῦ πορνείου μόνου. τελώνης ὁ ἰδὼν ἐγένετο. ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ἄχρωμος. τέχνην γὰρ ἡ πραγματείαν ἢ ἔργον τοῦ ἰδόντος τὴν γυναῖκα νομίζομεν εἶναι. Hinc Suidas notulam suam deprompsit, sed ita ut sensum totius loci perverterit; ut quivis eruditus animadvertet. Est autem ἄχρωμος vox ex rarioribus. Glossae: Ἄχρωμος, impudica, impudicus. Ἀχρωμία, impudicia. Toup. ἦν δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἄχρωμον Zon. p. 363. Artemidori locum ascripserat etiam Hemsterhusius. Contulit Wassius Foësii Oecon. Hippocr. in v. et Clement. Alex. Paed. II, 4. extr. Alia congessit Abreschius: „Apud Hippocrat. de Morb. vulg. VII. extr. πορνείη ἄχρωμος, et in Phil. lib. de Merc. Meretr. non recip. in fine iunguntur, ἀκόλαστον, ἄκοσμον, αἰσχρουργόν, αἰσχροπαθῆ, et ἀχρώματον. Significationis rationem et originem indicat Salmas. in Ael. Spart. Pescen. Nigr. p. 654."

1. πορνεία *V. 3. Ἀχρυλὶς. ἡ Φρυγία] Sic Zon. p. 363. et Küst. libris invitis. Initium Epigrammatis Rhiani IX, 1. Anthol. Pal. VI, 173. Cf. v. Θαλαμηπόλος. Ἀγρυλὶς A. 4. Ἀχυρμιαί] Lex. Seg. p. 475. cf. Zon. p. 363. Glossa refertur ad Il. ε. 502. Toupius addit Clem. Alex. p. 238. Adde Theodosii Gramm. p. 70. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi Thessal. XIV, 3. Anthol. Pal. VI, 104. 7. Ἄψ] Lex. Seg. p. 476. Quae subiiciebantur ex v. Ἀνασειράζω ducta: Ἀψ· ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω· ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τοῦ, ἀνθέλκω, ἀνασπάω, delevi cum *V. Post v. Ἁψαμένη ea reponit A. 8. Ἀψάλακτος. ἀπαθής, ἀτιμ.] Aristophanes Lysistrata 275. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος: ad quem locum Suidas respexit. Küst. Vid. Διαψαλάττεσθαι. Hemst. Zon. p. 365. Ἀψάλλακτος *V. Lex. Seg. p. 475. Ἀψάλλακτον. ἀψηλάφητον. ἀψάλακτον] ἀψάλατον A. 9. οὕτω Κράτης] οὕτως κρ, A. Reposui, quod saepius in alterum abiit, Κρατῖνος. Utrasque voces om. V. C. Equidem totam laciniam Ἀψάλακτον γὰρ κτλ. parum illam superioribus consentaneam, sed nisi fallor ex v. Διαψαλάττεσθαι transcriptam, expungendam censeo. Illuc enim auctoritas Cratini videtur referri: nam de Cratete tanquam comicorum interprete non opinor posse cogitari. 10. Ἁψαμένη] Lex. Seg. p. 475. et Zon. p. 366. Vid. Hom. Od. λ'. 278. 11. προσάψασθαι] προάψασθαι B. E. Conf. Lex. Seg. p. 216. Mox libri θίγειν. Similiter Lex. Rhet. p. 216. 13. Ἀψαύστως] Lex. Seg. p. 475. Zon. p. 366. Ἀππιανός] Pertinet hoc Appiani exemplum ad verbum Ἀψαυστεῖν, quod excidisse videtur. Egregie firmat sententiam Lexicon Regium MS. [Zon. p. 366.] Ἀψαυστεῖν. ἀνεπάφως ἔχειν. Similiter a Suida scriptum crediderim, omissa autem haec esse a festinante librario. Quod facile fieri potuit, si cogites ita scripsisse Suidam: Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Καὶ Ἀψαυστεῖν, ἔχειν ἀνεπάφως. Ita repetitio eiusdem vocis ἀνεπάφως in fine pessimam dedit lacunam, ut saepius. Glossae: Ἄψαυστρος, illibatus. Leg. Ἄψαυστος. Albert. Obss. Misc. IX. p. 143 Appiani locum recepit Schweigh. T. I. p. 87. Sed istam dativi rationem satis singularem cum intueor, nondum mihi persuadeo nullam huic glossae fraudem subesse. De quo certius statui poterit, si quis fidem v. Κίμβροι librorum ope vetustiorum explorarit. Sequebatur gl. Ἄψεα. κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ μέλη· παρὰ τὸ ἅπτω, ἄψω, ἄψον, καὶ ἄψεα· ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων. Delevit Gaisf. cum omnibus MSS. Descripta erat ex Etym. M. sive Zon. p. 366.

Ἀχρηστία. Appianus: *Horatius vero crura habebat debilitata, neque vel in pace Consul vel in bello Imperator creabatur, quod usu pedum careret.* Ἄχρι, ἄχρις. Usque, donec. significat etiam, penitus, omnino. Homerus: *Ambos autem nervos et ossa lapis durus prorsus freyit.* Et Ἄχρι κόρου, *ad satietatem usque*, proverbium; velut: *Ille supra modum stupidus est*; et: *Hic ad satietatem usque decepit.* Ἀχρωμος. Impudens. *Quaestus autem eius erat impudens. in lupanari enim prostabat.* Et ἀχρώματος, idem. Ἀχρυλὶς. *Achrylis Phrygia.* Ἀχυρμιαί. Loca, in quae deportantur paleae ventilabro excussae. In Epigrammate: *Tribulasque acutas paleam terentes.* Ἄψ. Rursus. Ἀψάλακτος. Illaesus, inultus, ἀψάλακτον enim, intactum. ita Cratinus. Ἁψαμένη. Quae suspendit. Et Ἄψασθαι apud omnes de eo quod est annectere et tangere ponitur. et ἅψαι, alligare. Ἀψαύστως. Intacte. Appianus: *Ille vero Cimbrorum ca-*

τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, πολύχρυσα εἶναι δοκῶν.

Ἀψευδεία. ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψευδεῖν καὶ ἀψευδές.

Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. ἀκαταμάκτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ, ὑποδήματι πατάξω τὴν γνάθον.

Ἀψήφιστον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον ἐν γνώσει ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.

Ἀψίδες. καμάραι.

Ἀψικάρδιος. Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπλημα ἀψικάρδιον ἐθέλεις, ἐρήσεται ἂν ταχέως: τῆς καρδίας ἁπτόμενον.

Ἀψίκορος. εὐμετάβλητος· ἢ ὁ ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι κορεννύμενος. Εἰδὼς τῶν Νομάδων τὴν ἀψικορίαν, καὶ τὴν ἀθεσίαν τὴν πρὸς ἀνθρώπους. καὶ αὖθις· Συντηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδαμοῦ ἀψίκορον. 407

Ἀψιμαχία. συναφὴ μάχης. Ἀππιανός· Τὶ μὲν πρῶτον ἔριδες ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σμικραί· μετὰ δὲ συμβολαί τε ἐς τὴν ἀλλήλων.

Ἀψιμισία. πρὸς ὀλίγον διαφορά.

Ἀψίνης. Ἀθηναῖος, σοφιστής, Ὀνασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ πατρὸς Ἀψίνου.

Ἀψίνης, Γαδαρεύς, σοφιστής, σπαρεὶς ὡς λόγος ἐκ Πανός, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι, βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ, ὑπατικοῦ λαβὼν ἀξίωμα.

---

2. πολύχρυσα εἶναι δοκῶν] Sic recte habent MSS. Pariss. et edit. Mediolanensis. In reliquis vero editt. male legitur πολὺ εἶναι δοκῶν. *Küst.* Accedit v. *Κίμβρος.* 3. ἀψευδεῖν] Soph. Trach. 469. attulit Portus. 5. Ἀψήκτῳ] Haec nota referenda est ad Aristoph. Lysistr. 658. *Τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον. Küst.* Exemplum Apollonii III, 50. ascripsit Toupius. ἀκαμάτῳ] Duo MSS. Pariss. habent ἀκαταμάττω [sic A. B. E. *V. C.], quod propius accedit ad veram lectionem, quae est ἀκαταμάκτῳ, ut recte scriptum est apud Schol. in Lysistratam. Dicitur autem ἀκατάμακτος de re, quae propter duritiem contundi vel conteri et subigi nequit. *Küst.* Scholiorum scripturam reposui. Zon. p. 365. nihil nisi σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ. 6. πατάξω] μαλάξω B. E. Tum τὸν γνάθον A. E. Med. Ceterum quod saepius apud Suidam (vide nos in v. *Τριάλαντον*), usu venit, item in nostrum cadit locum, ut poetae versus cum interpretatione sit conflatus. Itaque deletis novissimis supra pro lemmate reponemus: *Ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.* 7. Ὁ κατέχων τὸ] Sensus huius fragmenti haud parum obscurus est, de quo nihil certi statui potest, nisi quis ipsum fontem, ex quo Suidas ista hausit, invenerit. *Küst.* Interpretationem qualemcunque Toupius periclitabatur, consulendus ille sub v. *Ψῆφος*, unde locum opinor esse transcriptum. Aliam habet explicationem Zon. p. 366. *τὸ μὴ ἰδῶσαι ἑαυτόν τινι καὶ τὸ μὴ εἰπεῖν περὶ καλοῦ ἔργου, ὅτι κἀγὼ τοῦτο ἐποίησα*: qui mox scripsit *τὸ ἀψήφιστον ἐν πᾶσι τοῦ ἐπιτελεῖν κτλ.* 9. Ἀψίδες] Lex. Seg. p. 475. Vid. infra sub v. *Ψαλίδα.* καμάραι] Vid. Photii Bibl. p. 1360, ubi male interpres. *Toup.* MS. Cf. Zon. p. 365. 10. Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν] Haec sunt verba Marci Antonini IX, 3. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* ἰδιωτικόν] ἰδιωματικὸν C. V. *παράπλημα*] Apud Marcum Antoninum rectius legitur *παράπηγμα*, uti et apud ipsum Suidam infra v. *Παράπηγμα*, ubi fragmentum hoc repetitur. *Küst.* 11. *ἐρήσεται ἂν ταχέως*] Haec desunt apud Marcum Antoninum. *Küst.* Inferiore loco *πρὸς τὸν θάνατον ἔπω*, quorum Antonino nihil debetur nisi forte *εἶπω*, cuius explicationem fere praebent illa *ἐρήσεται ἂν ταχέως.* 13. Ἀψίκορος. εὐμετάβλητος habet Lex. Seg. p. 470. ἢ ὁ συντόμως κορεννύμενος Zon. p. 365. Cf. Hesychius. 14. Εἰδὼς τῶν Νομάδων] Haec sunt verba Polybii lib. XIV, c. 1. *Küst.* Oratio ad sensum magis quam ad Polybii dictionem conformata.

2. Συντηρητικὸν δεῖ] Valesius haec verba ad Polybium refert, cum sint Marci Antonini I, 16. ubi pro *συντηρητικὸν* melius legitur *διατηρητικόν. Küst.* Marcus *καὶ τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων*: quae Suidas ut solet (vide v. Ἀπαθέστατε) in sententiae formam redegit. 3. μηδαμοῦ] μηδαμῶς B. E. 4. Ἀψιμαχία] Gl. nudam habet Lex. Seg. p. 476. συναφὴ] Sic Hesychius: *σύναψις ἡ ἀρχὴ* Zon. p. 365. „Polyb. p. 548. Appian. p. 319. V. *Ἀμφισβήτησις.* Dion. Hal. p. 65." *Toup.* MS. Ἀππιανός· Τὸ μὲν] Locum hunc apud Appianum mihi lectum non memini: quare suspicor eum ex libris istius scriptoris deperditis a Suida depromptum esse. *Küst.* Ed. Schweigh. T. III. p. 14. 5. ἦσαν] ἦν A. B. V. Med. Vulg. cum E. tacite dedit Küsterus. Mox σμικραὶ A. 7. Ἀψιμισία] Male Hesychius *ἀψιμεσσία. Küst.* Zon. p. 365. et Etym. M. p. 183. *Ἀψιμεσία* Lex. Seg. p. 476. 8. Ἀψίνης, Ἀθηναῖος] De Apsinis fere consentit *Eudocia* p. 67. Apsinen saepius afferunt interpretes Hermogenis (velut T. IV. p. 35. 712. qui loci paulo sunt notabiliores), sed nulla vel aetatis vel patriae subiecta mentione. Verumtamen et ipsa superiorum glossarum comparatio et librorum indicia satis arguunt, Apsinen Gadarensem, qui Athenis floruerit, nihil ab Atheniensi diversum fuisse. Iam *ἀξιόλογος σοφιστής* om. A. qui gl. habet post v. Ἄνυτος: saltem ἀξιόλογος omisi cum V. Ἀθηναῖος etiam om. Med. Ὀνασίμου] Qui fuit sub Constantino. Vid. infra Ὀνάσιμος. *Reines.* 13. Μαξιμιανοῦ] Legendum est *Μαξιμῖνον*, ut colligitur ex ipso Suida infra v. Γαϊανός, ubi tradit Gaianum discipulum fuisse Apsinis Gadarensis, eumque floruisse *ἐπὶ Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ*: ubi pro *Μαξίμου* itidem legendum est *Μαξίμινου*, quoniam Maximinus Gordianum praecessit. *Küst.* Contulit Hemsterhusius etiam vv. Μαῖωρ et Φρόντων Ἐμεσηνός, qui ἀντεπαίδευσε — Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ.

---

davera intacta relinqui iussit, donec dies illuxisset, quod ea auro abundare putaret. Ἀψευδεία. Veritas. item ἀψευδεῖν et ἀψευδές. Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. Calceo duro et minime molli. *Duro calceo malam tuam percutiam.* Ἀψήφιστον. *Qui conscientiae in fide se continet, omnem scripturam implet.* Ἀψίδες. Fornices. Ἀψικάρδιος. Tangens cor. *Si autem vulgare vis pharmacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo.* Ἀψίκορος. Qui facile mutatur, qui celeriter satiatur, quasi simulac cibum tetigit. *Cum nosset Numidas eo ingenio esse, ut et cito fastidirent, quae cupide appetissent, et fidem datam facile violarent.* Et alibi: *In retinendis amicitiis constantem esse oportet, et minime levem.* Ἀψιμαχία. Velitatio. Appianus: *Primum quidem levia erant certamina et velitationes; postea vero acie decernere coeperunt.* Ἀψιμισία. Dissensio ad tempus. Ἀψίνης. Apsines, Atheniensis, sophistes, Onasimi sophistae pater, qui fuit pater Apsinis. Ἀψίνης. Apsines, Gadarensis, sophistes, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnae discipulus fuit Heraclidis Lycii, deinde Basilici Nicomediae. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximino, et ad consularem dignitatem per-

Ἀψίνης, Ὀνασίμου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθηναίου, σοφιστὴς νεώτερος τοῦ Γαδαρέως Ἀψίνου.

Ἄψορρόοι. ὀπισθόρμητοι.

Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα;

Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα.

Ἀψοφητί. ἠρέμα.

Ἄψυρτος, Προυσαεύς, Νικομηδεύς, στρατιώτης, στρατευσάμενος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ παρὰ τὸν Ἴστρον. Ἱππιατρικὸν βιβλίον οὗτος ἔγραψεν, καὶ φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων· καὶ ἕτερα. ἔγραψε καὶ Κίμων Ἀθηναῖος Ἱπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμάσιον.

Ἄψυχος. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας, ὢν οὐκ ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. καί ποτε συνεγγίσας ταῖς ἐφεδρίαις, προβαλόμενος ὄρρὼν ἀπότομον, ἀπέστη καὶ πλείω χρόνον.

2. Statim duas glossas, e Zon. p. 365. sq. petitas, delevi cum B. C. E. V. (nam ex A. nihil enotatum) Ἄψινθος, πόλις Θρᾴκης. Ἀψινθὶς δὲ ἡ χώρα. Ἀψίνθιον. εἶδος βοτάνης. τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ οὐκ ἄν τις πίοι. 3. Ἄψορρος] Ἀψορρόοι. ὀπισθόρμητοι A. V. C. E. Lex. Seg. p. 476. Adverbium interpretatur Zon. p. 366. 4. Οὐκ ἐκτός] Sophocl. Ai. 369. ἐκνεμῇ] ἐκνεμεῖ dedi cum C. *V. 5. τέκμισαν Med. 7. Ἀψοφητί] M. Antonin. p. 3. Toup. MS. ἡσύχως addit Zon. p. 366. hoc et κολακεία Hesychius, quod parum probabiliter ab Wytt. in Plut. Mor. p. 57. A. explicatum e compendio nominis Κόλακες sive Κόλαξι, h. e. fabulae Eupolideae, videtur esse repetendum. 8. Ἄψυρτος] Usque ad ἀλόγων, additis ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν, Eudocia p. 65. Προυσαεύς, Νικομηδεύς] Sic habent MSS. Pariss. itemque editt. Mediol. et Aldina. Sed puto hic quaedam excidisse, legendumque esse, Προυσαεύς, ἢ ὡς τινες Νικομηδεύς. Küst. ἢ Νικομηδεύς E. Mox ἰατρὸς καὶ στρατιώτης Eudoc.

1. Ἱππιατρικὸν βιβλ.] Libellus iste hodie adhuc extat, editusque est inter reliquos scriptores veterinarios. Küst. 3. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε καὶ A. B. V. E. Haec cum mendo lector nescio quis traduxit ad v. Κίμων, Eudociae praetermissa. Sed Σίμων esse reponendum (cf. v. Τρίλλη) vidit etiam Schneid. in Xenoph. de Re Equ. p. 185. 5. Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμ.] Hoc fragmentum Fulv. Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. Küst. Vide Polyb. XXXVI, 6. Gl. Φαμέας Hemst., V. Ἀμίλκας Toupius compararunt, quarum illa prius continet membrum; alterum unde fluxerit (nam ipsa lemmatis species haud tecte manum lectoris prodit, qui Polybianum exemplum in loculos voluerit asportare), nondum inveni. Φαμίας] Φαμέας A. B. V. E. Med. 6. Σκηπίωνα *V pr. Post h. gl. repetunt V. C. Ἄωτον τὸ ἀπάνθισμα. (ἀπάνθημα V.) Ἀωτῶ· τὸ ἀπανθίζω, καὶ ἄωτον ἱμάτιον ἐξ ἐρίου λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ κατεσκευασμένον. καὶ ἄωτον τὸ μὴ ἔχον ὠτία.

venit. Ἀψίνης. Apsines, Onasimi Atheniensis sophistae F. sophista iunior Apsine Gadarensi. Ἄψορρόοι. Retrogradi. *Non exibis? Non retro hinc pedem referes?* Sic Aiax ad Tecmessam captivam, quam uxorem duxerat. Ἀψοφητί. Sine strepitu. Ἄψυρτος. Apsyrtus, Prusaensis, vel Nicomedensis, miles, qui sub Imperatore Constantino ad Istrum in Scythia militavit. hic librum de equorum medicina scripsit; alterum de iisdem brutis physicum; alia. Scripsit etiam Cimo Atheniensis admirabilem librum de equorum inspectione. Ἄψυχος. *Phameas vero, homo non timidus, excubias cernens copiam sui Scipioni facere noluit. idem cum aliquando ad insidias appropinquasset, praeruptum montis verticem ut propugnaculum hosti obiciens diutius a pugna abstinuit.*

B.

Βαάλ.

Βαβακατρεῦ. βάρβαρός ἐστι φωνή· συγκατατίθεται δὲ ὁ βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεώς εἰσι.

Βαβάκινος. εἶδος χύτρας.

Βαβάκτης. ὁ ὀρχηστής.

408 *Βαβαί. θαυμαστικὴ φωνή.*

Βαβαὶ Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεύς, ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

Βαβρίας, ἢ Βάβριος. μύθους, ἤτοι Μυθιάμβους. εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ἰ. οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα; ἦγουν τοὺς χωλιάμβους.

Βαβοῦς. ὄνομα κύριον.

Βαβύλας. πηλός. Βάθρον, βῆμα.

Βαβυλᾶς· ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. οὗτος (φασὶ) Νουμεριανῷ, οἱ δὲ Δεκίῳ, κατὰ δή τινα δαίμονα εἰσελθεῖν ἐς πληθύουσαν τὴν ἐκκλησίαν προθυμουμένῳ, στὰς πρὸ τῶν θυρῶν ἀντέσχε, φάσκων εἰς δύναμιν μὴ περιόψεσθαι λύκον τῷ ποιμνίῳ ἐπειςερχόμενον. τὸν δὲ παραυτίκα μὲν ἀνακρουσθῆναι τῆς εἰσόδου, εἴτε στάσιν τοῦ ὄχλου ὑπιδόμενον, εἴτε καὶ ἄλλως αὐτῷ μεταβουλευθέν. ἐν χαλεπῷ μέντοι τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐπισκόπου ποιησάμενον, ἐπειδὴ

---

1. *Βαάλ. Τυρίων ἦν θεός*] *Τυρίων ἦν θεός* habet Zonaras, om. A. B. V. E. C. Cum iisdem MSS. Gaisf. delevit: *Βαάξ. μαλακός*: quae ex v. *Βλάξ* detorta fuisse docuit Porsonus Aristoph. p. 150. Corruptelam tamen agnoscit Lex. apud Montfauc. Bibl. Coisl. p. 500. cum Zon. p. 368. 2. *Βαβακατρεῦ. βάρβαρος*] Ex Scholiasta Aristoph. in Av. 1614. Sed notandum est, apud Comicum eiusque Scholiastam pro *βαβακατρεῦ* hodie legi *ναβασατρεῦ*. *Küst.* Apparent vestigia corruptionis in ipso κ, id est *IC*. 3. *αἱ γὰρ ἄσημοι . . . εἰσι* om. B. E. Med. in lacuna. Dedit Aldus cum A. unde sumpsit *ἀντὶ τοῦ συγκ.* 6. *Βαβάκτης. ὁ ὀρχηστής*] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus editt. corrupte sic legitur, *Βαβάκτης. ὁ ὀργισθείς*. Hesychius: *Βαράκτης, ὀρχηστής*. Item Etymologus [cf. Schol. Plat. p. 337.]: *Βαβάκτης, ὀρχηστής, λάλος, μανιώδης, βακχευτής*. *Küst.* *Βαράκτης* et *Βάρακτος* Med. *ὀργισθείς* B. E. *V. pr. *ὀρχισθείς* V. C. *ὀργιστής* A. Lex. Coisl. ap. Montfaucon. p. 231. *ὀχεντής* latitare suspicabatur Dorvillius ap. Gaisf. in Hephaest. p. 58. Continuo Gaisf. delevit cum A. B. C. E. *Βάβαξ. λάλος, φλύαρος. παρὰ τὸ βάσσω, βάξ, καὶ κατὰ ἀναβιβασμὸν βάβαξ*: quae interpolata sunt ex Etym. M. p. 183. sive Zon. p. 367. 7. *Βαβαί*] Plura Lex. Seg. p. 84. 8. *Βαβαὶ Μύξος*] Eadem *αὐτολεξεὶ* paene habet Diogenianus. Vide etiam Gataker. in Marc. Anton. p. 339. [IX, 29.] Item infra v. *Μύξος*. *Küst.* Altera quidem glossa hinc erat confecta. Cf. Arsen. p. 138. Fabulam de Cereris quodam sacerdote Salmasius explosit in Tertull. de Pallio p. 333. qui *μύξος* gloriosum hominem significare sumpsit. 12. *διὰ χωλιάμβων*] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim est *διὰ χωλιάμβων*, quoniam Babrius fabulas Aesopi versibus choliambicis, sive scazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quae Suidas passim ex illo scriptore adducit. *Küst.* *χωλιάμβων* A. *χωλιάμβων* B. E pr. et *V. *χολιάμβων* V. Eadem et infra recurrit scribendi varietas, et in v. *Λοξίαμβος*, quo hominum sedulitas totam de Babrio narrationem comportavit. Vide Knochium de Babrio disputantem p. 19. 13. *μετέβαλεν*] *μετήγαγεν* E. Oratio satis horrida, quae inutili mole resecta sic debuit procedere: *οὗς ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν εἰς ἔμμετρα.*

1. *χοριάμβους*] Scribendum est *χωλιάμβους*, ut paulo ante diximus. *Küst.* 3. *Βαβοῦς*] *Βάβους* V. Deflexum opinor ex nomine *Βαυβοῦς*: v. Harpocr. v. *Βαυβοῦς*. 4. *Βαβύλας. πηλός*] Grammatici vocem hanc varie scribunt. Hesychius: *Βαβύας, βόρβορος, πηλός*. Etymologus: *Βακλᾶς, βάρβαρος, πηλός, ὑπὸ Ταραντίνων*. *Küst.* *Βαβύας* V. *Βαβόας* MS. 177. *Βάθρον. βῆμα*] Haec inducenda sunt, quoniam non pertinent ad vocem *Βαβύλας*, sed aliunde in hunc locum irrepserunt. *Küst.* Ea tamen agnoscit Lex. Coislin. p. 231. sive Zon. p. 367. alterumque Lex. apud Montfauc. p. 499. Cf. Albert. in Hesychium. 5. *Βαβυλᾶς*] Vide Chrysostomum Oratione de S. Babyla, et Philostorgium Histor. Eccles. VII, 8. *Küst.* 6. *Νουμεριανῷ*] Sic etiam recte habet Philostorgius. Quare nescio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc pueriliter solicitat, et absque ulla ratione *Μαριανῷ* legendum esse censet. *Küst.* 7. *ἐκ πληθύουσαν* B. E. 8. *στὰς*] *στὰς γὰρ* A. B. E. Edd. vett. Idem mox *ἀντισχεῖν* pro *ἀντέσχε*. Mutavit tacite Küsterus, Portum secutus. Oratio nondum restituta. 9. *περιόψεσθαι*] *προόψεσθαι* E. 11. *ὑπειδόμενον* libri. 13. *τοῦ ἐπισκ.*] *τῆς ἐπισκ.* V.

Βαακ. *Βαβακατρεῦ.* Barbara vox, qua deus barbarus assensum suum declarat. voces enim obscurae et nihil significantes assensionis loco sunt. *Βαβάκινος.* Ollae genus. *Βαβάκτης.* Saltator. *Βαβαί.* Papae, vox admirantis. *Βαβαὶ Μύξος.* Papae Myxus. dicitur de gloriosis et iactabundis. Myxus enim fuit sacerdos Dianae, homo facetus et gloriosus. *Βαβρίας.* Babrias, vel Babrius, versibus choliambicis fabularum libros X. scripsit. ex Aesopo autem fabulas suas deprompsit, oratione soluta in ligatam, id est, versus choliambicos, mutata. *Βαβοῦς.* Nomen proprium. *Βαβύλας.* Coenum. *Βαβυλᾶς.* Babylas, episcopus Antiochenus. hic Numeriano, vel ut alii aiunt Decio, daemonis cuiusdam instinctu in frequentissimam ecclesiam Christianorum ingredi aliquando cupienti, pro foribus stans obstitit, negans passurum, quantum quidem in ipso esset, ut lupus in ovile intraret. tum ille quidem statim ab coeptis destitit, seu quod seditionem reformidaret, sive per aliam quampiam causam mutata sententia. iniquo tamen animo ferens se ingressu templi ab episcopo prohibitum esse,

ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασίλεια ἀπηλλάγη, παραστήσασθαί τε αὐτόν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν αἰτίαν τῆς κωλύσεως ἐγκαλεῖν· ἔπειτα μέντοι κελεύειν αὐτὸν τοῖς δαίμοσι θύειν, εἰ βούλοιτό γε τὴν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι δίκην διαφυγεῖν. τὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέγκλησιν ἀπολογήσασθαι, καὶ τὴν πρόκλησιν διακρούσασθαι, τὴν μέν, φήσαντα ποιμένι ὄντι ἑαυτῷ πάντα προσήκειν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμεῖσθαι· τὴν δέ, μὴ ἂν ἑλέσθαι τοῦ ὄντως ἀποστάντα Θεοῦ ψευδωνύμοις καὶ ὀλεθρίοις δαίμοσι θύειν. εἶθ' ὁ μὲν ὡς ὥρα μὴ πειθόμενον, προσέταξεν αὐτὸν ἀλύσεσι καὶ πέδαις ἐνδησαμένους τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἄγειν, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρήσοντας. ὁ δὲ ἐπειδὴ ἤγετο τεθνηξόμενος, ταύτας ἀναλαβὼν ἤδε τὰς τοῦ ψαλμοῦ ῥήσεις· Ἐπίστρεψον ψυχή μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐεργέτησέ σε. φασὶ δὲ καὶ τρεῖς παῖδας ἀδελφοὺς τὸ γένος κομιδῇ νέους ὑπ' αὐτῷ ἀνατρεφομένους ἁρπαγῆναί τε αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς οὐδ' αὐτοὶ θύειν ἤθελον, καίτοι παντοίας ἀνάγκης αὐτοῖς προσαγομένης, καὶ αὐτοὺς ἐκέλευσε τῶν κεφαλῶν ἀφαιρεῖν. οὓς, ἐπειδὴ ἦκον εἰς τὸ προκείμενον χωρίον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτοῦ προστησάμενος, προτέρους προσῆγε τῷ ξίφει, τοῦ μή τινα τρέσαντα αὐτῶν ἀναδῦναι τὸν θάνατον. καὶ ἀποτεμνομένων, ταύτην ἀνεπῶν τὴν φωνήν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἔπειτα αὐτὸς προΰτεινε τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἐντειλάμενος τοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ συλλεξομένοις, τὰς ἁλύσεις καὶ τὰς πέδας αὐτῷ συνθάψαι, ἵν' ᾖ μοι ταῦτα, φησί, κειμένῳ κόσμος. καὶ νῦν μετ' αὐτοῦ, ὥς φασι, ταῦτα τυγχάνει κείμενα.

[*Βαβυλωνία κάμινος. καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες.*]

Βαγᾶος. ὄνομα κύριον. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγᾶος.

Βαγεύει. πλανητεύει.

Βάγιον. μέγα.

Βαγώας. ὄνομα κύριον· ὃς ἦν εὐνοῦχος.

Βάδην. περιπάτῳ ἐρχόμενος. Τοὺς μὲν προαπέστειλεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλινθίῳ τὴν στρατιὰν ἐπαγόμενος ἐχώρει βάδην. Καὶ αὖθις· Βάδην καὶ σχολαίως ἀκολουθῶν. Ἀριστοφάνης·

Μεγαρεῖς, ὅτ' ἐπείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο.

ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. βάδην, ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος, προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον.

Βαδδίν. στολὴ ἱερά. Λανιήλ· Ἥρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βαδδίν.

---

1. *ἑαυτὸν*] *αὐτὸν ἀπολαύσι* E. mox omisso *ἀπηλλάγη*. *παραστήσασθαί τε*] *τε* om. B. E. Horum et seqq. loco habet ista tantum V. *ἐκέλευσεν ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ*. 5. *ἐπέγκλησιν* notabilis vox. 7. *ἑαυτῷ*] *αὐτῷ* E. qui infra *ὄντος* pro *ὄντως*. 10. *καὶ ὀλεθρίοις*] *καὶ* om. A. B. E. Edd. ante Küst. 12. *ἐνδυσαμένους*] *ἐνδησαμένους* A. teste Bastio. 16. *εὐηργέτησε*] *εὐεργέτησε* dedi cum A. 17. *ἀνατρεφομένους*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. In prioribus editt. vero male legitur *ἀναστρεφομένους*. Küst. 25. *ἀνεῖπε*] *ἀνεπῶν* sumpsimus ex A. B. E. reficta distinctione post *Θεός*.

7. *Βαβυλωνία*] Deest gl. V. Utramque dictionem parum consulto Fritzschius ad Aristophanis Babylonios rettulit p. 18. 9. *Παλλομένων δὲ*] Hoc fragmentum repetitur infra v. *Πάλος*. Küst. Locum esse Herodoti III, 128. annotavit Toupius. Statim Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. *Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη.* Quae Med. editor sumpserat a Steph. Byz. sive Zon. p. 372. 11. *Βαγεύει*] Est vox Graeco-barbara. Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. Habet Lex. Seg. ap. Montfauc., sive Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 12. *Βάγιον*] Lex. Seg. ap. Montfaucon. Vid. Albert. in Hesych. 13. *Βαγώας*] De quo Aelian. V. H. VI, 8. ac praeter alios passim Diodorus. Adde v. *Λαβαῖς*. 14. *Βάδην. βαστακτικῶς π. ἒ.* Lex. Seg. ap. Montfaucon. (Coisl. 177.) ubi additum, *καὶ βάδην ἐχώρει, ἀντὶ τοῦ σχολαίως*. Aliud Lex. [Lex. Bachm. p. 178.] *περιπατῶν*. De h. v. multa collegit Ruhnkenius in Timaeum p. 57. Conf. Blomfield. Gloss. Aeschyl. Perss. 19. Boissonad. in Eunap. p. 594. Addit Toupius Suidam in v. *Ἀδιάσκευον*. Gaisf. *περιπάτῳ* firmat etiam Hesychius. 15. *ἄγων τὴν στρατιὰν* extat in v. *Πλινθίον*. 17. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 510. (534.) 22. *προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον* absunt a Scholiis Aristoph. 23. *Βαδδίν*] Est vox Chaldaica, qua usus est Daniel X, 5. Küst. *βαδίν* in exemplo sola Med.

---

cum in palatium redisset, hominem arcessit, ac primum temeritatis eum accusat, quod aditu templi ipsum exclusisset; deinde, si criminis huius poenas effugere velit, daemonibus sacrificare iubet. ille vero et crimen defendit, et condicionem oblatam respuit, dicens boni pastoris esse, gregem omni studio defendere; nequaquam autem se commissurum, ut ab vero Deo deficiat, falsisque et perniciosis daemonibus immolet. cum igitur Imperator videret eum in sententia persistere, catenis et compedibus vinctum ad supplicium duci et decollari iussit. qui cum ad mortem raperetur, verba haec Psalmi cecinit: *Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi benefecit.* ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adolescentulos, ipsius alumnos, iussu Imperatoris abreptos fuisse: qui cum ipsi, quamvis omni vi adhibita, sacrificare recusarent, his etiam caput amputatum est. eos autem ad locum supplicii perductos Babylas ante se statuit, ut ictum gladii priores excipere, ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. his igitur dum capita praeciduntur, *Ecce*, inquit, *ego et filioli, quos mihi dedit Deus.* deinde et ipse cervicem gladio porrexit, mandavitque iis, qui corpus ipsius humaturi erant, ut catenas et compedes eodem secum sepulcro clauderent, ut iacenti sibi ornamento essent. et hodieque, ut aiunt, haec cum ipso condita sunt. [*Βαβυλωνία κάμινος.* item *Βαβυλώνιοι παῖδες.*] *Βαγᾶος.* Nomen proprium. *Cum sortirentur, Bagaeo prae omnibus sors contigit.* *Βαγεύει.* Vagatur. *Βάγιον.* Magnum. *Βαγώας.* Nomen proprium eunuchi. *Βάδην.* Pedetentim. *Illos quidem praemisit; ipse vero agmine quadrato exercitum ducens pedetentim progressus est.* Et alibi: *Pedetentim et lento gradu sequens.* Aristophanes: *Megarenses cum fame paulatim ingravescente premerentur, Lacedaemonios rogarunt.* ubi *ἐπείνων* idem est quod fame laborabant. *βάδην* vero significat, eos fame paulatim crescente et ingravescente vexatos fuisse. *Βαδδίν.* Sacra stola. Daniel: *Oculos meos sustuli, et vidi virum, baddin* (sacra) *indutum.*

Βάδιζε. καὶ βαδίζου, ἀντὶ τοῦ βάδιζε. Κρατῖνος.

Βαδιστέα. ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἐμοὶ δὲ βαδιστέα, οἷ σοφία καὶ δαίμων με ἄγει.

Βαδιστικοῦ. ὀξύποδος. Ἀριστοφάνης·

Ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Βάδιλλος.

Βάδιος. υἱός. σημαίνει δὲ καὶ ἵππου χροιάν.

Βάδος. ἡ βάδισις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

ἐν παιδιᾷ παρεσχημάτισται. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος· Ὅμηρος,

Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·

οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν βάδος.

Βαήλ.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἡ δασεῖα. Ἀπεκείρατο τὴν κόμην. ἦν δὲ πολλὴ καὶ ξανθὴ καὶ βαθεῖα. — Βαθείᾳ τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γηραιὸν πολιᾷ. — Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθεῖαν αὖλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάθος. βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν. καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος κατὰ βάθος λέγεται.

Βαθμίδος.

Βάθρα. Χθὲς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοὔδαφος κορεῖν· ἄρτι δὲ χλαμύδα τὰς εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Καὶ Βάθρον, θεμέλιον. Καὶ βάθρα, ἀγάλματα. Ἀπολυομένου δὲ αὐτοῦ τοὺς βλαυτίους, καὶ πρὸς βάθρον προσγρεικότος τὸν ἕτερον πόδα, προσδραμών τις τῶν στρατιωτῶν μετ' ἐγχειριδίου τοῦτον ἀπέτεμεν. Καὶ Σοφοκλῆς·

Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.

τουτέστι, τὸ θεμέλιον, τὸ ἕδρασμα· δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. Βάθρον καὶ ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους.

---

1. *ἀντὶ τοῦ βάδιζε*] ἤγουν ἀπέρχου E. repugnante Zon. p. 377. 3. *Βαδιστέα. ἀντὶ τοῦ πορ.*] Vide enarratorem Comici in Acharn. 393. *Küst.* Ἐμοὶ βαδιστέα, οἷ ἂν] Ἐμοὶ δὲ βαδιστέα, οἷ A. B. C. E. V. (quem leviter memoravit Gron. Em. p. 88.) et emendate v. *Οἷ*, quo loco monuerat etiam Hemsterhusius utendum esse. Depravarat Küsterus, Portum secutus, vett. edd. scripturam *βαδ. οἷον σοφ.* Vidit denique Porsonus hanc esse Philostrati dictionem de Vita Apoll. I, 18. qui τὲ habet post *σοφία*. 5. Zon. p. 369. Ἀριστοφάνης] Ran. 128. 7. Glossa incomperta. L. Dindorfio videbatur esse detorta ex v. *βάδιμος*. 8. *Βάδιος. υἱός*] Hesychius rectius *Βάδις. Küst.* ἵππου χρ.] Confundit *βάδιος* et *βάλιος*. Vid. infra v. *Βάλιος*. Sed Varro apud Nonium *badius*. Vid. Varr. Frag. p. 129. *Toup.* MS. Vid. Salmas. in Solin. p. 291. col. 2. E. et p. 935, 1. Hinc deducunt nostrum *bay. Gaisf.* Nihil Suidas confudit. Glossa Philoxeni: *Badius*, χελιδονιαῖος. Ceterum gl. *Βάδιλλος* cum *Βάδιος* iunctam post v. *Βάδος* posuit *V. 9. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 42. E Scholiis Noster profecit. 11. *πατεῖν*] περιπατεῖν Lex. Seg. ap. Montfaucon. 12. Ὅμηρος] Il. ζ'. 202. 15. *Βαήλ* om. vulg. repugnante *V. Hoc profectum opinor ex v. *βάκαλ*, de qua Choerobosci testimonium extat p. 1174. 16. *Βαθάλη*] Hesych. κρίνη. Ἀμυρίας. Ἀπεκείρατο] Ἀπεκείραντο cum Zon. p. 372. A. E. C. V. Iidem mox *τῇ* restituerunt ante *τριχί*. Priora referenda videntur ad locum aliqua parte mutilum in v. *Θυραυλεῖν*. 20. *Βαθύπλουτον*] πλοῦτον A. B. C. *V. E. Med. item in v. *Λαφρία*, quo horum quaedam ab ineptis lectoribus olim erant transcripta. Sed vulgata scriptura redit infra sub v. *Βαθύπλουτος*. 21. *Βαθεῖαν αὖλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γ.*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Et Zon. p. 372. *στίχος*] σχιστῆς e Timaei p. 58. reponi iussit Ruhnkenius, nisi forte utrumque sic confluaretur, *στίχος σχιστῆς γῆς*. Illuc tamen perducit *στιχὶς* apud Etym.

1. *μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρ.*] Respexit Suidas ad notissimam illam ὀργὴν Aeschyli in Septem contra Theb. 599. *Βαθεῖαν ἄλοχα διὰ φρενὸς καρπούμενος, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα*: ut Portus etiam observavit. *Küst.* ἀπὸ τούτου] ἀπὸ τοῦ A. V. C. Edd. ante Küst. cum Timaei MS. et Etym. M. Differt paulum Arsen. p. 135. 3. *Βάδος*] Vide Lex. Coisl. ap. Montf. p. 507. sive Suid. Append. 4. ὁ ἀπὸ] ὁ om. E. Mox *οὐραγὸν* B. E. 6. Om. vulg. Silet Gron. *Βαθμίδος* Med. 7. *Χθὲς μὲν καὶ — διεσφιγμένοι*] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. *Ῥουφῖνος*. Vide etiam v. *Καλλύνων*. *Küst.* Eunapii fr. 30. Ed. Nieb. p. 112. 8. *καπηλίου* Med. τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν] τοῦτον βάθρα καλλύνων A. B. C. V. E. Med. cum libris in v. *Καλλύνων*. Emendationem praestitit v. *Ῥουφῖνος*. 13. Singularis forma τοὺς βλαυτίους. 14. *προσγρεικότος*] προσκρικότος B. E. *V. Med. Correxit Portus. 16. *Σοφοκλῆς*] Ai. 135. 21. *Βαθυγνώμων ἄνθρ. καὶ κρυψ.*] Vide infra v. *Ῥουφῖνος*: ubi pro *Γλίχων*, ut hoc loco habent MSS. Pariss. et editt. Mediol. et Aldina, rectius legitur *Στιλίχων*, ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Locus male descriptus: cuius ad integritatem desideratur saltem οὗτος post *Ῥουφῖνος*.

Βάδιζε. Et *βαδίζου* pro *βάδιζε*, Cratinus. *Βαδιστέα.* Eundum est. *Eundum mihi est, quo sapientia et Deus me ducunt.* *Βαδιστικοῦ.* Veloces pedes habentis. Aristophanes: *Quippe qui celeriter ingredi non possim.* *Βάδιλλος. Βάδιος.* Filius. significat etiam colorem equi. *Βάδος.* Gressus. Aristophanes *Avibus*: *Propterea hunc gressum gradimur.* hoc per iocum Comicus finxit. ut enim a *πατεῖν* fit *πάτος* (Homerus: *Viam ab hominibus tritam fugiens*), sic a *βαδίζειν βάδος*. *Βαήλ.* *Βαθάλη.* Nomen proprium. *Βαθεῖα κόμη.* Densa coma. *Comam rasit, quae erat densa, flava et promissa.* † *Densa coma praeditum et capillos incanum.* † *Laphriam Dianam opulentam esse.* *Βαθεῖαν αὖλακα.* Profundum sulcum terrae ab aratro discissae. per translationem vero significat mentem profundam et occultam. *Βάθος.* Profunditas phalangis appellatur, quicquid frontem excipit: et quae series a manipuli ductore ad novissimam aciem extenditur, secundum profunditatem esse dicitur. *Βάθρα. Qui heri et nuper ex caupona aufugerant, ubi scamna mundarant, et pavimentum scopis verrerant; nunc autem chlamydes pulchre praetextas fibulisque aureis astrictas gestant, et annulos aureos digitis circumdant.* Et *Βάθρον*, fundamentum. Et *Βάθρα*, simulacra. *Cum autem calceos solveret, alterumque pedem simulacro applicaret, miles quidam cum pugione accurrens eum amputavit.* Et Sophocles: *Qui Salaminis maritimae sedem tenes.* ubi *βάθρον* significat fundamentum et firmamentum: quasi dicas, per quem Salamis stat. *Βάθρον* etiam vocatur ordo subselliorum, quibus in conventibus utuntur. *Βαθυγνώμων.* Homo consilia recondens men-

Ῥουφῖνος καὶ Στελίχων ἐπίτροποι Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Βαθύγλωσσοι. ἐλλόγιμοι, εὔγλωττοι.

Βαθυδίνης. ἐν βάθει ἔχων τὰ ῥεύματα.

Βαθυκαμπῆ. ἐπιπολὺ καμπτομένην.

Καὶ βαθυκαμπῆ
κλεῖδα συῶν.

Βαθυλήιον. σιτοφόρον πεδίον.

Βαθυπέπλων. μεγάλων, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Βαθύπλουτος. πολὺν πλοῦτον ἔχουσα. Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθυῤῥείτης. ὁ βαθέα ῥεύματα ἔχων.

Βαθύς. ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος.

Βαθύστρωτος κοίτη.

Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς.

Βαθύσχοινον. ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.

Βαθίτατα. παχέα. Αἰλιανός· Αἰθρίας γὰρ οὔσης καὶ πανηλίῳ ἡμέρᾳ, ἄφνω καὶ ἀδοκήτως νέφη συνδραμεῖν, οἷα δή που βαθύτατα, καὶ καταῤῥῆξαι πάμπολυν ὑετόν.

Βακάντης. ὁ σχετλιαστής.

Βακάντιβος. σχολαστής, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ.

Βακκαῖοι. ὥσπερ Ἐσσαῖοι. ἔστι δὲ ἔθνος Ἰβηρικόν.

Βάκηλος. μέγας μέν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. Βάκηλος, εὐνοῦχος, ἀπόκοπος. Καὶ παροιμία· Βάκηλος εἶ, κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

Βάκις. ἐπίθετον Πεισιστράτου. Ἦν δὲ χρησμόλογος. Φιλητᾶς δὲ ὁ Ἐφέσιός φησι τρεῖς Βάκιδας· ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ Ἀθηναῖος· ὁ δὲ Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης· ὃς καὶ Κύ- 411
δας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ Θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λα-

---

3. Zon. p. 369. *ἐλλόγιμοι* Hesychius. 4. *Βαθυδίνης*] Hom. Il. *υ'*. 73. et alibi. Cf. v. *Ἀκαλαῤῥείτης*. 5. *καμπτόμενον*] *καμπτομένην* A. C. V. *καμπτομένους* Zon. p. 372. 7. *συῶν*] An *θυρῶν*? *Hemst.* Genuinum esse *συῶν* patet ex Anthol. Pal. VI, 306. [Aristonis Ep. I. pr.] unde sumptus est locus. Quid sit autem *κλεὶς συῶν* ignorare se fatetur Iacobsius: qui probabiliter tamen coniicit instrumentum esse, quod apris assandis adhibebatur. *Gaisf.* 8. *Βαθυλήιον*] Zon. p. 375. Vide Hom. Il. *σ'*. 550. 9. *Βαθυπέπλων*] Vide Apollonii Lexicon p. 190. Zon. p. 372. Heynium in Il. *ί*. 594. 11. *Βαθύπλουτος*] Eurip. [Cresph. fr. 3.] ap. Polyb. p. 929. Theophylact. Ep. p. 69. *Toup.* MS. Zon. p. 369. Addas Aeschyli Suppl. 557. et Aristoph. Georg. fr. 2. coll. Phryn. Seg. p. 31. *Εὐδαίμονα*] Vide supra v. *Βαθεῖα*. 14. *Βαθυῤῥείτης*] Il. *φ'*. 195. Zon. p. 369. 15. *οὕτως* sola Med. *Μένανδρος*] Meinekio p. 292. nollem excidisset coniectura *βαρύς*. Dixit poeta, singulari sane ratione, *βαθύν*, quem alii *βαθυγνώμονα*. 17. *Τὸν δὲ τῆς*] Babrius apud Tyrwhitt. p. 37. Knoch. p. 151. 18. *κοίτη* mendum vulg. 20. *Βαθύσχοινον*] Il. *δ'*. 383. *φέρον* Zon. p. 375.

1. *Αἰλιανός· Αἰθρίας*] Mireris scriptorem omnis elegantiae studiosissimum copulasse dativos praegressis *αἰθρίας οὔσης*. Ceterum imitationem Herodot. I, 87. observavit Gaisf. 5. *Βακάντης*] A vocabulo Latino *vacans*; uti et vox sequens *Βακάντιβος*. Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* *σχετλιαστής*] Sic habent MSS. Pariss. [B. *V. E.] itemque editt. Mediol. et Aldina. Sed legendum est *σχολαστής*, ut exhibent editt. Basileensis et Genevensis. *Küst.* Mox *σχολάζων* Zonaras. 6. *Βακάντιβος*] Vide Hoeschel. in Phot. Bibl. p. 56. Synes. Ep. 69. p. 216. *περινοστοῦσί τινες βακάντιβοι παρ' ἡμῖν*. *Toup.* MS. Glossae Iuris: *Βακαντίβον. ἀργόν*. 8. *Βακκαῖοι. ἔθνος Ἰβηρικόν* Zon. p. 369. 10. *Βάκηλος*] Vid. Hesych. ibique notata. Reinesius citat Luciani Eunuch. c. 8. [ubi Schol. cum Suida consentit et altero Schol. Luc. Cronosol. 12.] Conf. Lex. Seg. p. 222. [et Bachm. p. 178.] notata in Phrynich. p. 277. ed. Lobeck. *Gaisf.* Adde supra v. *Ἀῤῥεν*. 12. *Βάκηλος εἶ. κατὰ τῶν ἐκλ.*] Ex Zenobio. *Küst.* 14. *Βάκις*] Omissis quae Reinesius aliique huic loco affuderant, videatur Wessel. in Herod. VIII, 20. Ceterum *ἐπίθετον Π.*, *ὃς ἦν χρησμολόγος* Zon. p. 369. *Ἦν δὲ χρησμολ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Scholiastae Aristoph. in Pac. 1071. et in Av. 963. Conferendum enarratorem in Equit. 123. ubi haec eius sunt verba: *Τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις· ὁ δὲ Λοκρός· ὁ δὲ Βοιωτός*. Sed pro *Λοκρός* legendum esse *Λοκάς* recte monuit eruditissimus Perizonius in Aeliani V. H. XII, 35. quem vide. *Küst.* Scholiastis concinit *Eudocia* pp. 92. 374. sq. Mox *Κῦδας* edd. vett. Horum pars transiit in gl. *Κύδας*. 18. *Θεόπομπος*] Haec et quae sequuntur olim repetebantur in v. *Κάθαρσις γυναικῶν*. *Θεόσπονδος* *V.

---

temque occultans. talis erat Rufinus, qui cum Stilicone Imperatoris Theodosii tutelam gessit. *Βαθύγλωσσοι*. Eloquentes, facundi. *Βαθυδίνης*. Profundos vortices habens. *Βαθυκαμπῆ*. Valde curvam. *Et valde curvam clavem porcorum.* *Βαθυλήιον πεδ.* Ager segetis fecundus. *Βαθυπέπλων*. Magnarum: a consequenti. *Βαθύπλουτος*. Valde dives. *Beatam et valde divitem esse Dianam Laphriam.* *Βαθυῤῥείτης*. Profundum habens alveum. *Βαθύς*. Improbus. sic Menander. *Βαθύστρωτος κοίτη*. Lectus pretiosus. *Illum verò sponsa, cum de molli lecto descendisset, persecuta est.* *Βαθύσχοινον*. Altos iuncos ferentem. *Βαθύτατα*. Spississima. Aelianus: *Coelo sereno et die maxime sudo, spississimas nubes repente coactas ingentem pluviam effudisse.* *Βακάντης*. Otiosus. *Βακάντιβος*. Otio deditus, qui in negotiis non constanter perseverat. *Βακκαῖοι*. Baccaei, gens Iberica. eodem modo dicitur ut Essaei. *Βάκηλος*. Homo magna quidem statura praeditus, sed excors et effeminatus. Item *βάκηλος*, eunuchus, sive castratus. Et proverbium: *Eunuchus es.* de mollibus et effeminatis: quales sunt eunuchi. *Βάκις*. Epithetum Pisistrati. Bacis autem vates fuit. Phileta Ephesius tres Bacidas fuisse dicit: unum ex Eleone Boeotiae; alterum Atheniensem, tertium autem Arcadem, ex urbe Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus est. Theopompus autem libro IX. rerum Philippicarum cum alia multa de hoc Bacide mirabilia nar-

κεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

Βακτηρεύειν. στηρίζεσθαι.

Βακτηρία καὶ σύμβολον. ὃ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν χρόαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Βάκτρον. ῥάβδος.

Γηραλέον νῦν
ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.
λέγεται καὶ σκηπάνιον.

Ἀντὶ δὲ πλήκτρου
σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισάμεθα.

Βάκχαι, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιληνοί, ὀπαδοὶ Διονύσου.

Βακχέβακχον ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Βακχευούσας σὺν τῷ μέλει τῷ βακχείῳ τε καὶ ἐνθέῳ.

Βακχεύων. μαινόμενος. Καὶ Κατεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. Ἐπ' αὐτήν που τὴν τελεσιουργὸν κατεβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν, σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι.

Βακχεία ποιμαντική, καὶ Βακχεῖος.

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν ἀεὶ στυγνῶν καὶ σιωπηλῶν· παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βάκχος. οὕτως οὐ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλουν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια· οὐ μὴν [ἀλλὰ] καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μύσται φέρουσιν. ἔστι δὲ καὶ στεφάνου εἶδος.

Βάκχοισιν κεφαλὰς πολυανθέσιν ἐστέψαντο.
Καὶ Πισίδης·

Πολλοὺς δὲ Βάκχους ἦν ὁρᾶν ἀκουσίως
τὴν ἐσχάτην ὄρχησιν ἐξορχουμένους.

Βακχίδης. ὁ τοῦ Διονύσου υἱός.

---

3. Vide Lex. Bachm. p. 178. et Zon. p. 377. 4. *Βακτηρία καὶ σ.*] Eandem rem fusius et clarius exponit enarrator Comici in Plutum 277. 278. quem vide. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 185. et v. *Σύμβολον.* Huc alludunt quae male reposita sunt post v. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ.* De colore similiter Lex. Rhet. p. 220. *οἱ λαχόντες — σύμβολον* om. A. 5. *σύμβολον καὶ βακτηρίαν*] Legerim potius *σύμβολον τὴν βακτηρίαν.* Ipse enim baculus, qui iudicibus dabatur, symbolum erat muneris *δικαστικοῦ*, ut clare docet Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Mireris Küsterum inter alia praeterisse, quod diserte pronunciavit Scholion, *ἐδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον.* 6. *χρόαν δὲ*] *δὲ* male positum satis habui delere cum B. E. V. C. Med. 8. *μετὰ τὴν*] *μετὰ* om. B. E. V. C. Med. addidit Portus. *ἀποδιδόντες*] *ἀποδιδοῦντες* A. B. C. V. 11. *Γηραλέον*] Pauli Silentiarii Ep. XLVI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 81. 12. *πανοπλίως* *V. 14. *Ἀντὶ δὲ πλήκτρου*] Macedonii Ep. XXIV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 83. 15. *ἐρεισάμεθα*] *ἐρεισόμεθα* mendum Küst. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. gl. *Βακύλιον. κύμβαλον*, ductam e Zon. p. 375. Vid. Hesych. in *Κύμβαλον.* 16. *Βάκχαι*] *Βάκχοι* E. *καὶ Πᾶνες*] *πάντες* C. V. Mox *Σειληνοί* E. 18. *Βακχέβακχον — τοῦ εὐφημ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. *εὐφημῆσαι*] *ὑμνῆσαι διόνυσον εὐφημῆσαι* MS. 177. Cum libris Zon. p. 376. 19. *τὸν* neglexit Küst. *Βάκχος*] *Βάκχαν* A. B. et E m. sec. *Βάκχης* C. Videntur haec diversam prodere scripturam, instar Hesychianae: *Βακχέβακχος. ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις.*

1. *Βακχευούσας*] *Βακχεύσας* B. E. *Βακχηούσας* C. 3. *Βακχεύων*] MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. *Βακχεύων, μαινόμενος, ἐνθουσιῶν. Καὶ κατεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρούμενοι. οἱ γὰρ ἐν τῇ τοῦ Βάκχου ἤγουν τῇ τοῦ Διονύσου τελετῇ πάντες δαιμονικῆς τινος ἐπιπνοίας πληρούμενοι παρετρέποντο· ἢ ἴσως καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἑορτῇ μέθης ἀπὸ τούτου ἐκράτησε τοὺς ἀπὸ χαρᾶς ἐνθουσιῶντας βεβακχευμένους λέγειν.* 4. *ἐπιπνοίας τινὸς*] *ἐπὶ π. τινὰς* V. C. 5. *Ἐπ' αὐτήν που*] Idem fragmentum repetitur infra v. *Τελεσιουργήσας. Küst.* Unde *τινὶ* supplendum post *μανίᾳ.* Locum e Theophyl. Simoc. V, 5. sumptum monuit Abreschius. 8. *Βακχεῖος, μαινόμενος* Lex. Bachm. p. 178. 9. *Βάκχης τρ.*] Diogenian. III, 43. *τῶν ἀεὶ στυγνῶν* agnoscit Arsenius p. 136. ignorat Diogenianus. Sed scribendum cum gl. *Στεγανόν*, in quam haec observatio nescio quo casu irrepsit, *ἐπὶ τῶν στεγανῶν.* 11. *Βάκχος. οὕτως — ἐστέψαντο*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 406. quem integriorem descripsit *Eudocia* p. 87. Initio *Βάκχος* om. *V. ac debuerant haec cum v. *Βακχέβακχον* copulari. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 12. *τοὺς . . . ὄργια*] Vide vel Arrian. V, 1. et Gaisf. in Hephaest. p. 70. 13. *ἀλλὰ* suppeditavit Schol., item *οὓς* omissum A. B. *V. C. E. Med. 15. Versum Nicandri (Schneid. fr. 30.) esse docet Aristophanis Scholiastes, qui deteriorem sequitur scripturam *περιανθέσιν.* Et excidisse quaedam arguit Schol. oratio: *ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. Βάκχοισι* Med. 16. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. 67.

---

rat, tum Lacedaemoniorum olim uxores insanientes ex Apollinis oraculo ab eo lustratas fuisse. *Βακτηρεύειν.* Baculo niti. *Βακτηρία καὶ σύμβολον.* Qui in iudicum numerum asciti erant, a publicis ministris symbolo et baculo acceptis ius dicebant. dicasterium autem singulorum baculo erat concolor. peracto deinde iudicio symbolum reddentes accipiebant triobolum, quae erat iudicum merces. *Βάκτρον.* Baculus. *Senilem nunc pro armis baculum gerens.* dicitur etiam *σκηπάνιον. Loco vero plectri scipione tremulas fulsimus manus. Βάκχαι.* Bacchae, Satyri, Panes, Sileni, Bacchi sunt comites. *Βακχέβακχον ᾆσαι.* Bacchum carminibus celebrare. *Βακχευούσας. Cum carmine Bacchico et divini afflatus pleno orgia celebrantes. Βακχεύων.* Insaniens. Et *Κατεβακχεύοντο*, bacchabantur, numine divino afflati. *Velut numinis afflatu rem ipsam tanquam initiationem aggrediebantur, sana insania ad proelium committendum velut oestro quodam incitati. Βακχεία ποιμαντική.* Et *Βακχεῖος. Βάκχης τρόπον. Bacchae in morem.* dicitur de tectis et taciturnis: quia Bacchae tacere solent. *Βάκχος.* Sic non solum ipsum Bacchum vocabant, sed etiam omnes, qui orgia eius celebrabant. item ramos, quos mystae ferebant. item coronae quoddam genus. *Coronis Bacchicis variis ex floribus contextis capita ornarunt.* Et Pisides: *Multos autem Bacchos videre erat invitos extremam saltationem saltantes. Βακχίδης.* Bacchi filius.

Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος· ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας, 112 *Ἰουλίδα, Καρθαίαν, Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν· Μείδωνος υἱός, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ λυρικοῦ, καὶ αὐτὸς λυρικός.*

Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Βαλαναύγρα. ἡ κλείς· παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Καὶ βεβαλάνωται, ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται.

Βαλανεώτης.

Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέργου.

Βαλανειομφάλους τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. βαλανεῖον δὲ ἐκλήθη, διότι τὰς βαλάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῷ λουτρῷ, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες. Καὶ Βαλανείτης, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς καλούμενος περιχύτης. Ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν.

Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.

Βάλανος. τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ψέλιον. Καὶ βάλανοι φοινίκων. Οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος.

Βαλλάντιον. μάρσιπος. Εὐνάπιος· Εἴτε φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστραμμένως τήγουν τὸν πόλεμον.

---

1. *Βακχυλίδης*] Breviavit *Eudocia* p. 93. *Κεῖος*] *Κῖος* B m. sec. Om. sola Med. in lacuna. Firmat Zon. p. 369. 2. *ἔχει γὰρ*] *ἔχει δὲ* B. E. 3. *Καρθαίαν*] Sic Gaisf. *Καρθέαν* A. *Καρθίαν* Edd. superiores. Vide Verheyk. in Antonin. Liber. p. 4. et Buttmanni Mythol. II. p. 120. *Κορεσσίαν*] Apud Stephanum Byzantium v. *Κορισσός* urbs haec vocatur *Κορισσία*. *Küst.* *Κορεσσίαν* E. Infra *Μείδωνος* (qui aliis vocatur *Μειδύλος*) probabiliter Neuius de Bacchyl. p. 2. 5. *συγγενὴς Σιμωνίδου*] Fuit enim eius *ἀδελφιδοῦς*, sive ex fratre nepos, ut testatur Stephanus Byzantius v. *Ἰουλεῖς*. *Küst.* 6. *Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτ.*] Plenius Zenobius [II, 60.]: *Βάκχυρις. Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων.* Eiusdem Bacchyridis meminit etiam Plutarchus in Demetrio p. 901. sed qui eum *Βόκχορις* vocat. *Küst.* Item Plut. de vit. pud. p. 529. E. Ceterum in *βασιλεὺς* aut *ὧν* desideratur aut articulus: nihil mutat Zon. p. 369. 8. *Βαλανάγρα. ἡ κλείς*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 155. Sic fere Gl. Herodot. III, 155. Lex. Seg. p. 220. cum Lex. Bachm. p. 180. et Zon. p. 372. Xenoph. Hist. Gr. V, 2, 29. addit Toupius. 9. *βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλ.*] De seris, pessulis et obicibus, quibus veteres portas et ianuas suas claudere solebant, dilucide agit Casaubonus in Aeneam Tacticum: quem consule. Vide etiam Salmasium in Solinum p. 649. 650. *Küst.* Ceterum haec descripta sunt e Schol. Thucydid. II, 4. vel Schol. Aristoph. Eccl. 361. 10. *καλοῦμεν*] *καλούμενον* A. Statim *μάγκανον* E. 11. *κλειδώσεως*] *κλείσεως* C. Cum libris Schol. Aristoph. Av. 1159. *Καὶ βεβαλάνωται*] Haec nota referenda est ad locum illum Comici Av. 1159. *Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ.* Ubi Scholiasta: *Καὶ βεβαλάνωται. ὡσεὶ εἶπε κεκλεῖδωται. Ὅτι βάλανοι λέγονται τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Küst.* 13. *Βαλανεώτης. βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολ.*] Locum hunc sic distinguendum puto: *Βαλανεώτης. Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπρ.* Diogenianus: *Βαλανεύς. ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσι.* Hesychius: *Βαλανεύς, πολυπράγμων, περίεργος. Küst.* Et *βαλανεώτης* et quod subsequitur *βαλανείτης* ex *βαλανευτής* depravatum censet Piersonus in Moer. p. 93. quamquam *βαλανεώτης* recentioribus Graecis reliquit Lobeck. in Phryn. p. 700. Nomen tamen habet Steph. Byz. v. *Βαλανέαι*. De voce autem *βαλανείτης* repugnavit L. Dindorfius, usus et Polybii XXX. 20. loco, cui non multum tribuam, et ordine glossarum, quoniam Suidas *βαλανείτης* ad *βαλανεῖον*, non ad *βαλανεύω* rettulerit. Küsterum recte distinguentem secutus est Gaisfordus. Cf. Arsen. p. 136. Idem continuo delevit cum omnibus MSS. *Βαλανεύσω. διακονήσω. Ἐμαυτὸν βαλανεύσω*, quae illata erant ex v. *Ἐμαυτῷ*, vel potius e Zon. p. 378.

1. *Βαλανειομφάλους*] Vide omnino Athenaeum lib. XI. p. 501. qui appellationis huius rationem ibi reddit. *Küst.* *Βαλανιομφάλους* E. Hesych. *βαλανομφάλους* Lex. Seg. p. 225. 4. *τῷ λουτρῷ*] *τῶν λουτρῶν* A. 6. *παραχύτης*] *περιχύτης* cum Zon. p. 369. A. B. C. E. V. Edd. ante Küst., quod maluit Salmasius in Hesychium. Neutrum Gaisfordo spernendum videbatur, equidem opinor *παραχύτης* praestare. *Ἔστι δὲ τὸ*] Haec sunt verba Artemidori lib. I. c. 66. (64.) sed ex quo pro *τρυφὴν* hic rescribendum est *τροφήν*. Adi ipsum Artemidorum. *Küst.* *βανεῖον* *V. Mox observationem ex v. *Ἀσάμινθος* ductam, *Ὅτι τὸ καταρχὰς μὴ ὄντων βαλανείων ἐν ταῖς σκάφαις καὶ πυέλοις οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο*: cum V. removi. 8. Zon. p. 372. 9. *Βάλανος*] Statim addit A. *ζήτει παράνω* (*ὑπεράνω*, opinor) *ἐν τῷ βαλανάγρα. αἰδοῖον*] *τοῦ ἀνδρὸς* addit MS. 177. *ψέλλιον*] *ψέλιον* A. B. C. V. Zon. p. 369. 10. *Οἶνον ἔπινον*] Exemplum e Xenoph. Anab. I, 5, 10. leviter decerptum, repetitumque a Zonara p. 372. Mox cum V. C. delevi, quae recoquebantur ex v. *Ἀπέκειντο*, in gl. *Ἀπόλεκτοι* etiam derivata: *Καὶ αὖθις· Αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἳ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι.* Ubi Küsterus: „*Αἱ βάλανοι — ἀπόλεκτοι*] Hoc fragmentum excerptum est ex Xenophonte, quod etiam legitur supra v. *Ἀπέκειντο*: ubi vide quae notavimus." 12. *Βαλάντιον*] *Βαλλαντίον* A. qui in exemplo *βαλαν*. Vid. Pierson. in Moerin p. 96. Mox *μαρσίπιον* E. Statim MS. 177. addit *σάκκουλος*. *Εὐνάπιος*] Fr. 46. Ed. Nieb. p. 103. Primum vocabulum *εἴτε* mendo laborat.

Βακχυλίδης. Bacchylides, Ceus, ex insula Ceo, et urbe Iulide (habet enim Ceos quattuor urbes, Iulidem, Carthaeam, Coressiam, Poeessam), Midonis filius, Bacchylidis athletae nepos, cognatus Simonidis lyrici, et ipse lyricus. *Βάκχυρις.* De hominibus valde iustis dicitur: talis enim fuit hic Aegypti rex. *Βαλανάγρα.* Clavis: sic dicta, quod pessulum quasi venetur. *βάλανος* enim ferrum est, quod in seram immittitur, quod *μάγγανον* vocamus. Et *βάλανοι*, obices vel pessuli. Et *Βεβαλάνωται*, pessulo clausum est. *Βαλανεώτης. Βαλανεύς.* Dicitur de homine inepte curioso. *Βαλανειομφάλους.* Sic Comici vocant phialas. Balneum vero vocabant *βαλανεῖον*, quia glandibus olim vescentes earum putamina urebant. dicunt autem vulgus aerem lavationibus minuere, dum eum ad se trahunt. Et *Βαλανείτης*, qui vulgo *περιχύτης* appellatur. *Balneum autem est via et luxum.* *Βαλανίς.* Balneatoris uxor. *Βάλανος.* Membrum genitale. item armilla. et glandes palmarum. *Vinum bibebant ex glandibus palmarum expressum.* *Βαλάντιον.* Crumena. Eunapius: *An pecuniae esset avidus et crumenae servus. de qua re cum ipsis certo constaret, praecipuam eius rationem in bello gerendo habebant.*

Βαλλαντιοτόμος. κλέπτης. Καὶ βαλλαντιοτόμοι. Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. βαλλαντιοτόμοι δὲ οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες.

Βαλβίς, βαλβῖδος. βάσις ταπεινή, ἡ ἀφετηρία, καὶ ὁ καμπτός. Ὥσπερ ἐκ βαλβῖδός τινος οἱ 413 *τὰ τέθριππα ἀφιέντες, ἀναπετασθείσης τῆς πύλης. Καὶ Βαλβῖσιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὑσπληγγα γι-* 10 *νομένη γραμμή, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται. ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι ἅλμις, ἅλβις, ὑπερβιασμῷ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.*

Βάλε, βάλε τὸ τρίτον εἴη. ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι.

Βάλλ' ἐς κόρακας. τουτέστιν, ἄπιθι ἐς ἀπώλειαν καὶ φθόρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων.

Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. οἷον εἰς ᾅδου. Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους ὀπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν, εἰς Μακαρίαν, καὶ ἐς Μακαρίαν.

Βάλλεται. πλήττεται, πυρπολεῖται. Βάλλεται δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, καὶ ἦν δέος ἐξαφθῆναί τε καὶ καταδῦναι τὸ σκάφος.

Βαλεῖν. τὸ πόρρωθεν πέμψαι. οὐτάσαι δὲ καὶ νύξαι καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. βάλλειν παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐπὶ τοῦ τυγχάνειν.

Βάλεν ἄγρια πάντα.

---

1. *Βαλαντιοτόμος*] *Βαλλαντιοτόμος* A. item in seqq. „Vox restituenda Alciphroni p. 14." *Toup.* 2. *Χρημάτων τε*] Haec sunt verba Philostrati lib. IV. de Vita Apoll. (c. 22.) p. 179. eademque repetuntur infra v. *Ἔθνος. Küst.* 5. *οἱ τὰ ἀρχόντων βαλάντια τέμνοντες ἤτοι κλέπτοντες*] *οἱ τὰ βαλάντια κλέπτοντες* A. V. C. Zonaras, *οἱ τὰς ἀρχὰς βαλάντια τ. ἢ* [*ἤτοι* Med.] *κλ.* B. E. cum Edd. vett. Equidem Küsterum falli puto sic scribentem: „*Τὰ ἀρχόντων*] Sic habet unus MS. Paris." Ceterum *δὲ τ οἱ* Med. *δὲ τινὲς οἱ* rell. ante Küster. *Gaisf.* 6. *Βαλβίς, β. βάσις*] Vide Piersonum in Moerin p. 104. *βαλβῖδος* om. *V. Scripsi *βαλβῖδος.* 7. *καμπτήρ*] Sic tacite Küsterus Portum secutus: quos fugit Scholiastarum usus *καμπτῆρ* et *καμπτὸς* (v. Schol. Arist. Nub. 28. Eurip. Med. 1172. Aeschyli Perss. 776.) perinde habentium. Omnes libri cum Zonara et Etym. M. *καμπτός.* „Vide Ducangii Gl. Gr. in v. MS. Scg. 177. *Βαλβὶς ἡ ἀφετηρία τοῦ ἱπποδρόμου· καὶ βαλβὶς ἡ ἀρχή. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων. καλεῖται δὲ βαλβὶς ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι ἐν βοῇ, ἁλμὶς καὶ βαλβίς, ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.*" *Gaisf.* 10. *ἡ γὰρ ὑπὸ — βαίνω*] Ex Schol. Aristoph. Equit. 1156. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem *αὐτολεξεὶ* paene leguntur. *Küst.* 11. *ἐπ' αὐτῆς*] *ἐπ' αὐτῇ* E. 13. *καὶ ὑπερβιβ.*] *καὶ* delevi cum Schol. et *V. 14. *Βάλε, βάλε, τὸ τρ.*] Locum hunc sic legendum puto: *Βάλε. ἀντὶ τοῦ ἔβαλε, τὸ τρίτον πρόσωπον. καὶ ἀντὶ τοῦ εἴη, εἴθε μοι.* Vide supra v. *Ἀβάλε. Küst.* Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 946. *Τὸ δὲ ἄβαλε δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὑρίσκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον, Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην. Ἀλκμάν. τινὲς δὲ ἓν μέρος λόγου ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν. — Διομήδους. Τινὲς δύο ὁμοιόσημα· τὸ ἀ κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ αἴθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίῤῥημα εὐκτικόν· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη. Καλλίμαχος.* Conf. ibid. pp. 522. 568. *Gaisf.* Cf. v. *Κηρύλος.* Inter duplex *βάλε* L. Dindorfio *μοὶ* videbatur elapsum esse: quod aegre concesserim. 15. *Βάλλ' ἐς κόρακας*] Proverbium hoc fuse exponit Schol. Arist. Nub. 133. quem vide. *Küst.* Zon. p. 378. *εἰς κόρ.* V. C.

1. *ἀπώλειαν*] Pergit Coisl. MS. 177. *διότι τὸ ζῷον χαίρει περὶ τὰ πτώματα, καὶ διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις τὰς νοσσιὰς ποιεῖν.* Hanc glossam quae subsequebantur: *Βαλεντινιανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. οἱ δὲ Οὐαλεντινιανός. καὶ ζήτει ἐν τῷ Σαλούστιος. Βαλεριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων*: removi cum V. C. Ubi Gaisf. *ζήτει* addidit cum A. *ἔστιν* habent B. E. 3. *Βάλλ' ἐς Μακαρίαν*] De proverbio hoc praeter paroemiographos vide Schol. Aristoph. Equ. 1148. Ceterum non arridet sententia eorum, qui in proverbio hoc alludi putant ad Macariam, Herculis filiam: quod frigidum est et longe petitum. Verius est, *βάλλ' ἐς μακαρίαν* vel *παρ' ὑπόνοιαν* vel *κατ' εὐφημισμὸν* dictum esse pro *βάλλ' εἰς ὄλεθρον*, quoniam mortui a Graecis *μακαρῖται* dici solent. Vide Scholiastam Aristophanis loco laudato et infra v. *Μακαρία. Küst.* Duas glossas feci cum A. C. *V. Vulgo *οἷον εἰς ᾅδου* ante *ἐπὶ τῶν ἑαυτ.* lecta, alterius glossae omisso capite. Vide Ruhnkenium in Tim. p. 59. Schol. Platon. p. 134. *Gaisf.* 6. *ἢ* om. *V. 7. *σφάγιον*] *σφάττειν* Apostolius V, 36. repugnante Arsenio p. 136. 8. *σωτηρίας*] Pergit MS. Coislin. 177. ap. Gaisf. *τούτου γενομένου τῶν Ἀθηναίων ἕκαστος θαυμάζων τῆς κόρης τὴν ἀρετήν, ὁ μὲν στεφάνους ἐπιβάλλων, ὁ δὲ ἄνθη ῥίπτων ἐπεφώνει, Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. οἱ δὲ κατ' εὐφημισμὸν τὸ μακαρία, ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐν ᾅδου, ἐν θανάτῳ, ἐπεὶ χωρίον ἔφασκον ἐν ᾅδου μακαρίαν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο λέγουσι καὶ ἐς μακαρίαν καὶ εἰς μακαρίαν.* 9. *εἰς Μακ.*] *ἐς Μακαρ.* praetuli cum A. C. *V. *ἐς Μακαρίαν καὶ εἰς Μακαρίαν* E. 10. Zon. p. 378. 12. *καταδῦναι*] *καταδῦσαι* B. E. 13. *Βαλεῖν*] Vid. infra *Νύξαι. Reines.* Horum pars et in gl. *Οὐτάσας* traducta est, et in vv. iam sublatas *Νύξαι* et *Τύψαι. *πέμψαι*] Zon. p. 378. *πλῆξαι* E. 14. *τὸ ἐκ χειρὸς*] MS. 177. *τὸ ἐκ χειρός τινος τρῶσαι, οἷον βάλλεται δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, βαλεῖν Ὅμηρος τὸ ἐπιτυχεῖν λέγει.* 15. *ἐπιτυχάνειν*] *τυγχάνειν* probavi cum A. C. 16. *Βάλεν ἄγρια πάντα*] Apud Homerum Il. ε. 51. 52. (ad quem locum Suidas respexit) sic legitur: — *Λίθαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Küst.*

Βαλλαντιοτόμος. Fur. Et *βαλλαντιοτόμοι*, crumenarum sectores. *Adducebantur eo ingenti pretio empti adulteri, scortatores, effractores, crumenarum incisores, plagiarii, et alii huius generis homines. Βαλβίς, βαλβῖδος.* Basis humilis, carceres, unde cursores emittuntur, et cursus initium fit. item meta, circa quam cursus flectitur. *Ut qui ex carceribus aperto ostio quadrigas emittunt.* Et *βαλβῖσιν*, in principio. ducta est translatio a cursoribus. linea enim, quae carceribus praetenta erat, vocabatur *βαλβίς*, quod cursores ad eam subsisterent. formatur autem ab *ἅλλομαι*: unde fit *ἅλμις*, *ἅλβις*, et per litterarum transpositionem *βαλβίς*. vel ab verbo *βαίνω. Βάλε.* Utinam. *Utinam vero mihi tertium contingat. Βάλλ' ἐς κόρακας.* Id est, abi ad malam rem. ductum ab historia, quae in proverbiis extat. *Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Abi ad Macariam.* de iis dicitur, qui fortiter et generose periculis se ipsi offerunt. idem est ac si dicas, ad Orcum. Macaria enim, Herculis filia, cum Eurystheus bellum Atheniensibus inferret, se pro ceterorum salute victimam praebuit. dicitur autem et *εἰς Μακαρίαν* et *ἐς Μακαρίαν. Βάλλεται.* Petitur, ignibus incenditur. *Periculum autem erat, ne navis fulmine icta incenderetur et submergeretur. Βαλεῖν.* Eminus telum mittere. *οὐτάσαι* vero, *νύξαι, τύψαι*, cominus vulnerare significat. *βάλλειν* apud Homerum etiam significat telo scopum ferire. *Omnis generis feras telo ferire.*

Βάλλειν μήλοις. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, ὧν ἐρῶσι. Τοὺς πόῤῥωθεν βάλλων τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέλανος.

Καὶ τόνδ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην. ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ὅτι καταπόντισον.

[*Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον, ἢ τριώβολον.* τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς τοὺς Ἀθήνησιν.]

Βαλίαν. τὴν ἔλαφον τὴν κατάστικτον. καὶ Βαλίων ἀνέμων.

Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων.

τουτέστι σφοδρῶς πνεόντων· παρὰ Συνεσίῳ τῷ Κυρηναίῳ. καὶ αὖθις·

Θηρεύων βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης·

414 *Ὤχεο γὰρ πυμάτην εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.*

Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὔστοχοι.

Βαλίος. ἵππος.

Βαλμός. στῆθος.

Βάλλων Σωκράτη καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀξιῶν πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ στεφανῶν αὐτοὺς καὶ παράδειγμα τιθέμενος βίου γενναίου καὶ σώφρονος.

Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει; πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν.

Βαλτάσαρ. οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῶν ἀποῤῥήτων σαφηνείας.

Βάμμα Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἑτέρα παροιμία. *Βάμμα Σαρδιανικόν.* ἀντὶ τοῦ, μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω· οἷον, ἵνα μή σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι

---

1. *Βάλλειν μήλοις*] Vid. Theocrit. V, 88. Diogen. III, 63. Arsen. p. 139. Schol. Aristoph. Nub. 993. intpp. Virg. Ecl. III, 64. coll. gl. *Μήλῳ βληθῆναι.* 2. *ἐρῶσι*] *ὁρῶσι* B. E. Statim delevi: *Καὶ βάλλω, αἰτιατικῇ*, cum V. C. a quibus absunt etiam *Τοὺς — λυσσητῆρα.* 4. *Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι*] Haec sunt verba Homeri Il. *σ'*. 299. *Küst.* *καὶ τόνδ'* A. B. E. Med. *βάλλειν* vulgaris scriptura inde ab ed. Bas. *λυσσητῆρα* A. B. E pr., *λυσητῆρα* m. sec. 6. *Βάλλ' εἰς ἔχ.*] Arsenius p. 138. 8. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ*] Plenius Zenobius Centur. II, 72. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. οἷον καταπόντισον. Küst.* Et sic cod. 166. qui addit, *Αἰσχύλος. ὁμοίως καὶ βάλλ' ἐς ὄλεθρον, καὶ βάλλ' ἐς φθόρον. Bast.* Cf. Arsen. p. 138. *καταπόντισον*] ὅτι καταπόντισον A. V. C. 9. *Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβ.*] Haec loco mota sunt, et reponi debent post v. *Βακτηρεύειν.* Vide supra v. *Βακτηρία*, et infra v. *Τριώβολον. Küst.* 10. *τοῦτο*] τοῦτό ἐστιν V. C. *τοὺς δικαστάς*] τοὺς δικαστὰς τοὺς A. *δικαστὰς τοὺς* B. V. C. 12. *τὴν ἔλαφον*] Vel legendum est, *Βαλίαν ἔλαφον. τὴν κατάστικτον*, vel, *Βαλίαν. τὴν ἐλαφράν, τὴν κατάστ.* Vide Hesych. v. *Βαλίαν. Küst.* Non opus hanc dicendi brevitatem grammatico haud infrequentem oblitterare. Cf. Zon. p. 372. Ceterum Gaisf. contulit Schol. Euripid. Hec. 86. 14. *Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων*] Haec in prioribus editt. desunt, quae ex duobus MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* 15. *Συνεσίῳ*] Hymn. III, 76. 17. *Θηρεύων βαλίους*] Simmiae Rhod. Ep. IV, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 203. Suidas praestantiores expressit scripturas. 18. *ὤχετο*] Scribe *ὤχεο*, ut in Anthol. *Küst.*

Sic A. *πυμάτην*] *πύματ'* A. B. E. Med. *πυμάτ'* V. *πύ'ματ* C.

1. *Βαλιαρίδων*] Vide intpp. Steph. Byz. v. *Γυμνησίαι* et v. *Μναιῶος.* Zon. p. 373. *Βαλιαρίδων. νήσων, ἐν αἷς κατοικοῦσι σφενδονῆται εὔστοχοι.* Continuam glossam: *Βαλλίζειν. τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦχον ὀρχεῖσθαι*, Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. Eam praebuit Zonaras p. 378. Ceterum vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 611. E. Ducang. et Meurs. Gloss. Gr. in v. *Βαλλίζειν* et Salmas. in Vopisc. p. 428. 3. *Βαλίος. ἵππος*] Apud Homerum Il. *π'*. 149. equus Achillis vocatur *Βαλίος*: ad quem locum Suidas hic respexit. *Küst.* *Βαλίας. ὄνομα ἵππου* E. 4. *στῆθος*] Lex. Bachm. p. 178. et Hesychius. Georgius Sanginatius apud Ducangium: *Μάλη μασχάλη λέγεται, καὶ βαλμὸς δὲ ὁ πνεύμων.* 5. *Βάλλων Σωκράτην*] Haec et quae sequuntur sunt verba suavissimi Synesii in Dione p. 38. *Küst.* Principium repetitum est in v. *Διονυσίων*, quae subsequuntur autem, in v. *Κῆρας. Σωκράτη* A. V. E. Med. *Σωκράτη* C. 6. *τοὺς ὑπ' αὐτῶν*] Apud Synesium loco laudato rectius legitur *τοὺς ἀπ' αὐτῶν*, id est, sectatores illorum. *Küst.* 10. *Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει*] Ex Zenobio [II, 71.]. *Küst.* Vid. Platon. Symp. p. 189. B. coll. Wyttenbach. in Plutarch. S. N. V. p. 548. B. *φεύξεσθ'* Med. *οἴεις* vulg. 11. *ἐκφυγεῖν*] *ἐκφεύγειν* A. E. C. V. Med. 12. *Βαλτάσαρ*] MS. 177. addit *ἄξιωμα Περσικόν.* 14. *Βάμμα Κυζικηνόν*] Haec referenda sunt ad Aristoph. Pac. 1176. *Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν.* Vide ibi Scholiastam; itemque Hesych. v. *Βάμμα Κυζικηνόν. Küst.* 15. *Ἀττικοὶ λέγουσι*] *λέγει* Zon. p. 376. *Βάμμα Σαρδιανικόν*] Lege et supple: *Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.* Sic enim legitur apud Aristoph. Acharn. 112. ad quem locum nota haec Suidae referenda est. Est autem *βάμμα Σαρδιανικόν* color puniceus sive coccineus, sic dictus a Sardibus, urbe Lydiae, cuius *κτητικόν* est *Σαρδιανικός*,

---

Βάλλειν μήλοις. Malis petere. de iis dictum qui amatis potiuntur. *Procul stantes sagittis atramento tinctis feriens.* [Homerus:] *Illum autem rabiosum canem ferire non possum.* *Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστ. Feri peritum artis.* dicitur de iis qui eiusdem artis peritos conviciis lacessunt. *Βάλλ' εἰς ὕδωρ.* Submerge. [*Βακτηρία καὶ σχ.* Baculus, habitus, palliolum, sive triobolum. hoc per derisionem in iudices Athenienses dicebatur.] *Βαλίαν ἔλαφον.* Cervam maculis distinctam. Et *Βαλίων ἀνέμων.* Synesius Cyrenaeus: *Cessate flatus ventorum vehementer spirantium.* Et alibi: *Venans aequales tuos maculis distinctos, in pascuis silvae; supremam enim ad Acherontem institisti viam.* *Βαλιαρίδων νήσ.* Balearidum insularum funditores certissimi. *Βαλίος.* Nomen proprium equi. *Βαλμός.* Pectus. *Βάλλων Σωκρ. Modo Socratem et Zenonem Bacchicis conviciis insectans, eorumque sequaces, tanquam civitatium et rerumpublicarum pestes, terra marique exterminandos esse dictitans; modo eosdem coronans, et tanquam praeclarae temperantisque vitae exemplum aliis proponens.* *Βαλὼν φεύξ. Telo misso fugiturum te putas?* In eos qui malo facinore perpetrato effugituros se sperant. *Βαλτάσαρ.* Sic honoris causa vocatus est Daniel, quod res abstrusas interpretari nosset. *Βάμμα Κυζικηνόν.* Sic Attici obscenam libidinem vocabant. et aliud proverbium: *Ne te tingam tinctura Sardianica.* id est, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardinia est enim insula maxima, Italiae vicina, in qua excellentes

διάφοροι καὶ ὀξύτατοι. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω.

Βαμβαίνει. διστάζει, τρέμει τοῖς ποσί, καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται.

Βάναυσος. πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. *Καὶ τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς βαναύσοις φέρειν προσέταξε βέλη, καὶ παραβάλλειν ἔξω παρὰ τὸν θεμέλιον τοῦ τείχους.*

Βάναυσος. Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτείαν, ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη ἢ βάναυσος. ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσιτελῶς πωλεῖσθαι κατὰ τὴν πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις μεγαλαυχεῖ.

415 Βάνδον. οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. φήμην. Σοφοκλῆς·

Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὗτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος
φέροντι τήνδε βάξιν
ἀντὶ τοῦ, οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπτά. βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφίοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·*

Οἴ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι
ποικιλομόρφων.
ἀντὶ τοῦ ἑτεροχρόων.

Βαπτίζω. αἰτιατικῇ.

Βάπτουσι. πλύνουσιν. *Ἀριστοφάνης·*

Πρῶτα μιτάρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον.
ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καινοτομοῦσι.

Βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτει-

---

ut docet Stephanus Byzantius. Insigniter ergo errant Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis, et qui eum hic exscripsit Suidas, existimantes colorem illum ita dictum esse ab insula *Σαρδὼ* sive Sardinia; quoniam ab ea *Σαρδωνικός*, non vero *Σαρδιανικός* deduci constat. Obiter hic moneo, apud Aristophanem loco ante laudato hodie legi *Σαρδινιακόν*, non vero *Σαρδιανιζον*: sed scripturam illam mendo laborare ostendi potest ex ipso Aristophane, apud quem in Pac. 1174. idem color *βάμμα Σαρδιανικὸν* recte appellatur. Vide etiam quae monemus infra v. *Ἵνα μή σε βάψω*. *Küst.*

1. *ὀξύτατοι*] *Clarissimae, vividae et vegetae, excitati luminis.* Plin. XVI, 8. *Pessimum granum s. coccum βαφικὸν in Sardinia gignitur.* *Reines.* De his copiose Salmasius in Tertull. de Pall. p. 182. qui quod tacite scripsit *ὀξύται*, id firmarunt A. V. Schol. Aristoph. 2. *μή σοι*] Sic tacite Küsterus Portum secutus. *μή σε* A. B. C. *V. E. et Edd. vett. scripturam Gaisf. reduxit, cui vereor ut loci Herodoteis VII, 35. similes possint opitulari.* A. et B. habent in marg. *ζήτει ἐν τῷ ἄγχουσα περὶ ἐρυθήματος γυναικῶν.* Continuo glossam cum V. C. removimus ex v. *Πάμβαξ* inculcatam, quam A. post v. *Βαμβαίνει* collocavit: *Βάμβαξ, ἢ πάμβαξ, καὶ παμβακίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον (παμβάκιον E pr.). ἐν Ἐπιγράμματι· [Καὶ τὴν ἱρητοδόκην κοιτίδα παμβακίδων.* Nam fraudem ipsum *παμβακίδων* prodit, ab libris servatum in Myrini Ep. II, 6. Anthol. Pal. VI, 254. 3. *Βαμβαίνει*] Vid. Bion. Eidyll. IV, 9. not. in Hesych. v. *Βαμβαίνων*. Iacobs. Animadv. Anthol. T. XI. p. 59. *Gaisf.* Zon. p. 378. *τοῖς ποσί — φθέγγεται*] MS. 177. *τρομερῶς φθέγγεται*. 5. *Βάναυσος*] Vid. Schol. Platon. pp. 363. 409. et Schol. Dionys. Thrac. p. 654. sive Lex. Rhet. p. 222. Cf. v. *Βαῦνος*. 6. *Καὶ τοῖς ἐκ τῆς*] Haec sunt verba Polybii I, 40. *Küst.* 9. *Ἐπὶ τούτοις*] Haec itidem sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Polyb. XII, 13. 9. Quocum *ἢ* sufficit post *σεμνυνθείη*. 11. *ἐπὶ γὰρ*] *γὰρ* om. V. C. 12. *τὸν βίον*] *τὸν* om. A. B. E. C. Med., servat Polybius. 14. *Βάνδον. οὕτω*] Aliam huic voci significationem tribuit Stephanus Byzantius v. *Ἀλαβάνδα*, quem vide. *Küst.* M. Freher. Comm. ad Constant. Donat. p. 62. *Hemst.* Addit Gaisf. P. Pithoei Advers. Subsec. II, 20. Nihil adversatur Theophylacti explicatio VII, 3. Deest gl. C. 16. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 515. sqq. *Ἀριστοφάνης* A. V. C. Itaque neutrius nomen ponendum.

1. *νομίζει*] *νομίζεις* A. B. E. *V. C. Med. et Gaisf., sed perperam.* 3. *βίου μοι — πόθος*] *βίου — πόρος* C. 4. Vide v. *Μακραίωνος*. 6. *Βαπτά. βαπτὰ*] Ex Schol. Aristoph. Plut. 530. 7. *τῆς φθορᾶς*] Barth. Advers. XLII, 17. et Suidam et Schol. Aristoph. hic mendosos esse putat. Rationem tamen eam videri *φθορᾶς* tincta veste indicari, quia meretrices ut plurimum tali uterentur, et quidem apud Lacedaemonios solae. Vid. Clement. Alexand. Paed. II, 10. *Reines.* Apud enarratorem Comici rectius legitur *τῆς βαφῆς*. *Küst.* Haec plane non intellexit Küsterus. *Φθορᾶς* minime mutandum. *Hemst.* At vero in aliam utique sententiam postea ivit Küsterus in notis ad Aristoph. Schol., idque recte admodum, plaudente etiam Hemsterhusio in locum. Sed vitium hic subest, quod doctissimorum hominum oculos effugit. Illud enim *φθορᾶς*, si sensum loci spectes, omnino postulat ut legatur *αἱ νύμφαι*. Quae verissima lectio. Novae nuptae scilicet vestes versicolores gestabant, ut essent indicium virginitatis deminutae sive corruptae. Nostra autem emendatio, *αἱ νύμφαι*, ex verbis sequentibus Scholiastae firmatur egregie: *Οὐκ ἔσται οὖν σοι, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην. Non habebis vestes pictas ad novam nuptam ornandam. Toup.* 12. Gl. om. Küst. Silet Gronovius. 13. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 257. sed ubi legitur *πρῶτα μὲν γὰρ τάρια*, ut et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* 14. *μιτάρια*] *μὴ τάρια* vel *μήτ' ἄρια* A. B. C. V. E. *μήτ' ἔρια* Zon. p. 378. 17. *Βάραθρον. χάσμα τι φρεατ.*] Haec deprompta sunt ex Schol. Aristoph. Plut. 431. Conf. Timaeus p. 60.

---

et intensi coloris purpurae nascuntur. sensus igitur est: ne te verberibus caedam. *Βαμβαίνει.* Dubitat, pedibus tremit, lingua balbutit. *Βάναυσος.* Quilibet opifex, qui igne utitur ad opus faciendum. *βαῦνος* enim fornacem significat. *Et opificibus sellularis, qui in foro officinas habebant, praecepit, ut tela ferrent, et ad imam moenium partem instructi starent.* *Βάναυσος. Iis in republica gloriatur, propter quas publicanus aliquis aut vilis opifex sese efferat. nam quod multa in urbe vili pretio veneant, quodque res ad victum necessariae omnibus abunde suppetant, eo maxime gloriatur.* *Βάνδον.* Bandum Romani vexillum bellicum appellant. *Βάξιν.* Rumorem. Sophocles: *Si enim in praesentibus calamitatibus existimat, sive verbis sive factis meis aliquam ipsi illatam esse iniuriam, taedet me vitae diuturnae, talis famae opprobrium sustinentem.* *Βαπτά.* Sponsi versicolores gestabant vestes, ut corruptionis essent indicium. Aristophanes *Pluto*: *Neque versicoloribus et pictis magnoque pretio emptis vestibus ornare vos poteritis.* ubi *βαπτῶν* est versicolorum. *Βαπτίζω.* Aptum accusativo. *Βάπτουσι.* Lavant. Aristophanes: *Primum enim lanas aqua calida prisco more lavant.* id est, nihil ex veteri consuetudine mutant. *Βάραθρον.* Sic appellabatur hiatus quidam, sive lo-

νὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν ἐνέβαλον, ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίαν ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμοῦ τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν θυσίαις ἵλαον ἐποίησαν.

Βάραθρον. τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ· ὥσπερ εἰς τὸν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν οὐ κυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βαρακηνίς. ἡ ἄκανθα.

Βαρβαρίζει. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ. οὕτω Πλάτων.

Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν.

Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρότου 416
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνὼν πολὺν χρόνον.

περὶ τῶν ὀρνέων λέγει ὃ ἔποψ.

Βαρδίσαγνος. ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.

Βάρβιτος. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Βάρδιστοι. βραδύτατοι.

---

1. *ἐν ᾧ τοὺς κακούργους*] Similis locus erat apud Lacedaemonios, *Καιάδας* appellatus; et alius apud Corinthios, cui nomen erat *Κώς*: de quo vide Stephanum Byzantium v. *Κῶς*. *Küst.* *ἔβαλον* *V. 2. *τούτῳ*] *τοῦτο* A. 3. *ἐνταῦθα τὸν Φρύγα*] Historia haec fusius narratur infra v. *Μητραγύρτης*: qui locus cum hoc conferendus est. *Küst.* *Φρύγα*] *Τὸν Φρύγα* et *Μῦα*, Samium hominum, interpretem Persarum ad Graecos Themistocle imperante. Plutarch. p. 114. et Aristid. in Panathen. ap. Photium c. 248. p. 1215. *Reines.* 12. *Κεάδαν*] Vid. *Καιάδας*, Meurs. Lectt. Att. I, 25. *περὶ ὀρύγματος. Reines.* Vid. Schol. in Thucydid. I, 134. et in Clem. Alex. T. IV. p. 116. sq. Haec omnia repetita sunt sub v. *Κεάδας*. 13. *Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν*] Ex Harpocratione. 14. *ἐνέβαλλεν*] *ἐνέβαλλον* A. B. E. Med. Harpocr. *ἐνέβαλον* V. C. et complures Harp. libri. „Nescio an verba *ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος* pro adulterinis habenda sint. Vid. Meier. Hist. Iur. Att. p. 19." *Gaisf.* Orationem Grotefendus in *Zeitschr. f. Alterthumsw.* 1835. p. 302. suppleri iussit e Lex. Rhet. p. 219. *Ἀθήνησι δὲ ἦν ὄρυγμά τι ἐν Κειριαδῶν δήμῳ τῆς Οἰνηίδος* (sic) *φυλῆς, εἰς ὃ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταγνωσθέντας ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν ἐνέβαλλον*: nisi quis ut leniorem ita minus speciosam medelam praeferret, *δήμιος — ἐνέβαλλεν*, quasi pagis singulis singularis carnifex apparuisset. Nolim vero tantam verborum mutationem institui, cum viam erroris ipsa verborum in isto Lexico conclusio aperiat. Nempe grammaticus noster sive Harpocratio cum duplicem glossam sumpsisset delibandam, sententia haud multum dissimili, turbatus ipsa vocum aequabilitate partem admisit, partem neglexit. Inde reliqua sunt facta *ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος*, hoc est, *ἐν Κειριαδῶν, ὅς ἐστι τῆς Ἱ. δῆμος.* 15. *Δημοσθένης*] P. 101, 1. 135. extr. 16. *ἐκ μεταφορᾶς*] Cf. Valck. in Herod. VII, 133.

1. *Βαρακηνίς*] De hac voce vide omnino Pearsonum in Praefat. ad LXX. Interpretes. [p. 16.] *Küst.* in Addend. Glossa sacra: vid. intpp. Hesychii v. *Βαρακινῆσιν*. Statim cum omnibus MSS. omissa sunt, quae Med. e Zon. p. 370. inculcavit: *Βάρ. ὁ υἱός. ὡς τὸ Βὰρ Ἰωνᾶ*. Vid. Alberti Gloss. p. 2. 3. Item cum *V. removi gl. *Βαράμης*, ante v. *Βάρ* positam. Nomen vel ii tenent, qui Theophylacti historias versarunt. Reinesius: „Est Bahram, unus e Persarum regibus, aliis Vararanes." 3. *Πλάτων*] Vid. Alcib. I. p. 120. B. 4. *Ἔστι δὲ βαρβαρισμός*] Haec sunt verba Laertii lib. VII, 59. *Küst.* Olim repetita sub v. *Σολοικισμός*. 5. *εὐδοκιμούντων*] *εὐδαιμονούντων* A. V. E. cum Laert. Et *εὐδαιμονοῦντες* Menagio quidem videbatur id esse quod *οἱ χαρίεντες*. 8. *Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρ.*] Ex Schol. Aristoph. Av. 199. Cf. v. *Ἔποψ*, quam ex hoc loco derivatam opinere. 11. *Ἐγὼ γὰρ*] *Ἐγὼ μὲν* B. E. 13. *ὀρνέων*] *ὀρνίθων* E. Sequentem gl. *Βαρδίνης. ποταμός. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν· βαρυδίνης τις ὤν*: quam Med. ex Etym. M. sive Zon. p. 370. interpolarat, Gaisf. delevit cum omnibus MSS. 14. *Βαρδίσαγνος*] Vide Hesych. v. *Βαρδῆν*. *Küst.* Ubi Suidam sic refinxit Is. Vossius: *Βάρδης. ἄναγνος*. Nihil mutat Zonaras: quamquam haec ordini litterarum repugnant. 17. *βαρδύτατοι*] *βραδύτατοι* A. B. E. et Zon. p. 370. quod reposuit Albert. Obss. Misc. IX. p. 144. ex Hesychio et Schol. Il. *ψ'*. 310. et 530. Sed glossam ordo refutat.

---

cus profundus et obscurus in Attica, in quem malefici coniiciebantur. in eo autem erant unci, alii superne, alii inferne. hunc in hiatum Phrygem aliquem, matris Deum sacerdotem, ut insanientem praecipitarunt, quod praedixisset Cererem venturam filiae quaerendae gratia. quamobrem dea irata sterilitatem Atticae immisit. Athenienses vero cum ex oraculo causam mali intellexissent, hiatum illum terra ingesta repleverunt, deamque sacrificiis placarunt. *Βάραθρον*. Locus profundus, in quem malefici et capite damnati Athenis praecipitabantur: ut in Ceadam apud Lacedaemonios. *Βάραθρον*. Est locus profundus, Hippothoontiae tribus pagus, in quem capitis damnatos praecipitabant. in *Philippicis* tamen Demosthenes voce non est usus proprie, sed metaphorice, exitium significans. *Βαρακηνίς*. Spina. *Βαρβαρίζει*. Barbarorum partibus favet. ita Plato. Barbarismus autem est dictio ex vitiosis vocabulis constans, et ab usu probatorum Graeciae scriptorum abhorrens. Soloecismus vero est oratio, cuius constructio consequentia caret: ut, *Ego ambulans murus cecidit.* *Βαρβάρους*. Voce carentes, vel, quae non audiunt homines, neque vocem illorum intelligunt. Aristophanes *Avibus*: *Ego enim eas, antea barbaras, loqui docui, diu cum illis versatus.* de avibus haec dicit epops. *Βαρδίσαγνος*. Qui mulieres violat. *Βάρβιτος*. Instrumentum musicum. *Βάρδιστοι*. Tardissimi.

Βάρβιος Φιλιππικός. οὗτος ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ τὸν Ἀντώνιον θιάσῳ κατείλεκτο· καὶ ταύτην γε τὴν ἀρχὴν ἦρχε τὴν ἐκείνου χάριν. τοῦτόν τε οὖν τὸν τότε σοβαρὸν καὶ πορφυροῦν τῇ τιμῇ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίων ὑψηλὸν διάγοντα καὶ δικάζοντα ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθών, πρότερον μὲν ἀποδράντα, ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ κυδρούμενον, καὶ σὺν τῇ ἀρχῇ θρυπτόμενον. καὶ προσελθὼν ἡσυχῇ κατόπιν θοἰματίου λαβόμενος, χαῖρε, εἶπε, τὸ ὄνομα προσθεὶς τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ δοῦλον. καὶ ἐκεῖνος ἐκπλήττεται ῥᾳδίως τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπᾶν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει, καὶ καταβαλὼν πάμπλειστα, εἶτα μέντοι ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλίδι τῇδε σιγὴ κατεχύθη ἀργυρώνητος. ἔκρινα δὴ καὶ ταύτην τῆς τύχης μὴ σιγῆσαι τὴν παιδιάν.

Βάρβιτον. ψαλτήριον, κιθάρα, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον.

περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Ἀριστοφάνης·

Τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς ἀξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;

Βαργαδώθ. υἱὸς λύπης.

Βαρέων. βασταγμάτων.

Βαρεῖα χείρ. ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλῆθος ἱκανόν, καὶ βαρεῖα χεὶρ καὶ παράδοξος.

Βάρεις. πλοῖα, τείχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφᾶραι. Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν. τουτέστι τειχῶν.

Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκριόεσσα
βᾶρις, ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

1. *Βάρβιος Φιλιππικός*] Huius Barbii Philippici meminit Ulpianus l. 3. D. de Offic. Praet. sed qui eum Barbarium Philippum vocat: ut monuerunt Turnebus Adversar. lib. VII. et Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 476. quos vide. *Küst.* Hominem istum, qui ex servo primum quaestor, deinde ut videtur praetor sub Triumviratu fuit, Suidas *Barbium*, Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit *Barbatius*. Eius meminit Cicero in Philippicis XIII, 2. *Addite illa naufragia Caesaris amicorum, Barbas, Cassios, Barbatios, Polliones: addite Antonii collusores et sodales, Eutrapelum, Melam, Coelium.* Antonii quaestorem vocat Appianus Bell. Civil. V. [c. 31.] *Βαρβάτιος δὲ ὁ Ἀντωνίου ταμίας ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀντώνιον χαλεπαίνειν τοῖς πολεμοῦσι τῷ Καίσαρι κατὰ τῆς κοινῆς σφῶν δυναστείας.* Nempe primum *Barbius*, deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis solenne. Deinde scribe, *σιγὴ* [pro *σιγῇ*] *κατεχύθη ἀργυρώνητος*, quemadmodum recte exhibere video editionem Mediolanensem. [Immo *σιγῇ*. Praecepit illud Gronovius.] *Silentium nummis impetratum.* Quod *ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπᾶσαι* vocant Graeci rhetores. Ceterum hic locus, qui elegantissimus est, Aeliano, ni fallor, adiudicandus est. *Toup.* II. p. 494. *ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων*] Id est, sub M. Lepido, M. Antonio et Octavio Caesare, quorum triumviratus celebris est in historia Romana. *Küst.* 2. *θέραψ δὲ ἦν*] Haec repetuntur infra v. *Θεόληπτος. Küst.* *κολακικός*] *κολακισμός* V. *καὶ κολακικός* om. E. Mox *τῷ* om. V. 4. *ταύτην γε*] *ταύτη γε* *V. *ταύτην δὲ* E. 5. *τοῦτόν τε*] Immo *τοῦτόν γε*: nam quae longo subsequuntur intervallo *καὶ προσελθὼν κτλ.* non opinor praegressis referri. 8. *μὲν* om. V. Tum *ἐν* om. B. V. E. *δ' οὖν*] *δὲ* V. cui *ἐκεῖνο* tribuit Gronov. *τοῦ καιροῦ*] *τῷ καιρῷ* E pr. Sed v. Lobeck. in Phryn. p. 279. 9. *ἁβρὸν*] *ἁβρὸν* A. B. V. cum gl. *Κυδρούμενον. ἁβρὸν* E. sed in litura. 10. Horum pars recurrit sub v. *Θοιμάτιον.* Scribendum erat *θἱματίου.* 12. *τε* om. *V. *καὶ ἐκεῖνος*] *ἐκεῖνος* om. E. 14. *σιωπᾶν*] *σιωπῆς* E. qui mox *ἑαυτὸν ἐλύσατο μέντοι*, idemque sub finem *τὴν παιδιὰν μὴ σιγῆσαι.* Ubi cf. v. *Ζήνων ὁ βασιλεύς.* 16. *Ἀντωνίνου* *V.

1. Cf. v. *Μάγνης.* 3. *φίλτρον*] *φίλον* A. V. E. C. Sumptus versus ex Antipatri Sidon. Ep. LXXII, 7. Anthol. Pal. VII, 23. 4. *παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων*] Apparet hanc marginis annotationem fuisse, quam librarii perperam insererent. 5. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 142. sqq. 8. *κεκρυφάλῳ*] *κεκρυβάλῳ* B. E. 9. *ἀξύμφορον*] *οὐ ξύμφορον* V. C. 10. *τίς δαὶ*] *τίς δὲ* A. B. V. E. C. Med. 11. *Βαργαδώθ*] Leg. *Βαργαβώθ* vel *Βαρχαβώθ.* Sumptum ex Graecis interpp. 1 Sam. IV, 21. *Hemst. Βαργαθώθ* B. E. Deest gl. C. Tum *ὁ υἱὸς* B. E. 12. *Βαρέων*] *Βαρέως* C. V. omisso *βασταγμάτων.* 13. *Βαρεῖα χείρ.*] Glossa Homerica: vide Il. *ά.* 89. 219. *δυνατή*] *δυνατωτάτη* MS. 177. 15. *Βάρεις*] E Gloss. Herodot. II, 41. 16. *σφαῖραι*] *φρουραί* Arnaldus ap. Valckenar. Diss. de Byrsa p. 50. sive in Opusc. I. p. 144. Repugnat Etym. M., *σφῦραι* Gud. p. 104. Hoc et *αὐλαί* nescit Zon. p. 373. *Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν*] Haec sunt verba Iuliani Imperatoris de Musonio philosopho, ut discimus ex Suida infra v. *Μουσώνιος. Küst.* *ἐπεμέλετο*] *ἐπεμέλλετο* V. C. *βαρῶν*] Scribe *βάρεων*, a *βᾶρις*: ut a *πόλις*, *πόλεων. Βαρῶν* vero est a neutro *βάρος*, *onus. Küst.* Hinc pendet glossa mox inculcata *Βαρῶν. τειχῶν. τουτέστι*] *ἤτοι* E. 17. *Δέξαι μ'*] Distichum Leonidae Tar. LIX, 3. Anthol. Pal. VII, 67. Mox Edd. *καὶ σοὶ μ. ὀκριόεσσα*] *ἀκρυόεσσα* A. *ἀκρυόεσσα* E. V. *ἀκριόεσσα* Med. *ὀκριόεσσα* praebuit C. cum gl. *Ὀκριόεις.* 18. *ἀποφθιμένων*] *ἀποφθίμενον* A. B. V. C. Med. et ipsa gl. *Ἀποφθίμενον. Διογένην*] *Διογένη* A. V. C.

Βάρβιος. Barbius Philippicus. hic sub Triumviris praeturam gessit, et cum esset homo servili et adulatorio ingenio, in coetum scurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, allectus est; ad cuius etiam arbitrium illum magistratum gessit. hunc igitur eo tempore fastu elatum, cum per dignitatem purpura indutus in foro Romano e sublimi loco ius diceret, herus accedens agnovit: scilicet qui servus ante fugitivus fuisset, tum temporis magno cum fastu et pompa incedebat, et dignitatis fastigio magnifice se efferebat. cum igitur tacite ad eum accessisset, veste a tergo prehensa, Salve, inquit; pristino et servili nomine eum compellans. at ille re subita perculsus dominum agnovit, rogatumque ut taceret domum secum duxit, magnaque pecuniae summa ei numerata sic tandem se redemit. et reverentia erga Antonium fecit ut macula illa servitutis silentio nummis impetrato tegeretur. talem autem fortunae ludum non censui silentio esse praetereundum. *Βάρβιτον.* Barbitum, cithara, instrumenti musici genus. *O amice, qui dilexisti barbitum, amoribus aptum.* de Anacreonte haec dicuntur. Et proverbium de rebus dissimilibus apud Aristophanem: *Quaenam haec est stola? quae vitae confusio? quid lyrae cum vitta? quid lecythus et strophium? quam male haec sibi congruunt? quaenam speculi et gladii societas?* *Βαργαδώθ.* Filius doloris. *Βαρέων.* Onerum. *Βαρεῖα χείρ.* Manus potens. *Conflata est autem multitudo ingens, manusque potens et incredibilis.* *Βάρεις.* Naves, muri, porticus, aulae, turres, sphaerae. *Ille vero curam gerebat murorum.* Et: *Suscipe me, quamvis tristis tua cymba onusta sit, mortuum canem Diogenem.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησίαι, μιᾷ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γραίρεται ὁ Θεός. *Καὶ Βάρεων,* ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. *βᾶρις δὲ στοὰ καὶ πόλις.*

Βαρθολομαῖος. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαΐς καλουμένη.

Βάρνη. υἱὸς ἁλλόμενος.

Βαρόεις.

Βάρος. ἐπὶ τῶν μεγίστων πόλεων. Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρος. περὶ Πολέμωνος· Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος οἱονεί Λώριός τις οἰκονομία. Προορώμενος δὲ καὶ κατορρωδῶν τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ τὸ πλῆθος, τὴν ἰσχύν· Πολύβιός φησι. Καὶ αὖθις· Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. Καὶ αὖθις· Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τῆς πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος.

Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.

Βάῤῥων. ἱστορικός. Ἐπιτομὴν τῶν κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶ. αἰτιατικῇ.

Βαρύβρομος. βαρύηχος.

Καὶ πόντον βαρύβρομον.
διὰ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχής. Ὁ δὲ Κρὴς ὑπάρχων καὶ φύσει ποικίλος πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα, καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. ἀντὶ τοῦ διεσκέπτετο.

Βαρυηχέος. τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυηχέος.

Βαρύμηνις. μνησίκακος.

Βαρυνόμενος. καταπονούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος.

---

1. *Βάρεις ἐλεφάντιναι*] Haec Suidas descripsit ex commentatore aliquo in verba illa Davidis Psalm. XLIV, 9. *Ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντινῶν, ἐξ ὧν εὐφρανάν σε.* Theodoretus in illum locum: *Βάρεις ἐλεφαντίνας, ἢ κατὰ τὸν Σύμμαχον καὶ τὸν Ἀκύλαν ναοὺς ἐλεφαντίνους, τὰς περικαλλεῖς καὶ λαμπρὰς ἐκκλησίας καλεῖ· ἃς οἱ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης ἐδείμαντο. Küst.* Tetigit Etym. M. p. 188. 2. *μιᾷ*] Sic Zon. p. 373. *μία* Gaisf. cum B. E. Med. *μίᾳ* Bas. Nos aliam desideramus scripturam. 3. *καὶ Βάρεων*] Finxit ab extrema gl. *Μουσώνιος Καπίτωνος*, debuitque vocibus praegressis *τουτέστι τειχῶν* subiici. 6. *Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς*] Ex Schol. Sophoclis Elect. 727. ut Portus observavit. Vide etiam Hesychium v. *Βαρκαίοις. Küst.* Add. Markland. Ep. Crit. p. 164. Quae sequebatur gl. *Βαρκάζειν. τὸ βαρβαρίζειν*, MSS. spreta, Med. sumpserat a Zon. p. 379. sive Etym. M. p. 188. 8. *Βάρνη*] Glossa sacra: vide vel Num. XXXIV, 4. 9. Om. vulg. Silet Gronovius. 10. *Βάρος*] Huius significatus a Polybio disseminati exempla collegisse Wesselingium in Diod. IV, 61. monet Gaisf. *Ἡ δὲ Καπύη*] Hoc fragmentum repetitur infra v. *Καπύη. Küst.* 12. *συνεπεσπάσατο*] *συνεσπάσατο* V. 13. *Ην δὲ καὶ τὸ βάρος*] Verba haec excerpta sunt ex Laertii lib. IV. segm. 19. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* 15. *κατορρωδῶν*] *κατορρωδῶν* V. C. 16. *Πολύβιος*] *Πολέμου* V. C. *Πολύμου* *V. hoc est, *Πολυβίου.* Vide Fr. gramm. 30. 17. *Ἐπισημηνάμενος δὲ*] V. Polyb. T. IV. p. 482. *τοῦ Σικυῶνος*] *τῆς σιῶνος* C. 19. *ἦλθεν*] *ἦλθον* B. E. 20. *Ἐπολυπραγμόνησαν*] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. c. 32. [T. II. p. 630.] ut Pearsonus recte observavit. *Küst.*

1. *Βάρος γὰρ ἡμᾶς*] Sophoclis Oed. Col. 1142 — 44. 3. Subsequebatur glossa temere ex v. *Ἔμβαρος* procusa: *Βάρος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἱερεύς. καὶ ζήτει τὴν περὶ τούτου ἱστορίαν ἐν τῷ Ἐμβαρός εἰμι.* Quam A. in margine habet: ego delevi cum V. C. Ceterum Küsterus: „*ἐν τῷ Ἐμβαρος*] Sed ibi Bari nulla fit mentio, sed tantum Embari." Hesychius: *Βάρος. ὄνομα κύριον.* 4. Nova et mirifica Varronis historicae memoria: cui levem probationem conciliat *Οὐάρων* in v. *Ἐγκατέσκηψαν* allatus. *Βάρων* Med. 6. Om. Küst. Silet Gronovius. Continuo glossam *Βαρῶν. τειχῶν*, ex v. *Βάρεις* confectam, delevi cum V. C. Item gl. alteram, *Βαρσύμης Πέτρος. ἔστιν ἐν τῷ δεξιός*: Gaisf. delevit cum A. V. C. 8. *Καὶ πόντον*] Ex Aristoph. Nub. 283. *κελάδοντα* post *πόντον* omisi A. B. C. E. V. 10. *Ὁ γὰρ Κρὴς*] Haec sunt verba Polybii lib. VIII, 18, 4. sed male huc translata, quoniam pertinent ad vocem *Βαστάζω. Küst. Ὁ δὲ Κρὴς* A. V. E. C. 13. *Βαρυηχέος. τοῦ*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 277. *μέγα*] *μεγάλα* V. E. C. 16. *Πατρὸς ἀπ'*] *πατρὸς* delevi cum A. B. V. C. 17. Zon. p. 370. 18. *Πολύβιος*] Ed. Schweigh. T. V. p. 82. A. 21. Post *ἔτος* cum C. V. E. removi gl. *Βαρύνω. αἰτιατικῇ*: cui subiecit A. *καὶ βαρι αἰτιατικῇ.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. Domus eburneae. Ecclesiae, per totum terrarum orbem dispersae, unius eiusdemque omnes fidei, in quibus Deus colitur. Et *Βάρεων*, genitivus pluralis. *Βᾶρις*, porticus, urbs. *Βαρθολομαῖος.* Nomen proprium. *Βαρκαίοις.* Libycis. Barce est enim urbs Libyae, quae nunc Ptolemais vocatur. *Βάρνη.* Filius saltans. *Βαρόεις. Βάρος.* De maximis urbibus dicitur. *Capua vero cum ad Carthaginienses defecisset, pondere suo ceteras urbes secum traxit. Βάρος.* [Laertius] de Polemone: *Erat autem, quod ad gravitatem attinet, velut Dorius quidam modus.* Significat etiam multitudinem vel potentiam. Polybius: *Prospiciens vero et formidans hominum potentiam et ingenium contentiosum.* Et iterum: *Cum autem munitissimum Sicyonis situm et potentiam urbis Argivorum probasset, Epidaurum adiit.* Et alibi: *Curiose et accurate urbis situm eiusque munimenta considerarunt.* Sophocles: *Ex his enim nullus labor ad nos redundat. non enim magis verbis quam factis vitam illustrem reddere studemus. Βάῤῥων.* Varro, historicus, scripsit epitomen rerum ab Alexandro Macedone gestarum. *Βαρῶ.* Aptum accusativo. *Βαρύβρομος.* Graviter strepens. *Et mare graviter resonans.* propter fluctuum strepitum. *Βαρυδαίμων.* Infelix. *Ille enim cum et esset natu Cretensis et ingenio varius, totam rem secum versabat, et omnes consiliorum vias expendebat. Βαρυηχέος.* Gravem strepitum edentis. ingentes enim fluvii magno cum aquarum strepitu fluunt. Aristophanes: *Ab Oceano grave sonanti. Βαρύμηνις.* Graviter irascens. *Βαρυνόμενος.* Gravatus. Polybius: *Ille vero cum surrexisset, praecessit, partim morbo, partim vero aetate gravatus. septuagesimum enim aetatis annum*

418 "Βαρυπήμων. ἄθλιος, βεβαρημένος, κακός.

Βαρυπρεπής. πολυτελής. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐκάλει.

Βαρυσυμφορώτατος. δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων.

Βασάν. αἰσχύνη. Εἶπε Κύριος, ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω. Λαβὶδ φησι.

Βασανίζειν. οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων· ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου μεταφορικῶς. καὶ Πολύβιος· Τότε νομίσας τὴν ἐκ πυρὸς ἔχειν βάσανον, ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. Καὶ Βασανίσας ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. κέχρηνται ἅπαντες οἱ ἀξιόλογοι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης οὕτω·

Βασάνιζε τουτονὶ λαβών.
κἂν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
Καὶ πῶς βασανίζω; Πάντα τρόπον. ἐν πίνακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δαίρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.
ἐπειδὴ οἱ ἐλεύθεροι πρὸ τούτου ἐδαίροντο πράσοις καὶ σκοράδοις. βασάνιζε αὐτὸν πανταχῶς, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου, ἢ τοῦ γητείου· τουτέστιν, ἀμπελοπράσου· ἢ ὥς τινες πράσου φύλλῳ.

Βασανῖτις. χώρα.

Βάσανος. λίθος ἐστὶν ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφομένων βασάνους ὠνόμασε. Καὶ παροιμία· Βάσανος λίθος. ἐπὶ τῶν ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔρ-

1. *βεβαρημένος. κακός*] Sic habent libri et MSS. [cum Lex. Bachm. p. 179.] et impressi: sed male. Legendum enim est, *βεβαρημένος κακοῖς*. Küst. Et sic E pr. MS. Coisl. 177. *Βαρυπήμων.* ἄθλιος, *μεγάλα παθών*. 2. Horum partem Zon. p. 373. 3. *εὐωχία*] *εὐωχεῖα* A. *τῷ λέοντι* scribendum significavit in Thesauro L. Gr. Lud. Dindorfius, cui quae sequuntur *καὶ πρὸς ἑ. ἐκάλει* de bestia quadam agi viderentur monstrare. Huic tamen sententiae quomodo concilietur *ἐκάλει* non invenio. Malchum opinor ista de luxu Leonis Imperatoris pronunciasse. 4. *αὐτὴν*] *ἑαυτὴν* A. B. E. Med. *ἑαυτὸν* V. C. quod probandum videtur, etsi vel in hac scriptura tenor sententiae interpellatur. 5. Zon. p. 370. *Νομίζων*] Sumpsit horum auctor, Aelianus fortasse, ab Herodoto I. p. 17, 2. neque alius intelligendus videtur quam Adrastus. *Hemst.* Hic locus vel mutuatus vel adumbratus est ab Herodoto, qui ita loquitur I, 45. *Ἄδρηστος δὲ ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω — συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ἤισθε βαρυσυμφορώτατος, ἑωυτὸν ἐπικατασφάξει τῷ τύμβῳ.* Ad Herodotum manifesto allusit Themistius Orat. 15. *βαρυσυμφορώτατον ἁπάντων κρίνας τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων.* Hinc elegantissime, ut solet, Synesius de Provid. p. 95. *Ὃ καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ βαρυσυμφορώτατον, αὐτὸς παρών, αὐτὸς ἀκούων, ἁπάσαις γνώμαις ἀπεψηφιστο, ἁπάσαις χερσὶν ἀπεκειροτόνητο.* Toup. Cf. Hesychius. 8. *Εἶπε Κύριος*] Psalm. LXVII, 23. *Küst.* Vide intpp. Hesychii. 9. *ὁ Λαβίδ*] *ὁ* delevi cum B. V. E. 10. *Βασανίζειν*] Schol. Platon. p. 45. (410.) contulit Gaisf. Adde Lex. Rhet. p. 226. 11. *παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς* E. in marg. 13. *χρυσοχοϊκῆς*] *χρυσοϊκῆς* V. C. Cf. Schol. Plat. p. 374. 14. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 32. 16. Zon. pp. 374. 379. 17. *Ἀριστοφάνης*] Apud Aristophanem Ran. 628. locus hic recte ita distinguitur et legitur: *Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών. κἂν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων. Καὶ πῶς βασανίζω; Πάντα τρόπον. ἐν κλίμακι Δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, Στρεβλῶν, ἐπί τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, Πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.* Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Horum pleraque v. *Κλιμακίζειν.* Ceterum *οὕτως* clam Gaisf. 19. *κἂν ποθ'*] *κἂν πότε μ'* A. V. C. *ἀδικοῦντα*] *ἀδικοῦντες* A.

3. *δαίρων* libri; mox *ἐδέροντο* Schol. Aristoph. 10. *βασανιάζε* Med. *μὴ ἐν*] *μηδὲ ἐν* C. 13. *πράσου*] *τύπτουσιν* addit Schol. Arist. 13. Continuo cum C. B. E. delevi glossam, *Βασανῖτις. χώρα.* 15. *Βάσανος. λίθος*] Ex Harpocratione Palatino. Horum quaedam Zon. p. 374. 18. *καὶ ἀναγραφομένων*] Sic etiam habet Harpocratio. At sensus potius requirit, ut legatur *ἀναγραφόμενα*, quod et Valesius et Portus monuerunt. *Küst.* *ἀναγραφέντα* Harpocratio Darmstadiensis. 20. *ἐπὶ τῶν ἐξετ.*] MS. Coisl. 177. *ἐπὶ τῶν καλῶς ἐξεταζόντων καὶ τὸ ζητούμενον φανερούντων. τῶν* tacite Gaisf. addit cum *V. ex sola Med. Mox scribendum cum Arsen. p. 138. *ἐξεταζομένων.*

---

agebat. *Βαρυπήμων.* Miser, malis gravatus. *Βαρυπρεπής.* Sumptuosus. *Et circa meridiem Leoni sumptuosum convivium apparatum erat, ad quod invitabat.* *Βαρυσυμφορώτατος.* Infelicissimus. *Se omnium hominum infelicissimum esse putans.* *Βασάν.* Ignominia. *Dixit Dominus, ex Basan eos reducam.* sic David inquit. *Βασανίζειν.* Apud Atticos non significat torquere, neque cruciare vel flagris caedere, sed sine tormentis veritatem solis verbis exquirere: per translationem ductam ab lapide Lydio, quo aurifices aurum explorant. Polybius: *Tunc existimans, se examen per ignem sustinuisse, a suspicione liberatus est.* Et *βασανίσας* apud omnes probatos scriptores significat, qui exploravit. Aristophanes: *Servum hunc abduc et veritatem ex eo exquire. quod si unquam deprehenderis me quicquam iniuste fecisse, occidito. Quomodo autem exquiram? Quovis modo: ad scalam alliga, suspende, loris caede, verbera, torque, naribus acetum immitte, lateres impone, omnia alia tenta: modo ne porro et gethyo recenti verberes.* ingenui enim olim porris et alliis caedebantur. id est: Examina eum quovis modo, ne per ludum, neve ut ingenuos pueros caule porri vel gethyi. id est, porri silvestris; vel ut quidam porri foliis. *Βάσανος.* Est lapis, cuius attritu aurum probatur. sic Antiphon et Pindarus et Sophocles. Hyperides vero *βασάνους* appellavit confessiones reorum tormentis expressas et in tabellis perscriptas. Et proverbium: *Lapis Lydius.* dicitur de illis, qui vel verbis vel factis aliquid exquirunt: quon-

γοις· παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. [Ὅτι οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω· ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω· ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω· τὰ δὲ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.]

Βασσαρικά, ἤτοι Διονυσιακά, ἔγραψε Σωτήριχος, γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Καὶ Βασσαρικοῦ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα.

τουτέστι, πορνικοῦ.

419 Βασσαρίς. ἑταίρα, πόρνη. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἡ ποτὲ ταύρων
πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη.

Βάσσαρος. ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον.

Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσῶν. τοὺς δὲ ἄλλους προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα· οἷον, Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. διαφέρει βασιλεὺς τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι. τύραννος δέ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τύραννον ὄντα, καὶ Διονύσιον· καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους.

Βασιλεία. τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασιλευόμενον· οἷον Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων. Βασιλεία ἐστὶν ἀνυπεύθυνος ἀρχή.

Βασιλεία. Οὔτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀποδιδοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας, ἀλλὰ τοῖς δυναμένοις ἡγεῖσθαι στρατοπέδου καὶ χειρίζειν

1. *λίθος*] *λίθω* A. 2. *Ὅτι οἱ ἔξω φασίν*] Idem fragmentum *αὐτολεξεὶ* quoque legitur supra v. *Ἀμφισβήτησις*. *Küst.* Hunc locum om. V. C. atque haud scio an debuerim expungere. 5. *τὰ γεγρ.*] *τὰ δὲ γεγρ.* A. B. E. *βεβαιούσθω*] *βεβαιοῦσθαι* B. 7. *οὐ δεῖ*] *καὶ οὐ δεῖ* B. E. Med. 9. *Βασσαρικά*] Vide infra v. *Σωτήριχος*. *Küst.* Glossa binis partibus leviter conflata. 12. *Στρεπτὸν*] Phalaeci Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 165. 13. *τουτέστι, πορνικοῦ*] Haec interpretatio falsa est, quoniam *Βασσαρικοῦ* in dicto epigrammate idem significat quod *Διονυσιακοῦ*, i. e. *Bacchici*. *Küst.* Zon. p. 376. *Βασσαρικά. πορνικά, βακχικά.* 14. *Βασσαρίς. ἑταῖρα, πόρνη*] Et haec interpretatio Suidae ab vero aliena est, quoniam in epigrammate, quod subiungit, *Βασσαρὶς* non significat meretricem, sed Baccham. *Küst.* Similiter Zon. p. 373. 14. *ἐν Ἐπιγράμματι* (sic *V.)] Agathiae XXVII. pr. Anthol. Pal. VI, 74. 17. *τανυκραίρων*] *ταννκέρῶν* V. *ταννκέρων* C.

1. *Βάσσαρος. ἀλώπηξ*] Vide Etymologum v. *Βασσάρα*. *Küst.* *Βασσάρια* Herodot. IV, 192. Mox removi cum V. C. glossam, quam sequenti postposuit A. *Βασιλεύω. ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐξουσιάζω καὶ ἄρχω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. ὅταν δὲ σημαίνῃ τὸ ποιῶ βασιλέα, αἰτιατικῇ. Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο, καὶ σῶσαι καὶ βασιλεῦσαι τὸν κακῶς καὶ σωθέντα καὶ βασιλεύσαντα.* Ubi librorum scripturae sunt hae: *σημαίνει*] *σημαίνη* E. qui mox om. *σημαίνῃ τό. αἰτιατικῇ*] *μετὰ αἰτιατικῆς* B. *Καὶ τοῦτο μόνον*] Ex Gregor. Nazianz. Stelit. in Iulianum, ut opinor. *Küst.* Gregor. p. 2. Montac. 50. B. Bill. *τοῦτο*] *τοῦτον* A. E. Med. *ἁπάντων*] *τῶν ἁπάντων* A. B. E. Med. *ἐφιλανθρωπεύσατο*] *ἐφιλανθρωπεύσαντο* A. 2. *Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσ.*] Ex Schol. Aristoph. Ach. 61. Vide Schaef. Melett. pp. 4. 64. 3. *λέγοντες* post *ἄλλους* interpolatum reieci cum A. B. V. Edd. ante Küsterum: *τοῖς δὲ ἄλλοις προσετίθεσαν* Porti coniecturam firmat v. *Μέγας βασιλεύς*, hinc olim derivata: quamquam accusativum ibidem duo libri servarunt. Schol. *ἔλεγον, προστιθέντες τῶν ἀρχ.* 4. *οἷον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες*] Rectius apud Scholiastam Aristophanis legitur, *οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων*. *Küst.* *Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων* V. E. quod voluerat Portus. *διαφέρει δὲ*] *δὲ* omisi cum B. E. V. *διαφορὰ δέ ἐστι* Schol. Cf. Eberti Dissertt. Sicul. p. 54. 7. *πέρασι*] Sic habent MSS. Pariss. et enarrator Comici. In prioribus vero editt. legitur *γέρασι*, quam lectionem alteri praeferendam puto, quoniam et sic scriptum reperio apud Thucydidem, qui lib. I. c. 13. de eadem re verba faciens ita inquit: *πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι.* Scholiasta in eum locum: *ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι.* Potest tamen et *πέρασι* (a *πέρας terminus*) admitti; ut sit sensus, reges principio potestatem, certis limitibus et legibus circumscriptam, a populo accepisse: qui sensus huic loco optime convenit. *Küst.* *γέρασι* non dubitavi praeferre: cf. vel Herod. VI, 57. Mox *ὃς* om. Schol. 10. *Διονύσιον*] *Διόνυσος* E. *Διονύσιος* Edd. vett. Correxit Portus. Locus ut videtur mutilus; neque Dionysium habet Schol. Itaque crediderim *καὶ Διονύσιον* sub finem glossae reponenda fuisse. 11. *βασιλέα* om. V. Mox *βασιλέας* E. *καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους*] Scribe et supple ex Scholiasta Aristophanis, *ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους*. *Küst.* Continuo cum V. C. delevi: *Βασιλέως ἐγκέφαλος. ἔστιν ἐν τῷ Διὸς ἐγκέφαλος.* Ubi *ἔστιν* addidit Gaisf. Item post *ἀνυπεύθυνος ἀρχή* locum Diogenis Laert. VII. 122. cum A. V. C. removi, quem opinor ex v. *Λοῦλοι* petitum esse: *Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.* Ceterum *καὶ βασιλέας* Med. 16. *ἁπλῶς ἀνθρώπους*] *ἁπλῶς* in tali sententia quo valeat non assequor. Delevi cum A. V. C. Supra scribendum etiam *ἀποδίδωσι*.

---

iam lapis Lydius aurum probat. † [Scriptores profani aiunt: *Controversia ad iudicium referatur: iudicium argumenta diligenter examinet: examen, quod aequum est, definiat: quod definitum est, scribatur: quae scripta sunt, rata fiant: quae rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; et omnis contentio facessat, et amicitia renovetur. ab iudicando autem omnis temeritas abesse debet.*] *Βασσαρικά.* Bassarica, vel Bacchica scripsit Soterichus, qui vixit temporibus Diocletiani. Et *Βασσαρικοῦ*, pro *πορνικοῦ*, i. e. meretricii. In Epigrammate: *Et tortum rhombum Bacchici coetus incitamentum.* *Βασσαρίς.* Scortum, meretrix. In Epigrammate: *Baccha Eurynome, quae per scopulos quondam currere et multa taurorum cornutorum pectora lancinare solebat.* *Βάσσαρος.* Vulpes. apud Herodotum. *Βασιλεὺς μέγας.* Rex Magnus: id est, rex Persarum. ceteris enim addebantur populorum, quibus imperabant, nomina; ut rex Lacedaemoniorum, Macedonum. differt autem rex a tyranno. rex enim principatum a maioribus iure successionis sibi traditum certis legibus tenet. tyrannus vero dicitur ille, qui imperium vi sibi vindicat. solent tamen scriptores duobus his nominibus sine discrimine uti. Pindarus enim Hieronem, qui tyrannus erat, regem vocat; item Dionysium. Eupolis etiam Pisistratum regem appellat. nec raro reges appellare solent tyrannos. *Βασιλεία.* Dignitas regia. item gens, regi subiecta: ut Persarum, Indorum, Arabum. Regnum est potestas, cuius nullas rationes reddere tenetur rex. *Βασιλεία. Neque natura neque ius quibusvis hominibus sine discrimine regna tribuit, sed iis, qui exercitui praeesse et res*

πράγματα νουνεχῶς· οἷος ἦν Φίλιππος καὶ οἱ διάδοχοι Ἀλεξάνδρου. τὸν γὰρ υἱὸν κατὰ φύσιν οὐδὲν ὠφέλησεν ἡ συγγένεια διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀδυναμίαν. τοὺς δὲ μηδὲν προσήκοντας βασιλεῖς γενέσθαι σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης.

Βασιλεία. Ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὥσπερ κηδεμονίαν τιμᾶν.

Βασιλείδης. ὁ τοῦ βασιλέως.

420 ‖*Βασίλειος*, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν ἐπίσκοπος, ἥτις πρώην Μάζακα ἐκαλεῖτο· ἑταῖρος Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζοῦ ἐπισκόπου. γέγονε δὲ γονέων περιφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας, ὧν ἄνωθεν ἡ συγγένεια· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. οὗτος ἔγραψε πλεῖστα, ἐν οἷς θαυμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἑξαήμερον. καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρέτους συνέταξε λόγους, καὶ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τεῦχος, καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίας ἐννέα· ἕτερον τεῦχος ἀσκητικόν· περὶ παρθενίας ἄλλο· ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας· ἕτερον εἰς Γόρδιον· ἄλλον εἰς Βαρλαάμ· ἕτερον εἰς Ἰουλίτταν· εἰς διαφόρους Ψαλμοὺς ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι· Ἐπιστολαί, ὧν οὐδὲν ἄμεινον, πρός τε τὸν σοφιστὴν Λιβάνιον καὶ πρὸς τὸν φίλον Γρηγόριον καὶ εἰς ἄλλους πλείονας. Τοῦ δέ γε Βασιλείου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, [γράφων οὕτω· *Βασίλειος* γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππαδοκίας· καὶ Ἀπολινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον οὗτοι προεληλύθεσαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολ-

5. οἰκουμένης] συνέβη addit Portus. 9. σὺν λόγῳ] ἐν λόγῳ B. E. 10. εἰσφορῶν] εἰς συμφορῶν V. C. 13. ὁ τοῦ βασιλέως] Puto legendum ὁ τοῦ *Βασιλείου*, i. e. *Basilii filius. Küst.* Fugit hunc Platonis locus Critia p. 116. τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν γένος, ubi vetus fuit scriptura *βασιλίδων*. Ceterum collegit quaedam Reinesius de nomine *Βασιλείδης*: „Basilidae, Milesio sophistae, Phrynichus librorum suorum de apparatu oratorio aliquem dedicavit: Phot. C. 158. Cratinus fecit epitomen τῶν *Βασιλείδου* περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως, Etymol. in Ἀρίζηλος." Gaisf. addit Fabricium in Sextum p. 507. τῆς Καππαδ.] τῶν Καππαδ. B. 14. ἐπίσκοπος] Statim addit V. ὅτι ὁ μέγας — μονάσαντας. Vide sub finem huius articuli. ἥτις πρ. *M.*] ἡ Καισάρεια αὕτη M. V. Cf. v. *Καισάρεια*. πρώτην] πρώην A. πρῶτον Sophronius c. 116. p. 205. ed. Fabric. *Gaisf.* 15. Ναζιανζῶν] Ναζιανζοῦ dedi cum V. γέγονε δὲ] δὲ om. V. 17. ὧν — συγγένεια om. V. item ἀνὴρ — ἐληλακώς om. *V. 18. εἰς ἄκρον om. E. ἔγραψε om. *V. 19. πλεῖστα — θαυμάζεται om. V. 20. καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρ. — ἀσκητικόν] Haec ex Sophronio, qui Hieronymi libellum de Scriptoribus Eccles. Graece vertit, Suidas descripsit. *Küst.* δὲ om. V. 21. καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλ.] Hae Homiliae extant adhuc inter opera Basilii M. *Küst.*

2. περὶ παρθενίας] Extat Tom. I. Oper. S. Basil. p. 705. *Küst.* ἄλλο] τεῦχος addit E. ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας] Extat Tom. I. p. 526. *Küst.* εἰς τοὺς μεγάλους μάρτυρας V. 3. εἰς Γόρδιον] Extat Tom. I. p. 515. *Küst.* ἄλλο *V. εἰς Βαρλαάμ] Extat Tom. I. p. 512. *Küst.* 4. εἰς Ἰουλίτταν] Extat Tom. I. p. 367. *Küst.* εἰς Ἰουλίτταν οὖ V. 5. ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι, ἐπιστολαί] ἠθικοὺς λόγους διαφόρους, ἐπιστολάς E. ψαλμούς, ἠθικοὺς λόγους, διαφόρους ἐπιστολάς, ὧν Portus. 6. καὶ πρὸς] πρὸς om. E. 7. ἄλλους πλείονας] πλείονας om. V. mox γε om. E. 8. Τοῦδέ γε τοῦ *Βασιλείου*] Haec omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur supra v. Ἀπολινάριος. *Küst.* Item in v. Γρηγόριος Ναζιανζοῦ. τοῦ ex nullo libro proditum: scripsi Τοῦ δέ γε B. Mox Βασιλέως *V. μνήμην πεποίηται] μέμνηται E. 9. κατ' αὐτῶν Med. γράφων — Φιλοστόργιος om. V. Quod indicium est fraudis ex superiore glossa invectae; nec dubitavimus uncis distinguere. οὕτως tacite Gaisf. 11. Καππαδοκίας] Καππαδοκείας E. omissis καὶ Γρηγόριος — Καππαδοκίας. 12. Ναζιανζῷ] Ναζιανζῶν E. Med. οὗτος] οὕτος ὁ τόπος A. Supra σταθμοὺς Med. 13. Ἀπολλινάριος] Ἀπολινάριος (ut infra) A. B. E. Med. 14. δὴ οὗτοι — προὐμάχουν] δὲ ἄνδρες προυμάχουν τότε τοῦ ὁμοουσίου E. 20. προεληλύθεισαν] προεληλύθεσαν A. B. E. Med.

prudenter administrare norunt: qualis fuit Philippus et successores Alexandri M. Filio enim eius propinquitas generis nihil profuit, propter naturalem animi imbecillitatem. illi vero qui nulla cognatione eum attingebant, totius fere terrarum orbis domini evaserunt. Βασιλεία. Regnum est possessio reipublicae; non autem respublica regni. hinc violentae et superbae exactiones odio dignae sunt, ut quae a tyrannica regni licentia proficiscantur. at qui tributa moderate et humaniter imperat, ei tanquam patri cum honore parendum est. Βασιλείδης. Regis filius. *Βασίλειος.* Basilius, Caesareae Cappadociae, quae olim Mazaca appellabatur, episcopus, Gregorii Nazianzeni Episcopi amicus, parentibus antiqua nobilitate claris, Basilio et Emmelia ortus: vir celeberrimus et in omni doctrinae genere summus. scripsit plurima, inter quae praecipuo loco habentur commentarii in *Hexaemerum*. item contra Eunomium eximias orationes conscripsit, librum de Spiritu Sancto, et in *Hexaemerum* sermones novem, librum asceticum, et de Virginitate. praeterea quadraginta Martyrum, item Gordii et Barlaami, et Iulittae laudes. in varios Psalmos orationes morales. Epistolas optimas et pulcherrimas ad Libanium Sophistam et amicum Gregorium aliosque plures. Huius Basilii Philostorgius quoque in historia sua mentionem fecit, sic scribens: *Florebat enim temporibus illis Basilius Caesareae in Cappadocia, et Gregorius Nazianzi (quae urbs eiusdem Cappadociae statio est), et Apollinaris Laodiceae in Syria. hi tres viri tunc pro homousio contra heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem eiusdem sectae defensores fuerunt: adeo ut Athanasius cum iis collatus puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quod ad lectionem et promptam memoriam attinet, in sacris*

λὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν· καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Βασίλειος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Βασιλείῳ τὸ πανηγυρικὸν εἶδος τοῦ λόγου μακρῷ ἄριστα εἶχεν· ἦν γὰρ πανηγυρίσαι λαμπρότατος· ὁ δέ γε Ἀπολινάριος ἐν τῷ ὑπομνηματικῷ εἴδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἄριστα εἶχε· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε.] Τελευτᾷ δὲ Βασίλειος, Γρατιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος.

[Ὅτι ὁ μέγας Βασίλειος ἀδελφοὺς εἶχε δ', τόν τε Γρηγόριον τὸν Νύσσης ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν ἐπίσκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μονάσαντας.]

Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἰατρὸς τὴν τέχνην, οὗτος ἔγραψε κατὰ Μαρκέλλου, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἄλλα. βασιλεύοντος Κωνσταντίνου Μακεδονιανῆς θρησκείας ἅμα Εὐσταθίῳ Σεβαστιανῷ ἦρξε.

Βασίλειος ἕτερος, ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως τῆς Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, τὴν φρένα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικώς. ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

Βασίλειος. τὰ διὰ τοῦ ιος ὀνοματικὰ διὰ τοῦ ι γράφονται, πλὴν * δ', Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος.

Καὶ Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἄλλῃ, ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου λεγομένη καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἡ πάλαι μὲν Πανάκτιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.

Βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵτινες καὶ πρόσταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειῶντα κτείνει. ἐπιθυμοῦντα βασιλεῦσαι.

Βασιλήιος.

Βασιλική. ὅτι ἐν τῇ βασιλικῇ ὀπίσω τοῦ Μιλίου ἵστατο ἀνδρείκελον ἄγαλμα χρυσέμβαφον· ἐνθα

---

1. ὁ *Βασίλειος* per fraudem positum loco rectae scripturae ὁ *Ἀπολινάριος*: item in continuis quaedam sunt detorta. 2. *μὴν καὶ*] *καὶ* om. E. 6. *ὑπομνηματικῷ*] *ἀπομνηματικῷ* B. E. 8. *ἀμφοτέροις*] *ἀμφότερα* E. Med. 10. *ἔγραψε* om. V. 13. *Ὅτι ὁ μέγας — μονάσαντας*] Habet A. in margine, supra post *ἐπίσκοπος* collocavit V. Quamobrem annotationem incertae sedis notavi. 15. *μονάζοντας* *V. 16. *Βασίλειος, Ἀγκυρανός, ἐπίσκ.*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Sophronium p. 136. [c. 89. p. 179. ed. Fabric.] unde ea Suidas descripsit. *Küst.* *Ἀγκυρανός* A. 19. *ὀλίγα ἄλλα*] *ἄλλα* om. E. Mox aliquid ad orationis iuncturam desideratur. *Κωνσταντίνου*] Male. Ex Sophronio enim rescribendum est *Κωνσταντίου*. *Küst* 20. *Σεβαστιανῷ*] Rectius Sophronius *Σεβασιηνῷ*. *Küst.* Recurrunt eadem sub v. *Εὐσταθίος*.

1. *Βασίλειος ἕτερος*] De hoc narratio transcripta est in v. *Ἀρχέλαος*. *Βασίλειος . . Εἰρηνουπ.*] Trium tantum Basiliorum mentionem faciunt codices Suidae non solum impressi, sed etiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dausquius in notis ad Basilium Seleuciensem p. 317. testatur, in Bibliotheca Antwerpiana extare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Basilium, Seleuciensem nimirum, memoret his verbis: *Βασίλειος ἕτερος Σελευκείας, ἑταῖρος Χρυσοστόμου, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης λόγοις διαλέγεται.* Hanc observationem acceptam refero Pearsono, qui eam ad marginem Suidae sui notaverat. *Küst* Similiter fere, quem Gaisf. profert, Schottus in Photii Bibl. Cod. 168. p. 378. Neque liber ille diversus est ab E. ubi eaedem voces plane sunt perscriptae, nisi quod praebet *τοῦ* ante *Χρυσοστόμου*, mox *λόγους* pro *λόγοις*. 4. *πρεσβύτου*] *πρεσβυτέρου* recepimus ex *V. E. 6. *Βασίλειος*] *Ἰστέον ὅτι* E. *ὀνοματικὰ*] *ὀνόματα* A. 7. *γράφεται*] *γράφονται* dedi cum A. V. C. *πλὴν δ'*] Atqui tria tantum hic recensentur. Quare putem ante *Ἄρειος* excidisse nomen *Λαρεῖος*, quoniam et illud per *ειος* scribitur. Sed nec sic verum est, quod Suidas hic affirmat, quoniam plura nomina propria apud Graecos per *ειος* scribuntur. Vide omnino Etymol. v. *Ταλάσια*. *Küst.* Poterat ex Etymologici praecepto, *χωρὶς τῶν περὶ τὸ κλέος καὶ τῶν εἰς ιων εἰς ειος*, de sententiae defectu haud mediocri certior fieri; neque *δ'* ferendum, quod E. scripsit *δ*. 9. *Βασίλειος στοά*] Ex Harpocratione. Priorem partem tenet Lex. Seg. p. 222. *στοά*] *οἶκος ἢ στοά* E. *εἰσί*] *δὲ ἦσαν* E. 11. *Πανάκτιος*] Sic habent libri MSS. et editi: sed male. Legendum enim est *Πεισιανάκτειος*, ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem h. v. quem consule. Vide etiam infra vv. *Ζήνων* et *Πεισιανάκτειος*, itemque Menagium in Laert. VII, 5. *Küst.* *πανάκτιος*. V. *πανάκτειος* E. *πυανάκτιος* Pal. Harpocr. Lege *Πεισιανάκτιος*. 16. *Βασιλειῶντα*] Ex Iosephi B. I. I, 4. init. petita monuit Albertius in Hesychium MS. Coisl. 177. *Βασιλειοῖ. ἐπιθυμεῖ βασιλεῦσαι. κτείνει* nescit Zon. p. 379. Mox *ἐπιθυμοῦντα* Med. 18. Om. Küst. 19. *Βασιλική. ὅτι*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. p. 22. *Küst.* *ὅτι* om. Med. *Μιλίου*] *Μηλίου* E.

---

litteris insigniter versati erant: praesertim vero Basilius. adhaec unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Basilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati stilus fundamentis nitebatur solidioribus. Haec Philostorgius Arianus obiter de iis scripsit. Obiit Basilius imperante Gratiano. [Basilius M. quattuor habuit fratres, Gregorium Nyssenum episcopum, Petrum, et ipsum episcopum, et duos alios monachos.] *Βασίλειος.* Basilius, Ancyranus, eiusdem urbis episcopus, arte medicus. scripsit contra Marcellum, et de virginitate librum, et alia non pauca. idem imperante Constantio Macedonianae sectae cum Eustathio Sebasteno princeps fuit. *Βασίλειος.* Basilius alius, episcopus Irenopolis Ciliciae, sub Anastasio Imperatore, et ingenio et ascetico vivendi genere Basilio Caesariensi similis. scripsit contra Archelaum Coloniae presbyterum. *Βασίλειος.* Nomina propria in *ιος* desinentia per ι scribuntur; exceptis *Ἄριος*, *Ἡράκλειος*, *Βασίλειος*. † Et *Βασίλειος στοά*, porticus Regia. duae sunt porticus, sibi invicem vicinae, una Iovis Eleutherii, altera Regia. accedit tertia, quae olim *Pisianactia* vocabatur, nunc vero mutato nomine *Poecile* dicitur. *Βασίλειοι.* Regii pueri sexies mille, qui Alexandri Macedonis iussu in Aegypto arte militari erudiebantur. *Βασιλειῶντα κτείνει. Occidit regnum affectantem.* *Βασιλήιος.* *Βασιλική.* In Basilica pone Milium (ubi Examen etiam extabat usque ad Heraclium

ἦν καὶ τὸ Ἕξαμον ἕως Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως· γονυκλινὲς Ἰουστίνου τοῦ τυράννου. ἐκεῖ ὁ Τέρβελις ἐδημηγόρησεν· ἐν οἷς ἐλέφας ἵστατο παμμεγέθης, ὑπὸ Σεβήρου κατεσκευασμένος. ἔνθα ἦν καὶ σχολὴ φυλαττόντων πολλή. ἔμενε δὲ ἐκεῖσε ἀργυροκόπος ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος. καὶ τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ πορθουμένου ἠπείλει τῷ τὸν ἐλέφαντα φυλάττοντι θάνατον, εἰ μὴ τοῦτον κραιήσειεν. ὁ δὲ θηροκόμος οὐκ ἐνεδίδου· ὃν φονεύσας ὁ ζυγοπλάστης δέδωκε βορὰν τῷ ἐλέφαντι. τὸ δὲ θηρίον ἀίθασσον ὂν καὶ αὐτὸν ἀνῄλε. καὶ ὁ Σεβῆρος ἀκούσας τῷ θηρίῳ θυσίαν ἤγειρεν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ παρευθὺ ἀνευνιώθησαν τό τε θηρίον καὶ ὁ θηροκόμος. ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἐλαυνόμενος, πολλὰς θυσίας δεξάμενος, ὡς ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ μετέθη. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ ὑπατικοῦ ἀπὸ Ῥώμης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰσήχθη ἐν ἀνίῃ καὶ νηὶ καὶ στῆλαι δέκα.

Βασιλικὴ διαδρομή. ἡ γενομένη τοῦ βασιλέως παρόντος διαδρομή. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων· ὃς βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖται.

Βασιλικός, σοφιστής. Περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων. Περὶ ῥητορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως. Περὶ μεταποιήσεως· καὶ ἄλλα τινά.

Βασιλίνδα. τὴν βασιλίαν.

Βασιλίς. ἡ τοῦ βασιλέως γυνή· ὡς καὶ βασιλανίς, ἡ τοῦ βαλανέως.

Βασιλίσκος, βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ἡρέθη, εὐπίτιωκος μὲν ὢν ἐν μάλιστα

1. Ἕξαμον] Id est, *Examen.* Vide Ducangium in Glossario Graeco. *Küst.* Ἕξαμον V. C. quod extat in v. *Μανάβα.* Hinc olim erat petita gl. Ἕξαμον *Μιλτον.* Ceterum *ἔνθα . . . τοῦ βασιλέως* paulo superiorem in locum debuerant transferri. λως] Vox ista deest apud Codinum. *Küst.* τοῦ βασιλέως . . . θηροκόμος. om. V. C. Contra *V. quae subsequuntur *ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς . . . μετεθη* inserit post Ἡρακλέου. 2. Ἰουστίνου] Scribe Ἰουστινιανοῦ, ut apud Codinum legitur. Verba enim haec intelligenda sunt de Iustiniano Rhinotmeto, ut patet ex Anonymo de Antiquit. Constantinopol. quem Lambecius primus edidit et Codino subiunxit: quem vide p. 92. *Küst.* Τέρβελις] Dux Bulgarorum. Vid. *Βούλγαροι. Reines.* Vid. Nicephori Hist. p. 27. ed. Paris. Zonarae Ann. XIV. p. 95. Cedrenus p. 445. Theophanes p. 312. *Gaisf.* 4. Σεβήρου] Σευήρου hic et infra A. 5. φυλαττόντων πολλή] Malim φυλακτόντων τὴν πόλιν, ut Lambecius in Codinum p. 161. in codice quodam MS. Codini se reperisse testatur. *Küst.* 6. πρᾶσιν] πρᾶσιν cum E. 9. θηροκόμος] θηροκόμης E. 14. ἐλαυνόμενος — δεξάμενος] παλλάκις ἐλατρεύθη V. C. 15. ἱπποδρόμῳ] ἱπποδρομίῳ A. *V. 16. ἦλθεν] ἤχθη *V.

1. τὸ ante *Βυζάντιον* om. E. 2. καὶ στῆλαι δέκα] Rectius Codinus, μετὰ στηλῶν δέκα. Anonymus vero modo laudatus habet μετὰ στήλων δώδεκα. *Küst.* 3. *Βασιλικὴ διαδρομή*] Ex Harpocratione. Λιονυσ. E. Item in fine gl., sed post παρόντος cum ceteris *διαδρομή.* 5. δι βασιλικὴ διαδρ.] Legendum est, ἀφ' οὗ βασιλ. ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem h. v. *Küst.* Vetus membum conservat Pal. Harp. οὗτος ὁ δρόμος βασ. Portus. 7. *Βασιλικός, σοφ.*] Huius mentio fit supra v. *Ἀρίστης Γαδαρ.*, ex quo loco aetatem eius discimus. *Küst.* Attulit etiam Schol. Hermog. T. VI. p. 111. et VII. pp. 878. 931. 1024. Unde possit scriptura *Βασιλίσκος* lisdem in Scholiis T. IV. p. 747. in suspicionem adduci. 9. ἄλλα τινά] *Eudocia* p. 93. ἔγραψε καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν ῥητορικῶν. 11. *Βασιλίνδα. τὴν βασιλίαν*] Scribo, *Βασιλίνναν, τὴν βασίλειαν*, i. e. *reginam.* Vel totum hunc locum sic legendum et emendandum esse puto: *Βασιλίνδα. εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δέ, βασίλειαν.* Id est, *Βασιλίνδα, genus lusus. Βασιλίδα vero, reginam. Βασιλίνδα* enim significare *regnum* (ut hodie quidem in codicibus Suidae legitur), quis auctor vel grammaticus usquam tradidit? Ceterum pro *βασιλίνδα, βασίλειαν* scribendum esse *βασιλίδα, βασίλειαν*, ut diximus, etiam Portus ante me coniecerat. *Küst.* Verum hic quidem quasi per transennam viderunt Portus et Küsterus. Sine dubio enim scribendum: *Βασιλίδα, τὴν βασίλειαν.* Respexit Suidas, quod nemo vidit, ad Sophoclis Antig. 941. *Τὴν βασίλειαν μούνην λοιπήν.* Ubi Schol. *Τὴν βασιλίδα, τὴν βασίλειαν.* Qui ordo verborum apertissime demonstrat istum Scholiastam *τὴν βασιλίδα* apud tragicum olim legisse. Sed, ut quod res est fatear, quippe qui Scholiastas istos atque eorum deliramenta probe noverim, tutius fuerit vulgatam lectionem retinere, tum quod metro conveniat, tum quod voce *βασίλεια* alibi utatur Sophocles in loco, si quis alius, integerrimo, Al. 1320. ἢ φάσει μὲν ἦν βασίλεια Δεσποίνοις —. Accedit Aristophanes Attici sermonis canon, Ran. 385. Ἄγε νυν ὑπέρν ἅρπον ἰδὼν τὴν χαριτοφόρον βασίλειαν Δήμητρα θυὸν ἐπιχωμιάσαντες ξαθέως μολπαῖς κελαδητέ. *Toup.* I. p. 99. Nihil mutat Zon. p. 374. Litterarum quidem ordinem si debemus praestare, scribendum fuerit cum Küstero *Βασίλιναν*: Menander tamen, singularis vocabuli testis, paulo aliter dixit *Τριχορράτα βασίλινα.* Neque hanc formam expectabamus, sed *βασίλιννα*, tot scriptorum documentis exhibitum: vide Hemsterh. Add. in Tho. M. p. 144. Me tamen iudice scriptum erat *Βασιλίδα. τὴν βασίλειαν*, ut et adiectiva notio poetis haud inusitata (v. Schaef. in Bos. p. 562.) traderetur et observatio perpetuo tenore cum v. *Βασιλίς* coiret. Itaque sallem καὶ supplendum ante *Βασιλίς.* Mox quae subiungebantur, *Καὶ Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς*: ea delevi cum A. V. C. Ubi Küsterus: „De hoc lusu vide Pollucem p. 442. et Eustath. in Homer. p. 1425." 12. *Βασιλίς*] Glossa tragica. 14. *Βασιλίσκος, Βηρίν.*] Vid. infra *Μάμας. Reines.* Uterque locus iam inter Malchi fragmenta relatus p. 274. 15. Ῥουστικίου] Ῥουστικου A.

imperatorem) statua erat posita virilis inaurata et genuflexa Iustiniani Tyranni. illic Terbelis concionatus est; eodemque in loco stabat ingens elephas, a Severo erectus; eratque ibi Schola custodum urbis. ibidem etiam habitabat argentarius, qui lancibus iniquis emptores fraudabat. huius taberna cum [ab elephanto] eversa esset, mortem minatus est eius custodi, nisi belluam cohiberet. cum autem magister elephanti minas eius nihili faceret, interfecit cum falsus ille libripens, et elephanto devorandum obiecit. bellua vero necdum cicurata ipsum una sustulit. quo audito Severus elephanto sacrificavit, et in eodem loco ipsius bellua eiusque magistri statuas erigi iussit. ibidem Hercules multis sacrificiis colebatur, qui postea in Hippodromum translatus est. Iuliano vero consule Roma Byzantium curru et nave devectus est cum aliis decem statuis. *Βασιλικὴ διαδρομή.* Sic vocabatur cursus, qui fiebat Rege praesente. erat autem Rex Athenis unus ex novem Archontibus; a quo cursus iste vocatus *Regius.* *Βασιλικός.* Basilicus, sophistes, scripsit de Figuris dictionum; de Rhetorico apparatu, sive de exercitatione; de Metapoesi; alia quaedam. *Βασιλίνδα.* Regiam. *Βασιλίς.* Regis uxor: ut *βαλανίς*, balneatoris uxor. *Βασιλίσκος.* Basiliscus, Verinae Imperatricis frater, sub Leone Imperatore in locum Rustici ducis copiarum substitutus,

χαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζουσιν ὑπαγόμενος ῥᾳδίως.

Βασιλίσκος. ὅτι Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν Ἑώων βασιλεύς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. πολύς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐπελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν εἰσπράξει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἁρμάτος.

Βάσιμος. πορευτική, εὐεπίβατος. Καὶ Βάσιμοι τόποι, οἱ πορεύσιμοι.

Βάσις. βάδισις.

Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.

Βασκανία καὶ Βάσκανος. ὅτι τὸ βάσκανος ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίας τιθέασιν.

Οὐ ψεύδει, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

Βασκαίνει. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακάηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν, φησίν· ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βασμοί. βαθμοί.

Βάσσος Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τοῦτον διηνέχθη. πατραλοίας μὲν γὰρ οὗτος ἐδόκει καὶ ἐπεπίστευτο, σοφίαν δὲ ἑαυτοῦ κατεψεύδετο, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. λοιδορούμενον δὲ αὐτὸν ἐπέσχεν ὁ Ἀπολλώνιος, οἷς τε ἐπέστειλεν, οἷς τε διελέχθη κατ' αὐτοῦ. πᾶν γὰρ ὅπερ ὡς ἐς πατραλοίαν ἔλεγεν, ἀληθὲς ἐδόκει. μὴ γὰρ ἂν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λοιδορίαν ἐκπεσεῖν, μηδὲ ἂν εἰπεῖν τὸ μὴ ὄν.

Βαστάζω. αἰτιατικῇ.

Βαστάσας. ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Εὔπολις·

Ἄγε δή, πότερα βούλεσθε τὴν διάθεσιν
ᾠδῆς ἀκούειν ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
Ἀμφοτέρω ἐρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον
ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι.

Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων " καὶ βα- 423
στάζων. ἀντὶ τοῦ δοκιμάζων. Καὶ βάσταγμα. Δῆ-

---

2. *φενακίζουσι ῥᾳδίως ὑπαγόμενος] φ. ὑπαγόμενος ῥᾳδίως* A. Scripsimus etiam *φεναζίζουσιν.* 3. *Βασιλίσκος]* Vid. Cavii Scrippt. Eccles. hist. T. I. p. 452. *Gaisf.* Qui tacite dedit *ὅτι* cum *V. 7. εἰ μὴ] εἰ* om. V. *λεγομένων] ἐνων* *V. Non placet edita scriptura. 8. *εἰς ἐπιθυμίαν] πρὸς ἐπιθυμίαν* A. *προσεπιπρὸς ἐπιθυμίαν* V. unde Gronovius p. 88. eliciebat *προσέτι πρός.* 9. *μηδὲ] μηδὲν* A. *μὴ* V. *αὐτῶν] αὐτῶν τῶν* A. B. E. 10. *ἐπιστήμονας* Med. *μεστὰ] μετὰ* V. Mox *εἰς φορῶν πράξει* Med. 11. *καὶ ἔστιν* addiderunt A. B. *ἐν τῷ Ἁρμ.* om. V. 13. *Βάσιμος]* Procop. p. 365. *Toup.* MS. *βάσιμος τύπος* dixit Diodorus XIII, 27. *εὐεπίβατος* om. Zon. p. 373. 16. *Κυνὸς]* Sophocl. Ai. 8. In fine gl. E. addit *Σοφοκλῆς.* 17. *τὸ] ὅτι τὸ* Gaisf. cum *V. *ὅτι τοῦ* A. 19. *Οὐ ψεύδῃ]* Haec sunt verba Aristophanis Plut. 571. ubi locus iste rectius sic legitur: *Ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα. Küst.* Et *τούτων γ' οὐδὲν* addit E. ut solet interpolatus. Ceterum *ψεύδει* A. 20. *Βασκαίνει· δοτικῇ]* Ex Harpocratione. *Küst.* *δοτικῇ* omisi cum V. C. id quod infra post *ἀεί* reponendum fuisse vidit Piersonus in Herodian. p. 470. Cui frustra Gaisf. opposuit Lex. de Syntaxi p. 130. 21. *Δημοσθένης]* P. 291, 21.

1. *ἐν τοῖς ἑξῆς]* Immo superiore loco p. 263. pr. Quem errorem emendaturi complures Harpocrationis libri receperunt *ἐν τούτοις.* 2. *οὐδέ* vulg. 3. *φιλαίτιον] φιλαύτιον* V. C. Mox alteram glossam cum V. C. removi: *Βασκαίνω σοι ἀεί. ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ· Τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι.* Ubi *Βασκαίνων* A. qui mox post *αἰτιατικῇ* addit *ἀεί.* 4. *Βασμοί] Βασμός* Hesych. et Moeris p. 97. Vide Lobeck. in Phryn. p. 324. 5. *Βάσσος Κορίνθιος]* Haec et quae sequuntur ad verbum descripta sunt ex Philostrato de Vita Apoll. lib. IV. c. 9. (26.) *Küst. Βάσος* V. 6. *καὶ ἐδόκει* Philostr. 9. *ἐπέστειλεν — διελέχθη]* *ἐπέστελλεν — διειλέχθη* E. 12. *ἐμπεσεῖν* E m. sec. Supra *ἂν τοτε* Med. *ἀνεπιπεῖν]* *ἂν εἰπεῖν* Reinesius e Philostrato: nec dubitavi reponere. 14. Om. vulg. Siletur *V. 16. *τὴν διάθεσιν]* Ad metrum versus fulciendum legi debet *τὴν μὲν διάθεσιν. Küst. καινὴν διάθεσιν. Hemst. τὴν νῦν διάθεσιν* Toupius, quomodo ipse correxeram, Toupiana emendatione nondum reperta, in Hephaestionem p. 45. Nunc mutata sententia malim legere *τηνδὶ διάθεσιν.* Scilicet finalem syllabam vocis *τηνδὶ* absorpsit initium vocabuli sequentis. *Gaisf.* Non potuit hac emendatio neque ad sententiam neque ad sermonem peior excogitari. Probabiliter Porsonus: „Lege *τὴν νῦν διάθεσιν.* Phrynichus apud Harpocr. v. *Διάθεσις, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν* dixit." 19. *ὃν δοκῇ* *V. 20. *Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λ.]* Versus hic non est *ἀρτίπους*, ad cuius metrum fulciendum cum Porto legerim: *Ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ τὸν λόγον ἄγων. Küst.* Male haec olim cum versibus Eupolidis continuabantur. 21. *Καὶ βάσταγμα δῆλον ἐγένετο. Διότι μέγα]* Oratio sic distinguenda, *καὶ Βάσταγμα. Δῆλον* etc. Vide reliquias ex Polybii lib. XXXVI, 4, 7. et annott. nostras T. VIII. p. 138. *Schweigh. δῆλον] δηλῶν* V. C.

---

qui fuit in bellis quidem gerendis felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus. *Βασιλίσκος.* Basiliscus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exegit, et Acacium, episcopum Constantinopolitanum, parum afuit quin pelleret, nisi multitudine monachorum cohibitus fuisset, idem adeo fuit avarus, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercerent. quare propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Quaere sub v. *Ἁρμάτος. Βάσιμος.* Pervius, transitu facilis. Et *βάσιμοι τόποι*, loca pervia. *Βάσις*, Gressus. *Ut gressus canis Laconici valde sagacis. Βασκανία.* Et *βάσκανος*, quod simpliciter significat hominem maledicum. *At non mentiris, quamvis valde sis maledica. Βασκαίνει.* Criminatur, accusat, calumniatur. sic Demosthenes in oratione *pro Ctesiphonte.* idem in sequentibus ait: *Neque animo calumniandi neque acerbe maligneve quicquam feci.* ubi *βάσκανον* significat criminandi cupidum et malignum. *Βασμοί.* Gradus. *Βάσσος Κορίνθιος.* Cum Basso dissidium Apollonio intercessit. parricida enim cum esse crederetur, et sapientiam falso sibi vindicabat et effreni lingua utebatur. quem conviciantem et scriptis et sermonibus Apollonius compescuit. quicquid enim in eum ut parricidam dicebat, verum esse credebatur: quoniam neque insectaturum nec rem falsam pro vera dicturum existimabant. *Βαστάζω.* Aptum accusativo. *Βαστάσας.* Qui exploravit. Eupolis: *Agite igitur, libetne recentem cantandi modum an vetustum audire? Utrumque dices. ego vero, postquam audiero, qui mihi re perpensa modorum optimus visus fuerit, eum eligam.* † *Quicquid accidere posset, rationibus*

λον ἐγένετο διότι μέγα τὸ βάσταγμα τῆς πόλεως ἦν· πλείονα γὰρ κ' μυριάδων ὅπλα παρέδωκαν Ῥωμαίοις, καὶ καταπέλτας δύο. Καὶ Βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Βασταχθείη. ἀρθείη κλαπείη. Ὁ δὲ Λακύδης σφραγισάμενος διὰ τῆς ὀπῆς τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων.

Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν. κατὰ διαστολὴν δὲ ἀναγνωστέον.

Βατά. βάσιμα. Ἀρριανός· Πάντα δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἐξαιρετέα εἶναι ἐδόκει.

Βάταλος. βδελυρός, αἰσχρός.

Βάταλος. οὕτως ἐκλήθη ὁ Δημοσθένης νέος ὤν, ὡς γυναικώδης· γηράσας δὲ Ἀργᾶς, ἀπὸ ὄφεως οὕτω καλουμένου.

Βαταναία. χώρα.

Βατταρισμοί. φλυαρίαι.

Βατήρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, φησί τις. οἷον, τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον.

Βατίς. εἶδος ἰχθύος. Καὶ Βατιδοσκόποι, οἱ ὀψοφάγοι.

Βαττολογία. ἡ πολυλογία. ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας.

Βατός. ὁ βάσιμος τόπος.

---

1. *διότι μέγα*] Locus hic excerptus est ex scriptore quodam (Polybio, ut arbitror), qui historiam belli Punici tertii descripserat, quoniam verba fragmenti huius intelligenda sunt de Carthaginiensibus, qui tempore belli Punici tertii spe pacis impetrandae omnia arma bellica, quae in armamentariis suis habebant, Romanis tradiderunt, ut testatur Appianus in Libyc. p. 75. Is enim cum ante dixisset, Cornelium Scipionem Nasicam et Cn. Cornelium Hispalum Carthaginem missos fuisse, quibus arma a Carthaginiensibus traderentur, subiungit: *παρελάμβανον εἴκοσι μυριάδας πανοπλιῶν, καὶ βελῶν καὶ ἀκοντίων πλῆθος ἄπειρον, καὶ καταπέλτας ὀξυβελεῖς τε καὶ λιθοβόλους ἓς διχιλίους.* De numero ergo armorum traditorum Appianus cum fragmento apud Suidam pulchre consentit, dummodo pro *καταπέλτας δύο* (qui manifestus est librariorum error, notam β, quae tam duo quam duo millia apud Graecos significare potest, male interpretantium) legatur, *καταπέλτας δισχιλίους*, ut Appianus habet. *Küst.* 2. *πλείονα*] *πλεῖον* B. E. *V. quod non spernendum. 3. *καταπέλτας*] *καταπέλτα* E. *Καὶ βαστάσαι*] Vide suprā v. *Βαρυδαίμων*, et infra v. *Διασηκῶσαι*. *Küst.* Nempe recurrebant haec sub v. *Διασηκῶσαι*. „Soph. Oed. Col. 1105. ubi male interpres. Eurip. Cycl. 378. ubi minus recte interpres. Vid. v. *Ἐβάστασε*." *Toup.* MS. Idem aliquando tentabat *διασυκάσαι*, usus Hesych. v. *Συκάσαι*. 6. *Ὁ δὲ Λακύδης*] Haec sunt verba Laertii lib. IV. segm. 59. ut Portus etiam monuit. *Küst.* Unde post *σφραγισάμενος* supplendum *πάλιν εἴσω*. 9. Hanc glossam subsequebantur ex Etym. M. sive Zon. p. 379. petita: *Βαστραχαλῆσαι. τραχηλιάσαι. βάστραχας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.* Nesciunt A. B. C. E. V. 10. *Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχ.*] Proverbium hoc in Vaticana Appendice [I, 16.] clarius sic exponitur: *Βάτα Κάρας. ἐπὶ παχέων λέγεται τοῦτο. τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.* Hinc ergo discimus *Βάτα Κάρας* esse duo nomina propria, et Batam Carae filium fuisse. *Küst.* *ἀδυνάτων* cum Arsen. p. 137. corrigebat Pantinus. Vide Koen. in Gregor. p. 125. 12. Cf. Zon. p. 376. *Ἀρριανός*] De Expedit. Alex. lib. IV. (21, 5.) p. 286. *Küst.* 13. *ἐξαιρετέα*] *ἐξαίρετα* B. E. *ἐξαιρετέα* Med. Sequentem gl. *Βατταλίζεσθαι. μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν*, delevit Gaisf. cum A. B. C. E. Theanus Ep. p. 355. ascripserat Toupius.

1. *Βάταλος*] *Βάτταλος* bis C. *V. *οὕτως ἐκλήθη Δημοσθένης*] Aeschines *περὶ παραπρεσβείας* p. 260. *Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν* (loquitur de Demosthene) *ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων Ἀργᾶς ἐκλήθη.* Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam Photium p. 1480. et supra v. *Ἀργᾶς*. *Küst.* Vid. Lex. Seg. pp. 185. 221. *Δημοσθένης*] *ὁ Δημοσθένης* A. *V. C. E. 4. *Βαταναία*] *Βατανέα* Steph. Byz. Deleta statim cum A. B. C. V. E. *Βατταρίζειν. μάγις λαλεῖν. ἀπὸ Βάττου Θηραίου, ἰσχνοφώνου ὄντος*: quam gl. ex Etymol. M. sive Zon. p. 379. Med. descripserat, Küsterus laudarat Leopardi Em. XV, 21. Adde Lex. Seg. pp. 30. 85. 224. Hesych. in v. et Schol. Luciani Iov. trag. 27. 5. *Βατταρισμός. φλυαρία*] *Βατταρισμοί. φλυαρίαι* A. B. C. V. E. MS. Coisl. 177. *Βαττιρισμοῖς. φλυαρίαις* Hesych. Vulg. tenet Zon. p. 371. Addit MS. Coisl. *ἀπὸ Βάττου τινὸς ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βατταρίζειν, ἤγουν τὸ ἀσήμως λέγειν καὶ φλυαρεῖν.* 6. *Βατήρ. ἡ ἀρχὴ*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Eustath. in Odyss. *α*. p. 1404. qui ea ex Lexico Aelii Dionysii se descripsisse testatur. *Küst.* *πεντάθλων*] *πεντάθλου* A. V. C. *πεντάθλου σκαμμάτων* Etym. M. *τοῦ τῶν πενταέθλων σκάμματος* Lex. Seg. p. 224. *τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων* Zon. p. 371. *τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων* Hesych. MS. Coisl. 177. *ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων ἀγῶνος· ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται καὶ παντὸς ἔργου καὶ λόγου τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον.* 7. *Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατ.*] Supra legitur, *Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας*. *Küst.* 9. *Βατίς*] Et *βάτος ραία*: Plin. IX, 24. et 51. Aristot. Animal. II, 16. et VI. 9. Coit cum *ῥίνῃ*, de qua vide infr. *Reines*. Ex Schol. Aristoph. Pac. 811. Cf. Lex. Seg. p. 224. et v. *Μελάνθιος*. 11. *Βαττολογία*] Glossa sacra. Cf. Zon. p. 374. 14. *Βατός*] *ἡ βατὸς θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως καὶ ἡ νάρκισσος, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. Haloand.* Tetigit Antiatt. p. 84. Cf. v. *Βέβηλος*. Hesychius *διαπεράσιμος τόπος*.

---

subducens et expendens. Et *Βάσταγμα. Vires enim urbis erant insignes. armorum enim plus ducentena millia et catapultarum duo millia Romanis tradiderunt.* Et *βαστάσαι* apud Atticos non significat tollere, sed attrectare et manu pondus existimare et expendere. *Βασταχθείη*. Auferretur. *Lacydes vero, penu obsignato, annulum intro per foramen iaciebat, ut de rebus illic reconditis nihil surriperetur. Βάτα Κάρας.* Dicitur in pingues et crassos. duabus autem vocibus distinguendum est. *Βατά*. Pervia. Arrianus: *Alexandro nihil inaccessum aut inexpugnabile esse videbatur. Βάταλος.* Impurus, turpi veneri deditus. Batalus vocatus est Demosthenes, cum esset adolescens, ut effeminatus et mollis; senex autem appellabatur Argas, a serpente ita dicto. *Βαταναία*. Batanaea, regio. *Βατταρισμοί*. Inanis loquacitas. *Βατήρ*. Locus: unde quinquertiones certandi initium faciebant. Proverbium: *Ipsum orationis limen tetigisti.* id est, quod praecipuum est et maxime ad rem facit attigisti. *Βατίς*. Piscis genus. Et *Βατιδοσκόποι*, heluones piscium. *Βαττολογία*. Inanis deblateratio. a Batto quodam, qui prolixis hymnis easdem res crebro solebat repetere. *Βατός*. Pervius locus.

Βάττος. ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. πόλις ἦν Κρητικὴ Ὀαξός· ἐν τῇ Ἐτέαρχος βασιλεύς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι, τῇ οὔνομα ἦν
424 Φρονίμη, ... παρέχουσά τε κακὰ καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μηχανωμένη, καὶ τέλος μαχλοσύνην ἐπενεγκοῦσά οἱ πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτως. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος ἔμπορος ἐν τῇ Ὀαξῷ. τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος παραλαβὼν ἐπὶ ξενίᾳ ἐξορκοῖ, ἢ μήν οἱ διηκονήσειν ὅ τι ἂν δεηθείη. ἐπεί τε δὴ ἐξώρκωσεν, ἀγαγὼν οἱ παραδιδοῖ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ταύτην ἐκέλευε καταποντῶσαι ἀπαγαγόντα. ὁ δὲ Θεμίσων περιημέκτησεν ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινίοις αὐτὴν διαδήσας καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀνασπάσας δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Θήραν. ἐντεῦθεν δὲ τὴν Φρονίμην παραλαβὼν Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο. χρόνου δὲ περιιόντος ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἐτέθη Βάττος.

Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάττου σίλφιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ· ὃ θεραπεύει πολλά· ἡδύοσμόν ἐστι καὶ πολύτιμον. Βάττος γὰρ τὴν Κυρήνην κτίζει.

Βάτων, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Συνεξαπατῶν, Ἀνδροφόνος, Εὐεργέται.

Βατράχειον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ βατραχὶς ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ

---

1. *Βάττος*] Locus ex Herod. IV, 154. leviter decerptus. 3. *Ἀμήτορι*] *Εὐμήτορι* V. Nomen quasi proprium *Ἀμήτορι*, quod editiones olim exhibebant, quem in errorem homines imperitissimos illexerit docuimus in v. *Ἀμητός*. *τῇ ὄνομα ἦν*] Locus hic mutilus ex Herodoto sic supplendus est: *τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἡ δὲ ἐπελθοῦσα ἐδικαίου εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, παρέχουσα* etc. *Küst.* *ὄνομα*] *οὔνομα* B. E. 6. Vide v. *Ἀναγνωσθείς*. 8. *δὴ* addunt A. B. E. V. Med. Mox *ἀνὴρ* om. B. E. 10. *ἢ μήν*] *ἦ μὲν* A. E. Qui mox *διηκονήσειν* pro *διακονήσειν*. Mox *ἐπὶ* A. 11. Lege cum Herodoto *δεηθῇ*. 12. *ἐκέλευε*] *ἐκέλευσε* B. E. 13. *ὁ δὲ Θεμίσων*] Scribe et supple ex Herodoto: *Ὁ δὲ Θεμίσων περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίει τάδε· παραλαβὼν τὴν παῖδα ἀπέπλεε. ὡς δὲ ἐγένετο ἐν τῷ πελάγει* etc. *Küst.* Horum partem recte perscripsit v. *Περιεμεκτήσας*, addita lacinia, quam nos removimus. *περιεμέκτησε*] *περιημέκτησεν* dedi cum E. 14. *καὶ ἀφοσ.*] Horum partem repetiit v. *Ἀφοσιούμεθα*. 16. *ἀφίκετο*] *ἀπίκετο* E. m. sec. Qui infra *περιεόντος*.

3. *ὄνομα*] *οὔνομα* A. B. E. *V. In fine *Βάττης* A. 4. *Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπαν. τιμὰς λαμβ.*] Locum hunc egregie illustrat Scholiasta Aristoph. in Plut. 926. qui omnino cum Suida conferendus est. *Küst.* Consentit Arsenius p. 137. *Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι τὸ σίλφιον μέγα τι καὶ ἐξαίρετον ἔχοντες, ἔδοσαν Βάττῳ, καὶ οὐκ ἔξῆν ἄλλῳ κεκτῆσθαι· ἐχάραττον δὲ καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ νομίσματος τὸν Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ σίλφιον, ὡς μέγα· τὸ δὲ σίλφιον βότανόν ἐστι θεραπευτικόν, ἡδύοσμον καὶ πολύτιμον.* Sic Schol. MS. Coisl. 177. apud Gaisf., dudum evulgatum in Bibl. Coisl. p. 607. Cf. v. *Σίλφιον* et Eudociam a Scholiis Aristophanicis pendentem p. 92. Ceterum quae subsequitur glossa, *Βάττου — τὸ Β. σίλφιον*, his ipsis debuit praefigi. *ἐπὶ τῶν*] *ἐπὶ τοὺς* A. Cf. Lex. Rhet. p. 224. 5. *ἑνὶ τῶν Βάττων*] Malim *ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν*, ut habet Hesychius. *Küst.* 10. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 926. ubi sic legitur: — *Οὐδ' ἂν εἰδοίης γέ μοι Τὸν πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. Küst.* Et sic E. 12. *τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ*] Ex Schol. Aristoph. Av. 534. *τ' ἐστι*] *τ'* ut videtur a Küstero profectum ignorant libri. *δέ ἐστι* E. Schol. tantum *ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον*. 13. *Βάττος γὰρ — κτίζει*] *ὁ Βάττος δὲ — ἔκτισε* E. Absunt a Schol. 14. *Βάτ ωνος κωμ.*] Apud Athenaeum nomen comici huius scribitur per unum *τ*, *Βάτων. Küst.* Sic A. V. repugnante *Eudocia* p. 93. *Συνεξαπατῶν*] Fabulae huius mentio fit apud Athen. lib. XV. p. 678. sed ubi pro *Κάτωνι* rescribendum esse *Βάτωνι* ex hoc loco Suidae apparet. *Küst.* 15. *Ἀνδροφόνος*] Eius fabulae itidem meminit Athenaeus lib. IV. p. 163. *Küst.* *Εὐεργέται*] Et hanc fabulam laudat Athenaeus lib. XIV. p. 662. *Küst.* 16. *Βατράχειον. εἶδος*] Ex Schol. Aristoph. Equit. 520. adde Zon. p. 376. Vid. infra in *Μάγνης*. Dio lib. LIX. *τῷ τὴν βατραχίδα ἐνδύνοντι, καὶ διὰ τοῦτο . . τῷ πρασίνῳ καλουμένῳ*. Loquitur de aurigis circensibus. *Βατραχιοῦν*, tribunal Athenis a colore fortasse, quo palus ante fores eius positus vel etiam ianuae obex fuit tinctus, ut et *φοινικιοῦν*. Eodem colore erant baculi, quos gestabant iudices cuiusvis tribunalis, teste Aristot. in De Athen. polit. ap. Petit. Legg. Att. IV, 1. p. 308. Meminit utriusque Pausan. Attic. c. 28. *Reines.* *ἀπὸ τῆς βατρ. ἱμ.* *V.

Βάττος. Nomen proprium viri, qui exili voce praeditus erat et balbus. est in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. hic amissa uxore, filiae nomine Phronimae novercam induxit, quae domum ingressa, ut erat, ita re ipsa se novercam erga Phronimam praestitit; omnibus eam modis vexans, et nullum non malorum genus comminiscens, tandemque patri persuadens, eam esse impudicam. cui cum ab uxore persuasum esset, impium facinus adversus filiam molitus est. erat tunc Oaxi negotiator quidam Theraeus, nomine Themiso: quem Etearchus hospitio susceptum iureiurando adegit, ut in gratiam suam faceret, quicquid ab ipso petisset. ubi iureiurando hominem obstrinxit, filiam suam adductam ipsi tradidit, iubens eam in mare demergere. Themiso vero iureiurando se circumventum indignatus rem istiusmodi fecit, navim cum puella conscendit, et religione iurisiurandi defungi volens puellam funibus alligatam in mare demisit; eaque deinde retracta Theram rediit. postea Polymnestus, vir inter Theraeos spectatus, eam concubinam ascivit: ex qua interiecto tempore natus est ei filius, exili vocis sono praeditus et balbus, cui nomen impositum est Battus. *Βάττου σίλφιον.* Batti silphium. dicitur de iis qui exquisitos honores adipiscuntur. Cyrenaei enim uni Battiadarum praecipuum dederant silphium, et in una nummi parte Ammonem, in altera vero silphium expresserunt. Ampeliotae vero, qui sunt in Libya, silphii caulem Delphis dedicarunt. *Βάττου σίλφιον.* Aristophanes *Pluto*: *Neque si dederis mihi vel ipsum Batti silphium.* silphium enim in Libya nascens multis morbis medetur, suavisque est odoris et magni pretii. Battus autem Cyrenen condidit. *Βάτων.* Bato, comicus. eius fabulae sunt, *Una decipiens, Homicida, Euergetae.* *Βατράχειον.* Coloris genus, unde vestis quaedam, *βατραχὶς* vocata, nomen accepit. colore

πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. Καὶ Βατραχίς, εἶδος ἐσθῆτος ἀνθίνης, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα. Καὶ βατράχειος μοῖρα.

Βάτραχος ἐκ Σερίφου. ἐπὶ τῶν ἀφώνων. παρόσον οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς Σκῦρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

Βατράχῳ ὕδωρ. ὡς, γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. Καὶ Βατράχοις οἰνοχοεῖς, ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

Βαῦζων. ὑλακτῶν. Ἀριστοφάνης·

Βαῦζων καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν.

ἀντὶ τοῦ ἤμην.

Βαυκαλᾶν. τιθηνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς τὰ παιδία.

Βαῦνος. κάμινος. ἐξ οὗ καὶ βάνανσοι, [οἱ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῖται.]

Βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰς τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν.

Βδέλλα. ὁ Σολομών φησι· Τῇ βδέλλῃ ἦσαν τρεῖς θυγατέρες ἀγαπήσει ἀγαπώμεναι· καὶ αἱ τρεῖς αὗται οὐκ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἡ τετάρτη οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν ἱκανή. βδέλλα η ἁμαρτία. θυγάτηρ αὐτῆς, πορνεία, φθόνος, εἰδωλολατρία, αἳ οὐκ ἐμπίπλανται διὰ τῶν ἀτόπων πράξεων. ἡ τετάρτη ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία.

---

1. *βατραχίς*] Ex Schol. Aristoph. Eq. 1403. Cf. Lex. Seg. p. 224. 2. *βατράχειος μοῖρα*] An *βατράχειος χροιά*? i. e. *color ranarum.* Sic videtur. *Küst.* Equidem dictionem Babrii puto subesse, qui locum ei potuit, ut hoc utar, in argumento *Γάμοι Ἡλίου* concedere. G. Dindorfio de factione prasina formulam interpretanti libens assentirer, modo unum ex tot rerum Romanarum scriptoribus exemplum protulisset. Addit E. *καὶ βατράχιον βῆξ ἰατρική*, i. e. *βοτάνη ἰατρική*. 5. *Βάτραχος ἐκ Σερίφου*] Vide Diogenianum I, 49. et III, 44. *Küst.* Causam cur mutae illic ranae hanc dat Ioan. Tzetzes Chil. VIII, 167. *Ὅτι τὸ ὕδωρ τὸ ἐκεῖ τελεῖ τῶν ὑπερψύχρων. Schott.* V. Arsen. p. 137. et Niclas. in Antigon. Car. 4. 7. *Σκύρον* libri. 8. *Βατράχῳ ὕδωρ*] Zenobius II, 79. et Schol. Luciani Piscat. 9. *ὡς*] *καὶ* Arsen. p. 139. 10. *Βατράχοις*] *Βατράχους* B. C. 11. *ὧν*] *ἅπερ* Arsenius. 12. *Ἀριστοφάνης· Βαῦζων καὶ γὰρ ἐγὼ τ.*] Apud Aristoph. Thesmophor. 180. locus hic ita legitur, uti et apud Suidam legendus est: *Παῦσαι βαῦζων, καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. Küst.* Nec melius Zon. p. 379. 14. *τοῦ* om. *V.

1. *Βαυκαλᾶν*] Vide notas in Hesych. Continuam glossam, *Βαυκίζεσθαι. θρύπτεσθαι*, omiserunt A. B. C. V. E. scilicet invectam illam ex Etym. M. sive Zon. p. 379. Lex. Seg. p. 225. et Gatakeri A. M. P. p. 713. laudavit Gaisf. 2. *Βαῦνον*] Alias *βαῦνος*: quod usitatius est. *Küst. βαῦνοι* Lex. Seg. p. 222. *βαῦνος* dederunt A. B. V. E. *οἱ διὰ πυρὸς ἐργ. τ.* om. V. C. Quae cum repetita sint ex v. *Βάνανσος*, interim ea notavi. Subsequebatur glossa, cum V. C. a nobis sublata: *Βαυβὼ καὶ Δημώ. ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δημώ.* Ubi Küsterus: „*Βαρὼ καὶ Δημώ*] Vel series litterarum locum hunc corruptum esse arguit. Scribendum enim est, *Βαυβὼ καὶ Δηώ*, et paulo post, *Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δηώ*: ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem v. *Βαυβοῦς*. Emendationem hanc egregie confirmat Clemens Alexandr. in Protreptico p. 10. qui fabulam, quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans inter alia ait: *Ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηὼ ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ.* Locum hunc de Baubone vel Babone ex Clemente repetit Eusebius de Praepar. Euang. p. 66. Vide etiam infra vv. *Δημώ* et *Δυσαύλης.*" Haec Küsterus, Reinesio praeeunte, qui Manutii in Cic. Epp. IX, 29. errorem notavit. Nihil mutat *Eudocia* p. 93. *Βανὼ* A. ubi gl. legitur in marg. *Βαβὼ* B. E. Med. 4. *Βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθ.*] Pearsonus locum hunc sic legendum et distinguendum putabat: *Βάψας τὴν κώπην. πλεύσας, ἐλθών*; cui conjecturae favet Hesychius, qui sic habet: *Βάψας, δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπην βάψας.* Idem Pearsonus ad marginem Suidae sui recte quidem observavit, respexisse hic Suidam ad locum Aristoph., qui extat apud Harpocrationem v. *Ναυτοδίκαι*: sed inde exigua vel nulla potius lux obscuro huic loco accidit, quoniam fragmentum Aristophanis ibi adductum non solum breve est, sed etiam corruptum. *Küst.* Harpocratio: *Ἀριστοφάνης Λαιταλεῦσιν· Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίρνης.* Apud Suidam *ἢ πλεύσας* Fritzschius de Arist. Daetal. p. 111. qui Comici versum sic refingebat: *Ἐθέλω βάψαι πρὸς ναυτοδίκας ξένον ἐξαίρνης ἀποφαίνειν.* Toupius *ἦλθον βάψας*, reliquis praetermissis. De Comici quidem oratione non ausim liquido pronunciare; sed apud Suidam quae commissa sunt si ad normam observationis nostrae in v. *Τριτάλαντον* exigantur, facile licebit ea persanare. Scilicet intercidit versiculus, *Βάψας πρὸς ναυτοδίκας*: quo sublato particulae etiam interpretationis coeptae sunt turbari; cf. v. *Ἀπόμακτρα.* Primum igitur explicatum est *βάψας· ἤτοι τὴν κώπην, πλεύσας, ἢ ἐλθών.* Successerunt *πρὸς δὲ ναυτοδίκας, οἳ . . . ἐδίκαζον.* Alteram rationem inierunt, qui *βάψας* a pharmacopolarum arte ductum ad sycophantarum calumnias referrent, atro quasi pigmento reum sugillantium. Unde sequitur novissima vehementer esse depravata: quorum tamen sententiam huc opinor redire, *ἢ* (sive *οἱ δὲ λέγουσιν*) *ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· τὸ γὰρ βάψας ἀντὶ τοῦ ποιήσας μέλαν.* 5. *τὰ τῆς*] *τὰς τῆς* A. V. C. *δίκας* addendum e Phot. v. *Ναυτοδίκαι.* 8. *ὁ Σολομών φησι*] Prov. XXX, 15. *Küst.* 9. *ἀγαπήσει*] Hinc reliqua glossae om. V. 10. *ἐνεπίμπλαντο*] *ἐνεπίμπλανται* A. 12. *εἰδωλολατρία*] *εἰδωλολατρεία* Gaisf. cum A. B. E. Mox *ἐπίμπλανται* A.

---

autem batrachio histriones perungebant faciem ante inventum larvarum usum. Et *Βατραχίς*, genus vestis varii coloris, quae rei, a qua nomen accepit, colorem similem habebat. Et *Βατράχειος μοῖρα.* *Βάτραχος ἐκ Σερίφου.* Rana ex Seripho. dictum de mutis. ranae enim Seriphiae in Scyrum delatae nullam edebant vocem. *Βατράχῳ ὕδωρ. Ranae aquam.* proverbium simile illi, *Mustelae sebum.* in eos, qui quae dant, iis delectantur accipientes. Et, *Ranis vinum ministras*: in eos qui talia dant, quibus minime indigent accipientes. *Βαῦζων.* Latraus. Aristophanes: *Desine latrare: nam et ipse talis eram.* *Βαυκαλᾶν.* Pueros cantu demulcere. *Βαῦνος.* Fornax. unde *βάνανσοι* dicuntur opifices, qui igne ad opus faciendum utuntur. *Βάψας τὴν κ. Tingens volo accedere ad iudices nauticos.* hi enim peregrinis ius dicebant. *tingens*, scilicet remum, hoc est, navigans, proficiscens. alii contendunt a pharmacopoeis ductam esse translationem: id est, tingens nigro. *Βδέλλα. Hirudini* (inquit Salomo) *tres erant filiae, quas singulari amore diligebat: et tres istae erant insatiabiles; neque quarta unquam dicebat, satis se habere.* hirudo est peccatum: cuius filiae sunt fornicatio, invidia, idololatria, quas nunquam malarum actionum satietas capit. quarta est mala cupiditas.

Βδέλλεται. ἀμέλγει. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον βδάλλεται λέγει.

Βδέλυγμα. πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἐκτύπωμα ἀνθρώπου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν ἄρδην. μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν. στασιάσαντες οὖν εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτοὺς κατέστησαν· καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν προσαγορεύσας. Αἴλιος γὰρ Ἀδριανὸς ἐκαλεῖτο.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. σημεῖον τῆς ἐρη-
426 μώσεως. ἦσαν δὲ εἰκόνες τινὲς ἀπηγορευμέναι τῷ νόμῳ, εἰς τοῦτον εἰσκομιζόμεναι. ὃ δὴ Πιλάτος πεποίηκε, νύκτωρ ἐς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως εἰκόνα εἰσαγαγών.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. ὅτι Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, ἀνὴρ ὑπάρχων δεινὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς παραλαβὼν τὴν πόλιν δοριάλωτον ἀνεῖλε μυριάδας ιή· κατατολμήσας οὖν καὶ εἰς τὸ ἅγιασμα εἰσελθὼν ἐν ὑπερηφανίᾳ πολλῇ, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν· καὶ τοὺς μὴ ἀπογευομένους τῶν χοιρείων κρεῶν ἀνῄρει. ἐφ' οὗ καὶ οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι ἀνῃρέθησαν. οἱ δὲ λέγουσιν Ἀδριανὸν στῆσαι τὸν ἀνδριάντα.

Βδελυγμία. ὁ Χρυσόστομος ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ ἐν τῇ κατὰ Ἰωάννην ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου.

Βδελυρός. αἰσχροποιός. Αἰλιανός· Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν. Καὶ *Βδελυρία*, ἡ ἀκολασία.

2. *βδάλλεται*] Sic habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et B. E.] minus recte legitur *βδέλλεται. Küst.* Platonis locus est p. 174. D. ubi leguntur *βδάλλοντα* et *βδάλλειν.* 3. *Βδέλυγμα*] V. Zon. p. 380. 5. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασ.*] Si verum est iudicium Iosephi Scaligeri, verba haec ex nugatore aliquo excerpserit Suidas. In notis enim ad Euseb. Num. MMCXL. locum hunc Suidae proferens, *nugator*, inquit, *nescio quis apud Suidam.* Sed incaute admodum vir magnus locutus est, quoniam omnia, quae Suidas hoc loco adducit, sunt verba Divi Chrysostomi, quae leguntur Orat. III. adversus Iudaeos, Tom. I. pp. 434. 435. Ceterum locum Chrysostomi Suidas contraxit et mutilavit, quem proinde integrum hic exhibebo, ut lector in rem praesentem quasi deducatur: *Ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. Ἱερὸν τὸν ναὸν καλῶν· βδέλυγμα δὲ ἐρημώσεως, τὸν ἀνδριάντα, ὃν ἔστησεν ὁ τὴν πόλιν καθελὼν ἔνδον ἐν τῷ ναῷ.* Et paulo post: *Μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οὗτοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν πολιτείαν ἐπανελθεῖν· οὐκ εἰδότες ὅτι ψήφῳ Θεοῦ πολεμοῦσι, κελευούσῃ διὰ παντὸς ἐρημοῦσθαι τὴν πόλιν, τὸ δὲ Θεοῦ πολεμοῦντος περιγενέσθαι ἀμήχανον. συῤῥήξαντες τοίνυν τῷ βασιλεῖ πόλιν εἰς ἀνάγκην αὐτὸν κατέστησαν παντελοῦς ἐρημώσεως. καθελὼν γὰρ αὐτοὺς ἐκεῖνος, καὶ χειρωσάμενος, καὶ τὰ λείψανα ἀφανίσας πάντα, ἵνα μηδὲ ἀναισχυντεῖν ἔχωσι λοιπόν, τὸν ἀνδριάντα ἔστησε τὸν ἑαυτοῦ. εἶτα συνιδὼν ὅτι συμβαίνει χρόνῳ ποτὲ τοῦτον καταπεσεῖν, ὥστε αὐτοῖς ἐνθεῖναι καυτῆρα ἀνίατον τῆς ἥττης καὶ τῆς ἀναισχυντίας ἐκείνης ἔλεγχον, τὸ ὄνομα τὸ ἑαυτοῦ τῆς πόλεως ἐπέθηκε λειψάνοις. ἐπειδὰν γὰρ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἐχρημάτιζεν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν καλεῖσθαι ἐνομοθέτησεν, ἐκεῖθέν τε Αἰλία μέχρι τοῦ νῦν ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ κρατήσαντος καὶ καθελόντος αὐτήν.* Haec D. Chrysostomus, qui ideo nugator appellandus non erat, quod affirmaret, Hierosolyma ab Hadriano excisa esse, cum non videam, quomodo id contra tot et tam expressa veterum patrum testimonia negari possit. *Küst.* Vide Münteri libellum, *der Jüdische Krieg unter den Kaisern Traian und Hadrian, Altona* 1821. Ceterum vide Suiceri Thes. Eccles. 13. *γὰρ* om. *V. 16. *τὸν ναὸν*] *τοῦτον* librorum scripturam tacite Küsterus mutavit, Portum secutus. Orationem apparet sive mutilam esse sive membrorum perturbatione luxatam. Nimirum debuit sententia hoc fere argumento contineri: *εἴδωλα ἢ εἰκόνες τινὲς ἐς τὸν ναὸν* (quae voces inferiorum in locum irrepserunt) *εἰσκομιζόμεναι. ἦν δὲ ἀπηγορευμένον τῷ νόμῳ εἰς τοῦτον * εἰσαγαγεῖν. ὃ δὴ κτλ.* Tum *εἰσκομιζόμενοί* C. Id esse debebat *εἰσκομίζεσθαι.*

1. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφ.*] Vide supra v. *Ἀντίοχος. Küst. ὅτι* Gaisf. tacite cum *V. 4. *δοριάλωτον*] *δορυάλωτον* V. E. Supra *ὃς* orationem frustra interpellat. 5. *ὑπερηφανείᾳ*] *ὑπερηφανίᾳ* A. B. V. E. 10. *Μακκαβαῖοι*] *Μακαββαῖοι* A. *οἱ δὲ λέγουσιν κτλ.* om. *V. 11. *ἀνδριάντα*] Addunt B. E. Edd. ante Küst. *Ὅτι τὴν κατασκευὴν τοῦ τοιούτου ἀγάλματος ἐν τῷ Ἀντίοχος εὑρήσεις.* Quorum *ὅτι* et *εὑρήσεις* ignorat Med. 12. *Βδελυγμία*] Xenoph. Mem. p. 785. *κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Toup.* MS. Phrynichus Seg. p. 30. *Βδελυγμία. ἡ ναυτία ἢ κινοῦσα ἔμετον.* Gl. om. *V. Vide gl. *Βδελύττεσθαι.* Mox *ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννου* Med. 15. *Βδελυρός. μιαιτός, κακός* Lex. Seg. p. 219. cum Hesychio. Glossa extat apud Timaeum p. 60. ubi vid. Ruhnkenius. Mox prius *καὶ* delendum opinor. 18. Post hanc glossam cum V. C. delevi: *Βδελύσσω. αἰτιατικῇ.* Quod subsequebatur *καὶ* tacite Gaisf. sustulit cum *V. Ipse deinceps *αἰτιατικῇ* removi post *Βδελύττεσθαι.* Mox *βδελύσσεσθαι ὁμοίως* E.

Βδέλλεται. Mulget. Plato in *Theaeteto* dicit *βδάλλεται. Βδέλυγμα.* Sic apud Iudaeos omne simulacrum et omnis effigies hominis appellabatur. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Sic vocatur Imperatoris Hadriani statua, qui Hierosolyma funditus evertit. posteaquam enim urbs ab Vespasiano et Tito vastata fuerat, Iudaei sub Hadriano rebellantes, pristinamque reipublicae formam recuperare studentes, funditus deleti et excisi sunt. tunc etiam Hadrianus urbis illorum eversae reliquiis nomen suum imposuit, *Aeliam* eam appellans. Aelius enim Hadrianus ipse vocabatur. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Signum desolationis. sic vocabantur imagines: lege enim interdictum erat, ne imagines in templum inferrentur. id quod Pilatus fecit, qui Imperatoris simulacrum noctu in templum intulit. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως.* Antiochus Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, homo superbus et avarus, urbe per vim capta, centum et octodecim millia Iudaeorum occidit. sanctuarium etiam ingredi ausus, erectis altaribus et idolo, quod capta urbs abominabatur, templum impuris sacrificiis pollutum Iovis Olympii aedem appellavit, quique carnibus suillis vesci recusarent, occidi fussit. sub eo etiam sancti Maccabaei interfecti sunt. alii vero dicunt Hadrianum illic simulacrum erexisse. *Βδελυγμία.* Chrysostomus hac voce usus est in interpretatione Euangelii secundum Ioannem. *Βδελυρός.* Foedae libidini deditus. Aelianus: *Et illa omnium impurissima sanctissimum etiam Minervae templum libidinibus suis replevit.* Et *Βδελυρία*, foeda libido.

Βδελύττεσθαι. μυσάττεσθαι, ναυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, μισεῖν. ἀπὸ τούτου καὶ ἡ βδελυγμία ἀπὸ τοῦ μίσους· καὶ ἡ βδελυρία. καί·

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου. οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν, ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων καὶ ὀψοφάγος καὶ λάλος.

Νὴ τοὺς θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Βδέννυσθαι. ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν σημαίνει, οὐ τὸ πέρδεσθαι, [ὃ καὶ ἐπιχωριάζει μέχρι τοῦ νῦν. βδέει γὰρ λέγομεν.]

Βδύλλετε. εὐτελίζετε, φαβεῖσθε, καὶ τρέμετε. Ἀριστοφάνης·

Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔτι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν [ὁρᾶτ'] οὔπω τὸ μυριοστόν.

Βδύλλει. καταπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ.

Ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

Βαιαί. μικραί. Καὶ Βαιός, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς, Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας;

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.
καὶ αὖθις·

Ὅ δ' εἶπε πρός με βαιά, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα· 427
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ κἀν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν χρείαν προσφόρου.

[*Βαιτική.* ἡ ἤπειρος.]

Βεβαλανωμένον. ἀντὶ τοῦ κατεχόμενον ὑπὸ τῆς κόπρου. Ἀριστοφάνης·

Μή με περιίδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον.

Βεβαιῶ. αἰτιατικῇ.

Βεβαιώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι.

---

2. Apollodorum Cyrenaeum in simili disputatione protulit Schol. Plat. p. 421. 3. ἀπὸ τοῦ μίσους] Sic habent omnes editt. sed male. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους: ut sit sensus, βδελυγμία aliquando poni pro μίσος, i. e. *odium*. Küst. Huius acumen mirum quam pusilla menda eluserit. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους, vel potius τὸ μίσος. Ceterum Zon. p. 380. δυσοδμία. 5. *Βδελύττομαι*] βδελύττομενον A. B. V. E. C. Med. Mox λέπρον bis V. C. His autem qui subiiciuntur versus Aristoph. Av. 150. sq. apparet esse sufficiendos: id quod arguit etiam Zon. p. 381. 6. οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδ.] Ex Scholiasta Aristoph. in Aves 151. ubi locus integer sic legitur: *Μελάνθιος ὁ τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίας Πεδήταις· — Τίς ἆρα; τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι; Οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰςίδῃς. Εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. Küst.* Hanc annotationem ex v. *Λέπρεος* esse repetitam opinor. In Calliae priore versu videtur oblitterata esse vetus scriptura ἔστιν ἆρα. εἶχε λέπραν] Pergit MS. Coisl. 177. λέγει γοῦν ἰδὼν τὸν Μελάνθιον οἷόν ἐστι κακόν, βδελύττομαι τὸν λεπρόν. λήψῃ δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ὁμοίων κακῶν. 10. *Βδέννυσθαι. ἐκκεν.*] Vide Hesychium vv. *Βδελύσσεσθαι* et *Βδέννεσθαι*. Küst. Lex. Bachm. p. 179. 11. ὃ καὶ ἐπιχ.] Haec cum seqq. om. V. C. uncis notavimus, ut meram lectoris cuiusdam annotationem an festivitatem. Ac desinit Zon. p. 380. in verba οὐχὶ τὸ πέρδειν. 12. *βδέειν*] βδέει A. B. E. Med. 13. *Βδύλλεσθε*] βδύλλεται A. βδύλλετε B. *V. C. Med. Similiter εὐτελίζεται A pr. 14. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 354. sq. 15. βδύλλεσθ' mendum vulg. βδύλλεθ' ὑμεῖς E. V. 17. ὁρᾶτ' om. A. B. C. V. E. idque Küstero deberi videtur. Tum οὕτω Med. 19. *Βδύλλει. καταπέπληγε*] Ex Schol. Aristophanis in versum continuo laudatum Equ. 224. Cf. Zon. p. 381.

1. *Βαιαί*] Lycophr. ap. Diogen. Laert. II. 140. *Hemst.* *Βαιός*] *Cum paucis*, Toupius interpretabatur. ἀντὶ τοῦ] ὁ B. E. 2. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 750. sq. 4. ἄνδρας λοχίτας] λογχίας τοὺς ἄνδρας A. λοχίτας ἄνδρας V. C. E. Med. 6. *Ἔσπεισα*] ἔσπεισας B. E. ἔσπεισαι C. id est ἔσπεισε. Mox κύλικος *V. Sed haec parum iuvant ad removendum vitium ὥστε. Videndum ne sufficiat ὡς τὰ δεύτερα: *poculo libavi modico, ut qui secundo loco propinarem.* 8. Ὅ δ' εἶπε] Sophocl. Ai. 292 — 94. 10. Continuo cum V. C. glossam delevi: *Βαίθηλ. θεῖος ναός.* Vid. intpp. Hesychii et Herodiani Epimer. p. 5. 11. *Βαίτη*] Vid. intpp. Hesychii. Plerique *βαῖτα*, ut Schol. Aristoph. Vesp. 737. 1133. Proverbialis forma dubites an olim numeris fuerit astricta. 13. *Βαιτική*] *Βαιτινή* B. *Βαιτική* E., Glossam merito nescit *V. Delevit statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. gloss. *Βαιτύκη. τὸ τύμπανον*, petitam e Zon. p. 374. 15. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 390, 91. (369.) 18. Om. vulg. Siletur *V. 19. *Βεβαιώσεως. δίκης*] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide. *Küst.* Sive Lex. Rhet. p. 219. sq. Heraldum adv. Salmas. IV, 3. contulit Gaisf. *δίκης* om. V. Verum desideratur etiam *δίκη*. *δικάζουσιν*] *δικάζοντες* A. B. C. V. *καταδικάζοντες οἰωνησάμενοι* Harpocr. Pal. ap. Gaisf. *δικάζονται* Harpocr. editus. 20. *οἱ ὠνησάμενοί τι*] Sic recte habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. male legitur *οἱ ὡρισάμενοί τι. Küst.*

Βδελύττεσθαι. Abominari, fastidire, aversari. secundum Apollodorum Cyrenaeum, est odio habere. hinc *βδελυγμία*, piaculum, et *βδελυρία*. *Per Deos, qui quidem averser Lepreum, quamvis mihi non visum, propter Melanthium.* hic Melanthius lepra laborabat, et ab comicis ob mollem et effeminatam vitam perstringebatur, idem etiam improbus erat et heluo et loquax. *Βδέννυσθαι.* Alvum evacuare significat; non autem pedere. *Βδύλλετε.* Contemnitis, metuitis, et formidatis. Aristophanes: *Quid contemnitis nos? num forte paucae videmur esse? atqui partem nostrum ne millesimam quidem videtis.* *Βδύλλει.* Timore percellitur, detestatur, odit. *Et tenuis plebecula eum odit.* *Βαιαί.* Parvae. Et *Βαιός*, peculiari significatione, unus. Sophocles: *Utrum ibat solus, an vero multis stipatus satellitibus?* Item in *Captivis: Libavi secundo loco de parvo calice.* Et denuo: *Ille vero dixit ad me pauca, sed inter omnes decantata. Mulier, silentium decet feminas. Tum ego his auditis conticui; ille vero solus abiit.* *Βαίτη.* Vestis pellicea. *Baeta tam aestati quam hiemi apta est.* dicitur de rebus ad usum accommodatis. [*Βαιτική.* Baetica, regio.] *Βεβαλανωμένον.* Cuius alvus pessulo quasi ocelusa est. Aristophanes: *Ne patiaris ventrem meum disrumpi, quod excrementis exitus negatur.* *Βεβαιῶ.* Aptum accusativo. *Βεβαιώσεως δίκη.* Sic appellatur actio, quae dabatur emptoribus.

Βέβηκεν. ἕστηκεν, ἐπέπηκτο.

Βέβηλος τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι καὶ ἀκάθαρτος. Καὶ *Βέβηλος ἀνήρ*, ὁ ἀμύητος καὶ μιαρός. Εὐριπίδης·

Οὐ γὰρ θέμις βεβήλοις ἅπτεσθαι δόμων.

Καί,

Ἀείδω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Καὶ *Βεβηλοῦνται*, μιαίνονται.

Βεβηκός. ἀσφαλές.

Βέβριθε. βαρύνεται.

Βεβριθυῖα, βαρεῖα, ἰσχυρά.

Βέβρυχεν. ἠχεῖ.

Βεβυσμένα. λαθραῖα, ἢ πεπληρωμένα. Καὶ *Βεβυσμένον*, πεπληρωμένον, κεκαλυμμένον. Ἀριστοφάνης·

Λός μοι χυτρίδιον ἀπογγίῳ βεβυσμένον.

ἢ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, ἣν ἐτίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων, διὰ τὸ ἐκμυζᾶν· ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι σπόγγοις. ἢ τετρημένον πανταχοῦ.

Βέβυστο. ἐπεπλήρωτο.

Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.

Βεελφεγώρ. Βέελ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο.

Βεκκεσέληνε. ἤτοι ἀπόπληκτε καὶ σεληνόπληκτε· ἢ τὰ δύο σύγκειται ὡς ἕν, τὸ *βέκκος* καὶ ἡ σελήνη. ἀρχαῖα δὲ ἀμφότερα. ἢ ὅτι [οἱ Λυδοὶ] τὸν ἄρτον *βέκκος* ἐκάλουν οἱ Φρύγες. διεβάλλοντο δὲ ὡς ἀνόητοι. ἀπὸ οὖν τῆς διαλέκτου σκώπτει αὐτούς. ἡ δὲ περὶ τοῦ *βέκκε* ἱστορία, ἣ ἐστι φωνὴ Φρυγῶν σημαίνουσα τὸν ἄρτον, παρὰ Ἡροδότου φανερά ἐστιν ἐν δευτέρᾳ.

Βεκκεσέληνε. ἀρχαῖε· τουτέστιν, ἀνοητότατε. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ προσέληνε. τοὺς γὰρ Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους καὶ πρὸ τῆς σελήνης φάσκοντας γεγονέναι προσελήνους ἐκάλουν. *Βεκκε-*

---

1. *Βέβηκεν*] Notissimum ad significatum non *ἐπέπηκτο* poterat referri, sed *πέπηκται*. 2. *Βέβηλος τόπος*] Ex Scholiasta Sophoclis in Oedip. Colon. 9. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Similiter Lex. Seg. pp. 223. 323. *ὁ βατὸς πᾶσι*] *ὁ πᾶσιν κακοῖς. βατὸς* MS. 177. 4. *Εὐριπίδης*] Protesil. I. 5. *βεβήλοις*] Metri gratia scribendum est *βέβηλον*, ut recte legitur apud Scholiastam Sophoclis loco laudato. *Küst.* Ubi *βεβήλοις* MS. Florent. *θέμοις βεβήλοις* A. *γὰρ* om. B. E. C. V. Med. 7. *Ἀείδω ξυνετ.*] In prioribus editt. pessime legitur *Ἀΐδα ξυνετοῖσι*: cuius loco veram lectionem ex MSS. Pariss. et Scholiasta Sophoclis reposui. Versum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur, alii sic efferunt: *Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* Vide Euseb. de Praep. Euang. lib. III. c. 7. et lib. XIII. c. 12. p. 664. item Theodoret. Therapeut. p. 478. *Küst.* Herald. adv. Salmas. p. 601. Solan. in Lucian. T. I. p. 537. Ruhnken. in Tim. p. 60. attulit Gaisf. Nobis satis est laudasse Wesseling. de Aristobulo p. 129. sq. *βεβήλοις*] *βέβηλοι* A. B. *V. C. E. De quo Küsterum olim ratio fefellit in Arist. Eccl. 420. 9. *Βεβηλοῦνται*] *Βεβηλοῦται* A. repugnante Hesychio. Tres novissimas voces om. V. C. 10. *Βεβηκός. ἀσφαλές*] Eadem Hesychius: *ἀσφαλέως ποσὶν βεβηκώς* dixit Archilochus fr. IX. similiterque Hero in Vett. Mathem. p. 228. Ceterum v. Iacobs. in Philostr. p. 307. Continuo cum V. C. delevi: *Βέβιος Κρίσπος. ζήτει περὶ δείπνου ἐν τῷ Βιτέλλιος.* Ubi *ζήτει περὶ δείπνου* addiderant A. B. E. Med. 11. *Βέβριθε*] Il. π'. 384. 12. *Βεβριθυῖα*] Il. φ'. 385. 13. *Βέβρυχεν*] Il. ρ. 264. 14. *πεπληρωμένα*] In prioribus editt. male excusum est *πεπρωμένα*, cuius loco scribendum esse *πεπληρωμένα* ex Hesychio et hoc ipso loco Suidae patet. *Küst.* Adde Lex. Bachm. p. 179. *πεπυρωμένα* Zon. p. 384. *πεπρωμένα* A. B. E. *λεπρωμένα* V. C. 15. *πεπληρωμένον — βεβυσμένον* om. A. 16. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 438. (462.) 18. *ἢ ὅτι χύτραν*] Haec et quae sequuntur e Scholiis Aristophanis in brevitatem sunt redacta,

2. *ἢ τετρημένον παντ.*] Post *παντ.* ex enarratore Comici addendum est, *ὥσπερ οἱ σπόγγοι.* *Küst.* *τετρημένον*] *τετρημένα* A. B. E. Edd. ante Küst. *τετρῆμέναι* *V. *τετρημένα* V. C. *τετρημένον* et *ἁπαντ.* Schol. 4. Zon. p. 385. 5. Versus incerti poetae. 5. *Βεελφεγώρ. Βέελ.*] Ex Theodoreto in Psalm. CV. [28.] p. 828. *Küst.* G. I. Vossius de Or. et Progr. Idol. II, 7. *Hemst.* 7. *ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο*] *ἐν ᾧ ὁ τόπος* E. Mox cum A. V. C. removi, quae petita erant ex Numer. XXV, 3. *Ἐτελέσθησαν οὖν τῷ Βεελφεγώρ.* Quibus *Βεελφεγώρ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ μέγωρ εἰδώλου* addunt B. E. Med. Sequebatur etiam gl. *Βεζέκ. ἀστραπή.* *Ἰεζεκιήλ* (I, 14.): *Ἀνέκαυμα δὲ ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. ὅ ἐστι τῆς ἀστραπῆς.* Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 381. et Hesychius. 8. *Βεκεσέληνε* *V. constanter. *σεληνόπληκτος* etiam Hesychius. 9. *ὡς ἕν*] *ὡς τὸ ἕν* E. *βέκκος*] *βέος* *V. B. E. Med. Item infra. 10. *οἱ Λυδοὶ*] *ἄμφοδοι* V. (ap. Gron. p. 89.) C. Hinc *Παμφυλοι* eruit Küsterus Diatr. p. 24. Inanis omnino Lydorum memoria: qua expulsa recte procedet oratio. 11. *ἡ Φρύγες*] *οἱ φρύγες* A. Id nobis tutissimum est visum. 12. *ἀπὸ τῆς οὖν*] Scripsi *ἀπὸ οὖν τῆς* cum *V. 13. *Βέκκε*] *Βεκῆς* B. *βεκὲ* *V. *βέκος* E. ut opinor ex Herod. II, 2. 14. *Ἡροδότῳ*] *Ἡροδότου* posui cum A. *V. Mox *ἐν δευτέρῳ* B. E. 16. *Βεκκεσέληνε*] *Βεκεσέληνε* B. V. C. Mox *Ἀρκάδας* om. E. 19. *Βεκκεσέληνε*] *βίασκε σέληνε* A.

Βέβηκεν. Stat, fixus est. *Βέβηλος τόπος.* Locus profanus et omnibus accessus. Et *Βέβηλος ἀνήρ*, homo nullis sacris initiatus et sceleratus. Euripides: *Non est fas profanis aedes ingredi.* Et: *Cano sapientibus; aures vero occludite profani.* Et *Βεβηλοῦνται*, polluuntur. *Βέβηκός*, Stabile. *Βέβριθε.* Gravatur. *Βεβριθυῖα.* Onusta, robusta. *Βέβρυχεν.* Resonat. *Βεβυσμένα.* Clandestina, obturata. Et *Βεβυσμένον*, repletum, tectum. Aristophanes: *Da mihi ollulam, spongia obturatam.* hoc ideo dictum, vel quod ollam ferebant, in qua erat spongia melle repleta, quam ori infantum inserebant, ut eam sugerent: vel quod pauperes foramina ollae spongiis obturant. Vel foraminibus plenum. *Βέβυστο.* Repleta erat. *Tota vero bile tumebat.* *Βεελφεγώρ.* Beel est Saturnus; Phegor locus, in quo colebatur. *Βεκκεσέληνε.* Vel significat stupide, lunatice: vel vocabulum hoc compositum est ex duabus vocibus, eandem habentibus significationem. Utrumque enim, *βέκκος* et *σελήνη*, ponitur de antiquis. vel quod Lydi, vel Phryges, panem vocabant *βέκκος*. hi autem per stupiditatem male audiebant. propter dialectum igitur eos perstringit. historia autem de *Βέκκε*, voce Phrygum significanti panem, extat apud Herodotum libro secundo. *Βεκκεσέληνε*, Antique. hoc est, stultissime. ductum est autem a *προσέληνος*. Arcadas enim, qui antiquissimos et ante lunam se natos ferebant, *προσελήνους* appellabant. *Βεκκεσέληνε* igi-

σέληνε οὖν ὡς προσέληνε. ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ βεκκεσέληνε ἱστορίας τοιαύτης. Ψαμμήτιχος Αἰγυπτίων βασιλεύσας ἠθέλησε γνῶναι, τίνες πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτεροι καὶ πρῶτοι γένοιντο. ὡς δὲ πάνυ πολυπραγμονῶν οὐχ οἷός τε ἦν ἀνευρεῖν τὸ ἀκριβὲς διὰ τὸ πολλοὺς περὶ τούτου φιλονεικεῖν, μηχανᾶταί τι τοιοῦτον. λαβὼν οὖν ἀρτίτοκα δύο παιδία εἰς οἴκημα κατέκλεισεν ἀνακεχωρηκὸς παντάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὡς αἶγας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ἃς θηλάζοντα ἐτρέφετο τὰ παιδία· οἱ δὲ ὡς τροφοὺς παρέστησε, τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκτεμών, ὥστε τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν τὰ παιδία. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμήτιχος ἐποίει, βουλόμενος εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρώτην προήσουσι φωνήν, ἀπαλλαγέντα τῶν ἀσήμων κνυζημάτων. ὡς οὖν τριετὴς αὐτοῖς ἐγεγόνει χρόνος τῆς τοιαύτης τροφῆς, εἰσέπεμψεν εἰς τὸν οἶκον τινὰ τῶν φιλτάτων, ἐντειλάμενος σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ δὲ ἀνεώξαντος τὰς θύρας, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκος ἐκάλουν. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτον οὕτω καλεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ψαμμήτιχον εὑρεῖν τε καὶ πιστεῦσαι γεγονέναι πρώτους Φρύγας. εἰ δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀληθής, ὅτι ἐξέθρεψαν τὰ παιδία αἱ αἶγες καὶ οὐ γυνή, θαυμαστὸν οὐδὲν κατακούοντα τῆς αἰγὸς μιμήσασθαι τὴν ἐκείνης φωνήν, συμπεσεῖν δὲ καὶ παρὰ Φρυξὶ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. οὕτως οὖν καὶ τὸ βεκκεσέληνε τὸ ἀρχαῖον δηλοῖ, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ βέκκος, διὰ τὴν εἰρημένην ἱστορίαν, καὶ τοῦ προσέληνε, διὰ τὸ τοὺς Ἀρκάδας προσελήνους καλεῖσθαι.

Βέλεμνα. βέλη.

Βελεστίχη.

Βελισάριος, ὁ στρατηγός, ἦν μὲν τὸ σῶμα 429
καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα. οὕτω δὲ πρᾷόν τε καὶ εὐπρόσοδον παρεῖχεν ἑαυτὸν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητί

1. ἔχεται δὲ καὶ] Cum toto hoc loco conferendus est enarrator Comici in Nub. 397. qui eandem historiam de Sesonchosi rege Aegyptiorum narrat. *Küst.* 2. Ψαμμίτιχος] Ψαμμήτιχος A. V. C. item deinceps. 4. πρεσβύτεροι] ἀρχαιότεροι E. 5. ὡς δὲ πάνυ — τοιοῦτον om. V. C. 6. ἀνευρεῖν] εὑρεῖν E. 7. τοιοῦτον] τοιοῦτο dedi cum A. E. λαβών] οὖν addidi ex V. E. C. 8. κατέκλεισεν] ἀπέκλεισεν V. C. ἀνακεχωρηκὸς] ἀνακεχωρηκὼς B. E. 10. θηλάζοντα] θηλάζοντες C. ἐτρέφετο] ἐτρέφοντο E. 11. τροφούς] τροφὰς V. qui mox cum C. ἐκτεμών τὰς γλώσσας omisso αὐτῶν, quod servat *V. 12. ὥστε — παιδία et mox ὁ Ψαμμήτιχος om. V. C. 14. προήσουσι] Sic ex MSS. Pariss. reposui. Priores enim editt. minus recte habent ποιήσουσι. *Küst.* 15. ἀπαλλαγέντα] ἀπαλλαγέντες B. E. 16. διεγεγόνει] ἐγεγόνει praetuli cum Herodoto et C. *V. Tetigit usum Heind. in Pl. Protag. 29.

1. ἀνοίξαντος] ἀνεώξαντος A. B. E. C. Med. Singulare mendum. θύρας] χεῖρας B. E pr. qui statim ὀρέγοντά τε αὐτοῖς τὰ παιδία. ὀρέγοντά τε χεῖρας Med. 3. τε καὶ] τε om. C. *V. 4. εἰ δὲ καὶ] Haec cum seqq. om. V. C. καὶ delevi cum A. B. E. 9. καὶ τὸ] καὶ om. E. Huic tamen refertur καὶ post ἱστορίαν. Tum τὰ βεκκεσέληνα B. 10. βέκκος] βέκους A. B. βὲκ E. 11. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ] ὡσαύτως δὲ om. A. B. E. Mox dedi τοῦ cum A. E. Quod autem sequitur προσέληνε, scribendum fuit σέληνε. διὸ καὶ τοὺς Ἀρκάδας] Vide Scholiastam Apollonii Rhod. IV, 263. *Küst.* διὰ τὸ τοὺς A. B. E. Ἀρκάδας ὡς ἀρχαίους] ὡς ἀρχαίους om. A. B. E. Subsequebatur glossa duplex: Βέκυλος. προβατώδης. Βέλεκος. ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις. Petitam e Zon. p. 383. ignorant A. B. C. V. E. Prius βέκηλος dicendum erat cum Psello in Boisson. Anecd. T. III. p. 216. qui βέλεκος similiter exposuit p. 222. v. 400. Item post v. Βέλεμνα ex eodem Zonara inculcata fuerant, invitis codicibus: Βελίαρ. τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ. ὁ Ἀπόστολος· Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ. Spectabant ad 2 Ep. ad Corinth. VI, 15. monente Porto. Nec dubitavimus expungere cum V. C. quae post Βελίαρ extabant: Βελλεροφόντης. ὃν ὁ Προῖτος ἐβούλετο διὰ γραμμάτων αὐτοῦ τῶν πρὸς Ἰοβάτην ἀνελεῖν. 14. Βελεστίχη] Amasia Ptolemaei Philadelphi: Athen. XIII. p. 576. Infra v. Σωτάδης inter carmina Ionica sive cinaedos, qualia scripserat Sotades, nominat etiam Πρίηπον et Βελεστίχην. Pausan. Eliac. I, 8. Βελεστίχη, γυνὴ ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ, τῇ ξυνωρίδι ἐνίκησε. Clem. Alex. Protrept. [p. 42.] de Ptolemaeo Philadelpho: Βλιστίχην δὲ παλλακίδα τελευτήσασαν ἐν Κανώβῳ μεταγαγὼν ἔθαψεν ὑπὸ τὸν προδεδηλωμένον σηκὸν sc. Serapidis. *Reines.* Adde Winckelm. in Plut. Erot. p. 137. Hanc v. om. Küsterus. Et deest fortasse A. V. C. e quibus nihil invenio notatum. Habet eam B. E. *Gaisf.* 15. Βελισάριος] Quod de Iustiniani in Belisarium ingratitudine narrant Crinitus lib. IX. de honesta disciplina c. 8. Pontanus, Volaterr. et alii, fabulam esse probat Alc. IV. Pareng. c. 24. Tilem. Diss. Philolog. de historicorum delectu p. 28. *Reines.* Totum hunc locum de Belisario, Romanorum duce, excerpsit Suidas ex Procop. lib. III. de Bello Goth. c. 1. *Küst.* σῶμα καλός] Pergit V. καὶ πάνυ ἀγαθός, καὶ στρατηγὸς ἄριστος καὶ σώφρων, καὶ λίαν ἐναρετος, μὴ προσχωρῶν τῇ ὕππῳ τοῦ στρατοῦ λυμαίνεσθαι τοῖς ληίοις, ἢ τοὺς στρατιώτας τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, ceteris omissis. Gronovius tamen μὴ παραχωρῶν . . . τῶν δένδρων sub finem narrationis esse collocata tradit. 17. εὐπρόσοδον] εὐπρόσιτον B. E. ἑαυτὸν παρεῖχεν] παρ. ἑαυτὸν dedi cum Procopio. παρεῖχεν αὐτὸν Gaisf. cum A.

---

tur dictum est, ut προσέληνε. habet autem vox per se propriam originem, quae a tali historia repetitur. Psammitichus Aegyptiorum rex cum scire vellet, quinam omnium mortalium essent antiquissimi, et omni quamvis studio adhibito in veritatem huius rei frustra inquisivisset, quod multi de hac antiquitatis gloria contendebant, tale quid commentus est. duos infantes recens natos interiore aedium conclavi conclusit, iisque vel capellas, ut quidam aiunt, summisit, quarum lacte nutrirentur; vel secundum alios, nutrices iis admovit, quibus linguae praecisae erant, ne infantes vocem illarum audirent. hoc autem ideo Psammitichus fecit, quod scire vellet, quam vocem infantes, ubi fari incepissent, primum edituri essent. cum igitur per triennium hac ratione nutriti essent, rex quendam ex amicissimis conclave illud tacite ingredi iussit. illo igitur fores aperiente, infantes manibus porrectis βέκκος dixerunt: quam vocem Phrygum lingua panem significare aiunt. sic igitur Psammitichum deprehendisse et credidisse ferunt, Phryges omnium esse antiquissimos. at si verum est, quod priore loco diximus, infantes a capris, non autem ab muliere nutritos fuisse: mirum non est illos, cum capram balantem saepe audissent, vocem illius imitatos fuisse, casuque quodam accidisse, ut eadem voce Phryges uterentur. sic igitur βεκκεσέληνον significat antiquum, voce ex βέκκος composita, per ante dictam historiam, item ex σέληνε, quod Arcades προσελήνους vocari traderent. *Βέλεμνα.* Tela. *Βελισάριος.* Belisarius, dux, corpore erat decoro et procero, orisque dignitate omnes superabat. idem omnibus tam comem et civilem se praebebat, siqui eum convenirent, ut homo tenuis-

τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερῆ εἶναι. ἔρως δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς πρός τε στρατιωτῶν ἀεὶ καὶ ἀγροίκων ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων· τῶν τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἄθλα παρείχετο, ἵππου δὲ ἢ τόξου ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν· ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα. καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήια, εἰς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι παριοῦσα ἡ ἵππος λυμήνηται, τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τοπαράπαν ἐξῆν. ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐνάρετος.

Βέλος. καὶ τὸ τραῦμα, ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι, παρ' Ὁμήρῳ.

Βελονοπώλης. οὗτος παράσιτος ἦν, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος στρόμβος.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.

Ἀριστοφάνης·

Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός, ὃς μάστιγι διωκόμενος στρέφεται. Καὶ *Βεμβηκιᾶν*, τὸ περιστρέφεσθαι. Καὶ *Βεμβηκίζωσιν.* Ἀριστοφάνης·

Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν ἑαυτούς.

Βενεβεντός. ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, ἣν κτίζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη, ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν.

---

1. *λίαν καὶ*] *λίαν* om. B. E. *ἐμφερῆς*] *ἐμφερῆ* A. B. E. cum Procopii libris, quos Dindorfius contempsit. 3. *ἐγένετο*] *ἐγίνετο* A. *τοὺς στρατιώτας*] *τοὺς* om. A. 7. *παρεῖχε* Procop. 8. *στρατιώτῃ*] *στρατιώτου* A. E. Med. Tacite mutavit Küster. 9. *ἕτερος*] *ἕτερον* A. B. E. Procop. 10. *δὴ*] *δεῖ* A. *τοσαύτῃ*] *τοσαῦτοι* E. 12. *αὐτῶν οὐδένα*] *αὐτοῖς οὐδὲν* A. *αὐτοὺς οὐδὲν* B. E. Med. quod negligendum non duxi. *αὐτῶν οὐδενὶ* Portus. Correxit Küsterus e Procop. Mox *τετύχηκεν* om. E. Deinde integrum membrum aut neglectum est aut casu intercidit. 14. *ἡνίκα*] *ἡνίκα μὲν* Procop. 15. *παριοῦσα*] Procopius habet *παροῦσα. Küst.* Illud tamen e Suida nunc recuperavit. 19. *ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι*] Quem sensum verba ista habere hic possint non video. Quare in versione a me praetermissa sunt. *Küst.* Sensus mihi videtur facilis. Hoc enim vult Suidas, nimirum *βέλος* et *telum* et *vulnus* significare apud Homerum. Id quod Hesychius sic exprimit in v. *Βέλος*: *καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον, καὶ τὴν ἀλγηδόνα λέγει.* Non cogitavit forsan Küsterus *τῷ τιτρώσκοντι* esse a neutro *τὸ τιτρῶσκον*, putavitque esse a masculino *ὁ τιτρώσκων*. Et hoc ipsi difficultatem peperit; si enim ita accipiatur, explicari commode non potest. Verum si pro neutro sumatur, perit omnis difficultas: nam *τὸ τιτρῶσκον* est omne id quod vulnerat, *sagitta*, *gladius* etc. Sed locum proferam ex Homero, ubi ita occurrit vox *βέλος*, Il. Θ'. 513. *Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσσῃ Βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.* Ad quem locum Schol. *Βέλος νῦν τὸ βεβλημένον μέρος, τὸ τραῦμα.* Ad hunc Homeri locum respexit Suidas. *Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 146. Ipsa Suidae verba leguntur in Schol. Veneto. Cf. Schol. Il. ξ'. 439. et Zon. p. 384.

1. *ὥς φησιν Ἀριστοφάνης*] Plut. 175. Statim gl. *Βεμβίνα. πόλις Λακεδαιμονίας* ignorant A. B. C. V. E. Vid. Steph. Byz. in *Βελβίνα*. Zon. p. 383. *Βελυβίνα* cum Med. 3. *Βέμβηξ. ὁ ξύλ.*] E Schol. Aristoph. Vesp. 1508. 4. *Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ*] Callimachi versus Epigr. I, 9. vid. Anthol. Pal. VII, 89. Diog. Laert. I, 8. 6. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1448. (1461.) 8. *εὐκίνητον — στρέφεται*] Eadem verba repetunt Scholiastae in locum Avium. 9. *ὅ*] *ὃν μάστιγι* A. C. *V. Schol. Aristoph. Vesp. δ Schol. Avium. 11. διωκόμενος*] Malim *δερόμενος*, ut habet Scholiasta Comici loco laudato. *Küst. δακόμενος* A. V. C. *διωκόμενος* diserte D. E. *τυπτόμενος* Schol. in locum Vesparum. 12. *βεμβηκίζουσιν* Edd. ante Gaisf. Alterum *V. Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1557. (1508.) 14. *ἡσυχίης* Med. 15. *ἑαυτούς*] *βέμβηξιν* vel *βέμβιξιν* addunt MSS. et edd. Küstero superiores. 16. Breviter Zon. p. 383. 17. *εἰς γὰρ τὸν*] Hinc usque ad finem omnia om. V. Horum memoria quondam irrepsit in glossam *Ἀργυρίππη*. Cf. vett. intpp. in Dionys. Perieg. 483. 20. Subsequebantur haec: *Βενεβεντὸν λέγουσι πνευμάτων βίαν.* Ubi Küsterus: „*βενεβεντὸν λέγουσι πνευμ.*] Scribendum est *Βέντον*, i. e. *ventum*: ut recte monuit Meursius in Glossario." Habet h. gl. A. in marg. (item sub v. *Καπνίας οἶνος*) Delevi cum V. C.

---

simae et infimae sortis esse videretur. in bello autem eum imperatorem agebat, quem et milites et agricolae summo amore prosequerentur. milites quidem, quod eum experirentur mortalium omnium munificentissimum. nam qui in proelio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbitatem levabat; qui fortiter rem gesserant, illis armillas et torques pro praemio dabat. ac si cui militi in pugna vel equus vel arcus vel aliud quidpiam perisset, eius iacturam Belisarius illico sarciebat. agricolae autem eum amabant, propterea quod ita illis parcebat consulebatque, ut eo exercitum ducente nemini vis unquam illata fuerit. nam venalia quaelibet quo volebant pretio illis divendebant. iam cum segetes maturitati proximae essent, sedulo dabat operam, ne vagans equitatus eas laederet. nec pendentes ex arboribus fructus cuiquam attingere licebat. praeterea valde erat temperans et virtutis amans. *Βέλος.* Eadem vox cum telum significat, tum vulnus apud Homerum. *Βελονοπώλης.* Hic fuit parasitus, ut ait Aristophanes. *Βέμβηξ.* Ligneus turbo. *Pueri vero celeriter turbines verbere versabant in lato trivio.* Et Aristophanes: *A turbine nihil differre oportet.* id est, mobilem et agilem esse oportet. est autem *βέμβηξ* turbo, quem pueri flagello versant. vel ludicrum puerorum, ut trochus, qui verbere agitatus versatur. Et *Βεμβηκιᾶν*, circumagi turbinis instar. Et *βεμβηκίζωσιν.* Aristophanes: *Ut sine strepitu coram nobis sese turbinis instar versent.* *Βενεβεντός.* Nomen urbis Calabriae, quam Diomedes condidit. is enim cum domum reversus a suis non reciperetur, sed ab iis expelleretur, Calabriam petiit, et urbem condidit, quam Argyrippam vocavit, postea dictam Beneventum.

Βενετιανός. ὄνομα κύριον.

Βενιαμίν. ἐπὶ Σαμψῶν κρίνοντος τὸν Ἰσραήλ, διὰ τὴν παράνομον μῖξιν τοῦ Βενιαμὶν π' καὶ ζ' κατηναλώθησαν χιλιάδες. ἔστιν ἐν τῷ Σαμψῶν.

[*Βέρεδον.*]

Βέρεθρον. βάθος.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
ὄμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὸ φύλασσε κύον.

Βερέσχεθοι. οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις παρὰ Ἀριστοφάνει.

Βεροιαίοις.

Βεσπασιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος ἦν ἥπιος καὶ προσηνής, ὡς μηδὲ τὰς εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἁμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. τάς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσείετο, καὶ σκώμματα ῥητόρων, ὑφ' ὧν ἠφίετο, καὶ δήμων ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν. ἔς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν ἀπεσκήνου μὲν ἐς τὰ πολλὰ τῶν βασιλείων.

Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἄξιος ἦν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Βρετανούς, λ' καρτερὰς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο. εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διῴκητο, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων· οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαί τινα τῶν οἰκείων. καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐποιεῖτο. οὔκουν εὕροι τις ἂν ἕτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε δαψιλέστερον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα.

Βεστιάριον. παρὰ Ῥωμαίοις τόπος, ἔνθα ἡ ἀναγκαία ἀπόκειται ἐσθής.

---

1. *Βενετιανός. ὄνομα κύριον*] Apud Marcum Antoninum lib. I. §. 5. *Βενετιανός* significat eum, qui factioni aurigarum, quae Veneta apud veteres Romanos dicebatur, favebat. Ad quem proinde locum si Suidas respexit, omnino fallitur, quod putavit *Βενετιανὸς* esse nomen proprium viri. *Küst.* 2. *Σαμψῶν*] *Σαμψὼ* A. *Σαμψῷ* *V. Tum *τοῦ ιηλ* Med. 3. *τοῦ Βενιαμὶν*] Immo *τῆς φυλῆς Βενιαμίν.* 4. *ἔστιν*] *ζη ἐν τ. Σ.* A. in marg. 5. *Βέρεδον*] Conf. Meursius Gloss. in *βέρης*, l. *βέρρης*, a quo *veredus* derivat Salmas. in Ael. Lamprid. 42. Ego malim ab Ebraic. פֶּרֶד *mulus. Reines.* Gl. om. V. C. Plura adde apud Ducangium. Adde Lydum de Mens. p. 12. de Magist. p. 156. et 260. *Gaisf.* Non opus plura in eam glossam cumulare, quam ab V. C. omissam notandam duximus. 7. *Νῦν πλέον*] Distichum Iuliani Aegypt. LX. pr. Anthol. Pal. VII, 70. *πάροιθεν* Med. 9. *κύον*] *κύων* A. Subsequebatur glossa ex v. *Χειμερία ὥρα* repetita, quam auctoribus V. C. delevimus: *Βερεκύντη. Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέριζεν. ἀντὶ τοῦ ἐχείμαζεν.* Ubi Küsterus: „*Βερεκύντη*] Sic habent 2 MSS. Pariss. In prioribus editt. vero excusum est *Βερεκύνται*: quae lectio non respondet exemplo, quod Suidas hic subiungit." 11. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] E Scholiis in locum Aristoph. Equ. 632. 12. *Βέῤῥοια, πόλις*] In Syria Cyrrheotica, hodie *Halepum.* Hoc nomine tamen etiam Berytum dictam fuisse colligit Scaliger in Euseb. p. 120. quem vide. *Reines.* Recentius urbis nomen *Χάλεπ*, si quis requirit, ab eo fluvio profectum est, quod Choerobosco p. 1430. dicitur *Χάλβας.* Glossam tamen A. *Βεροιαίοις, Βερροιαίοις* B. V. perscripserunt: nec dubitavi prius reponere, si quidem singularis forma potuit ex integro quodam loco decerpi. Ceterum *Βερροία: π. Βερρίαιος ὁ ἀπὸ ταύτης* E. Cf. Zon. p. 383. 13. *Βεσπασιανός, βασιλεὺς — τῶν βασιλείων*] Verba Ioannis Antiocheni (ut vidit etiam Küsterus) in Excerptis ab Valesio editis p. 817. unde legendum *οὕτως.* 14. *προσηνής*] *προσηνὴς σφόδρα* V. mox omissis *τε καὶ τὴν βασιλείαν* et infra *τάς τε — ἀπεσείετο.* 15. *γινομένας*] *μεγάλας* add. *V. 17. *καὶ σκώμματα*] *καὶ τὰ σκώμματα γαληνῶς ἔφερεν. Κλαυδίῳ*, omissis mediis, V. *Σκώμματα ῥητόρων*, quas in simili causa Latini dixerunt figuras, illustrat Casaubon. in Sueton. Vesp. 13. Gaisfordo laudatus.

3. *Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλ.*] Haec et quae sequuntur ex Eutropio versa sunt, ut plura alia apud Suidam loca. Vide supra v. *Ἀμῦξεις. Küst. παραβάλλεσθαι*] *περιβάλλεσθαι* A. 4. *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* A. B. E. 6. *Κλαυδίῳ*] Desideratur praepositio. 7. *Βρετανούς*] *Βρεττανούς* A. *μάχας κρατερὰς*] *καρτερὰς μάχας* A. V. 8. *ἀντιπαρεστήσατο*] *ἀντεπαρεστήσατο* B. V. *εἰς δὲ τὴν — τῶν οἰκείων* om. V. 10. *διῴκησεν*] *διῴκητο* A. B. E. Edd. ante Küst. Id ferendum, etsi praeter rationem positum. 12. *καὶ τὸν πλοῦτον*] *ἐπεθύμει δὲ θησαυρίζειν πλὴν οὐκ ἐξ ἀδικιῶν, καὶ πλ. τὸν* V. 14. *βασιλέα*] *τοῦ βασιλέως* E. 16. *ἐξητασμένον*] *ἐξετασμένον* E. Desideratur *μᾶλλον*, quamquam id licet e praegresso *δαψιλέστερον* eruere. 18. *Βεστιάριον*] Zon. p. 386. De quo multa Ducangius. Sequentes glossas, *Βεστῖνοι. ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ θηριῶδες τὸν τρόπον. Βετεράνος. παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας. ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. Βέτων. ὁ πάνυ εὐτελής. Βέχειρες. ἔθνος Σκυθικόν*: Gaisfordus delevit cum A. B. V. C. E. Irrepserant e Zonarae Lexico: vid. p. 383.

Βενετιανός. Qui factioni Venetae favet. *Βενιαμίν.* Sampsone Israelis Iudice propter nefarium stuprum tribus Beniamin LXXXVII. hominum millia caesa sunt. Vide sub v. *Σαμψῶν.* [*Βέρεδον.*] *Βέρεθρον.* Profunditas. *Nunc diligentius quam ante portas immitis Orci oculis insomnibus custodi, triplex canis.* *Βερέσχεθοι.* Stulti. hanc autem vocem Aristophanes finxit. *Βεροιαίοις.* *Βεσπασιανός.* Vespasianus, Imperator Romanorum, adeo mitis et clemens fuit, ut ne maiestatis quidem contra se reos ultra exilium puniret. nam inimicitiarum et offensarum memoriam cito ex animo deponebat, conviciaque ab oratoribus et popularibus in se dicta leniter ferebat. comis praeterea atque aditu facilis ut plurimum degebat extra palatium. † Hic cum optimis Imperatoribus comparandus privatam etiam vitam multis praeclarisque facinoribus illustrem reddidit. ab Claudio enim adversus Germanos et Britannos missus tricies cum hoste conflixit. in imperio vero moderatissime se gessit; quamvis pecuniae avidior fuerit, ita tamen, ut eam nulli iniuste auferret, et quas quidem opes colligebat, non ut instrumentum voluptatum, sed in usus reipublicae expenderet. praeterea nullus ante eum Imperator extitit, qui et munificentior fuerit, et in exercenda liberalitate maiorem aequitatis et iustitiae rationem habuerit. *Βεστιάριον.* Sic apud Romanos dicitur locus, in quo vestes ad usum necessariae reconduntur.

[*Βεί̈διος.* ὁ ἔνδοξος.
Βειέλοπες. οἱ λῶροι.]
Βή. τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. οὐχὶ βαὶ λέγουσιν Ἀττικοί. Κρατῖνος Διονυσαλεξάν-
431 ||δρῳ·

Ὁ δὴ λοίσθιος ὥσπερ πρόβατον βὴ βὴ λέγων βαδίζει.

Βῆ. ἔβη, ἐπορεύθη. καὶ βῆ δέ, ἐπορεύθη.
[*Βηθσαϊδᾶ.* ὄνομα πόλεως.
Βηθφαγή. ὁμοίως.
Βηθύλος. εἶδος ὀρνέου.
Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης. ὃ δὲ λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν Βηθανίᾳ ἐγένετο, ἐσφαλμένως γέγραπται. ἡ γὰρ Βηθανία ἔνθεν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου· ἡ δὲ Βηθαβαρά, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων, πέραν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου. γραπτέον οὖν ὀρθῶς οὕτως· Ὅτι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο· ἀλλ' οὐκ ἐν Βηθανίᾳ.]

Βηλός. βαθμὸς θύρας· ἢ οὐρανός.
Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστηρίου. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; Τοὺς κρατῆρας καταθήσω καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ τῶν πυλῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε δοθῆναι.
Βημάρχιος. Καισαρεὺς ἐκ Καππαδοκίας, σοφιστής. οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους.
Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων τι πράττειν, παρ' ὅσον οἱ πέρδοντες, λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται βήττειν. [καὶ παροιμία νέα· Ἀπορία ψάλτου βήξ.]
Βηρίνα. Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου

1. *Βεί̈διος*] Inde *Βειδιαῖοι*, quibus iniungebatur cura ludicrorum, quae Platanista dicebantur, aliorumque certaminum, quibus se ephebi exercebant. Pausan. Lacon. c. 11. *Reines.* Vide Eustathium in Homerum p. 1453. *Küst.* Vid. Cragius de Rep. Laced. II, 5. p. 81. *Hemst.* Quibus adde Boeckhium in Corp. Inscr. I, p. 609. Om. gl. V. Saltem scribendum erat *βείδυος*. 2. *Βειέλοπες. οἱ λῶροι*] Eustath. in Homerum loco laudato. *Küst.* Vid. Cragius ibid. IV, 9. Item deest gl. V. Utramque notavi glossam, quam et ab novellis magistrorum commentariis profectam constet e Cram. Anecd. II. p. 290. et Eustathius ad technici cuiuspiam fidem revocarit. 3. *Βή. τὸ μιμ.*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Etymologum, apud quem *βὴ* circumflexo notatur. Vide etiam Eustath. in Il. *ι*. p. 768, 13. *Küst.* Antiattic. p. 86. *Βῆ. προβάτων βληχή. Ἀριστοφάνης· Θύτην μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν.* Theognostus p. 155. *βλῆ*, addens, *ὃ καὶ περισπᾶται.* Eadem fere Zon. p. 387. 6. *Ὁ δὴ λοίσθιος*] Scribendum est *ὁ δ' ἡλίθιος*, ut recte legitur apud Etymologum, itemque Eustathium loco laudato. *Küst.* Addit Gaisf. eundem Eustathium in Od. *μ*. p. 1721, 28. 8. *Βῆ δὲ ἐπορεύθη*] Coniectabat Gaisfordus, Hesychio viam monstrante, *Βῆ δέ: ἐπορεύθη δέ*, quae referrentur ad Il. *ά*. 34. *καὶ* ante *βῆ* om. V. C. *καὶ — ἐπορεύθη* om. E. 9. *Βηθσαϊδᾶ — Βηθανία* om. V. C. nec dubitavi notare, praesertim ipso gl. *Βηθανίᾳ* colore motus, cuius disputatio critica vehementer ab instituto Suidae recedat. *ὄνομα πόλεως*] Om. B. *πο* E. 10. *ὁμοίως*] *τόπος* Ba. 11. Zon. p. 385. 12. *περὶ ἧς λέγει*] *ὃ δὲ λέγει* A. *ὃ* B. 13. *ἐν Βηθανίᾳ*] Hodie apud Ioann. I, 28. recte legitur *ἐν Βηθαβαρᾷ*. Vide Theophylactum in illum locum, qui itidem *Βηθανίᾳ* in codice suo scriptum repperit. *Küst.* 14. *ὅπερ ἐσφαλμένως*] *ὅπερ* om. A. B. *τοῦτο δὲ ἐσφ.* E. 15. *Βηθαβαρά*] *Θαβαρά* B. E. Med. Infra *βηθαρᾶ* E. 17. *ὀρθῶς*] *ὀρθῶς οὕτως* A. B. E. Med.

1. *ἡ οὐρανός*] Hoc sensu vox ista capitur apud Homerum Il. *ά*. 591. *Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.* Scholiasta in eum locum: *Ἀπὸ βηλοῦ. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ ἐρρίφη.* *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 225, 29. et Zon. p. 385. 2. *Βῆμα. ὁ λίθος τοῦ δικαστ.*] Vide infra v. *Λίθη*. *Küst.* Varias nominis significationis recenset Lex. Seg. p. 219. Adde Zon. p. 387. qui utramque glossam confuvit. Quod praecessit *καὶ delevi cum* *V. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 704. sq. (673.) 5. *καταθήσω*] *καθήσω* B. E. Med. 8. *δοθῆναι*] Melius *τεθῆναι*. *Küst.* *δεθῆναι* E. *δομηθῆναι* Gronovius. Vereor etiam ut recte se habeat additamentum *δικαστικόν*. 9. *Βημάρχιος*] Eadem Zon. p. 380. Sed de Constantino Magno falli videtur Suidas, cum Bemarchium laudes Constantii celebrasse doceat Libanius de Vita sua p. 30. 10. *ἔγραψε* om. V. 12. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi: *Βήνη. ὄνομα κύριον.* 14. *προσποιουμένων τι πράττειν*] Rectius Diogenianus, *προσποιουμένων ἕτερόν τι πράττειν*. Sic ergo et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* Non multum recedit Arsenius p. 140. 15. *πέρδοντες λανθάνειν*] *πέρδοντες διὰ τὸ λανθάνειν πέρδουσι* V. (*πέρδωνες διὰ τὸ λ. βήττουσι* *V.) omissis reliquis. Quod sequitur proverbium tractavit Arsenius p. 67. Sed *Ἀπορία ψ. β.* ignorat *V. neque dubium quin novissima perperam involarint. Mox cum V. C. sustuli glossam, *Βηρία πόλις.* 18. *Βηρίνη*] *Βηρίνᾳ* A. Id est *Βηρινάς*, quod propter auctoritatem Malchi recepi. *Βηρῖνα* tamen Candidus. *Βηρίνης, τῆς γυναικὸς*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. num. XXXVII. *Küst.*

[*Βεί̈διος.* Illustris. *Βειέλοπες.* Lora.] *Βή.* Vox balatum ovium imitans. sic enim Attici hanc vocem scribunt, non *βαί*. Cratinus *Dionysalexandro*: *Stultus vero instar ovis bebe dicens vadit.* *Βῆ.* Ivit. Et *Βῆ δέ*, profectus est. [*Βηθσαϊδᾶ.* Nomen urbis. *Βηθφαγή.* Nomen urbis. *Βηθύλος.* Avis species. *Βηθανία.* Urbs Palaestinae. de qua dicit Ioannes Euangelista: *Haec in urbe Bethania facta sunt.* sed ista scriptura mendo laborat. Bethania enim est cis Iordanem; Bethabara vero, ubi Ioannes baptizabat, trans Iordanem. sic igitur scribendum est: *Haec in urbe Bethabara facta sunt*: non autem, *in urbe Bethania.*] *Βηλός.* Limen ianuae. vel coelum. *Βῆμα.* Suggestus in iudicio. Aristophanes: *Suggestus vero dicasterii cui rei tibi utilis erit? In eo crateres deponam et hydrias.* *Βῆμα.* Mensa iudicialis. *Non procul autem a poetis mensam iudicialem collocari iussit.* *Βημάρχιος.* Bemarchius, Caesariensis Cappadox, sophistes. hic Imperatoris Constantini res gestas libris decem scripsit; itemque declamationes et orationes varias. *Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Tussis pro crepitu ventris.* de iis dicitur qui in difficultate quadam aliud quid se agere simulant. qui enim inter pedendum latere student, tussire se simulant. [item novum proverbium: *Tussis haesitationem cantoris arguit.*] *Βηρίνα.* Verinae,

Λέοντος, δύο στῆλαι ἦσαν, μία μὲν βορειοτάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου, μετὰ τὴν ἄνοδον τῶν ἀναβαθμῶν· ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἁγίας Βαρβάρας. καὶ ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου γέγονεν ἔτι ζῶντος τοῦ Λέοντος· ἡ δὲ ἄλλη μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, ἡνίκα ἔστεψε Βασιλίσκον τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, φυγόντος Ζήνωνος τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς.

Βῆρος. στρατηγὸς Ῥωμαίων. οὗτος οὐκ ἦν κατεσπουδασμένος, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀνειμένος ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ θράσει ἀπερισκέπτῳ ἑαυτὸν εἶχετο.

Βηρούνιον. ὄνομα πόλεως. Νωρικοὶ γὰρ ἔθνος, ἔνθα συὸς χρῆμα θεόπεμπτον τὴν χώραν
432 *ἐλυμαίνετο, καὶ* " *αὐτῷ πάντες ἐπιχειροῦντες οὐδὲν ἦνυον, μέχρι τις ἀνὴρ τὸν σῦν περιτρέψας ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀνέθετο, οἷόν τι καὶ περὶ Καλυδῶνος μυθεύεται. οἱ δὲ Νωρικοὶ ἐπεβόησαν, εἷς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, τουτέστι βηρούνους. ὅθεν ἡ πόλις Βηρούνιον ἐκλήθη.*

Βησᾶς ἔστηκεν. οἷον ἀχανής· οὗτος ἔστηκεν ἀχανὴς καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

Βησσηίς. δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδος Βῆσσα.

Βία. ἡ ὁρμή, ἢ ῥύμη. Ὁ δὲ τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας ἐς τὸ ἔσω.

Βιάζω. αἰτιατικῇ.

Βίαντος Πριηνέως δίκη. οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. λέγεται δὲ τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύι ἐχρῆτο. Ἱππῶναξ·

Λικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων.

Βιαρκέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασίης.

---

1. στῆλαι] στῆλαι *Βηρίνης* V. *βορειοτάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου*] Apud Codinum legitur, *νοτιωτέρα πλησίον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου*. Certe vox *πλησίον* Suidae restituenda est, quippe sine qua loci huius sensus est mutilus. *Küst.* *πλησίον* inseri iusserat Wolfius, probante Porto. 3. *βαθμῶν*] *ἀναβαθμῶν* dedi cum A. V. *τῶν ἐκεῖσε βαθμίδων* Codinus. Mox *δὲ* om. B. V. 4. *ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου*] Scribe, *ἡ μὲν πλησίον τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου*: ut et paulo ante. *Küst.* 5. *ἔτι ζῶντος*] *ἔτι* om. V. Codin. *τελευτὴν αὐτῆς* *V. Cum eodem *ἔστεψε* retraxi, vulgo ante *φυγόντος* collocatum. 7. *Ζήνωνος*] *τοῦ Ζήνωνος* E. qui sub finem *αὐτῆς* m. sec. 8. *οὗτος οὐκ ἦν*] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii lib. III. de Bello Goth. c. 27. quod a Claudio Maltreto, qui accuratissima ceteroqui diligentia fragmenta Procopii apud Suidam extantia collegit, observatum non fuit. *Küst.* Descripsit etiam *Eudocia* p. 92. 10. *ἀπερισκέπτως* perperam apud Procopium scribitur. 12. *Βηρούνιον*] Stephano *Βήρουνος*, in eum Holsten. et Berkel. *Hemst.* Vid. de hac fabula Cluver. Ital. Antiq. I, 16. p. 118. *Reines.* 13. *συὸς χρῆμα*] Valcken. Theocr. XVIII, 4. Liban. 2. 668. *Toup.* MS. Apparet imitatio loci Herodotei I, 36. 14. *αὐτὸ* *V. qui mox *ἐπιτρέψας*. 16. *Καλυδῶνος*] *Καλυδόνος* B. E. Med. Videtur scriptor de apro Erymanthio cogitasse. 17. *ἐπέβησαν* B. E.

1. *βηρούνους*] *βηρίνους* *V. Supra *τουτέστι* nescit *V. idemque *ἐκλήθη Βηρούνιον*. *βηρόνους* A. Continuo glossas e Zon. p. 386. Med. interpolarat, iam sublatas illas: *Βήρυλλος. εἶδος λίθου. Βηρύτιος. ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ.* 3. *Βησᾶς ἔστηκεν. οἷον ἀχ.*] Vide Appendicem Vaticanam Proverbiorum [I, 26.] a Schotto editam. *Küst.* Paulo melius Arsen. p. 140. *ἐπὶ τῶν ὑπομώρων. οὗτος γὰρ ἔστηκεν κτλ.* Contra Zon. p. 386. *Βησᾶς. ἀχανὴς καὶ ὑπόμωρος. οἷον· βησᾶς ἔστηκε.* Apostolius tamen ignorat V, 56. *καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος*, quorum *παταγώδης* et suspectum est et antiquitatis fide destitutum. Nam quae Lobeckius tradit Aglaoph. p. 27. „*παταγώδης* non tonitru perculsum significat, sed tussicum, a tundo *πατάσσω*, unde etiam morbus patagus apud Plautum, quo nonnulli apoplexiam significatam esse putant," ea praegressis nihilo probabilius sunt excogitata: „scribendum *βησσᾶς*, i. q. *βηχώδης*, *βηχικός*, tussiculosus, gravedinosus, quod . . . ad stuporem refertur." Mihi quidem proverbium ad Besam Aegyptiorum deum (de quo Valesius in Ammian. XIX, 12. disputavit) redire videbatur: qui si monstrosa forte specie fingeretur, iners homo tanquam stipes et truncus, sive *βησᾶς* et *παταικώδης* potuit traduci. Huic simillimum *ἑστάναι γεγραμμένην εἰκόνα* Aristophaneum Ran. 543. adde *βρέτας* et Cyrenaeorum consuetudine (v. Etym. M. p. 213.) et Anaxandridae apud Antiatt. p. 85. usu probatum; itemque de eodem sensu opinor explicandam Hipponactis vocem *ἀνδριάντα λίθινον* ib. p. 82. qua ille Bupalum quasi statuam verberonem, ut cum Plauto dicam, perstrinxerat. 5. *Βησσηίς*] Ex Harpocratione Palatino. *Βῆσσα* (Gaisf. *Βήσσα*, immo *Βήσα*) sub finem pro singulari glossa propositum delevit Küst. nescitque Zon. p. 386. Pro *Βησσηίς* Hemsterhusius Anecd. p. 232. legendum putat *Βησηεῖς* vel *Βησαεῖς*. Cf. quos de Bessa laudat Schöm. in Isaeum p. 239. 6. *ὁρμή*] *ἡ ὁρμὴ* A. V. C. Tum *ἡ ῥ.* B. E. *V. Cf. Zon. p. 388. 8. Ignorat Küst. Silet Gronov. 9. *Πριηνέως*] *Πριηνέος* E. Tetigit proverbium Arsenius p. 141. 10. *λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii I, 84. *Küst.* Eundem *Eudocia* p. 93. sq. descripsit. *λέγεται δὲ* A. B. V. E. C. Statim *εἰς* ante *τὰς* cum Diogene et Eudocia expunxi. 12. *Ἱππώναξ* libri. Welck. fr. 32. Ubi *ἃ καὶ* (f. *αἳ κα*) Eud. cum Diogene. 13. *κρείσσων*] *κρεῖσσον* B. E. 14. *τῆς εἰς*] *τὸ εἰς* A. repuguante Zon. p. 388. 16. *Βιαρκέος ἄλλος*] Archiae Ep. VIII. pr. Anthol. Pal. VI, 179.

---

uxoris Leonis magni, duae erant statuae: una versus boream prope S. Agathonicum pone ascensum graduum; altera in ea parte, ubi est S. Barbara. quarum ea quae ad S. Agathonicum est, superstite adhuc Leone posita est; altera vero post eius obitum, cum Basiliscum fratrem suum coronasset, Zenone genero eius exulante. *Βῆρος*, Verus, dux Romanorum. Hic non erat industrius, sed ebrietatis morbo admodum deditus, et eam ob causam stolidae in rebus gerendis audaciae. *Βηρούνιον*. Virunium. nomen urbis. Noricorum agrum ingentis magnitudinis aper divinitus immissus aliquando vastabat. hunc igitur cum omnes aggrederentur, nihil profecerunt, donec vir quidam aprum prostratum in humeros sustulit: cuiusmodi fabula etiam de Calydone refertur. Norici igitur sua lingua exclamarunt *βηρούνους*, i. e. vir unus: unde urbs Virunium appellata. *Βησᾶς ἔστηκεν*. Stat ut Besas, id est, ut stupidus et fatuus. *Βησσηίς*. Pagus tribus Antiochidis fuit Bessa. *Βία*. Vis, impetus. *Ille autem impetu corporis portas intro trudit.* *Βιάζω*. Aptum accusativo. *Βίαντος Πρ.* Biantis Prienensis iudicium. hic unus fuit septem sapientum, quem eloquentia forensi ferunt excelluisse. ea autem eloquentia hominum utilitati consuluit. Hipponax: *In causis orandis Biante Prienensi praestantior.* *Βιάρκεος*. Ad victum sufficientis. In Epigrammate: *Tres fratres haec dona dedicarunt, quae singuli diversis venationibus vitae sustentandae ceperunt.*

Βιβάζει. συζεύει; ὀχεύει.

Βιβλιαφόρος. γραμματοφόρος. Ὁ δὲ πέμπει βιβλιαφόρον, μὴ ὑορυβεῖσθαι παρακελευόμενος. Καὶ πᾶσα γραφὴ βιβλιαφόρος λέγεται.

Βίβλινος οἶνος. ἀπὸ χωρίου οὕτως ἐκλήθη. 5

Βιβλίον. ἡ ἐπιστολή.

Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄληστος μνήμη. Δαβίδ· Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται.

Βιαιότερον. ἐπικρατέστερον. Τῆς τῶν ἰα- 10
τρῶν ἐπιστήμης βιαιότερον ἦν τὸ νόσημα.

Βίαιοι οὗτοι ἐγίνοντο· Φάλαρις, Ἔχετος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομίᾳ· καὶ Λίγγις, ἀδελφὸς Ἴλλου νόθος, 15
καὶ οὗτος βίαιος.

Βιαίων. ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὅτιοῦν. ὁ δὲ ἅλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἑλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ‖ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων οὔτε 433
τὸ ὄνομα οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βιζακίων. μικρῶν λίθων.

Βιζύη. πόλις Θρᾳκική.

Βιθίας. ὄνομα κύριον. [Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.]

Βίκος. τὸ ἀγγεῖον. Καὶ Βικίδιον, διὰ τοῦ ῑ, ἡ παράδοσις. Ξενοφῶν· Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους ἡμιδεεῖς οἴνου.

Βινεῖν. τὸ συνουσιάζειν· ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν
αἰτῇ
χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἑλλεβόρου.

Βινεῖν. περαίνειν.

Βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.

---

1. *Βιβάζει*] Geoponic. p. 391. *Toup.* MS. Cf. Antiatt. p. 85. *συζεύει*] Sic habent MSS. Pariss. [cum Lex. Bachm. p. 179.] itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. legitur *συνουσιάζει*: quod licet rectius sit, nolui tamen veterem lectionem absque auctoritate MSS. et antiquiorum editt. mutare. *Küst.* *συζευγνύει* Coislin. 177. sive Zon. p. 389. et Phavorinus. Gaisfordus suspicabatur *συνεύει*, collato Hemsterhusio in Schol. Aristoph. Plut. 150. Sequentem gl. *Βιβήξαντες. ἐμβιβάσαντες*, ignorant A. B. C. V. E. Debebatur Zonarae. 2. *Βιβλιοφόρος*] MS. Coislin. 177. *Βιβλιαφόρος, γραμματοφόρος. βιβλίον γὰρ λέγεται καὶ ἡ ἐπιστολή.* Item A. V. C. *βιβλιαφόρος* in capite glossae et in exemplo; item Zon. p. 387. qui sub finem diserte monet, *οὐ βιβλιοφόρος.* Exemplum ex v. *Ἐξ αὐτῆς* annotabat Toupius. 5. *ἀπὸ χ. οὗτ. ἐκλ.*] Sic A. B. V. C. Deest gl. E. qui in marg. sic: *Βύβλινος οἶνος ἀπὸ χωρίου Βύβλου.* Olim horum loco prodebantur: *αὐστηρός. ἀπὸ βιβλίνης οὕτω κιλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. οἷον, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον σιγεῖ.* Ea suppeditarat Zonaras, neque multum recedit Etym. M. in v. Ubi Küsterus Steph. Byz. v. *Βιβλίνη* et Hesych. v. *Βίμβλιμος*, Toupius Theocrit. XIV, 15. et Schol. attulerant. 6. *Βιβλίον*] V. Vales. in Ammian. XVI, 5, 3. 7. *Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις*] Ex Theodoreto in Psalm. [mox laudatum] CXXXVIII. (15.) p. 948. *Küst.* *αὐτοῦ*] *αὐτή* A. B. V. C. *ἄληστος*] Sic habent MSS. Pariss. et Theodoretus. At priores editt. minus recte *ἄληκτος. Küst.* 9. Post hanc gl. Gaisf. delevit cum V. C. *Βιδίνη. πόλις Σκυθίας.* Eam gl. habet A. in marg. Monuit Küsterus Holstenium in Steph. correxisse *Βιβλίνη* pro *Βιδίνη*. 12. *ἐγένοντο*] *ἐγίνοντο* A. C. V. 13. *καὶ Διονύσιος* vulg. *Κασανδρέων*] *Κασσανδρέων* A. Vide Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 55. 14. Vide v. *Λίγγις* hinc decerptam. 16. *Βιαίων. ὄνομα*] Ex Harpocratione. Confer Petitum de Legibus Att. p. 528. *Küst.* 17. *ἀποτίνει*] *ἀποτείνει* E. et Harpocr. Pal. ap. Gaisf. 18. *Δημοσθένης κατὰ Μειδίου*] Extat p. 528, 18.

1. *βίαιοι*] An *βιαίων*? *Hemst.* Recte. Vid. Athen. XIII. p. 586. F. *Gaisf.* 2. *μόνον* post *παρθένων* invitis et Suidae libris et Palatino quod cum vulgato Harpocratione Küsterus tacite dedit, a Gronovio p. 91. notatus, cicci. Iam cum Harpocrationis libri praestantissimi delcant illa *ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων*, satis probabile est grammaticos extitisse, quibus *βιαίων δίκη* vim possessionibus, non mulieribus illatam comprehendisse videretur, quemadmodum usu venit in litibus *ἐξούλης*. Vide Schol. Plat. p. 405. sive Append. Phot. p. 665. 5. *Βιζακίων*] *Ὡσπερ γὰρ εἴ τις βιζάκιον λίθου ῥίψας εἰς τεῖχος*, Macar. Homil. XVII. S. 7. p. 265. *Hemst.* Zon. p. 389. Vid. Ducangii Gl. in v. 7. *Βιθίας*] Vid. Menag. in Diog. Laert. III, 42. *Βιθύας* V. ubi exemplum om. *Gaisf.* Lege *Βιθύας*. Cuius res Appianus tradit Pun. 111. 120. Glossa tamen parum tuta: nam locus scriptoris a nobis notatus ex v. *Διέπεσεν* illatus est. Item irrepsit annotatio, e Zonara ut opinor ducta, quam cum A. removi: *Βικάριος. παρὰ Ῥωμαίοις διάδοχος.* 9. *Βίκος*] Vid. Lex. Seg. pp. 85. 226. 10. *Ξενοφῶν*] Anab. I, 9, 25. 11. Sub finem *καὶ βίκος τὸ σπέρμα* delevi cum V. C. e Zon. p. 388. petita. Ab eodem quae profectae erant glossae, *Βίκτορα. Βιμβικίζεται. παρακρούεται*: cum libris Gaisf. delevit. 12. *πιπίζειν*] Hoc quo tendat significabit Schol. Rav. Arist. Thesm. 393. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Cillactoris I. Anthol. Pal. V, 29. 16. *ἑλεβόρου* Med. 18. *Βινεῖν δεῖ με διαλ.*] Haec sunt verba Aristoph. Ecclesiaz. 1082. (1125.) *Küst.* *καὶ* ante *Βινεῖν* B. E. *V. C. Med. *δεῖ* om. A. *V.

Βιβάζει. Feminam init, coit. *Βιβλιαφόρος.* Tabellarius. *Ille vero tabellarium mittit, tumultuari eos vetans.* Et omnis scriptura vocatur *βιβλιαφόρος.* *Βίβλινος οἶνος.* Vinum Biblinum, dictum ab loco quopiam. *Βιβλίον.* Epistola. *Βίβλοι Θεοῦ.* Dei cognitio et perpetua memoria. David: *Et in tuo libro omnes scribentur.* *Βιαιότερον.* Violentius. *Morbus arte medicorum potentior erat.* *Βίαιοι.* Tyranni fuerunt Phalaris, Echetus, Dionysius, et Casandrensium tyrannus, qui ceteros iniquitate superavit; item Lingis, frater Illi nothus, inter violentos habendus. *Βιαίων.* Nomen actionis contra eos qui vim inferunt. convictus autem tantundem aerario pendit, quantum ei qui peregit. Demosthenes contra Midiam. Inter orationis Lysiae quaedam etiam extant, quae de vi illata agunt. constat autem nomen et actionem hanc non de virginum stupro dici, sed de quavis alia violentia. *Βιζακίων.* Lapillorum. *Βιζύη.* Urbs Thraciae. *Βιθίας.* Nomen proprium. [*Et spes quidem, quae in Bithia fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.*] *Βίκος.* Vas [vinarium. orca.] Et *Βικίδιον* per ῑ magistri scribendum esse praecipiunt. Xenophon: *Cyrus enim mittebat orcas vini semiplenas.* *Βινεῖν.* Cum femina coire. vel pipissare. In Epigrammate: *Suavis est coitus venereus: quis neget? sed cum femina aes poscit, amarior fit helleboro.* *Βινεῖν.* Cum femina coire. Aristophanes: *Coire me oportet deprehen-*

Καὶ βινήσομεν. Ἀριστοφάνης·

Εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ κατέπτατο.

[καὶ αὖθις·]

Ὥστ᾽ εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως μὴ Κλεισθένη βινήσομεν.

οὗτος ἐπὶ θηλύτητι ἐκωμῳδεῖτο. [*Ἀριστοφάνης·*

Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρίπον ἐξαλείψας.]

Βιοδώρα. ἡ γῆ.

Βίολα. πέδιλα, ὑποδήματα.

Βίος. σημαίνει δ᾽, παροξυτόνως. *Βιὸς* δέ, τοῦ τόξου ἡ νευρά.

Βίος. ποτὲ μὲν ἡ οὐσία τῶν κτημάτων· ποτὲ δὲ αὐτὸ τὸ ζῆν. Καὶ παροιμία· *Βίον μεμαγμένον.* ἐπὶ τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ. Καὶ παροιμία· *Βίον ἀληλεσμένον.* ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

Βίος. ἐκ τῶν Φίλωνος. Ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυῆ καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οὐ γάμους, οὐ παιδοποιίας, οὐ περιουσίας ὕπαρξιν παραδεχόμενον, ἀλλ᾽ ὅλον διόλου τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τῶν βιωτικῶν ἀνθρώπων ἀγωγῆς παρηλλαγμένον. Καὶ μετ᾽ ὀλίγα· Ὁ δὲ δεύτερος ὑποβεβηκὼς ἀνθρωπινώτερος καὶ τοῦ πρώτου λίαν ‖ ἀσύγκριτος, ὃς καὶ γάμοις συγκα- 434
τιέναι σώφροσι καὶ παιδοποιίαις, οἰκονομίας τε τῆς κατὰ τὸ δίκαιον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ στρατευομένοις τὰ πρακτέα ὑποτίθεσθαι, ἀγρῶν τε καὶ ἐμπορίας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικωτάτης ἀγωγῆς μετὰ τοῦ θεοσεβοῦς φροντίζειν· οἷς καὶ ἀσκήσεως καιροὶ μαθητείας τε καὶ τῶν θείων λογίων ἀκροάσεως ἀφωρίσθησαν, καὶ δεύτερος εὐσεβείας ἀπενεμήθη βαθμός, κατάλληλον τῷ τοιῷδε βίῳ παρέχων τὴν ὠφέλειαν.

---

1. Ἀριστοφάνης] Av. 800. 2. αὖθις αὖ] αὖθις om. E. Mox καὶ αὖθις om. A. B. E. *V. Med. Haud temere. Nam debuerunt ista coniungi, καὶ βινήσομεν. Ἀριστοφάνης· Ὥστ᾽ εἴ τις κτλ.: expuncto Avium versu. 4. Versus Aristoph. Lysistr. 1094. sq. διαλλάξει] διαλλάξῃ A. C. 5. Κλεισθένη] Κλεισθένει dedi cum A. *V. Κλεισθένει C. 6. καὶ αὖθις ante Ἀριστοφάνης delevi cum A. Praeterea nesciunt V. C. novissima Ἀριστοφάνης et quae sequuntur. Apparet igitur homines studiosos farraginem Aristophaneam in v. βινεῖν contulisse. Nos uncos admovimus. Ἀριστοφάνης] Equ. 873. ubi locus iste sic legitur: Ἔπαυσα τοὺς κινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας. Sed magis arridet lectio Suidae βινουμένους, quam Aristophani restituendam puto. Pro γρίπον autem, ut Suidas habet, codices Aristoph. hodie exhibent Γρύττον, quod Scholiasta in eum locum nomen proprium cinaedi esse tradit. Küst. Γρύττον et Γρύπον extat in v. Γρύττος: nec dubito quin Γρύττον scribendum sit. 10. Βιοδώρα] Soph. Phil. 1159. βιόδωρος αἶα. Toup. MS. Vide potissimum v. Ζείδωρον. Βιοδώρου *V. 11. Βίολα] Hinc Etymologum emenda p. 196, 34. Hemst. Vid. Valcken. Dissert. de Schol. Homer. ined. p. 122. Toup. MS. Addit Gaisfordus Schol. Ven. Il. ά. 591. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει, ubi Etym. M. βαίολα. Suidas vitiosam expressit scripturam cum Zon. p. 389. et Lex. Bachm. p. 179. 12. σημαίνει δ᾽] Sensus requirit, ut scribatur σημαίνει ζωήν. Nam vocabulum βίος, cum est παροξύτονον, quattuor habere significationes merum est somnium: nec dubito Suidae aquam haesuram fuisse, si eas recensere debuisset. Küst. Haec (Gaisfordus inquit) non scripturus erat Küsterus, modo meminisset Etymologi M. p. 198, 13. Is tamen quinarium numerum enarravit, unde refingenda Scholia in Eurip. Hec. 12. Cf. Leopardi Em. XI, 4. et Tzetz. in Hesiod. ἔ. 31. 632. Editam tamen rationem tuetur Diomedes in Dionys. Thr. p. 721. qui quamquam πέντε posuit, quattuor tamen significatus recenset. 16. ἐπὶ τῶν] MS. Coisl. 177. ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων καὶ ἀπόνως χρωμένων τῇ τοῦ βίου πολυτελείᾳ. Nihil mutat Arsenius p. 141. εὐδαιμονιζόντων] Ut sensus sit integer et perfectus, addendum est ἄλλους vel ἑαυτούς. Küst. Hoc cogitatione tantum addendum. Cf. Diogen. III, 69. Mox compara v. Ἀληλεσμένον.*

1. ἐκ τῶν Φίλωνος] Ad marginem MS. Paris. A. e. regione istorum verborum hoc scholium reperitur: *Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, καὶ οὐχὶ Φίλωνος*: quod verum est. Ex Eusebio enim, non autem Philone, haec descripta esse vel ex ipso Suida infra v. *Εὐσεβίος ὁ Παμφίλου* clare patet. Fallitur ergo magnus Salmasius, qui in opere de Trapezit. Foenere p. 296. vulgatam lectionem Suidae falsam esse minime suspicans, locum hunc ex libro Philonis *περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν* depromptum esse putat. Küst. 2. δύο βίους] δύο om. A. 5. παραδεχόμενον] παραδεχόμενος B. E. Med. παραδεχόμενον et mox παρηλλαγμένον cum B. correxit Portus, ubi παρηλλαγμένος Med. παρηλλαγμένων E. Mox καὶ om. A. B. Med. 8. ὑποβεβηκὼς καὶ] καὶ ὑποβεβηκὼς E. Med. ἀνθρωπινώτατος] Malim ἀνθρώπινος vel ἀνθρωπινώτερος. Küst. ἀνθρωπινώτερος dedi cum gl. *Εὐσέβιος* et V. Ante h. v. καὶ delevi cum A. B. E. *V. Med. 11. καὶ ἐπιμελεῖσθαι *V. 12. ἐμπορίας] ἐμπορείας A. 13. πολιτικωτάτης] ποικιλωτάτης V. 14. φροντίζειν] Deest συγχωρεῖ, vel verbum simile. Küst. ἀσκήσεως καιρός] ἀσκήσεων V. E. Mox καιροὶ A. E. 16. ἀπενεμήθη] κατενεμήθη B. E. ἀπενέμεθα V.

---

sum. Idem: *Deinde coitu peracto, illinc huc rerolet.* Idem: *Quare nisi quis nos cito in gratiam reducat, fieri non potest quin Clisthenem subigamus.* is enim ab comicis ut mollis perstringebatur. [Idem: *Compescui cinaedos, cum Gryttum eradi iusserim.*] *Βιοδώρα.* Terra, quippe victum largiens. *Βίολα.* Calcei, calceamenta. *Βίος.* Cum acuto in penultima, quadruplo significatu. *Βίος.* Interdum significat opes et facultates; interdum vero vitam. Et proverbium: *Victus confectus.* de iis qui ob sumptuosam et mollem vitam felices habentur. aliud proverbium: *Victus molitus.* de iis qui omnium rerum copia abundant. *Βίος.* Ex Philone. Christi Ecclesia duo vitae genera et instituta praecipit: quorum unum est excellens et communi atque humana vivendi ratione sublimius, neque nuptias, neque sobolis procreationem neque opes admittens, sed a communi et consueto vivendi genere prorsus alienum. Et paulo post: Alterum vero minus sublime, et communi vitae hominum accommodatum, et cum priore haudquaquam comparandum; quod et castas nuptias et sobolis procreationem et iustam rei familiaris curam admittit, et militibus, quid sit faciendum, praecipit; neque agrorum culturam, nec mercaturam, nec reliqua vitae civilis instituta, dummodo pietatis salva sit ratio, respuit. his et exercitationis tempus, et disciplinae et auscultationis divinorum oraculorum est praefinitum, et secundus pietatis gradus attributus, utilitatem huic vitae consentaneam afferens. —

Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. *Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μετριωτέρα καὶ βιωτική, φέρουσα καρπὸν ἐν λ'· ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀποκόσμιος, φέρουσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ρ'. ὡσαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διηρεῖτο· εἰς τὸν Φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλόν, καὶ εἰς τὸν ὑποδεέστερον τὸν κοσμικόν.

Κατὰ δὲ φιλοσόφους βίων αἱρέσεις τρεῖς ἠθικαί· θεωρητική, πρακτική, λογική.

Βίος ἀκανθώδης. ὁ τραχὺς καὶ σκληρός, καὶ παλαιός. *Καί, Βίος ἀληλεσμένος.* ὁ εὔχερὴς καὶ ἡδύς. *ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Καί, Βίος ἐξηυλημένος.* *ἐπὶ τῶν ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν. Καί, Βίος μεμαγμένος.* *ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων.*

Βιοστερῇ. *ἐνδεᾷ.*

Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
βιοστερῇ χωροῦντα.

Βιοτή, καὶ βίοτος. *ζωή, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἡ οὐσία.* *ἐν Ἐπιγράμμασι·*

Ἑλλήνων βιοτῇ δεύτερον ἠέλιον.

Βιοτεύω, βιοτεία, καὶ συμβιοτεύω.

Βιοῦται. *ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζήσεται. οὕτως Ἡρόδοτος.*

Βιῶναι. *ζῆσαι.*

Βιώνης. *ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.*

Βιῶνται. *μετὰ βίας εἰσελεύσονται. Προδήλου δ' οὔσης τοῖς Καρχηδονίοις τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ὅτι βιῶνται διὰ τοῦ πτώματος τοῦ τείχους, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν χρείαν.*

Βιώσιμος. *ἐλπίδα ἔχων τοῦ ζῆσαι. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ τε καὶ ἔφη, ὅτι βιώσιμος εἴη.*

Βιώσιμος. *ὁ ζῆσαι ἐν βίῳ δυνάμενος.*

Βιώτω. *ζησάτω.*

Βίῤῥον. *ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν.*

Βιστάκια. *τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγόμενα.*

---

1. *Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ β.*] Locum hunc Athanasii pleniorem et auctiorem exhibet Cedrenus in Compendio Histor. p. 201. qui omnino cum Suida conferendus est. *Küst.* 7. *καὶ κοσμικόν*] *τὸν κοσμικόν* A. B. V. E. Med. Tacite mutavit Küsterus e Cedreno. 8. *τοὺς φιλοσόφους*] *τοὺς* om. A. B. E. Med. *αἱρέσεις τέσσαρες· ἠθική*] *αἱρέσεις γ ἠθικαί* A. B. V. (ap. Gron. p. 92.) E. et *τέσσαρες* quidem tacite Küsterus edidit, Portum secutus. Cetera V. habet in marg. Item A. in marg. hunc in modum: *κατὰ δὲ φιλοσοφ βῖ αἱρέσεις γ̄ η̄*

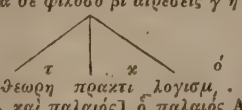

ϑεωρη πρακτι λογισμ. Simili figura *V. usus per orbem circumiecit: *κατὰ μὲν φιλοσόφους βίων αἱρέσεις Γ̄ ἠθικαί.* 11. *καὶ παλαιός*] *ὁ παλαιός* A. B. V. E. C. Ignorat Arsenius. 11. Cf. v. *Ἀληλεσμένον.* 15. Cf. v. *Μεμαγμένην.* Eadem praecedunt sub v. *Βίος.* 17. *ἐνδεῆ*] *ἐνδεᾶ* A. B. C. V. E. Med. 18. *Κἀπὶ*] Sophocl. Oedip. Col. 746. sq. 19. *χωροῦνται* *V.

1. Lex. Bachm. p. 179. et Hesychius. *ζωή*] *ἡ ζωή* E. Supra *Βιοτή. δὲ καὶ* Med. Cf. Zon. p. 388. 2. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] (sic *V.) Antipatri Sidon. LXVIII, 2. Anthol. Pal. VII, 6. 4. Om. vulg. Silet Gronov. 5. Zon. p. 389. *Ἡρόδοτος*] II, 177. Delevit statim Gaisf. cum A. B. C. E. V. *Βιῴη. ἀντὶ τοῦ βιοίη. ὥσπερ καὶ τὸ δῴη, ἀντὶ τοῦ δοίη· κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο̄ μικροῦ εἰς ω̄, Δωρικῶς.* Cf. Zon. p. 390. Ubi *βιῴην* Med. 7. *Βιῶναι*] Il. κ'. 174. Uberiora Lex. Bachm. p. 179. 8. *Βιώνης*] Apud Graecos *βιώνης* est is, quem Latini *sectorem* vocant. Glossae Philoxeni: *Sector, βιώνης. Sector* autem secundum Asconium appellatur aestimator ac redemptor bonorum damnati atque proscripti. Hoc ergo sensu et verba Suidae hic intelligenda sunt. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 829. *Küst.* Gaisfordus addit Herald. adv. Salmas. p. 323. Zon. p. 388. 10. *τοῖς Καρχηδονίοις*] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et E.] minus recte legitur *τῆς Καρχηδόνος. Küst.* Hunc locum Polybio tribuit Valckenarius. Particulam descripsit Zon. p. 390. 11. *ἐπιβουλῆς τῶν ἐχθρῶν*] *τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς* A. *V. C. E. *τῆς* om. E. qui mox *καὶ διά.* 14. *ἀνέβλεψέ τε*] *ἀνέβλεψέ πως* Med. 15. *ἐν βίῳ δυνάμενος*] *ἐνδυνάμενος* B. *ἐν βίῳ* om. E. 16. *Βιώτω*] Il. Υ'. 429. 17. *Βίῤῥον*] Vide infra v. *Ἐφεστρίς. Küst.* Vid. Salmas. in Tertull. p. 82. et quem Gaisf. laudat Pithoeum Advers. Subs. I, 16. Sequentem gl. *Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἡλίου καὶ γῆς. περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτιος*: quam editor Med. sive e Zon. p. 389. sive e Steph. Byz. sumpserat, nesciunt A. B. C. V. E. 18. *Βιστάκια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγ.*] Vide Athen. lib. XIV. p. 649. ex quo Suidas haec procul dubio descripsit. *Küst.*

Ex S. Athanasio. Duo sunt vivendi genera, unum mediocre et communi hominum vitae accommodatum, fructum ferens trigecuplum; alterum angelicum, et ab mundo remotum, fructum ferens perfectum et centuplum. eodem etiam modo vita vetusta in duo genera divisa erat, in Pharisaicam et sublimem; et in mediocrem et mundanam. † Secundum philosophos tres sunt rationes vitae moralis: theoretica, practica, logica. *Βίος ἀκανθώδης.* Vita aspera, dura, antiqua. Et, *victus molitus.* id est, facilis et iucundus. de iis qui omnibus rebus ad vitam necessariis abundant. Et, *victus inutilis.* dicitur de rebus nullius usus: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, *victus confectus.* de iis qui cibo obvio et parabili utuntur. *Βιοστερῇ.* Egentem. *Egenum cum famula unica euntem. Βιοτή,* et *βίοτος.* Vita. item victus et facultates. In Epigrammate: *Qui vitae Graecorum alter quasi sol extitit. Βιοῦται.* Vivit, vel vivet. sic Herodotus. *Βιῶναι.* Vivere. *Βιώνης.* Redemptor bonorum damnati. *Βιῶνται.* Vi irrumpent. *Cum Carthaginienses non laterent insidiae hostium, qui per ruinam muri in urbem irrumpere constituerant, pararunt quae praesens necessitas requireret. Βιώσιμος.* Cuius salus non est desperata. *Ille cum oculos aperuisset, dixit salutem suam integram esse. Βιώσιμος.* Cui vitae spes superest. *Βιώτω.* Vivat. *Βίῤῥον.* Genus vestis apud Romanos. *Βιστάκια.* Haec apud nos pistacia vocan-

Βιστονία. ἐπίθετον τῆς γεράνου.

Ἁρπάκτειραν ἐρύκων
σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον.

Βιτέλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν διαδεξάμενος, πᾶν αἶσχος ἀναδεδεγμένος ἔν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον καὶ οὐχ ἥκιστα τῷ κατὰ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σῖτον ᾐρεῖτο, καὶ παρὰ τὰς δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρύετο· δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ δεῖπνα δεδαπανήκεναι ἱστόρηται· συνεχῶς μὲν καὶ ἁπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἵγε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βέβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου, μάλα στωμύλως ἔφη· Εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπωλόμην ἄν. ἐς τόδε γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασι δίχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. ἐπῆνει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος· καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμννε. πρὸς δὲ τῶν στρατηγῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακτείνεται.

Βίττινα.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα
Βίττινα,
εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον.

Βιττίον.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιά . . .
. . . . . Βιττίον εἰργάσατο.

πέζα γὰρ ὕφασμα.

Βιοῖο. τῆς τοῦ τόξου νευρᾶς.

Βλάβη. καὶ *βλάβος*, οὐδετέρως. τὸ ἁμάρτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βλᾶξ. μαλακός, χαῦνος, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

Βλᾶκα. αἰτιατικὴ· τὸν εὐήθη, καὶ ἀνόητον. 436
εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινός, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρή-

---

2. Ἁρπάκτειραν] Antipatri Sidon. CV. pr. Anthol. Pal. VII, 171. 3. ὑψιπέτην] ὑψιπέτη Gaisf. cum A. V. C. E. Malui cum Pal. et v. *Ψῆρας* alterum ὑψιπετῆ. 4. *Βιτέλλιος — ἀπεσέμννε*] Haec omnia sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio edit. p. 814, 17. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* 6. κατὰ om. Exc. 7. ἀκρατῶς καὶ om. *V. 9. σῖτον ᾐρεῖτο] Apud Ioannem Antiochenum hodie legitur ἐσιτοποιεῖτο. Vide etiam infra v. *Ἠρεῖτο*, ubi locus hic a Suida repetitur. *Küst.* τῶν δείπνων] τῶν om. A. B. V. E. Supra περὶ E m. sec. 10. τὰ πολυτελῆ τῶν δημοσίων Exc. et v. *Ἠρεῖτο*: i. e. τὰ πολλὰ τέλη τ. δ., cuius scripturae reliquias significat id quod, v. *Ἀπετρύετο* continetur, τὸ πολὺ τῶν δημοσίων. ἀπετρύετο] Sic etiam legitur supra v. *Ἀπετρύετο*, ubi Suidas locum hunc repetit. Sed apud Ioannem Antiochenum hodie scriptum est ἀπετρώγετο. *Küst.* 11. σταθμοῦ ante ἀργυροῦ Exc. Similiter Dio Cass. LXV, 2. 3. 13. ἐξερευγόμενός τε Exc. 15. ἐπεὶ οἵγε σ. — πολυτελείας] Habet tantum V. οἱ γὰρ σὺν αὐτῷ ἐσθίοντες ἠσθένουν, ὃς δεῖπνον ἐποίησε ἐπίσημον. Qui mox pro ἐπὶ τὴν — ἐπῆνει δὲ praebet οὗτος ἐπῆνει, deinde om. καὶ τὸν νεκρὸν — ἀπεσέμννε. 16. *Βέβιος*] Leg. *Οὐίβιος*, *Vibius. Reines.* Sic Dio. 17. συσσιτοῦν Exc. 18. ἐς τόδε γοῦν] Haec et quae sequuntur e Graeco Eutropii VII, 18. interprete petita sunt. 21. μὲν] ἔχον addit *V.

4. στρατιωτῶν] στρατηγῶν A. V. Eutropius: *a Vespasiani ducibus occisus est.* 5. ἤδη om. V. 8. καὶ τὰ] μὲν τὰ A. B. V. E. C. et Anthol. Pal. VI, 206. sive Antipatri Sidon. XXI. pr. Cf. v. *Θαλπτήρια*. 7. εὐτέχνων] εὐτέχνως B. E. ἐρατὸν — κάματον] Sic Küsterus: ἐρατῶν — καμάτων A. B. V. E. C. Anthol. 11. *Βιττίον*] Βίτζιον habet Meursius in *Βίσσα*. Omnino vide glossarium eius Gr. Barb. et Cang. in *Βίτζα*. Utriusque mirificus est error in hac voce: *Βιττίον* feminae nomen textricis, ut patet ex Anthol. VI. c. 8. Ep. 17. 18. unde haec sumpta. *Βιττὼ* integrum extat eodem capite Ep. 5. 6. lib. VII. Ep. 25. Inscript. Grut. p. 1039. n. 10. *Βιττὶς* an amicae nomen quam Philetas celebravit in Hermesianacte apud Athen. XIII. p. 598. F. *Βάττιδα* scripsit Scaliger in Propert. III, 8. *Hemst.* 12. *Τῆς πέζης*] Anthol. Pal. VI, 286. Eadem distichi frusta recurrunt sub v. *Πέζα*. 15. *Βιοῖο*] Il. ά. 49. 16. *βλάβος*] Ex Demosth. Leptinea Lex. Seg. p. 85. habet, qui locus est c. Mid. p. 528, 2. οὐδετέρως] οὐδέτερον V. οὐδέποτε B. E. 17. *Βατράχοις*] V. 1162. 18. *Βλᾶξ*] Vid. Antiatt. p. 84. Schol. Platon. p. 351. et Ruhnken. in Tim. p. 60. Cf. supra glossam iam sublatam *Βαᾶξ*. 20. *Βλᾶκα*] Scripsi *Βλᾶκα*. αἰτιατικὴ] ἀντὶ τοῦ C. omisit E. 21. εἴρηται δὲ ἀπὸ] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum [et Schol. Luciani D. Mortt. XXVIII.], qui ea ex veteri lexico rhetorico se descripsisse testatur. *Küst.* Cf. vetustam scripturam gl. *Σίλουρος*.

---

tur. *Βιστονία.* Epithetum gruis. *Bistoniam coercens gruem alte volantem, et semen rapere solitam.* *Βιτέλλιος.* Vitellius, Romanorum Imperator, Galbae successor, cum summo dedecore imperavit, notabilis praecipue ingluvie et voracitate: quippe qui maximam diei noctisque partem epulando consumeret, atque in apparatu conviviorum publicam pecuniam dissiparet: tempore enim principatus sui novies millies sestertium abligurrisse dicitur, assidue cibos ingerens, eosdemque vomitans ac regerens: qua una re ipse quidem ab omni molestia liberabatur, cum reliqui eius compotores pessime se haberent. quorum ex numero Vibius Crispus cum ob valetudinem aliquamdiu a convivio afuisset, non invenuste dixit, nisi aegrotasset, omnino se fuisse peritum. notissima certe coena memoriae mandata est, quam ei frater exhibuit, in qua, super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem avium apposita traduntur. laudabat porro Neronis mores, adeo ut etiam cadaver eius, in cavo quodam et obscuro sepulcro conditum, honoraret. interfectus est autem a ducibus Vespasiani, imperium sibi iam vindicantis. *Βίττινα.* *Sandalia ista Bithynica, quae pedes fovent, et a peritis sutoribus affabre sunt confecta.* *Βιττίον.* *Texti summas ac dextras partes fecit Bittium.* πέζα est enim textum. *Βιοῖο.* Nervi arcus. *Βλάβη.* item *βλάβος*, neutro genere. peccatum. Aristophanes *Ranis.* *Βλᾶξ.* Mollis, ignavus, dissolutus. item stultus. *Βλᾶκα.* In accusativo: fatuum, stultum. ducta est significatio a pisce quodam, qui siluro similis est, adeo tamen inutilis,

στου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. Πολιτείας δ'· Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγοι τις, πνευμονίαν· ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζῴου, ὄντος ἀναισθήτου. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακείας, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν βλᾶκας. ἔστι δὲ μωρός τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρῖναι.

Βλακεύεται καὶ βλακεύει. μαλακίζεται. Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν, ἁπασῶν δὲ σχεδὸν τὴν μεγίστην. Καὶ Ξενοφῶν· Εἴ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν ἂν τῇ βακτηρίᾳ.

Βλακεία. ὑπεροψία, μωρία. Οἱ στράτορες τριώβολον ἐλάμβανον βλακείας χάριν.

Βλακεία, ῥᾳστώνη, ἔκλυσις, χαυνότης. Οὐ γὰρ στρατηγῶν βλακείαις ἢ φιλοψυχίαις τὰ πράγματα ἐπέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἑαυτὸν ἀναδείξας στρατηγὸν ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τοῦ βραδέως.

Ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

Βλάπτω. αἰτιατικῇ.

Βλάστη. βλάστημα. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν βλάστην.

Βλάσφημος. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. Καὶ Βλασφημῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀππια-

---

1. ὄντος] οὕτως A. B. C. V. (ap. Gron. p. 92.) E. et Schol. Luc. τοσοῦτον Schol. Platon. ὃς οὕτως ἐστὶν ἄχρηστος Lex. Bachm. p. 180. Vulgatum tuetur Etym. M. Πολιτείας δ'· Βλακικόν] Aliter Erotianus v. Βλακεύειν· ὡς καὶ Πλάτων ἐν ᾱ Πολιτείας φησί· Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidae sui Pearsonus etiam annotaverat. Küst. Rep. IV. p. 432. D. De quo loco vide Ruhnk. in Tim. p. 61. Scribe βλακικόν γε. 3. πνευμονίαν] πνευμονιᾶν Etym. M. Neutrum satisfacit, sed desideramus πνευματικόν, id est, πνεύμονος πάθος, de quo vide Stallb. in Phileb. p. 50. 5. Vide Schol. Plat. p. 373. 6. τέλος] Vid. Casaubon. in Sueton. Calig. c. 40. p. 413. Hemst. Qui mox corrigit βλακεννόμιον pro βλακενόμιον, firmantibus A. V. Med. Coisl. 177. βλακευόμενον B. 8. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα] ἐλιννύοντας καὶ βλακεύοντας E. Locus parum apte insertus. Compares exemplum ab Hemsterhusio indicatum v. Ἐφίστη. 9. τῶν πληθυντικῶν] Immo τοῦ πληθυντικοῦ. βλάκας Edd. 12. Δαμάσκιος· Καὶ] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1066. (350. a.) ut Pearsonus observavit. Küst. τοὺς ἐν ἔργῳ om. V. C. τῷ ante ἔργῳ Photius. Item mox δὲ om. *V. 15. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. II. p. 279. [II, 3, 11.] ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ἐπιτήδειος, ubi idem fragmentum repetitur. Küst. Tetigit Zon. p. 394.

3. ὑπεροψία] Huc spectant verba Scholiastae Aristoph. in Plut. 325. Καὶ βλακεία ἡ μετὰ ὑπεροψίας ὁμιλία Küst. Sive v. Κατεβλακευμένως. οἱ στράτορες] Portus legendum putabat, οἱ φράτορες: quae coniectura temere damnanda non est. Triobolum enim apud Athenienses merces erat iudicum, qui ideo ab Aristophane Equit. 255. φράτορες τριωβόλου vocantur: quod tamen a Porto observatum non fuerat. Ceterum cum fragmentum hoc breve sit, nec de sensu auctoris, ex quo Suidas ista descripsit, certo constet, rem totam in medio relinquo. Küst. In toto hoc loco nihil est sani: cuius emendatio et illustratio petenda est ex vetere interprete Aristophanis in Ranas 140. ubi sic legitur: Τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. Ait nimirum Scholiastes, mercedem iudicum Atheniensium initio fuisse duos obolos: postea vero Strategos, ut gratiam ab iudicibus inirent, unum obolum adiecisse, ut essent tres oboli. Hinc apparet, compilatorem supina prorsus negligentia pro στρατηγοὶ hic scripsisse στράτορες, et βλακείας pro κολακείας: totumque praeterea locum ita mutilasse, ut nec caput nec pedes verae sententiae in eo appareant. Confer omnino Suidam v. Φεῦ. Idem in Addendis. οἱ στράτωρες *V. In A. per compendium scriptum στρα. Cum in gl. Φεῦ disertissime tradatur, ἦν δὲ καὶ τριώβολον, βλακείας χάριν τοῦτο τῶν στρατηγῶν προστιθέντων, certissimam haberemus Küsteri coniecturam, nisi paulum obstaret ἐλάμβανον. 7. ἐπέτρεψεν] ἔστρεψεν E. Nihil mutat Zon. p. 392. 10. Ὡς βλακικῶς διακονεῖς] Aristoph. Av. 1312. Continuo delevi cum V. C. quae A. post v. Βλαυτίοις reposuit: Βλάνων. ὄνομα κύριον. Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπεν. Ubi Küsterus: „Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ.] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. cap. XXVII. quae etiam leguntur supra v. Ἀναλεξάμενος, ut Pearsonus recte observavit. Ceterum in Excerptis Legatt. pro ἀναλεξαμένων, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναψυξαμένων. Sed lectionem Suidae praeferendam esse monuimus etiam supra v. Ἀναλεξάμενος." 11. Om. vulg. Silet Gronov. 12. Βλάστη] Plato Legg. VII. p. 788. D. Vid. Hemsterhus. in Thom. M. p. 127. Gaisf. Βλάστημα om. Med. Firmat Zon. p. 392. 14. Καὶ Βλ. — συντάσσεται] Καὶ om. V. C. qui statim αἰτιατικὴ σύνταξις. Appiani fr. pertinet ad historiam de Horatiis: v. Ed. Schweigh. T. I. p. 27. Ubi κακίας mendose Zon. p. 391.

---

ut ne canibus quidem esui sit. Plato *de Republ.* lib. IV. *Morbo ignaviae laboramus.* quasi quis dicat morbum pulmonis. per metaphoram ductam a pisce, qui stupidus est. alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cuius meminit Aristoteles. erat etiam Alexandriae vectigal quoddam, βλακεννόμιον vocatum, quod astrologi pendebant, quod stulti ad eos accederent. *Cunctantem et ignaviae indulgentem flere sinunt.* Accusativus pluralis est βλᾶκας. βλᾷξ autem vocatur homo stultus, qui iudicio caret res discernendi. Βλακεύεται, et βλακεύει. Mollis est. Damascius: *Inertes et ignavos verbis excitans. socordiam enim nullo vitio minorem iudicabat, sed omnium fere maximum.* Et Xenophon: *Et si quis illorum, quibus hoc negotii tum datum erat, minus strenue agere ei videretur, eligens eum qui idoneus esset.* Βλακεία. Superbia, stultitia. *Stratores triobolum accipiebant inertiae causa.* Βλακεία. Ignavia, mollities, socordia. *Haud enim socordiae et ignaviae ducum res gerendas commisit, sed ipse se imperatorem exercitus designans ad bellum profectus est.* Βλακικῶς. Lente. *Quam tarde ministras.* Βλάπτω. Aptum accusativo. Βλάστη. Germen. et accusativus τὴν βλάστην. Βλάσφημος. Qui adversus Deum impie loquitur. Et Βλασφημῶ, accusativo iungitur. Appianus:

νός· Οἱ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτόν, ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσι τὰ πάντα θέμενον.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήματος. Σοφοκλῆς·

Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος.

τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης· ὡς ἔχει σχήματος. Καὶ αὖθις·

Ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
ἄγκειται κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχάρεος.

437 *Βλαυτίοις. σανδαλίοις. Ἀριστοφάνης·*

Ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖς τρόποισι τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοις
χρήσομαι.

ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ πίνοντες τοῖς τῶν ἄλλων ὑποδήμασι χρῆσθαι, εἰ ἐπείγοιντο πρὸς λάσανον. λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Βλαισός. παραλυτικός. διαφέρει βλαισὸς καὶ ῥαιβός. ὁ μὲν ἀπὸ τῶν γονάτων διεστραμμένος τοὺς πόδας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Καὶ βλαισοπόδης βάτραχος.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς.

Βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.

ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησίν, Ἄρεα ὁρᾶν, κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.

Βλέποντες. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Βλέπος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
ἀντὶ τοῦ κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

Βλέπος. ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

---

3. *Βλαύτη*] Hermippus apud Athen. p. 668. *Toup.* MS. Vid. Schol. Platon. p. 43. Petav. in Themist. p. 532. *Gaisf.* *Σοφοκλῆς*] Oedip. Colon. 900. ut Portus observavit. Suidas autem, veterem Scholiastam secutus, locum hunc Sophoclis male interpretatur. Rectius Triclinius: *Σπεύδειν ἀπαὶ ῥυτῆρος. ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει. Küst.* Apparet hanc de Sophocleis observationem, cui non ipsa poetae verba, sed voces interpretum doctorum opportunitatem dederint, perperam in nostram glossam fuisse traductam. Nimirum originem ea traxit ab v. *Σπεύδειν*: qua collata etiam illud intelligitur, Scholion in v. 899. appositum prorsus cum annotatione in versum continuum esse iungendum. Ceterum *Σοφοκλῆς* om. Zon. p. 392. 5. *ὡς ἕκαστος*] *ἕκαστος* quamquam servat Schol. Sophoclis, tamen propter auctoritatem posterioris glossae delevi cum V. C. 6. *σκίπων*] Sic A. Anthol. Pal. VI, 293. Leonidae Tar. X. pr. *σκίπων* B. V. E. Med. *σκίπιων* sic vulg. 7. *ἄγκειται*] *ἔγκειται* B. E. (qui mox *Ποσαχάρεος*) Med. *ἔγκυται* C. *ἄγκυται* *V. 8. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 884. ubi versus ultimus rectius sic legitur: *Τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι. Küst.* Haud castigatiorem praebent scripturam libri sub v. *Χεσείω*. 13. *λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγ.*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. in Pac. 893. sed quae nihil ad hunc locum faciunt. *Küst.* Ea suspicor ab lectoribus ex v. *Λάσανα* descripta fuisse. 15. *τὰ κρέα*] mendum vulg. Continuo glossam ex v. *Ἀπίκιος* derivatam cum V. C. delevi hanc: *Βλαῖσος. ὄνομα κύριον. Ὑπάτῳ δὲ ἤστην Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος. καὶ ἔστιν* (ζήτει A.) *ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.* 16. *διαφέρει — κνήμας*] Eadem explicatio irrepserat in v. *Ῥαιβός*. Cf. Zon. p. 390. *ῥεβός* Med. cum Hesychio. Post h. gl. *Βλέμμυες. ἔθνος Λιβυκόν*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E.

1. *Πολλάκις ἐν*] Simmiae Ep. I, 3. Anthol. Pal. VII, 21. 2. *βλαισός*] Hanc lectionem supra v. *Ἀχαρνείτης* sollicitavi, existimans, eius loco legendum esse *βλαστός*. Sed nunc aliter videtur, et *βλαισὸς* retinendum censeo, quoniam vox ista hederae optime convenit, si eam interpreteris, *oblique serpens*. Vide etiam infra v. *Θυμέλη*, ubi idem distichum repetitur; at pro *βλαισὸς* legitur *βλαστός*. *Küst.* 4. *Βλεπεδαίμων*] Pollux (I, 21.) p. 14. ubi MS. *βλεποδαίμων*, quod rectius. *Toup.* MS. Habent Hesychius et Zon. p. 391. quorum hic omisit *καὶ οἷον πεπληγώς*. A. B. C. V. E. 6. *Βλέπειν γὰρ*] Aristoph. Plut. 328. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* *δόξεις*] *δόξης* B. V. Tum *Ἄρην* E. 7. *πράττειν*] *συμπράττειν* cum Schol. legi iussit Toupius. Scribendum etiam *συναίρεσθαι*. 9. *καὶ πρακτικόν* om. A. 10. *Σοφοκλῆς*] Ai. 961 — 63. 11. *Οἱ δ' οὖν*] *οἱ δ' αὖ* A. B. *V. *οἵδ' οὖν* Med. 12. *τοι* om. B. E. Med. 14. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 1177. Alia tradit Arsenius p. 82. 15. *προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν*] *προσώπου' στὶν* A. B. C. *V. *Ἀττικὴ* A. V. 16. *κακοῦργον*] Apud Scholiastam Aristophanis rectius legitur *πανοῦργον*. *Küst.* 18. *Βλέπος*] *Βλέποι* A. C. *V. Haec nihil nisi compendium afferunt glossae superioris. Continuo cum V. C. delevi: *Βλεῖο. εὐκτικῶς. καὶ ζήτει τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμπλείμην.*

πλείμην. Ubi pro *Βλεῖο. εὐκτικῶς*, habent *Βλεῖς. Ἀττικῶς* B. E. omisso *ζήτει*. Cf. Zon. p. 394. Sub finem *ἐμπλείμην*] *ἐμπλῆ* E.

Illi vero conviciis eum insectabantur, quod omnium fortunam tribus viris temere commisisset. *Βλαύτη.* Genus calcei. Sophocles: *Properare laxatis habenis.* ubi *ἀπὸ ῥυτῆρος* significat id quod *ἀπὸ βλαύτης*: ut sensus sit, eo ipso corporis habitu, quo quisque indutus est. In Epigrammate: *Hic scipio et hi calcei, spolia Posocharis Cynici, tibi, veneranda Venus, dicata sunt.* *Βλαυτίοις.* Sandaliis. Aristophanes: *Quod bibenti viro accidere solet, cum cacaturit: moribus tuis ut calceis utor.* nimirum qui bibunt aliorum calceis uti solent, quando ventre urgente ad sellas properant. *λάσανα* sunt etiam ollae et vasa, in quibus Senatui carnes post sacrificia parantur. *Βλαισός.* Paralyticus. differt *βλαισὸς* ab *ῥαιβός*. *βλαισὸς* enim sive valgus est, cuius surae ita sunt distortae, ut extrorsum promineant; *ῥαιβὸς* vero, cuius surae introrsum actae sunt, sive varus. *Saepe in pulpitis et scenis obliquе serpens hedera Acharnensium viridis comam tuam texit.* Et *βλαισοπόδης*, rana. *Βλεπεδαίμων.* Qui distortos habet oculos, et a daemone quasi percussus est. *Βλέπειν γὰρ ἀντ. Prorsus enim Martem me tueri confitebere.* dicitur de iis qui pollicentur se totis viribus aliquid facturos et opem laturos esse. existimabis, inquit, cum me videbis, videre Martem ipsum, in rebus gerendis strenuum et promptum. *Βλέποντες.* Viventes. Sophocles: *Illi igitur rideant, et insultent malis huius. fortasse enim, etsi viventem non desiderarunt, mortuum deplorabunt in belli necessitatibus.* *Βλέπος.* Aristophanes *Nubibus*: *Et vultui inest Atticus aspectus.* id est, callidus et impudens. Attici enim per impudentiam male audiebant. *Βλέπος.* Aspectus. sic Aristophanes.

Βλήδας. ὄνομα Σκύθου.

Βλήτυρι. οὕτω λέγουσι καὶ σκινδαψόν. εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα λόγων μὴ ἐχόντων λόγον. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι, τὸ δὲ βλήτυρι χορδῆς μίμημα.

438 Βληχή, καὶ βληχήματα. φωναὶ προβάτων. Καὶ Βληχώμενοι παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· τουτέστι, ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι. βληχᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ κεχρῆσθαι φωνῇ. Καὶ αὖθις·

Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος.

Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν.

Βλήχων. ἡ γλήχων. οὕτως λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει.

Βληχωνία. Ἀριστοφάνης·

Ἆρ᾽ οὖν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ᾽ Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Οὔκ· εἴγε κυκεῶνος ἐπιπίοις βληχωνίαν.

Σχο. καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει ἡ Ὀπώρα καὶ πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξε διὰ τοῦ β βληχωνίαν. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι

---

1. *Βλήδας*. *ὄνομα Σκύθου*] Huius mentio fit infra v. *Ζέρκων*. *Küst.* Zon. p. 391. *Βλήσας* V. 2. *Βλήτυρι*] Praestat *Βλίτυρι*, quod E. et liber Zon. p. 393. suppeditant, et studiosi homines infra suo loco collocarunt. Cf. v. *Λόγος*. De quo satis explicavit Reiffius in Artemid. IV, 2, 9. Addit Gaisf. in Addendis Schol. Basilii apud Boissonadum in *Notices* T. XI. p. 137. *εἰσὶ δὲ παραπλ.*] Lege, *ἔστι δὲ καὶ παραπλ. Küst.* Vidit Albertius in Hesychium a Suida vocem utramque inter nihil significantia sive effuticia referri. 3. *παραπλήρωμα*] *παραπληρώματα* E. Proverb. Vatic. Append. I, 14. Coisl. 177. in quo om. *μὴ ἐχόντων λόγον*. Nihil mutandum: *referunt*, inquit, *imaginem nominum, quae sensu cassa sint*. *ἐχόντων*] *ἔχον* A. *Ἰόβας δὲ τὸν σκινδ. — μίμημα*] Eadem habet Hesychius v. *Βλιτύριον* et Etymologus v. *Βλίτυρι*. *Küst.* Quorum hic lubam improbat, subiiciens, *οὔκ εὖ*. 5. *βλήτυρι*] *βλίτυρι* A. E. B m. s. Continuo delevi cum V. C. E. quae praesteterat Zon. p. 393. *Βληρόν. τὸ δέλεαρ*. Ubi Küsterus: „Hesychius et Etymologus, *Βλήρ. τὸ δέλεαρ*." Item glossam sequentem, *Βλῆτρον. τὸ σύμβαλμα*, omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Küsterus annotavit: „Est vox Homerica Il. *ό*. 678. in quem locum poetae vide veterem Scholiastam et Eustathium." Debebatur eidem Zonarae p. 393. 7. *ἐν Πλούτῳ*] V. 293. 297. 8. *ποιᾷ φωνῇ χρ.*] *ποιᾷ κεχρῆσθαι φωνῇ χ.* V. C. Ubi *κεχρῆσθαι*, scribendum illud *χρῆσθαι*, irrepsit ex altero versu. *καὶ βληχᾶσθαι*] *καὶ* om. A. C. *V. Schol. 9. *προβάτια*] *πρόβατα* probavi cum *V. et Schol. 10. *Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδ.*] Corruptus hic locus diu me exercitum habuit, de cuius vero sensu investigando utique desperassem, nisi in tantis tenebris facem mihi praetulisset Scholiasta Aristoph. Nub. 997. qui idem fragmentum auctius et emendatius exhibet, et simul nos docet, Eupolidem *ἐν Δήμοις* verbis istis perstrinxisse filios Hippocratis (non magni illius medici, sed alterius cuiusdam, qui tempore Aristophanis Athenis vivebat), qui tanquam bardi et stupidi a comicis notari solebant. Verba Scholiastae haec sunt: *Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν. οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοιφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὕωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις· Ἱπποκράτους τε [παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, Βληχητὰ τέκνα, καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.* Posterior versus non est *ἀρτίπους*, quem sic legendum et supplendum putem: *Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου*. Sic enim legendum esse sensus suadet. *Βληχητὰ* autem proprie vocantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Thesauro Graecae linguae omissum, in fragmento Aeliani legitur etiam supra v. *Ἀναπολεῖν*. *Küst.* Auctarium praebent vv. *Τοῖς Ἱπποκράτους* et *Ὑώδεις*. Varias criticorum sententias congessit Raspius de Eupol. p. 24. sq. 11. *προβάτοις*] Sic Küst. cum E. Sed *πρόβασι* A. B. V. C. Med. cum Zon. p. 391. 12. *Μωρὸς*] Babrius apud Tyrwhitt. p. 38. Knoch. fr. IX. 13. *πέμπειν*] *καὶ πέμπειν* V. C.

1. *Βλήχων*] Vid. Phrynich. Seg. p. 30. Schol. Arist. Ach. 861. 874. infra v. *Γληχώ* et Hesychius. *ὁ γλήχων*] *ἡ γλήχων* A. V. C et Zon. p. 392. 2. *καὶ τὸ ἐφήβαιον*] Respexit Suidas ad locum illum Comici Lysistr. 89. *Κομψότατα τὰν βληχὼ γε παρατετιλμένη*. Dicitur enim et *βλήχων* et *βληχώ*. *Küst.* *τὸν ἐφήβαιον* B. E. Med. 4. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 711—713. 5. *Ἆρ᾽ ἂν*] *Ἆρ᾽ οὖν* A. B. *V. C. E. Med. *κυκεῶνος*] Scribendum *κυκεῶνα*, ut apud Aristophanem. *Küst.* Et in altera glossa. 8. *Σχο.*] Addiderunt A. V. *καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Eadem fere recurrunt sub v. *Διὰ χρόνου*. Ceterum expellendae sunt ipsae voces *διὰ χρόνου*, quamquam firmatae Schol. 10. *καὶ ἡ Ὀπώρα*] *ἡ ὀπώρα καὶ* A. E. *ἡ ὀπώρα ἐδόκει καὶ* C. V. *ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη* Schol. 11. *διὰ τοῦ β*] *εἰπὼν* E. *β* om. B. Schol. *βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β*. 13. *κατεσθίεσθαι*] Sic etiam legitur apud enarratorem Comici: sed male. Sensus enim potius requirit, ut scribatur *κατεσθίεσθαι τὴν ὀπώραν*. *Küst.* Nihil mutandum. Constructio est *ὑπὸ τοῦ ὀποῦ* (*τῆς ὀπώρας* scil.) *κατεσθίεσθαι τ. κ.* Recte ceperat Portus: *Qui multos autumnales fructus edunt, si pulegium bibant*, a fructibus quos comederunt *non laeduntur*. *Quia cor* (potius *stomachus*) a pomorum et aliorum fructuum autumnalium *succo consumitur*. *Gaisf.* Cras credam. Equidem non dubito quin ista sententia *διὰ τὸ . . . τὴν καρδίαν* divulsa fuerit a praegresso *βλάπτονται*. Accedit quod Schol. membrum utrumque propemodum consociavit, interiectis tantum his, *βρέχοντες οὖν γλήχωνα ἐπιπίνουσι*.

Βλήδας. Nomen Scythae. *Βλήτυρι*. Quod ipsum scindapsum appellant. sunt autem verba nihil significantia, quae verborum referant simulacra. Iuba vero scindapsum refert ad instrumentum musicum, item *βλήτυρι* ad soni chordarum imitationem. *Βληχή*, et *βληχήματα*. Balatus ovium. Et *βληχώμενοι* apud Aristophanem *Pluto* significat, balatum ovium imitantes. *βληχᾶσθαι* enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et alibi: *Filii bardi et moribus nostris minime accommodati*. *Βληχώδης*. Ovillo ingenio praeditus. *Stultus vero pastor, et ovillo ingenio omnino praeditus, missurus erat*. *Βλήχων*. Sic apud Atticos dicitur pulegium, quod est herbae genus. Aristophanes etiam pubem sic vocat. *Βληχωνία*. Aristophanes: *An putas male mihi fore, domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris*, qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo utuntur. quoniam igitur ipsum Opora meretricis nomen erat, ad utrumque allusit. esus enim pomorum valetudini non nocet, si pulegium bibatur, quoniam a succo eius poma consumuntur. ut igitur acrimonia aliqua

τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστυφῇ, βλήχωνος ἐλάμβανον. Καὶ Βληχωνία, κυκεών.

Βληχρόν. ἀσθενὲς παρὰ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ. Πίνδαρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.

Βλιμάζειν. κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι· ὅπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι· οἱονεὶ θλιμάζειν. οἱ δὲ βλιμάζοντες, ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσι. Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται. καὶ Βλιμάζων, ἀποστάζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου. καὶ Βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν.

439 *Βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας.*

Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις.
οὕτως Ἀριστοφάνης.

Βλιττομάμμας.

Καί σε καλοῦμεν βλιτομάμμαν.
τουτέστι μωρόν. καὶ γὰρ τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον.

Βλίτος. εἶδος βοτάνης.

Βλοσυρός. ἀξιωματικός, καταπληκτικός, φοβερός, σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά, ἁπαλή, εὐαξής.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
ἁρμόσει βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου.

---

1. *ἀποστυφῇ*] Rectius Scholiasta Comici *ἀποστυφῇ*. *Küst.* Cum Suida Schol. Ven. Recte: *ut acerbitas reprimatur.* *ὀπὸν βλήχωνος*] *βληχωνίαν* E. *γλήχωνας* Schol. *γλήχωνα πίνουσιν* altera gl. *ὀπὸν* om. A. B. C. V. Legendum saltem *βλήχωνας.* 2. *καὶ βληχωνίας, κ.*] *ἔστι δὲ ὁ βληχωνίας εἶδος κυκεῶνος ἤγουν ποτοῦ* E. Scripsi *βληχωνία* cum *V. 3. *Βληχρόν. ἀσθενὲς*] Immo *ἀβληχρόν* non vero *βληχρόν* apud Homerum legitur, ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Sic fere Zon. p. 393. Diligenter de usu vocabuli disserunt G. Dindorfius in Thes. L. Gr. post Valcken. in Theocrit. Adon. p. 218. sq. Addit Gaisf. Schneiderum in fr. Pindar. Thren. I. p. 33. Mox Alcaei nomen de comico poeta Meinekius Quaest. Scen. II. p. 55. intelligendum putabat. Sed certatim docti viri, H. Stephano praeeunte, numeros poetae Lesbii choriambicos agnoverunt: v. ed. Matth. fr. XLVI. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. glossam e Zon. p. 391. petitam, *Βλίκαρος. ὁ βάτραχος.* Ubi annotat Küsterus: „Hesychius, *Βλίκανον, βάτραχον.* Idem alibi: *Βλίτεκος, βάτραχος.* Etymologus quoque *Βλίκανον* interpretatur *βάτραχον.* 5. *Βλιμάζειν*] *Ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἁφῇ, καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας βλιμάζειν καλοῦσι. Κρατῖνος·* [*Κράτης* Zon. p. 394.] *Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον, ὦ θεοί, Καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἡ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἓν. Haloand.* Usus ille Etym. M. p. 200. His similia Lex. Seg. p. 221. Suidas descripsit usque ad *κατεσθίουσι* Schol. Aristoph. Av. 530. 6. *ὅπερ*] *ὥςπερ* C. Mox *θλιβομάζειν* Schol. *θλιβάζειν* recte H. Stephanus. 8. *δὲ καὶ*] *γὰρ καὶ* A. V. C. Schol. 9. *τὸ ταῖς*] *καὶ τὸ ταῖς* E. Deinde, quamquam repugnat Harpocratio firmans *Βλιμάζειν — λέγεται*, hanc fere scripturam desiderabam: *τὸ ταῖς χ. διαθλίβειν καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι, ὃ καὶ βλίσαι λέγεται.* 10. *θλίψαι*] *θλίβειν* E. qui statim *βλίζειν.* Huc lectores redire iubet v. *Θλίβει.* 11. *τὸ μέλι τοῦ κηρίου*] *τοῦ μέλιτος* Coisl. nec plura. 12. *Καὶ Βλιμάττομεν*] Sic locum hunc in duobus MSS. Pariss. exaratum repperi, qui in prioribus editt. sic legitur: *καὶ βλιμάτωμεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμῶμεν.* Nota autem haec Suidae referenda est ad locum illum Aristoph. Lysistr. 1166. *Ὥπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες. Küst.* Accedit Zon. p. 394. praeieratque H. Stephanus in Thesauro. Mox *ψηλαφοῦμεν* V. C. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MS. *Βλίνος. εἶδος ἰχθύος.* 13. *Βλιτάδας*] *Βλητάδας* B. E. *εὐτελεῖς*] Malim *εὐήθεις*, ut habet Hesychius. *Küst.* Id Gaisfordo videbatur Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 310. probasse: de quo dubito. Quid quod ipse Küsterus in Hesychium animadvertit nihil esse, cur Suidas reprehenderetur. Ceterum *ἀσθενεῖς* Zon. p. 393. *εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον.*] *εὐτελεῖς ἐκάλουν γυναῖκας* E. *ἔλεγον* om. A. B. V. E. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. *Βλίαρ. φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ Βλίφυλλον, ἀντὶ τοῦ σύκινον.* Praebuit Zonaras p. 393. 14. *Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 791. *Küst.* V. Ruhnk. in Tim. p. 63.

2. *ἢ θλίβειν*] *ἢ* om. A. B. C. E. Med. Schol. 6. *Καί σε καλοῦμεν*] Apud Aristoph. Nub. 997. unde haec descripsit Suidas, rectius sic legitur: — *Καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Küst.* Vid. Phrynich. Seg. p. 31. *καλοῦμεν*] *καλοῦσι* E. *βλιτομάμμαν*] *βλιτομάμαν* A. 7. *βλίττον*] Sic Zon. p. 391. *βλίττειν* B. E pr. *ἔστι λάχανον κτλ.*] *λέγεται καὶ βλίτος. ἔστι β. ε. λαχάνου* E. 9. *Βλίττος*] *Βλίτος* A. B. V. Addit A. *Ὅτι τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον.* Huic igitur glossae non multum tribuam. Deinceps cum A. E. removi glossam: *Βλίτυρι. χορδῆς μίμημα.* De qua diximus supra in v. *Βλήτυρι.* 10. *Βλοσυρός*] Vid. *Διαράμενος.* Explicationem dedit Polybii verbis. Vid. *Ἀριστοκράτης. Hemst.* Damasc. apud Photium p. 1046. *Toup.* MS. Auctiora Lex. Bachm. p. 180. 12. *Βλωθρή*] Schol. Apollon. Rh. I. [231.] p. 128. *Βλωκὸς ὁ ὑψωμὸς ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὃ ἔστι κατέρχεσθαι· καὶ πίτυν βλωθρὴν Ὅμηρος τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν.* Anthol. I, 4, 4. *καί σε κομίζει Μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου. Reines.* *εὐαξής*] Sic etiam habet Hesychius, sed male. Scribendum enim est *εὐαυξής.* Enarrator Homeri in Il. *ν'*. 390. *Βλωθρή. μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ ἔστι βαίνειν. εὐαυξὴς γάρ. Küst.* Om. Zon. p. 393. 13. *Οὐκέτι*] Erycii Ep. XIV. pr. Anthol. Pal. VII, 174. 14. *ἁρμόσει*] In Anthologia loco laudato legitur *ἁρμόζῃ*, uti etiam hic metri et sensus gratia scribendum est. *Küst.* *ἁρμόσῃ* A. C. cum Zonara. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. *Βλωμός. τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. Ἡσίοδος* (*Ἔργ.* 440.)· *Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον. Βλύδιον. ὑγρόν.* Vide Zon. pp. 392. 394. et Hesychium.

---

astringerentur, succum pulegii sumebant. Et *βληχωνία*, potio ex pulegio confecta. *Βληχρόν*. Apud Homerum et Alcaeum significat infirmum; apud Pindarum vero robustum. *Βλιμάζειν*. Proprie significat imum ventrem et pectus attrectare: quod faciebant, qui aves emebant. dictum quasi *θλιμάζειν*. alii vero *βλιμάζοντες* interpretantur, laedentes. aves enim vulsis plumis comedunt. *Βλιμάζειν* significat, manibus premere. et favos exprimere *βλίσαι* dicitur. et *βλιμάζων*, mel ex favo exprimens. et *βλιμάττομεν*, attrectamus, concupiscimus. *Βλιτάδας*. Sic veteres viles mulieres vocabant. *Βλίττειν*. Mel ex favis eximere. item tentare, attrectare, favos apum comprimere. Aristophanes: *Sed eum conclusum emulges.* *Βλιττομάμμας*. Fatuus. *Et te vocabunt fatuum.* blittum est enim olus insipidum. *Βλίτος*. Est genus herbae. *Βλοσυρός*. Auctoritate praeditus, formidabilis, gravis. *Βλωθρή*. Viridis, tenera, procera. *Non amplius, Therimache, prope altam istam platanum pastorale carmen fistulis canes.*

Βοαδρόμος. ὁ βοηθός.

Ὦθ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν.

Βοανεργές. υἱοὶ βροντῆς.

Βοάσομαι τὰν ὑπέρτονον βοάν.

Ἀριστοφάνης. εἰ οὕτω, φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ τῆς χαρᾶς βοήσομαι.

Βόεια. μεγάλα.

Ῥῆματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν·

Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βοείας. βύρσας.

Βοηδρομεῖν. μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Καὶ βοηδρομούντων ἐπὶ τούτῳ τῶν δημοτῶν, ἄλλος τις παρὼν βάρβαρος ἔτρωσε τὸν ἕτερον ἐπιόντα, καὶ διεκέκριτο οὐδέν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο· ‖ τοντέστιν, ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ ἡ Βοηδρομία ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ Ξούθου σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίων ἐβασίλευεν.

Βοήθεον. ἀντὶ τοῦ ἐν μάχῃ ἔτρεχον. ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐβοήθουν, τουτέστι συνεμάχουν. Καὶ Βοηθεῖ, ἀντὶ τοῦ μάχεται.

Ἔσμὸς γυναικῶν οὐτοσὶ θύρασι βοηθεῖ.

Βοηθῶ. δοτικῇ. Καὶ Βοηθοίης, εὐκτικόν.

Βολβός. Ἀριστοφάνης·

Καταφαγὼν βολβῶν χύτραν.

ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου, ἢ καὶ κρομμύου.

Βολεῶνας. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, οὗ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βάλλεται.

Βοήν. μάχην, καὶ μεγάλην φωνήν.

Βόθυνος. τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ· οὗ μνήμην Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης ποιεῖται.

---

1. *Βοαδρόμος*] καὶ βοηδρόμος addit E. Hanc gl. post *Βοείας* collocat A. post *Βοηδρομεῖν* C. 2. Ὦθ' ὑπὲρ] Damagetae Ep. VI. pr. Anthol. Pal. VII, 231. Ἀβρακίας *V. 4. τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν] Scribe et supple, τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' Ἀριστα γόρας. Sic enim recte legitur in Anthologia epigrammatum. *Küst.* 5. *Βοανεργές. υἱοὶ βρ.*] Sic apud Marcum cap. III. v. 17. Iacobus et Ioannes Apostoli a Servatore nostro vocantur, ubi scriptum est *Βοανεργές*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* *Βοανεργές* A. B. *V. Vid. Alberti Gloss. Gr. p. 29. Tum *υἱὸς* B. E. Statim cum *V. delevimus onirocriticos versus, quos A. apud Gaisf. in marginem coniecit, addito lemmate *Λύσις ὀνείρου: Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρᾶξιν φέρει. Νεκροὶ βόες δηλοῦσι τοὺς λιμοῦ χρόνους.* Ubi Küsterus: *Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρ.*] Duo hi versus, ad somniorum interpretationem pertinentes, in antiquissimo MS. Paris. desunt, et in altero ad marginem scripti leguntur, additis his verbis: *Λύσις ὀνείρου. Νικηφόρος Πατριάρχης. Ἰαμβικοί.* Ceterum prior versus tantum apud Nicephorum hodie legitur, non etiam posterior. Astrampsychus vero utrumque habet. *Küst.* Errat in h. l. Goldast. in Dosith. n. 129. p. 875. *Hemst.* Sive (quod Gaisf. monet) in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 545. Vastam lacunam inter *βροντῆς* et *Βόας* reliquit sola Med. 6. *Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ.*] Aristoph. Nub. 1153. *ὑπέρτονον*] MSS. Pariss. habent *ὑπέρτατον*. Sed in omnibus editt. praecedentibus, uti et apud Aristophanem, legitur *ὑπέρτονον*, quam proinde lectionem in hac editione quoque retinendam censui. *Küst.* *τὴν ὑπέρτατον* A. B. V. C. E. *ὑπερτάτην* *V. 7. οὕτω*] *οὗτος* male Schol. 8. *ἐκπεπαίδευται*] *ἐκπαιδεύεται* B. E. 11. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 934. Adde Zon. p. 401. 12. *Βοείας*] Homer. Il. λ'. 843. 14. *Κᾶρες*] Inexpectata Carum mentio. Solus e tragicis Euripides hoc vocabulum frequentat. Leg. vel *Τραγικοὶ δὲ* vel *Εὐριπίδης δέ. Valck.* Qui priorem coniecturam proposuit in Hippol. 776. 15. *τούτῳ*] *τοῦτο* A. *V. Mox *δημοτικῶν* E. 19. *Βοηδρομία, ἑορτή*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Βοηδρομία* autem, cum pro festo accipitur, scribendum potius est *προπαροξυτόνως Βοηδρόμια*, ut *Δήναια, Διονύσια, Θεσμοφόρια*, et reliqua festorum nomina. *Küst.*

1. *ὁ Ξεῦθος*] Immo *Ἴων ὁ Ξούθου*, ut recte legitur apud Harpocrationem. *Küst.* Item in Palatino. Favet *Ξούθου* scriptura librorum A. B. V. C. Coisl. 177. Cum vulg. Etym. M. p. 202. Dein *σπουδῇ πολλῇ* MSS. *πολλῇ σπουδῇ* Edd. vett. 3. *Ἐρεχθεύς*] *Ἐρεχθεὺς δὲ* A. V. *Ἀθηνῶν*] *ἃ* A. *Ἀθηναίων* V. C. Coisl. 177. Harp. Pal. *Ἀθηναίοις* Etym. *ἐβασίλευσεν*] *ἐβασίλευεν* B. C. E. Med. Coisl. 177. Harp. Pal. Etym. 4. *Βοήθεον*] *βοήθοον* A. V. C. In sequentibus quaedam displicent. 6. *δοτικῇ* post *βοηθεῖ* delevi cum *V. 7. Ἔσμὸς*] Aristoph. Lysistr. 353. rectius sic legitur: *Ἔσμὸς γυναικῶν οὐτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ. Küst.* 8. Om. vulg. Silet Gronovius. Pro *Βοηθοίης* habent *Βοηθοίοις* A. *Βοηθείης* B. Mox cum V. C. delevi: *Βόθυνος. εἶδος ἀστέρος. ζητεῖ ἐν τῷ Κομήτης.* 9. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 1127. (1084.) 11. *λαγνιστάτων*] *λαγνουστάτων* E. 12. *ἔστι γὰρ* *V. *καὶ κρομμύου* om. V. C. Servat Zon. p. 396. unde fluxerant, quae Gaisf. statim cum omnibus MSS. delevit, *καὶ βολβός, τὸ ὕδνον.* 13. *Βολεῶνας. οὕτως*] Ex Harpocratione. Sed differt aliquantum Palatinus. Mox *τῶν βοῶν καὶ* om. Aldus. 14. *τῶν ὑποζυγίων*] *ὑποζυγίων* vulg. In fine *βάλλεται* om. B. E. 16. *καὶ* om. *V. 17. *Βόθυνος. τόπος*] Ex Harpocratione. 18. *οὗ μνήμην*] *οὗ καὶ μνήμην* V. *οὗ τὴν μνήμην* C. Nihil mutat Zon. p. 395. aut Harp. Pal.

Βοαδρόμος. Auxiliator. *Sic pro Ambracia fortis bellator clipeum elatum tenens mori quam fugere maluit.* *Βοανεργές.* Filii tonitru. *Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ. Maximum clamorem edam.* Aristophanes. si ita, Strepsiades inquit, filius meus institutus est, maximos per laetitiam clamores edam. *Βόεια.* Magna. Aristophanes *Ranis*: *Duodecim grandia verba solebat eloqui.* *Βοείας.* Pelles bubulas. *Βοηδρομεῖν.* Festino cursu accedere. apud Cares vero significat opem ferre. *Cum populares ea re exciti ad opem ferendam concurrerent, alii barbari alios inter certamen vulnerarunt, neque ullum inter eos discrimen statui potuit.* *Βοηδρομία.* *Βοηδρομεῖν* significat opem ferre, vel ad proelium accurrere. est autem Boedromia festum Athenis, inde vocatum, quod [Io] Xuthi filius celeriter opem tulisset Atheniensibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo. *Βοήθεον.* Ad proelium accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem ferebant. Et *Βοηθεῖ*, pugnat. *Multitudo haec feminarum foris accurrit.* *Βοηθῶ.* Aptum dativo. *Βολβός.* Bulbus. Aristophanes: *Devorata bulborum olla.* dicitur de hominibus admodum libidinosis. bulbi enim ad coitum venereum faciunt. est autem genus leguminis, vel etiam cepae. *Βολεῶνας.* Sic Attici vocant loca, in quae boum et iumentorum et ovium stercus coniicitur. *Βοήν.* Pugnam. item ingentem clamorem. *Βόθυνος.* Locus quidam proprie sic dictus in Sacra Via, cuius mentionem faciunt Isaeus

Βολίς. βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον. Καὶ Βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον· ἐν δ' ἁλίοισι
Κλίτωρ· ἐν θηρσὶν Ἄμις ἐρημονόμοις.

Καὶ αὖθις·

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

Καὶ βόλος, ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.

Βόλιτος. Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β̄ ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. Ἀριστοφάνης·

Ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις.

τουτέστιν, ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτοις δέ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. οὕτω δὲ λέγονται οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν.

Βολίτου δίκην. πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

Βομβάζειν. φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λεγόμενον.

Βομβαύλιοι. ἀντὶ τοῦ αὐληταί. τὸ δὲ βομβύλιος ἐν προσθέσει τοῦ ᾱ εἶπε βομβαύλιος, παίζων παρὰ τὸν αὐλόν. 441

Βομβεῖ. καὶ περιβομβεῖ. Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον, παρεδρύπτετο τὸ πολέμιον. Βόμβος δὲ ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν. Βόμβος, ψόφος τις.

Βόμβησεν. ἐψόφησέ πως.

Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προσίῃ μύρου ὄζων. Πολιτείας θ'. Καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεμηνότες δαῖτα καὶ χεῖρα, καὶ ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν εἶπον, Ὀρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ

---

1. *Βολίς*] Plut. in Demetrio c. 3. *Reines.* Vid. intpp. Hesychii. 2. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Sic *V. inferiore loco per compendium scriptus. Ex Epigr. Zosimi Thas. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 184. 4. *Πίγρης*] *Πίγρις* B. E. *τίγρις* Med. Mox *ἐφεὶς βέλος* B. E. *ἐν δ' ἁλίοισι*] Leg. *ἐναλίοισι*, ut infra v. *Γαμψόν. Toup.* MS. 6. *Κλίτωρ*] *Κλίτωρος* B. V. E. Med. *Κλείτωρ* *V. 8. *Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθ.*] Anthol. Pal. VI, 23. in epigr. adespoto, vide v. *Ἀστιβές. αἰθυίαις*] *αἰθύες* B. E. *αἰθύαις* C. Med. 9. *Καὶ βόλος, ἐν Ἐπιγρ.* temere e praegressis repetuntur. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Archiae X, 6. Anthol. Pal. VI, 192. 10. *φελλὸν*] *φελλὸν* V. *φελλῶν* B. E. *φελῶν* Med. 11. *Βόλιτος. Ἀττικοὶ*] Atqui Cratinus usus est voce *βόλβιτα*. Vide Schol. Aristoph. Lys. 575. *Toup.* MS. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 357. sq. Suidas descripsit Schol. in Aristophanis versum infra laudatum Acharn. 1025. 14. *καὶ*] *ἐν* Schol. *πᾶσιν ἀγαθοῖς*] *πᾶσιν* om. E. 15. *περὶ βοῶν*] *περιβολῶν* vel *περὶ βολῶν* C. V. *ὁ λόγος αὐτῷ* Schol. 17. *Βολίτου δίκην*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 655.

1. *ὑπέχοντας*] *ὑπέσχοντας* C. Post hanc glossam delevi: *Βόλος. ἡ δρόσος. Βόλος ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτης λέγεται. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγύρτης.* Priorem *Βόλος* om. B. C. V. E. alteram autem V. C. habet A. in marg. 3. *Βομβάζειν*] Formatum a *βόμβαξ*, qua voce usus est Aristoph. Thesmophor. 46. *Küst.* Ipsam hanc interpretationem ad *Βόμβαξ* referri docet Hesychius. *ἐπὶ τῷ*] *ἐπὶ τὸ* Zon. p. 403. *ἐπὶ τῶν* E. qui statim *διασυρόντων καὶ τωθαζόντων*. 4. *τωθάξειν*] *τὸ θάζειν* A. 5. *Βομβαύλιοι*] Voce hac usus est Aristoph. Acharnens. 866. ubi vide veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst. Βομβάλβιοι* A. Med. cum Zon. p. 396. *Βομβάλαιοι* V. C. 6. *προσθήκῃ*] *προσθέσει* A. *V. C. Schol. 8. *περιβομβεῖ*] *παραβομβεῖ* B. V. E. C. Tum *Σιμοκάτης* om. E. *Ὡς δὲ τὸ Περσ.*] Apud Simocattam lib. II. cap. 2. locus hic ita legitur: *Ὡς δὲ τὰ τοῦ λόγου τὸ Περσικὸν περιεβόμβου τρανέστερον* etc. Sed pro *περιεβόμβου* potius scribendum est *περιεβόμβει*, ut Suidas hic habet. *Küst.* Hanc quoque correctionem Bekkerus neglexit. 10. *τὸν πολέμιον*] *τὸ πολέμιον* A. B. V. E. C. *Βόμβος*] Procop. 99. *Toup.* MS. V. Herodiani Epimer. p. 8. *δὲ* opinor eiiciendum esse, ut in glossa singulari: cf. Zon. p. 396. Novissima *ψόφος τις* eo pertinere videntur, quo Hesychianum *οἱ δὲ ὕνθμόν* (vulgo *ὑνιόν*), de quo praeter alios explicavit Casaubonus in Suet. Ner. 20. 12. *Βόμβησεν*] Hom. Od. *θ'*. 190. *ἐβόμβησεν* addit E. *μύρου ὄζων*] *μύρον ὄζον* B. E. De re satis est Aelian. N. A. I, 58. extr. laudasse. 14. *Πολιτείας θ'*] Sive cum *V. *ἐννάτου*. Plato Rep. IX. p. 573. *Οὐκοῦν ὅταν δὴ περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι θυμαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων κτλ. Καὶ οἱ περὶ τὴν*] Fragmentum hoc Aeliano tribuit Kühnius. Vide etiam infra v. *Διώνυμον* et *Κλείσοφος. Küst.* Probavit opinionem etiam Albertio Gl. Gr. p. 113. et Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 465. Mox *καὶ* geminavit *V. Sed repetendum *οἱ*, quod extat in v. *Διώνυμον*. 15. *περὶ τὸν Ἀλεξ.* A. *Ἀλεξάνδρειαν* C. 17. *ἄλλοι οὓς*] *ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι ὧν* A. B. C. V. E. *ἄλλοι ὧν* edd. ante Küst. Ceterum hiat oratio, cuius ad integritatem desideretur saltem *τὰ ὀνόματα*. Sed cum illa considero, *Ὀρέστης, Μαρψίας*, parum concinne sibi vineta, culpam in hominis festinantiam malo transferre, qui cumulum quempiam parasitorum compendifecerit.

---

et Callisthenes. *Βολίς*. Telum, iaculum, parva lancea. Et *βόλος*, rete piscatorium. In Epigrammate: [*Pani dona dedicarunt*] *Pigres, qui volucres*; *Clitor, qui pisces*; *Damis, qui feras silvestres reti capere solebat.* Et alibi: *Promontorium mergorum pisces capientium apta sedes.* Et *βόλος*, iactus, in Epigrammate: *Et suber retium sub aqua latentium indicium.* *Βόλιτος*. Sic Attici sine *β̄* dicunt, quod nos vocamus *βόλβιτον*. Aristophanes: *Me omni stercorum genere aluerunt.* quasi diceret, omni deliciarum et bonorum genere. *βολίτοις* vero dixit, quia de bobus loquitur. sic autem stercus bubulum appellatur. *Βολίτου δίκην*. Iudicium fimi. Solonis enim lex etiam illos puniebat, qui fimum furati essent. *Βομβάζειν*. Sonus deridentis et cavillantis. *Βομβαύλιοι*. Tibicines. pro *βομβύλιος* [Aristophanes] addito *ᾱ* dixit *βομβαύλιος*, alludens ad tibiam. *Βομβεῖ*. Et *περιβομβεῖ*, Simocatta: *Cum vero exercitum Persicum rumor clarius circumsonaret, hostis dolore affici coepit.* Est autem *βόμβος*, sonus apum. item strepitus quivis. *Βόμβησεν*. Strepitum edidit. *Βομβοῦσιν αἱ μέλ.* Apes bombum edunt, cum quis unguentum olens ad eas accedit. Plato lib. IX. *de Republica.* † *Et illi, qui Dionysii mensam circumstrepebant, et Alexandri epulis avide inhiabant manum eius osculantes, et alii super alios, quos dixi, Orestes, Marpsias,*

Ἀθηναίου κόλακες σὺν ἑτέροις, καὶ ὅδε παρὰ Ῥωμαίοις Ἄλβιος ὄνομα.

Βομβυλιός. ζῷον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον. καὶ εἶδος μελίσσης, παρὰ τὸ βομβεῖν, ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. Βομβυλιὸς ζῷόν ἐστι παραπλήσιον μελίττῃ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου, ὃν ἐκεῖνο βομβεῖ.

Βομβυλιός. εἶδος μελίσσης. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ βομβεῖν. καὶ παροιμία· Βομβυλιὸς ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον καὶ βομβυλιός ἐστι μελίσσης εἶδος, ἐκ πηλοῦ πλαττούσης τὰ κηρία.

Βομβύλον. σκεῦος στρογγυλοειδές.

Βόμβυξ.

Βοοβοσκός.

Βοοθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βοὸς κέρας. Ὅμηρος·

Ἧτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα.

κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν περιετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸ λίνον.

Βοῶμεν. ὁμόσωμεν. Καὶ Βοώμενον, ἐπικαλούμενον.

Βοώνης· οὗτος παρὰ τῆς πόλεως ᾑρεῖτο, ἵνα βοῦς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμπρὸν τὸ βοώνην γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγούς φασι βοώνας μάλιστα χειροτονεῖσθαι.

Βοῶπις. μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος.

Βοώτης. ἄστρον πλησίον τῶν Ἄρκτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται.

Βοώτης. αἱ μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειροτονοῦντο.

Βοωτίαις. Καί τινων βοωτίαις ἐφεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασι νενεμημένων. Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Βοπόρους. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβελοὺς μεγάλους. 442

---

1. *σὺν ἕτερος*] Scribendum puto *σὺν ἑταίροις*, i. e. *cum sociis*. *Küst.* In his item compendiariam grammatici rationem agnosco. Mox compares v. *Ἄλβιος*. 3. Cf. Lex. Rhet. p. 220. *βησίον*] Hesychius: *Βησίον. ποτήριον*, ubi v. intpp. Cf. mox v. *Βομβύλον*. Sed *βήσιον* poculi appellationem scribi iussit Hemsterhusius infra laudandus. *τὸ* om. Lex. Bachm. p. 180. 4. *καὶ εἶδος μελίσσης*] Vide enarratorem Comici in Acharnens. 866. et in Vesp. 107. *Küst.* Exemplum ex Isocrat. p. 210. attulit Antiatt. p. 85. Quae sequuntur ordine satis perverso, manum produnt interpolantem. 9. *παροιμία*] Zenob. II, 80. Unde sic est oratio resarcienda: *παρόσον καὶ βομβ. καρπὸν οὐ φέρει. ἔστι δὲ μελ. κτλ.* In novissimis accedit Zon. p. 396. 10. *παρόσον μὲν*] *παρόσον καὶ* A. B. *V. Med. sola. 12. *Βομβύλον. σκεῦος στρογγ.*] Hesychius et Etymologus vas istud rectius vocant *βομβυλιός*, quos vide. Scholiasta Apollonii Rhodii lib. II. v. 571. *βομβύλην* vocat. Vide etiam Casaub. in Athen. VI, 18. *Küst.* Addit Gaisf. Athenaeum XI. p. 784. sive T. IV. p. 225. ed. Schweigh. *Βομβυλιός. Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησίν· Οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται· οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου, κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι.* Ceterum quod *Βομβύλιον* optabat Hemsterhusius in Polluc. X, 68. id praebet E. firmatque Erotianus p. 104. *βομβύλον* Zon. p. 401. 13. *Βόμβυξ*] Delevit Küsterus. Cum interpretatione *βοοβοσκός* copulavit *V. ap. Gron. p. 93. ac similiter Lex. Bachm. p. 180. *Βόμβρυξ. βοοβοσκός.* Statim omittunt omnes MSS. *Βονιφάτιος. ὄνομα κύριον*, quam gl. interpolarat Med. 16. *Ὅμηρος*] Il. ω. 81. ubi vide Scholiastam. Hesychius: *Βοοςκέρας* (lege *Βοὸς κέρας*). *τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον*: quae nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda est. *Küst.* 17. *Ἧτε*] *Ὅτε* B. E. 18. *ἣν*] *ὃν* B.

1. *περιετίθεσαν*] *παρετίθεσαν* recte Schol. Ven. Cf. tamen Apollon. Lex. p. 196. *οἱ ἰχθύες*] *οἱ* om. B. E. 2. *τὸν λίνον*] *τὸ λίνον* dedi cum A. C. His subiecerunt *Βοςφόριον* B. E. *Βοοσφόριον* edd. ante Küst. 3. *Βοῶμεν. δοτικῇ*] Hoc Gaisfordus revocavit cum A. B. E. Med. cui nullum opinor esse locum. Nescit Zon. p. 403. 5. *Βοώνης. οὗτος*] Multum differt Harpocrationis oratio (v. infra v. *Βοώτης*); similiter tamen Lex. Rhet. p. 219. Cf. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 232. 9. *εὐόφθαλμος*] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex MSS. [cum *V.] revocavi. *Küst.* Deest E. et Zon. p. 401. agnoscit Hesychius. 10. *Ἄρκτων*] *Ἄστρον* B. E. C. *V. Vid. Schol. Hom. Od. ε. 272. Sub finem *ἐν τῷ Ἄρκτος* cum A. (qui glossae seq. subiecit) B. *V. C. E. delevit Gaisf. 12. *Βοώτης. αἱ*] *Βούτης. αἱ* edd. ante Küst. *Ἐτεοβουτάδαι* coniectura Reinesius. Sed *Βοώτης* Harpocrationis vel optimi libri tuentur. *αἱ μέγισται ἀρχαὶ*] Haec ad vocem *Βοώνης* pertinent, ex Harpocratione desumpta, et in locum alienum translata, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 14. *Βοωτίαις*] Vide Hesychium v. *Βοωτεῖν. Küst.* 15. *περὶ*] *παρὰ* B. E. *ἐρύμασιν ἐνεμημένων*] Leg. *ἐρύμασι νενεμημένων*. Ubi eadem leguntur in *Ἐνεμημένων*, Küsterus corrigit *νενεμημένων*. *Valck. *ἐρύμασι νενεμημένων* B. E. *ἐρύμασινενεμημένων* Med. *ἐρύμασιν ἐνημημένων* Ald. Hinc fluxit corruptela gl. *Ἐνεμημένων*. 16. *Κρίτων*] In prioribus editt. male legitur *Κρότων*, cuius loco in uno codice Paris. recte scriptum repperi *Κρίτων*. *Küst.* *Κρειτῶν* C. *κρείττων* V. *Κρότων* E. Tum *Ἀττικοῖς* A. 17. *Βοπόρους. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβ.*] Scribe, *Βοπόρους ὀβελούς. παρὰ Ἡροδότῳ τοὺς μεγάλους.* Locus autem Herodoti, ad quem Suidas respexit, extat lib. II. c. 135. ut Portus monuit. *Küst.* Nihil mutat glossa Herodotea. Saepius in hac sive brevitate sive negligentia dicendi Küsterus offendit. *Ἡροδότῳ*] *Ἡροδότου* A. *παρὰ* om. *V. *ὀβολοὺς*] Sic Zon. p. 396. *ὀβελοὺς* A. V. Tum *μεγάλας* B. E.

Calliae assentatores, reliqui; item Albius hicce Romanus. ***Βομβυλιός.*** Bombylius, animal; et vas, quod etiam *βησίον* vocatur. item genus apis, quae favos ex luto fingit. ab verbo *βομβεῖν.* ***Βομβυλιὸς*** animal est api simile, dictum a bombo, quem edit. ***Βομβυλιός.*** Apis genus, quod dictum est a bombo, quem edit. et proverbium: *Homo bombylius.* id est, inutilis. bombylius enim est genus apis, nullius frugis, favos ex luto fingens. ***Βομβύλον.*** Vas quoddam rotundum. ***Βόμβυξ.*** ***Βοοβοσκός.*** ***Βοοθύτης.*** Qui boves securi mactat. ***Βοὸς κέρας.*** Bovis cornu. Homerus: *Quod cornui bubulo aptatum fluctuat.* fistulam enim ex cornu bubulo confi-ciebant, quam funiculo piscatorio adiungebant, ne pisces eum arroderent. ***Βοῶμεν.*** Iuremus. Et *Βοώμενον*, invocatum. ***Βοώνης.*** Boum emptor ab civibus eligebatur, ut boves ad sacrificia emeret. erat autem munus istud valde honorificum, quoniam boonae e ducibus potissimum exercitus creari solebant. ***Βοῶπις.*** Magnis vel pulchris oculis praedita. ***Βοώτης.*** Bootes, astrum ursis vicinum, quod etiam ***Ἀρκτοφύλαξ*** vocatur. ***Βοώτης.*** Ex horum ordine Athenis summi magistratus creabantur. ***Βοωτίαις.*** Crito in *Geticis*: *Cum alii agriculturae praefecti essent, ceteri vero qui regi comitarentur castellorum curam gererent.* ***Βοπόρους ὀβελούς.*** Sic He-

Βορᾶς. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βοῤῥᾶς δέ, ὁ ἄνεμος· καὶ κλίνεται Βοῤῥᾶ· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν Βοῤῥαῖ. Σκληροὶ Βοῤῥαῖ ἐπιπνεύσαντες. Καὶ Βορέας, Βορέου. Καὶ Βοῤῥαίη.

Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπέληκε.

[*Ὅτι τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσι· καὶ ζήτει τὸν τόπον, ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου ἐδυστύχησεν, ἐν τῷ Ἀφέται.*]

Βορβόροπιν. κῆπον. σημαίνει καὶ τὸ μόριον.

Βορβοροτάραξι. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ταραχωδέστατε· ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν καὶ θορυβῶν ὥσπερ βόρβορον. Θορύβου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου. καὶ παροιμία·

Βορβόρῳ ὕδωρ
λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.

ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων αἰσχίστοις.

Βορβορυγμός. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ἐπιφερόμενος. Ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός.

[*Βορβορυγμός.*] *ἦχος ἐκ τοῦ στόματος. σύνθημα δέ ἐστι ταῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ἕ τοιοῦτος ἦχος.*

[*Βοῤῥαί. ὀπίσω ζήτει ἐν τῷ Βοῤῥᾶς.*]

Βορίανθος. ὅτι βάρβαροί τινες κτείνουσι

---

1. *Βορᾶς*] Sophocl. Antig. 30. *Βοῤῥᾶς*] Boreas cultus ut Deus ab Atheniens. et Thuriis, Aelian. V. H. XII, 61. et a Megalopolitis, Pausan. Arcad. p. 266. c. 27. *Reines.* 2. *Βοῤῥᾶ*] Item *Βοῤῥοῦ*. Hesychius a Bastio in Gregor. p. 38. restitutus, *Βοῤῥοῦ. τοῦ Βορέου. ἡ γενικὴ παρ' Ἀριστωνύμῳ.* Nimirum in eius fabula *Ἥλιος ῥιγῶν.* 3. *Βοῤῥαί* bis Gaisf. cum *V. Med. Item sub v. *Βοῤῥαί. Σκληροὶ Βοῤῥαῖ*] Proverb. XXVII, 16. *Βορέας σκληρὸς ἄνεμος*, attulit Heinsius in Hesychium. 5. *Λαίλαπι*] Scribe et supple, *Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπεῖδε κέρας.* Sic enim recte legitur infra v. *Λαίλαψ. Küst.* Ex Diodori ἐν Sard. Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 245. *λέλαπι* Med. *κλασθὲν* om. V. C. Tum *ἐπέλεκ*, A. *ἐπέλεκεν* B. *ἐπέλυκεν* V. (*ἐπελυκ* *V.) C. *ἐπέλεκε* E. 6. *Ὅτι τὸν*] Haec accesserunt ex A. Quae cum petita sint ex v. *Ἀφέται*, uncis ea circumsepsi. 9. *Βορβόροπιν*] Scribe potius *Βορβορόπην. Βορβορόπη* autem est epithetum scorti, ut discimus ex ipso Suida v. *Μυσάχνη*: unde loci huius illustratio petenda est. Quae vero sequuntur, *κῆπον· σημαίνει δὲ τὸ μόριον*, nihil faciunt ad v. *Βορβορόπην*, sed importune et *ἀκρίτως* ex articulo *Μυσάχνη* huc translata sunt: ut lectori patebit, qui locum illum inspicere voluerit. *Küst.* in Addend. Alii *Βορβορόπις*, alii *Βορβορόπη*, quod Küstero placebat scilicet. Sed neutrum verum. Scribendum sine dubio: *Βορβορῶπις.* Dicitur *Βορβορωπὸς* et *Βορβορῶπις*, ut *Βλοσυρωπὸς* et *Βλοσυρῶπις*, *Εὐωπὸς* et *Εὐῶπις.* Hesych. *Βορβορωπόν, αἰσχρόν, βορβόρῳ ἐμφερές.* Hinc *Βορβορῶπις* de *scorto diobolari*, cui nec munditiae nec pudoris cura est. Locus autem Suidae ita legendus et supplendus est: *Βορβορῶπιν. μανιόκηπον. κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον.* Quae pars est glossematis, quod integrum legitur apud Suidam v. *Μυσάχνη.* Quod hic subiiciam, ut emendem. *Μυσάχνη. ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐργάτις, καὶ δήμιος, καὶ παχεῖα. Ἱππώναξ δὲ Βορβορόπιν* (lege *βορβορῶπιν*) *καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησίν, ἀπὸ τοῦ βορβόρου· καὶ ἀνασυρτόπολιν, ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόριον.* Qui locus illustris est. Primum notandum illud *παχεῖα.* Trimeter nescio cuius apud Schol. Aristoph. Av. 1619. *Παρὰ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή.* Deinde *ἀνασυρτόπολιν*, quod legitur, vox nihili est. Neq quicquam adiuvant eruditi. Rescribendum proculdubio, *καὶ ἀνασυρτόπεπλον.* Quod scorti nomen *ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι.* Orpheus apud Clem. Alexand. Cohort. p. 17. *Ὡς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον. Toup.* II. p. 501. Qui latebras mendorum primus indagavit; quamquam aegre cuiquam persuaserit, reconditam vocem *μανιόκηπος* pro interpretatione subiici potuisse. Ceterum glossam ex v. *Μυσάχνη* incuriose descriptam etsi operam perdiderit qui sanare conetur, illud tamen contendere licet, aliquammultas voces usque ad *καὶ μανιόκηπον* intercidisse, quibus adhaereret annotatio, *κῆπος δὲ σημαίνει καὶ τὸ μόριον.* Caput autem glossae *Βορβορώπην* scribendum fuisse colligimus ex vestigiis grammaticorum, velut *βορβορόπην* Eust. in Il. pp. 807. 1329. *βορβορόκην* Arcadius tradunt. Nihil mutat Zon. p. 396. *δὲ*] *καὶ* A. *δὲ καὶ* V. E. C. Med. Tum *τὸν βόριον* B. E. 11. *Βορβοροτάραξις*] *Βορβοροτάραξι* A. *Βορβοροτάραξε* C. V. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 309. 12. *καὶ θορυβῶν* om. Schol. Aristoph. 13. *βορβόρου*] De vocis vi figurata Gaisfordus conf. Hemsterh. in Luciani Prom. I.

1. *καὶ παροιμία*] Versus Aeschyli Eum. 684. unde supplendum *θ'* post *Βορβόρῳ*, quod praestat Macarius. Fontis huius ignarus Wakefieldus Silv. Crit. V. p. 21. *ὕδωρ* eiiciebat, quo versus trochaicus efficeretur. Ceterum de proverbio vid. Zenob. II, 76. Diogen. III, 55. Arsen. p. 146. 3. *οὔ ποθ'* V. C. 5. *τὰ* om. A. Continuo cum V. C. versus delevi, quos A. in marg. habet: *Ἐκδηλός ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος. Ἰλὺν πεπλευκὼς τοῦ νοὸς νόει βλάβην.* Ubi Küsterus: „*Ἐκδηλός ἐστι*] Duo hi versus onirocritici (qui leguntur apud Astrampsychum) desunt in Paris. A. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur." 6. *ἐπιφερόμενος*] *φερόμενος* E. 7. *Ἡ φάρυγξ*] Locus ut videtur Iamblichi: de quo consulendus Toupius in v. *Κελαρύζει. ἐκελάρυζε*] *ἐκελάριζε* B. V. E. 9. *Βορβορυγμός. ἦχος*] Sic habent [cum *V.] MSS. Pariss. In prioribus vero editt. vox *βορβορυγμός* desideratur, et quae sequuntur praecedenti articulo annexa leguntur. *Küst.* Eaedem editiones quod *ἀντὶ τοῦ* praefigunt, ipsum docet hoc quicquid est glossae subortum esse ex interpretationibus loci Iamblichei: de quo non sinit dubitare neque camelorum mentio neque Zon. p. 396. comparatio. Proinde caput glossae notavi. Ceterum nihilo rectius E. *ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἦχος.* 10. *τοῖς καμήλοις*] *ταῖς καμήλοις* A. B. C. V. E. Tum *τῷ καθέζεσθαι* V. C. *τὸ καθ.* edd. vett. *τοῦ καθ.* quod coniecit Portus, tacite recepit Küsterus. 12. Sic tacite Gaisf. Nam Med. *Βορράς. ἔστιν ὀπίσω κτλ.* Neutrum Küsterus. 13. *Βορίανθος*] Posterior pars huius fragmenti, inde a verbis *Ὁ δὲ Σκιπίων*, repetitur apud eundem Suidam in *Ἐπιβουλή*: quod *ἀποσπασμάτιον*, licet non magis quam maius illud fragmentum, quod rettulimus, nomen Polybii praefixum habeat, Is. Casaubonus inter fragmenta

---

rodotus magna verua vocat. *Βορᾶς.* Pabuli, vel cibi. *Βοῤῥᾶς* vero, Boreas ventus, declinatus *Βοῤῥᾶ.* et rectus pluralis *Βοῤῥαῖ. Cum vehementes Boreae flarent.* Et *Βοῤῥαίῃ. Vehementi vento boreali antennam fractam vidit. Βορβόροπιν.* Propudiosam. partem enim obscenam significat *κῆπος.* *Βορβοροτάραξι.* Apud Aristophanem significat turbulentissime, urbem nostram turbans ut coenum, urbem nostram tumultu et coeno replens. Et proverbium: *Limpidam aquam, quam coeno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam.* dicitur de iis qui res pulcherrimas cum foedissimis miscent. *Βορβορυγμός*, Sonus quem aqua reddit. *Fauces sonabant, et magnus ore edebatur strepitus. Βορβορυγμός.* Sonus, qui ore editur. huiusmodi vero sono camelis signum datur, ut considant. *Βορίανθος.* Viriathus. Bar-

Βοριάνθον τυραννήσαντα, ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενοι ἐς εὔνοιαν. καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες, ἄθλα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἠξίουν παρὰ Σκιπίωνος κομίζεσθαι. ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

Βορόν. βρωτικόν· ὀξυτόνως. Ἀριστοφάνης·

Μιαρὸν τὸ χρῆμα κἄκοσμον καὶ βορόν.

Καί· Ὕδωρ βορόν· ἀγρυπνίη βορόν· ζήτει ἐν τῷ Ὕδωρ βορόν.

Βόσιν. τροφήν.

Βοσκήσομεν. θρέψομεν. Καὶ Βόσκουσαν, τρέφουσαν. Σοφοκλῆς περὶ Οἰδίποδος·

Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.

Βοσόρ. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον κατὰ Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Βόσπορος. πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπόρθησε.

‖*Βόσποροι δύο.* ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· 443 ὁ δὲ Θρᾳκικός, ὥς φησι Φιλέας.

Polybiana num. 60. rettulit: monuitque ibidem Gronovius, multum augeri illud fragmentum ex hoc ipso, in quibus versamur, loco posse. Mirum autem profecto debet videri, ne verbum quidem nec a Gronovio, nec a docto Suidae editore adiectum esse, sive explicandi causa, sive saltem dubitationis significandae. Certe inauditum in Romana historia monstrum nominis *Boriantho*! — *Viriathum* pone pro *Boriantho*, et *Caepionem* pro *Scipione*: omnia in plano erunt. *Viriathum* illum Lusitanum, ex latrone ducem belli adversus Romanos per complures annos feliciter gesti, ad extremum a suis, atque adeo a *barbaris*, interfectum esse, consentiunt auctores. Ceterum plerique quidem caedem illam consilio atque fraude Caepionis consulis, corruptis Viriathi satellitibus, esse patratam confirmant: Livius Epit. lib. LIV. Velleius Paterc. II, 1. Valerius Max. IX, 6, 4. Auctor de Viris illustr. in Viriatho. At cum auctore fragmenti nostri, quisquis ille sit, ad verbum paene consentit Eutropius IV, 7, 16. „Viriathus, ait, a suis interfectus est .... Cum interfectores eius praemium a Caepione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici." Neque vero ita pugnare haec sententia cum illa superiori videri debet, quin facile conciliari cum eadem possit; ita quidem, ut res ea fere ratione gesta cogitetur, quam Appianus exponit historia Romanorum Hispaniensi cap. 74. Ad nomen quod attinet *Viriathi*, illud apud Graecos scriptores, Appianum, Dionem Cassium, Diodorum Siculum, variis modis, *Οὐρίαθος*, *Οὐιρίαθος*, *Οὐρίατθος*, *Οὐιρίατθος* scriptum legitur. Vide Appiani Hist. Hispan. cap. 60. et Reimarum in Dionem T. I. p. 32. seq. ubi de varia nominis *Viriathi* scriptione laudantur interpretes in Aurelium Vict. de Viris illustr. cap. 71, 1. et in Silium Ital. X, 220. Apud Photium p. 626. edit. Hoeschelii in Excerpto ex Diodori Siculo libro XXXII. ter deinceps *Χρίαθος* scribitur. Sed quemadmodum Romanorum litteram *V* consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis Graecis per diphthongum *Ου*, ab aliis vero per litteram B expressam saepenumero videmus (sic apud eundem Suidam *Βαλεριανός*, *Valerianus*; *Βενεβεντός*, *Beneventus*; *Βῆρος*, *Verus*; *Βιτέλλιος*, *Vitellius*; et sexcenta alia): sic in codice, e quo fragmentum nostrum in suum Lexicon Suidas transcripsit, *Βιρίαθος* vel *Βυρίαθος* scribi debuerat; ex quo, duarum litterarum mutatione, $\bar{\upsilon}$ vel $\bar{\iota}$ in $\bar{o}$, et $\bar{\tau}$ in $\bar{\nu}$, inauditum nomen *Βορίανθος* est exortum. De permutatione vero haud infrequenti nominum *Σκιπίων* et *Καιπίων*, qui error in eiusdem Viriathi historia etiam Diodori Siculi codices occupavit, dixi in Appiani Hist. Hispan. cap. 70. aliaque exempla congessit Perizonius in Animadv. histor. cap. X. p. 426. quem laudavit Wesseling. in Diodorum T. II. p. 524. Ceterum quod ad Polybium auctorem fragmentum hoc rettulit Casaubonus, id sicut confirmare nolim recte factum, sic nec negare ausim. Peculiari sane libro *Bellum Numantinum* scripsisse Polybium Tullius auctor est, ad Familiar. V. Ep. 12. In cuius libri introitu commodus locus erat breviter saltem perstringendi belli Viriathici, quoniam ab Viriatho concitati arma ceperant Numantini, ut docet Appianus Hisp. cap. 66. et 76. *Schweigh.* Opusc. II. p. 152. Cf. eiusdem Polyb. T. V. p. 74. sq. Addit Gaisf. Maii Collect. Vatic. T. II. p. 547. Hanc autem orationem Capitoni licet vindicare, qui libellum Eutropii vertit.

1. *τυραννήσαντα*] *καὶ τυραννήσαντα* B. E. 5. *Σκηπίωνος* *V m. sec. 9. *ὀξυτόνως*] *ὀξύτονον* C. V. *ὀξύτατον* Zon. p. 401. *Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν*] Apud Aristophanem in Pace 38. locus hic rectius ita legitur: *Μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κἄκοσμον καὶ βορόν.* De scarabaeo comicus ibi loquitur. *Küst.* 12. *Καὶ ὕδωρ*] Haec et seqq. delevit Küsterus, silente Gronovio. Sumpta ex Hippocrat. Epidem. VI, 4, 18. monuit Gaisfordus post Hemsterhusium. 14. *Βόσιν*] Ab inusitato verbo *βόω*: unde *βόσκω*, *pasco*. *Küst.* II. τ'. 268. Habet Lex. Bachm. p. 181.

2. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 1424 — 28. 4. *τὴν γοῦν*] *γοῦν* om. B. E. 6. *δεικνύναι τὸ*] *δείκνυται τῷ* B. E. Med. *δείκνυται* C. *V. 8. *Βοσόρ*] Ansam huic glossae dedit locus Esaiae LXIII, 1. ab Hebraicae linguae imperitis male intellectus. *Albert.* Zon. p. 402. 10. *Βόσπορος, πόλις*] Vide Procop. de Bello Pers. lib. I. cap. 12. *Küst.* Zon. p. 396. 11. *Βωχάνος*] Vide v. *Βώχανος*. *Βαχάνος* B. E. qui mox *τοῦ βασιλέως*. 13. *Βόσποροι δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προπ.*] Locus hic mutilus videtur; quem proinde sic legerim et suppleverim: *Βόσποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ Θρᾳκικὸς καλούμενος· ὁ δὲ Κιμμέριος.* Haud enim persuadere mihi possum, nostrum geographiae adeo imperitum fuisse, ut Bosporum Thracicum diversum statueret ab eo Bosporo, qui Propontidi vicinus erat, cum geographiae vel leviter gnari haud ignorent, Bosporum Thracicum inter Propontidem et Pontum Euxinum interiectum esse. *Küst.* Ex Schol. Sophocl. Ai. 905. Mox ad *Φιλέας* vid. Vales. Harpocrat. p. 290. *Hemst.* Vid. Abresch. ad Aeschyl. p. 225. *Toup.* MS. Qui viderunt haec cum foedissimo mendo (item apud Zon. p. 396.) descripta esse e Schol. Soph. Ai. 884. Küsterum graviter exagitavit Gron. Em. p. 93. 14. *Φιλαίας*] *Φιλέας* B. C. V. E. Med. Favorinum protulit Constantinus de Them. II, 12.

---

bari quidam Viriathum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes se ducis Romanorum benevolentiam sibi conciliaturos esse. quidam igitur percussorum Caepionem adeuntes caedis perpetratae praemia ab eo postularunt. quibus Caepio respondit, non solere Romanos probare insidias, quas milites contra duces suos moliti essent. *Βορόν.* Voracem. cum acuto scribitur. Aristophanes: *Animal impurum, foedum et vorax.* Vide v. *Ὕδωρ βορόν.* *Βόσιν.* Cibum. *Βοσκήσομεν.* Pascemus. Et *βόσκουσαν*, pascentem. Sophocles de Oedipode: *At si homines non veremini, almum saltem et clarissimum sidus Solis verentes, piaculum eiusmodi manifestare erubescite, quod neque tellus neque mare sacrum neque lux admittit.* *Βοσόρ.* Sic Hebraice vocatur vestis cocco tincta. *Βόσπορος.* Bosporus, urbs ad Hellespontum sita, quam Bochanus Turcus sub Iustiniano Imperatore vastavit. *Βόσποροι δύο.* Bospori duo sunt: quorum alter circa Propontidem, Thracicus dictus, ut

Βόστρυχος. πλέγμα τριχῶν γυναικείων. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Εἰπέ, τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον;
Ἀριστοφάνης
Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε βοστρύχων.

Ἐναλείφειν τὰς τρίχας, καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος τῇ Χίων Θεῷ καὶ τοῖς Ἰθυφάλλοις ὠργίακεν.

Βοτά. βοσκήματα. Καὶ Βοτάνη, ὁ χόρτος. Καδμείων τινὲς ἱπποβοσκοὶ περὶ βοτάνης πρός τινας τῶν Μινύων ἤριζον. Τοὺς πλησίον ὑπερβάλλοντες λόφους, μεστὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

Βοτηρικὰ κύπελλα. ἐν Ἐπιγράμμασι. Καὶ Βοτῆρες, ποιμένες.

[Βοτήρ, καὶ δοτήρ. δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.]

Βοτός. τροφή, ἢ βοσκή. Καὶ βροτός, ἄνθρωπος.

Βοτρυδόν ἐπ' ἀλλήλας, ἢ ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς ῥάγες τῶν βοτρύων.

Βότρυν. τὴν ὀπώραν· οὐχὶ τὴν σταφυλὴν μόνην. καὶ μήποτε τὴν βοτρυΐαν ὀπώραν.

Βοτρυόδωρος. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἄμπελοι ἐν εἰρήνῃ φύονται. Ἀριστοφάνης·

Ὦ πότνια βοτρυόδωρε.

Καὶ παροιμία· Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν.
Καὶ Βούβοτος, ἡ πολλὴν τροφὴν ἔχουσα.

Βουβωνιῶ. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. 444
Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·

---

1. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] — *μασιν* cum *V. Pauli Silentiar. XXII, 1, Anthol. Pal. V, 228.* 3. *Εἰπὲ*] *εἰπερὶ* V. C. 4. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 987. sq. (949.) 6. *τῶν σῶν*] *τῶνδε* A. B. C. V. E. Med. Eadem fraus invasit v. *Λονεῖται.* 7. *Ἐναλείφειν τὰς*] Locus hic est mutilus, qui ex Synesii Encom. Calvit. p. 85. unde eum Suidas descripsit, sic supplendus est: *Ἀλλ' εἰ μόνον ἐν τοῦτο φανείη, περὶ πλείστου τὰς τρίχας ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐτὰς καὶ διατιθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος* etc. Verba ultima fragmenti huius leguntur etiam infra v. *Ὄργια. Küst. κατὰ*] *τοὺς* E pr. 8. *ἅπασι*] *ἅπας* A. B. E. C. *V. Post *πρόχειρον* addendum *λέγειν* cum v. *Ὄργια.* 9. *ἰθυφάλοις* Med. 11. *Βοτά*] Videndi Hesychius et Schol. Platon. p. 391. 13. *Μινύων* libri. *Τοὺς πλ.*] Hoc fragmentum desumpsit Suidas ex Dionysii Halicarn. Antiq. Rom. lib. IX. (20.) p. 554. ubi ita emendatius legitur: *Τοὺς πλησίον ὑπερβαλόντες λόφους ἐν ὀλίγῳ δή τινι χρόνῳ μεστὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν. Toup. ὑπερβάλλοντας*] *ὑπερβάλλοντες* A. B. *V. C. E. 16. *κύπελα* *V. *ποτήρια ποιμενικά* pro interpretatione subiecit Zon. p. 402. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V.)] Anthol. Pal. VI, 170. Cf. v. *Λιβάδα.* 18. *Βοτήρ*] Gl. om. V. C. notavi.

1. Lex. Bachm. p. 181. 3. *Βοτρυδόν*] Voce hac usus est Homerus Il. *β'*. 89. ad quem locum Suidas respexit. Confer Hesychium. *Küst. ἐπαλλήλας*] Scribe *ἐπαλλήλως. Küst. ἐπαλλήλους ἢ* Coisl. *ἐπαλλήλως, ἢ ἑτέρα* Lex. Bachm. p. 181. (cf. Apollon. p. 197.) Sed *ἢ* firmat Zon. p. 403. Scripsi cum *V. *ἐπ' ἀλλήλας.* 5. *μόνον*] *μόνην* A. B. C. 6. *καὶ μήποτε τὴν βοτρ.*] Recte et caute haec adduntur. Falsum enim existimo, *βότρυν* interdum generali significatione omnem *ὀπώραν* comprehendere, cum vocem illam nusquam eo sensu mihi lectam meminerim. *Küst.* Idem mox: „Malim *βοτρυΐνην ὀπώραν.*" Sed *Βοτρυΐων — φυτῶν* Gaisfordus monuit Iacobs. in Anthol. Pal. VI, 168. restituisse, Suida comparato. Mox cum V. C. eieci versum, quem A. habet in marg. *Βότρυς* (sic A. B. E. Med. *βότρυν* vulg.) *κατέσθειν, ὀμβρικὴν δηλοῖ λύσιν.* Ubi Küsterus: „*λύσιν*] lege *κλύσιν*, ut apud Astrampsychum, ex quo versus hic oneirocriticus depromptus est." 8. *φύονται* om. V. C. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 524. 10. *βότρυς π. β. π.*] Iuvenal. II, 81. *Uvaque conspecta livorem ducit ab uva*, comparavit Schottus. 12. *Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδ.*] Locus hic ita supplendus et distinguendus est: *Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Βότρυς. ὄνομα κύριον. Ὑπερβεβηκέναι* etc. Manifestum enim est, duos diversos articulos hic in unum confusos esse, et ante *ὑπερβεβηκέναι* excidisse vocem *Βότρυς*, ad quam, tanquam caput suum, ea quae sequuntur referri debent. Ceterum verba illa priora, *βοτρυοσταγῆ ἔρνη*, sunt fragmentum versus Archestrati apud Athen. lib. I. p. 29. Quae vero sequuntur sunt verba Polybii [XII, 13.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas deprompsit. *Küst.* 13. *Φαλαινίδος* *V. 14. *ἀναισχυντογράφων*] *ἀναισχυντότερα γρ* C. *ἀναισχυντότερα γραφόντων* V. *ἀναισχυντότερα γράφων* A. *V. *ἀναισχυντότερον γρ.* E. Med. 15. *Βούβοτον Ὀρβηλοῖο*] Samii Ep. I, 5. Anthol. Pal. VI, 114. 16. *Βούβοτος*] Zon. p. 400. *Βούβοτον* B. *βούβοντος* *V. In fine *κατέχουσα* E. Continuo Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit *Βουβών. τὸ πάθος. Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.* Quae sumpta sunt ex Etymol. M. sive Zon. p. 398. Menandri versum in his breviter significatum (v. Meinek. p. 37.) protulit integriorem etiam grammat. in Codd. Naniorum Graec. p. 495. 18. *Ἐγὼ μὲν οὖν*] Aristoph. Ran. 1311. Mox *τὸν βαλαν.* A.

---

ait Phileas. *Βόστρυχος.* Cincinnus muliebris. In Epigrammate: *Dic, cui nectes adhuc cincinnum?* Aristophanes: *Vehemens enim me cincinnorum tuorum amor inquietat.* † [*Si quis*] *capillos inungat, et in cincinnos colligat, illico in promptu cuivis est dicere, hominem eum Chiorum Deae et Ithyphallorum orgia celebrasse. Βοτά.* Pecudes. Et *βοτάνη*, herba. *Quidam pastores equorum inter Cadmeos cum quibusdam Minyarum de herba contendebant.* † *Vicinis collibus superatis, planitiem pecudibus omne genus refertam invenient. Βοτηρικὰ κύπελλα.* In Epigrammate. Et *βοτῆρες*, pastores. [*Βοτήρ*, et *δοτήρ*, per *ō*. Contra *δώτωρ* et *βώτωρ*.] *Βοτός.* Cibus, vel pabulum. Et *βροτός*, mortalis. *Βοτρυδόν.* Dense instar racemi, ita ut alter alteri adhaereat, tanquam acini racemorum. *Βότρυν.* Non solum uvam, sed etiam fructus significat, et quidem fructum vitis. *Βοτρυόδωρος.* Epithetum pacis. tempore pacis enim vites nascuntur. Aristophanes: *O veneranda pax, uvarum altrix.* Et proverbium: *Uva iuxta uvam maturescit.* dicitur de iis inter quos mutua est aemulatio. *Βοτρυοσταγῆ ἔρνη.* Vites. † *Eum Botryis ac Philaenidis et reliquorum lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse. Βούβοτον.* Pascuis et pabulo abundantem. *Ad imam montis Orbeli partem pascuis abundantem. Βουβωνιῶ.* Inguinis tumore laboro. *Ego quidem balneum adire volo.*

(λείπει ἀπελθεῖν)

βουβωνιῶ γὰρ τῷ νεφρῷ ὑπὸ τῶν κόπων.

[*Βουγάιος. τὸ βου κατ' ἐπίτασιν· ὡς ἐν τῷ βούπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα· καὶ βούγλωσσοι.*]

Βουδόρῳ νόμῳ. ἐπὶ τῶν ἀξίων οὕτω δέρεσθαι ὡς οἱ βόες.

Βουζύγης. ὁ Ἡρακλῆς.

Βοῦθος περιφοιτᾷ. ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων εἴρηται. Καὶ Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὕλλου γὰρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πεινάσαντος, ἕνα τῶν ἀροτήρων βοῶν Θεοδάμαντος θοινήσας ἔφαγεν.

Βουθυτεῖ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὁ δεσπότης ἔνδον βουθυτεῖ.

καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βουθυσία, δηλοῦσα τόν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἑκατόμβην καλοῦσι καὶ τριττύν.

Βουκολήσας. ἀπατήσας. Καὶ Βουκόλημα, τὸ θέλγητρον.

Ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων.

Βουκάρας. ποταμός. Πολύβιος· Κατὰ τὴν εἰς θάλασσαν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ.

Βουκόρυζαν. τὴν μεγάλην κόρυζαν. Καὶ Κορυζᾶν, τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα. Μένανδρος.

Βούλγαροι. ὅτι οἱ Βούλγαροι ἠρέσθησαν εἰς τὴν στολὴν τῶν Ἀβάρων, καὶ μετημφιάσαντο αὐτήν, καὶ ἕως νῦν περιβέβληνται.

Ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου ἦκμαζεν ὁ Τέρβελις, ὁ τῶν Βουλγάρων ἀρχηγός· καὶ ὁ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείου υἱὸς ὑπόφοροι τούτῳ ἦσαν. τὴν γὰρ ἀσπίδα ἣν εἶχεν ἐν πολέμῳ, ὑπτίαν ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάστιγα,

---

1. *λείπει* om. Zon. p. 403. Mox omiserunt A. B. C. V. E. *Βούβρωστις. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ ὅτι βοῦς λυμαίνεται, καὶ τὰς βοῦς βρῶσιν ποιεῖ.* Quae leguntur in Etym. M. sive Zon. p. 397. Cf. Schol. Plat. p. 399. 3. *Βουγάιος*] Homerus Il. ν'. 824. *Küst.* Cf. Apollon. p. 195. Gl. V. C. omissam notavi, repetitam ex v. *Βουλιμᾷ*. Edd. *βουπείνα . . πείνα.* 5. *Βουδόρῳ*] Diogenian. III, 66. Hesychius: *μοχλῷ, ᾧ βοῦς δέρουσιν. οἱ δὲ ἄσκῳ.* De nomine loci vid. Wass. in Thucyd. II, 94. *Βουδώρῳ* C. E. 7. *Βουζύγης*] Heros ap. Atticos *ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας* dictus Epimenides. Vid. Hesych. et Schott. Obss. V, 19. *Reines.* Vid. et Lex. Seg. p. 221. Menag. in Laert. I, 115. Creuzer. Annot. ad Orat. de civit. Athen. p. 50. *Gaisf.* *Βουζύγην* Herculem dictum nemo prorsus tradit praeter eum quem Küsterus ascripsit, Lactant. I, 21, 36. Reliqui Triptolemum celebrant: cf. intpp. Herod. VII, 231. Statim omiserunt A. B. C. V. E. *Βουθία. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βουθαῖος.* Quae debentur Zonarae p. 400. 8. *Βοῦθος περιφοιτᾷ*] Confer Zenobium II, 66. *Küst.* A Buto quodam *τῷ Πύθια νικήσαντι, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα*, Hesychius repetiit. 9. *καὶ* abiici malim. *Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς*] Haec repetuntur [per fraudem] infra v. *Ὕλλος. Küst.* Gregor. Nazianz. Or. 3. Nonnus in Expos. hist. prof. in oratt. Nazianz. invect. [p. 141.] apud Dryopas factum esse dicit. Elias Cretens. Comm. in Or. III. *Reines.* Eudocia p. 95. et 209. *Ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτριώντων βοῶν λαβὼν (Θειοδάμαντος) ἐσφαξε καὶ ἐθοινήθη· — καὶ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθοίνας* et seqq. Fortasse pro *ἔφαγεν* apud Suid. leg. *ἔσφαξεν. Müller.* Adde Herod. Epimer. p. 61. De nomine *Βουθοίνας* satis est laudasse Boissonad. in *Notices* et *Extr.* T. X. p. 249. Ceterum *Βουθύνας* *V. 12. *Βουθυτεῖ*] *δοτικῇ* cum A. B. E. Med. subiecit Gaisf. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 820. 14. V. Wessel. in Diod. I, 48. 16. *ἣν ἑκατόμβην*] Locus hic ex enarratore Comici sic supplendus est: *ἣν ἑκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὴς δὲ θυσία ἡ ἐξ ὑὸς καὶ τράγου καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. Küst.* *ἣν ἑκατόμῳ καλοῦ καὶ τριττῷ* A. *τριττώ* *V. Statim Gaisf. delevit cum omnibus MSS. *Βούκαια. πόλις Φωκίδος. Βουκελλάριοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται. καὶ ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα Γαλλογραικία.* Priorem suppeditavit Zon. p. 400.

1. *Βουκολήσας*] Zon. p. 403. *καὶ* Gaisf. tacite cum *V. *Βουκόλημα, τὸ θέλγητρον*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 152. *θέλγισμα* mendose Zon. p. 402. 3. *Καὶ ὅπως*] *καὶ* quod habet Schol. Aristophanis om. A. V. Toupius I. p. 102. *Χῶπως.* Versus sunt Babrii apud Tyrwhitt. p. 40. Knoch. p. 152. *βουκόλημα τῆς λύπης*] Infra v. *Αἰώρα* habes, *βουκολοῦσα τὴν λύπην. Küst.* 4. *τοῖς τοίχοις*] Sic omnes MSS. *ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις* Schol. Aristoph. *τοῖς* delendum monuit Florens Christianus in Arist. Pac. 153. qui perspexit hos Babrii choliambos esse, repugnante Hemsterh. Append. in Lucian. p. 66. Item Toupius, ut oportuit. 5. *Βουκάρας*] *Βουκούρας* A. Deest gl. V. C. et ut opinor recte. *Πολύβιος*] I, 75. ubi vid. Schweigh. Eundem locum habet Suidas infra v. *Τενάγη*, monente Gaisf. 7. *Καὶ Κοριζᾶν*] Fortasse scribendum, *καὶ κορυζᾶν, τὸ ἰσχυρῶς κορύζειν, καὶ κορυζῶντα, τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα.* Quare *κορύζειν* et *κορυζᾶν συνωνύμως* dicentur. Si codex sanus, illud *κορυζᾶν* erit accusativus a recto *κορυζᾶς*, ut *Θωμᾶς*. Quod observandum: nam lexica tacent. *Portus.* 8. *κορύζοντα*] Malim *κορυζῶντα* [cum E.]. Vide infra v. *Κόρυζα. Küst.* Leg. *καὶ βουκορυζῶντα*, vel cum Hemsterhusio in Lucian. [Dial. Sel. p. 28.] *βουκόρυζον.* Sic *ὀρθοκόρυζον* apud Alciphr. p. 384. quod male solicitavit Berglerus. *Toup.* MS. *κορυζᾶν* Menandreum (p. 292.) satis firmat Lobeck. in Phryn. p. 434. Ceterum nihil opus nisi *κορυζῶντα.* 9. *ὅτι οἱ* om. B. E. 13. *Τέρβελις*] Vid. supra v. *Βασιλική. Reines.* *Τέρβερις* *V. Mox *τῶν* neglexit Küst.

---

renum enim tumore per tot ictus laboro. [*Βουγάιος.* Syllaba *βου* intensionem significat, ut in voce *βούπεινα*, magna fames, et *βούγλωσσοι.*] *Βουδόρῳ νόμῳ.* Dicitur de iis quos convenit sic excoriari, ut boves. *Βουζύγης.* Epithetum Herculis. *Βοῦθος περιφοιτᾷ. Buthus obambulat.* dicitur de insipientibus et stupidis. Et *Βουθοίνας Ἡρακλῆς.* cum enim Hyllus filius eius esuriret, unum ex bobus aratoribus Theodamantis mactatum devoravit. *Βουθυτεῖ.* Aristophanes *Pluto*: *Dominus intus immolat.* abusive hic [de immolatione suis, hirci, arietis] dicitur *βουθυσία*, quae vox proprie de sacrificio splendido et perfecto, quale est hecatombe, dicitur; quamque vocabant *τριττύν.* *Βουκολήσας.* Qui decepit. Et *βουκόλημα*, solatium. *Et ut aliquod doloris solatium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit.* *Βουκάρας.* Bucaras, fluvius. Polybius: *Ad Bucarae fluvii ostium.* *Βουκόρυζαν.* Magnam capitis gravedinem. Et *Κορυζᾶν*, hominem gravedine valde laborantem. Menander. *Βούλγαροι.* Bulgari Abarum habitum, quo valde delectabantur, suo mutarunt, eoque ad hoc usque tempus utuntur. † Sub Iustiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui et ipse Iustinianus et Constantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. scutum enim, quo in bello utebatur, supinum posuit, et equi sui.

ἦ ἐχρῆτο ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ ἕως οὗ ἐσκέπασεν ἀμφότερα, χρήματα ἐνετίθει. καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ γῇ παρεκτείνας, μέχρι τῶν περάτων καὶ ἐς ὕψος πολὺ σηρικὴν ἐσθῆτα" ἐτίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, τὴν μὲν δεξιὰν χρυσίου πληρῶν, τὴν δὲ λαιὰν ἀργυρίου.

Ὅτι τοὺς Ἀβάρις κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρὲμ τοὺς τῶν Ἀβάρων αἰχμαλώτους, Πόθεν συνίετε, ὅτι ἀπώλετο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπεκρίθησαν, Ὅτι ἐπλήθυναν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγορίαι, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς ἀνδρειοτέρους καὶ φρονιμωτέρους· εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κριταῖς ἐγένοντο· εἶτα ἡ μέθη· πληθυνθέντος γὰρ τοῦ οἴνου πάντες ἐγένοντο μέθυσοι· εἶτα ἡ δωροδοκία· εἶτα ἡ πραγματεία· πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιούμενοι. καὶ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τούτων. ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας συνεκαλέσατο τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διετάξατο νομοθετῶν· Ἐάν τις κατηγορήσῃ τινός, μὴ ἀκουέσθω πρότερον, ἢ δεθεὶς ἐξετασθῇ. καὶ εἴγε συκοφαντῶν εὑρεθήσεται καὶ ψευδόμενος, ἀναιρείσθω. μηδὲ ἐξέστω τινὶ κλέπτοντι μεταδοῦναι τροφῆς· ἢ τάχα τοῦτο τολμῶν τις δημευέσθω. καὶ τοῦ κλέπτου μὲν συγκλᾶν τὰ σκέλη· τοὺς δὲ ἀμπελῶνας πάντας ἐκριζῶσαι ἐκέλευσε· τῷ δὲ αἰτοῦντι παντὶ μὴ ἁπλῶς διδόναι, ἀλλὰ τὴν αὐτάρκειαν αὐτοῦ, ὡς μὴ καὶ αὖθις αὐτὸν δέεσθαι· ἢ τάχα δημευέσθω ὁ μὴ οὕτω ποιῶν. τοὺς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς λέλεκται, ἄρδην ἠφάνισαν.

Βουλαία. Λείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν. οἷον, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Βούλευμα. τὸ ἴδιον. Βούλημα δέ, τὸ δημόσιον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν ὥστε γενέσθαι
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

Βουλεύομαί σοι τάδε.

Βουλεύοντι. ἀντὶ τοῦ συμβουλεύοντι. Θουκυδίδης.

Βουλεύσας. ἀντὶ τοῦ βουληθείς. Βουλεύσας δὲ ὅπως τὴν βασιλέως διάνοιαν πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἐξελεῖν δύνηται.

Βουλεύσεως. ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν πραγμάτοιν ταττόμενον. τὸ μὲν γάρ ἐστιν,

---

1. ἦ ἐχρῆτο] om. V. ἐπὶ τοῦ ἵππου item om. *V. 2. ἐνετίθει] ἐτίθει B. E. καὶ τὸ δόρυ usque ad ἐτίθει om. V. 3. περάτων] περάντων B. 7. Ὅτι τοὺς Ἀβάρις] Vide supra v. Ἀβαρις. Küst. καταχράτος om. B. V. E. 10. ὑμῶν] αὐτῶν E. 14. πληθυνθέντος — μέθυσοι om. V. qui mox om. et καὶ ἡ ἀπώλεια — τούτων, et paulo post ἐάν τις usque ad finem: quorum loco habet, μηδὲν (ἐπὶ add. *V.) τοιοῦτον πολιτευθῆναι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐξορυχθῆναί τε καὶ τοὺς ἀμπέλους. 20. δεθεὶς] δοθεὶς A. καὶ εἴγε] καίγε B. E.

3. παντὶ] Immo πάν τι. 5. μὴ καὶ] καὶ om. B. E. 8. *Βουλαία. Λείναρχος*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. Küst. Lex. Bachm. p. 181. *Βουλαία. Διὸς ἦν βωμὸς ἐν τῇ βουλῇ, ὃς ἐλέγετο βουλαία, ὡς ἀπὸ τῆς βουλῆς.* Vide Wesseling. in Diod. XIV, 4. 10. *Βούλευμα. τὸ ἴδιον*] Ex Schol. in versus qui sequuntur Aristophanis Plut. 493. sq. Consentit Zon. p. 402. Nihilominus invertendae sunt voces *ἴδιον* et *δημόσιον*. 16. Om. vulg. Silet Gronov. 17. *Θουκυδίδης*] In IV, 68. quo Gaisf. nos remittit extat *βουλεύοντες*. Contra *βουλεύσαντι* Hesiod. ℓ. 264. *Θουκυδίδης* om. Zon. p. 403. 18. *βουληθείς*] Existimo legendum esse *βουληθείς*. Küst. Nihil mutat Zon. p. 403. Recte: nam dicendum erat *βουλευσάμενος*. 20. *ἐξελεῖν δύνηται*] *ἐξενεῖν δύναται* A. 21. *Βουλεύσεως*] Totum hunc locum ex Harpocratione descripsit Suidas. Vide etiam infra vv. *Ἡγεμονία δικαστηρίου* et *Παράστασις*. Küst. In superiore parte consentit plerumque Lex. Rhet. p. 220. Toupius ascripserat Appian. p. 993. sive B. Civ. IV, 50.

---

flagellum; pecuniamque, dum utrumque tegeretur, ingessit. hasta etiam in terra extensa, totum spatium, quod longitudo eius occupabat, ad insignem altitudinem sericis vestibus replevit, arculasque auro et argento plenas militibus dedit, dextram auro, sinistram vero argento implens. † Bulgari Abares bello victos funditus deleverunt. horum captivos Crem interrogavit, quam causam esse putarent, quare dux illorum et tota gens perisset. illi responderunt has fuisse causas: quod mutuis sese criminationibus identidem insectati fuissent, eaque ratione fortissimos et prudentissimos viros perdidissent. deinde quod homines iniusti et fures cum iudicibus societatem iniissent. praeterea ebrietatem; quod cum vino abundarent, omnes temulentiae indulsissent. porro quod muneribus corrumpi sese sivissent. denique negotiationem; quod cum mercaturam omnes exercerent, alii alios decepissent. has interitus sui causas esse dixerunt. quibus auditis ille Bulgaros omnes convocavit, legesque huiusmodi sanxit. si quis alterum accusarit, non audiatur prius, quam in victum iudices inquisiverint: idemque si calumniae ac mendacii convictus fuerit, occidatur. necui liceat furi cibum impertiri: quod si quis ausus fuerit, eius bona statim publicentur. item furi crura confringi, omnesque vineas exscindi iussit. neque petenti totum simpliciter dari iussit, sed quantum ei satis esset, ne denuo egeret. qui secus fecerit, publicus esto. Abares igitur, ut dictum est, omnes funditus deleti sunt. *Βουλαία.* Dinarchus: *Testor Vestam Bulaeam.* quasi dicas, in Senatu collocatam. *Βούλευμα.* Consilium privatum. *Βούλημα* vero, consilium publicum. Aristophanes *Pluto*: *De hoc igitur, quod diu optavimus, vix consecuti sumus ut consilium caperemus honestum et generosum et ad quidvis utile.* *Βουλεύομαι. Βουλεύοντι.* Consilium danti. Thucydides. *Βουλεύσας.* Qui consultavit. *Cum autem deliberasset, quomodo sententiam istam regi magis etiam eximere posset.* *Βουλεύσεως.* Est nomen actionis, quae in duobus criminibus locum habebat. unum est, cum quis vitae alicuius insidiatus esset, sive moreretur is, qui insi-

ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθείς, ἐάν τε καὶ μή· τὸ δὲ ἕτερον, ὅταν τις ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν γεγραφότι. καὶ Ἰσαῖος μὲν ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγει εἰς-ἄγεσθαι τῶν δύο τὸ πρῶτον ἔγκλημα· ὡσαύτως καὶ Ἀριστοτέλης. Δείναρχος δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. περὶ 446 *δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγκλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος πρώτῳ λέγει. ὁ μέντοι Ὑπερίδης ἰδίως τὸ τῆς βουλεύσεως ὄνομα ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπι-βουλῆς τῆς εἰς χρήματα λαμβάνει.*

Βουλευτικός. τόπος οὗτος τοῦ θεάτρου ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. ** *Ἀρριανός· Οἱ γράψαντες οὐ μόνον τὰ ἔργα Τραϊανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ βουλεύματα. Καὶ αὖθις· Τοῦτο δὲ γέγονε βουλήσει κρείττονι, καὶ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐδαμῶς συμβλητῇ.*

Βουλεία. τὸ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πράττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. οὕτω Δείναρχος καὶ Ἀριστοφάνης.

Βουλείαν τὸ βουλεύειν καὶ οἱ δικανικοὶ καλοῦσι συνήθως καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γάρ·

Τίς βουλευτής ἐστι, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν;

τὸ βουλεῦσαι βουλείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνι τετραπτίλῳ; τουτέστι τρικεφάλῳ. τρεῖς γὰρ λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Βουλή. τάξις παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίῤῥητος καὶ βδελυρὸς παρὰ Οὐεσπασιανοῦ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπασιανοῦ σοφισαμένου γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἆθλον.

Βουλὴ ἁγίων. τῶν ἁγίων ὁ σύλλογος.

---

1. *κατασκευάσει* Med. 3. *ὅταν τις*] Huiusmodi actionem contra Aristonem olim instituit Aristogiton, contra quem Demosthenes duas scripsit orationes, quae hodie adhuc extant. Libanius in argumento orationis primae contra Aristogitonem: *Πρὸς τοῦτο Ἀριστογείτων ἀνθιστάμενός φησιν ἀδίκως ἐγγεγράφθαι, καὶ διὰ τοῦτο δίκην λαχεῖν Ἀρίστωνι τῷ ἐγγράψαντι.* Hic *ἐγγράφειν* significat, nomen alicuius inscribere in tabulis aerariorum, sive eorum, qui aerario aliquid debent. Vide etiam supra v. *Ἀγραφίου. Küst.* 6. *ὡσαύτως καὶ*] *καὶ* om. V. C. 8. *κατὰ Ἀριστογείτονος*] P. 778. 10. *βουλήσεως* *V. 11. *τὰ χρήματα*] *τὰ* om. A. B. E. et Pal. Harpocr. 12. *Βουλευτικός*] Ex Schol. Aristoph. Av. 795. unde revocandum *ὁ* post *καί*. Sed praestat cum Hesychio *Βουλευτικόν*. 13. Post *βουλευταῖς* A. B. *V. C. E. Edd. ante Küst. inserunt *βουλευτικός*, quasi caput alterius glossae. 14. *Ἀρριανός· Οἱ*] Hoc et sequens exemplum nihil facit ad vocem *βουλευτικός*, sed prius quidem pertinet ad vocem *βούλευμα*, posterius vero ad vocem *βούλησις. Küst.* Arriani exemplo praecessisse videtur vox *Βουλεύματα*. Simile exemplum modo in v. *Ἀψαύστως* vidimus. *Albert.* Huic potius assentiendum quam Gaisfordo, cui videbatur locus perperam ad Arrianum referri. 15. *Τραϊανοῦ*] *Τραϊνοῦ* A. 16. *βουλήσει κρείττονι*] Leg. *βουλῇ*. Vid. infra v. *Συμβλητά*. Socrat. Eccles. Hist. p. 114. *β. κρείττονος. Toup.* MS. Qui formulam ut Aelianeam illustrabat I. p. 30. disputans de v. *Ἄλλως*. 18. *Βουλεία.—τὰ προσήκει*] Eadem *αὐτολεξεὶ* paene habet Harpocratio, cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* *τὰ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πρ.*] Locum hunc merito suspectum habeo, quem sic potius legendum putem: *τὸ χρήματά τινα τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν. Küst.* Nihil hic mutandum nisi *τὰ* in *τό*. Sensus est, *βουλεία* dicitur quando quis pars senatus, sive ordini senatorio ascriptus, agit quae Senatores decet. *Χρηματίζειν τῆς βουλῆς* valet *esse in senatu, senatoris munere fungi. Hemst.* Dedit Gaisf. *τὸ* cum *V. C. Med. et Harpocrat. Pal. Genitivus autem non ab verbo *χρηματίζειν* pendet, sed originem duxit ab vetusta Harpocrationis scriptura, *τὸ ἐκ τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει.*

2. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 815. ubi locus integer sic legitur: *Ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσιν τίς βουλευτής ἐστιν ἀμείνων, Παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν* etc. *Küst.* Eundem locum observavit Antiattic. p. 84. f. 4. *φησὶ γάρ*] *φησί* mendum vulg. Mox *βασιλείαν* E. 8. *Βούλει διαμάχεσθαι*] Aristoph. Acharn. 1081. (1050.) rectius ita legitur: *Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ.* Vide in eum locum veterem Scholiastam, cuius verba Suidas hic mutila exhibet. *Küst.* Haec tam male sunt mulcata, ut negligenter ex v. *Γηρυόνης* ea mihi persuadeam esse decerpta. *τετραπτίλῳ* Gaisf. tacite mutavit cum *V. 10. *πολὺν*] *πολλ* A. 12. *Ἀντώνιος*] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. *Ἀντώνιος Σατουρνῖνος*, itemque pars eius ultima v. *Ἀξιώσιν*, ubi vide, quae de Antonio hoc Saturnino notavimus. *Küst.* Voluit quidem, sed nihil annotavit. Ceterum ambigas, utram in glossam locus irrepserit: quamquam nostrae paulo plus tribuam. *Σατουρνῖνος*] *Σατορνῖνος* A. B. E. Med. Mox *ἐπίῤῥητος* E. Tum *Οὐασπασιανοῦ* B. Editiones *Οὐεσπεσιανοῦ* bis. 14. *ἐνεγράφη*] *ἀνεγράφη* V. 18. *Βουλὴ ἁγίων*] Psalm. LXXXVIII, 7. *Albert.* Zon. p. 400.

---

diis appetitus erat, sive non. alterum est, cum qui in tabulis publicis aerarii debitor esset inscriptus, actionem contra aliquem institueret, contendens nomen suum in tabulis iniuste ab eo inscriptum fuisse. et Isaeus quidem dicit de priore horum criminum iudicatum fuisse in Palladio, contestante Aristotele; Dinarchus vero in Areopago. alterius criminis meminit Demosthenes in oratione prima contra Aristogitonem. Hyperides vero nomen *βουλεύσεως* peculiariter usurpavit de insidiis pecuniae alicuius structis. *Βουλευτικός.* Locus in Theatro, qui Senatoribus assignatus erat: ut locus ephebis assignatus appellabatur *ἐφηβικός.* ** Arrianus: *Qui non solum res gestas Traiani, sed etiam consilia memoriae prodiderunt.* Et alibi: *Hoc autem praestantiore quodam consilio factum est, et quod humana sapientia nullo modo assequi possit.* *Βουλεία.* Functio muneris senatorii. sic Dinarchus et Aristophanes. *Βουλεία* apud causidicos vulgo significat senatorem esse, item Aristophanes inquit: [*Eubule*] *quis est senator* [*praestantior,*] *qui munere senatorio alteri cesserit?* Veteres *βουλείαν* vocabant muneris senatorii functionem. *Βούλει διαμάχεσθαι. Vin' pugnare cum Geryone, quattuor pinnis cristato?* id est, tricipiti. tres enim cristas habebat in galea, et multum negotii Herculi facessivit. *Βουλή.* Ordo senatorius apud Romanos. *Antonius Saturninus homo fuit flagitiis infamis et impurus: quem Vespasianus ridiculo commento ordini Senatorem ascripsit. dignitate enim eum ornavit, flagitiis praemium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret, at honorificum tamen esset.* *Βουλὴ ἁγίων.* Sanctorum con-

Βουλὴς βουλῆντος κλίνεται παρὰ Θουκυδίδῃ. σημαίνει δὲ τὸν βουλευτήν.

Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς. ὡς ἐπὶ κατάρας· ἐπεὶ ὡς λησταινομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἢ βούλεται ὅτι πορρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐδὲν βλάψει ὑετός· ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὕειν. ὡς Ἡρόδοτος· Ὑσθησαν γὰρ τότε Θῆβαι, οὐδαμὰ πρότερον ὑσθεῖσαι.

Βούλησις. ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς βούλησις καὶ προαίρεσις. καὶ ἡ μὲν βούλησις αὐτῆς καθ' ἑαυτήν ἐστι τῆς λογικῆς ψυχῆς· ἡ δὲ προαίρεσις τῆς συμπεπλεγμένης τῇ ἀλογίᾳ. ὅτε μὲν γάρ ἐστιν ἔξω τῆς γενέσεως ἡ ψυχή, κατὰ βούλησιν μόνην ἐνεργεῖ· ἐν μόνῳ γάρ ἐστι τῷ ἀγαθῷ. ὅταν δὲ γένηται ἐν τῇ γενέσει, ἐπειδὴ συμπλέκον-
447 *ται αὐτῇ αἱ ἄλογοι δυνάμεις, τότε τῇ ἐπιπλοκῇ τῆς ἀλόγου ἴσχει τὴν προαίρεσιν, διότι ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου γίνεται καὶ αἱρεῖται τόδε πρὸ τοῦδε. αὐταὶ αἱ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις.*

Βουληφόρος. πρόβουλος, ἀρχίβουλος.

Βουλιμιᾷ. λιμώττει, πεινῇ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν· ὡς καὶ ἐν τῷ βούπεινα, ἢ μεγάλη πεῖνα· καὶ βουγάιος, καὶ βούγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασίν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται.

Βουλιμιᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. Συμπίπτει τε τὸ τῆς βουλιμιάσεως πάθος, χιόνος οὔσης, πονοῦσι καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε τοῦ θερμοῦ διὰ περίψυξιν καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐντὸς ἅπαν καθειρχθῇ, τὴν τροφὴν ἀθρόως ἀναλίσκοντος, εἴτε δριμεῖα καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος διαδιδομένης ἰοῦσα πνοὴ τέμνει τὸ σῶμα, καὶ διαφθείρει τὸ θερμὸν ἔξω αὖθις διαδιδόμενον.

---

1. *παρὰ Θουκυδίδῃ*] Locus Thucydidis, ad quem Súidas respicit, extat libro III. c. 70. *Küst.* Verba *ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν* in istud observationis monstrum deflexerunt Byzantini magistri (v. Schol. Thucyd.). 3. *Βουλήσεται*] Aristoph. Nub. 1132. *ἂν* Med. ab Hermanno probatum; *ὧν* Küsterus tacite cum libris ut videtur tam Suidae quam Aristophanis omnibus. Gaisf. in Addendis: „*τυχεῖν ὧν* diserte D. C. et Harleianus, et reliqui ni fallor omnes, e quibus cum ed. Küsteri collatis nullam discrepantiam enotatam habeo." 7. *Ἡρόδοτος*] Lib. III. c. 10. Vide etiam infra v. *Ὑσθης*. *Küst.* Nimirum infra locus Herodoteus inculcabatur. 8. *γὰρ*] *δὲ* V. C. *οὐδαμῆ*] *οὐδαμοῦ* A. *οὐδαμοῦ* B. V. E. C. Scripsimus *οὐδαμά*. Tum *πρότερον* om. V. C. Tandem *ὑσθεῖσαι* A. 10. *Βούλησις. ὅτι πρακτικαί*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Philoponi in librum I. Aristot. de Anima, A. 11. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Longe dilucidior est doctrina Zon. p. 400. sq. *πρακτικαί*] *πραγματικαὶ* B. E. 12. *αὐτῆ*] *αὐτῆς* A. E. *V. Med. 17. *αὐτῇ*] *αὐτῆς* C. Philop. *αἱ ἄλογοι*] *αἱ* om. V. *τοῦ ἀλόγου*] *τῆς ἀλόγου* A. C. *V. Philop. 18. *διότι ποτὲ μὲν πρὸ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸ τοῦ λόγου*] Apud Philoponum rectius legitur, *διότι ποτὲ μὲν πρὸς τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸς τοῦ λόγου* etc. *Küst.*

1. *λόγου*] *λογικοῦ* C. *αἱρεῖται*] *ἀναιρεῖται* B. E. 2. *αἱ ἄλογοι*] *αἱ* om. A. C. *μὲν οὖν αἱ ἄ.* Philop. Cf. v. *Ἄλογοι*. 4. *ἀρχέβουλος*] *ἀρχέβουλος* B. E. 5. *Βουλιμιᾷ. λιμώττει*] Ex Schol. Aristoph. Plut. 874. Comicam dictionem *Βουλιμιᾷ τὰ βαλάντια* Phrynichus Seg. p. 30. laudavit. 6. *ἐπιῤῥήμα*] *ἐπιῤῥήματος* *V. C. et Schol. *ὅπερ ἐστὶν ἐπιῤῥημα ἐπιτάσεως δηλωτικόν* E. 7. *ἐν τῷ*] *τὸ* E. qui mox *τινὲς δὲ καὶ* et infra *ἐν ᾧ* m. pr. Hinc olim emanavit v. *Βούπεινα*. *πεινῇ*] Item Zon. p. 403. *λιμώττειν* *πεινᾷ* E. 8. Lege *βούγλωσσος* cum Schol. 10. *τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν*] *ἡμεῖς μὲν* E. *λιμώττειν* delevi cum A. B. C. motus et v. *Καρδιώττειν*, unde haec observatio fluxit leviter excerpta, et ipsa rei veritate, cum *βουλιμιᾶν* vulgus usurparit. Nimirum cum usus eo valeret, ut *βούλιμος* et *βουλιμιᾶν* ad famis insaniam referrentur, artis consuetudo haec ad *στομάχου ἀνορεξίαν* per frigus contractam (v. Bernard. in Nonn. II. p. 15. sq.) revocavit. Itaque recte senserunt, qui duo illa exempla sociarunt, nunc librorum auctoritate distracta, quippe quorum significatus ex medicorum observatione sit repetendus. 11. *ἐπιδάκνεσθαι*] *δάκνεσθαι* B. E. *ὑπὸ λιμοῦ*] Sequitur in edd. exemplum ex Xenoph. Exp. Cyri IV, 5, 8. quod delevi cum A. B. C. E. V. Temere huc irrepsit ex v. *Βρωτόν*. Contra h. l. posui *Συμπίπτει — διαδιδόμενον* cum B. E. qua in sede ponendum significavit librarius in A. Deest is locus V. C. Mox delevi *Βουλιμώττει. πεινῇ λίαν. παρὰ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ λιμώττω. Βουλίνη. πόλις περὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Βούλινος*: cum A. B. V. C. E. *Gaisf.* 12. *τὸ τῆς*] *τὸ* om. A. B. 18. *ἐπιτεταμένη*] *ἐπιτεταγμένη* V.

---

cilium. *Βουλής*. Declinatur *βουλῆντος* apud Thucydidem, significatque senatorem. *Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγ. Vel in Aegypto versari malet, quam inique iudicare.* haec imprecationis loco dicuntur. Aegyptus enim per latrocinia infamis erat. vel quam longissime abesse cupit, ne pluvia laedatur. Aegyptus enim pluvia carere vulgo credebatur. quo facit illud Herodoti: *Tunc enim Thebis pluit, cum nunquam ante ibi pluisset.* *Βούλησις*. Voluntas et consilium sunt practicae facultates animae. et voluntas quidem animae ratione praeditae, quatenus talis est, per sese inest. consilium autem eidem inest, quatenus cum parte bruta coniuncta est. anima enim extra corpus constituta per solam tantum voluntatem agit. in solo enim bono versatur. cum vero in corpus descendit, et facultates brutae ei admiscentur, propter illam partis brutae coniunctionem consilio utitur, quoniam nunc brutum impetum, nunc rationem sequens mox hoc mox illud eligit. et hae sunt facultates animae rationis expertes. *Βουληφόρος*. Consiliarius, consilii auctor. *Βουλιμιᾷ*. Valde esurit, fame valde premitur. compositum ex adverbio *βου*, quod significationem intendit ut in voce *βούπεινα*, magna fames, et *βουγάιος*, et *βούγλωσσοι*. quidam vero genus morbi esse tradunt, quo qui laborant, licet multum edant, non tamen satiantur. *Βουλιμιᾶν*. Quod vulgo intelligitur. Xenophon vero *βουλιμιᾶν* dicit de stomacho, qui a fame mordetur. *Accidit autem morbus iste iumentis et hominibus per nivem ingredientibus et defatigatis: sive quod calor, corpore per frigus constricto et condensato intus conclusus, alimentum omne prorsus consumit; sive quod acris et tenuis exspiratio nivium, per aerem dispersa, corpus incidit, et calorem foras rursus se dispergentem*

Βούλιμος. ἀρσενικῶς. ἡ ἐπιτεταμένη λιμός. Ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ βουλίμου, καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν.

Βοῦλις καὶ Σπέρχις, Ἀθηναῖοι, οἳ αὐθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνῆλθον, δώσοντες δίκας ὑπὲρ τῶν κηρύκων Ξέρξου.

Βουλομένῳ. γλιχομένῳ, ἐπιθυμοῦντι. Ὁ δὲ ἔφη θαυμάζων, ἐθελήσεις τί μοι μαντεύσασθαι; Πάνυ γε ἔφην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Ἀριστοφάνης·

Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

Βουλυτός. ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. Ἀρριανός· Γίνεται μάχη καρτερὰ ἕστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ προσταχθέν. ὁ δὲ ὄρνις πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἀμφοῖν βαδίζων καὶ τῷ πτέρυγε κρούων καὶ βαίνων μακρὰ καὶ αἴρων τὸν τράχηλον καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος, τὴν ἐς τὰ ἄλογα προμήθειαν ἀπεδείκνυτο.

Βουμολγός. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων.

Κέρας . . βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου.

Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

Βουνιτῆσι. τοῖς βουκόλοις, τοῖς βοηλάταις. 448

Βούνομοι ἐπιστροφαί, ἤγουν ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι.

Βουνόμον. τὴν βοῶν θρεπτικήν.

Βουνόμον ἔχων ἀκτάν.

Βουολοῦσκοι. ὅτι Βουολοῦσκοι πόλεμον κατὰ Ῥωμαίων ἐξήγειραν, καὶ πολλοῖς ζημιοῦνται σώμασι, καὶ πόλεις ἐπιφανεστάτας τοῦ σφετέρου γένους ἀποβάλλουσι, Μαρκίου νέου παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανοῦς ὡσαμένου ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, συνεισπεσόντος δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς φεύγουσι, καὶ ἀναπετάσαντος τοῖς οἰκείοις τὴν εἴσοδον. ἐφ' οἷς πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμαλώτοις πρὸς τοῦ μονάρχου τιμώμενος, τὰ μὲν ἄλλα διωθήσατο, ἠρκέσθη δὲ στεφάνῳ τε ἀριστείῳ καὶ ἵππῳ πολεμιστηρίῳ· καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἕνα τὸν αὐτοῦ φίλον αἰτήσας ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

---

3. *ἀπεκαύθησαν*] ὑπεκαύθησαν E. Sed cf. v. *Ἀπεκαύθησαν*: unde post *πόδας* assumendum *ὑπὸ τοῦ κρύους.* 4. *Ἀθηναῖοι*] Immo *Σπαρτιᾶται*, sive Lacedaemonii, ut constat ex Herodoto lib. VII. c. 134. *Küst.* Idem error extat sub. v. *Σπέρχις.* 7. *Βουλομένῳ*] Vid. Dorvill. in Charit. p. 440 = 467. Nescio an sequens exemplum Platonis sit. Dixit is Cratyl. p. 384. A. *εἰ οὖν πη ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. — ἔτι ἂν ἥδιον πυθοίμην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Gaisf.* Horum apud Platonem nulla fuit sedes. 9. *Ἀριστοφάνης*] Immo Sophocl. Philoct. 94. 95. 13. *Βουλυτός*] Zon. p. 398. Exempla congesserunt intpp. Hesychii. 14. *Ἀρριανός*] Utitur h. v. Exped. II, 3. Ind. c. 41. *Gaisf.* Ubi saltem extat *ἕστε ἐπὶ βουλυτόν.* Hoc autem fragmentum ad Parthica referri placet. *κρατερὰ*] *καρτερὰ ἕς τε* A. B. C. V. E. Med. Trivit Arrianus *ἕστε ἐπὶ* formulam. 16. *Αἰλιανός*] Vide Küst. in v. *Ἀσκωλιάζοντες* sub finem gl. *Ἀσκός.* 17. *βουλυτοῦ*] *τοῦ βουλυτοῦ* V. C. 20. *γαῦρος*] *ταῦρος* V. C. *ἐπεδείκνυτο* B. E.

1. *Βουμολγός*] Zon. p. 398. 2. *Κέρας Βουμολγός*] Erycii Ep. III, 2. Anthol. Pal. VI, 255. *κλάσσεν*] Vide v. *Ἀτιμαγέλου.* *κλάσεν* B. V. E. Med. *κλάσας* C. 4. *Βοῦν ἐν γν.*] Erasmus natum proverbium scribit vel a Theagene athleta Thasio, vel a Milone Crotoniata, quorum nota voracitas. *Schott.* 5. *Βουνιτῆσι*] Sive *Βωνιτῆσι*, vox Callimachea, quam Näkius Musei Rhenani Vol. III. p. 562. hunc in versiculum illigavit: *οἵους βωνίτησιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες. Βουντῆσι* A. *βοηλαύναις*] *βοηλάταις* A. B. C. E. V. Med. *Βουνίτης. βοηλάτης, βουκόλος* MS. Coisl. 177. ac similiter Zon. p. 398. 6. *Βούνομοι ἐπιστροφαί*] Schol. Aristoph. Ran. 1429. 6. *ἤγουν ὑπὸ βοῶν*] *ὑπὸ βοῶν ἤγουν* A. E. C. V. Med. Tum *καταγγελλόμεναι* V. C. pro *κατανεμόμεναι.* 9. *Βουνόμον ἔχων ἀκτάν*] Sophoclis Elect. 181. Post h. gl. habet A. *Βουν λύσις ὀνείρου. Ὄρει προσέρπειν πραγμάτων δηλοῖ βίαν.* Quae repetita sunt in marg., eademque praestat Med. omissis *λύσις ὀνείρου.* 10. *ἔθνος οὗτοι*] *Ὅτι Βουολοῦσκοι* A. V. *Βουολοῦσκοι* B. *Βουλόσκοι* E. Narratio Byzantinorum hominum, id quod arguit ipsum *πρὸς τοῦ μονάρχου.* 13. *νέου*] *νέον* B. E. 20. *τῶν αὐτοῦ*] *τὸν αὐτοῦ* A. V. Hoc recepi: *τὸν πολίαρχον ἕνα* dixit Dio Cassius LIV, 17. Item *φίλων* mutavi cum *V.

---

corrumpit. *Βούλιμος.* Genere masculino vocatur intensa fames. *In itinere vero multi morbo, qui βούλιμος vocatur, confecti conciderunt, manibus pedibusque adustis.* *Βοῦλις.* Bulis et Sperchis, Athenienses, qui sponte sua ad Persas iverunt, poenas daturi propter violatos Xerxis legatos. *Βουλομένῳ.* Volenti, cupienti. *Ille vero admirans dixit, visne futura quaedam mihi praedicere? Cui, omnino, respondi, si id cupias.* Aristophanes: *Malo vero, rex, bene faciens voto meo excidere, quam male vincere.* *Βουλυτός.* Tempus vespertinum, cum boves ab opere solvuntur. Arrianus: *Ad vesperam usque aequo Marte acerrime pugnatum est.* Et iterum Aelianus: *Et ille quidem imperata fecit. gallus vero ante vesperam utroque pede ambulans et alas concutiens et gressu incedens elato et collum erigens cristamque quatiens, ut solet ferox miles, providentiam divinam brutorum etiam curam gerere declaravit.* *Βουμολγός.* Qui vaccas mulget. *Bubulcus cornu fregit tauri armentum deserentis.* *Βοῦν ἐν γν. Bovem in maxillis fert.* dicitur de voracibus. *Βουνιτῆσι.* Bubulcis. *Βούνομοι ἐπιστροφαί.* Loca bovibus pascendis. *Βουνόμον.* Boum pascua habentem. *Litus incolens boum pascuis abundans.* *Βουολοῦσκοι.* Volsci bello Romanis illato, milites multos et urbes suae gentis clarissimas amiserunt, cum Marcius illustris apud Romanos iuvenis in medios hostes impetum faceret, et cum fugientibus in urbem irrumperet suisque portas aperiret: qui propterea et multa pecunia multisque captivis a dictatore donatus, cetera repudiavit, corona fortitudinis praemio et equo bellico contentus. ad haec unum ex captivis, qui amicus ipsius erat, a dictatore petiit, eumque liberum dimisit.

Βούπαλος. ὄνομα. Ἀριστοφάνης·

Εἰ νὴ Δία τις τὰς γνάθους τούτων δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ εἶχον.

παρὰ τῷ Ἱππώνακτι·

Λάβετέ μου θοἰμάτιον, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Βούπαις. ὁ νέος, ἐφῆλιξ, βουκόλος. Καὶ αἰ μέλισσαι, ὅτι βοηγενεῖς εἰσιν.

Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.

Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Βουπλήξ. πέλεκυς, μάστιξ, βούκεντρον. * * Καὶ αὖθις·

Καὶ κέντρ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.

Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφόρους πολέμους διήνεγκεν.

Βοῦς ἕβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. θυομένων δὲ τῶν ἐξ ἐμψύχων, προβάτου, ὑός, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου· καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. [Ἐπίγραμμα εἰς βοῦν καὶ τράγον, ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους·

Πῶς βοῦς ὑπάρχων, αὔλακας γῆς οὐ τέμνεις,
ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης;
Πῶς οὐχὶ καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀποτρέχεις,
ἀλλ' ἀργυροῦν εἴδωλον ἕστηκας, τράγε;
Ἕστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.]

Βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἰριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν 449

---

1. ὄνος] Sic Zon. p. 398. ὄνομα C. Praeceperant Küsterus in Hesychium et Valckenarius. Quod Gaisfordus in Addendis, si res integra fuisset, editurum professus est, motus eadem corruptela in v. *Βραγχίδαι*, id non dubitavi reponere. Ἀριστοφάνης] Lysist. 360. Haec ut sunt negligenter decerpta prorsus ad v. *Κόπτω* ut fontem suum redeunt. 4. ἂν εἶχον] ἂν quamquam necessarium delevi cum glossa superiore et A. V. E. Med. *φωνὴν γὰρ οὐκ εἶχον* C. 7. Lege *θἰμάτιον*. Sub finem τὸν ὀφθαλμὸν om. C. ubi τὸ ὄνομα B. E. 9. *Βούπαις.* ὁ νέος, ἐφ.] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1201. Sed ἀφῆλιξ Zon. p. 399. et Hesychius, quod deterior aetas de impubere intelligebat; neque ferendum aut ἐφῆλιξ aut ineptum illud *βουκόλος*. 11. *Αἰεί τοι βούπαισι*] Anthol. Pal. VII, 36. Erycii Ep. XIII, 3. 4. Mox *μελίσσας* A. 13. *Ἵπποι γὰρ σφηκῶν*] Est versus Nicandri in Theriacis, qui legitur etiam Anthol. lib. I. p. 126. *Küst.* Nicand Th. 741. Delevit statim Gaisf. *Βούπεινα.* ἡ μεγάλη πεῖνα, cum A. V. C. Vide supra v. *Βουλιμᾷ*. 15. *Βουπλήξ*] Vid. Schol. Homeri Il. ζ'. 135. et Apollon. p. 195. Quod sequitur *καὶ αὖθις* docet unum exemplum interisse. 17. *Καὶ κέντρ'*] Anthol. VI, 7. [Philippi Thessalon. XIV, 5. Pal. VI, 104.] versus hic rectius ita legitur: *Κέντρα τ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.* Pro *βούστροφα* autem scribendum potius existimo *βουστρόφα*, cum accentu in penultima; id est, lora, quae boves flectunt et regunt. *Küst.* 19. *Βουργαών.* ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφ.] In prioribus editt. locus hic ita legitur: *Βουργαών.* ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν. *Βουρδίγαλα.* πόλις Κελτογαλατίας, ἔνθα Βελισάριος διαφόρους etc. Sed cum verba ista, *Βουρδίγαλα, πόλις Κελτογαλατίας*, in MSS. Pariss. desint, apparet editores illa ex margine in textum recepisse, sed indicio tam exiguo, ut verba, quae ad *Βουργαών* pertinebant, violenter inde avulsa ad vocem *Βουρδίγαλα* transferrent. Ceterum de monte Burgaone vide Procopium de Bello Vandal. II, 12. *Küst.* Interpolatio profecta erat a Zon. p. 400. qui hanc ipsam fere glossam confirmat p. 397.

2. Institutum simile tradidit Herodotus II, 47. 4. *βοός, ὄρνιθος, χηνός*] Diogenianus III, 50. et Arsenius in diversa narratione, *ὄρνιν, πετεινόν, χῆνα.* Supra ἓξ om. Med. Mox *χηνός* om. *V. 6. Ἐπίγραμμα*] Adesp. CCXXIX, 6. Append. Pal. 311. Om. V. C. eaque ut aliena notavi. 7. *ἐγκεκολαμμένου* Med. 9. Hic versus nostram suspicionem in v. Ἀγρότας evertit; quamquam iam intelligimus versiculum, quem A. in marg. habeat, ex hoc loco traductum fuisse. *ἀνεκλίθης*] ἀνεκλήθης A. E pr. 10. *Πῶς*] ὡς B. E. *πῶς δ'* Brunckius. 13. *Βοῦς ἕβδομος. πέμμ.*] Vide supra v. *Ἀνάστατοι. Küst.* Partem recepit v. Ἑβδομος βοῦς sive Ἑβδομαῖος, quamquam suspecta. Verum satis concinne hanc partem cum praegressis continuabimus. De quo ne dubitare quidem sinit Arsenius p. 144. Clitodemum auctorem tradit Hesychius. 14. *πρωτοφαοῦς*] Supra v. *Ἀνάστατοι* minus recte legitur *πρωτοφνοῦς. Küst.* 15. *αὐτὸν*] αὐτὸ dedi cum A. *V. et Arsen. p. 143. Edita scriptura nostram firmat suspicionem, olim haec cum superioribus cohaesisse. *παρατιθέντες*] *προστιθέντες* B. E. Med. et Arsenius; accedit *προτιθέντες* *V. Id probavi. 16. *ταῖς ἓξ*] ἓξ *ταῖς* cum Arsen. A. *V. E. Med. 17. *δὲ καὶ*] δὲ om. B. E. 19. *ἔστι δὲ*] δὲ om. C. Ἀχαιῷ ἐν Ἰριδι] Ἀχαιῶν ἐν Ἤριδι E. 20. ἄγαν om. *V.

Βούπαλος. Nomen proprium. Aristophanes: *Profecto si quis his maxillas his aut ter percussisset, ut Bupalo, vox eas defecisset.* Hipponax: *Accipite pallium meum: Bupalo enim oculum elidam.* *Βούπαις.* Adolescens, qui pubertatem attigit. item apes sic vocantur, quod ex bobus gignantur. *Sepulcrum tuum Hymettio melle apum ex bobus genitarum semper stillet.* Et alibi: *Ex equis enim vespae, ex bobus apes generantur.* *Βουπλήξ.* Securis, flagellum, stimulus bovis. *Stimulique a tergo pungentes, et lora, quae boum cervices astringunt.* *Βουργαών.* Burgaon, mons in occidentali parte [Africae,] ubi Belisarius diversa bella gessit. *Βοῦς ἕβδομος.* Septimus bos. de stupidis dicitur. pauperes enim, quia vivum bovem immolare non poterant, ex farina fingebant. sex autem animalibus vivis immolatis, ove, sue, capra, bove, gallina, ansere, septimus immolabatur bos ex farina confectus: qui quoniam erat inanimus, in proverbium abiit. [Epigramma in bovem et hircum, in argentea tabula caelatos. *Qui fit, quod cum bos sis, terram non sulces, sed ut ebrius rusticus humi recubes? Cur autem tu ad pascua non decurris, hirce, sed in argento caelatus stas? Sto tuam redarguens desidiam.*] *Βους ἕβδομος.* Est genus placentae, cornua habens ad imitationem lunae, cum primum apparere incipit. vocabant autem bovem, addentes septimum, quod post sex lunas immolaretur, ut testatur Euthycles in *Atalanta.* similiter etiam lunae erant placentae latae et rotundae, sic proprie dictae. reperitur autem nomen apud Euripidem in *Erechtheo* et Achaeum in *Iride.* dicitur proverbium illud in ho-

ἀναισθήτων. Καὶ Βοῦς ἐνάλιος· ἐπὶ τῶν μηδὲν χρησιμευόντων.

Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παῤῥησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζῴου· ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκίνειν ἔδει τοὺς παῤῥησιαζομένους.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἁλοούντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυομένων. Καὶ Βοῦς εἰς ἀμητόν, ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

Βοῦς Κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς ὁ Μολοττῶν. ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαρουμένων καὶ κατακοπτομένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

Βούσταθμον, καὶ βουστάδιον. τὸ βοοστάσιον.

Βουτάδης. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Βουτία· ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.

Βούτης. οὗτος τὴν ἱερωσύνην ἔσχε, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι κάθηνται.

---

1. *Βοῦς ἐν αὐλίῳ*] *Βοῦς ἐνάλιος* A. B. V. E. C. Med. MS. Coislin. 177. *Βοῦς ἐναύλιος* leg. suspicatur Erasmus Prov. IV, 6, 90. ut sit idem quod mox sequitur *Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. Gaisf.* Apparet haec tollenda fuisse, quibus originem dedit prava scriptura v. *ἐν αὐλίῳ*. 3. *Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ*] Vide Henr. Steph. in animadvers. ad Adag. Erasmi p. 12. *Küst.* Ita Diogenian. III, 70. et ex Pausania Eustath. in Il. *ν'*. p. 962. 20. *Hemst. κάθῃ* om. Hesychius, qui Cratinum edidit auctorem formulae; *γέρων* Diogenianus, explicans *ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων*. Item Arsenius p. 144. 5. *Βοῦς ἐπὶ γλώττης*] Synes. Ep. 154. p. 576. ed. Morel. *Toup.* MS. Hesychius totidem verbis: Eustath. in Il. *β'*. [p. 252.] ita effert, *Βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει*. Vide eundem in Il. *ν'*. extr. ex Pausania, nos in Zenobium [II, 70.], quibus accedat Aeschylus Agam. [35.] *τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας Βέβηκεν*. Et Strattis apud Hesych. *Βοῦς ἐμβαίνῃ μέγας. Στράττις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Βοῦς ἐπὶ γλώττῃ. Schott.* Simillimum *Βοῦς ἐπέρᾳ* apud Arsenium. Addit quaedam Walzius in Arsen. p. 143. Veterum ratio, qui bovem Atticis didrachmis (Schol. Aristoph. Av. 1106.) impressum tradunt, si fidem mereretur, proverbium facilem haberet explicatum; longe tamen obscurius de boia, qua damnatorum os constringeretur, Lobeckius Aglaoph. I. p. 36. interpretabatur, repugnante *γλώττης*, quod dici debuit *στόματι*. 8. *ἐκίνειν*] *ἐκτείνειν* B. E. C. 9. *σωρῷ*] *σορῷ* E. Deinde legendum *ἁλοώντων*. 11. *Βοῦς εἰς ἀμητόν*] *Βοῦς ἀμητὸν ἐπιτροῦντες* Zenobius II, 82. *Βοῦς ἀ. ἐπιτηροῦν* III, 59. ubi mox *ἐπ' ὠφελείᾳ*, cum Arsen. p. 144. 13. *Βοῦς Κύπριος*] Hesych. *Βοῦς Κύπριος. κοπροφάγος, εἰκαῖος, ἀκάθαρτος. σημαίνει δὲ ἀτοπίαν τῶν Κυπρίων. καὶ Εὔδοξος ἀφηγεῖται ὅτι κοπροφαγοῦσιν.* Idem etiam testatur Plinius XXVIII, 20. Simile Ennianum apud Festum Pompeium, *Cyprio bovi merendam.* Meminitque Diogen. III, 49. Vatican. I, 11. *Schott.* E scriptura librorum, quam glossae *Κύπρις* in annotatione subiecimus, apparet hunc articulum olim superiori adhaesisse. 15. *Βοῦς ὁ Μολοττῶν*] Ex Zenobio. [II, 83.] *Küst.* Breviter Arsenius p. 143. 16. *πράγματα* om. MS. Coisl.

1. *ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις*] *ἐπειδὰν ὅρκια ποιῶνται, βοῦς παρασησάμενοι καὶ κώδωνας οἶνον πλήρεις, τὸν μὲν βοῦν κατακόπτοντες εἰς μικρὰ ἐπαρῶνται τοῖς παραβησομένοις οὕτως κατακοπῆναι· τοὺς δὲ κώδωνας ἐκχέοντες, οὕτως ἐκχυθῆναι τὸ αἷμα τῶν παραβησομένων.* MS. Coisl. 177. sive in Bibl. Coisl. p. 607. sq. Haec in gl. *Μολοττοί* olim abierant. 3. *Βοῦς ὑπὸ ζυγόν*] Sic habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. excusum est *Βοῦς ἐπὶ ζυγόν*, quod minus placet. *Küst. ὑπὸ* item duo MSS. Diogeniani III, 54. et Arsenius; *ἐπὶ* in Suida B. *V. C. E. Statim Gaisf.* delevit *Βούσιρις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις καλεῖται*, cum A. B. C. V. E. Quae debebantur Zon. p. 399. Ubi Reinesius: „Filium perhibent fuisse Neptuni ex matre Libya, filia Epaphi: August. de Civ. Dei. Eius iusti iudicis exemplum meminit Apollod. II. p. 104. Diodor. Sic. I. p. 79. dicit Osiridis tumulum, ad quem boves mactabantur rubri, hoc nomine fuisse." 4. Lex. Bachm. p. 181. 6. *Βουτάδης. δῆμός*] Ex Harpocratione. 8. *Βούτης. οὗτος*] Et hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Pausan. Att. c. 26. citat Reinesius. Mox *αἱ ἀπ' αὐτοῦ* A. 8. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. B. V. E. Med. Novissima quondam in v. *Ἐτεοβουτάδαι* irrepserant. Mox *τὸ ἀληθὲς* E. 12. *Βουταλίων*] Aelian. V. H. XIII, 15. Polydorum, Coroebum, Sannyrionem, Melitidem et *Κοινυλίωνα* a Comicis ceu fatuos traductos nominat. Vid. infra v. *Μελιτιανός. Reines. Κόροιβος*] *Κόρυβος* B. E. Med. Horum memoria inculcabatur olim vv. *Κόροιβος* et *Μελιτιανός*: item est compendifacta sub v. *Μωροί*. De Melitide potissimum conferenda v. *Γελοῖος. Melitides fatuus*, Appul. Apolog. p. 446. ed. Oudend. 13. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 999 – 1001. 15. *Μαμμάκυθοι*] Sic etiam legitur apud Aristophanem. Sed metri gratia scribendum est *Μαμμάκυθοι*, quoniam syllabam penultimam oportet esse brevem. Hesychius: *Μαμμάκυθος, μωρός τις*, ubi recte syllaba penultima per *υ* scribitur. Vide supra v. *Ἀβελτερώτατος. Küst. Μαμμάκυθοι* A. V. C. *Μαμάκυθοι* B. E. Med.

---

mines valde stupidos. [Et, *Bos in stabulo.* dicitur in eos qui ad nullam rem utiles sunt.] *Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. Bos in stabulo sedes.* proverbium in eos qui ad nullam rem sunt utiles. *Βοῦς ἐπὶ γλώττης. Bos in lingua.* de iis qui libere loqui non audent. dictum id vel ob animalis huius robur, vel quod Atheniensium nummus bovis imagine signatus esset, quem pendere oportebat, qui liberius loquebantur. *Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Bos apud acervum.* de iis qui delicate vivunt. vel de triturantibus dicitur, et quorum os camo obligatum est, ne comedant. Et, *Bos in messem.* de iis qui cum fructu laborant. *Βοῦς Κύπριος.* Bos Cyprius. dicitur de homine plebeii et stupidi ingenii. aiunt enim boves Cyprios stercore vesci. *Βοῦς ὁ Μολοττῶν. Bos Molossorum.* dicitur de rebus, quae in multa frusta dividuntur et conciduntur. Molossi enim in foederibus paugendis bovem in minuta frusta dissecare solebant. *Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. Bos sub iugum.* de iis qui semper laborant. *Βούσταθμον* et *βουστάδιον.* Boum stabulum. *Βουτάδης.* Butia est pagus tribus Oeneidis; cuius populares dicuntur Butadae. *Βούτης.* Butes sacerdotium habuit, cuius posteri vocati sunt Butadae, vel Eteobutadae, [quasi veri Butadae.] *ἐτεὸν* enim verum significat. *Βουταλίων.* Butalio, Coroebus, Melitides propter stultitiam perstringebantur. Aristophanes: *Inter haec ut stupidi et hiantes Mammacuthi et Melitidae sedent.*

Βούτας. βοονόμος.

Αὐτὰρ ὁ βούτεω
ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας.

Βούτομον. φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες.

430 "*Βουτόροις. τοῖς πλήττουσι τοὺς βόας. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.*

Βουτύπος. βουθύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βουφόνια. ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διιπολείοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πόπανον φαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς καὶ Ἀνδροτίων φησί.

Βουφόνια. ἑορτὴ παλαιά, ἣν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ μυστήρια· ὅτε καὶ τὸν βοῦν ἔθυον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος ἐν ἀκροπόλει βοός, ἀψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν Διιπολίων.

Βουφόρτων. πολυφόρτων.

Μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

Βουχανδής. βοῦν χωρῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Βουχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα
υἱὸς
Κλεύβοτος.

Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βουχίλου.

Πᾶνες βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης.

τουτέστιν εὐτρόφου.

Βῶλις. ὄνομα κύριον.

Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. Ἱστορίαν

---

1. *Βούτης*] *Βούτας* A. C. *V. Med. quod Attice dictum Zon. p. 398. contendit. *Βούγας* B. E. 2. *Αὐτὰρ ὁ βούτεω*] Erycii Ep. III, 5 — 7. Anthol. Pal. VI, 255. *Ἀτὰρ* Med. 3. *ἴεθ'* *V. *ἴειθ'* Med. 4. Legendum *ἀπεκράνιξε*, quod in singulari glossa est consignatum. 5. *Βούτομον. φυτάριον*] Ex Schol. Aristoph. Av. 663. In fine addit MS. Coisl. 177. *τὸ λεγόμενον βαγάζιον ἰδιωτικῶς.* 8. *βουτόροις ὀβελοῖς*] Simili sensu Herodotus II, 135. dixit *βουπόρους ὀβελούς*: quod Suidas supra v. *Βοπόρους* interpretatur *μεγάλους ὀβελούς*. *Küst.* Et h. v. suspicor ex *βουπόροις* corruptum esse. Statim delevi *Βουτρίσα. ὄνομα ὄρεως*, cum A. B. C. V. E. *Gaisf. Βούτορα. τὰ πλήττοντα τοὺς βόας* Zon. p. 402. 9. *Βουτύπος*] Vide Hesychii glossas. 14. *πελέκει*] *πέλεκι* C. *πέλυκι* A. Continuo cum A. V. C. distichum (Anth. Pal. VI, 217.) removi, supra proposuitque in v. *Ἀπεμουζάμην*: *Βουφάγος· Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. τοῦ δὲ κατ' ἴχνος βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.* 11. *Βουφόνια. ἑορτή*] Vide infra v. *Θαύλων. Küst.* Quam glossam hinc opinor esse profectam. Adde Lex. Seg. p. 221. et Hesychium. 12. *Διιπολίοις*] *Διιπολείοις* A. B. E. Id reposui, firmatum gl. *Διιπόλεια*. 13. *θυσίαν*] *τὴν θυσίαν* A. C. *V. et gl. Θαύλων.* 14. *ὡς*] *ὡς καὶ* A. V. C. 16. *Βουφόνια*] *Βουφόνεια* E. Breviter Harpocratio Palatinus: *ἑορτή τις παρὰ Ἀθηναίοις τὰ Βουφ.*

1. *βοὸς*] *βοῦς* A. *πελάνου*] *πέλανος* B. E. Med. Mox *Διιπολείων* B. E. 3. *Βουφόρτων*] *Βούφορτον* A. ubi om. *πολυφόρτων.* 4. *Μεγὰ πλευρὸν*] Theodoridae Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 222. 6. *ἐν Ἐπιγράμμασι* *V. 7. *Βουχανδὴς*] Anytes Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI, 153. Tetigit Zon. p. 398. *Ἐριασπίδα υἱὸς Κλεύβοτος*] *ἐραπίδαυλ κεῦβοτος* E. et sic fere A. B. C. V. (*κεύμαιος* *V.) Med. (cum duplici *λ*) Locus olim inculcatus in v. *Ἐραπίδαυλος.* 10. *Βούχετα. πόλις*] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. *Θέμιν*, ubi eadem *αὐτολεξεὶ* repetuntur. *Küst.* 11. *πληθυντικῶς*] Sic recte scriptum est in MSS. Pariss. itemque infra v. *Θέμιν*. At priores editt. male habent *πολλαχῶς*. *Küst.* *πολλαχῶς* B. E. *Φιλόχορος*] Mauss acus in Harpocr. unde haec sunt sumpta, legit Philostephanus, nam *Ἠπειρωτικῶν* est auctor iste, vid. Steph. in *Ἄβιοι, Ἀνθάνα*, et *Ἀντρήνη. Reines.* Cum Suida Etym. M. p. 210. *Φιλόχωρος* Pal. Harp. Sed *Φιλοστέφανος* optimi libri, nec probandus Siebelis, qui in Philochori Fragm. p. 97. hunc de rebus Epiroticis disseruisse concedebat. 14. *Βουχίλου*] *Βούχιλον* Βόυχίλλου E. Edebatur haec glossa cum explicatione ab imperitis hominibus excogitata: *ὄνομα τόπου. ἡ εὐθεῖα Βούχιλον.* Sed delevi *ὄνομα — Βούχιλον* cum V. *ἡ εὐθεῖα Βούχιλον* om. E. 15. *Πᾶνες βουχίλου*] Myrini Ep. I, 2. Anthol. Pal. VI, 108. Cf. v. *Κράντορες*. Mox *κράτορες* E. cum Zon. p. 400. 16. *εὐτρόφου*] *εὐστρόφου* B. V. E. C. 17. *κύριον.*] Delevit Gaisf. cum A. V. C. quae subiiciebantur: *Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἑκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλιν, ἐνέχυρον διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος.* Quae invecta sunt ex v. *Ἑκτενῶς.* 18. *Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλ.*] Hunc Bolum laudat Stephanus Byzantius v. *Ἀψυνθος*: eiusdemque meminit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 35. (v. 764.) sed ubi corrupte hodie legitur *Ῥῶλος. Küst.* Vid. Menag. in Laert. I, 109. a quo mutuatus videtur Küsterus. Ceterum *Δημόκριτος* A. B. *V. E. Med. Recte, ut patet ex Columellae loco infra citato. *Gaisf.* Nemo tamen facilimam Columellae orationem eo deflexerit, ut quasi Graecum *Βῶλος Δημόκριτος* inde colligat. Itaque cum Holstenio in Steph. p. 61. revocavi *Δημοκρίτειος*: non enim placet *ὁ καὶ* (sive *ἡ*) *Δημόκριτος*. Mox *φιλόσοφος, συνέθηκε τέχνην ἰατρικὴν Eudociae* p. 93.

Βούτας. Bubulcus. *At in bubulcum ex adverso irruit. ille vero clava curvum cornu a capite boris decussit.* *Βούτομον.* Parva planta, similis arundini, quam boves edunt. *Βουτόροις.* Boves pungentibus. *Mauresii habent hastas, similes verubus, quibus bores figuntur.* *Βουτύπος.* Popa; qui boves securi ferit. *Βουφόνια.* Festum apud Athenienses valde antiquum. in festo enim Diipoliorum ferunt bovem placentam sacrificio destinatam devorasse; quem Thaulo quidam confestim securi interfecit, ut ait Androtio. *Βουφόνια.* Festum antiquum, quod post mysteria celebrari solitum fuisse tradunt: quo ipso tempore bos immolabatur, in memoriam primi bovis in arce occisi, qui placentam devoraverat, cum Diipolis sacrificium fieret. *Βουφόρτων.* Magnum onus gestantium. *Ingens hoc latus domini navium onerariarum, quae viginti remis instructae sunt, diis suspenderunt.* *Βουχανδής.* Bovem capiens. In Epigrammate: *Lebes hic bovem capit; dedicavit autem Cleobotus, Eriaspidae filius.* *Βούχετα.* Bucheta, urbs Epiri, generis neutrius et pluralis numeri: quam Philochorus ait sic dictam fuisse, quod Themis tempore diluvii Deucalionei bove vecta illuc accesserit. *Βουχίλου.* Pascuis abundantis. *Panes, qui fertilis Arcadiae regnum tenetis.* *Βῶλις.* Nomen proprium. *Βῶλος.* Bolus, Democriteus, philosophus, scripsit

καὶ τέχνην ἰατρικήν. ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς ἀπό τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως.

Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος. Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Περὶ θαυμασίων, Φυσικὰ δυναμερά· ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ 451 *στοιχεῖον, περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄρκτου καὶ λύχνου καὶ ἴριδος.*

Βῶλος ἄρουρα. ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοίως τῇ, θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ. Βόλος δὲ ἡ ὁρόσος.

Βωμακεύματα.

Βώμαξ. βωμολόχος, ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν, πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων.

Βωμολοχεύεσθαι. βωμολόχοι κυρίως ἐλέ-

---

1. ἔχει δὲ] ἔχει δὲ καὶ V. *ἰάσεις φυσικάς*] Quaenam a Graecis appellentur *Ἰάσεις φυσικαί* docet Reines. Var. Lectt. p. 392. quem vide. *Küst.* Videndus ille in v. *Ἀφρικανός*. 3. *Βῶλος Μενδήσιος*] Nomen hoc restituendum est Columellae, apud quem lib. VII. c. 5. hodie Dolus Mendesius minus recte legitur, ut observavit Reinesius Var. Lectt. lib. I. cap. ult. *Küst.* 3. *Περὶ τῶν — ἀγ.*] Verba haec obscura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere potui. *Küst.* Idem locus citatur ab Eudocia p. 94. ubi Meinekius (*Bibliothek der alten Literatur* V. p. 31.) haec notavit: „Suidas ex Eudocia emendandus; ille enim nullo sensu, nostra bene, *ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κτλ.* Scripsit Bolus de lectione et studio historiae, quae eo ducit ut ad nos attendamus, ut equidem interpretor." Villoisonus in Eudocia temere dedit *περὶ τῆς ἀναγν.*, nam codex habet *περὶ τῶν ἀναγν.* Corrige, ut habet Suidas, *περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.* Sensum hunc esse puto; *De rebus, quae in legendis historiis nos* i. e. me, ipsum scriptorem) *adverterunt.* De locutione *εἰς ἐπίστασιν ἔχει* nonnulla monuit Wesselingius in Diod. Sic. T. II. p. 308. *Bast.* Comm. Palaeogr. p. 881. Immo pro *ἀναγόντων* dederunt *ἀγόντων* A. V. neque dictionem illam usus vocis *ἐπίστασις* (v. Schaef. in Dionys. p. 12. et Lobeck. in Phryn. p. 282.) alio tendere demonstrat quam ad mirabiles sive historias sive sententias historicorum. Eum librum supra significavit *Ἱστορίαν.* Ceterum *Περὶ τῶν — συμπαθειῶν καὶ* om. B. E. 5. *δυναμερὰ*] Leg. *δι μερῆ. Reines.* Sic legisse videtur Wolfius, monente Porto. Sed audi Fabricium Bibl. Gr. I, 4, 8. T. I. p. 25. „*Dynameron* vocatur opus docens praeparationem medicamentorum particularium, certis diebus quibus singularis eorum vis est colligendorum. Vid. Labbaei Nov. Bibl. MSS. p. 128. Videtur vocabulum compositum esse ex Graeco *δύναμις* et *ἡμέρα.* Etiam Suidas hac v. utitur in *Βῶλος*, et Salmas. in Spartiani Hadrian. c. 14. *dynameros* putat denotari genus daemonum valentiorum." Idem valere ac *δύναμις* notat Ducangius in Gloss. *Gaisf.* Fidem tamen excedit vocabulum barbarum a scriptore satis vetusto positum fuisse. Notum *δύναμις* eo significatu extare, quo *φάρμακα*: v. Oribasius Maii p. 31. Antiattic. p. 91. et quos comparavit Wyttenb. in Eunap. p. 282. sq., ut locum plane singularem Xenophontei Epilogi Cyrop. VIII, 8, 14. praetermittam. Itaque Bolum opinor aut *Φυσικὰς δυνάμεις* libris suis inscripsisse aut *Φυσικά*, cui recens accessit interpolatio *δυναμερά. ἔχει δὲ*] Emendo et suppleo: *ἔτι δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Περὶ λίθων.* Hanc lectionem in versione secutus sum. Ceterum Boli huius opus *περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν* laudat Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 35. *Küst.* Male Küster. Verte, *agit autem de* etc. ut in praecedente articulo. V. *Εὐφορίων*: *ἔχει δέ. Toup.* MS. Non satisfacit Toupius, cum et Schol. Nicandri *περὶ συμπαθῶν* et Columella libro XI. extr. *περὶ ἀντιπαθῶν* diserte laudarint. Malim igitur varias intelligi particulas physicarum commentationum. Praeterea *περὶ λίθων* necessarium foret, si quis indicia quaedam operis Lithicorum attulisset. Nunc Schneiderum sequor in Colum. p. 393. uno tenore coniungentem *περὶ συμπ. καὶ ἀντ. λίθων κ. στ.* Quamquam nonnulla videntur intercidisse. 6. *ἀντιπαθειῶν*] *περὶ παθειῶν* B. E. *λίθων*] Leg. *περὶ λίθων.* Sed haec scripta sunt ut Schol. Nicand. l. l. habet, Boli Democritei. At Columella VII, 5. Boli (male Doli) Mendesii hypomnemata, e quibus citat aliquid de pusulosarum ovium curatione, falso sub nomine Democriti esse prodita scribit. Videtur igitur in hoc saltim fallere Suidas, quod Democriteus qui erat non appellat Mendesium, sed Mendesium facit Pythagoricum. Fuisse enim Mendesium Democriti sectatorem ex eo apparet, quod eius scripta nomini Democriti fuere tributa. Dolum Mendesium Columellae etiam servant Casaub. in Sueton. Aug. c. 94. et Wower. Polymath. c. 16. De Democrito ascriptis c Gell. X, 12. et Dolo Mendesio e Columella agit Marsil. Cagnat. Varr. Obss. II, 7. Ex Bolo Pythagorico recenset Stobaeus Serm. LI. locum de iustitia, quae sit mater et nutrix omnium virtutum, ubi male editum *Polo. Reines.* Qui nullo merito Suidam reprehendit, quasi homines inter se diversissimos copulantem. 7. *στοιχείων* *V. 8. *ἄρκτου* dubito an possit defendi; fuit vero cum optarem *ἀρότου*, tanquam significationem geomantiae. Nam indicia de lucernis petita docet vel Callimachus fr. 47. ubi vide quos attulit Bentleius.

1. *Βῶλος ἄρουρα*] Zenobius habet, *Βῶλος ἄρουραν*, quod magis placet, quoniam subintelligi videtur verbum *ᾠφελεῖ*, vel simile quid. *Küst. βώλοις ἄρουραν* MS. Coisl. 177. qui extrema sic profert: *ὅμοιον εἰ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπειςάγοι, καὶ χαρίζεσθαι δοκοίη.* Perperam Arsen. p. 147. 2. *ὁμοία*] *ὁμοίως* A. B. V. E. Tum *τῷ* *V. C. E. Zon. p. 414. 3. *Βόλος — ὁρόσος* om. V. *μικρόν* in fine addit E. 4. *Βωμακεύματα*] Sic nude A. B. C. V. E. Med. Interpretationem *βωμολοχεύματα* addiderant recentiores inde ab ed. Basil., ex v. *Βωμολόχος* ut Gaisf. putabat sumptam. Sed habet Zon. p. 414. 5. *Βώμαξ*] *ὑποκοριστικῶς ὁ βωμός* Lex. Seg. p. 85. Agathiam (II, 30.) p. 64. attulit Sopingius in Hesychium. Sed gl. omittunt V. C. *Βώμαξ* relinquit *V. Ac dubites an *Βωμολόχος* et seqq. pro singulari glossa fuerint proposita. Nihil tamen mutat Zon. p. 413. eodemque redit Arsenius, quamquam contaminatus, p. 147. *πρὶν*] *πρίν τι* Coisl. 177. 8. *Βωμολοχεύεσθαι, βωμολόχοι*] Ex Harpocratione. Vide etiam enarratorem Comici in Nub. 907. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem hodie in serie sua sic legitur: *Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει.* Scribe *προσβωμολοχεῖ, πρὸς χάριν λέγει.* Scholiasta enim Aristophanis in Ran. 360. *βωμολόχοις* interpretatur *τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι*, quod emendationem hanc egregie confirmat. *Küst.* Attigerunt Lex. Seg. pp. 185. 221.

---

historiam et artem medicam, sanationes morborum complexam, quae ab occulta naturae vi proficiscuntur. *Βῶλος.* Bolus Mendesius, Pythagoreus. scripsit de utilitate, quam ex lectione historiarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis physicis, quo agit de sympathiis et antipathiis lapidum secundum ordinem litterarum, de signis, quae ex inspectione solis, lunae, ursae, lucernae et iridis observantur. *Βῶλος ἄρουρα. Gleba arvum.* de iis qui parvis magna augere student. similiter illud, *Mari aquam torrentis. Βόλος* vero est ros. *Βωμακεύματα. Βώμαξ.* Scurra. qui ex ara aliquid aufert, antequam sacrificium diis oblatum sit. dicitur etiam de hominibus effeminatis. *Βωμολοχεύεσθαι. Βωμολόχοι* proprie ap-

γοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καί τινες εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὥστε τοὔνομα τρία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανουργεύμασι.

Βωμολοχεύσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖόν τι εἴποι ἢ εὐτελές. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις περὶ διαφθορᾶς ἁρμονικῶν·

Ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
(οἱονεὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προενέγκοιτο)
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καὶ αὖθις· Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς τούτου βωμολοχίας τε καὶ αἰμυλίας μαρτύρια διαῤῥεῖ· ἐν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ἐκεῖνο.

Βωμολόχος. ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων. Καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός. τινὲς τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα. καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην.

Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβής. παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τοὺς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. Καὶ Βωμολόχοις ἔπεσι, τοῖς πρὸς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνεκται ἡ λέξις. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπάρουν κολα||κεύοντες 452
λαβεῖν τι τῶν θυόντων. Ἀγαθίας· Οὐ γὰρ σύνηθες ὁ Ναρσῆς ἔμοιγε ἔφη, βωμολοχίαις τε καὶ γλίσχραις ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Καὶ περὶ Ἰσιδώρου Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι ποῤῥωτάτω.

---

1. ὑπὸ τοὺς] ἐπὶ τοὺς B. E. Med. repugnante Zon. p. 413. 2. δὲ καὶ] δὲ καὶ A. B. C. V. E. Med. 7. τοὔνομα] τὸ ὄνομα C. οι 8. Βωμολοχεύμασι] Aristoph. Equ. 902. 9. Βωμολοχεύσαιτο] Zon. p. 414. Βωμολοχεύσατο C. 10. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 969 — 972. περὶ διαφθορᾶς] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est περὶ διαφορᾶς. Küst. Idem mendum recurrit in v. Κυκλίων. διαφορᾶς B. C. περὶ — παρέδωκαν om. E. 14. βωμολοχεύσοιτο A. B. V. C. βωμολοχαίσοιτο *V. 14. κάμψειε *V. Med. 15. καμπήν] καμπτήν C. qui infra δυσκολοκάμπους. 16. ἀνενέγκοιτο Schol. Aristoph. 17. κατὰ Φρύννιν] Huc faciunt verba illa Hesychii v. Λέσβιος ᾠδός· Οἱ δὲ Φρύννιν, ὃ καὶ μᾶλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Respexit ibi Hesychius ad locum illum Aristophanis, quem Suidas hic adducit. Küst. φρύνιν A. E. C. V. Med. Scripsi Φρῦνιν. 19. ἐπετρίβετο] ἐπιτριβέσθω A. B. V. C. Cf. v. Δυσκολοκάμπτους. 21. Καὶ αὖθις] Aeliani, opinor, fragmentum. τούτων] τούτου A. B. E. *V. C. Med.

1. ἐν δὲ] ἐν δὴ V. E. C. Fort. ἐν δὲ δή. In fine ἐκεῖνοι A. *V. E. C. Med. 3. In compendium haec redegit Lex. Bachm. p. 183. 4. παρὰ τῶν] παρὰ om. V. Eadem brevitas recurrit in glossa posteriore. δὲ καὶ] δὲ om. C. *V. 5. τινος] τινας B. V. E. C. 7. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος] Rectius Etymologus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος τὸν εὐτράπελον καὶ γελωτοποιόν: subintellige, οὕτως καλεῖ. Küst. 8. τινὲς δὲ] δὲ om. A. B. V. C. E. 10. Βωμολόχος — λάβωσί τι] Ex Schol. Aristoph. Nub. 910. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 64. sq. et Schol. Plat. p. 421. καὶ ante Βωμολόχος tacite removit Gaisf. cum *V. 12. αἰτήσαντες] αἰτήσοντες C. 13. ἢ] καὶ A. V. Βωμολόχοις — τῶν θυόντων] Ex Schol. Aristoph. Ran. 360. 14. κολακείας] κολάκοις B. E. πρὸς κολακείαν Schol. Tum λοχόντων A. 17. λαβεῖν] λαμβάνειν E. Mox ὑπὸ τῶν βωμῶν Schol. παρὰ τῶν] παρὰ om. A. B. E. *V. Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit e Schol. Id hoc loco removi. Mox θυμάτων E. θυομένων edd. ante Küst. Ἀγαθίας] Lib. I. (13.) p. 24. Küst. Transponenda verba sic, ἔμοιγε, ὁ Ναρσῆς ἔφη.

---

pellabantur, qui cum sacrificia fierent, iuxta altaria sedentes adulando aliquid petebant; item tibicines et vates, qui ad sacrificia adhibebantur. per metaphoram vero ab his ductam sic appellabantur scurrae et humilis animi homines, lucri gratia quidvis per iocum et cavillationem perferentes. quare vocabulum tria significat. *Βωμολοχεύμασι.* Fraudibus. *Βωμολοχεύσαιτο.* Scurrile et triviale quid dicat. Aristophanes *Nubibus* de corruptione veteris musicae loquens ait: *Intendentes harmoniam, a maioribus traditam. quod si quis eorum verbum scurrile protulisset, aut in cantando vocem inflexisset, secundum eam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, difficilem illam et contortam: multis sane verberibus caedebatur, ut artem musicam corrumpens.* Et alibi: *Scurrilitatis igitur et assentationis illorum cum alia multa circumferuntur testimonia, tum inter plura hocce.* *Βωμολόχος.* Qui aris assidet ut aliquid accipiat ab iis qui sacrificant. per metaphoram autem inde ductam sic vocatur etiam is, qui utilitatis suae causa assentatur. Et *βωμακεύματα*, sive *βωμολοχεύματα.* Apollodorus Cyrenaeus intelligit facetum et ridiculum. quidam vero adulatorem facetum et urbanum. item fraudulentum et calumniatorem. *Βωμολόχος.* Improbus et impius: per metaphoram ductam ab iis, qui insidiantur victimis, quae aris imponuntur; vel etiam sacrificantibus, ut precibus aliquid impetrent. Et *Βωμολόχοις ἔπεσι*, verbis blandis et adulatoriis: quae significatio ducta est ab illis, qui aris assidentes sibi dari aliquid petunt. hi enim precibus blandis rogabant sacrificantes, ut de victimis sibi aliquid impertirent. † Agathias: *Non enim, inquit Narses, moris mei est, assentari et blandis pollicitationibus uti.* Et Damascius de Isidoro: *Ille vero festivus erat, ut tamen a dicacitate et scurrilitate longissime*

Βωμόν. σταπίδα *Λάκωνες.*

Βωμός. τέμενος· καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα· ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβάς, Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἴρηκε. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένος.

Βωμοί. οὕτως λέγονται αἱ βάσεις, στιβάδες.

Βῶν. ἀσπίδα Ἀργεῖοι. ἀντὶ τοῦ βοῦν, ἤτοι βύρσαν.

Βῶνος, στρατηγὸς τῆς Μυσίας τῆς παρὰ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ παρατεταμένης, ἀνὴρ συνέσεως ἐς ἄκρον ἥκων καὶ λίαν ἀγαθὸς τά τε πολιτικὰ καὶ πολέμια. ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Βώνυσοι. ἄποικοι, βουκόλοι.

Βῶξ.

Βῶρος. ὄνομα κύριον.

Βῶροι. ὀφθαλμοί.

Βᾶς. βύρσα, ἀσπίς.

Βωσόμεθα. καλέσομεν, μαρτυρούμεθα.

Βῶσον. βοήθησον. Κρατῖνος.

Βωστρεῖν. καλεῖν, βοᾶν. Ἀριστοφάνης·

Ποιήσω τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

Βώτιον. τόπος.

Βωτεῖν. ἀροῦν. Λάκωνες.

Βωτιάνειρα. ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.

Βώτορες. βοήτορες, νομεῖς. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἀνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν . . .
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βώχανος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τούρκων ἀρχηγός· ὃς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τὸν Βόσπορον ἐπόρθησε. ζήτει ἐν τῷ Βόσπορος.

Βραβεύει. δοτικῇ· ἐπιψηφίζεται, διανέμει. Καλῶς δὲ σφίσι τοῦ δαιμονίου βραβεύσαντος τὰ κατὰ τὸν πλοῦν.

---

1. *σταπίδα*] Puto legendum *στιβάδα*. Vide paulo post v. *Βωμοί*. *Küst.* Praeceperat Vossius in Hesychium. *τὴν σταπίδα οἱ Α.* MS. Coisl. 177. 3. *ἐπήκοα*] Priores editt. habent *ἐπήκοος*. At in MSS. Pariss. [et *V.] exaratum est *ἐπήκοα*, quam lectionem vulgatae praetuli. Significat autem *ἐπήκοα λέγειν*, talia dicere, quae procul a circumstantibus exaudiri possunt. *Küst.* 4. *Κράτης ἀπολύει*] Idem de Cratete refert Nonnus in expositione Historiarum, quarum meminit Gregorius in priori Invectiva contra Iulianum Imperatorem. Verba eius haec sunt: *Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐρρύψε τῷ δήμῳ, κηρύξας οὕτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. Küst.* Menag. in Laert. VI, 87. addit Gaisf. Vide potissimum Boissonadum in *Notices et Extr.* T. X. p. 163. sqq. et v. *Κράτης*. Zon. p. 414. *Κράτης ἐλευθεροῖ τὸν Κράτητα*, diversos secutus auctores. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 933. Vide etiam infra v. *Θύρασιν*. *Küst.* 8. *βάσεις*] *ἐμβάσεις* legi iubet Vossius in Hesych. *Hemst.* Desunt quaedam ante *στιβάδες*. 9. *Βῶν. ἀσπίδα*] Vide Scholiastam Homeri in Il. *μ'*. 105. et 137. *Küst.* Adde Schol. Il. *ή*. 238. et Regul. Prosod. ap. Herm. 127. *Ἀργεῖοι*] *Ἀργεῖον* E. 11. *Βῶνος*] Vid. Menandri Exc. p. 101. ed. Paris. Suidam infra in *Ἐπιδουπῆσαι*. *Gaisf.* Bonum haud semel commemoravit Menander. Suidas tamen Agathiam I, 19. descripsit, ubi *Βόνον* extat, deinde *πρὸς τῷ Ἴστρῳ*. In epitomen coegit Zon. p. 413. 15. *Βώνυσοι. ἄποικοι. βουκ.*] Vide Etymologum v. *Βωνίτης*. *Küst.* *ἄποικοι*] An *ἀπόκοιτοι*? Vid. Berkel. ad Stephan. in *Αὐλή* n. 49. *Hemst.* *βουκόλοι* cum Zon. p. 413. ignoret, L. Dindorfius id satis speciose referebat ad gl. *Βωνίτης*. Supersunt tamen in hac glossa quae lucem interpretationis desiderent. 16. *Βῶξ*] *Βῶξ* a *βόαξ* contractum, pisciculi nomen est certi, cuius meminit et Aristoteles in Nat. Anim., atque hoc genus vocem edere, unde nomen sit ductum. Meminit piscis et Aristophanes. Etymologicum frigida quaedam dicit. *Haloand.* Adde Bekkeri Anecd. p. 1200. *Βῶξ: εἶδος ἰχθύος* MS. Coisl. 177. *Gaisf.* V. Regul. Prosod. 126. et Boisson. in Herodian. p. 9. Gl. om. vulg. Firmat *V. 17. *Βῶρος*] Gl. om. V. C. Vid. Il. *ε'*. 44. *π'*. 177. quorum locorum admonet Albertius in Hesychium. Mox *Βῶρος. ὀφθαλμός* E. repugnantibus Hesychio et Zon. p. 413. 19. *Βῶς*] Vide supra v. *Βῶν*. 20. *Βωσόμεθα*] Zon. p. 415. Contulit Gaisfordus Hom. Od. *α'*. 378. *Ἐπιβώσομαι*, ubi Schol. *ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλέσομαι*. Similia congessit Bergk. in Anacr. fr. 59.

1. *βοήθησον*] Lege *Βόησον*. *Küst.* Sic Hesychius, adversante Zonara. 2. *Ἀριστοφάνης*] Lysist. 686. 5. Vide Etym. M. sive Zon. p. 414. 6. *Βωτεῖν*] Vide Hesychium v. *Βωστεῖν*. *Küst.* Et Zon. p. 416. Glossa non suo loco posita. 7. *Βωτιάνειρα*] Il. *α'*. 155. *βόσκουσα* *V. 8. *Βωτορες*] Glossa Homerica. Continuum *βοήτορες* scribendum fuit *βοτῆρες*: omisit Zonaras. *νομεῖς*] *καὶ δώτορες* addunt B. *V. C. Med. *καὶ δότορες* E. Vide gl. *Λώτωρ*. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Leonidae Tar. VI, 1. 2. 4. Anthol. Pal. VI, 262. 15. *Βώχανος*] *Βωχάνος* in v. *Βόσπορος*. 18. *Βραβεύει*] Multa de h. v. congessisse Dorvillium in Charit. p. 404 = 445. monuit Gaisf. Adde Hasium in *Notices* T. IX. p. 178. sq. Cf. Etym. M. p. 210. extr. *δοτικῇ* libris agnosci miror. 19. *Καλῶς γὰρ*] *καλῶς δὲ* dedi cum A. B. E. Neutram particulam agnoscunt C. V. *τὰ κατὰ*] *τὰ* om. B. E. Med.

---

abhorreret. *Βωμόν.* Lacones sic vocant stragulam. *Βωμός.* Ara. item locus excelsus, unde dicentes exaudiri possint. talem in locum cum ascendisset Crates dixit: *Crates dimittit ea, quae sunt Cratetis.* Et Aristophanes: *Ara enim foris parata est.* *Βωμοί.* Sic etiam vocantur gradus et lecti. *Βών.* Argivi clipeum ita vocant. dictum pro *βοῦν*, i. e. pellem bubulam. *Βῶνος.* Bonus, dux Mysiae Istro fluvio adiacentis, vir acutissimus et prudentissimus, et rerum tam civilium quam militarium peritissimus. vixit sub Iustiniano. *Βώνυσοι.* Coloni, bubulci. *Βῶξ.* *Βῶρος.* Nomen proprium. *Βῶροι.* Oculi. *Βᾶς.* Pellis bubula, clipeus. *Βωσόμεθα.* Vocabimus, testabimur. *Βῶσον.* Clama. Cratinus. *Βωστρεῖν.* Vocare, clamare. Aristophanes: *Efficiam ut verberibus egregie depexus popularium opem implores.* *Βώτιον.* Locus quidam. *Βωτεῖν.* Arare. Lacones. *Βωτιάνειρα.* Viros pascens. *Βώτορες.* Pastores. In Epigrammate: *Pascua et stabula boum et pastores laedentem, nec latratum canum formidantem . . . occidit, et ex hac pinu suspendit.* *Βώχανος.* Nomen proprium. hic Turcorum dux fuit, qui sub Iustiniano Bosporum vastavit. quaere sub v. *Βόσπορος.* *Βραβεύει.* Dativo iungitur: decernit, dispensat. *Cum iis navigatio, deo annuente, ex voto successisset.*

Βραβευτής. διοικητής, κριτής, ὁριστής. Καὶ Βραβεῖον, ἐπινίκιος ἀμοιβή.

453 ‖*Βραβεῖς.* οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. Σοφοκλῆς·

Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
δρόμων διαύλων πένταθλ', ἃ νομίζεται.

Βραγχίδαι. ὅτί οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες Ξέρξῃ χαριζόμενοι τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν· καὶ ἐσυλήθη τὰ ἀναθήματα πάμπλειστα ὄντα. δεδιότες οὖν οἱ προδόται τὴν ἐκ τῶν νόμων καὶ τῶν ἐν ἄστει τιμωρίαν, δέονται Ξέρξου μισθὸν λαβεῖν τῆς κακίστης ἐκείνης προδοσίας, μετοικισθῆναι ἐν χώρῳ τινὶ Ἀσιανῷ. ὁ δὲ πείθεται, καὶ ἀνθ' ὧν εἶχε κακῶς καὶ ἀσεβῶς, ἔδωκεν αὐτοῖς οἰκεῖν, ἔνθεν οὐκ ἔμελλον ἐπιβήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος ἔτι, ἀλλ' ἔξω τοῦ δέους ἔσεσθαι τοῦ κατειληφότος αὐτοί τε καὶ τὸ ἐκείνων γένος. κἄτα λαχόντες δὴ τὸν χῶρον, ἐν οἰωνοῖς οὐδαμῆ χρηστοῖς πόλιν ἐγείρουσι, καὶ τίθενται Βραγχίδας ὄνομα αὐτῇ, καὶ ᾤοντο μὴ μόνους ἀποδρᾶναι Μιλησίους, ἀλλα καὶ τὴν δίκην αὐτήν. οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια. Ἀλέξανδρος γὰρ ὅτε τὸν Δαρεῖον νικήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, ἀκούσας τὰ τολμηθέντα καὶ μισήσας αὐτῶν τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, ἀπέκτεινε πάντας, κακοὺς εἶναι κρίνων τοὺς τῶν κακῶν ἐκγόνους, καὶ τὴν ψευδώνυμον πόλιν κατέσκαψε, καὶ ἠφανίσθησαν.

Βραδύς. ὁ μὴ ἀγχίνους.

Καπιλήσμων καὶ βραδύς·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.

Βράκανα. ἄγρια καὶ δύσπλυτα λάχανα.

---

1. Uberiora Lex. Bachm. p. 181. ubi deinceps *ἐπινίκιον. ἀμοιβή*: repugnante Zon. p. 407. qui conferendus p. 403. 3. *Σοφοκλῆς*] Electr. 690. sq. Unde legendum *Ὅσων*. 6. *δρόμον*] *δρόμων* A. V. C. E. Mox *πένταθλες* A. *πεντάεθλ'* E. *πένταθ'* C. Post h. v. addunt V. C. *Βραβεῖον*: *βρέβιον δέ*. Quae recurrunt post v. *Βραχυφεγγίτης*. Subsequebatur gl. *Βράβηλα. τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Θεόκριτος* (VII, 146.)· *Ὄρπακες βραβήλοισι καταρρίθοντες ἔραζε. Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν φησι, Σέλευκον ὀνομάζειν κοκκύμηλα καὶ βράβηλα καὶ μάδρυα. εἴρηται δὲ βράβηλά τινα ὄντα, τὰ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα. ἔστι δὲ μαλακτικὰ τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ καὶ μάδρυα, οἱονεὶ μαλάδρυά τινα ὄντα. Δαμασκηνὰ δὲ λέγεται κατ' ἐξοχήν, διὰ τὸ ἐν Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργούμενα εὐθαλέστερα καὶ καλλίονα εἶναι. Βράβυλα. τὰ καλούμενα*] Confer cum hoc loco Athenaeum lib. II. p. 49. 50. cuius vestigia Noster secutus est. *Küst.* *Βράβηλα* B. E. Edd. ante Küster. Etym. M. Quam scripturam *βράβιλα* potius quam *βράβυλα* tueri monet Schweighäuser. Deest haec gl. A. V. C. Et uncinis circumdedi, utpote ex Etym. M. descriptam. *Gaisf.* Equidem maioris superstitionis quam modestiae esse putabam, ut annotationem ferremus cum Etymologici verba diligenter repetentem, tum ab instituto Suidae vehementer alienam. Ceterum in Theocrito pro *βραβύλοισι* habent *βραβήλοισι* B. E. item mox *βράβηλα* E. Paulo infra *βορὰ βηλὰ* B. *βορόβηλα* E. Ubi legendum erat vel cum Zon. p. 407. *βορᾶβηλα*. 7. *Βραγχίδαι. οἱ ἐν*] Totum hunc articulum de Branchidis ex libro Aeliani *de Providentia*, qui hodie intercidit, depromptum esse existimo; eademque est sententia Kühnii, qui locum hunc inter fragmenta Aeliani rettulit. *Küst.* Branchidis erat oraculum Apollinis, dicti *Βραγχίδου*, Herodot. I, 159. 160. Apollinis *ἐν Βραγχίδαις τῆς Μιλησίας* meminit Pausan. in Achaic. p. 210. et Arcad. p. 275. *Reines.* *ὅτι* tacite Gaisf. cum *V. Sed praestat copulari *Βραγχίδαι οἱ ἐν Δ. Διδύμοις*] *Δινδήμοις* A. *Δινδύμοις* V. Id quod recipiendum fuisse vicit etiam quae olim extitit gl. *Δινδύμοις*. Tum *Μελησίας* A. 13. *χώρᾳ*] *χώρῳ* A. V. 14. *Ἀσιανῇ*] *Ἀσιανῷ* A. B. V. *μετοικισθῆναι τῶν Ἀσιανῶν* E. 17. *αὐτούς*] *αὐτοί* A. B. V. E. *αὐτός* Med.

1. *κἄτα λαχόντες*] *κάτα λ.* A. *κάτω λ.* V. Cum utroque addidi *δή*. Tum *τῶν χώρων* V. 3. *ὄνομα*] *ὄνος* A. (eadem confusio v. *Βούπαλος*) *ὄνομα αὐτῇ Βραγχίδας* E. 6. *Ἀλέξανδρος*] Plutarch. II. p. 557. B. Strabo XI. p. 787. quem vid. XIV. p. 941. XVII. p. 1168. ed. Amstel. *Gaisf.* *τῆς Περσῶν*] *ὅτε τῆς Περσῶν* E. 8. *τὴν τοῦ γένους*] *τὴν* om. A. V. Lege *τοῦ γένους τὴν διαδ.* 10. *κατέσκαψε*] *κατέκανσε* V. 11. *ἠφάνισε*] *ἠφανίσθησαν* A. V. Utrumque probavit Gronov. Em. p. 95. Sequebatur glossa ab Aldo invecta, quam ignorant B. E. Med., post seq. articulum collocarunt A. C. post v. *Βράκανα* *V. *Βράγχη. πάθος περὶ τὰς ὖς γινόμενον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διάῤῥοια.* Cf. v. *Κραῦρα*, coll. Hesych. in *Βράγχος*. Ceterum *βράγχη* nemo praeter Suidam videtur usurpasse. 12. *Βραδύς*] *βραδύτητι τῆς λαλιᾶς* Plutarch. in Sertorio p. 334. sed l. *βραχύτητι. Toup.* MS. 13. *καὶ βραδύς*] H. l. om. E. additis post *Νεφέλαις*, *γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδύς*. 14. *Νεφέλαις*] V. 129. 16. *καὶ νωθὲς*] Hic locus descriptus est ex Schol. Aristoph. Nub. 120. ubi legitur, *ἄνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας*. Sed Suidae lectio verissima est. Quod miror Küsterum fugisse. Eleganter dicitur *τὸ νωθὲς τῆς διανοίας*: *Ingenii tarditatem.* Hesych. *Νωθής, βραδύς, ἀμβλύς.* Suidas: *Νωθής, βραδύς. Νωθέστερος, βραδύτερος.* Lex. Rhetor. MS. *Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ νωθέστερον.* Ita scribendus iste locus, de quo Ruhnkenius in Histor. Orat. Graec. p. 85. Schol. in Nicand. Theriac. 31. *Μῶλυς δέ, βραδὺς καὶ νωθής. Toup.* *νωθεῖς καὶ βραδεῖς* iunxit Rhetor in Rh. Graec. Vol. VIII. p. 706. *δηλοῦν*] *λέγειν* V. C. 17. *Βράκανα*] Vid. Schol. Luciani Lexiph. 2. Tetigit Hesychius.

Βραβευτής. Moderator, iudex, dispensator. Et *Βραβεῖον*, praemium victoriae. *Βραβεῖς.* Certaminum moderatores. Sophocles: *Ex omnibus enim certaminibus, quae ludorum moderatores per praecones solito more indixerant.* *Βραγχίδαι. Branchidae, qui Dindymis Milesiorum habitabant, Xerxi gratificantes templum Apollinis, qui istic colebatur, barbaris prodiderunt, quod tunc donariis quam plurimis spoliatum est. proditores vero leges civiumque suorum ultionem veriti, hanc pessimae proditionis mercedem a Xerxe petunt, ut in quendam Asiae locum transportentur. ille annuit, et pro sacrilegiis dedit sedes inhabitandas, unde nunquam in Graeciam rediturі essent, sed a timore, quo tenebantur, et ipsi ipsorumque posteri immunes degerent. itaque regio cum illis obtigisset, urbem malis auribus condunt et Branchidas vocant. quo facto iam non Milesios tantum, sed ipsam etiam Nemesin se effugisse putabant. verum dei providentia ne tum quidem dormivit. Alexander enim, devicto Dario, Persarum potitus imperio et inaudiens perpetratum facinus, odioque habens posteros illorum, omnes interemit, ipsos existimans malos esse, qui ex malis essent orti, et falsi nominis urbem evertit et solo aequavit.* *Βραδύς.* Hebes, bardus. Aristophanes *Nubibus*: [*Cum senex sim*] *obliviosus et hebes.* Non enim de motu corporis vocabulum hoc nunc dicitur, sed ingenium hebes et stupidum significat. *Βράκανα.* Olera agrestia, quae non fa-

Βράσσει. ζέει, ἀναβάλλει.

Βρασίδας, ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατηγός, Μεθώνην ἀποστᾶσαν πρὸς Ἀθηναίους πολεμήσας ἀνεκαλέσατο. ἠρίστευσε δὲ καὶ περὶ Πύλον στρατηγῶν, πρῶτος τῆς νηὸς ἐκπηδήσας· οὗ καὶ ἐτρώθη, καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν· ἐπὶ τούτοις σπονδαὶ ἐγένοντο ἐνιαύσιοι, ἃς Ἀθηναῖοι λύειν ἤρξαντο. περὶ δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θράκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἄγνωνος ἐπεγράψαντο. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέχρι τῆς Βρασίδου καὶ Κλέωνος τελευτῆς ἔτη ἐπέσχε δέκα. ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος.

Αἰτίας δὲ περὶ αὐτοῦ προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.

ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βρασμὸς γῆς. ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήματος· ἐκτιναγμὸς δέ, ὅταν ἀναῤῥιπτῆται.

Βραυρών. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοετηρίδα.

εἴρηται δέ, διὰ τὸ διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. ἔστιν ἐν τῷ Ἄρκτος.

Βραχίων. τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Λαβίδ· Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται.

Βραχμάν. βασιλεύς, ὁ καὶ τῇ χώρᾳ δοὺς τὴν προσηγορίαν. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἰδίᾳ διαλέκτῳ.

Ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἀκτήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦν, καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ κριμάτων κληρωσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ παραγενόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ στήσας στήλην ἐπέγραψεν· Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου. ἐν ᾗ νήσῳ κατοικοῦσιν οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ὀν' ἔτη διὰ τὴν πολλὴν κα-

---

1. *Βράσσει*] Eadem Hesychius. Cf. Zon. p. 409. 2. *Βρασίδας, ὁ Τέλλ.*] De hoc eiusque rebus gestis legendus est Thucydides. *Küst.* Pausan. Lacon. 14. matrem eius Ἀργιλεωνίδα vocant Plutarch. in Lacon. Apopth. p. 240. et Arsenius. *Reines.* δ
Immo Ἀρχιλεωνίδῃ Arsen. p. 151. *Λακεδαιμόνιος*] Λακε A. 6. *καὶ τὴν ἀσπίδα*] Vide Tzetzem Chil. XII. cap. 408. *Küst.* 8. *τὴν δὲ Ἀμφίπολιν*] Ἀμφιπολίτας Βρασίδᾳ θύειν ἤξίουν ὡς ἥρωι καὶ οἰκιστῇ, ὅτι αὐτοὺς Ἀθηναίων ἀπέστησεν, Aristid. Orat. Fun. super Alexandr. T. I. p. 151. *ἐν Ἀμφιπόλει* sepultum esse dicit Schol. Theocrit. VII, 11. Pausan. Lacon. c. 14. *Reines.* Locus hic est mutilus, quem sic supplendum puto: *περὶ δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Θράκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἱ Ἀμφιπολῖται οἰκιστὴν* etc. *Küst. περὶ δὲ Ἀμφ.* A. V. *καὶ Θράκην*] Vid. v. *Ἐπεγράψαντο. Hemst.* Perperam infra *ἀπεγράψαντο* B. E. 10. *Βρασίδου*] *Βρασίδα* B. V. et E m. sec. 11. *Ἀρχιδάμιος*] Vide supra v. *Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Küst. Ἀρχιδάμειος* E. 12. *Αἰτίας*] Aristoph. Pac. 641. ubi *αἰτίας ἂν προστιθέντες. περὶ αὐτοῦ*] *αὐτῷ* E. 13. *φρονεῖν τὰ Βρασίδα*] Aristoph. Vesp. 473. *ξυνὼν Βρασίδᾳ.* Vid. supra v. *Ἄκουρον. Reines. φρ. τὰ Βρα* sic *V. 14. *ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων*] Lege, *ἀντὶ τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων. Küst.* Sic Schol. Aristoph. *ἀν* A. 15. *Βρασμὸς*] Vid. v. *Ἐκτιναγμός. Hemst.* Ubi legitur *ἀναβρασμὸς γῆς.* Gaisf. ascripsit Casaubonum in Strabon. IV. p. 277 = 251. 16. *ἀναριπτῆται* *V. cum Zon. p. 404. 17. *Βραυρών*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 874. 18. *ἤγοντο*] Leg. *ἠγόν τε. Hemst.* Repugnat Schol. Aristoph. 19. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 863, 64. Desideratur tamen versus superior, *Ἐπαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες.*

2. *ἔχεις*] *ἔχει* A. C. *V. *πρωκτηετηρίδα*] *πρωκτοετηρίδα* A. V. E. C. (non quam Gaisf. addit Med.) *πρωκτοπεντετηρίδα* Aristoph. 3. *διὰ τό*] *διὰ* om. A. B. Utrumque om. E. Mox *χρόνους* A. 4. *ἔστιν . . Ἄρκτος* om. *V. Subsequebatur glossa, parum apte ex v. *Χλιδόνας* confecta, quam A. habet in marg. *Βραχιόλια. ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν βραχιόλια χλιδῶνες καλοῦνται. Βραχιόλια* prius om. V. C. E. Med. Quae supersunt post v. *Βραχίων* coniecit *V. Reliqua diversitas scripturae haec est: *βραχιόλια*] *βραχιόνια* V. *βραχιόλια* E. *τὰ δὲ π. ἡ. βραχιόνια* C. Mox *χλιδόνες* cum Zon. p. 407. A. C. *V. Tandem *καλοῦνται* A. B. C. V. E. ubi *ὀνομάζονται* Edd. vett. 6. *Βραχίων. τροπικῶς*] Haec descripta sunt ex Theodoreto in Ps. XXXVI, 18. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 12. *Ὅτι οἱ* addidit Gaisf. cum A. V. *Βραχμᾶνες ἔθνος*] Omnia quae hic de Brachmanibus referuntur, *αὐτολεξεὶ* paene apud Palladium de Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio consuluit. *Küst.* Infra in *Κάλανος: ἐκ τῶν Βραχμάνων· οὕτω δὲ πάντα σοφὸν οἱ Ἰνδοὶ προσαγορευουσιν. *Reines.* 14. *καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ κρ. κλῆρ.*] Palladius p. 7. *Ἔλεγεν οὖν οὗτος, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν οὐκ ἀποτασσόμενον ἀπὸ προαιρέσεως, ὡς οἱ μοναχοί, ἀλλὰ λαχὸν τὸν κλῆρον τοῦτον ἄνωθεν καὶ ἐκ θεοῦ κριμάτων* etc. *Küst.* 16. *στήσας στήλην*] *στήλην στήσας* E. 17. *ὁ βασιλεύς*] *ὁ* omisi cum A. *V. *Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων* Palladius. Neuter satisfacit; Suidae quidem detrahendum videtur *μέγας*.

---

cile lavari possunt. *Βράσσει.* Fervet, eiicit. *Βρασίδας.* Brasidas, Tellidis filius, dux Lacedaemoniorum, Methonen, quae ad Athenienses defecerat, bello recuperavit, et dux ad Pylum strenue rem gessit, cum primus ex navi in terram desiliisset; ubi et vulneratus est et clipeum amisit. post haec foedus annuum ictum est, quod Athenienses violare coeperunt. Amphipolitae vero, cum praeclare de civitate et Thracia meretur, loco Agnonis conditorem urbis eum asciverunt. bellum autem illud, usque ad Brasidae et Cleonis obitum gestum, decem annos duravit, et Archidamium appellatum est. *Crimen admoventes, quod is Brasidae faveret.* id est, Lacedaemoniis. *Βρασμὸς γῆς.* Terrae motus, quo terra ita quatitur, ut aquae instar subsultet. *Ἐκτιναγμὸς* vero, cum terra in altum iactatur. *Βραυρών.* Brauron, locus Atticae, in quo Dionysia celebrabantur, et homines ebrii multa scorta rapiebant. Aristophanes: *O domine, quantam habet proctopenteterida.* hoc ideo dictum, quod Dionysiorum spectacula quinto quoque anno celebrabantur. Vide sub v. *Ἄρκτος. *Βραχίων.* Brachium tropice potentia vocatur, quoniam brachio homines opus peragere solent. David: *Peccatorum brachia conterentur.* *Βραχμάν.* Brachman, rex, qui etiam regioni nomen dedit. scripsit leges Brachmanum, et de eiusdem gentis republica, lingua vernacula. *Βραχμᾶνες.* Brachmanes gens est religiosissima, nullasque opes possidens, et habitans in insula Oceani, quam deus velut sortem illis attribuit. eo cum pervenisset Alexander Macedo, columnam erexit, cui haec verba inscripsit: *Ego Magnus Alexander rex hucusque perveni.* in hac insula homines longaevi habitant. vivunt enim annos centum et quinquaginta, propter in-

θαρότητα καὶ εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος· παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομή, οὐ πῦρ, οὐ χρυσός, οὐκ ἄρχυρος, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐ κρεωφαγία· ἀλλὰ ἔχοντες τὸν ὑγρὸν καὶ γλυκὺν καὶ εὔκρατον ἀέρα καὶ πάσης ἀῤῥωστίας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ σμικρᾶς ὀπώρας καὶ διειδεστάτου ὕδατος ἀπολαύοντες σέβονται γνησίως θεόν, καὶ ἀδιαλείπτως προσεύχονται. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προσπαροικοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐντεῦθέν εἰσι τοῦ Γάγγου, παραῤῥέοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας. οἱ οὖν ἄνδρες περῶσι πρὸς τὰς γυναῖκας Ἰουλίῳ καὶ Αὐγούστῳ μηνί· παρ' οἷς ὑπάρχουσι ψυ-
455 χρότεροι, τοῦ ‖ ἡλίου πρὸς ἡμᾶς καὶ βοῤῥᾶν ὑψωθέντος. οἵγε καὶ εὐκαρπότεροι γινόμενοι πρὸς οἶστρον αὐτοὺς κινεῖν λέγονται. ὅπερ δὴ καὶ τὸν Νεῖλόν φασιν οὐ κατὰ ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς πλημμυρεῖν, ἀλλὰ μεσοῦντος τοῦ θέρους ἐπικλύζειν τὴν Αἴγυπτον, ὡς τοῦ γε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτέραν διαθέοντος ζώνην, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν παρενοχλοῦντος ποταμοῖς καὶ συγκρύβοντος, τούτου δὲ πλεῖστον ἀπέχοντος. καὶ ποιήσαντες μετὰ τῶν γυναικῶν ἡμέρας μ', πάλιν ἀντιπερῶσι. τῆς δὲ γυναικὸς δύο παῖδας γεννησάσης, οὐκέτι ὁ ἀνὴρ ἀντιπερᾷ πρὸς αὐτήν· οὔτε μὴν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλῳ, διὰ πολλὴν εὐλάβειαν. εἰ δὲ συμβῇ στεῖραν ἐν αὐταῖς εὑρεθῆναι, μέχρι πενταετοῦς διαπερῶν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς καὶ συγγινόμενος αὐτῇ, ἐὰν οὐ τέκῃ, οὐκέτι πλησιάζει αὐτῇ. διὰ τοῦτο οὐδὲ πολυάνθρωπός ἐστιν αὐτῶν ἡ χώρα, διὰ τὴν ὀλιγοδεΐαν *. καὶ τὸ πληθυντικὸν βραχμᾶνες, καὶ βραχμᾶσι.

Βραχυμυθίας. βραχυλογίας. Καὶ *Βραχέσιν*, ἀντὶ τοῦ εὐτελέσι.

Βραχυτελῆ. σύντομον, μικρόν.

Βραχυφεγγίτης. ὁ ὀλιγοφαής.

Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βρέβιον. βραβεῖον δέ.

Βρέγμα, καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

Πλήξας αἰγανέῃ βρέγμα κυναγέτιδι·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

---

1. παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργ.] Palladius p. 8. παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδον ὑπάρχει, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομή, οὐ πῦρ, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐχ ἱμάτιον, οὐκ ἄλλο τι τῶν εἰς ἐργασίαν συντελούντων ἢ ἀπόλαυσιν συντεινόντων. ἔχουσι δὲ ἀέρα λιγυρόν τε καὶ εὔκρατον καὶ πάνυ κάλλιστον, σεβόμενοι τὸν θεόν, καὶ γνῶσιν μὲν ἔχοντες, οὐχ οὕτως δὲ λεπτὴν, μήτε δὲ διευκρινεῖν [διακρίνειν MS. Paris.] οὕτω τοὺς τῆς προνοίας λόγους δυνάμενοι, ὅμως εὔχονται ἀδιαλείπτως etc. Küst. τετράποδόν ἐστιν οὐ om. B. οὐδὲν γεώργ. E. Mox servarunt οὐ πῦρ A. B. V. E. Med. et Parisinus Brequignii p. 15. Küstero neglecta, qui custodivit in Latinis. 4. ἔχοντες om. A. Mox ἀέρα καὶ εὔκρατον E. 6. σμικρᾶς] μικρᾶς A. E. 8. θεόν] τὸν θεὸν B. V. E. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ paene leguntur apud modo laudatum Palladium p. 9. Küst. λλ'

12. Ἰουλίῳ] Ἰουλίου V. ἰου E. 13. ψυχρότεροι] Supplendum e Palladio οἱ μῆνες. 14. βορὰν Med. ὑπὲρ βορῤῥᾶν Pallad. 15. εὐκαρπότεροι] Palladius habet εὐκρατότεροι, quod magis arridet. Küst. 16. λέγουσιν] λέγονται E. cum Palladio: quod recipiendum sensus evicit. ὅπερ] Scribe ὥσπερ. Küst. Hiat oratio, male cum praegressis vincta. 17. ταυτὸ] ταυτὸν cum A. E. Med. 19. ὥστε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτ.] Emendo, ἅτε πᾶσαν τοῦ ἡλίου τὴν βορειοτέραν etc. Küst. ὡς τοῦ γε παντὸς A. B. V. E. Id interim recipiendum duxi.

1. συγκρύπτοντος] συγκρύβοντος dedi cum A. B. V. E. Adde hoc exemplis Lobeckio collectis in Phryn. p. 317. sq. 3. γυναικῶν αὐτῶν] αὐτῶν omisi cum A. et Palladio. 7. πενταετοῦς] Lege cum Palladii libro Parisino πενταετίας. 8. ἐὰν δὲ Pallad. αὐταῖς] αὐτῇ A. συγγενόμενος] συγγινόμενος scripsi cum A. B. V. E. et Palladio. 10. ὀλιγογονίαν] ὀλιγοδεΐαν A. V. Id minime negligendum fuit, cum etiam Palladii locus, διὸ οὐδὲ εἰς πλῆθος πολυάνθρωπον ἐκτέταται αὐτῶν τὸ ἔθνος, διά τε τὴν δυσζωίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ἐγκράτειαν τῆς γενέσεως, alterum membrum arguat excidisse. Sub finem καὶ τὸ πληθ. κτλ. omissa Küstero firmat *V. 12. Βραχυμυθίας] Dio Exc. Vales. p. 68. Toup. MS. 14. Βραχυτελές Zon. p. 407. item Hesychius. Illud tamen Albertius enotavit e Sapient. XV, 9. 15. ὀλιγοφαής] ὀλιγοφαῶς V. — φάως *V. 16. βραχυφεγγίτου] Philippi Thessal. XI, 5. Anthol. Pal. VI, 251. 17. Βρέβιον] H. gl. delevit Küsterus, nec frustra. Vide supra post v. Βραβεῖς. Solum Βρέβιον *V. Cf. Boisson. Anecd. I. p. 410. 18. βρεγμός] βρεγμόν A. B. V. Med. βρεχμόν Apollonius Lex. p. 199. et Zon. p. 407. respicientes ad Il. ε. 586. ὑπερμετώπιον] Sic Zon. p. 404. ὑπερμέτωπον B. ὑπὲρ τὸ μέτωπον E. 19. Πλήξας] Antipatri Sidon. XVIII, 4. Anthol. Pal. VI, 115. 20. ἐν Ἐπιγράμμασι *V.

---

signem puritatem et temperiem aeris. apud hos nulla quadrupes est, non ager, qui colatur, non ferrum, non aedificium, non ignis, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non carnis esus: sed cum habeant liquidum et suavem et bene temperatum aerem et ab omni morbo et corruptione immunem, paucis pomis et aqua limpidissima fruentes deum sincere colunt, et continenter preces fundunt. ac viri quidem in parte, quae Oceano vicina est, habitant. mulieres vero ultra Gangem degunt, qui fluvius in parte quadam Indiae in Oceanum se exonerat. viri igitur ad uxores traiiciunt Iulio et Augusto mensibus, qui apud illos sunt frigidiores, sole ad nos et septentrionem ascendente. iidem etiam cum magis temperati sint, vehementem veneris appetitum in illis excitare dicuntur: quemadmodum ferunt Nilum non ceterorum fluminum more exundare, sed media aestate Aegyptum aquis obruere; eo nimirum tempore, quo sol zonam borealem peragrat, et reliquos quidem fluvios aestu suo urit et exsiccat, ab hoc vero quam longissime distat. postquam igitur XL. dies apud uxores exegerunt, in insulam suam rursus traiiciunt. uxor vero cum duos peperit infantes, vir ad eam non amplius accedit; neque illa cum alio viro concumbit, propter pudicitiae apud eas summam religionem. quod si contingat sterilem inter eas reperiri, maritus per quinque annos ad eam traiicit eiusque consuetudine utitur; posthac si non pepererit, ad eam non amplius accedit. quapropter illorum regio non abundat hominum numero, per prolis paucitatem. *Βραχυμυθίας.* Breviloquentiae. Et *Βραχέσιν*, vilibus. *Βραχυτελῆ.* Compendiosum, brevem. *Βραχυφεγγίτης.* Exiguum lumen praebens. *Et splendor lucernae tenue lumen praebentis.* *Βρέγμα*, et *βρεγμός.* Sinciput. In Epigrammate: *Cum sinciput iaculo venatorio percussisset.*

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. ἐφύμνιον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. μίμημα φωνῆς βατράχων.

Βρέμει. ταράσσει, ἠχεῖ ποιεῖ.

Βρενθύεσθαι. διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο. Καὶ Βρενθύεται, ἐπαίρεται. βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. Καὶ Βρενθύῃ, σεμνύνῃ, καὶ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑαυτῷ. οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες ἑαυτοῖς σοβαρῶς τε βαδίζουσιν· ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

βρενθύῃ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷφθαλμὼ παραβάλλῃ.

ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, ἢ ἀλαζονικῶς. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ βρένθείου μύρου. Καὶ Βρενθυόμενος, ἐπαιρόμενος, μέγα φρονῶν. Ἀγαθίας· Οἱ δὲ μειζόνως ἢπερ ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς φθάσασι βρενθυόμενοι τῶν ἐν ποσὶ κατωλιγώρουν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπορεύετο ἐξωγκωμένος καὶ μάλα βρενθυόμενος.

Βρέτας. εἴδωλον, ἄγαλμα· παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι.

Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας.

πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἱκέτας γενέσθαι.

Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Καὶ ὑποβεβρεγμένος, ὁ μεμεθυσμένος.

Βρῆννον. Ὡς οὖν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ῥώμης ἐπανῆλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τοὺς περὶ τὸν Βρῆννον βαρβάρους ἀνεῖλεν, εἰς κρίσιν ἀγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέδειξε πάντων γεγονέναι τῶν πεπραγμένων αἴτιον τὸν Φεβρουάριον.

Βριάρεω.

Βριαροί. βαρεῖς, ἄγριοι, στερεοί, φοβεροί.

Βριθομένη. βαρυνομένη διὰ πλῆθος ὧν ἔφερεν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

---

2. *Βατράχοις*] V. 210. Cf. Zon. p. 410. 3. *Βρέμει*] Gl. extat in Lex. Seg. p. 222. cum parte sequentis. Adde Hesychium, Etymologicum, et Lex. Bachm. p. 181. 4. *Βρενθύεσθαι*] V. Schol. Luciani Tim. 54. *αἰτιατικῇ* quamquam *V. firmatum continuo delevi cum Küst. 5. *Ὁ δὲ σοβαρευόμενος*] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 117. *Küst.* Est Theophylacti Hist. I, 3. *Hemst.* Qui de eo monuit in Luciani D. Mortt. X, 8. p. 369. 9. *ἑαυτῷ*] *αὐτῷ* A. *οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες*] Ut hic locus intelligatur, adeundus est enarrator Comici in Nub. 361. ex quo confuse et exiguo iudicio Suidas haec excerpsit. *Küst. ἐπιδεδωκότες* Schol. Mox *τὲ* delendum. 11. *μόνον*] *ἡμῖν* A. B. C. V. E. Med. *μόνον* e Schol. Aristoph. reddendum monuit Portus. 12. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 361. Cui quae praemitti solebant *Σοὶ-δὲ ὅτι* delevi cum *ὡς* A. B. V. C. 13. *ταῖσιν ὁδοῖς*] *ταῖς ὁσί* C. *ταῖς ὁσϊ* V. *ταῖσιν ὁδοῖσι* Med. 14. *παραβάλλῃ*] *παραβάλλεις* E. 15. *σεαυτὸν*] *σεαυτῷ* C. *σεαν* sic *V. Statim *ἐν* addendum e Schol. 16. *βρενθεῖον*] *βρενθύου* B. E. *βρεθείου* *V. *βρένθιον* sic dictum explicat Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 181. sive 123. sq. Nihil mutandum docet Lex. Seg. p. 223. sive Etym. M. 17. *Βρενθυόμενος*] Vid. Timaeus p. 64. ibique Ruhnk. 18. *Ἀγαθίας*] Lib. V. (16.) p. 161. *Küst. ἢπερ*] *εἴπερ* A. C. Mox scribendum *φθάσασι πόνοις*, ac sub finem *κατολιγωροῦσιν*.

1. *Ὁ δὲ εἰς τὴν βασ.*] Locus, quod Abreschius vidit, Menandri Exc. Legg. p. 104. sive 291. ubi Niebuhrius Suidae ignarus vulgatam scripturam *ἐξογκώμενος* non ea qua par fuit via refinxit. *μάλα*] *μέγα* V. C. 3. *Βρέτας*] Cf. Lex. Seg. p. 223. et Etym. M. Suidas haec sumpsit a Schol. in Aristophanis versum infra positum Equ. 31. Ubi nihil erat cur tentaretur *ποί* (cf. Plat. Rep. VII. p. 525. D.), quamquam videtur paulo reconditior Ravennatis scriptura *θεῶν . . του πρὸς βρέτας*. Haec subsequebantur: *Βρεντήσιον. χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ οὕτως, ὅτι λιμένας ἔχει κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάπιοι.* Glossam Gaisf. cum A. V. C. delevit. 8. *Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ*] Haec ex Athenaeo hausit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. I. p. 23. *Küst.* Vide Hemsterh. in Luciani D. D. XXIII, 2. 9. *ὁ μέθυσος* Zon. p. 409. 10. *Βρῆννος*] *Βρῆννον* A. *Βρίν* Edd. ante Küsterum, cui viam Portus praeierat. *Βρηννὸν* ut videtur *V. *Ὡς οὖν*] Suidam videri iussit in v. *Φεβρουάριος*, ubi haec plenius legantur, deque h. l. egisse Wesselingium Probabil. p. 253. sq. Gaisfordus monuit, comparans in Addendis Scriptt. Vatic. ab Maio ed. Vol. II. p. 563. Nemo tamen paulum versatus in fraudibus lectorum magistrorumque, qui variis glossis inter se contendendis Suidam locupletarunt, ambigat ex posteriore loco nostrum esse decerptum. 11. *περὶ*] *παρὰ* A. 15. *Βριάρεω*] *Βριάρεως* *V. Addit E. *ἰσχυροῦ, στερεοῦ*. Vid. Hesiod. Theogon. 617. Schol. Platon. p. 228. Gl. om. Küster. *Gaisf.* Hesiodus quidem detrahendus, cui debetur scriptura *Ὀβριάρεω*. Sed huius in locum succedat Parthenii fragmentum ap. Schol. Dionys. Perieg. 456. quod post luculentissimam etiam Hermanni curam medicum expectat. 16. *Βριαροί*] Lex. Rhet. p. 223. 17. *Βριθομένη*] Lex. Rhet. p. 223. Gl. refertur ad Il. *Υ'*. 307. 18. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V. haec usque ad *παλάμης* cum Med. praemittens voci *Βριθομένη*) Theacteti Scholast. I, 8. Anthol. Pal. VI, 27.

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Est imitatio vocis ranarum apud Aristophanem in *Ranis*. *Βρέμει.* Fremit, sonitum edit. *Βρενθύεσθαι.* Ira tumere, vel iram simulare. *Ille vero multo magis fastu se efferre coepit.* Et *Βρενθύεται*, fastu effertur. *βρένθος* enim genus est unguenti, quo cum mulieres se unxerunt, fastum animo concipiunt. Et *Βρενθύῃ*, gravitatem affectas, magnifice de te sentis. Aristophanes *Nubibus*: *Quia superbe per vias incedis et torvum cernis.* qui enim multum sibi arrogant, superbe solent incedere. [Hoc autem Comicus dicit, ut significet] Prodicum sapientem esse virum, Socratem vero falsam et inanem sapientiae gloriam consecutum. figuram duxit ab unguento brenthyio. Et *Βρενθυόμενος*, fastu se efferens, superbiens. Agathias: *Praeteritis laboribus plus aequo gloriantes praesentia contemnebant.* Et alibi: *Ille vero superbia tumens et fastu elatus regiam urbem adiit.* *Βρέτας.* Effigies, simulacrum. sic dictum; quod simile sit *βροτῷ*, i. e. homini. *Adorare nescio quod simulacrum.* vel delubrum, vel statuam, vel simulacrum deorum supplices accedere. *Βρέχειν.* Significat bibere. Et *ὑποβεβρεγμένος*, bene potus. *Βρῆννον. Cum igitur Camillus capta Roma redisset, et barbaros, qui cum Brenno erant, occidisset, causam in iudicium vocavit, ostenditque Februarium auctorem esse omnium quae accidissent.* *Βριαροί.* Graves, saevi, robusti, formidabiles. *Βριθομένη.* Gravata onere eorum quae portabat. In Epigrammate: *Cum infirma senectute manus esset gravata.*

Βρῖθος. βάρος. Τοὺς πύργους ἀμήχανον ἑλεῖν, μήτε ἀνατραπῆναι ῥᾳδίως διὰ τὸ βρῖθος, μήτ' ἐμπρησθῆναι διὰ τὸν σίδηρον. Καὶ αὖθις·

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

Βρῖθον. ἀντὶ τοῦ ἔβριθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε καὶ ὅπλων βρῖθον.

Βρίθων. γενικῇ καὶ δοτικῇ. εὐθηνῶν, ἢ βαρῶν.

Βριμάζων. τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.

Βριμήσαιο. ὀργισθείης.

Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακίνδα
νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν.

ἀντὶ τοῦ, εἰ βουληθείης αὐτὸν ἐξορίσαι, τὰ σιτοφυλακεῖα κατάσχοιεν.

Βριμούμενος. ὀργιζόμενος. Οὐ μὴν ἐθέλ- γετο ὁ Ὕπατος τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βριμούμενος. Καὶ Βριμοῦται, ἀπειλεῖ. Καὶ Βριμουμέναις, ἦχον ἀποτελούσαις. Μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι. ὁπότε οὖν οἱ ἄνω στρατιῶται τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρχοντο, τότε κἀκεῖνοι ἔσειον τὴν μύλην· ὑπὸ γὰρ ταῖς πολ- λαις μύλαις βριμουμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν.

Βρόγχος. καταπότης, ὁ λάρυγξ.

Βρόμιος. ὁ Διόνυσος· ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βορὰ βόριμος, καὶ ὑπερθέσει βρόμιος.

Βρόμος. ἦχος πυρὸς κυρίως. 457

Καὶ κούφοιο βαρὺν τυμπάνου βρόμον·

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ αὖθις·

Οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν.

Βροντή. νεφῶν ψόφος ἐκ παρατρίψεως, ἢ ῥήξεως. Ἔστι δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βροντεῖον. ὑπὸ τὴν σκηνὴν δὲ ἦν ἀμφιφορεὺς ψηφίδας ἔχων Θαλαττίας· ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλουν ἐοικότα βροντῇ.

Βροτόεντα. ἡμαγμένα.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίναις.

Βροτολοιγός. ὁ ὀλέθριος, ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄρες βροτολοιγέ,
σκῦλα φέρειν δῄης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς διαφθείρων. Ὥσπερ οἱ ποιηταί λέγουσι, βροτολοιγῶ ἤστην.

---

2. *ἐμπρησθῆναι*] *ἐμπρισθῆναι* A. 4. *Σιδηροβριθές τ'*] Aristoph. Ran. 1422. 5. *Βρῖθον*] Explicatio non scriptoris incerti congruit exemplo, sed Hom. Od. ί. 219. Itaque locum ad v. *Βρίθων* placet transferri. 7. *γενικῇ καὶ δοτικῇ* om. vulg. repugnante *V. *ἢ βαρῶν*] Hae duae voces desunt in editt. prioribus, quas ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Agnoscunt etiam *V. Lex. Seg. p. 223. et Lex. Bachm. p. 182. Cf. Soph. Ai. 130. 8. Item Hesychius. 9. Zon. p. 409. 10. *Ὥστ' εἰ σὺ*] Aristoph. Equit. 851. *Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα, Νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, Θέοντες Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.* Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* 15. *Βριμούμενος*] Cf. Phrynich. Seg. p. 30. *Οὐ μὴν ἐθέλγετο*] Fragmentum hoc addito Aeliani nomine repetitur infra v. *Ἐθέλγετο*. *Küst.* 17. *Βριμωμέναις*] *βριμουμέναις* restitui cum A. item in exemplo. 18. *Μύλη γάρ*] Principium huius fragmenti petendum ab v. *Ἄλφιτα*. 20. *ὑπὸ γὰρ ταῖς*] Hanc loci partem servavit Schol. Aristoph. Equ. 850. 22. *ἐλάνθανεν*] *ἐλανθάνετο* Schol. Aristoph.

1. *ὁ καταπότης*] *ὁ* om. A. B. V. E. Med. 3. *παρὰ τὸ βορᾶ*] Haec inepta sunt et pueris digna. Vide Etymologum, qui probabiliorem epitheti huius etymologiam reddit. *Küst.* 4. *Βρόμος. ἦχος*] Ex Scholiasta Homeri in Il. ξ'. 396. *Küst.* Adde Schol. Il. ά. 356. et quos protulit Goeller. in Dionys. p. 103. 5. *Καὶ κούφοιο*] Phalaeci Ep. III, 5. Anthol. Pal. VI, 165. *τυμπάνου*] Metri gratia scribendum est *τυπάνου*, ut recte legitur in Antholog. *Küst. τυμπάνῳ* A. 7. *Οὐκέτι κοιμάσεις*] Versus Antipatri Sidon. LXVII, 3. Anthol. Pal. VII, 8. *κοιμάσαις — χαλάζῃς*] *κοιμίσεις* A. *κομίσεις* C. *κοιμήσαις* B. *κοιμίσαις* V. E. Med. *χάλαζαν* A. C. V. *χαλάζων* *V. *κοιμάσεις — χάλαζαν* Anthol. 9. *Βροντή. νεφῶν*] Haec sunt verba Laertii in Zenone, segm. 153. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* 10. *Ἔστι δὲ καὶ μηχ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 294. *δὲ* om. *V. *μηχάνημά τι*] *τι* om. A. 12. *ἀμφορεὺς*] *ἀμφιφορεὺς* A. V. C. 14. *ἐοικότα*] *ἐοικυῖαι* E. Continuo versum onirocriticum Astrampsychi, *Βρονταὶ καθ' ὕπνους ἀγγέλων εἰσὶν λόγοι*, cum V. C. delevi. Habet A. in marg. Statim A. in marg. *Βροντὰς ζήτει ἐν τῷ Χθονίας βροντάς. ζήτει ἐν τῷ Ψόφος.* Similiter B. E. Med. *Βρονταί. ἐν τῷ χθ. βροντᾶς. καὶ ἐν τῷ Ψ.* 15. *Βροτήεντα*] *Βροντήεντα* E. C. Med. *Βροντόεντα* A. Hinc Gaisfordus effecit *Βροτόεντα*, coll. Il. ζ'. 480. et al. Accedit Zon. p. 408. diserteque *βροτόεντα* *V. Tum *ἡγμαμένα* A. 17. *τοὺς βροτοὺς*] *τὰ βροτὰ* C. *ὁ ὀλέθριος — βροτολοιγός* om. B. 18. *ἐν Ἐπιγράμματι — τοὺς βροτοὺς διαφθ.*] Haec omnia in prioribus editt. desiderantur, quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* 19. *Ἄρες βροτολοιγέ*] Versus Thalli Miles. II. extr. Ex Anthol. Pal. VI, 91. 22. *Ὥσπερ οἱ ποιηταί*] Ex Procop. Histor. Arc. cap. 12. *Küst.*

Βρῖθος. Pondus. *Turres neque expugnari facile, nec propter pondus et molem everti, nec poterant incendi propter ferrum.* Et alibi: *Et ferro grave cepit dextra lignum.* *Βρῖθον.* Onerabant. *Murus viris et armis gravatus.* *Βρίθων.* Binis casibus aptum. abundans, vel gravans. *Βριμάζων.* Leonis instar rugiens. *Βριμήσαιο.* Irascaris. *Quare tu si irascaris et ostracismum mineris, illi clam noctu clipeos corripiant, et granaria nostra occupent.* id est, si illum ex urbe pellere volueris, occupabunt loca, in quibus frumenta condita sunt. *Βριμούμενος.* Fremens. *Consul tamen ira fremens in ministros mitigari non poterat.* Et *Βριμοῦται*, minatur. Et *Βριμουμέναις*, strepitum edentibus. *Mola enim ibi erat. cum igitur milites superiores idem facere inciperent, item illi molam circumagere coeperunt. nimirum multis molis strepentibus unius strepitus aegre exaudiebatur.*

Βρόγχος. Guttur, gula. *Βρόμιος.* Sic appellatur Bacchus, quasi fruges ex terra producens. a *βορᾶ* enim fit *βόριμος*, et per litterarum transpositionem *βρόμιος*. *Βρόμος.* Proprie crepitus, quem ignis edit. In Epigrammate: *Et levis tympani gravem strepitum*, Et iterum: *Non amplius ventorum strepitum, nec grandinis impetum sedabis.* *Βροντή.* Tonitru fragor est, quem nubes vel attritae inter se vel ruptae edunt. Erat etiam machina quaedam, *βροντεῖον* vocata, quae erat amphora calculos marinos continens. hi calculi in aereum lebetem immittebantur, in quo volutati strepitum tonitrui similem edebant. *Βροτόεντα.* Sanguine cruenta. *Βροτοειδέσιν.* Humanis. *Βροτολοιγός.* Perniciosus, qui mortales perdit. In Epigrammate: *Mars, hominum pernicies, fac ut ab hostibus spolia semper reportemus.* *Βροτολοιγός.* Homines perdens. *Ut poetae dicere solent, erant hominum pernicies.*

Βροτός. φθαρτὸς ἄνθρωπος. *Βρότος* δέ, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα.

Βρουμάλια. ταῦτα ἐπενόησε Ῥῶμος, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥῆμος ἐκ πορνείας γενόμενοι ἐξερρίφησαν, καὶ παρὰ γυναικὸς ἀνετράφησαν. ὄνειδος δὲ ἦν Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτρίων ἐσθίειν. ἕκαστος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸ ἴδιον βρῶμα καὶ πόμα ἐκόμιζεν, πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγοι. οὗ δὴ χάριν ἐπενόησε Ῥῶμος τὰ Βρουμάλια, εἰρηκὼς ἀναγκαῖον εἶναι τρέφειν τὸν βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἁ ἕως τοῦ ὡ, κελεύσας καὶ τὴν σύγκλητον καλεῖν τοὺς στρατιώτας. καὶ μέλλοντες οἱ στρατιῶται ἀπιέναι ηὗλουν ἀφ᾽ ἑσπέρας, πρὸς τὸ γνῶναι ὅπου τραφήσονται. καὶ τοῦτο ἐπενόησε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὕβρεως αὐτοῦ ὁ Ῥῶμος, καλέσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου Βρουμαλιούμ, ὃ ἔστι Ῥωμαϊστί, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τραφῆναι.

Βροχή. ζητεῖ περὶ ὄμβρου τοῦ ἐπὶ προρρήσει Ἀναξαγόρου γενομένου ἐν τῷ Ἀναξαγόρας.

Βρόχος. τὸ τῆς ἀγχόνης σχοινίον. Ὁ δὲ ἤδη μεμηχανημένος ἀγχόνην, τὸν βρόχον ἐνδεδυμένος. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀσεβοῦς μίξεως ἀλλαξαμένη βρόχον.

Βρόχοις. σχοινίοις. Οἱ μὲν οὖν βρόχοις τισὶν ἐνάψαντες νύκτωρ ἀπὸ τοῦ περιβόλου καθῆκαν. Καὶ αὖθις· Διὰ τῶν βρόχων ἐς τὰς ἐπάλξεις ἀνέβαινον. [Καὶ Βρόχον ἁψάμενοι, αἰτιατικῇ, εἰ καὶ τὸ ἅπτομαι μετὰ γενικῆς συντάσσεται.]

Βρούτιδες. γυναῖκες οὕτω καλούμεναι. οἱονεὶ Σίβυλλαι καὶ προφήτιδες. πάσας δὲ τὰς ἐν- 458
θουσιώσας Σιβύλλας ἐκάλουν.

Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπιστολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τοῦ ἱστορικοῦ βίβλων ἐπιτομήν. θαυμάζεται δὲ εἰς τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἤγουν χαρακτῆρα.

Βροῦχος. ἡ κάμπη.

Βρωμᾶσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνον. Καὶ Βρῶμα, ἡ φωνή. Καὶ Βρωματίζω, αἰτιατικῇ.

Βρώμης. βρώσεως, τροφῆς.

Βρωτόν. βρῶσιν, τροφήν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ

---

1. *Βρότος δέ*] Ex Scholiasta Homeri in Il. ή. 425. *Küst.* Cf. Zon. p. 405. et Hesychius. *φθαρτὸς*] φθαρτόφθαρτος A. B. ὁ φθαρτόφθαρτος E. Vid. Schol. Il. β'. 248. cod. D. apud Bekkerum. *Gaisf.* 3. *Βρουμάλια. ταῦτα*] Omnia quae Suidas de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hausta sunt, quoniam nihil illis est ineptius nec falsius, sive historiam sive etymologiam spectes, ut viri docti iam ante monuerunt. *Küst.* Eadem iisdemque fere vocibus Malalas p. 179. *Ῥῶμος*] Ῥῶμ^{ο} A. et infra: *Ῥωμύλος* ubique praeferendum, quod ipsum extabat in gl. *Ῥῆμος καὶ Ῥωμύλος*, olim hinc derivata. Mox *γινόμενοι* Med. 7. *δι᾽ ὃ ἕκαστος*] *δι᾽ ὅ* quae libris invitis tacite Küsterus addidit, eiicienda duxi, cum incerta sit orationis complendae via. *καὶ ἴδιον*] *τὸ ἴδιον* A. B. V. E. 8. *ἀλλοτριοφαγος*] *ἀλλοτριοφάγοι* A. *V. 10. *τὸν βασιλέα τρέφειν* *V. 11. *ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου*] *οὐ πόλεμός ἐστιν* V. 15. *ἑσπέρας*] *ἀφ᾽ ἑσπέρας* dedi cum V. et Malala. 17. *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* A. Tum *ὁ* om. B. E. 20. *Βροχή*] Haec om. Küsterus, recte; siletque Gronovius.

1. *Βρόχος*] Vid. Lex. Seg. p. 220, 21. et Zon. p. 405. 3. *Καὶ αὖθις*] Haec omnia usque ad *συντάσσεται* nescio quo consilio om. Küsterus. *ἀλλαξαμένη*] Hoc dubitamus an de fortunae nescio qua mutatione possit intelligi. Sed scribendum *ἀναψαμένη* sive *ἁψαμένη*: quo referri puto tanquam interpretationem novissima *καὶ Βρόχον ἁψάμενοι* (*ἁψαμένη*, opinor) . . . *συντάσσεται*, quae Gaisfordus tradit abesse ab A. V. C. Itaque notavi. 6. *ἀπὸ τοῦ*] *ἐκ τοῦ* C. *V. 10. *Βρούτιδες*] Vid. Malalam p. 224. *Wass.* Tetigit Zon. p. 406. *Βρούτας* quasdam Romanorum mulieres vocat Io. Lydus de mensibus p. 180. 14. *Πολυβίου τ. ἱ. β. ἐ.*] Plutarch. in Bruto p. 985. F. *Toup.* MS. 15. *θαυμάζεται*] Marcianus Criticus eum propemodum Platoni et Demostheni praetulit, et inde Philostr. Ep. ad Aspasium: Ep. 1. [v. Olearii Annotationem] de quo Phot. c. 158. e lib. X. *παρασκευῆς ῥητορικῆς* Phrynichi. *Reines.* Sub finem cum *V. sustulimus *ἐν τῷ Δήμαρχοι*, quibus utcunque perversis Gaisf. praefixit *ζήτει.* 17. *Βροῦχος*] Amos VII, 1. Ioel. I, 4. *Toup.* MS. *ζωύφιον φθαρτικόν* MS. Coisl. 177. Cf. Etym. M. p. 216. *ἡ κάμπη* om. V. 18. *Βρωμᾶσθαι*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 615. Monuit Abreschius. Adde Pierson. in Moerin p. 98. qui mox *βρώμημα* vel *βρώμησις* pro *Βρῶμα. Gaisf.* Ceterum collegit quaedam Boisson. in Herodian. p. 9. post Tittmannum in Zon. p. 410. *ὄνον*] *ὄγκον* E. 19. *καὶ Βρ. αἰτ.* tacite Küsterus delevit, haud iniuria. Silet Gronovius. 20. *Βρώμης*] Vid. Od. κ'. 177. Cf. Zon. p. 407. 21. *Βρωτόν — τροφήν*] *Βροτὸν δὲ ἡ βρῶσις* E. Mox *τροφήν* pro *τρυφήν* tacite Küsterus ex emendatione Porti. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. [5, 8.] p. 330. ut Portus observavit. *Küst.* Qui locus erat in v. *Βουλιμᾶν* interpolatus. Sequebantur: *Βροῖσις. ὄνομα πόλεως.* Ea delevi cum V. C. Gaisfordus: „*Βροῖσις* A. Scribendum videtur *Βροῦσις.* Conf. Steph. Byz."

Βροτός. Homo mortalis. *Βρότος* vero, sanguis pulvere mixtus. *Βρουμάλια.* Brumalia instituit Romulus, quoniam ipse cum fratre Remo ex meretrice natus, et expositus, et a muliere quadam nutritus fuerat. turpe autem apud Romanos habebatur aliena quadra vivere. quamobrem unusquisque illorum proprium potum et cibum ad convivia afferebat, necui exprobraretur, quod alienis cibis vesceretur. hac igitur de causa Romulus Brumalia excogitavit, dicens, necesse esse ut rex Senatum suum aleret tempore hiemis, cum a bellis vacarent, auspicatus a primo ad ultimum. iussit etiam a Senatu vocari milites, qui abituri tibia vesperi canebant, ut cognoscerent, ubi cibum sumpturi essent. hoc autem Romulus ideo instituit, ut ab ignominia liberaretur, convivium illud vocans *Brumalium*, quod apud Romanos significat, ex alieno vivere. *Βρόχος.* Laqueus, quo quis suspenditur. *Ille vero excogitata ratione se strangulandi. laqueo fauces induit.* Et alibi: *Illa vero pudore nefasti coitus laqueum sibi nectens.* *Βρόχοις.* Funibus. *Illi igitur funibus innexi de muro se demiserunt.* Et alibi: *Funibus usi in propugnacula escenderunt.* [Et: *Funem cum nexissent*: accusativo aptum: quamquam *ἅπτομαι* solet genitivo iungi.] *Βρούτιδες.* Mulieres quaedam ita vocatae, ut Sibyllae et fatidicae. omnes autem mulieres fatidicas Sibyllas vocabant. *Βροῦτος.* Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit Epistolas et Epitomen Historiarum Polybii. eius stilus epistolaris valde probatur. *Βροῦχος.* Species locustae. *Βρωμᾶσθαι.* De asino dicitur, qui fame urgente rudit. Et *βρῶμα*, asini rudentis vox. *Βρώμης.* Cibi, alimenti. *Βρωτόν.* Edulium, cibum. Xenophon: *Ille vero ad iumenta*

παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴτι που ὁρᾷη βρωτόν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι.

Βρυάζει. πάλλει, τρυφερῶς διάκειται, θάλλει, εὐφραίνεται.

Βρυγμός. τρισμὸς ὀδόντων, ἢ μυλῶν ἀκόνησις.

Βρύει. δοτικῆ. Λέδοικα μὴ βρύων ἕλκεσιν εἰσάγῃς τὸ ἀνιάτρευτον. Καὶ μετὰ γενικῆς· Βρύει φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Βρύει. ἀνθεῖ, τέθηλε. Ὁ δὲ εὐθὺ Λιβάνου τοῦ ὄρους ἀνέδραμεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον στάχυσι βρύον τοξεύει πυρί, καὶ τὸ λήιον πᾶν τέφραν ᾧετο γεγονέναι.

Βρύκοντα. τρώγοντα, κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.

Βρύκουσα. τοὺς ὀδόντας τρίζουσα.

Εἶπεν ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή.

Βρύκουσα. ἐσθίουσα, δάκνουσα παρὰ τὴν βοράν, οἱονεὶ βορύκουσα.

Βρύκουσ' ἀπέδεσθαί φησί μου τοὺς δακτύλους·
Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. καὶ ἀλλαχοῦ·
Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαλμήσω.

Βρύλλων. ὑποπίνων· ἀπὸ τοῦ τοῖς παιδίοις λεγομένου. Ἀριστοφάνης·
Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην.
τοῦτον δ' ὅταν ᾖ πλέως,
ταπεινώσας ἐπάταξα.
ἀντὶ τοῦ ὅταν γένηται φαεινός· τουτέστι πλήρης· ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ καὶ μέγας εἶναι, τοῦτον ταπεινὸν ἐποίησα. τουτέστιν, ἐάσας πλουτῆσαι, δημεύσω.

Βρυώδης. δυσώδης.

Βρύσις. 459

Βρύτια. τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα, ἅ τινες στέμφυλα λέγουσιν.

---

3. *πάλλει — θάλλει*] Vocabulum prius corruptum est, cuius loco cum doctus aliquis librarius legendum animadvertisset *θάλλει*, vocem illam ad marginem ascripsit, quae postea in textum recepta fuit, manente itidem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus est Suidas infra v. *Κατατρυφή*, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere isto interpolationis a nobis dicta sunt. *Küst.* MS. Coisl. 177. *πάλλει, τρυφᾷ, θάλλει.* Lex. Seg. apud Bastium *πάλιν τρυφᾷ, διάκειται*, unde Bachmannus p. 182. eruit *πάνυ τρυφᾷ*. Zon. p. 409. *θάλλει καὶ τρυφᾷ*. Iacobsius in Anthol. T. IX. p. 300. coniectabat *βακχεύει*: equidem assentior Küstero. 5. *Βρυγμός. τρισμός*] Eadem habent Etymologus et Hesychius. *Küst.* Adde Zon. p. 405. et Bekk. in Etym. M. p. 796. *τρισμὸς* B. E. 7. *Βρύει*] Glossam e commentariis de syntaxi profectam arguit fides librorum V. C. a quibus abest. *μὴ βρύων*] *μὴ* om. A. relicto spatio. Mox *εἰσάγῃς* A. B. Edd. vett. Correxit Portus, qui etiam *τὸν* pro *τό*. Spectat auctor anonymus versum Euripidis qui in proverbium abiit: vid. infra in *Εὐριπίδειον ἔπος*. *Gaisf.* Idem alterius constructionis exemplum attulit Sophocl. Oed. Col. 16. Tertiam, quae accusativi est, firmavit Boissonadus in Anecd. II. p. 350. 8. *Βρύω*] *βρύει* A. *βρύων* B. E. 10. *Βρύει — τέθηλε*] *τέθηλεν, ἀνθεῖ* Zon. p. 410. *τὸ βρύει οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνθεῖ, τέθηλε* E. *Ὁ δὲ*] Initium fragmenti servavit v. *Κατὰ σπουδήν*: unde cognoscimus et superioris membri formam esse mutatam et infinitivum libris oblatum minime librariorum ab errore profectum. 12. *τοξεύει*] *τοξεύειν* B. E. C. Mox *τέφρα* E. 15. *Ἄρτι κατ.*] Leonidae Tar. LI, 3. Anthol. Pal. VI, 263. Versus non tutior hac in sede quam in v. *Εὐθηλήμονα*. *καταβρύκοντα*] *καταβρύοντα* V. C. 16. *τρύζουσα*] Sic Zon. p. 410. *τρίζουσα* A. *V.* ab Valcken. in Ammon. p. 32. excitatus: quod Reinesius optabat. 17. *Εἶπεν ὀδόντα*] Versus Tymnis Ep. IV, 3. 4. (ipse ut opinor inculcatus) Anthol. Pal. VII, 433. Cf. v. *Θηκτόν*. *ὀδόντα*] *ὀδόντος* C. 19. *Βρύκουσα. ἐσθίουσα*] Ex Schol. in versum illum Aristophanis Av. 26. Unde correxi vulgatam distinctionem, *δάκνουσα. παρὰ τὴν β.* Id si volebat grammaticus, dicendum fuit *παρὰ τὸ βορά*.

1. *μου φησὶ* Med. cum *V. 4. *Βρύκουσα*] *βρέκουσα* V. C. *πλεύμονας* mendum vulg. *πέλμονας* B. E. 5. *ἐξαλμήσω*] Scribe *ἐξαμήσω*, ut apud Aristophanem Lysist. 367. *Küst.* Adde v. *Ἐξαμήσω*. 7. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 1131 — 35. 12. *ταπεινώσας ἐπάταξα*] Apud Aristophanem hodie legitur *ἄρας ἐπάταξα*: quae lectio ob metri legem praeferenda est. *Küst.* Id unde fluxerit docet Schol. *ταπεινὸν ἐποίησα*. 13. *ἀντὶ . . . πλήρης*] Pessimas turbas dedit nomen interpretis, ab librariis male perceptum. Lege cum Schol. *Φαεινός. ἀντὶ τοῦ, ὅταν γένηται πλήρης*. *V. omisit *γένηται*. 17. *Βρυώδης*] Similiter fere Hesychius. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in *Βρύος*. *Gaisf.* Subsequebatur post *Βρύσις* versus, quem cum V. eiecimus: *Πηγὴ διαγῆς τὰς νοὸς λύει λύπας*. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui apud Astrampsychum legitur; nihil facit ad vocem *βρύσις*, nisi quatenus *πηγὴ* et *βρύσις* affinem habent significationem." Habet A. in marg. 19. *Βρύτια. τὰ τῆς σταφ.*] Apud Athenaeum lib. II. p. 56. unde haec descripsit Suidas, legitur *βρύτεα* et *ἐκπιέσματα*. *Küst.* *βρυττία* Hesychius; *πιέσματα* etiam Zon. p. 408.

---

pergens, si quod edulium videret, dabat esurientibus. *Βρυάζει*. Delicate vivit, floret, laetatur. *Βρυγμός*. Stridor dentium. vel strepitus molae, dum acuitur. *Βρύει*. Dativo iungitur. *Vereor ne scatens ulceribus introducas malum insanabile.* Item genitivo. *Plantis et floribus abundo.* *Βρύει*. Floret, plenus est. *Ille vero recta in Libanum montem ascendit, et in subiectam planitiem spicis florentem ignem immisit, omnem segetem in cinerem redactam esse putans.* *Βρύκοντα*. Edentem, comedentem. *Illum qui nuper devoraverat vitulum bene pastum.* *Βρύκουσα*. Dentibus stridens. *Dixit acuto dente stridens, ut Lacaena mulier.* *Βρύκουσα*. Comedens, morsu cibum appetens, quasi dicas *βορύκουσα*. Aristophanes *Avibus*: *Dicit se digitos meos admorsos comesuram.* Et alibi: *Pulmones et intestina tua morsu lacerabo.* *Βρύλλων*. Subbibens. ductum ab voce, qua nutrices alloquuntur infantes. Aristophanes: *Genio indulgere quotidie, furemque libet alere unum ex iis, qui populo praesunt: qui ubi plenus fuerit, verberibus caedam in sublime elatum.* Sic Phainus: id est, cum pinguis evaserit, et multum crevisse visus fuerit, tunc eum humilem reddam. postquam enim ditescere sivero, eius bona publicabo. *Βρυώδης*. Male olens. *Βρύσις*. *Βρύτια*. Uvarum expressarum reliquiae, quas quidam *στέμφυλα* vocant.

Βρυτίδαι. ὄνομα γένους Ἀττικοῦ.

Βρύχιος. βυθιζόμενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Καὶ Ἔμβρυον, τὸ ἐγγάστριον βρέφος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον ἐρυσινηίδα.

Ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Βοίδιον. βοΐδιον.

Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις.

Βοιωτία. καὶ Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγινομένων.

Βοιωτία ὗς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων.

Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. Καί, Βύας ὤφθη. Καὶ βύαι ὤφθησαν. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἐν τέρατος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαίνεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ συμφοράς.

Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου· ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανός· Κελεύει τὸν μὲν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου τετρακοσίων χρυσῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἀεὶ προσεπιτιμᾶν καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσίου προστιθέντα, ἕως ἂν ἀπειπὼν δῷ ὅσον ἂν αἰτηθεὶς τύχῃ τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ. Καὶ παροιμία·

Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν μέγαν.

ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς,

---

1. *Βρυτίδαι*] Lege *Βρυτιάδαι*, ut apud Demosth. oratione in Neaeram [p. 1365, 8.]. *Küst.* *Βρυττίδαι* E. 4. *ἐν Ἐπιγρ.*] Philippi Thessal. V, 1. Anthol. Pal. VI, 90. 5. *Ἄγκυραν*] *ἄγκυρον* B. E. 6. *Ἐπὶ Ἡρακλείου*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam infra v. *Ἡράκλειος*. *Küst.* *τοῦ* ante *βασιλέως* omisi cum A. *V. B. E. et altera glossa. 8. *χρήματα*] *χρώματα* B pr. *καὶ ἄργυρον*] *καὶ* om. A. 10. Post hanc glossam extabant: *Βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων.* Omisi cum V. C. Habet A. in marg. Quod Gaisf. contulit v. *Ἱρῶν*, ibi quidem scribitur *βρύκων*. 11. *Βοίδιον*] Lege *Βοΐδιον*; quod poetice dici pro *βοΐδιον* Suidas lectorem hic docere vult. *Küst.* Suidas vulgarem pronunciandi formam expressit; item ut Phrynichus p. 86. ubi v. Lobeck. 12. *Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγ.*] Scribe, *Βοιδιον δὲ καλεῦμ' ἐγὼ ὡς τότε, νῦν δὲ Χάρητος εὐν.* cum Epigr. adesp. CLXXXV, 7. Anthol. Pal. VII, 169. *καλεύμην*] *καλεύμαν* A. *καλεύμων* E. *καλοῦμαι* C. V. Tum *ἐγὼ τότε* E. *χαΐτος* A. C. *V. *εὐνέτης* C. E. Dein addunt B. E. *τὸ Βοίβη καὶ Βοιβηὶς λίμνη*, cum Edd. ante Küst., nisi quod hae scripserant *ζήτει ποῦ τὸ Β. κτλ.* 15. *Βοιώτιος νόμος*] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius; quem vide. *Küst.* 17. *ἐπιγενομένων*] Zenobius II, 65. *ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων*: unde Gaisfordus coniecturam duxit *ἐπιτεινομένων*. Praestat *ἐπιγινομένων* cum Arsen. p. 145. Continuo cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. *Βοῖπις. ἡ βουνώδης γυνή. Βοῖπις γῆ βουνώδης* Theognostus Crameri p. 19. *γύη* malebat Hemsterhusius.

1. *Βοιώτια ὗς*] Vide Scholiastam Apoll. Rhod. III, 1241. *Küst.* Adde Arsen. p. 145. et Themist. p. 403. *Βοιωτιᾶς* A. C. 3. V. Lex. Bachm. p. 182. 4. Verba *καὶ βύαι ὤφθησαν* agnoscunt omnes MSS. cum Zon. p. 410. omittunt Edd. ante Gaisf. Apparet his *διττογραφίαν* contineri. *Δίων*] Vid. Dion. Cass. XL, 17. ed. Reimar. 6. *λέγει*] *λέγων* V. C. 7. *Βύβλις. ὄνομα*] De Byblide et Cauno vide Parthenium in Erot. cap. 11. et Ovid. Metamorphos. lib. IX. Infra suo loco pro *Καῦνος* male scriptum est *Κάννος*, ut ibi lectorem monemus. *Küst.* *ἀδελφὸς Κάννου* Zon. p. 410. *ἀδελφὴ*] *ἀδελφὸς* *V. E. *ἀδελφοὶ* B. Med. Sequebatur glossa temere inculcata, quam expunxi: *Βύβλινος οἶνος. ἐκ Βύβλου πόλεως. Βύβλινος οἶνος. ἐκ Βύβλ.*] Hoc vinum alii rectius vocant *Βίβλινον*, per ῑ. Stephanus Byzantius: *Βιβλίνη, χώρα Θρᾴκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος.* Vide etiam Athen. lib. I. p. 31. et Holstenium in Stephanum v. *Βιβλίνη*, itemque Suidam supra v. *Βίβλινος*. *Küst.* Deest gl. A. B. C. V. E. Vid. Mazochium in Tab. Heracl. p. 200. *Gaisf.* 9. *Κελεύει τὸν μὲν ἀποδεδόσθαι*] Vide infra v. *Φάκελλον*, ubi rectius legitur, *ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον. Küst.* *ἀποδόσθαι* A. V. C. 11. *ἐθέλῃ*] *θέλῃ* B. E. 13. *αἰτηθεὶς*] *αἰτηθῆς* E. 15. *Βύβλου δὲ*] Est versus Aeschyli Supplicibus 768. a quo eum mutuati sunt Zenobius, Suidas et alii. Vide Scaligerum in Guilandinum p. 12. *Küst.* *οὐ κρατεῖ*] Sic habent MSS. Pariss. itemque Aeschylus loco laudato. At in prioribus editt. male excusum est *οὐκ αἰτεῖ. Küst.* 17. *οὐ δυναμένων*] *μὴ δυναμένων* C.

Βρυτίδαι. Nomen familiae Atticae. *Βρύχιος.* Aquis submersus. Et *ἐμβρύοικος ἄγκυρα*, ancora sub aquis latens. Et *ἔμβρυον*, infans utero conclusus. In Epigrammate: *Et ancoram in musco marino latentem, navesque retinentem.* † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Isaurico perierunt. Imperator vero Heraclius magnam pecuniae vim, item aurum et argentum et lapillos pretiosos misit, quae omnia sub Sergio Patriarcha mari submersa perierunt. *Βοίδιον.* Bucula. *Tunc autem Bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor.* *Βοιωτία.* Et, *Cantilena Boeotica*, proverbium, de illis dictum, qui initio quidem quieti sunt, postea vero vehementes se praebent. *Βοιωτία ὗς.* Boeotica sus. de stupidis et indoctis. *Βύας.* Avis nocturnae genus. Et: *Bubo conspectus est.* Dio in Historiis Romanis saepe memorat Romanis apparuisse bubonem, idque portentum significasse calamitates. *Βύβλις.* Byblis, nomen proprium, soror Cauni: qui ambo infelices fuerunt. *Βύβλον.* Papyrum. Aelianus: *Ille vero fasciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi iubet; quod si eum tanti emere recusaret, aucto semper pretio plus auri postulare, donec victus tantum daret, quanti fasciculus ille postremo iudicatus esset.* Et proverbium: *Fructus papyri non fert magnam spicam.* dicitur de iis qui bonis suis uti non

παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βύβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζάντιον. ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν πύργοι πρὸς τὴν Θάλασσαν καθήκοντες. τούτων δὲ ἦν τις τῷ πρώτῳ ἐνεβόησέ τι ἢ λίθον ἔῤῥηξεν, αὐτός τε ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου, καὶ οὕτως διὰ πάντων ἐχώρει.

Βύζην. ἀθρόως, πυκνῶς, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως. Ἀῤῥιανός· Κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. — Ὁ δὲ τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ βύζην ἐνέπλησε.

Βυθίζω. αἰτιατικῇ.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὗρε Μωυσῆς. ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλογὴν ἐχρῶντο, τῇ δὲ συνελθεῖν ἀρχάς

Βύουσι. φράττουσι, καλύπτουσιν. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης·

Ἐρῶ δέ σοι νῦν, εἴπερ οὐ βύειν θέλεις.

Βυρσαίετος. ὁ Κλέων. συντέθειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀετοῦ. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα καὶ ὡς κλέπτην καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν. ἁρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ ἀετός. σκυτοδέψης, Ἀττικόν· βυρσοδέψης δὲ Ἀσιανόν. Ἡ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείοσιν ἡμέ-

---

3. *Βυζάντιον*] *Βύζας ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ τὸ Βυζάντιον* E. qui mox om. *τοῦ* cum *V. et Zon. p. 412. *ὅτι* Gaisf. cum *V. *τὸ Βυζάντιον*] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione descriptum esse patet ex epitomatore eius Xiphilino, apud quem in Severo p. 515. priora huius fragmenti verba *αὐτολεξεὶ* leguntur. *Küst.* Vide Fabric. in Dion. Cass. in Severo p. 1251. *Toup.* Qui docet priora sumpta esse ex Herodiani III, 1, 6. posteriora vero e Xiphilino sive Dion. LXXIV, 14. Ceterum Suidas emendatius scripta dedit, si recesserimus ab voce *ἦν*. 4. Ῥωμαίων om. V. Mox *ἐτετείχιστο* E. 5. *πεποιημένῳ μυλίτῃ*] Lege, *πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετράγωνον εἰργασμένου*, ut recte apud Xiphilinum loco laudato. *Küst.* Mox *μηλίτῃ* E pr. Idem mox *εἰργασμένον* m. pr. 6. *ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν*] De turribus his vocalibus, quae olim Byzantii fuerunt, vide etiam Hesychium Milesium in Origg. Constant. p. 46. et Codinum itidem in Origin. Constantinopol. num. 4. *Küst.* *τῶν* om. *V. 8. *πρώτῳ*] *τῷ πρώτῳ* A. V. *ἔῤῥιψεν*] *ἔῤῥηξεν* A. B. V. E. Edd. ante Küst. Sub finem cum V. ap. Gaisf. delevi: *ἐν τῷ Σεβῆρος περὶ Βυζαντίου πλατύτερον.* Quae habet A. in marg. praefixo *ζήτει.* 12. *πεπυκνωμένως*] *πεπληρωμένως* Coisl. sive Lex. Bachm. p. 182. Omisit E. neque habet Hesychius aut Zon. p. 412. 13. Ἀῤῥιανός] Lib. I. (19.) p. 56. *Küst.* *τὸ στόμα*] *τὸ* om. B. V. E. Med. Mox *στενώτατον* E. 15. *φορυτοῦ*] *φορήτου* B. E. Mox *ὕλῃ* om. B. E. Edd. ante Küst.

1. Om. vulg. Silet Gronovius. 2. *Βυκάνη*] Polyb. p. 669. *βουκανᾶν.* p. 912. *βυκάνην.* p. 163. *βυχανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν.* Scribend. *βυκανιτῶν.* Hesych. *Βυκνισταί, εἰκασταί*: lego: *Βυκανισταί, ἠχηταί.* Toup. MS. 3. Ἐγένοντο δύο] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. III. cap. 11. (12, 6.) *Küst.* Huic etiam ascribenda, quae praecedunt similiter scripta, *εὗρε δὲ καὶ βυκάνης τρόπον, ἐξ ἀργ. ποιησάμενος.* Reliqua negligenter sunt compendifacta. Post hanc glossam *V. [*B*]*ὕρσα λέγεται ἡ Καρχηδών.* Vide sub finem v. *Βυρσαίετος.* 6. *φράττουσι*] *σφαλίζουσι, φράττουσι* Lex. Coisl. MS. Vid. infra in Ἐβύνουν. *Gaisf.* Nihil in his mutat Zon. p. 412 7. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 69. 9. *βύειν*] Suppleri licet *τὰ ὦτα.* 10. *Βυρσαίετος. ὁ Κλέων*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 197. 11. *ἀετοῦ*] *αἰετοῦ* B. E. Med. Schol. *αἰετοῦ* V. *ἅμα μὲν*] *ἅμα δὲ* Schol. Apparet indicium alterius membri periisse: *ἅμα μὲν ... Κλέωνα, ἅμα δὲ ὡς κλέπτην ... κοινῶν.* Item apud Hesychium videntur quaedam intercidisse. Qui quod servavit in altera glossa, *Βυρσόκαππον. τὸν Κλέωνα*, Comicus ut videtur simili fabrica Cleonem dixit coriaciam campen, ad *κάπτειν* alludens. 13. *τὸ ζῷον* om. V. C. 15. Ἡ Παφλαγὼν *βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τ.*] Haec et quae sequuntur referenda sunt ad locum illum Aristoph. Equ. 44. Ἐπρίατο δοῦλον, *βυρσοδέψην Παφλαγόνα.* Vide ibi Scholiastam, ex quo locus hic Suidae sic emendandus et scribendus est: *συμβαίνει δὲ τούτους ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα καὶ πλείοσιν ἐᾶν ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένους ἄχαρι ὀδωδέναι. Küst.* Saltem expellendum istud *Παφλαγών.* 16. *ἐμβρέχειν*] *βρέχειν* V. C.

---

possunt, quod papyrus ut infirma magnum fructum ferre non potest. *Βυζάντιον.* Byzantium sub Severo Imperatore Romanorum muro egregio et firmo, qui ex quadrato lapide molari constructus erat, munitum fuit. nam a portis Thraciis ad mare usque septem stabant turres: in quarum primam si quis clamore sonum immisisset, vel lapidem iecisset, et ipsa resonabat, et eundem sonum secundae et ceteris omnibus per manus quasi tradebat. *Βύζην.* Confertim, dense, spisse, ordine constipato. Arrianus: *In faucibus portus, qua spatium erat angustissimum, triremes ordine densato collocavit. † Ille vero puteos quisquiliis et quavis materia temere congesta penitus replevit.* *Βυθίζω.* Aptum accusativo. *Βυκάνη.* Instrumentum musicum. *Buccinam argenteam Moses excogitavit. fuerunt autem duae: quarum altera signum dabatur, et plebs ad concionem convocabatur, altera magistratus convenire iubebantur.* *Βύουσι.* Obturant, claudunt. hinc etiam dicitur *ἀκρόβυστος*, cuius summa membri pars tecta est. Pisides: *Nunc vero tibi dicam, si modo os claudere nolis.* *Βυρσαίετος.* Sic vocatur Cleo, voce composita ex *βύρση* et *ἀετός.* simul enim ut coriarium perstringit Cleonem, ut furem, ut aerarii depeculatorem. aquila enim animal est rapax. *Σκυτοδέψης* Atticum, *βυρσοδέψης* vero Asiaticum. solent autem coriarii pelles aqua macerantes easque per plures dies in lixivio relinquentes, ut humorem penitus imbibant, ob aquae et pellium

ραις ἐᾶν αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχαρι ὀδωδέναι. διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. ἄλλως τε καὶ τὴν εὐτέλειαν δεικνὺς Κλέωνος, ἀφ' οἵας τύχης ὁρμώμενος πρωτεύει τῶν Ἀθηναίων.

Βυρσοδέψης. σκυτοτόμος, ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.

Βυσαύχην. ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Βύσσινον. βύσσῳ βεβαμμένον.

Δέξαι βύσσινον εἶμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς

. . . ὕφαινε.

Βυσσοδομοῦντες. ἐκ βάθους σκεπτόμενοι. Καὶ βύσσωμα.

[11]*Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον* 461
φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς.

Βυσσόν. βάθος. ὀξυτόνως. βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφύρας. Καὶ βυσσός, βυθός, παρὰ Ἡροδότῳ.

---

3. ἄχρις]·ἄχρι V. Hinc reposui ἄχαρι. *Gaisf.* 4. δεικνὺς] ἀντιδεικνὺς A. C. τι δεικνὺς V. ὅτι δεικνὺς *V. 6. Ἀθηναίων] Ἀθηνῶν E. Statim addit A. in marg. ἡ καρχιδ ἡ καὶ ἀρρι βύρσα λέγεται. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀφρικανός. Et sic fere B. E. Edd. ante Küst., nisi quod in his extat καὶ ἔστιν ἐν —. De *V. vide post v. *Βυκάνη*. 7. *Βυρσοδέψης*] Cf. Schol. Platon. p. 378. coll. v. *Βυρσαίετος*. ὁ om. *V. 9. *Βυσαύχην*] Obstipae cervicis homo. Quae collegerunt interpretes Hesychii, iis Gaisfordus exemplum addidit Xenarchi ap. Athen. II. p. 63. F. συνέχων Zon. p. 411. 11. *Βύσσινον. βύσσῳ βεβαμμένον*] Hanc interpretationem non probo, quoniam *βύσσος* non est coloris, sed lini genus. *Küst.* Videndus ille sub v. *Βυσσόν*. Similiter τὸ κόκκινον Zon. p. 411. item paulo supra: ἔστι δὲ βύσσος εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ τὰ ἅπ' αὐτῆς βαπτόμενα βύσσινα λέγονται. Hesychius πορφυροῦν. Reprehendit etiam Stephanus grammaticos, qui quod in usu lini conspicuum esset et maximi habitum, id ad proprietatem coloris transtulisse videntur.

1. *Δέξαι*] Nossidis Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 265. Cf. v. *Εἶμα*. τά mendum vulg. 2. ἀγαυοῦ *V. 4. Zon. p. 412. σκεπτόμενοι] Cum Porto legere malim σκεπτόμενοι. *Küst.* ἐγείροντες MS. Coisl. 177. σκεπτόμενοι firmat Lex. Bachm. p. 183. 6. *Θύννων εὐκλώστοιο*] Maecii Epigr. VII, 3. Anthol. Pal. VI, 33. Cf. v. *Ῥόμβον*. εὐκλώστομο] εὐκλώστοις B. E. 7. φράξαντες] βράξαντες V. C. πελάγους] πελάγευς A. V. πελάγευσιν C. 9. βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφ.] Immo aliud est *byssus*, et aliud *purpura*, ut ex veteribus scriptoribus satis constat. Male ergo ista Suidas hic confundit. *Küst.* Herodianus Epimer. p. 10. βυσσὸς ὁ βυθός· βύσσος τὸ κόκκινον. 11. Ἡροδότῳ] Vid. Gloss. in II, 28.

---

foetorem male olere. quare Cleonem ut male olentem perstringit, et simul obscuritatem hominis ostendit, a quam tenui fortuna ad summum fastigium Athenis ascenderit. *Βυρσοδέψης*. Coriarius, qui coria praeparat. *Βυσαύχην*. Cui cervix est brevis et obstipa. *Βύσσινον*. Bysso tinctum. *Accipe byssinam vestem, quam tibi cum filia illustri texuit.* *Βυσσοδομοῦντες*. Alto pectore condentes. Et *Βύσσωμα*. *Thynnorum agmina profundis et bene textis retibus capientes in aequoribus caeruleis maris.* *Βυσσόν*. Profunditatem: cum acuto scribitur. *Βύσσος* vero, cum habet gravem, tincturam purpurae significat. Et βυσσὸς pro βυθὸς apud Herodotum.

Γ.

Γαβαώ. πόλις. Καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας.

Γαβίνιος. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

Γαβριήλ. ὄνομα κύριον. Καὶ Γαβριηλᾶς, ὄνομα κύριον.

Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπηχυς τὸ μῆκος, τὴν δὲ ὥραν οἷος οὔπω τις ἀνθρώπων· ποταμοῦ δὲ Γάγγου παῖς. τὸν δὲ πατέρα τὸν ἑαυτοῦ, τὴν Ἰνδικὴν ἐπικλύζοντα, αὐτὸς ἐς τὴν Ἐρυθρὰν ἔτρεψε, καὶ διήλλαξεν αὖ-10 τὸν τῇ γῇ. ὅθεν ἡ γῆ ζῶντι μὲν ἄφθονα ἔφερεν, ἀποθανόντι δὲ ἐτιμώρει. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλέα Ὅμηρος ἄγει μὲν ὑπὲρ Ἑλένης ἐς Τροίαν, φησὶ δὲ αὐτὸν δώδεκα μὲν πόλεις ἐκ θαλάττης ᾑρηκέναι, πεζῇ δὲ ἕνδεκα, γυναῖκα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρε-15 θέντα εἰς μῆνιν ἀπενεχθῆναι, ὅτε δὲ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι· σκεψώμεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. πόλεων μὲν τοίνυν ἑξήκοντα οἰκιστὴς ἐγένετο, αἵπερ εἰσὶ δοκιμώταται τῶν τῇδε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅστις εὐκλεέστερον ἡγεῖται τοῦ ἀνοικίζειν πόλιν, οὐκ ἔστιν. Σκύθας δὲ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον στρατεύσαντάς ποτε ἐπὶ τήνδε τὴν γῆν ἀπώσατο. τὸ δὲ ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει.

Γάγγρα. πόλις.

Γάγγραινα. εἶδος πάθους.

Γάδειρα. τόπος κατὰ τὴν ἑσπερίαν μοῖραν, ἀποτελεύτησις τῆς θαλάσσης, καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠκεανόν, ἣν διεκπλεῦσαι οὐκ ἐνῆν βραχώδη καὶ σκοτοειδῆ τυγχάνουσαν. Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν δειρήν, ὅ ἐστι τράχηλος. μέχρι τούτων ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ δυνάμενος διελθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων λαβὼν ἱδρύσατο, δηλῶν δι' αὐτῶν, ‖ἄχρι τῶν τῇδε βατὴν εἶναι τὴν γῆν καὶ τὴν 462
θάλασσαν.

---

1. Γαβάω vulg. Glossa parum comperta. 3. κύριον om. B. ἑβραϊκὸν καὶ ἄνομα κύριον E. Post h. gl. Gaisf. delevit Γάβιοι. πόλις Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται καὶ Γαβίοι: quae nesciunt A. B. C. V. E. 5. κύριον om. Med. 6 Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπ.] Totum hunc articulum de Gange descripsit Suidas ex Philostr. de Vita Apoll. lib. III. cap. 6. (20.) ut Pearsonus etiam observavit. Küst. Γάγγης — παῖς, ὡς ὁ μῦθος Eudocia p. 95. 7. οἷος om. C. 8. ποταμοῦ δὲ] δὲ om. C. 12. ἀποθανόντι] Sic tacite Küsterus, Portum secutus: ἀποθανόντα Edd. vett. 16. ἀπενεχθῆναι] ἀχθῆναι B. E. ἀπενεχθέντος C. ὅτε δὲ] Sic etiam habet Philostratus. Sed legere malim ὥστε καὶ etc. Küst. Satis est refingi ὅτε δή, quod legit Olearius. 17. Ἰνδὸν] Ἰνδῶν A.

2. πόλιν om. E. 5. ἑαυτῶν] ἑαυτοῦ A. B. E. C. Med. 6. τοῦ δουλείαν] τὴν δουλείαν C. Sub finem habet A. in marg. Ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἐκεῖθέν εἰσι τοῦ Γάγγου ποταμοῦ. αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν ἔνθεν· καὶ ζήτει ἐν τῷ Βραχμᾶνες. 8. Γάγγραινα δὲ] δὲ om. A. B. C. Med. Sequebatur gl. e Zon. p. 419. petita: Γάδαρα, πόλις Κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς. καὶ Γαδαρίς, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Quam Gaisfordus delevit cum A. B. C. V. E. 9. Γάδειρα] Vide Schol. Gregor. Naz. apud Creuzeri Melet. T. I. p. 90. seq. Gaisf. 10. καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλ. θάλ. τὸν ὠκεανόν] Haec non satis sana sunt, quae sic potius legenda puto, καὶ οἷον ἐκροὴ τῆς παρ' ἡμῖν θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τουτέστι τὸν Ὠκεανόν etc. Küst. Nihil sane mutat Nonnus Creuzerianus. Ceterum ἀπὸ tollendum videtur. 11. εἰς τὴν] καὶ τὴν A. E. C. Med. ἐπὶ τὴν Nonnus, qui τὸν ὠκεανόν praetermisit. 12. ἣν] ὃν E. Med. quod extitit etiam in lacinia gl. Ὠκεάνειον ῥεῦμα assuta. βραχώδη] βραγχώδη E. Aristoteles Meteor. II, 1. τὰ δ' ἔξω στηλῶν βραχέα μὲν διὰ τὸν πηλόν, ἄπνοα δ' ἐστίν, ὡς ἐν κοίλῳ τῆς θαλάττης οὔσης. Cum seqq. comparetur Eustath. in Dionys. 64. 13. Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν] Nugas agunt grammatici, qui originem vocis huius in lingua Graeca quaerunt, cum etymologia eius a lingua Phoenicia repetenda sit. Vide Bochartum in Geograph. Sacra [II, 1, 34. sqq.]. Küst. Mox τοῦτον Gaisfordus, quasi conspirantibus libris praeter edd. vett. 16. αὐτῶν] αὐτῆς C pr. 17. ἄχρι τῶν τῇδε] Hinc Graeci, cum significare volunt, se in aliqua re ulterius pergere non posse, proverbio hoc utuntur: Οὐ γὰρ περάσιμά (φασὶ) τὰ τῶν Γαδείρων πέρα. Pindarus Nem. Od. IV, 112. idem proverbium sic effert: Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν, i. e. *Quae ultra Gades ad occasum sita sunt, inaccessa sunt.* Küst.

Γαβαώ. Gabao, urbs. Gabaonitae autem dicuntur illius regionis incolae. Γαβίνιος. Nomen proprium Romanum. Γαβριήλ. Nomen proprium. item Gabrielas. Γάγγης. Ganges, rex Aethiopum (quem interfecit Alexander), decem cubitos longus fuit, et formae praestantia reliquos mortales longe superavit. fuit filius Gangis, patremque suum Indiam inundantem in mare rubrum avertit, et terrae reconciliavit. unde terra viventi largam frugum copiam produxit, mortuum vero ulta est. cum vero Homerus Achillem narret Helenae causa expeditionem Troianam suscepisse, et mari XII. terra vero XI. urbes cepisse, et erepta sibi ab Agamemnone concubina graviter indignatum, quando quidem durum et crudelem se praebuerit: Indum cum eo conferamus. is igitur LX. urbes, eius regionis primarias, condidit, nemo vero dixerit gloriosius esse urbes vastare quam condere. deinde Scythas, qui ultra Caucasum habitant, regionem ipsius invadentes reppulit. longe autem praestat, in liberanda patria virum fortem se praebere, quam urbem in servitutem redigere. Γάγγρα. Gangra, urbs. Γάγγραινα. genus morbi. Γάδειρα. Gades, locus in parte orbis occidentali, finis maris et velut ostium, per quod nostrum mare in Oceanum Atlanticum se effundit. is Oceanus navigari non poterat, utpote vadosus et tenebricosus. Γάδειρα vero compositum est ex vocibus γῆ et δειρή, quasi dicas terrae collum. hucusque progressus Hercules, cum ulterius pergere non posset, columnas ab indigenis acceptas illo loco erexit, significans, eousque terram et mare transiri posse.

Γαδαρηνός. ἀπὸ τόπου.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, Θησαυροφυλάκιον. γάζα γὰρ Θησαυρός. Πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς καὶ γάζαν βαρβαρικήν· ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ'. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν· Διόδωρός φησι.

Γαϊανός, Ἀράβιος, σοφιστής, μαθητὴς Ἀψίνου τοῦ Γαδαρέως. ἦν δὲ ἐπί τε Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ. Περὶ συντάξεως βιβλία ε', Τέχνην ῥητορικήν, Μελέτας. ἐσοφίστευσεν ἐν Βηρυτῷ.

[Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ πρῶτος μοναρχήσας. οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκῶς, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου.]

Γάιος Καῖσαρ, ὃς ἐπεκλήθη Καλλιγόλας. Ῥητορικὴν τέχνην Ῥωμαϊκῶς.

Γάιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρόνως διεῖπε τῆς βασιλείας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθηκόντως ἐχρῆτο. μετὰ δὲ δύο χρόνους ἐκστὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ ἀνδριάντα ἑαυτοῦ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεσπίσας νέου Γαΐου ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. κἀντεῦθεν δεινὴ συμφορὰ κατειλήφει τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, τῶν οἰκετῶν μεγάλαις τιμωρίαις ὑποβαλλόντων τοὺς δεσπότας. Ἕκαστος γὰρ ἀμύνεσθαι ἐβούλετο τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑπὲρ ὧν παρ' αὐτοῦ βασάνων προέπασχεν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπεὶς ἄθεσμον στολὰς γυναικείας ἠμφιέννυτο, καὶ τὴν κόμην πλοκάμοις καὶ πλοκῇ τινι περιστέλλων, καὶ γυναικιζόμενος, καὶ πᾶσαν αἰσχρουργίαν διαπραττόμενος, τελετὰς ἐπενόει καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. καὶ δὴ λαβών ποτε τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τοὺς κόλπους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν ἔφη, σὺ ταύτην γεγέννηκας, καὶ πατὴρ αὐτῆς ἔννομος ὑπάρχεις.

Οὗτος μιαρώτατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο, καὶ τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειληφὼς ἐπεκάλυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα. ὅσα γὰρ τῷ 463 *Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιεποιήθη, οὗτος ἐν*

---

1. *ἀπὸ τούτου*] Lege, *ἀπὸ τόπου.* Vide Stephanum Byzantium v. *Γάδαρα. Küst.* Sic V. C. E. Med. Ceterum glossa aut adulterina aut perverse collocata. 2. *Γάζα*] *ὄνομα πόλεως* addit E. omisso statim *καί.* Cf. Zon. p. 419. *Θησαυροφυλάκιον*] Zon. p. 421. *Θησαυροφυλάκειον* A. 3. *γάζα γὰρ*] *ἐπειδὴ καὶ γάζα ὁ* E. 4. *ἀργυρίου*] *ἀργύρου* C. Deindé numerus est ambiguus, *γ'* an *γ* sit signandus. *Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλ. γάζαν*] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. a F. Ursino editis, cap. XXXII. p. 329. *Küst.* Sive Ed. Wessel. T. II. p. 629. Dein *τὰ βασιλέως* E. Sequebantur duae glossae: *Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος. Γάζακα. πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν Γαζακηνός· ὡς Μάζακα, Μαζακηνός.* Delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. 8. *Γαϊανός*] Eadem *Eudocia* p. 100. nisi quod scripsit *ῥήτωρ καὶ σοφιστής. Ἀψίνου*] *Αὐλίνου* B. V. E. 9. *Μαξίμου*] Lege *Μαξιμίνου.* Vide quae diximus supra in vocem *Ἀψίνης. Küst.* 12. Horum pleraque leguntur in v. *Καῖσαρ*, recteque distincta, excepto qui vulgaris fuit de Arateis errore; sed nostro loco tam importune sunt constipata, ut mihi facile persuadeam ista malum pedem intulisse. Quae cum *V. ignoret, uncos admovi. 16. *Καλλιγόλας*] *γόλας* *V. 20. *μετὰ δὲ δύο χρόνους*] *μετὰ δὲ χρόνον* *V.

4. *δουλοκρατίαν*] *δημοκρατείαν* V. *δουλοκρατείαν* *V. 5. *αὐτῶν εἰδεῖεν*] *εἰδοῖεν αὐτοὺς* A. V. *αὐτοῖς εἰδοῖεν* E. B. *αὐτοὺς εἰδεῖεν* Edd. ante Küst. *συνειδεῖεν* Porti coniectura. 6. *συμφορὰ* om. B. E. mox *κατειλήφει* B. Infra *ταραχὴ* inserit E. post *πᾶσαν.* 8. *ὑποβαλλόντων*] *ὑποβαλόντων* V. 10. *προέπασχεν*] *προεπάσχετο* V. *προέσχετο* *V. *οὐ μὴν δέ*] Vide nos in extremam partem gl. *Λουκιανὸς ὁ μάρτυς.* 16. *θυγατέρα* post *αὐτὴν* inserit A. 17. *αὐτὴν θέμενος* *V. 19. *Οὗτος μιαρώτατός*] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antioch. quae leguntur in Collectaneis Constant. ab Valesio editis, p. 802. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Vid. Dio Cass. LIX, 3. sq. *Οὗτος* A. B. *V. (qui omisit *τὲ*) E. Superiorum quaedam repetuntur in v. *Ὁρμαθός.* 20. *ἐπεκάλυψε*] *ἔκρυψε* gl. *Ὁρμαθός.* 21. *μειονεκτήματα*] *πλεονεκτήματα* A.

Γαδαρηνός. Ab loco sic dictus. *Γάζα.* Et *γαζοφυλάκιον*, locus thesauris asservandis. *γάζα* enim thesaurus est. *Magnam autem invenit cibariorum copiam et gazam barbaricam, argentique talenta tria.* Diodorus: *Ptolemaeus vero per regiam eum circumducens, reliquam ostendit ei gazam regiam. Γαϊανός.* Gaianus, Arabs, sophistes, discipulus Apsinis Gadarensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, scripsitque de constructione libros V. item Artem Rhetoricam, et Declamationes. idem eloquentiam Beryti docuit. [*Γάιος Ἰούλιος Κ.* C. Iulius Caesar, primus Romanorum Imperator, scripsit metaphrasin Phaenomenorum Arati, et Artem Grammaticam Latine; item de vita sua.] *Γάιος Καῖσαρ.* Gaius Caesar, qui cognomento Caligula vocatus est, Artem Rhetoricam Latine scripsit. *Γάιος.* Gaius, Romanorum Imperator, principio quidem magno animo imperium administravit, et erga omnes subiectos benignum se praebuit. biennio vero exacto humanae naturae oblitus, et exemplum patris imitatus divinos honores sibi arrogavit, et simulacrum suum in omnes urbes misit, idque in templis collocari iussit, ne templo quidem Hierosolymitano excepto, quod Iuvenis Gaii templum appellari praecepit. servis etiam lege lata eam licentiam dedit, ut dominos accusarent, si quod crimen ab iis admissum scirent. haec autem res innumeris malis orbem opplevit, cum servi acerbis suppliciis dominos subiicerent. unusquisque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpessus fuerat. quinetiam eo insaniae processit, ut vestes muliebres indueret, comam cincinnis ornans artificiose nectens, mollitie cum feminis certans, omnique flagitiorum obscenitate sese polluens sacra quaedam excogitaret et peregrina mysteria perageret. idem aliquando filia sua in gremio simulacri collocata, tu, inquit, hanc genuisti, et pater eius es legitimus. Gaius impurissimus ac scelestissimus fuit, ac tantam vitiorum colluviem collegerat, ut Tiberii dedecora obscuraret. nam et opes, quascunque Augustus multos per annos collegerat, ipse omnes unius diei spatio ex-

μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτήσατο. μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γυναῖκας ἁρμοσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. τήν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμήσας ἀνοίας ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου κατέστησεν. ἐχρῆτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ παρανόμων ἐκοινώνει μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας κατασταθῆναι γονῆς ἐκ μιᾶς αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκεύαζε. τοιούτῳ αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ Γαΐου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνῳ παρήνεγκαν.

Οὗτος μετὰ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομαζόμενος.

Γάιος Λαιτώριος, Μάρκος ἐπίκλησιν. ἐκ τούτου δείκνυται τὸ μισοπόνηρον τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸ πρὸς τοὺς παραβαίνοντας τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀμείλικτον. οὗτος γὰρ χιλίαρχος ἀποδειχθεὶς ἐν τῷ Σαννιτικῷ πολέμῳ, νεανίαν τινὰ τῶν ὁμοσκήνων διαφέροντα τὴν ὄψιν ἑτέρων μέχρι μέν τινος ἔπειθεν ἑαυτῷ χαρίσασθαι τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἑκόντα. ὡς δ' οὔτε δωρεαῖς οὔτ' ἄλλῃ φιλανθρωπίᾳ τὸ μειράκιον ἡλίσκετο, κατέχειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀδύνατος ὢν βίαν προσφέρειν ἐπεβάλετο. περιβοήτου δὲ τῆς ἀκοσμίας τοῦ ἀνδρὸς ἅπασι τοῖς ἐπὶ στρατοπέδου γενομένης, κοινὸν ἀδίκημα τῆς πόλεως εἶναι νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, γραφὴν ἀποφέρουσι κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἁπάσαις ταῖς ψήφοις τοῦ ἀνδρὸς κατέγνω, τίμημα δίκης ὁρίσας θάνατον· οὐκ ἀξιῶν εἰς ἐλεύθερα σώματα καὶ προπολεμοῦντα τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας ἀρχαῖς ὑβρίζειν τὰς ἀνηκέστους καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἄρρεσιν ὕβρεις. Ἄλλο θαυμασιώτατον, καίτοι περὶ δοῦλον σῶμα γενομένης τῆς ὕβρεως. ἑνὸς γὰρ τῶν παραδόντων Σαννίταις τὸ στρατόπεδον χιλιάρχων, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὑπελθόντων Ποπλίου υἱὸς ὤν, ἐν πολλῇ καταλειφθεὶς πενίᾳ, δάνειον ἠναγκάσθη λαβεῖν, ὡς ἐρανισθησόμενος ὑπὸ τῶν συγγενῶν. διαψευσθεὶς δὲ τῆς ἐλπίδος ἀπῄχθη πρὸς τὸ χρέος, τῆς προθεσμίας διελ-

1. ἀπεκτήσατο] ἐπεκτήσατο B. et E m. sec. 3. τιθήνην] Immo τίτθην, hoc est τήθην. ἐπιτιμήσαν] ἐπιτιμήσας A. V. cum Excerptis. 5. ἐχρῆτο] ἐχρῶτο Exc. καὶ παρανόμων] τῶν om. A. V. Exc. 7. μιᾶς τ. ἀδ.] μιᾶς αὐτῷ τῶν ἀ. Excerpta, μιᾶς αὐτ ἀδ. A. μιᾶς αὐτῶν τῶν ἀδ. *V. E. αὐτῶν post ἀδελφῶν addunt A. B. V. Dein ἀποκυηθείσης Exc. Satius igitur fuit reponi ἐκ μιᾶς αὐτῶν ἀπογ. 8. γίνεσθαι] γενέσθαι A. 9. τοιούτῳ αὐτοκράτορι] τοιοῦτο αὐτοκράτορ A. τοιούτῳ τότε αὐτοκράτορι Exc. 11. τὰ Γαΐου] τοῦ Γαΐου E. τὰ τοῦ Γαΐου Exc. 12. ἐκείνου] ἐκείνῳ A. B. E. Edd. ante Küst. Lege παρ' ἐκείνα παρενεγκεῖν cum Dione. 15. Γάιος Λαιτώριος] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli huius leguntur in Excerptis ex Dionysio Halicarnass. ab Valesio editis p. 537. [Dionys. Maii XVI, 8. 9.] unde Suidas ea descripsit. Ceterum pro Λαυτώριος, ut priores editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius scriptum est Λαιτώριος, quam lectionem in hac editione secutus sum. Küst. Λαυτώριος V. E. Μάρκος ἐπίκλησιν] In Excerptis modo laudatis rectius legitur Μέργος. A Romanis enim Laetorius hic cognominabatur *Mergus*, ut patet ex Valer. Max. lib. VI. cap. 1. qui eandem de eo historiam refert. Küst. Leg. Μέργος et Λαιτώριος. C. Laetorius Mergus trib. mil. a. u. 427. Valer. Max. VI, 1, 11. Laetorium Mergum appellat, et a tribuno pleb. Cominio, qui fuit a. u. 434. in ius vocatum et condemnatum dicit. *Reines.* 17. πρὸς] τὸ πρὸς A. V. 19. Σαβιτικῷ] In Excerptis ab Valesio editis legitur Σαννιτικῷ, i. e. *Samnitico*, uti et hic apud Suidam legendum est. Küst. Σαυιτικῷ A. V. 20. ὁμοσκήνων] Valer. Max. l. l. *cornicularium* vocat. *Reines.*

1. χαρίσασθαι] χαρίζεσθαι A pr. 4. ἀδύνατος] ἀδυνάτως A. 5. ἐπεβάλετο] ἐπεβάλλετο A. 6. ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου] ἐπιστατοπέδ' A. Delevi τοῦ etiam cum *V. κοινὸν] καινὸν A. 7. νομίσαντες] εἶναι νομίσαντες A. B. V. E. Exc. 9. τίμημα] τίμημα δίκης A. V. cum Excerptis. 11. τῆς τῶν] τῆς om. A. 13. Ἄλλο θαυμασιώτερον] ἔτι δὲ τούτου θαυμασιώτερον ἔπραξαν οὐ πολλοῖς πρότερον χρόνοις, καίτοι Excerpta. 15. Σαννίταις] Σαυρίταις B. E. Med. Σαυινίταις V. 17. Ποπλίου] Πουπλίου B. E. καταλειφθεὶς] καταληφθεὶς E m. sec. Med. et Excerptorum liber. 18. ἠναγκάσθη λαβεῖν] Adde ex Excerptis ante laudatis, εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός. Küst. 20. παρελθούσης] διελθούσης A. et Exc.

hausit; et adulteriis inquinatissimus, mulieres partim desponsas aliis, partim nuptas abstraxit. aviam suam vecordiae insimulans ad voluntariam mortem compulit. cum sororibus suis stupri consuetudinem habuit, et ex earum una etiam nefariam prolem sustulit. praeterea se ipsum templis ac sacrificiis perinde ac deum coli iussit. huiusmodi principi tunc populus Romanus regendus est traditus: adeo ut Tiberii facinora, quanquam gravissima visa essent, tantum ab Gaio superarentur, quantum ab Augusti virtutibus Tiberius afuerat. — Hic qui post Tiberium imperavit Caligula dictus est. *Γάιος Λαιτ.* C. Laetorius, cognomine Mergus, documentum omnibus dedit, quantum populi Romani adversus improbos fuerit odium, quantaque severitas adversus eos, qui sanctissima naturae iura violarent. hic enim bello Samnitico tribunus militaris creatus adolescentem quendam ex suis contubernalibus, formae decore praestantem, principio quidem donis et similibus delenimentis solicitavit de stupro. sed postquam nulla eum arte capi posse animadvertit, superatus libidinis impotentia vim inferre adolescenti instituit. cuius sceleris fama cum celebris ac pervagata in exercitu fuisset, tribuni plebis hanc publicam civitatis iniuriam esse rati Laetorio diem ad populum dixerunt, eumque populus Romanus universis suffragiis capitis damnavit, haudquaquam arbitratus ferendum esse, ut ingenui homines, qui pro reliquorum civium libertate in acie starent, foedo ac pudendo viris iniuriae genere violarentur. Verum aliud longe admiratione dignius extat exemplum punitae iniuriae, tametsi servili corpori illatae. adolescens quidam, Publii filius, unius e tribunis militaribus, qui se exercitumque omnem dediderant Samnitibus et sub iugum missi fuerant, in maxima egestate derelictus, pecuniam fenori accipere coactus est,

θούσης, κομιδῇ νέος ὢν καὶ τῇ ὄψει ὡραῖος. οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ὑπηρετῶν, ὅσα δούλους δεσπόταις νόμος ἦν, ἠνείχετο· τὴν δὲ τοῦ σώματος ὥραν χαρίσασθαι κελευόμενος ἠγανάκτει, καὶ μέχρι παντὸς ἀπεμάχετο. πολλὰς δὲ διὰ τοῦτο μαστίγων λαβὼν πληγὰς ἐξέδραμεν ἐς τὴν ἀγοράν, καὶ στὰς ἐπὶ μετεώρου τινὸς τήν τε ἀκολασίαν τοῦ δανειστοῦ διηγήσατο, καὶ τῶν μαστίγων τοὺς μώλωπας ὑπέδειξεν. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ δήμου καὶ δημοσίας ὀργῆς ἄξιον ἡγησαμένου τὸ πρᾶγμα, κατηγορούντων τὴν εἰσαγγελίαν τῶν δημάρχων, ὤφλε θανάτου δίκην. καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ πάθος ἅπαντες οἱ δουλωθέντες πρὸς τὰ χρέα Ῥωμαῖοι νόμῳ κυρωθέντι τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν ἐκομίσαντο.

Γαλαθηνός. ὁ ὑποτίτθιος, ἤγουν ὁ ὑπομάζιος.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φῶς, ὅπερ ἐστὶν ἀντανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ σπάνια γὰρ (φησὶ) καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν·

ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

τουτέστιν, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι μέλλετε·

οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Δώσομεν ὑμῖν
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν, — εἰρήνην,
νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας,
γάλα τ' ὀρνίθων,
ὥστε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

Γαλάται. ὅτι ἐπὶ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ καὶ Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου Ῥωμαῖοι Γαλάτας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατεστρέψαντο. οὗτοι δ' ἦσαν τῶν ἑσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναστάντες γάρ ποτε τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἅμα Βρέννῳ στρατηγῷ προῆλθον εἰς λ' μυριάδας ἀριθμούμενοι. ἐντεῦθεν διακριθέντες οἱ μὲν ἐπὶ τὴν ἔσω Πυλῶν Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θράκην καὶ τὴν Ἀσίαν ἐτράποντο, ἀμφὶ τὰς δύο μάλιστά που μυριάδας καὶ

---

6. *μετεώρου τινός, ἔνθα πολλοὺς ἔμελλε τῆς ὕβρεως λήψεσθαι μάρτυρας* Excerpta. 7. *ἐξηγήσατο*] *διηγήσατο* A. cum Exc. 8. *μαστίγων*] *τῶν μ.* A. V. Exc. 10. *ἠγησαμένου*] *ἠγησαμένων* E. *κατηγορούντων*] *καὶ τὴν κρίσιν κατηγορούντων* Excerpta: quam scripturam Reiskius ad interpretis annotationem rettulit. 13. *τὴν ἀρχαίαν*] *τὴν* om. A. B. E. Med. Glossam proximam in edd., *Γαλααδῆτις. χώρα*, delevi cum A. V. C. *Γαλααδότης* B. *Γαλααδῖτις* E. [*Γαλααδίτις* *V.] Hoc reponendum monuit Schweighäuserus [Opusc. II. p. 205.]. Nomen apud Iosephum saepius obvium. *Gaisf.* 15. *Γαλαθηνὸς*] *Γαλαθινός* B. E. Eundem errorem tractarunt interpretes Hesychii. *ὑποτίτθιος*] Unus MS. Paris. habet *ὑποστήθιος*. *Küst.* Sic A. V. Vide tamen Lex. Rhet. p. 229. *ἤγουν ὁ ὑπομ.* om. V. C. 18. Glossa Herodotea. *γάλα*] *τὸ γάλα* V. 19. *φῶς*] *φῶς τοῦ κύκλου* E. Mox *ἀνάκλασις* A. et Zon. p. 415. Tum *φωτὸς ἡλιακοῦ ἀντανάκλασις* E. *ὅπερ ἐστίν*] Sic etiam habet Laertius in Anaxagora segm. 9. unde Suidas haec descripsit. Sed Aldobrandinus in Laertium recte monuit locum istum sic legendum esse, *Γαλαξίας ἀντανάκλασίς ἐστι τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἄστρων*. Rationem emendationis huius apud ipsum lege. *Küst.* 22. *Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν*] Ex Schol. Aristoph. Av. 734.

1. *φησὶ*] *γὰρ φησὶ* V. C. E. *οὖν φησὶ* Schol. Mox *V. *δυσεύθετα* omisso *καί*. 3. *ὥστε παρέσται*] Haec usque ad *πλουτήσετε πάντες* parum faciunt ad propositum. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* B. E. Med. 7. *πλουτήσετε*] *πλουτήσατε* B. E. Qui subsequuntur versus, integriores extant in v. *πλουθυγίειαν*. 10. *Πλουθυγίειαν*] *πληθυγίειαν* B. E. Scripsi *πλουθυγίειαν*. 11. *θαλίας*] *θαλείας, γάλα τῶν* A. item *γάλα τῶν* C. *V. 13. *ὥστε παρέσται*] *ὡς ἔσται* C. *ἔσται* *V. Continuo versus eieci, ex Astrampsycho petitos, quos A. in marg. habet: *Γάλα σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας. Γάλα γαληνῶν πρόξενον πέλει τρόπων.* 15. *Γαλάται. ἐπὶ τοῦ*] Hunc articulum ex Polybii libris deperditis a Suida descriptum esse non dubito. *Küst.* *ὅτι* Gaisf. tacite cum *V. qui *τοῦ* omisit. 16. *Καρχηδονίου*] *Καρχηδόνος* B. V. *Καρχηδονίων* E. 20. *προσῆλθον*] *προῆλθον* A. 23. *καὶ αὐτοὶ μυριάδας*] *μυριάδας καὶ αὐτοὶ* A. *ὄντες μυριάδες* affertur ex *V. Mox rariorem usum *μικροῦ* Gaisfordus non ferens inserendum *δεῖν* putabat.

---

sperans propinquorum liberalitate se propediem hoc aere alieno liberatum iri. verum spe sua frustratus, cum dies cessisset, abductus est in nexum, iuvenis forma haud invenustus. is cum ministeria, quaecunque servos dominis praestare ius erat, creditori exhiberet, ferebat id moderate; sed cum stuprum iuberetur pati, tum vero indignari coepit, et flagitium prorsus aspernatus est, cuius rei causa verberibus a creditore laceratus proripuit se in forum; stansque in sublimi loco libidinem feneratoris conquestus est, vibices verberum ostentans. plebs igitur atrocitate iniuriae commota, cum id facinus publica indignatione prosequeretur, aecusatum a tribunis plebis creditorem capite damnavit. atque post hunc casum cuncti, qui ob aes alienum nexi erant, lege lata soluti pristinam libertatem recuperarunt. *Γαλαθηνός.* Lactens, subrumus. *Γαλακτίων.* Nomen proprium. *Γαλακτοπότης.* Qui lac bibit. *Γαλαξίας.* Circulus lacteus, qui est refractio luminis solaris, cum astra non illuminantur. *Γάλα ὀρνίθων. Lac gallinarum.* dicitur de hominibus valde fortunatis et omnium rerum copia abundantibus. vel de rebus raris. Bona, inquit, rara et minime obvia vobis praebebimus, *adeo ut copia bonorum vos lassatura sit.* hoc est, omni bonorum genere ad satietatem usque abundabitis: *adeo divites omnes eritis.* Aristophanes *Avibus: Dabimus vobis opulentiae sanitatem, felicitatem, pacem, iuventutem, risum, choros, convivia, et lac gallinarum: adeo ut nimia copia bonorum satietatem vobis allatura sit.* *Γαλάται.* Sub Scipione duce Romanorum et Hannibale Carthaginiensium Romani Galatas in Asia, qui occidentalium Gallorum pars erant, debellarunt. olim enim Galli Brenno duce ad trecentena millia patria sua degressi, diviso bifariam exercitu, pars Graeciam, quae intra Pylas est, pars Thraciam et Asiam petierunt, quorum numerus viginti circiter millia implebat. hi gentibus Asia-

αὐτοὶ ὄντες. καὶ κρατήσαντες τῷ πολέμῳ πάντων μικροῦ τῶν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου Ἀσιανῶν γενῶν τοὺς μὲν ἄλλους ὑποτελεῖς ἐποιήσαντο φόρου, αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν χωρία κατασχόντες ἐνέμοντο τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' οὓς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κοινωνήσαντας Ἀντιόχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιπύλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς περὶ πόλιν Ἄγκυραν, Μαλίου σφῶν ἡγουμένου, μυρίους μὲν τῆς μαχίμου ἡλικίας καταβάλλουσι, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποκύψαι σφίσιν, ἀποστάντας ὧν ἦρχον ἐθνῶν, κατηνάγκασαν.

465 Γαλάτεια. ὄνομα θεᾶς. Γαλατία δὲ χώρα. Καὶ Γαλατίας, ὄνομα κύριον.

Γαλλαίῳ. τῷ τῶν Γάλλων.

Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε Θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὦδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθῦς. Καὶ Γαλεός, ὁμοίως.

Γαλεάγρα. ὄργανον τιμωρητικόν. Καὶ τελευτῶντες εἰς γαλεάγραν ἐμβάλλοντες περόναις σιδηραῖς διειργμένην πᾶσαν, ἐν δυσχωρίαις ἐκύλιον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐν γαλεάγρᾳ σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κύριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἑκατέρως. ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλῆ. τὸ ζῷον. καλεῖται δὲ πρός τινων κερδὼ καὶ ἰλαρία. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκῃ καὶ γαλῇ· ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτῶν σύγκειται γραμμάτων. Καὶ γαλῆ Ταρτησία. ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πρὸς τῷ ὠκεανῷ, ἔνθα μέγισται γίνονται γαλαῖ.

Γαληνῶ ἢ Γαληνιῶ.

Γαληνιᾶν. γάννυσθαι, χαίρειν, διαχεῖσθαι.

---

1. τῷ om. *V. 3. φόρου om. V. item ποταμόν ignorans. 6. κοινωνήσαντας] κοινωνήσαντες Gaisf. temere cum A. E. Med. 8. Μαλίου] Μαλίου A. B. E. Med. hoc est Μαλλίου, ipsum vero Mallius perinde habitum ac Manlius docet Santenius. 11. κατηνάγκασαν] ἠνάγκασαν A. 12. Θεᾶς] Νηρηίδος addit E. 14. τῷ] τὸ B. E. 15. Γαλλαίῳ] Rhiani fr. IX, 3 — 6. Anthol. Pal. VI, 173. Γαλαίῳ supra *V. hic omisit; idem Κυβέλλης. 17. Θεῇ] Θεῆς A. V. C. Mox δικλεῖδι B. E. C. Edd. vett.

1. Inter utrumque distinxit Aelianus N. A. XV, 11. 2. Γαλεάγρα] Cf. Zon. p. 419. Lex. Seg. p. 227. Γαλεάγρα. ἡ τῶν θηρίων ὑποδοχή. Adde Rhetor. Gr. T. V. p. 560. Καὶ τελευτ.] Haec ad Regulum pertinent crudelissimo supplicio a Carthaginiensibus affectum. *Hemst.* 5. Ὁ δὲ] Cf. Athen. XIV. p. 616. C. et Strab. VI. p. 273. 7. Γαλεώτης] Γαλεώδης E. Γαλεώδης κύριον sic *V. Dicit gentem sacerdotalem. 9. Novissima ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης om. *V. 10. Γαλερόν] Cf. Lex. Seg. p. 229. quaeque disseruit Valckenarius in Lucam p. 142. 11. Γαλῆ. τὸ ζῷον] Interpretes vocem Graecam γαλῆ nunc *felem* nunc *mustelam* reddunt. Sed vocabulum illud mustelam potius quam felem significare erudite docet Iacobus Perizonius in Aelian. Var. Hist. lib. XIV. c. 4. quem vide. *Küst.* Similiter intpp. Antonini Liber. c. 29. 12. ἰλαρία] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota sequente indicabimus. Non dubito tamen quin scribendum sit ἄλουρος: quo nomine felem a Graecis appellari notissimum est. Vocabulum autem ἰλαρία pro γαλῇ etiam adhiberi nusquam alibi me legisse memini. *Küst.* ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον] Haec Suidas descripsit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. III. cap. 28. p. 176. Sensus autem huius loci, quem Portus non fuit assecutus, est, vocabula δίκη et γαλῆ eundem numerum continere: quod verum esse unusquisque facile deprehendere poterit. Si enim utriusque vocis litteras ad calculos revocaveris, par inde summa XLII. redibit: quod ipsum Graeci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos versus esse ἰσόψηφα. Ceterum in praecedentibus editt. post γαλῆ additur ἀργή: quam vocem esse supervacaneam et a loco hoc alienissimam non solum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deest, sed etiam ex sensu. Falsum enim est ἀργὴ vocibus δίκη et γαλῆ esse ἰσόψηφον, quoniam longe maiorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui singulas litteras ad calculum vocare voluerit. Quare certum est, pro ἀργὴ initio apud Suidam scriptum fuisse ἄλγη, ut in 2 MSS. Pariss. et in codice Florentino legitur. Sed cum vox illa voci δίκη quidem sit ἰσόψηφος, at mendo laboret, et ad sensum loci huius nihil faciat, peritus aliquis librarius, inspecto forsan Artemidoro, eius loco γαλῆ legendum esse animadvertens, emendationem illam ad marginem annotavit, quae postea in textum irrepsit, corrupta voce itidem manente; quod et aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. Κατατρυφᾷ. *Küst.* Horum partem praecepit Kühn. in Aelian. V. H. XIV, 4. *Hemst.* Vim v. ἰσόψηφα declaravit Scaliger in Euseb. p. 408. *Gaisf.* τὸ ὄνομα] τὸ om. B. E. καὶ γαλῆ] γαλῆ ἄλγη A. ἄλγη γαλῆ V. ἄλγη C. γαλῆ ἀργή B. E. Edd. ante Küsterum, quem iam apparet vere sensisse; ἄλγη καὶ γαλῆ MS. Coisl. 177. 13. τῶν αὐτῶν γὰρ] γὰρ τῶν αὐτῶν A. V. E. γὰρ om. Med. 14. Καὶ γαλῆ Ταρτησία] Aelianus Var. Histor. XIV, 4. Ὅτι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς etc. Vide ibi doctos interpretes. *Küst.* Ταρτησσία clam Gaisf. Ταρσία et mox Ταρσὸς Lex. Rhet. p. 229. Deinde ἡ δὲ Ταρτησσὸς E. 17. Om. vulg. Silet Gronov. γαληνῶ vox est nihili. Alterius verbi antiquissimus auctor, quem usus ille decet, Epicurus est in Epicteti fr. 52. 8. Zon. p. 422. γάνυσθαι V.

---

ticis, quae cis Taurum sunt, paene omnibus devictis, ceteras quidem tributarias fecerunt; ipsi vero locis circa Halyn fluvium occupatis in regione inter Bithyniam et Cappadociam sita consederunt. his bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipylum opem tulissent; cum iisque duce Manlio prope Ancyram urbem congressi, viginti millibus qui militari aetate erant occisis, reliquos sibi parere coegerunt, adempto iis imperio in gentes, quae ipsis ante subiectae erant. Γαλάτεια. Nomen Deae. Γαλατία vero regio. Et Γαλατίας, nomen proprium. Γαλλαίῳ. Gallis proprio. *Quae saepe more Gallorum Cybeles sacra celebrantium gravem auribus ululatum edidit, has comas deae montanae ad bifores valvas suspendit, postquam ab insano discursu cessare coepit.* Γαλέα. Nomen piscis. Et Γαλεός, itidem. Γαλεάγρα. Instrumentum hominibus torquendis. *Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis undique munita inclusum per aspera loca volutarunt.* Et alibi: *Ille vero in cavea ferrea inclusum interfecit.* Γαλεώτης. Nomen proprium. Γαλεώτης. Idem quod ἀσκαλαβώτης: de quo vide v. Ἀσκαλαβώτης. Γαλερόν. Nitidum. Γαλῆ. Nomen animalis; quod nonnulli κερδὼ et ἰλαρία vocant. vocabula autem δίκη et γαλῆ eundem continent numerum, quoniam ex iisdem litteris composita sunt. Et, Mustela Tartesia. Tartesus est urbs extra columnas Herculeas ad Oceanum sita, ubi maximae nascuntur mustelae. Γαληνῶ. Γαληνιᾶν. Laetari, gaudere, laetitia diffundi.

Γαληνός, ὁ διασημότατος ἰατρός, Περγαμηνός, γεγονὼς ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτίνακος τῶν Καισάρων ἐν Ῥώμῃ, υἱὸς Νίκωνος γεωμέτρου καὶ ἀρχιτέκτονος, πολλὰ συντεταχὼς ἰατρικά τε καὶ φιλόσοφα· ἔτι τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικά· ἅτινα διὰ τὸ πᾶσιν εἶναι γνώριμα καταλέγειν ἄκαιρον ἡγησάμην ἐν τῷ παρόντι. ἐβίω ἔτη ὁ. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡσύχιον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπου.

Γαλῆ χιτών. αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται καὶ μηδὲν ἀνιέντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

Γαλιλαία. κατακυλιστὴ τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ. διὸ καὶ γέλγελ ὁ τροχὸς ὀνομάζεται.

Γαλιψός. ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ πόλις τῆς Θρᾴκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης. 466

Γαλλογραικία. ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται.

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπόκοπος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γάλλος ὁ χαιτήεις ὁ νεήτομος, ὅς ποτε Τμώλῳ
Λυδιὸς ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος.

Καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπόκοποι. Γναῖος ὁ ὕπατος Ῥωμαίων διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποταμόν, τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον· καὶ παρ' αὐτὸν τὸν ποταμὸν στρατοπεδευσάμενος, παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου τῶν ἐκ

1. *Γαληνός*] Galeni medici Constantinopoli tempore Zenonis imper. meminit supplem. Origg. Constantinop. Codini e cod. Bavar. bibl. c. *Περὶ ἀρτοπωλείων*. Fors. fuit idem cum eo, quem cum Firmo scribit audivisse Maximum Damascius in Vita Isidori ap. Phot. p. 1070. *Reines.* 3. *Κασαρῶν* Med. 4. *πολλὰ*] *καὶ πολλὰ* V. Mox *τε* om. E. 5. *γραμματικὴ καὶ ῥητορική* *V. 6. *ἅτινα — παρόντι* om. V. 8. *ἡσύχιον*] *ἥσυχον* V. 9. *τόπου*] *καὶ ὄρος ἐγγὺς Ἐφέσου* addit Zon. p. 421. 10. *Γαλῆ χιτών. ἐπὶ τῶν ἀηρεπῶν, ὁμοία τῇ οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ κροκωτὸν ἡ γαλῆ, ἐπὶ τῶν ἁρμένων καὶ ἀνακαλυφάντων ἅπερ πρότερον ὑπεκρίνοντο· φασὶ γὰρ οἱ μυθόλογοι, γαλῆν κροκωτῷ κοσμηθεῖσαν καὶ καλλωπιζομένην τῷ ἐνδύματι, καὶ μετὰ σεμνότητος καὶ αἰδοῦς προϊσταμένην, εὐθὺς ταῦτα ἀπόρρηψαι, καὶ πρὸς μῦν ἐκδραμεῖν ἀναφανέντα.* Haec MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. Cum Suida bis Arsenius p. 155. altero quidem loco testem adhibens Eudemum. 11. *καὶ μηδὲν ἀνιέντων*] Quid verba ista hoc loco significare possint, non video. Quare in versione [*et alienas vestes induentibus*] secutus sum interpretationem Diogeniani, quem consule. *Küst.* Fallitur vir doctissimus. Locus integerrimus est. Dicitur hoc proverbium de hominibus iniustis et maleficis, et qui curatura nihilo meliores evadunt: quod *μηδὲν ἀνιέναι*, *nihil remittere* vocat Suidas. Haud dissimile proverbium: *Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ.* Rem optime explanat Zenobius II, 93. *Ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυΐ.* Fabula nota est. *Toup.* Cf. Babrium Knoch. p. 151. *ἀνιόντων* V. Haec olim sub glossa singulari *Οὐ πρέπει* repetebantur. Item novissima praetermisit *V. Statim cum A. *V. glossam delevi: *Γαλῆ κροκωτόν. ἐν τῷ Κροκωτός.* Quae infra depulimus ab v. *Κροκωτός.* 13. *Γαλιλαία. κατακ.* om. *V. 14. *γέλ*] Immo potius *γέλγελ*, vel *γέλγελ*. Hebraei enim rotam vocant גלגל. *Küst. *γὲλ γὲλ* A. V. *γελγέλον* C. *γελγὲλ* Zon. p. 419. Praeterea scribendum foret *ὅτι καὶ* pro *διὸ καί*, nisi hoc ipsum fraudem argueret. Subsequebantur, quae cum V. removi: *καὶ Γαλιλαῖοι* (*καὶ* ante *Γαλ.* cum A. B. E. reiecit Gaisf.), *ζήτει ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ ἐν τῷ Ναζηραίοι* (vel potius *Ναζιραίος*). Ea fortasse propter aliquem animadversionis usum servari poterant, nisi glossam *Ναζηραῖος* ipsam lectorum sedulitas insersisset. Reinesius: „Valentini verba ista citat Eulogius apud Phot. c. 220. *Τῶν Γαλιλαίων ἐπὶ Χριστοῦ δύο φύσεις λεγόντων πλατὺν καταχέομεν γέλωτα. — Γαλιλαίους* ut *Μεριστάς*, *Γενιστάς*, *Ἑλληνιανούς*, *Φαρισαίους*, *Βαπτιστὰς* inter sectas Iudaeorum nominat Iustin. Dial. cum Tryph. p. 307." Ceterum edd. vett. *οἱ ἀπὸ ταύτης πότε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ ζήτει· ζήτει ποτε μετωνομάσθησαν Χριστιανοὶ* A. *οἱ ἀπὸ ταύτης* om. E.

1. *Γαλιψός*] Stephanus Byzantius, Etymologus, Hesychius, Harpocratio et alii rectius *Γαληψὸς* scribunt per *η*. *Küst.* *Γάληψος* B. E. item *Γαλήψου* V. E. Hoc si probandum, etiam manifestius apparet v. *Γαλιλαία* recens accessisse, quippe petitam ex v. *Γελγέλ*. Tum *ἔστι δὲ καὶ* B. V. E. Med. 2. *Θάσου*] *Θάσιον* Harpocr. Pal. Infra *τοῦ* om. B. E. Modo *ἐκ* servant libri Harpocrationis ad unum omnes, Etym. M. et Zon. p. 415. 4. Zon. p. 419. Vide Constant. de Them. I, 6. 7. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Erycii II. pr. Anthol. Pal. VI, 234. 8. *Τμώλῳ Λύδιος*] *τμωλυδιὸς* vel *τμωλυδιὸς* A. B. E. Med. *δμωλυδὸν χορηστός* V. *δωολυδιὸς χορηστὸς* C. *ὠποτυμώλου* Anthol. Pal. quod nunc quidem reliquis suspicionibus praeferendum videtur. 9. *μάκρον*] *μάκρῳ* A. *μάκρος* V. C. B. E. Med. *μάκρ'* Gaisf. cum Anthol. 10. *Γναῖος — ὑπεδέξατο*] Valesius fragmentum hoc recte, ut puto Polybio [vid. XXII, 20, 4.] tribuit. *Küst.* 11. *ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον*] Livius lib. XXXVIII. (c. 18.) eandem rem his verbis expressit: *Transgressis ponte perfecto flumen Sangarium, praeter ripam euntibus Galli matris Magnae a Pessinunte occurrere cum insignibus, vaticinantes fanatico carmine Deam Romanis viam belli et victoriam dare. Küst.* 13. *ποταμὸν*] *ποτέ* V. item infra. *στρατοπεδευσάμενος*] *στρατοπεδευσάμενον* B m. sec. *στρατοπεδευσάμενος ἦν παραγίνονται δὲ* E. *στρατοπεδευσαμένῳ* dedit Schweighäuserus, qui *στρατευσαμένου* coniecit in annotatione. Porto praeeunte. 14. *Ἄττιδος*] *Ἄττιδα* B pr. et E. *Βαττάκου*] Vid. Wesseling. Addend. in Diodor. Sic. [T. II. p. 537.] Tewater. in Iablonski Opusc. T. III. p. 67. *Gaisf.*

Γαληνός. Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui sub Marco, Commodo et Pertinace Imperatoribus Romae vixit: Niconis geometrae et architecti filius. multa composuit medica et philosopha; item grammatica et rhetorica; quae cum omnibus sint nota, in praesentia recensere supervacaneum duxi. vixit annos LXX. *Γαληνὸς* etiam significat tranquillus. *Γαλήσιον.* Nomen loci. *Γαλῆ χιτών. Feli tunica.* dicitur de hominibus iniustis, nec de more suo quicquam remittentibus. proverbium hoc simile est illi, *Non decet felem crocota.* *Γαλιλαία.* Lingua Graeca idem significat quod est devoluta. quod gelgel Hebraice rota vocatur. *Γαλιψός.* Nomen proprium. est autem urbs Thraciae, sic vocata de Galipso Thasi et Telephes filio. *Γαλλογραικία.* Gallograecia, Bucellariorum regio, qui et Gallograeci vocantur. *Γάλλος.* Nomen fluvii. *Γάλλος.* Castratus. In Epigrammate: *Gallus ille comatus et recens exsectus, qui quondam in monte Tmolo Cybelen saltans ululavit.* Et *Γάλλοι*, evirati. *Cnaeus, consul Romanorum, flurium Sangarium, qui profundus omnino et transitu difficilis erat, ponte iunctum traiecit. cum autem ad ipsum fluvium castra posuisset, Galli ab Attide et Battaco Ma-*

Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύπους, φάσκοντες προαγγέλλειν τὴν θεὸν νίκην καὶ κράτος. οὓς ὁ Γναῖος φιλανθρώπως ὑπεδέξατο. Καὶ αὖθις· Ἀπέστειλε νεανίσκους, διασκευάσας εἰς Γάλλους, μετ' αὐλητῶν ἐν γυναικείαις στολαῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους, ἐπὶ τοὺς προκαθημένους τῆς χώρας. — Ὅτι Γάλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ Γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.

Γαλόῳ. γάλως, γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō γαλόῳ· ἀνδραδέλφῳ. Καὶ γαλοώνη ὁμοίως, ἡ ἀνδράδελφος.

Γάμβρειος στολή.

Γάμβορος. ὁ ἀμέτοχος.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. ὁ Βορρᾶς. τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκτεται Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Γαμέτης. ὁ ἀνήρ, ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ κουριδίῳ γαμέτῃ ἐς Ἔφεσον ἦλθεν.

Γαμηλία. ἡ διδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις. ἢ τῶν γυναικῶν ἡ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγή. οὕτως Δίδυμος ὁ γραμματικός. [Καὶ παροιμία· Γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. ὅταν τις ἠγάγετο γυναῖκα, πρὶν γενέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυράμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς γάμους ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. καὶ τοῦτό ἐστι γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ· Καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε μεμαρτύρηται.]

Γαμηλιῶνος. τοῦ μηνός.

Γαμησείειν. Ἀττικοί φασι.

Γαμφηλή. ἡ σιαγών.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίκαμψις.

---

1. *Πισσινοῦντος*] *Πεσσινοῦντος* Wolfius. 2. *πρὸς τῇ ἰδέᾳ*] Valesius in notis ad fragmenta Polybii p. 36. legendum monuit *προστηθίδια*, quae emendatio non minus ingeniosa est quam vera. Infra enim v. *Προστηθίδιων* Suidas aliud incerti cuiusdam auctoris fragmentum adducit, in quo itidem *τύποι* et *προστηθίδια* coniunguntur et Gallis tribuuntur. *Küst.* 3. *θεὸν*] *θεῶν* B. E. Med. 8. *Ὅτι Γάλλοι*] Ex Diogen. Laert. IV, 43. petitum docuit Gaisf. Statim delevit Küsterus: *Γάλλους τί τιμεῖν. Γάλλοι δὲ οἱ ἀπόκοποι ἐπὶ τῶν . . .* Quae verba agnoscunt B. E. omittunt A. V. C. 10. *Γαλόῳ*] Vide Etymologum. *Küst.* Glossa refertur ad Il. γ'. 122. sive χ'. 473. *καὶ* om. *V. Med. 11. *ἀνδραδέλφου* tacite Küsterus, Portum secutus. Infra *Γαλοώνη* tacite Stephanus in Thesauro, *γαλοώνη* diserte Zon. p. 419. 13. *Γάμβρειος στολή*] Athenaeus lib. I. c. 23. p. 30. inter munera Themistocli a rege Persarum data etiam *γάμβρειον στολὴν* recenset: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Appellatur autem ab Athenaeo *γάμβρειος στολὴ* vestis pretiosa, qualem reges Persarum dare solebant generis suis, vel etiam iis, quos eodem honore, quo generos, afficere volebant. *Küst.* 14. *Γάμβορος*] Scribendum est *γάμμορος*. In multis enim vocibus errore eorum, qui veteres codices describebant, β̄ positum est pro μ, et vice versa; quoniam in quibusdam MSS. hae duae litterae adeo sibi similes sunt, ut aegre interdum discerni possint. Recte Hesychius: *Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι.* Dictum est autem *γάμμορος* pro *ἄμμορος*, ut apud eundem Hesychium *γανδάνειν* pro *ἀνδάνειν*, *γέαρ* pro *ἔαρ*, *γέλουτρον* pro *ἔλουτρον*, *γισχὺς* pro *ἰσχύς*, *γοῖνος* pro *οἶνος*, et alia. *Küst.* Aliud mendum non percepit Küsterus. Scribendum enim non *γάμμορος* sed *γ' ἄμμορος*, relatione facta ad Euripid. Hec. 421. Vid. Censur. Edinens. XIX. p. 81. *Gaisf.* De hac glossa nutat iudicium. Nam Küsteri ratio cadit in Hesychium, a cuius causa Noster multum abhorret; Elmsleius vero quam sumpsit sive glossae fabricam *Γ' ἄμμορος* sive fraudem a perversa lectione submatam, ea talis esse videtur, ut stuporem infimi subsellii vehementer excedat. Zon. p. 416. *Γάμβορος, ἡ γάμμορος. ὁ ἀμέτοχος.* 15. *τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν*] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii in lib. I. v. 211. Scholiastam Homeri Odyss. ξ'. 533. Scholiastam Sophoclis in Antig. 980. Philostratum de Vita Apoll. p. 178. 179. itemque supra v. *Ἀφέται*. *Küst.* Vide potissimum Herod. VII, 189. *γὰρ* om. V. C. 16. *τίκτεται*] *κτίζεται* B. E.

1. *Ἡ δὲ*] *Ὁ δὲ* A. V. C. Nihil cognosci licet e loci particula sub v. *Κουρίδιον*. Toupius comparavit Polybium apud Athen. X. p. 439. *ἠττηθεὶς οὖν* (Antiochus) *τῷ πολέμῳ ἐφυγεν ἐς Ἔφεσον μετὰ τῆς νεογάμου.* 3. *Γαμηλία. ἡ διδομένη*] Vide Harpocrationem, Pollucem, Etymologum et Petitum de Legibus Attic. p. 151. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 228. 233. et Taylorum in Demosth. p. 968. item Schömannum in Isaeum p. 263. *Γαμήλια* *V. cum Zon. p. 422. 4. *ἡ ἡ τῶν γυναικῶν*] *ἢ τῶν γυναικῶν ἡ* A. B. E. *V. Med. *καὶ τῶν γυναικῶν ἢ* V. *τῶν γ. ἡ* C. Gaisfordus tacite Pal. Harp. secutus est, probante Meiero de gentil. Att. p. 18. 5. *οὕτως Δίδυμος*] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. cum Harpocr. Pal. Orationem satis indoctam notare visum est. Nam Demosthenis memoria, ne quis fallatur, pendet ab eodem Harpocratione. 6. *παροιμία*] Haec vox ab inepta manu adiecta videtur, quoniam cuilibet facile patet, *γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν* proverbium esse non posse. *Küst.* 7. *μαρτυράμενος*] *μαρτυρόμενος* A. 10. *γαμηλίαν*] *γαμήλια* A. *Δημοσθένης*] P. 1320, 12. 14. *Γαμηλιῶνος*] Lex. Rhet. p. 228. *Γαμηλιών. μὴν Ἀθηναίων ἕβδομος. τοῦ μηνός*] Sic A. B. C. V. E. *μηνὸς τοῦ Ἰανουαρίου* edd. ante Gaisf. *ὄνομα μηνός* Zon. p. 416. 15. *Γαμησείειν*] Vide Bergler. in Alciphron. I, 13. p. 82. Ceterum *Γαμησείην* A. *Gaisf.* 16. *Γαμφηλή*] *Γαμφίλη* A. Vid. Aristoph. Equ. 198. et intpp. Hesychii. 17. *Γαμψωλή*] Zon. p. 420. *Γαμψώλα* sic Hesychius.

---

tris deorum sacerdotibus Pessinunte missi venerunt, imagines et simulacra pectoribus affixa gestantes, et deae iussu victoriam et felicem successum Romanis nunciarunt: quos Cnaeus humaniter excepit. Et alibi: *Ad milites praesidiarios istius regionis misit adolescentes, Gallorum insignibus ornatos vestibusque muliebribus indutos, et cum tibiis tympana imaginesque ferentes.* † Galli quidem ex viris fiunt, ex Gallis vero nequaquam viri fiunt. *Γαλόῳ.* A nominativo *γάλως* fit *γάλῳ*, et inserta littera ō *γαλόῳ.* Et *γαλοώνη*, itidem mariti soror. *Γάμβρειος στολή. Γάμβορος.* Qui non est particeps. *Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος.* Erechthei gener, Boreas, is enim Orithyiam eius filiam uxorem duxit, ex qua nati sunt Zetes et Calais. *Γαμέτης.* Vir, maritus. *Illa vero cum iuvene marito Ephesum venit.* *Γαμηλία.* Epulum nuptiale quod curialibus praebebatur, vel uxorum ad curiales introductio. ita Didymus grammaticus. [Et proverbium: Epulum nuptiale praebere. cum aliquis uxorem duceret, antequam ei nasceretur infans, nuptias testibus adhibitis professus epulum nuptiale curialibus praebebat. id vocabant *γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν.* huius rei meminit Demosthenes in oratione adversus Eubulidem: *Testatum enim est patrem meum secundum leges uxorem duxisse, et curialibus epulum nuptiale praebuisse.*] *Γαμηλιῶνος.* Mensis Ianuarii. *Γαμησείειν.* Atticorum dictio. *Γαμφηλή.* Maxilla. *Γαμψωλή.* Inflexio.

Γαμψώνυχος. ἐπικαμπεῖς ἔχοντος τοὺς ὄνυχας. Καὶ Γαμψώνυχα ζῷα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γέννυ, οἷός ἐστιν ἀετός, ἱέραξ, κεγχρὶς ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμψόν. ἐπικαμπές.

Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ' ἱππείῃσι πεδηθὲν
ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην·

ἐν Ἐπιγράμματι.

Γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης.

Καὶ αὖθις·

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας.

Γαμψούς. τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας, ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας. γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τὰς ὄρνιθας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Γάνδειρον. ὄνομα τόπου.

Γανόων. λελαμπρυσμένος.

Γάνος. ὁ οἶνος.

Πὰν ἀγέλην· Νύμφαι πίδακα· Βάκχε γάνος.

Καί·

Γάνος ἀμπέλου, (ὁ οἶνος)
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.

Γάνος δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος ἢ Γάνος.

Γάνος καὶ Γανιάδα. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά.

Γαννυμένη. χαίρουσα. γάννυμι γὰρ ὁ ἐνεστώς. καὶ Γάννυσθαι, φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, καὶ διαχεῖσθαι.

Γαργηττός. ὄνομα κύριον τόπου.

Γαργαλίζει. κινεῖ, ὑποσημαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει.

Ὥρτ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου (τοῦ μέλους)
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος·

Ἀριστοφάνης. Γαργαλίζει δέ, ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ στόματος, ὥστε ἐμέσαι.

Γαργαρισμός.

Γάρμος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος 468
ἐμυκήσατο κακὸν φώνημα Γάρμῳ.

---

1. ὄνυχας] Addit E. ἔστι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ γαμψώνυχος. 2. Γαμψώνυχα ζῷα] Haec partim debentur Aeliani N. A. XI, 37. Eadem recoquuntur sub v. Ἐπιρυγχίδα. 3. ἐπιρυγχίδα] ἐπιφρυγχίδα V. C. ἐπιφορυγχίδα *V. Ceterum hunc locum comparavit lector studiosus in v. Ῥύγχος. ὑπὸ] ἐπὶ E pr. 4. τὰ μὴ πίνοντα] Aristot. Hist. An. VIII, 3. Ἔστι τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν μὲν ὀλιγόποτον· οἱ δὲ γαμψώνυχες καὶ ἀποτοι πάμπαν, εἰ μή τι ὀλίγον γένος καὶ ὀλιγάκις. μάλιστα δὲ τούτων ἡ κεγχρὶς· καὶ ἰκτῖνος ὀλιγάκις μέν, ὤπται δὲ πίνων. Gaisf. 6. Καὶ γαμψὸν] Archiae Ep. X, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 192. 9. Γαμψόν τε] Antiphili Ep. IV, 3. Anthol. Pal. VI, 95. Γάμψοντες A. 12. Γαμψὰς] Philippi Thessal. XIV, 2. Anthol. Pal. VI, 104. δρεπάνας] δραπάνας A. 13. Γαμψούς. τὰς] Ex Schol. Aristoph. Nub. 336. 14. γαμψοὺς γὰρ] γαμψοὺς δὲ V. 16. ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Pariss. legitur ὄνομα τόπου. Küst. Sic etiam cum A. scribendum fuisse vicit terminatio nominis. Statim addunt B. E. Edd. vett. Γάνιος sine interpretatione. 17. Γανόων] De propria vocis huius significatione vide Casaubonum in Athen. lib. I. c. 6. Küst. Adde Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 359. sq. 19. Πὰν ἀγέλην] Ex Epigrammate Sabini in Anthol. Pal. VI, 158. Haec olim male percepta transierant in v. Νυμφαιπίδακα.

3. βότρυος ἕλικα παυσίπονον] Versus est Aristoph. Ran. 1356. (1327.) cui praecedens οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου addi debuerat: hic enim ad institutum Suidae pertinet. Hemst. Iussit etiam Albertius in Obss. Misc. T. IX. p. 144. distingui, quae tenorem in perpetuum coierant. 4. Γάνος δὲ] Γάννος δὲ οὐδετέρως ἡ χαρά· καὶ γάνος E. omissis ἡ Γάνος sub finem glossae, quibus recte careas. 6. Γάνος καὶ] Γάνος οὖν καὶ E. qui mox om. ἔστι. Atque Med. haec superioribus adiungit. Γάνιδα *V. 8. Γάννυσθαι] Sic Schol. Platon. p. 312. cf. v. Γαληνιᾶν. 10. Gl. om. V. C. Γαργητός Gaisf. tacite. τόπου om. B. E. *V. Med. 11. δοτικῇ post Γαργαλίζει delevi cum *V. ὑποσημαίνει] Apud Etymologum et Phavorinum rectius legitur ὑποσαίνει, i. e. blanditur, adulatur. Küst. Nihil mutat Lex. Bachm. p. 183. Utrumque iunxit Zon. p. 423. 13. γ' om. *V. 15. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 138. sq. Γαργαρίζει] Γαργαλίζει A. B. V. E. Ceterum de h. v. legatur Bakii disputatio in Cleomed. p. 431. sq. Gaisf. Cf. Hemst. in Thom. M. p. 179. sq. γαργαρίζει servat Zon. p. 423. omisso ὥστε. ἀπὸ τοῦ στόματος] Puto scribendum esse ἐπὶ τοῦ στόματος. Küst. ἀπὸ τοῦ στόματος servat Etym. M. p. 221, 25. 17. Om. vulg. nec Gronovius contradixit. Omisi tamen cum V. C. quae A. in marg. habet: Γάργαιρε. ἐν τῷ Ψαμμοκοσιογάργαρα. Item Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. Γάργαρα. πόλις Τρωάδος ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς καὶ Λαρίσσης (τοῦ ἐκ τῆς Λαρ. Küsterus, collato Steph. Byz., mox τῆς ἐν σικαλίας Med.) τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γαργαρεύς. 18. Γάρμος. ὄνομα κ.] Regis Babylonis, Iambl. ap. Phot. c. 94. Reines. Plenius in v. Φάσμα. Hemst. Monuit etiam Rochettus Miscell. T. I. p. 76. Sed haud ambiguum quin ex inferiore glossa haec annotatio profecta sit. ταῦρος om. B. E.

Γαμψώνυχος. Aduncos ungues habentis. Et *Γαμψώνυχα ζῷα* dicuntur, volucres, quae rostrum inflexum et aduncum habent, ut aquila, accipiter, cenchreis, aliae non bibentes. *Γαμψόν.* Incurvum. In Epigrammate: *Et aduncum hamum, setae equinae alligatum, quo piscibus insidiae struuntur.* Et denuo: *Curvamque falcem, qua spicae secantur.* Et alibi: *Curvas falces, quibus frumentum colligitur.* *Γαμψούς.* Sic Aristophanes *Nubibus* vocat nubes curvatas et obliquas, vel avium rostris similes. aves enim vocant *γαμψούς.* *Γάνδειρον.* Nomen loci. *Γανόων.* Splendidus. *Γάνος.* Vinum. *Augete semper, Pan, gregem; Nymphae, aquam fontanam; Bacche, vinum.* Et: *Uvae capreolum curas pellentem.* *Γάνος* vero genere feminino vocatur mons in Thracia. *Γάνος* et *Γανιάδα.* Loca Thraciae. *Γαννυμένη.* Gaudens. praesens est *γάννυμι.* Et *Γάννυσθαι*, laeto esse vultu, gaudere, laetitia diffundi. *Γαργηττός.* Nomen loci. *Γαργαλίζει.* Titillat, cum voluptate movet, excitat, irritat. Aristophanes: *Adeo ut, cum carmen illud audirem, podicem ipsum subiret titillatio.* *Γαργαλίζει* vero de ore dicitur, significatque vomitum ciere. *Γαργαρισμός.* *Γάρμος.* Nomen proprium. *Alter vero taurus mugiens mali ominis vocem Garmo reddidit.*

Γαριζεῖν. ὄρος.

Γάρος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι δὲ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών.

Γαστήρ. ἡ κοιλία. Ὅμηρος διαπαντὸς γαστέρας καλεῖ, οὐ κοιλίας. Καὶ παροιμία·

Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων·

ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη, κενὴ δὲ βαρεῖα. ἐπὶ τῶν γαστριμάργων. Γαστέρα δὲ ὁ Λαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμεῖον ἐκάλεσεν. Ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Γαστρίζεσθαι. λαμπρότερον τρέφεσθαι.

Γαστρίζομαι. τύπτομαι εἰς τὴν γαστέρα. Ἀριστοφάνης·

Ὦ πόλις, ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία. καὶ Γαστρίμαργος, ὁ ἄπληστος. Καὶ Γαστριμάργως, ἀπλήστως.

Γάστρις. ὁ περὶ γαστέρα ἀκρατής. καλοῦσι δ' οὕτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα.

Γαῦλος. ὁ εὐαπάτητος. ἢ πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοινικικόν, ἢ ἄκατος. γαυλὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. Ἡρόδοτος· Γαυλούς τε ἐνταῦθα καταδύσας. ἢ Γαυλός, ὁ τοῦ φρέατος ἀντλητήρ. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον, ἣν Ἰταλοὶ μαγγάναν ὀνομάζουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν γαλακτοδόχων ἀγγείων.

Γαυλούς τε γλαγοπῆγας·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.

Γαυριᾷ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροειδής. ὁ ὑπερήφανος.

Γαῦρον. στερρόν, μέγα, ἀκλινές, ἀκατάπληκτον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς.

Ἀγαθίας· Ὁ δὲ Βελισάριος τὴν ἐγχείρησιν μείζονα

---

1. *Γαριζεῖν*] Deest gl. V. C. Ioseph. A. I. V, 1, 19. et al. contulit Gaisf. Cf. Zon. p. 422. 2. *λέγεται*] *λέγει* B. E. *ἔστι δὲ οὐδὲν*] Artemidorus I, 68. (66.) *Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιν σημαίνει. ἔστι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών.* Ex hoc loco Artemidori (quem et a Pearsono observatum esse video) Suidae verba deprompta esse manifestum est. *Küst.* Zon. p. 416. 4. Zon. p. 420. 6. *Γαστέρα*] Diogen. IV, 85. *Gaisf.* Immo Diogenianus libro III. *προφέρεις*] *προφέροις* V. C. 8. *κενὴ*] *κενεὰ* Gaisf. cum A. B. V. E. Edd. ante Küst. Illud servavi cum Arsenio p. 156. *κενὴ* Diog. Item supra malim *ἢ πλ.* 9. *γαστριμαργούντων*] *γαστριμάργων* reposui cum Diogeniano, Arsenio et *V. C. *Γαστέρα δὲ ὁ Λαβίδ*] Hanc notam excerpsit Suidas ex Theodoreto in Psalm. XXX. p. 510. *Küst.* Ubi *γαστέρα* pro *ταμεῖον* C. 13. *Γαστρίζεσθαι*] V. Lobeck. in Phryn. p. 95. *λαμπροτέρως* Zon. p. 423. *λαβρότερον* Hesychius et Schol. Luciani Epp. Saturn. 38. Itaque promptum est reponere *λαμυρώτερον.* 15. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 273. Exciderunt quaedam apud Zonaram. Menagium in Diog. Laert. VII, 172. laudat Gaisf. 16. *καὶ δῆμ'* post *πόλις* eieci cum A. B. V. C. E. Med. In fine *γαστρίζομεν* A. 18. *Γαστριμάργως, ἀπλήστως*] *γαστριμάργων ἀπληστότερος* E. *καὶ* neglexit vulg. Tum *ζήτει ἐν τῷ Λαιτρός* A. marg. et sic fere B. E. Cf. v. *Μάργης.*

1. *Γάστρις*] Aristoph. Av. 1603. Necnon infra (citante Toupio) in v. *Συβαριτικαῖς. Gaisf.* Adde Hemsterh. in Thom. M. p. 181. Zon. p. 417. *καλοῦσι δ' οὕτω*] Vide Hesych. v. *Γάστριδες. Küst.* Eadem observatio Lex. Rhet. p. 230. 3. *ὁ εὐαπάτητος*] Ante *ὁ εὐαπάτητος* vulgo leg. *ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν, ἢ.* Quae delevi cum omnibus MSS. Habet ea Hesychius. *Gaisf.* *ἢ πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοιν.*] Confer cum hoc loco enarratorem Comici in Av. 599. *Küst.* Adde gl. Herodot. III, 136. et Lex. Rhet. p. 230. 5. *Ἡρόδοτος*] Locus Herodoti extat lib. VI. c. 17. at ubi *γαυλὸς* non significat *mulctrale*, ut Portus Suidam secutus existimabat, sed *genus quoddam navigii.* Adi ipsum Herodotum. *Küst.* Recte haec disposuit Zon. p. 418. 6. *γαύλους*] *γαυλοὺς* reduxi cum *V. Med. et Zonara. *ἐνταῦθα*] *ἐνθαῦτα* E. *Γαυλός, ὁ τοῦ*] Gl. Herodot. VI, 119. 8. *μαγγάναν*] Vid. *Μαγγάνα* et *Μαγγάναν. Hemst.* Adde Salmasium in Hist. Aug. T. II. p. 53. 10. *Γαυλούς τε*] Leonidae Tar. XXXIV, 5. Anthol. Pal. VI, 35. *γλαγοπῆγας*] Unus MS. Paris. habet *γλαγόπηγας.* Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur *γλαγοπῆγας*, quod in hac editione secutus sum, cum ante male legeretur *γλαγόπηδας. Küst.* *γλαγόπηγας* A. *γαλαγόπηγας* Zon. *γαυλοπῆγας* V. *γαυλόπηγας* C. *τλαγόποδας* B. E. 11. *ἐν Ἐπιγράμμασι* cum *V. 12. *Γαυνάκας*] Vide infra v. *Καυνάκης. Küst.* Ubi vide quae ascripsimus, addito Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 124. Repetiit Zon. p. 418. 13. *Γαυριᾷ*] Hinc *γαυρίαμα.* Vide Bos. in Isai. LX, 18. *Toup.* MS. Vid. Antiatt. p. 87. Est glossa sacra, quam ad Iobi c. 39, 21. 23. referebat Ernestius. Continuo delevi *δοτικῇ* cum *V. et Zon. p. 423. 15. Zon. p. 422. Cf. Lex. Rhet. p. 230. *ἀκατάπληκτον*] *εὐκατάπληκτον* A. 16. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 283. 18. *Ἀγαθίας· Ὁ γὰρ*] Locum hunc corrupit et mutilavit Suidas, cuius veram lectionem et integrum sensum lector petere debet ex ipso Agathia lib. V. (15.) p. 160. *Küst.* Aliqua tamen culpae parte liberandus Suidas, siquidem *περιχαρής*, quod interpres quidam tertio destinarat exemplo, locum vocis *ἀσμενεστάτην* invasit. *Ὁ γὰρ*] *ὁ δὲ* A. B. C. E.

Γαριζεῖν. Mons. *Γάρος.* Est generis masculini. garus autem nihil aliud est quam putredo. *Γαστήρ.* Venter. Homerus ventrem ubique *γαστέρα* vocat, non autem *κοιλίαν.* Et proverbium: *Ventrem mihi obiicis, omnium probrum pulcherrimum; qui plenus quidem levis est, vacuus vero gravis.* dicitur de hominibus gulae deditis. David vero *γαστέρα* vocavit locum, in quo cogitationes tanquam in promptuario reconditae sunt: *Turbatus est ira oculus meus, anima mea, venter meus.* *Γαστρίζεσθαι.* Lautius vivere. *Γαστρίζομαι.* In ventrem verberibus caedor. Aristophanes *Equitibus*: *O civitas, quales bestiae ventrem meum caedunt.* *Γαστριμαργία.* Et *Γαστρίμαργος*, gulosus. Et *Γαστριμάργως*, insatiabiliter. *Γάστρις.* Intemperans. gulosus. sic etiam vocant eum, qui vermibus laborat. *Γαῦλος.* Qui facile decipitur. vel navigium quoddam onerarium, quale erat Phoenicum, vel acatus. *γαυλὸς* vero, cum acuto, vas pastorale, quo lac excipitur. Herodotus: *Navibus vero ibi demersis.* Vel *Γαυλός*, situla, qua hauriunt aquam ex puteo. item, vas vinarium ligneum, quod Itali manganam vocant. de mulctrali vero accipitur in hoc Epigrammatis loco: *Et mulctralia, in quibus lac coagulatur.* *Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.* *Γαυριᾷ.* Sese iactat, fastu se effert, ferocit. *Γαυροειδής.* Superbus. *Γαῦρον.* Durum, magnum, contumax, ferox. Aristophanes *Ranis*: *Nihil enim est adeo ferox ut Hercules.* Agathias: *Belisarius vero tam rem,*

ἔδειξε καὶ γαυροτέραν, καὶ περιχαρής γε τὴν νίκην. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ γαῦρος ὥσπερεὶ κινούμενος.

469 ‖Γαῦρος. Ὁ δὲ γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος, καὶ στρατείαις ὡμιληκὼς καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος, τὸ ἐν ἀνθρώποις τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ τι βούλοιτο κεχρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον ἥλιον, ἴσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων εἰς ὀλιγωρίαν διατριβῶν, ἀποῤῥήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἀνέστρεφε. Τιμάσιος· οὗτος ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἤγαγεν.

Γαῖα χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ.

Γαίειος. ἔνομα κύριον. ἑ τῆς γῆς υἱός.

Γαιήιος. ὁ γήινος.

Γαιήοχος. ὁ Ποσειδῶν.

Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαιών. ὄνομα ποταμοῦ. Γαιὼν καὶ Φεισὼν ὀνόματα ποταμῶν. [Καὶ Γαιῶν, γηίνων πραγμάτων.]

Γαιοῦχος. ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

Γαῖσα, καὶ Γαισός. κοντός, εἶδος ἀμυντηρίου, οἷον δόρατος.

Γεγανωμένος. λελαμπρυσμένος, ἐσκεπασμένος. Τὸ περιέχον τῷ κονιορτῷ γεγανωμένον ἐν χώρῳ βοτανώδει. τουτέστι λελευκασμένον.

Γεγαννυμένος. ἐπαγαλλόμενος. Πῶς δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγαννυμένος, δίαιτάν τε λαχὼν βαρβαρωτάτην, οὕτω διατεθῆναι.

Γέγειαι βόες. αἱ ἀρχαῖαι. [καὶ ἀρσενικῶς γέγειος.]

Γέγηθε. χαίρει.

Γεγηροτροφηκώς. ἐν γήρᾳ θρέψας.

Γέγονεν ἐν καλῷ. καλλίστως ἔσχε.

Γεγράψομαι. δεήσομαι.

Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι· Σοφοκλῆς φησι.

---

2. *Καὶ αὖθις . . . κιν.*] Delevit Küsterus. Solum *καὶ αὖθις* enotavit Gronovius. *κινούμενος*] *κοινούμενος* A. 3. *Γαῦρος* lemma nescit *V. *Ὁ δὲ γαῦρός*] Vide infra v. *Τιμάσιος*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* Ubi codices *ἀνὴρ ὤν*. Est Eunap. Fr. 37. sive ed. Nieb. p. 113. 4. *καὶ τοῦτο* usque ad *ἀνέστρεφε* (usque ad *ἤγαγεν* *V.) om. V. Mox legendum *τῶν ἐν ἀνθρώποις*. 6. *ἐπικλύζοντα* omisit Küsterus. 7. *καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην* Edd. Scribendum *διά τε μέθην*. 9. *ἥλιον*] Supplendum *καθορᾶν*. *δὲ οὐρανῷ*] *καὶ οὐρανοῦ* A. B. E. Med. Restitui vetustam scripturam, quamvis obscura sententia. *μετάκλησιν*] *μετάκλυσιν* A. Post hanc vocem probabiliter in altera glossa distinguitur. 13. *Τιμάσιος· οὗτος*] Leg. *Τιμάσιος· οὗτος ἦν*. Vid. infr. *Τιμάσιος*. *Hemst.* Sic Med. 15. *Γαῖα χάνοι*] Ex Schol. Homeri in Il. ζ'. 282. *Küst.* *καταπίη* A. Statim addunt B. C. V. E. *Γαζίτης. τοπικόν.* 16. *Γαίειος. ὄνομα*] Homerus Odyss. ή. 324. Tityum vocat *γαιήον υἱόν*, id est, *terrae filium*. Scholiasta in eum locum: *Γαιήιον· τὸν τῆς γῆς υἱόν*. Huc noster respexit: sed qui crasso errore *γαίειος* (pro quo Ionice dicitur *γαιήιος*) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum sit adiectivum a voce *γαῖα*, *terra*. *Küst.* *ὄνομα κύριον* opinor ad *Γάιος* referri, cuius *κτητικὸν* fuit *Γαίειος*. *ὁ τῆς γῆς υἱός* om. V. C. 18. Sub finem *Γεοῦχος δέ* cum V. C. expunxi, quippe e comparatione gl. *Γεοῦχος* nata, quam eadem fraus insederat. 19. *Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπ.*] Vide Etymologum v. *Γαιοδόται*. *Küst.* Adde Herod. Epimer. p. 209. et Tittm. in Zon. p. 417.

1. *ποταμοῦ Γαιών*] *τόπου· Γεὼν* A. *τόπου* *V. *ὡς καὶ φείσσων* E. omissis *ὀνόματα ποταμῶν*. Vid. Genes. II, 11. et 13. et interpretes Hesychii. *Καὶ Γαιῶν* cum seqq. om. V. C. notavi: quae vix locum suum possint tueri. *πραγμάτων*] *πράγματα* B. et E m. sec. 4. *Γαῖσα*] Vid. Wesseling., quem Gaisf. laudat, in Diod. Sic. XIII, 57. et Boisson. in Herod. p. 12. Toupius citat Agathiam p. 140. 6. *λελαμπρυσμένος*] Sic Schol. Platon. p. 402. *ἐσκεπασμένος* suspectum: *κεκαλλωπισμένος* Etym. M. Nisi forte cogitabimus de stannatura: v. Valck. in Schol. Phoen. 115. f. 7. *περιέχον*] *πενέχον* A. 9. *ἐπαγαλλόμενος*] Sic recte habet edito princeps Mediolanensis, quam hic secutus sum. In ceteris autem editt. male excusum est *ἐπαγγελλόμενος*, quod longe aliud significat. *Küst.* *Πῶς δὲ ἀνὴρ*] Locum hunc suo more interpolavit et mutilavit Suidas, qui apud Agathiam lib. II. p. 67. sic legitur: *Πῶς δὲ ἂν ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, δίαιτάν τε λαχὼν ἐς ὅ τι βαρβαρικωτάτην καὶ πρὸς πολέμους ἀεὶ καὶ τάξεις ὁρῶσαν, πῶς δὴ οὐκ ὦδε βιοὺς ἔμελλε μέγα τι καὶ λόγου ἄξιον ἐν τοῖσδε ἀπώνασθαι διδάγμασι καὶ ἐνασκηθῆναι.* Loquitur ibi Agathias de Chosroe Persarum rege. Patet autem hinc Suidam pro *γεγανωμένος* in codice suo scriptum repperisse *γεγαννυμένος*, quoniam fragmentum hoc voci illi subiecit. Sed praeferendum est *γεγανωμένος*, quod hodie codices Agathiae exhibent. *Küst.* Illud repetitur v. *Χοσρόης*. 13. *Γέγειαι βόες*] Vide Etymologum. *Küst.* Zon. p. 427. Cf. Bentl. in Callim. fr. 103. *καὶ ἀρσ. γέγ.*] Om. V. C. eaque notavi. 16. *γήρᾳ*] *γήρει* A. B. *V. 17. Hinc explicanda glossa Hesychii male posita: *Γέγωνεν ἐν καλῷ καλλίστῳ.* 20. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 411.

---

quam aggrediebatur, maiorem et illustriorem reddidit, quam victoriam laetiorem. Et alibi: *Is autem ferociens quasi qui subsultaret.* *Γαῦρος. Ille vero, homo ferox et superbus, et in castris multum versatus, summa mortalium bona ducebat, honoribus eminere, gloria clarum esse; itemque opibus affluere, et suo arbitratu libere vivere, et per temulentiam diei noctisque discrimen ignorare, ut solem neque orientem neque occidentem unquam videret: cum pro coelesti haberet imperio, quod ab ignava vita et in omnes delicias remissa revocabatur, cum se quasi avellisset, et animum in gloriae cupiditatem intendisset, ex Pamphylia gravis reversus est.* haec de Timasio dicuntur, quem Eutropius arcessivit. *Γαῖα χάνοι.* Terra dehiscens eum absorbeat. *Γαίειος.* Nomen proprium. terrae filius. *Γαιήιος.* Terrestris. *Γαιήοχος.* Epithetum Neptuni. *Γαιοδότης.* Qui terram vendit. *Γαιών.* Nomen fluvii. Gaeon et Phison, nomina fluviorum. [Et *γαιῶν* rerum terrestrium.] *Γαιοῦχος.* Qui terram continet. *Γαῖσα* et *γαισός.* Genus teli, gaesum, hasta. *Γεγανωμένος.* Splendidus, tectus. *Coelum pulvere tectum in loco herboso.* *Γεγαννυμένος.* Qui aliqua re gloriatur. *Quomodo vero vir ab annis puerilibus regio fastu et vana adulatione inflatus et vitae genere maxime barbaro educatus, doctrina excultus esse queat?* *Γέγειαι βόες.* Boves antiqui. [et *γέγειος* genere masculino.] *Γέγηθε.* Laetatur. *Γεγηροτροφηκώς.* Qui in senectute aliquem aluit. *Γέγονεν ἐν καλῷ.* Praeclare se habuit. *Γεγράψομαι.* Indigebo. Sophocles: *Neque enim Creontis patroni unquam vocabor cliens.*

Γεγωνέναι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκουστον βοῆσαι.

Γεγωνοκῶμαι. γυναῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλᾶσαι βοήσεων.

Γεγωνόν. ἐξάκουστον, λαμπρὸν φθέγμα. *Καὶ Γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. Καὶ* 470 *Γεγωνότερον,* " τρανότερον. *Καὶ Γεγωνώς, βοήσας.*

Γεγώς τις.

Γεδεών, στρατηγὸς τῶν Ἑβραίων. Μαδιανίταις σὺν τοῖς Ἄραψι καὶ Ἀμαληκίταις μέλλοντος πολεμεῖν, ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ἐπιστὰς περὶ μέσην ἡμέραν, ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος ὄντος ἀγαγεῖν τὸν στρατὸν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ τοὺς μὲν κατακλιθέντας καὶ οὕτω πίνοντας εὐψύχους εἶναι ὑπολαμβάνειν· ὅσοι δ' ἂν ἐσπευσμένως καὶ μετὰ θορύβου πίνοιεν, τούτους δὴ νομίζειν ὑπὸ δειλίας τοῦτο πάσχειν, καταπεπληγότας τοὺς πολεμίους. καὶ εὑρέθησαν τ' ταῖς χερσὶ τεταραγμένως πίνοντες.

Γεδεών, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐπάταξε τὸν Μαδιὰμ μετὰ τῶν λαψάντων ἐν τῷ πίνειν, καὶ τὸν Ὠρὴβ καὶ Ζὴβ καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμωνᾶ, τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· τόν τε πύργον τοῦ Φανουὴλ κατέστρεψε, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἠλόησεν ἐν ταῖς ἀκάνθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ζ'.

Γέεννα. ἡ καταδίκη.

Γεηρόν. τὸ γήινον.

Γελγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. *Καθάπερ οὖν ἐξ ὄρους ὑψηλοῦ τοῦ σωτηρίου στόματος προενεχθέντα ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχοῦ κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβαπτίσθησαν πάντες κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις, διὸ καὶ Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ.*

Γελάδας. ἀγαλματοποιός, διδάσκαλος Φειδίου.

Γέλα καὶ Καμάρινα πόλεις Σικελίας.

Γελασείοντα. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα.

Γελασείω. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν.

---

1. *Γεγωνέναι*] Γεγονέναι A. Illud reiiciendum opinor. 2. *Γεγωνοκῶμαι*] Γεγωνοκόμαι B. E. C. *ἐμπιπλῶσαι*] Sic edd. vett. cum Etym. Zon. p. 427. et Eustath. (sive Schol. μ'. 337.) in Il. μ'. p. 909, 7. *ἐμπιπλᾶσαι* A. C. *V. *ἐμπιπλῆσαι* E m. sec. 4. *Γεγωνόν*] Vid. Albert. in Hesychium et Dorvill. Vann. Critt. p. 150 — 52. *ἐξάκουστον βοῆσαι* Lex. Bachm. p. 184. 5. *Γεγωνίσκειν*] Vid. intpp. Thucyd. VII, 76. 6. *Γεγωνότερον*] Agathias p. 103. *Toup.* MS. *Γεγωνώτερον* E. *τρανώτερον*] *τρανότερον* A. E. C. *βοήσας γεγωνόν τι*] Sic emendavi, cum ante legeretur *βοήσας γεγωνός τις. Küst.* F. *γεγωνός τι.* Vide Philostrat. V. Apoll. p. 195. ubi *γεγωνὼς* leg. sive *γεγωνός.* Dio Cass. p. 639. *καὶ γεγωνὸς βοήσας.* Hesych. v. *Ὅσσον. Toup. γεγὼς τις* A. B. C. E. Itaque Küsteri commentum aspernatus, id quod Gaisfordus suadebat, singularem glossam effeci *Γεγὼς τις.* Cf. Antiphanes ap. Athen. III. p. 112. C. *Γεγονὼς* quidem interpretatio quo casu perierit apertum est. 9. *Μαδιηνίταις* *V. 10. *Ἀμαληκίταις*] *Ἀμαλικίταις* A. E. 11. *ὁ Θεὸς συνεβούλευεν*] Haec et quae sequuntur sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. V. c. 8. (V, 6, 3.) ut Pearsonus etiam monuit. *Küst. συνεβούλευσεν* E. 14. *οὕτω*] *οὔπω* E. *οὕτως* Ioseph. 16. *δὴ* om. Ioseph. Malim *δέ.* 17. *καὶ καταπεπληγότας*] *καὶ* om. A. B. V. E. Med. Tuetur Ioseph. 18. *τεταραγμένως*] *τεταραγμένοι* A. B. E.

1. *λαψάντων*] *λαμψάντων* Edd. vett. Correxit Portus. 2. *Ζὴβ*] *βὴβ* V. *Σαλμωνᾶ*] *Σαλμωναν* A. *Σαλμὼ* V. *Σαλμῶναν* E. *Σαλμανὰν* Iosephus. 3. *αὐτῶν*] *αὐτῶι* A. Mox *θλίψαντα* E. 6. *Γέενα* vulg. Deinde cum A. B. E. *V. delevi: *Γεζίτης. τοπικόν.* Item post *γήινον* cum A. V. glossam *Γεθσημανή.* Cui *χώρα* addit E. 8. *Γελγέλ*] *γὲλ γέλ* A. *γὲλ* E. *γέλγελον* V. Cf. Zon. p. 430. Hinc manavit gl. *Γαλιλαία.* Ceterum hanc et continuam glossam vel ordo litterarum redarguit. 12. *κατὰ ἔθνη*] *καὶ τὰ ἔθνη* V. Tum *καὶ κατὰ πόλεις* Edd. Delevi *κατὰ* cum A. B. V. *διὸ καὶ* cum seqq. om. V. 13. *Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγ.*] Eadem leguntur supra v. *Γαλιλαία. Küst.* 14. *Γελάδας*] Ita Tzetzes Chil. VIII. c. 129. et Schol. Aristoph. Ran. 504. [ubi *Ἑλάδου*] Argivus a Plin. XXXIV, 8. vocatur Agelades. Pausan. Phoc. p. 526. Achaic. p. 231. Messen. p. 142. Eliac. p. 186. *Ἀγελάδας ὁ Ἀργεῖος.* Vid. Meurs. de Popp. Att. p. 78. *Reines.* Lege *Ἀγελάδας* cum I. Meursio Pirae. IV. p. 20. Est vero patronymicum ab *Ἀγέλαος*, quod occurrit supra. Recte igitur penultimam producit Columella. *Porson.* Adde Iunium in Catal. vv. *Agelades, Eladas, Geladas. Gaisf.* Qui in Addend. subiicit Müller. de Vita Phid. p. 13. sq. 16. *Γέλα — Σικελίας*] Sic omnes MSS. cum v. *Καμάρινα.* Cuius admonuit Küsterus: „In MSS. Pariss. haec tantum leguntur, *Γέλα . . . Σικελίας.* Unde apparet reliqua a librariis ex Stephano huc translata esse." Nimirum interpolarat editor Med. e Steph. Byzantio: *Γέλα. πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ παράκειται ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται οὕτως, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ. ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι, ἢ ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Χμάρου. τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, οὐ Γελῶος.* Hemsterhusius ascripsit Sirmond. in Ennod. VII. Ep. 21. 17. *Γελασείοντα*] Ex Schol. Plat. p. 379. 19. *γελᾶν*] *γελάσαι* E.

Γεγωνέναι et *γεγωνεῖν.* Clara voce clamare. *Γεγωνοκῶμαι.* Mulieres vicos clamoribus replentes. *Γεγωνόν.* Quod clare auditur, vox clara. Et *Γεγωνίσκειν*, claram vocem edere. Et *Γεγωνότερον*, clariore voce prolatum. Et *Γεγωνώς*, vociferatus. *Γεγὼς. Γεδεών.* Gedeon, dux Hebraeorum. hunc cum Midianitis, quibus se adiunxerant Arabes et Amalecitae, proelium commissurum Deus monuit, ut sub meridiem sole maxime fervente exercitum ad fluvium duceret, et qui procumbentes biberent, viros eos fortes duceret; siqui vero trepide et tumultuarie potum sumerent, eos metu hostium perterritos id facere existimaret. tum inventi sunt trecenti, qui trepide et tumultuarie aquam manibus haustam biberent. *Γεδεών.* Gedeon, iudex Israelis, ope illorum, qui aquam lambendo hauserant, prostravit Midianitas et Oreb et Zeb et Zebee et Salmona, illorum principes. turrim etiam Phanuel evertit, et principes eorum, qui Israelem per septem annos afflixerant, spinis caesos necavit. *Γέεννα.* Condemnatio. *Γεηρόν.* Terrenum. *Γελγέλ.* Sic vocatur rota. *Haec igitur verba ex Servatoris ore prolata et tanquam de excelso monte rotae instar devoluta totum terrarum orbem percurrerunt, adeo ut omnium nationum et urbium homines baptizarentur. hinc etiam Galilaea vocatur, quod est in lingua Graeca κατακυλιστή. Γελάδας.* Geladas, statuarius, Phidiae magister. *Γέλα.* Gela et Camarina urbes Siciliae. *Γελασείοντα.* Ridere gestientem, ridere cupientem. *Γελασείω.* Ridere cupio.

Δαμάσκιος· Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος.

Γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίην.

Γελαστής. ὁ ἐπεγγελῶν.

Οὔθ' ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

ὁ Κρέων φησί.

471 *Γέλγιθες. σκορόδων κεφαλαί.*

Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἠδέ τε ὄγγναι,
δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπειςόδια.

Γελίμερις. ὄνομα κύριον.

Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα. αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε. καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δέ, τὸν γέλωτα. Καὶ Γελῶ σε.

Γελῶος. ἐθνικόν. Καὶ Γελώων, ἐθνῶν. Καὶ Γέλως, ἡ χαρμονή.

Γέλως Μεγαρικός. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἀώρως, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

Γέλως πλατύς. Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλάκει φρυάγματος, ὡς γέλωτα τῶν ἀγγελλόντων καταχέειν πλατύν· Σιμοκάτης φησί.

Γέλως συγκροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος.

Γέλοιος. ὁ καταγελαστότατος. προπαροξυτόνως. γελοῖος δέ, ὁ γελωτοποιός. Καὶ παροιμία· Γελοιότερον ἀπεργάζῃ τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορεύειν ἐπιχειρούντων· ἢ καθάπερ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Καὶ ἕτερα πα-

---

1. *Δαμάσκιος*] In Damascii verbis imitationem Platonis agnovit Wyttenb. Ep. Crit. p. 41. 3. *Γελασίνοις*] Vid. Bergl. in Alciphr. p. 191. [p. 255. ed. Wagn.] *Hemst.* Zon. p. 427. 4. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Rufini II, 3. 4. Anthol. Pal. V, 35. 7. *εὐβαφίην*] *εὐαφίην* A. B. (duo Pariss. ap. Küst.) V. E. C. cum Anthol. Subsequebantur quaedam ex v. *Δημόκριτος* repetita: *Ὅτι ὁ Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ἐπεκλήθη Γελασῖνος, διὰ τὸ γελᾶν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων.* Delevi cum *V. Subiecit A. glossae *Γελαστής*. 8. *ἐπιγελῶν*] *ἐπεγγελῶν* A. V. C. E. Zon. p. 424. 9. *Οὔθ' ὡς γελαστὴς*] Sophocl. Oedip. R. 1422. sq. 12. *Γέλγιθες*] *Γέλγηθες* A. 13. *Καὶ πότιμοι*] Versus Crinagorae VI, 5. Anthol. Pal. VI, 232. ne sub v. *Ἐπεισόδιον* quidem castigatius perscripti. *ὄγγα* *V. 16. *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*] Vide Zenobium III, 3. sive Grammat. Coislin. p. 608. 18. *ἀώρους θ. ἰ.*] Ap. Lesbios. Sappho in hanc rem citatur. Vid. Allatii Tr. de quibusdam Graecorum opin. p. 116. sqq. *Reines.* Pro *ἀώρους θανάτους* Toupius reponebat *ἀωροθανάτους*. *ἀώρους θανάτου* C.

2. *καὶ Γελῶ σε*] *καὶ Γελῶσαι* A. Om. vulg. Silet Gron. *Ἀττικῶς* addit E. Statim cum *V. delevi versum: *Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφόρους ἕξεις τρόπους.* Ubi Küsterus: „*Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφ.*] Versus hic oneirocriticus, qui depromptus est ex Astrampsycho, in uno eoque antiquissimo MS. Paris. deest; in altero vero ad marginem scriptus legitur: unde patet eum a recentioribus Suidae insertum esse. Idem etiam de omnibus aliis versibus oneirocriticis, qui passim apud Suidam leguntur, dicendum est." 3. *Γελώων ἐθνῶν*] *ἀπὸ τῆς γέλας, καὶ γελῶων πληθυντικῶς* E. *ἐθνῶν* equidem pro corruptione vocis *ἐθνικόν* habeo. 5. *Γέλως Μεγ.*] Proverb. Vatic. I, 46. [Diogen. III, 88.] Mox pro *ἀώρως* legendum videtur *ἄκρως*. *Hemst.* Fugit hunc, quod demonstrat Paroemiographorum comparatio, perperam *ἀώρως* e praegresso membro *ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων* irrepsisse. Cuius in locum sufficere licet cum Arsen. p. 158. *ἐπὶ χρόνου*. Cf. Schol. Aristoph. Vesp. 57. 8. *Ὁ δὲ Πέρσης*] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 2. *Küst.* 10. *καταχέειν*] *καταχέας* V. C. Supra *τῶν ἀγγελῶν* *V. *τῶν ἀγγελόντων* Ald. *τὸν τῶν ἀγγελλόντων* A. Mox *Σιμοκράτης* A. Med. 11. *Γέλως συγκροτούσιος*] Diogenianus et Zenobius habent *γέλως συγκρούσιος*: lectione quidem diversa, sed sensu eodem. *Küst.* *ἄσεμνος*] *ἄκοσμος* MS. Coisl. 177. et Zenobius: ac similiter Arsen. p. 158. 14. *Γελοῖος — προπαροξυτόνως γέλοιος* Edd. vulgg. *προπαροξυτόνως* cum superioribus iungit Med. Correxit in Addendis Gaisf. Nam quae in contrariam partem tradit Zon. p. 424. *Γελοῖος, ὁ καταγελαστότατος, προπεισπωμένως. γέλοιος δέ, γελωτοποιός, προπαροξυτόνως*, ea repugnant Etym. M. p. 224. Lex. Herm. 61. aliis. Quamquam grammatici de significatu certant: v. Valck. in Ammon. p. 36. et Ruhnk. in Tim. p. 66. *ὁ καταγέλαστος* Herodianus Epimer. p. 11. 15. *δὲ γέλοιος*] *γελοῖος* (vel *γέλοιος*) *δὲ* A. B. C. V. E. Med. 16. *Γελοιότερον — τέχνῃ*] Locus hic apud Iulianum Orat. III. p. 208. [p. 111. sq.] unde eum Suidas descripsit, sic legitur: *Καὶ εἰ μετὰ πλείονος τὰ τοιαῦτα διηγεῖται, λέξει δὲ ἡδίστῃ κοσμῶν καὶ ἐπιλεαίνων τὸ φαῦλον καὶ ἀγεννές, γελοιότερον νομίζει τῶν ἀποτορεύειν τὰς κέγχρους ἐπιχειρούντων· καθάπερ, οἶμαι, φασὶ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπραττόμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Küst.* Idem monuit Iunius Catal. Artif. in *Myrmecides. Hemst.* Pars repetitur sub v. *Φειδίας*: eademque olim redibat in v. *Μυρμηκίδην*. 17. *ἐπιχειρούντων*] *ἐγχειρούντων* E pr. Statim *ἢ* expungendum. 18. *Φειδίου τέχνῃ*] Addit MS. Coisl. 177. ap. Gaisf. *Φειδίας γὰρ ἄριστος ζωγράφος, Μυρμηκίδης δὲ κάκιστος.*

Damascius: *Huius vero rei exitus etiam illi, qui a risu omnino alienus est, ingentem risum extorqueat.* *Γελασίνοις*. Lacunis quae inter ridendum existunt. In Epigrammate: *Et illa ridens curvis insignita lacunis, candidaque a clunibus mollitiem coruscabat.* *Γελαστής*. Derisor. *Neque veni, Oedipe, ut te deriderem, neque ut mala praeterita tibi exprobrarem.* sic Creon inquit. *Γέλγιθες*. Alliorum capita. *Et ad potum invitantia alliorum capita, et agrestia pira, quorum esu bibones vini potum frequenter distinguere solent.* *Γελίμερις*. Nomen proprium. *Γελλοῦς παιδοφ. Puerorum amantior quam Gello.* haec immatura aetate obiit: cuius spectrum ad pueros quique immatura morte obibant, accedere putabatur. *Γέλων*. Nomen proprium. item accusativus, ut sit, risum. *Γελῶος*. Gelous. Nomen gentile. Et *Γελώων*, Geloorum. Et *Γέλως*, risus. *Γέλως Μεγαρικός*. Risus Megaricus. Megarica enim comoedia floruit, quam Athenienses ludibrio excipiebant. *Γέλως πλατύς*. Simocatta: *Persa vero eo insolentiae progressus est, ut nuncios effuso risu excipere ret.* *Γέλως συγκροτούσιος*. Risus immodestus et scurrilis. per translationem ductam a risu, qui cum manuum pedumque complosione editur. *Γέλοιος*. Risu dignus, cum acuto in antepenultima. *Γελοῖος* vero, qui aliis risum movet. Et proverbium: *Magis ridicule facis quam qui milium torno polire aggrediuntur: quod Myrmecidem fecisse dicunt, cum adversus Phidiae artificium contenderet.* Et aliud pro-

ροιμία· Γελοιότερον Μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, κατὰ ταυτὰ τῷ Ἀμφιστείδῃ. [τοῦτον δέ φασιν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ παθόντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ πέρα μηκέτι δύνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι. φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ. ὁ δὲ Ἀμφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.]

Γελοῖον. γέλωτος ἄξιον.

Γεμίζω. τὸ ἀντλῶ.

Γεμίνιος. ὄνομα κύριον.

Γέμω. τὸ πλήθω. Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφιδοῦν γέμειν ἀργίας καὶ στάσεως [472] καὶ τρυφῆς, ἔφη, μὴ κρατήσειν πολεμίων, πρὶν κατασχεῖν τῶν ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γενν ά δας. γενναῖος, εὐγενέστατος.

Γεννάδιος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νύκτωρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον προσεύξασθαι, εἰδέ τι φάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε κράζοντος, ὡς αὐτοῦ μὲν ζῶντος ἐνδίδωσιν, ὕστερον δὲ κρατήσει πάντως τῆς ἐκκλησίας.

Γενάρχου. πατρός.

Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. Καί, Γενναῖος εἰ ἐκ βαλαντίου, ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων. — Ὅτι χρημάτων κρείττων ὁ γενναῖος ἀνήρ.

Γενναιότατος. Ὅμοι τάλαινα, ὡς κακῶς διάκεισαι, γενναιότατος περὶ ἐμὲ γενόμενος, καὶ θανάτου με ῥυσάμενος.

Γενεά. κατ' ἐνίους μὲν ἔτη ζ'. ὅθεν καὶ λέγουσιν οἱ ἰατρικοὶ τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν· τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον λέγοντες, ὡς ἔτι προσδεόμενον αἵματος καὶ οὐδέπω ἔχοντα περισσὸν αἷμα. κατ' ἐνίους δὲ λ'. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βούλονται ἐνενηκονταετῆ γεγονέναι.

---

1. *Μελιτίδου*] Μελιτι A. V. E. C. 2. *Μελιτίδης γὰρ*] Vide supra v. *Βουταλίων*, itemque Tzetzem Chil. IV. v. 838. *Küst.* His simillima sunt, quae grammatici promiscue tam de Coroebo quam de Margite fabulantur: v. Eust. in Od. κ'. p. 1669. *Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ*] *πίδης γὰρ* V. C. 4. *Ἀμφιστείδῃ*] Amphistides magno labore didicit numerare usque ad quaternarium, nec progredi ulterius potuit. Voss. de scient. mathemat. c. 7. *Reines.* *τοῦτον δὲ* cum sequentibus om. V. C. Quae tam accurate conspirant cum argumentis v. *Μαργίτης*, ut inde videantur aut derivata fuisse aut ad illorum exemplar conficta. Nunc satis habui notasse. 6. *μὴ*] *μηκέτι* E. 8. *ἐτέχθη*] MS. Coisl. 177. addit *ἐκ πατρὸς ἢ μητρός*. 9. Sub finem addit E. *καὶ γελοίως ἐπιῤῥηματικῶς*. 10. *Γεμίζω. γενικῇ. ἔστι καὶ αἰτιατικῇ*] *γενικῇ* — *αἰτιατικῇ* omisi cum V. C. Ubi *ἔστι δὲ* Schaef. in Bos. p. 656. „Vide Abresch. Diluc. Thucyd. p. 702." *Gaisf.* 12. *Γέμω. γενικῇ*] *γενικῇ* delevi cum *V. *Ὁ δὲ Σκιπίων*] Locum hunc negligenter admodum excerpsit Suidas ex Appiano, apud quem in Iberic. p. 516. (c. 84.) rectius sic legitur: *Πάντας δὲ ἐς τετρακισχιλίους γενομένους παραδοὺς ἄγειν ἀδελφιδῷ Βουτέωνι, σὺν ὀλίγοις αὐτὸς προεξώρμησεν ἐς Ἰβηρίαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, πυνθανόμενος αὐτὸ γέμειν ἀργίας καὶ στάσεων καὶ τρυφῆς· εὖ εἰδώς, ὅτι μὴ κρατήσει πολεμίων* etc. Hinc apparet longe alium esse loci huius sensum apud ipsum Appianum, quoniam quae Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per insignem *ἀβλεψίαν* ad Scipionis ex fratre nepotem refert. *Küst.* Haec verba Appiani esse docuit Pricaeus in 1. Ep. Timoth. III, 5. *Gaisf.* 15. *ἐγκρατεῖς*] *ἐγκρατῶς* A. 16. *Γεννάδας*] Id ad Platon. Phaedr. p. 243. C. Gaisfordus referebat; quamquam frequenter etiam Aristophanes usus sit. Zon. p. 425. *εὐγενέστατος ἢ γενναιότατος. εὐγενέστατος*] *εὐγενής* E. 17. *Γεννάδιος, πατριάρχης*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* paene etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. I. p. 555. *Küst.*

1. *νύκτωρ*] *ὃς νύκτωρ* E. 3. *ὕστερον δὲ*] om. V. Mox *πάντα* B. E. 5. *Γενάρχου*] *Γενάρχου* B. V. E. Hesych. (ubi v. Albert.) et Zon. p. 425. Alterum vel poetarum usus refutat. 6. *Γενναῖος*] Cum Timaeo, ubi vid. Ruhnk. p. 67. *Γενναῖός εἰ*] V. Zenob. II, 88. Diogen. IV, 6. Arsen. p. 159. 12. *Γενεά. κατ' ἐνίους*] Haec et quae sequuntur sunt verba Artemidori lib. II. c. 75. (70.) p. 157. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* Similiter Lex. Rhet. p. 231. *ἔτη ζ'.*] Hac significatione apud Iambl. Vit. Pythag. I, 36. *ἑπτὰ γενεαὶ* sunt quadraginta novem anni. *Reines.* ξ *V. 13. *ἰατρικοὶ*] *ἰατροὶ* E. *τῶν δύο γενεῶν*] Haec corrupta sunt, quae apud Artemidorum loco laudato rectius sic leguntur, *τῶν δύο γενεῶν μηδένα φλεβοτομεῖν, τὸν τεσσαρεσκαιδεκατῆ λέγοντες* etc. *Küst.* Itaque cum Artemidori liber itidem praebeat *μὴ δεῖν*, apud Suidam reponendum *μηδένα, δεῖν* expulso. Ceterum *τὸν δύο* C. 15. *προσδεόμενον — ἔχοντα*] *προσδεομένου — ἔχοντος* A. V. C. 16. *βούλονται*] Artemidorus: *βούλονταί τινες ὑπερβαίνειν τὰ ἑξήκοντα ἔτη. εἶναι δὲ ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ καὶ εἰς ἐνενήκοντα ἔτη γεγονέναι.* His adhaerebat observatio ex v. *Τριγέρων* ducta, *Καὶ τριγέρων· ὁ τρεῖς γενεὰς βιούς· τουτέστιν, ἐνενηκοντούτης. Νέστωρ ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.* Quam delevi cum V. C. Nimirum motus et Nestoris memoria et aevi nonagenarii quidam glossam delibavit, ut ipsius consilio satis aptam, ita huic loco parum convenientem. Ceterum pro *ἐνενηκονταέτη* habent *ἐνενήκοντα ἐτῶν* E. *ἐνενηκονταετῆ* Med. Sub finem *ἔχει τριτογέρων* A. B. E. Med. Versus ex Anthol. Pal. VII, 144. petitus.

---

verbium: *Magis ridicule quam Melitides.* dicitur in homines fatuos et stultos. Melitides enim ob stultitiam ab Comicis perstringebatur; item ut Amphistides. [hunc enim aiunt magno cum labore ad quinque usque numerare didicisse, nec ulterius progredi potuisse. idem quam duxerat uxorem, nunquam attigit, metuens ne ab ea apud matrem accusaretur. Amphistides vero ignorabat, ab utro parentum in lucem editus esset.] *Γελοῖον.* Ridiculum. *Γεμίζω.* Impleo. *Γεμίνιος.* Nomen proprium. *Γέμω.* Plenus sum. *Scipio vero cum audiret totum exercitum ignavia, seditione et luxu corruptum esse, negavit se unquam hostium victorem fore, nisi prius suos metu disciplinae in officio continuisset.* *Γεννάδας.* Generosus, nobilissimus. *Γεννάδιος.* Gennadius, Patriarcha Constantinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad sacra altaria processisset, spectrum quoddam daemoniacum vidit, quod in haec verba exclamans audivit: Se ipso quidem superstite quiescere, postea vero tota Ecclesia potiturum esse. *Γενάρχου.* Patris. *Γενναῖος.* Nobili genere natus. Et, *Nobilitatem habes a crumena.* dicitur in eos qui propter divitias nobiles sibi videntur. † Vir generosus pecunia corrumpi nescit. *Γενναιότατος.* Generosissimus. *Heu me miseram, ut male habes, qui optime de me meritus es, et a morte me liberasti.* *Γενεά.* Aetas. secundum quosdam est spatium septem annorum: quo sensu medici dicunt, ei qui sit duarum aetatum, non esse incidendam venam; intelligentes adolescentem quattuordecim annorum, quod sanguine adhuc egeat, necdum superfluum habeat sanguinem. secundum alios vero spatium est XXX. annorum. unde etiam Nestorem volunt nonagenarium fuisse.

Γενεαῖς γενεῶν. τουτέστιν, ἀπείροις τισὶ γενεαῖς.

Γένεθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Καὶ Γενεθλιαλογία, μαντεία περὶ τῆς γεννήσεως.

Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστῖνος ἐκ Πετρῶν, σοφιστής, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντιπαιδεύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ἕλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν ἀκροάσει. τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κή. ἔγραψε δὲ λαλιάς, ἤτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας, ὧν ἐστιν Ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν, Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους Δρδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικούς.

Γενέσια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τὴν γένεσίν τε πλανᾶται λήθῃ βαρούμενος καὶ κακίᾳ.

Γένεσις. ἡ τοῦ παντὸς διακόσμησις. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπτύων τὴν γένεσιν ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἐτέτατο τὴν ‖ ψυχήν, καὶ οὐδὲν ἦν ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι 473 φθεγγόμενον ἢ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Γένεσις. γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. Ἔστι δὲ πρεσβύτερον τῆς γενέσεως ἔννοια καὶ αὐτεξουσιότης. Γένεσις καὶ ἡ ἀρχή. Αἰλιανός· Ἔνθεν οἱ καὶ τὸ ἀῤῥώστημα ἦν τὴν γένεσιν λαβόν.

Γενέτειραν. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενετή. πάτρια. ἢ γενέσια.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετυλλίς. δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὠνομασμένος. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γένεσιν. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασι τῶν τοκετῶν ἐφόρους, καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτόν.

1. *Γενεαῖς*] *Γενεᾶς* B. E. C. [*V. Med.] Mox *τισι* inserui cum A. B. C. V. E. [et Zon. p. 427. *τρισὶ* Med.] Respicere videtur Exod. III, 15. vel alium quendam locum S. S. *Gaisf.* Immo referenda videntur ad Luc. I, 50. ut praestet *Γενεὰς γενεῶν*. 4. *Γενέθλια*] Vid. Lex. Rhet. p. 231. Schol. Platon. p. 388. et infra laudati sub v. *Γενέσια*. 6. *γενέσεως*] *γεννήσεως* A. B. V. 7. *Γενέθλιος*] Haec paucis omissis *Eudocia* p. 100. *ἐκ Πετρῶν*] Meursius in Hesychium Milesium p. 135. legit *ἐκ Πατρῶν*. *Küst.* Perperam. Ad hunc quasi studiorum sodalem, si Valesius recte coniecit, Menander librum de encomiis misit. 9. *ἀντιπαιδεύσας*] Hinc usque ad fin. gl. omnia om. V. 11. *ἐν ἀκροάσει*] Scribe *ἐν μιᾷ ἀκροάσει*, ut recte legitur apud Hesychium Milesium. *Küst. ἐν ᾱ ἀκρ.* Meursius. 12. *κή*] *ἡ καὶ κ'* A. *ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν* E. 13. *ἄπολις*] *ἄπολιν* A. *ἄπλ* E. 14. *Προπεμπτικὸν*] *Προπεμπικὸν* B. *προπομπικὸν* E. 15. *Δρδοῦχον*] *Δρδούχους* B. E. Med. 16. *Πανηγυρικούς*] *πέντε* addit Eudocia. 17. *Γενέσια*] Vid. Lex. Seg. p. 86. 231. Schol. Plat. p. 77. (388.) ubi *τεθνειῶτος* pro *τεχθέντος*: et sic Nunnesius in Phrynichum, contra quem disputat Lobeckius p. 104. Valesii notam in Excerpta e Dion. Cass. p. 109. indicavit Toupius. *Gaisf.* Equidem non dubito qui *τοῦ τεχθέντος* aberrarit ex v. *Γενέθλια*. Ceterum cf. Lex. Bachm. p. 184. 21. *Ὁ δὲ Ἰσίδωρος*] Ex Damascio. *Küst.*

1. *διαπτύων*] *ὁ διαπτύων* C. 3. *τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν*] *περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ* V. C. Alludit ad formulam Socraticam, *οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν*. Vide Heindorf. in Plat. Gorg. 101. Deinde, nisi quaedam praetermissa sunt, delendum *ἤ*. Tum *αὐτῆς* B. *V. C. E. pro *ἀρετῆς*. 5. *ἡ εἱμαρμένη*] *ἡ* om. A. 6. *πρεσβυτέρα* Zon. p. 428. 10. *πατρικά* Lex. Bachm. p. 184. 12. *Γενετικόν*] *Γενητικόν* Med. 13. *Γενετυλλίς*] De qua dixit Bergler. in Alciphr. III, 11. tetigit etiam Lobeck. Aglaoph. p. 630. *περὶ*] *παρὰ* A. 14. *ἀπὸ τῆς γενέσεως*] Hinc usque ad finem omnia om. V. C. *ὠνομασμένος*] Scribe *ὠνομασμένη*. *Γενετυλλὶς* enim est nomen Deae. *Küst. ὠνομασμένη* citat Bentleius in Horat. Carm. Saec. 16. 16. *τοὺς τῶν τοκ.*] Cum Porto legere malim *τὰς τῶν τοκ. Küst.* Sic etiam Bentleius: interim expuli *τοὺς* cum A. B. et Schol. Luciani Pseudolog. 11. *φασι τὸν τοκετὸν* E. *αὐτὰς τῶν τοκετῶν* Schol. Thesmoph. 17. *πάλιν περὶ τὴν γένεσιν*] Haec verba delenda sunt, utpote nullum sensum hic habentia, et a librario procul dubio, nescio quid somniante, in textum intrusa. *Küst.* Forsan leg. *καὶ πάλης περὶ τὴν γ. luctus sive doloris in partu.* Nisi malis ad Venerem referre, et intelligi *κλινοπάλην*. Schol. Musaei v. 197. *πάλην τοῦ ἔρωτος.* — Sed illa *καὶ πάλιν* saepius habet Suid. ut v. *Ῥοθιάζουσιν*. *Toup.* MS. *παρὰ τὴν* A. B. E. cum Schol. Arist. ut correxit Bentleius. Remanet tamen offensio Küsteri, quam firmat etiam interpretatio Bentleii: *ab voce γένεσις, ut antea, appellatas.* 17. *Ἀριστοφάνης*] Thesmophor. 136 — 138. 19. *Ὡς ἡδὺ*] *ὡς* om. A. B. E. Med.

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis aetatibus. *Γένεθλα*. Liberi. *Γενέθλια*. Anniversarium festum natalicium. Et *γενεθλιαλογία*, praedictio natalicia. *Γενέθλιος*. Genethlius, Genethlii filius, Palaestinus ex urbe Petris, sophistes, Minuciani et Agapeti discipulus, qui docuit Athenis, celebris illius Callinici aemulus. hic ingenio optimo praeditus fuit, et declamationem integram semel auditam memoriter aliquando recitavit. obiit iuvenis, annos XXVIII. natus. scripsit allocutiones et declamationes, inter quas est exul se ipsum vendens post Thebarum excidium. Propempticum ad amicos suos Daduchum et Asclepiadem. Orationes Panegyricas [quinque.] *Γενέσια*. Denicalia, quae quotannis in alicuius memoriam celebrantur. *Γένεσις*. Mundus. *Per mundum vagatur oblivione et vitiis oneratus.* *Γένεσις*. Mundus. *Isidorus vero mundum hunc contemnens animo semper erat in deum intento: neque quicquam aliud eum vidisses aut audisses loquentem, quam eadem de iisdem, de virtute et vitio.* *Γένεσις*. Sic etiam fatum vocatur. *Mens autem et voluntas libera fato antiquiora sunt.* *Γένεσις* etiam originem significat. Aelianus: *Hinc etiam morbus eius originem duxit.* *Γενέτειραν*. Matrem. poetice. *Γενετή*. Patria. vel natalicia. *Γενέτης*, Pater. *Γενετικόν*. Generatio. *Γενετυλλίς*. Genetyllis, dea Veneris comes, generationis auctor, a puerorum generatione sic appellata: quoniam nomen illud ab voce *γένεσις* ductum est. alii vero dicunt deas partus praesides circa Dianam sic appellari. Aristophanes: *O venerandae Genetyllides, quam suave est hoc carmen, quam molle, et illecebris plenum, et lascivum.*

Γενειάς. αἱ τρίχες. Γένειον, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερράινοντο κρηναίου ποτοῦ.

Γεννητική. ὅτι κρείσσων πασῶν καὶ τιμιωτέρα τῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν δυνάμεων ἡ γεννητική· δεύτερον δὲ ἡ αὐξητική· καὶ τρίτον ἡ θρεπτική. τῆς μὲν γὰρ θρεπτικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος. μέχρι γὰρ τοσούτου σωζόμεθα, ἕως ἂν τρεφώμεθα. τῆς δὲ αὐξητικῆς τὸ εἰς τέλειον καὶ κατὰ φύσιν μέτρον ἀγαγεῖν· εἰς ὃ γενόμενα τά τε ζῷα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ τὴν γεννητικὴν δύναμιν, παραγίνεται. οὗτος γὰρ τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός, διὰ τὴν ἔφεσιν τῆς ἀιδιότητος, τοῖς θνητοῖς ζῴοις ἐπισκευαστῆς τῇ διαδοχῇ γινομένης. ὥστε ἡ μὲν αὐξητικὴ ὕλης ἐπέχει λόγον πρὸς τὴν γεννητικήν· πρὸς δὲ τὴν αὐξητικὴν ἡ θρεπτική.

Ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν ἀρχήν. ψεῦδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει.

Γεννησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γέννησιν. τὴν τῶν Ἀφροδισίων μῖξιν.

Γεννηταί. οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φρατρίας. οὗτοι δέ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττύς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη· τὰς μὲν φυλὰς τέσσαρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς || τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττῦς ιβ', καθάπερ οἱ μῆνες. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέραι τξέ. 474

Γεννῆται. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. καὶ γὰρ διῄρηντο κατὰ μέρη οἱ τῶν Ἀθηναίων πολῖται· καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη φυλαὶ ὠνομάζοντο. ἑκάστη δὲ φυλὴ πάλιν εἰς τρία διῄρητο· ὧν ἕκαστον μέρος τριττὺς καὶ φρατρία ὠνομάζετο. πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη εἰς γένη διῄρητο τριάκοντα· ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. Καὶ Γεννῆται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ

---

1. *Γενειάς*] Zon. p. 429. 3. *Ἐκ δὲ δασκίου*] Soph. Trach. 13. 4. Sub finem eieci cum *V. *Ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω πάππος.* Quattuor priores voces sustulerat Küsterus: quas cum seqq. sic continuant libri quidam: *ἔστιν ἐν τῷ ἀπόνοια ἡ τοῦ* B. E. *ζήτει ἐν τῷ Ἀπόνοια. ὅτι* Med. Hoc quidem loco habet A. in margine, sed paulo infra in ipso contextu. Similis in v. *Μύσταξ* irrepsit annotatio. 5. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 7. *τρίτον*] *τρίτη* E. 10. *τῆς δὲ αὐξητικῆς*] His gemina habet Philoponus in lib. II. Aristot. de Anima H. 5. quem confer. *Küst.* Cf. v. *Κόσμος.* 13. *οὗτος*] *οὕτω* B. V. E. Med. *οὕτως* *V. 19. *Ὅτι Μέλισσος*] Vid. Aristot. Nat. Ausc. I, 3. et comment. in eum locum. *Gaisf.* Vide Brandis. Comm. Eleat. p. 188.

2. *Γέννησιν*] Respexit Platonis illud *τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν*, de quo vide Etym. M. in v. *Τροφή. Toup.* MS. 3. *Γεννηταί*] Malim *γεννῆται*, cum circumflexo in penultima, ut paulo post. *Küst.* Sumptus locus ex Schol. Platon. p. 41. [382. ubi *γεννῆται*] Vid. Lex. Seg. p. 185. 227. 231. Schol. Platon. p. 7. 253. [465.] Herald. adv. Salmas. p. 83. 94. Taylor. Demosth. p. 1023. (Reisk.) Ruhnken. Tim. p. 66. *Gaisf.* Adde Schol. Bav. Demosth. c. Macart. T. II. p. 111. *οὐχ οἱ*] *οὐχὶ* B. C. et inter vss. E. 4. *συνεμημένων* Med. *συνενεμημένων* Edd. vulgg. Correxi cum Schol. Plat. et *V. 5. *φατρίας* ac similiter in seqq. Edd. ante Gaisf. 6. *τινὲ*] *μὴ* V. C. 8. *τριττὺς*] *τριττοί* A. E. *V. et unus MS. Schol. Plat. ap. Gaisf. *τριττῆς* B. *τριτοῖς* V. C. *τεσσάρων* cum seqq. om. V. C. 9. *τὰς μὲν φυλὰς*] *τὰς μὲν φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας ιβ', οἷον μῆνας* Schol. Plat. 12. *ἐν ἑκάστῃ*] *ἐν* om. A. B. E. Med. 13. *αἱ ἡμέραι*] *ἡμέρας* Schol. *τξέ*] Sic etiam habent MSS. Pariss. et omnes editt. praecedentes. Sed cum divisio quattuor antiquissimarum tribuum Atticarum in *φατρίας* et *γένη* ad imitationem anni facta esset, ita ut ipsae quidem tribus anni temporibus, *φατρίαι* mensibus, et *γένη* diebus numero responderent; apparet utique pro *τξέ* hic apud Suidam scribendum esse *τξ'*, quoniam quattuor illae tribus CLX. tantum *γένη* habebant, ut ex iis, quae Suidas hic tradit, manifeste patet. Plura hac de re disputat Maussacus in Harpocrationem v. *Γεννῆται*, quem consulat lector. *Küst.* Ipsum *τξ'* habet Schol. Plat. additis *δωδεκάκις γὰρ λ', τξ'.* 14. *Γεννῆται. οἱ τοῦ*] Sic Harpocratio. Item Schol. Bav. Demosth. c. Eubul. T. II. p. 115. *τοῦ αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* om. V. C. 16. *τὰ μὲν*] *μὲν* om. B. E. 18. *φρατρία*] *ἔθνη καὶ φ.* E. 20. *ἑκάστοις*] *αἱ ἑκάστοις* scribendum cum Harpocr. 21. *ἐκληροῦντο*] *ἐκληροῦνται* V.

Γενειάς. Pili barbae. at *γένειον*, mentum, sive pars corporis. *Ex umbroso autem mento eius fontes aquae manabant. Γεννητική.* Vis generatrix est omnium facultatum naturalium animae praestantissima et dignissima. secunda ab ea est facultas auctrix; tertia, facultas altrix. huius enim officium est speciem conservare: tamdiu enim conservamur, quoad nutrimur. auctricis vero officium est, animalia ad perfectam et naturalem mensuram perducere: ad quam postquam animalia et plantae pervenerunt, primarium naturae finem, id est facultatem generatricem, consequuntur. is enim est primarius naturae scopus, propter appetitum aeternitatis, quam animalibus mortalibus via continuae propagationis tribuit. quamobrem facultas auctrix materiae vicem obtinet ad facultatem generatricem; item altrix ad auctricem. † Melissus putabat, quod natum non esset, id carere principio: quod falsum est. multa enim, quae generata non sunt, principium habent. *Γενησαρέτ.* Nomen loci. *Γέννησιν.* Coitum venereum. *Γεννηταί.* Sic vocantur, non qui cognatione et sanguine iuncti sunt, sed qui sunt membra familiarum civilium, in quas curiae distributae sunt. hi vero lege societatem quandam inter se habent, ut populares et curiales. *γένος* triginta habet viros, *φρατρίαι* vero vocabantur etiam *τριττῦς.* cum enim quattuor essent tribus, singulas in tres partes diviserunt. et quattuor quidem tribus fecerunt, ut imitarentur quattuor anni tempora; *φρατρίας* vero et *τριττῦς* duodecim, ut numerum duodecim mensium aequarent. singulae vero curiae habebant *γένη* triginta: ita ut in unam summam collecta implerent numerum CCCLX. quot dies annus habet. *Γεννῆται.* Sic vocabantur, qui erant eiusdem familiae civilis. cum enim cives Athenienses in certas partes distributi essent, earum maximae vocabantur tribus. harum tribuum unaquaeque in tres divisa erat partes, quarum singulae appellabantur *φρατρία* vel *τριττύς.* rursus singulae *φρατρίαι* divisae erant in XXX. *γένη*, ex quibus sacerdotia, quae ad singulos pertinebant, sorte legebantur. Et *Γεννῆται* vocabantur, qui erant ex eadem familia, et quidem

πρώτου γένους τῶν τριάκοντα γενῶν· οὓς καὶ πρότερόν φησι Φιλόχορος ὁμογάλακτας καλεῖσθαι. Ἰσαῖος μέντοι τοὺς γεννήτας ἁπλῶς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς ὀνομάζει.

[Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'. φρόνησις, ἀνδρία, σωφροσύνη, δικαιοσύνη. καὶ ζήτει τὰς ἀντικειμένας αὐταῖς [κακίας] ἐν τῷ Ὑπερήφανος.]

Γεννικῶς. γενναίως, ἰσχυρῶς.

Γενόμενα καὶ γινόμενα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἀποβαίνει ἢ οὔ.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. φυγών, ἀποδράσας. Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν αὐτὸς εἶχε ταπίχειρα τῆς ἀγνοίας. Γεννώμενος δὲ διὰ δύο ν̄, ὁ τικτόμενος.

Γεννούστης. οἷον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον.

Γένωμαί γενικῇ, αὐθυπότακτον. Γεννῶ δὲ αἰτιατικῇ.

Γέντα. τὰ μέλη.

Γέντα βοὸς μέλδοντες·
Καλλίμαχος.

Γένυς. τὰ γένεια.

Γένυς. εἶδος πελέκεως.

Ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὥρμάθη πλαγά.

Γέννυσι. σιαγόσιν. ἐν Ἐπιγράμματι· 475

Χὠ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γέννυν, ἐκ δὲ τενόντων
ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.

Γεοῦχος. ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν ἔχων.

Γεωγραφία. ἡ περιήγησις.

Γεώδης. ὁ ἐκ τῆς γῆς.

Γεώλοφον. ὀρεινόν, ὄρος, ὕψωμα γῆς. καλοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον.

Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

---

2. *Φιλόχορος*] Ed. Siebelis p. 41. Eius orationem servavit v. *Ὀργεῶνες*. Hinc originem duxit gl. *Ὁμογάλακτας*. 3. *ἁπλῶς ὡς* Schömannus in Isaeum p. 356. parum probabiliter. 5. *Γενικαὶ ἀρ.*] Glossae talis est color, ut citius ab lectoribus quam ab lexici conditore putes esse profectam. Eam notavi, cum ignorent V. C. Ubi *ἀνδρεία* A. B. Mox *καὶ δικαιοσύνη* tacite Gaisf. Sub finem *κακίας* om. A. B. E. Med. Cf. glossae *Ἀρετή* ea particula, cuius exordium est *τέσσαρες ἀρεταί*. Contra quae subsequebantur: *Γενικός. ὅτι* (hoc addidit Gaisf.) *Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐρίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται*: ea cum appareat furtim propter antiquitatem vocis *γενικός* fuisse compilata, non dubitavi cum iisdem V. C. sede depellere. Küsterus: „*Ἀρτέμιος, ὁ καὶ*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur supra v. *Ἀρτέμιος*." Ceterum de Genico sive Comite sacrarum largitionem dixit Ducangius Constant. Christ. II. p. 154. 8. *Γενικῶς*] Themist. p. 7. ed. Hard. *ἀνδρωδές τι καὶ γενικόν*. Sed l. *γενικῶς*. Vid. in v. *Πρόκοπον*. Lucian. I. p. 510. et Hemsterh. in p. 9. Suid. v. *Ὁλκῇ*. *Toup.* *Γεννικῶς* cum A. V. Gaisfordus, allato Albert. in Hesych. h. v. et v. *Γενικαί*. Praeceperat Hemsterh. in Luciani Somn. 7. Mox *γενναίως* om. B. E. firmatum Lex. Bachm. p. 184. 9. Eadem recurrunt sub v. *Γινόμενα*. 12. *Γενόμενος ἐξ ὀφθ.*] Formulam Herodoteam (V, 105.) Aelianus ut opinor imitatus est. 13. *Ὁ δὲ γενόμενος*] Haec verba in editt. praecedentibus desiderantur, quae ex MSS. Pariss. revocavi. Eadem etiam verba Pearsonus in codice quodam MS. se repperisse testatur. *Küst.* Non vera rettulit. Sed *φυγών . . . ὀφθαλμῶν* om. Med., *φυγών, ἀποδράσας* suppleverat Aldus. Hoc quidem in Suida ferendum, quod praeter alios bene multos (v. Lobeck. Phryn. p. 737.) posuerat Dio Chrys. T. I. p. 195. 14. *γν* ut solent Edd. 16. *Γεννούστης*] Hanc cum gl. *Γέντα* post vv. *Γένυς* coniecit *V. Vid. Schol. Platon. p. 382. unde supplendum *ὧν* post *ἔγγονος*. Cf. Lex. Seg. p. 231. 18. Gl. om. vulg. *Γένωμαι. αὐθυπότακτον* agnoscit *V. eaque sola concesserim.

2. *Βοός*] *βοῶν* Suid. v. *Μέλδοντες. Toup.* 3. *Καλλίμαχος*] Fr. 309. *Καλλιμάχῳ* A. *καλλιμά* E. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. *Γέντο. ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἕλω, ἑλῶ, εἷλον· ὁ β' ἀόριστος, εἱλόμην, εἷλου, εἵλετο, καὶ ἕλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ Δωρικῶς τοῦ λ εἰς ν̄ ἔντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ γέντο.* Cf. Zon. p. 433. 4. *τὰ γένεια*] *τὰ γέννα καὶ ἡ σιαγὼν καὶ εἶδος πελεκέως* E. omissa gl. seq. 5. *πελέκεως*] *καὶ πόλεως* interposuit *V. 6. *Ὅτε σοὶ παγχάλκων*] Haec sunt verba Sophoclis Electr. 196. ut Portus monuit. *Küst.* *ὅτε σὺ* Med. *σοὶ* Edd. vulgg. 7. *ὥρμάθη*] *ἁρμόθη* A. V. C. *ὡρμήθη* B. E. Post *πλαγά* addit E. *καὶ τὸ γένειον*. 8. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Alcaei Messen. VIII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 218. Cf. v. *Τένοντας*. 9. *Χὠ μὲν*] *ἢ ὅτι* C. marg. 12. V. Zon. p. 425. Sub finem delevi *Γαιήοχος δέ* cum V. C. Cf. supra v. *Γαιήοχος*. 15. *Γεώλοφον. ὀρεινόν*] Eadem habet Etymologus v. *Γαῖα*. *Küst.* Idem: „*ὀρεινόν*] Haec vox ut supervacanea delenda est: nec agnoscit eam Etymologus." Agnoscit tamen Lex. Bach. p. 185. cum Zon. p. 426. Novissimam partem firmat Aelius Dionysius apud Eust. in Il. *ν'*. p. 962. 18. *Πέπατο γὰρ*] Diodori Zonae Ep. II, 5. 6. (cf. vv. *Λυπρή* et *Πέπατο*) ex Anthol. Pal. VI, 98. *πέπτατο* B. E. Med.

---

primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus *ὁμογάλακτας* olim appellatos tradit. Isaeus tamen *γεννήτας* consanguineos simpliciter vocat. [*Γενικαὶ ἀρεταί*. Virtutes cardinales sunt quattuor, prudentia, fortitudo, temperantia, iustitia. vitia his opposita quaere sub voce *Ὑπερήφανος*.] *Γενικῶς*. Generose, fortiter. *Γενόμενα* et *γινόμενα* differunt. nam *γενόμενα* dicuntur, quae omnino praeterierunt. *γινόμενα* vero, quae vel eveniunt vel non. *Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν*. Qui ex conspectu se subtrahit, qui aufugit. *Cum autem aufugisset, ipse ignorantiae mercedem accepit.* *Γεννώμενος* vero, per duo ν̄, qui generatur. *Γεννούστης*. Gentilis, vel cognatus, vel genus ab aliquo ducens. ultimo sensu vocem hanc accipere praestat. *Γέντα*. Membra. Callimachus: *Membra bovis coquentes.* *Γένυς*. Gena. *Γένυς*. Securis genus. *Cum tibi adversus ictus aereae securis inflictus est.* *Γέννυσι*. Maxillis. In Epigrammate: *Et ille quidem caedis sitientem rictum clausit, et fanatica cervicis iactatione iubam rotabat.* *Γεοῦχος*. Qui terram continet. epithetum Neptuni. *Γεωγραφία*. Terrae descriptio. *Γεώδης*. Terrenus. *Γεώλοφον*. Mons, collis, tumulus. sic etiam hominem crassum et stupidum vocant. *Possidebat enim exiguum hoc praedium, in sterili colle situm.*

Γεωμέτρης. ὁ τὴν γῆν μετρῶν.

Γεωμετρία. γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητοῦ ἢ ὑποληπτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑποληπτὰ καὶ τὰ ὧν ἐστιν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἁπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Γεωμόριον. γεώργιον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἐφ' αἷς πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Γεωμόρος. ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν.

Γεωπεῖναι. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν ἔχοντες γῆν. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι.

Γεωπείνης καὶ Γεωπόνος, ὁ τὴν γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος.

Γεωπός. ὁ γεωργός.

Γεώργιος, διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλην Πισίδης. Ἑξαήμερον δι' ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχίλια, εἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, ἔτι τε Ἀβαρικά, καὶ καταλογάδην Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον.

Γεωργῶ. αἰτιατικῇ.

Γεῶρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. χωρίον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γεράνεια. πόλις.

Γέρα. οὐδετέρως, τιμαί. Ἐπειδὴ κεκάθαρτο τῷ βασιλεῖ ὁ στρατός, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νενέμητο ἑκάστοις, τηνικαῦτα ἔγνω ἐξελαύνειν ἐπὶ πόλεμον.

Γέῤῥα. παρὰ Σικελοῖς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. 476

---

1. Alterum *γεωμετρία* dedit Gaisf. cum *V. *τοῦ ἐπιστητοῦ*] *τοῦ* om. A. V. C. Mox *ὑποληπτά* E. 5. *ἁπλέτου*] Valcken. in Herodot. II, 109. *ἀστάτου*. Male. *Toup.* MS. Non Valckenarii fuit illa coniectura, sed Wesselingii, qui de geometriae primordiis agit etiam in Diod. I, 81. De verborum emendatione nondum constat; quamquam agros ab Nilo irrigatos memorari debuisse colligimus vel e Schol. Aeschyli Prom. 27. 8. *ἐν Ἐπιγράμμασι* cum *V. Supra *τὸ γεώργιον*. *καὶ γειομόριον* Zon. p. 431. 9. *Ἐφ' αἷς πολὺν*] Adaei in Anthol. Pal. VI, 258. Integrum distichum servatur in v. *Ἄντλα*, unde refinxi scripturam *κριθῶν*. 11. *Γεωμόρος*] Vid. Schol. Platon. p. 457. Herodiani Epimer. p. 209. Ruhnken. in Tim. p. 67. 12. *Γεωπεῖναι*] Usque ad *γῆν* praebet Timaeus p. 68. ubi vid. Ruhnkenius. Post *λυπρὰν* Zon. p. 426. addit *καὶ ὀλίγην*. Mox *λιπαρὰν* B. E. Deinde *V. *ἔσχον τὴν γῆν*. 13. *Ἡροδότῳ*] Vid. Gloss. II, 6. *ἀπορούμενοι*] *ἄποροι* E. 15. *Γεωπείνης* om. vulg. *Γεωπόνος*] Addit B. *καὶ γεηπόνος*. *πονῶν*] *πεινῶν* A. B. E. Med. Falsa G. Dindorfius in Thesauro de Suida tradit, qui nihil praeter vocis notationem spectavit. Post h. v. addit E. *Γεώμορον ἢ κοινῶς μορτή*.

1. *Γεωπός*] Vocem hanc suspectam habeo, quae forsan ex *γεωπόνος* corrupta est. *Küst.* Recte Küsterus *Γεωπόνος*. Agathias *ὁ* p. 50. *Γεηπόνος*. Etymol. M. *Γεωπόνος ὁ γεωργός*. *Toup.* MS. Praeierat Portus: ac firmat compendium *V. *γεωπ.* ὁ om. V. C. 2. *Γεώργιος, διάκονος*] De hoc Georgio multa congessit Leo Allatius in Diatriba de Georgiis, quem consulat lector. *Küst.* Ante h. gl. in B. E. Med. *Γεώργιος ὁ ἀλλόκοτα δογματίσας. ἔστιν* (*καὶ ζήτει* Med.) *ἐν τῷ Ἀπολινάριος*. 3. *Ἑξαήμερον δι' ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχ.*] Extat et hodie opus illud Pisidis, sed quod tantum versus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis nec principium nec finis ei desit, ut Pearsonus etiam monuit. Reliqua vero opera Pisidis, quae Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel saltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent. *Küst.* Copiose de his exposuerat Reinesius. Sed *δισχίλια* coniecit Fogginius in praef. ad Pisidae opera (in Corp. histor. Byz. nov. append.), Rom. 1774. p. X. qui videatur etiam in monito p. 332. 4. *εἰς Ἡράκλειον*] Ex eius de Heraclii gestis rebus sunt versus illi, quos habet Suidas in *Νυμφίος*. Vales. in Amm. Marcell. XVIII. p. 160. et duo illi, quos habet Cedrenus p. 337. Georg. Pisid. de gestis Imperatt. Constantinop. est in Bibl. S. Mariae a Vallicella, in urbe. Conf. Voss. de Hist. Gr. et de Poet. Gr. Tzetz. in Lycophr. 1467. e Piside docet, cur sol *λοξῶς* zodiacum emetiatur, duobus versiculis. *Reines.* 5. *ἔτι τε Ἀβαρικὰ καταλογάδην*] In MSS. Pariss. [A. V. ap. Gron. p. 69. et E.] locus hic ita legitur et distinguitur, *ἔτι τε Ἀβαρικά· καὶ καταλογάδην ἐγκώμιον* etc. Hanc lectionem, quam veram esse puto, si amplectamur, Abarica scripta fuerint versibus; Encomium vero Martyris Anastasii oratione prosa. *Küst.* *καὶ καταλογάδην* Fabricio B. Gr. VII. p. 694. probante cum sequentibus coniunxi. 6. *εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον*] Ab hac lectione omnino discrepat MS. Paris. A. qui sic habet, *εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον*. Cogitet lector et inquirat, utrum lectio ista vulgatae praeferenda sit. *Küst.* Sic etiam V. Ceterum ex A. nihil enotavi praeter *μέγαν*. Orationem in Anastasium e MS. Florent. edidit Fogginius p. 305. *Gaisf.* 8. Om. vulg. Silet Gronov. 9. *Γεῶρες*] Glossa sacra. Vid. Hesychii v. *Γειώρας*. 10. *Γεωφάνιον. χωρίον*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. Confer etiam Etymologum. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 224. (ubi *εἶναι* editum pro *ἦν*) et v. *Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου*. De voce disseruit Schneid. in Theophr. de lapid. 61. p. 587. 11. *πόλις*] Statim Gaisf. delevit cum A. V. *καὶ Βιστονία, ἐπίθετον τῆς γεράνου. καί ἐστιν ἐν τῷ Βιστονίᾳ*. 12. *οὐδετέρως*] *οὐδέτερον* V. C. *Καὶ ἐπειδὴ*] *καὶ* om. A. B. V. E. C. 13. *σὺν δίκῃ*] *ξὺν δ.* E. 14. *τὸν πόλεμον*] *τὸν* om. A. E. Med. 15. *Γέῤῥα*] In Epicharmo notat hanc vocis vim Schol. Luciani in Anach. p. 32. [c. 32.] *Hemst.* Vid. notas in Hesych. Tenendum *παρὰ Σικελοῖς — αἰδοῖα* deesse A. *Gaisf.*

Γεωμέτρης. Terrae mensor. *Γεωμετρία.* Geometria est scientia eius, quod sub scientiam vel opinionem cadit. talia enim sunt ea, circa quae geometriae scientia versatur: quam invenerunt Aegyptii, eamque litteris mandarunt, cum ob vastam camporum planitiem et agrorum dividendorum necessitatem arti huic operam dedissent. *Γεωμόριον.* Ager, qui colitur. In Epigrammate: *In qua magnum hordei acervum Critho trivit, et pinguem vidit messem.* *Γεωμόρος.* Agricola. *Γεωπεῖναι.* Qui exiguum et sterilem habent agrum. apud Herodotum vero sic appellantur, qui agro indigent eiusque inopia laborant. *Γεωπείνης.* et *γεωπόνος.* Agricola. *Γεωπός.* Agricola. *Γεώργιος.* Georgius, Magnae Ecclesiae Diaconus et Chartophylax, cognomento Pisides, scripsit de opificio mundi: quod opus tribus fere millibus versuum iambicorum constat. De Heraclio Imperatore et bello Persico. ad haec Abarica, et oratione soluta Encomium Anastasii Martyris. *Γεωργῶ.* Aptum accusativo. *Γεῶρες.* Terrae custodes. *Γεωφάνιον.* Locus, in quo metalla nascuntur. *Γεράνεια.* Gerania, urbs. *Γέρα.* Est generis neutrius, significans honores. *Rex lustrato exercitu, et praemiis pro meritis cuique distributis, ad bellum proficisci decrevit.* *Γέῤῥα.* Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέρρα. Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ περικαλύμματα ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέρρα καλῶν, ἐμπίπρασθαι λέγει. λέγοιτ' ἂν ὁμοίως γέρρα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα.

Γερράδια. στρωτηρίδια.

Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ ὅτι μὴ δεῖν τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γεράνεια. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γέρανος. τὸ ὄρνεον. ἐπίκοινον τῷ γένει. Βάβριος·

Λίβυσσα γέρανος ἥ δὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην.

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων. αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν, καὶ αἴσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάττης ἥκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν Ἀριστοφάνης·

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.

Γεραρόν. ἔντιμον, ἢ πρεσβύτερον.

Γέρας. ἀμοιβαί, τιμαί, ἀνταποδόσεις.

Γεργέριμον (τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν)

πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκήν,
τουτέστι, τὴν συνθλασθεῖσαν καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν,
εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.
τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖος. ἀπὸ τόπου. Καὶ Γεργεσηνός.

---

1. *Γέρρα. Περσικὰ*] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo inferius v. *Γέρρινον*. *Küst.* Conf. Lex. Seg. p. 33. 227. Schol. Plat. p. 322. *Περσικὰ ἔστι μὲν κυρίως ὅπλα*] Verum id esse ex Herodoto constat, quem vide lib. IX. c. 61. *Küst.* Qui cum Med. edidit *μέν ἐστι κυρίως*. Schol. (praeter alterum in Luc. de Gymnas. 32.) et vid. Hemsterh. in Lucian. Dial. Mortt. XIV, 2. qui contulit etiam exemplum v. *Ἀντιστοιχοῦντες*. 2. *δὲ*] *δὲ καὶ* A. B. C. V. E. Med. Zon. p. 431. et Harp. *ἤτε* bis Harp. Pal. 4. *Δημοσθένης*] P. 284, 24. 5. *περικαλύμματα*] *παρακαλύμματα* A. et Harpocr. 6. Scribe *λέγοιτο δ' ἄν* cum Harp. Pal. 8. Agnoscit Hesychius cum Zon. p. 431. Post hanc gl. Gaisfordus delevit cum omnibus MSS. *Γεράνδρυον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγηρακός. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς καὶ ἐξηραμμένον. εἰρηται παρὰ τὴν δρῦν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν γενέσθαι δρῦς. ὅθεν δρυμοὺς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἐξ οὗων δή ποτε ὄντας φυτῶν. καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιωρισμένους.* Quae Med. deprompserat a Zon. p. 431. nec dissimilia leguntur in Etym. M. Ceterum Hesychius quod praebet *Γεράνδρυες*, ei sufficienda scriptura *Γεράνδρυα*, quae sub finem pro varia lectione extat; item corrigendum *Γέρανδρυς* apud Phrynichum Seg. p. 32. 9. *Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον*] Legendum ex Zenob. III, 1. et Arsen. p. 159. *μεταφυτεύειν*. Quod *Γεράνδρυον. πᾶν φυτευόμενον* Med. habet, id fluxit e glossae olim interpositae vocibus (*πᾶν*) *παλαιὸν φυτόν*. 10. *μὴ δεῖ*] *μὴ δεῖν* A. V. C. Med. *οὐ δεῖ* E. 11. *προσάγειν*] *προάγειν* Zenob. 12. *Γερανία*] Sic Harp. Pal. *Γερανέια* A. E. cum optimis Harp. libris. Id Gaisf. posuit; sed praeferendum *Γεράνεια*, quod et auctorum fides et ratio vocabuli confirmat: cf. Steph. Byz. v. *Ἀγάμεια*. 13. *Βάβριος*] Vid. Tyrwhitt. p. 42. et 51. Knoch. p. 155. 15. *ὁ δὲ*] *ἥδὲ* vel *ἡ δὲ* A. B. C. V. E. Hoc Gaisfordo, prius editoribus Babrii placuit; quamquam illud est perversissimum, *ἡδὲ* in tali narratione venustissimum poeta recusavit. Adde quod damnum superest numerorum, cui tollendo non sufficit *τὶς* insertum. Nec Porsonum decet, quae in huius Aristoph. p. 141. extat coniectura *ὁ δὲ ταὼς ὅδ' εὐπήληξ*. Sed in promptu positum, quod Babrius haud aegre agnoscat, *Λίβυσσα γέρανος, σὺν δέ τε τ. εὐπήληξ*. Duas novissimas voces annotavit v. *Ταὼς εὐπήληξ*. 16. *βόσκοιτο*] *βόσκοντο* A. V. *βόσκοντος* B. *βωσκοντος* E. 17. *καταπεπωκυῖαι*] *καταπωκυῖαι* A. Aliam explicationem tradit Arsenius p. 159. sq. 18. *προνοητικῶς*] *προφητικῶς* V. C. *αἱ γὰρ γέρανοι*] Ex Schol. Aristoph. Av. 1137.

4. *πότερον — ἢ*] *πρότερον — ἢ ἐπὶ* B. C. *θάλατταν*] *θαλάττης* E. Edd. ante Küst. et Schol. 9. *Γεραρόν*] V. *Χάραξ Περγαμηνός. Hemst.* II. *γ'*. 170. 10. *ἀμοιβαί*] *ἀμοιβή, τιμή, ἀνταπόδοσις* MS. Coisl. sive Lex. Bach. p. 184. Recte vero Zon. p. 431. haec ad gl. *Γέρα* rettulit. Statim Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. *Γέρασα. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολίτης Γερασηνός*. Praebuit Zon. p. 429. 11. *Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπ.*] Locus hic est mutilus, quem sic lego et suppleo: *Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Καλλίμαχος· Γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι [φθινοπωρίδα. τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν* etc. Confer Athenaeum lib. II. p. 56. ex quo discimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum esse. *Küst.* In Callimacheis (fr. L.) ea tantum opus fuit distinctione, versus ut exordiretur a *γεργέριμον*. Deinde *δὲ* removendum. Ceterum explicationem firmat Zon. p. 429. „Vid. *Δρυπέπης* et *Ἐλάα*." *Hemst.* Item hinc fluxerat annotatio gl. *Φθινόπωρος* subiecta.

Γέρρα. Proprie sic vocantur scuta Persica. abusive vero quodvis tegumentum, sive ex pellibus, sive ex alia aliqua materia confectum, sic appellabatur. quamobrem etiam Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte scenarum tegumenta et vela, quae *γέρρα* vocant, ea incensa esse dicit. *γέρρα* etiam dici possunt scenarum septa. *Γερράδια*. Parvae crates. *Γεράνδρυον μεταφ. Vetustam arborem transplantare.* dicitur de eo quod fieri non potest. monet autem proverbium, munera iuniorum non esse senibus iniungenda. *Γεράνεια*. Geranea, mons Megaridis. *Γέρανος*. Grus. generis epicoeni. Babrius: *Libyssa grus et pavo pulchra crista decorus tempore hiemis viridi semper pascebantur herba. Γέρανοι λίθους καταπ.* Grues lapillos deglutientes. dicitur de iis qui prudenter agunt. grues enim quod in sublimi volant, et recto itinere velociter pergunt, quae infra sunt cernere nequeunt: quae ratio est, quare lapillos gestent, quos volando lassae abiiciunt, ut cognoscant, suprane terram an mare ferantur. quod si lapis in mare deciderit, iter coeptum continuant; sin in terram, requiescunt. hoc voluit Aristophanes: *Grues, quae lapillos deglutiverunt.* *Γεραρόν*. Venerabile. vel antiquius. *Γέρας*. Remuneratio, honor, praemium. *Γεργέριμον. Olivam sponte decidentem* (id est, quae in arbore maturuit) *et vilem, quamque reposuit, ut in muria nataret, albam autumnalem.* id est, olivam contusam, et sic repositam. appellat autem eam, quam alii *κολυμβάδα*. *Γεργεσαῖος*. Gergesaeus. item Gergesenus.

Γέργηθες. ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τύρβη, καὶ οἱ χειρώνακτες οὕτω καλοῦνται παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβολῇ. τουτέστι, τοῖς πλουσίοις.

477 [b]*Γέρδιος.* ὑφάντης. [καὶ παρ' ἡμῖν ἡ γερδία.]

Γεραία. ἡ γραῦς. Καὶ Γεραιαί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερώμεναι γυναῖκες.

Γεραιός. ἔντιμος, καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλεως. ἐν Ἐπιγράμματι·

[c]Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα.

Καὶ αὖθις·

[c]Ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Γεραίρειν. τιμᾶν, δοξάζειν. Καὶ Γέραιρε, δόξαζε, τίμα. Καὶ παροιμία· Γέραιρε σαυτόν. ἀντὶ τοῦ, εὔφραινε σαυτὸν μεγαλορρήμονῶν.

Γεραιστός. ὄνομα λιμένος.

Γεραίτερος. παλαιότερος.

Λόγος γέ τοί τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων,
ὅσ' ἀνόητα χ' ἡ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

Ποσειδῶν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἠττηθέντα δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταράσασθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτόν, ὅτι γένοιτο τοὺς Ἀθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλεύεσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν τῆς κατάρας προσθεῖναι, ὅτι κακῶς βουλεύεσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν.

Γερήνιος. ἔντιμος γέρων. ἢ ἐν τῇ Γερήνῃ.

Γέρης. ὄνομα πένητος καὶ φαλακροῦ, ἔθνους Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;
οὐκ ἔστι δὲ παρὰ τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φράγγος.

Γέῤῥον. ὅπλον. Ξενοφῶν· Γέῤῥον ἐς τὴν ἀριστεράν, κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ γέῤῥα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόινα ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. *Γέρων γέροντος.* ἡ κλητικὴ ὦ γέρον. καὶ παροιμία·

Γέροντι μηδὲν μή ποτε χρηστὸν ποίει.

παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

---

1. *Γέργηθες.* ὄνομα πόλεως] Immo *Γέργις* vel *Γέργιθος.* Vide Stephanum Byzantium. *Küst.* Vid. *Τύρβη. Hemst.* Non dubium quin per observationem ex altera utra glossa repetitam vetus illud *Γέργιθες* (cf. Strab. XIII. p. 589.) interciderit. Nihil mutat Zon. p. 425. 2. *παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβ.*] Vide Athenaeum lib. XII. p. 524. et infra v. *Περιβολή. Küst.* 4. *Γέρδιος. ὑφάντης*] Vide infra v. *Γηώρας. Küst.* *καὶ παρ' ἡμ. ἡ γ.* om. V. C. notavi; quamquam servat Zon. p. 425. Vid. Albert. in Hesychium et Ducang. Gloss. 5. *Γεραιαί*] Leg. *Γεραραί.* Vid. Hesych. *Hemst. Γεραιραί* Valcken. ex Harpocrat. Plura collegit Taylorus in Demosth. c. Neaer. p. 1369. Apparat. Reisk. p. 1025. *Γεραιαί* tenet Harpocr. MS. Pal. *Gaisf.* Cf. Apollonii Lex. p. 205. *Διονύσῳ*] *Διονυσίῳ* A. B. 8. *Ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XX, 1. Anthol. Pal. VI, 102. 11. *Οἷς ὁ γ.*] Simonidis Ep. LI, 9. Anthol. Pal. VII, 24. *ἧς ὁ γερ.* repositum cum v. *Λαρόν* et A. B. C. V. E. Tum *λαμπρότερον* V. C. 13. *Γεραίρειν*] Vid. in *Ἐξεικασμένον. Hemst. τιμᾶν. ὑμνεῖν, δοξ.* Zon. p. 433. 16. *Γεραιστός*] Schol. Thucyd. III, 3. *Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας, ἔχον λιμένα*, ubi vid. Wass. et Duker. *Gaisf.* Cf. Schol. Arist. Equ. 558. 18. *Λόγος γέ τοί τίς*] Aristoph. Eccles. 471. (494 — 96.) Versus autem secundus tam hic apud Suidam quam Aristophanem luxatus est, cuius metrum Portus sic in integrum recte restituit, *Ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα.* Vide etiam supra v. *Ἀθηναίων δυσβουλία*, et infra v. *Μῶρα. Küst.* *γέ τοι*] *γε τι* B. E. *τε τοι* C. 21. *Ποσειδῶν*] Horum pars olim abiit in gl. *Ἀττική*, pars in v. *Ἀθεσίαν.*

1. *Ἀττικῆς*] *Ἀθηνᾶς* E. qui mox *νικησάσης αὐτῆς* pro *νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἠττηθέντα δὲ*] *δὲ* om. B. *V. C. E. 2. *λυπηθέντα*] *δὲ* add. *V. 4. *κακῶς βουλεύεσθαι*] Hinc supplendus est Scholiasta Aristophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legitur. *Küst.* *κακῶς λέγεσθαι* *V. 5. *προσθεῖναι*] *προσθῆναι* A. *βουλεύσασθαι*] *βουλεύεσθαι* A. B. C. E. V. Schol. 7. *Γερήνιος*] Vid. vel Schol. Il. *β'*. 336. et Zon. p. 425. 8. *Γέρης — μαλακίαν*] Ex Scholiasta Aristoph. in Acharnens. 603. et in Ecclesiaz. 927. male consarcinata. Nam *ἔθνους Χαόνων* nemo non videt ad Aristophanis verba *τοὺς δ' ἐν Χάοσι* referri. 8. *ὄνομα κύριον*] *κύριον* om. A. Tum *ἦν δὲ πένης καὶ φαλακρὸς* E. pro *πένητος καὶ φαλακροῦ*, cum Schol. Arist. posteriore. 9. *διεβάλετο*] Correxi cum Schol. Acharn. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 963. 13. *ὁ Φράγγος*] Sic Zon. p. 425. *φράγκος* V. Totam gl. om. C. Satis habui quae subiiciebantur ex v. *Κελτοί* transcripta, *οἱ Γερμανοὶ* (*δὲ* add. E.) *Κελτοὶ λέγονται, οἳ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσι*: cum A. V. removere. 14. *Ξενοφῶν*] Cyrop. II, 1, 9. 15. *κοπὶς*] *ἦν δὲ κοπὶς* E. 16. *Οἱ δὲ γέῤῥα*] Xenoph. Anab. IV. 7, 22. unde reponendum *δασεῶν. ὠμοβόινα*] *ὠμοβοΐνα* A. *ὠμοβόεινα* E. Qui subsequebatur versus, *Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἕξεις γέρας*, in marg. A. servavit. Delevi cum *V. Küsterus: „Est versus ad somniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Astrampsychum." Horum loco praestiterunt A. B. *V. C. E. *Γέρων, γέροντος*: nam continua *ἡ κλ. ὦ γέρον* unus neglexerat Küsterus. 17. *γέρον*] *γέρων* A. 20. *ἀκρίτως*] *ἀκαίρως* Arsenius p. 160.

Γέργηθες. Nomen urbis. item vilis turba operariorum et opificum sic a divitibus Milesiis appellabatur. *Γέρδιος.* Textor. [et apud nos vocatur *γερδία* textrix.] *Γεραιά.* Anus. Et *Γεραιαὶ* appellabantur mulieres Bacchi sacerdotes. *Γεραιός.* Honoratus. item rugarum plenus. In Epigrammate: *Malum Punicum flava tunica vestitum, et rugoso cortice circumdatas ficus.* Et alibi: *Quam senex suavius molli spiravit ex ore.* *Γεραίρειν.* Honorare, laudare. Et *Γέραιρε*, lauda, honora. Et proverbium: *Honora te ipsum.* id est, iactando te ipsum oblecta. *Γεραιστός.* Nomen portus. *Γεραίτερος.* Antiquior. *Dictum est seniorum, omnia etiam stulta et temeraria consilia nostra felicem eventum habere.* cum enim Neptunus et Minerva de Attica contenderent, victoria penes Mivervam stetit. Neptunus igitur se victum esse dolens Atheniensibus imprecatus est, ut mala semper consilia caperent. qua imprecatione audita Minerva addidit, ut mala quidem consilia caperent, sed voti tamen compotes fierent. *Γερήνιος.* Honoratus senex. vel civis urbis Gerenes. *Γέρης.* Nomen proprium pauperis et calvi, qui per mollitiem male audiebat. Aristophanes: *Tibi vero quis amicus alius praeter Gerem?* non est autem deductum a nomine *γῆρας.* *Γερμανικός.* Francus. *Γέῤῥον.* Scutum. Xenophon: *Scutum in sinistra, et securis vel sagaris in dextra.* Et iterum: *Illi vero scuta ceperunt circiter viginti, ex crassis et crudis pellibus bubulis confecta.* *Γέρων.* Vocativus *γέρον.* Et proverbium: *Nullum unquam beneficium in senem conferas.* quo monemur, ne temere cuiquam benefaciamus. *Γέρων ἀλώπηξ οὐχ αἱ*

ἐπὶ τῶν διὰ χρόνων πλῆθος ἐμπείρων καὶ δυσαλώτων. Καί, Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν, ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ,
ἁλίσκεται μέν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται.

ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

478 ‖Γερούσιον. ἔντιμον.

Γέρρoιν. ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὔπολις. καὶ Δημοσθένης· Τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. Καὶ οἱ τόποι οἱ παραπεφραγμένοι· καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων. καὶ γέρρα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί. τινὰ δὲ δερμάτινα σκεπάσματα, καὶ Περσικά, οἷς ἀντ' ἀσπίδων ἐχρῶντο. σημαίνει δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον. καὶ αὖθις Ἡρόδοτος. Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν, κατέλιπε μόνον τὸ συνὸν τοῖς στρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέρρῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι. — Καὶ γερροφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων, σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

Γεσάται. ἐθνικόν.

Γέσιος. ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος ἐπὶ τέχνῃ ἰατρικῇ, Πετραῖος τὸ γένος. καθελὼν δὲ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τοὺς ἑταίρους πρὸς ἑαυτὸν μεταστησάμενος ὀλίγου πάντας, πανταχοῦ ἐγνωρίζετο, καὶ μέγα κλέος εἶχεν, οὐ μόνον ἰατρικῆς ἕνεκα παρασκευῆς, τῆς τε διδασκαλικῆς καὶ τῆς ἐργάτιδος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης παιδείας. φιλότιμος γὰρ καὶ φιλόπονος ὢν ὁ ἀνὴρ ἄλλην τε πολλὴν ἐν πολλῷ χρόνῳ μελέτῃ καὶ οὐ φύσει προσπεριεβάλετο δοξοσοφίαν, καὶ τὴν τῶν ἰατρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκριβεστέραν τῶν καθ' ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν κατώρθωσε τέχνην. βραδέως δὲ ἀρξάμενος ἐπιδεικνύναι δημοσίᾳ τὴν ἐπιστήμην, ταχέως ἀνέδραμέ τε

1. *χρόνου*] *χρόνων* recepi cum V. C. Vide nos in v. *Ἀσσύριοι*. 3. *καθαρῶς*] Male. Scribe *καθ' ὥραν*, ut habent Zenobius et Diogenianus. *Küst.* Et sic Gaisf. dedit cum A. V. C. et Arsenio. *ἐπὶ τῶν τελευτώντων καὶ λύπην μὴ παρεχόντων* MS. Coisl. 177. 4. Verba *οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ* Gaisf. inseruit cum A. B. C. V. E. et Arsen. p. 161. Ex Diog. Laert. Vita Heraclidis V, 93. petita docuit Toupius. Mox *ἅπαξ* om. V. C. cum v. *Πίθηκος*, ubi eadem proverbii species recolitur. 7. *Γερούσιον*] Il. δ'. 259. Vide Apollon. Lex. p. 205. et Zon. p. 425. Glossa sedem invasit alienam. 8. *ἀπὸ σταυροῦ*] Etymologus v. *Γέρρα* habet *ἐπὶ σταυροῦ*, ut et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* *ἀποσταυροῦν* C. *ἀπὸ σταυροῦ* MS. Etym. Dorvill. 9. *Δημοσθένης*] De Cor. p. 284, 24. 10. *περιπεφραγμένοι*] *παραπεφραγμένοι* dedi cum A. V. C. Nos similiter, *Verschlag.* 11. *τὰ σκεπάσματα — ἐχρῶντο*] Ex Schol. Platon. p. 322. quocum legas *τινὲς δὲ δ. σ. τινα*. Cf. Herodiani Epim. p. 12. 14. *Ἡρόδοτος*] Vid. Wesseling. in IX, 61. Praegressa *καὶ αὖθις* alteri exemplo *Καὶ γερροφόροι* debuerant praefigi. *Κῦρος περιελών*] Ex Xenoph. Instit. Cyri lib. II. p. 42. [II, 1, 21.] quod et recte observavit Wesselingius. Atque hinc Noster non uno loco emendandus est. Quae sequuntur, *Καὶ γερροφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο*, sunt verba Xenophontis in Expedit. Cyri lib. I. p. 264. [I, 8, 9.] ubi res haud paulo melius administrata est. *Toup.* 15. *πολεμίων*] *πολεμικῶν* C. E. V. Tum *κατέλιπε δὲ* V. C. Ceterum oratio sic fere erat conformanda: *κατέλιπε μόνον αὐτοῖς* [*τοῖς στρατιώταις*] *τὸ σὺν μαχαίρᾳ κτλ.* 17. *ἐχόμενοι*] *μαχόμενοι* C. Orationem turbavit repetitum *ἐχόμενοι*: atque videtur etiam praescriptum fuisse *καὶ Γερροφόροι*, cui adhaereret Xenophontis exemplum, *Ἐχόμενοι τούτων γερροφόροι, ὁπλῖται δὲ ἐχόμενοι κτλ.* Mox *ξυλινοῖς* B. In fine *Ξενοφῶν* addit E.

3. *Γεσάται. ἐθνικόν*] Vide Bochartum in Chanaan lib. I. cap. 42. *Küst.* 4. *Γέσιος*] Totum hunc locum de Gesio ex Damascio descriptum esse patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1073. quaedam eorum, quae Suidas hic habet, *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur, ut Pearsonus recte observavit. Ceterum Gesii huius meminit etiam Stephanus Byzantius v. *Γέα*, qui eum *περιφανέστατον ἰατροσοφιστὴν* vocat. *Küst.* Prior haec observaverat Valesius in Socrat. H. E. VII, 13. p. 359. *Hemst.* Ad eum scripsit Aeneas Gazaeus Epp. 18. et 19. Vid. Zachar. Mitylen. Dial. de Opif. mundi p. 179. qui eum vocat *ἰατροσοφιστὴν* et *αὐχοῦντα τὴν ἰατρικὴν τέχνην*. Stephan. ad *Γέα*: *Ἐν Πέτραις ἐπιχωριάζει κύριον ὄνομα τὸ Γέσιος. ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς ἰατρῶν σοφιστὴς ἴσως ἐντεῦθεν κεκλημένος. Reines.* Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. XIII. p. 170. Iacobs. Animadv. in Epigr. Anthol. T. X. p. 232. *Gaisf.* Haec in compendium redegit *Eudocia* p. 99. sq. *ἐπὶ τέχνῃ*] *ἐπὶ* om. V. qui post *ἰατρικῇ* addit *σφόδρα ὡς πάντας νικῆσαι.* 5. *καθελὼν δὲ*] *οὗτος καθεῖλε* V. 6. *καὶ τοὺς*] *καὶ τοὺς ἐκείνου φίλους πάντας πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε* V. omissis ceteris. 7. *ἑταίρους*] *ἑτέρους* B. E. 8. *πανταχῆ* Eudocia. *καὶ μέγα κλέος — παιδείας*] Haec etiam *αὐτολεξεὶ* leguntur apud Photium loco laudato. *Küst.* 9. *ἕνεκα*] *ἕνεκεν* E. 12. *πολλῷ χρόνῳ*] *πολλοῦ χρόνου* E. 13. *προσπεριεβάλετο*] *προσπεριεβάλλετο* E. 14. *τε καὶ*] *τε* om. E. 16. *βραδέως δὲ*] *δὲ* om. B. E. 17. *ἀνέδραμέ*] Imitatio Herodot. I, 66. notante Valckenario VII, 156. *Gaisf.* Adde Boisson. in Eunap. p. 153. sq.

Vetula vulpes non capitur laqueo. dicitur de iis qui per peritiam longi temporis usu acquisitam difficulter capiuntur. Et, *Senex bos non lugetur domi.* de iis dicitur qui tempestive moriuntur. *Γέρων πίθηκος ἁλ. Vetula simia capitur quidem, sed sero capitur.* de iis dicitur, qui semel in infortunium incidunt. *Γερούσιον.* Honoratum. *Γέρρoιν.* Sic vallos vocat Eupolis. et Demosthenes: *Scenarum tegumenta incenderunt.* item loci circumsepti, clipei etiam Persici ex viminibus contexti vocantur. item quaevis tegumenta apud Atticos; porro tegumenta quaedam ex pellibus confecta, quibus Persae clipeorum loco utebantur. significat etiam partem genitalem utriusque sexus. Herodotus: *Cyrus autem, cum reliqua arma militibus ademisset, iis tantum reliquit gladium, cetram et thoracem, quibus pugnarent.* Et iterum: *Hos sequebantur milites cetrati; hos scutati, cum clipeis talaribus et ligneis: qui vocabantur Aegyptii.* *Γεσάται.* Nomen gentis. *Γέσιος.* Gesius, Petris oriundus, sub Zenone arte medica clarissimus fuit. cum enim Domni Iudaei praeceptoris sui gloriam penitus obscurasset, eiusque discipulos paene omnes ad se traduxisset, magnam ubique famam et nominis celebritatem consecutus est, non solum per artis medicae peritiam, quam et in docendo et in morbis curandis ostendebat, sed etiam per ceteras omnes disciplinas. cum enim vir esset honoris cupidus et laboris patientissimus, longi temporis studio, non naturae beneficio id consecutus est, ut et in ceteris doctrinis excellere videretur, et tam morborum curandorum peritia, quam ratione disserendi praeter omnes sui temporis medicos et iatrosophistas laudem subtilitatis compararet. quamvis autem sero artem suam ostendere et profiteri publice coepisset, celeriter tamen crevit et multum valuit, homo

καὶ εὐθήνησεν ἐπ' αὐτῇ; πομπικὸς ὢν καὶ ἐπιδεικτικός, φιλοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἥκων, ἰατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεῖστον. ὅθεν καὶ χρημάτων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιωμάτων οὐ τῶν τυχόντων. ἀποδέχομαι δὲ τὸ ἀνδρεῖον παράστημα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς. τόν τε γὰρ Ἡραΐσκον ἐπιζητούμενον ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως οἴκῳ τῷ ἰδίῳ κατέκρυψε, παραβαλλόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ σώματος, εὖ τε περιστείλας καὶ τὰ νομιζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ ἀποσταλεὶς Βασιλικὸς Ἀγάπιον καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους κατασχὼν εἰς τὸ ἀρχεῖον ἀπήγαγε.

Γεσοί. Οἱ Ῥωμαῖοι πήξαντες τοὺς γεσοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες, φαντασίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. ἔστι δὲ ὅπλον. [Ὅτι ὁ γέσος ἐστὶν μακροκέντης ἢ κοντός. Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.]

Γεύομαι. γενικῇ.

Γευστὴ γλῶττα. ζήτει ἐν τῷ Γλῶττα.

‖*Γεφυρίζων.* χλευάζων, ἐξευτελίζων. *Πολύβιος.* Ὁ δὲ Σύλλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ διὰ τὰ σκώμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέῤῥιπτε τὴν πολιορκίαν. 479

Γεφυρίς. ξένη καὶ ἐπείσακτος. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπήλυτοι ὄντες Ἀθήνησιν ᾤκησαν. οὕτως Ἡρόδοτος.

Γειναμέναις. γεννηθείσαις.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ τότε γειναμέναις.

Γείνατο. ἐγέννησε. Καὶ Γείνεται, γεννᾷ.

Γειοκόμον. τὸ γειτνίαμα.

Γειῶραι. οἱ τὴν γῆν φυλάσσοντες.

Γειωρῆσαι.

---

1. εὐθήνησεν] εὐθύνησεν E m. sec. 13. *Γεσοί*] Rectius *γαισοί*, per ᾱι diphthongum. Vide supra v. *Γαῖσα*. *Küst.* 14. *τούτοις*] τούτων B. *φαντασίαν*] *φαντασίας* A. B. C. V. E. Med. 16. *Ὅτι ὁ γέσος*] Exhibuit haec, quae uncis notavi, Gaisfordus secutus A. qui mox *κρείτων*. Omnia post *ὅπλον* absunt B. C. V. E. *Ἔστι δὲ ὅπλον ἢ κοντός. μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντὸς κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γ.* Med. *ἔστι δὲ ὅπλον μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τοῖς Γετικοῖς* tacite Küsterus, qui fragmentum illud ad Critonem transtulit. Novissima olim sub voce singulari *Κρίτων* recoquebantur.

1. *γενικῇ*] Sic A. *αἰτιατικῇ* B. E. Med. Om. vulg. neque Gronovius obloquitur. Item cum V. C. delevi: *Γεῦσις. ζήτει περὶ ποιοτήτων γεύσεως ἐν τῷ Φαιὸν καὶ ἐν τῷ Αἰσθήσεις πέντε.* Ubi *τῶν γεύσεων* Küst. *γεύσεως* Gaisf. cum A. *γεύσεων* E. Med. De v. *Γευστὴ γλῶττα* nihil proditum inveni: quam ipsam Küsterus omisit. 3. *ἐξευτελίζων*] *γράφεται καὶ γειφυρῶ* add. Zon. p. 433. *Πολύβιος*] Recte Casaubonus in Polybium p. 1530. monuit, mendose hic laudari Polybium, quoniam in fragmento, quod subiungitur, mentio fit Syllae, qui post Polybii aetatem vixit. *Küst.* Quod fecit hic Suidas, ut alium pro alio laudaverit, fecit non semel. Id vero summae oscitantiae atque *ἀλογίας* est, Polybium de rebus Syllae, qui longe posterior fuit, agentem introducere. Miror autem Küsterum non vidisse legendum *ὁ Ἀριστίων*, *Aristio*. Ita enim eum uno ore omnes appellant. Egregie hunc hominem depinxit Plutarchus in Sylla: *Δεινὸς γάρ τις ἀρα καὶ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν (Σύλλαν) ἔρως ἑλεῖν τὰς Ἀθήνας, εἴτε ζήλῳ τινὶ πρὸς τὴν πάλαι σκιαμαχοῦντα τῆς πόλεως δόξαν, εἴτε θυμῷ τὰ σκώμματα φέροντα καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε καὶ τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε γειφυρίζων καὶ κατορχούμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος Ἀριστίων, ἄνθρωπος ἐξ ἀσελγείας ὁμοῦ καὶ ὠμότητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχήν, καὶ τὰ χείριστα τῶν Μιθριδατικῶν συνερῥυηκότα νοσημάτων καὶ παθῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνειληφώς.* Eadem quoque leguntur in Excerptis ex Dion. p. 649. ed. Vales. [Addas Excerpta in Auctoribus Mai Vatic. II. p. 564.] De Aristione vero illo consulendi etiam Strabo, Pausanias, et praeter ceteros Appianus in Mithridaticis, qui *πολιορκίαν* hanc omnem fuse describit. *Toup.* I. p. 104. Qui in annott. MSS. existimabat Plutarchum sua e Diodoro hausisse. Cf. Wyttenb. in Plut. S. N. V. p. 71. 4. *Σύλας*] *Σύλλας* dedi cum A. 7. *ὅλην*] *ὅλων* V. C. 9. *Γεφυρίς*] Diligentius haec ex Eleusiniorum instituto Hesychius explicavit, cuius oratio, *ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων συγκαλυπτόμενον ἐξ ὀνόματος σκώμματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδόξους πολίτας*, facili opera sic refingatur, *ἀλλὰ ἄνδρα, ἐπεὶ καθεζόμενον [ἐπὶ] τῶν ἐν Ἐλ. κτλ.* 10. *ἐπήλυτοι*] *ἐπίλυτοι* A. *ἐπήλυδες* Zon. p. 430. 11. *Ἡρόδοτος*] Lib. V. c. 57. Cf. Ruhnk. in Velleï. I, 4. 12. *Γειναμέναις*] Immo *γεινομένοις* cum ipso libro Palat. Id quod in versu praestat etiam A. 13. *Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ*] Diog. Laert. III, 30. Anthol. Pal. VII, 99. 14. *ἐπέκλωσαν*] Sic Portus: *ἐπεκλώσαντο* A. B. C. V. E. Med. 15. *Γείνατα*] *γείνεται* dedi cum A. C. *V. Tum γεννῶν* A. Apparet falsam esse interpretationem. 16. *Γειοκόμον*] *γειοκόμενον* *V. *Γειοκόμον, γεωργόν* Hesychius. 17. *Γειῶραι*] Vide paulo ante v. *Γεῶρες*, et infra v. *Γηῶραι*. *Küst.* Vid. intpp. Hesychii, Zon. p. 426. Boisson. Anecd. T. IV. p. 370. et Herod. Epimer. p. 215. 18. *Γειωρῆσαι*] *Γειωρίσαι* A. B. C. V. E. Glossa prorsus incerta. Statim Gaisf. delevit cum A. V. C. *Γειοτόμον. τὸ ἄροτρον.* Quae ex Etym. M. sive Zon. p. 431. irrepserunt.

---

ostentationis amans et scientiam suam venditans, qui in philosophia quidem exignos fecerat progressus, in arte vero medica maximos. hinc et magnas sibi comparavit divitias, et ad honores non vulgares in republica Romana pervenit. ceterum virilem eius animum et generosum affectum laudo. cum enim Heraiscus iussu Zenonis Imperatoris ubique quaereretur, eum non solum domi suae occultavit, spreto periculo, cui se exponeret; sed eidem etiam in fuga ex morbo defuncto iusta persolvit honorifice. Basilicus vero missus Agapium ceterosque philosophos comprehensos in praetorium abduxit. *Γεσοί.* Gaesa. *Romani autem, cum gaesa humi defixissent, iisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem praebuerunt, quasi in colle adhuc versarentur.* est autem *γεσὸς* telum. *Γεύομαι.* Aptum genitivo. *Γευστὴ γλῶττα.* *Γεφυρίζων.* Deridens, dicteriis incessens. Polybius. *Sulla vero expugnatis Athenis parum afuit quin urbem funditus everteret, iratus ob convicia, quae Aristio toto obsidionis tempore in eum iactaverat.* *Γεφυρίς.* Mulier peregrina et advena. Gephyraei enim Athenis habitantes erant peregrini et advenae. sic Herodotus. *Γειναμέναις.* Natis. *Hecubae et Iliacis mulieribus, simulac natae essent, Parcae lacrimas et luctum destinarunt.* *Γείνατο.* Generavit. Et *Γείνεται*, generat. *Γειοκόμον.* Vicinia. *Γειῶραι.* Terrae custodes. *Γειωρῆσαι.*

Γείσιον, καὶ γεῖσος. τὸ ἄκρον τοῦ τείχους. ἢ στεφάνωμα οἴκου. Καὶ Γεῖσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ Γεῖσος, ὁ γεωργός.

Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστι, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα. γεισιποδίζειν δὲ τὸ ποιεῖν τοῦτο.

Γειτνιάζω. δοτικῇ.

Γηγενέτης. ὁ γηγενής.

Γηγενεῖς. οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδὰμ καὶ Εὔα, ἐπεὶ οὐκ ἐκ συνουσίας ἐγένοντο, κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ πᾶς ἄνθρωπος.

Γηγενεῖς. ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· διὰ τοὺς Γίγαντας. οὕτω διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιά,
εἶσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

Καὶ Γηγενεῖ φυσήματι, ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστοφάνης. λέγονται καὶ Γηγενεῖς οἱ τὰ γήινα φρονοῦντες.

Γήδιον. μικρὰ γῆ. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἄγροικος πένης, γήδιον λεπτὸν κακῶς γεωργῶν.

Γῆ ζώντων. ὁ προσδοκώμενος βίος, ὡς τοῦ θανάτου κεχωρισμένος καὶ ἐλεύθερος λύπης. Δαβίδ· Ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι γῆν.

Γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν. ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

Γήθειν. χαίρειν.

Γηθοσύνη. χαρά. Καὶ Γηθοσίνως, μετὰ χαρᾶς.

Γηθόσυνοι. χαίροντες. Καὶ Γήθω ῥῆμα.

Γηθυλλίς. λάχανον πράσῳ ὅμοιον, ὅ τινες ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

Γήινος. ὁ φθαρτός.

Γῆ κληρουχική. οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πολεμίαν πόλιν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες, πολίτας ἑαυτῶν ἀποστέλλοντες κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον.

---

1. *γεῖσος*] *γεῖσος* B. *καὶ γείσων καὶ γεῖσον* addit E. *τοῦ τείχους*] *τοῦ* om. A. E. *τοῦ τείχος* C. *τοῦ τείχου* Med. 2. *ἄκρα*] Vide Ruhnken. in Tim. p. 65. sq. Cf. Lex. Rhet. p. 231. In eodem Lexico p. 227. quod fertur, *γεῖσα δέ ἐστιν ἡ στεφάνη, δι' ἧς ὑῆλον ὅτι παραντῶν ὑδροῤῥόη ἐφέρετο*, reponendum videtur *παρὰ ὑετόν*. 4. *Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιπ.*] Ex Harpocratione. Adde Lex. Rhet. pp. 227. 231. Zon. p. 429. 5. *τὸ ἐξέχον — γεισιπόδισμα* om. A. 8. *Γειτνιάζω*] Om. vulg. Silet Gronov. Inserunt post h. v. A. V. C. *Γίγαρτον. τὸ ἔνδυμα τῆς σταφυλῆς.* Statim cum V. abieci glossam ex v. *Δημήτηρ* petitam: *Γῆ. ἐπεὶ ἕδρα πάσης πόλεώς ἐστιν ἡ γῆ, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος.* Ubi Küsterus: „Eadem leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 14. et infra v. *Δημήτηρ*." Habet A. in marg. legens etiam *τῆς πόλεως*. 9. *Γηγενέτης*] Zon. p. 433. Eurip. Phoen. 130. 10. *Γηγενεῖς*] *καὶ Γ.* A. *Γηγενεῖς δὲ* E. Mox *τῆς* om. V. C. Küsterus: „Nota haec referenda est ad verba illa Psalmi XLVIII, 2. *Οἵ τε γηγενεῖς καὶ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων*. Theodoretus in illum locum: *Τινὲς γηγενεῖς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ἐκάλεσαν, ὡς ἐκ γῆς διαπλασθέντας, καὶ οὐκ ἐκ συνουσίας φύντας* etc. Hunc ipsum locum Theodoreti Suidas ob oculos habuisse videtur. 11. *ἐγένοντο*] *γίνονται* C. 13. *Γηγενεῖς. ὠχροὺς — θεομ.*] Ex enarratore Comici in Nubes 851. *Küst.* 17. *ἄρτι* om. A. B. V. C. habet E. 18. *Γηγενεῖ φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγ.*] Ex Scholiasta Aristophanis in Ran. 845. Vide etiam infra v. *Σεισμός*, ubi eadem repetuntur [nunc cum libris expulsa.] Ceterum in prioribus editt. (excepta Mediolanensi) locus hic est mutilus, quippe in quibus ante *φυσήματι* desideratur vox *γηγενεῖ* [immo *καὶ γηγ.*]: quod cum Porto non suboleret, falso existimavit, notam hanc non pertinere ad vocem *γηγενεῖς*, sed alibi esse collocandam. *Küst.* 19. *τῷ ὑπὸ* Med.

1. *λέγονται* et seqq. om. V. C. Albertius referebat ad Proverb. II, 18. Cf. v. *Ἀληθινὸς ἔρως*. 3. *Γήδιον*] Excerpta ex Dion. p. 578. ed. Vales. *τό τε γήδιον αὐτοχειρίᾳ τότε γεωργοῦντα.* Xenoph. Inst. Cyr. VIII. p. 468. *μάλα μικρὸν γήδιον. Toup.* MS. *γῆ*] Post h. v. *γήδιον* iterant A. B. C. *V. E. Edd. vett.* 5. Zon. p. 435. 6. *Δαβίδ*] Psalm. XXXVI, 34. *Küst.* Haec potius ad Ps. XXVI, 13. referri monuit Ernestius. Nomen om. *V. 5. *τὴν γῆν*] *τὴν* omisi cum B. C. V. E. Med. 8. *Γῆ θάλ.*] *Γῆ καὶ θάλαττα οὐρανομήκης* Arsenius p. 161. *θάλαττα* *V. 11. *Γηθοσύνως*] Zon. p. 436. qui superiores etiam glossas agnoscit. 13. *καὶ γήθω ῥῆμα* neglexit Küsterus, servat *V. *γηθῶ* Med. Statim quam glossam e Zon. p. 435. Mediolanensis interpolarat, *Γήθουσα. πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Γηθουσαῖος, ἢ Γηθούσιος, ἢ Γηθουσίτης*, cum B. C. E. V. (siletur A.) delevi. 14. *Γηθυλλίς*] Zon. p. 435. Vid. Piers. in Moer. p. 113. et intpp. Hesychii in v. *Γήθυα*. 19. *αὐτῶν*] *αὐτοῖς* A. C. Schol. Aristoph. Nub. 203. unde gl. pendet.

Γείσιον, et *γεῖσος*. Summa muri pars. vel lorica domus. Et *Γεῖσα*, pinnae murorum. Vel *Γεῖσος*, agricola. *Γεισίπους*. Prominens trabis pars, quae suggrundium sustinet, vocatur *γεισίπους* et *γεισιπόδισμα*. Et *Γεισιποδίζειν* dicitur trabem suggrundiis supponere. *Γειτνιάζω*. Aptum dativo. *Γηγενέτης*. Terrae filius. *Γηγενεῖς*. Terrigenae. sic proprie vocantur Adam et Eva, quoniam praeter concubitum orti sunt. abusive autem quilibet homo. *Γηγενεῖς*. Pallidos et mortuis similes. vel impios et cum diis pugnantes, gigantum instar. sic Aristophanes *Nubibus* philosophos exagitat: *Haeccine tu tam praeclara huc ingressus modo ab istis terrae filiis didicisti?* Et *Γηγενεῖ φυσήματι*, flatu ita magno, ut terram concutiat. vetus enim est opinio, terram ab ventis, qui visceribus eius inclusi sunt, concuti. Aristophanes. *Γηγενεῖς* etiam vocantur, qui terrena sapiunt. *Γήδιον*. Parvus ager. *Excepit ipsos pauper rusticus, tenuem agellum colens.* *Γῆ ζώντων*. Terra viventium, id est, vita futura, a morte immunis et nullis doloribus obnoxia. David: *Extollet te, ut terrae possessionem consequaris.* *Γῆ θάλατταν συναν*. *Terram mari miscet.* proverbium dicitur de iis qui valde irascuntur. *Γήθειν*. Gaudere. *Γηθοσύνη*. Gaudium. Et *Γηθοσύνως*, cum gaudio. *Γηθόσυνοι*. Gaudentes. Et *γήθω* verbum. *Γηθυλλίς*. Olus porro simile; quod quidam ampeloprasum vocant. *Γήινος*. Corruptioni obnoxius. *Γῆ κληρουχική*. Athenienses cum urbem aliquam hostilem cepissent, incolis inde expulsis cives suos in eam mittebant, quibus agrum sorte distribuebant.

Γήλοφος. ὁ ὑψηλὸς τόπος.

Γήμας. ὁ ἀνήρ. *Καὶ Γήμω αἰτιατικῇ.*

Γῆμ' ἐπῆρε. γῆμαι ἀνέπεισε. κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν ἀντὶ τοῦ ἐχαύνωσε καὶ ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα, οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι, μὴ οὕτως ἐχούσης. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γηών. ποταμός.

Γηῶραι. ἐπίμικτοι, τηρηταὶ τόπων.

Γήπαιδες. ὄνομα ἔθνους.

Γήπεδον. τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

Γηραλέα. ἡ γραῖα. Καὶ Γηραλέος, ὁ γέρων. [Καὶ γηραλέον, οὐδετέρως.]

Γηρᾶναι. γηράσαι. καὶ παροιμία·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

Γηραιός. παλαιός, προβεβηκώς. Ὁ δὲ γηραιός τε ὢν ἤδη καὶ ἐκ πλείστου ἄμφω τὼ πόδε πεπηρωμένος, καὶ οἷος μὴ ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι, ὅμως ὥσπερ τις νεανίας ῥωμαλεώτατος οὐκ ἀπηγόρευε πρὸς τοὺς πόνους, ἀλλὰ φοράδην εἰς τὰς παρατάξεις ἐφοίτα.

Γήρειον. τόπος. 481

Γηροβοσκῶ. γηροτροφῶ. Σοφοκλῆς·

Ὅπως γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεί,
μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.

---

1. *γειδλοφος δὲ διφθόγγως* subiicit Zon. p. 433. 2. *ὁ γυναῖκα λαβὼν ἀνὴρ*] *γυναῖκα λαβὼν* om. A. B. V. C. Novissima *καὶ Γήμω αἰτιατικῇ* om. vulg. silente Gronovio: saltem abesse debebat *αἰτιατικῇ*. 3. *ἀντὶ τοῦ γῆμαι*] *ἀντὶ τοῦ* om. A. B. E. C. *V. *κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχ.*] Ex Schol. Aristoph. in Nub. 42. Vide etiam infra vv. *Ἐπάρας* et *Ἐπῆρεν*, itemque Harpocrationem v. *Ἐπαιρόμενος*, qui idem fragmentum Aristophanis citat, quod et a Suida hoc loco adducitur. *Küst. ἀνεχαύνωσεν* Schol. 4. *ἐπῆρεν*] *ἐπῆρας* V. C. 6. *οἰκουρὸν*] Leg. *καὶ οἰκουρόν*. Atque hinc supple Aristoph. Schol. *Toup.* MS. Absunt a Schol. *οἰκουρὸν — ἐχούσης*. 8. *τὴν σὴν*] *σὴν* om. A. V. C. 9. *Γῆν ἰλλομένην*] Platonis est in Tim. p. 1053. C. ubi non *εἰλλομένην*, ut nunc editur, sed *ἰλλομένην* veteres legerunt. Vid. Procl. in Tim. p. 281. *Hemst. εἰλομένην* B m. s. et E pr. Glossa ex Timaeo descripta est, ubi vid. Ruhnkenius [p. 69.]. Insignem locum huc pertinentem ex Simplicii in Aristot. de Coelo comm. MS. ipse dedi in Append. ad Poet. Gr. minor. Vol. I. p. XLVI. *Gaisf. καὶ περιειλημμένην* om. Zon. p. 435. 11. *Γηών*] Vide supra v. *Γειών. Küst.* Post h. gl. delevit Gaisf. cum V. C. E. et sine dubio cum A. quae debentur Zonarae p. 434. *Γηώρας. ὁ ἀλλότριος. τοῦ Ψελλοῦ· Γηώρας, ὁ ἀλλότριος, καὶ γέρδης, ὁ ὑφάντης.* Ubi haec annotavit Küsterus: „*Τοῦ Ψελλοῦ*] Pessime Portus existimabat vocem hanc *balbum* vel *blaesum* hic significare, cum sit nomen proprium Michaelis Pselli. Senarius enim politicus qui hic subiungitur, depromptus est ex opusculo quodam Pselli inedito, brevem synopsin omnium scientiarum continente, et versibus politicis scripto, quod MS. extat in Bibliotheca regia Parisiensi, cod. 1837. fol. 184. et seqq. Ex eadem synopsi Pselli et alia apud Suidam loca excerpta leguntur, ut alibi lectorem monemus. Ceterum ex hoc loco aetas Suidae colligi posse videtur, quoniam, si ipse Suidas notam hanc excerpsit, oportet eum utique vixisse post Psellum; sed ante Eustathium, quippe qui primus Nostri meminit. Vixit autem Psellus seculo XI. Eustathius vero saeculo XII.: inter quos proinde Suidas medius collocandus esse videtur, ita ut vixerit sub finem saeculi undecimi, et initium duodecimi. Sed cum totus hic locus in MSS. Pariss. desit, apparet eum a recentioribus collectaneis hisce insertum esse: quod ideo moneo, ne quis forte aetatem Suidae hinc colligi posse putet, qui Psello utique antiquior fuit." Pselli versum edidit Boissonadus in Anecd. III. p. 216. sic perscriptum: *Γηώρας ὁ ἀλλότριος. Γέρδιος ὁ ὑφάντης.* 13. *Γήπαιδες*] *Γ. οἱ Λογγίβαρδοι* Zon. p. 434. *Γήπεδες* B. *γήποδες* E. Vide Boissonadum in Herodiani Epimerism. p. 14. 14. *Γήπεδον*] Cum Harpocratione et Etym. M. Diversa Steph. Byz. v. *Γῆ* et Phrynichus Segu. p. 32. secuti sunt. Ceterum haec recoquebantur in v. *Οἰκόπεδον*.

1. *γηραλαῖος* Med. 2. *Καὶ γηραλέον*] Hinc omnia usque ad finem om. V. C. Itaque haec notavi, extrema vero, *Νῦν γηραλέαι ἐναγκαλίζονται* etiam cum A. delevi, ubi *γηραλέαις* habet E. 3. *Γηρᾶναι*] Sic Hesychius, conf. Piers. in Moer. p. 115. praesertim Soph. Oed. C. 870. 4. *Γηράσκω δ'*] Vid. Schol. Platon. p. 384. Cf. Solonis fr. IX. *ἀεὶ* Med. 6. *Ὁ δὲ γηραιός*] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae de Mermeroe, duce Persarum, lib. II. (22.) p. 60. Vide etiam infra v. *Φορᾶ. Küst. τε* Agathiae reddendum. 8. *ὅμως*] *ὅμηρος* C. 9. *ῥωμαλεώτατος*] *ῥωμαλαιότατος* B. E. Mox *ἀπηγόρευσε* C. Agathias: *ὅμως ἐμάχθει ὥσπερ τις ν. ῥ. καὶ οὐκ ἀπηγόρευεν.* 12. *Γήρειον*] Voluit, opinor, *Γήρειαν*, de quo vide Steph. Byz. *τόπος*] Statim delevi *καὶ γήρειον ἔτος, τὸ παλαιόν*, cum A. V. C. Tum *Γηρίνειος βοῦς*, cum omnibus MSS. Pro *Γηρίνειος* Hemsterhusius correxerat *Γηρυόνειος*, quomodo etiam Boissonad. in Herodian. p. 15. *Gaisf.* Vide Zon. p. 434. 13. *Γηροβοσκῶ*] Ante h. v. *Γηροτροφῶ* inserunt A. C. *V. Med. *Γηροτροφῶ. γηροβοσκῶ ταυτόν* (ut fere Zon. p. 436.) E. qui in hac gl. omisit *γηροτροφῶ*. Sed consentit Hesychius. *Σοφοκλῆς*] In Ai. 570. apud quem prior versus sic legitur, uti et hic apud Suidam legendus est: *Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί. Küst.* Meliora praebet v. *Μυχός*. 14. *αὐτοῖς εἰς ἀεί*] *αὐτοῖς* om. A. B. C. *V. E. Mox *ἄν* om. *V. item in gl. inferiore.

Γήλοφος. Locus excelsus. *Γήμας.* Maritus. *Γῆμ' ἐπῆρε.* Persuasit mihi, ut uxorem ducerem. proprie vero *ἐπῆρε* significat, vana spe lactavit et implevit, dicens mulierem ingentem dotem allaturam esse, eamque domisedam semper fore, cum tamen res secus sese haberet. Aristophanes: *Quae me induxit, ut matrem tuam uxorem ducerem.* *Γῆν ἰλλομένην.* Terram constrictam et conclusam. *Ἰλλάδες* enim sunt vincula. *Γηών.* Geon, fluvius. *Γηῶραι.* Homines mixti generis, locorum custodes. *Γήπαιδες.* Nomen gentis. *Γήπεδον.* Fundus. ut *οἰκόπεδον* dicitur area, in qua aedificia extruuntur. *Γηραλέα.* Anus. Et *Γηραλέος*, senex. [Et genere neutro *γηραλέον.*] *Γηρᾶναι.* Consenescere. et proverbium: *Senesco semper multa discens.* de iis dictum qui longa aetate rerum peritiam consecuti sunt. *Γηραιός.* Senex, aetate provectus. *Ille vero, quamvis et senex esset et iam pridem utroque pede claudus, ita ut ne equo quidem vehi posset, tamen perinde ut robustissimus adolescens ad labores non deficiebat, sed in aciem lectica gestatus prodibat.* *Γήρειον.* Nomen loci. *Γηροβοσκῶ.* Senem alo. Sophocles: *Ut eos in senectute semper alat, donec ad Plutonis descenderint penetralia.*

Γηρωκομεῖον. γηροτροφεῖον δέ.

Γῆρυν. φωνήν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων.

Γηρυόνεια δένδρα. καὶ Γηρυόνειον νῆμα.

Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης·

Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ἀντὶ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ τὴν τοῦ Λαμάχου περικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν· ἀπὸ τῶν περικειμένων αὐτῇ πτίλων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· βούλει πρός τινα ἀκαταμάχητον μάχεσθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης τρικέφαλος ὢν πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Γηρυῶνος. ὄνομα κύριον.

Γῆρυς. ἡ φωνή.

Γῆς ἄγαλμα. γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει.

Γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. Καὶ ἑτέρα παροιμία, Γῆς ἔντερα, ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Γῆς ὀμφαλός. ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων.

τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.

Γήσεια. κρόμμυα.

Γήτεια. εἶδος βοτάνης παρεοικὸς πράσῳ.

Γήρειον. τὸ ἀμπελόπρασον. Ἀριστοφάνης·

Τύπτε τοῦτον γητείῳ.

Λῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψεκάδας.

καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ·
εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς; πότερον ἐπὶ τυραννίδι;

ζήτει ἐν τῷ Βασανίσας.

Γιγαντιᾷ. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ. Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει.

---

1. *Γηρωκομεῖον*] *Γηρωκομεῖον* reposui cum Herod. Epimer. p. 205. sq. (cuius refingatur locus p. 237. coll. Theodosii Grammat. p. 68.) Zon. p. 435. et B. Vid. Lobeck. in Phryn. p. 692. 2. *Γῆρυν. φωνήν*] Sic Hesychius. Vide Aristoph. Av. 233. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Iuliani Aegypt. XI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 68. 3. *ἄγγος*] *ἄγνος* B. E. 6. *Γηρυόνεια δένδρα*] V. Philostrati V. Apoll. V, 5. Mox *μνῆμα* Phavorinus, repugnante Zonara. 7. *Ἀριστοφάνης*] Acharnens. 1081. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Ubi quaedam paulo aliter leguntur: *αἰνίττεται εἰς τὴν — ὃ δὲ θέλει εἰπεῖν, τοῦτό ἐστι· βούλει πρὸς δυσκαταγώνιστόν τινα μ.* Horum compendium dedit v. *Βούλει διαμάχεσθαι*. 10. *τρεῖς λόφους*] *γωλόφους* A. 13. *τρικέφαλος*] Cum rex esset duarum ins. Balear. et Ebusi, dictus est tricorporis: Dalechamp. Athen. VIII. p. 346. *Reines.* 15. *Γηρυῶνος*] Agnoscit omisso *ὄνομα* Zon. p. 434. Formam suspectam G. Dindorfius in Thesauro refingebat *Γηρυών, ὄνος*. Sed istam laciniam *ὄνομα κύριον* cum et iusto frequentius et temere constet assui solitam, praestat solum *Γηρυόνος*. 16. *Γῆρυς*] Il. δ'. 437. 17. *Γῆς ἄγαλμα*] Totidem fere verbis habet Codinus de Origg. Constant. p. 15. *Gaisf.* 18. *τυμπάνων* Med. 20. *Γῆς βάρος*] Hom. Il. σ'. 104. *ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης*. Od. υ'. 379. *ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης*. Heliodorus quoque Aethiop. V. senem *ἄχθος* vocat, *ὃ δὲ πρεσβύτης*, inquit, *ἄχθος μὲν ἄλλως* etc. Schottus p. 391. Zon. p. 435. 21. *γῆς ἔντερα*] *Vermes* Lex. Seg. p. 230. Vid. Leopardi Em. V, 20. *Gaisf.* Plura Buhlius in Arat. 959. 22. *ἀξίων*] Proverbium agnoscunt Diogen. III, 91. et Arsen. p. 161. Addit MS. Coisl. 177. *τὰ γὰρ τῆς γῆς ἔντερα σκωλήκων εἰδός ἐστι φαυλοτάτων.*

1. *Γῆς ὀμφαλός*] Vid. Albert. in Hesychium. 2. *Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πρ.*] Sophocl. Oedip. R. 895 — 898. 9. *Γήσεια*] *Γήσια* A. *Γήτια* vel *γήτεια* maluit Albertius in Hesychium, *γήσειον* contra Dindorfius Philemonis fragm. p. 297. redditurus erat. Glossa vitiosa. 10. *Γήτεια. εἶδος — πράσῳ*] Haec sunt verba Scholiastae in Aristophanis Vesp. 494. *Toup.* 11. *ἀμπελόπρασον*] Vid. supra vv. *Βασανίζειν* et *Ῥηθυλλίς*. *τὸ* om. Med. et Küst. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 637. 13. *Λῶρα δέ σοι*] Meleagri Ep. CXII, 7. Anthol. Pal. VII, 195. *ἀειθαλὲς*] *ἀληθὲς* E. 15. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 517. sq. (495.) 16. *θατέρῳ*] *θεάτρῳ* B. E. 19. Om. vulg. silente Gronovio. *ἔστιν* pro *ζήτει* Med. 20. *Πισίδης*] Heracl. Acroas. I, 30. Fragm. Foggin. v. 70. 22. *καὶ* om. Med.

Γηρωκομεῖον. Contra *Γηροτροφεῖον*. *Γῆρυν*. Vocem. In Epigrammate: *Cum calamis atramentarium, quibus aevum voces defunctorum ad posteros propagat.* *Γηρυόνεια δένδρα*. Et *Γηρυόνειον νῆμα*. *Γηρυόνης*. Nomen proprium. Aristophanes: *Vin' cum Geryone quattuor pinnis cristato pugnare?* id est, quadricipiti. alludit ad Lamachi galeam, tres cristas habentem. propter pennas, quibus distincta erat. sensus autem hic est: an cum eo pugnare vis, qui vinci non potest? Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii facessivit. *Γηρυῶνος*. Nomen proprium. *Γῆρυς*. Vox. *Γῆς ἄγαλμα*. Terrae simulacrum. Vestam fingunt mulierem tympanum gestantem, quia terra ventos intra se continet. *Γῆς βάρος*. *Terrae onus.* dicitur de hominibus qui ad nullam rem utiles sunt. Aliud proverbium: *Terrae intestina*; quod dicitur de nullius pretii hominibus. *Γῆς ὀμφαλός*. Terrae umbilicus, id est, Apollinis templum. *Si enim huiusmodi facinora in honore habentur, quid oportet me choreas celebrare? Ego venerabundus sanctissimum terrae umbilicum non amplius adibo.* id est, non amplius ad Apollinem proficiscar, nec sanctissimum, venerabile, inaccessum templum eius adibo. *Γήσεια*. Cepae. *Γήτεια*. Herbae genus porro simile. *Γήτειον*. Ampeloprasum. Aristophanes: *Verbera hunc gethyo.* [Et in Epigrammate:] *Dona matutina tibi semper dabo, porrum semper virens et roris guttas, quae ore tuo dividantur.* Et iterum Aristophanes: *Quae olera vendit oculo torvum cernens dicit: Dic mihi, gethyum vero poscis? tyrannidemne affectans?* *Γιγαντιᾷ*. Gigantum more superbit. Pisides de Chosroe: *Gigantum more superbit et tyrannidem affectat.*

482 "*Καὶ Γιγαντιαῖον ὄνομα, τὸ μέγα. Καὶ Γιγαντολέτειρα, ἡ τοὺς Γίγαντας ὀλοῦσα. Καὶ Γιγαντολέτις, ὁμοίως θηλυκῶς. Καὶ Γιγαντολέτωρ.*

Γιγαντώδης. Ἐδόκει γὰρ τὸ τε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχίνοιαν τῶν συλληστευόντων ἁπάντων πολυπλοκώτερος.

Γίγαρτα. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός. Ἀριστοφάνης·

Ὧν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας.

οἱ γὰρ ἀγροῖκοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχάδων ἤσθιον.

Γίγις, Γίγιδος. ὄνομα κύριον.

Γιγλισμός. κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας, οἷαπερ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα συμβολή.

Γίγνω καὶ γιγνόμενος, καὶ γίνομαί σοι Μωυσῆς δοτικῇ.

Γιεζῆ. ὄνομα κύριον.

Γίνεται. ἐπὶ τοῦ τελειοῦται, διὰ τοῦ ῑ, ἐπὶ δὲ τοῦ γεννᾶται διὰ διφθόγγου.

Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ' οἰκονομίαν, κατ' εὐδοκίαν, κατὰ συγχώρησιν.

[*Γινόμενα καὶ Γενόμενα διαφέρει. Τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη, τὰ δὲ γινόμενα ἤτοι ἀποβαίνει ἢ οὔ.*]

Γινώσκω. αἰτιατικῇ· γνωρίζω. Ἤδη γάρ σε γινώσκω, καὶ ὧν εἶπας ἀκούσασα καὶ τὴν ὄψιν ἰδοῦσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

---

4. *Γιγαντώδης* Byzantinis scriptoribus haud infrequens; notabilius vero *γιγαντοειδής* auctore Constant. de Them. I, 36. Ἐδόκει γάρ] Inter Eunapii fragm. p. 116. relatum. τὸ om. Zon. p. 437. 5. *Θηριώδης*] καὶ Θηριώδης A. 8. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός] τῆς σταφυλῆς Schol. Aristoph. τῆς σταφυλῆς τὸ ἔνδον Hesych. cum Zon. p. 437. Ἀριστοφάνης] Pac. 635. 10. φίλων *V. 11. ἄγροικοι κόπτοντες] ἀγρικόπτοντες V. C. Scripsi ἀγροῖκοι. 13. *Γίγις*] Ancilla Parysatidis, Plutarch. Artax. 19. *Reines.* Γίγις A. Γίγης Zon. p. 437. 14. ἀπὸ χειρῶν γέλως] Sic habent libri et MSS. et editi [cum Zon. p. 436.]: sed procul dubio mendose. Fortasse enim scribendum est ἀχρεῖος γέλως: quae est coniectura eruditissimi Bentleii, quem de hoc loco consului. Est autem ἀχρεῖος γέλως risus indecorus vel stolidus, ut qui fit ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam supra v. Ἀχρειογέλως. Apud Homerum etiam legitur ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν: sed quod grammatici aliter interpretantur. Vide Hesychium v. Ἀχρεῖον. *Küst.* Illa ἀπὸ χειρῶν minime sunt solicitanda, sed transponendae tantummodo voces γέλως et γαργαλισμός, hoc modo: *Γιγλισμός, κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γαργαλισμός, γέλως.* Hoc enim voluit dicere Suidas, quod *γιγλισμὸς* vel *κιχλισμὸς* sit *titillatio quae fit manibus*, et inde *risus.* Sententiam nostram firmabit Hesychius, qui *Γιγλισμός, γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως. Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148. Risus intelligi videtur titillatione manuum excitatus. *Hemst.* Recte Suidas, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Hesych. *Γιγλισμός. γαργαλισμός. ἀπὸ χειρῶν γέλως.* Ita distinguendus est iste locus. Suidas supra: *Γέλως συγχροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος.* Zenobius et Diogenianus *γέλωτα συγκρούσιον* vocant: quod perinde est. Clemens Alexandrinus *γέλωτα μηνηριώδη.* Quod novum et suspectum. Verba Clementis leguntur Paedag. lib. II. p. 196. Ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἔκλυσις εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνοιτο, *κιχλισμὸς* προσαγορεύεται, *γέλως* δέ ἐστι πορνικός. εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, *καχασμός. γέλως* ἐστὶν οὗτος μηνηριώδης καὶ ἐξυβρίζων. Locus elegantissimus, sed qui doctissimum Hemsterhusium in Hesychium minus faventem expertus est. Verba Hemsterhusii sunt: „Risus autem immoderatus ille et petulans, sive, ut ait Clemens Alexandrinus, *μηνηριώδης καὶ ἐξυβρίζων*, qui Pottero connivente vertitur, *risus insolens ac proterrus ac procis conveniens*, tam lepidus est et incongruens, ut a Clemente removi debeat: scilicet emendandum facili mutatione *κνηστηριώδης.* Fefellit librarios vox insolentior: *pruritum ridendi titillationemque continuam* significat, quae saepe in cachinnos effusos prorumpit." Haec ille. Sed, quod virum doctissimum fefellit, respexit Clemens ad Homeri Odys. σ'. 99. — Ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. Sic *Γέλως μνηστηριώδης, risus procax, proterrus, et non sine gesticulatione quadam*, qualis procorum Penelopes fuit. Nihil suavius, nihil verius. Huc referendus Hesychius: *Μασχάλην αἴρειν, ἀντὶ τοῦ, κωθωνίζειν καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν. οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Χεῖρας ἀνασχόμενοι. Toup.* II. p. 507. Nihil insulsius commentis Toupianis. Cum Hemsterhusio facit Boissonad. in Herodian. p. 13. Ceterum *Γιγλισμός. καὶ κιχλισμός* Med. 16. *Γίγλυμοι*] Tractavit Hemsterh. in Polluc. X, 22. Cf. Lex. Rhet. p. 232. *γιγλύμου πολυστροφώτερος* Toupius attulit ex v. *Διονυσίων. Γίγλυμοι* non *Γίγγλυμοι* suo MS. firmat H. Steph. Ind. Thesauri.

1. ἡ om. *V. *βραχίονα*] *τὸν βραχίονα* A. C. Med. Zon. p. 437. et Lex. Bachm. p. 185. 3. Gl. om. vulg. *γιγνόμενος*] γιγνώμενος A. *Γίγνω ἄχρηστον, ὡς καὶ γίνω. γιγνόμενος δὲ καὶ γίγνομαί σοι μωυσῆς δοτικῇ* E. *Γίγνω καὶ* om. Med. repugnante *V. Referebat Gaisf. ad Genes. XLVIII, 5. 5. *Γιεζή* Herodian. Epim. p. 13. Vid. Regg. IV, 4. 6. *ἀντὶ δὲ τοῦ γ'.* E. 7. *γεννᾷ*] Scribendum est *γεννᾶται*, ut Portus etiam monuit. *Küst. γεννᾶτάι* recepi cum Zon. p. 438. (sive Etym. M. p. 232.) et E. *γεννᾷ* A. 8. *Τὰ δὲ γινόμενα*] Eadem etiam leguntur infra v. *Ηρόνοια. Küst.* Irrepserant etiam in v. *Οἰκονομία.* 9. *καὶ κατὰ*] *καὶ* delevi cum A. C. *καὶ συγχώρησιν* *V. 10. Eadem observatio recurrit in v. *Γενόμενα* et leni verborum immutatione apud Zon. p. 437. Cum V. sileatur, haec notanda duxi, quae delevit Küsterus. 13. *αἰτιατικῇ* om. vulg. Eadem Zon. p. 438. 16. *Γιώρας*] Zon. p. 437. *Διόλ* E pr.

Et *Γιγαντιαῖον ὄνομα*, nomen magnum. Et *Γιγαντολέτειρα*, Gigantum perditrix. Et *Γιγαντολέτις*, item generis feminini. Et *Γιγαντολέτωρ. Γιγαντώδης. Videbatur enim et corpore Giganti esse similis, et animo ferino, et ingenii solertia dolisque reliquos latrones socios suos longe superare. Γίγαρτα.* Fructus uvarum. Aristophanes: *Sed ut uvis carens et amans aridas ficus.* rustici enim grana acinorum vinaceorum cum aridis ficubus contusa edebant. *Γίγις.* Gigis, nomen proprium. *Γιγλισμός.* Risus petulans, titillatio quae manibus fit, cachinnus. *Γίγλυμοι.* Commissura qua unius ossis caput in alterius cavitatem conditur. talis est commissura cubiti et brachii. *Γίγνω. Γιεζῆ.* Nomen proprium. *Γίνεται.* Cum significat, id quod est perficitur, per ῑ scribitur. cum vero, generatur, per diphthongum. Quae vero fiunt tribus modis fiunt: vel secundum oeconomiam, vel approbationem, vel permissionem. *Γινώσκω.* Cognosco. *Iam enim te cognosco, et auditis quae dixisti, et conspecta facie tua.* *Γιώρας.* Nomen proprium.

Γίσχαλα· ὄνομα τόπου.

Γλάγος. γάλα. Καὶ Γλαγερῶν, ἀντὶ τοῦ λευκῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων.

Γλάμων. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων, ὡς Χάρων.

Γλάμων. ὁ ἀκάθαρτος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ ὀρνέου·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

κ' Ἀρχέδημος ὁ γλάμων.

[Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας.

εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας ὑπ' ἀλαζονείας τῶν βοτανῶν ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπόν· Σμυρναϊκόν. διαβόητος δὲ ἦν ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, παρὰ Λάκωσιν εὑρισκόμενον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν λημιώντων τοὺς ὀφθαλμούς.

Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; 483
οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης. γλάμων δέ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας.]

Γλάνις. εἶδος ἰχθύος. καὶ χρησμολόγος, Βάκιδος ἀδελφός.

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων· ἐπειδὴ τὸ ζῷον τοῦτο σφόδρα ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις. Καὶ Γλαύκειον ᾠόν.

Γλαυκός. λευκός, κυάνεος. Γλαῦκος δέ, ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος, πύκτης, πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ Ὀλυμπιάδι στεφανωθείς, καὶ Πύθια τρίς, Ἴσθμια δεκάκις, γενναῖος ὅλῳ τῷ σώματι.

Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου γῆν ἐργαζομένου, ἐπειδὴ συνέβη τὴν ὕνιν ἐκ τοῦ ἀρότρου πεσεῖν, καθήρμοσε τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δὲ τὸ ποιηθὲν

---

1. *Γίσχαλα*] *Γιχάσλα καὶ* praefigit Zon. p. 437. 2. *Γλάγος*] V. Il. *β'*. 471. *Γλαγερόν — λευκόν*] *Γλαγερῶν — λευκῶν* A. V. C. *γλακερός* et *γλακερῶν* Zon. p. 438. *τοῦ* om. *V. 3. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] (sic *V.) Antipatri Sidon. XVII, 8. Anthol. Pal. VI, 109. 5. *Γλάμων. ὁ λημῶν*] Haec sunt verba Scholiastae Aristoph. Ran. 595. ex quo locus hic supplendus est. *Küst.* Deest gl. V. C. Cf. Lex. Bachm. p. 185. 6. *ὡς Χάρων* male superioribus adhaerent, quae Callistratus apposuisse fertur, ut fabricam quasi nominis proprii *Γλάμων* illustraret. 7. *Σοφοκλῆς*] *καὶ Σοφοκλῆς* A. B. V. C. E. *καὶ ὁ Σοφ.* Zon. p. 438. ordine diverso. 8. *ὀρνέου*] *ὄρνισι* *V. *ὀρνύσι* C. *Σοφ. ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων* Schol. Aristoph. *ἐπιορῶν* Zon. Saltem *ὀρνέου* corruptum est. 9. *Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν*] Fragmentum hoc, cuius sensus est obscurus, non pertinet ad vocem *γλάμων*, sed *γλαμυρός*. *Küst. κατὰ φορβάν* om. Schol. Rav. Ceterum *γλάμων* et *γλαμυρός* similiter coniunxit Schol. Il. *ώ*. 192. 10. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 595. 11. *Ἀρχέδημος*] *ὁ καρχέδημος* Zon. p. 438. *καρχεδήμος* B. E. Med. Hoc restitui motus glossa *Καρχέδημος*. Vulg. Schol. Il. *ώ*. 192. tuetur. Haec usque ad finem glossae om. *V. quem secutus horum pleraque notavi. Nam cum superiora pendeant temere et ab argumento glossae discedant, praesertim omissis *Νεοκλείδης ὁ γλάμων* post *τοὺς ὀφθαλμούς*, tum comparatio glossarum *Ἰατρός* et *Τιθύμαλλος* arguit ista copiis adventiciis esse locupletata. 12. *Σκορόδων ὁμοῦ*] Aristoph. Ecclesiaz. 425 — 27. *ὀπῷ*] *ἀπῷ* A. 15. *εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βοτ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* 16. *τῶν βοτανῶν ὑπ' ἀλαζονείας*] *ὑπ' ἀλαζονείας τῶν βοτανῶν* A. E. *ὑπ' ἀλαζονείας πατρίδας ὀν. τῶν βοτ.* glossae inferiores, *καὶ ἐκ πατρίδος ὑπ' ἀλαζονείας τὰς βοτάνας ὀ.* Schol. addens *καὶ* post *ὀπόν*.

3. *Τί δ' ἦν Νεοκλείδης*] Aristoph. Eccl. 255. *λοιδορεῖ* Med. 7. *Γλάνις. εἶδος ἰχθύος*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1000. Alios dederunt intpp. Hesychii. *χρησμολόγος*] *χρησμομπορίας ἀγόντων* mediis omissis A. 9. *Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρ.*] Cum hoc loco conferri merentur, quae habet Scholiasta Aristoph. Av. 302. *Küst.* MS. Coisl. 177. *Ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινά, εἰς ἀφθονίαν προυπαρχόντων, καὶ ἀλυσιτελεῖς ἐμπορείας ποιούντων, ἐπειδὴ* etc. *Γλαῦκα* [Med. et *V.] C. E. Vid. Hemsterhus. in Lucian. Nigrin. init. *Gaisf.* Glossa non suo loco reposita. 13. *Καρύστιος*] Vid. Lex. Seg. p. 227. 232. Pertinet gl. ad Demosth. de Cor. p. 331, 2. *Gaisf.* Principium tenet Harpocratio. De Glauco Carystio vide locos ab Solano collectos in Luciani Aetion. extr., adde praeconium hominis a lyrico quopiam confectum, quod idem attigit Lucianus pro Imagg. 19.

δ

14. *Ὀλυμπιάδι*] *Ὀλυμπίοις* V. *Ὀλυμπιάσι* E. 16. *Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam apud Pausaniam lib. VI. (10.) p. 361. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* 17. *ὕννιν*] *ὕνιν* A. B. C. E. Med.

Γίσχαλα. Nomen loci. *Γλάγος*. Lac. Et *Γλαγερῶν*, candidorum. In Epigrammate: *Et rete candidarum gruum guttur stringens.* *Γλάμων*. Qui oculos habet lippientes et humore manantes, ut Charon. *Γλάμων*. Impurus. Sophocles *γλαμυρὸς* de ave dixit: *Voraces in pastu.* Aristophanes *Ranis*: *Archedemus ille lippiens.* [Idem *Ecclesiazusis*: *Alliis cum silphio tritis et tithymallo Laconico iniecto, vesperi palpebras tuas unge.* solebant medici ostentationis gratia patrias etiam herbarum nominare, velut dicebant succum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbae valde acris apud Lacedaemonios. hoc autem dicitur de iis quorum oculi lippiunt. *Quid vero, si Neoclides ille lippus conviciis te insectetur?* hic ab comicis carpebatur ut sycophanta, et peregrinus, et fur. *Γλάμων* vero, qui oculos habet sordium plenos.] *Γλάνις*. Piscis genus. item vates, Bacidis frater. *Γλαῦκα εἰς Ἀθ. Noctuas Athenas.* dicitur de iis qui merces inutiles important. siquidem hoc animal Athenis valde frequens est. Et *Γλαύκειον ᾠόν*. *Γλαυκός*. Albus, caeruleus. *Γλαῦκος* vero, nomen proprium pugilis, genere Carystii, qui Olympiade XXV. coronatus est, et Pythia ter, Isthmia vero decies vicit, homo corpore valde robusto. *Γλαῦκος*. Glaucus Carystius. hic cum terram araret, vomer aratro forte excidit; quem is manu pro malleo usus in pristinum locum reposuit. id

ὁ πατὴρ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκτεύσοντα. ὁ δὲ ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων, ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ἀπαγορεύειν ἔμελλεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. ὁ δὲ βιαιότερον ἐπενεγκὼν πρὸς τὸν ἀνταγωνιζόμενον εἶχε τὴν νίκην. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος χειρονομεῖν.

Γλαῦξ ἵπταται, ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γλαῦκες Λαυριωτικαί, ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα: ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν. [λέγεται δὲ ἡ γλαῦξ χαλκίς.]

Γλαφυρόν. ἡδύ, κοῖλον, βαθύ, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν.

Γλεῦκος. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ. καὶ ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος·

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς.

Γλήναια. ἀξιοθέατα.

Γλήνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἢ ὄρη· παρὰ τὸ ὁρᾶν.

Γλίνη δὲ ὁ ῥύπος, διὰ τοῦ ῑ.

Γληχώ. θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὴν ὀρίγανον. οἱ δὲ βληχὼ φασι. λέγεται δὲ καὶ γλήχων, γλήχωνος. Γλίχων δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ῑ. 484

Γλίσχρον. τὸ λαίμαργον καὶ ἡδύ, ἢ κολλῶδες. Καὶ Γλίσχρος, φειδωλός, σκνιφός, πάνυ

---

1. πυκτεύσοντα] πυκτεύοντα A. πυκτίσοντα V. πυκτίωντα C. 2. ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων] μὴ ἐμπείρως V. C. qui mox βοήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς pro καὶ ἀπαγορεύειν — βοῆσαι. 4. παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου] Apud Pausaniam hodie legitur, ὦ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου: quod praetulerim. *Küst.* Vulg. redibat infra sub v. Παῖε. ἀρότρῳ *V. Infra Pausanias: οὕτω βιαιοτέραν ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγήν. 6. σκιαμαχοῦντος — χειρονομεῖν om. V. C. 7. ὅτι] καὶ E. om. B. ἐπιτηδειότερος] Rectius Pausanias ἐπιτηδειότατος. Et sic MS. Vatic. Pearsono teste. *Küst.* Item A. 9. Γλαῦξ ἵπταται. ἡ πτ.] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 1091. Huc spectant verba eiusdem Comici Vesp. 1081. Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτατο. Vide in eum locum Scholiastam. *Küst.* ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν οἰωνῶν MS. Coisl. 177. Plura Lex. Seg. p. 232. Vid. Wesseling. in Diodor. Sic. XX, 11. *Gaisf.* Scripsi Γλαῦξ: scribendum etiam ἔπτατο. Arsenius tamen p. 164. διέπταται. Diversam instituit rationem Aelianus N. A. X, 37. 11. Γλαῦκες Λαυριωτικαί] Aristophanes Av. 1106. Γλαῦκες ὑμᾶς οὔ ποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί. Huc Suidas respexit. *Küst.* 12. ἐν Λαυρίῳ] Laurii huius meminerunt Pausanias principio operis sui, Plutarchus Tom. II. p. 113. itemque alii scriptores. *Küst.* Λαυρείῳ A. B. E. Schol. 13. χρύσεια] χρύσια A. χρυσᾶ Schol. ἀργυρεῖα Hesychius. γλαῦκας] γλαῦκα E. 14. Γλαύκου τέχνη] Vide Petavium in Iuliani Orat. II. p. 261. *Küst.* Vid. Apostol. VI, 27. et quae ibi e Marcello Ancyrano ap. Euseb. l. 1. *Reines.* Vid. Schol. Platon. p. 12. Heindorf. in Phaedon. p. 108. D. *Gaisf.* 15. ῥᾳδίως] εὐμηχάνων καὶ ῥᾳδίως MS. Coisl. 177. Immo μὴ ῥᾳδίως cum Arsen. p. 162. Haud rectius se habet explicatio v. Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη.

1. Γλαύκου τινὸς Σαμίου] Hunc Glaucum Herodotus, Athenaeus et Pausanias Chium faciunt, non Samium: quorum potior est auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. Αἰθάλη a Suidae stat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet. *Küst.* Vid. Σιδηρέαν Toup. 2. ἐξεῦρεν] εὗρε, καὶ ἄλλα πολλὰ εὐμέθοδα ἐτεχνάσατο MS. Coisl. 177. λέγεται cum seqq. om. V. C. recte, opinor. Rem doctius exposuit Schol. Aristoph. Av. 262. adde v. Χαλκίς. 3. Sic Zon. p. 441. et Schol. Luciani D. D. VII, 4. 5. ἀποστάλαγμα] ἀπόσταγμα [cum Hesychio et Lex. Segu. p. 227.] Coisl. ubi post πατηθῇ additur m. sec. λέγεται [δὲ] καὶ πρότραπος ἢ πρότροπος. *Gaisf.* V. Lex. Bachm. p. 185. 6. ἡ τραγῳδία] Sophocles in Aiac. 966. Αἴαντος] Ἀγαμέμνονος A. B. V. C. E pr. 7. τεθνηκὼς *V. ἢ κείνοις] ὡς κείνοις V. ap. Gaisf. 8. Γλήναια] Alii rectius γλήνεα, absque diphthongo. Vide Hesychium, Etymologum et Eustathium. *Küst.* Item Zon. p. 441. Spectat ad Il. ω. 192. 9. Γλήνη] Vid. Lex. Seg. p. 233. cf. Schol. Il. Θ'. 164. ἢ κόρη E. Tum ὀφθαλμῶν C. ἢ ὄρη, παρὰ τὸ ὁρᾶν] Haec sic scribenda et per parenthesin legenda sunt, οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὁρᾶν. His enim verbis etymologiam vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit. *Küst.* ὄρος E pr. ὄπη Wakefieldus in Lucret. V, 486. Küsterus si putavit ὄρη pro notatione vocis γλήνη venditari, quam grammatici diversis explicavere commentis, mirifice dormitavit. Sed probabilem ille fecit emendationem, modo hoc quicquid est additamenti ab otioso homine profectum opinemur, qui nomen κόρη ludibundus illustraret. 10. γλίνη ὁ ῥύπος Herodian. Epim. p. 15, cum Zon. p. 440. et Eust. in Il. ω. p. 1344. 11. τὸ ὀρίγανον] τὴν ὀρίγανον A. C. *V. Zonaras. Koenius in Gregor. p. 40. reponit, Γληχώ, θηλυκῶς, τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ β. φ., coll. v. Βλήχων, recte, opinor. Dissentit Gaisfordus: „Sed rectam scripturam praebere videntur MSS. Suspicor autem in capite glossae Ὀρίγανον non Γληχώ debuisse collocari." 12. βληχώ] γληχώ V. C. Mox post γλήχωνος delevi, ἐν τῷ Βληχωνία βοτάνῃ, cum A. C. V. Quorum *V. etiam novissima nescit. 13. Γλίχων] V. Arcad. p. 16. et Zon. p. 439. Sed Γλίχωνος B. E. Med. Statim Γλία. ἡ κόλλα, cum omnibus MSS. om. Gaisf. Quae gl. ex Etym. M. sive Zon. p. 440. manavit 14. Γλίσχρον] Vid. Lex. Seg. p. 233. 15. σκνιφός] Sic Zon. p. 439. et Hesychius: σκῖφος A. C. Med. σκιφός V. Cf. Hemst. in Arist. Plut. p. 190.

---

conspicatus pater Olympiam eum duxit, ut pugilatu cum aliis certaret. cum vero Glaucus artis illius penitus imperitus esset, et ab adversariis vulneraretur, verberumque dolores ferre amplius non posset, patrem clamasse ferunt: *Ictum infer, qualem aratro.* ille igitur cum maiore nisu adversarium percussisset, victoriam est adeptus. statua eius prae se fert speciem hominis ludicris gestibus pugnantis, quoniam manus iactare optime norat. Γλαῦξ ἵπταται. *Noctua volat.* noctuae volatus victoriae signum habebatur. Et aliud proverbium: *Noctuae Lauriotticae*; quod dicitur de iis qui magnam pecuniae vim possident. in Laurio enim loco Atticae auri metalla erant: nummos autem aureos noctuae imagine signabant. Et aliud proverbium: *Glauci ars*; dictum de iis qui facile rem aliquam conficiunt: a Glauco quodam Samio, qui primus ferruminationem invenit. [Dicitur vero noctua etiam chalcis.] Γλαφυρόν. Iucundum, cavum, profundum, sapiens, peritum, accuratum, clarum. Γλεῦκος. Liquor ex uvis stillans, antequam calcentur. et Tragicus de Aiace inquit: *Mors eius mihi acerbior fuit, quam illis iucunda.* Γλήναια. Res spectatu dignae. Γλήνη. Pupilla oculi. Γλίνη vero per ῑ sordes. Γληχώ. Attici genere feminino sic vocant origanum. alii vero dicunt βληχώ. dicitur etiam γλήχων, γλήχωνος. Γλίχων vero, per ῑ, nomen est proprium. Γλίσχρον. Gulosum, suave, vel glutinosum. Et Γλίσχρος, parcus, avarus, valde

ῥυπαρός. Ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυσαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίσχρως ἔτι εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. — Κατέβη ἐκ χωρίων γλίσχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. τουτέστι, τροφῆς σπανιζόντων. Ὅτι τὸ γλίσχρον ἐπὶ δυστυχίᾳ ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἐπιθυμητά· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. πρὸς Ἑρμῆν ὁ λόγος. καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

Ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια.

Καὶ Ἀρριανός· Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο. ἀντὶ τοῦ φειδομένως.

Γλίσχρος. ταπεινός, κόλαξ.

Γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδη.

[Λιπαρῶν· τὸ λῑ μακρόν.] Καὶ Γλίσχρων, ὁ ἐπιθυμητής· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. Καὶ Γλίσχρως, ὀλισθηρῶς.

Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρῖψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.

Γλίχεται. λίαν ἔχεται, ἐπιθυμεῖ. Καὶ Γλιχόμενος, ἐπιθυμῶν. [κατ' αἰτιατικὴν δέ. Καὶ ταῦτα ἦν, ἃ ἐγλίχετο.]

Γλουτόν. τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης.

Γλώννς. ὄνομα κύριον.

Γλωσσαλγίαν. ἀργολογίαν.

Γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὁρῶ βροτοῖς
γλῶσσαν οὐχὶ τἄργ' εἰς πάνθ' ἡγουμένην.

---

1. ῥυπαρός] Addit MS. Coisl. ἢ ἐπιπόνως ταλαίπωρος, ἀκριβής. 2. γλίσχρως] γλίσχρος C. *V. τῆς αὐτῆς ἀληθείας] ταύτης τῆς εὐηθείας Portus coniectabat. De proverbio ὄναρ πλουτήσας Platon. Theaet. p. 208. B. comparavit Gaisf. 3. Κατέβη] κατέβην C. 6. Ὅτι Gaisf. cum *V. 7. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] V. 192. Notandum autem est, duo priora verba fragmenti, quod subiungitur, apud Aristophanem hodie tribui personae Mercurii, Trygaeum alloquentis; cum potius assentiar Suidae, qui ea hic ad Trygaeum refert. Secundum eum enim Trygaeus, carnes quas attulerat Mercurio ostendens, eum vocat γλίσχρωνα, quasi qui vorandi cupidus esset et carnium nidori inhiare soleret; id quod plus habet ioci et salis comici, quam si Mercurius Trygaeum sic appellet. Solebant enim veteres comici aliique scriptores deos mythicos ridere ut γλίσχρους et carnium, quae ipsis immolabantur, nidorem avide appetentes; id quod vel ex ipso Aristophane patet, apud quem in Avibus v. 1515. Prometheus miseram condicionem exponens, ad quam dii ob recens aedificatam avium urbem redacti sint, inter alia sic ait: Θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι Θεοῖσιν, οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο Ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου. Ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν Ἄνευ θυηλῶν. Huc etiam spectat insignis locus apud Lucianum de Sacrificiis p. 185. cuius verba brevitatis gratia hic non describam. Küst. Cf. v. Μιαροί. Debuerunt haec glossae posteriori subiungi. 11. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] V. 485, sq. 12. Ἕλκουσι Edd. 15. φειδομένως] φειδόμενος Med. Schol. Platon. p. 185. Γλίσχρως. πάνυ ῥυπαρῶς, καὶ μετὰ φειδωλίας. Exemplum ex Xenoph. Hellen. VII, 2, 17. citavit Toupius. Gaisf. 17. Γενοῦ γλίσχρος] Aristoph. Acharnens. 451. (427.) ex quo pro Εὐριπίδῃ scribendum est Εὐριπίδην. Küst.

1. Λιπαρῶν (Λιπαρὸν Med.) τὸ λῑ μ. delevit Küsterus: quippe quae rectius quadrent in v. Λιπαρεῖ. Neque Gronovius librum suum opposuit. 4. Glossa male collocata. 5. Hinc emendabimus Schol. Aristophanis: ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίας (ἀντιλογίαν ἔχοντος Glossa) πεποιημένου (l. καὶ ἐπιτρίπτου πεποιημένον), τοῦ καὶ δυναμένου (l. ἀντὶ τοῦ δυν.) ἐπιτρῖψαι. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1004. 8. περὶ πραγματίου] Sic recte habent MSS, itemque Aristophanes loco laudato. At in prioribus editt. περὶ omissum est, et pro πραγματίου minus recte legitur γραμματίου. Küst. 10. Γλίχεται] Schol. Luciani Aëtion. 1. γενικῇ post Γλίχεται delevi cum V. C. quod post ἐπιθυμεῖ habet Med. Structuram annotavit Zon. p. 442. Quo sublato debet etiam illud constare, quae sub finem extat, annotationem syntacticam ingratiis Suidae accessisse. Quam cum omiserint V. C. eam saltem circumscripsi. 11. κατ' αἰτιατικήν] κατ' αὐτὴν B. E. Καὶ ταῦτ' ἦν ἃ ἐγλίχετο] καὶ ταῦτα ἦν ἃ ἐαῦτ' ἐγλίχετο A. B. E. sed καὶ om. E. Porsonus: „Demosthenes, ut videtur, Philipp. V. p. 42, 27. ubi ὧν μάλιστα ἐγλίχετο." Quem locum annotavit Lex. de Synt. p. 131. 13. Γλουτόν] Vid. Schol. Il. ε. 66. 14. Γλώννς] Γλῶνε B. Γλῶνες E. Nomen suspectum. 15. Γλωσσαλγίαν] Euripid. Med. 525. 16. Γλῶσσαν μὲν ἀργόν] Sophocl. Philoct. 96 — 99. Quibus versibus cur priora quasi castigatius scripta denuo subiiciantur non apparet. Neglexit Küsterus novissima οὕτω γραπτέον κτλ. sed libris invitis. ἐργάτιν] ἐργάτην A. V. E. 18. γλῶσσαν οὐχὶ τἄργ' εἰς π.] Versus hic apud Sophoclem loco laudato rectius sic legitur: Τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην. Küst.

---

sordidus. *Ego vero difficulter ab eiusmodi rebus avelli me patiebar, et tenaciter adhuc eidem veritati adhaerebam, ut qui in somnis vere ditatus est, † Descendit ex locis sterilibus, et quae ne tempore quidem pacis incolas suos alere possent.* Γλίσχρον apud Atticos infelicitatem denotabat. † Aristophanes *Pace*: *Gulose, vides me non amplius tibi videri scelestissimum.* ubi γλίσχρων significat concupiscens; a γλίχεσθαι, quod est concupiscere. his autem verbis Mercurium alloquitur. et iterum Aristophanes *Pace*: *Trahunt tamen macie confecti rictuque diducto renidentes catulorum instar.* Et Arrianus: *Res ad victum necessarias exercitui parce praebebant.* Γλίσχρος. Humilis. Adulator. *Age fias humilis, mendicans et suppliciter orans Euripidem.* Et Γλίσχρων, concupiscens. ab verbo γλίχεσθαι. Et Γλίσχρως, lubrice. Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. Nomen hoc compositum est ex vocibus γλίσχρον, ἀντιλογία et ἐπίτριπτον, i. e. quod conterere potest. Aristophanes *Nubibus*: *Neque in ius rapieris ob damnosam litem de levi negotio.* Γλίχεται. Valde optat, cupit. Et Γλιχόμενος, cupiens. [Item cum accusativo. *Et haec erant quae concupiscebat.*] Γλουτόν. Clunes. Γλώννς. Nomen proprium. Γλωσσαλγίαν. Inanem loquacitatem. Γλῶσσαν μὲν ἀργ. *Lingua quidem utebar otiosa, manu*

οὕτω γραπτέον·

Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν,

καὶ τὰ ἑξῆς.

Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρέψουσα; ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

485 *Γλώσσαργον ἦθος. ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλον.*

Γλῶσσα ταμιείου. ἣν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως.

[Γλωσσηματικά, εἶδος διαλέκτου.]

Γλώσσῃ σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.

οἷον, βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

Γλωσσόκομον. θήκη λειψάνων ξυλίνη. Ὁ δὲ Φῆστος ὁ ἀνθύπατος πέμπεται ἐς Ἀσίαν, ὃς τὴν βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. ἠκμαζεν περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος.

Γλῶττα. ὅτι αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων χυμῶν ὑγραίνεται· ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρα γίνεται· ὡς ὑπὸ πεπέρεως καὶ ταρίχου καὶ μυρίων ἄλλων, καίτοι γευστῶν ὄντων, ξηραίνεται· οὐχ ὡς ἔγχυμα, ἀλλὰ διά τινα ἄπτὴν ποιότητα, οἷον ξηρότητα, ἢ θερμότητα. οὐδὲ γὰρ ὁ ξηρὸς ἄρτος ξηραίνει, ἢ εἰ τύχοι τρωγάλια, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ τῷ ξηρὰ εἶναι ἢ θερμὰ ἐξικμάζει τὴν ἐν τῇ γλώττῃ ὑγρότητα.

Σημεῖον δὲ τοῦ δεῖν τὴν γλῶτταν δυνάμει μὲν ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργείᾳ δὲ οὔ· ὅσοι τὴν γλῶτταν ἀμέτρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν ἢ ὑγράν, οὗτοι οὐκ ἀντιλαμβάνονται τῶν γευστῶν. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀντιλαμβάνεται ἡ λίαν ὑγρὰ γλῶττα τῶν χυμῶν, διότι ἡ ἐν αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμος οὖσα, καὶ πρώτη αὐτῇ προσβάλλουσα, γίνεται γλώττης ἀφή, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτῃ οὐκ ἐῶσα ἀντιλαβέσθαι τῆς ἔξωθεν. σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι οἱ προγευσάμενοι ἄλλου χυμοῦ, καὶ μάλιστα σφο-

---

5. *πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρ.*] Hunc locum ex 2 MSS. Pariss. supplevi, quem priores editt. mutilum sic exhibent: *Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καταστρέψουσα. Küst.* Ad sententiam tamen necessaria est emendatio *ἢ πόλιν καταστρ.* Repugnant paroemiographi; quorum Zenobius II, 99. (ut fere Arsen. p. 164.) *ὀρθώσουσα καὶ πάλιν.* Praeterea his interrogationis signum adieci. Post *πορεύῃ* inserit A. *ἀπόκρισις*, C. *ἀπόκρινε*, *V. *ἀπόκριν.* 8. Zon. p. 442. 10. *Γλῶσσα — βασιλέως*] Philostratus Vitt. Sophist. II, 29. de Quirino: *προσφυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν.* Ad hunc locum respexit Suidas. Eadem quoque fere leguntur infra v. *Κυρῖνος. Toup.* Ubi glossam expulimus. Adde locum sub v. *Γλωσσόκομον* distractum. 12. *Γλωσσηματικά*] Priores editt. [et A. E.] habent *γλωσσημαντικά*: cuius loco scribere malui *γλωσσηματικά*, quod 2 MSS. Pariss. exhibent. *Küst.* Deest articulus V. C. quem post *Γλώσσῃ σὺ δ.* A. collocavit. Interim notavi. 13. *Γλώσσῃ σὺ δεινός*] Duo hi senarii leguntur apud Sophoclem in Oedip. Colon. 806. ut Portus monuit. Ceterum exemplum hoc non pertinet ad vocem *Γλωσσηματικά*, sed *γλῶσσα. Küst.* *οὐδὲν* Med. 14. *λέγει*] *λέγοι* E. 15. *δοκεῖν δίκαια*] Inter haec verba lacunam habet A. Quamquam nihil deesse Schol. Sophoclis ostendit. 16. *Γλωσσόκομον*] Lex. Bachm. p. 186. Vide Lobeck. in Phryn. p. 99. Post *Γλωσσόκομον* (sic enim cum Med. refinxi) inserunt B. E. *τι σημαίνει. Ὁ δὲ Φῆστος*] Eunapii locus, quem pleniorem profert Suidas in *Φῆστος*, adiungi debuerat post *Γλῶσσα ταμιείου. Hemst.* Eunapii fr. 17. sive ed. Nieb. p. 110. Hanc autem particulam ex glossa posteriore decerptam opinor. Gaisfordus attulit Leichii Diatrib. in Photii Bibl. p. XLIX. 18. *ἐπὶ τῶν χρόνων*] *ἐπὶ τοὺς χρόνους* A. B. E. Edd. vett. Dedi *περὶ τοὺς χρόνους* cum Suida infra in *Φῆστος*. Tacite amplexus est Küsterus coniecturam Porti. *Gaisf.* Qui haec *ἤκμ. κτλ.* ipsis Eunapii verbis asserunt.

1. *αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων*] Haec omnia descripta sunt ex Ioanne Philopono in librum II. Aristot. de Anima *M.* 7. *Küst.* Ubi locus sic legitur: *Ὅτι δὲ οὐ πάντως ὑπὸ τῶν χυμῶν ὑγραίνεται τὸ γευστικὸν αἰσθητήριον ἡ γλῶττα, ἀλλ' ὑπ' ἐνίων καὶ ξηροτέρα γίνεται, εἶπον ἤδη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· οὔτε γοῦν πέπερι, οὔτε ταρίχη, οὔτε ἄρτος ξηρός, οὔτε ἄλλα μυρία τοιαῦτα ὑγραίνει τὴν γλῶτταν, καίτοι γευστὰ ὄντα· ξηραίνει δὲ μᾶλλον οὐχ ὡς ἔγχυμα κτλ.* Ὅτι Gaisf. cum *V. 3. *πεπέρεως*] *πεπέρεως* A. *V. πεπε E. 4. *οὐχ ὡς ἔγχυμα*] Legendum est *οὐκ ἐγχύμων*, quoniam praecedentia per genitivum efferuntur. *Küst.* Sic Portus. 6. *ἢ θερμότητα*] Hae duae voces desiderantur in prioribus editt., quas ex MSS. Pariss. et Philopono revocavi. *Küst.* 8. *ξηρὰ*] *ξηρῷ* A. Mox *καὶ θερμὰ* E pr. Tum *ἐξηκμάζει* V. 8. *γλώττῃ*] *γλώσσῃ* E. 11. *ὅτι ὅσοι*] *ὅσοι δὲ* A. V. *ὅσοι* E. Med. Legendum videtur *ὅσοι γάρ*. Interim *ὅτι* removi. 13. *γευστῶν*] *γευστῶν* *V. *χυμῶν* inter versus E. omissis *καὶ — χυμῶν*. 15. *ἔγχυμος*] *εὔχυμος* Philop. 17. *ἀντιλαβέσθαι*] *ἀντιλαμβάνεσθαι* Philop. 18. *τῶν ἔξωθεν*] *τῆς ἔξωθεν* A. B. E. Philop.

---

tamen strenua. nunc autem experientia cognosco, in dictis non in factis praecipuum rerum momentum mortalibus positum esse. ***Γλῶσσα ποῖ πορ.*** *Lingua quo vadis? urbem instauratura et urbem eversura?* proverbium de iis dictum qui verbis vel prosunt vel nocent. ***Γλώσσαργον ἦθος.*** Ingenium promptum et loquax. ***Γλῶσσα ταμιείου.*** Arca aerarii: cuius cura Quirino Sophistae ab Imperatore commissa erat. [***Γλωσσηματικά.*** Dialecti genus.] *Lingua promptus es. neminem vero novi iustum, qui de causis omnibus recte dicat.* vel, qui semper videri velit iusta loqui. ***Γλωσσόκομον.*** Arca lignea supellectili reponendae. *Festus vero Proconsul mittitur in Asiam, cuius fidei regius fiscus erat commissus.* is floruit Valentis temporibus. ***Γλῶττα.*** Lingua plerisque saporibus humectatur; a nonnullis vero siccior redditur. a pipere enim, salsamentis, aliis infinitis, quamvis ea sint gustabilia, siccatur; non ut aliquo sapore praeditis, sed ob tactilem qualitatem, cuiusmodi est siccitas vel calor. neque enim siccus panis siccat, aut si forte bellaria, et similia; sed quia sicca sunt aut calida, humorem qui est in lingua consumunt. Linguam autem oportere facultate quidem humidam esse, non autem actu, inde constat, quod qui linguam nimis siccam aut humidam habent, gustabilia non percipiunt. hac etiam de causa lingua nimis humida sapores non percipit, quod humor, qui linguae inest, cum sit sapidus, eam primum afficit et attingit: quo ipse se gustan-

δροτέρου, οὐκέτι τῶν δευτέρων ὁμοίως αἰσθάνονται.

Ὅτι τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἡ φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν εἰς τὸ εἶναι συμβάλλεται τοῖς ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶν ἡ γεῦσις καὶ κρίσις ἡ περὶ τοὺς χυμούς· τὸ δὲ εἰς τὸ εὖ εἶναι, οἷον πρὸς τὴν διάλεκτον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ εἶναι· πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐντὸς θερμοῦ κατάψυξιν συμβάλλεται· τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εὖ εἶναι, οἷον διάλεκτον. τῆς δέ, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ διαμονῆς αἴτιον. φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον φύσις· ὀργανικὸν δὲ τραχεῖα ἀρτηρία. οἷον γὰρ αὐλός ἐστιν. ἀμέλει οἱ μὲν νέοι εὐφωνότεροί εἰσιν, ὡς λείαν ἔχοντες αὐτήν· οἱ δὲ γέροντες κακοφωνότεροι, ὡς τραχυτέραν αὐτὴν ἔχοντες. τελικὸν δὲ ἡ σημασία. τέλος γὰρ τῷ ζῴῳ τῆς φωνῆς τὸ σημαίνειν δι' αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. τῆς διαλέκτου ὕλη μὲν ἡ φωνή· ποιητικὸν δὲ αἴτιον ἡ λογικὴ ψυχή· ὀργανικὸν δὲ γλῶττα καὶ ὑπερῷα καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἡ σημασία τῶν νοημάτων. ὄργανον δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ.

Ὅτι τῶν πτηνῶν ὅσα παραπλησίαν ἔχει τὴν γλῶτταν καὶ τὴν τῶν γενύων διάθεσιν ταῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖσθαι διάλεκτον, οἷον κίτται καὶ ψιττακοὶ καὶ τὰ ὅμοια.

Γλώττῃ πολεμίζων. οὐκ αὐτῇ τῇ γλώττῃ πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλώττῃ καθάπερ ὅπλῳ χρώμενος.

Γλωχῖνας. γωνίας. Ὑπὸ τὴν ἔνδον παρατεινομένην τῆς θαλάσσης γλωχῖνα ὡς εἰς ἐνέδραν καθορμίσας τὰς ἐπακτρίδας ἐνέκρυψε.

Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ,
ὅς τε τὸν αἰγιβόταν, Πάν, κατέχεις ακόπελον.

Γλωττοστροφεῖν· τὴν γλῶτταν στρέφειν, καὶ ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι· ἢ ἐκστρέ-

---

1. *δευτέρων*] *δευτέρων ὁμοίως* A. V. Philop. *δευτέρως* E. 3. *Ὅτι τὴν γλῶτταν*] Haec paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in Aristot. de Anima M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidae conferendus est. *Küst.* Hic locus (Gaisfordus inquit) plane intelligi nequit, nisi cum ipso Philopono componas. Quo magis indignor, nullam mihi conferendi Philoponi copiam adesse. 6. *οἷον πρὸς*] *οἷον* om. E. 10. *τῆς δέ, ὅπερ ἐστὶν*] Haec nec cum iis quae praecedunt, nec quae sequuntur, cohaerent, nec apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab aliquo intrusa esse. *Küst.* *τῆς δὲ* iungendum cum *φωνῆς*, quae autem interposita sunt, nescio quis in marginem ea videtur coniecisse, praegressa scilicet *πρὸς γὰρ . . . συμβάλλεται* illustraturus. 11. *διαμονῆς*] *διὰ μόνης* B. E. Med. Mutavit Portus post Wolfium. 12. *φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπν.*] Scribe et supple ex Philopono, *ἡ γὰρ φωνὴ ὕλη τῆς διαλέκτου· τῆς δὲ φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ* etc. *Küst.* *ποιητικὸν δὲ*] *δὲ* om. V. 14. *εὐφωνότεροι*] *εὐφωνώτεροι* A. 15. *λείαν*] *λίαν* B. Med. 16. *κακοφωνότεροι*] *ἀφωνότεροι* E. *τραχεῖαν α. ἔ.*] *λίαν ἔχοντες αὐτὴν τραχεῖαν* E. *τραχυτέραν α. ἔ.* dedi cum A. *V. 17. *δὲ ἡ*] *δὲ καὶ ἡ* B. V. Med. *καὶ ἡ* Ald. *ἡ σημασία*] Adde ex Philopono, *τῶν νοημάτων. Küst.* Atqui iis caret Philoponus. *Gaisf.* 18. *σημαίνειν*] *σημαῖνον* B. E.

1. *ὀργανικὰ*] *ὀργανικὸν* scripsi cum A. *V. Philop. Mox *ὑπέρω* Med. 4. *Ὅτι τῶν πτηνῶν*] Ex Philopono in Aristot. de An. II. M. *Gaisf.* Qui praefixit *Ὅτι. *τὴν γλῶτταν*] *τῆς γλώττης* Philop. qui mox *διάθεσιν τοῖς ἀνθρώποις, μὴ πάνυ σεσηρυῖαν, μιμεῖσθαι διάλεκτον δύνανται οἷά εἰσι κτλ.* 6. *τὴν τούτων διάλεκτον*] *τὴν τούτων* delevi cum A. B. V. E. Philop. Tum *διαλέκτοις* V. 7. *καὶ* inseruerunt ante *ψιττακοὶ* A. V. Philop. 8. *Γλώττῃ πολεμίζων*] Zenob. Vatican. [App. Vatic. III, 23.] *Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι· οὐ βλασφημήσω. Γλωσσάσπιδας* vocat Hesychius *τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλῳ χρωμένους ὥσπερ ἀσπίδι.* Ut vates regius Ps. XIII, 3. *Venenum aspidum sub labiis eorum*, *Ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν*, non in LXX. interpp. sed apud Paulum Rom. III, 13. Heraclitus quoque Ep. ad Hermodor. Ephesios *τὰ ὅπλα ἐν ταῖς γλώτταις ἔχειν* scribit, ut in Proverbiorum *Συμμίκτοις* notatum ab I. A. Brassicano. *Schott.* in Proverb. p. 392. Glossa refertur ad Aristoph. Nub. 418. 11. *Ὑπὸ τὴν ἔνδον*] Haec et quae sequuntur sunt verba Agathiae lib. V. (22.) p. 168. *Küst.* Desinit Zon. p. 440. in v. *ἐνέδραν. παρατεινομένην*] *παρατινομένην* A. Mox *καθορμίσαι* E. 13. *ἐκπατρίδας* A. 14. *Καὶ σὺ τετράγλωχιν*] Leonidae Tar. XXXV, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 334. *πέτρα γλωχίνης μηλοσσὸρ* A. *πέτρα γλώχινες* B. V. (nam quod *πέτρα γλώχιν* ab Iacobsio profertur, fluxit ab neglecto vocis compendio) E. C. *πετράγλωχιν* sola Med. Dein *ἕρμα* *V. Tum *μηλοσσόμεναι* C. et (siquidem *μηλοσσομαι* eodem redit) *V. *μηλοσσὸς* E. *μηλοσσὸ* sola Med. ubi v. seq. om. *Πάν.* Cf. v. *Μαῖα.*

---

dum praebens impedit, ne externi sapores lingua percipiantur. huius autem rei argumentum est, quod qui alium saporem prius gustarunt, praesertim vehementiorem, posteriorem non aeque gustatu percipere possunt. † Natura ad duas functiones linguam fecit; quarum una confert ad vitae condicionem, nimirum gustatus et facultas discernendi sapores; altera vero ad bonam vitae condicionem, id est, sermo. sic eadem respirationem quoque ad duos nobis usus dedit: partim ad vitam, sive ad interni caloris refrigerationem; partim ad bonam vitam, velut ad sermonem. vocis autem materia est aer, qui exspiratur; causa efficiens, natura; instrumentalis, aspera arteria, quae fistulae similis est. hanc igitur quod adolescentes laeviorem habent, magis vocales sunt; senes vero quod eandem habent asperam, minus clare loquuntur. finis autem est, eorum quae cogitamus significatio. vox enim animali ideo data est, ut per eam sensa animi declaret. sermonis autem materia est vox; causa efficiens, anima rationis particeps; causae instrumentales, lingua, palatum et dentes; finis denique, cogitationum declaratio. instrumentum vero vocis sunt fauces. † Aves quae linguam et mandibulas habent humanis similes, sermonem hominum imitari possunt, ut picae, psittaci et his similes. *Γλώττῃ πολεμίζων.* Non significat, cum lingua bellum gerens, sed, lingua ut telo pugnans. *Γλωχῖνας.* Angulos. *In maris angulo interius recedente naves actuarias velut in insidiis collocatas occultavit.* [In Epigrammate:] *Et tu quadrate ovium custos, Maiae fili, Mercuri, quique sedem habes in rupe Pan, in qua caprae pascuntur.* *Γλωττοστροφεῖν.* Versatilem habere linguam, et in dicendo versutum esse. vel, negotia pervertere, et copia ver-

φειν τὰ πράγματα, καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθάνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν καὶ οὗτος εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵν' ὥσπερ διολισθάνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο δὲ τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ φρονοῦντας καὶ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. Ἄλλως. ἐπὶ τοῦ μιαροῦ καὶ ὑπαροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ὑπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγύς πώς ἐστι τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον.

Γλοιώδης. ὁ ὑπαρός.

Γλυκέρα. ἑταῖρά τις.

Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος. ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. Καὶ Γλύκιον, τὸ γλυκύ.

Γλυκυδερκής. ἡδὺς ἐν τῷ ὁρᾶν.

Γλυκύθυμος. ἁπαλόψυχος.

Γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντος ‖ καὶ κεχηνότος πρὸς τὴν ᾠδήν, ἐμβαλών τις εἰς 487
τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε.

Γλυκὺς ἀγκών. οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἥθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι· γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος·

---

1. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 791. Adde v. *Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι*. Haec breviter Zonaras. Subsequebatur glossa, quae Zon. p. 442. sive Etym. M. debebatur: *Γλοιάζειν. τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν.* Delevi cum omnibus MSS. *Γλοιάζει* Med. Post *μυκτηρίζειν* addit Lex. Seg. p. 233. *καὶ κακοηθεύεσθαι. οἱ δὲ διαγελᾶν*, similiterque Etym. M. 5. *Γλοιός. τὸ αὐτὸ*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 448. Cf. v. *Μάσθλης. εἴρηται*] *εἴληπται* A. B. *V. C. E. Schol. 7. *διολισθαίνειν*] *διολισθάνειν* A pr., qui eandem scripturam mox exhibet cum V. C. 9. *καὶ φεύγειν*] *πέφυκε* A. 10. *δεῦρο δὲ*] Malim *δεῦρο δή*. Schol. quidem *καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο*: ut praestet *δὲ* removeri. 11. *σταθερὸν*] *σταθερὸν* A. 13. *πράττοντας*] *πράσσοντας* A. V. C. *φρονοῦντας καὶ* interciderunt apud Schol. 15. *ἐπὶ τοῦ ὑπαροῦ καὶ μικροῦ καὶ μικρολόγου* Schol. Cui nolim *μιαροῦ* obtrudi, cum probabiliter tollantur ista *καὶ μικροῦ*, ab interpretibus an ab socordia librariorum repetenda. Cf. v. *Μοχθηρία*.

1. *τὸν μοχθηρὸν*] *τὸ μ.* A. Sed v. Zon. p. 439. 3. Post hanc gl. delevit Küsterus: *Γλυκαινόμενον. δοτικῇ.* Quam cum ignorent A. V. C. nolui cum Gaisf. eam revocare. 4. *Γλυκέρα*] Scortum et psaltria Argiva: Tatian. c. Graec. Glycera Thalassidis filia, vixit in palatio Harpali, amata Menandro et Philemoni. Vid. Athen. XIII. p. 586. 594. 596. Eam Thespiensem fuisse et Cupidinem a Praxitele sculptum in sua patria dedicasse dicit Strabo IX. p. 410. quod tamen de Phryne verum est. (cf. ibi Casaub.) Glycerae mater Thalarchis, Argiva, Hyperid. Or. c. Mantitheum. *Reines.* Adde Meinek. in Menand. p. 39. Deinde cum A. V. C. expunxi *Γλυκεῖαν ᾠδήν*: quae respiciunt ad Aristoph. Av. 756. Vide v. *Φρύνιχος καὶ Λύκις.* 5. *Γλυκεῖ' ὀπώρα*] De sensu huius proverbii vide quae disputat Henr. Stephanus in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 33. *Küst.* 6. *μόχθου*] *καὶ ἀφόβως* Diogenianus III, 95. Subsequebantur illa: *Γλυκηρά. Τρώγων γλυκηρὰ πικρίας ἔξεις τρόπους.* Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. ad marginem legitur, ex Astrampsycho depromptus est." Habet A. in marg. Delevi cum B. V. C. Omnino lemma *Γλυκηρά* nescit Med. Ibidem Küsterus posuit *γλυκηρά*. „Sic in 2 MSS. Pariss. legitur. At priores editt. habent *γλυκερά*: quod metrum respuit." 7. *γλυκείδιον* praecepit Zon. p. 441. et Choeroboscus qui fertur in Cram. Anecd. II. p. 189. *γλυκύ*] *γλυκύον* A. *αὐτό*] *γλυκύ* A. B. V. C. Continuo Gaisf. ex A. recepit, quae olim legebantur post v. *Γλυκυσίδη*: *Ὅτι τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἁλμυροῦ ψυχρότερον.* Qui meminisse debebat eiusdem observationis in v. *Ἁλμυρόν* prolatae. Horum autem loco vett. editiones, *ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικοῦ.* Neutram sententiam habent B. C. V. E. 9. Glossa Aristophanea. 10. *Γλυκὺ μέλι καὶ πν.*] Phavorinus [cum Zon. p. 441.] paulo aliter: *Γλυκὺ ἤτω, καὶ πνιξάτω.* At Scaliger *ἐν Στρωματεῖ* lectionem Suidae sequitur. *Küst.* MS. Coisl. 177. *Τέρπανδρος γὰρ σῦκα ἐσθίων ἐπνίγη. ἢ γλυκὺ ἤτω. Τερπάνδρου*] *Τερπανδώρου* B. E pr. 11. *ἐμβαλών τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπ.*] Hoc mortis genere extinctum esse Terpandrum testatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. I. cap. XXXVIII. p. 77. [Anthol. Pal. IX, 488.] ubi tamen *Τέρπης* legitur pro *Τέρπανδρος. Küst.* Unde apud Suidam *Τέρπον* reponit Iacobsius p. 577. 14. *Γλυκὺς ἀγκών. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, ὡς εἴ τις εἴποι ὦ γλυκὺς πῆχυς, παρόσον οἱ εὐφραινόμενοι καὶ ἐρῶντες τὸν ἀγκῶνα τιθέασιν. ἐναντία δὲ ταύτης τό, ψυχρὸν παραγκάλισμα.* (Soph. Ant. 650.) *λέγεται καὶ γλυκὺς ἀγκὼν ὁ πικρὸς κατ' εὐφημισμόν, ἀπό τόπου Ἀγκῶνος καλουμένου περὶ τὸν Νεῖλον γλυκέος, δυσχεροῦς ὄντος.* MS. Coisl. 177. *οὐ κατ' ἐναντίωσιν*] *Κατ' ἐναντίωσιν* tamen vel *κατ' ἀντίφρασιν* proverbium hoc dictum esse volunt Zenobius, Auctor anonymus Vaticanae Appendicis, Hesychius et Eustathius in Il. κ'. p. 791. quos vide. *Küst.* Similiter Schol. Platon. p. 316. Pluribus de proverbio reconditissimo disputavit Heindorf. in Platonis Phaedr. 86.

---

borum abundare. Aristophanes *Nubibus*: *Perii enim, nisi linguam versatilem adeptus sim.* *Γλοιός*. Idem significat ac *μάσθλης*. translatio ducta est ab oleo balneorum spissato, quod cum lubricum sit, manus comprehendentium fallit. simile igitur ingenium et iste sibi optat, ut eludere et effugere feneratores possit. iam ad hunc usque diem homines ancipiti ingenio levique mente praeditos, et aliud quidem verbis prae se ferentes, aliud vero cogitantes et agentes, propter lubricum et perfidum animum *γλοιοὺς* vocamus. Aliter. *Γλοιὸς* hominem detestabilem, sordidum et avarum significat. sordidus enim propter exercitationem affinis est lubrico. ad animum vero translatum accipitur de homine improbo, levi et mutabili. *Γλοιώδης*. Sordidus. *Γλυκέρα*. Glycera, meretrix quaedam. *Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλ. Dulce pomum custode absente.* dicitur de iis qui sine labore fruuntur alienis. *Γλυκίδιον*. Dulce. Et *γλύκιον*, idem. *Γλυκυδερκής*. Dulcis aspectu. *Γλυκύθυμος*. Suavi animo praeditus. *Γλυκὺ μέλι καὶ πν. Dulce mel vel suffocet.* Terpe canente ficum in eius fauces iniecit eumque suffocavit. *Γλυκὺς ἀγκών*. Proverbium hoc non est dictum per antiphrasin, sed sensus est, *o dulces mores.* profertur autem cum exclamatione. sic proverbio usus est Plato Comicus in fabula *Phaone*, in qua senem introducit amore tibicinae percus-

Ὦ χρυσοῦν ἀνάθημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφερροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκών.

ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

Γλυπτόν. παρὰ τῷ Δαβὶδ τὸ εἴδωλον.

Γλυφεῖον. ἐκ τοῦ γλύφω.

Γλυφίδας. τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὃ ἔστι κεκοιλάνθαι.

Γναθαινία. ὄνομα κύριον. Καὶ Γναθαίνιος, ὄνομα κύριον.

Γνάθους.

Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος [ἐξαίφνης] ἐγένετο τὰς γνάθους.

Γναθωνίδης. πατρωνυμικόν.

Γναμπτή. ἡ καμπτή.

Γνάφαλοι. Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων. πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ κ. κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. παρὰ τὸ κνῶ, ὃ ἔστι ξύω.

[Γνάψις. τὸ αὐτό. παρὰ τὸ γανόν, ὃ ἔστι λαμπρόν.]

Γνόφος. σκότος βαθύ.

Γνόντες. γνωρίσαντες.

Γνῶθι σαυτόν. ἀπόφθεγμα Χίλωνος. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὃ εἰσι κομπαζόντων. 488

Γνῶθι σαυτόν, καί, Τὸ νόμισμα παραχάραξον. παραγγέλματα Πυθικά. τουτέστι, τῆς τῶν

1. τοῖσιν ἐμοῖς] An ἐν τοῖσιν ἐμοῖς ἐντρυφερεύουσα τρόποις? *Hemst.* Locus videtur mutilus; ideoque a coniecturis praestat abstinere. Apparent tamen, ni fallor, metri anapaestici vestigia. *Gaisf.* Quem occupavit Meinekius Quaest. Scen. II. p. 26. alterum versum ab ὦ τοῖσιν exorsus. Dativi tamen nullum admittunt explicatum: quamquam Hermannus iungebat ὦ τοῖσιν ἐ. τρ. τρόποις γλυκὺς ἀγκών. 4. Γλυκὺς ἀπείρῳ] Vid. Pindar. Stobaei I, 3. Schol. Venet. II, λ'. 227. *Gaisf.* ἀπείρων male Diogenian. III, 94. ἀπειρίας] Pergit MS. Coisl. 177. ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς πόλεμον καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. λέγεται καὶ οὕτως γλυκὺς πόλεμος ἀπειράτοις. 5. προθυμουμένων] προθυμούντων A. E. Quae subsequebantur, Γλυκυσίδη. ἥτις καὶ Παιονία καλεῖται. ἔστι δὲ ῥίζα φαρμακὸς κατὰ ἰατροὺς χαλαστική: omisi cum V. C. Ubi Küsterus: „Vide Paulum Aeginetam lib. VII. p. 234. qui herbam hanc plenius describit." Hanc gl. sequenti postposuit A. Idem quae adhaerebant, Τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἁλμυροῦ ψυχρότερον, retraxit post v. Γλυκίδιον. 6. Γλυπτόν] Exempla dedit Schleusner. Lex. V. Test. Om. glossam *V. 8. Γλυφίδας] Lex. Bachm. p. 185. f. coll. Zon. p. 440. Vid. Hesychius. 11. Γναθαινία] An Γνάθαινα? ap. Athen. XIII. p. 567. et 583. *Reines.* Rescribe meo periculo: Γνάθαινα — Γναθαίνιον. *Gnathaena* et *Gnathaenium* scorta fuere celeberrima: de quibus Athenaeus lib. XIII. p. 583. *Toup.* I. p. 105. Plutarch. in Aemil. Paul. c. 8. dicitur legitima mater Persei, regis Maced. Γναθαινία Argolica. *Müller.* Huic tamen obstat eiusdem Plutarchi locus, qui est in Arati vita extrema. Adde quod *V. posterius ὄνομα nescit. Quocirca scribendum: Γνάθαινα. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνιον. 14. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι] Aristoph. Vesp. 981. (940.) 16. ἐξαίφνης om. MSS. et edd. ante Küst.

1. Γναθωνίδης] Extat apud Lucianum. Deinde cum A. *V. delevi: Γναῖος. ὕπατος Ῥωμαίων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γάλλος. 2. Γναμπτή] Sic habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. [cum B.] γναπτή. *Küst.* 3. Ἔδοξέ τις — ἄρρεν] Haec sunt verba Artemidori lib. V. (c. 8.) p. 254. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Post γναφάλων delevi cum A. V. C. καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄρρεν, quae summatim ex Artemidoro petita sunt, infra sub v. Τύλη libris defensa. καὶ — κειμένων habet E. in marg. 4. πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμ.] Verba haec litura digna sunt, quoniam nec cum praecedentibus cohaerent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur. *Küst.* Non sane delenda: exponunt enim vocem γναφάλων. *Hemst.* Nihil hic vidit Küsterus. Rem optime perspexit et explicavit Bos. in Suidam [Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 148.]; sed in eo lapsus est, quod πίλων pro πτίλων reposuerit. Cervicalia enim sive pulvinaria πτιλωτά, i. e. *plumis sufferta*, in usu erant etiam veteribus: ut ex Eubulo liquet apud Polluc. VI, 10. Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα ἐφήπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ διδάσκει. καὶ πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι. Confer etiam Polluc. X, 38. ubi gemina leguntur. Hinc Clemens Alexand. Paedag. II, 9. Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιψόγῳ τῆς ἡδυπαθείας, ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, καθάπερ εἰς ἀχανὲς καταπιπτόντων τῶν σωμάτων διὰ τὴν μαλακίαν τῶν στρωμάτων. Quare recte omnino Suidas γναφάλων interpretatur πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων. *Toup.* I. p. 106. ὑπὸ ταῖς γνάθοις *V. 5. Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ.] Ex Scholiasta Aristoph. Plut. 166. Vide etiam infra v. Κναφεύς, et Hesych. v. Ἐπικνάφων. *Küst.* Haec observatio una cum v. Γνάψις ex inferiore glossa satis temere descripta est. Sub finem post ξύω delevi cum V. C. καὶ ἐκ τούτου κναφεύς, quorum loco Gaisfordus cum A. dedit καὶ ζήτει ἐν τῷ Κναφεύς. 8. τὸ αὐτό] Duae hae voces delendae sunt, tanquam supervacaneae et ab hoc loco alienae. Non enim γνάψις idem significat quod praecedens γναφεύς, sed actionem fullonis vestes polientis. *Küst.* Glossam notavi. παρὰ τὸ γανόν] Haec etymologia inepta est, quam Suidas mutuatus est a Scholiasta Aristoph. in Plut. 166. *Küst.* παρὰ τὸ γάνος Harpocr. et Schol. 10. σκότος βαθύ] In prioribus editt. post vocem βαθύ haec adduntur: συννέφεια. ἡ ὁ ζοφώδης ἀήρ. παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι· κνόφος, καὶ γνόφος. Sed MSS. Pariss. eadem ignorant: unde colligo ea a librariis ex Etymologo huc translata esse. *Küst.* Praebuit Zon. p. 443. βαθύ om. V. C. 12. Γνῶθι] Vid. vel Schol. Platon. p. 383. ubi scriptum τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων, et Albert. in Hesychium. Addit Gaisf. Ruhnkenii Auct. in Hesych. T. I. p. 843. 15. Γνῶθι σαυτόν, καί, τὸ νόμισμα παρ.] Vide Iulianum Orat. VII. p. 394. Paulum Leop. Emendd. lib. XVII. c. 15. et Menagium in Laertium Diogene, segm. 20. *Küst.*

sum: *O aurea vitta! o deliciis meis conspirans! o dulcis cubitus! Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλ. Dulce bellum inexperto.* dicitur de iis qui pericula non experti cupidius iis se committunt. Γλυπτόν. Sic apud Davidem vocatur idolum. Γλυφεῖον. Ab verbo γλύφω. Γλυφίδας. Sagittae crenas, quibus nervum admovemus. ab verbo ἐγγεγλύφθαι, i. e. excavatum esse. Γναθαινία. Nomen proprium. item Gnathaenium. Γνάθους. *At idem ei videtur malum accidisse, quod olim Thucydidi, cum in iudicium vocaretur: buccas nimirum subitus stupor invasit.* Γναθωνίδης. Patronymicum. Γναμπτή. Curva. Γνάφαλοι. *Visus est sibi quidam in culcitra triticum pro tomento habere.* pulvinaria dicens subter caput locata. Γναφεύς. Communiter quidem per γ scribitur; Attice vero per κ. κνάφος vero est quoddam spinae genus, quo vestes poliuntur. id pendet a κνῶ, quod significat rado. [Γνάψις. ab γανόν, quod splendidum significat.] Γνόφος. Profunda caligo. Γνόντες. Qui cognoverunt. Γνῶθι σαυτόν. *Nosce te ipsum.* Apophthegma Chilonis: quod dicitur in eos qui plus aequo se iactant. Γνῶθι σαυτόν. *Nosce te ipsum.* et, *Numisma adulterum*, praecepta Pythica. id est, opinionem vulgi

πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνῶμα. Ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκηνῆς χωρίον τι ὥσπερ ἀγορὰ ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ γνῶμα προσηγορεύετο. ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι καὶ αἱ ἀγγελίαι καὶ ὅλα ἐγίνοντο.

Γνωματεύων. διακρίνων, διαγινώσκων ἀκριβῶς. ἢ Γνωματεύω, τὸ βουλεύομαι. Ἕτερα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.

Γνώμη. ἡ συνείδησις.

Γνώμη. σκέψις, ποιά τις διάθεσις. Καὶ Γνώμων, ὁ συνετός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν, καὶ δὴ καί τι σχῆμα γεωμετρικόν, καὶ διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμας ἔλεγον καὶ τὰς δημηγορίας.

Ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας,
ἢ σύ.

Γνώμη. ἡ βουλὴ καὶ ἡ προαίρεσις. Ὅτῳ θεία μὲν ἡ γνώμη περιόντι, εἰς θεοὺς δὲ ἡ μεταχώρησις· Ἀρριανός. Γνώμη καὶ τὸ σκέμμα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθην
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

καὶ τὴν δημηγορίαν ὁ αὐτός.

Γνώμην ἐμήν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν.

Γνώμη. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ·

Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς
ἐπ' ὄμμασι.

χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀῃρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν, ὥστε μὴ ὁρᾶν· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.

---

3. *Γνώμα. ὀλίγον ἐξωτ.*] Vide quae de hoc loco disputat Salmasius in Solinum p. 472. qui ex Hygino ostendit, pro *γνωμα* hic scribi debere *γρώμα*. *Küst.* Adde Schelium in Hyginum Grom. p. 55. *Γνῶμα* cum A. E. bis scripsi. Suspicionem vero quodammodo firmat *V. glossam *Γνωματεύων* praefigens. 4. *ἀπεδέδεικτο*] *ἀποδέδεικτο* A. 5. *ἐκεῖσε δὴ* *V. 7. *Γνωματεύων*] V. Schol. Platon. p. 413. et Lex. Bachm. p. 186. cui deest *ἀκριβῶς*. Cf. Ruhnkenius in Tim. p. 72. 8. *Ἕτερα — γνωματεύουσι*] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 80. [Exc. Legatt. p. 285.] *Toup.* Qui in annott. mss. addit Themist. p. 188. ed. Hard. Agathiam p. 15. Philostrat. p. 83. 9. *γνωματεύματα γνωματεύουσι* Zon. p. 445. 10. *συνείδησις*] Addit E. *ἡ βουλὴ καὶ ἡ προαίρεσις*, quae Zonaras praestat, comparandus ille p. 443. sq. praeter Lex. Bachm. p. 186. 14. *διοπτρικοῦ*] *διοπτρικῆς* C. *διοπτρικαῖς* V. *δὴ καί*] *ἔτι* E. 16. *λαμβανόμενον*] *περιλαμβανόμενον* Coisl. Huc vero cum A. C. *V. retraxi, quae supra post v. *Γνῶμα* exhiberi solebant, *Γνώμας — ἢ σύ*. Quamquam nemo non intelligit his olim suam sedem fuisse post verba, *καὶ τὴν δημηγορίαν ὁ αὐτός*. 18. *Ἀπὸ τοῦ νῦν*] Haec sunt verba Aristophanis Nub. 431. Apud Aristophanem tamen pes hodie redundat, quippe apud quem versus hic ita legitur: *Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ*. Delendum est *μεγάλας*, ut versui modulus constet. *Küst.* *τοῦ νῦν*] *τουδὶ* restituimus cum v. *Ἀπὸ τουδί*, cui auctoritas libri E. accessit,

φ λ

qui in fine addit *Ἀριστο νεφε.*

2. *μεταχώρησις*] *μεταχείρησις* A. 4. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 170. unde legendum *ἀφῃρέθη*. 5. *δέ γε*] *γε* om. A. B. V. C. Med. 7. Post *αὐτὸς* eieci haec: *Γνώμη. Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ*. Ubi Küsterus: „*Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχ.*] Quid hoc fragmentum ad vocem *γνώμη*?" Facit omnino hoc fragmentum ad v. *Γνώμη*: nam hac pericopa voluit auctor docere vocem *Γνώμη* etiam usurpari pro *sententia*, sive eleganti dicto morali, atque adeo hoc exemplum subiunxit, quod continet huiusmodi *γνώμην*. *Bos.* Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 149. Sumptus locus ex Dion. Cass. LXI, 1. Deest gl. A. V. C. et male huc videtur translata ex v. *Δικαίωμα*. *Gaisf.* Qui verissime sensit; nam Bosium apparet lusisse, qui fetum lectoris cuiuspiam pro doctrina Suidae venditarit. Cf. v. *Γνώμη*. *παρὰ Σοφ.* 8. *Γνώμην ἐμήν*] Ex Aristoph. Eccles. 349. Ubi eadem quae Suidas, habet Scholiastes. *Toup.* Vid. Phrynich. Bekkeri p. 32. Aristoph. Vesp. 1018. Pac. 232. 10. *Σοφοκλεῖ*] Addunt statim *γνώμη* A. B. *V. Med. Ubi quod iterum inculcatur *γνώμη* (v. Boisson. in Nicet. Eugen. p. 67. sq.), vehementer arguit hanc quoque glossam per fraudem accessisse. In seqq. Scholia Sophoclis descripsit Suidas, quibusdam tamen parum callide mutatis. 12. *Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χ.*] Locus hic est mutilus et turbatus, qui apud Sophoclem in Ai. 52. rectius sic legitur: *Ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς*. *Küst.* Error librariorum, qui fines versuum saepius distraxerunt.

---

contemne, et non veritatem, sed nomisma adultera. *Γνώμα*. Locus quidam haud procul a praetorio distans et fori usum praebens *γνώμα* vocabatur. illic et legati et nuncii audiebantur, omniaque negotia expediebantur. *Γνωματεύων*. Diiudicans, accurate dignoscens. Vel *γνωματεύω*, delibero. *Aliud loquuntur, aliud sentiunt.* *Γνώμη*. Conscientia. *Γνώμη*. Consideratio, quaedam animi affectio. Et *Γνώμων*, prudens, peritus. dicitur etiam *γνώμων* regula quaedam mechanica, item figura geometrica, et dioptrici astronomicique instrumenti pars, praeterea stilus in instrumentis gnomonicis. *Γνώμας* etiam vocant conciones. *Ab hoc tempore nemo pluribus concionibus vincet quam tu.* *Γνώμη*. Consilium, sententia. Arrianus: *Qui vivens mente erat divina, ad deos autem ex vita migravit.* *Γνώμη* etiam significat rem quam meditamur. Aristophanes *Nubibus*: *Nuper etiam rem magni momenti animo meditans turbatus est a stellione.* Idem etiam *γνώμην* vocat concionem. *Γνώμην ἐμήν*. Secundum meam sententiam et opinionem. *Γνώμη*. Sophocles *Aiace flagellifero*: *Ego vero crudele eius gaudium irritum reddidi, falsa rerum specie oculis eius obiecta.* gaudium illud dicit, quod Aiax ex imaginaria caede Graecorum conceperat. huius igitur gaudii fructu eum privavi, inquit, efficiens ut falsa rerum species oculis eius obversaretur. non enim, inquit, visum ademi, quo nihil prorsus cerneret; sed mentem insania affeci, ut putaret se videre, quae non videret. id autem non tam oculorum vitium est, quam mentis.

Γνώμην ἐμοί. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Γνωμίδιον. τὸ μικρὸν ἐνθύμημα.

Γνωμοδοτῶ. γνώμην δίδωμι.

Γνωμοτυπικῶς. γνωμολογικῶς.

489 [1]*Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον· ὅπερ ἐφεῦρεν* [2]*Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων.*

Γνώμονα ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα τῷ ὄνῳ, δι᾽ οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.

[*Γνωρίζω. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ·* [3]*Ἵνα μή τι ἄλλο ἢ ἐξ ὧν εὐεργετῇ γνωρίσῃς Θεόν.*]

Γνωρίζω. γινώσκω, ἱστορῶ. Εἰ γὰρ ἐγώ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος.

Γνωριμώτερον. τοῦτο διχῶς λέγεται· ἢ ἁπλῶς, οἷον τὸ πρότερον τοῦ ὑστέρου, ἢ ἡμῖν ὅ ἐστι τῇ φύσει ἔσχατον, τουτέστι τὸ σύνθετον.

Γνώριμοι. φοιτηταί. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλεῖον ἢ ἑξακοσίους.

Γνώσῃ δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ μαθητάς· τούτου μὲν Φορμίσιος Μεγαίνετός θ᾽ ὁ Μάνης.

δούλων ὀνόματα.

Γνῶσις. [4]Ὅτι πάντων ἡ γνῶσις ἢ ὁμοιότητί τινι καὶ ταυτότητι γίνεται, ἢ ἀνομοιότητι καὶ ἑτερότητι. τὸ γὰρ λευκὸν καὶ τῇ τοῦ λευκοῦ παραθέσει γνωρίζομεν, διότι ὅμοιον, καὶ τῇ τοῦ μέλανος. τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ μέλανι λευκόν. καὶ τήν γε φύσιν τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν τῇ συσιάσει ταύτης μεμῖχθαί φασι.

Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ [5]*Ἀριστογείτονος.*

Γνῶσις. [6]Ἀρριανὸς ἐν Παρθικοῖς· Περὶ Παρθαμασίρου δὲ οὐχὶ [7]*Ἀξιδάρου εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν· ὅτι πρῶτος παραβαίνων τὰ ξυγκεί-*

---

1. *Γνώμην ἐμοί*] Male positum *ἐμοί* pro *ἐμήν* animadvertit Koenius in Gregor. Dial. Att. 6. p. 31. 2. *Γνωμίδιον*] Zon. p. 445. Vid. Aristoph. Nub. 320. Equ. 100. 3. *Γνωμοδοτῶ*] Zon. p. 445. *Γνωμοδότει* B. E. Mox *διδόναι* A. 4. *Γνωμοτυπικῶς*] *γνωμοτυπικός* Aristoph. Equ. 1384. Adverbium tuetur Zon. p. 446. 5. *Γνώμων. τὸ ἐν*] Eadem repetuntur infra v. *Ἡλιοτρόπιον*, ubi vide quae diximus. *Küst.* *ἡλιτρόποις* *V. 7. *σκιοθήρων*] *σκιοθήγων* A. *σκιοθύρων* B. E m. s. Observatio debetur Diogeni Laert. II, 1. 8. *Γνώμονα ἔλεγον τὸν βαλλ.*] Vide quae notavimus supra in v. *Ἀβολήτωρ*. *Küst.* 11. *Γνωρίζω*] Observationem syntacticam, *V. omissam, notavi. Praeterea scribendum erat *δι᾽ ἄλλο*. 12. *ἢ ἐξ*] *ἢ* om. B. E. V. Med. 13. Zon. p. 445. *γινώσκω*] *γνώριμον ποιῶ* addit E. 14. *παροιμίας*] Locum Platonis Rep. VIII. p. 564. attulit Gaisfordus, qui fragmentum integrius sub v. *Ταυτὸν πέπονθα* in Add. monuit extare. 16. *Γνωριμώτερον*] Hanc gl. om. Küsterus. Ea sumpta videtur ex Alexand. Aphrodis. vel Philopono. *Gaisf.* Agnoscit Zon. p. 445. sub finem additis *ἤτοι τὸ μερικόν*. 18. *τουτέστι*] *ὅ ἐστι* *V.

2. *πλείους*] Sic Zonaras p. 443. praetuli tamen *πλεῖον* cum A. B. V. eandemque scripturam reduximus in v. *Πυθαγόρας*. *πλείους ἔσχε γνωρίμους* E. Gaisfordus addit Menag. in Laert. VIII, 3. 3. *Γνώσῃ δὲ τοὺς*] Locus hic apud Aristoph. Ranis 994. rectius sic legitur: *Γνώσει δὲ τοὺς τούτου γε κἀμοῦ γ᾽ ἑκατέρου μαθητάς. Τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος Μεγαίνετός θ᾽ ὁ μάνης. Küst.* *καθηγητάς* Med. pro *μαθητάς*. Cf. v. *Μεγαίνετος*. 8. *ἀνομοιότητι*] *ἀνομοιότητί τινι* E. 12. *τοῦ ταὐτοῦ*] *τοῦτ᾽ αὐτοῦ* V. C. quod mirifice praedicavit Gronov. Em. p. 96. 12. *ταύτης*] Immo *ταύτῃ*. 14. *Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημ.*] Ex Harpocratione, cuius libri praeter Pal. *ὡς* ignorant. 15. *Ἀριστογείτονος*] P. 778, 17. 802, 8. 16. *Ἀρριανὸς ἐν Παρθικοῖς*] Locus hic est obscurus, et procul dubio mutilus; qui quomodo integritati suae restituendus sit, constare nobis posset, si hodie Arriani *Parthica* extarent. *Küst.* Nihil in his obscurum. Traianus enim Parthamasirim Armeniorum regem armis expulsum, deinde supplicem sibi factum nefarie, si Frontoni p. 248. credimus, iussit trucidari: cuius facinoris causam noluit in Axidarem, ϑ ϑν Armeniae praefectum (vide v. *Ἀμφίλογον*), derivari. *Περὶ*] *παρὰ* E. *Πάρθου*] *παρ* A. *πᾶρ* *V. *πάρθένου* C. *Μασίρου*] *Μασίρου δὲ* A. V. E. *δὲ* addunt etiam B. C. Hinc lenissima feci mutatione *Παρθαμασίρου*, cuius nominis vestigia extant vel disertiora sub v. *Παραβαλών*. *Parthamasiri regis* etiam Fronto, qui aliis dicitur *Παρθαμάσιρις*: v. Salmas. in Hist. Aug. T. I. p. 48. Deinde scribendum *ἀλλὰ ἑαυτοῦ τὴν γν.* 18. *ὅτι* suppleverunt A. V. C.

Γνώμην ἐμοί. Ut mihi videtur. *Γνωμίδιον.* Sententia brevis. *Γνωμοδοτῶ.* Consilium do. *Γνωμοτυπικῶς.* Solertiâ sententiarum. *Γνώμων.* Sic vocatur stilus, qui in solariis figitur. hunc invenit Anaximander, et in horologiis sciotherícis erexit. *Γνώμονα.* Sic vocabant dentem, cuius indicio aetatem asini cognoscebant. eundem *κατηρτυκότα* appellabant. [*Γνωρίζω.* Dativo iunctum; item accusativo. *Ut Deum ex nulla alia re cognoscas, quam ex beneficiis, quibus afficiaris.*] *Γνωρίζω.* Cognosco, notum facio. *Si enim eum tibi notum facere conor, id accidit mihi, quod proverbio dicitur, ut tuum tibi somnium narrem.* *Γνωριμώτερον.* Id duplici sensu dicitur: aut simpliciter, velut quod posteriore sit prius, aut quod nobis sua natura postremum est, velut compositum. *Γνώριμοι.* Discipuli. *Pythagoras Samius discipulos habuit plures quam sexcentos.* *Γνώσῃ δὲ τοὺς τ.* *Dignosces vero etiam utriusque nostrum discipulos: huius quidem Phormisius et Megaenetus servus.* haec autem sunt servorum nomina. *Γνῶσις.* Res omnes cognoscuntur vel ex similitudine et convenientia, vel ex dissimilitudine et diversitate. album enim vel ex albi collatione cognoscimus, quod utrumque est simile; vel ex collatione nigri. album est enim contrarium nigro. omnino naturam convenientiae et diversitatis ex utriusque societate conflatam volunt. *Γνῶσις.* Iudicium. sic Demosthenes in oratione contra Aristogitonem. *Γνῶσις.* Crimen, causa. Arrianus in Parthicis: *(quod autem attineat ad Parthamasirum, hanc non esse Axidari, sed suam ipsius sententiam. ille enim cum pri-*

μενα ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντὶ τοῦ τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμήν.

Γνωσιμαχῆσαι. μετανοῆσαι, μεταγνῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον. ἢ τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο. Ἀρριανός· Εἴ πη Χοσρόης γνωσιμαχήσας ὑποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Γνωστοί. φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. Καὶ Γνωτή, ἀδελφή.

Ὦ φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσοῦντες ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξίσου νοσεῖ.
490 *τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται*
μόνον καθ' αὑτόν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
δέχνυσο Πάν.

Γνύξ. ἐπὶ γόνατα.

Γογγύλιον. στρογγύλον. Καὶ Γογγυλίζει, ἀντὶ τοῦ μεταστρέφει. Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.

αἱ γὰρ γυναῖκες ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. ὄνομα κύριον. καὶ μήν.

Γοερόν. θρηνῶδες, λυπηρόν, κατανυκτικόν. Καί,

Γοεροῖο γόοιο.

Γόης, γόητος. κόλαξ, περίεργος, πλάνος, ἀπατεών.

Γοητεία. μαγεία.

---

3. *Γνωσιμαχῆσαι*] Lex. Seg. p. 33,15. 228,27. 233,20. [Lex. Bachm. p. 186.] Semel h. v. usurpasse Arrianum in secundo *τῶν μετ' Ἀλέξανδ.* tradit idem p. 131. *Gaisf.* Antiatticistes: *ἅπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀρριανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ κτλ.* Ubi miramur grammaticum, tametsi usus infrequentiam praeter suum consilium (nam multum abhorret p. 173.) et rei veritatem annotarit, structurae tamen nullam habuisse curam. Sed compendium vocis peperit *ἅπαξ*, quod explicandum erat *αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι*] *ἀντὶ τοῦ* om. A. B. V. E. Item delevi praegressum *αἰτιατικῇ* cum *V. 4. ἢ τὸ γνῶναι*] Simili sensu vocem hanc exponit enarrator Comici in Av. 556. *Γνωσιμαχῆσαί ἐστι τὸ γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι. Küst.* Sumpta haec ex Gloss. Herodot. III,25. Cum Suidae scriptura edita Zon. p. 445. 6. *ἐγνωσιμάχουν*] Scribendum, *ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν.* Quomodo recte legitur hic locus supra v. *Ἀναφρονήσαντες. Toup.* 7. *Εἴ πη Χοσρόης*] Fragmentum auctius legitur supra v. *Ἀπείραστον*, unde minus diligenter esse ductum videtur, nisi quod accessit nomen Arriani. Hunc autem res Osroae (legendum enim *Ὀσρόης*), quem debellavit Traianus, in Parthicis explicasse credibile est. 10. *Γνωτός*] *Γνωστός* Coisl. *Γνωτοί, ἀδελφοί*] *Γνωτή, ἀδελφή* A. V. C. *Γνωστὴ ἡ ἀδελφή* Coisl. Cf. Zon. p. 444. 11. *Ὦ φίλ' Οἰδίπους*] Haec et quae sequuntur sunt verba Sophoclis Oed. R. 58. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus versus ita legitur: *Ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ* etc. Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst. Οἰδίπους* ut Suidas assolet opinor versibus Oedipi Regis esse praefigendum, resectis istis *Ὦ φίλ'*. Neque repugno, siquis probet Dobraei coniecturam, *Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.* 13. *νοσούντων* E. 15. *ἕν'*] *ἓν* C. Med. 16. *αὐτὸν — ἄλλον*] *αὐτὸ — ἄλλο* E. Med. *κοὐδέν'*] *οὐδὲν* V. C. *οὐδέν'* *V.

1. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Iuliani Aegypt. IX. pr. Anthol. Pal. VI,12. Ceterum haec *ἐν Ἐπιγράμματι — Πάν* tacite collocavit Küsterus ante versus Sophoclis. 4. *Γνύξ*] Zon. p. 446. Glossa Homerica: vide vel Il. *ε*. 68. *γόνατα*] *γόνυ* Apollon. Lex. p. 209. *τὰ γόνατα* Hesych. et Coisl. Statim cum V. C. removi glossam ex v. *Ἀνάχαρσις* mendose repetitam, *Γνύρου. ὅτι Ἀνάχαρσις υἱὸς ἦν Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος.* Alteram gl. *Γόγγρος. εἶδος ἰχθύος, ὃς ἐσθίει τῶν πολυπόδων τοὺς πλοκάμους*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. 5. *Γογγύλιον*] Leg. *Γογγύλον.* Vid. Platon. Cratyl. p. 427. C. Bekkeri annot. crit. p. 284. *Gaisf.* Accedit Tittmannus, ubi Zon. p. 448. idem mendum recepit. *Γογγυλίζειν — μεταστρέφειν*] Sic etiam Schol. Aristophanis: *Γογγυλίζει — μεταστρέφει* A. V. Zon. p. 449. Vid. Aristoph. Thesm. 61. 6. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 28. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 7. *μεμαγμένην*] *μεμαγμένη* B. C. V. E. 11. *μηνός*] In MSS. [B. E. *V.] in casu recto legitur *μήν. Küst.* Glossa sacra. 12. Zon. p. 448. 14. *Γοεροῖο γόοιο*] Sic legitur in 2 MSS. Pariss. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearsonus usus est. At priores editt. corrupte exhibent *γοερροῖο μόνοιο.* Fortasse respexit grammaticus noster ad Homerum Il. *ω*. 524. ubi legitur *κρυεροῖο γόοιο. Küst. γοεροῖς γόοις* A. 15. *Γόης*] Vid. Piers. in Moer. p. 113. et Ruhnken. in Tim. p. 73. 17. *Γοητεία. μαγεία*] Hanc gl. edidi cum MSS. *Gaisf.* Addit eam nominatim *V. quo auctore cum Med. *καὶ* post alterum *Γοητεία* delevi.

---

mus pactis non steterit, debitas eum poenas luisse. Γνωσιμαχῆσαι. Poenitentia duci, mutata sententia sequi iustum et decorum, vel suam infirmitatem, hostium vim agnoscere. *Quamobrem plerique agnita virium suarum imbecillitate sententiam mutarunt.* Arrianus: *Si forte Chosroes agnita virium suarum imbecillitate iustis Romanorum postulatis cedere vellet. Γνωστοί.* Amici. *Γνωτός.* Frater. Et *Γνωτή*, soror. *O miserandi filii, quid petentes ad me accesseritis haud ignoro. scio enim vos omnes morbo laborare, neque tamen, quamvis omnes laboremus, vestrum est, qui aeque miser sit atque ego. vester enim dolor ad unum tantum et singulos vestrum, non ad alium quemquam pertinet; meus autem animus et civitatis et meam ipsius et tuam simul vicem dolet.* In Epigrammate: *Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe. Γνύξ.* Genibus flexis. *Γογγύλιον.* Rotundum. Et *Γογγυλίζει*, convertit. Aristophanes: *Velut subactam mulieri massam rotundam.* mulieres enim ne videantur edaciores esse, massas rotundas faciunt, quo praebeant aliis opinionem, se parum edere. *Γοδολίας.* Nomen proprium. item nomen mensis. *Γοερόν.* Luctuosum, triste, animum vellicans. *Et tristis luctus. Γόης.* Assentator, ardelio, praestigiator, impostor. *Γοητεία.* Magia.

Γοητεία, μαγεία, καὶ φαρμακεία διαφέρει· ἅπερ ἐφεῦρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν οὖν ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ὥσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκρὸν δι' ἐπικλήσεως. ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων τῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένων. Φαρμακεία δέ, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἦρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. Καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί. Καὶ Γοητεύω, αἰτιατικῇ.

Γολγοθά. τόπος.

Γολιάθης. οὗτος Παλαιστῖνος ἦν ἀνὴρ παμμεγεθέστατος, πηχῶν τεσσάρων καὶ σπιθαμῆς, ὅπλα τῇ φύσει τοῦ σώματος ἀναλογοῦντα περικείμενος.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

[Γολόσσης. ὁ Νομάδων βασιλεύς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀσδρούβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρου Ἑβραϊκοῦ.]

Γόμορα. τόπος τῶν Σοδόμων.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφίους. ὀδόντας, κλειδώσεις. Καὶ Γομφιόδουπα || χαλινά, ἐν Ἐπιγράμματι, τὰ εἰς τοὺς γομφίους κτυποῦντα· τουτέστι, τὰς σιαγόνας. 491

Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας.

Ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούσας,
μή μοι χαρίζου φησί.

Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα. περὶ Αἰσχύλου Ἀριστοφάνης.

Γόμφοι. μύλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα, σύνδεσμοι ὀδόντων.

Γόνατον. Καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.

---

1. *Γοητεία. καὶ μαγεία, καὶ φαρμ. διαφ.*] Huc spectant verba Nicephori in Synesium de Insomn. p. 363. *Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία, καὶ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων καὶ κακοποιῶν δαιμόνων ἐστὶν οὓς προσκαλουμένη. ἔσχε δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ὡς θρήνων ἄξια πράττουσα. Μαγεία δέ ἐστ' ἡ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων, ἀὐλων τε καὶ ἐνύλων ἐνεργοῦσα. Φαρμακεία δέ, ἡ διὰ βρώσεως ἢ πόσεως. Küst.* Similiter et Schol. Hermog. T. IV. p. 26. ubi mendose legitur *ἐνεροῦσα* (adde T. VI. p. 18.), et Nonnus in Gregor. Naz. p. 150. quem Küsterus in gl. *Μαγεία* eadem repetenti prodit. Ad hunc fontem redit etiam v. *Φαρμακεία.* 2. *ἅπερ . . . Πέρσαι*] Vide v. *Μαγική.* 3. *ἐπίκλησις*] *ἐπίκλυσις* E m. sec. 4. *τὰ τοῦ*] *τοῦ* om. E. 6. *νεκρούς*] *νεκρὸν* dedi cum A. B. E. C. *τὸν νεκρὸν* Zon. p. 448. A Suida paulum recedit *Eudocia* pp. 41. 284. *γοητεία δέ ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τοὺς τάφους εἱλουμένων ἐπί κακοῦ τινος σύστασιν. γοητεία δὲ ἤκουσεν (λέγεται) ἀπὸ τῶν γόων κτλ.* 10. *Μαγεία δὲ — οἱ αὐτοί*] Haec olim in vv. *Ἀστρονομία, Μαγῶν* et *Πέρσαι* repetebantur. 10. *Μαγουσέων* Med. 12. Novissima *καὶ Γοητεύω, αἰτιατικῇ* om. vulg. Siletur *V. 14. Γολγοθά. τόπος*] Locus hic ex historia passionis Dominicae satis notus est. *Küst.* 17. *τῇ φύσει*] *τῆς φύσεως* A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit scripturam Iosephi A. Iud. VI, 9. Habet tamen suam analogiam genitivus, v. Hasium in Leon. Diac. p. 187. Sub finem glossae cum A. V. delevi, *ὁ αὐτὸς Γολιὰθ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ.*

2. *Γολόσσης*] *Γολόσης* E. Deest gl. V. eamque notavi. 4. *Γομόρ*] Deest gl. A. Habet Zon. p. 447. Cf. intpp. Hesychii. 5. *Γόμορα*] *Γόμορρα* E. Vide v. *Κραυγὴ Σοδόμων. τόπος τῶν Σοδόμων*] Legendum est procul dubio *τόπος τις ἐγγὺς τῶν Σοδόμων. Küst.* 6. *συγκλασμός*] Sic Zon. p. 447. *ὀδόντων*, praeeunte Sopingio, ex Cyrilli Lex. subiungi iussit Albertius in Misc. Obss. Vol. IX. p. 144. f. *ὁ αἱμωδιασμὸς τῶν ὀδόντων* Herodianus Epim. p. 16. 7. *Γομφίους ὀδόντας. κλειδ.*] Potius legerim, *Γόμφους. ὀδόντας γομφίους. κλειδώσεις. Küst. Γομφούς* C. Distinctionem leviter refinxi. Nescio an gl. respiciat Aristoph. Thesm. 430. *Gaisf. κλειδώσεις* interpres verterat, *septum dentium.* Aliter hoc explicari iubet *τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως* apud Schol. Aristoph. Av. 1159. Vesp. 155. Ceterum v. Zon. p. 447. *Γομφιόδουπα*] *γομφίνδου τὰ* E. Dictum Q. Maecii VI, 1. Anthol. Pal. VI, 233. 10. *Γομφίους*] Vid. *Ἄλλοις μὲν γλῶττα. Hemst.* 11. *Ὁ δ' ὠχριάσας*] Versus Babrii p. 37. Tyrwh. p. 157. Knoch. *ὠχριήσας* A. V. 13. *Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 843. 14. *περὶ Αἰσχύλου*] *παρὰ Αἰσχύλῳ φησίν* V. 15. *Γόμφοι*] *Γόμφιοι* Etym. M. p. 237. ubi haec leguntur totidem verbis. Sed recte Suidas cum Zon. p. 447. quamquam abesse malim *μύλοι. δεσμοί* Lex. Bachm. p. 186. contra Hesychium aliosque. 17. *Γόνατον*] Immo rectus singularis est *γόνυ* vel *γόνας*: a quo deducitur plurale *γόνατα*, non vero a *γόνατον. Küst.* Idem mox: „Vide paulo inferius v. *Γονύων*, ubi fragmentum hoc Xenophonti tribuitur." Illud *γόνατον* nihili est. Rescribendum *Γονάτων*, vel, quod exemplo subiecto magis convenit, *Γόνατα.* Est autem deprompturn hoc fragmentum ex Xenoph. Cyri Exped. IV, 5, 19. [26.] *Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὅσπρια καὶ οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, γόνατα οὐκ ἔχοντες. Toup.* I. p. 109. Locus ab imperitis hominibus invectus, id est, glossae *Γονύων* olim in margine ascriptus et consilio an temere sub speciem novae annotationis coactus. 17. *ἐνέκειντο*] *ἐνέκαντο* B. E.

Γοητεία, μαγεία et *φαρμακεία* differunt: quae tria Medi et Persae invenerunt. *Μαγεία* est enim evocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa: qualia sunt Apollonii Tyanensis oracula. *Γοητεία* vero est, per quam animae defunctorum ab inferis evocantur. itaque dicta est ab voce *γόος*, i.e. ablamentis et eiulatibus, qui circa sepulcra audiuntur. *Φαρμακεία* vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia per amorem praebentur. Magia vero et astrologia a Magusaeis orta est. Persae enim ab indigenis Magog vocantur. Et Magusaei sunt iidem. *Γολγοθά.* Locus sic vocatus. *Γολιάθης.* Goliathes fuit Palaestinus, maxima corporis statura praeditus, quattuor cubitorum et spithamae longitudinem implens, et arma corporis proceritati respondentia gestans. *Γολόη.* Nomen loci. [*Γολόσσης.* Gulussa, Numidarum rex. de eo vide v. *Ἀσδρούβας. Γομόρ.* Genus mensurae Hebraicae.] *Γόμορα.* Locus prope Sodoma. *Γομφιασμός.* Confractio dentium. *Γομφίους.* Dentes molares, dentes clavium. Et *γομφιόδουπα χαλινὰ* in Epigrammate vocantur frena circa maxillas equorum resonantia. *Γομφίους.* Anteriores dentes. *Ille vero pallescens et dentes collidens, ne mihi, inquit, gratificare. Γομφοπαγῆ ῥήματα.* Valde accurata verba et ex multis vocibus composita Aeschylo tribuit Aristophanes. *Γόμφοι.* Dentes molares, cunei, vincula; articuli, dentium series. *Γόνατον.* Genu. *Inerant etiam crateribus calami, geniculis*

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. τοὺς καὶ μέχρι γονέων ἀγνώμονας παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Γονεία. ἡ γέννησις.

Γονορρύης. ὁ ** νοσῶν.

Γόνυ, γόνυος.

Γονυκλινής. ἐπὶ γόνυ πεσών. Τήν τε γυναῖκα τοῦ βαρβάρου γονυκλινὴς ὢν ἐθεράπευσεν.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

Γονύων. γονάτων. Ξενοφῶν· Ἐνῆσαν δὲ καὶ κάλαμοι, γόνατα οὐκ ἔχοντες.

Γονυπετῆσαι. προσκυνῆσαι.

Γόον. θρῆνον.

Γόρβορα. τόπος τις.

Γοργίας, Χαρμαντίδου, Λεοντῖνος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ἐμπεδοκλέους, διδάσκαλος Πώλου Ἀκραγαντίνου, καὶ Περικλέους, καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου· ὃς αὐτοῦ καὶ τὴν σχολὴν διεδέξατο· ἀδελφὸς δὲ ἦν τοῦ ἰατροῦ Ἡροδίκου. Πορφύριος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς π' Ὀλυμπιάδος τίθησιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν πρεσβύτερον αὐτὸν εἶναι. οὗτος πρῶτος τῷ ῥητορικῷ εἴδει τῆς παιδείας δύναμίν τε φραστικὴν καὶ τέχνην ἔδωκε, τροπαῖς τε καὶ μεταφοραῖς, καὶ ἀλληγορίαις, καὶ ὑπαλλαγαῖς, καὶ καταχρήσεσι, καὶ ὑπερβάσεσι, καὶ ἀναδιπλώσεσι, καὶ ἐπαναλήψεσι, καὶ ἀποστροφαῖς, καὶ παρισώσεσιν ἐχρήσατο. ἔπραττε δὲ τῶν μαθητῶν ἕκαστον μνᾶς ρ'. ἐβίω δὲ ἔτη ρϑ', καὶ συνεγράψατο πολλά.

Γόργια. παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑποκριτῶν προσωπεῖα, τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

Γοργόνες. τρεῖς γυναῖκες, αἳ τοσοῦτον εἶχον φοβερὰ τὰ πρόσωπα, ὡς τοὺς ὁρῶντας θνήσκειν ‖ ὧν μίαν ἀνελεῖν λογχοδρεπάνῳ τὸν Περσέα. 492

---

2. Ἀποστόλῳ] Paul. ad Rom. I, 30. 3. Eadem Herodian. p. 17. Vocis auctor incompertus. 4. *Γονορροίης*] *Γονορρυης* E. *Γονορρύης*, quae vox pertinet ad LXX. interpretes, reposui cum Hesychio et Herodiano Epimer. p. 16. unde verborum defectus. sic resarciendus, *ὁ γονὴν σπέρματος νοσῶν.* Quae sub gl. finem extabant, *οὗ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως καὶ ἐκρέει*, e Zon. p. 447. descripta removi, cum A. B. C. V. E. 5. Gl. om. vulg. Servat *V. 8. *Γόνυ κνήμης*] Proverbio hoc utitur Theocrit. XVI, 18. ubi vid. Schol. Adde Aristot. Eth. Nic. IX, 8. *Gaisf.* *ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων*] *ἑαυτῶν μᾶλλον ἢ ἑτέρους* C. *ἢ ἑτέρους* etiam MS. Coisl. 177. *ἑαυτῶν* etiam A. B. E. Edd. vett. Tum *ἑτέροις* B. *ἑτέρους* E. Med. *ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἑταίρων* Zenobius III, 2. Tacite Küsterus emendationem Porti, sive Diogeniani III, 78. et Arsenii p. 168. scripturam expressit. 10. *προσήκουσιν*] *μᾶλλον προσήκουσιν ἢ τοῖς ξένοις. ὁμοια· καὶ τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους, καὶ τῶν οἰκείων τοὺς οἰκειοτέρους* MS. Coisl. 177. 12. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 5, 26. Vide supra v. *Γόνατον.* Negligenter haec protulit Zon. p. 449. 14. *αἰτιατικῇ* post *Γονυπετῆσαι* delevi cum *V. Nescit Zon. p. 449. 17. *Γοργίας*] De eo vide Philostratum de Vitis Sophist. lib. I. *Küst.* V. *Ἰσοκράτης. Hemst.* Vide Eudociam p. 100. Philostrat. Ep. 13. Clinton. Fast. Hellen. a. 459. 427. et p. 377. *Gaisf.* *Χαρμαντίδου*] Aelian. V. H. I, 23. Philolai filius. Sed Pausan. Eliac. Post. 17. *Γοργίας πατρὸς ἦν Χαρμαντίδου.* Conf. Ciceron. Or. I, 22. et Voss. de natura et constit. rhetor. c. 14. *Reines.* 18. *μαθητὴς*] Conf. Schol. Platon. p. 107. Laert. VIII, 2. in Empedocl. *Γοργίαν αὐτοῦ γενέσθαι μαθητήν. Müller.*

2. Ἐλάτου] Immo *Ἐλαΐτου.* Patriam enim Alcidamas habuit Elaeam, cuius gentile est *Ἐλαΐτης.* Vide quae diximus supra v. *Ἀλκιδάμας. Küst.* *Ἐλεάτου* A. V. E. *Ἐλαιάτου* B. 3. *ἀδελφὸς — αὐτὸν εἶναι* om. V. 6. *πρῶτος* om. Med. *δύναμίν τε*] *τε* om. V. (item alterum *τε* om. *V.) qui mox om. *καὶ ὑπαλλαγαῖς.* Supra *τέχνης* Med. 9. *ἀναδιπλώσεσι*] *ἀναδιπλάσεσι* B. 11. *ἔπραττε*] *πέπραττε* V. cui desunt omnia post *μνᾶς. καὶ* post *δὲ* add. *V. 12. *μνᾶς ρ'*] Consentit Diodorus XII, 53. *ἔτη ρϑ'*] Annos centum et octo ei tribuit Philostratus de Vitt. Sophist. itemque Lucianus in Macrobiis p. 917. *Küst.* Pausan. l. l. *βιῶσαι ἔτη Γοργίαν πέντε φασὶν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.* Val. Max. VIII, 13. Ext. CVII. Plin. H. N. VII, 48. centum et octo. *Reines.* Adde Foss. de Gorg. p. 10. *συνεγράψατο*] *συνέγραιψε* E. 14. *Γόργια*] Scribendum est *γοργεῖα*, ut apud Etymologum. *Küst.* Adde v. *Μορμολύκεια.* 15. *τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγ.*] Lege, *τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικῆς*, vel *τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν. Küst.* Omnia sana sunt. *Οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς* eleganti locutione, qua praepositio cum suo casu loco adiectivi apponitur substantivo, dicuntur *scenici.* Sic mox in v. *Γοργών* Suidas similem habet locutionem, *τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος* pro *urbano* vel *civi.* Sic Athen. lib. I. *οἱ ἀπὸ παιδείας* sunt *viri docti*, eodem modo quo Lat. dicitur *servus ab ergastulo, homo de foro, homo de villa et rure.* Vide Vechneri Hellenolex. p. 139. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 149. Qui causam suam vicisset, nisi *τραγῳδῶν* adesset, quod praeter morem subiicitur. Nunc *ἐπὶ* contemni nolim: v. Schaef. Melett. p. 27. Ignorat tamen hoc additamentum Zon. p. 449. 16. *Γοργόνες τρεῖς*] Ex Nonno in Greg. Naz. I, 76. p. 153. ult. *Gaisf.* *Γοργόνες... εἶχον τὰ πρόσωπα φρικτὰ καὶ φοβερά, ὡς . . θνήσκειν Eudocia* p. 99. et Zon. p. 448. 18. *λογχοδρεπάνῳ*] *λογχοδρέπανον* A.

---

carentes. Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. Sic apud Apostolum vocantur, qui erga ipsos etiam parentes sese contumaces praebent. *Γονεία.* Generatio. *Γονορρύης.* Qui seminis fluxu laborat. *Γονυκλινής.* Qui in genua procumbit. *Barbari vero coniugem genibus flexis veneratus est. Γόνυ κνήμης ἔγγιον. Genu crure propius.* de iis dicitur qui se ipsos magis quam alios diligunt. nonnulli vero intelligunt de iis qui propinquis suis officium praestare potius tenentur. genu enim sura propius est. *Γονύων.* Genuum. Xenophon: *Inerant autem et calami geniculis carentes. Γονυπετῆσαι.* Adorare. *Γόον.* Luctum. *Γόρβορα.* Locus quidam. *Γοργίας.* Gorgias, Charmantidae filius, Leontinus, rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli Agrigentini, Periclis, Isocratis, Alcidamantis Elaitae, eius qui in schola ipsi successit. fuit idem frater Herodici medici. quamvis autem Porphyrius eum ad Olympiadem LXXX. referat, intelligi tamen licet eum antiquiorem esse. hic disciplinae oratoriae primus et apparatum elocutionis tribuit et artis formulam, tropisque, et translationibus, et allegoriis, et hypallagis, et figuratis notionibus, et traiectionibus, et reduplicationibus, et repetitionibus, et apostrophis, et vocibus pariter desinentibus usus est. idem a singulis discipulis centum minas exigebat. vixit annos CIX. et multa scripsit. *Γόργια.* Apud Dorienses ita vocantur larvae histrionum, qui tragoedias in scenis agunt. *Γοργόνες.* Tres mulieres, quae vultu erant adeo terribili, ut qui eas aspicerent, morerentur. harum unam Perseus hasta falcata interfecisse di-

Γοργόνες Τιθράσιαι. Τίθρασος ποταμός, ἢ τόπος Λιβύης, ἔνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

Γοργόνη. Ἀριστοφάνης·

Καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ὡς εἰ ἔλεγεν, οἴδημα ἐποίησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρ' ὑπόνοιαν. Θέλων γὰρ εἰπεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς πληγῆς κορδύλην ἐποίησεν, ἔφη, Γοργόνα ἐξήγειρε. Καὶ Αἰλιανός· Καὶ ἐνέκειντο αὐτῷ, τὴν ἐξ αὐτοῦ προφέροντες καὶ προσιόντες, ὡς εἰπεῖν, Γοργόνα, κατεσίγασαν ἄλλως πρόλαλον ὄντα καὶ ἰταμόν. λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθηναίου, ὃς νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα τοῦτον τεθνάναι· οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. διὰ τοῦτο λέγει, προσιόντες Γοργόνα. καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον φησί, Γοργόνες, ἀντὶ τοῦ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.

Γοργόνειον. ἀντὶ τοῦ προσωπεῖον. Καὶ Γοργόνη, ἡ Γοργώ.

Γοργολόφας. ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα, ἡ Ἀθηνᾶ.

Γοργόνωτον. περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.

Γοργός. ἀντὶ τοῦ φοβερός. Ἀμάχιος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἤκμαζεν, ἄρχων μικρᾶς πόλεως, Ἕλλην γοργός.

Γόργος, ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτερος Μεσηνίων πλούτῳ καὶ γένει· διὰ δὲ τὴν ἄθλησιν κατὰ τὴν ἀκμὴν πάντων ἐνδοξότατος ἐγεγόνει τῶν

---

1. *Γοργόνες Τιθράσιαι*] Aristophanes Ran. 480. *Διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Habet ille *Τιθράσιος* (repugnante etiam gl. *Τίθρασος*), caretque vocibus *ποταμός ἤ*, quae ex scripturae *τόπος* diversitate sunt repetendae. Huc pertinet conclusio glossae *Γοργύνη*. 3. *Γοργόν'*] *Γοργόνη* A. B. C. V. E. Med. Mutavit Aldus hanc scripturam, quam postulat litterarum series. Formam aetatis labentis attigit Valck. in Schol. E. Phoen. 459. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 1143. (1180.) 5. *ὡσεὶ ἔλεγεν*] *τουτέστιν* V. C. omissis *παρ' ὑπόνοιαν*. *οἴδημα ἐποίησεν*] *οἴδημα ἀνέστησεν* Schol. Ubi *ὅτι ἀπὸ* pro *καὶ ἀπό*. 7. *κονδύλην*] *κορδύλην* reposui cum V. C. Med. *κορσύλην* E. Correxerat Portus e Schol. 8. *ἐνέκειντο αὐτῷ*] *αὐτῷ* om. B. E. Edd. ante Küst. „Habent, ni fallor, A. C. V." *Gaisf.* 9. *προσιόντες*] Vox haec mendo laborat, cuius loco scribendum est *προσείοντες*, ut Portus recte monuit. *Küst.* Cui assentitur Kühnius in Fragm. Aeliani. *Hemst.* Vide Hemsterh. in Timaei Lex. p. 139. Et sic quoque emendandus Aelian. de Animal. 17, 22. *θέλγοντα ἀχοὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, προαείοντα Σειρῆνας.* Sed et leg. *καὶ κατεσίγασαν ἄλλως πρ.* Demosth. c. Neaer. p. 566. *προσειόντων*. Ita lego. *Toup.* MS. 10. *κατεσίγασαν. ἀλλ' ὡς πρόλ.*] Probo coniecturam doctissimi Perizonii in fragmenta Aeliani, qui sublata *στιγμῇ* locum hunc sic legendum esse monet: *κατεσίγασαν πρόλαλον* etc. *Küst.* Iungi debere recte vidit Perizonius. Leg. praeterea *κατεσίγασαν τηνάλλως* etc. ut patet ex v. *Πρόλαλος. Hemst.* Admonuit etiam Toupius Append. in Theocr. p. 25. f. *κατεσίγησαν* B. E. C. *V. *λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθην.*] Vide infra vv. *Διοπείθης* et *Ὠψίσθη. Küst.* Recte Gaisfordus monet etiam sequentia esse Aeliani, sed cum grammatici verbis confusa. 11. *Διοπείθους*] *Διοπείθου* V. C. 12. *Πειραιεῖ*] *Πειραιοῖ* E.

1. *καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσ.*] Haec verba de Aristophane intelligenda sunt, et proinde collocanda ante fragmentum Aeliani. Vide Scholiastam Aristoph. Pac. 810. *Küst.* 2. *Γοργόνες. ἀντὶ τοῦ φοβεροί*] Haec referenda sunt ad locum illum Aristoph. Pac. 810. *Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι* etc. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Haec a superioribus divulsa pro singulari glossa venditabantur. Sed deest orationi facilitas. *ἀντὶ τοῦ* addunt A. V. C. 4. *Γοργονεῖον* libri. *Γοργόνη*] *Γοργώνη* B. C. E. 6. *Γοργολόφας*] Scribendum est *γοργολόφα*, ut Portus etiam monuit. Aristophanes Equ. 1178. *Ἡ γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτονὶ φαγεῖν.* Huc respexit Suidas: sed qui *σ'*, quod eliso *ε* dictum est pro *σέ*, male cum *γοργολόφα* coniunxit, et sic vocem *γοργολόφας* inde effinxit. Dicitur quidem etiam *γοργολόφας*, unde vocativus *γοργολόφα* legitur apud Aristophanem Acharn. 566. sed id cum sit masculini generis, non potest esse epithetum Minervae, de qua Aristophanes hic loquitur. *Küst.* Glossam perperam esse insertam docet litterarum lex. 8. *Γοργόνωτον. περιφραστικῶς*] Haec nota referenda est ad locum illum Aristoph. Acharn. 1123. *Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.* Vide ibi veterem enarratorem. *Küst. περιφρ. τὴν γοργόνα τ. ἀ. τ. ἔ. γοργόναν* Med. 10. *Γοργός*] Plura Antiattic. p. 86. 11. *ἄρχων μικρᾶς πόλεως*] Supra v. *Ἀμάχιος* plenius legitur *ἄρχων μικρᾶς πόλεως Φρυγίας.* Sed fallitur Suidas, quoniam Amachius totius Phrygiae praeses fuit. In errorem eum induxerunt verba haec Socratis Histor. Eccles. lib. III. c. 15. *Ἐν γοῦν τῇ Μηρῷ πόλει τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας ἄρχων ἦν Ἀμάχιος, τὸ τῇδε ἱερὸν ἀνοιγῆναι προστάξας* etc. Locum enim hunc ita intellexit Suidas, ac si Amachius Meri tantum urbis praeses fuerit; deceptus procul dubio a vocula peccante *ἦν*, quae vel delenda est, vel mutanda in *ὤν*, ut Valesius recte monuit. Sensus enim illorum verborum est, Amachium praesidem Phrygiae in urbe istius provinciae Mero templum aperiri iussisse etc. Porro ex hoc loco etiam colligitur, Suidam initio forsan scripsisse *ἄρχων Μηροῦ πόλεως*: sed librarii postea *Μηροῦ* in *μικρᾶς* mutasse videntur. *Küst.* 13. *Γόργος, ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur in Excerptis ex Polybio ab Valesio editis p. 13. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Polybius VII, 10, 2. *Γόργος ὁ Μ. ἀθλητής, στεφανίτης καὶ ἀριστεὺς* V. omissis *διὰ δὲ τὴν ἄθλ.* et sequentibus usque ad finem articuli.

---

citur. *Γοργόνες Τιθράσιαι.* Tithrasus, fluvius vel locus in Africa, ubi Gorgones degebant. *Γοργόνη.* Aristophanes: *Et Gorgonem excitavit ex clipeo.* perinde est ac si dixisset, tumorem fecit in capite. praeter expectationem dicta. cum enim dicere vellet, ictu tuber excitavit: ait, *Gorgonem excitavit.* Et Aelianus: *Et instabant ei, suam sibi obiicientes et intentantes, prope dixerim, Gorgonem, et ita homini temere garrulo et impudenti silentium imposuerunt.* loquitur de Diopithe Atheniensi, qui legem tulerat, ut civi in Piraeeo pernoctare capitale esset. sed cum ipse aliquando invitus vespera deprehensus esset et in Piraeeo mansisset, inimici eum ex ipsius lege capitis accusarunt. propterea dicit, *Gorgonem obiicientes.* Idem etiam Morsimum et Melanthium ridens dicit, *Γοργόνες*, quo homines valde gulosi describuntur. *Γοργόνειον.* Larva. Et *Γοργόνη*, idem quod *Γοργώ*. *Γοργολόφας.* Sic dicitur Minerva, caput Gorgonis pro galea in capite gestans. *Γοργόνωτον.* Sic periphrastice clipeum vocat, qui Gorgonem habet. *Γοργός.* Terribilis. *Amachius Iuliani tempore floruit, urbis parvae praeses, et religionis gentilium assertor acerrimus.* *Γόργος. Gorgus Messenius opibus ac generis splendore Messeniorum nulli secundus, quod ad athleticam vero laudem attinet, in adolescentia omnium, qui in gymnicis lu-*

περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων. καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λοιποῦ βίου προστασίαν, ἔτι δὲ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν καθ' αὑτόν. καὶ μὴν ὅτε καταλύσας τὴν ἄθλησιν ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ πράττειν τὰ τῆς πατρίδος ὥρμησε, καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἐλάττω δόξαν ἐφέρετο τῆς πρό-
493 τερον ὑπαρχούσης αὐτῷ· πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν.

Γοργῶπις. γοργόφθαλμος.

Γοργωπὸν ἕδραν. φοβερὰν καθέδραν.

Γοργύνη. δεσμωτήριον ὑπόγειον. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος.

Γόργυρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. οὕτως Δείναρχος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι.

Γορδίειον. πόλις. Καὶ Γορδιηνός, ὄνομα κύριον.

Γορπιαῖος. μήν, ὁ Σεπτέμβριος, κατὰ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις. Καὶ Γορτύνιος, ἀπὸ τόπου.

Γόρτυς. ὄνομα νήσου.

Γοτθοί.

Γουνάσομαι. λιτανεύσω, παρακαλέσω.

Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
κλαύσομαι.

Γούνδας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γουνδίον.

Γώβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

Γωνία. ἡ τοῦ οἴκου. Καὶ Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος· Κάμψαντι, φησί, τοῦ τείχους, ὦ βουλή, ἐστὶ γωνια-

---

1. περὶ τοὺς] τοὺς om. B. E. Med. 3. δὲ καὶ] καὶ delevi cum A. et Exc. 5. ἐπὶ τὸ — καὶ τὸ] ἐπὶ τῷ — καὶ τῷ E. 9. τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας] Scribendum τῆς τοῖς ἀθλητὰς παρεπομένης ἀναγωγίας. Quae vox significantissima est. Glossae vett. Ἀναγωγία. *Imperitia*, *Rusticitas*, *Petulantia.* Suidas: Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε. τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Demetr. Phaler. Περὶ Ἑρμηνείας §. 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἢ περὶ τὰ ὀνόματα ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ἀναγωγίαν. Toup. III. p. 47. Cui assentitur Schweighäuserus. τῆς om. Med. 12. Γοργῶπις] Est epithetum Minervae apud Sophoclem in Ai. 450. ut Portus monuit. Küst. 13. Γοργωπὸν ἕ.] Euripid. Rhes. 8. Eadem Hesychius leviter affectus. Nominativos habet Zon. pp. 447. 448. 14. Γοργύνη] Scribe γοργύρη: quae vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. III. Vide etiam Eustath. in Homerum p. 1688. Küst. Emendavit Inngermannus in Polluc. IX, 45. quae suspicio iam Stephani fuerat in Ind. Thes. Ling. Gr. Hemst. Gloss. Herod. III, 145. Γοργύρη. δεσμωτήριον ὑπόγαιον: ubi ipsum Γοργύνη MS. Sangerm. ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπρ.] Haec non pertinere puto ad vocem Γοργύρη, sed alio referenda esse. Küst. Verissime haec rettulit Grotefendus in Zeitschr. f. Alterthumsw. 1835. p. 303. ad gl. Γοργόνες Τιθράσιαι, de quo non sinit dubitare coll. v. Τίθρασος. 16. Γοργύρα] Ex Harpocratione. Γόργυρα posui cum *V. et libris vett. Vid. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 693. E. Sic etiam Zonaras et Lex. Seg. p. 233. οὕτω ut solet cum Aldo vulg. 17. Ἡρόδοτος] Εἰρήναρχος B. E. Mox οἱ ἄλλοι V. C.

1. Γορδίειον] Γόρδειον E. qui mox Γορδιανός. Γόρδιον praecipitur in Cram. Anecd. II. p. 197. 3. Γορδιαῖος] Γορπιαῖος A. B. C. V. Zon. p. 447. Hesych. v. Ἀβ. Tum ὁ perperam Gaisf. om. cum A. B. C. V. Mox κατὰ Μακεδόνας om. V. C. Voluit Suidas, ut solet in mensium appellationibus: μὴν κατὰ Μακεδόνας· ὁ Σ. Vide Wesselingii Probab. p. 258. et Clint. F. H. III. p. 360. 5. Γορτύνη] Sic Zon. p. 448. Forma nominis ad aetatem inclinatam pertinet. Post πόλις quae adhuc edebantur, Κρήτης· ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος, ea delevi cum A. *V. et partim B. E. quorum B. tenet Κρήτης, E. ἐν Κρήτῃ. Tum Γορτύειος ἐξ αὐτῆς E. 7. Γοτθοί.] Sic dedi cum V. Nam subiecit Gaisf. ζήτει τὴν συναλοιφὴν cum edd. ante Küst. et A. ubi tamen συναλιφήν. Γοτθοί. ἔθνος τὴν σ. E. Glossam om. Küsterus. 9. Οὐκέτι γουνάσομαι] Epigr. adesp. LVI, 5. Anthol. Pal. V, 2. τὴν βάρβαρον] τὸν βάρβαρον E. et Zon. p. 449. 12. Γούνδας. τὸ παρ' ἡμῖν] Vide Meursium in Glossario v. Γοῦνα, qui pro γούνδας et γουνδίον hic legendum putat γούνας et γουνίον. Küst. Sed v. Ducangium in Γοῦνδαι. Deest gl. V. C. silente Gronovio. Statim quae Med. a Zon. p. 447. petierat, Gaisf. cum omnibus MSS. delevit; Γουνῶ ἁλωῆς. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ χωρίῳ τῆς γῆς. Vide Schol. Hom. Il. ι. 530. 13. Γώβαρις] Γωβάρης ἢ Γώβαρις Zon. p. 461. 14. Γωβρύας] Mardonii pater. Pausan. Att. c. 1. Lacon. c. 11. Boeot. 1. *Reines.* 15. Γωνία] ἢ τοῦ σπιτίου Herodian. Epim. p. 17. γωνιασμός. Λυσίας] Eadem habet Harpocratio: sed brevius. Küst. 16. εἰ ἔστι γνήσιος] Ἔστι δὲ libri Harp. copiosiores: ut hinc Lysiae fragmentum exordiantur.

---

dis coronae studio decertant, celeberrimus fuit. nam et formae dignitate, et totius vitae exteriore cultu, praeterea etiam coronarum numero nulli aetatis suae concedebat. quinetiam postquam relictis certaminibus gymnicis ad rempublicam et negotia patriae tractanda se contulit, hac quoque ex parte non minorem quam ex anteacta vita gloriam rettulit. nam et plurimum abesse videbatur ab illo stupore, qui athletas fere comitari solet; et ad res gerendas gnavissimus ac prudentissimus in republica habebatur. Γοργῶπις. Torva oculos. Γοργωπὸν ἕδραν. Terribilem sedem. Γοργύνη. Carcer subterraneus. [vel a pago quodam Atticae improbo.] Γόργυρα. Locus sub terra fodiendo excavatus. sic Dinarchus, Herodotus, alii. Γορδίειον. Gordieum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium. Γορπιαῖος. Mensis September apud Macedones. Γορτύνη. Urbs. Et Gortynius, nomen a loco deductum. Γόρτυς. Insulae nomen. Γοτθοί. Γουνάσομαι. Genibus flexis orabo, suppliciter precabor. *Haud amplius supplicibus precibus orabo inhumanam puellam, neque sortem meam deplorabo.* Γούνδας. Idem quod apud nos dicitur γουνδίον. Γώβαρις. Nomen proprium. Γωβρύας. Nomen proprium. Γωνία. Angulus domus. Et Γωνιασμός curvitas anguli. Lysias in oratione contra Lysitheum, si modo is verus eius auctor est: *Flectenti, Senatores, apparet muri vastus angulus ad*

σμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολύ. Καὶ Γωνιασμούς, ἀπορρήτους, ἀναγωγάς. Ἀριστοφάνης·

Ἔδειξα τουτουσὶ λεπτῶν κανόνων εἰσβολὰς
ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπό τινος περιελθεῖν.

Γώνυμος. ὁ φρενόνυμος.

Γωρυτός. Θήκη τόξων. Καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρηρτημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμάς, οὐκ ἀποδέοντες δὲ δοράτων μήκους. Καὶ αὖθις· Καὶ γωρυτοὺς πλήρεις διστῶν.

Γράμματα. Ὅτι τὰ γράμματα Φοίνικες ἐφεῦρον πρῶτοι· ἔνθεν καὶ Φοινίκεια ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι. ἰατρικὴν δὲ ὁ Ἄπις ὁ Αἰγύπτιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἠύξησε τὴν τέχνην.

Γραμματεύς. οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται.

Γραμματεύς. ὁ νοτάριος. Τῶν ἱῶν ἀπορρήτων γραμματέα ἀσηκρῆτις καλοῦσι τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τῶν ἀριθμῶν τρεῖς, γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς οὗτοι κύριοι, ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματείδιον, καὶ γραμματεῖον. τὸ συμβόλαιον. Γραμμάτιον δέ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἔνιον μὲν χρυσοῦν τε καὶ ἄργυρον καὶ γραμματεῖα βασιλικά, τὴν τῶν πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.

Γραμματείου. διδασκαλείου. Ἄτε προηγμένος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει.

Γραμματίας. ἐξαριθμήσεις. Λαβίδ· Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματίας· ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυνατείᾳ Κυρίου.

Γραμματιστής. ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδά-

---

1. *εὐρυχωρίᾳ π. πολλῇ*] *εὐρυχωρία π. πολύ* Harpocr. Pal. *πολύ*, etiam *V. Dativos in edita scriptura quomodo tuear non invenio: neque probatur εὐρυχωρία πάνυ πολλῇ, si contendatur cum exquisito πολύ. Hoc igitur recepi, quod hyperbato quodam (v. de Synt. Gr. p. 431.) ab γωνιασμούς distractum est. Ceterum ὅτι B. E. pro πάνυ.* 2. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 985. sed ubi locus hic paulo aliter legitur. *Küst.* 3. *τουτουσὶ*] τουτουσὶ A. B. E. Zon. p. 461. Id redit ad Aristophanis scripturam *ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξε.* 5. *ἀπορθῶσαι*] *ἀπορθοῦσθαι* E. Parum hanc ut videtur comicam glossam Suidas percepit. Subest enim obscena figura, quasi puellae ad normam exigendae vel, ut ait Appuleius, dedolandae. *Γωνία* autem de norma sive regula post Platonem dixit Plutarchus Marc. 19. 7. *Γώνυμος*] Corruptio vocis *Ἐπώνυμος*, monente Valckenario post Salmasium: in qua consentiunt Hesychius et Zon. p. 461. 8. *τόξων*] *τῶν τόξων* B. E. *Καὶ κατὰ — μήκους*] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum de Bello Iud. lib. III. (5,5.) p. 836. *Küst.* Mox *παρηρτημένοι* B. E. **V. παρῃρτημένοι* Ioseph. 12. *Ὅτι* Guisf. tacite cum **V.* 15. Cf. v. *Ἄπις.* 17. *Γραμματεύς. οὗτος πράξ.*] Confer Harpocrationem h. v. itemque Petitum de Legibus Attic. p. 257. *Küst.* Horum partes extant in Lex. Rhett. pp. 185, 226. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 1253.

1. *ἀπὸ τοῦ γράφειν*] Immo *ἀπὸ τοῦ ἀντιγράφειν. Küst.* Obest dictio *καὶ οὗτος.* 3. *Τῶν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα. ἀσηκρ. καλοῦσι τὸ ἀξ. Ῥωμ.*] Procopius de Bello Pers. lib. II. c. 7. *Κτησάμενος γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς Ἰωάννην τε τὸν Ῥουφίνου καὶ Ἰουλιανὸν τὸν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα πράξεως παρὰ Χοσρόην στείλας. Ἀσηκρήτης καλοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. σήκρητα γὰρ καλεῖν τὰ ἀπόρρητα νενομίκασιν.* Ex hoc loco Suidae verba deprompta esse apparet. *Küst.* 5. *κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τῶν ἀριθμ.*] Haec et quae sequuntur de scribis veterum Atheniensium intelligenda sunt: quod ideo moneo, ne quis forte haec ad instituta Romanorum, quorum mentio proxime praecedit, referenda esse putet. Solet enim saepe Suidas excerpta de rebus diversissimis absque ulla nota distinctionis uni voci subiicere: quae res incautum lectorem facile decipere potest. *Küst.* 6. *οὐδενὸς*] Vid. Lex. Seg. p. 226. 8. *Γραμματείδιον*] V. potissimum Etym. M. p. 241. 9. *γράμμα*] *τ* subiicit Zon. p. 455. *ὥσπερ καὶ πραγμάτιον* addit E. Cf. Theodosii Gramm. p. 70. f. et Herodian. Epimer. p. 268. *Ἔνθεν*] Exemplum incertae fidei, quippe quod post v. seq. ponat A. omiserit autem V. *Ἔνθα* B. E. 12. *Γραμματείου*] Vox in hoc sensu occurrit apud Athenaeum p. 527. ubi male *γραμματίας*. Dicitur *γραμματεῖον*, ut *κουρεῖον, ἰατρεῖον. Toup. γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα* iungit Pollux IX, 41. *προηγμένος*] *προηγούμενος* B. E. Med. Zon. p. 455. 14. *ἐπέπνει*] *ἐπέπνευ* V. C. 15. *Γραμματίας*] Tuetur Zon. p. 452. *Γραμματίας* A. E. V. C. quod scribi postulabat litterarum series. Mox *Λαβίδ* om. V. *Λαβίδ*] Psalm. LXX, 16. ubi vide Theodoretum. *Küst.* Ibi vulgo legitur *πραγματίας*. 18. V. Zon. p. 450. et Phrynich. Segu. p. 32.

---

sinistram et locus valde spatiosus. Et *Γωνιασμούς*, effugia, fallacias, fraudes. Aristophanes: *Docui vos subtilium regularum usum et verborum fallacias.* *Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι.* In angulo ab aliquo subigi. *Γώνυμος.* Qui vere nomen gerit. *Γωρυτός.* Pharetra. *Et ex pharetra tria vel plura iacula dependent, quae latas habent cuspides, nec magnitudine differunt ab hastis.* Et alibi: *Et pharetras plenas sagittis.* *Γράμματα.* Litteras Phoenices primi invenerunt (unde etiam Phoenicine dictae sunt): easque Cadmum in Graeciam primum intulisse ferunt. Apis vero Aegyptius artem medicam invenit: quam Aesculapius auxit. *Γραμματιστής.* Scriba, hic ipse quidem nullius negotii publici administrandi potestatem habebat, sed Senatui et populo praelegebat ea quae gerebantur. item alius *ἀντιγραφεύς* vocabatur, quod acta Senatus scriptis mandabat. *Γραμματεύς.* Notarius. *Scribam arcanorum Romani a secretis vocant.* † Tres erant scribae, qui sorte creati acta publica scribebant. his nullius rei gerendae potestas erat data, praeterquam scribendi et praelegendi. *Γραμματείδιον*, et *γραμματεῖον.* Tabula contractus. *Γραμμάτιον* vero, littera parva. *Inde vero et aurum et argentum et diplomata regia, quibus Patriciorum dignitas conferebatur.* *Γραμματείου.* Ludi litterarii. *Magnum prae se ferebat fastum, utpote qui praeter spem ex ludo litterario et similibus institutis prodierat.* *Γραμματίας.* Enumerationes. David: *Quamvis iis omnibus enumerandis impar sim, tamen in potentia Domini intrabo.* *Γραμματιστής.* Litterator prima elementa do-

σκων. γραμματικὴ δέ ἐστιν ἐπιστήμη τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ὁ δὲ ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχεῦσιν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκὼς στοιχεῖα. Καὶ αὖθις· Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι.

Γραμματοκύφων. ἀντὶ τοῦ ταπεινὲ γραμματεῦ. κυρίως γὰρ κύφων τὸ ξύλον καλεῖται. Δημοσθένης καὶ ἄλλα σκώπτει τὸν Αἰσχίνην, καὶ γραμματοκύφωνα, ὃν καὶ υἱὸν εἶναί φησιν ὄνομα μὲν Τρόμητος, διδασκάλου δὲ τῶν πρώτων γραμμάτων.

Γραμμή. γραμμή ἐστιν ἐπιφανείας πέρας· ἢ μῆκος ἁπλατές, τὸ μῆκος μόνον ἔχον. καὶ ἡ ἀρχή, ἡ ἀφετηρία, ἡ βαλβίς. Ἀριστοφάνης·

Γραμμὴ δ' αὐτή.

ἀντὶ τοῦ ἀρχή, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν δρομέων.

Πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτή.

Γραός.

Γράσος. ἡ δυσοσμία τῶν τράγων. Καὶ Γράσων ἄνθρωπος, ὁ δύσοσμος. Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου.

Γρατιανός, οὗτος ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτήν, αὐτίκα πρὸς τὴν ἑῴαν Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος περὶ τοὺς χριστιανοὺς ὠμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλέσατο, οὐσίας τε αὐτοῖς ἀποδιδοὺς καὶ θεραπεύων τὰς 401
βλάβας· πᾶσί τε νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀθορύβως ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις συνάγεσθαι· μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἴργεσθαι Εὐνομιανούς, Φωτεινιανούς, Μανιχαίους.

Ὅτι ἐν τῷ περιπάτῳ ἔφιπποι στῆλαι ἵσταντο Γρατιανοῦ, καὶ Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Θεοδοσίου, καὶ κυριοῦ Φιρμιλιανοῦ πρὸς γέλωτα.

Γραῦς. καὶ ἡ ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἀνώτατος ἀρρὼς ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρια γινόμενος Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

---

1. *γραμματικὴ*] Vid. locum Gregorii Naz. Heraldo citatum adv. Salmas. p. 610. ubi multa de dignitate grammatices. *Gaisf.* Vide vel Schol. Dionys. Thr. p. 658. 2. *Ὁ δὲ ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχ.*] Procopius de Bello Pers. lib. II. c. 6. *Ὁ δὲ Παῦλος οὗτος ἐκ βαρβαρικοῦ τε ἐν γῇ τῇ Ῥωμαίων, καὶ ἐς γραμματιστοῦ πω Ἀντιοχεῦσιν ἐφοίτησεν.* Hinc Suidae verba deprompta sunt. *Küst.* 3. *Καὶ αὖθις* usque ad finem articuli om. V. C. *Οὐδὲ τὰ πρ.*] Dictio Ioannis Antiocheni in Excerptis Valesianis p. 841. 4. *ἐκμεμαθηκὼς*] *ἐκμαθὼν* E. 5. *Οὐ γὰρ ἄλλο*] Haec sunt verba eiusdem Procopii de Ioanne Cappadoce, lib. I. de Bello Pers. cap. 24. p. 70. Vide etiam infra v. *Ἰωάννης ὁ Καππαδ.* ubi hic ipse locus repetitur. *Küst.* 8. *Γραμματοκύφων*] Vid. infra in *Κύφωνες*. *Reines.* Lex. Seg. p. 228. et Etym. M. p. 240. de quo v. Pierson. in Moer. p. 114. In marg. habet B m. s. *γραμματοεισαγωγεῖς οἱ παιδευταί*: cf. Zon. p. 450. *ὦ* ante *ταπεινὲ* Zon. p. 451. 9. *κύφη* Lex. Bachm. p. 186. *κύφον* *V. *Δημοσθένης*] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respicit, extat in oratione pro Ctesiphonte p. 343. (297, 22.) *Küst.* 10. *γραμματοκύφωνα*] Ita etiam Lamponem, qui erat praesidi ab actis, vocat per contumeliam Philo in Legat. ad Caium. *Reines.* Statim omisimus *αὐτὸν καλεῖ* cum A. B. V. C. *αὐτὸν* om. E. *ὄνομα* om. E. *μὲν* addiderunt A. V. C. 12. *δὲ* om. E. 13. *γραμμὴ — μῆκος μόνον ἔχον*] Haec sunt verba Laertii Zenone, segm. 135. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Haec brevi avit Zon. p. 452. 15. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 458. Hinc usque ad *βαλβίς* omnia om. E. qui infra *ἀπὸ μεταφορᾶς*. Poterat ipsum Comici senarium delere. Ceterum inde proverbium fluxit *ἐκ πρώτης γραμμῆς* (quod nobis est *beim ersten Anlauf*), apud Nicetam qui fertur Wilkenio editum Bell. Cruc. Append. T. V. p. 17. et quos collegit Boisson. in Anecd. III. p. 32.

1. Om. vulg. Servat *V. Vide Aristoph. Plut. 1208. et Hesych. 2. *τράγων*] Alia docet Phrynichus Bekkeri p. 33. *Γράσος ὁ ἐν τοῖς ἑρίοις τῶν προβάτων γινόμενος ῥύπος*, B m. s. et Lex. vetus H. Stephani in Thesauro (cf. Zon. p. 451.). Synesius Ep. 124. Toupio citatus, *τῶν κωδίων ὁ γράσος*. 3. *Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου*] Fragmentum hoc depromptum est ex Marc. Anton. lib. I. [immo l. V.] §. 28. sed ubi legitur, *Τῷ γράσωνι μή τι ὀργίζου*, i. e. *Num succenses ei qui hircum olet? Küst.* 4. *Γρατιανός. οὗτος — Μανιχαίους*] Haec leguntur in Excerptis ex Ioanne Antiocheno ab Valesio editis p. 846. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* *Οὐάλεντος*] *Ἄλεντος* A. 6. *τῆς τοῦ*] *τῆς* om. V. Cum eodem et Exc. *τῆς* ante *περὶ* omisi. 8. *ἐξορισθέντας*] *ἐξωρισθέντας* E. 10. *πᾶσι δὲ*] *πᾶσί τε* A. V. Exc. 11. *μόνους δὲ*] *μόνους καὶ* V. 12. *Εὐνομιανούς*] *Μανιχαίους καὶ Εὐνομιανούς* omisso *Φωτεινιανούς* V. 14. *Ὅτι*] *ἔστιν* E. om. V. Haec repetuntur sub v. *Στῆλη σταυροῦ*, inculcata etiam in v *Φιρμιλιανός*. 15. *Γρατιανοῦ, καὶ*] *Γρατιανοῦ* Med. Cum eadem vulgatum inde ab Aldo *Οὐαλεντινιανοῦ* refinxi. 16. *κυρ τοῦ*] *σκορτοῦ* V. 17. *καὶ ὁ ἀνώτατος ἀρρὼς*] Vide Scholiastam Nicandri in Alexiph. p. 47. (v. 91.) *Küst.* Adde Phrynich. Bekkeri p. 33. *ἀνωτάτω* Schol. Aristoph. 18. *ὑπερζεῖν*] *ὑπερζῆν* B. E. 19. *Πλούτῳ*] V. 1205. Versus parum apte ad rem prolatus: cui subiungenda fuerant, *ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἕπεστ' ἀνωτάτω*, eaque E. in locum illorum *Πολὺ — ποιοῦσι* sufficit.

---

cens. grammatica vero est legendi et scribendi scientia. *Ille vero apud Antiochenses ludum litteratoris frequentavit.* Et alibi: *Qui ne prima quidem elementa apud litteratores didicerat.* Et alio loco: *Ludum enim litteratoris frequentans nihil aliud didicit, nisi litteras easque male pingere.* *Γραμματοκύφων.* Vilis scriba. proprie enim *κύφων* appellatur collare ligneum. Demosthenes cum aliis dicteriis Aeschinem insectatur, tum *γραμματοκύφωνα* vocat: quem etiam filium esse dicit Trometis cuiusdam litteratoris. *Γραμμή.* Linea est superficiei finis; aut longitudo, solam sine latitudine habens longitudinem. item principium, carceres, locus unde cursores emittebantur. Aristophanes: *Progredere nunc, mi anime: hi enim sunt carceres.*

Γράσος, Foetor hircorum. Et *Γράσων ἄνθρωπος*, homo male olens. *Hircum olenti ne irascaris.* *Γρατιανός.* Gratianus, hic audita Valentis patrui morte protinus Constantinopolin petiit, damnataque saevitia, qua adversus Christianos ille usus fuerat, primum quidem cunctos ab Valente in exilium missos celeriter revocavit, bonaque iis restituit, ac damna resarsit, deinde vero lege lata omnibus permisit, ut secure ac libero conventus in Ecclesiis propriis agerent. solis tamen Eunomianis, Photinianis ac Manichaeis conventicula ademit. †In porticu erectae erant statuae equestres Gratiani, Valentiniani, Theodosii, et Firmiliani gibbi risus gratia. *Γραῦς.* Anus, item spuma quae in summa olla leguminibus bullientibus cernitur. Aristophanes *Pluto*:

Πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι.

ποιητικῶς δὲ γρῆυς λέγεται.

Ἡ γρῆυς, ἡ κερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
πύστιν κάτ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
ἦλθεν πόθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ.

Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις.

ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα πασχόντων· παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται καὶ ἐμβάλλονται.

Γραῦς σέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρουραίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι γραῦν σερίφην καὶ μάντιν.

Γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. Καί, Γραῶν ὕθλοι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

Γραφάς. δικαστήρια, κατηγορίας.

Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταυτόν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

Γράφεται. ἀντὶ τοῦ γράφει, ἢ κατηγορεῖ.

Γραφεύς. ὁ ζωγράφος.

Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους. τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. Καὶ Δημοσθένης γράφειν τὸ ζωγραφεῖν.

Γραφείδιον καὶ Γραφεῖον.

Γράφειν ἐς τάχος. οὕτω λέγεται κατὰ διαστολήν. Προκόπιος· Τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν.

Γραφή. ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵτινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.

Γραφή. δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται· ἀλλὰ καὶ ‖ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς δημοσίοις 496
ἀδικήμασι. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῖς ῥήτορσιν.

---

3. *ποιητικῶς γὰρ* Med. ¹ 4. *Ἡ γρῆυς*] Philippi Thessal. Ep. IX. pr. Anthol. Pal. VI, 203. 6. *ἦλθεν πόθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.*] Idem senarius legitur infra v. *Διεσκήριπτε*. *Küst.* Iunge *ποθερπύζουσα* i. e. *προσέρπουσα* vel *προσερπύζουσα*. *Hemst.* 7. *Γραῦς ἀνακροτήσασα*] Diogen. III, 97. Arsen. p. 169. *Γρῆυς ἀνακροτέουσα* Scaliger in Stromateo. 10. Diogen. III, 96. Arsen. p. 168. 15. *Γραῦς σέριφος*] Apud Hesychium et Zenobium (II, 94.), necnon in Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur *Γραῦς ἔριφος*; quod Erasmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, *Anus hoedus*. Sed lectionem Suidae recte defendit Leopardus Emendatt. lib. V. cap. 21. quem vide. *Küst.* Redeunt haec sub v. *Σέριφος*. Cf. v. *Ἀρουραῖα μάντις*. 18. *Γραῦς βακχεύει* Zenob. II, 96. cum Arsen. p. 168. 20. *Γραῶν ὕθλοι*] Sic Arsenius: *Γραῦν ὕθλοι* B. E. *γραῦν ὕθλον* Med. *Γραῶν ὕθλος* Plato Theaet. p. 176. B. cum Zenob. III, 5.

1. *Γραφας*] Schol. Aristoph. Acharn. 674. *Abresch.* 3. *γραφόντων*] Addit MS. Coisl. 177. *τὸν γὰρ Αυκαῖον γραφῇ τις ποιήσας ἀνόμοιον ἐποίησε. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως ἀκούεσθαι, ὅτι οὐχὶ αὐτὴ φύσις γραφῆς, καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος.* 4. Zon. p. 456. 6. *Ὅς τοῖς*] Aristoph. Eccles. 987. (1031.) *τὸν τῶν γραφέων ἄριστον. Οὗτος δ' ἐστὶ τίς; Ὅς τοῖς κτλ.* Ubi Schol. *τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τ. μ. ἔ.* Monuit Toupius. Exciderunt tamen praegressae Aristophanis voces, *τὸν τῶν γραφέων ἄριστον*, quae plus ad demonstrationem valerent. Compara v. *Λήκυθος*. 7. *Δημοσθένης*] In Aristog. p. 786, 13. 9. Om. vulg. Servat *V. Haec ex indicibus Epimerismorum esse petita docet Theodosii Gramm. p. 71. Protulit aliquoties Etym. M. 10. *Γράφειν*] Vid. *Ἐς τάχος γράφει. Ἀρχεῖα. Hemst.* Copiosiorem locum praestat v. *Ἀρχεῖα.*, E Xenophontis quasi Historiis attulit Schol. Bav. in Demosth. p. 54. *τοὺς δὲ νέας περιῆγεν εἰς τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχεῖα διακονίας.* Ceterum usurpat istam formulam Libanius T. II. p. 216. 217. Ep. 136. Adde Theoph. Simoc. VIII, 13. *ἄνδρα τινὰ τῶν ἐς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη*, aliosque apud Lobeck. in Phryn. p. 123. *λέγεται κατὰ διαστολήν*] I. e. pro *ταχυγραφεῖν*, quod ante Küsterum monuit Portus. 12. *Γραφή*] Vid. Heraldus Animadv. in Salmas. p. 222. et seqq. *Gaisf.* 13. Expunge *τῶν* cum Lex. Bachm. p. 187. Cf. Lex. Rhet. p. 185. 15. V. Lex. Rhet. p. 244. 17. *Γραφή. δημοσίου — ῥήτορσιν*] Ex Harpocratione. *Küst.* 19. *παρανόμων*] *παράνομον* Harp. Pal. *ἀποφέρεσθαι*] *ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι* B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. *ἀπογράφεσθαι καὶ γράφεσθαι* A. Item omnes addiderunt *πολλοῖς* post *ἄλλοις*.

Ollae hae longe aliter comparatae sunt quam aliae. Poetice vero dicitur *γρῆυς Anus paupercula, curvos habens pedes, ad celebrem famam aquae Paeoniae baculo querno innixa et aegre reptans aliquando accessit.* *Γραῦς ἀνακροτ. Anus subsultans multum pulveris excitat.* de iis qui propter usum rerum magnas turbas excitant. *Γραῦς ὥς τις ἵππ. Anus velut equus in torrente sepulcrum habebis.* dicitur de iis quibus merito pessimus vitae exitus contingit. equi enim senio confecti in torrentes et fossas praecipitantur. *Γραῦς σέριφος. Anus seripha* dicitur, quae in virginitate consenuit. per translationem ductam ab agresti locusta, quam anum seripham et mantin vocant. *Γραῦς χορεύει. Anus saltat.* de iis dicitur qui praeter aetatem suam agunt. adolescentulas enim decet saltare. Et, *Nugae aniles.* proverbium, de iis qui temere nugas effutiunt. *Γραφάς.* Iudicia, accusationes. *Γραφή τε καὶ Λευκ. Scriptura et Leucaeus non sunt idem.* de iis dicitur qui dissimilia scribunt. *Γράφεται.* Scribit, vel accusat. *Γραφεύς.* Pictor. *Qui mortuis lecythos pingit.* huiusmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et Demosthenes *γράφειν* dixit, ut esset pingere. *Γράφειν ἐς τάχος.* Sic dicitur per diastolen. Procopius: *Munus celeriter scribendi.* *Γραφή.* Accusatio criminum publicorum et aliorum delictorum. instituuntur autem accusationes ob leges et decreta, quae perperam lata videntur: quae actiones *παρανόμων* vocantur. *Γραφή.* Actionis publicae nomen. non solum autem cum quis decretum aut legem aliquam accusat, *παρανόμων* iudicium instituere dicitur; sed nomen hoc de aliis etiam criminibus publicis dicitur. frequens autem vocis usus est apud oratores.

Γραφή. ζωγραφία, κατηγορία, καὶ ἡ ἐπὶ γράμματος.

Ἀπορῶ, γράφω.

Γράφω μὲν ἀντὶ τοῦ καταγράφω ἢ ζωγραφῶ, ἐπὶ τῆς γῆς ξὺν τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι.

Γραφὴ καὶ ἐγκλήματα. κατηγορία καὶ ἐγκλήματα.

[*Γράφω.* τὸ ἐπιστέλλω. δοτικῇ. ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφορον σημασίαν διάφορον ἔχει καὶ τὴν σύνταξιν. καὶ εἰ μὲν γράφω σοι ἐστί, δοκεῖ σημαίνειν τὸ ἐπιστέλλω σοι· εἰ δὲ γράφω σε, σημαίνει τὸ ἐκτύπωμά σου ποιῶ· ὡς τό, Οἱ τὰς μορφὰς γράφοντες καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ γράφομαί σε, σημαίνει τὸ κατὰ σοῦ ἐγγραφὰς ποιῶ, εἰς δικαστήρια ἐκτίθεμαι· ὡς τό, Γράφομαί σε φόνων καὶ παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.]

Γράψαι. κοιλᾶναι, διασκάψαι.

Γράψομαι. κατηγορήσω. Ἀριστοφάνης·

Γράψομαι

Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Γραῖα. ἡ παλαιά.

Γραικοί. οἱ Ἕλληνες. ἀπὸ κώμης τινός, ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος. ἐκ τοῦ Γραῖξ Γραικός.

Γραισόβαι. ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραῖδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν· ἢ γραΐσι συγκοιμώμενοι. σοβάδες γὰρ αἱ πόρναι.

[*Γραιούδια.* οἱ παρ' ἡμῖν ἐφθοὶ ὄμφακες.]

Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκοπος· σταθμὸς δέ ἐστιν οὗτος Καππαδοκίας· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ἀναγκαῖος δὲ φίλος Βασιλείου τοῦ τῆς Καισαρείας ἐπισκόπου, τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιός, ἀλλὰ πολλῷ πλεῖον καὶ εἰς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην πολλά. εἰς γὰρ τρεῖς μυριάδας στίχων τὰ συντάγματα αὐτοῦ συνέθηκεν· ἀφ' ὧν εἰσι τάδε. Περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρίου, Ἐπιτάφιος εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Ἕτερος εἰς τὴν ἀδελφὴν Γοργονίαν, Περὶ φιλοπτωχίας, Ἐπαίνους τῶν Μακαβαίων, Ἐπαίνους Κυπριανοῦ, Ἐπαίνους Ἀθανασίου, Ἐπαίνους Ἥρωνος φιλοσόφου, Κατὰ Ἰουλια-

---

1. *ἐπιγράμμασιν*] Portus legendum putat *ἐπίγραμμα*: quod non aspernor. *Küst.* ἡ ἐπιγράμμ A. ἡ ἐπὶ γράμμα V. (ap. Gronov. p. 97.) ἢ ἐπὶ γράμμασιν [sic Gaisf.] vel ἢ ἐπιγράμμασιν ceteri cum Med. Sumpta est gl. ex Schol. Thucyd. I, 129. ubi ἢ ἐπὶ γραμμάτων. Recte interpretatur Dukerus in eum locum: *dicitur etiam de litteris* vel *de scriptura. Gaisf.* Itaque scribendum fuit non invitis optimis libris, *ἐπὶ γράμματος*: item expellendum videtur ἢ (id est καὶ) cum Aldo. 3. *Ἀπορῶ, γράφω*] Aristophanis Acharn. 31. Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Compara v. Ἀπορῶ. 5. *ξὺν τῷ δακτύλῳ. καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι*] Locum hunc sic emendabis: *Ξύων τῷ δακτύλῳ, καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας. Küst. ἀπὸ τῆς γῆς ξύων τῷ δακτύλῳ ἢ τινι τοιούτῳ παιδιᾶς τινος* Schol. Sed reddendum Suidae *ξύω — παιδιάς τινας* ex superiore glossa. 7. *Γραφὴ καὶ ἔ.*] *καὶ ἐγκλήματα* in capite gl., mox *καὶ* Küsterus delevit tacite. 9. Deest gl. V. C. eamque notavi. Haec breviter Zon. p. 456. *ἰστέον ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφ. σημ. διάφ.*] Eadem paene habet Etymologus. *Küst.* Adde Crameri Anecd. II. p. 354. *ἰστέον δὲ* E. 14. *γράψαντες*] *γράφοντες* A. *γράφομαι*] *γράψομαι* A. 16. *φόνων*] *νόμων* B. E. 18. *Γράψαι*] Zon. p. 456. 19. Zon. p. 456. *Γράψομαι* Med. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 106.

2. *Γραικοί. οἱ Ἕλληνες*] Vide Stephanum Byzantium v. *Γραικός* et ibi Berkelium. *Küst.* Cf. Zon. p. 451. *Ἕλληνες*] *Κατὰ Λατίνους* addit E. ubi manus recentior in marg. *οὐδὲν λέγεις.* De h. v. Ducangium in Gloss. Gr. conferri iussit Gaisf. 4. *Γραισόβαι*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 812. 5. *γραυσὶ*] *γραῖσι* A. B. E. *V. Zon. p. 451. γραΐσι* Med. *γραΐ* Schol. *γραυσὶ* H. Steph. Ind. Thesauri. Tum *συγκοιμωμένη* B. V. E. C. 6. *σοβάδες*] *σωβα* A. Tum *οἱ πόρναι* B. E. 7. *οἱ παρ' ἡ.*] Leg. *παρ' ἡμῖν οἱ ἑ. ὅ. Hemst.* Deest gl. V. C. eamque notavi. 8. *Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ ἐπίσκ.*] Confer Hieronymum de Scriptor. Eccles. eiusque interpretem Sophronium, apud quem nonnulla eorum, quae Suidas hic habet, *αὐτολεξεὶ* quoque leguntur. *Küst.* Mox *V. *σταθμὸς δὲ αὕτη Καππ.* 10. *ἀναγκαῖος*] *ἀναγκαῖος δὲ* A. *ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος — πᾶσι γνώριμοι* om. V. *Καισαρίας* Med. 11. *οὗτος — ἀμφιδέξιος*] Eadem extant in v. Ἀπολινάριος. 17. *Καισαρείου*] *Καισαρίου* B. Med. et Sophronius. Cf. v. Καισάρειος. 18. *Ἕτερος εἰς*] *Ἕτερον εἰς* E. 20. *Ἔπαινοι*] *Ἐπαίνους* A. B. E. Edd. vett. Item in seqq. Sic etiam Sophronius. Mutavit tacite Küsterus, Porto monitus. 21. *Ἔπαινοι Ἥρωνος φιλ.*] Aliter Hieronymus in Catalogo Scriptt. Eccles. Cuius verba adducam: *Laudes Maximi philosophi, post exilium reversi, quem falso nomine quidam Heronis superscripserunt, quia est et alius liber, vituperationem eiusdem Maximi continens; quasi non licuerit eundem et laudare et vituperare pro tempore. Küst.*

Γραφή. Pictura, accusatio. item scriptura. *Langueo, scribo. γράφω* hic significat describo, vel digito aut aliquo alio instrumento in terra ludicra quaedam pingo. *Γραφὴ καὶ ἐγκλ.* Accusatio et crimina. [*Γράφω.* Litteras ad aliquem scribo. dativo iungitur. sciendum est, verbum *γράφω* pro diversa significatione diversam etiam habere constructionem. nam si dicas, *γράφω σοι*, significat, litteras ad te scribo. sin *γράφω σε*, imaginem tuam pingo. ut: *Qui imagines et litteras pinxerunt.* at *γράφομαί σε*, te accuso, in ius voco. ut: *Te caedium et legum perperam latarum accuso coram Rhadamantho.*] *Γράψαι.* Sculpere, effodere. *Γράψομαι.* Accusabo. Aristophanes: *Accusabo eum, tanquam Graeciam Medis prodentem. Γραῖα.* Vetula. *Γραικοί.* Graeci, vocati ab oppido quodam. vel ab aliquo, cui nomen erat Graecus. deducitur a *Γραῖξ Γραικός. Γραισόβαι.* Qui vetulas a piscibus arcent, ne eos emant. vel, qui cum vetulis concumbunt. *σοβάδες* enim vocantur meretrices. [*Γραιούδια.* Sic apud nos vocantur coctae uvae immaturae.] *Γρηγόριος.* Gregorius, Episcopus Nazianzenus (est autem Nazianzus statio Cappadociae), vir celeberrimus, et Basilii Caesareae in eadem Cappadocia Episcopi familiaris amicus. hic non solum grammaticus et poeta excellens, sed etiam multo magis philosophus insignis et orator peritissimus fuit. idem oratione soluta multa scripsit, operaque eius circiter XXX. millia versuum continent: ex quibus haec sunt. De obitu fratris Caesarii. Oratio funebris in patrem suum. Altera in sororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabaeorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanasii. Laudes Heronis philosophi. Contra Iulianum

νοῦ τοῦ βασιλέως λόγοι δύο, Κατὰ Εὐνομίου λόγοι β', Περὶ Θεολογίας ά, Περὶ Υἱοῦ λόγοι β', Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λόγος εἷς, Πανηγυρικοὶ λόγοι δέκα· καὶ ἕτεροι πλεῖστοι καὶ πᾶσι γνώριμοι.
497 ‖ ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τοῦ Λαοδικέως, τοῦ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρνῃ· ὃς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος. ἐγράφη δὲ αὐτῷ καὶ ἑτέρα βίβλος δι' ἑξαμέτρων, παρθενίας καὶ γάμου καθ' ἑαυτοὺς διαλεγομένων· καὶ εἰς ἑτέρας ὑποθέσεις ἐν παντοίοις καὶ διαφόροις μέτροις, ἅτινα συνάγονται εἰς ἐπῶν μυριάδας τρεῖς. Τοῦ δὲ Γρηγορίου τούτου καὶ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ μνήμην πεποίηται, καί φησι· Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Ναζιανζῷ· σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππαδοκίας· καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Ἀπολινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας· ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Γρηγόριος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε· Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν· τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολιναρίου μὲν ἀδρότερος, Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὡρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοντες διέδοσαν, διὰ πάντων ἦρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος, καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὢν ἔγραψεν. Ἔτι γοῦν περιὼν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ὁ Γρηγόριος ἐπίσκοπον καταστήσας ἐν τῇ λαχούσῃ αὐτὸν ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀγρῷ τινι βίον μοναδικὸν ἀπηνέγκατο. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα, Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγοντος, καταλύει τὸν βίον, ἀνάξιον τοῦτο τῆς αὐτοῦ

1. *βασιλέως*] παραβάτου B. E. *Κατὰ Εὐνομίου — υἱοῦ λόγοι β.* inseruerunt A. et Parisinus Brequignii p. 15. 3. *λόγος εἷς*] λ, γά E. 5. *ἠκολούθησε*] οὗτος παντάπασιν ἄριστος γεγονὼς ἠκολούθησε V. 6. *γέγονε* *V. 7. *ἐγράφη — μέτροις*] συνεγράψατο δὲ βιβλία διάφορα V. 9. *γάμου*] γάμους E. *διαλεγομένων*] διαλεγόμενος B. Med. 11. *συνάγονται*] συνάγεται V. 13. *μνήμην*] μνῆμα V. Mox *Γρηγόριος δὲ* E. 14. *Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρ. — ἁλίσκεσθαι δυναμένους*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* leguntur etiam supra v. *Ἀπολινάριος. Küst.* Item in v. *Βασίλειος Καισαρείας.* 15. *σταθμὸς — Καππαδοκίας* om. *V. 16. *τῆς Καππαδοκίας* om. V. 17. *Ἀπολιναρίου*] Ἀπολινάριος B. E. Med. Eosdem libros deinceps consentire credibile est. Mox *τῇ* om. *V. 18. *τρεῖς δὴ οὗτοι*] Hinc usque ad *μοναδικὸν ἀπηνέγκατο* omnia om. V. *μακρῷ πάντας — ἀπηνέγκατο* om. *V. *δὴ οὗτοι τότε ἄνδρες*] *δὲ ἄνδρες οὗτοι τότε E. *δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε* A. *V. 24. Lege *παρελήλυθεσαν.*

4. *αὐτοῦ*] ἑαυτοῦ A. *αὑτοῦ* E. 14. *ὁρῶντο*] *ὡρῶντο* dedi cum A. E. 22. *ἐπηνέγκατο*] *ἀπηνέγκατο* A. B. E. Med. sola et Sophronius. *περὶ τὰ*] τὰ om. B. E. *ἐννενήκοντα*] ϛ Med. Dedi cum A. *ἐνενήκοντα.* Mox post *ἐπέκεινα* V. inserit *ὁ Γρηγόριος. Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγ.*] Immo, ut Pearsonus recte observavit, decessisse potius videtur anno Theodosii undecimo: quod colligi potest ex verbis his Hieronymi in Catalogo Scriptt. Eccles. *Decessitque ante hoc ferme triennium sub Theodosio principe.* Scripsit autem Hieronymus catalogum suum anno Theodosii XIV. ut ipse in praefatione operis illius innuit. *Küst.* 24. *ἀνάξιον τοῦτο παθὼν ἀποκρουσθῆναι τῆς καθέδρας* *V. *αὐτοῦ*] αὑτοῦ E. Tum *ἀρετῆς καὶ* om. V.

Imperatorem orationes duae. Contra Eunomium l. II. De theologia liber singularis. De Filio orationes duae. De Spiritu S. oratio una. Orationes panegyricae decem: aliae plurimae, quae omnibus notae sunt. secutus est autem genus dicendi, quo usus fuit Polemo Laodicensis, qui Smyrnae eloquentiam docuit, et Aristidis Rhetoris praeceptor fuit. scripsit etiam alium librum versibus hexametris, in quo virginitas et coniugium inter se colloquuntur. item de aliis argumentis diverso et vario genere versuum, quorum numerus XXX. millia circiter implet. Huius Gregorii Philostorgius Arianus quoque in historia sua mentionem facit his verbis: *Floruit illis temporibus Gregorius Nazianzi (est autem Nazianzus statio Cappadociae), et Basilius Caesareae in Cappadocia, et Apollinaris Laodiceae in Syria. hi tres viri tunc pro Homousio contra Heterousium propugnabant, longo intervallo superantes omnes illos, qui et ante et post ad meam usque aetatem haeresis illius defensores fuerunt: adeo ut Athanasius cum iis collatus puer iudicaretur. nam et in disciplinis profanis maximos fecerant progressus, et, quantum ad lectionem et promptam memoriam referretur, in sacris litteris insigniter versati erant; praesertim vero Gregorius. accedebat quod unusquisque illorum in suo genere stilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis scribendis est aptissimum, excellebat. Basilius vero in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii tamen cum utroque comparati oratio magis erat solida. nam et Apollinare in dicendo erat uberior, et Basilio gravior. cum autem tanta essent et dicendi et scribendi facultate praediti, iis etiam fuere moribus, quibus oculi plebis maxime allicerentur. itaque et aspectu et oratione et scriptis passim editis in suam familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Haec de iis Philostorgius, quamvis Arianus, in transcursu scripsit. Gregorius autem superstes adhuc alium Ecclesiae suae episcopum in locum suum substituit, et ipse ruri vitam monachi egit. decessit anno decimo tertio Theodosii Imperatoris, annos amplius XC. natus, haud diguum virtutis suae

παθῶν ἀρετῆς, τὸ τῆς καθέδρας ἀποκρουσθῆναι τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων, καὶ προκριθῆναι μᾶλλον τοὺς φαυλοτέρους, ἢ τὸν ἐπ' ἀρετῇ καὶ λαμπρότητι βίου πάντων μᾶλλον ὑπερανέχοντα.

Γρηγόριος, Νύσσης ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Καισαρέως, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, καὶ πάσης ὑπάρχων παιδείας ἀνάπλεως· προσκείμενος δὲ μᾶλλον τοῖς τῇ ῥητορικῇ χαίρουσι. καὶ γοῦν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ γεγένηται καὶ λαμπρός, εἴ τις ἄλλος τῶν πάλαι ταύτῃ γεγενημένων. οὗτος συνέταξε κατ' Εὐνομίου λόγον ἐξαίρετον, καὶ τεῦ-
498 χος ‖ θαυμάσιον εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευήν· ἄλλας τε πυκνὰς καὶ συνεχεῖς ὁμιλίας. εἴς τε τὰ Ἄισματα τῶν ᾀσμάτων, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Μακρίναν μακρόν τινα καὶ περικαλλῆ περὶ ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γεγραφήκει· καὶ τὸν πολυθαύμαστον ἔπαινον τοῦ πρώτου τῶν μαρτύρων Στεφάνου. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρηγορίου τοῦ ἐν θαύμασι διαλάμψαντος.

Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἐπίσκοπος, νέος κομιδῇ διὰ τὴν παίδευσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτόν, κἀκεῖθεν εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνοδώρῳ ἀδελφῷ· οὓς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰσάγειν Ὠριγένης ζηλωτὰς ἰδίους κατέστησεν. ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτοῦ παιδευθέντες ἐνιαυτοὺς πρὸς τὴν πατρίδα ἀποπέμπονται· ἀφ' οὗ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὠριγένει ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὠριγένους παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅστις ἄχρι τοῦ παρόντος ὑπάρχει· ἔγραψε δὲ καὶ μετάφρασιν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, ἐλάχιστον μὲν πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον· καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολὰς καὶ λόγους συνεγράψατο, ποιήσας τε σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἡνίκα ἐπίσκοπος ἐτύγχανεν, ἐτελεύτησεν ἐπ' Αὐρηλιανοῦ.

Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλοσόφου· ὃς ἅπαν τοὐναντίον ἦν τῷ Ἑρμείᾳ, ὀξύτατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν καὶ εὐκίνητος ἐπί τε τὰς ζητήσεις καὶ τὰς μαθήσεις· ἄλλως δὲ οὐχ ἡσύχιος, οὐδὲ γαλήνην ἐν τοῖς ἤθεσι φέρων τινά, ἀλλά τι καὶ παρακεκινηκός. ἐπεὶ δὲ Ἀθήνηθεν ἦκον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὕστερον ὁ Γρηγόριος ἑάλω τῇ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλέον,

---

1. καὶ τῆς] τὸ τῆς A. E. 2. προκριθῆναι μᾶλλον] μᾶλλον om. V. et mox ἢ τὸν — ὑπερέχοντα. 4. ὑπερέχοντα] ὑπερανέχοντα A. B. ὑπανέχοντα E. 5. Νύσσης *V. 6. Βασιλείου] Addit V. ῥήτωρ λαμπρός, ἐτελεύτησεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, omissis ceteris. 10. γεγενημένων] Immo συγγεγενημένων: nisi quis malit haec ταύτῃ γεγενημένων tollere. 13. ἄλλας] ἄλλως Edd. vett. Correxit Portus. 14. τὰ ᾄσματα] τὸ ἆσμα E. τῶν neglexit vulg. 15. Μακρίναν] Codex Vatic. habet Μακρίναν, ut Pearsonus ad marginem Suidae sui annotavit. At editio princeps Mediolanensis Μακαρίαν. Küst. Μακρίναν firmant A. B. E. Μακαρίναν invexit Aldus. Ipsum sermonem, de quo monet Gaisfordus, edidit Wolfius Anecd. T. II. p. 284. 20. Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκ.] Haec et quae sequuntur ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas descripsit. Küst. 22. νέος κομιδῇ] Hinc usque ad finem omnia nescit V.

10. ὅστις καὶ] καὶ om. A. Sophronius. ἔγραψε δὲ] ἔγραψε δὲ καὶ A. Sophronius. Mox λόγον om. E. 13. καὶ λόγους om. Ald. et Küst.: neque habet Sophronius. 14. ποιήσας τε] τε om. Küst. ποιήσας σημεῖά τε καὶ Sophronius. 16. ἐπ' Αὐρηλιανοῦ] Sic habent 2 MSS. Pariss. cuius loco in prioribus editt. pessime legitur ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Diu enim ante Iulianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex historia ecclesiastica constat. Vide Gulielmum Cave in Histor. Litter. Scriptor. Ecclesiastic. Küst. ἐπὶ Ἰουλιανοῦ B. E. Statim omisi cum A. V. C. Γρηγόριος καὶ Ἀθηνόδωρος συναίμονες· ἀλλ' ὁ μὲν τερατουργός, ὁ δὲ σοφιστής. ἔγραψε δὲ καὶ περὶ σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγον. Ubi pro συναίμονες B. E. ἀναίμονες. Deinde malebat Küsterus περὶ ἐνσαρκώσεως. 17. Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1044. ut Pearsonus quoque observavit. Küst. 18. ἦν τοὐναντίον] τοὐναντίον ἦν A. ὀξύτατος μὲν] μὲν om. V. omissis etiam καὶ εὐκίνητος — μαθήσεις. 20. γαλήνην] ἔχων addit *V. 21. ἐν τοῖς] ἔχων τοῖς V. qui mox om. reliqua inde ab φέρων. παρακεκινηκός] Malim παρακεκινηκώς, ut legitur apud Photium loco laudato. Küst. 22. ἦκεν] ἦκον A. B. E. i. e. Hermias et Gregorius.

---

praemium consecutus, ut qui sedem urbis principalis non obtinuerit, cum deteriores essent viro praelati, qui virtute et vitae claritate omnibus antecelleret. *Γρηγόριος*. Gregorius, Episcopus Nyssenus, frater Basilii Caesariensis, vir et ipse clarissimus et omni doctrina refertus; eloquentiae tamen studio magis deditus, cuius laude adeo floruit, ut nulli veterum cederet. hic eximiam orationem contra Eunomium scripsit, et opus admirabile de fabricatione hominis, aliasque Homilias plurimas. item in Cantica Canticorum, et in Ecclesiasten, et ad sororem Macrinam prolixam et perelegantem orationem de anima. denique scripsit alia multa; item admirabile illud encomium Stephani primi martyris; et vitam Gregorii, qui miraculis claruit. *Γρηγόριος*. Gregorius, qui et Theodorus dicitur et Thaumaturgus, Neocaesareae quae in Ponto est episcopus, valde adolescens ob Graecarum et Romanarum litterarum studium e Cappadocia Berytum, inde Caesaream Palaestinae se contulit una cum fratre Athenodoro. hos Origenes ad fidem Christi paulatim traduxit, et sui sectatores reddidit. cum igitur annos quinque ab eo eruditi in patriam remitterentur, Gregorius discedens orationem panegyricam, in qua Origeni gratias agit, scripsit, eamque omnibus indigenis convocatis, ipso quoque Origene praesente, recitavit; quae etiamnum extat. scripsit etiam metaphrasin in Ecclesiasten, brevissimam illam, sed admirabilem: multasque alias et varias epistolas ac sermones. idem sub Aureliano decessit, clarus multis miraculis, quae iam episcopus edidit. *Γρηγόριος*. Gregorius, frater Hermiae philosophi, qui Hermiae plane dissimilis fuit, supra modum acutus et ad quaestiones et disciplinas expeditus; ceteroquin inquietus, nec moribus placidis, sed mentis nonnihil emotae. cum vero Athenis Alexandriam venisset, morbo vehementer correptus est, qui cor-

ὥστε δύσχρηστον αὐτοῦ καὶ πολλαχῆ παραλλάττον γενέσθαι τὸ ὄργανον. οὕτω φησὶ Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν.

Γρήνικος. ποταμός.

Γρίος. ὄνομα κύριον.

Γριπεύς. ἰχθύων θηρευτής.

Γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δῶρα φέρει.

Καὶ γριπηὶς τέχνη.

Ἑρμῶναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε γριπηίδι τέχνῃ
εἷλκε τὸν ἐκ πελάγευς ἰχθυόεντα βόλον.

Γρῖφος. τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκο-
499 λος || καὶ συμπεπλεγμένος λόγος, ὃ ἔχων πάθος ἐν ἑαυτῷ μὴ φαινόμενον.

Γρῖφος. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

Ἴῳ ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον
ἤκαχον, ἐκ Μουσῶν γρῖφον ὑφηνάμενοι.

Καὶ γριφώδης λόγος.

Γρομφίς, ῖδος, ἡ παλαιὰ σκρόφα. [*Τὰς ῖς δὲ πληθυντικῶς.*]

Γρώνη. πέτρα.

Γρύ. βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·*

Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ
5 *γρύ.*

τινὲς παρὰ τὸν γρυλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων· ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· ἢ τὸ τυχόν, τὸ μικρότατον. ὅθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυτοπώλης· ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. Καὶ παροι-
10 *μία· Τὸ Δίωνος γρύ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.*

Γρύζω. Θρηνῶ.

Γρύλλος. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Καὶ γρύλλος, ὁ χοῖρος.

[*Γρυκτόν.*

15 *Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;*
τουτέστιν, ἆρα γρύξαι ὀφείλετε, ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;]

Γρυμαία. ἡ σκευοθήκη.

Γρύξαι. φθέγξασθαι, κράξαι.

---

1. *δύσχρηστον*] Neglexit Suidas *τοῖς λογισμοῖς.* 4. Post hanc glossam delevi cum A. B. V. C. E. *Γρῆτυς. ὁ βυρσεύς.* Ubi Hemsterhusius: „*Γριντίς*: *βυρσεύς* Hesych. Legendum est *Γριντὴς γρῖνος.* Sic enim analogia postulat et Eustathius ex Herodiano in Od. χ'. p. 1926, 56. quanquam ibi *γρίντης ὁ γριπεύς.* Multo corruptius in Etymol. p. 241, 46. *γρίντις ὁ οὐρανός.*" His similia dederunt viri docti in Hesychium. Ceterum *Γρῆτις* Med. *Γρήτης* Zon. p. 451. 5. Glossa suspecta. 7. *Γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δ.*] Ex Iuliani Aegypt. Ep. VI, 7. Anthol. Pal. VI, 28. 9. *Ἑρμῶναξ δ' ἐκ.*] Versus Antipatri Sidon. Ep. XIV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 223. item in v. *Ἑρμώναξ* inculcati. Scripsi *Ἑρμῶναξ.* 11. *Γρῖφος*] Horum partem dedit Schol. Luciani Vitt. Auct. 14. *Γρίφος* B. E. 12. *ὁ συμπεπλεγμένος*] ὁ om. A. B. E. et Lex. Bachm. p. 187. *πάθος*] ἦθος, improbante Gaisfordo, Toupius. Significatur mirifica rei natura, portentis verborum involuta. De quo universe tradunt Athenaeus X. p. 448. Schol. Aristoph. Vesp. 20. alii. 15. *Ἰῳ ἐνὶ παῖδες*] Versus Alcaei Messen. VII. pr. Anthol. Pal. VII, 1. Adde v. *Ἤκαχον.* 17. V. Herodiani Epim. p. 16. Id referendum ad locum Gregorii Naz. Or. XXXIV. p. 543. C. 18. *Γρομφίς*] *Γρομφάς* Hesychius, ubi v. intpp. cum Ducang. Gl. Gr. in *Σκρόφα.* Mox *τὰς ῖς δὲ πλ.* delevit Küsterus, recte, neque obstrepente Gronovio. Simile quiddam observationis extabat in v. *Ῑς.*

1. *Γρώνη*] V. Eust. in Il. ζ'. p. 633. aliisque in locis. „Legitur haec vox apud Lycophr. 20. indicante Heringa Obss. p. 270. Adde Nicand. Alex. 77. Anthol. Pal. VII, 736. [Vide v. *Φύστη.*] Statim delevi *Γρώνια. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γρωνεύς*, cum A. B. C. V. E." *Gaisf.* 21. *Γρύ. βραχύ*] Ex Scholiasta Aristophanis in versum mox allatum Plut. 17. *Γρῦ* Edd. ante Gaisf. *τὸ ἀπὸ*] *τὸν ἀπὸ* A. B. E. *V. C. Med. Zon. p. 455. *ὑπὸ* habent Philemo p. 299. Theognostus Cram. p. 19, 20. alii; *ὁ ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπος* Hesychius. Adde Lex. Rhet. p. 228. 6. *γρυλλισμόν*] *γρυλισμόν* dedi cum V. C. Vide vel Phrynich. p. 101. Mox *τῶν φωνῶν* E. 8. *γρυτοπώλης*] *γρυτόπωλις* A. V. Med. *γρυτόπολις* B. E. 9. *ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτ.*] Locus hic ex Scholiasta Aristoph. sic emendandus et supplendus est: *ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυποπώλης. Küst.* *ῥωποπώλης* malebat Hemsterhusius cum H. Stephano. Denuo *ἀλλὰ γρυτόπωλις* A. V. Med. *ἀλλὰ γριτόπολις* (vel *γριτόπωλις*) B. E. 10. *Τὸ Δίωνος*] Vid. Stobaeus XIX, 17. Wyttenbach. in Plutarch. II. p. 10. C. *Gaisf.* Vide v. *Τὸ Δίωνος γρύ.* 11. *Θρηνῶ ἢ φωνῶ*] *ἢ φωνῶ* omiserunt A. B. V. C. *Θρηνῶ ἢ ὅπως δήποτε φθέγγομαι* E. Cf. Zon. p. 456. 12. *υἱοὶ* A. V. C. Harpocr. Hanc gl. sic exhibet E. *Γρύλλος ὄνομα κύριον· ὁ πατὴρ Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ. Καὶ γρύλλος ὁ χοῖρος.* Sequentem gl. *Γρυνοί. κορμοὶ δρύινοι. κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ. ἢ τὰ τῶν γερανδρύων ξύλα*, e Zon. p. 452. derivatam, delevit Gaisf. cum A. B. C. V. E. Vid. Etym. M. v. *Γρουνοί.* 15. *Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;*] Aristoph. Lysist. 657. Om. hanc gl. V. C. quae cum ordini repugnet, nunc eam notavi. Sed verendum ne lectores inculcarint ex v. *Ἆρα γρυκτόν.* 18. *Γρυμαῖα*] Haec vox legitur apud Photium p. 1072, 48. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Item Theognostum Cram. p. 19. Gaisfordo legendum videbatur *Γρυμέα*, coll. intpp. Phrynichi p. 230. Interim reposui cum Zon. p. 454. *Γρυμαία.* 19. *βραχύτατον φθ.* Lex. Bachm. p. 187.

---

poris eius usum inutilem paene reddidit et valde immutavit. Sic Damascius tradit in *Historia Philosophorum.* *Γρήνικος.* Grenicus, fluvius. *Γρίος.* Nomen proprium. *Γριπεύς.* Piscator. *Piscator, Mercuri, haec tibi dona fert.* Et *Γριπηὶς τέχνη. Hermonax autem nactus est, postquam arte piscatoria ex mari traxit rete piscibus plenum.* *Γρῖφος.* Rete piscatorium. sic etiam dicitur oratio obscura et perplexa, et aliquid reconditum in se habens. *Γρῖφος.* Oratio obscura. *In insula Io pueri divinum Homerum vexarunt, griphum ingeniosum texentes.* Et *Γριφώδης λόγος.* *Γρομφίς.* Sus, scropha senex. *Γρώνη.* Saxum. *Γρῦ.* Minimum. quidam vero sic vocant sordes unguium. Aristophanes *Pluto*: *Praesertim vero cum ne minimum quidem respondeat.* sunt qui *γρῦ* dictum volunt a grunnitu porcorum; alii minutum quendam nummum; vel quidvis exiguum. hinc etiam dictum est *γρύτη*, i. e. scruta; et *γρυτοπώλης*, scrutorum venditor: quod tamen apud veteres non dicitur, sed *ῥυποπώλης.* Et proverbium: *Gry Dionis*: quod dicitur de re vili et parva. *Γρύζω.* Lugeo. *Γρύλλος.* Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus et Diodorus. *Γρύλλος* etiam porcum significat. [*Γρυκτόν. Num hiscere audetis?* id est: vosne libere loqui audetis?] *Γρυμαία*, Theca vasorum. *Γρύξαι.* Loqui, clamare.

Γρύττος. τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ διαβαλλομένων οὗτος ἦν. οἱ δὲ Γρύπον λέγουσι, διὰ τοῦ π· ὃς ἦν καταπύγων. Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύπον ἐξαλείψας.

Γρυπάνιον. Γρυπαίνειν τὸ γρυποῦσθαι λέγουσιν· οἷον ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν ξυλυφίων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἀντιφῶν δέ φησιν ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ· Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν καὶ συντήκων γρυπάνιον ποιεῖ. Καὶ Μελάνθιος· Σεισμὸς φησὶ γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ.

Γρυπός. ὁ καμπυλόῤῥιν.

Γυῖα. μέλη, ἢ πόδες τοῦ σώματος.

Γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
μέμφεται ἀστρέπτου κάλλεϊ θηλυτέρης.

Γύαλον. τὸ κοῖλον.

500 Γύγης, Ἀυδός. ἐξέβαλε μέν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος, ἐπεί τε ἦρξεν, ἐς τε Μίλητον καὶ Σμύρνην, καὶ Κολοφῶνος τὸ ἄστυ εἶλεν· ἀλλ' οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἔργον ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυοῖν δέοντα μ' ἔτεα. τοῦτον μὲν παρήσομεν [τοσαῦτα] ἐπιμνησθέντες. Ἄρδυος δὲ τοῦ Γύγεω μετὰ Γύγην βασιλεύσαντος μνήμην ποιήσομαι. οὗτος Πριηνέας τε εἷλεν εἰς Μίλητόν τε ἐξέβαλεν. ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος Σαρδίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀπίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην, καὶ Σάρδεις πλὴν τῆς ἀκροπόλεως εἷλον. Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἐνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, ἐξεδέξατο Σαδυάττης ὁ Ἄρδυος, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Σαδυάττεω δὲ Ἁλυάττης. οὗτος δὲ Κυαξάρῃ τε τῷ Δηιόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίης ἐξήλασε, Σμύρνην τε τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν ἐξεῖλεν, ἐς Κλαζομενάς τε ἐξέβαλεν. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐχ ὡς ἤθελεν ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ προσπαίσας μεγάλως. ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα τάδε. ἐπολέμησε Μιλησίοισι, παραδεξάμενος τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ πατρός. ἐπελαύνων γὰρ ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον τρόπῳ τοιῷδε. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἀδρός, τηνικαῦτα ἐς-

---

π

1. *Γρύττος*] *Γρύττος καὶ Γρύπον* A. B. *γ. καὶ γρύττον* E. De his eo incertius est iudicium, quod alienum locum glossa obtinuit. Arguunt tamen indicia librorum, pro lemmate *Γρῦπον* vel consimilem scribendi formam esse positam pro diversitate lectionis *Γρύττον*. 2. *Γρύπος*] *Γρύπον* A. B. V. C. E. id est, *Γρύττον*. 3. *καταπύγων*] *ἤτοι λάγνος* addit A. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 884. 4. *τοὺς βινουμένους*] Apud Aristophanem loco laudato hodie legitur *τοὺς κινουμένους*. Sed lectio Suidae praeferenda est. Vide etiam supra v. *Βινεῖν*. *Küst.* 6. *Γρυπαίνειν. τὸ γρυποῦσθαι*] Eadem habent Harpocratio et Etymologus. *Küst.* Qui *Γρυπάνιον* neglexerat. *γρυμπάνειν, ἐπικάμπτειν* Theognostus p. 19. *γρυποῦσθαι*] *γρυποιεῖσθαι* V. *γρυπᾶσθαι* E. *λέγουσιν*] *οἱ Ἀττικοί* addit C. 7. *ξυλιφίων*] *ξυλυφίων* A. *V. Harpocr. Pal. 9. Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν καὶ συντ.*] Sensus fragmenti huius est mutilus et obscurus. *Küst. καίνων* E. Mox *ἦν* om. Zon. p. 456. Etym. M. et Harpocr. Pal. *καῖον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον* Harp. libri plerique. 11. *ἔγρυπεν*] *ἄγρυπεν* V. C. 12. *καμπυλόῤῥιν*] *καμπυλόριν* V. C. *καμπυλόνυξ* A. *καμπυλόῤῥις* Hesychius. *Γρυπόν. καμπυλόῤῥινον* Zon. p. 455. 13. *Γύα* Med. *πόδες*] *πόδας* A. 14. *Γυιοτακὴς δὲ*] Pauli Silentiar. Ep. XLI, 9. 10. Anthol. Pal. VI, 71. *Γυροτακὴς* V. *γυρτακὴς* C. In versus initio praetermissum *φεῦ φεῦ*. 16 *Γύαλον*] Vid. vel Schol. Il. *ε*. 99. sive Apollonii Lex. p. 211. Gl. om. *V. Quae sequebatur gl. *Γύαρος. νῆσος μία τῶν Σποράδων. λέγεται δὲ ὅτι ἐν ταύτῃ διατρώγουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον*, e Zon. p. 458. fere petitam, Gaisf. delevit cum A. B. C. E. V. Ubi sic Küsterus: „Idem refert Antigonus Caryst. Histor. Mirab. cap. 21. et ex eo Stephanus Byzantius v. *Γύαρος*: in quem vide Holstenium." Addit Reinesius Aristot. Mir. Ausc. 24. Plin. VIII, 29. 57. Aelian. H. Anim. V, 14. Theophrast. Animal. p. 474. ed. Heins. 17. *Γύγης, Ἀυδός. ἐξέβαλε*] Totus hic locus de Gyge legitur apud Herodotum lib. I. c. 14. unde Suidas eum descripsit. *Küst.* Addit Reines. Aristid. Or. Plat. T. III. p. 94. Ptolem. Hephaest. apud Phot. p. 483. *μέν νυν*] *μέν νυ* A. B. *V. 19. *οὐδὲν*] *οὐδὲν γὰρ* Herod.

1. *τοῦτον — ἐπιμνησθέντες* om. V. *τοσαῦτα* om. A. E. et sola Med. 2. *Ἄρδυος — προσπαίσας μεγάλως* sequenti articulo subiicit V. quorum loco hic habet *οὗτος ἐπολέμησε καὶ Μίλητον ἔτη ιά*. Rectius autem hunc Gronovius tradit neglexisse quae extent post *ἄλλα δὲ ἔργα*. 3. *οὗτος*] Adde *δέ*. 4. *εἰς*] *εἴς τε* E. Med. Scribendum *ἐς Μ. τε*. Mox *τυραννεύσαντος* ut videtur E. 5. *Κιμμέριοι*] *Κιμέριοι* E. mox om. *ὑπὸ Σκυθέων*. 6. *ἀφίκοντο*] *ἀπίκοντο* B. E. *ἀπικέατο* Herod. 9. *Σαδυάττης*] *Σαρδυάττης* B. Mox post *Ἄρδυος* om. *τὴν ἀρχὴν* A. B. V. E. 11. *Δηιόκου*] *Δηιόκεω* A. V. *Δηιόκρω* B. Med. *Δηιόκρω* E. Hinc olim profecta gl. *Δηιόκεω*. Tum *τῷ ἀπογόνῳ* V. 14. *ἐξέβαλεν*] *ἐξέβαλλεν* B. V. Med. Illud firmat gl. *Κλαζομενὰς τ' ἐξέβ. μέν νυν*] *μέν νυ* A. B. *V. 15. *ἔθελεν*] *ἤθελεν* B. E. *V. 19. *ἐπολιόρκεε*] *ἐπολιόρκει* B. E. 20. *ἐξέβαλε*] *ἐξέβαλλε* dedi cum A. B.

Γρύττος. Hic unus erat ex iis, qui per mollitiem male audiebant. alii vero *Γρύπος* scribunt per *π*: qui impudicus erat. Aristophanes: *Compescui cinaedos, et Grypi memoriam abolevi.* *Γρυπάνιον.* *Γρυπαίνειν* idem quod *γρυποῦσθαι*: quod dicitur de teneris virgis, quas ubi incurvavimus, e manu rursus dimittimus. Antiphon autem libro secundo *de Veritate* inquit: *Terram enim incendens et liquefaciens excavat.* Et Melanthius: *Quassatio*, inquit, *contigit, et terra concussa est.* *Γρυπός.* Aduncum nasum habens. *Γυῖα.* Membra. vel pedes corporis. *Amore tabescens, symbolis his comessationum relictis, de inexorabilis puellae pulchritudine conqueritur.* *Γύαλον.* Concavum. *Γύγης.* Gyges, Lydus. hic regno suscepto cum exercitu Miletum et Smyrnam invasit, et Colophonem urbem cepit. postea vero nullum memorabile facinus amplius edidit, quamvis annos XXXVIII. regnaverit. hunc igitur leviter memoratum missum faciamus. Ardyis vero Gygis filii et successoris mentionem faciam, qui et Prienenses subegit et Miletum oppugnavit. hoc Sardibus regnante Cimmerii a Scythis Nomadibus sedibus suis eiecti in Asiam transierunt, Sardesque praeter arcem ceperunt. cum autem Ardys annos undequinquaginta regnasset, successit ei filius Sadyattes, regnavitque annos duodecim. Sadyattae successit Halyattes, qui cum Cyaxare Deiocis nepote et Medis bellum gessit, Cimmerios ex Asia expulit, Smyrnam a Colophone conditam evertit, et Clazomenas invasit: unde tamen re infeliciter gesta et magna clade accepta rediit. is cum alias res, dum imperavit, gessit; tum has memoratu maxime dignas. bellum cum Milesiis gessit, a patre ipsi traditum. Miletum autem exercitu adversus eam ducto ita

ἐβαλλε τὴν στρατιήν. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλοῦ γυναικηίου τε καὶ ἀνδρηίου. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οὐ κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρη, οὔτε θύρας ἀπέσπα, ἔα δὲ κατὰ χώρην ἑστάναι· ὁ δὲ τά τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο ὀπίσω. τῆς γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε ἐπέδρης μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῇ στρατιῇ. τὰς δὲ οἰκίας οὐ κατέβαλλεν ὁ Λυδὸς τῶνδε εἵνεκα, ὅκως ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχοιεν οἱ Μιλήσιοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργαζομένων ἔχοι τι καὶ σίνεσθαι ἐσβάλλων. ταῦτα ποιέων ἐπολέμεεν ἔτεα ἕνδεκα. ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηίῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγου δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν εὑρὼν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε κατὰ τὰς στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι καὶ μή. δι' αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν.

Γύης. μέρος ἀρότρου. Καὶ παροιμία· Γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυλιαύχενας. τοὺς μακροτραχήλους.

Γύλιος. πλέγμα στρατιωτικόν, σκευοφόρον, ἐπιμήκες, εἰς ὀξὺ λῆγον, πρὸς τὸ μὴ κατάγνυσθαι· 501 ἐν ᾧ κατετίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἢ λεγομένη στρατιωτικὴ ὀψοθήκη. ἔστι δὲ καὶ ζῷον ὁ καλούμενος χοιρογρύλλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος. ὄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τοῦ Νυμφαίου τοῦ ἐν Πόντῳ χωρίου προδοσίᾳ ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σκυθίαν ἔγημε. δύο δὲ ἔχων θυγατέρας ἔπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλοχάρης, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεόβουλος.

Γυμνασία. ἡ τριβή.

Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρήσιμος· πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐντεύξεις, πρὸς τὰς κατὰ φι-

---

3. *ἀφίκοιτο*] *ἀπήκοιτο* A. *ἀπίκοιτο* B. E. Mox *οὔτε* *κατ.* Herod. 4. *ἐνεπίμπρα*] *ἐνεπίμπρη* A. B. E. 5. *ἀπέσπα*] *ἀνέσπα* B. E. *ἔα*] *ἔα* A. B. E. 6. *ἐν τῇ*] *τὸν ἐν τῇ* A. 8. *ὥστε καὶ*] *καὶ* omisi cum B. E. et Herodoto: quocum etiam *τὸ* fuit expungendum. 10. *κατέβαλεν*] *κατέβαλλεν* dedi cum Herod. et B. (qui mox *ὅπως*) Med. 12. *ἔχοιεν οἱ*] *ἔχοιεν* om. A. B. E. Nimirum id retrahi debuit post *ὅκως*. 13. *ἔχοι*] *ἔχῃ* E. Tum *τε* B. E. 14. Novissima redeunt sub v. *Διφάσια*: item apponebantur in gl. *Τρώματα*. 15. *Λιμενηίῳ*] *ἐν λιμενηίῳ* A. B. E. Med. Quod Gaisfordus nollem reduxisset, invitis vel glossis inferioribus. *τῆς* post *χώρης* addit A. 18. *Γύγου δακτύλιος*] Conf. Plato de Rep. II. p. 359. *Reines.* Diogenianus III, 99. consentit fere cum Arsenio p. 170. Cf. Nonnus in Gregor. p. 145. a Gaisf. memoratus. Haec uberius tractat *Eudocia* p. 99. breviter edidit Zon. p. 456.

1. *δι' αὐτοῦ*] *καὶ δι' αὐτοῦ* E. qui mox *Μυρσῖλον* pro *πρὸ αὐτοῦ*. 4. *ἔνεστ' αὐτῷ*] *ἔνεστ' ἐν τούτῳ* MS. Coisl. 177. ut fere Arsenius p. 170. 6. *Γυλιαύχενας τοὺς μακροτρ.*] Aristoph. Pac. 788. Carcini tragici filios *γυλιαύχενας* vocat: ad quem locum Suidas respexit. *Küst.* Zon. p. 457. 7. *Γύλιος. πλέγμα στρατιωτ.*] Confer Scholiastam Aristoph. in Pac. l. cit. *Küst.* *Γυλιός* Harpocratio, Lex. Seg. p. 228. et Etym. M. p. 244. 10. *ἔστι καὶ τὸ*] *ἔστι δὲ καὶ* A. B. E. C. V. Med. *ἔστι καὶ* *V. *ἔστι τὸ καὶ* Ald. 11. *χοιρογρύλλιος*] Vid. infra *Reines.* Drus. Fragm. Vett. intt. Gr. p. 1005. *Hemst.* Addit Gaisf. Schleusner. Lex. Vet. Test. in v. Ceterum mireris haec in v. *Γύλιος* inserta. 12. *Γύλιος*] Fors. *gulosus. Reines.* Agnoscit etiam Theognostus, et qui *Γύλλιος* scribit Hesychius. 13. *Γύλιππος*] De eo legendus est Thucydides libro VII. *Küst.* Reinesius citat Iustin. l. IV. Diodor. XIII. Plutarch. Nicia c. 18. Meurs. Lacon. II, 6. Annotavit etiam Harpocratio. 14. *Γύλων*] Sumpta ex vetusto enarratore Aeschinis in Ctes. p. 78, 14. *Hemst.* Vel ex Harpocratione, cum plenior quam nunc est extaret. *Gaisf.* Addens ille etiam Meier. de bonis damn. p. 11. 17. *τὴν μὲν*] *μὲν* om. V. 18. *Φιλοχάρις*] *Φιλοχάρης* A. *Λεωχάρης* V. (ap. Gron. Em. p. 97.) *Δημοχάρης* corrigit Meursius Att. Lectt. VI, 29. quam probans Wesselingius Probabil. p. 255. etiam seqq. sic emendat certissime, *τὴν δὲ ἑτέραν Κλεοβούλην Δημοσθένης.* Adde locos apud Vömel. in Vit. Demosth. p. 7. 20. *Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Aristot. p. 16. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.*

---

obsedit. cum fruges in agro maturuissent, tunc exercitum adversus hostem ducebat, expeditionem faciens ad cantum fistularum et fidium tibiaeque tam muliebris quam virilis. cum autem in agrum Milesiorum pervenisset, aedificia quae in iis erant non diruebat, neque incendebat, neque fores effringebat, sed illa omnia intacta sinebat; arboribus tantum frugibusque vastatis domum redibat. cum enim Milesii imperium maris tenerent, non licebat copiis diu in obsidione haerere. aedificia autem Lydus ideo non diruebat, ut Milesii in illis habitantes terram serere et colere possent; ipse vero, cum ager esset cultus, haberet quod popularetur et perderet. hac ratione bellum annos undecim produxit: quo temporis spatio Milesii duas ingentes clades acceperunt, unam in pugna ad Limenium, qui est locus regionis ipsorum; alteram in planitie Maeandri. *Γύγου δακτύλιος.* Gygis annulus. dicitur de hominibus valde versutis et callidis. Gyges enim pastor, cum terrae motu humus discessisset, cadaver invenit annulum habens, quem ei detraxit, tali vi praeditum, ut pro conversione palae et cerneretur et non cerneretur. huius annuli beneficio regem, qui tunc regnabat, interfecit, eiusque regnum occupavit. *Γύης.* Pars aratri. Et proverbium: *Dentale ipsi non inest.* dicitur de iis qui ad aliquid sunt inutiles: per translationem ab aratro ductam. *Γυλιαύχενας.* Gracili collo praeditos. *Γύλιος.* Sporta militaris, vas oblongum, et in acutum desinens, ne confringatur: in quo reponebant caseum et olivas et cepas. id est opsotheca militaris. est etiam animal, quod vocatur *χοιρογρύλλιος*, erinaceus. porro dicitur Hercules Gylius. et *γύλιον*, vas ex viminibus plexum. *Γύλιππος.* Nomen proprium. *Γύλων.* Gylo cum proditionis Nymphaei, castelli in Ponto, accusaretur, in Scythiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas suscepit filias; quas cum in patriam misisset, unam earum Philochares, alterum Cleobulus uxorem duxit. *Γυμνασία.* Exercitatio. Dialectica est utilis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia, ad philosophiae disciplinas. exercitationem autem vocat eam, quae fit

λοσοφίαν ἐπιστήμας. γυμνασίαν δὲ λέγει, ἤτοι τὴν γινομένην ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρός τινας. δεχόμενοι γάρ τινα προβλήματα παρὰ τῶν προσδιαλεγομένων, πειρῶνται τούτοις συμπαρίστασθαι, δι' ἐνδόξων τὰς ἐπιχειρήσεις ποιούμενοι. ἢ γυμνασίαν λέγει ἂν τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἦν δὲ σύνηθες τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν λόγων τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰς συνουσίας τὰς πλείστας τοῦτον ἐποιοῦντο τὸν τρόπον, οὐκ ἐπὶ βιβλίων ὥςπερ νῦν· οὐ γὰρ ἦν τότε τοιαῦτα βιβλία· ἀλλὰ ϑέσεώς τινος τεθείσης, εἰς ταύτην γυμνάζοντες αὐτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις εὑρετικόν, ἐπεχείρουν, κατασκευάζοντες καὶ ἀνασκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καί ἐστι βιβλία τοιαῦτα Ἀριστοτέλει τε καὶ Θεοφράστῳ γεγραμμένα, ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδόξων ἐπιχείρησιν. πρὸς δὴ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν χρήσιμον εἶναί φησι τὴν διαλεκτικήν· μέθοδον γάρ τινα εὑρετικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχοντες, αὕτη δέ ἐστιν ἡ τῶν τόπων γνῶσις, ῥᾷον ἐπιχειρεῖν δυνησόμεθα. ὡς γὰρ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς γυμνάσμασιν οἱ διαιρεῖν δυνάμενοι τὰ προβλήματα καὶ τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων συνορῶντες ῥᾷον ἐπιχειροῦσιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς οἱ τὴν μέθοδον εἰδότες ῥᾷον ἐπιχειρημάτων εὐποροῦσι πρὸς τὰ προκείμενα. χρήσιμος δὲ ἡ τοιαύτη γυμνασία, ἡ κατὰ τοὺς λόγους, πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων τε καὶ ἀληϑῶν· προπαρασκευάζει γὰρ τὴν ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν. ὡς γὰρ τὰ τοῦ σώματος γυμνάσια γινόμενα κατὰ τέχνην εὐεξίαν περιποιεῖ τῷ σώματι· οὕτω καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις γυμνάσια, κατὰ μέθοδον γινόμενα, τὴν οἰκείαν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς περιποιεῖ. οἰκεία δὲ εὐεξία ψυχῆς λογικῆς ἡ δύναμις, καϑ' ἣν εὑρετική τε τοῦ ἀληϑοῦς καὶ κριτικὴ γίνεται. — *Δεύτερον τρόπον τῆς ὠφελείας ἐκτίθεται πρὸς τὰς ἐντεύξεις. καὶ ἔστιν ἐν τῷ ε στοιχείῳ περὶ ἐντεύξεως.*

Γυμνάσια. ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρά.

Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς· Ἀκαδημία, Λύκειον, Κυνόσαργες.

[1]*Γυμνάσιος, Σιδώνιος, σοφιστής, ἐπὶ τῶν* 502
Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψε Μελέτας, καὶ εἰς Δημοσθένην ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα τινά.

Γυμνῆται. ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης, καὶ οἱ γυμνῆται. τάξις πεζῶν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Χειρίσοφος ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐτόν, τοὺς γυμνήτας ἅπαντας. οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος ἐδόκει εἶναι. Καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

Ὅς ποτε ϑυμῷ
ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον.

---

1. *λέγει*] λέγειν B. 2. *γενομένην*] γινομένην A. E. Mox *διαλέγεσθαι* om. B. E. 4. *τούτοις*] τούτων B. E. 7. *τὸ τοιοῦτο*] τὸ τοιοῦτον A. *τοιοῦτον* B. E. Med. 8. *τοῦτον*] τοιοῦτον E. 9. *βιβλίων*] βιβλίω A. 11. *πρὸς ἐπιχειρήσεις* *V. 12. *καὶ ἀνασκευάζοντες*] Duae hae voces in prioribus editt. [et V.] desunt: quas ex MSS. Pariss. et Alexandrino Aphrodiseo revocavi. *Küst.* 14. *τοιαῦτα* om. E. qui mox om. *τε* et infra pro *γεγραμμένα* habet *πεποιημένα*. De libris illis videndus Theo Progymn. 2. p. 165. ed. Walz. 20. Vide Theonis Progymn. c. 12. p. 249.

2. *προπαρασκευάζει*] προσπαρασκευάζει A. 3. *ὡς τὰ*] ὡς γὰρ τὰ A. *V. 5. *περιποιεῖν* Med. sola. 7. *περιποιεῖται* *V. 8. *καϑ' ἣν*] καϑ' ἣν εὐεξίαν A. B. E. *V. Med. 11. *καὶ ἔστιν*] ζήτει *V. 13. *Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς*] Vide Ulpianum in Demosthenis orat. contra Timocratem p. 266. *Küst.* *Τρία δὲ* E. Vide v. *Ἀκαδημία* et Zon. p. 460. 15. *ἐπὶ τῶν*] ἐπὶ τοῦ A. 18. *ἡ εὐθεῖα — ἦν δὲ* om. V. C. *καὶ οἱ γυμνῆται* om. E. *ἦν δὲ* om. A. B. Itaque probandum nihil nisi *τάξις πεζῶν*. Saltem *ἦν δὲ* reiecimus ante *τάξις* inculcatum. Breviter Zon. p. 457. *Γυμνῆται καὶ γυμνῆτες. τάξεις πεζῶν.* 19. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. (1, 6.) p. 316. ut Portus observavit. *Küst.* Inde *καὶ* revocandum ante *τοὺς γυμνήτας*. 22. *γυμνῆτης*] *γυμνίτης* V. *γυμνήτις* C. 23. *Ὅς ποτε ϑυμῷ*] Antipatri Sidon. LXXX. pr. Anthol. Pal. VII, 65. 24. *γυμνήτην*] *γυμνίτην* V. *γυμνῆτιν* E. *γυμνίτιν* C.

---

disserendo cum aliquibus. qui enim problemata aliqua accipiunt ab illis, quibuscum disserunt, conantur illis rem propositam demonstrare, probabilibus argumentis utentes. vel exercitationem dixerit argumentationem in utramque partem. erat autem huiusmodi genus sermonum veteribus familiare, et in colloquiis eam plerumque rationem disserendi sequebantur; non libris utentes, ut nunc (tunc enim huiusmodi libri non erant) sed cum thesin posuissent, in ea facultatem suam inveniendorum argumentorum exercebant, rem propositam argumentis probabilibus confirmare et refutare conantes. huiusmodi libros Aristoteles et Theophrastus scripserunt, in quibus docent rationem probabiliter in utramque partem disserendi. ad huiusmodi igitur exercitationem utilem dicit esse dialecticam. si quam enim methodum habeamus argumentorum inveniendorum (ea est autem locorum dialecticorum cognitio), facilius argumentari poterimus. ut enim in exercitationibus oratoriis, qui dividere quaestiones norunt et ordinem capitum perspiciunt, facilius argumentantur: sic etiam in dialecticis, qui methodum norunt, iis uberior argumentorum copia ad institutum suppetit. itaque prodest huiusmodi exercitatio, qua in disputationibus utimur, ad inventionem tam eorum, de quibus quaeritur, quam veritatis. praeparat enim animum ad philosophiam; ut exercitationes corporis, quae secundum artem fiunt, corpori robur conciliant. sic etiam exercitationes animi, quae secundum methodum fiunt, animo suum robur praestant. proprium autem animi ratione praediti robur est facultas, qua verum invenit et iudicat. Alterum deinde usum exponit, quem dialectica in colloquiis habet: de quo vide in littera E v. *Ἔντευξις.* *Γυμνάσια.* Loca, in quibus athletae se ungebant. vel balnea. vel lavacra. — Tria erant Athenis gymnasia, Academia, Lyceum, Cynosarges. *Γυμνάσιος.* Gymnasius, Sidonius, sophistes, Imperatoris Constantini temporibus vixit. scripsit declamationes, et commentarium in Demosthenem, et alia quaedam. *Γυμνῆται.* A recto singulari *γυμνήτης*. fuit genus quoddam peditum. Xenophon: *Chirisophus erat in fronte exercitus cum copiis suis et omnibus expeditis militibus. nihil enim periculi esse videbatur.* Et *Γυμνήτης*, nudus. *Qui quondam animo robusto frugalem egit vitam.*

Λέγεται καὶ γυμνὴς γύμνητος. ὁπλίτου. Καὶ αὖθις· Εἵποντο δὲ καὶ γυμνῆτες ἐς ὑ ἀποκεκριμένοι, ὡς ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς διατελῶ.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε. τουτέστιν, ὅσους γυμνούς.

Γύμνις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. ἡ παλαίστρα, ᾗ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζε. Καὶ Γυμνοπαιδία, χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς Θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυραιαῖς ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν. Καὶ Ἰώσηπος· Τόπος δ' ἐπὶ τῆς πόλεως οὐδεὶς γυμνὸς ἦν, ἀλλὰ πᾶς λιμοῦ νεκρὸν εἶχεν ἢ στάσεως.

Γυμνοπόδης. ὁ ἀνυπόδητος. Καὶ Γυμνοποδῶ, γυμνὸς βαίνω.

Γυμνορρύπαροι. οἱ σοφισταί. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορρύπαροί τινες.

Γυμνοσοφισταί. παρὰ Βαβυλωνίοις οἱ φιλόσοφοι, καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις.

Γυμνότερος Ἰαλέμου. ὁ Ἰάλεμος ἐπίρρημα θρήνου. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν. Καί, Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης δὲ

---

1. γυμνὴς om. V. C. γυμνῆτ A. B. γυμνητ E. Quae si recte interpretor, γυμνὴς omnino reiiciendum est. ὁπλίτου] Puto legendum esse, διαφέρει δὲ ὁπλίτου. Notum est enim γυμνῆτας apud veteres scriptores appellari milites leviter armatos, ὁπλίτας vero graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest. *Küst.* Respexisse videtur Xenoph. Anab. IV, 1, 6. Ξενοφῶν δὲ σὺν τοῖς ὁπλίταις εἵπετο οὐδένα ἔχων γυμνῆτα. Quare legerim, οὐχ ὁπλίτου. Vel Xenophontis locum male accepit Suidas, quippe qui γυμ. et ὁπλ. confuderit. *Toup.* MS. Missis criticorum suspicionibus haud optimis censebimus ὁπλίτου forte fortuna irrepsisse. 4. Γυμνητεύω] γυμνιτεύω V. 5. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἥγεν. *Küst.* Vid. Vales. in Ammian. Marcell. XXIV, 6. p. 440. *Hemst.* Sententiam optime Valesius explicavit. 6. τουτέστιν, ὅσους γυμνούς] Sensus huius loci clarus est; at verba corrupta et mutila: quae proinde lector pro lubitu refingat et emendet. *Küst.* ὅσους γυμνούς om. V. C. sed in lacuna: quae videntur ad Xenophontea sub v. Γυμνῆται esse revocanda. 9. Γυμνοπαιδεία] Γυμνοπαιδία E. 10. ἠνάγκαζε] Videtur hic excidisse vox γυμνάζεσθαι, vel simile quid, quoniam oratio non est integra. *Küst.* Recte vir doctissimus. Oratio autem facile redintegrari possit ex Suida v. Λυκοῦργος: Οὗτος καὶ γυμνάσια παρθένων ἐνομοθέτησε — καὶ τὴν γυμνοπαιδείαν, ᾗ τοὺς ἐφήβους ἠνάγκαζε διὰ παντὸς μὴ ἔχοντας χλανίδα γυμνασίοις προσκεῖσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας. Quod miror virum diligentissimum non animadvertisse. Scribendum autem, uti recte monuit Küsterus, Γυμνοπαιδία et Γυμνοπαιδίαν. Quomodo locuti sunt Herodotus, Thucydides, Xenophon, Pausanias, alii quam plurimi. *Toup.* Γυμνοποδία] Lege γυμνοπαιδία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδία non solum ex hoc loco Suidae, sed etiam ex aliis grammaticis et scriptoribus constat. Vide Meursium in Orchestra et Graevium in Lucian. [de Saltat. 12. ubi Gesnerus adeundus] Tom. I. p. 994. [II. p. 275.] *Küst.* Γυμνοπαιδεία *V. Γυμνοπαιδία V. C. MS. 177. Lex. Rhet. p. 234. Zon. p. 458. Cf. Timaeus p. 73. cui haec debentur. Scaliger in Euseb. a. MCCCXLVII. p. 80. a Gaisf. appositus: „Γυμνοποδία legit Hieronymus, quomodo legitur apud alios scriptores, pro Γυμνοπαιδεία, vel ut est in Graecis Eusebii Γυμνὴ παιδεία. Igitur Γυμνὴ παιδεία, composita, erat chorus puerorum nudorum, quod et etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum Γυμνοποδία legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed causae tempus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait Γυμνοπαιδείαν institutam in laudes eorum, qui ad Pylaeam occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidae ad Pylas longe posterior Thyreatica. Quocunque nomine et quandocunque hoc institutum fuerit, constat Γυμνοπαιδείαν chorum puerorum fuisse Apollini dicatum. Falsum enim quod scribit Suidas: Γυμνοπαιδεία ἡ παλαίστρα, ᾗ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζεν. . . . Supplendum, ἀλλήλους τύπτειν. Hoc satis confutat Hesychius v. Γυμνοπαιδεία, et Pausanias III, 11, 7. Vide Plutarchum lib. de Musica. Apud Thucydidem lib. V. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοποδίας. Glossae: ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν ᾗ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο. Idem quod Suidas." Adde Gl. Herodot. VI, 67. 12. Θυραιαῖς libri cum Arsen. p. 169. qui Γυμνοποδίαις χαίρει formulam explicat.

1. Ἰώσηπος] Lib. VII. de Bello Iud. p. 965. [VI, 7, 2.] ut Pearsonus observavit. *Küst.* Iosephus recte, ἀλλ' ἅπας ἦ λιμοῦ νεκρὸν . . στάσεως, quibus quae subiiciuntur: καὶ πεπλήρωτο νεκρῶν ἢ διὰ στάσιν ἢ διὰ λιμὸν ἀπολωλότων, ea dudum ut interpretum commenta debuerant notari. 4. Γυμνοποδῶ Herodianus Epim. p. 18. qui praegressum etiam γυμνοπόδης, scriptoribus illud incognitum, annotavit p. 212. 6. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορ.] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 16. *Küst.* δὲ om. B. E. Subsequebatur versus: Γυμνὸς καθεσθεὶς σῶν ὑπεκστῇς πραγμάτων. Ubi Küsterus: „Senarius hic oneirocriticus, qui in MS. Paris. A. deest, et in MS. B. margini ascriptus est, legitur apud Astrampsychum." Delevi cum V. 8. Γυμνοσοφισταί] Ἐπὶ τοὺς τῶν Αἰγυπτίων γυμνοὺς φιλοσόφους Euseb. c. Hieroclem de Apollonio extr. Γυμνοὶ Aegyptii sapientes, Philostrat. VI. Apollon. p. 246. et VIII. p. 263. 379. Idem tamen eosdem X, 2. etiam γυμνοσοφιστὰς appellat. Vanum igitur est distinguere γυμνοὺς a γυμνοσοφισταῖς, quod facit Scheffer. de Philos. Italica c. 4. p. 16. 17. et corrigit inde interpretes Philostrati VI. et VIII. Ἰνδῶν οἱ γυμνοσοφισταὶ ἄχρι νῦν ἐμπίμπρανται. Philo I. de Abrah. p. 293. *Reines.* καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις om. Zon. p. 457. 10. Γυμνότερος Ἰαλ.] V. Arsen. p. 169. 11. Γυμνότερος ὑπ. καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφ.] Vide Zenobium [II. 95.], ex quo Suidas locum hunc descripsit. *Küst.* MS. Coisl. 177. Γυμνότερος λεβηρίδος: ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων· λεβηρὶς γὰρ τὸ σῦφαρ καὶ ἡ ἐκδυμία (sic) τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος. κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. λέγεται δὲ παρά τισι γυμνότερος Ἰαλέμου, ἐπὶ τῶν πάνυ οἰκτρῶν· οἱ δὲ λέγουσι κενότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ τυφλότερος, ἄλλοι δὲ γυμνότερος ὑπέρου. Adde v. Λεβηρίς, et quae olim interpolata ferebantur in v. Ὑπέρου περίτροφον. Ceterum γυμνοτέρους ὑπέρου· λόγος παλαιός φησιν, posuit Eustathius Opusc. p. 330. ὑπέρου καὶ om. *V. qui λεβαιρίδου. Ἀριστοφάνης] Fragm. 102.

Dicitur etiam γυμνὴς γυμνῆτος. Et alibi: *Velites autem ad* CD. *delecti sequebantur, qui per loca inaccessa iter patefacerent.* Γυμνητεύω. Nudus dego. Γυμνικοὶ ἀγῶνες. *Iulianus autem cum esset in Persia, ludos gymnicos celebravit.* Γύμνις. Nomen proprium. declinatur Γύμνιδος. Γυμνοπαιδεία. Palaestra, in qua Lycurgus adolescentes nudos se exercere cogebat. Et γυμνοπαιδία, chori puerorum, qui Spartae in Laconica hymnos deorum canebant in honorem Spartanorum, qui ad Thyreas obierant. Et Iosephus: *In urbe vero nullus locus vacuus erat, sed omnia plena erant mortuis, qui vel fame vel seditione perierant.* Γυμνοπόδης. Qui nudis pedibus incedit. Et Γυμνοποδῶ, nudis pedibus incedo. Γυμνορρύπαροι. Sophistae. *Erant autem circa eum nudi quidam et sordidi homines.* Γυμνοσοφισταί. Gymnosophistae apud Babylonios et Assyrios philosophi vocabantur. Γυμνότερος Ἰαλέμου. *Nudior Ialemo.* Ialemus est vox lugentis, quae dicitur de hominibus miserabilibus. Et: *Nudior pistillo et leberide.* Aristophanes vero di-

τυφλότερος. ἔστι δὲ τὸ σῦφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. κυρίως δέ, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλότερος, κενότερος, καὶ γυμνότερος.

503 *Γυμνότερος παττάλου. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.*

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν, διὰ τὰ ἀναγκαῖα.

[*Ὅτι τὸ γυμνῶ μετὰ γενικῆς. μετὰ αἰτιατικῆς δέ, ὡς τό, Γυμνώσαντες αὐτὸν ἐξήγαγον ἔξω. καί, Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.*]

Γύνανδρος. κίναιδος. Ὁ γύνανδρός τε καὶ μάλθων τύραννος. ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος.

Γυναικεία φύσις. Γυναικίας δὲ ἀνήρ, ὁ θηλυμανής, διὰ τοῦ ι. Καὶ γυναικιζόμενος, ὁ θηλυνόμενος.

Γυναίκισις. ἡ γυναικεία μίμησις.

Πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικοϊέρακες. οἱ περὶ ἔρωτας ἐπιτομέστεροι. Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοϊέρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας εὑρίσκειν ἐς ἄγραν τῶν θηλειῶν.

Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο. ἀντὶ τοῦ, ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης. παρ' Ὁμήρῳ.

Γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο. Καὶ Γυναικὸς πυγή. ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

Γυναικωνῖτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐνούχων Οὐάλεντος.

Γυναιμανής. ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ὁ ἀκόλαστος.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ. πρὸς τοὺς ἀναξίους τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ. Καί, Γυνὴ στρατηγεῖ. ἐπὶ τοῦ παραδόξου.

[*Γυνὴ μεγάλη. διαβάλλει Ἀριστοφάνης τὸν Παναίτιον μάγειρον, μικροφυῆ ὄντα, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.*]

---

1. *τυφλότερός*] *τυφλότερος φησὶν* E. Cf. v. *Τυφλότερος λεπριδος.* Continua per fraudem irrepserant in v. *Σῦφαρ.* Ceterum *σύφαρ* Edd. 3. *φ*] *ὃ* B. Med. 6. *κενότερος*] Zenobius habet *νεώτερος.* Sed lectio Suidae praeferenda est, ut patet ex Hesychio h. v. quem vide. *Küst. κενώτερος* E. 7. *σφόδρα ἀπορωτάτων*] *σφόδρως ἀποπωτάτων* E. *σφόδρα ἀπόρων* Diogen. III, 98. et Arsen. p. 170. Addit A. *γρ. καὶ ὑπέρου.* 9. *Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις*] MS. Coisl. 177. (quem ex parte Hesychius adiuvat) *ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν ἀναγκάζεσθαι. οἱ γὰρ ἐν Ἀργινουσαῖς ἡττηθέντες Λακεδαιμόνιοι καὶ γυμνοὶ καὶ ἄποροι φυγόντες, Ἑτεονίκου παρακελευομένου αὐτοῖς φυλακὰς ἔχειν, ἵνα μὴ λάθωσιν αὐτοὺς ἐξαίφνης ἐπιπεσόντες Ἀθηναῖοι, ἀπεκρίναντο, ὅτι δεῖ τοὺς γυμνοὺς ἐξ ἀνάγκης ἀγρυπνεῖν διὰ τὸ ὕδωρ.* 12. *Ὅτι τὸ* cum seqq. om. V. C. Interim notavi recentis aevi annotationem. *Ὅτι* Gaisf. tacite. 13. *ὡς* dedit A. Mox *ἐξηγαγον* A. B. E. pro *ἐξήγοντ'*. 14. *γυμνῶ* B. E. 16. *ἀντὶ τ. ἔκλ.* om. V. C. Id quod arguit exemplum istud cum interpretatione sua de gl. *Μάλθων* esse derivatum. 17. *Γυναικίας*] *γυναικείας* V. C pr. Sed v. Zon. p. 457. et Herodiani Epim. p. 18. 18. *θηλυνόμενος*] *ὁ θηλυνόμενος* A. 21. *Πρὶν τῆς ἑτέρας*] Aristoph. Thesm. 870. *πρὸς τῆς* B. E. Tum *γυναικίσεως δίκην δοῦναι* A. E. C. Med. et Zon. p. 459.

2. *Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικ.*] Locum integrum scriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Suidas infra v. *Λογγῖνος. Küst.* Ubi legitur *ἐφευρίσκειν.* 4. *Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο*] Homerus Il. Υ'. 163. *Küst. ἀντιτέτυξο* V. et inter versus E. Hesychio reddendum *γεγένησο.* 6. V. Arsenius p. 170. 7. *δεινῶς*] *δειναῖς* A. 8. *ἀργῶν*] *ἀργῶς καθημένων, παρόσον αἱ γυναῖκες οἴκοι κάθηνται* MS. Coisl. 177. 10. *Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐν.*] Vide infra v. *Θλαδίας*, ubi fragmentum hoc longe auctius legitur. *Küst.* 12. *Γυναιμανής*] Vid. Il. γ'. 39. *ἐπὶ*] *ὁ ἐπὶ* Zon. p. 457. *ὁ ἀκόλαστος*] *μαλακός, ἀσελγής* Lex. Bachm. p. 187. *ὦ γύναι* addit A. item in margine *Ὅτι αἱ γυναῖκες*, ut supra in v. *Γογγύλιον.* 15. *τῶν πράξεων*] *τινῶν πράξεων* MS. Coisl. 177. 16. *στρατηγεῖ*] *στρατηγεῖται* A. V. *στρατηγεῖ καὶ γυνὴ στρατηγεῖται* B. E. C. *V. Addit MS. Coisl. 177. ἢ ὅτι στρατεύεται, unde explicatur istud στρατηγεῖται. *ἐπὶ τοῦ*] *ἐπὶ τῆς* A. *καὶ ἐπὶ τοῦ* Med. 18. *διαβάλλει Ἀριστοφάνης*] Ex Schol. Aristoph. Av. 441. petita monuit Küsterus. Deest gl. V. C. id quod arguit hoc loco non tutiorem esse glossam quam in v. *Παναίτιος*: quippe repetitam ex v. *Διαθήκην διαθώμεθα.* Quamobrem notavi. 20. *γυναῖκα*] *μοι* E.

---

xit, *Caecior leberide.* est autem pellicula, quam serpens et cicada exuit, sic dicta ab voce *λεπίς.* proprie vero sic appellatur membrana, qua fetus vaccae circumdatur. est enim ea omnino caeca, quippe sola habens oculorum foramina. tribus autem modis proverbium hoc effertur, *Leberide caecior, inanior, nudior. Γυμνότερος παττάλου. Nudior pattillo.* dicitur de hominibus valde egenis. *Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. Nudo mandas custodiam.* dicitur de iis qui per necessitatem imperata exsequi non possunt. [*Γυμνῶ.* Genitivo iungitur. item accusativo; ut, *Vestibus eum nudatum foras eduxerunt.* et: *Obsignata aperiens.*] *Γύνανδρος. Cinaedus. Semivir ille et mollis tyrannus. Γυναικεία φύσις. Γυναικίας* vero, vir effeminatus, per *ι* scribitur. Et *Γυναικιζόμενος*, qui feminarum mores imitatur. *Γυναίκισις.* Feminarum simulatio. *Priusquam dederis poenas prioris fraudis, cum feminam mentireris. Γυναικοϊέρακες.* Qui amoribus feminarum admodum dediti sunt. *Feminarum enim aucupes ingeniosi sunt in excogitandis causis speciosis, quibus feminas captent. Γυναικὸς ἄρ' ἀντ. Mulieris enim similis es factus.* Homerus. *Γυναικὸς ὄλεθρος. Mulieris interitus.* dicitur de iis qui miserabili morte pereunt. multi enim a mulieribus crudeliter interfecti sunt. Et: *Mulieris podex.* dictum de hominibus otiosis. vel quod mulieres oportet domi manere. *Γυναικωνῖτις.* Conclave mulierum. *Mulierem gregem eunuchorum Valentis. Γυναιμανής.* Insano mulierum amore flagrans, libidinosus. *Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. Mulier Herculis fanum non intrat.* dicitur de iis qui res se indignas faciunt. Hercules enim Omphalae serviit. Et: *Mulier imperat.* dicitur de re inusitata. [*Γυνὴ μεγάλη.* Aristophanes Panaetium coquum, qui parva corporis statura erat, et uxorem suam in adulterio deprehenderat, carpit. illa enim, utpote magna, virum sibi parere cogebat.]

Γύννις. ἀνδρόγυνος, μαλακός.

Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα;

Κακὴν σοφίαν μετιών, καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, κἀκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

Γυῶ. ἐξ οὗ καὶ τό,

Γυώσει μὲν σφῶιν.

Γυπαρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ στενοῖς χωρίοις. Κράτης δέ φησιν ὅτι πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν γῦπας ὠνόμαζον. Ἀριστοφάνης·

Οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Καὶ Γυπαιετούς.

Γυπὸς σκιά. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Γύργαθος. καὶ παροιμία· *Γύργαθον φυσᾷς*. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. γύργαθος οὖν κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιῶδεις στροβοῦσι.

Γυρίης. περιφεροῦς.

Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρίης.

Καὶ Ὅμηρος·

Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. περὶ Ὀδυσσέως.

Γυρόν. κυρτόν, στρογγύλον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς.

Γυρῶν. περιφερῶν, κεκαμμένων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

---

1. *Γύννις*] Athen. X. p. 435. A. Theodoret. H. E. III. p. 128, 32. et Vales. *Hemst.* Philostrat. p. 619. Theodoret. 505, 1, 144, 47. Clemens 97, 43. *Anon.* Ex Nostro v. *Εὐνοῦχος* laudat Reinesius. Addendus Eust. in Od. λ'. p. 1680. quosque laudarunt Fabricius in Dion. Cass. XLVI, 22. et intpp. Thom. M. p. 64. Hoc quidem loco nullus ut videtur codex *γύνις*, quod supra extat in v. *Ἄρρην*, praestatque Zon. p. 457. addito *γυναικώδης*. 2. *Ποδαπὸς*] Aristoph. Thesm. 143. *Toup.* *πατέρα* Med. 3. *Κακὴν σοφίαν*] Fragmentum hoc ad Aelianum refert Kühnius. Vide etiam infra v. *Χλούνης*. *Küst.* Vid. v. *Λᾳδουχεῖ*. *Toup.* *τοὺς ἀθέους*] *τοὺς* om. V. C. *Ἐπικούρου*] *Ἐπικούρους* B. 4. *καὶ τῆς* B. E. Infra *ὕμνει* om. V. C. *χλούνης*] Vid. Stanl. in Aeschyl. Eum. 188. *Hemst.* 6. *Γυῶ*] *Γυῶ* A. B. E. V. C. Med. lidem *γυώσει* pro *γύωσει*, quod postulat litterarum series. Similiter Apollonius. Vulgatum tuentur Zon. p. 460. et Hesychius. Interpretationem *βλάπτω*, *χωλῶ* omisi cum A. B. C. V. E. *ἐξ οὗ καὶ τό, Γυώσει μὲν σφῶιν*] Recte monuit Portus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. Ψ'. 402. *Γυιώσειν μὲν σφῶιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους*. Hinc ergo Suidas supplendus est. *Küst.* Seqq. om. A. suspicatur Gaisf. 8. *Γυπαρίοις*. *ἀντὶ τοῦ ἐν φωλ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 790. Tetigit Zon. p. 460. 9. *Κράτης*] Apud Scholiastam Comici hodie legitur *Κρατῖνος*. Sed ambiguum est utra lectio praeferenda sit, quoniam tam Crates quam Cratinus grammaticus apud veteres memoratur. *Küst.* Is mutata sententia in Schol. Equitum: „Suidas v. *Γυπαρίοις* recte habet *Κράτης δέ φησιν*. Intelligendus hic enim est Crates grammaticus." 10. *γύπας*] Apud eundem Scholiastam Comici retius hodie legitur *οὗτος*. *Küst.* Sed tuetur vulgarem scripturam Hesychius. *Γῦπας* cum E. *ὠνόμασαν*] *ὠνόμαζον* A. B. E. Med. *ἐνόμαζεν* C. *Ἀριστοφάνης*] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur: - - *Ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις, Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις* etc. *Küst.* *Καὶ Ἀριστ.* V. C. 12. *πιθάκναις*] *πιθάκναις* V. *πυθάκναις* C. 14. *καὶ Γυπαιετούς* om. vulg. invito *V. Vocabulum incertae fidei.

2. *Γύργαθος*] Deest gl. V. C. Margini Gronovius ascripsit *καὶ κλίνη*. *Γύργαθον φυσᾷς*] Vocem *γύργαθος* in proverbio hoc *rete* significare recte monuit Henricus Steph. in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem vocem *lectum paralyticorum* hic interpretatur: quem Erasmus sequitur. Equidem cum Menagio in Laertium VII, 15. statuerim, vel Suidam hic scripsisse, *γράβατος δ' ἡ κλίνη* etc. vel ita, *γύργαθος καὶ ἡ κλίνη*. Posterius magis placet, quoniam Suidam duas vocis *γύργαθος* significationes hic tradere voluisse videtur: alteram nempe notam et communem, qua pro *reti* capitur, ut in proverbio adducto; alteram vero minus notam, qua pro lecto paralyticorum accipitur. *Küst.* De proverbio Gaisf. conferri iussit intpp. in Aristaenetum Boissonadi p. 723. sq. 5. *Γυρίης*] Zon. p. 459. 7. *Ὅμηρος*] Odyss. τ'. 246. Scripsi *ὤμοισιν*. 8. *γυρὸς ἐν*] Leg. *ἐν* cum codd. aliis. Male autem addit *περὶ Ὀδ.* neque enim de Ulysse, sed de Eurybate loquitur. Sed leg. opinor, *π. Ὀδ. ἑταίρου* ex Od. τ'. 248. *Toup.* Dicendum erat *περὶ Ὀδυσσέως κήρυκος*. Sed pari negligentia Etym. M. v. *Οὖλος*. Ceterum *γυρὸς ἐν* A. C. *V. Sequentem gl. *Γυρῖνοι. οἱ μικροὶ βάτραχοι. Ἀριστος· Πατέρες βοῶσι γυρίνων*, cum A. B. C. V. E. delevit Gaisf. Ubi haec annotavit Küsterus: „*Διοσημείοις* v. 215. in quem locum Scholiasta: *Γυρινοὶ δὲ λέγονται οἱ ἀδιάπλαστοι βάτραχοι, τουτέστι, τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. ἀδιάπλαστα γὰρ τίκτονται καὶ ἀ-*
ἄποδα." Adde Schol. Platon. p. 360. et Zon. p. 458. Memorabilis vero scriptura Med. *Ἀριστο. οἷον πατέρες βοῶσι γ.* et Ald. *Ἄρατος. οἷον π. βοώσι γ.* 10. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silentiarii I, 1. Anth. Pal. VI, 64. 11. *μόλιβον*] *μόλυβον* A. C. *μολυβδον* E. 12. *κεκαμμένων*] Deest in editt. praecedentibus: at legitur in 2 MSS. Pariss. *Küst.* *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XXII, 2. Anthol. Pal. VI, 5. 14. *Γυρῶν*] *γυριῶν* B. Tum τ' om. B. E. Mox *ἀγκίδας* E. Statim *Γυρῶσαι, φιαλῶσαι, περιφράξαι* (*παραφράξαι* et infra *παραφράσσειν* Med.). *παρὰ τὸ γῦρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν*, Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit, ut sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 461.

Γύννις. Semivir, mollis. *Cuias est hic semivir? quae eius patria? † Malae sapientiae dans operam, et impiae effeminataeque Epicuri philosophiae studens, et voluptate, quam semivir ille et molliculus laudibus efferebat, fascinatus.* *Γυῶ*. Unde Homericum: *Claudos vobis reddet.* *Γυπαρίοις*. Lustris, nidis, angustis locis. Crates vero dicit quodvis angustum latibulum sic appellari. Aristophanes: *Habitantem in doliolis et angustis latibulis et turriculis.* *Γυπὸς σκιά*. Vulturis umbra. dicitur de rebus nullius pretii. *Γύργαθος*. Proverbium: *Rete inflas.* dicitur de iis qui frustra laborant. *γύργαθος* etiam significat lectum, in quo paralyticos et daemoniacos versant. *Γυρίης*. Rotundae. *Postquam vero ad paludem rotundam accesserunt.* Et Homerus, ubi praeconem Ulixis describit: *Gibbis erat humeris, nigra cute, crispo capite.* *Γυρόν*. Curvum rotundum. In Epigrammate: *Rotundum plumbum, quo nigra signatur linea.* *Γυρῶν*. Rotundorum, aduncorum. In Epigrammate: *Et aduncorum hamorum fauces mordentia spicula.*

Δ.

Δάα.

Δάβαινα. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ *Δαβαινίτης.*

Δαγίσθαιος. ὄνομα κύριον.

Δαγών. εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, ᾧ τὴν κιβωτὸν λαβόντες ἀνέθεσαν.

Δᾶδες. λαμπάδες. Καὶ δᾳδίον παρὰ πολλοῖς.

Δᾳδουχεῖ. φαίνει. Καὶ δᾳδουχήσας Ἀθήνησιν. Ὡς Ἀθηναίων φασὶν οἱ ταῦτα ἀκριβοῦντες δόκιμοι· εὔξαντο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ Κόρῃ διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. Καὶ *Δᾳδουχήσας*, λαμπαδηφορήσας. Ὁ πρὸ Στρατοκλέους Ἀθήνησι δᾳδουχήσας, ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

505 ‖*Δᾶερ.* ἀνδράδελφος. ἐπὶ κλητικῆς. ἡ δὲ εὐθεῖα δαήρ.

Δάειρα. ὄνομα κύριον.

Δαημονέστεροι. ἐμπειρότεροι.

Δαημονέστατος. ἐμπειρότατος. Ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τάξει στρατείαν καὶ ὁπλίσαι δαημονέστατος. — Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν ἀμφότεροι δαημονέστατοι. Καὶ *Δαημονεστάτων*, ἐμπείρων, ἐπιστημόνων. Οἷα δὴ δαημονεστάτων τὰ πολέμια. — Πέμπει δὲ πρεσβευτὴν τῆς τε Ἑλλήνων φωνῆς δαήμονα καὶ τῆς Ῥωμαίων οὐ πάντη ἀνήκουστον, ὡς καὶ τοῦ πολίτην Ῥωμαίων κατὰ ποίησιν γενέσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.

Δαΐ. τῇ μάχῃ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἅ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

Δαΐαν ὁδόν. ἀγωνιστικήν, ἢ ἔμπειρον. ἀπὸ τοῦ δαῆναι, ὃ ἔστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

Ὁ δέ, καίτοι δράσας κακὸν δαΐον, ἐλεγχόμενος ὅμως ἦγε τὴν ἡσυχίαν.

Δαΐζων. διακόπτων· ἢ παρὰ τήνδε τὴν μάχην καταμαχόμενος.

---

1. *Δάα*] Scribendum esse *Δάαι* et alii iam ante monuerunt. Vide Stephanum Byzantium v. *Δάαι*. *Küst.* Potuit leniore conatu *Δᾶ*. 2. *τὸ ἐθνικὸν*] *καὶ* V. E. Om. A. qui *ὁ Δαβαινίτης*. Statim Gaisf. omisit *Δαβήρ. τὰ ἅγια τῶν ἁγίων*, cum A. B. C. V. E. Ubi Küsterus: „Est ipsa vox Hebraica דבִיר, quam LXX. Interpp. in versione sua retinuerunt." 3. *Δαγαίθιος*] *Δαγαίσθιος* B. *Δαγίσθης* E. *Δαγίσθαιος* A. V. 5. *λαμβάνοντες*] *λαβόντες* A. Spectat gl. 1 Samuel. V, 2. *Gaisf.* 6. *δᾳδίον παρὰ πολλοῖς*] Vide infra v. *Δαλίον*. *Küst.* Aristoph. Pac. 949. Idem Equ. 928. restituit Porsonus. 7. *Ἀθήνησιν*] Huic subiungendum erat Aeliani dictum, *Ὁ πρὸ — καὶ γύννις*: quae autem interposita sunt, *καὶ Δᾳδουχήσας, λαμπαδοφορήσας*, ea haud scio an debeant post *φαίνει* retrahi. 8. *Ὡς*] *ὧν* B. E. Tum *Ἀθηναῖοι* B. 9. *καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ Κόρῃ*] Haec ab editoribus aequo animo potuisse consociari miror. Non dubitandum vero quin refingendum sit *τῇ Βουλαίᾳ*, sive intelligimus Vestam (vide v. *Βουλαία*), sive Minervam, cui sacellum in Atheniensium Senatu dedicatum fuisse tradit Antiphon p. 146. Nam *Δήμητρος Βουλαίας* adhuc nullam deprehendi memoriam. 11. *λαμπαδοφορίσας* *V. *Ὁ πρὸ Στρατοκλέους*] *Ὁ πρὸς Στρατοκλέα* habet v. *Χλοῦναι*. Fuit cum in mentem veniret tentare *Ὁ πατὴρ Στρατοκλέους*. 12. *ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλ. τε καὶ γύννις*] Haec verba desunt in editt. Basilieusi et Genevensi: reperiuntur autem in editt. reliquis, itemque MSS. Pariss. Confer etiam Suidam infra v. *Χλοῦναι*. *Küst.* Vid. v. *Γύννις*. *Toup.* 13. *χλούνης*] *χλοῦνις* E. 14. *Δαέρ*] Sic A. V. C. et fere B. *Δᾶερ ἐπὶ κλητικῆς ἀνδράδελφε. ἡ εὐθεῖα ὁ δαήρ* E. *Δαήρ. ἀνδράδελφος καὶ ἐπὶ κλητικῆς δάερ. ἡ δὲ εὐθεῖα δαήρ* Med. Tacite Küsterus, *Δαήρ. ἀνδράδελφος, καὶ ἐπὶ κλητικῆς δάερ.* Scripsi *Δᾶερ* cum Schol. Il. ζ. 355. cf. 344. Sed *ἀνδράδελφος* etiamnum sedem tenet alienam. 16. *Δάειρα*] *Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατέρος καὶ Ἑρμοῦ παῖς Ἐλευσίνιος ἥρως*, Pausan. Att. 38. *Δάειρα*, *Δαίρα* i. q. *Περσεφόνη* Schol. Apollon. Rhod. III, 847. *Reines.* Vide Vales. in Harpocr. p. 36. 18. *Ἦν δὲ ὁ*] Locus Arriani Exp. VII, 28. quem integrum Suidas excerpsit in v. *Ἀλέξανδρος*: unde petendum *στρατιάν*.

2. *Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν*] De quibus verba haec fragmenti intelligenda sint discere poterit lector ex ipso Suida infra v. *Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος*. *Küst.* 3. *καὶ ἐπιστημόνων*] *καὶ* om. A. V. 9. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V.] Antipatri Sidon. XI. pr. Anthol. Pal. VI, 159. 10. *Ὅ πάρος* V. C. 12. *εὐράνας* C. E. Med. Tum *νομόν* B. *νομήν* E. 13. *Δαΐαν ὁδόν — φιλόνεικον*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 924. Partem habet Zon. p. 467. 15. *καίτοι*] *καί τι* C. E. 17. *Δαΐζων*] Vid. Il. ή. 247. Cf. Apollon. Lex. p. 216. *κατακόπτων* Hesychius: similiter in v. *Δαΐξας*. *παρὰ τήνδε*] *περὶ τήνδε* C. *V. Locum hunc Etym. M. p. 244. emendatum praestat sic: *ἢ παρὰ τὴν δάιν, τὴν μάχην, ὁ καταμαχόμενος*. Cf. Zon. p. 471.

Δάα. *Δάβαινα.* Nomen loci, hinc gentile Dabaenites. *Δαγίσθαιος.* Nomen proprium. *Δαγών.* Dagon, idolum apud Philistaeos cultum, cui captam arcam foederis dedicarunt. *Δᾶδες.* Faces. Et *δᾳδίον* apud multos. *Δᾳδουχεῖ.* Facem gestat. *Ut probati inter Athenienses auctores, qui accurate hac de re scripserunt, tradunt: a Bulaea et Proserpina per hierophantas et daduchum salutem sibi precati sunt.* Et *Δᾳδουχήσας*, qui daduchus fuit. *Qui ante Stratoclem Athenis daduchus fuit, ex voluptate illa, quam semivir ille et effeminatus laudibus ferebat.* *Δᾶερ.* Vocativus, ab nominativo *δαήρ*, levir. *Δάειρα.* Nomen proprium. *Δαημονέστεροι.* Peritiores. *Δαημονέστατος.* Peritissimus. *Alexander autem exercitus et instruendi et armandi peritissimus erat. — Ambo autem cerimoniarum sacrarum erant peritissimi.* Et *Δαημονεστάτων*, valde peritorum. *Utpote qui rerum bellicarum peritissimi essent.* † *Mittit autem legatum, et linguae Graecae peritum nec Latinae prorsus ignarum, adeo ut non videretur indignus, qui iure civitatis Romanae donaretur.* *Δαΐ.* Proelio. In Epigrammate: *Quae funestum antea classicum in bello cecini, tuba, et dulce in pace modulatus sum carmen.* *Δαΐαν ὁδόν.* Rationem certandi, vel, peritam artis, a *δαῆναι*, quod significat discere, vel contentiosam. *Ille vero, quamvis redarguereturr, quod facinus hostile perpetrasset, tamen quievit.* *Δαΐζων.* Dis-

Δαϊκταμένοις· ἀναιρουμένοις.
Δαΐμονος. τοῦ δαίμονος.
Δαΐξας. διακόψας.
Δαΐς. ἡ μάχη.
Δαΐς.
Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δὰς καίεται.
Δαὶς ἥδε; Δαὶς δῆτ'· οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;
Τί δαί; τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς ἐν μέσῳ;
Ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.
Δαΐφρονος. συνετοῦ, ἢ πολεμικοῦ.
Δάκες. οἱ νῦν Πατζινακῖται λεγόμενοι.
Ἡ εὐθεῖα δάκος, τῷ δάκει· δάκη καὶ δάκετα, θηρία ἰοβόλα ἑρπετά.
Δάκης. αὐθυπότακτον.
Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος, ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων κατεσθιόμενος. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. ἔστι δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὁ δὲ ἵππος, καὶ ἃ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημίων. τὸ δὲ δακνόμενος εἶπεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν στρωμάτων.
Δακία χώρα. ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρίοις κατῴκισε. καὶ ταύτην Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυριῶν τε καὶ Μυσῶν χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσεσθαι τὴν πέραν ἐν μέσοις τοῖς ποταμοῖς ἀπειλημμένην διασώζεσθαι. ἐξαγαγὼν οὖν τοὺς ἐκεῖσε Ῥωμαίους ἀπῳκισμένους ἔκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν· ἣ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων.
Δακρῦσαι. αἰτιατικῇ.
Δακρυόεντα. μεστὰ δακρύων.
Δακτυλήθρα. ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη. Καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν' ὡς θερμότατον ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.
Δακτύλιος. ἡ σφραγίς. Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου ἀποθανόντος, ἐπιστὰς τῷ σώματι αὐτοῦ, ὡς εἶδε

---

1. *Δαϊκταμένοις*] Vid. Il. φ'. 146. 2. *Δαΐμονος*] *Δαήμονος* V. C. Haec vereor ut integra sint. Nam videntur ab vetere scriptura fluxisse: *Δαίμονος*. τοῦ δαήμονος. Cf. Plat. Cratyl. p. 398. B. et Apollon. Lex. p. 214. 3. *Δαΐξας*] Aeschyl. Cho. 396. *διακόψας, φθείρας*] *φθείρας* omiserunt A. B. C. V. E. et Zon. p. 472. Schol. Il. β'. 416. *Δαΐξαι*. διακόψαι. 4. *Δαΐς*. ἡ μ.] Commentum grammaticorum, qui soli nominativum in hoc significatu tradiderunt. 6. *Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δὰς κ.*] Aristophanes Vesp. 1412 — 15. (1363.) *ἐν ἀ. τῶν θεῶν καίεται δαΐς* E. Scripsi *δὰς κ.* 7. *Δαὶς ἥδε*] Hunc et seqq. vss. om. Küsterus, ab Gronov. p. 97. exagitatus. *ἥδε οὐ δαΐς δῆτ'* *V. 9. *καομένης*] *καιομένης* Med. *καομένη* *V. *καθημένοις* E. 10. *Δαΐφρονος*] Hom. Il. β'. 23. et alibi. Similiter Hesychius. 11. *οἱ νῦν Π. λεγ.* om. V. item reliqua nescit *V. *Πατζινακῖται*] De illis vide Cedrenum p. 775. *Küst.* *οἱ Πατζινάκαι* Zon. p. 464. Patzinacitas identidem affert Constantinus de Admin. Imperio. 12. *δάκος*] *ὁ δάκης ἢ δὰξ δάκη* E. Haec cum Zon. p. 469. erant sic componenda: *Δάκος καὶ δάκετα, θηρία ἰ. ἑρπετά*. Sub finem delevi *καὶ* (hoc om. Med.) *δακέτας ὁμοίως* cum V. C. 14. Habet *V. quocum *αἰτιατικῇ* post *Δάκης* abieci. Om. vulg. 15. *Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 12. *αἰτιατικῇ* post *Δακνόμενος* Med. Gaisf. Infra *κατεσθιόμενος* addendum Scholiis. 16. *δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν — ἐπιζημίων*] Totus hic locus repetitur infra v. *Ἵππος*. Vide etiam supra v. *Ἀμβολὰς γῆ*. *Küst.* *εἶναι* om. C. 18. *τοῦτο*] *καὶ τοῦτο* Schol. 19. *Λακεδαιμόνιοι*] *Λακεδαίμονες* B. E. Med. Tum *μερίδι* E. 20. *Οἰκοδομάσαι* *V. *ὁ δὲ ἵππος*] *ὁ δὲ ἵππος* A. B. E. *V. C. Med. Fortasse *ἥδὲ ἵππος*. 21. *γυνά τοι*] Leg. *γυνὰ τεῦ* i. e. *tua. Reines.* Sic Meurs. Miscell. Lac. II, 8. *γυνάτος* E. *ἔχοι*] *ἔλοι* B. E. *ἔχει* C.
4. *Δακία χώρα*] Confer Eutropium in Breviario: ex quo totus hic locus versus videtur. *Küst.* Locus est IX, 15. *Τραϊανός*] *Τραΐνος* A. 5. *κατῴκισε*] *κατώκησε* B. *κατώκεισε* E. qui mox *Αὐριλιανός*. 7. *Μυσιῶν*] *Μυσῶν* A. *V. E. Med. 12. *δύο Μυσιῶν κειμένην*] *ιβ μυσικειῶν μέν* V. 14. Om. vulg. silente Gronovio. 15. *μετὰ*] *μεστὰ* V. C. Id cum Gron. p. 98. probavi: v. Hesiodi Theog. 227. Vulgatum cum Lex. Bachm. p. 188. quodammodo defenderetur, si Hom. Il. *ε*. 737. tangi opinaremur. 16. *δακτύλου σφενδόνη*] Si verum *σφενδόνη*, reponendum fortasse *δακτυλίου*. Expectarem tamen potius *δακτύλου θήκη. Gaisf.* Incertum perierintne quaedam post *δακτύλου* an *σφενδόνη* rariore significatu dicatur de fascia vel involucro. 17. *Καὶ δακτυλήθρας — γλώττῃ*] Haec sunt verba Athenaei de Pithyllo helluone, lib. I. cap. 6. p. 6. ut Portus etiam monuit. Vide etiam infra vv. *Περιγλωττίς* et *Πίθυλλος. Küst.* In fine gl. addit E. *ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀργάνου τιμωρητικοῦ*. 19. *Ὁ δὲ Ἀννίβας*] Fragmentum hoc legitur apud Appianum *De bellis Annibalicis* (c. 50.) p. 589. quamvis principium de suo addiderit Suidas. *Küst.*

---

secans. vel proelio vincens. *Δαϊκταμένοις*. Interfectis. *Δαΐμονος*. Daemonis. *Δαΐξας*. Qui dissecuit. *Δαΐς*. Pugna. *Δαΐς. In foro diis fax accenditur. Haeccine fax? Fax vero: nonne vides distinctam? Quo tandem valet niger iste locus in medio? Pix hercle ab accensa defluit.* *Δαΐφρονος*. Prudentis, vel bellicosi. *Δάκες*. Iidem qui nunc Patzinacitae vocantur. At *δάκη* (a recto *δάκος*) et *δάκετα*, serpentes venenosi. *Δάκης*. Subiunctivus absolutus. *Δακνόμενος*. Qui vexatur, qui curis conficitur ob sumptus equorum alendorum. sumptuosum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulae suae imprecandi inseruerunt, quae talis est, *Amor aedificandi te capiat et procrastinandi, et equorum, et uxor tua adulterum habeat.* haec enim omnia sunt sumptuosa et damnosa. dixit autem *δακνόμενος*, quod stragulis esset involutus. *Δακία*. Daciam regionem Traianus trans Istrum sitam coloniis habitandam concessit; sed Aurelianus eandem omisit, vastato Illyrico et Moesia, desperans eam retineri posse, utpote trans Istrum sitam et fluviis interclusam. Romanos igitur illic habitantes ex urbibus et agris eduxit, et in media Moesia collocavit: eamque regionem Daciam appellavit, quae nunc in medio utriusque Moesiae sita alteram ab altera separat. *Δακρῦσαι*. Aptum accusativo. *Δακρυόεντα*. Lacrimosa. *Δακτυλήθρα*. Digitale. *Et digitalia habens cibos edere dicitur, ut eos quam calidissimos linguae tradat.* *Δακτύλιος*. Annulus signatorius. *Hannibal Carthaginiensium dux Marcello Consule mortuo, cadaveri eius*

τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἐπήνεσε μὲν ὡς στρατιώτην, ἐπέσκωψε δὲ ὡς στρατηγόν· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελὼν ἐτύπωσεν ἐπιστολήν. — Σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσι σύμφοροι.

Δάκτυλοι. παρὰ πολλοῖς οἱ βάλανοι τῆς φοίνικος. Καὶ παροιμία· Δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

Δάλδις. πόλις Λυδίας.

Δαλίον. οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ.

Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω.

ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι.

Δαλός. λαμπάς, ἢ ξύλου ἀπόκαυμα, ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. Καὶ παροιμία· Δαλὸς εἰς πῦρ.

[Δαμαλίτης. ὄνομα κύριον.]

Δάμαλις. ζῷον.

Δάμαρτος. γυναικός.

Δαμασίφρων. ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. Πίνδαρος·

Δαμασίφρονα χρυσόν.

Δαμασκηνός. ἀπὸ τόπου.

Δαμάσκιος, Στωικὸς φιλόσοφος, Σύρος, Σιμπλικίου καὶ Εὐλαλίου τῶν Φρυγῶν ὁμιλητής· ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. γέγραπται αὐτῷ Ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ Περὶ ἀρχῶν, 507 καὶ Φιλόσοφος ἱστορία.

---

1. *τάδε τραύματα* Med. 2. Novissima decerpsit Zon. p. 464. 4. *Σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι*] Verba haec ad somniorum interpretationem pertinent, quae leguntur apud Artemidorum lib. II. cap. 5. *Küst.* Eadem inculcata sunt gl. *Σούκινοι*, item post *Ἐλέφαντος*. 6. *αἱ βάλανοι* A. B. V. E. Med. et Zon. p. 464. Vid. quos Gaisf. attulit, Artemidorus V, 89. *αἱ τοῦ φοίνικος βάλανοι αἱ σπονδαῖαι δάκτυλοι καλοῦνται*, et Salmas. in Solin. p. 929. 7. *Δακτύλου*] *Δατύλου* Zenob. III, 10. *Δακτύλου* Diogenian. IV, 13. [*Δακτύλιος* Arsen. p. 176.] Vid. Casaubon. in Athen. XI, 8. sive apud Schweighäuser. in p. 430. D. Interpretes Hesych. in *Δατύλλου ἡμ. Gaisf.* 9. *μεγίστων*] *μέγιστον* V. Post h. v. habet A. in marg. *Λακτιβίζα ὄνομα τόπου. καὶ ζήτει ἐν τῷ οὗ ἄλης.* 10. *Δάλδις. πόλις Λυδ.*] Hinc Artemidorus dictus est Daldianus. Vide supra v. *Ἀρτεμίδωρος. Küst.* 12. *Φέρε δὴ τὸ δαλίον*] Aristoph. Pac. 959. (949.) *Φέρε δὴ τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.* Neutram quidem harum lectionum vel sensus vel metrum respuit (duae enim istae voces affinem habent significationem, et syllaba prima tam in voce *δαλίον* quam *δᾳδίον* longa est), attamen video veteres, cum de more hoc lustrandi loquuntur, voce *δαλίον* vel *δαλὸς* potius uti solere. Euripides Hercule Furente v. 928. *Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος.* Versum posteriorem adducit etiam Athenaeus lib. IX. p. 409. ubi, quod obiter moneo, pro *Ἀλκμήνης τόκος* legitur *Ἀλκμήνης γόνος.* Subiungit ibidem Athenaeus: *Ἔστι δὲ (χέρνιψ) ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἀπετέλουν. καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον.* Hesychius: *Δαλίον, δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιίαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν.* Hinc igitur et apud Aristophanem loco ante laudato *δαλίον* potius quam *δᾳδίον* scribendum esse existimo. *Küst.* Cf. supra v. *Δᾴδες.* *ἐμβάψω*] *ἐμβάψαν* B. E. In fine addit A. *ἢ δαλιδᾶς, τῆς δαλιδᾶ.* 13. *ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν*] Locus hic est mutilus, qui sic suppleri potest, *ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν, εἰς ὕδωρ ἀποβάπτοντες δαλόν, ὃν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐλάμβανον.* Brevius complementum praebet Schol. Venetum: *ἐδόκουν γὰρ τὸ ὕδωρ καθαίρειν ἀποβάπτοντές τι τοῦ πυρός.*

1. *ἢ ξύλον καιόμενον* Zon. p. 464. *ξύλων ἀ.* Lex. Bachm. p. 188. 2. *Καὶ παροιμία* etc. om. V. C. Post *πῦρ* addit Med. *ἐπὶ* cum lacuna. Sed continuo delevi cum A. V. C. quae ex v. *Δημοσθένης* originem traxerunt, *Δαμάγητος. ὄνομα κύριον. Ἡρακλεώτης.* Servari tamen Gaisf. monet libris E. et ut putat B. e quo nihil enotatum reperiat. „*Ἡρακλεώτης*] Hanc vocem ex optimo MS. Paris. A. addidi, quae in prioribus editt. desideratur. Damageti autem huius mentionem fecit ipse Suidas infra v. *Δημοσθένης Θρᾷξ*, ubi eum expresse Heracleotam vocat." *Küst.* 3. *Δαμαλίτης*] *Δαμαλήτης* A. B. V. E. Sed editum tuetur *τὸν Δαμαλίτην Βόσπορον* Tzetzae Chil. I, 886. Deest gl. C. eamque notavi, cum repugnet etiam ordini litterarum. 5. *Δάμαρτος*] *Δάμαρ, δάμαρτος τῆς γ.* E. *τῆς γαμετῆς* Hesychius. 6. Zon. p. 464. *Πίνδαρος*] Olymp. XIII, 111. 8. *χρυσόν*] *θυμόν* E pr. 10. *Δαμάσκιος*] De Damascio vide Lardnerum T. IX. p. 74. seqq. *Gaisf.* Et Koppium in praef. libri de principiis. *Στωικὸς* item dictus Zon. p. 464. *Σύρος*] Damascenus: inde Severianum T. II. p. 722. Damascenum dictum apud Phot. c. 242. p. 1072. vocat civem suum, qui sub Zenone vixit. *Reines.* 11. *Εὐλαλίου*] Sic habet MS. Paris. A. At MS. alter *Ἐλαμίου*: quam lectionem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsono. Idem etiam in alio quodam codice MS. se repperisse testatur *Εὐθαλίου*. Priores editt. omnes exhibent *Ἐλαμίτου*. At veram lectionem esse eam, quam ex MS. Paris. A. in textum recepimus, patet ex ipso Suida infra v. *Πρέσβεις*, ubi idem philosophus recte *Εὐλάλιος* vocatur: quamvis apud Agathiam, unde locum istum a Suida depromptum esse infra monemus, hodie legatur *Εὐλάμιος. Küst. Ἐλαμίου* A. V. *ἐλαμίτου* B. E. et *Eudocia* p. 134. Omnes MSS. v. *Πρέσβεις* in *Εὐλάλιος* consentiunt, e quo articulo, non ex Cod. MS., hunc locum emendasse videtur Küsterus. *Εὐλάμιος* offensioni non fuit Wesselingio Obss. I, 28. Deest articulus C. *Gaisf.* 13. *περὶ ἀρχῶν*] Opus hoc in diversis Europae Bibliothecis hodie adhuc MS. extat, et ipse id Oxonii in Bibliotheca collegii Corporis Christi vidi, satis spisso volumine constans. *Küst.* 14. *φιλόσοφος ἱστορία*] Huius operis partem fuisse vitam Isidori philosophi, ex qua prolixa apud Photium excerpta leguntur, recte viri docti coniecerunt. Supra enim v. *Γρηγόριος ἀδελφ.* Suidas fragmentum ex Damascii Historia Philosophica adducit, quod *αὐτολεξεὶ* quoque legitur apud Photium in Excerptis ex vita Isidori philosophi, ut lectorem ibi monemus. *Küst.* Vid. infra *Δῶρος. Reines. καὶ ἄλλα πολλά* subiecit Eudocia, quae ab inferiore glossa repetenda videntur.

---

astans, cum omnia vulnera adversa videret, laudavit quidem ut militem, sed vituperavit ut ducem; annuloque eius detracto epistolam obsignavit. † *Annuli ex succino et ebore confecti mulieribus conducunt.* *Δάκτυλοι.* Sic vulgo glandes palmae vocantur. Et proverbium, *Dactyli dies*, de hominibus fortunatis dictum. Dactylus enim Athenis maximos honores adeptus est. *Δάλδις.* Urbs Lydiae. *Δαλίον.* Sic Comici per λ scribunt. *Age, torrem hunc immergam.* putabant enim aquam lustrari, si torris mergeretur. alii vero *δᾳδίον* scribunt. *Δαλός.* Lampas, vel lignum adustum, vel torris. et proverbium: *Torris in ignem.* [*Δαμαλίτης.* Nomen proprium.] *Δάμαλις.* Vitulus. *Δάμαρτος.* Uxoris. *Δαμασίφρων.* Qui decipere potest. Pindarus: *Fallax aurum.* *Δαμασκηνός.* Damascenus, ab loco sic dictus. *Δαμάσκιος.* Damascius, philosophus Stoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii Phrygum familiaris: floruit sub Iustiniano. scripsit commentarios in Platonem, et de Principiis, et Historiam Philosophorum.

Δάμασος, Ῥώμης ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιίαν εὐφυής, πολλὰ καὶ σύντομα ἡρωικῷ μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀγδοηκοντούτης ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

Δαμάστης, Σιγειεὺς ἀπὸ Σιγείου τῆς Τρωάδος, Διωξίππου υἱός, γεγονὼς πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν, σύγχρονος Ἡροδότῳ, τῶν πλουσιωτάτων, ἱστορικός. γέγραφε περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων, Περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία δύο, Ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων, Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν· καὶ ἄλλα συχνά. γέγονε δὲ Ἑλλανίκου μαθητής.

Δαμάτειρα. ἡ δαμάστρια.

Δαμαίων. κύριον.

Δαμέντα. δαμασθέντα, ἢ φονευθέντα. Καὶ Δαμῆναι, δαμασθῆναι.

Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφιστής· ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἐνεγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σευήρου, καὶ Βιθυνίας ἦρξε, καὶ τὴν στοὰν τὴν ἐκτὸς Ἐφέσου ἀποτεινομένην εἰς τὸ ἱερὸν Ὀλικὴν κατεσκεύασε.

Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ προσφιλοσοφήσας, ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὧν κοινωνῆσαι καὶ αὐτός φησι, καὶ γνώμας καὶ λόγους καὶ ὁπόσα ἐς πρόγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἦκεν εἰς Νῖνον. προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος, καὶ συνῆν αὐτῷ, ὅ τι μάθοι μνημονεύων. φωνὴ δὲ ἦν τῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως πράττουσα. τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἅτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις· διατριβὴν δὲ ἀναγράψαι καὶ ξυνουσίαν, καὶ ὅ τι ἤκουσεν ἢ εἶδεν ἀνατυπῶσαι, καὶ ὑπομνήματα τοιάδε ξυνθεῖναι σφόδρα ἱκανὸς ἦν.

Οὐ μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελῆσαι τούτοιν, τῆς τε ἀνδρίας, ᾗ χρώμενος Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρβαρα ἔθνη καὶ λῃστρικά, οὐδ' ὑπὸ Ῥωμαίους πω ὄντα· τῆς τε σοφίας, ᾗ τὸν Ἀράβιον τρόπον ἐς ξύν-

---

1. *Δάμασος, Ῥώμης*] Haec descripsit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide p. 142. [p. 192. ed. Fabric.] *Küst.* 5. *Δαμάστης Σιγειεύς, σύγχρονος Ἡροδότου, χρονογράφος. γέγραφε — μαθητής Eudocia* p. 127. *Σιγιεὺς* A. V. *γῆς τῆς*] Haec vox supervacanea est: nec agnoscit eam vocem codex Vatic. teste Pearsono. *Küst. γῆς* om. A. B. V. E. 6. *γεγονὼς* om. A. 7. *Ἡροδότου*] *Ἡροδότῳ* A. B. V. E. *Ἡροδότου* Eudocia. *τῶν πλουσιωτάτων*] Sic habent MSS. Pariss. itemque editt. Mediolanensis et Veneta. Quare miror unde editt. Basileensis et Genevensis suum *παλαιοτάτων* hauserint. *Küst.* Hanc tamen lectionem, levi utcunque seu nulla potius auctoritate nixam, adoptat vir doctus in Museo Crit. Cantab. T. II. p. 108. *Gaisf.* Neutrum neque ad sententiam neque verborum positu satisfacit: ut facilis sit suspicio haec olim de sede sua demota fuisse. Iam in continuis liber *περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων* cum argumentum aut obscurum ostendat aut incredibile, placet inscriptionem sic resarciri: *περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων ἀρχαιοτάτων* [*γενῶν* vel *ἐθνῶν*]. Atque haud scio an infra posita *Ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων* huc retrahenda sint. 9. *Περὶ γονέων . . . στρατευσαμένων*] Librum ad Polum a quibusdam esse relatum docet v. *Πῶλος*. 10. *καὶ πόλεων*] *καὶ* om. E. 13. *δαμάστειρα*] Duo MSS. Pariss. habent *δαμάστρια*. *Küst.* Sic A. B. E. *V. Cf. Anth. Pal. XI, 403.* 14. *Δαμαίων*] Id nomen videtur cum eo, quod Herodianus memoravit, *Δαμὴν* ita componi posse, ut *Ἀλκμὰν* constat ab *Ἀλκμαίων* nihil differre. Huic finitimum *Δαμέωνα* tradit Pausan. VI, 20, 8. 15. *Δαμέντα*] Il. *ε'*. 653. 17. *Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφ.*] De hoc plura lege apud Philostratum de Vitt. Sophist. lib. II. p. 901. *Küst.* Philostratum compilavit *Eudocia* p. 130. 18. *ὑπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* B. V. (ap. Gron. p. 99.) *Σευήρου*] *Σεβήρου* A. E.

1. *ἐκ τῆς Ἐφέσου*] *ἐκτὸς Ἐφέσου* A. B. V. E. 3. *Δάμις. ἀνὴρ — εἶπεν*] Haec sunt verba Philostrati lib. I. de Vit. Apoll. cap. 3. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Meminit Euseb. c. Hierocl. c. 2. *Δάμις ὁ τὰ πολλὰ ξυνδιατρίψας τῷ Ἀπολλωνίῳ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίων γῆς ὁρμώμενος, αὐτόθι πρῶτον ἐπὶ τῆς ἰδίας χώρας αὐτῷ ξυμμίξας τὴν ἐξ ἐκείνου μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῷ γενομένην ξυνουσίαν ἱστόρηκεν. Reines.* 4. *Νῖνον*] Addit V. *Ἀπολλωνίου μαθητής, ὃς καὶ τὰς τῶν ζῴων ἠπίστατο φωνὰς μαθὼν διὰ τῶν Ἀραβίων* (*Ἀβράβιων* *V.) *προϊόμενος*, omissis reliquis. 7. *πρόγνωσιν*] *λόγους* B. E. 8. *προσεφοίτησε δὲ — ἦν*] Haec itidem sunt verba Philostrati lib. I. cap. 13. (19.) *Küst.* 9. *ὁ Νῖνος*] *ὁ Νίνιος* hic perinde atque in Philostrato legendum esse monuerunt Holsten. et Berkel. in Stephanum in *Νῖνος*. Vid. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. Tyan. p. 5. n. *Hemst.* 10. *αὐτῷ Ἀσσυρίῳ*] *τῷ Ἀσσυρίῳ* A. B. E. Philostr. 12. *ἀναγράψαι*] Sic Küsterus, Portum tacite secutus: *ἀναγράψας* Edd. vett. 14. *σφόδρα* om. E. 15. *Οὐ μὴν ὡς — πορευόμενος*] Haec leguntur apud eundem Philostratum lib. I. de Vit. Apoll. cap. 14. (20.) ut itidem Pearsonus observavit. *Küst.* Quae hanc narrationem cum praegressis vincirent, Suidas intervertit. 16. *ἀνδρείας*] *ἀνδρίας* dedi cum A. 17. *Ῥωμαίοις* male Philostr. editus. 18. *Ἀραβίων* Philostr.

Δάμασος. Damasus, Episcopus Romanus, qui versus eleganter composuit, multa eaque brevia carmina metro heroico scripta edidit, et octogenarius sub Theodosio Imperatore mortuus est. scripsit et alia multa. *Δαμάστης*. Damastes, Sigeensis e Sigeo urbe Troadis, Dioxippi filius, vixit ante bellum Peloponnesiacum, aequalis Herodoti, itemque historicus. scripsit de rebus in Graecia gestis antiquissimis. De parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros duos. Gentium et urbium catalogum. De Poetis et Sophistis; et alia multa. fuit autem Hellanici discipulus. *Δαμάτειρα*. Domitrix. *Δαμαίων*. Nomen proprium. *Δαμέντα*. Domitum, vel interfectum. Et *Δαμῆναι*, domari. *Δαμιανός*. Damianus Ephesius, sophistes, ab Imperatore Severo inter consules relatus est, et Bithyniae praefuit, et porticum, quae ab urbe Epheso ad templum usque pertinet, tholis ornavit. *Δάμις*. Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. hic apud Apollonium philosophatus, eius peregrinationes descripsit, quibus se quoque interfuisse scribit; item eius sententias, orationes et praedictiones. Apollonius enim Antiochia Ninum venit: ad quem Damis iste Ninius accessit, eiusque consuetudine est usus, memoriae mandans, quicquid ex eo didicisset. dictio hominis Assyrii mediocris fuit. orationis enim elegantia, utpote apud barbaros institutus, carebat; at colloquia memoriae mandare sermonesque familiares, et quicquid audisset vel vidisset stilo exprimere, et huiusmodi commentarios conscribere satis commode poterat. † Verumtamen nolim haec duo praetermitti: primum fortitudinem, qua fretus Apollonius barbaras et latrociniis infestas nec Romanis subiectas gentes peragravit; deinde sapientiam, qua more Ara-

εσιν τῆς τῶν ζῴων φωνῆς ἤλθεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο διὰ τοντωνὶ τῶν Ἀράβων πορευόμενος.

Λάμνα. ἐδάμαζε.

Λάμνημι. δαμάζω.

Λαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β', Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησιν ὅτι χρυσῆν
[108] ὄνου κεφαλὴν ᴴ προσεκύνουν, καὶ κατὰ ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, καὶ οὕτως ἀνῄρουν.

Λαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.

Λαμόστρατος, ἱστορικός. Ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· καὶ Περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς· καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.

Λαμόφιλος, φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανὸς ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως ὕπατος· γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὗρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις· Φιλόβιβλος, πρῶτος περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, Περὶ βίου ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.

Λαμώματα. τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα. Ἀριστοφάνης·

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν.

Λάμων. ὄνομα κύριον.

Λαμοίτης. κύριον.

Δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δᾶ μακρόν. Καλλίμαχος·

Δανὰ ξύλα κεάσαι.

τουτέστι, σχίσαι.

Δανάη. ὄνομα κύριον. ἢ Ἀκρισίου. Κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἢ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς

---

3. *Λάμνα*] Il. π'. 103. 4. Zon. p. 472. 5. *Τακτικὰ*] *ἔγραψε Τακτ. Eudocia* p. 128. 6. *Ἰουδαίων*] Seqq. loco habet Eudocia, *Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, καὶ ἄλλα.* Ceterum *τῶν Ἰουδ.* *V. *ὅτι χρυσῆν ὄνου*] Eadem repetuntur infra v. *Ἰούδας. Küst.* De fabella vide vel intpp. Taciti Hist. V, 4. et Paulum Comm. in N. T. III. p. 152. sqq. 7. *κατὰ τριετίαν* inferior gl. 10. *Λαμόξενος*] Nihil nisi tres priores voces agnoscit *Eudocia* p. 131. quae solet testimoniis ab Athenaeo petitis abstinere. 12. *τρίτῳ*] P. 101. F. 13. *ἑνδεκάτῳ*] P. 468. F. *δεκάτῳ* *V. 14. *Λαμόστρατος*] Eadem *Eudocia* p. 128. *Ἁλιευτικά*] Ex hoc opere nonnulla in sextum librum Excerptorum suorum transtulerat Sopater, teste Photio cod. 161. p. 339. *Küst.* Vid. Vossius de Hist. Gr. p. 351. *Gaisf.* 17. *Λαμόφιλος*] Damophilum hunc Bithynum fuisse discimus ex Iuliano, qui eius meminit in *Misopogone* [p. 358. C.] ut observavit Valesius in Histor. Eccles. Euagr. lib. VI. c. 1. *Küst.* 19. *ὕπατος*] A. U. 928. M. Salvius Iulianus. *Reines.*

1. *Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξ.*] Locum hunc, deleta voce *πρῶτος*, sic legendum puto, *Φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκτήτων βιβλ.* Quid enim vox *πρῶτος* hic sibi velit, non video. Ceterum similis argumenti librum olim etiam scripserat Telephus Pergamenus, inter cuius opera Suidas infra et hoc recenset: *Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ'· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία.* His addi potest Philo Byblius, quem itidem Suidas *περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων* scripsisse suo loco refert. *Küst.* F. *ά περί*, scil. liber unicus. *Toup.* MS. Sic Fabricius B. Gr. T. VI. p. 444. ed. Harl. *πρῶτός τε ἀξ.* V. (ap. Gron. p. 99.) Sed *Eudocia* p. 134. *Δ. φιλόσοφος καὶ σοφιστής. γέγραφε περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων, περὶ βίων ἀρχαίων κ. ἕ. π.* Itaque *πρῶτος* e compendiaria scribendi ratione profectum opinamur, cui lenissime sufficiatur ἢ vel *ἤγουν*. 3. *Περὶ βίου ἀρχαίων*] Sic habent MSS. Pariss. At in prioribus editt. excusum est *περὶ βίων ἀρχ.*, quae lectio quamvis sensum non mutet, malui tamen fidem MStorum sequi. *Küst.* Damophilus scripsit *ὁμοιώματα ἢ βίου θεραπείην καὶ γνώμας Πυθαγορικάς*, h. e. *similitudines*, et gnomas morales, quas Gr. Lat. edidit L. Holsten. 1639. Lugduni: qui ipse est hic Damophilus. Inscriptio libri movet aliquam suspicionem. 5. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 790. sqq. Unde confecta est gl. *Καλλικόμος.* 11. *Λάμων*] Atheniensis, musicus, vid. Athen. XIV. p. 628. et Plutarch. de Mus. p. 1136. E. Galen. 5. de dogm. Hippocr. c. 10. [V. Sinten. in Plut. Pericl. 4.] Damon qui scripsit *περὶ Βυζαντίου*, Athen. X. p. 442. et Aelian. V. H. III, 14. *Reines. φυλοδάμων* V. C. 13. Eadem fere Zon. p. 470. *Καλλίμαχος*] Immo Homerus, apud quem Odyss. ό. 322. rectius sic legitur: — *ξύλα δανὰ κεάσσαι.* Vide ibi Eustathium. *Küst.* Ernestius in Callim. Fr. 289. opinabatur Callimachum, quod ab Homero petisset hemistichium, id suos in usus convertisse, non repugnante Näkio in Musei Rhen. Vol. III. p. 547. Sed hoc quoque loco videtur usu venisse, ut Callimachi versus intercideret. 15. *ἐάσαι* V. C. 17. *ἢ Ἀκρισίου* vereor ne ex continuis irrepserint. *Κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δαν.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀκρισία. Küst.* Narratio Luciani Demon. 47. Ceterum apophthegma quamquam parum venuste repetitur, nullam tamen fraudem opinor subesse. Sed *ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ* B. E. omissis reliquis; *ταύτης* cum seqq. om. V. C. ut fere Zon. p. 468. Itaque nisi liber A. obstaret, probabile sane foret haec e Demonacteis adiecta fuisse. 20. *σοφὸς*] *σοφῶς* A.

---

bum voces animalium intellexit. id quod didicit, cum per Arabiam iter faceret. *Λάμνα.* Domabat. *Λάμνημι.* Domo. *Λαμόκριτος.* Damocritus, historicus. scripsit Tacticorum libros duos. item de Iudaeis: in quo opere tradit eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne eius minutatim dissecta. *Λαμόξενος.* Damoxenus, Atheniensis, comicus. ex fabulis eius sunt *Syntrophi*, ut Athenaeus ait libro tertio *Dipnosophistarum*; porro *Seipsum lugens*, ut idem ait libro XI. *Λαμόστρατος.* Damostratus, historicus. scripsit *Halieuticorum* libros XX. item de divinatione per aquam: et alia historica varii argumenti. *Λαμόφιλος.* Damophilus, philosophus et sophistes, alumnus Iuliani, qui sub Marco Imperatore Consul fuit. scripsit multa: inter quae in bibliothecis haec a me reperta sunt. Philobiblus, sive de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: et alia plurima. *Λαμώματα.* Carmina quae publice canuntur. Aristophanes: *Talia Gratiarum pulchricomarum munera sapientem poetam canere decet.* *Λάμων.* Nomen proprium. *Λαμοίτης.* Nomen proprium. *Δανά.* Arida ligna: syllaba δᾶ producta. Callimachus: *Ligna arida findere.* *Δανάη.* Nomen proprium: Acrisii filia. *Tu quoque subeas iudicium. non enim es Danae Acrisii filia.* cum enim mulier ista aegre posset adduci, ut in iudicio se sisteret, philosophus quidam his verbis eam allo-

αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα.

τουτέστιν, ὁ χρυσός.

Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων.

Δανάκη. τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδεύοντες,

Νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.

Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν Ἅιδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα τῷ πορθμεῖ διδόντες.

509 [Δανεῖσαι. τούτου τὸ χρῆσαι αἱρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανεῖσαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Καὶ Δανειστής, ὁ δανείζων.]

Δανότατα. ξύλα ξηρότατα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας παύσασθαι ἱπτάμενον.

Δάοχος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

Δαπανᾶν. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανᾶν φησιν, ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Δάπεδον. ἔδαφος. Ὅμηρος·

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπι-

---

1. *καὶ τὰ ἑξῆς*] *οὐκ εἰ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ* A. 3. *Καὶ Δανάης*] Pauli Silentiar. XVI, 7. Anthol. Pal. V, 217. Adde v. *Ἐλύγωσεν*. 5. Sub finem cum V. C. delevi: *καὶ ζήτει παροιμίαν* (sic A. B. nam *ἔστι παροιμία* Edd. ante Gaisf.) *ἐν τῷ Ἀπλησία*. 6. *Δανάκη*] Vid. infra *Καρκάδοντα* et *Μελιττοῦτα*. Hesych. *Δανάκη* et *Ναῦλον*. Polluc. IX. p. 486. *τὴν δανάκην εἶναι τινές φασι νόμισμα Περσικόν*. Vid. Salmas. de Usur. c. 15. p. 426. seqq. *Reines*. Praeter Etymologum v. *Δανάκης* confer etiam Suidam infra vv. *Καρκάδοντα* et *Πορθμίον*, itemque Casaubonum in Theocrit. cap. 4. et Bentleium in Fragm. Callim. 110. *Küst.* Adde Hemsterh. in Lucian. D. M. XXI. fin. et Naekium in novissima parte disputationis de Hecale. 8. *ὡς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον*] Respexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. *Δανάκης*: ubi poeta *δανάκην* vocat *νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον*, i. e. *mercedem pro nave Acherontica conscendenda*. Hodie quidem vulgo editur *νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον*: sed cum *Ἀχερουσίας* metrum versus respuat, Is. Casaubonus loco ante laudato recte *Ἀχερουσίας* eius loco restituisse mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam *Ἀχερουσίας*, quod in dicto fragmento Callimachi est epithetum navis, male pro paludis nomine hic accepisse; cum Graeci naulum, sive mercedem quae pro traiectu solvitur, non appellent *ἐπίβαθρον θαλάσσης* vel *λίμνης* vel *ποταμοῦ*, sed *ἐπίβαθρον νεώς*, ut ex scriptoribus veteribus constat. Fuit equidem olim palus quaedam, cui *Ἀχερουσία* nomen erat, ut veteres geographi docent: sed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam respexisse diximus, certum est *Ἀχερουσίας*, sive malis *Ἀχερουσίτεως*, esse epithetum navis, non vero paludis. *Küst.* *νεὼς Ἀχερουσίας* B. E. V. 10. *προειρημένον*] *προφερόμενον* E. Hinc autem interpolatio fluxit gl. *Ἀχερουσία*. Iam post *διδόντες* expuli cum V. C. *Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ δανικόν, ὥπερ χρῶνται* (*ᾧ παραχρῶνται* A. E.) *εἰς μικρὰς πραγματείας*. Ubi Küsterus: „*Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντ.*] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem *Δανάκη*, sed *Δανικόν*, quam vocem novi articuli initium esse oportebat. Ceterum eadem verba desunt in antiquissimo MS. Paris. A." Habet A. post vocem *Δανάη*, item Zon. p. 472. Porro idem Küsterus: „*Συρίας*] Sic recte etiam habet edit. Mediolanensis. At in ceteris edit. inepte legitur *σοφίας*, quod Portus tamen bona fide in versione sua expresserat." 12. *Δανεῖσαι· τούτου τὸ χρ.*] Vide quae de hac voce disputat Salmasius de Usur. cap. 2. *Küst.* Addit Gaisfordus Herald. adv. Salmas. p. 174. Deest gl. V. C. eamque notavi, quippe quam homines studiosi ex v. *Χρήσασθαι* repetierint. Item *δοτικῇ* removi, quod Gaisf. tacite inculcarat. 15. *Δανότατα*] Vid. Florens in Aristoph. Pac. 1133.

1. *Δαξισμός*] Pro *ὀδαξισμός* vel *ὀδαξησμός*. Vid. Hesych. in *Ὀδακτάσαι*. *Hemst.* Occuparat H. Stephanus in Thesauro. Paulo durius Pierson. in Moerin p. 40. „*Δαξισμός* sua quidem serie legitur apud Suidam, sed putidus istius hominis error est." *Λαξισμός* solum posuit Zon. p. 466. *Δαξυσμός* *V. Interim recte *Δαξησμός* Toupius, coll. v. *Ὀδαξησμός*. *δὲ* post *ὑπὸ* om. B. E. Sed desideratur particula post *τινός*. 3. *Δάοχος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν πρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 5. *Δαπανᾶν*] Pricaeus in Luc. XV, 14. *Hemst.* Qui *σπαταλᾶν* legebat pro *σπαθᾶν*, frustra. Gaisfordus opposuit Schol. Aristoph. Nub. 53. Statim *αἰτιατικῇ* reieci cum Küstero. Haec breviavit Zon. p. 472. 6. *δαπανᾶν τὴν οὐσίαν*] Duo MSS. Pariss. habent *δαπανᾶν τῇ ἀσωτίᾳ*: quod aspernandum non est. *Küst.* Sic A. B. (Parisini ap. Bast. Ep. Crit. p. 198.) C. V. E. MS. Coisl. 177. *τὴν οὐσίαν* inter vss. V. ap. Gaisf. 7. *Δημοσθένης*] C. Boeot. p. 1023. *τούτῳ*] *οὕτως* A. B. C. V. E. Med. Mox *χρ. τῷ νομίσματι* B. E. 8. *Θουκυδίδης*] IV, 3. Similiter *δαπανηθείς* Isocr. Antid. 156. 225. 11. *Ὅμηρος*] Il. *δ'*. pr. 15. *Δάπιδας*] MS. Coisl. 177. *Δάπιδες τὰ ἐπέυκια* (sic cum Zon. p. 468. l. *τὰ ἐπιβόλαια*). *δάπις δάπιδος, λέγεται δὲ καὶ τάπης τάπητος. κρεῖττον δὲ δάπις. οὕτως οἱ Ἀττικοί.*

---

cutus est: *Subi tu quoque iudicium*, et quae sequuntur. † *Et Danaes animum aurum flexit.* *Δαναΐς*. Danais, Danaidis, et Danaidum. *Δανάκη*. Est nomen nummi, quem olim cum mortuis sepeliebant, *naulum navis Acherusiae*. Acherusia autem palus est apud inferos, quam mortui traiiciunt, ante dictum nummum portitori dantes. [*Δανεῖσαι*. Huic praeferendum est *χρῆσαι*, quod inter amicos tantum locum habet; *δανεῖσαι* vero inter quosvis. Et *Δανειστής*, fenerator.] *Δανότατα*. Ligna maxime sicca. *Δαξισμός*. *Sed propter lassitudinem aliquam et cordis dolorem ab volando eum cessasse.* *Δάοχος*. Hic unus est ex iis, qui res Thessalorum Philippo prodiderunt. *Δαπανᾶν*. Non simpliciter significat sumptus facere, sed splendide vivere et opes abligurire et bona dilapidare. ita Demosthenes et reliqui oratores forenses voce usi sunt. apud Thucydidem vero significat, in magnos sumptus coniicere. *Δάπεδον*. Pavimentum. Homerus: *Dii vero apud Iovem sedentes consultabant aureo in pavimento.* *Δάπιδας*. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes. Et *δά-*

δας λέγουσι. Καὶ Ἀάπισι, τοῖς τάπησιν. οὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν.

Ἀάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος·

Καὶ σπλάγχνα δάπτων.

Δαρδανεύς. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Δαρδάνιοι.

Δαρδάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω.

Δαρετίου.

Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Δαρεικός. νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν. — Ὅτι Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένου Ἀριστείδου, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς αὐτῷ διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος.

Τούτου τοῦ Δαρείου ἠριθμήθη ὁ στρατός, καὶ εὑρέθησαν μυριάδες, χωρὶς τοῦ ναυτικοῦ, σὺν ἱππεῦσιν ἑβδομήκοντα. νέες δὲ ἑξακόσιαι συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

Δαρεικούς. εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοί· ἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσοῦς. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι· ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

Δαρεῖος. ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αἰτεῖται εἰς διαλλαγὴν ἐλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν.

Ὅτι αὐτὸς Δαρεῖος ὑπὸ τοῦ ἰδίου σατράπου

---

3. *Οὐδ' ἐν δάπισιν*] Hinc emendandus Aristophanes Plut. 527. apud quem invito metro hodie legitur *ἐν τάπησιν*. Olim tamen in quibusdam exemplaribus recte scriptum fuisse *ἐν δάπισιν*, non solum probat hic locus Suidae, sed etiam expresse testatur Schol. Aristoph. Vesp. 674. his verbis: *Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι, καὶ δάπισι, τοῖς τάπησιν. ἐν δέ τισι τῶν ἀντιγράφων δάπισιν εὕρηται ἐν τῷ Πλούτῳ· Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. ἀντὶ τοῦ τάπησιν. Küst.* Etiam hic *ἐν τάπησι* E. *ἐνδάπησιν* Ox. *τάπησι δὲ ἦτα* addit Zon. Ceterum refingas *οὔτ' ἐν δάπισιν*: nam e superiore versu revocata sunt *ἔσται καταδαρθεῖν*. 4. *Ἀάπτω. τὸ μετὰ*] Huc spectant verba Athenaei lib. VIII. p. 363. *Ἐπὶ τῶν ἁπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι. Küst.* 5. *Βάβριος* *V. 6. *δαρδάπτων*] *δάπτων* A. B. V. E. C. Praecepit Toupius II. p. 20. (cum Porsono ap. Gaisf. in Hephaest. p. 265.) usus v. *Πανθοίνην*. Vide Babr. p. 143. Knoch. Continuo glossam cum A. V. C. removimus, ex v. *Διήνεγκαν* descriptam: *Δάρας. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν.* Ubi Küsterus: „*Προκόπιος*] De Bello Pers. lib. I. c. 18. p. 52. ex quo locus hic, quem Suidas suo more interpolavit, sic scribendus est, *ἄρχοντες δὲ ἱππέων ἦσαν, οἳ τὰ πρότερα* etc." 7. *Δαρδάνιοι*] *Δαρδάνιοι* A. B. V. *Δαρδανέοι* *V. 8. *Δαρδάπτω*] Inseruit hanc gl. Gaisf. cum omnibus MSS. Cf. Zon. p. 473. Quamquam suspiceris eam ex v. *Ἀάπτω* confectam esse. *στεναγμοῦ* V. C. pro *σπαραγμοῦ*. 10. *Τὸν τρίποδ'*] Simonid. fr. XXXIX, 2 — 4. Anthol. Pal. VI, 214. *τὸν τρίποδα δ'* Med. *ἀνθέμεναι*] *ἀνθέμεθα* E. 12. *τᾶς δεκάτας*] *τᾶς δεκάτας δεκάτας* V. C. *δεκάτας δεκα* A. 13. *Δαρεικός*] *Δαρεικούς* B. C. 14. *Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβ. Ἀριστείδου*] Scribe, *Ξέρξου ὡς Ἀριστείδην πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχ.* Vide supra v. *Ἀριστείδης. Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. observationi praefixit, ab studiosis hominibus invectae: quorum socordia vel in servatis *ὡς αὐτὸν* deprehenditur. 16. *ἀποστρέφεσθαι* *V. 2. *εὑρέθησαν*] *εὑρέθη* E. qui *μυριάδες* collocat post *ἑβδομήκοντα*. 3. *νῆες*] *νέες* A. E. Id reposui, siquidem Suidas Herod. IV, 87. descripsit. Med. *νήες*. Mox *συνελέγησαν οὗτοι* E. 5. *εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατ.*] Haec et quae sequuntur desumpta sunt ex Schol. Aristoph. Eccles. 598. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem leguntur. *Küst.* Vid. in *Κερματίζει. Ἐγκείται. Hemst.* Cf. Böckh. Staatsh. d. Ath. I. p. 23. *χρυσοῖ* om. V. C. 7. *χρυσοῦς*] *χρυσός* (quod Gaisf. recepit) A. B. E. C. Med. Schol. Aristoph. Harpocr. Pal. teste Bastio, idemque *Δαρείου δέ*, mox *παλαιτέρου* cum *V. C. Ceterum *ὠνομάσθησαν* om. E. ubi Harpocratio meliore conformatione, *ἐκλήθησαν δὲ Δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν ἀπὸ Δαρείου — βασιλέως. οὐκ ἀπὸ Δαρείου*] De h. l. vid. Wesseling. Obss. II, 22. *Gaisf.* 9. *λέγουσι*] Vid. Lex. Rhet. p. 237, 17. *δύνασθαι τὸν*] *τὸ* C. *τὸν* *V. 10. *δραχμὰς*] *δραγμὰς* A. C. quod mireris Gaisfordo probatum. 13. *ὅτι* Gaisf. cum *V. *Μακεδόνων βασιλεὺς*] *Μακεδὼν* A. *βασιλεὺς* om. A. B. V. E. Adde v. *Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου*, unde haec sunt derivata. Ceterum errare Suidam in nomine Darii filiae cum sponte appareat, tum docet Loccenius in Curt. VIII, 4. a Gaisf. allatus. Is *Ὅτι* praefixit etiam post *κοινωνίαν* cum A. *V. 16. *Ῥοξάνην*] *Ῥωξάνην* A. 17. *γάμου κοινωνίαν*] *γάμον* V. 18. *ὁ αὐτὸς*] *αὐτὸς* A. V. E. Mox *σατραπίου* *V.*

πισι, tapetibus. sic enim Attici. Aristophanes *Pluto*: *Neque in tapetibus dormire licebit.* *Ἀάπτω*. Avide devoro: quod ipsum *δαρδάπτω* dicitur. Babrius: *Et viscera avide devorans.* *Δαρδανεύς*. Nomen gentis. Et Dardanii. *Δαρδάπτω*. Cum aviditate devoro. *Δαρετίου*. *Tripodem dedicasse centum librarum et quinquaginta talentorum auri Daretii pro decimis.* *Δαρεικός*. Daricus, nummus aureus, quem Darius primus cudi iussit. Cum Xerxes legatos ad Aristidem mitteret, eique tria millia Daricorum offerret, Aristides respondit se non curare Persicas divitias, dum tali victus genere uteretur. forte autem pane cibario vescebatur. † Cum huius Darii exercitus numeraretur, inventa sunt DCC. millia hominum, praeter copias navales, cum equitibus, sexcentae autem naves adversus Scythas collectae erant. *Δαρεικούς*. Darici sunt aurei stateres: quorum singuli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. neque vero a Dario Xerxis patre, sed ab alio quodam antiquiore rege nomen acceperant. quidam autem dicunt daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque darici valeant minam argenti. *Δαρεῖος*. Alexander Macedo bellum Dario Persarum regi intulit, eumque devicit. Darius autem pacem ab Alexandro petiit, oblatis ei nuptiis filiae suae Roxanae. — Idem Darius a Besso quodam

ἀναιρεῖται, Βέσος ὄνομα· καὶ προσάγει τὴν κεφαλὴν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Δᾷς. λαμπάς. Πῦρ τε ἐν δασὶ καὶ φακέλλους πίσσῃ κεχρισμένους κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνάπτουσι. Καὶ αὖθις· Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἁβραῖς, καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δασὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄδουσῶν γυναικῶν, κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.

Δάσασθαι. διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος· Ἐς τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.

Δασέως καὶ Δασεῖα.

Δάσιος. ὁ δασύς.

Δάσκιος. ὁ πολύσκιος.

Δασμολογία. φορολογία. Καὶ Δασμολόγοι, φορολόγοι.

Δασμολογῶ. συνάγω. Πλάτων μὲν ἀτελεῖς φόρων τοὺς παρ' αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμολογεῖς, καὶ παρ' ἑκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις.

Δασμός. μερισμός, φόρου ἀπαρχή. Ξενοφῶν· Εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. Καὶ αὖθις· Ἀθηναῖοι δὲ δείσαντες τὸν Μίνωος στόλον, ὑπέστησαν δασμὸν οἴσειν εἰς Κρήτην, ὄντινα ἂν ἐκεῖνος δικαιώσειεν.

Δάσονται. διασπάσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται καὶ μεριοῦνται.

Δασπλῆτα. τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν, οἷά τε πικρὴν
νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.

δασπλῆτις γὰρ ἡ Ἐριννύς.

---

1. ᾧ Βέσος] Βέσος A. βέσεω V. βέσεος *V. Sed cum Arrian. III, 21. scribendum Βῆσσος. 2. τῷ Μακεδόνι om. V. E. Addit A. ζήτει παράνω ἐν τῷ Δαρεικούς: et in marg. ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀλέξανδρος, καὶ ζήτει ἐν τῷ Δημοκήδης. 3. φακέλους] φακέλλους dedi cum V. C. 4. κεχρισμένους] κεχρημένους B. E. 5. Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλ.] Fragmentum hoc esse Aeliani discimus ex v. Ὑπερήφανος, ubi pars huius loci addito nomine Aeliani repetitur. Vide etiam v. Ὕφει. Küst. βεβλημένα] βεβλιμένα A. βεβλημμένα E. 7. ἐπιτιθέντες] ἐπιθέντας A. *V. cum v. Ἁβραῖς, et ut videtur B. C. ὑπὸ δασὶν] In v. Κερτόμιος haec postrema paulo plenius afferuntur; unde talem in modum fere restituenda colligas: ὑπὸ δασὶν ἐπ. τῷ π. ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χ. γ. τε καὶ κ. καὶ τὸν ὑμ. ᾄδ. γυναικῶν. Hemst. Ex v. Ὑπὸ δασὶν peti malim ἐκέλευσεν: porro ἐκκομισθῆναι. Atque haud scio an praestabilior sit altera scriptura ἐνακμαζούσας, satis illa pigmentis Aelianeis consentanea: v. Iacobs. in Aelian. N. A. V, 53. 9. μετὰ] κατὰ E. 11. Ἡρόδοτος] VII, 121. Expellendum ἐς. 14. Δασέως] Δασέος Med. Glossam delevit Küsterus. 15. Δάσιος] Scribendum est Δάσιος, eaque vox suo loco restituenda. Δ enim et Δ propter affinitatem scripturae saepe confunduntur, cuius generis σφάλματα apud Hesychium non panca occurrunt. Küst. Huic glossae quamvis non multum tribuam, ita tamen opinor vindicandam, ut ὁ δασύς ad argumenta superioris articuli revocemus, Δάσιος pro nomine hominis ducamus, quem Livius cum aliis rerum Romanarum scriptoribus tradidit. 16. Δάσκιος] Vide Schol. Hom. Il. ὁ. 273. Toup. MS. 17. δασμολόγοι] ἀπαιτηταί Zon. p. 465. μερισταί Hesychius et MS. Coisl. addunt.

1. Δασμολογῶ] Exemplum ex Isocrate posuit Lex. de Syntaxi p. 135. Continuum αἰτιατικῇ expunxi cum Küst. Item post συνάγω omisi δασμούς cum A. B. V. C. et Zon. p. 473. quod habet E. Πλάτων μὲν ἀτελεῖς] Fragmentum hoc legitur apud Laertium [IV, 2.] Speusippo, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 5. φόρου ἀπαγωγή] MSS. Pariss. itemque codex Vatic. teste Pearsono habent φόρου ἀπαρχή. Sed lectio vulgata praeferenda est. Küst. ἀπαρχή B. C. V. (ἀπαγή *V.) E. et, additis εἰςφορᾶς ἀπαρχή, Lex. Bachm. p. 188. quibus obtemperandum duxi. Ξενοφῶν] Expedit. Cyri lib. IV, 5, 18. [24.] p. 331. Καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κωμάρχην· καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἑπτακαίδεκα. Hinc Arrian. Expedit. Alexand. lib. I. p. 73. Πεντήκοντα δὲ τάλαντα κελεύει τῇ στρατιᾷ δοῦναι αὐτοῖς ἐς μισθὸν καὶ τοὺς ἵππους, οὓς δασμὸν βασιλεῖ ἔτρεφον. Ubi legendum videtur ex Xenophonte, quem lubenter imitatur Arrianus, οὓς ἐς δασμόν. Toup. Rectius in Xenophonte praepositionem delebat Porsonus. 7. Ἀθηναῖοι δὲ] Locus ad eundem scriptorem referendus, cui debetur v. Μίνως, id est, ut videtur, ad Nicolaum Damascenum. 9. ἐκεῖνος δικαιώσειεν] ἐκεῖνοι δικαιώσειαν A. B. C. E. et *V. ap. Gron. p. 100. Continuo cum A. V. delevi: Δασμοφορῶ. δοτικῇ. 11. διασπάσονται] διασπῶνται A. V. C. Glossam ad Il. χ. 354. pertinere monet Albertius in Hesychium. 14. ἐν Ἐπιγράμματι] P. Silentiar. XXXIX, 3. 4. Anthol. Pal. V, 241. 17. καταπτήσσω] καταπτύσσω A. 18. δασπλῆτις] Sic Od. ὁ. 234. et Euphorio Schol. Soph. Oed. C. 681. Adde Ruhnk. in Callim. h. Del. 125.

Satraparum suorum occisus est; qui caput eius ad Alexandrum attulit. *Δᾷς*. Lampas. *Ignemque in facibus et fasciculos pice unctos ferentes, palmulam remi incendunt.* Et alibi: *Frusta lectis admodum delicatis et stragulis magnifica quadam textura ornatis imposita, sub splendentibus igne facibus et mulieribus hymenaeum canentibus, cum nuptiali et fescennina chorea portari iussit.* *Δάσασθαι*. Divisisse. Herodotus: *Xerxes toto pedestri exercitu in tres partes diviso.* *Δασέως*. *Δάσιος*. Hirsutus. *Δάσκιος*. Umbrosus. *Δασμολογία*. Tributorum exactio. Et *Δασμολόγοι*, tributorum exactores. *Δασμολογῶ*. Tributa colligo. *Plato quidem discipulos suos nulla accepta mercede gratis docebat; tu vero tributa exigis, et tam ab volentibus quam invitis accipis.* *Δασμός*. Distributio, tributi pensio. Xenophon: *Invenerunt autem etiam XVII. equuleos, qui alebantur, ut regi tributi loco darentur.* Et alibi: *Athenienses autem metuentes classem Minois promiserunt se tributum in Cretam laturos esse, quodcunque ille postulasset.* *Δάσονται*. Dilacerabunt, in frusta dissectum devorabunt et divident. *Δασπλῆτα*. Cuius accessus malum alicui affert. In Epigrammate: *A te enim separari mali gravissimi instar mihi est, quod non minus metuo quam tristem mortem.* *Δασπλῆτις* enim epithetum Furiae.

Δασύπους. λαγώς. καὶ παροιμία·

Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.

ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ. λέγεται ἐπὶ
511 τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.

Δατεῖσθαι, καὶ δατηταί. δατεῖσθαι μὲν τὸ μερίζεσθαι· δατηταὶ δὲ οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν εἶδός ἐστι δίκης. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μή, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δατηταὶ κυρίως οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.

Δᾶτις, Πέρσης· ὃς ἐπετήδευσεν ἑλληνίζειν. ὃν λέγουσι φάναι, χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καί ἐστι Δατισμός.

Δᾶτις. οὗτος εἶδεν ὄψιν ὀνείρου, καὶ ἥτις ἦν ἡ ὄψις, οὐ λέγεται. ὁ δέ, ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέλαμψεν, ζήτησιν ἐποίεε τῶν νεῶν. εὑρὼν δὲ ἐν Φοινίσσῃ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπυνθάνετο, ὁκόθεν εἴη σεσυλημένον. πυθόμενος δὲ ἐξ οἵου ἦν ἱεροῦ, ἔπεμπε τῇ ἑωυτοῦ νηὶ ἐς Δῆλον, καὶ κατατίθεται εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἄγαλμα, καὶ ἐντέλλεται τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὃς ἑλληνίζειν βουλόμενος εἶπεν, ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ εὐφραίνομαι.

Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες, μετὰ τὴν καθαίρεσιν Μαρδονίου ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καταπειράσοντες τὰς πόλεις, καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν. Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες τοὺς πρεσβευτὰς ἐξεκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφότερα δώσειν ἐπηγγείλαντο· καὶ ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέατα καὶ καταχώσαντες ἀπεφήναντο δεδωκέναι τὴν τῶν αἰτουμένων χάριν.

Δατόν. παρὰ Ῥωμαίοις σημασία τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καιροῦ, ὅτε τις ἢ ἐκ πόλεως ἢ ἔκ τινος τόπου ἀποσταλῇ. [μήποτε τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν συνήθως λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ ζάκανον.]

---

1. Horum ope refingenda glossa *Πρότερον χελώνη*: partim etiam Arsen. p. 175. 4. *ἐπιθυμεῖ*] *ἐπιθυμεῖς* C. V. E. Conferunt H. Stephanus et Schottus Terentianum Eun. III, 1, 36. *Lepus tute es, et pulpamentum quaeris.* *λέγεται ἐπὶ τοῦ*] Diogenianus proverbium hoc sic exponit: *ἐπὶ τῶν περὶ ἄλλων* (lege *παρὰ ἄλλων*) *ἐπιζητούντων, ἃ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι.* Vide et alios paroemiographos. *Küst.* *παρ' ἄλλων* etiam Boisson. in Anecd. T. I. p. 390. idque Suidae restituendum; nisi malumus cum Arsen. p. 176. *παρ' ἄλλου γενέσθαι.* 7. *δατεῖσθαι μὲν*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Harpocratione. *Küst.* 9. *δίκης ἐστὶν εἶδος*] *εἶδός ἐστι δίκης* A. C. *V. *εἶδος δ. ἐστίν* Harp. Pal. 12. *εἰς δ. αἵρ.*] His praemittendum ex Harpocratione *προκαλούμενοι*: quamquam om. Pal. 15. *Δᾶτις, Πέρσης· ὃς ἐπετ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 288. quae repetebantur sub v. *Χαίρομαι.* *ἐπετήδευσεν*] *ἐπετήδευεν* Gaisf. cum A. repugnante Zon. p. 465. 16. *φάναι*] *φᾶναι* A. 18. *Δᾶτις. οὗτος — ὄψις*] Haec sunt verba Herodoti lib. VI. c. 118. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur. *Küst.* *οὗτος δὲ*] *δὲ* omisi cum V. *οὗτος ὁ Δᾶτις εἶδεν ὄ.* E. 20. *ἐποίεε*] *ἐποίησε* A. *ἐποίει* V. Mox post *Φοινίσσῃ* quod ex Herodoto fuerat inculcatum, *νηΐ* omisi cum A. B. E. *V. (qui interposuit *ἧς νηΐ*) Med.

2. *ὁπόθεν*] *ὁκόθεν* A. V. 3. *ἑαυτοῦ*] *ἑωυτοῦ* A. Mox *τὸ ἱερὸν ἄγαλμα* V. 5. *ἀπαγαγεῖν*] *ἀπαγεῖν* V. His novissima de Datismo tenere sunt assuta; quae plenius exponuntur in v. *Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν'.* 8. *Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγ.*] Confer Herodotum lib. VI. c. 94. et seqq. *Küst.* *Δάτης* glossa appellatur in v. *Ἀρταφέρνης.* *καθηγεμόνες καὶ στρατηγοὶ Δαρείου*] *καὶ στρατηγοὶ Δαρείου* delevi cum A. B. V. *καὶ στρατηγοὶ — Μαρδονίου* om. E. 9. *Μαρδονίου*] *Μαρδωνίου* A. 10. *καταπειράσοντες — αἰτήσοντες*] Malim *καταπειράσοντας* et *αἰτήσοντας*, casu quarto, ut referatur ad legatos. *Küst.* *καταπειράσοντας* A m. sec. 11. *οἱ δὲ*] *καὶ οἱ μὲν* E. *ἐμβαλόντες — φρέατα*] Vid. Valcken. in Herodot. VII, 133. *Gaisf.* 15. *τὴν*] *τὸ* *V. 16. *ἀπαιτουμένων*] *αἰτουμένων* dedi cum A. *ἀπαιτούντων* E. 17. *Δατόν. παρὰ Ῥωμ.*] Vide Meursium in Glossario. *Küst.* 18. *τις ἢ*] *ἢ* om. V. et Zon. p. 471. 19. *μήποτε*] Haec cum seqq. om. V. et Zonaras: *σὴ μήποτε* A. i. e. *σημείωσαι μήποτε.* Interim haec notavi.

Δασύπους. Lepus. Et proverbium: *Citius testudo leporem cursu praeverterit.* dicitur de re quae fieri non potest. *Δασύπους κρ. Lepus pulpamentum concupiscit.* dicitur de eo, qui quae penes ipsum sunt, ab aliis impetrare velit. *Δατεῖσθαι* et *δατηταί. δατεῖσθαι* significat dividi; *Δατηταὶ* vero, qui suam cuique portionem distribuunt. at *εἰς δατητῶν αἵρεσιν* est species iudicii. cum enim quidam sociorum res communes dividi vellent, alii vero nollent: qui volebant, actionem communi dividundo contra nolentes instituebant. sic Lysias et Aristoteles. *Δατηταὶ* proprie vocabantur, qui res communes nolentibus dividebant. *Δᾶτις.* Datis, Persa. hic cum Graece loqui conaretur, *χαίρομαι*, ut aiunt, pro *χαίρω* dixit: unde Datismus nomen accepit. *Δᾶτις.* Datis cum somnium noctu vidisset (quod quidem cuiusmodi fuerit non traditur), sub primum statim lucis exortum naves perscrutatus est, inventoque in navi quadam Phoenicia simulacro Apollinis aurato, sciscitatus est, e quo templo id ablatum esset. quod ubi cognovisset, in Delum navigans simulacrum illud in templo deposuit, Deliosque id asportare iussit. hic Graece loqui volens, *ἥδομαι* dixit, et *χαίρομαι*, et *εὐφραίνομαι.* *Δᾶτις καὶ Ἀρταφ.* Datis et Artaphernes Persarum duces, post abrogatum Mardonio imperium in Graeciam miserunt legatos, qui urbes tentarent terramque et aquam ab iis postularent. et insulani quidem omnes dederunt. Athenienses vero indignati legatos per praeconis vocem excedere iusserunt. at Lacedaemonii cum utrumque se daturos promisissent, legatos in puteum coniectos terra obruerunt, dicentes se postulatis ipsorum satisfecisse. *Δατόν.* Apud Romanos sic appellatur ascriptio diei et temporis, cum quis ex urbe vel ex alio quo loco litteras scribit. [Videndum autem ne hoc sit idem, quod vulgo dicitur, *τί δατὸν ἔχεις*? alii vero id vocant *ζάκανον.*]

Δατός. πόλεως ὄνομα. Καὶ Δατὸς ἀγαθῶν, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα.

Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· Δατὸς ἀγαθῶν. ταύτην δὲ τὴν πόλιν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι.

Δατοῖς. δόλοις, πανουργεύμασιν. Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔθος ἐνεχώρει γενήσεσθαι, διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δατοῖς οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο.

Δαυίδ, προφήτης, προπάτωρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὃς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ Κύριος παντοκράτωρ ἦν μετ' αὐτοῦ. εἶχε δὲ δυνατοὺς ἄνδρας λζ'. ὥστε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ρ', τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυνατοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι πρὸς τοὺς ἐναντίους, θυρεοὺς αἴροντες καὶ δόρατα μέγιστα, κοῦφοι τοῖς ποσίν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων τρέχοντες. ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἔκπληκτος· τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τοὺς δὲ πολεμιστὰς οὓς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτοῦ, μυριάδες τλβ', καθὼς ἠριθμήθη ὑπὸ Ἰωὰβ τοῦ ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ· καὶ τοῦτο πονηρὸν ἐφάνη ἔναντι Κυρίου, καὶ ἀπέστειλε Κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβίδ, καὶ εἶπε· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἔκλεξαι σεαυτῷ γενέσθαι σοι ἐν τῶν τριῶν, ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῇ, ἢ μῆνας τρεῖς φεύγειν ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῇ σου. καὶ εἶπε Δαβίδ· Στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία· πλὴν ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας Κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ὥρας ἀρίστου χιλιάδες ὁ. καὶ εἶπε Δαβίδ· Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὗτοι τὰ πρόβατα· γενέσθω δή ἡ χείρ σου ἐπ' ἐμοί. καὶ παρακληθεὶς ὁ Κύριος ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ συνέσχεν ἡ θραῦσις, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Δαβὶδ θυσιαστήριον.

Δαυίδ, βασιλεὺς Ἰσραήλ. διώκοντος αὐτὸν τοῦ Σαούλ, ἐμπεσόντος δὲ τοῦ Σαοὺλ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαβὶδ καὶ ἄπαξ καὶ δίς, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος,

1. *Δατός. πόλεως — Δάτος πόλις*] Scribendum utrobique *Δάτος*. Vide Harpocrat. in v. et Valesium in locum. Egregie huc facit Appianus de Bell. Civil. IV. (c. 105.) p. 1040. *Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστίν, ἣ Δάτος ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κρηνίδες ἔτι πρὸ Δάτου· κρῆναι γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ ναμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὗρεν ἐπὶ Θρᾴκας χωρίον ὠχύρωσέ τε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Φιλίππους προσεῖπεν. ἔστι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφου περικρήμνου, τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὅσον ἐστὶ τοῦ λόφου τὸ εὖρος. — Φιλίππων μὲν οὖν ἐστιν ἕτερος λόφος, οὐ μακράν, ὃν Διονύσου λέγουσιν, ἐν ᾧ καὶ τὰ χρύσεια ἐστι, τὰ Ἄσυλα καλούμενα.* Quae utrumque lexicographum, Suidam et Harpocrationem, illustrant eximie. *Toup.* I. p. 112. Adde Wesseling. in Diodor. XVI, 8. *καὶ Δατὸς ἀγαθῶν*] Post *μέταλλα* tacite posuit Küsterus, Portum secutus. Id cum per se haud improbandum sit, praestat tamen istas voces expungi, quippe de continuis inculcatas. Mox *χρύσια* A. pro *χρύσεια*. 3. *Δάτος. πόλις*] Ex Harpocratione: qui plura habet. *Küst.* 4. *Δατὸς ἀγαθῶν*] An potius *Θάσος ἀγαθῶν*. Vide Zenobium Centur. IV. Adag. 34. et infra v. *Θάσος*. *Küst.* Inconsideratam coniecturam vel fide Harpocrationis et Eustath. in Dionys. 517. (ubi vide nostra p. 919.) reiecit Bosius Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 150. *ταύτην γὰρ*] *ταύτην δὲ* A. B. V. E. 7. Zon. p. 465. 9. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* A. 12. *Δαβίδ* ut solet Med. *κυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν*] Sic A. B. *V. *Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ* Edd. vett. 13. *ὃς μετὰ — μετ' αὐτοῦ* om. V. *ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Cedrenum p. 86. 87. *Küst.* 15. *εἶχε δὲ*] *δὲ* om. V. Mox *τὸν* om. V. 16. *ποιεῖν*] *μέγαν ποιεῖν* V. qui mox omisit *ἄνδρας — ἐναντίους*. 17. *δὲ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἦσαν*] *καὶ ἀκαταγώνιστοι* dedi cum A. B. 18. *θυρεοὺς*] *θυραιοὺς* A. *μέγιστα*] *μέγιστα ὡς ἀντία ὑφαινούσας* V. 19. *ὀρέων*] *ὀρνέων* B. E. 20. *αὐτῶν ἔκπληκτος*] *ἔγκλητος* V. Idem mox, *οἱ δὲ πολεμισταὶ τοῦ Δαβὶδ πάντες μυριάδες λβ.*

2. *μυριάδες τλβ'*] Cedrenus loco laudato habet, *μυριάδες σλβ'*, i. e. ducentae triginta duae myriades, sive bis millena ter centena et triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit summam, quae exprimitur 2 Sam. cap. ult. quem locum confer. *Küst. τῶν δὲ πολεμιστῶν — ἦν ἀριθμὸς μυριάδες* Cedrenus. *μυριάδας* vulg. *λβ' *V.* qui mox *ἠριθμήθησαν*. 3. *καὶ τοῦτο π. ἐ. ἔ. Κ. καὶ* om. V. qui mox *κύριος ὁ θεὸς (διὸ ὁ θεὸς *V.) τὸν προφήτην Γάδ*. Sed *Δᾶδ *V. margo. 10. *πάντοθεν* om. V. 12. *μέχρις*] *μέχρι* A. Mox *ὥρας* om. V. 14. *πρόβατα*] *ἅβατα* A. Mox *δή* om. V. 15. *ἀπέστρεψε*] *ἀπέστειλε *V.* 16. *συνέσχεν*] *ἔστη* V. 17. *Δαβίδ*] *ὁ δᾶδ* A. 18. *Δαυίδ, βασιλεύς*] *Τὸν δᾶδ τοῦτον τὸν βασιλέα* E. Mox *Ἰσραήλ* om. V. Ceterum his similia Cedrenus p. 85. *αὐτὸν τοῦ*] *αὐτὸν* om. E. *τοῦ* om. *V. *αὐτὸν τὸν* A. 19. *καὶ ἐμπεσόντος*] *καὶ* om. A. B. V. *δὲ τοῦ Σαοὺλ* om. E. *τὰς χεῖρας*] *τὰς* om. A. *τοῦ Δαβίδ*] *αὐτοῦ* V. E. Tum *καὶ ἅπαξ καὶ δὶς* om. B. qui habet in marg.

Δατός. Urbis nomen, in qua sunt auri fodinae. Et *Datus bonorum.* *Δάτος.* Datus, urbs Thraciae, valde opulenta: quae etiam proverbio locum dedit, *Datus bonorum.* hanc autem urbem et adiacentem regionem tam feminino quam masculino genere efferunt. *Δατοῖς.* Dolis, fraudibus. *Conati sunt primo verbis scriptis eos testari; sed cum id simpliciter fieri non posset, neque ut moris erat, propter metum regis, dolis non sine calliditate instructis usi sunt.* *Δαυίδ.* David, Propheta: a quo Dominus et Deus noster genus duxit. hic suscepto regno magis magisque crevit, eiusque a partibus stabat Dominus omnipotens. idem secum habebat viros fortes XXXVII. quorum minimus centum, maximus vero mille viris par erat. hi erant robusti, nullaque hostium vi superabiles, gestantes scuta hastasque maximas, levitate pedum capreis montanis pares; armatura terribiles, vultu leonibus similes. bellatores vero et milites Davidis ter millena ter centena et triginta duo millia implebant, secundum calculum, quem summus belli dux Ioab inierat. id autem valde displicuit Domino; qui prophetam Gad ad Davidem misit, haec renunciaturum: Haec dicit Dominus Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus his eligas, aut ut terra per triennium fame vexetur, aut ut per tres menses hostes tuos fugias, aut ut tres dies pestis in regno tuo grassetur. cui respondit David: Tres durae sane mihi proponuntur condiciones; sed incidam in manus Domini. itaque cum pestilentiam elegisset, a tempore matutino usque ad tempus prandii LXX. millia perierunt. tum dixit David: Ego sum pastor, qui peccavi; hi vero oves. manum ergo tuam in me verte. placatus vero Dominus manum suam avertit, et lue cessante David altaria eo in loco extruxit. *Δαυίδ.* David, rex Israelis. hunc Saul persequens, semel atque iterum in manus eius incidit, nec tamen ulla ab eo iniuria affectus est. quare mi-

ἔφη Δαβὶδ ὁ πρᾳότατος πρὸς Σαοὺλ τὸν ἀπανθρωπότατον· Ἵνα τί καταδιώκεις, ὦ βασιλεῦ, τοῦ καταλαβεῖν τὴν ψυχήν μου; δικάσαι Κύριος ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἐκδικήσει με ἐκ χειρός σου. ἡ δὲ χείρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· καθὼς λέγεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ παραβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐκραταιοῦτο· ὁ δὲ οἶκος Σαοὺλ ἐπορεύετο καὶ ἠσθένει. εἶτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαοὺλ ἐστρατοπεδευκότων, τοῦ δὲ πρὸς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπελθόντος, καὶ τὴν ἀπόφασιν δεξαμένου, προθύμως εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοξευθεὶς τὰ ὑποχόνδρια ἐτελεύτησεν.

Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν, καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο. ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα πιεσθεὶς θείαις ἐπαιδεύετο μάστιξι. πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλως τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετανοίαις καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν.

Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ ἐνάρετος καὶ ἀνδρεῖος, ὡς οὐκ ἄλ- 513
λος τις. ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὥρμα, τῷ πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακελευόμενος τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ προστάττειν ὡς δεσπότης· νοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν περὶ τὰς τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἐνεστηκότων οἰκονομίας ἱκανώτατος· σώφρων, ἐπιεικής, χρηστὸς πρὸς τοὺς ἐν συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτὼν εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς οὔτε Ἑβραίων οὔτε ἄλλων ἐθνῶν.

Ὅτι ὁ Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.

Δαυίδειος σορός. καὶ Δαυίδειον μέλος, τὸ τοῦ Δαβίδ.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον.

Δαυλόν. τὸ δασύ. Καὶ Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. τουτέστιν, ἡ δασεῖα.

Δαφίδας, Τελμισεύς, γραμματικός, γεγραφὼς περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ

1. ἔφη Δαβὶδ ὁ πρᾳότατος] φάναι τὸν πραότατον E. omisso Σαούλ. 2. καταλαβεῖν] λαβεῖν B. V. E. 4. ἐκδικήσει] ἐκδικήσοι E. ἐκδικήσαι *V. 5. χείρ] ἡ χείρ *V. ἐν τῇ] ἐν om. B. E. ἡ ἀρχαία παραβολή V. 8. ἐπορεύετο καὶ om. V. ἐξ- ἠσθένει] ἠσθένει A. V. et Cedrenus. 9. ἐστρατοπεδευκότων] ἐστρατευκότων V. probante Gronovio in Herodot. p. 903. 14. Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν — ἐθεράπευσεν] Haec sunt verba Ioannis Antiocheni, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis, p. 781. unde Suidas ea descripsit. Küst. Οὗτος ἐν πολέμοις] Ὁ δαβὶδ εἰς τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων πρῶτος ὥρμα κτλ. V. omissis mediis. 15. τοὺς πολεμίους] πολέμους B. E. Med. 17. μάστιξι] μάστιγι B. E. 18. μικροῦ δεῖν] δεῖν om. E. 6. Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ] Sequentia, Gaisfordo monente, sunt ex Iosephi A. I. VII, 15, 2. mutata paulum oratione pristina: Οὗτος ἄριστος ἀνὴρ ἐγένετο, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων ἦν ἔδει τῷ βασιλεῖ καὶ τοσούτων ἐθνῶν σωτηρίαν ἐγχειρισμένῳ προσεῖναι. ἀνδρεῖός τε γὰρ κτλ.

2. ἀγῶσι — ὥρμα] ἀγῶσι et ἐπὶ τοὺς κινδύνους om. V. et mox τῷ πονεῖν — Οὐρίου γυναῖκα. 4. παρακελευόμενος] παρακαλούμενος coni. Wyttenbachius Bibl. Crit. p. X. p. 20. [sive in Iulian. p. 179. Schaef.] cui non subolucrat locum ex Iosepho desumptum esse. Gaisf. Satis fuit soloecismum aspernari. 6. τὰς τῶν] παρὰ τὰς τῶν A. περὶ τῶν B. E. περὶ τὰς τῶν Med. καὶ περὶ τῶν μελλόντων καὶ τῆς τῶν ἐνεστ. Iosephus, qui post ὑπάρχοντας quaedam inseruit τῶν ante ἐνεστηκότων addidit etiam A. 8. ταῖς συμφοραῖς] ταῖς om. A. Ioseph. 10. κατέλιπε δὲ] ὃς κατέλιπε V. ὃς καὶ κατέλιπε *V. καὶ add. Ioseph. οὐκ ἄλλος] οὐδεὶς ἕτερος E. 11. οὔτε Ἑβρ.] οὔτε Ῥωμαίων οὔτε Ἰουδαίων οὔτε V. Mox τῶν ἄλλων E. 12. Ὅτι — ἐχρίσθη om. V. silente Gronovio. ὁ tacite Gaisf. 13. Zon. pp. 469. 471. σωρός *V. 16. Δαυλόν] Sic Zon. p. 471. Δαῦλον Hesychius, ubi v. Albert. Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδ.] Plenius Zenobius Centur. III, 14. Δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συστῆναι. οἱ δὲ ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμενοι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσιν. δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. Küst. Similiter Hesychius cum Etym. M. 18. Δαφίδας] Vid. Hesych. Illustr. περὶ σοφιστῶν. Strab. XIV. p. 647. et Valer. Max. 1, 8. Ext. 8. Reines. Eadem Meursius collegerat in Hesychium: adde Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 881. Δαφίδας — Ἴλιον Eudocia p. 132. Τελμισεύς] Τελμισσεύς A. Τελμινσεύς E. 20. ἐψεύσατο — ἐπὶ Ἴλιον] οὐκ ἐστράτευσαν Ἀθηναῖοι ἐπὶ Ἴλιον, καὶ ψεύδεται τοῦτο λέγων E.

tissimus David inhumanissimum Saul sic allocutus est: Cur, rex, vitam meam appetis? Dominus sit iudex inter me et te; qui me ex manu tua eripiet. manum vero meam in te non armabo. ut enim vetere proverbio dicitur, ab iniquis orietur iniquitas. et domus Davidis magis magisque invalescebat; Sauli vero paulatim decrescebat. deinde Saul, exteris gentibus bellum ei inferentibus, feminam fatidicam consuluit: a qua accepto responso alacer proelio se commisit, et sub praecordiis sagitta ictus periit. — David rex vir fuit et in bello praestantissimus et legum observantissimus, hostesque omnes in ditionem redegit. nonnullis tamen calamitatibus quasi quibusdam flagris a Deo correptus atque admonitus est. parum enim afuit quin a filiis suis regno pulsus, hostibus derisui esset. sed haec postea poenitentia et lacrimis emendavit. — David si quis alius cum aliis virtutibus, tum fortitudine excelluit. bella enim pro subiectorum salute gerens primus discrimina adibat, laboresque tolerando et pugnando milites suos ad rem fortiter gerendam incitabat, neque domini instar imperiis cogebat. idem optime excogitare et perspicere norat rationem res tam futuras quam praesentes prudenter administrandi: vir modestus, aequus, benignus erga calamitosos, nulliusque criminis reus, nisi quod illicito Uriae uxoris amore impulsus commisit. divitias vero tantas reliquit, quantas nullus alius aut Hebraeorum aut aliarum gentium rex. † David rex tertium unctus est. *Δαυίδειος σορός.* Et *Δαυίδειον μέλος*, carmen Davidis. *Δαυίδης.* Nomen proprium. *Δαυλόν.* Densum. Et *Δαυλία κορώνη*, luscinia. id est, densas habens pennas. *Δαφίδας.* Daphidas, Telmisensis, grammaticus Homerum eiusque poesin mendacii

Ἴλιον. ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντί, καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν θεῶν. καὶ Ἄτταλον μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει. χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὑρήσειν ταχέως. εἶτα ἐκεῖνον διαθρυλῆσαι τοῦτο, ὅτι μηδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος, μηδὲ ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἄτταλος ἐπέταξε κατακρημνισθῆναι. ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἵππος ὁ τόπος. καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. οὕτως οὖν ἐνυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.

Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν. τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

Δαφοινόν. τὸ πάνυ φοινίσσον.

Σᾶμα τόδε φθιμένου μενεδαΐου εἵσατο Δᾶμις
ἵππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης
τύψε.

Δάψατο.

Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίτην.

Δαψίδων. Πολύβιος· Οἷον γὰρ ἂν δέκα συμβαίνῃ τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων δώδεκα δεήσει τὰς κλίμακας δαψίδων ὑπάρχειν.

Δαψιλέστατος. πολυτελέστατος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχούντων. 514

Δαψίλεια. ἡ πολυτέλεια. Καὶ Δαψιλής, ὁ πολύς.

Δαιδάλεον. τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας·
δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος
ὄζει.

Καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος.

Δαίδαλον. ποικίλον κατασκεύασμα. ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας διάφορα μηχανήματα γέγονε περιβόητος. Οὐκοῦν διαλαθὼν ἐπὶ τῷ βωμῷ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἃ ἐπήγετο.

---

1. μέχρι] μέχρις A. B. V. Med. 2. θεῶν] ἔθνων A pr. καὶ] Leg. ὥστε καί. Hemst. Videtur potius verbum abesse. Aliter haec V. conformavit: καὶ διὰ τοῦτο ἐπεβούλευεν αὐτῷ Ἄτταλος βασιλεὺς Περγάμου. οὗτος εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθών ποτε εἱρωνευόμενος καὶ διαπαίζων ἤρετο εἰ εὑρήσει τὸν ἵππον δῆθεν ἀπολωλεκώς, καὶ εἶπεν αὐτῷ εὑρήσειν ταχέως. ὁ δὲ ἐξελθών (καὶ add. *V.) ἐκωμῴδει καὶ διεγέλα ὡς μήτε ἔχων ἵππον μήτε ἀπολέσας. Ἄτταλος δὲ συσχὼν αὐτὸν ἐκρήμνιζε, καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος ἵππος. καὶ οὕτως ἔγνω ὡς οὐκ ἐψεύσθη τὸ λόγιον. 5. ἐρεσθαι Edd. 7. διαθρυλλῆσαι] διαθρυλῆσαι A. B. 12. ἐνυβρίσας] ἐνυβρίσας A. E. Mox καλῶς E. 13. Δαφνίνην] Zenob. III, 12. Hemst. φορῶ] ὁρῶ B. E. φέρω V. C. 15. ἀλεξίκακον φάρμακον] ἀλεξιφάρμακον A. Zenob. et Arsen. p. 176. 17. Σῶμα] σᾶμα A. E. μνᾶμα Anyte Ep. XV. Anthol. Pal. VII, 208. Mox μενεδίου libri: μενεδαΐου praebuit Suidas in v. Μενεδάϊος ἵππος. Item refinxi scripturam editam εἵσατο Δάμις. τόδε] τῇδε mendum vulg. 18. στέρνον] στέρνον A. B. C. V. E. Med. Anthol. et inferior gl.

2. Ἁ μεγάλα] ἃ μεγάλα A. B. E. cum Antipatro Sidon. Ep. XCIX, 5. Anthol. Pal. VII, 241. Sed deest gl. V. C. id quod arguit per fraudem istud scitamentum illatum esse. Ceterum Küsterus: „Verba haec decerpta sunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in obitum Ptolemaei, quod extat Anthol. lib. III. cap. 7. p. 317. Deceptus est autem Suidas, cum haec excerperet, corrupto codice Anthologiae, nec observavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentleius a me consultus sic emendandum esse felicissime coniecit: Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν. Impuri enim librarii ω in voce praecedenti ἑὰν male coniunxerunt, et deinde λ mutarunt in δ, errore proclivi et in veterum libris frequentissimo, quoniam duae hae litterae valde sibi sunt similes, si maiuscule, id est more prisco, scribantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc non ad δάψατο, quae est vox nihili, sed ad ὠλόψατο, vel ὀλόπτειν, quod *vellere* significat, a Suida referri debuisse. Vide etiam infra v. Ἑανῷ, ubi locus hic aeque mendose repetitur." Assentitur Ernest. in Callim. h. Dian. 77. 3. Δαψίδων. Πολύβ.] Apud Polybium lib. IX. cap. 19. unde locum hunc deprompsit Suidas, pro δαψίδων, quae est vox nihili et corrupta, rectius hodie legitur δαψιλῶν. Consule ipsum Polybium, ex quo sensus huius loci petendus est. Küst. δέκα τινῶν] τινῶν ab edd. vulgg. inculcatum ignorant A. B. E. *V. Med. συμβαίνῃ] συμβαίνει A pr. συμβαίνοι E. 4. τείχους] τοίχους E. Mox τὰς κλίμακας om. E. In fine nudum τουτέστιν, quod frequenter accidit, A. B. C. V. Med. addunt. 6. Lex. Bachm. p. 189. 7. ῥευμάτων] Sic quoque Hesych. Fort. ῥημάτων. Toup. Item Tittmannus in Zonaram p. 466 cui recte τῶν deest. 8. Δαψίλεια] Attigit hoc et praegressa Hemsterhusius in Lucian. D. M. XXX, 2. πολυτελής] πολύς A. C. V. Δαψιλέστατος, πολύς Hesych. 10. Δαιδάλεον] V. Il. Σ'. 195. Adde Apollon. Lex. p. 213. 11. Κεκρύφαλον] Versus Nossidis Ep. V, 2. Anthol. Pal. VI, 275. Σαμύθας] Σαμύδας V. 15. ἀπὸ — διάφορα] καὶ Δαίδαλος ὁ μηχανοποιὸς καὶ ποικίλος τὴν μηχανικήν. κατασκευάσας γὰρ ποικίλα E. In brevitatem contraxit Lex. Bachm. p. 187. 16. κατασκευάσας — γέγονε] κατεσκεύασε — γέγονε δὲ C. V. 18. κατέπηξεν ἐν τῷ βωμῷ E. Sub finem ἀπήγετο Edd. vett.

---

arguit, negans Athenienses Iliacae expeditioni interfuisse, idem adeo maledicus fuit in omnes, ut ne ipsis quidem diis parceret. quapropter Attalus rex Pergami ei insidiatus est. ad Pythiam autem aliquando profectus oraculum derisit, rogans per lusum, num equum reperturus esset. responso igitur dato, celeriter esse reperturum, passim iactavit, equum se neque habuisse neque amisisse. cum autem revertentem eum Attalus comprehendi et praecipitem dari iussisset eo in loco, qui Equus appellabatur, moriturus intellexit, oraculum non fuisse mentitum. sic igitur ille per impietatem suam male tandem periit. *Δαφνίνην φορ. Laureum gesto baculum.* hoc dicere consueverunt, quibus insidiae struuntur: quod laurus vim habet arcendi mala. *Δαφοινόν.* Valde cruentum. *Monumentum hoc defuncto bellisque subacto equo posuit Damis, postquam pectus eius cruentus Mars percussit. Δάψατο. Magna vero Aegyptus suam vulsit comam. Δαψίδων.* Polybius: *Qualium enim partium decem est muri altitudo, talium duodecim large sumptarum scalas esse oportebit. Δαψιλέστατος.* Sumptuosissimus, dicitur et de fluviis et de viris magnificis. *Δαψίλεια.* Magnificentia. Et *Δαψιλής*, magnificus. *Δαιδάλεον.* Artificiose fabricatum. *Reticulum hoc accipere Samythae. pulchre enim elaboratum est, et suavem quendam nectaris odorem spirat.* Et *Δαιδαλόεις*, affabre factus. *Δαίδαλον.* Opus eleganter fabricatum. a Daedalo quodam machinarum fabro, qui cum varias machinas fabricasset, celeberrimus evasit. *Clam igitur in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat*

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαίσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος.

Δῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ
ἄνθετο.

Καὶ αὖθις Αἰλιανός· [3]Ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. Καὶ [2]Ἀριστοφάνης·

[3]Ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος.

Δαιδάλου πτερά. ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν προσθήκης χρωμένων παρελκύσει.

Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν, ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ [2]Ὅμηρός φησιν·

[2]Ὅς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς [2]Ἀθήνη·

ὃς καὶ [2]Ἀλεξάνδρῳ τεκτήναιο νῆας ἐίσας.

Δαιδάλλω. ῥῆμα.

Δαίει. καίει. Καὶ Δαιομένη, μερίζουσα, διαιροῦσα. δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαιτυμών· καὶ δαὶς δαιτός, ἡ εὐωχία.

Δαίμονα. ἐκστατικόν. Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμονας εἶναί τινας ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας.

Δαιμονᾶν. ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. Καὶ Δαιμονήσας. [3]Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον

---

1. *ποικίλα*] *ποικίλος* V. C. repugnante Zon. p. 463. 3. *Δῆρις ὁ*] Leonidae Tar. XXVIII. pr. Anthol. Pal. VI, 204. unde legendum *Θῆρις*. 6. *ἀκαμπῆ*] *ἐγκαπῆ* B. E. 6. *Ἦν δὲ*] *δὲ* om. V. C. Deinde *λαχνία* *V. 8. *Ἀριστοφάνης*] Ecclesiaz. 1008. (965.) Adde v. *Θρύψις*. 9. *χρυσοδαίδαλτον*] *χρυσοσάνδαλον* E. 11. *προσθήκης*] Vox haec in prioribus editt. deest, quam ex uno MS. Paris. revocavi. Apud Diogenianum [et Arsen. p. 175.] legitur, *ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προσθήκη παρελκούσῃ*: quod magis placet. *Küst.* Similiter MS. Coisl. 177. *προσθήκῃ χρωμένων παρελκούσῃ*, probante Toupio. Quod recte factum usus evincit vocis *προσθήκη*, ab Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 218. sq. diligentissime commonstratus. Deest *προσθήκης* etiam B. E. 12. *Δαιδάλου ποιήματα*] Aristot. de Anim. I, 3. refert e Philippo Comico, Daedalum Veneris signum fecisse, quod infuso argento vivo moveretur. Diodor. Sic. V. Daedali statuae ambulare et spirare creduntur. Plato in Menone aufugere solitas statuas, ni vincirentur, scribit. Vives in Augustin. de Civ. Dei XVIII, 13. Schol. Eurip. Hecub. 838. *Ἀγαλματοποιὸς ὁ Λαίδαλος. ποιῶν ἀγάλματα οὕτω κάλλιστα, ὡς ἱστορηθῆναι περὶ τούτων τοῖς ποιηταῖς, ὅτι φωνὴν ἠφίεσαν καὶ ἐκινοῦντο — καὶ πτερά, ὅτε ἐβούλετο, περιετίθει* sqq. Apollod. III. p. 180. c. 12. *Παλλάδιον διπτερὲς ἦν τῷ μεγέθει τριπήχυ, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. Reines.* Vid. Schol. Platon. p. 367. et praeter alios a Gaisfordo laudatus Petav. in Themist. p. 535. ed. Hard. Continua olim in v. *Δημιουργοί* per sedulitatem hominum studiosorum repetebantur. 14. *ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ*] Notum est ex veteribus scriptoribus, sub initia artis statuariae simulacra effingi consuevisse oculis clausis, manibus ad latera agglutinatis, pedibusque indiscretis et iunctis: adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Daedalus artem illam expolivit, oculosque statuarum aperuit, et manus a lateribus separavit, pedesque discrevit et diduxit: quae res rudibus illis temporibus tantam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Daedali in proverbium abiret, et de quovis perito et ingenioso artifice diceretur. Diodorus lib. IV. (c. 76.) p. 276. *Πρῶτος δὲ (Δαίδαλος) ὀμματώσας καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διατεταμένας ποιῶν, εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας.* Plura hanc in rem veterum scriptorum loca collegit Scaliger in Euseb. Num. DCCXXXVII. quem vide. *Küst.* Tollius in Palaephatum, Anthol. IV. 479. Liban. 2. p. 480. ubi leg. *οὗτος ὁ φόβος τῶν Δ. χειρῶν, ὃν ὁ Φειδίας. Toup. MS.* *συμμεμυκότας*] *συμμεμυκότα* A. qui mox *ὄνους* pro *ὀφθαλμούς*.

1. *καὶ τοὺς πόδας διέστησε*] Simulacra igitur ante Daedalum erant *συμβεβηκότα τοῖς ποσί*, ut veteres scriptores loquuntur; i. e. *pedibus iunctis et indiscretis*: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phrasin illam Graecam male plerumque reddiderunt. Apollodorus III, 2. Palladium dicit fuisse *συμβεβηκὸς τοῖς ποσί*: ubi interpres male, *pedibus ita compositis, ut ambulare videretur.* Tu verte, *pedes habens iunctos et indiscretos.* Philostratus de Vit. Apoll. VI, 3. statuam Memnonis describens inter alia ait, *ξυμβεβηκέναι δὲ τῷ πόδε ἄμφω*: quod interpres infeliciter reddit, *atque utroque pede solum attingens.* Vertendum est, *ambos eius pedes fuisse iunctos et indistinctos.* Sic etiam intelligendus est Hesychius v. *Αἰγινητικά· Αἰγινητικὰ ἔργα, τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας.* Contrarium est, *σκέλη διαβεβηκότα*, i. e. *crura divaricata et diducta*, ut in loco Diodori, quem paulo ante adduximus. *Küst.* 2. *Ὅμηρος*] Il. *ε*. 60. ubi poeta de Harmonide verba facit. *Küst.* Corrigendum *ἐπίστατο*. 7. Gl. ab Aldo invectam om. vulg. *Δαιδάλου ῥῆμα* *V. 8. *Δαίει*] Deest haec et seq. gl. B. E. Med. Introduxit Aldus: qui mox *δαιομένη*. 9. *γὰρ καὶ*] *καὶ* om. V. quod tuetur Apollon. Lex. p. 213. 11. *Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι δαίμ.*] Haec sunt verba Laertii Zenone, segm. 151. *Küst.* 14. *ὑπὸ δαίμονος*] *δαίμονας* V. *καὶ μαίνεσθαι* nescit Zon. p. 471. Mox *δαιμονίσας* bis Med. 15. *Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμ.*] Fragmentum hoc Polybii [XXXI, 11.] legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris, ab Valesio editis, p. 145. unde id Suidas deprompsit. *Küst.* *ἐξέλιπε*] *ἐξέλιπαρὰ* A.

Δαιδαλόχειρ. Qui artificiosa et eximia opera manibus fabricat. *Deris ingeniosus ille artifex Palladi normam dedicavit.* Et Aelianus: *Candelabra autem ex argento admiranda arte erant fabricata.* Et Aristophanes: *O aureum meum desiderium, et Veneris soboles.* *Δαιδάλου πτερά.* Daedali alae. dicitur de iis qui per inopiam consilii rebus utuntur asciticiis. *Δαιδάλου ποιήματα.* Daedali opera. de egregiis artificibus dicitur. antiqui enim statuarii simulacra clausis oculis fingebant; Daedalus autem eos aperuit pedesque diduxit. itaque Homerus: *Qui artificiosa quaevis opera manibus fabricare norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. hic etiam Alexandro nares aequales fabricavit.* *Δαιδάλλω.* Verbum. *Δαίει.* Urit. Et *Δαιομένη*, partiens, dividens. *δαίω* enim significat partior: unde *δαιτυμών* conviva: et *δαὶς δαιτός*, convivium. *Δαίμονα.* Mente motum. *Dicunt vero philosophi daemones esse quosdam, qui hominum affectibus tangantur.* *Δαιμονᾶν.* A daemone possideri et insanire. Et *Δαμονήσας.* *Ille vero insania cor-*

δαιμονήσας, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου, διὰ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν.

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμονίᾳ. δαιμονίως. Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ιή γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν· ὃς ἀπὸ τέγους πεσὼν παραχρῆμα ἐτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμόνιος ὁρμή. τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ θεοῦ.

Δαιμονίως. παραδόξως. Ἐθεραπεύθη δὲ ἔφη δαιμονίῳ τρόπῳ. — Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερφυῶς.

Δαίμων. ἡ ἑκάστου τύχη. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περιερχομένου, καὶ τὰ νέρθεν γῆς φησὶν ἐρευνῶντος, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεων ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι, καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. θεραπεία δὲ αὐτοῦ, καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φίλια διὰ συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τρόπον τινὰ δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐλάττων ἡ πώρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

Δαίνυ. εὐώχει. Ὅμηρος·

Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Καὶ Δαινύμενος, εὐωχούμενος.

Δαῖον τέρας. πολεμικόν.

Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Δαίρω. τὸ τύπτω.

Δαίς. ἡ εὐωχία. Καὶ Δαῖτα θάλειαν ὅτε φησί,

---

2. *διὰ τὴν*] κατὰ τὴν Excerpta. 3. *Δαιμόνιε*] Vide vel Schol. Il. β'. 190. 4. *δαιμονίας*] *δαιμονίως* A. E. V. *δαίμονίας* (sic) Med. *δαιμονίας* Aldus. Itaque reſinximus etiam in capite *Δαιμονία* editum: compara Pindaricum Ol. IX. extr. *δαιμονίᾳ γεγάμεν*. Neque huc pertinet exemplum Damascii. *Ἀδελφῆς υἱός*] Supple, *Ἰσιδώρου ἀδελφῆς υἱός* etc. Verba enim haec intelligenda sunt de Isidori philosophi ex sorore nepote, ut discimus ex ipso Suida infra v. *Ἰσίδωρος*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.*— 6. *τέγους*] *στέγους* V. 8. *Δαιμονίη ὁρμή* Herod. VII, 18. 10. *Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια*] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. 12. *Küst.* 11. *ὑπερφυῶς*] Bergler. et Wagner. in Alciphr. I. p. 170. laudat Gaisf. *μεγάλως* pro explicatione dedit Lex. Bachm. p. 188. Cf. Zon. p. 474. 13. *Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ*] Ipso principio. 17. *Σοφοκλῆς*] Oed. Col. 76. 18. *ἰδόντι*] *ἰδόντα* E. 19. *Οὐδὲν ἀθλιώτερον*] Ex Marc. Antonin. lib. II. cap. 13. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Unde petendum *ἐκπεριερχομένου*. 20. *νέρθεν γῆς*] *νέρθε γῆς φησὶν* V. C. et sic fere A. *τά τε γᾶς ὑπένερθε* Pindarus Platonis Theaet. p. 173. E.

1. *πλησίον*] *πλησίων* E. 2. *τεκμάρσεως*] *τεκμάρσεων* A. V. 5. *εἰκαιότητος*] *εἰκότητος* B. E. *εἰκακότητος* Med. *εἰ κακότητος* Ald. 7. *τὰ μὲν γὰρ — μέλανα*] Locus hic est mutilus, qui ex Marco Antonino sic suppleri debet: *τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσιμα δι' ἀρετήν· τὰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων φίλα διὰ συγγένειαν· ἔστι δὲ ὅτε* [adde *καὶ τρόπον τινὰ*] *ἐλεεινά, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. οὐκ ἐλάττων δ' ἡ πήρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τοῦ διακρίνειν τὰ λευκὰ καὶ μέλανα. Küst. γὰρ* om. *V. 9. *πώρωσις*] *πάρωσις* A. *πήρωσις* Marcus. 11. *Ὅμηρος*] Il. *ί*. 70. Item glossa Homerica est *Δαινύμενος*. 14. *Δαῖον τέρας*] Lege *δάιον τέρας*, per diaeresin, ut apud Hesychium. *Küst.* Respexit ad Euripidis Phoeniss. 1030. *Μιξοπάρθενος δάιον τέρας*. Quod et recte annotavit vir doctus in Hesychium. Ceterum corrigendum hac occasione lexicon ineditum in Bibl. Coisl. p. 232. [Vide supra v. *Δαΐαν ὁδόν*.] *Toup.* *Δαΐας* Zon. p. 469. Reduxi *δαῖον*, quod litterarum ordo postulet; quamquam apparet id ab errore profectum fuisse. 15. V. Etym. M. p. 272. 16. *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ* E. Mox *κω* A. E. *V. pro *σκω*. 17. *οὐ θέλουσι*] *ἐθέλουσι* B. E. 19. Sub finem cum V. C. removi: *δέρω δὲ τὸ ἐκδέρω*. Eadem inculcabantur post v. *Δέρτρον*. Habet Zon. p. 472. 20. *ὅτι*] *ὅτε* A. V. E. C. *ὅτι φησὶ στοιχείου μεταθ.*] Locus hic est mutilus, qui ex Athen. lib. I. p. 24. unde eum Suidas deprompsit, sic supplendus est: *Ὅτι Σέλευκός φησι, τὴν παρ' Ὁμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοιχείων μεταθέσει δίαιταν εἶναι* etc. *Küst.* Lenius remedium pararunt post *δίαιταν* addito *φασὶ* A. B. V. E. C. Med. Statim cum A. B. C. V. E. Gaisf. delevit: *Δαισάνη. ἡ πτισάνη, ἀπὸ τοῦ σίτου ἐψημένου ἐψηθεῖσα. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δαίσασθαι. τὴν γὰρ πρώτην τροφὴν πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἄρτου οὕτως ἐποιοῦντο.* Quae interpolata sunt e Zon. p. 468. *ἐπτισμένου* pro *ἐψημένου* Etym. M.

---

reptus vitam finiit, quod signa quaedam irae divinae ipsi apparuerant propter violatum templum. *Δαιμόνιε.* Beate. *Δαιμονίᾳ.* Divinitus. *Nepos eius ex sorore, octodecim annos natus, qui statim a puero divinam quandam ingenii vim ostendebat, de tecto delapsus subito vitam finiit.* *Δαιμόνιος ὁρμή.* Impetus divinus. *Δαιμονίως.* Modo admirabili. *Illum vero dicebat admirabili quodam modo sanatum esse.* † *Ille vero in venerem supra modum proclivis erat.* *Δαίμων.* Cuinsque hominis fortuna. Aristophanes *Pluto: Fortuna enim ius in corpus ei, cuius id est, non concedit, sed qui emit domino.* Et Sophocles: *Generosus, si quis intueatur, modo recesseris ab fortuna.* † *Nihil homine illo miserius est, qui omnia ubique pervagatur, et quae subter terram sunt scrutatur quaeque in animis alienis, coniectura nititur indagare; neque intelligit sufficere sibi, ut cum eo, quem intra se gerit, genio versetur, eumque legitime colat. colet autem, si praestet a temeritate alienum, neque offensum rebus, quas vel dii vel homines egerint. quae enim dii agunt, virtutis nomine veneranda sunt; quae homines, propter cognationem amica; sed interdum etiam miseranda, ob bonorum malorumque ignorationem: nec sane caecitas haec minor est ea, per quam alba et nigra internoscere non possumus.* *Δαίνυ.* Convivium praebe. Homerus: *Convivio excipe seniores.* Et *Δαινύμενος*, epulans. *Δαῖον τέρας.* Prodigium bellicum. *Δαίω.* Disco. futurum *δαίσω*: unde *δαΐσκω*, et abiecto *ῑ δάσκω* (verba enim in *σκω* desinentia diphthongum respuunt), et per reduplicationem *διδάσκω*: unde *διδάσκαλος*. *Δαίρω.* Verbero. *Δαίς.* Convivium. Et *Δαῖτα θάλειαν* cum

στοιχείου μεταθέσει δίαιτάν φασι λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπο τοῦ δαίσασθαι λέγειν, βιαιότερον.

516 Δαιταλεῖς. δαιτυμόνες, καὶ θιασῶται, καὶ συμπόται, καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον ὁ βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε.

Δαῖτας. εὐωχίας.

Φοῖβε,
δέξαι πλωτήρων μάζης χεριφυρέα δαῖτα.

Καὶ· Οἵους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς
Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἠύτε δαιτί.

Δαιτή. ἐπ' εὐθείας διὰ τοῦ η̄, ἡ εὐωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς δαιτί, τῇ εὐωχίᾳ. ἐκ τοῦ δαὶς δαιτός, δαιτί.

Δαιτὸς ἴσης. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησιν· ἐπειδὴ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἷς δὴ οὐ παρῆν ἄφθονος ἡ τροφή, βίᾳ ἥρπαζον καὶ ἀφηροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μετὰ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φόνοι· ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. ἐν γαρ ταῖς θαλίαις ἡμάρτανον τὰ πρῶτα οἱ ἄνθρωποι. ὕστερον δὲ διένεμον, καὶ ἦλθεν εἰς κόσμον τὰ δόρπα. ἔνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαὶς ἡ εὐωχία. καὶ δαιτυμόνες. ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαίς· ἐπὶ δὲ θηρίων οὔ. ἀγνοῶν δὲ Ζηνόδοτος τῆς φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν ἔφη·

Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε δαῖτα.

Δαιτρόν. μεριστήν, μάγειρον.

Δαιτυμόνες. ἀριστηταί, εὐωχούμενοι.

Δαιτρεύειν. μερίζειν.

Δαιτρός. προσδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἑστιωμένοις· οὕτως γὰρ εἱστιῶντο, μεριζόμενοι τά τε πρόβατα καὶ τὸν πότον. παρὸ καὶ λέγει·

Δαιτὸς ἴσης.
ἰσομοίρου τροφῆς. ἢ Δαιτρός, ὁ διαιρῶν καὶ διανέμων τὰ κρέα.

Ὅτι Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν

4. *οὕτως Ἀριστοφάνης*] Respexit Suidas ad fabulam Aristophanis *Δαιταλεῖς* inscriptam: de qua Athenaeus, Etymologus, Suidas, alii. Quae sequuntur sunt verba Theophylacti Simocattae Histor. V, 5. atque hinc Suidas corrigendus est. *Toup.* Theophylactus in novissimis, *θανάτῳ τοῦτον ἐκδίδωσιν*. Huius ignari Rankius et Fritzschius iocularem in errorem inciderunt, cum ipsas Aristophanis voces se deprehendisse putarent; quorum posterior in Monito ad Daetalenses non satis habuit fragmentum ad metri leges exegisse, *Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν Τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἄξιον λόγων χαριζόμενος . . τοῦτ' ἐδείκνυε*, sed collegit etiam memoriam instituti cuiusdam in Atticorum re scenica satis mirabilem. Mox ὁ inseruerunt ante *βασιλεὺς* A. B. V. E. et qui locum negligenter decerpsit Zon. p. 464. 8. *Φοῖβε, δέξαι*] Philippi Thessal. XI, 3. Anthol. Pal. VI, 251. Adde v. *Χεριφυρέα*. 9. *χεριφύρεα*] *χερφύρεα* A. 10. *Καὶ οἵους*] Polybius IV. p. 489. *Hemst.* Sive lib. V. c. 2, 6. *Ἡσίοδος*] Fr. XLIX. Sequentem gl. *Δαιτές. τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ Ἀυδὸν κάπηλον αὐτόθι κατοικήσαντα παρέχειν τὰς δαῖτας τοῖς ἐπιξενουμένοις. ἦν δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἔφεσος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις*, ignorant A. B. C. V. E. quam Med. petiit ab Etym. M. sive Zon. p. 467. 12. *Δαιτή*] Apud Homerum paroxyt. *δαίτη*. *εὐωχίᾳ*] ἡ εὐωχία A. B. E. C. *V. Dein post τῇ εὐωχίᾳ addit E. διὰ τοῦ ῑ*. 15. *Δαιτὸς ἴσης. ἐξ ἴσου*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Athenaei lib. I. p. 12. ex quo Suidas supplendus est. *Küst.* 16. *φησὶ* Edd. 20. *φόνοι*] *φόροι* A.

1. *θαλείαις*] *θαλίαις* A. C. Ath. *πρῶτα* A. B. C. E. cum Athenaeo. 2. *ἦλθον*] *ἦλθεν* dedi cum V. et Ath. Novissima sunt Suidae communia cum Herodiani Epim. p. 19. 3. *ἔνθεν δαιτρός* *V. 4. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 5. *θηρίων δὲ*] *δὲ θηρίων* A. C. V. *δὲ θηρίου* B. E. 6. *ἔφη*] Immo *γράφει*. 9. *μεριστήν*] *μεριστόν* Edd. ante Küsterum, qui Porti coniecturam tacite adoptavit. Atqui si *μεριστὸν* accipiatur pro *μεμερισμένως*, retineri debet ea vox relatione facta ad Il. δ'. 262. Et sic sane Schol. Victor. Ceterum hanc gl. post *Δαιτυμόνες* collocat A. *Gaisf.* Editam scripturam quodammodo tuetur Zon. p. 464. Utrumque Hesychius agnovit. 10. *Δαιτυμόνες*] Od. δ'. 621. *εὐωχηταί* Zon. p. 463. 11. *Δαιτρεύειν*] Il. λ'. 705. 13. *ὁ προσδιαιρῶν* Lex. Bachm. p. 188. 13. *τά τε πρόβατα*] Malim, *τά τε κρέατα*. *Küst.* In Etym. M. p. 252, 6. ubi editum *τά τε βρώματα*, MS. Dorvill. praebere *τά τε πρόβατα* monet Gaisf. 15. *πότον*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] cuius loco in prioribus editt. male legitur *τόπον*. *Küst.* Sic etiam C. *τὸ ποτόν* Etym. M. *λέγει*] Homerus Il. *ι*. 225. 18. *Τίμαιός φησι*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 57. [sive Polyb. XII, 24.] unde Suidas ea excerpsit. *Küst.* *Ὅτι add. Gaisf. cum *V. 19. *διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν*] In Collectaneis Constantini loco laudato legitur, *διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμόν*. Sed et sic locus est obscurus propter vocem *ὑπεράνω*. quam corruptam esse existimo. *Küst.* Hunc locum non intellexit Küsterus. *Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοί, alicuius rei frequens laudatio, nimia quanta commemoratio. Toup.* II. p. 510. 19. *ὑπεράγαν* certatim corrigunt Hemsterhusius, Reiskius et Dobraeus.

Homerus convivium dicit splendidum, per litterarum transpositionem putant pro *δίαιταν* dictum esse. nam quod ab verbo *δαίσασθαι* vocem deducunt, id nimis est coactum. *Δαιταλεῖς*. Convivae, sodales, compotores. sic Aristophanes. *Post coenam rex ut conviviis quasi memoratu dignum spectaculum gratificaretur, hoc ostendebat.* *Δαῖτας*. Epulas. *Phoebe, accipe placentam nautarum manu subactam, quae epuli loco tibi offertur.* Alibi: *Quales Hesiodus introducit Aeacidas, gaudentes bello ut convivio.* *Δαιτή*. In recto casu per *η̄* scribitur, significans convivium. in dativo vero per *ῑ* *δαιτί*, convivio: a *δαὶς δαιτός, δαιτί*. *Δαιτὸς ἴσης*. Coenae aequaliter divisae. Zenodotus vero interpretatur, bonae: quod cibus homini sit bonus. primi autem mortalium, cum exiguam haberent victus copiam, rapto viventes aliis per vim sua eripiebant: ex qua praedandi licentia caedes oriebantur. hinc dictam esse *ἀτασθαλίαν*, quoniam homines in conviviis sibi iniuriam primum inferre coeperunt. postea vero singulis portiones diviserunt: quae res ad modestiam coenas revocavit. hinc etiam dictus est *δαιτρός*: ipsa coena *δαίς*: convivae *δαιτυμόνες*. de hominibus tantum dicitur *δαίς*, non etiam de feris. quare Zenodotus vocis huius vim ignorans scripsit: *Eos praedam fecit canum, et alitum cibum.* *Δαιτρόν*. Distributorem, coquum. *Δαιτυμόνες*. Convivae, qui epulantur. *Δαιτρεύειν*. Dividere. *Δαιτρός*. Qui convivis portiones suas distribuit. sic enim coenabant. et carnes et potum singulis distribuentes. hinc etiam Homerus, *δαιτὸς ἴσης*, coenae aequaliter divisae. vel *δαιτρὸς* vocatur, qui carnes distribuit. *Timaeus dicit poetas et historicos nimia rerum commemora-*

ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν, τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον, τὸν δὲ Διονύσιον τὸν τύραννον κλινοκοσμοῦντα καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας καὶ ποικιλίας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον ποιεῖσθαι διάληψιν, καὶ δυσαρεστεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν.

517 ‖Λέ. ἀντὶ τοῦ γάρ.

Μισθοφορεῖ δέ.

περὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

[Λεβελτός. πόλις Θρᾳκική.]

Λεββώρα. ὄνομα κύριον. ἢ προφῆτις καὶ ἀῤῥενόφρων.

Λεδαϊγμένος. ἀνῃρημένος.

Λέδασται. μεμέρισται. Καὶ δεδαίαται, μεμέρισται.

[Λέδεμαι. δοτικῇ.]

Λέδειεν. φεύγει, ἢ φλέγει.

Λέδευκε. πεφύρακε.

Λεδειχότας. δείξαντας. Λεδηχότας δέ, δακόντας.

Λέδηγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὅμηρος·

Λάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.

Καί,

Θυμοδακὴς μῦθος.

καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς

Στῆθος πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, τέτλαθι κραδίη,

φάσκων.

Λεδημευμέναι. ἀπηγορευμέναι.

Λέδηε. φλέγει.

Λεδήσεται. δεθήσεται.

Λεδηχότας. δακόντας.

---

2. ὀψαρτύοντα] Aristot. semel tantum, nimirum Ethic. Nic. III, 12. nominat τὰ ὄψα ἀρτύοντας. *Reines.* Legendum ex altero Polybii loco (vide gl. Ἀριστοτέλης) ὀψαρτυτήν. De quo eo minus dubitandum, quod hanc ipsam vocem ex glossa nostra probare iubemur sub v. Ὀψαρτυτής. 4. τύραννον] τὸν τύραννον A. V. Hinc petita gl. Κλινοκοσμοῦντα Διονύσιον. Mox τῶν om. V. 5. ἐξεργαζόμενον] Leg. opinor περιεργαζόμενον, *curiosum esse circa. Toup.* MS. Ἐξεταζόμενον e cod. Lugd. Bat. protulit Gronovius Em. in Suid. p. 100. cui sane aptius quam vulgatae lectioni ἐξεργαζόμενον respondet Valesii *inquirere.* Verum sive Polybii sive Timaei mentem vir magnus minime perspexit: nam ut δαιτρεύειν Homerus dicitur, quia mensas apparate instructas saepe suis in carminibus commemorat; Aristoteles ὀψαρτύειν, quia frequentem artis coquinariae mentionem facit: sic pari modo Dionysius tyrannus κλινοκοσμεῖν καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργάζεσθαι συνεχῶς, quod in tragoediis, quas confecerat, tapetes sternendis lectis textorumque varios colores ac figuras ambitiose descripsisset; unde colligi poterat, eum huius elegantiae valde fuisse studiosum. Hinc simul constat scripturam libri Lugd. Bat. non esse dignam cuius ratio habeatur. *Hemst.* Haec ita comprobamus, ut tamen καὶ ante τὰς expungi praestet. 6. ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον] Locus hic est mutilus, quem Valesius sic supplet: ἀνάγκη τοίνυν περὶ Τιμαίου τὴν ἀκόλουθον etc. *Küst.* Longe plura videntur desiderari. 10. ἐν Ὄρνισι] V. 587. ubi vid. Schol. 11. Λεβελτός] Δηβελτός A. ubi gl. extat post Λαιτρός. Gl. agnoscit Zon. p. 479. (alterius etiam scripturae admonens p. 499.) om. V. C. eamque notavi. Eadem infra sub v. Δηβελτός. 13. ἀῤῥενόφρων lexicis accedat. 14. Λεδαϊγμένος] Il. τ' 319. Λεδαϊσμένος B. E. 15. Λέδασται] Il. ά. 125. δεδαίασται E. δεδέαται *V. μεμέρισται] Gaisf. praeferebat μεμερισμένοι εἰσὶν cum Schol. Od. ά. 23. Sed expungendum posterius μεμέρισται. 17. Om. vulg. silente Gronovio. 18. Λέδιε] Λέδειεν A. δέδειε V. [ap. Gron. p. 101.] C. δεῖδιε B. E. Edd. ante Küst. In fine gl. E. addit ἢ φοβεῖται. Litterarum ordini repugnat tam δεῖδιε quam δέδιε, quare δέδειεν reposui cum optimo MS. Ea tamen vox corrupta videtur ex δέδῃε, quae legitur infra. *Gaisf.* ἢ φλέγει] Haec interpretatio non convenit voci δέδιε, sed δέδῃε. *Küst.* Retinet Lex. Bachm. p. 189. Locus omnino perturbatus; accedit etiam glossa Λέδηε infra perperam collocata. Mihi quidem sub v. Λέδασται (cf. Zon. p. 486. sq. et Etym. M. p. 252. sq.) varia videntur congesta fuisse, quae cognatas voces aut copularent aut ad doctrinam epimerismorum exigerent. Itaque reiectis φεύγει ἢ ex diversitate scripturae subortis, nisi fingimus olim extitisse Λέδιε δέ, φεύγει, sequitur ut reponamus saltem glossam Homericam (Il. ν'. 736.), Λέδηεν. φλέγει.

1. Λέδευκε] Deest gl. V. C. Agnoscit Zon. p. 487. 2. V. Zon. p. 485. Ceterum post v. Λεδήσεται *V. inseruit Λεδηχόντας. δακόντας. 4. Λέδηγμαι τὴν καρδίαν] Nota haec referenda est ad locum illum Aristoph. initio Acharnensium: Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 5. Ὅμηρος] Il. έ. 493. 8. Θυμοδακὴς] Od. ϑ'. 185. 10. παρ' Ὁμήρῳ] ὡς καὶ παρ' Ὁμ. Schol. 12. Στῆθος] Στῆθος δὲ πλ. Od. υ. 17. 13. Lege τέτλαθι δή. 15. ἀπηγορευμέναι] Exemplum addit Zonaras p. 486. ἡμέραι δ' ἦσαν δεδημευμέναι. Ibi Tittmannus: „Locum hunc operae pretium fuerit quaerere: dicitur enim ibi δημεύειν sensu plane singulari. Fallor an Synesii est locus." 16. Λέδῃε Edd. vulgg. Vide supra dicta in v. Λέδειεν.

---

tione ingenia sua prodere; itaque Homerum, quod verbo δαιτρεύειν saepius utatur, helluonem sese ostendere. Aristotelem quoque, qui passim obsonia condiat, obsonii appetentem et catillonem fuisse. item de Dionysio tyranno iudicari, qui lectos ornet diligenter et in velorum bonitatem et varietatem studiose et assidue inquirat. his consentaneum ut Timaeum existimemus ingenio fuisse moroso. Λέ. Enim. *Mercedem enim accipit.* sic de Apolline Aristophanes *Avibus.* [Λεβελτός. Urbs Thraciae.] Λεββώρα. Nomen proprium prophetissae et viraginis. Λεδαΐγμένος. Interfectus. Λέδασται. Divisus est. Et Λεδαίαται, idem. [Λέδεμαι. Aptum dativo.] Λέδειεν. Fugit. vel ardet. [Λέδευκε. Miscuit.] Λεδειχότας. Qui monstrarunt. Λεδηχότας autem, qui momorderunt. Λέδηγμαι τὴν καρδίαν. Dolore et tristitia animi affectus sum. Homerus: *Momordit autem oratio animum Hectoris.* Et: *Oratio animum mordens.* καρδίαν vero dixit, quod irae et voluptatis sedes est in corde. velut apud Homerum Ulixes *percusso pectore cor suum his verbis increpuit, Perfer, cor, et obdura.* Λεδημευμέναι. Interdictae. Λέδηε. Ardet. Λεδήσεται. Vincietur. Λεδηχότας.

Δέδια. φοβοῦμαι.

Δέδιθι. φοβήθητι.

Δεδιξάμενοι. φοβηθέντες.

Δεδίξεσθαι. ἐκφοβῆσαι, διῶξαι. Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.

Δεδιότες. καὶ δεδιώς, φοβούμενος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τοῖς οἰκείοις δεδιότες ἐνταῦθα πρῶτον ἠξίουν ἰέναι.

Δεδίσσω. ἐκφοβῶ. τὰ δὲ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἐξ φωνέντα παραλαμβάνει. ᾱ. ἄλλος, ἀλλάσσω. ε̄. πῦρ πυρός, πυρέσσω. η̄. πτήσσω. ῑ. δεδίσσω καὶ δειδίσσω καὶ δεδίττω. Καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν. ῡ. ἀφύσσω, τὸ ἁπαντλῶ. τὸ γὰρ ὄσσω ἐκ τοῦ ὄπτω ἐστὶ μετηλλαγμένον. ω̄. ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω.

Δεδιττόμενος. ἐκφοβῶν.

Δεδμήμεθα. ὑποτετάγμεθα.

Δεδμημένοι. δεδαμασμένοι. Καὶ δέδμηνται. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἱ δὲ χαλινοὶ
στοιχηδὸν ξεστοί τ' ἀμφίβολοι κάμακες
δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,

Παλλάδι.

Δεδοκημένος. ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεύων, δοκεύων, καὶ ἐπιτηρῶν.

Δεδοκιμασμένα. κεκριμένα. Ἔγραψε δὲ 518 *Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.*

Δεδοξοποιημένον. δόξῃ κοσμούμενον. Πολύβιος· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις δουλεύει· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξασμένον, οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Δέδορκεν. ὁρᾷ, βλέπει.

Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.

Δεδουπώς. πεπτωκώς, τεθνηκώς.

Δεδραγμένος. πεπραγμένος.

Δέδοικα. φοβοῦμαι.

Δέδοικα μὴκ θεοῦ
πληγή τις ἥκῃ· πῶς γάρ; εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται.

---

1. *Δέδια*] Vid. vel Aeschyl. Prom. 189. 4. *Δεδίξασθαι*] *Δεδίξεσθαι* A. B. E. Med. Sic item v. *Ἐπιδουπῆσαι*. *Δεδήξεσθαι* C. *Δεδήξασθαι* *V. qui infra *δεδίξεσθαι*. *Ἦχον ἐγεῖραι*] Verba haec esse Menandri historici discimus ex Suida infra v. *Ἐπιδουπῆσαι*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* 11. *τὸ ἐκφ.*] *τὸ* omisi cum A. V. *τὰ δὲ διὰ δύο σσ ῥήματα ἐξ φων.*] Eadem leguntur apud Etymologum voce *Ἀγρώσσω*. *Küst.* *τὰ δὲ διὰ τοῦ δύο σσ* *V. *τὰ δὲ δύο σσ* Med. cum Etym. Scripsi partim cum Leid. *διὰ τοῦ σσ*. 13. *δεδίσσω καὶ δηδίσσω* Med. *καὶ δειδίσσω* a Piersono in Moer. p. 119. praeceptum firmant B. E. *V. Mox *καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν* apparet male irrepsisse. *δεδισσόμενος* E. 15. *ῡ. ἀφύσσω — ἐκφοβῶν* om. V. C. *τὸ γὰρ*] *ὃ τὸ γὰρ* A. (qui *ἤσσω*) B. E. Med. Etym. M. *ὀνειρώσσω ἀγρώσσω τὸ ω̄. ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ō, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ· τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν.* 16. *ὄπτω*] *ἵπτω* A. Mox ω om. Med. 18. *Δεδιττόμενος*] Vid. in *Ἀθρους*. *Hemst.* 19. *Δεδμήμεθα*] Il. *ε'*. 878. 20. *Δεδμημένοι*] Il. *ζ'*. 245. 21. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Leonidae Tar. XXIV. Anthol. Pal. VI, 131.

1. *κάμακες*] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. et Anthologia Epigrammatum revocavi: cuius loco in prioribus editt. inepte excusum est *μάκαρες*. *Küst.* 2. *ὁμῶς ποθέουσαι* Med. 4. *Παλλάδι*] *Παλλαδίου* A. B. C. V. E. Med. 5. *Δεδοκημένος*] Il. *ό*. 730. 8. *ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα*] Haec summatim decerpta sunt ex v. *Εὐσέβιος*. 9. *Πολύβιος*] Lib. XVII. cap. 13. (15, 16.) Vide etiam supra v. *Ἄνθρωπος*, ubi fragmentum hoc auctius legitur. *Küst.* 12. *προσδεδοξασμένον*] Lege *προσδεδοξοποιημένον*, ut apud Polybium loco laudato. *Küst.* *προσδεδοξασμένον* per interpretationem a grammaticis adiectum effecisse, ut germana glossa periret, opinabatur Schweighäuser. in Arriani Diss. Epictet. I, 28, 27. p. 318. Qui bonis paratis uti noluit: cum in oculos incurrat emendatio, de qua monitum in v. *Ἄνθρωπος*, *καίπερ δεδοξοποιημένον*. 14. *Δέδορκεν*] Il. *χ'*. 95. Sophocl. Oed. R. 389. et alibi. 15. *Δέδοται*] Zenob. II, 31. Diogen. IV, 34. Arsen. p. 176. 17. *Δεδουπώς*] Il. *ψ'*. 679. 18. *Δεδραγμένος*] Ex interpretatione huius vocis apparet scribendum esse *δεδρασμένος*. *Küst.* *δεδραμένος* Portus et Porsonus. Sed nihil mutandum. *Πεπραγμένος* eo accipiendum est sensu quo *πεπράχαμεν* supra v. *Ἀριστοφάνης*. Nescio an gl. respiciat Il. *ν'*. 393. et al. *Gaisf.* Nihil mutat Zon. p. 486. aut Lex. Bachm. p. 189. Malim tamen cum criticis haec refingere quam interpretationem istam adoptare. 20. *Δέδοικα μὴκ θεοῦ πλ.*] Sophocl. Ai. 278 — 280. 22. *ἢ νοσῶν*] *ὃ νοσῶν* A. V. C.

Δέδια. Metuo. *Δέδιθι.* Metue. *Δεδιξάμενοι.* Metuentes. *Δεδίξεσθαι.* Terrere, persequi. *Dissonum et trucem clamorem tollere, et cum ululatu tympana pulsare, ut Romanos terrerent, iisque metum incuterent.* *Δεδιότες.* Et *δεδιώς*, qui metuit. *Illi vero suis metuentes eo primum ire statuebant.* *Δεδίσσω.* Terreo. Verba quae per duplex σ scribuntur, sex vocales assumunt. α. ut *ἄλλος, ἀλλάσσω.* ε. *πυρέσσω.* η. *πτήσσω.* ι. *δειδίσσω* et *δεδίττω.* υ. *ἀφύσσω*, haurio. nam verbum *ὄσσω* ex *ὄπτω* formatum est. ω. *ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω.* *Δεδιττόμενος.* Terrens. *Δεδμήμεθα.* Subacti sumus. *Δεδμημένοι.* Domiti. Et *δέδμηνται.* In Epigrammate: *Frena vero et hastae utrimque vulnerantes, quae equos pariter virosque desiderant, Palladi ordine suspensae sunt.* *Δεδοκημένος.* Expectans, insidians, observans, captans. *Δεδοκιμασμένα.* Probata. *Eusebius vero etiam alios probatos commentarios scripsit.* *Δεδοξοποιημένον.* Opinionibus imbutum. Polybius: *Cetera enim animalia solis cupiditatibus corporis serviunt; at genus humanum, quamquam instructum est ratione, non minus per inconsiderantiam quam per naturam peccat.* *Δέδορκεν.* Videt, spectat. *Δέδοται καὶ κακ.* *Ignavis etiam obtigit praeda.* dicitur de iis quibus praeter meritum res succedunt. *Δεδουπώς.* Qui cecidit, mortuus. *Δεδραγμένος.* Factus. *Δέδοικα.* Metuo. *Vereor ne divinitus plaga quaedam inflicta sit. quid enim? cum a morbo liberatus nihilo magis laetetur quam si eo adhuc teneretur?*

ἀντὶ τοῦ, πᾶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει.

Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.

ὅτι κάκιον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.

Δέδοιμι. οἰκοδομοίην.

Οἰκίον εἶτε δέδοιμι.

Δέδυκα. ὑπεισῆλθον. δέδυκε δέ, εἰσῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὁριστικὸν δηλονότι. δέει δέ, φόβῳ. Ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντὶ ἦν δέει.

Δεεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

Ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,

τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα.

Δεῆσαν. χρείας γενομένης.

Δεήσεις. ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν Ἀληθείας πρώτῳ.

Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος. δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες, ἐκαλεῖτο μέντοι τού-

των ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας.

Δεκαδαρχίαι. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδάρχην κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθείρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντος || τοῦ βελτίστου δεκάζεσθαί φασιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως. 519

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. Καὶ δεκάζειν, διαφθείρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός· Πολλοὺς διέφθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν. Καὶ δεκάζων. τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ

---

4. Ὡς ὧδ' et seqq. clam delevit Küsterus, recte. 6. *Δέδοιμι*] Scribendum est *δέμοιμι*, idque suo loco ponendum, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Praeceperat H. Stephanus in Indice Thesauri. *Δέδοιμι* etiam Zon. p. 487. item 486. 7. *Οἰκίην*] *οἰκίον* A. V. C. 8. *δέδυκε*] Schol. Il. ε. 811. ab Albertio laudatum: *Δέδυκεν. ὑπεισῆλθεν, ἐκρύβη. καὶ δέδυκε* E. omissis *δὲ εἰσῆλθε*. 12. *Δεεινός*] Habet Choeroboscus Bekk. p. 1368. 14. *Ὡς γελοῖον, ὦ θεοί*] Aristoph. Acharn. 1026. (1057.) 15. *τῆς νυμφης*] *τῇ νύμφῃ* E. 16. *Δεῆσαν*] Sic Zon. p. 488. *Ἀττικῶς* addit E. Utitur Plutarchus. 17. *Δεήσεις*] Ex Harpocratione. *Hemst.* 19. *Δέκα, καὶ Δεκαδοῦχος*] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 235. 20. *καταστάντες*] Lege *κατασταθέντες*. *Küst.* Cui praecepta technicorum vulgaria Bosius opposuit, cum deberet ad solam Isocratis adv. Callim. p. 372. fidem provocare. Ceterum ex Lex. Seg. MS. *οὓς ἀθηναῖ* (sic) *εἵλοντο μετὰ τὴν τῶν λ' καταστασθέντες*, protulit Gaisfordus, coll. Meier. de bon. damn. p. 188. Sufficit de his adisse annotatt. in v. *Μόλπις*.

1. *ὡς δηλοῖ Λυσίας*] Locus Lysiae, ad quem Suidas respicit, extat apud Harpocrationem v. *Μόλπις*. *Küst.* 3. *Δεκαρχίαι*] Ante legebatur *δεκάρχαι* [et *δεκαρχίας*], cuius loco reposui *δεκαρχίαι*, auctoritate 2 MSS. Pariss. Apud Harpocrationem, ex quo locus hic Suidae depromptus est, legitur *δεκαδαρχίαι*, ut etiam in uno MS. Paris. *Küst.* *Δεκαδαρχίαι* A, C. V. Harpocr. Item in seqq. Illud quidem etiam Etym. M. p. 254. et restitui iusserat Albertius. De argumento Gaisfordus excitavit Wesseling. in Diod. XIV, 13. et Valcken. Or. de Philippo p. 261. 6. *δεκάρχην οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἕκτῳ Φιλ.*] Scribe et supple, *δεκαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τετραρχίας*. Vide Harpocrationem. *Küst.* Qui clam negantem vocem inseruit Porto praeeunte. Verissime quidem, si sententiam tenemus; sed repugnat et omnium librorum fides (adde Harpocr. Pal. et Etym. M.), et auctoritas quam lexicographi suos in usus pertraxerunt Demosthenis (Philipp. II. p. 71.); denique particularum *καὶ μέντοι* conformatio. 8. *Δεκάζεσθαι*] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 75. et nostra in Eratosth. p. 214. sq. *ἐρρέθη*] *ἐρρήθη* A. B. C. V. E. *ἠρέθη* Med. *κατὰ δέκα*] *δεκάδα* V. *δέκα* C. 13. *μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου*] Paul. Leopardus Emendd. lib. XVI. cap. 19. optime monuit, legendum hic esse *μὴ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου*, i. e. *artibus minime bonis*, vel *mala ratione*. Hanc enim significationem phrasis ista apud Graecos scriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonstrat lib. I. cap. 21. *Küst.* Leg. *ἀπαιτοῦντος*. Sed forsan rectius Leopard. *Toup.* MS. 13. *δεκάζεσθαι*] *δικάζεσθαι* B. E. Ex continuis fabricata est gl. *Ἐριθεύεσθαι*: quae quidem agnoscit etiam Etym. M. p. 254. 15. *τοῦ μισθοῦ*] *τοῦ* om. A. 17. *Δεκάζειν*] Vid. Lex. Rhet. p. 236. sive Etym. M.

---

id est, necesse est malum, quod Aiaci accidit, a deo inflictum esse, siquidem ab insania liberatus maiore animi dolore afficitur. *Δέδοιμι*. Aedificem. *Cum domum aedificem.* *Δέδυκα*. Subii. *δέδυκε* vero, intravit. *Δέει*. Oportet. est indicativi modi. *δέει* vero, metu, dativus. *Nicomachus vero, utpote in facinore deprehensus, in magno erat metu.* *Δεεινός*. Gravis. *Δέημα*. *Quam ridicula res est, pro dii, quam sponsa haec enixe a me petit.* *Δεῆσαν*. Cum oportuerit. *Δεήσεις*. Indigentiam. Antiphon libro primo *De Veritate.* *Δέκα* et *Δεκαδοῦχος*. Decemviri post XXX. Tyrannos creati reipublicae praeerant: quorum unusquisque appellabatur *δεκαδοῦχος*, ut docet Lysias. *Δεκαδαρχίαι*. Decadarchias ab Lacedaemoniis in singulis urbibus constitutas saepe memorant historici. atque Philippus etiam in Thessalia constituit decadarcham, ut ait Demosthenes in sexta Philippica. *Δεκάζεσθαι*. Verbum hoc dictum est inde, quod deni muneribus corrumpi solerent. illi enim qui magistratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus suis starent. igitur qui munus accipiebat, ut alterius commodum minime bonis artibus promoveret, *δεκάζεσθαι* dicebant. huic autem simile est *ἐριθεύεσθαι*: nam *ἐριθεία* dictum ab mercede danda. *Δεκάζεσθαι*. Donis corrumpi. Et *Δεκάζειν*, pecunia vel donis corrumpere. Aelianus: *Multos Numidarum pecunia corruptos ad proditionem solicitavit.* Et *Δεκάζων*, donis corrumpens. verbum autem inde originem duxit. Lycus est heros,

τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφὴν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία, Λύκου δεκάς. ἐξ οὗν τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναιαῖον. δέκα μνᾶς. Σκόπας Αἰτωλῶν στρατηγός, ὃς ἀποτυχὼν τῆς στρατείας νόμους ἔγραφε. καὶ ὀψώνιον ἐξέθηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναιαῖον, τοῖς δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις μναιαῖον. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. ἑκατὸν δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί.

Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, οὐδ' ὑποτηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἱόντε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει.

Δεκάπουν σκιάν. Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

περὶ ἡλιοτροπίου φησί. τουτέστι, τοῦ ἡλίου ἡ σκιὰ ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν, ἤγουν ὅτε γίνεται ὀψινόν.

Δεκάσκαλμος ναῦς.

Δεκαταῖος. δέκατος.

Δεκατεύειν. δεκάτην δοῦναι. Ἐφ' οἷς οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν, καὶ δεκατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ.

Ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει.

τὴν δεκάτην γὰρ εἱστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ

---

1. *Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφ.*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem et Etymologum. Vide etiam infra vv. *Ἡ Λύκου δεκάς* et *Λύκος*. *Küst.* Harum glossa posterior hinc transcripta est. Adde Schol. Aristoph. Vesp. 388. 4. *ἔνθα*] *ἔνθεν* B. E. repugnante Harp. Pal. 5. *τῆς δεκάδος τὸ δεκάζεσθαι* Med. *τό τε*] *τὸ* A. B. C. V. E. mox omisso *τὸ* post *καί*, quod servat Pal. Harp. 7. *Δεκαμναιαῖον*] V. Lobeck. in Phryn. p. 553. *Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατ.*] Totum hoc fragmentum legitur in Excerptis ex Polybio [XIII, 2.], quae Valesius edidit, pag. 61. unde id Suidas descripsit. Vide etiam infra v. *Σκόπας*, ubi locus hic ex iisdem Excerptis auctior exhibetur. *Küst.* Ac potest ex inferiore glossa perspici, quantum damni fecerit sententia verbis maligne contractis. *Αἰτωλῶν*] *ἐτῶν* A. 8. *στρατηγός*] *στρα* A. *στράτωρ* B. E. *τῆς στρατείας*] In Excerptis modo laudatis rectius legitur *τῆς ἀρχῆς*. *Küst.* *στρατίας* V. C. *στρατηγίας* Portus. 9. *αὐτῷ ἐξέθηκεν*] *ἐξέθηκεν αὐτῷ* tacite Gaisf. 13. *ἑκατὸν . . . μνᾶν*] Observatio male assuta, quam praestat v. *Μνᾶ*. *δραχμαὶ*] *δραγμαὶ* Gaisf. (ut supra in v. *Λαρεικούς*) cum A. 15. *Δεκάπαλαι*] Aristoph. Equ. 1159. Id exemplis firmat Porsonus *Tracts* p. 240. 17. *Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν*] Ex Schol. Aristoph. Eccles. 648. Lex. Rhet. p. 242. *Δωδεκάπους σκιά. ἡ τῆς σκιᾶς παρασημείωσις τῆς ὥρας, ἐφ' ᾗ τοὺς κεκλημένους ἐπὶ δεῖπνον ἔδει ἀπιέναι καὶ τοὺς κεκληκότας ἐκδέχεσθαι τοὺς κεκλημένους.* Adde Menandrum Meinek. p. 129. *οἱ καλοῦντες*] *οἱ* om. A. V. C. Schol. Aristoph. *οἱ* duplex Arsenius p. 177.

2. *οὐδ' ὑποτηρήσεως*] Locum hunc corruptissimum sic recte emendat Casaubonus in Athen. lib. VI. c. 10. *οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας. ἀφ' ἧς* etc. *Küst.* *ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, ἐφ' ἧς κτλ.* mediis omissis Arsenius. 3. *ἐφ' οἷς*] *ἐφ' ἧς* A. B. C. V. Schol. 4. *ὥρας*] *ῥ́ῥ́* (vel *ῥ́ῤ́*) A. V. C. *ὥρας* margo A. 5. *Δεκάπουν σκιάν*] Ex exemplo, quod subiungitur, patet scribendum hic esse *δεκάπουν στοιχεῖον*. *Küst.* Praelerat Salmasius in Hesychium. Apparet vero haec ad superiorem glossam ita retrahenda fuisse, ut subiiceretur observatio *τὸ παλαιὸν — προήκει*. Ceterum *Δεκάσπουν* A. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 678, 79. 8. *ἐπὶ δεῖπνον*] *ἐς δεῖπνον* A. B. C. *V. E. *εἰς δεῖπνον* Med. 9. *περὶ ἡλιοτροπίου*] Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cum ante minus recte legeretur *περὶ ἡλίου τροπάς*. Intelligenda enim sunt haec verba Suidae de horologio sciotherico, in quo stilus erectus umbra sua horas et tempora diei indicabat. Vide infra v. *Ἡλιοτρόπιον*. *Küst.* *πτρο* A. *ἡλίου τροπήν* B. *ἡλίου τροπῆς* C. *V. quae Porti fuit coniectura. Itaque videndum ne praestabilior sit scriptura Mediol. 11. *Δεκάσκαλμος ναῦς*] Vide v. *Ἐπίκωπος*. 12. Om. vulg. silente Gronovio. 13. *Ἐφ' οἷς*] *Ἐφ' οὗς* Valckenarius in Herodot. VII, 132. vulgatum non recte defendente Schweighäusero. Rettulit dudum hoc fragmentum ad historiam belli Persici Wesselingius in Diodor. XI, 3. 14. *δεκατεύσειν*] *δεκατεύειν* A. 16. *Ἐς δεκάτην*] Haec sunt verba Aristoph. Av. 494. ex quo metrum huius loci ita supplendum est: *Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει.* Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic excerpsit. Ceterum de more veterum Graecorum infantibus die septimo vel decimo nomina imponendi vide quae praeter alios viros doctos observarunt Meursius Exercitt. Critt. part. 2. lib. III. cap. 33. et Maussacus in Harpocrationem v. *Ἑβδομευομένου*. *Küst.*

---

formam lupi habens: cuius simulacrum Athenis ante loca iudiciorum collocatum erat. iuxta hoc qui muneribus se corrumpi sinebant, deni versabantur: unde proverbium ortum est, *Lupi decas.* a *δεκάς* igitur et *δεκάζειν* et *δεκάζεσθαι* dicta sunt. *Δεκαμναιαῖον.* Decem minas. *Scopas Aetolorum praetor, frustratus principatu, leges scripsit. rex autem in singulos dies decem minas stipendii nomine ei dedit; cum ceteris in inferiore gradu constitutis mina daretur. neque his tamen contentus fuit; donec premente eum invidia auro simul ac spiritu privatus est.* nempe centum drachmae faciunt minam. *Δεκάπαλαι.* Iam dudum ante, apud Atticos. *Δεκάπους σκιά.* Olim et qui ad coenam invitabant et qui invitabantur umbram observabant; itaque illi quidem invitatos expectabant, hi vero statuto tempore convivia adibant. nondum enim aliud indicium habebant, ex quo coniicere liceret, quota esset diei hora. *Δεκάπουν σκιάν.* Aristophanes: *Tibi vero curae erit, cum umbra decem pedum fuerit, ut ad coenam festines.* loquitur de heliotropio. id est, cum solis umbra erit decem pedum, sive cum advesperascet. *Δεκάσκαλμος ναῦς.* *Δεκαταῖος.* Decimus. *Δεκατεύειν.* Decimam dare. *Contra quos Graeci iurarunt, si vicissent, omnes expeditionem suscepturos, et Apollini rerum captarum decimas daturos esse.* [Aristophanes:] *Ad diem pueri lustricum invitatus paulo largius bibi in urbe.* decimo enim die ob natos in-

520 ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ·

Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκου ὠνόμαζεν;

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ζ φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων οὕτως· Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ, διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται.

Δεκατεύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν. τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκατεύοντο θεοῖς. διὸ κυρίως δεκατεῦσαι τὸ καθιερῶσαι· κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην ὁπωσοῦν λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκατευτάς. τοὺς τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας καὶ συλλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. Καὶ δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.

Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Ὡς εὐθὺς τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγους. τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.

Δεκάτην ἑστιᾶσαι. ἔθος ἦν παίδων γεννωμένων τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς τῇ δεκάτῃ τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς οἰκείους καὶ τοὺς ἐγγυτάτω φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τά τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς· ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ δεκάτη. Καὶ δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τό· Ὁ λαμβάνων δεκάτας δεδεκάτωται.

Δεκασμός. δωροδοκία.

Δεκάχοια. δεκαπλάσια.

Δεκέβαλος. ὁ τῶν Λακῶν βασιλεύς.

Δεκέλεια. τόπος.

Δεκελεικός. ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος· ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δεκέτης. ὁ δεκαετής. θηλυκῶς δὲ δεκέτις, διὰ τοῦ ῑ.

---

3. *Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τοῦ τόκου ὠνόμ.*] Versus hic Euripidis est omnino mendosus, sive verba sive metrum spectes: quem Maussacus in Harpocrationem v. *Ἑβδομευομένου* post Scaligerum sic in integrum restituendum esse censet: *Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον. Küst. Τί* Scaliger habet Coni. ad Varron. p. 160. Vide quae notavi in Schol. Aristoph. Av. 494. *Hemst.* Verba Euripidis metri iambici nullam speciem habent. Et ex melicis petita esse crediderim, propterea quod Dorismi haud obscura in *μᾶτερ* [*μάτερ* Med.] et *δεκάτᾳ* vestigia appareant. *Porson.* Append. in Toup. p. 441. Anapaestos investigasse sibi visus est Matthiae. Saltem *τί* cum Schol. reponendum. *τοῦ* ante *τόκου* om. A. V. C. 4. *Ὁ δὲ*] *ὁ γὰρ* V. C. *ἐν ταῖς*] *ἐν τῇ* C. 5. *οὕτω* Ald. vulg. *Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται*] Apud Aristotelem libro VII. Hist. Anim. c. 12. locus hic ita legitur: *Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ.* Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst. Τὰ πλεῖστα δὲ — τίθενται, ὡς πιστεύοντες μᾶλλον τότε τῇ σωτ.* Schol. 6. *διὸ καί*] *καὶ* om. V. C. 8. *Δεκατεύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπρ.*] Ex Harpocratione. *δεκάτευεις πράττεσθαι* A. *δεκάτας εἰσπρ.* Zon. p. 489. 12. *ὁπωσοῦν*] *ἀπὸ σοῦ* B. E. 13. *Δεκατευτάς. τοὺς*] *Δ. ἀντὶ τοῦ* Harpocrationis libri plerique. 14. *καὶ συλλέγοντας* inseruerunt A. B. C. V. (ap. Gron. p. 101.) E. Mox *οἱ αὐτοί* om. V. C. repugnante Harpocr. 17. *Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβ.*] Vide Paul. Leopard. Emendd. lib. XVI. cap. 3. *Küst.* 18. *καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον*] Depromptum est hoc fragmentum ex Agathiae lib. V. (c. 12.) p. 151. ubi legitur: *καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσῃ (πορθήσει) δεκατευτήριον.* Erat autem *Δεκατευτήριον* locus *δεκάταις* sive decimis exigendis atque adeo reponendis assignatus. Angl. *a custom house.* Pollux VIII, 132. *Καὶ Δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν, καὶ Δεκάτη τὸ τέλος ἦν.* Ubi respexit, ut videtur, Pollux ad Xenoph. Hist. Graec. I, 1, 14. *Ἐντεῦθεν δὲ ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν ἐτείχισαν αὐτήν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Toup.* Cf. Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 350. sqq.

1. *Δεκατηλόγους*] Vid. Lex. Rhet. p. 239. coll. Lex. Bachm. p. 190. 3. *Δεκάτην ἑστιᾶσαι*] Vide paulo ante v. *Δεκατεύειν. Küst* Vid. Lex. Rhet. p. 237. *γεννωμένων*] *συγγενομένων* E. *συγγεννωμένων* B. Med. 4. *Ἀθηναίων*] *Ἀθηναίοις* A. C. 6. *ἐγγύτατα*] *ἐγγυτάτω* A. V. E. 9. *ἦν*] *ἐστιν* A. B. V. E. C. 10. *Ὁ λαμβάνων*] Ep. ad Hebr. 7, 9. 11. *δεδεκάτωται*] *δεκάτωται* A. V. C. In marg. scripsit A. *τῆς τῶν συρακουσίων δεκάτης πολὺ προτιμώτερόν σε ποιούμενος*, quibus imposuit m. sec. *ἐξήγησις.* 13. *Δεκάχοια*] Vocem hanc suspectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Hesychium legi. *Küst.* Item apud Zon. p. 482. *Δεκάχοα* H. Stephanus in Indice Thesauri, *Δεκάβοια* Valckenarius. 14. Sub finem cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. *ἔστιν (ζήτει* A.) *ἐν τῷ Δεινός.* 15. *τόπος*] *δῆμος Ἱπποθοωντίδος* Lex. Rhet. p. 240. 16. *Δεκελεικός. Πελοποννησ.*] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. *Ἀρχιδάμιος*, et Scaligerum in Olymp. XCI, 4. *Küst. ὁ Πελοποννησιακὸς* A. C. V. Harpocr. Cf. Lex. Rhet. p. 234. et Zon. p. 474. 17. *ἀπὸ τοῦ μέρους* C. *V. 18. *Δεκέτης*] V. Piers. in Moer. p. 123. et Lobeck. in Phryn. p. 407. *θηλυκῶς*] *θηλυκοὺς* A. *δεκέτις*] Apud Aristoph. Lys. 644.

---

fantes convivium celebrabant, cum iis nomina imponerent. Euripides *Aegeo*: *Quod nomen tibi decimo die mater imposuit?* Aristoteles vero tradit, septimo die nomina pueris imponi, sic scribens: *Plerique ante diem septimum moriuntur. quae ratio est, cur illis nomina tunc imponant.* *Δεκατεύειν.* Decimam exigere et praedas agere. rerum enim ex hostico captarum decimae diis consecrabantur. unde *δεκατεῦσαι* proprie significat consecrare. per translationem vero, decimam quamcunque accipere et exigere. *Δεκατευτάς.* Publicanos, qui decimam exigentes sunt et colligentes. sic Antiphon. Et *Δεκατηλόγοι*, iidem. dicitur etiam genere feminino *τὴν δεκατηλόγον.* *Δεκατευτήριον.* Portorium quod Abydi pendebatur. *Se Abydum illico vastaturum esse*, *et decateuterium*, *quod ibi institutum erat.* *Δεκατηλόγους.* Decimam colligentes. itaque significat idem quod *δεκατευταί.* *Δεκάτην ἑστιᾶσαι.* Mos erat civium Atheniensium, ut natis pueris nocte ab nativitate decima cognati paterni et materni et amici proximi convocarentur, illisque praesentibus nomina pueris imponerentur, et peracto sacrificio epularentur, qui convenerant. id appellabatur *δεκάτη.* Et *Δεκατῶ*, decimo. ut: *Accipiens decimas decimatus est.* *Δεκασμός.* Munerum largitio. *Δεκάχοια.* Decupla. *Δεκέβαλος.* Decebalus, Dacorum rex. *Δεκέλεια.* Loci nomen. *Δεκελεικός.* Sic vocatur bellum Peloponnesiacum, ab eius ultima parte. *Δεκέτης.* Decennis. *δεκέτις* vero, genere feminino, per ῑ scribitur.

Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, καὶ τοὺς οὐ θεοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

Δεκτέον. δεῖ δέχεσθαι.

Δεκτῆρες. ὑποδοχεῖς.

Δελεάζοντες. ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.

521 Δέλεαρ. ἀπάτη, δόλος. Τοῦ δὲ προθύμως συγκαταθεμένου, δελέατος προσετίθει τὸ ἀκόλουθον, παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσμασι.

Δελέαστρα. παγίδες.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δέλτα παρατετιλμέναι.

Δέλτος. πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.

Δέλφακας καὶ δελφάκιον. τοὺς μεγάλους χοίρους· οἱ δὲ καὶ τοὺς μικρούς. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμώεσσι πάρεστι
χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ἀρῶνται.

Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένη
ἕξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν (κέρκον).

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἀριστοφάνης·

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

τοῦτο εἴρηκεν, ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι.

Δελφίνιον. ἔστι μέν τι χωρίον ἐν Χίῳ, ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

---

1. *Δέκιος — ἠνάγκαζε*] Haec leguntur in Excerptis ex Ioanne Antiocheno ab Valesio editis p. 834. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* *Φιλίππου*] *Φίλιππος* A. 3. *τοὺς θεοὺς*] *τοὺς οὐ θεοὺς* A. cum Excerptis, *οὐ θεοὺς* V. C. 7. *Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμ.*] Haec sunt verba Iosephi lib. II. de Bello Iud. p. 814. (II, 18, 3.) *Küst.* 8. *ἠρέμησαν*] Item Zon. p. 490. *ἠρέμουν* E. 9. *δελεάζοντες*] *ὑποκρύπτοντες* E pr. 10. *κοιμώμενον*] *κοιμώμενοι* A. V. C. *κοιμωμένους* Iosephus, qui novissima praebet integriora. 11. *Τοῦ δὲ προθ.*] Oratio nisi fallor Polybii. Ceterum refinxi vulgatam distinctionem *συγκαταθεμένου δελέατος, προσετίθει κτλ.* 14. *καὶ δελεάσμασι* om. V. C. Cf. Aristoph. Equ. 789. 15. Sic Zon. p. 482. Sed *δελεάστρα* Pollux X, 156. Deinde cum V. C. omisi, quae A. in marg. habet: *Δελεάζω. αἰτιατικῇ. Καὶ δελήτιον* (sic A. et Zon. p. 482. nam legebatur *Δελητήριον*), *τὸ δέλεαρ.* 16. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. B. Med. 18. *Δέλτα παρατετιλμ.*] Aristoph. Lysist. 151. Vide etiam infra v. *Παρατίλλεται*. *Küst.* Delevit statim Gaisf. *Δέλιθες. τὰ σφηκία*, cum A. B. C. V. E. Cf. Zon. p. 478. 19. *τιτλάριον* etiam Lex. Bachm. p. 190. Om. Zon. p. 480.

1. *Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην*] Haec sunt verba Laertii Zenone, VII, 37. *Küst.* *Κιτιεὺς* scripsi cum B. C. V. E. Med. 2. *δέλτοις*] *ἀδέλτοις* A. Deinde cum Küstero vel potius cum V. C. reieci, quae habet A. in marg. *Δελτωτόν. ζήτει* (hoc add. Gaisf.) *ἐν τῷ Ἔμβολον*. 4. *Δέλφακας. τοὺς μεγάλους*] Schol. Aristoph. Acharn. 739. *Δέλφακας. παρ' ἡμῖν τοὺς μικροὺς σῦς, οὓς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος· Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι, Χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν. Ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησι· Νεαρὰ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένη* etc. Ex hoc loco discimus porcos minores ab veteribus appellatos fuisse *χοίρους*, grandiores vero *δέλφακας*: quod etiam confirmat Athenaeus lib. IX. p. 375. qui cum hoc loco Suidae conferendus est. *Küst.* Qui *καὶ δελφάκιον* tacite delevit, repugnante *V. 5. Ὅμηρος*] Od. ξ'. 80. 81. *μεγάλους — μικρούς*] *μικροὺς — μεγάλους* E. 7. *χοίρε*] *χοίρει* B. C. E. 9. *Δέλφακος — ἀρῶνται*] Contulit Toupius III. p. 40. Platonem comicum ap. Ath. XIV. p. 657. cui *δέλφακα δ' ἁπαλώτατον* restituebat, et *ἱερὰν δέλφακα* dictionem Theopompi ap. Ath. p. 657. 11. *Νέα γάρ*] Aristoph. Acharn. 752, 53. Cuius dialectum Suidas interpolavit, posito etiam *κέρκον*, ubi *κηρυθρὰν* erat ponendum. 12. *ἥξει* *V. 13. Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 244. *Ἀριστοφάνης δὲ* E. omissis *Δελφάκιον — χοῖρος*. 14. *γενήσομαι*] *γέγονα* A. B. C. V. E. 15. *ἀφευθεὶς*] A. in marg. *ἀντὶ τοῦ λογισθείς*: id est, *φλογισθείς*, quod inter vss. habet C. diserteque *V. *ἀντὶ τοῦ φλογισθείς*. Cf. v. *Ἀφευθείς*. 17. *Δελφίνιον. ἔστι μέντοι*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Harpocrationem et enarratorem Comici in Equ. 759. *Küst.* *μέν τοι*] *μέν τι* B. E. Mox *ἐν τῇ Χίῳ* E. Vide intpp. Thucyd. VIII, 38. 18. *Ἀθήνησιν*] Sic Schol. *ἐν Ἀθήνησιν* A. B. V. Harp. Pal. ap. Gaisf. (nam Bekk. *ἐν Ἀθήναις*) qui adhibuit Wyttenbach. in Plutarch. p. 549. A. sive de S. N. V. p. 16. dudum illum a Bastio Ep. Crit. p. 189. allatum: et Harpocrationis quidem omnes libri sub v. *Ἔρκειος Ζεύς* addicunt. „Aelian. V. H. V, 15. ibi iudicabatur *περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως*. Vid. Pausan. Att. p. 28. Polluc. VIII, 10. ibi de tribunali *τῷ ἐπὶ Δελφινίῳ*. Meurs. de Areopago." *Reines.* 19. *τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστ.*] Vide infra v. *Ἐπὶ Δελφινίῳ*. *Küst.* *ἐν Δελφινίᾳ* B. E. Edd. ante Küst.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi successor, edicto Christianos omnes morte multavit, et falsos deos adorare vi coegit. *Δεκτέον*. Accipiendum est. *Δεκτῆρες*. Qui aliquos excipiunt. *Δελεάζοντες*. Inescantes. *Scythopolitae vero duos dies quieverunt, fidem eorum quasi inescantes; at tertia nocte, captata temporis opportunitate, dormientem interfecerunt.* *Δέλεαρ*. Fraus, dolus. *Illo vero prompte assentiente, id quod consequens erat fraudi addidit, hortans ut ad Demetrium navigaret.* *Δελεασμός*. Et *Δελεάσμασι*. *Δελέαστρα*. Decipulae. *Δέλτα*. Delta, quarta littera. significat etiam genitale muliebre. *Genitalibus depilatis.* *Δέλτος*. Tabellae, titularium, pugillares. *Zeno Citieus Cleanthem successorem suum comparabat tabellis duriore cera obductis, quae difficulter quidem scripturam admittunt, sed scripta diu conservant.* *Δέλφακας*. Maiores porcos. quidam minores esse porcos tradunt. Homerus: *Comede nunc, hospes, carnes suillas, quae servis apponuntur; at pingues porcos proci comedunt.* Porci maris caput lapide percutientes diras imprecantur. *Iuvencula enim est; at cum ad porcae aetatem pervenerit, habebit magnam et rubram caudam.* *Δελφάκιον*. Porcellus. Aristophanes: *Hei mihi infelici! porcellus fiam.* hoc dicit, dum podex eius aduritur. porcelli enim mactati igne aduruntur, ut pilis nudentur. *Δελφίνιον*. Locus in Chio. item Athenis templum Apollinis, in quo erat dicasterium *ἐν Δελφινίῳ* vocatum.

Δελφίς. πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὅθεν καὶ δελφινοφόρον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ' φησίν· Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἕρπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον.

Δελφίς. ὁ ἰχθῦς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν ἢ μολύβδινον. Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου, πρότερον
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον
παραβαλοῦ.

δελφίν, σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολύβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δελφινοφόρος τε ἡ ναῦς. τὴν ἄκατον δὲ παραβάλλου· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμον ποίει, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτὴν ἐμβησόμενος.

522 ||*Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψει δὲ ἀπόλλυται. ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱερᾶσθαι τῷ θεῷ ἐστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀπορούντες οὐκ ἀπαλλάσσουσι.

Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ἐκεῖ εὑρεθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δέ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. Καὶ Δελφίς, ἡ Δελφικὴ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

*Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται. Καί, Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων· διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.

Δελφύς. μήτρα. ἔνθεν ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μήτρας.

Δέμνια. ἐγκοίτεια στρώματα. Καὶ φυγοδέμνιος, ἡ παρθένος.

---

2. *Θουκυδίδης*] VII, 41. 7. *Ἀριστοφάνης*] Apud Aristophanem Equ. 758. locus hic ita legitur et distinguitur: — *Καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι* (προσικέσθαι), *πρότερος σὺ Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Verba Schol. habet Scheffer. de Mil. nav. II, 5. p. 136. et Salmas. Exc. Plin. p. 571. *Reines.* 8. *Πρὶν*] *πρ* o E. 11. *δελφίν — μολύβδινον*] *ἢν δὲ* E. Rectius *δελφίς* Zon. p. 476. *μολύβδινον*] *μολίβδινον* V. C. item supra Schol. 12. *τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφ.*] Huc spectant verba Scholiastae Thucyd. VII, 41. *Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημέναι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσί. οἷον ἐμπίπτοντες αὐτοῖς διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν, καὶ κατέδυον. Küst.* 13. *εἰς τὰς*] *εἰς τὰς ναῦς* E. Mox post *πολεμίων* delevi *νῆας* cum A. B. V. E. C. Med. Nimirum excidit in praegressis *αἱ ναυμαχοῦσαι*, quod praestat Schol. 14. *ναῦς*] *ναῦς ἐκαλεῖτο* E. Mox *παραβαλοῦ* V. E. C. 16. *ἐμβησόμενος*] Sic Schol. *ἐμβησομένοις* A. B. V. E. Med. 17. *δίψει δ' ἀπόλλυται*] Metri gratia scribendum est vel, *δίψει δ' ἀπόλωλεν*, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [et Arsen. p. 178.]; vel, *δίψει δ' ἀπολωλώς*, ut habet Schol. Aristoph. Equ. 531. qui eundem versum proverbialem adducit. *Küst. ἀπόλωλεν* etiam Libanius Epist. 208. Adde v. *Κοννᾶς.* Non sine mendis hoc in proverbia rettulit Georgius Lecapenus Matth. p. 58. Nihil iuvant V. C. scribentes *δίψῃ δὲ ἀπόλληται.* 18. *ἱερῶσθαι*] *ἱερᾶσθαι* scripsi cum A. B. C. E. *ἱεροῦσθαι* Arsen.

1. *ἐστεφανωμένοι*] Scribe, *ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι*, ut habet Diogenianus; vel, *ἐστεφανωμένοι περιίασιν*, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice [I, 59.]. *Küst. ἀπορούντες*] *ἀπορροῦν* A. *ἀποροῦν* V. E. C. *δίψει δ' ἀπόλλυνται, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀναγκαίων ἀποροῦσι* Arsenius. *οὐκ ἀπαλλάσσουσι*] *οὐ καταλλάσσουσιν* MS. Coisl. 177. 3. *Δελφοί*] Zon. p. 476. qui infra *ἐκεῖσε. οὕτω δὲ ἐκλήθη* om. E. qui mox *Δελφίνην.* De quo nomine disseruimus in Dionys. Perieg. 442. 4. *εὑρεθῆναι*] Id est, habitasse. Significatum rariorem olim attigimus in Eratosth. p. 121. ubi quae collecta sunt, iis accedant Charito p. 154. et Proclus in Hesiod. *ἔ.* 753. 5. *Πυθώ*] Vid. Schol. in Il. *ί.* 405. et Hymn. in Apoll. 373. 6. *Δελφικὴ*] Vid. Soph. Oed. R. 464. Gaisfordus laudat Salmas. in Aeliani Spartian. p. 150. *τοῦ*] *ἢ τοῦ* A. C. 8. *Δελφὶς*] Anthol. Pal. VII, 154. 5. 6. *Δελφὸς* B. E. Med. Qui v. seq. *ἐκείνου.* 11. *Δελφῖνα ν.*] Vide intpp. Aristaeneti p. 625. ed. Boisson. *διδάσκεις*] *κελεύεις* E pr. Mox *ἐπεὶ* A. 12. *τινὰς*] *τινὰ* A. B. C. *V. E. Med. Arsen. pp. 177. 178. et, ex quo Gaisfordus recepit *ἤσκηται*, MS. Coisl. 177. 13. *Δελφῖνα πρὸς τ.*] Arsen. p. 177. 15. *ἡ μήτρα*] *ἡ* om. A. B. C. iidemque statim deleverunt *ἡ γάστηρ* cum E. Veteres scripturas tuetur Zon. p. 480. Ceterum bis legitur haec gl. in Med., et ante v. *Δελφῖνα* et eam excipiens; item utramque glossam transposuit *V. Apparet vero haec ordini litterarum repugnare; neque dubitamus quin proverbiorum memoria sit inculcata. 15. *ἔνθεν*] *ἔνθα* B. E m. sec. et priore loco Med. *ὅθεν* E pr. 16. *δελφύς*] *μήτρας* A. B. C. *V. E. et priore loco Med. Utrumque Zon. p. 478. 17. *ἐγκοίτεια*] *ἐγκοίσια* A. *ἐγκοίτια* E. cum Zon. p. 483. probabiliter. Extat etiam *ἔγκοιτος* apud Schol. Aeschyli Prom. *β'*. 895. 17. *φυγοδέμνιος*] Vid. Anthol. Pal. VI, 10. Nostrum infra in v. Nonnus Paraphr. Euang. Ioann. II, 11. de Virgine Maria utitur voce *φυγόδεμνος. Gaisf.*

Δελφίς. Instrumentum bellicum, cuius in navali pugna usus erat. hinc Thucydides libro VII. navem *δελφινοφόρον* vocat: *Deinde antennae navium onerariarum, ex quibus delphines pendebant, portus ostio imminentes eos prohibuerunt.* *Δελφίς.* Delphin, piscis. item instrumentum nautarum ferreum vel plumbeum. Aristophanes: *Priusquam ille te aggrediatur, ex malo suspende delphines, et lembum paratum habe.* *δελφὶν* instrumentum ferreum vel plumbeum, delphinis figuram habens, quod ex antennis mali in hostium naves deiiciebant, ut eas demergerent. hinc *δελφινοφόρος ναῦς* vocatur. at *ἄκατον παραβάλλου* significat, scapham paratam habe, ut in eam ingrediaris, si quod periculum ab ventis impendeat. *Δελφὸς ἀνὴρ στέφ. Delphus vir coronam quidem gestat, at siti perit.* hi enim, ut Apollinis sacerdotes, coronati quidem sunt, at cum inopia perpetua conflictantur. *Δελφοί.* Templum Apollinis, sic vocatum, quod Apollo draconem Delphynen illic habitantem interfecit. Pytho vero, quod illic computruit. Et *Δελφίς*, Delphica. *Delphicum enim oraculum pronunciavit, ut essem illius sponsae monumentum et historia.* *Δελφῖνα νήχεσθαι διδ. Delphinum natare doces.* in eos dictum qui iis rebus instituunt, in quibus alii sunt exercitati. Et, *Delphinum cauda ligas.* dicitur de rebus, quae fieri nequeunt: quoniam cauda huius est maxime mobilis et lubrica. *Δελφύς.* Uterus. unde *ἀδελφός*, qui ex eodem utero prodiit. *Δέμνια.* Strata cubilia. Et *φυγοδέμνιος*, epithetum virginis.

Δέμας. σῶμα.
Δέμας πυρός.
λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς πυρ.
Δέμω. οἰκοδομῶ.
Δεννάζων. βλασφημων.
Κακὰ δεννάζων ῥήματα.
Δενδίλλων. τοῖς ὄμμασι νεύων.
Δένδρεϊ. τῷ δένδρῳ.
Δενδροκόμους. τὰς κομώσας τοῖς δένδροις.
Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·
Δενδροκόμους κορυφάς.
Δενδρότης. ἡ τῶν δένδρων αὔξησις.
Δενδρυάζειν. εἰς δρῦς καταδύεσθαι κυρίως. ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.
Δεντάτος. ὄνομα κύριον.

Δεξαμενή. Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἦκων, ἐς αὐτὴν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἴσχυσε. τουτέστιν, ἡ τράπεζα ἡ τὰ θεῖα δεχομένη.
Δεξάμενος. ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος. 523
Δεξιὰ Κυρίου. ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ.
Δεξιὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ συνετά· ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά. Σοφοκλῆς·
Οὔποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.
Δεξιάς. συνθήκας. Ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον, δεξιὰς τῷ Ἰωσήπῳ δοῦναι κελεύσας.
Δεξίδωροι. δωροδόκοι.
Δεξιάντ' ἐνέβαλεν αὐτῷ. σύνταξις.
Δεξικράτης. οὗτος Ἀθηναῖος κωμικος. δράματα αὐτοῦ εἰσιν, Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμε-

---

2. *Δέμας πυρός*] Glossa Homerica: vide vel Il. σ'. 1. Gaisfordus adiri iussit Heynium in Il. λ'. 595. cf. Apollon. Lex. p. 219. 4. αἰτιατικῇ post *Δέμω* et sub finem *ἐξ οὗ καὶ ἐδείματο* omisi cum V. C. ubi *ἐδήματο* B. E. *οἰκοδομῶ*] *ὡς δομῶ* E. 6. *Κακὰ δεννάζων ῥήματα*] Sophocl. Ai. 243. 7. *Δενδίλλων*] Vide quae de hac voce observat eruditus enarrator Apoll. Rhod. III, 281. *Küst.* Glossa ad Il. *ί*. 180. referenda. 8. Post hanc glossam cum A. V. C. delevi versum Astrampsychi: *Ξηρῶν φανέντων δενδρέων, κενοὶ κόποι.* 9. *Δενδροκόμους*] *Δενδροκόμη* V. C. 10. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 279. *Ἀριστοφάνης κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους* E. ut solet e scriptoris libris interpolatus. 12. *Δενδρώτης*] *Δενδρότης* B. E. Edd. ante Küst. Neutrum verisimile: Schneiderus *δένδρωσις*. 13. *Δενδρυάζειν*] Confer Etymologum. *Küst.* 14. *πρὶν*] *πρὸς**V. C. E. 15. *δύεσθαι*] *κρύπτεσθαι* E pr. cum Etym. sive Zon. p. 490. 17. *Δέντατος* Gaisf. cum Med.

1. *Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας*] Haec sunt verba Procopii Histor. Arcan. cap. 3. ubi Photium quendam, ab Iustiniano in custodiam missum et fuga inde elapsum, primo ad sacram mensam in Virginis Deiparae templo et deinde *ἐς τὴν δεξαμενὴν* in templo Sophiae supplicem confugisse refert. *Τὰ μὲν πρῶτα*, inquit Procopius, *ἐς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἱκέτης καθῆστο. — τὸ δὲ δεύτερον ἐς τῆς Σοφίας τὸ ἱερὸν ἦκων, ἐς αὐτὴν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισε, ἥνπερ μάλιστα πάντων νενομίκασιν οἱ Χριστιανοὶ σέβειν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἴσχυσε.* Hoc loco Suidas *δεξαμενὴν* interpretatur *mensam sacram*, *τὴν τράπεζαν τὴν τὰ θεῖα δεχομένην*: errore nimis supino; cum Procopius duo ista expresse a se invicem distinguat, et Photium, ut diximus, primo ad mensem sacram, et deinde *ἐς τὴν δεξαμενὴν* supplicem se recepisse scribat. Suidae *παρόραμα* advertit Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, sed in aliud non minus crassum incidit ipse, dum *δεξαμενὴν emissarium* interpretatur, et pro *cloaca* accipit, hoc est, pro conceptaculo illo, in quod aquae, postquam usui sacro inservierant, defluebant. At quis cloacam illam *sacram*, immo *divinam* appellet? aut quis apud Christianos eam in maxima veneratione esse dicat? Quare tam Suidae quam Alemanni interpretatione valere iussa, probo sententiam Gatakeri, qui in Marc. Antonin. VII, 3. p. 259. hunc ipsum locum Procopii excutiens *δεξαμενὴν* interpretatur *fontem sacrum*, alias *βαπτιστήριον* et *κολυμβήθραν* a scriptoribus Ecclesiasticis dictum; quae significatio loco huic optime convenit. *Küst.* Cui praeierat Reinesius. Chrysost. apud Phot. Bibl. p. 1520. annotavit Toupius. 3. *αὐτὸν*] *αὐτὴν* A. B. E. C. Edd. ante Küst. Supra *ἐφελκεῖν* C. 5. *Ἡρόδοτος*] Vid. Herod. III, 54. IX, 5. 6. *Δεξιὰ Κ.*] Ps. 88, 14. 117, 16. Habet Zon. p. 480. 8. *Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνετά. ἀριστερὰ δὲ τὰ μωρά*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 183. *Küst.* Vide v. *Ἀριστερά*. *δὲ* om. A. B. V. E. Deinde *καὶ* om. A. B. V. E. *Δεξιὰ συνετὰ ἔλεγον οἱ παλ.* Zon. p. 483. *τὰ ἐπιτήδεια ἢ συνετά* E. qui deinceps *ὡς Σοφοκλῆς*. 11. *ἔβας*] *ἔβης* A. B. V. Med. 12. *Ὁ δὲ πέμπει*] Ioseph. de Bell. Iud. III, 8, 1. *Hemst.* Attulit Zon. p. 480. 13. *Ἰωσήπῳ*] *Ἰωσήππῳ* B. E. 14. Agnoscit Zon. p. 476. 15. *Δεξιάντ'*] Haec delevit Küsterus. Vid. infra in *Δεξιός*. Pro *σύν*, lectione MStorum [*V.], edd. praebent *σύντομα*. Atqui *σύν* grammaticorum est, seu potius librariorum compendium pro *σύνταξις* sive *σημείωσαι τὴν σύνταξιν*. Deest ea vox C. E. *Gaisf.* Qui compendium reliquit: de quo cum alibi dictum, tum in v. *Λειπόμεθα*. Ceterum manifestam, si quo in loco, tenemus Byzantinorum hominum operam, qui copias rhetoricas omni studio conquirerent: nimirum subsequitur locus ille, unde formulae et commendatio et in glossam redigendi opportunitas pararetur. 16. *κωμικός*] *ἦν κωμικός* E. 17. *δράματα αὐτοῦ εἰσιν*] Lege, *δρᾶμα αὐτοῦ ἐστι. Küst.* Haud infrequens apud Suidam in dicendo negligentia.

Δέμας. Corpus. Et: *Instar ignis.* deest *ὡς*: ut sit, tanquam ignis. *Δέμω*. Aedifico. *Δεννάζων*. Maledicens. *Convicia effutiens.* *Δενδίλλων*. Oculis nictans. *Δένδρεϊ*. Arbori. *Δενδροκόμους*. Arborum comis abundantes. Aristophanes *Nubibus*: *Montium vertices arboribus opacos.* *Δενδρότης*. Arborum incrementum. *Δενδρυάζειν*. Proprie quercus subire. prisci enim mortalium ante inventa domicilia quercubus pro tectis utebantur. item aquam subire, sese occultare. *Δεντάτος*. Nomen proprium. *Δεξαμενή*. *In templum Sophiae confugiens, in ipso sacro fonte repente supplex consedit. verum etiam inde eum abstrahere potuit.* ubi mensa dicitur res sacras recipiens. *Δεξάμενος*. Qui accepit. Herodotus. *Δεξιὰ Κυρίου*. Sic in S. Scriptura vocatur nutus divinus et potentia numinis. *Δεξιὰ* veteres vocabant prudentiam et iudicium rectum; *ἀριστερὰ* vero stultitiam. Sophocles: *Nunquam enim, fili Telamonis, a sana mente descivisti ad stultitiam deflexisses.* *Δεξιάς*. Pacta. *Ille vero tribunum militum mittit, cui praeceperat ut Iosepho fidem daret.* *Δεξίδωροι*. Qui donis corrumpuntur. *Δεξικράτης*. Dexicrates, comicus Atheniensis: inter cuius fabu-

νοι, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμήλων θεῶν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα.

Δεξιολάβος. παραφύλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Δεξιός. εὔνους, ἀγαθός, ἐπιτήδειος. Καὶ Δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. Καὶ τούτων ὅστις δεξιώτερος καὶ φιλοικτίρμων θαῤῥεῖν ἐπεκέλευε.

Δεξιοὺς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον.

Ζητῶν δεξιὸς εἶναι·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ, καὶ δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἑστιᾶν ἔμελλεν. Καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ ἐζήτει ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν, ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατευμένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους, τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας στρατιώτας φιλοδίκους καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ εὐχερής. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθήμενος κέρδη αἰσχρὰ ἐπορίζετο ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει ἐκκρούων· δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τύχῃ ἐκυρίευσε Ῥώμης. — Ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίως. Καὶ Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβάς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.

Δεξιός. ὁ εὐπαίδευτος. Καὶ Δεξιοί, οἱ εὐπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ
πρὸς τὸ μαλθακώτερον, 524
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θραμένους.

οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἦν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης οὗτος δι-

---

1. *τῶν Δειπνοσοφ.*] *τῶν* omisi cum B. V. E. Athenaei locus est III. p. 124. B. 3. *θεῶν*] Id referebatur ad interpretationem. Recte Zon. p. 476. Addunt V. (ap. Gron. p. 102.) C. *βωμῶν κυριώτερον.* Eadem verba habet A. in marg. a pr. m. Haud inscita observatio, quam Euripidis usus confirmet. Vide interpretes Hesychii. 5. *Δεξιόλαβος*] Scribe *δεξιολάβος*, cum acuto in penultima. Vide interpretes in Actor. cap. XXIII, 23. *Küst.* Sic Portus. Reposui cum Lex. Bach. p. 190. adversante Zon. p. 476. 6. *εἰς ποδονίπτραν*] Rectius *εἰς ποδόνιπτρον*, ut habet Zenobius. *Küst. ποδάνιπτρον* Bruncknius Aristoph. Fr. inc. 87. *ποδάνιπτρα* Helladius ap. Phot. p. 533. b. Ceterum ad Aristophanem grammaticum haec referebat Dindorfius in fragm. 291. probabiliter: nam etsi Comicus per irrisionem versus hexametros haud raro lusit, *ὑποδήμαθ'* tamen, quod fuerit necessarium, sensui repugnat. 10. *δεξιώτερος*] *δεξιώτατος* E. 11. *ἐπεκέλευε*] *ἐκέλευε* C. *V. 14. *Νεφέλαις*] V. 427. *γέγονε*] Id minus accurate dictum haud scio an refingendum sit *γεγόνει.* 15. *δεξιάν*] *δεξιάς* A. Sed vide gl. *Δεξιάν τ' ἐνέβ.* 18. *Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοί*] Ex Scholiasta Aristoph. Ran. 1145. *Küst. ἐστρατευμένους*] *ἐστρατευομένους* V. C. 20. *φιλοδίκους*] Scribe *φιληδόνους*, ut habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Indidem petendum etiam *τὰς στρατείας. καὶ*] *εἶναι* Schol. 21. *Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος — δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι*] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. cap. 22. quae etiam leguntur infra v. *Θεόδοτος. Küst.* 22. *τις ἦν*] *τις* om. E. *Βαρσύμης*] *Βαρσήμης* B. E. Med. *Βαρσίμης* V. *Βαρσίμους* *V. 1. *οἷον ἐπὶ* *V. 2. *χαλκοῦ* om. V. C. 4. *καὶ τοὺς*] *καὶ* om. B. E. Med. 5. *τάχει δακτύλων*] *δακτύλων* invitis libris Küsterus tacite inseruit ex v. *Θεόδοτος.* 7. *ἐκυρίευσε*] *ἐκηρύευσε* V. *πρώτῳ*] *πρῶτον* C. *V. Observatio quondam repetita sub v. *Πόπλιος.* 8. *ἀμοιβῆς*] *ἀμοιβῆς* A. B. V. C. E. Edd. ante Küst. *δεξιῶς*] *δεξιᾶς* A. 9. *τοῦ* om. *V. 10. *Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπεχ.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀπεχώρησε*, et infra vv. *Μάννον* et *Παιήσας. Küst.* Haec vero glossa reliquarum fuit annotationum fons. *Ὁ δὲ παραμείνας* E. *Μάννον* *V. quod extitit etiam in illa quasi glossa *Μάννον.* 11. *βασιλεῖ*] *βασιλεὺς* E. Edd. ante Küst. 13. *εὐπαίδευτος*] *ἀπαίδευτος* A. et similiter mox. 14. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 542 — 45. Seqq. om. V. C. 19. *οὗτος ὁ Θηραμένης*] Haec et omnia quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Haec olim magnam partem extabant post vv. *Ἀργέου υἱός.* Post *Θηραμένης* E. addit *Ἀθηναῖος ἦν*, omisso quod sequitur quodque Schol. ignorat *ἦν.* 21. *διδάσκαλος*] *διδάσκαλος ἦν* E.

---

las est, *Se ipsos decipientes*, ut ait Athenaeus *Dipnosophistarum* libro tertio. *Δεξιμήλων.* Sic vocantur dii, quod pecudum accipiant sacrificia. *Δεξιολάβος.* Satelles. *Δεξιὸν εἰς ὑπ. Dextrum in calceo, sinistrum in pelluvio.* Aristophanes. dicitur de iis qui rebus apte uti norunt. *Δεξιός.* Benevolus, bonus, aptus. item *Δεξιώτερος. Et horum quisquis erat benignior et misericors, eos bono animo esse iubebat. Δεξιοὺς* etiam vocabant homines eruditos. Aristophanes *Nubibus*: *Doctus esse cupiens.* † *Ille vero ut amicus ipsi factus erat, dextram ei porrexit, convivio eum excepturus.* Et *ἐπὶ δεξιᾷ*, sub foedere. Iosephus: *Ille autem foederis ineundi causa descendere cupiebat. Δεξιούς.* Veteres eos, qui militarant, rerum peritos et laude dignos censebant: at militiam qui aufugerant, voluptatum amantes et sycophantas. *Δεξιός.* Expeditus. *Iustiniani temporibus fuit Petrus quidam Barsymes cognomine, qui ad mensam aerariam sedens turpi quaestu opes corradebat, artem obolorum solertissime furandorum exercens, quique cum ipso contraherent, celeritate digitorum eos semper decipiens. artem enim furandi optime callebat.* Et alibi: *Ille vero secunda usus fortuna Romae regnum adeptus est.* † Primo Publio corona ex gramine viridi praemii loco a Romanis data est, quod prudenter insidias hosti struxisset. Et Arrianus: *Ille vero a Manno discessit, violata fide, quam regi dederat, et spreto iureiurando, quo se obstrinxerat. Δεξιός.* Eruditus. Et *Δεξιοί*, eruditi. Aristophanes: *Ad mollius vero latus semper se convertere, hominis est cati et plane Theramenis.* hic Theramenes erat unus illorum, qui negotia civilia tractabant. eum perstringit ut hominem inconstantem et temporibus inservientem. idem fuit Isocratis

δάσκαλος Ἰσοκράτους, Ἄγνωνος παῖς, Στειριεὺς τῶν δήμων. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένους, καὶ ἡ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως τῆς τελευτῆς ἔτυχεν. ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἀπεκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τοῦ πιστοῦ προτάσσων· ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἁρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ οὗτος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγνωνος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ.

Δεξιοῦται. προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖται.

Δεξίωσις. ὑποδοχή.

Δέξιππος, Δεξίππου, ὁ Ἐρέννιος χρηματίσας, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Αὐρηλιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῶος, ἰατρός, Ἱπποκράτους μαθητής· ὃς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑκατόμνου τοῦ Καρῶν βασιλέως, ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἀπογνωσθέντας Μαυσωλὸν καὶ Πιξώδαρον, ἐπὶ ὑποσχέσει ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κᾶρας τότε αὐτῷ ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν Ἰατρικὸν βιβλίον ά, καὶ Περὶ προγνώσεων β'.

Δεξιοί. οἱ εὐπαίδευτοι.

Δέομος. νόμος, ἢ δεσμός.

[Δέομαι. γενικῇ, αἰτιατικῇ δέ. Τοῦτο τοίνυν ἐροῦμεν, ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀντιβολῶ.]

Δέον. Ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι, τὸν σπουδαῖον πολιτεύεσθαι, χρὴ διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυ-

1. *Στειριεὺς*] *Στιριεὺς* Λ. B. E. *Στειριεὺς* in Schol. Aristoph. reposuerunt Meursius de Popp. Att. in v. et Portus. Tum *τῶν δήμων* A. B. Med. *τὸν δῆμον* cum Porto, ut solet, e Schol. Küsterus interpolarat. Cf. Gaisf. in v. *Ἀλκίμαχος*. 3. *ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγ. ἀπαγ.*] Historia est apud Xenophontem *Ἑλληνικῶν* lib. I. *Küst.* 4. *Ἀργεν* E. *Ἀργενν* A. Tum στρατιᾶς E. *αὐτῷ* Schol. 5. *Καλλιξένους*] Scribe *Καλλιξένου*, a recto *Καλλίξενος*. Sic enim appellatur a Xenophonte et Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* 7. *ἐπαξίας* Schol. 8. *Κριτίου*] *Κριτίνου* A. Horum particulam olim repetiit glossa spuria *Κριτίας*. 9. *φασι καὶ*] *καὶ* om. B. E. Ceterum v. Wessel. in Diod. XIV, 4. 11. *Κόθορνον ἐπεκάλουν*] Vide quae notavimus infra v. *Θηραμένης*. *Küst.* *ἐπεκάλουν*] Id firmat v. *Θηραμένης*: sed *ἀπεκάλούν* A. *ἐκάλουν* Schol. 14. *ἑαυτοῦ*] *ἑαυτῷ* A. B. Ambigua est lectio in E. qui mox *πι*. 17. *δεσμεύεσθαι*] Sic rescripsi ex Scholiasta Aristophanis, cum ante male legeretur *δημεύεσθαι*. *Küst.* 20. *Θουκυδίδης*] *ἐν πρώτῳ* addit Schol., quod *ἐν ὀγδόῳ* (VIII, 68.) correxit Dukerus. Post *ἐπαινεῖ* MSS. et Edd. ante Küsterum praebent *καὶ διαβάλλει αὐτοὺς ὡς ἅρπαγας*.

1. *προσάγεται* agnoscit Hesychius, ignorat Zonaras. *ξενοδοχεῖ*] Vox haec in prioribus editt. deest, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Recte Küster. Hinc Laertius in Anaximene *ἐπιδεξιούμεθα*, *we are entertained*, *excepti sumus hilariter*. Quem locum non intellexit Casaub. *Toup.* Deest *ξενοδοχεῖ* B. E. firmat Lex. Bachm. p. 191. *ξενοδοχεῖται* Zon. p. 490. 4. *Δέξιππος*] Alium ab hoc puto esse Dexippum, cuius Excerpt. Legationes hodie adhuc extant: quamvis Meursius in Bibliotheca Attica secus statuat; quem vide. *Küst.* Fallitur Küsterus. In *Αὐρηλιανοῦ* substitit *Eudocia* p. 130. *Δεξίππου*] *Πτολεμαίου* in Corp. Inscr. Gr. 380. 5. *Βαλεριανοῦ*] *Βαλλεριανοῦ* B. E. (mox omisso *καὶ* post *δευτέρου*) et Med. 6. *Γαλλιήνου* *V. 8. Haec olim repetebantur sub v. *Πιξώδαρος*. 9. *ὃς — πόλεμον* omisit *Eudocia* p. 129. 13. *αὐτοῖς*] *αὐτῶν* B. E. *αὐτῷ* dedi cum *V. (adde v. *Πιξώδαρος*) et Med. Tum *ἐνεστηκότα* E. *συνεστῶτα* recte Küsterus in posteriorem glossam. *Ἰατρικὸν βιβλίον ά*] Scribe *Ἰατρικῶν βιβλίον ά*. *Küst.* 15. *Δεξιοί*] Vide glossam primam *Δεξιός*. 16. *Δέμος*] Vox est suspecta, de qua amplius cogitandum censeo. *Küst.* Lego *Δεόμενος*, *νόμιος ἢ δέσμιος*. Et sic corrigendus Hesych. in v. *Δεόμενος*. Sed Valckenarius [*Δέομος*, id est] *Δεθμός* Ep. ad Rover. p. 48. *Toup.* IV. p. 355. *Δέομος* Λ. E. C. *V. quod litterarum ordinem vidit postulare Valckenarius. 17. *Τούτῳ*] *τοῦτον* A. B. E. Med. *τοῦτο* Lex. de Syntaxi p. 132. ex Demosth. c. Aristocr. p. 626, 20. ubi *ἀξιῶ* pro *ἀντιβολῶ*. Gl. om. V. C. notavi. 20. Post *χρὴ διελομένους* apparet orationem interpellari.

magister, filius Agnonis, et pago Stiriensis. cuius cum alia multa sunt iniuste facta, tum duo haec maxima et gravissima: ducum qui ad Arginusas pugnaverant damnatio, cuius ipse cum Callixeno auctor fuit; et XXX. tyrannorum ad evertendam populi libertatem constitutio. quamobrem is dignum instituto suo finem vitae habuit, ab ipsis quippe XXX. interemptus, Critia eum damnante. quidam aiunt eum ab ara Vestae, quo supplex confugerat, abstractum fuisse. hic ob ingenium anceps et leve *Cothurnus* appellatus est, quod, cum respublica duas in factiones esset divisa, utrique sese adiunxit, temporibus semper inserviens et maiorem utilitatis quam fidei rationem habens. nam etiam cothurnus tam virorum quam feminarum pedibus aptus est. idem etiam trium horum suppliciorum auctor fuisse videtur, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. videtur autem ex insula Ceo oriundus, neque Agnonis filius naturalis sed adoptivus fuisse. hunc Thucydides laudat. *Δεξιοῦται*. Data dextra salutat, hospitio excipit, comiter observat. *Δεξίωσις*. Susceptio. *Δέξιππος*. Dexippus, Dexippi filius, Erennius cognomine, rhetor, Atheniensis, vixit temporibus Valeriani, Galieni, Claudii secundi et Aureliani, Imperatorum Romanorum. *Δέξιππος*. Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qui arcessitus ab Hecatomno Carum rege, ut ipsius filios Mausolum et Pixodarum desperato morbo laborantes curaret, eos sub condicione sanavit, ut bellum, quod tunc adversus Coos parabat, omitteret. scripsit de Re Medica librum unum, et de Praecognitionibus duos. *Δεξιοί*. Eruditi. *Δέομος*. Lex. vel vinculum. [*Δέομαι*. Genitivo iungitur. item accusativo: ut, *Huic dicemus*, *quae peto et rogo*.] *Δέον*. Si ponatur, virum bonum rempublicam administrare oportere, diversae vocis *δέον* signifi-

τοῖς, ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν, πᾶν τὸ γενόμενον δέον εἶναι καὶ φθαρῆναι· τὸ δὲ συμφέρον, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι περιπάτοις χρῆσθαι ἢ διαίτῃ τοιαύτῃ· τὸ δὲ καλόν, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι τὰ δίκαια ποιεῖν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἢ τοῖς γονεῦσι. τρία οὖν σημαίνει. δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή.

Δέον.

Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα. Περικλέης Ἀθηναίων στρατηγός, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ ἁρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλου, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί· πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστοάνακτα δὲ πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκήσαντας αὐτοὺς φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, οὕτως αἰνίξασθαι.

Δέον. τὸ πρέπον· ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή. Προκόπιος· Μίαν πηγὴν οὖσαν, οὐ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.

Δέοντο. ἐδεσμεύοντο.

Δέος. φόβος.

Δέω μικροῦ. μικροῦ γε ἔχομαι.

Δέπας. τὸ ποτήριον. Καὶ δεπάεσσι, συν τοῖς ποτηρίοις.

Δεραγχέας πάγας. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

Δέρας. τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ ἦν οὐχ ὡς ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἦν

---

1. καὶ συμφέρον vulg. 2. τὸ μὲν ἀναγκαῖον om. V. C. 7. *δέον δὲ λέγεται*] Haec etymologia vocis *δέον* legitur etiam apud Laertium VII, 99. unde eam Suidas mutuatus est. *Küst.* Vide potissimum Plat. Cratyl. p. 418. D. Haec infra post *αἰνίξασθαι* male repetuntur. *δέον οὖν* E. 10. *Ὥσπερ Περικλέης*] Aristophanes Nub. 857. Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα. Huc Suidas respexit, sed qui metro neglecto et sensus tantum rationem habens pro *ἀπώλεσα* scripsit *ἀνάλωσα*. *ἀπώλεσα* autem iocl captandi gratia et παρ' ὑπόνοιαν Comicus dixit, ne quis putet, eum metri tantum gratia voce illa pro *ἀνάλωσα* usum esse. *Küst.* *ἀνάλωσα* (cuius loco praebent *ἀνάλωμα* C. V.), quae Gaisfordi sententia est, videtur Synesio deberi in Dion. p. 59. D. 11. *Περικλέης Ἀθην. στρατηγός*] Similia his leguntur apud Scholiastam in modo indicatum locum Aristophanis, quem confer. Vide etiam infra vv. *Ἔφοροι*, *Εἰς δέον*, *Εἰς τὸ δέον*. *Küst.* *Περὶ Κλέωνος* V. C. *λόγον*] *καὶ λόγον* E. 13. *ἐπὶ προδοσίᾳ*] Sensus gratia addendum est *δεδομένων*, vel simile quid. *Küst.* *ταῦτα δοὺς* addit E. Sufficit unum *δούς*. 14. *οἱ δὲ ἄλλως — ἀνάλωσε* om. V. C. 16. *ἀνάλωσε*] *ἀνήλωσε* E. *ἠνάλωσε* Schol. 17. *πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς*] *τάλαντα εἴκοσιν ἁπλῶς* Schol. *διδοὺς* om. Med. *εἶπεν*] *εἰπεῖν* A. B. V. E. C. Med. Schol. Iam cum *φασὶ δὲ ὅτι* narrationem temere conturbent, his exclusis oratio melius procedet sic: — *τὰ πλεῖστα ἀναλῶσαι. ὅτε καὶ λογισμοὺς . . . εἰπεῖν, εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι.* 18. *μετὰ δὲ ταῦτα* cum seqq. om. V. C. 19. *Κλέανδρον*] *Κλεανδρίδην* A. Schol. *Κλεανδρίδαν* in v. *Εἰς τὸ δέον.*

1. *Πλειστιάνακτα*] *Πλειστοάνακτα* A. E. Med. *πέντε*] *ιέ* Schol. Mox *αὐτοὺς* om. E. 6. *ὅτι συνέχει — χρή*] Repetita ex superiore glossa. *Προκόπιος· Μίαν πηγὴν*] Apud Procopium de Bello Pers. lib. II. c. 7. locus hic rectius ita legitur: *Μιᾶς γὰρ οὔσης ἐνταῦθα πηγῆς, ἵππων τε καὶ ἡμιόνων καὶ ζῴων ἑτέρων, οὐ δέον, αὐτὴν ἐκπεπωκότων, ἀποξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ξυνέβη.* *Küst.* 7. *ἐκπεπωκότων*] *ἐκπεπτωκότων* V. C. 9. *Δέοντο*] Il. σ'. 553. 12. *δεπάεσσι* glossa Homerica. *σὺν τοῖς* om. E. 14. *Δεραγχέας πάγας*] Philippi Thessal. Ep. VIII, 4. Anthol. Pal. VI, 107. *ἀγχούσας*] *καὶ πνιγούσας* addit Zon. p. 480. 17. *παραγενόμενοι ἔλαβον*] *παραγενόμενος ἔλαβε* E. 18. *τοῦτο δὲ*] *τοῦτο δὲ ἦν* A. 19. *ἀλλὰ βιβλίον ην ἐν δέρμασι γεγρ.*] Eadem est sententia Characis apud Eustathium in Dionysium Perieg. 689. quem vide. *Küst.* Ex Ioanne Antiochensi sumptum monet Salmas. in Solin. p. 772. B. Vid. Ol. Borrichii Herm. et Aegypt. sapient. ab Herm. Conring. anim. vindicatum p. 87. *Hemst.* Reinesius attulit etiam v. *Χημεία*, Bastius vero scriptorem de Incredib. p. 86. ed. Gal. et Eudoc. p. 108.

---

cationes distinguendae sunt, quae tres sunt. nam et honestum significat et utile et necessarium. necessarium, ut cum dicimus, quicquid natum est, oportere interire. utile, ut cum dicimus, oportere nos uti ambulationibus vel certa victus ratione. honestum, ut cum dicimus, oportere nos iuste facere, et legibus vel parentibus obtemperare. tria igitur significat. *Δέον* autem inde dictum est, quod nos in officio continet. *Δέον. Ut Pericles in res necessarias pecuniam impendi.* Pericles dux Atheniensium cum rationem exigeretur pecuniae, quam Cleandro harmostae Lacedaemoniorum proditionis causa dederat, id non aperuit, sed dixit in res necessarias se impendisse. alii vero rem sic narrant. cum magna pecuniae vis in arce condita esset, Pericles maximam eius partem in bellum impendit; et cum L. talentorum expensorum rationes redderet, simpliciter dixit in res necessarias se impendisse. postea vero Lacedaemonii re cognita Cleandri bona publicarunt, Plistonacta vero quinque talentis multarunt, putantes eos muneribus corruptos reliquae Atheniensium terrae pepercisse, et Periclem, cum aperte dicere nollet se pecuniam istam Lacedaemoniorum regibus dedisse, sic oblique respondisse. *Δέον.* Quod decet. dictum, quod homines in officio continet. Procopius: *Unus qui illic erat fons, tot equis mulisque ex eo bibentibus, quod praeter rei naturam accidit, exaruit.* *Δέοντο.* Ligabantur. *Δέος.* Metus. *Δέω μικροῦ.* Parum absum. *Δέπας.* Poculum. Et *δεπάεσσι*, poculis. *Δεραγχέας πάγας.* Laqueos guttur stringentes. *Δέρας.* Aureum vellus, quod Iason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta simul Medea Aeetae regis filia. hoc autem non fuit vellus, ut fabulae ferunt, sed liber in membranis scriptus, docens quomodo arte chemica conficiendum esset aurum. merito igitur prisci li-

ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.

526 ‖Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω.

Δέραια. ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Δεραιοπέδη. τὸ ἰξευτικὸν λίνον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τῶνδε πετηνῶν
ἄῤῥηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδην.

λέγεται δὲ καὶ Λαιμοπέδην.

Δέρη. τράχηλος. λέγεται καὶ δειρή.

Δερῤῥίδιον. σκιάδειον δερμάτινον.

Δέῤῥις. δέρμα, βύρσα· ἢ τρίχινον παραπέτασμα.

Δέρκειν. βλέπειν. Καὶ δερκομένων, βλεπόντων.

Δερκυλλίδας. ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων.

Δερματικόν. Λυκοῦργος λέγει τὲ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.

Δέρμη. πόλις.

Δερμιστής. Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι· Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐσθίων ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος.

Δερμόπτερα ζῷα. οἷον νυκτερίς· ἥτις μόνη τῶν πτητικῶν ζῴων καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς καὶ θηλάζει εὐθέως τὸ γεννώμενον.

Δερμύλλοντα.

Δέρος. αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἤτοι Ἰωνικαί εἰσιν ἢ Δωρικαί· δέρος, κῶος. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποίηνται.

Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ δὲ διαῤῥήσσουσιν ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. καί ἐστι τὸ ὄνομα

---

1. *γίνεσθαι*] *γενέσθαι* E. 2. *χημείας*] *χημίας* Zon. p. 484. *χυμείας* V. C. Anon. de Incred. Eudoc. et Portus, sed v. *Χημεία* repugnante. Cf. v. *Διοκλητιανός*. Mox *ὠνόμαζον οἱ τότε χρυσὸν* E. omisso *αὐτό*. Subsequentem gl. *Δερβιστήρ. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος δεριστήρ, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ β δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον, ἀντὶ τοῦ ὀλάχνιον, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπετίθουν τὰς οὐλάς*, Gaisf. delevit cum A. B. C. V. E. petita e Zon. p. 477. sive Etym. M. Cf. v. *Ἀλιβδύειν* et intpp. Hesychii v. *Ἔβασον*. 3. *δέρας*] *τὸ δέρας* C. 5. *Δέργμα*] Vid. Eurip. Med. 186. *τὸ βλέπω*] *καὶ δέδεργμαι παθητικοῦ παρακειμένου* E. 6. *Δέραια*] Vide Hesych. *Δέραινα* A. 7. *λίνον*] *κλίνον* V. C. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antipatri Sidon. Ep. XV, 3. Antholog. Pal. VI, 14. 9. *Τῶνδε*] *τάνδε* *V. B. E. Med. *πετεινῶν*] *πετηνῶν* A. B. V. Med. Anthol. *πετεινὸν* E. 10. *Τίγρης — γεραιοπέδην* V. C. 11. *λεμοπέδην* *V. 13. *σκιάδιον*] Sic Zon. p. 484. *σκιάδειον* B. Med. 14. *Δέῤῥις*] Lex. Seg. p. 240. *τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα*. Vid. Schleusner. Lex. Vet. Test. in v. Sequentem gl. *Δερκευνέος. τοῦ λαγωοῦ· ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα. Πολλάκι δ' ἢ σκύλακος δερκευνέος*, delevi cum omnibus MSS. Ex parte saltim descripta est ex Etym. M. Vide Schneider. in Nicand. Alex. 66. *Gaisf.* Debebantur Zon. p. 477. Ceterum *τρύχινον* *V. *βύρσα* om. Zon. p. 480. qui supra *Δέρις*. 18. *Δερκυλλίδας*] De eo vide Athenaeum lib. XI. p. 500. *Küst.* *Δερκυλίδας* Harpocr. Pal. qui mox *βασιλέως*. Tum *Μακεδόνων* B. *ὃς ἦν στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων* E.

1. *Δερματικόν. Λυκοῦργος*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Δερματική* E. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 70. 3. *Δέρμη*] An *Δέρβη*? Vid. Steph. Byz. Saepe autem *μ* et *β* confundi quis nescit? Lexicon tamen Regium MS. *Δέρμη καὶ Δέρβη. ὀνόματα πόλεων. Albert.* in Obss. Misc. IX. p. 145. 4. *Δερμιστής*] Harpocratio, ex quo notam hanc descripsit Suidas, habet *δερμηστής* per *η*. *Küst.* Cum Lex. Rhet. p. 240. *Δερμαιστής* Harpocr. Pal. Lysias breviatoris negligentia dictus, cum afferendus esset Didymus. 6. *δέρματα*] *τὰ δέρματα* Harpocr. Pal. (cui tribuit etiam *καλούμενον* Gaisf.) *τέρματα* A. 8. V. Aeliani N. A. XI, 37. 9. *ζῴων*] *ζωοτοκεῖ* addit Zon. p. 484. 10. *Θηλάζει*] *Θηλάζει εὐθέως* A. C. V. ap. Gron. p. 102. 11. *Δερμύλλοντα*] Interpretationem *αἱμοποτοῦντα· ἢ ἐκδέροντα*, ignorant A. B. C. V. E. Vid. Hesych. Etym. M. Zon. p. 490. et Schol. Aristoph. Nub. 732. 12. *Δέρος*] Eadem fere habet Etym. M. p. 258, 8. sive Zon. p. 484. Vide Porsonum et Elmsleium in Euripid. Med. 5. quaeque congessit editor Lipsiensis Strab. XI. p. 408. 13. *γὰρ* om. Lex. Bachm. p. 191. 15. *Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δ.*] Nota haec referenda est ad locum illum Homeri Odyss. *λ'*. 577. *Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες*. Confer Etymologum. *Küst.* Eadem Lex. Bachm. p. 191. Ceterum haec ut ordini serviant, debent aliquo vinculo cum proximis copulari. 17. *τὸ ῥάμφος. δέρτρον.*] Tolle damnosum istud *δέρτρον* cum Zon. p. 484. *δέρειν*] *δέῤῥειν* C. V. Mox *ὅ ἐστι* E. et Zon. 18. *τούτῳ*] *οὕτω* V. C.

---

brum illum vocarunt aureum vellus, propter artem eo comprehensam. *Δέργμα*. Aspectus. a *δέρκω*, video. *Δέραια*. Ornamentum colli. *Δεραιοπέδη*. Vinculum aucupatorium, dictum etiam *λαιμοπέδη*. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres dedicavit.* *Δέρη*. Collum, dicitur etiam *δειρή*. *Δερῤῥίδιον*. Umbella ex pellibus confecta. *Δέῤῥις*. Pellis, corium. vel velum ex pilis confectum. *Δέρκειν*. Videre. Et *Δερκομένων*, videntium. *Δερκυλλίδας*. Nomen proprium regis Lacedaemoniorum. *Δερματικόν*. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venum datis redactam. *Δέρμη*. Urbs. *Δερμιστής*. Lysias vermem sic appellari tradit, Aristarchus vero serpentem. at videtur potius sic appellari, qui pelles corrodit, quoniam is significatus ad notationem vocis propius accedit. *Δερμόπτερα ζῷα*. Horum animalium est vespertilio: qui solus inter volucres et lac habet in mammis et fetum suum novellum lactat. *Δερμύλλοντα*. *Δέρος*. Huiusmodi casus recti vel Ionici sunt vel Dorici: *δέρος* et *κῶος*. nam a *δέρας* et *κῶας* formantur. *Δέρτρον*. Omentum. Aristarchus vero sic vocari tradit pellem et omnem membranam, quae sit ante iecur. praestat tamen interpretari rostrum: quo sensu *δέρτρον* est ab verbo *δέρειν*, quod significat tundere. vultures enim rostro tundentes frangunt, quicquid edunt. est autem nomen

ῥηματικόν· ὡς παρὰ τὸ πλήσσω πλῆκτρον· οὕτω καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον.

527 Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. ἀντὶ τοῦ ἐκδερῶ σε, ὥστε ἀπὸ τοῦ σώματος θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλεμμάτων.

Δέσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ μήν, ὁ Ἰούνιος.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλέβες καὶ αἱ ἀρτηρίαι καὶ τὰ νεῦρα. ὅταν δὲ καθ' ἑαυτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς πρὸ τοῦ λόγου καὶ τὰ ἔργα.

Δεσμωτήριον. ἡ φυλακή.

Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ Δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί. οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.

Δεσπόζω. γενικῇ.

Δεσποτεία. ἡ κυρίευσις.

Δεσπότου κεκαρμένου. πενθοῦντος.

Δεσπόσυνος. παῖς τοῦ δεσπότου.

Δέοιτο. χρῄζοι.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεύειν. φυρᾶν. ἔστι δὲ καὶ τὸ φυρᾶν Ἑλληνικόν.

Δευθέντα. βραχέντα. Καὶ Δευόμενος, βρεχόμενος. Αἰλιανός· Αἵματί τε δευόμενοι οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, καὶ ἐκ τῶν δαπέδων ἀνέβρυε λύθρον, καὶ πάντων τὰς διανοίας ἐξέπληττον.

Δευκαλίων. ὄνομα κύριον.

Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'· Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὠδὶ τιθέασιν.

Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. ἀντὶ τοῦ ταχύτερον ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

Δεῦρ' ἴθι. Ἀριστοφάνης·

Δεῦρ' ἴθ', ἵνα κλάῃς.

---

2. Huic gl. olim subiiciebantur: *Δέρτρου. τοῦ ἐντέρου τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης. φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τοῦ δὲ ἐντέρου τὸ λεπτὸν κατονομάζει δέρτρον*, delevi cum A. B. C. V. E. Pselli dictum evulgavit Boissonadus in Anecd. T. III. p. 225. Deinceps removi glossam, quam ordini litterarum parum consentaneam introduxit Aldus: *Δέρω. τὸ ἐκδέρω. Καὶ δέρεις, ὁμοίως. Δαίρω δέ, τὸ τύπτω.* Habet A. in margine, om. B. C. V. E. Cf. supra v. *Δαίρω*. In fine addit A. *καὶ δήρεις*, Ald. *καὶ δαίρεις*. 3. *Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς*] Haec sunt verba Aristoph. Equ. 369. ubi vide Scholiastam. *Küst.* 4. *δέρματός σου*] *σώματος* A. V. C. *σώματός σου* Schol. *δέρματος* B. E. Mox *τῶν* ante *κλεμμάτων* omiserunt A. V. C. *κλέμματος* Schol. 6. *Δέσιος*] Cf. Clint. F. H. III. p. 360. *παρὰ Μακεδόσιν* om. V. C. *ὁ* ante *Ἰούνιος* inseruerunt A. V. C. E. Prius tamen expungendum. Breviter *ὁ Ἰούνιος μήν* Zon. p. 477. 7. *Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλ.*] Fragmentum hoc legitur apud Laertium in vita Pythagorae segm. 31. *Küst.* Suo modo haec conformavit Zon. p. 485. 8. *ὅταν δὲ καθ' αὑτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίν.*] Scribe ex Laertio, *ὅταν δὲ ἰσχύῃ, καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. Küst.* *ἑαυτὴν* scripsi cum A. B. E. *V. 9. *τὰ ἔργα*] *καὶ τὰ ἔργα* B. V. E. Addunt statim Edd. vett. cum E. *Δεσμεύω. αἰτιατικῇ. καὶ Δεσμῶ. αἰτιατικῇ.* 11. *Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμ.*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 105. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* *ὡς ὁ*] *καὶ ὁ* B. E. Med. Mox *καὶ αὐτὸς ὁ δεσμῶν* E. 14. *οὐ πολλῷ χρόνῳ* Schol. 15. *καταπιττουμένην*] *Subagitatam.* Vide Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 413. *Toup. καταπιπτουμένην* V. C. 16. *Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί*] Hesychius *Δεσμοὶ τυραννικοί.* Idem tamen suo loco recte, *Τυῤῥηνοὶ δεσμοί. Küst.* Arsenius p. 178. 17. *κακουχίας*] Addit Coisl. 177. *λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν δεσμευθέντων ἀφύκτως.* 18. Om. vulg. silente Gronovio.

2. *Δεσπότου κεκαρμένου. πενθ.*] Vide Artemidorum lib. I. cap. 23. *Küst.* Vid. Hesych. v. *Δεσπότην κεκαρμένοι. πενθοῦντος*] *ἀπενθοῦντος* A. B. C. V. E. Med. 3. *Δεσπόσυνος*] Appian. (B. C. IV, 44.) p. 988. *Toup.* MS. Hoc iam usus erat Iungerm. in Polluc. III, 73. Hesychius: *Τρόφιμον. ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον.* Vid. Olear. in Philostr. p. 558. *δεσπότου ἐστίν*] *ἐστίν* om. A. E. C. et Zon. p. 477. *ἔστιν ἐν τῷ* Med. *ἔστιν* Aldus. Id monuit Gronovius p. 102. in V. non legi, sed videri vocis inter *δεσπότου* et *δέοιτο* interpositae vestigia, cuius litterae duae *ετ* supersint erasa prima littera. *ἔστιν* ut videtur caput alterius gl. in B. 4. *χρῄζοιτο* Lex. Bachm. p. 191. 5. Hanc glossam apparet in continua ponendum fuisse. 6. *ἔστι — Ἑλληνικόν* delevit Küsterus, silente Gronovio. 9. *δαπέδων*] *δαπίδων* B. 10. *ἐξέπληττε*] *ἐξέπληττον* A. B. E. C. *V. Edd. ante Küst. *ἐξέπληττεν* Kühnius tacite in Aeliani fr. Oratio parum cohaerens, de qua nihil possit affirmari. Interim *καὶ* ante *πάντων* suspicor esse tollendum. Statim *καὶ Δεύομαι. τὸ στερίσκομαι*, omiserunt A. B. C. V. E. 11. *κύριον*] Addit E. *ἐφ' οὗ φασὶ τὸν κατακλυσμὸν γενέσθαι.* 12. *Δεῦρ' ἀεί*] Eurip. Med. 670. ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ ἕως χρόνου τούτου.* Phoen. 1215. ubi v. Valckenar. Aristoph. Lys. 1137. Schol. Aeschyl. Eum. 599. ubi v. Stanley. *Toup.* De his diligenter Porson. in Eurip. Or. 1679. *Νόμων ζ'*] P. 811. C. ubi vulgatum *δεῦρο δή*, Porsono comprobante; *δεῦρ' ἀεὶ* Lex. Bachm. 14. *τιθέασιν*| *τοῦτο μὲν δεῦρο ὧδε· τὸ δὲ [δεῦρ'] ἀεί που καὶ Εὐριπίδης·* (Aristoph. Lys. 1137.) *εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.* MS. Coisl. ap. Gaisf. sive Lex. Bachm. p. 191. 15. *Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδ.*] Sophocl. Oedip. Colon. 890. ut Portus recte observavit. Pro *ἦξα* autem ibi scriptum est *ᾖξα*, ab *ἀΐσσω*. *Küst.* 18. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 58.

---

verbale. ut enim a *πλήσσω* fit *πλῆκτρον*: sic a *δέρω δέρτρον*. *Δερῶ σε θύλακον κλ.* Id est, excoriabo te, ut ex pelle tua faciam saccum, in quo res furtivae reponantur. *Δέσιος*. Desius, mensis apud Macedones, qui nobis est Iunius. *Δεσμὰ τῆς ψυχῆς. Animae vincula sunt venae et arteriae et nervi. cum autem sui iuris facta quiescit, vincula eius sunt orationes et opera. Δεσμωτήριον*. Custodia. *Δεσμώτης*. Sic dicitur tam ipse vinctus, ut *Prometheus vinctus*; quam qui vincit. De carceris custodibus Cratinus in *Pytine*: *Videbis enim ipsam non multo post tempore apud carceris custodes pice illitam. Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί*. Vincula Tyrrhena: quibus tunc temporis Tyrrheni utebantur ad vexandos captivos. *Δεσπόζω*. Aptum genitivo. *Δεσποτεία*. Dominatus. *Δεσπότου κεκαρμένου*. Domino raso: id est, lugente. *Δέοιτο*. Indigeat. *Δέδευκε*. Miscuit. *Δεύειν*. Miscere. neque improbandum *φυρᾶν*. *Δευθέντα*. Rigata. Et *Δευόμενος*, rigatus. Aelianus: *Et sanguine irrigati fuerant parietes cubiculorum, et ex pavimentis cruor ebulliit, quod omnium mentes perculit. Δευκαλίων*. Nomen proprium. *Δεῦρ' ἀεί*. Huc usque. Plato *Legum* septimo: *Ad sermones, quos a luce orta ad hoc usque tempus enarravimus.* quidam ita ponunt, ut sit hic. *Δεῦρ' ἦξα θᾶσσ. Citius huc properavi, quam pedibus gratum esset.* id est, celeriori gradu quam oportebat. *Δεῦρ' ἴθι*. Aristophanes: *Huc accede, ut plores.*

ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τινα ἐπισπωμένων. τὸν παῖδά φησιν πλησίον ἐλθεῖν τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνθάδε· ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ δεῦρο ἀεί, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλθέ.

Δεῦρό νυν πρόσελθε.

ἀντὶ τοῦ, πλησίασον, ἐγγὺς ἐλθέ. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Δεῦρ' ἴθι.

λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ταχέως ἥκειν

528 ὡς ἐμὲ δευρί, ‖καὶ μὴ μέλλειν.
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
μὰ τὸν Ἀπόλλω . . .
. . . κατὰ γῆς ἀποπέμψω.

Δεῦρο. τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Καὶ παρασχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι ᾄῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ. Καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων Κατηγορίᾳ· Ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν κατάγειν δεῦρο. Καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δεωχάρους· Περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καί μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. Καὶ Δημοσθένης· Ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναστάς μοι. Καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεύσας. βρέξας. Ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους προσέγραψεν.

Δευσοποιός, βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον. Δευσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Καὶ δευσοποιὸς πονηρία. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἧς οὐχ οἷον ἦν περιγενέσθαι.

Δεύτατος. ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν.

Δεῦτε. παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα.

Δευτεριάζειν.

Ἐγὼ ἤδη διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι,

---

2. ἐλθεῖν πλησίον] πλησίον ἐλθεῖν A. C. *V. Sequentia videntur e Scholiis uberioribus esse petita, quae iam desiderantur. 4. Lex. Bachm. p. 191. 5. δὲ καὶ] δὲ om. A. 7. Δεῦρο] Aristoph. Equ. 8. Scribebatur Δεῦρο νῦν. 8. πλησίον] πλησίασον A. B. V. E. C. Schol. Rav. Ὁμήρῳ] Il. γ'. 130. et alibi. 10. δὲ καὶ] δὲ om. A. παρὰ Ἀριστοφάνει] Ran. 1529. sqq. Cf. v. Συμποδίσας. 13. κἂν] ἐὰν V. C. 14. Ἀπόλλωνα] Ἀπόλλω A. 15. κατὰ γῆς] Supplendum ταχέως. 16. Δεῦρο — χρῶνται] Eadem observatio Lex. Rhet. p. 185. et 241. 18. κατὰ Τιμάρχου] P. 24, 39. ed. Steph. 19. παρασχεῖν] περιστήσειν Aeschines. Neque locus Antiphontis ab labe mansit immunis: nam ut unum afferam, Ναυμάχους parum convenit sententiae. 20. ἐν τῷ] ἐν τῇ A. Mox Δεωχᾶ E.

1. Δημοσθένης] καὶ Δημοσθένης B. E. C. V. Med. Locus est de Fals. Leg. p. 378, 3. 3. τῷ αἵματι] τοῦ αἵματος A. B. C. E. Med. quod Gaisf. firmat ex Eurip. Phoen. 678. αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν. 6. ἔμμονον καὶ δυσαπ.] Ex Timaeo p. 75. ubi plura Ruhnkenius. Adde Schol. Platon. p. 403. Δευσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφ. — πολυχρόνιον] Ex Harpocratione: qui praeterea ad confirmandam vocis δευσοποιὸς significationem citat Platonem lib. V. de Legg. [immo de Rep.] Sed memoria, ut puto, eum decepit; quoniam locus, ad quem grammaticus ille respexit, extat apud Platonem lib. IV. de Legibus [Reip. IV. p. 429. E.] p. 449. Küst. 11. δευσοποιὸς πονηρία] Vid. Lex. Rhet. p. 237. 12. καταβεβαμμένων] κατεβαμμένων B. E. δὲ τὸ] δὲ καὶ τὸ A. 13. χρώματος] σώματος V. C. 14. βούλονται] βούλωνται A. B. V. E. C. Mox δασύνεται Med. pro δύναται. 16. οἷον ἦν] οἷόν τε E. ἦν om. V. C. Tum περιγενήσεσθαι E. 18. Δεύτατος] Il. τ'. 51. Od. ά. 286. 22. Ἐγὼ ἤδη διαπρ.] Apud Aristophanem Eccles. 630. (661.) locus hic rectius ita legitur: Ὅταν ἤδη γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Küst. παραδῶ ἀεὶ *V. 24. τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι] ἤγουν ὕστερον πράττειν (διαπράττεσθαι m. sec.) E. Hanc explicationem Aristophaneis praemisit Zon. p. 491.

---

dicitur de iis qui aliquem arcessunt, ut eum male mulcent. iubet igitur propius ad lectum accedere puerum, in quo iacebat dominus, verbera ei minans. Δεῦρο. Huc. dicitur de tempore praesenti. Et Δεῦρο ἀεί, ad praesens usque tempus. significat etiam veni. *Huc iam accede.* id est, propius accede. Et apud Homerum: *Huc veni.* dicitur etiam δευρὶ apud Aristophanem: *Ut celeriter ad me accedant, neve cunctentur. quod nisi celeriter venerint, ego, per Apollinem, infra terram eos amandabo.* Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tempore dici putant. oratores autem omnes utuntur de loco; ut Aeschines in oratione contra Timarchum: *Et effecturum se ut reus bono animo esse possit, cum ipse huc accesserit.* Et Antiphon in accusatione rerum contra leges factarum: *Qui proelio navali interfuerunt, huc accedere iubeantur, ut causam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem: *De misero Didymo nunc apud vos dicam. quare ad me huc ipsius filiolum voca.* Et Demosthenes: *Responde mihi huc accedens.* et sic alii. Δεύσας. Qui rigavit. *Ille vero cum digitos sanguine madefecisset, haec ascripsit.* Δευσοποιός. Tinctor. significat etiam colorem permanentem et elui difficilem. proprie haec vox dicitur de purpura, cuius color non sit evanidus, sed permanens. per metaphoram vero dicitur etiam de aliis omnibus, quae colorem habent permanentem et diuturnum. Et Δευσοποιὸς πονηρία. metaphora ducta est a lanis, quae tinctae sunt colore tali, qui diu duret, nec facile possit elui. quod si scriptores aliquid stabile et firmum significare volunt, hanc vocem etiam ad res aliis transferunt. δευσοποιὸς πονηρία igitur significat improbitatem summam et quae a nullo vinci possit. Δεύτατος. Ultimus. ab verbo δεύεσθαι, quod est indigere. Δεῦτε. Adverbium cohortandi. Δευτεριάζειν. Secundo loco aliquid facere. *Cum ipse rem fecero, eius tibi post me faciendae potestatem faciam.*

Δεύτερος πλοῦς. ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ.

Δέφεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς δὲ . . . . θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς,
ἐν τοῖς προθύροις δέφεσθαι.
ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.

Δέφειν. τὸ τοῦ αἰδοίου τινὰ ἅπτεσθαι. Καὶ Δεφόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον.

Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται. ἢ ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν μηδένα προσιεμένων.

Δεῖ. πρέπει. δ' ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ χρή. καὶ ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστί. Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσμεῖ· καὶ δέει ἐν διαλύσει. ἀντὶ τοῦ ἀπέχει. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δεῖ, ἀντὶ τοῦ δῆσον.

Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῇ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, καλούμενος οὕτως. Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστὶ τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους.

Δεῖγμα. τόπος ἦν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλογοποίουν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ διαβάλῃ τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους·

Οἷον ἀργαλεωτάτων
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων.

Δεῖγμα καὶ ἡ ἔνδειξις. Ἀριστοφάνης·

Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλλε δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν πτερά.

οἷον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερα τιλθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν προέβαλλε.

---

1. Δεύτερος πλοῦς] Eustath. Il. ἡ. Δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον etc. Lege eundem Od. β'. e Pausania. Proverbium adhibet Aristoteles Ethic. Nicom. II. ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπόν, κατὰ τὸν δεύτερον φασὶ πλοῦν τὰ ἐλάχιστα λῃπτέον τῶν κακῶν. Affine illud, e diverso tamen fonte, δευτέρων ἀμεινόνων, de quo multa erudite Erasmus I,3. et his verbis: Δευτέρων ἀμεινόνων. παροιμία ἐπὶ τῶν θνομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀρθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι, λέγοντες, Δευτέρων ἀμεινόνων. Schott. in Proverb. p. 399. V. Schol. Platon. p. 381. Ruhnkenius apud Heusdium Spec. Crit. p. 23. Heind. in Phaedr. 110. Boisson. in Anecd. II. p. 445. Meinek. in Menandr. p. 84. Accedat Walz. in Arsen. p. 179. 3. Ἀριστοφάνης] Eccles. 735 — 37. (703.) 5. διαφόρου] διφόρου C. *V. 7. τὸ om. Zon. p. 491. 9. δεφόμενος] Aristoph. Equ. 24. Pac. 289. 10. Ἀλήτης] Interpretes vulgo vocem hanc exponunt *erro*, quasi sit nomen appellativum. [Item Arsen. p. 177.] At ego existimo esse nomen proprium viri, cuius meminit Pausanias in Corinthiacis (c. 4.). Küst. Vid. Schol. Pindar. Nem. VII,155. Schotto in Zenob. III,22. allatum. ἀλίτης A. Statim αἰτιατικῇ inserunt A. B. E. Med. 11. τάττεται] τάττεσθαι E. 12. μηδένα προσιεμένων] Sensus requirit, ut scribatur πάντα προσιεμένων: ut habet Michael Apostolius. Küst. μηδὲν προεμένων Toupius probabat, quod dicendum fuit προϊεμένων. Post h. gl. Δέψα. βύρσα. Δεψῆσαι. ἀπαλύναι, cum A. B. C. V. E. omissa sunt. 13. δ' ἔχει] Similia Schol. in Gregor. Nazianz. Stelit. p. 44. ed. Montac. monente Albertio in Hesychium, qui quadruplicem posuit significatum. 14. χρή. καὶ] πρέπει E. Post ἐστί Coisl. sive Lex. Bachm. p. 189. inserit οἷον, E. ὡς τό. Δεῖ δή] Δεῖ δὲ A. V. Locus est Demosth. Olynth. p. 15,2. καὶ ἄνευ — δεόντων. καί om. E. 15. οὐδέν ἐστι] ἔστι om. A. V. C. 16. δέει ἐν διαλύσει] Scio quid sit διάλυσις τοῦ δεῖ. Sed opinor hoc esse exemplum ex auctore aliquo petitum, ita legendum, καὶ δεῖ ἐν ἀλύσει, nisi malis καὶ δεῖ ἐν δυσὶ ἀλύσεσι ut Act. Apost. 12,6. Toup. MS. Qui remisit etiam ad v. Θρήνους. Vani sane conatus; quamquam δέει nullam habere videtur auctoritatem. Nam recentiorum scriptorum licentia (v. Lobeck. in Phryn. p. 220.) rarior est, quam ut in censum possit venire. Etym. M. p. 250. quidem facit ut malimus ἔδεε. Ceterum καὶ ἀντὶ τοῦ ἐλλείπει, ὅπερ καὶ ἐν διαλύσει δέει εὑρίσκεται. παρὰ Ἀριστ. E. 16. καὶ ἀντὶ] καὶ om. A. B. V. C. E. Med. Schol. Greg. 17. δεῖσον *V. 18. Ὀπίσω] Lysistr. 435.

1. Δεῖγμα. κυρίως] Ex Harpocratione. Küst. Addit Gaisf. Wesseling. in Diod. XIX,45. (cf. id. II,49.) et Iungerm. in Pollux. IX, 34. Mox ἐφ' ἑκάστου Med. 2. ἔστι δὲ καὶ τόπος] Vid. Lex. Rhet. p. 237. Quem significatum unice a grammaticis quibusdam fuisse concessum tradit Antiatt. p. 89. 3. ἐμπορείῳ Timaeus p. 74. ἐκομίζοντο] ἐκομίζετο A. V. C. Harpocr. Pal. 4. Ἀττικὸν δὲ ἔθος] Sic Attice dicebatur ἰχθύες pro ἰχθυοπωλεῖον, i. e. *forum piscarium*, ut apud Aristophanem Vespis et Athen. lib. III. p. 104. τοὔψον pro τὸ ὀψοπωλεῖον, ut apud Aeschinem orat. contra Timarchum p. 179. κρόμμυα pro κρομμυοπωλεῖον, teste Hesychio; χύτραι pro χυτροπωλεῖον, teste eodem; multaque alia huius generis. Vide Isaac. Casaub. in Charact. Theophr. cap. περὶ ἀναισθησίας, et praecipue Graevium Lection. Hesiod. cap. XIX. in v. 312. Küst. Haec cum seqq. usque ad Ὅμηρος om. V. C. 6. Δεῖγμα. τόπος] Ex Schol. Aristoph. Equ. 975. Cf. Timaeus p. 74. 9. διαβάλλῃ] διαβάλῃ scripsi cum A. E. 10. οἷον] οἷων A. B. E. Tum ἀργαλεώτην E. Omnes autem traiecerunt ἤκουσ' post ἀργαλεωτάτων. 13. Δεῖγμα] Δείγματα B. E. Ἀριστοφάνης] Acharn. 986. ubi locus hic rectius ita legitur: Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν. Sic et apud Suidam scribendum est. Küst. 15. πτερὰ ἃ . . τυθέντων] πτερὰ τυθὲν καὶ τυθέντων B. E. Med. ἃ om. etiam A.

Δεύτερος πλοῦς. Altera navigatio. id est, cum quis vento secundo destitutus remis navigat. Δέφεσθαι. Aristophanes: *Vos autem foliis bis fructus ferentis ficus sumptis in vestibulis penem subigetis.* nimirum ut folium pruritum in eis excitet. Δέφειν. Penem nudare et subigere. Et Δεφόμενος, penem nudans. Δέχεται καὶ β. Accipit et glebam Aletes. dictum de iis qui omnia in meliorem partem accipiunt. vel simpliciter de iis qui omnia admittunt. Δεῖ. Decet. quattuor habet significationes, primum oportet. deinde opus est. *Opus est pecunia, sine qua nihil eorum fieri potest, quae oportet.* tertio, vincit. dicitur etiam nulla contractione δέει. quarto, abest. apud Aristophanem δεῖ est liga. *Manus a tergo liga.* Δεῖγμα. Proprie sic vocatur specimen rerum, quae prostant. erat etiam locus quidam Athenis in foro sic vocatus, in quem specimina rerum venalium deferebantur. Atticorum autem est, locis nomina imponere a rebus, quae in iis extent. Δεῖγμα. Locus in Piraeeo, quo multi peregrini et cives convenire et sermones inter se conferre solebant. vocem vero δικῶν addidit Aristophanes, ut Athenienses tanquam litium amantes perstringeret. *Senes quosdam vel morosissimos in Conventu litium audivi verbis inter se contendentes.* Δεῖγμα. Argumentum. Aristophanes: *Proiecit foras pennas, quo victus eius indicium exstaret.* id est, avium convivii causa vulsarum et mactatarum pennae, quas ante fores proiecit, signum sunt epularum, quibus domi fruitur.

Δειδέχατ᾽ ἀλλήλους. Ὅμηρος.

Δειδία. ἡ σκοτία νύξ. Δείδια δέ, φοβοῦμαι. Καὶ δείδιεν, ἐφοβεῖτο. δείω, δεδίω· ὡς πείθω, πεπίθω. δεδίω, δέδια· πλεονασμῷ τοῦ ι δείδια. Καὶ δειδιθι, φοβήθητι. Καὶ δειδιώς, φοβούμενος.

Δειδίσκω. δεικνύω.

Δειδίσσω. ἐκφοβῶ.

Δείδω. τὸ φοβοῦμαι.

Δειελινόν. τὸ δειλινόν. Καὶ δείελον, τὸ δειλινόν.

Δείκελον. εἴδωλον, ἄγαλμα· ἢ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.

Δείκηλα. μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δεῖ δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διί· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.

Δεικνύντα καὶ Δεικνύμενον καὶ Δεικνῦσα.

Δειλάκρα. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

σκώπτει καπρῶσαν τὴν γραῦν. δειλάκρα δέ, ἄκρως ἀθλία. Καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός, ὁ ἐλεεινός, ὁ ταλαίπωρος· ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης·

Ὦ δειλακρίων . . . . Ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ᾽ εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο, ὡς λίχνος. κρεα- 530
δίων γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ κατήρχετο αὐτίκα.

Δειλανδρία. καὶ δειλανδρῶ.

Δείλαιος. ἄθλιος.

Δείλη ὀψία. ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἄριστον. Ξενοφῶν· Ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός. καὶ κλίνεται δείλης.

Δείλης πρωίας, καὶ δείλης ἑσπέρας. οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Δειλία. ὁ φόβος.

Δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ περὶ τάδε τινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρίᾳ καὶ τῇ θρασύτητι. καὶ κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμμετρία· περὶ δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρίᾳ· κατὰ δὲ τὸ ἐν ἐνδεία περὶ τάδε εἶναι, τῇ θρασύτητι. οὔτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἡ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι· κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτου· οὔτε τῇ ἀνδρίᾳ, κατὰ

---

1. Ὅμηρος] Il. δ'. 4. 2. *Δειδία. ἡ σκοτία νύξ*] Confer Etymologum et Eustathium. Küst. Et Zon. p. 479. Idem mendum Herodiani Epimer. p. 22. adde Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. *Δέδια* B. bis. 3. *Δείδιεν*] V. Il. σ'. 34. *δεδίω*] δεδείω A. 4. *δεδίω*] δεδία E. qui in fine gl. om. *φοβούμενος*. 7. 8. Zon. p. 489. 10. *Δείελον*] V. Od. ρ. extr. *δειλινόν*] τὸ αὐτό E. 14. Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰς.] Pauli Silentiar. XXXIV, 2. Anthol. Pal. V, 260. *εἰσορόων*] *εἰσοράων* A. B. C. V. E. Med. Illud autem v. *Πυργοφόρος*. Deinde cum Küstero praetermisi, *Δείκνυμί σοι, καὶ δεικνύω σοι, δοτικῇ*. Quae tum demum sedem suam obtinerent, si cum V. C. gl. *Δείκηλα* recte expungeretur. Agnoscere videtur *V. 16. *κυρίως τὸ ὁμοίωμα*] Idem docet Scholiasta Apollonii Rhodii I, 746. *Δείκηλον κυρίως τὸ τῷ Διὶ ἐοικὸς ἄγαλμα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα.* Küst. Vid. Porphyr. ap. Euseb. Praep. III. p. 101. C. 106. A. 115. B. *Gaisf.* Item Etym. M. p. 260. Haec male repetuntur sub v. *Δίκηλα*. 18. *δεικνύναι καὶ δεικνῦσαι* Med. subiiciens haec glossae *Δείκνυμί σοι*. 19. *Δείλακρα* bis Med. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 974. 20. *Ἐγὼ δὲ*] *ἐγὼ καὶ* V. 21. *σκώπτει*] *σκώπτει δὲ ὡς* E. 22. *ἄκρως*] *ἤγουν ἄκρως* E. *δειλός*] *ὁ ἄθλιος* addit Zon. p. 475. omisso *ἢ*.

1. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 193. sq. Supplendum priore in versu *πῶς ἦλθες*; 4. *εἶναι*] *εἶναί σοι* restitui cum C. *V. 5. *δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο*] Scribe, *γλίσχρων ὁ Ἑρμ.* Apud Aristophanem enim loco laudato Trygaeus Mercurium vocat *γλίσχρωνα*, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddit. Vide quae notavimus supra v. *Γλίσχρος*. Küst. Nihil mutavit, qui particulam istam post v. *Κρεάγρα* supposuit. Cf. v. *Μιαροί*. 7. *δειλανδρῶ*] Ioseph. de Maccab. p. 511. *Toup.* MS. *καὶ δειλανδρῶ* om. V. C. 8. *ἄθλιος*] *ὁ ἄθλιος* B. V. E. 9. *Δείλη ὀψία*] V. Ruhnk. in Tim. p. 75. *δείλη πρωία* Procop. p. 369. Artemid. p. 14. [I, 8.] *Toup.* MS. V. Moeris p. 132. 10. *Ξενοφῶν*] Anab. I, 8, 8. 11. *καὶ κλίνεται*] *κλίνεται δὲ* E. Habet Zon. p. 479. 13. *δείλης ἑσπέρας*] Non ex Atticis ista dictio profertur, sed ex Herodiani Hist. III, 12. 14. *Ἀττικοί*] *οἱ Ἀττικοί* A. 17. *ἀνδρεία*] *ἀνδρία* cum A. Item deinceps *ἀνδρίᾳ* scripsi bis. 19. *κατὰ δὲ*] *δὲ* om. V. C. Mox *ἐν* om. B. V. E. quod addidit tacite Küsterus, a Porto monitus. Ceterum *τὸ μὴ ἐνδεία* Med. 22. *αὐτῇ*] *αὐτὴ* B. E.

Δειδέχατ᾽ ἀλλήλους. Homerus: *Se invicem invitarunt*. *Δειδία*. Nox obscura. *Δείδια* vero, metuo. Et *Δείδιεν*, metuebat. a *δείω* fit *δεδίω*, ut a *πείθω*, *πεπίθω*. deinde a *δεδίω* formatur *δέδια*, et inserto *ῐ δείδια*. Et *Δείδιθι*, time. Et *Δειδιώς*, timens. *Δειδίσκω*. Ostendo. *Δειδίσσω*. Terreo. *Δείδω*. Metuo. *Δειελινόν*. Vespertinum tempus. Et *Δείελον*, idem. *Δείκελον*. Idolum, simulacrum, effigies. In Epigrammate: *Rheae turriferae simulacrum intuens*. *Δείκηλα*. Effigies, simulacra. syllaba *δῑ* per diphthongum scribitur. proprie quidem *δείκηλον* est simulacrum Iovis, quasi *Διὶ εἴκελον*: abusive vero quaelibet effigies. *Δειλάκρα*. Aristophanes *Pluto*: *Ego vero pruritu amoris misera vexor*. ridet anum, ut libidine prurientem. *δειλάκρα* vero est summe misera. Et *Δειλακρίων*, summe miser, miserabilis, aerumnosus, vel multis laboribus obnoxius. Idem Aristophanes: *O miser. O gulose, vides me non amplius tibi videri scelestissimum?* hic Mercurius vocatur *γλίσχρων*, tanquam catillo. cum enim carnes ei ostenderentur, illico descendit. *Δειλανδρία*. Et *Δειλανδρῶ*. *Δείλαιος*. Miser. *Δείλη ὀψία*. Tempus vespertinum, quo sol ad occasum vergit. Et *δείλη πρωία*, tempus ante prandium, vel post prandium. Xenophon: *Circa tempus vespertinum nubes pulveris apparuit*. *Δείλης πρωίας*. et *δείλης ἑσπέρας*. Sic Attici dicunt. *Δειλία*. Timiditas. Timiditas est vitium, quod in defectu quorundam affectuum versatur, contrarium illud fortitudini et audaciae. et quatenus quidem est vitium, est quaedam inconcinnitas; quatenus vero circa affectus versatur, contraria est fortitudini; denique quatenus est defectus, contraria audaciae. neque enim timiditas contraria est audaciae, quatenus est vitium (id enim utrique commune est); neque fortitu-

τὸ ἐνδεία εἶναι κατὰ τάδε. οὐ γάρ ἐστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάδε ἐνδεὲς τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.

Δειλινήσας. δείλης τοῦτο ποιήσας. Καὶ δειλινόν, δείλης.

Δειλοκομπήσας. ἐξαπατήσας. Ἑρμιππος.

Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις ἐγένετο δειλός, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν. Καὶ ἕτερα παροιμία· Δειλότερος Πεισάνδρου.

Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προΐλιπεν.

δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

Δείλοψ. ὄνομα ἔθνους.

Δεῖμα. φόβος. Ἀρριανός· Τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα ὡς προσαγόντων δεινῶν κατέσχεν, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀποστῆσαι τῆς ἐκπλήξεως.

Δειμαλέος. εὐλαβής, καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Δειμάμενοι. οἰκοδομήσαντες. Καὶ δείμασθαι, οἰκοδομεῖν. Καὶ δειμᾶν, ὁμοίως.

Δειματώδης. ὁ φοβερός.

Δειματῶν. φοβῶν. Καὶ Δειματοῦται, φοβεῖται.

Δειμαίνει. φοβεῖται. Προκόπιος· Οὐδέ τι πρὸς τοῦ ξυνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, οὔτε αἰδῶ τινα ἔργου ἐλάμβανε πώποτε. — Πάντες δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοὴν ἐξεστήκεσαν, καθάπερ οἱ μνηστῆρες τὸν Ὀδυσσέα γυμνωθέντα τῶν ῥακέων ἰδόντες. Καὶ Δειμαίνοντα, φοβούμενον. Οἱ δὲ μάλιστα μὲν καὶ ὡς ἀμφὶ τῷ περιβόλῳ δειμαίνοντες, χώραν περιβεβλημένῳ πολλήν.

Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ Κυδοιμός, ὑπηρέται τοῦ

---

3. Δειλινήσας] Hesychius δειελιήσας. Et sic Homerus Odyss. ῥ. 599. ubi vide veterem enarratorem. Küst. Δειληνήσας A. 4. Δειλινόν] Δειλινόν A. B. V. E. C. Med. Attulit H. Stephanus Exod. 29, 39. 5. Δειλοκομπήσας] Hesychius δειλοκοπήσας. Küst. Repugnante Zon. p. 489. 6. Δειλότερος] Vid. v. Ῥηγίνους. Toup. MS. 7. ἀνὴρ γὰρ οὗτος ἐγ. Arsenius p. 177. οὕτως ἐγένετο δειλός, ὡς π. MS. Coisl. 177. οὕτως — ὥστε Zenob. 8. καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα] Priores editt. [cum B. V. E. C.] plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα [ἀπελιθώθη, καὶ διέμεινεν ἕτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής. φοβούμενος γὰρ τὸν Ἡρακλέα,] κατέδυ etc. Sed verba duobus uncis inclusa in hac editione praetermisi, quoniam non solum in optimo et antiquissimo MS. Paris. desunt, sed etiam sensum inconcinnum reddunt. Non enim cohaeret, si dicas, virum aliquem timidum, cum ex spelunca prospectaret, et Herculem videret, in saxum diriguisse: et de eodem postea affirmes, eum metu Herculis in speluncam se abdidisse, ibique mortuum esse. Quare existimem duplicem hic misceri historiam, dicique debuisse, virum illum timidum secundum nonnullos quidem viso Hercule in lapidem mutatum fuisse: secundum alios vero in speluncam se abdidisse et prae metu mortuum fuisse. Küst. A librario ob easdem voces repetitas male omissa eiicere propterea contextu non debuit Küsterus. Agnoscit eadem Zenobius III, 32. Valck. Contra Gaisfordus sensit Küsterum recte iudicasse duasque historiolas a librariis male confusas esse, quorum in errorem etiam Zenobius incurrerit. Sed errorem dici nolim, quae fuerit duplex narrandi forma, simplex altera, quam Suidas expressit, argutior illa, quam complures libri sequuntur, item qui proverbium hoc illustrat Apostolius VI, 91. sive Arsenius, quamque credibile videtur in marginem esse coniectam. ἰδών] ἰδόν A. 9. τὸ ante σπήλαιον cum A. V. et Zenobio delevi. 10. Δειλότερος Πεισάνδρου] Vide infra vv. Εἴ τι Πεισάνδρου et Πεισάνδρου. Küst. 11. Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθ.] Ex Aristophanis Av. 1543. sqq. 15. Δείλοψ] Δόλοψ Valckenarius. Δείλοψ. ἔθνικόν E. 17. τῶν δεινῶν] τῶν delevi cum A. B. E. C. *V. Med.

3. Κέρβερε] Iuliani Aegypt. LIX, 1. Anthol. Pal. VII, 69. 5. δείμασθαι] δειμάσασθαι V. 6. οἰκοδομεῖν] οἰκοδομῆσαι E. omisso ὁμοίως. Sed videtur cum Hesychio Δεῖμαι esse reponendum. Nam δειμᾶν adhuc in deterrimis tantum scriptoribus est repertum. 8. Δειμάτων. φύβων] Item Hesychius. Ex MS. SGerm. sive Lex. Bachm. p. 190. reponendum Δειματῶν. φοβῶν docuit Bastius in Gregor. p. 176. δειματοῦται] Sic MSS. Pariss. [cum Hesychio.] At priores editt. corrupte exhibent δειμᾷ τοῦτον. Küst. 10. Προκόπιος] Histor. Arc. cap. 1. ubi historicus ille de Antonina Belisarii uxore verba facit. Küst. 12. Πάντες δειμ.] Oratio prodit Eunapium. 13. ἐξεστήκεσαν] ἐξειστήκεσαν E. 15. ῥακέων tacite Gaisf. cum Odyss. χ'. 1. ῥακίων Edd. 16. Οἱ δὲ] Delevit hoc exemplum Küsterus. περιβόλῳ] παραβόλῳ B. Mox περιβεβλημένων A. 18. Δεῖμος. καὶ φόβος — ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως] Aliter Artemidorus II, 4. (II, 39.) qui Δείμον et Φόβον filios Martis facit: cui suffragatur Scholiasta Homeri Il. δ'. 440. Küst. Immo Artemidor. II, 34. p. 124. et 44. p. 139. At Suidam iuvat Aeschyli Schol. Sept. c. Theb. 46. ubi diserte legitur, Φόβος δὲ καὶ Δεῖμος θεράποντες Ἄρεως. Albert. in Obss. Misc. IX. p. 145. (qui repetiit in Hesychium.) Sumptus est hic locus ex Schol. in Gregor. Naz. Or. IV. p. 127. D. Vid. Elias Cretens. p. 468. A. Gaisf.

---

dini, quatenus in defectu rerum certarum. defectus enim affectuum non est contrarius eorum medio. Δειλινήσας. Qui aliquid tempore vespertino fecit. Et Δειλινόν, vespertino. Δειλοκομπήσας. Qui decepit. Hermippus. Δειλότερος τοῦ παραχ. *Timidior es eo, qui corpore inclinato prospectat.* dicitur in homines valde meticulosos. fuit enim vir quidam timidus, qui ex spelunca prospectans cum Herculem conspiceret, in eam se abdidit, et metu mortuus est. Et aliud proverbium: *Timidior Pisandro. Illuc et Pisander venit, cupiens videre animam, quae viventem illum deseruerat.* erat enim supra modum timidus. Δείλοψ. Nomen gentis. Δεῖμα. Terror. Arrianus: *Tantus enim metus quasi malis iam appropinquantibus eos occuparat, ut a consternatione se recolligere non possent.* Δειμαλέος. Timidus. item qui metum ac timorem incutit. *Cerbere, qui terribilem mortuis latratum reddis, iam terribilem tu quoque mortuum metue.* Δειμάμενοι. Qui aedificarunt. Et Δείμασθαι, aedificare. Et Δειμᾶν, idem. Δειματώδης. Terribilis. Δειματῶν. Terrens. Et Δειματοῦται, metuit. Δειμαίνει. Timet. Procopius: *Nec maritum verebatur, neque ullius flagitii eam pudebat.* † *Omnes Eutropii eunuchi nomen metuentes, terrore perculsi erant, ut proci Ulixem pannis exutum conspicati.* Et Δειμαίνοντα, timentem. *Illi vero vehementissime etiam de muro soliciti, qui multum regionis coerceret.* Δεῖμος καὶ Φόβ. Metus et Terror et Tumultus Martis ministri, bellique

Ἄρεος, υἱοὶ τοῦ πολέμου· οἳ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασι τῷ Ἄρει, τοῦ Ἡφαίστου αὐτοὺς μὴ φοβηθέντος.

Δείμωμεν. δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν.

Δεῖν. δεσμεύειν. Καὶ δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ δεῖσθαι·

Δεῖν δ' ἔοικε.

καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλειν. Καὶ μικροῦ δεῖν, ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον ἐνόμισα.

Δεινά.

Οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τοντονί.

ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Σοφοκλῆς·

Γνοὺς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει.

ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος.

Δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἄπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ'
ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω.

δοκοῦντα δὲ καὶ ἀποφάσκοντα, οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα.

Δείναρχος. Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστόρηται. γράψας κατὰ μέν τινας λόγους τοὺς πάντας ρξ', κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ', τοὺς πάντας δικανικούς· ὧν οἱ μέν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ ἰδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος, ἐπιμελητὴς Πελοποννήσου καταστὰς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντος.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησίν, Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεοὺς βιάζεσθαι.

Δεινιάδαι. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.

Δεινίας. ὄνομα κύριον.

Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρό-

---

4. *Δείμωμεν. οἰκοδομῶμεν*] *Δείμωμεν, δειμάμενοι οἰκοδομοῦμεν* A. B. Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus scripturam Hesychii est, *Δείμωμεν. οἰκοδομήσωμεν. Δ. δειμώμενοι οἰκοδομοῦμεν* V. C. *Δείμωμεν, δειμάμενοι, οἰκοδομήσαντες* E. Haec quo referam non reperio praeter Il. ή. 337. 5. V. Herod. Epimer. p. 270. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 618. *ἀντὶ δεῖσθαι* *V. 10. *Δεῖν ᾠήθ.*] Vid. infra post *Δεινός. Hemst.* Significat horum repetitionem olim post v. *Δεῖνος* factam. Glossae tamen *καὶ* praefigendum. Eadem Lex. Bachm. p. 190. Etym. M. et, qui *ἀναγκαῖον ἐλογισάμην*, Hesychius. *εἶναι* om. B. E. Med. 13. *Οὐχὶ δεινὰ*] Aristoph. Ran. 625. 14. *Σοφοκλῆς*] Electr. 731, 32. Scribendum *οὐ ξ'*. 16. *περισπᾷ* *V. item ut extat in v. *Περισπᾶν*. 17. *ἔμπειρος*] *ὁ ἔμπειρος* E. 18. *Δεινὰ μὲν οὖν*] Sophocl. Oed. R. 483. *ταράσσει*] *ταράσσομαι* A. B. E. Med. 20. *δοκοῦντ'*] *δοκοῦντες* A. C.

3. *δοκοῦντα* omisit Küsterus. 5. *Δείναρχος*] Vide Photii Bibl. p. 217. Plutarch. Phocion. p. 757. Alius fuit Dinarchus, poeta, qui de Baccho atque eius rebus gestis scripsit. Vide Cyrill. c. Iulian. p. 341. Bentl. Ep. ad Mill. p. 72. Worth. in Tatian. p. 34. *Toup.* MS. *Δ. ῥήτωρ, εἷς τῶν . . ἐγκριθέντων. συνέθηκε λόγους δικανικούς, ὧν — ἰδιωτικοί, ἐξήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν Eudocia* p. 130. 6. *υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστ.*] Immo Plutarchus in Vitt. X. Oratt. tradit Dinarchum hunc filium fuisse Sostrati, vel, secundum alios, Sophoclis. *Küst.* Item Dionysius iud. de Din. 2. 3. Haec cum seqq. om. V. 8. *μόνους ξ'*] Orationes LXIV. Photius et qui Vitas oratorum conscripsit, LX. germanas concessit Dionysius iud. 10. 12. 10. *ἐπιμελ. Πελοποννήσου*] Narratio prorsus nova. 14. *ἰσχυρότερον*] *ἰσχυρώτερον* MS. Coisl. 177. qui pergit: *ἐπὶ τῶν δι' ἀνάγκην καὶ τὰ παρὰ φύσιν ἢ μὴ καθήκοντα ποιούντων. καὶ ἄλλη· δεινὰ τὰ δεινά, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεικῶν, καὶ ἕτεροι οὕτως· δεινὰ τὰ δεινὰ καὶ δεινότερα τῶν δεινίου.* Pro *ἰσχυρότερον* Gaisfordus monet apud Eurip. Helen. 522. extare *ἰσχύειν πλέον*. 15. *Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ Θεοὺς βιάζεσθαι*] Schottus in Zenobium recte monuit legendum esse, *ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι. Küst.* Suidas dictum Platonis Legg. V. p. 741. summatim ascripsit: cf. v. *Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται.* 16. *βιάζεσθαι*] *βούλεσθαι* A. 17. *Δεινιάδαι*] An *Δειπνιάδες*? Steph. in *Δειπνιάς. Hemst. Δειλιάδαι* V. *Δειδιάδαι* B. E. 19. *Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τρ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii [XXIV, 5.], quae leguntur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 114. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* 21. *τὸν δὲ πραγμ.*] Hinc usque ad finem omnia om. V.

---

filii: qui etiam simul cum Marte vincula passi sunt, cum Vulcanus eos non formidaret. *Δείμωμεν.* Aedificemus. *Δεῖν.* Ligare. Et *δεῖν* Aristophanes posuit de necessitate: *Iam vero necesse esse videtur.* item pro debere. Et *Μικροῦ δεῖν*, parum abest. *Δεῖν ᾠήθην.* Existimavi oportere, necessarium putavi. *Δεινά.* Indigna. *Nonne indignum facinus est hunc verberare? Δεινός*, peritus. Sophocles: *Peritus autem ille Atheniensis auriga, hoc conspicatus, ad latus exterius deflectit et cursum inhibet.* [Idem:] *Graviter enim, graviter sane me turbat sapiens augur, cum nec fidem habere neque repugnare audeam. quid autem dicam nescio. sed incerta spe feror, nec praesentia cernens nec praeterita.* *Δείναρχος.* Dinarchus, Corinthius, unus ex X. illis oratoribus, qui cum Demosthene probati sunt. cuius vero filius fuerit non traditur. scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenses: quarum aliae sunt publicae, aliae vero privatae. hic obiit, Peloponnesi praeses ab Antipatro constitutus, per insidias a Polysperchonte post Antipatri obitum ei structas. *Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχ. Gravi necessitate nihil est potentius.* nam necessitas ipsos deos cogit. itaque Plato dicit: *Necessitas ne a diis quidem potest superari.* *Δεινιάδαι.* Nomen urbis vel loci. *Δεινίας.* Nomen proprium. *Δεινοκράτης.* Dinocrates, Messenius, non usu tantum, sed etiam natura aulicus erat et militaris; prudentiam vero in rebus gerendis specie qui-

πον ἐπέφαινε μὲν τέλειον· ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ᾽ ἰδίαν κινδύνοις· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διάθεσιν, ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρά τε τὰς συνουσίας εὐ||τράπελος καὶ πολιτικός, ἅμα δὲ τούτοις φιλέραστος· περὶ κοινῶν δὲ ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἀτενίσαι καὶ προϊδέσθαι τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ παρασκευάσασθαι καὶ διαλεχθῆναι πρὸς πλῆθος, ἐς τέλος ἀδύνατος. καί ποτε κεκινηκὼς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ᾠήθη ποιεῖν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τοῦ βίου, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ᾽ ἡμέρας, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. βραχεῖάν τέ τινα τῆς περιστάσεως ἔμφασιν ὁ Τῖτος αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρὰ πότον ἐν μακροῖς ἱματίοις ὀρχούμενον, παραυτὰ μὲν ἐσιώπησε· τῇ δ᾽ αὔριον ἐντυγχάνοντος αὐτοῦ, καί τι περὶ τῆς πατρίδος ἀξιοῦντος, Ἐγὼ μὲν ὦ Δεινοκράτη πᾶν, ἔφη, ποιήσω τὸ δυνατόν· ἐπὶ δὲ σοῦ θαυμάζω, πῶς δύνῃ παρὰ πότον ὀρχεῖσθαι, τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεκινηκὼς ἐν τοῖς Ἕλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχύ τι συσταλῆναι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοίκειον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. πλὴν τόγε παρεῖναι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Τίτου, πεπεισμένος ἐξ ἐφόδου τὰ κατὰ τὴν Μεσσήνην χειρωθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν.

Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, κωμικός. ἦν ἐπὶ τῆς ογ᾽ Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου· ὡς δέ τινες, μαθητής. ἐδίδαξε δράματα ιϐ᾽ Δωρίδι διαλέκτῳ.

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. Καὶ Δεινόμαχος, ὄνομα κύριον.

Δεινόν.

Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἢδη κακόν, ὦ ξεῖν᾽, ἐπεγείρειν.

τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερές· ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος·

Τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις;

Ἀριστοφάνης·

Δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν, ἐθέλειν τ᾽ ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

---

1. ὑπέφαινε] ἐπέφαινε dedi cum A. et Excerpt. MS. Quamquam repugnat v. Ῥωπικός. 4. κατ᾽ ἰδίαν] κατιδίοις B. E. 6. πρόθυμος] πρόχειρος A. Exc. Qui statim παρά dederunt, cum olim ederetur περί. 7. ἅμα δὲ] δὲ om. A. 8. κοινῶν δὲ] δὲ om. B. E. Med. δὲ κοινῶν Exc. Sed infra ἀτενίσαι δὲ A. B. E. Med. 9. ἐμφρόνως] ἀσφαλῶς Excerpta. ἔτι δὲ] δὲ om. B. E. 14. δὲ γὰρ] δὲ om. Med. γὰρ om. B. E. et Excerpta, ubi omissa sunt προορώμενος — μελλόντων. 14. κωθωνιζόμενος] Vid. in Κωθωνίσαι et Schol. Aristoph. Pac. 1094. *Hemst.* 16. βραχεῖάν τε] βραχεῖαν δέ Excerpta. 17. ἰδὼν — ἐσιώπησε] Vid. Plutarch. in Flaminino p. 378. *Reines.* 20. καί τι] καί τοι A. περὶ] ποτε B. E. Med. τῆς om. Exc. 22. πότον] πόντον E. Med. πότου MS. Exc.

3. παρεῖναι] παρῆν Excerpta, ubi τότε Valesius pro τόγε. 5. χειρωθήσεσθαι] χειρισθήσεσθαι Excerpta, ἐγχειρισθήσεσθαι Schweigh. 7. Δεινόλοχος. Συρακ.] In epitomen haec redegit *Eudocia* p. 131. 8. ἐπὶ τῆς om. Med. 9. μαθητής] Aelian. Hist. Anim. VI, 51. Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστὴς Ἐπιχάρμου. Eum citat Hesych. in Ἅδος, Μυρμήκια, et Ὀλβάκιον. *Reines.* Et Phot. v. Ὑς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, et Athen. III. p. 111. vid. ibi Schweigh. *Müller.* 11. Δεινόμαχος] Philosophus Cyrenaicus, Cic. de Fin. V, 8. Offic. III, 33. Lact. III, 7. *Reines.* 12. ὄνομα κύριον] ὁμοίως E. 14. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι] Soph. Oedip. Col. 510. sq. „Huc respexit Liban. 2. p. 562. κακὸν εὖδον ἀνεγείρειν. Vid. Tollius in Longin. p. 37." *Toup.* MS. 16. τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. *Küst.* Iusto copiosius illa descripta. Verum haud accuratius in glossam conveniunt Aristophanica; verendumque ne studiosorum hominum opera locum istum ditarit. πάλαι συμβάντα] συμβάντα πάλαι E. 18. Καλλίμαχος] Fr. 273. 20. Ἀριστοφάνης] Acharn. 333 — 35. (351.) 21. Δεινὸν γὰρ] Δεινὸν μὲν γὰρ A. B. V. E. Med.

---

dem omnibus numeris absolutam praeferebat, re ipsa autem adumbrata quaedam et fucata civilis prudentiae imago in ipso inerat. nam in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, et in ipso pugnae discrimine erat conspicuus. similiter, quod ad reliquam vitae rationem attinet, in commerciis quidem venustus promptusque, in consuetudine autem et convictu urbanus atque civilis, neque ab amore alienus. in rebus autem publicis et civilibus animum intendere, et futura prudenter providere, seque praemunire et ad populum verba facere prorsus non poterat. qui cum maximorum causas malorum in patria excitavisset, nullius momenti esse arbitrabatur quae ageret, sed idem vitae institutum tenebat, nihil in futurum prospiciens, sed amoribus ac poculis de die indulgens, ac symphoniacorum cantibus aures commodans. tandem vero Titus ad statum, in quo res essent, leviter attendere eum coegit. conspicatus enim hominem talari veste in convivio saltantem, tacuit tum quidem, postridie vero cum adisset eum Dinocrates, et nescio quid patriae causa rogaret: Equidem, inquit Titus, quod in me erit praestabo; ceterum te miror, Dinocrates, quo pacto in convivio tibi saltare lubeat, cum tantos motus in Graecia excitaris. tum quidem paulisper ad se redisse visus est atque cognovisse, argumentum longe ab instituto ingenioque suo abhorrens ab se susceptum fuisse. sed tunc temporis inter Titi comites in Graeciam venerat, persuasus res Messeniorum ex ipsius arbitratu quamprimum constituendas esse. *Δεινόλοχος*, Dinolochus, Syracusanus vel Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. filius Epicharmi, aut, ut quidam tradunt, discipulus. docuit fabulas XIV. Dorica dialecto scriptas. *Δεινομάχη*. Nomen proprium. Et Dinomachus, nomen proprium. *Δεινόν. Grave est, hospes, malum iam olim sopitum rursus excitare.* Molestum quidem est, quae olim acciderunt, eorum memoriam renovari; sed tamen caecitatis causam cognoscere cupio. et Callimachus: *Quid lacrimam dormientem excitas?* Aristophanes: *Molestum est enim, adeo moroso homines esse animo, ut lapidibus petant et clamitent, nihil autem ex aequo velint audire.*

ἀντὶ τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. οὕτω δὲ αἱ σταφυλαὶ ὁριμεῖαι οὖσαι καὶ οὔπω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὥριμον καὶ ἡδύ. Ἡγλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς·

Καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας.

Ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον· ἀντὶ τοῦ, δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ αὖθις· Ἀνθρώπους ἐσθίειν βλέποντας, καὶ δεινοὺς
533 *κατὰ γαστέρα· λέγω δὴ Κλεισόφους τε καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιρεφῶντας.*

Δεινοπαθεῖ. δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει.

Δεινόπους ἁρά. ἢ διὰ ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Δεινός. πανοῦργος, ἱκανός, ἀκολάκευτος, σοφός, ἔμπειρος.

Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὗρηκ' ἐμοί.

ὁ νοῦς· σὺ μὲν δεινὸς ἐν τῷ λέγειν, ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Δεινός. ὅτι Δεκέβαλος ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς δεινὸς μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολέμια, δεινὸς δὲ καὶ πρᾶξαι καὶ ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς μὲν νίκῃ χρήσασθαι, καλῶς δὲ ἧττον διαθέσθαι ἠπίστατο. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

[Δεινὸς λέγεται καὶ κατὰ τὴν τῶν λόγων δύναμιν.]

Δεῖνος. προπερισπωμένως, ὁ ψηκτήρ, ὃ παρ' ἡμῖν ψηκτρίον λέγεται.

Δεινότητα. τήν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ τήν τε πανουργίαν.

Δεινουμένην. πατουμένην.

Δεινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλωα.

Δείνων. ὄνομα κύριον.

---

1. *ἀντὶ τοῦ ὠμὸν*] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Quae rectius collocata sunt sub v. *Ὀμφακίαν*, minus tamen plene descripta. *μεταφορικὸν* E. 6. *σχάσασθαι*] *σχάσασθε* A. m. sec. B. E. *V. σχαλάσασθε C. τὰς ὄμφακας*] Huc respexit Phrynichus Segu. p. 56. 7. *Ἴσον δὲ*] *δὲ* om. V. C. 10. *ἐσθίειν βλέποντας*] Infra v. *Κλείσοφος*, ubi fragmentum hoc repetitur, rectius legitur *ἐσθίειν εἰδότας. Küst.* Immo probabilior est scriptura *βλέποντας*, ad comicam rationem efficta. 13. *δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει*] *δεινὰ πάσχει, δεινῶς ἔχει, ἤγουν χαλεπῶς* E. Similia Hesychius. *χαλεπὰ πάσχει* om. Zon. p. 489. 14. *Δεινόπους ἁρά*] Explicatio Schol. Sophocl. Oed. R. 418. supra proposita in v. *Ἀμφιπλήξ. ποδῶν*] *τῶν ποδῶν* B. *V. C. E. Med. cum gl. superiore.* 15. *Δεινός*] Lex. Rhet. p. 234. *ἱκανός, ἢ δέους ἄξιος καὶ δέους ποιητικός, ἢ πανοῦργος, ἀκολάκευτος, σ. ἔμπ.* 17. *Λέγειν σὺ δεινός· μανθ.*] Sophocl. Oed. R. 545. sq. *δεινός*] *δεινὸς εἶ* V. C. Id ad inferiorem versum *σὺ μὲν δεινός* esse referendum demonstrat glossa hinc, opinor, petita *Λέγειν σὺ δεινός.*

3. *Ὅτι Δεκέβαλλος*] Fragmentum hoc legitur apud Xiphilinum vel potius Dionem in Domitiano p. 330. 331. *Küst.* Apud Dion. Cass. LXVII, 6. Novissima repetuntur v. *Ἀνταγωνιστής. Δεκέβαλλος*] *Δεκέβαλος* A. B. *V. 6.* Legendum *ἐνεδρεῦσαι* cum v. *Καίρια.* 7. *διαθέσθαι*] Hinc emendanda Dionis lectio vulgaris *διαθεῖναι.* 10. Cf. praeter alios Demetrius de elocut. 75. et Schol. Plat. p. 329. *κατὰ τὴν — δύναμιν*] *καὶ ἡ — δύναμις* A. B. E. Quam interpretationem potius ad v. *Δεινότης* spectare vidit Gaisfordus; accedit quod observationem omittunt V. C. Itaque suspectam glossam notavi. 12. *Δεῖνος. προπερισπ.*] De significatione huius vocis vide Athen. lib. XI. p. 467. *Küst.* Adde Schol. Aristoph. Nub. 380. *ψηκτήρ*] *ψυκτήρ* E. in seqq. firmans vulg. *ψηκτρίον.* Iam cum *ψηκτὴρ* etiam Hesychius et Etym. M. praebeant, id ut in re evidenti reposuit Gaisfordus, itemque *ψυκτρίον*, ubi *ψηκτήριον* codex Zon. p. 475. Praeierat *ψυκτήρ* et *ψυκτήριον* reponens Toupius II. p. 395. Verum haec utut mendosa servanda duxi, cum fideliter ea nescio quis ad v. *Ψῆκτρα* traduxerit. Sequebantur *Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον*, quae cum A. B. C. V. E. omissa sunt, quippe rectius supra post v. *Δεῖν* collocata. 14. *Δεινότητα*] *Δεινότητος* B. E. 17. *Δεινουμένην*] Vox haec corrupta est, cuius loco Portus putabat scribendum esse *δινομένην.* Sed quid hoc? Omnino et sensus et metrum requirunt, ut legatur *θεινομένην*, a *θείνω*, *tunde*, vel *verbero*: sed quae vox alio loco ponenda est. *Küst. Δεινουμένην* bis Zon. p. 449. *Δεινομένην* ex Etym. M. probavit Bentleius Callim. Fr. 51. Adde Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 179. et Naekium in Rhen. Musei Vol. III. p. 543. Iam etsi litterarum ordo demonstrat, Suidam in capite gl. *Δεινουμένην* repperisse, parum tamen referre videtur, *δεινομένην* an *δινομένην* probetur. Ceterum *δεινωμένην περὶ βουσὶν* gramm. in Cram. Anecd. II. p. 376.

---

hic *ὀμφακίαν* significat immitem et durum: per translationem ductam ab uvis acerbis et immaturis. contra vero quod est maturum, molle est et suave. dicitur autem genere feminino *τὰς ὄμφακας*. Plato Comicus in fabula *Ἑορταῖς*: *Supercilia subducite uvasque immaturas.* *Ἴσον ἴσῳ φέρον* autem est iustum et aequum: per metaphoram ductam ab vino, quod cum pari aquae portione miscetur. intelligit autem aequam dicendi et audiendi potestatem. Et alius: *Homines cibis inhiantes et ventri maxime deditos, Clisophos dico et Therones et Struthias et Chaerephontes* *Δεινοπαθεῖ*. Graviter vexatur, molestias patitur. *Δεινόπους ἁρά*. Dirae pedibus terrorem incutientes. *Δεινός*. Callidus, promptus, qui nullis blanditiis flectitur, sapiens, peritus. *Dicendi tu quidem peritus es; at ego parum idoneus ad te audiendum. inimicum enim et gravem mihi te expertus sum.* id est: ipse quidem facundus es; at inimicum mihi aequis te auribus audire non possum. *Δεινός*. Decebalus, Dacorum rex, in rebus bellicis tam intelligendis acutus, quam in gerendis strenuus erat; idemque hostem prudenter aggredi, opportuno tempore recedere, insidias struere, proelium inire, victoria recte uti, acceptamque cladem resarcire optime norat. quamobrem Romanis diu formidabilis extitit adversarius. [*Δεινός*. dicitur etiam de eo qui facultate dicendi pollet.] *Δεῖνος*. Cum circumflexo in priore syllaba idem significat quod *ψηκτήρ*, sive, ut apud nos dicitur, *ψηκτρίον*. *Δεινότητα*. Et facultatem dicendi significat et callliditatem. *Δεινουμένην*. Calcatam. *Calcatam a bobus meam custodiebam aream.* *Δείνων*. Nomen proprium.

Δείνωσις. δεινότης, σκότωσις.

Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί.

Δεινοί. φοβεροί, ἔμπειροι, σοφοί. Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλοιν ὠμοσάτην, ὅσοι δὴ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τῶν ἐς τὸν ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ Ὅμηρος·

Δεινὸς ἀήτης.

ὡς,

Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

Δείξαντες. Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι τῷ τάγματι, καὶ διὰ τῆς φάραγγος δείξαντες προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.

534 ‖*Δείξεις.* Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, συχνοῖς τε ἐπήρκει καὶ συνηράνιζε.

Δειπνητός. ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός.

Δειπνίζω ἕτερον· δειπνῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ δειπνεῖν. Καίτοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. Καὶ αὖθις· Ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δείπνισον.

Δειπνολόχον. κλεπτοτρόφον.

Δεῖπνον. τὸ πρωινὸν ἄριστον, ὅπερ ἀκρατισμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν τρίτην ἄριστον· παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἑσπερινὸν δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Δειπνεῖν με δίδασκε.

ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.

Δειπνοσοφισταί. βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπιγραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα), ὅ

---

1. *σκότωσις*] Etiam Lex. Bachm. p. 190. „Haec interpretatio referenda est ad vocem *δίνωσις*, non *δείνωσις*: quarum illa ducta est a *δίνη*, haec vero a *δεινός*." *Küst.* Similiter Küsterus Hesychium restituit. 2. *Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. Δεινοί. ἔμπ.*] Sic locum hunc ex MSS. Pariss. supplevimus et distinximus, qui in prioribus editt. ita legitur: *Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. ἔμπειροι* etc. Excidit ibi nimirum vox *Δεινοί*, et cetera quae sequuntur praecedentibus invito sensu continuantur: quam confusionem auctoritate MStorum ex hoc loco sustulimus. *Küst.* Cf. Zon. p. 475. *Δεινοποιοί* C. Vide Hesiodi Scut. 250. 3. Uberius Lex. Bachm. p. 190. *φοβεροί* neglexit vulg. *Διὸ ἄμφω ἅπαντας*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 2. eiusque pars repetitur infra v. *Καταπροήσεσθαι. Küst.* 4. *ἅπαντες* A. B. E. *V. Edd. ante Küst. ἀλλήλων*] *ἀλλήλω* B. C. E. cum MSS. in v. *Καταπροήσεται.* 6. *τῶν ἐς*] *τὸν ἐς* A. 8. *πλέκειν τὰς*] Mendum ut videtur Küst. a Gronov. Em. p. 103. exagitatum: nam *πλέκειν τοι* A. B. V. E. C. Med. Schol. in Aristoph. Nub. 1128. et Theocr. XV, 48. 9. *κακουργούντων*] *κακουργοτάτων* A. V. Zenobius III, 37. 10. *Ὅμηρος*] Il. ό. 626. *Küst.* Non convenit exemplum, nisi legerit in Homero *δεινὸς ἀήτη*, feminino generé. *Hemst.* Sine dubio reponendum *ἀήτη* ex Schol. Ven. Adde Ruhnken. praef. Hesych. T. II. p. VIII. Nec reticendum veram lect. Portum perspexisse. *Gaisf.* 13. *Κλυτός*] Il. β'. 742. *κλειτὸς* B. E. 14. *Δείξαντες*] Lego *ἀΐξαντες.* Error ortus ex similitudine *Λ* et *Δ.* Hesych. *Ἀΐξας. ὁρμήσας.* Vel *διεξαΐξαντες.* Theocrit. Id. XIII, 23. *Ἀλλὰ διεξάιξε. Διαΐξαντες. Toup.* MS. *Διΐξαντες* Valckenarius. *Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθ.*] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert; qui etiam recte monuit, pro *δείξαντες* hic scribendum esse *διήξαντες.* Nam alteram lectionem sensus omnino respuit. *Küst.* 15. *φάραγγος*] *φάρυγγος* V. C. 17. *Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος*] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. IV. segm. 38. *Küst.* *δὲ* om. E. Infra *συνεράνιζε* *V. *ἐς τὰς ἀργυρικὰς δ.*] Loci huius sensum optime exponit Salmasius de Foen. Trapezit. p. 547. 548. quem vide. *Küst.* Significatus vocis est omnino singularis.

3. *Δειπνητός*] An *δειπνητύς*? Nicand. Ther. 761. *Toup.* MS. Ibi tamen e duobus MSS. *δειπνητὸς* edidit Schneiderus. Cum Suida Zon. p. 475. Tum Gaisfordus: „*Δειπνηστὸς* Hom. Od. ρ. 170. et sic Etym. M. Dorvill. Eustathius p. 1814, 37. *Ἔστι δὲ δειπνηστὸς ἢ δειπνηστὸς ὁ τοῦ δείπνου καιρός· ἄλλως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν δειπνητὸς ὀξυτόνως, αὐτό φασι τὸ δεῖπνον. βαρυτόνως δὲ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.* 5. *Καίτοι τὸν Αγαμ.*] Ex Athenaeo I. p. 9. A. *Gaisf.* Adde v. *Ὅμηρος.* 8. *Δειπνολόχον*] Hesiod. Opp. et D. 721. Atque hinc corrige Etym. M. qui habet *Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος. Toup.* MS. Si quidem ad Hesiodum respexit Suidas, Gaisfordo videbatur reponendum *Δειπνολόχου. κλεπτοτρόφου*: quod praebet Zon. p. 479. Deinde cum V. C. delevi: *Δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. ζήτει ἐν τῷ Ἀκχιζόμενος.* Quae habet A. in marg. Addunt A. B. *ζήτει περὶ τῶν πολυτελῶν δείπνων ἐν τῷ Βιτέλλιος.* Sed omisso *τῶν* praebet *Βιτέλιος* Med. haec subiiciens gl. *Δεῖπνον.* 9. *Δεῖπνον. τὸ πρωινόν*[Vide Scholiastam Homeri in Il. ώ. 124. et Athen. lib. I. cap. 9. *Küst.* Adde Zon. p. 482. *ἄριστον*] *ἄριστος* E. 11. *προέρχεσθαι*] *προσέρχεσθαι* A. Sed vide gl. *Ἄριστον.* 13. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 107. 15. *ἀδηφάγων*] *ἀδηφαγῶν* A. C. *V. Med. Schol.

Δείνωσις. Indignitatis exaggeratio, vertigo. *Δεινωποί.* Terribiles, formidabiles. *Δεινοί.* Terribiles, periti, sapientes. *Quare iuramentis omnibus, quae apud Christianos sanctissima habentur, adhibitis alter alteri fidem suam astrinxit, non deserturos esse invicem, etsi supremum vitae discrimen subeundum esset.* *Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχ. Aegyptii callidi sunt fraudum artifices.* dicitur de hominibus admodum improbis. tales enim sunt Aegyptii. Homerus: *vehemens ventus.* dictum est ut *κλυτὸς Ἱπποδάμεια.* *Δείξαντες. Illi vero repente legionem invadunt, et cum vallem transiissent, in Romanos impetum faciunt.* *Δείξεις. Arcesilaus vero ad mensas argentariorum primus accedebat, plurimisque suppeditabat sumptus, et pecunia collaticia eos adiuvabat.* *Δειπνητός.* Tempus prandii, secundum nostram rationem. *Δειπνίζω.* Alterum coena excipio. *δειπνῶ* vero coeno. *Quamquam Homerus Agamemnonem facit coena excipientem principes.* Et alibi: *Hospitio et coena nos excipe.* *Δειπνολόχον.* Furem ciborum. *Δεῖπνον.* Cibus, quem mane sumebant, quique nunc vocatur *ἀκρατισμός.* deinde circa horam tertiam *ἄριστον*: ita dictum, quod eo sumpto ad *ἀριστείαν*, i. e. strenue pugnandum exirent, inde *δεῖπνος*, prandium, quo sumpto laborandum esset. denique *δόρπος*, coena, sic dicta, quod tunc hasta quiesceret. Aristophanes: *Coenare me doce.* dicitur de hominibus voracibus. *Δειπνοσοφισταί.* Liber sic inscriptus, valde utilis, cuius Athenaeus auctor est.

ἐστιν ἐπωφελές. Ὅτι Οὐλπιανός, εἷς τῶν Λειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτούκειτος ἐκλήθη, διὰ τὸ συνεχῶς προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου, καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός, εἰ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος, σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀποτρώγειν, πρὶν εἰπεῖν, κεῖται ἢ οὔ κεῖται.

Λειπνοφόροι. αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.

Λειρά καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν.

[Ὁ δὲ δείσας μὴ περὶ τῶν ὅλων ** τὴν χώραν ἐκλείπειν ἔγνω. καὶ αὖθις·]

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμνκότα δειράσι ταῦρον.

Λειρατιώτης. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Λειράδες. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Λειρατιώτης.

Λειραχθές. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγῦνον.

Λειραχθὲς ἐύβροχον ἅμμα πετεινῶν.

Λειρή. ὁ τράχηλος.

Λεῖσα. ἡ ὑγρασία.

Λεισαλέα. κοπρώδη. δεῖσα γὰρ ἡ κόπρος.

Λείσαντες. φοβηθέντες. Καὶ Λείσας, φοβηθείς. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. Καὶ Ἀππιανός· Λείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι, ὑπέστρεφεν εἰς τοὐπίσω. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δείσας περί τε οἱ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

Λεισιδαιμονία. εὐλάβεια περὶ τὸ θεῖον, δειλία, ἀμφιβολία περὶ τὴν πίστιν. Καὶ Λεισιδαίμων, οἱονεὶ δεδοικώς. Ὁ Ἀπόστολος· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. Καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν· Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ δεισιδαιμονίαν καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς μεγάλων ἤδη ἐφίενται. Καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησίν· Οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ἐπιφαίνει δεινότητα καὶ τόλμαν· ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσε-

---

1. *Οὐλπιανός, εἷς τῶν Λειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτ.*] Haec et quae sequuntur sumpta sunt ex prooemio, quod libris Athenaei praefixum est; eademque repetuntur infra v. *Κειτούκειτος*. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum*V. Libri tametsi hanc observationem agnoscunt, ipsa tamen species arguit eam ab lectoribus ascitam fuisse, qui glossae opportunitatem cupidius arriperent. *Λειτούκειτος* Med. 3. *προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τ.*] Sic locum hunc ex MSS. supplevi, qui in prioribus editt. ita legitur, *προβάλλειν κεῖται ἐπὶ τοῦ τῆς* etc. *Küst.* *εἰ κεῖται*] *εἰ* om. A. B. V. E. Med. *ὥρα*] *ὥρας* B. E. om. Med. Mox *ἐπὶ* E. pro *κατά*. 4. *ἢ μήτρα*] *εἰ μήτρα* A. B. *V. (qui mox *ἀρώματος*) cum libris glossae posterioris. Supplendum etiam *καί*. 6. *εἰ κεῖται*] *οἰκεῖται* A. In extremis habet A. in marg. consentiens fere cum B. E. Med. *Κειτούκειτος. ζήτει (τὸ δὲ δειτούκειτος ζήτει* Med.) *ἐν τῷ Ἀθήναιος περὶ ὧν μνημονεύει ἀνδρῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως δοξάντων ἑστιᾶν· περί τε Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐμπεδοκλέους ἀκραγαντίνου (ἀκραγαντίνων* Med.) *καὶ τῶν λοιπῶν*. Vide ipsam v. *Ἀθήναιος*. 9. *Λειπνοφόροι. αἱ φερ. τοῖς κατακ.*] Plenius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurs. Graec. Fer. v. *Ὀσχοφόρια*. *Küst.* Copiosius etiam Lex. Rhet. p. 239. cuius narratio fere consentit cum Plutarchi Thes. 23. unde discimus istud institutum ad religiones Oschophoriorum pertinuisse. Ceterum etsi *κατακεκλιμένοις* et sententia requirit et plerique Harpocrationis libri firmant, alterum tamen Palatini fide stabilitur. 13. *Ὁ δὲ — καὶ αὖθις* delevit Küsterus, haud frustra: cum appareat ea sub extremam gl. *Λείσαντες* revocari debuisse. Monuit etiam Gronovius Rec. mutilatt. p. 42. Ceterum post *ὅλων* interciderunt panca quaedam: velut supplere licet, *ἀναῤῥίψειε κίνδυνον*. 15. *Τὸν πάρος Ὀρβηλ.*] Antipatri Sidon. XVIII, 1. Anthol. Pal. VI, 115. Vide vv. *Μεμυκότα* et *Ὀρβηλοῖο*. 17. *Λειρατιώτης*] Scribe *Λειραδιώτης*, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas. *Küst.* Adde Steph. Byz. et Plut. Alcib. 25. Cum Suidae tamen libris concordat Harpocr. Pal. 18. *Λειραχθὲς*] Archiae Ep. VIII, 3. Anthol. Pal. VI, 179. Attulit haec etiam Zon. p. 482. 20. *πετεινῶν*] *πετηνῶν* V. C. Cf. v. *Λειραιοπέδη*.

2. *Λεῖσα*] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 373. 3. *Λεισαλέα*] *Γήινα καὶ δεισαλέα* Clemens Al. Protr. p. 49, 24. *Hemst.* Addit Wassius *δεισαλέαις τροφαῖς* ex Paedag. III. p. 297. Cf. Schol. Clem. pp. 116. et 135. et Zon. p. 479. 5. *Ἡρόδοτος*] VII, 163. 6. *ὑποβαλέσθαι* *V. 7. *Ἀππιανός*] Ed. Schweigh. T. I. p. 91. *τῷ Κικέρωνι*] *τὸν Κικέρωνα* E pr. 8. Vide nos sub v. *Λειρά*. 12. *δεδοικώς*] *δεδοικὼς τοὺς δαίμονας* E. *ὁ δεδιὼς τοὺς δαίμονας* Zon. p. 475. *Ἀπόστολος*] Act. Apost. XVII, 22. 14. *Κρίτων*] *Κρῖττον* A. *κρεῖττον* C. 16. *δεισιδαιμονίαν*] *καὶ δεισιδαιμονίαν* V. C. Mox *ἐργασάμενοι* V. C. *ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὁμόνοιαν*] *καὶ ὁμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς* dedi cum A. 18. *Οὗτος γὰρ — ἐστὶ πλήρης*] Fragmentum hoc Polybii [XII, 24.] legitur in Collectaneis Constantini Imperatoris ab Valesio editis p. 57. unde id Suidas deprompsit. *Küst.*

Ulpianus est unus Dipnosophistarum, qui *Κειτούκειτος* appellabatur, quod crebro quaestiones iactare solebat: velut an *ὥρα* de parte diei positum inveniretur; an *μέθυσος* de viro ebrio; an *μήτρα* de edulio; an *σύαγρος* de apro; omninoque hanc sibi legem indixerat, ut priusquam de cibo comederet, diceret, *κεῖται ἢ οὐ κεῖται*. *Λειπνοφόροι*. Mulieres quae in Minervae templo inclusis coenam ministrabant. *Λειρά*. Et *δειράδες*. Iuga montium. *Taurum, qui olim in Orbeli iugis mugierat.* *Λειρατιώτης*. Dirades est pagus tribus Leontidis: cuius popularis dicitur Diradiotes. *Λειραχθές*. Quod collum stringit. *Vinculum aucupibus aptum aviumque collum stringens.* *Λειρή*. Collum. *Λεῖσα*. Humor. *Λεισαλέα*. Stercorea. *δεῖσα* enim stercus est. *Λείσαντες*. Metuentes. Et *Λείσας*, metuens. Herodotus: *Ille vero metuens, ut Graeci barbaros possent superare.* Et Appianus: *Caesar Ciceroni metuens reversus est.* Et alibi: *Ille vero et sibi ipsi et civitati metuens.* [Et alibi: *Ille veritus ne discrimen totius reipublicae subeundum esset, regionem deserere statuit.*] *Δεισιδαιμονία*. Metus numinis, superstitio, dubitatio de fide. Et *Δεισιδαίμων*, metuens numinis. Apostolus inquit: *Viri Athenienses, vos enim video nimis esse superstitiosos.* Et Crito in *Geticis* ait: *Reges vero Getarum, cum impostura et praestigiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna iam animo agitant.* Et Polybius Megalopolitanus de Timaeo inquit: *In aliorum vitiis obiurgandis magnam ille solertiam et audaciam ostendit; in suis vero narrationibus ipse so-*

σιν ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ τερατείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης. — Ὅτι Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν καὶ εὐσεβής· καὶ τὰ μὲν πρῶτα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβὴς οὕτω σφόδρα, ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι, μήτε τινὸς ἀποῤῥήτου μηδενὸς ἀκούειν. οὐ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ διαζῆν ἡγουμένων. — Ὅτι ἡ εὐσέβεια μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. — Ὅτι δεισιδαιμονία ἡ ἄκαιρος παῤῥησία. — Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσεφόνης, ἐπισκώψας ἔφη· Ἡ ἄκαιρος θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστί, καὶ τὸ συλλέξαι πλοῦτον ἄπονον εὐβουλία.

Δεισιδαίμων. Θεοσεβής· ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. Καὶ Δεισιδαιμονίας, ἀντὶ τοῦ Θεοσεβείας, εὐλαβείας περὶ τὸ θεῖον· ἢ δειλίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας.

Δεῖ σοι. πρέπει.

Δεῖται. προσδεσμεύεται· ἢ χρῄζει.

Δή. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν.

Δηβελτός: πόλις Θρᾳκική.

Δήετε. εὑρήσετε.

Δηθά. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηθάκις. πλειστάκις.

[Δηθαίωνες. οἱ μακρόβιοι.]

Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ θεν ὡς παραπληρωματικόν. Ὁ δὲ Σερτώριος παρῄνει, ὡς δῆθεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὴν πόλιν. — Ὁ δὲ Κῦρος ὡς ἐπὶ Πισίδας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οὓς στρατεύειν προεφασίζετο. Καὶ αὖθις· Προέτεινε τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν. Καὶ αὖθις· Ἄλλως δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν.

Δηθύνω. ἐγχρονίζω, βραδύνω.

Δήεις. εὑρήσεις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Γραψάμενος δήεις.

Δηία. καταπεπολεμημένη, κατακεκαυμένη· ἢ 536

---

3. Ἀσκληπιόδοτος] Ex Damascio. *Küst.* Ὅτι cum. *V. 5. εὐλαβὴς] εὐσεβὴς B. E. οὕτως sola Med. 7. τῆς γενέσεως] τῆς om. E. In novissimis sive ἡγουμένων labem duxit sive quaedam interciderunt, aliquid licet ad sententiam desiderare. 9. ἡ εὐσ.] Ὅτι praefixum cum *V. 11. παῤῥησία] Scribendum εὐσέβεια vel θεοσέβεια sensus loci suadet. *Küst.* Verendum sane ne hisce summa verborum ex Appiano laudatorum contineatur. Supra δεισιδαιμονίας Med. Ὁ Πύῤῥος γὰρ] Haec sunt verba Appiani, quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 554. *Küst.* Ed. Schweigh. T. I. p. 70. 12. Περσεφόνης] Φερσεφώνης A. 18. Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Ed. Schweigh. T. V. p. 82. 20. μεταθεῖναι τὰς τοῦ] μεταθῆναι τοὺς A. 22. Δεῖ σοι] Gl. om. V. C.

2. Νεφέλαις] V. 700. 6. Δηβελτός] Vide supra v. Δεβελτός. *Küst.* Zon. p. 499. Continuam glossam Δήγηρες. οἱ στρουθοί, e Zon. p. 492. derivatam, omiserunt A. B. C. V. E. 7. Δήετε] Il. ί. 418. 8. Δηθά] Il. β'. 435. et alibi. 9. Δηθάκις] Zon. p. 504. De hoc Schol. Oppiani Hal. V, 48. contulit Gaisf. 10. Δηθαίωνες] Deest gl. B. C. V. E. Notavi, cum haec ipsa credibile sit a Zon. p. 492. irrepsisse. 11. Δῆθεν] Vid. Schol. Thucyd. I, 92. III, 11. Sophocl. Trach. 382. Apollon. Rhod. I, 998. III, 354. Adde v. Τῷ λόγῳ. *Gaisf.* Adde Tittm. in Zon. p. 504. 13. Ὁ δὲ — τὴν πόλιν] Oratio parum consentanea. 15. ἐπὶ Πισιδίας] Lego ἐπὶ Πεισίδας. Sic saepius Xenophon, cum de hac re ageret. Cyri Exped. I. p. 6. 7. 8. Sed Diodor. Sic. ὡς ἐπὶ Πισιδίας. Miror unde haec hauserit Suidas. Vide v. Πισιδία. *Toup.* MS. Πισίδας A. V. C. et infra in glossa iam castigata Πισιδία. Haec autem in brevitatem coacta debentur gl. Ξενοφῶν. 17. Καὶ αὖθις· Ἄλλως] Et sequentia delevit Küsterus. 19. Δηθύνω] Vid. vel Il. ά. 27. 20. Δήεις] Glossa Homerica: vid. Il. ν. 260. et alibi. Glossam supra debuisse collocari manifestum; ac mireris etiam Δηθά vocesque sequentes hanc sedem obtinuisse. ἐν Ἐπιγράμματι] Dioscoridis XIV, 4. Anthol. Pal. VI, 126. 22. Δηία. καταπεπολ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 784. cum Zon. p. 499. Καταπολεμημένη A. B. Deinde cum Schol. legendum κατακεκομμένη.

---

mniis et prodigiis refertus est et fabulis ab omni fide remotis, ac summatim degeneri ac muliebri superstitione. † *Asclepiodotus religiosus erat et pius et initio superstitiosus adeo, ut neque sacrificare sustineret, neque arcanum ullum audire. neque enim haec mundo digna esse censebat, sed coelo et iis qui se in coelo vivere existimarent.* † Pietas media est inter impietatem et superstitionem. † Superstitio est intempestiva religio. † *Pyrrhus enim cum templum Proserpinae expilaret, cavillans dixit, intempestivam religionem esse superstitionem; pecuniam vero nullo labore capere, viri esse prudentis.* *Δεισιδαίμων.* Religiosus. vel in fide dubius et quasi timidus. Et *Δεισιδαιμονίας*, superstitionis, religionis, vel metus. *Ille autem videns prodigia militum animis religionem iniecisse, commento singulari et arte metum multitudinis in fiduciam vertere studebat.* *Δεῖ σοι.* Decet te. *Δεῖται.* Ligatur. vel indiget. *Δή.* Nunc. Aristophanes *Nubibus*: *Meditare nunc et dispice.* haec Socrates ad senem dicit. ubi *δὴ* idem valet ac *νῦν.* *Δηβελτός.* Urbs Thraciae. *Δήετε.* Invenietis. *Δηθά.* Diu. *Δηθάκις.* Saepe. [*Δηθαίωνες.* Longaevi.] *Δῆθεν.* Scilicet. haec vox speciem habet veritatis, at vim mendacii. syllaba vero *θεν* assumitur ut particula expletiva. *Sertorius vero suadebat, ut ipsis urbem scilicet dederet.* † *Cyrus vero prae se ferebat, quasi Pisidiam petere, et expeditionem adversus eos suscipere vellet.* Et alibi: *Manus protendebat, quasi supplex.* Alibi: *Sed qui ceteroqui nostra reipublica simulet se oblectari.* *Δηθύνω.* Diu maneo, cunctor. *Δήεις.* Invenies. In Epigrammate: *Cum pinxeris, invenies.* *Δηία.* Bellis vexata, combusta. vel,

δηία, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία· Ἀττικῶς, δύστηνε. Σοφοκλῆς·

Ὦ δηία Τέκμησσα, δύσμορον γένος.

Δηιάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηιδάμεια. ὄνομα κύριον.

[Δηιονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηιοπίστης. ὄνομα κύριον.]

Δήιος. ὄνομα κύριον.

Δηιοτῆτος. μάχης.

Δηιώ. ὄνομα κύριον.

Δηίων. διακόπτων.

Δηΐπυλος. ὄνομα κύριον.

Δηίπυρος. ὄνομα κύριον.

Δηίφοβος. ὄνομα κύριον.

Δηλαδή. φανερῶς.

Δηλαϊστή. ἐλεεινή, ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κατήγορος. καὶ δηλάτωρες. Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατωρίας πάθος τιμωρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατωρίαι. αἱ τῆς καταστάσεως τοῦ δημοσίου φόρου ἀποδείξεις παρὰ Ῥωμαίοις, αἱ εἰσαγγελίαι.

Δήλεια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίου κολυμβητοῦ. τοῦτο ἐῤῥήθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, διὰ τὸ δυσνόητον, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας· οἱ δὲ Περὶ φύσεως· Διόδοτος δὲ Ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου· ἄλλοι Γνώμην ἠθῶν. Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως· Δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ Σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής, ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

Δηληγατίων. κατὰ Ῥωμαίους ἡ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου καὶ ἡ ἀννονῶν μετακομιδή.

Δήλημα. βλάβη.

---

1. δαΐα Τέκμησσα] δηία Τέκμησα C. δηία A. V. 5. Post v. Δηιδάμεια quae inculcata erant ex v. Γύγης, Δηιόκεω. ὅτι Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηιόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε, καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε (ἐξέλασε B. Med.): reieci cum V. C. Ponit exemplum sine lemmate A. post Δηιονεύς. Δηϊώκεω Edd. ante Gaisf. 6. Δηιονεύς om. V. Item continuam gl. om. V. C. Utramque notavi. 7. Δηιοπίστης] Immo Δηιοπίτης. Vide Homerum Il. λ'. 420. Küst. Tum habent A. *V. Δηΐλεια: et Δηΐμαχος. ὄνομα κύριον. Deinde ὄνομα κύριον non dubito quin irrepserint in v. Δήιος. 9. Δηιοτῆτος] Il. έ. 348. 11. Δηίων] Immo δηιόων: vide vel Il. σ'. 195. Δηίουν: διέκοπτον, ἐτίτρωσκον Lex. Bachm. p. 192. Cf. v. Δηοῦν. Δηιώσας. διακόψας Zon. p. 502. qui cum Suida sive Hesychio facit p. 503. 13. Δηίπυρος] Eius meminit Homerus Il. ί. 83. Küst. Item Deipyli έ. 325. Hanc et praecedentem gl. om. A. 15. V. Zon. p. 504. 16. Δηλαϊστή] Refertur ad Ezechiel. V, 15. Habent Lex. Bachm. p. 192. Zon. p. 500. et Hesychius. ἀθλία om. B. C. E. 18. Ἀναστάσιος] Ὅτι Ἀν. cum *V. De re v. Endlicher. in Priscian. p. 36. sq. 20. τοῦ δημοσίου — εἰσαγγελίαι om. A.

1. Distinguebatur ἀποδείξεις. παρὰ Ῥωμ. αἱ εἰς. Meliora Zon. p. 500. 3. Δήλεια] Lege Δήλια. 4. Δηλίου κολυμβητοῦ] Haec leguntur apud Laertium Heraclito, segm. 12. unde Suidas. Küst. ἐῤῥήθη] ἐῤῥήθη A. V. E. C. Med. βίβλον] βιβλίον *V. βίον E. Med. 6. δεῖσθαι] δεῖσαι A. 7. αὐτό] αὐτῶι A pr. 8. στάθμην] σταθμῶν Buttmannus, parum probabiliter. 9. Γνώμην ἠθῶν] Malim Γνώμονα ἠθῶν, i. e. *Indicem morum.* Küst. Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus et distinguendus est: Κόσμον τρόπων. Ἕνα ἀντὶ ξυμπάντων. i. e. *Ornamentum morum. Unum instar omnium.* Videtur enim liber Heracliti praeter alios titulos splendidos et ambitiosos etiam hunc habuisse, Εἷς ἀντὶ ξυμπάντων: quasi liber iste esset unus instar omnium, et qui eum legeret, reliquis carere facile posset. Haec est mea de loco isto coniectura, quam tamen non ita probo et amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit. Küst. Toupius ludebat, κόσμον τρόπων· αἶνος (sive αἶνον) τῶν ξυμπάντων. Aliorum conatus indicabit Hübneriana Diogenis. 11. Σωκράτει] Σωκρατους B. E. Vide Diog. II, 22. 15. Novissima εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ Suidas adiecit an homines studiosi. Nec dubium quin continua sint ad eundem fontem revocanda. 18. Δηλιγατίων Zon. p. 493. qui infra ἀννόνας. κατὰ] παρὰ B. E. Tum Ῥωμαίοις E. Mox σιτοπομπίου E. Novissima traducta sunt in v. Ἀννονῶν μετακομιδή.

---

quae mala passa est. communiter ita vocatur hostis; Attice vero infelix. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.* Δηιάνειρα. Nomen proprium. Δηιδάμεια. Nomen proprium. [Δηιονεύς. Nomen proprium. Δηιοπίστης. Nomen proprium.] Δήιος. Nomen proprium. Δηιοτῆτος. Proelii. Δηιώ. Nomen proprium. Δηίων. Dissecans. Δηΐπυλος. Nomen proprium. Δηίπυρος. Nomen proprium. Δηίφοβος. Nomen proprium. Δηλαδή. Manifeste. Δηλαϊστή. Miseranda, misera. Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτωρες. *Anastasius Imperator Romanorum praeter alia etiam delationis crimen ultus est.* Δηλατωρίαι. Indicia quae deferuntur de solutione publici tributi. apud Romanos ita vocantur accusationes. Δήλεια. Et Δηλιάς. Δηλίου κολυμβητοῦ. De libro Heracliti, qui valde difficilis erat intellectu, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergeretur. hunc librum alii inscribunt, *Musas*; alii *de Natura*; Diodotus vero *certam vitae dirigendae rationem secundum normam*; alii *Regulam morum*; alii *Ornamentum morum.* vel sic: *Delii natatoris.* dicebatur de natandi peritissimis. Euripides enim cum Heracliti *Σκοτεινὸς* vocati librum Socrati legendum dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? illum vero respondisse: *Quae quidem intellexi, praeclara sunt; puto item, quae non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet qui in iis non suffocetur.* Et proverbium: *Delius natator.* dictum de iis qui sunt natandi peritissimi. Δηληγατίων. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariae et annonae transportatio. Δήλημα. Damnum.

Δηλήμων, ὁ βλαπτικός.

Δηλήσεται, βλάψει, διαφθερεῖ. Καὶ Δή-
537 *λησις, ἡ βλάβη.* "*Αηστὰς ἐπελθόντας ἐπὶ δηλή-*
σει τῶν βοῶν Θεσπιάδου.

Δηλητήριον. φάρμακον.

Δηλιάς, ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.

Δηλιασταί. οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτω Λυκοῦργος.

Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δῆλος γὰρ ἡ νῆ-
σος τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δηλονότι.

Δήλων. ὁράσεων. καὶ δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύ-
πνια.

Δημαγωγεῖ. στρατηγεῖ, ἄρχει τοῦ δή-
μου.

Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας·
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ.

τουτέστιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς φράτορας. Καὶ αὖθις· Ἐκδημαγωγηθέντας εἰς παῤῥησίαν.

Δημαγωγικός. στρατηγικός. Πολύβιος· Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἱκανός,
5 *κατὰ δὲ τὴν αἵρεσιν δημαγωγικὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἑαυτῷ περιποιησάμενος, ἀνῃρέθη παρά τινων. Καὶ αὖθις·*

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἐστιν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν·
Ἀριστοφάνης φησί.

Δημαγωγός. Ἀνδρὸς δημαγωγοῦ μεταπείσαντος αὐτόν. τουτέστι, τοῦ δήμου ἄρχοντος. Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, πρὸς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὐφυής.

Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής· πρότερον ναύτης ὤν.

---

2. *Δηλήσεται*] Il. ξ'. 102. 3. *Αηστὰς ἐ. ἐπὶ δηλήσει*] Apparet imitatio Herodoti I, 41. 5. *Δηλητήριον φάρμακον* dempta interpunctione maluit Albertius in Hesychium, repugnante Boisson. in Herodiani Epimer. p 21. Subiiciendum *ὀλέθριον* cum Zon. p. 501. 6. *Δηλιάς. ἡ ναῦς*] Haec navis etiam dicebatur *Θεωρίς*. Vide infra v. *Θεωρίς*. *Küst.* De triremibus Athen. et earum nominibus cf. Meurs. Att. Lect. II, 7. Vid. infra *Θεωρίς* et *Πάραλος*. *Reines.* Nicocharis Deliadem memoravit Aristot. Poet. 2, 5. Semi librum cognominem Athenaeus. 8. *Δηλιασταί. οἱ εἰς*] Ex Harpocratione. *Küst.* Zon. p. 493. *πεμπόμενοι* Hesychius. Athenaeum VI. p. 234. addit Reinesius. Cf. Kiessl. de Lycurgi fragm. p. 59. 10. Sic etiam Zon. p. 493. Sapiunt haec recentius aevum: v. Herodiani Epimer. p. 21. 12. *Δηλονότι* om. vulg. 13. *Δήλων. ὁράσεων*] Hoc sensu vox ista accipitur apud LXX. Interpretes, ad quos Suidas respexit. *Küst.* Vid. Zon. p. 493. et annotatt. in Hesychium. *δῆλοι*] *δήλοι δο* A. 17. *Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφ.*] Aristoph. Ran. 418. 419. 18. *νυνὶ — φράτορας* om. V. C. Ipsa horum explicatio fraudem aliquam arguit ab iis commissam, qui testimonium Aristophanis ornarent studiosius. Cf. v. *Φρατῆρες*.

1. *Καὶ αὖθις*] Cum seqq. om. Küsterus. 3. *Πολύβιος· Μολπαγόρας*] Fragmentum hoc Polybii [XV, 21.] legitur in Excerptis ab Valesio editis p. 65. unde id Suidas deprompsit. Confer etiam infra v. *Μολπαγόρας*. *Küst.* 5. *κατὰ δὲ — Ἀριστοφάνης φησί* om. *V. Ac profecto versus Aristophanis recentem sapiunt accessionem. *αἵτησιν*] In Excerptis modo laudatis legitur *αἵρεσιν*, uti etiam hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Dedit *αἵρεσιν* A. quod coniecerat Portus. 8. *Ἡ δημαγωγία*] Aristoph. Equ. 191 — 93. Dedit Gaisf. *γὰρ* cum B. E. pro *δέ*. Deinde legendum *ἔτ' ἐστίν*. 12. *Δημαγωγός. ὁ ἄρχων τοῦ δήμου* Zon. p. 494. 13. *Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 80. eiusque pars repetitur infra v. *Ὄχλον*. *Küst.* Haec transierunt in gl. *Φλαμίνιος*. 15. *χειρισμὸν*] *χειρισμῶν* A. 17. *Δημάδης*] Sext. Empir. p. 291, 25. et Fabric. *Hemst.* Firmatur locis ibi collectis, quod Küsterus infra repetiit, Demadem ab remis in tribunal prosiluisse. *Δ. Ἀθ. ῥήτωρ. ἔγραψεν — παίδων. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δημάδης Λακιάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ Eudocia* p. 131. 18. *καὶ εὐτυχής*] Haec et seqq. ut nunc extant satis mendosa sic restituebat Ruhnkenius Hist. Oratt. Gr. p. LXXII. *καὶ εὐφυής· πρότερον ναύτης ὤν. ἔγραψεν ἀπολογισμὸν περὶ τῆς ἑαυτοῦ ὠδεκαετίας, ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. τελευτᾷ δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα ριέ ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας, καὶ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε.* Novissima quidem aliorsum pertinere infra monebimus; reliqua propter speciosam verborum compositionem placerent, si leniter isti conatus procederent. Nunc omnia quantum fieri licet servabimus; modo referamus *Ἱστορίαν περὶ Δήλου κτλ.* ad Hyperidis auctoritatem, quem tametsi miramur rebus Demadis implicari, constat tamen eum *κατὰ Δημάδου* orasse. 18. *πρότερον ναύτης ὤν*] Idem testatur Syrianus in Hermogenem: *Οἷον Δημάδου, τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος.* Et Quintilianus lib. II. c. 17. *Ad cuius rei confirmationem afferunt Demadem remigem et Aeschinem hypocriten oratores fuisse.* Haec duo loca etiam ante me observasse video Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.*

Δηλήμων. Qui laedit. *Δηλήσεται.* Laedet, corrumpet. Et *Δήλησις*, damnum. *Latrones aggressos, ut Thespiadis boves sublegerent.* *Δηλητήριον φάρμ.* Venenum. *Δηλιάς.* Navis Deliaca. est etiam epithetum Cereris. item nomen proprium. *Δηλιασταί.* Sic vocabantur legati, qui sacrorum causa in Delum insulam mittebantur. ut Lycurgus. *Δήλιος.* Qui est ex Delo. Delus enim erat insula Apollini sacra. *Δηλονότι. Δήλων.* Visionum. et *δῆλοι*, visiones, somnia. *Δημαγωγεῖ.* Est populi dux, populum regit. *Qui cum septennis esset, non edidit tribules; nunc vero orator est apud populum gratiosus.* id est, in album tribulium relatus non est. Et alibi: *Solicitatos ad licentiam.* *Δημαγωγικός.* Qui multum apud populum valet. Polybius: *Molpagoras erat vir ad dicendum agendumque promptus, et ex vitae instituto popularis orator et supra ceteros eminere studens. qui cum regiam potestatem sibi comparasset, a quibusdam interfectus est.* Et alibi: *Reipublicae enim praeesse non iam hominis est liberaliter educati, nec moribus probi; sed res ista ad viros indoctos et flagitiosos recidit.* Aristophanes inquit. *Δημαγωγός.* Orator popularis. *Cum vero orator popularis eum a sententia dimovisset.* † *Flaminius quidem erat plebicola, et populi favorem quovis modo aucupabatur; sed ad rem bellicam administrandam et vera certamina ineptus erat.* *Δημάδης.* Demades, Atheniensis, orator et plebicola, homo callidus et fortunatus: qui ante nauta fuerat.

ἔγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Λητοῦς παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης ὁ καὶ δημαγωγὸς ἀπὸ αὐλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημέου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπώλετο ῥιφεὶς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ Κασάνδρου πατρὸς καὶ διαδόχου. * μετ᾽ Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε.

* *Δημέου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτός, ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς.* ἀποστὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ἦν προδότης, καὶ ἐκ τούτου εὔπορος παντός, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν· Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀτιμωθέντα παρὰ || Ἀθηναίοις, ἐψηφίσατο ἐπίτιμον εἶ- 538
ναι καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς, θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπών, ἐστὲ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἱπποτρόφει δὲ καὶ ἠγωνίζετο Ὀλυμπίασι, καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος ἀφείθη, καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὓς ἀνῆκε Φίλιππος. δὶς δὲ παρανόμων ἑάλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρου.

Δημάρατος, Προκλέους ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Εὐρυσθέως ἀπογόνου, ὃς Ἱππίαν καθεῖλε συμβασιλεύων, ἐκβέβληται ὡς νόθος· διότι τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ ἀγγελθέντος Ἀρίστωνι τῷ πατρί, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμων χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα, οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς, ἔφη. ἐκπεσὼν δὲ εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος

1. ἔγραψεν ἀπολογισμόν] Huius orationis fragmentum hodie adhuc extat inter orationes veterum oratorum Graecorum. *Küst.* 3. τῆς Λητοῦς] τῆς om. A. V. 4. τελευτᾷ] A Cassandro una cum filio necatur, quod Antigono Macedoniam prodere voluisset, Plutarch. in Phoc. (30.) p. 755. et in Demosth. extr. *Reines.* Accedat Arrianus ap. Phot. Bibl. p. 70. 8. ἀπὸ αὐλητρίδος] Philemonis Lex. v. Φῦσαι p. 191. *διὸ Δημάδει* (fortasse, *καὶ δὴ ὁ Δημάδης*) *τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος Δημέας, καὶ φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης εἰπών, Οὐ σιωπήσῃ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα.* Quae Gaisfordus monuit ex Athen. XIII. p. 591. F. esse petita. 9. *Δημαιου*] *Δημέα* A. *V. *Δημέου* B. E. V. (suprascr. ap. Gaisf.) 10. *Ἀμφιπόλεως*] *Ἀμφίπολιν* V. 11. *Δημάδης. μετ᾽ Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θήβας ἀνήστησε*] Haec verba oscitantia librariorum loco movit, quae collocanda sunt post vocem ultimam articuli praecedentis, et sic legenda, *ὃς μετ᾽ Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. Küst.* Totam igitur periodum sic refingi volebat Küsterus: *τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου, ὃς μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσας Θήβας ἀνέστησε.* Atqui Thebas restituit non Antipater, sed Cassander, triennio ferme post Antipatri mortem. Aliud mendum subesse puto, non nisi meliorum librorum ope tollendum. Interim codicis hodie praestantissimi A. auctoritatem sequi malui, qui verba *Μετ᾽ Ἀντίπατρον — ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρου*, omisso lemmate *Δημάδης*, collocat statim post *καὶ διαδόχου*, ita ut praecedenti articulo cohaereant. Vulgo *Δημάδης, μετ᾽ Ἀντίπατρον βασιλεύσας* etc. post *Δημάδης, Ἀθηναῖος — τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου* leguntur. Ceterum v. infra in v. *Δημελέητος. Gaisf.* Ubi quam laciniam assuit idem A. satis commonstrat, quantum olim in hoc loco sit titubatum. Equidem non dubito quin priori narrationi debeant subiungi, *πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς . . . γέγονεν. ὃς καὶ ἀπώλετο . . . λίμνην ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου πατρὸς διαδόχου* (nam ista perperam fuisse disiecta manifestum opinor), *ὃς μετ᾽ Ἀντίπατρον βασιλεύσας Θ. ἀνέστησε.* Nec magnopere dissentiam, si quis universam sententiam alterius glossae *Δημέου ναύτου — ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρου* sub finem reponere malit. Ceterum post *ἀνέστησε* plenam feci distinctionem; cui consequens est ut posteriorem memoriam inchoasse videatur *Δημάδης.* 13. *Δημαίου*] *Δημέου* A. B. V. E. Quod Baiterus in Lycurg. p. 85. miratur ab ipso libelli *περὶ δωδεκαετίας* §. 7. scriptore Demadem tanquam patris nomen afferri, perinde haec habebantur. *αὐτὸς καὶ ναυπηγὸς*] *καὶ αὐτὸς ναυπηγὸς* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 15. *εὔπορος παντός*] *παντός* om. V. probabiliter.

2. *πρόξενον Ἀθηναίων* infra v. *Πρόξενος.* Sed mallem extare *ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίων. λόγους δὲ — Ἀλεξάνδρου* om. V. *λόγον* E m. sec. 3. *ἑαυτῶν*] *ἑαυτὸν* A. E pr. 9. *καὶ πρεσβευτὴς*] Huius rei ipse Demades meminit in ante laudata oratione *ὑπὲρ δωδεκαετίας* p. 179. *Küst.* 10. *ἀνῆκε*] *ἀνῆκεν ὁ* E. 11. *ἑάλω*] *ἥλω* A. 12. *Πατροκλέους*] *Προκλέους* A. V. (ap. Gron. p. 103.) 13. *Ἱππίαν*] *Ἱππείαν* B. E. 14. *ἐκβέβληται ὡς νόθος*] Historia est apud Herodotum lib. VI. *Küst.* c. 61. sqq. *νόθος*] *νόθος τῆς ἀρχῆς* E. 16. *γάμου*] *γάμων* dedi cum A. 17. *οὐκ ἐμὸς παῖς οὗτός ἐστιν*] *οὐκ ἐμὸς ὁ παῖς* restitui cum V. *οὐκ ἐμὸς παῖς ἐστιν οὗτος* E. 18. *ἀνῆλθε*] *ἀπῆλθε* V. qui ipsi *αὐτόν* om.

---

scripsit orationem ad Olympiadem, in qua duodecennii sui rationes reddit. item historiam Deli et de ortu liberorum Latonae. idem iudicia et certamina oratorum sustulit, et sub Antipatro obiit. *Δημάδης.* Demades, Laciades, Atheniensis, orator: quem superior Demades, qui et demagogus fuit, ex tibicina natum adoptavit. fuit ipse pater Demeae oratoris. periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Cassandro, qui successerat Antipatro patri Thebasque restituit, coniectus est. [*Δημάδης.*] Demeae nautae filius, et ipse nauta et naupegus et pòrtitor: sed qui eo instituto vitae relicto ad negotia publica se contulit, et ob venalem fidem opulentissimus evasit, cum Philippus ei possessiones in Boeotia donasset. hic contra Demosthenem Olynthiorum causam agentem dixit, et Euthycratem Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit, et publicum Atheniensium hospitem effecit. cum autem magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum urbe cessit, *neque ipsi vestrum*, inquiens, *nec mei estis domini.* scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. idem etiam equos aluit, et in ludis Olympiacis certans vicit. decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parerent. idem in pugna Chaeronensi captus est, dimissus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. bis decretorum contra leges factorum reus peractus est. rem publicam etiam sub Alexandro gessit. *Δημάρατος.* Demaratus, a Procle oriundus, dolo Cleomenis (qui ab Eurystheo genus ducebat, et Hippiam regni sociùs potestate regia privavit) ut spurius patria electus est pater enim eius Aristo cum eum natum esse audisset, negavit hunc esse filium suum, quod subducta ratione temporis deprehendisset, nondum X. menses a nuptiis effluxisse. ejectus igitur ad Persas se contulit, et Xerxi, quem defuncto

Δαρείου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημάρητος. ὄνομα κύριον, οἱονεὶ Δημάρατος.

Δημαρχία. ὅτε δῆμος ἄρχει. καὶ ὄνομα ἀξιώματος.

Δήμαρχος. ἑκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δήμαρχος ἐλέγετο. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δεήσειε, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχύραζον δὲ οὗτοι.

Δήμαρχοι. ὅτι ὁ δῆμος εἰς τὴν προτέραν ἐπανελθὼν εὐκοσμίαν δημάρχους εἵλετο Σικίνιον καὶ Βροῦτον, οἳ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιστάμενοι, ἐνιαυτῷ τε ταύτην καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγώγουν τὸ πλῆθος τοῖς καθ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν.

Ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρώην ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἐξῆν ἐνεχυράζειν. καὶ Φερεκράτης·

Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες. οὗτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δημελέητος. ἐλεεινός.

Δημεύσας. δημοσιεύσας.

Δημηγόρος. ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν. 539

Δημήτηρ ἐστὶν ἡ γῆ, οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Καὶ αὖθις· Ὤικουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα, καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δήμητρα. ὄνομα θεᾶς.

Δημήτρειος καρπός. ὁ τῆς Δήμητρος.

Δημήτριος, Φανοστράτου, Φαληρεύς· Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὃς τὸ πρῶτον Φανὸς ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φι-

---

1. τῷ Ξέρξῃ εἰς τὴν βασιλείαν *V. 3. Δημάρητος] Idem quod Δημάρατος. Demaratus Rhodius: Aelian. V. H. I, 25. Plutarch. Phoc. 18. Demaratus, rex Lacedaemoniorum: Sext. Empir. adv. Math. c. 16. Demaratus Corinthius: Plutarch. Alex. 9. Seneca de Benef. VI, 31. *Reines.* Delevit gl. Küster. Agnoscunt MSS. 5. ὁ δῆμος] ὁ om. A. B. C. V. E. Med. et Zon. p. 499. 8. κατάρχων] ὁ κατάρχων A. B. C. V. E. Med. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Schol. Aristoph. Nub. 37. apud quem eadem leguntur. *Küst.* Adde *Eudoc.* p. 108. et Lex. Rhet. p. 237. coll. Meiero de bon. damn. pp. 80. 202. 204. 9. χωρίων] χρεῶν suspicabatur Leopardus Em. VII, 19. motus scriptura Schol. Aristoph. Hanc tamen erroris redarguit Böckhius *Staatsh. d. Ath.* II. p. 47. 12. ἐνεχυρίαζον] ἐνεχύραζον, quod reposui, C. V. Harpocr. Pal. aliique libri. ἐνεχειριάζον Med. 14. ὅτι praefixum cum *V. 16. οἳ τοῖς ὑπ. cum seqq. om. V. Narrationem mire detortam iudicari licet e Dionys. VI, 89. 20. Ὄνομα δὲ πολιτείας] Ἀρχή τις Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐνέχυρα λαμβανόντων παρὰ τῶν ὑποχρέων, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδιδόναι (l. ἀπεδίδοσαν) τὸ χρέος: Lex. Rhet. p. 242. Similiter Hesychius.

2. ἐνεχυράζειν] ἐνεχυριάζειν E. Tum καὶ Φερεκράτης om. B. E. 3. Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθ.] Fragmentum hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam sensus eius est omnino mutilus et imperfectus. *Küst.* Melius videtur ὑπέδυσε. *Hemst.* Verbum illud quo pertinuerit nolim curiosius exquiri, modo teneamus χορόν (χῶ Med.) dici scholam sive διδασκαλεῖον chori, quod Pollux tradidit IX, 41. εἰς λόγους per fraudem E. 5. Παναθηναίων] Ἀθηναίων B. Memorabilis haec de demarchis memoria. 6. Δημαίνετος] Ex Harpocratione. 7. Δημελέητος] Zon. p. 493. ἤγουν ἐλεεινός *V. Post h. gl. addit A. Δημαίας· ἰδημάδης· ὁ μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας· ἥβας ἀνέστησε. Δημαίου ναύτου, ναύτης καὶ αὐτὸς ναυπηγὸς καὶ πορθμευς. 9. Δημηγόρος] Addit A. καὶ Δημηγορῶ δοτικῇ. 10. Δημήτηρ. ἢ] Δημήτηρ ἐστιν ἡ A. Γημήτηρ] Vid. Menag. in Laert. VII, 147. *Gaisf.* 11. Ἔπει δὲ ἕδρα — πυργοφόρος] Eadem leguntur etiam apud Codinum de Origin. Constantinopol. p. 14. *Küst.* Supra in v. Γῆ. *Toup.* MS. δὲ om. *V. 13. οἶνόν τε] τε om. A. B. C. V. E. οἷον ἡδὺν Med. 16. Δήμητρα] Zon. p. 500. Vide vel Coraën in Plutarch. T. II. p. 365. 17. Δημήτρειος] Id firmat etiam Zon. p. 499. Sed probandum est unice Δημήτριος. Deinde cum V. C. reiecimus appendicem ex v. Ἀπολλώνιον invectam: Ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον), καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα (πάντα ταῦτα Med.) ὁμώνυμα (ὀνόματα E.) τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων. In novissimis ut solet Gaisf. Δωριαῖον cum A. 18. Δημήτριος. Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium (V, 75.). *Küst.* Adde Clint. F. H. III. p. 478. Deinde Φάληρον . . . Ἀττικῆς irrepserant olim in v. Φαληρεύς. 19. ὃς τὸ] τὸ om. E.

Dario in obtinendo regno adiuverat, persuasit, ut Graeciae bellum inferret. *Δημάρητος.* Idem nomen quod Demaratus. *Δημαρχία.* Imperium quod est penes populum. item tribunatus. *Δήμαρχος.* Cuiusque pagi Attici princeps vocabatur *δήμαρχος.* hi agros et loca ad singulos pagos pertinentia describebant, tabulas lexiarchicas custodiebant, pagosque, cum res postularet, convocabant, et in suffragia mittebant. iidem etiam pignora capiebant. *Δήμαρχοι.* Populus Romanus seditionibus compositis tribunos plebis creavit Sicinnium et Brutum, qui potestate consulibus aequati, et annuum magistratum gerentes, certis artibus plebem arbitratu suo gubernabant. *Δήμαρχοι*, nomen magistratus apud Athenienses, antea *naucrari* vocati: quibus pignora capere licebat. Et Pherecrates: *Dimisit eum demarchus quidam chorum accedens.* sic autem appellabantur singulis pagis praefecti. hi festum Panathenaeorum curabant. *Δημαίνετος.* Nomen proprium. *Δημελέητος.* Miserandus. *Δημεύσας.* Qui publicavit. *Δημηγόρος.* Qui ad populum verba facit. *Δημήτηρ.* Tellus. quasi dicas *Γημήτηρ. Quoniam autem terra omnes urbes sustinet earumque fundamentum est, fingitur turrifera.* Et alibi: *Incolebant autem terram beatam frugumque feracissimum, et vini suavissimi copia abundantem.* *Δήμητρα.* Ceres, nomen deae. *Δημήτρειος καρπός.* Fructus Cerealis. *Δημήτριος.* Demetrius, Phanostrati filius, Phalereus (Phalerum autem est portus Atticae), ante Phanus appellatus, philosophus Peripateticus: qui philoso-

λόσοφά τε καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ καὶ πολιτικὰ καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνα βιβλία. οὕτω δὲ ἦν σφόδρα εὐπρεπής, ὡς καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος νέος ὤν, καὶ προσαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἀρθεὶς δόξης καὶ ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ φθόνου κατεστρατηγήθη, καὶ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ παρὰ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ διατρίβων, δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι.

Τοῦ πατρὸς δὲ ἤδη γεγηρακότος, αἱ τῆς βασιλείας [ἐλπίδες ἐς τὴν τούτου διαδοχὴν ἦγον ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ὅχλων εὔνοιαν. ἦν δὲ τῷ κάλλει καὶ μεγέθει διάφορος· ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν ὑπεροχὴν καὶ κατάπληξιν, δι' ἧς εἰς ἐλπίδας ἀδρὰς ἦγε τοὺς πολλούς. πρὸς δὲ τούτοις πράότης τις ἦν περὶ αὐτόν, ἁρμόζουσα νέῳ βασιλεῖ, δι' ἧς εἰς προθυμίαν ἐξεκαλεῖτο πάντας, ὥστε καὶ τοὺς ἐκτὸς τάξεως συνδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συναγωνιῶντας τῇ νεότητι καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει διὰ τῆς παρατάξεως.

Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μέν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων ‖ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλ- 540
ματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα· ἕτεροι δέ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ πολλὰ περὶ τῶν εἰς μι λεγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀντωνυμιῶν· Εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαῖος ὡμολόγησαν φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπ' ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλή-

---

1. *καὶ ῥητορικά*] Haec ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Desunt enim in prioribus editt. [et B. E.] *Küst.* *ῥητορικὴν καὶ πολιτικὴν* V. 2. *περὶ ποιητῶν*] Huius operis luculentam dictionem servarunt Eustathius et Schol. in Od. *γ'*. 267. *ἠκροάσατο — βιβλία* om. V. qui pro seqq. haec sola habet, *οὗτος σφόδρα εὐειδέστατος ἦν* (quae commendarat Gronov. p. 103.) *καὶ ἐκαλεῖτο Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρος — διεβλήθη ἐρασθῆναι παρὰ Νέρωνος.* 3. *συχνὰ*] *πολλὰ* E. 5. *νέος ὤν*] MSS. Pariss. habent *Νέωνος*. Sed legendum est *Κλέωνος*, auctoritate Laertii, qui lib. V. segm. 76. testatur Demetrium nostrum a Cleone in deliciis habitum fuisse. *Küst.* *Νέωνος* E. 6. *προσαγορευθῆναι ὑπό τινων*] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenaeus lib. XIII. p. 593. *Küst.* *τινων*] *τινος* E. 8. *φθόνου*] *φόνου* E. 12. *τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι*] Vide Wesseling. in Hierocl. Synecd. p. 726. *Toup.* MS. Eundem indicavit Hemsterhusius. 13. *Ὅτι τοῦ πατρὸς ἤδη*] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Diodori Siculi lib. XIX. (cap. 81.) p. 721. *Küst.* Non suo loco proposita homines studiosi marginibus commiserant, nulla Demetrii significatione: nam quae post *γεγηρακότος* extabant *Δημητρίου τοῦ Ἡλιορκητοῦ*, delevi cum A. Supra *Τοῦ πατρὸς δὲ ἤδη* A. B. E. 13. *βασιλείας*] *βασῖ* A. 15. *ὄχλων*] Sic ex Diodoro Siculo rescripsi, cum antea male legeretur *ὅπλων*: quam vocem miror Wolfium et Portum de mendo suspectam non habuisse. *Küst.* *ὅπλων* A. B. E. 17. *κατάπληξιν*] *κατάληψιν* E pr.

5. *Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξ.*] Ixiona *ἐν λέξεσι* citat Suidas in *Λαισποδιάσθαι*. Athen. III. 74. et IX. 398. An est Demetrius pugil, quem *ἐν τῷ περὶ διαλέκτου* laudat Etymologus in *Μώλωψ*? *Reines.* Laertius lib. V. segm. 84. varios Demetrios recensens, etiam Ixionis huius meminit his verbis: *Δημήτριος, Ἀδραμυτηνός, γραμματικός, ἐπικληθεὶς Ἰξίων, διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν.* Vide ibi Menagium. Hesychius Milesius: *Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη.* Ixionem hunc *ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Λέξεσι* citat enarrator Comici in Av. 1568. et Athenaeus lib. IX. c. 11. *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου*: et lib. III. c. 1. *ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων.* Praeterea absque nomine operis idem laudatur a Scholiasta Aristophanis Ran. 310. et ab Eustathio in Il. *ε'*. p. 518, 18. *Küst.* Plura Clint. F. H. III. p. 550. Haec in brevitatem redegit *Eudocia* p. 132. sq. 6. *Ἀτραμυττηνός*] *Ἀδραμυττηνός* A. V m. sec. *Ἀδραμυττινός* V pr. 10. *ἀπεσύλησεν* om. E. 11. *Ἰξίονα*] *Ἰξίωνα* A. B. E. Haec apertis erroribus permixta dubites quo pacto sint expedienda. 12. *ἀντήρισεν*] *ἀντίρησεν* A. 13. *αὐτὸν τοῖς θεοῖς*] *τοῖς θεοῖς αὐτὸν* E. 14. *ἔγραψε δὲ*] *ἔγραψε δὲ πολλὰ* A. *δὲ* om. V. qui in fine om. *εἰς τὸν Ἡσίοδον ὁμοίως.* 15. *περὶ ἀντωνυμιῶν*] Cuius libri specimina servat Apollonius de Pronom. pp. 362. 374. 18. *ὡμολόγησαν*] *ὡμολόγησεν* E. *φιλίαν*] Vid. v. *Ἐπιμαχεῖν. Hemst.*

---

pha, historica, rhetorica, politica, item de poetis scripsit. Theophrastum audivit, et orator popularis Athenis fuit, pluresque libros scripsit. idem adeo formosus fuit, ut male audiret, quasi in adolescentia impudicus fuisset, et a quibusdam Lampeto et Charitoblepharus vocaretur. ad magnam postea gloriam et potentiam evectum invidi artibus suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Aegyptum venit, et apud Ptolemaeum Soterem degens, morsu aspidis periit, et in praefectura Busiritide prope Diospolin in paludibus sitam sepultus est. [*Δημήτριος ὁ Πολιορκ.*] Cum pater Demetrii Poliorcetae iam consenuisset, spes regni, quod successionis iure ad hunc pertinebat, benevolentiam populi ei conciliavit. nam egregia forma et statura praeditus erat, et cum armis regiis ornatus esset, maiestatem quandam imperatoriam prae se ferebat, quae intuentes percellebat, et simul in spem praeclaram erigebat. adhaec clementia, rege iuvene digna, in eo elucebat, quae in omnium animis alacritatem quandam excitabat, adeo ut magno studio concurrerent ad eum audiendum, soliciti de ipsius adolescentia et futuri conflictus eventu. *Δημήτριος.* Demetrius, cognomento Ixio, grammaticus, Adramyttenus, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, et secundum quosdam Ixio ideo vocatus est, quod deprehensus esset in furto, quo aureas bracteas simulacro Iunonis Alexandrinae surripere conabatur. ut tamen alii dicunt, quod Euripideo Philotimo Ixionem fabulam abstulisset; aut ut alii, quod cum Aristarcho magistro contendisset: quemadmodum Ixio adversus deos, qui beneficiis ipsum affecerant, se ingratum praebere non dubitarit. scripsit de Verbis in μι. De Pronominibus. Commentarios in Homerum et Hesiodum. *Δημήτριος.* Demetrius, Antigoni filius, et Ptolemaeus amicitiam et foedus inter se pepigerunt, quo cautum erat, ut Graeciam totam in liberta-

λων ἐτιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν αὐτοῖν, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων οὐ διὰ σχολαιότητος ἀφικνεῖται, καὶ τήν τε εἰς Μουνυχίαν οὖσαν φρουρὰν ἐκβάλλει, καὶ Διονύσιον τὸν ἐπιτεταγμένον αὐτῇ κτείνει, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθήνησιν ἦγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι καθότι πάτριον Ἀθηναίοις τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε, φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσιν ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἅτε διαφερόντως τρόπου πρᾳότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἔργοις δηλώσας, ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τοῦ ἐλευθεροῦσθαι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπὶ μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφολκὰ τῶν λόγων καὶ ὧν ἔπραττε θαρσεῖν ἐποίει, πιστεύοντας ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερώσει καὶ οὐκ ἀρχῆς ἐπιθυμίᾳ τὰ πραττόμενα γίγνοιτο. αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀφίησι, καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε, κελεύων οἷα ἐπ' ἐλευθερώσει θαλλοφοροῦντας θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια. ἄρας δὲ ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν ἐπ' Αἴγυπτον, Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ἐπιστήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναιρεθέντος δόλῳ. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. δημόσιον.

Δημιόπρατα. ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει, τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα ἐκ δημεύσεως, καὶ τῶν δημοσιουμένων διὰ Κλέωνα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.

Δήμιος. ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ. Καὶ Δημιουργία.

Δημιουργός. χειροτέχνης, ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν, δημώδη ἐργαζόμενος.

Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος.

Καὶ μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ' ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. — Ἑαυτόν τε παρέχων ὑπόδειγμα, ὥςπερ οἱ πλαστικώτεροι τῶν δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφὴν ἐντείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι. 541

Δημιουργοί. οἱ κεραμεῖς, οἱ σκευοποιοί.

---

1. αὐτοῖς] αὐτοῖν A. B. E. *V. ἀμφοῖν in gl. Ἐπιμαχεῖν. 2. τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπ.] ἐμπεδώσει τὰ δόξαντα V. ἔργῳ om. E. *V. 4. εἰς Μουνυχίαν] εἰς om. A. B. V. E. Mox εἰς τὴν B. E. pro οὖσαν. 6. ὃς δὴ] ὡς δὴ τὰ Ἀθ. ἢ γενέσθαι V. 8. Ἀθηναίοις καὶ *V. 9. φυλάττειν — νόμιμα om. V. τῆς εἰς] τοῦ εἰς B. qui mox νόμισμα. 11. ἔργοις δηλώσας om. V. 13. ἔτι] ἐπὶ A. B. V. E. Edd. ante Küst. ἐπεὶ καὶ — γίγνοιτο om. V. 15. σαφεῖ] σαφῆ A. 17. τε δὴ — ἀφίησι] τε τὰς πόλεις τὰς Ἑλλανίδας ἀφῆκε V. cuius scripturam indiligenter protulit Gaisf. 18. ἐπήγγελε] ἐπήγγελλε B. E. Med. Mox κελεύων τοὺς Ἕλληνας V. 19. θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια] εἰς τὰ Ἴσθμια παραβάλλειν V. Idem mox εἰς Αἴγυπτον καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑ. ἀ. ἐ. omissis Ὀφέλλα — δόλῳ. 21. ἐπ' Αἴγυπτον] ἐπ' Αἰγύπτου A. B. E. Edd. ante Küst.

1. πρὸς Ἀγαθοκλέους] Immo in Africa caedes illa Ophellae contigit, ut testatur Diodorus Siculus lib. XX. p. 779. quem vide. *Küst.* Horum pars olim post v. Ὀφελες inculcabatur. 4. ξυμβάσεως] ἐκβάσεως V. omisso πέρι. 5. *Δήμιον*] Vid. Od. β'. 32. δ'. 314. 6. *Δημιόπρατα*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 103. Principium habet Zon. p. 502. Rem tractavit Meier. de bon. damn. p. 211. 7. ἐκ δημεύσεως — Κλέωνα om. Küsterus. Addit Schol. Aristoph. θυσιῶν, ubi οὐσιῶν reposuit Küsterus. 10. *Δήμιος*] E Plutarch. Artax. c. 15. et 17. patet, etiam Persarum regibus fuisse *δημίους*, qui novacula capita sontium amputarent. *Reines.* Vid. Lobeck. in Phryn. p. 476. 11. *Δημιουργεῖ*] Item Hesychius. Habent Plato Soph. p. 219. C. et alii. Continuum αἰτιατικῇ cum Küstero removi: qui neglexit καὶ *Δημουργία*, repugnante *V. 13. ὁ τὰ δημώδη] ὃ τὰ om. A. B. C. V. E. Med. 15. Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος] Sic habent MSS. Pariss. itemque Sophocles Ai. 1035. unde verba haec a Suida deprompta sunt. In prioribus vero editt. totus hic locus corrupte sic legitur: *Δημώδη ἐργαζόμενος εἴδη. Δημιουργὸς ἄγριος.' Küst.* V. Ἄγριος. *Hemst.* 16. Καὶ μηκέτι δέχεσθαι] Sententia minus diligenter e Thucyd. I, 56. collecta; cf. Duker. in V, 47. 17. Ἑαυτόν] ἑαυτῶν V. (ap. Gron. p. 104.) C. Tum τι pro τε V. C. B. E. 19. τὸν χαλκὸν] Cf. v. Ἀειδέστερον. 20. ἐκτείνουσι] ἐντείνουσι V. C. et libri v. Ἀειδέστερον. 22. *Δημιουργοί. οἱ κερ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 647. Adde Lex. Rhet. p. 243. et Zon. p. 495. Gl. Herod. VII, 31. *οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.*

---

tem assererent, et alter alteri in bello opem ferret. itaque cum certamen inter eos esset, uter maiore studio exequeretur ea, quae iuter ipsos convenerant: rex Macedoniae sine cunctatione in Atticam profectus praesidium Munychia eiecit, cum Dionysium ei praefectum interfecisset; et Demetrium Phalereum, qui summam rerum Athenis ad pauciores transferre studebat, urbe expulit, patriamque Atheniensibus et Megarensibus libertatem restituit, iisque permisit, ut legibus suis et maiorum institutis uterentur. Ptolemaeus vero cum insignem clementiam et humanitatem re ipsa demonstrasset, in maiorem etiam libertatis spem Graecos erexit. verbis enim blandis et factis popularibus efficiebat, ut Graeci optimam de rebus suis spem conciperent, persuasi, palam eum omnia, quae ageret, Graeciae liberandae causa, nulla imperii cupiditate impulsum facere. quare plerasque urbes Graeciae libertate donavit, foedusque Isthmiacum promulgavit, et Graecos ob libertatem recuperatam ramos olivae manibus tenentes Isthmia spectare iussit. inde in Aegyptum navigavit, postquam Leoniden Graeciae praefecisset; totaque Libya potitus est, Ophella Cyrenaeo dynasta per insidias ab Agathocle in Sicilia interfecto. ceterum Demetrius et Ptolemaeus non diu steterunt condicionibus foederis, quod inter se pepigerant. *Δήμιον.* Publicum. *Δημιόπρατα.* Quae populus vendit, quae publice per venditionem prostant, auctore Cleone. Aristophanes: *Aspersa placentis condimenta fiscalia pessimus ille lingens.* *Δήμιος.* Publicus minister maleficos puniens. *Δημιουργεῖ.* Qui creat. Et *Δημιουργία.* *Δημιουργός.* Opifex, qui facit ea quae non sunt, qui publica opera fabricat. *Orcus crudelis opifex.* † *Praecipientes, ne amplius reciperent Corinthiorum Epidemiurgos, qui quotannis ad ipsos mitti solebant.* † *Se ipsum praebens exemplar, quemadmodum peritiores statuarii, qui aes rude et informe fingunt et formant.* *Δημιουργοί.* Figuli, vasorum fabri.

δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας· τουτέστι τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους, ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Καὶ δημιουργικῶς, ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς. δημιουργοὶ γὰρ οἱ τέκτονες.

Δημοβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

Δημογέροντες· οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι.

[Δημοδόκος. ἀοιδός. ζήτει ἐν τῷ Ἀοιδός.]

Δημόθοινα, καὶ Δημοθοινία. τοῦ δήμου εὐωχία, ἢ θυσία.

Δημοκήδης. Καλλιφῶντος, ἱερέως ἐν Κνίδῳ γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἰατρός· ὃς ἐν Αἰγίνῃ ἰάτρευσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκράτην τὸν Σάμιου τύραννον ἰάτρευσεν ἐπὶ χρυσίου ταλάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου μετεπέμφθη, καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον.

Ὅτι Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρῃ θηρῶν, ἀποθρώσκων ἀπὸ ἵππου, ἐστράφη τὸν πόδα, καί κως ἰσχυροτέρως· ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων. νομίζων δὲ καὶ πρότερον περὶ ἑωυτὸν ἔχειν τοὺς δοκέοντας Αἰγυπτίων εἶναι πρώτους τὴν ἰατρικήν, τούτοισιν ἐχρῆτο. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα κακὸν μεῖζον ἐργάζοντο. ἐφ' ἑπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃσιν εἶχετο. τῇ δὲ δὴ ὀγδόῃ ἡμέρῃ ἐχοντί οἱ φλαύρως, παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Κροτωνιήτεω Δημοκήδεος τὴν τέχνην, ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ. ὁ δὲ ἄγειν μιν τὴν ταχίστην παρ' ἑωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσιν Ὀροίτεω ἀνδραπόδοισιν ὦκον δὴ ἀπημελημένον, παρῆγον εἰς μέσον, πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἤρώτα ὁ Δαρεῖος, τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέκετο, ὀρρωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τοπαράπαν τῆς Ἑλλάδος ἦ ἀπεστερημένος. κατεφάνη τε τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος· καὶ τοὺς ἀγαγόντας αὐτὸν ἐκέλευσε μάστιγάς τε καὶ κέντρα παραφέρειν εἰς τὸ μέσον. ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν ἐκφαίνει, φὰς ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύ-

---

2. *τὴν παρεστῶσαν*] Lege, *τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας*, ut habet enarrator Comici loco laudato. *Küst.* 3. *καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός*] Improbat Meinekius p. 45. istam interpretationem, tituli rationem ad copias et observationem Athenaei IV. p. 172. referens, *τοὺς δὲ τὰ πέμματα, προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας, οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν.* Adde Hesychium et v. *Ἀνάστατοι*, ubi quam posuimus coniecturam, ea testimonii utriusque fide comprobatur. Nondum tamen Scholiastae rationem ausim repudiare, quae cum melius in comicum argumentum conveniat, tum nullum apud Menandrum video titulum extare, ab coquis vel sordidis vitae generibus petitum. 5. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. B. E. *Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ*] V. 296. 6. *δημιουργικῶς*] Aristoph. Pac. 428. ubi similiter Schol. 7. *οἱ τέκτονες*] In prioribus editt. post vocem *τέκτονες* haec additur: *Οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτούς, καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρός φησιν· Ὅς χρσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν.* Sed verba ista hic inducenda putavi, tum quoniam in uno MS. Paris. desunt, et in altero margini ascripta sunt; tum quia eadem *αὐτολεξεὶ* leguntur supra v. *Δαιδάλου ποιήματα*, et proinde eorum repetitio hic est supervacanea. *Küst.* Habent A. in marg., in textu B. E. om. V. C. 8. *Δημοβόρος*] Hom. Il. *ά*. 231. 9. *Δημογέροντες*] Hom. Il. *γ'*. 149. V. Creuz. in Plotin. T. III. p. 361. *ἐντιμότεροι* Hesychius. 10. *Δημοδόκος*] Vid. ex Hom. de eo testimonio Aristid. in I. Platon. Poema cuiusdam Demodoci laudatur *ἅλωσις Ἰλίου* apud Hephaest. VII, 15. in Photii Cod. CXC. *Reines. Δημόδημος* B. E. Glossam om. *Ν. recte. Saltem notavi. 11. *Δημοθοινία*] Schol. Luciani Phalar. I, 3. Item Hesychius, ope Suidae castigandus. Attigerunt intpp. Aristaeneti p. 312. de vocis fabrica dixit Lobeck. in Phryn. p. 499. *ἢ* ante *τοῦ* om. A. et Etym. M. p. 265. bis posuit Zon. pp. 500. 502. 13. *Δημοκήδης*] *Δημοκίδης* apud Phot. Bibl. p. 1141. *Toup.* MS. Vid. Athen. XII. p. 522. *Reines. Eudocia* p. 129. breviter: *Δημοκήδης, ἰατρὸς Κροτωνιάτης, ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία δέκα.* 14. *γενομένου*] *γενομένῳ* V. 17. *τοῦ Πέρσου* om. V. 18. *ἔγραψεν* et seqq. usque ad finem gl. om. V. 20. *Ὅτι Δαρεῖος*] Herodoti III, 129. narratio.

1. *ἰσχυροτέρως*] Addendum *ἐστράφη*. 3. *εἶναι πρώτους*] *πρώτους εἶναι* E. 5. *εἰργάζοντο*] *ἐργάζοντο* A. Med. 7. *ἀγρυπνίῃ συνείχετο*] *ἀγρυπνίῃσιν εἶχετο* A. E. *τῇ δ'*] *τῇ δὲ δὴ* scripsi cum B. E. et Herod. 9. *Δημοκήδου*] *Δημοκήδεος* A. 12. *Ὀροίτεω*] *Ὀρείτεω* B. E. 15. *ἀπεδέχετο*] *ἀπεδέκετο* A. B. E. *ὑπεδέκετο* Herod. Tum *ἀπορρωδέων* E. ex Herod. 20. *ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὤν*] Herodotus habet, *ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὢν ἐκφ.*, quae lectio praeferenda est. *Küst.* 21. *ἰητρῷ*] *ἰατρῷ* E.

δημιουργοὺς etiam vocabant feminas eas, quae nunc *ὑπονυμφίδες* appellantur, id est, mulieres sponsae astantes. unde Menander inscripsit fabulae *Δημιουργούς*. plerumque autem *δημιουργοὺς* vocabant eos, qui publica opera faciebant. interdum architectos: ut Aristophanes in *Pace*. Et *Δημιουργικῶς*, more periti artificis. *δημιουργοὶ* enim dicuntur artifices. *Δημοβόρος*. Qui bona populi devorat. *Δημογέροντες*. Qui in populo sunt honoratiores. [*Δημοδόκος*. Cantoris nomen. quaere sub voce *Ἀοιδός*.] *Δημόθοινα* et *Δημοθοινία*. Epulum publicum, vel sacrificium publicum. *Δημοκήδης*. Democedes, filius Calliphontis (qui Cnidi Aesculapii sacerdos fuit), medicus, Crotoniates, Aeginae artem medicam exercuit, et uxorem duxit. idem Polycratem Sami tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit; et a Dario Persa arcessitus diu cum illo fuit. scripsit librum medicum. — Darius rex, in venatu ex equo desiliens, graviter distorsit pedem, ut talus ex iuncturis emoveretur. existimans igitur se dudum medicos Aegyptios praestantissimos secum habere, eos adhibuit. at illi pedem torquentes et violentius tractantes malum exasperarunt: adeo ut septem noctes totidemque dies prae cruciatu insomnes exigeret. tum octavo die cum male affectus esset, quidam ei facit indicium, qui Sardibus ante de peritia Democedis Crotoniatae audisset. Darius igitur hominem quamprimum ad se adduci iussit. quem cum nescio ubi inter Oroetae mancipia neglectum repperissent, in medium produxerunt, vinctum compedibus et laceris vestibus indutum. eum astantem Darius rogat, an artem medicam nosset? negat ille, veritus, ne si se prodidisset, reditu in Graeciam omnino privaretur. verum cum Darius animadversa eius dissimulatione iussisset eos, qui ipsum adduxerant, flagra et stimulos in medium proferre: tunc se quidem accurate artem illam non scire, sed cum medico versatum exiguam eius notitiam se habere di-

ρως ἔχειν τὴν τέχνην· μετὰ δὲ ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλ-
542 λη|νικοῖσι ῥήμασι χρεώμενος καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ
προσάγων, ὕπνου τε μεταλαγχάνειν ἐποίεε καὶ ἐν
χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ὄντα ἀπέδεξε, οὐδαμὰ ἔτι
ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσεσθαι. οὕτω φησὶν Ἡρόδο-
τος ὁ λογοποιός.

Ὅτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δα-
ρείου δὲ γυνή, ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔσχε φῦμα· μετὰ δὲ
ἐκραγὲν ἐνέμετο πρόσω. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν
ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζεν
οὐδενί· ἐπεί τε δὲ ἐν κακῷ ἦν, μετεπέμψατο τὸν
Δημοκήδην, καὶ οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγιέα ποιή-
σειν, ἐξορκοῖ μιν, ἢ μέν οἱ ἀντιπουργήσειν ἐκείνην
τοῦτο, ὃ ἂν αὐτῆς δεηθῇ· δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς
τῶν ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ἠτήσατο τὴν εἰς
Ἑλλάδα ἄφιξιν.

Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχούς. τοιοῦτος
ὁ Δημοκλῆς.

Δημοκοπεῖν καὶ Ἑλληνοκοπεῖν. Πολύβιος·
Ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀνανεω-
σάμενος Ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο. λέγεται καὶ δη-
μοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ
δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τε-
ρέντιον.

Δημόκομπος. ὁ στωμύλος.

Δημοκρατία. ὅτι Πολύβιός φησιν, ὡς δη-
μοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας, οὐκέτι
μισθοφόροις τηρεῖ τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν.

Δημόκριτος, Ἡγησιστράτου· οἱ δὲ Ἀθηνο-
κρίτου ἢ Δαμασίππου· γεγονὼς ὅτε καὶ Σωκράτης
ὁ φιλόσοφος, κατὰ τὴν οζ' Ὀλυμπιάδα· οἱ δὲ κατα
τὴν π' φασίν· Ἀβδηρίτης ἐκ Θρᾴκης, φιλόσοφος,
μαθητὴς κατά τινας Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου·
ὡς δέ τινες, καὶ Μάγων καὶ Χαλδαίων Περσῶν.
ἦλθε γὰρ καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους,
καὶ τὰ παρ' ἑκάστοις ἐπαιδεύθη σοφά. εἶτα ἐαπ-
ῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνῆν Ἡροδότῳ καὶ Δα-
μάστῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, διὰ τὴν ἑαυτοῦ σο-
φίαν τιμηθείς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ διαφανὴς ἐγένετο
Μητρόδωρος ὁ Χῖος· οὗ πάλιν ἀκροαταὶ Ἀνάξαρ-
χος καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία
ὁ Δημόκριτος, καὶ Γελασῖνος δὲ διὰ τὸ γελᾶν πρὸς

---

1. Ἑλληνικοῖσι ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχ.] Apud Herodotum rectius legitur, Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα τὰ ἰσχυρὰ πρ. Küst. ἰήμασι A. et mox ἠπιάματα, quod propius accedit ad Herodoti scripturam ἤπια μετά. 4. ἀπέδειξεν] ἀπέδεξεν A. Mox οὐδαμὰ A. non οὐδαμᾶ. 7. Ὅτι καὶ Ἄτοσσα] Locus Herodoti III, 133. Horum partem assumpsit gl. Ἄτοσσα. 11. τε δὴ] τε δὲ scripsi cum E. et Herod. 12. ἐπέδειξεν] ὑπέδειξεν E. 13. ἢ μέν] ἢ μὲν A. B. E. Med. 14. δεήσεσθαι δὲ] δὲ om. E. mox ἐς om. B. E. 16. Ἑλλάδα] τὴν Ἑλλάδα E. 17. Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχ.] Vide Hesych. v. Δημοκλεῖδαι. Küst. 19. Δημοκοπεῖν] Hinc δημοκοπικός Aristid. Vol. I. p. 319. δημοκόπος Philo II. p. 520. Toup. MS. Lex. Rhet. p. 221. Βουλοκοπίδαι οἱ τὴν βουλὴν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. Accedat potissimum Phrynichus Segu. p. 57. Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς] Fragmentum hoc Polybii [XXVI, 5.] legitur in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 125. unde id Suidas deprompsit. Vide etiam infra vv. Κατακαλῶν et Περσεύς. Küst. 21. ἐπεβάλλετο] ἐπεβάλετο scripsi cum utraque glossa et C. V. ubi desunt seqq.

1. ἡ δοξοκοπία] καὶ δοξοκοπία A. Vid. infra v. Δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱρ.] Ex Appiani B. A. VII, 17. Exemplum repetitur in v. Δοξοκοπία. Deinceps utitur ipse Appianus v. δημοκοπίας: de quo dixit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 634. 4. Δημόκομπος] Zon. p. 494. Scribendum Δημοκόπος. 5. ὅτι Πολύβιός φησιν] Lib. XI. c. 11. Küst. δημοκρατία] δημοκρατίας V. C. 6. ἐπανελημένη E. 7. ἑαυτῆς] ἑαυτοῦ C. V. ἑαυτοῖς E. 10. κατὰ τὴν οζ'] Ita Thrasyllus apud Laert. IX, 41. Sed posteriorem rationem praetulit Clintonus Fast. Hellen. ad ann. 460. Haec usque ad φασίν om. V. κατὰ π̄] κατὰ τὴν π' B. E. Med. 11. Ἀβδηρίτης] Αὐδηρίτης E. (qui mox om. φιλόσοφος) Med. (item postea) 12. κατά τινας om. V. κατά τινος B. 13. Περσῶν — Δαμάστῃ om. V. Ante Περσῶν supplendum videtur καί. 16. Δαμάστῃ] Δαμάσῳ Menag. in Laert. IX, 39. item Sturz. de Hellanico p. 15. Δαμόστῃ B. E. 17. ἦρξε δὲ] ἦρξε δὲ καὶ B. E. Med. Tum Αὐδήροις E. Mox διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, οὐ ἀκροατὴς καὶ μαθητὴς Μητρόδωρος ὁ Χ. V. Dein τοῦ δὲ πάλιν *V. 20. Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός] Falsum id esse de Hippocrate Coo monet Reinesius. 21. Δημόκριτος] ὁ Δημόκριτος A. V. B. E. Med. ὁ Δημ. Σοφία *V. Mox δὲ addidit A. Quae sequuntur olim irrepserant in v. Γελασίνοις.

---

xit. postea facta ei potestate curandi, Graecis medicamentis utens, et remedia super violenta adhibens quae leniendi vim haberent, et somnum regi conciliavit, et sanitatem brevi tempore restituit, non amplius speranti se pedibus integris usurum esse. haec narrat Herodotus historicus. † Atossa, Cyri filia, Darii uxor, tuber in mamma habuit: quod cum erupisset, latius serpebat. et quamdiu quidem id minus erat, rem pudore dissimulavit, neque ulli indicavit. cum vero malum cresceret, Democedem arcessivit, eique tuber ostendit: qui se illam sanaturum pollicitus obtestatur, ut vicissim ipsi gratificetur in eo, quod petere velit. nihil autem se petiturum, quod turpe sit. petiit igitur reditum in Graeciam. *Δημοκλείδας*. Democlidas, id est, peregrinos et adulteros. talis enim erat Democles. *Δημοκοπεῖν* et *Ἑλληνοκοπεῖν*. Polybius: *Perseus vero renovata cum populo Romano amicitia Graecos sibi conciliare coepit*. Dicitur et *δημοκοπία* et *δοξοκοπία*. *Consules eligunt, Lucium, bellicae fortitudinis laude celebrem; Terentium, qui apud populum gratiosus erat.* *Δημόκομπος*. Garrulus. *Δημοκρατία*. Polybius ait: *Respublica, insidiatoribus sublatis, non amplius mercenariis militibus libertatem suam servat.* *Δημόκριτος*. Democritus, Hegesistrati, vel ut alii tradunt Athenocriti vel Damasippi filius: vixit eodem tempore, quo Socrates philosophus, Olympiade LXXVII. vel secundum alios LXXX. Abderita Thrax, philosophus, ut quidam tradunt discipulus Anaxagorae et Leucippi; ut alii, Magorum et Chaldaeorum et Persarum. adiit enim et Persas et Indos et Aegyptios, et singulorum sapientiam didicit. deinde domum reversus, cum fratribus Herodoto et Damaste vixit. praefuit Abderitis, qui honorem propter sapientiam ipsi habuerunt. discipulus eius illustris fuit Metrodorus Chius: cuius vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates medicus. idem cognominatus est Sapientia, et Risor, quod inania hominum studia ridere solebat.

τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο· ὅ τε μέγας Διάκοσμος καὶ τὸ Περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιστολάς.

Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τῷ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προελόμενος.

Ὅτι ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα, καὶ θεασάμενον τὸ γάλα
543 εἰπεῖν· αἰγὸς εἶναι πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ τὴν κόρην τὴν μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι οὕτω· Χαῖρε κόρη. τῇ δὲ ἐχομένῃ, Χαῖρε γύναι. καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι· τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξεσθαι, καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτῇ οὐ ποιήσειν· τὸν δὲ θαρρεῖν εἰπεῖν, καὶ κελεῦσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκράτησεν ἑαυτὸν τὴν ἑορτήν, ἐπειδὴ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἁλυπότατα τὸν βίον προήκατο.

Δημόκοινον. δημόσιον, τὸ τοῦ δημοσίου. Καὶ Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστής, ἢ ὁ δήμιος.

Δημονιάδης. ὄνομα κύριον.

Δημοποίητος. ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς καὶ γεγονὼς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην μὴ εἶναι, οὐ μετὰ μακρὸν τοὺς γνησίους ἀποβαλών, ἄκων καὶ στένων καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον καὶ ἀσχημονήσας ἐλεεινῶς ἅμα καὶ μισητῶς ἔτυχεν ὧν ἠβούλετο. ὅμως γε μὴν ἀντιβολοῦντος καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐντεῦθεν ζῶντας, ὀψὲ καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα τὸν ἐξ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐποίησε

---

1. γνήσια δὲ] δὲ om. V. et mox εἰσι. 3. δὲ καὶ] δὲ om. V. 4. Δημόκριτος. Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Laertio. *Küst.* Ὅτι Δημ. κτλ. cum *V. 6. λαβεῖν δόξαν] δόξαν λαβεῖν A. 7. προελόμενος] βουλόμενος E. 8. ἐλθόντα Ἱπποκράτην] Constructio requirit ἐλθόντος Ἱπποκράτους, ut legitur etiam apud Laertium. *Küst.* Non infrequens ista stribliginis forma variis in partibus, quas ab lectoribus esse profectas suspicere. Cf. v. Ἀνάθημα. Firmat ἐλθόντος . . . καὶ κελεύσαντος. Arsenius p. 192. Et ἐλθόντος Ἱπποκράτους E. Suidae scripturam nescio quo pacto defendit Hemsterh. in Lucian. Halc. 8. Ceterum Ὅτι cum *V. Tum τὸν Δημόκριτον B. E. 13. ἀσπάσασθαι] προσειπεῖν ἀσπάσασθαι V. προσειπεῖν *V. 14. ἐχομένῃ] ἐχομένῃ A. Laert. *Eudoc.* p. 135. Arsen. p. 193. ἑπομένῃ Reinesius. 16. τῷ καταστ.] τὸ καταστ. B. E. Deinde οὖν om. E. 17. Θεσμοφορίων] Θεσμοφόρων A. et Arsenius. 18. μέλλει] μέλλοι A. Laert. Eudoc. et Arsen.

1. αὐτὴν οὐ ποιῆσαι] αὐτῇ (αὐτῇ Eud.) οὐ ποιήσειν A. Eudoc. Laert. edd. vett. Hanc scripturam, in qua nihil offendat praeter *καὶ* particulam, Suidae restitui, eamque Diogeni servandam censeo. ποιήσειν item V. qui αὐτὴν om. ap. Gron. p. 104. ποιήσας B. ποιήσαι Med. αὐτῇ μὴ π. E. τὸν δὲ θαρρεῖν] θαρρῆσαι E. 2. προσφέρειν αὐτῷ *V. προσφ. ἄρτους αὐτῷ Arsen. θερμούς] ξεστοὺς V. ζεστοὺς *V. 3. τούτους δὲ *V. διεκρατ.] διεκαρτέρησεν εἰς τὴν τρίτην ἑαυτὸν Arsenius. 4. εἰς τὴν ἑ.] εἰς om. A. Laert. ἐπεὶ] ἐπειδὴ scripsi cum A. *V. et Arsen. 5. τρεῖς δὲ] δὲ om. V. qui mox ἁλυπότατον V. similiterque Arsenius. 8. Δημόκοινος, δημόσιος] Ex Harpocratione. Vide etiam Helladium apud Photium p. 1589. *Küst.* Antiph. Or. I. p. 113, 32. attulit Toupius. Plura Lobeck. in Phryn. p. 476. δημόσιος] ὁ δημόσιος Harpocr. Pal. desinens in βασανιστής. δῆμος *V. 9. Δημονιάδης] Δημονιώδης B. E. Scribendum erat Δημωνίδης: quamquam Δημονίδης extat in Plutarcheis de aud. poett. p. 18. D. 10. Δημοποίητος] Ut Castor et Pollux ab Aphidno adoptati cives facti et initiati sunt Eleusiniis, Plutarch. Thes. c. 33. *Reines.* Cf. Hemsterh. in Plut. p. 368. ὁ ὑπὸ] Sic etiam Zon. p. 494. ὁ ξένος ὁ ὑπὸ C. V. qui omittunt Περικλῆς et seqq. usque ad finem. 11. Περικλῆς ὁ Ξανθ.] Hic locus ex Aeliani libro deperdito, quem toties excerpsit Suidas, Gaisfordo sumptus videbatur. Aelianus tamen in eo loco, quem Küsterus excitavit, diversa tradit. 12. νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπ.] Huius legis meminit etiam Aelianus Var. Hist. VI, 10. Περικλῆς, στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστῶν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. Lege ibi et sequentia. Item XIII, 24. Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν. Vide in utrumque locum Perizonium. *Küst.* Adde Plutarchi Pericl. 37. ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην] Scribendum esse ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν πολίτην recte monuit Petitus de Legg. Att. p. 138. et ante eum Wolfius. *Küst.* 13. κατὰ] μετὰ A. B. E. Med. Tum μικρὸν B. E. 14. ἀκὼν δὲ] ἀκὼν καὶ A. Particulam om. E. Huic consequens est ut refingatur καταλύσας. 15. ἐλεεινὸς — μισητὸς] ἐλεεινῶς — μισητῶς B. E. Med. Id reposui, quo constaret oratio. 16. ὅμως γε μὴν superioribus cum sint contraria, videtur aut corrigendum ἀπέτυχεν aut vox negantis excidisse. ἀντιβολοῦντος — δεκάσαντος] ἀντιβολοῦντα — δεκάσαντα E. 18. ἐξ] τὸν ἐξ A, B. E. Med.

---

germani eius libri sunt duo: *Magnus Diacosmus* et *de Natura Mundi*. scripsit etiam Epistolas. — Democritus Abderita non adiit Athenas, sed tantam urbem contempsit; ut qui non ab loco gloriam mutuari, sed loco gloriam conciliare vellet. — Cum Hippocrates ad Democritum venisset, iussit afferri lac: quod conspicatus dixit esse caprae nigrae, quae primum peperisset. Hippocrates igitur accuratam eius cognitionem admiratus est. idem puellam, quae cum Hippocrate venerat, primo die ita salutavit: *Salve puella.* postridie vero, *Salve mulier.* noctu enim stuprata fuerat. idem cum senio iam confectus et morti vicinus esset, sororem moestam conspicatus, quod Thesmophoriis obiturus esset, ipsa vero debitum officium deae praestare non posset: eam bono animo esse iussit, et quotidie panes calentes sibi afferri praecepit: quibus ad nares admotis vitam per festum produxit. postea vero quam tres illi festi dies praeteriissent, placide vitam finiit. *Δημόκοινον.* Publicum, quod ad rempublicam pertinet. Item *Δημόκοινος*, publicus tortor, vel carnifex. *Δημονιάδης.* Nomen proprium. *Δημοποίητος.* Qui a populo in civitatem ascriptus et civis factus est. Pericles enim Xanthippi filius cum legem tulisset, ne quis civis esset, nisi qui utroque parente cive natus esset, non multo post legitimis liberis amissis, invitus et dolens legem suam solvit, et indigna se faciens miserabiliterque simul et odiose ea impetravit quae volebat. cum enim et humiliter orasset et muneribus corrupisset eos, qui ex illo quaestu vivebant, sero tandem et aegre effecit, ut filius nothus, quem ex Aspasia Milesia susceperat,

δημοποίητον. Δημοποίητος οὖν ὁ φύσει μὲν ξένος, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονώς.

Δῆμος. παρὰ Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆσος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον.

Ἕκτῳ σ' ἔτει προεῖπον ἐς
τὸν δῆμον ἐλθών.

Δημός. τὸ λίπος.

Δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις· τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τῶν δήμων Παιανιεύς· ἐπιμελὴς μᾶλλον ἢ εὐφυής, ὡς Ἕρμιππος ἱστορεῖ· καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκόλαστος, ὡς καὶ τοῦτό φησιν ὁ αὐτός. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλήθη, ὡς καὶ γυναικείᾳ ἐσθῆτι πολλάκις χρησάμενος· Ἀργὰς δὲ μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας τελέσαι, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα ὄφεως. ἐπεθύμησε δὲ ῥητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα. διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους μαθητοῦ, καὶ φιστεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ Πολυκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος, τοῦ Γοργίου μαθητοῦ, καὶ αὐτοῦ μέντοι Ἰσοκράτους. συνεφιλολύγησε δὲ Αἰσίωνι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. διεκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλεκτικοῦ, καὶ Πλάτωνος. ἐτελεύτησε δὲ φυγὼν εἰς Καλαυρίαν ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προσενεγκάμενος φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἑξήκοντα.

Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν γνῶναί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθείη, δυνατώτατος γενόμενος. ὅθεν καὶ δεινότατος ἔδοξε τῶν καθ' αὑτόν· οἷα δὴ ἱκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι, καὶ τὸ γνωσθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέγειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, καιρῷ μὲν ἐπιτηδείῳ οὐ μάλα ἐχρήσατο ἐς δόξαν τῶν δημαγωγούντων. πλεῖστα δὲ εἷς ἀνὴρ οὗτος τῶν καθ' αὑτὸν Ἀθηναίων τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παῤῥησίᾳ ἀντειπὼν παρὰ τοῖσδε ἀδωρότατος ἔδοξεν εἶναι. ὅτε δὴ συνέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα δὴ τῶν κερδῶν ἐφιεμένους μᾶλλον τοῦ ἐς τὸ κοινὸν

544 τοῖς λόγοις ἐχρῆτο Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, σο-

1. Δημοποίητος οὖν] Ex Harpocratione, qui scripsit ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει. φύσει] φύσει μὲν E. quod ab Harp. Pal. firmatum probavi. 2. ὑπὸ τοῦ δήμου δὲ] ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου A. Harpocr. 3. παρὰ Ἀριστοφάνει] Acharn. 255. ἡ νῆσος] Spectavit opinor huiusmodi locos, qualis est Hesiodi Θ. 477. Κρήτης ἐνὶ πίονι δήμῳ. 8. Δημοῦ βοείου] Aristoph. Equ. 950. Vide etiam infra v. Θρῖον. Küst. 11. Ἀθηναῖος] ῥήτωρ subiicit *V. quam vocem post Κλεοβούλης inter versus ponit. 12. τὸν δῆμον] τῶν δήμων A. V. 14. καὶ τὰς] καὶ πρὸς τὰς A. V. αὐτός φησιν] καὶ τοῦτο φησὶν ὁ αὐτός A. Accedit Idomeneus ap. Ath. XIII. p. 592. F. 15. ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλ.] Aeschines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. p. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (Δημοσθένης) ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος Ἀργὰς ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas respexit. Vide etiam supra v. Βάταλος. Küst. βάτταλος E. 16. ὡς γυναικείᾳ] ὡς καὶ γυναικείᾳ A. Ἀργὰς] Vide supra h. v. Küst. 17. ἄνδρας] ἄνδρα A. 18. θεασάμενος τὸν ῥήτορα] τὸν ῥήτορα θεασάμενος E. Ὠρωπίων] V. Ruhnk. H. Cr. Oratt. p. 59. sq. Eundem Hermippum adhibuit Gellius III, 13. 19. Ἰσαίου] τοῦ Ἰσαίου B. Med. τοῦ Ἡσαίου *V. τῶν Ἰσαίου V. 20. Ζωίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου] Eandem rem narrans Plutarchus pro Ζωίλου scribit Ζήθου. Sed mendum in codices Plutarchi irrepsisse recte monuit Reinesius Varr. Lectt. lib. III. p. 328. quem vide. Küst. Müllerus addit Perizon. in Aelian. V. H. XI, 10. qui quidem Zoili tempora perspexit ab studiis Demosthenis iuvenilibus esse remotiora.

2. Γοργίου] Γοργορίου V. qui mox om. καὶ αὐτοῦ — Ἰσοκράτους. 3. συνεφιλοσόφησε *V. Αἰσίωνι] Huius quidem olim post v. Αἴσιος extabat memoria. 4. φιλοσόφῳ] τῷ φιλοσόφῳ B. τῷ φιλοσόφῳ τῷ Χίῳ E. διεκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ διαλ.] Idem testantur Laertius II, 108. et Appulcius in Apologia. Posterioris verba haec sunt: *Ita ille summus orator cum a Platone philosopho facundiam hausisset, ab Eubulide dialectico argumentationes edidicisset* etc. Küst. 6. ἐτελεύτησε] ἐτελεύτησε δὲ A. Mox Καλαυρίαν B. E. 7. διὰ τὸν] διὰ τὸ τὸν E. 10. Δημοσθένης] Ἦν δὲ οὗτος E. omisso quod sequitur ἦν. Horum principium *V. infra posuit post ἀπέθανε. 11. δυνατώτατος] δυνατώτατος γενόμενος A. B. E. Med. Observavit Gaisfordus imitationem Thucydid. VIII, 68. 13. οἷα δὴ] οἷα δὲ E. τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι] Et hic locus colorem duxisse videtur ex Thucyd. I, 138. *Gaisf.* Cf. Dionis fr. Vat. 67. 14. καὶ ἐν οἷς usque ad Δημοσθένους ψηφίζονται om. V. 18. καὶ τοῖς] καὶ om. A. 19. ὅτε] ὅτι B. E. 20. μᾶλλον τοῦ] μᾶλλον ἢ τοῦ A. B. E.

iure civitatis a populo donaretur. *Δημοποίητος* igitur est, qui ortu quidem peregrinus est, sed a populo civis factus. *Δῆμος*. Apud Aristophanem pagus, vel insula. significat etiam populum Atheniensium. *Sexto nunc anno te alloqui libet, cum ad vicum meum reãii.* *Δημός*. Pinguedo. *Pingue bubulum in folio ficulneo assatum.* erat edulium quoddam, quod cum cerebro parabatur in foliis ficus. *Δημοσθένης*. Demosthenes, Atheniensis, Demosthenis et Cleobulae filius, orator, pagi Paeaniensis: qui maiore studio quam ingenii felicitate praeditus fuit, ut auctor est Hermippus. idem intemperans et libidinosus fuit, ut itidem Hermippus tradit. quare, cum adolescens esset, Batalus vocatus est, quod muliebri veste saepe uteretur. cum vero ad aetatem virilem pervenisset, Argas: quod est nomen serpentis. ad studium eloquentiae animum appulit, cum Callistratum pro Oropiis dicentem vidisset. audivit Isaeum, Isocratis discipulum; ususque est orationibus Zoili Amphipolitae, qui Athenis eloquentiam docuit, item Polycratis, et Alcidamantis, Gorgiae discipuli, et ipsius Isocratis. in eloquentiae studio socios habuit Aesionem Atheniensem, et Theopompum Chium philosophum. praeterea audivit Eubulidem Dialecticum, et Platonem. decessit in Calauria, quo metu Antipatri Macedonis fugerat, hausto in aede Neptuni veneno, quod in annulo circumferebat. vixit annos LXII. *Δημοσθένης*. Demosthenes, orator, vir fuit et iudicio singulari, et in dicendo, quae animo cogitasset, eloquentia summa praeditus. quare omnium etiam aetatis suae oratorum praestantissimus habitus est, cum et in rebus obscuris coniectura assequendis, mire sagax, et in exponendis consiliis admodum esset facundus. alieno autem tempore et eloquentiam et operam suam reipublicae navare coepit, cum oratorum esset sinistra apud populum fama. ceterum unus hic vir omnium Atheniensium maxime Macedonum regibus dicendi libertate restitit, nulla ab iis munera accepisse visus: cum reliquarum civitatium oratores, lucri sui maiorem habentes rationem quam publicae utilitatis, largitione pecuniae corrupti,

λυσιτελοῦντος, ἐξωνηθέντας χρημάτων δόσει, τὸ κατὰ σφᾶς ὡς ἐδόκουν ἐν τῷ παραυτίκα κέρδους τοῦ σφετέρου εἵνεκα πρὸ τοῦ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὅθεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ᾐτιάθη συγγνόντες οἱ Ἀθηναῖοι κατεδέξαντό τε αὖθις καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευτὴ γενναίᾳ ἐπιγενομένη μάλιστα ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς οὐκ ἀφανῆ τῶν γνωσθέντων. οὐ πολλῷ γοῦν ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην, μετεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέει τιῶν Μακεδόνων μᾶλλον ἢ γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ ἔκριναν, καὶ ἀτέλειάν τε τῷ πρεσβυτάτῳ γένους τοῦ Δημοσθένους ψηφίζονται, καὶ χαλκοῦν στῆναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγεῖον τῇ βάσει τοῦ ἀνδριάντος ἐπέγραψαν·

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Δημοσθένης, μαχαιροποιός, Παιανιεύς· οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, ὃς ὀρφανὸς καταλειφθεὶς ἐπιτρόπους ἔσχε τρεῖς, Ἄφοβον, Δημοφῶντα, Θηριππίδην. ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, αὐτὸς αὑτὸν ἐνεχείρισε διδασκάλῳ Ἰσαίῳ. φιλόπονος δὲ οὕτως ἦν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἴκοι καθείρξαντα ἑαυτοῦ ξυρῆσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε προῖοι, μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἶλε τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἐπιτρόπους. σοφιστεύειν βουληθεὶς ἀπέστη, διαβληθεὶς ἐπὶ Μόσχῳ μειρακίῳ τῶν εὐγενῶν. λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδοὺς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίωνι. καὶ τούτου οὖν ἀποστὰς ἤρξατο πολι- 545
τεύεσθαι. τραυλὸς δὲ ὢν καὶ τὸν ὦμον ἀπρεπῶς ἑκίνει, καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενής, καὶ τὸ πνεῦμα οὐ διαρκής· ἅπερ ἀσκήσει διωρθώσατο. τήν τε ὑπόκρισιν οὐκ ἄκρος, ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτην ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ καὶ ἐτριηράρχησε, καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο, καὶ θυγατέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου, τρισχιλίαις ὡς φασιν ἐπείσθη. Καὶ Δημαίνετον ἀνεψιὸν γραψάμενος τραύματος, ὡς φασιν, διελύσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίου τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιτεύσατο δὲ κατὰ Φίλιππον. οὗ Θηβαίοις ἐπιόντος πείθει συμμαχῆσαι· καὶ κατὰ Χαιρώνειαν ἡττῶνται, χιλίων ἀποθανόντων καὶ μ', καὶ δισχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ σχὼν θυγατέρα, τελευτήσασαν ἐπένθει· καὶ ἑβδομαίου τοῦ πάθους ὄντος, ἀγγελθέντος ἀνῃρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυ-

---

1. δόσεις Med. 4. ᾐτιάθη] ᾐτιάσθη E. 5. κατεδέξαντό τε] τε om. E. 7. ἐπιγενομένη] ἐπιγινομένη A. 12. πρεσβυτάτῳ τ ους γένει] πρεσβυτα γεν A. γένους B. E. 13. καὶ χαλκοῦν] οἱ δὲ Ἀθηναῖοι χαλκοῦν V. qui inserit ἔκριναν post ἀγορᾷ, et mox scripsit ἔγραψαν pro ἐπέγραψαν. 14. ἐλεγεῖα Edd. vett. ἐλεγεῖον tacite Küsterus. Nihil e MSS. enotatum reperio. ἐλεγεῖον Photius Bibl. p. 1477. *Gaisf.* Recepit Iacobsius in Anthol. Pal. II. p. 809. n. 159. 17. Δημοσθένης — καταλειφθεὶς om. V. οὗ Δημοσθένης — Ἰσαίῳ om. *V. 18. ὀρφανὸς] ὃς ὀρφανὸς A. B. E. 19. Θηριππίδην] Θηριππίδῃν A. E. 20. ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσ.] Hinc cum ad aetatem adultam pervenisset Demosthenes, dicam tutoribus suis scripsit: quo nomine eum reprehendit Aeschines ἐν τῷ περὶ παραπρ.' p. 206. *Küst.* 22. οὕτως] οὗτος V. ἑαυτὸν — καθείρξαντα] αὐτὸν — καθίσαντα V.

1. προῖοι] προΐῃ V. πρόοι E. παιδευθεὶς — ἤρξατο πολιτεύεσθαι om. V. 7. ὢν] ἦν V. 9. διαρκής] διαρκῶς V. τήν τε — ἐξήσκησεν om. V. 10. ἄκρος] ἄκρως B. Med. 12. καὶ θυγατέρας — κατῆλθε κληθείς om. V. usque ad πέμψας om. *V. συνεξέδωκεν] ἐξέδωκεν E pr. 16. Χαυρίου] Χαβρίου A. et sic infra. 18. κατὰ Φιλίππου Porti coniectura. 20. καὶ δισχιλίων om. B. E. 22. ἐπένθησε] ἐπένθει A.

---

ut rei privatae scilicet in praesens consulerent, emolumentum proprium reipublicae commodo praeferrent. quamobrem Athenienses illis etiam delictis, quorum postea accusatus est, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, et consiliis eius in omnibus usi sunt. ac postea mors, quam generoso animo sibi consciverat, effecit, ut eos decretorum suorum non obscure poeniteret. paulo enim post allatum de morte eius nuncium poenituit eos sententiae, quam metu Macedonum potius quam suo iudicio et pro meritis viri tulerant: eamque ob causam natu maximo filiorum Demosthenis immunitatem decreverunt, et ipsi statuam in foro erigendam censuerunt, his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes, habuisses, nunquam Macedones armis Graeciam subiugassent.* Δημοσθένης. Demosthenes, gladiorum faber, Paeaniensis, cuius filius fuit Demosthenes orator. hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem et Therippidem: qui cum et ipsum et patrimonium eius negligerent, ipse se Isaeo erudiendum tradidit. idem adeo studiosus fuit, ut domi se concluderet, capitisque partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quemquam ad se admitteret. litteris institutus tutores male administratae tutelae reos peregit. rhetoricam docere cum vellet, instituto illi renunciavit, sinistro rumore ob Moschum nobilem adolescentem de se sparso. post orationes scribere aggressus, cum denuo male audire coepisset, quasi Apollodoro et Phormioni contrarias orationes edidisset, eo etiam studio relicto rempublicam capessivit. quamvis autem esset balbus, humerumque indecore moveret, et minus acute audiret, et spiritus eum dicentem cito deficeret, ea tamen omnia exercitatione correxit. cumque actionem et pronunciationem haberet non optimam, eam quoque exercuit. Andronico usus magistro. fuit etiam choragus et trierarcha, et captivos redemit, et aliorum filias, cum elocarentur, dote instruxit. cum choragus esset, ab Midia verberatus, ter mille drachmis ut aiunt placatus est. item cum Demaeneto consobrino, quem vulneris inflicti accusaverat, in gratiam rediit. idem cum Chabriae ducis uxorem ambiisset, eo mortuo Ctesippi filiam duxit. rempublicam gessit sub Philippo: quo Thebanis bellum inferente auctor Atheniensibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. iis tamen ad Chaeroneam victis mille et XL. interfecti, bis mille capti sunt. filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, septimo post obitum eius die cum nunciaretur Philippum a Pausania

σανίου, μετεμφιάσαιο, καὶ τοῖς θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ κατὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. οὗ Ἅρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα, ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν καὶ Δημοσθένης εἰλημμένα μέρος ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροιζῆνα. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατῆλθε κληθείς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῶν Ἑλλήνων πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. ἐκδόντων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαυρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκριτὴς ἀπεσταλμένος ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου βίᾳ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ὃ ἦν ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγῖδι φάρμακον ἔχων, μεζόμενος ἀπέθανε.

Δημοσθένης Θρᾷξ. οὗτος ἔγραψε Μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ, Ἐπιτομὴν τῶν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου, Περὶ διθυραμβοποιῶν, Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Δημοσιεύων. διωρὰν ἐργάζομαι. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. οἷον, οὐ κοινῇ ἐσπεισάμην, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ, καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι.

Δημόσιον. τὸ τοῦ δήμου.

Δημόσιος. δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους.

Δημοσίων πραγμάτων διοικητής. οἷον φρον- 546
τιστὴς χορηγίας, ἰριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων. ἰδίως δέ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. Ἀπεχθάνῃ δέ, διότι οἱ ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.

Δημοσιώνης, ευτελής. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον· οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοτελῆ, δημοσίαν. Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων, καὶ τῶν ὀργεωνικῶν καὶ τῶν γενικῶν.

5. *Τροιζῆνα*] *Τροιζῆναν* A. 7. *Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας*] *Ἀντιπάτρου ἄρξαντος* V. *οὗτος* praemisit *V. 8. *πέμψας ἐξαιτεῖ*] *καὶ ἐξήτησεν* V. *τ. ἔφυγεν* E. *πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας*] Vide quae diximus supra in v. *Ἀντίπατρος*, *Küst.* 9. *ἐκδόντων*] *ἐδόθησαν* E. *ὁ Δ. εἰς Καλαβρίαν ἔφυγεν*] *ἔφυγεν εἰς Σικελίαν* V. om. *ὁ Δημοσθένης. Καλαβρίαν*] *Σικελίαν* A. *Σικελίαν* B. E. *καλαυρίαν* Med. 10 *Ἀρχίας δὲ*] *δὲ* om. V. Mox *ὑπόκριτος* A. 12. *ὁ δὲ ὑπὸ — ἀπέθανε*] Haec redeunt sub v. *Μεζόμενος*. 14. *Μεταφρασὶν Ἰλιάδος*.] Immo *Μεταβολὰς Ὀδυσσείας*, docente Valckenario Opusc. II. p. 116. 15. *Ἐπιτομὴν Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυρ.*] Pearsonus testatur se in codice quodam MS. locum hunc absque distinctione sic scriptum reperisse, *Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου περὶ διθυρ.* Eius ergo codicis si sequenda est auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis dithyrambicis scripserit, idque opus Demosthenes Thrax in compendium redegerit: quod mihi admodum fit verisimile. *Küst. τῶν Δαμαγήτου* A. *V. et Parisinus Brequignii p. 16. *τοῦ Δαμ.* B. V. Med. Hinc olim confecta est gl. *Δαμάγητος*. De Demageto nihil constat nisi diversum cum fuisse ab hoc quem tenemus Epigrammatum artifice 18. *Δημοσιεύω*] *Δημοσιεύων* A. B. C. et Zon. p. 505. *αἰτιατικῇ* continuo delevi cum Küstero et ut videtur cum *V. *αἰτιατικὴ συντάσσεται* Zonarae libri quidam post *τυγχάνω*. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 998. (1029.)

1. *τυγχάνω*] *ἐργάζομαι* E pr. 3. *ἐσπεισάμην*] *ἐπεισάμην* A. *ἐπεισαμὴν* B. E. Med. 4. *καὶ μόνῳ*] *καὶ* om. A. B. V. (ap. Gron. p. 105.) E. C. *ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐμαυτῷ μόνῳ* Schol. 7. *Δημοσίους ἔλεγον*] Ex Harpocratione. *Küst. λέγουσι* A. V. C. Harpocr. Plura Lex. Rhet. p. 234. et Lobeck. Phryn. p. 476. Sequebatur observatio: *Ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μετ' ὀργῆς εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀχολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλοφρονήσει τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὡς περ εὐδημονίας (εὐδημονίαν* A.*) τιμᾶν.* Omittunt V. C. habet A. in margine: quippe petitam ex v. *Βασιλεία*. 9. *Δημοσίων πρ.*] Vid. Schol. Aristoph. Plut. 908. *Hemst.* Eundem locum indicavit Toupius I. p. 90. *Διοικητὴς* profectum ab interpretatione vocis *ἐπιμελητής*. 11. *Ἰδίως δέ*] Lege cum Schol. *Ἰδίων δέ. τῶν καθ' ἕκαστον*. 12. *Ἀπεχθάνῃ*] Sensus et constructio requirunt, ut scribatur *ἀπηχθάνετο*. *Küst.* Qui Schol. Pluti (v. 911.) non recordabatur. *διότι*] *διότι οἱ* A. B. C. V. E. 14. *Δημοσιώνης*] Dubium: *Δημοσιώνητος* potius. *Reines.* Falsam esse interpretationem docuit Wesseling. in Diod. T. II. p. 531. quem fugit Diodori sui sermo in Excerptis p. 607. servatus. Monitum in Parisina Stephaniani Thesauri editione. 15. *εἶναι*] *γεγονέναι* Diodorus. *δημοσιώνης παρεθεωρεῖτο* om. A. 17. *Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερά διέφ.*] Ex Harpocratione. Docte Hesychius: *Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερά.* (Sic enim apud eum scribendum est) *καὶ δημοτικὰ μέν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις· δημοτικὰ δέ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι. Küst.* Disertius etiam Lex. Rhet. p. 240. 18. *ἱερὰ*] *ἱερεῖα* malit Meierus Hist. Iur. Att. p. 103. cum Lex. Seg. Contra in grammatico Seg. *ἱερὰ* reponendum putat Ruhnkenius Auct. Em. Hesych. T. I. p. 933. *Gaisf.* Eum posthac Meierus de gentil. Att. p. 27. imitabatur. Adde Buttm. in Demosth. Mid. p. 37. et Böckh. *Staatsh. d. Ath.* I. p. 228. Nec dubitare patitur Orat. adv. Neaer. p. 1374.

caesum esse, veste mutata diis sacrificavit. in gerenda republica adversatus est etiam Alexandro Philippi filio; cui qui magnam pecuniae summam surripuerat Harpalus, ad Atheniensos confugit. huius pecuniae partem Demosthenes quoque accepisse putabatur, eiusque rei causa Troezenem exulatum abiit, sed revocatus est in patriam, Alexandro Babylone mortuo, postea Antipater cum in Graecia regnare coepisset, legatos misit ad deposcendos X. oratores, quos cum Athenienses dedidissent, Demosthenes in Calauriam fugit: ad quem comprehendendum Archias histrio ab Antipatro missus est, is ex aede Neptuni quamvis ibi supplices violare nefas haberetur, vi eum abstraxit, tum veneno, quod in annulo circumferebat, exsucto obiit. *Δημοσθένης Θρᾷξ.* Demosthenes Thrax. hic scripsit Metaphrasin Iliadis, oratione soluta. Epitomen Damageti Heracleotae. De poetis dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniae Hesiodeae. *Δημοσιεύων.* Operam gratis navo. Aristophanes: *Sed o miser non sum publicus minister.* medici enim publice electi aegrotos gratis curabant. sensus igitur est: Non omnibus, sed mihi soli foedus pepigi, cuius te participem non faciam gratis. *Δημόσιον.* Publicum. *Δημόσιος.* Publicus. *Δημοσίους* vocabant servos publicos. *Δημοσίων πραγμ.* Qui publicas res administrat; velut choragiam, trierarchiam, et similes, privatarum vero, si quis eum, a quo iniuria fuerat affectus, in ius vocaret, eiusque rei curam gereret. *Invisus* autem *es*, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi solent. *Δημοσιώνης.* Homo contemptus. *Ceteri quidem cum honore excipiebantur: ille vero quod publicanus fuisse videbatur, contemptus est.* *Δημοτελῆ.* Publicam. Sacra publica et paganica et inter sese differebant, et ab orgeonicis et gentilicis.

Δημοτελῶς. παντὶ τῷ δήμῳ.

Δημοτευόμενος. μετὰ τῶν δημοτῶν. φησὶ Δημοσθένης. *Δημοτεύεσθαί ἐστι τὸ τοῦδέ τινος δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.*

Δημότης. πολίτης.

Δημοτικά. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα.

Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους·
δρᾶτε μέν με σωτηρίας δεόμενον.

Δημοῦσθαι. δημοκοπεῖν, καὶ ἀντιπαίζειν.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Δημόφιλος, ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πόλεως, ἄνθρωπος ἦν, οἷος ἐμπεσὼν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμῳ φορᾷ, καθάπερ ἄτακτος χειμάρρους, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὡς εἶσεταί τις ἐκ γοῦν τῆς ἐν τοῖς ἔτι σωζομένοις ὑπομνήμασιν αὐτοῦ γεγονυίας δημηγορίας, ἔνθα καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαί τινά, ὡς ἐγγράφοις μνήμαις ἀναλαμβανομένων ἰῶν λεγομένων. ἐν τούτοις γοῦν ἄλλα τε πολλὰ διείλεκται ἄναρθρα, διαῤῥήδην τε ἐν τοῖς περὶ Παιρὸς καὶ Υἱοῦ λόγοις, φησὶ γάρ· Υἱὸς μὲν Πατρὸς θελήσει γεγέννηται μόνου, ἀχρόνως, ἀμεσιτεύτως, ἵνα διάκονος γένηται καὶ ὑπηρέτης τῶν βουλημάτων τοῦ Πατρός. ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς ἃ ἔμελλε πράττειν ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκρατήτου τάξεως τοῦ μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν Θεοῦ ἐν τῷ γενέσθαι μέλλοντα· ἦ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα Θεοὺς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τοῦ ποιοῦντος, καὶ ἐκ τούτων ἔμελλον εἶναι Θεοί, ἦ ἔδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὥσπερ κηρὸν πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον· γέγονε μὲν οὖν μεσίτης τῶν τε ἐσομένων καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν Θεοῦ ὁ Υἱός, ἵνα συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς γινομένοις ἀποτελέσῃ τὸ βούλημα τοῦ Πατρός, καὶ μεσίτης γεγέννηται τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε δὲ διὰ τούτων τοῦ τε Θεοῦ τῶν ὅλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν καταψευδόμενος, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων ἀτοφώτερον καταδείκνυσι. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἂν ἦν καὶ Ἡμόφιλον, εἰ βουληθεὶς ἔπειτα ἀπόρως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι διορίσασθαι. φθόνον δ' οὐκ

1. *παντὶ τῷ δήμῳ*] Sic Zon. p. 504. *μετὰ παντὸς τοῦ δήμου* E. 3. *Δημοσθένης*] Adv. Leoch. p. 1092, 11. Eubulid. p. 1314, 8. 1315. extr. *Δημοτεύεσθαί ἐστι*] Ex Harpocratione. Lex. Rhet. p. 186. *Δημοτεύεσθαι. τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκάλειτο.* Sic Lysias p. 166. et quem Gaisf. ascripsit Plato Legg. VI. p. 753. C. 5. *Δημότης*] Vid. Lex. Seg. p. 236. et Zon. p. 494. 6. *Δημοτικά*] Sic Hesychius et Zon. pp. 502. 504. 7. *Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λ.*] Metrum huius fragmenti prorsus est solutum et turbatum, quod ex Aristoph. Eccles. 411. (432.) unde id Suidas deprompsit, sic in integrum restituendum est: *Κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας. Küst.* Aristophanis locus deest V. C. Vide v. *Τετραπιπτάρου*. 9. *ἀντιπαίζειν*] Sic habent omnes editi, sed male. Scribendum enim est, *ἀπὸ τοῦ παίζειν*. Grammatici enim *δημοῦσθαι* etiam interpretantur *παίζειν*, ut vel ex Hesycho constat. *Kust.* Adde Timaeum p. 78. Schol. Platon. p. 360. consentientes etiam in v. *δημοκοπεῖν*, et Zon. pp. 502. 503. qui non modo Küsteri emendationem firmat, sed arguit etiam *δημοκοπεῖν* perperam esse intrusam. 11. *Δημόφιλος, Κωνσταντίνου*] Integrum hunc locum de Demophilo ex Philostorgio descriptum esse suspicatur Valesius, qui proinde cum inter fragmenta Philostorgiana refert. *Küst. Ἐπίσκοπος Κωνστ.* an. 370. factus. Vid. Philostorg. IX, 10. 14. et ibi Gothofr. *Reimes.* 12. *ἄνθρωπος ἦν*] Hae duae voces a prioribus editt. [et B. E.] absunt, quas ex 2 MSS. Parisss. revocavi. Easdem etiam agnoscit codex Vatic. teste Pearsono; nec praetermisit eas Suidas infra v. *Οἷον*, ubi locus hic repetitur. *Kust. ἄνθρωπος δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς ἄτακτος χ.* V. *ἤγουν οἰκαυμεῖν δυνάμενος συμφέρειν πράγματα ὡς* V. 13. *φύρειν*] *φέρειν* A. Receptum tuentur cum Philostorg. IX, 14. et inferior glossa, tum usus verbi legitimus, quem illustrat Wytt. Philom. III. p. 103. sq. 14. *πολὺν*] *ὅλον* ed. Vales. *ὡς εἴσεται*] Segq. om. V. *ὡς εἴσεταί τις. ἐν γοῦν τοῖς ἔτι* Med. Item *τῆς ἐν* om. B. E. Tum *τῶν ἔτι σωζομένων ὑπομνημάτων* E. 17. *ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα*] Longin. sect. 16. Athenaeus p. 534. B. nisi ibi leg. *καιρίαν καὶ ἀφέλειαν*, quod puto. Vide Nepot. in Alcib. sub finem. *Toup.* MS. *ἀσφαλίας* A. 18. *μνήμαις*] Abest a prioribus editt. [et B. E.], sed legitur in 2 MSS. Parisss. *Küst.* 19. *ἄλλα τε*] *ἄλλα δὲ* A.

2. *γεγένηται* E. 3. *βουλευμάτων*] *τῶν βουλευμάτων* A. E. 4. *ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων θεὸς ἃ ἔμελλε πρ.*] Lego cum Porto, *ἐπειδὴ γὰρ ἃ ὁ προγ. Θεὸς ἔμελλε πρ.* Aliter enim constructio huius loci erit manca et mutila. *Küst. ὅτι ἃ ἔμελλε* ed. Vales. 8. *τούτων*] *τούτου* E pr. Mox *ἦ* om. Med. 10. *προσαγόμενον*] *προσαγόμενα* B. Med. 11. *γεγεννηκότος*] *γεγενηκότος* E. 14. *γένηται*] *γεγένηται* A. Scripsi *γεγέννηται*. 15. *ἐλάνθανε δὲ*] *δὲ* om. A. B. E. Med. *τοῦ*] *τοῦ τε* A. *τοῦ τὸν* B. E. Ignorat Med.

Δημοτελῶς. Publicis impensis. *Δημοτευόμενος*. Qui cum popularibus versatur, sic Demosthenes. *δημοτεύεσθαι* est pago cuipiam accenseri, et ab eo nuncupari. *Δημότης*. Popularis. *Δημοτικά*. Quae populo iucunda sunt. *Ille vero verbis maxime popularibus usus est: videtis me salutis egentem.* *Δημοῦσθαι*. Vulgaria tractare, ludere. *Δημοφάνης*. Nomen proprium. *Δημόφιλος*. Demophilus, episcopus Constantinopolitanus, vir fuit, qui inconsiderato et temerario impetu ruens, omnia misceret, et rapidi torrentis instar plurimum luti in sermonibus suis veheret: ut quivis facile deprehendet ex ea quam habuit concione, quaeque in commentariis eius adhuc extat; quamquam in concione par fuit eum curam ac diligentiam maiorem adhibere, cum sermones ad memoriam posteritatis propagentur. in iis igitur commentariis multa disserit confusa atque indistincta, et de Patre ac Filio loquens disertis verbis ita pronunciat: Filius solius Patris voluntate genitus est, sine tempore, nullo sequestro, ut iussorum Patris minister sit ac famulus. praevidebat enim Deus, quae facturus erat, non posse ea consistere, quippe quae puri et impermixti ordinis futura essent, perinde atque ipse Deus, qui ea fecerat. nam prorsus necesse erat, ut vel omnia dii essent, iuxta dignitatem opificis: ex quo eventurum erat, ut omnia dii essent; vel necesse erat, ut facta dissolverentur, perinde atque cera ardenti igni admota: idcirco Filius inter creaturas, quae condendae erant, et inter Patrem, ex quo genitus erat, medius extitit, ut sese demittens et socians iis quae creanda erant voluntatem Patris impleret, essetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti sumus. Sed non animadvertit Demophilus, his verbis se summo omnium Deo infirmitatem et invidiam falso affingere, et Filium deterioris condicionis facere

ἀπήλλακτο ἄν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ θεοὺς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχῃ τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δέ γ' αὖ παιδὸς οὐκ ἦν τῶν κτισμάτων οὐδὲν ὃ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἄν, εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἔτυχε γεγονώς, ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τούτων γενέσεως. ἅπαν γάρ τοι τὸ δι' ἑτέρων γινόμενον χρείαν ἐλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκη, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐλῃρῴδει πολλά.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοχάρης. ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους. Περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν· ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τὰ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τίμαιον· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνήρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. οὐδ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσταί τἀνδρός, κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἠξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης καὶ στρατηγίας παρ' Ἀθηναίοις καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέδραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι.

Δημώ. ὄνομα κύριον. Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ. Δημῷ δέ, τῷ λίπει.

Δημωδέστερος. ἀσχημονέστερος. διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.

---

2. *ταύτης*] Immo *τῆς αὐτῆς*. 5. *ἐκεῖνον*] ἐκεῖνος A. Mox *γεγονός* Med. 7. *ἅπαν γε*] *ἅπαν γὰρ* A. B. E. Med. Tum *τι* E. 9. *ἐληρῴδει* Edd. 11. *ἀδελφιδοῦς*] Athen. VI. p. 252. *ἀνεψιός*. Auctor vitae Aeschinis eum vocat *ἀδελφιδοῦν Δημοσθένους*, et sic Polyb. XII, 1. Plut. in Vitt. Rhetor. Aelian. V. H. III, 7. Cicero Brut. 83. Erat autem Lachetis filius, Demosthenis nepos, pago Leuconoensis, vid. Plutarch. in Demetr. c. 24. Demosthenes ait amitam nuptam fuisse Demochari Leuconoensi (p. 818, 3. et 836, 3. ed. Reisk.). Democharem *ἐν τοῖς διαλόγοις* citat Harpocrat. in *Ἰσχανδρος*, item auctor vitae Aeschinis. Scripsit apologiam pro Sophocle, Amphiclidae filio, Athen. XIII. p. 610. et V. p. 187. Euseb. Praep. Ev. XV, 2. *Reines.* Vid. praeter ceteros Ruhnken. in Rutil. Lup. p. 7. sqq. *Περὶ οὗ Τίμαιός φησιν*] Ex Excerptis Polybii [XII, 13.] ab Valesio editis p. 53. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Horum omnium nihil servavit V. praeter haec, *οὗτος δὲ ἠξιώθη καὶ στρατηγίας* (*οὗτος ἠξ. στρ.* Gaisf.) *καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν· ἄλλως δὲ ἦν ἀτυχής*, ubi *εὐτυχής* Gaisf. Verendum sane ne testimonium de Democharе aliis ex glossis sit insertum: cf. v. *Ἔμφασις*. 12. *ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς*] Intelligit *τὸ τῷ στόματι μολύνεσθαι*: quam obscenitatem Graeci vulgo vocant *αἰσχρουργίαν* vel *ἀῤῥητοποιΐαν*: cuius infamia praeter alios etiam Aristyllus olim flagrabat. Vide supra h. v. *Küst.* 13. *τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν*] Vide infra v. *Ὡι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ. Küst.* 15. *Φιλαινίδος*] Inter scriptores obscenos celebre est nomen Philaenidis, quae olim de schematis Veneris scripserat; uti etiam Elephantis et Astyanassa, teste Suida supra v. *Ἀστυάνασσα*. Philaenidem tamen ab hoc probro vindicat Aeschrion apud Athenaeum lib. VIII. quem vide. *Küst.* V. Luzac. de digam. Socr. p. 155. sqq. *τά* ante *Φιλαινίδος* A. Mox *ἀναισχυντότερα γράφων* A. E. Med.

3. *πεπαιδευμένος*] *πεπεδωμένος* B. E. Med. 4. *ἀπὸ τέγους*] Sic ex 2 MSS. Pariss. rescripsi, cum antea pessime legeretur *ἀπὸ τέλους*. [Sic B. E.] Significat autem *τέγος lupanar*, sive cellam, in qua mulieres impudicae prostant: et *αἱ ἐπὶ τέγους προεστῶσαι* vocantur meretrices. Eustathius in Il. *ι*. p. 741, 28. *Ἀντιφάνης κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν*. i. e. *meretricem, quae in lupanari prostat*. Suidas infra: *Κασαλβάδες. ἑταῖραι. τουτέστιν αἱ ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος προεστῶσαι γυναῖκες*. Eusebius Histor. Eccles. lib. II. c. 13. feminam, quae corpore quaestum fecerat, et publice in lupanari prostiterat, *ἐπὶ τέγους σταθεῖσαν* vocat. Vide ibi Valesium. *Küst.* Praeierat Leopardus Em. VII, 25. Ex altera glossa Toupius elicuit coniecturam, *ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος εἰργασμένων οὐδείς*. Vid. v. *Ἔμφασις*. Recte tamen Polybio reddidit Valesius, *τῶν ἐπὶ τέγους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων*: nam Peirescii codex *ἀπὸ τέγους*, inferior glossa *ἀπὸ τοῦ τέγους*. 5. *οὐδ' ἵνα*] Legendum est *ὁ δ' ἵνα. Küst.* Sic gl. *Ἔμφασις*. 6. *προσκατέψευσται*] *προκατέψευσθαι* A. 7. *κωμικόν τινα μάρτυρα*] Comicus hic est Democlides, ut discimus ex iis, quae leguntur apud Suidam infra v. *Ὡι τὸ ἱερὸν πῦρ φ. Küst.* Repugnat Ruhnkenius in Rutil. p. 8. Recte: nam Polybius allusit ad dictionem *κωμικὸς μάρτυς*. 12. *Δημώ*] *Δημὼ ἡ Κέα ἢ Κυμαία*, prima Ceis aut Cumanis nummum formavit, Polluc. IX. p. 486. *Δημὼ ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς* Pausan. Phoc. c. 12. *Reines.* *Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ*] Locum hunc emendavimus et illustravimus supra v. *Βαρώ* ante v. *Βάρας*: quo lectorem remittimus. *Küst.* *Βανὼ* A. *Βαθὼ* Med. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 822. 14. *Δημωδέστερος*] Eadem Etym. M. p. 265. cf. Lex. Bachm. p. 193. Breviter Zon. p. 495. copiosius vero, mutata paulum scriptura, p. 500. Saltem *διὰ τὸν δῆμον*, addicente Hesychio, videntur esse secernenda.

---

quam reliquas creaturas, nam Pater quidem infirmus foret ex Demophili sententia, qui cum voluisset cunctis essentiam largiri, id postea perficere non potuisset; ab invidia autem nequaquam alienus, qui, cum liceret cunctas creaturas deos efficere, ipse studiose caveret, ne creaturae eiusdem cuius ipse conditionis essent. Iam vero Filio nulla existeret creatura quae non potior ac beatior iudicaretur: si quidem ille non propter semetipsum, sed ob propositum atque usum creaturarum factus fuisset. quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius sit necesse est iis, quorum causa factum est. multa quoque alia huiusmodi proferebat deliria. *Δημοφῶν*: Nomen proprium. *Δημοχάρης*. Democharеs, Demosthenis ex sorore nepos. Hunc Timaeus scribit superioribus corporis partibus impudicum fuisse, neque dignum, qui ignem sacrum flatu accenderet; eundemque Botryis ac Philaenidis aliorumque huiusmodi lasciviae scriptorum commentarios obscenitate sua superasse. Timaeo vero Polybius ita respondet: *Istud vero convicium atque eam turpitudinem non modo paulo humanior protulerit, sed ne mulier quidem ex iis, quae in fornice quaestum corpore faciunt. verum ut obscenis suis atque impudentibus maledictis fidem conciliaret, mendacium quoque adversus eundem virum confinxit, comico quodam nullius nominis teste advocato. at vero Democharеs hic non solum praetura, sed etiam ceteris honoribus ab Atheniensibus ornatus est: quorum profecto nullum adeptus esset, si huiusmodi probris contaminatus fuisset.* *Δημώ*. Nomen proprium. *Babo Cererem hospitio excepit.* *Δημῷ* vero, pinguedine. *Δημωδέστερος*. Inhonestior. ideo quod in omnium conspectu fiat, et vidente populo.

Δημῶναξ. ὄνομα κύριον.

Δημωφελής. δῆμον ὠφελῶν.

Δήν. ἐπίρρημα.

548 ‖*Δηνάριον.* εἶδος ἀργυρίου, ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν.

Δηναδίπτρα. κατὰ Ῥωμαίους δωρεὰ βασιλικὴ στρατιώταις.

Δηναιόν. τὸ ἐνιαύσιον, τὸ μακροχρόνιον. καὶ δηναιόν, ἐπὶ πολὺν χρόνον. δήνεον δέ, τὸ βούλευμα.

Δήομεν. εὑρήσομεν.

Δηοῦν. πολεμεῖν, πορθεῖν. *Δηίουν* δέ, διέκοπτον, ἐτίτρωσκον.

Δηώ. Δηοῦς κλίνεται. ἡ Δημήτηρ.

Δηώσας. πραιδεύσας, ἀνελών, κατεκτονώς.

Δήπου. ὡς δή.

Δήπουθεν. δηλονότι, ἢ ἔκτινος τόπου. Καὶ χρὴ πείθεσθαι δήπουθεν. — Καὶ τὴν σχολὴν δήπουθεν ἐκείνην ἐπαινῶν.

Δηριάασθον.

Δηριγενόμενος. ὀψικευόμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Δῆρις, δήρεως, δήρει. Καὶ δῆριν, μάχην, ἢ φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Μέλλον ἄρα συγερὰν κἀγώ ποτε δῆριν Ἄρηι
ἐκπρολιποῦσα, χορῶν παρθενίων ἀίειν.

Καὶ αὖθις·

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ μάτηρ.

Δηρόν. ἐπιπολύ.

Δήσαντες. δεσμεύσαντες.

Δῆτα. οὕτως.

Δηφενσίων. ὁ ἔκδικος χάρτης. Καὶ *Δηφένσωρ*, ὁ ἔκδικος.

Δήφηλα. πόλις παρὰ Ἰωσήπῳ.

Δῖ. ἐπέκτασις.

Δία. τὸν Δία. *Δῖα* δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ δῖος ὁ ἔνδοξος.

Διαβάλλεται. χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν. Ἄρχιππος·

---

1. *Δημώναξ*] Cyprius, philosophus, quem vidit Lucianus, eiusque vitam peculiari libello descripsit. Demonax *Κυρηναίων* legislator [Herod. IV, 161.] Theodor. *Θερ. Ἑλλ. π.* IX. Demonax, Seleuci et Antiochi regum dux, transcendit eum amnem (Iaxarten, quem Scythae Silyn vocant: Alexander eiusque milites Tanain putavere esse), quem maxime sequimur in iis: Plin. VI, 16. Colligo hinc, Demonactem illum descripsisse loca ea, quae in istis expeditionibus peragraverant. *Reines.* Scripsi *Δημῶναξ*. 2. *Δημωφελής*] V. Tittm. in Zon. p. 494. 3. Sub finem cum A. B. C. V. E. reiecimus interpretationem (vid. Schol. Il. *ά*. 512. Hesych. et Herod. Epimer. p. 270.) *ἐπὶ πολὺν χρόνον*. 4. *ὁλοκοτίνου*] De hac voce vide Dufrenium in glossario Graeco. *Küst. ὁλοκοτίνου ἰδίαν* A. 5. *ἔχων*] *ἔχον* dedi cum V. E. C. 6. *Δηναδίπτρα*] *Δηναδήπτα* e gl. MSS. Colbert. protulit Ducangius, qui non magis se quam Meursius expedivit in Gloss. Gr. Barb. Matth. Sladus in notis ad Meursii Gloss. MSS. *Δηναριόριπτρα* coniectat. *Hemst.* Om. gl. C. 7. *στρατιώτας διδομένη*] *διδομένη* om. A. B. V. E. et ut videtur Zon. p. 500. 8. *Δηναιόν*] V. Albert. in Hesychium. *καὶ δηναιόν, ἐπὶ*] *καὶ δη.....ἐπὶ* A. 9. *Δήνεον*] *Δύνεον* δὲ A. a quo δὲ accepi. Cf. Zon. p. 502. qui rectius posuit *δηναιά* et *δήνεα*. 11. *Δήομεν*] Vid. Od. *δ'*. 544. *ὠρήσομεν* *V. 12. *Δηίουν*] Il. *έ*. 452. *διέκοπτον*] *διεσκόπουν* E. Vide v. *Δηίων*. 14. *Δηοῦς κλίνεται* om. *V. 15. *Δηώσας*] Vid. Il. *Σ'*. 534. coll. Hesych. (sive Zon. p. 504.) in v. *Δηώσαντες*. *κατεκτονώς*] *κατακαύσας* Lex. Bachm. p. 193. 16. Plura Lex. Bachm. p. 193. 17. *Δήπουθεν*] V. Timaeus p. 79. Apud Hesychium deleto *Δήποθεν* erat scribendum: *Δήπουθεν. δηλονότι. λέξις συναπτικὴ ὡς καὶ τὸ δήπου. ἢ ἔκ τ.*] *καὶ ἔκ τ.* V. C. *τόπου*] Sic Zon. p. 504. *πόρου* Gl. in Aristoph. Plut. 140. In B. V. C. E. *καὶ χρὴ* et seqq. desunt. 19. Post *ἐπαινῶν* addit A. *ἀντὶ τοῦ δηλονότι ἢ ἔκ τινος τόπου*. 20. *Δηριάασθον*] Il. *μ'*. 421.

1. *Δηριγενόμενος*] Sic recte habet codex Vatic. teste Pearsono: cuius loco in prioribus editt. [inde ab Aldo] legitur *δηριγεόμενος*. Meursius in glossario scribendum putabat *δηριγενομονός*, a *δηριγεύειν* et *μονή*: sed quam coniecturam merito reiicit Dufrenius in glossario Graeco. *Küst. Δηριγενόμενος* A. E. Med. cum Zon. p. 503. *Δηρηγενόμενος* Dufresnius in CP. Christ. I. p. 30. explicans istud *ὀψικευόμενος* de eo qui in comitatu prosequatur. Deest gl. V. C. 3. *Καὶ δῆριν*] *Καὶ* om. B. E. V. 4. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Niciae Il. pr. Anthol. Pal. VI, 127. 8. *Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.*] Palladae Ep. XCIX, 1. Anthol. Pal. IX, 397. 11. *Δήσαντες*] Il. *κ'*. 443. Zon. p. 504. 12. *λοιπὸν ἢ οὕτως* Zon. p. 504. 13. *Δηφενσίων*] *Δηφένσωρ* Ducangius gl. Gr. v. *Δεφένσωρ*, repugnante Zon. p. 499. Saltem refingas *Δεφένσωρ*. 15. *Δήφηλα*] Reland. Palaest. III. 735. putat esse *Σέφηλα* regionem, non urbem. *Hemst.* Item Zon. p. 501. 16. *Δῖ*] V. Eust. in Il. *ά*. p. 45, 6. 17. *καὶ δῖος ὁ ἔ.* om. V. *καὶ δῖος ὁμοίως* E. 19. *Διαβάλλεται. χρῶνται*] Ex Schol. in Aristoph. Av. 1647. qui versus posteriore loco est ascriptus. Cf. Schol. Thesm. 1214.

Δημῶναξ. Nomen proprium. *Δημωφελής.* Qui populo prodest. *Δήν.* Adverbium. *Δηνάριον.* Denarius, genus nummi, holocotino par habens pretium. *Δηναδίπτρα.* Donativum, quod Imperator militibus dabat. *Δηναιόν.* Annuum, diuturnum. item *δηναιόν*, diu. *δήνεον* vero, consilium. *Δήομεν.* Inveniemus. *Δηοῦν.* Bellum inferre, vastare. *Δηίουν* vero, dissecabant, vulnerabant. *Δηώ.* In genitivo *Δηοῦς.* Ceres. *Δηώσας.* Praedatus, populatus, qui interfecit. *Δήπου.* Utique. *Δήπουθεν.* Videlicet. vel ex aliquo loco. *Et parere utique oportet.* † *Et illud otium scilicet laudans.* *Δηριάασθον.* *Δηριγενόμενος.* Qui in pompis praecedit. est vox Latina. *Δῆρις.* Declinatur *δήρεως, δήρει.* et *δῆριν*, pugnam, proelium. In Epigrammate: *Et ego aliquando, inviso bello Marti relicto, choros virgineos auditura eram.* Et alibi: *Lacon olim ex proelio fugiebat, cum mater obviam ipsi venit.* *Δηρόν.* Diu. *Δήσαντες.* Qui ligarunt. *Δῆτα.* Sic. *Δηφενσίων.* Defensio. Et *Δηφένσωρ*, defensor. *Δήφηλα.* Urbs apud Iosephum. *Δῖ.* Syllaba vocibus addi solita. *Δία.* Iovem. *Δῖα* vero, illustris. et *δῖος*, illustris. *Διαβάλλεται.* Hoc verbo scriptores utuntur, ut sit etiam decipere. Archippus:

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.
Καὶ Ἀριστοφάνης·
Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Διαβάλλειν. τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης ἀ, καὶ Κράτης. Καὶ διαβάλλειν τὸ πέλαγος, τὸ διεκπερᾶν. Ἐντεῦθεν ἐνόει διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος, καὶ λῃστεύειν τὰς νήσους. Καὶ Ἀρριανός· Αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν. Καί· Διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν. ἀντὶ τοῦ περᾶν. Καὶ διαβάλλω, αἰτιατικῇ. Διαβάλλει τὸν ἀεὶ προτετιμημένον.

Διαβάσης. ἐπελθούσης. Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως ἐπ' αὐτοὺς διαβάσης.

549 ‖Διαβασιλίζεται. τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

Διαβάσκει. περιέρχεται, περιέπει.

Διαβηνός. ὄνομα κύριον.

Διαβησείοντας. ἐρωτικῶς ἔχοντας διαβῆναι. Ἀγαθίας· Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας.

Διαβήτης. ἐργαλεῖον ὃ διαβήτης, εὔχρηστος τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρεοικώς. τούτου τὸ ἓν μέρος ἐντιθέντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες κύκλους ποιοῦσι. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παραστατικόν.

Διαβούλιον. ὁ διαλογισμός. Λαβίδ· Συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίοις, οἷς διαλογίζονται. Καὶ διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων πταίσματα.

Διαβούλομαι. ἀναπείσω. Θουκυδίδης.

Διὰ βραχέος. ἐν συντόμῳ.

Διάβροχος. οἰνωμένος. Ὡς δὲ ἐμέθυεν ὁ πορνοβοσκός, καὶ διάβροχος ἦν πάνυ, τί μέλλομεν, ἔφη.

---

1. διαβαλοῦμεν] διαβαλοῦμαι A. V. Ox. (ap. Gron. p. 105.) E. et Zon. p. 528. Ex iisdem καὶ Ἀριστοφάνης accessit. σήμερον E. 4. Διαβάλλειν. τὸ ἐξαπατᾶν] Hunc sensum Herodotus sequitur V, 50. et aliis in locis. Nam fallitur Suidas Thucydidem proferens, cuius oratio III, 109. aliorsum pertinet; atque verendum etiam ne Cratetis nomen corruptioni debeatur. παραλογίζεσθαι] χαρίζεσθαι E pr. Modo καὶ omiserat *V. τὸ ἐξαπατᾶν καὶ om. Zon. p. 529. 6. τὸ πέλαγος] τὸ om. E. τὸ διαπερᾶν] τὸ διεκπερᾶν A. τὸ om. B. E. Cum exemplo sequenti iunge fragmentum v. Ναύλοχον. 8. Καὶ Ἀρριανός om. E. qui addit φησὶν Ἀρριανός infra post Ἀλεξάνδρῳ. Αὐτόν τε] Arrian. Exped. I, 11. Alterum fragmentum legitur ibid. III, 29. ubi quod extat διαβαίνειν, non διαβάλλειν, hoc Arriano restitui iussit Boissonadus in Eunap. p. 270. 9. Καὶ Διαβάλλειν addiderunt A. B. V. E. C. Quorum Leid. Gronovius p. 106. Oxoniensem Porsonus Aristoph. p. 188. attulerunt ad lacunam complendam; suosque libros addicere postmodum ipse confessus est Küsterus Diatr. p. 29. 11. Καὶ διαβάλλω cum seqq. om. V. C. Διαβάλλει Ex Dion. Cass. XLVI, 8. Plenius citat Lex. Seg. p. 134. Gaisf. Ubi scriptum, διαβάλλεις τὸν προτετιμημένον. 13. Zon. p. 529. 15. Διαβασιλίζεται] Item Lex. Rhet. p. 241. Zon. p. 542. et Etym. M. p. 266. 17. Διαβάσκει] Aristophanes Av. 486. Zon. p. 542. Διαβιβάσκει V. C.

1. Διαβηνός] Id G. Dindorfius repetiit ab integro Ἀδιαβηνός, recte. 2. τοῦ διαβῆναι] τοῦ delevi cum B. V. E. Med. et Zon. p. 542. 3. Ἀγαθίας] Lib. II. (4.) p. 39. Küst. 5. Διαβήτης. ἐργαλεῖον] Ex Schol. Aristoph. Nub. 178. εὔχρηστος] εὔχρηστον E. Schol. 6. παρεοικός] Sic Zon. p. 505. et Schol. παρεοικὼς A. B. C. V. Med. Mox τὸ ἓν τιθέντες Med. 7. τὸ δὲ ἕτερον] Scholiastes: καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου. 8. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παραστ.] Quid haec verba sibi velint, dicant alii. Ego enim sensum illorum me ignorare fateor. Küst. Legendum: γνώμονα καιροῦ παραστατικόν. Intelligit autem gnomonem solarii, qui formam litterae Δ sive διαβήτου quodammodo repraesentat, et tempus sive horas diei indicat. Haec est mens Suidae, quae viros doctissimos fefellit. Plutarch. Platon. Quaest. p. 1006. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα καὶ χρόνου μέτρα γεγόνασι. Recte etiam καιροῦ παραστατικόν. Ita locutus est Apollon. Alexand. de Syntax. lib. III. Εἰσὶν οὖν τῆς ἐνῳκῆς ἐπιῤῥήματα παραστατικά. Sunt etiam adverbia quae τῷ πότε ionem indicant. Euseb. Eccles. Hist. III, 7. Ταῦτα δ' ἂν εἴη δίκαιον ἔτι προσθεῖναι, ἃ γένοιτ' ἂν παραστατικὰ φιλανθρωπίας τῆς παναγάθου προνοίας. Illa vero adiicere aequum fuerit, ad divini numinis clementiam ac providentiam indicandam. Toup. I. p. 120. Potuit etiam ὄργανον καιροῦ. Deinde cum V. C. delevi, quae A. reiecit in marginem: Διάβολος. ζήτει ἐν τῷ Σατανᾶς. Ὅτι Διάβολος διὰ τοῦτο, ὡς δυνάμενος διαβάλλειν, καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Λύναμις. Ubi ζήτει et ὅτι Gaisf. posuit; idemque βάλλειν editum mutavit cum A. E. 10. Λαβίδ] Psalm. IX, 23. Λαβίδ om. V. C. Locos quosdam Polybii, qui vocis extat auctor vetustissimus, Toupius ascripserat. 12. Καὶ οἷον] οἷον om. A. B. V. E. C. Vide Etym. M. p. 267. et Lex. Bachm. p. 194. λογισμῶν] Zon. p. 523. διαλογισμῶν V. C. quod haud scio an probandum sit cum Gronov. p. 106. 13. Διαβούλομαι] Glossa mendosa. Διαβουλεύομαι. ἀναζητῶ, vel διαζητῶ, legendum suspicabatur Abresch. Diluc. Thucydid. p. 160. 14. βραχέων] βραχέος A. B. C. V. E. Med. βραχέως Ald. βραχέων tacite Küsterus. Sub finem Zon. p. 555. βραχέως δὲ μέγα: item p. 535.

Senem enim decipiam hodie. Et Aristophanes: *Decipit te patruus, o miser.* Διαβάλλειν. Decipere et fallere. Thucydides lib. I. et Crates. Et διαβάλλειν τὸ πέλαγος, mare traiicere. *Hinc mare quod erat in medio traiicere, et insulas latrociniis infestare statuerat.* Et Arrianus: *Et ipsum qui navem praetoriam gubernabat traducere.* Et alibi: *Oxum traiicere volenti Alexandro.* Et διαβάλλω, accusativo iungitur. *Semper criminatur eum, qui ipsi praefertur.* Διαβάσης. Traiiciente. *Cum exercitus Romanus fluvium traiecisset, ut eos invaderet.* Διαβασιλίζεται. Regnum sibi vindicat. Διαβάσκει. Circumit, curat. Διαβηνός. Nomen proprium. Διαβησείοντας. Traiicere cupientes. Agathias: *Ille vero turres aedificavit, quae Romanos traiicere volentes arcerent.* Διαβήτης. Circinus, instrumentum ad multas artes utile, et litterae Δ simile: cuius alteram partem immotam tenentes, alteram vero circumagentes circulos describunt. dicitur etiam instrumentum horis indicandis. Διαβούλιον. Consilium. David: *In consiliis, quae animo agitant, comprehenduntur.* item mala, quae ipsi sibi absurdis e consiliis arcessunt. Διαβούλομαι. Persuadeo. Thucydides. Διὰ βραχέος. Breviter. Διάβροχος. Vino madidus. *Cum leno ebrius esset, et vino prorsus madidus, quid, inquit, cunctamur?*

Διαβιασάμενος. παραναγκασθείς. Πολύβιος· Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ, παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν.

Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.

Διαγεγονότος. παρελθόντος. Μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς διαγεγονότας. Διαγινώσκειν δέ ἐστι, τὸ δι' ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς τὸ πρᾶγμα εἴσεσθαι μετὰ προλαβοῦσαν γνῶσιν.

Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνῄρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη.

Διαγγέλλων. δοτικῇ. Καὶ διαγγελλομένους, παρακελευομένους. Ξενοφῶν· Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους, καὶ διαγγελλομένους. ἢ ἀντὶ τοῦ φανερουμένους, δήλους γινομένους.

Διαγελῶ. αἰτιατικῇ.

Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε. περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος.

Διαγκωνισάμενος. ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας;

Διαγνώμη. διάγνωσις, καὶ διάκρισις. ὡς περ καὶ καταβοή. ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου. 550

Διαγνώμων. διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἱερῶν ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. οὕτω διέγνω τὸ ἄῤῥητον ἄγαλμα τοῦ Διῶνος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν δμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραΐσκου τῇ φύ-

---

1. Διαβιασάμενος] Sic Zon. p. 538. Glossa male collocata; neque convenit passivum προσαναγκασθείς. Πολύβιος] Fr. gramm. 34. 5. Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ π.] Vide infra v. Διὰ μαχαιρῶν. Küst. Eadem Zenob. III, 19. et Arsenius p. 179. Apparet forma quaedam senarii (cui accesseritne δεῖ ambiguum an scribendum sit ἔδει), sed ut opinemur sententiam a sequentibus pependisse. 6. παραβαλλομένων] διαβαλλομένων E pr. 8. τοὺς διαγεγονότας] ἔτους διαγεγονότος Gronovii coniectura. 9. Διαγινώσκειν δὲ] Observatio temere cum superioribus conflata. 10. μετὰ τὴν] τὴν om. A. B. E. Med. 12. Διαγέγραπται. κατέξυσται, ἀνῄρ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 772. Küst. Zon. p. 539. 15. Νεφέλαις] Νεφέλαις om. E. qui οἶμ' ὡς ἥδομαι. 18. Διαγγέλλων] Διαγγέλλω A. δοτικῇ subiunxit Gaisf. cum Med. Διαγγ. — καὶ om. V. C. 19. Ξενοφῶν] Anab. III, 4, 36. Praestat autem explicatio loci prior; φανερουμένους item memorat Zon. p. 540.

1. Διαγελῶ. αἰτ.] Om. Küsterus, silente Gronovio. 2. Οὐδὲ διῆγε] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque repetitur infra v. Κατεγλωττισμένον. Küst. Adde v. Λεπτολογία. 5. Διαγκωνισάμενος] Zon. p. 540. 6. Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκ.] Fragmentum hoc depromptum est ex Damascio, quod longe auctius legitur infra v. Δομνῖνος. Küss. Damasc. apud Photium p. 1054. addit Toupius. Infra tamen extat ἀποβλέψας: item vehementer detorta sunt ista τί ἐκέλευσας; 9. Διαγνώμη. διάγνωσις] Ex Schol. Thucydid. I, 87. Küst. ὥσπερ καὶ καταβοή] Haec verba ex margine in textum irrepserunt, quae vel delenda sunt, vel collocanda post vocem Θουκυδίδου. Küst. His omissis Zon. p. 512. ἡ λέξις Θουκυδίδου. Cf. Schol. Thucyd. I, 73. His adiungit Lex. Bachm. p. 193. ἢ καὶ λέγεται δίκη Θουκυδίδη. 11. Ὁ μὲν δὴ] Διαγόρας V. Totus hic Damascii locus, monente Küstero, legitur etiam in v. Ἡραΐσκος. 13. ζώντων ἀγ.] ζώντων ἱερῶν ἀγ. A. cum inferiore gl. Mox ἐμβλέπων E. collocat post καρδίαν. 15. ἀνεπήδα] ἀνεπίδα V. 17. τοιοῦτον] τοιοῦτον δὲ E. κινοῖ τὸ τοιοῦτον Med. Lege τοιοῦτόν τι cum altera gl. Deinde θείας om. *V. 19. ὑπὸ τοῦ] ὑπό τε B. E. ὑπό του Med. Mox ὁμοῦ — θεοκρασίαν om. V.

Διαβιασάμενος. Qui vim attulit. Polybius: *Cum autem infirmitatem vi ricisset, propter superioris temporis consuetudinem, Argis Megalopolin eodem die pervenit.* Διὰ γὰρ μαχ. *Per enses et ignem ruere oportet.* dicitur de hominibus inconsulte et temere sese periculis offerentibus. Διαγεγονότος. Praeteriti. [*Annos*] *post primam urbis aedificationem praeteritos.* Διαγινώσκειν vero est, quam rem ante didiceris, accurate et secundum praecepta artis cognoscere. Διαγέγραπται. Erasa est, deleta est ex tabula scribae, in qua scribebantur lites et causae, quae in iudicium introducebantur. Aristophanes *Nubibus*: *Gaudeo quod expuncta mihi est dica quinque talentorum.* Διαγγέλλων. Et Διαγγελλομένους, cohortantes. Xenophon: *Cognoverant eos abire velle et invicem acclamare.* Διαγελῶ. Aptum accusativo. Διάγειν. Philostratus Lemnius de Apollonio: *Neque prolixitatem in sermonibus affectabat, neque subtilitati verborum studebat, neque ironice loquentem quisquam audiebat.* Διαγκωνισάμενος. Cubito innitens. *Ille vero cubito innitens, et in grabatum reclinatus, oculis in Aesculapii simulacrum coniectis dixit, domine, quid imperas?* Διαγνώμη. Decretum et diiudicatio. vox Thucydidi peculiaris: ut etiam καταβοή. Διαγνώμων. Diognoscens, discernens. *Heraiscus praeter ullam disciplinam animata et inanimata simulacra deorum dignoscere poterat. quamprimum enim ea conspexisset, cor eius quasi vulnerabatur, et ipse extra se raptus animo et corpore exultabat, quasi numine quodam afflatus esset. quod si ea ratione non commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud et divini afflatus expers. sic cognovit arcanum simulacrum Aeternitatis a deo insessum esse, quod Alexandrini sub Osiridis simul et Adonidis nomine colebant, mystica quadam ratione unum numen conflantes. in eiusdem Heraisci natura*

σει καὶ τὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὄθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινός, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μυστική. λέγεται γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῖς χείλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσιν Ὧρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν ἐπεί οἱ συνεπεφύκει τοῖς χείλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς, καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετμημένος.

Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος καὶ ᾄσμάτων ποιητής· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλόν ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤκμαζε τοίνυν οὐ Ὀλυμπιάδι. ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὑημέρησεν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος γὰρ μετὰ τὴν ἅλωσιν 551

2. *καίτι* gl. inferior. 4. *ἀφεδρείας*] *ἀφεδρίας* E. Hinc fluxit interpolatio gl. *Ἀφεδρείας*. 6. *ἐπὶ τοῖς*] *ἐπὶ* a Küstero interpolatum eieci. 10. *διέμεινεν*] *ἔμεινεν* V. E. 11. *Διαγόρας*] De hoc extat Meieri diligentissima narratio in Halensium Encyclopaedia. *Τηλεκλήτου* male Schol. Aristoph. Ran. 323. Rectius *Τηλεκλείτου* *V. *Μήλιος*] *Μιλήσιος* A. B. V. E. Med. 12. *σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος* E. Mox *καὶ ᾀσμάτων ποιητής* om. V. *ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδ.*] Haec et quae sequuntur totidem paene verbis etiam leguntur apud Hesychium Milesium. *Küst.* 13. *Ἀὐδηρίτης* Med.

2. *μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλ.*] Scribendum est, *κατὰ Πίνδαρον καὶ Βακχ.*, ut sit sensus, eum Pindari et Bacchylidis aequalem fuisse. Paulo post enim additur, Diagoram floruisse Olympiade LXXVIII. in quam aetas Pindari incidit, quippe qui, teste Suida, natus est Olymp. LXV. et secundum quosdam vitam produxit usque ad Olymp. LXXXV. Bacchylide vero Diagoras adeo non fuit posterior, ut potius eo antiquior fuerit; quippe quem Eusebius in Chronicis ad Olymp. LXXXII. refert. Potuit tamen Bacchylides etiam ante illud tempus vixisse, et iam Olymp. LXXVIII. inclaruisse, adeo ut cum ratione temporis non videatur pugnare, si dicas, Diagoram Bacchylidis aequalem fuisse. Enarrator Comici in Ran. 323. Diagoram hunc non Bacchylidis, sed Simonidis et Pindari aequalem facit. Ait enim: *ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον.* Natus autem fuit Simonides Olymp. LVI. vel LXII. teste Suida: obiit vero Olymp. LXXVIII. ut idem auctor est. Quare Simonidem senem Diagoras adolescens videre potuit. *Küst.* Vide Clintoni Fast. Hellen. ad a. 466. *Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν οὐ Ὀλυμπιάδι*] Haec verba absunt a prioribus editt. [et B. V. E.] quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut testis est Pearsonus. Ceterum in uno MS. Paris. scriptum est *Μελανιππίδης*: quam lectionem etiam agnoscit codex Vaticanus, teste Pearsono. At in optimo et antiquissimo MS. Paris. eadem vox breviate scripta est, ita ut lectori integrum sit, pro ratione sensus et constructionis eam in quemcunque casum flectere. Cum igitur ratio constructionis genitivum potius quam nominativum requirat, *Μελανιππίδου* in hac editione excudendum curavi. Neque sensus et temporis ratio lectioni huic refragantur, si verba ista de Melanippide iuniore intelligas, quippe qui paulo post Diagoram circa Olymp. LXXXVIII. vel XC. floruit, ut ex Suida colligi potest. *Küst.* In nostro A. plene scriptum *Μελανιππίδης*. Aut igitur falsus est Küsterus, aut codicem a nostro diversum pro optimo et antiquissimo habuit. *Gaisf.* 4. *ἐπεκλήθη δὲ*] *ὃς ἐπεκλήθη* V. *καὶ ἐπεκλήθη* A. *διότι — ἀναχώρησιν αὐτοῦ*] Inseruit haec Gaisf. cum A. (2 MSS. ap. Küst.) et Vatic. Pearsoni apud Küsterum, qui monet eadem servasse Hesychium Milesium, ubi mox *ὑφελόμενος*. Nam Edd. vett. breviter, *ἔγραψε τοὺς Ἀποπ. λόγους ἔκπτωσιν ἔχοντας κτλ.* 10. *ἔκπτωσιν*] *ἔπτυξιν* Hemsterhusius. Nihil mutant glossae hinc depromptae *Ἀποπυργίζοντας λόγους* et *Πυργίσκοι*. 12. *Διαγόρας*] *ὁ Διαγόρας* A. Om. V. E. Mox *κατέτρεψε* V. 13. *ὁ Μήλιος*] Apud Plutarchum de Placit. Philos. I, 7. Diagoras hic corrupte vocatur *Μιλήσιος*: quod mendum esse vetustissimum inde patet, quod Theodoretus Therap. III. p. 506. loco isto Plutarchi fretus Diagoram hunc Milesium appellat: ut ante nos etiam observavit Bentleius in Fragm. Callim. 86. *Küst.* Reliquis testibus accedat etiam Schol. Clem. Alex. p. 102. seq. Monuit etiam Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 817. nuper etiam Walzius in Arsen. p. 180. 14. *οὗτος δὲ μετὰ*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. Av. 1073. *Küst.* Idem Scholion expressit *Eudocia* p. 137. *γὰρ* A. B. V. E. Rem cautius sic tradidit Scholion inferiore loco: *ἐκκέκρυνται μάλιστα ὑπὸ τὴν ἅλωσιν Μήλου. οὐδὲν γὰρ κωλύει πρότερον.* Ubi quod Meierus p. 443. tentat, *οὐδὲν γὰρ οὐ κωλύει, omnia intercedunt quominus id prius accidisse ponamus*: vereor ne inauditum Graecis auribus acciderit. Nihil vero commisit interpres, qui cum ex Avibus fabula paulo post expugnatam Melum edita duceret coniecturam, modeste tamen negavit iis se repugnare, qui Diagoram antea putarent Athenas accessisse. Nam dicterium illud Nubium, quas Aristophanes post publicam commissionem passim interpolavit et novis auxit scitamentis, *Σωκράτης ὁ Μήλιος* v. 830. parum eos iuvabat, qui tempora severius definirent. Ceterum apud Suidam refingi nolim *κατὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου*, quod de ipsis annis expugnatae Meli non potuit intelligi.

---

quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturae aversaretur. nam si mulierem aliquam impuram utcunque et undecunque loquentem audisset, confestim caput ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. fuit autem eius etiam ortus vere mysticus. fertur enim in lucem editus digitum silentii indicem labiis compressisse, quemadmodum Aegyptii Orum et Solem natos esse fabulantur. quare cum digitus ille labiis firmiter adhaeresceret, sectione ei opus fuit: et Heraiscus labium incisum semper retinuit. Διαγόρας. Diagoras, Teleclidae vel Teleclyti filius, Melius, philosophus et canticorum scriptor: qui cum esset servus, Democritus Abderites egregio ingenio praeditum cernens decem millibus drachmarum emit, et in discipulorum numerum recepit. hic poesi lyricae operam dedit, Pindaro et Bacchylidi aequalis, Melanippide antiquior: ita ut vixerit Olympiade LXXVIII. Cognominatus est Atheus, quod deos reiecit: postquam aemulus quidam artis apud eum offenderat, quasi carmen ab ipso compositum surripuisset, et iureiurando factum erat detestatus, paulo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paravit. qua aegritudine Diagoras scripsit orationes *Ἀποπυργίζοντας*, quae demonstrant ab opinione de deo eum descivisse. habitavit Corinthi, ibique vitam finiit. Διαγόρας ὁ Μήλιος. De atheis et infidelibus et impiis hominibus dicitur. hic post captam Me-

Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ἠτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

Τῇδε μέντοι ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἢν τε τῶν τυράννων
τις [τινὰ]
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.

Τεθνηκότων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν· ὥςπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι· καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηττῆσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες. Καὶ Διαγωνίζω, αἰτιατικῇ.

Διάγραμμα. τὸ μίσθωμα. διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην.

Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὁπόσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινόν, πολέμου ὄντος, τὸ ἑκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομέ-

---

1. ᾤκει ἐν Ἀθήναις] Hinc Tatian. c. Graec. eum nominat Ἀθηναῖον, qui fuit non φύσει, sed νόμῳ. *Reines.* οὕτως om. V. cui desunt ὡς πολλοὺς — ἔγραψαν. 2. τῆς τελετῆς] Sic habet MS. Paris. A. et enarrator Comici [τῆς omisso] loco laudato: at priores editt. [et B. E.] minus recte ἀρετῆς. *Küst.* 3. ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χ.] Huc spectant verba Schol. Ran. 323. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι, ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς κατεψηφισμένοι, ἀνεκήρυξαν, τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργύριον τάλαντον, τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. Vide etiam Meursium in Lycophronem v. 1172. *Küst.* Memorabilis extat dissensus apud Ammon. 56. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο (immo ἀγάγοιτο, item supra ἀγαγόντι) Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. 4. τῷ μὲν ἀποκτείναντι] Constructio requirit ut legatur, τὸν μὲν ἀποκτείναντα — τὸν δὲ ἄγοντα [immo ἀγαγόντα]: ut recte legitur apud Scholiastam Aristophanis in Aves, loco eo, quem paulo ante indicavimus. *Küst.* Item apud Eudociam. τῷ μὲν] δν τῷ μὲν V. δν τῷ *V. 5. λαμβάνειν] δώσειν Ἀθηναίοις (Ἀθηναῖοι *V.) ἐκήρυξαν V. omissis ceteris. 6. ἐπεὶ] ἐπὶ A. 9. ἐν Ὄρνισι] V. 1068 — 71. 10. δ' ἡμέρᾳ] δ' ἡμέρᾳ B. E. Med. 11. ὑμῶν] ἡμῶν B. E. Med. 13. τίς τινα] τινα om. A. B. E. Med. 14. ἀποκτείνῃ καὶ] Om. E. καὶ inseruit vulg. Tum λαμβάνει B. Med. „Ioseph. c. Apion. p. 1079." [II, 37.] *Reines.* 16. τεθνηκότων] τεθνηκότι A. B. E. Med. 19. *Διαγορεύων.* ἀντὶ τοῦ διάφ.] Ex Harpocratione. Deinde συλλέγων Zon. p. 540. 20. οὕτως] οὗτος A. τὸ γὰρ ἐναντ. *V. Quae sequuntur olim inculcabantur gl. Συμφέρεται.

2. διαφωνεῖν] Inserit E. *Διαγωνισάμενος.* ἀγωνισθείς. 4. *Διαγωνιάσαντες*] εὐλαβηθέντες pro interpretatione Zon. p. 540. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. c. 30. (c. 32, 5.) ut Iac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, μὴ προηττῆσθαι δόξωσι καὶ καταπεπλῆχθαι etc. *Küst.* 5. προηττᾶσθαι] προηττῆσθαι B. V. E. C. 7. καὶ Διαγωνίζω, αἰτ. merito delevit Küsterus, silente Gronovio. 8. διέγραφον δὲ] διέγραφον γὰρ A. B. E. *V. Zon. p. 523. qui hanc glossam continuae subiecit tenore perpetuo. 11. *Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον*] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. Ἀνασύνταξις. *Küst.* Vid. Lex. Rhet. p. 236. Latius patet huius vocis significatio: quam perstrinxit Peyronus de Papyr. Taur. II. p. 16. 13. τὴν τίμησιν rectius Harpocr. 14. *Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστ.*] Iidem etiam vocabantur Ἐκλογεῖς, Ἐπιγραφεῖς, et Ἐπιγνώμονες, ut docet Suidas infra suis locis. *Küst.* Eadem fere glossa redibat post v. *Διαγράμματα*: *Διαγραφεύς. ὁ καθιστάμενος — εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.* Quam tacite Gaisf. sustulit cum *V. His suum locum Zon. p. 505. concessit. 15. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τὸ A. E. 17. εἰσφορᾶς] εἰσφορὰς B. E. C. Med. 20. *Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρ.*] Ex Harpocratione. Haec cum seqq. usque ad δίκης λέγεται in unam glossam conflavit Zon. p. 513.

---

lum Athenis habitavit. et mysteria adeo contempsit, ut multos deterreret, ne sacra susciperent. quare Athenienses eo proscripto voce praeconis pronunciari et aereae columnae inscribi iusserunt, siqui Diagoram occidisset, talentum; qui vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse. hoc autem Athenienses fecerunt propter eius impietatem, quod mysteria omnibus enunciaret, eaque evulgans et despiciens illos etiam, qui sacris initiari volebant, a proposito isto dehortaretur. Aristophanes in *Avibus*: *Hoc quidem die potissimum praeconis voce pronunciatur, si quis vestrum Diagoram Melium interfecerit, talentum accipito; item si quis tyrannorum aliquem mortuorum occiderit, talentum accipiet. Τεθνηκότων*, id est, eorum qui capitalis criminis rei sunt. per hyperbolen vero dictum est, mortuos occidere. *Διαγορεύων.* Diversa, neque eadem dicens. sic Isaeus. contrarium vero est *συναγορεύειν*: quemadmodum contraria sunt *συμφέρεσθαι* et *διαφέρεσθαι*, et *συμφωνεῖν* et *διαφωνεῖν*. *Διαγωνιάσαντες.* Vehementer metuentes. *Illi vero vehementer metuentes, ne universo bello iam victi viderentur et penitus perculsi, prima luce copias eduxere.* *Διάγραμμα.* Merces meretricum. aediles enim statuebant, quantum unamquamque meretricem accipere oporteret. *Διάγραμμα.* Statutum tributum, quod unumquemque in Symmoriis conferre oportebat. non enim idem tributum omnibus imperabatur, sed aliis aliud, pro censu facultatum. Et *Διαγραφεὺς* dicebatur ille, qui in Symmoriis constitutus erat, ut statueret, quantum quisque conferre deberet. *Διαγράμματα.* Cum tempore belli tributo in commune collato opus erat, portio pecuniae singulis assignata *διάγραμμα* vocabatur. *Διαγραφή.* Metallorum, quae pro-

νων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται.

Διαγραφή. καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τὴν πόλιν.

852 ‖ *Διαγραφὴ δίκης*, ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἤτοι κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα. Καὶ *Διαγράφω σε*, αἰτιατικῇ.

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

Διαδέχομαι. αἰτιατικῇ.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, τὸ στέμμα.

Διαδιδράσκει. διαφεύγει. [καὶ *Διαδρᾶναι.*]

Διαδικασάμενος. ὀνειδίσας, διελέγξας. Ὃς διαδικασάμενος αὐτῷ περὶ τῆς ἀποστασίας, ἀπέκτεινεν αὐτοῦ τοὺς παῖδας.

Διαδικασία. διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦνταί τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

Διαδορατίζω.

Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις. *Λυσίας.*

Διαδρᾶναι. διαφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τοῦ δειλούς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινημάτων. Καὶ ἥ γε ἵππος παρήλασε πρώτη εὐτάκτως τε καὶ σὺν κόσμῳ· εἶτα διῃρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο, κἄτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι.

Διαζεύγνυμι. γενικῇ.

Διαζηλοτυπούμενοι. φθονερῶς διακείμε-

---

1. *δηλοῦσα* om. V. Haec explicari licet ex v. *Ἀγράφου μετάλλου δίκη*. 3. *καὶ τοῦτο*] Obscura narratio, fortasse ex Arcanis Procopii ducta. 6. *ἢ κατὰ*] *ἢ τὰ κατὰ* A. V. C. *ἤτοι* Gaisf. cum Lex. Seg. p. 186. quod ipsum a Suida supplementum accipiat. 7. *τυχόντος*] *τοῦ ἄρχοντος* emendavit Hemsterhusius in Thom. M. p. 212. cui Gaisf. perperam tribuit *ἄρχοντος*. 8. *παρὰ*] *περὶ* A. Zon. 9. *Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβ.*] Ex Harpocratione cum Zon. p. 539. Vide praeter alios Hesych. v. *Παραγράψαι*. Addit Gaisfordus Menag. in Laert. II, 137. *καταβαλόντος*] *καταβάλλοντος* V. C. 10. *διὰ τραπέζης*] Id est, *per mensarium*. Usitatissimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per mensarium solvere vel numerare: cui opponebatur solutio, quae dicebatur *ex arca*. Vide Salmasium de Foen. Trapez. p. 30. *Küst.* 11. *ἀριθμήσαντος*] *ἀριθμήσαντες* B. E. Med. 12. *Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλ.*] Ex Harpocratione. Item Zon. p. 539. Novissima *καὶ Διαγράφω σε, αἰτ.* om. Küsterus, silente Gronovio. 14. *Διὰ δακτυλίου*] Ex Aristoph. Plut. 1037. Similiter bis Arsenius pp. 176. 181. qui scripsit *γενομένων*. 16. Om. vulg. silente Gron. 17. *Διάδημα*] De diademate, quale fuerit, iudicari potest e Plutarch. Lucull. p. 503. (c. 18.) quia eo se suspenderit uxor Mithridatis; ex Appian. p. 175. (de reb. Syriac. 56.) quod Alexander diademate suo vulnus Lysimachi obligarit; item, quod ventus id rapuerit ap. Appian. p. 167. et Iustin. 15. *Reines.* 17. *ἔνδυμα*] *ἔνδυμα τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα* B. V. C. et, ubi *ἔνδυμα* bis, Med. *διάδημα, τάχα δὲ καὶ ἔνδυμα* E. quae diversitatem arguunt scripturae. Dein *τὸ στέμμα. τάχα δὲ καὶ ἔνδεμα* A. 18. *αἰτιατικῇ* quod Zon. p. 540. post *Διαδιδράσκει* ignorat, Küsterus expunxit. *καὶ διαδιδράναι*] Om. C. V. *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. διαδράναι* E. *διαδρᾶναι* A. Med. *διαδράναι* addit B. Vide v. *Διαδρᾶναι*. Interim dedi *καὶ Διαδρᾶναι* uncis inclusum. 19. *ἐξελέγξας*] *διελέγξας* A. V. E. C. Zon. p. 540. *ἐλέγξας* Med.

1. *τῆς* om. Zon. *ἀποστασίας*] *ἀποστάσεως* E. 3. *Διαδικασία*] Diversa habet Lex. Rhet. p. 186. et 236. (coll. cod. Harpocr. ed. Bekk. p. 57.) Vid. Meier. de bon. damn. p. 220. seqq. et *d. Att. Prox.* p. 368. sqq. 6. *Διαδορατίζω*] Non extat activum, sed quod Polybius et Longinus usurparunt *διαδορατίζομαι*. 7. *Διαδόσεις. τὰς ἐκ διαιρ.*] Ex Harpocratione. Item Zon. p. 512. Cf. Demosth. c. Leochar. p. 1091, Addit Gaisf. Heraldum adv. Salmas. p. 416. *ἴσης*] *ἴσας* B. E. Med. 9. *Διαδρᾶναι*] Gl. om. E. agnoscunt Zon. p. 538. et Hesychius. Edd. *Διαδράναι*. 10. *Διαδρασιπολίτας*] Aristoph. Ran. 1046. Copiose Phrynichus Bekkeri p. 34. *ἀποδράσκοντας* *V. Sub finem *τὴν πόλιν* Zon. p. 506. 12. *Διαδρομαί*] Vid. Wyttenbach. in Eunap. p. 278. sq. *Gaisf.* Addas Abresch. in Aesch. I. p. 102. *ἐπὶ παρατάξει*] Sic Zon. p. 513. *ἐπὶ* om. C. mox omisso *πρώτη*. 14. *διῃρέθησαν*] *διηρέθησαν* A. 17. *ἐλελίξεις*] *ἐξελίξεις* A. C. *V. *ἐξελίξεις* V. E. Med. quod extat in v. *Ἐξελίξαντες*. 18. *Διαζεύγνυμι. γεν.*] Om. *V. Vide Valck. Callim. p. 159. sq. 19. *Διαζηλοτυπούμενοι*] Zon. p. 540.

---

stant, descriptio, litteris indicans, a quo initio ad quem usque terminum veneant. *Διαγραφή.* Et hoc sub Iustiniano contigit, ut urbs multis afficeretur damnis. *Διαγραφὴ δίκης.* Cum reus absolvitur, vel actore ius suum remittente, vel iudice litem diiudicante, ita ut non amplius a quoquam accusetur, id litis expunctio vocatur. *Διαγράψαντος.* Alii vocem hanc accipiunt de eo, qui pecuniam solvit et numeravit. alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere solemus, ex mensa solvit. *Διαγράψασθαι.* Actionem expungere. *Διὰ δακτ. Per annulum te trahi oportet.* dicitur de iis qui morbo vel moerore emaciati et confecti sunt. *Διάδημα.* Ornamentum regium, corona. *Διαδιδράσκει.* Effugit. *Διαδικασάμενος.* Qui exprobravit, qui redarguit. *Cum defectionem ipsi exprobrasset, eius liberos interfecit.* *Διαδικασία.* Diiudicatio litis inter eos, qui choragi munere functuri sunt, cum tempus definiri volunt, quo publicum munus ipsis obeundum sit. *Διαδορατίζω.* *Διαδόσεις.* Portiones ex aequali divisione tributae. Lysias. *Διαδρᾶναι.* Effugere. *Διαδρασιπολίτας.* Timidos, qui negotia reipublicae detrectant. *Διαδρομαί.* Discursus militum in acie. *Equitatus autem primus composite et ordine praetervectus est; deinde in duas divisi partes et frontibus adversis inter se stantes pugnantium speciem praebuerunt: militesque armati discurrere et circuire et ordines evolvere coeperunt.* *Διαζεύγνυμι.* Cum genitivo. *Διαζηλοτυπούμενοι.* Invidentes. *Illi vero*

νοι. Οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Διάζομαι τὸν στήμονα.

Διάζωμα. τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαζωννύω. αἰτιατικῇ.

Διαείδεται. γνωρίζεται, φαίνεται.

Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
κατὰ τὸν Ποιητήν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

Διαήσει. διαπέμψει. Διάησι δέ, διέρχεται, παρ' Ἡσιόδῳ.

Διαθέουσα. διατρέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.

Διάθεσις. ὅτι ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθής· διαβαίνει || γοῦν ἐκ τῶν τῆς ψυχῆς κινημάτων ἴχνη πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐκ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχήν. ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τοῦ διανοουμένου, καὶ ἄλλο τοῦ λυπουμένου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἴχνος ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὅθεν καὶ οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν πρόδηλον. ἀλγοῦντι γὰρ συναλγεῖ, καὶ εὐθυμοῦντι συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῇ τὸ σῶμα, τοίως ἢ τοίως διακείμενον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μὴ διέβαινεν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως συμπάθειά τις ἐπὶ τὴν ψυχήν· οὕτως ὡς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθούσης τῆς ὄπισθεν, τὸ μνημονευτικὸν πάσχειν· ἄλλης δὲ αὐτὸ τὸ λογιστικόν· καὶ τοίως μὲν διακειμένου, ἀφάνταστον εἶναι τὴν ψυχήν· τοίως δέ, δυσφάνταστον. καὶ αἱ διάφοροι δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιτηδειότητες καὶ τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε τὰ πάθη ἐπιῤῥεπῶς ἔχειν ἐκ τῆς πρὸς τὸ σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται. ὅθεν καὶ νενομίκασί τινες ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπεσθαι τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Διάθεσις, καὶ διατίθεσθαι. ἑκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ

---

1. Οἱ δὲ διαζηλοτ.] Fragmentum hoc Polybio assignat Valesius. Küst. Fr. hist. 61. Similis locus Athen. XIII. p. 588. E. Σκιπίωνα] Σκηπίωνα V. Deinde ἐπεβάλλοντο B. 3. Διάζομαι] Vid. Polluc. VII, 32. Suid. v. Ἅισμα, Hesych. v. Ἅττεσθαι, H. Steph. Ind. Thesauri p. 732. E. suum librum proferens. Gl. om. Küsterus, videndus ille in v. Προφορουμένω. 4. Διάζωμα] Eiusmodi subligaculo sive velamine partium genitalium utebantur olim athletae, cum nudi in certamen descenderent. Thucydides lib. I. c. 6. Τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. Küst. Zon. p. 523. 5. Om. vulg. silente Gronovio. 7. Ἔνθ' ἀρετὴ] Haec sunt verba Homeri Il. ν'. 277. Küst. Deprompsit hunc locum Suidas ex Damascio in vita Isidori, ut discimus ex Excerptis Photianis p. 1032. (337. a.) Confer etiam Suid. vv. Ἀναλκις et Φῶτα, unde hoc fragmentum ampliari poterit. Quod quia elegantissimum est, et apud Photium magnam partem detruncatum, hic non pigebit ascribere. Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προίσεται· ἀλλ' ὅπου φυγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος, ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν Ποιητήν· μᾶλλον δέ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς. Perperam apud Photium legitur, καταλαμβάνει παραβαλλόμενος. Sed veram lectionem exhibet Suidas cum hic, tum infra v. Κατάβα. Toup. μᾶλλον δέ cum seqq. Suidas servavit. 8. ζητεῖται] ζητεῖ B. V. E. C. 10. δέ om. Zon. p. 542. 11. Ἡσιόδῳ] Opp. 512 — 517. 14. Ἐπειδὴ οὐκ — ψυχῆς δυνάμεις] Totus hic locus descriptus est ex Ioanne Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima, E. 4. Küst. ὅτι cum *V. 15. ἀλλὰ συμπαθής] καὶ ἀσυμπαθής E. 18. καὶ ἄλλο τὸ τοῦ Philop. 19. ἐμφαίνεται] συμφαίνεται V. Mox τι ἴχνος Philop.

2. δὲ ἐκ] δὲ καὶ ἐκ A. V. Philop. Mox τοῦ om. B. 6. τοίως ἢ τοίως] τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε δ. ἢ οὐκ ἐμποδίζει Philop. 7. ἐγένετο] ἐγίνετο E. ἐγεγόνει Philop. 9. ἐπὶ τὴν] ἐπὶ om. V. 10. μὲν om. E. ἐγκεφάλου τινὸς μὲν κοιλίας Philop. 11. ἄλλης] ἄλλως A. B. E. *V. Med. τὸ λογιστικόν] τὸ λογικὸν E. τὸ om. V. 12. ἀφάνταστον] φάνταστον V. εὐφάνταστον Philop. 14. τάδε] τάδε ἢ τάδε τὰ A. B. V. E. Philop. τάδε ἢ τάδε Med. 15. σῶμα] τὸ σῶμα A. B. V. E. Philop. 16. παραγίνεται] γίνεται E pr. 19. Διάθεσις] Contulit Gaisfordus simillimum locum Schol. Demosth. Ol. II. p. 14. ed. Paris. Διαθέσθαι. πωλῆσαι. ἡ λέξις καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσίριδι, ὅταν λέγῃ τὴν διάθεσιν. Ἄλλως. Διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι. Ἰσοκράτης καὶ διάθεσις ἀντὶ τοῦ διάπρασις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκησις, καὶ διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς ἑξῆς. ἑκάτερα δὲ τούτων κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, μετὰ ταύτην — γυναικὶ πεισθείς· παρ' Ἰσοκράτει δὲ καὶ ἐπὶ κτλ.

Scipioni invidentes res ab ipso gestas elevare coeperunt. *Διάζομαι.* Licia contexo. *Διάζωμα.* Tegumentum partium genitalium. *Διαζωννύω.* Aptum accusativo. *Διαείδεται.* Cognoscitur, apparet. *Ubi virorum virtus et fortitudo perspicitur, secundum Poetam, vel potius, ubi virtutis magnitudo requiritur.* *Διαήσει.* Dimittet. at *Διάησι*, transit, apud Hesiodum. *Διαθέουσα.* Discurrens. *Διαθέσθαι.* Vendere. *Διάθεσις.* Anima ita iuncta est corpori, ut inter ea sit mutua quaedam consensio, et altera ab altero afficiatur. ex motibus enim animi vestigia quaedam ad corpus transeunt, et vicissim ex corpore ad animum. quare alius est vultus cogitantis, dolentis alius: et sic reliquorum etiam motuum animi vestigia quaedam in corpore apparent. hinc physiognomones ex habitu vultus animi affectiones coniiciunt. vicissim ex motibus corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifestum est. cum dolente enim dolet, et cum voluptatem percipit, una laetatur. iam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nullus ignorat. quod profecto non accideret, nisi propter mutuum, quod inter duo ista intercedit vinculum, anima particeps eorum fieret, quae corpus afficiunt. sic cum posterior ventriculus cerebri laesus est, laeditur memoriae vis; at cum anterior, ipsa facultas mentis. et cum hoc vel illo modo corpus affectum est, anima nulla visa concipit; at cum aliter, tristia ei obversantur. item diversae animorum proprietates atque ad hos vel illos affectus propensiones ex coniunctione et consensione cum corpore oriuntur. unde quidam existimarunt animi facultates temperamentis corporis consentaneas esse. *Διάθεσις.* Testamentum. Et *Διατίθεσθαι*, testamentum scribere. Isaeus in oratione ad-

πρὸς Ἀριστογείτονα· Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἑτέραν διαθήκην ἐκόμισαν, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. Ἐρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἑκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· ὅς φησιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ· Γνοίη δ' ἄν τις κἀκεῖθεν, ὅσον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν, ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμήσεως.

Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκησις. Καὶ διαθέσθαι, ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης.

Διαθέσεις οὐ μόνον αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταί. ὑπάρχει δὲ τῇ τέχνῃ τὸ φαῦλον καὶ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μέν εἰσι φαῦλαι, αἱ δὲ σπουδαῖαι. τῷ δὲ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης χρῆται κοινότερον. ὑπάρχοι δ' ἂν καὶ τῇ διαθέσει, γένος οὖσῃ 554
τέχνης, τὸ φαῦλόν τε καὶ σπουδαῖον.

Διαθέσεις λέγονται, ἃ ἐστιν εὐκίνητα, καὶ ταχὺ μεταβάλλονται· οἷον θερμότης καὶ ψύξις, καὶ νόσος καὶ ὑγεία. διάκειται μὲν γάρ πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρόν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. * εἰ μή τις διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη πεφυσιωμένη ἀνίατός ἐστιν ἢ δυσκίνητος· ἣν ἄν τις ἴσως ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. καὶ διαφέρει ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος, ἡ δὲ διάθεσις εὐκίνητος.

Διαθέτης. διοικητής, ἐπιμελητής. Ἦν δὲ καὶ τἆλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων.

---

1. Ἀριστογείτονι Med. 2. ἐκόμισαν διαθήκην] διαθήκην ἐκόμισαν A. C. *V. 4. πῶς δ' αὐτῆς Med. 6. παρανοῶν] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque editt. Mediol. et Aldina. At in editt. Basil. et Genev. male excusum est παρανομῶν. Küst. οὐ παρὼν Schol. Demosth. γυναικὶ] Sic MSS. Pariss. cuius loco priores editt. [et B. E.] male exhibent γυναικεῖον. Küst. ἐχρήσαντο] ἐχρήσατο A. 7. αὐτῷ] αὐτῶν E. 8. δὲ ἐπὶ] δὲ καὶ ἐπὶ *V. ὅς φησιν] ὡς φησιν A. 9. Ἑλένης ἐγκ.] P. 217. 10. ὅσον] ὅτι Schol. Demosth. 12. ἐπὶ γνώμης] Novissima similiter tradit Lex. Rhet. p. 241, 25. sive Etym. M. p. 267. αὐτὸς καὶ] αὐτὸς δὲ καὶ Schol. Demosth. 14. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας] Haec Harpocratio non ad vocem διάθεσις sed διάστασις refert. Sed malim Suidam sequi. Küst. Is nescio quo pacto maluit erroris culpam in Suidam quam in librarios vel lectores conferre. Vide infra v. Διάστασις. ἐν τῷ ις τ. ά. Schol. Demosth. 16. Διάθεσις. Ἰσοκράτης] Ex Harpocratione. Isocratis locus est Busir. p. 224. B. πράσις] Vide quae congessit Wyttenbachius in Plutarch. II. p. 297. F. Necnon Hemsterh. Anecd. p. 233. Gaisf. 19. τοῦ om. *V. Ὑπερίδης καὶ Δημοσθένης] Apud Harpocrationem legitur Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum est. Küst.

1. καὶ αἱ τέχναι om. Küsterus. Articulos ignorat Zon. p. 512. 2. τὸ φαῦλον] καὶ τὸ φαῦλον E. Posterius τὸ cum B. V. E. Med. et Zon. ante σπουδαῖον delevi, item ut abest sub finem. 3. τῶν γὰρ] γὰρ om. A. 5. κοινότερον] καινότερον V. C. 8. Διαθέσεις λέγονται — προσαγορεύοι] Haec sunt verba Aristotelis in Categoriis, cap. (6.) περὶ ποιότητος, p. 15. Küst. Nihil magnopere mutat Zonaras. 9. μεταβάλλονται] Apud Aristotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλοντα. Küst. 10. κατ' αὐτήν] Scribe κατ' αὐτάς: ut apud Aristotelem. Refertur enim ad διαθέσεις. Küst. 11. εἰς ψυχρόν] ψυχρὸς γενόμενος Aristot. Qui post νοσεῖν sic pergit: ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· εἰ μή τις καὶ αὐτῶν τούτων τυγχάνοι διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη συμπεφυσιωμένη καὶ ἀκίνητος, ἣ πολὺ δυσκίνητος οὖσα, ἣν ἄν τις ὡς ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. 13. ἀνίατός ἐστι καὶ δυσκ. Zon. 15. καὶ διαφέρει] Haec ex Aristotelis sententia summatim derivata sunt. 17. Ἦν δὲ καὶ — διατάττων] Haec verba ex Damascio deprompta esse discimus ex Photio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo scriptore p. 1032. (p. 336. b.) legitur, ut Pearsonus recte observavit. Küst. 18. διαθέτης] διδαθέτης A.

---

versus' Aristogitonem: *Post hoc responsum alterum testamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant.* Et Lysias in oratione adversus Timonidem: *Cur enim testamentum defuncti negligamus, quod ille neque a sana mente alienus, neque ab uxore corruptus fecit.* Utroque vocabulo etiam usi sunt pro eo quod est vendere. Apud Isocratem significat aliquo modo affectum esse. is enim in *Helenae Encomio* inquit: *Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, e nostris affectionibus erga formosos quivis intelligat.* Antiphon vero vocem *διάθεσις* accepit de sententia vel cogitatione. apud eundem *διαθεῖναι λόγον* significat rumorem differre vel divulgare. [Idem in libro secundo *de Veritate* hoc vocabulo usus est de apta rerum dispositione.] *Διάθεσις.* Isocrati significat venditionem, Antiphonti vero administrationem. Et *Διαθέσθαι*, administrare. item pacisci: ut apud Hyperidem et Demosthenem. *Διαθέσεις* non solum sunt litterae et artes, sed etiam virtutes. arti autem inest malum et bonum, quoniam artium aliae sunt bonae, aliae contra malae. Aristoteles vero scientiae nomine communiter artem indicat. dispositioni autem, quae est genus artis, itidem bonum et malum inest. † Dispositiones vocantur, quae facile moventur et celeriter mutantur: ut caliditas et frigefactio, morbus et sanitas. illis enim homo certo quodam modo afficitur, et celeriter ex calido fit frigidus, et ex sano aeger. nisi forte quaedam dispositio propter longitudinem temporis in naturam iam abierit, et ideo vel prorsus non vel difficulter mutari queat: quem quis forsitan iam habitum appellarit. differt autem habitus a dispositione: quod ille difficulter, haec vero facile mutatur. *Διαθέτης.* Administrator, procurator. *Erat autem et in ceteris prudens administrator rei domesticae, et magnam diei partem in haec impendebat, partim ipse manibus suis opus faciens, partim aliis imperans.*

Διαθείη. διαπράξαι.

[*Διαθηγή*.]

Διαθήκη. δυικῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκόντων, διατάξεως καὶ ἐνταλμάτων χαρακτῆρα φέρουσα· θατέρα δὲ διαθήκη καὶ ἡ Θεοῦ πρὸς Ἀβραὰμ καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν Κύριον ἡμῶν. καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διαθήκη ἡ συνθήκη·

Ἤν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί.

Καὶ Διατίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. Δαβίδ· Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. εἴρηκε γάρ, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.

Διαθήκην διαθώμεθα, ἣν διέθετο Πίθηκος τῇ γυναικί. ἀντὶ τοῦ συνθήκην. αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος, διέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν, μήτε τύπτεσθαι· μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ τὸν Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὡς καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς εἶναι λέγει αὐτόν. πίθηκον μέν, διὰ τὸ πανοῦργον. μαχαιροποιὸν δέ, τὸν μαχαίραις ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν οὖν φησιν αὐτὸν μαχαιροποιόν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγειρος μικροφυὴς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Διαθλοῦντες. πονοῦντες. Καὶ Διαθλῶ, αἰ- 555
τιατικῇ

Διάθρυπτε.

Διαθρύπτεται. χαυνοῦται, διαλύεται.

Διακαυνίσασθαι. διακληρώσασθαι.

Διακεκαυμένον. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ἀριστοφάνης·

Ἰός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Τί δ' ὦ τάλας τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;
Χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

---

1. διαπράξοι] διαπράξαι dedi cum A. διαπράξει *V. Deinde cum A. V. C. delendum videtur *Διαθηγή*. Ubi Küsterus: „Hac voce Democritum philosophum peculiariter olim usum fuisse pro *διάταξις* docet Suidas infra v. *Ῥυσμός*." Vid. eiusdem Diatrib. p. 28. 3. δυικῶς] δυιῶς edd. ante Küst. διττῶς Zonaras p. 511. (sic ille pergens post *φέρουσα*: ἡ δὲ συνθηκῶν ἐπὶ διαλογῇ πολεμίων συνωμοσίαν ἔχουσα, omissis *θατέρα δὲ κτλ.*) rectius Gaisfordo, qui malebat *δοιῶς*. Idem Suiceri Thes. Eccl. adiri iubet. 4. χαρακτῆριον Lex. Bachm. p. 194. 5. καὶ ἡ] Delendum *καί*. 7. αὐτὸν *V. 8. παρὰ Ἀριστοφάνει] Av. 442. 10. γ' οἵδε post διαθήκην inculcatum omisi cum A. B. V. E. C. Med. 12. *Δαβίδ*] Psalm. LIV, 21. ubi vide Theodoretum: cuius interpretationem hic secutus est Suidas. *Küst.* *Δαβίδ* om. B. C. V. E. 15. ἣν διέθετο] ἣν γὰρ διέθετο V. C. Totum lemma quondam abiit in v. *Πίθηκος*. Aristophanis Av. 442. sq. oratio in vulgarem formam deflexa: ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί, ἥνπερ ὁ Πίθηκος τῇ γυναικὶ συνέθετο. 16. αἰσχρὸς γάρ τις] Ex Schol. Aristoph. Av. 439. sub finem tamen mutatis quibusdam. 17. διαπληκτιζόμενος] Apud Scholiastam Aristophanis hodie minus recte legitur *πλησιαζόμενος*. *Küst.* Deinde *συνέθετο* Schol. infra omissis *ὡς αὐτόν*.

1. *Παναίτιον*] Sic Schol. *τὸν Παναίτιον* A. B. E. C. Med. 3. *Παναίτιον*] *ἀναίτιον* B. C. V. E. Med. 11. *μικροφυὴς*] *μαροφυὴς* E. Vide v. *Γυνὴ μεγάλη*, sive glossam nunc expulsam *Παναίτιος*. 9. *ἑαυτοῦ* Schol. 10. Mox cum V. C. delevi, quae habet A. in margine: *Διαθλίβειν. ἔστιν ἐν τῷ Βλιμάζειν*. 11. *Διαθλοῦντες*] Iambl. vit. Pyth. p. 30. *Toup.* MS. Deinde *καὶ Διαθλῶ, αἰτ.* om. Küsterus, silente Gron. 13. *Διάθρυπτε*] Addit E. *εἰς μικρὰ τέμνε*. Qui statim *Διαθρύπτεται δὲ ἀντὶ τοῦ χ. δ.* Illud om. Küst. repugnante *V. 14. *Διαθρύπτεται*] Theocritus VI, 15. [adde XV, 99.] quo respexit Suidas. Xenoph. p. 715. *Toup.* MS. Plura Blomfield. Gloss. in Aeschyl. Prom. 919. 15. *Διακαυνίσασθαι. διακληρ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 1081. ubi legitur [item apud Hesychium et Zon. p. 542.] *διακαυνιάσαι*, uti et hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Etym. M. *Διακαυνιεῦσαι*, ubi et haec nota auctior legitur. Quin et ibi emendandus Crates, *Ἀπὸ ποτέρου τὸν κανῶνον ἀριθμήσεις; Ἐγώ.* Est versus senarius. Dein *ὡς Καυνίων* etc. deleto isto *καί*. Sylburgius aliter, quem vide. *Toup.* MS. Sub finem Gaisf. cum A. B. C. V. E. delevit: *κανῶνος γὰρ ὁ κλῆρος*. Quae agnoscit Hesychius. 16. *ἔχον*] *ἔχων* B. Med. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 428 — 30. (452.) 18. *σπυρίδιον*] *σπυρίδα* C. E. *σπυρίδι — λύχνον* Med. 19. *τάλας γε*] *γε* omisi cum A. B. V. E. Med. Supplendum *σε*. *ἔχει*] *ἔχῃ τοῦ πλ.* A. V. E. Med. sed *ἔχθη* C. *V.

Διαθείη. Confecerit. [*Διαθηγή*.] *Διαθήκη*. Duplici sensu accipitur. primum enim significat supremam voluntatem morientis eiusque mandata; altero vero sensu sic appellatur promissio, qua Deus Abraham et reliquis patribus promisit, ex semine illorum excitatum iri Dominum nostrum et Deum Iesum Christum. Et apud Aristophanem *διαθήκη* significat pactionem. *Nisi isti pactionem mecum faciant.* Et *Διατίθεμαι*, pactionem facio. *Διαθήκη*. Sic etiam Lex Dei vocatur. David: *Ipsius legem profanarunt.* dixit enim: *Diliges proximum tuum ut te ipsum.* illi vero ipsi non obtemperarunt. *Διαθήκην διαθ. Pactionem facimus, qualem Pithecus cum uxore fecit.* *διαθήκην* enim hic significat, quod *συνθήκην*. nam homo quidam deformis perpetuo cum uxore rixans et manus conserens, coram amicis hanc cum ea pactionem fecit, ne vel verberaret vel verberaretur; neque per amorem morderet, neve morderetur. ait igitur: Nec tu prehensis testiculis me trahes, neque ego te capillis. apparet autem Panaetium comice perstringi; quem etiam in *Insulis* perstrinxit his verbis: *Relicto Panaetio Simio.* Ubi coqui filium eundem esse dicit. simium vero illum vocat propter astutiam. *μαχαιροποιόν* vero, quod cultris ad artem suam exercendam uteretur, ut coquus. Panaetius enim coquus parva corporis statura praeditus erat: quem Aristophanes perstringit, quod uxorem suam in adulterio deprehendisset. illa enim, utpote grandis statura, virum parere sibi cogebat. *Διαθλοῦντες*. Laborantes. *Διάθρυπτε*. *Διαθρύπτεται*. Luxu enervatur, dissolvitur. *Διακαυνίσασθαι*. Sortiri. *Διακεκαυμένον*. Ignem in se continens. Aristophanes: *Da mihi sportulam, in qua sit accensa lucerna. Quis sportulae huius usus tibi erit, homo miser? Usus quidem nullus; volo tamen accipere.*

οἱ γὰρ πρεσβύτεροι διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρίδι ἔκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διεφθαρμένη. Καὶ Διακεκναισμένος, ἠμαυρωμένος, εἰ γενοίμην ὠχρὸς ὥς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδετος, καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαίστραις. καὶ ἐν Ἱππεῦσι·

Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστίλεγισμένοις.

τουτέστι, λιπῶσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπεχθέσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθω. καὶ ἐν Νεφέλαις·

Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

Διακέκοπται. οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκορῆσθαι. διαπεπαρθενεῦσθαι, τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διακεκριμένως. [διακεχωρισμένως.]

Διακελεύω. δοτικῇ.

Διακενῆς. ἄνευ τινὸς προφάσεως. Λαβίδ· Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Διάκενος. ἡ κενή.

Διακεχαραγμένος. ξίφεσι πεπληγμένος. Ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν, διακεχαραγμένος τὸ σῶμα.

Διακεχείρικε. γενικῇ. Ὧρθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὧν διακεχείρικεν ἢ πεπολίτευται παρ' ἡμῖν. Διαχειρίζω δέ, αἰτιατικῇ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχείρισε. — Καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς τὴν οὐσίαν παρέδωκε τοῖς υἱέσιν.

Διακεχρημένον. ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον. Δημοσθένης.

Διακεχυμένοι. ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χαρᾶς. Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς

---

1. ἐν σπυρίδι] ἐν om. E. Deinde cum Schol. leg. κρύπτουσι. 3. Καὶ διακεκναισμένος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 120. Ipsam quidem Aristophanis orationem studiosi homines annotationi subiecerunt. 4. οὐ γενοίμην Schol. male. 5. ῥυπῶν] ὠχρῶν E. 7. ἐν Ἱππεῦσι·] V. 583. 9. φθονεῖται *V. Cf. v. Κομᾷ. 11. λιπῶσι] λιμῶσι V. C. commendatum a Gronovio p. 107. quem irrisit Küsterus Diatrib. p. 18. Mox νεανίσκον B. 12. ἀπέχθεσθαι] ἀπέχεσθαι C. B. E. Med. Scripsi ἀπεχθέσθαι. 14. τὰ τῶν] τὰ om. A. B. V. E. C. Med. 15. μετέλθοι] μετέλθω A. B. V. E. C. Med. 16. τλαίην] παλαίην V. παλαίειν C. 17. τὸ χρῶμα om. A.

1. τετμῆσθαι τῇ μίξει] Haec Suidas ideo addit, ut innuat, διακορεῖν proprie significare virginem penetrare et dividere; propter vim praepositionis διά. Sic διαμηρίζεσθαι, quod proprie significat femora dividere, itidem de coitu venereo dici constat. Apud Latinos quoque vox *dividere* obsceno sensu interdum accipitur. *Küst.* Adde v. Διακορῆσαι. Similiter Schol. Luciani Dial. Marin. VII, 1. οἱονεὶ διέτεμε. 3. διακεχωρισμένως om. B. V. C. κεχωρισμένως Herodian. Epimer. p. 20. 4. Om. Küst. silente Gronovio; habetque A. in marg. 5. προφάσεως] ματαίως addit E. id quod voluit Zon. p. 535. diserte posuit p. 555. Λαβίδ] Scil. Psalm. XXIV, 3. Alexis apud Athen. IV. p. 170. C. διακενῆς δ' ἔστιν' ἐγώ. Divisis vocibus διὰ κενῆς Hesychius: quod praestat. Cuiusmodi plura ab Wassio collecta in praefat. ad Thucyd. *Albert.* 9. διεσώθη] ἐσώθη B. E. Oratio ut videtur Menandri. 11. Gl. syntacticam om. *V. recte. γενικῇ post Διακεχείρικε om. Küst. Ac Gaisfordus: „γενικῇ] Sic A. perabsurde. Quasi genitivus ὧν in loco Demosthenis a διακεχείρικεν penderet." Id tamen esse servandum docet Lex. de Syntaxi p. 132. item Synt. Etym. Gudiani p. 590. Διακεχείρηκεν (alterum Lex. Διακεχείρηκα), ἀντὶ τοῦ κατεπιστεύθη, γενικῇ. Διαχειρίζομαι, αἰτιατικῇ· ἑαυτὸν διεχειρίσατο. Ceterum restituatur e Demosthene, ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ἢ διακεχείρικα ἢ πεπολίτευμαι. Ὧρθ' ἅπαντα] Demosth. de Corona p. 263, 25. 13. πεπολίτευται] πεπόλιται A. πεπόληται B. E. ἡμῖν] ἡμῶν A. B. E. Med. ὑμῶν Lex. Synt. Legendum ὑμῖν. Διαχ. δὲ αὐτ.] V. Lex. de Synt. p. 134. 16. Διακεχρημένον] Scribendum potius est διακεχρησμένον, ut monuit etiam Salmasius de Modis Usur. p. 191. *Küst.* Sumpta gl. ex Harpocratione: nec quicquam mutandum. 17. Δημοσθένης] Locus Demosthenis, ad quem Suidas hic respexit, extat in prat. 1. contra Aphobum p. 549. (817.) *Küst.* 18. Διακεχυμένοι] ἐκλελυμένος E. Usum illustrarunt Wytt. in Plut. T. VI. p. 595. et Iacobs. in Philostr. p. 365. ὑπὸ χαρᾶς] ὑπὸ χαρᾶς παίζοντες ἀλλήλοις V. C. omissis mediis. 19. Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς Γάιον, διακεχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. VIII. c. 22. (29, 4.) ut Iac. Gronovius observavit. *Küst.*

---

senes enim, quod aegre incedunt, lucernam in sportula occultant, ut ignem servent. Διακεκναισμένη. Perdita. Et Διακεκναισμένος, vitiatus. In *Nubibus: Haud enim possim aspicere equites, adeo pallidus et macie confectus.* si sim pallidus, ut Socrates, et sine calceis incedam, et sordibus squaleam. equites enim bono colore erant praediti, et calceati, et in gymnasiis et palaestris se exercebant. ut in *Equitibus: Ne invideatis nobis comatis et tersis nitidisque.* hoc igitur nunc adolescens se metuere dicit, ne in odium incurrat equitum, si neglecto cultu corporis et studio rei equestris, philosophiae operam dare coeperit. Διακέκοπται. Adulterinum est. adulterinam enim monetam veteres pertundere solebant. Διακεκορῆσθαι. Stupratam esse, coitu quasi divisam esse. Διακεκριμένος. [Discrete.] Διακελεύω. Aptum dativo. Διακενῆς. Sine ulla causa. David: *Erubescant, qui sine causa impia facinora patrant.* Διάκενος. Inanis. Διακεχαραγμένος. Gladiis vulneratus. *Ille vero ad Narsem fuga se recepit, gladiis toto corpore vulneratus.* Διακεχείρικε. Aptum genitivo. *Quare confitens totam vitam obnoxiam esse rationibus reddendis earum rerum, quas administravi aut publice apud vos gessi.* Iungitur item accusativo. *Et ipse se interfecit.* Item: *Et quod recte administravit patrimonium filiis tradidit.* Διακεχρημένον. Pecunia, quam quis per partes aliis fenori dat. Demosthenes. Διακεχυμένοι. Gaudio effusi. *Quidam vero adolescentum Caio obviam venerunt,*

556 *Γάιον,* [u] *διακεχυμένοι καί τι καὶ προσπαίζοντες ἀλλήλοις.*

Διακλιμακίσας. διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς πάλαισμα ποιόν.

Διακλεισθέντες. ἐξαπορήσαντες, κωλυθέντες, εἰρχθέντες. Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Διακλῶν. διαθρύπτων.

Διακναιόμενος. ξεόμενος, ἢ λυπούμενος. 'Αριστοφάνης·

Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.

Διακναισθήσεται. διαφθαρήσεται. Διακναίειν ἐστὶ κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνήστι.

Διακομισθείς. διελθών.

Διακόνιον. οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας διακόνια τὰ κατὰ τὴν Εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν· τινὲς δὲ μᾶζαν.

Διάκονος. μακρὸν τὸ ᾱ. Ὁ δὲ ἦν ἱερεύς, διάκονος τὴν τιμήν. Καὶ Φιλοκτήτης·

Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι, τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον.

Καὶ Διακονῶ.

Διακορεῦσαι. διαπαρθενεῦσαι· οἱονεὶ διατεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένους. Ἰδὼν αὐτοὺς διακορεῖς μέθης ὄντας.

Διακορής. μεμεστωμένος.

Διακορῶ. κόρην διαφθείρω.

Διακόσμησις. τοῦ παντὸς ἡ διάθεσις. Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχουσα. μεθ' ἣν τὸ ὕδωρ

---

1. *καί τι*] *καί τοι* A. *καί τι καὶ* dedi cum B. E. Polyb. 3. *Διακλιμακίσας*] *Διακλειμακίσας* V. C. et similiter in seqq. Vide Platonis comici locum a Porsono castigatum sub v. *Ἀχθομαι. κλίμακες γὰρ καὶ κλιμακισμοὶ* Hesychius. *κλίμαξ γὰρ* om. Zon. p. 542. 4. *πάλαισμα*] Vid. Schol. Sophocl. Trach. 520. 6. *Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγ.*] Praecedentia huius fragmenti lege apud Suidam infra v. *Ἐδωδίμων. Küst.* Similia de Megarensibus traduntur Atticorum foro interclusis. 9. *Διακλῶν*] Glossa sacra: vid. Threni IV, 4. *θρύπτων* Hesychius. 10. *ξεόμενος*] *ξετόμενος* V. *ξατόμενος* *V. *ἐξᾶτόμενος* C. *φθειρόμενος ξεόμενος* E. 11. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 989. sq. (951.) Aristophanis versus repetuntur sub v. *Ἄτοπίας πλέων πρ.* 12. *ἔγκειταί μοι*] *δὲ* E. *πόθος*] *πόρος* V. C. 14. *Διακναισθήσεται*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 250. Cf. annotatt. in Etym. M. p. 924. *Διακναίειν*] *κναίειν* recte Schol. Mox *ἐστι* om. E. qui infra *ξέειν*. 16. *Διακομισθείς*] Sic Plato Legg. X. p. 905. B. Exempla verbi historicis frequentata. 17. *κρηπῖδα*] Vid. Casaub. Athen. II. 18. *Hemst.* Addit Haloander Coelium Rhodig. Lectt. Ant. XXV, 23. Id ad infusum referebat Lobeck. Aglaoph. p. 1069. 20. *πλάττοντες*] *πλήττοντες* A. V. E. C. Med. *πλάττοντες.* Arsenio p. 180. firmante, emendavit H. Stephanus Thes. II. p. 343. D. qui vulg. ita retineri posse putabat, ut insereretur *φοροῦντες* post *κοτύλην*. Vossium in Melam I, 15. addit Albertius in Hesychium, qui summam huius annotationis exhibuit. *λύραν*] Sic apud Graecos species quaedam *πέμματος* appellabatur. Stephanus Byzantius v. *Πάταρα· Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύραι τε καὶ τόξα καὶ βέλη.* Vide etiam Eustathium in Dionysium (v. 129.) p. 23. *Küst.*

1. *ἄλλα τὰ*] *ἄλλα τινὰ* Hemsterhusius in Aristoph. Plut. p. 386. *ἄλλ' ἄττα* quod Dobraeus Collat. Nub. p. 43. (item Osannus in Philem. p. 338.) correxit, dedi cum Arsenio. *κυκλοτερῆ*] *κυκλωτερῆ* E. 2. *Λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς*] Haec procul dubio corrupta sunt, quae sic legenda existimo, *λέγεται δὲ καὶ ἐπί τινος πλακοῦντος. Διακόνιον* enim placentae quoddam genus fuisse ex grammaticis constat. *Küst.* Prodigium emendationis. Immo haec ab alia quapiam glossa videntur distracta fuisse: velut ab v. *Διάκονος.* 4. *διακόνια* om. B. E. 5. *πλασσόμενα*] *πλαττόμενα* E. *ζωμὸν*] *ζωῶν* E. 9. *Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν. ἢ τὰ τῶν διακ.*] Sophocl. Philoctet. 497 — 499. *τέθνηκας* B. *τεθνήκασ'* V. E. C. *τὸ τεθνηκὸς* Med. 10. *μέρει*] *μέρος* A. V. C. 11. *ποιούμενος* Med. *ἤπειγον*] *ἤγαγον* E. His subiecit, quae Küst. omisit, Med. cum *V. *καὶ Διακονῶ.* Etiam *δοτικῇ* addit Gaisf. 13. *Διακορῆσαι*] *Διακορεῦσαι* A. B. V. C. Edd. ante Küst. cum Lex. Bachm. p. 194. *Διεκόρευσεν* ex Aristoph. Thesm. 487. attulerat Portus. 13. *οἱονεὶ διατεμεῖν*] Vide quae notavimus supra ad vocem *Διακεκορῆσθαι. Küst.* 16. *διακορεῖς μέθης*] Dio in Excerptt. Legatt. p. 375. [Fragm. Urs. p. 60.] *διακορεῖς οἴνου. Toup. MS.* 17. *Διακορεῖς. μεμεστωμένοι*] Sic Hesychius, qui *κεκορεσμένοι. Διακορής. μεμεστωμένος* dedi cum V. C. et Timaeo p. 83. *Διακορεῖς ἀντὶ τοῦ μ.* E. 18. *διαφθείρω*] *φθείρω* E. 20. *Μέση ἡ γῆ*] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 155. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst. Μέσον* E.

---

gaudio diffusi et inter se nonnihil iocantes. *Διακλιμακίσας.* Qui supplantavit. *κλίμαξ* enim et *κλιμακισμὸς* est quoddam luctae genus. *Διακλεισθέντες.* Ad inopiam redacti, interclusi, prohibiti. *Omni prorsus commeatu cum essent interclusi, non multum aberat quin perirent brevi temporis momento.* *Διακλῶν.* Comminuens. *Διακναιόμενος.* Qui laceratur. aut qui dolore afficitur. Aristophanes: *Vehemens animum meum cepit amor, qui me vexat et molestia afficit.* *Διακναισθήσεται.* Lacerabitur. *Διακναίειν* proprie significat, caseum radula radere. *Διακομισθείς.* Transgressus. *Διακόνιον.* Quidam sic vocant placentae infusum. Menecles vero in *Glossocomo* de voce ista sic scribit: *Athenienses Iresionen sic dictam Apollini parantes, lyram, cotylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt, easque diaconium vocant.* similiter etiam Amerias *διακόνια* vocat placentas, quas in Iresione solebant Apollini conficere. quidam vero ius quoddam intelligunt; alii mazam. *Διάκονος.* Producto ᾱ. *Ille vero erat sacerdos, honoris gradu diaconus.* Et Philoctetes: *Sed vel mortuus est, vel ministri, quos verisimile est condicionis meae exiguam rationem habuisse, domum conscensis navibus properarunt.* *Διακορεῦσαι.* Virginem vitiare. quasi dividere. *Διακορεῖς.* Satiatos. *Videns eos vino ad ebrietatem usque repletos esse.* *Διακορής.* Satiatus. *Διακορῶ.* Virginem vitio. *Διακόσμησις.* Universitatis huius dispositio talis est. Terra habetur media, centri ratio-

σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῇ γῇ· ὥστε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ ἀέρα ἐσφαιρωμένον. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε.

Διακούω. γενικῇ. Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωυσῆς φησιν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.

Διακουράζεσθαι. ἀτενὲς βλέπειν. διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.

Διακωδωνίζω. διαφημίζω. Καὶ διακωδωνισθέντες, διαφημισθέντες. ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.

Διακωδωνίσαντες. δοκιμάσαντες. Διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὅ τι βούλει· πρὸς Ἱππόδρομον διαλεγόμενος τὸν σοφιστήν.

Διακωδωνίσω. οἷον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκίμαζον κώδωσιν, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων. οἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτως δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δ' ἄλλα ἐσχεδίασται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγρηγορέναι κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται. καὶ Ἰάμβλιχος· Ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων οὐχ οἵοὺς ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες.

Διακωχή. διάλειψις.

Διακραδαίνων. σείων.

Διακριδόν. διακεκριμένως.

Διακριθέν. διαχωρισθέν, διυλισθέν. Καὶ μέντοι διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ.

Διακρίνεται. ἐμφιβάλλει, ἀπιστεῖ. διαχωρίζεται. καὶ διακρίνομαι, τὸ χωρίζω. δοτικῇ.

Διακρούεσθαι. ἐξωθεῖν· ἢ ὑπερτίθεσθαι, καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι. Καὶ Διακρούω, αἰτιατικῇ.

Διάκτωρ. διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων.

Διακυβιστῶ. αἰτιατικῇ.

Διακυκῶσι. διαταράττουσι.

Διαλαβών. διαδεξάμενος. Καὶ διαλαβόντες, ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶχετο συγχωνεύσαντες. — Ἢ καὶ διαλαβόντες ἐξῆλθον νυκτός.

---

1. τὸ αὐτὸ κέντρον Diog. 2. ἀὴρ ἐσφαιρωμένος] ἀέρα ἐσφαιρωμένον A. B. V. E. C. Med. 3. κύκλοι δέ εἰσιν] κύκλους δὲ εἶναι A. B. V. E. C. Med. 4. Διακούω] Deest gl. V. C. 5. κρίνετε] διακρίνετε E. Supra ἡμῶν Med. 6. Δευτερονομίῳ] Deut. I, 16. Statim addunt B. E. Med. τουτέστιν, post eam vocem spatio relicto. 7. Διακουράζεσθαι] Διακουράζεσθαι A. B. E. et Etym. M. Quod seriem litterarum postulare vidit H. Steph. Thes. T. II. p. 377. D. Deinde ἀτενῶς B. E. 8. κόρας] κήρας A. 10. ἐπὶ τὸ πλεῖστον] Sic Hesychius, Zon. p. 537. Arsen. p. 180. τὸ om. A. B. V. Etym. M. p. 267. 11. ἐμπαιζομένων] διαπαιζομένων A. V. Hesych. Etym. Lex. Bachm. p. 194. et Arsen. διαπεζομένων *V. C. 13. Διακωδωνίσας δὲ] Ex Philostrati Vitt. Soph. II, 27, 5. p. 619, 1. monente Valckenario. 17. διότι τινὰ — ἀντιφθέγγωνται] Ex Schol. Aristoph. Ran. 78. Vide etiam vv. Ἀκωδώνιστον, Διεκωδώνισε, Ἐκωδωνίζοντο, Κωδωνίσαι. Küst. κώδωνος] διακώδωνος E. 18. ἵππους] ἱππεῖς B. E pr. Med. Mox post κώδωσιν lacunam habet A. 20. ὑπομένοντες] ὑπομένοντες ἐπιτηδείως B. E. Med. Mox καὶ ἐπιτηδείως E. 21. μάχην] τὴν μάχην C. ἀγγείων] ἀγγεῖον A. 22. σαθρῶν] Platonis Theaetet. p. 179. D. (ubi vid. Heindorf.) attulit Toupius.

4. ὅπως ἂν φθέγγ. Schol. Ἰάμβλιχος] Ex Iamblichi Babylonicis. Vid. v. Ὑπεξέπεμψεν. Toup. Vid. Rochetti Miscell. T. I. p. 74. 5. ἕκαστον] ἕκαστος E. 7. Διακωχή] Ex Schol. Thucyd. III, 87. Deinde cum Med. repetiit Gaisfordus glossam a Küstero deletam: Διακούω. αἰτιατικῇ. 9. Διακριδόν] Vide Il. μ. 108. Callim. h. Del. 57. Apollon. I, 567. aliique. Cf. Vill. in Apollon. p. 223. 10. διυλισθέν] διηυλισθέν V. C. Καὶ μέντοι] Exemplum Artemidori repetitur sub v. Ἠθμός. 12. διαχωρίζεται om. Zon. p. 541. 13. τὸ χωρίζω, δ.] τὸ διαχωρίζω. δοτικῇ A. marg. δοτικῇ om. Küst. Id si retinendum est, videtur ad formulas διακρίνεσθαι μάχῃ, ὅπλοις quodammodo referri posse, quibus diserte Lex. de Synt. p. 131. utitur. Verum om. *V. καὶ . . . δοτικῇ. 14. Διακρούεσθαι] Photius Epist. p. 243. ubi interpres non intellexit. Diodor. Sic. II. p. 71. Toup. MS. Eadem habet Hesychius, partim Zon. p. 537. Glossam esse rhetoricam significant exempla Demosthenis. 15. καὶ Διακρούω, αἰτ. om. Küst. et ut videtur *V. 17. Διάκτωρ] Immo διάκτορος, de quo dudum Hemsterhus. in Luciani Contempl. 1. Idem commentum tuetur Hesychius. 18. Om. Küst. silente Gron. 19. Διακυκῶσι] Sic Hesychius et Zon. p. 537. 20. Καὶ διαλαβόντες, καὶ cum Med. om. Küsterus, qui infra om. ἢ καὶ — νυκτός. Ubi ἢ saltem erit abiiciendum. Omnibus tamen perpensis adducor, ut superioribus adiungamus ἐξῆλθον νυκτός, expulsis quae diversitatem scripturae indicarent ἢ καὶ διαλαβόντες vel potius διαβαλόντες. 21. ἀργυρίου] ἀργύρου A. B. C. E. καὶ ante συγχωνεύσαντες om. B. C. V. E. Edd. ante Küst.

---

nem obtinens. post hanc aqua globosa, eandem quam terra habens figuram: ita ut terra sit in aqua. aquam excipit aer globosus. circulos autem in coelo quinque esse. Διακούω. Genitivo iungitur. *Audite causam fratrum vestrorum, et iuste iudicate.* Moses in *Deuteronomio* inquit. Διακουράζεσθαι. Intentis oculis intueri. pupillae enim oculi appellantur κόραι. Διακωδωνίζω. Sermonibus differo. Et Διακωδωνισθέντες, diffamati. plerumque autem dicitur de iis qui derident-tur. Διακωδωνίσαντες. Qui explorarunt. *Cum autem ludimagister adolescentes explorasset, Dic, inquit, quicquid vis;* nimirum cum Hippodromo Sophista colloquens. Διακωδωνίσω. Explorabo. Aristophanes. aves enim quaedam sono tintinnabuli explorantur. equos itidem tintinnabulis explorabant, an strepitum expavescerent. vel translatio ducta a coturnicibus. harum enim quae sonum tintinnabuli ferre possunt, ad pugnam aptae sunt. quidam vero repetunt ab vasis vitiosis, quae pulsu explorari solent. alii vero ab excubiis. praestat autem dicere ab equis et vasis ductum esse. reliqua enim auctoritate carent. qui vero excubitores explorabant, an vigilarent, tintinnabulis signum dabant, ut illi responderent. Et Iamblichus: *Cum omnes pastores sciscitaretur, nec ex quoquam audire et cognoscere posset, quinam essent illi pueri.* Διακωχή. Intermissio. Διακραδαίνων. Quatiens. Διακριδόν. Discrete. Διακριθέν. Discretum, percolatum. *Cum ante per colum esset percolatum.* Διακρίνεται. Dubitat, diffidit, discernitur. Et Διακρίνομαι, separo. Διακρούεσθαι. Expellere. vel differre, et identidem procrastinare. Διάκτωρ. Minister, nuncius, internuncius. Διακυβιστῶ. Aptum accusativo. Διακυκῶσι. Confundunt. Διαλαβών. Qui accepit. *Cum omnem auream et argenteam suppellectilem accepis-*

Διαλαβών. προκατασχών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.

Διαλλαγή. εἰρήνη.

Ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε διαλλαγή.

ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρίς ἐστι.

Διαλλαγῆναι. τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. Ἐναλλαγῆναι δέ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαί τινος, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.

Διαλαγχάνειν. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι. [τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.]

Διαλλακτής. φιλιωτής. Ἀριστοφάνης·

Διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε.

ἀντὶ τοῦ φιλιοῦσθε.

Διαλαμβάνει. ὑπονοεῖται. Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, καὶ δεῖται τῶν Καβείρων, τιμωρῆσαι αὐτῇ, καὶ μετελθεῖν τὸν ἐπίορκον. 558

Διαλαμβάνων. ὑπομνηματίζων, συγγράφων.

Διαλλάττειν.

Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,

οἷσι πιστὸν οὐδέν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι. ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. οὐ γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δὲ κεχηνότι ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.

Διὰ λαίλαπος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνουσιάζειν.

Διαλέγουσαν. διοικοδομοῦσαν. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. Καὶ διαλέγου, διορύττου. Θουκυδίδης.

Διαλέγοιντο γυναιξίν. ὁμιλοῖεν, ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἱεροκλῆς.

---

1. *Ὁ δὲ διαλαβών*] Polybius I, 18. *Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα φυλακαῖς διέλαβον.* Ad hunc locum vel respexit vel non respexit Suidas. *Toup.* III. p. 51. Immo locum esse Polyb. IV, 67, 8. iam Gronovius monuerat. 4. *Ὦ Κύπριδι*] Aristoph. Acharn. 957. (987.) ubi *χάριτι* A. 7. *καὶ ὅτι* Schol. Aristoph. 8. *Διαλλαγῆναι. τὸ*] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 120. ut Portus etiam observavit. *Küst.* Repetuntur sub v. *Ἐναλλαγῆναι. αὐτοῦ τοῦ*] *τοῦ* om. V. C. *ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον*] Scribe ex Scholiasta Thucyd. *ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ. Küst.* Scripturam Scholiorum merito praefert Küsterus. H. Stephanus in marg. sui exemplaris Suidae pro *τὸ πρότερον* scripserat *τῷ πρότερον φίλῳ. Duker.* in Schol. Thucyd. p. 617. 12. *Διαλαγχάνειν — διακληροῦσθαι*] Sic Timaeus p. 80. et Zon. p. 530. Reliqua ex Harpocratione. Procopii Arc. hist. p. 64. ascripsit Toupius. 13. *τὸ διαιρεῖσθαι — πρᾶγμα* om. V. C. quae cum melius petantur ab v. *Διάληξις*, ea notanda duxi. 14. *Διαλλακτής*] Plutarch. Arato p. 1033. Appian. Legatt. Ursini p. 358. Aristophanis locus est Av. 1682. (1667.) *Toup.* MS. *φιλιωτής*] Item Hesychius: *φιλώτης* A. *φιλότης* V. C. 17. *αἰτιατικῇ* post *Διαλαμβάνει* delevi cum Zon. p. 530. et Küst. *Ἡ δὲ εὐμηχάνως*] Aeliano haud temere tribuit Lobeckius Aglaoph. p. 1219. qui Cabirorum mentionem iussit observari.

1. *Καβήρων* *V. 5. *Καὶ διαλλάττειν*] Aristoph. Lysist. 629. sq. *καὶ* om. A. V. Med. Iisdem auctoribus reiiciendum prius *Διαλλάττειν. Διαλάσσειν πρὸς ἡμᾶς* E. 7. *οἷσι πιστὸν οὐδέν*] Perfidiam Aristophanes etiam alibi Lacedaemoniis exprobrat. In Acharn. 307. sic de iisdem inquit: *Οἵσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει.* Scholiasta in eum locum: *ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ· Σπάρτας ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.* Lege ibi et sequentia. *Küst.* Accedat Schol. Pac. 1068. 10. *χαινόντων*] *χαιρόντων* Med. Deinde sustuli cum V. C. quae habet A. in marg. *Διαλλάττω. δοτικῇ. Ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰτιατικῇ δέ· Διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους.* Prius exemplum est Matth. V, 24. Item iisdem auctoribus continuam glossam, ex v. *Ἀπολαχεῖν* descriptam: *Διαλαχεῖν. τὸ διανεμεῖσθαι (διανεμῆσθαι* B. E.*) οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαχεῖν δὲ τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαχεῖν.* Sub finem *ἔστιν ἐν τῷ ἐλαχεῖν* A. addito *τὸ συμβιβάζομαι.* 12. *Διαλέγεσθαι*] De re venerea dictum illustrarunt Piersonus in Moerin p. 131. et intpp. Arist. Plut. 1083. Eodem rettulit Gaisfordus. Archilochum Hephaestionis c. 15. Hanc glossam cum v. *Διαλέγοιντο* conflavit Zon. p. 530. Sub finem delevi cum V. C. *Καὶ διαλέγομαι, δοτικῇ.* Habet A. in marg. 13. *Διαλέγουσαν. διοικ.*] Respexit Suidas ad locum illum Aristophanis Lysistr. 721. *Τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν.* Scholiasta *διαλέγουσαν* ibi exponit *διορύττουσαν. Küst. λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν*] Sic etiam Hesychius. Et Suidas infra: *Ἐγκατελέγησαν, ἀντὶ τοῦ ἐγκατῳκοδομήθησαν.* Et alibi: *Αἰθολόγοι, οἰκοδόμοι. Küst. γὰρ* om. V. C. Schol. in Od. σ'. 359. *Λέγων*] *Οἰκοδομῶν ἐκ συλλέκτων λίθων.* Et sic fere Apollonius. Atqui *λέγων* non proprie h. l. significat *aedificare*, sed *materiem ad macerias aedificandas colligere.* Sequentia nondum expedio. *Gaisf.* Expediit in ed. Parisina Stephaniani Thesauri G. Dindorfius. „Ad Aristophanis locum (inquit) quod annotavit Schol. *διορύττουσαν· κακέμφατον*, si cum altera comparetur Suidae glossa, facile intellectu est *διαλέγου*, *διορύττου* corruptum esse ex *διαλέγουσαν*, *διορύττουσαν*, verba autem *οὕτως Θουκυδίδης* ad aliam esse glossam referenda." 14. *διαλέγου, διορύττου*] *διαλέγουσι, διορύττουσι* C. addito *σ* (i. e. *σημείωσαι*) in marg. Nihil omnino mutat Zon. p. 530. Eadem olim extabant sub finem gl. *Λέγω.* 16. Sic Lex. Bachm. p. 195.

---

sent, et in massam conflassent. *Διαλαβών.* Qui praeoccupavit. *Ille cum vias praesidiis occupasset.* *Διαλλαγή.* Pax. *O pax, Veneris formosae et Gratiarum amicarum contubernalis.* nuptiae enim et festa tempore pacis celebrantur. vel quia pax est iucundissima et suavitatis plena. *Διαλλαγῆναι.* Ipsi inimico reconciliari et cum eo in gratiam redire. *Ἐναλλαγῆναι* vero, ab amicitia alicuius transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est. *Διαλαγχάνειν.* Dividere, distribuere, sorte dividere. Et *Διάληξις*, divisio quae sorte fit. *Διαλλακτής.* Qui aliquos reconciliat. Aristophanes: *Reconciliemini et in gratiam redeatis.* *Διαλαμβάνει.* Suspicatur. *Illa autem facile rem suspicata, Cabiros orat, ut iniuriam ipsi illatam ulciscantur, et poenas a periuro expetant.* *Διαλαμβάνων.* Commentans, conscribens. *Διαλλάττειν. Et ut pacem faciamus cum Lacedaemoniis, qui non magis fidem servant quam lupus hians.* hoc proverbium dicitur de iis qui aliena diripiunt. sicut enim lupis nulla inest fides, ita ne istis quidem. *κεχηνότι* vero dicitur de hominibus, qui vana spe lactantur. *Διὰ λαίλαπος.* *Διαλέγεσθαι.* Cum femina coire. *Διαλέγουσαν.* Aedificantem. *λέγειν* est enim aedificare. Et *Διαλέγου*, perfodiaris. Thucydides. *Διαλέγοιντο γυναιξίν.* Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. sic Hie-

Διαλεκτική. ἢ ἀποδεικτική. Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος. *Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. τυγχάνει δ' αὐτὴ περὶ σημαίνοντα καὶ σημαινόμενα. ἡ οὕτως· Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ διαλεκτικὴ ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι. τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει.*

Ὅτι Διάλογος λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιίας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγομένων. τοῦ δὲ λόγου τοῦ Πλάτωνος δύο εἰσὶ χαρακτῆρες οἱ ἀνωτάτω.

Διάλεξις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσιν.

τουτέστι, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τουτέστι τὰ 539 *νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις διάλεκτου, ὅτι διάλεκτος μέν ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγροικότερον.*

Διαλεπτολογοῦμαι. διαλέγομαι. ὥςπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη·

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτης·

Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας.

Διάλειμμα. διάστημα. *Καὶ Διαλείποντα,* τὰ διαχωρήματα. Ἀρριανός· *Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.*

Διαλείμματος. διαχωρισμοῦ.

Διαλείπουσαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Ἀρριανός· *Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον, εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς.*

Διαλειπούσῃ. διακοπτομένῃ. *Ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτο ξυγγνῶναί οἱ βασιλέα.*

Διάληξις. διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· *διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.*

---

1. Ὀλίγα διαλ. ἁψάμενος] Integriorem locum praestat v. Ἀγνόημα. 2. *Διαλεκτική ἐστιν*] Sic Stoici Dialecticam definiebant, ut patet ex Laert. lib. VII. segm. 42. unde locum hunc deprompsit Suidas. *Küst.* Horum delectum proposuit Zon. p. 511. 3. *τυγχάνει δ' αὐτὰ ἐπισημαίνοντα*] Pearsonus legendum putabat, *τυγχάνει δ' αὐτὴ περὶ σημαίγοντα καὶ σημ.* quod verum puto. *Küst.* *αὐτὴ* A. V. *αὕτη* *V. *περὶ* Gaisf. a Pearsono accepit. 4. *οὕτω* Ald. et vulg. *Μέθοδος δι' ἐνδόξων*] Locus hic depromptus est ex Alexandro Amphrodisieo in Topica p. 4. ut Pearsonus observavit. *Küst.* 8. Delevi post *ἀποκρίσει* cum A. V. *Διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διεξοδικούς.* Ceterum A. in marg. *Διάλεκτος. ζήτει ἐν τῷ Γλῶττα. καὶ ζήτει ἐν τῷ Γυμνασία. Ὅτι διαφέρει κτλ.* 9. *Διάλογος. λόγος*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii lib. III. segm. 48. ut itidem Pearsonus monuit. *Küst.* *Ὅτι* cum *V. 10. *περί τινος*] *παρά τινος* V. E. Med. 11. *πολιτικῶν*] *τινῶν* E. 15. *τοῦ δὴ λόγου*] Haec cum seqq. delevit Küsterus, intelligens ea praeter rem e Diogene transcripta fuisse. Legendum tamen erat *δέ* cum *V. 16. *ἀνωτάτω*] *κατωτάτω* A. V. (hic ἀνωτάτω inter vss.) Diogenes *εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες.* 18. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 316. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Huc ita retrahenda sunt *καὶ νοῦν*, ut ante *ἡμῖν* collocentur. 20. *τουτέστι* posteriore deleto scribe cum Schol. *ὥστε.* Zon. p. 511. *ἐμπειρία λόγων, ἤτοι τὰ ν. φρ.* Qui in reliquis Suidam sequitur.

2. Ab his paulum recedit Schol. 4. *Διαλεπτολογοῦμαι. διαλ.*] Haec sola Zon. p. 530. 6. *Ἀεροβατῶ — κάρδαμα*] Vide Aristoph. Nub. 225. unde locum hunc confuse et negligenter excerpsit Suidas. *Küst.* Horum quale consilium fuerit, etiamnum ex ipsis paritetinis colligi licet. Nam interpres cum in explicatione verbi *διαλεπτολογοῦμαι* uteretur finitimis *Ἀεροβατῶ . . . ἥλιον* (v. 1507.), lectores iussit ad superiorem locum redire. Qua opportunitate nescio quis ascripsit v. 234. *ἵνα μὴ — κάρδαμα* (quem solus om. E.): item ut accidit in v. *Ἀεροβατεῖν.* 9. *Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκ.*] Aristoph. Nub. 1500. *τοῖς δ.* Med. 10. *Διαλείποντα — ἐτετάχατο*] Hinc olim erat confecta glossa ridicula *Διαχωρήματα.* 11. *διαχωρήματα*] *τὰ διαχωρήματα* A. *B. E. Med. Zon. p. 523. *τὰ διαχωρήσαντα* V. (ap. Gron. p. 107.) C. quo firmatur *διαχωρίσματα* Schaeferi in Gregor. p. 543. coniectura. 13. *διαχωρισμοῦ*] Item Hesychius. Vocem firmat etiam Lex. ab Hermanno ed. 86. 14. *Ἀρριανός*] Lib. V. (11.) p. 332. *Küst.* 17. *Ὑφειμένῃ οὖν*] Fragmentum hoc repetitur infra v. *Ὑφειμένοι. Küst.* 18. *οἱ ξυγγνῶναι*] *συγγνῶναί οἱ* A. *V. cum altera gl. 20. *διαλαγχάνειν*] Ex Harpocratione. Cf. v. *Λῆξιν δίκης* et supra v. *Διαλαγχάνειν. Διαλαγχάνει* A.

---

rocles. *Διαλεκτική.* Ars argumentis demonstrandi. *Cum dialecticam leviter attigisset.* Dialectica est scientia veri et falsi et neutrius. versatur autem circa ea quae significant et significantur. vel methodus est probabilibus rationibus de qualibet re proposita argumentandi. dicitur vero dialectica a *διαλέγεσθαι*, i. e. disserere. — Dialogus est oratio, ex interrogatione et responsione constans, de rebus philosophis vel politicis, apte exprimens et imitans mores et affectus personarum, quae colloquentes introducuntur, et argumento quo de tractatur accommodata. dialectica vero est ars sermonis, qua refutamus vel confirmamus. ea autem constat ex interrogatione et responsione disserentium. Platonici vero sermonis geminus est stilus. *Διάλεξις.* Dicendi peritia. Aristophanes *Nubibus*: *Dicendi peritiam nobis suppeditant et intelligentiam.* i. e. facultatem animi sensus exprimendi. differt autem *διάλεξις* a *διάλεκτος.* nam *διάλεκτος* est forma sermonis genti alicui propria. *διάλεξις* vero consueti sermonis ad sublimius vel plebeium dicendi genus inflexio. *Διαλεπτολογοῦμαι.* De rebus frivolis dissero. ut Socrates dixerat: *Aerem perambulo, et contemplor solem: ne humorem trahat in nasturtia.* sic etiam senex: *Cum trabibus domus subtiliter disputo.* *Διάλειμμα.* Intervallum. Et *Διαλείποντα*, intervalla. Arrianus: *Ubi vero fossa deficiebat, custodiae depositae erant.* *Διαλείμματος.* Intervalli. *Διαλείπουσαι.* A se invicem distantes. Arrianus: *Modico intervallo disiunctae, ut alteri alteros facile conspicere et audire possent.* *Διαλειπούσῃ.* Interruptae. *Submissa igitur et saepe interrupta voce regem orabat, ut sibi veniam daret.* *Διάληξις.* *Διαλαγχάνειν* est rem sorte dividere; *διάληξις* vero dividendi actio.

Διάληψις. ἐνθύμησις, ἢ γνῶσις. Πολύβιος· Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. — Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. (τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς) ἄρτι γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο προκεχειρισμένοι τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πρᾶξιν ἔχειν τινὰ καὶ τόλμαν, παραχρῆμα μετέπιπτον ἐς τἀναντία ταῖς γνώμαις διὰ τὴν περιπέτειαν. Καὶ αὖθις· Παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰς διαλήψεις ὑπὲρ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτοὺς διδασκούσης. Καὶ Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ ἐς τὰ πρόσωπα, διέφθειραν πάντας.

Διαλογή. διάλεξις, ὁμιλία. Δαβίδ· Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου.

Διαλοιδορεῖται. δοτικῇ συντάσσεται. Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ φιλῶν Πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ τοῖς Ὄρνισι διαλοιδορεῖται Προδίκῳ.

[*Διαλύω.* αἰτιατικῇ. Πνεῦμα μέν ἐστιν, ἀλλὰ διαλύον ὄρη.]

Διαμαδῶντες. διαβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἡ ἀποτυχία. Καὶ διαμάρτοι, ἀποτύχοι. μέλλοντος σημασία Διαμάρτῃ ἐκεῖνος. αὐθυπότακτον.

Διαμάρτυραι. βεβαίωσαι. Καὶ διαμαρτυ-

---

1. *Διάληψις*] Eadem interpretatio Hesychii. Vocis usum diiudicavit Valck. de Aristobulo p. 67. 2. *Διὰ γὰρ — κυνηγετεῖν*] Casaubonus fragmentum hoc Polybii pertinere putabat ad historiam de Demetrio obside Roma fugiente, quae habetur Legationum fragmento CXIV. Valesius vero in notis ad Excerpta a se edita p. 28. eadem verba de Scipione intelligenda esse existimabat. Sed uterque vir summus fallitur. Scripsit enim ista Polybius de Philemeno Tarentino, ut patet ex lib. VIII. c. 20. [27.] ubi locus integer extat: quod et ante me recte observavit Iac. Gronovius in notis ad fragmenta Polybii a Casaubono collecta. *Küst.* 4. *τοῦ κυνηγετεῖν*] τοῦ om. E. Vide v. *Προυργιαίτερον.* 5. *Οἱ γὰρ πολλοὶ — διαλήψεις*] Fragmentum hoc legitur in Excerptis Polybianis [XXI, 5.] ab Valesio editis p. 110. *Küst.* 7. *τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς*] Haec verba sunt scholium et interpretatio vocis *διαλήψεις*, sed alieno loco posita, quoniam seriem orationis interrumpunt. *Küst.* Sic solent grammatici. Suidas noster: *Λερκευνέος. τοῦ λαγωοῦ. ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεὶρ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα.* Ubi illud *ἄπεπτα* est nonnisi interpretatio vocis praecedentis. *Toup.* Iusserat voces insiticias ab orationis perpetuitate distingui Meursius Pisistrati c. 2. 8. *προκεχειρισμένοι*] Sic habet MS. Paris. A. cuius loco in prioribus editt. [et V. C.] minus recte legitur *προκεχειρισμένον. Küst.* *κεχειρισμένον* E. *Πεισίστρατον*] Hunc Livius Pausistratum vocat lib. XXXIII. initio, et in fine libri XXXVI. et alibi. *Küst.* Id reposuit Schweigh. *Πασίστρατος* MSS. sub v. *Εὐαρμοστότερος.* 9. *πρᾶξιν*] *πράξειν* C. 12. *ὁμοίως* non posse stare vocis arguit collocatio. Legendum enim *ὁμοίας.* 13. *διδασκούσης*] διδάσκουσα V. C. *Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ καταφ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. II. c. 33. *Küst.* 14. *καταφορᾶς*] *μεταφορᾶς* C. 15. *διαλήψεως*] Iteravit Polybius XI, 18, 4. et XVI, 33, 3. Continuo restituenda vox *ὀρθαῖς.* *πρακτικοῦ*] *παραστατικοῦ* E. qui mox *παρὰ* inter vss.

2. *τὰ πρόσωπα*] *τὸ πρόσωπον* A. 3. *Δαβίδ*] Psalm. CIII, 34. *Küst.* Zon. p. 511. 5. *Διαλοιδορεῖται*] Procop. Arc. hist. p. 7. *αὐτῇ διαλοιδ.* Euseb. c. Hierocl. p. 440. ed. Olear. *πρὸς τὸν ἐραστὴν — διελοιδορήσατο. Toup.* MS. *δοτικῇ συντάσσεται*] *δοτικὴ σύνταξις* V. C. *Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης*] Nub. 359. *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν, Πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα* etc. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Opinor sane e Scholiis vetustis in Aristophanem haec esse derivata. 6. *οὐ τόσον*] *τόσον* om. A. B. V. E. C. Med. Küsterus tacite inseruit ex coniectura Porti, inclusit Gaisf. Mox *ταῦτά φησιν* collocat E. post *Σωκράτην.* 7. *τοῖς*] *ταῖς* mendum vulg. Locus est Av. 693. 9. *αἰτιατικῇ* om. Küst. Glossam V. C. omissam notavi. *Πνεῦμα μέν*] *μέν* om. A. *Πνεῦμά ἐστι μέγα* Gaisf. in Addendis. 10. *διαλύων*] Scribe *διαλύον.* Graecus interpres I. Regg. 19, 11. *καὶ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλύον ὄρη. Toup.* III. p. 51. *διαλύον* B. E. 11. *Διαμαδῶντες*] *Διαμαδοῦντες* B. *Διαμυδῶντες* Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 543. 12. *Διαμαρτία. ἡ ἀποτυχία*] Plutarch. Pyrrho p. 405. Arrian. Exped. p. 115. Vid. v. *Ἀπειναντίσαι. Toup.* MS. 13. *σημασία*] *σημαίνειν* C. Haec *μ. σημ.* aut damnanda sunt aut post *αὐθυπότακτον* ponenda. Cf. v. *Διαμαρτύρομαι.* Statim addunt Edd. vett. *καὶ διαμαρτάνω — διαμαρτάνειν*, quae infra repetebantur ante v. *Διαμαρτύρομαί σοι.* Ubi quae praecedebant, *Διαμάρτῃ ἐκεῖνος. αὐθυπότακτον*, ibi quidem agnoscit *V. delevit autem Küsterus, verbo *διαμαρτάνειν* subiecit Med. Atqui tam ordo litterarum repugnat, quam *μέλλοντος σημασία* significat aliquo modo his olim *Διαμάρτῃ* adhaesisse. Quamobrem nostram in glossam retraximus *Διαμάρτῃ ἐκ. αὐθυπότακτον*, expunctis infra *Διαμαρτάνω — διαμαρτάνειν* cum *V. C. Ceterum Zon. p. 540. *Διαμάρτῃ. ἀποτύχῃ.* 15. *Διαμάρτυραι*] Zon. p. 530. ubi Tittmannus contulit Exod. 19, 21. *διαμαρτυρεῖν, τὸ*] Haec interpretatio sumpta est ex Theodoreto in Psalmum LXXX, 9. p. 724. *Küst.*

Διάληψις. Cogitatio, vel cognitio. Polybius: *Quod enim ei studio supra modum deditus erat, vulgo omnes opinabantur, venatione per omnem vitam nihil ipsum antiquius habere.* † *Plerique homines non ex consiliis, sed ex eventu iudicare solent. cum enim nuper Pisistratum elegissent, quod ad agendum audendumque strenuus esset, tum repente post illum casum in contrariam sententiam versi sunt.* Et alibi: *Similiter etiam vulgus his consentanea de republica sentiebat, ipsa natura ducente.* Et iterum Polybius: *Romani vero non caesim feriendo, sed punctim rectis gladiis utendo, qui mucronibus valent, pectora et facies hostium caedentes, plerosque obtruncarunt.* *Διαλογή.* Colloquium, oratio. David: *Ipsi oratio mea placeat.* *Διαλοιδορεῖται.* Iungitur dativo. *Aristophanes enim non tam amans Prodicum haec dicit, quam odio prosequens Socratem. in Avibus enim Prodicum insectatur.* [*Διαλύω. Ventus est ingens, montes resultans.*] *Διαμαδῶντες.* Irrigantes. *Διαμαρτία.* Aberratio. Et *Διαμάρτοι*, aberret. futuri autem significationem habet *διαμάρτῃ.* *Διαμάρτυραι.* Affirma. Et *Διαμαρτυρεῖν*, praedicere con-

ρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν καὶ τῆς εὐπειθείας τὴν ὠφέλειαν.

Διαμαρτυρία, καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις ἦν ἡ διαμαρτυρία παραγραφῆς. πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προσβάλλετό τινα μαρτυροῦντα, εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὗ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις. ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις ἐκεκώλυτο τὸ διαμαρτυρεῖν, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀποστασίου οὐκέτι.

Διαμαρτύρομαί σοι. ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ ō μικροῦ. ὡς ἐν τῷ, Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

Διαμαρτυρομένους. προλέγοντας, ἀποτρέποντας. Ἀπέστειλαν πρεσβευτὰς διαμαρτυρομένους, μήτε τὴν πόλιν οἰκίζειν, μήτε παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν μηδέν. Καὶ Διαμαρτύρασθαι, βεβαιῶσαι. Ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά.

Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν χρή. ἐπὶ τῶν παραβόλως τι ποιούντων.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοπαράπαν θαῤῥήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, οὔτε μὴν ἀντιτάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

Διαμέλλει. ἀναβολῇ χρῆται. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπεριδὼν καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας διεμέλλησεν.

---

1. ἀπειθείας] ἀπειθείας εἶναι V. C. 3. *Διαμαρτυρία*] Sumpta gl. ex Harpocratione. Breviora Lex. Rhet. p. 236. et Appendix Photii p. 666. Plura suppeditabit *d. Att. Prox.* p. 638. sqq. 4. ἦν ἡ διαμαρτυρία] ἦν ἐμμαρτύρου E. ἦν ἡ μαρτυρία A. B. V. C. Med. et Pal. Harp. Emendationem Porti tacite dedit Küsterus, cum plerisque Harp. libris. 6. ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη.] Apud veteres Graecos, antequam actor reo litem intenderet, iudex cognoscebat, utrum causa in iudicium introduci posset an non. Haec cognitio dicebatur *δίκης ἀνάκρισις*. Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις et Suidam infra v. *Δίκης ἀνάκρισις*. *Küst.* 8. τῷ τὴν] τὸ τὴν V. C. Harp. Pal. corr. ap. Gaisf. 10. τῷ διώκοντι ἦν προβάλλεσθαί τινα Harp. libri plerique. 12. πρὸς αὐτὸν τὸν] Vide Harpocrationem v. *Αὐτομαχεῖν*. *Küst.* 14. προβάλλοιτο] παραβάλλοιτο V. E. προβάλοιτο Harp. Pal. C. 15. προσαγαγεῖν] προσάγειν B. E. οὐκ εἰσαγώγιμον] Mendum opinor Küst. Nam *μὴ εἰσαγώγιμον* A. B. V. E. C. Med. Harpocr. 17. ἐγίνετο] ἐγένετο E. 19. δὲ ἐπὶ] μὲν ἐπὶ μὲν A. δὲ ἐπὶ μὲν V. C. Harp. Pal.

1. ἐκεκώλυτο] Dicendum fuerat ἐκεκώλυντο οἱ ξένοι. διαμαρτυρεῖν] τὸ διαμαρτυρεῖν dedi cum Harp. Pal. A. C. *V. ἀποστασίου] ἀποστασίου Pal. Harp. *V. C. B. E. Edd. vett. Correxit Portus cum edito Harpocr. 3. *Διαμαρτύρωμαι*] Sic edd. Itaque Portus in exemplo *διαμαρτύρωμαι* reponebat. Scripsi *Διαμαρτύρομαι* cum A. B. E. C. Zon. p. 530. Ceterum vide nos supra in v. *Διαμαρτία*. ἀντὶ] καὶ *V. C. βεβαιώσω] βεβαιῶ E. corr. V. C. 4. μέλλοντα] μέλλοντος C. V. ἐπὶ μέλλοντος μέγα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος μικρόν Zonaras. Qui non magis sententiam intellexit quam qui ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος h. l. interpolavit. Vide v. *Μαρτύρομαι*. Apud eundem Zon. p. 539. sequitur glossa mendosa vel ex duabus coacta: *Διαμάρτωμεν. διαμαρτύρομαι. μικρόν.* 5. Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλ.] Psalm. XLIX, 7. *Küst.* 8. Ἀπέστειλε] Ἀπέστειλαν A. V. C. Zon. p. 531. διαμαρτυρομένους] διαμαρτυρουμένους C. *V. hīc quidem etiam supra. 9. μήτε] μετὰ C. V. B. κατὰ E. 12. τοιοῦτον τρ. Zonaras. 13. *Διὰ μαχαιρῶν καὶ π.*] Vide supra v. *Διὰ γὰρ μαχαιρῶν*. *Küst.* 14. παραβόλως] παραβούλως B. E. 15. *Οὐδενὸς*] οὐδέν οἱ E. qui mox ἐλθεῖν αὐτοῖς. 18. *Διαμέλλει*] Sic Hesychius. Ὁ δὲ] Partem exempli decerpsit Zon. p. 531.

---

tumaciae poenam, et obedientiae fructum. *Διαμαρτυρία* et *Διαμαρτυρεῖν*. Modus erat quidam exceptionis. nam antequam causa in iudicium introduceretur, cuivis licebat testificari, causam per leges in iudicium introduci posse vel non posse. differt autem ab exceptione, quod *διαμαρτυρία* non solum fit per reos, sed etiam per actores. et primum quidem actor aliquem producebat, qui testaretur causam in iudicium introduci posse: de qua re primum instituebatur disceptatio adversus ipsum testem, non adversus actorem. sin vero actor nullum testem produceret, tunc reo licebat producere, qui testaretur causam non posse in iudicium introduci: et rursus disceptatio erat adversus ipsum testem. actio autem falsi testimonii tam in *διαμαρτυρίαις* quam *μαρτυρίαις* locum habebat. in causa autem *ἀποστασίου* non videtur licitum fuisse *διαμαρτυρεῖν*: contra quam in causa *ἀποστασίου*. *Διαμαρτύρομαί σοι.* Affirmabo tibi. nam futuri significationem habet. per ō scribitur. ut in hoc dicto: *Audi populo mi, et loquar tibi Israel, et serio te moneo. Διαμαρτυρομένους.* Praedicentes, interminantes. *Miserunt legatos, interminaturos, ne urbem conderent, neu quicquam praeter foedus facerent.* Et *Διαμαρτύρασθαι*, confirmare. *Voluerunt igitur hoc quoque suo quodam modo confirmare. Διὰ μαχ. Per gladios et ignem ruere oportet.* de iis dicitur qui temerarium facinus aggrediuntur. *Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Cum nemo prorsus pugnam cum ipsis committere, neque aciem instructam opponere auderet. Διαμέλλει.* Dilatione utitur. *Ille vero cum iratus eum neglexisset, nec rem omnino credidisset, cunctatus est.*

561 "*Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τί ἐστιν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. ὡς δὴ τούτῳ ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς διακάζουσιν. ἐπισκεπτέον δὲ τῷ παρ' Ἰσαίῳ, ὃς μεμετρημένης ἡμέρας ὁτὲ μὲν χωρὶς ὕδατός φησι γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ πρὸς ὕδωρ.*

Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, [ἀπὸ] τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγετο· οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρος. γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Λείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος.

Διαμείνῃς. αὐθυπότακτον.

Διαμησάμενος. διορύξας. Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὗρε. Καὶ αὖθις· Διαμησάμενος τὴν χιόνα τὴν ἐπ' αὐτῇ, ἐξωκοδόμει τὸν κρημνόν.

Διαμῆσαι. διακόψαι.

Διαμώμενος. θερίζων. Καὶ Διαμώμενοι, διασκάπτοντες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· Διαμώ-

---

1. *Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τί ἐστ.*] Haec Suidas descripsit ex Harpocratione: cuius interpretes doctissimos miror non adduxisse locum aliquem oratoris Graeci, in quo *λέξις* proposita reperiatur, et ad quem Harpocratio fortasse respexerit. Quod igitur ab illis praetermissum est, a me praestabitur. Demosthenes *ἐν τῷ περὶ Παραπρ.* p. 215. [378.] *Ὡς γὰρ ἀγῶνας καινοὺς ὥσπερ δράματα, καὶ τούτους ἁμαρτύρους, πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν αἱρεῖς διώκων.* Wolfius male, vel saltem ambigue, *ad praefinitam diem.* Sensus est, *ad clepsydram.* Idem in oratione adversus Nicostratum p. 725. [1252.] *Ἡμέραις γὰρ οὐ πολλαῖς ὕστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην* etc. Et hic Wolfius in eundem lapidem impegit. Quoniam igitur *πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν*, sive ad clepsydram, causae in iudiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua flueret, etiamsi quaedam dicenda superessent. Hinc Demosthenes orat. I. contra Stephanum p. 618. inquit: *Πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν, οὐχ ἱκανὸν τὸ ὕδωρ ὁρῶ μοι.* i. e. *Cum multa habeam dicenda, non satis aquae restare mihi video.* Huic autem aquae iudiciali quidam erat praepositus, qui *Ἐφ' ὕδωρ* dicebatur, et sorte ad id munus legebatur. Pollux lib. VIII. cap. 9. (113.) sect. ult. *Ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίγνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας.* Hesychius: *Ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν. λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις.* Suidas infra: *Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.* Hic sub se alios habebat ministros, *κρηνοφύλακας* dictos, qui aquam ex fonte petitam in clepsydram infundebant, ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum et contemptum habebatur, teste Suida infra v. *Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ*, quem consule. *Küst.* 3. *Ποσειδεῶνι μηνί*] Vide infra v. *Ποσειδεών. Küst. Ποσειδαιῶνι* B. C. V. E. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. *ὡς δὴ τούτῳ ἐγ.*] Lege *πρὸς δὴ τοῦτο* (scilicet *ὕδωρ*), ut habet Harpocratio. Sensus enim est, ad aquam, sive ad clepsydram, maioris momenti causas olim peroratas et disceptatas fuisse. Vide Maussacum in Harpocrationem, *Küst.* Sic fere libri sub altera glossa, cuius edita scriptura *ἐν τούτῳ γάρ. τοῦτο* C. Harpocr. Pal. 5. *διενέμετο δὲ εἰς τρία μ.*] Id expresse docet Aeschines in oratione contra Ctesiph. [p. 82.] cuius locum adducit Petitus de Legg. Attic. p. 109. quem vide. *Küst. εἰς τρία*] *εἰς* eieci cum B. C. V. E. Med. Harpocr. Pal. 7. *ἐπισκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσ.*] Hunc locum illustrare conatur idem Petitus de Legg. Attic. p. 165. sed meo quidem iudicio *ἤμβροτεν, οὐκ ἔτυχεν. Küst. δὲ τὸ*] *δὲ* om. V. *δὲ τῷ* A. B. C. Harp. Pal. *ὃς*] *πῶς* plerique Harp. libri. 8. *χωρὶς ὕδατος*] *ὕδατος χωρὶς* E. qui mox *γενέσθαι.* 10. *Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Lege Hemsterhusii Anecd. p. 233. Wyttenbach. Plutarch. p. 349. D. *Gaisf.* Ceterum *τοῦ* ante *τείχους* V. C. 11. *ἀπὸ*] Hanc vocem tanquam superfluam [cum Harpocr.] dele. *Küst.* 12. *μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα*] *μέσου τούτων* Harpocr. libri copiosiores. 13. *μνημονεύει*] *μνημονεύων* V. C. *Γοργίᾳ*] P. 455. E.

1. *γεωμετρικόν*] Sic reposui ex 2 MSS. Pariss. cum antea [item in B.] male legeretur *γεωργικόν. Küst. Εὐνάπιος*] Fr. 63. Ed. Nieb. p. 105. 2. *οὐ κατὰ* B. E. Mox pro *κεχιῶσθαι* cum Porto *κεχιάσθαι* Gaisf. praeferebat, coll. H. Steph. Thes. T. II. p. VII. *κεχρῶσθαι* C. *V. 4. *Λείναρχος δὲ*] Ex Harpocratione: ubi quae Valesius annotavit, repetiit etiam Albertius in Hesychii illa, *τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν.* 6. *Διαμείνῃς. αὐθ.*] Huc tacite Gaisf. revocavit, quae *V. Med. habent post v. *Διαμησάμενος.* Om. vulg. 7. Partem dedit Zon. p. 531. 10. *Διαμησάμενος*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium III, 55. *Küst.* 12. *Διαμῆσαι*] Sic Zon. p. 531. et copiose Hesychius. Cf. Il. γ'. 359. *Διάμησε*, ubi Schol. *διέκοψε, διέτεμε.* 13. *Διαμώμενοι*] Thucydidem imitatus est Arrian. Exped. (VI, 23.) p. 423. *Καὶ τούτους τοὺς ἁλίας ὕδατι ὀλίγῳ διαρρῆσθαι καλεπῶς διαμωμένους τὸν κάχληκα, καὶ οὐδὲ τούτῳ πάντη γλυκεῖ τῷ ὕδατι.* Vide et p. 429. *Toup.* Hunc locum praeter alios exquisita annotatione memoravit Hemsterh. in Hesychium: cf. Elmsleium in Eurip. Bacch. 708. Mox *διασκῶπτοντες* vitium Lex. Bachm. p. 195. 14. *Θουκυδίδης*] Lib. IV. c. 26. *Küst.*

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quaedam aquae, ad definitum diei spatium fluens: quae mense Posideone mensurabatur, quod tunc iudicia de causis maximi momenti haberentur. ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una actori, altera reo, tertia iudicibus assignabatur. videndum autem quid sibi velit Isaeus, qui partibus diei ad clepsydram mensuratis interdum sine aqua, interdum ad aquam causas disceptari tradat. *Διὰ μέσου τείχους.* Cum in Attica tres essent muri, Borealis, Australis et Phalericus, medius inter utrumque dicebatur Australis: cuius Plato meminit in Gorgia. *Διάμετρος.* Instrumentum quoddam geometricum. Eunapius: *Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.* Dinarchus vero *διάμετρον* vocat id, quod iustae mensurae deest. *Διαμησάμενος.* Qui effodit. *Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodisset, aquam multam et potui aptam invenit.* Et alibi: *Nivibus effossis in ipso praecipitio viam muniit.* *Διαμῆσαι.* Dissecare. *Διαμώμενος.* Metens. Et *Διαμώμενοι*, effodientes, quaerentes. Thucydides: *Glarea ad*

μενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος, διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

Διαμνημονεύω. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οὗς καὶ διαμνημονεῦσαι καθέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆθος καὶ πρὸς ὄνομα διελθεῖν παρῃτήσατο.

Διαμπάξ. διόλου, διαπαντός.

Διαμπερέως.

Διαμπερές. διόλου διῆκον. Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερὲς μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος.

562 [1]*Διαμοιρωμένη.* διαιροῦσα καὶ μερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνεται. ἀντὶ τοῦ διαπηδᾷ, καὶ διαῤῥεῖ, καὶ διηθεῖ.

Διαμυλλαίνῃ. αἰσχρῶς πράττεις.

Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός· Ἀριστοφάνης φησί.

Διάνδιχα. διχῶς.

Διανενεύκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν.

Διανεῦσαι. διακολυμβῆσαι. *Διανεῦσαι* ἐθελήσαντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανεῖμαι. μερίσαι.

Διανείμῃς. αὐθυπότακτον.

Διανηξάμενος. διακολυμβήσας.

Διανίζεται. διανίπτεται, καθαρίζεται.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διηνθισμένας.

Διανοεῖσθαι. τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξοδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνατὸν εἶναι· διανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ διανοούμενος ἕν τι διανοεῖται. ὡς γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους· οὕτως διανοεῖσθαι ἅμα πολλά. λόγος γάρ τις ἡ διάνοια, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ' αὑτῆς λεγούσης.

Διανταίᾳ πληγῇ. Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος, κατεξανέστη τῶν ἀλγηδόνων.

Διανύω. αἰτιατικῇ.

---

4. *Διαμνημονεύω*] *Διαμνημονεύων* C. E. Cf. v. *Μνημονεύω*. Exemplum deest V. C. 7. *Διαμπάξ*] Xenoph. Hellen. p. 637. *Toup.* MS. Aeschylus vocis auctor vetustissimus. 8. *Διαμπερέως. διαμπερές, διόλου*] Suspicor *Διαμπερές* caput glossae esse. Vide Timaeum: ubi tamen Ruhnkenius contra ex Timaeo *Διαμπερέως* putat excidisse. Dederat Suidas, ut saepe, *Διαμπερέως* sine explicatione. *Gaisf.* Equidem *Διαμπερέως* tollendum opinor. Lex. Bachm. p. 195. *Διαμπερές: διαπαντός, διόλου.* Item vereor ne Hesychiana glossa, *Διαμπερέως. σαφῶς, τελείως*, e praegressis originem duxerit. 9. *Διαμπερές*] Vid. *Ἐξέσχεν. Hemst.* *Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Iamblicho, cod. XCIV. p. 237. (74. a.) ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 13. *Διαμοιρωμένη*] Zon. p. 531. *Διαμοιρωμένα* Hesychius. 15. *Διαμυδαίνεται*] *Διαμυδᾷ* Hesych. in *Διαπηδύει*. — *διηθεῖται* Etymol. p. 269, 3. qui *διαπηδᾷ* retinet. *Hemst. διηθεῖται* etiam Lex. Seg. p. 238. repugnante Zonara, qui supra *πηδᾷ*. 18. *Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν*] Aristoph. Vesp. 1355. (1306.) *καὶ οὗτος δὴ* Med. Delevit Gaisf. post *δεξιός* cum A. B. C. V. E. *Καὶ διαμυλλαίνειν, τὸ διαμωκᾶσθαι τοῖς χείλεσι. ἢ τὸ ἐσθίειν, καὶ διακόπτειν, καὶ διαστρέφειν τὰ χείλη.* Quae descripta sunt ex Etym. M. Similiter Zon. p. 542. Conf. Phrynichus Bekkeri p. 36. 20. *Διάνδιχα*] Glossa Homerica: vide vel Il. ά. 189.

1. V. Ruhnk. in Tim. p. 79. *ἐπεράνθημεν*] *ἐπεραιώθημεν* A. B. C. V. (ap. Gron. p. 107.) E. Zon. p. 531. *ἐπερεώθημεν* Edd. ante Küst. 2. *Διανεῦσαι*] Male Hesychius *διαναῦσαι*: pro quo vir doctus scribendum suspicatur *διανῦσαι*, sed fallitur. Vera enim lectio est *διανεῦσαι*, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a *πλέω* deducitur *πλεύσω*, et *ῥέω, ῥεύσω*: sic a *νέω, no*, fit *νεύσω* et *νεῦσαι*, et addita praepositione *διανεῦσαι. Küst.* *καὶ διανεῦσαι*] *καὶ* om. A. B. C. V. E. Zon. p. 531. 4. *Διανεῖμαι. διῴθογγον* Zon. p. 539. 5. Om. Küst. repugnante Gronovio. 6. *Διανηξάμενος*] Dion. Hal. p. 113. *Toup.* MS. Plurali numero Zon. p. 538. et Hesychius. 7. *Διανίζεται*] De verbo *διανίζειν* vid. Pierson. in Moerin p. 423. Athen. p. 102. F. *Toup.* MS. Post *διανίπτεται* V. C. inserunt *διαῤῥύπτεται*, h. e. *διαῤῥύπτεται.* 10. *τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξ.*] Haec descripta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima. *Küst.* 13. *ἕν τι*] *ἕν τινι* V. C. 16. *ἑαυτῆς*] *αὐτῆς* dedi cum A. C. Mox quae post *λεγούσης* subsequebantur, *Διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾳστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων*, omisi cum A. V. C. ut traducta de v. *Ἄνθρωπος ἀνθρώπου.* Iisdem auctoribus omisi gl. *Διάνοια. ἔστιν ἐν τῷ Δόξα.* 17. *Διανταίᾳ*] Utitur Diodorus XVI, 94. *Toup.* MS. Vid. Blomfieldi gloss. in Aeschyli Sept. Th. 890. 20. *Διανύω*] Dedit Gaisf. cum A.

---

mare effossa aquam, qualem credibile est, potabant. Et alibi: *Illi vero tentoria in nive figebant, effodientes et loca interiecta purgantes.* *Διαμνημονεύω.* Cum accusativo construitur. *Quos singulatim commemorare et nominatim recensere multitudo vetat.* *Διαμπάξ.* Penitus, prorsus. *Διαμπερέως. Διαμπερές.* Prorsus. *Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad XXX. stadia penitus erat perfossus, et in altera parte exitum habebat.* *Διαμοιρωμένη.* Dividens et partiens. vel de fato conquerens. *Διαμυδαίνεται.* Transilit, diffluit, percolat. *Διαμυλλαίνῃ.* Turpiter te geris. Aristophanes: *Hic vero deridebat, tanquam homo politus.* *Διάνδιχα.* Bifariam. *Διανενεύκαμεν.* Traiecimus. *Διανεῦσαι.* Enatare. *Cum autem nando traiicere vellent, propter pondus armorum submersi sunt.* *Διανεῖμαι.* Distribuere. *Διανείμῃς.* Coniunctivus absolutus. *Διανηξάμενος.* Qui enatavit. *Διανίζεται.* Abluitur, purgatur. *Διανθίζω.* Flores colligo. et *διηνθισμένας.* *Διανοεῖσθαι.* Cogitare est animae actio et digressio. nam fieri quidem potest ut multa scias; sed fieri nequit, ut multa simul cogites. quisquis enim cogitat, de una quadam re cogitat. quemadmodum enim fieri non potest, ut quis de multis rebus simul loquatur: sic multa simul cogitare nemo potest. cogitatio est enim quaedam oratio animae secum loquentis. *Διανταίᾳ πληγῇ. Cum enim vulnus adverso ictu brachio inflictum eum grauaret, doloribus fortiter restitit.* *Διανύω.* Iungitur accusativo.

Διανυσθῆναι. τελειωθῆναι.

Διαξαίνειν. ἀναιρεῖν, διακόπτειν. Ὁ δὲ ἑάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. ὃ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς, καὶ διαῤῥήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἀνδρῶν ἀπειπάμενος φύσιν, καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκεῖνος γάμους.

Διαξῆναι. διαλῦσαι. Ἀριστοφάνης·

Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι.

τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν, καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλῦσαι χρή.

Διαπαλαίω. δοτικῇ.

563 Διαπαρατριβαί. ἐνδελέχειαι.

Διαπαρθενεῦσαι. μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι καὶ διαφυλάξαι παρθένον.

Διαπατταλευθήσῃ χαμαί. ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς. Διαπατταλευθήσῃ. ἀντὶ τοῦ ἐκταθήσῃ χαμαί· τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσι.

Διαπαίζω. δοτικῇ.

Διαπεπαρθένευσθαι. τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διαπεπονημένης. κατορθωθείσης.

Διαπεράναντες. διακεντήσαντες.

Διαπερᾶναι. τελειῶσαι.

Διαπεσούσης. ἀποτυγχούσης. Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τι τὸ κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, καὶ διαπεσούσης καὶ συντελεσθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. Καὶ Διαπίπτων, ἀποτυγχάνων.

---

2. *Διαξαίνειν*] Aelian. ap. Suid. vv. *Ἁλῆται* et *Ἰούδας*. *Hemst.* In hoc verbo placuit sibi Aelianus. 4. *πρὸ γῆς*] *πρὸς γῆς* B. E. Deinde *ἀφιέναι* extat in v. *Πρὸ γῆς*, unde licet hoc fragmentum locupletare. 5. *Ὁ δὲ φόνους*] Vid. in *Θεοσυλής*. Haec de Nerone videntur scripta. *Hemst.* 6. *διαξήνας*] *ξήνας* V. *ἀξήνας* C. 7. *γήμας ἀθύτους*] Fragmentum hoc ampliabis ex ipso Suida supra v. *Ἀθύτους*. *Küst.* 8. *ἐκείνους*] *ἐκεῖνος* A. V. B m. s. *ἔκεινους* Med. Illud miror a Gaisfordo contemptum, qui cum libris praetulerit in glossa priore. 9. *Ἀριστοφάνης*] Lysist. 578. unde locus hic ita ampliandus est: *Καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοὺς Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι.* In priore versu pro *θλίβοντας* in codice MS. Isaaci Vossii, in quo Lysistrata Aristophanis cum vetere Scholiasta inedito continetur, legitur *πιλοῦντας*, quam vocem Scholiasta ille exponit *θλίβοντας*: unde suspicor Aristophanem scripsisse *πιλοῦντας*, sed eius loco *θλίβοντας* ex scholiis in textum postea irrepsisse. *Küst.* *πιλοῦντας* alienum ab Aristophane, quamquam aliquis locus huic verbo fuit in sermone figurato: v. Bernard. in Nonn. II. p. 270. Ceterum omnia fere Suidas cum Schol. Aristoph. habet communia, praeter novissima *διαλῦσαι χρή*, quae diversam ad sententiam pertinere docet Scholium praegressum sive Suidas v. *Συνισταμένους*: unde *πιλοῦντας* istud profectum videtur. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 18. *Διαπαρατριβαί*] Hesychius habet *διαπειριτριβαί*. Uterque fortasse respexit ad I. ad Timoth. 6, 5. ubi hodie quidem legitur *παραδιατριβαί*: at Beza annotat, in antiquis codicibus se *διαπαρατριβαί* repperisse Theophylactus tamen vulgatam lectionem *παραδιατριβαί* agnoscit. *Küst.* Lex. Bachm. p. 195. et Zon. p. 512. ubi Tittmannus laudat Bosii Exercitt. Philolog. p. 223. *ἐνδελέχειαι*] *αἱ ἐντελέχειαι* B. E.

3. *Διαπατταλευθήσῃ χαμαί*] Aristophanis Equ. 370. ubi confer veterem enarratorem, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Küst.* Priora tamen ab Etym. M. sunt repetenda, nec dubium quin *σημαίνει — ἐπιμελῶς* aliorsum pertineant. Similia quaedam habent Hesychius et Etym. M. p. 269. sub v. *Διαποδίζων*. Ceterum *ἤ* post *ἐπιμελῶς* tacite delevit Gaisf. 4. *δὲ τὸ*] *δὲ καὶ τὸ* E. 7. *συνάγοιντο ἤ*] *συνάγοιντο καὶ* dedi cum Schol. et A. B. E. Med. Compendii fraus effecit Aldinum *συνάγοιν τούς*. 9. *κατακρούοντες*] *ἐκκρούοντες* E. 10. Om. Küst. Siletur *V. ac saltem *δοτικῇ* falsum est. 11. *Διαπεπαρθενεῦσθαι*] V. Pollux III, 43. *τετμῆσθαι τῇ μίξει*] Vide quae diximus supra in vocem *Διακεκορῆσθαι*. *Küst.* Vid. *Πεπαρθενεῦσθαι*. *Hemst.* Nimirum posteriorem in locum haec irrepserant. Item nostram gl. om. V. C. 14. *Διαπεράναντες*] Legend. *Διαπείραντες*, et sic Hesychius. *Toup.* MS. 15. Item Hesychius. 16. *Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφ.*] Hoc fragmentum Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Fragm. gramm. 35. 17. *αὐτῷ* om. B. E. Med. „Edidit Küsterus e MSS. licet ipse taceat; sic enim A. V. C. ut puto, e quibus nihil reperio enotatum ad marg. edit. Küster., qua in conferendis codicibus usus sum." *Gaisf.* Idem similiter: „*ἔχειν τι*] Sic Portus e coni. et, ut ex excerptorum meorum silentio auguror, A. V. [firmat Gron.] C. *ἔχοντι* B. E." adde Med. Tum *τὸ* ante *κοινωνῆσαι* addunt A. V. Mox *τῶν πράξεων* C.

Διανυσθῆναι. Perfici. *Διαξαίνειν*. Interficere, dissecare. *Illum autem captum populus dilaniaturus erat. is tamen non permisit, sed eum in aliam regionem abire sivit.* Et alibi: *Ille vero cum nefarias caedes perpetrasset, legesque violasset et rupisset, et ab humana natura descivisset, infaustas nuptias nullis sacris litatis celebravit.* *Διαξῆναι*. Dissolvere. Aristophanes: *In principiis dissolvere.* lanarum enim vellera habent principia et capita conglobata: quae si vellantur, vellus dissolvitur. utrumque igitur significat Aristophanes, et capita lanae conglobata in vellere et capita malorum hominum, qui in republica consilia ineunt, dissolvenda esse. *Διαπαλαίω*. Iungitur dativo. *Διαπαρατριβαί*. Commoratio diuturna. *Διαπαρθενεῦσαι*. Virginem vitiare. item sic dicebatur virginem alere et custodire. *Διαπατταλευθήσῃ χαμαί*. Per translationem ductum ab iis qui pelles extendunt. significat autem scrutari et studiose quaerere. *Διαπατταλευθήσῃ*. Humi pellis instar extenderis. pelles enim ne ardore solis corrugentur et contrahantur, humi extendi solent, clavis in extremis earum partibus defixis. *Διαπαίζω*. Aptum dativo. *Διαπεπαρθενεῦσθαι*. Stupratam esse. *Διαπεπονημένης*. Bene elaboratae. *Διαπεράναντες*. Qui transfixerunt. *Διαπερᾶναι*. Perficere. *Διαπεσούσης*. Ad irritum cadentis. *Videbatur igitur res periculo non vacare, si conspirationis illius particeps fieret, sive insidiae ad irritum cecidissent, sive ad speratum finem pervenissent.* Et *Διαπίπτων*, voto excidens.

Διαπέσοιμι. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν ἐμῶν
ψευσμάτων ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.

Διαπεφώνηκεν. ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε. τουτέστιν, ἀπέθανεν. ὅτε δὲ λέγει ὅτι διαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἷς, περὶ τῆς ὁμοφωνίας τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν φησιν ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. παρὰ προσδοκίαν. ὥσει ἔφη, διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ· ὁ δὲ εἶπε, διαπεινῶμεν. οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς τὸ πῦρ γίνονται. εἴρηκε δὲ οὕτω διὰ τὸν λιμόν. τουτέστιν, ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδυόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ διὰ τὸ ῥῖγος. ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν· ὃ καὶ βέλτιον.

Διὰ πείρας συχνῆς. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀκρίβειαν. Τοῦτον ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν.

Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμένη. Ὁ δὲ ἐξώρκισεν αὐτήν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐγνωκυῖα λέγει ἢ διαπειρωμένη αὐτοῦ. ἢ δὲ ὤμοσεν, ἦ μὴν τῷ ὄντι καὶ φρονεῖν ταῦτα καὶ λέγειν. 564

Διαπηδῶ. αἰτιατικῇ.

Διαπεπνηκίσαι. ἐξαπατῆσαι. πηνίκην γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν περιθετὴν κόμην. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρῆσθαι λέγουσιν.

Διαπιθηκίσαι. τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ πῶν πιθήκων. φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῷον.

Διαπλέκειν. διαποικίλλειν, διάγειν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν . . . βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.

---

2. Ἀριστοφάνης] Equ. 701. *Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ' εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ Ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.* Quam scripturam licebat etiam ex v. *Ἐνείη* restitui. 3. *Εἰ* prius om. A. B. C. V. E. Med. Mox *ἐμῶν* om. B. E. 5. *Διαπεφώνηκεν*] Respexit opinor Agatharchidem. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. T. I. p. 208. (III, 41.) Hesych. v. *Διαπεφωνήκαμεν*, ubi v. Alberti. Diodor. Sic. II. p. 84. Vid. Mangey in Philon. de Ebriet. p. 375. *Toup.* MS. Adde Hasium in Leon. Diac. p. 191. sq. Deest gl. V. C. 6. *ὅτε δὲ λέγει ὅτι διαπεφ.*] Haec videntur referenda esse ad locum illum Numeror. XXXI, 49. *Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς. Küst.* 8. *ὁμονοίας*] *ὁμοφωνίας* A. 10. *Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ.*] Apud Aristophanem Acharn. 751. (717.) locus hic Dorica dialecto sic expressus est: *Διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ.* Megarensis enim aliquis ibi loquens introducitur, qui Dorica dialecto utebatur. *Küst.* Qui deinceps monuit continua esse verba Scholiastae. Priora tamen aliquantum discrepant. 11. *διαπίνομεν*] *διαπείνομεν* V. Vide sub finem annotationis in v. *Διαπιθηκίσαι.* 14. *τουτέστιν*] *ἢ* Schol. 15. *ἀποδυόμενοι*] *ἀποδυόμεθα καὶ* B. E. *ἀποδρόμενοι* Schol. 17. *ἀντὶ τοῦ ἀκρίβειαν. τούτων ἐπίσταμαι* B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti secutus est emendationem. Nihil ex A. enotatum habet Gaisf. Item *κατ'* om. V. C. *ἀντὶ τὴν ἀκρ.* *V. qui posterius *πείρας* omisit. 18. *Τοῦτον ἐπίσταμαι*] Haec sunt verba Damascii de Asclepiodoto philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. *Ἀσκληπιόδοτος. Küst.*

1. *καὶ τοῦ*] *καὶ τὴν τοῦ* A. V. C. 4. *Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμ.*] Locum hunc auctoritate duorum MSS. Pariss. supplevi et a capite reposui, qui in prioribus editt. [et B. E.] omissa voce *διαπειρωμένη* cum articulo praecedenti, invito prorsus et reclamante sensu, coniunctus est. *Küst.* 7. *λέγειν περὶ αὐτοῦ*] *περὶ αὐτοῦ* om. A. B. C. V. E. 8. *Διαπηδῶ*] Sic B. E. Edd. ante Küsterum, qui gl. delevit. *Διαπίπτω* A. Vide infra v. *Διαπιθηκίσαι.* 9. *Διαπεπνηκίσαι*] Sic etiam Hesychius. At Etymologus scribit *διαπεπνικίσαι* et *πενίκη*: quod praestat. *Küst.* Adde v. *Πηνίκη. πεπνήκην*] *πενίκην* A. Id saltem cum inferiore glossa reddendum duxi. 10. *παραθετὴν*] *περιθετὴν* restitui cum V. C. Etym. M. et inferiore gl. Cf. Bosii Ell. v. *Κόμη.* Tum *κόμην* om. B. V. C. et, qui *παραθέτιν ἔλεγον*, E. 14. *φιλοπραγμονέστατον*] In editt. Basileensi et Genevensi legitur *φιλοπαιγμονέστατον*: quam lectionem etiam agnoscit Etymologus. At MSS. Pariss. et duae antiquissimae editt. Mediolanensis et Aldina exhibent *φιλοπραγμονέστατον*: quam lectionem in hac edit. secutus sum; quamvis nec alteram sensus aspernetur. Vide etiam infra v. *Πίθηκος*, ubi itidem *φιλοπραγμονέστατον* legitur. *Küst.* Male Küsterus, quamquam ita legatur v. *Πιθώ. Toup.* MS. Qui glossam significavit ex nostro loco derivatam. *φιλοπαιγμονέστατον* etiam Zonaras. Id praestaret, si nihil nisi ingenium simiarum esset depingendum; nunc cum demagogorum mores in omni genere scurrilis adulationis et *πολυπραγμοσύνης* versatissimi perstringantur, quo spectant comica probra (magnam partem ab Meinekio Qu. Sc. I. p. 30. congesta) *πιθηκισμοί*, *πίθηκοι* (Phrynichus ap. Schol. Av. 11.), *Σάτυροι* (Hermippus ap. Plut. Pericl. 33.), alia, non illa, quod Heindorfius in Horat. Serm. I, 10, 18. fecit, de foeditate corporis intelligenda: nulla videtur opus esse correctione. *ζῷον*] Addunt B. E. *Διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ἐστι παράνω* [*εἴρηται ἀνωτέρω* E.] *ἐν τῷ Διαπεινῶμεν. Διαπίπτω· γενικῇ.* Brevius Med. *Διαπίνωμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. Διαπίπτω. γενικῇ.* 15. *Διαπλέκειν*] V. intpp. Herod. V, 92. Ἀριστοφάνης *Ὄρνισι*] V. 755. ex quo loci huius metrum supplendum est. *Küst.* Supplendum *ὦ θεαταί.* 17. *Εἰ μετ'*] *εἴ με τῶν* B. C. *V. E. Med. Mox *ὁ δὲ* Med. pro *ἡδέως.*

Διαπέσοιμι. Spe frustrer. Aristophanes: *Nisi ego te perdam, si quid modo fraudis antiquae mihi supersit, spe mea penitus frustrer.* *Διαπεφώνηκεν.* Extremam et ultimam vocem emisit. id est, mortuus est. cum vero [Scriptura] dicit: *Horum vero nullus διαπεφώνηκε*, id de consensu quattuor Euangelistarum Chrysostomus intelligit. *Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρ. Semper ad ignem esurimus.* praeter expectationem dictum: quasi dixisset, *ad ignem semper potamus.* compotationes enim hieme ad ignem fieri solent. propter famem autem Comicus ista dixit. vel maximam famem sustentamus: adeo ut vestibus carentes ad ignem sedeamus propter frigus. vel, vehementissime et supra modum esurimus: quod probandum. *Διὰ πείρας συχνῆς.* Crebra experientia. *Huius optimum vitae institutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique eum, quod ad studium pietatis attinet, patre non multo inferiorem fuisse.* *Διαπειρωμένη.* Periculum faciens. *Ille vero iureiurando eam adegit, cogniturus, utrum ex animi sententia haec diceret, an ut ipsum exploraret. illa vero iuravit, se non aliter sentire ac loqueretur.* *Διαπηδῶ.* Iungitur accusativo. *Διαπεπνηκίσαι.* Decipere. *πηνίκην* enim veteres Attici appositiciam comam vocant. item *φενακίσαι* quidam inde dictum volunt. *Διαπιθηκίσαι.* Ludere. ductum ab simiis. animal enim istud maxime curiosum est. *Διαπλέκειν.* Implicare, degere. Aristophanes *Avibus*: *Si quis vestrum optat ut cum avibus suaviter in posterum vivat, ad nos veniat.*

Διαπλέων. αἰτιατικῇ.
Διαπληκτίζονται. διαμάχονται.
Διαπλώσας. διαπλεύσας, διελθών.
Ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.
Διαπολεμῶ. δοτικῇ.
Διὰ πολλοῦ χρόνου.
Ὁ γὰρ γέρων ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.
Διαπονεῖν. ἀρκεῖσθαι.
Διαπορηθέντες. διαποροῦντες.
Διαπορήσω. ζητῶ, ἀμφιβάλλω.
Διαπορεία. ἡ διαπόρευσις. [Διαπορία δὲ ἡ ἀμφιβολία.]
Διαπορθμεύεται. διακομίζεται, διαπερᾷ.
Διαπορθμεύσων. διαπεράσων, διακομίσων.
Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατασκευασάμενον.
Διαπρέπειν. διαφαίνεσθαι, διαφέρειν.
Διαπρεπής. ἔκδηλος, ἐπίσημος.
Διαπρήσσει. διανύει, τελειοῖ.
Διαπρύσιον. διὰ παντὸς διεξιόν, μέγα ἐξάκουστον, διαβόητον.
Διαπτύω. αἰτιατικῇ.
Διαπυνθάνεται. ἐρωτᾷ.
Διαπυρώτατος. ὁ θερμός.
Διάρας (διατείνας) τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς.
Διαράμενον. Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. τοὐναντίον μὲν οὖν.

---

1. *Διαπλέων*] Addidit glossam A. 2. *Διαπληκτίζονται*] Plutarch. Timol. (14.) p. 242. Sylla (2.) p. 452. *Toup.* MS. Exod. II, 13. quod est *διαπληκτιζομένους*, Symmachum et Aquilam *διαμαχομένους* dixisse Müllerus in Reinesiana monet. Subiicit Hesychius *φιλονεικοῦσι*. 4. *Ὦ σὺν ἀοιδᾷ*] Antipatri Sidon. LXXII, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 23. *βίου* in fine Med. Deinde quae extabant: *Διαπνεῖν. τὸ ἀποπνεῖν καὶ πέρδεσθαι. εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν*, delevi cum A. V. C. ut sumpta ex v. *Ἀποψοφεῖν*. Ubi pro *τὸ ἀποπνεῖν καὶ* habent *καὶ ἀποπνεῖν τὸ* B. E. iidemque sub finem *ἀποψοφιεῖν*. 6. Om. Küst. Siletur *V. 8. *Ὁ γὰρ γέρων*] Aristoph. Vesp. 1516. sqq. (1467.) *ὁ δὲ γέρων* V. C. repugnante vel v. *Εἰςκεκύκληκεν*. Deinde *ὡς ἔπος* Med. idemque *περιχαρείς*. 11. *τἀρχαῖ' ἐκεῖν'*] De saltationibus Thespidis vide Bentleium in Dissertatione de Phalaridis Epistolis pp. 264. 265. *Küst.* 12. *ἀσκεῖσθαι*] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 195. item apud Zon. p. 533. melius distinguendum] cuius loco priores editt. vitiose exhibent *ἀρκεῖσθαι*. *Küst. ἀρκεῖσθαι* B. C. V. E. Nutat de utraque scriptura iudicium: equidem cum *ἀσκεῖσθαι* videam non optime cum *διαπονεῖν* convenire, alterum adducor praeferre, ut sit *ἀρκεῖσθαι* tolerare. 14. *Διαπορήσω*] *Διαπορῶ. διαπορήσω.* edd. ante Gaisf. *Διαπορῶ* cum A. B. C. E. V. ignorent, tum ordini litterarum id repugnat. Sed tempora male concordant. Similiter tamen Lex. Bachm. p. 195. *Διαπορήσων. ζητῶν, ἀμφιβάλλων.* 15. *Διαπορία — ἀμφιβολία* om. B. C. V. E. notavi. Lex. Bachm. p. 197. *Διαπόρησις. ἀμφιβολία.* Omnino glossa perperam est collocata.

2. *διακομίσων* om. E. 3. *Διαπραξάμενον*] Polyb. p. 181. *Toup.* MS. Zon. p. 533. 5. Zon. p. 533. *διαφαίνεσθαι — διαπρήσσει* om. E. *διαφαίνεσθαι, φέγγειν* Lex. Bachm. p. 195. 7. *Διαπρήσσει*] *Διαπρέπειν* A. *διαπρήσει* B. *διαπρύσει* C. *Διαπρήσσει* (item proximam superiorem glossam) agnoscit Hesychius, aliter tamen interpretans. 8. *Διαπρύσιον*] Agathias p. 89. 114. *Toup.* MS. *δεξιόν*] Male. Scribendum enim est *διεξιόν*. Pari modo, quod obiter moneo, emendandus est Hesychius voce *Διαπρύσιον*, apud quem idem mendum reperitur. *Küst. δεξίου* Lex. Bachm. p. 195. Dedit Gaisf. *διεξιόν*, ut in re satis certa et hominum doctorum consensu profligata. Adde Schol. Il. Υ. 227. *διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἦκον*: ubi *μέγα* iungendum cum *ἦκον*, item ut nostro loco virgulam post *μέγα* removi. Sed Etymologica *ἐξάκουστον καὶ μέγα*. 10. Om. Küst. Siletur *V. 11. Item Hesychius. 12. *Διαπυρώτατος*] Procop. p. 302. *Toup.* MS. *Διαπυρότατος* A. Immo *Διάπυρος* cum Hesychio. 13. *Διάρας. διατείνας τὸ ὄ.*] Legerem: *Διάρας. διατείνας. „Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν."* Nam *διατείνας* est scholium ad *Διάρας*, nec in ipso fragmento locum habere debet. Phavorinus: *Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανούς. Boissonad.* in Eunap. p. 221. Optime. Nihil tamen excidisse puto. Glossulam scriptoris verbis immiscuit lexicographus. Locum interpunctione et litterarum discrimine sublevavi. *Guisf.* 13. *οὐρανόν*] *οὐρανούς* A. Id arguit fragmentum esse citerioris aevi. 14. *Ὡς σὺν εἰκός*] Est Synesii p. 30. D. *Hemst.* Est autem locus mutilus, atque ita, quod iam moneo, ex Synesii oratione de Regno p. 30. supplendus: *Ὡς οὐκ εἰκός γε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ· τοὐναντίον μὲν αἰδεσθῆναί τε καὶ ἐνδοῦναι καὶ τελευτῶντα περιπτύξασθαι.* Hinc Suidas hortum suum irrigavit. Non male autem, opinor, reddunt *διαράμενον*, *sublato vultu*. Horatius *alto vultu*, lib. IV. Od. 9. Idem lib. II. Od. 2. *Oculo irretorto spectare.* Quem locum lyrici in animo habuisse videtur Synesius. Aeschines Dial. III, 17. de morte: *Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον* (leg. *ἐς τόσον*) *διήρατο μεγεθουργίας, ὥστε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων θηρίων βίας.* — Nimirum vox *διαράμενος*, quae *tollendi* et *se erigendi* notionem habet, vim simul et venustatem orationi conciliat: cuius generis sunt plurimae voces in lingua Graeca, quae nonnullis, qui minus Graece sapiunt, *παρέλκειν* videntur. *Διαράμενον ἀντιβλέψαι* est Synesio, *sublato vultu ex adverso spectare. Toup.* I. p. 123. sq. magnopere se iactans in demonstratione verbi haud recondita, quam iterari non placuit. 16. *μὲν οὖν*] *γε μήν* E. *οὖν* quod apud Synesium desideratur, Porsonus comprobat in Toup. IV. p. 442.

Διαπλέων. Iungitur accusativo. *Διαπληκτίζονται*. Dimicant. *Διαπλώσας*. Qui navigando traiecit, emensus. *O qui vitam omnem in cantu et amoribus traduxisti. Διαπολεμῶ*. Aptum dativo. *Διὰ πολλοῦ χρόνου. Senex enim, ut post longum temporis intervallum bibens et tibiam audiens, supra modum istis oblectabatur, nec tota nocte saltare desinit saltationes illas veteres, quibus Thespis certabat. Διαπονεῖν*. Sustinere. *Διαπορηθέντες*. Dubitantes. *Διαπορήσω*. Quaero, ambigo. *Διαπορεία*. Transitus. [*Διαπορία* vero dubitatio.] *Διαπορθμεύεται*. Transportatur, traiicit. *Διαπορθμεύσων*. Transportaturus, traiecturus. *Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν*. Libertatis auctorem. *Διαπρέπειν*. Excellere, praestare. *Διαπρεπής*. Insignis, excellens. *Διαπρήσσει*. Perficit, conficit. *Διαπρύσιον*. Quod per omnia penetrat, quod procul audiri potest, celebre. *Διαπτύω*. Iungitur accusativo. *Διαπυνθάνεται*. Percontatur. *Διαπυρώτατος*. Maxime calidus. *Διάρας τὸ ὄμμα. Qui oculos in coelum sustulit. Διαράμενον. Non enim verisimile eum sublato vultu torvisque oculis aurum aspecturum, sed contra.*

565 Διάργεμοι. πῇ μὲν λευκοί, πῇ δὲ μέλανες. Ἀλλ᾽ οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις· Ἕτεροι ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

Διαῤῥαῖσαι. διαφθεῖραι.

Διαῤῥέουσα. τρυφηλή.

Διαῤῥεῖν. διαχεῖσθαι, χαυνοῦσθαι. Οὗ διαῤῥεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τοῦ, εὐφημία γεραίρει.

Διαῤῥήδην. σαφῶς, φανερῶς. Διαῤῥήδην ἀπειπών, μήτε μάχην συνάπτειν μήτε περαιτέρω ἰέναι, μήτε ἄλλο πράττειν μηθέν.

Διαῤῥήξωμεν. διακόψωμεν.

Διαῤῥώσας. διατυπώσας.

Διαρκῶς. καρτερῶς, δαψιλῶς. Αἰλιανός· Ὁ δέ, οὐ γὰρ ἐλελήθει τὰ ἔνδον, ὑπερήδετο, καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐλάμβανεν ἐς τὸ κρεῖττον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει.

Διάρμα. Πολύβιος· Ἅμα δὲ πρὸς τὸν ἀπὸ Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ἑκατὸν εἴκοσι στάδια. τὸ δὲ δίαρμα βραχὺ πλεῖον ξ'. καὶ διὰ τοῦτο ἦν ἀδηλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως. Καὶ αὖθις· Εἶδον ὄψιν γεγεφυρωμένου τοῦ θαλαττίου διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως Καλχηδόνος.

Διὰ ῥωπήια. τὰ παρ᾽ ἡμῖν ῥωπάκια.

Δίαρσις. ἔπαρσις εἰς ὕψος. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες ἐς τὰς χεῖρας τοὺς Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.

Διαρτᾶν. κυρίως ἀντὶ τοῦ διαίρειν. καὶ τὸ ἀρτῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.

Διαρτῆσαι. τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Διαρτίσαι δέ, διὰ τοῦ ῑ, ἀναπλάσαι, καταρτίσαι. διαρτίζω γὰρ πλάττω, καὶ τελειῶ. διαρτῶ δὲ τὸ κρεμῶ.

Διαρτία. ἡ διάπλασις.

Διαρτίζεται. ὁρμᾷ.

---

1. πῇ δὲ] ποῖ δὲ E. qui mox om. ἀλλ᾽ — μέλανες. 2. Ἀλλ᾽ οἱ μὲν ὑμῶν μέλ.] Locus hic ita scribendus et distinguendus est: Ἀλλ᾽ οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφρώδεις· Ἕτεροι δὲ ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη. Sunt enim duo scazontes, quos ex Babrio Suidam descripsisse non dubito. *Küst.* Vide Tyrwhitt. p. 43. Knoch. p. 158. Ceterum incaute Gaisfordus pro ξανθοί, quod omni modo numeris repugnat, Babrio redonabat πυῤῥοὶ ex Aesopearum fabularum cod. Bodleiano apud Tyrwhitt. p. 10. Incertum quae sit medendi ratio instituenda: nisi forte transpositionem admittimus, ἕτεροι διάργεμοι δὲ καὶ ξανθοὶ στήθη. οἱ μὲν] εἰ μὲν V. Deinde scribendum ἡμῶν. 4. Διαῤῥαῖσαι] Il. β'. 473. 6. Locus Aeliani decerptus ex v. Κορνοῦτος. 8. γεραίρεται] γεραίρει A. B. C. V. E. Med. εὐφημίᾳ γεραίρεται Küst. 9. Διαῤῥήδην] Pertinet ad historiam L. Papirii dictatoris et Q. Fabii magistri equitum, quam refert Livius VIII, 30. *Hemst.* 11. μηδέν] μηθέν A. B. E. 12. Διαῤῥήξομεν. αἰτιατικῇ. διακόψομεν] Διαῤῥήξωμεν et διακόψωμεν dedi cum A. *V. et Hesychio, ubi confert Albertus Psalm. 2, 3. Praeterea cum *V. delevi αἰτιατικῇ. 15. ἐλελήθει] Kühnius in Fragmenta Aeliani rescribendum censet ἐλελήθει: cuius coniecturam probo. *Küst.* ἐλελήθει A. V. (ap. Gron. p. 107.) C. ἐληλύθη E. 17. ἐνεκαρτέρει] ἐκαρτέρει V. C. et E pr. 19. Πολύβιος] Lib. X. c. 8. ut Iacobus Gronovius observavit. *Küst.*

1. Ἦν μὲν] Ex Polybio. Vid. v. Ὀρθῆς. *Toup.* MS. 2. θάλατταν] θαλάττης B. E. 3. πλεῖον] πλοῖον A. Tum ζ'. B. E. 4. καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως] Locum ex 2 MSS. Pariss. [et *V.] emendavi, qui in prioribus editt. pessime sic legitur: καὶ νουνέχεια τῆς ἐπιφύσεως: ex qua lectione Portum nullum sensum elicere potuisse non miror. *Küst.* τῆς ἐπιφαύσεως, coll. v. Φαῦσις, reponebat satis verisimiliter Toupius III. p. 51. quo alludit ἐπὶ φύσεως B. E. 5. γεγεφυρωμένου] γεφυρωμένον B. V. E. C. 6. Καρχηδόνος] Scribendum esse Χαλκηδόνος sensus loci huius clamat. *Küst.* Καλχηδόνος A. et E. inter versus. Hanc scripturam et nummis et optimis libris consentaneam illustravimus in Dionys. Perieg. p. 746. 6. Διὰ ῥωπήια] Recte monuit Pearsonus respexisse hic Suidam ad locum illum Homeri Il. ψ'. 122. — Πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. Ubi Scholiasta: Διὰ ῥωπήια. διὰ τῶν δασέων καὶ θαμνωδῶν τόπων. *Küst.* 7. παρ᾽ ἡμῖν] παρ᾽ ὁμήρῳ E. Vide v. Ῥώπαξ. 8. Πολύβιος] Lib. II. c. 33. *Küst.* 10. ἐκ διάρσεως] Vid. Toupius allatus in v. Πνεῦσας. 11. Γαλατικῆς] Γαλακτικῆς B. Med. γαλαττικῆς E. 13. διαίρειν] F. διαιρεῖν, *dividere.* Plutarch. Timol. p. 248. διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν, *divellentis exercitum.* Et sic legend. apud Hesych. Διαρτᾷ· διαργεῖ. Scribend. διαιρεῖ. *Toup.* III. p. 52. 14. ἐπὶ τοῦ] ἐπὶ τὸ B. C. V. E. 15. Διαρτῆσαι] Zon. p. 533. Lex. Rhet. p. 241. Διαρτᾶν. πλανᾶν, ἐξαπατᾶν. Adde v. Διήρτησεν. Μένανδρος] Fragm. inc. 356. 16. καταρτίσαι] καταντῆσαι B. E. 17. πλάττω] τὸ πλάττω E. 19. Διαρτία] Gaulmin. in Theodor. Prodr. pag. 489. *Hemst.* Quod subiiciebatur exemplum Εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς, omisi cum A. V. C. 20. Sic Zon. p. 533.

Διάργεμοι. Partim albi, partim vero nigri. *Sed nostrum alii sunt nigri, alii cinericei, alii flavi variique pectoribus.* Διαῤῥαῖσαι. Perdere. Διαῤῥέουσα. Luxu diffluens. Διαῤῥεῖν. Diffluere, laxari. *Cuius nomen celebre est et longe lateque diffusum.* Διαῤῥήδην. Palam, manifeste. *Cum diserte interdixisset, ne pugnam committeret, neve ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret.* Διαῤῥήξωμεν. Dirumpamus. Διαῤῥώσας. Qui formavit. Διαρκῶς. Fortiter, copiose. Aelianus: *Ille vero, quem non latebat, quod in urbe acciderat, valde gaudebat, et meliora omnia de praesentibus sperabat, et multo magis in obsidione strenue perseverebat.* Δίαρμα. Polybius: *Simul etiam urbs Carthaginiensibus opportuna erat, sive navigare ex Africa, sive mare traiicere volentibus.* Et iterum: *Nam ab vallo usque ad mare erant centum et viginti stadia; traiectus vero paulo maior LX. stadiis. hinc cum visus esset obscurus, faces continuo ardebant.* Et alibi: *Vidi fretum a Byzantio Chalcedonem usque ponte stratum.* Διὰ ῥωπήια. Per arbusta: quae apud nos ῥωπάκια vocantur. Δίαρσις. Elatio in altum. Polybius: *Romani vero cum cominus pugnare coepissent, usum armorum hostibus ademerunt, facultate ablata gladios ad caesim feriendum attollendi, qui proprius est Gallorum pugnandi modus, quoniam illorum gladii mucrone carent.* Διαρτᾶν. Proprie, separo. et Ἀρτῆσαι, suspendere. Διαρτῆσαι. Decipere. sic Menander. Διαρτίσαι vero, per ῑ, formare, perficere. διαρτίζω enim significat, fingo, perficio. διαρτῶ vero, suspendo. Διαρτία. Formatio. Διαρτίζεται. Ruit.

Διαρτώμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος, (τοντέστιν ἐξαπατώμενος) οὐδὲν δὲ ἧττον οἰόμενος εἶναι διερευνήσασθαι τὸν χῶρον. Καὶ αὖθις· Πολλαχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα διαρτώμενοι τῇ δοκήσει τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιόντων, μηδεμίαν αἴσθησιν λάβωσι τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς. Καὶ Διαρτᾶ, τὸ κρεμᾶ. Καὶ Διαρτωμένων, καταρτιζομένων.

566 Διάῤῥοια. πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον. τρία δέ εἰσι πάθη, βράγχη, κραῦρα, διάῤῥοια. ἡ μὲν οὖν βράγχη, μέρους τινὸς τοῦ σώματος. ἡ δὲ κραῦρα πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειοῦνται δὲ τοῦτο τῷ καταβεβλῆσθαι τὰ ὦτα, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἡ μὲν οὖν διάῤῥοιά ἐστιν ἀθεράπευτος, τὴν δὲ κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. τῆς δὲ βράγχης, περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων.

Διαῤῥυῆναι. φθαρῆναι.

Διασαλακωνίσαι. διαθρύψαι.

Ὠδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

Διασαφηνίζειν. τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν. ** οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.

Διασαφῆσαι. ἑρμηνεῦσαι.

Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων, ἢ μὴ πέπων. ἀντὶ τοῦ ἁπαλὸς καὶ ῥᾳδίως διασεισθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπόνων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων οὐκέτι· οὕτω φησὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο, καὶ διέκρινε τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.

---

1. *Διαρτώμενος. ἐξαπατώμενος*] Omnes MSS. cum Med. hic quidem omittunt *ἐξαπατώμενος*, sed inserunt exemplo *τοντέστιν ἐξαπατώμενος* post *διαρτώμενος*. *Ὁ δὲ Ἡρακλῆς*] Fragmentum hoc legitur apud Dionysium Halicarnasseum lib. I. (39.) p. 31. ut Portus etiam monuit. *Küst.* 6. *κεφαλῆς*] *τῆς κεφαλῆς* E. 7. *διαρτωμένων*] Scribe *διαρτιζομένων*. *Küst.* Coniecturae verissimae repugnat Lex. Bachm. p. 196. 9. *Διάῤῥοια*] Conf. Aristot. Hist. An. VIII, 21. *Hemst.* Aristotelis locum indicavit Dukerus in Schol. Thucyd. p. 631. *Gaisf.* Zon. p. 514. a Tittmanno negligenter habitus. 10. Hinc petitae gl. *Βράγχη* et *Κραῦρα*. *κραῦρα*] Recentiores *κράβρα*, quam vocem non intellexit Meursius v. *Κράβα* in Gloss. *Hemst.* 11. *τοῦ σώματος*] *τοῦ* om. E. 13. *τῷ καταβεβλῆσθαι*] *τὸ καταβεβλῆσθαι* B. E. Med. *κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα*] *κατηφὴς εἶναι τὸ ὄμμα* A. *κατηφὲς* Gron. ex V. enotavit. 15. *ἐγχυματίζουσι*] Id remediorum genus significat, quod descripsit Schol. Arist. Plut. 313. Cf. Schneid. in Caton. R. R. 96. 16. *σαρκιδίων*] *σαρκίδων* E.

1. *Διαῤῥυῆναι*] Glossa sacra: v. Alb. in Hesychium sive Tittm. in Zon. p. 541. *φθαρῆναι*] *διαφθαρῆναι* E. et Hesychius. 2. *διαθρύψαι*] Immo *διαθρύψασθαι*. *Küst.* Deinde delevi *Ἀριστοφάνης* cum A. B. C. V. E. „*Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1164. (1208.) ad quem locum vide Scholiastam, qui lectu digna habet." *Küst.* 3. *διασαλακώνισον*] *διασαλακωνίσαι* C. V. *διασαλα* A pr. m. cui *κώνισον* addidit rec. Statim Gaisf. delevit, quae petita fuerant ex Etym. M. sive Zon. p. 529. *Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους· ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς* (*ἀκριβῶς* male Etym.) *βαίνειν καὶ οἱονεὶ σύεσθαι·* (legendum *σείεσθαι*) *παρὰ τὸν σάλον*: cum A. B. V. E. Idem quod libris A. C. V. auctoribus . . . *κώνισον* posuit ante vv. *οἱ δὲ νεώτεροι κτλ.*, religioni fuit servare. 4. *Διασαφηνίζειν*] Zon. p. 533. *Διασαφηνίσαι καὶ διασαφηνίζειν* E. 5. Sequentia eo in loco posui quo ea exarata inveni apud A. C. V. Vulgo *οἱ δὲ* [*δὲ* om. *V.] *νεώτεροι—ἀδιαφόρως* post *τὸν σάλον* in v. *Διασαλακωνίσαι* leguntur. Atqui ea non ad v. *Διασαλακωνίσαι* pertinere perspexit Küsterus, [„Haec non pertinent ad vocem *διασαλακωνίσαι*, sed alibi collocanda sunt."] qui ad h. l. tamen nihil e MSS. enotare dignatus est. Excidisse quaedam in principio apertum est, quae ex coniectura restituere satis certo non possumus. Sententiam tamen eorum colligi posse opinor ex Phrynicho, Moeride et Thoma Magistro, docentibus apud veteres in usu fuisse *βιάζεσθαι τὴν κόρην*, non *φθείρεσθαι*. Dixit igitur grammaticus noster, veteribus frequentari hoc sensu *βιάζεσθαι* non *φθείρεσθαι*, recentiores contra utramque vocem indifferenter adhibere. *Gaisf.* Nullo pacto licet in hac glossarum vicinia sedem indagare, cui possimus istam observationem subiungere. Nihil enim profecerit, siquis eam ad gl. *Διαφθορά* nunc sublatam referat. Itaque forte et casu quae margini homines studiosi commiserant, ea censemus temere invecta fuisse. 7. *ἑρμηνεῦσαι*] *ἑρευνῆσαι* E pr. Quae subsequebantur, *Διασαφούσης* (*δηλαφούσης* A.). *ἀντὶ τοῦ φωτιζούσης. Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης*: delevi cum V. C. Habet A. in marg. „*διασαφούσης*] Vid. *Ἀσαφεῖς νυκτός.*" *Hemst.* Nempe haec fluxerant ab glossa superiore. 8. *Διασείων τοὺς*] Ex Aristoph. Equ. 259. sic scribendus est hic locus: *Πίεζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν, Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων. Küst.* Mirum unde Suidas acceperit *διασείων*: quod haud scio an ad diversam orationis formam eamque ab Aristophaneis seiunctam spectarit. 9. *αἰτιατικῇ* post *πέπων* reduxerat Gaisf. *ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ῥᾳδ.*] Haec et quae sequuntur mire sunt confusa et mutilata, quae in integrum restitui debent ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Nihil in his confusi aut mutili, sed quae novissimum tenent locum, *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κτλ.* in Scholiis minus concinne sunt ad principium orationis retracta. *ἁπαλῶς* A. V. C. *ἁπαλὸς* Schol. Aristoph.

Διαρτώμενος. Qui decipitur. *Hercules vero, quamvis vestigia eum deciperent, locum tamen illum perscrutari statuit.* Et alibi: *Velites undique lacessere eos iusserunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte invaderent, averterentur ab iis, qui capitibus ipsorum imminebant.* Et *Διαρτῶ*, suspendo. Et *Διαρτωμένων*, perfectorum. *Διάῤῥοια.* Ventris profluvium morbus est porcorum. tres autem sunt morbi, *βράγχη*, *κραῦρα*, *διάῤῥοια*. ac *βράγχη* quidem parti tantum corporis propria est; *κραῦρα* vero febris cum capitis dolore: cuius indicium sunt aures demissae et oculi languidi, ex his *διάῤῥοια* sanari non potest. at *κραῦραν* subulci liquorum infusione curant. in *βράγχῃ* vero putrefactas carnes resecant. *Διαῤῥυῆναι.* Diffluxisse. *Διασαλακωνίσαι.* Delicias facere. *Huc progressus delicatum mollumque habitum ostende.* *Διασαφηνίζειν.* Lingua dilucide explicare. ** Recentiores vero inter *διαφθεῖραι* et *βιάσασθαι* nullum significationis discrimen statuunt. *Διασαφῆσαι.* Interpretari. *Διασείων τοὺς ὑπ. Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur, observans, ecquis maturus sit, necne.* Aristophanes voces figuratas duxit ab iis qui ficus colligunt. sicut enim fructus maturos decerpere et edere licet, secus atque immaturos: sic etiam Cleo, inquit, observabat et discernebat, quis civium calumniis opportunus esset; contra quis durus et expugnatu difficilis. cum autem dicendum esset, *quis pauper, quisve dives*, in metaphora permansit, quasi de ficubus loque-

Διασείστους.· ἐοίκασιν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι.

Διασήθειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.

Διάσημος. ὁ λαμπρός. [καὶ διασημότατος.]

567 Διάσια. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός· προαγορεύεται δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Διασκανδικίσῃς. μὴ ἀποδειλιάσῃς, μὴ εὐριπιδίσῃς, μὴ ἀμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ, καὶ ἁλλαχοῦ·

Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.

Διασκεδαννύουσι. διασκορπίζουσι. λέγεται δὲ καὶ διασκίδνησιν. Ἰώσηπος· Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἕθει.

Διασκευαζόμενος. Εὔπολις Ἀθηναῖος κωμικὸς ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα διασκευαζόμενος.

Διασκευάσασθαι. ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι. Ἰσαῖος.

Διασκευή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνερχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. τουτέστι, συνθήκην.

Διασκηνητέον· καταλυτέον. Ξενοφῶν·

---

1. *Διασείστους*] Intellige *ἀστραγάλους*. Aeschines orat. contra Timarchum p. 179. *Πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκεύαρια, καὶ διερρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα.* Hunc ipsum locum Aeschinis Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) exponere voluit. Pollux etiam inter aleatoria instrumenta *κύβους* et *ἀστραγάλους διασείστους* recenset. Appellabantur autem tali *διάσειστοι*, quod in fritillo sive *ψηφοβόλῳ* prius concuti, et deinde per turriculam (quam Graeci *φιμὸν* vel *πύργον* vocabant) in alveolum mitti solerent: idque ideo, ne fraudi et fallaciae aleatorum ullus locus esset. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmasium in Flav. Vopiscum [Procul. 13.], cuius scrinia hic non compilabo. Confer etiam Valesium in Harpocrationem v. *Φιμοί*. *Küst.* Conf. Casaub. in Theophr. Char. VI. p. 187. *Reines.* Eadem Etym. M. p. 270. 5. *Διασήθειν*] Mendosam hanc gl. vel adversante litterarum ordine sic refingi iussit Ruhnkenius in Timaeum p. 81. *Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι. παράπτεσθαι*] Quomodo haec interpretatio voci *διασήθειν* convenire possit, non video. *Küst.* Huic subiicit Zon. p. 533. *ἢ τὸ κοσκινίζειν.* Equidem lenissima ratione suspicor esse corrigendum *παραττᾶσθαι*: nisi quis praetulerit *παραῤῥύπτεσθαι* vel potius *διαῤῥύπτεσθαι*. Subsequebantur haec: *Διασηκῶσαι. ὅτι βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκήν.* Ubi Küsterus: „Haec nota supra rectius ad vocem *βαστάσας* refertur." Glossam ex v. *Βαστάσας* repetitam delevi cum V. C. 7. *καὶ διασήμότατος* om. V. C. notavi: *λαμπρότατος* supplebat Albertius in Hesychium. 9. *Διάσια. ἑορτή*] Ex Scholiasta Aristoph. Nub. 407. Vide etiam insignem de hoc festo locum apud Thucydidem lib. I. c. 126. *Küst.* Vid. Hemsterhus. in Schol. Luciani Tim. 7. et Piers. in Moer. p. 60. 11. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 861. Exemplum hoc om. V. C. item *καὶ Ἀριστοφάνης* om. *V. 13. *Διασκανδικίσῃς*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 19. *Διασκανδικήσεις* A. C. *V. *διασκανδικήσῃς* V. Tum *μὴ* ter neglexit Küst. *Μὴ διασκανδικίσῃς ἤγουν ἀποδειλιάσῃς μὴ εὐρ.* E. Schol. tamen *διευριπιδίσῃς* (cf. Etym. M. p. 270. et Hesychius) ac paulo rectius *μὴ μεταμελήσῃς.*

1. *σκάνδιξ γὰρ*] *σκάνδιξ δὲ* E. Vide v. *Σκάνδιξ*. 2. *λεπτοῦ* om. Schol. Alterum Schol. *λάχανον ἄγριον εὐτελές*. 3. *Σκάνδικα*] Acharn. 453. (477.) *σκάνδιδα* A. B. E. C. *V. 4. *Διασκεδαννῦσι* Lex. Bachm. p. 196. *λέγεται γὰρ*] *λέγεται δὲ* A. B. C. V. E. Accedit *διασκιδνᾶσιν* ex Hesiodi Theog. 875. 5. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. III. (c. 5, 1.) p. 835. ubi rem militarem veterum Romanorum describit. *Küst.* Iosephus *ἀπὸ τῆς ἐν ἕθει συντ.* 7. *Διασκευαζόμενος*] *Διασκευαζόμενα* A. (qui deinde *διασκευαζόμ*) B. E. Edd. ante Küst. Is haec annotavit, non dissimilia iis quae tradiderat in v. *Ἀνδοὶ Μάγνητος*. „*διασκευάζεσθαι* dicebatur de poetis, qui fabulas suas, quae recto talo non steterant, emendatas et nova lima perpolitas in scena denuo exhibebant, ut erudite docet Casaubonus in Athenaeum lib. III. c. 26. quem consule." Vid. Valck. praef. in Hippol. p. 18. Quae tetigit Hemsterh. in Luciani Necyom. 16. spectant ad activum *διασκευάσαι*. Sed nostrum fragmentum dum ad Eupolidis fabulas conamur transferre, praeter expectationem accidit, quod nullam *διασκευῆς* significationem invenimus. 9. *καὶ Διασκευάσασθαι* Gaisf. tacite. De notione verbi agit Wesselingius in Diod. XI, 36. 10. *ἴσως*] Scribe *Ἰσαῖος* ex Harpocratione. *Küst.* Cum Iungerm. in Polluc. X, 16. *ἴσον*. E. C. *ἴσως* retinet Harp. Pal. 11. *Διασκευή*] Ex Athenaei principio *ἡ τῆς βίβλου διασκευή* contulit Toupius. 12. *ἀνεχόμενος*] Sic Zon. p. 514. *ἀνερχόμενος* dedi cum C. V. E. quo structurae saltem ratio constaret. 14. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. (c. 4, 14.) p. 328. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Inde petendum *κατὰ τὰς κώμας.*

---

retur. *Διασείστους*. Hinc ut apparet tali dicti sunt *διάσειστοι*, quod prius movebantur et concutiebantur, quam in alveolum mitterentur; quo minus scilicet fraudibus aleatorum essent obnoxii. *Διασήθειν*. Abradere, expungere, cribro excutere. *Διάσημος*. Clarus. [Et *διασημότατος*.] *Διάσια*. Dies festus Athenis Iovis Milichii: sic dictus, quod Athenienses precibus *ἄσας*, i. e. calamitates effugissent. et Aristophanes: *Quando Diasiis plostellum tibi emi.* *Διασκανδικίσῃς*. Ne formides, ne Euripidis more agas, ne tergiverseris. perstringit vero Euripidem, ut filium venditricis olerum. est enim *σκάνδιξ* genus oleris vilis. et alibi: *Des mihi scandicem ab matre sumptam.* *Διασκεδαννύουσι*. Dissipant. dicitur etiam *διασκίδνησι*, dissipat. Iosephus: *Non enim ob disciplinae neglectum ordinibus desertis hinc et inde vagantur.* *Διασκευαζόμενος*. *Eupolis*, *Atheniensis comicus*, cum haec, tum etiam alia *scripsit editione retractata.* *Διασκευάσασθαι*. Sarcinas colligere. sic Isaeus. *Διασκευή*. Compositio. *Ex lecto tibi scripsi, cum ad litteras exarandas vix surgere possem.* *Διασκηνητέον*. Diverteudum est. Xenophon:

Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς στέγας.

Διασμώμενος. ἐρευνῶν.

Διασμύχων. διαξύων, διακαίων.

Διασπαθᾶν. ἀφειδῶς δαπανᾶν.

Διασπεύσας. διεγείρας, παρορμήσας. Τοὺς μὲν στρατιώτας διασπεύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἅψασθαι τῆς πράξεως.

Διασπείρω. αἰτιατικῇ.

Δι' ἀσπιδέος πεδίου. οἱ μέν, διὰ τὸ πολλὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρρίφθαι· οἱ δέ, ἀσπιδοειδοῦς, διὰ τὸ τοῦ πεδίου περιφερές· οἱ δέ, ἀπὸ μήκους.

Διασπώμενος. συντρίβων καὶ κατακλῶν.

Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακόσμησις.

Διαστελλόμενος. διαχωριζόμενος.

Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

Διαστήτην. ἐχωρίσθησαν.

Διαστείχειν. διέρχεσθαι.

Διαστείχοντας. διαπορευομένους. Καὶ Διαστείχουσαν, διερχομένην.

Διαστολή. διαχώρησις, ἐξοχή. Οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. 568

Διασύρω. αἰτιατικῇ.

Διασφάξ. διατομὴ ὄρους. Καὶ Διασφάγες, διεστῶσαι πέτραι.

Διασχών. διελθών, διαστήσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια κατεστρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβὼν τὸν ποταμόν.

Διατάγματα. Ὁ δὲ διατάγματα προθεὶς ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο. ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπταισμένων.

Διαττᾶν. σήθειν.

---

1. Ἐδόκει] Ἐδόκει δὲ E. 3. Διασμώμενος] Item Zon. p. 533. Διαμώμενος legendum docuit Hemsterhusius in Hesych. v. Διαμώμενοι. 4. Διασμύχων] Διασμήχων B pr. E. hoc et διαξέων Lex. Bachm. p. 196. διαξύων] διαζέων Hemsterhus. in Luciani D. M. VI, 3. extr. usus Hesychio: praeeunte H. Steph. Thes. T. III. p. 891. E. quamquam ibi διαξέων extat. Id qui praeter necessitatem factum opinatur, Boissonadus in Aeneam Gaz. p. 454. novam glossam institui iussit: Διαζέων. διακαίων, lege litterarum temere neglecta. Aut Hemsterhusius sequendus aut orationem in duas glossas distrahemus: Διασμήχων. διαξύων. Διασμύχων. διακαίων. 5. Διασπαθᾶν. ἀ. δαπανᾶν] Zon. p. 533. Διασπαθῶ: ἀ. δαπανῶ E. 6. Τοὺς μὲν στρατιώτας] Polyb. fr. gramm. 36. 9. Om. vulg. silente Gronovio. 10. Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο] Homerus Il. Λ'. 753. Τόφρα γὰρ οὖν ἕπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. Scholiasta in eum locum: Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. ἤτοι ἐπιμήκους καὶ μακροῦ· ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος. ἢ ἐν ᾧ τῶν, ἀνῃρημένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο. Confer etiam Hesychium et Etymologum. Küst. διὰ τὸ] διὰ τὰς B. E. 11. ἐρρίφθαι] τεθράφθαι E. 14. Διασπώμενος] Διασπώμεθα V. C. Mox καὶ om. E. 15. Διάστασις. Ἀντιφῶν] Ex Harpocratione. Küst. Cf. Creuz. in Plotin. T. III. p. 132. Vide supra v. Διάθεσις, coll. Zon. p. 514. 16. Gl. cum seqq. habet Zon. p. 533. 17. Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταρ.] Ex Harpocratione. Küst.

1. Διαστήτην] Il. ά. 6. διεχωρίσθησαν Zonaras. Debuerat haec glossa cum proxima post v. Διαστείχοντας reponi. 3. καὶ tacite Gaisf. revocavit cum *V. Med. 5. διαχώρισις legendum cum Zon. p. 514. Οὐ χρὴ θαυμάζειν] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. Küst. Polyb. XXXVI, 6. 6. φιλοτιμότερον] φιλοτιμώτερον A. C. 7. μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν] De hoc loco afferam verba Casauboni in commentario ad Polybium p. 157. „Heic διαστολὴ (inquit vir magnus) est observatio sive disputatio Polybii circa Scipionis dicta, causam et rationes, cur hoc aut illud vir tantus dixerit, explicans. Suidas exponit διαχώρησις et ἐξοχή, parum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem et veritatis inquisitionem vocat διαστολήν: ut libro III. Ἐγὼ ἐπὶ πλεῖον διαστολὴν πεποίημαι περὶ τούτων. Et ita saepe. Libro V. διαστολὰς appellat idem disceptationem ad pacis condiciones statuendas p. 533." Haec Casaubonus. Küst. 9. Glossam tacite posuit Gaisf. cum Aldo. 10. Διασφάξ. διατομὴ ὄρ.] Vide Menagium in Laertium lib. VIII. segm. 60. Küst. Ex Timaei Lex. p. 83. ubi vid. Ruhnkenius. Plutarch. II. p. 515. ὄρους διασφάγα annotavit Toupius, Lycophr. 317. 1062. Müllerus Reinesianorum editor. Διασφάγες] Cum Gloss. Herodot. III, 117. et Hesychio. 12. Πολύβιος] Fragm. gramm. 37. 15. προθεὶς] προσθεὶς E. Edd. vett. προθεὶς coniecit Portus. In fine ἀντὶ τοῦ λ. τ. ἐ. om. V. C. sed in lacuna. 18. Διαττᾶν] V. Ruhnk. in Timaeum p. 80.

Ad ricos et oppida derertendum esse videbatur. Διασμώμενος. Scrutans. Διασμύχων. Inflammans, exurens. Διασπαθᾶν. Luxu dissipare. Διασπεύσας. Qui excitavit, qui incitavit. *Cum milites incitasset, et tribunos militum adhortatus fuisset, ut manum operi admorerent.* Διασπείρω. Iungitur accusativo. Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. Nonnulli campum sic vocari putant, quod multi clipei in eo sparsi iacerent. alii, quod clipei instar rotundus esset. alii vero ab longitudine. Διασπώμενος. Conterens et confringens. Διάστασις. Antiphon posuit de apta dispositione. Διαστελλόμενος. Distinctus. Διαστῆσαι. Conturbare, et quasi invalidum reddere. Διαστήτην. Discesserunt. Διαστείχειν. Permeare. Διαστείχοντας. Per locum euntes. Et Διαστείχουσαν, per locum euntem. Διαστολή. Distinctio, eminentia. *Mirari nemo debet, si res Scipionis diligentiore studio narramus, et singula eius dicta cum observatione proferimus.* Διασύρω. Aptum accusativo. Διασφάξ. Montis scissura. Et Διασφάγες, rupes hiantes. Διασχών. Qui penetravit, qui diduxit. Polybius: *Ille vero cum tria circiter stadia ab hoste distaret, castra posuit, flurium munimenti loco hostibus obiiciens.* Διατάγματα. *Ille vero propositis edictis populum oravit, ut pacem faceret, praeteritarum iniuriarum oblivionem ei pollicens.* Διαττᾶν. Cribrare.

Διατατικώτερον. Πολύβιος· *Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, τὸ μήτε τῷ καιρῷ μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.*

Διαταφρεύει. διασκάπτει.

Διατεθώκηται. τεθρόνισται, διεχώρισται.

Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα. οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς.

Διατεθρυμμένος. διακεκλασμένος.

Διατεκμαίρεται. στοχάζεται.

Διατερσαίνω. ξηραίνω.

Διάττειν. ὁρμᾶν, διατρέχειν· ἢ δάκνειν.

Διατείνεται. διαβεβαιοῦται.

Διατίθεται. πράττει.

Διατιμᾶται. δοκιμάζεται.

Διατιμητικός. δοκιμαστικός.

Διατιτρᾶν. διατρυπᾶν. Ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατιτράντες. Καὶ αὖθις· Μαχαιριδίοις διατιτρᾶν τοὺς ἀσκούς.

Διατορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι τὴν γῆν, ὑπὸ τὸν περίβολον αὐτὸν ἐξενεχθήτην. διατορηθῆναι οὖν ἀντὶ τοῦ διακοπῆναι, τρυπηθῆναι.

Διάτορον. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον.

Διατορώτατον. τρανότατον.

Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.

---

1. *Διατατικώτερον*] *Διατατικώτατον* V. C. *Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατ.*] Obscurissimum hoc fragmentum, prout potui, verti: de cuius vero sensu certius nobis constare posset, si integer locus Polybii hodie extaret. *Küst.* Vide Schweigh. Fragm. gramm. 38. Küsteri quidem haec fuit interpretatio, cui ne Toupianam quidem praeferas: *Melius existimantes esse et prudentiae ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hostes accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendissent.* 2. *διατατικώτερον*] Puto scribendum esse *διατακτικώτερον. Küst.* Probat Toupius; item Fabricius in Sextum adv. Math. I, 45. singulari modo locum interpretans. Quam coniecturam, Gaisf. monente, dudum fecerat H. Steph. Thes. T. III. p. 1263. H. *τὸ μήτε τῷ καιρῷ*] Casaubonus in Polybium locum hunc mutilum esse existimat, quem sic supplet et emendat, *τὸ μήτε τῶν καιρῶν ἀμελῆσαι. Küst.* Saltem participium desideres. 4. *παραγίνεσθαι*] Quod coniecerat Toupius I. p. 126. probante Abreschio Auctar. Diluc. Thucyd. p. 343. *περιγίνεσθαι* cum A. V. C. restituit Gaisf. 6. Post hanc gl. omisi, *Διατάχους. ἐπίρρημα*, cum A. V. C. In fine *διαταχέως δὲ* addit B. *διαταχέων δὲ* E. Edd. ante Küst. Annotavit Gaisfordus: „Ceterum vide Schaeferum in Bosii Ellips. v. **Χρόνων*, Lobeck. Phryn. p. 48. *Διὰ ταχέων* pro vulg. *ταχέως* Isocrati Archid. p. 130. b. e cod. Vatic. restituit Bekkerus." 7. *Διατεθώκηται*] *τεθρόνισται διατεθώκηται διεχώρισται* A. *τεθρόνισται* inter versus C. *τεθρόνηται* E. Gaisfordus: „In contextu scriptoris unde desumpta est τεθρόνισται gl. suspicor exaratum esse *διατεθώκηται*, suprascripto *τεθρόνισται* (*διατεθώκηται*) a correctore pro varia lectione. Nullum emendatricis manus vestigium comparet in Hesychio, ubi deest *τεθρόνισται.*" *διεχώρισται*] Scribe *διακεχώρισται*, ut habet Hesychius. *Küst.* Sic Portus. 8. *Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα*] Plato Rep. II. p. 591. F. (358. C.) *Hemst. Διατεθρυλημένος* A. 11. *Διατεθρυμμένος*] V. Ruhnk. in Timaeum p. 81. 13. *Διατερσαίνω*] Priscus in Excerpt. p. 42. *Toup.* MS. Zon. p. 539. 14. *τρέχειν*] *διατρέχειν* A. V. C. Etym. M. Lex. Bachm. p. 196. Vid. infra v. *Διατρέχοντες.* 15. *Διατείνεται*] Xenoph. Anab. p. 554. 776. Procop. p. 308. Dio Chrys. 205. *Toup.* MS. V. Schaef. in Plinii Epp. II. extr.

1. *Διατίθεται*] Vide vel Dorv. in Charit. p. 362. Statim *δοτικῇ* inculcavit Gaisf. *πράττει*] Immo *πιπράσκει.* 3. *Διατιμητικός. δοκιμαστικός*] *Διατιμητός. δοκιμαστός* E. repugnante Zon. p. 506. 4. *Διατιτρᾶν*] Vid. *Αἰθάλη. Hemst.* Significat posteriorem locum, qui paulo integrior extat sub v. *Κονιορτός.* 5. *διατιτράντες*] Ex Dione, opinor, ut apparet ex Xiphilino in Hadriano p. 1161. *διατιτρᾶν τὰς λαπίρας* Menand. hist. p. 148. *Toup.* MS. *διατρῶντες* E. 8. *διατορῆσθαι* *V. Apparet *διατορηθῆναι* male convenire cum *ἐξενεχθήτην* (quod saltem *ἐξηνεχθήτην* scribendum erat): ut dubitare liceat, utrum Suidas negligenter scriptorem suum decerpens tenorem membrorum perturbarit, an librarii quaedam commiserint. Interim placet refingi *Διὰ δὲ τῶν ὀρυγμάτων*, ut orationem Graecam agnoscamus. 10. *διατρυπηθῆναι*] *διατρυπῆναι* B. E. *τρυπηθῆναι* scripsi cum V. C. 11. *Διάτορον*] Occasione huius vocis obiter emendo Hesychium v. *Διάκτορος*, ubi sic legitur: *Διάκτορος. ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας. ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος.* Pro *διακτόρως* lege *διατόρως*: quae vox etiam in mendo cubat apud Scholiastam Homeri Il. β'. 104. ubi itidem male legitur *διακτόρως.* Recte Eustathius in Il. β'. p. 182. *Ἔστι δὲ διάκτορος μὲν ἡ ὁ διάτορος, ὃ ἔστι σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις. τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές. Küst.* Vide Wyttenb. in Eunap. p. 262. sq. *ὀξύ* omisso *ἐξάκουστον* Zonar. p. 524. *μεγαλόφωνον*] *μεγαλοφωνότερον* E. 13. *τρανώτατον*] *τρανότατον* A. 14. *τοίχου*] *τείχου* A. *ἀναισθήτως*] *ἀναισθήτων ὡς* V. (ap. Gron. p. 108.) C. repugnante Coll. Prov. Bodl. 342. Breviter *ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων* Diogen. IV, 31. sive Arsen. p. 180.

Διατατικώτερον. Polybius: *Melius existimantes esse et efficacius, ut neque tempori concedentes nec turbulentis concionum affectibus excitati hostes devincerent.* *Διαταφρεύει.* Perfodit. *Διατεθώκηται.* In solio collocatus est, separatus est. *Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα.* Cuius aures crebris aliorum sermonibus obtusae sunt. vel, qui saepius de iisdem rebus eadem audivit. *Διατεθρυμμένος.* Diffractus, comminutus. *Διατεκμαίρεται.* Coniicit. *Διατερσαίνω.* Sicco. *Διάττειν.* Impetu ferri, currere. vel mordere. *Διατείνεται.* Asseverat. *Διατίθεται.* Disponit. *Διατιμᾶται.* Probatur. *Διατιμητικός.* Vim habens aestimandi. *Διατιτρᾶν.* Perforare. *Cum rupes maxime praeruptas ad summam usque partem perforassent.* Et alibi: *Cultris utres perforantes.* *Διατορηθῆναι.* Perfodi, perforari. *Cum autem duos cuniculos admodum profundos egissent, et sub ipso vallo terram perfodissent, intra murorum ambitum evaserunt.* *Διάτορον.* Per aures penetrans, acutum, sonorum. *Διατορώτατον.* Valde clarum. *Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν.* Per parietem loqui. de iis dicitur qui clam aliquid agunt.

569 Διατρέχοντες. οἱ διάττοντες ἀστέρες, οἱ ἀποσπινθηρίζοντες.

Διατριβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ καιρός, καθ' ὃν ἀναστρεφόμεθα περί τι. ἢ διάλεξις φιλόσοφος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν, διαγωγήν, πρόφασιν, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

καὶ ἡ ἀργία. Ἐγίνετο δὲ αὐτῷ ἐκούσιος ἡ διατριβὴ καὶ τῆς ἐφόδου ἡ σχολαιότης, τοῦ τε ἀτάκτου ἕνεκα καὶ τοῦ ἐς τὸ ἀποβησόμενον προμηθοῦς.

Διατροπή. συμπάθεια, οἰκτος. Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν.

Διατοιχεῖ. ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.

Διατυπῶν. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον. Διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον.

Διαυανθῆναι. ξηρανθῆναι.

Διαύγεια. ἡ ἔλλαμψις.

Διαυγία. ὁ Θεολόγος· Μὴ λίθων διαυγίαις. τοῦτο διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ παροξύνεται. προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγραφή. φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Διαυλίζων. βαθύνων, ἢ μηκύνων.

Δίαυλος. ὁ διστάδιος τόπος. ἢ μέτρον πήχεων σ'. δίαυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. Τούτους δὴ τοὺς μακροὺς διαύλους ποιεῖσθαι. Δίαυ-

---

1. ἀστέρες] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. [cum Zon. p. 533.] revocavi. *Küst.* Ex Schol. Aristoph. Pac. 838. *Hemst.* Annotaverat etiam Abreschius, admonens simplicis σπινθηρίζοντες in Basil. T. I. p. 548. C. σκηπτοὶ διατρέχοντες. Novum est ἀποσπινθηρίζοντες. 3. Διατριβή] Similia Schol. Platon. p. 394. 4. ἀναστρέφομεν Zon. p. 515. 5. σημαίνει δὲ — διατρίβειν] Ex Schol. in Aristophanis versum deinde laudatum Plut. 924. 9. τῷ βίῳ] ἐν τῷ βίῳ B. Med. 10. τὴν ἀργίαν] ἡ ἀργία A. B. C. E. ἡ ἀργή ut videtur *V. διατριβὴ δὲ καὶ ἡ ἀργία Zonaras. Ἐγίνετο] ἐγένετο B. E. et Zon. 11. ἀτάκτου] εὐτάκτου B. E. 13. Διατροπή] Vid. v. Δειπόμεθα. Dio Chrys. p. 478. *Toup.* MS. Addit Gaisf. Wesselingium in Diod. XVII, 41. Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum esse existimat Casaubonus in Commentar. ad Polybium p. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim ista leguntur apud Diodorum in Legationum ecloga XXVII. [T. II. p. 627.] ut Pearsonus recte monuit. *Küst.* 15. διατροπὴ μεγάλη mendum Zon. p. 515. 16. Διατοιχεῖ] Zon. p. 534. Vid. Lobeck. in Phrynich. p. 161. Pendet explicatio verbi a paroemia πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ὁρᾶν, quam attulit Schol. Aristoph. Ran. 540. quamque tetigit Hipponacteum θοὐτέρου τοίχου fr. X.

2. Καὶ διατυπῶν] Καὶ omisi cum V. C. Zon. p. 534. et Theophyl. μετατάττων] μεταπλάττων A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Med. Zon. et Theophylact. Simoc. III, 12. cuius hunc esse locum docuit Abreschius. Itaque μετατάττων invito Küstero videtur excidisse, qui deinde Parisinos ipse memoravit Diatrib. p. 29. 5. Διαύγεια] Diodor. Sic. II. p. 223. *Toup.* MS. ἔκλαμψις] ἔλλαμψις A. C. V. E. Zon. p. 516. ἔλαμψις Med. 6. Διαυγία] Sic A. B. V. E. Deest articulus C. item *V. om. ἡ ἔλλ. διαυγία. Διαυγία δὲ Edd. ante Gaisf. Zonaras praegressa continuans sic, ὁ ἐν θεολόγοις (sic) Γρηγόριος τοῦτο διὰ τοῦ ῑ γράφει. ὁ Θεολόγος] Locus Theologi sive Gregorii Nazianzeni, ad quem Suidas respexit, extat Orat. XVII. in S. Cyprianum p. 275. sed ubi nunc legitur, οὐ λίθων διαύγειαι. *Küst.* Sive in Or. XXXIV. p. 555. C. ubi λίθων . . διαυγείας. διαυγίαις] διαυγείαις E. 7. προπαροξύνειν] παροξύνειν V. E. 11. Διαύλειον] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1282. Ceterum verba illa διαύλιον προσαυλεῖ τις apud Comicum κατὰ παρεπιγραφήν, ut Suidas hic ex Scholiasta recte monet, accipienda sunt. Nulli enim personae tribuuntur, nec ad seriem fabulae pertinent, sed obiter iis significatur, tibicinem tunc diaulium accinisse. *Küst.* διαύλιον bis Schol. cum Hesychio. διαυλείαν V. C. 15. Zon. p. 534. 16. Δίαυλος. ὁ διστάδιος] Ex Schol. Aristoph. Av. 293. διστάδιος] στάδιος V. C. ὁ διστάδιος δρόμος Lex. Bachm. p. 194. πήχεων σ'.] Immo potius πήχεων ω', i. e. cubitorum 800. Stadium enim habet pedes sexcentos, definiente ipso Suida: unde conficitur, δίαυλον sive stadium duplicatum habere pedes 1200. At cum cubitus sit mensura pedis unius et semis, mille et ducenti pedes erunt cubiti octingenti. *Küst.* Vid. Palmer. in Hesych. v. Δίαυλος. *Hemst.* Palmerium fere descripsit Küsterus. Sed πηχῶν διακοσίων etiam Zon. p. 506. 17. Τούτους δὴ] Hoc fragmentum legitur apud Procopium Histor. Arc. cap. 12. *Küst.* 18. δὴ τοὺς] διὰ τοὺς A. Δίαυλος. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρ. — πάλη καὶ ἅλμα] Et haec leguntur apud Scholiastam Aristophanis loco proxime ante laudato. *Küst.*

Διατρέχοντες. Stellae traiicientes, scintillae instar prosilientes. Διατριβή. Schola, in qua litteras discimus. vel tempus, quo circa rem aliquam versamur. vel disputatio philosophorum. significat etiam institutum, studium, certam rationem vivendi, occupationem, item argumentum, in quo nos occupati studium navaturi sumus. Aristophanes *Pluto*: *Nisi vita nostra in aliquo studio occupata sit.* significat etiam otium. *De industria autem moram nectebat, et lento agmine ad hostem ducebat, partim ut disciplinae militaris haberetur ratio, partim ut caute vitaret omnia pericula.* Διατροπή. Commiseratio, perturbatio animi. *Cum autem Carthaginienses ingentem eiulatum cum lacrimis ederent, vehemens commiseratio Senatum incessit.* Διατοιχεῖ. Modo in dextro, modo vero in sinistro latere navis versatur. Διατυπῶν. In melius fingens. *Quicquid erat rude, in melius formans, et confusa decentem ad ordinem revocans.* Διαυανθῆναι. Exsiccatum esse. Διαύγεια. Splendor. at διαγία per ῑ scribitur, et acuto in penultima notatur. Theologus: *Non lapillorum splendoribus.* Attice vero cum acuto in antepenultima scribitur. quod si in praesenti loco Theologus Attice locutus est, tertiam acuere debemus, dicentes διαύγειαν, ut ἀμέλειαν. Διαύλειον προσαυλεῖ. Est parepigraphe. aiunt autem διαύλειον vocari, cum omnibus in scena tacentibus tibicen intus canit. Aristophanes *Ranis.* Διαυλίζων. Excavans. vel in longum extendens. Δίαυλος. Locus duo habens stadia, vel mensura ducentorum cubitorum. item longus circuitus. *Longos hos circuitus conficere.* Δίαυλος.

λος. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ' τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ἐποίουν τὸν δρόμον. ἔπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μεθ' ὅπλων ἀγωνίζωνται. ὀκτὼ δέ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμή, παγκράτιον, πάλη, καὶ ἅλμα.

Διαυλωνίζειν. τὸ διὰ στενοῦ ῥεῖν.

570 ‖Διαυχενίζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν.

Διαφανές. διαφανές φασιν εἶναι φύσιν τινὰ ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, διαπορθμευτικὴν τῶν χρωμάτων· ἥτις φωτὸς μὲν μὴ παρόντος δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο διαφανές· ἐνεργείᾳ δὲ γίνεται διαφανές, φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ διαφανῆ οὐκ ἀὴρ μόνον καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωμάτων· οἷον φεγγῖται λίθοι, κέρατα, ὕελος, γύψος, καὶ ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ διαφανοῦς ἡ φύσις, ἥτις ἐν πλείοσιν οὐσίαις ὑποκειμέναις ἔχει τὸ εἶναι, ἕτέρα αὐτῶν οὖσα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων ποιοτήτων ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς διαφανείας καὶ τὸ ἀίδιον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῦμα τῶν σφαιρῶν. διαφανὲς γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρα διὰ τούτου. καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι· τὰ ἄστρα δὲ οὐκέτι. ὅθεν καὶ ἐπιπροσθοῦσιν ἀλλήλοις. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, ἐπιπροσθουμένου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι.

Διαφανῆ χιτώνια. οὐ τὰ λαμπρά, ἀλλὰ τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαίας ὁ προφήτης· Καὶ τὰ διαφανῆ Λακωνικά.

Διαφανῶς, σαφῶς, ἢ συμφώνως.

Διαφαίνει. διαδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐρίζειν, φιλονεικεῖν. Τοῦτον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπέρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προσπαίζοντος ἄλλως, ἡ δὲ ἠγανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τοῦ τοὐμόν ἐστι.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερώμεθα. φιλονεικήσωμεν.

Διαφέρων. παρασκευάζων. Παρέργως τα πρότερα τὸν πόλεμον διαφέρων Ἰουστινιανὸς ἀξιολογωτάτην αὐτοῦ πεποίηται τὴν παρασκευήν. Καὶ

---

1. διττὸν] διττῶν V. C. Deinde notandum illud πληρῶσαι τὸ στάδιον, cui similia protulit Porsonus in E. Or. 54. 4. διπλοῦν] ο δρ δ Immo ἁπλοῦν. Küst. 6. ὀκτὼ] οἱ V. C. δόλιχος] Habet A. in marg. haec: Δόλιχ τὸ ἵππο ἀπὸ τοῦ κάμπτειν· δολιχ δὲ ὁ μακρό. 8. Διαυλωνίζειν] Athenaeus V. p. 189. C. (διαυλωνίζειν φαμὲν τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα χωρίον.) Hemst. Vid. Aristot. Meteor. II, 8. Eudoc. p. 25. et H. Steph. Ind. Thesauri. τὸ ante διὰ neglexit Küsterus, quod servat etiam Zon. p. 534. 9. Διαυχενίζεσθαι] Interpretationem Zon. p. 534. subiecit ὑψοῦ αὐχένα ἔχειν. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα] Ex Eunapio [Fr. 66. Ed. Nieb. p. 105.] Vide supra v. Ἀνηρέθιζε. Küst. Et quam Toupius comparavit v. Διηυχενίζετο. 14. Διαφανές φασιν] Omnia quae Suidas hic habet, excerpta sunt ex Philopono in lib. II. Aristot. de Anima, K. III. b. ut Pearsonus etiam monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur. Küst. φύσιν] φύσιν τινὰ dedi cum A. C. *V. φάσιν Med. 17. διαφανές] διαφανής A. E. Med. διαφανὲν ut videtur *V. 20. φεγγῖται] Plin. XXXVI, 22. ascripsit Haloander.

1. τὸ ἄνω om. V. C. 3. ἀπλανεῖ] ἀπλανῆ A. C. *V. 4. τὰ ἄστρα] καὶ τὰ ἄστρα B. E. C. 5. ἀλλήλοις] ἀλλήλαις B. E. 6. γοῦν] οὖν E. mox ἡ τοῦ om. V. C. ἐπιπροσθουμένου] ἐπιπροσθουμένη E. 8. Διαφανῆ χιτώνια — γυναικῶν] Haec leguntur apud Schol. Aristoph. Lysist. 46. Küst. Adde Zon. p. 528. 10. Ἡσαΐας] III, 21. 12. Zon. pp. 535. 556. συμφώνως] συμφώνως A m. sec. 13. φανεροῖ add. Lex. Bachm. p. 196. 16. ἐδέσματος] ἐδέσματα V. E. προσπαίζοντα] πρὸς παίζοντος A. προσπαίζοντος B. C. V. E. Edd. ante Küst. προσπαίζεσθαι Zon. p. 534. Genitivum si tuebimur, debet is ad verba iam intercepta referri; non enim placent absoluti genitivi, quorum structuram firmavi Syntax. p. 474. Deinde Toupius ad orationem supplendam optabat ἄλλως ἔδακνε. 17. ὁ δὲ] ἡ δὲ A. *V. C. quod Portus coniecerat. 18. Διαφέρει] Hunc significatum docte Hasius illustrat in Leon. Diac. p. 253. ἀντὶ τοὐμόν] ἀντὶ τοῦ ἐμόν E. ἀντὶ τοῦ ipse non dubitavi reponere. Subiicit Aldus, περὶ τῶν διαφερόντων πλούτων. 21. Zon. p. 534.

Cursus, quo stadium bis decurritur, a carceribus ad metam, et a meta rursus ad carceres. *Δολιχοδρόμοι* vero vocantur, qui septem stadia decurrunt. *Σταδιοδρόμοι* duplicem conficiebant cursum. Cursus vero qui *ὁπλίτης* vocatur, is est quo armati certant. Octo autem sunt certamina, stadium, diaulus, dolichus, cursus in armis, pugilatus, pancratium, lucta, saltus. *Διαυλωνίζειν*. Per angustum fluere. *Διαυχενίζεσθαι*. Elata cervice incedere. *Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adeunda exercitationibus provocabat.* *Διαφανές*. Pellucidum dicunt esse proprietatem quandam naturalem transmittendi colores, quae pluribus corporibus insit. et luce quidem absente tantum potentia pellucidum est; actu vero fit pellucidum, luce praesente. sunt autem pellucida non solum aer et aqua, sed multa etiam ex solidis corporibus, ut lapides phengitae, cornua, vitrum, gypsus, alia. est igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus subiectis suam vim habeat, quamvis ab iis sit diversa: id quod in aliis qualitatibus cernimus. pellucidum etiam est aeternum illud et coeleste corpus, ex quo sphaerae constant. omnes enim sunt pellucidae: unde stellas in coelo inerrante per eas cernimus. et sphaerae quidem pellucidae sunt; non item astra. alia enim ab aliis obscurantur. quare manifesto apparet, obscurari solem interiecto lunae corpore. *Διαφανῆ χιτώνια*. Vestes non splendidae, sed tenues, ut corpora mulierum transpareant. et Esaias Propheta: *Et pellucidae vestes Laconicae,* *Διαφανῶς*. Perspicue. vel cum concentu. *Διαφαίνει*. Demonstrat. *Διαφέρεσθαι*. Contendere, rixari. *Hunc igitur conservus canis ob frustum aliquod cibi, humi delapsum, secum contendere putans, cum tamen nihil nisi luderet, indignatione motus.* *Διαφέρει μοι*. Ad me pertinet. *Διαφερόντως*. Eximie. *Διαφερώμεθα*. Contendamus. *Διαφέρων*. Apparans. *Iustinianus bellum, quod negligenter antea duxerat, nunc summo studio apparavit.* Et *Διαφερόν-*

Διαφερόντων, ἀντὶ τοῦ ἐπιλέκτων. Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρῶσθαι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι.

Διαφερούσῃ. πληθυούσῃ. Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν ἐν χώρᾳ, πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ.

Διαφεύγω. αἰτιατικῇ.

Διαφεῖναι. διαλῦσαι. καὶ Διαφείς, ἀντὶ τοῦ ἀπολύσας, ὁρίσας. Ὁ δὲ διαφεὶς τοὺς ἡγεμόνας ἐκίνει τὴν πρωτοπορείαν.

Διαφημίζω ἀεί.

Διαφθείρω. αἰτιατικῇ.

Διαφθονούμενος. Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν.

Διάφορα. ἀναλώματα. Θουκυδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα.

Διαφορά. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ παραλλαγὴ καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορηθῶ. διασπασθῶ. Καὶ Διαφορηθῆναι, ἀντὶ τοῦ διασπασθῆναι.

Διάφορημα. τὸ παίγνιον. Καὶ Διαφορήσει, διάφορος γενήσεται.

Διαφορῆσαι. Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορότης. ἡ διαφορὰ παρ' Αἰλιανῷ.

Διάφοροι. ἐχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. Ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἠπί-

---

1. *Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὠχυρ.*] Fragmentum hoc extat apud Polybium lib. III. c. 18. ut Iac. Gronovius recte observavit. Apud Polybium tamen pro *ὠχυρῶσθαι* legitur *ὀχυρὰν εἶναι. Küst.* 3. *εἰς αὐτὴν*] *ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὴν* A. Partem novissimam habet Zon. p. 534. Subsequebatur glossa syntactica: *Διαφέρω. τὸ διαλλάσσω. γενικῇ. Τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων. Δοτικῇ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνω.* (*ἐχθαίρω* E.) *Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις. Καί· Τίνι διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ.* Delevi cum V. C. Post sequentem collocat A. Primum exemplum suppeditat Lex. de Synt. p. 135. secundum idem Lex. p. 132. Quorum in illo pro *Τοσοῦτον* habet *τοσούτων* A. *τοσούτῳ* E. et Lex. Seg. Vulg. confirmat locus Isocr. de Pace p. 170. C. Continua sunt Demosth. de Corona p. 236, 4. Tertium *Τίνι διαφέρει* est Dionysii Thracis Art. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 630. monente Valckenario in Ammon. p. 48. 4. *πληθυνούσῃ*] *πληθυούσῃ* A. B. E. *V. Med. Zon. p. 534. 6. Om. Küst. silente Gronovio. 7. *Διαφεῖναι*] Synes. Ep. 121. *Toup.* MS. *καὶ* om. Zonaras. 8. *Ὁ δὲ διαφεὶς τοὺς ἡγεμ.*] Et haec sunt verba Polybii lib. VIII. c. 21. (28.) Vide etiam infra v. *Κνέφας. Küst.* 9. *πρωτοπορίαν*] *πρωτοπορείαν* scripsi cum V. E. Zon. et Polybio. 10. Hanc et continuam glossam om. Küsterus; priorem quidem repugnantibus *V. et Zon. p. 536. Vide tamen ne scribendum sit: *Διαφημίζω ᾱ.* Cf. v. *Διευφημῶ.* 12. *Ὁ δὲ*] Idem exemplum apud Zon. p. 536. Subsequebatur observatio duplex: *Διαφθορά. θάνατος. διάλυσις τοῦ συνθέτου σώματος. φθορά, διαφθορά, καὶ καταφθορά. καὶ φθορὰ μέν ἐστι σωμάτων νέκρωσις καὶ ἀκινησία τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς ἀπὸ τούτου χωρισθείσης. διαφθορὰ δὲ διάλυσις σώματος καὶ παντελῶς* (malim *παντελὴς* cum Zon. p. 1154.) *ἀφανισμὸς καὶ σκωλήκων κατάβρωμα. καταφθορὰ δὲ ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ παρανομίαι καὶ παραβάσεις καὶ ἀνομίαι, ὡς τό, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ φθορὰν μὲν ὑπέστη τὸ* (*ἄχραντον* inserit A.) *τοῦ Κυρίου σῶμα, διαφθορὰν δὲ οὔ.* Horum priora quae continentur illis *θάνατος . . . σώματος*, quae sola Med. agnoscit, om. A. V. C. Reliqua vero pendent ab auctoritate nescio cuius scriptoris dogmatici, cui similia tradit Zon. p. 1806. sq. Ea ipsa delevi cum B. E. V. C. tuetur A. in margine. Ceterum monet Küsterus: „*φθορά διαφθορά, καὶ καταφθ.*] Haec et quae sequuntur desunt in edit. Mediolanensi, itemque in 2 MSS. Pariss. in tertio vero ad marginem scripta leguntur: quod arguit notam istam a recentioribus ex scriptore quodam excerptam et collectaneis hisce insertam esse." Primus edidit Aldus, qui horum particulam inculcavit post v. *Καταφωτίζω.* Sub finem ascripsit Gaisfordus: *ὡς φησὶ καὶ ὁ μελῳδὸς Δαβίδ· Οὐκ ὄψεται καταφθορὰν ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας* (Ps. XLVIII, 11.) e cod. Reg. 1852. p. 1. 13. *Διάφορα. ἀναλώματα*] Vide Casaubonum in Charact. Theophr. (c. 10.) p. 229. *Küst.* Item intpp. Hesychii. Consentit Zon. p. 524.

1. 2. Iungit haec Lex. Bachm. p. 197. item Zon. p. 516. 4. *Διαφορηθῶ*] Aristoph. Av. 355. *Διαφορηθῆναι*] Aristoph. Av. 338. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diod. Sic. XIII, 62. *Gaisf.* Adde Musgr. in Eurip. Herc. 572. 5. *ἀντὶ τοῦ δ.* om. Zon. p. 535. 6. *Διάφορημα*] Glossa sacra. V. Zon. p. 528. et Hesychius. 7. *γενήσεται*] *γένηται* A. V. C. H. Stephanus: „Dubium esse potest utram det voci *διάφορος* significationem: sed ego crediderim accipi potius pro eo qui dissidet." 8. *Διαφορῆσαι*] Philostrat. p. 681. *Toup.* MS. *Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀνασοβηθείς.* Vide etiam paulo post v. *Διαφορουμένης. Küst.* Apparet compendium huius loci perperam in glossam posteriorem irrepsisse: quamquam inde lucramur auctoritatem Arriani. Ceterum eadem recurrit orationis labes, quam servat articulus superior, neque removit Pflugkius in Zimmerm. Annal. A. 1836. n. 36. *ἐπί τε τῷ ἀήθει* tentans improspere. 11. *Διαφορότης*] Vide Pierson. in Moerin p. 128. *παρ' Αἰλιανῷ*] Var. Hist. lib. II. c. 21. *Küst.* 14. *Ἐστρέβλωσαν*] Eximium hoc fragmentum depromptum est ex Polybio lib. IV. [18, 8.] p. 400. *Τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἐξετοιχωρύχησαν μὲν τοὺς βίους, ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τῶν Κυναιθέων, οὓς ἤλπισαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατάσκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.* Hinc Suidas emendandus est. *Toup.* *οἷς ἠπίστησαν*] Lego, *οὓς ἠπίσταντο*: vel *οἷς ἠπίστησαν μὴ* etc. *Küst.* Leg. *οὓς ἐπίστευσαν. Hemst. ἠπίστησαν* defendit Schweighäuserus, ut esset, *suspicabantur*: frustra. Deinde Küsterus Polybii ignarus haec annotavit: „*διάφορον*] Suidas vocem *διάφορον* hic interpretatur *τίμιον*. Sed rectius et magis

---

των, delectorum. *Audiens urbem esse munitam, et delecta virorum multitudine refertam.* Διαφερούσῃ. Abundante. *Ille vero castra posuit in regione omnium frugum ferace.* Διαφεύγω. Iungitur accusativo. Διεφεῖναι. Dimittere. Et Διαφείς, qui dimisit, qui solvit. *Illeburo ducibus dimissis primum agmen movit.* Διαφημίζω ἀεί. Semper celebro. Διαφθείρω. Aptum accusativo. Διαφθονούμενος. Invidens. *Ille vero Zenoni invidens quievit.* Διάφορα. Impensae. Thucydides. Διαφορά. Dissidium. Διαφορά. Quod vulgo dicitur differentia et dissimilitudo. Διαφορηθῶ. Dilacerer. Et Διαφορηθῆναι, dilacerari. Διάφορημα. Ludicrum. Et Διαφορήσει, diversus fiet. Διαφορῆσαι. *Equos autem natura feros, et cum essent vinculorum parum tolerantes, tum onere appenso vehementius incenderentur, eum dilacerasse.* Διαφορότης. Aelianus ponitur de differentia. Διάφοροι. Inimici. sic dicti, quod sententiis discrepant. dicitur etiam διάφορον πρᾶγμα, res pretiosa. *Multos eorum tormentis cruciarunt, quos su-*

στησαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον ἢ κατασκεύασμα ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.

Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης. Ἀρριανός· Τοὺς δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφρήσετε. διαφορήσετε, διαπέμψετε.

Διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύετο, ἐσκέπτετο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, αὐτῷ γὰρ εἶναι διὰ φροντίδος.

Διαφρυκτοῦν. διαψηφίζειν, διακληροῦν. τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.

Διαχειρίσαι. φονεῦσαι.

Διαχειροτονία. διάκρισίς τις χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. τοῦτο Δημοσθένης.

572 ‖Διαχεῖται. χαίρει, διαχέεται.

Διαχώρους. τὰ διαστήματα τῶν λόχων. Οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τοῦ στρατοῦ τοὺς διαχώρους.

Διὰ χρόνου. ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον.

Ἆρ᾽ ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ᾽ Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Οὔκ· εἴ γε κυκεῶν᾽ ἐπιπίοις γληχωνίαν.

καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ οὖν πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστύφῃ, γλήχωνα πίνουσιν.

Διάχυσις. χαρά, τέρψις.

Διαψαλάττεσθαι. τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀψάλακτον ἄθικτον. οὕτως Κράτης.

---

ex mente scriptoris anonymi dixisset *ἀργύριον*, i. e. *pecuniam*. Illo enim sensu vocabulum hoc apud Polybium, Dionysium Halicarnasseum aliosque scriptores Graecos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant." Hanc in sententiam Toupius cum alios locos comparavit, tum Suid. v. *Πάνθ᾽ ὅμοια*, cui Diogen. Laert. VI, 9. addit Gaisf.

2. *πλείονος*] *πλειόνως* A. 3. *Διαφορουμένης*] Aristoph. Lysist. 896. *Ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης Ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων* etc. *Küst.* Glossa male nata, cum interpretationes, *διαφορουμένης*, *διασπωμένης* in Scholiis essent propositae. Omnia tamen repetiit, *δὲ* tantum omisso, Zon. p. 535. 4. *Ἀρριανός*] Vide supra dicta in v. *Διαφορῆσαι*. 6. *Διαφορήσετε. διαπέμψετε*.] Schol. Aristoph. Av. 193. *Διαφρήσετε. διαφορήσετε, διαπέμψετε.* Hinc Suidas sua hausit. *Küst. Διαφρήσετε* secundum ordinem litterarum reposuit Porsonus, libris addicentibus: *Διαφρήσεται. διαφορήσεται* A. *Διαφρήσετε. διαφ.* B. E. *Διφρήσετε. διαφ.* V. C. Itaque Gaisf. iunxit *Διαφρήσετε* et *διαφορήσετε*: et sic Zonaras p. 536. Emendationem firmat et quae olim ferebatur gl. *Ὡς Πυθώδ᾽ ἰέναι*, ubi scribebatur *διαπέμψεσθε*: et vv. *Οὐ διαφρήσετε* et *Χέος*. 11. *Διαφρυκτοῦν. διαψ.*] Confer Hesych. v. *Διάφρυκτος* et Suidam infra vv. *Κυαμεῦσαι* et *Κυαμοτρώξ*. *Küst.* Paulo meliora Zon. p. 536. Haec perperam repeti solebant sub v. *Φρυκτός*. 13. *ἐφόρουν*] *ἐκάλουν* *V. Dicendum erat *ἐλάμβανον* cum Hesychio. 14. *Διαχειρίσαι*] *Διαχειρῆσαι* V. C. Dein *αἰτιατικῇ* clam posuit Gaisf. 15. *Διαχειροτονία. διάκρισις τῆς*] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. *Küst. διάκρισίς τις* A. *V. Zon. p. 516. Quos secutus sum aliqua cum dubitatione, sed ut structurae tamen legibus satisfacerem. Hesychius: *ἡ τῆς χειροτονίας διάκρισις ἐν πλ. γ.* 16. *οὗτω*] *τοῦτο* A. B. C. V. E. Edd. ante Küst. et Pal. Harpocratio, cuius reliqui libri id ignorant. Equidem restitui. Ceterum v. Schömann. de comit. p. 121. 17. *Διαχεῖται*] Vide Hesychium et v. *Διακεχυμένοι*, coll. Zon. p. 549. Subsequebatur glossa ab hominibus male industriis compilata: *Διαχωρήματα. τὰ διαλείποντα. Ἀρριανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα (διαλείμματα E.) τῆς τάφρου ἐτετάχατο.* Ubi Küsterus: „*Διαχωρήματα*] Supra inverso verborum ordine rectius legitur, *Διαλείποντα. τὰ διαχωρήματα*. Non enim in hac nota exponitur vox *διαχωρήματα*, sed *διαλείποντα*, quippe cuius gratia locus Arriani a Suida hic adductus est." Delevi cum V. C. Post *διαλείποντα* addit E. *καὶ παρ᾽ ἰατροῖς τὰ ἐκκρινόμενα ἐκ τῆς γαστρὸς περιττά.*

1. *διάχωρος* habet Eust. in Od. *γ'*. p. 1921, 19. 5. *Ἆρ᾽ ἂν βλαβῆναι*] Aristoph. in Pac. 711 — 713. Eadem paucis mutatis recurrunt in v. *Βληχωνία*: ubi codd. *Ἆρ᾽ οὖν. βλαβῆναι*] *βλαβηθῆναι* C. *διὰ χρόνου*] *διὰ πολλοῦ χρόνου* V. C. E. B. Edd. ante Küst. 7. *Οὐγ'* *V. *κυκεῶν᾽*] *κενεῶν᾽* C. V. 8. *καὶ γὰρ οἱ διὰ χρ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis: eademque leguntur supra v. *Βληχωνία. Küst.* 9. *καὶ οἱ*] *οἱ* om. A. 11. *ὀποῦ*] *οἴνου* A. B. C. V. E. Edd. ante Küst. *τὴν καρδίαν*] Immo potius *ὀπώραν. Küst.* Hunc Bosius reprehendit Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 151. Neuter vidit istud membrum *διὰ τό . . . καρδίαν* ab continuis seiungendum ad praecedens *βλάπτονται* pertinere. 14. *Διάχυσις*] Hierocles p. 304. *Toup.* MS. Addit Gaisf. v. *Διεσαρδάνισε. τέρψις, χαρά* Zon. p. 507. 15. V. Zon. p. 536. *διαψαθάλλειν* et *διαψαλλάττεσθαι* cum eadem interpretatione Hesychius. 16. *ἀψάλακτον*] Vide quae diximus in v. *Ἀψάλακτον*. Mox *οὕτως* (*οὕτω* Edd. ante Gaisf.) *Κράτης* om. E. *Κρατῖνος* restituendum ex voce superiore.

---

spicabantur pretiosum vel vas vel aliquid maioris pretii occultasse. Διαφορουμένης. Liciis a gallis gallinaceis discerptis. Arrianus: *Equos vero turbatos eum distraxisse. Διαφρήσετε.* Transitum concedetis, dimittetis. *Διὰ φροντ.* Curae ipsi erat, providebat. Aelianus: *Deus vero praecepit, ne de illis curiosius essent soliciti. sibi enim negotium istud curae fore. Διαφρυκτοῦν.* Suffragium ferre, sorte dividere. fabam enim vocabant *φρυκτόν*: quibus in suffragiis ferendis loco calculorum iudices Atheniensium olim utebantur. *Διάχειρίσαι.* Interficere. *Διαχειροτονία.* Suffragiorum quae a populo porrectis manibus feruntur distinctio. sic Demosthenes. *Διαχεῖται.* Laetatur, gaudio diffunditur. *Διαχώρους.* Manipulorum interstitia. *Sic autem manipulorum interstitia militibus dense collocatis replevit. Διὰ χρόνου.* Post longum tempus. *An putas male mihi fore, domine Mercuri, si post tantum temporis intervallum Oporam subigam? Non, si potionem pulegii assumpseris.* qui enim post longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem suam laedunt; item qui crebro coitu venereo utuntur. at pomorum esus valetudini non nocet, si pulegium bibatur. nimirum acri pomorum succo stomachus consumitur. ut igitur acrimonia aliqua humores astringantur, pulegium bibunt. *Διάχυσις.* Laetitia, voluptas. *Διαψαλάττεσθαι.* Dimitti ad scrutationem. *ἀψάλακτον* enim intactum vocatur. ita Crates.

Διάψαλμα. μέλους ἐναλλαγή.

Διαψᾶν. διορύττειν, διασκαλεύειν. Κελεῦσαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις.

Διαψαίρουσι. διαπνέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαψεύδονται. ἐκπίπτουσιν, ἀποτυγχάνουσιν. Διὸ τοῦ μὲν καλοῦ διαψεύδονται, τοῦ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιτυγχάνουσι.

Διαψήφισις, καὶ ἀποψήφισις. οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται.

Διβητήσια. διαβίκια.

Διγῆρες. οἱ λαμπροί, ἢ οἱ στρουθοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος. Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.

Δίγνωμος. ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ. 573

Διδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διδάξομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι.

ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον, τουτέστι, διδαχθήσομαι. ἔστι δὲ τῶν μέ-

---

1. *Διάψαλμα*] Vid. intpp. Hesychii et Tittm. in Zon. p. 527. 2. *Διαψᾶν*] Vix dubito quin prava lectio *διαψᾶν* pro *διαμᾶν* Suidam deceperit. Vid. *Διαμησάμενος. Hemst.* Tuetur Zon. p. 536. subiungens *καὶ διαψᾶν ἀντὶ τοῦ ὁμαλίζειν. διορύττειν*] *ὀρύττειν* V. C. 5. *Διαψαίρουσι*] Vox haec legitur apud Aristophanem Av. 1714. ad quem locum Suidam hic respexisse puto. *Küst.* Zon. p. 530. Eadem et copiosius Etym. M. Paulo clarius Hesych. *καὶ ψαίρειν λέγομεν, ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται τὸ ἱστίον.* 7. Zon. p. 536. *γενικῇ* ante *ἐκπίπτουσιν* clam inculcavit Gaisf. Cf. Lex. de Synt. p. 135. 9. *παρ' αὐτοῖς* etsi fateor defendi posse, tamen suspectum habeo. 11. *Διαψήφισις, καὶ ἀποψήφισις*] Vide omnino Petitum in commentario ad Leges Att. p. 134. et Scaligerum *ἐν Συναγωγῇ* ad Olympiadem XC, 2. itemque Suidam supra v. *Ἀποψηφισθέντα*, et infra v. *Ἔκλειψις. Küst.* Breviter haec tradiderunt Lex. Rhet. pp. 186. 236. et Appendix Photii p. 666. Rem qui diseruerint eiusque proprietatem memoravit Schömannus in Isaeum p. 478. sq. Gaisfordus attulerat Meierum de bon. damn. p. 78. seqq. et Clinton. Fast. Hellen. a. 346, 3. 12. *ἕκαστοι*] *ἑκάστοις* A. B. C. V. E. Edd. vett. Latet accurata temporis significatio. 13. *παρεγγεγραμμένων*] *παρεγγραμμένων* C. V. 14. *Ἀχαρνεῖς*] Lacuna post h. v. in A. 15. *Ἐλευσινίων*] *Ἐλευσίνων* V. C. *Ἐλευσίνιοι* (om. *οἱ*, quod abesse debet) *περὶ Ἐλευσινίων* E. 18. *ἀναμφισβητήτως*] *ἀμφισβητήτως* B. E pr. *ἀναμφισβήτως* C. Med.

3. *Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δ.*] Ex Harpocratione. 6. *παρεγγέγραπται*] *παραγέγραπται* B. E. C. Edd. vett. et Zon. p. 517. 7. *Διβητήσια*] *Διαβητησία* B. E. *διαβίκια*] Sic *V. *διβίκια* A. B. et pro glossa Zon. p. 524. *διβύκια* MS. 177. sive Lex. SGerm. apud Bastium post Gregor. p. 921. 8. *Διγῆρες*] *στρουθοὶ* solum pro interpretatione Hesychius sub vv. *Διγῆρες* et *Δίγηρες*. Vide supra glossam expulsam *Δήγηρες*. 10. *Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν*] Repetitur hic locus infra v. *Σκύθης*. [Quo per fraudem irrepserat.] Decerptus autem est ex Laertio in Anachars. ubi ita legitur: *Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Γνούρου μὲν ἦν υἱός, ἀδελφὸς δὲ Καθουίδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωττος ἦν. οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπη ὀκτακόσια.* Confer etiam Suid. v. *Ἀνάχαρσις*. Voce autem *Δίγλωσσος* utuntur Graeci ad significandum *interpretem*, sive *qui plures linguas callet*. Usurpatur etiam *δίγλωσσος* in sensu deteriori apud Socratem Hist. Eccles. I, 23. ubi minus honorifice de Eusebio Caesariensi ait: *ἐξ ὧν καὶ διγλώσσου δόξαν ἐκτήσατο, ὅτι τὰς αἰτίας λέγειν ἐκκλίνων, μὴ συνευδοκεῖν τοῖς ἐν Νικαίᾳ συνέθετο. Toup.* I. p. 129. Adde Menag. in Laert. I, 101. 11. *δίγλωττος*] *δίγλωσσος* E. cum altera gl. 12. *Δίγνωμος*] Gl. om. E. tenet Zon. p. 506. 13. *Διδαξάμενος*] Sic Timaeus p. 83. et Zon. p. 543. Cf. Schol. Luciani in Somnii principium. 15. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 127. ubi vide Scholiastam, cuius verba hic more suo Suidas descripsit. *Küst.* 16. *τοῖσι*] *τοῖς* B. V. C. Scripsi *τοῖσιν θεοῖς*: nam *θεοῖσι* libri praeter E. qui *θεοῖς*. 17. *ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι* etiam Zon. p. 543. *νῦν μὲν — διδαχθήσομαι* om. C.

Διάψαλμα. Cantus immutatio. *Διαψᾶν*. Perfodere, effodere. *Iussisse omnes effodere arenam, et magnas fossas facere.* *Διαψαίρουσι*. Perflant. *ψαίρειν* enim nautae dicunt, quod est flare. *Διαψεύδονται*. Excidunt, frustrantur. *Quare neque honesti rationem assequuntur, neque eius, quod ipsis utile videtur, compotes fiunt.* *Διαψήφισις*, et *ἀποψήφισις*. Singulorum pagorum cives suis in territoriis conveniunt, ut de iis qui criminis alicuius suspecti habentur, aut in civium album falso relati sunt, clam suffragia ferant: velut Acharnenses de Acharnensibus, Eleusinii de Eleusiniis, et pariter reliqui populares de suis civibus. id vocabatur *διαψήφισις*. iam qui plura suffragia consequuntur, ius civitatis praeter controversiam retinent; qui pauciora, non amplius censentur cives. id vero appellatur *ἀποψήφισις*. *Διαψήφισις*. Proprie dicitur de exploratione, quam singuli pagi de curialibus suis instituunt, utrum quis revera civis sit et curialis, an peregrinus et civibus falso ascriptus. *Διβητήσια*. Diabicia. *Διγῆρες*. Illustres. vel passeres. *Δίγλωσσος*. Qui duas linguas novit. *Anacharsis erat Scytha, at matre Graeca natus, et ideo bilinguis: qui etiam Scythis leges tulit.* *Δίγνωμος*. Homo ancipitis mentis. *Διδαξάμενος*. Qui magistro pro altero instituendo mercedem solvit. *Διδάξομαι*. Erudiendum me alteri tradam. Aristophanes *Nubibus*: *Sed deos precatus magistro erudiendum me dabo.* hic *διδάξομαι* passive accipiendum est, pro *διδαχθήσομαι*. est autem verbum medium; quod formam

σων· παθητικὸν μὲν γὰρ ἔχει τὸν σχηματισμόν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. εἴποι γὰρ ἂν διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον ἢ διδάξω. διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ· διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δυνατὸν οὖν καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἵν' ᾖ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἐμαυτὸν διδάξας, ἔφη, αὐτός, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. Διδασκάλιον δέ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδάσκαλον. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.

Διδάσκω. αἰτιατικῇ

Διδαχή. ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ'.

Δίδημι. τὸ δεσμεύω.

Διδίας. ὄνομα κύριον.

Δίδραχμον. συντέλεσις, εἰσφορά, λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον οὐγγίας ς'· κ' ὀβολοί· γράμματα ς'.

Δίδωμί σοι. παρέχω σοι.

Δίδυμαῖος.

Δίδυμον ξύλον. ἢ παρὰ Ῥωμαίοις φούρκα., Εὑρὼν δὲ Ἴλλοῦς τὸν φθορέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύ-

---

1. καὶ παθητικὸν μὲν] καὶ debetur Küstero. Sed γὰρ post μὲν addunt A. V. C. 2. ἄν τις] τις inculcatum a Küstero delevi: nam praestat εἴποις refingi. Schol. breviter, διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν κτλ. 5. δυνατὸν οὖν] δυνατὸν μὲν οὖν E. omisso mox μέν. Schol. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, quod praeferendum. 7. τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρ.] Totum hunc locum sic constitue et lege: τοῦ δὲ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν, διδάξομαι ἐμαυτόν· ἔφη, διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων etc. *Küst.* Rectissime Küsterus, nisi quod omisit διδάξομαι post νοούμενον insertum huc revocare. Simili ratione iuvandus Scholiastes, ubi Suidam Hermannus neglexit: διδάξομαι, ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος. ἐπιτρέποντος] ἐκτρέποντος E. 8. διδάξας] διδάξω E. ἔφη] ἔφην B. Tum καὶ ante αὐτὸς delevi cum A. B. E. C. Quo facto superest ut refingamus: ἐμαυτὸν διδάξομαι, διδάξομαι, ἔφη, αὐτός, βαδ. Ac distinxi post αὐτός. βαδίζειν] βαδίζων V. E. C. 10. Διδασκάλιον — μάθημα om. C. Vid. Zon. p. 528. Herod. Epim. p. 268. et Theodosii Gramm. p. 71. 12. Διδάσκαλος] Διδάσκαλον A. B. *V. C. E. Edd. ante Küsterum, haec annotantem: „Ex Harpocratione. Huius autem loci ampliorem enarrationem et illustrationem reperiet lector apud Casaubonum in Athen. lib. VI. c. 7. ubi prolixe et docte de significatione vocis διδάσκαλος et διδασκαλία disputat." 13. διθυράμβων] διὰ θυράμβων A. 14. τραγῳδιῶν] τραγῳδῶν A. V. C. Med. Pal. Harp. Vulgatum firmat omnino Etym. M. p. 272. Σοφοκλῆς] Philoct. 387. sq. Deinde glossam ex Etym. M. confictam, quam habet A. in margine, delevi cum V. C. Διδάσκαλος. δαίω, τὸ μανθάνω, δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥ δάσκω, ἐπεὶ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος. Ubi pro καὶ ἀποβολῇ male πλεοναςμῷ τοῦ α καὶ ἀποβολῇ E. deinde scribens κατὰ ἀναδιπλασμόν.
3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. Ἡρόδοτος] III, 134. adde V, 58. οὕτως Ἡρόδοτος Zon. p. 517. 6. Δίδημι] Vid. Porson. in Homer. Od. μ'. 54. Schaefer. in Gregor. de Dial. p. 620. *Gaisf.* 7. Διδίας] Gl. om. C. agnoscit Zon. p. 506. Deinde sustuli cum A. V. C. Διδούς. διδόντος, ᾗ καὶ διδοῦντος. 8. Δίδραχμον] Pertinet gl. ad LXX. interpretes, S. S. Vid. Drus. in Genes. XX, 16. ad Hesychium citatum, necnon Schleusner. Lex. Vet. Test. *Gaisf.* 9. οὐγγίας ς'] Pessime. Corrigendum enim est ex Hesychio, τὸ τέταρτον τῆς οὐγγίας, i. e. *quartam partem unciae.* Vide rei nummariae scriptores. *Küst.* Γ̄ ς̄ κ̄ γγ̄ ὀβολοὶ A. V. ου ς̄ E. Sed laborat oratio, cui facile subveniamus, Zon. p. 524. viam monstrante, ut ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον ad novissimum γράμματα ς' revocentur. κ' ὀβολούς] Immo potius ιβ' ὀβολούς, i. e. *duodecim.* Tot enim duae drachmae Atticae continebant. Potest tamen lectio vulgata stare, si locus hic accipiatur de drachma Aeginetica, quae X. obolos continebat. *Küst.* Vulg. firmavit Gaisf. allato Levit. XXVII, 25. εἴκοσι ὀβολοὶ ἔσται τὸ δίδραχμον: nec dubitare sinit Hesychius v. Δραχμή. 10. γράμματα] δράχματα C. 11. Δίδυμαῖος] Vide vel Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 112. Deinde cum A. V. (qui post Δίδυμοι addunt, Διδυχμίας καὶ ὁ ἀ. ἀ. Ἀσωπόδωρος ἑ. σ. σωμάτων δ. ubi σώματος *V.) delevi glossam ex v. Ἀσωπόδωρος confectam: Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. Ὅτι Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο. 13. Δίδυμον ξύλον] Lipsius in libello de Cruce *Δίδυμον ξύλον crucem* significare putat, reprehenditque Suidam, quod verba ista de *furca* Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidae contra Lipsium recte defendit Casaubonus adversus Baronium Exercitt. XVI, 77. quem consule. *Küst.* Quem non poenituit eandem annotationem recoquere sub v. Ἴλλοῦστον, quam ex hoc loco propter nominis observationem studiosi homines derivarunt. Ceterum huc referendum et ambigue dictum apud Theonem Progymn. c. 5. p. 214. ed. Walz. et simillimus sermo Iosuae 8, 29. 14. Εὑρὼν δὲ Ἴλλοῦστον φθορέα] Locus hic emendatur infra v. Ἴλλοῦστον: quo lectorem remittimus. *Küst.* Non dubitavi nulla opera refingere Ἴλλοῦς τὸν φθ. εὗρον *V.

---

quidem habet passivam, at actionem significat. magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, quam διδάξω. nam ipse magister dicet διδάξω: at pater et quicunque aliquem in disciplinam alteri tradit, διδάξομαι. itaque hic eodem modo valet, ut sit sensus, me ipse, quoniam filium non potui, docendum tradam. quoniam tamen metrum non permittebat, ut diceret διδάξομαι ἐμαυτόν, dixit tantum διδάξομαι, docendum magistro me dabo ipsum, ludum litterarium frequentans. Διδασκαλεῖον. Schola. Διδασκάλιον vero ipsa disciplina. Διδάσκαλον. Peculiariter διδασκάλους vocant poetas dithyrambicos, vel comicos, vel tragicos. Sophocles: *Homines immodesti magistrorum sermonibus mali evadunt.* Διδάσκω. Accusativo iungitur. Διδαχή. Disciplina. Herodotus libro tertio. Δίδημι. Ligo. Διδίας. Nomen proprium. Δίδραχμον. Collatio, tributum, pensio publica. habet autem didrachmum quartam partem unciae, obolos viginti, scrupulos sex. Δίδωμί σοι. Praebeo tibi. Δίδυμον ξύλον. Geminum lignum, quod Romani furcam appellant. *Cum autem Illus stupratorem invenisset, eum ex furca su-*

μου ξύλου. — Οὓς δὲ ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.

574 Δίδυμος, Ἀτήιος, ἢ Ἄττιος χρηματίσας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β΄· καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικὸς Ἀριστάρχειος, Ἀλεξανδρεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τριςχίλια καὶ πεντακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος. Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά· Περὶ ὀρθογραφίας· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, γραμματικός. περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα τινά.

Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός· ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι, καὶ ἐχρηματίσατο· μουσικός τε ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς. Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιέ.

[Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.]

---

1. *Οὓς ζῶντας*] οὓς δὲ ζῶντας A. C. *V. 3. *Δίδυμος*] Eadem fere de Didymis *Eudocia*, philosophum tradens p. 135. grammaticos vero p. 133. tandem Georgicorum scriptorem p. 128. Ἀτήιος ἢ Ἄττιος] Platonicus. Scrib. *Αἴτιος*. Scripsit opinor *περὶ τῶν αἰτιῶν*. Notus versiculus *Αἴτιος ὁ γράψ. αἴτ. Καλλίμαχος*. Vid. Euseb. Praep. p. 545. An Ἀέτιος? Ionsius p. 318. *Tourii* commenta domestica. Ἀτήιος] Ionsius de Scriptor. Hist. Phil. lib. III. c. 1. pro Ἀτήιος hic legendum censet Ἀρεῖος, fretus auctoritate Eusebii, qui lib. XV. Praep. Euang. c. 15. Didymi cuiusdam *Ἀρείου* mentionem facit. Sed cum non satis constet, utrum Didymus ille idem sit cum eo, de quo Suidas hic agit, coniecturam hanc in medio relinquo. Praeterea etiamsi daretur, et Suidam et Eusebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Eusebio, an vero Eusebius ex Suida emendandus esset. *Küst.* Cum Ionsio consentit ut par fuit Reinesius. Nam quod sequitur ἢ Ἄττιος, ab Eudocia praetermissum, nihil nisi correctionem affert mendosi Ἀτήιος. 6. *Δίδυμος, Διδύμου ταρ.*] Hic est celebris ille Didymus, cuius grammatici veteres et enarratores poetarum Graecorum tam crebram mentionem faciunt. Fuit vir singularis industriae et *φιλοπονίας*, scripsitque commentarios in plerosque poetas Graecos: itemque in praecipuos oratores veteres, ut constat ex Harpocratione, qui *ὑπομνήματα* eius in Demosthenem, Isaeum et Hyperidem laudat. Praeterea *ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως* citatur a Schol. Aristoph. Av. 769. et Athen. lib. IX. p. 368. *Ἐν ταῖς περὶ Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν* ab eodem lib. XIV. p. 634. *Ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀρκτεύειν καὶ δεκατεύειν* [immo *περὶ τοῦ δεκατεύειν*] ab Harpocratione v. *Δεκατεύειν*. *Ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως* ab eodem v. *Δερμιστής*. *Ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν* ab Etymologo v. *Προςῳδίαι*. *Ἐν Συμποσιακοῖς* a Stephano Byzantio v. *Ἴτία*, Laertio in Demetrio segm. 76. Etymologo v. *Σχολιά*, et Clemente Alexandrino Strom. lib. IV. p. 381. *Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ* a Plutarcho in Vita Solonis. Praeterea vocabula comicorum et tragicorum eum collegisse et exposuisse discimus ex praefatione Lexici Hesychiani et Harpocratione v. *Ξηραλοιφεῖν*. *Küst.* E libris, quos *τραγῳδουμένης λέξεως* scripsit, aliquid affert de Acheloo ex Euripide Macrob. V, 18. Didymus in libris *ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς* laudatur a Lactantio de Fals. relig. I, 22, 9. Didymus sex libros in Ciceronem composuit, sillographos imitatus, maledicos scriptores, qui tamen libri doctarum aurium iudicio sunt improbati: Politian. Miscell. c. 1. ex Ammian. Marcell. XXII, 16. *Reines.* (Qui nonnulla habet cum Küstero communia.) Adversus eum scripsit Suetonius in libro *περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας*. Vid. *Τράγκυλλος*. *Ἀπίων Διδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός* Suid. *Hemst.* Adde Clinton. F. H. T. III. p. 205. Nec praetereunda glossa *Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός*. 7. *Ἀριστάρχειος*] *ἀριστόχειρ* E. Id nomen admonet operae criticae, quam Didymus posuerat in copiis Aristarcheis de scriptura Homeri colligendis diiudicandisque, hoc est, librorum *περὶ τῆς Ἀριστάρχειου διορθώσεως*, ab Lehrsio de Aristarchi stud. Hom. p. 19. sqq. diligenter explicatorum. Ἀντωνίου] *Ἀντωνίνου* B. E. Edd. ante Küst. 8. *Κικέρωνος*] *Νικέρωνος* B. E. 9. *κληθεὶς*] *ἐπικληθεὶς* E. 10. *συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τριςχίλια*] Idem testatur Athenaeus lib. IV. p. 139. *Küst.* *τριςχίλια καὶ*] *καὶ* om. B. V. E. Med.

1. *ἔγραψε — ἄριστα*] Incerta horum titulorum fides. Nam primum quin *Πιθανά* ad Didymum Areum debeant redire non ambigimus. Deinde *Περὶ ὀρθογραφίας* etsi nolim aspernari, *περὶ γεωγραφίας* tamen scripsit Paris. ap. Brequign. p. 16. Denique *καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα* quis dubitet Aristarcheo laudatissimo vindicare? accedit quod Eudocia nescit *πλεῖστα καὶ ἄριστα*. Contra suspicamur totum argumentum, quod gl. *Δίδυμος ὁ Κλαύδιος* continetur, ad Didymum iuniorem pertinere: cuius memoria his fere finibus, nisi fallor, debuit circumscribi: *Δίδυμος ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ ὀρθογραμίας· περὶ τῶν ἡμαρτημένων κτλ.* Praeterea volumus ab aliis exquiri, Didymusne Heraclidis F. idem qui Claudius fuerit. 3. ὁ om. *V. qui hanc partem postposuit narrationi de Didymo Heraclidis. *χρηματίσας* om. V. 4. *παρὰ τὴν*] *περὶ τὴν* E. 6. *Ἐπιτομὴν τοῦ Ἡρακλέωνος*] *Λέξεις Ἡρακλέωνος* scripsit Longinus, teste Suida. *Toup.* MS. *τῶν Ἡρακλέωνος* A. E. Med. et Eudocia. Cf. v. *Δημοσθένης Θρᾷξ*. Heracleonem Glauci filium (quem infra Suidas posuit) cum Didymo iungit Steph. Byz. v. *Ἀρέθουσα*. 7. *Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλ.*] Eius opinor Heraclidis, qui Didymi Chalcenteri disciplina fuerat usus. Huccine referri possit locus quidam a Bekk. Anecd. p. 1449. decerptus non ausim definire. 8. *παρὰ Νέρωνι*] Eudocia: *ἐπὶ Νέρωνι, οὐ μόνον γραμματικός, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μουσικὸς καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτ.* 10. *Δίδυμος Ἀλεξ.*] V. Fabricii B. Gr. T. XIII. p. 141. Eius Georgica diligenter ab Geoponicorum opifice adhibentur, quamquam abest diligens librorum distinctio. 12. *Δίδυμος — Θωμᾶς*] Notavi glossam ab V. omissam. Perversum est *καὶ ὁ*.

---

spendit. — Alios autem vivos ex furcis suspendens. *Δίδυμος*. Didymus, Areius cognominatus, philosophus Academicus. scripsit Probabilium et Sophismatum solutiones libris duobus: et alia multa. *Δίδυμος*. Didymus, Didymi salsamentarii filius, Alexandrinus, grammaticus Aristarchius, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis usque ad Augustum: Chalcenterus vocatus, propter assiduitatem, qua versabatur in libris. aiunt enim eum plus tria millia et quingentos libros conscripsisse. *Δίδυμος*. Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae eloquentiam docuit. scripsit Probabilia: De Orthographia: et alia plurima eaque optima. *Δίδυμος*. Didymus, cognomento Claudius, grammaticus. scripsit de iis quae praeter analogiam a Thucydide commissa sunt. De Analogia Linguae Latinae. Epitomen Heracleonis: et alia quaedam. *Δίδυμος*. Didymus, Heraclidae filius, grammaticus, qui apud Neronem vixit, et divitias sibi comparavit, et musicus fuit insignis et ad carmina componenda aptus. *Δίδυμος*. Didymus Alexandrinus. De re rustica libros XV. scripsit. [*Δίδυμος*. Apostolus Thomas cognominatus est Didymus.]

Δίδυμοι. συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς, ἰδίως οἱ μόνοι· ἢ δισσῶς· καί,

Αὐλοῖσιν διδύμοισι.

Διαίνεσθαι. βρέχεσθαι. διαίνω γὰρ τὸ ὑγραίνω.

Διαίρεσις. ἡ διαχώρισις.

Διαιωνιεῖ. δι' αἰῶνος παραμενεῖ.

Διαιρῶν. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.

Δίαιτα. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τὴν τῶν ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον ἄλλοις.

Διαίταις. ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσεσι.

Διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἴρειν, καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχων πᾶσιν ὥσπερ οἰκέταις ἀνθρώποις.

Διαιτῆσαι. κρῖναι, γνῶναι. Καὶ Διαιτητής, ὁ κριτής.

Διαιτητάς. τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποίουν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαιτηταῖς. ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκα-

---

1. *Δίδυμοι*] Spectare videtur Il. ψ'. 641. Schol. Ven. v. 638. *Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα.* Etym. M. p. 272, 31. *Διδύμους. παρὰ τῷ ποιητῇ ἀκυρολόγως* (insere h. v. e. MS. Dorvill. ubi compendiose ἀκ˜) *διδύμους τοὺς διφυεῖς, ὡς αὐλοὶ δίδυμοι· διδυμάονας δὲ οὓς ἡμεῖς διδύμους. Gaisf.* Afferri debuerat Tollius in Apollon. p. 224. *ἰδίως οἱ μόνοι· ἢ δισσῶς· καὶ Αὐλ.*] Locus hic corruptus est, quem, si mei arbitrii res sit, sic legerim: *ἰδίως Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, οἱ δισσοί. ὡς τό, Αὐλοῖσι διδύμοισι.* Apud Homerum enim Odyss. τ'. 227. ubi verba citata leguntur, *δίδυμοι* sumitur pro *δισσοί*, vel ut Scholiasta exponit *διπλοῖ*. Pro *οἱ μόνοι* autem legendum esse *Ὅμηρος* nemo mirabitur, qui sciat nomen illud, quod breviate plerumque in veteribus codicibus scribi solet, imperitos librarios saepe corrupisse, et nunc in *ὅμως*, ut infra v. *Ἥδος* [et v. *Γηραιός*], nunc in *ὅλως*, ut v. *Ἰδέειν*, nunc in *ὁμοίως*, ut v. *Ἀκιδνός*, nunc in alias voces affines detorsisse. *Küst.* Qui debuit afferre postmodum ab ipso deprehensum, *λέγουσι μόνον* in v. *Ξυήλην* natum ex *λέγουσιν Ὅμηρος*. Mirabilius etiam *τὸ οἷον*, quod olim fuit *τὸ Ὁμηρικόν*, apud Hesychium v. *Κυλαίνων*. Dissentit Toupius, frustra: „Lego (inquit), *καὶ οἱ συμφυεῖς δίδυμοι. ἢ δισσοί, ὡς καὶ Αὐλοῖσι διδύμοισι.* Vide Hesych. v. *Διδυμάονες.*" Nos assumpta Küsteri coniectura sic arbitramur satis locum redintegrari: *συνήθως ἡμῖν* [*οἱ ἀδελφοί.*] *καὶ οἱ συμφυεῖς ἰδίως. Ὅμηρος, ἢ δισσοί, ὡς καί, Αὐλοῖσιν* (*Αὐλοῖσι* Edd.) *δ.* Apud Apollonium expulsis sub finem *δίδυμοι λέγονται* corrigendum videtur: *Διδυμάονε καὶ δίδυμοι λέγονται ἀδελφοὶ κτλ.* Similiter Hesychius iuvandus. Ceterum nihil mutat Lex. Bachm. p. 197. Post hanc glossam cum B. C. V. E. eieci: *Δίδυμον τεῖχος. πόλις Καρίας. οἱ πολῖται Διδυμοτειχῖται. Δίδυμος. ὁ μεθ' ἑτέρου τεχθεὶς ἐκ μιᾶς συλλήψεως.* Posteriora quidem habet Zon. p. 508. 4. Zon. p. 543. 6. *διαχώρισις*] *διαχώρησις* A. E. 8. *Διαιρῶν. αἰτιατικῆ. ἀναπτύσσων*] Haec sunt verba Schol. Aristoph. Nub. 740. Atque hic obiter castigandus alter Scholiastes: *Διαιρῶν. ὡς ἐπὶ τῶν μιμῶν ἐχρήσατο. ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν.* Vox *μίμων* nullum locum hic habet. Scribendum, *ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων.* Nam de *nummis* sive *usuris* hic agitur: v. Schol. Aristoph. Ran. 78. *Toup.* Abest Scholio molestum illud *αἰτιατικῆ*: quod potuit ad gl. *Διαιτῆσαι* transferri. Nunc expunxi cum *V. 10. ἡ καθ'*] ἡ om. A. ἡ (ἢ Hesychius) *καθημερινὴ τροφή* Zon. p. 515. 12. *ἄλλοις*] *ἀλλήλοις* C. 13. *Διαίταις*] *Διαίταις — κρίσεσι* tacite transtulit Küsterus ante v. *Διαιτῆσαι*, quo novam gl. efficeret. Recte factum, nisi exemplum videretur ex inferiore glossa petitum. Ceterum cf. Piers. in Moer. p. 133. 14. *Διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba scriptoris cuiusdam de Zenone imperatore, ut discimus ex Suida infra v. *Ζήνων βασ.*, ubi locus hic repetitur. *Küst.* V. Malchus ed. Nieb. p. 277. *τὸ καλὸν ἑκὰς γενόμενον*] Infra v. *Ζήνων* rectius legitur *τοῦ καλοῦ ἑκὰς γενόμενος. Küst.* Nunc ibi restitutum *ἐθάς*, quod posui cum V. E. Med. item *γενόμενος* cum B. V. (non *V.) E. probante Gaisf. in Add. 15. ὑποτυφομένην*] *ἐπιτυφομένην* E. *ὑποτυφωμένην* B.

2. *ἀκροβατεῖν*] *ἀεροβατεῖν* inutile Toupii commentum. 3. *προσέχων*] Lege *προσέχειν.* 5. *Διαιτῆσαι*] Vox restituenda Synesio Epist. 67. p. 260. Vide v. *Πυκινή. Toup.* MS. 7. *Διαιτητάς*] Omnia descripsit Schol. Bav. in Demosth. Mid. p. 541. ubi continuo transitus a *δικαστήριον* factus est ad illa *καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε κτλ. ὑπὲρ πεντήκοντα*] Sic et Lex. Seg. p. 186, 1. Schol. Plat. p. 239. *ἐγένοντο δὲ διαιτηταὶ πάντες Ἀθηναῖοι οἷς ἑξηκοστὸν ἦν ἔτος*: quomodo Lex. Seg. p. 235. Vid. Valcken. in Ammon. p. 63. *Gaisf. περὶ ἑξήκοντα* Hesychius. 8. *πάσης αἰτίας*] *πάσης* om. E. 9. *γραμματείου*] *γραμματίου* A. B. C. V. Edd. ante Küst. Tum *συγκληρώσαντες* E. 11. *τοῦτο ἐλθεῖν*] Leg. *τούτους ἐλθεῖν* sc. *διαιτητάς. Hemst.* Speciosa correctio: quae quidem praestet explicationi Hudtwalkeri p. 41. *τούτω* E. Cf. Lex. Rhet. p. 310, 18. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. A. V. C. 12. *διαιτᾶν*] *δίαιταν* vel *διαιτηταῖς. Hemst. δίαιταν* A. *V. C. E. Cf. Hudtwalk. de diaetetis Ath. p. 126. 14. Διαιτηταῖς. ἕτεροι*] Ex Harpocratione. De toto autem hoc loco videndus est Petitus in Commentario ad Leges Att. lib. IV. tit. 5. *Küst.* Herald. adv. Salmas. p. 370. addit Gaisf.

Δίδυμοι. Gemini, secundum nostrum usum. singulariter autem Homerus duplices corpore significavit; velut est: *Geminis tibiis.* *Διαίνεσθαι.* Rigari. *διαίνω* est enim rigo. *Διαίρεσις.* Divisio. *Διαιωνιεῖ.* In aeternum permanebit. *Διαιρῶν.* Explicans, explorans, diiudicans et discernens res, easque quasi dividens. *Δίαιτα.* Quotidianus cibus. item arbitrium. *Iudicium de criminibus permitte aliis.* *Διαίταις.* Iudiciis privatis, extra forum institutis. *Vitae igitur assuescens, quae honestum in voluptate et superbia poneret, et arrogantiam, quam ob spem imperii animo conceperat, vultu ipso prae se ferens, superbe incedere et sublimem cervicem erigere, et ut breviter dicam, omnes pro servis tractare coepit.* *Διαιτῆσαι.* Iudicare, cognoscere. Et *Διαιτητής*, arbiter. *Διαιτητάς.* Viros quinquagenariis maiores, et nullius probri compertos, ex civium albo sorte delectos, controversiarum inter cives arbitros constituebant. peregrinis vero apud arbitros disceptare non licebat. siqui tamen in arbitrorum sententia non acquiescerent, illis ad publicum iudicium provocare licebat. *Διαιτηταῖς.* Arbitri ab iudicibus sunt diversi. hi enim in dicasteriis iudicabant,

ζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον· οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες, ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις διήτων. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προβλήσεις καὶ μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους, καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν.

Διαίτητήριον. ἐν ᾧ διαιτῶνται.

Διαιτῶν. δικάζων.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τουτέστι, τῆς ἐνθουσιαστικῆς.

Διέβαλεν. ἐξηπάτησεν. καὶ Θουκυδίδης οὕτως κέχρηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς.

ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε.

Διεγείρωμεν. παροτρύνωμεν.

Διέγνωκα. κέκρικα.

Διεγγύησιν. ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης.

Διέδριον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἅραντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.

Δίεδρος.

Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χειρί, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα.

Διέζευξε. διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεῦχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.

Διέθει. διέτρεχε.

Διεθρόησαν. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. ἀντὶ τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν.

‖*Διέκδυσιν.* διεξέλευσιν. Τῶν δὲ δεσμωτῶν 576 εἷς ἀποῤῥήξας τὰ δεσμὰ καὶ διεκδὺς εἶτα καταφεύγει ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος πρόθυρα. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξελθών, ἐκφυγών.

Διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. ἀντὶ τοῦ . . .

Διεκόρησας τὴν παῖδα. διεπαρθένευσας.

---

1. ἐφεσίμους] ἀφεσίμους A. B. C. V. E. Pal. Harp. et Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus est Harpocrationem. ἔκρινον] ἔκριναν E. 2. ἐπιτρεψάντων] ἐπιστρεψάντων A. V. C. et unus liber Harpocr. 3. τοῖς κρινομένοις] Lege τῶν κρινομένων, ut apud Harpocrationem. *Küst.* αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις A. B. C. V. E. Med. Harp. Pal. Non ausus sum Gaisfordum imitari, qui τῶν κρινομένων inseruit ex Harpocr. edito. διήτων] διήτουν Gaisf. cum A. B. E. C. Harpocr. 5. προβλήσεις] Harpocratio rectius προκλήσεις. *Küst.* V. Hudtwalk. p. 49. sqq. καὶ μαρτυρίας] Inserendum τὰς vel cum Schol. Bav. 7. ἑκατέρων] Deest E. ἀμφοτέρων Schol. Tum ἐκβαλόντες B. E. Med. εἰς καδίσκους] Portus vertit, *in capsulas*. Melius, *in urnas*. *Küst.* καδδίκους B. E. καδδίκους Med. καὶ σημηνάμενοι] Vide infra v. Ἐχῖνοι. *Küst.* 9. *Διαιτητήριον*] Procop. p. 349. *Toup.* MS. 10. *Διαιτῶν. δικάζων*] *Διαιτᾶν. δικάζειν* E. Sub finem cum V. C. reieci: καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. δοτικῇ. *Διαιτῶ* τὸ ἴσον νέμω Schol. Bav. 11. ὀπός] ἤγουν φωνῆς ὀπός C. Haec irrepserant in v. Ὀπός. 13. *Διέβαλεν. ἐξηπ.*] Vide supra v. *Διαβάλλειν. Küst.* 14. Ἀριστοφάνης ἐν Θέσμοφ.] V. 1220. 15. Καὶ διέβαλε] καὶ cum V. C. delevi. 18. V. Zon. p. 544. Apud Hesychium tollendum videtur *διέγνων*. 19. *Διεγγύησιν. ἀντὶ τοῦ κατ.*] Cum Harpocratione et Zon. p. 517. similiterque Hesychius. 20. *Δημοσθένης*] In Timocrat. p. 724,6.

1. *Διέδριον*] Vide infra v. *Ζεῦγος. Toup.* MS. Interpretationem τὸ καθέδριον omisi cum A. B. C. V. E. ubi pro cap. gl. *ιέδριον*. Agnoscit Zon. p. 524. deinde scribens *διέδριον*. 3. λεγομένων σχολῶν] Scholas Palatinas intelligit Valesius Ammian. Marcellin. XIV. p. 38. *Hemst.* XIV,7,9. 4. *Δίεδρος*] Vid. Hesych. Om. Küst. silente Gron. 5. *Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Qui reponebat annotatione in Hesychium *διέτριψε*. Scribe *Διεδοιδύκισε* cum cod. Hesychii et Lex. vet. H. Stephani sive Zon. p. 544. 7. *διεχώρισε*] *διεχώρησε* A. C. 8. *διεζευγμένον . . τετράχορδον*] De quo potissimum conferendus Plutarchus de procreat. an. p. 1029. A. de Mus. p. 1138. E. 9. *συνεζεῦχθαι* attigit Valckenarius in Eurip. Hipp. 1389. Vereor tamen ut eodem Suidas respexerit. 10. *διέτρεχεν, ἢ διήρχετο* Zon. p. 549. 11. *Διεθρόησε*] *Διεθρόησαν* dedi cum V. C. Zon. p. 544. Θουκυδίδης] Lib. VI. c. 46. *Küst.* 14. *διεξέλευσιν*] ἢ ἀπόδρασιν addit Zon. p. 517. Τῶν] τῶν δὲ A. B. C. V. E. Gaisfordus suspicabatur v. *Διεκδύς* excidisse, quo pertinuerit exemplum: firmante Zon. p. 544. 18. *Διεκερμάτισε*] Aristoph. Vesp. 785. (820.) *Διακερματίζειν* hic est, monetam argenteam vel auream moneta viliore, puta aerea, permutare: quod facere solemus, cum res vilioris pretii emimus. Vide etiam infra v. *Κερματίζειν. Ἐν ἰχθύσιν* vero hic non significat *in piscibus*, ut Portus putabat, sed *in foro piscario*. Attici enim locis nomina imponere solebant a rebus, quae in illis erant vel gerebantur. Sic exempli causa dicebant ἐν τῷ μύρῳ, pro ἐν τῷ μυροπωλείῳ. ἐν ταῖς χύτραις, pro ἐν τῷ χυτροπωλείῳ. ἐν τῷ ὄψῳ pro ἐν τῷ ὀψοπωλείῳ, et sexcenta alia huius generis. Vide nos supra in v. *Δεῖγμα. Küst.* Qui delevit ἀντὶ τοῦ, ab *V. Med. cum vasta lacuna conservatum. 20. *Διεκόρησας*] Vide supra v. *Διακεκορῆσθαι. Küst.* Dictio Luciani D. Mar. XIII, 1.

---

et de appellationibus, quae ab arbitris fiebant, cognoscebant. arbitri vero, prius electi sorte, vel litigantium arbitratu, iudicabant. quorum arbitrium si placebat adversariis, lis erat finita; sin minus, crimina, provocationes, testimonia, praeterea et leges et reliquas utriusque partis probationes in capsulas coniiciebant, et obsignatas tradebant causarum auspicibus. *Διαιτητήριον*. Locus in quo iudicant arbitri. *Διαιτῶν*. Iudicans. *Δι' αἰφνιδίου ὀπός*. Per vocem numinis afflatu editam. *Διέβαλεν*. Decepit. sic et Thucydides hac voce usus est, et Aristophanes *Themsophoriazusis*: *Anus me decepit*. *Διεγείρωμεν*. Incitemus. *Διέγνωκα*. Cognovi. *Διεγγύησιν*. Sponsorum exhibitionem. Demosthenes. *Διέδριον*. *Cum introire ipsis non liceret, eum bisellio impositum in aedes cohortium, quae Scholae vocantur, intulerunt*. *Δίεδρος*. *Διεδοιδύκησε*. Manu descripsit, rotundam eam faciens ut pistillum. *Διέζευξε*. Disiunxit. et apud musicos tetrachordum vocatur *διεζευγμένον*, tonus binis tetrachordis interpositus. et *συνεζεῦχθαι* dicunt in eodem loco esse. *Διέθει*. Discurrebat. *Διεθρόησαν*. Sermonibus distulerunt, vulgarunt. Thucydides: *Atheniensium vero legati divulgarunt, se magnam pecuniae vim vidisse*. *Διέκδυσιν*. Transitum. *Captivorum aliquis ruptis vinculis et fuga elapsus ad Cereris vestibulum confugit*. ubi διεκδὺς est qui clam se subduxit, qui aufugit. *Διεκερμάτισε τὴν δρ.* *Drachmam permutavit in foro piscario*. *Διεκόρησας*. Puellam stuprasti.

Διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διε-
κορκορύγησε.

κλόνος δὲ στρόφος, ἴλιγξ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκωδώνισεν. ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἢ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος.

Διεκπατῆσαι. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν. Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.

Διεκπέσαντες. διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες.

Διέκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαὶ δέ εἰσιν αἱ εἰς τοὐπίσω ὑποχωρήσεις.

Διέκυψαν. Χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἤνθησαν.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί. καὶ Διαμηρίζοιμι, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζοιμι. Ἀριστοφάνης·

Τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ.

Διεμπολᾶν. τὰ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια 577
ἀγοράζειν.

Διενέγκαντες. ὑπερενέγκαντες.

---

2. *λαλεῖν*] ἠχεῖν MS. 177. *ἐμιμήσατο*] *ἐμιμήσαντο* A. V. E. C. Edd. ante Küst. 3. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 386. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* *ἐν Νεφ.* E. 5. *αὐτὴν ἐξαίφνης* *V. et Zon. p. 544. 8. *διετάχθησαν*] *διεταράχθησαν* *V. C. et Zonaras. 9. *Διεκωδώνισεν*] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Ulpiani in orat. Demosth. *περὶ παραπρ.* p. 119. [393.] *Διεκωδώνιζεν. ἐδοκίμαζεν, ἐπείραζεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώδωνος, οὗ* (lege *μεθ' οὗ*) *περιάγουσιν νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀποπειρώμενοι, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ περὶ τὰς πύλας φυλάττοντες.* Vide etiam supra vv. *Ἀκωδώνιστον* et *Διακωδωνίσαι. Küst.* Similiter Lex. Rhet. p. 238. *ἐξήτασεν*] Male priores editt. [et A. B. C. V. E.) habent *ἐξηπάτησεν*: cuius loco scribendum esse *ἐξήτασεν* vel ex ipso Suida infra v. *Κεκωδωνισμένος* patet. *Küst.* 10. *περιπολούντων*] *παραπολούντων* V. C. 11. *κώδωσι νυκτὸς*] *κώδωσιν ἐκτὸς* *V. C. Ceterum posteriorem explicatum profert Zon. p. 550. 14. *Λέγουσιν Ἐπιμενίδην*] Ex Laertio [I, 112.]: apud quem legitur *ἐκπατῆσαι*, et *χρόνον τινά. Küst.* Monuerat H. Steph. in Ind. Thesauri. 15. *χρόνον ἕνα*] *χρόνον α* A. *V. *χρόνον* C.

1. *Διεκπέσαντες*] Confer paulo post v. *Διεξέπεσε. Küst.* Leg. *Διεκπαίσαντες.* Philostrat. p. 732. *παντὸς διεκπαίειν.* Corrigend. etiam Hesych. in v. et Philostrat. p. 881. ubi leg. *Ἤδη διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς.* Sed p. 914. recte forsan legitur *διεκπεσών.* Pollux p. 488. Ioseph. B. Iud. p. 221. Illud *διεκδραμόντες* ad *διεκπεσόντες* pertinet, de quo vide Ioseph. B. Iud. p. 256. Diodor. II. p. 181. Agathias p. 117. hinc corrigend. Arrian. Exped. Alex. p. 5. *δι' αὐτῶν ἐμπεσεῖν.* Immo leg. *ἐκπεσεῖν. Toup.* Cuius copiae paulo melius dispositae extant IV. p. 227. 368. adde Iacobs. in Philostr. p. 650. *Διεκπαίσαντες* etiam Valckenarius. Sed utrumque occuparat Küsterus in Aristoph. Plut. 805. Contra *διεκπεσόντες* probat Boissonadus in Philostr. Heroica p. 543. Sane haec non multum inter sese differunt (v. Wesselingius in Diodor. XII, 56.): sed *διεκτρυπήσαντες* si spectamus, quamvis et inusitata sit vox et ab Zon. p. 544. praetermissa, debet *Διεκπαίσαντες* praestabilius videri. 3. *Δίεκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν*] Ex Schol. Thucyd. I, 49. apud quem tamen verba illa, *καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν* non leguntur. *Küst.* Transierant e Schol. II, 89. monente Dukero. Vulgatas scripturas firmat Zon. p. 517. *διασχίζειν*] *σχίζειν* V. C. 4. *τῶν ἐναντίων*] *ἐναντίαν* C. 6. *ὑποχωρήσεις*] *ἀναχωρήσεις* V. C. Deinde cum A. delevi glossam cum male collocatam, tum infeliciter fabricatam: *Διεκπερδικίσαι. διαδρᾶναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι. ἀπὸ* (*ἐκ* V. C.) *τοῦ πέρδικος, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος.* Ubi Küsterus erroris istius parum curiosus annotavit: „Aristophanes Av. 769. *Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.* Huc Suidas respexit. Vide ibi veterem enarratorem, qui vocem illam prolixe exponit. Confer etiam infra v. *Ἐκπερδικίσαι*, et Hesychium tum eadem voce, tum etiam v. *Διαπερδικίσαι.*" *Διεκπερδικῆσαι* C. 7. *Διέκυψαν*] Zon. p. 545. ubi Tittmannus exemplum pro Suidae explicatione habuit temere. Deinde delevi cum V. C. quae habet A. in marg. *Διελέσθαι. διαμερίσαι.* 9. *Διέλιπεν*] Cf. Zon. p. 549. 10. *Διεμήρισαν*] Haec sunt verba Aristophanis Av. 707. In prioribus autem editt. [et E.] pro *ἐρασταί*, quod non solum Aristophanes, sed etiam 2 MSS. Pariss. agnoscunt, male legitur *δικασταί. Küst.* Cf. v. *Ἀπομώμοκα. Διαμηρίζοιμι*] Cf. Schol. Aristoph. Av. 670. 11. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1254. ubi locus hic recte sic legitur et distinguitur: — *Τῆς διακόνου Πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ Τὴν Ἶριν αὐτήν. Küst.* 12. *διακόρου*] *διακόνου* A. B. *V. C. E. Tum *τὼ σκέλη* B. C. V. non *τὰ σκέλη*. 14. *Διεμπολᾶν. τὰ πρ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 972. item Zon. p. 545. 16. *ὑπερενέγκαντες*] Sic Zon. p. 545. nec discedit v. *Διήνεγκαν.* Lege tamen cum Lex. Bachm. p. 197. *ὑπενέγκαντες.*

Διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν significat murmur ventris, imitatus autem est illa voce sonum intestinorum. Aristophanes *Nubibus*: *Deinde ventre tuo turbato murmur repente ex eo audiri coepit. κλόνος* autem significat dolorem intestinorum, sive tormina. *Διεκοσμήθησαν.* Dispositi fuerant. *Διεκωδώνισεν.* Tentavit et exploravit. translatio ducta est vel ab iis qui noctu cum tintinnabulis excubias circumeunt; vel ab iis qui tintinnabuli sono pugnaces cōturnices explorant. *Διεκπατῆσαι.* Ab hominum consortio recedere. *Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus ab hominum consortio recessisse, in herbis legendis occupatum. Διεκπέσαντες.* Qui locum perforarunt; elapsi. *Δίεκπλοι.* In hostes impetum facere, eorumque ordines perrumpere, deinde ad suos redire, et iterum impressionem facere. *ἀναστροφὴ* vero est, cum pedem referimus. *Διέκυψαν. Ex terra tanquam herba prorumpentes floruerunt. Διέλιπεν.* Dimisit. *Διεμήρισαν ἄνδρ. Amatores subegerunt.* Et *Διαμηρίζοιμι*, subigam. Aristophanes: *Primus tua ministrae diducens crura subigam. Διεμπολᾶν.* Res ad negotiationem necessarias mercari. *Διενέγκαντες.* Qui pertulerunt.

. . . . . Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα διήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰρβολάς τε καὶ μάχας. Καὶ αὖθις· Οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον τι κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν. Καὶ *Διενέγκω*, δοτικῇ. Καὶ *Διενέγκῃς*, αὐθυπότακτον.

Διενήνοχα. διαφέρω.

Δι' ἐνιαυτοῦ. ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ δι' ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεντέρευμα. τὸ ἐρώτημα.

Διεξάγοντας. διοικοῦντας. Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν.

Διεξέπεσε. Τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε διὰ τῶν πολεμίων. τουτέστι, διήλασε, διῆλθε, διέφυγεν.

Διέξειν. ἀπείρξειν. Οὕτω γὰρ διέξειν τὰς χεῖρας, καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσειν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς.

Διεξῆεσαν.

Δίεξιν. διεξέλευσιν.

Διεξιφίσω. διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθὼν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσαντο Δᾶτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτῷ χιλίοις ἀνδράσι, καὶ οὕτω πληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντες.

Διεξοδικούς. περὶ διαλεκτικῆς φησιν ὁ Ἀφροδισιεὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι διαφέρει ἡ διαλε-

---

1. *Πολλὰ γὰρ*] Aristoph. Equ. 599. ubi *ξυνδιήνεγκαν* extat: nec dubium quin haec festinantius ex v. *Ξυνδιήνεγκαν* repetita sint. 3. *Οὕτω δὲ*] *δὲ* om. B. E. Locus obscurus vel affectus. 5. *Εὐνάπιος*] Fr. 64. Ed. Nieb. p. 105. 6. *ὑπὸ τῆς*] *τῆς* om. V. C. probabiliter. *ἔργον*] *ἔργον τι* A. B. C. V. E. Med. 7. *κατετολμήθη*] *κατεπολεμήθη* B. 9. *καὶ Διενέγκω — διαφέρω* om. Küst. Cui *V. repugnat tantum in novissimis *Διενήνοχα. διαφέρω*, quae ipsa nihil nisi disciplinam sapiunt scholasticam. Praeterea *καὶ Διενέγκω*, *δοτικῇ* post *αὐθυπότακτον* coniecit Med. Ceterum Zon. p. 549. *Διενήνοχε. παραλλάττει, διαφέρει. ὡς τὸ ἀγήοχε.* 12. *ἀντὶ τοῦ — ἐνιαυτοῦ* om. B. E. Sub gl. finem delevi cum A. V. C. *Διενοχλῶ σοι. καὶ αἰτιατικῇ.* Contulerat Gaisfordus Abreschium in Aristaenet. p. 320. ed. Boisson. 14. *Διεντέρευμα*] Respexit ad locum illum Aristophanis Nub. 166. *Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Zon. p. 525. 15. *Διεξάγονται. διοικοῦνται*] *Διεξάγοντας. διοικοῦντας* A. B. C. V. (ap. Gron. p. 108.) E. Zon. p. 545. „Euseb. Eccl. Hist. p. 353. *διεξαγωγή.* Stobaeus p. 591. Polyb. p. 100." *Toup.* MS. Vide potissimum Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 972. sq. *Μεθυσκομένους*] Fragmentum hoc excerpsit Suidas ex Polybii libro IV. c. 57. ubi pro *ῥᾳδίως* recte legitur *ῥαθύμως. Küst.* 17. *Διεξέπεσε*] Zon. p. 545. Vide quae congesta sunt in v. *Διεκπέσαντες.*

1. *ἀπείρξειν*] *ὑπάρξειν* A. V. C. E. Zonaras, *ἀπάρξειν* B. *Οὕτω γὰρ*] Polyb. Fr. hist. 48. 4. *Διεξῆεσαν*] *διῆλθον* addit E. *Δίεξιν* caput sequentis gl. ad huius interpretationem rettulit Aldus. 5. *Δίεξιν*] *Διεξη* (imposito *δίεξιν*) E. Mox *διέξοδον* ante *διεξέλευσιν* omiserunt A. B. C. V. Zon. p. 517. Contra *δίεξιν* om. Med. Cuius loco *Διεξιών* (quod ipsum Hesychius et Zon. p. 550. interpretantur *λέγων*, *διηγούμενος*) tentabat Toupius; contra quem Gaisfordus: „Equidem suspicor scribendum esse, *Διέξεισιν. διεξελεύσεται.* Hesychius: *Διέξεισι. διέρχεται.*" Tandem *Διέξιμεν* subesse L. Dindorfius in Thesauro putabat. Equidem cum nullam criticorum rationem satis esse probabilem intelligam, haec pro frustis glossarum disiectarum habere malim. Ceterum *Δίεσιν* refingens Lobeckius Phryn. p. 527. fortasse non attendebat ordinem litterarum. 6. *Διεξιφίσω. διεμαχέσω*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 778. 9. *ἐνωρμίσαντο*] *ἐνορμίσαντο* E. *ἐνωρμήσαντο* V. *ἐνωρμίσατο* (?) A. B. C. *ἀνώρμησαν* Schol. Aristoph. *ἐνώρμισαν* Edd. ante Küst. *Ἀρτάβαζος*] *Ἀρταφέρνης* E. recte et confirmante superiore gl. *Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης*, invito tamen Schol. 13. *μόνων*] *μόνον* E. *αὐτοῖς*] *αὐτῷ* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *αὐτοῖς* Schol. ubi mireris ineptam illam additionem, *ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν.* 15. *τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως*] Hae tres voces desunt in prioribus editt. quas ex MSS. revocavi. *Küst.* Ignorat Schol. *καὶ οὕτω — δυνάμεως.* Ac manum interpolantis in hoc loco versatam esse persuadet, quod post *δυνάμεως* inculcabant Edd. *τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιεγένοντο*, *καὶ*: sed *τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιεγένοντο* om. V. *δυνάμεως περιεγένοντο καὶ* om. A. B. E. denique *τε* om. A. B. E. 16. *αἴτιοι*] *αἴτιον* B. *μόνοι*] *μόνον* B. E inter vss. 17. *Ἑλλήνων πρώτους*] *τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον* A. B. V. E. Schol. Aristoph. 19. *διαφέρει — δίκαι*] Haec omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodisiensi in I. Topic. Aristot. pag. 5. *Küst.*

Qui multas nobiscum molestias pertulerunt, irruptiones hostiles et pugnas. Et alibi: *Cum has molestias integrum mensem tolerassem.* *Διενεγκεῖν.* Referre. Eunapius: *His temporibus facinus quoddam ab virilis animi muliere patratum et editum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile videatur, si in historias referatur.* *Διενήνοχα.* *Δι' ἐνιαυτοῦ.* Per totum annum. Et *Δι' ἡμέρας*, per totum diem. *Διεντέρευμα.* Quaestio de intestino. *Διεξάγοντας.* Curantes. *Ebrietati indulgentes et negligenter admodum custodias agentes.* *Διεξέπεσε.* Pervasit, evasit, effugit. *Cum arma cepisset, per medios hostes evasit.* *Δίεξειν.* Cohibiturum esse. *Sic enim se manus eius cohibiturum esse ac prospecturum, ne Prusias ullam iniuriam ipsis inferret.* *Διεξῆεσαν.* *Δίεξιν.* Transitum. *Διεξιφίσω.* Pugnasti pro patria. in Marathone cum Persis dimicans gladiis contra eos usus es. Marathon autem est locus Atticae, in quem Datis et Artabazus Satrapae Persarum appulerunt, a Dario rege missi, ut Graeciam subiugarent. cum his Athenienses eo loco Miltiade duce congressi, solis Plataeensibus cum mille viris opem ferentibus, ut numerus exercitus Graeci compleretur, Graecis auctores libertatis extiterunt, cum soli omnium Graecorum principes Persarum occidissent. *Διεξοδικούς.* Dialecticam Alexander Aphrodisiensis sic ab rhetorica differre ait, quod dialecticae

κτικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῷ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διεξοδικοὺς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ' ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῇ), καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινοτέρας τὰς ἀποφάσεις ποιεῖσθαι· τὴν δὲ ῥητορικὴν μήτε περὶ πᾶσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῇ διαλεκτικῇ, (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῶς γε ὡς ἐπὶ τὸ 578 πλεῖστον χρῆσθαι λόγῳ, καὶ ‖ περὶ τῶν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν, καὶ πρὸς περιστάσεις καὶ τύχας καὶ καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζειν, ἅπερ ἐν τοῖς καθέκαστά ἐστι. περὶ τοιούτων γὰρ αἵ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικοὺς οὖν ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους καὶ καθολικωτέρους. Διεξῳδηκὸς δὲ τὸ διωγκωμένον.

Διεξοδικῶς. λεπτομερῶς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.

Διέξοδοι. ἐκπνοαί, ἐκκρίσεις.

Λήθουσι γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
Ἡλιεαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Δαβίδ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. διέξοδοι οὖν ὑδάτων οἱ ὀχετοί.

Διεπεραιώθη. διειλκύσθη, διῆλθε.

Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

ἀντὶ τοῦ ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἑλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.

Διέπεσεν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Διέπει. ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται.

Διέπτυξε. διεσαφήνισε.

Διεπυνθάνετο. ἠρώτα.

Διεργάζεται. ἀναιρεῖ, κτείνει. Ἰώσηπος· Πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι παραχρῆμα διεργάζεται. Καὶ Διεργασθείς, ἀναλωθείς.

Διερέττοντα. διακωπηλατοῦντα.

Διερευνῶ. αἰτιατικῇ.

Διέῤῥει. δύο σημαίνει, τὸ διεφθείρετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεφήμιστο. Διέῤῥει δὲ φήμη, λέγουσα καὶ εὐπατρίδην αὐτὸν εἶναι.

Διερειδόμεθα. στηριζόμεθα.

Διερήν. δίυγρον. Καὶ διερός, ὁ ὑγρός.

Διερικνοῦντο. διεκαμπυλοῦντο.

Διέῤῥιψαν. Τὴν τε οὐσίαν καὶ τὰ ὀστᾶ αὐ-

---

9. λόγῳ] λόγοις E. 10. μᾶλλον λέγειν καὶ om. E. Item καὶ om. A. B. V. Med. 11. τόπους] πόδας *V. 12. σχηματίζειν] σχηματίζει A. B. E. *V. Edd. vett. 15. καὶ καθολικωτέρους] καὶ om. B. V. 18. λεπτομερέστερον om. Zon. p. 556. 19. ἐκβάσεις] ἐκκρίσεις A. V. (ap. Gron. p. 109.) C. Zon. p. 517. om. E. relicto spatio. 20. Λέγουσι] Lege λήθουσι, ut infra recte v. Λήθω, ubi fragmentum hoc [per fraudem] repetitur. Deinde pro καὶ ἀνέμων metri gratia scribendum est κἀνέμων: quod et Portus monuit. Küst. Fragmentum hoc Sophoclis citat Laertius in Arcesilao: ubi recte legitur λήθουσι. Idem in Addend. Λήθουσι A. V. C. E. Zonaras. 21. τόκος παρῇ] τόκῳ σπαρῇ A. B. C. V. E. Med. Sed recte inferior glossa. 23. Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουν.] Locus hic est mutilus et confusus, qui ex Theodoreto in Ps. CXVIII, 136. sic supplendus et in ordinem redigendus est: Διεξόδους ὑδάτων Δαβὶδ τὸ πλῆθος τῶν δακρύων ἐκάλεσε. λέγει γάρ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. ἀντὶ τοῦ, κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Küst. 23. κρουνηδόν] κρανηδὸν V.

1. διέξοδοι — ὀχετοί om. V. C. 3. Διεπεραιώθη — ἐρυστὰ om. B. E. Med. Prodidit Aldus, sed minus distincta. 4. Κολεῶν ἐρυστὰ διεπ.] Sophocl. Ai. 730. ubi Schol. eadem tradit. ἐρυστὰ] ἐρυσταὶ V. C. Tum ξίφει V. 7. τὴν Βιθυνίαν] τὸν Βιθίαν A. V. C. cum v. Βιθίας, quo locus hic irrepsit. 9. καθίσταται] Quae subiungebantur διατάττει, διακοσμεῖ omiserunt A. B. C. V. E. Cf. Etym. M. p. 273. et Zon. p. 548. Item glossam διεπέμπρατο omisi cum A. V. C. Habet A. in marg. 10. Zon. p. 545. 11. Post hanc gl. omisi cum V. C. Διερά. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν καὶ ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Observationem satis imperite repetierunt ex v. Ἄνδηρα. 12. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. (7,35.) p. 580. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte annotaverat. Küst. Sic Zon. p. 545. Sed Iosephus νύττει δὲ . . . καὶ παρ. δ. 16. κωπηλατοῦντα Lex. Bachm. p. 198. 17. Om. Küst. silente Gronovio. 19. Καὶ διέῤῥει] καὶ om. A. V. C. Zon. p. 545. qui omisit etiam alterum καί. 21. στηριζόμεθα] διεστηριζόμεθα E. 22. Διερήν] Vid. Hesiod. Opp. 458. δίυγρος] ὑγρός A. V. C. 23. Διερικνοῦντο] Comicam esse glossam docet Hesychius. Ceterum recte Διεῤῥικνοῦντο Zon. p. 546.

---

facultas circa omne genus rerum versetur, nec perpetua oratione utatur, sed interrogatione et responsione constet (inde enim nomen ipsi impositum esse), et universales generalesque enunciationes fere ponat. rhetoricam vero dicit non in quavis materia versari, ut dialecticam (oratorem enim res civiles magis tractare), perpetuaque et prolixa oratione plerumque uti, et de rebus singularibus potius verba facere, et eventibus, casibus, temporibus, personis, locis et similibus orationem accommodare, quae rerum singularium sunt. in huiusmodi enim rebus et consultationes et laudationes et iudicia versantur. Διεξοδικοὺς igitur significat ampliores et magis universales. Διεξῳδηκὸς vero quod intumuit. Διεξοδικῶς. Oratione prolixa. similiter διεξοδικώτερον. Διέξοδοι. Expirationes, flatus. Sophocles *Oenomao*: *Latent enim ventorum flatus avem femellam, nisi cum pullos peperit.* Διεξόδους ὑδάτων. Sic David vocat lacrimas ubertim ex oculis manantes: *Oculi mei rivos aquarum fuderunt.* διέξοδοι ὑδάτων igitur sunt rivi aquarum. Διεπεραιώθη. Districtus est, extractus est. *Ex vaginis educti fuerunt gladii.* id est, vaginis nudati sunt. nisi enim ensis ad finem usque extrahatur, non exierit. Διέπεσεν. Ad irritum cecidit. *Et spes quidem de Bithia hoc modo ad irritum cecidit.* Διέπει. Operatur, administrat, disponit. Διέπτυξε. Explicavit. Διεπυνθάνετο. Percontabatur. Διεργάζεται. Interficit, occidit. Iosephus: *Hasta vero ad imam ventris partem, qua inguen est, percussum confestim interfecit.* Et Διεργασθείς, confectus. Διερέττοντα. Remigando traiicientem. Διερευνῶ. Accusativo iungitur. Διέῤῥει. Duo significat: periit, et divulgatus est. *Et fama sparsa erat, eum etiam patricium esse.* Διερειδόμεθα. Innitimur. Διερήν. Humidam. Et Διερός, humidus. Διερικνοῦντο. Incurvabantur. Διέῤῥιψαν. *Et facultates et ossa eius proiece-*

τοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προαπεχρήσατο, διέῤῥιψαν.

Διερμηνεύω. δοτικῇ

Διεῤῥωγώς. διεσχισμένος. καὶ διεῤῥωγότα.

Διεῤῥύη. διέδραμε, διῆλθε. Τὸ γάρ τοι κλέος τῶν τετολμημένων διεῤῥύη πολύ. Λέγεται 879 καὶ διέῤῥει. Αἰλιανὸς· Διέῤῥει τοίνυν ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπου κλέος σοβαρώτατον. ἀντὶ τοῦ λαμπρόν, ἐπηρμένον.

Διεῤῥυηκόσιν.

Ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι.

τουτέστι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως· καὶ τοῖς χείλεσι κεχαλασμένοις καὶ κεχηνόσιν, ἀντὶ τοῦ οὐ συνεστραμμένοις.

Διεσαρδάνισε. διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷον σαρδάνιον γέλωτα.

Δίεσιν. διαχωρισμόν. καὶ ἡ πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις. Δίεσις λέγεται τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων· ὅπερ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἐναρμόνιον προσαπώλεσεν, ἀγυμνάστου πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολελειμμένης.

Δίεσις. τὸ χώρισμα· ἢ ἄνεσις.

Διεσκαριφησάμεθα. ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης. Σκαριφήσασθαί ἐστι τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διεσκεδασμένον. διατετυπωμένον. Καὶ Διεσκέδασε, διεσκόρπισεν.

Διεσκευασμένην. μετὰ δόλου γεγραμμένην. Πολύβιος· Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ λῃστείαν, δόντες ἐπιστολὴν διεσκευασμένην.

Διεσκήριπτεν. ἐπεστήριζεν.

Ἦλθεν πόθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.

Διεσκίασται. ἀποκέκρυπται.

Διεσμιλευμένον. διεσχισμένον, ἠκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.

Διεσπαθηκότα. διεῤῥιφότα.

---

3. Gl. tacite posuit Gaisf. 4. *διεῤῥωγότα* glossa sacra: v. Alb. in Hesychium. 7. *τοῦ ἀνθρώπου*] *τῆς ἀνθρώπου* A. B. C. E. 11. *Ἠλίθιον*] Locus Aristoph. Nub. 871. *ὡς ἠλίθιον* E. *ἐφθέγξατο*] *ἐφθέγξω* A. B. C. V. Zon. p. 546. 12. *τοῖς χείλεσι* Edd. Quae sequuntur explicationes, absunt a Scholiis nostris Aristophanicis. 14. *κεχαλασμένοις*] *διακεχαλασμένοις* E. *κεχαλασμένως* B. Med. Infra *τοῦ* om. *V. Statim Gaisf. delevit ex Etym. M. sive Zon. p. 548. petita: *Δίεσθαι: ἀντὶ τοῦ διώκειν. ἀπὸ τοῦ δίω, τὸ διώκω, γίνεται παράγωγον δίημι· τὸ παθητικὸν δίεμαι, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δίεσθαι. οἷον, Αἶψα δ' ἐρυσάμενος μέγα φάσγανον ὤρτο δίεσθαι,* cum A. B. C. V. E. Versus est Apollonii Rhod. I, 1250. monentibus Toupio et Ruhnkenio. 16. *Διεσαρδάνισε*] Malim *διεσαρδώνισε*, per ω. Vid. infra v. *Σαρδώνιος γέλως*. *Küst.* *Διεσαρδάνωσε* Etym. M. *Διεσαρώνησε* Hesychius, *Διεσαρδώνισαν*. *διεγέλασαν* Zonaras. *διαλχύσει* Med. 17. *σαρδάνιον*] *σαρδώνιον* C. V. E. Zon. 18. *μουσικῆς*] *κατὰ μουσικῆς* V. C. 19. *Τὸ ἐλάχιστον*] Fragmentum hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio pag. 1053. (344. b.) unde de auctore eius constat, cuius nomen Suidas hic reticuit. *Küst.* 21. *προσαπώλεσεν*] *προσαπώλεσας* B. Edd. ante Küsterum, qui tacite Damascii scripturam reddidit, Wolfio et Porto praeeuntibus. Novissima inde ab *ἀγυμνάστου* omisit Photius.

4. *Διεσκαριφησάμεθα. ἀντὶ*] Eadem Etym. M. et fere Zon. p. 544. Priorem partem agnoscit Lex. Rhet. p. 239. *διελύσαμεν*] *ἐλυπήσαμεν* E. Sequentia olim in glossam *Σκάριφον* transierant. 5. *σκάριον* *V. 7. *Ἰσοκράτης*] Areopag. p. 142. B. *Σκαριφήσασθαί ἐστι*] Eadem Schol. Aristoph. Ran. 1545. cum Harpocratione, cui debetur etiam glossae principium. 10. *Διεσκεδασμένον*] Ex interpretatione voci huic addita patet scribendum esse *διεσκευασμένον*, ut recte legitur apud Hesychium. Apud eundem vero paulo ante male legitur, *Διεσκεδασμένως*, *διατετυπωμένως*. Scribendum enim est et ibi *διεσκευασμένως*. *Küst.* Vulg. firmat Lex. Bachm. p. 198. *Καὶ Διεσκέδασε διεσκ.* om. V. C. In fine *διεσκόρπησεν* A. 12. *Διεσκευασμένην*] *Διασκεδασμένην* A. item in exemplo. Recte Zon. p. 546. 13. *Ἐκπέμπουσι τῶν*] I. Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Casaub. collecta p. 457. bene monuit, Livium hunc ipsum locum Polybii ob oculos habuisse, cum lib. XXIV. c. 31. haec scriberet: *Et Cretensium quibusdam ad itinera insidenda missis, velut interceptas litteras, quas ipse composuerat, recitat.* *Küst.* 15. *ἐπεστήριξεν* *V. 16. *Ἦλθεν πόθ'*] Fragmentum hoc ampliabis ex Suida supra v. *Γραῦς*. *Küst.* Versus Philippi Thessal. IX, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 203. 19. *ἠκριβωμένον* om. Etym. M. p. 273. f. Deinde *καὶ περικεκαθαρμένον* *V. Contra Zon. p. 550. *Διεσμιλευμένων*, *ἠκριβωμένων*, *ἐξεσμένων*, *περικεκαθαρμένων*.

---

runt, quod se ipse interfecisset. *Διερμηνεύω*. Iungitur dativo. *Διεῤῥωγώς*. Disruptus. et *διεῤῥωγότα*. *Διεῤῥύη*. Dimanavit, pervasit. *Gloria facinorum eius longe lateque dimanavit.* Dicitur etiam *διεῤῥει*. Aelianus: *Valde illustris de muliere fama dimanavit.* *σοβαρώτατον* enim significat valde splendidum, illustre. *Διεῤῥυηκόσιν*. *Stultum sermonem labris diductis pronunciavit.* id est, stulte et insipienter et indocte, labiisque laxatis, hiantibus, apertis. *Διεσαρδάνισε*. Risit, non ob laetitiam, sed sardonium risum. *Δίεσιν*. Intervallum. item cantus musici principium. *Δίεσις vocatur minima mensura intervallorum harmonicorum: cuius sensum si amittamus, universum etiam genus musicae, quod ἐναρμόνιον dicitur, scientiam nostram fugit, aure ad eam rem inexercitata relicta.* *Δίεσις*. Intervallum. item remissio. *Διεσκαριφησάμεθα*. Dissolvimus. Isocrates. *σκάριφον* est enim festuca et cremium. ea enim facile dissolvuntur et flatu dissipantur. *Σκαριφήσασθαι* est negligenter aliquid agere, neque ea qua par est diligentia. *Διεσκεδασμένον*. Dissipatum. Et *Διεσκέδασε*, dissipavit. *Διεσκευασμένην*. Dolose confictam. Polybius: *Emittunt Cretensium quosdam quasi ad praedandum, quibus fictam epistolam dederunt.* *Διεσκήριπτεν*. Fulciebat. *Venit quondam anus lento gradu incedens, cum baculo querno, quo se vulneratam sustinebat.* *Διεσκίασται*. Obumbratum est. *Διεσμιλευμένον*, Diffissum, elaboratum, scalptum, perpurgatum. *Διεσπαθηκότα*. Qui patrimonium dissipavit.

Διεσπευσάμην. ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην. ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην.

Διεσπλεκωμένῃ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦ σημαινομένου, ἀλλ' ὁμοίως πολ-
880 λοῖς ‖ συμβολικοῖς ὀνοματοποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τὸ εὐθυρρήμονεῖν ἐνίσταται.

Διέστειλεν. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δέ ἐστι. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.

Διεσφαιρίσθη. ὥσπερ σφαῖρα κατηνέχθη.

Διεσφηκωμένον. διαδεδεμένον.

Διέσχε. διῆλθεν. Ἀρριανός· Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα· (ἀντὶ τοῦ διεχώρισαν) τῶν δὲ ὑπερκυλισθεῖσαι αἱ ἅμαξαι ὀλίγα ἔβλαψαν.

Δίεται. διέρχεται.

Διέτεινε. διαρρήδην εἶπεν.

[*Διετέτατο. ἀλλ' οὐ διετέτατο. Ξύλοις τέσσαρσι διατέτατο.*]

Διετείνοντο. ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.

[*Διετὴς διετοῦς.* Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω ὁ Εὐαγγελιστής.]

Διετίτρη. Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποτρέχοντα, διετίτρη τὰς πρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπτεν.

Διευθετῶ. τὸ καλῶς διατίθεμαι.

Διευκρινῆ. σαφῆ. Καὶ Διευκρίνησις, ἡ σαφήνεια.

Διευκρινημένοι. διακρίνοντες. Καὶ Διευκρίνησας, καλῶς διαχωρίσας. Τοὺς ἀκριβεστάτους τοῦ πλήθους διευκρινήσας.

Διευφημῶ, διαφημίζω δέ.

Διέφερον. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥω-

---

1. Zon. p. 546. 3. *Διεσπεκλωμένῃ*] *Διεσπεκλωμένην* Med. *Διεσπλεκωμένη* A. V. item in exemplo. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 1083. sq. 5. *ἐτῶν γε*] *ἐτῶν τε* A. V. C. *ἐτῶν* Med. 6. *τὸ πλέκειν*] Locus hic ex Scholiasta in modo indicatum locum Aristophanis sic emendandus est: *τὸ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον* etc. *Küst.* Immo praeter *σπεκλοῦν* petendum *τούτου σημαινομένου* ab v. *Πλεκοῦν*, ubi quondam haec annotatio repetebatur. 9. *εὐθυρημονεῖν* Med. Gaisf. 10. *Διέστειλεν. ἀντὶ*] Locus hic inverso ordine ita legendus est: *Διέστειλεν. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρ.* etc. Verba autem Davidis a Suida hic citata extant Psalm. CV, 33. in quem locum Theodoretus: *Θυμῷ καὶ λύπῃ περισχεθείς (Μωυσῆς) οὐ μετὰ τῆς συνήθους ἁρμονίας τῷ θείῳ προστάγματι διηκόνησεν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν τινὰ τοῖς λόγοις ἀναμίξας τὴν πέτραν ἐπάταξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐξήγαγε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, Διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως τοῖς λόγοις ἐχρήσατο.* Haec lucem fenerantur Suidae, quem sua ex hoc ipso loco Theodoreti hausisse apparet. *Küst.* His levissimas opes subiecit Toupius, quem fugit loci sententia: „Vid. Levit. V, 4. Hesych. *Διεστείλατο. διεσαφήσατο.* Recte. Quare opinor legend. apud Suid. *οὐκ ἀμφιβόλως*, etsi Theodoretus obstat. Liban. Descript. ed. Allatii p. 101. *τὰς ὀφρῦς προσδιέστειλε.*" *οὐκ ἀμφίβολως*, vel solum *ἀναμφιβόλως* dudum suaserat Portus. 11. *ὁ λόγος*] *ἐστι* A. B. C. V. E. Zon. p. 546. qui omisit *αὐτῶν*. 14. *Διεσφηκωμένον*] Aristoph. Vesp. 1067. (1110.) monente Abreschio. De quo copiose Hesychius. 15. *Ἀρριανός*] Lib. I. de Expedit. Alex. (1, 13.) p. 5. *Küst.* 16. *διεχώρισαν*] *διεχώρησαν* A. Repugnat Zon. p. 546. *ἀσπίδων*] Haec vox in prioribus editt. deest, quam sensus supplendi gratia [post *τῶν δὲ*] ex Arriano addidi. *Küst.* Orationem Arriani hanc, *αἱ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀσπίδων ἐπικυλισθεῖσαι ὀλίγα ἔβλαψαν*, cum Suidas aliquantum immutarit, *ἀσπίδων* ab omnibus libris abhorrens inducendum duxi.

1. *Διέτεινε*] Miram glossam confirmat Zon. p. 546. 2. *Διετέτατο*] Glossam hanc edidi et in eadem sede posui qua eam collocatam repperi in A. Edd. vett. praebent *Διατέτατο ἀλλ' οὐ διετέτατο* etc. statim ante *Δίεται*. Verba *ἀλλ' οὐ διετέτατο* tacite delevit Küsterus. Ad *διατέτατο* scripsit Hemsterhusius, *διέτατο* vel potius *διετέτατο*. Verbis *ξύλοις τέσσαρσι* caret B. Gl. om. V. C. *Gaisf.* Qui parum aut ordini litterarum prospexit aut observationis tenori, cui consentaneum est ut scribatur, *ἀλλ' οὐ διατέτατο. Ξύλοις τ. διετέτατο.* Sed tutius visum incertas nugas notare. 4. *Διετείνοντο*] Ex Harpocratione. *Küst.* Zon. p. 546. *Ἀντιφῶν*] P. 134, 41. ed. Steph. ubi *διετείναντο*. 6. *Διετὴς*] Caput glossae reddidit Gaisf. ex A. B, E. Ceterum hanc gl. cum exhibeat A. ante v. *Διετείνοντο*, nesciant V. C. eam notavi. 7. *ὁ Εὐαγγελιστής*] Matth. II, 16. 8. *Τῶν Λιβύων*] Haec Casaubonus Polybio tribuit: sed sunt Appiani in Libycis (c. 122.) p. 125. *Küst.* Haec non sine mendo Zon. p. 547. 11. *Διευθετῶ*] Schol. Aristoph. Plut. 621. p. 202. ed. Hemsterh. *Toup.* MS. Uberius tractat Zon. p. 547. 12. *Διευκρινῆ. σαφῆ*] Suspecta glossa. Hesychius: *Διευκρινεῖ. σαφηνίζει. λευκότερον ἢ τρανώτερον διετράνωσεν.* Ubi videtur intercidisse *Διευκρίνησε*, cuius explicatio fuit, *λεπτότερον ἢ τρανότερον διετράνωσεν.* Atque haud scio an similiter Suidas dederit: *Διευκρίνησε. ἐσαφήνισε. Καὶ Διευκρίνησις κτλ.* om. V. C. 14. *Διευκρινημένοι*] *Διευκρινημένη* A. Lege *Διευκρινούμενοι* cum Zon. p. 547. 15. *Τοὺς ἀκριμωτάτους*] Locus Theophylacti Simoc. II, 10. monente Abreschio. 17. Gl. om. Küst. *διαφημίζω*] Sic A. C. *V. Zon. p. 547. *διευφημίζω* B. E. Edd. vett. Vide supra v. *Διαφημίζω*. 18. *Ἀππιανός*] Fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14.

Διεσπευσάμην. Festinanter feci. vel sedulo peregi. *Διεσπλεκωμένῃ.* Aristophanes *Pluto*: *Non consueverim cum anu, quae ab annis decies mille et tribus millibus subagitata sit.* *σπεκλοῦν* ponitur de coitu: non quasi haec sit propria vocis significatio, sed formarunt hoc nomen eodem modo, quo multa alia, quibus obscure res significatur, praesertim siquid aperte eloqui pudor vetat. *Διέστειλεν.* David de Mose dicit: *Et ambiguam orationem pronunciavit.* *Διεσφαιρίσθη.* Tanquam pila delatus est. *Διεσφηκωμένον.* Constrictum. *Διέσχε.* Penetravit. item disiunxit. Arrianus: *Illi enim phalangem diviserunt. at currus per clipeos devoluti parum iis nocuerunt.* *Δίεται.* Transit. *Διέτεινε.* Aperte contendit. [*Διετέτατο*, non *διατέτατο. Quattuor lignis distentus erat.*] *Διετείνοντο.* Peculiariter hoc verbo usus est Antiphon, ut sit, constanter et acriter negarunt. [*Διετής, διετοῦς.* Euangelista: *A bienni et infra.* *Διετίτρη. Afrorum scaphae, quae parvae erant, Romanas naves subibant, earumque puppes perforabant, et gubernacula detergebant.* *Διευθετῶ.* Apte dispono. *Διευκρινῆ.* Perspicua. Et *Διευκρίνησις*, perspicuitas. *Διευκρινημένοι.* Discernentes. Et *Διευκρινήσας*, qui res bene discrevit. *Cum fortissimos quosque in populo a reliquis discrevisset.* *Διευφημῶ.* Contra *διαφημίζω.* *Διέφερον.* Tenebant, recondebant. Appianus: *Galli vero a*

μαίους τι μήνιμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντὶ τοῦ εἶχον, ἐνεκότουν.

Διέφερον. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ διήνυον ἢ ὑπέμενον ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμένος. τοῦ πρέποντος παρατραπεὶς τὸν νοῦν. Ἤδη γὰρ Ἀντώνιος τῷ Κλεοπάτρας ἔρωτι διεφθαρμένος ἦττων ἦν ἐν πᾶσι τῆς ἐπιθυμίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη. ἀντὶ τοῦ ἐξηνέχθη, ἐξεκομίσθη.

Διεφόρησαν. μετεκόμισαν. Τάς τε καταλειφθείσας ἐν τῷ χάρακι κατασκευάς, πολλαὶ δ' ἦσαν ὡς εἰς χρόνιον πολιορκίαν, διεφόρησαν.

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. ἀντὶ τοῦ, ἐχθρὸς ἔσομαι. Ἀριστοφάνης·

581 Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.
τὸν Αἰσχύλον, σοφόν· ἥδομαι δὲ τῷ Εὐριπίδῃ.

Διέχουσαν. ἀπῳκισμένην οὖσαν. Ἐς Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας ᾗ καὶ λ' σταδίους διέχουσαν.

Διεψευσμένοι. ἠγνοηκότες. Πολύβιος· Πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. Καὶ αὖθις· Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, ἐξελὼν τὴν πόλιν.

Διζημένη. καὶ διζήμενος, ζητῶν.

Διειδές. λαμπρόν, διαυγὲς καὶ καθαρὸν ὕδωρ.

Διεῖλεν. ἐχώρισε.

Δίειμι. διέρχομαι.

Διεῖπε. διῴκει, περιήρχετο.

Διειργάσατο. ἐφόνευσεν, ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἑκάτερον διειργάσατο.

[*Διείργω.* γενικῇ. Οὔτε ἡ ἀρχὴ τῷ ἀρχῇ εἶναι τοῦ ἀνάρχου διείργεται. Αἰτιατικῇ δέ· Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ.]

Διείρεο.

Διείρουσι. τὸ ἐπιβάλλουσι.

Διειρωνόξενοι. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως· οἱ Λάκωνες, παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι· καὶ οὐκ

---

1. *μήνιμα*] τι μ̂ μ̂ A. *μήνυμα* E. Zon. p. 547. qui haec cum seqq. descripsit. 3. *ἀντὶ τοῦ διήνυον ἢ — ἐξήνυον*] Ex Schol. Thucyd. I, 11. *Küst.* 10. *δὲ* om. *V. *ἄπιστον*] *ἄπλετον* E. Cum libris Zon. p. 548. 12. *Διεφόρησαν*] Cf. Thucyd. VI, 100. extr. *Τάς δὲ* Zonaras. *καταλειφθείσας*] *καταληφθείσας* E. Id reponendum esset, si constaret Suidam male explicasse *μετεκόμισαν*. 14. *εἰς χρόνιον*] *εἰς χρόνον* A. *ἐγχρόνιον* B. E. Ceterum Edd. vulgg. distinguebant, *ἦσαν, ὡς εἰς χρ. πολιορκίαν δ.* 16. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 1432. sq. 19. *δὲ* om. edd. ante Gaisf. repugnante *V: Deinde cum *V. C. delevi, quae habet A. in margine: *Διεχρήσατο. αἰτιατικῇ.* 20. *Ἐς Σελεύκειαν*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. de Bello Pers. cap. 11. *Küst.* Procopius *σταδίοις διέχουσαν διῆλθε.* 23. *Πολύβιος*] Fr. hist. 5.

2. *Διεψεύσθησαν*] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 16. *Küst.* Cf. v. *Κατετάχησε.* 4. *Διζημένη.* ζητοῦσα Hesychius. *ζητῶν*] ὁ ζητῶν E. 6. *ἐχώρισε*] *ἐχώρησε* A. 9. *Διειργάσατο*] Vide supra v. *Διεργάζεται. Küst.* Exemplum non satis emendatum esse apparet. 11. *Διείργω*] Gl. syntacticam om. V. C. eamque notavi. 12. *Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων*] Haec sunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. XLIV. p. 714. *Küst.* *πλοῦτον μόνον διεῖργον* A. 15. *Διείρεο*] Il. ά. 550. *ἐρώτα* explicatio Hesychii. 16. *ἐπιβάλλουσι*] *ἐμβάλλουσι* vel *διεκβάλλουσι. Hemst.* Prius convenit in locum Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 10? a Gaisf. ascriptum. Superest *τὸ* a Suidae more alienum. 17. *Διειρωνόξενοι. ἐξαπατ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 622. 18. *ὑποκρίσεως*] *ἀποκρίσεως* A. 19. *παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς*] Aristoph. Av. 1014. Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι Ξενηλατοῦνται. Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Adde v. *Ξενηλατεῖν.* 22. *ὀλεῖ*] Cum ad hunc locum pervenissem, incomparabilis vir Rich. Bentleius hanc notam mecum communicavit: *In editione Fragmentorum poetarum Graecorum ostendam, veram lectionem esse ἕλοι. Nam ea quae recepta est, ne Graeca quidem est.* Coniectura haec viri doctissimi facile placebit omnibus, quibus non erunt nares obesae. *Küst.* Sic uva uvam, quod aiunt, colorat. Viro autem incomparabili fraudi fuit Clem. Alexandrinus Strom. lib. IV. c. 5. *Ἁ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν ἕλοι ἄν.* Quem et secutus est Iosephus Scaliger in collectione versuum Graecorum proverbialium. Lectionem veterem satis tuetur Plutarch. Lacon. Instit. p. 239. *Ἀλκαμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη· Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ* —. Huc facit etiam Plutarch. Ag. et Cleom. p. 799.

---

longo iam tempore iram adversus Romanos fovebant. Διέφερον. Apud Thucydidem significat, conficiebant, vel sustinebant, vel diligenter perficiebant. *Athenienses vero bellum sustinuerunt. Διεφθαρμένος.* Qui decorum prorsus negligit. *Iam enim Antonius amore Cleopatrae corruptus omnibus in rebus libidini obsequebatur. Διεφορήθη.* Elatum est, exportatum est. *Incredibilis pecuniae vis exportata est. Διεφόρησαν.* Transportarunt. *Et relictas in castris sarcinas, quae magno erant numero, ut ad diuturnam obsidionem tolerandam, transportarunt. Δι' ἔχθρας γενήσομαι.* Inimicus ero. Aristophanes: *Neutrum enim inimicum mihi reddam. nam alterum sapientem iudico, altero vero delector.* Aeschylum scilicet sapientem iudico, Euripide vero delector. *Διέχουσαν.* Distantem. *Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum et triginta stadiis Antiochia distantem. Διεψευσμένοι.* Ignorantes. Polybius: *Aetolos vero his omnibus in rebus spes frustrata est.* Et iterum: *Sed opinio eos fefellit. Hannibal enim eos antevertit, et urbem exscidit. Διζημένη.* et *διζήμενος*, quaerens. *Διειδές.* Clarum, perspicuum, limpidum. *Διεῖλεν.* Divisit. *Δίειμι.* Transeo. *Διεῖπε.* Administrabat, obibat. *Διειργάσατο.* Interfecit, occidit. *Ille vero et ceterorum utrumque interfecit.* [*Διείργω.* Genitivo iungitur. *Neque imperium, quatenus est imperium, ab anarchia distinguitur.* Item accusativo: *Non solum divitias ab expetendo illo sinu Abrahami seiungens.*] *Διείρεο. Διείρουσι.* Exserunt. *Διειρωνόξενοι.* Qui hospites mendaciis verbisque simulatis decipiunt. tangit Lacedaemonios, apud quos extabat lex de peregrinis Sparta arcendis. eosdem etiam sordidos et avaros fuisse oraculum hoc declarat: *Nimius lucri amor Spartam perdet, nec quicquam aliud.* erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat pere-

ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις.

Διεῖς. ἐκτείνας, ἁπλώσας. Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτούς.

Δίεισι. διέρχεται.

Διῆγε. παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας· Ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς.

Διηγκυλημένον. τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξε-
382 νοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεήσοι· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. καὶ τοὺς γυμνῆτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλίζειν. Καὶ Διηθεῖται, ἀφυλίζεται. Διήθησις καὶ ἡ διύλισις.

Διῆκαν. διέπεμψαν.

Διήκει. διέρχεται. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιστεύω· πάνυ γάρ σου κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.

Διήκουσαν. διελθοῦσαν, διερχομένην.

Διήκουσεν. ἠκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χωρισμός.

Διήνεγκαν. γενικῇ. ὑπέμειναν, ἐκαρτέρησαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν. τουτέστιν, ὑπερήνεγκαν, ἢ διεπράξαντο. Καὶ αὖθις· Ἐπ' ἐννέα διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.

Διηνέχθη. ἐμαχέσατο.

Διηρέθιζεν. ἀνεκίνει, ἀνετάραττεν, ἀνερρίπιζεν. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴ που κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Διῆρες πλοῖον.

Μανδροκλείδας καὶ Ἀγησίλαος ἐδέοντο, μὴ δι' ὀλίγους ἐντρυφῶντας αὐτοῖς περιιδεῖν ἐρρῖμμένον τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης· ἀλλὰ τῶν προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ φυλάττεσθαι διακελευομένων. Ad Graecismum autem verbi *ὀλεῖ* astruendum, quod malae quidem fidei insimulavit vir doctissimus, vel locus Theognidis suffecerit v. 1098. *Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα, Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ.* *Toup.* I. p. 130. sq. IV. p. 146. probante Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1213.

1. *ἐξῆν*] *ἐξὸν* A. B. C. *V. (quod cum aliis locis possit defendi, tum iis quos in Dionys. Perieg. p. 843. indicavi) sed repugnantibus E. et Schol. Arist.* 3. *Διεὶς τὰς*] Haec sunt verba Mosis Deuteronom. XXXII, 11. ut Portus etiam monuit. *Küst.* 6. *Ἰωάννης. Ἀντίοχος*] Locus hic ita scribendus et distinguendus est: *Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς* etc. Significare enim vult Suidas, locum hunc ex Ioanne Antiochensi deprompturn esse. In 2 MSS. Pariss. [A.] pro *Ἰωάννης* legitur *Ἰώσηπος*: sed mendose. *Küst.* Haec de Fabio Cunctatore dicuntur. *Hemst.* Toupius item de Fabio Maximo locum esse intelligendum monet, allata v. *Ἀμβλύνω*, unde narrationem istam paulum redintegrare licet. *ἰὼ Ἀντιοχείας* V. C. Dicendi formam tetigit Dindorfius in Malal. p. VII. 9. *διατριβαῖς*] *τοῦ ἔργου τριβαῖς* gl. superior. 11. *κρατῶν*] Potius *κρατοῦντα*, ut respondeat accusativo praecedenti *διηγκυλημένον*. *Küst.* Sic Portus. Immo haec ad glossam *Διηγκυλημένος* spectare Schol. Luciani Iov. Confut. 15. evincit. Cf. Zon. p. 551. ubi mendose *Διηγκυλωμένον*. Ceterum Lex. Bachm. p. 198. *Διηγκυλημένον. ἐν ἐπιτόμῳ ἔχον. Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. V. (2, 12.) p. 347. ubi sic legitur: *Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι* etc. *Küst.* 12. *παρήγγειλε*] *παρήγγελλε* B. cum libris nonnullis Xenophontis; *παρήγγελε* *V. 13. *δεήσοι*] *δεήσει* E. *δεῆσον* Xenoph. edd. vett. Nam recentiores omiserunt cum codd. 14. *νευραῖς, ὡς*] *νευραῖς, ἢ οὕτως ὡς* A. B. E. Med. 15. *δεῆσον*] *δεήσων* B. 16. *μεστὰς τὰς*] *τὰς* om. A. B. C. E. 17. *Διηθεῖν*] V. Ruhnk. in Tim. p. 84. 18. *καὶ*] *γὰρ* *V. C. Immo transponendae voces *Διήθησις καί*. Vocem habent Plutarchus et Dio Chrysost. Vol. II. p. 3. *διύλισις*] *διήλυσις* V. Similiter *V. *διύλησις* pro glossa *Διήλυσις*. Ceterum haec recoquuntur in v. *Διύλισις*.

1. *Διῆκαν*] Soph. Oed. Col. 963. a Porto laudatus, *τοῦ σοῦ διῆκας στόματος*. 2. *ἀλλὰ*] *ἀλ* (sic) A. 3. *πάνυ γὰρ — διήκει*] Soph. Oed. Col. 297. Eunap. in Aedes. p. 48. Hom. Odyss. τ'. 108. Hippocr. Ep. p. 190. Theocrit. in Epigr. in Archilochum. Supra v. *Ἀρρεῖν*. *Toup.* MS. 5. *Διήκουσεν*] Utitur inprimis Plutarchus. *ἠκροάσατο* om. *V. 6. *Διήλλαξεν*] Ex Harpocratione, qui desunt *ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψε*: quae servat Zon. p. 551. 7. *ἤμειψεν*] Addit E. *ἢ πρὸς διαλλαγὴν ἦνεται.* 8. *ὁ χωρισμός*] *δίοδος, χωρισμός, ἐκδρομή* Hesychius. 9. *γενικῇ* expungendum esse apparet: contra quam res se habet in Lex. de Synt. p. 135. Et ignorat Zon. p. 551. 10. *Προκόπιος*] Lib. I. de Bello Pers. c. 18. ex quo sic apud Suidam scribendum est: *Ἄρχοντες δὲ ἱππέων μὲν ἅπαντες ἦσαν, οἳ τὰ πρότερα τὴν ἐν Δάρας μάχην διήνεγκαν.* Vocem *Ῥωμαίων* Suidas sensus supplendi gratia addidit. Vide etiam supra v. *Δάρας. Küst.* 11. *πρότερον*] *πρότερα* A. V. C. Zon. cum ea quae olim fuit glossa *Δάρας*. 12. *τουτέστιν ὑπερήνεγκαν* om. C. 14. *Διηνέχθη*] Ex II. Maccab. 3, 4. annotante Albertio in Hesychium. Zon. p. 551. *οὐ συνεφώνησεν, ἐμαχέσατο.* Deinde quam gl. tacite deleverat Küsterus, neque agnoscunt A. V. C. revocavit Gaisfordus: *Διηνθισμένας. ἐκ τοῦ διανθίζω, τοῦ τὰ ἄνθη συλλέγω.* Vide supra v. *Διανθίζω.* 17. *γένηται* suspectum est, quamquam id convenire possit in scriptorem incertum; nec mutat v. *Ἄγριον.* 18. *Διῆρες*] Vid. infra vv. *Διήρης* et *Δίκροτα*. Scaliger. in Euseb. p. 66. *Gaisf.*

---

grinis quovis tempore Spartam adire, sed certis et definitis diebus. *Διεῖς.* Qui expandit, qui extendit. *Alas suas expandens eos suscepit.* *Δίεισι.* Transit. *Διῆγε.* Extraxit. Ioannes Antiochensis: *Qui cum loca munita occupasset, diu bellum extraxit, Hannibalis celeritatem lenta mora retundens.* *Διηγκυλημένον.* Iaculum manibus tenentem. vel sub axilla hastam tenentem. Xenophon: *Ille vero cetratos prehensis iaculorum amentis ingredi iussit, ut, cum signum dedisset, iacula vibrarent; itidemque sagittarios nervis sagittas admovere iussit, ut signo dato sagittas emitterent; velitibus denique praecepit, ut pelles haberent lapidibus plenas.* *Διηθεῖν.* Percolare. Et *Διηθεῖται*, percolatur. Et *Διήθησις*, percolatio. *Διῆκαν.* Transmiserunt. *Διήκει.* Pervadit. *Ille vero dixit: equidem id credo. gloria enim virtutis tuae longe pervasit.* *Διήκουσαν.* Transeuntem, pervadentem. *Διήκουσεν.* Audivit. *Διήλλαξεν.* Obiit, vitam finiit. vel commutavit. *Διήλυσις.* Digressio. *Διήνεγκαν.* Sustinuerunt, tolerarunt. vel confecerunt. Procopius: *Romanorum vero equitatui praefecti erant iidem, qui ante ad Daras proelium commiserant.* Et alibi: *Obsidionem per novem annos sustinuit.* *Διηνέχθη.* Pugnavit. *Διηρέθιζεν.* Irritabat, commovebat, excitabat. *Ille vero iracundum et ferocem illorum animum irritavit et accendit, si forte loco illo potiri posset.* *Διῆρες πλοῖον.*

Διῄρει. διέτεμε, διεμέριζεν. Ὁ δὲ πρεσβύτης ὧν διῄρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διήρηκε. διεχώρισεν.

Διήρης ναῦς. ὑπὸ δύο ἐρετῶν ἐλαυνομένη.

Διῄρησαι. δέδεσαι.

Διηρθρωμένον. δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.

Διήρκεσε. διέμεινε, παρέμεινεν. Αἱ δὲ ἐντολαὶ ἃς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπεσταλμένα τοῖς Κελτοῖς εἰς τοσόνδε διήρκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, ὥστε ἀπέδοσαν μὲν τὰ ἁρπασθέντα. καὶ τὰ λοιπά.

Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ, διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας.

Διιπόλεια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπιτελουμένη Διί.

Διήρτησεν. ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν.

Διήσειν. διαφήσειν. Οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν.

Διηύθυνεν. ἐκώλυσε.

Διηυχενίζετο. ὑψηνχένει. Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο· ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

Διήφυσεν. διέκοψεν. 583

Διηχή. ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἢ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συν-

---

1. *διέτεμε*] Immo *διέτεμνε*. 4. *ὑπὸ*] ἡ ὑπὸ E. ἣν καὶ δίκροτον καλοῦσιν Hesychius. 5. *Διῄρησαι*] Hesychius *διῄρτησαι*. *Küst.* Sub finem *διηρημένος εἶ* omiserunt A. B. C. V. E. 6. *Διηρθρωμένον*] Ammonius in Porphyr. Ὥσπερ ἡ παρὰ τοῖς γραφεῦσι σκιαγραφία δηλοῖ μὲν τὸ μίμημα τοῦ εἰκόνος, οὐ μὴν διηρθρωμένως, οὕτω καὶ ὑπογραφὴ etc. *Haloand.* Usum quantum satis est exemplis illustravit Creuz. in Porphyrii Vit. Plotini p. 118. sq. 9. *τοσόνδε*] τὸ τοσόνδε E. εἰς prius abesse malim. 11. *καὶ τὰ λ.* tacite delevit Küsterus. Cf. v. *Διογενειανός*. 12. *Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ*] Ex Harpocratione. *Küst.* 14. *Διιπόλια*] *Διιπόλεια* A. cum Aristoph. Pac. 419. *Διηπόλια* C. Gl. male praeter seriem litterarum invectam videas infra suo loco. Mox Ἀθήνησιν C. *V. pro Ἀθηναίων: quod reposui cum Schol. Aristoph.

1. *Οὓς οὔτε δέξεσθαι*] Dio in Excerptis Ursini p. 408. [LXXI, 11.] Οὐ μέντοι καὶ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔτυχον, ἵνα μὴ καὶ οἱ Μαρκομάνοι οἵ τε Ἰάζυγες, οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεσαν, ἅμα μιγνύωνται σφίσι. Hinc sua excerpsit Suidas, qui et recte, opinor, exhibet: *οὔτε δέξεσθαι οὔτε διήσειν. Quos nec recepturos se, nec transire per agrum suum passuros iuraverant. Toup. δέξασθαι* A. B. V. Edd. vett. *δέξεσθαι* correctionem Porti Küsterus tacite recepit. 2. *ὠμωμόκεισαν*] *ὠμωμόκεσαν* A. B. C. V. E. Med. 3. *ἐκώλυσε*] Haec interpretatio suspecta mihi est, de qua proinde amplius cogitandum censeo. *Küst.* Vide num huc pertineat Suidae *Διηύθυνεν. ἐκώλυσε.* fort. leg. *Διήρυκεν. Albert.* in Hesych. v. *Διήρχθην*. Rescribe meo periculo: *Διηύθυνεν, ἐκόλασε. Κολάζειν* est *corrigere, castigare.* Schol. in Apollon. Rhod. I, 739. *ἐκόλασε τὸν λόγον.* Philostratus de vitt. Sophist. in Aspasio: *Διενεχθέντε γὰρ ὁ μὲν Ἀσπάσιος προσεποίησεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ξὺν εὐροίᾳ, ἐπειδὴ ὁ Φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἐλλογίμως εἶχεν· ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομενοῦντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν.* Quae verba prius emendanda, quam interpretanda sunt. — Nos vero — ita hunc locum iam tandem sanum integrumque praestamus: *ὁ δὲ αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑποκυμαίνοντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ἐκόλασεν. Hic vero e contra* (Philostratus) *suum dicendi genus, quod tum nimis redundabat, ad exactam illius* (Aspasii) *formam castigavit ac repressit.* — Idem autem fere *διευθύνειν τὸν λόγον.* Lucian. in Anacharsi: *Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω· πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Et fac ut non tanquam legibus his attendas quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas; sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicas statim et meum sermonem castiges. Toup.* I. p. 132. praeeunte Ruhnk. in Tim. p. 126. Quod restituendum vel invito Lex. Bachm. p. 198. Toupius tamen etiam *ἐκόλουσε* proposuit IV. p. 216. 4. *Διηυχενίζετο*] Ex Eunapio. Vide Küster. in v. *Διαυχενίζεσθαι. Toup.* MS. Eunapio item tribuunt Hemsterhusius et Boissonadus in Fragm. 40. 70. Desideratur tamen in principio *πρὸς* vel similis orationis forma. 8. *Εὐνάπιος*] Fr. 40. Ed. Nieb. p. 103. 11. *Διήφυσεν. διέκοψεν*] Ex Scholiasta Homeri Odyss. *τ'*. 450. *Küst.* Quae sub finem extabant, *ἀπὸ τοῦ διαφύσσειν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφύσσεσθαι, ὃ ἔστιν ἀπαντλεῖν. ὁ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον*, omiserunt A. B. C. V. E. Interpolata sunt ex Etym. M. sive Zon. p. 551. Ceterum hanc glossam ut par erat cum *V. post alteram *Διηυχενίζετο* reposui. 12. *Διηχή. ἢ τῶν*] Ex Philopono in lib. II. Aristotel. de Anima. Vide etiam infra v. *Μῆνιγξ. Küst.* Unde colligi licet olim extitisse *Διηχῆ*: de qua voce cf. Wytt. in Plut. T. VI. p. 271. 13. *μηνίγγων*] *μηνίγκων* C. qui statim *καὶ τὸ ἔ*. Sub finem expectabam *ἐνεργεῖ*. 15. *Διθυραμβοδιδάσκαλοι*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 820. *περὶ τῶν*] *περὶ* A. quod deinde ante *τῶν νεφελῶν* inserui cum A. V. *νεφῶν* *V. 16. *συνθέτους*] Quae de his Bentleius (Ep. ad Mill. p. 50. sqq.) monuit in notissima disputatione, qua Ionis fragmenta redintegravit, Küsterus posuit in v. *Ἴων*.

Διήρει. Dissecuit, divisit. *Ille vero, quippe senior, carnium portiones distribuit.* *Διήρηκε.* Divisit. *Διήρης ναῦς.* Biremis navis. *Διῄρησαι.* Vinctus es. *Διηρθρωμένον.* Explanatum, accurate elaboratum. *Διήρκεσε.* Permansit, suffecit. *Ea vero quae regibus mandaverat et Gallis imperaverat tantum valuerunt ad damna resarcienda, ut res raptas restituerent.* et quae sequuntur. *Διῆρξα.* Ad finem usque magistratum gessi. Lysias. *Διιπόλεια.* Festum apud Athenienses, quod Iovi celebrabatur. *Διήρτησεν.* Decepit, in errorem induxit. *Διήσειν.* Transmissurum esse. *Quibus se neque receptum neque transitum per regionem suam daturos esse iuraverant.* *Διηύθυνεν.* Castigavit. *Διηυχενίζετο.* Cervicem erigebat. *Ob alia vero quaedam non multo minora caput erigebat et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.* *Διηυχενίζετο.* Cervicem erigebat. Eunapius: *Ille autem ad reliqua negotia se praeparans corpore erecto et cervice elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur, eumque interficeret.* *Διήφυσεν.* Dissecuit. *Διηχή.* Facultas sonos transmittendi: cui membranae et aer intra aures conclusus inserviunt. *Διθυραμβοδιδάσκαλοι.* Poetae dithyrambici de rebus sublimibus et nubibus multa dicere solebant, vocibus-

θέτους δὲ λέξεις ἐποίουν, καὶ ἔλεγον ἐνδιαειριαιερινηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ὁ ποιητής. ἐποίησε δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἀοῖον ἠροφοίταν ἀστέρα μῆνα μὲν
ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον.

παίζων δὲ Ἀριστοφάνης Ἀοῖον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ κωμῳδίας, καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην, καὶ Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκει, οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασι.

Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

Διθύροις. διπτύχοις, διπλαῖς θύραις.

Διιέναι. διέρχεσθαι.

Διιέντα. ἐκπέμψαντα.

Διίεται. διέρχεται.

Διιθύτης. ὁ διευθύνων.

Διιεὶς. διαπέμψας.

Δίημι. διέρχομαι. καὶ διήσει. 584

Διικνείσθω. γενικῇ. φθασάτω. Καὶ διικνούμενος, διερχόμενος.

Δίιος ὀργή. καὶ Δίιος βωμός.

Διῖχθαι. διέρχεσθαι.

Διιππασία, καὶ ἀνιππασία. τῶν ἵππων ἅμιλλα. ὥςπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.

---

1. *καὶ ἔλεγον*] Aristophanes loco laudato: — *Συνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι Τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς.* Sic etiam apud Suidam legendum est. *Küst.* *ἐνδιαεριαιερινηχέτους*] *οἷον ἐρινηχέτους* E. *ἐνδιαερινερινηχέτους* extat in glossa singulari iam sublata. 2. *Ἴων ὁ Χῖος*] V. Ionem Nieberdingii p. 54. sqq. *ποιητής*] *ὁ ποιητὴς* A. B. C. V. E. 4. *ἀμεροφοίταν* Bentleius p. 53. Sed *ἠροφοίταν* nihil differt ab *ἠέριος*, quod est matutinus. *ἀστέρα μῆνα μέν*] Emenda ex enarratore Comici, *ἀστέρα μείναμεν*. *Küst.* Immo habet *μείνομεν*, quod praeferendum. Ceterum numeri concinnius decurrerent, si abesset *ἀστέρα*: quo concesso *μείνομεν* ad alterum versum referatur. *μῆνα μὲν — ἀστέρα* om. A. 5. *λευκοπτέρυγα*] *λευκῇ πτέρυγι* restitui cum Schol. Eodem spectat *λεπτῇ πτέρυγι* scriptura B. V. E. C. 6. *φησὶ ἀστέρα* *V. 8. *κωμῳδίας*] *κωμῳδίαν* E. Med. *καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην*] Pessime. Quis enim unquam Epigrammata pedestri sermone scripta viderit vel legerit? Omnino haec sunt *ἀσύστατα*: nec dubium est quin scribi debeat, *καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην Πρεσβευτικόν*: ut recte habet Scholiasta Aristophanis loco laudato. *Küst.* Monuerat Bentleius p. 64. 9. *Σωκράτους*] *Σωκράτου* A. *Σωκράτης* E. 10. *Καλλίμαχος*] *Καλλιμάχου* B. E. 13. *Διθύραμβος*] Sic Timaeus p. 84. Addit Gaisf. Schol. Platon. p. 154. et Gloss. Herodot. I, 23. *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος*] Fragmentum hoc legitur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 13. idemque repetitur infra v. *Κατεγλωττισμένον*. Vide etiam Photium in Bibliotheca p. 1020. *Küst.* Equidem vereor ne particula loci toties in glossas Suidae derivati temere sub v. *Διθύραμβος* sit vocata. Ceterum eundem locum significavit Arsenius p. 493. 14. *λόγου*] *λόγων* A. E. Med. *λόγον* C. *V. *ἐπήσκει*] *ἐπίσχει* V. C. Sub finem exempli Gaisf. delevit, *καὶ διθύραμβος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός*, cum A. B. C. V. E. Quibus similia leguntur in Etym. M.

1. *Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ.*] Una syllaba addita versum hunc sic complebis: *Καὶ Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.* Apud enarratorem Comici in Av. 1392. legitur: *Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.* Sed lectioni isti metrum refragatur. Syllaba enim prima in *Διθυραμβοποιῶν*, uti et in *Διθυράμβων*, longa est. *Küst.* Et tamen istam scripturam Toupius II. p. 528. praeferre sustinuit, notatus ob eam rem Porsono IV. p. 490. 2. *ἀδιανοήτων*] *διανοήτων* V. C. 3. *Διθύροις*] Vide quos attulerunt editores Bosii p. 90. Sequebatur glossa praeter ordinem litterarum intrusa: *Δίθυρσον. Ἀρριανός. Τὸ δίθυρσον . . . τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.* Ubi Küsterus fraudis ignarus: „*Ἀρριανός*] Scribendum est *Ἀγαθίας*. Verba enim quae sequuntur, decerpta sunt ex Epigrammate Agathiae in Baccham, quod extat Antholog. lib. VI. cap. 5. [Pal. VI, 172.] ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte sic legitur et distinguitur: *Καὶ τὸ δίθυρσον Τοῦτο τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον· Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.*" Nimirum ipse error in nomine *Ἀγαθίας* commissus aperte monstrabat observationem ex v. *Ἀνέδην* esse transcriptam, quam expunximus cum V. C. 7. *Διιθύτης*] Hesychius rectius *διιθυντής*. *Küst.* Glossa male collocata. 8. *διαπέμψας*] Immo *διαπέμπων*: ut Hesychius, *Διιείς. διαπέμπων*, et *Διιέντα. διαπέμποντα.* Item falsum est in continua glossa *διέρχομαι.* 10. *γενικῇ* om. vulg. repugnante *V. *φθανέτω* Hesychius. 12. *Δίιος*] V. Piers. in Moer. p. 186. *βωμός*] *ὁ τοῦ Διός* addit E. 13. Zon. p. 552. 14. *Διιππασία*] *Διππάσια ἀνιππάσια* A. *Δ. κ. ἀνιππάσια* B. C. *Δ. κ. ἀνιπτάσια* E. *Διιπτασία κ. ἀνιπτασία* Med. Reduximus cum *V. et Zon. p. 518. *ἀνιππασία*: nempe hanc glossam apparet esse petitam ex v. *Ἀνιππασία*. *ἅμιλλα*] *ἅμιλλαι* A. 15. *καὶ ἀντωμοσία* om. V. C. E. 16. *δηλοῦσι*] *δηλοῖ* A. V. C. E.

---

que compositis utebantur, dicentes exempli causa, *ἐνδιαε αιερινηχέτους*. talis erat Io Chius poeta, qui poema fecit, hoc initio: *Matutinam Luciferi stellam expectamus, quae solem candidis alis praecurrit.* ideo Aristophanes iocans *Ionem matutinam stellam* vocatum fuisse ait. fuit autem valde celeber, scripsitque comoedias, et Epigrammata, et soluto sermone orationem, quae *Πρεσβευτικός* inscribitur: extat etiam Socratis philosophi in eum oratio. Callimachus etiam in *Choliambis*, ubi mentionem eius facit, multa dicit eum scripsisse. *Διθύραμβος*. Hymnus in Bacchum. *Apollonius vero non utebatur genere dicendi dithyrambico et poeticis nominibus tumenti.* *Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ. Minus mentis habes quam dithyrambi.* dicitur de hominibus inconsideratis. *Διθύροις*. Pugillaribus, geminas fores habentibus. *Διιέναι*. Permeare. *Διιέντα*. Illum qui emisit. *Διίεται*. Permeat. *Διιθύτης*. Gubernator. *Διιείς*. Qui transmisit. *Δίημι*. Permeo. et *διήσει*. *Διικνείσθω*. Aptum genitivo. perveniat. Et *διικνούμενος*, permeans. *Δίιος ὀργή*. Et *Δίιος βωμός*. *Διῖχθαι*. Permeasse. *Διιππασία*, et *ἀνιππασία*. Certamen equestre. Sic etiam *διωμοσία* et *ἀντωμοσία* idem ambo

Διιπετέος. τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου.

Διιπόλεια. ἑορτή τις Ἀθήνησι τὰ Διιπόλεια. Καὶ Διιπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα.

Διιπόλια, τὰ λεγόμενα Διάσια, ἑορτὴ οὕτως ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διὶ ἐθύετο.

Διίπταται. αἰτιατικῇ.

Διισθμήσαντα. τὸν ἰσθμὸν διαβιβάσαντα. Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους διισθμήσαντα.

Διισθμονίσαι. τὸ διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν. ὅπερ ἐποίουν ἐν τῷ Ἰσθμῷ οἱ Κορίνθιοι.

Διιστάς. διαχωρίζων.

Διίσταται. γενικῇ. διαχωρίζεται.

Διίσχω σου, καὶ διισχύω. γενικῇ. τὸ κραιῶ σου, καὶ ἄρχω σου.

Διισχυρίζομαι. ἀνθίσταμαι, ἀμφιβάλλω. Περὶ τούτων οὐδὲν διισχυρίζομαι.

Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον . . .
. . . ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.

οὗτος γὰρ πρότερον πυτινοπλόκος ἦν· ἔπειτα ἐγένετο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.

Διιτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτερά. οὗτος πολυπράγμων ἐγένετο· ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησε. Εὐφρόνιος δὲ τὰ περὶ τῷ τραχήλῳ τῆς πυτίνης κρεμάμενα ἱμαντάρια ἑκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκε. τινὲς δὲ ἐς πέντε εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ἀνυπόκριτον. ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς. οὗτος δὲ ἦν νεόπλουτος καὶ ἅρπαξ καὶ πονηρός. Ἱλάιων ἐν Ἑορταῖς·

Καὶ ξένον,
τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.
πυτίνη δέ ἐστι πλέγμα. ὃς
ἠρέθη φύλαρχος, ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει, κἄστι νῦν ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. 585

1. *Διιπετέος. τοῦ*] Ex Scholiasta Homeri in Iliadem ρ. 263. *Küst.* Etiam Sperchium sic dixit π'. 174. Vid. Porphyr. Quaest. Hom. 28. *Reines.* Vide Valck. Diatr. p. 274. et glossas Hesychii. 2. *Διιπόλια*] *Διπόλεια* bis A. B. C. V. E. e praecepto Theodosii Gramm. p. 69. Contra *Διπολεῖα* tradit Choeroboscus qui fertur in Gram. Anecd. II. p. 192. Adde supra v. *Διπόλια* post *Διῆρξα* positam. Cf. Lex. Rhet. p. 238. et unde glossa descripta est Harpocratio, qui *Διιπόλια. τις — Διιπόλεια*] *Διὸς ἐν Ἀθήναις* E. 3. *Καὶ Διιπολιώδη*] Aristoph. Nub. 980. *Ἀρχαιά γε καὶ Διιπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, Καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων.* Vide ibi Scholiastam. *Küst. Διιπολιώδη* A. B. C. 4. *Διιπόλια*] *οὐ Διιπόλια* V. C. probante Gronov. p. 109. *τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰ διάσεια. ἐθύετο δὲ τῷ πολιεῖ Διὶ θυσία ἐν τοῖς Διιπολείοις* E. Aliam verborum conformationem habet Zon. p. 518. coll. 525. 5. *Πολιεῖ Διὶ*] Vid. Schol. Aristoph. Pac. 418. *Gaisf.* 6. Om. vulg. silente Gronovio. 7. *Διισθμήσαντα*] Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, scribendum est *διισθμίσαντα*, per ι, a *διισθμίζω*. *διισθμήσαντα* enim est verbum neutrum, ut grammatici loquuntur, a *διισθμεῖν*: quod huc non facit. *Küst.* Emendationem occupaverat Portus, probante Wesselingio Obss. p. 122. Non mutat Zon. p. 552. 8. *Παρεκάλει αὐτὸν*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. c. 19. *Küst.* 10. *Διισθμονίσαι. τὸ*] Vide infra v. *Ἰσθμῷ*, ubi locus Aristophanis affertur, ad quem Suidas hic respexit. *Küst.* Vide Schol. Aristoph. Thesm. 648. Nec dubium quin Suidas reppererit *διισθμονίσαι*, quod formandum erat *διισθμίσαι*. 13. *γενικῇ* om. vulg. cum Zon. p. 552. et Hesychio, silente Gron. 14. *καὶ διισχύω γενικῇ* om. *V. Vellem omisisset principium glossae: nam *διίσχω* librarii peccatum non dubito quin acutiores emendaturi fuerint ascripto *διισχίω*. Una littera minus Zon. p. 552. *Διίσχω σου. τὸ κραιῶ καὶ ἄρχω σου.* 15. *ἄρχω σου*] *σου* om. E. 16. *Διισχυρίζομαι*] V. Pierson. in Moer. p. 463. 17. *τούτων*] *τούτων δὲ* E. 18. *Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν*] Cum proverbii speciem miremur ex Aristophanis dicterio extundi potuisse, tum etiam mirabilior mutilus videtur ille et versuum et explicationum habitus. Quod si contendatur v. *Πυτιναῖα*, ubi pleraque sunt integrius descripta, neminem opinor dubitaturum quin gl. *Διιτρέφης ἀνεπτέρωκεν* olim suum locum in continua narratione de Diitrephe tenuerit. *ἀναπειθόντων*] *ἀνα* *V. 19. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1429. sq. *Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.* Ubi *ὁ* deleto *Διιτρέφης* vel *Διιτρέφης* merito probat Elmsl. in E. Med. 326.

3. *οὗτος*] *ὁ οὗτος* A. *οὕτως* E. *πυτινοπλόκος*] *πυτινοκλόπος* B. *πυτινοκλέπτος* E. *πυτινοπλοκῶν* inferior glossa. 5. *Διιτρέφης πυτιναῖα*] Aristoph. Av. 799. *Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ Ἠρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς Μεγάλα πράττει, κἄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 6. *θάλλινα* nova vox ex hocce loco sive Schol. Arist. annotata. 8. *κρεμώμενα*] *κρεμόμενα* A. V. C. *κρεμάμενα* Schol. Aristoph. 9. *ἱμαντάρια*] *ἱμαντήρια* E. *αἱμαντάρια* Schol. 10. *τινὲς δὲ*] *καὶ* add. *V. 15. *Καὶ ξένον* exciderunt ex edit. Küsteri. 17. *πυτίνη*] *πυτίον* V. C. *πυτίων* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite Porti correctionem adoptavit. Sunt istae collecticiae quaedam copiae Scholiorum, sed parum diligenter exscriptae.

significant. *Διιπετέος.* Qui ab Iove repletur. *Διιπόλεια.* Festum quoddam Athenis ita vocatum. *Et casca Diipoliorum instar et cicadis plena.* *Διιπόλια* autem, quae etiam dicebantur *Διάσια*, sic appellata sunt, quod Iovi Polieo celebrabantur. *Διίπταται.* Aptum accusativo. *Διισθμήσαντα.* Illum qui Isthmum traiecit. *Hortabatur eum, ut lembis per isthmum traiectis opem ferret.* *Διισθμονίσαι.* Navem per isthmum trahere. id quod in Isthmo Corinthii faciebant. *Διιστάς.* Separans. *Δίίσταται.* Separatur. *Διίσχω σου*, et *διισχύω σου.* Genitivo iungitur. potentia te supero, impero tibi. *Διισχυρίζομαι.* Contendo, affirmo. *De his nihil affirmo.* *Διιτρέφης.* *Diitrephes spe iniecta impulit.* dicitur de iis qui aliquos ad aliquid faciendum inducunt. Aristophanes: *Diitrephes adolescentis mei animo mirificum equitandi amorem iniecit.* hic enim cum ante esset vietor, postea factus est phylarchus et magister equitum. *Διιτρέφης πυτιν. Diitrephes vimineas habens alas.* hic erat homo negotiosus, et quaestum ex viminibus contexendis faciebat: ex quo cum ditatus esset, phylarchus et magister equitum creatus est. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrimque pendentia alas vocari: hunc autem Diitrephem vimina plexuisse, quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitae genus a simulatione alienum. idem enim est ac si dixisset, nihil aliud habens nisi dolii pedes et ollae umbilicos, hic autem ex paupere dives factus est; idem rapax et improbus. Plato in *Vestis*: *Et peregrinum, furiosum, Cretensem, hominem vix Atticum.* *πυτίνη* vero est vas ex vitilibus plexum. *Qui creatus est phylarchus, deinde magister equitum, postea ex multo ad res magnas provectus est, et nunc flavus gallus gallinaceus evasit.*

ἀντὶ τοῦ, ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών. ἢ βουλευτής. ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντιμότερος.

Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. καί, Πριήνη δίκη. ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.

Δικάζω. αἰτιατικῇ. τὸ ἐγκαλῶ. Καὶ στρατηγῷ δικάζομεν.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃς.

Δικασπόλοι. δικασταί.

Δίκας πραττόμενοι. ἀντὶ τοῦ, τιμωρίαν ἐπιζητοῦντες.

Δικαιάρχεια. πόλις. δικαιαρχία δέ, ἡ δικαίως ἄρχουσα.

Δικαίαρχος, Φειδίου, Σικελιώτης ἐκ πόλεως Μεσήνης, Ἀριστοτέλους ἀκουστής, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν. Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'. οὗτος ἔγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαίμονι, καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγινώσκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων ἀρχεῖον. τοὺς δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ τοῦτο ἐκράτησε μέχρι πολλοῦ.

Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικός, ἀκροατὴς Ἀριστάρχου.

Δικαιογένης. ὄνομα κύριον. ὃς τραγῳδίας καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.

Δικαιοδοσία. Πολύβιος· Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους ἢ

---

4. *Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πρ.*] Vide supra v. *Βίαντος τοῦ Πριηνέως δίκη. Küst.* 5. *Πριήνη δίκη*] Lege *Πριηνία δίκη*, ut apud Laertium in Biante. *Küst.* Praestat sane Demodocus ap. Diog. I, 84. eam formulam; verum haec glossa cum pendeat a superiore, negligenter ex illis *Βίαντος Πριηνέως δίκη* nostra scriptura videtur esse confecta. 7. *Δικάζω*] Hanc gl. cum *V. ut videtur om. Küsterus, qui haud temere contempsit glossam syntacticam. Mutilam esse demonstrat vel Lex. de Syntaxi p. 132. Saltem *δοτικῇ* suppleri iussit, qui Demosthenis locum de F. Leg. p. 449. significari perspexerat, Porsonus in Toup. IV. p. 443. 9. *Τρέχε ἐπὶ τό*] Marcus Antoninus IX, 22. *Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, καὶ τὸ τοῦ ὅλου καὶ τὸ τούτου. τὸ μὲν σεαυτοῦ ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃ.* Lege: *ποιήσῃς.* Hunc locum suum fecit Suidas, cuius et auctoritate Marcum emendavimus. *Toup. ἐπὶ τοῦ* B. E. qui mox om. *νοῦν* cum Med. 10. *δικαϊκόν*] *δικανικόν* C. *V. 11. *Δικασπόλοι*] Il. ά. 238. 13. Post *ἐπιζητοῦντες* cum A. V. C. delevi: *Δικασταὶ αἱρετοί. ἐν τῷ Ἀμφικτύονες.* 14. *Δικαιάρχεια*] *Δικαιάρχειαι* V. (ap. Gron. p. 109.) C. qui mox *δικαιαρχία.* Vulg. firmat Zon. p. 519. rectius tamen *δικαία ἀρχή* Hesychius.

1. *Δικαίαρχος*] De hoc Dicaearcho vide omnino Vossium in egregio opere de Histor. Graecis, qui multa de eo docte et diligenter collegit. Quibus addo, Dicaearchum etiam citari ab enarratore Apollonii Rhodii IV, 272. his verbis: *Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ, καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσογχώσιδι μεμεληκέναι· καὶ νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην. τοῦτο γὰρ ᾤετο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας.* Haec Dicaearchum in opere *περὶ Βίου Ἑλλάδος* memoriae prodidisse mihi quidem dubium non est. Et in v. 276. eiusdem libri: *Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἶσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον βασιλέα γεγονέναι Σεσόγχωσιν λέγει.* Praeterea Dicaearchus *ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων* laudatur a Schol. Aristoph. Ran. 1337. et *ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων* ab eiusdem comici enarratore in Av. 1403. Plura de eo Ionsius l. I. c. 16. *Küst.* Notae sunt disputationes Marxii in Creuzeri Melett. Fasc. 3. p. 173. seqq. Naekii in Musei Rhen. Vol. I. et A. Buttmanni; quibus nihil attinet locos ab Reinesio congestos adiungi. Eadem paucis mutatis usque ad *Σπαρτιατῶν πολιτείαν Eudocia* p. 135. 3. *ῥήτωρ*] Professio commenticia. *Καταμετρήσεις — ὀρῶν*] Plin. H. N. II, 65. *Dicaearchus, vir inprimis eruditus, regum cura permensus montes, ex quibus altissimum prodidit Pelion. Reines.* Adde Naekium p. 49. 4. *Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ'*] Huius operis luculentum fragmentum hodie adhuc extat. Primum eius librum citat Stephanus Byzantius v. *Χαλδαῖοι*: ubi tamen Salmasius pro *ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου* reponendum putat *ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλίου*, omnino male. Titulum enim operis istius fuisse *Ἑλλάδος βίον* non solum ex hoc loco Suidae patet, sed etiam ex Athenaeo, qui Dicaearchum duobus in locis *ἐν τῷ περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου* citat. Praeterea Iason etiam *Βίον Ἑλλάδος* olim scripserat, teste Stephano Byzantio v. *Ἀλεξάνδρεια* et Suida infra v. *Ἰάσων*: quod ideo moneo, ne quis titulum hunc suspectum habeat. *Küst.* Rittershus. Sacr. Lectt. p. 614. Toupius, eundem in Porphyr. Vit. Pythag. s. 18. Gaisfordus attulerunt. Vide potissimum Naekium p. 45. sqq. 7. *Δικαίαρχος, Λακεδ.*] Huius sine dubio sunt hypotheses fabularum Euripidis et Sophoclis, quas Dicaearcho tribuit Sext. Empir. adv. Rhet. c. 3. Hic est quem de male emendato carmine Alcaei Aristophanes Byz. reprehendit, Athen. III. p. 85. *Reines.* De posteriore quidem loco aperte fallitur, cum Athenaeus non semel Dicaearchum Aristotelis discipulum *περὶ Ἀλκαίου* commentatum affirmet; alterum vero qui contenderit cum Ath. XIV. p. 636. C. haud dubitet quin ipse sit referendus ad *Βίον Ἑλλάδος*. Ceterum Lacedaemonium pariter tradit *Eudocia* p. 133. 11. *Ἀριστάρχου*] Etsi nihil id spectet ad alumnum Aristarchi, tamen quo obscurior, eo memorabilior est locus Apollonii de Pronom. p. 320. in disputatione de Od. *ν'*. 52. *φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξασθαι.* 12. *Δικαιογένης*] *Ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένους* Aristot. Poet. c. 13. *Reines.* Adde Schol. Aristoph. Eccl. 1. Descripta est gl. ex Harpocrat. Palatino: nam reliqui libri, *Δ. τραγῳδίας οὗτος ποιητής. καὶ δ. ἔγρ.* Eadem *Eudocia* p. 131. 14. *Δικαιοδοσία*] Polyb. p. 1193. 1194. *Toup.* MS. Cf. v. *Κατειθευμένου.* *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 39. *ὅταν ᾖ* Med.

---

id est, non adeo vilis extitit avis, sed senator. gallus enim inter aves est honoratior. *Δικάζεσθαι Βίαντ.* Iudex Biante Prienensi praestantior. Et, Iudicium Prienense. dicitur de iis qui facultate diiudicandi lites excellunt. *Δικάζω.* Iungitur accusativo. *Δικαϊκόν. Recurre ad mentem tuam, ut iustitiae amantem eam efficias.* *Δικασπόλοι.* Iudices. *Δίκας πραττόμενοι.* Qui poenas exigunt. *Δικαιάρχεια.* Urbs. *δικαιαρχία* vero, imperium iustum. *Δικαίαρχος.* Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus, orator et geometra. scripsit dimensiones montium Peloponnesi. Vitam Graeciae libris tribus. Rempublicam Spartanorum: qui liber ut quotannis in Ephororum praetorio puberibus auscultantibus legeretur, lege sancitum erat apud Lacedaemonios, et longo tempore observatum. *Δικαίαρχος.* Dicaearchus, Lacedaemonius, grammaticus, auditor Aristarchi. *Δικαιογένης.* Nomen proprium viri, qui tragoedias et dithyrambos scripsit. *Δικαιοδοσία.* Polybius: *Cum ius suum repetere licet ab iis, qui iniuriam fecerunt, vel secundum leges,*

κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. ἀντὶ τοῦ, εὐλόγους ἀφορμάς.

Δικαιοδότης. ὁ δικαστής.

Δικαιόπολις. πόλις ἐν Θράκῃ, πλησίον Ἀβδήρων.

Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρὲξ τῶν προσταττομένων.

Δίκαιον πρᾶγμα. ὅ,τι τῷ νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον καὶ κοινωνίας ποιητικόν.

Δίκαιος. Κατὰ τὸν Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν δί-
586 καιος, ᾽ἀλλ᾽ εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλιᾶν τῷ ξυνειδέναι, οὐ δίκαιος ὢν περὶ βασιλέα, ὧν ἐπάξιος τυχεῖν ἦν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.

Δίκαιος. ὅτι ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλους μὲν γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι· ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν. Καὶ ὁ Προφήτης ὡς ἐκ Θεοῦ· Ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ποιῆσαι ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. Καί· Δικαιοσύνη δικαίου οὐ μὴ ἐξέληται αὐτόν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πλανηθῇ.

Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον καὶ εὐλαβητέον καὶ οὐδετέρων.

Δικαιοσύνη οὖν ἡ κοινὴ ἀρετή, καὶ ἡ ἀντιδιαιρουμένη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. διαφέρει δὲ ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος, τὴν ἀρετήν· οἷον, ἄλλως μὲν

---

1. *ἀντὶ τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς*] Perperam. Sensus enim vocis *δικαιοδοσίας* in loco allegato Polybii est *vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarciendae iniuriae. Küst.* Zon. p. 519. *Δικαιοδοσία. ἡ εὔλογος ἀφορμὴ ἢ κατὰ τὸν νόμον.* Ubi Tittmannus Suidam defendit, qui iustas causas agendi ipsis Polybii verbis (1,72,1. 11,52,3.) significarit. Huic favet explicatio gl. *Δικαιώματα.* 4. *Ἀβδήρων*] Sic Harpocrationis, cui glossa debetur, haud pauci libri pro *Ἀβδήρων*: quae vulgaris est scribendi proprietas. 6. *Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.*] I. Gronovius recte monuit, Suidam corruptam lectionem secutum fragmentum hoc sumpsisse ex Polyb. lib. VIII. c. 21. ubi legitur *ἰδιοπραγεῖν. Küst.* Vid. Schweighäus. in VIII, 28, 9. Ceterum *Δικαιοπραγεῖν. δίκαια πράττειν* Hesychius. *μηδὲν*] *μηδενὶ* B. E. C. Med. 10. *Κατὰ τὸν Αἰσχύλον*] Locus Aeschyli, ad quem auctor anonymus, unde fragmentum hoc excerpsit Suidas, respexit, extat in *Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.* v. 598. *Küst.* Locus Damascii apud Phot. Bibl. p. 1032. (337, 4. b.) 11. *Θέλων*] *Θέλει* E. *Θέλω* habet v. *Δοκιμάσας.* 12. Post v. *καρπούμενος* extabant haec: *Ἡ κωμῳδία τὸν δίκαιον οὐ πολιτικὸν οὐδ᾽ ἥμερον καλεῖ.* Ubi Küsterus: „*κωμῳδία*] Intelligit Aristophanem, apud quem haec me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat." Fallitur: nam temere nescio quis annotationem invexerat ex v. *Ἀνασεσυρμένην* petitam, quam omisi cum A. V. C. 14. *οὐ δίκαιος*] *οὐ δίκαιον* B. E. *οὐ δίκαιον ὂν* Med. *δίκαιον ὄντα βασιλέα* Portus, secutus ed. Basil. Vacillat structura, praesertim in vulgata interpunctione *δειλιᾶν, τῷ — ξυνειδέναι... βασιλέα· ὢν — δειμαίνει*, quorum etiam novissima praefracte recedunt ab membro superiore. Nos mutata distinctione nihil nisi *ὃς* desideramus ante *οὐ* neglectum. *τὸν βασιλέα*] *τὸν* om. A. B. C. V. E. Med. Mox *ὢν* *V. Med. 15. *ἦν τυχεῖν*] *τυχεῖν ἦν* dedi cum A. *V. *πεισόμενος*] *πεισόμενον* C. E.

1. *ὅτι* Gaisf. cum *V. et glossis infra positis. *Ἄλλους γὰρ*] *ἄλλους μὲν γὰρ* A. V. cum glossis inferioribus iam sublatis. 3. *Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν*] Legendum putabam: *Ἄλλους σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Ut alluserit auctor ad illud Matthaei XXVII, 42. *Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.* Sed vulgata lectio verissima est. Dionysius Alexandrinus, vir doctissimus et *κριτικώτατος*, in Epist. ad Novat. apud Euseb. Eccles. Hist. VI, 45. *Εἰ δὲ ἀπειθούντων ἀδυνατοίης, σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Sedes autem huius *ῥήσεως* est apud LXX. in Genes. XIX, 17. *Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξήγαγον αὐτοὺς ἔξω, καὶ εἶπαν· σῴζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.* Confer etiam Nostrum v. *Ὁσίων* et v. *Σῶσαι.* Locus autem Suidae, qui plane est *ἀπροσδιόνυσος*, sine dubio mutilus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, redintegrandus: *Δίκαιοι δὲ ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτούς· ἄλλους γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι, ἑαυτοὺς δὲ πάντες. Nosmet ipsi vero servare debemus: non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus, sed ut nos ipsi servemus, omnino a nobis exigitur.* Ita locutus est Lysias p. 369. edit. Taylor. *δίκαιοι ἐσμὲν διὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν τοῦτόν τε σῶσαι καὶ ἡμᾶς.* Quem locum in animo habuisse videtur auctor ille nescio quis ecclesiasticus, quem exscripsit Suidas. Elegans autem locutio: *Δίκαιοι ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτούς.* Ita nos Angli, quibus cum Graecis maxima est affinitas: *We ought in iustice to save ourselves. Toup.* I. p. 134. Lepida profecto annotatio, qua si quis paulo iniquior abuteretur, egregia foret coniectura de Toupii iudicio litterarum exquisito. Velut quanti fuit acuminis, dictionem hominis ecclesiastici satis tritam ab imitatione Lysiae derivare! Ceterum Toupius parum concinne scriptorem suum redintegravit, neque tot glossarum recordatus est, quae sub locis quibusdam communibus varios flosculos susceperunt. 4. *Καὶ ὁ Προφήτης*] Ezech. III, 20. *Küst.* Immo Ezech. 18, 24. oratio negligenter allata. Sequens locus est Ezech. XXXIII, 12. De quibus monuit Ernestius. 7. *αὐτοῦ, τοῦ*] *τοῦ* om. A. B. E. Edd. ante Küst. 10. *Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη*] Sic Stoici iustitiam definiebant, ut testatur Laertius VII, 92. *Küst.* 14. *ἀνδρία*] *ἀνδρεία* C. V. et sic mox. Vide v. *Ἀνδρεία.*

---

vel secundum alias moribus hominum receptas rationes sarciendae iniuriae. Δικαιοδότης. Iudex. *Δικαιόπολις.* Dicaeopolis, urbs in Thracia prope Abdera. *Δικαιοπραγεῖν. Et ne quid nisi ducum iussu proprio consilio facerent. Δίκαιον πρᾶγμα.* Quicquid est legi consentaneum et societatem conservat. *Δίκαιος. Secundum Aeschylum, non videri iustus, sed esse volens ex profundo mentis sulco fructum capiebat. Δίκαιος. Ego autem existimo eum per conscientiam sibi metuere; qui cum in regem fuerit iniurius, quam meruit poenam, eam quasi iamiam passurus vereatur. Δίκαιος.* Dixit quidam ex sanctis: *Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus; sed ut nos ipsi servemus, id a nobis omnino exigitur.* Et alius: *Animam tuam omni studio serva.* Et Propheta Dei nomine dixit: *Cum iustus ab iustitia sua desciverit, ut iniustitiam committat, omnia quae antea iuste fecit oblivioni mandabuntur, et in peccato suo morietur.* Et: *Iustitia iustum non eripiet, quo die a recta via aberraverit. Δικαιοσύνη.* Iustitia est scientia rerum expetendarum et fugiendarum et neutrarum. Iustitia igitur est virtus communis, et quae ab aliis virtutibus aequivoce distinguitur. differunt autem fortitudo et iustitia, quamvis sub eodem virtutis genere collocentur. nam aliter

ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἡ μὲν γὰρ δύο κακιῶν, θρασύτητος καὶ δειλίας· ἡ δὲ πλεονεξίας καὶ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἡ ἀδικία. ἐν γὰρ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ περὶ ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία· περὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· περὶ ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη. περὶ γὰρ τὸ ἴσον, τό τε ἐν διανομῇ καὶ τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι. καὶ οὕτω μὲν τὰ ὁμογενῆ.

Δικαιοσύνη. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετή, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη. *Δικαιοσύνην* δὲ τὴν ἑκάστῃ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκειοπραγίαν ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι. Καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ κερδῶν.

Δικαιοσύνη καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ καὶ ἡ δικαία αἴτησις· ὡς ὁ Ψάλλων· Εἰσάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἕτερα παροιμία· δικαιότερος τρυτάνης.

Δικαιούμενος. κολαζόμενος, δίκης τυγχάνων.

Δικαιοῦν. δύο δηλοῖ· τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος. Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι ** τοὺς Σκύθας, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τοὺς ἐνδόντας τὴν ἄκραν ὑπῆρξαν παρασπονδήσαντες. Καὶ αὖθις Ἀππιανός· Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιῶσιν. ἀντὶ τοῦ, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰώσηπος· Οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τὴν δικαίωσιν λογιζόμενοι, κατασπάσαντες τῶν ὅπλων πολλὰ εἶχοντο εἴς τι χωρίον. 587

Δικαιοῦσαν. αἰτιατικῇ· καταδικάζουσαν. Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνῖσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ.

Δικαίωμα. ὅτι οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων δικαιότερα ἀεὶ καὶ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ.

---

6. Cf. Diogen. III, 91. *τῇ διανομῇ*] *τῇ* omisi cum A. Mox *τὸ* ante *ἐν τοῖς* dedi cum V. C. Utrumque factum confirmat Zon. p. 518. 10. *Δικαιοσύνην δὲ τὴν*] Locum hunc ita lego: *Δικαιοσύνην δέ φησι τὴν ἑκάστης τῶν λοιπῶν ἀρετῶν* etc. *Küst.* Similiter Portus *καλῶ τὴν ἑκάστης τῶν* etc. Haec scriptoris sunt, qui Platonem suos in usus convertit. Compares Rep. IV. p. 434. C. *χρηματιστικοῦ, ἐτικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τοίνυν τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι*; Deinde p. 443. B. *Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἕκαστον τὰ αὑτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι*; — *Ἔτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις*; Hinc *τὲ* post *ἀρχῆς* supplendum. 11. *ἑκάστῃ*] *ἑκάστην* E. Scripsimus *ἑκάστῃ*. 13. *τῶν κερδῶν*] *τῶν* om. A. B. C. V. E. tenet Zon. p. 518. 15. *Εἰσάκουσον, Κύριε, δικ.*] Psalm. XVI, 1. *Küst.* 17. *Δικαιότερον σταχάνης*] Sic Zenobius III, 16. cum v. *Σταχάνη*. Contra *δικαιότερος* Collect. Bodl. 340. Arsenius p. 180. cum gl. *Τρυτάνη*.

1. *καὶ ἕτερα παροιμία* om. *V. 3. *Δικαιούμενος*] Timaeus p. 85. ubi desunt *δίκης τυγχάνων*. 4. *Δικαιοῦν*] Vide infra vv. *Ἐδικαίου* et *Ἐδικαιώθησαν*: itemque Paul. Leopardum Emend. lib. V. c. 9. et Gatakerus in Dissertat. de Stylo Nov. Instr. cap. 8. *Küst.* Interpretes Matthaei c. 11, 19. addit Tittmannus. Accedat Blomfieldi gloss. Agam. 384. 5. *νομίζειν· οὕτως Ἡρόδοτος*] Perperam vulgo, maiore interpunctione post *νομίζειν* posita, verba ista *οὕτως Ἡρόδοτος* ad sequentia referunt, quasi ea quae subiiciuntur, *Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς* etc. essent Herodoti verba, quae nihil profecto ad Herodotum pertinent. Idem error in Zonarae Lexicon [p. 552.] propagatus est. *Schweigh.* Lex. Herodot. v. *Δικαιοῦν* n. 2. Qui similia monuit in v. *Ἐνδιδόναι*. *Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς*] Thucyd. II, 67. *Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν*. Reliquorum neque apud hunc neque Herodotum extat vestigium. Itaque stellis additis significavimus verba scriptoris incerti cum Thucydideis esse confusa: quo videntur etiam *καὶ αὖθις* ante *Ἀππιανός* pertinuisse. 6. *τοὺς Σκύθας ἀμύνεσθαι*] *ἀμύνεσθαι τοὺς Σκύθας* dedi cum A. *V. 8. *Ἀππιανός*] Ed. Schweigh. T. I. p. 27. 10. *Ἰώσηπος*] Antt. Iud. XVIII, 9, 1. 13. *αἰτιατικῇ* restituit Gaisfordus a Küst. expulsum. Nescit Zon. p. 552. 14. *Ὑπὲρ δὴ τούτων*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀγόνων*. *Küst.* *μετελθεῖν δικαιοῦσαν*] *δικαιοῦσαν* om. MSS. et Edd. ante Küsterum, qui tacite inseruit ex v. *Ἀγόνων*. Ubi extat *αὐτὸν* omisso *τῆς*. 16. *ὅτι οὐδὲν δικαίωμα*] Eadem recitat Suidas supra v. *Γνώμη*. *Küst.* Locus Dion. Cass. LXI, 1. in superiorem glossam inculcatus. 18. Sub finem extabat annotatio ex v. *Ἀρχέλαος* male compilata: *Ἀρχέλαος ὁ Φυσικὸς τὴν αἵρεσιν ἐπικληθεὶς ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ*. Delevi cum A. V. C.

---

fortitudo est mediocritas; aliter vero iustitia. illa enim inter duo vitia, audaciam et timiditatem media est; haec vero inter excessum et defectum, per quem quis vel plus vel minus suo habet, unde pendet origo iniustitiae, in eoque essentia eius consistit. praeterea in aliis versatur fortitudo, in aliis vero iustitia. illa enim in periculis tolerandis versatur; haec in servanda paritate, quae tam in rerum distributione quam in contractibus spectatur. sic comparata sunt quae idem genus habent. *Δικαιοσύνη.* Iustitia, non civilis illa, sed maior virtus; quamvis eodem nomine appelletur. *Iustitiam vero continere cuiusque ceterarum virtutum proprium munus in imperando et parendo.* Iustitia est abstinentia ab lucris. *Δικαιοσύνη.* Iustitia est et perfecta virtus et iusta petitio. ut Psaltes dicit: *Exaudi Domine iustitiam meam.* *Δικαιότερον σταχάνης. Trutina iustius.* de iis qui iustitiam diligunt. Dorienses enim trutinam vocant *σταχάνην*: fortasse a nomine *στάσις*. aliud proverbium: *δικαιότερος τρυτάνης*: quod idem significat. *Δικαιούμενος.* Qui punitur, qui poenas dat. *Δικαιοῦν.* Duo significat: punire, et iustum censere. sic Herodotus. *Iustum esse censens, iisdem malis ulcisci ** Scythas, quibus ipsi priores contra foedus affecerant Athenienses illos, qui arcem dederant.* Et Appianus: *Pacem facere iis condicionibus, quas Gabini iustas esse censuissent.* Et Iosephus: *Illi vero animadversionem contumeliae causa factam esse putantes, armis dereptis ad locum aliquem iverunt.* *Δικαιοῦσαν.* Punientem. *Hac de causa Dianam iratam esse, et terrae sterilitate eos ultam.* *Δικαίωμα. Nullum ius armis est potentius. quisquis enim potentia praestat, iustiora semper et facere et dicere videtur.*

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον. Ἐντολὰς δὲ καὶ προστάγματα πάλιν τὸν αὐτόν, ὡς βασιλικῶς ἐνταλθέντα καὶ προσταχθέντα. Δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον. Κρίματα δέ, ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀντιδόσεις τῶν τε ἐνόμως καὶ παρανόμως βιούντων. Μαρτύρια δέ, ὡς διαμαρτυρούμενον καὶ δεικνύντα, οἷαις * ὑποβληθήσονται οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ καὶ αἱ κατακρίσεις.

Δικαιώματα. εὐλόγους ἀφορμάς. Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.

Δικαίως καὶ δίκως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ἐστίν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καὶ δίκως.
τουτέστι, πάσῃ τέχνῃ.

Δικαίωσις. κατάκρισις. Οὐ γάρ τί που μετὰ μακρὸν ἐκολάσθη δικαιώσει. — Δικαιωθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀριστάιον τοῦ γίγαντος δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην.

Δικαιώσεις. Ἀυσίας τὰς δικαιολογίας, Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.

Δικαιωτήρια. οἷον δικαστήρια.

Δίκελλα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βουσὶ καὶ δικέλλῃ πριζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ. Καὶ Δικελλίτης.

Δικέραιον. δύο κέρατα ἔχουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων
σπασσάμενος κούρᾳ θῆκε παρ' ἀγρότιδι.

Δίκη. ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία, καὶ ἧς τὸ τίμημα ὥρισται τοῖς νόμοις. Ὁ δὲ δίκην ἄδικον δικάσας, καὶ διαφυγὼν μὴ ἀπολέσθαι πρότερος, τούτων περιῆν καὶ δίκην 588
γενέσθαι ἄδικον. αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται, αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι, ἤτοι διὰ πολιτι-

1. *νόμον καλεῖ*] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Theodoreto in Psalm. CXVIII, 2. p. 879. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Adde v. *Νόμος*. *πολυώνυμος*. Brevius descripsit Zon. p. 525. 2. *διὰ τοῦ*] *τοῦ* om. E. 5. *δυνάμενον*] *δυνάμενα* B. E. 6. *ὑποδεικνύντα*] *ὑπο* .. E. 8. *καὶ ἀνόμως* Zonaras. 9. *ὑποδεικνύντα*] *δεικνύντα* A. B. C. V. E. Zon. Iidem codices om. *ποιναῖς* post *ὑποβληθήσονται* inculcatum. Theodoretus: *δεικνύντα*, *οἷαις ὑποβληθήσονται τιμωρίαις*, ac similiter inferior glossa. Iam Zonaras cum praebeat, *οἷαις τιμωρίαις ὑποβλ. κτλ.*, defectus indicium feci reiecto *ποιναῖς*. 12. *Δικαιώματα. εὐλόγους*] Deest gl. B. V. Repugnat Gronovius, qui *κεκοινώνικας* attulerit ex *V. Agnoscit Zon. p. 525. desinens in *μεγάλα*. 16. *καὶ δίκως*] Zon. p. 556. *ἀδίκως* A. B. C. V. E. 17. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 231 — 33. 19. *δεῖ*] *δὴ* A. C. *V. Tum *σε χρημάτων* E. *σε* om. A. B. V. C. Med. Mox *σήμερον* A. V. C. 20. *ἀδίκως* A. *καὶ ἀδίκως*/*V.

1. *μετὰ μακρὸν*] *κατὰ μικρὸν* B. *μετὰ μικρὸν* *V. E. Edd. ante Küsterum, qui recepit Porti coniecturam. Sub finem aliquid ad notionem vocis *δικαιώσει* definiendam (velut *θείᾳ*) requiro. 3. *δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην*] Vid. in *Λύμη*. *Hemst.* Attulit Zon. p. 519. qui continua his adiecit paulum mutata. 5. *Δικαιώσεις. Ἀυσίας*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Θουκυδίδης*] Vid. Schol. in VIII, 66. ibique Duker. Neque alterum significatum (de quo diligenter exposuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 679. sq.) a Thucydide alienum esse docet locus V, 17. Ceterum ascripsit Toupius Plutarch. Artax. p. 1017. *ἢν δέ τις ἐμμέλεια καὶ περὶ τὰς τῶν ἐξαμαρτόντων δικαιώσεις.* 7. *Δικαιωτήρια*] Euagrius p. 260. *Toup.* MS. Gl. spectat Platon. Phaedr. p. 249. A. Ruhnkenio citatum in Tim. v. *Δικαιούμενος* et Abreschio in Hesychium. *ἤγουν*] *οἷον* A. B. C. V. E. *τὰ δικαστήρια καὶ αἱ ἐκεῖθεν κολάσεις* Zon. p. 526. unde restituendus alter eius locus p. 552. 9. *δικέλλῃ*] *δικέλλοις* B. E. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antipatri Sidon. XIX, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 111. 15. *σπασάμενος* Edd. *θῆκε*] *θέτο* A. *θέτο* B. C. V. E. Edd. ante Küst. Tum *ἀγρώδιτι* A. B. C. E. Med. 16. *Δίκη*] Vid. Lex. Rhet. p. 241. et Ulpian. in Demosth. Mid. p. 523. ed. Reisk. Inter alia Schol. Platon. p. 325. *Δίκη, ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων κρίσις· γραφή, ἡ ὑπὲρ δημοσίων.* 18. *δίκην*] *δίκη* B. C. E. 18. *δίκην ἄδικον*] Legendum esse *ἀνάδικον* ex sequentibus patet. Est autem *δίκη ἀνάδικος* iudicium, quod rescissa priore sententia de re aliqua de integro instituitur. Vide Hesychium v. *Ἀνάδικοι* et Harpocrationem v. *Ἀναδικάσασθαι*. *Küst.* Küstero tam hanc quam posteriorem emendationem praeierat Valesius in Harpocr. p. 10. Deinde malim *πρότερον*. In novissimis pendet infinitivus *γενέσθαι*: nam *περιῆν* nulla causa est cur in controversiam vocetur. 21. *εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι*] Pessime. Scribendum enim est *εἰς ἀκέραιον ἀποκαθ.* Apud Hesychium quoque v. *Ἀνάδικοι* pro *οἱ εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμενοι* scribere praestat *οἱ εἰς ἀκέραιον ἀποκαθιστάμενοι*. *Küst.*

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαί, κρίματα. Legem vocat eam, quae per Mosen a Deo data est. Praecepta vero et mandata eandem Legem vocat, ut regio more latam et imperatam. item *Δικαιώματα*, ut quae iustum reddere possit eum, qui recte facit. *Κρίματα* vero, ut iudicia divina ostendentem et digna praemia eorum, qui vel a criminibus vacuam vel impiam vitam egerunt. *Μαρτύρια* denique, ut interminantem et declarantem, quas poenas subituri sint, qui eam violaverint. *Δικαιώματα* etiam vocantur poenae. *Δικαιώματα.* Iura et privilegia. *Si enim vincamus, magnas apud me causas beneficiorum consequeris, quia maximorum periculorum socius nobis fuisti.* *Δικαίως καὶ δίκως.* Id est, quovis modo. Aristophanes *Pluto*: *Haec est enim domus, quam te hodie per fas nefasque pecunia replere oportet.* sive omni ratione. *Δικαίωσις.* Condemnatio. *Haud enim diu post iusta poena affectus est.* † *Cum omnes fratres Aristaei Gigantis dignas [impietatis suae] poenas didissent.* *Δικαιώσεις.* Sic Lysias vocat causarum disceptationes. Thucydides vero supplicia. *Δικαιωτήρια.* Loca iudiciis exercendis. *Δίκελλα.* Instrumentum rusticum. *Non bobus et ligone, sed equo et gladio victum sibi parantibus.* Et *Δικελλίτης.* *Δικέραιον.* Bicornem. In Epigrammate: *Pellem vero et bina haec cornua a frontibus avulsa Dianae venatrici dedicavit.* *Δίκη.* Accusatio quae de privatis delictis instituitur, et cuius aestimatio legibus definita est. *Ille vero de causa semel iudicata denuo disceptans, cum condemnationem olim effugisset, effecit ut de re eadem denuo iudicium institueretur.* *Δίκαι ἀνάδικοι* vero dicuntur iudicia, quae rescissa priore sententia de integro instituuntur: vel pro-

κὴν αἰτίαν. ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδοκατηγόρων.

Λίκη. κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Λίκη δίκην ἔικτε καὶ βλάβη βλάβην. παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. καί,

Λίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκῃ κύνα. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

Λίκην. τρόπον. Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δίκην. ῥιφεὶς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.

Λίκης. δικαιοσύνης. ἢ τιμωρίας. Ἥξομεν κομιούμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ψευδόρκων δίκας. Ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖάν τε εἶναι καὶ ἀκλινῆ καὶ ἄτρεπτον· καὶ τοῦτο ᾄδουσι μὲν πλεῖσιοι. ἤδη δὲ καὶ ἀνάγκη· φύσιν γὰρ δήπου τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ καὶ μέντοι καὶ ὑπ' εὐνῆς Ἀφροδισίου· αἰνιττόμενος ὅτι μὴ χρὴ δολοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πεισθέντα, μήτε λέχει παραιρεπένια. φησὶ δὲ καὶ μετιέναι αὐτὴν τιμωρουμένην τούτους, οἵσπερ οὖν

ὕβρις μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα.

τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τήν τε γῆν τὰ οἰκεῖα βρύειν φησὶν ἀγαθά, καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα τίκτει καὶ τρέφει μάλ' ἀρθόνως. ἀκούω δὲ αὐτὴν καὶ παρ' αὐτοῦ Διὸς καθῆσθαι θρόνῳ, καὶ κοινωνὸν τῶν ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι· καὶ Ὅμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ, καὶ λέγει, τοῖς ἀτιμάζουσιν αὐτὴν μηνιεῖν τὸν Θεόν, καὶ λάβρους καταντλεῖν ὑετοὺς αὐτήν, καὶ χειμάρρους ἐπ' αὐτοὺς ᾠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ

1. *ψευδοκατηγόρων*] Hanc lectionem, quam etiam agnoscit Hesychius v. *Ἀνάδικοι*, Portus frustra suspectam habet. Uti enim, exempli causa, apud Graecos dicitur *ἁλοὺς κλέπτης*, i. e. *convictus furti*; et *ἁλοὺς μοιχός*, *convictus adulterii*: sic etiam recte dicas *ἁλοὺς ψευδοκατηγόρος*, pro *ψευδοκατηγορίας*. *Küst.* Speciosa disputatio, nisi *μαρτύρων* adesset. Nos expectabamus *ψευδομαρτυριῶν*, quod diserte Suidas posuit in v. *Ἀναδικάσασθαι*: *ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν*. 3. *Λίκη. κρίσις*] Ex Harpocratione: nisi quod *κρίσις* huius libri nesciunt. Adde Zon. p. 519. 7. *παροιμία* om. *V. Huc refertur exemplum ad v. *Λικητροπεῖ* pertractum. *δίκας δίκαις*] Sic Zenob. III, 28. et Arsen. p. 181. *βλάβαις βλάβας* Prov. Bodl. 347. 9. *ὑφέξει*] *ὑφέξειν* A. V. C. *ὄνος*] *ὄνομα* C. 10. *ἐπὶ τῶν ἐπὶ*] *ἐπὶ τῶν μικρὰ πταιόντων καὶ ἀξίων κολάζεσθαι* Prov. MS. Coisl. 177. n. 109. ubi in versu *δάκῃ*. *ἐπὶ μικροῖς*] Sic Paroemiographi. *ἐν μακροῖς* C. *ἐπὶ μακροῖς* E. Med. 11. *Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δ.*] Videtur fragmentum hoc depromptum esse ex libro Aeliani de Providentia, ex quo non pauca loca Suidam in lexicum suum transtulisse constat. Certe idem Aelianus phrasi hac usus est, Var. Histor. lib. VI. c. 13. ubi sic inquit: *Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγονίαν τυραννίδας μὴ ἄγον, ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβον τοὺς τυράννους πίτυος δίκην* etc. Vide in eum locum interpretes. Eleganter autem illi, qui funditus intereunt, piceae instar extirpari dicuntur, quod arbor illa semel excisa nunquam renasci et repullulare credatur. Eustath. in Il. *ά*. p. 42. *Τινὲς δὲ ἐχρεπτεύξεις εἶπον τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα δίκην πεύκης· ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκέτι ἀναβλαστάνει.* Lege ibi et sequentia. Paroemiographi: *Πεύκης τρόπον. αὕτη πάντοτε κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. Küst.* Infirmo valde argumento usum Küsterum, quo fragmentum hoc Aeliano vindicaret, censet Lennepius in Phalar. p. 48. Valckenarius dubitabat, Aelianine habendum esset an Eunapii. Sed quoniam dictionis fundus est Herodotus VI, 37. a cuius formulis et sententiis totus pendet Aelianus, Küsterum probare placet. 14. *Ἥξομεν κομούμενοι παρ' ἀνδρ.*] Totum hunc locum Kühnius Aeliano ascribit: sed qui duo diversa fragmenta miscuit et in unam quasi massam compegit. Verba enim illa priora, *ἥξομεν — ψευδόρκων δίκας*, distinguenda sunt a sequentibus, quippe quae ex alio auctore excerpta esse vel saltem novam esse *παρεκβολὴν* non solum sensus, sed etiam particula *ὅτι* declarant. *Küst.* Malim *ἥκομεν*.

1. *δήπου*] *δὴ* C. 2. *Ἡσίοδος*] Opp. 254. 3. *καὶ ἀδιάφθορον*] *καὶ* delevi cum B. C. V. E. 4. *ὅτι* om. V. C. 7. *οἵσπερ οὖν*] *οἷς δ'* Hesiod. 236. 9. *τὰ οἰκεῖα*] *καὶ τὰ οἰκεῖα* A. B. V. E. C. Med. Ego Küsterum secutus sum, qui tacito sensu perspexit ordinem verborum *βρύειν τὰ οἰκεῖα ἀγαθά φησι*. Structuram accusativi muniit Boissonadus in v. *Βρύει* laudatus. 11. *τίκτει* *V. *ἀκούω δὲ — εἶναι*] Vid. Aelian. V. H. XII, 25. Nat. Com. I, 2. Myth. c. 2. e Demosthene de Eunomia. *Reines.* V. Arnaldus de diis paredris c. 23. *αὐτὴν* om. B. E. 12. *παρ' αὐτοῦ*] *παρὰ τοῦ* C. *V. *κοινωνὸν*] *κοινῶν* A. Id est *κοινῶνα*. 13. *Ὅμηρος δὲ*] Il. *π'*. 386. seqq. 15. *μηνιεῖν*] Immo *μηνιᾶν*: vide vel exemplum v. *Κότος*. 16. *αὐτήν*] Sensus requirit *αὐτῶν*: quod et Kühnius monuit. *Küst.*

---

pter causam civilem, vel testibus falsi testimonii convictis. *Λίκη*. Haec vox cum alia significat, tum peculiariter de privatis criminibus dicitur: ut Demosthenes in oratione contra Cononem declarat. *Λίκη δίκην ἔτικτ.* *Lis litem parit et noxa noxam.* proverbium hoc dicitur in homines contentiosos, quique lites ex litibus nectunt. Et: *Poenas dabit, vel si canem asinus momorderit.* dicitur, siqui de rebus parvi momenti calumniantur. *Λίκην*. Instar. *Ille quidem pinus instar extirpatus est, in mare proiectus, poenasque cum toto genere suo dedit.* *Λίκης*. Iustitiae. vel poenae. *De viris nefariis et periuris poenas sumpturi veniemus.* † *Iustitiam veteres esse dicunt rectam et rigidam et flecti nesciam, id quod et plurimis poetarum vocibus proditum est, et necessitate quadam ita sese habet, cum ius eam naturam sortitum sit. Hesiodus vero dicit virginem eam esse et incorruptam, cum in ceteris rebus, tum etiam ad concubitum venereum: innuens scilicet non oportere nos iustitiam adulterare, neque aliis rationibus inductos, neque amore corruptos. dicit etiam eam ulcisci et punire eos, qui iniuriae et impiis facinoribus studeant. contra qui eam colant, terram iis fructus large producere, et mare abunde suppeditare omnia, quae parit et alit. iam vero audio eam Ioris throno assidere, et optimorum consiliorum esse participem. praeterea Homerus magnum eius potentiam canit, dicens contemptoribus eius deum irasci, violentosque imbres in eos effundere et torrentes immittere, qui urbes, arva et greges illo-*

ποίμνας. καὶ ταύτῃ κολάζεσθαι τῇ τιμωρίᾳ ὕβρεως καὶ ἀτασθαλίας ἔργα ὑπομένοντας πρεπωδέστερα, καὶ ἕτερα ἄττα.

Δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται, λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Δίκης δικαιότερος. καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.

Δίκης ὀφθαλμός. Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

[Δίκηλα. μιμήματα, εἰκάσματα. τὸ δεῖ δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διί· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.]

Δικηλιστῶν, καὶ μιμηλῶν. εἰδός ἐστι κωμῳδίας, ὡς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.

Δικητροπεῖ. φυγαδεύει.

Ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει. ἀντὶ τοῦ καταδίκην.

Δικιδίοις. ὑποκοριστικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικλὶς δικλίδος καὶ δικλίδας. δίθυρον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις.

Δικορρᾳφεῖν. δίκας συρράπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι.

Δίκορος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκορος ἐλέγετο.

Δίκορσον. δικόρυφον.

Δικραές. δικέφαλον.

Δίκρανα. Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν.

Δίκραιρος.

Δικραίρῳ δικέρωτα· δασυκνάμῳ δασυχαίταν· ἐν Ἐπιγράμματι.

---

1. *ποίμνας*] πρύμνας V. C. Mox τῇ om. V. C. 2. *ἔργα υπομένοντας πρεπ.*] Locum hunc corruptum vel mutilum esse existimo, quoniam non satis cohaerere mihi videtur cum iis quae praecedunt. *Küst.* Non ambiguum quin exciderint quadam post ἔργα contrariam in partem exposita, sed abrupta in *πρεπωδέστερα* per formulam cessantis *καὶ ἕτερα ἄττα*, *et quae sequuntur*. Itaque saltem desideramus *τοὺς δὲ ὑπομένοντας πρεπωδέστερα*. 4. *Δίκης ἀνάκρισις*] Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, et ibi Valesium: itemque supra v. *Διαμαρτυρία*. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 185. et Zon. p. 519. 9. *Δίκης δικαιότερος*] Sic Diogen. IV, 22. et Arsen. p. 181. 11. *Ὡς καὶ πάντας*] Haec sunt verba Polybii apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 117. *Küst.* Polyb. XXIV, 8, 3. sive fr. Vat. 1. 12. *ἔστι δίκης ὀφθαλμός*] Diphilus apud Theodoretum Θεραπ. p. 564. Ἔστι δὲ δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ παθ' ὁρᾷ. Euseb. Orat. de Laud. Constant. p. 661. *Καὶ δίκης ὀφθαλμὸν ὑπάρχειν, ἔφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.* Anthol. lib. III. cap. 6. p. 301. Ὄμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα. Vide etiam Stobaeum in Eclog. Phys. lib. I. c. 7.[a] *Küst.* Vide infra v. Ἔστι τις δίκης ὀφθ. Deinde Arsenius p. 180. *ἧς δεῖ μηδέποτε.* 15. *Δίκηλα*] Scribe *δείκηλα*, per *ει* diphthongum, ut recte supra. *Küst.* Etiam hic *Δείκηλα* omnes MSS. quos additum *τὸ δεῖ δίφθογγον* ita confirmat, ut ista sub *Δι* proponi non debuisse appareat. Itaque glossam notavi. Vide supra v. *Δείκηλα*. Simplicem vocalem praebat Timaeus p. 85. ubi vid. Ruhnken. 18. *Δικηλιστῶν*] Vide omnino Athenaeum lib. XIV. p. 621. *Küst.*

1. *Δικοτροπεῖ*] *Δικητροπεῖ* A. B. C. V. E. Agnoscit Hesychius, ubi praeter ordinem litterarum editur *δικοτροπεῖ*. 2. *Ἀλλ' ἔστιν*] Cum seqq. delevit Küsterus. Versus est Sophocl. Electr. 1042. Exemplum alienum esse vidit Portus. Ad gl. *Δίκη δίκην* probabiliter referebat Gronovius p. 110. 4. *Δικιδίοις*] Aristoph. Nub. 1107. 5. *δικλίδος καὶ δικλίδας* tenet *V. om. Küst. *δικλίδας* referendum ad Il. *μ'*. 455. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silent. XXV, 1. Anthol. Pal. V, 256. Habet etiam Zon. p. 520. 9. *Δικορρᾳφεῖν*] Voce hac usus est Aristophanes Av. 1435. ad quem locum nota haec Suidae referenda est. *Küst.* Item Nub. 1485. Adde Zon. p. 552. 11. *Δίκορος*] Zonaras Annal. XIV, 3. p. 53. ed. Paris. *Δίκορος δ' ἐκαλεῖτο ὁ Ἀναστάσιος, ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαιὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐκεχρωμάτιστο.* Cedrenus de eodem p. 375. *ὀφθαλμοὺς ἔχων χαροποὺς καὶ γλαυκοὺς μετρίως. Gaisf.* Adde v. Θεοδόσιος βασιλεύς. Mox *δίκορα* A. 13. *Δίκορσον*] Hanc gl. et seq. (ubi *δικρανές* Zon. p. 525.) ex lexico rhetorico protulit Eustath. in Il. *ν'*. p. 947, 28. 18. *Δικραίρῳ δικέρ.*] Agathiae Ep. XXIX, 1. Anthol. Pal. VI, 32.

---

rum perdant et deleant. et has quidem poenas esse dicit iniuriarum et scelerum; contra qui meliorem instituant rationem, et reliqua. *Δίκης ἀνάκρισις.* Non omnes causae per leges in iudicium introduci possunt, sed cum reus excepit, negans litem ab actore sibi intendi posse, tunc ea de re prius instituitur iudicium, quod *δίκης ἀνάκρισις* dicitur. *Δίκης δικαιότερος.* Per hyperbolen de hominibus valde iustis dictum. *Δίκης ὀφθαλμός. Adeo ut omnes faterentur, esse quendam, ut proverbio dicitur, iustitiae oculum, quem quidem ab hominibus sperni haudquaquam fas sit.* [*Δίκηλα.* Simulacra, effigies. syllaba prima per diphthongum scribitur. proprie significat simulacrum et imaginem Iovis. abusive tamen quamlibet imaginem.] *Δικηλιστῶν*, et *μιμηλῶν.* Genus est comoediae, ut ait Sosibius Laco. *Δικητροπεῖ.* In exilium pellit. [*Verum est ubi ius etiam damnum inferat.*] *Δικιδίοις.* Diminutive, liticulis. *Δικλίς.* Fores. In Epigrammate: *Fores Galatea coram me subito clausit.* *Δικορρᾳφεῖν.* Lites consuere, in iudiciis frequenter versari. *Δίκορος.* Anastasius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur. *Δίκορσον.* Quod geminum habet verticem. *Δικραές.* Biceps. *Δίκρανα. Paratas etiam habebant furcas, quibus scalae muris admotae deiicerentur.* *Δίκραιρος.* In Epigrammate: *Bicipiti bicornem, hirsutis cruribus insigni hirsutam.*

Δίκροτα. διήρη. Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο· τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσιν.

Δικροῖς. διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης·

Δικροῖς ἐώθουν τὴν Θεὸν κεκράγμασι.

τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

Δικτατωρεία. ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Δικτάτωρ. ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. ὃς παρὰ Ῥωμαίοις δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος. ἢ ὁ μονάρχης πάντων κραιῶν.

Δικτάτωρ. ἐπειδὴ Μάλιος, ἀνὴρ Λατῖνος μὲν γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος χεῖρά τε μισθοφόρων πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς ἀτίμως παρεωσμένοις ἠξίου τῆς δυναστείας, ἣ βουλὴ καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας εὑρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον Δικτάτορα, ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθείη ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν· ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος. ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὅλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὔγουστος Ὀκταούιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν.

Δικταῖον σπήλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἁλιεύς. τῷ δικτυεῖ.

Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς, ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων. Καί, Δίκτυον φυσᾷς. ὁμοίως.

---

1. *Δίκροτα*] Vid. Lex. Rhet. p. 240. Polyb. V, 62, 3. Dionis locum descripsit Schol. Luciani Amor. c. 6. prorsus cum Suida conspirans. *Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκρ.*] Fragmentum hoc apud Dionem vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis p. 402. [LXXIV, 11.] paulo auctius sic legitur: *Καὶ πλοῖα δὲ τοῖς Βυζαντίοις πεντακόσια, τὰ μὲν πλείστον μονήρη, ἔστι δ' ἃ καὶ δίκροτα κατεσκεύαστο, ἐμβόλους ἔχοντα· καί τινα αὐτῶν ἑκατέρωθεν καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας πηδαλίοις ἤσκητο, καὶ ζυβερνήτας καὶ ναύτας τε διπλοῦς εἶχεν, ὅπως αὐτοί μὴ ἀναστρεφόμενοι* (melius Suidas *μεταστρεφόμενοι*) *καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους καὶ ἐν τῷ ἀπόπλῳ σφῶν σφάλλωσι.* Narrat ibi Dio historiam de urbe Byzantio a Severo imperatore per triennium obsessa, et tandem capta. *Küst.* 2. *κατεσκευάσαντο*] *παρεσκευάσαντο* E pr. *τῆς πρύμνης*] *τῆς* om. A. 4. *μεταστρεφόμενοι*] *ἀποστρεφόμενοι* V. C. 5. *ἐναντίους*] *ἐναντίας* A. 6. *παράπλῳ*] *πρόσπλῳ* A. *προάπλῳ* B. C. V. E. Med. unde *πρόσπλῳ*, Schol. Luciani confirmatum, existere vidit Gronov. p. 110. *παράπλῳ* induxit ed. Bas. 7. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 636. *Τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν Θεὸν κεκράγμασι.* Scholiasta in eum locum: *Δικροῖς. δικράνοις. ἔδει εἰπεῖν ξύλοις δικράνοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ.* Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* 11. *κεκράγμασι* Edd. 12. *ἔπειθον μὴ*] *ἔπει μὴ* V. *ἔπειθα μὴ* C. 13. *Δικτατωρεία*] Sic Zon. p. 520. *Δικτατορεία* B. V. E. Med. 14. *Δικτάτωρ*] Eadem explicatio Hesychii. *ὃς παρὰ Ῥωμαίοις*] Hae sunt germanae nugae et merum Graeculi cuiusdam somnium, qui in historia Romana plane hospes erat. *Küst.* 15. *καὶ δισύπατος*] *καὶ* om. A. B. V. E. et Zon. p. 507. Mox *λέγεται* E. pro *καλεῖται*. In fine *κρατῶν* om. B. E. Sed ponendum cum Zonara *ὁ* post *μονάρχης*. 18. *Μάλλιος ἀνὴρ Λατ.*] Immo *Mamilius*, ut ex Livio et Dionysio Halicarnassensi constat. *Küst. Μάλιος* A. B. V. E. Med. Eodem lectores nescio quis ablegavit in v. *Μάλιος*. 19. *καὶ μέγα παρὰ — εὑρίσκει γένος* om. A.

2. *μισθοφόρων*] *μισθοφόρον* B. E. Edd. ante Küsterum, qui Portum tacite secutus est. 3. *παρεωσμένοις*] *παρεωραμένοις* V. ap. Gron. p. 110. 4. *νέφους*] *νέφος* E. 6. *Δικτάτωρα*] *Δικτάτορα* B. V. E. Med. *ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κλ. εἰσηγ.*] Incepte. Quid enim commune habet haec interpretatio cum voce *dictator*? *Küst.* 11. *τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρ.*] Eutropius in *Breviario*: *Nec quicquam similius potest dici, quam Dictatura antiqua huic imperii potestati, quam nunc Tranquillitas vestra habet: maxime cum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Caius Caesar sub Dictaturae nomine atque honore regnaverint.* Idem plane dicit, quod hic Suidas. *Küst. πρότερος*] *πρότερον* dedi cum A. E pr. 12. *Ὀκταούιος*] *Ὀκταούνιος* B. 13. *τῷδε*] *τῷδε οὖν* V. Inter *ὑπὸ* et *τῷδε* lacunam Med. Conicias *ὑπὸ τῷ ὀνόματι τούτῳ*. 15. *Δ. σπ. καὶ Δικτυεύς* *V. 16. *τῷ δικτυεῖ* Aldus invexit, revocavit Gaisf. cum *V. 17. *δικτύῳ ἄνεμ. θ.*] Sic Zenob. III, 17. et praeter alios Arsen. p. 181. Adde Boisson. in Anecd. I. p. 394. 19. *ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων*] Scripsi *ὁμοίως* cum V. (ap. Gron. p. 111.) C.

Δίκροτα. Biremes. *Naves, uniremes, quasdam etiam biremes confecerant. nonnullae et a puppi et a prora gubernaculis utrimque instructae erant, ut sine conversione et adnavigarent et recederent, et hostem tam in accessu quam recessu fallerent.* *Δικροῖς.* Bifurcis, bifidis. Aristophanes: *Bifurcis deam expellebant clamoribus.* Pacem intelligit. cum autem dicere oporteret *ξύλοις*, *κεκράγμασι* dixit: ideo quod oratores magno cum clamore in concionibus populo persuadebant, ut ne pacem faceret. *Δικτατωρεία.* Dictatura, qui magistratus nemini rationes reddere tenetur. *Δικτάτωρ.* Dictator, geminum habens magistratum: qui apud Romanos etiam Bisconsul appellatur. is tamen magistratus ad tempus tantum durabat, nec perpetuus erat; idem a rationibus reddendis immunis. quasi monarches imperii absoluti. *Δικτάτωρ.* Cum Manlius, homo Latinus, et apud suos magnae auctoritatis, totum nomen Latinum concitasset, et magnam mercenariorum manum coegisset, ut iniuriam affinibus suis per ignominiam regno pulsis factam ulcisceretur, Senatus hostium multitudine territus novum imperii genus excogitavit, creato tunc primum Dictatore, quasi suasore rerum utilium. hic et consulibus erat superior, et regibus simillimus: quippe qui nemini rationes reddere teneretur, et potestatem haberet per tempus legitimum regiae parem. quamobrem etiam Caius Caesar, et post eum Octavius Augustus, quorum deinceps suis locis mentionem faciemus, sub hoc nomine imperium susceperunt. *Δικταῖον σπήλαιον.* *Δικτυεύς.* Piscator. dativus *δικτυεῖ*. *Δίκτυον.* Proverbium: *Reti ventos venaris.* de iis qui frustra et stulte aliquid faciunt. et, *Rete inflas.* itidem.

Δικτυωτή. καγκελωτή. Καὶ Δικτυωτός, ὁ πολύπλοκος.

Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα· ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις ϛ', Ἰταλικά, Τρωικοῦ διακόσμου. οὗτος ἔγραψε τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς Ἑλένης, καὶ περὶ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως. *Δίκτυς*. ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων, εὑρέθη ἐν ἑνὶ τούτων τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωικὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφεσθαι.

Δίκυμα. τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.

Δίλημμα. τὸ διττῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματον. διχῶς νοούμενον.

Διλιμνῖται.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν 501 διλοχίτης.

---

1. *Δικτυωτή*] Polyb. XV, 30. *καγκελωτή*] *καγγελωτή* V. C. *καγκελλωτή* MS. 177. Zon. p. 520. et Hesychius, ubi v. intpp. De reliquis v. Tittm. in Zon. p. 507. 3. *Δίκτυς, ἱστορ.*] De Dictye historico eruditam dissertationem conscripsit vir de litteris elegantioribus praeclare meritus Iacobus Perizonius: ad quam lectorem remittimus. *Küst. Eudocia* p. 128. *Δίκτυς Κρὴς Κνώσιος, ὀπαδὸς Ἰδομενέως· οὗτος συντέθεικεν ἐφημερίδα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, παρὼν ὥς φασιν, ἐν βιβλίοις ἐννέα, γράμμασι Φοινίκων, οἷς τότε πᾶσα ἐχρῆτο ἡ Ἑλλάς· διηγεῖται δὲ ἀκριβῶς ὅσα Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐπράχθη. καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἤκουσεν, ὅσα ἐπράχθη ἐκείνου ἀπόντος· τὰ δὲ παρών, ὁρῶν καὶ ἀκούων συνέγραψε. τούτου ἱστορία εὑρέθη ἐπὶ Κλαυδίου, οἱ δὲ ἐπὶ Νέρωνος βασιλέως Ῥωμαίων, τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν μνημείων ἀνεωχθέντων, ὧν ἐνὶ εὗρητο βιβλίον γράμμασι Φοινίκων, καὶ μεθερμηνεύθη ἐν τῇ Ἀττικῇ γλώττῃ, πεμφθὲν τῷ βασιλεῖ, οὗ τῷ προστάγματι Σεπτημίνός τις Ῥωμαῖος, σοφὸς ἑκατέραν τὴν γλῶτταν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν φωνὴν μετήνεγκεν.* Cf. Zon. p. 507. *Ἐφημερίδα*] *Ἐφημερίδας* Meursius Bibl. Gr. usus auctoritate Syriani in Hermog. p. 17. T. IV. p. 43. *ἔστι δέ*] In codice Vaticano, teste Pearsono, legitur *ἔτι δέ*: quod fortasse verum est. Videntur enim *Ἐφημερὶς* et *Τὰ μεθ' Ὅμηρον* opera diversa fuisse. *Küst.* Viri doctissimi Ulricus Obrechtus in notis ad epistolam Septimii et Iac. Perizonius in dicta Dissertat. Sect. VI. *Ἐφημερίδα* in hoc loco Suidae cum *Τρωικοῦ Διακόσμου* iungunt, et reliqua inter ea interiecta parenthesi includunt. Adhaec pro *Ἰταλικά* scribendum esse censent *Ἰλιακά*: quod et ipsum ante eos suspicatus est Leo Allatius de Patria Homeri cap. 4. Sic igitur ex illorum sententia locus hic Suidae constituendus erit: *Ἔγραψεν Ἐφημερίδα (ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμ. καταλογ. ἐν βιβλ. ϛ'. Ἰλιακά) Τρωικοῦ Διακόσμου.* Sed, ut verum fatear, parenthesis ista rem non tam expedire, quam intricare mihi videtur. Ea enim si admittatur, Dictys auctore Suida eam tantum belli Troiani partem, quam Homerus non attigit, Ephemeride sua complexus fuisse dicendus est: quod secus est. Dictys enim totius belli Troiani historiam ab initio usque ad finem persecutus est: ut patet ex libris eius hodie adhuc superstitibus, quos de hoc argumento scripsit. Non dubito enim quin illud ipsum opus de bello Troiano, quod hodie adhuc sub Dictyos nomine circumfertur, et *Ephemeris* inscriptum fuisse interpres eius Septimius testatur, Suidas hic intelligat: quamvis is novem libros laudat, cum opus Dictyos modo dictum sex tantum libris constet. Potuit enim a librariis in numero erratum esse. Praeterea pro *ἔστι δὲ* ex codice Vaticano rescribendum puto, *ἔτι δέ*: quae lectio si admittatur, *Τὰ μεθ' Ὅμηρον* opus diversum fuerit ab Ephemeride; nec dicta parenthesis locum hic habere poterit. Quod ad *Ἰταλικὰ* attinet, eius loco cum viris doctis supra laudatis rescribendum crediderim *Ἰλιακά*: idque opus idem forsan fuerit cum eo, quod *Τρωικὸς Διάκοσμος* inscribebatur. Non inepte enim quis existimet, locum hunc duabus voculis insertis sic legendum esse: *Ἰλιακά, ἢ περὶ Τρωικοῦ Διακόσμου*: quae quidem coniectura si arrideat, nullus in hoc loco nodus supererit. *Idem* in Addend. Sed *ἔστι δὲ* perspicue A. nec dubito quin Küsterus aliter sensurus fuerit, si tunc Eudociam conferre potuisset. Haec enim cum alia turbata esse demonstrat, tum disiecta duas in partes, quae perpetuo tenore quondam cohaeserant. Praeterea quamquam pristinum ordinem non iam licet revocare, facilis tamen est coniectura, verba hunc in modum coire debuisse: *ἔγραψεν Ἐφημερίδα Τρωικοῦ διακόσμου· ἔστι δὲ Ἰλιακὰ τὰ μεθ' Ὅμηρον, καὶ τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς κτλ.* 6. *Ἑλένης* neglexerat Küst. 7. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 9. *ἀνεωχθέντων*] Forma vitiosa (cf. v. *Βεκκεσέληνε*) redit ad *ἠνεώχθην*, quod habet Dio Cassius XLIV, 17.

1. *τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δικτ.*] Intelligit ipsam illam historiam belli Troiani, quae hodie adhuc extat, et Dictyis nomen mentitur. Nec de alio opere et scriptore accipiendus videtur Eustathius in Il. υ'. p. 1192. ubi *τὸν τὰ Δικτυακὰ μελετήσαντα* laudat. [Falli Küsterum monuit Dederich. de Dictye p. XXV. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 381.] Ceterum fabulam de reperta in Creta insula Dictyis historia Troiana Ioannes Malala quoque p. 322. his verbis refert: *Τῷ δὲ ιγ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα. ἐν οἷς χρόνοις εὑρέθη ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτείῳ ἡ Ἔκθεσις τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτυος· καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι, προσήνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι, καὶ γνῶναι, τί ἔστι, μεταγραφῆναι αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτεθῆναι αὐτά. Küst.* Lepida narrat eandem in sententiam Tzetzes Exeg. in Il. p. 20. sq. 2. *περιέχον*] *περιέχων* A. C. Med. 3. *Δικῦμα. τὰ*] *Δικύματα* C. et liber Zon. p. 526. „Expectarem *δικύμονα*. *Δικύμων* scil. ut *ἀκύμων* Euripid. Andr. 158." *Gaisf.* Scripsi *δίκυμα* cum *V. Commodum in mentem venit Aeliani N. A. III, 33. *Αἱ δὲ Αἰγύπτιαι ἑκάστη πέντε ἀποτίκτει, καὶ αἱ πλεῖσται δίδυμαι*, qui locus acumen Iacobsii elusit. Mulieres Aegyptiorum cum binos quaternosve liberos eodem partu constet edidisse, merito parere ferebantur earum *αἱ πλεῖσται δίκυμα*: quod nobis est *Doppelgeburten*. 6. *ἔστι δὲ σχῆμα ῥητορικόν* subiicit Lex. Bachm. p. 199. Utramque glossam iunxit Zon. p. 526. 7. *Διλιμνῖται*] Est nomen gentis, de qua vide Agathiam III. (17.) p. 93. *Küst. Διλιμνῖται duos portus habentes.* Vid. *Λιμενίτης. Reines. Διλιμνῖται* A. B. E. Med. Agathias. Corrigendus etiam Photius Bibl. p. 26. extr. 8. Zon. p. 520.

Δικτυωτή. Concellata. Et *Δικτυωτός*, multos nexus habens. *Δίκτυς*. Dictys, historicus, scripsit Ephemeridem, id est, rerum post id tempus gestarum, in quo Homerus desinit, libros novem, oratione prosa. res Iliacas. opus quod *Τρωικὸν Διάκοσμον* inscripsit. tradidit ille de raptu Helenae, et Menelao, et omnibus historiae Troianae partibus. Cum sub Claudio Creta terrae motu quassata fuisset, et multis in locis terra discessisset, in sepulcri cuiusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Troiano repertum est: quod Claudius cum accepisset, describendum curavit. *Δίκυμα*. Oves gemelliparae. *Δίλημμα*. Sententia anceps. *Διλήμματον*. Quod ancipitem habet sensum. *Διλιμνῖται*. *Διλοχία*. Duo manipuli. eorum dux appellatur *διλοχίτης*.

Διμήτωρ. ὁ Διόνυσος.

[*Δημήτριος.* ὄνομα κύριον.] *Διμίτριος.* ὁ ἔχων δύο μίτρας.

Διμοιρίτης. τοῦτο ἐνίοτε τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχή, ὡς λοχαγός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταὐτό φασι. καὶ διμοιρίτης, καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

[*Δινδύμοις.* ὅτι οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξῃ χαριζόμενοι, τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν.]

Δῖναι. αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Καὶ Δίνης, τῆς συστροφῆς τῶν ὑδάτων.

Δινεύοντες. στρέφοντες.

Δινήεντος. δίνας ἔχοντος, συστροφὰς ὕδατος περιφερεῖς τινας πεποιημένας.

Δινήσας. στρέψας. Ἀρριανός· Δῖναί τέ ἐστιν ὅπῃ ἀτόπως ἐπιστρέφουσαι, ὡς μὴ πρόσθεν ἐμπίπτειν χρῆναι τὴν ἐπομένην τῇ προπλεούσῃ νηί, ἢ τὴν φθάνουσαν τῇ ἄγαν εἰρεσίᾳ ἐκ τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς εὐθὺ τοῦ πλοῦ κατασταθῆναι.

Δῖνος. ἡ περιδίνησις ἡ αἰθερία, ἡ συστροφή. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

οἱ δὲ ὅτι κεραμεοῦν ἐστιν ἀγγεῖον. τουτέστι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος. Δῖνόν φησιν Ἀριστοφάνης καὶ τὰς νεφέλας θεούς.

Δινωτήν. περιφερῆ.

Δινωτοῖς. λιθοστρώτοις.

Διό. σύνδεσμος.

Διόβλητος. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς. Ὁ δὲ

---

2. *Διμίτριος. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δέ, διὰ τοῦ η, ὄνομα κύριον.*] In edit. Mediolanensi ita legitur: *Δημήτριος, ὄνομα κύριον. Διμίτριος δὲ διὰ τοῦ ι ὁ ἔχων δύο μίτρας.* [Sic fere A. V. sed omissis *δὲ διὰ τοῦ ι* *V.] Sed utrovis modo legatur, id pro certo habeo, vocem istam *διμίτριος* spuriam esse et contra Graeci sermonis analogiam. A *μίτρα* enim fluunt *ἄμιτρος, εὔμιτρος, δίμιτρος*, et similia; non *ἀμίτριος, εὐμίτριος, διμίτριος.* Callimach. Hymn. in Dian. 14. *Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.* Quare legendum contendo: *Δίμιτρος, ὁ ἔχων δύο μίτρας.* Videor autem in ipsum locum incidisse, quem ante oculos habuit Suidas; cuius indicio nostra emendatio satis se tueri poterit, et lexicographus noster abunde illustrabitur. Est autem apud Plutarchum in Demetrio (c. 41.) p. 909. *Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον, οὐ μόνον ἀμπεχόμενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσίαις διμίτροις* [ubi legendum *διαμίτροις*] *καὶ χρυσοπαρύφοις ἁλουργίσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας.* Legendum: *πεποιημένους ὑποδούμενον ἐμβάδας. Toup.* l. p. 138. Quem fugit, quod vel perversa verborum positio monstrabat, e libris Epimerismorum haec esse petita: nec dubitare sinunt inter se collati Herod. Epimer. p. 265. Etym. Gud. p. 146. Moschop. *π. σχεδ.* p. 79. sq. Itaque notato glossae principio reliqua composuimus ad normam Leid. Cf. Zon. p. 507. Ceterum *διμίτριος* inter Bacchi cognomina rettulit Nicetas in Creuzeri Melett. p. 21. itemque inter Martis, de quo multus fuit idem Creuzerus p. 36. sq. vulgatum etiam ope Zonarae defendens, sed frustra. 4. *Διμοιρίτης*] Reines. in Inscr. Ant. Cl. I, 25. p. 54. *Hemst.* Cf. Lex. Rhet. p. 242. ubi male *ὁ τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβ. τοῦτο*] *τούτῳ* Schol. Luciani Dial. Meretr. IX. T. III. p. 304. ubi haec gl. totidem verbis legitur.

7. *λοχαγός*] *λόγ* A. *λόγος λοχαγός* B. V. E. C. *ἀρχὴ ὁ λοχαγὸς* Schol. Luciani. 9. *οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλ.*] Aelianus Tactic. cap. 5. *Τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίας ἐκάλεσαν· καὶ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς διμοιρίτην. ὥστε τὸ ἡμιλόχιον καὶ διμοιρίαν καλεῖσθαι· καὶ τὸν ἡμιλοχίτην διμοιρίτην. Küst.* V. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 506. *ταὐτό*] *τοῦτο* E. qui mox om. *ἡμιλοχίτης* Novissima recurrunt in Appendice Suidae. 11. *διμοιρίας*] *διμοίρας* A. B. 12. *Δινδύμοις*] Notavi glossam inficetam, quam eiici praestabat, cum habeat eam A. in marg. Eius fontem indicabant voces sub finem ascriptae, quas delevi cum *V. *καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βραγχίδαι.* Inter *Δινδύμοις* et *οἱ* lacunam posuit Med, *ὅτι* Gaisf. cum *V. 15. *Δῖναι. αἱ τῶν*] Schol. Il. δ'. 541. ed. Bekker. *αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων δῖναι καλοῦνται. Gaisf.* 17. *Δινεύοντες*] Il. σ'. 543.

1. *ὕδατος*] *ὑδάτων* E. 2. *πεποιημένας*] Scribe *ποιοῦντος.* Scholiasta Homeri Il. β'. 877. *Δινήεντος. δίνας καὶ συστροφὰς ποιοῦντος ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Küst.* Immo *ποιουμένου.* 3. *Δινήσας*] Il. ψ'. 840. *στρέψας, κινήσας* Hesychius. *Ἀρριανός*] Conf. Arr. Exped. Alex. p. 386. et M. Erythr. descr. 164. et 168. F. ex lib. de rebus post Alexandrum gestis. Non extant in edd. *Wass.* Exemplum ad superiora retrahendum. *εἰσιν*] *ἔστιν* B. C. *ἔστιν ὅπη* apparet recipiendum fuisse. 4. *ἐπιστρέφουσαι*] *ἐπιστρέφουσιν* E pr. 6. *ἢ τὴν*] *ἢ* om. A. B. C. V. E. Med. Addidit Bas. *τῇ ἄγαν*] *τῇ* om. V. C. Mox *εἰρεσίαν* C. 8. *αἰθερία*] *αἰθρία* B. E. Edd. ante Küst. 9. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 379. 11. *ἀγγεῖον*] Cf. supra v. *Δεῖνος.* Negligenter haec e Scholiis descripta: quo refertur etiam *τουτέστι*, nunc male collocatum. 13. *Θεάς*] *Θεούς* A. B. C. V. E. 14. *Δινωτήν*] Il. ν'. 407. et Od. τ'. 56. Cf. Zon. p. 520. *στρογγύλην καὶ περιφερῆ* Hesychius. 15. *Δινωτοῖς*] Il. γ'. 391. Vide Hesychii vv. *Δεινωτήν* et *Δεινωτοῖς*, sive Apollon. Lex. p. 226. 17. *κεραυνοῦ*] *κεραυνῷ* V. C.

Διμήτωρ. Bimater, epithetum Bacchi. *Διμίτριος.* Qui duas zonas habet. [*Δημήτριος* vero nomen proprium.] *Διμοιρίτης.* Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. illi enim dimidiam partem drachmae constituunt. *διμοιρίτης* vocabatur etiam dux quidam ordinum militarium, quasi centurio; quod prae ceteris militibus duas stipendii partes accipiebat. alii vero *διμοιρίαν* et *ἡμιλοχίαν* idem esse dicunt. et *διμοιρίτης* vocatur dux dimoeriae, ut *ἡμιλοχίτης*, dux hemilochiae. *Δῖναι.* Vortices. Et *Δίνης*, vorticis. *Δινεύοντες.* Versantes. *Δινήεντος.* Vortices habentis, aquam in gyrum torquentis. *Δινήσας.* Qui contorquet. Arrianus: *Vortices interdum erant rapidissimi, ita ut navis, quae praecedentem sequebatur, non prius in eos impellenda esset, quam altera summa remorum vi inde eluctata recto cursu pergeret.* *Δῖνος.* Vortex aetherius, turbo. Aristophanes *Nubibus*: *Sed vortex aetherius.* alii dicunt *δῖνος* significare vas fictile, sive poculum profundum. Aristophanes vorticem et nubes deos vocat. *Δινωτήν.* Tornatam. *Δινωτοῖς.* Tessellatis. *Διό.* Coniunctio. *Διόβλητος.* Fulmine ictus. *Facinoris*

τοῦ τολμήματος ἠγεμὼν διόβλητος γενόμενος, εἶτα κατεπρήσθη.

. Διόβλητοι. οὐρανόθεν βαλλόμενοι. Σκηπτοί τε κατωλίσθανον καὶ ἐγίνοντο διόβλητοι ἅπαντες.

Διογενές. εὐγενέστατον.

Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.

Διογενειανὸς Ἡρακλείας ἑτέρας, οὐ τῆς Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιστατέον δὲ μήποτε ἐστιν ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἰατρός. ἦν γὰρ οὗτος παντοίοις λόγοις. οὐ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ· ἀλλ' οὕτω παρά τισι δεδόξασται. ἔστιν αὐτῷ βιβλία ταῦτα· Λέξις παντοδαπὴ κατὰ στοιχεῖον ἐν βι' βλίοις έ· ἐπιτομὴ δὲ ἐστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε' καὶ τετρακοσίων καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν. Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον

3. *Σκηπτοί — κατωλίσθανον*] σκηπτός — κατωλίσθανεν B. E. 4. *ἐγένοντο*] ἐγίνοντο A. B. 6. *Διογενής. εὐγενέστατος*] *Διογενές* (*Διογενής* Ald.). εὐγενέστατον A. B. C. V. Med. Quod Bastius in Gregor. p. 242. cum A. reduci iusserat. *Διογενές. εὐγενέστατε, ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς καταγόμενε* E. *Διογενές. εὐγενέστατε* Hesych. „Hoc verum videtur. Vid. Schol. Il. *ά*. 337. Vulgatum, quod editori Basiliensi debetur, respuit litterarum ordo." *Gaisf.* Vulgatum tenet Lex. Bachm. p. 199. Etsi locus non succurrit, quo possit illud εὐγενέστατον probabiliter referri, vocativum tamen noluimus ab fidei suspectae libro accipere. 8. *ἐπὶ Ἀδριανοῦ*] Haec et seqq. usque ad *γεγονὼς καὶ* supplevit idem Bastius cum A. V. Gronovius tamen p. 111. nihil supplevit nisi *Ἡρακλείας ἑτέρας οὐ τῆς Πόντου*, enotans deinde *γεγονὼς καὶ αὐτός*. Vulgo tenore continuo, *Διογενειανός, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικός, γεγονὼς αὐτὸς ἐπὶ Ἀδρ. βασ.* Ac similiter *Eudocia* p. 133. *Διογενειανὸς Ἡρακλείας Πόντου γραμματικὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἦ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ, κατὰ Ἀυσίμαχον. βιβλία αὐτοῦ φέρονται λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις πέντε· ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων πέντε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν* et reliqua quae desinunt in *πόλεων*. Ceterum non dubitamus quin ista de uno Diogeniano sint intelligenda: qui cum ambiguum faceret utram ad Heracleam pertineret, coeptus est in duos grammaticos eiusdem aetatis eosdemque cognomines discerpi. Cf. v. *Ὡρίων*.

1. *ἐπιστητέον*] *ἐπιστατέον* A. i. e. *considerandum*, *videndum*, interprete Schaefero. Id proprie locum habet in toto *ἀποριῶν* genere, quod cum pervagatissimus usus verbi *ἐπιστῆσαι* (v. Lobeck. in Phryn. p. 281. sq.) demonstret, tum potissimum Apollonii exempla de Synt. pp. 18. 43. 90. 280. 2. *Ἀλβάκης Ἡρ.*] Vid. Holsten. Steph. Byz. p. 132. *Hemst.* Ex Heraclea sub Latmo sita. *ἦ γὰρ ἦν οὗτος*] *ἦν γὰρ οὗτος* A. B. V. E. et Paris. ap. Brequignium p. 17. 3. *παντοίοις λόγοις*] Deest *πεπαιδευμένος*, vel simile quid: ut Portus etiam monuit. *Küst.* Rescribe: *παντοίως λόγιος. Erat enim revera omni doctrinae genere eruditus.* Noster infra: *Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς, ῥήτωρ, καὶ παντοίως λόγιος.* Nihil verius hac emendatione. Lucas Act. Apost. XVIII, 24. *ἀνὴρ λόγιος, homo eruditus.* Hesych. *Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος.* Toup. I. p. 139. *παντοῖος λόγ* o A. B. *παντοῖος λόγος* D. (?) E. Videtur *παντοῖος λόγους* esse refingendum. 5. *ἔστι δὲ αὐτοῦ*] *ἔστιν αὐτῷ* V. eleganter: quod praetuli. Vide vel Toupium in Longin. 9, 10. 6. *Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχ.*] De hoc opere audiendus est Hesychius in epistola ad Eulogium: *Διογενιανὸς δέ τις μετὰ τούτους γεγονώς, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τά τε προειρημένα βιβλία καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν ὁμοῦ πάσας καθ' ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε· λέγω δὴ τάς τε Ὁμηρικὰς καὶ Κωμικὰς καὶ Τραγικὰς τάς τε παρὰ τοῖς Ῥήτορσι κειμένας.* Lege ibi et sequentia. Ad hoc opus Diogeniani procul dubio respexit Scholiasta Nicandri in Theriaca p. 15. *Διογενιανὸς δὲ χλοάειν, καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν.* Item auctor Lexici Rhetorici apud Eustathium in Odyss. *έ*. p. 1533. *Διογενιανὸς οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν ἱμάντες διείρονται.* Vide etiam Harpocrationem v. *Ἀειστώ*, et Suidam ead. v. itemque Etymologum vv. *Ἀταλαίπωρος* et *Βρύττειν. Küst.* Fragmentorum numerum diligenter auxit Rankius de Hesychio p. 35. sqq., qui quae de Diogeniani libris p. 51. sqq. disputavit, ea singulatim expendemus. Recte tamen Welckerus in Musei Rhen. Vol. II. p 293. sqq. negavit Diogeniani Lexicon cum illius libro, qui *Περιεργοπένητες* erat inscriptus, posse comparari. Ceterum *Λέξις παντοδαπὴ* A. B. V. E. 8. *τετρακοσίων. καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων*] Locus hic prava interpunctione laborat, quem Reinesius V. Lectt. lib. II. c. 1. p. 128. sic distinguendum esse recte monuit: *τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον.* Non enim Zopyrion Epigrammata scripserat, ut priores interpretes putarunt; sed varias *λέξεις* a littera *ᾱ* usque ad *ϱ̄* digesserat; reliquas *κατὰ στοιχεῖον* usque ad *ω̄* Pamphilus adiecerat, teste Suida infra v. *Πάμφιλος*. Huius igitur operis a Zopyrione inchoati et a Pamphilo absoluti epitomen Diogenianum confecisse, Suidas lectorem hic docere vult: cuius tamen mens propter pravam interpunctionem a plerisque hactenus intellecta non fuit. *Küst.* Numerus vitiatur. Legendum *έ καὶ ἐνενήκοντα*. Vid. *Πάμφιλος*, et in scriptorum quos Suidas excerpsit indice *Ἰουστῖνος Ἰούλιος. Hemst.* Error ut solet profectus ab istius numeri compendio. *Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον*] De hoc vehementer addubitans Rankius p. 59. nescio quo pacto delapsus est ad Epigrammata Diogenis Laertii. Verum illius disputatio cum exorta sit ab voce *ἀνθολόγιον*, cui *γνωμολόγιον* proxime accedit, facile satisfecerit v. *Ὡρος*. 9. *κρηνῶν*] *κρημνῶν* B. E. Med. et Eud. De fluminibus et reliquis scripsit Diogenianus ad exemplum Callimachi, sed ut grammaticas rationes accommodaret: item ut in Ethnicorum commentario. Similis argumenti librum prodidit Schol. Il. *έ*. 576. *ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* 10. *Περὶ ποταμῶν*] Cum *ποταμῶν* iam ante praecesserit, assentior Andreae Schotto, qui in praefat. ad Paroemiographos a se editos hic legendum censet *παροιμιῶν*. Extat enim adhuc hodie brevis collectio proverbiorum, a Diogeniano secundum ordinem alphabeticum digesta: quam ipsam Suidam hic designare voluisse puto. Antequam Diogenianum linquam, moneo lectorem, Eusebium de Praepar. Euang.

---

vero illius dux fulmine ictus postea conflagravit. *Διόβλητοι.* De coelo tacti. *Et omnes fulminibus, quae e coelo cadebant, percussi peribant.* *Διογενές.* Nobilissimum. *Διογενειανός.* Diogenianus, Heracleota Ponticus, grammaticus, qui sub Hadriano vixit. *Διογενειανός.* Diogenianus, civis alterius Heracleae, non Ponticae, grammaticus, item sub Herodiano principe. videndum autem ne forte sit medicus ille ex Albace Heraclea, urbe Cariae, oriundus. is enim erat omni doctrinae genere eruditus; neque expressis verbis a quoquam traditum repperi, eum esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. libri eius hi sunt. Lexicon plurimorum generum, ordine alphabetico libris V. expositum. est autem epitome vocabulorum, quae Pamphilus et Zopyrio libris XCV. exposuerant. Florilegium Epigrammatum. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, promontoriis. Proverbiorum brevis recensio secundum ordi-

ἐπίτομον ἀναγραφήν. Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων. καὶ τὰ λοιπά.

Διογένης. ὄνομα φιλοσόφου, τοῦ καὶ Κυνός. Τί χρὴ περὶ τῆς ἀνδρίας Διογένους λέγειν, τῆς πραότητος Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους εὐμουσίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητος, Ζήνωνος τῶν αὐστηρῶν καὶ γενναίων τρόπων, Πλάτωνος σεμνότητος, Πολέμωνος ἐγκρατείας· τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ πάντα ἀγαθὸς ὢν διέφερεν ὅμως τοῦ πλησίον καταπολύ. [Φέρεται ἐπίγραμμα εἰς αὐτόν·

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς Ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.]

Διογένης, ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν ν' καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, Σεμέλη.

Διογένης. Ἰκεσίου υἱὸς τραπεζίτου, Σινωπεύς. ὃς φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ τὸ παρακόψαι νόμισμα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἀντισθένει παραβαλὼν τῷ Κυνικῷ, ἠράσθη τοῦ ἐκείνου βίου, καὶ τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν ἠσπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ ὑπεριδὼν οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὢν ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη, καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ παρὰ τῷ πριαμένῳ διέμεινεν, οὐχ ἑλόμενος λυθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων ἢ τῶν οἰκείων καὶ φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς ριγ' Ὀλυμπιάδος κατέστρεψε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλος, καὶ θεραπείας ὑπεριδών, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένους ὁμιλητής, ὃς πρῶτος Κλέων ἐπεκλήθη, ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο δέ, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ' ᾧ φυγὼν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. ἐντυχὼν δὲ Ἀντισθένει κατὰ δόξης διαλεγομένῳ ἐφι- 503
λοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταποντιστῶν ληφθεὶς ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰ-

---

lib. IV. cap. 3. ex Diogeniano quodam fragmentum contra *μαντικήν*, et l. VI. c. 8. ex eodem fragmentum de Fato contra Chrysippum producere: qui Diogenianus an idem sit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant eruditi. *Küst.* De Rankii conatu diximus in v. *Διογένης ἢ Διογενειανός*.

1. *ἐπίτομον ἀναγραφήν*] Scribendum est in casu recto, *ἐπίτομος ἀναγραφή*, et deinceps *συναγωγὴ καὶ πίναξ*. Praecesserat enim, *ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα*. *Küst.* In his non erat cur magnum vitium subodoraretur Rankius p. 53. Si quis enim accusativos velit tueri, Suidam eos frequenter ad *ἔγραψε* referre confessum est, saepius illud suppressum quam adiectum. Idem p. 58. *χρόνων* excidisse putabat ante *ἐπίτομον*. *πίνακα τῶν*] *πίνακα . . . . περὶ τῶν* B. E. 2. *τῇ γῇ*] *τῇ* om. A. V, et mox *τά*. 4. *Ὅτι*] *τί* A. B. V. E. ' *ἀνδρείας*] *ἀνδρίας* scripsi cum A. 5. *τῆς Ἀριστ.*] *τοῦ Ἀριστ.* V. 6. *Ζήνωνος αὐστηροῦ καὶ γενναίου τρόπου*] *Ζήνωνος τὸν αὐστηρὸν καὶ γενναῖον τρόπον* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *Z. τῶν αὐστηρῶν καὶ γενναίων τῶν τρόπων* V. suprasc. (id est, iunctis notis genitivi et accusativi.) 10. *Φέρεται καὶ*] Haec et seqq. A. in marg. coniecit, recte; duxique notandam istam observationem, quae iusto saepius est inculcata. *καὶ* delevi cum B. V. E. *Ἐπίγραμμα*] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam apud Diogenem Laertium lib. VI. segm. 79. et supra v. *Ἀγε*. *Küst.* Adde Anthol. Pal. VII, 116. Repetitur in v. *Ὀδάξ*. 12. *με*] *σοῦ* B. Mox *ἄγριον* om. B. V. E. Med. 14. *Οἰνόμαος*] *Οἰονόμαος* A. 15. *καταλύσεως*] Neque de Diogene Sinop. neque de Oenomao Gadarensi, qui et ipse tragoedias scripsit, hoc verum est, nam hic imperante Adriano vixit. Vid. infra v. *Οἰνόμαος*. *Reines.* Ineptissimum commentum *γέγονεν — καταλύσεως* ignorat *Eudocia* p. 132. *δράματα — Σεμέλη*] Diog. Laert. in Diogen. VI, 80. has tragoedias tribuit Diog. Sinop. *Σεμέλη* Athen. XIV. p. 636. habet, conf. etiam Iulian. Or. VII. p. 393. et VI. p. 350. Putem haec et alia, quae sub Diogen. nomine laudantur, eius esse, cui cognomen erat Oenomao: Grot. not. ad Excerpt. vett. Trag. p. 445. *Reines.* 17. *Σεμέλη*] Huius fabulae loco *Ἑλένη* habet Diogenes. 18. *Ἰκεσίου*] *Ἰκέσιος* A.

1. *Ἀντισθένει παραβαλὼν*] Vid. Io. Sarisber. Polycr. IV, 17. de hac cum Antisthene conversatione Diogenis et aliis eius rebus. *Reines.* 4. *ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου*] Vide Menag. in Laert. VI, 74. *Küst.* Hinc erat derivata glossa *Σκίρταλος*. 6. *παρὰ τῷ*] *τῷ* om. V. 7. *ὑπὸ τῶν*] *τῶν* omisi cum A. V. cum iisdemque *καὶ* ante *φίλων* addidi. 8. *ριγ' Ὀλυμπ.*] Meursius Lect. Att. lib. II. cap. 22. legendum monet *ριθ' Ὀλυμπιάδος*. *Küst.* *ρι.* (*γ* eraso) V. Clintoni Fast. Hellen. ad a. 323. et Corsini Fast. Att. T. IV. p. 52. contulit Gaisf. 12. *πρῶτος*] *πρῶτον* E. 13. *Κλέων*] Fortasse *Κύων*, inquit Menagius in Laert. lib. VI. segm. 20. *Küst.* 14. *πρωτεύσῃ* *V. *ἐπολιτεύετο γάρ*] *ἐπολιτεύετο δέ* A. B. V. E. *ἐνεπολιτεύετο δέ* *V. qui mox *παραχαράξας*. 16. *φυγὼν*] *καὶ φυγὼν* V.

---

nem alphabeticum. Collectio et tabula omnium totius terrae urbium: et reliqua. *Διογένης*. Nomen philosophi, qui Canis est cognominatus. *Quid dicamus de Diogenis fortitudine, de Xenocratis mansuetudine, de Aristotelis varia eruditione, de Theophrasti gravitate, de Zenonis austeris ac virilibus moribus, de Platonis maiestate, de Polemonis continentia? horum enim nemo est, quin quamvis non in omni virtutum genere excelleret, aliis tamen longe praestaret.* [Circumfertur epigramma hoc in Diogenem: *Diogenes, age, dic, quonam correptus fato ad Orcum descendisti? Saevo morsu canis interii.* epigramma hoc syllabis brevibus constat.] *Διογένης*. Diogenes, vel Oenomaus, Atheniensis, tragicus. vixit eo tempore, quo XXX. Tyranni sublati sunt. fabulae eius sunt, *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chrysippus, Semele.* *Διογένης*. Diogenes, Hicesii trapezitae filius, Sinopensis; qui cum monetam adulterasset, ex patria profugus Athenas venit, et Antisthenem Cynicum sectari coepit. cuius vivendi rationem cum probaret, Cynicam philosophiam amplexus est, opibus, quamquam magnas habebat, contemptis. senex vero a Scirtalo pirata captus, et Xeniadae cuidam Corinthio venditus, apud eum permansit, neque ab Atheniensibus neque ab amicis suis et familiaribus redimi volens. obiit Olympiade CXIII. cum curationem cruris a cane admorsi neglexisset: et quidem eodem die, quo Alexander Babylone. *Διογένης*. Diogenes, Antisthenis discipulus, primum Canis cognominatus, in dolio habitavit. huic sciscitanti, quo pacto principatum consequi posset (rempublicam enim gerebat), deus respondit: si numisma adulteraret. is igitur monetam adulteravit, eaque de causa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antisthenem contra gloriam disserentem audisset, ad philosophiam animum adiunxit. idem mare navigans a piratis captus et venditus est. cumque praeco eum venalem pronunciaret, interrogatus, quam artem sciret,

διὴ, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θεασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότου γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ὠνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῶν παίδων ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.

Διογένης. ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, καὶ πικρὸς ὢν πατὴρ οὐ συνεγίνωσκε νέου ῥᾳθυμίᾳ, ἀλλὰ ἀνείργων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου μᾶλλον οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπίτασις· ἐξερῥιπίζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδὼν ἱσταμένου τοῦ Διογένους, καὶ ἐς τὴν παροῦσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπτετο ὁ νέος. ἦκεν οὖν εἰς Δελφούς, ὡς ἑώρα φιλόνεικον ὂν τὸ κακόν, καὶ δυσανασχετῶν τε ἅμα καὶ περιαλγῶν ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπανται νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ἡ δὲ ὡς εἶδεν οὐ πάντη φρενήρη γέροντα, οὐδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα·

Λήξει παῖς ὅς ἔρωτος, ὅταν κούφῃ νεότητι
Κύπριδος ἱμερόεντι καταφλεχθῇ φρένας οἴστρῳ.
ὀργὴν οὖν πρήννου ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν
κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.
ἦν δ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἕξει
φίλτρων, καὶ νήψας αἰσχρᾶς καταπαύσεται ὁρμῆς.

ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως· καὶ ἐν ταὐτῷ βελτίων ἐγένετο ὁ πατήρ, ἡμερωθείς τε καὶ πραϋνθεὶς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἵμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν καὶ πικρῷ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ξίφει πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

Διογένης, ἢ Διογενειανός, Κυζικηνός, γραμματικός. ἔγραψε πάτρια Κυζίκου, Περὶ τῶν ἐν τοῖς

2. ἄνθρωπον, καὶ ἄσωτον] ἄνθρωπον καὶ om. A. B. V. E. καὶ om. Med. 7. ὅτι Διογένης εἶχεν] Totum hoc fragmentum Kühnius ad Aelianum refert; sed qui id male cum alio fragmento coniungit, in quo non de Diogene, sed de Dionysio quodam mercatore agitur. *Küst.* 8. οὐ συνεγίνωσκε] οὖν ἐγίνωσκε *V. ῥᾳθυμίαν] ῥᾳθυμίᾳ A. teste Bastio, et D. 10. τοῦ κακοῦ δεινὴ] κακοῦ δεινοῦ V. 15. ἐρωτᾷ om. V. πέπανται] πεπαύσεται Perizonius. 16. ποτε] ποτε καὶ A. ὁ δὲ] ἡ δὲ A. V. (ap. Gron. p. 111.) scil. ἡ Ὑυθία. πάνυ] πάντη A. V. πάνη E.

3. ἐπιτείνειν] ἐπιτείνη V. Sed cf. gl. *Ἀμειδές*, ubi hic versus extat. 6. ἦν δ' ἐφ'] ἦν δέ γ' ἐφ' Gaisfordi coniectura. Verum ne sic quidem oratio satis probatur. ἕξεις] ἕξει A. B. E pr. Tum φίλτρων Gaisf. cum A. 9. τὸν μὲν] μὲν om. V. 12. πατήρ] ὁ πατήρ A. B. E. Med. Desideratur vero relatio filii cum patre, post venerem exercitam ad sanitatem restituti; neque habent illa ἔχων . . . ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως ut nunc leguntur idoneum explicatum. 13. τοῦτό τοι] τοῦτό τι A. τοῦτό μοι V. ὁ τραγικός] Sic Plutarch. Vit. Demosth. (29.) p. 859. F. *Burn.* 20. πάτρια Κυζίκου] Hoc opus septem libris constitisse discimus ex Stephano Byzantio v. *Βέσβικος*. *Küst.* Fefellit ratio cum alios, tum diligentem Cyzici periegeten Marquardtum p. 172. Stephani haec est oratio: *νησίδιον πρὸ Κυζίκου, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς πατρίδος νήσων λέγων.* Ubi cum nemo dubitare possit quin corruptio sit a compendiorum fraude profecta, lenissime corrigemus: *ἐν πρώτῃ περὶ τῶν τῆς π. ν. λέγων.* Ceterum Stephanus tres Diogenis libros *περὶ Κυζίκου* profert: quo minus Rankius de Hesych. p. 55. mihi persuasit sic orationem distingui iubens, ut *νήσων* ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Nam et obest *λέγων*, praeter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulae insolentia, *ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτά*, cuius ad integritatem requirebatur saltem *τῶν εἰς ἑπτά*. Verum longe difficilius ad credendum illud est, quod Diogeni (vel priori Diogeniano, mutata paulum sententia, p. 57.) transcripsit p. 56. libros supra v. *Διογενειανός* commemoratos, *Περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον . . . καὶ τὰ λοιπά*, ipso iudice post *Περὶ στοιχείων* exhibendos. Quae coniectura tum demum in censum veniet, cum et tralaticiam eorum verborum sedem demonstratum fuerit ab memoria clarissimi grammatici prorsus abhorrere, et quale sit *ἢ Διογενιανός* explicatum viderimus: nam qui Diogenes Cyzicenus fertur, eiusdem nemo videtur Diogenianum appellasse. Contra si liberet ariolari, mallem haec grammatici generis opuscula ad Diogenianum Ponticum referri.

---

hominibus se imperare posse respondit. tum Corinthium quendam, divitem et prodigum, conspicatus, huic, inquit, me vende. domino enim indiget. is igitur cum emptum et Corinthum ductum liberorum suorum paedagogum constituit, dixitque bonum genium aedes ipsius ingressum esse. *Διογένης.* Diogenes filium habebat amantem: cumque durus ingenio pater adolescenti minime indulgeret, sed coerceret eum et ab amore revocaret, morbum magis irritavit. amor enim vehementer auctus quasi flabello incendebatur, obsistente Diogene, et praesentis morbi vis in adolescentis animo vehementius exardescebat. ut igitur vidit malum esse pertinax, Delphos proficiscitur, et indignationis doloriisque plenus interrogat oraculum, an filius suus aliquando desiturus esset hoc morbo laborare. deus autem cum parum cordatum senem videret, neque amatoriis concedentem necessitatibus, haec respondit: *Desinet filius tuus amare, cum in levi iuventute gratis veneris aestibus eius animus conflagrarit. iram igitur tristem tempera, neve prohibendo intende. tuis enim ipse contraria facies cogitationibus. quodsi mitior esse coeperis, celeriter obliviscetur amorum, et resipiscens turpi cessabit a libidine.* his auditis Diogenes iram compressit, et bona spe repletus est, idoneos quippe habens sponsores, filium ad bonam frugem esse rediturum: simulque melior evasit pater, moribus mitior et lenior factus. eiusdem rei etiam Haemo in Sophoclis tragoedia praebuit demonstrationem, Antigones amore flagrans, et cum duro parente Creonte conflictans. nam ille simili modo vexatus gladio morbum abrupit, ut amoris simul et parentis saevitiam effugeret. *Διογένης.* Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus. scripsit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poeti-

βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Διόγνητος. ὄνομα κύριον.

Διοδεία. ἡ διέλευσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. οὗτος ἔγραψεν, ὡς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσὶ δὲ τάδε· Ἑρμηνεῖαι εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν· Γένεσιν, Ἔξοδον, καὶ ἐφεξῆς. εἰς Ψαλμούς· καὶ εἰς τὰς δ' Βασιλείας. Εἰς τὰ ζητούμενα τῶν Παραλειπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τίς διαφορὰ
594 θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. Εἰς ‖ τὸν Ἐκκλησιαστήν. Εἰς τὸ Ἆισμα τῶν ἀσμάτων. Εἰς τοὺς Προφήτας. Χρονικόν, διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων. Εἰς τὰ δ' Εὐαγγέλια. Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Περὶ τοῦ εἷς Θεὸς ἐν Τριάδι. Κατὰ Μελχισεδεκιτῶν. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. Περὶ ψυχῆς, κατὰ διαφόρων περὶ αὐτῆς αἱρέσεων. Πρὸς Γρατιανὸν κεφάλαια, Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Περὶ σφαίρας καὶ τῶν ζ' ζωνῶν καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας. Περὶ τῆς Ἱππάρχου σφαίρας. Περὶ προνοίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν. Περὶ φύσεως καὶ ὕλης· ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς πεπλασμένης. Ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μετὰ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν, πρὸς Εὐφρόνιον φιλόσοφον, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου. Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῷον τὸν οὐρανόν, Περὶ τοῦ πῶς ἀεὶ μὲν ὁ δημιουργός, οὐκ ἀεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεοῦ ἀιδίου ὄντος. Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζῴων καὶ θυσιῶν.

Διόδωρος, ὁ Οὐαλέριος ἐπικληθείς, φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς Πωλίωνος τοῦ φιλοσόφου τοῦ γράψαντος τὴν

1. *σημείων*] Intellige notas criticorum, quales erant *obelus*, *antisigma*, *diple*, *ceraunium*, et similes. Confer cum hoc loco quae diximus supra v. *Ἀριστόνικος*. *Küst.* 3. *Διόγνητος*] Diognetus villicus, Grut. Inscr. 5. p. 107. Romae. Diognetus pictor, quo magistro M. Antoninus philos. pingendo operam dedit: Iul. Capitol. in M. Ant. Phil. 4. Diognetus, Cretensis, pugil: Ptolem. Hephaest. lib. I. Narrat. 15. ap. Phot. c. 190. Diognetus, scriptor itinerum Alex. Max. Plin. VI, 17. Diognetus architectus Rhodiorum. *Reines.* 5. *Διόδωρος*] Vid. Lardner. Par. II. c. 108. T. IV. p. 491. seqq. *Gaisf.* 6. *ἐπισκοπήσας Ταρσῶν*] *ἐπίσκοπος Ταρσοῦ* E. 10. *καὶ εἰς*] *καὶ* delevi cum A. 12. *Τίς διαφορὰ — ἀσμάτων* om. V. 13. *θεωρίας*] *Θεωρία* hic significat sensum abstrusiorem et mysticum: cui opponitur *τὸ ῥητὸν* sive sensus litteralis. Sozomenus Histor. Eccles. lib. VIII. c. 2. de Diodoro nostro: *Ὃν ἐπυθόμην ἰδίων συγγραμμάτων πολλὰς καταλιπεῖν βίβλους· περὶ δὲ τὸ ῥητὸν τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιήσασθαι, τὰς θεωρίας ἀποφεύγοντα.* Id est: *Quem accepi multos libros a se scriptos posteris reliquisse, et sacram scripturam ad litteram exposuisse, omisso sensu mystico.* Et Socrates lib. VI. c. 3. *Διόδωρος δὲ αὐτῶν ὕστερον ἐπίσκοπος Ταρσοῦ γενόμενος, πολλὰ βιβλία συνέγραψε, ψιλῷ τῷ γράμματι τῶν θείων προσέχων γραφῶν, τὰς θεωρίας αὐτῶν ἐκτρεπόμενος. Diodorus vero postea ad episcopatum Tarsi promotus, multos conscripsit libros, simplicem tantum atque obvium scripturarum sensum inquirens, mysticam vero earum interpretationem refugiens.* Θεωρία igitur quid significet, hinc patet. Ab ea differt *allegoria*, quod haec in inferioribus subsistat, nec in tam sublimi argumento versetur, quam *theoria*: quae ratio est, quare Diodorus, ut Suidas hic testatur, de differentia *theoriae* et *allegoriae* scripserit. *Küst.* Quae Küsterus hic notat Valesio debentur in Socrat. H. E. p. 311. n. 4. *Hemst.* 15. *τὸ σφάλμα* mirum numero singulari proferri. 19. *Μελχισεδεκιτῶν*] *Μελχιεδιστῶν* V. *Μελχισεδεκιστῶν* *V. 20. *Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφ.*] Lego, *περὶ ψυχῆς, καὶ διαφόρων* etc. *Κατὰ* enim cum *καὶ* et vice versa a librariis saepe confundi solere non ignorant, qui in studio critico vel leviter versati sunt. *Küst.*

3. *καὶ εἱμαρμένης*] Librorum VIII. de Fato censuram egit Phot. Bibl. Cod. 223. *Περὶ σφαίρας*] *περὶ προνοίας* addit *V. errore librarii. 8. *πεπλασμένης*] Priores editt. [et B. E.] habent *πεπλανημένης*. Sed magis placet *πεπλασμένης*, quod in 2 MSS. Pariss. repperi. *Küst.* 15. *μὴ τὸ θέλειν* *V. 18. *Διόδωρος*] De variis Diodoris egit Meursius in Chalcidium p. 20. et 21. quem vide. Omisit autem Diodorum Megaricum, cuius mentio extat apud Eustathium in Odyss. *ά*. p. 1397, 34. et Diodorum Aristophanium, quem idem laudat in Odyss. *δ'*. p. 1480, 24. et Athen. lib. IV. p. 180. *Küst.* His ab aliis adduntur rhetor quidam apud Schol. Aphthonii T. II. p. 7. et qui Critolai discipulus fuit, memoratus Cic. de Fin. V, 5. Iisdem ferme verbis Diodorum Valerium tradit *Eudocia* p. 136. 19. *υἱὸς Πωλίωνος*] Vide infra v. *Πωλίων*. *Küst.*

ca. De Elementis. *Διόγνητος*. Nomen proprium. *Διοδεία*. Transitus. *Διόδωρος μονάζων*. Diodorus monachus, Iuliani et Valentis temporibus vixit, et Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. scripsit varia, ut Theodorus Lector in historia Ecclesiastica tradit. sunt autem haec: Interpretationes in totum vetus Testamentum; Genesin, Exodum, reliqua. In Psalmos. In quattuor libros Regum. In locos difficiliores Paralipomenorum. In Proverbia. Quid inter se differant theoria et allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili in chronologia admissa emendantur. In IV. Euangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Ioannis Euangelistae. De eo quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Iudaeos. De resurrectione mortuorum. De anima, contra diversas de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Astronomos et Astrologos et de Fato. De Sphaera et VII. Zonis et contrario astrorum motu. De Hipparchi sphaera. De providentia. Contra Platonem de Deo et Diis. De natura et materia: in quo opere tractatur de eo quod iustum est. De Deo et falsa Graecorum materia. Naturas invisibiles non ex elementis, sed una cum elementis ex nihilo factas esse, ad Euphronium philosophum, per interrogationem et responsionem. Contra Aristotelem de corpore coelesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos qui coelum animal esse dicunt. De eo quomodo opifex quidem sempiternus sit, opera vero eius non semper extent. Quomodo velle et nolle sit in Deo aeterno. Contra Porphyrium de animalibus et sacrificiis. *Διόδωρος*. Diodorus, cognomento Valerius, philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius Polionis philosophi, qui de vocibus Atticis scripsit. vi-

Ἀττικὴν λέξιν· γεγονὼς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκή τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αὐλητρίς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ιβ' φησὶν ὅτι καὶ Ἐπίκληρος καὶ Πανηγυρισταί.

Δίοδοι. αἱ ὁδοί, ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. Ἀριστοφάνης·

Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ τοῦ δείπνου
τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς,
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. πρότερον δὲ Κύινδα ἐλέγετο.

Διοκλῆς, Ἀθηναῖος, ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. δρά-
595 μα τα αὐτοῦ, Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β'. τοῦτον δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν, ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυλυφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἑταίρας ὄνομά ἐστιν, ὡς Ἀθήναιός φησιν.

Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἐπὶ τούτου καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φρικωδέστατος. προσέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς Χριστοῦ ἐκκλησίας καταστρέφεσθαι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαίεσθαι, τοὺς δὲ Χριστιανοὺς εὑρισκομένους ἀναγκάζεσθαι θύειν τοῖς δαίμοσιν. ἠττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν ἐξέθεντο δόγμα, ὥστε τοὺς εὑρισκομένους Χριστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· οὐ μόνον διὰ τὸ ὀδυνηρόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄτιμόν τε καὶ πρόδηλον καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· οὓς ἡ θεία δίκη ἐνδίκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε. καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγξατο.

Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπε-

3. *Διόδωρος Σικελ.*] Consentit fere *Eudocia* p. 128. 4. τε om. *V. 7. *καὶ αὐτὸς* quo spectet dubites, quamquam Küsterus, quem offensio quaedam pupugit in v. *Ἐπίνικος*, id silentio praetermisit. Equidem opinor ad indicem comicorum referri, unde Suidas solebat glossas singulas derivare. 8. *ἐν τῷ δεκάτῳ*] P. 431. Contra nullam fecit Panegyristarum mentionem. 10. *Ἐπίκληρος*] Athen. VI. p. 279. *Reines.* Immo p. 239. Corrigendus iste numerus *ιβ'*. *καὶ Ἐπίκληρος* A. V. E. 11. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 720 — 23. (689.) 14. Eiiciendum *τοῦ*. 16. *μεῖραξ* Edd. 17. *Διοκαισάρεια*] *Διοκαισαρία* B. *Ἀνάζαρβα*] Hoc vel *Ἀναζαρβὰ* Zon. p. 521. *Ἀναζαρβοῦ* E. 18. *Κύινδα*] *Κύλινδα* B. *Κύινδος* Zon. Sub finem cum *V. delevi, quae servat A. in marg. *καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα.* Ubi *Ἀνάζαρβος* E. Cf. v. *Κύινδα*. 19. *Διοκλῆς*] Alium Dioclem Alcidamantis patrem *μουσικὰ γεγραφότα* memorat in *Ἀλκιδάμας. Hemst.* Alium Haloander annotavit ex Theocr. XII, 29. De comico poeta v. Meinekii Quaest. Scen. II. p. 57. sq. 20. *Φιλλυλίῳ*] *Φιλλυλλίῳ* B. *Φιλυλλίῳ* Gaisf. scripsit cum Iungerm. in Polluc. X, 78. 21. *Θάλαττα*] Huius fabulae meminit Athenaeus [VII. p. 307.]: ut et sequentis *Μέλιτται*. *Küst.* Dein *Μέλιττα*, *Ὄνειρα* Eudoc. *Βάκχαι*] Haec fabula laudatur a Suida infra v. *Κακὰ κακῶν*. *Küst.*

1. *β'*] *δύο* V. Nulla huius extat mentio aut fabulae *Ὄνειροι*. In *Θυέστης* desinit *Eudocia* p. 132. nec dubium quin reliqua studiosis hominibus debeantur. *τοῦτον δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβ.*] Vide de hoc loco Casaubonum in Athenaeum lib. V. c. 4. *Küst.* Hinc olim v. *Ὀξύβαφον* est derivata: cf. etiam gl. *Ἁρμονία* sub finem. 3. *ξυλυφίῳ*] *ξυλιφίῳ* A. V. Hinc restituendum *ξυληφίῳ*. *Gaisf.* Reduximus vulgatum ex v. *Ξυλυφίων*, in quam haec observatio transierat. 4. *ὡς Ἀθήναιός φησιν*] Lib. XIII. p. 567. *Küst.* 5. *Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς βασιλεῖς*] *Διοκλητιανὸς βασιλεὺς* A. B. V. E. *ἐπὶ Διοκλητιανοῦ*] *ἐπὶ τούτου* A. B. V. E. 7. *προσέταξαν*] *προσέταξε* E. et Edd. ante Küsterum, qui tacite reposuit Porti correctionem. 8. *κατὰ χώραν καὶ πόλιν*] *κατὰ πόλιν καὶ χώραν* E. *τοῦ Χριστοῦ*] *τοῦ* om. A. 15. *ἀλλὰ καὶ*] *καὶ* om. B. E. V. Deinde *τὸ* om. *V. 18. *δὲ ἀπήγξατο* ut videtur om. *V. 19. *μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχ. — πάτρια μετεσκεύασεν*] Haec apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis p. 834. legi monuit etiam Küsterus. 20. *ἡμέρως*] *ἡμέρῳ* B. E.

xit sub Hadriano Caesare. *Διόδωρος*. Diodorus Siculus, historicus, scripsit *Bibliothecam*, quae historiam Romanam et variam libris XL. complectitur. vixit sub Imperatore Augusto et ante illum. *Διόδωρος*. Diodorus, comicus. huius comoediis ab Athenaeo lib. X. *Dipnosophistarum* accensetur *Tibicina*: et lib. XII. *Epicterus et Panegyristae*. *Δίοδοι*. Viae, per quas itur. ab verbo *διοδεύειν*. Aristophanes: *Feminae vero in viis occurrentes iis, qui a coena redierint, haec dicent: Huc veni; hic enim adolescentula adest formosa.* *Διοκαισάρεια*. Diocaesarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciae, quae ante Cyinda vocabatur. *Διοκλῆς*. Diocles, Atheniensis aut Phliasius, comicus antiquus, aequalis Sannyrionis et Philyllii. fabulae eius sunt *Thalatta*, *Apes*, *Somnia*, *Bacchae*, *Thyestes secundus*. hunc aiunt invenisse harmoniam quandam musicam, ex sono acetabulorum et vasorum fictilium constantem, quae bacillo percutiebantur. Thalatta autem meretricis erat nomen, ut ait Athenaeus. *Διοκλητιανός*. Diocletianus, Imperator Romanorum. sub hoc et Maximiano ipsius genero atrocissima persecutio contra Christianos exorta est. iusserunt enim in singulis provinciis et urbibus Christi Ecclesias everti, et divinas earum scripturas comburi, et Christianos quotquot invenirentur cogi, ut daemonibus immolarent. sed victi multitudine Christianorum, qui occidebantur, decretum promulgarunt, ut omnibus Christianis, quotquot invenirentur, dexter oculus effoderetur; quod non solum ad dolorem spectabat, sed etiam ad manifestam ignominiam et modum ab moribus Romanorum abhorrentem. sed hos vindicta divina non sivit impunitos, sed merito perdidit. alter enim a Senatu iugulatus est, alter vero se ipse suspendit. † Hic amens et Christi inimicus, infensus Aegyptiis ob tumultum, quem in initiis principatus concitarant.

χρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίοις ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης, μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. ἦν δὲ τὸ ἦθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος· τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἑτέροις ἀνατιθείς. ἐπιμελὴς δὲ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν.

Ὅτι Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν ἀφέντες, τὸν ἰδιώτην μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν ἐς Σάλωνας, πόλιν Ἰλλυρικήν, ὁ δὲ ἐς τὴν Λευκανῶν ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς μεταμέλειαν ἦλθε, Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ κατεγήρα ἐν ἔτεσι τρισίν, ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος· τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ' ὅλως ἀποστάς.

Διοκωχή. ἀνακωχὴ χρόνου. Ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διοκωχὴν αἰτήσασιν ἔδωκε.

Διολισθαίνω. καὶ Διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν.

Ὥρτε τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

τουτέστι, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν.

Διολκή. 596

Διόλου. ἐπίῤῥημα. δι' ὅλου τοῦ καιροῦ.

Διόμεια. δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς· ἀπὸ Διόμου [ἐρωμένου] τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστοφάνης·

Ἐφρόντισα,

ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίνεται.

τὸ δὲ Ἡράκλειον ἱερὸν Ἡρακλέους. Καὶ Διομειαλαζόνας λέγει, ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου· ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου.

Διομήδεια. ἡ νῆσος.

Διομήδειον ἔπος.

---

2. ἐπῆλθε τ. Αἴγυπτον] A. U. 1050. Euseb. 2313. *Reines.* ὅτε δὴ] ὅτε δὲ E. 3. περὶ χημ.] Herm. Conring. de Hermet. Medic. cum nesciret ex quo scriptore haec forent derivata, Suidae non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Aegypt. Chemic. Sap. Vind. p. 84. seqq. *Hemst.* χυμείας] Lege potius χημίας, ut apud Ioannem Antiochenum. Vide etiam infra v. *Χημεία*, ubi locus hic repetitur. *Küst.* Sic etiam Reinesius. χειμείας A. χημείας B. E. μοιχείας V. Vid. supra v. *Λέρας.* 4. βιβλία] βιβλίοις B. E. 5. Αἰγυπτίοις] τοῖς Αἰγυπτίοις E. 6. μήτε Exc. αὐτούς] αὐτῶν B. E. 11. ἐπιμελὴς δὴ] ἐπιμελὴς δὲ A. E. Med. 15. μετεσκεύασεν] παρεσκεύασεν B. E. 17. βίον om. Med.

2. τῆς δὲ — ἀποστάς] Haec A. in marg. cum epiphonemate, *Οὐαὶ αὐτῷ καὶ μετὰ τὴν ἄσκησιν.* οὐδ' ὅλως] οὐκ B. V. E. 4. Διακωχή] Διοκωχή A. E. V. C. ac deinde *διοκωχήν*: quod postulabat litterarum series; item ut apud Hesychium. De quo explicavit Leidensi usus Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 24. Accedit Zon. p. 521. Exemplum habet A. in marg. 7. Ὥρτε τοὺς χρήστας διολισθεῖν] Aristoph. Nub. 433. ubi vide Scholiastam, cuius interpretationem Suidas more suo hic secutus est. *Küst.* Zon. p. 552. καὶ pro ὥρτε E. ut solet ex libris poetae interpolatus. διολισθεῖν] διεκφυγεῖν. διολισθεῖν B. 9. Διολκή. ἀνακωχὴ χρόνου Lex. Bachm. p. 199. 10. Διόλου] Διόλου unica voce scribitur, at δι' ὅλου καιροῦ separatim scribitur. *Portus.* Quae si probabilis esset interpretatio, iure hanc gl. omisisset Küsterus. Equidem non memini me invenire δι' ὅλου καιροῦ. Contra si quis saltem v. Δι' ἐνιαυτοῦ contulerit, sponte intelligat iustam adverbii διόλου explicationem parari. Itaque vulgatam scripturam δι' ὅλου δὲ καιροῦ emendavi cum *V. 11. Διόμεια. δῆμος] E Schol. Aristoph. Ran. 663. Confer etiam Harpocrationem v. Ἐν Διομείοις Ἡρ. et Meursium in Graec. Fer. v. Ἡράκλεια. *Küst.* Legendum Διομεῖς: item infra ἀπὸ Διομέων. Vide vel Ath. VI. p. 260. sive XIV. p. 614. D. nam Stephanum Byz. nihil moror. 12. ἐρωμένου libris omissum addidit Küsterus tacite e Schol. Aristoph. 16. Ἡράκλ.] Vid. Meurs. de Popp. Attic. p. 28. 64. et 96. De Diomo Atheniensi sacrificanti Herculi ut deo, vid. in Hesych. Meurs. Ath. Att. II, 2. et infra, v. *Κυνόσαργες.* *Reines.* Observationem istam apparet nihil ad Aristophanea pertinere. Nimirum quoties daret opportunitas, id genus praecepta librarii inculcabant: velut infra fecit A. in v. *Διονυσιάδης.* Sed requiruntur, quae Schol. habent, ἐστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι: quibus lectores asperserunt scitamentum istud, τὸ δὲ Ἡρ. ἱερὸν Ἡρ. Διομειαλαζόνας] Vox haec legitur apud Aristophanem Acharn. 606. ad quem locum Suidas respexit. Etymologus: *Διομειαλαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης ἀπὸ τῆς Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.* Haec Suidam egregie illustrant. *Küst.* 19. Zon. p. 521. Διομήδεα Med. Διομήδια Ald. Vid. Eust. in Dionys. 483. et quos indicavimus in annot. p. 650. Διομήδειον. ἔπος Zon. p. 526. 20. Sub finem delevi τὸ τοῦ Διομήδους cum A. B. C. V. E. Διο-

---

victoria acerbe usus est, totamque Aegyptum gravibus proscriptionibus caedibusque foedavit. quando quidem etiam libros ab veteribus Aegyptiis de chemia auri et argenti conscriptos perquisivit eosque igni tradidit, ne ex huiusmodi arte opes et ex opum magnitudine fiducia atque animus ad rebellandum posthac suppeterent Aegyptiis. erat porro Diocletianus versutus et callidus, sed qui sagacitate ac subtilitate ingenii naturae vitia velaret, in alios culpam derivans, si crudelius quoddam facinus esset committendum. idem tamen diligentissimus fuit et solertissimus, et imperialem habitum ac cultum primus ad insolentiorem formam praeter Romanam consuetudinem mutavit. † Diocletianus et Maximianus cum imperio se abdicassent, privatam vitam egerunt: quorum ille Salonas urbem Illyrici se contulit, hic vero in Lucanos abiit. et Maximianum quidem et desiderium imperii et poenitentia facti subiit. Diocletianus vero tranquille consenuit, et per triennium eximiae virtutis specimina dedit: quamvis ethnicae religionis cultor semper permanserit. *Διοκωχή.* Induciae. *Cum ipsos in aliquot proeliis vicisset, inducias dedit, siqui peterent.* *Διολισθαίνω.* Et *Διολισθεῖν*, elabi. *Ut creditores effugiam.* *Διολκή.* *Διόλου.* Adverbium. perpetuo. *Διόμεια.* Diomea, pagus tribus Aegeidis, a Diomo Herculis amasio dictus. Aristophanes: *Cogitabam, quando festum Herculis apud Diomenses celebraretur.* ibi vero Herculis fuit sacrum. Idem *Διομειαλαζόνας* vocat, a *Διόμεια*, quod est nomen pagi, cuius nomen petitum a Diomo quodam. *Διομήδεια.* Diomedia insula. *Διομήδειον ἔπος.*

Διομήδειος ἀνάγκη. παροιμία· ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίσγεσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ, εἶτα ἀνῄρει. οἱ δὲ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς] ἐπανῄεσαν. ἑπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης.

Διόμνυται. ὀμνύει.

Διομολογῶ. αἰτιατικῇ.

Δῖον. ἔνδοξον.

Διονύσια. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ παροιμία ἐξ αὐτοῦ·

Σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων.

ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. καὶ αὖθις·

Ὦ Διονύσια·
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος.

εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. [προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τῶν Διονυσίων τὴν πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἥδισται· ἄξιαι τῶν Διονυσίων. Διονύσια οὖν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.]

Διονυσιάδης, Φυλαρχίδου, Μαλλώτης, τραγικός. ἦν δὲ οὗτος τῶν τῆς Πλειάδος, καὶ γέγραπται αὐτῷ μεταξὺ ἄλλων καὶ Χαρακτῆρες, ἢ Φιλοκώμῳδοι, ἐν ᾧ τοὺς χαρακτῆρας ἀπαγγέλλει τῶν ποιητῶν.

Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐπίσκοπος 598
Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς

---

1. Διομήδειος ἀνάγκη] Meminit huius proverbii Aristophanes Eccles. 1021. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί. Διομήδειά γε. Scholiasta in eum locum: Διομήδεια. ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾴξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐτοῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Küst. Formulam Themistio in Or. XXI. p. 306. reddidit Petavius. 3. μίγνυσθαι] μίσγεσθαι A. Deinde supplendum ante ἀλληγορεῖ ex Eust. in Il. κ'. p. 822. ὁ παλαιὸς λόγος. 4. ἀνῄρει] ἀπέκτεινεν E. οἱ δὲ ὅτι Διομ.] Hanc auctor Iliadis parvae, quem Schol. Platon. p. 408. Zenob. III, 8. Conon Narrat. 34. sequuntur; priorem explicationem tradiderat Clearchus apud Hesychium. Utramque fere cum Suida consentiens Arsenius p. 181. sq. 6. Ὀδυσσεύς] ὁ Ὀδυσσεὺς A. et Arsen. 10. τάττεται — πραττόντων Zenobius et interpres Platonis concinnius referunt ad praegressum παροιμία. Sed novissima διὰ τοῦτο λέγει (immo λέγεται) sapiunt annotationem studiosi hominis male collocatam, qui doctrinam ab incredibilium scriptoribus expromptam margini mandarat. Deinceps eiecimus observationem ex v. Βενεβεντός ductam eamque haud semel obtrusam: Ὅτι (Gaisf. cum *V.) Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια οὐκ ἐδέχθη· ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβεντόν. Servat A. in marg. 13. Διόμνηται *V. 14. Om. Küst. repugnante *V. 16. Διονυσια] Alia tradunt Lex. Rhet. p. 235. et Schol. Platon. p. 407. καὶ παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σχ.] Vide Henr. Steph. in Animadverss. ad Adag. Erasmi p. 29. et Paul. Leopardum Emendatt. lib. XII. cap. ult. Küst. 17. Ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον] Male haec iungebantur, cum Σχεδὸν τοσοῦτον καὶ ὅσον ἐκ Διον. versus sit Aristoph. Thesm. 754. Item ἔθος — ἀπὸ τῶν Διονυσίων profecta sunt a Scholiis Thesmoph. Ceterum H. Stephanus laudat Alciphronem Ep. I, 39. Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον, ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν, οὐχ ἥκεις.

4. Ὦ Διονύσια· αὗται μὲν ὄζ.] Aristoph. Acharn. 194. Küst. Vide v. Ὄζουσιν. Seqq. sunt e Schol. Acharn. 7. εἴρηται] εἴρηται ... ὧν ... ἀχῆς ἀξίων B. omissis reliquis; iisdem omissis et quae sunt inter ἔθος et νέκταρος interposita tantum ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων agnoscit Arsenius p. 182. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ..... προσδοκῶν εἰρήνης omissis ceteris E. προσδοκῶν κτλ. om. V. C. Omnia post εἰρήνης om. Med. in lacuna, vulgavit Aldus, qui mox ἥδεσθαι. Notavi molestam explicationem. 9. Διονύσια δὲ Schol. confirmans etiam Ναυπάκτιοι iliud, cuius loco expectabamus Νάξιοι. Repetierunt duo codices in v. Διονυσίων σκωμμάτων. 11. Διονυσιάδης] Hunc articulum Gaisfordus inseruit ex A. qui in fine addit, Ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Quattuor primas voces olim repetiit v. Μαλλώτης. Poeta dictus item Διονυσιάδης Scholiastae Hephaest. p. 53. qui Διονυσίδης est Strabonis XIV. p. 675. Cf. Clint. F. H. T. III. p. 5. 13. μεταξὺ ἄλλων haud minus inauditum quam φιλοκώμῳδοι vox perversae ut opinor fabricae. 16. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.] Articulum hunc exhibui prout eum scriptum praefert A. Deest enim ceteris MSS. Primus eum dedit Aldus statim post Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, praefixis verbis καὶ ἄλλως, quibus caret Küsteriana editio. Quae sequuntur, praebent B. E. V. Med. sed non agnoscit A. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπαγίτης (Ἀρεοπ. Med.) Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς· ἀκουστὴς Παύλου [τοῦ Ἀποστόλου E. pergit vero Küst. cum Aldo, πρὸς τὴν τοῦ χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κ. εἰς αὐτὰς Ἀθ. ἐπ.] καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταὶς [κατασταὶς ἐπίσκοπος εἰς Ἀθήνας E.] εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. Οὗτος ὁ Ἀρεωπαγίτης κατὰ τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλήσων. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρνῃ

Διομήδειος ἀνάγκη. Diomedea necessitas. proverbium, ductum vel a filio Tydei vel a Diomede Thrace; qui hospites, postquam eos cum filiabus suis deformibus, quae allegorice equae vocantur, concumbere coegisset, occidebat. alii vero dicunt, cum Ulixes et Diomedes noctu furati Palladium rediret, Ulixem pone sequentem stricto gladio interficere voluisse Diomedem; qui conspecta ad lunam ensis umbra territus Ulixem praecedere coegerit, ense tergum eius verberans. proverbium autem dicitur de iis qui necessitate coacti aliquid faciunt. [hinc orta est fabula, Diomedem habuisse equos, qui homines devorarent.] Διόμνυται. Iurat. Διομολογῶ. Aptum accusativo. Δῖον. Illustrem. Διονύσια. Festum apud Athenienses. et inde proverbium: *Tantum fere temporis. quantum est a Dionysiis.* mos enim erat Atticis, ut annos et dies excedentes a Dionysiis numerarent. Et iterum: *O Dionysia, hae quidem ambrosiam et nectar redolent.* dicitur de rebus vehementer expetendis. [sperans, si pax esset, spectacula Dionysiis celebratum iri. quasi quae iucundissimae sint et Dionysiis dignae. Dionysia festum erat Bacchi, quod Naupactii celebrabant.] Διονυσιάδης. Dionysiades, Phylarchidis F. Mallotes, poeta tragicus ex Pliade: qui cum alia scripsit, tum Characteres sive Philocomoedos, ubi proprietatem et ingenium poetarum describit. Διονύσιος. Dionysius Areopagita, Athenarum episcopus, vir clarissimus, ad summum Graecanicae

παιδείας εἰς ἄκρον ἐλήλακώς, ἀκουστὴς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεὶς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προὐκέκριτο. ἑκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἱρέσεως τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευομένης ἐν πολλῇ καθεστήκει τῇ πείρᾳ. οὗτος ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μετὰ παῤῥησίας τοῖς Ἕλλησιν εὐαγγελιζομένου. καὶ πιστεύσας τῷ Παύλου κηρύγματι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάττεται. κατὰ γοῦν τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἠκμαζεν, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστής, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς (597) ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότου Χριστοῦ ἄμφω ἦστην ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. μνημονεύει δὲ τούτων ἁπάντων ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης ἐπίσκοπον· ἦν γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἕνεκα διαλοιδορούμενος· καί φησι· Σὺ δὲ φῂς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. καίτοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνες τοῖς θείοις οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρῶνται, διὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. Καὶ μετὰ μικρόν· Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὁσίως τοῖς θείοις ἐπὶ τὰ θεῖα χρῆται. τῇ γὰρ τῶν ὄντων γνώσει καλῶς λεγομένῃ πρὸς αὐ||τοῦ φιλοσοφίᾳ καὶ πρὸς τοῦ θείου Παύλου (599) σοφίᾳ Θεοῦ κεκλημένῃ πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους. Καὶ μετὰ βραχέα· Ἔδει

διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους ἄμφω ἦστην ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, ἀλλὰ παραδόξως τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης συμπιπτούσης [ἐμπιπτούσης *V. B.] καὶ ἀπὸ τῆς ἕκτης [ἐννάτης B. E. ἑνάτης *V.] ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ [τὴν E.] τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσης. ἦν γὰρ ἡ ἔμπτωσις αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν ἀρξαμένη, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτα ἀναποδίσασα· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἔμπτωσις [ἔκπτωσις Med.] καὶ ἡ ἀνακάθαρσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένη· ἃ οὐκ ἔξεστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ὁρισμῷ καὶ οἰκονομίᾳ μόνου τοῦ παντοδυνάμου. τούτων τῶν ὑπερφυῶν οὕτω τοτε καινουργηθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης ὥσπερ προφητευσάμενος· Ὦ καλὲ Διονύσιε, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. ὁ [ὁ δ' *V.] αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θείων ὀνομάτων βιβλία ιβ', Περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας, Περὶ τοῦ τίς ἡ τῆς εὐχῆς [ἀρχῆς E.] δύναμις, Περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου, Περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς, Περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν οὔτε ἐξ ὄντων, Περὶ τοῦ ὄντος, Περὶ ζωῆς, Περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως, Περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως, Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος, Περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν, Περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου [χρόνων V.], Περὶ εἰρήνης, Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων [βασιλέων om. Med.], Κυρίου Κυρίων, Θεοῦ Θεῶν, Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, Περὶ τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας, Περὶ μυστικῆς θεολογίας, Περὶ τῶν οὐρανίων ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. οὗτος πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς τῷ [τῶν Med.] τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος. οὗτος, ἡνίκα ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σωτηρίου πάθους μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔφη· Ἄγνωστος πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται. [Vide v. Ἀνέκαθεν.] ὃ καὶ ἐτεκμηριώσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρόν. *Gaisf.*

10. κηρύγματι] κηρύγματα A. 15. Ἀπολλοφάνης] Dionysii ad Apolloph. epistolam recenset Baron. sub an. Chr. 34. n. 48. Meminit etiam eius ep. ad Polycarpum. *Reines.* Deinde verbis olim vulgatis ἄμφω ἦστην Αἰγ. — γεγενημένη ascripserat Küsterus: „Haec leguntur apud Michaelem Syncellum in encomio S. Dionysii p. 214. 215. unde Suidas ea descripsit." Hanc posteriorem partem glossae ante Gaisf. editae ignorabat ut videtur Parisinus Brequigni p. 7.

4. τούτων ἁπάντων] ἁπάντων om. Küst. ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον] Haec epistola inter opera S. Dionysii hodie adhuc extat, estque inter reliquas eius epistolas ordine et numero septima. *Küst.* Ubi τὸν Πολ. A.

disciplinae fastigium provectus, auditor Pauli, ad Christianismi cultum ab eo adductus et Athenarum Episcopus constitutus. in patria vero Graecarum disciplinarum exercitatione omnibus anteponebatur. unius enim cuiusque, ut summatim dicam, sectae ab ipsis Graecis celebratae magnam habebat peritiam. hic Paulum Athenis concionantem audivit, cum Christum et mortuorum resurrectionem liberrime Graecis annunciaret. tum Pauli praeconio fidem habuit, a quo etiam Athenarum episcopus est constitutus. idem sub Tiberii Caesaris imperio, quando vigebat annis, in Aegyptum abiit, cum illius loci sapientibus colloqui cupiens. eum autem sequebatur Apollophanes ille rhetor, quem Smyrnae Polemo Laodicensis audivit, Aristidis praeceptor. salutaris igitur passionis tempore, quo Dominus Christus patiebatur, uterque fuit in urbe Heliopoli, quae est in Aegypto. cum autem solaris defectus non secundum naturam eveniret (neque enim congressus erat tempus), Apollophanes rhetor haec beato Dionysio dixisse fertur: *O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices.* horum autem idem Dionysius mentionem facit in Epistola ad magnum Polycarpum, Smyrnae episcopum. nam Apollophanes Dionysium propter Christianismum conviciis insectabatur. itaque scribit: *Tu vero dicis, me ab Apollophane rhetore conviciis peti, et parricidam vocari, quod Graecanica doctrina adversus ipsos Graecos impie utar. atqui nobis contra illum verius dicere licuit, Graecos divinis adversus divina non pie uti, quod per divinam sapientiam divinum cultum evertere conentur.* Et paulo post: *Quinetiam ipse Apollophanes divinis adversus divina non religiose utitur. nam per ipsam rerum cognitionem, quae ab ipso philosophia recte vocatur, a divino Paulo sapientia Dei nominatur, ad ipsum auctorem et rerum naturae et cognitionis ipsarum veros philosophos oportebat ascendere.* Et paulo post: *Oportebat*

συνιδεῖν Ἀπολλοφάνην σοφὸν ὄντα μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς οὐρανίας τι παρατραπῆναι τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτὴν καὶ συνοχέα καὶ αἴτιον ἔσχεν εἰς τοῦτο κινοῦντα, τὸν ποιοῦντα πάντα καὶ μετασκευάζοντα, κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον. Καὶ αὖθις μετὰ μικρόν· Εἰπὲ δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγονίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιούπολιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός, αὖθίς τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικατασταῖσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν. οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἔμπτωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἑωράκαμεν ἀρξαμένην, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτα ἀναποδίσασαν· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἔμπτωσιν καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένην. τοσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατά, τῷ ποιοῦντι μεγάλα καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. ταῦτα εἴ σοι θεμιτὸν εἰπὲ καὶ δυνατόν, Ἀπολλόφανες, ἐξέλεγχε, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι καὶ συνεωρακότα καὶ συνανακρίναντα πάντα καὶ συναγάμενον. ἀμέλει καὶ μαντείας τότε, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ ὥςπερ τὰ γινόμενα συμβάλλων ἔφη ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε, θείων ἀμοιβαὶ πραγμάτων. Τοσαῦτα ὡς κατ' ἐπιστολὴν εἴρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν Θεοφόρον Πολύκαρπον. τῆς δέ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας ἐνδειξις ἀκριβὴς ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφεισῶν βίβλων ἀνυπέρβλητος φράσις. τῇ τε γὰρ παρὰ τῶν ἔξωθεν καλουμένῃ παιδείᾳ τῇ τε θείᾳ καὶ ἡμετέρᾳ, πολλὴν εἶχε τὴν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γάρ τις ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τῶν αὐτοῦ λόγων καὶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων, οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλά τινος ἀκηράτου καὶ θείας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε· Πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θείων ὀνομάτων, βιβλία ιβ'. περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτός, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν οὔτε ἐξ ὄντων οὔτε ἐν τοῖς οὖσι. περὶ τοῦ ὄντος· ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως,

4. ἔσχεν] ἔχειν A. Edd. ante Küsterum, qui correxit ex Dionys. p. 90. 6. Εἶπε δὲ αὐτῷ] Male vertit Portus. Verte: *Dic autem ipsi*, vel *Quaere ex eo, quid sentiat de i. sol. defectu? Reines.* εἰπὲ Gaisf. Id infra minus apte repetitur post ταῦτα εἴ σοι θεμιτόν, ubi malo εἴ σοι θεμιτὸν ἔτι. Hic tamen praestat εἶπα. Mox στρατηγῷ Ald. pro σταυρῷ. 11. ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας] Sic etiam legitur apud ipsum Dionysium Tom. II. Oper. eius p. 91. sed minus recte. Scribendum enim potius est ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας, propter auctoritatem Euangelistarum, qui tempore passionis Dominicae ab hora sexta usque ad nonam orbi tenebras offusas fuisse referunt. *Küst.* ἐνάτης A. Ald. Eadem scribendi diversitas in glossa iam sublata. 17. ἔμπτωσιν] Sic non solum in MSS. Pariss. sed etiam apud ipsum Dionysium in epistola ad S. Polycarpum recte legitur. At editt. Basil. et Genev. male habent ἔκπτωσιν: quam lectionem Portus secutus locum hunc pessime sic verterat: *Et rursus non ex eodem loco et excursionem et repurgationem, sed ex contrario per diametrum esse factam.* Haec sane nemo intelligat. Quae ratio est, quare iis inductis aliam loci huius interpretationem dederim. *Küst.* ἔμπωσιν hic ut supra Ald.

8. τῇ γὰρ] τῇ τε γὰρ A. τῇ τῆς γὰρ Ald. 17. Περὶ ἡνωμένης — Θεῶν] Recenset hic Suidas capita operis *de Divinis nominibus*, omisso tamen ultimo, quod est περὶ τελείου καὶ ἑνός: ut diximus etiam paulo ante. [Supra enim in glossam pristinam annotarat Küsterus: „βιβλία ιβ'.] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionysii Areopagitae de Divinis Nominibus, quod et hodie exstat, non quidem XII. sed XIII. capitibus constat; quorum argumenta Suidas hic recenset: omisso tamen argumento capitis ultimi, quod est περὶ τελείου καὶ ἑνός.“] Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta ista capitum pro titulis integrorum operum accipiat. *Küst.*

igitur Apollophanem, cum sapiens esset, illud perspicere, nunquam quicquam in ordine motuque coelesti temere mutari potuisse, nisi per ipsum eius auctorem et conservatorem id fieret, qui res omnes facit et mutat, ut oracula sacra testantur. Item paulo post: *Quaere autem ex eo, quid sentiat de illo solis defectu, qui in ipsa salutari cruce factus est? nos enim ambo tunc Heliopoli simul eramus praesentes, et simul stabamus, cum praeter omnem explicationem vidimus lunam incidentem in solem (haud enim lunaris et solaris congressus erat tempus), et rursus eandem ab hora sexta usque ad vesperam praeter naturam solis diametro oppositam. aliquid etiam aliud ipsi in memoriam revoca. scit enim congressum nos ab oriente vidisse incipientem, qui cum ad solarem terminum usque progressus esset, deinde recessit; neque ex eadem parte solem obscurari et lucem recipere coepisse, sed locis e diametro sibi oppositis. haec tunc temporis acciderunt praeter naturam, quae solus Christus omnium rerum creatarum auctor facere potuit: unde res magnae et admirabiles existunt, quarum non licet numerum inire. haec, si tibi fas est et ingenium, Apollophanes, apud me redargue, qui tunc tecum fui praesens, tecum vidi, tecum accurate exploravi omnia et simul sum admiratus. quinetiam Apollophanes tunc nescio quo instinctu velut vaticinans, et coniectans ea quae fiebant, haec ad me dixit: O praeclare Dionysi, rerum divinarum sunt vices.* Haec in epistola magnus ille Dionysius ad Polycarpum illum deo plenum scripsit. ipsius vero sapientiae et eloquentiae manifestum est documentum librorum ab ipso scriptorum incomparabilis dictio. nam utriusque doctrinae, tam profanae quam nostrae sive sacrae, valde erat peritus. si quis enim spectet elegantiam ipsius orationum et sententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, sed alicuius coelestis et divinae facultatis fetus iudicabit. eius autem libri sunt: Ad Timotheum Ephesi Episcopum, qui et ipse Pauli erat discipulus, de Divinis nominibus libri XII. id est, de coniuncta et distincta Theologia. de viribus precationis. de beato Hierotheo. de verecundia et scriptione theologica. de bono, lumine, pulchro, amore, ecstasi, zelo; et malum neque esse ens neque ex entibus neque in entibus. de ente: in quo etiam de exemplaribus. de vita. de sapientia, mente, oratione, veritate, fide. de potentia.

δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. Περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. Περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων. [Περὶ εἰρήνης,] καὶ τί βούλεται αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι. Περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεοῦ Θεῶν. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περιέχουσα κεφάλαια ιέ. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ τῆς οὐρανίου Ἱεραρχίας, περιέχουσα καὶ αὐτὴ κεφάλαια ιέ. Ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος, περὶ μυστικῆς Θεολογίας, περιέχουσα κεφάλαια πέντε. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάιον θεραπευτήν ά, Πρὸς Ἰωρόθεον λειτουργὸν ά, Πρὸς Σώπατρον ἱερέα ά, Πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης ά, Πρὸς Δημόφιλον θεραπευτὴν ά, Πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστήν, ά. Ἰστέον δὲ ὡς τινες τῶν ἔξω σοφῶν, καὶ μάλιστα Πρόκλος θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιαν ἐκ τούτου λαβεῖν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων, σφετερισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυψαν, ἵνα πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ γοῦν θεσπέσιος Διονύσιος, ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς, τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος· ὅτε καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν ἀγῶνα.

Ὅτι εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν· Ὅσα δὲ δι' ἀγράφου παραδόσεως ἢ ἐγγράφως παρειλήφαμεν, ἥκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι παραθησόμενοι. τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθε πρὸς πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος οὗτος κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρόν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονός, Ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει Θεός, δι' ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐξόφωταί τε καὶ σεσάλευται. καὶ παραχρῆμα τὸν χρόνον, καθ' ὃν τοντὶ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο τερατούργημα, τεκμηριωσάμενος ἐτήρει παρ' ἑαυτῷ, τοὐντεῦθεν διαγγελούμενον καραδοκῶν. μέμνηται μέντοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φρικωδεστάτης. Ἀπολλοφάνους γὰρ ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν Θρησκείαν Ἕλληνος τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τρισολβίῳ τούτῳ, ὡς ἑταίρῳ δῆθεν ὄντι φιλιάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῷα μὲν μυ[601]σαρτομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν προτιμῶντι καὶ ἀσπαζομένῳ πίστιν, καὶ ταύτης ἀγωνι-

5. *Περὶ εἰρήνης* om. A. et Aldo notavi. Mox *αὐτὰ τὸ αὐτὸ εἶναι* Ald. 20. *Πρόκλος, θεωρ.*] Amelius prooemio euangelii Ioannis utitur. Vid. Theodor. *Θερ. Ἑλλ. παθ.* II. p. 33. *Reines.* 27. *μακρὸν ἐλάσας χρόνον* nova quidem dictio, sed tali scriptori condonanda.

1. *τῶν τοῦ* Ald. 3. *Τραϊανοῦ*] *Τραϊνοῦ* A. *Ἰγνάτιος*] *Ἰγνάτιος ἐν Ῥώμῃ* A. 5. *εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον*] Hoc Encomium S. Dionysii, a Mich. Syncello conscriptum, hodie adhuc extat, editumque est Tom. II. Oper. S. Dionysii p. 207. et seqq. *Küst.* 6. *Μιχαὴλ Σύγκ.*] Vid. Possevin. Appar. Sacr. II. p. 115. et 172. *Reines.* Hinc olim confecta est gl. *Μιχαὴλ Σύγγελος.* Seqq. sunt Syncelli p. 213. 9. *τοιοῦτος οὖν — σεσάλευται*] Haec leguntur etiam supra v. *Ἀνέκαθεν. Küst.* Ubi extat *ὡς ὅτι.* 22. *Θρησκίαν* Ald.

institia, salute, redemptione. de magno et parvo, de eodem et alio, de simili et dissimili, de statu, motu, paritate. de Omnipotente, antiquo dierum: in quo etiam de aevo et temporibus. [de pace,] et quid sibi velit per se esse. de Sancto Sanctorum, rege regum, domino dominorum, deo deorum. Alius liber ad eundem Timotheum, de Ecclesiastica Hierarchia, XV. capita continens. Alius liber ad eundem Timotheum, de coelesti Hierarchia, continens et ipse XV. capita. Alius liber ad eundem Timotheum, de Mystica Theologia, continens quinque capita. circumferuntur etiam eius epistolae ad Gaium Monachum quattuor. Ad Dorotheum publicum ministrum una. Ad Sopatrum sacerdotum una. Ad Polycarpum Episcopum Smyrnae una. Ad Demophilum Monachum una. Ad Ioannem Theologum, eundem Apostolum et Euangelistam, una. Sciendum autem est quosdam ex profanis sapientibus, praecipue vero Proclum, saepe theorematis beati Dionysii, et interdum nudis eius verbis usos esse. unde suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, ipsius opera (quorum ipse meminit ad Timotheum scribens) sibi vindicasse, eaque occultasse, ut ipsi divinorum illius sermonum auctores esse viderentur. hic igitur Dei praeco Dionysius, iam aetate provectus et plenus dierum, spiritus martyrio propter Christum consummatur sub Traiano Caesare: quo tempore etiam ille deo plenus Ignatius immortalitatis certamine Romae defunctus est. — Michael Syncellus Hierosolymitanus in magnum Dionysium scripsit encomium, in quo dicit: *Quaecunque vero per sermones nullis scriptis mandatos vel ex aliorum scriptis accepimus, ea vobis audiendi cupidis expositurі venimus. talis igitur sermo ad nos pervenit, antiquitus a patre filiis per manus traditus: magnum illum Dionysium salutaris passionis tempore, cum sol ipso meridie deficeret, miraculo illo vehementer attonitum, et humana cognitione superata, animadvertentem id quod acciderat, dixisse: Ignotus deus patitur, propter quem haec rerum universitas tenebris obducta et concussa est. eundem etiam tempus, quo prodigium hoc toti orbi conspicuum accidit, protinus notatum memori mente servasse, ut nuncios de rebus peractis expectaret. meminit et ipse in epistola ad Polycarpum illius supra modum horrendae solaris eclipsis. nam cum Apollophanes philosophus, religione Graecus, indignaretur et huic beatissimo viro exprobraret, qui carissimus eius amicus esset et popularis, quod patrios ritus aversatus Christianorum fidem illis anteponeret et amplecteretur, eamque acerrime defende-*

στικώτατα προασπίζοντι, καὶ τοῖς Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χρωμένῳ, τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν νέμεσιν ἀνασκευάζειν πειρώμενος, μᾶλλον δὲ ὑποτιθέμενος τῷ Πολυκάρπῳ, πρὸς ὃν καὶ ὁ συστρατιώτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· Σὺ δὲ φῂς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν. καὶ τὰ ἑξῆς.

(597) Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἁδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λς'· ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ, βιβλία έ.

598 Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ παιρὸς Τήρου Τῆρος τοὔνομα κληθείς, Ἀριστάρχου μαθητής, γραμματικός. ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίωνι τῷ προτέρῳ. συνέταξε δὲ πλεῖστα γραμματικά τε καὶ συνταγματικὰ καὶ ὑπομνήματα.

Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικός· ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ, καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προῦστη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ· μαθητὴς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου, ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

601 Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς, ῥήτωρ καὶ παντοίως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἁδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων καὶ Σκυτεύς. Τὴν Διο-

1. προασπίζοντι] Sic ed. Bas. cum Syncell. p. 214. προασπίζειν A. προασπάζειν Ald. 2. τὴν λοιδορίαν] τὴν om. A. Sed posterius τὴν opinor abesse, quod om. Aldus. 8. Διονύσιος] De variis Dionysiis vide Meursium in peculiari libello, quem de hoc argumento conscripsit: et Ionsium de Script. Hist. Phil. III c. 8. ubi LIV. huius nominis scriptores recenset. Ceterum hic articulus et qui proxime sequitur deest in edit. Mediol. Küst. Utrumque dedit Aldus. Carent eo B. V. E. De Dionysiis egit etiam Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 885. qui Dionysio Musico tribuit Hymnos quosdam et Epigrammata. Ceterum Διονύσιος — κληθείς. ἔγραψε — Πολιτείᾳ habet Eudocia p. 131. 13. ποιητικῶν] ποιητῶν A. Exemplo sit Euages, quem ex libro XXIII. excitavit Stephanus v. Ὑδρέα. Librum XXX. affert Suidas v. Σωτηρίδας, Musicam Historiam universe designans in v. Ἡρωδιανός. 16. βιβλία ἔτι Ald. 17. Διονύσιος Ἀλεξανδρ.] Vide Meursium in Rhodo p. 95. 96. Küst. 18. Τήρου Τῆρος] Legendum puto, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ παιρὸς Τήρου τοὔνομα κληθείς. Τήρης nomen Thracicum. Vid. Fabric. Bibl. Gr. V, 7. T. VII. p. 24. 25. Hemst. Hinc in Anecdotis Bekkeri p. 672, 19. Gaisfordus corrigi iussit ὁ τοῦ Τήρου pro ὁ τοῦ πηροῦ, et v. 28. pro ὁ τοῦ Ἡσιοῦ. Nullus videtur locus extare, quo possimus hanc dubitationem de Dionysii natalibus expedire. Quid quod Ἀλεξανδρεύς in suspicionem licet adduci, nisi fingimus olim ut in v. Ἀρίσταρχος extitisse: Ἀλεξανδρεὺς ἦσει, φύσει δὲ Θρᾷξ, ἀπὸ τοῦ πατρὸς κτλ. Utut est, recte Hemsterhusius expunxit Τῆρος.

2. ἐν Ῥώμῃ] Leg. ἐν Ῥόδῳ, Rhodi. Athen. XI. p. 489. Eum enim audivit Tyrannio Amisenus Rhodi. Vid. infra v. Τυραννίων. Reines. 6. Διονύσιος . . . γραμματικός, ἐπὶ Νέρωνος Eudocia p. 133. 8. Τραϊανοῦ] Τραϊνοῦ A. καὶ τῶν] καὶ ἐπὶ τῶν A. V. (ap. Gron. p. 112. qui enotavit etiam ἀπὸ κριμάτων) 10. Παρθενίου] Phocaei, qui Homero fertur obtrectasse: v. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 891. Praeterea tanquam in re satis celebrata Athenaeus XI. p. 467. C. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου. 13. Διονύσιος, Ἀλεξ.] Hic est Dionysius ille Halicarnassensis, cuius historia Romana aliaque nonnulla opera rhetorica hodie adhuc extant: de quo viri docti abunde. Küst. Ἁλικαρνασεύς Med. item alibi. 14. παντοίως] παντοῖος B. E. Edd. ante Küsterum, qui secutus est coniecturam Porti. Praestabat παντοῖος λόγους. Ex A. nihil enotatum repperit Gaisf. Vide supra v. Διογενειανός. γέγονεν] γέγονε δὲ A. *V. 16. Ἀττικιστοῦ] Aelii Dionysii Halic. Atticarum dictionum l. V. prioris editionis et totidem posterioris laudat Phot. C. 152. Greg. Nazianz. Ep. 121. appellat κριτικόν, citans eius de Lysia rhetore sententiam quandam. Reines. De hoc Dionysio Atticista vide Suidam paulo ante; itemque Photium in Bibliotheca; et Meursium in notis ad Helladii Besant. Chrestomathiam. Küst. 17. Μιτυληναῖος] ὁ Μιτυληναῖος Gaisf. cum A. Διονύσιος Μ. ἐποποιός. συνέθηκε τὴν . . . στρατείαν. Ἀργοναυτικὰ ἐν βιβλίοις ἓξ Eudocia p. 132. Scribe Μυτιληναῖος. 18. Σκυτοβραχίων] Athen. XII. p. 515. ὁ εἰς αὐτὸν (Ξάνθον τὸν Λυδὸν) τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας συγγεγραφὼς Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων. Sueton. de Illust. Grammat. dicit quosdam tradere Dionysii Scytobr. Alexandriae discipulum fuisse M. Ant. Guiphonem, sed tempora non congruere. Reines. Vide nostram de Dionys. Perieg. p. 490. disputationem. καὶ Σκυτεύς om. V. E. speciose: nam Σκυτεὺς parum distat ab altero cognomine, cuius id afferebat quasi compendium.

---

rel. et Graecorum rationibus contra Graecos uteretur: ea convicia et crimina refutare studens, vel potius Polycarpo defensionem suggerens, apud quem idem ille, quippe suum commilitonem, convicia ista iactabat, haec scribit: Tu vero dicis, Apollophanem sophistam mihi maledicere, meque parricidam vocare, et quae sequuntur. *Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.* Dionysius Halicarnassensis, qui vixit sub Hadriano Imperatore, Sophistes, cognomento *Musicus*, quod arte musica valde callebat, scripsit commentariorum rhythmicorum libros XXIV. Musicae historiae libros XXXVI. in quibus tibicinum et citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinae Musicae sive Diatribarum libros XXII. De iis, quae in Republica Platonis musice dicta sunt, libros V. *Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς.* Dionysius Alexandrinus, Thrax vero ab origine patris Teri cognominatus, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii M. tempore, et Tyrannionis prioris magister fuit. plurima scripsit et grammatica, et disputationes, item commentarios. *Διονύσιος Ἀλ.* Dionysius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium Imperatorum usque ad Traianum vixit, et bibliothecis praefuit, et ab epistolis, responsis legationibusque fuit. idem etiam Parthenii grammatici magister fuit; discipulus vero Chaeremonis philosophi: cui etiam Alexandriae successit. *Διονύσιος.* Dionysius, Alexandri F. Halicarnassensis, rhetor, omni doctrinae genere eruditus. vixit sub Caesare Augusto. ex huius posteris fuit Dionysius Atticistes, qui sub Hadriano vixit. *Διονύσιος.* Dionysius Mytilenaeus, poeta epicus: qui Scytobrachio sive Sutor dictus

νύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατιάν. Ἀργοναῦται. ἐν βιβλίοις ξ̄. ταῦτα δέ ἐστι πεζά. Μυθικὰ πρὸς Παρμένοντα.

Διονύσιος Βυζάντιος, ἐποποιός. Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου. Περὶ Θρήνων· ἔστι δὲ ποίημα μεστὸν ἐπικηδείων.

Διονύσιος Κορίνθιος, ἐποποιός. Ὑποθήκας. Αἴτια ἐν βιβλίῳ ά. Μετεωρολογούμενα· καὶ καταλογάδην Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκουμένης περιήγησιν δι' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα.

Διονύσιος, Σικελίας τύραννος. ἔγραψε τραγῳδίας, καὶ κωμῳδίας, καὶ ἱστορικά.

Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσαις ταῖς πόλεσιν ἡ Διονυσίου τυραννὶς ἐγένετο.

Διονύσιος, υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιστολάς, καὶ Περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσιος Μιλήσιος, ἱστορικός. Τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις έ. Περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ. Τρωικῶν βιβλία γ'. Μυθικά, Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ζ̄.

1. στρατιάν, Ἀργοναῦται] Eudocia rectius, συνέθηκε τὴν στρατείαν· Ἀργοναυτικά. Στρατιὰν et στρατείαν saepius confunduntur a librariis: at Ἀργοναυτικὰ ob accus. praeced. στρατιὰν Suidae est restituendum. A Schol. Apoll. Rhod. III, 200. citatur πρῶτον τῶν Ἀργοναυτικῶν, at non Mitylenaei, sed Milesii Dionys. Forsan leg. Μιτυλ. pro Μιλησ. Müller. in Reinesianis. Dudum Portus emendarat στρατείαν, recte. Expeditio quidem illustratur verbis Diodori III, 70. ab Hermanno comparatis, ubi certamen adversus Titanas institutum enarrat: διῃρημένης δὲ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν μὲν ἀνδρῶν στρατηγοῦντος Διονύσου, τῶν δὲ γυναικῶν τὴν ἡγεμονίαν ἐχούσης Ἀθηνᾶς, προσπεσόντας μετὰ τῆς στρατιᾶς τοῖς Τιτᾶσι συνάψαι μάχην. Sed argumentum exile modicisque finibus circumscriptum a Dionysio pertractatum fuisse eo minus concesserim, quo planius constat vel per Diodori, pleraque Dionysii commenta repetentis, diligentiam, Bacchicam istam militiam ad unum et singularem Cycli locum pertinuisse, cuius gravissima capita sic designat Diod. III, 52. Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χρόνοις πραχθέντων. Hic enim Mytilenaeus quin Cyclum mythicum, infra v. Διονύσιος Μιλήσιος exhibitum, condiderit nos minime dubitamus (v. Comment. de Dionys. p. 491.) assentiente Welckero der ep. Cyclus p. 75. sqq., nec Lobeckii Aglaoph. p. 990. sqq. variis dubitationibus quicquam inesse videmus quod contrariam in partem inclinet. Itaque Suidae scripturam apparet mendis laborare, profectis ut opinor ab verborum perturbatione: si quidem Μυθικὰ (nimirum πρὸς Παρμένοντα referemus ad poema Dionysii nisi fallor Corinthii περὶ Θρήνων sive Θρήνους) et Ἀργοναῦται et Στρατεία diversis titulis idem opus describunt. Accedit quod vanum est elogium ἐποποιός illud bis nulla probabilitate inculcatum. Fingamus igitur: Μυθικά, τὰ κατὰ τὴν Διονύσου καὶ Ἀθ. στρατείαν καὶ Ἀργοναῦται, ἐν β. ξ̄ξ. Quippe favet aliquantum nominativus Ἀργοναῦται servatus A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui Ἀργοναύτας tacite sumpsit a Porto. 4. Περιήγησιν] Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσόπολις. Küst. Ἀνάπλῳ Thrac. Bospori usus est Pet. Gillius s. Gyllius, sed Latine solum et per particulas in describendo Bosporo. Reines. De quo splendidiora quam veriora iactavit L. Holstenius in Steph. p. 359. cautior tamen factus in epistola ad Peirescium, ed. Boiss. pp. 36. 46. et alibi. 8. Αἴτια] Plutarch. II. p. 761. huius meminit: ὡς ἐν τοῖς Αἰτίοις Διονύσιος ὁ ποιητὴς ἱστόρησε. Toup. Vide nostram Comment. de Dionys. p. 495. 8. βιβλίῳ] βίβλῳ V. Deinde βιβλίοις τρισί Eudocia, mox post Οἰκουμένης addens καὶ αὐτός. 9. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον] Commentarios illos ab erudito poeta conscriptos esse fidem excedit. Eos tametsi licet ad Thracem vel alium quempiam de Dionysiorum grege transferre, malim tamen Dionysio Tenuiori vindicare, de quo dixit Maius in Fronton. p. 94. 11. Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γρ.] Eustathius in Epistola ad Ioannem Ducam [p. 81.] τῶν Λιθιακῶν auctorem facit Dionysium illum, cuius Περιήγησις hodie extat. Küst. Mire studiosi homines aestuarunt, qui triplici vice de Dionysio Periegete sive rumores sive coniecturas suas inculcarunt. Eudocia quidem ignorat illa ταῦτα δὲ εὗρον — οὐκ οἶδα, quorum sententia huc redire videtur, ut operum poeticorum aliquam extitisse notitiam vel tabulam opinemur, qualem etiamnum interpretes Dionysii servant, ubi poemata modo enumerata cum Lithicis consociarentur. Hinc titubatio est subnata de Dionysio Periegesis et aliorum ut fingebant carminum conditore, possetne Lithicorum etiam auctoritatem tueri.

1. Διονύσιος, Σικελ.] Vid. Athen. IX. p. 401. et 404. VII. p. 279. De eius fortuna vid. Iustin. l. 21. Conf. Cicero Tusc. V, 19. Off. II, 3. Ammian. Marcell. XIV, 11. Valer. Max. VI, 11. Reines. De huius poesi tragica vide Meinek. in Euphor. p. 163. sq., qui comoedias explosit merito. Cf. Tzetz. Chil. V, 178. sqq. 2. καὶ ἱστορικά. Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' ἡ] καὶ μισθοφορικὰ καὶ ἕτερα. Ἐτυράννησεν. Ἀλλ' ἡ E. Περὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου ζήτει περὶ Φιλοξένου τοῦ διθυραμβοποιοῦ ἐν τῷ, Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. A marg. Haec annotatio etiam in v. Τύραννος irrepsit. 4. πόλεσιν] πύλαισιν B. E. Mox τυραννικὰ B. 6. Διονύσιος, υἱός] Eudocia p. 136. 7. Ἐπιστολάς] Athen. VII. p. 279. et XII. p. 546. Reines. 9. Διονύσιος Μιλήσιος] Alius est Dionysius Milesius, cuius vitam describit Philostratus lib. I. de Vitt. Soph. Küst. Huius meminit in Ἑκαταῖος. Ad extr. vid. Valesius in Socrat. H. E. III. p. 204, 2. [cf. in v. Νύμφαι] ubi vir egregius in errore versatur. Hemst. Add. Clinton. Fast. Hellen. II. p. 371. Nihil differt Eudocia p. 128. sq. Quae olim de huc Dionysio congessit Heynius in Apollodor. T. II. p. 354. seq., paene nullius sunt usus. Μιλήσιος om. Med. Τὰ μετὰ] τοὺς μετὰ B. E. 11. Περσικά] Ex his Cicero Divin. I, 23. somnium Cyri de sole ante pedes viso narrat, nisi ibi est legendum Dinon, quem Corn. Nep. in Conone de rebus Persicis scripsisse tradit. Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 375. Dionysium Milesium audivit in adolescentia Antiochus sophista, Philostr. de Vitt. Soph. II, 4. Reines. Persicorum non magis quam Rerum post Darium gestarum veteres habuerunt notitiam; quos libros perperam etiam insitivum illud Περιήγησιν οἰκουμένης (vide nos l. l. p. 491. sq.) distrahit. De scriptis autem argumenti fabularis supra dictum in v. Διονύσιος Μιτυληναῖος. 12. βιβλίοις ζ̄] βιβλίοις ξ̄ξ E.

fuit. scripsit Bacchi et Minervae expeditionem. Argonautica libris sex, oratione soluta. Mythica ad Parmenontem. Διονύσιος. Dionysius Byzantius, poeta epicus. Descriptionem navigationis per Bosporum. Threnos, poema refertum epicediis. Διονύσιος. Dionysius Corinthius, poeta epicus. scripsit Praecepta morum. Causarum librum unum. Meteorologica. item oratione soluta commentarium in Hesiodum. Orbis terrarum descriptionem versibus. haec autem repperi etiam apud Dionysium, qui Lithica scripsit. uter tamen horum sit auctor ignoro. Διονύσιος. Dionysius, Siciliae tyrannus: scripsit tragoedias et comoedias et historica. †*Quamvis autem alii multi fuerint tyranni, ultimam tamen et maximam vexationem ad omnes urbes attulit Dionysii tyrannis.* Διονύσιος. Dionysius, filius Siciliae tyranni, et ipse tyrannus et philosophus. scripsit epistolas; et de poematis Epicharmi. Διονύσιος. Dionysius Milesius, historicus. scripsit Res post Darium gestas, quinque libris. Orbis descriptionem. Persica, Ionica dialecto. Rerum Troianarum libros tres. Fabulas, Cycli historici libros se-

Διονύσιος Μουσωνίου, Ῥόδιος ἢ Σάμιος, ἱστορικός· ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ἱεροῦ τοῦ Ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς ἐν βιβλίοις ξξ. Οἰκουμένης περιήγησιν. Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία ί.

Ὑπολαμβάνω ὅτι Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν.

Διονύσιος Ἀλεξανδρείας· οὗ εὗρον ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν Σολομῶντος, λίαν εὐφραδές.

Διονυσίων σκωμμάτων. Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. — Ὅς λοξὰ βλέπων καὶ δεδορκὼς ἄλλο μὲν ἔκευθε φρεσίν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν· οὗ ἀρᾶς καὶ πικρίας καὶ δόλου τὸ στόμα ἔγεμεν· ὃν ἐνδίκως ἡ δίκη δικάσασα κατεδίκασεν· ὃς κατὰ τὸν Ποιητὴν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγχανεν ὤν. ἀλλ' ἐς κόρακας βέβληται, καὶ οἴχεται ἄιστος, ἄπυστος, γιγλύμου πολυστροφώτερος ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος. ἐῤῥέσθω, οἰχέσθω, μηδ' ἐν περιδείπνῳ ἐπαινεθησόμενος, ὁ τρισβδέλυρος, καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα, τὸ Κυκλώπειον τέρας, ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἐμβρόντητος, καὶ πλουτίνδην ῥηρημένος βιῶναι, θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον· ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος· ὁ κυνῶν κύντερος καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος.

Διονυσόδωρος. ὄνομα κύριον.

Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. παρὰ τὸ διανύειν

1. *Διονύσιος Μουσωνίου* usque ad *βιβλία ξξ* om. B. usque ad *περιήγησιν* om. E. *ἢ Σάμιος*] Eustathius in Epistola ante laudata huic Dionysio etiam tribuit *Βασσαρικά*: de quibus Suidas hic tacet. *Küst.* Huius Dionysii fortasse sunt in Laert. Thal. I, 38. *Κρητικά*, ita enim lego pro *Κριτικοῖς*, quia scripsit historias locorum. *Reines.* Probabilius fuerit de somniorum coniectatione eum exposuisse: v. nos de Dionys. p. 495. 2. *τοῦ ἐκεῖσε*] *τοῦ* om. A. Ceterum *ἦν δὲ . . . τοῦ Ἡλίου* om. *Eudocia* p. 129. 3. *Ἱστορίας*] *ἱστορικὰ* V. Sed *τοπικὰς* non adducor ut sincerum habeam: cuius loco desiderabam *συμποτικάς*. Interim contulisse iuvabit Diogen. VII, 35. *βιβλία ξξ*] *ἐν βιβλίοις ξξ* A. V. 4. *Ἱστορίας παιδευτικῆς*] Eudocia *ἱστορίαν παιδευτικῆς*, quod Müllero placuisse mireris. 5. *Ὑπολαμβάνω ὅτι Διονύσιος ὁ Περ.*] Haec alieno loco posita sunt, et referri debent ad v. *Διονύσιος Βυζάντιος. Küst.* Is deinde: „Cum Rhebas Bithyniae fluvius fuerit, ut ex antiquis geographis constat, pro *Βυζάντιος* hic apud Suidam legendum videtur *Βιθυνός*: ut iam olim etiam monuit Vossius de Hist. Gr. lib. II. c. 3. quem consule." Ignorat istam quoque laciniam Eudocia. Vide nostram commentationem de Dionysio p. 497. 6. *διὰ*] *καὶ διὰ* E. 7. *Διονύσιος, ἐξ Ἀλεξ.*] De hoc Dionysio vide Hieronymum in Catalogo. *Küst.* Eusebius Eccles. Hist. lib. VII. passim. *Toup.* MS. *ἐξ* om. A. E. *V. οὐ εὗρον*] *οὗτος εὗρεν* A. Commentarium hunc inchoasse tantum Dionysium, non autem perfecisse, liquere videtur ex Euseb. Hist. Eccl. VII, 26. et Hieronymo de V. I. c. 69. Vid. Lardner. T. III. p. 95. *Gaisf.* 8. *Σολομῶντα*] *Σολομῶντος* A. 10. *Ποτὲ μὲν βάλλων*] Fragmentum hoc excerptum est ex Synesii Dione, ut monuimus etiam supra v. *Βάλλων*, ubi hic ipse locus auctior legitur. *Küst.* 12. *τὰ Διονύσια*] Addunt V. (ap. Grou. p. 112. qui enotavit *τὰ Διονύσια ἦν*) C. *ἦν ἦγον οἱ Ναυπάκτοι* (sic)· *εἰρήνης δὲ οὔσης ἐτελεῖτο.* Vid. supra v. *Διονύσια.* *Ὅς λοξὰ*] Haec pigmentorum congeries optime videtur Aelianum decere, quem licebit nisi fallor etiam alia quadam via indagare. Scilicet iure dubitabimus, quo vinculo hoc exemplum cum glossae praescriptione copuletur. Nam si quis arbitretur farraginem conviciorum quasi sub locum communem *Διονυσίων ὀκωμμάτων* esse vocatam, nae ille argutius quam probabilius responderit. Nos quicquid istuc ornamentorum adest, id ex descriptione *Dionysii* mercatoris, quam Aelianus tradidit explicate, putamus delibatum: ut fragmentum, si vera coniectamus, ad superiorem locum debuerit transferri. 13. *ἔκευθε*] *οὐκ εὖθε* A. *οὗ ἀρᾶς — κατεδίκασεν* om. V. C.

1. *τὸν Ποιητὴν*] Il. σ'. 104. 2. *ἐτύγχανεν ὤν*] *ὢν ἐτύγχανεν* V. C. Mox *οἴχεται καὶ βέβληται* C. 3. *ἄπυστος*] *ἄπιστος* A. Mox *ὁ* sequitur ante *γιγλύμου*, ubi *γεγλίμου* E. 4. *ἐν τοῖς πρακτέοις*] Miror tam exilem dictionem in tantis sophisticae disciplinae pigmentis collocari potuisse. Nam quod extat in v. *Διοκλητιανός, ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς*, id diversum orationis colorem spirat. Hermannus suspicabatur *ἐν τοῖς πρατέοις*. Interim appellare licet Menandreum *ἀληθῆ τε καὶ πρακτέα* Exc. Legatt. p. 300. cuius sententia fefellit interpretem. 5. *ἐῤῥώσθω*] *ἐῤῥέσθω* A. Praeterea desideramus particulam ad membrorum iunctura. *μηδ' ἐν περιδείπνῳ*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. male *μηδὲ περὶ δείπνου. Küst.* Allusit scriptor ad proverbium infra positum *Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ.* 7. *ἅπαντα ποιῶν*] *ποιῶν ἅπαντα* A. V. C. 8. *εἰδεχθὴς*] *εἰδεχθεὶς* V. 9. *θεοῦ*] *θεῶν* C. Vide Il. π'. 388. 10. *κατεπτηχὼς*] *καταπτηχὼς* B. E. *κατεπτυχὼς* V. C. 13. *Διονυσόδωρος*] Cuius meminit Plato in Euthydemo et Athen. XI. p. 506. Dionysodorus Thurius ad logicam partem delatus est, Sext. Empir. adv. Mathem. 6. Dionys. mathematicus Amisi filius *ὁμώνυμος τῷ Ἴωνι γεωμέτρῃ* Strabo XII. p. 548. et Plin. II, 109. Dionys. Boeotus, cf. Voss. de Hist. Gr. p. 414. Dionysodorum, quod epp. Ptolemaei Lagi collegerit, nominat Lucian. in *Ὑπὲρ πταίσματος* c. 10. eum etiam ceu rhetorem introducit in convivio ceu sibi notum cum aliis sui temporis philosophis. *Reines.* Dionysodorus Alexandr. laudatur etiam in Homer. Schol. Marcian. Vid. Villoisoni Anecd. T. II. p. 184. *Müller.* Admonens etiam Dionysodori, quem de Cabiris scripsisse tradit Schol. Apollonii. Gaisfordus addit Menag. in Laert. IV, 22. 14. *παρὰ τὸ διανύειν*] Locus hic ad somniorum interpretationem pertinet, ut patet ex Artemidoro, apud quem lib. II. cap. 42. (37.) p. 134. ubi de Baccho agitur, inter alia sic legitur: *Ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῖς ἐν περιστάσει τινὶ οὖσι. παῦλαν γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν σημαίνει, διʼ αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἔστι γὰρ διήνυσις· παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα· τοῖς δὲ τὸν ἄβρὸν βίον ζῶσι, καὶ μάλιστα παισί, ταραχὰς — σημαίνει.* Hinc Suidas sua descripsit: quamvis sensum et verba Artemidori turbaverit et corruperit. *Küst.*

ptem. *Διονύσιος.* Dionysius, Musonii F. Rhodius vel Samius, historicus: qui sacerdos in patria fuit templi Solis. scripsit locorum historias libris sex. Orbis descriptionem. Historicae institutionis libros decem. Existimo Dionysium, qui orbem descripsit, Byzantium fuisse, propter fluvium Rhebam. *Διονύσιος.* Dionysius Alexandrinus: cuius inveni commentarium valde disertum in Ecclesiasten Solomonis. *Διονυσίων σκωμμάτων. Modo conviciis et dicteriis de Bacchanalibus incessens.* Bacchanalia autem festum erat. *Qui torvum cernens aliud in ore promptum, aliud in pectore clausum habebat: cuius os imprecationibus et acerbitate et dolo plenum erat; quem ipsa iustitia iusto iudicio condemnarit; qui, secundum Poetam, inutile terrae pondus erat. sed in malam rem abiit et obscura prorsus morte periit: qui in rebus gerendis cardine versatilior fuit. valeat, pereat, impurissimus homo, ne in silicernio quidem laudandus: qui omnia miscuit, confudit, turbarit; Cyclopicum monstrum; homo turpi vultu praeditus et stupidus; qui vitae genus divitiis abundans est sectatus, dei vindictam non curans, neque reformidans inevitabilem Adrastiam; semper scurram agens, et futilia sordide iactans, canibus impudentior, daemonibus saevior. Διονυσόδωρος.* Nomen proprium. *Διόνυσος.* Bacchus, Semelae filius, dictus quod

ἑκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

Διοπετές. ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον.

Ὅτι οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὁρῶσιν, ἔφασκον ὅτι τὸ ἄγαλμα ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπτη, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀνάλωτον. ὅθεν καὶ διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ ἀποκτείνοντες ἢ φυγαδεύοντες, ἵνα μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόανον, φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφενακισμένων ἦφίεσαν, ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον. Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν ὀρύξας, καὶ τὸν δόλον κρύψας, ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι· οἵτινες δειπνοῦντες ἐκεῖσε κατεχώσθησαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι. 603

Διοπείθης. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Διοπομπεῖσθαι. ἀποτροπιάζεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Δίοπος. ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων, ὁ τῆς νεὼς ἐπιμελητής. Καὶ Δίοποι, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ διοπεῖν ἢ διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. διοψόμενος, κατασκοπήσων.

Διοπτῆρα. κατάσκοπον, οἰκονόμον. Διο-

---

1. ἢ παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τ.] Haec nihil aliud sunt, quam interpretationis praecedentis diversa lectio. *Küst.* Nimirum oportuit etiam *διανύειν* reponi cum B. V. C. E. Itaque spectabat additamentum istud, ut corrigeretur praegressum *ἑκάστοις*. 3. *Δι' ὀξείας δρ.*] Eadem Zenobius III, 13. et Diogenian. IV, 16. quae infra repetuntur sub v. *Ὀξεῖα*. Quem Gaisfordus attulit Kühnius in Polluc. V, 20. nihil tractat nisi vocem *ὀξεῖα*. 6. *Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκ.*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Isidori Pelus. lib. IV. Epist. 207. apud quem tamen locus hic plenior sic legitur: *Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες, φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον ὅτι ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ κατέπτη, κρεῖττον ἁπάσης ἀνθρωπίνης χειρός. διὸ καὶ Διοπετὲς αὐτὰ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον. βρέτας δὲ παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. τὸ γὰρ οὐ τοιοῦτον ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες, ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι, ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόανον, ταύτην τὴν φήμην πλανᾶσθαι ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἠφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἀπλάνα πόλιν. διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη. τινὲς μὲν οὖν φασιν ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ τὸ χθὲς καὶ πρώην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πρὸς Αἴγυπτον γεγενημένον· Πτολεμαίου γὰρ συναγαγόντος τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι, καὶ στιβάδα μηχανησάμενος, καὶ κρύψας τὸν δόλον, ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν. οἱ δὲ δειπνοῦντες εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες ἀπέθανον, δικαίαν, ὥς γέ μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων. ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκποδὼν ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δόξῃ ὀνομαζόμενος θεός, ὃν καὶ ἀχειρομάντον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Locus est insignis et lectu dignus. Vide etiam Photium in Bibliotheca cod. CCXV. *Küst.* Isidori locum indicavit Reinesius. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 8. *ἄγαλμα*] *ἄγαλμα ἐξ οὐρανοῦ* A. 9. *ὑπάρχον*] *ὑπάρχων* Med. 10. *καὶ ἀναλώματος*] *καὶ ἀνάλωτον* A. et Chronicon MS. apud Reinesium, ubi eadem leguntur; *καὶ ἀνάλωτος* Med. Vulg. dedit editor Basiliensis. Sed ignorant ea B. V. E. C. neque agnoscit Isidorus. 12. *τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον*] *ὅπερ οὐχ οὕτως ἦν ἢ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα· ἀλλὰ* A. *ἢ ἀποκτείνοντες*] *ἢ* om. C. *V. 13. *μὴ λέγοιεν*] *μηδένες εἰπεῖν ἔχοιεν* A. 14. *χειροποίητον*] *χειροποίητόν ἐστιν* A. *φήμην*] *καὶ φήμην* V. C. 16. *καὶ τὴν*] *τὴν* om. B. E.

1. *καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἄγαλμα*] *ὅτι δὲ ἀληθές ἐστιν τοῦτο, μαρτυρεῖ τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενον* A. 2. *Πτολεμαῖος γὰρ*] *ὁ γὰρ Πτολεμαῖος* *V. C. *ὅταν Πτολεμαῖος* V. 3. *βόθρον*] *βάθρον* C. 6. *καὶ ἀπέθανον* om. V. C. 7. *μισθὸν*] *μισθὸν τῆς κακουργίας* A. 8. *Διοπείθης*] Diopithes Locrus, praestigiator, Athen. I. p. 20. *Διοπείθης Κηφισιεύς*, pater Menandri comici, Apollod. in Chron. Gell. XVII, 4. Vid. v. *Μένανδρος Ἀθην. Reines.* Accedat Diopithes vates ab Aristophane irrisus. *κύριον*] *ὄνομα κύριον* dedi cum A. qui addit *Ἀθηναῖος* post *οὗς*. Sequebantur haec: *Αἰλιανὸς περὶ Διοπείθους· Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ· καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπαγουσι.* Eiecimus cum A. V. interpolationem ex v. *Γοργόνη* ductam: cuius pars redit infra sub v. *Ὠψίσθη*. 10. *Διοπομπεῖσθαι*] *Διόπομπος* Schol. Pind. p. 472. *Toup.* MS. Verbum posuerunt Phrynichus Seg. p. 7, 15. Hesychius et Zon. p. 552. Vid. supra v. *Ἀποδιοπομπεῖσθαι*. 11. *ἀποδιοπομπεῖσθαι*] *ἀποδιοπομπείσθω* C. *V. et inter versus E. 12. *Δίοπος*] Vid. Harpocrat. v. *Διοπεύων* et Blomfieldi Gloss. in Aeschyli Persss. 44. item Brunckius in Eurip. Hipp. Vel. fr. XV. 14. *διοπεῖν*] Verbum nihili. Reponendum *διέπειν* cum Etymologicis. 15. *Διοπτεύσων*] Il. *κ'*. 451. *κατασκοπήσων*] *κατασκοπήσας* C. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite sequitur emendationem Porti. 16. *Διοπτῆρα*] Il. *κ'*. 562.

---

hominibus agrestem vitam viventibus omnia expediit. *Δι' ὀξείας δραμεῖν*. Per hastae cuspidem currere. de iis qui periclitantur. *ὀξεῖαν* enim vocant hastae cuspidem. *Διοπετές*. De coelo lapsum. Qui apud Graecos simulacra conficiebant, terrorem hominibus ea spectantibus incutere volentes, dicebant simulacrum ab Iove demissum, et omni humano artificio sumptuque praestantius de coelo devolasse. quamobrem id et ab Iove delapsum et coeleste simulacrum vocabant: quod homini simile esset. id autem secus se habebat: immo statuariis vel occisis vel in exilium pulsis, ne simulacrum illud manu factum esse diceret, famam confictam spargebant per aures hominum falsis rumoribus deceptorum: quae ipsam Ephesiorum urbem fefellit. eius autem rei argumentum est id quod accidit Alexandriae. Ptolemaeus enim artificibus ad conficiendam Dianae statuam convocatis, opere iam perfecto magnam fossam fieri iussit, doloque occultato artifices in illo loco coenare iussit: qui coenantes illic ruina oppressi perierunt, dignam mercedem reportantes. *Διοπείθης*. Nomen proprium. declinatur *Διοπείθους*. *Διοπομπεῖσθαι*. Averruncare et expiari. idem *ἀποδιοπομπεῖσθαι*. *Δίοπος*. Administrator, inspector, curator navis. et *Δίοποι*, reges: ab verbo *διέπειν* vel *διοπτεύειν*. *Διοπτεύσων*. Inspecturus, exploraturus. *Διοπτῆρα*. Speculatorem, dispensatorem.

πτὴρ καὶ μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων. ἢ διόπτρα.

Διοπτῆρες. οἱ ἐπιτηρηταί, οἱ προφύλακες. Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐσέτι σκοτώδους, οὐχ οἷοίτε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς.

Διόπτης.

Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ.

ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτρητα ἦν τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.

Διόπτρα. μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπεκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις.

[Διορθοῦμαι. αἰτιατικῆ.

Διορίζω. δοτικῇ. Διορῶ δὲ αἰτιατικῇ.]

Διορία. προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.

Διορίσκος.

Διοριστέον. διαχωριστέον.

Διορυγή. ἡ ὄρυξις. [διῶρυξ δὲ διώρυγος.]

Δῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ ἔνδοξος. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.

Διὸς ἄνθος. φυτὸν ἀκανθῶδες.

Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρῶμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσημεία. Θεομηνία. Παρῆσαν δὲ οἱ χίλιοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημείας, ἤτοι ἀστραπῆς ἢ πρηστῆρος ἢ κεραυνοῦ ἢ σκηπτοῦ ἢ διάττοντος ἀστέρος. ‖ ἢ διοσημεία ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. Ἀριστοφάνης· 604

Διοσημία ἐστί· καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

Τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην·

οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημείας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημείας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. Καὶ Εὐνάπιός φησι περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως·

---

1. *μηχανικόν τι*] *τι* om. V. C. *δι' οὗ*] *δι' ὃ* B. V. E. *διὸ* Med. *δι' ὧν* Zon. p. 508. *δι' οὗ* dedit Küsterus, praeeuntibus Porto et H. Steph. Thes. T. II. p. 1384. F. *δι' οὗ — διόπτρα* om. C. 2. *τὸ ὕψος τῶν*] *εἶδος* B. E. *τὸ* om. V. Med. Contra *τῶν ἐπάλξεων τὸ ὕψος* Zonaras. *τῶν ἐπάλξεων*] *τῶν* om. etiam A. V. Med. Quod subiicitur *ἢ διόπτρα* demonstrat errorem eius, qui *διοπτὴρ* posuerat, animadversum fuisse et correctum. 3. *Διοπτῆρες*] V. *Ὑποκαθέζεσθαι. Toup.* MS. Accedat Menander hist. p. 301. cui hoc quoque fragmentum licebit vindicare. *οἱ ἐπιτηρ.*] *οἱ οἰκονόμοι* praemisit Zonaras. 4. *Καταχεομένου* *V. *τοῦ*] Malim *τότε*. 6. *διαγνῶναι*] *ἐπιγνῶναι* B. E. 9. *Ὦ Ζεῦ*] Aristoph. Acharn. 410. (434.) a cuius Scholiis absunt novissima *ἀντὶ τοῦ παντ.* *κατόπτα*] *κακόπτα* Edd. ante Küst. 11. *παντεπόπτης* habet etiam Zon. p. 508. 10. *Διόπτρα*] Zon. p. 521. *Διόπτα* *V. Vide supra v. *Διοπτῆρα*. 14. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. 71. 16. 17. Glossas ipsa serie parum congruas recte delevit Küsterus. 18. *Διορία*] *Διωρία* A. Vid. Hesychius, Zon. p. 521. et Herod. Epimer. p. 268. Küst. in v. *Διωρία* et Lobeck. in Phrynich. p. 26. 20. *Διορίσκος*] Servat *V. Corruptio glossae pro *Δορίσκος* vel (quod probabilius) *Διορισμός*, Porto iudice.

2. *διώρυξ* et seqq. om. V. C. firmat Herod. Epimer. p. 205. Interim notavi. Sed post *διώρυγος* expunxi *καὶ διορωρυγμένος* cum A. nec potest dubitari quin glossa repetita sit ex inferiore v. *Διῶρυξ*. Horum loco E. *καὶ διώρυγα μέ. ὁ δὲ ξενοφῶν διώρυχα φησι.* 3. Glossae congeries ex incertis observationibus subnata, quam ex librorum vestigiis purgavimus, adhuc his nominibus edi solitam: *Δῖος ὄνομα μηνὸς π. Μακεδόσιν. ὁ νέος δὲ καὶ* (poterat saltem *καὶ* optari) *ὁ ἔνδοξος. ἡ κλητικὴ ὦ δῖε. σημαίνει δὲ κτλ.* Ubi *ὄνομα — δὲ καὶ* om. V. C. *ὁ νέος δὲ καὶ* om. A. *καὶ ὁ νέος καὶ ἔνδ.* habet E. *ἡ κλητικὴ* et seqq. om. C. *V. 4. *ὄνομα τόπου*] Significat *τὸ Δῖον*: vide vel Polyb. V, 9. 5. *Διὸς ἄνθος*] Vide Bodaeum a Stapel in Theophr. Hist. Plant. lib. VI. p. 667. *Küst.* Item Hesychium. 6. *Διὸς ἐγκέφαλος*] Vid. Clearchus Athenaei XII. p. 514. E. Zenob. III, 41. *Gaisf.* Adde Schottum in Zenobium et intpp. Appuleii Apolog. p. 489. 7. *ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος* recte post *βρῶμα* collocavit Arsenius p. 182. 9. *Διοσημία*] Unus MS. Paris. habet *διοσημεία*, per *ει*. *Küst.* *Διοσημεία* scripsi cum A. V. C. de quo v. Hasium in Lyd. de Ost. p. 291. Item edebatur *διοσημίας*. *Θεομηνία*] Unus MS. Paris. *Θεοσημία. Küst.* Sic B. *Θεομνία* Edd. ante Küst. Correxerunt Rittersh. in Porphyr. vit. Pythag. s. 25. Iungerm. in Polluc. VIII, 124. *Gaisf.* Addit Hemsterhusius exemplum v. *Ἀθύτους*. *δὲ οἱ*] Opinor *δέ οἱ*. *δισχίλιοι*] *χίλιοι* reposui cum A. V. C. 11. *πρηστῆρος*] *στρητῆρος* *V. 12. *διοσημία*] *διοσημεία* dedi cum V. C. 13. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 171 — 73. Seqq. om. V. C. 19. *διοσημίας*] *Θεοσημείας* A. *διοσημείας* reponendum etiam in v. *Καρῖνος*. *τοῦ Διὸς ἡμέρας* Schol. Aristoph. 20. *Εὐνάπιος*] Fr. 4. Ed. Nieb. p. 100.

Διοπτὴρ etiam, vel *διόπτρα*, erat mechanicum quoddam instrumentum, cuius ope propugnaculorum altitudinem aestimabant. *Διοπτῆρες*. Speculatores, excubitores. *Cum autem imber factitius in Avares effunderetur, et aer nubilosus esset et admodum tenebricosus, excubitores hostes adventantes dignoscere non potuerunt.* *Διόπτης*. *O Iuppiter, qui omnia inspicis et despicis.* haec ideo dicit, quod vestes erant lacerae et foraminibus plenae, per quae omnia cernere licebat. *διόπτα* igitur quasi omnituens. *Διόπτρα*. Instrumentum mechanicum, cuius ope geometrae ex intervallo propugnaculorum dimensionem aestimabant. Pisides: *Haec multo ante dioptra tua cernis.* *Διορία*. Dies praestitutus. si per *ω* scribatur, *διωρία*, significat temporis dilationem. *Διορίσκος*. *Διοριστέον*. Distinguendum. *Διορυγή*. Fossio. [*διῶρυξ* vero, per *ω*.] *Δῖος*. Nomen mensis apud Macedones. item illustris. significat etiam nomen loci. *Διὸς ἄνθος*. Planta spinosa. *Διὸς ἐγκέφαλος*. Cibus fuit lautissimus. proverbio hoc Persae utuntur de iis qui delicate vivunt. dicebatur etiam Regis cerebrum. *Διοσημεία*. Ostentum. *Aderant autem illi mille Scythae, omni velociores tempestate vel fulgure vel fulmine vel emicante stella.* vel *διοσημεία* est tempestas insolita. Aristophanes: *Tempestas mala ingruit, et iam gutta me percussit. Thraces abire iubemus, et adesse tricesimo die mensis. Prytanes enim concionem dimittunt.* dicitur de iis qui rem in aliud tempus reiiciunt. Athenienses enim observabant ostenta, et conciones dimittebant, vel si quid aliud agere decrevissent, cum ostentum ipsis apparuisset. et Eunapius de Carino Imperatore:

Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Διοσκορίδης Ἀναζαρβεύς, ἰατρός, ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντωνίου. καὶ γέγραπται αὐτῷ βιβλία κδ' τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

Διὸς Κόρινθος. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Διοσκόριος, Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων· ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Διόσκουροι. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· Καὶ μέντοι καὶ Διοσκούρων ἦν ἀγάλματα δύο· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων ἐφημμένην ἑκατέραν· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἠρτημένα, καὶ λόγχας εἶχον παρεστώσας, ἐν αἷς ἠρείδοντο, ὁ μὲν κατὰ δεξιάν, ὁ δὲ κατὰ λαιόν.

Διὸς κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται. Θύουσί τε τῷ τε Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διί. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες καὶ ὁ δαδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.

Δίοσμος. ἡ διαπορθμευτικὴ δύναμις τῶν 605

1. *Καὶ πάντα ἦν*] Locus hic multo auctior legitur infra v. *Καρῖνος*. *Küst.* 3. *Διοσκουρίδης Ἀναζ.*] De variis huius nominis scriptoribus vide Ionsium de Scriptor. Hist. Phil. lib. II. c. 6. Omisit autem Dioscoridem quendam, quem *ἐν σταθμοῖς καὶ μέτροις* citat Tzetzes Chil. XIII. c. 479. *Küst.* Eustach. in Erotiani Lex. Hippocr. Prooem. p. 8. sqq. ed. Franz. et Clint. F. H. III. p. 548. laudat Gaisf. *Διοσκορίδης* A. B. *V. cum *Eudocia* p. 129. quae verbis uberioribus eadem tradit. Suidas quidem, si abesset *Ἀναζαρβεύς*, immunis foret criminum, quibus eum obruerunt critici. *ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς*] Confundit hic Suidas duos Dioscorides. Anazarbensis enim Dioscorides, cuius hodie adhuc de Materia Medica et Alexipharmacis scripta extant, diversus erat ab eo, qui *Φακᾶς* cognominabatur, ut monuit etiam Ionsius loco laudato, quem consule. *Küst.* Adde Sprengelii praef. ad Dioscor. p. VIII. Repetebantur haec sub gl. *Φακᾶς*. 5. *συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντ.*] De aetate Dioscoridis Anazarbensis videndus est Marsilius Cagnatus Var. Observ. lib. II. c. 28. qui recte quidem contra Suidam ostendit, eum post Cleopatrae et Antonii tempora vixisse; sed in eo non habet assentientes eruditos, quod eundem Plinio iuniorem faciat: cum vel paulo eo antiquior fuerit, ut existimat Salmasius in Exercitatt. Plin. vel saltem eodem quo ille tempore vixerit, ut contendit Ionsius loco ante laudato. *Küst.* *γέγραπται*] *καὶ γέγραπται* A. B. E. *γέγραπται* cum seqq. om. *V. Sub finem *περὶ βοτανικῆς* Parisinus ap. Brequignium p. 17. 8. *Διὸς Κόρινθος*] Proverbium hoc fusius enarrat Schol. Aristoph. Ran. 441. *Küst.* Adde Schol. Platon. p. 368. sq. Differt explicatio v. *Ὁ Διὸς Κόρινθος*. 9. *παροιμία*] *ἡ παροιμία* E. *ἐρρέθη* Arsenius p. 182. 11. *δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ*] *δυσανασχετοῦντες ἦσαν, ἐπὶ τούτῳ Κορινθίων πρέσβεις* MS. 177. 12. *Κορινθίων*] *καὶ Κορινθίων* V. C. 13. *προσέχοντος*] Addita negatione *οὐ προσέχοντος* legendum esse sensus manifesto flagitat. *Küst.* *οὐ* inter versus habet E. Gaisfordus inseruit *μὴ* ex MS. 177. 15. *φασὶν οὖν — λέγειν*] *καὶ οἱ Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντες αὐτοὺς ἔπαιον λέγοντες* MS. 177. qui in fine gl. addit, *συχνῇ τῇ παλιλλογίᾳ*. 16. Geminandum *παῖε* cum aliis scriptoribus. 17. *Διοσκόριος, Μυραῖος, γρ.*] Haec repetuntur infra v. *Θυάτειρα*: sed loco alieno. *Küst.* Cf. v. *Νικόλαος Μύρων*.

1. *πόλεως*] Sic gl. inferior. *πόλει* B. E. Med. 4. *ἀγάλματα δύο*] *δύο* om. V. C. 7. *ἐφημμένην*] *ἐφημένην* V. C. *ἑκατέραν*] *ἑκάτερος* A. *ἐφημμένας ἑκατέρων* coniecit Kühnius, frustra. 8. *ἠρτημένα*] *ἠρτυμένα* E. *ἐν αἷς*] *καθ' ἃς* A. 10. *Διὸς κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ*] Hesychius in obscura glossa, *οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτίθετο.* — *ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ἐκ τοῦ Διὶ τεθυμένου ἱερεῖον.* Malebat Portus, *τοῦ ἱερείου, ὃ Διὶ τέτυται, κώδιον.* Equidem nihil desidero, modo *ἱερεῖον* de carne accipiatur, quod recte fieri post Casaubonum docet Wytt. in Plut. T. VI. p. 829. 11. *τῷ*] *τῷ τε* A. V. C. Mox *κτησιδίῳ* V. C. *Ἱκεσίῳ* Lobeckius Aglaoph. p. 183. altero reiecto, quod ab hoc loco sit alienissimum. 12. *Δία*] *Διὸς* coniecit Gaisfordus, allato Eust. in Od. χ'. p. 1935, 8. *καὶ οἱ τὸ διοπομπεῖν δὲ ἑρμηνεύοντες φασιν ὅτι δῖον ἐκάλουν κώδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς.* 13. *Σκιροφορίων*] *Σκηροφορίων* B. V. E. 15. *ὑποστρωννύοντες*] *ὑποστορνύντες* A. *ὑποστρωννύντες* V. C. 17. *Δίοσμος*] Vide Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima M. III. b. et Suidam infra v. *Κογχύλη*. *Küst.*

Et omnia quae faciebat quavis tempestate graviora erant, et in medio subiectorum suorum furebat. *Διοσκορίδης*. Dioscorides Anazarbensis, medicus, qui cognomento vocatus est Phacas, ob lentes quas in facie habebat. vixit apud Cleopatram sub Antonio. scripsit libros XXIV. omnes de re medica eosque celeberrimos. *Διὸς Κόρινθος*. Corinthus Iovis. dicitur proverbium de iis qui eadem semper inculcant. id inde ortum est, quod Megarenses, cum Corinthiis parerent, imperium illorum iniquo animo ferentes, indignationem suam manifeste ostenderant. de qua re cum legati Corinthiorum Megara missi populum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: *Non feret haec Iovis Corinthus.* aiunt igitur Megarenses legatos expulisse, verberaque iis ingerentes dixisse: *Feri, feri Iovis Corinthum.* *Διοσκόριος*. Dioscorius, Myraeus, grammaticus, praefectus urbi et praetorio: qui Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit. *Διόσκουροι*. Castor et Pollux. Aelianus: *Erant autem Dioscurorum duo simulacra, adolescentes proceri, nudi genas, ambo simili figura, et chlamyde induti in humeris constricta. enses etiam gestabant ex chlamydibus suspensos; hastaeque iuxta stabant, quibus innitebantur, alter ad dextram, alter ad sinistram.* *Διὸς κώδιον*. Pellis victimae quae Iovi immolabatur. immolabant autem victimas Iovi Milichio et Ctesio: quarum pelles servabant, Iovis nomine eas appellantes. his utebantur et qui Scirophoriorum pompam instruebant, et Daduchus Eleusine, et alii quidam lustrationis gratia substernentes eas pedibus eorum, qui piaculo polluti erant. *Δίοσμος*. Facultas transmittendi odores ad

ὀσφραντῶν παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ ἔστι δὲ ἡ ὄρις τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ᾽ ἡ μαστοειδὴς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόθεσις.

Διὸς φήμη. ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρός, καὶ παρ᾽ ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ὅμηρος·

Διὸς ἄγγελος Ὄσσα δεδήει.

Διὸς ψῆφος. οὕτως καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις·

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε κα-
λοῦται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

Διότι. ἔσθ᾽ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. οὕτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἱεροκλῆς.

Ὅτι κατὰ τρεῖς τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. καθ᾽ ἕνα μέν, τὸ ὅτι τοῦ διότι· σαφέστερον γὰρ ἡμῖν καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχήν, καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μᾶλλον, ἢ τὸ παραχωρῆσαι καὶ ἐπιβάλλειν τῷ λόγῳ τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον, τὸ καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μερικοῦ καὶ διῃρημένου· οἷον τὸ εἰδέναι ἁπλῶς ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοιόνδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον ἢ γήινον ἢ τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε κεκραμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὕστερον δὲ τῇ φύσει. τῶν γὰρ ἁπλουστέρων, ἅπερ ἐστὶ τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τὰ συνθετώτερα γνωριμώτερα.

Διότιμος. ὄνομα κύριον.

Διοτρεφής. ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπολίτης ἦν. ὃς μεγάλην ἕξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, διὰ τὸ πολυχρονίου γεγονότος τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀστυγείτονος, πάντα συνεχῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τεταγμένος, τριβὴν

---

1. *Θεοφράστῳ*] Apud Themist. de Anima II. p. 81. a. ed. Ald. est id, non apud Theophrast. Vid. Voss. de Orig. Idol. III, 30. p. 373. Apud Theophr. autem lib. de Odor. extat vox *διοδμία*. *Reines.* *οὐκ ἔστι δὲ ἡ ὄρις*] Haec apud Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima, M. 4. a. paulo plenius sic leguntur: *Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ κατὰ τὰ ἔμπροσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς αὐτοῦ ἀπόφασις.* Sed pro *ἀπόφασις* legendum est *ἀπόφυσις*: uti etiam hic apud Suidam pro *ἀπόθεσις* rescribi debet. *Küst.* Item in libris invenerat, qui hanc glossam sub v. *Ὀσφραντικόν* recoxit, scribens ille *ἀπόφυσις ἢ ἀπόθεσις*. *δὲ* om. V. C. 2. *ἐγκεφάλου*] *ἐγκεφαλαίου* E. 4. *ὑποφήτης*] *ὑποφήτης ὢν* E. Vid. Aeschyl. Eumen. 19. et Stanleium in eum locum. Ceterum *ὁ γὰρ Ἀπόλλων* etc. sumpta sunt ex Schol. Soph. Oed. Tyr. 151. ubi *δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς — λαμβάνειν — ἐκφέρειν*. Vid. supra v. *Ἀπόλλων*. *Gaisf.* Qui post *ὑποφήτης* intra uncos adiecit *δοκεῖ εἶναι*: sed infinitivos hoc loco codicibus munitos, cum superior glossa retineat indicativos, opinor ab *ὑποφήτης* pendere. 5. *λαμβάνει*] *λαμβάνειν* A. B. E. C. 6. *ἐκφέρει*] *ἐκφέρειν* A. B. C. *ἐκφέρειν ἐλέγετο* E. *Ὅμηρος*] Il. β'. 93. *μετὰ δὲ σφίσιν Ὄσσα δεδήει, ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι, Διὸς ἄγγελος.* 8. *Διὸς ψῆφος. οὕτως καλ.*] Huc spectant ea, quae habet Hesychius v. *Διὸς θάκοι*, cuius verba hic ascribam, ut emendem: *Διὸς θάκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψήφισιν* (lege *διαψηφίσει*), *ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν, καὶ ὑποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ τοῦ Πολιέως ἱερὸν* (lege *ἱερεῖον*) *πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ βωμοῦ. Küst.* *οὕτως*] *οὗτος* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite probavit coniecturam Porti. Mox *διεκρίθησαν* E. *καλεῖται*] Adde *τόπος. Küst.* 10. *θᾶκος*] *θάκοι* A. V. C. 13. *δὲ* om. *V. Cf. Diogen. IV, 36. 15. Sic Lex. Bachm. p. 200. *ἀντὶ τοῦ ὅτι*] V. Schweigh. in Arrian. p. 107. Usus nisi fallor ab aetate Polybii repetendus. 16. *Ἱεροκλῆς*] In fragm. p. 310. *Toup.* 17. *κατὰ τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφ.*] Haec et quae sequuntur apud Alexandrum Aphrod. in Topica me legisse memini; quamvis locus nunc non succurrat. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. Deinde *δὲ* post *τρεῖς* om. A. B. V. E. C.

1. *μὲν γὰρ*] *γὰρ ἡμῖν* A. 3. *νόησιν*] *δόξαν* E. Om. B. cuius m. s. *ἔννοιαν* vel *θέαν* interposuit. *παραχωρῆσαι*] Wolfius recte monuit legendum esse *προχωρῆσαι*. *Küst.* 5. *τὸ καθόλου καὶ συγκεχ.*] Vide Aristotel. Physic. lib. I. cap. 1. *Küst.* *συγκεχυμένον*] *συγκεχυμένου* E. 8. *τοιῶσδε*] *τοιῶς* V. 11. *γνωριμώτερα*] *γνώριμα* B. E. 12. *Διότιμος*] Diotimus Adramyttenus, qui in urbe Troados Gargaro grammaticam docuit, in quem est epigr. Arati Anthol. II, 40. p. 239. cf. Macrob. V, 20. Diotimus nauarchus Atheniensium, Tzetz. in Lycophr. 732. et 733. Diotimus Stoicus, infensus Epicuro Laert. X, 10. et Athen. XIII. p. 611. Diotimi poetae epigrammata sunt in Anthol. Infra v. *Εὐρύβατος* e Diotimi *Ἡρακλέους ἄθλοις* versus laudantur. *Διοτ. Τύριος ὁ Διακρίτιος ἀστέρας ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτίζεσθαι* statuit, Stobaeus Ecl. Phys. c. 25. *Reines.* Omittimus alios. Gl. ex Harpocratione. 13. *ὑπὸ Διὸς*] *ἀπὸ Διὸς* B. E. Cf. Schol. Il. *ά*. 176. 14. *Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπ.*] Haec et quae sequuntur leguntur apud Polybium [XXI, 7.] in Excerptis ab Valesio editis p. 110. *Küst.*

---

nares, apud Theophrastum. non est autem ipse nasus instrumentum odoratus, sed pars cerebri mammae instar extuberans. *Διὸς φήμη*. Oraculum Iovis. minister enim Apollo patris est in oraculis edendis, et ab illo oracula accepta hominibus reddit. et Homerus: *Iovis nuncia fama percrebescebat.* *Διὸς ψῆφος*. Sic locus vocatur, in quo de Minerva et Neptuno iudicium factum est. Cratinus Archilochis: *Qui locus Iovis magni sedes calculique vocatur.* locus enim, in quo iudicium factum est, Iovis suffragium vocatur. hoc autem proverbium de rebus sacris et non tangendis usurpatur. *Διότι*. Interdum accipitur pro eo quod est *ὅτι*, cum apud alios multos, tum etiam Hieroclem. † Tribus modis id quod notius est consideratur. primum enim, rem esse, notius nobis est et prius a nobis cognoscitur, quam cur sit. etenim habere nos animam, eamque esse immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus istud confirmatur et demonstratur. deinde res universalis et confusa notior est particulari et distincta: ut scire simpliciter esse corpus, quam esse tale corpus, id est, coeleste, vel terrestre, vel hoc aliove modo temperatum. tertio loco, id quod respectu quidem nostri prius est, natura tamen posterius. nam simplicibus, quae prima sunt natura, composita nobis sunt notiora. *Διότιμος*. Nomen proprium. *Διοτρεφής*. Ab Iove nutritus. *Διοφάνης. Diophanes Megalopolitanus fuit, et magno usu rei militaris instructus. bello enim adversus Nabidem tyrannum diuturno et Megalopolitanis finitimo, sub Philopoemenis disciplina assidue mili-*

ἐσχηκέναι τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων ἀληθινήν. χωρίς τε τούτων, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν χρείαν ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρῆτο διαφερόντως.

Διόφαντος. ὄνομα κύριον.

Δι' ὄχλου. ἐπιβαρές. Ἀριστοφάνης·

Κεἰ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.

Διοχλῶ. δοτικῇ. διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ.

Διώβολον, καὶ τριώβολον, καὶ ἡμιωβόλιον ὁμοίως.

606 ‖ *Διωγκωμένον.* πεφυσημένον.

Διῴδει. ἐφλέγμαινε.

Διῳδηκότα. ἐξωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διῳδηκότα, καὶ βάδισιν ἀσθενῆ τε καὶ νωθῆ. Καὶ *Διῳδηκώς,* ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀποσιρέφετε. Καὶ *Διωθούμενοι,* ἀνατρεπόμενοι, ἐκβαλλόμενοι.

Δίωκε ἀρετήν. ζήλου, ἐπιτήδευε.

Διώκειν. εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται, ὅταν προυποφύγῃ τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συντόνως ἐλαύνειν. Καὶ *Διωκόμεθα,* ἀντὶ τοῦ κατηγορούμεθα.

Διώκειν. ἐπὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν καὶ κατηγορεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ ὀρέγεσθαι. διώκειν γάρ φαμεν ἀρετήν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. Αἱ δὲ νῆες ἐς φυγὴν κατασιᾶσαι πολλοὺς μεταιξὺ τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν, αἱ δὲ ἄλλῃ.

Διῳκίσατο. διεχώρισεν, ἀπ' ἀλλήλων ἐποίησε. *Διῳκίσατο* τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ Θεοῦ ἡ ἀνοσιότης. ὅστις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ ζῶν τυγχάνει παρόντος, καὶ τελευτήσας μετῳκίσατο πρὸς αὐτόν.

Διῳκισμένος. κεχωρισμένος.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. [τὸ δὲ κατηγορῶ γενικῇ. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. Καί, Ἃ μὲν διώκει τῶν ψηφισμάτων, ταῦτά ἐστιν.]

Διωλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· διωλύγιον κακόν, ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον. Οὕ-

---

1. *πόλεμον ἔργων*] *ἔργων* om. V. 3. *ἦν ὁ ἀνὴρ*] *ὁ ἀνὴρ* om. V. *ἦν ὁ προειρημένος ἀνὴρ* Polyb. 4. *τὸ δὲ κυριώτερον πρὸς*] *πρὸς δὲ* V. In fine addit A. *Διοφανοῦς, τῷ διοφανεῖ.* 6. *Διόφαντος*] Praeceptor Libanii Antiocheni sophistae, vid. v. *Λιβάνιος. Reines.* Gl. ex Harpocratione. 7. *Δι' ὄχλου*] Vid. v. *Προβάλλεσθαι.* Heliodor. p. 340. Lysiae vita a Dionys. Halic. p. 67. *Toup.* MS. Adde Phryn. Seg. p. 36, 25. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 916. sq. (883.) 8. *Κεἰ γάρ*] *γάρ* om. libris Küsterus ut videtur inculcavit. Mox *τι τερπνόν* A. E. C. *V. Med. 10. *Διοχλῶ*] Gl. om. Küst. silente Gronovio. In marg. habet A. *Διοχλῶ: δοτικῇ. τὸ μὲν ὅτι τι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς ἐμοῖς, καὶ διοχλεῖς μοι. Διοχλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. Πᾶσαν διοχλεῖσθαι γυναικωνῖτιν.* 11. *ἡμιωβόλιον*] *ἡμιώβολον* C. 13. *πεφυσημένον*] *τὸ πεφυσσημένον* B. E. *πεφυσσημένον* *V. Med. 15. *Ὅσοι γάρ*] Accedat hoc nisi fallor Aeliani exemplum iis quae de notis genitivis familiarum quarundam collegit Tyrwhittus in Aristot. Poet. 16. 21. *Δίωκε ἀρετήν*] Euripid. Ion. 440. *ἀρετὰς δίωκε. Gaisf.* *ζηλοῦ*] *ζήλου* scripsi cum B. Med. et Hesychio, ubi vid. Alberti.

1. Sic Zon. p. 554. Sed *προυποφύγῃ* verbum suspectum, neque dubito quin oratio huius loci quondam plenior extiterit. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. V. 4. *ἀντὶ*] *ἐπὶ* A. C. *V. 11. *Καὶ διῳκίσατο*] *Καὶ* om. A. V. C. *διωκήσατο* E. De verbo dixit Wessel. in Diod. II. 28. 12. *ὅτις*] *οὔτις* E. *ἁπάγων* participium cum extra structuram sit positum, videntur pauca quaedam excidisse. 16. *γενικῇ* ante *κεχωρισμένος* omisi cum *V. et Zon. p. 554. 17. *τὸ δὲ κατηγορῶ* et seqq. om. V. C. notavi. 18. *Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψ.*] Locus Demosth. de Corona p. 244. ult. *Καί, Ἃ μὲν* et seqq. delevit Küsterus. Sumpta sunt ex eodem loco (quem apposuit etiam Lex. de Synt. p. 132.) Demosth. p. 244, 5. unde restituas *τοῦ ψηφίσματος.* 20. *Διωλύγιον*] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 88. Boisson. in Aen. Gaz. p. 428. coll. Lex. Rhet. p. 238. Accedat locus Themistii Or. 34, 13. *Διωλύγιον κακόν*] Synesius de Providentia p. 106. Typhonis uxorem *διωλύγιον κακόν*, id est, *immane malum* vocat. Vide etiam Paroemiographos. *Küst.* Quid causae fuit cur Erasmus scriberet in Adag. *Diolygium malum*? Apud Suid. referuntur haec ex auctore quopiam, Damascio opinor: *καὶ ταῦτα οὐ διωλύγιος φλναρία* etc. *Hemst.* Vid. in v. *Ἴκταρ. Toup.* MS. 22. *Οὕτω δνοπαλίζεις διωλ. φλ.*] In fragmento hoc nil nisi tenebras cerno, quas aliis discutiendas relinquo. *Küst. δροπαλίζεις* E. Suspicor haec Platonis [Theaet. p. 162. A. cf. Ruhnk. in Tim. p. 89.] verba esse, insigniter corrupta: *οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλναρία.* De hoc nemo opi-

---

tans, veram bellicarum rerum peritiam collegerat. praeterea ipsa specie et corporis robore conspicuus ac formidabilis erat: quodque est praecipuum, strenuus bellator, et tractandorum inprimis armorum peritus. *Διόφαντος.* Nomen proprium. *Δι' ὄχλου.* Molestum. Aristophanes: *Quamvis enim molestum hoc sit spectatoribus, habet tamen aliquid iucundum et comicum.* *Διώβολον,* et *τριώβολον,* et *ἡμιωβόλιον.* *Διωγκωμένον.* Inflatum. *Διῴδει.* Tumebat. *Διῳδηκότα.* Inflatum. *Quotquot enim ab eadem origine procreati sunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, et gressum infirmum et tardum.* Et *Διῳδηκώς,* inflatus. *Διωθεῖτε.* Propellite. Et *Διωθούμενοι,* repulsi, eiecti. *Δίωκε ἀρετήν.* Sectare virtutem, stude virtuti. *Διώκειν.* Aliquem in ius rapere. dicitur etiam de eo qui magna contentione aliquem persequitur. Et *Διωκόμεθα,* accusamur. *Διώκειν.* In iudicium adducere et accusare. item, concupiscere et desiderare. dicimus enim *διώκειν ἀρετήν.* item, transire. *Naves vero in fugam versae per multa loca transierunt. aliae enim in sinum Ionium, aliae alio enavigarunt.* *Διῳκίσατο.* Disiunxit, alios ab aliis separavit. *Impietas hominum a Deo disiunxit. quisquis vero per virtutem et sanctitatem a rebus et studiis humanis sese ad ipsum Deum convertit, et vivens praesentia eius fruitur et mortuus ad ipsum commigrat.* *Διῳκισμένος.* Disiunctus. *Διώκω σε.* Persequor te. [at cum significat accuso, genitivo iungitur. *Ille vero ob decretum eum accusans.* Et: *Quod autem accusat decretum, id est huiusmodi.*] *Διωλύγιον.* Ingens. Et proverbium: *Διωλύγιον κακόν.* de iis dictum qui magnum aliquod et grave malum sustinent. *διωλύγιον* enim dicitur magnum et quod longe penetrat.

τως δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. Πλάτων. καὶ Λαμάσκιος· Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι; καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου.

Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γιγνόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία καὶ ἀντωμοσία. ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὀμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωσι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

Διώμοτος. Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους.

Ὅτι ὁ Σιμόκατος ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐχρήσατο τῷ διωμοσία, λέγων· Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο.

Διώμνυτο. παρατατικός.

Δίων, Ἱππαρίνου, Συρακούσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ προτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ προτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· οὗ πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα καὶ ἄλλους τινάς. 607

Δίων ὁ Κάσσιος χρηματίσας, ὁ ἐπίκλην Κοκκήιος· οἱ δὲ Κοκκηιανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π'. διαιροῦνται δὲ κατὰ δεκάδας. Περσικά, [Γετικά,] Ἐνόδια, Τὰ κατὰ Τραϊανόν, Βίον Ἀρριανοῦ τοῦ φιλοσόφου.

Δίων, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν. ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορῶν προϊέ-

---

nor dubitabit, qui Zenobium inspexerit III, 34. cuius scrinia compilavit Suidas. *Gaisf.* Zenobius quidem post *δῆχον*: *Οὕτως οὐ μακρὰ καὶ δ. φλυαρία· Πλάτων*, quae quis sibi persuaserit in tantum depravari potuisse? Sed verisimilius videtur Platonis orationem cum imitatoris cuiuspiam esse confusam, qui decantatam illam gemmulam *διωλύγιος φλυαρία* suis verbis insereret. Ubi *δνοπαλίζεις* ortum videtur ex *δνοπαλίζει σε*. Contra Hermannus vulg. defendit ut in compellatione Nugarum dictum. Zonaras quidem p. 558. quid invenerit ambiguum est. Ceterum haec olim inculcabantur sub v. *Δνοπαλίζω*.

1. *Πλάτων δέ*] Plato in Theaeteto p. 122. *διωλύγιος φλυαρία* dixit: ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Sed mirum est cum ipsa verba Platonis non adduxisse, absque quibus sensus huius loci mutilus est, nec scias, quid Suidas hic sibi velit. *Küst.* Post *Πλάτων* omiserunt *δὲ* cum A. B. C. V. E. 2. *Λαμάσκιος*] *Λάμους* A. C. et simili compendio *V. *Λάμη* E. Damascii prima verba posuit Zon. p. 526. 3. *κατὰ γραῶν ὕθλον*] V. Boisson. in Aen. Gaz. p. 208. 5. *Διωμοσία*] Gl. Timaei p. 89. ubi paulo infra om. *ἄρα*. Uberius ista persequitur Lex. Rhet. p. 239. 7. *ἐποίησε*] Sic Zon. p. 522. *ἐποίησα* A. B. V. Edd. ante Küst. *ἐποίησεν* Timaeus. 8. *ἀντωμοσία*] Vide supra h. v. *Küst.* Adde Lexica Seg. pp. 186. 408. 9. *ὡς ἀληθῶς — ὀμνύωσι* om. V. C. 11. Sub finem ex loco superiore recoxit Med. *ὡς δὲ διπλασία καὶ ἀνθιπλασία ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, οὕτω καὶ διπλασία καὶ ἀνθιπλασία τὸ αὐτὸ δηλοῖ.* Silet Gaisfordus. 12. *Διωμότους συνίστασθαι*] Haec sunt verba Procopii Hist. Arcan. c. 26. *Küst.* 15. *τῷ διωμοσίᾳ*] *τῇ διωμοσίᾳ* E. *V. C. Med. 16. *Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν*] Ad oram Suidae mei hic notaveram, Ex Simocatt. lib. VII. cap. 6. Sed ad Simocattam rediens locum istum ibi non inveni: unde suspicor me in numero libri vel capitis errasse. *Küst.* Immo haec disertis verbis illic (p. 280. ed. Bekk.) perscripta sunt, nisi quod legitur *ποιοῦνται*.

1. Gl. recte delevit Küsterus, servat *V. Idem voluit Hesychius, ubi perverse scriptum, *Διώμνυται. ὀμνύει*. 2. *Δίων*] Huius Dionis vitam prolixe describit Plutarchus, quem vide. *Küst.* Diod. Sic. XVI, 6. vocat Hipparini fratrem, et tamen Aristomachen Dion. coniugem nominat, Hipparini sc. ium. filiam, sororem Dionis. Aelian. V. H. XIII, 10. Aristomachen vocat Aristaenetam, et XII, 47. Areten. *Reines.* Adde Schol. Platon. p. 463. 4. *προτέρου*] *πρότερον* B. E. 5. *ἐκβαλὼν*] *καὶ ἐκβαλὼν* B. Med. 6. *οὗ*] *οὖν* *V. 7. *Νισαῖος* om. E. relicto spatio. *ἔγραψεν ἐπιστολὰς*] V. Boissonad. in Marin. p. 85. *Eudocia* horum partem tradens p. 137. in novissimis quaedam arguit intercidisse, quippe quae verbis *ἄλλους τινάς* subiiciat, *ἀλλὰ καὶ διαλόγους πολλοὺς κατὰ μίμησιν Πλάτωνος*. Ceterum *ἐπιστολὰς — τινάς* om. B. E. 8. *ἄλλους*] *ἄλλας* Hemsterhusius. 9. *Δίων ὁ Κάσσιος χρ.*] De eo vide Vossium de Hist. Gr. lib. II. c. 15. *Küst.* Paria, nisi quod *ὥσπερ καὶ τοῦ Παταβινοῦ Διβίου* addit post *δεκάδας*, *Eudocia* p. 129. *Κάσιος*] *Κάσσιος* scripsi cum V. *Κοκήιος*] *Κοκκήιος* A. 10. *Κοκκιανός* *V.

11. *Μαμαίας*] *μαμε* A. 13. *Γετικά*] Immo Dionem Cassium cum Dione Chrysostomo Suidas hic confudit. Posteriori enim Getica tribuenda esse discimus ex Philostrato, qui lib. II. de Vitt. Soph. p. 491. expresse refert, Dionem Chrysostomum de isto argumento scripsisse. *Küst.* *Γετικά* om. E. relicto spatio. Primus edidit Aldus: ut suspectum notavi. De reliquis dixit Reimarus in Dion. p. 1538. *Ἐνόδια*] Interpretem *Ἐνάδια* non cepisse liquet. Intelligo *Librum de signis, quae per viam occurrunt, et auspicium faciunt.* Vid. *Οἰωνιστικήν* et *Πόλλης*. *Hemst.* *Ὀνόδια* B. 14. *Τραϊανόν*] *Τραϊνόν* A. 15. *Δίων ὁ Πασ.*] Haec in epitomen redegit *Eudocia* p. 138. quorum pleraque consentiunt cum Photio. 16. *ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος*] Idem testatur Photius in Bibliotheca cod. CCIX. ubi plura de hoc Dione legere licet. *Küst.* 17. *φοροῦντα*] *φορῶν* A.

Sic perterret ingens nugatio. ** Plato. Et Damascius: *Haecine nugae immanes esse videntur? immo non solum anilibus fabulis similia sunt, sed maximam etiam futilitatem superant.* *Διωμοσία.* Iusiurandum de calumnia, quod ab litigantibus iuratur: quorum alter iurat se iniuria affectum esse, alter vero negat se id fecisse. *Διωμοσία* et *ἀντωμ.* Cum actores iurant se bona fide alterum accusare, id vocatur *διωμοσία.* cum vero rei idem insiurandum iurant, crimina diluentes, id vocatur *ἀντωμοσία.* *Διώμοτος. Oratores litigantium patrocinium iuratos suscipere iussit.* Simocatta *διωμοσία* de iureiurando posuit, dicens: *Maurusii contra Romanos coniurarunt.* *Δίων.* Dio, Hipparini filius, Syracusanus, philosophus Platonicus, Aristomachae uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, qui Siciliae tyrannide potitus est, electo Dionysio, Dionysii prioris filio; cuius frater Nisaeus vicissim hunc Dionem eiecit. scripsit epistolas ad Platonem et alios quosdam. *Δίων ὁ Κάσσιος.* Dio, Cassius vulgo dictus, cognomento Cocceius, vel ut alii Cocceianus, Nicaenus, historicus: qui vixit temporibus Alexandri Mammaeae filii. scripsit historiae Romanae libros LXXX. qui in Decades distributi sunt. item Persica; [Getica;] De ominibus inter congrediendum; Res a Traiano gestas; Vitam Arriani philosophi. *Δίων, ὁ Πασικρ.* Dio Pasicratis filius, Prusaensis, sophistes et philosophus: quem Chrysostomum appellarunt. hic gravitatem adeo affecta-

ναι. ἦν δὲ λεπτὸς τὸ σῶμα, καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον παρὰ Τραϊανῷ τῷ Καίσαρι, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι. ἔγραψεν, Εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος, Ἐγκώμιον Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος, Ὑπὲρ Ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα δ', Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν, ἡ.

Διώνασσα. ὄνομα κύριον.

Διωναία. ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη, ἡ αὐτή.

Διώνυμον. διαβόητον, ὀνομαστόν, περίφημον. Διώνυμοι ἐν τοῖς Ἕλλησι. — Διώνυμοι κόλακες καὶ κεκηρυγμένοι περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στρουθίαι, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ οἱ περὶ τὴν δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμηνότες.

Διωξικέλευθα κέντρα.

Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι.

Διώξομαί σε δειλίας. ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω σου. Ἐς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες ἐδίωξαν [κατηγορήσαντα] τυραννίδος.

Διώρης. ὄνομα κύριον.

Διωρία. ἀνακωχή. Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.

Διώρθου. ὑπερσυντελικός. Διώρθου ἐκεῖνος τὰ πράγματα.

‖Διώροφον. τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας. 608

Διῶρυξ, διώρυγος.

Διωρυχή. διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων. Διορυγὴ δὲ ἡ ὄρυξις.

Διωσόμεθα. ἀπωσόμεθα καὶ ἀποπεμψόμεθα.

Διωστῆρσιν. ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσι.

Δίπαλτος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίως, παντὶ σθένει. Σοφοκλῆς·

Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
χειρὶ φονεύοι.

---

2. *Τραϊανῷ*] *Τραϊνῷ* A. Tum *τῷ* Gaisfordus inserturus erat ante *Καίσαρι* cum A. B. V. E. 3. *ἔγραψεν*] Mirum est Suidam hic nullam mentionem facere orationum, quas Dio scripsit: quarum argumenta recenset Photius loco laudato. Ceterum a Dionibus, quos Suidas hic recenset, diversus fuisse videtur ille, quem noster infra v. *Οὐδὲ Ἡρακλῆς* citat *ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συντάξεως*, et Scholiasta Nicandri p. 29. *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως*. *Küst.* 4. *καὶ Πλάτωνος* om. Eudocia, quae *λόγους* ante *δ'* et *ἡ* addit, subiuncta conclusione *καὶ ἄλλα*. 7. *Διώνασσα*] Scripsi *Διώνασσα* cum A. *V. Vide Schol. Plat. p. 419. f. *Διωνάσασα* V. 8. *Διωναία. ἡ Ἀφροδ.*] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a *Διωνία*, quae erat urbs Cypri, teste Stephano Byzantio. *Küst.* *Ἀφροδίτης* A. 9. *αὐτή*] *ἀπὴ* A. 10. *Διώνυμον*] Utitur Ioseph. Bell. Iud. p. 317. Plutarch. Timol. p. 251. *Toup.* MS. Vide Wessel. in Diod. IV, 18. 11. *Διώνυμοι κόλακες περιηχ.*] Fragmentum hoc ampliabis ex ipso Suida infra v. *Κλείσοφος*. *Küst.* Id ad Aelianum ab Wyttenbachio aliisque relatum fuisse supra monuimus. 12. *καὶ κεκηρυγμένοι* servarunt A. V. (ap. Gron. p. 112.) C. 13. *καὶ οἱ — μεμηνότες* om. A. Vide tamen v. *Βομβοῦσιν*. 16. *Διωξικέλευθα κέντρα*] Repetitum ex v. *Κέντρα*. 17. Eadem *Eudocia* p. 132. ubi male *Δέξιππος* editum. 18. *Ἀντιπορνοβοσκός, Φιλ.*] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenaeus. *Küst.*

1. *Διώξομαι*] Aristoph. Equ. 368. 2. *κατηγορήσαντα*] Delenda vox *κατηγορήσαντα*, nata ex interpretatione *κατηγορήσαν. Valck.* 4. *Διώρης*] V. Il. *β'*. 622. 5. *Διωρία*] Vide supra v. *Διορία*: ubi oblitus sum monere, Phrynichum [p. 26.] *διορία* pro *προθεσμία* prorsus damnare. Verba eius haec sunt: *Διωρία* (scribe *διορία*, per *ō*) *ἐσχάτως ἀδόκιμον. ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμίαν ἐρεῖς. Küst.* Cf. Boisson. in Syntip. p. 177. Deinde scribendum *ἀνοκωχή*. *Δόξαν δὲ ἐπανεῖναι*] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. V. c. 9. ubi rectius legitur: *Δόξαν δὲ ἐπανιέναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν. Toup.*

8. *ὑπερσυντελικός*] Sic B. E. *ὑπὲρ συν* A. *ὑπὲρ συντελίας* Edd. ante Küsterum, qui hanc gl. delevit. Incertum *ὑπὲρ συντάξεως* ad orationem incerti scriptoris pertrahendum sit an *σύνταξις* ut solet grammaticam significet observationem. Nam *ὑπερσυντελικός* apparet ferri non posse. 10. V. Herodiani Epimer. p. 20. coll. 241. *διώροφος, ὁ ὑψηλὸς οἶκος ὁ τῶν ἀνθρώπων* Boisson. Anecd. T. IV. p. 372. *στέγος* A. 11. *Διῶρυξ, διώρυγος*] Phrynichus: *Διώρυγος, διώρυγα, διὰ τοῦ γ κακῶς. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχα. Küst.* V. Lobeck. p. 230. Post *διώρυγος* addit E. *καὶ διώρυχος. πεποιημένη διωρυγὴ δι' ἧς διέρχεται ὕδωρ.* 12. *Διωρυχή*] *Διορυχή* E. *χωμάτων ἢ πωμάτων* Lex. Bachm. p. 200. *ἢ χωμάτων* om. Zon. p. 510. *Διορυγή*] *Διωρυγὴ* Gaisf. cum A. item Zon. p. 523. *Διωρυγὴ* E. Vid. Lobeck. in Phrynich. p. 231. Vulgatum tamen erat servandum cum glossa *Διορυγή*. 14. *Διωσόμεθα*] Id licet ad scripturam librorum quorundam in Xenoph. Cyrop. VII, 5, 39. referre. 15. *Διωστῆρσι*] Pertinere h. gl. ad Exod. XXXVIII, 11. vidit H. Steph. Thes. T. IV. p. 768. F. 16. *περιδεξίοις*] Lege *περιδεξίως*, ut apud Scholiastam Sophoclis in Ai. 408. unde Suidas haec descripsit. *Küst.* *περιδεξίως* A. V. C. *χερσὶ περιδέξιος, οἷον* Zon. p. 509.

---

bat, ut leonina pelle indutus prodiret. corpore fuit gracili, maximamque aetatis partem apud Traianum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo sederet. scripsit, An mundus interire possit. Encomium Herculis et Platonis. Pro Homero adversus Platonem libros quattuor. De Alexandri virtutibus libros VIII. *Διώνασσα.* Nomen proprium. *Διωναία.* Venus. eadem Dione vocatur. *Διώνυμον.* Celebrem, clarum, famosum. *Celebres inter Graecos.* † *Celebres et pervulgati assentatores nos circumsonant, Clisophi, Struthiae, Therones, quique Dionysii mensam circumstrepuerunt, et circa epulas Alexandri insanierunt.* *Διωξικέλευθα κέντρα.* *Διώξιππος.* Dioxippus, Atheniensis, comicus. eius fabulae sunt *Antipornoboscus, Philargyrus, Historiographus, Litigantes.* *Διώξομαί σε δειλίας.* Timiditatis te accusabo. *Ad iudices adductum accusarunt, quod tyrannidem affectaret.* *Διώρης.* Nomen proprium. *Διωρία.* Temporis intervallum. *Cum autem obsidionem remittere visum fuisset, et spatium deliberandi seditiosis praebere.* *Διώρθου.* *Emendabat ille rem publicam.* *Διώροφον.* Domus geminum tectum habens. *Διῶρυξ.* Fossa. *Διωρυχή.* Perfossio parietum et aggerum. *Διορυγὴ* vero, fossio. *Διωσόμεθα.* Repellemus et amandabimus. *Διωστῆρσιν.* Vectibus ad portandum aptis. *Δίπαλτος.* Ambabus manibus. id est, dextre et prompte, totis viribus. Sophocles: *Totus exercitus telis utraque manu coniectis me interficiat.*

ἢ οὕτως· ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.

Διπλασιάσαι. διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν· ἢ ἀριθμὸν αὐτόν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους ἢ κατὰ ζυγά· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμούς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δέ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα· ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους ἀποδοκιμάζουσι· καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἐπεκτείνοντες, τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Διπλαῖ. τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν.

Διπλόη. ἡ ἀπάτη.

Διπλόη. ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πισίδης·

Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ἠπειγμένην
ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη.

τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.

Διποδία. εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης·

Ἰὼ Ἰώ· ἐγὼ διποδιάξω γε κἀείσω καλὸν 609
ἐς τοὺς Ἀσαναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.

ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίους.

---

2. *δοράτια*] *δόρατα* E. 3. *Διπλασιάσαι. διχῶς λ.*] Vide Aeliani Tactica cap. 28. 29. *Küst.* Sive Montfauc. Bibl. Coisl. p. 510. et Appendicem Suidae. 5. *τὸν ἀριθμὸν*] *τὸν* om. A. B. C. V. E. Append. 6. *λόχον* Append. Ibidem *καὶ κατὰ βάθος.* 7. *μῆκος — βάθος*] *βάθος — μῆκος* E. 8. *μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων*] *τῶν προυπαρχόντων ἀνδρῶν* (*λόχων* inter vss.) *μεταξὺ* E. Deinde reponendum bis cum Append. *παρεμβάλλωμεν.* 9. *παρεμπλέκωμεν*] Sic habet MS. Paris. A. At priores editt. minus recte *παραπλέκωμεν. Küst. παρεμπλέωμεν* *V. *παραπλέωμεν* A. V. E pr. *παραπλέκωμεν* B. E corr. 10. *ἄλλους αὐτοῖς*] *ἄλλοις αὐτοὺς* V. B. E. Med. Sed refingendum *ἰσαρίθμους.* 12. *διπλασιάσεως*] *διπλάσεως* V. 14. *παρεμπλέκωμεν*] *παρεμπλέωμεν* V. *παραπλέκωμεν* B. E. *παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα* A. 18. *μετατάττωμεν*] *μεταπλάττωμεν* V. *παρεντεθέντες*] *παρεντιθέντες* B. E. Med. *ἐξελίξωσι κατὰ βάθος*] *ἐξελίσσωσι κατὰ μῆκος· κατὰ βάθος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν* (*μετατάττωμεν μανότητι* Append.), *ἢ οἱ παρεντιθέντες ἐξελλίξωσι* A. Hinc sumpsi *κατὰ μῆκος*: nam reliquis nihil nisi superioris orationis quaedam imitatio continetur, cui similem exhibet A. in v. 14. *ἐξελλίξωσι* ut videtur etiam *V.

1. *ἀποδοκιμάζουσι*] *ἀποδοκιμάζοντες* B. E. Addendum *διπλασιασμούς.* 3. *ψιλοὺς*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. male *πολεμίους.* [Sic B. E.] Vide Arcerium in notis ad Aeliani Tactica cap. 28. *Küst. τοὺς ἵππους*] Potius *τοὺς ἱππέας. Küst.* Cum Appendice. 4. *ἐπεκτείναντες*] *ἐπεκτείνοντες* dedi cum App. et A. B. V. E. Sub finem gl. habet A. in marg. *ζήτει περὶ τούτου εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἐν διπλασιάσαι.* 6. *Διπλαῖ*] Cf. Lex. Seg. pp. 25. 425. Mox cum V. C. omisimus annotationem ex v. *Ἁπλᾶ* transcriptum: *Ὅτι* (hoc om. A. B. E.) *τὸ ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. Ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ* (*καὶ κεραμεᾶ* A.), *ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν· καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.* Sub finem *φοινικοῦν· συναιροῦνται γάρ* E. 7. *Διπλόη*] Paulo aliter Synes. Dion. p. 36. A. *διηγήσασθαι τὴν περὶ τὸν ἄνδρα διπλόην.* Schol. Lucian. Phal. II. p. 188. *ἀληθευτικὸς τὸν τρόπον καὶ μή τινα διπλόην ἔχων.* Basil. Sel. V. Th. II. p. 130. Themist. p. 258. C. Plat. p. 187. A. *Hemst.* Confer Ruhnkenium in Tim. p. 86. Post *ἀπάτη* pergit Zon. p. 521. *καὶ ἡ ἔξωθεν κτλ.* 10. *αὐτὸν*] Praestat *αὐτήν*: nisi malumus cum Zonara *τὸν φίλον. Πισίδης*] Fr. Foggin. 72. 11. *ὑπηγμένην*] *ἠπειγμένην* A. V. (ap. Gron. p. 112.) C. E. Supra *ἡμῶν* E. 13. *καὶ* recte om. Zon. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg. *Διπλοῦν κάππα. ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καί, Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.* Contra *Διπλοῦν κάππα ἀντὶ τοῦ κακά. καὶ διπλῆν ἑορτήν. διπλοῦν ἀντὶ τοῦ δ. κακόν. καὶ τρία κτλ.* B. E. Med. 15. *Διποδία*] In prioribus editt. [et B. E. V.] non solum male excusum est *δισποδία*, sed etiam totus hic articulus alieno loco inter *Δισκεύω* et *Διτάλαντον* legitur, unde eum in sedem hanc retraxi, quam duo MSS. recte ei assignant. Pro *δισποδία* autem scribendum esse *διποδία* non solum probatur auctoritate MStorum, itemque Pollucis et Hesychii: sed idem etiam patet ex verbo *διποδιάζω*, quod inde formatum legitur apud Aristophanem Lysistr. 1245. *Küst. ὀρχήσεως* etiam Schol. Arist. et Zon. *Λακωνικῆς* addit Hesychius. 16. *διποδιάξω*] Lege *διποδιάξω*, ut apud Aristophanem loco laudato. *Küst. δισποδιάξω* B. C. V. E. Med. Posterioris versus scripturae peccant in dialectum.

---

vel sic: exercitus me interficiat, correptis hastis, quae utraque manu vibrantur. *Διπλασιάσαι.* Id bifariam dicitur: aut ut spectet ad locum, in quo est phalanx, manente virorum eadem multitudine, aut ad ipsum numerum. fit autem utrumque bifariam, vel manipulatim, vel iugatim: id est, vel secundum longitudinem vel secundum latitudinem. ac secundum longitudinem fit conduplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adsunt, interserimus aut implicamus alios pari numero, eadem servata phalangis longitudine, ut ex ista virorum conduplicatione densitas tantum aciei accedat. secundum profunditatem vero, cum inter priora iuga interserimus aut implicamus alia numero eis paria, ut in profunditate modo sit densitas. in longitudine vero fit conduplicatio loci, cum supra dictam in longitudine densitatem raritate transferimus: aut cum interpositi secundum longitudinem se explicant. nonnulli vero has formas improbant, praesertim vicinis hostibus. in utroque autem cornu velitibus et equitibus extensis, conspectum conduplicationis praeter perturbationem phalangis efficiunt. *Διπλαῖ.* Femininum pluralis numeri. *Διπλόη.* Fraus. *Διπλόη.* Virtus, quae quidem extrinsecus appareat, sed intrinsecus vitiis sit referta. dicitur etiam de iis qui se amicos quidem aliorum fore pollicentur, sed tamen hostibus eos produnt. Pisides: *Teli vestri clam in me concitati ictum repressit opposita vestis duplicata.* vocabulum etiam de iis dicitur qui moribus sunt dolosis. *Διποδία.* Genus saltationis. Aristophanes: *Ut ego saltem, et pulchrum in Athenienses et nos simul carmen canam.* Ἀσαναίους dictum est pro Ἀθηναίους

Διπτύχια. δύο περιβόλαια ἔχοντα· ὡς τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλῆσθαι.

Δίπυρος ἄρτος. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος παξαμᾶς. Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο.

Δίρκη. ἡ πηγή.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι. Καὶ ἕτερα παροιμία· *Δὶς* καὶ τρὶς τὸ καλόν. οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. Καί, *Δὶς* παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων. Καί,

Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.

ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς ἀτοπήμασι περιπιπτόντων.

Διτάλαντον. Καταστήσαντες διτάλαντον πετροβόλον, τὰ μὲν κατέβαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσειον.

Διοιγνύντες. ἀνοίγοντες.

Διοιδούντων. ἐκφυσώντων.

Διοιδοῦσα. ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη.

Διοικιεῖν. ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν· ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν„ ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μόνας.

Διοικίζω. τὸ διαχωρίζω. Καὶ *Διοικίζεσθαι*, χωρίζεσθαι. *Διοικῶ* δέ, τὸ τελειῶ.

Διοιμώζειν.

Διοίσασα. διαπεράσασα.

Διοίσεται. διαφορὰν σχῇ.

---

1. *Διπτύχια*] Legendum potius *δίπτυχα*, ut habet Hesychius; et deinde *ἐπιβεβλῆσθαι* pro *ὑποβεβλῆσθαι*. *Küst.* Idem Hesychius *τὸν ἐπίπλουν* post *ὑπεστρῶσθαι*. Respiciunt grammatici formulam Homericam Il. *ά*. 461. Addit Gaisfordus Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 34. 2. Sub finem Lex. Bachm. p. 200. *ἀντὶ τοῦ δίπλακα, διπλά*. 4. *παξαμᾶς*] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. *Küst.* Et ipsam gl. *Παξαμᾶς*. *Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Hist. Arc. cap. 6. idemque repetitur infra v. *Σισύρα*. *Küst.* Zon. p. 509. 5. *διπύρους*] *διαπύρους* B. E. Med. 7. *Δίρκη. ἡ πηγή*] Aeschyl. S. Th. 258. *Δίρκης τε πηγαῖς* contulit Toupius. *ὄνομα πηγῆς* Zon. p. 521. *Δίρκης, πηγῆς* Hesychius. *Θηβαίων* post *πηγή* addit E. Contra cum V. C. delevi malum additamentum, *καὶ κύριον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιόπῃ*. 8. *πολύπους*] Metri gratia scribendum est *πουλύπους*. *Küst.* Sic Zenob. III, 24. sive Arsen. p. 183. eumque secutus Erasmus II, 5, 99. Cf. Ath. VII. p. 316. 9. *κολάσεως*] *κολάσεων* E. *V. 10. *πίων*] *πέπων* Schneiderus in Aristot. H. A. T. IV. p. 178. 11. *Δὶς καὶ τρὶς*] Ex Schol. Platon. p. 354. ubi rectius *ὅτι χρή*. Vide Heindorf. in Gorg. 117. et Ast. in Legg. p. 283. sive Schottum in Zenob. III, 33. qui servat *οὕτω*. Adde Sturz. de Emped. p. 504. et *Notices et Extr.* T. VII. p. 247. Tum *καὶ τὸ καλόν* E. 12. *λέγειν*] *ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων πολλάκις γίνεσθαι* MS. 177. 12. *Δὶς παῖδες οἱ γέροντες*] Locutio proverbialis, cuius meminit Aeschines Socrat. Dial. III, 9. Meminit et Aristoph. Nub. 1419. *Ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες*. Ubi vide Schol. et Clement. Alex. Strom. VI. p. 748. Iulian. Ep. Dionys. p. 446. *Toup.* Adde v. *Καταγηράσαις* et Schol. Plat. p. 465. 15. *Δὶς πρὸς τὸν αὐτ.*] Senarius hic in legem metri peccat, quem praeeunte Scaligero in Collectione proverbiorum [et Erasmo I, 5, 8.] sic legerim: *Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν εἰσκρούειν λίθον*. *Küst.* Paulo melius I. Gronovius *αἰσχρά*. Sed *προσκρούειν* etiam Zenobius III, 29. Diogen. IV, 19. Arsen. p. 183. Allusit Iulianus Ep. 59. *τί καὶ τρίτον εὐλαβήθης, ἂν δέῃ, προσκρούειν*; Cf. in v. *Μὴ πολλάκις* dictum Polybii: unde colligi licet inanem esse speciem senarii iambici, cum olim extiterit *πταίειν*. 17. *ἀτοπήμασι*] Immo *ἀτυχήμασι*.

1. Zon. p. 553. *κυλίων, περικυκλῶν, ἢ ἐκδεχόμενος* Grammat. Coislin. p. 608. Cf. Hasius in Lydum de Ostentis p. 295. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Rufini XIV, 2. Anthol. Pal. V, 19. Cf. v. *Κρόταλος*. 4. *ὁ σόλος*] Editt. Basil. et Genev. inepte habent *ὁ στόλος*. *Küst.* Is continuam gl. omisit, silente Grou. 8. Post hanc gl. delevi cum A. V. C. *Δὶς κράμβη θάνατος*. 9. *Διοιγνύντες*] Item Hesychius et Zonaras. 10. *ἐκφυσώντων*] *ἐκφυσούντων* A. *φυσσώντων* E. *ἐμφυσώντων* Lex. Bachm. p. 199. 11. *Διοιδοῦσα*] *Διοδοῦσα* B. E. Deest gl. V. C. 12. *Διοικιεῖν*] Ex Harpocratione, ubi sub finem *κατὰ μέρος*. Cum Suida Zon. p. 553. Vid. Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 171. 14. *Διοικίζω*] Hinc *διοικισμὸς* Plutarch. Pelopid. p. 288. Synes. Epist. 57. p. 180. ed. Morel. *διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους*, ubi male Gataker. in Cinno p. 31. legit *διώρισεν*. Vide Synes. Epp. 19. 121. Toup. MS. Vid. Lex. Rhet. p. 239. et v. *Μαντινέων διοικισμός*. 15. *χωρίζεσθαι*] *διαχωρίζεσθαι* E. et Zon. p. 553. 16. *Διοιμώζειν*] Verbum suspectum. E. addit *θρηνεῖν*. 18. *ἕξει*] *σχῇ* grammaticorum usum secutus (v. Lobeck. Phryn. p. 723. sq.) dedi cum A. V. C. *σχεῖν* B.

Διπτύχια. Duplicem vestem habentia, ita ut altera sit substrata, altera vero superstrata. *Δίπυρος ἄρτος.* Panis bis coctus: qui apud Romanos paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo discedentes secum tulerant.* *Δίρκη.* Dirce, fons. *Δὶς ἑπτὰ πλ.* Bis septem plagis polypus contusus. de iis dicitur qui poena digni sunt. polypus enim captus saepe caeditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: Bis et ter res pulchras. adeo quod pulchrum est saepe decet iterare. Et, Senes bis pueri. dicitur de iis qui per senectutem simpliciores esse videntur. Et, Bis ad eundem lapidem impingere turpe est. de iis qui in eosdem errores iterum incidunt. *Διοιγνύων.* Disco ludens. vel volvens. In Epigrammate: *Et nunc discus mihi est crepitaculum.* *Δίσκος.* Globus ferreus. *Διτάλαντον. Cum autem catapultam duorum talentorum saxa iaculantem constituissent, muros partim prostraverunt, partim vero concusserunt.* *Διοιγνύντες.* Aperientes. *Διοιδούντων.* Inflatorum. *Διοιδοῦσα.* Inflata. *Διοικιεῖν.* Disiunctarum esse: ita ut non in eodem loco omnes habitent, sed separatim et singulatim. *Διοικίζω.* Disiungo. Et *Διοικίζεσθαι*, disiungi. *Διοικῶ* vero, perficio. *Διοιμώζειν.* *Διοίσασα.* Quae traiecit. *Διοίσεται.* Differet.

Διοίσεται. Σοφοκλῆς·

Τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος.

ἀντὶ τοῦ, διάξει, βιώσεται.

Διοίσειν. διαφέρειν. Πίστεις τε ἔδοσαν, ὡς καὶ προθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσοντες. ἀντὶ τοῦ συνδιενεγκόντες. Τὸν πίθον οὔτ' ἐπιει[1]κὲς διοίσειν, οὔτε ἀσφαλὲς καινὸν ὄντα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι. Καὶ παροιμία·

Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν, ἅτε σοφίᾳ συντετηκώς. ὅθεν καὶ Νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ Ἀριστοφάνης·

Οὐδὲν διοίσονθ' ἅντικρυς

τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Ἡμφίλου.

οὗτος τραγῳδιοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

Διοίσομαι. ἀμφιβαλῶ. Οὐ μὴν κατὰ τοῦτο διοίσομαι οὐδέν.

Δίνγρος.

[*Διύλισις.* ἡ διήθησις.]

Διυπνίζω. ἐξανιστῶ. Καὶ Διύπνισεν, ἐξύπνισεν.

Διφαλαγγία ἀντίστομος. ἥτις μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους, οὓς μὲν ἐν δεξιᾷ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμῳ, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἐν μέσῳ τεταγμένους.

Διφαλαγγίαι. αἱ δύο φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες ὀκτακισχίλιοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης.

Διφασία. ἡ δικαιολογία καὶ δικαιοσύνη.

[*Διφάσια.* Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηίῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.]

Διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων.

---

1. *Σοφοκλῆς*] Ai. 511. 2. *Τροφῆς*] *τροφηθεὶς* A. B. E. C. Med. *τροφηθείσου* V. 3. *διάξει*] *διατάξει* V. C. *διάξεις* B. Contulit Toupius v. *Συνδιοίσεις.* 4. *διαφέρειν*] Cf. Lobeck. Phryn. p. 724. Quae addebantur *ἢ διαφορὰν ἔξειν* omiserunt A. B. V. E. C. *Πίστεις τε ἔδοσαν*] In hoc exemplo et eo quod proxime sequitur *διαφέρειν* vel *διοίσειν* nihil facit ad significationem illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare suspicor duo ista loca non esse ab ipso Suida, sed ab alio, qui ea primum ad oram libri annotaverat: unde postea in textum irrepsisse videntur. Tolle enim ista, et succedet *ῥῆσις* haec, *Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ.*, in qua *διοίσειν* ex mente Suidae *differre* significat. Sane exploratum nobis est, Suidam eo quo diximus modo saepissime interpolatum esse, eamque esse rationem, quare *ῥήσεις* ex auctoribus excerptae tot in locis lexici huius a mente et interpretatione Suidae discrepent. *Küst.* Huius sententiae favet etiam illud, quod *συνδιενεγκόντες* male convenit voci *διοίσοντες.* *ἔδοσαν*] *ἔδωκαν* E. 5. *διοίσαντες*] *διοίσοντες* A. V. E. Med. 6. *πίθον*] *πόθον* E. *διοίσειν*] Vel dederat fragmenti auctor *διοίγειν* vel *διοῖξαι. Abresch.* in A. Soc. Trai. I. p. 223. 9. *Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ.*] Aristoph. Nub. 503. Vide etiam infra v. *Χαιρεφῶν. Küst.* Proverbium ex his perperam exsculptum est. 10. *τοιοῦτος*] *τοιοῦτος καὶ* A. V. C. 11. *ἰδέαν*] *εἰδέαν* A. *συντετηκώς*] Apud Scholiastam in modo indicatum locum Comici hodie male legitur *συνετηκώς. Küst.* 12. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 384. 13. *διοίσονθ'*] *διοίσοντες* A. V. *διοίσεις* B. 15. *οὗτος*] *οὗτος γὰρ* E. Tum *τραγῳδιοποιὸς* C. olim *τραγῳδοποιός.* 17. *Οὐ μὴν*] *οὐδὲν* B. E.

1. Interpretationem *ὁ ἀσθενὴς* omisi cum A. B. C. V. cuius loco habet E. *διόλου ὕγρο κατεχόμενος.* 2. *Διύλισις*] Sic recte MS. Paris. A. At priores editt. male *διύλησις* per *η. Küst.* Deest gl. V. C. quam notavimus, ut ex v. *Διηθεῖν* transcriptam. 3. *καὶ Διύπνισεν, ἐξ.* om. V. C. 5. *Διφαλαγγία ἀντίστομος*] Confer omnino Aelianum in Tacticis cap. 40. ubi lectori schema *διφαλαγγίας ἀντιστόμου* exhibetur. Notandum autem est, pro *διφαλαγγία ἀμφίστομος* ibi legendum esse *διφαλ. ἀντίστομος*, ut hic apud Suidam. *Küst.* Fugit hunc emendatio *ἢ τοὺς μὲν ἡγ.* vel ex Appendice petenda: quae potuit Küsterum etiam maioris momenti rem edocere, conflatas in unum esse duarum glossarum, *Διφαλαγγία ἀμφίστομος* et *Διφ. ἀντίστομος*, explicationes: unde fluxit et repetita mentio *οὐραγῶν*, et quod cumulum affert absurditatis *ἐν μέσῳ* pro *ἔσω.* Cf. Montfauc. B. Coisl. p. 512. item 507. 9. *οὐραγοὺς*] *οὐρανοὺς* B. E. inter versus, item mox. 10. *Καὶ Διφ.*] *καὶ* delevi cum A. V. et Zon. p. 522. Ceterum recte Schweighäus. Opusc. II. p. 205. corrigebat *διφαλαγγαρχίαι*, coll. Aeliani Tact. c. 8. et Arriani Tact. p. 31. 11. *ἐνεννήκοντα* Edd. vulgg. Numerorum compendia habet Med. 14. *δικαιολογία*] Scribe *διλογία*: ut recte habet Hesychius. Sequens vero vox *δικαιοσύνη* prorsus inducenda est, quoniam eam ineptus aliquis sciolus adiecit, qui non videbat, praecedens *δικαιολογία* corruptum esse. *Küst.* *διλογία* Zonaras p. 521. Alterum ex v. *διαδικασία* profectum arbitror. 15. *Διφάσια*] Deest gl. V. C. eaque videtur ex v. *Γύγης* esse invecta. Quamobrem notavi. *Ἐν τοῖσι τρώματα*] Herodot. I, 18. ut Portus observavit. *Küst.* *διφάσια*] *καὶ διφάσια* E. 16. *Λιμενείῳ*] *λιμενήῳ* A. B. E. Med. 18. Huic glossae suberat annotatio, *"Οτι ἀσκώματα λέγεται (λέγονται* A.*) τὰ ἐν ταῖς κώπαις (κώπαις* om. B. E.*) σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν* B. E. Med.*) γράψας ὁ Θωρακίων ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.* Quam cum sola voce *διφθέρας* motus nescio quis ex v. *Ἀσκώματα* assumpserit, delevi cum V. C. Ubi Küsterus: *„Οτι ἀσκώματα λέγ.*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 365. eademque leguntur supra v. *Ἀσκώματα.* Vide etiam enarratorem in Acharn. 97." Idem paulo post: *„Θωρακίων*] Sic habent MS. Paris. A. a quo leviter discrepat Aristophanes, apud quem Ran. 365. idem vocatur *Θωρυκίων.* Priores vero editt. male habent *Ἑρμίων.*" Sed *ἑρκίων* B. E. Tandem *τῷ Λακωνικῷ* A.

Διοίσεται. Vivet, deget. Sophocles: *Te nutricio orbatus solus vitam deget.* *Διοίσειν.* *Et fidem dederunt prompte et alacriter cum ipsis bellum se toleraturos esse.* — *Neque aequum est nec tutum, dolium novum aperire.* Et proverbium: *Habitu corporis nihil a Chaerephonte differes.* dicitur de hominibus pallidis et macilentis. tali enim corpore et vultu erat Chaerephon, ut qui studio philosophiae impalluisset. unde etiam Vespertilio appellabatur. et iterum Aristophanes: *Qui nihil prorsus differat ab Heraclidis Pamphili.* hic fuit poeta tragicus, et de fatis Heraclidarum fabulam scripsit. *Διοίσομαι.* Ambigam. *Haud tamen hac de re ullo modo dubitabo.* *Δίνγρος.* [*Διύλισις.* Percolatio.] *Διυπνίζω.* Ex somno excito. Et *Διύπνισεν*, expergefecit. *Διφαλαγγία ἀντ.* Phalanx frontibus oppositis. haec cum instruitur, duces in medio collocantur; tergi ductores autem extrinsecus ab utraque aciei obliquae parte, alii quidem ad dextram, alii ad sinistram. *Διφαλαγγίαι.* Binae phalangarchiae, sive viri 8192. idem autem tam *μέρος* a quibusdam appellatur quam *κέρας*: eiusque dux *κεράρχης.* *Διφασία.* Disputatio. [*Διφάσια. Quando Milesii binas magnas clades acceperunt, proelio et in Limenio, regionis suae loco, et in Maeandri planitie commisso.*] *Διφθέρα.* Pellicea pastorum vestis.

Διφρεία. ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια.

Διφρηλατῶν. ἁρματηλατῶν. Σοφοκλῆς·

Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλάτων
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμάς, μόρον τ' ἐμόν.

ὁ Αἴας φησί. Καὶ Διφρηλάτης.

Διφρίσκος. τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφεστῶτες οἱ ἡνίοχοι ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε, διὰ τὸ κούφους εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς.

611 Δίφρον. Σελλίον, ἅρμα. ἢ καθιστήριον. Καὶ Διφροφόρος, ἡ τὸ σελλίον βαστάζουσα. Ἀριστοφάνης·

Δίφρον διφροφόρει.

ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἠκολούθει τις ἐχουσα. Καὶ Διφροφορουμένους, φορείοις φερομένους.

Διφροφόροι. Στράττις ἐν Ἀταλάνταις.

Διφροφορουμένους. Ἡρόδοτος. παρὰ Πέρσαις, φορείοις φερομένους. Καὶ τεθέντος αὐτῷ δίφρου τινός, ἰζήσας κήρυκας διεπέμπετο, τοῖς ἐν τῷ τείχει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν.

Δίφρος. καὶ τὸ ἅρμα. παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν παραβάτην καὶ τὸν ἡνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρηλάτης.

Δίφυᾶ. δύο φύσεις ἔχοντα.

Διφῶν. ζητῶν, ἐρευνῶν.

Δίχα.

Διχαζούσης. κλινούσης. Ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος, καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας.

Διχῇ. διχῶς.

Δίχηλα ζῷα. βοῦς, ἔλαφος, δόρκων· οἷς συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους ἔχειν.

Διχομηνία. τοῦ μηνὸς τὸ ἥμισυ. Καὶ Διχομηνιαία, πεντεκαιδεκαταία τοῦ μηνὸς ἡ τῆς σελήνης.

Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.

Διχοτομία φάλαγγος. ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας λέγεται καὶ οὐρά, τὸ δὲ ἕτερον δεξιὸν

---

1. V. Tittm. in Zon. p. 522. 2. ἁρματηλατῶν excidit vulg. Σοφοκλῆς Ai. 845 — 848. 4. χθόνα] ἑστίαν B. Med. om. V. C. 7. Καὶ Διφρηλάτης om. V. C. Addit E. ὁ ἐπὶ δίφρου φερόμενος. Vide v. Δίφρος. 8. Διφρίσκος. τὸ σκεῦος] Ex Schol. Aristoph. Nub. 31. 12. Διφηφόρος] διφροφόρος A. B. V. E. et Schol. Eccles. 729. cui debetur ἡ . . βαστάζουσα. σέλιον E. Ἀριστοφάνης· Δίφρων διφροφόρος] Eccles. 729. (762.) ubi tamen non legitur δίφρων διφροφόρος, sed, Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienses pedisequi vel pedisequae, quae viros vel feminas opulentiores sequi solebant, sellas plicatiles, quas ὀκλαδίας vocabant, ferentes. Aelianus Var. Hist. IV, 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε. Loquitur ibi de Atheniensibus. Küst. δίφρον διφροφόρει A. δίφρον διφροφόροι C. D. V. δίφρον διφρηφόροι E. Spectat Av. 1539. ubi δίφρον γε διφροφόρει. Seqq. sunt ex Schol. Av. 1550. 15. σκιάδειον] σκιάδια E. 17. φερομένους] Sic Hesychius: φορουμένους C. *V. 19. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 146. ubi sic legitur: Τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους. Küst. Herodoti memoria refertur ad superiorem glossam Διφροφορουμένους: quod Küsterus intelligens clam scripsit, Ἡρόδοτος· Διφροφορουμένους π. Η. Similiter Etym. M. p. 279. ubi mendose Ἡρωδιανός.

1. δίφρου τινός] τινος om. B. E. Med. Tum ῥιζήσας B. E. τοὺς ἐν τῷ] τοῖς ἐν τῷ B. C. V. E. Edd. ante Küst. 3. Δίφρος] Vid. Schol. Il. γ'. 262. MS. Coisl. 177. Δίφρος, ἅρμα, καροῦχα, καὶ τὸ φορεῖον. 4. παραιβάτην *V. C. ἀναβάτην E. 7. Διφῶν] Il. π'. 747. Glossa male collocata. 8. Δίχα] Vid. vel Lex. Seg. pp. 36. 241. Interpretationem διχῶς omiserunt A. B. C. V. 9. Διχαζούσης] Male, si quid iudico, Suidas interpretatur: διχαζούσης ἡμέρας est *ipso meridie*. Vid. Hesych. in Δίχα νυκτός. Hemst. Consentit Zon. p. 554. 12. Δίχηλα] V. Aelian. N. A. XI, 37. δόρκων] δορκάς E. et Zon. p. 526. quem cf. p. 553. 13. συμβέβηκεν] συμβέβληκεν A. 15. Διχομηνία] Plutarch. Dion. (c. 23.) p. 967. Toup. MS. Ubi luna plena significatur; Suidas tamen respexit ad Sirac. 39, 15. Διχομηνιαία per paragogen instar σεληναίας similiumque vocum formatum. Videndum tamen ne glossa detorta sit ex διχομήνισα: nisi praestat cum Zon. p. 522. Διχομηνία. ἡ πεντεκαιδεκάτη τῆς σελήνης. Mendose Hesychius Διχομηνίεια. 18. Διχοτομία φάλαγγ.] Huc egregie faciunt verba Aeliani in Tactic. cap. 7. Διαιρεῖται δὲ ἡ φάλαγξ οὕτως. εἰς μὲν ὁλοσχερῆ μέρη δύο, ἀπὸ τῆς μετώπου διχοτομίας δι' ὅλου τοῦ βάθους· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλεῖται κέρας καὶ κεφαλή· τὸ δὲ λοιπὸν εὐώνυμον λέγεται κέρας καὶ οὐρά. αὕτη δὲ ἡ διχοτομία τοῦ μήκους ὁμφαλὸς προσαγορεύεται, καὶ στόμα, καὶ ἄραρος. Pro voce ultima ἄραρος Suidas hic habet ἄραγος: quarum lectionum neutra suspicione mendi apud me caret. Küst. 19. ταῦτα δὲ Appendix sive Coislin. Montf. p. 507. 20. λέγεται] καλεῖται E.

Διφρεία. Aurigatio. Διφρηλατῶν. Currum agitans. Sophoclis Aiax: *Tu vero, qui per alta coeli currum agis, Sol, cum patriam meam aspexeris, aureum frenum inhibens calamitates meas et fatum meum nuncia.* Et Διφρηλάτης. Διφρίσκος. Locus in curru, cui aurigae insistentes aurigantur. diminutive vero dixit, quod quibus ad certamina utuntur currus sunt leves et parvi. Δίφρον. Sella, currus, sedes. Et Διφροφόρος, mulier sellam gestans. Aristophanes: *Sellam apporta.* canistriferas enim quaedam sequebatur, umbellam et sellam ferens. Et Διφροφορουμένους, qui lecticis gestantur. Διφροφόροι. Strattis in *Atalantis.* Et Herodotus, ubi dicit eos qui apud Persas sellis gestabantur. *Cum autem sella quadam ipsi posita sedisset, praeconibus missis iussit eos, qui intra urbem erant, se dedere.* Δίφρος. Sic etiam currus dicitur: quod duos vehit, militem et aurigam. hinc διφρηλάτης, auriga. Διφυᾶ. Duas naturas habentia. Διφῶν. Quaerens, scrutans. Δίχα. Διχαζούσης. Vergente. *Cum aestus esset maximus, et dies iam inclinare coepisset.* Διχῇ. Bifariam. Δίχηλα. Animalia bisulca: ut bos, cervus, caprea; quae in posterioribus pedibus talos habent. Διοχομηνία. Dimidia mensis pars. Et Διχομηνιαία, dies decimus quintus mensis vel lunae. Διχόθεν. A duabus partibus. Διχοτομία φάλαγγος. Phalangis in duas partes aequales divisio. hae autem partes vocantur cornua: quorum alterum quidem sinistrum cornu appellatur et cauda, alterum vero dextrum cornu, caput, dextra aciei extremi-

κέρας καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἄραγος, καὶ ὀμφαλός, καὶ συνοχή, φράγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὥς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. Καὶ Διχοτομῶ, αἰτιατικῇ.

Διψάς. εἶδος ὄφεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγωτέρα, ἀποκτεῖναι δὲ ὀξυτέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς ἐξάπτονται εἰς δίψος, ὥστε ῥήγνυσθαι. λευκὴ δέ ἐστι, καὶ ἔχει ἐν τῇ οὐρᾷ γραμμὰς β'. πρηστῆρα δὲ αὐτήν τινες καλοῦσιν. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνεται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον, καὶ ἀμμοάτιν, καὶ κεντρίδα.

Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεῷ γὰρ βούλομαι ἀρέσκειν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν, καὶ τῇ ἐκείνου βου-
612 λήσει ἕπεσθαι, τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου || διψῶν. Καὶ δίψα, ἡ ἐπιθυμία.

Διψώης. εὐκτικόν.

Δμηθέντα. δαμασθέντα, ὑπείξαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Δμῆσις. ἡ δάμασις.

Δμωίς. ἡ δούλη.

Δμώς. ὁ δοῦλος. καὶ δμωός.

Δνοπαλίξεις. τουτέστι, δια τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ ἐκτινάξεις. ἢ εὐθεῖα δνοπάλιξις.

Δνοφερόν. μέλαν, σκοτεινόν.

Ὁλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
ἀνδροφόνοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.

Δοάζω. ἀμφιδοξῶ.

Δόβειρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζει. θεολογεῖ, φυσιοῦται. Δογματίζειν ἐστὶ τὸ δόξαν τιθέναι· ὡς τὸ νομοθετεῖν νό-

---

2. ἄραγος] ὄραρος Appendix: nam Coislinianus caret novissimis. 3. διχοτομία] διστομία B. E. 4. καὶ Διχοτομῶ, αἰτ. om. Küsterus, silente Gronovio. Subsequebatur praeceptum a Suidae disciplina vehementer recedens: Δίψα. τῷ δίψει καὶ τὸ δίψος κατεχρηστικώτερον εὑρίσκεται, ὅπερ (ἤπερ A.) ἡ δίψα. δίψη δὲ τότε γράφεται διὰ τοῦ (διὰ τοῦ om. B. E.) η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον αὐτό. ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ δίψει. Habet A. in marg. infra sub v. Διψῶ, scribens Ὅτι καὶ τὸ δίψος. Delevi cum V. C. Ceterum ἐπισυμβαῖνον B. E. omisso θηλυκόν. Deinde αὐτῷ E. Sub finem τὸ δίψει B. E. 5. ἔχεως ὀλιγωτέρα] Suidas in brevitatem redegit narrationem Aeliani N. A. VI, 51. Gaisfordus contulit Schol. Gregor. Naz. in Cantal. MSS. Clark. p. 39. ὄχεως A. 6. δηχθέντες] δειχθέντες A. 8. γραμμὰς β' μελαίνας Aelianus. 9. γίνεται] γίνονται A. V. C. et Zon. p. 522. Tum τῇ Λιβύῃ E. 11. ἀμμοάτιν] ἄμμωνά τε Toupius Emend. Hesych. T. IV. p. 65. ἀμμοβάτιν, item ut in v. Ἀμμοάτιν, Oudend. in Tho. M. p. 270. ἀμμοβάτης habet Aelianus. 12. Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. I. c. 68. p. 56. Τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν. Vide etiam Athen. lib. X. p. 433. qui pluribus exemplis significationem istam verbi διψᾶν confirmat. Küst. Adde Boisson. in Eunap. p. 215. Θεῷ γὰρ] θεῷ δὲ V. C. 13. καὶ πρὸς] Lego, καὶ διψῶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν. Toup. MS. Id Graece vix potuit pronunciari. 14. διψῶν] H. l. posui cum B. C. V. E. Vulgo legitur tanquam caput glossae sequentis. Gaisf. Praeierat Gronovius p. 113. Vellem structurae rationem ostendisset. Sed cum Edd. post Διψῶ ferrent αἰτιατικῇ, quod cum *V. delevi, Hermannus primum supplebat διψῶν τὸν οὐρανόν. Accusativum quidem mirabile foret tradi, cum genitivum ut par est artis syntacticae magistri praeceperint: v. Lex. Bekk. p. 135. Boisson. Anecd. II. pp. 350. 485. Nam Euangelii vox διψῶντες τὴν δικαιοσύνην diversi est generis. Itaque remotis interpretationibus τῇ ἐκείνου βουλήσει, quas etiam Zon. p. 554. ignorat, iungi malim ἕπεσθαι τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου διψῶν. Cf. Eunap. V. Soph. p. 27. In eandem coniecturam etiam Gaisfordus incidit in Addendis. Ac similiter nunc Hermannus: Θεῷ γὰρ διψῶ ἀρέσκειν . . . ὁρᾶν καὶ τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου ἕπεσθαι. Deinde sub finem delevi cum V. C. quae habet A. in marg. memoravitque Lex. de Syntaxi: Δημοσθένης· Διψῶ τοῦ κωνείου. Demosthenem dicit minorem, hoc est, Libanium. „Verba sunt ex Declam. p. 208. ed. Morelli." Gaisf.

1. Om. vulg. Tenent *V. et Zonaras. 2. δαμασθέντα] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. revocavi. Küst. Accedit Lex. Bachm. p. 200. Vid. Il. δ'. 99. 3. Δεδμηκότες] Gl. ab hac sede alienam agnoscunt omnes MSS. Saltem καὶ praefixeris. 4. Δμῆσις] Schol. Il. φ. 476. Δμῆσιν. καταπόνησιν, ὑποταγήν. 5. Δμωίς] V. Ἄλοχος contulit Toupius. Idem infra malebat δμώιος. Si quid mutandum, expungi malim καί. Deinde cum V. delevi, quae habet A. in marg. Δνοπαλίζω. Οὕτω δνοπαλίξεις διωλύγιος φλυαρία. Vide supra v. Διωλύγιον. 7. Δνοπαλίξεις] Δνοπαλίζεις (item ut supra) C. Δνοπαλίσεις E m. sec. Vid. Od. ξ'. 512. Hesych. et H. Steph. Ind. Thesauri p. 770. A. 8. ἡ δνοπάλιξις] ἡ om. B. V. C. 10. Ὁλοφύρατο χερσὶν ἀμ.] Versus Antipatri Sidon. XCIX, 3. Anthol. Pal. VII, 241. ὠλοφύρατο B. V. C. E. Med. 12. Δοάξω] Δοάζω dedi cum C. quod occuparat Valckenarius Anim. ad Ammon. p. 67. probante Porsono. Vid. intpp. Hesychii v. Δοξάζει. ἀμφιδόξω] Potius ἀμφιδοξῶ vel ἀμφιδοξήσω. Praesens enim est ἀμφιδοξέω. Küst. Illud reposui. 13. Δόβειρα] Immo Δόβηρον, vel cum Zon. p. 561. Δόβηρα. Vid. Wass. in Thucyd. II, 98. 14. φυσιοῦται] Hoc nihil ad rem facere videtur; nisi forte consequens pro antecedenti positum esse dicas: quod doctores et magistri saepe cum fastu aliquo dogmata sua tradere soleant. Sed et sic interpretatio illa est frigida et ineptae proxima. Küst. Venit mihi aliquando in mentem apud Suidam Δογματίζει, θεολογεῖ, φυσιοῦται legendum φυσιολογεῖται. Sed ut φυσιολογεῖται rarius dicitur pro φυσιολογεῖ, ita φυσιοῦται sanum est, nec mutandum: notat enim haec vox dogmatico fastu sese efferentes, quales passim Sextus noster exsibilat, et τετυφωμένους ac περιαυτολογοῦντας vocat sect. 62. φιλαύτους sect. 90. Neque est quod haec expositio erudito Suidae interpreti frigida et ineptae proxima videatur; est enim verissima. Sic paedagogum se gerere dicimus, et Gallico vocabulo *pedantem* vocamus, cum ineptam alicuius perverse docti superbiam ridemus. Fabric. in Sext. Empir. p. 6. φυσιοῦται tamen om. Zon. p. 565. 15. δόξαν] δόγμα Diogen. Laert. III, 52. cuius haec esse verba monuit Küsterus. ὡς τὸν Med.

---

tas, dextrum principium. praeterea dimidia illa phalangis pars appellatur etiam ἄραγος, et ὀμφαλός, et συνοχή, et secundum nonnullos φράγμα, vel ut alii στόμα. Διψάς. Genus serpentis, vipera minus, sed celerius necans: a quo morsi tanta siti exardescunt, ut rumpantur. est autem alba, caudam duabus lineis distincta; nasciturque praecipue in Libya et Arabia. eandem alii vocant presterem, alii causonem; item melanurum, et ammoatin, et centridem. Διψῶ. Cupio. *Deo enim placere volo, et illum intueri, eiusque gubernaculum sequi sitiens.* Et δίψα, cupiditas. Διψώης. Optativus. Δμηθέντα. Domitum, cedentem. Δεδμηκότες. Qui domuerunt. Δμῆσις. Subactio. Δμωίς. Serva. Δμώς, δμωός. Servus. Δνοπαλίξεις. Motiones et agitationes, quae manibus fiunt. casus rectus est δνοπάλιξις. Δνοφερόν. Nigrum, obscurum. *Luxit, manibus bellicosis atrum supra caput pulverem accumulans.* Δοάζω. Ambigo. Δόβειρα. Nomen urbis. Δογματίζει. De rebus divinis disserit, fastuose agit. *Δογματίζειν est dogma proponere: sicut legislatoris est leges ponere. dogma duplici sensu dici-*

μους τιθέναι. δόγματα δὲ ἑκατέρως καλεῖται· τό τε δοξαζόμενον καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον πρότασίς ἐστιν· ἡ δὲ δόξα ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα.

Περὶ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον· καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων αὐτόθι σοφοῖς ὁμιλήσαντες, τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτίσθησαν. ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὠνόμασαν· καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον Ὄσιριν, τὴν δὲ σελήνην Ἶσιν· ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας καὶ θέοντας, θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι.

Δοθιῆνι σκορόδῳ ἡμφιεσμένῳ ἔοικεν.

Δοθιών. φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός. Ἔχρυσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι. 613

Δοκεύει. ἐπιτηρεῖ.

Δόκησις. ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὅ ἐστι φαντασία καὶ σκιὰ καὶ ὄναρ.

Δόκησις ἀληθείας. περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δοκησίσοφος. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος. Ἀριστοφάνης·

Νεανίας δοκησίσοφος.

1. *δόγματα*] *δόγματα δὲ* A. B. C. V. E. Med. Lege *δόγμα δὲ* cum Laert. 6. *καὶ περὶ*] *μὲν* addit Diog. 7. *Σωκράτους* V. *Σωκράτους Τιμαίου* C. in lacuna omiserunt. 8. *ξένου*] Supple ex Laertio *τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου. Küst.* *τοῦ ἀ°ξένου* A. *τοῦ ἀθηναι ξένου* V. *τοῦ ἀθηναίου ξένου* B. E. *τοῦ ἀθηναῖος ξ.* C. *Ἀθηνοξένου* cod. regius ap. Menagium. 10. *ἀνώνυμα*] *ἀντώνυμα* B. C. V. E. 11. *γεννητόν — ἀγέννητον*] *γεννητοί — ἀγέννητοι* V. 12. *Ἀναξαγόρας — ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν*] Similia his habet Theodoretus Gr. Aff. Cur. II. T. IV. p. 733. seq. ed. Schulz. Iterat haec A. infra in v. *Αἴγυπτος. Gaisf.* 16. *Πλούταρχος*] Solon. 2.

2. *Θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελ.*] Diodorus Siculus lib. I. p. 10. *Τοὺς δ' οὖν κατ' Αἴγυπτον ἀνθρώπους τὸ παλαιὸν γενομένους, ἀναβλέψαντας εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν καταπλαγέντας καὶ θαυμάσαντας, ὑπολαβεῖν εἶναι δύο θεοὺς ἀιδίους τε καὶ πρώτους, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὧν τὸν μὲν Ὄσιριν, τὸν δὲ Ἶσιν ὀνομάσαι.* Hunc locum Diodori ad verbum transcripsit Eusebius lib. I. Praep. Euang. cap. 9. Vide praeterea Diogenem Laertium in Prooemio, qui idem de Aegyptiis testatur. *Küst.* 3. *καλέσαντες μὲν τὸν ἥλιον* *V. 4. *ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς*] His gemina habet Plato in Cratylo p. 263. [397. D.] quem Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, secutus fuisse videtur. Verba philosophi haec sunt: *Ἅτε οὖν αὐτὰ* (scilicet *ἄστρα*) *ὁρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι.* Idem etiam verbis Platonis tradit Eusebius Praep. Euang. lib. I. cap. 9. p. 29. *Küst.* Accedat Menandri fr. inc. X. Oratio tamen male superioribus est vincta, nec ferri potest quod sub finem repetebatur *ὠνόμασαν*, nisi scribamus *ἅτε οὖν*. Sed ordine perpetuo cum illa teneantur, *θεοὺς — ὠνόμασαν, ἅτε ὁρῶντες ... θέοντας*, novissima *θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν καὶ ἰέναι ὠνόμασαν* ab interpretibus opinor esse profecta. Cf. Plut. Plac. Phil. I, 6. *ἰόντας*] *ἰόντας καὶ θέοντας* A. B. V. E. 5. *θεῖν*] *θέειν* A. B. V. E. Cum iisdem in fine omisi *ὠνόμασαν*. 6. *Δοθιῆνι. σκορόδῳ ἡμφ.*] Aristoph. Vesp. 1211. (1167.) monente Küstero: *Ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἡμφιεσμένῳ.* Eadem Zon. p. 558. 7. *Δοθίων*] Idem quod *δοθιήν*. Nescio tamen an solius Suidae auctoritas sufficiat, ad vocem istam civitate Graeca donandam: praesertim cum apud enarratorem Comici in Vesp. 1167. unde noster haec descripsit, legatur *δοθιήν*. Certe et alii scriptores Graeci id, quod Latinis est *furunculus*, *δοθιῆνα* vocant, non *δοθίωνα*, ut ex lexicis vulgatis notum est. Hesychius tamen *δοθίων* pro *δοθιὴν* etiam agnoscit: dummodo locum, ubi vox illa extat, a mendo prius liberes. Hodie enim apud eum in serie sua sic legitur: *Δολέων, ὁ δοθιήν*. At certum est *δολέων* mendo laborare, eiusque loco scribendum esse *δοθίων*: quamvis Henricus Stephanus in Thesauro suo mendosam lectionem Hesychii, uti saepe alibi, ita et hic, bona fide secutus sit. Ceterum apud eundem Hesychium *δοθιὴν* habes non solum loco laudato, sed etiam vv. *Ἀμάνορες* et *Ὁλοφυκτίς. Küst.* Sic Zon. p. 558. *δοθιὼν* (quod scripsi) ut mendum vulgaris sermonis improbavit Herodianus *π. μον. λέξ.* p. 17, 22. Sequebatur glossa ex Etym. M. sive Zon. p. 563. descripta: *Δόκανα. τάφοι τινὲς ἐν Λακεδαιμονίᾳ· παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας.* Omiserunt A. B. C. V. E. Ubi Küsterus: „Miror, quo auctore haec Suidas tradat. Alii enim scriptores *δόκανα* apud Spartanos vetusta quaedam Castoris et Pollucis simulacra appellata fuisse docent. Plutarchus *ἐν τῷ περὶ φιλαδελφίας* p. 478. *Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσιν. ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα.* Ad hunc locum Plutarchi respexit Eustathius in Il. ϱ. p. 1125, 60. *Παράγωγον δὲ δοκοῦ καὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκανα, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ Διοσκούρων ἀφιδρύματα, ὡς ἐκεῖνος καὶ ἱστορεῖ καὶ ἐκφράζει.*" 9. *Δοκεύει*] Il. Θ. 340. 10. *ὄν*] *ὂν μέν* E. *τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον* Zon. p. 561. quibus Hesychius addit *οἷον φαντασία.* 11. *φαντασίη*] Mendum Küst. Nam *φαντασία* libri, Lex. Bachm. p. 200. Hesychius. 13. *Θουκυδίδῃ*] II, 35. Eadem Schol. explicatio. Supra *ἡ* om. *V. 14. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 44.

tur: et id quod opinamur, et opinio ipsa. ex his id quod opinamur est propositio; opinio vero persuasio de aliqua re. itaque Plato, quae percepit, ea enunciat, falsa coarguit, de incertis assensum cohibet. ac de his quidem, quae ipsi vera videntur, quattuor personas loquentes inducit, Socratem, Timaeum, hospitem Atheniensem [et Eleaten.] sunt autem hospites, contra quod quidam putarunt, Plato et Parmenides, sed fictae quaedam personae, quae nomine carent. De dogmatis. Philosophorum alii mundum ortum habuisse dicunt, alii vero negant. item alii animatum, alii inanimatum statuunt. Anaxagoras autem et Pythagoras in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum usi consuetudine, rerum cognitionem ab illis hauserunt. post eos Plato, ut Plutarchus in Parallelis refert. enimvero Aegyptii primi solem et lunam deos vocarunt: solem quidem Osirin, lunam vero Isidem nominantes. vocarunt autem *θεούς*, ab eo quod est *θεῖν*: quod eos currere et ire viderent. *Δοθιῆνι. Similis est furunculo, qui allio vestitus est. Δοθιών.* Pustula phlyctaenae similis. *Habens furunculum recens enatum. Δοκεύει.* Observat. *Δόκησις.* Opinio. id quod non est, quamvis esse putetur. hoc est, phantasia et umbra et somnium. *Δόκησις ἀληθείας.* Sic Thucydides periphrastice ipsam dicit veritatem. *Δοκησίσοφος.* Qui sapiens sibi videtur. Aristophanes: *Adolescens sapientiae fastu elatus.*

Δοκίδες. ἀστέρων ὀνόματα.

Δοκιμάσας. κρίνας. Καὶ Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς, κριθείσαις, βεβαιωθείσαις. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταγχοσδρὼ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. [Καὶ Αἰσχύλος φησίν,

Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλω.]

Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μηδ' ἥντινα ἦρχον ἀρχήν. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ τρεῖς δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον γίνεσθαι. καὶ γὰρ μία μέν ἐστιν, ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται· ἄλλη δέ, ἣν οἱ ῥήτορες· τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. τὸ δίκην ἑταιρήσεως τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἑταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι καὶ ψηφίσματα γράφουσι. 614

Δοκιμαστῆρες. οἱ ἐτασταί. Ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἐν γε Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος, μεῖζον ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ κλέος ἀπήνεγκε.

Δόκιμος καὶ δοκίμων. Δοκιμώταται τῶν πόλεων.

---

1. *Δοκίδες*] V. Hasius in Lyd. de Ost. p. 298. Cf. v. *Κομῆται.* *ἄστρων* Zonaras. Scribendum *ἀ. ὄνομα.* 2. *ἀντὶ τοῦ*] *αἰτιατικῇ* Gaisfordus post *Δοκιμάσας* cum A. Delevi cum V. C. *Δοκιμασθείσαις*] Sic Zon. p. 566. *Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς* V. C. 3. *Μαθὼν*] Auctorem fragmenti cum facili negotio liceret odorari, tum easdem fere voces praestat Menander Exc. Legatt. p. 391. *αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις κτλ.* 5. *τὸν Χοσδρώ*] Lege una voce *Ταγχωσδρώ.* Est enim nomen proprium ducis Persarum, qui Tanchosdro appellabatur. Vide infra vv. *Ἐμβριθῆ* et *Ταγχοσδρώ.* *Küst.* *τάγχοσδρῶ* A. *τάν χοσδρῶ* B. E. Med. *χοσρόην ταγχόσδρω* C. *χωσρόη ταγχόσδρω* V. quae quamquam nihil nisi callidam reconditi nominis ostendunt interpolationem, Gronovius tamen librum suum commendavit p. 113. Refinxi cum Menandro *τὸν Ταγχοσδρώ.* 6. *Καὶ Αἰσχύλος*] Haec cum seqq. recte delevit Küsterus, quae perperam intrusa sunt, ducta ut videtur ex v. *Αἰκαιος.* Quid quod Menandri verbis ante *κατὰ τῆς* gemmulam istam *V. inseruit. Commemoravit Porson. Adv. p. 155. ego notavi. 7. *οὐ γὰρ δὴ* Med. Deinde *θέλων* B. Med. *θέλει* E. *θέλω* A. V. C. 8. *Δοκιμασθείς. Δημοσθένης*] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. *Küst.* Demosthenis locus in Onet. p. 865. *εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς*] Hinc ille, qui nondum in virorum album relatus erat, appellabatur *ἀδοκίμαστος.* Harpocratio: *Ἀδοκίμαστος. δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. καὶ ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος.* Appellationis autem istius ratio est, quod apud Athenienses nemo virorum albo inscriberetur, antequam populares habito examine cognovissent, aliquem parentibus civibus Atticis natum, vel secundum leges adoptatum fuisse. Vide Petitum de Legg. Att. lib. II. c. 4. p. 152. *Küst.* 9. *λέγει δὲ καὶ*] *λέγει γὰρ καὶ* A. B. C. V. Edd. ante Küst. Harpocr. Pal. Scribendum *λέγεται δὲ καὶ* cum Harpocr. edito: quamquam *λέγει* potest ad alterum Demosthenis locum referri, qui est in Eubulid. p. 1306. 10. *ἐλέγετο — δοκιμασθῆναι* om. V. C. 11. *ἦρχον ἀρχήν*] Sic MSS. Pariss. et Harpocratio. At priores editt. *εἶχον ἀρχήν.* *Küst.* *εἶχον* B. E. cum Harpocr. libris quibusdam; reliqui significant esse transponenda *ἀρχὴν ἦρχον.* *εἶχεν* Med. 12. *δὲ*] Immo *γὰρ* cum Harpocr.

1. *ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμ.*] De hac Novem virorum apud Athenienses *δοκιμασίᾳ* prolixe agit Petitus in commentario ad Leges Att. p. 237. 238. *Küst.* V. Hermanni enchiridium Antiqu. Gr. §. 148. 2. *ἄλλην δέ, ἣν οἱ ῥήτορες*] Et hunc locum illustrat idem Petitus p. 260. 261. *Küst.* Cf. Schöm. de comitiis Ath. p. 110. Eodem respicit Aristoph. Equ. 884. *ἄλλη* B. V. E. C. Harp. Pal. *ἑτέρα* Harp. ed. 3. *λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ*] Scilicet Lycurgus *ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως*, ut ex Harpocratione constat. *Küst.* 4. *ἱππέων δοκιμασίαν*] Equites olim apud Athenienses examinatos fuisse, discimus etiam ex oratione Lysiae *κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου* p. 140. (523.) *Küst.* Adde Xenoph. Oecon. 9, 15. et Hipparch. 3, 9. *δοκιμασία* E. 5. *Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι*] Vide potissimum Lex. Seg. pp. 241. 256. *τὸ δίκην ἑταιρήσεώς τινα καταγγ.*] At latius patebat actio illa, nec impudicitiam solum persequebatur, sed etiam alia quaedam crimina, ut expresse nos docet Aeschines orat. contra Timarchum p. 174. 175. *Τίνας δ' οὐκ ᾤετο — δοκιμασίαν μὲν φησὶν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οἷς ἔξεστι.* Locus est insignis: ex quo discimus actionem, quae *δοκιμασία* vocabatur, institutam fuisse contra oratores, non solum eos, qui impudici fuissent, sed etiam qui patrem vel matrem verberassent, aut non aluissent, aut tectum ad habitandum non praebuissent; vel qui militiae nomina non dedissent; vel clipeum in proelio abiecissent; vel patrimonium dilapidassent. Haec paucis complexus est Pollux lib. VIII. cap. 6. p. 387. *Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες· ἀτίμους* [γὰρ] *αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν.* *Küst.* Videndus ille etiam in v. *Ἐπαγγελία.* 9. *Δοκιμαστῆρες*] Sic apud Lacedaemonios magistratus quidam appellabatur. Vide infra v. *Χαίρων.* *Küst.* Extat etiam apud Polybium. *Ὁ δὲ ὢν καὶ*] Hoc exemplum non pertinet ad vocem *δοκιμαστῆρες*, sed *δόκιμος*, quae incuria librariorum excidit. *Küst.* Is tamen *Δόκιμος καὶ δοκίμων* tacite delevit. 11. *ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ*] *φιλανθρωπίας* E. 12. *Δόκιμος*] Gl. tenet *V. Contra *Δοκιμώταται τῶν πόλεων* om. V. C.

Δοκίδες. Stellarum nomen. *Δοκιμάσας.* Qui exploravit. Et *Δοκιμασθείσαις σπονδαῖς*, induciis probatis, confirmatis. *Cum intellexisset Romanos non esse contentos foedere a Zacharia iam confirmato, Tanchosdro in ditionem Romanorum immittit.* *Δοκιμασθείς.* Apud Demosthenem significat eum, qui in virorum album relatus est. dicebatur etiam de magistratibus; item de iis qui reipublicae negotia tractabant, etiamsi nullo magistratu fungerentur. horum mores interdum exigebantur. Lycurgus autem dicit ternas explorationes secundum leges fieri solitas: unam, qua novem Archontes; secundam, qua oratores; tertiam, qua belli duces explorarentur. in eadem oratione dicit equites etiam istam censuram subisse. *Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι.* Impudicitiae crimine accusare. actio autem illa impudicitiae non adversus quosvis instituebatur, sed oratores negotia publica tractantes et decreta scribentes. *Δοκιμαστῆρες.* Censores. *Ille vero cum iam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur, maiorem etiam ut par fuit humanitatis gloriam est consecutus.* *Δόκιμος.* *Omnium urbium laudatissimae.*

Δοκός. τὸ μέγα ξύλον.

Δοκοῦντα. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα. Πολλὰ λέγει παράδοξα καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ᾠδου, οὕπω τινὰ ἀκοὴν φέροντι τῷ Ἰσιδώρῳ τοσούτων ἀκουσμάτων.

Δολίωνος. ὄνομα κύριον.

Δολιχά. μακρά, πολλά. *Δόλιχος,* τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν. στάδιον δέ, ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Δολιχεύουσι. περιοδεύουσιν. Αἰλιανός· Διονύσιος τοὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς, περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἀδρόν.

Δολιχόν. μακρόν, ἢ πολύ. Ἔχειν δὲ δόρυ, οὐ κατὰ τὸν ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχόν, ἀλλ' ὥστε μόνον τὴν ἐπιδορατίδα ὑπερέχειν ἐς ὕψος.

Δόλιχος. τὸ ὄσπριον. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου προπαροξυτόνως. δολιχὸς δὲ τὸ ἐπίθετον, ὁ μακρός, ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ὁ δόλιχος κ' στάδια.

Δολιχόσκιον. τὸ μακροπόρευτον.

Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.

Δολόμητις. δολιόβουλος.

Δόλος. ἡ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ἐπιβουλή τε καὶ μηχανὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Δόλοψ. ὄνομα κύριον.

Δόλων. οὕτω καλεῖται ὁ παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, ὡς φησιν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ παρὰ Ὁμήρῳ. καὶ φυλάττει ῶ.

Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἱστία. Χαλάσαντας τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ δόλωνας καλοῦσιν, ἔπεσθαι. Καὶ αὖθις δόλωνες. Προβαλόμενος τοῦ παντὸς στόλου ναῦς ὀλίγας, ταύταις τοὺς δόλωνας ἐπαράμενος ἔπλει. — Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.

---

1. V. Herodiani Epimer. p. 23. 2. *δοτικῇ* Gaisfordus post *Δοκοῦντα.* *Πολλὰ λ.*] Ex Damascio. *Toup.* MS. Damascii locus est mutilus neque corruptionis expers. Nam et illa *τῶν καθ' ᾠδου* perversam habent sententiam, nisi forte reiecto *πολλὰ* coniicimus extitisse *δοκοῦντα τοῖς φ. κατὰ τῶν ἐν ᾠδου*, vel, si quidem id servandum sit, addito *δέ*, suspicamur in praegressis quaedam excidisse; et inique positum *τῷ Ἰσιδώρῳ* arguit membra disiecta fuisse et intercepta, cum placita memorarentur Isidoro tum iuveni rudique sapientiae tradita. Hermannus tamen satis fore putabat, ut refingeretur *περὶ τῶν καθ' ᾠδου . . . φέροντα*, vel potius *φερόντων*. 4. *φέροντι*] *φέροντα* A. m. sec. *Ἴσωδι*] *Ἰσιδώρῳ* V. (ap. Gron. p. 113.) C. *ἴσι* E. 6. Glossa obscura. 7. *Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον*] Nescio an haec lector absque censura dimissurus sit. Certe mihi non probantur. *Küst.* Vid. supra v. *Δίαυλος.* Coniectabat Toupius *Δολιχόκαμπος.* Ceterum *ἀπὸ τοῦ κάμπτειν* merito nescit Zon. p. 558. 11. *Διονύσιος τοὔνομα*] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Κούφη. Küst. πολλάκις πολλοὺς* Zon. p. 567. 12. *περιβάλλεται*] *περιβάλλετο* C. 16. *ἐπιδορατίδα*] *ἐπιδορατίδος* A. Probandum videtur *τῆς ἐπιδορατίδος*, quod pendeat ab *ἐς ὕψος.* 17. *Δόλιχος*] V. Cram. Anecd. T. II. p. 294.

1. *κδ' στάδια*] Sic habent omnes editi et unus MS. Paris. At in duobus aliis codicibus MSS. exaratum repperi *κ' στάδια*, i. e. viginti stadia. Quomodo autem haec concilies cum iis, quae Suidas habet supra v. *Δίαυλος*, ubi dolicho septem tantum stadia tribuuntur? Confer loca et examina. *Küst. κ' στάδια* C. [*V.] et ni fallor A. consentiente Schol. Sophocl. Electr. 686. et Zonara. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. in *Δόλιχος. Gaisf. ὄκτὼ* Schol. Luciani Demosth. Enc. 3. Dolichum, cuius mensura septem esset stadiorum, vulgarem, cuius autem viginti quattuor, maiorem vel *ἵππιον* fuisse contendit Böckhius in Corp. Inscr. I. p. 703. sola ductus coniectura. 3. *τὸ μακροπόρευτον*] Secundum hanc interpretationem *δολιχόσκιον* non fuerit compositum ex *δολιχὸς* et *σκιὰ umbra*; sed ex *δολιχὸς* et *κίω, eo, vado*: quasi dicas *δολιχόκιον.* Vide Etymologum. *Küst.* Schol. Il. *γ'*. 346. *Δολιχόσκιον: μέγα, μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, ἢ μακρὰν πορευόμενον.* Adde Zon. p. 563. 4. *Δολλοβέλλας* Med. 5. *Δολόμητις*] Glossa Homerica. 7. *Ἀποστόλῳ*] I. Petri 2, 1. 3, 10. 8. *Δόλοψ*] V. Boisson. Anecd. T. IV. p. 371. Post h. gl. *Δόλοπες. ἔθνος Θετταλικόν*, omiserunt A. B. C. V. E. Cf. Herod. Epim. p. 266. et Zon. p. 558. 12. *φυτόν*] *φύων* V. C. *φῦτ* D. *φύτω* Med. Compendium scripturae Gaisfordus expediit, legens *φυλάττει, ῶ.* i. e. servat *ῶ* in obliquis casibus, collato Etym. M. p. 130, 25. 13. *Δόλωνες*] Vid. Wesseling. in Diod. XX, 61. *Χαλάσαντες — ἕπεσθαι*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. I. Vandal. cap. 17. *Küst.* Ubi legitur *τὰ μεγάλα ἱστία. χαλάσαντας* A. V. cum Procop. 14. *δόλωνες*] *δόλωνας* A. B. V. C. E. *δὴ* om. *V. 15. *δόλωνες* om. Küst.

Δοκός. Trabs. *Δοκοῦντα.* Placita. *Multa Isidorus dicit relatu mira cognovisse, quae a philosophis de rebus inferis statuerentur, cum illae tales doctrinae eius captum superarent.* *Δολίωνος.* Nomen proprium. *Δολιχά.* Longa, multa. *Δόλιχος*, curriculum, quod est inflexum. Stadium vero cursus est rectus. *Δολιχεύουσι.* Multas regiones obeunt. Aelianus: *Dionysius quidam nomine, mercator, cum multas longasque navigationes saepe confecisset, ingentes divitias sibi comparavit.* *Δολιχόν.* Longum, vel multum. *Habere hastam, non longam, qualem habere solet is, qui ex equo pugnat, sed talem, cuius summa tantum cuspis promineat.* *Δόλιχος.* Nomen leguminis. item nomen cursus, cum acuitur antepenultima. *δολιχὸς* vero adiectivum, longus, habetque accentum in ultima. continet autem dolichus XXIV. stadia. *Δολιχόσκιον.* Longe se extendens. *Δολοβέλλας.* Nomen proprium. *Δολόμητις.* Dolosus. *Δόλος.* Apud Apostolum ita vocantur insidiae et machinae, quae in fratrum perniciem parantur. *Δόλοψ.* Nomen proprium. *Δόλων.* Apud Cyzicenos ita vocatur muliebris coetus, qui Dianam colit, ut ait Aelianus. item est nomen viri, cuius meminit Homerus. servat *ῶ.* *Δόλωνες.* Parva vela. *Iussit eos maiora vela demittere, et minoribus, quae dolones vocant, expansis sequi.* Et alibi: *Cum ante totam classem paucas quasdam naves obiecisset, cum his praecessit, minoribus velis expansis. † Romani vero cum propius accessissent, dolones demiserunt.*

615 Δολώνεια. πόλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δομέστικοι. οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, ἢ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλλιγόλᾳ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἴσχιστα καὶ φαυλότατα προστᾶσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τἀδελφῷ προσεοικὼς τὸν τρόπον. μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίοις χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατὴς ὢν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος, εἰ καί τις ἕτερος. ταχέως γοῦν τὸ πρὸς ἁπάντων μῖσος ἐφειλκύσατο, ὥστε τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἑκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τάς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τά τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου· οὗ διάδοχος γενόμενος οὐ τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐζήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκ διαμέτρου. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθών, μιαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γενόμενος, ἑαυτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κἀντεῦθεν οὖν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀπόβλητον διὰ τὸ φονικόν τε καὶ θηριῶδες τῆς μιαρᾶς γνώμης ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκείας δυσμενείας κομισάμενος, αἰσχίστῳ μόρῳ τὸν μυσαρὸν καὶ βέβηλον καταστρέφει βίον.

Οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ, τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς τὰ πράγματα Ῥωμαίων διαθεὶς οὐδὲν ὠμότητος, οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς ἐνεργείας ἢ ἑτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἢ σπούδασμα, μετὰ καὶ τοῦ ἀκρατὴς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν,

---

2. *Δόμα*] Glossa sacra. Deinde delevi cum V. C. quae habet A. in marg. *Δόμεν, ὅς κεν δῷ· καὶ μὴ δόμεν, ὃς κεν μὴ δῷ. Ἡσίοδός φησιν. ἀντὶ τοῦ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι.* Hesiodi versus est *Ἔργ.* 352. 3. *Δομέστικοι*] Vide Ducangium in utroque Glossario. *Küst.* Salmas. in Aelian. Lamprid. [Heliog. 33.] p. 197. b. *Hemst. οἱ κατὰ* ἢ *κατὰ* A. B. C. V. E. Zon. p. 559. 5. *Δομετιανός, βασιλεὺς Ῥωμ.*] Totus hic locus *αὐτολεξεὶ* etiam legitur apud Ioannem Antiochenum in Excerptis ab Valesio editis, p. 817. sq., unde Suidas ista descripsit. Ioannes Antiochenus autem eadem vel ipse ex Eutropio vertit, vel, quod potius crediderim, a Graeco aliquo istius scriptoris interprete, qui olim extabat, mutuatus est. Latina enim Eutropii Graecis Ioannis Antiocheni mire respondent. *Küst.* 6. *Καλλιγόλα*] *Καλλιγούλα* B. V. Exc. *καλλιγώλα* E. 8. *ἡγεμονίας — δεξιάν*] *ἡγεμονείας ὅμοιος ὃς σφόδρα πλεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν νοσῶν καὶ μιαιφονίαν οὐδὲ τοῦ συγγενικοῦ ἀπείχετο αἵματος* V. Gronovius in lacuna modica haec extare tradit: .. *λεονεξίαν καὶ ἀσέλγειαν καὶ μιαιφονίαν . . . χετο αἵματος, οὔτε θεοὺς ὁμογνίους οὔτε δίκην αἰδού . . . χ παραφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Οὗτος καὶ Νέρ . . . βουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυ . . . ρβα συλλαβὼν ἀπέκειρε — δικαστήριον . . . ὁ φιλόσοφος ο. ἐ. ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ' . . . εις ἀφῆκεν αὐτόν. τότε — ἔπος. πολλώνιον κτλ. τἀδελφῷ*] *τῷ ἀδελφῷ* E. Exc. 12. *ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν*] *καὶ ἀσέλγειαν ἄμετρον* B. *καὶ ἄτοπον* (*ἄμετρον* inter vss.) *ἀσέλγειαν* E. 14. *πρὸς*] *τὸ πρὸς* dedi cum A. 15. *ἐφελκύσατο* B. E. *τό τοῦ* B. *ὡς τό τε τοῦ* Exc. 17. *ἐμίαινε*] Immo *ἐμίανε*. 19. *αὐτοῦ*] *αὐτῷ* Exc. 20. *στάσιν ἐκ*] *στάσιν ἢ ἐκ* cum Exc. restituebant Sylburgius et Reimarus in Dion. Cass. LXVII, 8. Vid. Schaeferi Melett. p. 11.

1. *τὴν ἀνοσίαν*] *τὴν* om. B. E. 4. *Δομετιανός — καταστρέφει βίον*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Cedrenum p. 244. *Küst. Οὗτος διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ Τίτου γενόμενος, οὐ τὴν* E. *Δομετιανός — περὶ τὸ σῶμα* om. V. 6. *ἀρίστην*] *ἄριστον* A. B. Cedren. 10. *αὐτὸν*] *ἑαυτὸν* A. E. Med. Cedren. 11. *ἅπασι καὶ ἀπόβλητον*] *καὶ ἀπόβλητον ἅπασι* E. 18. *πράγματα*] *τὰ πράγματα* A. B. E. Med. 19. *ὠμότητος*] *ὠμότατον* E. 21. *μετὰ καὶ*] *καὶ* om. A. 22. *Νέρβᾳ*] *Νέρβαν* B. E.

Δολώνεια. Urbs. *Δόμα*. Quod datur dono. *Δομέστικοι*. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo domestici vocantur. *Δομετιανός*. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natu minor, Neroni et Caligulae et Tiberio, qui turpissime et pessime imperio praefuerant, quam patri aut fratri moribus similior. moderatis enim imperii principiis usus, confestim in plurima et gravissima animi vitia incidit, immoderata habendi cupiditate et libidine laborans, irae impotens, inexorabilis in animadversionibus, inimicitiarum appetens, pecuniae cupidus, si quis alius. celeriter autem omnium odium in se attraxit, ita ut et fratris et patris gloriam extinxerit. nam et caedibus insignium senatorum quotidie urbem polluebat, et divinos honores sectans, non patiebatur alias sibi statuas, quam quae ex auro et argento factae essent, in Capitolio collocari. ac ne a cognatorum quidem caede abstinuit, sed omnibus consanguineis impiam iniecit dextram, neque deos gentilicios, neque iustitiam reveritus, sed simul divina humanaque iura contemnens. *Δομετιανός*. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cuius successor cum fuisset, non patris ac fratris optimam administrandae reipublicae formam est aemulatus, sed Tiberii et Neronis impietatem, recta illis oppositam. quamobrem omne vitiorum genus persecutus, caedibus pollutus, et furore tam mulierum quam virorum amatorum repletus, se ipsum impius ille in deorum numerum rettulit. hinc igitur miser, cum per crudelitatem ingenii caedibus addicti et impurae mentis feritatem se omnibus inimicissimum et execrabilem ostendisset, iure merito praemia sui hostilis animi consecutus, foedissima morte impuram et profanam vitam finiit. — Hic invidia flagrans adversus fratrem eum veneno tollit, et Romanorum res male administrans nullum crudelitatis, nullum avaritiae, nullum sanguinarii facinoris aut alius cuiusquam sceleris genus aut studium praeteriit. adde quod impotens fuit et intemperans in corporis voluptatibus. hic etiam Nervam, ut imperio insidiantem, amovit; et Apollonium Tyaneum, ut Nervae amicum, com-

ὡς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, ὡς φίλον Νέρβᾳ, συλλαβὼν ἀπέκειρε, καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου, ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα
616 παρ' || αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις αἰσχυνθεὶς διαφῆκεν αὐτόν. τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον·

Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμος εἰμί·

καὶ ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα.

Οὗτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικοὺς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἤτοι Κόλχοις, βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ εὐβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτηθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς.

Οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθημερινὸν πατάξαι μέν, οὐ μὴν καιρίαν· ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου.

Δομέτιος. ὄνομα κύριον.

Δομιτία. ὄνομα κύριον.

Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητής, ὡς φησι Δαμάσκιος. ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνήρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ἐπιπολαιότερος. διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος οἰκείοις δοξάσμασιν διέτρεψε. καὶ διαλυμηνάμενος ἀποχρώσας ὅμως εὐθύνας τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὅλην πραγματείαν, καθαρτικὴν ὡς φησιν ἡ ἐπιγραφὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος. ἦν δὲ οὐδὲ τὴν ζωὴν ἄκρος, οἷον ἀληθῶς φιλόσοφον εἰπεῖν. ὁ γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τὴν αὐτὴν ἴασιν ἐχρησμῴδει Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ· τούτῳ μὲν αἷμ' ἀποπτύοντι πολλάκις καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα, ἐκείνῳ δὲ οὐκ

4. *ἐπεγγελῶν τὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ, αἰσχ.*] Duo MSS. Pariss. plenius: *ἐπεγγελῶν τὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς πραττομένοις, αἰσχυνθεὶς* etc. *Küst.* Sic A. *γινόμενα* *V. Med. 6. *ἀφῆκεν*] *διαφῆκεν* A. *τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον*] Confer Philostratum lib. VIII. c. 2. et Cedrenum p. 245. *Küst.* 8. *οὐ τοι*] *οὐ τι* B. E. Med. 9. *καὶ ἄφαντον*] *καὶ* om. A. B. E. *καὶ οὕτως* (de his tacet Gron.) *ἄφαντον γ. π. τὸν Ἀπολλώνιον* V. 11. *καί*] *ὁ* *V. 12. *ἐξορίζεται*] *ἐξωρίζετο* V. 13. *τοῦ γένους*] *τοῦ* om. E. 14. *πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ*] *ἐπ' αὐτοῦ πολλοὶ* E. *π. ἐπ' αὐτῷ* V. *Νέρβας δὲ ἀπολύει*] Vid. Cedren. p. 247. 15. *τὸν θεολόγον Ἰωάννην*] *Ἰωάννην τὸν θεολόγον* A. *Ἰωάννην* om. V. 16. *Λαζοῖς*] V. Casaub. in Capitol. Pium c. 9. 19. *Τραϊανοῦ*] *Τραϊνοῦ* A. Tum *Ῥωμαίοις* Portus. Immo *Ῥωμαίων* revocandum ad novissima *τῆς ἀρχῆς*. 20. *ποιεῖται*] *ποιῆτε* A. 21. *τὸ θηριῶδες*] *τὸ* om. A. V. Mox *πρὸς τὸν οἰκ.* A. 22. *οἰκείων*] *οἰκείοις ἀναιρῆται* V. reliquis omissis.

1. *παρασκευασαμένους*] Cum Porto legere malim *παρασκευασαμένων*, propter praecedens *συστάντων*. *Küst.* *παρασκευασάμενος* E. Continui tamen accusativi persuadent orationem vehementius esse deformatam vel nimio brevitatis studio disiectam. 3. *τὸ μεθημερινὸν*] *τῷ μεθημερινῷ* A. B. E. 5. *ἐκείνου*] *γοῦν ἐκείνου* A. 6. *Δομήτιος*] *Δομέτιος* scripsi cum B. V. E. 7. *Δομιτία*] *Δομίτιος* A. 8. *Δομνῖνος, φιλόσοφος*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Damascii Historia Philosophica, ut et stilus et argumentum suadent. *Küst.* Domni filius fuit Iulianus Caesariensis Cappadox. Vid. infra *Ἰουλιανὸς Δόμνου*. Cf. v. *Μέτριοι. Reines. Δομνῖνος — Δαμάσκιος. ἔγραψε κατὰ τῶν τοῦ Πλάτωνος δοξασμάτων Eudocia* p. 138. *Δομνῖνος* A. Mirationem faciunt quae sequuntur *ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης*, ubi expectabamus *ἀπὸ τῆς Λαοδικείας ἢ Λαρίσσης*. 10. *καὶ τοῦ*] *οὗτος τοῦ* V. Rem confirmat Marinus V. Procli c. 26. 11. *ἐν μὲν τοῖς — παλαιότερος* om. V. 12. *ἔτι παλαιότερος*] Vid. in v. *Αἰδεσία*. Utrobique reponi malim *ἐπιπολαιότερος. Hemst.* Idem proposuit Toupius I. p. 141. conferens v. *Σιλβανός*· *ὃς ἐπιεικὴς μὲν ἦν — ἁπλούστερος δὲ τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος*, quae repetuntur v. *Ἐπιπόλαιος*. 13. *διὸ καὶ Πλάτωνος*] *ὃς καὶ πολλὰ τοῦ Πλάτωνος* V. *δοξάσμασιν οἰκείοις*] *οἰκείοις δοξάμασιν* A. V. 14. *διέστρεψε*] Sic habet MS. Paris. A. cuius loco in prioribus editt. legitur *ἀνέστρεψε* [voluit *ἀνέστρεψε*], quod minus placet. *Küst.* *διέτρεψε* A. *διέτριψε* V. (*διέτριβε* Gron. p. 114. errore typ.) *ἀνέτρεψε* B. E. *καὶ διαλυμηνάμενος* om. V. cui desunt reliqua post *δέδωκε*. 20. *Σύρῳ*] *Πύρῳ* A.

prehensum totondit, et vinctum in iudicium adduxit. cum vero philosophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia motus eum dimisit. quando aiunt Apollonium illam celeberrimam vocem fudisse: *Nequaquam me occides, quod non est in fatis, ut a te interficiar.* tum e vestigio ferunt ipsum evanuisse. — Hic philosophos et mathematicos Roma expulit. sub hoc Ioannes Euangelista in Patmum relegatur. idem etiam Davidici generis homines interfici iussit; multique sub eo Christiani martyres facti sunt. sed Nerva Ioannem Theologum illa relegatione liberavit. Hadrianus vero cum multas res emendasset, Lazis etiam seu Colchis regem praefecit. non prudenter tamen Mesopotamiam, a Traiano Romanis partam, Persis orantibus concessit, et imperii terminum Euphraten constituit. — Hic Domitianus cum ob crudelitatem et feritatem omnibus odiosissimus esset, per conspirationem suorum interficitur. nam ex composito immiserant cum pugione Stephanum eius libertum: qui in Domitianum meridianis horis dormientem irruens percussit quidem, at non letali plaga, quod ille statim exsiluit. *Δομέτιος.* Domitius, nomen proprium. *Δομιτία.* Nomen proprium. *Δομνῖνος.* Domninus philosophus, natione Syrus, ex Laodicea vel Larissa, urbe Syriae, Syriani discipulus, et Procli condiscipulus, ut ait Damascius. in mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, in aliis autem philosophiae partibus minus accuratus. itaque multa Platonis dogmata suis sententiis pervertit. cumque ea corrupisset, sufficientes tamen poenas Proclo persolvit, qui scripsit adversus ipsum integrum librum, Platonicorum dogmatum (ut fert inscriptio) purgatorem. sed ne in ipsa quidem vita fuit adeo perfectus, ut vere philosophus dici posset. nam Aesculapius Atheniensium deus eandem medicinam praescripsit Plutarcho Atheniensi Domninoque Syro: huic quidem sanguinem saepe exspuenti et hoc morbi nomen ferenti; illi vero, cum nescio quo morbi genere laboraret. me-

οἶδα ὅ,τι νενοσηκότι. ἡ δὲ ἴασις ἦν ἐμπίπλασθαι χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὴ Πλούταρχος οὐκ ἠνέσχετο τῆς τοιαύτης ὑγιείας, καίτοι οὐκ οὔσης αὐτῷ παρανόμου κατὰ τὰ πάτρια· ἀλλὰ διαναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ, Ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν καὶ ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν ἐκέλευσας. ταῦτα εἰπὼν ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλμα[ι]τος ἐμμελέστατον δή τινα φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θεραπείαν τῷ πάθει. Δομνῖνος δὲ οὐ κατὰ θέμιν πεισθεὶς τῷ ὀνείρῳ, θέμιν τοῖς Σύροις πάτριον, οὐδὲ παραδείγματι τῷ Πλουτάρχῳ χρησάμενος, ἔφαγε τότε καὶ ἥσθιεν ἀεὶ τῶν κρεῶν. λέγεταί που, μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἄγευστος, ἐπιτίθεσθαι τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἀνεπλήσθη. τούτῳ οὖν ἤδη γεγηρακότι νεώτερος ὢν ἐντυχεῖν ὁ Ἀσκληπιόδοτος λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά τι περιτὸν καὶ ἀστεμφές, οὐκ ἀξιοῦντα λόγου πολλοῦ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἰδιώτας ἢ ξένους, ἄλλως τε καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ διαφέρειν αὐχοῦντας. ἀμέλει καὶ ἑαυτῷ προσενεχθῆναι τραχύτερον. ἐπεὶ δὲ περὶ ἀριθμητικοῦ ὅτου δὴ θεωρήματος οὐκ ἠξίου ὁμολογεῖν πρὸς αὐτόν, οἷα δὲ νέος ὤν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν, ἀλλὰ διελέγχειν τὸν λόγον οὕτω θρασέως, ὥστε τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσίεσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.

617

Δόμνος. ὄνομα κύριον.

Δόμος. οἶκος.

Δόνακες. κάλαμοι ἁλιευτικοί, ἢ αὐλοί. ἢ εὐθεῖα δόναξ.

Δονάτος. ὄνομα κύριον.

Δονεῖται. κλονεῖται, σαλεύεται. Ἀριστοφάνης·

Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε βοστρύχων.

ἀντὶ τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.

Δόξα. ὑπόνοια, ὑπόληψις. δόξα δέ ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι τῶν οὐκ εἰδότων.

Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυχῆς διαιρεῖται εἰς νοῦν, διάνοιαν, δόξαν. ἡ μὲν οὖν δόξα καταγίνεται περὶ τὸ καθόλου ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. οἶδε γὰρ ὅτι τὸ λευκὸν διακριτικὸν ὄψεως·

---

3. ὑγείας] ὑγιείας A. 4. ἀλλ' ἀναστὰς] ἀλλὰ διαναστὰς A. Photius p. 1053. sive p. 345, 32. 5. διαγκωνισάμενος] Vide supra h. v. *Küst.* 7. προδρόμῳ τῷ ἱερῷ B. E. 8. τί δὲ] τί δαὶ A. τί δὴ E. 9. ἐκείνῳ] καὶ ἐκείνῳ A. 10. προσέταξας] ἐκέλευσας A. 12. φθόγγον] Deest verbum *ἰεὶς* vel simile quid. *Küst.* Monuerat Portus: *ἀφιεὶς* Wolfius. 13. οὐ κατὰ] οὐδὲ κατὰ A. cui Gaisfordus nollem obtemperasset: nam repugnat geminatum *οὐδέ*. 14. τοῖς Σύροις] τὴν Σύροις B. E. Hoc utendum opinor, deleto *θέμιν*. 16. λέγεταί που] Displicet particula, cui locus esset post *εἰ*. Malim vero *τότε*, nec possumus voce carere membris vinciendis apta. 17. διέλειπεν] διέλιπεν E. 18. ἀνεπλήσθη] ἐνεπλήσθη B. E. 19. γεγηρακότι] προσγεγηρακότι B. E. Med. Ἀσκληπιάδης] Ἀσκληπιο A. unde effeci Ἀσκληπιόδοτος. Huius enim viri diserta vox extat in v. *Μέτριοι*. Reinesius quidem, deceptus pristina illius glossae scriptura, malebat Ἀσκληπιόδωρος: quem nihil iuvat gl. *Ἡραΐσκος*. 23. τῷ διαφέρειν] ἐπὶ τῷ διαφέρειν A. B. E. Med. αὐτῷ] ἑαυτῷ A.

1. ἐπεὶ δὲ] Immo ἐπειδή, quod iungebatur praegressis. 2. ὅτου δή] ὅτου δὲ B. 3. οἷα δὲ] Legendum οἷα δή. οὐδὲ ἐνδιδ.] Dicendi rationem tetigit Ruhnk. in Tim. p. 102. 5. αὐτὸν] αὐτοὺς B. E. Edd. ante Küsterum, cui praeierat Portus. 6. Δόμνος] In Γόσιος medicus Δόμνος ὁ Ἰουδαῖος memoratur. *Hemst.* V. Salm. in Hist. Aug. T. I. p. 633. et Reimarus in Dion. Cass. LXXIV, 3. 7. Δόμορ] Om. vulg. Tenet *V. Glossa suspecta: nam Hesychianum illud Δόμορτις ex interiore dialectorum notitia haustum ad Suidam nihil valet. 8. οἶκος] ὁ οἶκος V. C. 12. σαλεύεται om. B. E. Ἀριστοφάνης] Eccles. 987. sq. (949.) Huius auctoritas pertinet ad glossam Δονεῖ, quam servavit Hesychius. 15. τῶν σῶν βοστρ.] τῶν σῶν omisi cum A. B. C. V. E. Med. Eadem interpolatio grassata est in v. *Βόστρυχος*. 17. Δόξα. ὑπ.] Vid. Lex. Seg. p. 242. Schol. Plat. p. 42. *Gaisf.* δέ ἐστιν] δὲ καὶ E. Dein περὶ mendose Zon. p. 561. 20. Δόξα. τὸ λογικόν] Haec et quae sequuntur sunt verba Philoponi in Prooem. ad Aristot. de Anima, A. 1. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 22. περὶ τὸ] περὶ om. A. B. V. E. Med. Qui nesciunt etiam τὸ ante ἐν: quod eieci. 23. τὸ λευκὸν] πᾶν λευκὸν Philop.

---

dicina vero haec fuit, ut suillis carnibus replerentur. Plutarchus tamen talem recuperandae sanitatis rationem non tulit, quamvis ea non esset ipsi legibus patriis interdicta: sed somno excitatus, ulnis in lectulo diductis, Aesculapii statuam intuens (in templi enim vestibulo dormiebat), O Domine, inquit, tune Iudaeo, hoc morbo laboranti, istud praescriberes? non enim illi imperasses, ut suillis carnibus se repleret. haec cum dixisset, Aesculapius statim ex statua sonum suavissimum edens, aliam curandi morbi rationem praescripsit. Domninus vero, cum somnio paruisset, non ille observans Syriacae legis, nec Plutarchi exemplum secutus fuisset, tunc suillas carnes comedit, et ils semper vescebatur. fertur autem, si forte diem unum intermisisset, ille morbus ipsum prorsus invasisse, donec iis impleretur. hunc igitur iam aetate provectum Asclepiodotus adolescens convenisse fertur, et vidisse hominem illum habere quiddam eximium et constans: qui cum idiotarum vel peregrinorum non magnam haberet rationem, praecipue tamen illos respuebat, qui se ceteris praestare gloriarentur. quid quod se ipsum ab eo dicebat tractatum asperius, cum de nescio quo arithmetico theoremate non posset illis convenire, ipse vero, ut adolescens, nullo modo cedere vellet, sed eius rationes adeo constanter redargueret, ut Domninus ad colloquium non amplius admiserit. *Δόμνος.* Nomen proprium. *Δόμος.* Domus. *Δόνακες.* Calami piscatorii, vel tibiae. rectus casus est *δόναξ*. *Δονάτος.* Nomen proprium. *Δονεῖται.* Turbatur, agitatur. Aristophanes: *Plane enim me amor quidam cincinnorum istorum movet.* *Δόξα.* Opinio, gloria. gloria autem est laus, quae a populo tribuitur. si quidem a populo, manifestum est ab imperitis tribui. *Δόξα.* Pars illa animae qua ratiocinamur et intelligimus dividitur in mentem, intellectum, opinionem. et opinio quidem versatur circa universalia sensilia. novit enim et album facillime visu discerni,

καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δίπους. ἔτι γε μὴν τῶν διανοητῶν οἶδεν ἄνευ λόγου τὰ συμπεράσματα. οἷον, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, οἶδε· διὰ τί δέ, οὐκέτι. διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. ὥστε δοξαστά ἐστι τό τε ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου καὶ τῶν διανοητῶν τὰ συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλῶς ὁρίζεται τὴν δόξαν Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτελεύτησιν. τῆς γὰρ διανοίας συλλογισαμένης, ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχή, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἡ δόξα. διανοίας δέ ἐστι τὸ οἷον ὁδόν τινα διανύειν, μεταβαίνουσαν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ οὗ καὶ τὴν κλῆσιν εἴληχε.

Δόξα. Σοφοκλῆς·

Τί δῆτα δόξης ἢ καλῆς μοι κληδόνος
618 μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται;
εἰ τάς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν·
κἀμοί γε ποῦ ταῦτ' ἔστιν;

Δόξα Θεοῦ. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προσεκύρωσαν εἰδώλοις, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων καὶ πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

Δόξαν. ἀρέσαν, βεβουλευμένον. Δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόθι μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, ὁρίσαι. Καὶ αὖθις· Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι. Σοφοκλῆς·

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

οἷον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάριον. δόξα. ὑποκοριστικῶς.

Δοξάσαι. ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. Ἀριστοφάνης·

Δοξάσαι ἔστι κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ.

---

1. καὶ ὅτι] καὶ om. V. μὴν τῶν] μὴν καὶ τῶν Philop. 2. οἷον ὅτι] οἶδε γὰρ ὅτι Philop. omisso οἶδε posteriore. 3. διὰ τί δέ] διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐκ οἶδεν ἡ δόξα, ὅτι διανοίας ἔργον ἐστὶ τοῦτο, δόξης δὲ τὸ ὅτι μόνον εἰδέναι. ὥστε δόξα ἐστὶ τό τε γινῶσκον τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου Philop. 4. δοξαστά] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα. Sed lectio Suidae praeferenda est. *Küst.* 6. συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλ.] In prioribus editt. [et A. B. V. E.] inter voces συμπεράσματα et ὅθεν haec addita leguntur: καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἡ δόξα, γνῶσις. διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐκέτι οἶδεν ἡ δόξα· διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. Sed verba ista, quae nec Philoponus agnoscit, et manifestam tautologiam continent, tanquam supervacanea hic inducenda putavi. *Küst.* De Philopono mire fallitur, cuius auctoritas nobis persuasit, ut conservaremus saltem διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο, suum in locum retracta. 7. Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. [264. A.] ubi philosophi verba haec sunt: Οὐκοῦν ἐπείπερ λόγος ἀληθὴς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος, δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεύτησις, φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν σύμμιξις αἰσθήσεώς τε καὶ δόξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων ψευδῆ τε αὐτῶν ἐνια καὶ ἐνίοτε εἶναι. *Küst.* ἐν τῷ Σοφιστῇ διαλόγῳ ὁ Ἐλεάτης ξένος Philop. λόγων ἀποτελ. Med. 9. ἡ ψυχὴ] ἡ om. A. τὸ συμπέρασμα] λαβοῦσα ἡ δόξα τὸ συμπέρασμα τοῦτο μόνον οἶδεν ὅτι ἀθάνατος. διάνοια δὲ Philop. 11. εἰς συμπέρασμα] ἐπὶ συμπεράσματα Philop. 13. Σοφοκλῆς] Oedip. Colon. 258 — 263. 14. τί κληδόνος καλῆς] ἢ καλῆς μοι κληδόνος B. C. V. E. Edd. vett. ἢ κληδόνος A. 15. ὠφέλιμα E. Med. 16. τὰς] τάς τ' B. C. V. E. Edd. vett. 19. Post hanc gl. delevi cum A. V. C. Δόξα. ἔπαινος. 20. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ] Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. I. [23.] *Küst.* 21. προνοητικόν] τὸ προνοητικὸν dedi cum A. *V.

7. Δοξάζων ἑαυτόν] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. III. c. 82. *Küst.* Locus ad inferiorem glossam detrudendus. 8. Σοφοκλῆς] Ai. 942. Mox σὺ μὲν V. C. 9. ἐστίν Edd. 13. Δοξάριον] V. Herodiani Epimer. p. 23. Vox praesertim Stoicis probata, velut Epicteto. Ceterum observandus Eunapii locus V. Soph. p. 115. qui notionem lucelli subiecit. 14. Ἀριστοφάνης] Pac. 118. sed ubi pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν hodie legitur, ἄχθομαι ὑμῖν. *Küst.* Cum Suida Zon. p. 567. 16. κόραι] κόρας B. E. 18. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 911 — 13.

---

et omnem hominem esse bipedem. adhaec rerum intelligibilium conclusiones sine ratione novit: velut animam esse immortalem. cur vero sit, non novit. hoc enim pertinet ad intellectum. quamobrem sub opinionem cadunt tam universalia sensuum quam conclusiones intelligibilium. unde Plato in *Sophista* opinionem recte definit, ut sit intellectus conclusio. postquam enim intellectus ratiocinando collegit, animam esse immortalem, opinio solam conclusionem novit. intellectus autem velut iter quoddam conficit, a propositione ad conclusionem transiens: unde etiam appellationem traxit. Δόξα. Sophocles: *Quid tandem mihi gloria aut fama per ora hominum temere vagata prodest? si quidem Athenas dicunt esse religiosissimas, et solas afflictum hospitem servare, eique opem ferre posse: mihi tamen ubinam haec sunt?* Δόξα Θεοῦ. Sic apud Apostolum vocatur vis illa Dei, qua omnia creavit, quaque omnibus providet. hanc sub hominum, volucrum, aliarum rerum specie falsis diis attribuerant. Δόξαν. Cum visum fuisset, cum placuisset. *Cum autem Aegyptiis placuisset, ut alter quidem illic maneret, alter vero ad vicinas urbes profectus statueret, quibus condicionibus pax facienda esset.* Et alibi: *Existimans se ab adversariis contemni.* Sophocles: *Tibi quidem haec opinari licet; meum vero est, accuratius ea intelligere.* vel, tu quidem ea opinaris, ego vero certo scio. Δοξάριον. Diminutive: parva gloria. Δοξάσαι. Opinari, suspicari. Aristophanes: *Coniicere quidem licet, puellae; certi tamen nihil affirmare possum.* Et Sophocles: *Faciendum mihi putavi, ut templa deorum adirem, has corollas manibus tenens.* —

Ὅτι τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι. τουτέστι, ψεύδει μὴ συγκατατίθεσθαι.

Δοξασίας. δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ΄· Προρέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ῥηρημένος ἠπείγετο Ἀννίβᾳ συμπλακῆναι. λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον.

Δοξολογῶ σε. ὑμνῶ σε.

Δορά. τὸ δέρμα. [Καὶ Δορὰ ὄνων. Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.]

Δόρατα. λογχάρια.

Δοράτιον. μικρὸν δόρυ.

Δορί. τῷ δόρατι.

Δοριάλωτον. αἰχμάλωτον.

Δορίκλυτος. περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος. 619

Δορίκτητος πλοῦτος. ὁ ἀπὸ πολέμου.

Δόριλλος. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἐφ᾽ ὕβρει τοῦ τραγῳδιοποιοῦ Δορίλλου.

Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκικόν.

Δορκαλίδες. ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι. ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων.

Δορκάς. καὶ παροιμία·

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.

ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Δόρκων. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.

Δοροδόκος. τὸ ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον.

Δορός. δόρατος.

Ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ πόθουν,

θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Τέκμησσά φησι γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.

---

1. *τὸν σπουδαῖον*] Haec sunt verba Laertii Zenone lib. VII. segm. 121. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. *ψεύδει*] *ψευδῆ* E. 3. Solum *ὑπολήψεως* Zon. p. 562. *Δίων*] Lib. LIII. c. 19. 5. *Δόξης*] V. ll. κ΄. 324. *Φαβίῳ*] *Φαβίᾳ* B. E. *ἐκβοήσαντες*] *ἐμβοήσαντες* V. edd. ante Küst. 8. *τὴν ἀρχὴν*] Scribendum: *ἐς τὴν ἀρχήν.* Quomodo legitur apud Appianum in Hannibalicis (c. 9. extr.) p. 551. ubi consulendus Henricus Stephanus. Huc facit Iulian. Epist. 49. *Καὶ οἱ μὲν πειθόμενοι κατὰ ἀλήθειαν εἰσὶ θεοσεβεῖς· οἱ δὲ ἀντεχόμενοι τοῦ τύφου δοξοκόποι εἰσὶ καὶ κενόδοξοι.* Quae autem sequuntur apud Suidam mutila videntur, atque ita ex Appiano (c. 17.) p. 559. supplenda sunt: *ὑπάτους τε αἱροῦνται, ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς Λεύκιον Αἰμίλιον, τὸν Ἰλλυριοῖς πολεμήσαντα· ἐκ δὲ δημοκοπίας Τερέντιον Οὐάρρωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους δοξοκοπίας ὑπισχνούμενον. Toup.* 9. *δημοκοπία — ἐκ δὲ* om. A. Vide supra v. *Δημοκοπία*, cui melius convenit haec observatio quam nostro loco. 13. Post hanc gl. extabat *Δοξολογούμενος*, ubi *Δοξούμενος* B. E. Delevi cum A. V. C. 14. *Καὶ Δορὰ* cum seqq. om. V. C. Quae repetita de v. *Ἐμπεδοκλῆς* notanda duxi. *Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσ.*] Vide Laertium Empedocle, segm. 60. et nostrum supra v. *Ἄπνους. Küst.* *Ὅτι Ἐμπεδοκλῆς* A. 15. *ἐπεκλήθη* om. E. Mox *διὰ τοῦ ἀνέμου* A. 19. *Δοράτιον*] Vox Herodoti.

2. *Δοριάλωτον*] Isocratis Or. *περὶ Ἀντιδόσεως* citat Lex. Seg. p. 90. Sedes gl. est fortasse Soph. Ai. 211. Exempla nonnulla collegit Wesseling. Diod. Sic. XVI, 20. *Gaisf.* 3. *Δορύκλητος*] Scribendum esse *δοριπλυτὸς* vel coecus videat. *Küst.* *Δορύκλυτος* A. V. C. E. Med. Quod poscit litterarum series, restituit Gaisf. Tum *παρὰ* Med. 4. *Δορίκτητος*] Vid. exemplum olim vulgatum in v. *Δόρυ* et Wessel. in Diod. XII, 83. 5. *Δόριλλος*] Scholiasta Aristophanis Ran. 519. scribit *δοριάλος.* At Hesychius *δορύαλλος.* In hoc trivio quae via sequenda sit, difficile dictu est. *Küst.* Haud meliora Etym. M. p. 283. *Δόριλλος* paronymum opinor esse nominis *δόρος* (id est *δορά*), quo paulo pinguius Dorienses rem obscenam significarent. Quod praebet *δώριλλος* Theognostus p. 62. nolim praeferri. 6. *τραγῳδοποιοῦ*] *τραγῳδιοποιοῦ* A. V. C. E. *Δορίλλου, ὃν μέμνηται ἐν Δημνίαις* Schol. Victor. Aristoph. et Hesychius. 7. *Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκ.*] Vide Harpocrationem h. v. et Herodotum lib. VII, 25. et al. *Küst.* *Δωρίσκος* (o imposito)· *διφορεῖται* A. 8. *Δορκαλίδες*] Similia Schol. Gregor. Naz. Stelit. II. p. 111. ed. Montacut. (monente Albertio) vel Scholia Boissonado vulgata in *Notices* T. XI. p. 125. et Cram. Anecd. II. p. 478. 9. *αἱ* om. Zon. p. 562. 12. *τὴν ἰσχὺν*] *τὴν* om. V. C. servat gl. *Μὴ πρὸς λέοντα.* Cf. Boisson. Anecd. IV. p. 235. 13. *καὶ ὁ ἔλαφος* om. V. Gl. ipsam om. C. Ac movet suspicionem illud *τόπου.* 14. *Δοροδόκος*] Vide omnino Valesium in Harpocrationem v. *Στρωτήρ. Küst.* Ubi corrigit *Δοροδόχος.* *τὸ ξύλον*] Hae duae voces desunt in prioribus editt. At extant in 2 MSS. Pariss. *Küst.* *τὸ ὑποδεχόμενον ξύλον* B. E. Contra *τῆς οἰκίας* om. Zon. p. 562. 17. *Ἴσως τοι, κεἰ βλ.*] Sophocl. Ai. 963. sq.

Virum probum non oportet opinari. id est, mendacio non assentiri. *Δοξασίας.* Opinionis, coniecturae. Dio Histor. Rom. lib. LIII. *Addam etiam meam hac de re opinionem.* *Δόξης. Tum qui cum Fabio erant ingenti clamore sublato non amplius opinionis sed belli opera faciebant.* *Δοξοκοπία.* Affectatio gloriae. *Flaminius vero qui populi favore consulatum adeptus erat, cum Hannibale manus conserere cupiebat.* pro *δοξοκοπία* dicitur etiam *δημοκοπία. Consules autem eligunt, Lucium, ut rei bellicae peritum, Terentium vero, ut qui apud populum gratiosus esset.* *Δοξολογῶ σε.* Celebro te. *Δορά.* Pellis. [Et *Δορὰ ὄνων.* Empedocles vocatus est *Κωλυσανέμας*: quod cum vehemens ventus in Agrigentum irruisset, urbi pelles asinorum circumdedit, eumque propulsavit.] *Δόρατα.* Hastae. *Δοράτιον.* Parva hasta. *Δορί.* Hasta. *Δοριάλωτον.* Bello captum. *Δορίκλυτος.* Hasta clarus. *Δορίκτητος πλοῦτος.* Divitiae bello partae. *Δόριλλος.* Pudendum muliebre, vocatum in contumeliam Dorilli tragici. *Δορίσκος.* Oppidum Thraciae. *Δορκαλίδες.* Instrumentum quoddam noxiis torquendis. vel flagella ex caprearum loris confecta. *Δορκάς.* Proverbium: *Ne caprea cum leone pugnam ineam.* dicitur de iis qui viribus sunt impares. *Δόρκων.* Nomen loci. item cervus. *Δοροδόκος.* Lignum quo tectum domus sustinetur. *Δορός.* Hastae. *Fortasse, quamvis viventem non desiderarint, mortuum deplorabunt, urgente belli necessitate.* Tecmessa Aiacis uxor de Agamemnone haec dicit.

Δορπήσας. δειπνήσας.

Δόρπεια. ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ τῶν Ἀπατουρίων. ἡ δ' ἑξῆς Ἀνάῤῥυσις. Κουρεῶτις δὲ ἡ τρίτη. καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια.

Δόρπιστος. δείπνου ὥρα.

Δόρπος. ὁ δεῖπνος. Καὶ Δορπωρή, [ὁ αὐτός. δόρπος οὖν τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ ἐν τῷ Δεῖπνος.]

Δόρυ. τὸ ἀκόντιον.

Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν·

Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος·
ἀκολουθοῦντες βουσίν, ἕως ἂν οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ τὴν Τάναγραν καλουμένην ᾤδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δορυλάειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον, τόπος.

Δορυμέδων. ὄνομα κύριον.

Δορυμήστορος. τοῦ ἐπιστημόνως πολεμοῦντος.

Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθέντας.

Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία.

---

1. Δορπήσας] Δορπῆσαι Hom. Od. ή. 215. et Zon. p. 567. 2. Δορπία (probatum Schweigh. in Herod. II, 49.) et Ἀνάῤῥυσις *V. Malim ἡ ante τῶν abesse. 5. Δόρπιστος] Id diserte praecepit Zon. p. 559. Vid. intpp. Hesychii. Sed Δορπηστός ponendum cum Ath. I. p. 11. D. ubi scribebatur δορπιστόν. Δορπορή] δορπωρή A. E. et Zon. 6. ὁ αὐτός] ὁμοίως E. ὁ δεῖπνος A. et marg. *V. Haec usque ad finem cum *V. ignoret, notavi. 7. δόρπος οὖν om. C. 8. παύειν] παιεῖν A. E. 9. Huic glossae subiecerat Aldus exemplum, quod habet A. in marg. Καὶ δορύκτητον ὅλβον ἐδέξατο. 10. Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακ.] Locus hic Suidae emendandus et supplendus est ex Eustathio in Iliad. γ'. p. 408. qui eadem plane ex Pausaniae lexico recitat. Verba Eustathii haec sunt: Θατέρις μὲν δόρυ, θατέρις δὲ κηρύκειον προῆχειν. ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες γὰρ φησὶν εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γειρυραῖοι, λαβόντες χρησμόν, ὡς Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν, οἱ βόες δηλαδή, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι· πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ᾠδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὁμοιά (lege ἀνόμοια) τινα ποιούντων, λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. Qui haec legerit, vix dubitabit quin et Suidas sua ex eodem Pausaniae lexico descripserit. Ceterum non solum Eustathius loco citato, sed etiam Zenobius et Hesychius proverbium hoc cum copula efferunt, δόρυ καὶ κηρύκειον: quod magis placet. Küst. Suidam fere sequitur Arsenius p. 184. δόρυ καὶ κηρύκιον Zenob. Prov. Coisl. 112. et Hesychius; καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον Polybius a Gaisfordo laudatus in fr. Vat. XXV, 2. 11. οἱ δὲ κατευθέντες] Sic habent omnes editt. sed mendose: cuius loco Portus legendum putabat οἱ δὲ καταχθέντες. At Eustathius loco laudato habet οἱ δεκατευθέντες, i. e. *decimati*: quae lectio an veritati historiae congruat, propter silentium veterum scriptorum affirmare non habeo. Küst. οἱ δὲ κατευθέντες Med. οἴδε κατευθέντες Ald. Coislinianus: Γειρυραῖοι ὑπ' Ἀθηναίων πεμφθέντες εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ λαβεῖν χρησμόν, ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἐμαθον Ἀθηναίους ὑπὸ Εὐμόλπου πολεμουμένους, καὶ φοβηθέντες οἱ μὲν πρεσβύτεροι ἔλαβον κηρύκεια προηγούμενοι, οἱ δὲ νέοι καθωπλισμένοι εἵποντο. 15. Delendum ἄν.

2. ὑπὸ] ἐπὶ A. B. V. E. Ceterum haec quasi sub eiusdem temporis continuitatem vocata sic opinor esse distrahenda, ut superior pars ad occupationem Tanagrae, posterior ad migrationem Tanagraeorum referatur, de qua v. Valck. in Herod. V, 57. 4. δὲ κατόπιν] δὲ om. V. C. 6. Δορυλάειον] Δορυλάειον Steph. Byz. Strabo, Eustath. in Dionys. Perieg. (815.) Tour. MS. Δορυλάειον A. et Zon. p. 564. δορυλάσειον V. C. Δορύλλειον Choerob. in Cram. Anecd. II. p. 197. Vide quos affert Iacobs. in Anthol. Pal. VII, 330. τόπος] ὁμοίως τόπος E. 8. Δορυμήστορος] Vid. Hesych. et Zon. p. 559. Praestat Δοριμήστορος. 10. Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολ.] Sophocles Electra 46. Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Scholiasta in illum locum: Δορυξένων. φίλων. κυρίως δὲ δορύξενοι καλοῦνται οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Huc Suidas respexisse videtur. Pausanias apud Eustath. in Il. γ'. p. 405. Δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθείέν τινες. Haec ad verbum respondent iis, quae Suidas hic habet. Vide etiam infra v. Ἰδιόξενος. Küst. Adde Valck. in Ammon. p. 198. sq. ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης] Haec verba in prioribus editt. [et A. B. C. V. E.] male collocata sunt post ζωγρηθείέν τινες: quae nos loco suo recte restituisse non solum ex sensu patet, sed etiam ex Scholiasta Sophoclis, cuius verba paulo ante adduximus. Küst. 12. δορυξένους ἐκάλουν] Ex Schol. in Sophocl. Oed. Col. 632. cuius oratio subsequitur. 14. Ἀνδρὸς τοιοῦδ'] Supple et distingue ex Sophocle: Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ'. ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία. Sed versum secundum sensus gratia ita refinxerim: Τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυξένοις. Hanc lectionem in versione secutus sum. Et deinde pro κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν ex Suida rescribendum est κοινὴ παρ' ἡμῖν. Küst. ὅτου] οὕτω V. C. ὅτω B. D. E. *V. Edd. vett. Siletur A. 15. παρ' ἡμῖν] παρ' ἡμῶν E. αἰέν ἐστιν] ἔνεστιν C.

Δορπήσας. Qui coenavit. *Δόρπεια*. Primus Apaturiorum dies, secundus autem appellabatur Anarrhysis; tertius Cureotis. de hac re fusius agitur v. *Ἀπατούρια*. *Δόρπιστος*. Coenae hora. *Δόρπος*. Coena vespertina. item *Δορπωρή*. [vocatum, quod tunc hasta quiescat. vide v. *Δεῖπνος*.] *Δόρυ*. Hasta. *Δόρυ κηρύκειον*. Proverbium de iis qui precibus minas iungunt. Gephyraei ab Atheniensibus decimati, cum Delphos mitterentur, accepissentque oraculum, *Viro Gephyraeo domus amica*: boves illi sequebantur, ut manerent, ubi hi defatigati fuissent, prout oraculum ipsis praeceperat. Eumolpo tamen Athenienses oppugnante, Tanagram ita dictam profecti sunt, et duci quidem caduceum dederunt, iuventutem vero pone sequentem armarunt. *Δορυλάειον*, et *Δορύλαιον*. Nomen loci. *Δορυμέδων*. Nomen proprium. *Δορυμήστορος*. Artis bellicae periti. *Δορύξενος*. Qui ex hoste factus est amicus: ut Glaucus et Diomedes. item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. *Δορυξένους* etiam vocabant, qui quomodocunque hospitio fuissent excepti. *Quis talis viri benevolentiam reiiciat, cui terra nostra hospitalis semper nobis communis sit sedes?*

ἢ ἐπιτατικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἢ καὶ πολεμίοις φίλη.

Δορυξός. Ἀριστοφάνης·

Κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

Δορυσσόντων μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. τιμὴν περιποιεῖ.

Δορυφόροι. φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, ὁπλοφόροι, ὑπασπισταί.

Δός. δότε.

Καὶ δός, πᾶς ὁ βίος· λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις.

Δοσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δόσις. ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὑτοῦ διδῷ διὰ τῶν ἀρχόντων.

Δοσοληψία.

Δότε μοι λεκάνην. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δότειρα, δοτήρ, δότης. δότης δότου.

Δουλαγωγῶ. αἰτιατικῇ.

Δουλεύω σοι.

Δουλεία. κατὰ τρεῖς τρόπους. τὸν κατὰ τὴν δημιουργίαν· καθά φησιν· "Οτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά. τὸν παρὰ τῆς πίστεως· ὡς εἴρηται, Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. τρίτον, ἀπὸ τῆς πολιτείας· κατὰ τὸ εἰρημένον· Μωυσῆς ὁ θεράπων μου.

Δούλειον ἦμαρ.

Δουλίχιος. νῆσος.

[11] Δουλιχοδείρων. μακροτραχήλων. 621

Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις. ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων· παρόσον ἐλευθέρων τὸ κομᾶν. λέγεται καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.

---

3. *Δορυξόος*] *Δορυξός* scripsi cum C. item in exemplo. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 451 — 53. 5. *ἦν ἐμπολῶν*] Scribe *ἵν' ἐμπολᾷ*, ut legitur apud Aristophanem. *Küst.* *ἵν' ἐμπολῷ* A. V. *ἵν' ἐν πολλῷ* B. E. C. *V. 6. *ἐσθίοι*] *ἐσθίει* C. V. *ἐσθίῃ* E. *μόνας*] *μόνον* E. om. C. 7. *Δορυσσόντων μόχθων*] Sophocl. Ai. 1188. 9. *αἰτιατικῇ* ante *τιμὴν* delevi cum *V. Lex. Bachm. p. 201. *περιποιεῖται* Zon. p. 567. 11. *ὑπασπισταί*] *ἐπιστάται*, *ἐπιτηρηταί* subiecit Lex. Bachm. Delevit statim Gaisf. cum MSS. *Δορύχνιον καὶ Δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις. πινόμενον γὰρ ὑπάρχει τῶν θανασίμων. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν γάλακτι παραπλήσιον. ὅθεν δυσδιάκριτον τῷ πίνοντι, διὰ τὸ εἶναι γάλακτι παραπλήσιον. Ἀημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ οὕτω κεκλῆσθαι διὰ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν. Descripta sunt ex uberiore loco Etym. M. p. 283. (cuius auctor ipse descripsit Schol. Nicand. Alex. 376.) vel potius e Zon. p. 564. 13. *Καὶ δός, πᾶς ὁ β.*] Scaliger in collectione Proverbiorum metricorum versum hunc ita edidit: *Δός, δότε, πᾶς ὁ βίος. λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσαις. *Küst.* Novissima quo spectent vehementer dubito. Hermannus de iis interpretabatur, qui fluctibus mersi bona sua mercesque proiicerent et mare quasi invitarent ad accipiendum. Ceterum *καὶ* separandum videtur ab hexametro, cui restituamus *δότε* praegressum. 15. *Δοσίθεος*] De eo vide apud Photium cod. CCXXX. p. 884. *Küst.* Adde v. *Δωσίθεος*. 16. *Δόσις. ἰδίως*] Ex Harpocratione: ad quem vide Maussacum et Valesium. *Küst.* *ἰδίως δὲ* V. 17. *διδῷ*] *διαδῷ* A. B. C. V. E. Pal. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit cum Harpocrat.

1. *Δοσοληψία*] Vox citerioris aevi. 2. *Δότε μοι λεκάνην*] Aristoph. Nub. 907. Cf. v. *Λεκάνια*. 4. *δότης*] Dio in Excerptis Ursini p. 382. *δόται ὄντες. Toup.* MS. Statim *δότωρ δέ* omisi cum V. C. Cf. v. *Βοτήρ*. Deinde *δότος, δότου, δουλεύω σοι* in margine *V. 7. *Δουλεία. κατὰ τρεῖς*] Haec et quae sequuntur sunt verba Chrysostomi Homil. 1. in Epist. ad Roman. p. 5. His apprime consona sunt, quae habet Theophylactus ad cap. 1. Epist. ad Rom. 1. *Πολλοὶ δουλείας τρόποι· ὁ ἀπὸ τῆς δημιουργίας, καθ' ὃν τὰ πάντα δοῦλα σά. ὁ ἀπὸ τῆς πίστεως, καθ' ὃν εἴρηται, ὅτι ὑπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. ὁ ἀπὸ τῆς πολιτείας, καθ' ὃν καὶ Μωσῆς θεράπων Θεοῦ. *Küst.* Eandem fere doctrinam praebet Cram. Anecd. II. p. 357. *κατὰ τὴν*] *τὴν* om. B. E. *κατὰ δημιουργόν* grammat. Cram. 8. *τὰ σύμπαντα δοῦλα σά*] Psalm. CXVIII, 91. *Küst.* 9. *ὡς εἴρηται*] *ὡς* om. V. C. *Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτ.*] Rom. VI, 18. *Küst.* 11. *πολιτείας*] *ἀποστολῆς* Zon. p. 563. 12. *Μωυσῆς ὁ θεράπων μου*] Ios. I, 2. *νόμου* Med. pro *μου*. 13. *Δούλειον*] Scr. *Δούλιον*. Homer. Od. ρ. 323. Vide et Hesych. in v. Sed recte *δούλειον*. Respexit Euripidem Androm. 99. *Toup.* MS. Adde Tittm. in Zon. p. 565. Cf. Eur. Hec. 56. *δούλιον* Theophyl. II. p. 79. 14. *Δουλίχιος*] Immo *Δουλίχιον*. 15. *Δουλιχοδείρων*] Hom. Il. β'. 460. Deinde cum V. C. delevi, quae habet A. in marg. praefixo *Ὅτι: *Δουλοκρατίαν. Γάιος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδοῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. ζήτει τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γάιος. In novissimis εἰδεῖεν αὐτοῖς B. E. Med. Tandem addidit *ζήτει* A. Item cum V. C. sustuli glossam ex v. *Δύη* fabricatam: *Δοῦλος. δύηλίς τις ὤν. δύη γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία. Ubi Toupius et Hemsterhusius *δύηλος*. 16. *Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις*] Aristophanes Av. 908. 17. *λέγεται δὲ*] *δὲ* om. A. V. C. 18. *δουλότερος*] Velut in proverbio, *Μεσσηνίων δουλότερος*, quod tradit Zenob. III, 39. usurpat Libanius T. II. p. 70.

---

vel sensus est, quae vel hostibus amica sit. *Δορυξός*. Aristophanes: *Et si quis hastarum faber aut clipeorum institor bellum cupit, ut merces suas melius vendat, ab latronibus captus solum hordeum edat. *Δορυσσόντων μόχθων*. Laborum, qui in bello sustinentur. hosticorum. *Δορυφορεῖ*. Honorem conciliat. *Δορυφόροι*. Custodes, regis ministri, armigeri, satellites. *Δός. Date, da, tota est vita. accipe vero, ne in navibus quidem audias. *Δοσίθεος*. Nomen proprium. *Δόσις*. Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulae testamenti, in quibus quis sua dat alteri, intercedente magistratu. *Δοσοληψία*. *Δότε μοι λεκάνην*. *Date mihi pelvim.* dictum, si qui irascuntur et per iram se vomere simulant. *Δότειρα, δοτήρ, et δότης. *Δουλεία*. Servitus triplici sensu dicitur. primo quatenus creatura sumus; secundum illud: *Omnia tibi serviunt.* deinde respectu fidei; secundum illud: *Liberati a peccato servi iustitiae facti estis.* tertia servitus est civilis; secundum illud: *Moses servus meus. *Δούλειον ἦμαρ. *Δουλίχιος*. Dulichium, insula. *Δουλιχοδείρων*. Longa colla habentium. *Δοῦλος ὢν κόμ. Servus comam habes?* dicitur de iis qui indecore faciunt. ingenuorum est enim comam alere. dicitur etiam *δουλότερος* in comparativo. *Δου-*

Λουλοσύνη. Οἱ δὲ Φωκέες περιημέκτεον τῇ δουλοσύνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐδυσφόρουν.

Λουλῶ. δοτικῇ.

Λούλων πόλις. παροιμία ἐν Λιβύῃ. Ἔφορος δέ, καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων· ἐν ᾗ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Λουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ ά τῶν Κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ περὶ Θρᾴκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς δισχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν ιγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Λοῦλοι πάντες μὲν φύσει Θεοῦ· διαθέσει δὲ οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἱρούμενοι.

Ὅτι δοῦλοι οἱ φαῦλοι τῶν κακῶν, οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν τὴν ἐν ὑποτάξει· καὶ τρίτην ἐν κτήσει τε καὶ ὑποτάξει· ἣ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὐτή. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.

Λούπησεν. ἔπεσεν, ὥστε ψόφον ἀπετέλεσε.

Λοῦπον. ψόφον. καὶ δοῦπος, θάνατος μετὰ ψόφου.

Λούπων. ὄνομα κύριον.

Λουράτειος ἵππος. καὶ δουράτεος.

Λούρειος. ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων. Ἀριστοφάνης·

Μέγεθος ὅσον ὁ δούρειος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην, —
— τὸ δὲ μῆκος — ἑκατοντόργυιον.

Λουρί, καὶ δορί. τῷ δόρατι. 622

Λουρίληπτος. αἰχμάλωτος.

Λοῦρις. ὄνομα ποιητοῦ.

---

1. *Οἱ δὲ Φωκέες*] Haec sunt verba Herodoti lib. I. c. 164. sed ubi pro *περιημέκτεον* legitur *περιημεκτέοντες*. *Küst.* Corrige *Φωκαιέες*. *περιημέκτεον*] *περιημάκτεον* A. *περιμάκτεον* B. V. C. *περιημέκτεον* E. etiam in inferiore glossa, ubi ceteri *περιημάκτεον*. 4. *Λούλων πόλις*] Confer Stephanum Byzantium h. v. et Vaticanam Proverbiorum Append. II, 94. [Bodl. 675.] et ibi Schottum. *Küst.* Vide Hesych. *παροιμία* post *Λιβύῃ* collocat Marxius in Ephori fragm. p. 204. Suspicabatur Gaisfordus *παροιμία*. Praestat tamen cum Arsen. p. 184. vocem omitti frequenter inculcatam. 6. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. V. 8. *Πονηρόπολις*] Cf. Ilgen. in Copam p. 43. 11. *ἄλλους*] *ἄλλως* E. 12. *ἐν τῇ ιγ'*] *τῇ* omisi cum A. V. et Arsen. *αγ'* mendum vulg. 16. *Καὶ δοῦλοι*] *Ὅτι δοῦλοι* A. V. C. *δοῦλοι* B. E. *κακῶν*] Lego *κακιῶν*, id est, *vitiorum*. *Küst.* *τῶν κακῶν* abest a Diogene. 17. *εἶναι δὲ καὶ*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii VII, 121. 122. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 18. *κτήσει*] *κτήσει τε* A. Diog.

1. *ἀντιτίθεται*] *ἀντίκειται* E. 3. *ἡ γὰρ βασιλεία*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At [cum loco iam extincto glossae *Βασιλεία*] priores editt. male *ὁ γὰρ βασιλεύς*, *Küst.* 5. *Λούπησεν*] Glossa Homerica. *ψόφον τινὰ*] *τινὰ* om. A. B. E. *V. Zon. p. 567. Tum *ἀποτελέσαι* E. Zon. 7. *Λοῦπον*] V. Zon. p. 560. 9. *Λούπων*] Choeroboscus in Theodos. f. 64. apud Bekkerum sive Theognostus p. 34. *Λούπων Λούπωνος εἷς τῶν Κενταύρων.* 10. *Λουράτειος*] *δουράτεος ὁ ἐκ ξύλων. καὶ δούρειος ὁμοίως* E. *Ἵππου δουρατέου* Od. Θ'. 493. *δουράτειος* grammaticorum fuit inventum. 11. *Λούρειος*] E corni arboris lignis: Pausan. Lacon. 13. Schol. Theocrit. V, 83. *Reines.* Vid. Eurip. Troad. 14. Lucret. I, 477. Eudocia p. 125. alii. 12. *Ἀριστοφάνης*] Av. 1128. unde locus hic ita ampliandus et distinguendus est: *Ὡς Θ' ὑπεράνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς Καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε, Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος, Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις. Τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγώ, Ἑκατοντόργυιον.* Sensus est clarus. Scholiasta ad illud, *ὅσον ὁ δούριος· Οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει δούριος ἵππος, ἐπιγραφὴν ἔχων· Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ.* Confer etiam Hesychium v. *Κριὸς ἀσελγόκερως* et Meursium Cecrop. p. 26. *Küst.* Similis perturbatio gl. *Ἑξωκοδόμηται* invasit. 14. *ὑπὸ τοὺς* V. C. 15. Post hanc gl. *Δουρινεκές. ὅσον δόρατος βολή, ὅσον δόρυ διατεῖναι, ἢ μῆκος δόρατος*, omiserunt A. B. V. C. E. Scribendum *δουρηνεκές* (quod praestat Zon. p. 565.) monuit Küsterus, allato Hom. Il. κ'. 357. 17. *Λουρίληπτος*] Addit E. *καὶ δορίληπτος.* Vid. Porson. in Eurip. Hec. 482. 18. *Λοῦρις*] Mirum non Samium illum hominem litteratissimum (de quo post Clint. F. H. III. p. 496. sq. exposuit Sinten. in Plut. Pericl. p. 195. sqq.), sed poetam quendam memoriae propemodum intermortuae tradi, de quo vid. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 889.

λοσύνη. Servitus. *Phocaei vero servitutem iniquo animo ferebant.* *Λούλων πόλις.* Servorum urbs. proverbium. erat in Africa sita, ut auctor est Ephorus lib. V. altera, sacrorum servorum urbs, in qua unus erat ingenuus. erat etiam in Creta Dulopolis, ut ait Sosicrates libro primo rerum Creticarum. item quaedam Ponteropolis in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, hominibus eo conductis, qui flagitiis infames erant; calumniatoribus, falsis testibus, causidicis, aliis huius generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. XIII. — Omnes quidem natura servi sunt Dei; sed animi voluntate, qui imperio eius se libenter subiiciunt. — Mali sunt vitiorum servi; boni vero liberi. dicunt aliam etiam servitutem esse, quae in subiectione consistat; tertiam, qua mancipia dominis subiecta sint: cui dominatio, quae et ipsa mala est, opponitur. non solum autem viros bonos aiunt esse liberos, sed etiam reges. regnum est enim imperium nemini obnoxium, quod in solos tantum sapientes cadat. *Λούπησεν.* Cum sonitu cecidit. *Λοῦπον.* Strepitum. Et *Λοῦπος*, mors eius qui cum strepitu cadit. *Λούπων.* Nomen proprium. *Λουράτειος*, et *δουράτεος ἵππος.* *Λούρειος.* Ligneus equus Graecorum. Aristophanes: *Duo currus propter muri latitudinem facile se praetereant; etiamsi eum trahant equi, ligneo equo magnitudine pares. longitudo vero centum est orgyiarum.* *Λουρί*, et *δορί.* Hasta. *Λουρίληπτος.* Bello captus. *Λοῦρις.* Poetae nomen.

Λουροδόκης. τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.
Λοχμή. σπιθαμή. Ἀριστοφάνης·
Πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἢ δυοῖν δοχμαῖν.
Λοχμή. ἡ παλαιστή. λέγει δὲ πρὸς τὸν βυρσοδέψην περὶ τοῦ δέρματος.
Λόχμιον. πλάγιον.
Λῶ. κατὰ ἀποκοπήν, δῶμα, ὁ οἶκος.
Λωδεκάβοιον. δώδεκα βοῶν ἄξιον.
Λωδεκαδώρῳ. δώδεκα παλαιστῶν ὄντι. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμμαι·
Κυλλῆνίων ἀνερύσαντες
ἔῤῥεξαν, καί οἱ δωδεκάδωρα κέρα
ἄλλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἐπάξαι.
Λωδεκάκρουνος. κρήνη Ἀθήνησιν ἣν. Θουκυδίδης Ἐννεάκρουνον.
Λωδεκάκρουνον στόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·
Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος.
καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἴλισσὸς ἐν τῇ φάρυγγι ἂν εἰπεῖμι.
εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
κατακλύσει τοῖς λόγοισιν.
Λωδεκαμήχανον. ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις χρωμένων ἤθεσιν. Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑταίρα, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·
Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον.
Καὶ Λωδεκαμήχανος πόρνη, ιβ′ σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τοὔνομα.
Λωδεκατημόριον. ἡ δωδεκάτη μοῖρα.
Λωδεκίδες. θυσίαι δώδεκα ἱερείων· ὡς τριττύς, ἢ ἐκ τριῶν.
Λωδωναῖον χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν μικρολογούντων. Λήμων γάρ φησιν ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον

---

1. *Λουροδόκης*] Homerus Odyss. ά. 128. *Λουροδόκης ἔντοσθεν ἐυξόου.* Brevis Scholiasta in eum locum *δουροδόκης* exponit *δορατοθήκης.* Küst. τῆς — δεχομένης] ὁ — δεχόμενος E. Cf. Zon. p. 565. 2. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 318. Apparet utramque glossam conflandam fuisse. Cf. Zon. p. 568. *σπιθαμή, παλαιστή* iunxit Hesychius: adde Phot. v. *Σπιθαμή.* 5. *βυρσοδέψην*] *τὸν βυρσοδέψην* V. C. Mallem *ὡς πρὸς βυρσοδέψην.* 7. Vid. Il. ψ′. 116. *πλάγιον*] καὶ *δόχμια* addit E. 8. *Λῶ*] Vid. Schol. Il. ά. 426. Mox *ποιητικῶς τὸ δῶμα* E. *ὁ οἶκος* C. Cf. Zon. p. 589. 9. *Λωδεκάβοιον*] Vid. Il. ψ′. 703. 10. *δῶρον*] Vid. Zon. p. 589. Schol. Il. δ′. 109. sive vv. *Λῶρον* et *Ἑκκαιδεκάδωρα.* 11. *ἐν Ἐπιγράμμαι*] Erycii 1, 3 — 5. Anthol. Pal. VI, 96. Unde petendum, Porto praeunte, *Κυλληνίῳ ἀδρύσαντες — ἄλῳ* (*ἄλλῳ* MS. Pal.) *ἔπαξαν.* 15. *κρήνη Ἀθήνησιν ἣν. Θουκυδ.*] Lego et distinguo: *κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν Θουκυδίδης* etc. Küst. *Κρήνη ἐν Ἀθ.* MS. 177. et Zon. p. 588. Hinc olim confecta erat gl. *Ἐννεάκρουνον*, quae Küsteri suspicionem refutat. *Θουκυδίδης*] II, 15. 16. *Ἐννεάκρουνον*] Sic non solum Thucydides, sed etiam alii scriptores fontem hunc vocant. Quare miror, unde Suidas expiscatus sit, eundem etiam *δωδεκάκρουνον* vocatum fuisse. Küst. Meursius in Ceramic. c. 14. labi Suidam dicit, neminem enim veterum hoc dixisse: errorem natum e male intellectis Cratini versibus etc. *Reines.* Meursium probat Dukerus. Suidam iuvat Hesychius. 17. *Λωδεκάκρουνον στόμα*] Utitur Philostr. V. Soph. I, 22, 4. Ceterum glossa ex v. *Ἀφέλεια* est repetita.

1. *Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπ.*] Hi versus Cratini leguntur apud Scholiastam Aristophanis in Equ. 523. unde Suidas eos descripsit. Vide etiam supra v. *Ἀφέλεια*, et Tzetzem Chil. VIII. c. 184. qui tres priores fragmenti huius versus itidem adducit. Küst. Locus Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et distinguendus est: *Ἄ "ναξ "Απολλον, των ἐπων των ῥευμάτων! Καναχοῦσι πηγαί — Good God, what a flow of words is here!* De fonte *ἐννεακρούνῳ* vid. Meursius in Ceramico c. 14. Toup. *τῶν ῥεύματων*] *τοῦ ῥεύματος* A. V. C. 2. *καναχοῦσι*] Sic MSS. et ipse Suidas supra v. *Ἀφέλεια.* At priores editt. minus recte *καναχῶσι.* Küst. *καναχῶσι* B. E. *δ. τὸ στόμα* cum Reisigio Personus, qui delenda *φάρυγι· τί ἂν εἰπεῖμί σοι*; 3. *Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρ.*] Hi tres versus male se habent, qui ex Scholiasta Aristophanis sic emendandi sunt: *Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἰπεῖμί σοι*; *Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα παῖδα κατακλύσει ποιήσειν.* Küst. 4. *ἐπιβύσει*] *ἐπιζύσει* C. *ἐπιβήσει* E. 5. *κατακλύσει*] *κατιλύσει* C. 6. *Λωδεκαμήχανον*] *Κυρήνης* addit MS. 177. 7. *ἤθεσι χρωμένων*] *χρωμένων ἤθεσιν* A. C. *V. Arsenius p. 186. *Κυρήνη γάρ*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1363. 9. *τὸ* om. *V. 14. *Λωδεκατημόριον*] Plato Legg. VI. p. 771. B. et VIII. p. 848. C. Cf. Zon. p. 589. 15. *Λωδεκίδες*] Confer Hesychium vv. *Λωδεκάδες* et *Λωδεκηίδα.* Küst. *Λωδεκηίδες* Eustath. Od. ά. p. 1386, 48. Hemst. Adde Schol. Il. ζ′. 93. Hinc extitit interpolatio gl. *Τριττύς.* 17. *Λωδωναῖον χαλκεῖον*] Confer Paroemiographos, et praecipue Stephanum Byzantium v. *Ἰωδώνη.* Küst. *μικρολογούντων*] Immo *μακρολογούντων*: ut Portus etiam monuit. Küst. MS. 177. | Prov. Coisl. 116. | *ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως λαλούντων. ἐν Λωδώνῃ γὰρ λέβητες παράλληλοι ἕκειντο, ὧν εἴ τις ἑνὸς ἅψαιτο, πάντας συνέβαινεν ἠχεῖν. Ἀριστοτέλης δὲ δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς λέβητα, ἐπὶ δὲ θατέρου παῖδα ἠχεῖν.* Vid. Excerpta ex Strabon. VII. p. 507. ed. Amst. 478. Oxon. *Gaisf.* Similis argumenti Scholium in Philostratum edidit *Osannus* Auctario Lex. Graec. p. 14. 18. *Λήμων φησίν*] Ex Schol. Ven. B. in Il. π′. 233. *Gaisf.* Vide Demonem Siebel. p. 25.

Λουροδόκης. Thecae hastarum. *Λοχμή.* Palmus. Aristophanes. *Priusquam unum diem gestassem, ultra duos palmos soleae discesserant.* haec de corio pronunciantur, utpote ad coriarium. *Λόχμιον.* Obliquum. *Λῶ.* Per apocopen pro *δῶμα*, domus. *Λωδεκάβοιον.* Duodecim boves antistans. *Λωδεκαδώρῳ.* Duodecim palmorum longitudinem habenti. *δῶρον* est enim palmus. In Epigrammate: *Cyllenio capite resupinatam immolarunt eique cornua duodecim palmorum longo clavo ad platanum affixerunt.* *Λωδεκάκρουνος.* Fons erat Athenis, quem Thucydides *Ἐννεάκρουνον* vocat. *Λωδεκάκρουνον στόμα.* Cratinus in *Pytina* se ipse laudavit, sic dicens: *Rex Apollo, quantum orationis flumen! fontes scaturiunt, os duodecim redundat scatebris. Ilissus est in faucibus. quid dicam? nisi quis enim os eius obturarit, omnia haec obruet poematis.* *Λωδεκαμήχανον.* Dicitur de iis qui variis artibus et technis utuntur. Cyrene enim nobilis meretrix *δωδεκαμήχανος* vocabatur, quod in concubitu duodecim figuris veneris uti soleret, hoc autem expressum est ex illo versu Euripidis in *Hypsipyla*: *In antro duodecim anfractuum.* Et *Λωδεκαμήχανος πόρνη*, meretrix duodecim veneris figuris utens, quae vocabatur Cyrene. *Λωδεκατημόριον.* Duodecima pars. *Λωδεκίδες.* Sacrificia duodecim victimarum: ut *τριττύς*, sacrificium ex tribus victimis constans. *Λωδωναῖον χαλκεῖον.* Proverbium de iis qui multa garriunt. Demo

ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις, καὶ κρουσθέντος τοῦ ἑνὸς ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς || πάντας· ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων δύο φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίδι. * πρὸς Δήμωνα. εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

623

Δωδωναῖος. ὁ Ζεύς. παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας ἐτιμᾶτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγία, ἐν ᾗ ἵστατο δρῦς, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητίδων. καὶ εἰσιόντων τῶν μαντευομένων ἐκινεῖτο δῆθεν ἡ δρῦς ἠχοῦσα. αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεύς. καὶ ἀνδριὰς ἵστατο ἐν ὕψει ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἵστατο· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριὰς τὸν λέβητα· ἐξ οὗ ἠχός τις ἐναρμόνιος ἀπετελεῖτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἀνάρθροί εἰσι.

Δωήκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ Δωμάτιον, οἰκημάτιον.

Δωνατική. διάδοσις ἡ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. εἴρηται δὲ καὶ Πλάτωνος ἐν τρίτῃ Πολιτείᾳ.

Δῶρα καὶ δωρεαὶ διαφέρει. δωρεαὶ μὲν γὰρ αἱ σιτήσεις καὶ αἱ προεδρίαι καὶ αἱ ἀτέλειαι καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. δῶρα

---

1. *λέβησιν*] Callimach. Del. 286. nominat *ἀσίγητον λέβητα*. *Reines.* 2. *ἀλλήλους*] *ἀλλήλοις* A. B. V. C. Edd. vett. Schol. Ven. ap. Villoison. *ἀλλήλων* E. *ἀλλήλους* Schol. Ven. apud Bekkerum. 4. *ἠχῆς*] *ψυχῆς* A. Schol. Ven. apud Villoison. *Ἀριστοτέλης*] Stephanus Byzantius hanc aeris Dodonaei descriptionem non Aristoteli, sed Aristidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Eustathius tamen in Odyss. ξ'. p. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidae lectionem confirmat. *Küst.* Stephano, qui metaphrasten Polemonis dixit Aristidem, favet Athenaeus paroemiographum laudans Aristidem XIV. p. 641. A. 5. *δύο φησὶ — ἠχεῖν*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Eustathium loco laudato. *Küst.* 7. *κρατοῦντα*] *κροτοῦντα* Osannus, quod fateor me parum intelligere. *μάστιγα*] *μάστιγας* C. 9. In *ἠχεῖν* desinunt Schol. Ven. et Arsenius. *δὲ* om.*V. 10. *Αὐληρίδι*] *Ἀρρηφόρῳ* Zenob. VI, 5. Quae nihil inter se differunt, cum bis ab Athenaeo laudetur *Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐληρίδι*. *Αὐληρίσι* V. C. Menandri locus apud Meinek. p. 27. *Δήμωνα*] *Δήμονα* A. Ceterum verba *Πρὸς Δήμωνα* a prioribus seiunxit Küsterus, et reddidit *adversus Demonem*. Pessime verterat Portus, *Menander in tibicina ad Demonem*. Sensus eorum est, Demonis sententiae adversari ipsum proverbium, singulari numero enunciatum. *Gaisf.* Praeierat Creuzerus Dionys. p. 46. Mutilam orationem ad auctoritatem nescio cuius adversarii referemus, velut Philochorum infra Suidas contra Demonis Atthidem disputasse tradit. Itaque fingamus extitisse fere haec: *Φιλόχορος δὲ ἀντιλέγει πρὸς Δήμωνα· εἰ γὰρ πολλοὶ κτλ.* Stephanus opposuit Polemonem, praemissis vocibus simillimis, *ἡ παροιμία δὲ οὐ φησιν εἰ μὴ χαλκίον ἕν, ἀλλ' οὐ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς*. Sic Coislinianus. 11. *οὐκ ἂν ἐνικῶς*] Sic MSS. Pariss. [et E.] At priores editt. male, *οὐκ ἂν δυϊκῶς*. *Küst.* *εἴκως* B. *ἐνικῶς* correxerat Wolfius. 13. *Θεσπρωτίδος*] *Θεσπρωτίας* A. V. C. E. Vide locum continuum. 14. *Δωδώνη. πόλις*] Ex eodem Schol. Ven. B. in Il. *π'*. 233. Adde *Eudociam* p. 127. *Θεσπρωτίδι*] *Θεσπρωτίᾳ* Schol. *Πελασγίᾳ* Gaisf. cum Schol., ubi mox *ἵσταται — γυναικὸς προφητίδος*. 15. *δρῦς*] Dionys. Halicarn. I, 14. *παρὰ Δωδωναίοις ἐπὶ δρυὸς ἱερᾶς καθεζομένη περιστερὰ θεσπιῳδεῖν ἐλέγετο*. Lucian. Gall. 2. *ἡ φηγὸς ποτε ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο*. *Reines.*

1. *ἠχοῦσα*] *ἔχουσα* A. 3. *ἔπαισεν* *V. 5. *αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναί*] Schol. MS. Clark. in Gregor. Naz. (Catal. p. 47.) *φησὶ δὲ καὶ περὶ ἀνδριάντος τινός, καὶ οὗτος δὲ ἐν Δελφοῖς ἦν φωνὴν ἐναρθρον ἀπολύων ἐξ ἐνεργείας δαιμονικῆς· ἄναρθροι γὰρ αἱ τῶν δαιμόνων φωναὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄργανα πρὸς διατύπωσιν τῆς ἐξιούσης φωνῆς*. Conf. Nonnus Montacutii p. 165. *Gaisf.* Sive *Συναγ. ἱστορ.* II, 12. et Vandal. de Orac. c. 9. 7. *Δωήκ*] Ex I. Sam. 22, 9. *καὶ ὁ Σύρος* *V. 8. *Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ δωμ.*] Ammonius: *Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. δῶμα μὲν γὰρ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δωμάτιον δὲ θάλαμος. Küst. Ἰωμάτιον ὑποκοριστικῶς ὁ οἶκος, οἱονεὶ δῶμά τι ὂν καὶ οἰκημάτιον* E. *δωμάτιον*] Vid. Casaub. in Theophr. Char. c. 13. p. 111. *Gaisf.* Et Lobeck. in Phryn. p. 252. 9. *Δωνατική*] Vid. Ducangii gloss. utrumque. *ἡ* om. Zonaras. 13. *Πλάτωνος*] Malim *Πλάτωνι*, vel *παρὰ Πλάτωνι*. Locus autem Platonis, ad quem Suidas respexit, extat lib. III. de Republ. p. 435. *Küst.* Sive p. 390. E. ubi *δῶρ' αἰδοίους*, non *καὶ αἰδοίους*. *πολιτείᾳ*] Addit Coisl. Prov. 117. *ὅμοιον τό, δῶρα καὶ σοφοὺς* (inter vss. *γρ. θεοὺς*) *παρήπαφεν*. 14. *Δῶρα*] Vid. Goldast. in Dosith. n. 48. qui a reprehendendo Suida abstinuisset, si sciverat haec esse descripta ex Philostrat. de Vitt. Soph. [II, 10, 4.] p. 589, 4. *Hemst.* Locus hic totidem fere verbis legitur apud Philostratum in vita Adriani c. 4. ex quo deprompsit Suidas. Legendum autem *αἱ σιτήσεις*, quomodo habet Philostratus. Aeschines contra Ctesiph. *δωρεαὶ καὶ στέφανοι καὶ κηρύγματα καὶ σιτήσεις ἐν Πρυτανείῳ*. Laertius in Socrate: *Θορυβησάντων δὲ τῶν δικαστῶν, ἕνεκα μὲν εἶπε τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Toup. σιτήσεις* A. E. pro *σιτίσεις*. Supra *διαφέρουσι* C.

---

narrat Dodonaei Iovis oraculum lebetibus fuisse circumdatum, inter se contiguis; adeo ut uno pulsato reliqui omnes ordine resonarent, diuque duraret circuitus illius soni. Aristoteles vero hoc ut figmentum refutans duas dicit esse columnas, in quarum altera lebes sit, in altera puer, flagellum tenens aereis loris instructum, quae ventis agitata impingant in lebetem, ut pulsatus sonum edat. proverbio hoc usus est Menander in *Tibicina*. valet adversus Demonem, quod, si multi fuissent lebetes, proverbium non efferretur numero singulari. *Δωδωναῖος*. Dodonaeus appellabatur Iuppiter, qui Dodonae urbe Thesprotiae colebatur. *Δωδώνη*. Dodona, urbs Pelasgia in Thesprotia, in qua quercus erat, in eaque mulierum fatidicarum oraculum. intrantibus igitur, qui oraculum erant consulturi, quercus movebatur sonum edens: tum feminae fatidicae hoc vel illud Iovem dicere aiebant. ibidem etiam statua in loco altiore stabat, virgam tenens; cui proximus erat lebes. is igitur a statua percussus suavem quendam sonum edebat. daemonum enim voces sunt inarticulatae. *Δωήκ*. Nomen proprium. Syrus. *Δῶμα*. Domus. Et *Δωμάτιον*, cubiculum. *Δωνατική*. Donativum, quod militibus ab Imperatore dabatur. *Δῶρα θεοὺς πείθ*. *Dona et deos flectunt et venerandos reges.* Hic versus, quem nonnulli Hesiodi esse dicunt, legitur etiam apud Platonem lib. III. *de Republica*. *Δῶρα* et *δωρεὰ* differunt. *δωρεαὶ* enim dicuntur victus publice praebitus, prima sedes, immunitates, sacerdotia, quivis alii honores. *δῶρα*

δὲ χρυσός, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον. ἀπὸ τοῦ δῶρα οὖν δωρά, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ δωρεά. ἢ οὕτως· δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῇ.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις. ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

Δωρητόν. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳδία·

Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
εἰ τῇδέ γ' ἀρχῇ οὔνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὗ ξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

624 Δωριάζειν. παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.

Δωριεὺς καὶ Δωριεῖς.

Δωρικόν.

Δώριος αὔλησις. μουσική· ὥσπερ καὶ Λύδιος καὶ Φρύγιος. Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικήν, τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἡρμοσμένην. Καὶ παροιμία· ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Οὐ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς φάσεις τῶν νοημάτων εἰς μέσον τιθέμενος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς διαλέξεως εἰς ἐπιστροφὴν μεθαρμόσαιμι, ἀπὸ Δωρίου φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

Δώριος. ὄνομα κύριον. Καὶ Δώριος οἰκονομία. Τήν τε ἀκαιαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτους καὶ τὸ βάρος, οἱονεὶ Δώριος οἰκονομία. Καὶ Δώριον μέλος.

---

1. ἵπποι] Non recte hi separantur ab honore; nam equus publicus quibus datur, hi certo honorantur. observat Gold. not. ad sent. Adr. p. 37. *Reines.* 2. οὖν] ὃ ἦν A. 4. τιμῇ] τιμῆς A. V. C. E. Edd. vett. et Schol. Aristoph. Av. 510. unde haec inde a δῶρα μὲν τὰ sumpta sunt. 5. Δωρεά] δωρεαί B. E. C. Haec irrepserant in gl. Ἀναπόδοτος. 8. Δωρησάμενος. ἀντὶ τοῦ δ. Δωρησάμενος χρ. μεγ. Zon. p. 590. 10. ὡς] εἰς Zon. p. 589. ἡ τραγῳδία] Sophocl. Oedip. R. 382. 12. παρ' ἡμῖν] παρ' ὑμῖν dedi cum A. *V. παρ' ἡμῶν E. 13. εἰ τῇδέ γ'] οἷον τῇδ' εἰ A. οἷον τῇδέ γ' B. V. E. C. Med. Sequentia repetuntur sub v. Χειρίζω. 14. εἰσεχείρισε] ἐνεχείρισε E. εἰσεχείρησε *V. οὗ ξ] οὐκ ἐξ C. 17. Δωρητός] Zon. p. 587 Videtur ad Il. ι. 526. respicere. 18. Δωριάζειν, παραγυμνοῦσθαι] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium in Il. ξ'. p. 975. qui ea ex Pausaniae lexico se excerpsisse testatur. Confer etiam Hesychium h. v. *Küst.* Adde Schol. Eurip. Hec. 915. et Clementis Alex. T. IV. p. 189. sive p. 129. et Valck. in Herod. V, 87. 19. διὰ] παρὰ Zon. p. 590. desinens in ἔχειν.

1. Σπάρτῃ δὲ] δὲ Σπάρτῃ A. *V. Eust. 3. Om. vulg. tenet *V. Item Δωρικόν om. Küst. 5. Δώριος αὔλησις] Vide similem observationem sub v. Λύδιον μέλος sive Φρύγιος αὔλησις. 6. Τὴν δὲ — ἡρμοσμένην] Haec verba esse Damascii non solum patet ex ipso Suida v. Ἄθρυπτος, sed etiam ex Photio, apud quem inter excerpta ex illo scriptore p. 1037. (339.) etiam hic ipse locus legitur, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* 8. βλακεύουσαν] βαχχεύουσαν B. E. 9. τῆς ψυχῆς optimus Photii liber, probabiliter. 11. Οὐ φανοῦμαι] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Encom. Calvit. [p. 66. D.] ut bene monuit Paulus Leopard. Emendatt. lib. V. c. 23. quem de hoc loco vide. *Küst.* στρογγύλλων] στρογγύλων A. B. V. E. Med. Id recurrit sub v. Λογάρια. 12. τὰς θέσεις] Leg. φάσεις. *Reines.* φάσεις A. B. V. (ap. Gron. p. 114.) E. C. 16. Δώριος] Δωριέα τὸν ποιητὴν nominat Athen. X. p. 412. e Phylarchi l. 3. hist. auctorem Epigr. de Milone: an fuit Δωρίονα, Δωρίωνα? Dorion in Γεωργικῷ citatur in Tryphone l. 2. Hist. Plant. ap. Athen. III. p. 78. ἐν τῇ περὶ ἰχθύων III. p. 118. *Reines.* Nolim hoc pro nomine viri haberi. Vide vel Hesych. v. Δωρική. 17. Τήν τε ἀκαιαν] Fragmentum hoc legitur apud Laertium Polemone segm. 19. *Küst.* 18. Δώριος οἰκονομία] Fortasse legendum est Δώριος ἁρμονία: quae olim coniectura fuit Christiani, teste Menagio in modo indicatum locum Laertii. *Küst.* Δωριός τις οἰκ. Diog. Utrumvis probamus, usque laborabit oratio, cui nonnulla videntur ad integritatem deesse. 19. μέλος] μένος B. E. μέλος Δωρικόν Zon. p. 589.

---

vero, aurum, argentum, equi, mancipia, et quaecunque ad divitias pertinent. a δῶρα igitur fit δωρά, insertoque per pleonasmum ε̄ δωρεά. vel ita: δῶρα dicuntur dona, quibus aliquis corrumpatur; δωρεὰ vero, quicquid honoris causa tribuitur. Δωρεά. Quod ita datur, ut non reddatur. est autem δόσις genus, quo δωρεὰ tanquam species continetur. Δωρήκ. Nomen proprium. Δωρησάμενος χρ. Magnis muneribus donatus. Δωρητόν. Gratis datum. Sophocles: *Quantus apud vos invidiae locus relinquitur: siquidem huius regni causa, quod mihi civitas ultro nec petenti dedit, Creon, fidus ille a longoque iam tempore amicus, clam me circumventum urbe cupit expellere.* Δωρητός. Qui dona accipit. Δωριάζειν. Partem corporis nudare. Doriensium enim mos erat, corpus nudum praebere, quod nec zonis utebantur, et tunicas plerumque gestabant; Spartae vero puellae etiam nudae conspiciebantur. Δώριος αὔλησις. Dorius cantus, modus quidam musicus: ut et Lydius et Phrygius. *Cibo usus est mediocri et minime delicato, neque propter paupertatem noxio, neque per divitias animum enervante, sed medio et musico, et qui vere Dorio quodam modo temperatus esset.* Et proverbium: a Dorio ad Phrygium. *Non videbor verba calamistris torquere, sed nudos animi sensus in medium proferam; liceat modo linguae tonum a disputatione ad rei propositae considerationem convertere, a Dorio ut aiunt ad Phrygium.* Δώριος. Nomen proprium. Et Δώριος οἰκονομία. *Polemo Xenocratis innocentiam et externi cultus neglectum et gravitatem adeo moribus exprimebat, ut modum quasi Doricae vitae referret.* Et Δώριον μέλος, carmen Dorium.

Δωρίς, Δωρίδος, ὦ Δωρί.
[Δωρίσκος. ὄνομα τόπου.]
Δωριστί. τουτέστι δωροδοκιστί. Ἀριστοφάνης·

Τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν·
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.

Δωρογραφή. ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῇ ἐλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή.
Δωροδοκηθέντα.
Δωροδοκήσαντα. οὐ μόνον δῶρα διδόναι καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν.

Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς ἑξ.

Δωροδοκήσας. δῶρα λαβών.
Δωροδόκος. δῶρα δεχόμενος.
Δῶρον. ἡ παλαιστή. καὶ Ὅμηρος·

Ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

Δώρων δόκησιν. τὴν δωροδοκίαν. Θουκυδίδης.
Δῶρον ὃ διδοῖ τις, ἐπαίνει. 625
Δωροξενία. ὅταν τις γραφεὶς ξενίας καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.
Δῶρος. ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας· ὃν φησι Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον Ἱστορίαν δεινότατον εἶναι ζητητὴν τῆς ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος ἠσθάνετο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἅτε ἐκ παίδων ἐν αὐταῖς τεθραμμένον πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ διὰ τὴν ἀήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοπρεποῦς ἐπιστήμης οὐ δυνάμενον ἀναπτῆναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν

1. Δωρίς] Doris Locrensis, mater Dion. iun. Siciliae tyranni, Aelian. V. H. IX, 8. *Reines.* Zon. p. 588. Δωρί] διφορεῖται addit V. Sed nescio an h. v. ad gl. seq. pertineat ubi Δωρίσκος A. *Gaisf.* Noli dubitare, nam hoc ipsum praebet *V. Eam gl. ab E. omissam notavi, quippe per negligentiam ex v. Δορίσκος confictam. 3. Δωριστί. τουτέστι, δωροδοκιστί] Haec non sunt accipienda sensu grammatico, sed comico. Aristophanes enim, ex quo haec sumpta sunt, iocum captat ex affinitate vocum Δωριστὶ et δωροδοκιστί, tacite perstringens Cleonem tanquam hominem venalis fidei, et qui muneribus se corrumpi sineret. Adi ipsum comicum. *Küst.* Repetita sub v. Τὴν Δωριστί. δωρηδοκιστί *V. Debuit δωροδοκηστί. Ἀριστοφάνης] Equ. 985. sed ubi vox ἁρμονίαν deest, quam Suidas [cum Zon. p. 592.] sensus supplendi gratia addidit. *Küst.* Ibi suppleverant ἂν libris repugnantibus: sed videtur μὲν intercidisse. Deinde delevi cum V. quae habet A. in marg. Δωρίχα. ὄνομα κύριον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. In fine ῥοδάπιδα E. δωρώπιδος A. ῥοδάπιδος Med. 8. Δωρογραφή] Ex Harpocratione: sed apud quem duabus vocibus legitur Δώρων γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum esse litterarum series indicat. *Küst.* Merito damnavit Lobeck. Phryn. p. 498. Alterum etiam Lex. Rhet. p. 237. ἔχοι] ἔχῃ B. E. C pr. Zonaras. ἔχοι C m. sec. ἔχει Harpocr. vulg. 10. διχῇ] διχῶς Harpocr. libri plerique. δωροδοκίας Meieri de bon. damn. p. 111. coniecturam firmat Lex. Rhet. sic distinguens, σημειωτέον δὲ ὅτι οὐ δωροδοκίας ἡ γραφή, ἀλλὰ δώρων. 11. Δωροδοκηθέντα] Sic unus A. 12. Δωροδοκεῖν] Δωροδοκήσαντα A. B. E. Edd. ante Küst. Zon. p. 590. δωροδοκήσαντες V. C. i. e. δωροδοκήσαντ': de quo Gaisfordus dixit in Hesiodi Opp. 184. 14. Δωροδοκήσαντ'] Haec sunt verba Aristoph. Equ. 831. sed apud quem pro μνᾶς ἑξ legitur μνᾶς τετταράκοντα: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Sic ergo totum hunc versum leges: Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα. *Küst.* 16. αἰτιατικῇ] Id post Δωροδοκήσας additum omisi cum *V. et Lex. Bachm. p. 204. Addit E. δῶρα δούς. καὶ δωροδοκήσας δ. λ.

1. Δωροδόκος] Sic Lex. Seg. p. 234. Zon. p. 587. et Timaeus p. 91. a quo differt Schol. Platon. p. 337. 2. Ὅμηρος] Il. Δ'. 109. Vide glossam Hesychii et supra v. Δωδεκαδώρῳ. 3. πεφύκει] δῶρα πεφ. Med. 4. Θουκυδίδης] Sequitur complurium librorum scripturam in Thuc. V, 16. δωρηκίαν *V. 6. Δῶρον. ὃ διδοῖ τις, ἐπ.] Metri gratia scribe, Δῶρον δ' ὃ διδοῖ τις etc. De hoc autem proverbio praeter Zenobium vide etiam Paul. Leopard. Emend. II, 14. *Küst.* ὀρθὸν δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει Strab. VI. [p. 377 = 402.] Casaub. ibi dicit etiam legi posse ἐπαινεῖν. Zenob. [III, 42.] Δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει. *Reines.* Prov. Coisl. 118. Δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῶν τὰ μὲν διδόμενα λαμβανόντων, ἄλλα δέ τινα αἰτούντων. ἐπαινεῖ etiam B. E. *V. Med. et Arsenius. Legendum certe ὅ,τι δῷ, vel ὅ κε δῷ. 7. γραφῇ] Sic Harpocr. Pal. et Zon. p. 588. γραφῆς A. V. C. γραφείς B. E. ξενίας] Apud Hesychium lege ἐπὶ ξενίᾳ. Mox δῶρον B. E. καὶ δῶρα δούς] Haec repetuntur infra v. Παράστασις: sed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίαν, quae lectio et hic reponenda est. *Küst.* Is recte iudicasset, si dictio extaret Lexici Rhet. p. 238. ἵνα φύγωσιν ἀγῶνα ξενίας: cf. ib. 240. 9. Δῶρος] Huius Dori mentionem facit Photius ex Damascio p. 1053. *Küst.* ὃν φησι] ὡς φησι A. E. Med. ὅν debetur ed. Bas. 10. εἰς τὴν φ.] Putabam legend. ἐν τῇ φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. Sed ita loquitur auctor Etym. M. v. Ἄγχαυρον. *Toup.* MS. Id sexcenties alibi fieri Gaisf. monet. Sed aliter solet Suidas, si perpaucos locos excipimus. 11. ἀληθείας] τῆς ἀληθείας A. 12. μὲν τήν] Immo τὴν μέν. Porro miror additum ἐπί, quo facile caremus: v. Wessel. in Diod. II, 7. 13. ὑποθέσεσιν] ὑπόθεσιν A. 14. τεθραμμένον] ἐντεθραμμένον V. Mox πορρωτέρω τῆς ἡλικίας om. B. V. E. διὰ τὴν ἀήθειαν] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. [sic B. E.] legitur εὐήθειαν, quod a sensu huius loci omnino alienum est. Portus locum hunc infeliciter vertit. *Küst.* Praeterea desideramus διὰ δὲ τὴν ἃ. 16. καὶ λαμπρὰ τῶν] τῶν αὐτῆς V.

Δωρίς. Doris, Doridis, Dori. [Δωρίσκος. Nomen loci.] Δωριστί. Dorice, quod Aristophanes dicit de homine donis corrupto. *Doricae tantum harmoniae eum semper accommodare lyram; aliam vero nolle discere.* Δωρογραφή. Cum quis eorum, qui rempublicam administrabant, munerum acceptorum accusabatur, actio contra illum instituebatur, duplici nomine appellata, sive δωροδοκία, sive δώρων γραφή. Δωροδοκήσαντα. Non solum dona dare iisque aliquem corrumpere significat, sed etiam dona accipere. *Te ab Mytilenaeis corruptum esse, minis plus quam quadraginta ab iis acceptis.* Δωροδοκήσας. Qui dona accepit. Δῶρον. Palmus. Homerus: *Cornua sedecim palmorum enata erant.* Δώρων δόκησιν. Acceptionem munerum. Thucydides. Δῶρον ὃ διδ. *Quod quis donum dederit, boni consule.* Δωροξενία. Cum quis peregrinitatis accusatus iudices muneribus corrumpendo evadit, id crimen δωροξενία vocatur. Δῶρος. Dorus, Arabs: quem Damascius in Historia Philosophorum ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. hunc Isidorus philosophus initio quidem, sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, ut qui a puero iis consuesset usque ad aetatem provectiorem, per inscitiam vero magnificae Platonis scientiae parum validum, ut ad illas sublimes et illustres sententias evolaret.

νοημάτων. οὕτω δὲ ἔχοντα καταμαθὼν ἀνεκαλέσατό τε κατὰ βραχὺ καὶ ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας· ὥστε ἀποσκευασάμενον τὴν τὰ μικρὰ συλλογιζομένην ἀκρίβειαν περιπατητικὴν εἰς τὴν διὰ Προμηθέως τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικήν, αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοικίσαι τὰς τοῦ βίου φιλοσόφους ἐλπίδας.

[Δωροῦμαι. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Δωροῦμαί σε χρήμασιν.]

Δώς. ἡ δόσις, ἡ δωρεά.

Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.

Καὶ Αἰλιανὸς Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· Αἱ δεξάμεναι παρὰ Πύῤῥου τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἡ δὼς αὐταῖς πρέπειν καὶ ἀξία εἶναι τοῖ πέμψαντος Πύῤῥου· ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. Καὶ Δωσίδας.

Δωσιδίκους. ἐκδότους τῇ δίκῃ. Περὶ δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχοι τοὺς ἠδικηκότας.

Δωσίθεος. ὄνομα κύριον.

Δώσων. ὄνομα κύριον.

Δωτίνη. ἡ δωρεά.

Δωτωίς.

Δώτωρ. ὄνομα κύριον.

Δωτύς, δωτύος. τῆς τροφῆς.

Δρᾷ. ποιεῖ, ἢ ποριεῖ.

Δρᾶ. ἀντὶ τοῦ πρᾶττε· προστακτικῶς. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

Δράγματα. ἀπαρχαί.

Ἡρῶναξ πρῶτα δράγ||ματα φυταλιῆς, 626
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε
— κάδους.

---

1. τε ἔχοντα καταμαθὼν] δὲ καταμαθὼν ἀνεκαλέσατό τε Gaisf. cum A. Sed ἔχοντα servandum ad integritatem sensus. 2. ἀνεπέτασεν] Vide de h. l. Hemsterhus. in Luciani Nigrin. c. 4. Heusdii Spec. Crit. Platon. p. 31. *Gaisf.* 3. μέγα] τὸ μέγα A. V. 4. ἀκρίβειαν — φρονήσεως om. V. περιπατητικὴν male collocatum esse apparet. 5. Προμηθέως] προμηθείας E. φανοτάτῳ] φανότητα B. E. Edd. ante Küst. φανότητι πυρὸς male Portus, ignarus ille clarissimi loci, cuius in imitatione toties sese iactavit Damascius, Platonis Philebi p. 16. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις, — ποθὲν ἐκ θεῶν ἐῤῥίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί: quem ab elegantiarum spectatoribus certatim expressum esse, ne hoc quidem loco praetermisso, docuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 678. sq. 6. αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε] αὐτοψίαν τε καθαρώτατον A. αὐτοψίαν τε καθαρωτάτην B. αὐτοψίαν τε καθαροτάτην νοῦ καὶ E. Horum consensus arguit requiri αὐτοψίαν γε. 7. ἀναδραμεῖν] ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος V. reliquis omissis. 8. φιλοσόφου] φιλοσόφους A. E. Edd. ante Küst. Quod reducendum fuisse vel tirones intelligunt. 10. Δωροῦμαι] MS. 177. Δωροῦμαι, δώροις τιμῶ. Ἐδωρεῖτο δ' ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις. Καὶ δωροῦμαι τὸ φιλοφρονῶ. Cf. Lex. de Syntaxi p. 133. Glossam notavi, quam ignorat *V. 13. Δὼς ἀγαθή, ἅρπ.] Hesiod. Ἔργ. 354. 14. ἐν Ποικίλῃ] ἐν om. A. B. C. V. E. Med. Non extat locus in Variarum libris. 15. παρὰ Πύῤῥου] Plutarchus in huius vita c. 18. (ubi quaedam attulit Baehrius) nihil nisi tradit Romanas mulieres ista munera repudiasse. 16. ἰδεῖν μὲν] εἰ δὼς A. ἡ δὼς B. V. E. C. Verum neque μὲν abiiciendum, neque potest nominativus cum infinitivis conciliari; ac dubitamus priusne αὐταῖς expungendum sit, si quidem πρέπειν debet de splendore vestium intelligi. Locum non expedio; Hermannus coniectabat, ἔφασαν, ἡ δὼς ὅτι δοκεῖ μὲν αὐταῖς πρέπειν, vel quod praestare putat, ὅτι δοκεῖ μὲν ἂν αὐταῖς πρέπειν. 16. ἄξια] ἀξίως B. E. Accentum om. sola Med. Scripsimus ἀξία. 17. ἀνόσιον δὲ] ἀνόσιον δὲ εἶναι αὐταῖς εἶναι A.

1. Δωσίας] Δωσίδας dedi cum A. et Zon. p. 587. καὶ Δωσίας om. V. 2. Περὶ δὲ τῶν] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 4. *Küst.* Aliter Polybius, Ἐὰν μὴ περὶ τῶν τεθνεώτων δοσιδίκους παράσχῃ τοὺς ἠδικηκότας: nam δοσιδίκους retinent codices, item ut apud Herodot. VI, 42. Deinde removimus cum V. C. observationem ab hominibus industriis ex v. Μισῶ sive Ἀφελής pertractam: Δωσίπυγος. Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν, ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου. Ubi Toupius: „Haec decerpta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 524. ubi ita legitur: Καὶ ἀφελὴς γυνὴ ἡ ἀπόνηρος καὶ δωσίπυγος· ὡς τό· Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν. De quo Küsterus in Suidam v. Ἀφέλεια." Gl. post v. Δωτίνη collocat A. Post glossam Δωσίθεος clam inculcavit Gaisf. Vide v. Δοσίθεος. 5. Δώσων] Cognomen Antigoni: de quo multus est Zon. p. 587. posuitque cum aliis conviciis Plutarch. Coriolan. 11. p. 218. E. 7. Δωτωίς] Id conflatum videtur ex duplici scriptura Δωτώ et Δωτίς. Tenet *V. om. Küst. Huc opinor revocandum quod sequitur ὄνομα κύριον (cf. Zon. p. 587.): porro sub finem continuae gl. delevi καὶ βώτωρ cum V. Vide supra v. Βοτήρ et variam scripturam v. Βώτορες. 9. Δωτύς, δωτύος] Scribendum est ἐδητύς, idque suo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἐδητύς, extrito ε, δητὺς vel δωτὺς legebatur: quod dum ille temere et ἀβασανίστως in collectanea sua rettulit, stuporem suum prodit, et dignus est qui pastoricia fistula a grammaticorum corona excipiatur. *Küst.* τῆς om. B. tenet Zon. p. 588. 10. ποριεῖ] Cum gl. seq. sic copulat E: ποριεῖ. καὶ πράττει. καὶ δρᾷ προστακτικῶς. 11. προστακτικῶς] προστακτικόν V. C. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 1159. 13. αὐτοὶ *V. 15. Ἡρώναξ πρῶτα] Versus Leonidae Tar. Ep. XVIII, 2. 3. (continuati sub v. Κάδος) Anthol. Pal. VI, 44. ubi πρώτης. 16. ἱρώσατο] ἱερώσατο A. V. C.

---

hoc igitur eius ingenio perspecto, paulatim hominem inde revocavit, et animi vela in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut reiecta illa Peripateticorum subtilitate, res minutas colligenti, se conferret ad illam, quae per Prometheum quendam cum ignis splendore coelitus demissa est, dialecticam, quae est mentis et prudentiae purissima contemplatio, in eaque philosophas vitae spes collocaret. [*Δωροῦμαι.* Dativo iungitur. item accusativo. *Dono te pecunia.*] *Δώς.* Donatio, donum. *Donatio est bona, rapina vero mala et letifera.* Et Aelianus in *Varia Historia* de matronis Romanis dicit: *Quae cum dona a Pyrrho acciperent, dixerunt munus quidem decorum esse, nec Pyrrho, qui misisset, indignum videri; nefas autem sibi esse talia gestare.* *Δωσιάδης.* Nomen proprium. et Dosidas. *Δωσιδίκους.* Qui ad poenam traduntur. *Auctores autem delicti, quod in mortuos admissum fuerit, ad poenam tradat.* *Δώσων.* Nomen proprium. *Δωτίνη.* Donum. *Δώτωρ.* *Δωτωίς.* Nomen proprium. *Δωτύς.* Cibus. *Δρᾷ.* Facit. vel praebebit. *Δρᾶ.* Fac. est imperativus. Aristophanes *Avibus*: *Tu vero fac cetera.* *Δράγματα.* Primitiae. *Heronax vitis primitias, pro numero trium vinearum, tres hosce dedicavit cados.*

Δραγμὴ χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραγμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραγμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέκωπτον.

Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπανιστιᾶς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσι. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ.

Δράκαινα.

Δρακοντίδης. εἷς τῶν τριάκοντα.

Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιῤῥιφάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πιτάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἐπὶ σοφούς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι τοὺς νόμους ἔθετο γηραιοῖς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις. ἔγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

Δράκων Στρατονικεύς, γραμματικός. Τεχνικά. Ὀρθογραφίαν. Περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων. Περὶ ἀντωνυμιῶν. Περὶ μέτρων. Περὶ σατύρων. Περὶ τῶν Πινδάρου μελῶν. Περὶ τῶν Σαπφοῦς μέτρων, Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.

Δράκων, υἱοδοῦς Ἱπποκράτους, τοῦ διασήμου ἰατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατὴρ δὲ Ἱπποκράτους· οὗ πάλιν γέγονε Δράκων, ἰατρὸς καὶ αὐτός, ὃς Ῥωξάνην ἰάτρευσε συνοικοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Ὅτι δράκων τὸ θηρίον διπλῆν ἔχει τὴν γλῶσσαν, ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ. — Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἁλῷ, εἰς τὴν κεφαλὴν παύμενος ἀποθνήσκει.

1. *Δραγμὴ χαλαζ.*] Pearsonus ad locum hunc sequentia notaverat: *Non habuit haec Suidas ex Hesychio, qui ordinem alphabeti hic servat: neque ex aliquo, ut opinor, lexico, sed Scholiasta: apud quem perperam scribebatur δραγμὴ per γ.* Sane Suidam δραγμὴ per χ consulto hic scripsisse series litterarum arguit. Sed temere cum corrupti codices fidem secutum esse Pearsonus recte monuit. *Küst.* Eandem scribendi rationem spectabimus in v. *Ἰσοτιμεῖ*. Contra Gaisfordo reponendum videbatur δραγμὴν Aristoph. Pac. 1200. (1194.) Cf. Etym. Gud. p. 152. et Zon. p. 570. *Ἐπὶ Διοφάντου*] An. 4. [2.] Ol. 96. Pausan. Arcad. 45. Sed Meurs. Att. Lectt. II. ult. an. 2. Vid. Meurs. de Archont. III, 17. *Reines.* *τὸ θεωρητικὸν*] Totus hic locus ex Zenobio [III, 27.] sic emendandus est: *τὸ θεωρικὸν ἐγγύτατα δραχμή. ἐπὶ δὲ ἔστιν χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέκωπτον.* De pecunia autem vel drachma theoretica Suidas plura habet infra v. *Θεωρικά*. *Küst.* Mendum retinet Hesychius. 2. *δραχμὴ*] *δραγμὴ* A. B. E. C. Med. 3. *δραχμὴν*] *δραγμὴν* A. B. C. Med. *δραγμῶν* E. *ἐπέκωπτεν*] *ἐπέκωπτον* A. B. V. E. C. 4. *Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπ.*] Haec adscripsi etiam leguntur apud Etymologum. Confer Meursium Cecropia cap. 20. *Küst.* *Ἰσοτίμου* C. Horum partem firmat Hesychius. *Τυμπανιστιᾶς*] *τυμπανιστὴς* A. *ἐπεὶ δοκεῖ*] *ἐπεὶ γὰρ δοκεῖ* Verte, *quoniam Minerva putatur apud ipsas Cecropis filias draconem habitare fecisse.* Conf. Hesych. et Meurs. Cecrop. c. 20. *Reines.* 6. *ὅτι*] Om. B. E. Med. item mox. *ὃ ὅτι* bis Brunckius in Lex. Soph. ex Hesychio. 7. *μία τῶν*] *μίας τῶν* Brunck. 8. *τῷ Θεῷ*] Scribe *τῇ Θεᾷ*, ut habet Etymologus. Intelligit enim Suidas Minervam Poliadem. *Küst.* *τῇ Θεᾷ* A. 9. Om. Küst. Tenet *V. 10. *Δρακοντίδης*] De hoc vide enarratorem Comici in Vesp. 157. *Küst.* Ex Harpocratione. 11. *Ἰσόξενον. Ὀλύνθιος, — ἀπεπνίγη*] Haec ad verbum etiam leguntur apud Hesychium Milesium v. *Δράκων*. *Küst.* Vid. de eo Aelian. V. H. VIII, 11. Aristot. Polit. II. extr. Plutarch. Solon. p. 87. Meurs. Solon. c. 13. p. 42. seqq. *Reines.* 12. *ἐῤῥιφημούμενος*] *ἐῤῥιφημένος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν* A. et Hesych. Miles. 13. *ἐπιῤῥιφάντων*] Vide quae de hoc more observavimus supra ad v. *Ἀκρόδρυα*. *Küst.* Vide, conferente etiam Reinesio, v. *Περιαγειρόμενοι*. 14. *κειμαλὴν*] *σκιὴν* V. Annotavit eandem permutationem Iacobs. in Anthol. Pal. T. III. p. XXXVII. *πετάσους*] Vid. v. *Πέτασος*, quae cum his oportet conferri. *Hemst.* 15. *ἀπεπνίγει* *V. *γέγονε δὲ* cum seqq. om. V.

1. *λθ' Ὀλυμπ.*] Clem. Alex. Strom. p. 220. *Reines.* 2. *τοὺς νόμους*] Magis proprie Suidas dixisset *θεσμούς*. Sic enim Draconis leges Graeci appellabant: ut Solonis *ῥήτορες*. Aelianus Var. Hist. VIII, 10. *Καὶ τότε ἐπείσαντο Ἀθηναῖοι χρῆσθαι τοῖς* (*νόμοις*) *Δράκοντος. ἐκάλουν δὲ οὗτοι θεσμούς.* Etymologus v. *Θεσμοθέται*: *Θεσμὸν γὰρ εἶναι τὸν Δράκοντος· νόμον δὲ τὸν Σόλωνος.* Plura de hoc argumento vide apud Meursium in Solone et Menagium in Laert. lib. I, 53. *Küst.* *τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὢν*] *γηραιὸς ὢν τοῖς Ἀθηναίοις* A. 4. *Δράκων Στρατον.*] Eadem *Eudocia* p. 133. sq. *Τεχνικά*] Haec fortasse tetigit Herodianus *π. μον. λέξ.* p. 34. 5. *Ὀνοματουργίαν*] Allegat ipse Draco de metris p. 17. 6. *Περὶ ἀντωνυμιῶν*] Ab Apollonio de Pron. p. 280. significatus. *Περὶ μέτρων*] Videtur ipsum librum indicare ab Hermanno editum. 8. *Σαπφοῦς*] *σαμφοῦς* A. 9. *Ἰράζων. νε*] Vid. *Ἐτεοκράτης Κῶος*, et *Ἐτεοκρητες τέτορες. Hemst.* *Ἰο. — διασημοτάτου ἰατροῦ, ἰατροῦ — τῷ Μακεδόνι βασιλεῖ Eudocia* p. 129. 10. *πατὴρ*] *πατρὸς* V. 12. *Ῥωξάνην*] *Ῥωξάνην* A. *τῷ Μακεδόνι*] *τῷ* om. V. 14. *Δράκων τὸ θηρίον διπλῆν ἔχει τὴν γλ.*] Artemidorus lib. IV. c. 69. p. 241. *Γυνὴ ἔδοξεν, ἐν γαστρὶ ἔχουσα, δράκοντα γεγεννηκέναι, ὁ ἐξ αὐτῆς γεννώμενος ῥήτωρ ἔσεσθαι καὶ διάφανος ἔσεσθαι. δοκεῖ γὰρ ἔχειν τὴν γλῶτταν ὁ δράκων· ὥστε καὶ ὁ ῥήτωρ.* Huc Suidas respexit, ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 15. *καὶ ὁ ῥήτωρ ὁμοίως*] *ὁμοίως καὶ ὁ ῥήτωρ* A. V. 16. *παύμενος*] *τυπτόμενος* V. Cum eadem post *ἀποθνήσκει* delevi, quae habet A. in margine: *Ὅτι* (praefixit Gaisf.) *δράκων ἐν τῷ ὠιδ* (c. XL.) *ὁ Λιβυκὸς λέγεται. Φίλιππος τρυπήσας τὸ χεῖλος αὐτοῦ.* Ubi *Φιλίῳ* B. E. Med. non *ψελλίῳ*.

Δραγμὴ χαλαζῶσα. Inde a Diophanto drachma Iudorum spectandorum causa persolvebatur, tunc autem cum grando e coelo forte cecidisset, eam per iocum drachmam grandinantem vocarunt. *Δράκαυλος.* Sophocles *Tympanistis.* fertur enim Minerva Cecropis filiabus draconem contubernalem addidisse, ac possunt serpentes Cecropis, qui biformis fuit, contubernales dici, vel quod illarum una contubernalis est draconis in Arce, totosque dies cum dea consuevit. *Δράκαινα.* *Δρακοντίδης.* Unus e XXX. tyrannis. *Δράκων.* Draco, legislator Atheniensium, hic cum Argivae in theatro propter leges latas factis acclamationibus Aeginetarum celebraretur, pluribus petasis et tunicis atque palliis in eius caput iniectis suffocatus est, et in ipso theatro sepultus. vixit autem iisdem temporibus quibus septem Sapientes; vel potius fuit illis antiquior, nam grandaevus annis Olympiad. XXXIX. leges Atheniensibus tulit. Praecepta scripsit versuum tribus millibus. *Δράκων.* Draco Stratonicensis, grammaticus. scripsit de Arte grammatica. Orthographiam. De coniugatis Nominibus. De Pronominibus. De Versibus. De Satyris. De Pindari carminibus: De Sapphonis versibus: De Alcaei carminibus. *Δράκων.* Draco, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis: cuius filius rursus fuit Dracon, et ipse medicus, qui Rhoxanen Alexandri Macedonis coniugem curavit. *Δράκων.* Draco sive serpens linguam habet bisulcam: item ut orator. Aiunt draconem captum, si caput eius percutias, mori.

Δρᾶμα. ποίημα, πρᾶγμα. ὡς καὶ δρᾶσαι, πρᾶξαι. λέγεται δὲ δρᾶμα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβουλεύσατο ἀστειοτέρῳ δράμαι πλανῆσαι τὸν ἡπαιη-
627 *κότα. τουτέστι, πράξει. Εὐνάπιος· Καὶ τοῦτο ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ καιὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.*

Δραματουργήσας. συνείς.

Δράμης. αὐθυπότακτον.

Δράος καὶ Σάος ποταμοὶ περιλαμβάνοντες τὴν δευτέραν Παιονίαν εἰς τὸν ποταμὸν Ἴστρον καταφέρονται.

Δραπετεύσας. φυγών.

Δραπέτης. ὁ ἀποδρὰς τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πετεύων, ὅ ἐστι φεύγων. δραπέτης, τὸ δρα μακρόν.

Δραπέτης κλῆρος. ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κλη-
ρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς·

Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς·
— ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.

Καὶ Δραπέτιδι, θηλυκῶς, παρὰ Κρατίνῳ.

Δράπων. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιήσας. [καὶ δρᾶσαι.]

Δρασείειε. δρᾶν διανοῇ.

Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ὧν τὸν λεών·
Ἀριστοφάνης. Καὶ Δρασείοντες ἐπιθυμοῦντες πρᾶξαί τι.

Δρασμός. φυγή.

---

2. *λέγεται*] *λέγεται δὲ* A. V. C. Lex. Bachm. p. 201. Zon. p. 572. sive Etym. M. ubi mox *δράματα*. *τὸ — γινόμενον*] *τὰ — γινόμενα* A. B. C. V. E. Etym. Paulo post e lexicographis subiicienda fuerant, *καὶ τὰ ἐκ κατασκευῆς καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων δράματα λέγονται.* 5. *Καὶ τοῦτο ὥσπερ δρ.*] Hoc fragmentum repetitur infra v. *Ἐπεισόδιον*. *Küst.* Unde petendum *τοῦτο*. Eunapii fr. 16. sive ed. Nieb. p. 77. 8. *συνείς*] Scribe *συνθείς*: ut Portus etiam ex Hesychio reponendum esse monuit. *Küst.* Mire *συνθήσας* Lex. Bachm. p. 201. *Δραματουργεῖν. συντιθεῖν* Hesychius: qui mox *δραματούργημα. σύνθημα. συνείς* Zonaras. 9. Om. Küst. refragante *V. 10. *Δράος*] Strabo VII. p. 453. (482.) a Gaisf. ascriptus: *Οὗτος* (*ὁ Κορκόρας*) *εἰς τὸν Σαόν ἐμβάλλει, ἐκεῖνος δὲ εἰς Δράβον, ὁ δὲ εἰς τὸν Νάορον, κατὰ τὴν Σκυθικήν. ἐντεῦθεν δὲ ἤδη ὁ Νάορος πλήθει προσλαβὼν τὸν διὰ τῶν Ἰαπόδων ῥέοντα ἐκ τοῦ Ἄλβίου ὄρους Κάλαπιν, συμβάλλει τῷ Δανουβίῳ κατὰ τοὺς Σκορδίσκους.* Cf. Theophyl. VII, 11. *περιλαμβάνοντες*] *παραλαμβάνοντες* V. C. Zon. p. 568. addens *οἳ* post *Παιονίαν*. 11. *Παιονίαν*] Cum Dravus et Savus sint fluvii Hungariae, olim dictae Pannoniae, forsan erunt qui putabunt mendum in hunc locum irrepsisse, et pro *Παιονίαν* scribendum esse *Παννονίαν*: quod tamen secus est. Solent enim Graeci scriptores Pannoniam passim vocare *Παιονίαν*: quod multis exemplis demonstrare facile mihi foret, si quemquam ea de re dubitare existimarem. Fateor tamen consuetudinem illam primum ortam fuisse ex errore illorum, qui Paeoniam cum Pannonia confundebant, ut discimus ex hoc loco Dionis lib. XLIX. *Τῶν δὴ Ἑλλήνων τινὲς ταληθὲς ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς* (*Παννονίους* nempe) *προσεῖπον, ἀρχαίου μέν που τοῦ προῤῥήματος ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς Θάλασσης. ὑφ' οὗπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ που καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω.* Locus est notatu dignus: ex quo patet, iam ante Dionis tempora eam quam Latini Pannoniam vocant a Graecis nonnullis scriptoribus *Παιονίαν* appellatam fuisse. *Küst.* Gaisfordus contendit haec Küsterum debere Nic. Lloydii Diction. Histor. v. *Paeones*. *ποταμὸν*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] At in prioribus edilt. [et E.] male legitur *ποτέ*: quod mendum ex scripturae compendio natum est. Solet enim vox *ποταμὸς* in libris MSS. breviate saepe sic scribi, *πο*, addito *τ* super *ο*: quae captiosa scribendi ratio librarios in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Paris. vocem illam eo quo dixi modo exaratam repperi, non solum hoc loco, sed etiam infra v. *Ἐπὶ τάδε*: ubi priores editt. Suidae itidem *ποτὲ* pro *ποταμῶν* male exhibent, ut lectorem ibi docemus. Idem etiam mendum, quod obiter noto, irrepsit hodie in Stephanum Byzantium v. *Αἰγαῖον πέλαγος*, ubi pro *παρὰ αἶγα ποτέ*, ut vulgatae editt. exhibent, Salmasius in MSS. Palatinis recte scriptum invenit *παρὰ Αἴγαν ποταμόν*: ut Berkelius ad locum illum monuit. *Küst.* 13. *Δραπετεύσας*] Sic Lucianus Somn. 12. 14. *ἀποδρὰς*] *ἀποδρὰς* E. Diversam notationem sequitur Apollonius de Adv. p. 549. 15. *δρᾶν*] *δρὼν* B. E. Med. Deinde legendum *πετεύων* cum Etym. M. p. 286, 46. et homine studioso qui hanc doctrinam in v. *Πετεύει* inculcavit, ex qua nos eam expulimus. *πετεύων* Ety. Gud. p. 152. *ὅ ἐστι*] *ἤγουν* E. Mox *δραπέτης* om. E. *τὸ δρᾶ μακρόν* Zon. p. 573. subiecit glossae *Δραπετεύσας*.

1. *Δραπέτης κλῆρος*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 1285. *γινόμενος*] *σινόμενος* A. 2. *περὶ*] *παρὰ* A. Quae sequuntur olim in v. *Κρεσφόντης* erant traducta. 3. *πανοῦργος*] Lege *πανούργως* cum Schol. 5. *Μεσσήνης* Med. *Σοφοκλῆς*] *καὶ Σοφοκλῆς* E. 6. *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μ.*] Locus hic ex Sophocle sic supplendus et distinguendus est: *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς, Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον· ἀλλ' ὃς εὐλόφου Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. Küst.* 7. *ἀλλ' κουφιεῖν* om. E. 9. *Καὶ Δραπέτιδι* segq. om. V. Significatur fabula Cratini *Δραπέτιδες*. *Θηλυκῶς*] *Θηλυκὸν* B. E. Tum *τῷ Κρατίνῳ* A. Deinde delevi cum A. V. C. *Δραπετίνδα. εἶδος παιδιᾶς*. Vid. Etym. M. 10. *Δράπων*] Pro *δραπέτης* usurpatum memorant Arcadius p. 14. Theognostus p. 34. Zon. p. 570. ut suspecta fiant *ὄνομα κύριον*. Subsequitur in A. *Ἀριστοφάνης*. Mox *καὶ δρᾶσαι* om. V. E. notavi. 14. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 61. sed ubi pro *ποθῶν* recte legitur *ποθ' ἡμῶν*. *Küst.* *Δρασείοντες*] Similiter Hesychius. Huius verbi plura exempla collegit Dawesius Misc. Crit. p. 264. *Gaisf.* 16. *ἡ φυγή*] Sic Zon. p. 568. *ἡ* om. Hesychius et A. V. C.

Δρᾶμα. Poema, res. ut *δρᾶσαι*, facere. *δρᾶμα* dicitur etiam fabula, quam histriones in scena agunt. *Ille vero commento lepidiore fallere statuit eum, a quo deceptus fuerat.* Eunapius: *Et tanquam in fabulam aliquam ingentem et tristem hoc episodium Musonii haud exilius deus interpolavit.* *Δραματουργήσας*. Machinatus. *Δράμης*. Unus ex coniunctivis absolutis. *Δράος καὶ Σάος*. Dravus et Savus fluvii, Pannoniam secundam utrimque alluentes, in fluvium Istrum se exonerant. *Δραπετεύσας*. Qui aufugit. *Δραπέτης*. Qui ex servitute aufugit: quasi qui laborem refugiat. syllabam primam producit. *Δραπέτης κλῆρος*. Sors fraudulenta. hoc autem redit ad historiam de Cresphonte et Aristodemi liberis. Cresphontes enim callide glebam madidam in urnam iniecit, cum de Messene sors iaceretur. Sophocles: *Haud demittens in medium sortem fugitivam, sed talem, quae leni saltu ex cristata galea primum exitura erat.* *Δράπων*. Nomen proprium. *Δράσας*. Qui fecit [et *δρᾶσαι*.] *Δρασείειε*. Facere cupis. *O Iuppiter, quid tandem de populo nostro facturus es?* Et *Δρασείοντες*, facere cogitantes. *Δρασμός*. Fuga.

Ἀράσσομαι. αἰτιατικῇ.

Ἀρᾶσον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀλλ' οἶσθ' ὃ ἀρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

[Ἀττικῶς.]

Ἀραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ ἀραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους. ἐπιεικὴς γὰρ ὢν καὶ πρός γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Ἀραστήριος. ὁ περίεργος.

Ἀραστηρίοις. πρακτικωτάτοις.

Ἀραχαρνεῦ. δρύινε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δέ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

628 *Ἀραχμή.* αἱ ῥ' δραχμαὶ || ποιοῦσι μίαν μνᾶν. δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου δραχμὰς ί.

Ἀραχμή. Ἐξ ὀβολῶν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς.
ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν ἢ μνεῖσθαι. ἐπεὶ οἱ μυούμενοι χοῖρον ἔθυον. ἐδόκουν δὲ οἱ μυούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

Ἀρεπανηφόρα τέθριππα. Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πολεμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κατεσκευασμένα τὸν τρόπον τοῦτον. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον περικεχαλκευμένα δρέπανα· συνέβαινέ τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐμπίπτοντας οἰκτρῶς ἀπόλλυσθαι. ἐλαυνομένων γὰρ τῶν δρεπάνων οἱ μὲν τῶν ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ἐκ τῶν ὅπλων κρατούμενοι ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ καὶ ἀνηροῦντο.

Ἀρεπανηφόρος. ξιφηφόρος. καὶ δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν· Τὰ δὴ δρεπανηφόρα καλούμενα εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν, ὅτῳ ἐνεύγχανον.

Ἀρέπεται. Θερίζεται, τρυγᾶται, ἀπανθίζεται.

Ἐφ' ἧς μνησῖῆρες ἀγαυοὶ
πλείονες, ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην.

---

1. *Ἀράσσομαι* Med. *Ἀράσομαι* Edd. vulgg. *αἰτιατικῇ*] Sic A. *γενικῇ* B. E. Med. cum Etym. Gud. p. 590. recte. Sed dissensus librorum suspectam facit glossam. 2. *Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν*] V. 54. 5. *Ἀττικῶς* notavi, om. E. et, qui supra scripserunt *Ἀττικῶς τῷ σκέλει*, *V. Med. 6. *Ἀραστήριον*] Thucyd. lib. I. [Debuit *τετάρτῳ*: v. IV, 81.] citat Lex. Seg. p. 90. vid. Abresch. Dilucid. Auct. p. 293. Sequens exemplum fragmentis Eunapianis n. 71. inseruit Boissonadus. Plura exempla v. *δραστήριος* ad eundem scriptorem p. 192. contulit Wyttenbachius. *Gaisf.* In dictione *μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο* apparet imitatio Thucyd. II, 63. *καὶ τὸ ἥσυχον . . . αὐτοῦ* Zon. p. 572. 8. *ὅμως*] *Ὅμηρος* V. C. Vide Küst. in v. *Ἥδος* et supra v. *Δίδυμοι*. 13. *Ἀραχαρνεῦ*] Scribe *Ἀρναχαρνεῦ*, eamque vocem suo loco redde. Vide Hesychium et Etymologum v. *Ἀρναχαρνεῦ*. *Küst.* Adde Zon. p. 569. 14. *ἐκωμῳδοῦντο γὰρ*] Vide supra v. *Ἀγρίους*. *Küst.* Adde glossas in paucis stultas *Θυμοίτης* et *Ποτάμιοι*, quarum priorem MSS. retinent. 15. *Ποτάμιοι — παρεγγράφους*] Similia Harpocratio v. *Ποταμός*. Huc spectavit *Ποτάμιοι* Strattidis fabula. 18. *Ἀραχμή*] *Ἀραχμοί* E. Mox *ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντα* omisi cum V. C. 19. *δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομ.*] Supple ex Hesychio: *δραχμὴ χρυσίου, ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρίου λόγον δραχμῶν ί.* Sic recte se res habet. Sensus enim est, aurum ad argentum eandem habere proportionem, quam habet unus ad decem: quod olim quidem ita sese habebat, ut ex veteribus scriptoribus colligere licet. Hodie vero pretium auri crevit, et proinde maior est eius ad argentum proportio. *Küst.* 20. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 373. ubi sic legitur: *Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* Horum explicatio differt ab Scholiis nostris. Novissima compares cum v. *Μυηθῆναι*.

2 Post *τάττεσθαι* cum V. C. delevi versiculum ex v. *Ἀράβιος ἄγγελος* petitum: *Ἀραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος.* 3. *Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ*] Haec nec apud Arrianum nec Diodorum Siculum reperio. Quare miror unde ea Suidas sumpserit. *Küst.* Auctorem fragmenti ne Wesselingius quidem indagavit, quem vide in Diodor. XVII, 58. Deest glossa V. C. Supra post *Ἀράπων* ponit A. 4. *Ἀλεξάνδρου*] *Ἀλεξάνδρῳ* A. 5. *τῷδε τῷ τρόπῳ*] *τὸν τρόπον τοῦτον* scripsi cum A. ubi desunt in lacuna *τῶν τροχῶν ἦσαν*. 7. *ἀναιρεῖσθαι*] *αἱρεῖσθαι* A. 8. *οἰκτρῶς — ἀνηροῦντο* desunt A. in lacuna. 13. *Ξενοφῶν· Τὰ δὴ δρεπανηφόρα καλ.*] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. I. De Expedit. Cyri [I, 8, 10.] p. 264. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 15. *γῆν*] *τὴν γῆν* E. 16. *ἐνευγχανον*] *ἐνύγχανον* B. C. Med. *ἐντυγχάνοιεν* E. *ἐντύχοιεν* Xenoph. 17. *ἀπανθίζεται, τρυγᾶται*] *τρυγᾶται, ἀπανθίζεται* dedi cum *V. C. E. et Zonara. 19. *Ἐφ' ἧς*] Antipatri Sidon. Ep. LXXXIII, 5 — 7. Anthol. Pal. VII, 218. ubi *ἐφ' ᾗ*. 21. *δρεπόμενοι*] *δρεπτόμενοι* A. Anthol.

Ἀρᾶσον. Aristophanes *Avibus*: *At scin' quid facias? crure tunde saxum.* [Attice dictum.] *Ἀραστήριον. Modestia et tranquillitas in illo coniuncta erat cum alacritate et fortitudine. nam qui modestus esset et vitae quietae amans, idem tamen, cum necessitate cogente ad negotia accederet, nullo erat inferior eorum, qui in illis assidue versati erant.* *Ἀραστήριος.* Curiosus. *Ἀραστηρίοις.* Efficacissimis. *Ἀραχαρνεῦ.* Id est, stupide. Acharnenses enim ab comicis carpebantur ut agrestes et duri. Potamii vero, quod facile reciperent homines falso in civitatem ascriptos. Thymoetadae vero et Prospaltii, ut litium amantes. *Ἀραχμή.* Centum drachmae faciunt minam unam. drachma pondo valet decem drachmas argenti. *Ἀραχμή.* Drachma sex obolos continet. Aristophanes: *Ad porcellum emendum mutuo mihi da tres drachmas.* dicitur de iis qui morti sunt proximi, vel qui initia suscipiunt. hi enim porcellum immolabant. initiati autem in piorum numerum referebantur. *Ἀρεπανηφόρα τέθριππα. Habebat autem Darius, cum Alexander ei bellum faceret, currus falcatos, hoc modo fabricatos. summis rotarum orbibus falces erant affixae: itaque cum currus in hostem emitterentur, obvii quique lacerati misere peribant. falcibus enim circumactis alii ex pedibus, alii ex manibus, alii ex armis prehensi et diu raptati tandem necabantur.* *Ἀρεπανηφόρος.* Falcifer. et *δρεπανηφόροι.* Xenophon: *Currus autem falcati dicti falces habebant ab axibus oblique protensas, et sub curruum sellis terram versus directa, ut obvios quosque dissecarent.* *Ἀρέπεται.* Metit, decerpit, vindemiat. *Quae plures habebat procos illustres, quam ipsa Helena, fruentes eius forma et venali venere.*

[Δρέπομαι. γενικῇ· Τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ. Αἰτιατικῇ δέ· Πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καί, Τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας ἄνθη.]

Δρέπου. τρύγα. Ἡρόδοτος· Τῶν δένδρων τὸν φλοιὸν περιλέποντες καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἤσθιον.

Δρεφθῆναι. ἀποδρεπανισθῆναι.

Δρησμός.

Δρῆσος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρῆσται. οἱ οἰκέται.

Δρηστοσύνη.

Δριμέα. τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.

Δρίος. σύνδενδρος τόπος.

Οὐκέτ᾽ ἂν ὑλῆεν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,
ἠχήσεις, ἀνιεὶς γῆρυν ἀπὸ στόματος.

629 ‖Δρογγίλον. χωρίον Θρᾳκικόν.

Δρομαῖος. ἐπιῤῥηματικόν, ἐπὶ ἐνικοῦ. δρομαίως δὲ ἐπιῤῥηματικῶς. πληθυντικῶς. ὡς τό, δρομαίοις ἦλθον οἱ ἄνδρες. δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνήρ. δρομεὺς δὲ δρομέως.

Δρομιχαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν.

Δρομοκήρυκες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωνι.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας.

Δρόμῳ δ᾽ ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

περὶ Ὀρέστου φησίν. οἷον, οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ᾽ ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος καὶ τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. τουτέστιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. πραττόμενα, ἐνεργούμενα. καὶ Δρωμένων, πραττομένων.

Δρώντων. ἀντὶ τοῦ δράτωσαν. χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ σύνταξις· ὥσπερ ποιούντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, φρονούντων ἀντὶ τοῦ φρονείτωσαν, καὶ νοούντων, νοείτωσαν.

---

1. Δρέπομαι] Deest gl. V. C. Etsi fontem glossae non licet indicare, spuriam tamen cum plerisque de genere syntactico haberi par est. Infra πονηρὸν om. edd. ante Küst. 4. φιλίας] φιλοσοφίας Ruhnkenius in Homer. Hymn. Cer. 429. Vid. Huschke Anal. Crit. p. 249. Gaisf. 5. Ἡρόδοτος] Lib. VIII. c. 115. 6. φλοιὸν] τὸν φλοιὸν B. V. E. C. Med. Tum φλοιὸν A. περιλέποντες] περιβλέποντες B. C. V. περιδρέποντες E. 8. τρυγηθῆναι, ἀποδρ. Zon. p. 573. ἀποδρεπανηθῆναι *V. Altera vox ipsa nondum reperta. 9. Δρησμός] Glossa Herodotea. Om. Küst. repugnante *V. ὁ δρασμὸς addit E. 10. ὄνομα κύριον] Il. ζ'. 20. 12. Δρηστοσύνη] Od. ὁ. 321. 13. δριμυτάτη] Sic Zon. p. 571. δριμύτης V. C. Edd. ante Küst. Neutrum satis probatur; sed latere videtur in edita scriptura καὶ δριμύτης. Cf. Herodiani Epimer. p. 23. Continuo delevi cum V. C. quas glossas habet A. in margine: Δριξίπαρος. πόλις τῆς Θρᾴκης. Δριμώ. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. „Drizipara et Drizupara in Antonin. Itin. et Hierosol." Hemst. 16. Οὐκέτ᾽ ἂν᾽] Simmiae Rhod. IV, 1. Authol. Pal. VII, 203. ἂν Edd. εὔσκιον] εὐσκιόφυλλον E. 18. ἀνεὶς B. C. V. E. Med. 19. Δρογγύλον] Δρογγίλων A. *V. Harpocrat. Pal. Zon. p. 570. Δρογγίλον Harpocr. editus, spectans ad locum Demosthenis p. 100. 20. Δρομαῖος] Observatio magistellorum. ἐπιῤῥηματικόν] ἐπιῤῥηματικῶς C. Neutrum ferendum.

2. δρομαίως *V. 3. Δρομιχαίτης] Gl. om. *V. Vid. supra v. Ἀναδρομαί, Strabon. VII. p. 302. et ibi Casaub. coll. Wessel. in Diod. T. II. p. 559. 4. Lege Ὀδρυσσῶν. 5. παρὰ Δίωνι] In Excerpt. Ursini p. 436. [LXXVIII, 35.] τοὺς τοῦ Ψευδαντωνίνου δρομοκήρυκας ἀπέκτειναν. Toup. Plura Zon. p. 568. et Lex. Seg. p. 239. Ex Aeschine de F. Leg. p. 45, 20. citat Harpocratio. 6. Δρόμοις] Vid. Ruhnkenius in Tim. p. 89. 7. Δρόμῳ δ᾽ ἰσῶσαι τῇ φύσει τὰ πρ.] Scribe, Δρόμου δ᾽ ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Sic enim legitur apud Sophocl. Electr. 686. unde locus hic depromptus est, ut Portus observavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem tragici melius mihi assecutus videtur, quam vetus Scholiasta: cuius interpretatio obscurior est ipsis verbis Sophoclis. Küst. Nihil iuvat Zon. p. 568. ἰσῶσαι] ἰσώσας E. πράγματα] τέρματα A. ex em. primae manus. 8. νίκης ἔχων ἐξῆλθε] εἰςῆλθεν ἔχων E. 10. τοῖς τέρμασιν] Scholiastes: τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἐτυγεν· ἀλλ᾽ ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος etc. 11. τεθαυμασμένος] τεθαυμασμένως V. 13. οὕτω Edd. ante Gaisf. ἐφάνη] ἐφάνης V. C. ἐφάνη — ἔργῳ om. E. ἀλλ᾽ ἴσος ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνης· ὡς ἐπὶ κτλ. A. 14. Sub finem versus onirocriticos inseruit Med. Ἀργῶς κινεῖσθαι δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. Τρέχειν καθ᾽ ὕπνους ἀσθενεῖς ποιεῖ τύχας. 15. πραττόμενα] πανούργως addit Hesychius. 17. Δρώντων] Sic MSS. At priores editt. male δράτων. Küst. Δρωτων A. V. C. Δράτων B. E. χρήσθων] ὡς καὶ τὸ χρήσθων E. 18. Ἀττικὴ δέ ἐστιν] Ex Schol. Aristoph. Nub. 440. Ἀττικῶς A. repugnante Zonara. 19. ποιείτωσαν] ποιήτωσαν A. 20. νοείτωσαν] ἀντὶ τοῦ ν. E. Tertium exemplum ignorat Schol.

[Δρέπομαι. Genitivo iungitur. *Ex eadem qua tu doctrina hausi.* item accusativo. *Malum malae opinionis fructum percipiens.* Et, *Pulcherrimos philosophiae flores decerpens.*] Δρέπου. Vindemia. Herodotus: *Cortices arboribus detractos et folia decerpta edebant.* Δρεφθῆναι. Falce resecari. Δρησμός. Δρῆσος. Nomen proprium viri. item fluvii. Δρῆσται. Famuli. Δρηστοσύνη. Δριμέα. Acria. et δριμεῖα, acris. Δρίος. Locus nemorosus. *Non amplius, agrestis perdix, in densa et opaca silva vocem ore emittes.* Δρογγίλον. Oppidum Thraciae. Δρομαῖος. De uno dicitur. δρομαίως autem adverbium, quod de pluribus etiam dicitur. ut, *Viri cursim venerunt.* et, *Vir cursim venit.* δρομεὺς vero, cursor. Δρομιχαίτης. Dromichaetes, Odrysarum rex. Δρομοκήρυκες. Nuncii, apud Dionem. Δρόμοις. Exercitiis secundum Cretenses. *Cum cursus sui terminos aequasset naturae terminis, praemium victoriae cum maximo honore coniunctum reportavit.* Sophocles ubi de Oreste dicit, significat eum non defecisse prope carceres, sed parem esse visum et operibus eandem, quam forma, concitasse admirationem. Δρώμενα. Quae geruntur, quae fiunt. et Δρωμένων, eorum quae fiunt. Δρώντων. Faciant. ut χρήσθων, pro χρήσθωσαν. sic Attici dicunt: ut ποιούντων, φρονούντων, νοούντων.

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω, τρυγῶ. δρωπτὰ γὰρ τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα.

Δρῶπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύινος. ξύλινος· ὡς ἄν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται κατὰ τὸ γενικόν. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμοί, καὶ δόρατα, [καὶ δούρειος ἵππος, καὶ δρυπέπεις ἐλᾶαι.]

Δρυίδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ
Ττέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ, 630
παρθένιον στάξασα κόρῃ δάκρυ.

Δρύοπες. ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετῴκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κά-

---

1. *Δρωπακίζειν*] Gl. om. V. C. 4. *αἰτιῶν*] Lego *περιττῶν*. Vide Petav. in Synes. p. 32. *Toup.* MS. Recte vertit Hemsterhusius: *et ad evacuationem quibusdam in partibus causarum morbosarum, quae eas invaserunt.* Et *αἰτία* quidem morbum significare docent Casaub. in Spartian. p. 79. Intpp. Aristaen. p. 414. sq. et Boisson. in Syntip. p. 178. Haec novissima tamen ignorat Zon. p. 574. *ἀπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* B. E. *μυζᾶν*] Immo *μυδᾶν*. 5. *δρωπτὰ*] *δρωπᾶ* *V. C. E. Zon. p. 572. haud scio an recte. 6. *τὰ δρεπτά*] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Pariss. At eadem deest in prioribus editt. *Küst.* Agnoscit etiam Zonaras: eorumque correctionem quandam referre videntur *τὰ δρέπανα*. 7. *Δρῶπαξ* Edd. cum Zon. p. 570. *Πολλοὺς ὁρῶ διὰ*] Depromptum est hoc fragmentum ex Synes. Calvit. Encom. p. 75. Ascribam autem integrum locum, quia pulcherrimus est. *Εἰ δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιστον μὲν οὖν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλοὺς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακρούς, ἅμα δὲ ἐξάντες γενομένους τῆς νόσου. — οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ταῦτα δυστυχεῖς, οἳ τοὺς καλουμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ καὶ μέσα καὶ τέλος ὁ δρῶπάξ ἐστιν, ὃς ἀκριβέστερον σιδήρου ταῖς ῥιζῖν ἐπεξέρχεται.* Hinc mirari subit interpretationem Suidae: *Δρῶπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ.* Nisi forte comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum ludo iocoque ita vocaverit, quia *δρώπακι* scilicet ad formam et mollitiem uteretur. Erat autem *δρῶπαξ* unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura laeviganda atque alias partes corporis depilandas molles et *κίναιδοι* adhibebant De quo consulendi *ἰατρῶν παῖδες.* Martial. X, 65. *Laevis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque.* Hinc *δρωπακίζειν, depilare.* Suidas v. *Δρωπακίζειν.* Glossae: *Δρωπακίζω. Philo.* Lege: *Depilo.* Verbo utitur Lucian. in Demonacte: *Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.* Hinc *Δρωπακισμός, Depilatio*, et *Δρωπακιστής, Depilator.* Glossae: *Δρωπακιστής, Dropacista, Alipilarius, Depilator.* De volsura autem et subvolsura ista, quae ope *δρώπακος* peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Gell. VII, 12. *Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulet, qui in conviviis adolescentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo vinosus sed virosus quoque sit: eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinaedi facere solent? Toup.* Vid. Phrynich. Lobeckii p. 405. 8. *δρώπακα*] *τὸν δρώπακα* A. B. C. V. E. Statim *Δρώπης. πλανήτης, πτωχός*, omiserunt A. B. C. V. E. Irrepsit e Zon. p. 570. qui *Δρώπτης* cum Hesychio, quod reponebat Hemsterh. in Polluc. X, 120. 10. *Δρωπίδης*] Frater Solonis, poeta. Vid. infra *Πλάτων. Δρωπίδου, προπάππου* Critiae, *οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἦν Σόλωνι*, eiusque meminit *ἐν τῇ ποιήσει* Crit. ap. Plat. in Timaeo. *Reines.* Vid. in *Πλάτων.* Philostr. de Vit. Soph. I. p. 501, 22. *Hemst.* Adde Meinekii Quaest. Scen. III. p. 39. 11. *Δρύινος*] V. Il. *φ*. 43. In *καλεῖται* desinit Zon. p. 572. qui *καὶ* addit ante *ὡς*, item p. 568. 12. *πᾶν γὰρ ξύλον*] Vid. Küst. in v. *Δρύφακτοι. κατὰ τὸ γενικὸν ἀπὸ τούτου* Edd. vulgg. 13. *δρυμῶν*] *δρυμοί* A. B. C. V. E. *δρυμῷ* Med. 14. *καὶ δούρειος — ἐλᾶαι* delevit Küsterus, merito damnans auctarium ab lectoribus profectum. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 672. *δρυπέπεις*] Sic A. qui in marg. *ἴσως καὶ δρυπετεῖς αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρου πεσοῦσαι. δρυπέπεις οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥουπάται.* Cf. v. *Ἐλάα.* Ceteri *δρυπέτεις* vel *δρυπετεῖς ἐλαῖαι.* In ipso contextu *ἴσως καὶ — πεσοῦσαι* V. C. *αἱ ἀπὸ τοῦ δ. πεσοῦσαι* *V.

1. *Δρυίδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.*] Laertius in proocmio: *Γεγενῆσθαι παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυίδας καὶ Σεμνοθέους.* Huc Suidam respexisse puto. *Küst.* Cf. Wessel. in Diod. V, 31. 3. *περὶ παραπρεσβείας*] *περὶ* om. A. B. V. C. E. Med. cum Harpocratione Pal. Locus est p. 446, 2. 5. *Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.*] Scholiasta Nicandri Theriac. 28. *Δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δρῦν. Küst. τόπος σύμφυτος καὶ σύνδενδρος* Zon. p. 569. ac similiter Hesychius. *σύνδενδρος*] *σύνδρυντος* V. C. *Ἐν τοῖς δρυμοῖς*] Hunc locum addas iis quae congessit Scaliger in Severi Aetnam p. 127. ed. Lindenbruch. *Gaisf.* 7. *ἐντριβομένων*] Immo *συντριβομένων*. 10. *Ἀκρίδι τῇ*] Anytes Ep. XIV, 1 — 3. Anthol. Pal. VII, 190. 14. *Δρύοπες, ἔθνος*] Haec ecloga repetitur infra v. *Κάπρος. Küst.* Vid. Heynium in Apollod. Obss. II, 7, 7. Excurs. 2. in Virgil. Aen. IV. Berkelium et Holstenium in Steph. Nostrum infra v. *Ἐρύμανθος. Gaisf. περὶ*] *παρὰ* A. 15. *Ἡρακλῆς μετ.*] Vide Pausan. lib. IV. p. 283. *Küst. ὅπερ ὁ Ἡρ.* in gl. inferiore.

Δρωπακίζειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungere corpus, quo et pilis vulsis cutis glabra reddatur, et causae morbosae illuc irruentes ex parte depellantur. *Δρωπακίζω.* Colligo, vindemio. *δρωπτὰ* enim vel *δρεπτὰ* sunt falces. *Δρῶπαξ.* Vulsus et glaber. *Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere.* *Δρωπίδης.* Nomen proprium. *Δρύινος.* Ligneus, eodem modo formatum quo *λίθινος.* nam omne lignum vocatur *δρῦς*, a genere eius praecipuo. hinc etiam deducta sunt nomina *ἀκρόδρυα, δρύφακτοι, δρυμοί, δόρατα.* *Δρυίδαι.* Apud Gallos ita vocantur philosophi et Semnothei. *Δρυμός.* Urbs inter Boeotiam et Atticam; cuius meminit Demosthenes in oratione de falsa legatione. *Δρυμός.* Nemus. *In silvis ultro accenditur flamma, arboribus per vehementes ventos agitatis et inter se collisis.* *Δρυοκοίτης. Locustae quasi agresti lusciniae, et cicadae arboribus insidenti commune hoc sepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrimam.* *Δρύοπες.* Dryopes, gens iniusta circa Pythonem, quam Hercules in alias sedes migrare iussit. cum enim

προν ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Δρύοχοι. πάτταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἄρχεται
δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χιανεύει, καὶ λαικάζει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ἔτι θείης
εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου καθ' ἕνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύππα.

Ἄτ' ἐφιουλκὶς
δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων.

τουτέστιν, ἐλαία καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέπης. ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα.

Τήν θ' ἁλίπαστον
δρύπεπα.

τουτέστιν ἐλαίαν.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρῦς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον, τὸ δρῡ βραχύ.

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
ἄξεις.

καὶ Ὅμηρος·

Ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὑλοτόμος, δενδροτόμος.

---

1. ἔφερεν] Adde εἰς *Μυκήνας*. *Reines*. Deinde petendum ἐξῆτει ab v. Ἐρύμανθος. 4. καταχρηστικῶς δὲ] Inepte. Non enim sola vox δρύοχοι in subiuncto loco Aristophanis ponitur pro προοίμια, sed coniuncta cum ἀρχαί. *Küst.* καταχρηστικῶς δὲ ignorat quidem Schol. Aristoph. Sed quod illic extat, κυρίως δὲ δρύοχοί εἰσιν κτλ., huius additamenti fontem ostendit. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 57. sqq. 6. ἔρχεται] ἄρχεται V. E. Zon. p. 569. et gl. Χιανεύει olim ex his repetita: quod duxi restituendum, ut exprimeretur Aristophaneum μέλλει. 7. δράγματος Med. et mox κάμπτη. 8. ἀψῖδας Edd. ἀψῖδας in v. Λαικαστής. 9. τορεύει] τωρεύει A. Lege τορνεύει. κωλομελεῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλᾶν, *conglutinare*. *Küst.* κολλομελεῖ A. et inferior gl. κολομελεῖ B. V. E. C. 12. χιανεύει] Scribe χοανεύει, ut apud Aristophanem. *Küst.* καὶ λαικάζει om. Küst. λεκάζει A. B. E. C. Cf. v. Λαικαστής. 14. Τὸν δ' ἔτι] Archiae Ep. VII. extr. Anthol. Pal. VI, 16. 15. πόντῳ] τόπῳ C. πότῳ *V. 16. Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547. *Küst.* Sive p. 81. B. Δρυόχους — νηός Timaei Lex. p. 88. (ubi vid. Ruhnkenius) et Schol. Platon. p. 428. 17. δρυόχων] δρυόχου A. E. 19. Δρύππα] Sic legitur in Paris. A. cuius loco priores editt. minus recte habent δρύπτα. Δρύππα autem est Latinorum *drupa*. Glossae Graeco-Latinae: Τεργέριμος. Ἐλαία μέλαινα. *Drupa*. Athenaeus lib. II. p. 56. Δρυπεπεῖς τ' ἐλαῖαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. Ceterum vox *drupa* detorta est ex Graeco δρυπέπης vel δρυπεπής: de cuius significatione vide Suidam voce sequenti. *Küst.* Meursius in Glossar. Gr. Barb. v. Δρούπατα. Vid. Suid. in Ἐλάα. *Hemst.* Δρύπτα A. B. E. et Zon. p. 571. Nihil ex V. C. dissensionis cum Küst. enotatum. Δρύππα Anthol.

1. Ἄτ' ἐφιουλκὶς] Phaniae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 299. 2. δρύψεα] δρύψια A. B. C. V. Med. Anthol. Zon. δρυψικυκλιάδων E. 3. ξύσματα] ξέσματα B. C. V. E. Supra ἐλαίας Zon. 4. Δρυπέπης] Sic Paris. A. At priores editt. [et B. E. Lex. Bachm. p. 201.] δρυπέτης: cui lectioni alteram praetuli, ut interpretationi Suidae magis convenientem. Ceteroqui fateor δρυπέτης vel δρυπετής, quod proprie significat *ab arbore decidens*, passim etiam in veterum libris occurrere, et itidem dici de fructibus maturis, quod qui tales sunt ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. II. p. 56. *Küst.* Diligenter Piersonus in Moerin p. 121. cuius exempla eo valent, ut δρυπετής in suspicionem adducatur. Utrumque memorat Zon. p. 569. δρυπέτις ut videtur *V. 5. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων om. V. C. 7. Τήν θ' ἁλίπαστον δρύπεπα] Longini Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 191. ἁλίαστον B. E. 8. δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεια. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύππαν, i. e. *drupam*: de qua voce vide quae diximus paulo ante. *Küst.* δρύπεπα etiam Pal. 9. ἐλαίαν] Addit A. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπέπεις. 10. Δρυπολεῖν] Cf. Eust. in Od. p. 1725. et Zon. p. 574. 11. Δρῦς] V. Steph. Byz. et Schol. Nicandri Ther. 460. 12. δρῦ] δρὺς B. V. E. δρῦς Med. 13. Οὐκέτι θελγομένας] Antipatri Sidon. LXVII, 1. Anthol. Pal. VII, 8. Ὀρφεὺς Med. 14. πέτρας] πέτραις V. E. Med. 16. Ὅμηρος] Il. ιρ'. 328. 19. Δρυτόμος] Homer. Il. λ'. 86. *Küst.*

Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non impetravit. Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. sic prooemia vocat Aristophanes: *Agatho clavis fabulae fundamenta ponere instituit. ac novos verborum anfractus currat, alia tornat, alia concinne glutinat, et sententias formet, et antonomasiis utitur, et ex cera fingit et rotundat et conflat et fornicatur.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam praedae compotem reddas in mari; illum in silvis.* Plato in *Timaeo* δρυόχους vocat statumina sive fundamenta navis. *Dum autem classis navium a fundamentis perpetuo tempore aedificatur, fieri non potest ut res illa lateat.* Δρύππα. Olivae genus. *Et coenae appendix drupa et casei rotundi ramenta.* Δρυπέπης. Maturus arborum fructus; oliva quae in arbore maturuit. item ficus sic dicitur: et δρύπεπα. *Et sale conspersam drupam.* id est, olivam. Δρυπολεῖν. Lignis urbem obsidere. Δρῦς. Urbs in Epiro; item in Thracia. δρῦς, quercus, δρῡ corripit in casibus. *Non amplius, Orpheu, quercus et rupes cantu tuo delinitae te sequentur.* et Homerus: *Aut quercus aut piceae; quod arborum genus non computrescit ab imbre.* Δρυτόμος. Qui ligna caedit, qui arbores caedit.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τετρακοσίας φορτίδας νῆας || συσχὼν δρυφάκτους τε ταύταις πηξάμενος ἐν κύκλῳ. 631

Δρύφη. ξέσματα. *Δρύφοι.*

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δοιά. δύο.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἀροτρα πονησάμενος.

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλετρίβανος. Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦν-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ.

καὶ ἀλετρίβανος.

Δοίημεν. παράσχοιμεν.

Δοιοί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τό,

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Δυάζει. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἢ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. Καὶ αὖθις· Δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τὸ ἢ τό

Δυερόν. βλαβερόν, ἐπιβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια, ἢ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος, δύηλός τις ὤν. Καλλίμαχος·

Δύην ἀπόθεστον ἀλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ.

ἐν Μύθοις·

Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.

---

1. *Δρύφακτοι*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 385. petita: cf. Pierson. in Moerin p. 127. *Δρύφακτοι* E. τὰ] ἢ τὰ libri Küstero superiores et Zon. p. 569. 2. περιφράγματα] περιφράγματα δὲ E. διαφράγματα Zon. p. 572. 3. τὰ νῦν ταυλωτὰ καλ.] Scholiasta Aristoph. Equ. 672. τοὺς δρυφάκτους. τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. δρυόφακτός τις ὤν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. Küst. ταυλωτὰ] ταβλωτὰ dedi cum A. *V. C. E. B m. s. τάυλωτά sic Med. οἰκοδομημάτων] οἰκοδομούντων V. C. 5. πηξάμενος] πληξάμενος A. 7. *Δρύφοι*] Addiderunt A. V. C. Hesychius, *Δρυφοί*: ξέσματα. Hoc superioribus adiungendum, καὶ praemisso. 10. *Δοιὰ δὲ*] Ex Hesiodi Opp. 432. Monuit Toupius. 11. *Δοιδυκοποιός*] Plutarch. Phoc. 4. Quae subsequebantur *Δοῖδυξ. κοχλιάριον. παρὰ τὸ δαδύσσω, τὸ ταράσσω*, omiserunt A. B. C. V. E. e Zonara descripta. Hesych. in *Δαδύσσεσθαι* advocabat Hemsterhusius. Med. subiecerat etiam καὶ *δοιδυκοποιός*. 12. Ἀριστοφάνης] Equ. 987 — 990. 13. *γένοιθ'*] *γέθ'* C. *V. i. e. *γένεθ'*. 15. χρησίμω] χρήσιμα A. χρυσίμω V. C. 16. *δοῖδυξ. καὶ ἀλετρ.*] Apud Aristophanem loco laudato rectius hodie legitur, *δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη. Küst.* Saltem post *ἀλετρίβανος* delevi cum *V. quae A. posuit ante Ἀριστοφάνης: ἔστιν ἐν τῷ Ἀλετρίβανος.

1. *Δοίημεν*] Deest gl. A. 3. *Δοιοὶ γάρ τε*] Est notissimus versus Homericus Il. ω. 527. *Küst.* πίθοιν *V. κεῖται Med. 4. *Δυάζει*] Hanc gl. cum priore interpretatione agnoscit etiam Hesychius: qui tamen, ut est minus verborum transformator, pro *Δυάζει*: φλυαρεῖ, mox exhibet *Δυαεῖ*: φλυαρεῖ, ἀλογεῖ. Alibi *Δρυάζειν*: φλυαρεῖν. — Scias, lector, nullam ex his glossis esse veram, sed omnes spurias, ex verbo φλυάζω (quod idem ac φλυαρέω) detortas et corruptas. Nam ex φλυάζω (pro quo apud Hesych. legitur φλουάζω) omissa littera prima factum est *Δυάζω* (Hesych. ipse suo loco, *Δυάζει*: φλυαρεῖ), ex *Δυάζω*, mutato *Δ* in *Δ* (quae litterae frequentissime permutari solent) ortum est *Δυάζω*: ex *Δυάζω* denique, addito ρ, *Δρυάζω*, et detracto ζ *Δυάω. Küst.* Diatr. p. 49. quem vide pluribus de eodem argumento disputantem in Hesychium. *Δοιάζει* Portus. *Διάζει* Med. *Δυάζειν* agnoscit Etym. M. καὶ τὸ διστάζει addit Zon. p. 584. 5. *Δυεῖν*] Gl. collocat A. post *Δυερόν. *Δυοῖν* B. *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 40. 8. *Δυερόν*] Deest gl. B. E. Exemplum vide in inscript. apud Walpolii *Travels in the East* p. 562. *Gaisf.* Sive in Corp. Inscr. Vol. I. p. 537. Est mendosa scribendi varietas pro *διερός*. 9. ἡ δυστυχία om. B. E. tenet Zon. p. 579. καὶ praefigit Lex. Bachm. p. 202. Ceterum hinc emerserat gl. *Δοῦλος*. Cf. Etym. M. pp. 284. 291. 11. *Δύην ἄποθέν τ'* ἀλ.] Lege et distingue: *Δύην ἄποθέν τ'* ἀπαλάλκοι Ἣν οὐδεὶς ποθέει. Sic enim legendum esse recte monuit Bentleius in Fragm. Callim. 302. *Küst.* Mirum profecto in Callimachi fragmento nihil mali suspicatos esse viros clarissimos. Primum Suidas habet ἀλάλκοι et ποθεῖ. Deinde copula locum non suum occupat. Porro *ἄποθεν* veteres non dicunt, sed semper *ἄπωθεν*: Pseud-Orphei enim quisquilias et corruptum Aeschyli fragmentum non moror. Postremo nive frigidiora sunt, ἣν οὐδεὶς ποθέει. Recte et eleganter *δύη ἀποθήτη* dicitur, inepte et invenuste *δύη*, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. MS. Oxon. *ἀπόθεσθ'* ἀλάλκοι. Lege ergo, *Δύην ἀπόθητον* ἀλάλκοι. Si quis autem ex vestigiis MS. *ἀπόθεστον* praeferat, non refragabor. Alterutrum certissimum est. In Lycophrone *ἀπόθεστα* pro varia lectione notatur. Ἣν οὐδεὶς ποθεῖ verba sunt grammatici pro interpretamento subiecta. *Porson.* in Toup. IV. p. 489. *ἀπόθεσθ'* B. V. E. *ἀπόθ' ἐσθ'* A. Terminationem accusativi scriptura codicum significatam revocavi: nam quod Gaisfordus posuit *ἀπόθεστ'*, id intelligi nequit. 12. *Μύθοις*] *μύθῳ* E. Cf. Aesopi fab. 337. 15. *Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι*] Anthol. Pal. VII, 209. Antipatri versus repetiti sub v. *Ἀλωάς*. ἄλωνι] ἄλῑ A. 17. ἐκτισάμαν] ἐκτισάμην B. E. cum gl. superiore.

Δρύφακτοι. Ligneae loricae, sepimenta, vel cancelli, septa. item quae nunc tabulata vocantur. et prominentia aedificiorum ligna. *Cum autem quadringentas naves onerarias in unum coegisset, easque septis ligneis circumdedisset.* *Δρύφη.* Ramenta. et δρύφοι. *Δρύψαι.* Abradere. *Δοιά.* Bina. *Bina vero aratra quae elaboraris tibi para.* *Δοιδυκοποιός.* Qui cochlearia facit. *Δοῖδυξ.* Pistillum. Aristophanes: *Nisi iste magnus in urbe vir evasisset, nullum in ea usum extitisse duorum instrumentorum, pistilli et cochlearis.* *Δοίημεν.* Praeberemus. *Δοιοί.* Duo. ut, *Duo namque dolia iacent in Iovis atrio.* *Δυάζει.* Nugatur, ineptias loquitur. *Δυεῖν.* Polybius: *Abiisse in urbem, quae duorum dierum spatio aberat.* Et iterum: *Alterum ex duobus elegisse, vel hoc vel illud.* *Δυερόν.* Damnosum, noxium. *Δύη.* Calamitas, infelicitas. unde etiam servus appellatur *δοῦλος*, quasi dicas *δυηλός*. Callimachus: *Calamitatem longe propulset.* In *Fabulis*: *Idcirco suam nemo vidit miseriam.* *Δυηπαθής.* Aerumnae patiens. *Hic tibi iuxta aream, laboriosa formica, tumulum ex gleba sicca condidi.*

Δῦθι. ἔνδυσαι.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος. καὶ αὖθις, πλείστης ὅσης, κατ᾽ Ἀττικὴν σύνταξιν, ἀντὶ τοῦ πολλῆς τὸ πλῆθος.

Δύναμις λέγεται καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. Τῷ ἀνὰ τοὺς ἑῴους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις. Δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἅττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ᾽ ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἷον, ἄν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν
632 ἢ διάβολον ὁριζόμενος λέγῃ, τὸν μὲν διάβολον τὸν δυνάμενον διαβάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην τὸν δυνάμενον λάθρα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ᾽ οὐ δρῶσιν αὐτὰ τῷ μὴ προαιρεῖσθαι.

Ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι᾽ ἄλλο αἱρετόν.

Δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ δυνάμει ἐστί, καὶ κατ᾽ οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῇ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ· δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης

1. *Δῦθι*] Il. π'. 64. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg. et usque ad *συμμαχεῖ* agnoscit *Eudocia* p. 143. *Δύμας, ὁ Φρύξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα, ὅθεν Πρίαμος* (sic A. cum Eud. *ὁ δὲ Πρ.* ceteri) *καὶ Φρυξὶ συμμαχεῖ. Ἤδη καὶ* (ἤδη δὲ B. E.) *Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελέσσαν· Ὅμηρος. Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.* In Homericis *Küsterus* annotavit: „*Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπ.*] Est versus Homericus Il. γ'. 184. sed qui nihil ad rem facit." Admonuit Toupius v. *Ἑκάβη*, cui suam originem debet haec glossa. Ceterum *Δύμη* gl. solus om. A. Praebuit Zon. p. 580. 2. *στρατός*] *στρατηγός* B. E. C. *V. 3. ἀντὶ τοῦ*] *καὶ αὖθις* A. B. V. E. C. Med. 4. *ἢ πολλῆς*] *ἀντὶ τοῦ πολλῆς* A. B. C. V. E. Med. Mirabilis librorum consensus, cum observatio syntactica, non collectio variorum exemplorum agatur. 6. *ἰσχύς*] *ἡ ἰσχὺς* A. C. V. E. et *καὶ* omisso Zon. p. 580. 7. *τετράφθαι*] Malim *τετρίφθαι*, i. e. *usu exercitum esse*, vel *multum in aliqua re versatum esse. Küst.* 8. *Δαμάσκιος*] Huius locus recurrit sub v. *Ἅττα*. 12. *εἴ τις τῶν φευκτῶν*] Seqq. monente Gaisfordo sunt ex Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 175. *Εἰ γάρ τις τῶν ψεκτῶν τινος καὶ φευκτῶν γένος δύναμιν ἀποδοίη, ἀνασκευάσομεν αὐτό· οὐ γὰρ οἷόν τε κακοῦ γένος ἀγαθὸν εἶναι, οἷον, ἄν τις τὸν κ. ἢ τὸν σ. ἢ τὸν δ. κτλ.* 14. *λέγοι*] *λέγῃ* A. B. Alex. *λέγει* C. 15. *βάλλειν*] Cum Porto malim *διαβάλλειν. Küst.* Sic Alex. item E m. sec. et glossa iam expulsa *Διάβολος.* 18. *ἀπὸ φαινομένης*] *ἀποφαινόμενος* E. *οὐδεὶς γὰρ τούτων*] *οὐ γὰρ* B. E. *τούτων* om. Med.

1. *μὲν γὰρ καὶ οἱ*] *γὰρ οἱ* B. E. Med. 4. *Ἔστι δὲ δύναμις*] Alex. Aphrod. p. 176. b. *ἡ γὰρ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθόν. πᾶν δὲ τὸ τοιοῦτον δι᾽ ἄλλο αἱρετόν.* 6. *Δυνάμει* om. E. *ἀντὶ μὲν τοῦ — θεωρεῖν*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud Philoponum in lib. I. Aristot. de Anima, A. 8. a. ut Pearsonus recte observavit. Hinc ergo Suidam sua descripsisse puto. *Küst.* In Aristotelis verba, *πότερον τῶν ἓν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελεχείᾳ τις*, sic commentatur Philoponus: *Ἀεὶ προϊὼν κατὰ τὴν διαίρεσιν τὸ ἀληθὲς τῆς διαιρέσεως τμῆμα λαμβάνει, καὶ τοῦτο ὑποδιαιρεῖ. εἰπὼν οὖν πότερον οὐσία ἢ ποσὸν ἢ ποιὸν ἤ τις τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, τὰς μὲν ἄλλας παρῆκεν, ἔλαβε δὲ ὅτι οὐσία, καὶ ταύτην λοιπὸν ἐπιδιαιρεῖ εἴς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀσώματον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν σῶμα καὶ ἀσώματον, εἶπε πότερον τῶν ἓν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελεχείᾳ τις· διὰ μὲν τοῦ ἓν δυνάμει τὸ σῶμα δηλῶν, διὰ δὲ τῆς ἐντελεχείας τὸ ἀσώματον. πᾶν γὰρ σῶμα καθόλου δυνάμει ἐστί. τὸ δὲ δυνάμει ἢ κατ᾽ οὐσίαν ἐστὶν ἢ κατὰ ποσὸν ἢ κατὰ ποιὸν ἢ κατὰ τὴν εἰς τόπον μεταβολήν. τὰ μὲν οὖν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ πάντα σώματα κατὰ πάντα τὰ τοῦ δυνάμει σημαινόμενα ἐν δυνάμει εἰσί. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ, δυνάμει ψυχροί ἐσμεν, θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα, καθήμενοι. τὰ δέ γε οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει ἐν τῷ μεσουρανήματί ἐστι, κἀκεῖσε γενόμενος ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶν ἐν τῇ δύσει. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων ὡσαύτως. ἐπειδὴ οὖν ἓν πᾶσι τοῖς σώμασι τὸ δυνάμει θεωρεῖται, διὰ τοῦτο διὰ τοῦ δυνάμει τὸ σῶμα ἐδήλωσεν.* 7. *ὁ Ἀριστοτέλης*] *ὁ* om. V. E. C. 8. *τῇ ἐντελεχείᾳ*] *τῷ ἐντελεχείᾳ* A. B. E. Med. *τὸ ἐντ.* V. C. 11. *κατὰ ποσότητα*] *κατὰ* om. B. V. E. C. Id recte deleri monstrat continuum *καὶ τὴν . . . μεταβολήν.* 15. *ψυχροὶ*] Addendum *ἐσμὲν* e Philop. 18. *κινούμεθα καθήμενοι*] *καθήμενοι κινούμεθα* E.

Δῦθι. Indue. *Δύναμις.* Exercitus. *Coacto exercitu longe maximo.* ubi *θαυμαστῆς ἡλίκης* in copiae significatione est constructio Attica. *Δύναμις* tam significat potentiam quam exercitum. *Quod in bellis orientalibus copiae Romanorum multum essent versatae.* item vires. Damascius de Isidoro inquit: *Carmina etiam quaedam scribebat, non pro ingenii facultate, sed ut desiderio eius satis esset. Δύναμις.* Si quis alicuius rei fugiendae facultatem tradat: ut si quis furem vel sophistam vel calumniatorem defiuiens dicat, calumniatorem esse illum, qui criminari alios et ex amicis inimicos facere possit; furem, qui aliena clam surripere; sophistam, qui ex falsa sapientiae specie quaestum facere possit. nullus enim horum talis est facultate, sed voluntate. nam etiam boni facultatem habent mala faciendi; neque vero faciunt, quod nolunt. — Est autem facultas instrumentale bonum propter aliud expetendum. Facultate, vel actu, vel perfectione. Aristoteles autem usus est, vocem corpori tribuens; cum *ἐντελέχειαν* incorporeo tribuat, de anima disserens. nam corpora, quae in ortu et interitu versantur, facultate sunt, et substantia, et qualitate, et quantitate, et loci mutatione, quae fit ex uno in alterum. facultate enim sumus homines in semine et menstruo; et facultate, dum pueri sumus, viri magnitudinem habemus. sic etiam in qualitate. facultate frigidi sumus, cum calidi sumus. et cum sedemus, facultate movemur. coelestia vero corpora in sola loci mutatione hanc facultatem habent. sol enim oriens facultate medium coeli spatium occupat; et cum in medio coelo iam est, facultate occi-

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω, τρυγῶ. δρωπτὰ γὰρ τὰ δρεπτά, τὰ δρέπανα.

Δρῶπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύινος. ξύλινος· ὡς ἄν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται κατὰ τὸ γενικόν. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμοί, καὶ δόρατα, [καὶ δούρειος ἵππος, καὶ δρυπέπεις ἐλᾶαι.]

Δρυίδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλόξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ
Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ, 630
παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.

Δρύοπες. ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετῴκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κά-

---

1. *Δρωπακίζειν*] Gl. om. V. C. 4. *αἰτιῶν*] Lego *περιττῶν*. Vide Petav. in Synes. p. 32. *Toup.* MS. Recte vertit Hemsterhusius: *et ad evacuationem quibusdam in partibus causarum morbosarum, quae eas invaserunt.* Et *αἰτία* quidem morbum significare docent Casaub. in Spartian. p. 79. Intpp. Aristaen. p. 414. sq. et Boisson. in Syntip. p. 178. Haec novissima tamen ignorat Zon. p. 574. *ἀπὸ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ* B. E. *μυζᾶν*] Immo *μυδᾶν*. 5. *δρωπτὰ*] *δρωπὰ* *V. C. E. Zon. p. 572. haud scio an recte. 6. *τὰ δρεπτά*] Hanc vocem agnoscunt 2 MSS. Pariss. At eadem deest in prioribus editt. *Küst.* Agnoscit etiam Zonaras: eorumque correctionem quandam referre videntur *τὰ δρέπανα*. 7. *Δρώπαξ* Edd. cum Zon. p. 570. *Πολλοὺς ὁρῶ διὰ*] Depromptum est hoc fragmentum ex Synes. Calvit. Encom. p. 75. Ascribam autem integrum locum, quia pulcherrimus est. *Εἰ δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιστον μὲν οὖν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλοὺς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν δρώπακα καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακρούς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένους τῆς νόσου. — οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ταῦτα δυστυχεῖς, οἱ τοὺς καλυμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ καὶ μέσα καὶ τέλος ὁ δρῶπάξ ἐστιν, ὃς ἀκριβέστερον σιδήρου ταῖς θριξὶν ἐπεξέρχεται.* Hinc mirari subit interpretationem Suidae: *Δρῶπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ.* Nisi forte comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum ludo iocoque ita vocaverit, quia *δρώπακι* scilicet ad formam et mollitiem uteretur. Erat autem *δρῶπαξ* unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura laeviganda atque alias partes corporis depilandas molles et *κίναιδοι* adhibebant De quo consulendi *ἰατρῶν παῖδες*. Martial. X, 65. *Laevis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus genisque.* Hinc *δρωπακίζειν*, *depilare*. Suidas v. *Δρωπακίζειν*. Glossae: *Δρωπακίζω. Philo.* Lege: *Depilo.* Verbo utitur Lucian. in Demonacte: *Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.* Hinc *Δρωπακισμός*, *Depilatio*, et *Δρωπακιστής*, *Depilator*. Glossae: *Δρωπακιστής*, *Dropacista*, *Alipilarius*, *Depilator*. De volsura autem et subvolsura ista, quae ope *δρώπακος* peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Gell. VII, 12. *Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulet, qui in conviviis adolescentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo vinosus sed virosus quoque sit: eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinaedi facere solent? Toup.* Vid. Phrynich. Lobeckii p. 405. 8. *δρώπακα*] *τὸν δρώπακα* A. B. C. V. E. Statim *Δρώπης· πλανήτης, πτωχός*, omiserunt A. B. C. V. E. Irrepsit e Zon. p. 570. qui *Δρώπτης* cum Hesychio, quod reponebat Hemsterh. in Polluc. X, 120. 10. *Δρωπίδης*] Frater Solonis, poeta. Vid. infra *Πλάτων*. *Δρωπίδου, προπάππου* Critiae, *οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἦν Σόλωνι*, eiusque meminit *ἐν τῇ ποιήσει* Crit. ap. Plat. in Timaeo. *Reines.* Vid. in *Πλάτων*. Philostr. de Vit. Soph. I. p. 501, 22. *Hemst.* Adde Meinekii Quaest. Scen. III. p. 39. 11. *Δρύινος*] V. Il. *φ*. 43. In *καλεῖται* desinit Zon. p. 572. qui *καὶ* addit ante *ὡς*, item p. 568. 12. *πᾶν γὰρ ξύλον*] Vid. Küst. in v. *Δρύφακτοι*. *κατὰ τὸ γενικὸν ἀπὸ τούτου* Edd. vulgg. 13. *δρυμόν*] *δρυμοί* A. B. C. V. E. *δρυμώ* Med. 14. *καὶ δούρειος — ἐλᾶαι* delevit Küsterus, merito damnans auctarium ab lectoribus profectum. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 672. *δρυπέπεις*] Sic A. qui in marg. *ἴσως καὶ δρυπετεῖς αἱ ἀπὸ τοῦ δένδρου πεσοῦσαι. δρυπέπεις οὖν αἱ παρ' ἡμῖν ῥουπάται.* Cf. v. *Ἐλάα*. Ceteri *δρυπέτεις* vel *δρυπετεῖς ἐλαῖαι*. In ipso contextu *ἴσως καὶ — πεσοῦσαι* V. C. *αἱ ἀπὸ τοῦ δ. πεσοῦσαι* *V.

1. *Δρυίδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.*] Laertius in prooemio: *Γεγενῆσθαι παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυίδας καὶ Σεμνοθέους.* Huc Suidam respexisse puto. *Küst.* Cf. Wessel. in Diod. V, 31. 3. *περὶ παραπρεσβείας*] *περὶ* om. A. B. V. C. E. Med. cum Harpocratione Pal. Locus est p. 446, 2. 5. *Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.*] Scholiasta Nicandri Theriac. 28. *Δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δρῦν. Küst. τόπος σύμφυτος καὶ σύνδενδρος* Zon. p. 569. ac similiter Hesychius. *σύνδενδρος*] *σύνδρεντος* V. C. *Ἐν τοῖς δρυμοῖς*] Hunc locum addas iis quae congessit Scaliger in Severi Aetnam p. 127. ed. Lindenbruch. *Gaisf.* 7. *ἐντριβομένων*] Immo *συντριβομένων*. 10. *Ἀκρίδι τῇ*] Anytes Ep. XIV, 1 — 3. Anthol. Pal. VII, 190. 14. *Δρύοπες, ἔθνος*] Haec ecloga repetitur infra v. *Κάπρος. Küst.* Vid. Heynium in Apollod. Obss. II, 7, 7. Excurs. 2. in Virgil. Aen. IV. Berkelium et Holstenium in Steph. Nostrum infra v. *Ἐρύμανθος. Gaisf.* *περὶ*] *παρὰ* A. 15. *Ἡρακλῆς μετ.*] Vide Pausan. lib. IV. p. 283. *Küst.* *ὅπερ ὁ Ἡρ.* in gl. inferiore.

Δρωπακίζειν. Apud nos significat, aliquo unguento ungere corpus, quo et pilis vulsis cutis glabra reddatur, et causae morbosae illuc irruentes ex parte depellantur. *Δρωπακίζω.* Colligo, vindemio. *δρωπτὰ* enim vel *δρεπτὰ* sunt falces. *Δρῶπαξ.* Vulsus et glaber. *Multos video sanitatis gratia ad novaculam et dropacem confugere.* *Δρωπίδης.* Nomen proprium. *Δρύινος.* Ligneus. eodem modo formatum quo *λίθινος*. nam omne lignum vocatur *δρῦς*, a genere eius praecipuo. hinc etiam deducta sunt nomina *ἀκρόδρυα, δρύφακτοι, δρυμοί, δόρατα.* *Δρυίδαι.* Apud Gallos ita vocantur philosophi et Semnothei. *Δρυμός.* Urbs inter Boeotiam et Atticam; cuius meminit Demosthenes in oratione de falsa legatione. *Δρυμός.* Nemus. *In silvis ultro accenditur flamma, arboribus per vehementes ventos agitatis et inter se collisis.* *Δρυοκοίτης.* *Locustae quasi agresti lusciniae, et cicadae arboribus insidenti commune hoc sepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrimam.* *Δρύοπες.* Dryopes, gens iniusta circa Pythonem, quam Hercules in alias sedes migrare iussit. cum enim

προν ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Δρύοχοι. πάτταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς. καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἄρχεται
δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χιανεύει, καὶ λαικάζει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ἔτι θείης
εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

δρυόχους Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου καθ' ἕνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύππα.

Ἄτ' ἐφιουλκὶς
δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων.

τουτέστιν, ἐλαία καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέπης. ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. καὶ Δρύπεπα.

Τήν θ' ἁλίπαστον
δρύπεπα.

τουτέστιν ἐλαίαν.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρῦς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον, τὸ δρῡ βραχύ.

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
ἄξεις.

καὶ Ὅμηρος·

Ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὑλοτόμος, δενδροτόμος.

---

1. ἔφερεν] Adde εἰς Μυκήνας. Reines. Deinde petendum ἐξήτει ab v. Ἐρύμανθος. 4. καταχρηστικῶς δὲ] Inepte. Non enim sola vox δρύοχοι in subiuncto loco Aristophanis ponitur pro προοίμια, sed coniuncta cum ἀρχαί. Küst. καταχρηστικῶς δὲ ignorat quidem Schol. Aristoph. Sed quod illic extat, κυρίως δὲ δρύοχοί εἰσιν κτλ., huius additamenti fontem ostendit. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 57. sqq. 6. ἔρχεται] ἄρχεται V. E. Zon. p. 569. et gl. Χιανεύει olim ex his repetita: quod duxi restituendum, ut exprimeretur Aristophaneum μέλλει. 7. δράγματος Med. et mox κάμπτη. 8. ἀψίδας Edd. ἀψίδας in v. Λαικαστής. 9. τορεύει] τωρεύει A. Lege τορνεύει. κωλομελεῖ] Apud Aristophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλᾶν, conglutinare. Küst. κολλομελεῖ A. et inferior gl. κολομελεῖ B. V. E. C. 12. χιανεύει] Scribe χοανεύει, ut apud Aristophanem. Küst. καὶ λαικάζει om. Küst. λεκάζει A. B. E. C. Cf. v. Λαικαστής. 14. Τὸν δ' ἔτι] Archiae Ep. VII. extr. Anthol. Pal. VI, 16. 15. πόντῳ] τόπῳ C. πότῳ *V. 16. Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547. Küst. Sive p. 81. B. Δρυόχους — νεώς Timaei Lex. p. 88. (ubi vid. Ruhnkenius) et Schol. Platon. p. 428. 17. δρυόχων] δρυόχου A. E. 19. Δρύππα] Sic legitur in Paris. A. cuius loco priores editt. minus recte habent δρύπτα. Δρύππα autem est Latinorum *drupa*. Glossae Graeco-Latinae: Γεργέριμος. Ἐλαία μέλαινα. *Drupa*. Athenaeus lib. II. p. 56. Δρυπεπεῖς τ' ἐλαῖαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. Ceterum vox *drupa* detorta est ex Graeco δρυπέπης vel δρυπεπής: de cuius significatione vide Suidam voce sequenti. Küst. Meursius in Glossar. Gr. Barb. v. Δρούπατα. Vid. Suid. in Ἐλάα. Hemst. Δρύπτα A. B. E. et Zon. p. 571. Nihil ex V. C. dissensionis cum Küst. enotatum. Δρύππα Anthol.

1. Ἄτ' ἐφιουλκὶς] Phaniae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 299. 2. δρύψεα] δρύψια A. B. C. V. Med. Anthol. Zon. δρυψικυκλιάδων E. 3. ξύσματα] ξέσματα B. C. V. E. Supra ἐλαίας Zon. 4. Δρυπέπης] Sic Paris. A. At priores editt. [et B. E. Lex. Bachm. p. 201.] δρυπέτης: cui lectioni alteram praetuli, ut interpretationi Suidae magis convenientem. Ceteroqui fateor δρυπέτης vel δρυπετής, quod proprie significat *ab arbore decidens*, passim etiam in veterum libris occurrere, et itidem dici de fructibus maturis, quod qui tales sunt ab arboribus decidere soleant. Confer Athen. lib. II. p. 56. Küst. Diligenter Piersonus in Moerin p. 121. cuius exempla eo valent, ut δρυπετής in suspicionem adducatur. Utrumque memorat Zon. p. 569. δρυπέτις ut videtur *V. 5. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων om. V. C. 7. Τήν θ' ἁλίπαστον δρύπεπα] Longini Ep. I, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 191. ἁλίαστον B. E. 8. δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεια. Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim est δρύππαν, i. e. *drupam*: de qua voce vide quae diximus paulo ante. Küst. δρύπεπα etiam Pal. 9. ἐλαίαν] Addit A. καὶ τὸ πληθυντικὸν δρυπέπεις. 10. Δρυπολεῖν] Cf. Eust. in Od. p. 1725. et Zon. p. 574. 11. Δρῦς] V. Steph. Byz. et Schol. Nicandri Ther. 460. 12. δρῡ] δρὺς B. V. E. δρῦς Med. 13. Οὐκέτι θελγομένας] Antipatri Sidon. LXVII, 1. Anthol. Pal. VII, 8. Ὀρφεὺς Med. 14. πέτρας] πέτραις V. E. Med. 16. Ὅμηρος] Il. ψ'. 328. 19. Δρυτόμος] Homer. Il. λ'. 86. Küst.

Erymanthium aprum ferret, victum ab ipsis petiit, sed non impetravit. Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. sic prooemia vocat Aristophanes: *Agatho clavis fabulae fundamenta ponere instituit. ac novos verborum anfractus curvat, alia tornat, alia concinne glutinat, et sententias formal, et antonomasiis utitur, et ex cera fingit et rotundat et conflat et fornicatur.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam praedae compotem reddas in mari; illum in silvis.* Plato in *Timaeo* δρυόχους vocat statumina sive fundamenta navis. *Dum autem classis navium a fundamentis perpetuo tempore aedificatur, fieri non potest ut res illa lateat.* Δρύππα. Olivae genus. *Et coenae appendix drupa et casei rotundi ramenta.* Δρυπέπης. Maturus arborum fructus; oliva quae in arbore maturuit. item ficus sic dicitur: et δρύπεπα. *Et sale conspersam drupam.* id est, olivam. Δρυπολεῖν. Lignis urbem obsidere. Δρῦς. Urbs in Epiro; item in Thracia. δρῦς, quercus, δρῡ corripit in casibus. *Non amplius, Orpheu, quercus et rupes cantu tuo delinitae te sequentur.* et Homerus: *Aut quercus aut piceae; quod arborum genus non computrescit ab imbre.* Δρυτόμος. Qui ligna caedit, qui arbores caedit.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τετρακοσίας
631 *φορτίδας νῆας* || *συσχὼν δρυφάκτους τε ταύταις πηξάμενος ἐν κύκλῳ.*

Δρύφη. ξέσματα. Δρύφοι.

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δοιά. δύο.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος.

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλετρίβανος. Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦν-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ.

καὶ ἀλετρίβανος.

Δοίημεν. παράσχοιμεν.

Δοιοί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τό,

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Δυάζει. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἢ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. Καὶ αὖθις· Δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τὸ ἢ τό

Δυερόν. βλαβερόν, ἐπιβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος, δύηλός τις ὤν. Καλλίμαχος·

Δύην ἀπόθεστον ἀλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ.

ἐν Μύθοις·

Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.

---

1. *Δρύφακτοι*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 385. petita: cf. Pierson. in Moerin p. 127. *Δρύφακτοι* E. *τὰ*] ἢ τὰ libri Küstero superiores et Zon. p. 569. 2. *περιφράγματα*] περιφράγματα δὲ E. διαφράγματα Zon. p. 572. 3. *τὰ νῦν ταυλωτὰ καλ.*] Scholiasta Aristoph. Equ. 672. *τοὺς δρυφάκτους. τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. δρυόφακτός τις ὤν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. Küst.* ταυλωτὰ] ταβλωτὰ dedi cum A. *V. C. E. B m. s. τάυλωτά sic Med. *οἰκοδομημάτων*] οἰκοδομούντων V. C. 5. *πηξάμενος*] πληξάμενος A. 7. *Δρύφοι*] Addiderunt A. V. C. Hesychius, *Δρυφοί: ξέσματα.* Hoc superioribus adiungendum, *καὶ* praemisso. 10. *Δοιὰ δὲ*] Ex Hesiodi Opp. 432. Monuit Toupius. 11. *Δοιδυκοποιός*] Plutarch. Phoc. 4. Quae subsequebantur *Δοῖδυξ. κοχλιάριον. παρὰ τὸ δαδύσσω, τὸ ταράσσω*, omiserunt A. B. C. V. E. e Zonara descripta. Hesych. in *Δαδύσσεσθαι* advocabat Hemsterhusius. Med. subiecerat etiam *καὶ δοιδυκοποιός*. 12. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 987 — 990. 13. *γένοιθ'*] *γέθ'* C. *V. i. e. *γένεθ'*. 15. *χρησίμω*] *χρήσιμα* A. *χρυσίμω* V. C. 16. *δοῖδυξ. καὶ ἀλετρ.*] Apud Aristophanem loco laudato rectius hodie legitur, *δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. Küst.* Saltem post *ἀλετρίβανος* delevi cum *V. quae A. posuit ante *Ἀριστοφάνης: ἔστιν ἐν τῷ Ἀλετρίβανος.*

1. *Δοίημεν*] Deest gl. A. 3. *Δοιοὶ γάρ τε*] Est notissimus versus Homericus Il. ω. 527. *Küst. *πίθοιν* *V. *κείαται* Med. 4. *Δυάζει*] Hanc gl. cum priore interpretatione agnoscit etiam Hesychius: qui tamen, ut est minus verborum transformator, pro *Δυάζει: φλυαρεῖ*, mox exhibet *Δυαεῖ: φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.* Alibi *Δρυάζειν: φλυαρεῖν.* — Scias, lector, nullam ex his glossis esse veram, sed omnes spurias, ex verbo *φλυάζω* (quod idem ac *φλυαρέω*) detortas et corruptas. Nam ex *φλυάζω* (pro quo apud Hesych. legitur *φλουάζω*) omissa littera prima factum est *Λυάζω* (Hesych. ipse suo loco, *Λυάζει: φλυαρεῖ*), ex *Λυάζω*, mutato *Λ* in *Δ* (quae litterae frequentissime permutari solent) ortum est *Δυάζω*: ex *Δυάζω* denique, addito *ρ*, *Δρυάζω*, et detracto *ζ Δυάω. Küst.* Diatr. p. 49. quem vide pluribus de eodem argumento disputantem in Hesychium. *Δοιάζει* Portus. *Διάζει* Med. *Δυάζειν* agnoscit Etym. M. *καὶ τὸ δισταζει* addit Zon. p. 584. 5. *Δυεῖν*] Gl. collocat A. post *Δυερόν. Δυοῖν* B. *Πολύβιος*] Fragm. gramm. 40. 8. *Δυερόν*] Deest gl. B. E. Exemplum vide in inscript. apud Walpolii *Travels in the East* p. 562. *Gaisf.* Sive in Corp. Inscr. Vol. I. p. 537. Est mendosa scribendi varietas pro *διερός*. 9. *ἡ δυστυχία* om. B. E. tenet Zon. p. 579. *καὶ* praefigit Lex. Bachm. p. 202. Ceterum hinc emerserat gl. *Δοῦλος*. Cf. Etym. M. pp. 284. 291. 11. *Δύην ἄποθέν τ' ἀλ.*] Lege et distingue: *Δύην ἄποθέν τ' ἀπαλάλκοι Ἣν οὐδεὶς ποθέει.* Sic enim legendum esse recte monuit Bentleius in Fragm. Callim. 302. *Küst.* Mirum profecto in Callimachi fragmento nihil mali suspicatos esse viros clarissimos. Primum Suidas habet *ἀλάλκοι* et *ποθεῖ*. Deinde copula locum non suum occupat. Porro *ἄποθεν* veteres non dicunt, sed semper *ἄπωθεν*: Psend-Orphei enim quisquilias et corruptum Aeschyli fragmentum non moror. Postremo nive frigidiora sunt, *ἣν οὐδεὶς ποθέει.* Recte et eleganter *δύη ἀποθήτη* dicitur, inepte et invenuste *δύη, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ*. MS. Oxon. *ἀπόθεσθ' ἀλάλκοι.* Lege ergo, *Δύην ἀπόθητον ἀλάλκοι.* Si quis autem ex vestigiis MS. *ἀπόθεστον* praeferat, non refragabor. Alterutrum certissimum est. In Lycophrone *ἀπόθεστα* pro varia lectione notatur. *Ἣν οὐδεὶς ποθεῖ* verba sunt grammatici pro interpretamento subiecta. *Porson.* in Toup. IV. p. 489. *ἀπόθεσθ'* B. V. E. *ἀπόθ' ἐσθ'* A. Terminationem accusativi scriptura codicum significatam revocavi: nam quod Gaisfordus posuit *ἀπόθεστ'*, id intelligi nequit. 12. *Μύθοις*] *μύθῳ* E. Cf. Aesopi fab. 337. 15. *Αὐτοῦ σοι παρ' ἄλωνι*] Anthol. Pal. VII, 209. Antipatri versus repetiti sub v. *Ἅλως*. *ἄλωνι*] *ἄλῖ* A. 17. *ἐκτισάμαν*] *ἐκτισάμην* B. E. cum gl. superiore.

Δρύφακτοι. Ligneae loricae, sepimenta, vel cancelli, septa. item quae nunc tabulata vocantur. et prominentia aedificiorum ligna. *Cum autem quadringentas naves onerarias in unum coegisset, easque septis ligneis circumdedisset.* *Δρύφη.* Ramenta. et *δρύφοι.* *Δρύψαι.* Abradere. *Δοιά.* Bina. *Bina vero aratra quae elaboraris tibi para.* *Δοιδυκοποιός.* Qui cochlearia facit. *Δοῖδυξ.* Pistillum. Aristophanes: *Nisi iste magnus in urbe vir evasisset, nullum in ea usum extitisse duorum instrumentorum, pistilli et cochlearis.* *Δοίημεν.* Praeberemus. *Δοιοί.* Duo. ut, *Duo namque dolia iacent in Iovis atrio.* *Δυάζει.* Nugatur, ineptias loquitur. *Δυεῖν.* Polybius: *Abiisse in urbem, quae duorum dierum spatio aberat.* Et iterum: *Alterum ex duobus elegisse, vel hoc vel illud.* *Δυερόν.* Damnosum, noxium. *Δύη.* Calamitas, infelicitas. unde etiam servus appellatur *δοῦλος*, quasi dicas *δυηλός*. Callimachus: *Calamitatem longe propulset.* In *Fabulis*: *Idcirco suam nemo vidit miseriam.* *Δυηπαθής.* Aerumnae patiens. *Hic tibi iuxta aream, laboriosa formica, tumulum ex gleba sicca condidi.*

Αὖθι. ἔνδυσαι.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος. καὶ αὖθις, πλείστης ὅσης, κατὰ Ἀττικὴν σύνταξιν, ἀντὶ τοῦ πολλῆς τὸ πλῆθος.

Δύναμις λέγεται καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. Τῷ ἀνὰ τοὺς ἑῴους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις. *Δύναμις* καὶ ἡ ἰσχύς. Λαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἷον, ἄν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν
632 ἢ διάβολον ὁριζόμενος λέγῃ, τὸν μὲν διάβολον τὸν δυνάμενον διαβάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην τὸν δυνάμενον λάθρα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' οὐ δρῶσιν αὐτὰ τῷ μὴ προαιρεῖσθαι.

Ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἱρετόν.

Δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ δυνάμει ἐστί, καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ· δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης

1. *Αὖθι*] Il. π'. 64. Post hanc gl. delevi cum V. C. quae habet A. in marg. et usque ad *συμμαχεῖ* agnoscit *Eudocia* p. 143. *Δύμας, ὁ Φρύξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα, ὅθεν Πρίαμος* (sic A. cum Eud. ὁ δὲ Πρ. ceteri) *καὶ Φρυξὶ συμμαχεῖ. Ἤδη καὶ* (ἤδη δὲ B. E.) *Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· Ὅμηρος. Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.* In Homericis *Küsterus* annotavit: „*Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπ.*] Est versus Homericus Il. γ'. 184. sed qui nihil ad rem facit." Admonuit Toupius v. *Ἑκάβη*, cui suam originem debet haec glossa. Ceterum *Δύμη* gl. solus om. A. Praebuit Zon. p. 580. 2. στρατός] στρατηγός B. E. C. *V. 3. ἀντὶ τοῦ] καὶ αὖθις A. B. V. E. C. Med. 4. ἢ πολλῆς] ἀντὶ τοῦ πολλῆς A. B. C. V. E. Med. Mirabilis librorum consensus, cum observatio syntactica, non collectio variorum exemplorum agatur. 6. ἰσχὺς] ἡ ἰσχὺς A. C. V. E. et *καὶ* omisso Zon. p. 580. 7. τετράφθαι] Malim τετρίφθαι, i. e. *usu exercitum esse*, vel *multum in aliqua re versatum esse. Küst.* 8. *Λαμάσκιος*] Huius locus recurrit sub v. *Ἄττα.* 12. εἴ τις τῶν φευκτῶν] Seqq. monente Gaisfordo sunt ex Alexand. Aphrodis. in Topic. p. 175. *Εἰ γάρ τις τῶν ψεκτῶν τινος καὶ φευκτῶν γένος δύναμιν ἀποδοίη, ἀνασκευάσομεν αὐτό· οὐ γὰρ οἷόν τε κακοῦ γένος ἀγαθὸν εἶναι, οἷον, ἄν τις τὸν κ. ἢ τὸν σ. ἢ τὸν δ. κτλ.* 14. λέγοι] λέγῃ A. B. Alex. *λέγει* C. 15. *βάλλειν*] Cum Porto malim *διαβάλλειν. Küst.* Sic Alex. item E m. sec. et glossa iam expulsa *Διάβολος.* 18. *ἀπὸ φαινομένης*] *ἀποφαινόμενος* E. *οὐδεὶς γὰρ τούτων*] *οὐ γὰρ* B. E. *τούτων* om. Med.

1. *μὲν γὰρ καὶ οἱ*] *γὰρ οἱ* B. E. Med. 4. *Ἔστι δὲ δύναμις*] Alex. Aphrod. p. 176. b. *ἡ γὰρ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθόν. πᾶν δὲ τὸ τοιοῦτον δι' ἄλλο αἱρετόν.* 6. *Δυνάμει* om. E. *ἀντὶ μὲν τοῦ — θεωρεῖν*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud Philoponum in lib. I. Aristot. de Anima, A. 8. a. ut Pearsonus recte observavit. Hinc ergo Suidam sua descripsisse puto. *Küst.* In Aristotelis verba, *πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελέχειά τις*, sic commentatur Philoponus: *Ἀεὶ προϊὼν κατὰ τὴν διαίρεσιν τὸ ἀληθὲς τῆς διαιρέσεως τμῆμα λαμβάνει, καὶ τοῦτο ὑποδιαιρεῖ. εἰπὼν οὖν πότερον οὐσία ἢ ποσὸν ἢ ποιὸν ἤ τις τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, τὰς μὲν ἄλλας παρῆκεν, ἔλαβε δὲ ὅτι οὐσία, καὶ ταύτην λοιπὸν ἐπιδιαιρεῖ εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀσώματον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν σῶμα καὶ ἀσώματον, εἶπε πότερον τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, ἢ μᾶλλον ἐντελέχειά τις· διὰ μὲν τοῦ ἐν δυνάμει τὸ σῶμα δηλῶν, διὰ δὲ τῆς ἐντελεχείας τὸ ἀσώματον. πᾶν γὰρ σῶμα καθόλου δυνάμει ἐστί. τὸ δὲ δυνάμει ἢ κατ' οὐσίαν ἐστὶν ἢ κατὰ ποσὸν ἢ κατὰ ποιὸν ἢ κατὰ τὴν εἰς τόπον μεταβολήν. τὰ μὲν οὖν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ πάντα σώματα κατὰ πάντα τὰ τοῦ δυνάμει σημαινόμενα ἐν δυνάμει εἰσί. δυνάμει γάρ ἐσμεν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ, δυνάμει ψυχροί ἐσμεν, θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα, καθήμενοι. τὰ δέ γε οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει ἐν τῷ μεσουρανήματί ἐστι, κἀκεῖσε γενόμενος ἐνεργείᾳ δυνάμει ἐστὶν ἐν τῇ δύσει. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων ὡσαύτως. ἐπειδὴ οὖν ἐν πᾶσι τοῖς σώμασι τὸ δυνάμει θεωρεῖται, διὰ τοῦτο διὰ τοῦ δυνάμει τὸ σῶμα ἐδήλωσεν.* 7. ὁ *Ἀριστοτέλης*] ὁ om. V. E. C. 8. *τῇ ἐντελεχείᾳ*] *τῷ ἐντελεχείᾳ* A. B. E. Med. *τὸ ἐντ.* V. C. 11. *κατὰ ποσότητα*] *κατὰ* om. B. V. E. C. Id recte deleri monstrat continuum *καὶ τὴν . . . μεταβολήν.* 15. *ψυχροὶ*] Addendum *ἐσμὲν* e Philop. 18. *κινούμεθα καθήμενοι*] *καθήμενοι κινούμεθα* E.

Αὖθι. Indue. *Δύναμις.* Exercitus. *Coacto exercitu longe maximo.* ubi *θαυμαστῆς ἡλίκης* in copiae significatione est constructio Attica. *Δύναμις* tam significat potentiam quam exercitum. *Quod in bellis orientalibus copiae Romanorum multum essent versatae.* item vires. Damascius de Isidoro inquit: *Carmina etiam quaedam scribebat, non pro ingenii facultate, sed ut desiderio eius satis esset.* *Δύναμις.* Si quis alicuius rei fugiendae facultatem tradat: ut si quis furem vel sophistam vel calumniatorem definiens dicat, calumniatorem esse illum, qui criminari alios et ex amicis inimicos facere possit; furem, qui aliena clam surripere; sophistam, qui ex falsa sapientiae specie quaestum facere possit. nullus enim horum talis est facultate, sed voluntate. nam etiam boni facultatem habent malа faciendi; neque vero faciunt, quod nolunt. — Est autem facultas instrumentale bonum propter aliud expetendum. Facultate, vel actu, vel perfectione. Aristoteles autem usus est, vocem corpori tribuens; cum *ἐντελέχειαν* incorporeo tribuat, de anima disserens. nam corpora, quae in ortu et interitu versantur, facultate sunt, et substantia, et qualitate, et quantitate, et loci mutatione, quae fit ex uno in alterum. facultate enim sumus homines in semine et menstruo; et facultate, dum pueri sumus, viri magnitudinem habemus. sic etiam in qualitate. facultate frigidi sumus, cum calidi sumus. et cum sedemus, facultate movemur. coelestia vero corpora in sola loci mutatione hanc facultatem habent. sol enim oriens facultate medium coeli spatium occupat; et cum in medio coelo iam est, facultate occi-

αὐτοῦ κινήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἔστι θεωρεῖν.

Ὅτι αἱ δυνάμεις τῷ χρόνῳ μὲν τῶν ἐνεργειῶν πρότεραι, τῷ λόγῳ δὲ δεύτεραι. πρότεραι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσιν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν δυνάμεων τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἡ ἐνέργεια. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἡ δύναμις. τὸ δὲ οὗ ἕνεκα πρότερον τοῦ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ χρόνῳ ὕστερον, τῷ δὲ λόγῳ πρότερον. προτιθέμενοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, οὕτω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ παρασκευαζόμεθα.

Δυνάμεις γεωμετρικαὶ πέντε. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν
συνάψας ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
τῶν δυστραχήλων ἐξ ὀχῶν τὰ φορτία.

Ὅτι Φίλων ἔφη, δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτηρίόν τε καὶ φθοροποιόν. οὐδ' ὅναρ οὗτος τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλος ἄκρατος ἐκ τῆς φθοροποιοῦ ὑπέστη.

Δυναστεύω. τὸ ἄρχω. γενικῆ.

Δυναστεία. ἡ ἰσχύς.

Δυνάστην ἡ θεία γραφὴ τὸν διάβολον ἐκάλεσε. φησὶ γὰρ ὁ Δαβίδ· Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστι, τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγενημένην.τηνικαῦτα Θεοῦ.

Δυνατήν. ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν. 633

Δῦναι. κατελθεῖν· ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.

Δύνωμαι. γίνεται ἐκ τοῦ δύνημι δύναμαι· τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον προπερισπᾶται. ἵστῶ, ἐὰν ἵστῶμαι. ἐὰν δὲ οὐκ ἔχῃ ἐνεργητικόν, προπαροξύνεται· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὅμηρος·

Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

περιώρικε γὰρ τὸν ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εὔθετον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.

Δυοκαιδεκάτη καὶ δυοκαιδέκατος. δυωδεκάτη δὲ καὶ δυώδεκα.

---

3. *δυνάμεις*] *δυνάμεις δὲ* E. 4. *δὲ λόγῳ*] *λόγῳ δὲ* praebuerunt A. C. *V. 7. *δυνάμει ἡ ἐνέργεια*] *δυνάμεις ἢ ἐνεργείας* A. 8. *τὸ δὲ*] *τοῦ δὲ* E. *τοῦ ἕνεκα*] *τοῦ οὗ ἕνεκα* V. C. 11. *οὕτω τὰ*] *τὰ* om. B. E. Med. 13. *γεωμετρικαὶ*] *γεωμετρίας* V. α' *γεωμετρι* C. *V. His abutuntur intpp. Polluc. IV, 161. parum memores Platonis Polit. p. 266. *Πισίδης*] Fr. Foggin. 74. 15. *συνάψας ὅλην*] Metri gratia scribendum est *Ὅλην συνάψας*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Laboranti metro optime succurrit Portus, assentiente etiam Küstero. Et sic quoque locutus est Iamblichus de Myster. p. 87. *Καὶ ψυχαὶ πλείονες εἰς ψυχὴν μίαν τὴν ὅλην συμπήγνυνται.* Item Sophocles in Philoct. 480. *ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.* Sed veram lectionem neuter tamen vidit. Scribendum: *εἰς μίαν ὁλκὴν συνάψας.* Hesych. *Ὁλκῇ μιᾷ, τόνῳ, δυνάμει.* Et sic iam video editum a Commelino in Pisid. p. 158. Quae autem sequuntur, *εἰς τὸ κινῆσαι μόλις Τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία*, reddunt: *ut machinis quibusdam gravissima onera moverentur.* Nimirum is est mos istorum hominum, ut ea non raro Latine reddant, quae non intelligunt. Rescribe: *ἐξ ὀχῶν.* Sensus est: *cum quinque potentias Archimedis in unam quasi vim atque actionem redegisset, ut onera tandem ex plaustris cervices iumentorum gravantibus eleraret. Toup.* IV. p. 12. coll. I. p. 145. *ἐξοχῶν* non dubitavi refingere. Contra Schneiderus olim iniuria *δυστραχήλων* in corruptionis suspicionem vocavit. 19. *οὗτος — ὅλος*] *αὕτη — ὅλως* E.

1. *Δυναστεύω*] Gl. om. V. silente Gronovio. 3. *Δυνάστην. ἡ θεία*] Locum hunc excerpsit Suidas ex Theodoreto in Psalmum LXXI. p. 680. ut Pearsonus monuit. *Küst.* 4. *ἐρύσατο* Med. 5. *τουτέστιν, ἀνθρωπείαν*] *τουτέστι, τὴν ἀνθρωπείαν* scripsi cum Theodor. B. V. E. *τὴν ἀνθρωπίαν* *V. 7. Zon. p. 579. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 1, 24. *ἡγήσεσθαι δυν· καὶ ὑποζυγίοις κτλ.* 9. *Δῦναι*] Il. γ'. 322. Extrema referebat ad Od. ν'. 30. Tittmannus in Zon. p. 585. 10. *Δύνωμαι*] Conf. Etym. M. p. 290, 24. *γίνεται δύνημι* *V. recte. 12. *ἐὰν ἵστῳ* Med. 14. *Ὁμηρος*] Il. ξ'. 196. ubi Schol. Ven. *ἡ διπλῆ, ὅτι περιώρικε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖ, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατὸν εἶναι πρὸς τελείωσιν.* 20. *Δυωδεκάτη*] Sic Zon. p. 580. *δωδεκάτη* A. *δυοκαιδεκάτη* *V. Cf. infra gl. *Δυωδεκάτη*. Mox *καὶ δυώδεκα* om. C.

---

dit. ex reliquis etiam ipsius et ceterorum astrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni potest. Facultates autem tempore quidem sunt actionibus priores, ratione vero posteriores. nam actiones doctrina quidem sunt facultatibus priores, et nobis magis perspicuae ad cognitionem, propter perfectionem. actio enim est perfectio illius, quod est facultate. huius enim causa facultas est. illud vero, cuius causa aliquid est, est prius eo, cuius causa illud est. atque adeo rerum omnium finis tempore quidem posterior est; ratione vero prior. finem enim ratione nobis proponentes, quae ad finem illum spectant quaerimus et nobis comparamus. Facultates geometricae sunt quinque: Pisides: *Cum Archimedis quinque facultates in unam vim conflasset, ut onera tandem e plaustris, quae cervices degravant, levaret.* Philo dixit duas facultates in omnem animam convenire: unam quidem salutarem, alteram vero perniciosam. hic tamen ne in somnis quidem illam salutarem sensit; sed totus ac merus ex illa perniciosa conflatus est. *Δυναστεύω.* Impero. genitivo iungitur. *Δυναστεία.* Potentia. *Δυνάστην.* Dynastam sacra Scriptura diabolum appellat. ait enim David: *Eripuit pauperem ex manibus dynastae.* id est, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo desertam. *Δυνατήν.* Quae fieri potest. Xenophon: *Indicaturum se viam talem, quam iumenta ingredi possent.* *Δῦναι.* Descendere. vel in occasum vergere. *Δύνωμαι.* Ab verbo *δύνημι* fit *δύναμαι*: subiunctivus modus *δύνωμαι.* omnia autem verba subiunctivi modi, quae ducuntur ab activis circumflexis, circumflexo in penultima notantur: ut ab *ἱστῶ*, *ἱστῶμαι.* sin vero carent activo, acuto notantur in antepenultima: ut *δύνωμαι*, *δύνωνται.* et Homerus: *Si modo possim hoc perficere et olim perfectum est.* ubi descripsit illum, qui profiteatur idoneum ad perficiendum, et simul ipsius rei naturam, ut facile effici possit. *Δυοκαιδεκάτη*, et *δυοκαιδέκατος.* at *δυωδεκάτη* et *δυώδεκα.*

Δύο τοίχους ἀλείφειν. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.

[*Δυωδεκάτη*, καὶ δυωδέκατος.]

Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ὤνητο.

Δυοῖν. ἀντὶ τοῦ δύο.

Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν·

(*ἀντὶ τοῦ*, *ἓν τῶν δύο ποιήσας*)

ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

Δυῤῥάχιον. πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμνος καλουμένη.

Δυσάλγητος. ἀσυμπαθής.

Δυσαλθές. δυσίατον.

Δυσάλωτον. δύσληπτον.

Δυσανάγωγος. δυσχερής, ἀπειθής.

Δυσανασχετοῦσι. βαρέως οἴσουσι, παραιτοῦνται. Δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηιανείρας.

Δυσανασχέτως. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς. Ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα.

Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ.

Δυσαῶν ἀνέμων. τῶν σφοδρῶς πνεόντων. Πνευμάτων ἐπελαυνόντων δυσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν.

Δυσάντητον. δυσχερές, δυσπάντητον.

Δυσαρεστούμενος. μὴ ἀρεσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν τὴν σύγκλητον δυσαρεστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. Καὶ αὖθις·

Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,

---

1. *Δύο τοίχους ἀ.*] M. Caelius Ciceroni Ep. Fam. VIII, 29. [immo Curius l. VII.] *Sed amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, et putare me virum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Schott.* *τείχους* Med. 4. *εὐφεγγέας*] Vide infra v. *Εὐφεγγίας*, quam ex hoc loco emendavimus. *Toup.* *εὐφεγγίας* item A. B. V. C. Edd. ante Küst. et Apostolius; sed cum Suida Arsen. p. 185. 5. Gl. om. Küst. Tuetur *V. quamvis ex gl. *Δυοκαιδεκάτη* non suo loco repetitam. Contra Med. post *Δύο* (forsitan *δύω*) *ἐτῶν* posuit *Δυωδεκάτη καὶ δυωδέκατον*. Incertae sedis glossam notavi. 9. *Δυοῖν ἀποκρ.*] Sophocl. Oed. R. 640, 41. 10. *ἀντὶ τοῦ . . . ποιήσας* Küsterus (ab Gron. p. 115. notatus) clam post *λαβών* reiecit. *τῶν δύο* om. *V. 12. *τὸ πάλαι*] *ἡ πάλαι* E. Post *καλουμένη* delevi cum A. V. sumpta ex Etym. M. sive Zon. p. 582. *νῦν δὲ πάλιν καλουμένη Δυῤῥάχιον, κατὰ τὸν τόπον προεχούσης ἄκρας γεωλόφου, ὅπου* (*ὅπου* om. B. E. Med. Etym. *καὶ* Zon.) *τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ῥαχίαν* (adde *καὶ τὸ* cum lexicographis) *δύσορμον Δυῤῥάχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.* Initio *δὲ πάλιν καλουμένη* om. E. Supra *καλον* sic *V. 14. *Δυσάλγητος*] Soph. Oed. R. 12. 15. *Δυσαλθές*] Dio Exc. Vales. p. 753. *κρυφίοισι τόποισιν ἔχων δυσαλθέα νοῦσιν. Toup.* MS. *Δυσαλθές* Axiochus p. 367. B. Cf. Lecapenus in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. et Etym. M. p. 291. 16. *Δυσάλωτον*] Vid. Aesch. Prom. 166. et Soph. Oed. Col. 1723. et Schol. Uberiora Lex. Bachm. p. 202. 17. *Δυσανάγωγος*] Exemplum habet Theophylactus IV. p. 188. nec dissentit Zon. p. 576. Sed probandum videtur Albertii iudicium, qui vocem a *δυσάγωγον* deflexam censebat: id quod firmat Lex. Bachm. p. 202. *ἀπειθής*] *δυσπειθής* C pr. *ἀπειθής*, *δυσχερής* Zon. p. 576.

1. *Δυσανασχετοῦσι*] Vid. *Ἐμβαλόντα. Hemst.* Appian. I. 241. *Toup.* MS. *βαρέως*] *βραδέως* A. V. C. Hoc restituendum videtur Diodori fr. Vatic. XXVI, 1. ubi legitur *ἀταράχως καὶ βαρέως ἔφερεν. οἴσουσι*] *ὑπομένουσι* E. Non semel recentioribus *οἴσω* pro praesenti habitum. 2. *τῇ συμφορᾷ*] Diodorus IV, 36. monente Gaisf. Hercules *μετὰ τὸν Δηιανείρας γάμον τρισὶν ὕστερον ἔτεσι δειπνῶν παρ᾽ Οἰνεῖ, διακονοῦντος Εὐρυνόμου — ἁμαρτάνοντος δὲ ἐν τῷ διακονεῖν, πατάξας κονδύλῳ, καὶ βαρυτέρας τῆς πληγῆς γενομένης ἀπέκτεινεν ἀκουσίως τὸν παῖδα. περιαλγὴς δὲ γενόμενος ἐπὶ τῷ πάθει, πάλιν ἐκ τῆς Καλυδῶνος ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς Δηιανείρας.* 4. *Ὁ δὲ δυσανασχέτως*] Ex Theophylact. Simoc. *Ἱστ. πρεσβ.* p. 51. ubi *καταδέξασθαι. Abresch.* Sive Histor. VII, 15. p. 299. 6. *Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀν.*] Ex Harpocratione: ex quo pro *δυσάνισος*, ut priores editt. [et B. V. C. cum Zon. p. 576. et Harp. Pal.] male exhibent, reposui *δυσάνιος. Küst.* *Δυσάνιδος* E. qui in marg. *ἴσως δυσάντιδες*. 8. *Δυσαῶν ἀνέμων* Od. *ν*. 99. 9. *ἐπελαυνόντων*] *ἐπελαβόντων* B. V. (ap. Gron. p. 116.) E. C. *ἐπιλαβόντων*, quod structurae repugnat, extat in v. *Χάρυβδις*, unde scriptorem cognoscimus Priscum. 10. *κατέδυσαν*] F. leg. *κατεδύθησαν*. cf. Diod. XI, 27. *Toup.* MS. Vulg. tuetur inferior glossa. 11. *Δυσάντητον*] V. Ruhnk. Ep. Crit. p. 273. *δυσχερές*] *ἐναντίον*, *δυσχ.* Zon. p. 583. *δυσχερὲς ἀπαντᾶν* Hesychius. 12. *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι*] Ex Diodori Sic. Exc. Legg. T. II. p. 622. monente Wesseling. *Toup.* Monuit etiam Schäfer. in Dionys. de Comp. p. 124. Diodorus *τῇ τῶν τειχῶν τῶν ἐν Λακεδ.* 14. *τειχῶν* om. B. C. V. E. 16. *Χαλεπὸν*] Aristoph. Eccl. 180 — 82. Indicavit Toupius. Adde v. *Ἑκάστοτε*. Refingendum vero *οἳ τοὺς* et *ἀντιβολεῖθ᾽ ἑκ.*

Δύο τοίχους ἀλείφειν. Dicitur de illis, qui inter duas partes ancipitem animum gerunt, et in inimicitiis vel amicitiis medios se praebent. forsitan ab iis ductum qui duos parietes dealbant. *Δύο ἐτῶν ἐν τ. Biennium inter Graecos commoratus iniusti exilii fructum cepit.* *Δυοῖν.* Pro *δύο*. *Cum e duobus malis alterum delegerit* (id est, cum alterum ex duobus effecerit), *ut vel ex patrio solo me eiiciat, vel ipse comprehensum interficiat.* *Δυῤῥάχιον.* Dyrrhachium, urbs olim Epidamnus vocata. *Δυσάλγητος.* Qui nulla miseratione commovetur. *Δυσαλθές.* Sanatu difficile. *Δυσάλωτον.* Captu difficile. *Δυσανάγωγος.* Contumax, inobediens. *Δυσανασχετοῦσι.* Graviter ferunt, recusant. *Illam vero calamitatem iniquo animo ferens Calydone cum Deianira excessit.* *Δυσανασχέτως.* Iniquo animo, gravate. *Ille vero dona regia gravate accipiebat.* *Δυσάνιος.* Antiphon. qui qualibet in re, licet levissima sit et nullius momenti, dolore afficitur. *Δυσαῶν ἀνέμων.* Ventorum vehementer spirantium. *Vehementi vento in eos irruente, naves una cum viris submersae sunt.* *Δυσάντητον.* Difficile, cui difficulter occurri potest. *Δυσαρεστούμενος.* Qui rem iniquo fert animo. *Romani vero dixerunt, murorum Lacedaemonis demolitionem Senatui displicere.* Et alibi: *Molestum enim pro-*

634 "*εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.*

Δυσαριστοτόκεια. δυστυχῶς ἄριστον τεκοῦσα. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.

Δυσαύλης. οὗτος αὐτόχθων μὲν ἦν, συνῴκησε δὲ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νῆσαν.

Δυσαχθές. βαρύ, ἀβάστακτον.

Δυσβῆρες, οἱ δύσβατοι τόποι.

Δυσβουλία. κακοβουλία.

Δυσβράκανος. δυσκατανόητος. βράκανα γὰρ ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

Δυσγάργαλις. δυσυπότακτος. γαργαλίζειν γὰρ τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν καὶ πείθειν.

Δυσγενής. ὁ ἐκ κακοῦ γένους. καὶ *Δυσγένεια,* ὁμοίως.

Δυσδιάλλακτον. δυσθρήνητον.

Δυσδιάφευκτον. δυσχερῶς λανθάνον.

Δυσδιόρθωτος. ὁ ἀδιόρθωτος.

Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου.

Δυσέκβατον.

Δυσεκλογίστων. δυσαρέστων, δυσδιαγνώστων. Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλυτα. δυσχερῶς λυόμενα.

Δυσέκτων. δυσγνώμων.

Δυσέμβολος. δυσεπιχείρητος. καὶ δυσεμβολώτατον. Φρούριον Ἀρμενίας ἀπόρθητον ὑπάρχειν δοκοῦν, διὰ τὸ δυσεμβολώτατον. — Πρὸς ἄφιππα χωρία καὶ δυσεμβολώτατα πολὺ προελθόντες, οὐδενὸς κωλύοντος τῶν πολεμίων, ἀπεκόπησαν πολὺ τῶν ὁμαλῶν καὶ ὑπτίων.

Δυσέντευκτος. δυσομίλητος.

---

3. *Δυσαριστοτόκεια*] Usus est hac voce Homerus Il. σ'. 54. *Küst.* *τεκοῦσαν*] *τεκοῦσα* A. B. C. V. E. Dein Hesychius, *ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον.* 5. *Δυσαύλης. οὗτος αὐτ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* V. Pausan. I, 14. 6. *δὲ Βαβοῖ*] *δὲ βαυβοῖ* Harp. Pal. C. *βαβοιῶν* *V. *βαυβοιῶν* V. Cf. v. *Δημώ. δὲ* om. B. V. C. 6. *Πρωτονόην* A. *Νῆσαν*] Harpocratio habet *Νίσαν.* Sed ipse Suidas infra *Νῆσσαν*, per duplex σ. *Küst.* Nempe haec olim legebantur sub. v. *Νῆσσα. Νήσαν* A. 7. *Δυσαχθές*] Vocabulum aevi recentioris olim legebatur in Aeschyli Eumen. 145. *ἀβάστακτον* om. Zon. p. 583. 8. *Δυσβῆρες*] Hesychius: *Δυσβηρές. δύσβατον, δυσχερές.* Hinc et apud Suidam scribendum puto, *Δυσβηρεῖς. οἱ δύσβατοι τόποι. Küst.* Emendationem Küsteri minus necessariam ducit Abreschius in Hesych. *Δυσβηρής* Zon. p. 574. ac similiter Etym. M. Cf. v. *Δυσῆρες.* 9. *Δυσβουλία*] Vid. vel v. *Ἀθηναίων δυσβουλία.* 10. *Δυσβράκανος*] Sic etiam Hesychius. At Psellus in Synopsi inedita, versibus politicis scripta, cuius et alibi mentionem feci, habet *δυσβάρκανος.* Sic enim ille: *Δυσβάρκανος, ὁ δύσληπτος. οἱ δασεῖς, δασυλίδες. Küst.* Cf. v. *Βράκανα.* Glossam esse Cratini docet Hesychius. *ὁ δύσληπτος, ὁ δυσκατανόητος* Zon. p. 574. 12. *Δυσγάργαλις*] Sic etiam Etymologus [et Zon. p. 575.]. At Hesychius [mendo typ.] *δυσγάργαλος. Küst. Δυσάργαλις* V. C. Phrynichus Segu. p. 37. *Δυσγάργαλος ἵππος. ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται.* „Sic totidem quoque verbis Etym. M. Respexit autem uterque ad trimetrum Aristophanis in Anagyro, quem nobis conservavit Suidas v. *Ὀρθοπλήξ. Ὡς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε καὶ δυσγάργαλις.* Quod miror non animadversum ab iis, qui ad Hesychium scripserunt, apud quem male legitur *δυσγάργαλος.* Xenophon de Re equestri (3, 10.) p. 937. *Δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλίς γε εἴη.* Hinc corrigendus Aelian. Hist. Anim. XVI, 9. *Ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χροιὰν καὶ ἄγαν δρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως.* Legendum: *δυσλόφους δὲ καὶ δυσγαργάλεις.* Libanius Epist. XIV. p. 113. edit. Wolf. *ἵππον δυσγάργαλον. Toup.* I. p. 146. 14. *κακοῦ*] *κακοῦ καὶ εὐτελοῦς* E. qui mox *ἐπὶ τούτου* pro *ὁμοίως.* 16. *Δυσδιάλλακτον. δυσθρ.*] Ex interpretatione, quam Suidas huic voci addidit, patet legendum esse *δυσαίακτον.* Recte Suidas paulo post: *Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου.* Apud Hesychium pro *δυσαιάκτου* male legitur *δυσδιάκτου*: ut viri docti iam ante monuerunt. *Küst.* Nihil mutat Lex. Bachm. p. 202.

1. *Δυσδιάφευκτον*] Praestat *Δυσδιάφυκτον* cum Zon. p. 583. Quo ducit etiam Hesychii scriptura *Δυσδιαφύλακτον.* 2. *Δυσδιόρθωτον*] Vox sermonis ecclesiastici. Cf. Hesychius. 3. *Δυσαιάκτου*] Glossa sacra: v. Maccab. III, 6, 31. 4. Om. vulg. tuetur *V. Contra delevi statim, quod cum Aldo Gaisf. clam inserui, *Δυσσέβεια*: quam gl. Med. posuit post v. *Δυσριγότερος.* 5. *δυσαρέστων* om. E. Med. Addidit Aldus, firmatque Zonaras. 8. *Δυσέκλυτα*] V. Hesych. *δυσεκλύτως* Aeschyl. Prom. 60. 9. *Δυσέκτων*] H. Steph. in Indice Thesauri: „Suid. affert pro *δυσγνώμων*, qua expositione nescio quid sibi velit. *δύσεκτος* enim esset *ὁ δυσκάθεκτος.*" Videtur lemma depravatum esse. Nihil mutat Zonaras. 12. *Πρὸς ἄφιππα*] Hoc exemplum abiecit Küsterus, reprehensus Gronovio p. 116. *προελθόντες*] *προσιόντες* B. 13. *πολλοὶ — ὑπτίων*] *πολὺ — ἱππίων* A. *πολὺ* etiam *V. firmante recepi: nec dubito quin praegressum *πολύ*, quod supra male locum suum tuetur, pro correctione scripturae *πολλοὶ* habendum sit. 16. *Δυσέντευκτος*] Vetustissimus auctor Polybius V, 34. *Δυσέντευκτοι. δυσομίλητοι* B. E. non Zon. p. 575.

---

fecto est viros morosos monere, qui siqui vos amare volunt timeatis, nolentes autem suppliciter semper oretis. *Δυσαριστοτόκεια.* Quae malo fato fortissimum peperit, vel propter fortitudinem suam infelicem. *Δυσαύλης.* Dysaules indigena fuit, et Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen et Nesam suscepit. *Δυσαχθές.* Grave, quod difficulter ferri potest. *Δυσβῆρες.* Loca transitu difficilia. *Δυσβουλία.* Malum consilium. *Δυσβράκανος.* Difficilis intellectu. *βράκανα* enim sunt olera agrestia, quae difficulter lavari possunt. *Δυσγάργαλις.* Refractarius. *γαργαλίζειν* enim significat risum alicui movere et flectere. *Δυσγενής.* Ignobilis. Et *Δυσγένεια*, generis obscuritas. *Δυσδιάλλακτον.* Difficile reconciliatu. *Δυσδιάφευκτον.* Quod difficulter vitari potest. *Δυσδιόρθωτος.* Qui difficulter emendari potest. *Δυσαιάκτου.* Valde lugubris. *Δυσέκβατον.* *Δυσεκλογίστων.* Quae difficulter cognosci et conici possunt. *Cum casus belli incerti sint et coniectu difficiles.* *Δυσέκλυτα.* Quae difficulter solvuntur. *Δυσέκτων.* Malum animum habentium. *Δυσέμβολος.* Accessu difficilis. et *δυσεμβολώτατον. Castellum Armeniae pro inexpugnabili habitum, quod difficillimum esset accessu. — Cum in locos ad equitandum incommodos et difficillimos accessu longius essent avecti nullo hostium impediente, multum ab aequis et supinis recesserunt.* *Δυσέντευκτος.* Qui non facile sui conveniendi copiam

Δυσέξιτος. τόπος ἀδιόδευτος.

Δυσέξοιστον. δυσεκκόμιστον.

Δυσεπήβολος.

Δύσεργον. δυσχερές, δύσκολον. Ἐπ' ἄμφω τὰ πλευρὰ τοῦ δόρατος μεταλαμβανομένου, ὃ δὴ δύσεργον ἦν τοῖς ἀῤῥωστοτέραν ἔχουσι τὴν ἑτέραν.

Δύσεριν. φιλόνεικον. παρὰ τὸ δῦς, ὃ ἔστι κακόν, καὶ τὴν ἔριν.

Δυσερμίας. κακῆς ἀποτυχίας. εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσι.

635 Δύσερμος. ὁ δύσελπις.

Δύσερως. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν, ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν. Ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ δυσέρωτος.

Δύσζηλοι. φθονερώτατοι.

Δυσειδής. ὁ ἄμορφος.

Δυσείκαστον. ἀπρεπῶς εἰκασθέν.

Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.

Δυσειρεσία. τὸ κακῶς ἐρέττειν.

Δυσηλεγής. κακόηχος, χαλεπός.

Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον, δυστάραχον.

Δυσηνίους. δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσαγώγους, δυσμετόχους, τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. ἡνίαι γὰρ τὰ λῶρα.

Δυσήνυκτον. δυσκατόρθωτον.

Δυσῆρες. δυσχερές.

Δυσηχής. ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

Δυσίατον. ἀθεράπευτον. καὶ δυσιατότερον ὁμοίως.

Δυσιθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. καί,

Δίκτυα δυσιθάλασσα.

Δυσίτητος.

---

1. *Δυσέξιτος*] Scribitur et *δυσεξίτητος*. Diodor. Excerpt. p. 579. Synes. Ep. 104. *Toup.* MS. Adde Wessel. in Diod. III, 44. 2. V. Suiceri Thes. Eccl. *ἀδιάδευτος* A. 3. *Δυσεπήβολος*] *Δυσεπίβολος* E. item in exemplo. Nam subiiciebantur ex v. Ἀγάπιος descripta, quae habet A. in marg. praefixo *ὅτι*: delevi cum V. C. Ἀγάπιος *φιλόσοφος ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ δυσεπηβόλων*. Küsterus: „Fragmentum hoc, quod ex Damascio depromptum esse existimo, legitur etiam supra v. *Ἀγάπιος*." Ubi *φιλόσοφος ὠνομάζετο* E. Deinde *φιλομαθείᾳ* A. 5. *δόρατος*] *δώρατος* A. *μεταλαμβανομένου*] *μεταλαμβανομένους* V. *ὃ δὴ*] *δὴ* om. V. E. C. *ἢ* Zon. p. 582. 6. *ἀῤῥωστοτέραν*] *ἀριστοτέραν* B. C. V. E. 7. *Δύσεριν*] Philostrat. Ep. 39. *ὡς δύσερί σοι καὶ φιλόνεικον τὸ κάλλος*. Agathias p. 63. *Toup.* MS. Hinc emendes Lex. Bachm. p. 203. Novissima *παρὰ τὸ* et seqq. neglexit Küsterus repugnantibus *V. et Zon. p. 575. partimque Hesychio. 9. *Δυσερμίας*] Sic recte habent MSS. Pariss. itemque Hesychius et Etymologus [adde Zon. p. 580.]. At priores editt. mendose *δυσεργίας* [et *εὐεργίαν*]. Dictum est autem *δυσερμία*, a *δυσ* et Ἑρμῆς, Mercurius. Deus enim ille sortium praeses habebatur: et proinde, qui eum minus faventem haberent, iis sortes male cadere existimabantur. Hinc igitur factum, ut *δυσερμία* latiori significatione quemvis infelicem successum denotaret. *Küst.* Qui iussit etiam v. *Εὐερμία* conferri. 10. *ἐπιτυχίαν*] *ἀποτυχίαν* C. 11. *ὁ δύσελπις*] *ὡς δύσελπις* A. [*V.] Non est igitur *δύσελπις* interpretamentum v. *Δύσερμος*. Hoc dicit grammaticus, eandem rationem habere *δύσερμος* atque *δύσελπις*. *Gaisf.* Recte, quod negat *δύσελπις* aptam interpretationem facere vocis *δύσερμος*: sed illud quo pacto potuit grammaticus similiter ac *δύσερμος* formatum pronunciare? Verum apparet *δύσελπις* optime sociari cum voce *Δύσερως*, ac locum inferiorem obtinere debuisse. Interim *ὁ* revocavi cum Zon. p. 575. 12. *Δύσερως*] Dion. Excerpt. Vales. p. 605. Aristides emend. apud Lysiac. Lectt. Taylori p. 686. ubi leg. *δύσερως θεσ. Toup.* Nota Hemsterhusii disputatio in Luciani Timon. 25. Mox *ἢ ὁ — ἐρῶν* om. V. C. retinet Zonaras. 13. *Ἀποσφαγεῖσαν*] Iamblicho tribuit Rochettus Miscell. T. I. p. 85. collato Photio Bibl. p. 245. 15. *Δύσζηλοι*] Od. *η*. 307. 16. *ὁ δύσμορφος* Zon. p. 576. 17. *Δυσείκαστος*] Vox Dionysii Halic. *ἀπρεπῶς*] *δυσχερῶς ἢ ἀπρεπῶς* E. hominis interpolatio, qui quid sensu conveniret perspexit.

2. *Δυσηλεγής*] Prior interpretatio pertinet ad *Δυσηχής*. *Hemst.* 3. *Δυσήνεμον*] Sic Hesychius, ubi laudat Abreschius Sophoclis Antig. 591. *ἔχειν* A. *δυστάραχον* om. Zon. p. 583. 6. *δυσμετόχους*] *δυσκατόχους* Hemsterhusius et Bekkerusi in Etym. M. ubi eadem extant: quos occuparat Portus. Ipse coniiciebam *δυσμεταχειρίστους*. *ἐκ*] *τοὺς ἐκ* A. C. V. E. Edd. ante Küst. et Lex. Bachm. p. 203. Sed articulo nullus locus. *ἡνία*] *ἡνίαι* dedi cum B. C. E. et glossa inferiore. 8. *Δυσήνυκτον*] Rectius Hesychius *δυσήνυτον*. *Küst.* Sic E. et Lex. Bachm. p. 203. Probabilius tamen *Δυσήνυστον* Zonaras. *Δυσήνεκτον* *V. Vulgatum ipse memorat Hesychius. 9. *Δυσῆρες*] Zon. p. 583. Vide supra v. *Δυσβῆρες*. 10. *Δυσηχής*] Glossa Homerica. Zon. p. 576. 11. Ῥυσαμένη Πύθωνα] Ex Anacreontis Epigr. Anthol. Pal. VI, 141. ubi legitur *ῥυσαμένα* et *δυσαχέος*. 13. *καὶ δυς. ὁμοίως* unus om. Küst. Sed *δυσιατώτερον* Med. *δυσιατώτατον* *V. 17. *Δίκτυα δυσιθάλασσα*] Philippi Thessal. Ep. XXIII, 2. Anthol. Pal. VI, 38. Abiiciendum *καί*. 18. Sic etiam *V. Om. vulg.

---

facit. *Δυσέξιτος.* Locus transitu difficilis. *Δυσέξοιστον.* Quod difficulter exportari potest. *Δυσεπήβολος.* *Δύσεργον.* Difficile factu, difficile. *Cum hasta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile illis, qui alteram manum infirmiorem habebant.* *Δύσεριν.* Contentiosum. *Δυσερμίας.* Infelicis successus. *εὐερμίαν* enim felicem successum vocant. *Δύσερμος.* *Δύσερως.* Qui infeliciter amat et nulla spe. vel, cuius amor alteri malum affert. *Ipsam enim ab infelici amatore iugulatam esse.* *Δύσζηλοι.* Valde invidi. *Δυσειδής.* Deformis. *Δυσείκαστον.* Quod difficulter coniici potest. *Δυσείμων.* Male vestitus. *Δυσειρεσία.* Difficilis remigatio. *Δυσηλεγής.* Male sonans, molestus. *Δυσήνεμον.* Malis ventis expositum, ventis turbatum. *Δυσηνίους.* Refractarios, contumaces, intractabiles, frenis repugnantes. translatio ducta est ab equis. *ἡνίαι* enim significat habenas. *Δυσήνυκτον.* Quod difficulter perfici potest. *Δυσῆρες.* Difficile. *Δυσηχής.* Horrisonus. In Epigrammate: *Qui servavit Pythonem horrisono ex bello clipeus, iam in delubro Minervae pendet.* *Δυσίατον.* Curatu difficile. et *δυσιατότερον.* *Δυσιθάλασσα.* Quae in mare demittuntur. *Retia mare subeuntia.* *Δυσίτητος.*

Δυσθανατῶντα. *βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα.* *Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον.*

Δύσθεος. *ἀσεβής.*

Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκε;

Δυσθετήσας. *Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν. ἀντὶ τοῦ, μὴ στέρξας ταῖς συνθήκαις, μὴ ἐμμείνας. Καὶ Δυσθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετοῦσι.*

Δυσθήρατος. *ὁ δυσεύρετος.*

Δύσθυμος. *κακόβουλος.* *Σοφοκλῆς·*

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος. εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

Δυσκάθεκτον. *δυσνόητον, ἀκατάληπτον.*

Δυσκελάδου. *κακοήχου.*

Δυσκίνητε. *ἀμείλικτε, δυσμετάθετε.*

Ἄιδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
ἥρπασας; ἦ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

Δυσκλέα. *Ὅμηρος κατὰ συστολὴν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα.*

Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι.

καὶ ἀκλέα, ἀντὶ τοῦ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτεί- 636
νουσι.

Δυσκλεές. *ἄδοξον, ἄτιμον, ἀπρεπές.* *Μὴ γὰρ οὕτως ὑφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην, ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.*

Δυσκληδόνιστον. *δυσφήμιστον.* *δυσκλυδώνιστον δέ, δυσέκβατον.*

Δυσκολαίνειν. *λέγει Ἀριστοτέλης· Δυσκολαίνει γὰρ ὁ μὴ διὰ προηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείρων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. δυσκολία δ' ἐστὶν ἀπόκρισις παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ φθαρτική.*

Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς. *τὰς κεκλασμένας.* *Ἀριστοφάνης·*

Εἰ δέ τις ἐπικάμψειέν τινα καμπήν,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

Δύσκωφος. *ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.*

---

2. *Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simocatt. lib. II. c. 6. init. *Küst.* *δυσθανατῶντες* *V. 6. *Ὦ δύσθεον*] Sophocl. Electr. 289. *μόνῃ* Edd. 8. *Ὁ δὲ Νάβις δυσθετ.*] Casaubonus fragmentum hoc ad Polybium refert. *Küst.* Fragm. hist. 34. 11. *Καὶ δυσθετ.*] Item Polybii fragmentum, exhibitum illud supra in v. *Ἀποδυσπετεῖ*: ubi verius *ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται*, observante etiam Hemsterhusio. Ceterum expungendum in principio *καί*. 13. *δυσερεύνητος* Hesychius. 14. *Σοφοκλῆς*] Electr. 549 — 551. 15. *μὲν οὖν*] *οὖν* om. A. V. Med. Mox *πεπραμένοις* A. 16. *δέ σοι* Edd. *δέ οἱ* V. C. 17. *δικαίαν σχοῦσα*] *δίκαι' ἔχουσα* V. *δικαίαν ἔχουσα τοῦ π.* A. *ἔχουσα* C. 19. *Δυσκελάδου*] Hom. Il. *π'*. 357. 21. *Ἄιδη δυσκίνητε*] Ep. inc. DCLX, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 221.

1. *Ὅμηρος*] Il. *β'*. 115. Ubi similiter Schol. Ven. *ἀκλέα* petitum ex Od. *δ'*. 728. 7. *ὑφ' ἡλίῳ*] *ἐφ' ἡλίῳ* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 10. *δυσέκβατον*] Statim *διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ* omiserunt A. B. C. V. E. 11. *Δυσκολαίνει*] *Δυσκολαίνειν* dedi cum A. C. Zon. p. 586. *λέγει Ἀριστοτέλης*] Sensum non verba Aristotelis Suidas hic rettulit. Verba enim philosophi lib. VIII. Topic. cap. 3. haec sunt: *τὸ γὰρ ἄνευ ἐνστάσεως ἢ οὔσης ἢ δοκούσης κωλύειν τὸν λόγον δυσκολαίνειν ἐστίν.* Et paulo post: *ἔστι γὰρ ἡ ἐν λόγοις δυσκολία ἀπόκρισις παρὰ τοὺς εἰρημένους τρόπους, συλλογισμοῦ φθαρτική.* *Küst.* 13. *γίνεσθαι* om. Zon. 14. *παρὰ*] Sic recte MSS. Pariss. et Aristoteles loco laudato. At priores editt. [et B. C. E. cum Zon. p. 580.] male *περί*. *Küst.* 17. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 967. ubi primus versus rectius sic legitur: *Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν.* Vide etiam supra v. *Βωμολοχεύσαιτο* et infra v. *Κάμπτω*. *Küst.* Nostram glossam non dubito quin lectores e superiore transcripserint. 18. *ἐπικάμψει* Edd. 19. *Φρῦνιν*] *Φρένιν* V. *φρήνιν* C. Scripsi *Φρῦνιν*. 21. *ἐπετρίβετο*] *ἐπιτριβέσθω* A. B. C. V. 23. *Δύσκωφος*] Exod. IV, 11. contulit Ernestius.

Δυσθανατῶντα. Qui vitam morte violenta finit. *In quadam autem semitae parte viderunt militem Romanum cum morte conflictantem, cuius corpus quattuor ictibus vulneratum esset.* *Δύσθεος.* Impius. *O scelus diis invisum, tibine soli pater mortuus est?* *Δυσθετήσας.* Qui non acquievit, non perstitit. *Nabis vero cum in condicionibus pacis non acquiesceret, litterarum ad se scriptarum nullam rationem habuit.* Et *Δυσθετούμενοι*, male affecti. *Casus aegre ferentes animum despondent.* *Δυσθήρατος.* Captu difficilis. *Δύσθυμος.* Quem poenitentia facti subit. Sophocles: *Me quidem eorum quae feci non poenitet. si tamen tibi videor male iudicare, cum recte sentiam, vicinos vitupera.* *Δυσκάθεκτον.* Intellectu difficile, quod comprehendi nequit. *Δυσκελάδου.* Horrisoni. *Δυσκίνητε.* Inexorabilis, praefracti. *Inexorabilis Pluto, quid amabilem amicam rapuisti? anne tuam Venus mentem amore replevit?* *Δυσκλέα.* Homerus huiusmodi nomina corripit: *Inglorium Argos adire.* et *ἀκλέα*, ignobilem. Attici vero producunt. *Δυσκλεές.* Inglorium, indecorum, infame. *Absit enim ut, dum solem video, infamiae huius reus sim, neque eum qui me servavit non vicissim servem.* *Δυσκληδόνιστον.* Male ominatum. *δυσκλυδώνιστον* vero, impervium. *Δυσκολαίνειν.* Aristoteles: *Ille vero difficilem in disputando et iniquum se praebet, qui responsionibus instituto non convenientibus syllogismum corrumpit eiusque conclusionem impedit.* *δυσκολία vero responsio est ab more dialecticō recedens et syllogismum corrumpens.* *Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς.* Cantiones fractas. Aristophanes: *Quod si quis illorum in cantando vocem inflecteret, quales sunt difficiles illae modorum rationes, quas Phrynis introduxit: multis caedebatur verberibus, ut qui artem musicam corrumperet.* *Δύσκωφος.* Surdaster

Δυσλόγιστον. ὅμοιον τῷ Πρᾶγος ἄσκοπον.

Δύσλοφα. χαλεπῶς φερόμενα.

Δυσλυτότατος. ὁ δύσλυτος.

Δυσμαῖς βίου. τῷ τέλει τῆς ζωῆς.

Δυσμένεια. ἔχθρα, κακόνοια. *Καὶ Δυσμενής,* ὁ πολέμιος.

Δύσμηνις. βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησίκακος.

Δύσμητις. ὁ κακόβουλος.

Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. *Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, ἔπεισε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν.*

Δυσμίσητος. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.

Λένδρεα δυσμίσητα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος
ἴδωσι
Τρώιον, αὐαλέαν φυλλοχοεῖσι κόμην.

Δύσμορος. δυστυχής, κακοθάνατος.

Ἦν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

Δύσνους. ἐχθρός. *Ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.*

Δυσξύμβολα. δυσνόητα. 637

Δυσοδία. ἡ κακὴ ὁδός.

Δύσοδος, [*καὶ δυσόδης ὁδός.*] *τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα.*

Δυσόμοια. ἀνόμοια. *Στράττις.*

Δύσοργος. ὀξύχολος. *Σοφοκλῆς·*

Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.

Σχό. πρὸς οὐδέν, ἀντὶ τοῦ ἀληθές, ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις·

Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο.

Δυσόριστον.

Δυσόρφναια. μέλανα.

Δύσοσμος. δυσώδης.

Δυσώδης. καὶ *Δυσωδία,* ἡ πνοή.

Δυσώνυμος. κακώνυμος.

Δυσωπεῖσθαι. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας. *Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον, καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὄψων οὐχ ὑφορώμενον. Καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὄψεις. Ὡς ἂν καταλάμ-*

---

1. *Δυσλόγιστον*] Ex Schol. Soph. Ai. 40. Tacite delevit Küsterus. 2. *Δύσλοφα*] Aelian. N. A. p. 871. Eurip. Troad. 303. *δυσλόφως. Toup.* MS. Tetigit Abreschius in Hesychium. 3. Glossa depravata. *ὁ πάνυ*] *ὁ λίαν* E. *πάνυ* delevi cum A. B. V. C. 4. *Δυσμαῖς βίου*] Vid. praeter Albertium Blomfield. Gl. Aeschyli Perss. 237. Deinde cum V. C. delevi: *Δυσμεναίνω. δοτικῇ. Καὶ Δυσμενῶς ἔχω. δοτικῇ.* Ubi *Δυσμεναίνω* om. A. qui *δυσμενῶς ἔχω δ.* exhibet post gl. seq. *καὶ δυσμ. ἔχων δ.* primus edidit Aldus. Cf. Lex. de Syntaxi p. 134. 11. *ἔπεισε*] Sic 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et B. E.] minus recte *ἐποίησε. Küst.* 14. *Λένδρεα δυσμίσητα*] Antiphili Ep. XXXVII, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 141. ubi liber Pal. *δυσμήνιτα.* 16. *φυλλοχοεῦσι* libri: *φυλλοροῦσι* vulg. *φυλλοχοεῦντι* Anthol. 18. *Ἦν δὲ θάνῃς*] Palladae Ep. XCIX, 5. 6. Anthol. Pal. IX, 397. 20. *ἐμῇ*] *ἐμοὶ* A. E. 21. *βασιλεῖ*] *βασιλεὺς* E. repugnante Zon. p. 577.

1. *Δυσξύμβολα*] Vid. Pollux V, 150. *δυσεπίγνωστος* Hesychius. 3. *Δύσοδος ὁδός* item apud Polluc. III, 96. *καὶ δυσόδης ὁδός* om. C. V. *κ. δυσόδησις ὁ* B. E. *δυσόδης* merito suspectum fuit Stephano Thes. T. II. p. 1165. G. Interim notavi. Sed videntur grammatici voluisse: *Δύσοδος ὁδός. δυσώδης δέ.* 5. *Δυσόμοια*] *Δυσόμοιρα* A. 6. *Σοφοκλῆς*] Ai. 1017. sq. 9. *Σχό.*] Addiderunt A. V. C. *ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές*] *πρὸς οὐδὲν* om. A. B. C. V. Med. *ἤγουν ἀληθές* E. Immo fuerat eiiciendum *ἀντὶ τοῦ.* 11. *Ὁ δ' ἐνθάδ'*] Sophocl. Philoct. 377, 78. 12. *δηχθεὶς* om. A. 13. *Δυσόριστον*] Id copiose Zon. p. 583. interpretatur. 14. *Δυσόρφναια*] Eurip. Phoen. 329. *δυσόρφνεον* mendose Zon. p. 583. 16. *Δυσώδης καὶ* tacite praemisit Gaisfordus cum *V. *ἡ φαύλη ὀδμὴ καὶ κακὴ πνοή*] *φαύλη — κακή* om. A. B. C. V. E. Deinde cum V. C. delevi: *Δυσωδίαν νόμιζε τὴν ἀηδίαν.* Küsterus: „Senarius hic oniroscriticus legitur apud Astrampsychum." Habet A. marg. In his sibi placuisse videntur, qui versum inculcarent etiam v. *Ὀσμή.* 17. *Δυσώνυμος*] Hom. Il. *μ.* 116. (cf. *ζ'.* 255.) Soph. Ai. 914. 18. *Δυσωπεῖσθαι — ἔχειν* Timaeus p. 90. Conf. Schol. Platon. p. 458. et Lex. Rhet. p. 234. 19. *μεθ' ὑπονοίας* om. E. in lacuna. *σκυθρωπάζειν* addunt Lex. Bachm. p. 200. et Zon. p. 585. *Ὁρῶν δὲ*] Locus e scriptore quodam ut videtur rerum Romanarum sumptus. 20. *πάντα*] *πάντως* B. E. *ἐπὶ*] *ἔτι* Wassius et Schweighäuserus Opusc. II. p. 205.

Δυσλόγιστον. Ut *πρᾶγος ἄσκοπον.* *Δύσλοφα.* Quae difficulter portantur. *Δυσλυτότατος.* Qui difficulter solvi potest. *Δυσμαῖς βίου.* Fine vitae. *Δυσμένεια.* Inimicitiae. Et *Δυσμενής,* hostis. *Δύσμηνις.* Qui graviter irascitur, iracundus, iniuriarum acceptarum memor. *Δύσμητις.* Qui mala consilia volvit. *Δυσμικῶν.* Occidentalium. *Cum autem occidentalium etiam gentium foedera provide sibi conciliasset, dynastis quibusdam persuasit, ut societatem secum inirent.* *Δυσμίσητος.* Vehementer odiosus. *Arbores invisae si quando murum viderint Troianum, aridam frondem amittunt.* *Δύσμορος.* Infelix, qui mala morte perit. *Si vero manibus meis mortem tibi consciscam, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea salva.* *Δύσνους.* Inimicus. *Ille vero erat inimicus regi et Romanis.* *Δυσξύμβολα.* Coniectu difficilia. *Δυσοδία.* Malum iter. *Δύσοδος.* Via aspera et salebrosa. *Δυσόμοια.* Dissimilia. Strattis. *Δύσοργος.* Iracundus. Sophocles: *Talia vir iracundus et per senectutem morosus dicet, nulla de causa* (hoc est, quae vera sit aut mihi flagitiosa) *bile tumescens.* Et iterum: *Ille autem huc veniens, quamvis natura non iracundus, verbis tamen illis, quibus perstrictus erat, sic respondit.* *Δυσόρφναια.* Nigra. *Δύσοσμος.* Foetidus. *Δυσώδης.* Et *Δυσωδία,* malus odor. *Δυσώνυμος.* Mali nominis. *Δυσωπεῖσθαι.* Suspectum habere, suspicacem esse, cum suspicione formidare. *Videns autem fratrem omnia suspecta habere, et ab nullis non cibis sibi timere.* Dicitur etiam de iis quorum visus a sole perstringitur. *Ut splendore solis oculi*

ποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δέ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.

Δυσωπία.

Δυσωποῦμαι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι.

Δυσωπῶ. ἱκετεύω. δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. Τοὺς Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἐξὸν μὴ θέλειν.

Δυσωρήσονται. δυσφυλακτήσουσι.

Δύσωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυσπάλαιστος. δυσκαταγώνιστος. οὕτως Εὐριπίδης. Καὶ Δυσπαλές, δυσχερές, δυσκαταγώνιστον.

Δύσπαρι. ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, οἷον ζήσας ὡς Πάρις, δυσώνυμε.

Δυσπάριτον. δυσπόρευτον. Ξενοφῶν· Ἐρωτώμενος δ', εἰ εἴη δυσπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.

Δυσπέμφελον. δυστάραχον.

Δυσπαίπαλος. τραχεῖα.

Δυσπετής. δυσχερής.

Δυσπετοῦντα. κακῶς πάσχοντα.

Δυσπειθὴς καὶ Δυσπείθεια.

Δυσπινῆ. τὰ ἐῤῥυπωμένα, τὰ ὑπαρά. πίνος γὰρ ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; 638

Καὶ αὖθις·

Εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς.

Δυσπλῆτις.

Δυσπόριστον. δυσεύρετον.

Δυσποτμότερον. ἀθλιώτερον. Καὶ Δυσποτμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. καὶ Πολύβιος· Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσπρόσιτα. δυσχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυσπροσπέλαστος.

---

1. *δυσωπεῖν*] Malim *δυσωποῦντος*. 2. *εἰ καὶ μὴ*] *καὶ εἰ μὴ* E. *οἱ καὶ μὴ Ἀττικοί, τὸ αἰδεῖσθαι. οὕτως οἱ Ἕλληνες* Lex. Bachm. 5. Om. Küst. 6. *Δυσωποῦμαι. Δημοσθένης*] Cum Harpocratione et Zon. p. 585. Huc spectant Demosth. p. 127, 25. Xenoph. Mem. II, 1, 4. et alii veterum loci apud Lobeck. in Phryn. p. 190. 9. *Δυσωπῶ*] Quod sequebatur *αἰτιατικῇ* delevi cum *V. 10. *Τοὺς Ἰουδ.*] Ioseph. VI. Vid. Küst. in v. *Ἐξόν. Toup. Hemst.* Ioseph. B. I. V, 8, 1. 13. *Δυσωρήσονται*] Hom. Il. *κ'*. 183. Adde Hesychium. 14. *Δύσωρον*] Herod. V, 17. 15. *Δυσπάλαιστος*] Euripid. Suppl. 1108. *Ὦ δυσπάλαιστον γήρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.* Quem locum respexerit Suidas. Xenoph. Hist. Gr. p. 555. *δυσπάλαιστός τίς ἐστιν. Toup.* MS. *τύχα δυσπάλαιστος* ex E. Alc. 892. addit Stephanus. 16. *Δυσπαλές*] Pindari locos Pyth. IV, 486. Ol. VIII, 33. affert Albertius in Hesychium. 18. *Δύσπαρι*] Homerus Il. *γ'*. 39. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. *Δύσπαρις* pro *ἐπὶ κακῷ παρακλιθεὶς* legendum est, *ἐπὶ κακῷ Πάρι κληθείς. Küst. Πάρι* post *κακῷ* delevi cum B. V. E. C. Med. Etym. M. p. 292, 29. et Zon. p. 578. *τοιοῦτος ζήσας ὡς Πάρις δυσώνυμος* Lex. Bachm. p. 203. Apud Hesychium male distinguitur, *δύσινε, Πάρι ἐπὶ κ. ὠνομασμένε.* 20. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 1, 25. oratione paulum diversa.

1. *δυσπάριτόν τι*] *δυσπάριτόν τε* C. *V. *δ. τι χωρίον ἢ ἄβατον* Zon. p. 582. 3. *Δυσπέμφελον*] Maximus apud Fabric. B. Gr. VIII. p. 434. Athenaeus p. 364. *Toup.* MS. Spectat fortasse Suidas ad Hesiodi Theog. 440. vel *Ἔργ.* 616. Adde Schol. Il. *π'*. 748. 4. *Δυσπαίπαλος*] Glossa male collocata: cuius rei causam aperit *δυσπέπαλος* scriptura libri Zon. p. 581. Attulit Gaisfordus poetam ap. Hephaest. XV, 2. Plura apud Abresch. in Hesych. 5. *Δυσπετής*] Soph. Ai. 1046. 6. *Δυσπετοῦντες. κακῶς ἔχοντες, δυσχεραίνοντες* Zon. p. 586. 7. Om. vulg. repugnante *V. 8. *Δυσπινῆ. τὰ ἐῤῥυπ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 425. 10. *Ἀλλ' ἦ*] *ἀλλ' ἤδη* B. C. *V. Zon. p. 582. Scripsimus *Ἀλλ' ἦ* cum Acharn. 401. 12. *Εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολ.*] Sophocl. Oed. Colon. 1597. Pro *ἔδυσε* autem apud Sophoclem legitur *ἔλυσε*, uti et hic apud Suidam scribendum est. *Küst.* 13. *Δυσπλῆτις*] Mendose, opinor, pro *δαιπλῆτις*. Tamen *δυσπλήτιδας* [alii libri *δαιπλήτιδας*] habet Lycophr. 1452. *Gaisf.* Om. vulg. Tenet *V. 14. *Δυσπόριστον*] Menander p. 112. *Toup.* MS. Plutarchi aliorumque locis accedat Dio Chrys. Or. VII. extr. 15. *Δυσποτμότερον*] Sic Zon. p. 581. id quod tuetur Choeroboscus p. 1287. Praestat *δυσποτμώτερον. Δυσποθμήτερον* et *Δυσποθμία* *V. 16. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 41. ubi quod maluit Schweighäuserus *πολυχρονίοις*, id firmavit fragm. Vatic. XXXIII, 2. integrum Polybii locum praestans. 19. *τὰ δυσχερῆ* Zon. p. 583. Deinde p. 586. *Δυσπροσίτως. δυσχερῶς ἐγγισθῆναι.* 20. *Δυσπροσπέλαστος*] Suspicor caput glossae excidisse, i. e. *Δυσπρόσιτος*, cuius *δυσπροσπέλαστος* est interpretamentum. Vel cum Abreschio Obss. Misc. V. p. 106. redde, *Δυσπρόσοιστος: δυσπροσπέλαστος*, cum relatione ad Sophocl. Oed. Col. 1277. ubi vid. Schol. Vel scribe *δυσπροσπέλαστα*, et cum praeced. articulo necte. Ceterum *δυσπροπέλαστος* A. *Gaisf.* Interim valet ad glossam sustentandam Plut. Pomp. 28.

---

hostium perstringerentur. Quidam vero, quamvis non sint ex Atticis, vocem accipiunt de pudore. vulgo tamen est, supplicibus precibus aliquem orare et impetrare. *Δυσωπία: Δυσωποῦμαι.* Demosthenes in *Philippicis* et Xenophon in *Memorabilibus* utuntur, ut sit timeo. *Δυσωπῶ.* Supplicitur oro. item, revereor, et verecundia moveor. *Sperans fore ut Iudaeos puderet, quod, cum posset, eos tamen nullis maleficiis afficere vellet.* *Δυσωρήσονται.* Difficulter custodient. *Δύσωρον.* Montis nomen. *Δυσπάλαιστος.* Superatu difficilis. sic Euripides. Et *Δυσπαλές*, difficile, superatu difficile. *Δύσπαρι.* Infauste Pari. huasi qui vixisti ut Paris, male ominatum nomen habens. *Δυσπάριτον.* Difficile transitu, invium. Xenophon: *Interrogatus autem, an locus esset transitu difficilis.* *Δυσπέμφελον.* Tempestuosum. *Δυσπαίπαλος.* Aspera. *Δυσπετής.* Difficilis. *Δυσπετοῦντα.* Male se habentem. *Δύσπειθὴς* et *Δυσπείθεια.* *Δυσπινῆ.* Squalida, sordida. *πίνος* enim sordes significat. Aristophanes: *An vero sordida vis vestimenta?* Et alibi: *Postea sordidas solvit vestes.* *Δυσπόριστον.* Paratu difficile. *Δυσποτμότερον.* Infelicius. Et *Δυσποτμία Οἰδίποδος*, Oedipodis miseria. Polybius: *Eodem modo affici coeperunt, quo qui cum diuturnis morbis conflictantur.* *Δυσπρόσιτα.* Difficilia accessu. *Δυσπροσπέλαστος.*

Δυσριγότερος. ὁ φρικωδέστατος.

Δυστέκμαρτον. δυσκατέργαστον, δυσζήτητον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

Ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

Καὶ *Δυστεκμαρτότερον*, δυσκαταληπτότερον.

Δύστηνος. ταλαίπωρος, δυστυχής, ἄθλιος. τάττεται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτη ἐπὶ τοῦ ἐξωλεστάτη, οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν·

Ἰὼ παῖ δυστανοτάτας
Ἠλέκτρα μητρός.

οὐ γάρ ἐστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.

Δύστηνος. ἐπὶ τοῦ ἀθλίου, παρὰ Σοφοκλεῖ·

Τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.

ἦπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Δυστόπαστος. κακοϋπονόητος. παρὰ τὸ τοπάζω.

Δυστοπώτατα. δυσχερέστατα.

Δυστραπελία καὶ *Δυστράπελος.* δύστροπος, ἄμορφος, δυσμετάθετος.

Δυστράπελος. δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, δυσμετάθετος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυστράπελον ὄργυμα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ, ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς·

Κεῖται ὁ δυστράπελος
(τουτέστιν, ὁ δύσκολος)
ὁ δυσώνυμος Αἴας.

ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας·

Αἰ αἴ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί,
καὶ τοῖς τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

Δύστρητος. ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.

Δυστροπία. ἡ κακότροπος γνώμη.

Δύστροπον. σκολιόν, δυσάρεστον. Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλών, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.

Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν [παρὰ Μακεδόσιν.]

Δυσοίκτου. δυσθρηνήτου.

Δύσοιμος. δύσοδος. οἷον ἐπὶ κακῷ ἄγουσα.

Δυσύποιστος. ὁ δυσποχώρητος.

---

1. *Δυσριγότερος*] Ioseph. p. 406. ed. Haverc. *δυσριγής*, ubi MSS. *δύσριγος*. Schol. Aristoph. Plut. 313. Toup. MS. *Δυσφιγότερος* E. B m. s. *Δυσριγώτερος* C. Nostram scripturam firmat Aristotelis usus. Scribendum tamen cum Zon. p. 578. *δυσριγότατος*. Ceterum adeas annotat. in v. *Δυσέκβατον*. 3. *δύσληπτον* Zon. p. 582. 4. *Ποῦ τόδ' εὑρεθ.*] Sophocl. Oed. R. 108. Adde Schol. Eurip. Hec. 1035. *ποῦ δ'* A. B. V. E. C. Med. Tum *ευρηθήσεται* A. 8. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. A. V. C. *παρὰ Σοφοκλεῖ*] Electr. 121. sq. 9. *ἐν οἷς — οἴκτου* om. V. C. 10. *δυστηνοτάτης*] *δυστανοτάτας* A. B. *δυστηνοτάτας* E. Sophocles: *Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας Ἠλ. μητρός.* 13. *ἀθλίου*] *ἀθλιωτάτου* B. V. E. C. Edd. ante Küst. *παρὰ Σοφοκλεῖ*] Ai. 849 — 851. 16. *πόλει*] *τῇ πόλει* B. C. V. 17. *Δυστόπαστος*] Eurip. Tro. 885. *κακοϋπονόητος*] *κακυποτόπαστος ἤγουν κακουπονόητος* E. *τοπάζω*] Addit Zon. p. 578. *τὸ ὑπονοῶ*. 20. *Δυστράπελος — δυσμετάθετος* om. E. 22. *Δυστράπελος. δυσχ. — καὶ ἀτράπελον*] Ex Schol. Sophoclis in Ai. 913.

1. *ἐκφυγεῖν τὸ πάθος*] *ἐκφυγὴν τῷ πάθει* Schol. 2. *ὄργμα*] *ὄργυμα* libri cum Schol. Soph. Vulg. dedit Scholiorum ed. Stephaniana. 3. *ἢ ἢ ἀμετακίνητος ὀργῇ*] Lege, *ἢ τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ*. Sic enim recte habet Scholiasta Sophoclis loco laudato. *Küst.* *ἢ ὁ — ὀργῇ* A. B. C. V. et Zon. p. 578. qui haec supra collocavit post *δυσμετάθετος*. *ἐν ὀργῇ* E. *ἢ διαθέσει*] *ἢ δυστράπελος ἐν διαθέσει* E. 7. *τουτέστιν, ὁ*] *ὁ δυσώνυμος αἴας, τουτέστιν ὁ δύσκολος, καὶ δύσφημον ἔχων ὄνομα* E. 8. *ὁ δυσώνυμος*] *δυσώνυμος* vulg. Sequentes versus, quos merito delevit Küsterus, homines studiosi propter vocem *δυσώνυμος* petierant e Soph. Ai. 430 — 33. Vide mox gl. *Αἰ αἴ*. 13. *καὶ τοῖς* ante *τοιούτοις* om. Med. Lege *καὶ τρίς*. 14. *Δύστροπος*] Sic habent omnes editt. At in 2 MSS. Pariss. legitur *δύστρητος*, et in uno *δύστριτος*: quarum lectionum priorem veram esse censeo. Videtur enim sic appellari margarita ea, quae difficulter perforari vel trahici potest, et eam ob causam inutilis censetur. *Toup.* *Δύστρητος* A. E. *Δύστριτος* B. 16. *Οἰκέτην*] Zon. p. 578. *Οἰκέτης* E. 19. *παρὰ Μακεδόσιν* om. V. C. et Zon. p. 578. notavi. Tritum interpolationis genus. Vid. intpp. Hesychii, Sturz. de Dial. Maced. p. 49. Clint. F. H. III. p. 357. 20. *Δυσοίκτρου*] *Δυσοίκτου* A. C. *V. Hesychius et Zon. p. 577. 21. *κακῷ*] *κακὸν* Hemsterhusius. Sed in vulgatum quadrat Aeschyleum *δυσοίμου τύχας*. *ἄγουσα*] Hesychius rectius *ἥκουσα*. *Küst.* Recte Zon. p. 581. leniter adiuvandus: *ἡ ὁδὸς ἡ* (l. *ἢ δύσοδος, οἷον*) *ἐπὶ κακῷ ἄγουσα*. 22. *Δυσύποιστος*] Gaisfordus contulit Iacobs. in Anthol. Pal. V, 163. Verum ordo litterarum iubet hanc cum glossa propinqua continuari: *Δύσοιστος καὶ Δυσύποιστος. δυσφόρητος.* Nam voci *δυσυποχώρητος* vereor ut possit idonea fides conciliari.

Δυσριγότερος. Horrendus. *Δυστέκμαρτον.* Quod difficulter perfici potest, quod difficulter quaeri vel inveniri et comprehendi potest. *Ubi tandem invenietur vestigium istud inventu difficile veteris criminis?* Et *Δυστεκμαρτότερον*, quod vix comprehendi potest. *Δύστηνος.* Aerumnosus, infelix, miser. apud Sophoclem *δυστηνοτάτη* est, exitio dignissima, non autem miserrima, hoc in loco: *O Electra, pessimae matris filia.* non enim dicitur commiserationis gratia. *Δύστηνος.* Miser, apud Sophoclem: *Et miserae nutrici. sane infelix illa, cum famam istam audiet, magnum ululatum per totam urbem edet.* *Δυστόπαστος.* Difficilis coniectu. ab verbo τοπάζω, coniicio. *Δυστοπώτατα.* Difficillima. *Δυστράπελος*, Morosus, deformis, rigidus. *Δυστράπελος.* Qui difficulter movetur, inflexibilis, rigidus, qui suae calamitatis effugium non invenit. sic etiam vocant *δυστράπελον ὄργμα*, iram non facile sedatam. vel qui in ira vel affectione vel avaritia sua firmiter persistit. eundem etiam *ἀτράπελον* vocant. Sophocles: *Cecidit contumax ille et infausti nominis Aiax.* *Δύστρητος.* Inutilis margarita. *Δυστροπία.* Malignitas animi. *Δύστροπον.* Pravum, contumacem. *Cum saevus esset et implacabilem iram gereret, famulum contumacem in vincula coniecit.* *Δύστρος.* Mensis Martius apud Macedones. *Δυσοίκτου.* Lugubris. *Δύσοιμος.* Cuius adventus malum affert. *Δυσύποιστος.* Intolerabilis.

Δύσοιστος. δυσφόρητος.

Δυσφημία. κακὴ ἀγγελία. Ὁ δὲ στρατηγὸς
039 || θεωρῶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν ἐτα-
ράττετο.

Δύσφορα. χαλεπά, δυσύποιστα.

Λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

Ὃ ἔστι, καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυ-
χεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὖθις·

Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία·
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμεῖς. τί μοι φησὶ τούτων γλίχῃ, ἅπερ
ἔστιν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους.

Δυσφόραστος. δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ
κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν.

Δυσφώρατος. μόλις φωραθῆναι δυνάμε-
νος.

Δυσχερασμάτων. ἀτυχημάτων. Ὁ δὲ ἐπὶ
τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο, μίσει τῶν ἐν πολι-
τείᾳ δυσχερασμάτων.

Δυσχέραινε. λυποῦ.

Δυσχέρεια. Εἰ γάρ πού τι καὶ εὑρίσκετο
ὕδωρ, ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας ἦν. Καὶ Δυσχερής.

Δυσχείμερος.

Δυσχρηστούμενος. κακῶς διατιθέμενος. Ὁ
δὲ Ἀννίβας δυσχρηστούμενος ἤδη τοῖς πράγμασι
διεπέμπετο ἐς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν περίστασιν
διασαφῶν.

---

1. *Δύσοιστος*] Vox Aeschylo et Sophocli (v. Schol. Phil. 508.) probata. V. Valck. Diatr. p. 108. sq. 2. *ἢ κακὴ*] ἢ om. A. V. C. *στρατηγὸς*] *στράτως* B. *στράτωρ* E. 6. *Λέγω γὰρ αὐτὰ*] Sophocl. Oed. R. 87. sq. *αὐτὰ* quod Portus interpolarat, om. A. B. C. V. E. Edd. vett. et Zon. p. 582. qui cum Suida *ἐξιόντα* pro *ἐξελθόντα*. Mox *κατ' ὀρθὸν καὶ τὰ χαλεπὰ* E. Supplendum e Schol. Sophocl. *εἰ τύχοι*. 10. *Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων*] Sophocl. Electr. 140 — 144. 12. *οὐδεμία κακῶν*] *κακῶν* delevi cum A. B. C. V. E. Med. 13. *τῶν δυσφ.*] *τῶνδε δυσφ.* E.

1. *Δυσφόραστος*] Vocem hanc suspectam habeo. *Küst.* Prius prave scribitur pro *δυσφώραστος* vel *δυσφώρατος*: altera interpretatio pertinet ad *δυσνφόρατος*. *Hemst.* Huius sententiam ex parte firmat Zon. p. 579. iungens *Δυσφώρατος. ὁ δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ μόλις φ. δ.* Istis autem epimerismi lege relatum opinor *δύσφορος* vel *δυσφορώτατος, ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν*: nam *δυσνφόρατος* vereor ut obtineri possit. 5. *Δυσπερασμάτων* *V. *Ὁ δὲ ἐπὶ*] Tangit h. l. Gataker. d. N. I. S. p. 74. *Gaisf.* Monuit Hasius orationem esse Damascii ap. Phot. Bibl. p. 340, 30. Habet Zon. p. 582. 8. *δοτικῇ*] Vid. Schol. in Gregor. Stelit. p. 75. Citavit Alberti in Hesych. *Gaisf.* Adde Lecapenum in Matth. Lectt. Mosqu. p. 61. Sed delevi cum *V. verbum ante *λυποῦ* inculcatum. 9. *Εἰ γάρ πού τι*] Locus Dionis, nisi fallor, alibi prolatus. 10. *Καὶ Δυσχ.* om. Küst. una cum finitima glossa, repugnante *V. 11. Subiicit Aldus: *Δύσχρηστος ὁ κακόμαντις.* Debuit *ὁ κακόχρηστος* cum Herodiani Epim. p. 178. 12. *Ὁ δὲ Ἀννίβας δυσχρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. I. c. 18. *Küst.* 14. *ἐς Καρχηδόνα διεπέμπετο* Zonaras. *περίστασιν*] *παρίστησιν* B. E. *V.

Δύσοιστος. Qui aegre ferri potest. *Δυσφημία.* Mala fama. *Imperator autem videns malum nuncium per castra sparsum turbabatur.* *Δύσφορα.* Molesta, intolerabilia. *Dico vel res adversas, si prosperum exitum habuerint, omnino recte sese habituras esse.* id est, dico nos felices fore, si res istae difficiles nobis feliciter successerint. et iterum: *Sed nullum in luctu modum servans, immoderato dolore animum semper conficis, quamvis ex ea re nullum lenimen accedat. quid ita molesto luctui indulges?* quare concupiscis ea, quae hominibus molestiam afferunt, id est, fletum et luctum? *Δυσφόραστος.* Qui difficulter convinci potest. vel qui malam de altero suspicionem fovet. *Δυσφώρατος.* Qui difficulter deprehendi potest. *Δυσχερασμάτων.* Infortuniorum. *Ille autem negotiis relictis ad otium se contulit, pertaesus molestiarum, quae reip. administrationem comitari solent.* *Δυσχέραινε.* Indignare. *Δυσχέρεια. Sicubi enim aliquid aquae inveniretur, id propter difficultatem potari non poterat.* *Δυσχείμερος.* *Δυσχρηστούμενος.* Qui cum rerum difficultatibus conflictatur. *Hannibal vero, non idoneum amplius se rebus sustentandis animadvertens, nuncios Carthaginem misit, qui rerum illam necessitatem significarent.*

FINIS VOLUM. I. PARTIS PRIORIS.

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

TOMI PRIORIS

PARS ALTERA. (Αι — Θ.)

SUIDAE LEXICON

GRAECE ET LATINE.

VOLUMINIS PRIMI PARS POSTERIOR.

Für den Buchbinder: Dieser Titel fällt beim Erscheinen des betreffenden Haupttitels weg.

AI.

Αἲ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε· δασυνόμενον δὲ ἄρθρον Θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα Θρηνητικόν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται.

Αἰ αἰ τάλαινα Θηλαμὼν κεκαυμένη.

Αἶα. ἡ γῆ.

Αἴαγμα. Θρῆνος. καὶ σύντριμμα.

Αἰάζειν. Θρηνεῖν. ἢ τὸ κατοικτείρειν.

Αἰακίδης. ὁ τοῦ Αἰακοῦ υἱός.

Αἰακίξ. εἶδος κύλικος.

Αἰανὴς κύκλος. σκοτεινός, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς·

Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος.

ἢ αἰανῆς, Θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ Θρηνῶ.

Αἰάντειος γέλως. ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. ‖ Καὶ Αἰάντειος οἶκος, ὁ τοῦ Αἴαντος. 640 *Καὶ Αἰαντὶς φυλή, ἡ τοῦ Αἴαντος.*

Αἴαξ. ὄνομα κύριον.

Αἴαψος. ὁ ποικίλος.

Αἰβάλη. ἡ Θύρα.

Αἴβηλος. ὄνομα κύριον.

Αἰβιωναῖος. ὄνομα κύριον.

Αἰβοῖ. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·

Αἰβοῖ·

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

AI] Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ᾱι διφθόγγων *V. 2. *Αἲ ψιλούμενον*] Lex. Rhet. p. 353. et Hesychius. *περισπώμενον*] ὀξυνόμενον invito grammatico Elmsleius in Med. 272. obtrudebat. Nam praevaluit lex interiectionum ab Herodiano *π. μον. λεξ.* p. 27. et Schol. Aug. Eurip. Phoen. 1493. prolata; Homericum autem *αἲ γὰρ* simplicior qua explicaretur ratio patuit: v. Etym. M. p. 26. f. 4. *καὶ ἀναφορικόν*] *καὶ* om. Lex. 6. *καὶ ὃ*] *ὃ καὶ* A. B. C. *V. E. Lex. 7. *Αἰ αἰ τάλαινα*] Est senarius ex Lycoph. Alex. v. 31. Etym. M. *Θηλαμών, ἡ τροφός.* Hinc *patriam altricem Θηλαμόνα* vocat Lycophron. Dé quo Eustathius in Hom. Iliad. *ά.* 83. Recte Scholiastes: *Θηλαμών. τροφεῦ. ἐκ τοῦ Θηλὴ Θηλαμών. τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ.* Vocem usurpat Sophro apud Athenaeum lib. VIII. et Thespis tragicus apud Clem. Alexand. Stromat. V. p. 675. *Ἴδε σοι σπένδω κναξζβὶ λευκὸν ἀπὸ Θηλαμόνων θλίψας κνακῶν.* Ita scribendus iste locus: de quo consulendi Salmasius in Plinianis p. 629. et Bentleius noster in Epistola ad Millium. *Toup.* 9. *καὶ σύντριμμα*] Aut confudit Suidas *αἴαγμα* cum *ἔαγμα*, quae Valckenarii Anim. ad Ammon. p. 117. fuit opinio, aut lacunam verborum, Gaisfordo probante, sic resarciemus ex Phavorino, *ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα*: quod extra controversiam posuit Zon. p. 86. Hemsterhusius: „*σύντριμμα* pertinet ad *ἄγμα*." 10. *Θρηνεῖν ἢ* om. Lex. Rhet. p. 353. 11. Zon. p. 64. 12. *Αἰακίξ*] Sic etiam Hesychius. Sed Athenaeus et Eustathius rectius *Αἰακίς*. Vide Casaub. in Athen. lib. VI. c. 4. *Küst.* *ἢ κόρακος* subiicit Zon. p. 67. 13. *ἀδιάλειπτος* om. E. *διηνεκής* alii grammatici. 14. *Σοφοκλῆς*] Ai. 672. 15. *αἰανὴς*] *αἰανῆς* B. E. C.

2. *ἢ* om. V. Mox *ἀνῆς* *V. *Θρηνητῆς* Zonaras semel. Mox *ἀντὶ τοῦ Θρην.* E. Post hanc gl. omissa sunt, *Αἰανή. πόλις Μακεδονίας· ἀπὸ Αἰανοῦ, παιδὸς Ἐλύμου τοῦ βασιλέως Τυῤῥηνῶν, μετοικήσαντος εἰς Μακεδονίαν. τὸ ἐθνικὸν Αἰαναῖος*, cum A. B. C. V. E. quae Med. acceperat a Steph. Byz. (cf. Zon. p. 75.) 4. *παραφρόνως*] Sic paroemiographi: *παραφόρως* E pr. 5. *Αἰάντειος οἶκος*] V. Theognostus p. 124, 10. 7. *Αἴαξ*] Nomen etiam Pontificum templi Iovis in urbe Olbo Ciliciae, Strab. XIV. p. 672. *Reines.* 8. Sic Zon. p. 67. 9. *Αἰβάλη*] Hesychius habet *αἰβάνη*. Sed lectionem Suidae confirmat Theognotus Grammaticus in *Canonibus* ineditis, qui MSS. extant in Bibliotheca Oxoniensi. In eo enim opere *Canone* V. inter alia et haec leguntur: *Αι* ante B. *Αἰβάλη. ὅ δηλοῖ τὴν Θύραν. Küst.* Locus extat in ed. Crameri p. 4. Adde Herodiani Epimer. p. 26. et Zon. p. 76. 12. *Αἰβοῖ*] Vid. Schol. Aristoph. Nub. 827. et Avium. Doriensibus tribuit Lex. Rhet. p. 360. 13. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] Av. 1331. 15. Post h. gl. *Αἶβοι* A. B. V. C. *Αἶβος* E.

Αἲ tenui spiritu notatum et circumflexum significat *utinam*; quippe per apocopen natum ex *αἴθε.* cum vero aspiratur, est articulus femininus et relativus. est etiam adverbium lamentandi; idque circumflectitur et tenui spiritu notatur, interdum etiam geminatur. *Heu, heu, misera nutrix combusta.* *Αἶα.* Terra. *Αἴαγμα.* Eiulatus. [*ἔαγμα* vero,] contritio. *Αἰάζειν.* Lugere. vel miserari. *Αἰακίδης.* Aeaci filius. *Αἰακίξ.* Poculi genus. *Αἰανὴς κύκλος.* Orbis obscurus, continuus. Sophocles: *Noctis obscurus circulus.* vel *αἰανῆς*, lugubris. ab verbo *αἰάζω*, quod est lamentor. *Αἰάντειος γέλως.* Risus Aiacis. dicitur de stulte ridentibus. Et *Αἰάντειος οἶκος*, domus Aiacis. Et *Αἰαντὶς φυλή*, tribus Aiacis. *Αἴαξ.* Nomen proprium. *Αἴαψος.* Varius. *Αἰβάλη.* Ianua. *Αἴβηλος.* Nomen proprium. *Αἰβιωναῖος.* Nomen proprium. *Αἰβοῖ.* Adverbium dolentis. item in affectu laetantis extat apud Aristophanem *Avibus*: *Vah! nihil est iucundius quam*

Αἴγαγρος. εἶδος ζῴου.

Αἰγαλέως ἐπὶ γενικῆς ἀντὶ τοῦ. . .

Αἰγανέα. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Αἶ γάρ. εἴθε γάρ.

[Αἶγας ἀνιεμένους.]

Αἰγάστρη.

Αἰγαῖον πέλαγος. οὕτω καλούμενον ἀπὸ ἱστορίας. Θησεὺς ὁ Αἰγέως υἱός, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεύει Κρητῶν, καὶ διώκει τὸν Μινώταυρον εἰς τὴν λαβυρίνθων χώραν, καὶ κρυπτόμενον αὐτὸν ἐν σπηλαίῳ ἀνεῖλε, καὶ λαμβάνει τὴν Ἀριάδνην γυναῖκα, τὴν ἀπὸ τοῦ Μίνωος τεχθεῖσαν τῇ Πασιφάῃ, καὶ οὕτω κρατεῖ τῆς Κρήτης. εἶτα ᾔτησεν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Αἰγέα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ νίκην τὴν κατὰ τοῦ Μινωταύρου ἀπαγγεῖλαι. ὡς οὖν ἔπλει ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν χώραν, προλαβών τις τῶν διὰ θαλάσσης ἐμπορευομένων ἐψεύσατο τὸν τούτου πατέρα, εἰρηκὼς αὐτῷ ὅτι παρέβησαν οἱ Κρῆτες τὸν Θησέα (ἔχουσι γὰρ καὶ ψευδομένων ὑπολήψεις) καὶ προδεδώκασι τῷ Μίνωι τοῦτον εἰς θυσίαν. πιστεύσας δὲ ὁ Αἰγεὺς καὶ κατολιγωρήσας ἐρρίψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεπνίγη. διόπερ ἐκεῖνο τὸ πέλαγος μέχρι τῆς σήμερον Αἰγαῖον ἐκλήθη. ἐλθὼν οὖν ὁ Θησεὺς εὗρεν αὐτὸν τελευτήσαντα· καὶ καταφρονήσας τῆς βασιλείας τῆς Κρήτης καὶ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀριάδνης, ἐβασίλευσεν ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Αἰγαῖος κόλπος. Αἰγαῖον οὖν πέλαγος τὸ φοβερώτατον. Ἀττικώτερον δὲ τὸ Αἴγαιον.

Αἰγαίωρος. ὄνομα κύριον.

Αἰγέα. τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα.

Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων

---

1. *Αἴγαστρος*] Brodaeus Miscell. lib. IX. c. 2. legendum putat *αἴγαγρος*: quae coniectura minime mihi displicet. *Αἴγαγρος* enim animalis genus esse vel ex Hesychio patet, qui *αἴγαγρον* interpretatur *αἶγα ἄγριον*. At *αἰγάστρου* animalis quis meminit? *Küst.* *Αἴγαγρος* A. cum Herodiani Epim. p. 27. et Zon. p. 67. *Αἴγαμβρος* V. C. Eandem perturbationem Schneiderus annotavit ex Oppiani Cyneg. II, 338. ac removit ex Olympiodoro Wesselingius Probab. p. 281. 2. *Αἰγαλέως*] Delevit gl. Küsterus, repugnante *V. *Αἰγανέως ἐπὶ γενικῆς καὶ* E. Gaisfordus reponebat e Lex. Rhet. p. 360. *Αἰγάλεως. ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ.* Fugit eum Choerili versus v. *Μᾶσσον* servatus: unde praeceptum grammatici Atticam genitivi formam annotantis facile licet revocare, *Αἰγαλέω. ἐπὶ γενικῆς. Ἀττικόν.* 3. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Pauli Silentiar. XLVII. (cf. v. *Ἀγρότας*) Anthol. Pal. VI, 57. 6. *αἰγανέαν*] *αἰγανέα* E. Quae subsequebantur ex Etym. M. sive Zon. p. 77. descripta, *ἔστι δὲ ἀκόντιον μικρὸν ἢ αἰγανέα· παρὰ τὸ ἄγαν νεῖσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι. ἢ διὰ τὰς αἶγας. ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵεται. ἢ διὰ τὸ εὐθετεῖν αὐτὴν εἰς ἄγραν αἰγῶν*, omiserunt A. B. C. V. E. 7. *Αἶ γάρ*] Vide Schol. Il. ό. 272. Toup. Em. T. III. p. 412. Lex. Seg. p. 353. *Gaisf.* 8. *Αἶγας ἀνιεμένους*] Haec sunt verba Homeri Od. β'. 300. *Küst.* Omissa *V. notavi. Habet A. in marg., additis *ζήτει ἐν τῷ ἀνιεμένῃ κόλπον*: quae Med. subiecit om. *ζήτει*. Habet item A. in margine: *Αἶγα. ὅτι τουτὶ τὸ ζῶον δοκεῖ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ. ἀμελεῖ γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φαίνεται πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον· κἦν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω ὅσον ἐπιλεῖψαι σοι, τράγε, θυομένῳ.* 9. Om. Küst. Tenet *V. 10. *ἀπὸ ἱστορίας*] Ineptam narrationem et omnibus orationis sordibus inquinatam ex iisdem quibus Malalas sua debet fontibus Suidas hausit. 12. *βασιλεύει Κρητῶν*] Haec ad uberiorem de rebus Minois locum referri malim quam imperitiae scriptoris utut vani tribuere. *Μινώταυρον*] *Μινόταυρον* E. item infra. 13. *ἐκ τῆς λαβυρίνθου χ.*] Duo MSS. Pariss. [A. V. C.] habent *εἰς τὴν λαβυρίνθων χώραν.* Unus vero [B. E. ubi *λαβυρίνθων*] *ἐν τῇ λαβυρίνθου χώρᾳ. Küst.* Lege cum Malala p. 87. *εἰς τὴν Λαβύρινθον χώραν. ἐκ τὴν* V. C. 15. *Μίνως*] *Μίνωνος* C.

2. *Θαλάσσης*] *Θαλάττης* E. *πορευομένων*] *ἐμπορευομένων* A. B. V. E. C. 4. *παρέβησαν*] *πάρεσαν* B. E. 5. *καὶ ψευδομένων*] *ἐψευδομένων* C. *V. *προδεδώκασι — Μίνωι*] *προσδεδώκασι — Μίνωνι* C. 8. *ἀπεπνίγη*] *ἀπεπνίγει* V. C. 9. *μέχρι*] *ἀπὸ τότε μέχρι* C. *ἀπὸ τότε καὶ μ.* V. 10. *τελευτήσαντα*] *οὕτω τελευτήσαντα* C. V. 11. *καταφρονήσας*] *καταφροντίσας* V. C. mox om. *τῆς*. *τῆς βασιλ. Κρήτης* Med. 12. *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* A. *αὐτοῦ* Med. om. E. 13. *ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ*] *ἐκ τούτου ἐκλήθη* E. 14. *ὁ κόλπος*] *ὁ* om. A. C. V. E. Item post *Αἰγαιον* inculcatum *Αἰγαῖος κόλπος* delevi cum A. E. Seqq. om. V. C. satis probabiliter, cum priora saltem meliorem obtineant locum in v. *Αἶγες*. 15. *Αἴγαιον δὲ Ἀττικώτερον* E. Vid. Lobeck. in Ai. 461. 16. *Αἰγαίωρος*] Legendum *Αἰγαίωνος*, ductum illud ab *Αἰγαίων*: quo spectat etiam Hesychius, *Αἰγαίων. ἐπιτεταμένως*, vel potius *ἐκτεταμένως*. 18. *καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκένου τὸ τελ.*] Locus hic corruptus est, quem sic lego, *καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ τελ.* Vel sic, *καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνεται τὸ τελ. Küst.* Firmat E. *ἐκτείνεται τὸ α.* Huic proxime, lenius tamen, *ἐκτείνουσι* Pierson. in Moer. p. 192. *ἐκείνου* A. V. C. Vide supra v. *Ἀτρέα.*

---

volare. *Αἴγαστρος.* Animalis genus. *Αἰγαλέω.* Genitivus Atticus. *Αἰγανέα.* Iaculum totum ferreum. In Epigrammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer Arabs, et ipsum iaculum venatorium.* *Αἶ γάρ.* Utinam. *Αἰγάστρη.* *Αἰγαῖον πέλαγος.* Mare Aegaeum: quod ab hac historia nomen accepit. Theseus filius Aegei, regis Atticae, in Creta regnavit, et Minotaurum in Labyrinthi regionem persecutus, in spelunca latentem interfecit; cumque Ariadnam Minois ex Pasiphae filiam uxorem duxisset, Creta potitus est. deinde ad patrem suum Aegeum redire cupiens, ut victoriam a Minotauro reportatam ei nunciaret, in Atticam navigavit. quidam vero mari traiecto Theseum antevertit, eiusque patri falsum nuncium rettulit, dicens Theseum a Cretensibus contra datam fidem (Cretenses enim mendaces habebantur) Minoi proditum fuisse, ut ab eo immolaretur. cui nuncio fidem Aegeus adhibens vitaeque pertaesus e promontorio in mare se praecipitavit, et suffocatus est. hinc mare illud ad hunc usque diem Aegaeum appellatur. Theseus igitur cum in Atticam venisset, et Aegeum mortuum invenisset, regno Cretae et uxore sua Ariadna contemptis, patri in regno Atticae successit. Ab eodem etiam dictus est sinus Aegaeus. Mare autem Aegaeum est maxime terribile. Ceterum magis Atticum est si scribatur *Αἴγαιον*, [cum accentu in antepenultima.] *Αἰγαίωρος.* Nomen proprium. *Αἰγέα.* Pellis caprina. *Αἰγέα* et *Ἐρεχθέα* et omnia huiusmodi nomina

641 *ἐκτείνουσι τὸ τελευταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·*

Τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Αἶγες. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθείᾳ. καὶ Ἐπαιγίζω, ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς πνέω. Καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ φοβερώτατον.

Αἰγεσταῖος. ὄνομα κύριον. Αἰγεστεὺς δέ.

Αἰγεία θάλασσα.

Αἰγεῖδαι. Δημοσθένης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιός ἐστιν. ἔστι δὲ Αἰγηὶς φυλή, ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος· ἧς οἱ φυλέται Αἰγεῖδαι. καὶ Αἰγείδης, ὁ τοῦ Αἰγέως παῖς.

Αἰγεῖον. τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Λείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις.

Αἴγειον μέλος καὶ τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. καὶ Αἴγειος ἀσκός.

Αἴγειρος. ἡ λεύκη. εἶδος φυτοῦ.

Αἰγείρου θέα. αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα πρὶν γενέσθαι θέατρον τὰ ἰκρία ἐπήγνυον· ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν. Αἴγειρος δὲ ὄνομα πόλεως.

Αἰγηίς. ἡ τοῦ Αἰγέως φυλή.

Αἰγιάζειν.

Σὺ δ' αἰγιάζων ἐνθαδὶ καθήμενος.

Αἰγιαλεύς. ὄνομα κύριον.

---

1. *Δαιταλεῦσι*] *ἐν Δαιταλεῦσι* E. Vide fr. 22. 3. *κάλει*] *καλεῖ* A. 4. *Αἶγες. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθ.*] Artemidorus lib. II. c. 12. *Αἶγες δὲ οὔτε λευκαὶ ἀγαθαί, οὔτε μέλαιναι, ἀλλὰ πᾶσαι πονηραί· λευκαὶ μὲν ἧττον, μέλαιναι δὲ μᾶλλον, καὶ μάλιστα τοῖς πλέουσι. καὶ γὰρ τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, φησὶν ὁ ποιητής· περὶ σφοδροῦ ἀνέμου λέγων. καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται.* Hinc Suidam sua descripsisse Pearsonus recte monuit. *Küst.* Repetuntur haec sub v. *Κῦμα.* 5. *ἐπὶ τοῦ*] *τὸ* E. Post *πνέω* extabat additamentum, quod ab Aldo praeter omnium librorum fidem invectum Gaisfordus intra uncos toleravit: *τοῦ ἀστέρος τῆς αἰγὸς λάμψαντος, σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν τὸ λάβρος ἐπαιγίζων.* Idem recurrit in A. marg. sub v. *Ἐπαιγίζων.* Ubi Küsterus: „*λάβρος ἐπαιγίζων*] Homerus Il. *β'*. 148. *Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν Λαβρός, ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.* Huc Suidas (vel potius Artemidorus, ex quo Suidas) respexit." *Αἰγαῖον πέλαγος. τὸ φοβερ.*] Vide Bochartum Geograph. Sacr. part. 2. lib. I. c. 13. *Küst.* Et Reiff. in Artemid. p. 328. *καὶ Αἰγαῖον κτλ.* om. E. 7. *καὶ Αἰγεστεύς, Αἰγεστέως*] *Αἰγεστεὺς δέ* A. *V. Sic glossam exhibet E. *Αἰγεστεὺς ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Αἰγεστέως καὶ Αἰγεσταῖος.* Utrumque redit ad errores librariorum. Cf. Zon. p. 65. Deinde portentum *Αἰγεία θάλασσα* delevit Küst. *Αἰγεὺς Αἰγέας ὄνομα κύριον. Αἰγεῖα θάλασσα* add. *V. Hoc quidem cum Zon. p. 76. 9. *Αἰγεῖδαι. Δημοσθ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 354. Memoravit Reinesius Schol. Pindar. Isthm. VII, 21. *Εἰσὶν Αἰγεῖδαι φρατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἦκόν τινες εἰς Σπάρτην Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες.* V. Müller Orchom. p. 329. sqq. *Δημοσθένης*] P. 1397, 23. 10. *ἐστι δὲ*] *ἔστι δὲ καὶ* B. E. 11. *Πανδίωνος*] *Πανδίονος* scripsi cum E. et grammaticis. Vide v. *Πανδιονίς.* 13. *Αἰγεῖον. τὸ τοῦ Αἰγέως μαντ.*] Item cum Harpocratione et Lex. Rhet. p. 354.

3. *Αἴγειον — ἀσκός*] Sic edd. vett. cum *V. Delevit Küst. Saltem oportuit verba sic componi: *καὶ αἴγειος ἀσκός, τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα.* Cf. Od. *ζ'*. 78. Ac similiter Zon. p. 86. *αἴγειον δέρμα αἰγὸς ἢ καὶ μέλος*: hoc est, *αἴγειον δέρμα ἢ καὶ μέλος, τὸ τῆς αἰγός.* Idem p. 65. *Αἴγειος ἀσκός, ὁ ἀπὸ τῆς αἰγός.* 5. *ἡ λεύκη*] Si grammaticus noster vocem hanc interpretationis loco *τῷ αἴγειρος* iunxit, fallitur. *λεύκη* enim significat *populum albam*; *αἴγειρος* vero *populum nigram*: ut ex aliis lexicographis constat. *Küst.* 6. *Αἰγείρου θέα*] Vide Suidam supra v. *Ἀπ' αἰγείρου θέα*, et Hesychium vv. *Θέα παρ' αἰγείρῳ* et *Παρ' αἰγείρου θέα*, itemque Meursium Lectt. Attic. lib. IV. cap. ult. *Küst.* 7. *τοῦ ἱεροῦ*] Meursius loco laudato legendum censet *τοῦ ἰκρίου*: cui emendationi *ταυτολογία* obstare videtur, quoniam paulo post sequitur *τὰ ἰκρία ἐπήγνυον.* Sed nulla erit *ταυτολογία*, si *ἰκρίον* hic accipiatur pro loco, in quo erant *τὰ ἰκρία*, sive *tabulata*; more Atticorum, qui locis nomina imponere solebant a rebus, quae in illis erant, ut ostendimus supra v. *Δεῖγμα.* Existimo igitur emendationem Meursii spernendam non esse. *Küst.* Legunt viri doctissimi, ut vides, *πλησίον τοῦ ἰκρίου*, et pro loco accipiunt in quo erant *τὰ ἰκρία.* Atqui tum scribendum fuerit, *πλησίον τῶν ἰκρίων.* Aristoph. Thesmoph. 402. *Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων.* Quomodo etiam habet Hesychius: *Παρ' αἰγείρου θέα. αἴγειρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος ἐγγὺς τῶν ἰκρίων.* Quod tamen in Suida ferri non potest propter sequens *ἰκρία.* Quare recte, opinor, emendavimus: *πλησίον τοῦ χωρίου, ἔνθα, πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, τὰ ἰκρία ἐπήγνυον. Iuxta locum, ubi, antequam theatrum extructum esset, tabulata posita erant.* Qua quidem emendatione nihil verius aut simplicius. Sic locutus est D. Ioannes IV, 5. *πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.* Hesychius: *Ὀρθία Ἄρτεμις. οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται. Toup.* I. p. 148. Lex. Seg. p. 354, 25. *Ἀθήνησιν αἴγειρος ἦν, ἧς πλησίον τὰ ἰκρια ἐπήγνυντο εἰς τὴν θέαν πρὸ τοῦ θέατρον γενέσθαι.* Hinc liquet in Suida scribendum *ἧς πλησίον πρὶν γ.*, deletis *τοῦ ἱεροῦ ἔνθα. Gaisf.* Favet Etym. M. p. 444. repugnat Zon. p. 65. Neque correctionem requirat, qui quidem usus Hesychio perspexerit duo membra parum diligenter esse copulata. *τὸ θέατρον*] *τὸ* delevi cum A. *V. Med. et Hesychio. Continua *ἀφ' ἧς* usque ad finem om. C. V. 9. Quae hanc gl. subsequebantur, *Αἰγεὺς Αἰγέως. ὄνομα κύριον*, ab Aldo praeter ordinem litterarum invecta, delevi cum *V. Cf. Herodiani Epim. p. 27. 12. *αἰγιάζεις ἐνθάδε*] *αἰγιάζων ἐνθαδὶ* A. V. C. Lex. Rhet. MS. p. 353. et Zonaras: ipsum *ἐνθαδὶ* reposuerat Toupius I. p. 149. probatum fide Ox. ap. Porson. Sed *αἰγιάζεις* non immerito videtur praeferre Bastius Comm. Palaeogr. p. 884. *αἰγιάζειν ἐνθαδὶ* B. *αἰγιάζειν* (m. sec. *αἰγιάζεις*) *ἐνθάδη* E.

---

producunt ultimum *ᾱ*. Aristophanes *Daetalensibus*: *Erechtheum mihi et Aegeum voca.* *Αἶγες.* Sic vulgo ingentes fluctus vocantur. Et *Ἐπαιγίζω*, vehementer spiro. hinc dictum mare Aegaeum: utpote maxime formidandum. *Αἰγεσταῖος.* Nomen proprium. Et *Αἰγεστεύς.* *Αἰγεῖδαι.* Demosthenes in oratione funebri: si modo is verus est auctor. item tribus Aegeis ab Aegeo dicta, filio Pandionis: cuius tribules vocantur Aegidae. Et *Αἰγείδης*, filius Aegei. *Αἰγεῖον.* Aegei oraculum. Dinarchus in oratione contra Polyeuctum. item *Αἰγεῖον* est fanum Aegei Athenis. *Αἴγειρος.* Populus arbor. *Αἰγείρου θέα.* Populus olim Athenis stabat prope sacrum, cuius in vicinia, antequam theatrum extructum esset, tabulata posita erant. ex hac populo solebant, quibus nulla sedes erat, spectare. *Αἴγειρος* etiam est nomen urbis. *Αἰγηίς.* Aegei tribus. *Αἰγιάζειν.* De capris loqui. *Tu vero capras hic sedens usurpas.* *Αἰγιαλεύς.* Nomen proprium.

Αἰγιάλεια. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλη. ὄνομα κύριον.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. καὶ Ἀνέμῳ διαλέγῃ.

Αἰγίβοτος γῆ. ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν.

Αἴγιγες. ὄνομα ἔθνους.

Αἰγίζειν. διασπᾶν. ἐκ μεταφορᾶς· παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι· ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ.

Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐτελῶν. οἱ γὰρ ἐν Ἄργει Αἰγιεῖς νικήσαντες Αἰτωλοὺς ἠρώτων τὴν Πυθίαν, τίνες εἶεν. ἀνεῖλε δὲ αὐτοῖς· Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι.

642 Αἰγίθαλος. τὸ ζῷον. καὶ ἡ ὄρχησις.

Αἰγιλία. δῆμος Ἀντιοχίδος, ἧς ὁ δημότης Αἰγιλιεύς

Αἰγίλιψ. ὄνομα πόλεως. σημαίνει δὲ καὶ πέτραν ὑψηλήν. Ὅμηρος·

Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.

ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἔστι δὲ καὶ πόλις Κεφαλληνίας οὕτω καλουμένη.

Αἴγιλλος. εἶδος βοτάνης.

Αἰγίλουρος.

Αἰγίμιος. ὄνομα κύριον.

Αἰγιμιώ. ὄνομα πόλεως.

Αἴγινα. πόλις. Καὶ Αἰγιναία ναῦς. Καὶ Αἰγινήτης, ὁ ἀπὸ τῆς Αἰγίνης.

Αἴγινθος. ὄνομα κύριον.

Αἴγιον. ὄνομα τόπου.

Αἰγίοχος. ὁ Ζεύς.

Αἰγίπλαγκτος.

Αἴγιρος. ὄνομα πόλεως.

---

2. *Αἰγιάλη*] V. Pausan. II, 6, 2. 3. V. Boisson. Anecd. I. p. 396. coll. Wessel. in Diod. III, 40. 4. Post *διαλέγῃ* delevi cum V. *ὁμοίως ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.* Breviter Bodl. 66. A. *λαλεῖς, ἀνέμῳ διαλέγῃ, ἡμιφότερα ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.* 5. *Αἰγίβοτος*] Hom. Od. δ'. 606. Lex. Rhet. p. 353. 6. *Αἴγιγες*] Sic Zon. p. 65. *Αἰγιγας* V. 7. *Αἰγίζειν. διασπᾶν. ἐκ μεταφ.*] Eadem habet Hesychius: quem etiam vide v. *Καταιγίσας.* Küst. *διασπᾶν* etiam Lex. Rhet. p. 357. *παρ' ὃ καὶ τὸ*] *καὶ* Zon. p. 90. Putares dicendum fuisse: *ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν καταιγίδων. παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι.* 8. *αἰγίζεσθαι*] Scribe *αἰκίζεσθαι*: ut habet Hesychius. Küst. Rectius alii ex Suida corrigunt Hesychium. *Αἰσχύλος* om. B. E. 9. *Ἠδωνοῖς*] *ἡδονῇ* A. E. C. *ἡδονῇ* B. V. Quae scribendi diversitates recurrunt etiam in lacinia quondam v. *Ἠδωνοὶ* attesta. *νεβρίδας*] *νευρίδας* E. Hesych. His sic usus est Hermannus Opusc. T. V. p. 14. ut talem quasi versum fingeret, *νεβρίδας δ' Ἠδωνίδας ἤγιζον.* Equidem grammaticos sive arguta brevitate sive manu studiosorum coartatos opinor significasse, Aeschylum ad pelles hinnuleorum *αἰγίδας* traduxisse, per eam catachresin, quam annotarunt Seneca de Benef. V, 13. et Apollon. de Synt. p. 249. 11. *οὔτε τριταῖοι, οὔτε τεταρτ.*] Lege, *οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι· ἀλλ' οὐδὲ δέκατοι.* Zenobius: *Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων.* Diogenianus: *Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὐδὲ τέταρτοι. ἐπὶ τῶν παντελῶς ἀτελῶν* (lege *εὐτελῶν*) *καὶ μικρῶν.* Simile autem proverbium sive oraculum olim de Megarensibus etiam circumferebatur, ut discimus ex Suida infra v. *Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς*: quem locum consule. Küst. Reposuit Gaisfordus; quamquam *τρεῖς — τέσσαρες* A. B. C. V. E. Quae subliciebantur *ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι* omisi cum A. V. C. *ἐπὶ τῶν ἄγαν*] Segq. om. B. E. 14. *τριταῖοι — τεταρταῖοι*] *τρεῖς — τέσσαρες* A. V. Tum *ἀλλ' οὐ καὶ δ'* V. Haec quoque nescit Zenobius sive Bodl. p. 79. nec licet ea defendere nisi reposito *δέκατοι.* 16. *Αἰγίθαλος*] *Αἰγίθαλλος* Lex. Seg. p. 360. et cum *λλ* Aristoph. Av. 889. Simplicem consonam habent Aristot. H. A. VIII, 3. Plutarch. II. p. 537. B. Athenaeus p. 65. B. et alii. *Gaisf.* V. Munck. in Anton. Liber. pp. 36. 135. Iacobs. in Aelian. I, 58. 17. *Αἰγιλία. δῆμος Ἀντιοχ.*] Ex Harpocratione. Küst. 18. *Αἰγιλιεύς*] *Αἰγιαλεύς* B. V. E. C. Med. Adde Zon. p. 76. Cuius mendi correctionem praebet quod subiciunt B. E. Med. *Αἰγιλιεύς.*

1. *πόλις Κεφαλληνίας*] *ὄνομα πόλεως* A. B. V. E. C. Vide Il. β'. 633. 2. *Ὅμηρος*] Il. ι. 15. sive π'. 4. 6. *ἔστι δὲ*] Segq. tacite delevit Küsterus. *Κεφαληνίας* *V. 8. *Αἴγιλλος*] Sic Zon. p. 65. „Scribendum esse *Αἴγιλος* patet ex Theocrit. V, 128. *ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.* Hoc observavit Portus. Statim delevi *Αἰγίλωψ, πόλις Αἰτωλίας*, cum A. B. C. V. E. Irrepsit haec gl. in edd. Suidae ex Zonara, ut opinor." *Gaisf.* V. Zon. p. 75. Contra *Αἰγίλουρος* om. Küst. repugnante *V. 11. *Αἰγιμιώ*] *Αἰγιμιοί* A. B. V. et Zonaras. Glossa suspecta. 14. *Αἴγινθος*] Tuetur Zon. p. 65. 15. *τόπου*] Addit E. *καὶ Αἰγία πόλις Πελοποννήσου κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.* 17. *Αἰγίπλαγκτος*] V. Aeschyli Agam. 310. Om. Küst. invito *V. 18. *Αἴγιρος*] id est, *Αἴγειρος.* Repperit etiam Hesychius: quamquam apud hunc *Αἴγειρος* editur post v. *Αἰγίοχος.*

Αἰγιάλεια. Nomen proprium. *Αἰγιάλη.* Nomen proprium. *Αἰγιαλῷ λαλεῖς.* Litori loqueris. de iis qui non exaudiuntur. item, Vento loqueris. *Αἰγίβοτος γῆ.* Terra capris pascendis apta. *Αἴγιγες.* Gentis nomen. *Αἰγίζειν.* Dilacerare. dictum est per translationem ab vehementibus procellis, quae *καταιγίδες* vocantur. Aeschylus. idem autem in *Edonis* pelles etiam cervinas sic appellat. *Αἰγιεῖς. Aegienses neque tertii, neque quarti.* dicitur de hominibus valde contemptis. nam Aegienses Argivi victis Aetolis Pythiam interrogarunt, quinam essent? illa vero respondit: *Aegienses neque tertii, neque quarti, sed ne decimi quidem sunt.* *Αἰγίθαλος.* Avis quaedam. item saltatio. *Αἰγιλία.* Pagus tribus Antiochidis: cuius popularis vocatur *Αἰγιλιεύς.* *Αἴγιλιψ.* Urbis nomen. significat etiam rupem excelsam. Homerus: *Qui ab excelsa rupe nigram fundit aquam.* sic autem dicitur, quod per altitudinem rupis ipsae caprae eam ascendere nequeant. est etiam urbis Cephallenine nomen. *Αἴγιλλος.* Genus herbae. *Αἰγίλουρος.* *Αἰγίμιος.* Nomen proprium. *Αἰγιμιώ.* Nomen urbis. *Αἴγινα.* Urbs. Et Aeginaea navis. Et Aegineta, civis Aeginae. *Αἴγινθος.* Nomen proprium. *Αἴγιον.* Nomen loci. *Αἰγίοχος.* Iuppiter aegidem gestans. *Αἰγίπλαγκτος.* *Αἴγιρος.* Nomen urbis.

Αἰγίς. ἦν Λίβυες φοροῦσι δορά́ν.

Αἰγίς. τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα, καὶ τὸ διὰ στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον· ὡς Λυκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος. Ἡ δὲ ἱέρεια Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρουσα πρὸς τὰς νεογάμους εἰσήρχετο. ἐπὶ τῶν ἀναίδην οὖν ποιούντων τι τάττεται ἡ παροιμία. καὶ ὁ Θώραξ· καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης. Νυμφόδωρος δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίς. καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶς αἰγὶς ἔρχεται.

Αἴγισθος. ὄνομα κύριον.

Αἰγιστεὺς Αἰγιστέως. ὄνομα κύριον.

Αἴγλη. βόλος κυβευτικός· λαμπηδών, αὐγή. Κρατῖνος. καὶ ποπάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας. ἔστι καὶ παιδιά τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός.

Αἰγλήεντος. λαμπροῦ. καὶ ἡ εὐθεῖα αἰγλήεις.

Αἴγλης Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ.

Αἰγόκερως. εἶδος ζῴου.

Αἰγὸς τρόπον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας, ἡ αἶξ τὴν μάχαιραν.

Αἰγοφάγος.

---

1. *Αἰγίς. ἦν Λίβυες*] Ex Lexico Herodoti. *Küst.* Gl. Herodot. IV, 189. Haec cum continuis iungit Zon. p. 76. *δορά́ν, καὶ τὸ ἐκ στεμμάτων πλ.* 2. *Αἰγίς. τὸ ἐκ τῶν στεμμ. πλ.*] Eadem habet Harpocratio: ex quo Suidas. *Küst.* Mox *καὶ τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγμένων δικτύων* Lex. Rhet. p. 354. Breviter *Αἰγίδες τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, ὡς Λυκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος· Νυμφόδωρος δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι*, Harpocrat. Pal. teste Gaisfordo, paulum dissentiente Bekkero. Eustath. in Il. *έ*. p. 603. *Αἴλιος μὲν γὰρ Διονύσιός φησιν, αἰγὶς τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον· Παυσανίας δέ, τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα, καὶ τὸ διὰ τῶν στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.* Praeterea *ἐκ τῶν στεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον* Hesychius. 4. *Ἡ δ' ἱέρεια*] Ad aliam gl., cuius caput fortasse erat *Αἰγὶς ἔρχεται*, spectare videntur haec usque ad *παροιμία*. Eodem fere modo, quo exhibet Suidas, in exemplari suo scriptum repperit Zonaras. *Gaisf.* Haec post verba Pherecratis *αἰγὶς αἰγὶς ἔρχεται* recte poterant collocari. 5. *τοὺς νεογάμους*] *τὰς νεογάμους* A. C. 6. *ἀναίδην*] Legendum *ἀνέδην*. Haec illustrat Prov. Bodl. 177. *Αἰγὶς περὶ πόλιν. αἰγὶς λέγεται τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. ἡ γοῦν ἱέρεια τὴν ἱερὰν αἰγίδα Ἀθήνησι φέρουσα ἀγείρει, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀρξαμένη, πρὸς τὰ ἱερά. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναίδην περιόντων.* Item 377. *Εἴ τις περὶ πόλιν αἰγὶς λέγεται. τοὺς ἀναίδην περιόντας καὶ πλανωμένους ἔσκωπτον ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ.* Ceterum aut perperam interpretati sunt grammatici (nam pompa sacerdotis nihil habet, quod ad impetum hominum instar procellae grassantium referatur, quorsum spectat *ὅλοους οὐτός ἐστιν* Anaxandr. ap. Ath. VI. p. 242. E.), aut duplex fuit usus proverbii, cuius alterum illi rationem sumerent exponendam. *ποιούντων*] *τι* addunt A. V. C. 7. *πεύκαις*] *πεύχαις* A. Cf. Theophr. H. Pl. III, 9, 3. *Νυμφόδωρος*] Immo Herodotus, ut recte monuit Maussacus in Harpocrationem [p. 20.]. Locus Herodoti extat in l. IV. c. 189. *Αἰγέας γὰρ* (sic enim ibi legendum est pro *αἰγίδας*) *περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχρισμένας ἐρευθεδάνῳ· ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τουτέων αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν.* Huc Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) respexit. *Küst.* Conf. Eustathius in Il. *έ*. p. 603. Meurs. Lectt. Att. VI, 10. *Gaisf.* Non incredibile Nymphodorum afferri, qui de pellibus caprinis tradiderit apud Aelian. N. A. XVI, 34. Sed errasse Suidam persuadet et glossa Harpocrationis male concinnata et Hesychius omnino dissentiens, *Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν Θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Δακώνων.* 10. *Μυρμηκιανοῖς* *V. 12. *αἰγὶς ἔρχεται*] *αἰγὶς αἰγὶς ἔρχεται* A. B. V. E. Gaisfordus Aristoph. Ran. 872. comparavit. 13. *κύριον* neglexerunt edd. vulgg. Tenet *V.

1. *Αἴγλη. βόλος κυβ.*] Huc apprime faciunt verba Eustathii in Il. *κ'*. p. 823. *Αἴγλη οὐ μόνον ἡ λαμπηδών, ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος, κατὰ Παυσανίαν. καὶ θυσία τις πεμπομένη εἰς Λελφούς· καὶ κυβευτικὸς βόλος. ἕτερος δέ τίς φησιν ὅτι αἴγλη ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου. Küst.* Plura Lex. Rhet. p. 354. Partem tradit Zon. p. 77. *βῶλος* B. E. 2. *Κρατῖνος*] *κράνος* E. 3. *Λεαγόρας*] *Μελησαγόρας* Valckenarius. 4. *καὶ ὁ Ἀσκληπιός*] Is tamen *Αἰγλήεις* dictus: v. Hemsterh. in Plut. p. 235. 5. *Αἰγλήεντος*] Lex. Rhet. p. 354. cum aliis lexicographis. Spectat ad Il. *ά*. 532. Mox *καὶ* tacite addidit Gaisf. 7. *Αἴγλης Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς χάριτας. ἐπεὶ τὰς*] Rectius Hesychius: *Αἴγλης Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.* Hinc Suidas supplendus est. *Küst. Αἴγλης δὲ ἥλιος*, (*καὶ* ∕ i. e. *καὶ ἡλίου* Bast.) *ἐπεὶ τὰς χ. λ. εἶναι δεῖ* Lex. Rhet. p. 355. *Αἴγλης γὰρ καὶ ὁ ἥλιος· ἐπὶ* A. Hinc *Αἴγλης καὶ Ἡλίου* recipere non dubitavi. Pausan. Bocot. c. 35. *Ἀντίμαχος οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὄνομα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς. τὰς χάριτας* V. C. *Gaisf.* Immo *ἐπεὶ τὰς Χάρ. λ. εἶναι δ.* om. *V. Ceterum *Αἰγλῆς* edd. ante Gaisf. *ἐγενεαλόγησαν*] *ἐγενεαλόγησε* B. E. Med. 10. Sublicit Med. *Αἰγὸς ἀστήρ. ἐν τῷ ἀστήρ.* 11. *Αἰγὸς τρόπον. ἐπὶ τῶν ἑαυτ.*] Vide infra v. *Αἶξ*. 12. *παροιμία*] *παροιμίας* E. C. *παροι* Med. *ἡ αἶξ δοῦσα*] *αἶξ δοκοῦσα* E. *δοῦσα* omis cum V. C. quo carent Zenob. I, 27. Diogen. I, 52. alii. 14. *Αἰγοφάγος*] Vid. intpp. Hesychii.

Αἰγίς. Caprina pellis, quam Libyes gestant. *Αἰγίς.* Quod ex vittis contextum est, et rete ex vittis contextum. sic Lycurgus et Herodotus. Sacerdos vero Athenis, sacram aegidem ferens, ad novos sponsos accedebat. proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui temere faciunt. *αἰγὶς* etiam vocatur lorica. item crispum illud quod est in picis. Nymphodorus vero haec in Libya *αἰγέας* vocari ait. *Αἰγίς.* Procella. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Hei mihi infelici, procella procella venit.* *Αἴγισθος.* Nomen proprium. *Αἰγιστεύς.* Nomen proprium. *Αἴγλη.* Iactus aleatorius. coruscatio, splendor. Cratinus. significat etiam quoddam placentae genus; item sacrificium, ut ait Leagoras. est etiam lusus quidam. adhaec Luna et Aesculapius ita vocantur. *Αἰγλήεντος.* Splendidi. rectus casus est *αἰγλήεις.* *Αἴγλης Χάριτες.* Verisimiliter Gratias ab Aegle et Sole prognatas esse fingunt. Gratias enim splendidas esse oportet. *Αἰγόκερως.* Capricornus. *Αἰγὸς τρόπον.* Caprae instar, de iis dicitur qui sibi ipsi malum arcessunt. proverbium est ab rebus Corinthiorum ortum, *Capra gladium praebens.* *Αἰγοφάγος.*

Αἰγώνη. ὄνομα πόλεως.

Αἰγωνίεια. ὄνομα πόλεως.

Αἰγῶν ὀνόματα. οἷον ἄχρηστα πράγματα· ὅμοιαι γὰρ αἱ αἶγες. ἐπὶ δὲ τοῖς διαφέρουσιν ὡς χα-
643 ρακτηριστι‖κὰ τίθεται τὰ ὀνόματα.

Αἰγυπιόν. οὕτως οἱ παλαιοί· ἀλλ' οὐ γῦπα. αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν. Ἡρόδοτος. ἡ εὐθεῖα αἰγυπιός, ὁ γῦψ.

Αἰγυπτιάζειν. τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία· Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. οὗτοι διαβάλλονται ἀεὶ ὡς ἀχθοφόροι ὄντες.

Αἰγυπτία κλη ματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν καὶ ὑπομήκων· ὁποῖος ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς. ὃν φασι χρηστηριαζόμενον, πῶς ἄριστα βιώσεται, ἀποκρί-
νασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. ὅθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν.

Αἴγυπτος. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων.

Ὅτι ὅτε ἀφίκετο Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πίκου τοῦ καὶ Διός, Μεστρὲμ ἐβασίλευε τῶν ἐκεῖ· ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα· τοῦ γένους τοῦ Νῶε.

Ὅτι ἐν τεσσαράκοντα ἡμέραις γεγόνασιν αἱ κατ' Αἴγυπτον πληγαί.

Αἰδέσασθαι. ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτως Λυσίας καὶ Δημοσθένης. ἐν δὲ τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσεται καὶ πείσει.

Αἰδεσία, [Ἑρμείου γυνή.] αὕτη ἦν μὲν προσήκουσα γένει τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, καλλίστη καὶ ἀρίστη γυναικῶν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ μὲν ἤθη τῷ ἀνδρὶ παραπλησία, ἁπλῆ καὶ γενναία καὶ δικαιοσύνης οὐδὲν ἧττον ἢ σωφροσύνης ἐπιμεληθεῖσα διὰ βίου παντός· τὸ δὲ ἐξαίρετον αὐτῆς φιλόθεον

---

1. Breviter Zon. p. 77. *Αἰγώνη καὶ Αἰγωνίεια. ὀνόματα πόλεων. Αἴνη* *V. 2. Edd. ante Gaisf. superiori glossae subiiciunt *καὶ Αἰγωνίεια ὁμοίως.* Sed *ὄνομα Αἰγωνίεια πόλεως* *V. Itaque nihil relinqui videtur praeter *Αἰγώνεια*, quod restituendum docet Stephanus Byz. 3. Prov. Bodl. 178. 6. *Αἰγυπιόν*] *οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα* Lex. Rhet. p. 354. Gl. ad Soph. Ai. 169. referebat Gaisf. 7. *Ἡρόδοτος*] III, 76. ubi vid. gl. 8. *γύψ*] *Ζεύς* E. 9. *πανουργεῖν*] *κακουργεῖν* B. E. *τὸ κακοτροπεῖν καὶ πανουργεύεσθαι* Zon. p. 90. Vulg. tenet Lex. Rhet. p. 354. Similia Schol. Aristoph. Thesm. 921. Eustathius de emend. vita monach. 74. p. 232. *τοὺς κατὰ τὴν παροιμίαν αἰγυπτιάζοντας.* Cf. Valck. in Theocr. Adoniaz. p. 357. 11. *Αἰγύπτιος πλινθοφόρος*] Proverbio hoc usus est Aristophanes Av. 1133. ubi vide Scholiastam. Confer etiam Suidam supra v. *Ἄραιτο. Küst.* Zon. p. 65. 12. *ὡς ἀεί*] *ἀεὶ ὡς* A. C. *V. sub finem addunt E. Med. *περὶ δὲ Αἰγυπτίων ζήτει ἐν τῷ δ εἰς τὸ Δογματίζει.* Vide infra post v. *Αἴγυπτος.* 13. *Αἰγυπτία κλη ματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχν.*] Laertius in vita Zenonis Citiei: *Ἰσχνὸς ἦν (Ζήνων,) ὑπομήκης, μελάγχρως. ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα. καθά φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν.* Huc Suidas respexit. Proverbium autem hoc ideo in homines graciles et longos dicebatur, quod Aegyptiae clematides essent longae et tenues, ut testatur Plinius lib. XXIV. c. 15. quem consule. *Küst.* Adde Menag. in Laert. VII, 1. et 2. 14. *ὃν φασι χρηστηριαζόμενον*] Ne oratio sit *ἀνακόλουθος*, vel scribendum est, *οὗ φασι χρηστηριαζομένου*, vel, *ᾧ φασι χρηστηριαζομένῳ. Küst.* Stribligo non insolens in annotationibus, quae hominibus male sedulis debentur. Meliora praebet v. *Συγχρωτίζεσθαι.* 15. *ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν*] *ἀκοῦσαι παρὰ θεοῦ* E. *ἄριστα* *V. 17. *ὅθεν*] *ὃ δὴθεν* non male Toupius. *ξυνιέντα*] *ξυνέντα* scripsi cum A. *V.

3. *ὅτε ἀφίκετο*] Emendationem huius loci tentat Berkelius in Stephanum v. *Αἴγυπτος*: quem vide. *Küst.* Nihil fere in Suida mutandum esse patebit consulenti Cedrenum pp. 17. 18. ed. Paris. Chronicon Paschale p. 45. ed. Paris. *Ὅτε οὖν αὐτὸς Ἑρμῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦλθε, καὶ ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων τότε ἐκ τοῦ γένους τοῦ Χὰμ ὁ Μεστρέμ. Gaisf.* Qui praefixit *Ὅτι* cum *V. Potuit etiam Malalas p. 21. afferri. *ὁ Ἑρμῆς*] *ὁ* om. A. B. V. Mox *ὁ* om. E. *Πίκου*] *Πίκου* Gaisf. cum Cedreno et Malala. 4. *Μεστρὲμ*] *Μεσρὲμ* infra edd. in v. ubi MSS. *Μεσρέμ.* [Gl. *Μέσερ* ipse Gaisfordus sustulit.] Vulg. hic retineo propter Cedrenum et Eupolemum Euseb. Praep. IX, 17. *Gaisf. *Μεστραΐμ* Malal. 5. *Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ*] Eusebius Chron. ad a. DXXXIV. *Aegyptus, quae prius Acria dicebatur, ab Aegypto tunc regnante nomen accepit. Gaisf.* 7. *ἐν τοῖς τεσσαράκοντα*] *Ὅτι* praemittit *V. *Ὅτι ἐν μ̄* A. 8. *πληγαί*] Statim exhibet A. *Ὅτι Ἀναξαγόρας — ἰέναι.* Vid. supra v. *Λύγματα.* In B. *Περὶ δὲ τῶν Αἰγυπτίων ζήτει ἐν τῷ Δέλτα εἰς τὸ Δογματίζει.* Vide supra post v. *Αἰγυπτιάζειν.* 9. *Αἰδέσασθαι. ἀντὶ τοῦ μεταπ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Ascripserat Toupius Philostorg. Eccl. Hist. p. 502. *μεταπεισθῆναι*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [cum B. E.] male *μεταποιηθῆναι. Küst.* *οὕτω* Edd. post Aldum. 10. *Δημοσθένης*] *πρὸς Νανσιμ.* p. 991, 4. sive adv. Pantaen. p. 983, 19. *ἐν τῷ*] *ἐν δὲ τῷ* A. C. *V. Harpocr. *κατ' Ἀριστοκράτους*] P. 644, 1. *ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος.* 11. *ἐξιλάσασθαι*] *ἐξιλάσεται* A. Edd. vett. Lex. Rhet. p. 354. Harpocr. Pal. *ἐξιλάσασται* B. C. *V. *πεῖσαι*] *πείσειν* A. E. (*πείσ̄* *V.) Edd. vett. Lex. Seg. Zon. p. 90 Harpocr. Pal. *πέσειν* B. Scripsi, Gaisfordo non nolente, *ἐξιλάσεται καὶ πείσει.* 12. *Αἰδεσία, Ἑρμείου γ.*] Totum hunc articulum de Aedesia descripsit Suidas ex Damascio. *Küst.* Vid. Phot. p. 1044. *Toup.* MS. *Ἑρμείου γυνή* om. A. *μὲν ἦν*] *ἦν μὲν* A. V. E. 13. *δὲ καὶ*] *δὲ* om. A. V. 17. *παντός* om. V.

Αἰγώνη. Nomen urbis. item Aegonea. *Αἰγῶν ὀνόματα.* Caprarum nomina. dicitur de rebus inutilibus. caprae enim sibi similes sunt. nomina vero imponuntur rebus inter se diversis, ut aliae ab aliis dignoscantur. *Αἰγυπιόν.* Sic antiqui vulturem appellabant, non autem *γῦπα. *Αἰγυπιῶν* vero, vulturum, genitivus pluralis, apud Herodotum. casus rectus est *αἰγυπιός*, vultur. *Αἰγυπτιάζειν.* Fraudibus uti, improbo ingenio praeditum esse. tales enim erant Aegyptii. Et proverbium: Aegyptius laterifer. Aegyptii enim semper ut baiuli perstringuntur. *Αἰγυπτία κλη ματίς.* Dicitur de hominibus gracilibus et longis: qualis erat Zeno Citieus. huic oraculum consulenti, quomodo optime vitam transigere posset, deum respondisse aiunt: si mortuis concolor fieret. itaque mentem oraculi assecutus ad antiquorum scriptorum lectionem accessisse fertur. *Αἴγυπτος.* Nomen proprium viri; item regionis Aegyptiorum. Cum Mercurius filius Pici sive Iovis in Aegyptum venisset, Mestrem illic rex erat, postea Aegyptus vocatus, a quo regio Aegyptus nomen accepit, qui ex genere Noe oriundus erat. — Plagae Aegypti XL. dies durarunt. *Αἰδέσασθαι.* A priore sententia ad aliam traduci. sic Lysias et Demosthenes. idem tamen in oratione contra Aristocratem verbum hoc accepit, ut sit placare et exorare. *Αἰδεσία.* Aedesia, [Hermiae uxor,] cognata magni Syriani, pulcherrima et optima Alexandrinarum mulierum. moribus marito similis, candida et generosa, iusti-

καὶ φιλάνθρωπον. διὰ τοῦτο καὶ παρὰ δύναμιν εὖ ποιεῖν ἐπεχείρει τοὺς δεομένους· ὥστε καὶ τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα τῶν αὐτῶν εἴχετο δαπανημάτων εἰς τὰς εὐποιίας. τοιγάρτοι καὶ ὑπόχρεων τοῖς υἱέσι τὸν βίον ἐποίησεν· ἐφ' ᾧ καὶ μέμψασθαί τινες αὐτὴν ἐπεχείρουν. ἡ δὲ ἕνα θησαυρὸν ἡγουμένη τῆς ἀμείνονος ἐλπίδος, εἴ τις ἐθέλοι τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἀνθρώποις ἐπικουφίζειν τὰ ἄχθη τῆς χρησμοσύνης, οὐδενὸς ἐφείδετο, διὰ τὸν ἔλεον τῆς κατὰ τὰ ἀνθρώπεια τύχης· τοιγαροῦν ἠγάπων αὐτὴν καὶ τῶν πολιτῶν οἱ πονηρότατοι. μάλιστα δὲ τῶν υἱέων ἐπεμελεῖτο τὰ περὶ φιλοσοφίαν, ὀρεγομένη τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιστήμην αὐτοῖς παραδοῦναι, καθάπερ
644 κλῆρόν τινα πατρῴας οὐσίας. ἦγε καὶ τὴν δημοσίαν τῷ πατρὶ σίτησιν διδομένην τοῖς παισὶ διεφύλαξε, νέοις ἔτι οὖσιν, ὡς ἐφιλοσόφησαν· ὅπερ οὐκ ἴσμεν οὐδὲ ἀνδρῶν ἕτερον πεποιηκότα, μήτι γε δὴ γυναικῶν. ἦν γὰρ παρὰ πᾶσι τιμὴ καὶ αἰδὼς οὐκ ὀλίγη τῆς Αἰδεσίας. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ συνέπλευσε τοῖς υἱέσιν Ἀθήναζε στελλομένοις ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐθαύμασαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ὅ τε ἄλλος χορὸς τῶν φιλοσόφων καὶ ὁ κορυφαῖος Πρόκλος. αὕτη ἐστὶν Αἰδεσία, ἣν κόρην οὖσαν ἔτι τῷ Πρόκλῳ κατεγγυήσειν ἔμελλεν ὁ Συριανός, εἰ μὴ θεῶν τις ἀπεκώλυσεν ἐπὶ γάμον ὁρμῆσαι τὸν Πρόκλον. τὰ δὲ πρὸς θεὸν εὐσεβὴς οὕτω καὶ ἱερὰ καὶ τὸ ὅλον φάναι θεοφιλής, ὥστε πολλῶν ἐπιφανειῶν ἀξιοῦσθαι. ἡ δὲ Αἰδεσία τοιαύτη ἦν, καὶ διεβίω πάντα τὸν βίον ὑπὸ θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων ἀγαπωμένη καὶ ἐπαινουμένη. καὶ ταύτην ἐπίσταμαι γραῦν γυναῖκα, καὶ ἐπ' αὐτῇ τεθνεώσῃ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ λέγεσθαι νομιζόμενον ἔπαινον ἐπεδειξάμην ἡρωικοῖς ἔπεσι κεκοσμημένον, ἔτι νέος ὢν τότε καὶ κομιδῇ μειράκιον. ταύτης δὲ παῖδες ἀπὸ τοῦ Ἑρμείου νεώτερος μὲν Ἡλιόδωρος, πρεσβύτερος δὲ Ἀμμώνιος. οὗτος μὲν οὖν εὐφυέστερος ἦν καὶ φιλομαθέστερος, ὁ δὲ ἁπλούστερος καὶ ἐπιπολαιότερος, ἔν τε τοῖς ἤθεσιν ἔν τε τοῖς λόγοις. ἄμφω μὲν γὰρ ἐφιλοσοφησάτην ὑπὸ Πρόκλῳ, μετὰ τῆς μητρὸς ὡς αὐτὸν ἀφικομένω παιδαγωγούσης. καὶ ὁ Πρόκλος αὐτοῖς προσεῖχε τὸν νοῦν ἐπιμελέστερον, ὡς παισὶν Ἑρμείου, φίλου τε καὶ ἑταίρου ἀνδρός, παισὶ δὲ Αἰδεσίας, τῆς γένει Συριανῷ προσηκούσης, καὶ ἅμα σφίσι τὸ τηνικαῦτα παρού-

4. *τὰς εὐποιίας*] *τοὺς πένητας* V. 5. *υἱέσι*] *παισὶ* E. 6. *ἐφ' ᾧ*] *ἐφ' ὃ* E. *ἐφ' ᾧ — ἐπεχείρουν* om. V. *μέμψασθαι*] *μέμψεσθαι* A. 7. *τῆς ἀμείνονος ἐλπίδος*] *ἄριστον τὴν ἀμείνονα ἐλπίδα* V. omissis *εἴ τις ἐθέλοι — τῆς Αἰδεσίας*, servatis tamen *τοιγαροῦν — πονηρότατοι*. 8. *ἐθέλει*] *ἐθέλοι* A. E. Mox *ἀνθρώποις* om. E. Tum *ἐπικουφίζειν* Med. 16. *σίτησιν*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [cum B. E.] male *αἴτησιν*. *Küst.* *σίτισιν* A. Supra malis *δημοσίᾳ*: quamquam extat in v. *Παραγγελία* similiter dictum *τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας*. Ceterum in hac parte quaedam videntur desiderari. 18. *μήτι γε δή*] *μήτοι γε* B. E. *μήτι γυναικῶν* Med. 19. *παρὰ πᾶσι*] *παρὰ* om. B. E. Med. 21. *Ἀθήναζε τοῖς υἱέσιν* *V. *ἐπὶ φιλοσοφίαν*] *φιλοσοφήσειν* V. Aut hoc recipiendum aut *ἐπὶ φιλοσοφίᾳ*. Mox *ἐθαύμασεν* *V. 22. *αὐτῆς τὴν ἀρετὴν*] *αὐτὴν* V. Mox *ὁ χορὸς* Med.

1. *ἦν κόρην*] *τοιαύτην κόρην* B. 3. *ἐπὶ γάμον ὁρμῆσαι* om. V. *ὁρμήσειν* B. E. Med. 5. *φάναι* om. V. *θεοφιλής*] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. revocavi, cuius loco in prioribus editt. [cum B. E.] excusum est *θεοσεβής*: quod non placet, quia paulo ante praecessit *εὐσεβής*. Illi enim si *θεοσεβὴς* hic subiungas, *tautologίαν* haud sane effugere queas. *Küst.* 6. *τοιαύτη*] *τοιαύτη ἦν* A. *τοιαύτη ἦν ἡ Αἰδεσία* E. *ἡ δὲ Αἰδεσία — μειράκιον* om. V. 10. *τεθνηκυίᾳ*] *τεθνεώσῃ* A. B. E. Edd. ante Küst. 12. *νέος ὤν*] *τότε* addit A. *ταύτης δὲ*] *δὲ* om. V. 13. *Ἑρμείου*] Hermias amicus Aegypti: Aegypti autem soror erat Theodote mater Isidori philosophi. De Ammonio hoc mathematico insigni, cui Eutocius commentarium suum in Archimedem de Cylindro inscripsit, vide etiam Photium. *Anon.* ap. Gaisf. *μὲν* om. V. qui mox *πρεσβύτερος* pro *πρεσβύτης δέ*. Sumpsimus *πρεσβύτερος*. 14. *οὗτος μὲν — λόγοις* om. V. 15. *φιλομαθέστερος*] *πολυμαθέστερος* E. 16. *ἔτι παλαιότερος*] Vide supra v. *Δομνῖνος*, et scribe, *καὶ ἐπιπολαιότερος*. Vide v. *Σιλβανός*. *Toup.* Videndus in Em. T. I. p. 141. Accedit Hemsterhusius. 18. *ὡς αὐτὸν*] *αὐτῶν* B. E. Med. *ὡς αὐτὸν — παρούσης* om. V. 19. *προσεῖχε*] Sic MSS. Pariss. [et E.] At priores editt. minus recte *παρεῖχε*. *Küst.* 21. *τῷ γένει*] *τῆς γένει* A.

tiaeque non minus quam modestiae per omnem aetatem studiosa, et insigni amore deum et homines prosequens. quapropter etiam supra vires egentibus benefacere studebat; adeo ut Hermia quoque defuncto, vidua cum pupillis relicta, eosdem sumptus in beneficentiam conferret. unde factum ut patrimonium liberis obaeratum traderet: quo nomine non deerant qui illam reprehenderent. at illa cum unum thesaurum duceret spei melioris, si quis sacros et modestos homines onere inopiae levaret, nullis sumptibus parcebat, propter humanae sortis commiserationem: eaque de causa vel ab improbissimis civibus diligebatur. inprimis autem dabat operam, ut in philosophia filii erudirentur, cupiens doctrinam patris velut hereditariam illis tradere. haec et publicum victum, qui patri praebebatur, pueris adhuc parvulis, cum philosopharentur, servavit: id quod neminem alium virum consecutum novimus, nedum mulierem. omnes enim non mediocriter Aedesiam et honorabant et venerabantur. cum filiis autem philosophiae operam daturis Athenas profectam eam propter ipsius virtutem cum reliquus philosophorum coetus, tum eius antesignanus Proclus sunt admirati. haec est Aedesia illa, quam adhuc puellam Syrianus Proclo desponsurus erat, nisi deus quispiam Proclum ab illo coniugio revocasset. adeo autem pia, religiosa, et ut breviter dicam deo cara fuit, ut multis apparitionibus digna iudicata fuerit. talis igitur fuit Aedesia, quae totam vitam a deo et ab hominibus dilecta et laudata transegit. eandem etiam aetate provectam vidi, et in ipsam defunctam, quae haberi solet, laudationem funebrem versibus heroicis scriptam adolescens admodum publice recitavi. huius ex Hermia filii natu minor Heliodorus, maior autem Ammonius fuerunt: quorum ille tam ingenio quam studio discendi alteri praestitit, hic vero simplicior fuit et levior, id quod non minus in moribus quam in sermonibus prae se tulit. uterque sub Proclo philosophiae operam dederunt, ad quem cum matre, quae ipsis paedagogi loco erat, accesserunt. Proclus autem singulari cura eos prosecutus est, ut filios Hermiae, quocum ipsi amicitia et familiaritas intercesserat; eosdemque filios Aedesiae, quae Syriano cognatione iuncta tum temporis una cum ipsis aderat.

σης. ἀφίκετο μὲν δὴ σὺν αὐτοῖς Ἀθήναζε καὶ Ἱέραξ ὁ Συνεσίου ἀδελφός.

Αἰδέσιμον. ἀξιοτίμητον, καλόν, ἢ λαμπρόν.

Αἰδημόνως. αἰδεσίμως.

Αἰδήμων. αἰδέσιμος.

Ἄιδος κυνῆ. ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Αἰδοῦμαι. αἰτιατικῇ.

Αἰδῶ. τὸ αἰδοῖον· καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις· καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ Λάκωσι· καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Αἰδώς. ἡ ἐπιτιμία. Καὶ παροιμία·

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτη.

ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. Ὅμηρος. καὶ Ἡσίοδος·

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.

καὶ ἑτέρα παροιμία· *Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς.* παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται. ἢ ὅτι τοὺς παρόντας ὁρῶντες αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι ἢ τοὺς ἀπόντας.

Αἰδοῖ εἴκων. αἰδούμενος. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρῶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς.

Αἰδοῖον. τὸ μόριον.

Αἰδοῖος. ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. *Δαμάσκιος.* Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον.

Αἴδυλος. ὁ θρασύς.

Αἰαῖ.

Αἰαῖ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;

---

1. ἀφίκετο μὲν δὴ σὺν] συναφίκετο δὲ V. 3. ἢ λαμπρόν] καὶ λαμπρόν E. Om. Lex. Rhet. p. 353. καλόν, ἢ λαμπρόν, ἀξιοτίμητον Zon. p. 86. 4. Αἰδημόνως. αἰδεσίμως] Zon. p. 96. Αἰδήμονα. αἰδέσιμον E. 5. Αἰδήμων] Lex. Rhet. p. 354. 6. Ἄιδου κυνῆ] Αἰδοσύνη A. B. C. *V. Med. Zon. p. 78. Αἰδεσῶ E. Glossa perperam inculcata: vide supra v. Ἄιδος κυνῆ et Arsen. p. 33. ἀποκεκρυμμένων] ἐπικεκρυμμένων E. 8. Om. vulg. silente Gronovio. 9. Αἰδῶ] Lex. Rhet. p. 355. καὶ ἡ σελήνη] Hesychio non αἰδὼς est luna, sed ἀιδής: quod magis placet. *Küst.* Atqui certissime reponendum est in Hesych. *Aidôs. Hemst.* 10. καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς] Locum hunc egregie illustrat Pausanias apud Eustathium in Il. χ'. p. 1279. Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφειλείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεών, καθὰ καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ· ἃς ὁ μὲν παιδαγωγούς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. *Küst.* ἡ τροφὴ Med. 11. καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ ἀκροπ.] Melius Hesychius: *Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει*, i. e. *Verecundiae ara Athenis in arce erat.* Sic quoque Suidas hic intelligendus est. Huc adde locum Eustathii, quem in nota praecedente adduximus. *Küst.* 12. Αἰδώς. ἡ ἐπιτιμία] Haec nemo intelligat, quin prius sciat, unde ea Suidas sumpserit. Sumpsit autem ex Artemidoro, qui lib. I. c. 47. de pudendis agens, inter alia et haec scribit: πρὸς δὲ καὶ ἀξιωμάτων ἐπιτιμίαν. αἰδὼς γὰρ καὶ ἐπιτιμία καλεῖται. Huc Suidam respexisse nemini dubium fore puto. Ex loco autem hoc Artemidori observandum est, pudendum a Graecis ἐπιτιμία etiam appellari: quod haud temere alibi legas. *Küst.* Ascripsit Toupius alterum Artemidori locum IV, 27. p. 219. ἔστι δὲ τὸ πρόσωπον αἰδοῦς καὶ ἐπιτιμίας εἰκών: qui nihil valet ad hanc quaestionem. 13. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγ'] Est versus Homericus Odyss. σ'. [immo ρ'.] 347. *Küst.* Prov. Bodl. 173. οὐκ ἀγαθὴ om. A. V. C. προΐκτη] εὐπροΐκτη B. E. 14. τῶν δι'] δι' om. V. Mox Ὅμηρος om. E. Quod nisi tollimus, supra refingendum fuerit καὶ Ὅμηρος. Sed malim tam Homeri quam Hesiodi nomen expelli. καὶ ante Ἡσίοδος om. A. V. C. Edd. ante Küst. Locus est Opp. 315.

1. Αἰδὼς ἐν ὀφθ.] Vid. Aristoph. Vesp. 445. *Gaisf.* 3. ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδ.] Huc faciunt verba Aristotelis lib. II. Rhetor. c. 6. Ὅθεν ἡ παροιμία, τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα. *Küst.* Eadem Prov. Bodl. 172. cf. 206. τοὺς παρόντας] τοὺς om. V. C. ὁρῶντες statim addidit A. ὁρῶντας V. C. 4. Sub finem ἡ αἰτιατικὴ τὴν αἰδῶ deleverunt A. V. C. 5. Αἰδοῖ] Lex. Rhet. p. 354. coll. Hesychio. Habet formulam Homerus Il. ά. 238. Καὶ χρυσοῦν στέφανον] Haec de Hannibale tradidit, opinor, Dio Cassius. 8. Post τὸ μόριον quae extabant, ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ συμβόλαιον. Ὅτι ὁ (ὅτι Küstero, ὁ Gaisfordo debetur) μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδροσάθων ἐλέγετο: delevi cum V. C. ut ex vv. Ἀναγκαῖον et Ἀνδροσάθων collecta. Nam ut prior observationis pars quodammodo ferri possit, alteram tamen nemo non intelligit perabsurde sub v. Αἰδοῖον esse coactam. Ceterum Küsterus: „ὃ καὶ ἀναγκαῖον] Haec sunt verba Artemidori lib. I. c. 47. ut Pearsonus bene observavit. Vide etiam supra v. Ἀναγκαῖον." Deinde συμβόλεον A. B. συμβόλαιον E. Med. 9. Αἰδοῖος] Vid. Il. γ'. 172. et alibi. Habet Zon. p. 65. Δαμάσκιος] Apud Photium p. 1068. ubi legitur, Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος, αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν etc. ubi leg. ἐκεῖνο ex Suida. Vide nos in Longini frag. (5, 8.) Toup. In Photio bona lectione [ἐκεῖνον] a cod. oblata frui nesciebat Bekkerus. *Gaisf.* 10. Ὁ δὲ] δὲ neglexit vulg. Mox δοκοῦν Med. 12. τῷ ὄντι] τῷ om B. Med. Formulam Platonicam attigit Wyttenb. in Phaed. p. 308. 13. Αἴδυλος] Vide supra v. Ἀίδυλος et Zon. p. 66. 14. Αἲ αἲ Edd. 15. Versus Sophocl. Ai. 430 — 433. Vide supra v. Δυστράπελος. ἐπώνυμον] ὧδ' ἐπώνυμον B. V. E. ποεθ' ὧδ' ἐπών. Med.

---

cum iis autem Athenas advenit Hierax, Synesii frater. *Αἰδέσιμον.* Venerandum, praeclarum, vel illustre. *Αἰδημόνως.* Verecunde. *Αἰδήμων.* Verecundus. *Ἄιδος κυνῆ.* De occultis, obscuris et latere volentibus dictum. *Αἰδῶ.* Pudendum, et luna, apud Chaldaeos, et iactus, apud Lacones, item Minervae nutrix, et ara quae est in Arce. *Αἰδώς.* Pudendum, et proverbium apud Homerum: *Pudor autem non est utilis viro mendico.* dicitur de iis quibus modestia sua obest, et Hesiodus: *Pudor autem non bonus virum egenum tenet.* aliud proverbium: *Pudor inest oculis.* quorum enim oculi vitio laborant, nullo pudore moventur. vel quod praesentes magis vereri solemus quam absentes. *Αἰδοῖ εἴκων.* Qui pudore movetur. *Et auream coronam iniecit, propter reverentiam, qua virtutem Marcelli prosequebatur.* *Αἰδοῖον.* Membrum genitale. *Αἰδοῖος.* Reverentia et veneratione dignus. Damascius: *Isidorus vero admiratione percellebatur, cum Proclum videret, aspectu venerabilem illum et gravem, ut existimaret se veram ipsius philosophiae speciem videre.* *Αἴδυλος.* Audax. *Αἰαῖ. Vah! quis unquam putasset nomen meum responsurum fuisse calamitatibus meis? nunc*

νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς.

ὁ Αἴας φησί. τοῦτο ἀρχαιόροπόν ἐστι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων οὐκ ἂν ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος· ἐν συμφορᾷ δὲ ὤν.

Αἰαία. νῆσος.

Αἰαιοί. οἱ σύγγαμβροι.

Αἱ ἐμαὶ πόλεις. αἱ πόλεις μου.

Αἰένυπνος. ὁ θάνατος, ὁ ἀεὶ κοιμώμενος. ὑφ' ἓν δὲ ἀναγνωστέον. Σοφοκλῆς·

Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ἀείυπνος δὲ ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.

Αἴεσχος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος.

Αἰετός. τὸ ὄρνεον. Ἡσίοδος φησίν·

Οἷς οὔτε δίψης ἐστὶν ἤττων ἡ φύσις, οὐδ' αὖ κονίστρας ἐνδεὴς ἡ στερρότης· ἀλλ' εἰσὶ δίψης καὶ κρύους ἀνώτεροι.

Αἰετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παρόσον αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Αἰζηός. ὁ ἀκμάζων.

Αἰζήρ. ὄνομα κύριον.

Αἰεί. ἀντὶ τοῦ ἀεί. Αἰεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. καὶ αὖθις·

Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾖ δὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησία
τοντὶ γένοιτο, φησί.

Αἰεὶ δὲ γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούρην.

Ἀϊεστώ. Ἀντιφῶν τὴν ἀιδιότητα καὶ τὸ 646 *ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι· ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις Διογενειανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος.*

---

1. *νῦν γὰρ — καὶ τρίς* om. E. 3. *ὁ Αἴας φησί* om. *V. Med. quae tamen inserunt post *κακοῖς*. Itaque videntur illa *νῦν — καὶ τρίς* serius accessisse. 6. *δὲ ὤν τοῦτο ποιεῖ.*] *τοῦτο ποιεῖ* om. A. B. V. E. Med. Schol. Soph. inculcavit Küst. 7. *Αἰαία. νῆσος.*] Vide Hesychium, qui plura de hac insula lectorem docet. *Küst.* Od. λ'. 70. 8. *Αἰαιοί.*] Confuderunt *Λ* et *Α*. Legendum enim *Αἰλιοι* (ut Hesych.) sive *Ἀΐλιοι*, pro *Ἀέλιοι* vel *Αἰέλιοι*, ut Etymol. Ex confusione porro litterarum *Λ* et *Α* natum *Λήλιοι* apud Hesychium, quod explicat, *οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες*. *Albert.* Obss. Misc. IX. p. 145. Occuparat H. Steph. Ind. Thesauri p. 305. G. Cf. Eust. in Il. ξ'. p. 648. *Αἰαλοί* Med. Non mutat Zon. p. 66. 9. *Αἱ ἐμοῦ*] *Αἱ ἐμαὶ* B. C. V. E. Mox *αἱ πόλεις μου* om. V. C. 10. *ὁ ἀεὶ*] *ἢ ὁ ἀεὶ* Zon. p. 66. 11. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Col. 1578. Novissima *ἀείυπνος . . . κοιμώμενος* merito delevit Küst. Ubi *αἰένυπνος* *V. Cf. v. *Ἀείυπνος*. 14. *Αἴεσχος*] Hesychius habet *Αἴεσχλος*. *Küst.* Illud Zon. p. 67. 15. *Ἡσίοδος*] Fr. Foggin. v. 77.

1. *κονίστρας*] Vid. nos in v. *Κονίστρα*. *Toup.* Qui Aeliani N. A. II, 22. contulit I. p. 354. 2. Novissima tetigit Zon. p. 66. 3. *Αἰετὸς ἐν νεφέλαις*] Proverbium hoc sumptum est ex oraculo quodam, Atheniensibus olim reddito, ut nos docet Enarrator Comici in Equ. 1010. *ἐγένετο χρησμὸς τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος, Εὐδαιμον πτολιεθρον Ἀθηναίης ἐγκλείης, Πολλὰ ἰδὼν καὶ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ μογήσαις, Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα. οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπηρέτεις ἁπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων.* Idem Scholiasta in Av. 979. *Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ἦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος, τοσοῦτον αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις προΐσχει.* Vide etiam Paroemiographos. *Küst.* Adde Schol. Aristidis p. 114. et nos in v. *Αἰετὸς ἐν νεφέλαις*. 5. *Αἰζήιος* Herodianum praecepisse docet Theognostus p. 57. *ἀκμάζων*] *ἐν νεότητι* addit E. 7. *Αἰεί με*] Vid. supra v. *Ἀεί με*. Hic quoque *ἀεί* Med. *ποτέμιοι*] *γρ. καὶ πολέμιοι* A. marg. 9. *Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχ.*] Aristophanes Lysist. 855 — 57. *διὰ στόμα*] *ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος* addunt B. V. E. C. Med. Item Zon. p. 96. sed reliquis versibus omissis. 10. *λάβοι*] *λάβῃ* A. B. V. E. C. Mox *φησί* om. B. E. Med. 12. *Αἰεὶ δὲ γέρ.*] Ut metrum versus huius fulciatur, scribendum est, *Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι* etc. *Küst.* Aliter Arsenius p. 30. Vide Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 221. et (cui Toupius perperam obloquebatur) Valck. Diatr. Eurip. p. 275. 13. *Αἰεἰεστώ*] *Αἰεὶ ἑστώ* divisim A. B. C. V. E. Med. Zon. p. 96. Quod licet quodammodo tueri. Ceterum de verbis huius glossae novissimis supra in v. *Ἀειστώ* duplicem Küsteri sententiam proposuimus. Nihil iuvant interpretes Hesychii in v. *Ἀειστόν*: fallitur vero Ruhnkenius praef. in Hesych. p. XI. hinc colligens non ubique scriptorum nomina detraxisse Diogenianum. Nam cum Harpocratio desinat in *καλεῖται*, tum incredibile videtur *Ἀντιφῶν* et *ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος*, quorum duas voces novissimas ignorat glossa superior, iisdem finibus Suidam continuisse. Praeterea cadit *ἡ λέξις* in testimonium scriptoris classici, non in auctoritatem lexicographorum, qui vocem quampiam praebuerint. Sed ipse color orationis arguit ista *ἡ λέξις κτλ.* annotasse hominem studiosum, qui memoriam Antiphontis ab ipsone Diogeniano an ab alio quopiam grammatico sumpserit in medio relinquimus. 14. *τῶν αὐτῶν*] *τῶν* B. E. quorum E m. sec. *τοῦ*. *εὐεστὼ*] *εὖ ἑστὼ* B. E. *εὖ ἕστω* Med. cum libris quibusdam Harp. 15. *λέξις*] Cum seqq. desunt omnibus Harpocrationis libris. *Διογενειανοῦ*] *Διογενιανοῦ* V. 16. *δευτέρῳ*] *δευτέρου* V. C.

---

enim merito licet mihi iterum iterumque lamentari. sic Aiax inquit. antiquis autem moris est, ut in calamitatum commemoratione ad nomina alludant. si enim Aiax felix fuisset, nominis sui nullam mentionem fecisset; fecit autem cum malis conflictans. *Αἰαία.* Aenea, insula. *Αἰαιοί.* Duarum sororum mariti. *Αἱ ἐμαὶ πόλεις.* Meae urbes. *Αἰένυπνος.* Epithetum mortis, quasi semper dormientis. id una voce scribendum est. Sophocles: *Te invoco perpetuo dormientem.* *Αἴεσχος.* Lauri ramus. *Αἰετός.* Aquila. Pisides inquit: *Quarum natura neque siti est obnoxia, neque robur corporis palaestra indiget: immo nunquam eas sitis et frigus vexat.* *Αἰετὸς ἐν νεφέλαις.* Aquila in nubibus. dicitur de iis qui difficulter capiuntur. aquila enim cum in nubibus est, capi nequit. *Αἰζηός.* Iuvenis aetate florens. *Αἰζήρ.* Nomen proprium. *Αἰεί.* Pro *ἀεί*. *Semper me tales hostes persequantur.* dicitur de hominibus contemptis. Item: *Semper enim mulier te in ore habet: quod si omnes vel malum ceperit, subiicit, Cinesiae hoc sit.* *Αἰεὶ δὲ γέρ. Seni iuvenem semper admove puellam.* *Αἰειεστώ.* Antiphon ita vocat aeternitatem et statum rerum perpetuo durantem: ut *εὐεστὼ* dicitur felicitas. vox reperitur apud Diogenianum, fide libri secundi Antiphontis de Veritate.

Αἰεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν. ἐπὶ τῶν κακούργων καὶ ἀεί τι κακὸν ἐξευρισκόντων νεώτερον. παρόσον ἡ Λιβύη πολυποικιλώτατα εἴωθε φέρειν θηρία.

Αἰήτης. ὄνομα κύριον. Καὶ Αἰήτειον ἔπος.

Αἰθάλη. σποδός, τέφρα, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν. ἢ αἰθάλη, εἶδος καπνοῦ πεπυκνωμένου. Αἰθάλη λέγεται καὶ κονιορτός. Ἄσκοὺς πληρώσας κονιορτοῦ, κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐκέλευσε τὰ ταμιεῖα τῆς αἰθάλης μαχαιριδίοις διατιτρᾶν. ἤγουν διατορεῖν, διακόπτειν.

Αἰθαλείδης. δῆμός ἐστιν Αἰθαλεῖδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς· ἧς ὁ φυλέτης Αἰθαλείδης.

Αἰθαλόεν. κεκαυμένον.

Αἰθαλόεις θεός. ὁ Ἥφαιστος, ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ κλυτοτέχνης λέγεται, ὡς ἔνδοξον ἔχων τὴν χαλκευτικήν.

Αἰθαλοκομπίαις. καπνοῖς καὶ ψευδολογίαις.

Αἴθαλος. ὄνομα κύριον. καὶ τόπος.

Αἰθαλώδης. σκοτώδης.

Αἶθε. εἴθε.

Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Αἰθέριον ὕψος. τὸ τοῦ αἰθέρος. Καὶ Αἰθέριος, ὁ ἐν τῷ αἰθέρι.

Αἰθέριος, ἐπῶν ποιητής. ἔγραψε διάφορα, καὶ Ἐπιθαλάμιον δι' ἐπῶν εἰς Σιμπλίκιον τὸν ἴδιον ἀδελφόν.

Αἰθεροβατεῖν. εἰς τὸν αἰθέρα βαίνειν. Καὶ ὁ δοκῶν αἰθεροβατεῖν, καὶ αὐτῆς ἥφθαι τῆς οὐρανίας ἀψῖδος, καὶ συμπεριπολεῖν τοῖς ἄστροις, ἠγνόησε τὸ κρεουργηθῆναι καὶ ὡς μύσος ἐκριφῆναι.

Αἰθέσι. λαμπροῖς.

Αἴθειν. καίειν. Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν, παρεκελεύετο αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν.

Αἴθη. ὄνομα θηλείας ἵππου. Ὅμηρος·

Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην.

Αἰθήρ. ὁ ἐν ὕψει ἀήρ, ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος

---

1. *κακόν*] Rectius Aristot. H. An. VIII, 28. *Λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν.* Quam eloquendi formam comprobant Anaxilas ap. Athen. XIV. p. 623. F. et quem Schaeferus in Gnom. p. 279. ascripsit Nicephorus Greg. XVI, 3. *κακούργων*] *κακούντων* B. E. Med. *κακουργοτάτων* Zenob. II, 51. 2. *κακὸν ἐξευρ.*] Inutile est *κακόν*, cum mox sequatur *νεώτερον. Gaisf.* Sed tuetur Bodl. 51. sive Zenobius et Diogen. 3. *πολυποικιλώτατα* vocem rarissimam tuetur Io. Antioch. p. 778. 6. *Αἰθάλη*] Usque ad *μέλαν* Lex. Rhet. p. 355. Ad eandem normam apud Hesychium duplex in unam glossam est conflanda. 8. *Ἄσκοὺς πληρώσας κον.*] Fragmentum hoc repetitur infra v. *Κονιορτόν. Küst.* Qui loci mutuam sibi lucem praestant. Partem accepit v. *Διατιτρᾶν.* 11. *διατρεῖν*] *διατηρεῖν* A. *διατορεῖν* B. E. C. Zon. p. 78. 12. *Αἰθαλείδης. δῆμός ἐστιν Αἰθ.*] Zon. p. 67. Lex. Rhet. p. 355. et (ubi *Αἰθαλίδαι* ac deinceps *Αἰθαλίδης* recte cum Steph. Byz. est perscriptum) Harpocr. Pal. Nam reliqui libri: *Αἰθαλίδαι δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.* 13. *φυλέτης*] Scribe *δημότης. Küst. ὀφειλέτης* V. C. 14. *Αἰθαλόεν*] Il. *β'*. 415. Lex. Rhet. p. 355. et Zonaras. Addit Hesychius *λαμπρόν, ἐμπεπρησμένον.* 15. *Αἰθαλόεις θεός*] V. Huschkius in Anal. critt. p. 34. 16. *ἔχων ἔνδοξον*] *ἔνδοξον ἔχων* A. E. C. *V. Repetuntur haec in v. Κλυτοτέχνης.* 18. *Αἰθαλοκομπίαις*] Scholiasta Aristophanis Equ. 693. *Ψολοκομπίαις. αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς.* Hinc Suidas sua descripsit. Vide etiam infra v. *Ψολοκομπίαις. Küst.* Zon. p. 78. *Αἰθαλοκαμπίαις* A. Med. 20. *τόπου*] *τόπος* A. V. Zon. p. 67.

1. *Αἰθαλώδης*] Lex. Rhet. p. 355. 2. *Αἶθε*] Vide gl. *Αἰ.* 3. *Αἰθέρα*] Zenob. I, 39. Is *ἐρέσσειν: αἰρήσεις* Prov. Bodl. 67. et Diogen. I, 38. 5. *καὶ αἰθέριος* om. edd. ante Gaisf. 6. *τὸ ἐν*] *καὶ αἰθέριος ὁ ἐν* A. V. C. E. *καὶ αἰθέρειος ὁ ἐν* B. Ipsum *ὁ ἐν* Med. 7. *Αἰθέριος*] Rufini, filii Aetherii, epitaphium est in Anthol. III, 23. *Reines.* De huius aetate licet indicium quodpiam ex v. *Πανόλβιος* derivare. 10. *Αἰθεροβατεῖν*] Zon. p. 91. *Καὶ ὃς*] Eunapio stilus ascribit. *Hemst. καὶ ὁ* A. B. V. E. C. Med. 11. *αὐτῆς*] *αυτος* C. 13. *μύσος*] *μύσσος* A. Ceterum infinitivi quo Latinis respondeant, aliquo sane egent additamento. 14. *Αἴθεσι*] Lex. Rhet. p. 355. Scripsi *Αἰθέσι.* 15. *Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολ.*] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem de Expedit. Cyri, lib. IV. p. 338. (c. 7, 20.) *Küst. τὴν ἑαυτοῦ πολεμ.* Xenoph. 18. *Αἴθη*] Conf. Plutarch. in Gryllo p. 988. A. et de Aud. Poet. p. 32. E. *Reines. Ὅμηρος*] Il. *ψ'*. 295. cf. 409. 19. *Ἀγαμεμνονέην*] *Ἀγαμεμνονίην* B. E. 20. *Αἰθήρ*] Lex. Rhet. p. 355. desinens in *ἡλίου*, ubi *ὑπὸ τοῦ* pro *ἐκ τοῦ*. Attulit Gaisfordus Euseb. Praep. III. p. 115. B. *αἰθὴρ δὲ ἀήρ ἐστιν ὁ ὑψηλότατος καὶ πυρώδης ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι, ὅπερ ἐστὶ καίεσθαι.* Similiter Etym. Gud. p. 16. f. Deinde cum *V. et ex indicio Lex. Rhet. sive Zon. p. 67. distinxi: *αἰθὴρ θηλυκῶς. Ὅμηρος.* Nam Edd. *ἐκ τοῦ ἡλ. αἰθήρ. θηλυκῶς Ὅμ.*

Αἰεὶ φέρει τι Λιβ. Semper Libya aliquid mali affert. de hominibus malignis dicitur, et qui semper malum aliquod novum excogitant. Libya enim bestias multiformes gignere solet. *Αἰήτης.* Nomen proprium. Et *Αἰήτειον ἔπος. Αἰθάλη.* Favilla, cinis, fuligo. vel genus fumi spissioris. *Αἰθάλη* etiam dicitur pulvis. *Cum utres pulvere implerisset, iussit eos inter pugnandum saccos cultris perforare. Αἰθαλείδης.* Aethalidae est pagus tribus Leontidis: cuius popularis dicitur Aethalides. *Αἰθαλόεν.* Ustum. *Αἰθαλόεις θεός.* Fuliginosus deus, id est, Vulcanus, utpote faber ferrarius. idem vocatur etiam *κλυτοτέχνης*, quod peritia artis ferrariae excellit. *Αἰθαλοκομπίαις.* Fumis et mendaciis. *Αἴθαλος.* Nomen proprium viri et loci. *Αἰθαλώδης.* Tenebricosus. *Αἶθε.* Utinam. *Αἰθέρα νήνεμον ἐρ. Aetherem tranquillum remigas.* dicitur de iis qui frustra laborant. *Αἰθέριον ὕψος.* Aetheris altitudo. Et *Αἰθέριος*, qui est in aethere. *Αἰθέριος.* Aetherius, poeta epicus. scripsit cum alia, tum Epithalamium in fratrem suum Simplicium, carmine heroico. *Αἰθεροβατεῖν.* Per aetherem incedere. *Et ille cum sibi videretur per aetherem incedere, et ipsum coelum vertice attingere, et astris caput inserere, ignorabat se minutatim concisum et tanquam piaculum proiectum iri. Αἰθέσι.* Splendidis. *Αἴθειν. Cum autem terram hostium ingressus esset, iussit milites ferro flammaque regionem vastare. Αἴθη.* Equae nomen. Homerus: *Aethen Agamemmonis. Αἰθήρ.* Aer supremus, qui supra aerem a sole ac-

καιόμενος ἐκ τοῦ ἡλίου. αἰθὴρ θηλυκῶς. Ὅμηρος·
647 Αἰ̓θέρος ἐκ δίης.
καὶ Πίνδαρος·
Ἑρήμας δι᾽ αἰθέρος.
διότι πυρώδης ὢν οὐ τρέφει. καὶ αὖθις·
Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ᾽ αἰθέρος ἱερᾶς.
Αἴθικες. ὄνομα ἔθνους.
Αἰθιόλας. ὄνομα κύριον.
Αἰθίοπα σμήχειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.
Αἰθιοπεὺς καὶ Αἰθιοπᾶς.
Αἰθιοπία. χώρα.
Αἰθιόπιον. τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.
Αἰθίοψ. ὁ μέλας. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἁπλῷ λόγῳ.
Αἴθλη. ἡ Χίος.
Αἰθόμενος. καιόμενος.
Αἴθοπα. ἀντὶ τοῦ διάπυρον, φλεγμαίνουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι·
Μέχρι καὶ αὐτοῦ
βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Αἴθοπος. διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ παρακεκινηκότος ἐχρήσατο·
Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
αἴθοπος ἀγγελίαν
ἄτλατον οὐδὲ φευκτήν.
Αἶθος. ὁ ἐκκαύστης.
Αἰθός. ὁ καιόμενος.
Αἴθ᾽ ὄφελε. παραλλήλως τὰ εὐκτικὰ κείμενα μόρια κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν, ὅτι τὸ μέν ἐστιν ἀπαρέμφατον πρόσωπον, τὸ δὲ ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.
Αἴθ᾽ ὄφελες θανεῖν, ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι.
ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία, περιάγουσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι᾽ ἡμέρας ὥσπερ ὀρχεῖται. ἢ ὅταν πληγῇ τελευτῶσα στρέφεται, ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς.
Αἴθοψ. ὁ μέλας.
Αἴθουσα. ἡ στοά.

---

1. καιόμενος] καὶ ὄμβρος E. Ὅμηρος] Il. π'. 365. 3. Πίνδαρος] Olymp. I,10. 4. Ἑρήμας δι᾽ αἰθ.] Pessime infra Φρήμας δι᾽ αἰθ. ubi locus hic repetitur. *Küst.* Sic tamen etiam A. C. *V. φήμας B. E. Inferiorem glossam ex hoc loco ductam sustulimus. 5. πυρσώδης] πυρώδης scripsi cum C. et inferiore gl. atque Schol. Pind. Nam illud si quis expenderit ab Eurip. Bacch. 146. usurpatum, facile constiterit quid alterum ab altero distet. οὐ τρέφει] καὶ τρέφει E. 6. Ἀστεροειδέα νῶτα διφρ. αἰθ.] Haec apud Sophoclem me legisse memini: quamvis locum nunc in promptu non habeam. *Küst.* Ex Euripidis Andromeda apud Aristoph. Thesmoph. 1076. Vid. v. Ἵππευμα. *Toup.* Additum ἱερᾶς ex A. B. C. V. E. et Zonara. 7. Αἴθικες] Ἄιθες ἐθνικὸν Wass. Thucyd. I. p. 66. n. 32. *Hemst.* Cf. Wessel. in Diod. XX, 28. Schol. Il. β'. 744. et vide supra v. Ἄιθες. 8. Glossa suspecta. Αἰθιολεὺς Zon. p. 68. 9. Αἰθίοπα] Αἰθιόπας A. Comparat Bodl. p. 76. χύτραν ποικίλλεις. Cf. Boisson. Anecd. I. p. 395. Similiter Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται Arsenius p. 28. 11. Om. vulg. silente Gronovio. Vide Zon. p. 68. 13. Αἰθιόπιον] Sic Lex. Rhet. p. 355. etHarpocratio. 14. καὶ ζήτει κτλ. om. Küst. Siletur Leid. 15. Αἴθλη] V. Theognostus p. 5. Sed legendum Αἰθάλη cum Stephano et Zon. p. 79. 16. Αἰθόμενος] Αἰθιόμενος V. C. Gl. habet Lex. Rhet. p. 355. Apollonium I,1245. contulit Reinesius. 17. Αἴθοπα] Αἴθουσαν B. E. Αἴθουσα Med. 18. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XIV,9. 10. Anthol. Pal. V,218.

2. ὁ δὲ Σοφοκλῆς] Ai. 222. sed ubi pro αἴθοπος legitur αἴθωνος. *Küst.* 5. φευκτήν] φευκτόν A. C. Med. Id est, φευκτάν. 6. ὁ ἐκκαύστης] Cum Porto malim ἡ ἔκκαυσις. Hesychius: Αἶθος. καῦμα. *Küst.* ἐκκαύστης quamquam est singularis vox, retinenda tamen videtur, si quidem putamus discrimen aliquod tam significatus quam tenoris explicari. Certe grammaticos in praecepto quodam extundendo tricas egisse docet Zon. p. 68. Αἶθος. ὁ ἐκκαύστης, ὁ αἴθων καὶ καίων. αἰθὸς δὲ ὁ αἰθόμενος καὶ καιόμενος. 8. Αἴθ᾽ ὄφελε] Lex. Rhet. p. 355. ὄφειλε V. C. 9. μόρια κείμενα rectius Lex. 10. πρόσωπον] προσώπων recte Lex. Seg. cum Ammonio p. 8. 12. Αἴθ᾽ ὄφελες θαν.] Lege, Αἴθ᾽ ὄφελες θανέειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι. Sic enim versum hunc scribendum esse recte monuit Bentleius in Fragm. Callim. 43. *Küst.* θανέειν praebet Zon. p. 97. πανύστατον] πανύχιον C. 14. ἐπειδὴ] Zonaras: παρὰ τῆς γλαυκὸς τοῦτο· ἣν ὅταν λάβωσι κτλ. λάβωσιν Edd. vulgg. 19. Post hanc gl. cum V. C. delevi, quae sunt in A. marg. Αἴθρανος. τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ ὡς δι᾽ ὀπῆς αὐτῶν θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν. Ubi Küsterus: „Ad hunc locum Suidae respexit Eustathius in Odyss. ή. p. 1571,25. 26. ubi sic ait: Πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ αἴθειν, παραδέδοται ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ αἴθρακος (scribe αἴθρανος, ut hic apud Suidam), ἡ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδαρούλιον. Vide etiam Suidam supra v. Ἀνδράχλη, et Salmasium in Flav. Vopiscum. [p. 838.] *Küst.* Sub finem κώβωσιν B. E.

---

cenditur. Homerus genere feminino dixit: *Ex aethere dio.* et Pindarus: *Desertum per aetherem.* qui desertum dixit, quod cum sit igneus, animalia non nutrit. et alibi: *Per stellatum dorsum sanctorum coeli templorum inrecta.* Αἴθικες. Nomen gentis. Αἰθιόλας. Nomen proprium. Αἰθίοπα σμήχειν. Aethiopem lavare. dicitur de iis qui frustra laborant. Αἰθιοπία. Aethiopia regio. Αἰθιόπιον. Aethiopium, locus Euboeae. Αἰθίοψ. Niger. Αἴθλη. Chius. Αἰθόμενος. Qui uritur. Αἴθοπα. Igneum, tumentem. In Epigrammate: *Tumorem invidiae vel per ipsum oculorum obtutum defigens.* Αἴθοπος. Ignei, in proeliis fervidi. Sophocles vero usus est de homine non sanae mentis: *Qualem mihi de viro fervido nuncium affers, haud sane ferendum, nec vero recusandum.* Αἶθος. Aestus. Αἰθός. Ustus. Αἴθ᾽ ὄφελε. Duae hae particulae optandi simul iunctae hac ratione differunt, quod altera nullam certam personam, altera vero personas significat. Αἴθ᾽ ὄφ. *Utinam mortuus esses, aut postremum saltares.* pueri enim cum noctuam ceperunt, eam circumferunt. quae cum interdiu non videat, quodammodo saltat. vel cum percussa fuerit, postremo circumagitur, tanquam saltans. Callimachus in *Hecale* de ea loquitur. Αἴθοψ. Niger. Αἴθουσα. Porticus.

Αἴθω, τὸ καίω.

Αἰθά, ὄνομα πόλεως.

Αἴθων, ὁ βλαισὸς λιμός, ἀπὸ Αἴθωνος Ἠλίου 648 τινός· ὃς τὸ Δήμητρος ἄλσος κατέκοψε, καὶ τιμωρίαν ὑπέστη ἀξίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλίμωττεν αἰεί.

Αἰθωνίδης, ὄνομα κύριον.

Αἴθρει, χειμάζει.

Αἴθρη, ὄνομα κύριον.

Αἰθρηγενέτης.

Αἰθρία, ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα, λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον, καὶ ἡ εὐδία. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνοῦντες.

Αἴθρια στέφη, τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα· ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα.

Αἰθριαίνης, ὄνομα κύριον.

Αἴθριξ, ὄνομα κύριον.

Αἴθριον, καὶ αἴθριος, ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἰθρίππος, ὁ ταχύς.

Αἶθρον, τὸ καῦμα.

Αἴθυια, ἡ ἴγδη, καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις.

Αἰθυίης ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα νηός.

αἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει τοῖς πλέουσι. τὴν δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης οὔσης οὐ τολμᾷ προϊέναι, φοβουμένη τὰ θαλάσσια ζῷα· χειμῶνα δὲ προορωμένη προέρχεται, τῶν ἄλλων ζῴων ἐν ταῖς καταδύσεσιν ὄντων.

Αἴθυγμα. ὅρμημα. Ὁ δὲ βασιλείαν ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηγέπη καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας, ταύτη τοι καὶ ἐκποδὼν ἐγένετο τῷ ἀνδρὶ ὑπάτῳ γενέσθαι.

1. *Αἰθώ*] Glossa suspecta: quamquam agnita Zon. p. 79. 3. *Αἴθων. ὁ βλαισὸς λ.*] Callimachus Hymno in Cerer. v. 67. *Αὐτίκα οἱ χαλεπάν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμόν, Αἴθωνα, κρατερῶν.* Huc Suidam respexisse, recte, ni fallor, monuit Reinesius Var. Lectt. lib. III. p. 370. *Küst.* Unde conficitur recte Schottum in Prov. Suidae p. 342. emendasse, *Αἴθων λιμός, ὁ βλαισός.* Cf. Sturz. in Heilanici fr. 28. *Αἴθωνος*] Id est, Erysichthonis. Eum enim ob *βουλιμίαν* et inexplebilem esuriem *Αἴθωνα* dictum fuisse veteres scriptores testantur. Athen. lib. X. p. 416. *Ἑλλάνικος Ἐρυσίχθονά φησι τὸν Μυρμιδόνος, ὅτι ἄπληστος ἦν βορᾶς, Αἴθωνα κληθῆναι.* Eustath. in Il. Ψ. p. 862, 7. *Ἐρρέθη δὲ ἰδίως Αἴθων καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναι, φασί, βορᾶς ἄπληστας.* Aelianus Var. Hist. I, 27. *Ἀδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γιγονέναι Πιτυρέα τὸν Φρύγα — καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος, ἔνθεν τοι καὶ Κάνθων ἐκλήθη οὗτος.* Pro *Κάνθων*, ut hodie apud Aelianum excusum est, in codice quodam Medic. *Τάνθων* se reppertisse testatur Brodaeus in Anthol. Epigr. lib. II. p. 227. quam veram esse lectionem ex locis auctorum proxime ante citatis patet. *Küst.* *ἀπὸ τοῦ Αἴθωνος* Zon. p. 68. *Ἠλίου*] Non displicet coniectura Reinesii, qui Var. Lectt. III. p. 370. *Θετταλοῦ* hic apud Suidam scribendum esse existimat. Erat enim Aethon, sive Erysichthon, Thessalus, testibus Palaephato, Ovidio, et aliis. At filium Solis eundem fuisse quis veterum memoriae prodidit? *Küst.* *Ἠλίου τινός* Toupius cum Tittmanno in Zonaram. Ipsum *Ἐρυσίχθονος* nescio quo pacto reponi iussit Preller. *Demeter u. Perseph.* p. 333. 6. *Αἰθωνίδης* Zon. p. 68. 7. *Αἴθρει*] Hesychius rectius, ut puto, *αἰθρεῖ*. *Küst.* Et Lex. Rhet. p. 358. Sed huius quoque MS. *Αἴθρει* teste Bastio, cum Zon. p. 91. 8. *Αἴθρη*] Aethra, Phalanti Lacedaemonii, qui Tarentum cepit, uxor: Pausan. Phoc. c. 10. Aethra Pitthei filia: Pausan. in Corinth. 31. Plutarch. Thes. 3. 34. Apollod. III, 15. *Reines.* 9. *Αἰθρηγενέτης*] Hom. Od. ε. 296. 11. *ὕπαιθρον*] Praefigit *τὸ* Zon. p. 79. Sed cf. v. *Ὑπαίθριον.* *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 4, 14. Ubi libri vulgati: *ὑπὸ τῆς αἰθρίας* (*αἰτιασθαλίας* MSS.) *δίκην ἐδίδοσαν κακῶς σκηνοῦντες.* Quae si probamus, saltem ordo verborum a Suida praebitus, ut fecit Porsonus, fuerit recipiendus. Mox *τὴν αἰθρίαν* E. Malim *τὰς αἰθρίας.* 14. *Αἴθρια στέφη*] Sic MSS. Parisss. itemque Hesychius, et ipse Suidas infra v. *Στέφη.* At priores editt. minus recte *αἴθρια στίφη*. *Küst.* Plura Lex. Rhet. p. 355. Hinc quondam est compilata gl. *Στέφος.* Formulae auctorem Hesychius indicat Cratinum. *στέφη*] *νέφη* E m. sec. 15. *ὑπαίθρῳ*] *ὑπερβορέῳ* V.

1. *Αἰθρεῖ*] Gl. om. B. E. 2. *αἴθριος*] Lex. Rhet. p. 355. et Hesychius. *τὸν αἰθέρα* Zon. p. 68. 3. Agnoscit Zonaras: *αἰθρίαν* Gudian. p. 17. 4. *Αἶθρον. τὸ καῦμα*] Contra Etymologus *ψύχος* exponit. Et sic brevis Scholiasta Homeri in Odyss. ξ'. 318. *Küst.* Cum Suida Theognostus p. 5. et Zon. p. 86. Hos *αἶθος* et *αἴθρος* confudisse monet Albertius in Hesychium. Sed videtur olim extitisse *ὁ κρυμὸς* vel *τὸ κρύος*. 5. *Αἴθυια*] Corrupte scriptum pro *ἡ θυεία ἢ ἰ. Hemst.* Qui Suidae errorem notavit in Arist. Plut. 740. Praeferebat *ἡ θυία* Lobeck. in Phryn. p. 165. Sed vulg. agnoscit Zon. p. 79. 6. *Αἰθυίης ὑπὸ πτ.*] Si praepositionem *ὑπὸ* deleas, erit versus hexameter. *Küst.* *ἔλυσε* Zon. Sed aegre caremus praepositione, nisi scriptura librorum leniter refingatur: *Αἴθυι' ἧς πτερύγεσσιν ἔλυσεν πείσματα νηός.* 8. *ὅταν δύνωσι*] *ὅτε δύνουσι* E. *ἀναδύνωσι* quondam Iacobs. 9. De fide narrationis dubitantem vide Schneid. in Aristot. H. A. T. III. p. 280. 13. *Αἴθυγμα. εἶδος σκίτσματος, σημεῖον* Lex. Rhet. p. 360. 15. *ταύτῃ*] *ταύτῃ τοι* A. *ἐκποδών*] Portus malebat *ἐμποδών*: quod non damno. *Küst.* Immo retinendum *ἐκποδών*: nam ille quisquis altissimos honores somniabat, facile ab se impetravit ut ambienti consulatum de via decederet.

Αἴθω, Ure. *Αἰθώ*, Nomen urbis. *Αἴθων*, Violenta fames, sic dicta ab Aethone quodam Eleo, qui cum lucum Cereris excidisset, dignas impietatis suae poenas dedit, et fame semper laboravit. *Αἰθωνίδης*, Nomen proprium. *Αἴθρει*, Sub dio versatur. *Αἴθρη*, Nomen proprium. *Αἰθρηγενέτης*. *Αἰθρία*, Sub dio versans, item locus subdialis, et aer serenus. Xenophon: *Illi vero cum aedificia incendissent, poenas dederunt, male in tentoriis sub dio habitantes.* *Αἴθρια στέφη*, Coronae subdiales, quae ab Hyperboreis afferuntur: quod sub dio semper ponuntur. *Αἰθριαίνης*, Nomen proprium. *Αἴθριξ*, Nomen proprium. *Αἴθριον*. Et *Αἴθριος*, subdialis: *Αἰθρίππος*, Celer. *Αἶθρον*. Aestus. *Αἴθυια*. Mortarium. item avis marina. *Mergo volante solverunt funes navis.* cum enim mergi mare subeunt, id pessimum navigantibus omen est. cuius rei causam hanc esse dicunt, quod mergus mari tranquillo prodire non audeat, belluas marinas metuens: tempestatem vero praesentiens progrediatur, quod aliae belluae tunc in latebris suis lateant. *Αἴθυγμα*. Impetus, *Ille vero regnum somniabat, et umbram quasi et inanem quandam monarchiae speciem sibi fingebat, eamque ob causam minus impedimento fuit viro illi, ne consul fieret.*

Αἴθυγμα. ἐπὶ πυρός.
Αἰθύξασα. κινήσασα.
Αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα.
Αἰθύσσω. τὸ θερμαίνω, ἐκτείνω.
Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερώπιδος ἠριγενείης
ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.
Καὶ Αἰθύσσων, διαλάμπων. εἰς Ἀνακρέοντος ἐπίγραμμα·
Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης.
Αἰκάλλει. θωπεύει, κινεῖ, προτρέπεται. Τὴν βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων δάφνην. λέγεται καὶ ὑπαικάλλειν. Τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην.
Αἰκάλλει. σαίνει.
Αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.
Αἰκανός. ὄνομα ὄρους
Αἰκατερίνα. ὄνομα κύριον.
Αἴ κέν πως. ἐάν πως.
Αἴ κε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο.
Χρησμὸς δοθεὶς περὶ τῶν Ἀδρηλιανοῦ φόνων καὶ 649
ἀδικιῶν.
Ἀριστοφάνης·
Ἀθηναίων πᾶς τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε· Ποῦστιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν;
Τίς τὰς ἐλάας παρέτραγε;
ταῦτα μικροπρεπῆ πάντα. τὸ δὲ τέθνηκεν ἀντὶ τοῦ κέκλασται.
Αἴ κέ ποθι. ἐάν ποτε.
Αἰκία. ὕβρις ἔμπληγος. Καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία καὶ ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν, οὐδ' ὡς ῥᾳδία οἰδ' ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο.

1. *Αἴθυγμα*] Polyb. IV. (c. 35.) p. 470. *Toup.* MS. In *μοναρχίας* desinit Zon. p. 87. 5. *Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς*] Agathiae Ep. LXXXV, 3. 4. (cuius distichum recurrit in v. *Ἠριγένειαν*) Anthol. Pal. VII, 204. Lege *μαρμαρυγῇ*. 7. *παρ' αἰθύσσεις* Palatinus: quam ipsam scripturam sequi debuit Suidas. 9. *ἐν ἐπιγράμματι εἰς Ἀνακρέοντα*] *εἰς ἀνακρέοντος ἐπίγραμμα* A. B. C. V. E. Med. *εἰς Ἀνακρέοντος ἐπιγράμματι* Portus. Librorum inscriptio prorsus cum ea convenit, quam praefixit Palat. In genitivo suppleas *τύμβον*. *ἐπίγραμμα*] Antipatri Sidon. LXXIII. Anthol. Pal. VII, 27. 11. *Αἰθύσσων*] *Αἰθύσσων* B. C. V. 12. *Αἰκάλλει. θωπεύει — φάτνην*] Priorem partem huius articuli descripsit Suidas, idque nullo iudicio, ex Schol. Aristoph. Equ. 211. *Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με.* Schol. *Αἰκάλλει. θωπεύει. γράφεται καλεῖ με* (lege: *καὶ καλεῖ με*), *ἀντὶ τοῦ, κινεῖ, προτρέπεται.* Vides iam quam negligenter haec administrarit Suidas. Neque enim verba illa, *κινεῖ, προτρέπεται* ad vocem *Αἰκάλλει* pertinent, sed ad alteram lectionem *Καλεῖ*. Deinde duo exhibet fragmenta Suidas, quorum prius non nisi litura sanandum est. Locum enim non suum occupat; in posteriore autem recte emendatur. Est enim, si quid video, unum atque idem fragmentum, quodque auctius leges v. *Ἅλβιος* et v. *Ὑπαικάλλων*. *Toup.* I. p. 154. Omnino par est totam illam annotationem *τὴν βασιλέως — φάτνην*, in qua perficienda duo lectores certarunt, ab hac sede removeri. Praeterea quod Suidam erroris coarguit Toupius, nesciit ipsas voces *κινεῖ, προτρέπεται* ad *αἰκάλλει* referri. Sed plenissime post *καλεῖ με* distinguendum. 15. *δάφνην*] Lege *φάτνην*, ut clarum est ex vv. *Φάτνη* et *Ὑπαικάλλειν*, ubi idem ille, qui sequitur, locus profertur. *Hemst.* Ceterum Küsterus: „Hoc verbum proprie de canibus dicitur, qui cauda alicui blandiuntur. Scholiasta Aristophanis in Equ. 211. *Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὸν κύνα τοῖς ὠσὶ καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἠθάδας.*" Reponendum id etiam in Luciani Lexiph. 10. ubi familiari corruptione legitur *ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα*. 17. *Αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμ.*] Aristoph. Thesmoph. 876. *Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.* Hinc Suidae verba deprompta sunt. *Küst.* 18. *Αἰκανός*] Sic Zon. pp. 68. 71. *Αἰκιανός* B. E. Tum *ὄνομα κύριον ἢ ὄ.* E. 19. *Αἰκατερίνα*] I. e. *Καθαρίνα. Reines.* Habet Herodianus Epim. p. 29. et Hom. Epimerismi ap. Cram. p. 124. 20. *Αἴ κέν πως*] Il. ά. 66.

1. *Αἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθ.*] Haec et quae sequuntur in prioribus editt. male cum praecedentibus cohaerent, quae inde separanda esse et sensus et series litterarum suadent. *Küst.* Versus Hesiodeus inter fragm. 69. *Αἴ κε πάθῃ* praestat cum Schol. Aeschyli Suppl. 439. *τά κ'*] *τὰ δ'* B. E. Malo *τά γ'* aut *τά τ'*. Vulg. habet etiam Aristot. Eth. Nic. V, 8. ubi supra *εἴ κε*, mox *δίκη κ'*. 5. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 1011. sed cuius verba nihil omnino ad institutum Suidae faciunt. *Küst.* Dubites huncine in locum an in gl. *Μικροπρεπείας ῥήματα* hominum studiosorum annotatio per fraudem irrepserit. Statim legendum *ἅπας*. 8. *ἡ χύτρα*] *μοι χύτρα* B. E. *ποῦστι μ' ἡ χ.* Med. **V.* 16. *Αἴ κέ ποθι*] Il. ά. 128. 17. *Αἰκία — ἔμπληγος* Lex. Rhet. p. 355. aliis quibusdam additis. Suspectum nomen *ἔμπληγος*. *ἢ ἄλλη*] *ἡ* om. E. 18. *ἰσομοιρία*] *ἡ ἰσομοιρία* A. 19. *τὸ μετὰ πολλῶν*] Ellipticus sermo, pendens ille ex formula quasi proverbiali. Cf. Valcken. Diatr. p. 179. Cicero Tusc. III, 33. *Ne illa quidem firmissima consolatio est, quamquam et usitata est et saepe prodest*: non tibi hoc soli. 19. *κούφισιν*] *κούφησιν* A. V. C. Deinde *οὐδ'* post *ῥᾳδία* sententiae refragatur, nisi ponimus alterum intercidisse adiectivum, velut *τλητή*.

Αἴθυγμα. Splendor ignis. *Αἰθύξασα.* Quae movit. *Cum statim ex lecto exiguum pannum sustulisset. Αἰθύσσω.* Calefacio, extendo. *Non amplius rosea aurora illucescente oras tepidarum alarum explicabis.* Et *Αἰθύσσων*, splendens. In Epigrammate in Anacreontem: *Florem super nitida coma iactans. Αἰκάλλει.* Blanditur, movet, impellit. *Regis mensam colens eique assentans.* dicitur etiam *ὑπαικάλλειν. Antonii praesepe colens, eique simul blandiens. Αἰκάλλει.* Blanditur. *Demulcet quiddam cor meum. Αἰκανός.* Nomen montis. *Αἰκατερίνα.* Nomen proprium. *Αἴ κέν πως.* Si quo modo. *Αἴ κε πάθ. Si patiatur, quae fecit, iustissimam luet poenam.* oraculum redditum de Aureliani caedibus et iniustis facinoribus. Aristophanes: *Atheniensium unusquisque domum ingressus magno clamore servos rogat: Ubi est olla? Quis caput devorarit maenidis? An patella, anno superiore empta, fracta est? Ubi est allium hesternum? Quis oliras arrosit?* haec omnia in homines sordidos conveniunt. *Αἴ κέ ποθι.* Si quando. *Αἰκία.* Iniuria cum verberibus coniuncta. *Atqui ceterae iniuriae et malorum aequalitas, quamvis aliquam solationem haberet tritum illud. non tibi soli, tamen ne sic quidem in praesentia faciles esse videbantur.*

Αἰκία. ἡ τρῶσις.

Αἰκίας. εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς, ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης· ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα· οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰκίζει. κακοῖ, τύπτει, καθυβρίζει.

Αἰκισμός.

Αἰκίστρια. ἡ αἰκίζουσα. *Καὶ Αἰκίστριος.*

Αἶκλος. ὄνομα κύριον.

Αἶκνον. τὸ σύνδειπνον.

Αἰκόλος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ὄρους.

Αἰ λαχάνων προσθῆκαι. ἐπὶ τῶν μὴ μίαν ὄνησιν ἐμποιούντων.

Αἰλία. ὄνομα πόλεως. ἡ Ἱερουσαλήμ.

Αἰλιανός, ἀπὸ Πραινεστοῦ τῆς Ἰταλίας, ἀρχιερεὺς καὶ σοφιστής, ὁ χρηματίσας Κλαύδιος· ὃς ἐπεκλήθη μελίγλωσσος ἢ μελίφθογγος, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ αὐτῇ ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδριανὸν χρόνων.

Αἰλιανός. οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν. ἦν δὲ ἐκ Συέδρων, ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ περὶ τοῦ σώματος. τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει, καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν· ὥςθ' ἅμα τι πρᾶξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου. 650

Αἴλινον. εἶδος θρήνου καὶ ᾠδῆς.

Αἴλινον ὠκυμόρῳ με λεχωΐδι τοῦτο κεκόφθαι
τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης.

Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστὶν· ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης.

---

2. *Αἰκία. εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδ.*] Ex Harpocratione: vel Scholiasta Aristoph. Eccles. 659. Apud utrumque enim haec leguntur. *Küst.* Herald. l. 3. Animadv. ad Obss. 5. c. 13. n. 17. protulit Reinesius. Adeatur *d. Att. Prozess* p. 547. sqq. Ceterum *Αἰκίας* A. B. C. E. Med. Harpocr. et Lex. Rhet. p. 356. *ἰδιωτικῆς*] *ἰδιωτικὸν* Schol. Aristoph. 3. *ἐν τοῖς — τίμημα* om. V. C. 4. *ἀλλ' ὁ*] *ἀλλ' ἢ* B. E. 5. *εἶναι ἄξιον* Zon. p. 80. 6. *ἐπικρίνουσιν*] *κρίνουσιν* Schol. Aristoph. 7. *Αἰκίζει — τύπτει* Lex. Rhet. p. 355. *κακοῖ*] *κ. μαστίζει* Zon. p. 91. 8. *Αἰκισμός* om. vulg. repugnante *V. Male post *ἐπικρίνουσιν* posuit Gaisf. 9. *Αἰκίστριος* affert Zon. p. 71. 11. *Αἶκνον*] Alii *αἶκλον*. Vide Casaub. in Athen. lib. IV. c. 6. et 8. *Küst.* Illud extat in Boisson. Anecd. T. IV. p. 375. 12. *Αἰκόλος*] Vid. *Αἰκανός. Hemst.* Zon. p. 69. 15. *Αἰλία*] Cf. v. *Βδέλυγμα ἐρημώσεως* et Zon. p. 80. 16. *Αἰλιανός*] De hoc vide Philostrat. de Vitt. Soph. lib. II. circa finem. *Küst.* *ἀπὸ*] *ὁ ἀπὸ* E. *Πραινεστοῦ*] Ipse se nominat Romanum in H. V. XIV, 45. et XII, 25. Voss. de Hist. Gr. dicit, accusationem Domitiani scripsisse. Hunc vero Tristanus T. I. Comm. Hist. sub Vitellio f. 275. Elagabalum esse dicit, et sub eo vixisse Aelianum eum putat. Aelianus postponendus est Pausaniae: citat enim hunc V. H. XII, 61. et Philostr. Vit. Soph. II. Schefferus in Aelian. V. H. II, 18. eum postponit Athenaeo, quod male factum: corrigit tamen libere errorem in not. ad Mauric. p. 505. *Reines.* 17. *ὁ χρημ.*] *ὁ* om. A. Tum *Κλαυδίῳ* A. B. V. E. Med.

1. *ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδρ.*] De aetate huius Aeliani legendus omnino est Perizonius in praefatione ad Aelianum, ubi docte ostendit, scriptorem illum ad tempora Alexandri Severi referri debere, eundemque diversum esse ab altero Aeliano, Tacticorum scriptore; quem tamen omnes viri docti cum priore illo antea confuderant. *Küst.* 3. *Αἰλιανός. οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρ.*] Totum hunc locum ex historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus ex Suida supra v. *Ἀνεστηκώς*: ubi fragmenti huius pars addito scriptoris istius nomine adducitur. *Küst.* Eunap. Fr. 13. Ed. Nieb. p. 101. 4. *ἐκ Συέδρων*] Sic recte 2 MSS. Pariss. [cum sola Med.] et ipse Suidas infra v. *Συέδρων.* [Quae glossa olim ex hoc loco fuerat transcripta.] At priores editt. [et B. E.] male *συνέδρων*: quod Portus plane *ἀστόχως* verterat, *assessoribus*; non animadvertens scilicet voce hac patriam Aeliani designari. Est enim *Συέδρα* nomen urbis in Isauria olim sitae, teste Stephano Byzantio: ex qua Aelianum hunc oriundum fuisse Suidas lectorem hic docere vult. *Küst.* *ἄγαν*] Lege cum superiore gl. *ἐλεύθερος δὲ ὤν*, addito an remoto *ἄγαν*. 6. *παρὰ*] *περὶ* scripsi cum V. E. Med. Nam in tali formula non habet locum *παρά*. Deinde *συνεπήγει* *V. 7. *ἐνέτρεχε*] *συνεξέτρεχε* Wyttenbach. Add. in Plutarch. S. N. V. p. 558. C. Poterat *συνέτρεχε*: sed vereor ne scriptor minime tritum *ἐντρέχειν*, hoc est quadrare (cf. Il. τ'. 386.), delegerit; cui concinit etiam *ἐντρεχής*. Mox *ὡς θαύματι* *V. 8. *ἐδέδοκτο*] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. *ἐδίδοντο. Küst.* Cf. Valck. in Herod. III, 135. 9. *οὔτε ἐντὸς ἦν*] Sic habent MSS. Pariss. [et E.] At priores editt. *οὔτε ἐκτὸς ἦν*: quae lectio propter *ταυτολογίαν* admitti non potest. Sequitur enim *οὔτε ἄμοιρος ἦν*, quod idem plane significat ac praecedens illud *οὔτε ἐντὸς ἦν*: cum tamen particula *οὔτε* requirat aliquid, quod a priore diversum sit. *Küst.* 13. *Αἴλινον*] *Αἴλινος* V. Sed v. Schol. Soph. Ai. 627. In exemplo *Αἴλινον* om. A. B. E. C. *V. Med. Distichum est Diodori Sard. VII. pr. Anthol. Pal. VI, 348. Ubi *λεχοΐδι* *V. 17. *Αἴλινον. κοινῶς*] Lex. Rhet. p. 358. *κοιναῖς* A.

Αἰκία. Vulneratio. *Αἰκίας.* Genus actionis, quae ob verbera illata contra aliquem instituitur: cuius aestimatio quidem legibus definita non est, sed actor in libello suo iniuriam aestimat, de eaque re iudices cognoscunt. *Αἰκίζει.* Male tractat, verberat, contumeliis afficit. *Αἰκισμός. Αἰκίστρια.* Quae male aliquem tractat. Et *Αἰκίστριος. Αἶκλος.* Nomen proprium. *Αἶκνον.* Convivium. *Αἰκόλος.* Nomen proprium. item nomen montis. *Αἰ λαχάνων προσθῆκαι.* Olerum additamenta. de iis dictum qui nullam utilitatem afferunt. *Αἰλία.* Aelia, id est, Ierusalem. *Αἰλιανός.* Aelianus, ex Italiae urbe Praeneste, summus pontifex et sophista, Claudius cognomento, qui mellifluus est dictus. docuit in ipsa urbe Roma post tempora Hadriani. *Αἰλιανός.* Aelianus, sub Valente copiarum dux, ex urbe Syedris, valde liberalis, quique a puero generosos animos concepisset corporisque dotibus a natura abunde instructus. membra enim habebat firma, quaeque motus animi facile sequerentur: adeo ut eodem tempore agere decerneret decretumque perficeret. idem doctrinae nec peritus valde neque expers erat; sed agrestior tamen, quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quae rationis cultura non esset mitigata vel subacta. *Αἴλινον.* Genus lamentationis et carminis. *Lamento hoc praematurum fatum puerperae defletum fuisse viri sapientis Diodori inscriptio testatur.* *Αἴλινον.* Communiter et de lamentatione et de hymno dicitur. ab Aelino Calliopes

Αἴλινος. ὀδυρτική, θρηνητική.

Οὐκ ἐμάλαξε τὸν Θράσος αἴλινος αὐδή.

Αἴλιος. ὄνομα ἐθνικόν.

Αἴλουρος. τὸ ζῷον.

Αἷμα. τὸ ζωτικὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Αἷμα. τὸ γένος.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

καὶ τὸ ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ καιριώτατον. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν.

Αἱμαλέας.

Ὀκτὼ

θώρηκας, τόσσας δ' αἱμαλέας κοπίδας.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ· ἦν τινες ἅρπεζον. καὶ Ἴωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον αἱμασιὰν καλοῦσι.

Αἱμασιαῖς. τοῖς φραγμοῖς, κυρίως τοῖς ἠκανθωμένοις.

Αἱμάτη.

Αἵματι κλαίειν. καθ' ὑπερβολήν, οὐ δάκρυσιν. ἐφ' ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες, οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι· Οὐδ' ἂν πείσῃ αὐτὸν οὐδ' αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καί, Οὐδ' ἂν αἵματι στένων πείσειεν.

Αἱματόεντα. αἱματώδη.

Αἱματοπώτης. ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τοῦ δράκοντος, αἱματοποτεῖ γὰρ τὸ ζῷον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου· τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος καὶ πιμελῆς καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν. αἱματοπώτην οὖν τὸν τὸ αἷμα καταναλίσκοντα καὶ ὥσπερ ἐκροφοῦντα.

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. ὃ ἔστι, τὴν ῥυπαρίαν μειοῦντες.

Αἱματωπός. ὁ τοὺς ὠπας ἡμαγμένους ἔχων.

Αἱμηρόν. αἵματος πλῆρες. 651

Αἰμιλία. Σκιπίωνος τοῦ μεγάλου γυνή· ᾗ συν-

---

1. *ὀδυρτικὴ καὶ θρηνητικὴ αὐδή* Zon. p. 69. coll. 80. 2. *Οὐκ ἐμάλαξε*] Pauli Silent. 1V,3. Anthol. Pal. V,248. Statim cum *V. delevi, quae habet A. in marg. *Αἴλιος Ἀδριανός. ἐν τῷ Βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.* 3. *Αἴλινος* *V. 6. *Αἷμα*] Lex. Rhet. p. 356. *καὶ τὸ γ.* A. 7. *Ταύτης*] Homer. Il. ζ. 211. *ταύτης τῆ* A. *ταύτης τῆς* B. E. 9. *καὶ τὸ*] *καὶ τῶν* Lex. Rhet. et Zon. p. 87. 10. *Ἠλέκτρᾳ*] V. 1394. 12. *Ὀκτὼ ὑφαντούς*] Leonidae Tar. XXIII. pr. Anthol. Pal. VI,129. *ὑφαντοὺς* om. A. B. V. E. C. Med. cum videatur Küsterus interpolasse, tolerare nolui. Tum *θώρακας* B. E. Med. 13. *τόσας* Med. 14. *Αἱμασιά*] Paria tradit ex Aelio Dionysio Eustath. in Od. ό. p. 1851,23. *Hemst.* Vid. notata in Gregor. de Dial. p. 511. Herald. adv. Salmas. p. 361. seqq. *Gaisf. αἱμ. ἢ ἐκ χαλίκων τοῦ τείχους* Theognostus p. 6. 15. *ἄνευ πηλοῦ — Ἡροδότῳ*] Horum loco habet Lex. Rhet. p. 356. *κυρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμοῖς*: quae in articulum continuum transierunt: coll. Zon. p. 80. *ἥρπαζον*] Scil. pro *ἅρπεζον*, vel *ἁρπέζαν*. Vide Hesych. in v. *Toup.* Vid. supra in *Ἅρπεζον*. Herod. I,180. ubi v. lac. Gronovii notam adv. Küsterum iniquissima et insulsa bile plenam. *Hemst.* Gronovius ascripserat glossae superiori Nicandri Ther. 284. H. Steph. Ind. Thesauri et Eust. in Od. ab Hemst. indicatum. *ἅρπεζον* A. V. C. Lex. Rhet. item MSS. sub ea quae olim extabat glossa *Ἁρπέζον*. Addatur Valck. in Adoniaz. p. 249. 16. *Ἴωνες*] *οἱ Ἴωνες* Lex. Seg. Sed continuanda videntur *ἦν τινες ἅρπεζον καὶ Ἴωνες οὕτω χρ.* 17. *χωρίον*] *χωρίον αὐτὸ* Lex. Seg. *τὸ ὑπὸ*] *τοῦτο* A. C. *V. 19. *φραγμοῖς*] *τροχοὶ* mendum extat apud Schol. Plat. p. 451.

1. *Αἱμάτη*] *ἡ λεκάνη* addit Theognostus p. 5. extr. Vid. Etym. M. p. 35,4. Om. vulg. repugnante *V. 3. *ἐφ' ὧν*] *ἀφ' ὧν* A. V. C. et Arsen. p. 27. *δύναιντο*] *δύνωνται* C. 4. *Οὐκ ἂν*] *οὐδ' ἂν* A. B. *V. E. Med. Arsen. et Lex. Rhet. p. 356. ubi recte *πείσειας*, mox etiam *αἵμασι*: quod ipsum praestant Zenobius et Diogen., repugnante Bodl. 63. Ceterum Photius Ep. 138. a Boissonado prolatus: *παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν σφόδρα λυπουμένων καὶ ἀγωνιώντων, αἵματι ἴδρωσεν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶς ὀδυρομένων αἵματι κλαίει.* 7. *Αἱματόεντα*] Lex. Rhet. p. 355. Il. ή. 425. et alibi. 8. *Αἱματοπότης*] *Αἱματοπώτης* V. C. item infra. *Αἱμοπότης* B. E. Haec profecta esse a Schol. Aristoph. Equ. 198. monuerat Küsterus. 11. *καὶ .. πληροῦσιν*] *ἢ ἀλφίτων πληροῦσιν* Schol. 13. *ἐκροφοῦντα*] *ἐκροφῶντα* E. Tum *διὰ τοῦ ω μεγάλου ὡς ὑδροπώτης* V. C. 14. *Αἵματος ἆσαι Ἄρηα*] Haec sunt verba Homeri Il. *έ*. 289. *Küst.* Lex. Rhet. p. 358. *κορέσαι*] *κορέσαι τὸ δόρυ* Lex. et Hesych. 15. *αἵματι*] *αἵματος* C. 16. Vide supra v. *Ἀσάμινθος*. 18. *Αἱματωπός*] Zon. p. 69. *Αἱματοπός* A. Euripidis, qui multus fuit in hac voce, habet exemplum Lex. Rhet. p. 362. 19. *πλῆρες*] *πλήρη* Lex. Rhet. p. 356. 20. *Αἰμιλία, Σκιπίωνος*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Polybii [XXXII,12.] apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 154. unde ea Suidas excerpsit. Vide etiam supra v. *Ἀπήνη. Küst. Σκηπίωνος* A. *ἦν συνέβαινε*] *ἦ συνέβαινε* A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui secutus est Excerpta.

---

filio. *Αἴλινος*. Lugubris, luctuosa. *Non mollit ferociam tuam lamentatio et fletus.* *Αἴλιος*. Nomen gentile. *Αἴλουρος*. Felis. *Αἷμα*. Sanguis, sive id quo hominis vita continetur. *Αἷμα*. Genus. *Hoc genere et sanguine me ortum esse glorior.* item sanguis, qui est quattuor humorum corporis praestantissimus. Sophocles autem in *Electra* sic gladium vocat. *Αἱμαλέας*. *Octo thoraces, totidemque cruentas bipennes.* *Αἱμασιά*. Sic apud Herodotum vocatur murus ex parvis lapidibus sine luto constructus: quem nonnulli *ἅρπεζον* appellant. sic Iones vocabulum hoc accipiunt, ut declarat Herodotus libro primo. male autem vulgo locus maceriis septus *αἱμασιὰ* appellatur. *Αἱμασιαῖς*. Sepibus, et proprie quidem iis quae spinis munitae sunt. *Αἵματι κλαίειν*. Sanguine flere. per hyperbolen; non lacrimis. hoc de iis dicebant antiqui, qui omnia tentando frustra flectere conabantur: Non flectes ipsum, ne sanguine quidem flens. dicunt etiam: Ne sanguine quidem gemens illum flectet. *Αἱματόεντα*. Cruenta. *Αἱματοπώτης*. Homicida. quod apte dicitur et de dracone (animal enim istud sanguinem bibit) et de allantopola. illi enim intestina et exta cum sanguine, pinguedine et farina miscent. itaque significat illum, qui homines occidat et sanguinem quodammodo exsorbeat. *Αἵματος ἆσαι Ἄρ.* Sanguine satiare Martem. vel polluere et cruentare. *ἄση* enim significat sordes. unde etiam solium balneatorium dicebatur *ἀσάμινθος*, quod qui in eo lavabantur, sordes corporis minuebant. *Αἱματωπός*. Qui oculos sanguine cruentatos habet. *Αἱμηρόν*. Sanguine plenum. *Αἰμιλία*. Aemilia, Scipionis maioris uxor. haec

ἔβαινε μεγαλοπρεπῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις, ἅτε συνηκμακυῖαν τῷ βίῳ καὶ τῇ τύχῃ τοῦ Σκιπίωνος. χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τἆλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ πάντα συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους αὐτῇ. τό τε τῶν παιδισκῶν καὶ τὸ τῶν οἰκετῶν τῶν παρεπομένων πλῆθος ἀκόλουθον ἦν τούτοις. ταύτην δὴ τὴν περικοπὴν (τουτέστι τὴν ὕπαρξιν) εὐθέως μετὰ τὸν Αἰμιλίας τάφον ἐδωρήσατο τῇ μητρί, ἣ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη πολλοῖς χρόνοις, τὴν δὲ τοῦ βίου χορηγίαν ἐλλιπεστέραν ἔχειν τῆς κατὰ τὴν εὐγένειαν φαντασίας. διὸ τὸν προτοῦ χρόνον ἀνακεχωρηκυίας αὐτῆς ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐξόδων, τότε κατὰ τύχην οὔσης ἐπιφανοῦς καὶ πανδήμου θυσίας, ἐκπορευομένης αὐτῆς ἐν τῇ τῆς Αἰμιλίας περικοπῇ καὶ χορηγίᾳ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῶν ὀρεωκόμων καὶ τοῦ ζεύγους καὶ τῆς ἀπήνης τῆς αὐτῆς ὑπαρχούσης, συνέβη τὰς γυναῖκας θεωμένας τὸ γεγονὸς ἐκπλήττεσθαι τὴν Σκιπίωνος χρηστότητα καὶ μεγαλοψυχίαν.

Αἰμιλιανός. ὄνομα κύριον.

Αἰμίλιος, ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σώφρων, καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδὼς καὶ ἱκανὸς ὤν. ἅμα γὰρ βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουληθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ ἀναστήσας, καὶ ἐπειπών, Ἄνθρωπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; ἐπί τινος βασιλικοῦ θρόνου πάρεδρον ἑαυτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπηλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προστάττει τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχὺν καὶ πολλῷ τινι τοῦ πάλαι κομιζομένου τοῖς ἑκατέρων βασιλεῦσι καταδεέστερον· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἁπάντων, ὅτι Ῥωμαίους τῶν ὑπαρξάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων ἧπερ ἐφέσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξενηνοχέναι τὸν πόλεμον. ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἁπάντων τῶν παρόντων ἀκοὴν (ἦσαν δὲ πολλοὶ καὶ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφήνατο· τούς τε πρὸς αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαίων πρέσβεις εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. ἔλεγε γὰρ δὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

Αἴμιλλος. ὄνομα κύριον.

Αἴμνιον, τὸ ἄγγος τὸ αἱμοδόχον.

---

1. *μεγαλοπρεπῆ*] *μεγαλομερῆ* Excerpta cum v. *Περίστασις*. 2. *συνηκμακυῖαν*] *συνηκμακυῖα* B. E. Edd. ante Küst. *συνηκμακυία* *V. Tum *τὸν βίον* *V. B. Med. 3. *τοῦ Σκιπ.*] *τῇ Σκιπ.* rectius Exc. 5. *θυσίαν . . χρυσᾶ*] *τὴν θυσίαν ποτὲ μὲν ἀργυρᾶ, ποτὲ δὲ χρ.* Excerpta. 6. *συνεξηκολούθει*] *ξυνηκολούθει* E. *ἐπιφανεῖς*] *ἐπιφανεστάτας* Excerpta: ubi mox cum A. *αὐτῇ* pro *αὐτῆς*. 7. *τῶν οἰκετῶν*] *τὸ τῶν οἰκετῶν τῶν* A. Excerpt. *τῶν οἰκ. τῶν* *V. 9. *δὲ*] *δὴ* A. et Exc. *τουτέστι τὴν ὕπαρξιν* Suidas incertum an librarius iniecerit. Horum autem partem repetiit v. *Περικοπή*. 12. *χρόνοις πολλοῖς* Exc. *ἢ πολλοῖς χρ.* *V. 13. *ἐλλιπεστέραν*] *ἐλλιπεστέραν* A. V. *κατ᾽ εὐγένειαν*] *κατὰ τὴν εὐγένειαν* A. B. V. E. Med. Exc. 14. *τοῦ πρ. χρόνου* vulg. 17. *Αἰμιλίας*] *ὁμιλίας* B. E. Med. 23. *Αἰμιλιανός*] Rhetor, filius Epithersis, qui sub Tiberio. Plutarch. de Defect. Orac. *Reines.* 24. *Αἰμίλιος, ὁ ὕπατος*] Totus hic locus *αὐτολεξεὶ* legitur in Excerptis Ioh. Antiocheni ab Valesio editis p. 790. unde Suidas eum descripsit. *Küst.* 25. *οὗτος ἀνὴρ*] *οὗτος* om. A. Exc.

2. *γὰρ* om. Exc. Interpretatur tamen Valesius: *Nam et regio cultu atque honore excepit Persem.* 4. *τί μου*] *ἵνα τι μου* E. 7. *Ἰλλυριοὺς*] *Ἰλλυρικοὺς* V. 9. *τινι* om. Exc. 10. *κομιζομένου*] *νομιζομένου* E. 11. *ὁμολογεῖτο* Med. *πάντων* E. Dein *ὅτι* add. A. B. V. E. 13. *ἧπερ ἐφέσει — ἐς τὴν ἁπάντων* exciderunt in Exc. 14. *ὁ γὰρ Αἰμίλιος*] Haec et quae sequuntur expressa videntur ex Eutropio, qui idem plane refert. *Küst.* *ὁ γοῦν* A. 15. *καὶ* add. A. 18. *παρ᾽ αὐτὸν* Exc., omisso *πρέσβεις*. 20. *τῶν αὐτῶν*] *δὴ* (*δεῖ* V.) *τῶν αὐτῶν* A. B. E. et Exc. Mox *καὶ ταῖς* om. V. Idem Aemilii dictum in huius vita significat Plutarchus c. 28. itemque respexit, quem critici frustra tentarunt, Fronto p. 183. *ut verum sit quod antiqui veteres dixerunt, τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ παίζειν καὶ σπουδάζειν.* 24. *Αἴμιλλος*] Glossa mendosa. 25. *Αἴμνιον*] Vid. Schol. Od. *γ*. 444. et Theognostus p. 5. extr. *τὸ αἱμοδόχον* om. V. C.

---

magnifico omnis generis apparatu in solenni matronarum pompa uti solebat, ut quae in Scipionis Africani matrimonio et fortuna vixisset. nam praeter muliebrem mundum pilentique ipsius ornatum, et canistra et pocula et cetera ad sacrificium necessaria partim aurea partim argentea in maximis solennitatibus circumferebat, neque ancillarum ac servorum comitatus his dispar erat. universum hunc apparatum statim ab obitu Aemiliae Scipio matri suae donavit; quae iampridem ab L. Aemilio repudiata, artiorem quam pro splendore generis rem familiarem habebat. proinde cum antea a solenni pompa abesse consuesset, tum forte publico ac celebri sacrificio progressa cum apparatu Aemiliae, pilento, bigis ac mulionibus iisdem, reliquas mulieres advertit, quae Scipionis pietatem animique magnitudinem admiratione prosecutae sunt. *Αἰμιλιανός.* Nomen proprium. *Αἰμίλιος.* Aemilius Consul, is qui Persen Macedonum regem superavit, vir fuit inprimis modestus, quique secundam fortunam praeclare ferret. nam et regio cultu Persen excepit, submittentemque se ad pedes sustulit, additis his verbis: Miser, quid victoriae meae decus labefactas? et iuxta se in sella collocavit. Macedones vero et Illyrios priore servitute liberatos sui iuris esse Senatus iussit, modicumque tributum pendere et longe minus, quam olim regibus suis praestitissent: ut omnes confiterentur Romanos iniuriarum potius ulciscendarum causa quam regni Macedonici cupiditate inductos bellum illud suscepisse. itaque Aemilius omnibus praesentibus et audientibus (multi autem et ex variis gentibus collecti aderant) recitato senatusconsulto Macedones et Illyrios liberos esse iussit. post haec legatos, qui ex variis Europae populis ad eum venerant, magnificentissimo convivio excepit. gloriabatur enim huiusmodi apparatu, dicens, eorundem virorum esse et bello vincere et convivium scite et magnifice apparare. *Αἴμιλλος.* Nomen proprium. *Αἴμνιον.* Vas quo victimarum

Αἱμοβόρος. ὁ αἷμα ἐσθίων.

652 ‖*Αἱμονία.* ὄνομα κύριον.

Αἱμόνιος, Ῥωμαῖος, κατὰ τὸν Περσῶν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον τραυματίας δραμὼν εἰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τοὺς πρυτάνεις ἐλθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Χαίρετε, καὶ χαίρομεν· καὶ πεσὼν ἀπέθανεν.

Αἱμόῤῥους. γένος ἔχεως ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἔχον τὰς διατριβάς.

Αἱμοπότης. ὁ φονεύς.

Αἱμωδεῖν, τὸ αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι.

Αἱμωδία.

Αἱμωπούς. αἱματοχαρεῖς.

Ἅπαρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκους.

Αἰμύλα καὶ *αἰμύλος.* κόλαξ, ἀπατεών. Τῶν μέν τινες αἰμύλων καὶ κομψῶν οἰήσονταί με παίζειν. παροξυτόνως τὸ αἰμύλος, Τερτύλος, Ῥωμύλος, Αἰσχύλος. Καὶ Αἰμυλώτατος.

Αἰμύλιος. ὄνομα κύριον.

Αἰναρέτη καὶ *Αἰναρέτης.* ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος.

Αἰνέας. ὄνομα κύριον.

Αἰνείας. οὗτος ἔγραψε περὶ πυρσῶν, ὥς φησι Πολύβιος, καὶ περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα.

Αἰνειάδες. οἱ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγόμενοι. Αἰνιᾶνες δὲ ὄνομα ἔθνους. Καὶ Αἰνιεῖς, πληθυντικόν.

Αἰνίζω καὶ *Αἰνίσσω.* τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ. *Αἰνίγματα,* ζητήματα.

Αἴνικος. Ἀθηναῖος, κωμικός. ἔστι δὲ τῆς ἀρ-

---

1. Post hanc gl. *Αἷμος. ὄρος Θρᾴκης. Αἷμος δὲ υἱὸς Βορέου· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρος,* omiserunt A. B. C. V. E. 3. *Αἱμόνιος, Ῥωμαῖος*] Ridiculum hoc, nisi mendosi quid sub his verbis lateat. Eandem historiolam, paucis mutatis, narrat Plutarchus II. p. 347. C. qui Euclea quendam victoriae apud Marathonem nuncium designat. Interim in Plutarcho pro *πρώτων* repone *πρυτάνεων. Gaisf. Περσῶν*] *τῶν Περσῶν* E. 5. *εἰσελθών*] *ἐλθὼν* reduxi cum B. V. E. C. Med. 6. *χαίρομεν*] *χαίρωμεν* V. C. Med. 7. *Αἱμόῤῥους*] Zon. p. 69. Descripsit Nicand. Ther. 282. seqq. 9. *Αἱμοπότης*] Vide supra v. *Αἱματοπότης. Küst. Αἱματοπώτης* V. Rectius *Αἱμοπώτης* *V. C. Glossa perperam inculcata. Cf. Zon. p. 69. Statim *Αἵμους. τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος,* omiserunt A. B. C. V. E. Praebuit Zon. p. 69. ubi *τοὺς δρόσους,* quod emendate scripsit *τοὺς δρυμοὺς* Lex. Seg. p. 360. His ascripserat Hemsterhusius: „*δρόσους*] leg. *δρυμούς.* Hesych. in *Αἱμοί.* Scriptum fuerat *δρόμους,* quomodo vitiose legitur etiam in Eustath. in Od. σ'. p. 1851, 27." Addit Gaisf. interpretes Gregorii p. 511. 10. *Αἱμωδεῖν*] Vid. Phrynichus Bekkeri p. 10. et Schol. Hermog. T. VII. p. 1136. sq. 12. *Αἱμωδία*] Sic A. V. *Αἱμώδα* B. E. *Αἱμώδεις* Med. Om. Küst. Cum superioribus coniungendum fuisse arguit Zon. p. 91. 14. *Ἅπαρος αἱμωπ.*] Leonidae Tarent. XXXIV, 4. Anthol. Pal. VI, 35. *Αἰ — ἐστυφέλιξαν* B. C. V. E. Edd. ante Küst. *ἐστυφέλιξε* Zonaras. 15. *Αἰμύλα καὶ* accesserunt ex A. B. C. V. E. *καὶ* habuit Med. Dein *αἰμύλος. κόλαξ, ἀπατεών* Lex. Rhet. p. 356.

1. *ἠγήσονται*] *οἰήσονται* A. *οἰήσονται* C. *V. Zon. p. 69. 2. *ὡς Τερτύλος*] *ὡς* om. A. V. E. C. Hanc observationem studiosi homines recoxerunt sub vv. *Ῥωμύλος* et *Τερτύλος.* In fine *καὶ αἰμυλώτατος* addidit A. 4. *Αἱμύλιος*] *Αἰμίλιος* A. E. 5. *Αἰναρέτης. ὁ ἐπὶ*] Ex Scholiasta Homeri in Il. π. 31. *Küst.* Is neglexit *Αἰναρέτη καὶ* in capite glossae, quae agnoscit *V. Melius Zon. p. 70. *Αἰνάρετος καὶ αἰναρέτης*: prius quidem cum Theognosto p. 6, 12. 8. *οὗτος ἔγραψε περὶ πυρσ.*] Cum hoc loco confer quae notavimus infra in v. *Κλεόξενος. Küst. ὡς φησι Πολύβιος*] Lib. X. c. 40. (44.) *Küst.* 9. *περὶ στρατηγημάτων*] Immo *περὶ στρατηγικῶν* (id est, de iis quae ad artem imperatoriam pertinent), ut recte monuit Casaubonus in praefat. ad Aeneam Tacticum. Pro emendatione hac stat auctoritas Polybii, qui lib. X. c. 40. *Αἰνείας δὲ* (inquit) *βουληθεὶς διορθώσασθαι τὴν τοιαύτην ἀπορίαν, ὃ τὰ περὶ τῶν στρατηγικῶν ὑπομνήματα συντεταγμένος* etc. Hunc locum Polybii Suidas in animo habuit, sed qui vel errore *μνημονικῷ* deceptus vel fidem exemplaris sui secutus *στρατηγημάτων* pro *στρατηγικῶν* scripsit. Praeter Polybium Aelianus quoque *De instruenda acie* c. 1. Aeneam *Strategica* scripsisse expresse testatur his verbis: *Ἐξειργάσαντο δὲ τὴν θεωρίαν τὴν τακτικὴν Αἰνείας τε διὰ πλειόνων, ὁ στρατηγικὰ βιβλία ἱκανῶς συνταξάμενος· ὧν ἐπιτομὴν ὁ Θετταλὸς Κινέας ἐποίησε.* Satin' iam planum et certum est, Aeneam non *περὶ στρατηγημάτων* (ut Suidas hic ait), sed *περὶ στρατηγικῶν* scripsisse? *Küst.* 10. *Αἰνειάδες*] *Αἰνιάδες ὄνομα ἔθνους,* nec plura, V. Observatio Graeculis digna pendet ex Epimerismorum doctrina: v. Herodian. p. 34. 11. *πληθυντικόν*] *πληθυντικῶς* E. Post hanc gl. futiles observationes eieci, quas A. in marg. habet: *Αἰνή. ἡ δεινή. Αἴνη δὲ τὸ τῆς Σικελίας ὄρος. Αἱ νῆτται. αἱ νῆσσαι. Αἰνῆται δὲ οἱ ἀπὸ τῆς Αἴνου.* Priorem suppeditavit Zon. p. 80. una cum vitio *Αἴνη*, cuius loco *Αἴτνη* Toupius et Albertius Misc. Critt. p. 276. Extrema *Αἰνῆται* et rell. ignorat A. Sub finem *Αἴνου πόλεως, οἱ καὶ Αἴνιοι* E. 13. Immo *αἰνίζομαι καὶ αἰνίσσομαι.* 14. *ζητήματα*] Agnoscit Lex. Rhet. p. 356. Addit E. *δυσκατάληπτα. διὰ τὸ μὴ καθαρῶς λέγεσθαι.* 15. *Αἴνικος*] A Polluce lib. X. c. 24. citatur *Εὔνικος ἐν Ἀντείᾳ*: quam ipsam fabulam Suidas hic Aenico tribuit. Quare vel apud Pollucem *Αἴνικος* pro *Εὔνικος* ex Suida reponendum est; vel, quod potius existimo, ex Polluce apud nostrum scribendum est *Εὔνικος*: quamvis vox ista non hic, sed alibi propter litterarum seriem collocanda sit. Videtur autem Suidas ad hunc ipsum locum Pollucis respexisse, sed codice quodam usus fuisse, in quo *Αἴνικος* pro *Εὔνικος* exaratum erat. Eam enim diversae huius lectionis veram originem et causam esse existimo. *Küst.* Assentior Küstero legenti *Εὔνικος* ex Polluce, contra apud Pollucem legendum *Ἀντείᾳ*, non *Ἀντίδι. Toup.* MS. Adde Athenaeum XIII. p. 567. C. 586. E. *Αἴνικος* tenet *Eudocia* p. 69. *Gaisf.*

---

sanguis excipitur. *Αἱμοβόρος.* Qui sanguinem vorat. *Αἱμονία.* Nomen proprium. *Αἱμόνιος.* Haemonius, Romanus, in bello Persarum contra Athenienses vulneratus, Athenas cursu contendit, et ad prytanes ingressus dixit iis: *Salvete, nos quoque salvi sumus.* quibus dictis mortuus concidit. *Αἱμόῤῥους.* Genus serpentis, quod in saxosis cavernis degit. *Αἱμοπότης.* Interfector. *Αἱμωδεῖν.* Dolere dentibus. *Αἱμωδία. Αἱμωπούς.* Sanguinarios. *Quae antea sanguinarios percussit lupos. Αἰμύλα* et *αἰμύλος.* Adulator, assentator. *Assentatorum igitur ac festivorum hominum aliqui me iocari putabunt.* Scribendum vero est *αἰμύλος*, cum acuto in penultima, ut *Τερτύλος, Ῥωμύλος, Αἰσχύλος.* Et *Αἰμυλώτατος. Αἰμύλιος.* Nomen proprium. *Αἰναρέτη* et *αἰναρέτης.* qui virtutem habet inutilem. *Αἰνέας.* Nomen proprium. *Αἰνείας.* Aeneas scripsit de facibus, quae in speculis accenduntur, ut inquit Polybius. item commentarium de stratagematibus. *Αἰνειάδες.* Qui ab Aenea genus ducunt. *Αἰνιᾶνες* vero, nomen gentis. Et *Αἰνιεῖς*, pluralis. *Αἰνίζω* et *αἰνίσσω.* Per parabolas loquor. *Αἰνίγματα.* Quaestiones. *Αἴνικος.* Aenicus, Atheniensis, co-

χαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ Ἄντεια. ἔστι δὲ καὶ Αἴνειος σοφιστής, οὗτινος βιβλία αἱ Μετάβολοι.

Αἰνικτά. ἄγνωστα, κεκρυμμένα.

Ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ μοι λέγεις.

Αἴνιον, καὶ Αἰνίους. πόλις.

Αἶνος. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης· ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν, ὕστερον
653 δὲ ἐκ || Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους. Καὶ ἐξ αὐτοῦ Αἰνίτης ὁ πολίτης.

Αἰνίττεται. ἀντὶ τοῦ δηλοῖ. Ἀριστοφάνης· Δοκέω μὲν.ὡς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται.

καὶ αἰνίττεσθαι δὲ τὸ λεληθότως περί τινος λέγειν.

Αἰνοβίας. πολεμικός.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἤδ' ἐβόησε πόλις.

Αἰνόθεν αἰνῶς. λίαν δεινῶς· ὡς ἐκ δεινοῦ· τὸ γὰρ αἰνόθεν γενική.

Αἰνόμορος. ὁ κακόμορος.

Αἶνος, λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον.

Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου με κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Αἶνος διαφέρει μύθου, τῷ τὸν αἶνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραινεῖν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ καὶ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκώς. Αἰνὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ δεινὸς ἄνθρωπος. [Καὶ Αἶνος, ἔπαινος, ὕμνος, δόξα.]

Αἰνῶ. παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς. καὶ ἐπαινῶ. Καὶ Αἰνῶ σε.

[Αἰνών. ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου· Ἦν δὲ καὶ

---

1. δρᾶμα] δράματα A. V. E. Edd. ante Küst. et Eudocia, desinens illa in Ἄντεια. Quod δραμάτων Meinekius Quaest. Scen. II. p. 56. tentavit, articulum nolim abesse. Sed praestat male conflatam orationem relinqui. 2. Αἰνειος] Αἴνιος A. *V. Zon. p. 70. Mox μετάβαλοι V. 4. Sic Zon. p. 87. Ὡς πάντα γ' αἰν.] Sophocl. Oedip. R. 439. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. Küst. Immo πάντ' ἄγαν αἰν. 5. Αἰνία] Αἰνίους A. B. V. E. C. cum Lex. Rhet. p. 358. et Zonara. Tum πόλεις C. *V. Deinde cum A. V. delevi Polybiana, quae Gaisfordus vidit petita fuisse ex v. Ἀπονεύειν: Συνέβαινε δὲ τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμενῆ, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν. Ceterum κατανεύειν B. E. Med. His sublatis continuam gl. Αἶνος, quae seriem litterarum pervertit, proximis decet subiungi, praemisso καί. Ἀλωπεκοννήσιοι Harpocr. 6. Αἶνος] Harpocratio cum Lex. Seg. Cf. Marx. in Ephor. p. 185. Haec lectores inferserant ex v. Ἀλωπεκόννησος. οἱ Ἕλληνες] οἱ om. A. E. 7. πρῶτα] πατρῶα V. Dein Ἀλωπεκονησίοις Med. ac Μιτυλήνης omnes. 8. Κύμης] κώμης B. E. Mox καὶ ὁ πολίτης ἐξ αὐτῆς Αἰνιος, οἱ δὲ Αἰνίτης E. Novissima merito nescit Harpocratio. Cf. Zon. p. 80. 9. αὐτῶν] αὐτοῦ A. Mox Αἰνέτης B. 10. ἀντὶ τοῦ] αἰνιγματωδῶς E. quod desiderabat Boisson. in Herodian. p. 34. Aristophanis locus est Pac. 47. 11. ἐς Κλέωνα libri Aristoph. 12. δὲ post αἰνίττεσθαι add. A. 14. Ἀβδήρων προθανόντα] Anacreontis Ep. XIII. Anthol. Pal. VII, 226. Ἀὐδήρων πρ. καὶ τὸν αἰν. Med. 16. Αἰνόθεν αἰνῶς] Il. ή. 97. Vid. intpp. in Hesych. Seqq. post δεινῶς delevit Küsterus, a Gronovio notatus. ὡς om. A. et Zonaras: quo deleto subiicere licebit cum Schol. δεινά. δεινοῦ] δεινοῦ, ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λίαν. τὸ δὲ αἰν. γ. E.

1. Αἰνόμορος] Il. χ'. 481. 2. Αἶνος] Usque ad κοὐκ ἀνὴρ habet Lex. Rhet. p. 356. 4. ὡς ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀν.] Sensus huius aenigmatis est, vespertilionem sambuco insidentem ab eunucho pumice percussum fuisse. Küst. Aenigma habet Schol. Platon. p. 167. Vid. Brönsted. in Epist. Pariss. p. 132. Gaisf. Vide Append. Anth. Pal. 107. Significatur id aenigma sub v. Νυκτερίδος αἶνος. Deinde καὶ οὐκ ἀνὴρ Edd. 5. ὄρνιθα δ' ὅμως] δ' ὅμως vulg. Sed scribendum ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδών. 6. με om. vulg. 7. βαλὼν] με βαλὼν A. B. V. C. Med. Alibi βάλεν τε κοὐ βάλε. In fine addunt V. C. εὐνοῦχος νυκτερὶς νάρθηξ κίσσηρ. 8. Αἶνος διαφέρει] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1251. Quae olim irrepserant in v. Μῦθος. Elegantior est doctrina, quam ex uberrimis veteris eruditionis copiis deprompserunt Ammonius et grammaticus ab Walzio in Rhet. Gr. Vol. II. p. 10. sqq. vulgatus, cui nomen Diogeniani Gaisfordus in editione Paroemiographorum p. V. inscripsit, melioribus etiam nonnullis prolatis. Contulit idem Wyttenbach. in Plutarch. p. 348. A. μύθου] μύθους A. 9. πεποιῆσθαι] πεποιεῖσθαι A. πεποιῆσαι C. 12. Ἡσίοδος] καὶ Ἡσίοδος A. Schol. Aristoph. Significat Hesiod. Opp. 200. 13. Καὶ Αἶνος et seqq. om. V. C. notavi. Statim Αἶνος. πόλις Θρᾴκης, Αἰψυνθος καλουμένη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως (γονίως Med.) ἀδελφοῦ, omiserunt A. B. C. V. E. 15. Αἰνῶ. παραιτ.] Graeci cum beneficium aliquod oblatum recusabant, vel sibi eo opus non esse significare volebant, dicere solebant αἰνῶ vel ἐπαινῶ: ut non solum ex hoc loco Suidae, sed etiam ex aliis grammaticis constat. Eodem etiam sensu interdum adhibere solebant vocem καλῶς, ut discimus ex Suida infra h. v. Item ἔχει κάλλιστα: ut observavit Casaubonus Lectt. Theocr. c. 16. Sic Latini *benigne*: ut apud Horatium lib. I. Epist. 7. et 8. Küst. Qui similiter in v. Καλῶς, sive in Aristoph. Ran. 511. Gaisfordus addit Wyttenbach. in Plutarch. p. 22. F. 15. καὶ ἐπαινῶ] Huc usque *V. Lex. Seg. p. 358. et Hesychius. καὶ ἐπαινῶ, καὶ αἰνῶ σε delevit Küsterus, falsus ille tantum in prioribus. σημαίνει καὶ τὸ ἐπαινῶ Zon. p. 92. 17. Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτ.] Ioh. c. III. v. 23. Küst. Omissam gl. V. C. Med. notavi.

---

micus comoediae antiquae. ex fabulis eius est Antia. Est etiam Aenius sophista, qui librum inscripsit *Metábolai*. *Αἰνικτά*. Ignota, abstrusa. *Ut omnia abstrusa et obscura mihi dicis.* *Αἴνιον*, et *Αἰνίους*. Urbs. *Αἶνος*. Aenus, urbs Thraciae, in quam Graeci primum ex Alopeconneso, deinde vero ex Mytilene et Cuma colonos deduxerunt. eius civis dicitur *Αἰνίτης*. *Αἰνίττεται*. Innuit. Aristophanes: *Existimo in Cleonem id obscure dictum esse.* et *αἰνίττεσθαι*, obscure de re aliqua loqui. *Αἰνοβίας*. Bellicosus. *Bellicosum Agathonem qui pro Abderis mortem oppetiit, tota civitas rogo impositum clara voce luxit.* *Αἰνόθεν αἰνῶς*. Graviter admodum et ex malis: nam *αἰνόθεν* est pro genitivo. *Αἰνόμορος*. Infelix. *Αἶνος*. Oratio proverbialis. vel laus et encomium. *Aenigma quoddam circumfertur, virum non virum, avem me non avem, in arbore non arbore sedentem, lapide non lapide percussam necasse.* *Αἶνος* differt a *μῦθος*: quod *αἶνος* non puerorum sed virorum gratia factus est, nec tantum animos oblectat, sed etiam praecepta virtutum continet. est enim ei propositum, occulte suadere et docere: quod ab Hesiodo factum videmus. *Αἰνὸς* vero, cum acuitur, est homo saevus. *Αἰνῶ*. Recuso. Sophocles. sive *ἐπαινῶ*. [*Αἰνών*. Ex Euangelio: *Ioannes autem baptizabat in Aenon*

Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλήμ.]

Αἰνοίην. ἀντὶ τοῦ συγκατένευσα.

Αἴνυτο. ἀφῄρητο, ἐλάμβανε. Καὶ Αἴνυσθαι ὁμοίως.

Αἶξ, αἰγός. καὶ παροιμία· Ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρῦσαι Μήδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχῳ μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι. ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Αἶξ οὐρανία. τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐπεψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν. ὃ δὲ Κρατῖνος καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν, οὕτως καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν.

οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί τισιν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες καὶ καταλαμβάνειν. αἶξ οὖν οὐρανία ἐπὶ τῶν τυγχανόντων ὅσων βούλονται. τὴν γὰρ αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι φασί. καὶ φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔξηται.

Αἶξ Σκυρία. ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνα- 654
τρεπόντων. φασὶ γὰρ αὐτὰς πολὺ γάλα ἐχούσας, ἐπειδὰν ἀμελχθῶσιν, ἀνατρέπειν τὸ ἀγγεῖον.

Αἰξωνεύεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Αἰξωνέων. βλάσφημοι γὰρ κωμῳδοῦνται.

Αἰξωνεύς. ὁ βλάσφημος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τὰς αἶγας ὠνούμενον.

Αἰξωνεία. ἡ βλασφημία.

Αἰξωνῆς. δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰξωνίδα τρίγλην. δοκοῦσιν αὗται κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν ταύτῃ.

---

3. *ἀντὶ τοῦ*] *ἀντὶ τοῦ αἰνῶ ἢ* E. Glossa quo spectet incertum est. 4. *Αἴνυτο*] *Αἶνος* A. Vid. Il. λ'. 580. ὁ. 459. Gl. repetitur in v. *Ἀνύτειν*, unde *ἀφῃρεῖτο* praeferendum cum Hesychio. Mox *αἴνοισθε* C. *αἴνοισθαι* V. Ambiguum quid novissimis contineatur, quae om. Küsterus. 6. *Ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχ.*] De proverbio hoc plenius Hesychius. *Küst.* Adde supra v. *Αἰγὸς τρόπον*. Utitur Theodorus Prodromus in *Notices* T. VIII. p. 143. *δοῦσα*] *δοκοῦσα* E. 7. *Κορινθίων γὰρ*] *γὰρ* om. V. C. *Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ*] Iunonis *Ἀκραίας* meminit etiam Zenobius in hoc ipso proverbio, et Pausanias lib. II. p. 128. Hoc autem ideo moneo, ut obiter emendem Hesychium, apud quem in serie sua hodie legitur, *Ἀκρία, ἡ Ἀθηνᾶ — ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη*. Dicit *Ἀκρία* esse epithetum Minervae, Iunonis, Dianae et Veneris: sed male. Scribendum enim est *Ἀκραία*: quae vox deducta est ab *ἄκρα*, i. e. *mons* vel *arx urbis*. Dii enim, quorum simulacra vel templa in montibus vel arcibus urbium dedicata erant, appellabantur *Ἀκραῖοι*. Pollux lib. IX. c. 5. *Τὰ δὴ δημόσια ἀκρόπολις· ἣν καὶ ἄκρον ἂν εἴποις καὶ πόλιν. καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ θεοὺς Ἀκραίους*. Apud eundem Hesychium alibi legas: *Ἀκρέα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη*. Sed et ibi scribendum est *Ἀκραία*, per *αι*. Diphthongus enim *αι* cum vocali *ε* sexcentis in locis apud grammaticos confundi solet. *Küst.* Similiter a Gaisf. laudatus Wesseling. in Diod. IV, 54. 8. *τῇ παρόχῳ* obscura dicendi ratio. Saltem expectabam *παροχῇ*. 10. *ἀνεσκάλευσεν*] *ἀνεσκάλευε* E. Addunt A. B. E. Med. *Αἶξ τὴν μάχαιραν*. 12. *λευκοῦ κυάμου*] V. Antiphanes ap. Athen. IX. p. 402. E. 13. *ἐψήφιζον* Hesychius. *Κρατῖνος*] Similia Zenobius I, 26. Cf. v. *Οὐρανία αἶξ*. 14. *Ἀμαλθείαν*] *Ἀμαλθίαν* A. E. Bodl. *Ἀμαλθείας* V. Tum *τροφήν* Med. *οὕτω*] *οὕτως* Med. *τὸν δωροδοκούντων* A. *αἶγα* edd. ante Gaisf. 17. *κωμῳδοῦντες*] Continua planius enunciat Zenobius sive Bodl. 28. *ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας τὸ κέρας ἔχων εἶχεν ὅπερ ἠβούλετο πᾶν*. Ceterum cf. Plut. de poetis aud. p. 27. C. 18. *τοῦ τυγχάνοντος — βούλεται*] *τῶν τυγχανόντων — βούλονται* A. B. C. V. E. et (ubi *βούλεται*) Med.

1. *τὴν Διός*] *τοῦ Διὸς* C. E. Med. 2. *ἐπιφθασάμενον*] Alii *ἐπιθεασάμενον*: quod non displicet. *Küst.* Haec tamen lectio confirmatur a cod. Lugd. Bat. et recurrit infra in *Ἐπιφθασάμενον*. Expono, *qui prior occupaverit eam orientem videre*. Vid. *Φθασάμενον*. *Hemst.* Memorabilis est illa inferior glossa, cuius scriptor arguit se vitiosam lectionem in quibusdam exemplis Suidae invenisse. 5. *Αἶξ Σκυρία*] Vid. Zenob. II, 18. et Arsen. p. 27. Scyrias capras celebrant Pindarus ap. Ath. I. p. 28. A. et Strabo IX. p. 437. 8. *Αἰξωνεύεσθαι*] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 15. Lex. Seg. p. 353. *βλασφημοῦντα*] *βλαῦφημοῦντες* A. *βλασφημοῦντος* Zon. p. 80. Tum *μηκέτι* V. C. pro *μετῆκται*. 9. Videtur *ὡς* ante *βλάσφημοι* intercidisse. 14. *Αἰξωνῆς. δῆμός ἐστι φυλ.*] Ex Harpocratione: sed apud quem pro *Αἰξωνῆς* rectius legitur *Αἰξωνή*. *Küst.* *Αἰξωνὶς* Schol. Plat. p. 322. f. et liber Zon. p. 81. Non mutat Lex. Seg. p. 358. Scripsi, Bekkero praeeunte, *Αἰξωνῆς*. 15. *ὡς βλάσφημοι*] Sic Harpocr. Pal.: nam *εἰς βλασφήμους* editus. *ἀφ' οὗ*] *ἐξ οὗ* E. 17. *Αἰξωνίδα τρίγλην*] V. Hesychius et Zonaras. Monuerunt viri docti Cratinum hoc protulisse ap. Athen. VII. p. 325. E. Mox *ἄλλων* om. C. *ταύτῃ* om. E.

---

prope Salem.] *Αἰνοίην*. Annui. *Αἴνυτο*. Abstulerat, ceperat. *Αἶξ*. Capra. proverbium: *Capra praebens gladium*. cum enim Corinthii Iunoni Acraeae, quam Medea fertur dedicasse, rem divinam facerent, qui ad praebendam victimam ceterasque res sacrificio necessarias conducti fuerant, gladii, quem sub terra occultarant, se oblitos esse simulabant. capra vero pedibus eum eruit. *Αἶξ οὐρανία*. Albarum fabarum genera, quibus in suffragiis et sententiis ferendis olim utebantur. Cratinus vero, ut capram Amaltheam Iovis nutricem fuisse constat, sic etiam *capram coelestem donis corruptorum* dicit. alii vero, siqua copiose facultatem parandae pecuniae praebent, ita per iocum usurpare solent. capra igitur coelestis dicitur in eos, qui res omnes ex votis consequuntur. capram enim Iovis nutricem in astra translatam esse ferunt. aiunt autem illum, qui primus ipsam orientem conspexerit, omnium votorum compotem fieri. *Αἶξ Σκυρία*. De iis dictum qui beneficia sua irrita faciunt. aiunt enim eas multum habere lactis; sed cum pastores eas mulserint, evertere mulctram. *Αἰξωνεύεσθαι*. Maledictis insectari. translatio ducta est a pago Aexonensium, qui propter maledicentiam ab comicis perstringuntur. *Αἰξωνεύς*. Maledicus. significat etiam caprarum emptorem. *Αἰξωνεία*. Maledicentia. *Αἰξωνῆς*. Pagus tribus Cecropiae. Aexonenses vero ut maledici ab comicis perstringebantur: unde etiam *αἰξωνεύεσθαι* dicebatur de maledicentia. *Αἰξωνίδα τρίγλην*. Mullum Aexonensem. mulli enim illic pulcherrimi reliquisque praestantiores esse putantur.

Αἰόλαν. πηδητικήν.

Αἰόλαν χορείαν ἐφθεγξάμεθα βρεκεκέξ.

Αἰόλαν. σκοτεινήν.

Αἰόλλει. ποικίλλει, στρέφει, πλανᾷ.

Αἰόλη νύξ. ἤτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα.

Αἰόλιος. ὄνομα κύριον.

Αἰολοκέναυρος.

Αἰολομίτρης. ποικίλην ἔχων μίτραν.

Αἰολόπωλος. ποικίλους ἵππους ἔχων.

Αἴολος. ὄνομα κύριον.

Αἰόλος. εὐκίνητος, ποικίλος, ἢ ταχύς. παρὰ τὴν ἄελλαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἱλεῖν.

Αἰονῶ. τὸ βρέχω.

Αἰών. ὁ νωτιαῖος μυελός· ἢ χρόνος ἀίδιος. σημαίνει δὲ ἑ. Αἰὼν καὶ ὁ παρὼν βίος. Δαβίδ· Ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.

Αἰῶνα. ζωήν, βίον. Σοφοκλῆς·

Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ [τῳ] κακός.

ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν καὶ πρὶν εἰς ᾅδου μολεῖν ἔξοιδ' ἔχουσα δυσευχῆ τε καὶ βαρύν.

Αἰωνίζει. διὰ παντὸς μένει.

[Αἰωνίου μακαριότητος.]

Αἰωνοάριος. ὁ Ἰαννουάριος μήν. οὕτως Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὥσανεὶ αἰῶνος πατέρα.

Αἰώρα. ἀγχόνη, ὕψωσις, ἔπαρσις.

Ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας, παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Αἰωρηθέντες. ἀντὶ τοῦ μετεωρισθέντες. 655

Αἰώρημα.

Αἰωρήσεις. κρεμάσεις.

Αἰωροῦνται. κρέμανται. Εἰς ὃν τὰ τῶν Καρχηδονίων αἰωρεῖται πράγματα.

Αἶπερ. ὥσπερ.

---

2. *Αἰόλαν χορείαν ἐφθ.*] Sic Zon. p. 81. Aristoph. Ran. 247. Scribe *χορείαν αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα*. 4. *Αἰόλλει*] Cf. Od. *ν*. 27. et Etym. M. p. 531. potissimum vero Pind. Py. IV, 414. ex vetere scriptura. Similiter fere Hesychius, qui *κινεῖ* pro *πλανᾷ*. Hoc tenent Lex. Seg. p. 368. et Zon. p. 92. Ceterum in capite gl. *Αἰόλει καὶ Αἰολεῖ* E. 5. *Αἰόλη νύξ. ἤτοι μέλαινα, ἢ ποικ.*] Ex Schol. Sophocl. Trach. 94. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Sic etiam Lex. Seg. p. 359. Zon. et Hesychius. 7. *Αἰόλιος*] Zon. p. 71. V. Pausan. VI, 21. extr. 8. *Αἰολοκέναυρος*] Nomen hominis finxit Lucianus Ver. Hist. I, 42. Utrumque indicarunt Parisini editores Steph. 9. *Αἰολομίτρης*] Est vox Homerica Il. *ε*. 707. *Küst.* Zon. pp. 71. 81. 10. *Αἰολόπωλος*] Et hac voce usus est Homerus Il. *γ*. 185. sed quam brevis Scholiasta ibi exponit *ἱπποκόμος*, i. e. *equiso*. *Küst.* *ἵππους*] *πώλους* B. E. 11. *Αἰόλος* Med. 12. *Αἰόλος — ποικίλος*] Hactenus Lex. Seg. p. 356. Cf. intpp. Il. *τ*. 404. 13. V. Etym. M. pp. 19. 531. 14. *Αἰονῶ*] Cf. Lex. Seg. p. 363. Etym. M. p. 37. 15. *Αἰών — ἀίδιος*] Lex. Seg. p. 357. *ὁ νωτιαῖος μυελός* explicatio Schol. Il. *τ*. 27. et Hesychii, qui cum Erotiano p. 74. et Etym. M. appellat Hippocratem. Verba *σημαίνει δὲ ἑ.* delevit Küsterus. Sed praeter libros ea defendit Etym. M. p. 41 15. monente Gaisf. 16. *δὲ καὶ*] *δὲ* om. A. V. C. *Δαβίδ*] Psalm. LXXXIX, 8. *Küst.* 17. *προσώπου σου*] *σου* neglexit vulg. 18. *Αἰῶνα*] V. Schol. Plat. p. 338. *Σοφοκλῆς*] Initio Trachiniarum. 19. *ἐκμάθοι*] Sic unus E. *ἐκμάθῃς* Zon. p. 71. *ἐκμάθοις* B. C. V. Med. *ἐκμαθ'* A. *ἐκμάθοις* MSS. suis firmavit Porsonus in E. Or. 308.

1. *θάνοι*] *θάνῃ* A. V. Mox *τῳ* om. libris interposuit Küst. 3. *δὲ τὸν ἐμὸν*] *τὸν ἐμὸν* om. E. 5. *Αἰωνίζει*] *μένει* om. Lex. Seg. p. 357. Vox aetatis Byzantinae. 6. *Αἰωνίου*] Gl. V. C. omissam notavi. 7. *Αἰωνοάριος*] Vid. *Ἰαννουάριος. Hemst. Αἰωνάριος* A. et Zon. p. 71. Glossam ex inferiore loco petierunt industrii homines, qui Ianuarium de mensis nomine acciperent, neque Longini sententiam curiose perpenderent. Sed eundem in errorem incidit Tzetzes Posthom. 771. *τὸν ᾧ' Αἰωνάριον κικλήσκει μὲν Λογγῖνος, Ἰανουάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι.* Dein *οὕτω* Edd. praeter Med. solam. 9. Post hanc gl. delevi cum A. V. C. *Αἰῶνος ἄγαλμα. ἐν τῷ Διαγνώμονι.* 10. *Αἰώρα*] Vide infra v. *Ἐώρα. Küst.* Ubi scribitur *αἴταρσις*. Quae Reinesius de Oscillis Atticis annotarat, ea cum accessione locorum praestat ab interpretibus Hesychii v. *Αἰώρα* peti; neque hodie rerum istarum notitia quemquam fugit. *ὕψωσις*] *ὕψος* Lex. Seg. p. 357. repugnante Schol. Plat. p. 382. 11. *Ὡς δ' οὐκ ἐφικν.*] Fragmentum hoc ex Babrio depromptum est, idque pertinere videtur ad fabulam de vulpe, quae cum mala vel pira [voluit uvas] in arbore conspecta frustra appeteret, neque se eorum compotem fieri posse videret, se eadem contemnere simulabat. Fabula extat apud Aesopum. *Küst.* Illustravit Florens Christ. in Aristoph. Pac. 152. Vide Babrium Tyrwhitti p. 36. Knoch. p. 159. 13. *βουκολοῦσα*] Valcken. in Theocrit. XI, 78. laudat Gaisf. Nos satis habemus addidisse Blomf. gloss. Agam. 652. et Hemsterh. Append. Luciani p. 65. sq. 14. *Αἰωρηθέντες*] Gl. Herodot. VI, 116. 15. *Αἰώρημα*] Lycophr. 1080. *Reines.* Glossam a Küstero neglectam tractavit Fabricius in Dion. LV, 17. 16. *Αἰωρήσεις*] Cum gl. sequ. Lex. Seg. p. 357. Cf. v. *Ἐώρησις*. 18. *αἰωρεῖται*] *αἰωροῦντο* C. *αἰωροῦνται* Zon. p. 92. (ubi gl. *Αἰωρηθέντες* et seqq. arte copulantur) *αἰωρεῖτο* V. De hoc verbo vide quae congessit Creuz. in Plotin. T. III. p. 219. 19. *Αἶπερ*] Schol. Aristoph. Ach. 730. 759. *Gaisf.* Apud Aristophanem nunc repositum est *ἆπερ*. Med. *ἄπερ* cum Hesychio.

Αἰόλαν. Saltatricem. *Choream lusimus iocosam brececex. Αἰόλαν.* Obscuram. *Αἰόλλει.* Variat, vertit, decipit. *Αἰόλη νύξ.* Nox atra, vel stellis variis distincta. *Αἰόλιος.* Nomen proprium. *Αἰολοκέναυρος. Αἰολομίτρης.* Variam zonam habens. *Αἰολόπωλος.* Varios equos habens. *Αἴολος.* Nomen proprium. *Αἰόλος.* Agilis, varius, vel velox. ab *ἄελλα*, procella: sic dicta ab *ἄειν*, spirare, et *εἱλεῖν*, convolvere. *Αἰονῶ.* Irrigo. *Αἰών.* Medulla spinae. vel tempus perpetuum. habet omnino quinque significatus. item, vita praesens. David: *Vita nostra ab vultu tuo illuminetur. Αἰῶνα.* Aevum, vitam. Sophocles: *Fertur illud, vitam mortalium diiudicari non posse, felicemne an infelicem egeris, antequam moriamur. ego vero vel antequam ad inferos descenderim, vitae meae infelicitatem satis exploratam habeo. Αἰωνίζει.* In aeternum durat. [*Αἰωνίου μακαριότητος.*] *Αἰωνοάριος.* Mensis Ianuarius. Longinus mensem illum sic dictum esse contendit, quasi patrem aevi. *Αἰώρα.* Suspensio, sublatio, elevatio. *Cum autem eo eniti non posset, sed saltando defatigata nihil a pensili librationi proficeret, abiit, hoc modo animi sui dolorem fallens. Αἰωρηθέντες.* In altum sublati. *Αἰώρημα. Αἰωρήσεις.* Suspensiones. *Αἰωροῦνται.* Pendent. *Ex quo res Carthaginiensium pendent. Αἶπερ.* Quemadmodum.

Αἶπει. τῷ ὑψηλῷ. ἡ εὐθεῖα αἶπος, οὐδετέρως.

Αἶπεια. ὄνομα πόλεως.

Αἰπεινή· ὑψηλή.

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Καὶ Αἰπεναῖς, ὑψηλαῖς, μακραῖς. ἐν μύθοις·

Αἰπεναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἡ μὲν ἔειπε, καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένη τελέειν.

Αἰπεινός. ὁ χαλεπός.

Αἰπήεσσα. ὑψηλή.

Αἰπολή.

Αἰπόλια. αἰγονόμια. *Καὶ Αἰπόλος, αἰγονόμος.* [*Καὶ Αἰπολῶ, δοτικῇ.*]

Αἰπύ. ὑψηλόν, μέγα.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον.

Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμάς.

Αἰπύκερως ἔλαφος. ὑψηλὰ κέρατα ἔχων.

Αἰπύς. ὁ ὀλέθριος.

Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές.

Αἶρα. ἡ τοῦ σίτου διαφθορά, διὰ διφθόγγου. *Ἔρα* δὲ ἡ γῆ, διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν σφαῖραν. καὶ ὄνομα πόλεως.

Αἴρασθαι. προσενέγκασθαι. *Κρατῖνος Τροφωνίῳ·*

Οὐ σῖτον αἴρασθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος.

Αἶρε. πρόσφερε. *Ὅμηρος·*

Μή μοι οἶνον ἄειρε.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

Αἶρε δάκτυλον. τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα

---

3. *κύριον*] ὀ π A. B. V. E. Vid. Il. ι. 152. 294. 5. Versus ad eandem fabulam, cuius est distichum continuum, referri videtur. Adde v. *Αἴσυλα*. Utrumque hexametrum confudit Zon. p. 81. 7. *καὶ* neglexit vulg. *μύθῳ*] *μυ θῳ* A. *μύθοις* C.*V. 8. *ἔπειπε*] *ἔειπε* A. B. *V. C. Med. *ἔοιπε* E. 9. *τεμνομένην*] *τεμνομένη* A. B. C. V. E. et Bentleius (a Gaisf. appellatus) Diss. de Aesopo c. 4. 12. *Αἰπολή* tuentur libri cum *V. Neglexit Küst. glossam suspectam. 13. *Αἰπόλια*] Lex. Seg. p. 356. Glossa Homerica: vide vel Hesychium et Schol. Il. β'. 474. Sub gl. finem om. *V. notavi *Καὶ Αἰπολῶ, δοτ.* Quorum fontem monstrabit Lex. de Syntaxi p. 129. 16. *Λευκάδος αἰπὺν ἔχ.*] Philippi Thessal. XI. pr. Anthol. Pal. VI, 251. *αἰπὺν ἔχων*] *ἐπὺν ἔχον* A. *αἰπὺν ἔχον* E m. sec. 18. *Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπ.*] Sophocl. Ai. 845 — 48. Et Gaisfordus, malum auctorem E. secutus, *καὶ Σοφοκλῆς* praemisit. *ὁ τὸν* A. V. E. C. Tum *αἰπὺν* om. A. B. V. C. Med. 19. *ὅταν* om. A. *πατρῴαν — ἐμάς* om. E. 3. *ἔλαφος*] *τράγος* Herod. Epimer. p. 35. Iam Theognostus p. 6, 23. cum tradat, *αἰπύκερος ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα*: satis probabile neutram vocem esse ferendam. *ἔχων*] *ἔχουσα* E. 4. *Αἰπύς*] Schol. Eurip. Phoen. 858. *Toup.* MS. Quem vid. Il. p. 256. 5. *Αἰπύ οἱ ἔσσ.*] Est versus Homericus Il. *ν*. 317. *Küst.* 6. *δυσχερές — Οὐ σῖτον* om. V. 9. *ἡ γῆ δ. τ. ε ψιλοῦ*] *ἡ γῆ ψιλόν* Med. cum Zon. p. 82. 10. *σφαῖραν*] Sic habent omnes editt. itemque Etymologus [et Herod. Epimer. p. 218.]: sed male. Scribendum enim est *σφύραν*. Recte Hesychius: *Αἶρα. Σφύρα, ἀξίνη.* [Sic Lex. Seg. p. 359. item Theognostus p. 6, 28. *αἶρα, ὃ σημαίνει τὴν σφύρην ἢ τὴν ἀξίνην.*] Quae vero apud eundem sequuntur, foede corrupta sunt: *Αἰ ῥά. Αἴρασται, αἵ τινες δὴ ἄρχοντες.* Scribe absque novo principio, *ἦ ῥαιστήρ*: idque refer ad vocem praecedentem *αἶρα*. Significat enim *ῥαιστὴρ malleum*, aeque ac *αἶρα*: cui proinde *ῥαιστὴρ* interpretationis loco recte iungitur. Quid vero facias illis, *Αἵτινες δὴ ἄρχοντες*? Equidem lituram ea mercri existimo, quoniam a librariis nescio quid somniantibus temere in textum intrusa videntur. Saltem fateor me non videre, quomodo verba ista instituto Hesychii convenire queant: et proinde liberum cuivis lectori de hoc loco iudicium relinquo. *Küst.* 11. *Αἴρεσθαι*] *Αἴρασθαι* A. B. E. quod recipiendum fuisse persuadet vel *προσενέγκασθαι*: hoc est, *Ἄρασθαι* cum Lex. Seg. p. 358. item in exemplo. *Κρατῖνος Τροφ.* om. Zon. p. 93. 14. *Αἶρε. πρόσφερε*] Haec sunt verba Scholiastae in Sophoclis Ai. 545. Locus autem Homeri, quem laudat, est Il. ζ'. 264. *Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίρρονα, πότνια μήτηρ. Toup.* Haec dudum extabant apud Albert. in Hesych. v. *Αἴρειν τραπέζας. φάσθαι* Edd. 16. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 1. Adde v. *Αἴρειν*, ubi *μᾶζαν* tacite Gaisf. Nam ferebatur *μάζαν*, item ut olim in v. *Μᾶζα*. 18. *Αἶρε δ. — νενικῆσθαι* Lex. Seg. p. 357. Boissonad. in Aristaen. p. 449. attulit Gaisf. Accedat eiusdem annot. in Eunap. p. 570. et Lobeck. Aglaoph. p. 1180. Luculentus est usus Antiphanis, quem certatim viri docti contulerunt, ap. Ath. VI. p. 222. C. Schottus: „Sic Persius Sat. V. *Digitum exere.* Ubi vetus interpres: *Digito sublato ostende victum te esse a vitiis. Tractum a gladiatoribus, qui victi ostensione digiti veniam a populo postulabant.* B. Hieronymus in Dialogo Luciferiani: *En tollo manum: cedo, vicisti.* Affine igitur, *manus dare*, ut et *herbam porrigere*, quod victi solent. De illo nos proverbio copiosius egimus notis ad Corn. Nepotem, seu Aemilium Probum, in Amilcare." 19. *ἀγωνίᾳ*] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. [et B. E.] male *γωνίᾳ*. *Ἀγωνία* autem idem significat, quod *ἀγών*, i. e. *certamen. Küst.* Hoc Toupius confirmat exemplo v. *Γόργος*. Mox *ἐπαίρεται* Med. *ἐπαίρουσι* Arsenius p. 28.

Αἶπει. Altitudini. rectus est *αἶπος*, idque generis neutrius. *Αἶπεια.* Nomen urbis. *Αἰπεινή.* Excelsa. *Proceram abietem contentionis studium impulit, ut protervis verbis incesseret.* Et *Αἰπεναῖς*, altis, proceris. In Fabula: *Altis cum abietibus contendit rubus; quarum abies dixit, materiam se navibus et templis aedificandis suppeditare.* *Αἰπεινός.* Molestus. *Αἰπήεσσα.* Excelsa. *Αἰπόλια.* Greges caprarum. Et *Αἰπόλος*, pastor caprarius. *Αἰπύ.* Altum, magnum. *Qui altum et nautis longe conspicuum Leucadis promontorium tenes.* [Et Sophocles:] *Tu vero per alta coeli invehens Sol, cum terram meam patriam conspexeris, aureo freno adducto, calamitates meas annuncia.* *Αἰπύκερως ἔλαφος.* Excelsa cornua gestans cervus. *Αἰπύς.* Perniciosus. *Αἰπύ.* Accessu difficile, difficile, per metaphoram. *Arduum hoc ipsi erit, quamvis pugnandi valde cupido.* *Αἶρα.* Per *ᾱι* diphthongum, lolium. *Ἔρα* vero, per *ε*, terra. significat etiam malleum. item nomen urbis. *Αἴρασθαι.* Sumere. Cratinus *Trophonio*: *Nec cibum nec somnum capere.* *Αἶρε.* Admove. Homerus: *Ne mihi vinum praebe.* Et Aristophanes: *Praebe, praebe quam citissime scarabaeo mazam.* *Αἶρε δάκτυλον.* Tolle digitum. de iis dicitur qui in certamine succumbunt. qui enim manum

σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. καὶ Πολύβιος· Ὁ δὲ προσπεσὼν αἴρεται νίκην εὐτυχεστάτην.

Αἶρε θέν. θελητέν.

Αἶρε μασχάλην. ἐπὶ τοῦ ὀρχήσασθαι.

656 *Αἶρε πλῆκτρον. τουτέστιν, ὅπλον ἀμυντήριον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, ἐν οἷς μάχονται· ἃ ἡμεῖς κέντρα λέγομεν τῶν ὀρνίθων· οἱ δὲ πλῆκτρα. πλῆκτρα δέ εἰσι τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλήκτροις τῶν ἀλεκτρυόνων τὰ χαλκᾶ.*

Αἵρεσις. καταστροφή, κατάλυσις. Διὸ καὶ πρώτῳ τῶν ἄλλων ἐπέθεντο δι' ἐπιβουλῆς, ἵνα σφίσι τὸ λεγόμενον ἐξ ἄκρας ἡ αἵρεσις γένηται τῶν θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

Αἵρεσις. ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσα, ἢ δοκοῦσα ἀκολουθεῖν. Ἱππόβοτος δὲ θ' φησὶν αἱρέσεις εἶναι τῶν φιλοσόφων καὶ ἀγωγάς. πρώτην Μεγαρικήν, Ἐρετριακήν, Κυρηναϊκήν, Ἐπικούρειον, Ἀννικέρειον, Θεοδώρειον, Ζηνώνειον τὴν καὶ Στωικήν, Ἀκαδημαϊκήν, Περιπατητικήν· οὔτε δὲ Κυνικὴν οὔτε Ἡλιακὴν οὔτε Διαλεκτικήν. τὴν γὰρ Πυρρώνειον οὐδ' οἱ πλείους προσποιοῦνται διὰ τὴν ἀσάφειαν. εἰ γὰρ αἵρεσιν νοοῖμεν πρόσκλισιν ἐν δόγμασιν ἀκολουθίαν ἔχουσαν, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιτο αἵρεσις ἡ Πυρρώνειος· οὐ γὰρ ἔχει δόγματα. ἔτι δὲ καὶ Ἐκλεκτική τις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων. Κριτήρια δέ φησιν εἶναι τἀληθῆ· τὸ μὲν ὡς ὑφ' οὗ γίνεται ἡ κρίσις, τουτέστι, τὸ ἡγεμονικόν· τὸ δὲ ὡς δι' οὗ, οἷον τὴν ἀκριβεστάτην φαντασίαν. ἀρχάς τε τῶν ὅλων τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιοῦν, ποίησίν τε καὶ τόπον· ἐξ οὗ γὰρ καὶ ὑφ' οὗ καὶ ποίῳ καὶ ἐν ᾧ. τέλος δὲ εἶναι, ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτός.

Αἱρέσιος. ὄνομα κύριον.

Αἱρεσιῶτις πολιτεία. ἡ τῶν αἱρετικῶν.

Αἱρετίζω. τὰ τῶν αἱρετικῶν φρονῶ. καὶ Αἱρετίζομαι. σημαίνει δὲ τὸ προαιροῦμαι. ἐξ οὗ καὶ αἱρετισάμενος καὶ ᾑρετίσατο.

---

1. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 7. Huius orationem non suo loco esse positam apparet. 3. *Αἶρε θέν*] Lex. Seg. p. 356. 4. *Αἶρε μασχάλην*] Aliter proverbium hoc interpretantur Zenobius V, 7. et ipse Suidas infra v. *Μασχάλην*: quae loca confer. *Küst.* Cum Suida convenit Hesychio et Lex. Seg. p. 356. partim etiam Prov. Bodl. 37. *οὕτως εἰώθασι λέγειν ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι· οἱ δὲ τὸ ἀγροικικὸν* (ἀγροικικῶς recte Hesych.) *ὀρχεῖσθαι.* Omnino formulam eandem ad lascivos motus, quibus saltantes vel ebrii solent exultare, traductam esse credibile fit. 5. *Αἶρε πλῆκτρον. τουτέστιν, ὅπλ. ἀμ.*] Ex Schol. Arist. Av. 760. Vide etiam infra v. *Πλῆκτρον. Küst.* Cf. Arsenius p. 28. 12. *πρώτῳ*] *πρώτων* V. C. *ἐπέθεντο*] *ἐπένθετο* B. 13. *ἐξ ἄκρας*] Alibi dictum *κατ' ἄκρας ἑλεῖν.* 16. *Αἵρεσις. ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii lib. I. sect. 19. 20. *Küst.* Delibavit Zon. p. 82. Post *ἀκολουθοῦσα* critici in Diogene desiderarunt *ἀγωγή*: quod omitti licuit. 19. *Μεγαρικήν*] *Μεγαρικήν* B. Med. *πρώτην Μεγαρικήν* V. E. C. restitui cum Diog. Is deinceps *Ἐρετρικήν.* 20. *Ζηνώρειον τὴν δὲ Στωικήν* V. C.

1. *οὔτε δὲ*] *δὲ* om. B. C. E. Mox *δὲ* B. ante *Ἡλιακήν.* 2. *οὐδ' οἱ*] *οὐδ' εἰ* V. C. 4. *πρόσκλισιν*] Sic recte Paris. A. At priores editt. male *πρόκλησιν. Küst. πρόσκλησιν* A. B. *πρόκλισιν* C. 6. *Ἐκλεκτική*] *ἐκλεκτὴ* A. C. *ἐλεγκτικὴ* B. E. *εἰσῆλθεν*] *εἰσήχθη* A. V. C. Diog. 8. *κριτήρια δέ φησιν εἶναι τἀληθῆ*] Locus hic ex Laertio sic emendandus est: *κριτήρια δέ φησιν εἶναι τῆς ἀληθείας δύο* etc. *Küst.* 9. *φασιν* C. *τὸ μὲν*] *τὰ μὲν* V. C. *ἐφ' οὗ* B. E. *γένηται*] *γίνεται* A. V. C. 10. *τὰ δὲ ὡς* V. 12. *ποίησίν τε*] *ποιότητά τε* recentes Diog. edd. 13. *ὑφ' οὗ*] *ἐφ' οὗ* E. *ποίῳ*] *ποιῷ* B. Med. *ποῦ* edd. vett. Diog. 14. *ἐφ' ὃ*] *ἐφ' ᾧ* A. B. V. E. C. Med. *ζωὴν*] *ζωὴ* B. E. 16. *φύσιν ἀγαθῶν*] *ἀγαθῶν* om. B. E. C. *V. Med. 18. *Αἱρεσιῶτις*] Delevit gl. Küsterus. Statim habet A. in marg. *ζήτει περὶ αἱρέσεως ἐν τῷ Ἀρειανός.* 19. *φρονῶ*] *αἰτιατικῇ* subiecit Med. 20. *σημ. καὶ*] *καὶ αἱρετ. σημ. δὲ καὶ* A. *καὶ αἱρετίζω σημαίνει* *V. omissis etiam *καὶ ᾑρετίσατο* cum Zon. p. 93. qui supra *καὶ τὸ προαιροῦμαι. δὲ καὶ* om. Med. Itaque reposui *καὶ Αἱρετίζομαι*, reiecto *καί.* Gaisfordus: *σημαίνει δὲ καὶ τὸ προαιροῦμαι.*

---

tollebant, victos se esse significabant. Polybius: *Ille vero hostem adortus insignem victoriam reportavit. Αἶρε θέν.* Quod quis elegit. *Αἶρε μασχάλην.* Tolle axillam. de saltatione dicitur. *Αἶρε πλῆκτρον.* Tolle calcar. id est, telum ad vim propulsandam. translatio ducta est a gallis gallinaceis, qui ferreis stimulis armati pugnare solent. eos autem stimulos nos *κέντρα*, alii vero *πλῆκτρα* vocant. *πλῆκτρα* vero sunt ferrei illi stimuli, qui calcaribus gallorum addi solent. *Αἵρεσις.* Eversio, destructio. *Quamobrem etiam illum praeter omnes aggressi sunt per insidias, ut deo grata et antiqua instituta moresque funditus, quod aiunt, everterent. Αἵρεσις.* Secta rationem aliquam probabilem sequens, aut quae sequi videtur. Hippobotus dicit novem esse sectas sive disciplinas philosophorum: primam Megaricam, deinde Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam (sive quam Stoicam vocant), Academicam, Peripateticam. contra neque Cynicae aut Eliacae aut Dialecticae ullam mentionem facit. nam Pyrrhonia quidem propter obscuritatem a plerisque repudiatur. si enim sectam intelligimus propensionem ad dogmata, quae aliquam habent consequentiam, Pyrrhonia non poterit appellari secta. nulla enim habet dogmata. praeterea vero sectam quandam Eclecticam introduxit Potamo Alexandrinus, qui ex singulis sectis ea quae placerent eligebat. hic criteria veritatis duo esse dicebat: unum, a quo fiat iudicium, id est, mentem; alterum, per quod, id est, phantasiam certissimam. principia vero omnium rerum idem statuebat materiam, efficiens, qualitatem, locum, sive ex quo fiunt omnia et a quo et quale et in quo. finem vero, ad quem omnia referantur, dicebat esse vitam omni virtute perfectam bonisque corporis naturalibus et externis instructam. *Αἱρέσιος.* Nomen proprium. *Αἱρεσιῶτις.* Res haereticorum. *Αἱρετίζω.* Cum haereticis sentio. Et *Αἱρετίζομαι*, eligo. hinc *αἱρετισάμενος* et *ᾑρετί-*

Αἱρετικός. ζήτει ἐν τῷ Ἀπολινάριος.

Αἱρετόν. ἐπιθυμητόν. Τοῦτο τριχῶς λέγεται· τὸ καλόν, τὸ ἡδύ, τὸ συμφέρον. ᾧ δὴ ταῦτα πάντα ὑπάρχει, καὶ διὰ πάντα αἱρετόν, τοῦτο τῶν μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον· οἷον ἡ φρόνησις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκαῖος ἦν στρατηγὸς ἢπερ αἱρετὸς βασιλεύς, ἐν παντὶ καιρῷ δυσχερὴς ὢν καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρός.

Αἱρετώτερον. προκριτώτερον. Οὐκ ἐκ παραλλήλου κεῖται τὸ αἱρετώτερον τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον τὸ βέλτιον τοῦ αἱρετωτέρου. τὸ μὲν γὰρ αἱρετώτερον ἐν τοῖς αἱρετοῖς καὶ μόνοις· τὸ δὲ βέλτιον καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ γὰρ ἐν θεωρητικοῖς καὶ φυσικοῖς καὶ λογικοῖς ἡ ζήτησις ἢ τοῦ βελτίονος. ὁ γὰρ ζητῶν, ποτέρα βελτίων οὐσία, ἢ κινουμένη ἢ ἡ ἀκίνητος, φυσικὸν μεταχειρίζεται πρόβλημα· λογικὸς δὲ ὁ ζητῶν, πότερον βέλτιον, ἐπαγωγὴ ἢ συλλογισμός· θεωρητικὸς δὲ ὁ ζητῶν, πότερον ἡ φρόνησις πρακτικωτέρα ἢ θεωρητικωτέρα.

Αἱρεύμενος. ἀφαιρούμενος.

Αἱρεῖ. ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφοκλῆς·

Πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Αἱρεῖ. καταλαμβάνει. Καὶ Αἱρεῖν, κατὰ κράτος τι λαμβάνειν καὶ καταλαμβάνειν.

Αἴρειν. αὔξειν. ἢ τράπεζαν παρατιθέναι, ἢ αἴρειν.

Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ. ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

Αἴρειν. καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ.

Ἆρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ·

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, Φερεκράτης Πετάλῃ·

Πρόσαιρε τὸ κανοῦν· εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

ἐτίθεσαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρακει-

---

1. *Αἱρετικοί.* ἔστιν ἐν τῷ Ἀπ. Med. Solum *Αἱρετικός* agnoscit *V. Expunxit Küst. 2. *τοῦτο τριχῶς λέγεται — ἡ φρόνησις*] Locus hic ex Alexandro Aphrodisieo in Topica p. 140. sic supplendus et ampliandus est: *Λέγεται δὴ τὸ αἱρετὸν τριχῶς. καὶ γὰρ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον αἱρετά. ᾧ δὴ πάντα ταῦτα ὑπάρχει, καὶ διὰ πάντα ἐστὶν αἱρετόν, τοῦτο τῶν μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον. καὶ ᾧ τὰ πλείω τῶν οἷς τὰ ἐλάττω, ἂν τὸ ὁμοίως αὐτοῖς ὑπάρχῃ. ἐπειδὴ δύναταί γε τὸ κατά τι ἓν σφόδρα αἱρετὸν τοῦ κατὰ πάντα μὲν μὴ μέντοι σφόδρα αἱρετοῦ αἱρετώτερον εἶναι. ἡ γοῦν φρόνησις δι' αὐτὴν μόνον οὖσα αἱρετή, αἱρετωτέρα ἐστὶν ἰσχύος διὰ πάντα οὖσης αἱρετῆς* etc. *Küst.* 3. καὶ τὸ συμφ.] καὶ omisi cum A. B. *V. Zon. p. 88. Mox A. in marg. *Αἱρετοὶ δικασταί. ζήτει ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες.* 6. *Ὁ δὲ Ἀρηλιανός*] Fragmentum hoc extat in Excerptis Ioannis Antiocheni ab Valesio editis p. 834. idemque legitur supra v. *Ἀρηλιανός. Küst.* 7. ἢπερ] ὅπερ ὁ B. E. Med. 10. *Αἱρετώτερος. προκριτότερος*] *Αἱρετώτερον. προκριτότερον* (vel *προκριτώτερον*) A. V. C. *προκριτώτερον* restitui cum Zon. p. 88. 12. *πλεῖον*] *πλεῖστον* V. 13. *αἱρετοῖς*] *αἱρετικοῖς* V. C. 15. *λογικοῖς*] λογικῆς C. 17. *ἀκίνητος*] *καὶ ἀκίνητος* V. ap. Gaisf. *ἢ ἡ ἀκίνητος* scripsi cum E. C. Zon. 18. *λογικὸς*] *λογικὸν* E pr.

τρ,

1. *πρακτικώτερον*] *πρακτικω* A. V. E. *πρακτικωτέρα* C. *V. *πρακτικωτάτη* Zon. *θεωρητικώτερον*] *θεωρητικωτέρα* A. V. C. *θεωρητική* Zon. 3. *Αἰρούμενος*] *Αἱρεύμενος* A. C. *V. Cf. Zon. p. 93. ubi contulit Tittm. *αἱρεύμενοι* Il. π'. 353. Adde Herod. III, 142. In fine gl. E. addit *ἢ προκρίνων.* Quae sequebantur, *Αἰραί. πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Αἰρεύς*, e Steph. Byz. ab editore Med. inculcata nesciunt A. B. C. V. E. 4. *Αἱρεῖ* bis Edd. *Σοφοκλῆς*] Philoct. 436. sq. 5. *Πόλεμος*] *πόλεμος γὰρ* A. B. V. E. C. Med. Zon. 6. *χρηστούς*] *χρωμένους* B. E. 7. καὶ καταλαμβάνειν delevit Küsterus. Sed vide Lex. Seg. p. 357. 359. Schol. Platon. p. 16. *Gaisf. σημαίνει δὲ καὶ τὸ καταλαμβάνει* Zon. p. 93. post v. *Αἱρεῖ.* 9. *Αἴρειν*] Lex. Seg. p. 359. *Αἴρειν. αὔξειν.* — *Αἱρεῖς. δοξάζεις, ἡγῇ.* — *Αἴρειν. τράπεζαν παρατιθέναι.* Sic cum Suida Zon. p. 93. Küsterus, quod ex interpretatione colligitur, haec pro fragmento quodam habuit. Sed emendatio est in promptu posita, quam firmat Hesychius: *ἢ αἴρειν τράπεζαν, παρατιθέναι.* Cf. Valck. in Theocr. p. 326. sq. 13. *πόδα*] *πόδας* V. C. De hoc proverbio dixit Blomfield. Gloss. in Aeschyli Prom. 271. Cf. Arsen. p. 28. 14. *Αἴρειν*] *Αἶρε* Salmas. de Usur. p. 621. *Hemst.* Integram glossam habet Lex. Seg. p. 358. 15. *ὡς τάχ. κανθάρῳ* om. B. E. 16. *Εἰρήνῃ*] V. 1. Vide supra v. *Αἶρε.* 18. *πρόσαιρε*] *πρόσαινε* B. E. Similiter lusit Aristophanes Ran. 1170. *χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.* 19. *ἐτίθεσαν δὲ τὴν*] Haec et quae sequuntur ex Athenaeo procul dubio descripsit Suidas, quamvis ea apud scriptorem istum hodie non reperias. Ratio eius rei est, quod duorum priorum librorum Athenaei epitomen tantum hodie habeamus, quibus integris Suidam usum fuisse ex multis apud eum eclogis colligere licet. Existimo autem locum hunc descriptum esse ex libro primo

---

σατο. *Αἱρετόν.* Expetendum triplex est: honestum, iucundum, utile. cui igitur haec omnia insunt, quodque per omnia ista expetendum est, utique praestat illis, quibus ea omnia non insint: ut prudentia. *Aurelianus vero magis necessarius erat belli dux, quam Imperator amabilis, 'trux omni tempore et accessu difficilis, et qui ne a necessitudinum quidem caedibus abstineret.* *Αἱρετώτερον.* Magis expetendum. *Αἱρετώτερον* et *βέλτιον* non sunt eiusdem plane significationis: sed *βέλτιον* latius patet quam quod est *αἱρετώτερον.* nam hoc in rebus expetendis iisque solis versatur; *βέλτιον* vero etiam in aliis. etenim in theoreticis et physicis et logicis quaestio de eo quod est melius locum habet. qui enim quaerit, utra substantia sit melior, mobilisne an immobilis, is quaestionem physicam tractat. logicus vero quaerit, utrum inductio an syllogismus praestet. theoreticus vero quaerit, utrum prudentia in actione an in contemplatione potius versetur. *Αἱρεύμενος.* Auferens. *Αἱρεῖ.* Caedit, occidit. Sophocles: *Bellum non libenter homines malos, sed semper bonos e medio tolli patitur.* *Αἱρεῖ.* Occupat. Et *Αἱρεῖν*, per vim aliquid occupare vel expugnare. *Αἴρειν.* Augere. vel mensam apponere. *Αἴρειν ἔξω πόδα π.* Pedem ex luto extrahere. de iis dictum qui negotia fugiunt. dicitur etiam, pedem extra crimen habere. *Αἴρειν.* Significat etiam praebere. Aristophanes *Pace*: *Praebe, praebe quam celerrime mazam scarabaeo.* Et cum praepositione *πρὸς* Pherecrates *Petale*: *Admove canistrum; vel, si mavis, affer.* significabat etiam haec vox apud veteres, ut

μένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ·

Εἶτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε·
μύρα, στεφάνους ἑτοίμασον, σπονδὰς ποίει.

Καὶ Συναριστώσαις·

Ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις. Ἀλλ' ἡ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾖρτο
ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Αἱρεῖς. δοξάζεις, ἡγῇ.

Αἱρεῖσθαι. ἐργάζεσθαι.

Αἱρῇ. βούλει.

Ἐπείπερ αὐτὸς αἱρῇ λέγειν.

Αἱρησαμένων. βουλευσαμένων.

Αἱρήσασθαι. λαβεῖν.

Αἱρήσεται. λήψῃ.

Αἱρήσειν. κρατήσειν, συλλαβεῖν, ἑλκύσαι, χειρώσασθαι, πορθῆσαι.

Αἱρήσω τάχα. οἱ πειρώμενοι μετελθεῖν τινας εἰώθασι τοῦτο λέγειν. καί, Αἱροῦντες ἐρήμεθα, ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατήσειν τινῶν καὶ ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων. Αἱροῦντες οὖν ἐρήμεθα· δοκοῦντες κρατεῖν ἐλήφθημεν.

Αἱρήσομαι. λήψομαι, σκέψομαι, βουλεύσομαι. 658

Αἱρεῖτω. κατασχέτω.

Αἱρισέων. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Αἱρισεύς.

Αἱρόμενος. φερόμενος.

Αἱρόπινον. σκοτεινόν· καὶ τὸ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς ἄρας διελθεῖν.

Αἱρούμενος. βουλόμενος. Καὶ Δεῖπνον αἱρουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἑλομένοις δειπνεῖν. Καὶ Αἱρῇ ἀντὶ τοῦ λαμβάνεις, μετέχεις. Σιτόν τε αἱρῇ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις καὶ πόμα παραπλήσιον.

Αἴρω καὶ ἐπαίρω. αἰτιατικῇ.

Αἶσα. ἡ μοῖρα. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Οὐ φθονέω· τὴν σὴν ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

Καὶ Αἶσα, ἡ μανία.

Τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἴσχει.

τουτέστι μανία.

Dipnosophistarum, quoniam illic Athenaeus ex veterum scriptis congesserat. quae ad morem apponendi et removendi mensas pertinent, ut colligi potest ex iis, quae hodie adhuc in Epitome istius libri pag. 11. et 12. leguntur. *Küst.* ὡς καὶ] καὶ om. V. καὶ ὡς scripsi cum *V C. Lex. Seg.

1. *Μένανδρος*] Vide p. 94. et 156. ed. Meinek. 3. *τὰς τραπέζας*] τὰς om. B. E. Med. 4. *ποίει*] *ποίησον* Lex. Seg. 6. *πιεῖν*] *ποιεῖν* A. B. 9. *Αἱρεῖς*] Plato in Phileb. p. 35. D. *οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ, ratio non poscit, non exigit.* Epict. I, 29. Marcus Imperator X, 32. *Reines.* Haec notavit Gatakerus; plura idem in eundem scriptorem IV, 24. Adde Wesseling. in Herodot. II, 43. *Gaisf.* Nolui Wyttenbachii aliorumque copias excitare, cum hoc non agatur. Sub finem enim reieci, quae solus habet A. in margine quaeque primus dedit Aldus, Zon. p. 93. ut videtur usus: *Ἐκ τοῦ Θεολόγου· Καὶ ὁ λόγος αἱρεῖ, μὴ τιθέναι πρόσκομμα.* Ceterum in gl. capite reponendum fuisse *Αἱρεῖ* docet vel Hesychius ex MS. iuvandus. 10. *Αἱρεῖσθαι*] Zon. p. 93. et Lex. Seg. p. 358. Videtur haec interpretatio ad locos referri, qualis est Plutarchi Cic. 32. *φιλοσοφίαν ὡς ἔργον ᾑρῆσθαι.* 11. Zon. p. 93. 12. *Ἐπείπερ*] Aristoph. Ach. 470. (495.) *ἐπείπερ καὐτὸς* E. 13. *Αἱρησαμένων*] Hesychius et Lex. Seg. p. 356. 14. *Αἱρήσασθαι*] Sic Zon. p. 93. *Αἱρήσεσθαι* E. et Lex. Seg. p. 357. *βουληθῆναι* addit Hesychius. 15. *λήψῃ*] *λήψεται* E. Scilicet supra fuit refingendum *Αἱρήσει.* 16. *Αἱρήσειν*] Lex. Seg. p. 357. om. *κρατήσειν.* Spectat ad Il. β'. 37. 17. *πορθῆσαι, χειρώσασθαι* Zon. p. 93. 18. *τινας*] *τινα* C. 19. [*Αἱροῦντες ἐρ.*] V. Zenob. I, 35.

1. Novissima ne quis pro fragmento scriptoris cuiusdam cum Gaisfordo habeat: *δοκοῦντες κρατεῖν ἐλήφθημεν* sunt interpretis, qui dictionem proverbialem *οὖν* addito inculcavit. 3. *Αἱρήσομαι*] Sic Zon. et Lex. Seg. p. 357. ubi subiicitur *ἐκλέξομαι.* Item apud Hesychium, sed omisso *λήψομαι.* 7. *Αἱρόμενος*] Lex. Seg. p. 357. 8. *Αἱρόπινον*] Sic Pollux lib. X, 114. et Etymologus. At Hesychius *αἱρόπιον. Küst.* Cum Suida Zon. p. 87. Lex. Seg. p. 359. et qui singularem sequitur interpretandi viam Phrynichus Bekkeri p. 22. 11. *Αἱρούμενος*] Lex. Seg. p. 358. 12. *αἱρουμένοις* pro *ἑλομένοις* Med. Mox *Καὶ Αἱρῇ — μετέχεις* Küsterus imprudens neglexit: nam extant in Latinis. Agnoscit Zon. p. 94. Herodotus III, 26. *ἄριστον αἱρεομένοισι. αἱρεῖ* Med. 14. *πόμα παραπλήσιον*] *ὅσαπερ παραπλήσια* E. 15. Om. vulg. silente Gronovio. 16. *ἐν Ἐπιγράμμασιν* (sic *V. Ἐπιγράμμασι Gaisf. Ἐπιγράμματι* edd. vett.)] Leontii I, 2. Anthol. Pal. V, 295. 17. *φθονέω*] *φονέω* A. Mox *καὶ Αἶσα — τουτέστι, μανία* om. V. C. 19. *Τὸν αἶσ' ἄπλατος*] *ἄπλαστος* quamquam falsum revocavi cum A. et superiore v. *Ἁπλαστος. ἄπλετος* E.

---

apud nos, mensam positam removere. Menander *Cecryphalo*: *Deinde mensas confestim removete. unguenta et coronas para, libationes perage.* Idem *Synaristosis*: *Siquis mihi bibendum adhuc dederit. Sed barbara mulier abiit, ablato vino simul cum mensa.* *Αἱρεῖς.* Opinaris, existimas. *Αἱρεῖσθαι.* Operari. *Αἱρῇ.* Vis. *Quandoquidem ipse dicere vis.* *Αἱρησαμένων.* Illorum qui consultarunt. *Αἱρήσασθαι.* Cepisse. *Αἱρήσεται.* Capiet. *Αἱρήσειν.* Capturum, comprehensurum, tracturum, subacturum, direpturum esse. *Αἱρήσω τάχα.* Capiam fortasse. hoc qui aliquos persequuntur, dicere consuerunt. Et, *Captantes capti sumus* dicitur de iis qui, cum sperarent se alios capturos esse, ipsi ab illis capiuntur. *Αἱρήσομαι.* Capiam, dispiciam, deliberabo. *Αἱρεῖτω.* Capiat. *Αἱρισέων.* Haeriseorum. et *Αἱρισεύς*, quod est nomen gentis. *Αἱρόμενος.* Qui tollitur. *Αἱρόπινον.* Obscurum. item cribrum, quo frumentum cribratur, ut lolium per eius foramina transeat. *Αἱρούμενος.* Volens. Et *Δεῖπνον αἱρουμένοις*, coenam capientibus. Et *Αἱρῇ*, capis, particeps es. *Et cibum eundem capis, quem illi, et similem potum.* *Αἶσα.* Sors. In Epigrammate: *Non invideo; tua autem vellem sors mihi obtigisset.* Et *Αἶσα*, insania. *Quem fatalis tenet insania.*

Αἴσακος. ὁ κλάδος τῆς δάφνης, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς.

Αἴσηπος. ὄνομα ποταμοῦ.

Αἴσιμα. τὰ προσήκοντα· παρὰ τὴν αἶσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα ἢ τὰ ἀγαθά. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ εἱμαρμένα.

Αἰσιμία. ἡ μαντεία.

Αἴσιμος. ὁ χωλὸς καὶ ἄτιμος καὶ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης·

Σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ,τι [τις] κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.

Αἴσιον. τὸ καλόν, μέτριον, δίκαιον. Καὶ Ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὸ προσῆκον.

Αἴσιος. ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἀπέπνευσεν ἡ τύχη. οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ ὑπεστάλησαν. Καὶ αὖθις· Καὶ τοῦτο οὐκ αἴσιον δόξαι ἂν βασιλεῖ.

Αἰσθάνεσθαι. τοῦτο δύο σημαίνει· τὸ κατὰ δύναμιν καὶ κατ' ἐνέργειαν. αἰσθάνεσθαι τοίνυν λέγονται οἱ κοιμώμενοι, δύναμιν ἔχοντες τοῦ αἰσθάνεσθαι.

Αἴσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἴσθεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι· τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθάνεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίοις· Ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἠδικημένος ὑπὸ τούτου νὴ Δία πολλά· ἔτι δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ἠσθημένος ἠδικημένους καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι. Αὐσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην 659
φησίν· Οἶμαι τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ὑμᾶς αἰσθάνεσθαι,

1. Αἴσακος] Plutarch. in Sympos. I. [p. 615. B.] in conviviis tradi solitum fuisse myrti ramum (μυρσίνην) cuique, quem αἴσακον διὰ τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον appellarent, scribit. Casaub. not. ad Iohan. XII. τὰ βάια τῶν φοινίκων palmarum ramos de αἰσάκοις interpretatur. Lud. de Dieu ad Ioh. XII. Iudaeos, inquit, non alios adhibuisse in festo tabernaculorum, cum fasciculum Hosiana circumferrent, ramos, quam palmarum, myrtorum et salicum. Vid. Hesych. *Reines.* Habent Hesychius et Lex. Seg. p. 359. ubi sub finem τὸν θεόν. Post κατέχοντες Zon. p. 72. οἱ Ἕλληνες ὑ. τοὺς θεους αὐτῶν. Subsequebantur Αἰσαλών. εἶδος ζώου, quae ignorant A. B. C. V. E. Gl. debetur Zonarae p. 82. 4. Αἴσιμα] Eadem Lex. Seg. p. 359. cf. Apollonii Lex. p. 63. 5. δὲ τὰ] δὲ καὶ τὰ B. E. Zon. p. 88. item infra. 7. Αἰσιμία] Item Etymologica. Αἰσίμη Theognostus p. 7. 8. Αἴσιμος] Haec ad vetustam librorum fidem referri docet Zon. p. 72. Sed corrige: Αἴσιμος, χωλὸς ἄτιμος καὶ ἀμ. 9. Ἀριστοφάνης] Eccles. 207. ubi vide Schol. *Küst.* In prioris versus initio delevi, quod Küsterus inculcasse videtur, Ἰδίᾳ cum A. B. C. V. E. Med. Quibus mox deest etiam τις. 11. κυλίνδετε A. E. B m. s. Statim gl. Αἰσιμῶ. τὸ καταναλίσκω, omiserunt A. V. C. E. Habent Zonaras et Herod. Epimer. p. 37. 12. Αἴσιον. μέτριον, δίκαιον. καὶ ὑπ. Lex. Seg. p. 359. omissis τὸ ὑπὲρ — προσῆκον, quorum loco ὑπερίαι V. vel ὑπέραι C. Itaque solum ὑπὲρ αἶσαν (vid. Il. ῥ. 321.) opinor agnosci posse. 15. Αἴσιος] Lex. Seg. p. 357. καὶ ἀληθής Zonaras. 16. Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτ.] Haec sunt verba Menandri historici, non comici; quod ideo moneo, ne quem in errorem inducat Portus, qui fragmentum hoc, tanquam ex Menandro comico depromptum, in versus iambicos redigere conatus est. *Küst.* Μένανδρος om. B. E. Deinde ἐπέπνευσεν recte Niebuhrius p. 440. qui poterat uti Herod. III, 26. Similiter ἀντιπνεῖν dictum illustrat Ruhnk. in Rutil. p. 123.

1. οὐχ] Voculam hanc delendam censeo. Sensui enim repugnare videtur, quantum quidem ex tam brevi fragmento colligere licet. *Küst.* At orationem esse mancam cum illud οἱ γὰρ demonstrat, quod nisi addito στρατιῶται stare non potest, tum apertum fit, si recte coniectavimus huc fragmentum v. Ἐθελοκάκως olim pertinuisse. Quamobrem haud pauca post οὐχ intercidisse statuimus. Ceterum negligenter ista Niebuhrius inspexit, qui posteriorem etiam dictionem Καὶ . . . βασιλεῖ Menandro suo vindicavit. 2. Post hanc glossam ferebantur: Ὅτι Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσίωνι τῷ Ἀθηναίῳ. Ubi Küsterus: „Ὅτι Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσίῳ] Haec occurrunt etiam supra v. Δημοσθένης: sed ubi pro Αἰσίῳ rectius legitur Αἰσίωνι. Confer de hoc loco Reinesium Var. Lectt. lib. III. pp. 330. 331." Gaisfordus addit Ionsium Scr. Hist. Philos. p. 36. Reinesius etiam praefigi iusserat, Αἰσίων. ὄνομα κύριον: apposuitque in Postumis locos Aristotelis Rhet. III, 10. et Plut. Demosth. 11. Verum ista tollenda fuerant auctoribus V. C. B. E. Habet A. in margine, ubi Αἰσίωνι recte, non Αἰσίῳ. Mox σ
idem A. in marg. cum Zonara: Αἴσθεσθαι ἐνεστῶτος· αἰσθέσθαι δὲ ὕπερ. 3. γενικῇ post Αἰσθάνεσθαι delevi cum *V. Reliqua ex interpretibus Aristotelicis esse derivata persuadet doctrina Stagiritae de anima II, 5. Ceterum haec omnia suppeditat Zon. p. 94. 5. κοιμώμενοι] κάμανοι E. 7. Αἴσθεσθαι] Lex. Seg. p. 359. sic: Αἰσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι. ἔνιοι διαφορὰν ὑπέλαβον εἶναι τοῦ αἴσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι· καὶ διαπεφήναντο (lege, καὶ δὴ ἀπεφήναντο) τοὺς ῥήτορας κεχρῆσθαι τὸ (sic MS. quod Gaisfordus cum τῷ mutari debuisse a Bekkero negat, coll. Schaefero in Gregor. p. 691.) αἴσθεσθαί μου ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς εἰδέναι δέ τι (ἀκριβῶς εἰδέναι τι Bekker.), τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐπινοεῖν (leg. ὑπονοεῖν cum altero Lex. p. 216.). ἡμεῖς δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν. τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι (huc transponas κατὰ ἀλήθειαν) ἔταξαν. οὕτως Ἀντιφῶν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, ὡς Λυσίας. Ceterum Edd. bis αἰσθέσθαι. Alterum per librarios plerumque oblitteratum firmare studuit Schneiderus in Plat. Civit. T. III. p. 248. 9. ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν — αἰσθάνεσθαι om. *V. 10. αἰσθάνεσθαι] Apparet ex ipsa membrorum relatione scribendum esse αἴσθεσθαι cum Zon. 16. Οἶμαι μὲν] οἶμαι δὲ C. μὲν omisi cum A. et Zon. ἐκεῖνο] ἐκεῖνον E. ἡμᾶς] ὑμᾶς A. C. *V. Med. καὶ ὑμᾶς B. E.

Αἴσακος. Lauri ramus, quem tenentes hymnis deos celebrare solebant. Αἴσηπος. Nomen fluvii. Αἴσιμα. Quae decent: ab nomine αἶσα. interdum etiam officia sive honesta. item fatalia. Αἰσιμία. Vaticinium. Αἴσιμος. Claudus quidam infamis et imperitus. Aristophanes: *Proprii quisque lucri rationem habetis; respublica vero ut Aesimus claudicat.* Αἴσιον. Honestum, moderatum, iustum. Et Ὑπεραίσιον, quod est praeter fatum, vel praeter officium. Αἴσιος. Conveniens, verus. Menander: *Sed rem ex sententia non gesserunt, militibus pugnam sponte remittentibus.* Et iterum: *Hoc vero regi non videbitur decorum.* Αἰσθάνεσθαι. Duplici sensu aliquis *sentire* dicitur: secundum vel facultatem vel actum. nam dormientes etiam sentire dicuntur, quia sentiendi facultatem habent. Αἴσθεσθαι et αἰσθάνεσθαι differunt. illud enim significat, aliquid certo scire. αἰσθάνεσθαι vero, aliquid suspicari. Et verbum αἰσθεσθαι declarat Antiphon in *Prooemiis*: *Hanc actionem institui, non solum ipse multis ab eo iniuriis affectus, sed etiam qui scirem, vos et ceteros cives longe pluribus iniuriis affectos esse.* item significat, aliquid suspicari, non certo scire. Lysias in oratione adversus Archibiadem: *Arbitror igitur etiam illud vos sentire, Alcibiadem nil aliud hinc consequi studuisse, sed de*

ὅτι Ἀρχιβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἡμφισβήτει. Ἔταξαν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἰσαῖος· Τὰ δὲ τοιούτων δὴ μαρτυριῶν οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ συνειδότες, ὅτι ὑγίανεν ὁ παῖς, τῶν ἑωρακότων αἰσθανόμενοι μαρτυρούντων· τὰ δὲ ἀκοῇ πυνθανόμενοι.

Αἰσθήσεις έ. ὅτι τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, καὶ αὐτὴ τῆς ὀσφρήσεως, ἡ ὄσφρησις τῆς γεύσεως καὶ τῆς ἁφῆς. ἡ μέντοι ἁφὴ δοκεῖ μηδὲ αἴσθησις εἶναι. ἑκάστη γὰρ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων περὶ μίαν τινὰ τῶν αἰσθητῶν τὴν ἀντίθεσιν ἐνεργεῖ καὶ τὰ ταύτης μεταξύ· οἷον, ὄψις μὲν περὶ τὸ μέλαν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τὰ τούτου μεταξὺ χρώματα· ἀκοὴ περὶ τὸν βαρὺν καὶ τὸν ὀξὺν φθόγγον καὶ τοὺς μεταξύ· ὄσφρησις περὶ τὸ εὐῶδες καὶ τὸ δυσῶδες· γεῦσις περὶ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὰ τούτου μεταξύ. ἡ μέντοι ἁφὴ περὶ πλείους ἀντιθέσεις ἔχει, οὐκ οὔσας ὑπαλλήλους· περί τε γὰρ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν, καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ξηρόν, καὶ τὸ σκληρὸν καὶ μαλακόν, καὶ τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦφον, καὶ τὸ μανὸν καὶ τὸ πυκνόν· ἅπερ ὑπάλληλα εἶναι οὐ δύναται.

Ὅτι αἱ αἰσθήσεις τῶν μειζόνων αἰσθητῶν ἀντιλαμβανόμεναι οὐκέτι μετ' ἐκείνων τῶν ἡττόνων ἀντιλαμβάνεσθαι δύνανται. ὁ γὰρ πληκτικωτέρων χυμῶν γευσάμενος τῶν ἠρεμαιοτέρων οὐκ ἐπαισθάνεται· καὶ ὁ μεγάλων ψόφων ἀκηκοὼς πρὸς τοὺς ἥττους ἐστὶν ἀνεπαίσθητος· καὶ ὁ πρὸς ἥλιον ἀτενίσας ἀναγνῶναι οὐ δύναται, οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀκριβῶς ὁρατῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἁφῆς. ὁ δὲ νοῦς τούτοις ἐναντίως ἔχει. ὅσῳ γὰρ τῶν μειζόνων νοητῶν ἀντιλαμβάνεται, τοσοῦτον καὶ ἀκριβέστερός ἐστι πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἡττόνων. καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις ὑπερβολαὶ τῶν αἰσθητῶν φθείρουσιν· ὑπερβολὴ γὰρ φωτὸς ἢ ζόφου ἔφθειρε τὴν ὄψιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. τὸν δὲ νοῦν τῶν μειζόνων νοητῶν ἡ ἀντίληψις ὀξυδερκέστερον ποιεῖ.

Ὅτι κοινὰ αἰσθητὰ έ. ά. κίνησις, β'. ἠρεμία, γ'. ἀριθμός, δ'. σχῆμα, έ. μέγεθος. κοινὰ δὲ ταῦτα εἶναι λέγονται, οὐχ ὅτι ἓν ἕκαστον αὐτῶν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ὑποπίπτει, ἀλλ' ὅτι ἕκαστον πλείοσι καὶ οὐ μιᾷ· τινὰ δὲ καὶ πάσαις ἅμα. τὸ μὲν γὰρ μέγεθος κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. ὁρῶμεν γὰρ ὅτι μέγας ἐστὶ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἁπτόμενοι αἰσθανόμεθα, ὅτι μέγας ἢ μι-

1. Ἀλκιβιάδης] Ἀρχιβιάδης A. B. Edd. ante Küst. Itaque supra Ἀρχεβιάδην pro Ἀλκιβιάδην commendavit Valesius in Harpocr. v. *Ναυτοδίκαι*. Post ἄλλο τι lacunam habet E. per lituram. ἐζήτει om. Zon. Sententia nescio quid damni fecit. 2. Ἔταξαν δὲ] Haec cum superioribus haud apte concordant, eaque nescit Zonaras. Sed extabat Isaei locus in vett. editt. Prisciani (v. Krehl. T. II. p. 174.), unde fragmentum rettulit Schömannus in Isaeum suum p. 168. omisso μαρτυρούντων. 3. Ἰσαῖος om. B. E. Αἰσαῖος *V. 4. οἱ δικάζοντες] εἰκάζοντες B. οἱ om. E. Coniecit Schöm. p. 498. Τί δὲ τοιούτων δεῖ μαρτυριῶν, εἰ (debebat lenius ὧν) οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ συνειδότες... παῖς, τὰ δὲ τῶν ἑωρακότων αἰσθ. Miror eum pertulisse συνειδότες, cum promptum sit ex vestigiis litterarum eruere ἴσασιν, εἰδότες. 5. ὑγίαινεν Prisc. τῶν ἑωρ.] τῶν δὲ ἑωρ. B. E. 8. ὄσφρησις] καὶ ὄσφρησις E. Immo ἡ δὲ ὄσφρ. 9. ἡ μέν τοι ἁφὴ — οὐ δύναται] His similia leguntur apud Philoponum in lib. II. Aristot. de Anima, M. 7. b. Non tamen Suidae verba inde desumpta sunt. *Pears.* ap. Küst. Item ex aliis fontibus hausit Zon. p. 82. sqq. 11. αἰσθητῶν] αἰσθήσεων A. 12. καὶ τὰ] τὰ om. A. B. V. E. Med. 14. ἀκοὴ δὲ] δὲ sustuli cum A. *V. 15. ὄσφρησις] ὄσφρησις δὲ E. 16. τούτων] τούτου scripsi cum A. B. *V. 18. ὑπ' ἀλλήλους] ὑπαλλήλους Gaisf. cum *V. ὑπ' ἀλλήλας E. qui statim οὐκ οὔσας γὰρ τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμόν. 20. καὶ τὸ β. — καὶ τὸ μ.] Utrumque καὶ om. A. B. E. Med. postèrius *V. 21. ἅπερ] ὥσπερ *V. 23. Ὅτι αἱ αἰσθήσεις — ὀξυδερκέστερον ποιεῖ] Totus hic locus ad verbum [fere] descriptus est ex Philopono in lib. II. Arist. de An. H. 5. a. *Küst.*

5. ἥλιον] τὸν ἥλιον Gaisf. cum E. Dein ἀτενήσας *V. 6. ἀκριβῶς ὁρατῶν] ὁρατῶν ἀκριβῶς E. 8. ὁ δὲ νοῦς τούτοις] τούτοις ὁ νοῦς E. 11. αἱ ὑπερβολαὶ *V. 14. ὀξυδερκέστερον] ὀξυδερκέστατον E. 16. Ὅτι κοινὰ αἰσθητὰ έ. κίνησις, ἠρεμ.] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem articuli itidem deprompta sunt ex modo laudato Philopono in lib. II. Aristot. de An. I. 8. a. b. ut Pearsonus recte observavit. *Küst.* ά. β'. et reliquos numeros usque ad έ. Gaisfordus inseruit cum *V. 18. ὅτι ἓν] ἓν om. E. Med. Tum αὐτῶν — ἕκαστον om. A. Med. Idem A. in marg. ζήτει καὶ ἄλλα περὶ αἰσθήσεως ἐν τῷ Μήνιγξ.

bonis meis contendere voluisse. Idem tamen vocabulum posuerunt, ut esset *scire*. Isaeus: *Quid vero talibus testimoniis opus est, quorum partem ipsi iudices norunt, qui sciant puerum bene valuisse, partim voces testium audierint, partem vero fama acceperint.* Αἰσθήσεις πέντε. Quinque sunt sensus. ex his visus clarior et distinctior est auditu; auditus olfactu; olfactus gustatu et tactu. tactus tamen ne sensus quidem esse videtur. nam ceterorum sensuum quilibet in una tantum rerum sensilium oppositione et in mediis versatur: velut visus in albo et nigro et interiectis coloribus; auditus in sono gravi et acuto et interiectis; olfactus in odoribus et foetoribus; gustatus in dulci et amaro et interiectis saporibus. tactus autem in pluribus oppositionibus cernitur, non subalternis; ut in frigido et calido; humido et sicco; duro et molli; gravi et levi; raro et denso: quae subalterna esse non possunt. — Sensus cum maiora sensilia perceperunt, deinde minora sentire non possunt. nam qui acriores sapores gustavit, is remissiores non percipit; et qui magnos strepitus audivit, minores non sentit; item qui solem intuitus est, legere non potest, aut alia quaevis visu dignoscere. idem etiam in tactum valet. mentis vero contraria est ratio: quo enim maiora intelligibilia comprehenderit, eo expeditior est ad minora comprehendenda. iam sensus quidem immoderata sensilium vis corrumpit: nimia enim lux vel obscuritas visui nocet; idemque de reliquis sensibus dicendum est. Mentem vero maiorum intelligibilium comprehensio acutiorem facit. — Communia sensilia sunt quinque: motus, quies, numerus, figura, magnitudo. communia vero dicuntur, non quod eorum quodlibet sub omnes sensus cadat; sed quod singula sub plures, non unum tantum, quaedam vero etiam sub omnes simul cadant. nam magnitudo quidem est commune sensile visus et tactus. videmus enim forte hominem esse magnum; et tangendo sentimus magnam aut parvam esse obiectam mo-

κρὸς ὁ προσπεσὼν ὄγκος καὶ τὸ διάστημα. ἤδη δὲ καὶ ψόφου λέγομεν ᾐσθῆσθαι μεγάλου ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ ἀναλογίαν τὸ μέγεθος εἴληπται, οὐ κυρίως. μέγεθος γὰρ νῦν λέγομεν τὸ συνεχὲς τῶν κοινῶν εἶναι αἰσθητῶν. ὁ μέντοι μέγας ψόφος ποιότητός ἐστιν ἐπιτεταμένης καὶ ἀνειμένης δηλωτικός· διὸ τὸ ἀμυδρὸν ἢ σφοδρὸν κυριώτερον ἐπὶ τῶν ψόφων ἁρμόζει λέγειν. τὸ δὲ σχῆμα κοινὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. σχῆμα δὲ οὐ τὸ τρίγωνον ἢ κύκλος· τοῦτο γὰρ λόγου ἐστὶ τὸ εἰπεῖν, ὅτι σχῆμά ἐστι τὸ ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον ἢ ὑπὸ τριῶν ἢ ὅσων δήποτε· ἀλλ' ὅ,τι ἁπλῶς περιγέγραπται. πᾶσα δὲ περιγραφὴ κατά τι τῶν σχημάτων γίνεται. καὶ τὰ ἄλογα γοῦν, ὅταν ἐπὶ μικρὸν ὕψος καὶ ἐπανάστημα γῆς ἐμπέσωσιν, ἐπιβαίνουσι διελθεῖν, ἅτε δὴ ἐπιστάμενα, ὡς περιγέγραπται τὸ μέγεθος, καὶ οἷάτε ἐστὶ διελθεῖν· εἰς δὲ ὑψηλὸν καὶ ἀπόκρημνον ἐμπεσόντα οὐκ ἐπιχειρεῖ παρελθεῖν, συναισθόμενα τοῦ μεγέθους τοῦ σχήματος. ὁ δὲ ἀριθμὸς κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν πασῶν. ὁρῶμεν γὰρ ὅτι ἑ τυχὸν ἄνθρωποι· ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τοῦτο αὐτὸ ἴσμεν, καὶ μὴν καὶ ἀκούοντες.

Αἰσθητήριον καὶ Αἰσθητόν.

Αἴσθομαί σου. τὸ αἰσθήσεως ἐπιλαμβάνομαι.

Αἰσθόμενοι. νοήσαντες. Οἱ δὲ τὴν προθυμίαν τοῦ Καίσαρος ἰδόντες, καὶ τὰ ἔργα ὁμολογοῦντα ταῖς ἐλπίσιν αἰσθόμενοι.

Αἴσθων. αἰσθανόμενος, καὶ βασανιζόμενος, ἢ ἐκπνέων.

Αἰσούρ. ὄνομα κύριον.

Αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων. οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπέκτειναν τὸν Αἴσωπον οἱ Δελφοί. Αἰσώπειον οὖν αἷμα ἐπὶ τῶν δυσαποπόνιπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. Δελφοῖς γὰρ συνέβη τὸ δαιμόνιον ὀργισθῆναι, ἀδίκως ἀνελοῦσιν Αἴσωπον.

Αἴσωπος, Μιθριδάτου ἀναγνώστης. ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησι, Πᾶνα ἰχθῦν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὑρίσκε-

---

1. ὄγκος] ὄγγος A. 2. λέγομεν ᾐσθῆσθαι] ᾐσθῆσθαι λέγομεν E. 3. τὸ μέγεθος κατὰ ἀναλογίαν] κατὰ ἀναλογίαν τὸ μέγεθος A. 4. γὰρ λέγομεν] γὰρ νῦν λέγομεν A. *V. μὲν γὰρ λέγομεν E. Mox τὸ συνεχὲς om. E. 5. κοινῶν] κρῖν A. ποιότητος] ποσότητος B. E. *V. 7. ψόφων] ψήφων E. Supra κυριότης Med. 9. τετράγωνον ἢ ὀκτάγωνον] δ ἢ ὁ A. δ ἢ τὸ ὁ E. σχῆμα δὲ λέγω οὐχ ὅτι τόδε τὸ τρίγωνον ἢ κύκλος Philop. 11. ἢ ὅσων] ὅσον B. E. 14. ὕψος καὶ] καὶ om. B. E. 18. ἐπιχειρεῖ] ἐπιχειροῖ A. 20. αἰσθητῶν *V. ὁρῶμεν γὰρ ὅτι ἑ τυχὸν ἄνθρ.] Plenius Philoponus loco laudato: Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι ἑ τυχὸν οἱ ἄνθρωποι. ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἴσμεν. καὶ ἀκούοντες δὲ ἴσμεν ὅτι πλειόνων ἢ ἐλαττόνων ἢ ἑνός ἐστιν ἡ προσπεσοῦσα φωνή. Küst.*

2. καὶ μὴν] καὶ μὴν καὶ A. 3. Sic *V. Neglexit vulg. Subiecit Med. *Αἰσθόμενοι. γενικῆ.* 4. *Αἴσθομαι] Αἰσθάνομαι C. *V. et Zon. p. 95. quo fides glossae fit suspecta. Mox A. in marg. Αἴσθησις διαφέρει φαντασίας. καὶ ζήτει ἐν τῷ Φαντασία.* 6. *Οἱ δὲ τὴν] Ex Dion. Cass. XXXVIII, 34. Gaisf.* 9. *Αἴσθων] Immo ἀίσθων. Vid. Il. π'. 468. Sic tamen Lex. Seg. p. 359. αἰσθόμενος] Sic Apollon. p. 63. Scripsi αἰσθανόμενος cum A. et Zon. p. 95.* 11. Hoc detortum opinor ex gl. *Αἴσωρ.* 13. *οἱ Δελφοί] Hactenus Zon. p. 90. Kühnium in Aeliani V. H. XI, 5. laudat Gaisf. Adde Grauert. de Aesopo p. 58.* 14. *δυσαποῤῥίπτοις] In prioribus editt. legitur δυσαποῤῥίπτοις: quod mendum esse librarii facile cuivis patet. Zenobius habet δυσαπονίπτοις; lectione quidem diversa, sed sensu eodem. Küst. δυσαποῤῥίπτοις A. δυσαποῤῥίπτοις B. E. δυσαπονίπτοις V. C. Bodl. 77. Diogenian. I, 46. δυσεκνίπτοις App. Vat. III, 99. Mox καὶ om. A.* 16. *ἀνελοῦσιν] ἀναιροῦσιν V. C.* 18. *Αἴσωπος, Μιθρ. ἀναγνώστης, σοφιστής. ἔγραψε — ἐγκώμιον Eudocia p. 67. ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φ.] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Hesychio Milesio: eademque repetuntur infra v. Πάν. Küst.* Intulit etiam lector iusto curiosior in v. Ἰχθῦς. 19. *Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ ἀστερ.] Huc apprime faciunt ea, quae refert Photius ex Hephaestione cod. CXC. in fine: Πᾶνα δέ φησιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον, κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν. ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι. ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὲ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθὺν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγῖδι.* Haec Hephaestionis verba adeo gemina et affinia sunt iis, quae Suidas hic habet, ut non dubitem, quin utriusque ecloga ex eodem fonte, id est, ex libro Aesopi de Helena, deprompta sit. *Küst.* 20. *ἀστερίτην] τὸν ἀστερίτην A. V. Hesych. et gl. inferior. λέγει Ἀριστοτέλης λίθον εὑρ. E.*

---

lem et intervallum. quinetiam strepitum magnum vel parvum nos audisse dicimus. sed tunc magnitudo secundum proportionem quandam sumitur, non autem proprie. magnitudinem enim dicimus esse id quod est continuum in rebus sensilibus. magnus vero vel parvus strepitus qualitatem intensam vel remissam significat. quare lenis aut vehemens strepitus magis proprie dicetur. figura autem tam sub visum quam tactum cadit: figura, inquam, non triangula aut orbicularis (rationis est enim dicere, figuram linea una aut tribus aut quotcunque tandem circumscriptam esse), sed simpliciter circumscripta. omnis autem circumscriptio fit secundum aliquam figuram. itaque brutae animantes, cum ad tumulum aliquem vel collem modice editum pervenerunt, ascendere non dubitant, quippe scientes magnitudinem esse circumscriptam, eamque a se transiri posse. sin in locum nimis altum et praecipitem inciderint, transire non audent, animadversa figurae magnitudine. numerus autem inter sensus omnes is est, qui communis sit sensilibus. nam quinque homines, si forte, in aliquo loco videmus esse: idemque tactu atque auditu cognoscere possumus. *Αἴσθομαί σου.* Sentio te. *Αἰσθόμενοι.* Qui animadverterunt. *Illi vero cum Caesaris alacritatem vidissent, et facta spei respondere animadvertissent.* *Αἴσθων.* Sentiens. item vexatus, vel expirans. *Αἰσούρ.* Nomen proprium. *Αἰσώπειον αἷμα.* Aesopeus sanguis. de iis dictum qui iniuste occiduntur. Delphi enim Aesopum iniusta morte affecerunt. Aesopeus igitur sanguis dicitur de illis, qui criminibus et piaculis obstricti sunt ad eluendum arduis. Deus enim Delphis iratus est, quod Aesopum iniuste interfecerant. *Αἴσωπος.* Aesopus Mithridatis anagnosta. scripsit de Helena: in quo opere dicit piscem extare quendam cetacei generis, Pana vocatum in quo reperia-

σθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται· ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. ἔγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον.

Αἴσωπος. Σάμιος, ἢ Σαρδιανός· Εὐγείτων δὲ Μεσημβριανὸς εἶπεν· ἄλλοι, Κοτυαέα Φρύγα. ἐγένετο δὲ λογοποιός, ὃ ἔστιν εὑρετὴς λόγων καὶ ἀποκριμάτων. διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλούμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου· ὃς μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ' Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. μᾶλλον δέ τινές φασι τὸν Αἴσωπον ἀποκρίματα γεγραφέναι μόνον. ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι, ὑπ' αὐτῶν κατακρημνισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν, κατὰ τὴν νδ' Ὀλυμπιάδα. οἰκέτην δὲ γενέσθαι Ξάνθου τοῦ Λυδοῦ· ἄλλοι, ἀνδρός τινος Σαμίου Ἰάδμονος, οὗτινος καὶ ἡ Ῥοδῶπις δούλη ἦν· ἣν ἑταίραν γενομένην, Θρᾷσσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφοῦς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ.

Αἴσωπος. ὁ τῶν μύθων ποιητής, Σάμιος, δοῦλος οὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προαίρεσιν· οὐκ ἄφρων μὲν οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ. ᾧ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παῤῥησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν· ὥσπερ καὶ τῶν ἰα-

---

3. *Σαρδανός* A. *Εὐγείτων*] *Εὐγείων* Cuper. Obss. IV. p. 56. Qui Thracem gente fecerunt Aesopum, ut Heraclid. de Politt. X, 5. et Schol. Aristoph. Av. 471. patriam ipsi Mesembriam ascribere potuerunt. Spernenda tamen non est unius cod. Paris. lectio, modo parumper adiuvetur; nam si scripseris pro *Μαρμαριανὸν Ἀμοριανόν*, optime ratio constabit cum Max. Planude, qui, undecunque fuerit derivatum, tradit in principio vitae Aesopi, *τὸ μὲν γένος ἐξ Ἀμορίου τῆς Φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν*. Meminit eius urbis Stephanus in v. et gentile nomen format *Ἀμοριεύς*: nec tamen propterea reiici debet *Ἀμοριανός*. Rectissime porro iungitur *Κοτυαέα Φρύγα*. *Hemst.* Falli tamen videtur Hemsterhusius; quamquam ne vulgato quidem fidimus. Ceterum veri haud dissimile est proferri Eugeonem, qui Dionys. iud. de Thuc. 5. *Εὐγέων ὁ Σάμιος* dicitur. Contra quae Grauerti de Aesopo p. 67. fuit opinio, *Μεσημβριανὸν* eum esse qui e terra versus meridiem sita originem duxerit, eam dudum, puto, auctor ipse reiecit. 4. *Μεσημβριανόν*] Unus MS. Paris. habet *Μαρμαριανόν*. Sed duo reliqui cum excusis consentiunt. *Küst.*

μεσημβριαν A. *μεσημβριανὸς* V. E. D. Edd. ante Küst. *Κοτυαέα*] *Κοτιαέα* V. *Κοτιέα* B. E. Med. Vide Constant. Porph. de Them. I, 24. 7. *ὃς μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ' Ὀλ.*] Sensus huius loci clarus est: quamvis verba sint mendosa. Docere enim vult Suidas Aesopum Olymp. XL. vixisse. Quare pro *ὃς μεσοῦν* legi poterit, *ὥστε βιοῦν αὐτόν*, vel simile quid. *Küst.* Huic et tempus praesens repugnat, cum esset *βιῶναι* dicendum, et *ὥστε* parum apte relatum. *μεσοῦν* E. Omisit Parisinus Brequignii p. 18. Fere trium litterarum lacunam fecit Med. post *μεσοῦν*. Scaliger in Euseb. p. 93. emendabat, *ὃς μεσούσης τῆς μ' ὀλυμπιάδος ἔγραψε κτλ.*, suspectam dicendi rationem usurpans. Sed cum Aesopum circa Ol. LII. constet floruisse, Clintonus F. H. I. p. 213. coniecturam proposuit, ne ipsam quidem verisimilem: *γεγονὼς μὲν οὖν ἐπὶ τῆς μ' ὀλυμπιάδος*. Praeterea satis habemus Niebuhrii commentum, *ἤκμασεν ἐπὶ... Ὀλυμπιάδος*, quod Grauertus de Aesopi fab. p. 33. prodidit, memorasse. Equidem primum ut refingatur *πρεσβύτερος Πυθαγόρου* auctor sim; deinde nescio quem testem de temporibus Aesopi suspicor esse productum, qui tradiderit in sententiam a Clintono significatam *γεγονέναι ἐπὶ τῆς μ' Ὀλ.* Hunc enim numerum libri retinent, adeoque *V. *ἐπὶ τεσσαρακοστῆς Ὀλ.* 8. *Δελφοῖς*] *Δελφικοῖς* B. E. Librum istum scriptor continuo repudiat, quoniam Aesopus, cum Delphos semel accessisset, trucidatus fuerit. Quo minus Wyttenbachius debuit legationem ponere duplicem, quam poeta ad Delphos obierit, notatus etiam Grauerto p. 53. 10. *ἐν γὰρ Δελφοῖς*] De morte Aesopi eiusque causa videndus omnino est Scholiasta Aristophanis in Vesp. 1437. *Küst.* 11. *ὑπ' αὐτῶν*] *ὑπ' ἀστῶν* Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 25. qui debebat *ὑπὸ τῶν ἀστῶν*. Sed edita scriptura Suidam non dedecet. Ceterum horum pars irrepsit in v. *Φαιδριάς*.

2. *Λυδοῦ*] *λοιδοῦ* A. 3. *Ἰάδμονος, οὗτινος*] Eadem leguntur infra v. *Ἰάδμων*. *Küst.* Vid. infra v. *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα*. *Reines.* 5. *αὐτῆς*] *αὐτοῦ* B. V. E. Post *γεννᾷ* lacunam habent V. et, haud exiguam quidem, Med. Nullam habet E. lacunam, sed in marg. scriptum praebet *διάστημα*. 7. *Αἴσωπος, ὁ τῶν μύθων — ἀναγκαζόμενος*] Haec omnia *αὐτολεξεὶ* leguntur apud Iulianum Orat. VII. p. 388. (207.) unde ea Suidas descripsit. Eadem etiam occurrunt apud Scholiastam Aristophanis in Vesp. 1251. unde tamen Suidas sua non descripsit. Contra enim potius existimo, locum hunc, uti et multa alia, a Musuro vel alio quopiam ex Suida in Scholia Aristophanis translatum esse: qua de re alibi accuratius et prolixius a nobis agetur. *Küst.* *Σάμιος, δοῦλος*] Hae duae voces in prioribus editt. desiderantur, quas ex Iuliano et 2 MSS. Pariss. loco huic restitui. *Küst.* Ante *δοῦλος* supplendum *ἦν*. 8. *ἢ τὴν*] *ἢ* om. V. 9. *ἄφρων μὲν*] Sic recte Iulianus et MSS. Pariss. At priores editt. male *ἄφρων μόνον*. *Küst.* *ἄφρων ἦν* E. *οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ*] Apud Iulianum hoc loco lacuna occurrit. Nec lectionem Suidae satis sanam vel integram esse puto, sed ei mendum aliquod subesse suspicor, quoniam sensum planum frustra quis inde elicere conetur. *Küst.* Articulum hic excidisse puto, atque ita scribendum: *ἄφρων μὲν οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ὁ ἀνήρ. In which the man acted no foolish part neither.* Haec mens Iuliani est, quod ex sequentibus manifestum est. Ceterum hic locus totidem verbis legitur apud Schol. Aristoph. Vesp. 1251. Quare Iulianus ex Suida et Scholiasta restituendus est. *Toup.* Huic repugnat Grauert. p. 57. Nec multum licet desiderare, modo recordemur formulae satis tritae (v. Hemsterh. in Luciani Nigr. 6.) *οὐδὲ μὲν οὐδέ*. Ceterum Iulianus *κατ' αὐτὸν ἀνήρ*. 10. *προσῆκον ἦν*] *προσῆκεν* E. *ἦν* om. V. 11. *ἐσκιαγραφημένας*] Haec vox apud Iulianum hodie desideratur; quae proinde ex hoc loco Suidae ei restituenda est. *Küst.*

---

tur lapis asterites, qui a sole accendatur, et ad amores conciliandos aptus sit. idem etiam scripsit Encomium Mithridatis. *Αἴσωπος*. Aesopus, Samius, aut Sardianus. Eugiton vero Mesembrianum fuisse dicit; alii Cotyaensem Phrygem. fuit autem inventor fabularum, vixitque apud Croesum, a quo in deliciis habebatur. idem Pythagora antiquior fuit, quippe natus circa Olympiadem quadragesimam. scripsit historiam eorum, quae Delphis expertus erat, libris duobus. alii potius eum tantum responsa dicunt scripsisse. apud Delphos autem iniusta morte periit, praecipitatus ab illis rupibus, quae Phaedriades appellantur, Olympiade LIV. servum aiunt eum fuisse Xanthi Lydi. alii vero Samii cuiusdam Iadmonis; cuius etiam Rhodopis ancilla fuit, gente Thracia, quae cum corpore quaestum faceret, Charaxus Sapphonis frater eam uxorem duxit, liberosque ex ea suscepit. *Αἴσωπος*. Aesopus, fabularum scriptor, non minus fortuna fuit quam proposito servus: quamquam ne hac quidem in parte se praebuit hominem insipientem. nam cui lex libertatem ademerat, huic consentaneum erat consilia sua et monita adumbrata quasi et voluptate leporeque condita in medium proferre. quemadmodum usu venit in medicis, quorum ingenui quod

τρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσι, ἐὰν δέ τις οἰκέτης γένηται τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην ἰατρός, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος.

Ὅτι Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας,
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλακτεῖ κύων.
Κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκεῖς.

Αἴστωρ. ὁ ἀγνός.

Αἰσυήται. τοῦ Αἰσύητου.

Αἰσυητῆρι. χοιροβοσκῷ.

Αἴσυλα. παράνομα, ἄδικα. ἐν Μύθοις·

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Αἰσύμη. πόλις. καὶ Αἰσύμνη, πόλις.

Αἰσυμνητήρ. ὁ βασιλεύς.

Αἰσυμνῆται. οἱ ἀγωνοθέται, οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες· ἢ οἱ νεανίαι· ἢ οἱ νεμηταί, ὃ ἔστι, βραβευταί.

Αἰσυμνῆτις. ἡ δέσποινα.

Αἴσυμνος. ὄνομα κύριον.

Αἰσύφηλος. ὁ δειλός.

Αἰσχίνης, Χαρίνου, ἀλλαντοποιοῦ, φιλόσοφος Σωκρατικός. τινὲς δὲ Λυσανίου παῖδά φασιν, Ἀθηναῖον, Σφήττιον. διάλογοι δὲ αὐτοῦ, Μιλτιάδης, Καλλίας, Ῥῖνων, Ἀσπασία, Ἀξίοχος, Τηλαύγης, Ἀλκιβιάδης, καὶ οἱ καλούμενοι Ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ἐρυξίας, Περὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατος, Σκυθικοί. 662

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέας, ἀδελφὸς Φιλοχάρους καὶ Ἀφόβητος, ἀνὴρ δὲ Τιμαρχίδου τοῦ ἀδελφοῦ Δημοσθένους, ἐν τῇ Ἀντιφῶντος τετραλογίᾳ ἐπιτιμήσας τῷ Δημοσθένει ὡς ἀπαιδεύτῳ καὶ ἀγροίκῳ, ἐν τῇ Ἀριστοκράτους τοῦ Σκελλίου κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀριστοκράτην ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Κτησιφῶντος ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Κτησιφῶντα ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Τιμάρχου κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Τίμαρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑνδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑνδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δωδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου δωδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τρισκαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τρισκαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρεσκαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντεκαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντεκαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑκκαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑκκαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑπτακαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑπτακαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀκτωκαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀκτωκαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἐννεακαιδεκάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἐννεακαιδεκάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου εἰκοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τριακοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου τεσσαρακοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου πεντηκοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑξηκοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἕκτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ὀγδόῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ὀγδόῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἐνάτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ἑβδομηκοστῇ ἐνάτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ δευτέρᾳ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ τρίτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ τετάρτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ τετάρτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ κατηγορίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾗ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπαινεῖ, ἐν τῇ Ἀριστάρχου ὀγδοηκοστῇ ἕκτῃ κατηγορίᾳ

του καὶ Γλαυκοθέας, μαθητὴς δὲ κατὰ τὴν ῥητορικὴν Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου. τινὲς δὲ καὶ δούλους τοὺς γονεῖς αὐτοῦ γεγραφήκασιν. οὗτος ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστάς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καὶ κώνειον πιὼν ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὡς ἀτέκνων ἐδημοσιώθη. ᾤκησε μέντοι ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐπαίδευσεν, ἡσσηθεὶς ὑπὸ Δημοσθένους τὸν περὶ τοῦ στεφάνου ἀγῶνα. πρῶτος δὲ πάντων τὸ θείως λέγειν ἤκουσε, διὰ τὸ σχεδιάζειν ὡς ἐνθουσιῶν.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, Ἀτρομήτου γραμματοδιδασκάλου καὶ Λευκοθέας τῆς τελεστρίας, αὐτὸς ὑποκριτής, εἶτα γραμματεύς, εἶτα ῥήτωρ, προδότης, ὁ Κερσοβλέπτην καὶ Φωκέας προδούς. γραψάμενος δὲ παρανόμων Κτησιφῶντα, στεφανοῦν γράψαντα Δημοσθένην, ἡττήθη καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, καὶ ἐπαίδευσεν ἐκεῖ.

Αἰσχίνης, ὁ τοῦ Λυσανίου. οὗτος παρὰ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὲρ χρημάτων ᾤχετο. Πλάτων δὲ τρὶς ἀναμετρῆσαι λέγεται τὴν Χάρυβδιν ὑπὲρ πλούτου Σικελικοῦ. Ἀρίστιππος δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἑλίκων ἐκ Κυζίκου καὶ Φοίτων, ὅτε ἔφευγε Ῥήγιον, οὕτω τι εἰς τοὺς Διονυσίου κατέδυσαν θησαυρούς, ὡς μόγις ἀνασχεῖν ἐκεῖθεν. καὶ μὴν καὶ τὸν Κνίδιόν φασιν Εὔδοξον εἰς Αἴγυπτόν ποτε ἀφικόμενον ὑπὲρ χρημάτων τε ὁμολογεῖν ἥκειν, καὶ διαλέγεσθαι τῷ βασιλεῖ ὑπὲρ τούτου. καὶ ἵνα μὴ πλείους διαβάλω, Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον οὕτω τι ἐρασιχρήματον γενέσθαι φασίν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασσάνδρου γάμον ἐς Μακεδονίαν κωμάσαι, ποιήματα ψυχρὰ ξυνθέντα, δημοσίᾳ ταῦθ' ὑπὲρ χρημάτων ᾄσαι.

Αἰσχίους ἄνδρας. ἀμόρφους.

Αἰσχίω. χείρω.

Αἶσχος. ἀτιμία.

Αἰσχρὰ γυνή. ἄμορφος. Καὶ Αἰσχρόν, ἐπὶ κακοῦ. Ταῦτα αἰσχρὰ μὲν οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἐγίνωσκον, καὶ τὴν ἀποχώρησιν οὔτε ἐν τῷ παραυτίκα εὐπρεπῆ οὔτε ἀσφαλῆ ἐς τὰ μέλλοντα.

Αἰσχρίων, Μιτυληναῖος, ἐποποιός, ὃς συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. ἦν δὲ Ἀριστοτέλους || γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νίκανδρος ὁ 663
Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

Αἰσχροκερδὴς καὶ θηλυκῶς αἰσχροκέρδεια.

---

1. *Λευκοθέας*] *Γλαυκοθέας* A. *V. *Γλαυκόνας* B. E. Vid. Demosth. de Corona p. 270, 24. Alterum tuebatur Hemsterh. Append. in Lucian. p. 5. Mox *δὲ* post *μαθητὴς* addidit A. 2. *Ἐλεάτου*] *Ἀλεάτου* V. Legendum *Ἐλαΐτου*, de quo dictum in v. *Ἀλκιδάμας*. *τινὲς δὲ*] Demosthenes id de patre tantum perhibuit. 3. *οὗτος — ἐδημοσιώθη*] Vide *Ἐδημοσίωσαν*. *Hemst.* Nimirum illuc invaserat haec particula. 6. *καὶ τὰ — ἐδημοσιώθη* om. V. 8. *τοῦ στεφάνου*] *τοῦ* om. B. E. 9. *θεῖως λέγειν*] Vide Philostrat. in Aeschine p. 509. *Toup.* MS. Haec e Philostrato parum venuste compilata sunt. *λέγεις* A. *V. 12. *Λευκοθέας*] *Γλαυκοθέας* denuo E. qui mox *καὶ αὐτός*, omissis *γραμματεὺς εἶτα*. 14. *Κερσοβλέπτην*] *Κερσοβλέπτας* A. B. Mox *Φακέας* A. 16. *Δημοσθένην*] *Δημοσθένης* A. 18. *οὗτος παρὰ Διονύσιον*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum descripta sunt ex Philostrato de Vita Apoll. lib. I. c. 22. (35.) *Küst.* Delendum *οὗτος*. *Διονύσιον*] *Διονυσίῳ* V. 19. *ὑπὲρ χρημάτων*] Laert. p. 90. ad extr. *δι' ἀπορίαν*, et hoc narrat de Aeschine, Charini filio. *Reines.* 20. *τρὶς*] *τρεῖς* V. 22. *ἐκ Κυζ.*] *ἐκ* om. *V. Praemittendum *ὁ*. *καὶ Φοίτων*] *ἐφοίτων* A. *Φοίτων*] De hoc Phoetone, vel ut alii eum vocant Phytone, vide omnino Diodorum Siculum lib. XIV. [108. ubi v. Wessel.] cui cum Philostrato (ex quo, ut diximus, locum hunc excerpsit Suidas) non bene convenire videtur. *Küst.* Leopardi Em. XI, 22. addit Gaisf. *ἔφευρε* *V.

1. *οὕτω τοι* B. E. 4. *καὶ διαλέγεσθαι*] *καὶ* om. B. E. 6. *διαβάλλω*] *διαβαλῶ* A. B. V. E. i. e. *διαβάλω*. Illud Gaisf. tuetur cum Philostrati edd. 7. *ἐρασιχρήματον*] *ἐρᾶσιχρήματον* A. *Κασσάνδρου*] *Κασάνδρου* E. 8. *Μακεδόνας*] *Μακεδ*ᵒ A. *Μακεδονά*ς E. *Μακεδόνα* Med. *Μακεδονίαν* posui cum Philostr. *καὶ ποιήματα*] *καὶ* om. A. B. E. et, qui recte *καὶ δημοσίᾳ*, Philostr. 11. *Αἰσχίους*] Aristoph. Eccl. 621. monente Gaisf. Adde Zon. p. 73. Duas seqq. gl. habet Lex. Seg. p. 357. 13. *ἀτιμία*] *ἀτιμίας* E. 14. *ἐπὶ κακοῦ*] Addit E. *ταῦτα ἐπὶ κακοῦ*: *ταῦτα* solum *V. 15. *Ταῦτα αἰσχρὰ μὲν*] Oratio vel manca vel mendosa, in cuius principio ipsum *ταῦτα* suspectum sit. 18. *Αἰσχρίων, Μιτυλην.*] Vide Ionsium de Scriptor. Histor. Philos. lib. II. c. 2. ubi plures Aeschriones recenset. Omisit autem Aeschrionem grammaticum, cuius mentionem facit Eustathius in Il. λ'. p. 841, 24. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 70. sub finem addens *ὑφηγεῖται*. Eundem Aeschrionem innuit Tzetzes Chil. VIII, 198. Cf. Naekius de Choerilis p. 192. sqq. 22. Tuetur *V. Om. Küst.*

---

in arte dicendi discipulus Alcidamantis Elaïtae: quem nonnulli etiam servis parentibus natum fuisse scripserunt. hic cum causae alicuius patrocinio suscepto iudices corrupisset, una cum ipsis in carcerem coniectus, hausta cicuta obiit: eorumque bona publicata sunt, ac si sine liberis obiissent. Rhodi habitavit et docuit, victus a Demosthene in causa de Corona. primus autem divinitus dicere dictus est, quod tamquam divino numine afflatus ex tempore dicebat. *Αἰσχίνης*. Aeschines, Atheniensis, Atrometi ludimagistri et Leucotheae sacrificulae filius, histrio, deinde scriba, postea orator: proditor, qui Cersoblepten et Phocenses prodidit. hic cum Ctesiphontem legum violatarum accusasset, quod corona dignum scripserat Demosthenem, victus Rhodum fugit, ibique docuit. *Αἰσχίνης*. Aeschines, Lysaniae filius, in Siciliam ad Dionysium pecuniae causa profectus est. Plato vero Sicularum opum causa Charybdim ter emensus fuisse fertur. item Aristippus Cyrenaeus et Helico Cyzicenus et Phyto, cum Rhegio exularet, ita Dionysii thesauris se immerserunt, ut vix inde emergere possent. quinetiam Eudoxum Cnidium pecuniae causa in Aegyptum olim profectum, idque etiam fateri ausum et cum rege ea de re collocutum fuisse ferunt. ac ne plures criminer, Speusippum Atheniensem adeo pecuniae cupidum fuisse dicunt, ut ad Cassandri nuptias in Macedoniam profectus, frigida poemata a se composita pecuniae causa publice caneret. *Αἰσχίους ἄνδρ.* Viros deformes. *Αἰσχίω*. Turpiora. *Αἶσχος*. Turpitudo. *Αἰσχρὰ γυνή*. Mulier deformis. Et *Αἰσχρόν*, turpe. *Et amici quidem eius haec mala esse norant, et discessum eius neque in praesens honestum neque in posterum tutum fore videbant.* *Αἰσχρίων*. Aeschrio, Mytilenaeus, poeta epicus: qui Alexandro Philippi filio itinerum comes fuit. Aristotelis eum discipulum et amasium fuisse scribit Nicander in libro de Aristotelis discipulis. *Αἰσχροκερδὴς*, et *αἰσχροκέρδεια*.

Αἰσχρόν. Σοφοκλῆς·

Αἰσχρὸν γάρ ἐστι τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

τουτέστιν, ὅστις ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

Αἰσχροῦ εἴδη δ'· ἄδικον, δειλόν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

Αἰσχύλος, Ἀθηναῖος, τραγικός, υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου τῶν εἰς Μαραθῶνα ἀριστευσάντων ἅμα αὐτῷ. ἔσχε δὲ καὶ υἱοὺς τραγικοὺς δύο, Εὐφορίωνα καὶ Βίωνα. ἠγωνίζετο δὲ αὐτὸς ἐν τῇ θ' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ὢν κέ. οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικούς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. ἔγραψε δὲ καὶ ἐλεγεῖα καὶ τραγῳδίας ἐνενήκοντα. νίκας δὲ εἴλεν κή· [οἱ δὲ τρισκαίδεκά φασι.] φυγὼν δὲ εἰς Σικελίαν, διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, χελώνης ἐπιῤῥιφείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπώλετο, ἐτῶν νή γενόμενος.

Αἰσχύνει. αἰκίζεται, λυμαίνεται, αἶσχος περιτίθησιν.

Αἰσχύνη πόλεως πολίτου ἁμαρτία.

Αἰσχύνομαι ταῖς προτέραις ἁμαρτίαις.

Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφοράν. ἐν συνουσίᾳ.

Αἴτημα. ἡ ἐπιθυμία. Δαβίδ· Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν.

Αἰτήσασθαι. τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τίτθῃ·

Ἤν ἄν τις ὑμῶν παιδίον
ᾔτησαν', ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.

1. *Σοφοκλῆς*] Ai. 473. sq. 2. *ἐστι*] *ἄνδρα* E. e libris Soph. interpolatus. 5. *Αἰσχροῦ εἴδη δ'· ἄδικον, δειλ.*] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. *Küst.* In edd. quidem Iunt. et Steph. Sed Elmsleiana non agnoscit. Ceterum A. *Αἰσχροῦ εἰδήδην· (εἴδη δ' ἦν) ἄδικον* etc. 7. *τραγικός* om. *V. *υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορ. καὶ Κυν.*] Locum hunc ex 2 MSS. Pariss. supplevi, qui in prioribus editt. [et B. E.] mutilus sic legitur: *υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου τῶν* etc. Confer vitam Aeschyli ab Anonymo conscriptam, quae operibus eius praefixa est. *Küst.* Vid. Stanleius Comm. de vita Aeschyli p. 57. ed. Butler. sive Schütz. p. VIII. 9. *καὶ Κυναιγείρου*] *τοῦ Κυν.* E. 10. *ἔσχε — ὢν κέ* om. V. Sub articuli tamen finem *V. *ἦν δὲ κέ ἐτῶν ὅτε ἠνίκητο καὶ ἐνίκησε νίκας κή. καὶ υἱούς*] *καὶ* om. E. 11. *Βίωνα*] Sic excusi omnes. At in 2 MSS. Pariss. exaratum est *Εὐβίωνα*, et in tertio *Εὐαίωνα*. *Küst.* *Εὐαίωνα* A. *Εὐβίωνα* B. E. *ἐν τῇ θ' Ὀλυμπ.*] In numero hic erratum esse vel pueri videant. Quis enim nescit Aeschylum diu post Olymp. IX. vixisse? Quare vel dicendum est, excidisse hic numerum maiorem, qui praecedebat minorem, scribique debere *ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι*: quae est sententia Casauboni in libello de Satyrica Poesi lib. I. c. 5. Vel simpliciter dici potest, numerum esse corruptum, et pro *θ'*. reponendum esse *ὁ*, i. e. LXX: ut censent Meursius de Archont. l. II. c. 2. et Sam. Petitus Miscellan. lib. III. c. 14. *Küst.* Vid. Clinton. Fast. Hellen. ad a. 499. 13. *καὶ χρώμασι*] *καὶ* om. A. *καὶ χρώμασι* om. B. V. E. Med. Nam indiligenter Küsterus: „*χρώμασι*] Vocem hanc ex 2 MSS. Pariss. revocavi, quae in prioribus editt. deest." *τοὺς τραγικούς*] Immo *τοὺς τραγῳδούς*. 14. *κεχρῆσθαι*] Praestat *χρῆσθαι*. 15. *δὲ ἑλ.*] *δὲ καὶ ἑλ.* A. *δὲ ἑλ. καὶ* om. V. *τραγῳδίας ἐννεν.*] De fabulis Aeschyli singularem libellum scripsit Meursius, quem consule. Confer etiam Stanleium ad Vitam Aeschyli ab anonymo conscriptam. *Küst.* Non *ἐννενήκοντα* sed *ϙ'* *V. et Med. Deinde *κή* apparet nimium esse quam ut conciliari queat cum Vitae scriptore, *νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα*. Quamquam hic subiecit, *οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τελευτὴν νίκας ἀπηνέγκατο*. Sed difficultatem aliquam sensit Aldus, qui proprio Marte inculcarit a nobis notata, *οἱ δὲ τρ. φασι.*

1. *ἐπὶ Σικελίαν*] *εἰς Σικελίαν* A. V. 2. *αὐτοῦ*] *αὐτὴν* B. E. Novissima repetebantur sub v. *Χελώνη*. 4. *ἐτῶν νή*] Haec quoque vitium contraxerunt. 5. *Αἰσχύνει*] Lex. Seg. p. 360. et Hesychius. Post *λυμαίνεται* (ubi cessat Zon. p. 95.) addit E. *ἢ αἰσχύνεσθαι ποιεῖ*. 7. *πολίτου*] *πολιτείας* V. C. Cf. Aeschin. c. Ctesiph. p. 88. §. 241. 8. *Αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρ.*] Senarius hic legitur apud Aristoph. Equ. 1360. *Küst.* Qui interpolavit *τοι* omissum A. B. V. C. E. Med. Idem praemisit *Αἰσχύνομαι. αἰτιατικῇ. καί*, omisso *αἰσχύναι*, quod habet Med. *αἰσχῦναι* A. quocum Gaisfordus ista post *συνουσίᾳ* collocavit. Delevi cum *V. Ceterum *πρότερον* optimi libri Aristoph. Zonaras autem p. 95. *Αἰσχύνομαι. αἰδοῦμαι. ταῖς πρ. ἅμ. αἰσχύνομαι.* 9. *Αἰσχυνόμενος*] Delevit h. gl. Küsterus. Post *συνουσίᾳ* adde *χρῶ* cum Phrynicho Bekkeri p. 3. *Gaisf.* Agnoscit *V. Si post *αἰσχυνόμενος* particulam *δὲ* restituamus, nihil erit quod in numeris senarii desideretur. 11. *Δαβίδ*] Ps. CV, 15. 13. *Αἰτήσασθαι. τὸ χρήσ.*] Ut locum hunc recte intelligas, videndus est Noster paulo post v. *Αἰτούμενος*. Huc adde Ammonium: *Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῇ Ὑμνίδι διαστέλλει· Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.* Sic enim versus iste legendus est. Confer etiam Harpocrationem v. *Ἱτημένην*. *Küst.* *Αἰτ. τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος* hactenus Lex. Seg. p. 360. Dein *ἀνδρὸς τίτθην* Zon. p. 95. desinens in *ᾔτησατο*. 14. *Ἀνδρὸς Τίτθῃ*] Sic habent libri tam scripti quam excusi: sed pessime. Scribendum enim est, *Μένανδρος Τίτθῃ*; i. e. Menander in fabula *Τίτθη* vel *Nutrix* vocata: quomodo locum hunc emendandum esse iam ante etiam recte monuerunt Meursius in Bibliotheca Attica et Valesius in notas Maussaci ad Harpocrationem v. *Ἱτημένην*. (p. 289.) *Küst.* Posuit Gaisf. Vide Meinek. p. 158. et 165. 15. *Ἤν ἄν τις*] His verbis corruptelam subesse non male suspicatus est Meinekius. Equidem deleverim *ἤν ἄν* ex v. *Μένανδρος*, quae librarii incuria capite truncata est, per-

Αἰσχρόν. Sophocles: *Turpe est enim, longae cupidum esse vitae, quisquis in malorum perpetuitate versatur.* id est, quisquis cum malis semper conflictatur. *Αἰσχροῦ εἴδη δ'*. Turpitudinis species sunt quattuor, iniuria, ignavia, immodestia, deformitas. *Αἰσχύλος*. Aeschylus, Atheniensis, tragicus, Euphorionis filius, Euphorionis et Cynaegiri, Aminiae frater, qui una cum ipso ad Marathonem fortiter dimicarunt. filios habuit duos tragicos, Euphorionem et Bionem. certavit Olympiade LXX. natus annos XLV. primus auctor fuit, ut tragici personis terribilibus et pictis, arbylisque sive cothurnis ita vocatis uterentur. scripsit Elegias et Tragoedias XC. vicit octies et vicies; [vel ut alii decies ter.] cum autem in Siciliam fugisset, quod eo tragoediam agente tabulata theatri cecidissent, testudine ab aquila in caput eius deiecta obiit, anno aetatis LVIII. *Αἰσχύνει*. Male tractat, laedit, ignominia afficit. *Αἰσχύνη πόλ. Peccatum civis est civitatis dedecus.* *Αἰσχύνομαι. Priorum peccatorum me pudet.* *Αἰσχυνόμενος. Prae pudore malum ambagibus involvit.* formula vitae communi apta. *Αἴτημα*. Petitio. David: *Et dedit iis quod cupiebant.* *Αἰτήσασθαι*. Utendum rogare. Menander *Nutrice*: *Si quis vestrum, viri suavissimi, puerum utendum rogaverit vel commodarit.*

Καὶ ἐν Ὑμνιδι·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Αἴτησις. παρὰ Ἀριστοτέλει αἴτησίς ἐστι τοῦ ἐναντίου ἡ ἐν λόγοις παραγωγή, τὸ λαμβάνειν τι παρὰ τοῦ ἀποκρινομένου, καὶ μετὰ ταῦτα πειρᾶσθαι τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου δεῖξαι τὴν ἐναντιολογίαν τῶν ἀποκρίσεων.

664 ‖*Αἰτήσιος. ὁ αἰτῶν.*

Αἰτηταί. οἱ παρά τινός τι αἰτοῦντες. Οἱ δὲ Ῥόδιοι τῷ Περσεῖ οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες ὑπερήφανα τοῖς Ῥωμαίοις διελέχθησαν.

Αἰτία. καὶ Πανταιτία.

Αἰτίζων. ποιητικῶς.

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Αἴτιον. ὅτι τετραχῶς τὰ αἴτια· ὡς ὕλη, ὡς εἶδος, ὡς τέλος, ὡς ποιητικόν. καὶ τῶν αἰτίων τὰ μὲν προκαταρκτικά· τὰ δὲ συνεργὰ ἢ συναίτια· τὰ δὲ τελικά.

Αἰτιῶδες ψεῦδος. ἤτοι ὃ ἀπὸ ψεύδους ἄρχεται, ἢ μὴ εἰς ἀκόλουθον λήγει, ἢ ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον ἀνακόλουθον. οἷον, διότι νύξ ἐστι, Λίων περιπατεῖ. Σύνταξις· Οἱ δὲ πεφευγότες ἦσαν ἀπὸ τῆς Μυσίας αἰτίαις τοιαῖσδε.

Αἰτιῶμαι. δοτικῇ. Τί ἡμῖν αἰτιᾷ ὡς αἰτίοις; Αἰτιατικῇ δέ· Εἰ μὴ καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιᾷτό τις.

Αἰτναία πῶλος. ἡ μεγάλη.

Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βαβιῶσαν.

Αἰτναῖον πῦρ. τὸ Σικελικόν, ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ λεγομένου Αἴτνη. Καὶ Αἰτνίζονιος.

Αἴτνη. ὄρος Σικελίας.

Αἰτναῖος κάνθαρος. ὁ μέγας. διὸ καὶ τὸ ὄρος μέγα. Ἀρισταῖον μόνον τὸν γίγαντα περισωθῆναί φασι, καὶ οὔτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὔτε Αἴτνη πιέζει αὐτόν.

Αἰτούμενος. χιχρώμενος. Μένανδρος Ὑμνιδι·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ἀλλὰ λοπάδ' αἰτούμενος.

---

peram huc translata. *Gaisf.* Is voluit, opinor: *Τίς — γλυκύτατοι*; Verum his concessis ne probabilem quidem sententiam effícimus. Ac primum restitui debuit *ἦν* cum Zon. p. 98. *V. Med. Porro finem etiam comicae dictionis excedere videtur illud *ἄνδρες γλυκύτατοι*: ut malim *γλυκύτατον* reponi. Denique *κέχρηκεν* qua ratione sit accipiendum, ostendit eiusdem Menandri oratio sub v. *Ἀντάλλαγον*: *Ἐδέετο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον.* Itaque calculis subductis talis emergit sententia: *Quam puellam sibi filiam suavissimam vestrum quispiam aut poposcisset aut tam in permutatione concessit.* His tandem licet Küsterianam interpretationem contendere, quam ut in ambigua re servavi. Hermannus tamen de fraude cogitans, quum mulier puellam mutuo sumendo in virum parasset, hanc fere versuum compositionem instaurabat: *Ἀρ' ὑποναιδ' ἦν ἂν τις ὕμων παιδίον Ἠτήσατ' ἢ (sc. ἤ) κέχρηκεν, ἄ. γλυκύτατοι*;

1. *Μένανδρος Ὑμνιδι*] *καὶ ἐν Ὑμνιδι* A. *ἐν Ὑμνιδι δὲ* C. In fine gl. addit E. *καὶ αἰτήσασθαι ἀντὶ τοῦ ζητῆσαι.* 2. *Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπ.*] Fragmentum hoc Menandri citat etiam Ammonius loco laudato; itemque Harpocratio v. *Ἠτημένην* et Suidas paulo post v. *Αἰτούμενος*. *Küst.* *λεπάδα* Med. 7. *τούτῳ τῷ τρόπῳ* *V. *ἐναντιολογίαν*] *ἐναντιολογίαν* B, E. *ἐναντιλογίαν* *V. Med. *ἀντιλογίαν* Zon. p. 85. 9. *Αἰτήσιος* agnoscit etiam Zon. p. 75. 11. *Περσεῖ*] *Περσῇ* B. E. Ceterum locum hunc Polybii esse existimavit Valckenarius. Frustra. Est Dionis Cass. Fr. Ursin. CLIX. T. I. p. 67, 39. ed. Reim. *Gaisf.* Monuerat Tittm. in Zon. p. 73. 14. *ἡ πανταιτία*] *καὶ πανταιτία* A. V. C. *ἀρ' οὐ πανταιτία* E. Distingue *καὶ πάντ' αἰτία.* 15. *ἀντὶ τοῦ αἰτῶν. ποιητικῶς* Zon. p. 95. 16. *Αἰτίζων ἀκόλους*] Est versus Homericus Odyss. *ρ*. 222. *Küst.* 17. *ὅτι* Gaisf. cum *V. Eadem Zon. p. 89. 20. *τελικά*] Addit E. *Αἴτια. τὸ αἴτιον, καὶ ἡ μέμψις καὶ ἡ ἀφορμή, καὶ αἰτιῶμα ἔστι τούτων.*

1. *Αἰτιῶδες ψεῦδος. ἤτοι, ὃ ἀπὸ ψ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii lib. VII. segm. 74. *Küst.* 3. *ἀνακόλουθον*] Sic recte Laertius. At priores editt. [et MSS. cum Zon. p. 89.] male *ἀκόλουθον*. *Küst.* 4. *Σύνταξις*] Addiderunt A. V. C. Vide nos in v. *Ἀειπόμεθα*. Sequentia delevit Küsterus. 6. *δοτικῇ*] *δοτικῇ, ἔστιν δὲ καὶ αἰτιατικῇ. εἰ μὴ καὶ τ. ἰ. αἰ. τ. τί ἡμῖν αἰτ. ὡς αἰτ.* A. *δοτικῇ* et sqq. om. V. Observatio fidei suspectae. 8. V. Zon. p. 85. et Hesychius. *Αἰτναῖος πῶλος, ὁ μέγας* Theognostus p. 7, 19. 9. *Αἰτναίας ἐπὶ*] Sophocl. Oed. Colon. 312. 11. *Σικελικὸν πῦρ*] *πῦρ* omisi cum *V. C. Tum *τὸ ἐκ τῆς Αἴτνης τοῦ ὄρους* E. Statim *αἴτνα* edd. ante Gaisf. *αἴτνη* *V. Mox *καὶ Αἰτνίζοντος* (*αἰτνίζοντες* Med.) delevit Küsterus. Gl. habet Lex. Seg. p. 357. Uberius explicavit grammaticus in Cram. Anecd. II. p. 476. 13. Gl. male confecta. 14. *Αἰτναῖος κάνθαρος. ὁ μ.*] Aristophanis Pac. 72. *Εὐσχήμων Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Adde Hesychium. *διὸ*] *διότι* E. probabiliter. 15. *Ἀριστᾶον μόνον τὸν γίγ.*] Fragmentum hoc legebatur olim etiam in v. *Ἀριστᾶος*. 18. *Αἰτούμενος. χιχρ.*] Vide quae diximus paulo ante ad v. *Αἰτήσασθαι*. His adde Tzetzem Chil. XII. c. 400. *Küst.* Item Antiatt. p. 81. Lex. Seg. p. 359. om. *τὸ μὲν — ἀποδώσων.*

Idem *Hymnide*: *Neque enim ignem petens, neque patinam commodato accipiens.* *Αἴτησις*. Apud Aristotelem petitio est contrarii in disputationibus productio. id fit, cum aliquid a respondente accipimus, et postea conamur id, quod est ipsi contrarium, ab ipso accipere: quo modo responsorum contractio demonstretur. *Αἰτήσιος*. Qui petit. *Αἰτηταί*. Qui aliquid ab aliquo petunt. *Rhodii vero, qui pacem Perseo non tam petebant quam dabant, superbe cum Romanis egerunt.* *Αἰτία*. Et *Πανταιτία*. *Αἰτίζων*. Poetice. petens. *Mendicans panis frustula, non enses, nec lebetes.* *Αἴτιον*. Quattuor sunt causae, materia, forma, finis, efficiens. et causarum aliae sunt principales; aliae adiuvantes; aliae vero finales. *Αἰτιῶδες ψεῦδος*. Falsum causale id est, quod a falso incipit; vel quod desinit in id, quod non est consequens; vel, quod habet initium fini non respondens. ut, Quia nox est, Dio deambulat. Exemplum structurae: *Illi vero aufugerant ex Mysia hisce de causis.* *Αἰτιῶμαι*. Dativo iungitur. *Quid nos accusas ut harum rerum auctores?* Item accusativo. *Nisi quis etiam ipsum medicum accuset.* *Αἰτναία πῶλος*. Id est, aqua magna. *Equa Aetnaea vectam.* *Αἰτναῖον πῦρ*. Ignis, quem Aetna mons Siciliae eructat. *Αἴτνη*. Aetna, Siciliae mons. *Αἰτναῖος κάνθαρος*. Id est scarabaeus, magnus. nam Aetna est mons ingens. *Aristaeum Gigantem solum evasisse salvum ferunt: eumque nec ferit coelestis ignis, neque Aetna pondere suo premit.* *Αἰτούμενος*. Utendum accipiens. Menander in *Hymnide*: *Non enim ignem petens, sed patinam utendam rogans.*

τὸ μὲν αἰτῶν, εἰσαεὶ ἕξων· τὸ δὲ αἰτούμενος, λαβὼν αὐθις ἀποδώσων.

Αἰτῶ. αἰτιατικῇ. Αἰτοῦμαι.

Αἰτωλία. χώρα. Αἰτώλιος. Αἰτωλός, ὁ ἀπὸ Αἰτωλίας.

Αἱ Οἰδίποδος ἀραί. ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

Αἱ Φηρητιάδαο. πατρωνυμικόν.

Αἴφνης. ἐξαίφνης.

Αἰφνίδιον. αἰφνιδίως.

Αἱ Χάριτες γυμναί. ὅτι δεῖ ἁφελῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι· ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον περιῄρηνται.

Αἰχμαλωτίζω καὶ Αἰχμαλωτεύω αἰτιατικῇ. Αἰχμάλωτος.

Αἰχμάσσουσι. δορατομαχήσουσιν.

Αἰχμή. ἡ ἐπιδορατίς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος.

Αἰχμητής. πολεμικός.

Αἶψα. ᾄττον.

Ἄλλο, τιμήεσσα Κυθηριάς, ὑμνοπόλοιο
αἶψα τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω·

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Αἶψα. ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ Ὅμηρος·

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

Αἰψηρήν. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, ταχέως.

Λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

οὐκ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Καὶ Αἰψηρός, ὁ ταχύς. ἀπὸ τοῦ ᾠαίρειν, ὃ σημαίνει τὸ ταχύνειν.

---

2. καὶ αὖθις] Sic Zon. p. 95. καὶ om. A. B. V. E. C. 3. Gl. expunxit Küsterus. Solum Αἰτῶ agnoscit *V. 4. Αἰτώλιος delevit Küsterus. Cf. Apollon. de Adv. p. 597. Tenet *V. qui sub finem Ἰταλίας cum Zon. p. 73. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἰτώλιος E. 6. Αἱ Οἰδίποδος ἀρ.] Locum hunc fide 2 MSS. Pariss. supplevi et a capite reposui, qui in prioribus editt. omissa vocula αἱ male cum praecedentibus cohaerebat. Küst. Αἱ om. B. E. Vide Diogen. II, 51. Prov. Bodl. 169. 8. Αἱ Φηρητιάδαο] Sic fere Zon. p. 73. Αἱ Φηρητιαδ A. Αἰφρητιάδαι B. E. V. Αἰφρητιάδης C. *V. Αἰφρητιάδης Med. Vere Gaisfordus retulit ad Il. ψ'. 376. praeeunte Tittm. 9. Αἴφνης] Vox aevi citerioris, etsi locum invasit Euripid. Iph. A. 1581. 11. Αἱ Χάριτες] Zenob. I, 36. unde corrigas ἁφειδῶλως (i. e. ἀφειδῶς sive ἁφελῶς) apud Bodl. 64. Inipp. Aristaeneti ed. Boissonad. p. 752. attulit Gaisf. In ὅτι cum *V. 12. φανερῶς] ἀφανῶς E. Cf. v. Χάριτας. 14. Αἰχμαλωτίζω] V. Lobeck. in Phryn. p. 442. Hunc et gl. Αἰχμάλωτος om. Küst. Αἰχμαλωτίζω. αἰχμάλωτος *V. 15. Αἰχμάλωτος] Addit E. ὁ τῇ αἰχμῇ ἁλωτός.

1. Αἰχμάσσουσι] Αἰχμάσσουσι A. Lex. Seg. p. 357. Hesych. Pertinet gl. ad Il. δ'. 324. νυκήσουσι subiicit Zon. p. 95. 2. ὁ σίδηρος τ. δ. om. Lex. Seg. p. 357. retinet Hesychius. 6. Ἄλλο, τιμήεσσα] Gaetulici Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 190. 7. κλυτὰ] κλυτοῦ A. V. C. Itaque recipiendum fuit κλειτοῦ, auctore Toupio III. p. 59. Mox Gaisf. addidit ἐν Ἐπιγράμμασι cum A. 9. Ὅμηρος] Odyss. τ'. 360. Ἡσίοδος E. Redit enim versus in Opp. 92. 12. Αἰψηρήν] Figuram orationis praeter alios tetigit Schol. Il. δ'. 182. et Hesychius. 13. Λῦσαν δ' ἀγορὴν αἰψ.] Homerus Odyss. β'. 257. Küst. 15. ταχύνειν] τὸ ταχύνειν A. V. C. et Zon. p. 73. Addit E. ἢ ἀπὸ τοῦ αἶψα αἴρεσθαι, ἤγουν κινεῖσθαι.

---

et quidem αἰτῶν dicitur, siquis acceptum semper sit servaturus; αἰτούμενος vero de eo, qui rem commodato ab altero accipit. Αἰτωλία. Aetolia, regio. Et Αἰτώλιος, item Αἰτωλός, Aetolus. Αἱ Οἰδίποδ. Oedipis imprecationes, dicitur de hominibus valde infelicibus. Αἱ Φηρητ. Equae Pheretiadae. Αἴφνης. Repente. Αἰφνίδιον. Repente. Αἱ Χάριτες γυμναί. Gratiae nudae, simpliciter enim et aperto animo aliis gratificari oportet, vel quod ingrati ornamento suo spoliati sunt. Αἰχμάσσουσι. Hasta pugnabunt. Αἰχμή. Hastae cuspis, hastae mucro. Αἰχμητής. Bellicosus. Αἶψα. Celeriter. Accipe cito, veneranda Venus, haec dona praeclari vatis Leonidae. Αἶψα. Confestim. Homerus: Celeriter enim in miseriis mortales consenescunt. Αἰψηρήν. Celeriter. Concionem autem cito dimiserunt, non enim αἰψηρήν de foro potest intelligi. Et Αἰψηρός, velox, ab verbo ᾠαίρειν, quod accelerare significat.

E.

Ἔα. συγχώρει.

Ἐάγη. ἐθραύσθη, ἐκλάσθη.

Ἔα δή. ἄγε δή.

Ἐαδότα. ἀρέσκοντα. ἥδω ἥσω ἧδα, διαλύσει ἔαδα, ἐαδὼς ἐαδότος ἐαδότα. [Ἡρόδοτος· Τοῖσι δὲ ἔαδε μὲν βοηθέειν, ἀδύνατα δέ σφι ἦν.]

Ἐακότες. παρῃτημένοι, ἀποπεπαυκότες.

Ἑάλω. ἥλω, ἐκρατήθη. Καὶ Ἑάλωκεν, ἐλήφθη. καὶ ἑαλωκὼς καὶ ἑαλωκότων καὶ ἑάλωσαν.

Ἐὰν ὁλοκλήρως οἱ περὶ Θουκυδίδην τότε λέγουσιν ὅτε προτέτακται ὃ ἤ· ὅταν δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ τάξεως, συνῃρημένως λέγει. ἐν δευτέρᾳ· Ἢ ἐὰν οἱ πολέμιοι νηίτῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι. — Ἢ ἐὰν βιασθῇ ὑπάρχει τοῖς ἀποστήσασι πολεμίοις.

Ἑανόν. τὸ λεπτόν.

Ἑανῷ λιτί. οὕτω κέκληκε τὸν λεπτόν. καὶ αὖθις·

Ἀ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίταν.

Ἔαρ. εὐκρασία τοῦ ἀέρος. ὥρα τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἡλίου πορείαν. κλίνεται δὲ ἔαρος, καὶ κράσει ἦρος. καὶ ἡ δοτικὴ ἔαρι, καὶ κράσει ἦρι. ἔαρ λέγεται καὶ τὸ αἷμα, διὰ τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζειν.

Ἧκι κονίσιραι
ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

πλεονασμῷ τοῦ ι.

Ἔαρος χρῄζει. ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχει. καὶ Ἀριστοφάνης·

Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

---

2. Ἔα] Marc. I, 24. et Luc. IV, 34. *ah! hem!* verbum adverbiascens. *Reines.* συγχώρει] In cod. MS. qui est Antverpiae post hanc vocem additur ἄφες. καὶ ἐκπλεκτικὸν ἐπίῤῥημα. *Küst.* Immo ἐκπληκτικὸν E. Ceterum συνεχώρει V. Vid. Il. ά. 276. 3. Ἐάγη] Il. γ'. 367. 4. ἄγε δή om. V. habent Lex. Seg. Zon. p. 593. et Hesychius. 5. Ἐαδότα] Il. ι'. 173. ἥδω — ἐαδότα delevit Küsterus, repugnante *V. In marg. habet A. κλίνεται. κανών. B. et edd. vett. κλίνεται post ἐαδότα. Fere eadem Etym. M. p. 307. Herodoti locus (qui est VI, 106.) deest A. V. Habet eum E. in marg. praefixis, Ἔαδε, Ἰωνικῶς. 8. Post hanc gl. Ἑάλη. συνεστράφη. παρὰ τὸ ἀλῶ. τὸ ἐκκλίνω, καὶ πλανῶ, omiserunt A. B. V. E. (sive quem Küsterus appellat Antverpiensis) 9. Ἑάλω] Respexit fortasse Aristoph. Vesp. 354. Vide tamen notata in Hesych. *Gaisf.* 10. καὶ ἑαλωκὼς et seqq. delevit Küsterus: item supra καί. Quae retinet *V. cf. Zon. p. 593. 11. Ἐάν] Et hanc gl. delevit Küsterus. Locus Thucydidis est II, 24. ubi ἢν μὴ οἱ. Nec sane video qua ratione Suidae lectio in historico salva sententia reponatur. Alterius exempli sedem nondum inveni. *Gaisf.* Alter extat apud Thuc. III, 47. 12. ὅταν — ἔχῃ] ὅτε — ἔχει E. Dein ἐν δευτέρῳ *V. 15. βιασθῇ] ἐκβιασθῆναι B. ἀποστήσασι] ἀποστατήσασι E. Med. ἀπιστήσασι Lex. Coisl. 177. apud Montfauc. B. Coisl. p. 233. Utrique male; sed reponendum πολέμιος. 16. Ἑανόν Edd. τὸ λεπτὸν καὶ ποικ.] Scribe et supple, τὸ λεπτὸν καὶ ἀποίκιλον ὕφασμα. Vide Scholiastam Homeri Il. σ'. 352. *Küst.* Sub finem καὶ ποικίλον omisi cum A. B. V. ἢ ποικίλον habet E. ποικίλον Zon. p. 591.

2. Ἑανῷ λιτί] Homerus Il. σ'. 352. Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Scholiasta in eum locum: Ἑανῷ. λεπτῷ πέπλῳ. παρὰ τὸ ἔννυσθαι. Hinc et apud Suidam hic scribendum est, οὕτω κέκληκεν Ὅμηρος τὸν λεπτὸν πέπλον. *Küst.* 4. Ἀ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δ.] Fragmentum hoc haud leviter corruptum est, quod sic emendari debet: Ἀ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν. Vide nos supra in v. Ἀάψατο, ubi rationem huius emendationis reddimus, et simul lectorem docemus, unde Suidas locum hunc deprompserit. *Küst.* Ipsum καὶ αὖθις, quod studiosi praefigere solebant, sicubi testimonium inculcarent, accessionem arguit recens factam. χαίταν] χαίτην B. E. 10. Ἧκι κονίσιραι ἄξεινοι λ.] Idem fragmentum poetae anonymi citat etiam Eustathius in Odyss. ό. p. 1851, 44. *Küst.* Id irrepserat in v. Ἄξεινος. Callimacho tribuebat Ruhnkenius in Callim. fr. p. 529. Ad narrationem de Cercyonis palaestra referebat Näkius in Musei Rhen. Vol. V. p. 39. 12. πλεονασμῷ] τοῦ ι delevit Küsterus. Recte Portus: „ἔαρι et per pleonasmum τοῦ ι metri causa formatum εἴαρι." 13. ἔχει] Addit MS. 177. sive Prov. Coisl. 119. ἐπὶ τῶν τὰ πρόσφορα θελόντων. 14. Ἀριστοφάνης] Av. 1404. ubi vid. Schol.

Ἔα. Concede. Ἐάγη. Ruptus est, fractus est. Ἔα δή. Age igitur. Ἐαδότα. Placentia. factum per distractionem ex ἥδα. Ἐακότες. Qui recusarunt, vel siverunt. Ἑάλω. Captus est, comprehensus est. Et Ἑάλωκεν, idem. Ἐάν. Thucydides integrum usurpat, praegresso ἤ; formam vero contractam, si diversus ordo verborum existit. Libro secundo: *nisi cum hostes navibus invasissent.* — *Aut, si fuerit oppressus, adversatur iis qui ad defectionem impulerunt.* Ἑανόν. Tenue. Ἑανῷ λιτί. Tenui peplo. *Magna vero Aegyptus suam laceravit comam.* Ἔαρ. Ver, sive tempus anni, quo sol ad nos accedit. declinatur ἔαρος, et per crasin ἦρος. dativus ἔαρι, per crasin ἦρι. ἔαρ etiam sanguis dicitur, quod vere corpus nostrum eo abundat. *Ubi palaestrae inhospitales tabe et cruore repletae sunt.* Ἔαρος χρῄζει. Veris indiget. veterem enim tunicam habet. et Aristophanes: *Non paucis vero ut apparet hirundinibus indiget.* una enim hirundo non facit ver.

Ἐαρινὴ καὶ Ἐαρινῆσι. τοῦ ἔαρος.

Ἐαρινός. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος.

Ἔαται. ἐῶ ἔημι ἔεμαι ἧμαι, κάθημαι, ἧνται ἔαται Ἰωνικῶς, καὶ πλεονασμῷ εἵαται, ὡς μέμνηται μεμνέαται.

Ἑαυτῷ. ἐπὶ γ' προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ β' προσώπου κέχρηνται.

Ἑαυτούς. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἐάφθη. ἐπηκολούθησεν. ἔπω, ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, καὶ διαλύσει ἐάφθην· τὸ τρίτον ἐάφθη.

666 Ἔβα με. κατέλαβέ με. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;

Ἐβαρύνετο. κυριώτερον. οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαροῦντο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος, οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι τοῦ βαροῦμαι ῥήματος· ἀλλὰ βαρύνομαι καὶ βαρυνόμενος. Καὶ αὖθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον.

Ἐβαρυώπησαν. βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἔβασον. ἔασον.

Ἐβάστασεν. ἀντὶ τοῦ ἐδοκίμασεν.

Πάσας δ' ἰδέας
ἐξήτασε, πάντα δ' ἐβάστασε φρενί,
πυκνῶς τε ποικίλως λόγους
ἀνεῦρεν.

Ἐβδελύχθησαν. ἀπεῤῥίφησαν.

Ἑβδομάτη. ἑβδόμη.

Ἑβδομαῖος. ἕβδομος.

[Ὅτι ἐπὶ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἕβδομον οὖν βοῦν ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.]

Τὸν ἕβδομον βοῦν ἡ σοφὴ παροιμία.

Ἑβδομενόμενα. τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς, οἱ μὲν τῇ ἑβδόμῃ, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ.

Ἔβελος. τὸ μέλαν ξύλον. καὶ ἔβενος, ὁμοίως.

Ἐβιάζοντο. καὶ ἐπὶ τῶν πασχόντων Θουκυδίδης.

Ἐβληχῶντο. ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἐβόησεν. ἐφώνησεν.

Ἐβόμβησεν. ἤχησεν.

Ἐβόων. ἔκραζον.

---

1. Gl. om. Küsterus, tuetur *V. Ἐαρινῆσι] ἐαρινῆσι. τοῦ ἄερος A. ἐαρινῆσι. τοῖς τοῦ ἔαρος E. Desinit in ἐαρινῆσιν Med. 2. τὸν om. *V. tenet Zon. 3. ἐῶ — ἔαται et mox ὡς — μεμνέαται delevit Küsterus, repugnantibus *V. et Zon. p. 593. Novissima tenet Schol. Vict. Il. γ'. 134. ex quo correximus editum μέμνηται. Pleraque agnoscit Etym. M. p. 308. 6. Ἑαυτῷ] Sic Timaeus p. 92. καὶ ἐπὶ] καὶ om. A. et Timaeus. 8. Ἑαυτούς] Vide Albert. in Hesychium. οἱ Ἀττ. λέγ. semel om. Zon. p. 591. Pertinet observatio, cui similis subsequebatur in v. Ἐγεύσαντο, ad locos huiusmodi, qualis est Sophoclis Ant. 145. 10. Ἐάφθη] Sic Edd. Sed ἐάφθη editum in Il. ν'. 543. 11. ἐν διαλύσει] ἐν om. A. B. *V. tenet Zonaras. 13. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 30. Vide v. Πασίας. 16. Ἐβαρύνετο] Addit Gaisfordus ex E. καὶ ἐβαρύνοντο: qui mox om. ποιεῖσθαι. In βαρούμενος cessat Zon. p. 594. οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαρ.] Ex Scholiasta Thucydidis II, 16. Küst. 19. καὶ αὖθις om. Küsterus, servat *V. De quo dictum in v. Ἐανῷ. 21. Glossa sacra. ἔσχον τοὺς] ἔχοντας A. Recte Hesychius: ἀσθενεῖς ἐγένοντο ὀφθαλμοί, ubi τοὺς ὀφθαλμούς Zon. p. 594. 23. Ἔβασον. ἔασον] Vide supra v. Δερβιστήρ. Küst. Vid. Hesych. et Etym. M.

1. Ἐβάστασεν. ἀντὶ] Vide supra v. Βαστάσας. Küst. Item v. Βαρυδαίμων, et Zon. p. 595. 2. Πάσας δ'] Aristoph. Thesm. 442 — 44. ἰδέας] εἰδέας B. 4. τε καὶ] καὶ om. A. V. Ox. Porro scribendum ποικίλους. τοὺς λόγους] τοὺς om. A. V. 6. Ἐβδελύχθησαν] Rettulit Ernestius ad Ps. XIII, 1. sive LII, 1. Deest gl. V. 9. Ὅτι ἐπὶ] Hanc in sedem Gaisfordus retraxit, quae post τῇ δεκάτῃ edebantur, cum A. praemisso Ὅτι. Nos annotationem ex v. Βοῦς ἕβδομος derivatam et ab V. omissam uncis inclusimus. 13. Ἑβδομενόμενα — δεκάτῃ] Ex Harpocratione: in quem vide Maussacum. Confer etiam Nostrum supra vv. Ἀμφιδρομία et Δεκατεύειν. Küst. Eadem Etym. M. p. 308. et Zon. p. 594. 17. Ἔβενος] Ἔβελος A. V. Cf. Herodiani Epimer. p. 26. Mox μέλαν om. B. V. E. Tum ἔβαινος A. ἔβινος V. ἔβελος Edd. vett. et Zon. p. 594. ῥάβδον ἐβελίνην affertur ex Io. Malal. p. 286. 18. Θουκυδίδης] V, 3. Deinde cum V. delevi: Ἐβίσκος. κατὰ ἰατροὺς ἡ μαλάχη, ἡ καὶ ἀλθαία λεγομένη. Habet A. in margine, posuerunt autem B. E. Med. post v. Ἐβόμβησεν. Mox A. Ἐβούλετο. ἀλλ' οὐκ ἐβούλετο. (sic) Ἀττικώτερον γὰρ τὸ ἐβούλετο. 22. Ἐβόμβησεν] Ad Ierem. 38, 35. rettulit Ernestius.

Ἐαρινός. Qui est veris tempore. Ἔαται. Sedent. ab ἐῶ Ionice, pro ἧνται. et per pleonasmum inserto ϝ, εἵαται: ut μεμνέαται. Ἑαυτῷ. De tertia persona dicitur. Attici tamen etiam de secunda persona usurpant. Ἑαυτούς. Apud Atticos etiam significat, quod est invicem. Ἐάφθη. Secutus est. ab ἔπω fit ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, et per dissolutionem ἐάφθην, in tertia persona ἐάφθη. Ἔβα με. Invasit me. Aristophanes *Nubibus*: *Quod debitum mihi evenit post Pasiam?* Ἐβαρύνετο. Gravabatur. sic enim dicere oportet, non ἐβαροῦτο, vel βαροῦμαι, vel βαρούμενος, nec ulla declinatione uti ab verbo βαροῦμαι deducta: sed dicendum est βαρύνομαι et βαρυνόμενος. *Videns autem Senatum hoc graviter ferentem.* Ἐβαρυώπησαν. Graves oculos habuerunt. Ἔβασον. Sine. Ἐβάστασεν. Ponderavit. *Omnes vero vias exploravit, omniaque prudenter mente ponderavit, multasque et varias rationes excogitavit.* Ἐβδελύχθησαν. Tanquam abominanda reiecta sunt. Ἑβδομάτη. Septima. Ἑβδομαῖος. Septimus. Ἑβδομενόμενα. [Post sex lunas bovem septimum pinsebant, habentem cornua ad imitationem lunae primum apparentis. septimus igitur bos proverbii loco dicebatur de hominibus stupidis.] *Septimum bovem sapiens proverbium.* Septimos et decimos a nativitate infantum dies veteres celebrabant, nominaque iis imponebant, alii septimo, alii vero decimo die. Ἔβελος. Ebenus, lignum nigrum. item ἔβενος. Ἐβιάζοντο. Thucydides passive accepit. Ἐβληχῶντο. Balabant. Ἐβόησεν. Vociferatus est. Ἐβόμβησεν. Bombum edidit. Ἐβόων. Clamabant.

Ἔβωσεν. ἐκραξεν.

Ἐβουλιμίασαν. λίαν ἐπείνησαν.

Ἐβραγχίασε. κεκοπίακεν.

Ἔβρασεν, ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν ἐῤῥίψεν.

Μυριόπουν σκολόπενδραν ὑπ' Ὠρίωνι κυκηθεὶς
πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους.

Ἑβραῖοι. ἀπὸ Ἔβερ υἱοῦ Σάλα, ὃς ἐμέρισε τοῖς ἔθνεσι τὴν γῆν, τοὺς προσοίκους ὀνομάσας Ἑβραίους. οὗτος οὐ συνεπόνησε τοῖς πυργοποιοῖς, καὶ διέμεινεν ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἀμετάβλητος.

Ἐβρόμησεν. ἦχησεν.

Ἐβρόντησεν. ἦχησεν.

667 Ἕβρος, ποταμὸς Θρᾴκης, τὰ ῥεύματα ἔχων ἐκ Ῥοδόπης τοῦ Θρᾳκικοῦ ὄρους.

Ἐβρυάζοντο. εὐφραίνοντο.

Ἐβύνουν. ἐπλήρουν, ἔφραττον. Ἀριστοφάνης·

Χρυσίῳ τούτων ἐβύνουν τὸ στόμα.
τουτέστι, τῶν ῥητόρων.

Ἐγανώθην. ἐχάρην, εὐφράνθην. ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὅμηρος·

Γάνυται δέ τε φρένα ποιμήν.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων.

Ἐγγαστρίμυθος. ἐγγαστρίμαντις· ὃν νῦν τινες Πύθωνα, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν, Πλάτων ὁ φιλόσοφος Εὐρυκλέα, ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου μάντεως. Ἀριστοφάνης Σφηξί·

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.

Φιλόχορος δ' ἐν γ' περὶ μαντικῆς καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους. αὗται τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχὰς ἐξεκαλοῦντο. μιᾷ δὲ αὐτῶν ἐχρήσατο Σαούλ, ἥτις ἐξεκαλέσατο τὴν ψυχὴν Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

Ἐγεγήθει. ἔχαιρεν.

Ἐγγελῴη. γελάσοι.

Ἐγένετο. ἐγεγόνει. ἐγεγώνει δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς. λέγεται ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ὁ

---

1. καὶ ἔβωσεν] καὶ om. Gaisf. ἔκραγεν, ἔκραξεν] ἔκραγεν om. A. B. V. E. ἐκάλεσεν, ἔκραξεν Hesychius. 2. ἐπείνασαν] ἐπείνησαν A. V. Statim cum *V. omisi: καὶ ζήτει ἐν τῷ Βουλιμίαν. Ubi καὶ ἔστιν Edd. ante Gaisf. 3. Ἐβραγχίασε. κεκοπίακεν.] Psalm. LXVIII, 4. ubi LXX. ἐκοπίασα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου. *Defatigatus sum clamando, et meum guttur est raucum.* Ad hunc locum respexit Suidas. Idem est Βραγχᾶν, Βραγχιᾶν, et Βραγχιάζειν. De quibus Hesychius, Pollux, alii. Confer et Etymologum in v. Βραγχιάζω, qui et eundem Psalmographi locum ad partes vocat. *Toup.* In fine omiserunt ἐβρόντησεν A. B. V. E. quod recte Zon. p. 596. revocavit ad ἐβρόμησεν. 6. Μυριόπουν] Theodoridae Ep. I. pr. Anthol. Pal. VI, 222. 8. Ἰαπυγίους coniecit Küsterus. 9. Ἑβραῖοι] Theodoret. Quaest. in Genes. c. 10. quaest. 61. τινές φασιν ἀπὸ τοῦ Ἔβερ Ἑβραίαν κεκλῆσθαι τὴν γλῶσσαν· ἐκεῖνον γὰρ μόνον ἐν τῇ προτέρᾳ μεῖναι φωνῇ, καὶ ἐκεῖθεν Ἑβραίους ὀνομασθῆναι. *Gaisf.* In γῆν desinit Zonaras. Fusius haec tradidit Malalas p. 11. 14. Refert Ernestius ad Psalm. 17, 13. 15. Ἕβρος] Ex Schol. Aristoph. Av. 775. Monuit Abreschius. 17. Ἐβρυάζοντο] Item Hesychius. ἐβριάζοντο Zon. 18. Ἔβύνουν] Scribe ἔβυον: ut recte legitur apud Scholiastam Aristoph. Pac. 644. unde notam hanc Suidas descripsit. *Küst.* Sive Zon. p. 596. Ἀριστοφάνης· Χρυσίῳ τούτ.] Apud Aristophanem loco laudato versus integer sic legitur: *Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα. Küst.*

1. Ἐγανώθην. ἐχάρην, εὐφρ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 7. ἐχάρην om. E. Homeri locus est Il. ν'. 493. 4. χαλκευμάτων Med. 5. Ἐγγαστρίμυθος] Esaias 8, 19. *Toup.* Vid. infra *Εὐρυκλῆς. Reines.* Vide interpretes Hesychii. Eadem usque ad γυναῖκας ἐγγαστριμύθους Schol. Platon. p. 372. Gaisfordus: „Nescio an seqq. proveniant ex Schol. Gregor. Naz. Or. c. Iulian. III. p. 71. A." δν νῦν] ὃ νῦν A. E. Med. 7. Εὐρυκλέα] Henr. Stephanus legit Εὐρυκλείτην vel Εὐρυκλείτας: sed perperam. Quamvis enim hi ab aliquibus Εὐρυκλεῖται dicantur, non tamen ita eos nominavit Plato; cuius verba in Sophista [p. 252. C.] haec sunt: Ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον, ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα. *Pearsonus* ap. Küst. Sophistam Platonis nominatim excitavit Hesychius. 8. Σφηξί] Vesp. 1055. (1014.) Σφιγξί A. B. Med. 13. Σαμουήλ *V. Extrema Zon. p. 599. agnoscit. 14. τοῦ προφήτου] Addit V. κατὰ φαντασίαν τοῦ δαίμονος ἀπεικασθέντος εἰς τὸν Σαμουήλ. Cf. Regg. I, 28. 15. Ἐγεγήθει] Sic Hesychius. Aeschyli Prom. 162. ed. Blomf. contulit Gaisf. ἐγεγήθη V. 19. Ἐγένετο] Vid. Bergler. et Wagner. in Alciphr. I, 39. p. 250. Zenob. III, 44. *Gaisf.*

Ἔβωσεν. Vociferatus est. Ἐβουλιμίασαν. Valde esurierunt. Ἐβραγχίασε. Laboravit. Ἔβρασεν. Ex mari in terram eiecit. *Multorum pedum scolopendram ab Orione turbatus pontus Iapygum eiecit in scopulos.* Ἑβραῖοι. Hebraei, sic dicti ab Heber, filio Salae, qui terram gentibus distribuit, et accolas vocavit Hebraeos. hic turris conditores non adiuvit, ideoque lingua eius expers mutationis permansit. Ἐβρόμησεν. Insonuit. Ἐβρόντησεν. Intonuit. Ἕβρος. Hebrus, Thraciae fluvius, qui ex Rhodope monte Thraciae oritur. Ἐβρυάζοντο. Delectabantur. Ἐβύνουν. Replebant, obturabant. Aristophanes: *Auro illorum obturabant os.* hoc est, oratorum. Ἐγανώθην. Gavisus sum, laetatus sum. ab verbo γάνυμαι. Homerus: *Laetatur autem animo pastor.* metaphora ducta est ab nitore vasorum aereorum. Ἐγγαστρίμυθος. Qui ex ventre vocem reddit. hunc quidam nunc Pythonem vocant, Sophocles vero στερνόμαντιν, at Plato philosophus Εὐρυκλέα: ab Eurycle, qui huiusmodi vates fuit. Aristophanes *Vespis*: *Imitans Euryclis divinationem et mentem.* Philochorus libro tertio *de divinatione* mulieres etiam ventriloquas fuisse dicit. hae mortuorum animas evocabant: quarum una usus est Saul, quae Samuelis prophetae animam evocavit. Ἐγεγήθει. Gaudebat. Ἐγγελῴη. Irrideret. Ἐγένετο. Fuit. Ἐγεγώνει vero per ω significat, clamavit. Ἐγένετο καὶ Μάνδρ. *Fuit etiam Mandroni ficulna navis.* dicitur de iis qui praeter spem et meritum rem ex sententia gerunt, et praesenti felicitate insolescunt.

γὰρ Μάνδρων παρ᾽ Ἀθηναίοις ναύαρχος ἠρέθη, ἀνάξιος ὢν τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ εὐτελὲς δηλοῖ.

Ἐγενήθη. ἐπὶ τῆς ποιήσεως δι᾽ ἑνὸς ν̄, ἐπὶ δὲ τῆς κυήσεως διὰ δύο. καὶ Λαβίδ· Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος. τουτέστιν, οἷόν τινα τροφὴν ποιοῦμαι τὰ δάκρυα.

Ἔγγεον. τὸ ἀσφαλές.

Ἔγεστα. πολεμικὸν μηχάνημα, ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον. τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι προκάλυμμα τιθέασιν ἐξ αἰγείων τριχῶν, τῶν λεγομένων κιλικίων. ἃ δὴ πάχους τε καὶ μήκους διαρκῶς ἔχοντα ἀναρτήσαντες ἐκ ξύλων μακρῶν ἐπίπροσθεν ἐτίθεντο. ἐνταῦθα γὰρ οὔτε πυρφόροι διστοὶ οὔτε ἄλλα βέλη ἐξικνεῖσθαι εἶχον, ἀλλ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν προκαλυμμάτων ἔμενον. οἱ δὲ διὰ τοῦ ᾱ ἄγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

668 [11]Ἐγείνωνται. γεννήσωσιν. Ὅμηρος·

Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.

Ἔγγειον. χέρσον, ξηράν. Πισίδης·

Ταύτην, κράτιστε, τὴν ἀπεξενωμένην
ὁδὸν περάσας, ὥσπερ ἔγγειον δρόμον.

Ἔγγειον. Ὁ δὲ κατεκληρούχει τὴν χώραν, διδοὺς ἑκάστῳ ταλάντειον κλῆρον, οὕτως ὑπολαμβάνων στῆναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προσδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήσεσι. τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω. οὐχ οὕτως δὲ οἱ ῥήτορες ἔτασσον, ἀλλ᾽ ὅταν τὸ ἐν γῇ θέλωσι δηλῶσαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον· Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. καὶ Λυσίας· Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Ἔγγιον δὲ διὰ τοῦ ῑ, τὸ ἐγγύτερον.

Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς.

Ἔγειραι. ἔγειραι σὺ αὐτὸς διὰ διφθόγγου, ἀντὶ τοῦ ἐγέρθητι· ἔγειρε δὲ τὸν λίθον διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ· ἐνέργειαν γάρ τινα σημαίνει.

Ἐγείρεται τῆς νυκτός. οὕτως οἱ Ἀττικοί.

Ἐγείρω. αἰτιατικῇ.

---

1. *Μάνδρων παρ᾽ Ἀθηναίοις*] Haec verba ex MSS. revocavi: quae in prioribus editt. desunt. *Küst.* Novissimae voces transierant olim in v. *Σύκινον*. 4. *δὲ* om. *V. *γεννήσεως*] *κυήσεως* A. B. V. E. Med. Mox *διὰ β᾽ νν̄* E. 5. *Λαβίδ*] Ps. XLI, 3. Ubi *ἐγεννήθη* Med. 8. *Ἔγγεον*] Immo *ἔγγυον*. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 88. *Küst.* Id ipsum firmat Zon. p. 602. sed epimerismi ratio persuadet olim *ἔγγειον* extitisse: quo concesso glossa debet hac sede depelli. 9. *Ἔγεστα*] Id est, *agger*, *ex humo aggesta extructus*: quem Procopius (unde locum hunc depromptum esse in nota sequente docebimus) rectius vocat *ἄγεστα*, a voce Latina *aggestus*. Vide etiam Suidam supra v. *Ἄγεστα*. *Küst.* Cuiacii errorem in h. v. castigat Casaubon. in Sueton. Aug. 83. p. 255. *Hemst.* Adde Lindenbr. in Ammian. XIX, 8. *λίθων — ξύλων*] *λίθου — ξύλου* E. 10. *χοῦ*] *χοὸς* Zon. p. 602. *τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι προκάλ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii lib. II. de Bello Pers. c. 26. *Küst.* Is *τραγείων τριχῶν*. 13. *διαρκῶς*] *διαρκοῦς* E. *ἀναρτήσαντες*] *ἀναρτίσαντες* A. *ἀρτήσαντες* Procop. 17. Post hanc gl. cum V. delevi, quae habet A. in margine, quaeque huc temere ex v. *Ἀλλήλων* invecta fuerant: *Ἐγεύσαντο. Καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης.* 18. *Ὅμηρος*] Il. *ί*. 26. 19. *Εὐλὰς*] *Εὐλαὶ* A. Mox *ἐγγένωνται* B. E. Tum *ἀικίσσωσι* *V. Med. *ἀεικίσωσι* E. 20. *ξηράν*] Sic MSS. Pariss. [et Zon. p. 599.] At priores editt. *ξηρόν*: minus recte. *Ξηρὸν* enim est adiectivum: at *ξηρὰν* substantive capitur, subintelligendo *γῆν*: quae vox proinde recte *ἐκ παραλλήλου* iungitur *τῷ χερσόν*. *Küst.* *Πισίδης*] Fragm. Foggin. v. 80.

3. *Ἔγγειον*] Vide Salmasium de Mod. Usur. p. 83. *Küst.* Addit Gaisf. Heraldi Animadv. p. 158. Quocum iungendus Lobeck. in Phryn. p. 297. 4. *ταλάντειον*] *ταλάντιον* A. V. *ταλαντιαῖον* apparet esse legendum. Infra suspicor *ἂν* particulam intercidisse, nisi putamus *στῆναι* idem valere quod *ἑστάναι*. 6. *ταῖς ἐγγείοις κτήσεσι*] *τοῖς ἐγγείοις κτήνεσι* B. E. *ταῖς ἐγγείαις κτήσεσι* A. Vide gl. continuam. 7. *οὕτω*] *οὕτως* cum Med. 9. *πρὸς Ἀπατούριον*] P. 893, 14. *πρὸς τοῦτον*] *πρὸς τοῦτο* V. 10. *οὔτε ἐγγείου συμβ.*] Legendum esse *οὔτε ἐγγύου συμβολ.* ostendit Salmasius de Modo Usur. p. 88. quem de hoc loco vide. *Küst.* *ἐγγύου* B. et E pr. firmant. Sed libri Demosthenis *ἐγγαίου*. 12. *οὗτος*] *οὕτως* B. E. Mox v. Moschop. *π. σχ.* p. 6. Theodos. Gramm. p. 70. et Herodian. Epim. p. 172. quibus auctoribus novissima sunt conflanda, priore membro inverso. 15. *τὴν ἐπὶ*] *τὸν ἐπὶ* A. *τὴν* om. Lex. Seg. 16. *Ἔγειραι*] Hanc gl. delevit Küsterus, quam retinet etiam *V. Adde Herodiani Epimer. p. 271. et Zon. p. 605. 19. *Ἐγείρεται*] Aristoph. Nub. 9. 20. Om. vulg. silente Gronovio.

Mandro enim apud Athenienses praetor classis creabatur, cum honore illo indignus esset. navis vero ficulna significat rei vilitatem. *Ἐγενήθη*. Cum significat, factum est, per unum *ν̄* scribitur; cum vero natum est, per duo. David: *Lacrimae meae mihi fuerunt panis.* id est, lacrimis pro cibo utor. *Ἔγγεον*. Firmum. *Ἔγεστα*. Agger ex lapidibus et lignis et terra excitatus. hunc qui moliebantur tegumenta iustae crassitudinis et longitudinis ex pilis caprinis, quae cilicia vocantur, contexta et ex longis perticis suspensa sibi praetendebant: quo facto neque igniferae sagittae neque alia tela ad ipsos pervenire poterant, sed omnia in tegminibus haerebant. quidam etiam per *ᾱ* scribunt, *ἄγεστα*. *Ἐγγείνωνται*. Generent. Homerus: *Vermes generent, eiusque cadaver foedent.* *Ἔγγειον*. Terram, continentem. Pisides: *Hoc, optime, ignotum iter cum confeceris, velut cursum terrestrem.* *Ἔγγειον*. *Ille vero regionem viritim divisit, unicuique assignans possessionem talenti pretio aestimatam, sic sperans res civitatis stabiliri posse, si homines fundis et agris affixi forent.* quidam vocem sic accipiunt, ut sit propius. at apud oratores vox illa significat quicquid in terra possidetur. Demosthenes in oratione adversus Apaturium: *Cum nullus mihi cum hoc homine contractus sit, sive nauticus sive terrestris.* Et Lysias: *Cum iubeat lex tutores pecuniam pupillorum in agris collocare, hic nos navicularios reddit.* *Ἔγγιον* vero per *ῑ* significat, propius. *Ἔγγειον κτῆσιν*. Possessionem terrestrem, id est, praedium. *Ἔγειραι*. Id si per diphthongum scribimus, significat, ipse te excita; sin quam actionem notat, ut, erige hunc lapidem, *ε̄* simplici scribitur. *Ἐγείρεται τῆς νυκτός*. Noctu excitatur. ita Attici.

Ἐγήγαρτος. ὁ ἐπιχαρής.

Ἐγηγερμένος, διανιστάμενος.

Ἐγγίζω σοι. δοτικῇ.

Ἔγγιον. ἐγγύτερον, διὰ τοῦ ῑ. Ἔγγιστα.

Ἐγκάθετος. δόλιος, κατάσκοπος. Καὶ Ἐγκάθηνται, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Μὴ τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

Καὶ Ἐγκάθηται, ἐνεδρεύει.

Ἐγκαθειργνύντες. ἀποκλείοντες.

Ἐγκάθηται. ἐνεδρεύει. Λαβίδ· Ἐγκάθηται ἐνέδρα μετὰ πλουσίων.

Ἐγκαθιέμενοι. ἀφιέντες.

Ἐγκαθίζουσιν. ἐνεδρεύουσι. Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις.

Ἐγκαλινδεῖσθε σωματικοῖς παθήμασι.

Ἐγκαλῶ. δοτικῇ.

Ἐγκαλλωπισαμένου. ἐναβρυνομένου. Εἴτε τοῦ βασιλέως τῷ ψεύσματι ἐγκαλλωπισαμένου.

Ἐγκάναξον. ἔνσεισον, προσένεγκε, ἔγχεον. πεποίηται δὲ ἡ λέξις. Ἀριστοφάνης·

Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

Ἕλκυσον, ἐκρόφησον, ἔκπιε.

Ἔγκαρπον. ἔγκυον. Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ ἑαυτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὕστερον τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται.

Ἐγκάρσιον. πλάγιον.

Ἔγκασιν. ἐγκάτοις, ἐντέροις. 669

Ἐγκατελέγησαν λίθοι. ἀντὶ τοῦ ἐγκατῳκοδομήθησαν. καὶ Ὅμηρος·

Αἱμασιάς τε λέγων.

---

1. Zon. p. 596. Ἐγήγαρτος καὶ ἐγήχαρτος. ὁ ἐπίχαρις. Hoc quidem latitat etiam apud Hesychium. 2. διανιστάμενος] Zon. p. 606. ὃ ἀνιστάμενος E. 3. 4. Om. Küsterus silente Gron. Ἔγγιστα tacite Gaisf. addit. Ἔγγιον supra extabat in v. Ἔγγειον: praetereaque Zon. p. 602. demonstrat, qui harum vocum olim tenor fuerit. 6. Ἐγκάθετος] Vid. v. Πρυτάνεις. Toup. Schol. Plat. p. 465. Hyperidem habent auctorem Antiattic. p. 96. et Phrynichus p. 333. Cf. Luzac. de Socrate cive p. 120. sq. Ceterum distinctione inter δόλιος et κατάσκοπος caret Lex. Seg. 9. Μὴ τοῖς τρίβωσιν] Portus legendum suspicabatur, μὴ ταῖς τρίβοισιν: quod non aspernor. Küst. Errant Portus et Küsterus. Non *viae* sed *vestes* intelliguntur. Versus est Aristoph. Ach. 342. *Valck.* Monuit ipse Küsterus in Addendis. 11. ἐναποκλείοντες Zon. p. 607. που λίθοι et seqq. om. *V. 12. Λαβίδ] Psalm. IX, 30. ubi hodie rectius legitur, ἐγκ. ἐν ἐνέδρᾳ. Küst. Sub gl. finem ipsam discrepantiae significationem ἢ ἐν ἕδρᾳ omisi cum V. E. 15. Novissimam fragmenti partem excitat v. Ἐπικαιρότατος.

1. Ἐγκαλινδεῖσθαι] Ἐγκαλινδεῖσθε A. Gl. om. Küst. silente Gronovio. 2. Ἐγκαλῶ] Cf. Lex. Seg. p. 136. Gl. om. V. Saltem cum A. delevi, quae subiiciebantur: Ἐγκαλῶ σοι ῥᾳθυμίαν. Ἐγκαλοῦμαι δὲ αἰτιατικῇ. Ἡμεῖς τὰς αἰσχίστας σχεδὸν ὡς πράξεις ἐγκαλούμεθα. 3. ἐναμβρυνομένου Med. 6. Ἐγκάναξον] Vid. Euripid. Cycl. 152. ubi leg. ὃς ἂν ἐμπλησθῷ. Alciphro p. 352. ἐγκανάξας κύλικα. Toup. MS. 7. δὲ om. *V. Ἀριστοφάνης] Equ. 105. Explicationes loci Suidas petiit a Scholiis in Comicum locupletioribus: quarum pars referri videtur ad diversitatem scribendi ἐκκάναξον, eoque tendit Hesychius: ἔγχεε, ἔκπιε. 11. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ scripsi cum A. B. V. E. 13. Ἐγκάρσιον] Ἐγκάρσιον A. B. V. E. Lex. Bachm. p. 205. 14. Ἔγκασιν] Il. λ. 438. ἐντέροις om. Lex. Seg. Cf. grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 492. 15. Ἐγκατελέγησαν λίθοι] Respexit Suidas ad locum illum Thucydidis lib. I. c. 93. Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. Vide ibi Scholiastam, cuius interpretationem Suidas hic secutus est. Küst. Is deinde per negligentiam ἐγκατῳκοδόμησαν. 16. Ὅμηρος] Od. σ. 358. καὶ Ὅμ. om. Zon. p. 606. Post hanc glossam extabant, quae ex superiore loco non sine verborum corruptione et defectu translata delevi cum A. V. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἱστορεῖ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδιοποιῶν. Ubi virorum doctorum hae sunt annotationes: „Vide infra v. Κατῳκοδόμησεν.“ Küst. „Locus luxatus est et mutilus. Lego certissime: Ὁ δὲ πατὴρ λαβὼν τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, μηνίσας ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. Solenne autem est verbum λαμβάνειν in re huiusmodi. Lysias pro caede Eratosthenis p. 17. ἐπὶ δάμαρτι τῇ ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβών, *Morchum in uxore deprehendens.* Philostrat. V. Apollon. VIII, 7. Καὶ τὸ μοιχεύειν μέν, ὃν λανθάνουσι χρόνον, γαμεῖν δὲ ὡς ἐμοίχευσαν, ὅταν ἐπ' αὐταῖς ληφθῶσι. Heraclides de Politt. c. 1. λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Λειμώνῃ μοιχόν. Artemidor. III, 51. Κατέλαβεν ἐπὶ τῆς ἐρωμένης. Legendum: ἐπὶ τῇ ἐρωμένῃ. Demosthenes contra Neaeram p. 586. ed. Taylor. λαμβάνει μοιχὸν ἐπὶ τῇ θυγατρί. Confer etiam Suidam v. Πωλοῦσι et Valcken. Diatrib. Eurip. p. 263. Toup. I. p. 155. Sed in Curis novissimis haec monuit auctius inveniri sub v. Ἀναγυράσιος. Adde Valck. Diatr. p. 269. Item post v. Ἐγκατειλημένην quae e Zon. p. 603. sive Etym. M. erant inculcata: Ἔγκαφος. τὸ ἐλάχιστον. Εὔπολις· Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. παρὰ τὸ ἐγκάπτω, ἔγκαφος. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν, Gaisfordus omisit cum A. B. V. E. coll. Valcken. in Ammon. I, 4. p. 20.

Ἐγήγαρτος. Laetus. Ἐγηγερμένος. Excitatus. Ἐγκάθετος. Insidiator, explorator. Et Ἐγκάθηνται, in insidiis latent. insidiatores enim in occultis locis delitescere solent. *Ne in pallliis alicubi lateant lapides.* Et Ἐγκάθηται, insidiatur. Ἐγκαθειργνύντες. Includentes. Ἐγκάθηται. Insidiatur. David: *Cum opulentis in insidiis latet.* Ἐγκαθιέμενοι. Immittentes. Ἐγκαθίζουσιν. In insidiis collocant. *Illi vero in opportunis illarum regionum locis insidias collocant.* Ἐγκαλλωπισαμένου. Qui re aliqua gloriatur. *Sive quod rex illo mendacio gloriaretur.* Ἐγκάναξον. Immitte, affer, infunde. est autem vocabulum fictum. Aristophanes: *Age, multum nunc merum mihi infunde.* vel hauri, sorbe, ebibe. Ἔγκαρπον. Gravidam. *Philippus vero postquam cum Arsinoe rem habuerat, gravidam ex se reliquit, dein Olympiadem uxorem duxit.* Ἐγκάρσιον. Transversum. Ἔγκασιν. Visceribus, intestinis. Ἐγκατελέγησαν λίθοι. Lapides aedificio inserti sunt. Homerus: *Maceriasque struens.*

Ἐγκαταζεύξας. συνθείς, συναρμόσας.

Νέας βουλὰς νέοις ἐγκαταζεύξας τρόποις· Σοφοκλῆς.

Ἐγκατέσκηψαν. ἐφώρμησαν, ἐπέδραμον, ἐπεδράξαντο. Τὰ Αἰγυπτίων κακὰ τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει ἐγκατέσκηψε καὶ τῇ Ῥώμῃ. Οὐάρων φησίν.

Ἐγκατειλιγμένος. τετραμμένος.

Ἐγκατειλημμένην. ληφθεῖσαν.

Ἐγκαυχῶμαι. δοτικῇ.

Ἐγκαίνια. ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκαινουργήθη τι.

Ἐγκαινίδες. μέρος τι τοῦ πλοίου. Ξύλα ἰθυντενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες.

Ἐγκεκορδυλημένος. ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκαλυμμένος καὶ συνεστραμμένος, ὥστε μηδ' ἀνθρώπου σχῆμα δηλοῦν, ἀλλ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι τῶν στρωμάτων. κορδύλη γὰρ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξέχον οἴδημα, ὑπὸ πληγῆς εἰς ὕψος καὶ ὄγκον ἀρθέν, ὃ καλοῦμεν κόνδυλον. Κρέων δὲ ἐν τῷ ἃ τῶν ῥητορικῶν κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι παρὰ Κυπρίοις τὸ πρὸς κεφαλῆς προσείλημα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κρώβυλον, παρὰ δὲ Πέρσαις νιδάριον. ὅτι δὲ νῦν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐγκεκορδυλημένος ἀντὶ τοῦ ἐνειλημμένος καὶ ἐγκρύψας ἑαυτόν, δῆλον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων·

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.

ψύχος γὰρ ἦν, ὡς εἰκός, καὶ περιεκαλύπτοντο. ὅθεν καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱὸν εἶπεν.

Ἐγκεκοισυρωμένην. ἀντὶ τοῦ περιττῶς κεκοσμημένην, τὰ Κοισύρας φρονοῦσαν. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα. οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ, ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν. λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοῖς γὰρ οἷα εἰκὸς ἐκέχρητο καλλωπίσμασιν, [τουτέστι νίμμασι, καὶ τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις· οἷς κοσμεῖσθαι γυναῖκας ἔθος.] ἐγκεκοισυρωμένη οὖν, οἷον τρυφῶσα· ἀπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλουσίας, Ἀλκμαίωνος γαμετῆς.

Ἐγκεκύκλησαι. ἀνέστραψαι. Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι.

---

3. *Σοφοκλῆς*] Ai. 736. Lege *νέοισιν*. 5. *Τὰ Αἰγυπτίων*] Locus ex v. *Αἴξις* et redintegrandus et correctione iuvandus. *τὰ* posterius om. Zon. p. 606. 6. *Οὐάρων*] Dubites num historicus ille nescio quis intelligatur, quem v. *Βάῤῥων* exhibuit. 8. 9. Glossas olim inversas Gaisf. posuit cum *V. Sed Med. v. *Ἐγκατειλεγμένος* collocat post gl. *Ἐγκαυχῶμαι*, quam Küsterus expunxit silente Gronovio. 11. *Ἐγκαίνια*] Refertur ad Ev. Ioann. 10, 22. Vid. Schleusneri Lex. N. T. 12. *Ἐγκαινίδες*] Legendum est *Ἐγκενίδες*. Vid. Etymol. p. 357, 3. *Hemst.* Firmant codices Agathiae, repugnante Zon. p. 601. *Ξύλα ἰθυτενῆ καθά που ζυγ.*] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. V. (c. 21.) p. 167. ex quo post *περισφίγξαντες* sensus supplendi gratia addendum est, *ξυνῆπτον ἀλλήλοις αὐτὰς καὶ συνεμίγνυον*. Küst. 13. *καθά που*] *καθάπερ* E. 17. *Ἐγκεκορδυλημένος. ἐντετυλ.*] Aristoph. Nub. 10. *Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος*. Confer ibi Scholiastam, apud quem pro *πρὸς κεφαλῆς προσείλημα* rectius legitur *κεφαλῆς περιείλημα*. Küst. Ibi *τὸ ἐνείλημα τῆς κεφαλῆς* Zon. p. 608. Horum compendium dedit grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 493. 20. *ἰδίως*] *κυρίως* E pr. 22. *Κρέων δὲ*] *Κρέων γὰρ* V.

3. *παρὰ δὲ — ἐγκεκορδυλημένος* om. B. E. Med. 4. *νιδάριον*] An potius *κιδάριον*? Vide Hesychium v. *Κίδαρις*. Küst. Firmat coniecturam Zonaras. Repetebantur haec sub vv. *Νιδάριον* et *Φακιόλιον*. Mox *ἐγκεκορδυμένος* *V. 8. Praestat inversus ordo, *καὶ ὡς εἰκὸς περιεκ.* 11. *Ἐγκεκοισυρωμένην*] Aristoph. Nub. 48. *Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην*. Vide ibi Scholiastam: itemque Nostrum infra vv. *Κεκοισυρῶσθαι* et *Κοισύρα*. Küst. 13. *τρυφὴν*] *τροφὴν* A. 14. *ἐπιχειρήσαντι*] *ἐπιχειρίσαντι* A. 15. *κομμωτικῆς*] *κομμοτικῆς* B. *κομορτικης* E. 17. *τουτέστι — ἔθος* om. B. V. E. Med. et Schol. Aristoph. uncis inclusi. 20. *γαμετῆς*] Haec vox non tam deest in prioribus editt. [et B. E.] quam culpa librariorum in locum alienum, post *διὰ φόβον τινά* in v. *Ἐγκέχυδα*, reiecta est, quam fide 2 MSS. Pariss. in sedem suam reposui. Küst. Statim Aldus: *Ἐγκυλεύομαι. δοτικῇ. Ἐγκυράσαι. ἐγχεῖν.* Posteriorem gl. habet A. in margine, nesciunt B. V. E. ac delevi, quippe perperam collocatam. Superiorem autem coniecit A. margo post v. *Ἐγκέλευστοι*. 21. *ἀνέστραψαι*] *ἀνέστρεψε* B. *ἀνέστρεψαι* *V. E. Med. Zon. p. 608. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 697. Ubi Med. *ὅπως*. Cf. v. *Ἀκαρές*.

Ἐγκαταζεύξας. Componens, adaptans. Sophocles: *Nova consilia novis modis adaptans.* *Ἐγκατέσκηψαν*. Irruerunt, incurrerunt, invaserunt. *Mala urbis Alexandrinae in Aegypto Romam etiam invaserunt.* ita Varro inquit. *Ἐγκατειλεγμένος*. In ordinem allectus. *Ἐγκατειλημμένην*. Interceptam. *Ἐγκαίνια*. Festum quo novae res solenniter dedicantur. *Ἐγκαινίδες*. Pars quaedam navigii. *Perticas in longum porrectas tanquam transtra, et super eas encaenides transversim positas, easque non totas sed tantum circa extrema et media maioribus vinculis circumligatas inter se committebant.* *Ἐγκεκορδυλημένος*. Involutus, et tectus ita, ut ne hominis quidem figura appareat, sed summae tantum stragulorum partes conspiciantur. *κορδύλη* enim proprie dicitur tuber capitis, a plagis et verberibus ortum et tumore inflatum: quod *κόνδυλον* vocamus. Creon vero libro I. *Rhetoricorum* tradit *κορδύλην* apud Cyprios vocari fasciam capitis, quam Athenienses vocent *κρώβυλον*, Persae *νιδάριον*. *ἐγκεκορδυλημένος* igitur significat involutus, vel se ipse involvens; id quod ex sequentibus apparet: *Sed si placet stertamus stragulis involuti.* frigus enim erat, ut credibile est, eamque ob causam stragulis se involvebant. quare filium quinque stragulis involutum fuisse dicit. *Ἐγκεκοισυρωμένην*. Nimio studio comptam, eadem mente praeditam qua Coesyra. est autem vocabulum Eretriacum. Eretrienses enim ob delicias male audiebant. haec Coesyra Pisistrato tyrannidem affectanti nupsit. tangit autem nimium formae ornandae studium. multis enim, ut verisimile est, pigmentis, [et fucis, formaeque lenociniis, et capillorum nexibus, allisque ornamentis mulierum] utebatur. *ἐγκεκοισυρωμένη* igitur significat, delicias faciens: a Coesyra, muliere opulenta, Alcmaeonis uxore. *Ἐγκεκύκλησαι*. Conversus es. Aristophanes: *Nescio quo pacto conversus sis.*

Ἐγκέλευστοι. μετὰ προστάξεως. Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξάρει δῶρα, οἱ μὲν καθ' ἑαυτούς, οἱ δὲ ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι.

Ἐγκεντρωθείς. ἀσφαλισθείς.

Ἐγκέχοδα. ἀπεπάτησα διὰ φόβον τινά, ἔχεσον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. κάλει θεόν· εἰς βοήθειαν.

Ἐγκένχρεα.

Ἐγκεχείρικε πάντα Τιμολέοντι.

Ἔγκειται. ἐπίκειται, λίαν ἐπιθυμητικῶς ἔχει. Λαχάρης δὲ ὀπηνίκα ἀπέδρα, ἁλώσεσθαι μέλλων, τῶν δαρεικῶν κατ' ὀλίγους τοῖς ἐγκειμένοις μεθείς, τελεώτατα τῷ δελεάματι ἐξέφυγε τὸ δυσχερές.

Ἐγκιλικίζεται. κακοηθεύεται, κακοποιεῖ. διεβέβληντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ Κιλίκιος ὄλεθρος. ἐγκιλικίζειν γὰρ τὸ κακοηθίζεσθαι.

Ἐγκισσήσωσι. συλλάβωσιν, ἐπιθυμήσωσιν.

Ἔγκλητον. ἔγκλητον λέγοντες δικαστήριον καὶ δίκην ἔγκλητον, ἐγκαλέσασθαι δὲ οὐ λέγουσι.

Ἔγκλισις. Ἀναξαγόρας φησὶν ὥστε κατὰ κορυφὴν τῆς γῆς τὸν ἀεὶ φαινόμενον εἶναι πόλον· ὕστερον δὲ τὴν ἔγκλισιν λαβεῖν, τουτέστι παραπροπήν.

[Ἔγκλῖναι. αἰτιατικῇ.]

Ἐγκολεήσατο. καθῆκεν εἰς τὸν κολεὸν τὸ ξίφος.

Ἐγκολπίζονται. Οἱ δὲ βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζονται, προσχωρήσειν Ῥωμαίοις ὑποκρινάμενοι, οἱ ὑ τὸν ἀριθμόν.

Ἔγκομμα. τὸ πρόσκομμα.

Ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι· 671

1. Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξ.] Sensum, non ipsa verba Xenophontis Suidas hic rettulit. Apud Xenophontem enim lib. V. de Instit. Cyri p. 147. [V,5,39.] locus hic ita legitur: *Οἱ δὲ Μῆδοι, ὅσον χρόνον σχολὴν πρὸ δείπνου, ἦγεν ὁ Κυαξάρης, ἤεσαν πρὸς αὐτόν, οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ πλεῖστοι ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου, δῶρα ἄγοντες* etc. Notanda hic est diversitas lectionis. Nam pro *ἐγκέλευστοι*, cuius vocis gratia locum hunc attulit Suidas, apud Xenophontem hodie legitur *ὡς κεκέλευστο*: cui lectioni tamen *ἐγκέλευστοι* praetulerim. *Küst.* Placet in Xenophonte Suidae lectio *ἐγκέλευστοι*, quod elegantius. Sic loquitur Xenoph. Anab. p. 26. [I,3,13.] *ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι.* Procop. pp. 99. et 366. *Toup.* MS. Tetigit Zon. p. 598. 2. Κυαξάρει] Κυαξάρῃ B. E. Med. Mox *αὐτοὺς* E. 4. Ἐγκεντρωθείς] Sic Hesych. et Zon. p. 608. 5. ἔχεσα] ἔχεσον A. B. V. E. Notabilis Scholiastarum usus: cum adhuc sola veteris comoediae fides innotuerit. V. Hom. Epimer. p. 176. 6. Βατράχοις] V. 481. ubi versus integer sic legitur: *Οὗτος τί δέδρακας; Ἐγκέχοδα. Κάλει θεόν. Küst.* Is ut videtur statim inculcavit Ἐγκέχοδα, quod expunxi cum A. B. E. (siletur V.) Med. Quod superest *κάλει θεόν* facile *δὲ* interposito iungi potest cum interpretatione *εἰς βοήθειαν*. Quamquam vel leniorem rationem ostendit v. Ἐγκόνει. 8. Ἐγκένχρεα] Sic A. Ἐγκέχρε V. Ἐγκέχρεα edd. ante Küsterum, qui hanc et seq. gl. delevit. Schweighäuserus *ἐγκέχρεα* positum opinabatur, similiter ut *ἐγκεχρημένοι* apud Herod. VII,145. Nos putamus familiarem scribendi rationem repraesentari pro *ἐν Κεγχρεῷ* vel *Κεγχρεαῖς*. 9. Ἐγκεχείρικε] Ἐκεχείρικα Med. Ἐγκειχείρηκα V. ἐγχεχείρικα E. 12. κατ' ὀλίγον] κατ' ὀλίγους A. V. et sic Polyaenus III,7. ubi eadem historiola legitur. *Gaisf.* V. Wytt. in Plutarch. S. N. V. p. 71. τοὺς ἐγκειμένους] τοῖς ἐγκειμένοις V. quod Schweighäus. Opusc. T. II. p. 206. occuparat. 13. δελεάματι] Lege δελεάσματι. δυσμενές] δυσχερές A. 14. Ἐγκιλικίζεται. κακοηθ.] Vide infra v. *Κιλίκιος*. Pherecrat. apud Suid. in *Κιλίκων*. *Hemst.* Sic Hesychius, desinens in ὄλεθρος. Ἐγκυλικίζεται *V. 16. ἐγκιλικίζειν] Pherecratem auctorem edit Etym. M. p. 310.

1. Ἐγκισσήσωσι] Method. orat. de resurrect. *φθόνον ἐγκισσήσας καθ' ἡμῶν*, *invidiam erga nos concepit*, de diabolo: Phot. c. 234. *Reines.* Sumpta gl. e Genes. XXX,38. quod monuit H. Stephanus. ἐπιθυμήσουσιν] ἐπιθυμήσουσιν A. Med. ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν Zon. p. 608. Statim Ἐγκίσσησις, ἡ ὄχευσις, omiserunt A. B. V. E. ἐγκίσωσις ἢ ὄχευσις Med. Vide Codd. Naniorum Graec. p. 492. et Zon. p. 602. 3. Ἔγκλητον in capite gl. posuit (cum *V.) A. qui mox δὲ praebuit. ἔγκλητον λέγ.] Rectius Ἔκκλητον. Vide Suidam infra v. Ἔφεσις. *Küst.* Plutarch. II. p. 215. *τὴν τῶν Μεσσηνίων πόλιν ἔγκλητον λαμβανόντων.* Quare fallitur Küsterus. Vide Dio. p. 1293. et Reimar. *Toup.* MS. Opposuit Küstero ipsum Suid. v. Ἐχῖνοι Hudtwalkerus de diaetetis p. 126. Quae omnia nihil nisi vetustatem mendi demonstrant. Post hanc glossam Gaisfordus reduxit Ἐγκλημάτισεν cum A. marg. Ἐγκλιμάτισιν E. Med. Delevit Küsterus. Idem gl. Ἔγκλῖναι male collocatam omisit, silente Gronovio. 5. Ἔγκλισιν] Ἔγκλησις A. Ἔγκλισις V. E. Non alienum significationis admonere lexicographis praetermissae, apud Dion. Chrys. T. I. p. 677. qui vocis modulationem intellexit. Ἀναξαγόρας φησὶν] Haec sunt verba Laertii Anaxagora segm. 9. *Küst.* Exceptis quidem ut apparet primis illis nominibus. 6. εἶναι] εἶκε A. 7. παραπροπήν] τὴν τροπὴν Zon. p. 600. 10. Ἐγκολεήσατο] Firmat Hesychius. Zon. p. 608. Ἐγκουλεήσατο. 12. Οἱ δὲ βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Theophyl. Simoc. lib. III. c. 5. ubi quae scriptor ille prolixius refert, noster in pauciora hic contraxit. *Küst.* 14. οἱ ὑ τὸν ἀριθμόν] Sic Simocatta et 2 MSS. Pariss. [cum *V.] At priores editt. [cum B. E.] mendose οἱ ὑπὸ τὸν ἀριθμόν. *Küst.* 16. Ἐγκομβώσασθαι] Spectat ad Ep. Petri I,5. Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι] Ioannes Croius in Observatt. in Nov. Test. p. 281. legit, Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις, ἢ Ἀπολιποῦσῃ: quippe existimans, Apollodorum fabulam scripsisse, quae *Καρύστιοι* vel *Ἀπολιποῦσα* appellata fuerit. Sed subscribo potius Thomae Gatakero,

Ἐγκέλευστοι. Iussi. Xenophon: *Attulerunt autem Cyaxari dona, alii quidem sua sponte, alii vero a Cyro iussi.* Ἐγκεντρωθείς. Aculeis munitus. Ἐγκέχοδα. Prae metu cacavi. Aristophanes *Ranis*: *Cacavi. dei opem implora.* Ἔγκειται. Imminet, valde cupit. *Lachares autem, cum fugeret, et iamiam capiendus esset, subinde illis qui ipsum insequebantur, daricos humi spargens his illecebris hostes inescatos effugit.* Ἐγκιλικίζεται. Improba molitur, maleficia admittit. Cilices enim ob improbitatem male audiebant. hinc etiam dictum est *Cilicium exitium.* ἐγκιλικίζειν est enim, improbis moribus esse praeditum. Ἐγκισσήσωσι. Concipiant, concupiscant. Ἔγκλητον. Quamvis dicatur ἔγκλητον id iudicium, ad quod a reo provocatur, et ἔγκλητος ea lis, de qua ad alios iudices provocatur: non tamen ἐγκαλέσασθαι dicitur. Ἔγκλισις. Inclinatio. Anaxagoras ait polum, qui semper apparet, supra verticem terrae constitutum fuisse; postea vero inclinationem accepisse. Ἐγκολεήσατο. Gladium in vaginam recondidit. Ἐγκολπίζονται. *Barbari vero oppidum in potestatem suam redigunt: illi nempe CCCC. qui defectionem ad Romanos simulaverant.* Ἔγκομμα. Offensio. Ἐγκομβώσασθαι. Apollodorus Carystius in fabula Ἀπολιποῦσα:

Τὴν ἐπωμίδα
πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.
Ἐπίχαρμος·
Εὖγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς.
Ἀμύκῳ.
Ἐγκονέουσα. διεγείρουσα, ἐποτρύνουσα.
Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.
Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπέχειις.
δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
Καὶ Ἐγκονεῖν, ἐνεργεῖν.
Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε, ταχύνατε. ἢ ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται, ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον· ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἅψασθαι νικῶσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς.
Ἐγκονητί.
Ἐγκονίδες. αἱ ὑπηρέτιδες.
Ἐγκοπεύς. ἐργαλεῖον λιθοξόον.
Ἐγκοπή. ἔνεδρον, ἐμπόδιον. Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλημακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας.
[Ἐγκορδυλῶ. δοτικῇ.]
Ἐγκοτῶ σοι. Ἐνεκότει Ἡσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.
Ἐγκώμιον. ἔνδημον. κώμη γὰρ τὰ τοῦ δήμου συστήματα.
Ἐγκώμιον ἐπαίνου διαφέρει. ἔπαινος μὲν γάρ ἐστι λόγος ἐπαινετικός, μίαν πρᾶξιν ἐπαινῶν. ἐγ-

qui Cinn. part. I. c. 9. legendum monet, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ. Verba viri doctissimi haec sunt: „Apud Suidam pro *Καρυστίοις Ἀπολιποῦσι*, *Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ* omnino legendum. Apollodori scilicet comici duo fuerunt, Carystius alter, alter Gelous: a patria uterque sic dictus. Ex utroque excerpta extant adhuc in veterum monumentis, apud Athenaeum, Hesychium, Pollucem, Ammonium, Eustathium, Suidam, Donatum, alios. Utriusque disertim distinctimque eodem loci meminit Pollux lib. X. c. 31. Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶος ἐν Ψευδαίαντι. — Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀντευεργετοῦντι. Nec me movet, quod Ἀπολιποῦσα non Carystio, sed Geloo ab Athenaeo ascribitur. Siquidem pari modo, quod et Casaubonus observavit, fabulam alteram, cui titulus Γραμματιδιοποιός, Carystio Athenaeus lib. VII. Geloo Pollux lib. X. c. 23. attribuit. Alterius itaque, prout istic, ita illius fuerit σφάλμα μνημονικόν: nisi de auctore, hoc an illo, variae fuerint criticorum sententiae; quod in multis, et Apollodori alterius inter alios, contigisse ex Athenaeo et Polluce (alios ut taceam) liquido patet." Haec Gatakerus. *Küst.* Emendationem Gatakeri certam confirmat Photius Ep. 156. *Hemst.* Photium enotarat etiam Toupius. Assentiuntur Reinesius p. 29. et Kühnius in Polluc. X, 93.

1. Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλ.] Idem fragmentum Apollodori citat etiam Etymologus v. Ἐγκόμβωμα: sed apud quem legitur, τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς etc. Hanc lectionem si sequamur (sequendam autem esse metrum suadet), locus hic ita distingui poterit: Τὴν ἐπωμίδα Πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. *Küst.* Ego totum locum ita redintegrandum esse censeo: Ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ· Τὴν ἐπωμίδα Πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ· Εὖγε μὲν ὅτ' ἐπωμὶς ἐγκεκόμβωται καλῶς. *Toup.* I. p. 156. Quid in Epicharmi versu agat istud μὲν non video. Εὖγ' ὅτι occurrit quidem apud Aristoph. Nub. 864. sed εὖγε μὲν ὅτι nusquam inventum iri suspicor. Deinde ι in ὅτι contra comicorum consuetudinem eliditur. Neque placet ἐπωμὶς articulo destitutum. — *Porson.* Qui nihil certi se habere professus est. Priorem offensionem removit quisquis in Diario Classico T. VII. p. 239. proposuit Εὖ γα μάν. Similiter Dobraeus in Gaisfordi Addendis εὖ γα μὲν ὅτι Ἐγκεκ., ut trochaici finis iungeretur cum alterius initio. Ubi quondam εἶγε Hemsterhusius, εἴ γε μὴν Gatakerus. 2. ἐνεκομβωσάμην] ἐκομβωσάμην B. E. Med. Supra πτύξας ab Etym. petere licuerit; repugnante tamen Photio. 5. Ἀμύκῳ] Vox haec sede sua mota est, quae reponi debet post Ἐπίχαρμος: ut legatur Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ. Scripserat enim Epicharmus fabulam Amycus vocatam, cuius meminit enarrator Sophoclis Ai. 722. et ex eo Suidas infra v. Κυδάζεται. *Küst.* 7. Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκον.] Mnasalcae Ep. V, 4. Anthol. Pal. VI, 268. Cf. v. Μαιμώσαις. 8. Ἐγκόνει. ἀντὶ] Aristoph. Acharn. 1087. Ἀλλ' ἐγκόνει. δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι. Huc Suidas respexit. *Küst.* δειπνεῖν male cum ἐπέχεις iungebatur. Versus ut fit (cf. annot. in v. Τριτάλαντον) distractus per explicationes interpositas. 12. Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε, ταχ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 255. 14. ἢ ὅτι πρὸ] In his quaedam intercidisse putabat Hemsterhusius in Plut. p. 77. Sed desideratur potius fides quam integritas notationis. Supra ἐγκόνει Med. pro ἐν κόνει.

4. Ἐγκονητί] Pindar. Nem. III. 60. citante Porto, καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκονητί. Omisit Küst. repugnante *V. 5. Zon. p. 601. 6. Ἐγκοπεύς] V. Luciani Somn. 3. λιθοξόον ferri potest dictum pro λιθοξοϊκόν vel λιθοξόων. 7. ἔνεδρον, ἐμπόδιον] Hae interpretationes nihil faciunt ad mentem scriptoris anonymi, ex quo fragmentum, quod statim subiungitur, Suidas excerpsit. Ibi enim vox ἐγκοπὴ non significat *impedimentum*, sed *incisuram in rupe*, ut ex sensu manifestum est. *Küst.* Zon. p. 601. Gl. refert Gaisf. ad I. Cor. 9, 12. 8. κλημακτήρων] Scribe κλιμακτήρων, per ι. Infra v. Κλημακτήρων, ubi locus hic repetitur, Suidas vocem istam exponit δυσχερειῶν: inepte sane. κλιμακτήρων enim (sic namque et ibi scribendum est) nihil affine habet cum δυσχερειῶν, sed notat, ut proprie notare consuevit, *scalas*. Compilator autem subodorari sibi visus est interpretationem τοῦ κλημακτήρων ex adiuncta voce ἐγκοπῶν, quae etsi hic minime, sed alibi saepe idem significat quod δυσχέρειαι, i. e. *molestia, impedimentum*. Hesychius: Ἔγκοποι, δυσχερεῖς. *Küst.* κλακτήρων *V. 9. δοτικῇ] γενικῇ A. Gl. om. V. notavi. 10. Ἐνεκότει] Ex Genes. XXVII, 41. ubi legitur τῷ Ἰακώβ. *Toup.* Suidas adiecit τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Deest gl. V. 12. Ἐγκώμιον] Pertinet ad Hesiodi Opp. 344. ubi vulgabatur olim ἐγχώριον. Cf. Ruhnken. Ep. Crit. p. 84. 12. κῶμαι] κώμη A. B. E. *V. Lex. Seg. 14. Ἐγκώμιον ἐπαίνου] Vid. Thom. Magister v. Κωμας et eius intpp., item Hermog. Progymn. 7. sive Aphthon. 8.

Epomida duplicem cum complicassem, eam desuper constrinxi. Epicharmus: *Praeclare, quod recte constrictus est.* Ἐγκονέουσα. Excitans, incitans. *Ad cursum incitans canes insanum ferocientes.* Ἐγκόνει. Propera. *Festina. iampridem enim coenare volentes moraris.* Et Ἐγκονεῖν, festinare. Ἐγκονεῖτε. Properate, festinate opus. quod qui currunt pulvere replentur. vel translatio ducta est ab athletis. illi enim in pulvere se exercere solent. vel quod adversarios vincunt, antequam pulverem attigerint. Aristophanes *Pluto*: *Ite, properate. non enim tempus est cunctandi, sed ad ipsam aciem res processit.* Ἐγκονητί. Ἐγκονίδες. Ancillae. Ἐγκοπεύς. Instrumentum lapidibus incidendis. Ἐγκοπή. Insidiae, impedimentum. *Sine incisuris et scalis rupes ascendi non poterat.* Ἐγκοτῶ σοι. Irascor tibi. *Esau irascebatur Iacobi fratri suo.* Ἐγκώμιον. Populare. κῶμαι enim sunt partes minores populi. Ἐγκώμιον. Id differt ab ἔπαινος. nam ἔπαινος est oratio unam actionem laudans; ἐγκώμιον vero,

κώμιον δὲ λόγος ἐγκωμιαστικὸς πολλὰς ἐν ἑαυτῷ πράξεις περιλαμβάνων. καὶ ἐπιστολὴ ἡ μίαν πρᾶξιν ἐπαινοῦσά τινος ἐπαινετικὴ καλεῖται· ἡ δὲ πολλὰς ἐγκωμιαστική.

Ἔγκοτον. ἐχθρόν, ἐνδιάθετον. Καὶ Ἐγκότως, ὀργίλως.

Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

Ἐγκώπαια. τὰ περιδέρραια.

Ἐγκραγγάνειν. ἐμβοᾶν.

Ἐγκραγών. λόγοις κατεξαναστάς, διαλοιδορησάμενος. δοτικῇ συντάσσεται.

672 !!Ἐγκρατέστερος. Θουκυδίδης· Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν ἐποίησαν καὶ κατεστήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα δυνάμεως ἐχώρησαν.

Ἐγκράτεια. διάθεσις ἀνυπέρβατος τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον. ἢ ἕξις ἀήττητος ἡδονῶν.

Ὅτι ἔστι δεικνύναι, ὡς ποτὲ μὲν ὁ σπουδαῖος οὐ σώφρων, μεταλαβόντας τὸν σώφρονα εἰς τὸν ἐγκρατῆ. εἰ γὰρ τοῦ μὲν ἐγκρατοῦς οὐ συμφωνεῖ τὰ μέρη τῆς ψυχῆς πρὸς ἄλληλα, τοῦ δὲ σπουδαίου συμφωνεῖ, οὐκ ἂν εἴη ὁ σπουδαῖος ἐγκρατής· ὥστε οὐδὲ σώφρων, εἰ ταυτὸν ἡ σωφροσύνη τῇ ἐγκρατείᾳ. πάλιν δ' αὖ δύναταί τις δεικνύναι τὸν σπουδαῖον ἐγκρατῆ, μεταλαβὼν τὴν ἐγκράτειαν εἰς τὴν σωφροσύνην· εἴγε ὁ μὲν σπουδαῖος ἐν ὁμολογίᾳ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων πρὸς ἀλλήλας εἴη, ἡ δὲ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων ὁμολογία πρὸς ἀλλήλας σωφροσύνη. οὕτω καὶ ὁ Δημοσθένης κατασκευάσαι βουληθείς, ὅτι μὴ δεῖ χάριν ἔχειν Φιλίππῳ ὑπὲρ ὧν ἔδωκεν, μετέλαβε τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ ἀπέδωκεν· καὶ ὁ Θουκυδίδης βουληθεὶς παροξῦναι τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπανάστασιν μετέλαβε. καὶ ἡ συνήθεια δὲ πλήρης τῆς τοιαύτης χρήσεως, μεταλαμβάνοντες ἀεὶ τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ ἐμφαντικώτατα· τὸ τέμνειν εἰς τὸ κατατέμνειν, τὸ ἐσθίειν εἰς τὸ κατεσθίειν, τὸ μειδιᾶν εἰς τὸ γελᾶν. μεταλαμβάνουσι δὲ καὶ τὸν πανοῦργον εἰς τὸν φρόνιμον, τὸν δὲ τολμηρὸν εἰς τὸν ἀνδρεῖον, τὸν πρᾷον εἰς τὸν ἀργὸν καὶ ἀκίνητον, τὸν ἐλευθέριον εἰς τὸν ἄσωτον, τὸν οἰκονομικὸν εἰς τὸν ἀνελεύθερον. οὕτω καὶ Καλλικλῆς ἐν τῷ Γοργίᾳ παρὰ τῷ Πλάτωνι τοὺς σώφρονας εἰς ἠλιθίους μεταλαμβάνει.

3. ἐπαινετικὴ] ἐπαινετικὸς Edd. ante Küst. Sub finem glossae Gaisfordus addit tacite: *Καὶ Ἐγκωμιάζω σε αἰτιατικῇ.* 5. ἐνδιάθετον] ἀδιάθετον B. E. Gl. pertinere ad Herodot. III,59. monuit Ruhnkenius in Timaeum p. 102. cui Toupius ut solet obloquebatur. Ἐγκότως] εἰκότως B. E pr. 7. *Τίς φθόνος αἰὲν Θησ.*] Locus hic repetitur infra v. *Θησείδας*. *Küst.* Diodori Ep. XII,3. Anthol. Pal. VII,40. *φθόνος αἰὲν*] Scribendum, *φθόνος ἀστῶν*. Confer nos in Suidam P. II. p. 292. ubi integrum Epigramma exhibuimus, ex quo hoc fragmentum decerpsit Suidas. Huc facit Dionysius Halicar. Antiq. Rom. III,34. *Τοιγάρτοι ῥᾴδιαί τε καὶ οὐδὲν ἔγκοτον ἔχουσαι, προθυμηθέντων τῶν Ῥωμαίων, αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν.* Ita scribendus iste locus ex MS. Vat. Atque ad hunc locum respexisse videtur Suidas. *Toup.* III. p. 60. Sub finem delevi cum A. V. *Ἔγκοτος οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή.* Ubi *ἐπιμήκης ὀργή* B. E. Statim Gaisf. delevit *Ἐγκωμπώσασθαι. στολίσασθαι*, cum A. B. V. E. Vere Küsterus: „Rectius supra *ἐγκομβώσασθαι.*" 9. *Ἐγκώπαια*] Sic Zon. p. 604. *Ἐγκώπεα* B. E. Med. 10. *Ἐγκραγάνειν*] *Ἐγκραμπανεῖν* mendose Hesychius. 11. *Ἐγκραγών*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores eddit. [*ἐγκατών* B. *ἐγκρατών* E.] male *ἐγκρατῶν*. *Küst.* Synesius Epist. 79. *ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς καὶ τοῖς ἐξ ἀμάξης λοιδορησάμενος.* Quem locum ante oculos habuisse videtur Suidas. Verbo usus est Aristoph. Plut. 428. *ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἡδικημένη*. *Toup.* I. p. 158. 13. *Θουκυδίδης*] Lib. I. c. 118. 14. *ἐποίησαν καὶ* a Thucydide sunt aliena. 16. *Ἐγκράτεια. διάθεσις — ἡδονῶν*] Haec sunt verba Laertii VII,93. *Küst.* *ὀρθὸν λόγον*] Firmat Zon. p. 600. *ὀρθῶν λόγων* E. em. *λόγων* B. Mox *καὶ ἕξις* Med. 18. *Ὅτι ἔστι — μεταλαμβάνει*] Haec omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodiseo in Topica Aristot. p. 84. 85. *Küst.* *δεικνύναι*] *δεικνύναι μεταλαβόντας* A. B. V. E. Edd. ante Küst. Irrepsit vox e membro continuo. *σπουδαῖος*] *ὁ σπουδαῖος* A. B. V. E. Med. 19. *μεταλαβόντας*] *μεταλαβόντα* B. V. E. 21. *πρὸς ἄλληλα*] *εἰς ἄλληλα* E pr. 5. *πρὸς ἀλλήλας*] *πρὸς* om. A. B. E. *V. *ἡ δὲ*] *δὲ* om. V. 6. *ὁμολογία* om. A. B. V. E. Med. Tum *πρὸς ἄλληλα* B. V. E. Med. 8. *μὴ δεῖν*] *ὅτι μὴ δεῖ* A. *V. Alexand. *μὴ δεῖ* V. 9. *ἀποδέδωκεν*] *ἀπέδωκεν* A. E. Alexand. Vide Plutarch. Demosth. 9. et Athen. VI. p. 223. sq. 12. *ἐπανάστασιν*] *μετανάστασιν* Alex. Sed v. Thucyd. III,39. 14. *ἐμφατικώτατα*] *ἐμφαντικώτατα* A. V. E. Med. Alex. 15. *τὸ ἐσθίειν εἰς τὸ κατατέμνειν καὶ*] *εἰς τὸ κατατέμνειν, τὸ ἐσθίειν εἰς τὸ* A. V. E. *τὸ ἐσθίειν εἰς τὸ κατατέμνειν κατ' ἐσθίειν* Med. 17. *πανοῦργον — φρόνιμον*] Haec observationis pars olim transierat in v. *Πανοῦργος*: item ut sequentia in glossas *Τολμηρός*, *Πρᾷος*, *Οἰκονομικός*. 21. *Πλάτωνι*] *τῷ Πλάτωνι* dedi cum A. *V. Vide Gorg. p. 491. E. 22. *εἰς ἠλιθίους*] *εἰς* om. A. B. V. E.

quae multarum actionum laudes complectitur. sic epistola quae unicam alicuius actionem laudat, vocatur *ἐπαινετική*, quae vero plures, *ἐγκωμιαστική*. *Ἔγκοτον*. Inimicum, pertinaciter infestum. Et *Ἐγκότως*, animo infenso. *Quae invidia bonis infesta Athenienses semper tenet?* *Ἐγκώπαια*. Monilia. *Ἐγκραγγάνειν*. Inclamare. *Ἐγκραγών*. Qui verbis invehitur, qui maledictis insectatur. dativo iungitur. *Ἐγκρατέστερος*. Thucydides: *Et imperium magis firmarunt et stabiliverunt, et ipsi magnam potentiam adepti sunt.* *Ἐγκράτεια*. Continentia est affectio ānimi, quae rectam rationem non transcendit. vel habitus ab voluptatibus invictus. — Demonstrari potest, quomodo interdum vir bonus non sit temperans, si temperantis nomine abutamur pro continente. si enim continentis inter se non consentiunt partes animi; boni autem viri consentiunt: vir bonus non erit continens. quare ne temperans quidem erit, si temperantia idem sit quod continentia. rursus vero demonstrare quis potest, virum bonum esse continentem, si continentiae nomine abutamur pro temperantia. bonus enim vir facultates animi inter se consentientes habet: et ipsa illa facultatum animi inter se consensio est temperantia. sic Demosthenes confirmare volens, Philippo nullam gratiam habendam esse pro iis quae dederat, facta verbi permutatione dixit, *ἀποδέδωκε* pro *δέδωκεν*. Thucydides etiam cum Athenienses adversus Mytilenaeos irritare vellet, facta nominum permutatione defectionem non vocavit *ἀπόστασιν* sed *ἐπανάστασιν*. huiusmodi usu plena est consuetudo, cum semper significantissima quaeque nomina per istam nominum permutationem usurpemus. ut pro *τέμνειν* et *ἐσθίειν* dici solet *κατατέμνειν* et *κατεσθίειν*, et *γελᾶν* pro *μειδιᾶν*. eadem nominum permutatione accipiunt callidum pro prudenti, audacem pro forti, lenem pro ignavo et stupido, liberalem pro prodigo, frugalem pro sordido. sic etiam Callicles in Gorgia apud Platonem facta nominum permutatione modestos homines vocat fatuos. —

Δεῖξαι δὲ θέλοντες ὅτι ὁ σώφρων οὐκ ἔστιν ἐγκρατής, μεταληψόμεθα τὸν ἐγκρατῆ εἰς τὸν αὐτοῦ κρατοῦντα, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ὄνομα, καὶ δείξαντες ὅτι ἔνθα τὸ κρατοῦν, ἐνταῦθα καὶ κρατούμενόν τι ἔσται, τὸ δὲ κρατούμενον ἀντισπῶν καὶ μαχόμενον κρατεῖται· ἔνθα τὸ μὲν κρατοῦν, τὸ δὲ κρατούμενον ἔστι τῆς ψυχῆς, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ὁμολογία. ὁ δὲ σώφρων ὁμολογοῦντα ἔχει τὰ τῆς ψυχῆς μέρη πρὸς ἄλληλα. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρατοῦς καὶ ἀκολάστου.

Ἐγκράτεια σωφροσύνης διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ σωφροσύνη ἠρεμαίας ἔχει τὰς ἐπιθυμίας, ἡ δὲ ἐγκράτεια σφοδράς.

Ἐγκρατὴς λέγεται οὐ κατὰ ἀπάθειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ πάσχειν μέν, μὴ ἄγεσθαι δὲ ὑπὸ τῶν παθῶν. Καὶ Ἐγκρατὴς ὁ ἐπικρατέστερος.

673 **Ἐγκράτεια.** *ἡ τῶν κακῶν ἀποχή.*

Ἐγκρατής. Ὁ δὲ πολλάκις ἐνόησε, καὶ ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν ὁ Θεός. ἐπεὶ δὲ ἐγκρατὴς ἐγένετο ἑαυτοῦ καὶ τῆς ὑγιείας, τοῦ σωτῆρος οὐδεμίαν ὥραν ἐτίθετο. Καὶ αὖθις· Ἔλεγε δὲ ὁ λεωργὸς τῶν φθανουσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον ἢ βουλήσει Θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι.

Ἐγκρίνει. συντάττει. Οὗτι που τοὺς μὲν ἐγκρίνει, τοὺς δὲ ἀποκρίνει.

Ἔγκρις. γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές.

Ἔγκρισις. ἱερὸς ἀγών.

Ἐγκρυφῆ.

Ἐγκρυφίας ἄρτος. ἐν σποδῷ κεκρυμμένος. τὰ δὲ γ' μέτρα τῆς σεμιδάλεως, ἐξ ὧν ὁ ἐγκρυφίας ἐγίνετο, τὴν τριήμερον τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς ταφὴν ὑπαινίττεται.

Ἐγκυκλήθητι. εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι, τουτέστι, συστράφηθι. ἐγκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράττεσθαι καὶ τοῖς θεαταῖς ἐδείκνυεν. λέγει οὖν ὅτι κἂν φανερὸς γενοῦ.

Ἐγκύκλιον. ἁπανταχοῦ, καθολικόν. Εὐνάπιος περὶ Καρίνου φησίν· Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ

---

1. *Δεῖξαι δὲ θέλοντες*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli excerpta sunt ex eodem Alexandro Aphrod. in Top. Aristot. p. 94. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst. Δεῖτω* A. 2. *αὐτοκρατοῦντα*] Scribe *ἑαυτοῦ κρατοῦντα*, ut habet Alexander Aphrod. loco laudato. *Küst. αὐτὸν κρατοῦντα* A. *αὐτοῦ κρατοῦντα* V. *αὐτοκρατοτᾶνν* Med. 3. *τοῦτο δὲ*] *τοῦτο γὰρ* A. V. Alexand. 4. *κρατούμενον*] *τὸ κρατούμενον* Alex. 6. *ἔνθα δὲ*] *δὲ* omisi cum B. V. E. Med. *τὸ μὲν*] *τὸ μὲν ᾗ* Alex. 7. *ἔσται*] *ἔστι* A. V. Alex. 9. *μέρη* om. *V. 11. Ἐγκράτεια — σφοδράς*] Et haec sunt verba Alexandri Aphrod. in Top. Arist. p. 65. *Küst. μὲν γὰρ*] *μὲν* om. A. 12. *ἠρεμαίας*] *ἠρεμίας* Alex. repugnante Zon. p. 600. 14. *Ἐγκρατὴς — παθῶν*] Haec itidem deprompta sunt ex Alexandro Aphrod. in Top. Arist. p. 176. *Küst.* Zon. p. 597. 15. *διὰ τό*] *κατὰ τό* Alex. 16. *ὁ ἐπικρατέστερος*] *καὶ ἐπικρ.* Zon. Videtur cum Tittmanno legendum *καὶ ἐγκρατέστερος*. 18. Huius loci particulam habet v. *Ἀνεῤῥωσεν*: ubi transpositum est *πολλάκις*. *ἐνόησε*] *ἐνόησε* V.

1. *Ἔλεγεν*] *Ἔλεγε δὲ* A. V. *ὁ λεωργὸς*] *Scelestus ille. Hemst. Dicebat* ille nebulo *se casu potius quam voluntate dei ante sanatum fuisse.* Hesychius: *Λεωργόν, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον.* Verbi sedes apud Aeschylum est in Prometh. 5. *τόνδε πρὸς πέτραις Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. Toup.* ὁ *Λεωργὸς* Küster. 6. *Ἔγκρις*] Salmas. in Vopisc. p. 416. a. C. *Hemst.* Vid. Athen. XIV. p. 645. E. Pauca quae usui sint viri docti collegerunt in Hesychium. 7. *Ἔγκρισις*] Attulit Gaisf. Artemid. I, 59. Addit Dindorfius Aristid. T. I. p. 756. et Lucian. pro imagg. 11. *ἐγκρίσεις τῶν ἀθλητῶν* commemorantes. 8. Om. vulg. *ἐγκρυφῆ* ab *ἐγκρυφῆς* repetebat Hasius. 9. *Ἐγκρυφίας*] Genes. XVIII, 6. conf. Etymol. in *Ἀμφιδρόμια* et Meurs. in Gr. feriata. *Reines.* Lex. Bachm. p. 205. *Ἐγκρυφίας ἄρτος. ὁ ὑπωδὸς.* (*ὑπαρώτης* MS.) Adde Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 134. 10. *μέτρα*] Sic habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. minus recte *μέρη. Küst.* Haec ex commentario nescio quo in Genes. XVIII, 6. sumpta putabat Gaisf. 11. *ἐγένετο*] *ἐγίνετο* dedi cum V. E. et ea gl. *Σεμίδαλις* parte, in quam olim haec observatio transierat. 13. *Ἐγκυκλήθητι*] Scribe *ἐκκυκλήθητι*, et paulo post *ἐκκύκλημα*, pro *ἐγκύκλημα*, ut recte legitur apud Schol. Aristoph. Acharn. 407. unde haec Suidas descripsit. Vide etiam infra v. *Ἐκκυκλεῖ. Küst.* 14. *συστράφηθι*] Inepte. *ἐκκυκλεῖν* enim (sic namque scribendum esse paulo ante diximus) hic et alibi significat *ἐκκαλύπτειν*, i. e. ostendere, conspiciendum praebere, vel in medium proferre: per translationem ductam a machina theatrali, cuius versatione res oculis spectatorum exhibebantur. Vide infra vv. *Ἐκκυκλήθητι* et *Ἐξεκύκλησαν*, et Casaubonum in Athen. lib. VIII. c. 15. *Küst.* Multa de his Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 97. sq. 14. *ἐγκύκλημα*] *Ἐγκύκληρα* B. E. Med. 16. *ὡς ἐν*] *ὡς* om. V. 18. *γενοῦ*] *ἐγένου* B. V. E. Med. 19. *καθολικὸν ἢ ἁπανταχοῦ* Zon. p. 602. *Εὐνάπιος*] Fr. 4. 20. *Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρ.*] Vide infra v. *Ὑβρις. Küst.* Supra v. *Καρῖνος.*

Si velimus demonstrare temperantem non esse continentem, facta nominum permutatione sumemus continentem pro eo qui se ipse vincit. hoc enim significat ea vox. iam cum demonstrarimus, ubi sit id quod vincit, illic etiam fore aliquid quod vincatur, et id quod vincitur reluctans et repugnans vinci; porro cum in animo sit tam id quod vincit quam quod vincitur: sequitur illic non esse consensionem. temperans vero animi partes inter se consentientes habet. eadem est et incontinentis et intemperantis ratio. *Ἐγκράτεια.* Continentia differt a temperantia. temperantia enim habet remissas cupiditates, continentia vero vehementes. — Continens autem aliquis dicitur non propter affectuum vacuitatem, sed quod affectibus quidem afficitur, ut tamen ipsis non abripiatur. Et *Ἐγκρατής*, superior. *Ἐγκράτεια.* Abstinentia a malis. *Ἐγκρατής. Illum vero saepe aegrotantem deus pristinae valetudini restituit. postquam autem ex morbo convaluisset, servatoris sui nullam rationem habuit.* Et iterum: *Nebulo dicebat se casu potius quam voluntate dei ante sanatum fuisse.* *Ἐγκρίνει.* Numero inserit. *Non alios quidem in ordinem hunc recipit, alios vero repudiat.* *Ἔγκρις.* Libum ex oleo, melle et aqua confectum. *Ἔγκρισις.* Sacrum certamen. *Ἐγκρυφίας ἄρτος.* Panis subcinericius. tres autem mensurae similaginis, ex quibus subcinericius panis fiebat, tridunanm panis vitae sepulturam obscure arguunt. *Ἐγκυκλήθητι.* Hoc vult: si tibi otium non est descendendi, saltem conspiciendum te praebe. *ἐγκύκλημα* vero dicebatur machina lignea, rotas habens, quae conversa spectatoribus eam ostendebat speciem, ut res intus in aedibus geri viderentur. dicere igitur vult: saltem conspiciendum te nobis praebe. *Ἐγκύκλιον.* Universale, perpetuum. Eunapius de Carino dicit: *Sed ipsi quotidianum*

καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. τουτέστιν, εἰς παῖδας ὑβρίζειν.

Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος.

Ἐγκύκλιος. ἡ ἐτήσιος τῶν χρημάτων δόσις. Τοῦ δὲ Χαγάνου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀβάρων ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον, ὃν ἀφ' ἕτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο: Θεοφύλακτος Σιμοκάττης. Καὶ αὖθις· Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις τῷ Ῥωμαϊκῷ ἐχεῖτο συντάγματι. Ἐγκύκλια λέγεται καὶ τὰ ποιητικά.

Ἔγκυκλον. ἱμάτιον. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' ἂν κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν.

Καὶ ἀλλαχοῦ·

Φέρ' ἔγκυκλον. Τουτὶ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.

Καὶ δῆλον ὡς τὸ μὲν ἐγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον, ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα.

Ἐγκύμονος. ἐγκύου οὔσης. Καὶ Ἔγκυος γυνή.

Ἐγκυρῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. οὕτως Κρατῖνος.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύριοις ἐννοήσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει.

---

1. τὸ τὰ] τὰ om. A. servat Zon. p. 604. 3. Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιπ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 189. monente Küstero, ubi οἱ γὰρ ἀξ. ἐγκύκλιον — παιδείαν] Cf. Zon. p. 600. et simillimum Schol. Basilii MS. in Gregor. Naz. Epitaph. in Basil. (p. 79, 14. ed. Bas.) ap. Gaisf. Ἐγκύκλιον παίδευσίν φασι καὶ τὴν καθόλου, οἷον γραμματικὴν καὶ ποιητικὴν καὶ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικὴν καὶ πᾶσαν ὡς ἔπος εἰπεῖν τέχνην τε καὶ ἐπιστήμην, καθ' ἃς ὥσπερ διά τινος κύκλου δεῖ τὸν σοφὸν περιέναι. φασὶ δὲ καὶ ἰδικῶς ἐγκύκλιον τὴν ποιητικήν, περὶ ἧς καὶ Πρόκλος ὁ Πλατωνικὸς ἐν μονοβιβλίῳ περὶ Κύκλου ἐπικοῦ γράφας, τῶν ποιητῶν διέξεισι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἴδια, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ λογικῇ τί φησι τὰ ἔπη κύκλους. κύκλῳ οὖν τὰ ἔπη φησί, καθὸ πᾶσα ποίησις περὶ τοὺς αὐτοὺς μύθους καταγίνεται, καὶ περὶ τὰς αὐτὰς ἱστορίας ὥσπερ διά τινος περιάγεται κύκλου. ταύτην οὖν τὴν ποιητικὴν παρὰ τῷ οἰκείῳ παιδεύεται, φησί, πατρί. πάνυ δὲ ἠλίθιον ἡλιακοὺς ἢ σεληνιακοὺς κύκλους λῆρόν τινες ὑφῆφων ἐνταῦθα, καθά τινος τῶν τὰς ὁρυχὰς ἀνεσπακότων αὐτὸς ἀκήκοα ἐξηγουμένου· ἣν οὐκ ἂν ἐγκύκλιον ὁ πάνσοφος παίδευσιν μόνος εἶπεν, μηδενὸς οἶμαι τοῦτο ἠξιωκότος. Idem Gaisfordus laudat qui multa de hac re congesserit Heraldum Animadv. in Salmas. p. 613. seqq. 4. διὰ πάσης] διὰ πάσης χωρεῖ καὶ παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ παντὸς καὶ κινήματος Schol. 7. Ἐγκύκλιος] Vide Böckhium in Buttmanni *Erklärung der Griech. Beischrift e. Aegypt. Papyr.* p. 9. 8. Τοῦ δὲ Χαγάνου — Ῥωμαίων ἐλάμβ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Theophylacto Simocatta lib. I. c. 8. ubi inter alia et haec leguntur: Παραγυμνοῦται ὁ πόλεμος, ἔτι Σαρωτίου τοῦ βασιλικοῦ ἐπιβαίνοντος ἅστεος ἐν πρέσβεων μοίρᾳ, καὶ τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον παρὰ Ῥωμαίων ὑποθερίζοντος, ὃν αἱ συνθῆκαι τῷ Χαγάνῳ ἀν' ἕτος ἑβλάστανον ἕκαστον. τοῦτό τοι καὶ βασιλεὺς οὐκ ἀπὸ τρόπου πρὸς ὀργὴν ὑπηρέθιζεν, οὐχ ἥκιστα φενακίζεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀβάρων διανοούμενον· τοῦ μὲν ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον καὶ τὰς εἰρηναίας προσόδους etc. Hinc Suidae verba deprompta esse manifestum est. *Küst.* 10. Ῥωμαίων] Ῥωμαίους E. Ὁ δὲ στρατηγός] Fragmentum hoc itidem mutuatus est Suidas a Theophyl. Simocatta, quem vide lib. VI. c. 6. *Kust.* 12. Σιμοκάττης] Σιμοκάττου B. E. Θεοφυλάκτου σιμοκάτου Med. 13. Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδ.] Et hic locus extat apud eundem Simocattam lib. I. c. 8. *Küst.* 14. Ἐγκύκλια . . . ποιητικά] Haec ad statum poetarum orbem referri, qui vulgaribus studiis versaretur, docet et Schol. Basilii supra exscriptum et Io. Siceliota in Hermog. T. VI. p. 379. ὥσπερ Ὀρφεὺς καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ λεγόμενοι ἐγκύκλιοι καὶ σχεδὸν πάντες οἱ ποιηταί.

1. Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ γ' ἂν εἴ μοι χρ.] Aristoph. Lysistr. 113. Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον Τουτὶ καταθεῖσαν ἑκατὸν ἐκπιεῖν αὐθημερόν. Ubi scripsi Ἐγὼ δ' cum B. E. κἂν addidit V. 2. εἴ μοι] εἴ με A. B. E. V. Deinde χρεί' ἦ Edd. 5. Φέρ' ἔγκυκλον] Versus Aristoph. Thesmoph. 267. repetitus in v. Κλινίς. Male distinguebatur, Φέρ' ἔγκυκλον τουτί. Λάμβ. Deinde corrigendum Λάβ'. 7. ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα] Cum ista scriberet Suidas, respexit procul dubio ad versum illum Aristophanis, qui extat in eadem fabula 260. Ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. *Küst.* Novissima olim repetebantur in v. Κροκωτός. 9. Καὶ ἔγκυος γ. delevit Küsterus. Ex A. Gaisfordus nihil enotavit. Habent ceteri omnes cum Zon. p. 601. et Hesychio. 11. οὕτω] οὕτως cum sola Med. et Zon. p. 609. Κρατῖνος] Κρατῖνος Ἀηλιάσιν Antiattic. p. 96. Addit E. Ἐγκύραι δὲ Σοφοκλῆς. 13. Ἐγκύρτια] Zon. p. 603. Ἐγκάρσια B. E. 14. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ] Pag. 546. *Küst.* Sive p. 78. Gl. Suidas descripsit e Timaei Lex. p. 92. Statim omiserunt A. B. V. E. Ἐγκαρσίχολοι. ὀξύχολοι, χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες. οἱ γὰρ ἰχθύες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν χολὴν ἔχουσιν: quam gl. e Zon. p. 597. inculcatam ipse Küsterus in suspicionem adduxerat. „Haec vox (inquit) extra seriem suam posita est, quae proinde alibi collocanda est. Confer Etymologum, apud quem legitur ἐγκρασίχολοι." Item deleta sunt continuo, quae ex eodem fonte erant derivata, iisdem libris praeeuntibus: Ἐγκυσίχωλος. εἴρηται παρὰ τὸν κύσον. ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη ἐστίν.

---

et maxime consuetum erat huiusmodi flagitia admittere. id est, pueros subigere. — Qui vero ad dignitatem aliquam aspirabant, encyclopaediae studebant. encyclopaedia vero per omnem disciplinam et rhythmum et motum ibat. Ἐγκύκλιος. Annuum tributum. *Cum vero Chaganus, Abarorum dux, annuam pensionem postularet, quam Abari quotannis a Romanis accipiebant.* Idem Theophylactus Simocatta: *Imperator autem annua stipendia, quae praestari solebant, distribuit.* Et denuo: *Annua stipendia Romanorum exercitui numerabantur.* Ἔγκυκλια etiam dicitur orbis poematum. Ἔγκυκλον. Vestimentum muliebre. Aristophanes: *Ego vero, quamvis me oporteat encyclum hoc oppignerare.* Et alibi: *Affer encyclum. Hic e lectulo sumas.* Illud vero constat, ἔγκυκλον esse vestimentum exterius, crocotum vero interius. Ἔγκύμονος. Gravidae. item ἔγκυος. Ἐγκυρῆσαι. Incidisse. ita Cratinus. Ἐγκύρτια. Ea quae sagenis intexta sunt. Plato vero in *Timaeo* usus est de faucibus.

Ἐγκυτί. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Καλλίμαχος.

Ἐγλιξάμην. ἐπεθύμησα. οὕτως Πλάτων.

Ἐγγλωττογάστωρ. ἐγγλωττογάστορες οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες· ὡς ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

Ἐγγλωττοτυπεῖν. τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα, καὶ σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων κατορθώματα, καὶ ἀεὶ ἐπὶ τῆς γλώττης ἔχειν.

Ἔγνω. ἀντὶ τοῦ ἔκρινεν. Ἔγνω οὖν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἀδικεῖν. οἱ δὲ φεύγουσιν. Καὶ Ἔγνωσαν, ἀντὶ τοῦ ἔκριναν. Καὶ τὸν Μάγκινον ἐκδοθῆναι τοῖς Νομάνταις ἔγνωσαν.

Ἔγνώκειτε.

Ἐγνωμάτευεν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγούμενος ἐγνωμάτευε ξὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν, ὡς ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι, σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρσαις φιλίαν ϑέσϑαι ὡς πρὸς Τούρκους.

Ἐγνωσμένον. βεβουλευμένον. Ὁ δὲ φράζει ὡς ἐγνωσμένον αὐτῷ εἴη, ἔτι νυκτὸς ἐμβαλεῖν εἰς τοὺς πολεμίους.

Ἐγνωσμένον. κεκριμένον. Ἀρριανός· Ἐγνωσμένον δὲ εἶναι σφίσιν, ἐπειδὰν ἐλάσωσιν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Μαυρούσιοι, τοὺς μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν φεύγειν, ὡς πεφοβημένους, τοὺς δὲ ἐφ' ἑκάτερα τεταγμένους ἐς τὰ πλάγια ἐμβάλλειν τῶν διωκόντων.

Ἔγωγε. κατὰ ἑ τρόπους διαιρεῖται σύνϑεσις ἀπὸ παραϑέσεως· κατὰ τόνον, κατὰ γραφήν, κατὰ πνεῦμα, κατὰ εἰσβολὴν μορίου, κατὰ διάλεκτον. κατὰ τόνον, ὥσπερ τὸ πάροδος· κατὰ γραφήν, ὥσπερ τριςχίλιοι· κατὰ πνεῦμα, ὡς ἔνεστι καὶ ἔξεστι· κατὰ εἰσβολὴν μορίου, ὡς τὸ ὥσει χνοῦς· κατὰ διάλεκτον, ὥσπερ ἔγωγε.

Ἐγώγυον. ἀρχαῖον. Ὠγύγιον, τὸ ἀρχαῖον.

Ἐγῷδα. ἐγὼ γινώσκω. περὶ Αἰσχύλου·

Ἐγῷδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνϑρωπον ἀγριοποιόν.

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς ὁ πάντ' ἄιδρις κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσϑητος.

Ἐγῷμαι. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶμαι.

---

1. Ἐγκυτί] Vide infra v. Ἐν χρῷ. Küst. Zon. p. 612. Ioannes de acc. p. 38. ἐγκυτίς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλίμαχος εἶπεν. 2. Πλάτων] Comicus, monente Ruhnkenio Epist. Crit. p. 137. Glossam agnoscit Hesychius. 3. Ἐγγλωττογάστορες] Voce hac usus est Aristophanes Av. 1694. ad quem locum Suidas hic respexit. Küst. οἱ ἀπὸ τοῦ λέγειν βιοτεύοντες Hesychius. 6. Ἐγγλωττοτυπεῖν. τὴν γλῶτταν ψοφ.] Ex Schol. Aristoph. Eqn. 779. Haec paulo pressius Zon. p. 605. Ac debet posterius κατορθώματα removeri. 9. ὁ βασιλεὺς αὐτοὺς] Sic Zonaras: αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς A. ὁ αὐτὸς βασιλεὺς *V. 11. Καὶ τὸν Μάγκινον] Ex Dion. Cass. Fragm. Ursin. n. CLXIV. p. 69,11. conf. Appiani Hisp. c. 83. Gaisf. Μάγγινον A. Vide supra v. Μάγκινον, quo Dionis locus irrepserat. 12. τοῖς Νομαντίνοις ἐκδοθῆναι Zon. p. 609. recte. 13. Ἐγνώκειτε] Glossam a Küstero neglectam Gaisfordus posuerat ante v. Ἔγνω. Silet Gronovius. 18. Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε] Haec sunt verba Menandri in Excerptis Hoeschelii p. 86. Confer etiam Suidam v. Παλίμβολον. Ubi nonnulla leguntur, quae ad hunc locum pertinent. Toup. Locus Menandri apud Nieb. p. 297. Ubi deest πρός. Consentit Zon. p. 609. 20. βεβουλευμένον] βεβουλημένον *V. Med. et liber Zon. p. 609.

1. Ἐγνωσμένον δὲ] Quae ad intelligentiam huius strategematis valeant, exempla haud pauca congessit Frontinus II, 3. 3. οἱ Μαυρούσιοι εἰς αὐτοὺς] ἐπ' αὐτοὺς οἱ Μαυρούσιοι A. V. et Zon. p. 609. Mox πρόσωπον — ἐς τὰ om. E. 4. δὲ post τοὺς om. B. 7. σύνϑεσις] κατὰ σύνϑεσιν B. E. 14. Ἐγώγυον] Mendose pro ὠγύγιον. Küst. Habet Hesychius. ἐγώγιον Zon. p. 604. qui καὶ ὠγύγ. Item καὶ ὠγύγιον τὸ αὐτό E. Sed ὠγύγιον τὸ ἀρχ. aut redit ad correctionem glossae mendosae aut sapit eruditionem hominis studiosi. 15. ἐγὼ γινώσκω] ἐγὼ οἶδα καὶ γινώσκω E. παρὰ Αἰσχύλῳ *V. 16. Ἐγῷδα τοῦτον καὶ διέσκ.] Aristoph. Ran. 844. Cf. v. Ἀγριοποιόν. 18. Ἐγὼ δὲ] Aristaenetus Ep. II, 7. Καὶ σὺ γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις, κἀγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. Simile inf. Τὴν ἐμὴν κάμνει νόσον. Schott. Photius sive Suidas v. Τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον: παροιμία, ὡς ἡ τοιαύτη· Ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. Ad huius formulae similitudinem propius accedunt, ut artioribus me finibus contineam, Theocritus XII, 15. ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ, et Plinius Epp. III, 9, 8. quorum uterque pari iugo niteretur. Ceterum om. ὅμοια καὶ Prov. Bodl. 383. tuetur Zenobius III, 43. 20. Ἐγὼ δ' ὁ πάντα] Sophocl. Ai. 911. Delevit Küsterus, Gronovio fremente, qui suum librum opposuit. Sed Küsteri iudicium probabit, qui cognoverit additam interpretationem ex v. Ἄιδρις fluxisse, eamque causam praebuisse glossae fabricandae. 22. Vide v. Ὦιμαι et Hesychium.

Ἐγκυτί. Prope. ita Callimachus. Ἐγλιξάμην. Concupivi. sic Plato. Ἐγγλωττογάστωρ. Ἐγγλωττογάστορες vocantur, qui lingua victum sibi quaerunt: ut ἐγχειρογάστορες, qui manibus victum sibi parant. Ἐγγλωττοτυπεῖν. Magno verborum strepitu praeclara aliorum facinora praedicare et extollere, eaque in ore semper habere. Ἔγνω. Iudicavit. *Rex igitur eos iniuste facere iudicavit. illi vero fugiunt.* Et Ἔγνωσαν, censuerunt. *Et Mancinum Numantinis dedendum esse censuerunt.* Ἐγνωμάτευεν. Consultabat, censebat. *Barbarorum vero dux consultabat cum fratre, dicens: Ego quidem hostibus insidias struam; tu vero velitationibus et sagittis hostem lacesse.* Et iterum: *Ille vero censebat haud e re fore Persarum, amicitiam cum Turcis inire.* Ἐγνωσμένον. Statutum. *Ille vero dicit apud se statutum esse, noctu adhuc hostes adoriri.* Ἐγνωσμένον. Decretum. Arrianus: *Dixerunt autem id sibi visum esse faciendum, ut, postquam Maurusii ipsos invaserint, pars quidem terga dent, tanquam timore perculsi; alii vero ab utraque aciei parte collocati hostem persequentem ex transverso aggrediantur.* Ἔγωγε. Quinque modis distinguitur synthesis a parenthesi: tono, scriptura, spiritu, additione particulae, dialecto. tono, ut πάροδος. scriptura, ut τριςχίλιοι. spiritu, ut ἔνεστι et ἔξεστι. additione particulae, ut ὥσει χνοῦς. dialecto, ut ἔγωγε. Ἐγώγυον. Antiquum. Ἐγῷδα. Novi. Aristophanes de Aeschylo dicit: *Ego novi hunc et perspexi iampridem, qui truces introducat.* Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ τ. *Ego vero et tu idem iugum trahimus.* dicitur de iis qui similes casus perpetiuntur. Ἐγῷμαι. Puto equidem.

Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλὸν μετήνεγκα. ἐκ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικόν. ἐπὶ τῶν ὁμοίως τι πραττόντων.

Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. ὁ Νικόστρατος οὗτος κωμῳδίας ἦν ὑποκριτής, δοκῶν κάλλιστα ὑποκεκρίσθαι.

Ἐγώ σου ὀναίμην. ἐγώ σου ἀπολαύσω.

Ἐγγώνιος τράπεζα. ἡ μὴ στρογγύλη καὶ μὴ ἄγαν περιφερής. Ἐν τῷ συνδείπνῳ τῷ τοῦ Μαικήνα τράπεζα ἐγγώνιος ἦν ὑπὸ τῇ κλισίᾳ, τὸ μέγεθος μεγίστη καὶ κάλλος ἄμαχος, καὶ οἷα εἰκὸς ἐπῄνουν ἄλλοι ἄλλως αὐτήν. ὁ δὲ Ἰόρτιος οὐκ ἔχων ὅ,τι παρ' ἑαυτοῦ τερατεύσασθαι, σιγῆς γενομένης. Ἐκεῖνο δὲ οὐκ ἐννοεῖτε, ὦ φίλοι συμπόται, ὡς στρογγύλη ἐστὶ καὶ ἄγαν περιφερής. ἐπὶ τοίνυν τῇ ἀκράτῳ κολακείᾳ, ὡς τὸ εἰκός, γέλως κατερράγη. Πλούταρχος.

Ἐγρήγορεν. ἔνηφεν.

Ἐγρήγορος. ὁ νηφάλεος.

Ἐγρήγοροι. ἄγγελοι, οἱ τοῦ Σὴθ υἱοί.

Ἐγρηγορώς. ἄγρυπνος διατελῶν.

[Ἔγρυπε. Σεισμὸς φησὶ γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ· Μελάνθιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γρυπάνιον.]

Ἐγγύη. ἡ ἀσφαλὴς ἀντιποίησις καὶ σταθηρά. ἀπὸ τοῦ γῆ, γύη, καὶ ἐγγύη. καὶ γὰρ ἡ γῆ τῶν ἄλλων στοιχείων παγιωτέρα.

Ἐγγύη. ἡ περί τινος ἀναδοχή.

Ἐγγυήσασθαι. μνηστεύσασθαι. Καὶ Ἐγγυητὴ γυνή, ἡ μεμνηστευμένη. Προκόπιος· Ἡ δὲ ἐγγυητὴ ὕστερον Βελισαρίῳ γυνὴ γέγονεν, ἤδη παίδων μήτηρ γενομένη πολλῶν. εὐθὺς οὖν ἠξίου μοιχεύτρια τὸ ἑξῆς εἶναι.

Ἔγγύθετος. ὁ προσεδρεύων τόπος.

Ἐγγυθήκη. σκεῦός τι πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι.

Ἔγγυον. ἀσφαλές. Καὶ Ἔγγυος, ὁ ἐγγυητής. Καὶ Ἐγγυωμένη, ἀσφαλιζομένη. Πισίδης·

---

1. Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλ.] Ex Aristoph. Ran. 1305. translatum, quod monet Küsterus. Schol. Comici: ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν εἴς τι τραγικὸν γένος μετήνεγκα: ubi praestare videtur pluralis, desideratur autem καλῶν ὄντων. 4. κατὰ Νικόστρατον] Haec olim in v. Νικόστρατος per fraudem irrepserant. Ceterum tragicum illum actorem fuisse monuit Meinek. Quaest. Scen. III. p. 11. Sic autem explicat Prov. Coisl. 124. sive ap. Gaisf. MS. 177. ἐπὶ τῶν ὀρθῶς πάντα ποιούντων. ἦν γὰρ ὁ Νικόστρατος ὑποκριτὴς τραγικὸς ἄριστος, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν ἀγγέλων ἐπαγγελίαις· ὅθεν καί τινες εἶπον, Ἐγώ τοι φράσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. 7. Ἐγώ σου ὀναίμην] Respexit Suidas ad Paulum in Epist. ad Philem. v. 20. Ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Confer nos in Suidam v. Ὀναίμην. Toup. Occupavit Albertius in Hesychium, ubi eadem glossa. ἀπολαύσω] ἀπολαύσαιμι ex gloss. Mediceis reponit Pricaeus in illam Pauli Ep. p. 913. 8. καὶ μὴ] μὴ om. E. Cf. v. Μαικήνας. 9. τοῦ Μαικήνα] τῷ τοῦ Μαικήνα A. Zon. p. 599. 10. ἐγγώνιος] ἐγκώνιος A. ὑπὸ] ἐπὶ V. Mox ἐκκλησία A. pro κλισίᾳ. 13. τερατεύσασθαι] Lege τερατεύσαιτο, ut recte infra v. Ἰόρτιος, ubi locus hic repetitur. Küst. Sed libri superiori etiam glossae redditerunt infinitivum, quem confirmant exempla quaedam aetatis sophisticae. Dio Cassius XXXVII, 49. ἃ μηδεὶς σφῶν ἠπίστατο ὁποῖα εἶναι: coll. Appiani B. Hisp. 85. Pauca huius generis praestat Lobeck. Phryn. p. 772. σιγῆς] σιγῆς οἱ V. 14. ἐνοεῖτε] ἐννοεῖτε B. V. E. 17. Πλούταρχος] Deest V. Ac mireris profecto in Plutarchum conferri, quae satis manifestis indiciis Aelianus sibi debeat vindicare. 18. Ἐγρήγορεν] Legendum Ἐγρηγόρει: cf. Xenoph. Cyrop. I, 4, 20. et Zon. p. 609. 19. νηφάλεος] νηφάλιος V.

1. Ἐγρήγοροι] Ex Cedreno p. 8. Illustrat Scaliger in Eusebii Graeca p. 404. Adde Goarum in Georg. Sync. p. 6. (348.) Verba οἱ τοῦ Σὴθ υἱοί om. Lex. Seg. 3. Ἔγρυπε] Vid. Γρυπαίνειν, et Harpocr. in Γρυπάνιον. Hemst. Glossam notavi, quam *V. ignoret. 6. ἀπὸ τοῦ γῆ κτλ. iisdem fere vocibus expressit Etym. M. p. 309. γύη om. A. servat Zon. p. 599. qui post σταθηρά posuit, quae singularem Suidae glossam efficiunt, ἢ ἡ περί τινος ἀναδοχή. 9. αἰτιατικῇ post caput gl. Med. et Gaisf., quod nescit Zon. p. 605. omisitque Küsterus. 10. Προκόπιος] Histor. Arc. c. 1. Küst. Desinit Zonaras in πολλῶν, om. γενομένη. 11. Βελλισαρίῳ Edd. 14. Zon. p. 596. 15. Ἐγγυθήκη] Vide Casaubonum in Athen. lib. V. c. 13. et Maussacum in Harpocrationem h. v. unde locum hunc descripsit Suidas. Küst. Ac potissimum Lex. Rhet. p. 245. et, monente Gaisfordo, Athen. V. p. 209. sq. σκεῦός τι] εἴη δ' ἂν σκεῦός τι Harpocr. πρὸς τὸ κρατῆρας] Locum hunc sic legendum esse puto: πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον δέχεσθαι ἐπιτήδειον. Ex lectione enim vulgata nemo sensum planum et perspicuum elicere queat. Küst. Nihil mutat Zon. p. 599. 16. τοιοῦτον] Sic etiam Harp. Pal. τούτων Harp. editus; τοιούτων Reinesius et I. Gronovius. In fine εἶναι om. E. omisitque Stephanus in Thesauro, repugnante tamen Palat. Cuius loco Portus malebat λαβεῖν. 19. Πισίδης] Heracl. Acroas. I, 6. Fragm. Foggin. v. 82.

Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλ. At ego ex bono boni causa haec transtuli. nimirum a pulchris citharae modis ad tragoediam. dicitur hoc de iis qui simile quid faciunt. *Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικ. Nicostratum in omnibus imitabor.* Nicostratus hic fuit histrio comicus, qui scite admodum fabulas agere norat. *Ἐγώ σου ὀναίμην.* Utilitatem ex te percipiam. *Ἐγγώνιος τράπεζα.* Mensa habens angulos, quae non est perfecte rotunda. Plutarchus: *In convivio Maecenatis mensa sub tentorio posita erat, angulos habens, magnitudinis et pulchritudinis eximiae; quam ut par erat alii aliter laudabant. Iortius vero cum nihil novum et insolitum proferre posset, facto silentio: Illud vero non animadvertitis, cari compotores, inquit, mensam hanc esse apprime rotundam. hanc igitur immodicam et ineptam assentationem omnes effuso risu exceperunt.* *Ἐγρήγορεν.* Vigilabat. *Ἐγρήγορος.* Vigilans. *Ἐγρήγοροι.* Angeli, filii Sethi. *Ἐγρηγορώς.* Qui vigilat. [*Ἔγρυπε.* Melanthius: *Terra, inquit, tremore concussa est.* de quo vide sub v. *Γρυπάνιον.*] *Ἐγγύη.* Securitas et fideiussio. a γῆ, γύη, et ἐγγύη. nam terra ceteris elementis est stabilior. *Ἐγγύη.* Sponsio. *Ἐγγυήσασθαι.* Despondere. Et *Ἐγγυητὴ γυνή,* mulier desponsa. Procopius: *Illa vero mulier Belisario postea desponsa fuit, cum multorum iam liberorum mater fuisset. statim igitur post ad adulterium animum adiecit.* *Ἔγγύθετος.* Locus finitimus. *Ἐγγυθήκη.* Vas quoddam, in quo crateres vel lebetes vel alia vasa reponuntur. *Ἔγγυον.* Firmum. Et *Ἔγγυος,* sponsor. Et *Ἐγγυωμένη,* spondens. Pisides:

Νῦν πανσέληνος ἡ σελήνη λαμπέτω,
τοῦ Χοσρόου λήγοντος, ἐγγυωμένη
Πέρσας τὸ λοιπὸν μὴ θεουργεῖν τὴν κτίσιν.

Ἐγγυῶ. ἐκδίδωμι.

Ἐγγυώμεθα. ἀντιφωνοῦμεν.

Ἐγχανών. ἀντὶ τοῦ καταγελάσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξῃ.

676 ‖Καὶ αὖθις·

Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει.

ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας.

Ἔγχεα. δόρατα.

Ἐγχέλεις θηρώμενος. ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων· ὅταν γὰρ τὸ ὕδωρ καταστῇ, οὐδὲν λαμβάνουσιν· ὅτε δὲ ἄνω καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταράξουσιν, αἱροῦσι καὶ λαμβάνουσιν. οὕτω καὶ οὗτοι ταράττοντες τὴν πόλιν.

Ἔγχελυς. Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις.

Ἐγχεσίμορος. ὁ πολεμιστής.

Ἔγχει. ἔμβαλε.

Ἔγχεία.

Ἀντιβίων τε
πολλάκις ἐγχείην γευσαμένην χολάδων.

Ἐγχεῖν. ἐγκεράσαι. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευσεν, εὔχεσθαί τε τοῖς θεοῖς, ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι.

Ἐγχειρίδιον. ξίφος, τμητικὸν ὄργανον.

Ἐγχειρογάστορες. οἱ ἀπὸ χειρῶν ζῶντες.

Ἐγχειρῶ ἐγώ. δοτικῇ. ἐγχειρίζω δὲ ἔτερον.

Ἔγχος. δόρυ. Ὅμηρος·

Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ.

τὸ γὰρ διπλάσιον,
δυωκαιεικοσίπηχυ.

Ἔγχος. ἀλληγορικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ βοήθεια· παρὰ τὸ ἔχεσθαι.

Οὐδὲ νῷ φροντίδος ἔγχος.

οἷον, οὐκ ἔστι τῷ νῷ φροντίδος ἔγχος· τουτέστι, βουλῆς καὶ προμηθείας ἔργον.

Ἐγχώριον. οἰκεῖον. Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ

2. λέγοντος] λήγοντος E. V. (quorum hic χρυσοσρόου) liber Zon. p. 605. 3. θεουργεῖν] θουργεῖν A. Mox κτῆσιν A. V. 4. Ἐγγυῶ] δοτικῇ subiiciunt Med. Gaisf. Addit A. Ἐγγυμνῶ αἰτιατικῇ, τὸ δὲ ἀντιφωνῶ δοτικῇ. 5. ἀντιφωνοῦμεν] Ἀντιφωνεῖν proprie significat *respondere*. Hic vero accipitur pro *spondere* vel *fideiubere*: eodem modo uti apud Latinos *respondere* pro *spondere* barbare dici solet. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 718. *Küst.* ἀντιφωνούμεθα Zon. p. 605. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1440. Ubi Zon. p. 610. οὐδ' ἐγχανὼν τεθνήξει, propius accedens ad scripturam τεθνήξεις. 10. Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν] Aristoph. Equ. 1310. Huc pertinet alius locus, qui legitur apud eundem comicum Vesp. 1001. Κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος. Ubi Scholiasta: Κοὐκ ἐγχανεῖται. οὐκ ἐγχελάσει σοι. *Küst.* Versus olim abierant in v. Πλείτω. 14. Ἐγχέλεις θηρώμενος] Aristoph. Equ. 860. Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας, Ὅταν μὲν ἡ λίμνη κατασταῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν, Ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, Αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς. *Küst.* Vid. Ταὐτὸν ἐποίησε etc. *Hemst.* Ἔγχελυς E. Huius interpretationis an paraphrasis nulla iam extant in Scholiis vestigia. 16. ὅτε — ταράξουσιν] ὅταν — ταράξωσιν MS. 177. E Phavorino Dukerus restituebat, ταράξωσι καὶ κινήσωσι, λαμβάνουσιν. 17. κινοῦσι] αἱροῦσι A. B. V. E. 19. Ἔγχελυς. Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 889. *Küst.* Cf. Choerob. p. 1366. παρὰ Βοιωτοῖς δὲ] παραβολὴ τοῖςδε A. Editam scripturam vindicat, qui multus est in vocis declinatione, grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 492. sive Zon. p. 601. 20. Ἐγχεσίμορος] Scribe ἐγχεσίμωρος, per ω, ut apud Homerum passim. *Küst.* Illud etiam codd. Zon. p. 598. 21. Ἔγχει] Ad Aristoph. Pac. 1102. 1105. referebat Gaisfordus.

2. Ἀντιβίων τε] Pauli Silentiar. Ep. XLVI. pr. Anthol. Pal. VI, 81. 4. Ξενοφῶν] Anab. IV, 3, 13. Cf. Zon. p. 610. 7. ὄργανον] Uncinis seclusi, et om. Lex. Seg. *Gaisf.* Id post ξίφος olim inculcatum delevi cum *V. Cf. Zon. p. 604. et Hesychius. 8. Ἐγχειρογάστορες] Similiter Lex. Rhet. p. 230. cf. Schol. Eurip. Or. 953. et Hesych. Adde quem Gaisf. laudat Cuper. Obss. I. p. 125. τῶν χειρῶν] τῶν om. A. V. Zon. p. 598. repugnante v. Ἐγγλωττογάστωρ. 9. Ἐγχειρῶ] Vid. Lex. Seg. p. 136. Sub finem gl. cum *V. delevi malam annotationem e libellis syntacticis ductam (v. idem Lex. Seg. p. 137.): Καὶ Ἐγχειρίζω, δοτικῇ. 11. Ὅμηρος] Il. Θ'. 494. 12. ἔγχος. ἔσχ' Med. ἔσχεν liber Zon. p. 604. ἔχ' addidi cum *V. et Hesychio. Alter locus est Il. ό. 678. ubi edd. ferebant δύο καὶ εἰκοσίπηχυ. Ceterum γὰρ neglexit Küst. 17. Οὐδὲ νῷ φροντίδος ἔγχος] Apud Sophoclem Oedip. Tyr. 170. sic legitur, uti etiam apud Suidam legendum est: Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, Ὥι τις ἀλέξεται. Scholiasta: Οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ φροντίδος ἔγχος. τοῦτο δέ, οἷον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνομενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον. Haec Suidae lucem fenerantur. *Küst.* 20. Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀν.] Haec sunt verba Polybii [IX, 25.], quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 34. unde ea Suidas deprompsit. Vide etiam supra v. Ἀνέμων στάσεις. *Küst.* Partem non sine mendo protulit Zon. p. 604.

Nunc pleno orbe splendeat luna, Chosroe cessante, spondens Persas non amplius rebus creatis divinos honores tributuros esse. Ἐγγυῶ. Despondeo. Ἐγγυώμεθα. Spondemus. Ἐγχανών. Ore hianti deridens. Aristophanes *Nubibus*: *Tu vero me deridens morieris.* Et iterum: *Haud enim vobis quidem imperans deridebit civitatem, sed naviget solus ad corvos.* Ἔγχεα. Hastae. Ἐγχέλεις θηρώμενος. Anguillas captans. dicitur de iis qui privati commodi causa turbas excitant. cum enim aqua tranquilla est, nihil capiunt; cum vero ima summis permiscendo turbant, pisces capiunt. sic etiam isti civitatis turbatores. Ἔγχελυς. Attice per ῡ. apud Boeotos vero dicitur ἔγχελις. Ἐγχεσίμορος. Bellicosus. Ἔγχει. Infunde. Ἐγχεία. *Et hastam, quae saepe hostium gustavit intestina.* Ἐγχεῖν. Infundere. vel libare. Xenophon: *Ille vero pueris imperavit, ut diis libarent, iisque vota facerent.* Ἐγχειρίδιον. Pugio, gladius. Ἐγχειρογάστορες. Qui manibus propriis victum sibi parant. Ἐγχειρῶ ἐγώ. Cum dativo. at ἐγχειρίζω, cum accusativo rei. Ἔγχος. Hasta. Homerus: *Hastam tenebat undecim cubitos longam.* nam alterum tantum est hasta *viginti et duorum cubitorum.* Ἔγχος. Apud Sophoclem allegorice sic vocatur auxilium: ab ἔχεσθαι. *Neque adest hasta consilii.* id est, nulla consilii vel prudentiae ope praesentia mala propulsari queunt. Ἐγχώριον. Domesticum. *Indigenae enim non solum ventorum stationes, ut proverbio dicitur, sed*

καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσιν.

Ἐγχρίπτεται. ἐγγίζει. Τοῖς δὲ κριοῖς, ὁπότ' ἐπιφέροιντο, ἐπέβαλλον βάρη, ὡς ἐγχριπτομένοις ὀλλύοιτο ἡ βία.

Ἐγχρίπτων. προσπελάζων, προστρίβων.

Ἐγχριφθεῖσα. προσπελασθεῖσα. Καὶ Ἐγχρίψαι παρ' Ἡροδότῳ, ἐμπεσεῖν, παραπολαῦσαι.

Ἐγχρόνων. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου συντεθει-
677 σῶν. [10] Ἀππιανός· Κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων οὐσῶν.

Ἐγχυτρίστριαι. αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι· ὡς Ἀριστοφάνης. Ἐγχυτριστρίας δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου· καὶ τὰς θρηνητρίας, ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη.

Ἐδάισεν. ἐμέρισεν.

Ἐδάμη. ἐδαμάσθη.

Ἐδάσαντο. διεμερίσαντο.

Ἔδαφος. γῆ.

Ἔδαισεν. εὐώχησεν.

Ἐδαίσατο. κατέφαγεν.

Ἐδέατρος. τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δὲ προγεύστης τὸ πρῶτον, καὶ προήσθιεν τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

Ἐδεδίεσαν. ἐφοβήθησαν. Καὶ Ἐδεδίζειν.

Ἐδεδίσκετο. ἐξεφόβει.

Ἐδεδίξατο. ἐφοβήθη.

---

3. Ἐγχρίπτεται] Sic Hesychius. Ἐγχρίμπτεται E. qui in exemplo cum edd. consentit. Idem mox Ἐγχρίμπτων: utrimque cum Lex. Seg. 6. Ἐγχριφθεῖσα] Refixi cum Zon. p. 610. Ἐγχριμφθεῖσα libri cum Il. ε. 662. praeter ordinem glossarum. 7. προσπελασθεῖσα] προσελαθεῖσα A. 8. Ἡροδότῳ] Gloss. in Il, 60. ubi edd. (quod Suidae restitui iussit Albertius in Misc. Obss. Vol. IX. p. 146.) προσπελάσαι, MS. παραπελάσαι, pro παραπολαῦσαι. Cf. Herod. IX, 97. 10. ἔτι ἐγχρ. οὐσῶν] Rectius explicavit H. Stephanus in Thesauro: quarum constitutum tempus nondum erat elapsum. 12. Ἐγχυτρίστριαι. αἱ] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 288. sed ubi pro ἐγχυτρίστριαι legitur ἐγχύτριαι. Küst. Adde Schol. Plat. p. 336. 13. Μίνως] Locus Platonis in Minoe p. 45. [p. 315. D.] ad quem Suidas respexit, sic habet: Ὥσπερ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων, οἵοις νόμοις ἐχρώμεθα προτοῦ περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐγχυτριστρίας μεταπεμπόμενοι. Küst. 14. βλάψαι] Firmat Etym. M. p. 313. βάψαι Zonaras probante Tittmanno, non improbante Piersono in Moerin p. 138. 15. Ἐγχυτρίστριαι δὲ λέγονται] Ἐγχυτριστρίας δὲ λέγεσθαι A. B. V. E. et (ubi λέγει) Etym. M. Ἐγχυτρίας δὲ λέγεσθαι Schol. Aristoph.

1. ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη] Infantes olim ἐν χύτραις, i. e. *in ollis*, exponi solebant. Hinc ἐγχυτρίζειν vel χυτρίζειν pro *exponere* dicebatur. Hesychius: Ἐγχυτριεῖς: ἀποκτενεῖς. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων. Idem alibi: Χυτρίζειν. ἐν χύτρᾳ τιθέναι. Lege ἐκτιθέναι. Apud Aristophanem Ran. 1220. Aeschylus de Oedipo ait: Πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον αὐτὸν γενόμενον Χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ. Scholiasta in eum locum: Τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. Vide etiam Nostrum infra v. Ἤτρον. Küst. τὰς μαίας om. Med. Sub finem Gaisfordus cum A. B. V. E. delevit, ὅθεν καὶ ἐγχυτρίζειν, τὸ ἀποκτείνειν. 4. Ἔδάμη] Schol. Il. β'. 860. Statim Gaisfordus delevit, Ἔδανόν. ἡδύ, εὐῶδες. Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. (Il. ξ'. 271.) παρὰ τὸ ἧδω, τὸ εὐφραίνω, ἡδανόν, καὶ συστολῇ ἑδανόν, cum A. B. V. E. Irrepsit glossa e Zonara: cui similia habet Etym. M. 5. Ἔδάσαντο] Od. ξ'. 208. 7. Ἔδαισεν] Sic Hesychius et Zon. p. 614. Ad Herodot. I, 162. referebat cum Tittmanno Naekius de Choeril. p. 230. 8. Ἔδάσατο] Scribendum esse Ἐδαίσατο docet litterarum series. Simile mendum manuscriptorum auctoritate eluimus ex Archilocho Hephaestionis VI. p. 34. *Gaisf.* Emendavi cum *V. Restat ut haec glossa cum superiore consocietur. 9. Ἐδέατρος. τὸ μὲν ὄνομα Ἑλλ.] Haec et quae sequuntur ex lexico deperdito Aelii Dionysii Suidam descripsisse discimus ex Eustathio, qui in Commentar. ad Odyss. α'. p. 1403, 40. eadem ex scriptore illo αὐτολεξεὶ refert: ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Toupius Ammonium in Ἐλέατρος, Gaisfordus Herald. Anim. ad Arnob. IV. p. 160. ascripserunt. 10. προγεύστης] Hi *praegustatores* a Latinis dicuntur: de quibus praeter alios vide Meurs. Exercitt. Crit. part. II. c. 3. Notandum autem est, quos Suidas et Eustathius auctore Aelio Dionysio vocant ἐδεάτρους, ab Athenaeo lib. IV. p. 171. appellari ἐλεάτρους, per λ. Verba eius haec sunt: Ἐκάλουν δὲ τοὺς προγεύστας ἐλεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐλέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας. Qui ἐλέατρος scribebant, vocem illam deducebant ab ἐλεός, i. e. *mensa coquinaria*. Athenaeus loco laudato: Ἐλέατροι δὲ καλοῦνται, ὥς φησι Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν. Ceterum διττογραφία ista procul dubio orta est ab affinitate τοῦ Δ et Λ: quas litteras veteres librarii frequentissime inter se confundere solebant, ut alibi pluribus demonstravimus. Küst. 11. V. Zon. p. 612. 14. Ἐδεδίεσαν] Vid. Lobeck. in Phryn. p. 181. καὶ Ἐδεδίζειν] Expunxit Küsterus, repugnante *V. et Zon. p. 615. Gaisfordus optabat Ἐδεδίειν cum Lex. Seg. 15. V. Aristoph. Lysistr. 564. coll. Piers. in Moer. p. 119.

---

mores etiam popularium optime norunt. Ἐγχρίπτεται. Appropinquat. *Arietibus vero, cum muris admovebantur, pondera iniiciebant, ut eorum ictus debilitaretur.* Ἐγχρίπτων. Accedens, atterens. Ἐγχριφθεῖσα. Admota. Et Ἐγχρίψαι apud Herodotum, incidere, pervertere. Ἐγχρόνων. Dicitur de rebus, quae non multo ante factae sunt. Appianus: *Foedera satis adhuc recentia contemnebant.* Ἐγχυτρίστριαι. Mulieres quae defunctis inferias faciunt. sic in *Minoe* sive *de Lege.* dicebant etiam καταχυτρίσαι. i. e. laedere. Ἐγχυτρίστριαι etiam vocantur feminae, quae hominis piaculo obstrictos lustrant, sanguine victimae aspergentes. item praeficae; porro obstetrices, quae infantes in ollis exponunt. Ἐδάισεν. Divisit. Ἔδάμη. Domitus est. Ἐδάσαντο. Diviserunt. Ἔδαφος. Solum. Ἐδαισεν. Epulatus est. Ἐδαίσατο. Comedit. Ἐδέατρος. Nomen quidem est Graecum; res autem Persica. sic autem primum appellabatur praegustator, is qui cibos ante regem securitatis gratia praegustabat. postea vero usus obtinuit, ut totius apparatus et convivii praefectus sic vocaretur. Ἐδεδίεσαν. Timuerant. Ἐδεδίσκετο. Terrebat. Ἐδεδίξατο. Timuit.

Ἐδέδμητο. ᾠκοδόμητο.

Ἔδεθλον. ἕδρασμα.

Ἐδέκαζε πολλούς. ἐδωροδόκει πολλούς.

Ἔδεσσα. πόλις Συρίας· εἰς ἣν ἀφικομένῳ Τραϊανῷ ὑπαντιάζει πρὸ τῆς πόλεως Ἄβγαρος, ἵπ- πους τε δῶρ᾽ ἄγων ν᾽ καὶ σ᾽, καὶ τοὺς καταφράκτους θώρακας ἱππεῦσι καὶ τοῖς ἵπποις ν᾽ καὶ σ᾽, καὶ βέλη ἑξακισμύρια. ὁ δὲ Τραϊανὸς τρεῖς λαβὼν θώ- ρακας, τἄλλα ξύμπαντα αὐτὸν ἔχειν ἐκέλευσεν.

678 ‖ Ἐδεσηνός. ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης.

Ἔδεσιν. ἱεροῖς, ἐκ τῆς ἕδος εὐθείας.

Ἐδεστὰ κρέατα. τὰ τρωγόμενα.

Ἐδεστή. βρωτή.

Ἐδεύετο. ἐνδεὴς ἐγίνετο. ἐν ἑτέρῳ, ἐκορέν- νυτο, εὐφραίνετο, ἐβρέχετο.

Ἔδει. ἔπρεπεν.

Ἐδείματο. κατεσκεύασεν.

Ἐδείμαντο. ᾠκοδόμησαν. Καὶ Ἐδειμάτουν, ἀντὶ τοῦ ἐξεφόβουν, εἰς πτοίαν ἦγον καὶ δέος. Δράκοντες δὲ μεγέθει μέγιστοι συνέστελλον αὐτοὺς καὶ ἐδειμάτουν, τὰ οὐραῖα μέρη ἐς σπείρας ἑλί- ξαντες.

Ἐδείναζον. δεινῶς ἔφερον.

Ἐδεινολόγουν. ἐσχετλίαζον. Οἱ δὲ ἐδεινο- λόγουν ἐπὶ τῇ τοῦ βασιλέως ῥᾳθυμίᾳ. Καὶ Ἐδει- νοπάθουν, ἀντὶ τοῦ, δεινὰ πεπονθέναι ἔλεγον. Διὸ πρὸς ἀλλήλους ἐδεινοπάθουν, εἰ γυναικῶν τρό- πον γυμνώσουσιν ἑαυτοὺς ὅπλων.

Ἔδειξεν. ὑπέδειξεν.

Ἔδειραν. ἐξέδειραν. ἔδηραν δὲ ἀντὶ τοῦ ἔτυ- ψαν, διὰ τοῦ η̄.

Ἔδεισα. ἐφοβήθην.

Ἐδεῖτο. ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐδεσμεῖτο.

Ἔδη. τὰ ἱερά, τὰ ἐδάφη. ἐκ τοῦ ἕδος.

Ἐδηδοκώς. καταφαγών. καὶ ἐδήδοκα, καὶ ἐδηδώς.

Ἐδηλήσαντο. ἔβλαψαν.

Ἐδήμευσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Καὶ ἐκρά- τησεν ὁ φθόνος, καὶ τὴν οὐσίαν ἐδήμευσαν αὐτῷ. ὁ δὲ ὑπεξαιρεῖται χρυσίου δέκα τάλαντα.

Ἐδημοσίωσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Ὁ δὲ Θευδέριχος ἐπὶ Ζήνωνος ἐδημοσιώθη, χιλίας κα- μήλους προπέμψας χρυσίου καὶ ἀργυρίου.

1. Ἐδέδμητο] Il. ν. 683. Herod. VII, 176. Ἐδέτμετο Hesychius. Deinde ᾠκοδομήθη Lex. Seg. 2. Ἔδεθλον] Pausan. VIII, 25, 4. affert Toupius. 3. Post hanc glossam cum B. V. E. delevimus annotationem ex inferiore loco Παράδεισος, qui olim fe- rebatur, petitam: Ἐδέμ. τρυφὴ ἑρμηνεύεται, καὶ ὁ ἐν γῇ παράδεισος. Ubi καὶ ὁ ἐν γῇ (ἐν γῇ addit A.) παρ. om. Med. et Zon. p. 613. 4. Ἔδεσσα] Ἔδεσα A. V. Mox Τραϊνῷ A. et sic mox. Ad memorabilem Arriani, quem facile licet agnoscere, narrationem spectat universe v. Ἄβγαρος. Sed quaedam esse mendosa cum repetitus numerus ν᾽ καὶ σ᾽ arguit, tum articulorum abusus et perversitas in illis καὶ τοὺς καταφράκτους θώρακας ἱππεῦσι καὶ τοῖς ἵπποις. Mihi videbatur τοῖς ad correctionem ar- ticuli superioris adiectum, ut frequenter accidit, in sedem alienam immigrasse: si quidem refingimus, καὶ τοῖς καταφράκτοις θώρακας ἱππεῦσι καὶ ἵπποις. Quam coniecturam firmat v. Ἱππική. Hermannus tamen non mutat τοῖς. De cataphractariis sive clibanariis vide quae congesserunt intpp. Nazarii Paneg. 22. 6. ν᾽ καὶ σ᾽] σ̄ καὶ ν̄ B. σν̄ E. ἱππεῦσι — λαβὼν om. V. Mox παραφράκτους Med. 10. Ἐδεσηνός] Sic Zon. p. 612. Ἐδεσσηνός. ὁ ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως E. 11. ἐκ τῆς ἕδος εὐθείας] His caret Lex. Seg. Sed cf. v. Ἔδη. 14. ἐγένετο] ἐγίνετο dedi cum B. V. ἦν E. cum Schol. Il. ά. 468. Mox ἐφραίνετο A. Conf. Hesych. Zon. p. 614. et doctrinam simillimam Etym. M. 17. Ἐδείματο] Od. ζ. 9. Quae huic subiiciebantur, ἐκ τοῦ δέμω, τὸ κατασκευάζω, omiserunt A. B. V. E. Addunt ea tamen B. V. post ᾠκοδόμησαν in gl. seq. 18. Ἐδείμαντο] Le- gendum Ἔδειμαν ex Il. ή. 436. ac locis Herodoteis et Hesychio. καὶ praestat omitti. 20. Δράκοντες δὲ μεγέθει μ.] Vide infra v. Οὐραῖα. Küst. συνέστελλον] Vid. in Ἀνέστελλον. Sic enim ibi hoc in loco, non συνέστελλον legitur. Hemst. Ac firmat scripturam illam longe probabiliorem v. Ἀναμοχλεύοντων. Orationem autem continuari licet ex v. Οἶον.

1. Ἐδείναζον] Sic Hesychius; ἢ ἐκακολόγουν subiicit Zon. p. 615. Glossa sacra. 2. Hanc glossam sic compendifecit Zon. p. 615. Ἐδεινολόγουν. ἐσχετλίαζον. ἀντὶ τοῦ δεινὰ πεπονθέναι ἔλεγον. 8. Ἔδειραν] Il. ά. 459. Haec pervertit Zon. p. 615. 13. τὰ ἐδάφη et sqq. om. Lex. Seg. Cf. Photii Bibl. p. 1069. ἕδους] ἕδος A. B. E. *V. 14. Ἐδηδοκώς] Aristoph. Equ. 361. καὶ ἐδηδώς] ἀφ᾽ οὗ ἐδηδοκώς E. καὶ ἐδηδοκώς B. quod minime probandum videtur. Item Hesychius: ἐδηδώς. καταβεβρωκώς, ductum illud ex Il. ρ. 542. 16. Ἐδηλήσαντο] Il. ά. 156. 18. οὐσίαν] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. men- dose θυσίαν. Küst. αὐτοῦ] αὐτῷ A. B. V. E. Med. αὐτῶν ἐδήμευσαν Zon. p. 616. 20. Ὁ δὲ Θευδέριχος] Oratio Malchi, de quo non sinit dubitare tot locorum comparatio. 22. Quae post ἀργυρίου edebantur, Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστάς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ καὶ κώνιον πιὼν ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὡς ἀτέκνων ἐδημοσιώθη: omissa B. V. E. Med. primus dedit Aldus, habetque A. in marg. Haec, si discedimus a pusil- lis quibusdam mendis, debebantur v. Αἰσχίνης, neque propaganda duxi.

Ἐδέδμητο. Aedificatum erat. Ἔδεθλον. Sedes. Ἐδέ- καζε πολλούς. Multos muneribus corrumpebat. Ἔδεσ- σα. Edessa, urbs Syriae. ad hanc proficiscenti Traiano Abga- rus ante urbem occurrit, dona adducens CCL. equos, et cata- phractas loricas pro equitibus et equis CCL. et telorum LX. millia. Traianus vero, tribus tantum loricis acceptis, ce- tera omnia ipsum servare iussit. Ἐδεσηνός. Ab Edessa urbe sic dictus. Ἔδεσιν. Templis. ab recto singulari ἕδος. Ἐδεστὰ κρέατα. Carnes quae esui sunt. Ἐδεστή. Quae esui est. Ἐδεύετο. Indigebat. alibi vero exponitur, satia- batur, voluptate afficiebatur, rigabatur. Ἔδει. Decebat. Ἐδείματο. Aedificavit. Ἐδείμαντο. Aedificarunt. At Ἐδειμάτουν, terrebant, terrorem incutiebant. *Sed serpentes immani magnitudine reprimebant eos et terrebant, cau- das in spiram convolventes.* Ἐδείναζον. Graviter fere- bant. Ἐδεινολόγουν. Indignabantur. *Illi vero de regis socordia graviter conquerebantur.* Et Ἐδεινοπάθουν, gravia mala passos se esse dicebant. *Quamobrem miseram condicio- nem suam fore dicebant, si mulierum instar se ipsos armis essent nudaturi.* Ἔδειξεν. Ostendit. Ἔδειραν. Ex- coriarunt. at ἔδηραν, per η̄, verberarunt. Ἔδεισα. Ti- mui. Ἐδεῖτο. Rogabat. item vinciebatur. Ἔδη. Tem- pla. ab nomine ἕδος. Ἐδηδοκώς. Qui comedit. Et Ἐδήδοκα, et ἐδηδώς. Ἐδηλήσαντο. Laeserunt. Ἐδήμευσαν. Pu- blicarunt. *Et invidia vicit, ut eius bona publicarent. decem tamen auri talenta ille subtraxit.* Ἐδημοσίωσαν. Pu- blicarunt. *Theuderichi vero bona tempore Zenonis publicata sunt, qui mille camelos auro et argento onustos praemiserat.*

Ἐδημώθη. ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη, δῆλος πᾶσιν ἐγένετο. οὕτω Λίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἑπτακαιδεκάτῳ· Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη.

Ἔδηξεν. ἔδακεν.

Ἐδῄουν. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διέκοπτον, διέφθειρον. Ἅπασαν κατεδῄουν τὴν ἀνατολικὴν χώραν. Καὶ Ἐδῄωσαν, ὁμοίως.

Ἔδησα. ἐδέσμευσα.

Ἐδητύος. βρώσεως.

679 ‖ Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται εἶναι μεσόιτος Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα.

Ἐδίδαξεν. ἔπεισεν, ἠρέθισεν. Ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἀνάγκη κατασκηνῆσαι, οὗ πρῶτον εἶδον κώμας.

Ἐδίδη. ἐδέσμευεν.

Ἐδίδοσαν.

Ἐδικανόωντο. ἐδεξιοῦντο.

Ἐδικαίου. δίκαιον εἶναι ἔλεγεν. Καὶ μὴ τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ ἀποδίδωσί τις, ἀλλὰ τοῦ γε ἀπαλλάσσεσθαι κύριος ἐδικαίου εἶναι αὐτός. Ἀππιανός· Σύφαξ δὲ τῶν γινομένων πυνθανόμενος ἐπεχείρει διαιτᾶν διαλύσεις, καὶ ἐδικαίου μήτε Ῥωμαίους Λιβύης, μήτε Καρχηδονίους Ἰταλίας ἐπιβαίνειν ἐπὶ πολέμῳ. ἦν δέ τις ἀπειθῇ, τοῖς πειθομένοις ἔφη συμμαχήσειν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκιος ἀντιλέγειν μὲν πρὸς οὐδὲ ἓν αὐτῶν ἐδικαίου. ἐδικαίου τοίνυν, ἀντὶ τοῦ ἔκρινε, δίκαιον εἶναι ἐνόμιζεν.

Ἐδικαιώθησαν. δίκαιοι ἐκρίθησαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, κατεδικάσθησαν δικαίως. Λίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ιέ· Ἔκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἀξιώσεως καὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίας οὐκ ἠνέγκαν δικαιωθέντες· ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ οἱ Καμπανοὶ τοῦ Φλάκκου καὶ οἱ Συρακούσιοι τοῦ Μαρκέλλου κατηγορῆσαι· καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ. Πολλαχοῦ δὲ οὗτος κέχρηται τῇ λέξει ταύτῃ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου σημαι-

---

3. *περὶ αὐτῶν*] *περὶ αὐτοῦ* Lex. Bachm. p. 206. *ἐδημώθη*] *ἐδηλιώθη* A. 5. *Θουκυδίδῃ*] L. II. c. 12. Conf. Ruhnken. in Tim. p. 92. 7. *ἐδῄωσαν*] Thuc. II, 23. *ἐδῄοσαν* B. E. *ἐδέσμευσα*] *ἐδέσμευσαν* A. Cf. Wessel. in Diod. I, 27. 9. *Ἐδητύος*] Glossa Homerica: v. vel Il. *ά*. 469. 10. *Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1341. ubi locus hic rectius sic legitur: *Ἐδιδαξάμην. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. λέγονται* (malim *λέγεται*) *δ' εἶναι μεσότητος, Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου. τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτοῦ.* Vide etiam Suidam supra v. *Διδάξομαι*. *Küst.* Ant. 366. *Toup.* MS. Adde Schol. Platon. p. 384. et Timaeum p. 93. Apud Suidam principio refingendum *ἐπαίδευσα δι' ἑτέρου*. Mutavit quaedam Zon. p. 616. 11. *τὸ παθητικὸν*] *τὸ* delevi cum A. B. *V. 12. *εἶναι μεσότητος*] *οὖν μεσότης* E. *οὖν* etiam B. 13. *ἐξεπαίδευσα*] *ἐξεπαίδευσαν* A. *ἐπαίδευσα* E. 14. *Ἐδίδαξεν*] *Ἐδίδαξαν* V. Abreschii Diluc. Thuc. p. 450. attulit Gaisf. 15. *κατασκηνῶσαι*] *κατασκηνῆσαι* A. B. V. E. Et sic codd. (monente Gaisf.) Xenophontis Anab. III, 4, 32. *οὗ πρότερον* Zonaras. 16. *Ἐδίδη*] Vide supra v. *Δίδημι*. 17. Om. vulg. Tenet *V. 18. *Ἐδικανόωντο*] Immo *ἐδεικανόωντο*, per *ει*, a *δεικανᾶσθαι*: ut Portus etiam monuit. Diphthongus enim *ει* frequentissime cum vocali *ι* a librariis confundi solet. *Küst.* Renituntur Hesychius et Zon. p. 617. 19. *Ἐδικαίου. δίκαιον εἶναι ἔλ.*] Vide supra v. *Δικαιοῦν*. *Küst.* Continui loci sensus mancus est et suspiciosus, vix ut ex Latinis Küsteri constitui possit. Interim lenissime refingamus: *κἂν μὴ τὴν β. ἑαυτῷ ἀποδιῷ τις.* Nisi placet cum Hermanno *Εἰ* ante *καὶ* suppleri.

1. *ἀπαλλάσσεσθαι*] *ἀπαλλάττεται* B. E. *ἀπολαύεσθαι* Zon. p. 617. 2. *Ἀππιανός*] Vid. Punica c. 17. *Schweigh.* 3. *γενομένων*] *γινομένων* dedi cum A. E. *γιγνομένων* Appian. 6. *ἀπειθεῖ* *V. 7. *Ὁ δὲ Μάρκ.*] Oratio nisi fallor Dionysii Halicarnassensis. 11. *Ἐδικαιώθησαν*] Ita leg. apud Ciceron. c. Verr. Or. V, 57. *Toup.* Restituit Zumptius. Adde Leopardi Em. V, 9. *δίκαιοι ἐκρίθησαν. δικαίως*: sic V. reliquis omissis. Post *ἐκρίθησαν* Lex. Seg. inserit *ἐνομίσθησαν*. *σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, κατεδικάσθησαν*] Verba haec in praecedentibus editt. [et A. B. E.] pessime ad finem praesentis articuli reiecta sunt, quae hic collocanda esse non solum ex Etymologo [et Lex. Bachm. p. 206.] patet (apud illum enim eadem, quae Suidas hic habet, *αὐτολεξεὶ* quoque leguntur), sed etiam sensus manifesto ostendit. In exemplis enim, quae subiunguntur, *δικαιοῦσθαι* non significat *δίκαιον κρίνεσθαι*, i. e. *iustum iudicari*, *vel omnis criminis expertem censeri*; sed *καταδικάζεσθαι*, i. e. *condemnari*, *vel iusta poena affici*. *Küst.* 13. *Ῥωμαϊκοῖς ιέ*] *Ῥωμαϊκῶν πεντεκαιδεκάτῳ* Lex. Bachm. *Ἔκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τοῦ π.*] Hic locus extat etiam apud Zonaram p. 86. sed aliquot verbis mutilatus: ut Pearsonus quoque monuit. *Küst.* Dionis fragm. ed. Reimari p. 7. 14. *πρὸς τοὺς*] *τοὺς* om. B. E. 15. *δικαιωθέντες*] Puto scribendum potius esse *δικαιωθέντας*. *Küst.* Fallitur. 16. Horum pars olim repetebatur in v. *Φλάκκος*. *καμπτοὶ τοῦ φυλάκκου* Lex. Seg. MS. *φλάκου* E. 17. *καὶ ἐδικαιώθησαν*] *κατεδικαιώθησαν* A. *κατεδικάσθησαν* B. *καὶ κατεδικάσθησαν* E. *καὶ ἐδικάσθησαν* codex Lex. Seg. 18. *οὗτος*] *καὶ οὕτω* Lex. Seg. ubi mox om. *σημαινομένου*.

Ἐδημώθη. Divulgatus est, omnibus innotuit. Dio *Rerum Romanarum* lib. XVII. *Et huiusmodi rumor de illis divulgatus est.* *Ἔδηξεν*. Momordit. *Ἐδῄουν*. Apud Thucydidem significat, exscindebant, vastabant. *Omnem orientalem regionem vastarunt.* Et *Ἐδῄωσαν*, similiter. *Ἔδησα*. Ligavi. *Ἐδητύος*. Cibi. *Ἐδιδαξάμην*. Per alterum erudivi, ipse curam huius rei gerens. ubi passivum ponitur pro activo, Attice; ac potest generi medio subiici: ut sit, pro, per alterum erudivi. *Ἐδίδαξεν*. Docuit, induxit. *Docuit ipsos necessitas illic tentoria habitandi causa ponere, ubi primum vicos vidissent.* *Ἐδίδη*. Ligabat. *Ἐδικανόωντο*. Excipiebant. *Ἐδικαίου*. Iustum esse dicebat. *Et nisi quis regnum ipsi restitueret, saltem aequum esse iudicabat, ut penes se liberum esset arbitrium discedendi.* Appianus: *Syphax autem auditis iis, quae acciderant, bellum auctoritate sua componere conabatur, aequum esse censens, ut et Romani Africa et Carthaginienses Italia decederent. si quis vero dictis ipsius parere recusasset, se opem laturum esse illis, qui sibi obtemperassent.* Et alibi: *Marcius vero constituit ne ad unum quidem verbum quicquam contra dicere.* *ἐδικαίου* igitur significat, iudicabat, iustum esse censebat. *Ἐδικαιώθησαν*. Iusti iudicati sunt. significat etiam contrarium, iuste condemnati sunt. Dio Histor. Roman. lib. XV. *Nam et propter antiquam admodum dignitatem et veterem amicitiam, quae ipsis cum Romanis intercedebat, condemnari se aequo animo non tulerunt: sed et Campani Flaccum et Syracusani Marcellum accusare aggressi sunt; qui in senatu condemnati sunt.* Multis vero in locis Dio vocem eo quo diximus

νομένου· ὡς καὶ ἐν τῷ ις΄· Πάντες ἀποθανεῖν ἐστὲ ἄξιοι· οὗ μέντοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω, ἀλλ' ὀλίγους μὲν οὓς καὶ συνείληφα ἤδη, δικαιώσω, τοὺς δὲ ἄλλους ἀφίημι. Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ ὁμοίως.

Ἐδικαίωσαν. ἀντὶ τοῦ κατέκριναν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καταγαγόντες αὐτὸν ἐδικαίωσαν θανάτῳ.

Ἐδίνευον. κύκλῳ περιήεσαν, ὠρχοῦντο.

Ἐδίωσεν. ἐξέωσεν, ἐδίωξεν.

Ἐδίψησαν. ἐπεθύμησαν. Ὁ δὲ ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα ἐδίψησεν.

Ἕδνα. τὰ διδόμενα δῶρα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ.

Ἑδναία. ἡ καθέδρα.

Ἐδοκίμαζεν. ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν. ἐπὶ τούτοις || 680 ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν. Καὶ Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰς οἰκίας χωρῶν συνελάμβανεν ὅσους ἐδοκίμαζεν. ἀντὶ τοῦ, ἔκρινεν ἐτάσεως εἶναι ἀξίους.

Ἐδοκίμασαν. προέκριναν, ἐκύρωσαν. Πολλῶν δὲ ῥηθέντων εἰς ἑκάτερα λόγων, οἱ πλείους γνῶναι τὴν προτέραν ἐδοκίμασαν.

Ἔδοξεν. εἰς ὑπόληψιν ἦλθε.

Ἕδος. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.

Ἕδος. ἔδαφος, ἔδρασμα, ἱερόν, ναός. Τό τε τῆς Τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας τὴν ἐπάνοδον αἰτεῖ.

Ἐδός. ὁ φαγᾶς.

Ἔδοσαν δίκην.

Ἐδοῦοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἐδωδή. βρῶσις, τροφή.

Ἐδωδίμων. βρωσίμων. Ἐπείπερ οὖν τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ ἀγνοοῦντες οὐδὲν ἐδώδιμον ἐποίησαν ἐν ἀποθέτῳ, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες.

Ἑδώλια. τὰ σανιδώματα, κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται· καθέδραι, ἢ ἑδράσματα. Σοφοκλῆς·

Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια.

ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖα οἰκήματα. Καὶ Ἑδωλίοισι, παρὰ Ἡροδότῳ, ὑποστρώμασι νηός. Σοφοκλῆς·

Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος.

Ἑδωλιάσαι. συγκαθίσαι.

Ἑδωλιάσαι καὶ ἰκριῶσαι. ἑκατέρῳ αὐτῶν

---

1. ὡς καὶ] καὶ om. Lex. Seg. *Πάντες ἀποθανεῖν ἐστ.*] Et hoc fragmentum legitur apud Zonaram p. 91. *Küst.* καὶ πάντες Lex. Seg. omisso καὶ post *μέντοι*. 2. ὑμᾶς] ὑμῶν Lex. Seg. 4. Καὶ ἀλλαχοῦ] Καὶ om. Lex. Seg. 6. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καταγ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Ἐμποίνιμος. *Küst.* 8. Ἐδίνευον] Il. σ΄. 606. 9. Ἐδίωσεν] Hoc est, *διέωσεν*. Glossa suspecta, sed ab Hesychio Zonaraque custodita. 10. Ἐδίψησαν] Similis Aeliani dictio sub v. *Αἴχμος*. Singulari numero protulit Zon. p. 616. 12. Ἕδνα] Lex. Seg. Ἕδνα. πρὸ γάμου δῶρα. 14. Ἑδναία] Ex interpretatione vocis huius patet scribendum esse ἕδρα, vel saltem *ἑδραία*. Vulgata enim lectio, licet ordini alphabetico respondeat, sensui omnino repugnat. *Küst.* Ἑδραῖα B. corr. omisso ἡ καθέδρα. Ἑδραῖα. ἀσφαλῶς ἔχοντα E. Nec dubitare licet de corruptione; quamquam editum servat Zon. p. 613. 15. Ἐδοκίμαζεν. ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν. Ἐπὶ τούτοις ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν.] Haec male interpuncta sunt. Lego et distinguo, *Σιωπηλὸς ἦν ἐπὶ τούτοις, ἃ ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν. Ea tacebat, quae silentio digna iudicabat.* Dicitur autem σιωπηλὸς et σιωπηρός. Quam vocem usurpat Tymnes in Epigr. Anthol. lib. III. p. 345. Toup. III. p. 60. Rectissime. 16. Ἀππιανός] Inter fragmenta rettulit Schweigh. T. III. p. 14.

1. Ἕδος. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τ.] Huc spectant verba Photii in Bibliotheca p. 1069. Ὅτι τὰ ἕδη καὶ ἀντὶ αὐτῶν λαμβάνει τῶν τεμένων· τάττει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων. λέγεται δὲ ἕδος καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ νεώ. *Küst.* Gl. Timaei est p. 93. αὐτὸ τὸ ἄγαλμα Lex. Rhet. p. 246. καὶ om. *V. 2. Τότε Edd. Mutavi cum Zon. p. 613. Nam ἕδος articulo carere nequit. 5. ὁ φάγος Zon. p. 612. 7. Ἐδοῦοι] Ἐδοῦοι scripsi cum *V. et Zon. p. 612. 9. Ἐπείπερ] Exemplum om. V. Supplementum loci post *ἀποθέτῳ* membro quodam carentis praebet v. Ἀπραγμάτευτον. 12. διακλεισθέντες] Ex ipso Suida supra v. *Διακλεισθέντες* sensus supplendi gratia hic addendum est, *ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι. Küst.* 13. πλοίων] πλοίων κῶς (i. e. *κυρίως*) A. 15. Σοφοκλῆς] Electr. 1393. sed ubi pro *ἑδώλια* hodie male legitur *ἑδράσματα*, glossemate locum genuinae vocis occupante. Nam *ἑδώλια* etiam agnoscit vetus enarrator in locum illum Sophoclis, qui vocem istam per *ἑδράσματα* exponit: certo indicio, olim apud poetam istum *ἑδώλια*, non vero *ἑδράσματα*, lectum fuisse. *Küst.* Supplendum etiam εἰς post *πατρός*. 17. ἀντὶ τοῦ ἀ. οἰκ. neglexit Küst. 18. Ἡροδότῳ] Gl. in I, 24. unde νηός cum A. B. E. *V. receptum pro *νεώς*. Σοφοκλῆς] Ai. 1277. Ceterum seqq. exhibent A. B. V. E. sub finem gl. Ἑδωλιάσαι καὶ ἰκρ. Post Σοφοκλῆς omisi δέ cum A. *V. 21. Ἑδωλιάσαι] Glossam esse rhetoricam innuit etiam Harpocrationis observatio quantulacunque.

---

significatu habet: ut libro XVI. *Quamvis omnes morte digni sitis, non tamen vos omnes morte multabo, sed paucos quidem iam comprehensos iustis poenis afficiam; reliquos vero dimittam.* Et alibi saepe positum reperitur in parem significatum. Ἐδικαίωσαν. Condemnarunt. *Romani vero, cum in medium adduxissent, capitali eum supplicio affecerunt.* Ἐδίνευον. Se in orbem agebant, saltabant. Ἐδίωσεν. Expulit, persecutus est. Ἐδίψησαν. Concupiverunt. *Ille vero patriam liberare vehementer cupivit.* Ἕδνα. Dona quae a sponso dantur sponsae. Ἑδναία. Sedes. Ἐδοκίμαζεν. Iudicabat. *Taciturnus erat in iis quae tegenda iudicabat.* Et Appianus: *Ille vero aedes intrans comprehendebat, quoscunque inquisitione dignos esse iudicabat.* Ἐδοκίμασαν. Comprobarunt, ratum fecerunt. *Cum multa in utramque partem dicta fuissent, plures priorem sententiam comprobarunt.* Ἔδοξεν. Visum est. Ἕδος. Simulacrum. item locus in quo simulacrum collocatur. Ἕδος. Solum, sedes, templum, fanum. *Ac patrio Fortunae simulacro adorato reditum petit.* Ἐδός. Edax. Ἔδοσαν δίκην. Ἐδοῦοι. Gentis nomen. Ἐδωδή. Esca, cibus. Ἐδωδίμων. Cibariorum. *Cum igitur praeparationem eius ignorantes nulla cibaria in futurum usum seposuissent, et ager illorum sterilis esset, omni commeatu repente interclusi.* Ἑδώλια. Proprie sic vocantur transtra sive sedilia remigum. cathedrae, sedes. Sophocles: *In antiquas patris sedes.* Et Ἑδωλίοισι, apud Herodotum, tabulatis navis. Et iterum Sophocles: *In summis iam tabulatis navium igne flagrante.* Ἑδωλιάσαι. In tabulatis navium considere. Ἑδωλιάσαι et ἰκριῶσαι. Utroque

ἐχρήσαντο. τὸ μὲν οὖν ἐδωλιάσαι οἷον συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων· τὸ δὲ ἰκριῶσαι δύναιτ' ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι. πολλοὶ γὰρ τῶν ἰδιωτῶν ἰκρία καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις.

Ἐδώμ. ὄνομα κύριον.

Ἔδων. ἐσθίων.

Ἐδωρεῖτο. δώροις ἐτίμα. Ἐδωρεῖτο δ' ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

Ἐδωρήσατο. ἐφιλοφρονήσατο. Τὰ περιττὰ τῶν ὅπλων τοῖς ἐπιτηδείοις προσανέδωκε, τισὶ δὲ τῶν ἡγεμόνων σκηνὰς ἐδωρήσαιο τῶν ἐπιτηδείων· καθόλου δὲ πᾶν τὸ πρόσφορον ἐπειρᾶτο ποιεῖν ἑκάστοις.

Ἕδρα. βάσις, καθέδρα. Ἕδρα καὶ ἡ προεδρία, παρὰ Ἀριστοφάνει·

Καί σ' ἀντὶ τούτων εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
εἰς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.

681 Καὶ Ἀρριανός· Ὅτι με καὶ ὄμμασι καὶ φωνῇ καὶ ἕδρᾳ ἐτίμησας. ἀντὶ τοῦ καθέδρᾳ.

Ἕδρα. καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τοῦτό φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω. τῆς ἕδρας τὸ πάθος σημαίνουσα. σεμνότερον δὲ τοῦτο εἴρηκεν, εἰπὼν εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἕδραν. τὴν μονὴν εἴρηκεν ὁ Θουκυδίδης. καλοῦσι δὲ καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος ὡς ἡμεῖς ἕδραν.

Ἑδράνων. Θρόνων. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίζῃ σχολῇ.

Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων
ἄγκυραν.

ἀντὶ τοῦ ἕδρασμα.

Ἔδρασεν. ἐποίησεν, ἐκάθισεν.

Ἑδραῖος. καὶ Ἑδραίωμα.

Ἑδριόωντο. ἐκαθέζοντο.

Ἑδρῖται. οἱ ἱκέται. ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν.

Ἔ ἔ. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν.

Ἑδνωτής. ὁ προικιστής, ὁ πενθερός.

Ἕλδωρ. ἐπιθύμημα, βούλημα.

Ἔεστο. ἐνεδέδυτο.

---

1. ἐχρήσαντο] ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες Lex. Seg. p. 259. qui mox om. δύναιτ' ἄν — καλοῦσι. τὸ μὲν οὖν ἐδωλιάσαι οἷον συνθ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Etymologum. *Küst.* Sed paulo pressiora. Inde petendum, quod Lex. firmat, συντεθέντων. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐδ. Lex. Seg. 4. ἰκρία] ἰκρίας A. B. E. Med. καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν om. Med. sola; τῶν quidem cum Lex. 7. Sub finem gl. cum A. V. B pr. delevi: ἑρμηνεύεται δὲ θερμασία. Dedit Zon. p. 612. Horum loco ὃ ἠαεῦ ὅπερ ἑρμ. θ. E. 8. Ἔδων] Od. ι. 297. 13. σκηνὰς] σκηναῖς A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit σκηνὰς Porti coniecturam. Ceterum accommodatius σκευαῖς *V. nisi fallit Gronovius. τῶν ἐπιτηδείων] Duas has voces tanquam supervacaneas delendas censeo. *Küst.* 17. παρὰ Ἀριστοφάνει] Equ. 1409. sq.

1. Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας. τὸ πάθος σημαίνουσα] Haec corrupta et male interpuncta sunt. Lege et distingue, Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω· τῆς ἕδρας τὸ πάθος σημαίνοντα. Quod ex sequentibus patet. Ceterum deprompsit haec verba Suidas ex commentatore aliquo in Psalm. LXXVIII, 66. Confer etiam I. Sam. 5, 9. ad quem locum respexit Psalmographus. *Toup.* III. p. 61. Sic sane interpungit A. Fugit illum menda paulo gravior, σημαίνουσα: cuius loco scribendum fuerat σημαίνων vel σημαίνει. Sed negligenter Suidas Theodoretum suum inspexit, qui δηλώσασα rettulit ad προφητεία. Theodoretus enim in Ps. LXXVII, 66. ab Ernestio Gloss. p. 39. et Gaisf. ascriptus: λέγει δὲ τῆς ἕδρας τὸ πάθος, ὅπερ ἡ ἱστορία διδάσκει. τοῦτο δὲ καὶ ἡ προφητεία δεδήλωκεν· ἔφη γάρ· καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν εἰς τὰ ὀπίσω· σεμνότερον τὸ μέρος δηλώσασα τὸ δυσχέραντον τὴν πληγήν. Breviter Zon. p. 613. post ὀπίσω: ὅπερ ἐστὶ τὸ τῆς ἕδρας πάθος. 3. εἰπὼν om. B. E. Post hanc glossam reieci, quae habet A. in marg. ex v. Ἀφ' ἑδρῶν descripta: Ἕδραι λέγονται καὶ αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτῆρια. Ubi Küsterus: „Vide quae de hoc loco notavimus supra v. Ἀφ' ἑδρῶν." 5. Θουκυδίδης] Lib. V. c. 7. init. *Küst.* Mox δὲ om. *V. 6. μέρος] μέρος τοῦ σώματος A. V. 7. Σοφοκλῆς] Ai. 194. sq. 8. ἄνα ἐξ] ἄναξ *V. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Iuliani Aegypt. VI, 6. Anthol. Pal. VI, 28. 11. Νηῶν] νηόν θ' A. Restitui θ', quod habet Iulianus. Mox ἀστιθέων V. Post h. v. ad dunt B. E. Ἐδύνατο ἢ ἠδύνατο. 14. ἐκάθισεν] Haec interpretatio pertinet ad vocem ἕδρασεν, ab ἕδρα: non vero ἐδρασεν, a δράω. *Küst.* Ἔδρασεν item Hesychius. 15. Ἑδραῖος] *Sedentarius* Varro, Gellius *Sellularius. Haloand.* Ἑδραίωμα] Interpretationem στήριγμα omiserunt A. B. V. E. Gaisfordus attulit Gatakeri Adv. Misc. p. 386. A. 16. ἐκαθέζοντο] ἐκαθέζοντο A. V. E. Med. Vid. II. ά. 198. 17. Ἑδρῖται. οἱ ἱκέται] Vide Meursium Exercit. Crit. part. 2. lib. II. cap. ult. *Küst.* Cf. Zon. p. 612. οἰκέται A. V. pro οἱ ἱκέται: item ut editur in Etym. M. p. 316. 19. Ἔ ἔ] Ἔ A. 20. Ἑδνωτής] Respexit ad Il. ν. 382. Zon. p. 612. 21. Ἕλδωρ] Il. ά. 41. 22. Ἔεστο] Il. μ'. 464.

---

verbo scriptores usi sunt. atque ἐδωλιάσαι significat, ex aliquibus tabulis compactis sedilia conficere. ἰκριῶσαι vero quod tabulatis instruere proprie significat, magis etiam communi sensu potest accipi. multi enim indoctorum hominum ἰκρία vocant tecta, ex longis lignis composita, quibus alia tecta sunt imposita. Ἐδώμ. Nomen proprium. Ἔδων. Edens. Ἐδωρεῖτο. Donis honorabat. *Illum vero veste et ceteris rebus pretiosis donabat.* Ἐδωρήσατο. Donavit. *Arma supervacua familiaribus dedit; nonnullis etiam ducibus tentoria donavit; et, ut paucis dicam, quicquid singulis erat commodum, id ipsis praestare conabatur.* Ἕδρα. Basis, sedes. item prima sedes, apud Aristophanem: *Et te remunerans in Prytaneum voco, inque primam illam sedem, quam tenebat veneficus ille.* Et Arrianus: *Quia me oculis et voce et sede honorasti.* Ἕδρα. Sic vocatur etiam podex hominum. huc Propheta respicit: *Et ipsius inimicos percussit in posterioribus*; podicis affectionem significans. verecundius autem dixit, in posterioribus. Ἕδραν. Thucydides libro V. sic vocavit moram in aliquo loco. ἕδραν etiam partem corporis nostri, ut nos, vocant. Ἑδράνων. Sedium. Sophocles: *At surge ex sede, cui longo iam tempore affixus haeres.* Et in Epigrammate: *Et ancoram navium instabilium firmamentum.* Ἔδρασεν. Fecit. [at ἕδρασεν,] in sede collocavit. Ἑδραῖος. Et Ἑδραίωμα. Ἑδριόωντο. Considebant. Ἑδρῖται. Supplices, sic dicti, quod ad focum confugiunt. Ἔ ἔ. Adverbium lamentantis. Ἑδνωτής. Qui dotem dat, socer. Ἕλδωρ. Desiderium, voluntas. Ἔεστο. Indutus erat.

Ἐέσχατος. ὁ ἔσχατος.

Ἐετῶς. εὐχερῶς.

Ἐζεκίας, βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ, υἱὸς Ἄχαζ, ἁπάντων εὐσεβέστερος. οὐ γὰρ μόνον τὰ εἴδωλα κατέσκαψεν, καὶ τὰς στήλας αὐτῶν συνέτριψεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καθεῖλε, καὶ τὰ ἄλση κατέκοψε, καὶ τὸν ὄφιν, ὃν ἐκρέμασε Μωυσῆς (ἔτι γὰρ αὐτῷ πάντες ἐθυμίων) μετὰ τῶν λοιπῶν βδελυγμάτων ἠφάνισε, τούς τε Ἰουδαίους εἰδωλολατροῦντας ἐτιμωρεῖτο, ἐκκόπτων τὰ μνημόσυνα καὶ λείψανα τῆς ἀθεότητος. τοσοῦτον γὰρ θεοσεβείας ἀφεστήκεσαν, ὡς ὄπισθεν τῶν θυρωμάτων ζωγραφεῖν τὰ εἴδωλα καὶ προσκυνεῖν· ἵν', εἴ τινες τῶν παρ' Ἐζεκίου ἐρευνῷεν, ἀνοιγνυμένων τῶν θυρῶν σκέποιτο τὰ βδελύγματα. καὶ μόνος ἐβασίλευσεν Ἰουδαίας κατὰ προαίρεσιν θεοῦ. φέρεται δέ τι καὶ τοιοῦτον. ἦν Σολομῶνι βίβλος ἰαμάτων πάθους παντός, ἐγκεκολαμμένη τῇ τοῦ ναοῦ φλιᾷ· ταύτην ἐξεκόλαψεν Ἐζεκίας, οὐ προσέχοντος τοῦ λαοῦ τῷ Θεῷ, διὰ τὸ τὰς θεραπείας τῶν παθῶν ἐνθένδε τοὺς πάσχοντας αὐτοὺς κομίζεσθαι, περιορῶντας αἰτεῖν τὸν θεόν. ἐπολέμησε δὲ καὶ μέχρι Γάζης τοῖς ἀλλοφύλοις, Ἀσσυρίων ἀποστάς, πρότερον ὑπήκοος ὤν.

682 ‖ Ἔζεσθαι. καθέζεσθαι. Καὶ Ἔζετο.

Ἔζει. ἔβραζεν. Ἔζη δὲ διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ζῶν ἦν.

Ἐζήλωσεν. ἐπεθύμησεν.

Ἐζημίωσεν. ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τῶν πολιτῶν θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν. ἀντὶ τοῦ κατέκρινε, κατεδίκασεν.

Ἔζων. ἀντὶ τοῦ ζῶν ἦν.

Ἐζωσμένοι. ἐκδεδυμένοι.

Ἐζυγοστατεῖτο. ἐφ' ἑκάτερα ῥοπὰς ἐλάμβανε. Πολύβιος· Ἐζυγοστατεῖτο τοῖς Ῥωμαίοις ὁ πόλεμος.

Ἐεικόσορος ναῦς. καὶ ἐεικοσόροιο νηός, τῆς εἰκοσακώπου.

Ἐεισάμενος. ὁμοιωθείς.

Ἔηκα. συνεχώρησα.

Ἐήλακεν. ἐλήφθη.

Ἐῆος. τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἀνδρὸς ἐῆος·

Ὁμηρός φησιν.

Ἐικιόν. τὸ ὅμοιον.

Ἔίση. ἡ ἴση. Καὶ Ἔίσας ναῦς.

Ἔίσκω.

Ἐθαγενής. ὁ ἐγχώριος, ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγεννημένος.

Ἐθάδας. συνήθεις, φίλους. ἐθὰς ἡ εὐθεῖα.

---

1. Ἐέσχατος] Absurde. *Valck.* Eandem gl. habet Zonaras. 2. Ἐετῶς] Sic Hesychius et Zon. p. 619. 6. τὰ ἐν] τὰ om. B. E. 8. τῶν λοιπῶν] τῶν om. A. B. V. E. 12. ἀφεστήκεσαν] ἀφεστήκεσαν scripsi cum A. V. 17. Σολομῶνος] Σολομῶντος E. Reposui Σολομῶνι cum A. V. Non rarus hic dativus in testimoniis perscribendis: v. Aelianl N. A. IV, 45. 18. φλιᾷ] φλοιᾷ E. Med. 20. τῆς θεραπείας Med. 21. αὐτοὺς] αὐτῷ V. 22. δὲ μέχρι] δὲ καὶ μέχρι A. *V. 25. καὶ Ἔζετο] καθέζετο addit Lex. Bachm. p. 207.

4. Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς] Exemplum petitum ex v. *Αὐρηλιανός.* Mutat paulum Zon. p. 620. 7. Ἔζων] Vid. Aristoph. Lys. 626. Decst gl. E. 8. ἐκδεδυμένοι] Cum Porto legere malim ἐνδεδυμένοι. *Küst.* Cum vulg. Lex. Seg. et Zon. p. 620. 10. Πολύβιος] Lib. I, c. 20. *Küst.* 12. ἐεικοσόροιο νηός] Homerus Odyss. ι. 322. Ὅσσον δ' ἴστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης. Hoc Suidas respexit, ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Adde Hesychium. 14. Ἐεισάμενος] Il. β'. 22. 16. Ἐήλακεν] Ἐάλωκεν: v. Ἐάλω. *Hemst.* Habet Zon. p. 621. et Hesychius. Ἐελήλακεν V. 17. τοῦ ἰδίου ἢ τοῦ ἀγαθοῦ Zon. p. 620. 19. Ὁμηρος] Il. ά. 393. et alibi. *Küst.* Adde v. Ἐύς. 21. Ἔίσας] Il. ά. 306. et alibi. 22. Ἔίσκω] Il. γ'. 197. Sub finem delevi τὸ ὁμοιῶ cum V. 23. Ἐθαγενής] Alias ἰθαγενής. Vide Suidam infra h. v. *Küst.* ὁ ante ἐγχώριος om. B. E. Lex. ἐγχώριος solum Zon. p. 621. et Hesychius. Mox ἰδίῳ om. Lex. Seg. 25. Ἐθάδας] Philo Leg. ad Caium: ἰθάδας τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας ἐπιτομῶν. *Reines.* Ἐθάδες Lex. Seg. repugnante Zonara vel Hesychio.

Ἐέσχατος. Extremus. Ἐετῶς. Facile. Ἐζεκίας. Ezechias, Hierosolymorum rex, filius Achaz, omnium religiosissimus. non solum enim idola subvertit, eorumque statuas contrivit, sed ea quoque quae in montium iugis erant sustulit, et lucos concidit, et serpentem illum quem Moses suspenderat (adhuc enim odores ipsi omnes incendebant) cum reliquis abominandis superstitionibus delevit, et Iudaeos, qui idola colerent, poenis multavit, monumenta et reliquias impietatis exscindens. adeo enim ab vero dei cultu defecerant, ut post aedium ianuas idola pingerent et adorarent: quo facilius, si Ezechiae ministri scrutarentur foresque aperirent, illa simulacra occultarent. is solus in Iudaea ex Dei voluntate regnavit. fertur etiam tale quiddam. extabat liber quidam Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui Templi limini incisus erat. hunc Ezechias abolevit, quod populus mentem ad Deum non advertebat, sed quicunque aegri essent, morborum curationes inde petebant, neglecta divini numinis invocatione. bellavit autem usque ad Gazam adversus Philistaeos, postquam defecerat ab Assyriis, quorum imperio ante paruerat. Ἔζεσθαι. Sedere. Et Ἔζετο. Ἔζει. Fervebat. Ἔζη vero per η, vivebat. Ἐζήλωσεν. Concupivit. Ἐζημίωσεν. Interfecit. *Aurelianus vero Imperator multos cives morte multavit.* Ἔζων. Vivebam. Ἐζωσμένοι. Cincti. Ἐζυγοστατεῖτο. In utramque partem vergebat. Polybius: *Fortuna belli, quod a Romanis gerebatur, modo huc modo illuc inclinabat.* Ἐεικόσορος ναῦς. Et ἐεικοσόροιο νηός, navis viginti remis actae. Ἐεισάμενος. Assimilatus. Ἔηκα. Concessi. Ἐήλακεν. Captus est. Ἐῆος. Boni. *Viri boni.* Homerus inquit. Ἐικτόν. Simile. Ἔίση. Aequalis. Et Ἔίσας ναῦς. Ἔίσκω. Ἐθαγενής. Indigena, in loco proprio natus. Ἐθάδας. Familiares, amicos. rectus casus est ἰθάς.

Ἐθανατώθη. ὡς ἔνοχος θανάτου ἐκρίθη.

Ἐθέλγετο. ἐπείθετο, ἐθηλύνετο. Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ ὕπατος τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βριμούμενος.

Ἐθελημός. ἥσυχος.

Ἐθελήσαι. ἀντὶ τοῦ ἐθελήσειεν.

Ἐθελήσει. δυνηθείη. Ὅμηρος· Οὐδ' ἐθέλε προρέειν.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἐθελήσει μαθεῖν.

ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνηθῇ.

Ἐθελοδουλία.

Ἐθελοθρησκεῖ. ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν.

Ἐθελοκακῆσαι. ἑκουσίως ἐλέσθαι τὸ κακόν. Καὶ Ἐθελοκακοῦντα, ἑκουσίως τὸ κακὸν αἱρούμενον. Ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορείαν, καὶ καταληφθῆναι παραμένοντα.

Ἐθελοκακία.

Ἐθελοκάκως: ἑκουσίως τὸ κακὸν ἐκλεγόμενον. Ἀππιανός· Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσπειθὴς ὑπὸ μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο, καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι, καὶ τὰς σκηνὰς διέλυον, καὶ ἀναχωρεῖν ἐπεχείρουν, ἀπειρίαν ἐπι||καλοῦντες τῷ στρατηγῷ. 683
Καὶ αὖθις· Ἐθελοκακοῦντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας.

Ἐθελοκώφων. μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακούοντων.

Ἐθελονταί. φερωνύμως ἐκλήθησαν οἱ δοῦλοι οἱ στρατευθέντες ἑκουσίως ὑπὲρ τῶν δεσποτῶν τῶν ἐν Κάνναις τελευτησάντων.

Ἐθελοντηδόν. Θουκυδίδης διὰ τοῦ η̄.

Ἐθελοντήν. ἐπίῤῥημα. Τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθελοντὴν ἀναδεδεγμένος. Καὶ Πολύβιος· Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθελοντὴν ὑπομένειν. Καὶ αὖθις· Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθελοντὴν τοὺς ἀρίστους.

---

1. Ἐθανατώθη] E Xenoph. Anab. II, 6, 4. Monuit Abreschius. *θανάτου κατεκρίθη*, omissis *ὡς ἔνοχος*, Lex. Seg. 2. *ἐπείθετο* om. edd. ante Küst. et Zon. p. 623. Aeliani fragmentum recurrit sub v. *Βριμούμενος*. 5. Ἐθέλημος] Hesiod. Opp. 118. *οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο*. Gaisfordus *ἐθελημός*. Vid. Zon. Etymol. M. et Albert. in Hesychium. 6. Ἐθελῆσαι Gaisf. cum *V. *ἀντὶ τοῦ ἐθελήσειεν*] *θελῆσαι* E. 7. Ἐθελήσει. δυνηθείη. Ὅμηρος· Οὐδ' ἐθ.] Ex Scholiasta Aristoph. Av. 582. Confer etiam Suidam infra v. *Οὐ θελήσει*. *Küst.* Ὅμηρος] Il. φ. 366. Ubi *προρρέειν* V. *προρρέειν* Med. 9. Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἐθελ.] Apud Aristoph. Av. 582. legitur, uti etiam apud Suidam legendum est: *Οὐκ ἐθελήσει μὰ Δία* etc. *Küst.* 11. δυνηθῇ] Sic Zon. p. 623. *δυνήσεται* ut videtur E. cum Schol. Aristoph. 12. Ἐθελοδουλεία] Plutarch. Arato p. 1038. *τῶν πολλῶν ἐθελοδούλως ἐχόντων*. *Toup.* MS. Ἐθελοδουλία scripsi cum Herod. Epimer. p. 221. et A. V. Nihil enim obest quod Plato Symp. p. 184. C. tuetur *ἐθελοδουλεία*. 13. Ἐθελοθρησκεῖ] Zon. p. 623. Glossa sacra. Vid. Schleusner. Lex. N. T. v. Ἐθελοθρησκεία. 15. Ἐθελοκακῆσαι] Agathias p. 25. *ἐθελοκακοῦντες ἐμάχοντο*. Polyb. p. 448. *Toup.* MS. Vid. in *Αἴσιος*. *Hemst.* 18. *καταλειφθῆναι*] *καταληφθῆναι* dedi cum V. quo utitur Stephanus in Thesauro. Superest tamen ut refingatur etiam *περιμένοντα*.

1. *ἐκλεγόμενον*] *ἐκλελεγμένων* V. *ἐκλελεγμένον* Lex. Seg. *ἐκλεγόμενος τὸ κακόν* Zon. p. 625. probabiliter: sic enim solent adverbialem notionem interpretari, v. Lobeck. Paralip. Gramm. Gr. p. 156. 2. Ἀππιανός] In fragmentis Schweigh. T. I. p. 37. 3. ὑπὲρ] *ὑπὸ* A. B. V. E. quod optarat Schweighäuserus in annot. 6. *ἐπικαλοῦντες τῷ στρατ.*] Scribe, *ἐγκαλοῦντες τῷ στρ. Küst.* Nihil mutandum: v. Ἐπικαλῶν. *Hemst.* Vulgatum defendit etiam Schweighäuserus. 7. *Καὶ αὖθις* et seqq. delevit Küsterus, taxatus a Gronovio Rec. mutil. p. 8. Fragmentum opinor Menandro tribuendum et altero loco, qui sub v. *Αἴσιος* extat, locupletandum esse. Ceterum *V. cum praebeat *ἐθελοκάκουν τῷ αὐτῷ*, licebit hanc fere sententiam efficere, quo dativum intelligamus: *καὶ αὖθις παρὰ τῷ αὐτῷ· Ἠθελοκάκουν δὲ διὰ πλ. αἰτίας*. 9. Ἐθελοκώφων] Vid. Suicer. in Thes. Plura huiusmodi composita congessit Fabricius in Sext. Empir. p. 727. In fine addit E. *καὶ ἐθελοκώφουν ῥῆμα*. *Gaisf.* Qui sua debet Albertio. Non magnam huic glossae fidem habemus, cuius origo videtur ad *ἐθελοκωφῶν* male acceptum revocari posse. 11. Ἐθελονταί] Latini *volones* vocant. Festus: *Volones dicti sunt milites, qui post Cannensem cladem usque ad octo millia, cum essent servi, voluntarie se ad militiam obtulerunt.* Haec egregie confirmant ea, quae Suidas hic tradit. Locum Festi observaverat etiam Portus. *Küst.* 12. ὑπὲρ] *ὑπὸ* B. E. *δεσποτῶν*] *στρατηγῶν* E pr. Nihil mutat Zon. p. 621. 14. Ἐθελοντηδόν] Dio Exc. Vales. p. 706. *Toup.* MS. *Θουκυδίδης*] Lib. VIII. c. 98. *Küst.* Antiatt. p. 96. *Θουκυδίδης ὀγδόῳ*. Itaque Gaisfordus recte iussit *διὰ τοῦ* expungi. Zon. p. 625. *διὰ τοῦ η̄. Θουκυδίδης. καὶ ἐθελοντὴν ἐπ.* 16. *ἀναδεδεγμένος*] *ἀναδεδειγμένος* B. E. Med. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 42. 18. Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατ.] Fragmentum hoc extat apud Polybium lib. I. c. 49. sed ubi pro *ἐθελοντὴν* hodie legitur *ἐθελοντάς*. *Küst.* Valcken. in Herodot. VI, 25. laudat Gaisf. Adde Lobeck. in Phryn. p. 6.

Ἐθανατώθη. Capitis damnatus est. Ἐθέλγετο. Flectebatur, deleniebatur. Aelianus: *Nihil tamen Consul leniebatur, lictoribus iratus.* Ἐθελημός. Quietus. Ἐθελήσαι. Voluerit. Ἐθελήσει. Poterit. Homerus: *Nec profluere poterat.* Et Aristophanes: *Nec poterit, per Iovem.* Ἐθελοδουλία. Ἐθελοθρησκεῖ. Arbitratu suo numen colit. Ἐθελοκακῆσαι. Sponte sua malum eligere. Et Ἐθελοκακοῦντα, malum sponte sua eligentem. *Eum in itinere de industria ignaviter agentem et ne caperetur verentem.* Ἐθελοκακία. Ἐθελοκάκως. Dicitur de eo qui consulto ignavum agit. Appianus: *Exercitus autem veterum iniuriarum memor duci parere recusabat, militesque pugnam sponte remittentes obligatis corporibus, quasi vulnerati essent, fugiebant, et tentoria refigebant, abitum parantes, et imperitiae ducem accusantes.* Et alibi: *Ignaviam praeferentes ob plures causas.* Ἐθελοκώφων. Illorum qui sua sponte sunt surdi, vel audire nolunt. Ἐθελονταί. Hoc nomine vocati sunt illi servi, qui pro dominis ad Cannas defunctis ad militiam ultro profecti sunt. Ἐθελοντηδόν. Apud Thucydidem libro VIII. Ἐθελοντήν. Adverbium. *Temeraria pericula ultro suscipiens.* Et Polybius: *Illis qui quodvis periculum ultro sustinere volebant.* Et rursus: *Ex toto exercitu fortissimos quosque ultro delegit.*

Ἐθελοντής. βουλόμενος. ἢ χωρητός. Ξενοφῶν· Διερωτᾶν, εἴ τίς ἐστιν ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι ἂν γενέσθαι, ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. — Προσλαβὼν ἐθελοντὰς ἐκ παντὸς τοῦ στρατεύματος. Λέγεται καὶ ἐθελοντίους. Προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν.

Ἐθελοντί. ἐπίῤῥημα.

Ἐθελοπρόξενος. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο.

Ἐθελουργός. ἕτοιμος.

Ἐθελυμνοί. πυκνοί.

Ἐθέμην. ἔκρινα, ἐνόμισα.

Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην.

οἷον, κἀμοὶ τοῦτο δοκεῖ σύμφορον, τὸ μὴ εἶναι διακαστήρια. Ἀριστοφάνης.

Ἔθεσαν. ἐποίησαν.

Ἔθει. ἔτρεχεν. Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως ἔθει δρόμῳ.

Ἔθει. ἔτρεχεν, ἔπλεεν. Ὁ δὲ ἄνεμος τὰ ἱστία ἐπλήρου, ἡ δὲ ναῦς ἔθει καλῶς.

Ἔθειρ. ἡ θρίξ. ἡ αἰτιατικὴ ἔθειρα.

Ἔθειραι. αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελούμεναι τρίχες.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας.

ἀντὶ τοῦ ἐκτένισε. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης. 684

Ἐθείρει. ἐξ ἔθους ἐπιμελεῖται.

Ἐθηήσαντο. ἐθαύμασαν.

Ἔθηκεν. ἐποίησεν. καὶ κυρίως. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἱππικὸν ἀγῶνα ἔθηκεν.

Ἐθηλύνθην. ἐκηλήθην.

Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην στόμα.

ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ σκληρύνεται. οὕτως οὖν διασταλτέον· κἀγὼ γάρ, φησίν, ὡς ἠπείλουν καὶ ἔζεον καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι

1. χωρητός] Quid hoc? Fortasse legendum est χορηγὸς ex Hesychio: idque intelligendum videtur de iis, qui ultro et volentes olim chorum sumptibus suis instruebant. Plerumque enim iussu tribuum choragi apud Athenienses constituebantur, et raro quisquam ad λειτουργίαν illam ultro sese offerebat, quoniam magni in eam rem sumptus faciendi erant. Hinc laudabatur generositas Demosthenis, quod, cum ludi habendi essent, et nemo in tribu eius reperiretur, qui chorum sumptibus suis instruere vel posset vel vellet, ipse λειτουργίαν illam sponte et ultro in se suspiceret. Libanius in argumento orationis contra Midiam: Ἑορτὴν ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι Διονύσῳ, ἣν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσια. ἐν δὲ ταύτῃ τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ καὶ αὐλητῶν χοροὶ διηγωνίζοντο. καθίστασαν δὲ τοὺς χοροὺς αἱ φυλαί, δέκα τυγχάνουσαι. χορηγὸς δὲ ἦν ἑκάστης φυλῆς ὁ τὰ ἀναλώματα παρέχων τὰ πρὸς τὸν χορόν. ὁτοίνυν Δημοσθένης τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς τῆς Πανδιονίδος ἐθελοντὴς ὑπέστη χορηγός. Hic locus et Hesychium egregie illustrat, et clare simul, ni fallor, probat, pro χωρητὸς apud Suidam χορηγὸς scribendum esse. *Küst.* ἢ χωρητὸς — αὐθαίρετος. Vid. Polluc. I, 156. III, 67. *Hemst.* Horum locus posterior favet Küstero. Sed χωρητὸς item Lex. Bachm. p. 207. χωριτὸς *V. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. IV. p. 319. [IV, 1, 26.] ut Pearsonus observavit. Sed ibi locus hic ita legitur: Ἐνταῦθα ἐδόκει — ἐρωτᾶν, εἴ τίς ἐστιν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γενέσθαι, καὶ ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. Sic et apud Suidam scribendum est. *Küst.* Ex eodem loco petita sunt continua Προσλαβὼν κτλ. 3. ἐθέλει] ἐθέλοι A. B. V. E. 8. Ἐθελοπρόξενος. ὁ] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. III. c. 70. *Küst.* Hinc corrige Zon. p. 621. 10. ἑαυτῶν] αὐτῶν A. ἐγένοντο] ἐγίνοντο scripsi cum A. B. V. E. ἐγίγνοντο Schol. 11. Ἐθελουργός] Xenophontis vox. Mox πρόθυμος Zonaras. 12. Ἐθελυμνοί] Immo προθέλυμνοι. Scholiasta Homeri in Il. ι. 537. Προθέλυμνα. πρόῤῥιζα, ἐπάλληλα, καὶ πυκνά. Vide etiam Suidam infra h. v. *Küst.* Non liquet. 16. Ἀριστοφάνης] Eccl. 685. (654.) καὶ Ἀριστ. Med.

1. ἔτρεχεν, ἔπλεεν] ἔτρεχεν om. E. 3. Ἔθειρ] Commentum grammatici. ἔθειρα] Quae subiiciebantur, οἱ δὲ ἔθειρα, ἐθείρας φασί, omiserunt A. B. V. E. 4. τρίχαις *V. Cf. Schol. Il. τ'. 382. 5. Πρώτας] Euphorionis Ep. I, 1. Anthol. Pal. VI, 279. 7. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silent. XXIII, 1. Anthol. Pal. V, 230. 8. εἰρύσσασα] εἰρύσσασα probavi cum B. E. et editoribus Anthol. 10. Ἐθείρει] Vid. Il. φ. 347. In expl. ἐπιμελεῖσθαι A. 11. Ἐθηήσατο. ἐθαύμασαν] Ἐθηήσαντο. ἐθαύμασαν A. *V. quae vetus est etiam Hesychii et Zon. p. 624. scriptura in Od. Ψ'. 17. 13. ἱππικὸν] καὶ ἱππ. *V. et Zon. p. 625. Huius scripturae qualis fieri possit usus, quodammodo divinare licet ex integriore loco v. Ἦγεν sive Γυμνικοὶ ἀγῶνες: Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε. Quae cum ad eandem narrationem revocanda sint, utrique tamen glossae quo pacto velimus convenire non satis apparet. Sed lenissime, nisi fallor, dissensionem sic componemus, ut sententiam olim bimembrem opinemur fuisse: Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε καὶ ἱππικὸν [δρόμον] ἔθηκεν. Libanius hanc rem celebrans T. I. p. 605. ἱππόδρομόν τε λείανας καὶ ἱππέας ἐπ' ἀγῶνα καλέσας καὶ ἆθλα κέλσι θείς. Quamquam displicet temporum inaequalitas. 14. Ἐθηλύνθη. ἐκηλήθη.] Ἐθηλύνθην. ἐκηλήθην A. V. (silente Gron.) 15. Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθ.] Sophocl. Ai. 651. 16. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. *Küst.* Vid. Plutarch. in Lycurgo p. 96. nov. ed. qui lucem affert. Sed vid. v. Φύσει. *Toup. MS.* ἀλλὰ μᾶλλον] μᾶλλον om. A. B. V. Med. Deinde σκιραίνεται Schol. Soph. Item sub finem σκιρόν pro σκληρόν. 17. οὖν φησὶ] φησὶ delevi cum A. V. Schol.

Ἐθελοντής. Qui sponte facit. Xenophon: *Quaerere ex iis statuit, ecquis virum se fortem praestare vellet et profectionem hanc ultro suscipere.* [Et paulo post:] *Socios asciscens eos, qui ex toto exercitu se sponte offerebant.* Dicitur etiam ἐθελοντίους. *Sperabat Arabes ultro deditionem facturos esse.* Ἐθελοντί. Adverbium. Ἐθελοπρόξενος. Qui hospites ultro, non autem ab civitate iussus recipit. πρόξενοι enim vocabantur, qui hospites iussu civitatis suae excipiebant. Ἐθελουργός. Paratus. Ἐθελυμνοί. Densi. Ἐθέμην. Iudicavi, existimavi. Aristophanes: *Ego quoque huius sum sententiae.* sive, mihi quoque videtur utile, ut nulla sint iudicia. Ἔθεσαν. Fecerunt. Ἔθει. Currebat. *Ille vero ex urbe egressus propero cursu abiit.* Ἔθει. Currebat, navigabat. *Vento autem vela implente navis cito cursu ferebatur.* Ἔθειρ. Capillus. accusativus ἔθειρα. Ἔθειραι. Capilli quos comere consuevimus. *Cum primum pulchros Eudoxus pexuit capillos.* Et in alio Epigrammate: *Cum unicum pilum aureae Doris vulsisset comae.* Ἐθείρει. Ex consuetudine comit. Ἐθηήσαντο. Admirati sunt. Ἔθηκεν. Fecit. item proprio significatu. *Iulianus vero certamen equestre instituit.* Ἐθηλύνθην. Mollitus sum. *Ego autem delenitus sum, ut ferrum tinctura.* ferrum tinctura non mollitur, sed durius evadit. sic igitur locus hic distinguendus et intelligendus est: nam ego, inquit, qui ante minabar et ferve-

διασσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σκληρόν, ὕδατι.

Ἐθημοσύνη. συνήθεια, ἐθισμός. Ἔθιμος, καὶ ἐθιμοσύνη, συνήθεια, ἐθισμός.

Ἔθνῖται. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

[Ἐθνοπάκτον. ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων.]

Ἔθνος. τὸ πλῆθος. Ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλαντιστόμοι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη.

Ἔθνος. οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, καὶ ἐν τῷ Γ' τῶν Φιλιππικῶν.

Ἔθος. ἀντὶ τοῦ σημεῖον. ἢ νόμος ἄγραφος. νόμος δὲ ἔθος ἔγγραφον.

Ὅτι τὸ ἔθος οὐκ ἔστιν εὕρεμα ἀνθρώπων, ἀλλὰ βίου καὶ χρόνου. καὶ ὁ μὲν νόμος εἴκασται τυραννίδι· φόβῳ γὰρ ἕκαστα καὶ μετὰ προστάγματος διαπράττεται· τὸ δὲ ἔθος μᾶλλον τῇ φιλανθρωπίᾳ τῆς βασιλείας· βουλόμενοι γὰρ αὐτῷ πάντες δίχα ἀνάγκης ἕπονται. καὶ ὁ νόμος τοσαύτης δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας μεστός, ὥστε καὶ τοῖς ἀτυχοῦσι χρησιμώτερος καθέστηκε τῶν γένει προσηκόντων, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἰσχυρότερος τῆς αὐτῆς ἐκείνων ῥώμης, καὶ πατράσιν υἱέων εὐνούστερος, καὶ παισὶ γονέων, καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφῶν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ τῶν φίλων ἀδικούμενοι πρὸς τοῦτον καταφεύγουσι. καὶ ἄλλα πλείονά εἰσι περὶ νόμου.

Ἔθω. τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι. ὡς τό,

Ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν.

Ἐθώπευον. ἐκολάκευον.

Ἐθωύμαζον. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμαζον.

Ἐθρίγκωσε. περιετρόχωσε, περιεχαράκωσε.

Ἔθρισεν. ἐκ τοῦ θερίζω.

Ἐθρυλλίχθη. ἐταράχθη. 685

Ἐθοινήσαντο. εὐωχήθησαν.

Ἔθυσας, ἀντιθύσῃ. τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἀπεκδέχονται γὰρ τό,

---

4. Ἐθημοσύνη] Ἐθιμοσύνη E. Καὶ Ἔθιμος, συνήθης, καὶ ἐθάς] Ἔθιμος καὶ ἐθιμοσύνη συνήθεια ἐθισμός A. V. Desunt haec E. firmat autem Zonaras duplici glossa p. 621. Satis est Suidae condonari καὶ ἔθιμος: cui adiectum est nescio unde acceptum καὶ ἐθιμοσύνη. Ceterum ἔθιμος exemplis munivit Hasius in *Notices et Extr.* T. IX. p. 183. 6. Ἔθνισταί Hesychius. 7. ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορ. τῶν Μακκ.] Cap. 16. sed ubi legitur ἐθνοπάτορα, i. e. *patrem gentis*: ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Fallitur eruditissimus praesul et cum eo Küsterus. Locus enim Iosephi, quem respexit Suidas, est cap. 7. ubi ita legitur: Ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ Λαρὸν τῷ θυμιατηρίῳ καθοπλισμένος διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἐνέχηνεν ἄγγελον. Forsan: ἐθνοπλάγκτου. Vide Numer. XIV, 47. 48. Toup. I. p. 159. Ἐθνοπάγκτου A. Qui cum glossam habent in marg., om. V. non dubitavi notare. 9. Ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχ.] Fragmentum hoc excerptum est ex Philostrato de Vita Apoll. lib. IV. c. 7. (22.) idemque legitur supra v. *Βαλλαντιστόμος. Küst.* ἤγουν τὸ μ. Med. Haec breviavit Zon. p. 622. 11. Ἔθνος. οὐ μόνον] Ex Harpocratione. *Küst.* V. Iacobs. in Philostr. pp. 380. 563. 13. κατὰ Ἀριστοκρ.] P. 668. 14. τῇ Γ'] τῷ Γ' A. V. E. Harpocr. Pal. Demosth. Philipp. III. p. 117. pen. 15. νόμος ἄγραφος] Artemidorus lib. IV. c. 3. Τῶν δὲ νενομισμένων ἃ μὲν συνθέμενοι ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἑαυτοῖς πράττουσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ἔθος. ἔστι δέ, ὡς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἄγραφος. Locum hunc Artemidori acceptum refero Pearsono, qui eum ad marginem Suidae sui annotaverat. *Küst.* Zon. p. 622. 17. Ὅτι add. Gaisf. cum *V. ἔθος] ἔθνος A. εὕρημα] εὕρεμα scripsi cum A. B. V. E. Med. Tum ἀνθρώπου E. 20. τῆς βασιλείας] τοῦ βασιλέως E.

4. χρησιμώτερος] χρησιμώτατος E. qui mox ἰσχυρότατος, ubi ἰσχυρώτερος Med. 5. τῆς αὐτῆς] Immo τῆς αὐτῶν. 11. Ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν] Haec sunt verba Homeri Il. ι. 536. *Küst.* Vid. Zon. p. 91. ac praesertim Hesychium, ubi vitiosum nomen ἐθισμός opinor esse refingendum ἔθιμος. 13. Gl. om. *V. Cf. v. Θωυμάζω. 14. περιετρόχωσε] Vox haec mihi suspecta est. Fortasse legendum est περιέχωσε, i. e. *aggere cinxit*: a περιχόω. *Küst.* Longius recedit Hermanni coniectura περιεσταύρωσε. Nam Gaisfordus si recte post Albertium gl. ad Od. ξ'. 10. rettulit, verbum expectamus fere huiuscemodi, circumcirca sevit. Nihil autem magis congruere videbatur quam vox a περίστοιχος derivanda, si quidem extitit olim περιεστοίχωσε. Deinde ἐχαράκωσεν Zonaras. 15. Ἔθρισεν] Vid. Aeschyli Agam. 544. Alb. in Hesychium. 16. Ἐθρυλλίχθη] Sic Hesychius. Immo θρυλίχθη cum Il. ψ'. 396. Cf. v. Θρυλίζω. 17. Zon. p. 625. 18. Ἔθυσας ἀντὶ τοῦ θύσῃ] MS. 177. [Coislin. 125.] Ἔθυσας, ἀντιθύσῃ. ἐπὶ τῶν οἷς ἔδρασαν ὅμοια πασχόντων. Proverb. Vatic. II, 1. ἔθυσας ἀντὶ θύῃ. [ἀντιθύει Bodl. 456.] Hinc in re satis obvia emendare non dubitavi. *Mactasti*, inquit, *agnos meos: tu vicissim mactaberis. Gaisf.* Cum vulg. usque ad Φιλοξένῳ Zon. p. 625.

---

bam et vociferabar, ut in tinctura ferrum, nunc mulieris huius verbis delenitus sum. vel quia ferrum duplici modo tingitur: si enim molle fieri volunt, oleo tingunt; sin durum, aqua. Ἐθημοσύνη. Mos, consuetudo. item ἐθιμοσύνη. et Ἔθιμος. Ἔθνῖται. Qui sunt ex eadem gente. [Ἐθνοπάκτον. Usus est Iosephus in historia Maccabacorum.] Ἔθνος. Multitudo. *Adducebantur adulteri, scortatores, parietum perfossores, crumenarum sectores, alii id genus homines.* Ἔθνος. Id non solum significat gentem, sed peculiariter etiam partem quandam urbis. ita Demosthenes in oratione contra Aristocratem et in nona Philippica. Ἔθνος. Consuetudo. vel lex non scripta. lex autem est scripta consuetudo. Consuetudo non est inventum hominum, sed vitae et temporis. et lex quidem est similis tyranno: cum terrore enim omnibus imperat. consuetudo vero similior est regi benigno. omnes enim extra necessitatem volentes et sponte ei parent. et lex adeo est aequa et humana, ut et miseris magis prosit quam cognati, et iniuriam passis longe fortius quam ipsorum vires robur praestet, et filiorum erga patres, patrum erga filios, fratrum erga fratres benevolentiam superet. multi enim ab amicis iniuria affecti ad hanc confugiunt. sunt alia multa quae de lege dici possint. Ἔθω. Aliquid ex consuetudine facio. ut, *Vastare solitus Oenei vineam.* Ἐθώπευον. Blandiebantur. Ἐθωύμαζον. Mirabar. Ἐθρίγκωσε. Septo circumdedit, vallo cinxit. Ἔθρισεν. Demessuit. ab verbo θερίζω. Ἐθρυλλίχθη. Turbatum est. Ἐθοινήσαντο. Epulati sunt. Ἔθυσας, ἀντιθύσῃ. Immolasti: immolaberis. hoc apud Philoxenum Cyclops Ulixi dicit. quidam in verbis illis Homeri,

Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν — παρὰ τῷ ποιητῇ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν νοεῖσθαι.

Ἑκάβη. ἡ Ἑκαβὲν βεβηκυῖα πρὸς τὸν ἄνδρα. ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας ὁ Φρὺξ εἰς Ἴλιον Πριάμῳ ἐξέδοτο. ὅθεν Πρίαμος Φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· Ὅμηρος.

[Ἐκαδημία. οὕτως πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Ἀκαδημία, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος.]

Ἔκαθεν. πόρρωθεν.

Ἐκκακῶ. ἀπειροκακῶ. πλειστάκις τοῦτο ποιῶ.

Ἐκκαλαμᾶται.

Ἡ θυγάτηρ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

Ἐκαλαμήσαντο. ἀπεθέρισαν.

Ἐκκαλέσασθαι. παραθῆξαι, παρορμῆσαι. Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πραγμάτων τατιομένους πρὸς τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας.

Ἐκκαλεῖται. προκαλεῖται. Ὁ δὲ Κεκίλιος θεωρῶν αὐτὸν κατατεθαρρηκότα, βουλόμενος ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ συνεῖχε τοὺς στρατιώτας ἐντὸς τῶν πυλῶν. ἀντὶ τοῦ προκαλεῖσθαι. Καὶ Ἐκκαλούμενοι, προκαλούμενοι, ἢ προμηθούμενοι. Τῆς δὲ βουλῆς οὐδὲν προθυμουμένης, εἴτε τὴν

---

1. Ἐνθάδε πῦρ κείαντες ἐθ.] Haec sunt verba Homeri Od. ι. 231. *Küst.* Scripsimus Ἔνθα δέ. Mox κήαντες E. 2. ἐπὶ τῶν ἀρνῶν] Portus legendum putat ἐπὶ τῶν τυρῶν: quod non displicet. Apud Homerum enim loco laudato sequitur: ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν. *Küst.* Ἀρνῶν retineri debere Philoxeni verba arguunt. Mendosi quid in vv. τὸ ἀπεθύσαμεν latet, quod in praesentia diluere nequeo. *Gaisf.* Nec profecit Hemsterhusius ἐπεθύσαμεν coniectans. Nobis manifestum videtur primitivum verbi significatum, hoc est θυμᾶσαι (v. annotat. in v. Θῦσαι, commemori. Scribendum igitur ἐπεθυμάσαμεν, vel potius ἐθυμάσαμεν. Mox δὲ probabiliter abiicit *V. 3. Post hanc gl. delevi Ἔθνέσται. ἔθνος Θεσσαλίας, cum A. B. V. E. Corruptum Ἔθνέσται ex Πενέσται. *Gaisf.* Fetum hominis imperiti, quem ipse litterarum ordo refutat, non dubitavit in Suidae culpam Ruhnkenius in Tim. p. 213. transferre: „Penestarum nomen (inquit) Suidas turpiter depravavit. Scribe Πενέσται, ut recte legitur apud Schol. Aristoph. Vesp. 1264." 4. Ἑκάβη] Eadem habet Etymol. M. ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας ὁ Φρ.] Vide supra v. Δύμας. *Küst.* Hoc est, glossam hinc derivatam: unde colligimus hanc sententiam olim uberiorem extitisse. 7. Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθ.] Est versus Homericus Il. γ. 184. *Küst.* 8. Ὅμηρος om. *V. In εἰσήλυθον subsistit Etym. sive Zon. p. 654. 9. Ἐκαδημία. οὕτως πρ.] Vide Laertium in Platone, segm. 7. et 8. *Küst.* Deest gl. V. eamque notavi, cuius origines ab v. Ἀκαδημία facile repetantur. 12. Ἐκκακῶ] Glossa sacra. Dein ἀποκακῶ Dindorfius. Sed probabilius videtur duas in unam vocem coisse: ἀπαγορεύω, ἀποκακῶ. Infra Ἐξεκάκησα. ἀπηγόρευσα. Cf. Zon. p. 679. πλειστάκις τοῦτο ποιῶ] Quid haec ad vocem ἐκκακῶ? *Küst.* Haec verba partem esse fragmenti puto, atque ita legenda, πλειστάκις τοῦτο ποιῶ καὶ οὐκ ἐκκακῶ, vel καὶ μὴ ἐκκακῶ, vid. Div. Lucam 18, 1. Sic saepius accidit in Suida, ut vox, cuius gratia locus laudatus fuerat, exciderit. *Toup.* MS. Qui contulerat II. Corinth. 4, 1. Omnia praeceperat Albertius. Nihil mutat Zon. p. 661.

1. Ἡ θυγάτηρ παπ.] Aristophanes Vesp. 605. Καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ μι Δονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείψῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ, Καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώσσῃ [τὸ] τριώβολον ἐκκαλαμᾶται. Scholiasta in eum locum: Ἐκκαλαμᾶται. ὑποσπᾷ. ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. Idem comicus in eadem fabula v. 380. Ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι. Ubi vetus enarrator: Ἐκκαλαμᾶσθαι. ἀνασπᾶσαι. ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων, ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνιμᾶν· ὡς οἱ τοῖς καλάμοις τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες. *Küst.* 2. παππίζουσ'] παππύζουσ' B. E. Vide gl. Παππίζω. 4. Ἐκαλαμήσαντο] Ex Iudic. XX, 45. Hesychius: ἀπεθέρισαν ἐκ τῆς τοῦ σπόρου καλάμης. 5. Ἐκκαλέσασθαι] Polyaen. p. 492. (Onosander p. 87.) ut corrigend. *Toup.* MS. Idem paulo post: „Vide Dawes. M. C. p. 266. de vv. ἐκκαλεῖν et ἐκκαλεῖσθαι, ubi errat. Ἐκκαλεῖσθαι est *to call forth*. Vid. v. Καθημαξευμένος." 6. Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πρ.] Fragmentum hoc extat apud Polybium lib. III. c. 69. sed ubi pro Ῥωμαίων legitur Καρχηδονίων, ut Gronovius recte observavit. *Küst.* 8. Ὁ δὲ Κεκίλιος θεωρῶν αὐτὸν κατατεθ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. I. c. 40. *Küst.* Κεκίλιος] Κικίλιος V. 9. βουλόμενος] καὶ σπουδάζων Polybius. Hinc corrige Zon. p. 661. 12. προμηθούμενοι] Haec interpretatio omnino aliena est ab verbo ἐκκαλούμενοι, neque ullo modo ei convenire potest; cuius proinde loco Portus reponendum putabat προθυμούμενοι: quod nec ipsum satis mihi arridet. Προθυμεῖσθαι enim, ut vel tironibus notum est, significat, *alacri et prompto esse animo*, vel, *alacri studio aliquid facere*; at ἐκκαλεῖσθαι ὁρμὴν vel προθυμίαν, *studium alicuius provocare* vel *alacritatem excitare*: quae duae significationes a se invicem non parum differunt. Quare potius existimo Suidam, cum ista scriberet, respexisse ad locum aliquem scriptoris, in quo ἐκκαλούμενοι vitiose scriptum erat pro ἐκκλινούμενοι: quod mendum licet Noster non subodoraretur, ex sensu tamen totius loci vidit, ἐκκαλούμενοι ibi nihil aliud significare posse quam ἐκκλινούμενοι, i. e. *vitaturi* vel *declinaturi*. Certe quin in exemplo, quod hic subiungitur, ex mente auctoris anonymi pro ἐκκαλούμενοι scribendum sit ἐκκλινούμενοι, nullus dubito. Lectio enim vulgata sensui omnino repugnat: cum contra ἐκκλινούμενοι optime ei quadret: ut nemini non manifestum est. *Küst.* Qui difficultatem quidem loci probe perspexit, sed nihil expediit, portentum subministrans ἐκκλινούμενοι. Nos προμηθούμενοι non dubitamus quin refingi debeat προθυμοποιούμενοι cum Zon. p. 662. Gronovius sane προηγούμενοι scripsit, libri scripturam incertum an ipsius coniecturam. Ceterum verba historici prorsus integra sunt et accommodata, modo sic interpretemur: *sive totam populi invidiam ad se trahentes et quasi provocantes, ne viderentur Marcium ad expeditionem istam solicitasse.*

Tum ignem accedentes immolavimus, vocem ἐθύσαμεν de agnis, non de suffitu dictam putant. Ἑκάβη. Hecuba sic dicta, quod ex longinquo loco ad maritum venit. pater enim Dymas Phryx Priamo Ilii regi eam elocavit. unde Priamus Phrygibus in bello opem tulit. Homerus: *Iam etiam Phrygiam vitiferam intrari.* [Ἑκαδημία. Sic ante vocabatur Academia, ab Hecademo quodam heroe.] Ἔκαθεν. Eminus. Ἐκκακῶ. Malis succumbo. Ἐκκαλαμᾶται. *Filia patrem me blande appellans, simul lingua triobolum a me elicit.* Ἐκαλαμήσαντο. Demessuerunt. Ἐκκαλέσασθαι. Excuere, incitare. *Omnes qui munere aliquo fungerentur, ad Romanorum partes allicere studens.* Ἐκκαλεῖται. Provocat. *Carcitius autem, temeraria eius audacia cognita, quo impetum eius magis etiam irritaret, suos intra portas continuit.* Et Ἐκκαλούμενοι, provocantes, vel cante vitantes. *Cum autem Senatus nullum hac in re studium suum ostenderet, sive*

καθ' αὑτῶν ἐκκαλούμενοι διαβολήν, ἵνα μὴ δοκοῖεν αὐτοὶ Μάρκιον ἐπάγειν ἐπὶ τὴν πόλιν, εἴτε τῷ δήμῳ φιλονεικοῦντες, καὶ ἐθίζοντες αὐτὸν μὴ ῥᾳδίως ἀνδρὸς πατρικίου καταδικάζειν.

Ἑκάλη. ὄνομα κύριον. ἡ ἡρωὶς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα.

Ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήιστον.

686 [1]Ἐκαλίστρουν. Ἰακόν ἐστιν.

Ἑκαμήδη. ἡ Νέστορος παλλακίς. παρὰ τὸ ἑκὰς μήδεσθαι, ὃ ἔστι βουλεύεσθαι.

Ἔκαμον. ἐκοπίασαν.

Ἐκαπήλευσεν. ἐδόλωσεν.

Ἐκκαπηλεύειν. δολοῦν, πανουργεῖν.

[Ἐκάπυσεν. ἐξέπνευσεν. ἐκ τοῦ κάπω, τὸ πνέω· ἀφ' οὗ καπύω.]

Ἐκαραδόκησεν. ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφαλὴν μετεωρίσας. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

Ἐκκαρπωσάμενοι. προσόδους μεγάλας λαβόντες.

Ἐκαρπώσαντο. μετειλήφασιν. Οἱ ἡσσηθέντες φυγῇ ἐκαρπώσαντο τὸ εἶναι.

Ἑκάς. πόρρω. Ὅτι μέντοι οὐχ ἑκὰς οὐδὲ ἄπο σφῶν τὸν κίνδυνον ἡγοῦντο, εἰ οἱ πολέμιοι κρατήσειαν, συνηγείροντο ἑκούσιοι καὶ οὐκ ἐπίκλητοι.

Ἑκαστάτω. πορρωτάτω. Προκόπιος· Ἑκαστάτω τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβουλῆς ὄντες.

Ἑκασταχῆ. ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ. Ταῦτα μὲν οὖν ἑκασταχῆ ἐπράσσετο.

Ἑκάστοτε. ἀντὶ τοῦ ἀεί. οὐ γὰρ λέγεται πάντοτε. Βάβριος·

Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία
ἔτιλλεν, ἃς εὕρισκε λευκανθιζούσας.

Καὶ αὖθις·

Τοὺς μὲν φιλεῖν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.

ἀντὶ τοῦ ἀεί.

---

2. *Μάρκιον*] De Marcio Coriolano hic agitur. Vide Plutarch. in Coriolano (c. 29.) p. 227. *Toup.* MS. Fragmentum ad Dionem referebat Maius in Coll. Vatic. T. II. p. 565. 4. *πατρικίου*] πατρικοῦ A. 5. *ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ*] De hac Hecale Callimachus poema scripserat, a nomine eius Hecale vocatum, cuius saepe apud veteres fit mentio. Vide de eo Casaub. in Athen. lib. III. cap. 1. et Meursium in Theseo cap. 10. *Küst.* ἡ om. B. E. παρὰ *Καλλιμάχου* A. ἡ ante *πρὸς* om. V. Deinde *πάντας καλοῦσα* Etym. M. 7. *Ἔχει γὰρ τεῖχος ἀκλήιστον*] Lege, ἔχε [sic A. V.] *γὰρ στέγος ἀκλήιστον.* Scholiasta Aristophanis Acharn. 127. *Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται Ἥρα φιλοξενίης, ἔσχε στέγος ἀκλήιστον.* Scribe et ibi, *ἔχε γὰρ στέγος ἀκλ.* Hecales huius hospitalitatem celebrat etiam Epigramma Crinagorae Anthol. lib. I. c. 67. itemque aliud epigramma, cuius partem adducit Suidas infra v. *Ἐπαύλια.* Confer etiam Meursium in Theseo cap. 10. et Kühnium in Aelianum XIV, 14. itemque Bentleium in Fragm. Callimachi 40. et 41. *Küst.* Vide Näkium de Callim. Hecale in Musei Rhen. Vol. III. p. 513. sq. 8. *Ἑκαλλίστρουν*] Harpocratio (ex quo Suidas) rectius *ἑκαλίστρουν*, per unum *λ*. Hesychius: *Καλιστρεῖν, καλεῖν. Küst.* *Ἑκαλλιστράτουν* E pr. Scripsi cum Harp. Pal. *ἑκαλίστρουν*: de quo non sinit dubitare Callimachus h. Di. 67. Cer. 98. 9. *Ἑκαμήδη*] Homerus Il. *λ'*. 623. *Küst.* 10. *βουλεύσασθαι*] *βουλεύεσθαι* A. V. Etym. M. *βουλεύσασθαι* E. Subiici oportuit, quae partim emendatius scripta praestat Gudianum p. 175. *τὰ κατὰ τοῦ Νέστορος*: huic tamen ex Etym. M. reddas, *ἢ ἡ μηδὲν εἰκαῖον μηδομένη.* 11. *Ἔκαμον*] Il. *δ'*. 244. 12. *Ἐκαπήλευσεν*] Gl. non recte collocata debetur A. B. V. E. Zon. p. 662. et Lex. Bachm. p. 211. 13. *Ἐκκαπηλεύειν*] Cyrill. p. 359. *Toup.* MS. Vid. Hesych. *Ἐκαπηλεύειν* *V. *δολοῦν, πανουργεῖν.*] *δόλον παν.* Lex. Bachm. p. 212. *πανουργεῖν* om. Hesychius. 14. *Ἐκάπυσεν. ἐξέπνευσεν*] Homerus Il. *χ'*. 467. *Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.* Scholiasta in illum locum: *Ἐκάπυσσεν. ἀπέπνευσε τὴν ψυχήν. κάπος γὰρ καλεῖται τὸ πνεῦμα, κατὰ διάλεκτον. ἐξ οὗ καὶ κᾶπος.* Huc Suidas respexit. *Küst.* Cf. Etym. Gud. p. 175. Notavi tamen glossam B. V. E. omissam, quam videtur Zon. p. 662. suppeditasse. 16. *Ἐκαραδόκησεν. ἀπέβλεψεν*] Ex Scholiasta Aristoph. Equ. 660. *Ὁμηρικόν*] Il. *σ'*. 488. Statim Gaisfordus delevit, *ἀντὶ τοῦ ἐκαραδόκει, προσεδόκα, ἐκαρτέρει, ἀπεσκόπει*, cum A. B. V. E. Horum fontem aperit Zon. p. 663.

1. Zon. p. 662. *μεγάλας*] *μεγάλους* B. Sumptus locus, quod Gaisf. monet, ex Schol. Thucyd. V, 28. paulo uberiore. 3. Opinor, *Οἳ ἦσσ.* 4. *τὸ εἶναι*] τὸ om. B. V. E. Med. *τὸ εἶναι* om. ut videtur Zonaras. 5. *ἀπὸ σφῶν* Edd. Mox *συνήγειρον* *V. 8. *Ἑκαστάτω*] V. Il. *κ'*. 113. *Προκόπιος*] De Bello Vandal. lib. I. c. 2. *Küst.* 10. *Ἑκασταχῆ*] Zon. p. 680. 12. *οὐδὲ γὰρ*] *καὶ γὰρ* A. *οὐ γὰρ* dedi cum V. Vide Phrynich. p. 103. 13. *Βάβριος*] Apud Tyrwhitt. p. 36. Knoch. p. 161. Fabulam egregie locus Diodori fr. Vat. XXXIII, 3. illustrat. 15. *ἔτιλλεν*] Sic ex 2 MSS. Pariss. reposui, cum ante minus recte legeretur, *ἔτεμεν. Küst.* *ἐτελλεν* B. E. *ἔτειλλεν* *V. 17. *Τοὺς μὲν φιλεῖν βουλ.*] Duo hi senarii leguntur apud Aristophanem Eccles. 181. Prior autem metri gratia sic scribendus est: *Οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε. Küst.* Vide supra v. *Δυσαρεστούμενος. Toup.* 18. Zon. p. 680. Lege *ἀντιβολεῖσθ'*.

---

quo calumniam, qua se peti videbant, declinarent, ne ipsi Marcium adversus patriam excivisse viderentur, sive per contentionem cum plebe, ut eam assuefacerent, ne patricium temere condemnaret. *Ἑκάλη*. Hecale, nomen proprium heroinae apud Callimachum: sic dictae, quod hospites ad se vocabat. *Domus enim eius nunquam clausa erat.* *Ἑκαλίστρουν*. Verbum est Ionicum. *Ἑκαμήδη*. Nestoris pellex: sic dicta, quasi quae procul consultet. *Ἔκαμον*. Laborarunt. *Ἐκαπήλευσεν*. Veteratorie fraudatus est. *Ἐκκαπηλεύειν*. Cauponum more adulterare, dolis uti. [*Ἐκάπυσεν*. Exspiravit. ab verbo *κάπω*, spiro: unde *καπύω*.] *Ἐκαραδόκησεν*. Longe prospexit. vel, caput arrectum mihi admovit. quod accedit ad figuram dicti Homerici: *Et Orionem observat.* *Ἐκκαρπωσάμενοι*. Qui magnos reditus et fructus perceperunt. *Ἐκαρπώσαντο*. Fructum perceperunt. *Victi vero hunc ex fuga fructum consecuti sunt, ut mortem evaderent.* *Ἑκάς*. Procul. *Quoniam vero periculum non longe a se remotum ducebant, si hostes vicissent, ultro nec vocati convenerunt.* *Ἑκαστάτω*. Longissime. Procopius: *A barbari insidiis longissime remoti.* *Ἑκασταχῆ*. Ubique. *Haec igitur ubique gerebantur.* *Ἑκάστοτε*. Semper. non enim dicitur *πάντοτε*. Babrius: *Puella igitur aetate florens ex capillis semper evellebat eos, quos canos inveniebat.* Et Aristophanes: *Qui quidem vos amare volunt, eos timetis; at eos qui nolunt suppliciter semper*

Ἐκ καταλόγου. τῶν εἰς στρατιώτας τελούντων. Τὴν γάρ τοι πληθὺν καὶ τοὺς ἐκ καταλόγου ἐῶ νῦν· Αἰλιανός φησιν.

Ἑκαταῖος, Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος· ὃς ἐπεκλήθη καὶ κριτικὸς γραμματικός· οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Διαδόχων. βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· Περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Ἑκαταῖος, Ἡγησάνδρου, Μιλήσιος, γέγονε κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος, ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος,
687 ἐπὶ τῆς ξέ ‖ Ὀλυμπιάδος, ἱστοριογράφος. Ἡρόδοτος δὲ ὁ Ἁλικαρνασεὺς ὠφέληται τούτου νεώτερος ὤν. καὶ ἦν ἀκουστὴς Πρωταγόρου ὁ Ἑκαταῖος. πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀγησιλάου νοθεύεται.

Ἑκάτειον. Ἑκάτης ἄγαλμα. Καὶ παροιμία· Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. ὃς Καπνὸς ἐκαλεῖτο. ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β'. ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, καὶ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ διαβεβλημένος.

Ἑκατηβελέτης. ὁ Ἀπόλλων, ὁ αὐτὸς καὶ ἑκατηβόλος.

Ἑκάτην. ἀπὸ ταύτης ἔστι μαθεῖν,
εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι.
ἔθος γὰρ ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας.

Ἑκάτην. οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν σελή-

2. *Τὴν γάρ τοι πληθύν*] Idem fragmentum legitur etiam infra v. *Κατάλογος*. *Küst.* 4. *Ἑκαταῖος, Ἀβδηρ.*] De hoc vide omnino Vossium de Histor. Gr. lib. I. c. 10. *Küst.* Et Ionsium S. H. P. I, 19, 3. coll. Creuzero de Hecat. p. 28. sqq. et Clint. F. H. T. III. p. 479. 5. *κριτικὸς καὶ*] *καὶ κριτικὸς* A. B. V. E. Med. et *Eudocia* p. 169. Mutavit tacite Küsterus, repugnante etiam v. *Παρασκευή*. Incertum est quid de alterutro cognomine statui oporteat: quamquam etiam Philetas Suidae dictus est *γραμματικὸς κριτικός*. Vide nos in v. *Φιλητᾶς*. Apud Iosephum vero c. Apion. I, 22. solum extat praeconium Abderitae *φιλόσοφος*. 6. *γέγονε δὲ*] *δὲ* om. B. E. 7. *βιβλία αὐτοῦ*] Aptius Eudocia: *φέρεται αὐτοῦ βιβλία περὶ τῆς π. κτλ.* 9. *Ἑκαταῖος, Ἡγησ.*] De hoc Hecataeo vide itidem Vossium, qui accurate de eo egit in modo laudato opere de Hist. Gr. *Küst.* Vid. Creuzerus in Historic. Antiqu. Fragm. et Clinton. Fast. Hellen. T. II. p. 370. Eadem fere, mutatis quibusdam vel truncatis, *Eudocia* p. 163. 10. *Δαρείου*] *Δαρείους* V. 11. *ὅτε καὶ*] *καὶ* om. B. E. Dionysium eundem cum Hecataeo iungit Schol. Dionysii Thr. p. 783. *ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς, Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἑκαταῖος.* 12. *ἐπὶ τῆς — Ὀλυμπιάδος* om. V. *ξέ*] *κέ* B. E. 13. *Ἁλικαρνασεὺς*] *ὁ Ἁλικαρνασεὺς* dedi cum A. *V. Deinde post *νεώτερος ὤν* inserit A. *γέγονε γὰρ μετ' αὐτόν*. 14. *Πρωταγόρου*] *Πρωταγόρου τοῦ . . . . . .* sic E. Monstrum narrationis fuerunt qui removerent coniectura parum verisimili *Πυθαγόρου ὁ Ἑκατ.* V. Creuz. p. 4. sqq. 15. *πρῶτος δὲ ἱστορίαν*] Vide omnino quae de hoc loco notamus infra v. *Ἱστορῆσαι*. *Küst.* Repetuntur haec sub v. *Συγγράφω*. *πεζοὶ* *V. 16. *Ἀγησιλάου*] Legendum esse *Ἀκουσιλάου* monet Vossius de Hist. Gr. lib. I. c. 2. *Küst.* Adde Sturzii Pherecyd. p. 216. 17. *Ἑκάτειον. Ἑκάτης ἄγ.*] Vide Schol. Aristoph. Vesp. 800. *Küst.* Ubi legitur *Ἑκάταιον*.

1. *Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗ ἐπυνθάνετο παντ.*] Scribe et supple: *Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗτος δειλὸς ἦν. εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθ.* Sic enim recte legitur infra suo loco. Ceterum nota haec Suidae referenda est ad Aristoph. Lysist. 63. *Ἦ' οὖν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τἀκάτιον ἤρετο.* In versu ultimo pro *τἀκάτιον* et sensus et metri gratia scribendum est *τοὐκάτειον*, quod dictum est pro *τὸ ἑκάτειον*, i. e. Hecates simulacrum: ut ante nos recte etiam monuit *ὁ κριτικώτατος* Bentleius in Fragm. Callim. CCXXVII. Doctissimus Florens Christianus in loco hoc Aristophanis interpretando *τἀκάτιον* pro *acatio* vel *lembo* accepit; quod a mente Comici omnino est alienum. Eundem errorem erravit etiam Odoardus Bizetus in Graecis ad locum istum scholiis, ubi sic inquit: *Τἀκάτιον, τὸ ἀκάτιον. τοῦτο δ' ἦν εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ.* Tu pro *τἀκάτιον*, ut et paulo ante a nobis dictum est, scribe *τοὐκάτειον*, totumque hunc locum sic verte: *Uxor Theagenis, ut huc itura, Hecates simulacrum consuluit. Küst.* 2. *Ὃς Καπνὸς ἐκαλ.*] Vide infra v. *Θεαγένης. Küst. Καμνὸς* V. *ἦσαν δὲ Θεαγένεις*] Haec repetuntur infra v. *Θεαγένους χρήματα. Küst.* 5. *Ἑκατηβελέτης*] Utriusque vocis exemplum sit Il. *ά.* 75. et 370. Cf. Zon. p. 651. 7. *ἀπὸ ταύτης ἔστι*] Locus hic extat apud Aristophanem Plut. 594. sed ubi initium rectius sic legitur: *Παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι. Küst.* Et sic habet E. ut solet interpolatus. 8. *πεινῆν*] *πεινῆν ἐστι* A. B. E. *V. Med. 10. *πλουτοῦντας καὶ δεῖπνον* *V. 15. *καὶ λαμβάνειν*] *καὶ* om. A. B. V. Lege *λαμβάνειν δ'* cum Schol. Aristoph. *τοὺς δὲ πένητας λαμβάνειν αὐτὰ διαρπάζοντας* E. De coenis Hecateis consulendus Hemsterh. in Lucian. Dial. Mortt. I, 1. 17. *Ἑκάτην. οἱ μὲν*] Huc pertinent verba Scholiastae Aristoph. in Plut. 594. *Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τὸ παλαιόν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν σελήνην καὶ Ἀρτέμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. Küst.* Suspicor haec descripta esse ex Schol. Gregor. Naz. XXXIX. p. 626. B. Vide Nicetae Comm. T. II. p. 1017. D. ed. Bill. *Gaisf.* Haec uberius persequitur *Eudocia* p. 144.

---

oratis. *Ἐκ καταλόγου*. Milites qui in numeros relati sunt. Aelianus: *Nam reliquam multitudinem et turbam gregariam nunc taceo.* *Ἑκαταῖος*. Hecataeus, Abderites, philosophus, idemque criticus sive grammaticus cognominatus, quod apparatu grammatico abunde instructus esset. vixit sub Alexandri M. successoribus. scripsit praeter alia de Homeri et Hesiodi poesi. *Ἑκαταῖος*. Hecataeus, Hegesandri F. Milesius: vixit temporibus Darii, qui post Cambysen regnavit, quo tempore Dionysius etiam Milesius vixit, Olympiade LXV. historiographus. hoc iunior fuit Herodotus Halicarnasseus, qui multum ei debet. fuit autem Hecataeus auditor Protagorae. idem primus historiam oratione prosa scripsit; primus autem Pherecydes usus est oratione soluta. scripta enim Acusilae adulterina sunt. *Ἑκάτειον*. Hecates simulacrum. Et proverbium: *Theagenis Hecateum.* is quocunque iret, illud consulebat. hic *Fumus* vocatus est. fuerunt autem alii duo Theagenes, quorum alter de Homero scripsit, alter vero ob mollitiem infamis. *Ἑκατηβελέτης*. Epithetum Apollinis: qui *ἑκατηβόλος* etiam vocatur. *Ἑκάτην*. *Ex hac discere licet, utrum divitem esse an inopem vivere satius sit. nam ipsa ait, opulentos et divites quovis mense sibi apponere coenam; pauperes vero eam rapere, priusquam inferatur.* moris enim erat ut ditiores singulis mensibus panes et alia quaedam Hecatae apponerent, ex quibus partem pauperes capiebant. *Ἑκάτην*. Hecaten alii Dianam, alii vero lunam

νην, ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις. τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι καὶ ὑπερμεγέθεις· ὡς τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας.

Ἑκάτης νήσου. πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτως φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς ψαμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν. ψάμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ἑκατομβαιών. μὴν Ἀθηναῖος. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλείστας ἑκατόμβας θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ.

Ἑκάτομνος. ὄνομα κύριον.

Ἑκατόμπεδος νεώς. ὁ Ἀθήνησι παρθενών. καὶ Ἑκατόμπεδον. Λυκοῦργος. ὁ παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος.

688 II Ἑκατοστός. ὁ ἀριθμός.

Ἐκβακχευθείς. ἐκμανείς. Ὁ δὲ Οὐάλης ἐκβακχευθεὶς ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀθρόαν παρήγγειλεν ἔξοδον.

Ἐκκαυλίζων. ἀποκλῶν, ἀνασπῶν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ λάχανα ἀνασπώντων.

[Ἐκβαλεῖν. λέγουσιν ἰδίως τὸ κροῦσαι ταῖς ναυσίν.]

Ἐκβεβόλβισται. ἐξορώρυκται.

Ἐκβιαστής.

Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης,
νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας.

περὶ Γρηγορίου καὶ Βασιλείου φησίν.

Ἐκβῆς. ἐξέλθῃς.

Ἐκβιβάσας. ἐξαγαγών.

Τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα μούσης
κατάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.

ἀντὶ τοῦ χορεύσωμεν.

Ἐκβρασθῆ. ἐκβληθῇ, ἐκριφῇ. λέγεται δὲ καὶ

---

1. ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαιν.] Hinc πολυφάσματος dicitur in oraculo, quod extat apud Euseb. de Praep. Euang. lib. IV. c. 23. *Küst.* Mox φάσματα αὐτοῖς Med. 5. Ἑκάτης νῆσος. πρὸ τῆς Δ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Illum fideliter descripsit Kudocia. νήσου A. B. V. E. Harpocr. Pal. νῆσος tacite dedit Küsterus ex emendatione Porti. 6. Ψαμίτη] Harpocratio habet Ψαμμητίχη. Sed lectionem Suidae praeferendam puto. Vide etiam infra v. Ψαμίτη. *Küst.* ψαμίτη A. V. cum Harp. Pal., item ψαμίτοις et ψάμιτον: ubi ψάμμητα et ψαμμήτοις plerique Harp. libri. 7. τοῖς] τῆς A. ταῖς ψαμίταις *V. Contra βασυνίας ex ipso Semo commemorat Athen. XIV. p. 645. B. 9. Ἑκατομβαιών] Ex Harpocr. Cf. Lex. Rhet. p. 247. Ἀθηναῖος] Ἀθηναίων E. Mox οὗτος V. Harpocr. Pal. 12. Ἑκάτομνος] Vide infra v. Ἰδριεύς. *Küst.* Adde vv. Ἀρτεμισία et Δέξιππος: item Wesseling. in Diod. XIV, 98. Ceterum libri quidam Harpocrationis arguunt olim Ἑκατόμνως extitisse: cui suffragatur Suidas v. Ἐπίσταθμος. 13. Ἑκατόμπεδος νεώς. ὁ Ἀθ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 247. cf. Sinten. in Plut. Pericl. 13. 17. Ἑκατοστός] Lego Ἑκαστούς. Plutarch. Romulo p. 22. Δύναμιν ἦγεν συλλελοχισμένην εἰς ἑκατοστύας. Vide et Hesych. Arrian. Exped. p. 496. *Toup.* MS. Occuparat iam Albertius in Hesychio. 18. Ἐκβακχευθείς] Schol. Platon. p. 416. Ἐκβακχευθῆ. ἐκμανῆ. Lex. Bachm. p. 211. addit ἐκλογιζόμενος, ἐμπυρισθείς. Ὁ δὲ Οὐάλης] Οὐδὲ Οὐάλις V. Hunc locum ex Eunapio sumptum putat Tittmannus in Zonaram. Continuo delevi cum V. gl. Ἑκατοντάρχης, quam habet A. in marg.

3. Ἐκκαυλίζων. ἀποκλ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 822. Glossa non suam obtinuit sedem. ἀνασπῶν] ἀποσπῶν B. E. Zon. 4. τὰ λάχανα] τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων Zon. p. 662. Mox ἀποσπώντων E. ἀποκλώντων Schol. 5. Ἐκβαλεῖν] Immo ἐμβαλεῖν. Vide infra v. Ἐμβαλεῖς. *Küst.* Addit Gaisf. Abreschii Dil. Thuc. p. 721. Glossam et negligenter exscriptam et perperam collocatam cum expungi praestaret, quippe quam V. omiserit, interim notavi. Sed removi pessimum glossae commentum cum V. Ἐκβάλλω. (ἐκβάλλων E.) αἰτιατικῇ. Τὸν Ἀδὰμ ἐξέβαλε τοῦ παραδείσου. Ἐκβάλλομαι δὲ γενικῇ. Ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ παραδείσου. 7. Ἐκβεβόλβισται] Leg. Ἐκβεβόλβισται, ut ex Hesychio patet. *Hemst.* Correxerat etiam Albertius Obss. Misc. IX. p. 146. et in Hesychium. Ipsum Ἐκβεβόλβιστα A. Ἐκβεβόλβιστα B. V. E. Mox ἐξορύκτεται A. 10. καὶ νύττουσιν] Scr. νύττουσί θ' ἡμᾶς, sunt enim versus Iambici. Vel, νύττουσιν ἡμᾶς deleto καί, quod non agnoscit ed. Mediol. *Toup.* MS. καὶ Pisiden ignorans Küsterus interpolarat, quem notavit Porsonus in Eurip. Med. 139. n. II. insuper addens: „sed melius, opinor, legetur ὄντες pro εἰσί, quomodo extat in Georgio Pisida contra Severum v. 652." 12. Ἐκβαίνει. αἰτιατικῇ. καὶ Ἐκβῆς, ἑ.] Sic editi, nisi quod Gaisfordus duas priores voces uncis inclusit, haec annotans: „Ἐκβαίνω A. ubi leg. in marg. om. V." Secutus sum *V. quamquam glossam male repositam satius fuit exterminari. ἐξέλθῃς] ἐξέλθοις E. 13. Ἐκβιβάσας] Ἐκβιβάσκει. Ἐκβιβάζει E. 14. Τὸν δ'] τὴν δ' B. V. E. cum Aristoph. Av. 664. 15. καπέλειφ'] κατέλειφ' B. E. Med. Mox παίωμεν B. E. πέσωμεν Med. Cf. v. Παίσωμεν. 18. Ἐκβρασθῆ] Sic recte MS. Paris. A. [et Lex. Seg.] At in prioribus editt. male excusum est ἐκβιασθῆ. *Küst.* ἐκβιασθῆ B. V. E. Plura collegerunt de h. v. Albert. Misc. Crit. p. 263. et in Hesychium, item Wesseling. in Diod. XIV, 68. quos nominavit Gaisf. Adde Toup. in Longin. 43, 1. Vid. paulo infra v. Ἐκκεκυμασμένους.

---

esse aiunt: quae iis, qui alios diris devovent, horrenda spectra obiicit. ea autem sunt homines draconum capitibus terribiles et insolita magnitudine praediti: ut eorum aspectus intuentes terreat. Ἑκάτης νήσου. Ante Delum sita est parva quaedam insula, a quibusdam Psamite vocata. aiunt autem eam sic appellari, quod Hecate psamitis illic colatur. est autem psamitum genus placentae. Ἑκατομβαιών. Hecatombaeo, mensis Atticus: sic appellatus, quod eo mense plurimae hecatombae immolabantur. Ἑκάτομνος. Nomen proprium. Ἑκατόμπεδος. Sic Athenis vocabatur Parthenon. dicitur etiam Ἑκατόμπεδον. sic Lycurgus. Parthenon a quibusdam Hecatompedus vocabatur propter pulchritudinem et concinnitatem, non propter magnitudinem. Ἑκατοστός. Centesimus. Ἐκβακχευθείς. Insaniens. *Valens vero, quasi furore agitatus, subito copias adversus hostes educi iussit.* Ἐκκαυλίζων. Defringens, convellens. per translationem ab iis qui olera evellunt ductam. Ἐκβαλεῖν. Sic peculiariter dicitur remis aquam pulsare. Ἐκβεβόλβισται. Effossus est. Ἐκβιαστής. *Ambo enim sunt acres exactores iuris: qui nos stimulis quasi ad terminum iustitiae incitant.* haec de Gregorio et Basilio dicuntur. Ἐκβῆς. Exeas. Ἐκβιβάσας. Qui eduxit. *Suaviter canentem carminibus sociam luscinium huc aductam nobis relinque, ut cum ea ludamus.* ubi παίσωμεν significat, saltemus. Ἐκβρασθῆ. Electum fuerit. dicitur de rebus quae

ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκριπτουμένων. λέγεται δὲ καὶ ἐξεπτύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἐκγαμηθῆναι. ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.

Ἐκεγεάμεν. Ὅμηρος·

Εὔχεται ἐκγεγάμεν.

ἀντὶ τοῦ γεγεννῆσθαι. ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω, γέγημι· ἀπαρεμφάτως γεγάναι, καὶ Δωρικῶς γεγάμεν· ὡς τιθέναι, τιθέμεν.

Ἐκ γειτόνων. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει. ἀντὶ τοῦ γειτνιῶσαν.

Ἐκδεδαρμένον δέρεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐκδεές. ἀτελές, ἐλλιπές. Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς πρότερον, ὡς μηδὲν ἐκδεὲς εἴη τῶν θείων λογίων, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν, ὅπως τὸ ἄγαλμα, εἰ δύναιντο, κλέψειαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐκδέξασθαι. οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν.

Ἐκδέξασθαί ἐστι τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ τὸ ἐν τῷ ἑ Φιλιππικῷ ληφθέν· Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων.

[689] Ἔκδεξαι. ἀντὶ τοῦ, ἀληθεύων οὐ ψεύδομαι, πίστευσον ὑποσχομένῳ τῷ δούλῳ σου, αὐτὸς ἐγγυητὴς γενοῦ τῆς ἐμῆς ὑποσχέσεως.

Ἐκδέχεσθαι. ἀπείργειν, κωλύειν. Γέρρα τε παρατεταμένα ἦν, εἰς τὸ ἐκδέχεσθαι τὰ τῶν βαρβάρων τοξεύματα.

Ἐκδέχῃ. νοεῖς, ὑπολαμβάνεις. Πολύβιος· Οὐκ ὀρθῶς, ὦ στρατηγέ, τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους. Καὶ Ἐκδέχομαι αἰτιατικῇ.

Ἔκδεια. ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς. Ἔκδεια γάρ ἐστι τὸ μέρος καταβαλεῖν ὧν ὀφείλει τις, εἰ καὶ μὴ πάντα· ἔνδεια δὲ τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν. ἢ ἔκδεια μέν ἐστι τὸ ἔχοντα μὴ καταβαλεῖν, ἔνδεια δὲ τὸ μηδὲν ἔχειν. ὡς εἶναι τὸ μὲν ἑκούσιον, τὸ δὲ ἀκούσιον. Ἔκδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρησις χρημάτων, ἔνδεια δὲ ἀκούσιος.

Ἐκδειματοῦντες. ἐκφοβοῦντες.

---

1. ἐκριπτομένων] ἐκριπτουμένων A. B. V. E. Sed vulg. habet Lex. Seg. 3. Ἐκγαμηθῆναι] Zon. p. 663. Similia Lex. Rhet. p. 259. 6. Ὅμηρος] Il. ε. 248. 8. γεγεννῆσθαι] γεγενῆσθαι A. B. V. E. Med. et Zon. ἐκγεγενῆσθαι Hesych. MS. 9. ἀπαρεμφάτως] ἀπαρέμφατον E. Zon. Post hanc gl. cum A. V. delevimus, Ἐκ γενετῆς τυφλός, petita ex Euang. Ioan. IX, 1. V. Tittm. in Zon. p. 652. Addit Gaisfordus Sext. Empir. adv. Ethic. p. 733. XI, 238. 11. Ἐκ γειτόνων] Synesii Ep. 141. p. 278. D. *Hemst.* Ἐκ γειτόνων, ἀντὶ τοῦ πλησίον. γράφεται καὶ ἐν γειτόνων: MS. 177. ap. Gaisfordum, qui iussit conferri Bergl. in Alciphr. II, 2. p. 293. et intpp. Aristaeneti p. 510. ed. Boissonad. Fugit locus elegantissimus Blomfieldum Gloss. S. Th. 343. Eadem Zon. p. 651. sive 655. 14. Ἐκδεδαρμένον] Vid. Prov. Bodl. 403. Cf. vv. Ἄέρα δαίρειν et Κύνα δέρειν. ἐπὶ τῶν] ἐπὶ τῶν ἐν κολάσει MS. 177. 16. ἀτελές] εὐτελές E. Med. 16. Ἔδοξε] Aeliani. *Hemst.* Nihil video quod Aeliani potius manum quam Nicolai vel alius cuiuspiam scriptoris de surrepto Palladio referat. 18. ὅπως τὸ ἄγ.] ὅπως om. A. B. V. E. 21. ἀναδέξασθαι] δέξασθαι E. Cf. Valck. in E. Phoen. 462.

1. Ἐκδέξασθαί ἐστι τὸ παρ' ἑτ.] Ex Harpocratione. *Küst.* 3. ἑ Φιλιππικῷ] De Pace p. 61. ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ] Vid. Viger. in Euseb. Praep. I. p. 34. D. *Hemst.* Qui Suidae reddebat oratoris dictionem, ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις π. Conf. Albert. in Hesych. Ceterum ἐκείναις Harpocr. ed. ἐκείνων liber Pal. 5. Ἔκδεξαι] Lemma redintegrandum ex eo loco, quem glossae subiecit Zonaras, Ps. CXVIII, 122. Ἔκδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθόν. Quae sequuntur ἀντὶ τοῦ — ὑποσχέσεως debentur Theodoreti commentariis. 9. παρατεταγμένα] παρατεταμένα Hemsterhusius: deditque Gaisf. cum V. Silet Gronovius. 11. Πολύβιος] Lib. X. c. 18. *Küst.* 13. Καὶ ἐκδέχομαι αἰτ. om. Küsterus, silente Gronovio. 15. ἐστι τὸ — ἔκδεια μὲν om. E. καταβαλεῖν] καταβάλλειν Lex. Seg. 16. πάντα] πάντας A. 17. ἔνδεια δὲ — μὴ καταβαλεῖν om. Lex. Seg. 19. Ἔκδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρ.] Scholiasta Thucydidis in lib. I. cap. 99. Ἔκδειαι, ἑκούσιον· ἔνδειαι, ἀκούσιον. *Küst.* Cum seqq. om. Lex. Seg., cum initio contraxit Zon. p. 655. 20. ἀκούσιος] Sic recte 2 MSS. Pariss. At in prioribus editt. eius loco inepte excusum est ἐκ διαμέτρου: quae duae voces in iisdem MSS. [et V.] post vocem sequentem ἐκδειματοῦντες a capite, sed absque interpretatione leguntur: ubi eas collocandas esse series litterarum arguit. *Küst.* Glossam Ἐκ διαμέτρου pluribus explicat Zon. p. 659. 21. Ἐκδειματοῦντες] V. Φαρμάττων Toupius, ἐκδειματούντων e Plat. Rep. II. p. 381. E. Gaisfordus ascripserunt. Glossam omissam B. E. Med. dedit Aldus, agnoscitque Hesychius. Ἐκδειματοῦνται. ἐκφοβοῦνται Zon. p. 664.

---

aestu maris in terram eiiciuntur. de eodem dicitur etiam ἐξεπτύσθη. Ἐκγαμηθῆναι. Cum virgo in alteram gentem elocatur et nuptui datur iis, qui nulla cognatione eam attingant, id ἐκγαμεῖσθαι dicitur. Ἐκεγεάμεν. Genus ducere. Homerus: *Illis se natum esse gloriatur.* a γῶ, γήσω, fit γέγημι: unde infinitivus γεγάναι, et Dorice γεγάμεν: ut τιθέναι, τιθέμεν. Ἐκ γειτόνων. Vicinam. *Arrogantiam magnitudini animi vicinam effugit.* Ἐκδεδαρμένον δέρεις. Excoriatum excorias. dicitur de iis qui frustra laborant. Ἐκδεές. Mutilum, imperfectum. *Placuit autem ipsis, ut divinis oraculis sua in omnibus veritas constaret, in urbem ingredi, ut, si possent, Minervae simulacrum furarentur.* Ἐκδέξασθαι. Non de eo quod est: expectare, sed excipere et suspicere. Ἐκδέξασθαι. Id significat aliquid ab altero accipere, quod ipse deinde tractandum suscipias. videndum vero, quomodo haec vox accipiatur in Demosthenis *Philipp. V. et ob eam causam quod illorum res gestas comprobamus.* Ἔκδεξαι. *Accipe servum tuum.* id significat, promittenti hoc servo tuo crede, vera enim dico, nec mentior, ipse sis promissionis meae sponsor. Ἐκδέχεσθαι. Excipere, arcere. *Et crates vimineae obiectae barbarorum sagittas excipiebant.* Ἐκδέχῃ. Accipis, intelligis. Polybius: *Non recte, imperator, nostros sermones accipis.* Ἔκδεια. Debiti reliquiae. ἔκδεια enim dicitur, cum quis pecuniae debitae partem, non autem totam summam persolvit. ἔνδεια vero, cum quis nihil prorsus solvit. vel ἔκδεια est, cum quis debitum non solvit, licet habeat unde solvat; ἔνδεια vero, cum quis nihil habet quod solvat: ut alterum quidem sit voluntarium, alterum invitis nobis accidat. ἔκδεια igitur est, cum volentes pecunia caremus; ἔνδεια vero, cum inviti. Ἐκδειματοῦντες. Terrentes,

Ἐκ διαμέτρου.

Ἐκδιαιτηθῆναι. διαπραθῆναι.

Ἐκδιήτησε. κακῶς διῴκησεν.

Ἐκδιαίτησις. ἡ τρυφή. Ὁ δὲ τρυφαῖς μαλακαῖς καὶ ἐκδιαιτήσεσι διαλυθεὶς ἐπανῄει, νωθείᾳ τε καὶ μαλακίᾳ καὶ ἀβουλίᾳ τὰς τῆς ἀρχῆς ἡνίας ἀφίησι. Καὶ αὖθις· Ἀπαγορεύει πρὸς τοὺς πόνους, πόθῳ τῆς ἐν Συρίᾳ ἐκδιαιτήσεως. Καὶ αὖθις· Τὴν Νέρωνος ἐς τρυφὴν ἐκδιαίτησιν.

Ἐκδικάσασθαι. Ἰσαῖος, ἀντὶ τοῦ ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι.

Ἔκδικον. τὸ ἔξω τοῦ δικαίου. Αἰλιανός· Τετόλμητο μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον.

Ἐκδίκους. ἀδίκους καὶ ἔξω τοῦ δικαίου ὄντας. Ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἔκνομος. ἀντὶ τοῦ ἄδικος. Σοφοκλῆς·

Θῆβαι δ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

Ἐκδίκως. Λεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν. Καὶ αὖθις· Καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως.

Ἔκδιος.

Ἔκδοσις. τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, οἱονεὶ ἔξω δόσις. οὕτως Δημοσθένης κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ.

690 ‖ Ἔκδοτος. προδεδομένος.

Ἐκδοχεῖον. τὸ ταμιεῖον.

Ἐκ δυεῖν τρία βλέπεις. ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδορκούντων, οὐδὲ εἰλικρινῆς ἐχόντων τὰς ὁράσεις.

Ἑκκαιδεκάδωρα. ἑκκαίδεκα παλαιστῶν. δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή.

Ἔκαινον. ἔκοπτον.

---

2. Ἐκδιαιτηθῆναι] Cf. v. *Κολούει.* Frequentissimum est *ἐκδεδιητημένος.* *διαπραθῆναι*] Haec interpretatio procul dubio corrupta est: cuius loco apud Hesychium legitur *διατραφῆναι*, ἢ *διαπραχθῆναι.* Sed et istum locum emendatione indigere monuit Salmasius ad Spartianum in Adriano (p. 96.); qui posterius quidem *διαπραχθῆναι* ex annotatione variae lectionis ortum esse suspicatur, at pro priori *διατραφῆναι* recte, ut puto, *διαστραφῆναι*, i. e. *perverti*, reponendum esse censet. *ἐκδιαιτᾶσθαι* enim nihil aliud est quam *luxu perverti et corrumpi*, *et a communi vivendi ordine et more recedere*: quod *διαστρέφεσθαι* vel *διαστραφῆναι* recte dixeris. *Küst.* Qui *διατρυφῆναι* in Hesychio, probatum Toupio IV. p. 194. *διαφθαρθῆναι* Hemsterhusius. Editum habent Lex. Seg. et Zonaras. Cum his iunge glossam continuam. 3. Ἐκδιήτησε] Vide v. Ἐξεδιήτησε. 4. Ἐκδιαίτησις] Vide omnino de hac voce modo laudatum Salmasium in Spartianum p. 96. *Küst.* Exc. Io. Antioch. p. 810. *ἐκδιαιτήσεως τοῦ Καλλιγόλα.* Aliud exemplum dabit v. Ὄθων, plura tamen Plutarchus, ut Cat. 16. Agid. 3. 9. *ἐς τρυφὴν*] *ἐς* om. V. Mox *ἐκδιήτησιν* B. E. Med. 10. Ἐκδικάσασθαι. Ἰσαῖος, ἀντὶ τοῦ ἀνάδ.] Eadem habent Harpocratio et Etymologus. Sed apud posteriorem pro Ἰσαῖος male legitur Ἰσοκράτης. *Küst.* In Etymol. Ἰσαῖος e MS. Dorv. enotarat Gaisf. in Hesiod. p. 112. Ignorat Zon. p. 663. 11. *ἐκπρᾶξαι* om. *V. 12. *Τετόλμηται*] *Τετόλμητο* scripsi cum B. V. E. 15. *ἀδίκους*] *δικαίους* A. B. V. E. Zonaras: Ἔκδικον ἐπὶ δικαίου καὶ ἀδίκου λέγεται. Etym. M. Ἔκδικος. δίκαιος, ἢ ἄδικος· οἱονεὶ ὁ ἔξω τοῦ δικαίου ὤν. Lex. Seg. Ἐκδίκους. *δικαίους*, ἢ μᾶλλον οἱ ἔξω τοῦ δικαίου ὄντες. Addit Dindorfius Eustathii locos pp. 29. 1032. qui vocem tradit ab aequalibus in honestam partem deflecti sive *ἀγαθολογεῖσθαι*: dubito tamen num ille probabiliter ad significatum ultoris rettulerit, collata etiam v. Ἴβυκος. Sed Gaisfordum laudo nihil ex libris immutantem. 17. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Col. 920, 21, 29 — 31. 18. *Καί τοι σε Θῆβαί γ'*] *Θῆβαι δ'* A. B. V. E. Med. Interpolavit Küsterus.

2. *αἰσχύνεις*] *αἰσχυνεῖς* B. E. *V. Med. 3. *αὐτὸς*] *αὐτὸς αὐτοῦ* *V. 4. *τοῦ νοῦ*] *ἐκ τοῦ νοῦ* A. *τοῦ* om. E. 5. *Λεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτ.*] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Ἄχος. Vide etiam infra v. *Χοάς. Küst.* 6. *Καὶ μεγάλα*] Vid. *Ἀνάρσια* et *Ἀνηρημένος. Hemst.* 7. *ἀνηρημένος*] *ἀνηρημένως* E. 8. Gl. om. Küst. repugnante *V. Dindorfius: „Est autem *ἔκδιος*, ut videtur, vocab. nihili, quod lenissime corrigitur *Ἐξ Διός*, ut sit initium glossae, quam integram habet Hesychius: Ἐξ Διὸς ὕδατα. *τὰ ὄμβρια.*" Cf. Aesch. Agam. 1016. et Valck. in Herod. II, 13. 9. Ἔκδοσις. *τὸ ναυτικὸν δάν.*] Ex Harpocratione. Confer omnino Salmasium de Modo Usur. p. 192. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 247. 10. *οὕτω καί*] Sic Zon. p. 655. *καὶ* om. B. E. *οὕτω καὶ* om. Harpocr. *οὕτως* MS. Pal. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφ.*] Verba Demosthenis exhibet Salmasius loco laudato. *Küst.* Locus est p. 816, 26. *ἐν τῷ* omisi cum B. E. *V. Harpocr. *πρώτῳ*] *πρῶτον* A. B. E. *V. Med. Deest Harpocrationi. 12. Ἔκδοχεῖον] Zon. p. 659. 13. *δυεῖν*] *δυοῖν* E. et Hesychius. Proverbium attulit Schol. Basilii in Greg. Naz. ed. Boisson. p. 112. 14. *ὀξυδερκούντων*] *ὀξυδορκούντων* A. B. V. E. Med. et MS. 177. sive Prov. Bodl. 391. cui desunt seqq. 15. *τὰς αἰσθήσεις* Hesychius. 16. Ἑκκαιδεκάδωρα] V. Il. δ'. 109. Zon. p. 661. Adde vv. *Δωδεκαδώρῳ* et *Δῶρον*: unde repetita fuerant, quae sub gl. finem extabant: Ὅμηρος· Τοῦ κέρα ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. Delevi cum A. V. Habet A. post *ἐκλαβεῖν*. 18. Post hanc gl. expunxi cum B. V. E. Med. quae debetur Aldo: Ἑκκαίω. *αἰτιατικῇ*.

Ἐκ διαμέτρου. Ἐκδιαιτηθῆναι. Luxu corruptum esse. Ἐκδιήτησε. Male administravit. Ἐκδιαίτησις. Deliciae. *Ille vero deliciis et luxu enervatus rediit, et per ignaviam, mollitiem, imprudentiam imperii habenas e manibus dimisit.* Et alibi: *Molestiis autem et laboribus tandem succubuit, prae desiderio vitae mollis Syriacae.* Item: *Neronis delicatum et molle vitae genus.* Ἐκδικάσασθαι. Apud Isaeum significat, causam semel indicatam denuo ad iudices referre. Ἔκδικον. Iniquum. Aelianus: *Illud igitur iniustum et nefarium facinus ab ipso patratum erat.* Ἐκδίκους. Iniustos et iustitiae expertes. *Ille vero erat iniustus et sceleratus.* Sophocles: *Thebae te non educarunt malum civem. non enim viros iniustos alere solent. tu tamen indignam ipse dedecoras civitatem tuam: itaque longum tempus cum senem tum etiam mente vacuum te reddit.* Ἔκδίκως. *Inferias Aetolis iniuste caesis faciendas esse.* Et alibi: *Et qui magna et iniusta facinora nefarie patraverat.* Ἔκδοσις. Nauticum fenus, sive pecunia traiecticia. sic Demosthenes oratione prima contra Aphobum. Ἔκδοτος. Deditus, Ἐκδοχεῖον. Receptaculum. Ἐκ δυεῖν τρία βλ. E duobus tria vides. dicitur de iis qui per senectutem vel alium quendam morbum obtusam neque integram habent oculorum aciem. Ἑκκαιδεκάδωρα. Sedecim palmos longa. *δῶρον* enim vocatur palmus. Ἔκαινον. Secabant.

Ἐκκαίομαί σου. ἐρῶ σου.

Ἐκκέκοφ᾽ ἡ μουσική. φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. ὅθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

Ἐκεκράγεισαν. ἔκραζον.

Ἐκκεκυμασμένους. ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβρασθέντας. Ὁ δὲ κατέλαβε τοὺς περὶ τὸν ἀδελφὸν νεκροὺς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐκκεκυμασμένους.

Ἐκκέλευστος. Καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος, ὃς ἂν μὴ γράψηται παρανόμων, ἐάλωκεν.

Ἐκενώθησαν. ἠρημώθησαν.

Ἐκεράιζον. κατέτρεχον, ἐληίζοντο, ἐπόρθουν.

Ἐκερουτίας. τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινες δίκην τῶν κερατοφορούντων ζῴων. ὅτι εὐειδῆ γίνεται μετεωρίζοντα τὴν κορυφήν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾶν. ὡς ἔλαφος (φησὶν) ἠγάλλου τοῖς κέρασιν.

Ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας.

Ἐκεύθαινον. ἔκρυπτον.

Ἐκεχειρία. ἄνεσις, ἀργία, συνθήκη, ἔνδοσις, ἀνοχὴ πολέμου· ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία. παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας· ἐχεχειρία τις οὖσα. Ἰώσηπος· Ὥσπερ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες οὐδέποτε τῆς ἀσκήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν.

Ἐκκεχιλωμένην. ἐψευσμένην· ἢ κεχερσωμένην. ὅτι ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος, οἷον ἐξημελημένην.

Ἔκζεσις. ἐκβρασμός. Φασὶ δὲ αὐτὸν φθείρσιν ἐκζέσαι.

[Ἐκζητῶ. αἰτιατικῆ.]

Ἐκζωπυρῆσαι. ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μι-

---

1. Ἐκκαίομαί σου] Ἐκκαίωμαί σου δὲ A. Ἐκκαίομαι δέ σου Gaisf. tacite. 2. Ἐκκέκοφ᾽ ἡ μουσική] Ex Zenobio (III, 99.). *Küst.* MS. 177. sive Coisl. 164. ἐπὶ τῶν πάθόντων τι ἐφ᾽ οἷς ηὐτύχουν. Mox φησὶ γὰρ ὅτι τῶν παλαιστῶν *V. 5. καὶ ὀρχηστρίας] Has duas voces ex MSS. Pariss. revocavi, quae in prioribus editt. desunt. *Küst.* ὀρχιστρίας ἐπεισήγαγον A. ὅθεν et seqq. ignorat Zenobius; ὅθεν αἰτιώμενοι τοῦτό τινες τῇ π. ἐ. Bodl. 445. 6. αἰτιώμενοι] οἰόμενοι E. 7. ἔκραζον] ἐκράζεον A. Deinde cum A. V. delevi: Ἐκκεκριμένους. ἐκκεχωρικώς. Habent eam gl. Lex. Seg. et Hesychius. 8. Ἐκκεκυμασμένους] Vid. Ἐκκυμανθῆναι post Ἐκυλος. *Hemst.* 10. παρὰ τὸν αἰγιαλὸν om. E. 11. Ἐκκέλευστος. καὶ κατήγορος. Ἐκκέλ.] Huius loci tenebras alius discutiat. Ego enim me nihil hic videre fateor. *Küst.* Locum Synesii Ep. 73. p. 221. B. indicavit H. Steph. in Ind. Thesauri. Unde refingendum ὃς δ᾽ ἂν μὴ γρ. 12. παρανόμων] παρανομῶν MS. apud H. Steph. 13. ἠρημώθησαν] ἐρημώθησαν E. 16. Ἐκερουτίας. τὴν κεφαλὴν ἀνέτ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1341. Vide etiam Suidam infra Κἀκερουτίας. *Küst.* 17. γίνεται] γίνονται E. Mendose Schol. ὅτι εὐειδῆ. τινὲς δὲ μετ. Zon. p. 664. ὅτι — κορυφήν omisit, qui mox δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γ.

1. τὸ γαυριᾶν] τὸν βαυριᾶν E. 2. Post κέρασιν V. inserit Ἀριστοφάνης. 3. καὶ κἀκερουτίας *V. 4. Ἐκεύθαινον] Ἐκεύθανον ex Il. γ'. 453. reponi iussit Tittmannus. Sic Hesychius. 5. ἀργία] ἀργία, κυρίως δὲ ἡ τοῦ πολέμου ἀνοχή Lex. Seg. 6. ἢ πρὸς] ἢ πρὸς dedi cum B. E. *V. de quo dubitare non sinit Etym. M. p. 321, 28. 8. Ἰώσηπος] Lib. III. de Bello Iud. [c. 5, 1.] p. 835. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* Similiter Strabo XV. p. 709. πλείστη δ᾽ ἐκεχειρία περὶ τὰς κλοπάς. 10. ἐκεχειρίαν] ἐκεχειρίαν B. E. 11. Ἐκκεχιλωμένην. ἐψευσμένην. ἢ κεχερσ.] Eadem ex Pausaniae lexico αὐτολεξεὶ adducit Eustathius in Il. ί. p. p. 773, 1. unde patet et Suidam sua inde deprompsisse. Ceterum a Suida et Eustathio discrepat Hesychius, quem confer. Etymologus vero manifeste corruptus est, apud quem pro ἐλευσμένην ex Suida reponendum est ἐψευσμένην. Vide etiam infra v. Χιλή. *Küst.* ἐψευσμένην aperte Etymol. Dorv. Sed recte H. Stephanus correxit ἐψυγμένην ex Hesychio: ubi quod subiicitur ἐκκεχερσευμένη, nolim lexicis obtrudi quasi verbum ἐκχερσεύω, sed obtemperandum criticis κεχερσωμένη refingentibus. 13. χόρτος] Exemplum addit Zonaras, Ὁρῶ δὲ τούτην ἐκκεχιλωμένην. 14. ἐκβρασμός] ἔκβρασμα Lex. Bachm. p. 212. Φασὶ δὲ] Haec sunt verba nescio cuius de Pheretima. Vide Herodot. IV. ad finem. *Toup.* αὐτὴν] Leg. αὐτόν. Sunt verba Laertii in Speusippo IV, 1. e Plut. Lysand. et Sulla: sed in Plut. est nihil de Speusippo hoc morbo laborante. Igitur aut Diog. memoria labitur, aut Plut. codex ibi est mutilus. Leopard. Em. XI, 21. memoriae lapsum hic in Laert. accusat. *Reines.* αὐτὸν edidi cum A. V. E. Vid. Menagium in Laert. I, 122. IV, 4. *Gaisf.* Adde fragmentum sub v. Λείβει. 16. Gl. om. Küst. silente Gronovio. Fraudem arguit etiam scriptura Med. Ἐκζωπυρῆσαι. Ἐκζητῶ αἰτιατικῆ. ἀνάψαι κτλ. 17. Ἐκζωπυρῆσαι. ἀνάψαι] Ex enarratore Comici in Pac. 309. *Küst.* Zon. p. 665.

Ἐκκαίομαί σου. Ardeo tui amore. Ἐκκέκοφ᾽ ἡ μουσική. Excisa est musica. cum veteres olim in conviviis eruditas quaestiones tractare solerent, posteri psaltrias et citharistrias et saltatrices earum loco introduxerunt. quam novitatem reprehendentes quidam proverbio ante dicto usi sunt. Ἐκεκράγεισαν. Clamarant. Ἐκκεκυμασμένους. Fluctibus eiectos. *Ille autem fratris et reliquorum cadavera a fluctibus in litus eiecta deprehendit.* Ἐκκέλευστος. *Accusator autem voluntarius est; contra qui crimine legum laesarum non accusarit, damnatur.* Ἐκενώθησαν. Evacuati sunt. Ἐκεράιζον. Incursionibus vastabant, praedabantur, diripiebant. Ἐκερουτίας. Caput sublime ferebas instar animalium cornigerorum. ea enim aspectu speciosa sunt, cum sublimem tollunt verticem. significat autem fastu se efferre. ut cervus, inquit, cornibus superbiebas. *Cervicem tollebas et sublime incedebas.* Ἐκεύθαινον. Occultabant. Ἐκεχειρία. Remissio, relaxatio, cessatio, belli ad tempus dilatio, induciae. ducta est vox a continendis manibus: quasi dicas ἐχεχειρία. Iosephus: *Quasi cum armis coaluerint, ita nunquam ab exercitatione bellica cessant.* Ἐκκεχιλωμένην. Frigoré desolatam, vel mutatam in sterilem terram. herba enim in terra nascitur. vel neglectam. Ἔκζεσις. Ebullitio. *Ferunt autem eum pediculis scatuisse.* Ἐκζωπυρῆσαι. Accendere. proprie autem significat, ma-

κροῦ φυσῶντα μεγάλην φλόγα κινῆσαι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων.

691 Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, ἐκείνοθι, ἐκείνοθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν, τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ.

Ἐκκείμεθα. Μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα. — Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον, οὐδὲ καταβεβλημένον, οὐδὲ θήρᾳ ληπτέον. ἀντὶ τοῦ καταπεφρονημένον.

Ἐκείνῃ. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ τὰς αὐτόθι. Τὰς ἐκείνῃ νάπας διεξελθών. Καὶ αὖθις· Τοῖς τε Γέταις καὶ τοῖς ἐκείνῃ βαρβάροις.

Ἐκείνῃ. τὰ ἐκεῖσε. Εἰς Παρθυαίαν ἐμβάλλειν, καὶ τὰ ἐκείνῃ ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τῇ στρατιᾷ σῖτα παρέχειν.

Ἐκεῖνος καὶ κεῖνος καὶ τὸ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ὀνόματος παραλαμβάνουσιν οἱ ποιηταί. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εἶζιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.

Καὶ Ὅμηρος τὴν Θέτιν παρεισάγει λέγουσαν·

Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός;

Καὶ τὸ αὐτὸς ἔφα, παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἔκηαν. ἔκαυσαν.

Ἐκηβολία.

Ἐκηβόλιος. σοφιστὴς Κωνσταντινουπόλεως. οὗτος ἐπὶ Κωνσταντίου διαπύρως χριστιανίζειν ὑποκρινόμενος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἄλογος Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν πρὸ τῆς πύλης τοῦ εὐκτηρίου οἴκου, Πατήσατέ με, ἐβόα, τὸ ἄλας τὸ ἀναίσθητον. τοιοῦτος ἦν κοῦφος καὶ εὐχερὴς Ἐκηβόλιος, καὶ πρότερον καὶ ὕστερον.

Ἐκηβόλος. ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκήδευσαν. κατ' ἐπιγαμίαν συνήφθησαν. Ἐκήδευσάν τε αὐτοῖς δόντες γυναῖκας, καὶ αὐτοὶ παρ' ἐκείνων λαβόντες.

Ἐκήκιεν. ἀνεφέρετο.

Ἐκήλει. σὺν ἡδονῇ ἔτερπε. κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ᾄδομαι. Οὕτω μὲν ὁ κατάρατος συνήθως τὸν ἄνθρωπον ἐκήλει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ διηγεῖτο μυρία ὅσα, δι' ὧν ἐκήλει τοὺς ἀκούοντας.

Ἔκηλος. ἥσυχος.

Ἐκηριώθην. ἐσκοτώθην, ἢ διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην.

---

4. Cf. Zon. p. 680. 6. *Μόνῳ σοι*] Locus Synesii Ep. 95. 7. *Οὐ γάρ ἐστιν ἡ*] Haec sunt verba Synesii in Dione p. 52. *Küst.* 8. *οὐδὲ θήρᾳ ληπτέον*] Vir doctus in Indice ad Aelianum v. Ἕτερος legendum monet *οὐδὲ θατέρᾳ*, vel *τῇ ἑτέρᾳ* (subintellige *χειρὶ*] *ληπτέον*: quae elegans est emendatio. Rem enim, quam quis facili negotio conficere vel consequi posse videbatur, Graeci vocabant *θατέρᾳ ληπτήν*: i. e. *talem, ad quam capiendam una tantum manu opus esset, non vero duabus.* Phrasi hac usus est Numenius apud Eusebium de Praep. Euang. lib. XIV. c. 7. p. 735. sed ubi pro *θατέρᾳ ληπτοί* male hodie legitur *θάτερα ληπτοί*: quod interpreti Latino fraudi fuit. Quae praeterea de hoc proverbio notavit vir doctus in modo laudato Indice ad Aelianum v. Ἕτερος, hic non repetam, ne aliena scrinia compilare velle videar. *Küst.* Consulendus etiam in Hesych. v. *Ληπτέος.* Addit Toupius Dion. Cassium p. 240. et Euseb. Demonstr. p. 159. ubi leg. *θατέρᾳ προβολίοις*: firmavitque Küsteri correctionem Wyttenbachius in Eunapium p. 57. sq. 10. *τοὺς αὐτόθι*] *τὰς αὐτόθι* A. *αὐτόθι* Zon. p. 680. Id nisi probamus, interpretationem convenit post *διεξελθών* reponi. 11. *διεξελθών*] *διελθών* V. 13. *ἐμβάλλειν*] *ἐκβάλλειν* V. 16. *καὶ τὸ*] *ἤγουν* E. *ἀντὶ τοῦ ὀνόματος*] *ἀντὶ ὀνομάτων* Schol. Aristoph. Nub. 195. omissis *οἱ ποιηταί.* 17. *λαμβάνουσιν*] *παραλαμβάνουσιν* A. V. Schol. Aristoph. 18. *Νεφέλαις*] V. 195. 20. *Ὅμηρος*] Il. ω. 90. 22. *αὐτοῖς ἔφα* *V.

2. *Ἐκηβολία*] Vid. Il. ε. 54. 3. *Ἐκηβόλιος, σοφιστὴς Κωνσταντ.*] Hic articulus descriptus est ex Socratis Histor. Eccles. lib. III. c. 13. *Küst.* Vid. Rittersh. in Salvian. de Gub. D. n. 12. *Hemst.* 4. *ἐπὶ Κωνσταντίνου*] Socrates habet *ἐπὶ Κωνσταντίου. Küst.* Sic etiam A. V. 5. *ἐπὶ Ἰουλιανοῦ*] Extant ad eum epp. Iuliani. *Reines.* Cf. v. *Μάρις.* *Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτ.*] Hic locus est mutilus, qui ex Socrate sic suppleri debet: *Ἕλλην ἐφαίνετο· καὶ αὖθις μετὰ Ἰουλιανὸν χριστιανίζειν ἤθελε. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν* etc. *Küst.* 7. *Πατήσατε*] Matth. V, 14. *Reines.* 10. *Ἀπόλλων*] Addit E. *ἀπὸ τοῦ ἑκὰς ἤγουν πόῤῥω βάλλειν.* 11. *Ἐκήδευσαν*] Appian. p. 542. *Ἀσδρούβας ὃς ἐκήδευε τῷ Βάρκᾳ. Toup.* MS. V. Pierson. in Moer. p. 368. sq. 14. *Ἐκήκιεν*] Vid. Schol. Apoll. Rhod. I, 542. *Gaisf.* Respici videtur Od. ε. 455. 15. *ἔθελγε, σὺν ἡδ.* Zon. p. 666. *κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ᾄδ.*] Scribe, *κηλοῦμαι γὰρ τὸ ὑπ' αὐλῶν ᾄδομαι. Küst.* Huic Gaisfordus monet editum favere scripturam in v. *Κηλούμενος*, ubi MSS. item servarunt *κηλῶ.* 20. *Ἔκηλος*] Gl. om. *V. 21. *Ἐκηριώθην*] Vid. Psalm. XXI, 14. *Reines.* Repetuntur haec in v. *Κήρινον. καὶ διὰ* Zon. p. 666.

---

gnam flammam ex parvo flatu excitare. translatio ducta est a carbonibus. Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, ἐκείνοθι, ἐκείνοθεν, et per syncopen ἐκεῖθεν, sunt adverbia loci. Ἐκκείμεθα. Exposita sumus. *Soli tibi viventium exposita sumus.* Et Ἐκκείμενον, contemptum. *Veritas enim non est res abiecta, neque contempta, nec quae venando capi queat.* Ἐκείνῃ. Adverbium. illic. *Cum lucos illius regionis transisset.* Et alibi: *Et Getis et barbaris illic habitantibus.* Ἐκείνῃ. Illic. *In agrum Parthorum irruptionem facere, omniaque illic vastare et diripere, exercituique commeatus praebere.* Ἐκεῖνος et κεῖνος et αὐτὸς a poetis saepe pro ipso nomine ponuntur. Aristophanes *Nubibus*: *At introite, ne ille nos hic offendat.* Et Homerus Thetin introducit dicentem: *Cur magnus ille deus me hoc facere iubet?* Huc etiam spectat tritum illud apud Pythagoreos, *Ipse dixit.* Ἔκηαν. Combusserunt. Ἐκηβολία. Ἐκηβόλιος. Hecebolius, Sophista Constantinopolitanus. hic sub Constantio se ardenti christianismi zelo flagrare simulans, sub Iuliano se fatuum gentilem ostendit: [post cuius obitum rursus redit ad Christianam religionem.] etenim pro ecclesiae foribus se prosternens, *Conculcate me*, clamitabat, *fatuum salem.* adeo levis et inconstans et ante et post fuit Hecebolius. Ἐκηβόλος. Sic Apollo vocatur. Ἐκήδευσαν. Affinitate coniuncti sunt. *Et affinitatem mutuam inter se contraxerunt, uxores illis dantes et ab ipsis vicissim accipientes.* Ἐκήκιεν. Prosiliebat. Ἐκήλει. Demulcebat. κηλῶ enim significat, tibiae sono oblector. *Sic igitur execrandus ille hominem demulcere consuerat.* Et rursus: *Ille vero infinita narrabat, per quae auditores demulcebat.* Ἔκηλος. Quietus. Ἐκηριώθην. Vertigine correptus sum. vel, prae metu cerae instar expallui.

Ἐκκήρυκτον. ἀπόβλητον. Καὶ Ἐξεκήρυξαν, ἀντὶ τοῦ ἀπεσκοράκισαν.

Ἔκητι. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. σημαίνει καὶ χωρίς.

692 Ἐκίσσησεν. ἐν γαστρὶ ἔσχε, μεθ' ἡδονῆς συνέλαβεν, ἐγέννησεν.

Ἔκθαμβος.

Ἐκθανεῖν. ἀποθανεῖν.

Ἐκθεατρίζουσιν. ἐκπομπεύουσιν, ἐκφαυλίζουσιν, ἐξελέγχουσιν. Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν.

Ἔκθεσμον. παράνομον.

Ἔκθετα. ἐκριπτούμενα.

Ἐκθεῖ. ἔξεισιν, ἐξέρχεται. Ἀριστοφάνης·

Ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον κενῇ τῇ κοιλίᾳ, ἐκθεῖ πλέᾳ.

τουτέστιν, ἔξεισιν ἐκ τῆς πόλεως γενόμενος πλούσιος, προσελθὼν τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει κέχρηται, ἵνα δείξῃ αὐτὸν ἐπιπεπηδηκότα ἀναισχύντως τῇ πολιτείᾳ.

[Ἐκθλίβω. αἰτιατικῇ.]

Ἐκθειάσαι. θεοποιῆσαι.

Ἔκθορεν. ἐξεπήδησεν. Βάβριος·

Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης.

Ἐκθορεῖν. ἐκδραμεῖν, ἐκφυγεῖν.

Ἐκθρώσκειν. ἐκπηδᾶν.

Ἐκθυμία. ἡ προθυμία. Ἐπεὶ δ' ἔλαβε καιρὸν τῆς ἐκείνων ἐκθυμίας κατὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, παρέσφαξεν αὐτούς.

Ἐκθύμως. προθύμως. Ὁ δὲ ἠγωνίζετο πεζὸς ἐκθύμως.

Ἐκθύσασθαι. τὸ ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι.

Ἐκλαβεῖν. ἀπολαβεῖν. Πολύβιος· Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους ἢ κατ' ἄλλας τινὰς ὑποκειμένας δικαιοδοσίας.

Ἔκλαγξαν. ἤχησαν.

Ἐκλεγόμενος. προκρίνων, προτιμῶν. Ὁ δὲ καταπιστεύων τοῖς πράγμασιν ἔσπευδε δι' αὐτοῦ κρῖναι τὰ ὅλα. διόπερ οὐ τὸν τῶν πραγμάτων ἐκλεγόμενος καιρὸν ἀλλὰ τὸν ἴδιον ἔμελλε τοῦ δέοντος σφαλήσεσθαι.

---

1. ἀπόβλητον] Exemplum addit Zonaras, ἐκκήρυκτον ταύτην ἐποίησαν. Plura de scriptoribus ecclesiasticis Suicerus. 3. Ἔκητι] Similiter Hesychius, ubi vid. Küster. δὲ καὶ] δὲ om. A. Mox τὸ χωρὶς E. 4. Ἐκίσσησεν] Vid. infra v. Κισσῶ. Mox μεθ' ἡδονῆς om. V. et Lex. Seg. Grammaticus in Cram. Anecd. II. p. 369. Ἐκίσσησέν με. τὸ μετὰ ἡδονῆς προσελάβετο. Tum ἔλαβεν Lex. Seg. 6. Ἔκθαμβος] Procop. p. 240. Toup. MS. Statim Gaisfordus delevit cum A. B. V. ἦν. ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν. Eorum loco habet E. ἔκφοβος, περιδεὴς μετὰ ἐκπλήξεως. 8. Ἐκθεατρίζουσιν] Vox Polybiana. 9. Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτ.] Fragmentum hoc infra v. Θεατρίζω Polybio tribuitur. Küst. Vid. Polyb. XI, 8, 7. Is οὐδὲ πειρῶνται. 13. Ἔκθεσμον] Exemplum addit Zonaras p. 655. Ἔκθεσμον ἁμαρτίαν πεποιήκεσαν. 14. ἐκριπτούμενα] ἐκριπτόμενα Hesychius et Lex. Seg. ἐκκριπτόμενα Med. Addit Zonaras ἔκθετα βρέφη, ex Act. Apost. VII, 19. 15. Ἀριστοφάνης] Equ. 280. ubi locus hic ita legitur et distinguitur: Κενῇ τῇ κοιλίᾳ Ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ. Küst. Horum priora fideliter translata sunt in v. Κενοὶ κενὰ λογ. 16. Ἐσδραμὼν] δραμὼν B. E. Mox ἐκθεῖν E. 18. τῆς πόλεως] Lege cum Schol. Aristoph. τῆς πολιτείας. Mox ante προσελθὼν supplendum ἐσδραμὼν δέ. 20. ἐμπεπηδηκότα Schol. 22. Ἐκθλίβω] Gl. extra litterarum ordinem collocatam om. V. Ego notavi.

1. Ἐκθειάσαι] Longinus [c. 44.]. Isidor. 4, 30. Toup. MS. θεοποιῆσαι] θαυμάσαι Zonaras. θαυμάσαι, θεοποιῆσαι E. 2. Ἔκθορεν] Item Hesychius. Βάβριος] Apud Tyrwhitt. p. 38. ed. Knoch. p. 162. Adde v. Φριξότριχα. Pro κοίλης E. habet κοίτης: cui repugnat v. Φωλάδι. 6. Ἐκθυμία] Xenophon p. 679. ἐκθυμίας τῶν ἡδονῶν. Toup. MS. 9. Ἐκθύμως] In fine gl. addit E. λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ πάνυ. Hesychius subiicit κατὰ ψυχήν. 11. Ἐκθύσωσθαι] Pertinet gl. ad Herodot. VI, 91. ubi vid. Wesseling. et Valckenar. Statim delevi cum omnibus MSS. Ἐκκυκλήθητι. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἀλλ' ἐκκυκλήθητι. ἐκκύκλημα λέγεται μηχάνημά τι ξύλινον (ξύλον Med.) τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον καὶ τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ διαπράττεσθαι τοῖς ἔξω ἐδείκνυε τοῖς θεαταῖς. Vide supra Ἐγκυκλήθητι. Gaif. Adde v. Ἐξεθύσαντο. 13. Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλ.] Fragmentum hoc Polybii legitur etiam supra v. Δικαιοδοσία. Küst. 17. Ἔκλαγξαν] Hom. Il. ά. 46. Vid. potissimum Hesychius. In fine gl. addit E. τούτου τὸ θέμα κλάγκω ἄχρηστον. 18. Post caput gl. αἰτιατικῇ delevi cum *V. Ὁ δὲ καταπιστεύων τοῖς πρ.] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 70. Küst. 20. πραγμάτων] τῶν πραγμάτων A. B. V. E.

Ἐκκήρυκτον. Abiectum. Et Ἐξεκήρυξαν, in malam rem abire iusserunt. Ἔκητι. Gratia. item significat sine, absque. Ἐκίσσησεν. In utero gessit, cum voluptate concepit, genuit. Ἔκθαμβος. Ἐκθανεῖν. Emori. Ἐκθεατρίζουσιν. Publice traducunt, contemnunt, redarguunt. *Vulgus seria quidem fortunatorum hominum opera imitari non studet, at ludicra eorum facta aemulans se nullo iudicio praeditum esse manifeste declarat.* Ἔκθεσμον. Iniquum. Ἔκθετα. Electa. Ἐκθεῖ. Exit, egreditur. Aristophanes: *Cum in Prytaneum inani ventre intraverit, exit inde pleno.* id est, dives a cura civitatis evasit. cum ad rempublicam accesserit. significanti autem usus est voce, ut indicaret Cleonem impudenter in rempublicam se intrusisse. [Ἐκθλίβω. Accusativo iungitur.] Ἐκθειάσαι. In deorum numerum referre. Ἔκθορεν. Exiluit. Babrius: *Horrente autem iuba ex cavo lustro prosiluit.* Ἐκθορεῖν. Exilire, effugere. Ἐκθρώσκειν. Exilire. Ἐκθυμία. Animi alacritas. *Cum autem milites magnam in proelio adversus hostes alacritatem ostenderent, ea occasione utens eos iugulavit.* Ἐκθύμως. Alacriter. *Ille vero pedes prompte dimicabat.* Ἐκθύσασθαι. Sacrificiis placare. Ἐκλαβεῖν. Recipere. Polybius: *Cum ius nostrum repetere licet ab iis, qui iniuriam nobis fecerunt, vel secundum leges, vel secundum alias consuetas rationes iuris repetendi.* Ἔκλαγξαν. Resonuerunt. Ἐκλεγόμενος. Eligens, anteponens: *Ille vero rebus suis nimis confidens de summa belli per se ipse decernere properabat. quare cum consilia sua non rerum temporibus, sed suis accommodaret, necesse fuit imperite rem ab eo geri.*

Ἐκλέγοντες. ἀπαιτοῦντες.

Ἔκλεκτός. ὀξυτόνως. ἐπίλεκτος δὲ προπαροξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται. Ὁ δὲ Σολομῶν φησι· Χεὶρ
693 ἐκλεκτῶν κρατήσει εὐχερῶς. τὸ μὲν γὰρ κρατεῖν ἐστιν ἴσως καὶ τῶν ἐπὶ πλεῖστον φαύλων, ἢ φόβῳ ἢ αἰσχύνῃ τὴν διὰ τοῦ σώματος ἐνέργειαν κωλυόντων μετὰ πολλῆς τῆς ἀνάγκης· τῷ δὲ ἔρωτι τῶν ἄνω μὴ ἡττᾶσθαι τοῖς κάτω μόνων ἐστὶ τῶν φιλοθέων, καὶ οὓς ἡ γραφὴ ἐκλεκτοὺς ὠνόμασεν.

Ἐκλελάκτικεν. ἀποβέβληκεν, ἀπέφυγεν.

Ἐκκλείεται. ἐμποδίζεται. Ἐκκλείεται ἡ πάροδος ἡ εἰς τὴν Χερρόνησον διὰ τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐκκλείουσι. κωλύουσιν, εἴργουσιν. Πολύβιος· Ἐπεὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροί, βούλεσθαι τὸν βασιλέα τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πράξεως ἐκείνῳ περιποιῆσαι, ὡς ἐν εὐεργεσίᾳ προφέρων τούτῳ τοὺς λόγους.

Ἐκλειπία, ἡ συγχώρησις. Ἄδικον ἠγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς συνομωμοκότας πίστεως, καὶ σφάζει ἑαυτόν.

Ἔκλειψις καὶ Ἐξέλιπεν. ἑκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν διαψηφίσεων τῶν γινομένων ἐν τοῖς δήμοις περὶ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. ὅσοι μὲν ἐγκαλούμενοι ὅτι μή εἰσιν ἀστοὶ ἀπαντῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περὶ τούτων οἱ δημόται ψῆφον φέρουσιν· ὅστις δὲ μὴ παρεγένετο κριθησόμενος, ἐξέλιπεν οὗτος τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν. καὶ τοῦτο ἔκλειψις καλεῖται.

[Ὅτι ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ἐπιπροσθουμένου ὑπὸ τῆς σελήνης ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι. ζήτει ἐν τῷ Διαφανές.]

Ἐκληδονίζετο. ἐμαντεύετο.

Ἐκληπτέον. δεῖ λαμβάνειν.

Ἐκκλήσεις. Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν.

Ἐκκλησιάζων. εἰς ἐκκλησίαν συγκαλῶν. Ἡνίκα ἐκκλησιάζων ἐδίδου τὸ παράγγελμα.

---

1. ἀπαιτοῦντες] Lex. Seg. *παρακαλοῦντες*, repugnante Zonara. potissimum Lobeckii Paralip. Gramm. Gr. p. 495. Repetuntur haec in v. *Ἐπίλεκτος*. *ὀξυτόνως ὁ ἐκλελεγμένος* E. qui mox *ὀνόματος — ῥήματος*. Infra *φησί* om. B. E. 4. *Σολομών*] Prov. XII, 24. 6. *ἴσως ἐστίν*] *ἐστιν ἴσως* posui cum A. *ἐστιν* om. V. *πλεῖστον*] *πλείστων* V. E. 8. *τὸ δὲ*] *τῷ δὲ* A. E. *τῷ γὰρ* V. Probavi *τῷ*. Deinde *τὰς κάτω* *V. 9. *μόνων*] *μόνον* A. E. 11. *Ἐκλελάκτικεν*] Pertinere glossam ad fragmentum Menandri sub v. *Ἀντάλλαγον* servatum vidit Bentleius Menandreis p. 6. Addit Toupius v. *Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππ.* *ἀποβέβληκεν*] *ἀποβέβηκεν* recte Meinekius in Menandr. p. 15. 12. *Ἐκκλείεται*] Orationem apparet ad situm Cardiae spectare: de quo v. Demosth. c. Aristocr. p. 681. 13. *Χερόννησον*] *χερρόννησον* B. E. Immo *Χερρόνησον*, quod reposui. 14. *Πολύβιος*] Fr. Hist. 43. Supra *Ἐγκλείουσι* *V. 17. *προφέρων τούτῳ*] Haec nec structurae nec sententiae conveniunt, quae interpres sic vertit: *beneficii quasi loco hanc rem ei offerens*. Lenissime refingi licet: *προφέροντι τούτους*. 19. *συγχώρησις*] Mira interpretatio vocis *ἐκλειπία*, quae longe aliud significat, ut non solum ex lexicis vulgatis, sed etiam ex exemplo subiuncto patet. *Küst.* Procul omni dubio mendum est in interpretatione: nam vox *ἐκλειπία* non potest significare *concessionem*, *συγχώρησις*, ut interpretatur Suidas. Quare equidem crediderim scripsisse lexicographum, *Ἐκλειπία, ἐξαναχώρησις*, quoniam *ἐξαναχωρεῖν τὴν πίστιν* vel *τὰ λεγόμενα* est *a fide et promissis discedere, fidem non servare*. Sic Thucydid. Vid. inferius apud Suidam v. *Ἐξαναχωρέω*. Unde iam videmus *Ἐκλειπίαν τῆς πίστεως* recte exponi *ἐξαναχώρησιν τῆς πίστεως*, sive *ἐκλειπίαν* esse *ἐξαναχώρησιν*. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 153. *ἀσυγχώρησις* vel *ὑποχώρησις* placebat Toupio. Nihil mutat Zon. p. 656. *Ἄδικον ἠγεῖτο*] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum Antiqu. Iud. lib. XIX. c. 3. in fine (c. 4, 6.); ut Pearsonus recte observavit. *Küst.*

1. *συνομωμοκότας*] *ὁμωμοκότας* B. V. E. edd. ante Küst. 3. *Ἔκλειψις*] Confer omnino Suidam supra v. *Διαψήφισις*. *Küst.* *Ἐξέλιπεν*] *ἐξέλειπεν* V. item infra. 5. *γινομένων*] *γραφομένων* Hemsterhusius; item Meierus de bonis damn. p. 86. n. 282. Lex. Rhet. p. 259. *Ἔκλειψις — ἐγκλήματος ὄνομα. ὅταν ἐγκαλῶσί τις ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον* et reliqua pressius exposita. 6. *μὲν οὖν*] *οὖν* delevi cum A. B. V. E. Med. Tum *ἐκκαλούμενοι* V. *ἀστοί*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores edit. [et B. V. E.] male *αὐτοί*. *Küst.* *ἀστοί* correxit Portus, qui mox *καὶ περὶ τούτων*. 8. *ψῆφον φέρουσιν*] *ψηφοφοροῦσι* Meierus. Nihil hoc opus esse demonstrat vel v. *Διαψήφισις*. 11. *Ὅτι ἡ τοῦ ἡλ.* et seqq. delevit Küsterus, silente Gronovio. Pro *ζήτει* Med. *ἔστιν*. Notavi hanc appendicem. Statim delevi *Ἐκλειπέτωσαν* cum A. B. V. 14. *Ἐκληδονίζετο*] In fine gl. addit E. *Ἐκλοδωνίζετο δὲ ἤγουν ἐν ταραχῇ ἦν κινδύνου*. Gl. pertinere ad IV. Regg. 21, 6. docuerunt viri docti in Hesychium: adde Tittm. ib. Zon. p. 667. 16. *Ἐκκλήσεις*] *Ἐκκλίσεις* E. item in exemplo B. E. Med. Quod sententiae non male convenit. Saltem in edita scriptura revocandum esset *αἱ* ante *ἐκκλήσεις* elapsum. Tutius tamen videbatur *ἡ* ante *φυγὴ* expungi cum A. V. (silente Gron.) Zon. p. 656. et additamento gl. *Ἐκκλητικῶς*. *Πρόδηλος*] Polyb. fr. gr. 44. T. V. p. 85. *Burn.* Polybio tribuit coniectura Schweighäuseri. *γὰρ* om. V. Deinde *τῶν* omnes ante *ὑπεναντίων* retinent praeter vulg.

Ἐκλέγοντες. Repetentes. *Ἔκλεκτός*. Acuto notatur in ultima syllaba. *ἐπίλεκτος* vero in antepenultima, nam illud ductum est ab verbo, hoc autem ex nomine compositum est. Solomo dicit: *Manus electorum facile vincet*. nam vincere fortasse vel pessimorum interdum est, qui metu vel pudore coacti sibi imperant, ne corpori obsequantur, sed amore rerum coelestium a terrestribus non vinci eorum tantum est, qui Deum amant, et quos Scriptura electos vocat. *Ἐκλελάκτικεν*. Evasit, aufugit. *Ἐκκλείεται*. Excluditur. *Accessus ad Chersonesum per hanc urbem impeditur*. *Ἐκκλείουσι*. Excludunt, impediunt. Polybius: *Cum tempora Philippum impediant, regem velle dicebat actionis huius gloriam ei tribuere, ut beneficii loco hanc orationem iactare possit*. *Ἐκλειπία*. Fidei neglectus. *Iniustum esse ducebat fidem coniuratis datam non servare. quare se ipse interfecit*. *Ἔκλειψις* et *ἐξέλιπεν*. Utrumque vocabulum dicebatur de quaestionibus, quae a singulis pagis Attice per suffragia fiebant, siquorum nomina in publicas civium tabulas relata essent. quod si peregrinitatis accusati ad causam dicendam in iudicio se sistebant, de iis curiales suffragium ferebant. sin vero in iudicium non veniebant, inquisitionem de se instituendam illi subterfugere videbantur: id quod *ἔκλειψις* vocabatur. *Ἐκληδονίζετο*. Vaticinabatur. *Ἐκληπτέον*. Sumendum est. *Ἐκκλήσεις*. *Manifesta enim fuit fuga, quae hostes ad eos invadendos invitabat*. *Ἐκκλησιάζων*. In concionem convocans. *Cum concione convocata illud praeciperet*.

Ἐκκλησία κυρία. οὕτω λέγεται κυρία, ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι, αἳ λεγόμεναι κύριαι, τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθήνησιν· ἡ πρώτη καὶ ἡ ἱ καὶ ἡ τριακάς. εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι συναγόμεναι κατά τινα ἐπείγοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι κύριοι καλοῦνται· αἱ δὲ πρὸς τὸ κατεπεῖγον συναγόμεναι σύγκλητοι.

Ἐκκλησίαν. συναγωγὴν ὄχλου. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

694 Ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἢ τῶν ἰδίων τι σῶσαι βουλόμενοι ἢ τῶν ἀλλοτρίων τι σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλοδικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

Ἐκκλησίαν. σῶμα ἑαυτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καλεῖ ὁ Χριστός, καὶ διὰ ταύτης ἱερατεύει ὡς ἄνθρωπος, δέχεται δὲ τὰ προσφερόμενα ὡς Θεός. προσφέρει δὲ ἡ Ἐκκλησία τὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος σύμβολα, πᾶν τὸ φύραμα διὰ τῆς ἀπαρχῆς ἁγιάζουσα.

Ἐκκλητεύειν. τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἐκκλητευθῆναι. τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ κηρύσσειται· ὅπερ ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι καὶ ἐκκλητεύοι.

Ἐκλήτευσεν. ἐκάλεσεν.

Ἐκκλητικῶς. ἐκκαλούμενος.

Ἔκκλητον. τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν.

Ἐκκλίνω. αἰτιατικῇ.

Ἐκλιπαρεῖ. παρακαλεῖ.

Ἐκλογιστίαν. ἀρίθμησιν. Καὶ Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶν. καὶ ἀντὶ τοῦ διανοούμενος. Ἐμπείρως καὶ φρονί-

---

1. Ἐκκλησία κυρία. οὕτω λέγ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 19. Cf. v. *Κυρία*. Dele *κυρία* posterius. 3. *τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθ.*] Confer de hoc loco Petitum de Legg. Att. p. 196. *Küst.* Quem redarguit Schömannus de comit. Ath. p. 44. sqq. *τρὶς* B. *V. E. Med. ἡ πρώτη*] Sic etiam enarrator Comici loco laudato. At aliter Ulpianus in Timocrateam, qui primam *ἐκκλησίαν κυρίαν* non primo die mensis habitam esse tradit, sed undecimo. Verba eius quia apprime huc faciunt, adducere non gravabor. Ἴστέον γὰρ ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιοῦντο, βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν πόλει πραγμάτων, εἰ μὴ ἄρα ἀνάγκη τις κατέλαβε πολέμου· ὥστε καὶ περὶ ἐκείνου ἄλλην ἐκκλησίαν ποιῆσαι πλέον τῶν ὡρισμένων. καὶ ἐγένετο ἡ πρώτη ἐνδεκάτῃ τοῦ μηνός· ἡ δὲ δευτέρα περὶ τὴν εἰκοστήν· ἡ δὲ τρίτη περὶ τὴν τριακοστήν. Locum hunc Ulpiani adducit etiam Petitus, qui ex eo Suidam corrigit, et pro *πρώτη* scribendum esse *ἑνδεκάτη* contendit: cuius sententiae non refragor. *Küst.* 4. *σύγκλητοι συναγόμεναι*] *προσκλητοῖς ἐναγόμεναι* A. V. E corr. *προσκλητοῖς ἀναγόμεναι* B. E pr. *πρόσκλητοι συναγόμεναι* E. marg. *προσκλητοῖς ἀναγόμεναι* edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit, suffragante v. *Σύγκλητος ἐκκλησία*. *πρόσκλητοι ἐναγόμεναι* Schol. Aristoph. 6. Lege *κύριαι*. 8. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 171. 10. *τοῦτον*] *πλοῦτον* A. V. et Zon. p. 656. *τοῦ* Med. Tum *γίνεται* E. 11. *ἐκκλησιάζομεν*] *ἐκκλησιάζομαι μὲν* B. E. Tum *βουλόμενος* E. Mox post *ἀλλοτρίων* Gaisfordus revocavit *τι* cum A. B. V. E. Med. Nescit Schol. 12. *διαβάλλει δὲ τὸ*] Hemsterhusius in Aristoph. Plut. corrigebat, *διαβάλλει δὲ ἐπὶ φιλονεικίᾳ* (ut Schol. Aristoph.), vel *φιλοδικίᾳ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸ τριώβολον αὐτῶν*. Videtur tamen vetus interpres brevitatem paulo acerbius esse secutus. 14. *Σῶμα ἑαυτοῦ*] Locum hunc in Thesaurum suum rettulit Suicerus T. I. p. 1057. *Gaisf.* 16. In *Θεός* subsistit Zonaras.

3. Post hanc gl. delevi cum V. versiculum, quem habet A. in margine: *Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἐγκλησιν φέρειν*. Ubi Küsterus: „Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum." In fine *φέρει* B. E. 4. *Ἐκκλητεύειν. τὸ εἰς κρ.*] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum de Legg. Attic. p. 357. *Küst.* Addit Gaisfordus Herald. adv. Salmas. p. 487. Mox *μαρτυρεῖ* Med. cum Etym. M. p. 322, 41. 5. *Αἰσχίνης*] De F. L. p. 37, 3. 6. *Ἐκκλητευθῆναι*] Confer omnino Suidam infra v. *Κλητῆρες*. *Küst.* Aeschin. c. Timarch. p. 7, 17. ed. Steph. *ἐὰν δὲ προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τἀληθῆ μαρτυρεῖν*. Inprimis Photius est conferendus v. *Ἀειπομαρτύριον*. *ἐγκαταλιπόντων — κηρύσσεται*] *ἐκλιπόντων — ἐκηρύσσετο* Lex. Rhet. p. 188. *ἐγκαταλιμπανόντων* V. 8. *ἐκκλητεύει*] *ἐκκλητεύοι* A. V. Med. Id interpretor *ἐκκλήτευσις*. Substitit tamen Zonaras in *ἐκκλητευθῆναι*. 9. *Ἐκλήτευσεν*] Vide Nostrum infra vv. *Κλητεύει* et *Κλητήρ*. *Küst.* 10. *ἐκκαλούμενος*] Voci huic in prioribus editt. [et A. B. V. E.] haec subiuncta leguntur: *καὶ ἐκκλήσεις. Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν*. Sed cum eadem paulo ante v. *Ἐκκλήσεις* loco suo legantur, eorum repetitionem hic supervacaneam iudicavi. *Küst.* Ceterum *ἐκκαλούμενος* aptum esse interpretando adverbio monstrat annotatio in v. *Ἐθελοκάκως*. 11. *Ἔκκλητον*] Vide infra v. *Ἔφεσις*. *Küst.* Provocationem in causis *ἀπὸ συμβόλων* intelligi docuit Hudtwalkerus de diaetetis p. 126. 12. Om. vulg. silente Gronovio. 13. *Ἐκλιπαρεῖ*] Hesychius *λίαν παρακαλεῖ*. 14. *Ἐκλογιστίαν*] Refertur ad Tob. 1, 21. 16. *Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογ.*] Polybius lib. III. c. 33. de Annibale inquit: *Πάνυ δ' ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, ἐκ μὲν Λιβύης εἰς Ἰβηρίαν, ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας, ἐκδεσμεύων τῶν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας*. Hinc Suidam sua hausisse apparet. *Küst.* Huc Zon. p. 668. retraxit *τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ*: qui supra p. 656. *ἐκλογιζόμενος τὸν στρατόν*. Verum ipsam dictionem *ἐκλογιζόμενος τὸ πλ. τοῦ στρ.* Schweighäuserus rettulit ad Polybium: v. fr. gramm. 44.

Ἐκκλησία κυρία. Sic vocabatur concio populi, statis temporibus haberi solita, in qua decreta rata fiebant. ter autem quovis mense conciones eiusmodi legitimae Athenis habebantur: die primo, decimo, tricesimo. erant etiam aliae extraordinariae, quae exigente rerum necessitate convocabantur. conciones igitur legitimae et stato tempore haberi solitae vocabantur *κύριαι*; contra quae propter instans negotium cogebantur, *σύγκλητοι*. *Ἐκκλησίαν*. Concionem populi. Aristophanes *Pluto*: *Nonne vero concio populi propter hunc habetur*? in concionem enim convenire solemus, ut aut nostras res servemus, aut ut alienas intervertamus. carpit autem Athenienses, ut mercedis iudicialis causa litium nimis amantes. *Ἐκκλησίαν*. Corpus suum Christus Ecclesiam vocat, et per hanc ut homo sacerdotis munere fungitur; res autem oblatas accipit ut Deus. Ecclesia vero corporis ipsius et sanguinis symbola offert, totam massam per primitias sanctificans. *Ἐκκλητεύειν*. Aliquem in ius vocare, ut testimonium invitus perhibeat. sic Aeschines. *Ἐκκλητευθῆναι*. Nomina eorum, qui testimonii dicendi causa in ius venire recusarant, in iudicio a praecone recitabantur: quod *ἐκκλητευθῆναι* et *ἐκκλητεύειν* vocabant. *Ἐκλήτευσεν*. In ius vocavit. *Ἐκκλητικῶς*. More eius qui evocat vel evocatur. *Ἔκκλητον*. Provocationem ad aliud iudicium. *Ἐκλιπαρεῖ*. Orat. *Ἐκλογιστίαν*. Enumerationem. Et *Ἐκλογιζόμενος*, numerans. *Exercitus multitudinem numerans*. Item perpendens. *Sapienter et prudenter*

μως ἐκλογιζόμενος. [Ὁ δὲ καὶ ἐκλογισμοῖς καθυπεβάλλειο.]

Ἐκλογεῖον. ἡ ἐκλογάς.

Ἐκλογεῖς. οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ ἐκλογεῖς. ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολίτας εἰσφέρειν, τούτους κατὰ δύναμιν οἱ καλούμενοι ἐκλογεῖς διέγραφον. ἀλλὰ καὶ οἱ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκόων ἀθροίζοντες πόλεων οὕτως ἐλέγοντο.

Ἐκλόνησεν. ἐτάραξεν. Ἐκλώνισε δέ, κλῶνας ἔκοψεν.

Ἐκλώζετε. κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γινόμενον ἐν τῷ στόματι ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν οὐχ ἡδέως ἤκουον.

Ἐκλώπευον. ἀντὶ τοῦ ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει.

Ἐκλωπίζω. ἐκδέρω.

Ἔκλυεν. ὑπήκουσεν, ἐκέλευσεν.

Ἐκλῦσαι.

Ἐκ λύκου στόματος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως παρὰ [11] τινῶν τι λαμβανόντων, κατὰ τὸν μῦθον τοῦ 695 λύκου καὶ τῆς γεράνου.

Ἐκμαγεῖον. ἐκτύπωμα καὶ ἀποσφράγισμα. Ξυνειλημένα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγείοις κηρίνοις καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ἐπεδόθη.

Ἐκμαγῆσαι. ἐκτυπῶσαι.

Ἐκμαλθακῶσαι. ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι. Ἄλλα τε πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα.

Ἐκμαρτυρεῖν φασι τὸ λέγειν, οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων. Ἐκμαρτυρία δὲ γεγραμμένη ἀναγινώσκεται, ὅταν τις ᾖ τελευτήσας ἢ ᾖ ὑπερόριος.

Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτυρίας· ὅτι ἡ μὲν τῶν παρόντων ἐστίν, ἡ δὲ ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων.

Ἐκμαρτυρίῳ. διαμαρτυρίῳ. Οὐκ ὤκνησαν δὲ καὶ δευτέρῳ ἐκμαρτυρίῳ χρήσασθαι.

1. Ὁ δὲ καὶ] Hoc exemplum post ἐκλογεῖς ponit A. caret eo V. Itaque notavi. 3. Ἐκλογεῖον] Significatio vocis huius obscura est. Portus putabat sic forsan vocari locum, in quem collecta tributa ferebantur, vel in quo tributa exigebantur; idque ex voce sequenti colligi posse, ubi Suidas tributorum collectores vel exactores ἐκλογεῖς vocatos fuisse ait. Sed hanc coniecturam, quae nullius scriptoris auctoritate fulcitur, in medio relinquo. *Küst.* Neutra vox tam ad intelligendum exposita, ut quicquam liceat affirmari. 4. Ἐκλογεῖς] Priora sumpta sunt ex Harpocratione; similiterque Lex. Rhet. p. 245. 6. Vid. Hemsterhus. in Luciani Contempl. 11. quem Gaisfordus laudat, et Böckhii *Staatsh. d. Ath.* I. p. 168. sq. 5. ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολ.] Confer omnino Suidam supra v. *Διάγραμμα*. *Küst.* 10. Ἐκλώνισεν δέ, κλῶνας ἔκ.] Haec verba in praecedentibus edidit. [et A. B. V. E.] male ad finem articuli sequentis reiecta sunt, quae hic collocari debent. *Küst.* Eadem extant sub v. *Κλών*. Facit utique consentiens librorum ratio ut additamentum istud in suspicionem adducatur. Ἐκλόνισε scripsi cum *V. 11. ἔκοψαν mendum edd. vulgg. 12. Ἐκκλώζεται. κλωσμὸν ἔλ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Dedit Gaisfordus in capite gl. Ἐκλώζετε cum Harpocrat. Etym. M. et Demosth. c. Mid. p. 586, 17. Ἐκκλώζετο A. V. Zonaras. Ἐκκλώζεται. *διὰ τῶν στομάτων ἐκφορεῖ* Lex. Rhet. p. 258. quae L. Dindorfius sic vidit esse corrigenda: Ἐκλώζετε. *διὰ τ. στ. ἐψοφεῖτε.* 16. Ἀναβάσει] VI, 1. ubi male legitur ἐκλόπευον. Appian. p. 1086. ἐκλώπευόν τε οἱ πολλοὶ νυκτός. *Toup.* 18. ἐκέλευσεν] ἐκέλευσε. *προσέταξεν* E. 19. Ἔκλυσαι Med. Om. Küst. silente Gron.

1. Ἐκ λύκου στόματος] Allusit Longus I. p. 20. Schaef. Haec Suidas paulo copiosius quam Zenobius eiusque sectatores enarrat. 2. *λαμβανόντων*] Addit MS. 177. *ἢ διαφυγόντων καὶ σωθέντων*. Vid. Fab. Aesop. 102. ed. Fur. et Babrius p. 170. 3. τῆς γεράνου] *τοῦ γεράνου* Gaisf. cum A. B. E. 4. *ἀποσφράγισμα*] *ἐκσφράγισμα* B. E. Med. Lex. Seg. et Etym. M. p. 323. cf. Zon. p. 660. 5. Ξυνειλημένα τε καὶ κατασφ.] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 142. (304.) *Küst.* Vide intpp. v. *Κήρινον ἐκμαγεῖον*. τὲ om. *V. Sub finem *παρέσχοντο ἀλλήλοις* Menander. 7. Item Zonaras. Ἐκμαγῆναι. ἐκτυπωθῆναι Hesychius. 9. Ἄλλα τε πλεῖστα, ἐκμαλθ.] Et hic locus extat apud eundem Menandrum in Excerpt. Legatt. p. 100. ubi et ea legenda sunt quae praecedunt. *Küst.* Ed. Nieb. p. 283. ubi legitur *καὶ ἕτερα πλεῖστα κτλ. οἷά τε*] *οἵας τε* A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit correctionem Porti sive scripturam Menandri. Sub finem Gaisfordus cum vett. edd. Menandri vitium revocavit *φρονήματος*, quod sensu scilicet postulante se reposuisse contendit. Suidam *φρονήματα* stabilientem ignorabat Niebuhrius. Idem usus vocis *φρόνημα* placuit Polybio IV, 64, 8. 11. Ἐκμαρτυρεῖν φασι τὸ λέγ.] Confer Petitum de Legg. Attic. p. 355. 356. *Küst.* Herald. adv. Salmas. p. 461. seqq. addit Gaisf. 12. εἶδεν] οἶδεν A. et Etym. M. p. 324. adversante Lex. Rhet. p. 188. 13. γὰρ] *δὲ* A. B. V. E. et Etym. M. cui meliorem debemus scripturam *ἢ τελευτήσῃ*. Zonaras proxime *ἢ τελευτήσας*. 15. Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτ.] Ammonius: Ἐκμαρτυρία μαρτυρίας *ἐν τίνι διαφέρει, δηλοῖ Ἀπίων*ιος (sic enim pro *Μένα*ρχος ibi scribendum est) *ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων· Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας· τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας. Küst.* Similiter Ammon. v. *Μαρτυρία*. Eadem Lex. Rhet. p. 248. Sumpta gl. ex Harpocratione, derivataque in gl. *Μαρτυρία*. 17. *ἀπόντων*] *ἀπάντων* V. 18. Ἔκμαρτυρίῳ] Salmas. Obss. ad I. A. et B. p. 827. *Hemst.* Mox hic et apud Zon. p. 659. emenda *διαμαρτυρίας*. 19. δὲ] *δὲ καὶ* A. V.

omnia secum reputans, [*Ille vero etiam rationibus exactionum vexabatur.*] Ἐκλογεῖον. Delectus. Ἐκλογεῖς. Sic vocabantur exactores eorum, quae reipublicae debebantur. quoties enim cives pecuniam ad usus publicos conferre oportebat, singulis pro censu facultatum modum tributi assignabant, qui ἐκλογεῖς vocabantur. sed eodem nomine dicebantur, qui tributa subiectarum civitatium colligebant. Ἐκλόνησεν. Turbavit. Ἐκλώνισεν vero, ramos amputavit. Ἐκλώζετε. Explodebatis. κλωσμὸν enim vocabant strepitum illum oris, quo auditores explodebant ea, quae ipsis non placerent. Ἐκλώπευον. Furabantur. Xenophon in *Anabasi*. Ἐκλωπίζω. Excorio. Ἔκλυεν. Audivit, iussit. Ἐκ λύκου στόματος. Ex ore lupi. dicitur de iis qui praeter spem beneficium consequuntur: secundum fabulam de lupo et grue. Ἐκμαγεῖον. Expressa imago et effigies. *Ea involuta et obsignata sigillis, annulo in cera impressis, tradebantur.* Ἐκμαγῆσαι. Exprimere. Ἐκμαλθακῶσαι. Emollire, laxare. *Et alia plurima dicebat, quae animos tumidos et fastu plenos mitigare possent.* Ἐκμαρτυρεῖν. Significat, dicere ea, non quae quis ipse viderit, sed quae ex aliis audivit. Ἐκμαρτυρία vero scripta legi solet, cum quis mortuus est vel peregre degit. Ἐκμαρτυρία differt a *μαρτυρία*: quod haec quidem praesentium, ἐκμαρτυρία vero testimonium est absentium. Ἐκμαρτυρίῳ. Testificatione. *Non dubitarunt autem secundo testi-*

Ἐκμαίνω. αἰτιατικῇ.

Ἐκμελές. ἠμελημένον. Ὁ δὲ δὴ Βῶνος, οὐκ ἐς τὸ ἐκμελὲς αὐτῷ, οὐδ' ἐς τὸ ῥᾳθυμότερον ἐτράπη ὁ νοῦς, ἀλλὰ συντόνῳ τῷ τάχει πρὸς τὴν σωτηρίαν ἐχρῆτο. — Καὶ τἆλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο· φησὶν Εὐνάπιος. ἐκμελὴς οὖν ἡ κακόηχος. Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥᾳθυμίᾳ ἐκκείμενος.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν καὶ τεθρυμμένων· παρόσον ἐκείνους φασὶ θηλύτερον στολίζεσθαι μεμυρισμένους, καὶ τὰς τρίχας ἀναδουμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονεῖν.

Ἐκ μέσων νυκτῶν λέγουσι, καὶ ἐκ μεσημβρίας.

Ἐκ μεταβολῆς. Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ μεταβολῆς ὡς ἐπ' Ὀλυμπίας. τουτέστι, μεταμελείας τῆς προτέρας ὁρμῆς.

Ἐκμειλίσσεσθαι. καταπραΰνειν.

Ἐκμήνου. τῶν ἓξ μηνῶν. Τῆς δ' ἐπιφερομένης ἐκμήνου παρείλετο.

Ἐκμήνῳ. μηνῶν ἓξ. Λαβὼν δούλους σὺν τροφῇ ἐκμήνῳ ἠλευθέρωσεν.

Ἐκμηρυομένους. Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας. ἀντὶ τοῦ ἀναλεγομένους.

Ἐκμηρυσάμενος. ἐξελκύσας. ἐπεκτείνας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηρυμάτων. Ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος τὴν || δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν κατεστρατο- 696
πέδευσε. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν ποταμὸν πάντα κατὰ Χαλδᾶνος ἦν. ἀντὶ τοῦ διαπλεύσας.

Ἐκμηχανώμενος. κατασκευάζων.

Ἐκμυζήσας. ἐκπιέσας, ἐκθλίψας.

Ἐκνάπτετο. ἐξύετο, ἐδαπανᾶτο.

Ἐκνενέμηται. ἐξῆλθεν.

Ἐκνευρίσας. ἀντὶ τοῦ ἀδυνάτους καταστήσας.

Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, κατακόψας πάντας, ἵνα πολλὴν

---

2. Ἐκμελές] Io. Antioch. de Carino fil. in Exc. Peiresc. p. 834. *νεότητι πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ συναναμιχθεῖσα τυραννίς. Reines.* Laert. in Menedemo (II, 130.) *ἐκκλίτης*, leg. *ἐκμελής. Toup.* *Βῶνος*] Sic MSS. Pariss. At priores editt. [et B. E.] minus recte *Βῖνος*. Erat enim Bonus dux quidam belli sub Iustiniano, cuius apud Suidam et alibi fit mentio; veluti vv. *Βῶνος*, Ἐπιδουπῆσαι et Ὑψαγόρας. *Küst.* Ὁ δὴ Βῶνος Zonaras. Menandro fragmentum tribuit Maius in Coll. Vat. II. p. 570. probabiliter quidem. 3. *ῥᾳθυμώτερον*] *ῥᾳθυμότερον* E. 5. *ἐκμελῆ λύραν*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et B.] male *ἐμμελῆ*. *Küst.* 6. *Εὐνάπιος*] Fr. 54. Nieb. p. 104. Huc spectat interpretatio finitima, ubi perperam Edd. *ἢ κακόηχος*. Sequentem locum fragmentis Eunapianis n. 25. inseruit Boissonadus. 9. *Ἐκ Μασσαλίας*] Ex eodem fonte manasse et illud *πλεύσειας εἰς τὴν Μασσαλίαν* auctor Athenaeus XII. p. 523. C. his verbis: *Ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες, ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσαις εἰς Μασσαλίαν.* Huc referunt nonnulli Plautinum illud in Casina: *Ubi tu es, qui colere mores Massilienses postulas?* Verum hac eos turpitudinis labe liberat I. Lipsius, Comm. ad Taciti Germaniam, post Erasmum Adag. *Naviges in Massiliam.* Aliter tamen I. Brodaeus Misc. III, 27. quem vide. *Schott.* Paroemiographi solum illud *Εἰς Μασσαλίαν πλεύσειας* tractant. 10. *τεθρυμμένων*] *κεκαλλωπισμένων* MS. 177. *τεφυμμένων* *V. 15. *Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ μεταβ.*] Imperfectam huius loci sententiam lector supplere poterit ex Polyb. lib. IV. c. 10. unde Suidas ista sumpsit. *Küst.* 18. *Ἐκμειλίσσεσθαι*] *ἐκμειλιττόμενοι* Priscus p. 186. quem attulit Toup. Adde Plut. Mor. p. 380. C. et superiorem gl. *Ἐκθύσασθαι*. Activum habet Zonaras.

1. *τῶν ἓξ μηνῶν*] *ἑξαμήνου* E. Sequens exemplum delevit Küsterus. 4. *ἐκμήνῳ*] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male *ἐκμήνων*. *Küst.* Firmat locus Dionis Cassii LV, 31. quem nuper Dindorfius indicavit. 5. *Δυσχερῶς ἐκμηρ.*] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit. Certe voce *ἐκμηρύεσθαι* Polybius simili sensu usus est lib. III. c. 53. Vide etiam infra v. *Ἐξεμηρύσατο*. *Küst.* Polyb. III, 51. *Hemst.* Quem locum Toupius etiam indicavit. 8. *Ὁ δὲ ἐκμηρ.*] Polybii fr. gramm. 45. τ'μ' ᾶ₀ τμ'' κατὰ ος

11. *τὸν ποταμὸν πάντα κατὰ Χαλδᾶνος*] *τὸ πο πάντα κατὰ χαλδν* A. *πο πάντα χαλδαν ην* V. Nomen non expedio. 14. *Ἐκμυζήσας*] Il. *σ'*. 218. Deinde *ἐκπιάσας* Lex. Seg. Statim cum V. delevi, quae habet A. in marg. *Ἐκμυκτηρισί. βδελύσσεται.* Referuntur ad Psalm. II, 4. 15. *Ἐκνάπτετο*] Sophocles Aiac. 1031. *διαμεμέρισται*] Vox haec deest in antiquissimo MS. Paris. *Küst.* Deest etiam B. V. E. Sed habet eam A. in marg. exadversum v. *Ἐκνευρίσας.* Vocem errabundam sub gl. finem delevi, quam apparet ad v. *Ἐκνενέμηται* pertinuisse; contulitque Toupius v. *Νεμήσασθαι.* *Ἐκνενέμηται. διαμεμέρισται* Zonaras. 16. *Ἐκνενέμηται*] Non sola vox *ἐκνενέμηται* significare potest *ἐξῆλθε*, sed coniuncta cum *πόδα*, ut Portus recte monuit. Sophocles Ai. 369. *Οὐκ ἐκτὸς*; *οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμῇ πόδα*; Scholiasta in illum locum: *Ἐκνεμῇ, ἐξάξεις, ἐξοίσεις.* Haec Suidae lucem fenerantur. *Küst.* *ἐξῆκται* Hesych. addidit. *Hemst.* Non mutat Lex. Seg. Puto locum quempiam tangi, quo flamma vel ardentior vis nescio quid rerum *pervaserit*. Cf. Heraclid. Alleg. Hom. 70. sive p. 495. ed. Gale. 17. *Ἐκνευρίσας*] Procop. p. 367. *Toup.* MS. Plura congessit Bakius in Cleomed. p. 420. 18. *κατακόψας πάντας*] Sententia vel manca vel depravata. Mox *τὴν* ante *πολλὴν* requiro.

---

monio uti. Ἐκμαίνω. Accusativo iungitur. Ἐκμελές. Neglectum. *Bonus vero animum non ad negligentiam nec socordiam vertit, sed summo et intento studio ad salutem sibi parandam usus est.* Item Ἔκμελής, ingratum reddens sonum. *Et ceteri eius morbi ad ingratum lyrae cantum sanabantur.* sic Eunapius inquit. *Theodosius Imperator iners erat et omni socordiae deditus.* Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. E Massilia venisti. dicitur de hominibus effeminatis et delicatis. aiunt enim Massilienses delicatis vestibus olim usos fuisse, delibutos unguentis comamque religantes: sic ut per tantam mollitiem a decore virili desciscerent. Ἐκ μέσων νυκτῶν. Media nocte. eodem modo dicitur *ἐκ μεσημβρίας*, meridie. Ἐκ μεταβολῆς. Animo vel consilio mutato. *Deinde mutata sententia Olympiam petunt.* Ἐκμειλίσσεσθαι. Delenire. Ἐκμήνου. Semestris spatii. *De continuo semestri detraxit.* Ἐκμήνῳ. Sex mensium. *Assumptis autem servis cum commeatu sex mensium, eos libertate donavit.* Ἐκμηρυομένους. Explicantes. *Cum difficili et longe itinere locorum angustias tandem superasset.* Ἐκμηρυσάμενος. Qui extraxit, qui extendit. per translationem sumptam a filis, quae e colo deducuntur. *Ille vero cum copias ex locorum angustiis expedisset, castra metatus est.* Et alibi: *Ille vero cum totum fluvium navigando emensus esset.* Ἐκμηχανώμενος. Conficiens. Ἐκμυζήσας. Qui exsuxit, qui expressit. Ἐκνάπτετο. Radebatur, absumebatur. Ἐκνενέμηται. Egressus est. Ἐκνευρίσας. Qui debilitavit. *Ille vero respondit, cum omnes*

δύναμιν τῆς Ῥώμης ἐκνευρίσῃ. Καὶ αὖθις· Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι, διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος.

Ἐκνεφίας. ἐκ νεφῶν ἄνεμος.

Ἔκνιζεν. ἔδακνεν. ἀπὸ τῆς πόας. Ἡρόδοτος.

Ἔκνισεν. ἐκίνησε, καθήψατο. Ἀππιανός· Σύφακα δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδός. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἔδωκαν αὐτήν.

Ἐκνομίως. ἀντὶ τοῦ μεγάλως, ὑπερβαλλόντως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὰ νενομισμένον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο.

Λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως.

Ἐκνόμοις. παρανόμοις.

Ἔκνοον. παρανενοημένον, ἔξω τοῦ νοός, σαλόν.

Ἐκνοσηλεύων. ἐκθεραπεύων.

Ἔκνυεν. ἔξυεν ἠρέμα. παρὰ τὸ κνᾶν. Ἀριστοφάνης·

Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν.

Ἐκόησεν. ἐνόησεν. Ἰακῶς. παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἐκκοκκίσας. ἐρημώσας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν τῶν τοὺς κόκκους ἐκβαλλουσῶν. ὥσπερ γὰρ αἱ πόλεις σκέπαι τῶν ἀνθρώπων εἰσίν, οὕτω καὶ αἱ ῥοιαὶ τῶν κόκκων. ἐχρήσατο δὲ τῇ μεταφορᾷ ὁ ἀγροικος. Ἀριστοφάνης·

Ὦ Ζεῦ,

λήσεις σεαυτοῦ τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. 697

Ἐκολάβησας. προσέκρουσας. τὸ δὲ ὅλον, κατεπάλαισας αὐτόν, καὶ ἐκπεριελθὼν καὶ διασείσας ἀργυρίζῃ. παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. ἢ ἔθραυσας, ἔκλασας, κατέπιες. ἀπὸ τοῦ κολλάβου, ὃ ἔστι ψωμός. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ, ἄρδην ἀπόλλυσιν.

---

1. *Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶν.*] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Εὐνοῦχος.* *Küst.* Hic tamen, etsi potuit sensum ex glossa inferiore sive v. *Χλοῦναι* cognoscere, statim in illis *ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γεν.* imprudenter sane lapsus est: „Ut haec (inquit) praecedentibus respondeant, legendum est *ἐκνευρισθέντα καὶ θῆλυν γενόμενον*: ut Portus etiam monuit." 4. *Ἐκνεφίας*] Alexis apud Athen. p. 338. E. *Toup.* MS. Vid. Hesych. Plenior est glossa Etym. M. 5. *Ἔκνιζεν*] Ex Gl. Herod. VI, 62. Tum *ἔδακνεν* A. et Zonaras, non *ἔδακεν*: quod emendaturus erat Gaisfordus. *ἀπὸ τῆς πόας*] V. Etym. M. v. *Κνυζηθμός.* 6. *Ἀππιανός*] De Bellis Hispan. [c. 37.] p. 462. Idem in Libyc. p. 10. de eodem Syphace inquit: *Σύφαξ δὲ κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί, τὰ Καρχηδονίων ἐλεηλάτει* etc. Vide etiam infra v. *Σύφαξ.* *Küst.* 10. *τὸ ὑπὲρ*] *τὸν ὑπὲρ* A. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 982. Ubi *ἐνομίμως* V. 14. *Ἐκνόμοις*] Diod. Sic. (XIV, 112.) p. 727. *Toup.* MS. 15. *σαλόν*] Haec vox mihi suspecta est, de qua lector cogitet velim. *Küst.* Quid haec vox sibi velit discere licet ex Du Cang. Gl. in *Σαλός*, Ephrem. Syr. p. *υις* v. 24. *υκ* v. 6. 14. 15. v. *Σιληνός.* *Hemst.* Qui copias eruditionis reconditae exprompsit in Thom. M. p. 569. cuius olim non recordabatur Lobeck. in Soph. Ai. 353. Fortasse praestat scribi *σάλον*. Ceterum om. Zon. p. 660. *σαυλόν* Toupius; cui praeierat Portus.

1. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 488. Huc pertinent verba Eustathii in Odyss. *ν.* 1746, 3. *Κνύω δηλοῖ τὸ ξύω, Ἀωρικὸν μὲν ὄν, προφερόμενον δὲ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν· οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἕλκων* (scribe *ἐλθὼν*) *τὴν θύραν. ἤγουν διὰ τὸν πόθον μου ἔξυε τὴν θύραν.* Vide etiam infra v. *Κνῦμα.* *Küst.* *πόθῳ μ' ἔκνυεν* Zonaras sive gramm. in Codd. Nan. Graec. p. 493. Male Edd. vulgg. *μου ᾔκνυεν*, quae debebant crasin cum Med. exprimere *μοὔκνυεν*. Ceterum *ᾔκνιεν* *V. Deinde cum V. delevi, quae habet A. in margine: *Ἐκ ξυγκλύδων. ἔστιν ἐν τῷ Συγκλύδων.* 4. *παρὰ Καλλιμάχῳ*] In Hecale, ut nos docet Helladius apud Photium his verbis: *Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε.* Locum Callimachi, quem Helladius et Suidas innuunt, profert Etymologus v. *Κοάλεμον*, quem vide. Confer etiam Bentleium in Fragm. Callim. 53. *Küst.* Vide Plutarchi Thes. 6. coll. Naekio in Musei Rhen. Vol. II. p. 566. sqq. 5. *Ἐκκοκίσας* Med. 6. *ἐκβαλλουσῶν*] Schol. Aristoph. *καθαιρομένων*, vel potius *καθαιρουμένων*. Quae subsequuntur firmat Schol. Venetus, qui novissima longe luculentius pronunciavit. 9. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 63. Vide v. *Λήσεις.* 12. *Ἐκολάβησας. προσέκρ.*] Haec nota referenda est ad locum illum Aristoph. Equ. 263. *Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας.* Confer ibi Scholiastam. *Küst.* 13. *κατεπάλαισας*] *κατεπάτησας* V. speciose. *καταπαλαίσας αὐτὸν ἐμπεριελθὼν καὶ δ. ἀργυρίζεται* Schol. Reliqua Suidas hausit e commentariis uberioribus. 15. *κατέπιες*] *κατέπιεν* E. 17. *παραλάβῃ*] *παραλάβοι* E. Post hanc glossam cum V. delevi: *Ἐκκοβαλικεύεται. ἔστιν ἐν τῷ Ὑπέρχεται.* Ubi Küsterus: „Hac voce usus est Aristophanes Equ. 270." Idem in v. *ὑπέρχεται*: „Hanc lectionem ex MS. A. revocavi: cuius loco priores ediit. [et B. E.] male exhibent *ἐπέρχεται*." Omnino hic angulus varias suscepit fraudes. Nam duas continuas glossas removit Gaisfordus; priorem quidem *Ἐκολάφισαν. ἐβασάνισαν. ἢ τοῖς ὀψαλμοῖς παίζον ἐπέθηκαν*, cum A. B. V. E. Ubi Hemsterhusius: „Eadem plene ex Gl. MS. Colbert. profert Du Cang. Gl. M. I. Gr. in v. *Παίζον.*" Adde Tittmannum in Zon. p. 670. Item alteram delevit iisdem MSS. praeeuntibus: *Ἐκολλόπωσε. κόλλῃ συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος καὶ δέρματος ἐψομένου ἐγίνετο ἡ κόλλα τῶν βοῶν. ὅθεν καὶ ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδάς, κόλλοψ λέγεται.* Habent Hesych. Etymol. et Zonaras.

---

concidisset, ut magnam Romae potentiam debilitaret. Et alibi: *Si demus eum virum esse, qui Epicuri sermonibus enervatus omnino et effeminatus erat.* *Ἐκνεφίας.* Ventus ex nubibus erumpens. *Ἔκνιζεν.* Pungebat. dictum ab herba quadam. Herodotus. *Ἔκνισεν.* Vellicavit, punxit. Appianus: *Syphacem igitur regem amor illius puellae ceperat, quam Carthaginienses ei dederunt.* *Ἐκνομίως.* Inusitate. proprie vero id quod morem solitum excedit. Aristophanes *Pluto*: *Mirum enim in modum me reverebatur.* Dicitur etiam *ἐκνόμως.* *Ἐκνόμοις.* Iniquis. *Ἔκνοον.* Sana mente carentem, amentem, insania agitatum. *Ἐκνοσηλεύων.* Curans. *Ἔκνυεν.* Leviter radebat. Aristophanes: *Hic mei desiderio unguibus ianuam leviter scalpsit.* *Ἐκόησεν.* Intellexit. est vox Ionica, qua usus est Callimachus. *Ἐκκοκίσας.* Qui habitatoribus vacuum reddidit. figura sumpta est a malis Punicis, quae grana amittunt. ut enim urbes tegunt homines, sic mala Punica grana. hac autem metaphora usus est rusticus apud Aristophanem: *O Iuppiter, tuasne ipsius urbes imprudens habitatoribus excussis evacuabis?* *Ἐκολάβησας.* Allisisti. sensus vero est, eum devicisti atque circumvenisti, et concussionibus pecuniam ab eo extorques. composita est autem haec vox a *κόλα*, venter, et *βαίνειν.* vel, comminuisti, fregisti, deglutivisti: a *κόλλαβος*, id est, buccella, significare autem vult, de eo penitus actum esse, quem is corripuerit.

Ἐκολφά. ἐθορύβει.

Ἐκκομιδήν. ἐκφοράν.

Ἐκομπάσθη. ἠπάτηται, εἰς ὄγκον διετέθη.

Ἐκομπολάκουν. κομπώδεσιν ἐχρῶντο λόγοις.

Ἐκοντήν. Ἀρριανός· Τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐνδιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέσχεν.

Ἑκοντί. ἐθελοντί. Καὶ παροιμία·

Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

Ἑκόντων εἶναι. βουλομένων. Οἱ δὲ ἐπεραιώσαντο τὸν Ἴστρον, δόντων ἑκόντων εἶναι τὴν δίοδον Ἰουθούγγων, ἔχθει τῷ πρὸς Ῥωμαίους. Καὶ ἑκών γε εἶναι. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἔκκοπος. κατάκοπος. Ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους καὶ γενόμενος ἔκκοπος ἐπέμεινεν.

Ἐκκόπτω. αἰτιατικῇ.

Ἐκκορακίζειν. ἀποδιώκειν.

Ἐκκορηθείης. πανελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος·

Ἐκκορηθείης σύ γε.

Ἐκορίζετο. ὑπεκορίζετο, εὐφημοτέροις ἐχρῆτο λόγοις.

Ἐκορίζετο. ἐκολάκευεν· οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσπαίζειν τοὺς γονεῖς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο.

Ἐκορωνία. ἐγαυρία. Τὸ δὲ μειράκιον μετέωρον ὂν τῇ φύσει καὶ πάσης πονηρίας ἔμπλεων ἐκορωνία, καὶ παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας.

Ἐκουρία. ἐδέετο κουρᾶς.

Ἐκούσια. ἃ οὐχ ὑπόκεινται νόμῳ ἀλλὰ προαιρέσει. [Καὶ βροχὴν ἑκούσιον.-οὕτως οἱ ὁ. ὁ Ἀκύλας ὄμβρον ἑκούσιον. ὁ δὲ Σύμμαχος ὑετὸν ἑκούσιον. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑκούσιος.] 698

Ἐκουσιάζομαι. προσφέρω.

Ἐκκόψαντες αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. τουτέστι, πηρώσαντες, τυφλώσαντες.

Ἐκκόψαι. ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. οὕτως Ἄλεξις. καὶ ἐπὶ τοῦ πηρῶσαι τὸν ὀφθαλμόν. Καὶ Ἐξεκόπη ἐπὶ τοῦ ἐπηρώθη.

Ἐκωδωνίζοντο. περιβόητοι ἐγένοντο. τέ-

1. Ἐκολώα] Usus est hac voce Homerus Il. β'. 212. *Küst.* Agathias p. 64. ἐκολώα καὶ μαχηγορῶν οὐκ ἀνήει. *Toup.* MS. Ἐκολφᾶ dedi cum Hesychio. 2. Ἐκκομιδήν] Cf. Hesychius. 4. Ἐκομπολάκουν] Voce hac usus est Aristoph. Ran. 991. *Küst.* Ἐκομπολάκουν B. V. E. Med. Statim delevit Gaisf. Ἐκονδύλιζον. τοῖς δακτύλοις ἔκοπτον, cum A. B. E. Habet Zon. p. 670. 6. Ἐκοντήν] Singularem et despectam vocem mireris Arriano placuisse. V. Lobeck. in Phryn. p. 5. Τὴν μέσην] Mesopotamiam. *Hemst.* Vide Dionys. Perieg. 993. 10. Ἑκὼν] Il. δ'. 43. Vide mox v. Ἑκών. 11. Ἐκόντων εἶναι] Vid. Valesius in Ammian. Marcell. p. 181. *Hemst.* XVII, 6. Οἱ δὲ ἐπερ.] Conf. Dexipp. de Legatt. init. *Burn.* Locus integer est repetitus sub v. Ἰουθοῦγγοι. 14. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο] Haec sunt verba Procopii in Histor. Arcan. cap. 1. ubi de Belisario sermo est. Ita locutus est Procopius in Gothicis lib. II. p. 216. Ἐγὼ μέντοι οὐκ ἂν ποτε διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν οὐδὲ ὑμᾶς ἀποκλείσαιμι ἑκών γε εἶναι. Item Iulianus in Epist. ad Iamblichum p. 509. Τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ταῦτα δέξαιτο, ἐὰν μὴ θορύβῳ τις, ᾗ καὶ Τηρέως ἀντέβιος; Confer nos in Suidam Emend. II. p. 323. *Toup.* Deinde cum V. delevi glossam, quam transposuit post v. Ἔκκοπος A. Ἐκόπασεν, ἐπαύσατο. Vid. Hesych. 17. Ἔγκοπος probabiliter L. Dindorfius. ἐπέμεινεν] ἐπέμενεν B. E. 18. Om. vulg. silente Gronovio. Ante v. Ἔκκοπος habet Med. 19. Ἐκκορακίζειν] Simocatta 98. *Toup.* MS. Non quadrat locus Theophyl. IV, 6. 20. Ἐκκορηθείης] Vide infra v. Κόρημα. *Küst.* Alciphron p. 430. ubi male ἐκκουριασθείης. *Toup.* MS. Item v. Νεωκορῆσαι. Habet Zon. p. 671. Μένανδρος] P. 279.

1. Ἐκορίζετο. ἐκολάκευεν] Eadem paene habet Schol. Aristoph. Nub. 68. *Küst.* Sed verbis pressior. Hanc gl. omisso capite cum praecedentibus iungit E. εὐφημοτέροις] εὐμορφοτέροις Zonaras. 7. Vide v. Κορωνῶν. Τὸ δὲ μειράκιον] Haec sunt verba Polybii [XXVII, 13.] apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 129. *Küst.* 8. ὄν] ὢν A. 13. Καὶ βροχὴν ἑκούσ.] David. Psalm. LXVII, 10. secundum τοὺς LXX. Βροχὴν ἑκούσιον ἀφορίεις ὁ Θεὸς τῇ κληρονομίᾳ σου. Huc Suidas respexit. *Küst.* Haec om. V. post gl. seq. ponunt B. E. Med. Interim notavi. 16. Ἐκουσιάζομαι] Glossa sacra. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in v. sive Tittm. in Zon. p. 671. 17. αὐτοὺς Zonaras. 18. πυρώσαντες Med. 19. Sic Zon. p. 671. νικῆσαι] An κινῆσαι? Hesych. Ἐκκόψαι exponit πορθῆσαι. *Hemst.* Renititur Antiattic. p. 92. Ἐκκόψαι ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις. Ἄλεξις Δακτυλίῳ. Accedit Hesych. v. Ἐκκεκομμένος. Nos in ludis quibusdam similiter *ausstechen.* 20. Ἐξεκόπη] Vid. Aristoph. Nub. 24. Ipsum locum addit E. εἰδ' ἐξεκόπην πρότερον ὀφθαλμὸν λίθῳ. Adde v. Ἐξεκόπη.

Ἐκολφά. Tumultuabatur. Ἐκκομιδήν. Elationem funeris. Ἐκομπάσθη. Deceptus est, fastus cum inflavit. Ἐκομπολάκουν. Inctabundis verbis utebantur. Ἐκοντήν. Arrianus: *Agrum Mesopotamiae, incolis ultro concedentibus, occuparit.* Ἑκοντί. Sponte. Et proverbium: *Volens nolente animo.* Ἑκόντων εἶναι. Volentibus. *Illi vero Istrum traiecerunt, cum Iuthungi propter odium erga Romanos transitum ipsis votentes dedissent.* Et ἑκὼν γε εἶναι, voleus. *Ille vero ab uxore volens deceptus est.* Ἔκκοπος. Defessus. *Ille vero confectis trecentis stadiis defessus illic remansit.* Ἐκκορακίζειν. Reiicere. Ἐκκορηθείης. Omnino perdaris. Menander: *Omnino tu quidem perdaris.* Ἐκορίζετο. Delicatis nominibus utebatur, mollioribus verbis alloquebatur. Ἐκορίζετο. Blandiebatur, more parentum, qui cum pueruli solent iocari, blandis verbis utentes. Aristophanes *Nubibus*: *Filium hunc ulnis exceptum blandis alloquebatur.* Ἐκορωνία. Superbiebat. *At iuvenis suopte ingenio levis omnique malitia refertus sese iactare et viris clarissimis obtrectare coepit.* Ἐκουρία. Tonsura indigebat. Ἐκούσια. Voluntaria, sive ea quae nulla lege praecepta sunt, sed ex nostra voluntate pendent. [Et Ἑκούσιον βρ. pluviam sponte sua cadentem. sic LXX. Interpretes. at Aquila dixit ὄμβρον ἑκούσιον, Symmachus autem ὑετὸν ἑκούσιον. dicitur femininum ἡ ἑκούσιος.] Ἐκουσιάζομαι. Sponte offero. Ἐκκόψαντες αὐτ. Cum eius oculos eruissent. vel excaecassent. Ἐκκόψαι. Vincere. sic Alexis. item oculum eruere. et Ἐξεκόπη, oculus ei erutus est. Ἐκωδωνίζοντο. Celebres evaserunt.

τακται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράθησαν. οὕτω Λυσίας.

Ἐκωδώνιζον. ἔπινον.

Ἐκώμασε. μεθ' ἡδονῆς ἦλθε.

Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν.

Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. ἔστω γάρ μοι νῦν τῆς ἐκείνου γνώμης ζωγράφος ὁμηρίζουσα γλῶττα.

Ἐκπαγλούμενος. ἐκπληττόμενος. Ῥωμαίοις μὲν γὰρ ἐκπαγλούμενος ὁ Πύρρος ταῦτά φησιν. ἢ ἀντὶ τοῦ σεμνυνόμενος.

Ἐκπαγλούμενοι. θαυμάζοντες, ἐκπληττόμενοι. Ἐν εἰρήνῃ ἔνεμον, ἐκπαγλούμενοι τὸν Ἡρακλέα.

Ἐκπαθεῖς. ὑγιεῖς, ἐκτὸς πάθους. Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδυσοι καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι.

Ἐκπαθής. Αἰλιανός· Ἐκπαθῆ δὲ γεγονότα καὶ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, ὥστε καὶ μεθ' ἡμέραν πλεονάκις μεθύοντα καταφανῆ γενέσθαι τοῖς φίλοις.

Ἐκ παντός. διόλου. Εἴγε οὖν τοῦτο καταμαθόντες οἱ πολέμιοι ἐκ παντὸς ἀπίασιν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀπολωλέναι τὴν στρατιὰν πᾶσαν.

Ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπει τό, κοῦφον γένοιτ' ἄν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀραθῆναι μὲν εὐκαταφρονήτων, ἀναγκαίων δέ. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν δόξαν παρασχόντων ὡς ἀγαθῶν, εὑρεθέντων δὲ ἑτεροίων.

Ἐκ παραλλήλου. ἐξ ὁμοίου.

Ἐκπελλευθῆναι. ἐκβληθῆναι. 699

Ἐκπελματῶσαι.

Ἐκπεπολέμωται. ἐχθρωδῶς διάκεινται.

---

1. *ἐπειράθησαν*] Sic recte MS. Paris. A. [et Zon. p. 679.] At reliqui MSS. ut et priores editt. mendose exhibent *ἐπηρώθησαν*. [Sic B. V. E.] Vide Nostrum supra v. *Διακωδωνίσαι*. *Küst.* Videndus ille in v. *Διακωδώνιστον*. Lex. Seg. p. 187. *Ἐκωδώνισεν ἀντὶ τοῦ ἐπειράσθη τέτακται.* 3. *Ἐκωδώνιζον*] Esther. III, 15. *ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ Ἀμὰν ἐκωδωνίζοντο. Toup.* MS. Vid. intpp. Hesychii. *ἐμέθυον* addit Zonaras. 5. *Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκ.*] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Κώμη*. *Küst.* Versus Philippi Thessal. Anthol. Pal. VII, 186. Comparat Toupius III. Maccab. 4, 6. *θρῆνον ἀνθ' ὑμεναίων ὁμοθυμαδὸν ἐξῆρχον.* 6. *Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ*] Est *ζῆσις* Homerica Il. δ'. 43. *Küst.* Vide supra v. *Ἑκοντί*. 8. *Ἐκπαγλούμενος*] Vid. intpp. Hesychii v. *Ἐκπαγλούσθαι*. 9. *Πύῤῥος*] *Πῶρος* V. Supra *γὰρ* om. Zonaras. 12. *Ἐν εἰρ.*] Exemplum agnoscit Zon. p. 671. qui mox *ἔμενον*. 14. *προεκλελυμένοι*] Sic duo MSS. Pariss. At priores editt. [et B. E.] vitiose *προεκλεμένοι*. *Küst.* Vid. *Καινοπεποιημένος* post *Κεκαντηριασμένος*. *Hemst.* *παρεκλελυμένοι* tentabat Toupius, verbum, opinor, lexicis neglectum reformidans. Sed auctoritatem praestat Polybius XV, 16. Idem *Εὐπαθεῖς* corrigebat I. p. 331. 15. *κεκαινοπεποιημένοι*] *ἐκκεκαινοπεποιημένοι* A. *καινοπεποιημένοι* V. *κεκαινοποιημένοι* edd. ante Gaisf. cum Zon. p. 654. Verum praestitit ipsa glossa *Κεκαινοπεποιημένοι* iam emendata.

1. *Αἰλιανός*] Male nomen Aeliani pro Polybii in locum hunc irrepsit. Fragmentum enim, quod sequitur, non est Aeliani, sed Polybii, [VIII, 11.] ut patet ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 21. ubi id inter Excerpta ex Polybio *αὐτολεξεί* legitur, ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Non semel haec confusio nominum accidit; quamquam eius causam ignoramus. Gaisfordus quidem *Αἰλιανός* ad gl. praecedentem referebat. 5. *ἀπίασιν*] *ἐπίασιν* Hemsterhusius. Immo *ἐπῆσαν*. Supra malim *Εἰ γοῦν*. 7. *Ἐκ παντὸς ξύλου*] MS. 177. (sive Prov. Coisl. 168.) *Ἐκ παντὸς ξύλου καπνός. παρόσον καὶ ὁ νάρθηξ, καὶ εἰ μὴ ξύλον εἶναι δοκεῖ, καπνὸν ἀπεργάζεται. Καὶ ἄλλη· Ἐκ παντὸς ξύλου κύφων γένοιτ' ἄν· ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδεῖν μὲν εὐπεριφρονήτων, εἰς χρείας δὲ ἀναγκαίας πιπτόντων. Καὶ ἄλλη· Ἐκ παντὸς ξύλου κλῶς γένοιτ' ἄν καὶ θεός. οἱ Δωριεῖς τὸν κάμακα κλῶν λέγουσι. λέγει γοῦν ἡ παροιμία, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δύναται γενέσθαι καὶ καλὸν καὶ κακόν, καὶ μέγα καὶ μικρόν, καὶ ἐξ ἑνὸς πατρὸς υἱοὶ ἀνόμοιοι, ὀκνηρὸς καὶ ἀνδρεῖος.* Eundem codicem qui transcripsit Osannus Auctario Lex. Gr. p. 73. Suidae reddelmat *εὐπεριφρονήτων*. Alterum tuetur etiam Prov. Bodl. *ἐλλείπει*] *λείπει* B. E. *κοῦφον γένοιτ' ἄν*] Locus hic mendosus est, in quo pro *κοῦφον* legendum esse *κυφόν* (i. e. *vinculum ligneum* vel *nervus*) monuit Salmasius de Mod. Usur. p. 814. Verba viri summi haec sunt: „*Κυφῶνες* Graecis vincula lignea, quibus collum inserebatur, quod caput *κύφειν* cogerent: Latinis *cuspi*. At Suidas notat vocari Romanis *κούσπους*, quae Graecis *ποδοκάκκαι*. Sic enim apud eum scribendum: *Ποδοκάκκη, ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κοῦσπος καλεῖται.* Eosdem et *κυφῶνας* Graeci vocarunt, quia idem vinculum ligneum pedes et cervices vinciebat, et nutare caput faciebat. Unde *κυφόν*. Suidas in Epicuro: *Ἀεὶ δεῖ θαυμάζειν ἐν κυφῶνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμέρας εἴκοσι.* Hinc proverbium apud eundem in v. *Ἐκ παντος ξύλου*, ubi scribi oportet, *Ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπει, κυφῶν γένοιτο. Ex omni ligno fiat cuspus*, vel *nervus*. At non ex omni ligno Mercurius. Idem proverbium apud Zenobium sic restituendum: *Ἐκ παντὸς ξύλου κυφῶν ἂν γένοιτο.* Item in Collectione Vaticana. Male etiam apud Apostolium legitur *κῦφον* pro *κυφόν*." Haec Salmasius: in cuius sententia acquiesco. *Küst.* Ex huius loci scriptura falsa homines sedulo duxerunt glossam *Κυφόν*. Legendum *κύφων*. 10. *τῶν δ. παρασχόντων*] *τὴν δ. παρασχόντων* E. 12. Post hanc glossam cum V. delevi, quae habet A. in margine, om. *ὁ δέ: Ἐκ παραλόγου. Ὁ δὲ διασωθεὶς ἐκ παραλόγου θαλασσίου κλύδωνος. ἀντὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα.* Exempli fontem non contigit reperire. 13. *Ἐκπελευθῆναι, ἐκβληθῆ.*] Hesychius: *Ἐκπελεῖν· ἐξωθεῖ.* Uterque intelligit vocabulum Latinum *expello*, ut Portus etiam subodoratus fuit. Graeci enim recentiores multa vocabula Latina a Romanis mutuati sunt, ut vel ex Glossariis Meursii et Dufrenii unicuique constare potest. *Küst.* Sic etiam Zon. p. 672. *Ἐκπελλευθῆναι* A. 14. *Ἐκπελματῶσαι*] Sic Gaisf. cum A. *Ἐκπελματῶσαι* ceteri. Delevit Küsterus. Mihi nihil nisi corruptio glossae sequentis (cf. v. *Ἐξεπολέμωτο*) videtur latitare. 15. *Ἐκπεπολέμωται*] Vide paulo post v. *Ἐκπολεμῶσαι*. *Küst.*

---

item, explorati sunt. sic Lysias. *Ἐκωδώνιζον*. Potabant. *Ἐκώμασε*. Cum voluptate accessit. *Luctus ad hymenaeum accessit.* *Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ*. *Volens nolenta animo. licuit enim nunc mihi mentem illius verbis Homericis depingere.* *Ἐκπαγλούμενος*. Obstupefactus. *Pyrrhus enim admiratione perculsus haec Romanis dicit.* vel gravitatem quandam affectans. *Ἐκπαγλούμενοι*. Admirantes, metuentes. *Pacate vivebant, Herculis metu perculsi.* *Ἐκπαθεῖς*. Sani, incolumes. *Ne viti essent confecti citiusque defatigati, sed illaesi et integri.* *Ἐκπαθής*. Aelianus. *Vino autem supra modum fuisse deditum, adeo ut interdiu etiam saepe ab amicis ebrius conspiceretur.* *Ἐκ παντός*. Omnino. *Quo intellecto si hostes omnibus viribus irruissent, nihil fuit impedimenti, quominus totus exercitus perisset.* *Ἐκ παντὸς ξύλου*. E quovis ligno. intellige, nervus fiat. dicitur de rebus aspectu quidem vilibus, sed tamen necessariis. alii vero accipiunt de illis, qui boni quidem viri esse videntur, sed experientia confutantur. *Ἐκ παραλλήλου*. Ex simili. *Ἐκπελλευθῆναι*. Eici. *Ἐκπεπολέμωται*. Hostilem animum habet.

Ἐκπερδικίσαι. τὸ διαδρᾶναι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν περδίκων, πανούργων ὄντων.

Ἐκ περιουσίας. ἐκ περιττοῦ. ἐκ περιουσίας λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Μεταπεμψάμενοι ἐκ περιουσίας καὶ Παμπρέπιον. [ἐκ περιουσίας οὖν ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.]

Ἐκ περιουσίας τοῦ ἀναγκαίου διαφέρει. ἀναγκαῖα μὲν οὖν ἐστιν, ὧν χωρὶς ἀδύνατον εἶναι· ἐκ περιουσίας δέ, ὧν ἡ παρουσία οὐκ οὖσα ἀναγκαία· καὶ ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ὅταν ὑπαρχόντων τῶν ἀναγκαίων ἄλλα τινὰ προσκατασκευάζηται τῶν καλῶν. οἷον, τὸ μὲν ζῆν ἀναγκαῖον, ἐκ περιουσίας δὲ τὸ εὖ ζῆν. τῇ γὰρ τοῦ εὖ παρουσίᾳ, οὐκ οὔσῃ πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαίᾳ, ἐπικοσμεῖται τὸ ζῆν, ἀναγκαῖον ὄν. βελτίω δὲ τὰ ἐκ περιουσίας τῶν ἀναγκαίων φησί. βέλτιον γὰρ τὸ εὖ ζῆν τοῦ ζῆν· τὸ δὲ εὖ λέγειν τοῦ λέγειν. οὐκ ἀεὶ μὲν αἱρετώτερα τὰ βελτίω, εἰ καὶ ἁπλῶς αἱρετώτερα. τὰ γοῦν ἡμῖν ἀδύνατα, εἰ καὶ βελτίω εἴη τῶν δυνατῶν, ἀλλ' οὐχ αἱρετώτερα. βέλτιον μὲν γὰρ ἀθανασία μακροβιότητος· ἀλλ' ἡμῖν οὐχ αἱρετωτέρα. καὶ τῶν ἐκ περιουσίας δὴ τὰ μὲν πρὸς τῷ βελτίω εἶναι καὶ αἱρετώτερά ἐστιν· ὥσπερ τοῦ λέγειν τὸ εὖ λέγειν· τὰ δὲ βελτίω ἐστίν, οὐ μὴν καὶ αἱρετώτερα. τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τε καὶ θεωρεῖν βέλτιον μέν ἐστι τοῦ χρηματίζεσθαι· οὐ μὴν καὶ αἱρετώτερον τοῖς ἐν ἐνδείᾳ οὖσι καὶ μὴ δυναμένοις ἄλλως εἶναι· οὕτω δὴ καὶ τὸ ὑγιαίνειν τοῦ φιλοσοφεῖν τῷ νοσοῦντι αἱρετώτερον.

Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω· οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας κατηγορεῖ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.

Ἐκ περιτροπῆς. ἐξ ἀποστροφῆς, ἐκ νίκης.

Ἐκπέρσαι. ἐκπορθῆσαι.

Ἐκπεσών. ῥηθείς, δοθείς. Χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός.

Ἐκπεφυσημένον. φιλοτίμως διατεθειμένον.

Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον.

Ἐκπήγνυσθαι. τὸ ἐκπλήττεσθαι.

---

1. Ἐκπερδικίσαι] Vide supra v. *Διεκπερδικίσαι* et Hesychium v. *Διαπερδικίσαι*. Referenda est autem nota haec Suidae ad Aristoph. Av. 769. Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* Uberius haec persequitur Zon. p. 672. Ceterum *ἐκπερδικῆσαι* MSS. et Arsen. p. 225. 3. *περισσοῦ*] *περιττοῦ* scripsi cum A. *V. Zon. p. 657. 4. *Ἀριστοτέλης*] Top. III, 2. *Ἀριστοφάνης* E. qui mox in oratione, nisi fallor, Damascii *Παμπρεπίου*. 5. *ἐκ περιουσίας οὖν* et seqq. om. V. Ea notavi, cum verisimile sit ex fine glossae continuae invecta fuisse. Deinde sustuli cum A. *V. *Ἐκπεράναι. ἐστιν ἐν τῷ ἐκπεπόνηται.* Habet A. supra post v. *Ἐκ παραλόγου: παροιμία. ἐκπεράναι ἐκπεπόνηται.* Id arguit olim extitisse *Ἐκπεπέρανται. τελειῶσαι* addit E. 7. *Ἐκ περιουσίας — τῷ νοσοῦντι αἱρ.*] Haec omnia descripta sunt ex Alexandro Aphrod. in Topica p. 134. *Küst.* *ἀναγκαῖον*] *ἀναγκαία* A. *ἀναγκαῖα* B. V. E. Alexand. 9. *ἐστιν*] *οὖσα* A. B. V. E. Med. Alex. Mox *καὶ* om. B. E. Med. 10. *Ἀριστοτέλης*] *Ἀριστοφάνης* E. 11. *ἄλλα τινὰ*] *ἀλλ' ἅτινα* A. *προσκατασκευάζηται*] Sic recte 2 MSS. Pariss. et Alexander Aphrod. loco landato. At priores editt. [et B.] *προκατασκευάζηται*: quod sensus repudiat. *Küst.* 15. *ἀναγκαῖον ὄν*] *ὄν* om. A. B. V. E. Med. Mox *βελτίων* A. 17. *οὐκ ἀεὶ μὲν — ἁπλῶς αἱρ.*] Alexander: *οὕτω καὶ ἡμῖν αἱρετώτερα τὰ τινὶ βελτίω, εἰ καὶ ἁ. αἱρ.* Itaque *μὲν* mutandum in *ἡμῖν*: in principio sitne simpliciter probandum *οὐδ' ἀεὶ* an praestabilius *οὐ μὴν καὶ* vix discernas. 19. *ἀλλ' οὐχ*] *ἄλλως ἀλλ' οὐχ* Alex. Deinde *γὰρ* om. *V.

3. *πρὸς τῷ*] *πρὸς τὸ τῷ* A. *αἱρετώτερα*] *αἱρετώτερον* A. Dein *ἐστι* edd. 4. *τοῦ λέγειν τὸ*] *τὸ λ. τοῦ* B. E. *τοῦ* etiam *V. 5. *τὸ γὰρ*] *τὸ γοῦν* Alex. 7. *ἄλλως εἶναι*] *εἶναι* om. B. E. Mox *δὴ* om. E. Tum *τοῦ ὑγιαίνειν* B. et E pr. 9. *τῷ νοσοῦντι αἱρ.*] *αἱρετώτερον ἂν εἴη τῷ νοσοῦντι* Alex. 10. *Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Demosth. p. 226, 19. Gaisfordus contulit Wesseling. in Diod. XX, 59. *Ἐγὼ — κινδυνεύω*] *ἀλλ' ἐμοὶ μέν, οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς οὐδὲν εἰπεῖν* E. 12. *μου κατηγορεῖ*] *μου* omisi cum A. B. V. Med. Harpocr. Pal. 13. *Ἐκ περιτροπῆς*] Sic Hesychius. Vide Tittmann. in Zonar. p. 657. 14. *Ἐκπέρσαι*] Il. *ά*. 19. 15. *Χρησμὸς*] Vid. infra v. *Εὐτόκιος*. Conf. Boissonad. in Eunap. p. 326. Wyttenbach. ibid. p. 225. *Gaisf.* *ἐκπεσὼν*] *ἐκδοθείς* E. Dein *παρὰ* Zonaras. 16. *Εὐτοκίου*] *Εὐτόκου* B. E. 18. *Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφ.*] Haec desumpta sunt ex Polyb. lib. III. c. 103. *Küst.* *τὸν Μάρκον*] *τὸν* om. V. 19. *Ἐκπήγνυσθαι*] Mendose pro *ἐκπλήγνυσθαι*. Scholiasta Thucydidis in lib. IV. c. 125. *Ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι. ἀδήλως ἐκπλήττεσθαι. *Küst.* Item Zon. p. 672. Similis error apud Hesych. v. *Ἐκπληγύεσθαι.*

Ἐκπερδικίσαι. Aufugere. per translationem ductum a perdicibus, quae sunt astutae. *Ἐκ περιουσίας.* Ex abundanti, ex supervacuo. usus est Aristoteles. *Cum autem Pamprepium etiam in cumulum arcessivissent.* *Ἐκ περιουσίας.* Quod ex supervacuo est differt ab necessario. necessarium est enim id, sine quo esse non possumus. supervacuum vero dicitur de iis rebus, quarum praesentia non est necessaria, et ut ait Aristoteles, cum suppetentibus rebus necessariis alia quaedam pulchra adiiciuntur. ut, vivere quidem est necessarium; at bene vivere ex supervacuo. nam praesentia bene vivendi, quae non est necessaria ad id, ut simus, exornat ipsum vivere, quod est necessarium. supervacua autem necessariis meliora esse dicit. etenim melius est bene vivere quam vivere; item bene dicere quam dicere. non semper tamen optabiliora, quae sunt meliora, quamvis simpliciter et per se sint optabiliora. nam quae consequi non possumus, quamvis sint meliora illis, quae consequi possumus, non sunt tamen optabiliora. immortalitas est enim melior longaevitate; sed nobis minus expetenda. iam supervacuorum alia quidem non modo meliora sunt, sed etiam optabiliora: ut bene dicere quam dicere. alia vero sunt meliora, non tamen etiam optabiliora. nam praestat philosophari et contemplari quam quaestum facere; nec tamen id optabilius illis, qui in rerum omnium inopia versantur, et qui aliter esse non possunt. sic etiam valere est optabilius aegrotanti quam philosophari. — Et Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte dicit: *Ego quidem extremo periculo compulsus in certamen hoc descendo: Aeschines vero nulla necessitate cogente me accusat.* *Ἐκ περιτροπῆς.* Ex conversione, ex victoria. *Ἐκπέρσαι.* Devastare. *Ἐκπεσών.* Dictus, redditus. *Oraculum autem de Eutocio Thrace redditum est.* *Ἐκπεφυσημένον.* Inflatum et ambitiosum. *Videns autem Marcum fastu inflatum.* *Ἐκπήγνυσθαι.* Terreri.

Ἐκπηδῶ σου. γενικῇ.

Ἐκπηνιεῖται. ἐξελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρόκα μηρυομένων εἰς πηνία. Ὅμηρος·

Πηνίον ἐξέλκουσα.

Ἐκπλαγεῖς. ἐκπλήξεως πλέοι. Πολύβιος· 5
700 Ἐκπλαγεῖς δὲ γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον ἐγκλίναντες ἔφευγον. Καὶ αὖθις· Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. Καὶ Ἐκπλαγεῖς, θηλυκῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμασταί. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον. 10

Ἔκπλεα. πλήρη. Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν. ἀντὶ τοῦ αὐτάρκη. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Οἱ δὲ κατάραντες εἰς αὐτὸν καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες.

Ἐκπλεύσαντες. ἔξω γενόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἶτα ἐνεοὶ ἐγένοντο.

Ἐκπλεύσειν. ἔξω γενέσθαι. Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν ποτὲ τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον, ὡς ἀνθρώπους προτιμῆσαι θεῶν.

Ἐκπλήγδην. ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληξις. φόβος.

Ἐκπλήσει. πληρώσει.

Ἐκπλινθεύσας. Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους.

Ἔκπλυτον. ἐξίτηλον, ἀφανές.

Ἐκ ποδὸς εἶπετο κατόπιν. ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς.

Ἐκποδών. τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης·

Οὗτος αὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς

ἐκποδών.

Καὶ αὖθις·

Ἀργεῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστησαν.

Καὶ παροιμία·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Ἐκποδὼν γενέσθαι. φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι.

Ἐκποκιῶ. τὰς τρίχας ἐκσπάσω. Ἀριστοφάνης·

Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ἐπὶ γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολύ. παρετυμολογεῖ δὲ τὸν πόκον. Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας. ἐμ-

---

1. Gl. om. Küst., agnoscit *V. 2. Ἐκπηνιεῖται] V. Schol. Aristoph. Ran. 586. κρόκην] κρόκα A. V. Zon. p. 672. quod grammaticis placuisse miror. 3. μηρυομένων] μυριομένων E. Hesychius ἐκμηρύσεται. Ὅμηρος] Il. ψ'. 762. 4. Post hanc glossam Gaisfordus tacite posuit: Ἐκπίπτω. γενικῇ. Ἔκπτης. αἰτιατικῇ. 5. ἔμπλεοι Zon. p. 652. Πολύβιος] Lib. I. c. 76. Küst. 6. Ἐκπλαγεῖς] Ἐκπλαγεῖς δὲ A. 7. ἐκκλίναντες] ἐγκλίναντες scripsi cum *V. Polyb. Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. III. c. 107. in fin. Küst. 8. Ἐκπλαγεῖς ... θαυμαστοί] Recte Zon. p. 657. Ἐκπλαγοῦς — θαυμαστικῆς. 9. Ποιμένες] Luc. II, 8. Toup. Haec de pastoribus intelligenda, quibus angeli Christum natum annunciarunt. Hemst. Monuerat Pricaeus. Ceterum haec habet A. in marg. 12. παρεῖχεν] Hactenus Zon. p. 660. 15. Ἐκπλεύσαντες] Hanc et seq. gl. Valckenarius in Herodot. III, 155. et Abreschius Animadv. in Aeschyl. T. I. τῶν

p. 173. illustrant, quos appellat Gaisf. 16. τῶν φρενῶν] ἔξω φρενῶν E. qui mox ἀνθρώπων m. sec. 17. Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν π.] Sententiam pleniorem habes infra v. Κατέγραφον. Küst. Ubi ποτὲ rectius collocatur post προτιμῆσαι. 19. θεοῦ] θεῶν A. V. θεὸν E. 20. Ἐκπλήγδην] Ex ἐμπλήγδην Od. υ. 132. detortum putat L. Dindorfius. Deinde Gaisfordus revocavit glossam a Küstero deletam, quam Med. superiori praemisit: Ἔκπλήξας. γενικῇ.

1. πληρώσει] Addit E. Ἐκπλήσσει δὲ καὶ ἐκπλήττει ἐκφοβεῖ. 2. Ἐκπλινθεύσας] Ex Harpocratione. Küst. ἀναλύσας Zon. 4. Ἔκπλυτον] Vid. Aeschyl. Eumen. 281. ἀφανές] Haec vox in prioribus editt. deest: sed agnoscunt eam 2 MSS. Pariss. Küst. Deest B. V. E. Eius loco ἀσθενές Zonaras. Philostratus Heroic. p. 44. Ἔκπλυτα ποιεῖν τὰ ἄνθη. Ubi Schol. apud Boissonad. ἀσθενῆ κατὰ τὴν εὐωδίαν. Gaisf. 5. Ἐκ ποδὸς] Dion. Hal. p. 174. Toup. MS. ἐκποδὸς ἑπόμενος II, 33. III, 42. Sed hausit Suidas ex Polyb. III, 68. τούτοις δ' ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς εἵπετο κατόπιν. Gaisf. 6. Ἐκποδών Med. γενικῇ post caput gl. inculcavit Gaisf. Is recte monet verba τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι non esse v. Ἐκποδών interpretationem: siquidem in illis ἀλλὰ δεῦρο πᾶς Schol. Aristoph. πρὸς ὀλίγον χρ. ὑ. βούλονται, ἵνα μὴ προϊδόμενος ὁ σπονδοφόρος φύγῃ. Zon. p. 681. Ἐκποδών. ἐκ μέσου. ὀλίγον χρόνον] χρόνον om. B. E. 7. Ἀριστοφάνης] Acharn. 227. (238.) 8. αὐτός post οὗτος accesit ex A. B. V. E. 9. πᾶς τις Hemsterhusius: nescio quo pacto. 12. Ἀργεῖοι καὶ] Ἀργεῖοι δὲ καὶ dedi cum A. B. E. *V. Tum Θηβαίοις E. 13. παροιμία] Vide v. Ἀνδρὸς γέροντος. 15. Ἐκποδὼν γενέσθαι] Ἐκποδὼν φίλοι E. 17. Ἐκποκιῶ] Ἐκπῦῶ A. ἐκσπάσσω *V. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 567. (574.) ubi Schol. Rav. eadem. 20. παρετυμολογεῖται *V. Sed cf. Etym. M. v. Ναῦς.

Ἐκπηνιεῖται. Extrahet. sumpta translatio ab iis, qui filum in glomos deducunt. Homerus: *Stamen extrahens.* Ἔκπλαγεῖς. Terroris pleni. Polybius: *Afri autem inopinata illorum virtute perculsi in fugam subito inclinantur.* Et iterum: *Adeo metu futuri perterriti erant.* Et Ἐκπλαγεῖς, genere feminino, admirandae. *Pastoribus in agris pernoctantibus admiranda lux apparuit.* Ἔκπλεα. Plena. *Vestes autem et res ad victum necessarias abunde ei praebuit.* Item Aelianus: *Cum ad ipsum devertissent, et humanissime excepti fuissent.* Ἐκπλεύσαντες. Amentes facti. *Illi vero primum amentes facti, postea etiam muti evaserunt.* Ἐκπλεύσειν. Amentem fore. *Dicebant enim se nunquam eo dementiae processuros esse, ut homines deo anteponerent.* Ἐκπλήγδην. Cum terrore. Ἔκπληξις. Pavor. Ἐκπλήσει. Explebit. Ἐκπλινθεύσας. Apud Isaeum is est, qui lateres dissolvit et ex muro exemit. Ἔκπλυτον. Quod facile colorem amittit, evanidum. Ἐκ ποδὸς εἶπ. A tergo proxime sequebatur. Ἐκποδών. Aristophanes: *Hic est, quem quaerimus, sed quisque ab eo recedens huc venite.* volunt enim ad exiguum tempus ab eo recedere. Et alibi: *Argivi et Thebani inde procul steterunt.* Et proverbium: *Viri infelicis amici procul sunt.* Ἐκποδὼν γενέσθαι. Recedere. vel deleri. vel de medio tolli. Ἐκποκιῶ. Capillos evellam. Aristophanes: *At capillos tibi evellam.* ποκάδες autem de muliebribus capillis plerumque dicitur. itaque alludit ad notationem lanae. Lycophro vero simpliciter intelligit capillos. appa-

πλοκὴ δέ τις φαίνεται, καὶ πλοκαμίδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρῶν λέγεται.

Ἐκπολεμῶσαι. ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ῃ ἐκπολεμῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι.

[Ἐκπολεμῆσαι συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς. Ἐκπολεμῶσαι δὲ τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι.]

Ἐκ πολλοῦ. ἐκ παλαιῶν τῶν χρόνων. Ἄγαλμα ἦν τιμώμενον ὑπ' αὐτοῦ ἐκ πολλοῦ.

Ἐκ πολλῶν ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν συνήγαγον. ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν πονούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

Ἐκπορίζομεν. ἐξευρίσκομεν.

Ἐκπορίσας. συλλέξας.

Ἐκπορποῦσθαι. ἐκφιβλοῦσθαι.

701 Ἐκπρεπεῖς. ἐπίσημοι.

Ἐκ προνοίας. ἐκουσίως.

Ἐκ προσαγωγῆς. ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἁπλοϊκῶς.

Ἔκπωμα. φιάλη, ποτήριον. Λῶρά τε λαμβάνει ἄλλα τε καὶ ἐκπώματα ἀπὸ ἀργυρίου.

Ἐκποίητον γενέσθαι. ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους. οἱ δέ φασι διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται πρὸς θέσιν.

Ἔκπυστα. ἐξάκουστα. Ἔκπυστα, καὶ Ἐκπύστου, ἀριηκόου, πανταχόσε ἀκουσθείσης. Φαίνεται δὲ ἐκπύστου τῆς πράξεως γεγενημένης. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ παραγγείλας τῇ τοῦ ζῆν ἀντιδόσει ἔκπυστον μὴ ποιῆσαι τὴν πρᾶξιν, ἀφῆκε πρὸς τὸν στείλαντα φοιτῆσαι.

Ἐκκραγγανομένων. μετὰ κραυγῆς λεγομένων.

Ἔκρεκεν. ἀντὶ τοῦ ἦχει.

Ἐκρέαινεν. ἐτελείου.

Ἐκκρεμαννύμενοι. ἀπηρτημένοι. Θουκυδίδης· Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι.

---

1. πλοκαμίδες edd. 2. ποτὲ ἐπὶ ἀνδρῶν λέγεται] λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶν E. ἀνδρὸς Schol. 3. Ἐκπολεμῶσαι] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo ante v. Ἐκπεπολέμωται. *Küst.* Statim αἰτιατικῇ expunxi cum *V. Cf. Lex. de Synt. p. 145. Paulo brevius Zon. p. 672. 5. Ξενοφῶντι] Hist. Gr. V. p. 569. (V, 4, 20.) ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Harpocratio habet, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν ἕκτῃ Ἑλληνικῶν. ubi leg. puto, ἐν ε Ἑλληνικῶν. Vide vv. Καθάπαξ et Πολεμῶσαι. Plutarch. Pericl. p. 362. et Bryanum. *Toup.* 6. Ἐκπολεμῆσαι σ. μ. αἰτ. tacite delevit Küsterus, firmat V. fide Valck. Animadv. ad Ammon. p. 73. Habet tamen in margine *V. συντάσσεται δὲ μετ' αἰτιατικῆς E. Seqq. om. V. Quamobrem istam appendicem notavi. 9. ἐκ παλαιῶν] ἔκπαλαι A. repugnante Zon. p. 653. 14. Ἐκπορίζομεν] Vid. Aristoph. Vesp. 1108. 15. Ἐκπορίσας] Aristoph. Lysist. 422. ἐκφιβλοῦσθαι] ἐκφαιβλοῦσθαι A m. sec. V. intpp. Hesychii. Deinde removi glossam male collocatam, quam primus dedit Aldus, atque unus A. videtur agnoscere: Ἐκπομπεύων. ἀχρειῶν, λοιδορῶν. Ὁ δὲ ἐκπομπευθῆναι μὲν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ποιεῖ. Exemplum e Dionysio Areop. sumptum H. Steph. Thes. T. III. p. 201. B. integrum ascripsit: μέχρις ὅτε τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἠνάγκασας. 18. ἐκ προμηθείας, ἑκουσίως] ἐκ προμηθείας om. A. B. V. E. Lex. Seg. 19. Ἐκ προσαγωγῆς] Et hanc notam ab Harpocratione Suidas mutuatus est. *Küst.* Sic Zonaras et Pal. Nam Ἐκ προαγωγῆς Harpocr. libri plerique, recte.

1. Ἔκπωμα] ποτήριον, φιάλη Zon. p. 660. Cf. Lex. Rhet. p. 245. Glossa perperam inserta; item ut apud Hesychium. 2. ἄλλα τε] ἄλλα τε πολλὰ E. 3. Ἐκποίητον] Vid. Ἀποκήρυκτον. *Hemst.* Haec uberius persequitur Lex. Rhet. p. 247. 7. τῇ προθέσει] εἰς θέσιν Lex. Seg. τῇ om. V. Hinc non dubitavi recipere πρὸς θέσιν ex Etym. M. p. 323, 42. [sive Zon. p. 652.] *Gaisf.* πρὸ θέσιν E m. sec. supra in v. Ἀποκήρυκτον, cui haec observatio subiungi solebat. 8. Ἐκπύστου om. *V. Mallem omisisset proximum Ἔκπυστα. 9. ἀριηκόου] Sic 2 MSS. Pariss. At priores editt. male ἀρηικόου, quod Portus pro nomine proprio viri accipiebat. Significat autem ἀριήκοος, qui clare audit vel auditur: ab ἄρι, particula intensiva, et ἀκούω. *Küst.* 14. Ἐκκραγγανομένων] Zon. p. 673. Ἐγκραγγανομένων B. E. 16. Ἔκρεκεν] Ἔκρεκες A. 17. Ἐκρέαινεν] Valckenarius cum doctis Hesychii intpp. Ἐκραίαινεν. Vid. Il. ε. 508. Itaque glossae sedes mutanda. 18. Ἐκκρεμαννύμενοι] Ἐκκρημαννύμεν. ἀπηρτημέ A. Mox ἀπιόντων ἤδη E. Θουκυδίδης] Lib. VII. c. 75. unde sensus huius loci petendus est. *Küst.* 19. ἀπιόντων om. Zon.

---

ret tamen ea voce capillorum quendam cincinnum significari. raro tamen etiam viris tribuitur πλοκαμίς. Ἐκπολεμῶσαι. Bellum inter aliquos movere. scribitur etiam ἐκπολεμῆσαι, per ῃ. [Ἐκπολεμῶσαι vero est, aliquos ad bellum incitare.] Ἐκ πολλοῦ. Ab antiquis temporibus. *Simulacrum erat, quod ab ipso a longo iam tempore colebatur.* Ἐκ πολλῶν ἀχ. *Ex multis paleis exiguum fructum collegi.* de iis qui cum multum laborent, exiguum tamen laborum suorum fructum percipiunt. Ἐκπορίζομεν. Suppeditamus. Ἐκπορίσας. Qui collegit. Ἐκπορποῦσθαι. Fibulis astringi. Ἐκπρεπεῖς. Insignes. Ἐκ προνοίας. Consulto. Ἐκ προσαγωγῆς. Per vim, non autem secundum naturam, nec simpliciter. Ἔκπωμα. Phiala, poculum. *Cum alia dona accipit, tum etiam argentea pocula.* Ἐκποίητον γενέσθαι. Abdicari. alii vero dicunt ἐκποίητον differre ab ἀποκήρυκτος. hoc enim nomine dicitur ille, qui poenae causa ex familia eiicitur: ἐκποίητος autem, qui a patre naturali per adoptionem in alteram familiam consulto traditur. Ἔκπυστα. Fama cognita. Et Ἐκπύστου, rei divulgatae et ubique terrarum auditae. *Prodit autem, cum fama illius rei percrebruisset.* Et alibi: *Ille vero cum praecepisset, ut pro vitae remuneratione rem non divulgaret, abire eum sivit ad illum qui ipsum miserat.* Ἐκκραγγανομένων. Cum clamore dictorum. Ἔκρεκεν. Resonabat. Ἐκρέαινεν. Perficiebat. Ἐκκρεμαννύμενοι. Pendentes. Thucydides: *Ex contubernalium abeuntium cervicibus et amplexu pendentes.*

Ἐκρήγματα. τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἐκρήμνισε. κατήγαγεν.

Ἔκρηξις. ἡ ἐκραγή.

Ἐκκεκρικώς. ἐκκεχωρικώς.

Ἔκρινεν. ἐχώρισεν, ἐπελέξατο.

Ἐκκρίνεται. ἐκρίπτεται, ἐκρέει. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης γονῆς. ἔτι γε μὴν καὶ τῆς τῶν κτηνῶν.

Ἐκκρίνειν. δοκιμάζειν.

Ἐκρινόμεθα. ἐπὶ πολὺν χρόνον διεφερόμεθα καὶ διημφισβητοῦμεν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθα.

Ἐκκρουόμενος. παρεκτείνων, παρατρέπων. Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ οὐ μονομαχήσων, ἀλλὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῖς ἐναντίοις ἐκκρουόμενος.

Ἐκριπισθέντες. ἐξαφθέντες. ῥιπίζειν γὰρ τὸ ὀπτᾶν ἀπὸ τῶν ῥιπίδων.

Ἔκκριτον. ἐπίλεκτον, προκεκριμένον. Οὐδενὶ δὲ ὅπλων διαλλάττουσιν οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἔκκριτοι τῶν ἐν ταῖς ἴλαις ἱππέων.

Ἐκκρούομαι. αἰτιατικῇ.

Ἐκσάλευσον αὐτό. ἐξένεγκον. ἦν δὲ ἐμπὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.

Ἐκσιφωνισθείη. ἐκρυῇ, διασκορπισθείη. 702

[Ἐκσκέπτωρ, ἐκσκέπτωρος.]

Ἔκσπονδος. ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων. Ὁ τοίνυν τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης.

Ἔκστασις. θαυμασμός, ἢ ἀλλοίωσις.

Ἔκστασις. ἡ ἁμαρτία. Δαβίδ· Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, ἀπέῤῥιμμαι. ᾤμην, φησί, τῇ ἁμαρτίᾳ περιπεσὼν πόῤῥω τῆς σῆς γεγενῆσθαι κηδεμονίας. τὴν γὰρ τῆς δικαιοσύνης ὁδεύων ὁδὸν ἐξέστη μὲν ἐκείνης καὶ ἐξετράπη, προσέπταισε δὲ καὶ περιέπεσε τοῖς ὠμοβόροις γενέσθαι.

Ἐκστῆναι. παραχωρῆσαι. Τῆς ἐπὶ τοῖς ἥττοσι ταλαιπωρίας ἑτέροις ἐκστῆναι. Καὶ αὖθις· Μιθριδάτην ἐκστῆναι Βιθυνίας Νικομήδει.

Ἐκστρατεία.

Ἔκστρεψον. μετάβαλε. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπουμένων καὶ ἐκστρεφομένων ἱματίων. ἐκστρέ-

---

1. Ἐκρήγματα. τὰ ἐκ τῶν — κοιλώματα] Polybius lib. XII. (20,4.) p. 925. *Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάῤῥους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐκρήγματα κατὰ τὸ πεδίον, ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις κοιλώμασι.* Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas. *Toup.* I. p. 160. Vid. *Σήραγγες. Hemst. γινόμενα* et seqq. om. B. E. 4. *ἐκραγή*] κραυγή Zonaras p. 657. Cum his videtur glossa continua per epimerismorum legem olim cohaesisse. 5. *ἐκκεχωρικώς*] *ἐκκεχωρηκώς* A. V. E. 6. *Ἔκρινεν*] Vid. Il. *ά.* 309. ubi Schol. *κατηρίθμησεν, ἐπελέξατο.* 7. *ἐκρίπτεται* tenet Hesychius, om. Zon. p. 674. qui *ῥοώδους* addit ante *γονῆς.* 8. *ἔτι γε μὲν*] *ἔτι γε μὴν* A. Med. *ἔτι μὴν* B. E. *ἔστι γε μὲν* Lex. Bachm. p. 213. om. Zon. 11. *πολὺν χρ. δ. καὶ ἠμφισβητοῦμεν* Zon. *διεφερόμεθα*] *διαφερόμεθα* A. Mox *διημφισβητούμεθα* V. 12. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 66. 15. *Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ, οὐ μονομαχ.*] Haec sunt verba Procopii lib. IV. de Bello Goth. c. 31. sed ubi pro *ἔστη* legitur *ἐγένετο*, et pro *ἐκκρουόμενος, ἐκκρούσων. Küst. ἀλλὰ καὶ* Zon. 17. *Ἐκριπισθέντες*] Vide v. *Παράφορος. ἐξαφθέντες*] *ἐξαμφθέντες* A. *ῥιπίζειν γὰρ τὸ ὀπτ.*] Haec clarius habes infra v. *Ῥιπίζεται. Küst.* 18. *ῥιπιδῶν*] *ῥιπίδων* A. V. E. Zonaras. 19. Sic Hesychius. 20. *ὅπλων*] Immo *ὁπλῳ.*

1. Om. Küst. silente Gronovio. 2. *Ἐκσάλευσον*] Confer Suidam infra v. *Ἐξεσάλαξας. Küst.* Ex Aristoph. Lys. 1027. eiusque Schol. sumpta monuit Toupius. *ἐξένεγκον*] *ἐξένεικον* A. V. E. *ἐξένεγκε* Schol. Aristoph. 4. *Ἐκσιφωνισθείη*] Vide infra v. *Συρωνίζειν. Küst. ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ*] *ἐκκενωθείη* om. A. B. V. E. Lex. Seg. Praebuit Zonaras p. 674. Gl. spectat ad Iob. V, 5. 5. *Ἐκσκέπτωρ*] Est ipsa vox Latina *exceptor*: quod Portus non animadvertens male exploratorem sive speculatorem vocabulo hoc notari putabat. Quinam autem apud Latinos dicti fuerint *exceptores*, praeter alios docet Valesius in Amm. Marcell. p. 44. Vide etiam Dufrenium in Glossar. *Küst.* Deest V. glossa suspecta, quam post seq. ponit A. Interim notavi. 6. Discrepat aliquantum Zon. p. 653. 8. *ἐβίωσεν*] *ἤλασεν* E. 9. *καὶ ἀλλοίωσις*] *ἢ ἀλλοίωσις* A. *V. Lex. Seg.* 10. *Ἔκστασις. καὶ ἡ ἁμαρτ.*] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Theodoreto in Psalm. XXX. (22.) p. 512. *Küst. καὶ* om. A. B. E. *V. 12. γενέσθαι*] *γεγενῆσθαι* A. Theodoret. 14. *ἐξετράπη*] *ἐτράπη* V. Mox *δὲ* om. Med. 15. *ὠμοβόροις γενέσθαι*] Scribe *ὠμοβόροις λῃσταῖς*, ut apud Theodoretum loco laudato. *Küst.* 16. *Τῆς ἐπὶ*] *τοῖς ἐπὶ* A. 18. *Μιθριδάτην*] Fragmentum hoc depromptum est ex Plutarcho in Sylla p. 466. vel ex Dion. Excerptis Ursini p. 387. [Fr. CLXXIII.] qui uterque ex eodem fonte hausit. Apud utrumque autem corrigend. ex Suida *Νικομήδει. Toup.* 19. Om. Küst. repugnante *V. 20. Ἔκστρεψον. μετάβ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 88. 21. *ῥυπουμένων* *V.

Ἐκρήγματα. Loca a torrentibus in campis excavata. *Ἐκρήμνισε.* Praecipitavit. *Ἔκρηξις.* Eruptio. *Ἐκκεκρικώς.* Qui secrevit. *Ἔκρινεν.* Separavit, delegit. *Ἐκκρίνεται.* Eiicitur, effluit. dicitur de semine tam hominum quam brutorum, *Ἐκκρίνειν.* Explorare. *Ἐκρινόμεθα.* Ad multum tempus inter nos dissidebamus et contendebamus. Aristophanes *Nubibus*: *Aliquamdiu igitur inter nos contendebamus.* *Ἐκκρουόμενος.* Producens, avertens. *Ille vero inter utramque aciem stetit, non ut singulari certamine dimicaret, sed ut hostes mora illa deluderet.* *Ἐκριπισθέντες.* Accensi. *ῥιπίζειν* enim significat, ignem flabellis excitare. *Ἔκκριτον.* Delectum, antepositum. *Nullo vero armorum genere delecti illi, qui ducem stipant, differunt ab equitibus turmarum.* *Ἐκσάλευσον αὐτό.* Excute ipsum. culex autem erat in eius oculo. *Ἐκσιφωνισθείη.* Effluat, dissipetur. [*Ἐκσκέπτωρ, ἐκσκέπτωρος.*] *Ἔκσπονδος.* Qui foedera non servat. *Ille igitur cum foedus iureiurando sancitum non violasset, praeclare vixit, magnamque gloriam consecutus est.* *Ἔκστασις.* Stupor, vel mentis commotio. *Ἔκστασις.* Sic peccatum vocatur. David: *Ego vero in ecstasi mea dixi, reiectus sum.* existimabam, inquit, cum in peccatum incidissem, nullam mei rationem a te amplius habitum iri. cum enim iustitiae semitam ingrederetur, postea ab ea recedens et deflectens offendit, et in crudeles latrones incidit. *Ἐκστῆναι.* Decedere. *Aerumnas in rebus inferioribus aliis relinquere.* Et iterum: *Mithridatem Nicomedi Bithynia cedere.* *Ἔκστρεψον.* Muta. per translationem ductam a sordidis vestibus, quae vertuntur. nam *ἐκστρέψαι ἱμάτιον* signi-

ψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω. ἄλλαξον, φησί, τοὺς τρόπους σου, μετάβαλε. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐκστρεψον ὡς τάχιστα τὸν σαυτοῦ τρόπον.

Ἐκ συγκειμένου. προϋπηργμένου, προγεγυμνασμένου. Τότε δὲ καὶ ἐς τάξιν τινὰ ὥσπερ ἐκ συγκειμένου κατέστησαν, καὶ ἐν κόσμῳ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν.

Ἐκσφενδονῶ.

Ἐκταδόν. ἐκτεινόμενος.

Ἐκτάδην. ἐκτεταμένως, ἁπλωμένως.

Ἔκτακτοι ἢ ἔκτατοι. τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ πέντε· στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. νῦν δὲ καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν ἢ καὶ τὸ σύνταγμα· τὸν μέν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προσταττόμενον· τὸν δέ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ ἀκούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ σαλπιγκτήν, ὁπότε μηδὲ σημεῖον βλέποιεν διὰ κονιορτόν· καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὥστε τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι· τόν γε μὴν ἔκτακτον οὐραγόν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸν λειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν· ὃς τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον κάτω τάσσεται.

Ἕκταῖος. ὁ ἕκτος.

Ἐκτεθνεῶτα. οἷον τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα.

Ἐκτενές. ἐπιμελές. Ἔργον δ' ἦν αὐτῷ ἐκτενές.

Ἐκτενέστερος. ἐνεργητικώτατος, ἐπιμελέστερος. Ὁ δὲ ἔλεγεν ἔσεσθαι αὐτῷ σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς ἐκτενέστατος. 703

Ἐκτένεια. ἡ συνέχεια.

Ἐκτενῶς. ὁλοψύχως, προθύμως. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλιν ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος.

Ἑκτέον. κρατητέον.

Ἐκτετηκυῖα. ἀπερρυηκυῖα. Ἐκτετηκυῖα τὰς ὁράσεις ὑπὸ τῶν δακρύων.

Ἐκτετικότες. ἀποδεδωκότες.

[Ἐκτετιναγμένων. Οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι. ζήτει ἐν τῷ Υἱοὶ Θεοῦ.]

---

2. σῶμα] ἔσω Schol. 3. μετάβαλε] καὶ μεταβαλοῦ Schol. 6. Τότε δὲ καὶ εἰς τάξιν τ.] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit. *Küst.* Fr. gramm. 46. 9. Ἐκσφενδονῶ] Addit E. ὥσπερ ἀπὸ σφενδονῆς ῥίπτω βιαίως. 10. Ἐκταδόν] Ἐκταδόν. ἁπλωμένως E. qui mox Ἐκτάδην ὁμοίως, ἐκτεταμένως. Vid. Bergler. et Wagner. in Alciphr. III, 22. p. 79. *Gaisf.* Cf Zon. p. 681. Egerunt de his adverbiis Hemst. in Luc. D. Mortt. VII, 2. Toup. in Longin. 42, 2. Iacobs. in Philostr. p. 719. Iunge gl. cum continua. ἐκτεινόμενος] ἐκτεινόμενον Lex. Seg. Sed vide nos in v. Ἐκκλητικῶς. 12. Ἔκτακτοι] Ἔκτακτοι ἢ ἔκτατοι scripsi cum A. MS. Coislin. ap. Montfaucon. p. 506. et Append. Suidae: olim enim de scribendi ratione dubitatum fuisse vel posterior locus arguere potest. Cf. Aeliani Tact. 9. 16. Ἔκστατοι E. Mox τὸ om. A. 14. ἐξ ἀριθμοί] Scribendum esse una voce ἐξάριθμοι [cum Append.] Pearsonus ad marginem Suidae sui recte observavit. ἐξ ἀριθμοῖ enim, quod omnes excusi habent, ineptum est et sensui omnino contrarium. *Küst.* Cum vulg. consentit Coislin. τῆς om. Append. εἰσὶ δὲ] εἰσὶ δὲ νῦν E. Mox σαλπικτὴς A. Med. et sic infra. 16. καὶ τῶν ἄλλων] Malim haec post τὴν τάξιν reposita. 18. τὸ μέν *V. Med. Append. σημαίνει Med. 21. βλέπομεν] βλέποιεν A. Coislin. App. 22. τῶν] τὴν τῶν A. τι τῶν Coislin. et App.

1. ἔκτακτον] ἔκτατον A. B. *V. E. Med. Mox ἐπανάγειν τὸ πρῶτον ἐπιλ. Coislin. 2. ἀπολειπόμενον App. 5. Ἐκτεθνεῶτα] Platonis est de Legg. XII. p. 993. F. [959. A.] in quo loco emendando operam abutitur magnus Casaubonus. Vide quae notavi. *Hemst.* Vide Wytt. in Plut. S. N. V. p. 94. et Abresch. in Hesych. v. Ἐξέθανεν sive Misc. Obss. VI. p. 283. sqq. 6. αὐτοῖς] αὐτῷ A. Zonaras. 8. Ἐκτενέστερος] Videtur scribendum Ἐκτενέστατος et ἐπιμελέστατος. 12. Πολύβιος] Lib. VIII. c. 16. (21.) *Küst.* Locus olim inculcatus in v. Βῶλις. Mox βῶλον Med. 15. μέρος] μέρους A. 16. Ἑκτέον] Platonis et aequalium vox. λεπτέον explicatio Hesychii. 17. Ἐκτετηκυῖα τὰς ὁράσεις ὑπὸ τῶν δακρ.] Haec sunt verba Dionysii Halicarn. de Volumnia, Marcii matre, lib. VIII. (c. 45.) p. 516, 13. *Küst.* 20. Deest gl. V. eamque notavi. υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπ.] Haec Suidas sumpsit ex Theodoreto in Psalm. CXXVI. (5.) p. 921. *Küst.* Οἱ add. A. E. item ζήτει Gaisfordus inseruit. Mireris tamen glossam afferri, quae nusquam appareat.

---

ficat, vestem vertere, ita ut pars interior fiat exterior. muta, inquit, mores tuos. Aristophanes *Nubibus*: *Muta quam citissime mores tuos.* Ἐκ συγκειμένου. Ex composito, ex praeparato. *Tunc vero quasi ex composito aciem instructam ostenderunt, et ordine pugnam commiserunt.* Ἐκσφενδονῶ. Ἐκταδόν. Exporrectus. Ἐκτάδην. Dicitur de re extensa et explicata. Ἔκτακτοι. Extraordinarii olim, ut ipsum nomen indicat, unicuique ordini additi erant, dicebanturque ἔκτακτοι, quod extra reliquorum numerum censerentur. erant autem quinque: Pracco, Tubicen, Signifer, Minister, Tergiductor. nunc vero etiam ordinibus ut reliqui accensentur. oportet autem hos in ordinibus militum esse: illum quidem, ut imperium ducis voce significet; hunc autem, ut vexillo vel signo idem faciat, si vox propter tumultum exaudiri non possit. porro tubicinem, cum quidem propter pulverem vexillum cerni non potest. ministrum, ut ultro citroque portet ea quae sunt necessaria. tergiductorem denique extraordinarium, ut eos, qui a tergo relinquuntur, ad ordines suos reducat. huic in postica aciei parte locus assignatur, cum reliqui quattuor in fronte collocentur. Ἕκταῖος. Sextus. Ἐκτεθνεῶτα. In extremis constitutum. Ἐκτενές. Quod intento studio fit. *Is autem opus intento studio peragebat.* Ἐκτενέστερος. Qui maiore contentione et studio aliquid agit. *Ille vero dicebat se ipsi fore consiliarium et pugnae socium maxime strenuum.* Ἐκτένεια. Assiduitas. Ἐκτενῶς. Toto animo, prompte. Polybius: *Achaeus vero cum prolixo animo singularique comitate Bolin excepisset, super unaquaque re singulatim multa ex eo quaesivit.* Ἑκτέον. Tenendum est. Ἐκτετηκυῖα. Tabe confecta. *Cui prae fletu oculi contabuerant.* Ἐκτετικότες. Qui persolverunt. [Ἐκτετιναγμένων. Excussorum. *Filii excussorum*, id est, valde miseri. Vide in v. Υἱοὶ Θεοῦ.]

Ἐκτετοξεῦσθαι. ἐκκενωθῆναι, ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.

Ἐκ τετρημένης κύλικος πιεῖν. ἐπὶ τῶν διημαρτημένων ἐν πίστει.

Ἑκτεύς. μέτρον ἐστίν, ὃ ταυτὸν εἶναι λέγουσι τῇ χοίνικι. Ἀριστοφάνης·

Οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα; τουτέστι τριώβολον.

Ἐκτείνω.

Ἐκτειχίσαι. τειχοποιῆσαι. Ἐν ἐπικαίρῳ χωρίῳ ἐδόκει ἐκτειχίσαι τὴν πόλιν.

Ἑκτῆνες. οἱ Βοιωτοὶ οὕτως ὠνομάζοντο.

Ἐκτιθέναι τὰ βρέφη. ἀντὶ τοῦ, εἰς βορὰν θηρίοις ἢ καὶ ἄλλως εἰς διαφθορὰν παρατιθέναι ἐπ' ἐρημίαις.

Ἑκτικός. σχετικός. Καὶ Ἑκτικῶς, ἐπίρρημα, σχετικῶς.

Ἐκτῖλαι. ἀποσπάσαι.

Ἐκτιλωμένοι. συνήθεις. ἐπεὶ ὁ κτίλος ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριὸς συνήθης τῷ ποιμένι.

Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ ἐπιτέταται, ἠῦξηται κατὰ τιμήν.

Ἐκ τιμημάτων. τέσσαρα Ἀθήνησιν τιμήματα ὑπὸ Σόλωνος γέγονε, Πεντακοσιομεδίμνων, Ἱππέων, Ζευγιτῶν, Θητῶν.

Ἔκτιμος. καὶ Ἐκτίμους, ἔξω καὶ ἐκτὸς τῆς τιμῆς.

Ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων.

Ἔκτινων. ἀποδιδούς. Τῇ μητρὶ γῇ τὸ χρέος ἐκτίνων τὸν ναυηγὸν θάπτει. Καὶ Ἐκτινύων, ἀποδιδούς. 704

Ἐκτιναγμὸς καὶ ἀναβρασμὸς γῆς. ἀναβρασμὸς μὲν γῆς, ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήματος· ἐκτιναγμὸς δέ, ὅταν ἀναῤῥιπτῆται.

Ἐκτῖσαι. ἀποδοῦναι.

Ἔκτισε. κατέστησε, κατέταξεν.

Ἐκτίσει. ἀποδώσει. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι.

---

2. ἀπὸ μεταφ.] ἐκ μεταφ. B. E. repugnante Zon. p. 675. 3. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 34. ubi Scholiasta: Ἐκτετοξεῦσθαι. τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν. Küst. Ad hunc locum Comici nonnulla scripserunt Bosius, tum Bentleius. Sed metaphora satis manifesta est: quod et recte observavit Scholiastes. Vulgatam autem lectionem, quod viros doctissimos fugit, agnoscit Nicetas in Proœmio: Ἐπεὶ καὶ ἀθανάτοις ἐοίκασι δήπουθεν, ὅσοιπερ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες, καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες, ὅσους παριλθεῖν τὸ ἱστορεῖν. Ad Aristophanem manifesto respexit Nicetas. Toup. 5. Ἐκ τετρημένης] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. mendose ἐκ τετριμμένης. Küst. Accedit Arsen. p. 225. ἐπὶ τῶν] Conversionem Porti, *qui fidem datam fallunt*, Hemsterhusius emendavit: *Quos fides temere datis homipibus habita fefellit.* 6. πίστει] προσδοκίᾳ MS. 177. 8. τῇ χοίνικι] Errorem Suidae notavit H. Stephanus in Thesauro. Repetiit Zon. p. 653. Ἀριστοφάνης] Eccles. 543. 11. Ἔκτείνω] Om. *V. ἐξαπλῶ addit E. 13. χωρίῳ] τῷ χωρίῳ Zon. p. 675. Legendum videtur ἐν ἐπικαίροις τῶν χωρίων: coll. v. Ἐγκαθίζουσιν. 14. Ἑκτῆνες] Alii Ἑκτῆρες. Tzetz. et Canter. in Lycophr. 433. citavit Tittm. in Zonaram. 15. τὰ βρέφη] τὸ βρέφος Lex. Seg. repugnante Zonara, cuius ex oratione quamvis perturbata colligimus τὰ βρέφη inferiorem in locum traducenda fuisse. 16. διαφθοράν] διαφοράν A. 18. Ἑκτικός] Quae lexicographi dederunt, iis adde Plut. Mor. p. 802. F. et codd. Aeliani N. A. XIV, 25. καὶ clam addidit Gaisf. 20. Ἐκτῖλαι Edd. Glossa sacra: v. Albert. in Hesych. ἀποσπάσαι] ἀνασπάσαι E pr. Id num reponendum esset dubitavit Ernestius Gloss. Suid. p. 163.

ου

1. Ἐκτιλούμενοι] Portus recte monuit scribendum esse ἐκτιλωμένοι, a κτιλόω. Vide Eustath. in Il. γ'. p. 403. Küst. Ἐκτιλωμένοι V. ap. Gaisf. quod reposui. Ἐκτιλώμενοι Hesychius. Ἐκτιλούμενος A. ubi mox ὁ ἡγούμενος (cum B. E. *V. et lexicographis: nam ὁ om. edd. vett.) — συνήθεις. Mox ὁ κριὸς E. Ἐκτιλωμένοις Zonaras, Ἐκτιλωμένος Etym. M. p. 324. et Eust. Ceterum ὁ προηγούμενος Zonaras cum v. Κτίλος. 5. τέσσαρα Ἀθήνησιν τιμήματα ὑπὸ Σόλ.] Vide Nostrum infra v. Ἱππεῖς, itemque Nicephorum in Synes. de Insomn. p. 400. et Petitum de Legg. Attic. p. 126. Küst. Vid. Hesych. Ἀθήνησι Zon. p. 660. τιμήματα] ἐτιμήματα E. 8. Ἔκτιμος] Omittitur, ut saepe, in exemplo allato vox cuius causa affertur, facile a lectore supplenda. Sic in Ἐκτόπως. In Ἐριοπωλικῶς apud Aristoph. istos duos versus praecedit ista vox ultima versus praecedentis. Valck. Nimirum ante ἴσχουσα deerat vox ἐκτίμους, quam Gaisfordus addidit cum A. E. *V. et Zon. p. 653. ἔξω — τιμῆς om. E. qui post γόων subiicit ἤγουν ἔξω τιμῆς. Σοφοκλῆς. 10. Ἐκτίμους] Sophoclis Electr. 242. sq. 11. Ἔκτίνων. δοτικῇ] Hoc delevi cum *V. Τῇ μητρὶ] Similes loci vv. Ἀκηδὴς et Αἰῆς. 12. ἐκτίνων] Sic Zon. ἐκτινύνων Lex. Bachm. p. 214. Mox ἐκτινύων Med. 14. Ἔκτιναγμός] V. Βρασμὸς γῆς. Hemst. Ἐκτ. καὶ ἀναβρασμὸς μὲν γῆς, ὅταν κτλ. Edd. ante Gaisf. silente Gron. Glossam ipse positus infirmat. 18. Ἔκτισε] Zon. p. 675. Glossa sacra. 20. ἐκτίσειν] ἐκτίσει corr. Portus. Quod a Zon. p. 675. oblatum restitui. Sumptus locus est ex Iustino de Legatt. p. 162. quod monet Gaisf.

Ἐκτετοξεῦσθαι. Exhaustum esse, consumptum esse. per translationem ductam ab iis qui omnes sagittas iaculando consumpserunt. Aristophanes *Pluto*: *Iam existimans rem meam familiarem exhaustam esse.* Ἐκ τετρημένης κύλ. Ex perforato calice bibere. dicitur de iis quos fides data fefellit. Ἑκτεύς. Sextarius est mensura, quam nonnulli eandem dicunt esse quam choenicem. Aristophanes: *Scisne igitur te amisisse sextarium frumenti?* Ἐκτείνω. Ἐκτειχίσαι. Muro munire. *In opportuno loco urbem illam muro munire placuit.* Ἑκτῆνες. Ita vocabantur Boeoti. Ἐκτιθέναι τὰ βρ. Exponere infantes. id est, eos feris devorandos obiicere, vel etiam alio modo perdendos in desertis exponere. Ἑκτικός. Habitu aliquo praeditus. Et Ἑκτικῶς, more eius qui habet. Ἐκτῖλαι. Evulsisse. Ἐκτιλωμένοι. Familiares. aries enim gregis dux pastori suo notus est et familiaris. Ἐκτιμᾶται. Dicitur de re cuius pretium intenditur et augetur. Ἐκ τιμημάτων. Ex censu. quattuor census Athenis a Solone instituti erant: Pentacosiomedimnorum, Equitum, Zeugitarum, Thetum. Ἔκτιμος. Et Ἐκτίμους, expertes honoris. *Inhonoras acutorum luctuum alas vibrans.* Ἔκτίνων. Persolvens. *Matri Telluri debitum persolvens naufragum sepelit.* Et Ἐκτινύων, idem. Ἐκτιναγμὸς et ἀναβρασμὸς inter se differunt. ἀναβρασμὸς est enim, cum terra aquae ebullientis instar exultat: ἐκτιναγμὸς vero, cum eadem alte succutitur. Ἐκτῖσαι. Persolvisse. Ἔκτισε. Condidit, constituit. Ἐκτίσει. Persolvet. *Rex vero noster poenas mihi eo quo decet*

Ἐκ τιτυννῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας.

Ἐκτολυπεύσας. ἐργασάμενος. Καὶ Ἐκτολυπεῦσαι, πληρῶσαι.

Ἐκτομίας. ὁ εὐνοῦχος.

Ἔκτοπα. ξένα.

Ἐκτόπια. τὰ κεχωρισμένα. Ἐκτόπια πολισμάτια τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων.

Ἐκτοπίζω. πόρρω διάγω. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν.

Ἐκτόπιος. ἀπὸ ξένου τόπου.

Ἐκτόπιος συθείς.

τουτέστιν ὁρμήσας.

Ἐκτοπίσαι. μακρὰν καταστῆσαι. ἀεὶ διὰ τοῦ ῑ.

Ἐκτοπισμός. πόρρω διαγωγή. Οἱ δὲ φοβούμενοι τὸν εἰς Ἰταλίαν ἐκτοπισμὸν ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις διεδίδρασκον.

Ἔκτοπον. παρηλλαγμένον, βίαιον, μέγα. Ἀριστοφάνης·

Ἔστι τι δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, Καρδίας ἀ-
πωτέρω, Κλεώνυμος·
χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλ-
λως δὲ δεινὸν καὶ μέγα.
τοῦτο μὲν οὖν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦτο δὲ χειμῶνος πάλιν
τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ.

δένδρῳ ἀπεικάζει τὸν Κλέωνα, ἢ ὡς μέγαν ἢ ὡς ἀναίσθητον, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. Καρδία δὲ πόλις. Καὶ Καρδιανοὶ οἱ πολῖται, διὰ τὸ ἀκάρδιον δὲ τοῦτό φησιν.

Ἔκτοπος. παρηλλαγμένη, ἀφόρητος. Τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη πρὸς τὸ παράδοξον ὀργή. ἀντὶ τοῦ, μεγίστη ὖση.

Ἐκτόπως. μεγάλως, ἀπρεπῶς, παρηλλαγμένως, ἀφορήτως.

Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἠΰχει.
εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύσσῳ.

Ἐκτόπως. ὑπερβαλλόντως. Ἡρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως.

Ἐκτοπώτατον. ἐξεστραμμένον. 705

Ἐκτορμεῖν. τὸ ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν.

Ἐκτὸς ἰόντας. ἐξερχομένους.

Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν. ἐπὶ τῶν ἔξω

1. Ἐκ τιτυννῶν] Portus malebat ἐκ τυτθῶν: quod non displicet. Küst. Ἐκ τιτυννῶν A. V. ἐκ τιτυμμῶν Zon. pp. 654. 661. Probabiliter cum Toupio Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 178. Ἐκ τυννῶν. 2. Ἐκτολυπεύσας] Hesiod. Scut. Herc. 44. 3. πληρῶσαι] ἐκπληρῶσαι Lex. Seg. Statim Gaisfordus delevit, ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τολύπης τοῦ κατειργασμένου ἔριου, cum A. B. V. E. Habet ea Zonaras. 4. εὐνοῦχος] Addit Lex. Seg. ἄλλοι δὲ ἐκνοῦχος, παρὰ τὸ ἔξω τὸν νοῦν ἔχειν. 6. Ἔκτοπα πολ.] Zon. p. 661. Vide hunc locum paulo integrius allatum in v. Παραγγελίας. Nihil mutat Zon. p. 661. 8. Ἐκτοπίζω] Cf. Polybii fr. Vat. XII, 6. Τὸν πολιτισμὸν] Ex Diog. Laert. IV, 39. πολισμὸν B. E. 11. Ἐκτόπιος συθείς] Ex Sophocl. Oed. Colon. 119. 13. Ἐκτοπίσαι] V. Wess. in Diod. III, 18. 18. Ἀριστοφάνης] Av. 1460. sqq. (1473.) 19. Ἔστι γάρ] Sic ex Aristophane Küsterus: ἔστι τι A. B. V. Ox. E. Med. 23. δεινὸν Aristoph.

1. μὲν ἦρος] μὲν οὖν ἦρος A. B. V. Ox. E. Med. Mox ἀεὶ B. *V. Med. Ceteri αἰεί. 3. Lege τοῦ δὲ χειμῶνος, item ut supra τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος. 4. φυλλορροεῖ] φιλλοροεῖ Med. φυλοροεῖ Küst. 6. Explicationes nimia brevitate sunt e Scholiis derivatae. τὸ Ὁμηρικόν] Dicit Il. ν. 437. πόλις] πόλεις A. 9. παρηλλαγμένως, ἀφορήτως] Horum vice Lex. Seg. ἀντὶ τοῦ ἄγαν. Τοῖς δὲ Κελτοῖς] Zon. p. 657. Videtur metus ille Cimbrorum superstitiosus tangi, quem perstrinxit Strabo VII. p. 293. cf. Marx. in Ephor. p. 146. sq. 14. Ἄρκτος] Ἄρκος scripsi cum B. E. Edd. vett. et quae olim extiterat gl. Ἄρκος φιλεῖν. Vid. Tyrwhitti Babr. p. 37. Knoch. p. 137. Rariorem pronunciandi rationem munivit Niclas. in Geopon. V, 30. 15. Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτ.] Apud Procopium Histor. Arc. c. 1. p. 3. unde locum hunc depromsit Suidas, legitur, εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐκτόπως. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Nam vocis ἐκτόπως gratia fragmentum istud Procopii huc allatum esse manifestum est. Küst. Prius fragmentum ex Babrio Choliambographo depromptum est; posterius ex Procopio. Quod Küstero partim visum, partim non visum. Sed vide quanta pars Nostri intercederit. Apud Procopium in Arcan. Histor. p. 3. ita legitur: Ἀντωνῖνα τὸν Θεοδόσιον, ἅτε παῖδα ὄντα ἱερῷ λόγῳ, ἠγάπα τε ὡς τὰ μάλιστα καὶ ἐμειλαμένη ὑφ' αὐτὴν εἶχεν, εἶθ' ὕστερον αὐτοῦ ἐρασθεῖσα ἐκτόπως ἐν τῷ διαύλῳ τούτῳ, καὶ κατακοιμηθεῖσα τῇ πάθει, ἀπεσείσατο μὲν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων δέος τε καὶ αἰδῶ σύμπασαν, ἐμίγνυτο δὲ αὐτῷ τὰ μὲν πρῶτα ἐν παραβύσσῳ· τελευτῶσα δὲ καὶ οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων παρόντων. Toup. 19. Item Hesychius. 20. Ἐκτορμεῖν] E Pausaniae lexico, teste Eustath. in Il. ε. p. 598. quem attulit Is. Vossius. Ἐκτορμῶν habet Hesychius. 22. Ἐκτὸς ἰόντας] Sic MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 215.] At priores editt. [et E.] minus recte ἐκτὸς ἰόντας. Küst. 23. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχ.] Huic proverbio simile est illud, Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ, quod legitur supra suo loco. Küst. ἔξω κινδύνου] ἔξ κινδύνων A.

modo persolvet. Ἐκ τιτυννῶν. A pueritia. Ἐκτολυπεύσας. Qui elaboravit. Et Ἐκτολυπεῦσαι, elaborare. Ἐκτομίας. Castratus. Ἔκτοπα. Peregrina. Ἐκτόπια. Peregrina. *Oppida remota a praeceptis et mandatis.* Ἐκτοπίζω. Procul dego. *Negotiis reip. valere iussis in Academia commorabatur.* Ἐκτόπιος. Qui ex peregrino loco venit. *Ex peregrino loco huc profectus.* Ἐκτοπίσαι. Longe submovere. semper per ῑ scribitur. Ἐκτοπισμός. Translatio in sedes remotas. *Illi vero metuentes ne in Italia procul a patria sedes ipsis assignarentur in itinere fuga dilapsi sunt.* Ἔκτοπον. Inusitatum, violentum, magnum. Aristophanes: *Stat enim arbor quaedam inusitatae magnitudinis, procul ab Cardia, nomine Cleonymus: inutilis quidem omnino, densa tamen et ingens. haec vere semper germinat et ficus producit; at hieme rursus clipeos et folia amittit.* arbori Cleonem assimilat, vel ut magnum, vel ut excordem, secundum Homerum. Cardia vero est urbs: cuius cives dicuntur Cardiani. hoc autem ideo dicit, ut hominem tanquam excordem perstringat. Ἔκτοπος. Inusitata, intolerabilis. *Celtas vero maxima invasit ira.* Ἐκτόπως. Valde, indecore, praeter morem, supra modum. *Ursa gloriabatur se hominem supra modum amare. — Postea clam et occulte ipsum amans.* Ἐκτόπως. Supra modum. *Ob artum complexum illius puellae supra modum gaudebat.* Ἐκτοπώτατον. A communi more abhorrens. Ἐκτορμεῖν. E cursu recto excedere. Ἐκτὸς ἰόντας. Egredientes. Ἐκτὸς πηλοῦ π. Extra lutum pedes

κινδύνου καθεστώτων. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ ξυροῦ.

Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλά τινα καταλαμβανόντων.

Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον.

Ἐκ τοὔμπαλιν. ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἐκ τοῦ ταυτομάτου.

Ἐκ τοῦ παρείκοντος. ἐκ τοῦ ἐνδιδόντος, ἐκ τοῦ ἐπιτυγχάνοντος.

Ἐκ τῶν παρόντων. ἐκ τῶν φθασάντων γενέσθαι. Νικώμενοι οὖν ἐκ τῶν παρόντων ἄκος αἰτοῦσι παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ ἐρωτῶσι τὴν Πυθίαν.

Ἐκ τῶν παρόντων καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐνεστηκότων καὶ εὐπορουμένων.

Ἕκτωρ. ὁ ἥρως. ἐχέτωρ τις ὤν. Καὶ Ἐκτορίδης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος.

Ἐκτραορδιναρίους. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους.

Ἐκτραχηλίζω. καὶ Ἐκτραχηλισθῶσι, τοὺς τραχήλους συγκλασθῶσι. Ἱππασίας μετὰ θορύβου γενομένης, πολλοὶ μὲν τῶν ἱππέων ἐκτραχηλισθῶσι, πλείους δὲ τῶν ἵππων ἐξαδυνατήσουσιν, οἱ μὲν ὑπερπνιγεῖς γενόμενοι, οἱ δὲ ὑπέρπονοι.

[Ἐκτρέπω. αἰτιατικῇ.

Ἐκτρίβω. αἰτιατικῇ.]

Ἐκτριβήσεται. διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς· ἢ ἀπολεῖται. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλκῶν ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν, ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται. Σοφοκλῆς·

Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.

Ἐκ τριχὸς κρέμαται· παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

Ἐκτρυπῆσαι. ἐξελθεῖν μετὰ βίας.

Ἐκτρυχωθείς. ἐκπιασθείς, ἐκφθαρείς.

Ἐκτυπώτερον. φανερώτερον.

Ἔκτυποι. ἐξομοιοῖ. 706

Ἐκκυβεύειν. ῥιπτεῖν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον.

---

1. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ ξυροῦ] Sensum Suidae hic non assequor. Si enim intelligit proverbium illud ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, falsum est quod dicit. Tantum enim abest, ut proverbium hoc priori simile sit, ut potius sensum illi contrarium habeat: ut Portus etiam monuit. *Küst.* Fortasse reponendum cum Zenobio III, 62. οἷόν ἐστι καὶ τὸ ἔξω βέλους. Nisi mavis cum B. ἐπὶ ξηροῦ, quod coniectura assecutus est Portus. *Gaisf.* Qui cum ξηροῦ a mediocri libro sumeret, noluit a melioribus subsidiis, quae in promptu habebat, proficere. Nam Bodl. 402. ab hac paroemia progressus sic pergit: Ἐκ τριχὸς κρέμαται. ἐπὶ τῶν σφόδρα διακινδυνευόντων. ὅμοιόν ἐστι τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται. Ubi Arsenius p. 226. ὅμοιον τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔσικε. Iam satis apparet istud additamentum ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ ξυροῦ ad inferiorem gl. Ἐκ τριχὸς κρέμαται esse reiiciendum. Ignorat etiam Arsen. p. 225. 4. πολλά] πολλά τινα A. τινὰ Diogenianus IV, 92. 6. Ἐκ τοὔμπαλιν] Thucyd. III, 22. a Gaisf. laudatus: Ἐξελθόντες προσέβαλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον. 7. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα] Schol. Platon. p. 374. Exemplum inest gl. Παραχρῆμα. Expungendum vero τοῦ. Hesychius ἐκ τοῦ αὐτ. 8. ἐνδιδόντος] ἐνδιδοῦντος A. B. Med. ἀναδιδόντος extabat in v. Παρὸν κοντα, quo particula superior glossae irrepserat. Deest gl. V. 13. καὶ ante ὡς clam addidit Gaisf. cum *V. et Lex. Bachm. p. 215. Cf. v. Ὡς ἐκ τῶν παρόντων. 16. ἥρως] Addit E. ὁ τοῦ Πριάμου. Sub finem cum V. delevi, quae A. in marg. habet: Καὶ ἐπὶ κλητικῆς, ὦ Ἕκτορ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. 18. Ἐκτραορδιναρίου *V. λέξις] ἡ λέξις E. et Zon. p. 654. Subsequebantur Ἐκτραγῳδῶ. αἰτιατικῇ. Quam gl. habet A. in margine, delevi cum V. 20. Ἐκτραχηλίζω] Athenaeus p. 681. Phot. Ep. 230. *Toup.* MS. Cf. v. Ἀποτραχηλίζοντες et Tittm. in Zon. p. 676.

1. Ἱππασίας] Ex Polybio, opinor. *Toup.* In v. Ὑπερπνιγεῖς ubi novissima proferuntur, adiectum est ἐκ τῆς ἄγαν ἱππηλασίας: id quod magis etiam suspicionem intendit, ac verendum sane ne primordium loci labem susceperit haud exiguam. 3. ἐξαδυνατήσωσιν] ἐξαδυνατήσουσιν A. B. V. E. Med. vereor ut recte. 4. ὑπερπνιγεῖς] πνιγεῖς V. 5. 6. Glossas notavi, quas Küst. omisit silente Gronovio. 7. Ἐκτριβήσεται. διατρίψει ἐν τοῖς κ.] Ex Schol. Sophocl. Oedip. R. 428. Toupius comparavit v. Ἀλῆται. 12. ἐστι edd. 14. V. annot. in v. Ἐκτὸς πηλοῦ. 16. Ἐκτρυπῆσαι] Aristophanes Eccles. 337. Ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν. At ibi ἐκτρυπᾶν non significat *per vim exire*, ut Suidas hic exponit; sed potius *clam*, et ita ut alios fallas et lateas. Vide etiam infra v. Εἰστρυπᾶν. *Küst.* Eustathius, Küsterо in Hesychium citatus, p. 1532, 4. Ἐκτρυπῆσαι κατὰ Παυσανίαν τὸ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρειςελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν. 17. Ἐκτρυχωθείς] Sic pro ἐκτριχωθείς, ut praecedentes editt. habent, scribendum esse non solum sensus, sed etiam series litterarum [et Lex. Bachm. p. 215.] ostendit. *Küst.* Dio in Exc. Ursini p. 413. Ceterum illud ἐκπιεσθεὶς videtur interpretamentum. Vide Albert. in Hesych. *Toup.* MS. Ἐκτυχωθείς A. Ἐκτοιχωθείς V. Zonaras. Ἐκτριχωθείς B. E. Ἐκτροχωθείς Lex. Seg. ap. Gaisf. ἐκπιασθείς] ἐκπιεσθείς B. E. probatum Dukero in Schol. Thucyd. p. 643. 18. κυριώτερον, φανερ. Hesychius. 19. Ἔκτυποῖ] Agathias p. 130. *Toup.* MS. Ἐκτυπεῖ A. 20. ῥιπτειν εἰς κίνδυνον Zon. p. 677.

---

habere. dicitur de iis qui extra periculum constituti sunt. Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. Ex gustu cognosco. de iis dicitur qui ex parva re multum deprehendunt. Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον. Ἐκ τοὔμπαλιν. E contrario. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Ex tempore. Ἐκ τοῦ παρ. Pro re nata, prout res tulit. Ἐκ τῶν παρ. Pro praesenti rerum statu. *Cum igitur vincerentur, confestim remedium a deo petunt, et Pythiam interrogant.* Ἐκ τῶν παρόντων. Item ὡς ἐκ τῶν παρόντων. Pro facultatibus et praesenti rerum statu et rerum copia. Ἕκτωρ. Hector, heros ita dictus, quasi ἐχέτωρ. Et Ἐκτορίδης, Hectoris filius. Ἐκτραορδιναρίους. Extraordinarios, vocabulum Romanum, significat autem eos qui reliquis extra ordinem adduntur. Ἐκτραχηλίζω. Et Ἐκτραχηλισθῶσι, cervices frangant. *Ne, si equitatio cum tumultu fiat, multi equites cervices frangant, plures autem equi viribus deficientibus langueant, alii nimia cursus concitatione suffocati, alii vero nimio labore confecti.* Ἐκτριβήσεται. Conteretur. vel perdetur. translatio ducta est ab argenteis vel aereis vel aliis huiusmodi vasis, quae saepius mundata et eluta conteruntur. Sophocles: *Nemo est enim mortalium qui peius te sit pessumdandus.* Ἐκ τριχὸς κρ. E pilo pendet. proverbium de iis qui in summo periculo versantur. Ἐκτρυπῆσαι. Per vim erumpere. Ἐκτρυχωθείς. Attritus, perditus. Ἐκτυπώτερον. Manifestius. Ἔκτυποῖ. Format. Ἐκκυβεύειν. Se in periculum coniicere.

Οἰσάμενος, κατὰ τὸν ποιητήν, δόλον εἶναι, οὐδαμῶς ἔκρινεν ἐκκυβεύειν οὐδὲ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, ἦγε τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῷ κἄρακι. Καὶ αὖθις· Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ παροιμία· Ἐρρίφθω κύβος.

Ἐκύει. ἐνεκυμόνει, ἐν γαστρὶ εἶχεν. Ὁ δὲ ἔκρυπτεν, καὶ ἐξειπεῖν τὴν ὠδῖνα, ἣν ἐκύει, οὐκ ἐτόλμα.

Ἐκύησεν. ἐγέννησε.

Ἐκύκα. ἐτάρασσεν.

Ἐκκυκλεῖ. ἐκκαλύπτει. Καὶ Ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων.

Ἔκυλος. εἶδος βοτάνης. ἄκυλος δέ, τῆς πρίνου ὁ καρπός.

Ἐκκυμανθῆναι. ἐκ τοῦ κύματος τῷ λιμένι προσορμισθῆναι.

Ἑκυρά. ἡ πενθερά. Καὶ Ἑκυρός, ὁ πενθερός.

Ἐκύρουν. ἐτύγχανον.

Βωμῷ θύων ἐκύρουν.

Ἐκφανεστάτας. πάνυ λαμπράς. Πολύβιος· Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς.

Ἐκφαντορία. ἐκφανῶς φανερῶσαι.

Ἐκφαυλίζων. εὐτελίζων.

Ἐκφέρεται. λέγεται, ἢ ἐκκομίζεται.

Ἐκφεύγω. αἰτιατικῇ.

Ἐκφθαρείς. ἐξελθών. οὕτω λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν. Εἰσφθαρεὶς δέ, τὸ ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν που.

Ἐκφοβῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐκφοράν. ταφήν. ἐκ τοῦ ἐπὶ μνήματος ἐκφέρεσθαι.

Ἔκφορος. Αἰσθάνομαι γινόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. τουτέστι παράφορος.

Ἐκφορούμενοι. ἐκκενούμενοι.

Ἐκφρησθέντων. ἐκβληθέντων. Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν Ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθῆραι τὰ ἱερά. — Οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν, τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν.

Ἐκφρονῶ. γενικῇ.

Ἐκφρόνως. ἀνοήτως.

Ἔκφρων. ἐξεστηκώς, παραπαίων, ἔξω φρενῶν. Ὁ δὲ ὑπὸ μέθης ἔκφρων γενόμενος.

---

1. Οἰσάμενος, κατὰ τὸν ποιητ.] Fragmentum hoc excerpsit Suidas ex Polyb. lib. III. c. 94. *Küst.* 3. ἦγε δὲ] δὲ om. A. E. *V. δὴ Med. Abieci particulam, quam ignorat Polybius, in diversa tamen verborum conformatione ponens κρίνων. 4. Ἔδοξε τοῖς Καρχ.] Haec quoque Gaisfordus ad Polybium referebat: quae mihi videntur e superiorum interpretatione esse subnata. 5. Ἐρρίφθω κύβος] Haec olim in singularem glossam erant traducta. Cf. nos in v. Ἀνέρριπτον. Ceterum hic demum locus nos admonuit corruptionis in v. Κύβος relictae. Nam aperte refingendum et ἐκκυβεύειν τοῖς πράγμασι, et in Polybianis καὶ ἐκκυβεύειν. 6. Ὁ δὲ] ἡ δὲ E m. sec. Locus ex v. Ὠδίν augendus. Novissima turbat Zonaras. 10. Ἐκύκα] Aristoph. Pac. 269. 11. Ἐκκυκλεῖ] Vide supra v. Ἐγκυκλήθητι. *Küst.* Ἐκκυκλούμενος] Aristoph. Thesm. 102. Post hanc glossam delevi cum A. V. Ἐκυλινδεῖτο πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. 13. Gl. om. *V. Eadem extant sub v. Ἄκυλος. πρίνου] τῆς πρίνου A. cum gl. superiore, ὁ τοῦ πρίνου E. 19. Βωμῷ θύων] βωμῷ θεῶν A. ἐκύρουν] Apud Sophocl. Oedip. Colon. 1159. unde haec descripsit Suidas, legitur ἔκυρον. Verba tragici illius sic habent: Προσπεσόντα πως Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ Θύων ἔκυρον. Scholiasta in eum locum: Ἔκυρον. ἀντὶ τοῦ ἐκύρουν. ταυτὸν δὲ τῷ ἐτύγχανον. *Küst.* Sub finem gl. expunxi cum V. Ἠκύρουν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀβέβαια ἐποίουν. Ignorat Zon. p. 678. Nam de fraude illata non sinit ambigere comparata v. Ἠκύρουν. 20. Πολύβιος] Fr. gr. 47.

1. Ἔκφαντορία] Lex. Seg. Ἐκφαντορίᾳ. ἐκφανῶς, φανερῶς. Haec iunctissima sunt cum Glossis Dionysii Areop. Ἐκφαντορία. ἔκφανσις, φανέρωσις: habetque φανέρωσις E. Zonaras p. 658. Ἐκφαντορία. δήλωσις, θεολογία. Ἔκφανσις. φανέρωσις. Cf. Suiceri Thes. Eccles. Tittmannus corrigebat, ut extat apud Hesychium: Ἐκφαντορία. ἡ δήλωσις. Ἐκφάναι. φανερῶσαι. ἐκφανῶς] ἐκφανερῶς V. 2. Ἐκφαυλίζων] Vid. infra v. Ἐκφρησθέντων. 3. ἐκκομίζεται] Id spectare videtur ad Soph. Trach. 497. 4. 8. Om. vulg. silente Gron. 5. Ἐκφθαρείς. ἐξελθ.] Ex Scholiasta Aristophanis in Pac. 71. *Küst.* Zon. p. 678. τὸ ἐπὶ] τῷ ἐπὶ A. 9. Ἐκφοράν] Aristoph. Plut. 1008. In fine διέρχεσθαι Hesychius. 11. γινόμενος] γενόμενος B. E. Hunc locum Synesio tribuit H. Stephanus. τοῦ πάθους] τῆς λύπης B. E. 13. ἐκκενούμενοι] κορεννύμενοι Lex. Seg. 14. Ἐκφρησθέντων] Confer Nostrum infra v. Εἰσέφρησα. *Küst.* Cf. Lobeck. in Aiac. p. 319. Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν Ἐπικ.] Fragmentum hoc ex Aeliano depromptum est, ut patet ex Suida infra v. Ἐπίκουρος. Ibi autem pro ἐκφρησθέντων legitur ἐκφορηθέντων. *Küst.* Quod iam emendatum est. 15. Ἐπικούρων] Scribe Ἐπικουρείων. Verba haec enim de Epicureis intelligenda esse discimus ex Suida infra v. Ἐπίκουρος, ubi locus integer Aeliani, ex quo fragmentum hoc decerptum est, adducitur. *Küst.* 16. ἐκκαθῆραι] ἐκκαθάραι Zon. p. 678. ἐκκαθῆναι V. 19. Om. vulg. silente Gron.

Dolum, ut Poeta ait, subesse ratus aleam iacere et periculum summae rerum facere noluit, sed suos intra castra continuit. Et iterum: *Carthaginiensibus visum est aleam iacere et belli fortunam tentare.* Est etiam proverbium: *Iacta sit alea.* Ἐκύει. Gravida erat, praegnans erat. *Ille vero rem tegebat, et dolorem, quem pectore fovebat, eloqui non audebat.* Ἐκύησεν. Genuit. Ἐκύκα. Miscebat. Ἐκκυκλεῖ. Ostendit. Et Ἐκκυκλούμενος, qui versatione machinae spectatoribus ostenditur. Ἔκυλος. Genus herbae. ἄκυλος vero glans ilicis. Ἐκκυμανθῆναι. Ex fluctibus ad portum appelli. Ἑκυρά. Socrus. Et Ἑκυρός, socer. Ἐκύρουν. Eram. *Ad aram immolans stabam.* Ἐκφανεστάτας. Illustrissimas. Polybius: *Quod enim in praesens nos maximo dolore afficit, illud insignem nobis laetitiam afferre solet.* Ἐκφαντορία. Rerum occultarum manifestatio. Ἐκφαυλίζων. Elevans. Ἐκφέρεται. Dicitur. vel effertur. Ἐκφθαρείς. Egressus. id ponitur, siquis in aliquorum perniciem prorumpit: ut εἰσφαρείς, in aliquorum perniciem ingressus locum. Ἔκφοράν. Sepulturam. quod mortui solent ad monumenta efferri. Ἔκφορος. Qui transversus rapitur. *Sentio me ab affectu transversum abripi.* Ἐκφορούμενοι. Qui evacuantur. Ἐκφρησθέντων. Eiectorum. *Epicureis ex urbe eiectis sacerdotes templa lustrare iubebant. Illi vero magno confestim gaudio repleti fuerunt, quod deus cum contemptu et ignominia eum ex loco illo non eiecisset.* Ἐκφρόνως. Stulte. Ἔκφρων. Amens, delirans, insanus. *Illi vero cum ebrietas sanam mentem*

707 [P]Ἔκφυλον. ἀλλόφυλον, ἄηθες, ξένον. Ὀθνεῖον καὶ πάντη ἔκφυλον.

Ἔκφυλος. ξένος, παρηλλαγμένος. Αἰλιανός· Ἑκάτερος δὲ ἅρπαγῆς τὴν κόρην ποιήσασθαι ἐμαίνοντο. πόλεμος οὖν ἔκφυλος ἐγένετο, καὶ ἐνακμάζει καὶ μάλα ἀδόκητος, οὐκ ἔχων οὔτε γενναίαν οὔτε εὐπρεπῆ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐκφυλλοφορεῖν. οἱ ἀρχήν τινα ἄρξαντες ἂν εὐθυνόμενοι ὑπὸ τῆς βουλῆς ἁλῶσιν, ἐν φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐνέγραφον οἱ βουλευταί, καὶ καθιᾶσιν εἰς τοὺς ἐχίνους. ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίστις προσενεγράφετο τοῖς φύλλοις.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, καὶ Ἐκφυλλοφορία. εἴ ποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει, καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν φ', ἐσκόπει ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλαθῆναι καὶ τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ τῆς ψήφου φύλλοις ἐπεσήμαινε τὴν αὑτοῦ γνώμην ἕκαστος· ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ. καὶ ἐλέγετο τοῦτο ἐκφυλλοφορῆσαι καὶ ἐκφυλλοφορία. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἐκφῦναι. γεννηθῆναι.

Ἐκφύς.

Ἔκφυσιν. βλάστησιν, ἢ γονήν.

Ἐκφοιτᾷ. ἐξέρχεται.

Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασι. Πολύβιος, ἀντὶ τοῦ μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἐπιτεταμένως, συντόνως.

Ἐκχοΐζω. τὸ σκάπτω.

[Ἐλάα. ὁ καρπός. Ἐλαία δὲ τὸ δένδρον.

Ὅτι τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάαν γεγέριμον ἔλεγον· παρ' ἡμῖν δὲ ῥουπάταν.]

Ἐλάαν. ἐλαύνειν. Καὶ Ἐλάειν, ὁμοίως.

Ἐλαγοθήρει. ἐκυνηγέτει, λαγοὺς ἐθήρα.

Ἑλλάδιος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, γονὼς κατὰ Θεοδόσιον τὸν βασιλέα τὸν νέον. Λέξεως παντοίας χρῆσιν κατὰ στοιχεῖον. Ἔκφρασιν φιλοτιμίας. Διόνυσον ἢ Μοῦσαν. Ἔκφρασιν τοῦ λουτροῦ Κωνσταντιανῶν. Ἔπαινον Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐλαΐδας. ἐλαίας δένδρα.

Ἐλαϊτή. πόλις.

---

2. *καὶ π. ἐκφ.*] Delevit haec Küsterus, qui *ὀθνεῖον* habuit pro interpretatione. Recte distinxit Gronovius Rec. Mutil. p. 9. Cf. Zon. p. 654. *Ὀθνεῖον κτλ.* ex Iustino de Legatt. p. 162. esse sumpta monet Abreschius: ubi *γάρ τι* pro *καὶ πάντη*. Vid. vv. *Ὀθνεῖον* et *Οὐκ ἀνασχήσομαι*, quibus Gronovius utitur. 4. *ποιήσασθαι* suspectum videtur. 8. *Ἐκφυλλοφορεῖν*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et E.] male *ἐκφυλλοχωρεῖν*. *Küst.* Vid. Meurs. Attic. Lectt. III, 19. et de *πεταλισμῷ* V, 18. *Reines.* Disputavit de hac re Meierus de bonis damn. p. 84. 10. *ἔγραφον*] *ἐνέγραφον* A. V. Zonaras. 11. *καθιᾶσιν*] *καθίασιν* A. B. E. Med. Praestat *καθίεσαν*. 13. *Ἐκφυλλοφορῆσαι*] Ex Harpocratione. Conferetiam Etymologum v. *Ἐκφυλλοφορῆσαι*, qui plura habet quam Suidas. *Küst.* Et Lex. Rhet. p. 248. 14. *πολιτῶν*] Lege *βουλευτῶν* ex Harpocratione. *Hemst.* *πολιτῶν* retinent Lex. Seg. et Etym. *ἀνάξιος*] *ἀναξίαν* B. E. 16. *αὐτὸν*] *αὐτ* V. *ἀλλ' — συνεδρίου* om. Harp. 17. *ἐκ τοῦ σ.*] *καὶ τοῦ σ.* A. B. E. Med. *καὶ τῆς σ.* V. 20. *Δημοσθένης*] Vid. Taylor. apud Reiskium p. 1006.

1. *ἐκγεννηθῆναι*] *γεννηθῆναι* scripsi cum *V. B. E. Med. et Zonara. 2. Interpretationem *ἐκγεννηθείς* omisi cum A. B. V. Eius loco *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* E. 4. Gl. male collocatam habet Zonaras. *Ἐκφυτᾷ* *V. Habuit etiam Hesychius. 5. *Ἐκ χειρὸς*] Dionys. Hal. Ant. p. 231. *τὴν ἐκ χειρὸς ὁρμήν. Toup.* MS. Vid. Gataker. N. I. S. c. 30. p. 137. G. Polybii locus est V, 62, 7. *Gaisf.* In brevitatem redegit Zon. p. 658. 8. *Ἐκχοΐζω*] A *χοῦς χοός. Hemst.* *σκάπτω*] *κάμπτω* B. E. repugnante Zon. p. 679. 9. *Ἐλάα*] Vide Dukerum in Thucyd. VI, 99. Wassium in VII, 81. Brunck. in Aristoph. Av. 617. Formae *ἐλάα* multo latiorem campum Atticos concessisse demonstrat Dindorfius in Thesauro Paris. Sed totam glossam om. *V. eamque notavi. Vide v *Ἐλαία* et annot. in v. *Ἐλαστροηθείς*. 10. *τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθ.*] Vide supra v. *Γεγέριμον. Küst.* *γιγέριμον*] *γεγγέριμον* et mox *δρουῦπαν* em. Meursius Gloss. Gr. Barb. in *Δουύπατα*. V. *Δρύππα. Hemst.* *γιγέριμον* A. *γεγέριμον* E. Cf. annotatio libri A. sub v. *Δρύινος*. 12. *Ἐλάαν*] Homer. Il. *ε'*. 366. *καὶ ἐλάειν δμ.* om. B. E. qui in capite gl. *Ἐλάειν*. Agnoscit Zon. p. 691. *ἐλάειν*, quod dici mallem *ἐλᾶν*. 13. *Ἐλαγοθήρει*] Aristoph. Lys. 790. *Ἐλαγωθήρει* B. E. 14. *Ἑλλάδιος, Ἀλεξ.*] Ab hoc Helladio diversus est Helladius Besantinous, auctor Chrestomathiae, ex qua Excerpta habentur apud Photium. Vide Meursium in notis ad illa Excerpta. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 168. 16. *χρῆσιν*] Id non multum abest a glossarii notione, quod testium auctoritatibus esset munitum. *στοιχεῖον*] *στοιχείων* A. Lexicon descripsit Photius Bibl. Cod. 145. 17. *τοῦ λουτροῦ*] Scribe *τῶν λουτρῶν*, ut respondeat voci sequenti *Κωνσταντιανῶν. Küst.* Immo cum optimo libro, qui particulam horum gl. *Λοῦτρον* subiecerat, scribendum *τῶν λούτρων Κωνσταντίνου*. 20. *Ἐλαΐδας*] *ἐλᾴδας* Aristoph. Ach. 997. 21. Item Zon. p. 686. sed incerta glossae fide.

---

ademisset. *Ἔκφυλον*. Peregrinum, insolitum, externum. *Alienum et omnino inusitatum.* *Ἔκφυλος*. Peregrinus, inusitatus. Aelianus: *Uterque insana puellam rapiendi cupiditate tenebatur. bellum igitur ortum est insolens, invaluitque prorsus praeter expectationem, nullam habens honestam aut decoram causam.* *Ἐκφυλλοφορεῖν*. Qui magistratum aliquem gesserant, si muneris male gesti a senatu convicti fuissent, senatores nomina eorum in foliis oleae scripta in echinos demittebant, argumentis et rationibus latae sententiae simul ascriptis. *Ἐκφυλλοφορῆσαι* et *Ἐκφυλλοφορία*. Si quis civium contra ius et fas fecisset, et senatu quingentorum indignus esse videretur, senatus iudicabat, an ordine senatorum movendus esset. pro calculis autem foliis arborum utebantur, in quibus suam quisque sententiam scribebat: ut in ostracismo testulis solebant inscribere. sic Demosthenes in oratione contra Neaeram. *Ἔκφῦναι*. Enatum esse. *Ἔκφύς*. *Ἔκφυσιν*. Germinationem, generationem. *Ἐκφοιτᾷ*. Erumpit. *Ἐκ χειρὸς βοηθ.* Omni studio et conatu enixisque viribus rempublicam iuvare. Polybius. *Ἐκχοΐζω*. Fodio. [*Ἐλάα*. Fructus olivae. *Ἐλαία* vero, arbor oliva. Oleam in arbore ad maturitatem perductam *γεγέριμον* vocabant: quae apud nos *ῥουπάτα* vulgo dicitur.] *Ἐλάαν*. Idem quod *ἐλαύνειν*. Impellere. *Ἐλαγοθήρει*. Lepores venabatur. *Ἑλλάδιος*. Helladius, Alexandrinus, grammaticus, qui sub Theodosio Imperatore iuniore vixit. scripsit ordine alphabetico lexicon omnium generum et auctoritatum. Descriptionem ambitionis. Bacchum sive Musam. Descriptionem balnei Constantini. Laudes Imperatoris Theodosii. *Ἐλαΐδας*. Oleas arbores. *Ἐλαϊτή*. Urbs.

Ἐλάκησε. μέσον ἐσχίσθη. ἐλάκησε καὶ ἐκτύπησεν, ἀνεκροτάλησεν.

Ἐλάκκισε. λάκκους ὤρυξεν.

Ἐλακωμάνουν. τῆς τῶν Λακώνων ἤρων πολιτείας. ἐμνήσθη δὲ αὐτῶν διὰ τὸ ὑπερέχειν τότε τοὺς Λάκωνας τῷ πολέμῳ.

708 ΙΙ Ἔλαμψαν αὐτῶν τὰ ἔργα. ἀντὶ τοῦ φανεροὺς αὐτοὺς ἐποίησαν.

Ἑλλάνικος, Μιλήσιος, ἱστορικός. Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας.

Ἑλλάνικος, Μιτυληναῖος, ἱστορικός, υἱὸς Ἀνδρομένους, οἱ δὲ Ἀριστομένους, οἱ δὲ Σκάμωνος· οὗ ὁμώνυμον ἔσχεν υἱόν. διέτριψε δὲ Ἑλλάνικος σὺν Ἡροδότῳ παρὰ Ἀμύντᾳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, κατὰ τοὺς χρόνους Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους· καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλε, γεγονότι κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ μικρῷ πρός. ἐξέτεινε δὲ καὶ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Περπερήνῃ τῇ κατ' ἀντικρὺ Λέσβου. συνεγράψατο δὲ πλεῖστα πεζῶς τε καὶ ποιητικῶς.

Ἑλλανοδίκαι. οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

Ἑλλανοδίκαι. τὸ μὲν πρῶτον ἕνα καθίστων Ἑλλανοδίκην οἱ Ἠλεῖοι· εἶτα δύο· τελευταῖον δὲ θ'. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἠλεῖος τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα δέκα εἶναι Ἑλλανοδίκας, ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ά.

Ἐλαολόγοι.

Ὥςπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

Ἔλασαι καὶ Εἰσελάσαι.

---

1. Ἐλάκησε. μέσον ἐσχ.] Actor. I, 18. de Iuda dicitur: *Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος.* Huc Suidas respexit. *Küst.* Ἐλάκισε *V. Ἐλάκισε μέσος. ἀντὶ τοῦ ἐσχίσθη. ἐλάκησε δὲ κτλ. Zon. p. 691. In extr. ἀνεκροτάλισεν Hemsterhusius. ἐνεκροτάλισεν B. E. Praestat ἐλάκησε καὶ ἐκτ. et sqq. omitti cum V. 3. Ἐλάκκισε] Ἐλάκισε Med. Gl. om. V. et Zonaras. 4. Ἐλακωμάνουν] Scribe ἐλακωνομάνουν, ut apud Aristophanem Av. 1281. Ἐλακωνομάνουν πάντες ἄνθρωποι τότε. Huc Suidas respexit. *Küst.* Reliqua sunt e Scholiis Aristoph. 7. Dissimilia Zon. p. 691. αὐτῶν — φανεροὺς αὐτοὺς] αὐτὸν — φανερὸν αὐτὸν Ä. 9. Ἑλλάνικος, Μιλήσιος] De utroque Hellanico consentit, paucioribus tamen verbis, *Eudocia* p. 163. Milesium tamen nemo veterum cognovit. Itaque Sturzius de Hellan. p. 28. satis probabiliter contendit Hellanicum vocari pro Hecataeo Milesio, qui Historias et *Περίοδον γῆς* edidisse feratur. 11. Ἑλλάνικος] De hoc Hellanico vide Vossium in egregio opere de Hist. Gr. qui multa de eo congessit. Quaedam tamen ab eo praetermissa in gratiam lectoris *φιλολόγου* hic addam. Troica Hellanici praeter scriptores a Vossio memoratos laudat etiam Parthenius Erotic. c. 30. ubi de Corytho agit. Eiusdem operis librum primum citat eruditus enarrator Apollonii Rhodii I, 916. nec aliud opus intelligi puto a Scholiasta Homeri in Il. *υ'.* 145. ubi Troiam ab Hercule captam esse ex Hellanico refert. Ἀτθίδα scripsisse Hellanicum Vossius ex Harpocratione observavit. Eius operis librum secundum laudat Suidas vv. *Μουνυχία* et *Στεφάνη*. *Νομίμων Βαρβαρικῶν* praeter Etymologum et Suidam v. *Ζάμολξις* mentionem etiam facit Porphyrius apud Eusebium de Praepar. Euang. lib. X. c. 3. ubi simul tradit opus illud ex Herodoti Damasique scriptis consarcinatum fuisse. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντικῶν Hellanicum testem advocat Scholiasta Homeri in Il. *σ'.* 486. idemque *Βοιωτιακὰ* eius memorat ad versum primum Boeotiae. Neutrius operis ab Vossio facta est mentio. *Περσικὰ* Hellanici praeter Stephanum laudat etiam enarrator Aristophanis in Av. 1022. Haec sunt quae Vossianis de Hellanico addenda putavi. *Küst.* V. Sturzius sect. 2. 14. καὶ σὺν] καὶ om. A. B. E. *V. Ἀμύντᾳ] Vid. Clintoni Fast. Hellen. p. 371. ed. sec. Huius regis memoriam unde Suidas acceperit magis admirari licet quam divinando excusare.

1. καὶ μικρῷ πρός] Cum Porto legendum puto *καὶ μικρῷ πρό*. *Küst.* Nemo sic Graece dixerit. Tum enim cum Dobraeo scribendum foret *πρότερον*. Editum defendit Sturzius p. 4. interpretatus *paulo diutius*. 2. μέχρι τῶν Περδίκκου χρ.] Infra v. Ἐπέβαλε, ubi locus hic repetitur, legitur *μέχρι τῶν Προδίκου χρ.* quod magis placet. Intelligitur enim Prodicus Ceius, qui circa Olymp. XC. floruit, quo tempore Hellanicus iam natu grandis erat. *Küst.* Recte factum quod sententiam mutaverit in nota ad v. Ἐπέβαλε. *Hemst.* Ubi *καὶ* ante *μέχρι* deest. 3. Περπερήνῃ] Περπερίνῃ A. V. cum uno MS. Strabonis XIII. p. 607. (p. 872. Oxon.) 4. ποιητικῶς] Sic MSS. Pariss. At in prioribus editt. [et Eudocia] legitur *ἐπικῶς*. *Küst.* Neutrum recte se habet. 6. Εὐνάπιος] Fr. 42. Ed. Nieb. p. 103. οὕτω *V. cum Eunapii verbis coniungit; item Zon. p. 682. *Εὐνάπιος* omisso; Ἕως ὁ μέγ. gl. inferior. *Καὶ τότε ὁ μέγ.*] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ἠθλοθέτει. *Küst.* 7. Γαϊνᾶς] Alibi *Γαΐνας*. ὄλεθρον] στρατὸν Zon. 8. Ἑλλανοδίκαι] Ex Harpocratione. *Küst.* Huius narrationem supplebit Lex. Rhet. p. 248. coll. Schol. Pind. Ol. III, 12. Pausan. V, 9, 4. 9. τελευταῖον δὲ θ'.] Lex. Seg. p. 249. ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον. θ' om. V. 11. Ἑλλανοδίκας] Ἑλλανοδίκας φησιν Gaisf. cum E. Debebat, quod praebet editus Harpocratio, Ἀριστόδημος δ' ὁ Ἠλεῖός φησι. Tum ἀφ' A. pro ἐφ'. 14. Ὥςπερ ἐλαολόγοι χωρ.] Aristoph. Vesp. 710. (732.) Νῦν δ' ὥςπερ ἐλαιολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. *Küst.* ὡς A. pro ὥςπερ. Dein ἐλαολόγον Med. V. annot. in v. Ἐλαστρηθείς.

Ἐλάκησε. In medio disruptus est. item crepuit, sonuit. Ἐλάκκισε. Fossas fodit. Ἐλακωμάνουν. Laconibus favebant. eorum autem mentionem fecit, quod Lacones bello tunc superiores erant. Ἔλαμψαν αὐτ. Ipsorum opera splenduerunt. Id est, illustres illos reddiderunt. Ἑλλάνικος. Hellanicus, Milesius, historicus. scripsit Terrae tabulam. item Historias. Ἑλλάνικος. Hellanicus, Milesius, historicus. scripsit Terrae tabulam. item Historias. Ἑλλάνικος. Hellanicus, Mytilenaeus, historicus, filius Andromenis, vel secundum alios Aristomenis, vel ut alii Scamonis: cui cognomen habuit filium. idem commoratus est una cum Herodoto apud Amyntam Macedonum regem, Euripidis et Sophoclis temporibus; et aetate Hecataeum Milesium attigit, qui vixit tempore belli Persici et paulo ante, pervenit autem usque ad Perdiccae tempora, obiitque Perperenae, quae est e regione Lesbi. scripsit plurima tam prosa quam metrica oratione. Ἑλλανοδίκαι. Iudices sacris certaminibus praefecti. Eunapius: *Tunc vero maximus Hellanodica Gainas perniciem Romanorum dispensavit.* Ἑλλανοδίκαι. Primum quidem Elei unum Hellanodicam constituerunt; deinde duos; postremo novem. Aristodemus vero Eleus dicit Hellanodicas, cum ultimum certamen proponerent, decem fuisse, unum ex singulis tribubus delectum. Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt. *Nunc vero tanquam qui oleas legunt sectamini eum, qui mercedem habet.*

Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη. Ἀριστοφάνης. * τῆς ἀρχῆς Πινδάρου·

Ἐλασίβροντες παῖ Ῥέας·

ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. τουτέστι, μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι διὰ τὴν φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχέως.

Ἐλασμὸς μολίβδου. Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδων γράφοντες.

Ἐλαστρηθείς. βιασθείς, κινηθείς.

Ζανὸς ἐλασιρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.

Ἐλάτεια. πόλις μεγίσιη τῶν ἐν Φωκεῦσιν. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ ρ προφέρουσιν Ἐλάιρειαν, δοκοῦντες ἄμεινον γράφειν.

700 Ἐλάτειραν. ἀπελαστικήν.

Ἐλατήρ. πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς.

Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἑλατῆρα Λακαίνης ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει.

εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις, παρὰ τὸ λαγαρόν. καὶ πέλανοι παρ' Εὐριπίδῃ. Καὶ Ἐλατῆρος, πέμματος εἴδος ἀζύμου. Εὐριπίδης δὲ πεπτά.

Ἐλατῆρι. ἡνιόχῳ.

Ἐλαύνωσιν.

Ὄγμον ἐλαύνωσι.

τύπτωσι. τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι Ὅμηρος.

Ἐλάφειον. τὸ τῆς ἐλάφου κέρας καὶ κρέας. Καὶ Ἐλάφειος ἀνήρ, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφηβόλος. ὁ κυνηγός. καταχρηστικῶς.

Ἐλαφρία. ἡ ὀλιγότης.

Ἐλαφρίζω. ἀνασηκῶ.

Ἐλαφροτάτους. ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πρωτάτους· κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου.

---

1. Ἀριστοφάνης] Equ. 623. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas descripsit. *Küst.* Statim παρὰ τὸ om. A. B. V. E. Med. quod a Küstero e Scholiis inculcatum delevi. Coniectare licet ἐκ. 2. Πινδάρου] Fr. inc. 153. sive p. 627. ubi Schneiderus probabiliter Ἐλασίβροντα. 4. ἐλαυνόμενε] Lege cum Schol. Hesychio et Zon. p. 688. ἐλαυνόμενα. 6. ψόφου *V. 7. τραχέως] Idem Scholiastae reddendum. 8. Εἰς ἐλασμούς] Gaisfordus affert Dion. Cass. XLVI, 36. ἐς ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα. Mox μολύβδου E pr. μολύβδων E m. sec. cum gl. *Μόλυβδος* olim hinc derivata. Statim gl. Ἐλάσσων. ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων omiserunt A. B. V. E. 10. Ἐλαστρηθείς] Arrian. Rer. Ind. p. 572. Dion. Hal. p. 18. Toup. MS. Adde Misc. Obss. X. p. 4. 11. Ζανὸς ἐλασιρηθεὶς γυιοπ.] Antipatri Sidon. XXVII, 6. Anthol. Pal. VI, 219. Tum A. in marg. Ἐλαολόγοι. οἱ τὰς ἐλάας συλλέγοντες. Ἐλαία τὸ δένδρον, ἐλάα δὲ ὁ καρπός. Quorum Ἐλαιολόγοι — συλλέγοντες reponunt edd. vett. post gl. Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥ. Sed ignorat cum *V. Gaisfordus. γυιοπαγεῖ] γυοπαγεῖ E. Med. γυιοπαγεῖν φάδι A. νιφᾶσι Zonaras. 12. Ἐλάτεια] Ex Harpocratione: apud quem plura habes. *Küst.* Quae satis ignaviam breviatoris coarguunt, qui cum observationem de ratione nominis Ἐλάτρεια debuisset ad oppidum Cassopiensium referre, distinctionem temere neglexit. Peius etiam rem gessit Zon. p. 686. 13. προφέρουσιν] προσφέρουσιν A. 15. Ἐλάτειραν] V. Aristoph. Equ. 1271. Ἐλατῆρα. ἀπελαστικήν Lex. Seg. 16. Ἐλατήρ. πλακουντῶδες π.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 245. *Küst.* ἔθεν] ἔνθεν A. V. Schol. Aristoph.

1. Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα] Anthol. [Pal. VII, 18. Antipatri Thessal. Ep. LVI, 3. 4.] ut a Porto quoque observatum fuit. Ceterum fragmentum hoc alieno loco positum est, quod collocari debet post verba illa sequentia, Εὐριπίδης δὲ πεπτά. *Küst.* Cf. v. Εἰδήσεις. 3. εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις] His praefigit Schol. ἐλατὴρ δὲ πᾶν τὸ πλατύ, quibus merito caret Suidas. Verum illa si quis probabiliter possit explicare, vehementer admirer. Nos quin reponendum sit εἰσὶ δὲ καὶ λάγανα, minime dubitamus freti vel v. Λάγανα. Quamquam fieri potuit ut etiam in mediis quaedam interciderent. πέλανον] πέλανοι A. V. Schol. Aristoph. Locus est Helen. 1354. 4. Ἐλατῆρος, πέμματος] Haec nota referenda est ad locum illum Aristophanis Equ. 1179. Ἡ Γοργολάφα σ' ἐκέλευσε τουτουὶ φαγεῖν Ἐλατῆρος. Scholiasta: Ἐλατήρ, πέμματος εἶδος. τινὲς μὲν ἄζυμα, Εὐριπίδης δὲ πεπτά. *Küst.* Distinxi cum Med. Nam edd. vulgg. πέμματος. εἶδος ἀζύμου. Locum tamen adhuc esse mancum ostendit Scholiastes. Deinde mirabar dici πεπτά, cuius vice non ausim πέλανοι refingere. Verum ipsam dicti sedem indagavit Gaisfordus fragm. XIII, 5. (IX.) Cressarum. 6. Ἐλατῆρι] Il. δ'. 145. 7. Ἐλαύνουσιν] Ἐλαύνωσιν E. bis quidem A. V. Post caput gl. delevi αἰτιατικῇ cum *V. Dedit item Gaisf. τύπτωσι pro edito τύπτουσι. 8. Ὄγμον ἐλαύνουσι] Homerus Il. λ'. 68. *Küst.* 9. τιθεῖσι δὲ καὶ] δὲ καὶ om. A. V. τιθεῖσιν *V. τίθησι cum Schol. Ven. reposuerunt Gaisfordus et Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 78. 11. Apparet horum ordinem sic esse mutandum: Ἐλάφειον κέρας καὶ κρέας. τὸ τῆς ἐλάφου. Ac dubites etiam an praestet expungi καὶ κρέας. Cf. Herod. Epimer. p. 238. 12. Ἐλάφειος] Ἐλάφωνος Med. Vid. Zenob. III, 66. 14. καταχρηστικῶς mirabatur Tittmannus: quem fugiebat Eustathius in Il. σ'. 318. monens significari ἐκ μέρους τὸν ἁπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλοντα. Disertius etiam Hesychius: κυνηγός. ἀπὸ εἴδους ἑνὸς τῶν κυνηγουμένων. 17. Ἐλαφροτάτους] Ex Harpocratione. *Küst.* λέγουσι] γράφουσι Harpocr. Pal. Sub finem gl. Harp. libri plerique βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους.

Ἐλασίβροντ' ἀναῤ. *Verba fulminantia prorumpens.* Aristophanes, imitatus Pindaricum: *Fulminum vibrator filii Rheae.* id est, verbis magnificis et iactabundis et sonoris utens. ridet autem Cleonem ob ipsius vocem, quod vel aspere vel celeriter loquebatur. Ἐλασμὸς μολίβδου. *In laminis plumbi scribentes.* Ἐλασιρηθείς. Coactus, compulsus. *Cum compelleretur gelidis nivibus coelo missis.* Ἐλάτεια. Elatea, urbs Phocensium maxima. quidam vero per ρ proferunt Ἐλάτρειαν, existimantes melius ita scribi. Ἐλάτειραν. Expultricem. Ἐλατήρ. Placentae latae genus: sic dictum, quod manibus dilatetur et extendatur. vel panis latus, in quo pultem ponebant et ad aras afferebant. *Cognosces Alcmanem, lyram Laconicam scite pulsantem, quem norem Musae habent.* Et Ἐλατῆρος, placentae genus fermento carentis. Euripides πεπτὰ vocat. Ἐλατῆρι. Aurigae. Ἐλαύνωσιν. Verberent. Homerus: *Sulcum metentes obeant.* Homerus verbum usurpat de plaga cominus inflicta. Ἐλάφειον. Cervinum. velut cervinum cornu, cervina caro. Et, Ἐλάφειος ἀνήρ, homo timidus. per translationem ductam ab cervo, qui timidus est. Ἐλαφηβόλος. Venator: latius dictum. Ἐλαφρία. Levitas. Ἐλαφρίζω. Levo. Ἐλαφροτάτους. Hoc nomine veteres ad laudem utuntur, sic vocantes homines mitissimos: quibus opponuntur homines difficiles et molesti.

Ἐλάχεια.

Ἐλάχιστος. οὕτως ἐκάλεσε Χριστὸς τὸν ἐπίγειον πλοῦτον. φησὶ γάρ· Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ. τουτέστιν, ὁ καλῶς εἰδὼς βιοῦν καὶ τὸν πλοῦτον τὸν ἐπίγειον, ὃν καὶ μαμωνᾶν ἐκάλεσεν, εἰς τοὺς ἐνδεεῖς δαπανῶν, ὁ τοιοῦτος ὁ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ πιστὸς εὑρισκόμενος καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἔσται, τουτέστιν, ἐν τοῖς θείοις χαρίσμασιν. ὁ δὲ ἐν τῷ πλούτῳ τούτῳ ἄδικος γενόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν μόνον συντηρῶν αὐτὸν δηλονότι καὶ ἐν τοῖς θείοις χαρίσμασιν ἄδικος εὑρεθήσεται. ἀλλότριον δὲ τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν ὠνόμασεν· ἐπειδὴ οὐ γεγενήμεθα μετὰ πλούτου, γυμνοὶ δὲ μᾶλλον· καὶ ὡς ἀληθῶς οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν καὶ οὐδὲν ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα.

Ἔλγη. πόλις.

Ἐλδυνομένους. Πρωίοις ἰούλοις ἐλδυνομένους καὶ γενείοις ταχέσι.

Ἐλαιᾷ. διεγείρει. Καὶ Ἐλαιώμενος, διεγειρόμενος.

Ἐλαία. τὸ δένδρον. ἐλάα δὲ ὁ καρπός.

Ἐλαιόδεντος. ὁ ἐλαίῳ διάβροχος.

Ἔλαιον ἄγριον. τὸν ἀγριέλαιον.

‖ Ἐλαιὼν ἐλαιῶνος. τὸ περιεκτικόν. 110

Ἐλέα, ὄνομα πόλεως, πατρὶς Ζήνωνος. αὕτη πρότερον Ὕλη ἐκαλεῖτο, Φωκαέων οὖσα ἀποικία, πόλις εὐτελὴς καὶ μόνον ἀγαθοὺς ἄνδρας τρέφειν δυναμένη· ἣν ἠγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας, οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτούς, ἀλλ' αὐτόθι καταβιούς. [τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἐλεάτης.] λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαία, διὰ διφθόγγου· ἧς ὁ πολίτης Ἐλαΐτης· καὶ κόλπος οὕτω καλούμενος.

Ἐλεάτας. πόλεις τὰς ἱδρυμένας ἐφ' ἕλεσι.

Καὶ Ἐλεάτης, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἐλλεβοριᾶν. τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Καλλίας. καὶ Ἐλλεβορίζω.

Ἐλλέβορον. εἶδος βοτάνης, φαρμάκου, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς καρπὶν λεγόμενον.

---

1. Ἐλάχεια] Hesychius: Ἐλαχία. μικρά, ἢ βαθύγειος, καὶ εὔγειος. Respexit uterque ad Homerum Il. ι. 116. Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. Scholiasta in illum locum: Λάχεια. εὔγειος ἢ εὔσκαφος, λαχαίνεσθαι καὶ σκάπτεσθαι δυναμένη. Notet hic lector diversitatem lectionis. Nam pro λάχεια, ut hodie Homeri codices habent, Hesychius olim legit ἔλαχία, ut ex verbis eius modo adductis patet. Idem tamen suo loco λάχεια etiam agnoscit. Ait enim: Λάχεια. εὔσκαφος καὶ εὔγειος. παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὃ ἔστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Respexit ad eundem locum poetae. Huc etiam referri debet illud Suidae infra: Λάχεια γῆ. βραχεῖα. Küst. 2. Ἐλάχιστον] Ἐλάχιστος A. B. V. E. Med. Dein ἐκάλεσεν ὁ Χρ. *V. ἐπίγειον] τὸν ἐπίγειον B. V. E. Med. Cf. Zon. p. 682. 3. Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ] Lucae XVI, 10. Küst. Ubi similiter Theophylactus. 8. ὁ δὲ — χαρίσμασιν om. *V. 11. τὴν τῶν] τὴν om. B. *V. 13. μετὰ πλούτου γεγενήμεθα] γεγενήμεθα (γεγεννήμεθα B. E.) μετὰ πλούτου A. B. V. 14. οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν] I. Tim. 6, 7. 15. Ἔλγη] Item Zon. p. 686. Ἔλγος Stephanus Byz. 16. Ἐλδυνομένους] Vide Ruhnken. Ep. Cr. II. p. 44. (180.) qui legit Ἀλδαινομένους. Sed leg. ἐνδυνομένους vestitos. Virgil. Aen. VIII, 160. Toup. MS. An Ἀλδαινομένους? Hemst. Monet Gaisfordus hanc emendationem dudum a Porto fuisse occupatam. 17. γενείοις ταχέσι] γενεσίοις ταχέσσιν V. (hoc est, ut videtur, γένυσι ταχείαις) ubi gl. ponitur post v. Ἐλεάτας. 18. Zon. p. 691. Ἐλαιώμενοι, διεγειρόμενοι *V.

1. Ἐλαία] V. Theognostus p. 5, 27. ubi adduntur καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως. Cf. supra v. Ἐλάα. Ἐλαῖα *V. 2. ὁ ἐλαίῳ] ἢ ἐλαίῳ V. Med. Cf. Zon. p. 688. 3. Ἔλαιον ἄγριον] Spectat ad Sophocl. Trach. 1199. Pindarum addit Lex. Rhet. p. 339. τὸ ἄγρ.] τὸν ἀγριέλαιον A. V. firmante Eustath. in Od. ψ'. p. 1944, 7. 4. Ἐλαιών] V. Theognost. p. 28. f. Subsequebantur a nobis omissa: Ὁρῶν ἔλαιον ἐκφύγῃς πᾶσαν βλάβην. Ubi Küsterus: Senarius hic legitur apud Astrampsychum." Habet A. in marg. Ceterum ἐκφύγοις E. 5. Commenticia quaedam habet Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 118. ἡ πατρὶς] ἡ omisi cum A. B. *V. Mox Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου E. 6. Ὕλη] Herodotus et Strabo Ὑέλη: quam lectionem confirmare videtur vetus nummus apud Ioann. Marshamum, in quo legitur Υελητα: ut Pearsonus ad oram Suidae sui notaverat. Küst. Deest V. Ceterum Gaisf. monet haec usque ad καταβιούς sumpta esse ex Diogen. Laert. IX, 28. ubi vid. Menag. Φωκαέων] Sic habent 2 MSS. Pariss. [et *V.] At priores editt. [et E.] Φωκέων: minus recte. Prior enim lectio confirmatur auctoritate Strabonis, Laertii in Zenone Eleate, et Hesychii, qui expresse testantur Eleam fuisse coloniam Φωκαέων, i. e. *Phocaeensium*: a quibus diversos esse Φωκεῖς, i. e. Phocenses, ex geographis constat. Küst. Φωκεάων B. 7. πόλις οὖσα] οὖσα om. A. B. V. E. et Diog. 10. τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἐλεάτης] Haec verba desunt in prioribus editt. quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Küst. Desunt B. V. E. eaque notavi, cum eadem fere redeant in gl. continua. Cf. Zon. p. 683. 11. διὰ διφθόγγου om. E. 12. Ἐλαΐτης] V. intpp. v. Ἀλκιδάμας. κόλπος] V. Strab. XIII. p. 615. 14. Ἐλεάτας] Cf. Ath. VI. p. 272. A. sive Steph. Byz. v. Ἔλος. 16. Ἐλλεβοριᾶν] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 1480. Sub finem Gaisf. delevit ἐλλεβορίζειν δὲ τὸ δι' ἐλλεβόρου καθαίρειν cum A. B. V. E. Item post Ἐλλεβορίζω omisi cum *V. αἰτιατικῇ. Nescit haec Schol., habet Zon. p. 692. 18. φάρμακον] φαρμάκου vel φαρμακοῦ (hoc Gaisf.) A. B. V. E. 19. καρπόν] In MSS. Pariss. [A. B. V. E. Zon. p. 689. et Herodiani Epimer. p. 30.] legitur καρπίν. Küst. Recte. Vid. Cangii Gl. Gr.

Ἐλάχεια. Ἐλάχιστος. Sic Christus terrenas opes vocavit: *Qui fidelis est* (inquit) *in minimo.* hoc est, qui novit recte vivere, et opes terrenas (quas etiam mamonam vocavit) in egenos impendit, huiusmodi homo, qui in minimo fidelis reperitur, etiam in magno fidelis erit; hoc est, in divinis muneribus. qui vero in his opibus iniustus fuerit, et illas sibi solum servaverit, nimirum etiam in divinis muneribus infidelis reperietur. opes vero et divitias vocavit rem alienam. cum opibus enim nati non sumus, sed nudi potius. itaque ut nihil in hanc vitam intulimus, sic nihil inde possumus efferre. Ἔλγη. Urbs. Ἐλδυνομένους. *Praecoci lanugine et barba veloci florentes.* Ἐλαιᾷ. Excitat. Et Ἐλαιώμενος, excitatus. Ἐλαία. Oliva arbor. ἐλάα vero, oleae fructus. Ἐλαιόδεντος. Oleo perfusus. Ἔλαιον ἄγριον. Oleaster. Ἐλαιὼν ἐλαιῶνος. Olivetum. Ἐλέα. Elea, nomen urbis, patria Zenonis, olim Hyele vocata, Phocaensium colonia: urbs obscura, et quae bonos tantum viros ferre poterat. hanc Zeno magis amans quam magnificentiam Athenarum, in patria consenuit, nec saepius Athenas profectus est. [nomen gentile est Ἐλεάτης.] Est etiam altera urbs, Ἐλαία dicta, per diphthongum, cuius civis vocatur Ἐλαΐτης. item sinus ita dictus. Ἐλεάτας. Urbes in paludibus sitas. At Ἐλεάτης, civis urbis Eleae. Ἐλλεβοριᾶν. Elleboro indigere ut medicamento. sic Callias. Et Ἐλλεβορίζειν. Ἐλλέβορον. Elleborum, genus herbae, quod medicamentum medici καρπὶν

Ἐλεγείνειν. τὸ παραφρονεῖν τινες τῶν παλαιῶν. καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου κληθῆναί τινες νομίζουσιν, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς.

Ἐλεγεῖον. μέτρον τι. Καὶ Ἐλεγείαν, θηλυκῶς.

Ἔλεγος. θρῆνος. ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. ἢ οἱ πρὸς αὐλὸν ᾄδόμενοι θρῆνοι· τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι. ἢ ὅτι πρὸς αὐλὸν ᾖδοντο οἱ θρῆνοι· τουτέστιν οἱ ἔλεγοι. τὸν δὲ αὐλὸν ὕστερον ἐπικήδειον Μίδαν φασὶ τὸν Γορδίου βασιλεύοντα περιβώμιον ποιῆσαι, βουλόμενον τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ἀποθεῶσαι τελευτήσασαν.

Ἐλέγχεια.

Ἐλέγχιστος. ἐπονείδιστος.

Ἐλέγχομεν. ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν.

Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν.

Καί,

Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχῃ.

Ἔλεγχος. Αἰσχύνη.

Ἐλεδανός. ὁ δεσμός.

Ἐλεδώνη. εἶδος πολύποδος. ἥτις ἔχει μίαν κοτυληδόνα, καὶ ἐστιν ἑπτάπους, ὥς φησιν Αἰλιανός. ἔστι δὲ τὸ λ περισσόν. καλεῖται δὲ ἐλεδώνη ἀπὸ τοῦ ἑαυτὴν ἔδειν, ὃ ἔστιν ἐσθίειν. καὶ Ἡσίοδος·

Ὅτ' ἀνόστεος ὢν πόδα τένδει.

Ἐλεεινός. ὁ ἐλέους ἄξιος. Ἐλεεινοὶ τοῦ πάθους, ἀξιέπαινοι τῆς ἀρετῆς γενόμενοι. μέγα γὰρ πάθος Ῥωμαίοις τοῦτο ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα καὶ πανωλεθρίας· καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται.

Ἐλεεινῶς. οἰκτρῶς, ἀθλίως.

Ἐλεηλάτουν. ἠφάνιζον.

Ἐλεήμων. ἀντὶ τοῦ ἥττων.

Οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἰμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.

καὶ συστέλλει.

[Ἐλεημοσύνη. Ὅτι ἀποστέρησίς ἐστι τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν· καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.]

---

1. Ἐλεγείνειν] Sic MSS. Pariss. [cum libris Zon. p. 692.] At priores editt. ἐλεγείρειν: cui lectioni series litterarum refragatur. Etymologus habet ἐλεγαίειν, per diphthongum αι. *Küst.* Suum etiam librum attulerat H. Steph. Ind. Thes. p. 843. G. v. Ἐλεθαίνομαι. τινες τῶν παλαιῶν] His adiungit Etym. καὶ τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. Contra posterius τινὲς om. Zon. 3. τινὸς κληθῆναι] κληθῆναί τινες A. B. V. τινὲς κληθῆναι E. Θεοκλῆς] Leg. ὅτι Θεοκλῆς cum Etymol. M. qui et vicissim ex Suida corrig. κληθῆναι. *Toup.* MS. Videndus ille in Longini fr. 3. ὅτι praebent A. V. et Zon. Cf. Santen. in Terentian. p. 172. 4. αὐτὸ] αὐτῷ A. ἐφθέγξατο Zon. 5. Ἐλεγεία] ἐλεγείαν A. Med. καὶ ἐλ. θηλ. om. V. Cf. Schol. Dionysii Thr. p. 750. 7. Ἔλεγος. θρῆνος] Confer Schol. Aristoph. Av. 217. *Küst.* Qui subsistit in ὑπειλῆφθαι. Adde Procli Chrestom. c. 6. 8. πρὸς αὐλὸν] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [B. E.] mendose πρὸς αὐτόν. *Küst.* Μίδυμος δέ φησιν ὅτι οἱ πρὸς αὐλὸν Schol. αὐλὸν emendaverat Portus. Firmat Eustathius in Il. ω. p. 1372. in plerisque cum Suida consentiens. 10. ἐπικήδειον Μίδαν] ἐπικήδιον ᾠείδαν A. Opinor, ἐπὶ κήδεσι. 11. Γορδίου] γοργίου A. B. Med. Sustuli post Γορδίου distinctionem. Interpres: *Gordii filium, dum regnaret.* Cui favet quodam modo Herodotus I, 14. 12. βουλόμενον τὴν] βουλόμενον τε V. 14. Om. vulg. Tenet *V. 15. Ἐλέγχιστος] V. Il. δ'. 171. 19. ἐλέγχει] ἐλέγχῃ E pr. Dedi veram lectionem ἐλέγχῃ cum Anthol. Pal. VI, 250. Antiphili Ep. VI, 7. Pergit Zon. p. 691. καὶ Ἔλεγχος ἡ αἰσχύνη. 20. Ἔλεγχος] Il. λ'. 314. Sub finem delevi cum V. Καὶ Ἐλέγχω σε. Cf. Zon. p. 683.

1. Ἐλεδανός] Ἐλλεδανός Etym. et Zon. Vid. Il. σ'. 553. 2. Ἐλεδώνη] Sic 2 MSS. Pariss. itemque Hesychius et Etymologus. At priores editt. [B. E.] ἐλεδόνη, per ο. *Küst.* Attulerat etiam H. Stephanus suum *vetus et MS. exemplar Suidae.* 3. ἑπτάπους] Brodaeus Miscell. lib. IX. c. 2. legendum contendit ὀκτάπους: quem vide. *Küst.* Vid. Schneider. in Aristot. H. A. T. III. p. 184. Mox Αἰλίας Zon. p. 687. 5. ὃ ἔστιν] ἤγουν E. καὶ Zon. Ἡσίοδος] Opp. 522. 7. Ἐλεεινοὶ τοῦ πάθους, ἀξιέπ.] Fragmentum hoc (quod ad historiam de interitu Fabiorum pertinet) ex Appiano depromptum esse discimus ex Suida supra v. Ἀποφράδες. *Küst.* 8. δὲ ante τῆς inseruit Schweigh. 9. τοῦτο πάθος Ῥωμαίοις] πάθος Ῥωμαίοις τοῦτο A. V. πάθος τοῦτο Ῥωμαίοις E. probabiliter, τοῦτο Ῥ. πάθος gl. superior. Unde post ἕνεκα supplendum καὶ ἀξιώματος ἐυγενονος νοῦς οἴκου. 14. Ἐλεήμων] Ἐλεήμων V. 15. Οἴμ', ὡς ἐλ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. Pac. 424. *Küst.* 16. συστέλλει] Interpretatur Küsterus: *Contrahitur [in hac voce τὸ ε cum η].* Ineptissime. Recte ceperat Portus: *Corripit autem in obliquis casibus penultimam syllabam.* i. e. declinatur ἐλεήμων, ἐλεήμονος etc. *Gaisf.* Saepius de hac re monuimus: v. nos vel in v. Ἀλίτημα. 17. Ἐλεημοσύνη] Deest gl. V. merito: notavique observationem male ductam e loco superiore. Ἀποστέρησίς ἐστι τὸ τὰ ἀλλ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀποστέρησις. *Küst.* Ὅτι praefixit Gaisf.

---

vocant. Ἐλεγείνειν. Desipere. sic quidam veterum. carmen etiam elegiacum hinc aliqui dictum putant, quod Theocles Naxius aut Eretriensis insania correptus carmen hoc primus cecinerit. Ἐλεγεῖον. Carmen elegiacum. Et Ἐλεγείαν, elegiam. Ἔλεγος. Carmen lugubre: sic appellatum, quod in eo ἒ ἒ frequentatur. vel quae lamentationes ad tibiam canuntur. tibia enim lugubris habebatur. vel quod ad tibiam versus lugubres cani solebant. postea vero Midam Gordii regem dicunt tibiam ad aras et sacrificia transtulisse, cum matrem suam defunctam in deorum numerum referre vellet. Ἐλέγχιστος. Maxime probrosus. Ἐλέγχομεν. Maledictis insectamur. *Nocte vero tota reges maledictis insectamur.* Et, *Opera manus arguant.* Ἔλεγχος. Dedecus. Ἐλέγχεια. Ἐλεδανός. Vinculum. Ἐλεδώνη. Polypi species, quae unum acetabulum habet, et est septipes, ut Aelianus inquit. est autem in hac voce λ superfluum. dicitur vero ἐλεδώνη, quasi quae se ipsam edat. et Hesiodus: *Cum ossibus carens suum pedem edit.* Ἐλεεινός. Miserabilis. *Ob acceptam illam cladem miserabilis, at ob virtutem laude dignì fuerant. magnam enim Romanis cladem parārunt, sive caesorum multitudinem, sive internecionem nobilissimae familiae spectes. quare diem illum inter nefastos rettulerunt.* Ἐλεεινῶς. Miserabiliter, misere. Ἐλεηλάτουν. Vastabant. Ἐλεήμων. Misericors. *Hei mihi, quam me semper aurearum paterarum miseret!* Corripitur genitivus. [Ἐλεημοσύνη. *Defraudatio est, aliena cum acceperis, retinere: et cum eleemosynam pauperibus non damus, eadem poena afficimur, qua qui defraudant alios.*]

Ἐλελελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως· καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς·

Ὥρα βοηθεῖν ἐστ' · ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
προσλαβέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῆς,
σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω.
ὥρα ταχύνειν, ἐλελελεῦ.

μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον,

Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον
δοῦναι,

τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐλελελεῦ, χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος, οὐ μέλλειν ἐχρῆν.

Ἐλελιξάμενος. ἐπιστραφείς.

Ἐλελίχθησαν. συνεστράφησαν.

Ἑλένη, βασίλισσα, μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένη. εἶχε δὲ καὶ χριστομίμητον ταπεινοφροσύνην πρὸς πάντας μέν, διαφερόντως δὲ πρὸς τὸ ἱερὸν τῶν μοναζόντων σχῆμα. τὰς γάρ τοι διὰ βίου τὴν παρθενίαν ἀσκούσας συναγείρουσα πολλάκις καὶ ἐπὶ στιβάδος κατακλίνουσα αὐτὴ δι' ἑαυτῆς καθυπούργει, ὄψα παρατιθεῖσα καὶ κύλικας ὀρέγουσα· καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐπιχέουσα θεραπαίνης ἔργον ἐπλήρου. οὕτω καὶ τὸν ἀείμνηστον υἱὸν αὐτῆς ἐξεπαίδευεν ἄτυφον ἔχειν φρόνημα ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκριβῶς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

Ἐπὶ γὰρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι. πα

Ὅτι ἐν τῇ ἀψῖδι τῆς καμάρας τοῦ φόρου ἵσταται δύο στῆλαι, Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου, καὶ σταυρὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, γράφων, Εἷς ἅγιος. καὶ δύο ταχυδρόμων ὁμοίως στῆλαι. ἀνετέθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ τὸν φόρον ἐπέχοντος.

Ἕλενος. ὃς συνέγραψε τὸ χειροσκοπικὸν οἰωνι-

1. Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα] Ex Schol. Aristoph. Av. 363. *Küst.* Ἐλελελεῦ E. quem in re certa secutus sum. *Gaisf.* Sic Schol. 5. Ἀχαιὸς] Fragm. 13. 6. Hinc omnia Suidae debentur. βοηθεῖν ἐστ' Toupius I. p. 163. ἐστί Med. ἐστίν ceteri. 7. προσλαβέτω τις χ.] Ut metrum versus huius fulciatur, vel scribendum est, *Καὶ προσλαβέτω τις* etc. Vel, *Προσλαμβανέτω τις χ.* Interdum enim et anapaestus in secunda sede senarii iambici pro iambo poni solet. *Küst.* Mirifice Toupius, *πρός τις λαβέσθω χειρί.* Recte coniecturam Grotianam in Exc. p. 443. *προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ*, probat Porsonus in Toup. IV. p. 444. χεῖρα φασιανοῦ A. B. V. Edd. vett. χειρὶ φασιανοῦ E. χειρὶ φασγάνου Portus et Küst. 8. σάλπιγγι — σημαινέτω] σάλπιγγα — σημαίνεται A. B. V. E. edd. ante Portum. 9. ἐλελελεῦ] ἐλελεῦ bis edd. ante Gaisf. 10. *Καλλιμάχειον*] Fr. 310. 14. Ἐλελεῦ. χώρει, κάθ.] Apud Aristophanem Av. 364. locus hic ita legitur: Ἐλελεῦ. χώρει. κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* χῶρα B. E. Dein editum οὖ mutavi cum *V. Ox. Nihil mutat gl. Ῥύγχος. Firmatur autem *μένειν* codice Rav. 16. Ἐλελιξάμενος] Sic MSS. Pariss. [Zon. p. 691. Hesychius et Lex. Bachm. p. 215.] At priores editt. minus recte *ἐλιξάμενος*. *Küst.* Vid. Il. β'. 316. 17. Ἐλελίχθησαν] Il. ε. 497.

3. τὰς γάρ τοι διὰ βίου — ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐπιχέουσα] Eadem αὐτολεξεὶ paene etiam leguntur apud Theodoretum Histor. Eccles. lib. I. c. 18. Sic enim ille: Τὰς γὰρ διὰ βίου τὴν παρθενίαν ἀσκούσας συναγείρασα πάσας, καὶ ἐπὶ στιβάδων πολλῶν ἀνακλίνασα, αὐτὴ θεραπαινίδος ἔργον ἐπλήρου, διακονοῦσα καὶ ὄψα παρατιθεῖσα, καὶ κύλικας ὀρέγουσα, καὶ οἰνοχοοῦσα, καὶ πρόχουν ἐπὶ λέβητος φέρουσα, καὶ ὕδωρ ταῖς ἐκείνων χερσὶν ἐπιχέουσα. His affinia sunt, quae habet Socrates Histor. Eccles. lib. I. c. 17. Καὶ τὰς παρθένους τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιῶν κανόνι, ἐπὶ ἑστίασιν προτρεπομένη, δι' ἑαυτῆς λειτουργοῦσα, τὰ ὄψα ταῖς τραπέζαις προσέφερε. De Helena Constantini M. matre haec dicuntur. *Küst.* 4. στιβάδος] στιβάδα B. E. 7. αὐτῶν] αὐταῖς B. 8. αὐτῆς υἱόν] υἱὸν αὐτῆς dedi cum A. *V. *υἱὸν* om. V. Tum ἐξεπαίδευεν E. 9. ἀκριβῶς] ἀκριβοῦς V. 12. Ὅτι ἐπὶ τοῦ] Ἐπὶ γὰρ τοῦ restitui cum B. V. E. Med. ἐπὶ τοῦ A. Sed neutra scriptura facit ut observationem istam recte cum Helenae memoria putemus coniungi. 13. οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοί] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. [*V.] et ipse Suidas infra v. Ἴβηρες, ubi locus hic repetitur. At priores editt. [et B.] male ἐνδοξότεροι. Lectionem MStorum confirmat Socrates Histor. Eccles. lib. I. c. 19. ubi sic inquit: Ἐπὶ τῶν καιρῶν τοῦ βασιλέως (Κωνσταντίνου) Ἰνδῶν τε τῶν ἐνδοτέρων καὶ Ἰβήρων τὰ ἔθνη πρὸς τὸ χριστιανίζειν ἐλάμβανε τὴν ἀρχήν. *Küst.* ἐνδοξότατοι E pr. ἐνδότατοι em. 14. Ὅτι ἐν τῇ ἀψῖδι τῆς καμ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum de Origin. CPol. num. 32. *Küst.* ἵσταντο] ἵστανται A. V. 16. γράφων οὕτως] οὕτως om. A. B. V. E. *Εἷς ἅγιος, καὶ δύο ταχυδρ.*] Plenius Codinus: *Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός, ἀμήν. ὁμοίως καὶ δύο ταχυδρόμων στῆλαι πτερωταί. *Küst.* 17. στῆλαι ὁμοίως] ὁμοίως στῆλαι A. V. E. 18. ἐπέχοντος] Codinus rectius ἐπαρχοῦντος. *Küst.* 19. Ἕλενος. ὃς συνέγρ.] Vide Suidam infra v. *Οἰωνιστικήν*, ubi eadem leguntur. *Küst.* Inde *διὰ* post *ὅταν*, *καὶ* post *χειρῶν* supplenda. Nihil recedit Zon. p. 682. χειροσκοπικὸν] χειροσκοπητικὸν E.

Ἐλελελεῦ. Est acclamatio bellica. qui enim pugnam inituri erant, id cum concinno quodam motu corporis pronunciabant: sicut etiam Achaeus Eretriensis in *Philoctete* Agamemnonem his verbis Achaeos adhortantem introducit: *Tempus nunc est opem ferendi: ego autem dux vester ero. corripiant alii manu gladii manubrium; alii vero tuba quam citissime signum dent. maturato enim opus est, eleleleu.* Huc etiam pertinere videtur illud Callimachi: *Et Deo clamorem pastoralem tollere.* Aristophanes *Avibus*: *Eleleu! ito, demitte rostrum. non enim cunctandum est.* Ἐλελιξάμενος. Qui se convertit. Ἐλελίχθησαν. Conversi sunt. Ἑλένη. Helena, regina, Constantini M. mater, femina fuit cum aliis ornata virtutibus, tum etiam modestia vere christiana, in genere quidem erga omnes, praecipue tamen erga sacrum monachorum ordinem. puellas enim, quae perpetuam virginitatem profitebantur, saepe convocatas paratis pluribus stibadiis discumbere iussit, et ipsa ancillae munus implens iis ministravit, epulas apponens et calices praebens, et aquam manibus ipsarum affundens. sic etiam filium suum aeterna memoria dignum instituit, ut generosos virtutis spiritus praeter fastum conciperet, et publicam rem summo studio curaret, deoque cum timore et tremore serviret. — Sub Constantino M. baptizati sunt interiores Indi et Iberi et Armenii. — In arcu camerae fori collocatae erant duae statuae, Helenae et Constantini, et in earum medio crux, cui inscriptum erat, *Unus sanctus.* item visebantur ibi duae statuae cursorum, erectae a Praefecto fori. Ἕλενος. Helenus scripsit de divina-

σμα, ὡς ὅταν τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν τῆς παλάμης ἀπὸ τῶν ῥυτίδων εἴπωμεν, παιδοποιεῖ, ἢ τι τοιοῦτον.

Ἐλεόθρεπτον. τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον.

Ἐλεοκόπους. Λυσίας, τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε̄ παρεμβεβλημένου· ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον σέλινον παρὰ Ὁμήρῳ. μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεόν, ὅπερ ἐστὶ ξύλινον, γεγένηται τοὔνομα.

Ἔλεος. ἀρσενικῶς ἡ ἐλεημοσύνη. ἐλεὸς δὲ ὀξυτόνως, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. Ἀριστοφάνης·

Ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν.

τουτέστι, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον. Ὅμηρος·

Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν.

ἔστι δὲ ἐλεὸς καὶ εἶδος ὀρνέου.

Ἐλεοῦντα. πόλις ἐστὶν ἐν Χερρονήσῳ τῆς Θρᾴκης. Ἐλεοῦς δέ ἐστιν ἡ εὐθεῖα.

Ἐλέου βωμός.

Ἐλεών. ὄνομα πόλεως.

Ἑλεπόλεις. μηχανήματα πόλεις πορθοῦντα.

Ἔλλερα ἔργα. φόνια, χαλεπά, κακά.

Ἑλέσθαι. θέλειν.

Ἑλετή. αἱρεθῆναι δυναμένη.

Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. παροιμία ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

Ἐλευθέριος. ὁ Ζεὺς διὰ τοῦτο ἐκλήθη, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. οὕτω μὲν Ὑπερίδης. ὁ δὲ Δίδυμος οὐ διὰ τοῦτό φησιν, ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐλευθεριότης. ἢ μὴ κατὰ κιβδηλείαν χάρις. Διὰ τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα· φησὶν Οὐεσπασιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἐλευθεριότητος ἐληλάκει, ὥστε οὐδὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας ἠνέσχετο σίτησιν αὐτῷ παρασκευάσαι,

---

2. ῥυτίδων] ῥιπίδων V. 4. Ἐλεόθρεπτον] Est vox Homerica Il. β'. 776. *Küst.* Adde glossam continuam. 5. Ἐλεοκόπους. *Αυσ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Partim cum Etym. M. p. 326. et Zon. p. 683. τὰ ἕλη] τὰ om. B. E. Med. 8. ὅπερ ἐστὶ ξ.] Harpocratio ἐκτὸς ξύλινον. For. legendum σκεῦος ξύλινον. Vide Hemsterh. in Lucian. p. 371. *Toup.* ἔλεον, ὅ B. E. ἔλεον etiam Med. ubi post ξύλινον est lacuna. 9. ἀρσενικῶς] ἀρσενικόν V. Neutrum contra ἔλεον, ἡ ἐλεημοσύνη attulit Herod. Epimær. p. 235. ἐλεὸς δὲ ὀξυτ. ἡ μαγ.] Confer Athen. lib. IV. p. 173. *Küst.* 10. Ἀριστοφάνης] Equ. 152. 12. Ὅμηρος] Od. ξ'. 432. 14. ἐλεὸς om. Zon. p. 683. εἶδος ὀρνέου] Nomen diversis modis perscriptum, ut ἐλεᾶς a Schol. Arist. Av. 303. ἐλεὸς ab Aristot. H. A. VIII, 3. et in v. Ἡμερινὰ ζῷα, denique ἔλειος in gl. inferiore sive ἐλειὸς apud Hesychium. 15. Ἐλεοῦντα] Sic Harpocr. Pal. Ἐλεοῦς E. qui pro Ἐλεοῦς — εὐθεῖα habet καὶ κλίνεται Ἐλεοῦντος. Editus Harpocratio, Ἐλαιοῦς. πόλις ἐν Χ. τῇ Θρακίᾳ. Gl. spectat Demosth. de Coron. p. 265, 22. Aristocr. p. 672, 20. Elicienda novissima Ἐλεοῦς .. εὐθεῖα. Ceterum Χερσονήσῳ Zon. Χεροννήσῳ Med. Cf. in v. Ἐκκλίσεται. 17. Ἐλέου βωμός] Multa collegit Barthius de hac ara in Statii Theb. XII, 481. Adde Diodor. Sic. XIII, 22. [et Wessel.] Schol. Sophocl. Oed. Col. 261. *Gaisf.* Item Schol. Luciani Timon. 42. Continuum Ἐλεπτύνθαι delevi cum A. V.

1. Ἐλεών] Il. β'. 500. Cf. Zon. p. 687. Statim cum *V. expunxi Ἐλεῶ σε. αἰτιατικῇ. 2. Ἑλεπόλεις] Theophylact. Simoc. Hist. II, 16. p. 54. B. Menand. Exc. *Burn.* Vid. praeter intpp. Hesychii Wesseling. in Diodor. XX, 48. et 91. Delevit Gaisfordus in fine gl. λιθοβόλα ὄργανα, δι' ὧν αἱ πόλεις ἁλίσκονται cum A. B. V. E. quamquam retinent Zon. p. 686. et Lex. Bachm. p. 215. 3. Ἔλερα] Vox est suspecta: de qua amplius cogitandum censeo. *Küst.* Opem ferat Hesychius, scribens Ἔλλερα, quod explicat, ἐχθρὰ — ἄδικα, sic enim pro ἀδικία lego. Aperte Varinus: Ἔλλερα, φόνια, χαλεπὰ ἔργα. Eustath. in Il. ζ'. p. 635, 5. Ἔλλερα κατὰ διάλεκτον τὰ κακά. Etymologus: Ἔλλερα — ὀλλύρα τινὰ ὄντα, ὀλλύντα καὶ ἐρρεῖν ποιοῦντα. Et sic in H. Stephani lex. vet. Conf. Etym. M. in v. Βελλεροφόντης. βέλλερα γὰρ (inquit) τὰ κακά. Scil. *B* saepe est digamma Aeolicum. Denique subiungo Lex. Reg. MS. in quo seqq. lego: Ἔλλερα, φόνια, χαλεπά, κακά. Exempli gratia addit, Ἔλλερα ἔργα. Paulo post: Ἔλλερα. χαλεπά. σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλέφαρα. Καλλίμαχος· ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν. ὄλλυρά τινα ὄντα. *Albert.* Obss. Misc. IX. p. 146. et in Hesychium. Obsecutus est Gaisfordus, cum A. praebeat Ἔλλερα. Cum Lex. Reg. congruit Zonaras; similiter gramm. in Codd. Naniorum Graec. p. 493. φόνια] φοίνια B. E. 4. Sub finem gl. delevi προκρῖναι (προκρίναι E.) cum A. B. V. Lex. Seg. Ceterum ἐκλέξασθαι expl. Zon. p. 692. λαβεῖν addit Hesychius. 6. Ἑλετή] Hom. Il. ί. 409. Toupius contulit v. Ἀνέπαφον. Mox Lex. Seg. praebet ἀναιρεθῆναι. Subiicit Zon. p. 687. ὅ ἐστι προκριθῆναι. 5. Ἐλεύθεραι] V. Zenob. III, 69. Similiter Hesychius. Ἐλεύθεροι E. 8. Ἐλευθέριος. ὁ Ζεὺς] Ex Harpocratione. *Küst.* Differt Schol. Platon. p. 466. 9. τοὺς ἐλευθέρους *V. τὴν στοάν] Huius porticus mentio fit supra v. Βασίλειος. *Küst.* 11. διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλ.] Hanc opinionem confirmat Strabo lib. IX. p. 412. ubi sic inquit: Εἴρηται δ' ὅτι παραῤῥεῖ τὰς Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. ἐνταῦθα Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἀρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύοντες. Huc etiam pertinet Epigramma Simonidis, quod legitur Anthol. lib. VI. c. 19. *Küst.* Ubi v. Iacobs. T. VI. p. 227. Μηδικῶν — ἀλλαγῆναι Harp. Pal. Breviter editus Harp. διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλ. τ. Ἀθ. 13. κιβδηλείαν] An φειδωλίαν? Nisi malis κιμβικείαν. *Hemst.*. Cf. v. Μεγαλοπρεπής et Eust. in Dionys. 95. Male Zon. p. 686. ἡ μετὰ κιβδηλείας χ. 14. Ἐπὶ] Διὰ A. B. V. E. Med. 15. εἰς τοσοῦτον] εἰς om. A. B. V. E. ἐς Zon. 17. σίτησιν] σίτισιν V. E. Med.

---

tione, quae fit per inspectionem manuum: velut cum e manibus expansis et apertis per ipsarum rugas conicimus, liberos procreabit, vel simile quid. Ἐλεόθρεπτον. In paludibus natum. Ἐλεοκόπους. Sic Lysias vocat eos qui silvas caedunt: ε̄ inserto, velut in voce ἐλεόθρεπτον apud Homerum. videndum autem ne forte nomen hoc deductum sit ab ἐλεός, i. e. mensa culinaria. Ἔλεος. Cum est generis masculini, significat id quod est misericordia. ἐλεὸς vero, cum acuto in ultima, mensa coquinaria. Aristophanes: *Age, mensam eius culinariam aufer.* Homerus: *Coniecerunt autem in mensas culinarias.* Est etiam ἐλεὸς genus avis. Ἐλεοῦντα. Eleus urbs est in Chersoneso Thraciae. Ἐλέου βωμός. Ἐλεών. Nomen urbis. Ἑλεπόλεις. Machinae bellicae, quibus urbes expugnantur. Ἔλλερα ἔργα. Facinora crudelia, saeva, mala. Ἑλέσθαι. Malle. Ἑλετή. Expugnabilis. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. *Caprae immunes ab aratris.* proverbium de iis dictum qui ab aliquo onere vel malo liberi sunt. Ἐλευθέριος. Sic vocatus est Iuppiter, quod liberti porticum ipsi vicinam exstruxerant. sic Hyperides. at Didymus negat ob id appellatum esse, sed quod Athenienses a Persica servitute et dominatione liberati fuissent. Ἐλευθεριότης. Beneficium a sincero animo profectum. *Ob liberalitatem et dona danda,* inquit Vespasianus Imperator Romanorum. *Ille vero eo generositatis progressus est, ut ne a republica quidem victum*

καὶ τῆς οἰκίας οὐκ οὔσης μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς ἀμηγέπη.

713 [1]Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης. διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο, νόμοις παιδευόμενοι. ἀλλ' οὐδὲ ἠθέλησαν ἐκ μάχης ἡττημένοι ὑποστρέψαι, οὐδὲ ἐτυραννήθησαν.

Ἐλεύθερος. Μόνος ἐλεύθερος ὁ σπουδαῖος· οἱ δὲ φαῦλοι δοῦλοι. εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. Ἐλεύθερος γὰρ ὃ ἐλεύθων ὅπου ἐρᾷ.

Ὅτι τὸν ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει· οἷος ἦν Γάγγης βασιλεὺς Αἰθιόπων.

Ἐλευθεροστομῶ. παῤῥησιάζομαι. Καὶ ἁπλῶς φάναι, λόγοις ἐλευθερίοις προσέχειν λ' ἐτῶν ἤρξατο.

[Ἐλευθερῶ σε. αἰτιατικῇ. ἐλευθεροῦμαι δὲ γενικῇ.]

Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ ἄλλην αἰτίαν φασί· καὶ ἑορτὴν εἶναι μόνον τὰ Ἐλευσίνια.

Ἐλευσῖνος. ὄνομα κύριον.

Ἐλεύσιος καὶ Μαραθώνιος, ὁ μὲν Κυζικηνός, ὁ δὲ Κωνσταντινουπολίτης ἦστην. οὗτοι τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων παραγωγήν· τῷ γε μὴν κατεσκληκότι τοῦ βίου καὶ τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἠθῶν οὕτω δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθη περιεβάλοντο, ἀσκητήρια πολυάνθρωπα συστησάμενοι ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἄλλων οὐχ ἥκιστα πολλῶν εἰς αὐτοὺς ἀνήρτησαν ὄχλον, τῶν τὸ αὐχμηρῶς ζῆν καὶ τὴν ἐν τῇ διαίτῃ σκληραγωγίαν αὐταρκέστατον εὐσεβείας ἔνδειγμα λογιζομένων.

Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιούντων.

---

1. *συχνῆς*] V. *Συχναῖς*. *Hemst.* 3. *Ἐλευθεριώτερος*] Partem habet Diogenianus IV, 87. Ἐλευθεριότερος E. 8. *Μόνος — αὐτοπραγίας*] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 121. *Küst.* Cf. v. *Δοῦλοι*, item Zon. p. 683. 10. *Ἐλεύθερος γὰρ — ἐρᾷ*] Notationem firmat Etym. M. sive Zon. p. 682. 12. *Τὸν ἐλευθεροῦντα*] Fragmentum hoc depromptum est ex Philostrato de Vit. Apoll. lib. III. c. 6. (20.) *Küst.* Locum om. V. *Ὅτι* praefixit Gaisf. Sed legendum *Τὸ δὲ ἐλευθ.* cum v. *Γάγγης*. Novissima *οἷος ... Αἰθιόπων* debentur Suidae. Mox *ἑαυτῶν* Med. 15. V. Albert. in Hesychium. 16. *λ' ἐτῶν*] Legendum est, *λ' ἐτῶν ὤν*. Illud enim *ὤν* a voce praecedenti *ἐτῶν* propter similem terminationem absorptum est. *Küst.* 18. *Ἐλευθερῶ σε*] *Ἐλευθήρ* nec plura V. Glossam notavi.

1. *Ἐλευσίνια*] Sic Harpocratio. Diversa ratione haec digessit Zon. p. 687. coll. p. 688. f. *ἐδίδοτο ἆθλον*] Sic etiam Etymologus. Sed apud utrumque post *ἆθλον* excidisse vocem *κριθαί* monuit Meursius Eleusin. c. 28. cuius verba hic adducere operae pretium erit. „Et praemium victori (Eleusiniorum) hordeum erat. Scholiastes Pindari Olymp. Od. 9. *Ἄγεται δὲ αὐτόθι* (de Eleusine loquitur) *ἀγὼν Κόρης καὶ Δημήτερος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια· οὗ ἔπαθλον κριθαί.* At mutilum censeo Etymologici auctorem in *Ἐλευσίς*: *Ἐλευσίνια ἑορτή· καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἆθλον ἐδίδοτο.* Restituenda in fine vox, quae excidit, *ἆθλον ἐδίδοτο κριθαί.* Eodem modo laborat Suidas, apud quem itidem est, *Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.* Et huc fortasse respexit Plinius lib. XVIII. c. 7. *Antiquissimum in cibis hordeum; sicut Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet.* Causam hordei dati arbitror, quod id primum Eleusine inventum fuerit. Phurnutus: *Οὐλαὶ δὲ λέγονται αἱ κριθαί. Ἐλευσὶς δὲ ὁ τόπος, ὅπου πρότερον εὑρέθησαν.* Atque hoc est, quod dicit Aristides Eleusinia: *Ἀγὼνά τε γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος.*" Haec Meursius: quae Suidam non parum illustrant. *Küst.* 2. *πόλις*] *πόλις Ἐλευσὶς* E. et Harpocratio. Deinde *ἄλλας αἰτίας* Harp. Pal. 5. *Ἐλευσινός*] *Ἐλευσῖνος* scripsi cum E. Menagium in Laert. I, 29. attulit Gaisf. 7. *τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.*] Haec leguntur etiam supra v. *Ἀνήκει*. *Küst.* *οὗτοι* praemisi cum *V. Mox *οὐ τοσοῦτον* Med. *ὥστε μέγα — παραγωγήν* om. V. 10. *παραγωγήν*] F. *προσαγωγήν*. Vide Sozomen. IV, 20. et 27. de Eleus. et Mar. *Toup.* MS. *προαγωγήν* gl. superior. *τῷ γε μὴν κατ.*] Vide infra v. *Κατεσκληκώς*, ubi locus hic repetitur. *Küst.* 11. *πλάσει τῶν ἠθῶν*] Locum hunc ex 2 MSS. Pariss. supplevi, qui in prioribus editt. [et B. V. E.] sic legitur, *πλάσει τῶν ἠθῶν πολλὰ δυνηθέντες, πλήθη* etc. *Küst.* 12. *πλήθη ἀνθρώπων περιεβάλλοντο*] *πλήθη περιεβάλοντο* dedi cum A. et v. *Κατεσκληκώς*, sive v. *Ἀνήκει*. 14. *καὶ*] *τε καὶ* A. *καὶ ἄλλων* et seqq. usque ad finem gl. om. V. 15. *τὸ αὐχμηρῶς*] *τῷ αὐχμηρῶς* E. 19. *καὶ μεγαλοποιούντων* Zenobius III, 68.

---

sibi praeberi patereturr, quamvis numerosam haberet sobolem. *Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης.* Generosior Sparta. Spartani enim ingenio erant libero et generoso, legumque suarum disciplinam sequentes nullis muris urbem cingebant. quinetiam nec voluerunt ex proeliis victi domum reverti, neque tyrannidem unquam tulerunt. *Ἐλεύθερος. Solus vir bonus est liber; mali vero servi. libertatem enim esse aiunt potestatem arbitratu suo quidvis agendi.* ἐλεύθερος vero proprie dicitur, qui eo quo libet accedit. *In liberanda patria virum bonum se ostendere, longe melius est quam eandem in servitutem redigere: id quod manifestum reddit Ganges Aethiopum rex.* *Ἐλευθεροστομῶ.* Libere loquor. *Et ut paucis rem expediam, tricesimo aetatis anno ad liberalia studia animum adiicere coepit.* [*Ἐλευθερῶ σε.* Accusativo iungitur. *ἐλευθεροῦμαι* vero genitivo.] *Ἐλευσίνια.* Vincentibus Eleusinia hordeum dabatur. urbs autem Eleusis ab Eleusino Mercurii filio nomen accepit. alii vero causam aliam afferunt, quibus placet Eleusinia festum tantum esse. *Ἐλευσῖνος.* Nomen proprium. *Ἐλεύσιος.* Eleusius et Marathonius, alter Cyzicenus, alter vero Constantinopolitanus, non illi tantam dicendi facultatem consecuti erant, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; sed austero genere vitae et fictae modestiae simulatione magnam adepti auctoritatem plurimos sectatores sibi conciliarunt, et monasteria ingenti hominum utriusque sexus multitudine referta instituerunt. quinetiam alios quam plurimos ad se attraxerunt, ex illorum hominum genere, qui horridam et duram vivendi rationem perfectissimum pietatis argumentum esse statuunt. *Ἐλέφαντα ἐκ μ. Elephantem ex musca facere.* de iis qui res minimas verbis extollunt et magnas faciunt. Lucianus in Muscae Encomio: *Ne forte videar,*

Λουκιανοῦ Μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Ἐλεφαντόκωπον. ἀπὸ τῆς λαβῆς τὴν μάχαιραν ἔφη.

Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀναισθήτων· παρόσον καὶ τὸ ζῷον τοιοῦτον. Καὶ Ἐλέφαντα ἐκ μυίας, ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιούντων.

714 [1]*Ἐλεφαίρετο. ἐπλανᾶτο, ἐβλάπτετο.*

Ἐλεφῆραι. βλάψαι, ἀπατῆσαι.

Ἔλεψεν. ἐλέπισεν.

Ἑλείας πρὸς αὐλῶνας. τουτέστι, τὰς ἑλώδεις διώρυχας. ἢ ἑλώδεις τόπους στενούς. ἀπὸ τοῦ ἕλος ἕλειος, ἑλεία.

Ἑλειβάτης.

Ἑλεῖν. λαβεῖν.

Ἑλειονόμος.

Ἕλειος. ὁ κάθυγρος καὶ σύνδενδρος τόπος. Καὶ Ἕλειος, ὄρνις. Καὶ Ἕλειος ᾠδή. σημαίνει καὶ ὄνομα ὄρους.

Ἐλλεῖπον. τὸ ἐνδεές. Ἐλλιπὲς δὲ διὰ τοῦ ι.

Ἐλλείπω. αἰτιατικῇ.

Ἐλειποψύχησεν.

Ἕλη. ἡ θερμασία. Καὶ Ἕλη τυφλά, τὰ ἀπρόοπτα.

Ἐληγάτευσε. κατὰ Ῥωμαίους, ἀπένειμεν.

Ἐλήθετο. ἐπελάθετο.

Ἐληίζοντο. ἐληστεύοντο.

Ἐλήκτευσε. καὶ Ῥωμαίους, ἀναγνοὺς διώρθωσεν.

Ἐλήλακεν. ἐλήλυθεν.

Ἐλήλαται. συνέχεται.

Ἐληλεγμένον. κατηισχυμμένον.

Ἐληλέδατο. ἐκ τοῦ ἐλεύθω.

Ἕλλην. φρόνιμος.

Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι. Ἀριστοφάνης· ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ἑλλήνιος στρατιώς. Καὶ Ἑλλήνιος γλῶσσα.

Ἑλληνοκοπεῖν.

Ἑλληνοταμίαι. οἱ τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντες, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ

---

1. *Λουκιανὸς*] *Λουκιανοῦ* A. V. E. Locus est in ipsa libelli conclusione. 3. *Ἐλεφαντόκωπον*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et B.] mendose *ἐλεφαντόκοπον*, per *o*. *Küst.* Exemplum Luciani Somn. c. 26. commemorat Gaisf. Adde Polluc. X, 145. 8. *τῷ λόγῳ* om. Med. Deinde cum A. V. removi fraudem ex v. *Λακτύλιοι* invectam: *Ὅτι σούκινοι* (*σούκκινοι* vulg.) *καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσι σύμφοροι.* Küsterus: „Hoc fragmentum ad somniorum interpretationem pertinet: quod legitur apud Artemidor. lib. II. c. 5." 9. *Ἐλεφαίρετο*] Sic melius 2 MSS. Pariss. quam editt. praecedentes, quae exhibent *ἐλεφαίρητο*, per *η*. *Küst.* Interpretationi convenit cum glossa continua, non cum versu Hesiodi Theog. 330. 10. *ἀπατῆσαι*] *ἀπαιτῆσαι* A. B. E. *V. 11. *Ἔλεψεν*] Il. *ά*. 236. 12. *Ἑλείας*] Ex Schol. Aristoph. Av. 244. *Abresch.* 13. *Ἕλος*] *Ἕλος* scripsi cum A. Om. *V. Statim cum A. B. V. E. *Ἐλειβάται. βαίνοντες ἐν τῷ Ἕλει. καὶ* Gaisfordus delevit. Post *Ἐλειβάτης* addit E. *ὁ ἐν τῷ Ἕλει βαίνων.* 17. *Ἐλειονόμος*] Apollonius Argonaut. II, 821. *Νόμφαι ἐλειονόμοι.* Ubi Scholiasta: *ἐλειονόμοι. αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. Port.* Adde Schol. Il. *υ*. 8. 18. *Ἕλειος. ὁ κάθυγρ.*] Vide infra v. *Ἑλώδης. Küst.* Voces sic erant ordinandae: *Ἕλειος τόπος, ὁ κάθυγρος καὶ σύνδενδρος.* V. Herod. Epimer. p. 30. *δὲ καὶ*] *δὲ* om. A. *V. 19. *Ἕλειος, ὄρνις*] Sic Zon. p. 684. Vide supra in v. *Ἕλεος.* 21. Sub glossae finem delevi cum A. V. *Καὶ Ἐλλείποντες· ἐλλιπόντες δέ.*

1. 2. Om. Küst. silente Gronovio. 3. *Ἕλη. ἡ θερμ.*] Vide Scholiastam Aristoph. Vesp. 769. *Küst.* Adde Ruhnken. in Tim. p. 95. *Ἕλη τὰ τυφλὰ καὶ*] *Ἕλη τυφλὰ τὰ ἄπρ.* A. B. V. E. quod occuparat Tittm. in Zon. p. 689. 5. Glossa quondam illata v. *Ληγατάριος.* 6. *Ἐλήθετο*] Il. *ε*. 319. 7. *διηρπάζοντο* expl. Hesychii: lege *διήρπαζον.* 8. *Ἐλήκτευσε*] Sic MSS. Pariss. itemque editio Mediolanensis. At in reliquis editt. mendose excusum est *ἐλίτευσε.* Vide etiam Suidam infra v. *Ληκτεύω. Küst.* *διόρθωσεν*] *διώρθωσεν* *V. E. Zon. et Cyrillus ap. Cangium v. *Ληκτεύω.* 11. *Ἐλήλαται*] Il. *ή*. 518. Post h. gl. A. nullo lacunae facto indicio posuit haec: *ῥόντος κινδύνου· ἀντὶ τοῦ πρεπόντως: Ἐμφαίνει, σημαίνει.* Gaisfordus: „Aut nonnulla amissa sunt ex exemplo unde MS. A. descriptus est, aut librarius oscitanter duo simul folia vertebat." 13. *Ἐληλέδατο*] *Ἐληλάδατο* Wesseling. Diss. Herodot. p. 68. *Toup.* MS. Repugnat Zonaras; ac religio est vetustam scribendi discrepantiam (cf. Buttm. Gramm. I. p. 440.) in Od. *ή*. 86. oblitterari. *ἐκ τοῦ ἐλεύθω*] Scribe *ἐκ τοῦ ἐλαύνω. Küst.* 14. *φρόνιμος*] Id ductum videtur e locis huiusmodi, qualis est Aeschyli Agam. 1254. *Ἕλλην' ἐπίσταμαι φράτιν.* 15. *Ἑλληνικόν*] *γ'* addiderunt B. V. E. Zon. p. 684. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 115. 18. *Ἑλλήνιος*] *Ἑλλήνιος* bis scripsi cum V. 19. *Ἑλληνοκοπεῖν*] Vid. v. *Κατακαλῶν.* Polyb. p. 1116. *Toup.* MS. Sive v. *Δημοκοπεῖν.* 20. *Ἑλληνοταμίαι*] Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 96. *Οἱ δεχόμενοι τοὺς φόρους συναγομένους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντες αὐτοὺς ἐκαλοῦντο Ἑλληνοταμίαι. Küst.* Vid. Lex. Rhet. p. 248. Ibid. p. 188. *Ἑλληνοταμίας. τοὺς ἐκπεμπομένους διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖς ἔξω ἄρχουσιν ἔλεγον οὕτως.* Accedit iam Psellus Boissonadi p. 104. *φόρων*] *φόρτων* V. 21 *ἃ πρώτως* Zon. *Δήλῳ*] *ἀδήλῳ* B. V. E. Zon.

---

ut fert adagium, elephantem ex musca facere. *Ἐλεφαντόκωπον.* Sic a manubrio ensem vocavit. *Ἐλέφαντος οὐδ. Ab Elephante nihil differs.* dicitur de hominibus magnis et stupidis. nam elephas talis est. Et, *Elephantem ex musca.* dicitur de iis qui res minimas verbis extollunt et exaggerant. *Ἐλεφαίρετο.* Decipiebatur, laedebatur. *Ἐλεφῆραι.* Laesisse, fefellisse. *Ἔλεψεν.* Decorticavit. *Ἑλείας πρὸς αὐλῶνας.* Ad fossas palustres. vel silvarum et nemorum angustias. ab *Ἕλος* fit *Ἕλειος* et *ἑλεία.* *Ἑλειβάτης. Ἑλεῖν.* Cepisse. *Ἑλειονόμος.* *Ἕλειος τόπος.* Locus palustris et silvestris. Et *Ἕλειος*, avis palustris. Et *Ἕλειος ᾠδή*, carmen silvestre. significat etiam nomen montis. *Ἐλλεῖπον.* Id quod deest. *Ἐλλιπὲς* vero, per *ι*. *Ἕλη.* Calor. Et *Ἕλη τυφλά*, caeca et improvisa. *Ἐληγάτευσε.* Legavit. vox Latina. *Ἐλήθετο.* Oblitus est. *Ἐληίζοντο.* Praedabantur. *Ἐλήκτευσε.* Legit et correxit. vox Latina. *Ἐλήλακεν.* Venit. *Ἐλήλαται.* Continetur. *Ἐληλεγμένον.* Dedecore affectum. *Ἐληλέδατο.* Ab *ἐλαύνω.* *Ἕλλην.* Prudens. *Ἑλληνικόν γ' ἐπέν. Graecorum more annuerunt viri isti.* Aristophanes. significat vel ipsum nutum Graecorum ab aliarum gentium differre. *Ἑλλήνιος στρατός.* Et *Ἑλλήνιος γλῶσσα.* *Ἑλληνοκοπεῖν.* *Ἑλληνοταμίαι.* Sic vocabantur, qui pecuniam ex tributis collectam servabant, quae olim a Graecis Deli in aerario reponebatur.

ἀπετίθεντο, οὕτως ἐκαλοῦντο. παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν, ἃς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον καὶ ἃς ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δηοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. καὶ Ἑλληνοταμίαι τις κατέστη τοῖς Ἀθηναίοις πρώτη ἀρχή.

Ἑλληνοταμίαι. ἀρχή τις ἦν· οἳ διεχείριζον τὰ χρήματα.

Υ' τάλαντα καὶ ξ' ἐτάχθη ὁ φόρος ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου.

Ἕλης. αὐθυπόστακτον.

Ἑλλήσποντος.

Ἐλιάσθη. ἐξέκλινεν.

Ἑλιγμός. ἡ συστροφή.

Ἕλικας. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια, ἢ ἐνώτια.

Ἑλίκη. πόλις.

Ἑλικών. ὄρος.

Ἑλικώνιος, σοφιστής, Βυζάντιος. ἔγραψε χρονικὴν ἐπιτομὴν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν βιβλίοις δέκα.

Ἑλικώνιος, ἀστρονόμος. Ἀποτελεσματικά. Περὶ Διοσημείων· καὶ ἄλλα πολλά.

Ἑλικῶπις. εὐόφθαλμος. Καὶ Ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.

Ἑλικώτατον ὕδωρ. τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν· ἢ διαυγές.

Ἑλίκωψ.

Ἑλλικτήρ. εἶδος ἐνωτίου. καὶ ἑλλικτῆρες, ὁμοίως.

Ἑλλιμενίζω.

Ἑλινιῶ. ὑμνῶ.

Ἕλινος. καρπός.

Ἑλινύειν. ἡσυχάζειν, βραδύνειν.

Ἑλινύειν. στραγγεύειν.

Ἑλινύοντας. διατρίβοντας, ἢ ἐγχρονίζοντας. Καί,

Ἥδιμον ἑλινύσειεν.

ἀντὶ τοῦ τὴν δυσιχίαν παύσειεν. Ἡρόδοτος· Λιέβη

---

1. παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Thucydidis lib. I. c. 96. *Küst.* His praemisit *V. Ἑλληνοταμίαι, satis probabiliter, quoniam a Thucydidis novus ordo rerum gestarum introducitur; eodemque debuit glossae conclusio ὑ τάλαντα κτλ. referri. Substitit autem Zon. p. 684. in ἐκαλοῦντο. 5. ἀμύνεσθαι] Haec vox non sine dispendio sensus in prioribus edittt. [et B. V. E.] desideratur; quam ex Thucydide revocavi. *Küst.* 6. δηοῦντας] δηοῦντες *V. E. Med. καὶ Ἑλληνοταμίαι κατέστη τοῖς Ἀθην. πρώτη ἀρχ.] Rectius apud Thucydidem sic legitur: καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή. *Küst.* 8. Ἑλληνοταμίαι] Praebuit Harpocratio priorem partem, cessans in πράγματα. ἀρχὴ] ἀρχή τις scripsi cum V. Harp. Pro Ἑλληνοταμίαι ἀ. ἦν E. habet, ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη ἦσαν. διεχείριζον] διεχειρίζοντο E. 9. τὰ πράγματα] Apud Harpocrationem (ex quo Suidas) rectius legitur τὰ χρήματα. *Küst.* Mutavit cum E m. sec. Gaisfordus, quem dubitabundus sequor. 10. Υ' τάλαντα καὶ ξ' ἐτάχθ.] Thucydides loco laudato: ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς τετρακόσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα. Scholiasta in istum locum: φόρος ὠνομάσθη καὶ ἐτάχθη ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου ὁ πρῶτος. Huc Suidas respexit. Confer etiam Meursium de Fortuna Attica c. 7. *Hüst.* 13. Ἑλλήσποντος] Addit E. ἀπὸ τῆς Ἕλης ὠνομάσθη. Uberius etiam Zon. p. 684. 14. Ἐλιάσθη] Il. ὁ. 543. 16. Ἕλικας] Il. σ'. 401. Vid. Apollonii Lex. p. 255. ψέλλια] ψέλια B. E. et Apollon. 20. Ἑλικώνιος] Vid. in Ἀπίων. Ἀβδιανὸς Νίκ. Hemst. Easdem glossas Reinesius excitavit. Pariter *Eudocia* p. 165. Ceterum Heliconius nunc solus nunc comitibus quibusdam subscripsit nomen libris nonnullis Isocratis in MS. Urbinati. ἔγραψε om. V. qui mox μέχρι τῶν χρόνων Θεοδοσίου cum Zon. p. 684.

3. Ἀποτελεσματικά] Ἀποτελεσματικός E. 5. Ἑλικῶπις] Il. ά. 98. εὐόφθαλμος] εὐῶπις V. 7. Ἑλικώτατον ὕδωρ] Zon. p. 689. Callimachus apud Schol. Ven. Il. ά. 98. (Fr. 200.) Haec fungenda cum superioribus. 9. Ἑλίκωψ] Om. vulg. Tenet *V. Addit E. ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς. Ἑλικώπιδα-κούρην Ὅμηρος. 10. Ἑλλικτήρ] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur ἑλικτήρ, per unum λ. *Küst.* Sic etiam Pollux, Hesychius, Lex. Rhet. p. 243. quam scripturam probat H. Steph. Ind. Thesauri. 12. Ἑλλιμενίζω] Id ex Synesii Ep. 147. enotavit H. Steph. Thes. II. p. 703. D. 13. Ἑλλινιῶ] Vide infra v. Αἶνος. *Küst.* Ἑλινιῶ Zon. p. 693. cum B. E. De V. dubitat Gaisf., sed ipsum appellat H. Stephanus, qui comparavit ἕλινον textorum cantilenam ex Ath. XIV. p. 618. D. 14. καρπός] Potius κλάδος τῆς ἀμπέλου. Vid. Schneider. in Nicand. Alex. 181. 15. Ἑλινύειν] Gl. Herodot. I, 67. Vide potissimum Piersonum in Moer. p. 161. sq. 16. Ἑλινεύειν] Ἑλινύειν B. Deest E. Mox στραιτεύειν Etym. M. et Hesychius, στραγεύειν *V. Sed perspice H. Stephanus: „pro quo MS. exemplar habet ἑλινύειν, στραγγεύειν." 17. Ἑλινύοντας. διατρίβοντας] Scholiasta Apollonii Rhodii I, 589. Ἑλινύσακον. περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. ἢ ἐστρεψύγοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ. *Küst.* Polyb. p. 1120. ἑλινύας ἄγειν ἡμέρας δέκα. ſ. Ἑλινύοντας, atque huc respexerit Suidas. *Toup.* Videndus in praef. Em. T. II. p. 8. Deest caput gl. B. V. E. Med. 20. τὴν δυσιχίαν] τὴν om. B. E. Ἡρόδοτος] Lib. VII. c. 56.

Athenienses enim principatum Graeciae sociis volentibus adepti, propter odium, quo Pausaniam omnes prosequebantur, statuerunt, a quibus urbibus pecuniam, et a quibus naves adversus barbarum praeberi oporteret. hanc enim causam belli praetexebant, ut iniurias illatas ulciscerentur, regis Persarum terras vastando. tunc primum apud Athenienses constituti sunt, qui Hellenotamiae vocabantur. Ἑλληνοταμίαι. Magistratus erat, qui pecuniae ex tributis collectae curam gerebat. Tributum autem CCCCLX. talentorum ab Aristide Iusto statutum erat. Ἕλης. Subinnctivus absolutus. Ἑλλήσποντος. Ἐλιάσθη. Deflexit. Ἑλιγμός. Convolutio. Ἕλικας. Armillas, vel inaures. Ἑλίκη. Urbs. Ἑλικών. Mons. Ἑλικώνιος. Heliconius, sophistes, Byzantius. scripsit compendium chronicum ab Adam usque ad Theodosium M. libris decem. Ἑλικώνιος, Heliconius, astronomus. scripsit Apotelesmatica. De Diosemiis; et alia multa. Ἑλικῶπις. Pulchris oculis praedita. item Ἑλίκωψ. Ἑλικώτατον ὕδωρ. Aqua cursum habens intortum. vel pellucida. Ἑλλικτήρ. Inauris species. et ἑλλικτῆρες. Ἑλλιμενίζω. Ἑλινιῶ. Carmine celebro. Ἕλινος. Fructus quidam. Ἑλινύειν. Quiescere, cessare. Ἑλινύειν. Cunctari. Ἑλινύοντας. Moras nectentes, vel commorantes. Et, *Calamitatem sedaret.* Herodotus: Ex-

δὲ ὁ στρατὸς ἐν ζ' ἡμέρῃσι καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἑλινύσας οὐδένα χρόνον. Καὶ Ἀρριανός· Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Καὶ, αὖθις· Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιάν, μηδέν τι ἑλινύσας. τουτέστι, χρονίσας. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Εὖτε δ' ἐπέλθῃ
ὄρθρος, ἑλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος.

Καὶ αὖθις· Ἑλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. Καὶ αὖθις· Μήποτε ἄρα ἐν τῷ ἑλινύειν καὶ μέλλειν διαῤῥυῇ ὁ καιρός.

Ἕλιξ ἕλικος.

Ἑλίξας. συστρέψας.

Ἕλιξος. εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.

Ἐλίπανας. λιπαρὸν ἐποίησας.

716 Ἐλιπάρησε. παρεκάλεσε λιπαρῶς.

Ἑλλιπές. τὸ ἐνδεές. καὶ ἐλλιπὴς ὁμοίως.

Ἑλλιπόντες.

Ἐλισσαιέ. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἐλισσαῖος.

Ἑλισθιαῖος.

Ἑλισσόμενος. ἀναστρεφόμενος.

Ἐλίσσετο. παρεκάλει λιτανεύων. Καὶ Ἐλίσσοντο, ἱκέτευον.

Ἑλλιχθέντων. συστραφέντων.

Ἑλίχρυσος. τὸ τοῦ κισσοῦ ἄνθος.

Ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος.

Ἐλθεμος. ὄνομα κύριον.

Ἐλθεῖν. τὸ γυμνῇ τῇ παῤῥησίᾳ χρήσασθαι. παρειςελθεῖν δέ, τὸ μετ' ἄλλου πλαγιάσαντος συνειςελθεῖν. διὰ τοῦτό φησιν ὁ Ἀπόστολος· Παρειςῆλθεν ὁ νόμος.

Ἔλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'· Μήτε εἰς ἱερὸν ἔλθῃ μηδέν.

Ἐλθωμεν. αὐθυπότακτον.

Ἑλκεσίπεπλοι. ἑφελκόμεναι τοὺς πέπλους ἐν τῷ φορεῖν. ὅτι τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τὴν σι συλλαβὴν προσλαμβάνει. ἕλκω, ἑλκόπεπλος, ἑλκέπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. πρῶτος, πρωτόλαος, πρωτέλαος, πρωτεσίλαος. πηγός, πηγόμαλλος, πηγέμαλλος, πηγεσίμαλλος. ἔνιοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι, τῶν διπλῶν μὲν ἀναλυομένων, τοῦ δὲ ε παρεμπίπτοντος· οἷον. ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος· πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος.

Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν. παροιμία.

Ἑλκηθμός. ἕλκυσμός, σπαραγμός.

Ἕλκος. τὸ τραῦμα τὸ χρονίσαν. ἀπὸ τοῦ μετὰ

---

1. ἐν neglexit Küst. 2. οὐδένα] καὶ οὐδένα B. V. Cf. Arriani Ind. 29,7. Ἀριανός Med. 5. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XII. pr. Anthol. Pal. V, 237. 7. ἑλινῦσαι] ἑλινῦσαι B. E. V. Med. 9. Μήποτε] μήτε B. E. 10. διαῤῥυῇ] διαῤῥυῇ cum B. V. E. 12. Ἐλίξας] Il. υ'. 466. 13. Ἕλιξος. εἷς τῶν ἐπιφ.] Ex Harpocratione. Küst. V. Thucyd. VIII, 80. 15. Ἐλίπανας] Psalm. XXII, 5. Addit ἐφαίδρυνας Zon. p. 693. Cf. Hesychius. 16. λιπαρῶς om. Zonaras. 17. καὶ ἐλλιπὴς ὁμ. Ἐλλιπόντες neglexit Küst. repugnante *V. Malit aliquis ἐλλειπής. V. in v. Ἐλλεῖπον. 20. Ἐλισθιαῖος] Ἐλισθεαῖος B. E. Ἐλεσθιαῖος *V. m. sec. 21. Ἐλισσόμενος] Il. χ'. 95. Ἑλισόμενος B. E. *V. 22. ἑλιτάνευε, παρεκάλει] παρεκάλει λιτανεύων B. V. E. Vulg. habet Schol. Il. ά. 15. ἑλιτ. καὶ παρεκάλει Apollon. p. 256. Ἐλίσσοντο] Saepius illud in Homero lectitatum, ubi nunc probatur λίσσοντο. Sed ἐλλίσσοντο Il. ί. 585. 24. Ἑλλιχθέντων] Hesychius [et Lex. Seg.] rectius ἑλιχθέντων, per unum λ. Küst. Ex Il. μ'. 74.

1. Ἑλίχρυσος] Vid. H. Steph. Thes. Ind. p. 844. Cf. Schol. Theocr. I, 30. 2. ἑλιχρύσω *V. et liber Zon. p. 684. 3. Ἔλθεμος] Nomen L. Dindorfius attulit ex Iosephi B. I. I, 19, 5. 4. Ἔλθεῖν] Haec recurrunt in v. Παρειςελθεῖν. τῇ παρουσίᾳ Zon. p. 693. 6. ὁ Ἀπόστολος] Ad Rom. V, 20. 8. Νόμων θ'.] Plato Legg. IX. p. 881. E. 10. Tuetur *V. Om. vulg. 11. Ἑλκεσίπεπλοι] Il. ζ'. 442. ἑφελκόμεναι] ἑλκόμεναι Lex. Seg. 12. τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλ.] Eadem plane docet Etymologus v. Ἀλφεσίβοιαι, quem confer. Küst. ὅτι praemisit Gaisf. cum *V. Zon. p. 688. 13. τὴν σι συλλαβὴν] τὸ σι E. qui mox om. ἕλκω ἑλκόπεπλος, additis τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἕλκω post πρωτεσίλαος. 20. πηγεσίμαλλος om. B. 22. εἰς μυχόν supra v. Μοιχός. 23. Ἑλκηθμός] Vid. Il. ζ'. 465. 24. τὸ τραῦμα τὸ χρονίσαν] τὸ χρονίσαν τραῦμα Zon. p. 689. τὸ τραῦμα, ἤμειῖς δὲ τὸ χρονίσαν Lex. Seg.

---

ercitus autem septem diebus et septem noctibus traiecit, nullo tempore cessans. Arrianus: *Exploratores vero nullo tempore ab explorando cessabant.* Item: *Ille vero nihil cunctatus exercitum abduxit.* Et in Epigrammate: *Cum autem advenerit aurora, paululum quietis mihi concedens.* Alibi: *Illum vero cunctantem et segniter agentem flere sinunt.* Denuo: *Ne cunctando et morando occasio ex manibus elabatur.* Ἕλιξ ἕλικος. Ἑλίξας. Qui convolvit. Ἕλιξος. Helixus, vir illustris apud Megarenses. Ἐλίπανας. Pinguem fecisti. Ἐλιπάρησε. Suppliciter oravit. Ἑλλιπές. Imperfectum. et ἐλλιπής. Ἑλλιπόντες. Ἐλισσαιέ. Nomen proprium. Et Ἐλισσαῖος. Ἐλισθιαῖος. Ἑλισσόμενος. Qui circumagitur. Ἐλίσσετο. Rogabat supplex. Et Ἐλίσσοντο, suppliciter orabant. Ἑλλιχθέντων. Conversorum. Ἑλίχρυσος. Hederae flos. *Flori helichrysi similis.* Ἔλθεμος. Nomen proprium. Ἔλθεῖν. Aperte et recta intrare. at παρειςελθεῖν, cum alio clam intrare. hinc Apostolus dicit: *Lex precario intravit.* Ἔλθῃ. Veniat. Plato *Legum* nono: *Ne in templum ullum intret.* Ἔλθωμεν. Subiunctivus absolutus. Ἑλκεσίπεπλοι. Quae peplos inter ferendum trahunt. nam ο compositiones saepe in ε mutant, et syllabam σι assumunt. ut fit in ἑλκεσίπεπλος, Πρωτεσίλαος, πηγεσίμαλλος. alii vero haec a futuro formant, duplicibus litteris dissolutis, et ε interiecto. ut, ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος. Ἕλκει μοιχ. Moechus ad moechum trahit. proverbium. Ἑλκηθμός. Raptatio, dilaniatio. Ἕλκος. Vulnus inveteratum. sic dictum, quod corpus post

τὴν τρῶσιν ἕλκεσθαι τὸ σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ πᾶν ἑλκῶν ἐξέζεσεν.

Ἑλμησός.

Ἕλξει. ἑλκύσει.

Ἑλλόβια. τὰ ἐνώτια, διὰ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων εἶναι. Ὁ δὲ Τραϊανὸς λέγει τῷ Ἀυγάρου παιδί· Μέμφομαί σε ὅτι μὴ πρόσθεν ἦκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων, καὶ τῶν πόνων συμμεταξών· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἡδέως τῶν ἑλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου, τῷ δὲ ἦν ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτια ἐξηρτημένα.

Ἑλωβήσατο. ὕβρισεν.

Ἑλλόγιμος. τίμιος, σεβάσμιος. καὶ χωρίον ἑλλόγιμον, τὸ τίμιον.

Ἐλογίσατο. ἐλάλησεν, ἐφθέγξατο. Ψαλμῷ· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀδικίαν ἐλογίσατο ἡ γλῶσσά σου.

Ἐλογοποίουν. πρὸς ἀλλήλους λόγους διετί-
717 θεντο. Οἱ δὲ ἐς ἀλλήλους ἐλογοποίουν, τερατευόμενοί τε καὶ κομπάζοντες, ὡς εἰς πολλὰ τοῦ τόπου κατάληψις τούτους ὀνήσει.

Ἔλλογος. Ὅταν ᾖ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον.

Ἑλώδης. ὁ κάθυγρος τόπος.

Ἐλωΐ. Ἑβραϊστὶ [ὁ Θεός.]

Ἕλωμαι. ἀφέλωμαι, λήψομαι.

Ἑλόμενοι. βουλόμενοι. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν ἦρχεν, οἱ δὲ ἐπείθοντο, οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὁρῶντες ὅτι μόνος ἐφρόνει, οἷα ἔδει τὸν ἄρχοντα.

Ἑλόμενος. Θέλων. Ἕλωμαι αὐθυπότακτον.

Ἑλόντες. λαβόντες.

Ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. Καὶ Ἐλῶντες δέ, ἐλαύνοντες.

Ἕλλοπες. οἱ ἰχθύες.

Ἕλος, δίυλον δάσος· ἢ ὕδατος ἰλὺς ἐπικεχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης, ἢ παπύρου, ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπερανεστηκυίας τοῦ ὕδατος.

Ἕλλουρος. ἐθνικόν.

---

1. *καὶ τὸ σῶμα*] Vid. v. *Ἐξέζεσεν*. *Toup.* MS. Ubi locus nonnihil mutatus affertur. 3. *Ἐλβησσός, ὄνομα ποταμοῦ* Theognostus p. 73. 4. *ἑλκύσει* om. V. 5. *Ἑλλόβια*] Tetigit Gaisfordo laudatus Boissonadus in Eunap. p. 146. *Ἑλλώβια* B. V. E. his, qui mox *λώβοις*. Habet etiam Gudianum in v. *Ἕλιξ*: *ἤτοι τὸ σκολαρίκιον*. Item post *ἐνώτια* addit Lex. Seg. *σκολαρήκια*, de qua v. Ducangii Gl. Graec. in v. *Σχολαρίκιον*. *τὰ* om. *V. 6. Ὁ δὲ Τραϊανὸς*] Ex Dione Cass. Vide Xiphilin. p. 1137. Suid. v. *Ἀχρ. Toup.* Videntur ex Dione sumpta. Vid. Exc. Theodosii p. 780. D. E. *Hemst.* 7. Praestat *ἦκες*. 8. *τῶν πόνων*] *πόνων* vulg. Deinde legendum *συμμεταξήσων*. 12. *χρύσια*] *χρυσᾶ* scripsi cum V. *χρύσια* E. (omisso *ἐνώτια*) et edd. ante Küsterum, qui dedit tacite Porti emendationem. 16. *Ψαβίδ*] Psalm. LI, 2.

1. *καὶ τὸ σῶμα*] Vid. v. *Ἐξέζεσεν*. *Toup.* MS. Ubi locus nonnihil mutatus affertur. 3. *Ἐλβησσός, ὄνομα ποταμοῦ* Theognostus p. 73. 4. *ἑλκύσει* om. V. 5. *Ἑλλόβια*] Tetigit Gaisfordo laudatus Boissonadus in Eunap. p. 146. *Ἑλλώβια* B. V. E. his, qui mox *λώβοις*. Habet etiam Gudianum in v. *Ἕλιξ*: *ἤτοι τὸ σκολαρίκιον*. Item post *ἐνώτια* addit Lex. Seg. *σκολαρήκια*, de qua v. Ducangii Gl. Graec. in v. *Σχολαρίκιον*. *τὰ* om. *V. 6. Ὁ δὲ Τραϊανὸς*] Ex Dione Cass. Vide Xiphilin. p. 1137. Suid. v. *Ἀχρ. Toup.* Videntur ex Dione sumpta. Vid. Exc. Theodosii p. 780. D. E. *Hemst.* 7. Praestat *ἦκες*. 8. *τῶν πόνων*] *πόνων* vulg. Deinde legendum *συμμεταξήσων*. 12. *χρύσια*] *χρυσᾶ* scripsi cum V. *χρύσια* E. (omisso *ἐνώτια*) et edd. ante Küsterum, qui dedit tacite Porti emendationem. 16. *Ψαβίδ*] Psalm. LI, 2.

1. *πολλὰ*] *πολλὰ γὰρ* V. Med. *πολλοὺς γὰρ* B. E. Sed meliora praestat gl. *Τερατευόμενοι* hinc locupletanda: *ὡς εἰς πολλὰ εἴη χρήσιμος ἡ τοῦ τ. κατάληψις*. Itaque videntur per compendia vocum interisse *γίνεται χρήσιμος* ante *ἡ τοῦ τ. κατάληψις*: quibus subiiciantur *καὶ τούτους* (vel si quid probabilius inveniri licet) *ὀνήσει*. 3. *Ὅταν ᾖ δῆμος ἔλλ.*] Ex lacero hoc et mutilo fragmento nullus sensus elici potest. *Küst.* Synesius de Regno p. 6. ed. Petavii: *Ὥστις οὐ παιάνει τὴν ἀγέλην, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀγέλης θέλει παιανισθαι, τοῦτον καλῶ μάγειρον ἐπὶ βοσκημάτων, τοῦτον ἀποφαίνω τύραννον, ὅταν ᾖ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον. Qui gregem non saginare, sed a grege ipse saginari vult, eum inter pecora coquum appello; eum tyrannum esse censeo, si quod subditum est populus sit ratione praeditus.* Hinc Suidas notulam suam deprompsit, atque hinc facile suppleri et illustrari poterit. Vox autem *ἔλλογος*, quod notandum, ex rarioribus est. *Toup.* I. p. 163. 5. *ὁ Θεός* om. B. V. Glossam Zon. p. 697. facit suspectam. 6. *Ἕλωμαι*] Il. *ά*. 137. Mox *λήψωμαι* Zon. p. 696. et E m. sec. Cum hac glossa vel sequentes olim cohaeserant, vel ordo perturbatus tribus illis immissis, *Ἑλώδης, Ἐλωΐ, Ἕλωμαι*, quibus facile caremus. Idem cadit in v. *Ἕλων*. 7. *Ξενοφῶν*] Anab. II, 2, 5. Exemplo subiicit E. *φρονεῖν*. *Ἑλόμενοι καὶ ἀντὶ τοῦ προκρίναντες*. 10. *Ἕλωμαι αὐθ.* om. vulg. *ἕλωμεν αὐθ.* *V. Vide v. *Ἕλωμαι*. 11. Idem in Zon. p. 694. restituatur. Cf. Hesychius. 12. *Ἐλών*] *Ἐλαύνων* addit E. Vid. Gl. Herodot. VII, 33. Cuius fontis ignarus *ἐλάσων* tentabat Piersonus in Moer. p. 146. *Ἡρόδοτος*] Vide locos VII, 37. IX, 89. 14. *Ἕλλοπες*] Vid. Albert. in Hesychium. 15. *δίυλον*] Leg. *δίυγρον*. Sed fortasse nihil mutandum. Lexicon *περὶ πνευμάτων* p. 216. *Ἕλος ὁ σύμφυτος τόπος. Toup.* MS. *σημαίνει ὕγρὸν καὶ σύμφυτον τόπον* Etym. *τόπος δίυγρος* Etym. Gud. p. 165. *ὁ ὑγρὸς καὶ δασὺς τόπος* Eustath. in Il. *ν*. p. 1205, 48. Sed *δίυλος τόπος ἢ δασὺς* Lex. Seg. *ἢ ὕδατος ἰλὺς*] Seqq. habet Schol. Gregor. Stelit. 2. p. 88. ed. Montacut. Statim delevi cum B. V. E. *Ἑλλοφόνος. ἡ Ἄρτεμις, ἡ τοὺς ἕλλυς φονεύουσα, ὅ ἐστιν ἐλάφους. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ Θεός.* Similia Etymol. [Eadem Zon. p. 688, omissis *ἡ Θεός*.] Vid. Callimach. H. Dian. 190. *Gaisf.* Ceterum supra *ἐγκεχυμένου* Lex. Seg. 19. *Ἕλλουρός*] Pro *Ἕλουρός Herutus. Hemst. Ἕλλουροι* MS. 177. Refinxi tenorem cum iis auctoribus, quos affert Boisson. in Herodian. p. 31. Cf. Zon. pp. 66. 685.

---

vulnefationem trahatur. *Et totum eius corpus ulceribus scatuit.* *Ἑλμησός*. Elmesus. *Ἕλξει*. Trahet. *Ἑλλόβια*. Inaures: sic dictae, quod extremis aurium partibus insertae sunt. *Traianus autem ad Abgari filium conversus: Incuso te, inquit, quod non ante ad me veneris, mecum militaturus, et eorundem laborum socius futurus; et propterea alterum harum inaurium libenter tibi avellerim: simul alteram aurem attrectans. illi vero ambae aureae erant perforatae, et ex ambabus aureae inaures pendebant.* *Ἐλωβήσατο*. Contumelia affecit. *Ἑλλόγιμος*. Honoratus, venerandus. et *χωρίον ἑλλόγιμον*, locus eximius. *Ἐλογίσατο*. Locutus est, dixit. David: *Totum diem lingua tua iniustitiam locuta est.* *Ἐλογοποίουν*. Inter se verba faciebant. *Illi vero inter se verba faciebant, mira crepantes iactantesque, loci illius occupationem ad multa ipsis utilem fore.* *Ἔλλογος*. *Si quidem qui paret imperio populus agit cum ratione.* *Ἑλώδης τόπος*. Palustris locus. *Ἐλωΐ*. Deus, Hebraice. *Ἕλωμαι*. Auferam, capiam. *Ἑλόμενοι*. Volentes. Xenophon: *Ille imperabat, reliqui vero parebant, non quod eum ducem creassent, sed quod viderent eum solum sapere, ut ducem decebat.* *Ἑλόμενος*. Volens. *Ἑλόντες*. Qui ceperunt. *Ἐλών*. Impellens. Herodotus. Et *Ἐλῶντες*, impellentes. *Ἕλλοπες*. Pisces. *Ἕλος*. Silva densa. vel aqua palustris, coeno mixta, papyro vel arundine semper ex luto nascente, et aqua innatante. *Ἕλλουρος*. Nomen gentis.

Ἔλουσε. ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε. Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρόν, χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος εἰσποίητον ἐποιήσατο παῖδα, ἥπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Ἐλοχεύθη. ἢ ἐγεννήθη, ἢ ἐγαμήθη.

Ἐλόχησε. παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ εἰς λόχους κατέταξεν.

Ἐλόχων. ἐνήδρευον. Ὁ δὲ ἔχων κοινωνοὺς τῶν ἀσεβημάτων ἐλόχων τὰ κατὰ τὰς ὁδούς.

Ἕλωρ. τὸ λῆμμα.

Ἑλώρια. ἑλκύσματα, σπαράγμαια.

Ἐλῶσα. ἐλαύνουσα.

Ἕλωσι. καταλάβωσιν.

Ἐλώφησεν. ἐπαύσαιο. ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. ὅθεν καὶ τὸ εὐλόφως φέρειν.

Ἐλπιδηφόρος. ὄνομα κύριον.

Ἐλπίσας. οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς.

Ἐλπίς. προσδοκία ἀγαθῶν. καὶ ὁ φοβούμενος προσδοκᾷ, ἀλλ' οὐκ ἀγαθά. κακῶν γὰρ προσδοκία ἐστὶν ὁ φόβος· ἀγαθῶν δὲ ἡ ἐλπίς. ἐπεὶ οὖν οὐχ ὑπερσώτων πραγμάτων οἱ ἀσεβεῖς προσδοκῶσιν, ἀπόλ-
||λυται αὐτῶν ἡ ἐλπίς· ὡς μένουσι τοῖς ἡδέσι χρῶνται. 118

Ἐλπωρή. ἐλπίς.

Ἑλσεμών.

Ἐλοιδόρησε. διέβαλεν, ἐσυκοφάντησε. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδόρησε τὸν ὕπαιον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχῆς κωμῳδῶν, καὶ παραλύει αὐτὸν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν ἀδικοῦντα.

Ἐλοιδορούμεθα. ἐσιασιάζομεν, ὡς ὑπὸ τῆς φιλονεικίας ἐς λοιδορίαν τραπῆναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Περὶ τοὐνόματος δῆτ' ἐλοιδορούμεθα.

---

1. *Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. c. 1. **Küst.** Hinc fluxit gl. *Εὐνομιανός. Τὸν γὰρ* Zon. p. 694. 5. *Ἐλοχεύθη*] Similia Hesychius. 6. *Ἐλόχησε*] Scripserim potius *ἐλόχισε*, a *λοχίζειν*, quod significat in manipulos vel cohortes distribuere, sive, ut Suidas hic exponit, *εἰς λόχους καταστῆσαι*. **Küst.** Ipsum *Ἐλόχισεν* Gl. Herodot. I, 103. Non mutat Zonaras aut Hesychius. 9. *ἑλάχα*] *ἔλοχων* B. V. Zonaras et edd. ante Küsterum, qui tacite dedit *ἐλόχα* Porti correctionem. 11. *Ἑλώρια*] Lexic. *περὶ πνευμάτων* p. 216. *Toup.* MS. *ἑλκύσματα*] *ἑλήμματα* B. *ἐλήματα* E. Vulg. habent Schol. Il. *d.* 4. Hesychius, Zonaras, alii. 12. Uberius Lex. Bachm. p. 217. 13. *Ἕλωσι*] Soph. Philoct. 1094. 14. *Ἐλώφησεν. ἐπαύσαιο. ἀπὸ τῶν ὑποζ.*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 61. Agathiam p. 5. contulit Toupius. 15. *εὐλόφως*] *ἐλόγως* B. *εὐλόγως* E. Med. Vid. Brunck. in Soph. Philoct. 872. Excerpt. ex Eustath. in nota ad Antig. 291. *Gaisf.* Adde Toup. in v. *Εὐλόφως*. 16. *ἐλπιδιφόρος* Herod. Epim. p. 188. et Theognostus p. 95. cum libro Zonarae p. 685. quorum praestat scriptura. 17. *Ἐλπίσας. οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθ.*] Ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 1. ut Pearsonus etiam observaverat. **Küst.** *ἀγαθῷ*] *ἀγαθοῖς* V.

3. *Ἐλπίς. — χρώντια*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Didymum in Catena in c. VI. Iobi (v. 8.) p. 199. ut observavit Suicerus in Thes. Eccles. v. *Ἐλπίς*. **Küst.** Didymus habet *ὑφεστηκότα πράγματα* pro *ὑφεστώτων πραγμάτων*, a quo mox sumendum *ὡς γὰρ μένουσι*. 5. *ἐπεὶ οὖν*] *ἐπεὶ δὲ* E. 8. *Ἐλπωρή*] Od. *η*. 76. 10. *ἐσυκοφάντησε*] *ἐσυκοφάντει* E pr. 11. *ὕπαιον*] Placet coniectura amicissimi Massonii, qui pro *ὕπαιον* hic legendum esse *ὕπαρχον* mihi suggessit. Qui enim sub Imperatoribus Aegyptum regebant, non erant consules, sed equestris tantum ordinis, ut ex Dione et Tacito constat. Praeterea Heliodorus, qui M. Aurelio imperante Aegypti praefectus erat, *ὕπαρχος* appellatur ab Aristide Serm. Sacr. IV. T. I. p. 602. ut modo laudatus vir doctissimus itidem me monuit. **Küst.** *Cleander autem consulem ob Aegypti administrationem comico more convitiis prosecutus est.* Sic Latine vertit Kühnius in Fragm. Aeliani: quo quidem modo nihil opus est ut *ὕπαιον* mutetur in *ὕπαρχον*. **Hemst.** Parum verisimilis excusatio. Mihi videtur *ἀρχῆς* in vicem aptioris vocabuli subrepsisse; nisi forte putamus *ὕπαιον* e nomine quopiam esse depravatum. 12. *κωμῳδῶν*] Sic habent MSS. At priores editt. *κωμῳδῶς*: quod mendosum est. Si enim adverbio uti voluisset Aelianus, *κωμικῶς* utique dixisset, non vero *κωμῳδῶς*: quippe quae vox apud nullum scriptorem Graecum reperitur. Ceterum locus hic alia medicina indigere videtur modo laudato Ioanni Massonio, quippe qui existimat excidisse hic vocalem *παρά*, et pro *κωμῳδῶς* scribendum esse *Κωμῴδῳ* | *Κωμῴδῃ*, totumque hunc locum sic vertendum: *Cleander autem Aegypti praefectum convitiis apud Commodum prosecidit, eumque, licet nihil peccasset, praefectura exuit.* Sane cum Cleander magna apud Commodum gratia floruerit, et potentia sua ad eorum, quos odio prosequebatur, perniciem abusus saepe fuerit, ut ex historiae Romanae scriptoribus constat, coniecturam istam ut ingeniosam mihi placere fateor. **Küst.** Haec ad aetatem Commodi pertinere viderant etiam Kühnius in fragmentis et Perizonius in praef. Aeliani. **Hemst.** *Κωμῴδῳ* *V. an Gronovius. *Κωμῴδῳ* Zon. p. 695. 15. *λοιδορίαν*] *λοιδορίας* E. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 63. *Περὶ τοὐνόματος δῆτ' ἐλοιδορούμεθα*. **Küst.** Apud Scholiasten haec cum annotatione in v. 61. coaluerunt, unde prodiit scriptura *σιασιαζόμενος*. 17. *δῆτ'* om. *V. B. *δηὐτεῦθεν* optimi libri Aristoph. *περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐλοιδ.* Zon. p. 695.

Ἔλουσε. Baptizavit. *Eunomianum Belisarius divino lavacro abluit, suisque manibus susceptum in filii locum ascivit, quo more christiani liberos ascíscere consuerunt.* *Ἐλοχεύθη*. Generatus est. vel nupsit. *Ἐλόχησε*. Apud Herodotum significat, in insidiis collocavit. *Ἐλόχων*. Insidiabantur. *Ille vero impiorum facinorum sociis assumptis insidias in viis collocavit.* *Ἕλωρ*. Praeda. *Ἑλώρια*. Quae raptantur ac dilacerantur. *Ἐλῶσα*. Impellens. *Ἕλωσι*. Ceperint. *Ἐλώφησεν*. Cessavit. translatio ducta est ab iumentis, unde etiam dicitur, si quis fortiter aliquid fert, *εὐλόφως φέρειν*. *Ἐλπιδηφόρος*. Nomen proprium. *Ἐλπίσας*. Non solum de eo dicitur apud Atticos, qui bonum sperat, sed simpliciter etiam in expectatione rei futurae. *Ἐλπίς*. Expectatio bonorum. iam qui metuit, expectat, non tamen bona. metus est enim malorum expectatio; spes vero, bonorum. quoniam igitur impii res expectant, in quibus nihil est firmi: idcirco spes illorum perit; quippe qui voluptatibus tanquam rebus permanentibus fruantur. *Ἐλπωρή*. Spes. *Ἑλσεμών*. *Ἐλοιδόρησε*. Conviciis insectatus est, criminatus est. Aelianus: *Cleander autem Praefectum Aegypti mimicis conviciis prosecidit, eumque nihil peccantem praefectura exuit.* *Ἐλοιδορούμεθα*. Conviciis mutuis nos insectabamur, adeo ut per contentionem ad convicia delaberemur. Aristophanes *Nubibus*: *De nomine illi imponendo ad convicia usque alter-*

Ἀγαθίας· Καὶ δὴ τῷ Ναρσῇ πάντες ἐλοιδοροῦντο, ἀλαζόνα τε ἀποκαλοῦντες καὶ ἀτάσθαλον, καὶ ἔργῳ μὲν αὐτὸν εἶναι λέγοντες βίαιόν τε καὶ μιαιφόνον, τὴν δὲ τοῦ εὐσεβεῖν ἀεὶ καὶ τὸ θεῖον θεραπεύειν δόξαν ἄλλως αὐτῷ κεκομψεῦσθαι.

Ἔλοιτο. Θέλοι.

Ἐλύγωσεν. ἔκαμψε.

... Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὕδε φρένα.

τουτέστιν, ὁ χρυσός.

Ἕλυμα.

Ἑλυμαῖος.

Ἐλυμήνατο. ἔβλαψεν. Οἱ δὲ σύστημα γενόμενοι ἐλυμαίνοντο πολλοὺς ὁδίτας, ἐμπίπτοντες εἰς τὰ κατακλίσματα.

Ἑλυσάμην. ἀπέδωκα.

Ἑλύσατο. ἐλυτρώσατο.

Ἕλυτρον. κάλυμμα, ἐκπέτασμα. ἐνείλημμα ὁμοίως. καὶ ἡ θήκη τοῦ δόρατος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀστρέου ὄστρακον.

Ἐμαλάκισε. μαλακὸν ἐποίησε.

Ἐμάλθαξαν. Ἐν δὲ τῷ πρανεῖ καὶ ὀλισθηρῷ τόπῳ ξύλα σταυροῦντες τῇ καταβάσει, καὶ τὸ μέσον ἄλλοις ἐγκαρσίοις στεριφοποιοῦντες, καὶ φορ-
5 μοὺς ἐπιβαλόντες ὕλης, ἐμάλθαξαν τὸ πάνυ πρα- 719
νές τε καὶ ὀλισθηρόν. τουτέστι, κατεπράυναν, καθωμάλισαν.

Ἐμμανέως. σπουδαίως.

Ἐμασχαλίσθη. ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε
10 φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρόν, καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας κρημνάναι κατὰ τοῦ τραχήλου, κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν
15 Τρωίλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ.

Ἐμματάζων. ματαιολογῶν.

Ἐματαίασε. μάταια ἐλάλησεν.

Ἐμάτησεν. ἠμέλησεν, ἐματαιοπόνησεν.

1. *Ἀγαθίας*] Lib. I. (c. 12.) p. 24. *Küst.* — *τὸν Ναρσῆν*] *τῷ Ναρσῇ* scripsi cum *V. E. et libris Agathiae. 5. *κεκομψεῦσθαι*] *κομψεύεσθαι* B. 6. *Θέλοι*] *Θέλοιτο* B. *V, *προκρίνοι* addit E. cum Zon. p. 694. 7. Zon. p. 695. *ἔκαμψε — ἐλύγωσεν*] *ἐκάμπτε ἢ Δανάης* E. 8. *Καὶ Δανάης*] Pauli Silentiarii Ep. XVI, 7. Anthol. Pal. V, 217. Adde v. *Δανάη*. 10. *Ἕλυμα*] Philostrat. p. 922. *Toup.* MS. V. Hesiodi *ἔ*. 434. Interpretationem *σκέπασμα* omisi cum B. V. E. 11. *Ἑλυμαῖος*] Sic B. V. E. Nam extubant ante Gaisf.: *Ἑλυμαῖοι. ἔθνος. ἀπὸ Ἑλύμου υἱοῦ Λιγκίου νόθου ὄντος, καὶ ἐλθόντος εἰς Σικελίαν.* Quae leguntur apud Zonaram p. 685. *ἀπὸ* om. Med. 12. Sic Zon. p. 696. 14. *καταλύματα*] *λύματα* *V. *καλύμματα* B. et a m. sec. E. qui pr. *καλύπματα*. Mox omiserunt B. V. E. quae Zonarae debebantur: *Ἕλυμος. σαύρα, ὃ ἔφυγον οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν.* Touplus citat Polyb. II, 15. 15. *ἀπέδωκα*] Sic Zon. et Hesychius; *ἐλυτρωσάμην* addit E. 16. *ἐλυτρώσατο*] *ἠλευθέρωσεν* addit E. Statim omnes libri hanc omiserunt e Zon. p. 696. fere petita: *Ἐλύσθη. συνανεστράφη, ἐσύρθη. Ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἑλύσθη* (Il. *ψ'*. 393.). *παρὰ τὸ ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη. ἢ παρὰ τὸ εἴλω, εἰλύω, εἰλύσθη· ὅ ἐστι συνανεστράφη. Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς* (Od. *ι*. 433.). Quibus similia magis argumento quam verbis concordantia leguntur in Etym. M. 17. *Ἕλυτρον*] Cf. Herodot. I, 185. Schol. Aristoph. Ach. 1119. Wesseling. in Diodor. XX, 11. cum intpp. Hesychii ascripsit Gaisf. *ἐνείλημμα*] Lege *σκέπασμα* cum Hesychio aliisque grammaticis. *ἐνείλημμα*] Sic etiam MSS. At scribendum potius est *ἐνείλημα*, per unum *μ*, ut Portus etiam monuit. Ceterum in prioribus editt. vox haec, quasi novi articuli initium esset, a praecedentibus divulsa et a capite excusa est: quod non solum auctoritati MStorum, sed etiam ordini litterarum repugnat. *Küst.* Idem mendum invasit Hesychium. 18. *δὲ* om. *V. 19. *τὸ τοῦ ὀστρέου ὄστρακον*] Haec disertius Zon. p. 690.

2. *Ἐν δὲ τῷ πρ.*] Locus repetitur in v. *Παρασπάνιοντες*: unde primum haec ipsa vox assumenda, deinde colligitur principium orationis ab interpolatione quadam esse profectum. 7. Tertium addit *ἐμαλάκισαν* Zon. p. 705. 8. *Ἐμμανέως*] Il. *ε*. 836. 8. *Ἐμασχαλίσθη. ἔθος ἦν τοῖς ἀρχ.*] Articulus hic in prioribus editt. capite suo truncatus est, et male cohaeret cum voce praecedente *Ἐμμανέως*, ad quam nullo modo pertinet. Nos igitur voce *ἐμασχαλίσθη*, quae culpa librariorum omissa erat, ex MSS. [et *V.] revocata locum hunc integritati suae restituimus, et a praecedentibus separavimus. *Küst.* *Ἐμασχαλίσθη* om. B. E. *ἔθος ἦν τοῖς ἀρχ.*] Solebant veteres iis, quos e medio sustulissent, extremitates corporis, puta manus, pedes, aures, nares etc. amputare, et e collo appendere, ut hoc pacto manes caesorum impedirent, quominus se persequerentur et infestarent. De hoc more (quem *μασχαλισμὸν* Graeci dixere) viri docti abunde. Vide praeter alios Meursium in Lycophron. 1225. et Stanleium in Aeschyli Choeph. 437. Confer etiam Nostrum infra vv. *Μασχαλισθῆναι* et *Μασχαλίσματα*. *Küst.* Mox *ὁπόταν* et *ἀφοσιουμένους* Zon. p. 705. subsistens in *αὐτά*. 11. *τῶν μορίων*] *τῶν* om. V. Mox *ποιήσαντες* E. 13. *κατὰ τῶν μασχ.*] Lege *καὶ τῶν μασχαλῶν. Küst.* Praestat cum gl. superiore *διὰ* (vel *καὶ διά*) *τῶν μασχ.* — *διείροντας*] *διήροντας* B. E. Med. *μασχαλίσματα*] Huc pertinent illa Hesychii: *Τομία, τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ.* Intelligit enim *τὰ μασχαλίσματα*. *Küst.* 14. *Σοφοκλῆς*] *καὶ Σοφοκλῆς* V. Orationem confusam sic licebit in ordinem cogere: *εἴρηκε δὲ τὸν μασχαλισμὸν Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ λέγων πλήρη μασχαλισμάτων, καὶ ἐν Ἠλ.* 16. *ἐν Ἠλέκτρᾳ ἐμασχαλίσθη*] *ἐμασχαλίσθη* omisi cum B. V. E. Locus est v. 445. 17. *Ἐμματάζων*] Sic Zonaras: *Ἐμματαιάζων* Hesychius; quod praestat. 19. *Ἐμάτησεν*] Il. *ν*. 474.

culi sumus. Agathias: *Omnes autem Narsetem conviciis incessebant, arrogantem et impium eum appellantes, et re quidem ipsa violentum et sanguinarium esse dicentes, pietatem vero et divini numinis cultum falso eum iactare.* *Ἔλοιτο.* Velit. *Ἐλύγωσεν.* Flexit. *Et Danaes mentem aurum flexit.* *Ἕλυμα.* *Ἑλυμαῖος.* *Ἐλυμήνατο.* Laesit. *Illi vero caetu facto, cum in diversoria incidissent, multos viatores damno affecerunt.* *Ἐλυσάμην.* Reddidi. *Ἐλύσατο.* Redemit. *Ἕλυτρον.* Putamen, integumentum, involucrum. item theca hastae. significat etiam testam ostrei. *Ἐμαλάκισε.* Molle reddidit. *Ἐμάλθαξαν.* Molliverunt, planum fecerunt. *In praecipiti autem et lubrico loco, qua descendendum erat, cum vallos defixissent, et medium spatium aliis vallis transversis munivissent, fasciculosque lignorum iniecissent, descensum molliorem et minus lubricum effecerunt.* *Ἐμμανέως.* Studiose. *Ἐμασχαλίσθη.* Mos erat antiquis, ut, siquem per insidias interfecissent, facinoris illius expiandi gratia partes extremas cadaveris amputarent, easque in lineam digestas ex collo et axillis suspenderent. hinc etiam amputatae illae cadaveris partes dictae sunt *μασχαλίσματα*. memoravit Sophocles in *Troilo* et in *Electra*. *Ἐμματάζων.* Stulta loquens. *Ἐματαίασε.* Stulte locutus est. *Ἐμάτησεν.* Neglexit, frustra laboravit.

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. οἱονεὶ ἐμαυτῷ διακονήσω. εἴρηται δέ, ὅταν ὁ βαλανεὺς ἑαυτῷ λαμβάνῃ τὴν ῥυταίνην καὶ διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυπτόντων εἰς πῦρ.

Ἐμβαδόν. διὰ τοῦ εἰς ναῦν ἐμβῆναι. Καὶ αὖθις· Ἢ τὸ ἐμβαδὸν ὑπονοοῦντες εἶναι κρυπτήρια ἔστρεφον τοὺς οἴκους.

Ἐμβαλεῖς. εἰσελεύσῃ. ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν τὸ ταῖς ναυσὶ κροῦσαι ἢ ταῖς κώπαις.

Ῥυππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ; ἔστι δὲ καὶ τὸ ῥυππαπαῖ μίμημα ψόφου ναυτικοῦ, ἀπὸ τῶν κωπῶν ἀποτελουμένου.

Ἐμβαλόντα. Ὁ δὲ παῖς ὢν ἔτι τὸν διδάσκαλον Λίνον πληγὰς αὐτῷ ἐμβαλόντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ δυσανασχετήσας, καὶ οὐκ ἐθέλων ἄρχεσθαι, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Ἐμβάλλουσι. καταντῶσιν, ἀπέρχονται. Ἐμβάλλουσι δὲ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐς Λυδίαν, ὁ δὲ Προκόπιος ἐς Φρυγίαν τὴν ἄνω.

Ἔμβαρός εἰμι. νουνεχής, φρόνιμος. ἦν πρότερον ὁ Πειραιεὺς νῆσος· ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν· οὗ τὰ ἄκρα Μούνυχος κατασχὼν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο· οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἂν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῇ Θεῷ. Ἐμβαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ αὐτῷ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων.

---

1. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. οἱονεὶ ἐμαυτῷ διακ.] Eadem habent Hesychius et Zenobius. *Küst.* Ex Aristoph. Pac. 1103. Hinc olim confecta gl. *Βαλανεύσω.* 2. *ἑαυτῷ λαμβάνῃ*] Mancam orationem sic Zenobius III, 38. sive Hesychius iubet redintegrari: *νωθρεύηται καὶ ἑαυτῷ τις λαμβ.* 3. *ῥυταίνην*] Portus hic fluctus, ut aiunt, in simpulo movet, et postquam multa attulit ad rem nihil facientia, statuit tandem scribendum esse *ἀρύταιναν*, nulla Hesychii facta mentione, apud quem recte sic legitur. Quid sit autem arytaena (nam et Latini voce illa usi fuerunt) docet Casaubonus in Charact. Theoph. p. 225. quem confer. *Küst.* *ἀρύταιναν* etiam Zenobius. 4. *ἐγκρυπτόντων*] ἐκριπτόντων E. *ἐγκρυβόντων* Hesych. et Zenob. *κρυπτόντων* Schol. 5. *διὰ τοῦ εἰς ν.*] Lege, *ἐπὶ τοῦ εἰς ναῦν* etc. *Küst.* *διὰ τοῦ εἰς ναῦς* Lex. Bachm. p. 217. Nihilo praestabilius est *διὰ τὸ εἰς ναῦν*, quod cum uno Zonarae MS. p. 712. Gaisfordus anteposuit, glossam merito referens cum Hesychii intpp. ad Il. *ό.* 505. 6. *τὸ ἐμβαδὸν ὑπον.*] Sensus huius fragmenti omnino est incertus et obscurus, cuius proinde versionem consulto praetermisi. *Küst.* Sententiam in Latinis significavi. *τὸ ἐμβαδὸν* enim pro adverbio habendum opinor, non pro substantivo, cuius notionem illustravit Lobeckius Paralip. Gramm. Gr. p. 149. Huc spectat Hesychius: *Ἐμβάδιον. παίζει ἐπὶ τούτου.* Lege reiecto *παίζει*, i. e. *πεζῇ*: *Ἐμβαδόν. ἐπὶ τόπου. τὸ* om. V. Contra *Ἢ* videtur expellendum: si quidem integra glossa fuit haec: *πεζῇ. ἢ διὰ κτλ.* πίῳ Mox *κρυ* E. 8. *ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν τὸ ταῖς ναυσὶ κρ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 599. Irrepserunt haec in v. *Ἀνεβρύαξαν*: item in glossam male fabricatam *Ἐκβαλεῖν.* Habet Zon. p. 706. 10. *Ῥυππαπαῖ· τίς ἐμβαλεῖ;*] Haec sunt verba Aristophanis loco laudato: sed ubi pro *ῥυππαπαῖ* legitur *ἱππαπαῖ*, quam vocem Comicus, de equitibus ibi loquens, lepide finxit, ad imitationem *τοῦ ῥυππαπαῖ*, quod erat celeusma nauticum, ut interpretes ibi notant. *Küst.* *ῥυππαπαῖ* B. E. Scripsi bis *ῥυππαπαῖ*. Supra tamen reponendum *ἱππαπαῖ*. 12. *ὑπὸ τῶν*] *ἀπὸ τῶν* scripsi cum B. V. E. Med. *ἀπὸ τῶν κωπῶν* ignorat Schol. 13. *Ὁ δὲ παῖς ὢν ἔτι τὸν διδάσκ.*] Fragmentum hoc intelligendum est de Hercule, quippe cuius magister erat Linus, ut ex veteribus scriptoribus constat. Pausanias in Boeoticis p. 585. *Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα τοιάδε ὑπὸ Θηβαίων — καὶ ὡς Ἡρακλῆς ἔτι παῖς ὢν ἀπέκτεινεν αὐτὸν* (de Lino ibi loquitur) *διδάσκαλον μουσικῆς ὄντα. Küst.* Illam Lini disciplinam in risum vertit Alexis: v. Athen. IV. p. 164. Agnoscit Zon. p. 705. 14. *ἐν τῇ*] *τῇ* om. B. E. 15. *δυσανασχετήσας*] *δυσαναχαιτήσας* V.

1. Ἐμβάλλουσι δὲ] Oratio ut videtur Eunapii. Ubi Zonaras *εἰς* bis. 4. Ἔμβαρός εἰμι. *νουνεχ.*] Hesychius in serie sua: *Οὐκ ἐμβαρεῖ. οὐ φρονεῖ.* Lege, *οὐκ Ἔμβαρος εἶ. οὐ φρονεῖς. Küst.* Prov. App. Vatic. I, 60. quem locum esse mutilatum ex Suida patet: neque integer Eustathius, si cum hisce comparetur. Hinc factum, ut perperam Meursius in Pir. IX. *Embarum* templi Dianae Munychiae conditorem memoret. *Hemst.* Hinc lectores quasi glossam *Βάρος* confecerant. Item seqq. *ἦν πρότερον — διαπερᾶν* invecta sunt in v. *Πειραιεύς.* 6. *Μούνιχος*] *Μούννυχος* B. E. *V. Contra mox *Μουνιχίας* E. Bis peccat Arsenius p. 228. 7. *ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθ.*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* quoque leguntur apud Eustathium in Il. *β'.* p. 331. qui tamen sua non ex Suida, sed ex Pausaniae Lexico, ut ipse testatur, descripsit. Hinc ergo et Noster forsan sua mutuatus est. *Küst.* 11. *Βάρος* *V. et liber Arsenii. 13. *αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν — ὡς τὴν θυγατέρα*] Haec omnia culpa librariorum in praecedentibus editt. [et Arsen.] omissa sunt, quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Quod si codices MSS. mihi defuissent, potuissem lacunam hanc nihilo secius supplere ex Eustathio, apud quem eadem leguntur. *Küst.* *ἐν τῷ αὐτῷ*] Scribe *ἐν τῷ ἀὐτῳ*, ut recte habet Eustathius loco laudato. *Küst.* *ἐν τῷ ἱερῷ* E. Desunt haec verba MS. 177. 15. *περιέστη*] Ἔμβαρός τις οὐτοσί addit MS. 177. ubi deinceps *δὲ καὶ ἐ.*

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. Id est, mihi ipse ministrabo. ductum est a balneatore, qui sumpta arytaena ipse sibi ministrat. vel ab iis qui glandes in igne occultant. *Ἐμβαδόν.* Navem conscendens. *Quo cum intrassent, latibula suspicati domos evertebant.* *Ἐμβαλεῖς.* Intrabis. proprie autem *ἐμβαλεῖν* significat, remis aquam pulsare vel verberare. *Rhyppapae, ecquis remis aquam verberabit?* est autem *ῥυππαπαῖ* imitatio strepitus nautici, quem remi edunt. *Ἐμβαλόντα. Ille vero puer admodum plagas a magistro Lino inter docendum sibi inflictas iniquo animo ferens, nec parere illi volens, eum lapide percussum interfecit.* *Ἐμβάλλουσι.* Perveniunt, intrant. *Intrant autem, rex quidem Lydiam, Procopius vero Phrygiam superiorem.* *Ἔμβαρός εἰμι.* Embarus sum, id est, cordatus et prudens. olim Piraeeus insula fuit, unde etiam nomen accepit ab verbo *διαπερᾶν*, id quod est traiicere; cuius arcem Munychus tenuit, et Dianae Munychiae templum illic extruxit. cum autem Athenienses ursam ibi repertam interfecissent, fames consecuta est: quam cessaturam esse deus respondit, si quis filiam deae immolasset. cum igitur solus Embarus se hoc facturum pollicitus esset, ea lege, ut ipse dum viveret eiusque familia sacerdotio semper fungeretur, ipsam quidem filiam suam exornatam in adyto templi abscondidit, capram vero iisdem quibus filiam vestibus indutam immolavit. inde proverbium extitit. quod dicitur etiam de hominibus deliris et insanis.

Ἐμβάς. τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα, παρὰ τὸ ἐμβαίνειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀντὶ τοῦ πηδήμασιν.

Ἐμβατεύων. ἐπιβαίνων. Καὶ Ἐμβατεύσαντες, εἰσελθόντες. Οἱ δὲ Οὖννοι ἐς τὴν προκειμένην νησίδα τῆς πόλεως ἐμβατεύσαντες, τῶν βοσκημάτων περιττῶν διὰ τὸν πόλεμον φρουρᾶς ἕνεκα ἐξ αὐτὴν διακομισθέντων.

Ἐμβαίη. κατέλθῃ.

Ἐμβαινε. καὶ Ἐμβαίνειν, ἀρχὴν λαμβάνειν. Τὸ δοκεῖν δικαίως ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρόνοιαν ἐποιοῦντο τοῦ μηδέποτε πρότεροι τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν τοῖς πέλας, μηδ' ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. ἢ συμβαίνειν, τὸ συμπλέκεσθαι.

Ἐμβαίνοντες. ἐπιβαίνοντες. Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολὺ τῶν ἄλλων διαφέρουσιν· οἳ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νευράν, κυκλοῦσι τὸ τόξον.

Ἐμβεβλημένα. ἐγκεκεντρισμένα. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐμβολάδας ἀπίους τὰς τοιαύτας λέγει.

Ἐμβεβροντημένος. μάταιος γενόμενος.

Ἐμβελές. Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόρρωθεν μὲν ἐπιπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσιν· ὅτε δὲ ταῦθ' ὑπερπετῆ γίγνοιντο, τοῖς ἐλάττοσιν.

Ἔμβιον. Ἀντιφῶν, τὸ ζῶν καὶ μὴ ξηρανθέν, μηδὲ ἐναποθανόν. Ἐμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα.

Ἔμβολα. μοχλοί, ἀσφάλειαι. Ἐμβολά τε νηῶν γενόμενοι οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἀνδριάντες. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τείχεα νηῶν,

---

1. Ἐμβάς. τὰ] Consentit fere Zon. p. 700. nisi quod sub finem habet ὑποδήμασιν. Sed Ἐμβὰς καὶ ἐμβάδας τὰ καλύγια καὶ τὰ E. qui sub finem om. ἀντὶ τοῦ πηδήμασιν. 2. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 758. sq. 3. ἐκτυποῖτο *V. 5. Hinc olim confecta est gl. Προβήμασιν. 6. Ἐμβατεύων] Coloss. II, 18. ubi leg. εἰς ἃ μὴ ἑώρακε. [Immo v. Plotinus Creuz. T. II. p. 1423.] Vid. et Abresch. in Aeschyl. p. 205. Crit. Vann. p. 52. Nemesius p. 37. Arnald. Anim. Crit. p. 209. Wesseling. Hierocl. Synecd. p. 641. Phot. Ep. p. 246. Socrat. Eccl. Hist. p. 241. Dionys. Hal. p. 61. Simocatta p. 35. Aristaen. II. Ep. 22. ubi recte Mercer. προεμβατεύοντα, iam ad ineundum paratum. Toup. MS. ἐπιβαίνων om. Med. 7. Οἱ δὲ Οὖννοι] Procopio tribuit Toupius, nulla causa. 9. περιττῶν] Aut interpretabimur *magna copia*, quod adverbii loco sit, aut refingendum περιττῶς. 11. Ἐμβαίη] Ἐμβήῃ Il. π'. 94. κατέλθῃ] κατέλθοι E. 13. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρόνοιαν ἐπ.] Fragmentum hoc Polybio tribuunt Ursinus [vid. Diodor. Sic. T. II. p. 618.], Casaubonus et Valesius. Confer etiam Nostrum supra vv. Ἀμυνόμενοι, Ἀναιρούμενοι et Πέλας. Küst. Fr. histor. 57. In πρόνοιαν suppleas οὐ τὴν τυχοῦσαν ex v. Ἀναιρούμενοι. τοῦ ante μηδέποτε om. Med. cum v. Πέλας. Ceterum quae praecesserunt Τὸ δοκεῖν δικαίως ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον, cum olim ad annotandam scribendi discrepantiam δικαίως, inserendum illud post ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν, referrentur, deinde ut fit in ordinem recepta sunt.

1. Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ π.] Idem fragmentum olim inculcabatur sub v. Ἄραβες. 2. πολὺ] πολλῇ E. Med. Statim τῶν ἀῤῥένων Zon. p. 706. 3. τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες] V. Wessel. in Diod. II, 8. et Toup. in v. Καρδοῦχοι. 5. Ἐμβεβλημένα. ἐγκεκεντρ.] Ex Harpocratione. Küst. Palatino quidem. Ἀριστοφάνης] Scribe Ἀριστοτέλης, ut habet Harpocratio. Küst. Item Eustath. in Il. ε. 253. p. 545. f. et in Od. α. p. 1405. f. qui hausit ex Athen. XIV. p. 653. D. 6. ἐμβολάδας] Legendum ἐπεμβολάδας cum Athenaeo et Eustathio in Iliadem. Illud tamen usurpat a Toupio nominatus Plut. Mor. p. 640. B. Haec autem infra redibant post v. Ἔμβολα. 8. Ἐμβελές] Diodor. lib. XX. (c. 44.) p. 438. Strabo (XII. p. 538.) p. 812. Toup. MS. Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκ.] Locus hic supplendus est ex Polyb. lib. VIII. c. 6. ubi sic legitur: Ὁ δὲ προειρημένος ἀνὴρ (loquitur autem de Archimede) παρεσκευασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόρρωθεν μὲν ἐπιπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιτρώσκων, εἰς ἀπορίαν ἐνέβαλε καὶ δυσχρηστίαν· ὅτε δὲ ταῦθ' ὑπερπετῆ γίγνοιτο, τοῖς ἐλάττοσι κατὰ λόγον ἀεὶ πρὸς τὸ παρὸν ἀπόστημα χρώμενος. Küst. 12. Ἔμβιον] Confer Harpocrationem v. Ἔμβιος: cuius vestigia Suidas hic secutus est. Küst. Descripsit ille Palatinum. Toupius annotavit Aelian. V. H. XIII, 1. (ascripserat N. A. p. 563.) Dion. Exc. Urs. p. 422. sive 78, 12. et Philostrat. p. 693. his subiiciens ἐμβιωτήριον Diodor. Exc. p. 518. ἐμβίωσιν Plutarch. II. 640. Ἐμβιοτεύειν Nili Narr. p. 30. 13. Ἔμβιόν τι] Ex Synes. Ep. 145. Abresch. Ἔμβιον, καὶ κινούμενον eiusdem de Regno p. 32. addit Gaisf. 15. Adde v. Ἔμβολον. 18. Ἔμβολα χαλκογ.] Philippi Thessal. XXX. pr. Anthol. Pal. VI, 236.

Ἐμβάς. Calceamenta virilia: sic dicta ab verbo ἐμβαίνειν. Aristophanes *Pluto*: *Solea vero gressibus senum ad numeros motis personabat.* id est, saltibus. Ἐμβατεύων. Intrans. Et Ἐμβατεύσαντες, intrantes. *Hunni vero in insulam urbi oppositam ingressi sunt, quod supervacanea pecora propter bellum custodiae causa in eam transportata fuerant.* Ἐμβαίη. Intrarit. Ἐμβαινε. Et Ἐμβαίνειν, incipere. significat etiam congredi et manus conserere. *Romani enim omni diligentia providebant, ne ipsi priores bellis vicinos appetere, neve ultro iniuriam iis inferre, sed potius vim illatam ut repellere et necessitate adducti bella suscipere viderentur.* Ἐμβαίνοντες. Intrantes. *Arabes ceteris virtute longe praestant; qui sagittis longitudine virum aequantibus utentes arcum intendunt, non manibus sed pedibus nervo admotis.* Ἐμβεβλημένα. Insita. Aristoteles etiam piros insitivas ἐμβολάδας vocat. Ἐμβεβροντημένος. Attonitus. Ἐμβελές. *Archimedes vero tormenta, quibus ad quodvis intervallum tela mitterentur, paravit: intentioribus quidem et maioribus procul invadentes Romanos vulnerans, minoribus vero utens, cum tela hostes transvolarent.* Ἔμβιον. Apud Antiphontem significat vivum, nec arefactum, nec emortuum. *Vividum quendam affectum mihi instillavit.* Ἔμβολα. Vectes, firmamenta. *Et rostra navium ex statuis facta nihil ipsis profuerunt.* In Epigrammate: *Rostra aerea, navigationis cupida*

Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια.
Ἀριστοφάνης·
Ἔμβολον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν.

721 [11]Ἐμβολάς. ὁρμάς, ἐπιδρομάς.

Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου. Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς.

Ἐμβολήν. κλεισούραν, εἴσοδον, πληθύν, ὁρμήν. Καὶ τὸ βίαιον τῆς ἐμβολῆς ἐδόκει παραλογώτερον.

Ἔμβολιμος. ἀτελής.
Ἱπποκράτους παῖδες ἐμβόλιμοί τινες.

Ἔμβολος. χάλκωμα πεπυρωμένον, περιτιθέμενον κατὰ πρώραν ταῖς ναυσίν.

Ἔμβολον. παρατάξεως ὄνομα. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου. ὀνομάζεται δὲ καὶ σφενδονοειδές. ῥομβώδης δὲ παράταξις. καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήριον. Τὸν δὲ παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸν κατασπάσας ἀπὸ τῶν ἐμβόλων ἐποιεῖτο τοὺς λόγους. Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ. Ἀγαθίας δέ φησιν· Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἷον εἰς ἔμβολον. ἐλκτωτῷ γὰρ ἐῴκει, καὶ τὸ μὲν ἐμπρόσθιον ὅσον ἐς ὀξὺ ἔληγε, στεγανόν τε ἦν καὶ πεπυκνωμένον τῷ πάντοθεν ταῖς ἀσπίσι περιπεφράχθαι. φαίης τε ἂν αὐτοὺς συὸς κεφαλὴν τῇ συνθέσει ἀποτυπώσασθαι. τὰ δὲ σκέλη ἑκατέρωθεν κατὰ στίχους τε καὶ λόχους ἐς βάθος ξυγκείμενα, καὶ ἐπιπλεῖστον εἰς τὸ ἐγκάρσιον παρατεταμένα, διίστατο ἀλλήλων ἠρέμα καὶ διεκέκριτο, καὶ προϊόντα ἐς μέγιστον εὖρος ἀπετελεύτα, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ χωρίον κενὸν καθεστάναι, καὶ τὰ νῶτα γυμνὰ τῶν ἀνδρῶν στοιχηδὸν διαφαίνεσθαι. ἀπεστραμμένοι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς ἐτύγχανον, ὅπως ἂν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀντιπρόσωποι εἶεν, καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς

3. Ἔμβολον δὲ] Ἔμβολα δὲ B. V. E. D. Sequentem locum in Aristophane frustra quaesiveris. Longe diverso sensu legitur Ἔμβολον in fr. Thesmoph. sec. ap. Athen. I. p. 29. A. citato in nota ad Hesych. *Gaisf.* Is Ἔμβολα, repugnante Zon. p. 702. Fefellit hunc mirifica corruptio versus Aristophanei Vesp. 241. *Σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.* Monuit ibi Porsonus; Comici quidem libri nullam tanti erroris significationem ostendunt. Continuo Gaisf. cum B. V. E. delevit: Ἐμβολάδας. ἤτοι ἐγκεκεντρισμένας. Ἀριστοφάνης, ἐμβολάδας ἀπίους. Quae repetita sunt ex v. Ἐμβεβλημένα sive Zon. p. 700. 4. Ἐμβολάς] V. Eurip. Androm. 1130. et Polyb. I, 23. 5. Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τοῦ κρ.] Vide infra v. *Κριός. Küst.* 6. Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ πρ.] Thucydides lib. II. c. 76. *Ἡ δὲ δοκὸς ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς.* Immo ἡ δὲ ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκ.] Hunc locum Suidas describere voluisse videtur, ut et Portus observaverat. *Küst.* Zon. p. 700. 7. προέχον] προύχειν E. 8. κλεισούραν] Vide quae de significatione huius vocis notavimus infra suo loco. *Küst.* Ἐμβολήν — ἐμβολῆς om. *V. πληθύν] πλησθέν E. Vid. Salm. in Vopisci Aurel. p. 536. 11. Ἔμβόλιμος] Ἐκβόλιμος tentantis L. Dindorfii rationes non assequor. 12. Ἱπποκράτης· Παῖδες] Ἀποσπασμάτιον hoc tanquam magni illius Hippocratis fetum nobis venditat interpres. Sed fallitur vir bonus. Est enim senarius ex Eupolidis *Δήμοις*, atque ita scribendus: Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες. Vide Photium in Lex. v. *Σῦς*: ὃς τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑγιείαν κωμῳδοῦντες. Consulas Albert. in Hesych. v. *Σῦς*. Aristoph. Nub. 997. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἶξεις καί σε καλοῦσι βλιτομάμμιαν. Ubi Schol. Οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις· Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, Βλιχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς τοῦ τρόπου. Versus posterior claudicat, atque ita est sublevandus: κοὐδαμῶς τοὐμοῦ τρόπου. V. Aristoph. Thesmoph. 581. et Vesp. 996. Locus ita vertendus: *Hippocratis autem filii sunt subditicii, et stupidi, et meis quidem moribus nequaquam accommodati.* Vide etiam Suidam infra v. Ἱπποκράτους [immo Τοῖς Ἱπποκρ.], ubi ista Scholia paulo auctiora leguntur, quippe quae ex veteribus et melioribus libris, quam qui nunc extant, sine dubio descripta sunt. *Toup.* Adde v. Ὑώδεις. Ἱπποκράτους E. Ἱπποκρα V. Cum vulg. Zon. p. 697. 13. πεπυρωμένον] Portus malebat πεπυκνωμένον, quod non displicet. *Küst.* Id ignorat fons huius explicationis, Gl. Herodot. I, 166. Vid. Duker. in Schol. Thucyd. p. 656. Non mutat Zon. p. 702. Mox παρατιθέμενον *V. 16. σφενδονοειδές] Immo σφηνοειδές. Vide Arcerium in notis ad Aeliani Tact. c. 18. *Küst.* σφινοειδὲς Coisl. p. 509. ubi leguntur seqq. item ut in Append. Suidae p. 715. extr.

1. στρατηγὸν] στρατὸν E. ἀπὸ τῶν ἐμβόλων] Hic ἐμβόλων accipiendum est de suggestu illo, qui olim in foro Romano ex rostris navium exstructus erat, et ideo rostra vocabatur: ut monuit etiam Gatakerus in Marc. Antonin. lib. V. §. 36. *Küst.* Haec ad Annibalem videntur pertinere, idque eius factum, quod narrat Polyb. XV, 19. Liv. XXX, 37. quando ἀπὸ τῶν ἐμβόλων improprie positum est pro ἀπὸ τοῦ βήματος, *ex superiore loco. Hemst.* 4. Ἀγαθίας δέ φησιν] Lib. II. (c. 8.) p. 44. *Küst.* 6. οἷον εἰς] οἱονεὶ Agath. ἐς habet *V. 7. ὅπόσον Agath. 8. περιπεφράχθαι] περιεφράχθαι B. V. 13. διεκέκριτο] ἀπεκέκριτο Agath. 17. ὅπως] ὅπως ἂν B. V. E. 18. ἀσφαλοῦς] ἀσφαλῶς B. E. Tum ἀγωνίζοντο B.

navium munimenta, hic Actiaci belli testes iacemus. Aristophanes: *Ipsum autem aiunt alvearium habere pecuniae.* Ἐμβολάς. Impetus, incursiones. Ἐμβολή. Rostrum sive extrema pars arietis bellici. *Iniecto pondere rostrum arietis defringere.* Ἐμβολήν. Fauces montium, ingressum, multitudinem, impetum. *Et impetus ille nimis violentus et temerarius esse videbatur.* Ἔμβόλιμος. Imperfectus. *Hippocratis pueri supposiți.* Ἔμβολος. Rostrum aereum, quo naves in prora muniuntur. Ἔμβολον. Nomen aciei, quae figuram dimidii rhombi refert, et a similitudine cuneus vocatur. item ferreum rostrum navis. *Cum autem imperatorem, qui populum incitabat, de rostris detraxisset, verba facere coepit.* Embolum autem vocatur, cum anceps diphalangia anteriora quidem aciei cornua inter se committit, posteriora vero disiungit. Agathias: *Erat autem ipsis forma aciei instar cunei, litterae Δ figuram prae se ferens, cuius anterior pars in acutum desinebat, pressa eadem et densata, scutisque inter se consertis munita, ut suis caput structura sua effingere videretur. crura vero utrimque ex ordinibus et manipulis in profundum composita, et ut plurimum in obliquum protensa, paulatim ab sese dilatabantur et dirimebantur, in maximam latitudinem desinentia: adeo ut locus in medio vacuus relinqueretur, et terga militum secundum seriem stantium nuda conspicerentur. aversi enim inter se stabant, ut hostibus ad-*

ἀγωνίζοιντο, τὰς ἀσπίδας προβεβλημένοι, τὰ δὲ ὀπίσθια διὰ τὸ ἀλλήλοις ἀντιτετάχθαι διαφυλάττοιντο.

Ἐν βραχεῖ. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἔμβραχυ. ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως. Καὶ οὐδὲν ἦν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθόν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχήν. ἀντὶ τοῦ ἐλάχιστον.

Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπουπερ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταί;

Ἔμβραχυ. τὸ μικρὸν καὶ εὐτελές. Μαρτύρεται ὁ Θεὸς ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται ἔμβραχυ.

Ἔμβραχυ. συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. στερρόν, στιβαρόν. Τὴν περὶ βασιλέως Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἐστι μάλα ἐμβριθής τε καὶ κατηκριβωμένος. — Καὶ Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγιστρος ἐμβριθής τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικά.

Ἐμβριθεστάτη. στερρότατη. Εἶλε δὲ πόλιν Ὀρτόβριγα, δοκοῦσαν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐμβριθεστάτην εἶναι.

Ἐμβριθέστατος. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβριθέστατος καὶ φιλογράμματος ἱκανῶς γενόμενος ἥπται καὶ ποιητικῆς.

Ἐμβρίθεια.

Ἐμβριθῆ νοῦν. στερεὸν καὶ ἔμφρονα λογισμόν. Πισίδης·

Ἔσω τῶν ἀσπίδων ἦλθες ἐμβριθεῖ τάχει.

Μένανδρος· Ὁ δὲ Τανχοσδρὼ ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγὸς οὐχὶ ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὅμιλον καὶ ἕτερα φόβητρα, κόμπῳ μὲν ἁρμόδια, ἐνεργὰ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλήθους τε ἀγεννοῦς ἀντάλλαγμα τοὺς τὰ πολέμια δεινοὺς ἀποκρίνας. Καὶ αὖθις· Ἑστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει.

Ἐμβριμᾶται. μετὰ αὐστηρότητος ἐπιτιμᾷ. Καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. Καὶ Ἐμβριμῆσαι, μετ' ὀργῆς λαλῆσαι.

---

1. τὰς neglexit Küst. Infra τὰ δ' ὀπισθίδια τῷ Agath. 4. Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione. *Küst.* Redeunt haec suo loco sub v. Ἐν βραχεῖ. Scribendum quod praestat Hesychius Ἐμβραχεῖ. 6. Ἔμβραχυ] V. Schol. Plat. p. 384. 7. οὐδὲν] οὐδὲ V. et H. Stephanus in Thes. 8. κατέτεινε τὴν] τὴν omisso dant κατέκτεινε B. V. Sed repugnat v. Κατέτεινε nunc emendata, ubi locus idem affertur. 9. διαβέβληται] διαβέβληχ' B. V. E. Ox. corr., quod ex Aristoph. Thesm. 397. reponebat Toupius; accedit ipse Suidas v. Οἰνοπίπας, et, ubi διαβέβληκεν, Schol. Platonis. 14. Ἔμβραχυ. συντόμως] Timaeus p. 99. 15. Τὴν περὶ βασ.] Locus opinor Menandri. 17. Καὶ Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγ.] Vide infra v. Πέτρος. *Küst.* Inde supplendum et ὁ post ῥήτωρ, et τῷ ante καταμαλάξαι. 21. στερρότατη] στερεοτάτη V. στεροτάτη Med. Εἶλε δὲ πόλιν Ὀρτόβρ.] Ursini codices hunc locum Polybio attribuunt. At Casaubonus existimat esse eum auctoris Polybio recentioris, qui descripserit res a Cl. Marcello in Hispania gestas. Hinc pro Ὀρτόβριγα legendum putat *Νερτόβριγα*, ut intelligatur urbs Baeticae, quae Ptolemaeo *Νερτόβριγα* et Appiano in Hispanicis *Νερτόβριγες* dicitur: quam viri doctissimi coniecturam non puto esse spernendam. *Küst.* Vid. Schweighäus. in XXXV, 2, 2. Ὀρτόβριτα Med.

2. ἐμβριθεστάτην] ἐμβριθεστάτη V. Med. item ut in glossa quondam interpolata Ὀρτόβριγα. 5. ἥπται] ἥπτετο B. E. *V. hoc est, ἥπτο. ἥπτε V. Supra ἱκανὸς Med. 6. Explicat Zon. p. 700. 8. Πισίδης] Fragm. Foggin. v. 85. Numeri non sunt integri. 10. Ὁ δὲ Ταγχοσδρώ, ὁ τοῦ Χοσρ.] Fragmentum hoc extat in Excerptt. Legatt. ab Hoeschelio editis. *Küst.* Non reperio. Vid. Valesius in Exc. Legg. T. I. p. 142. ed. Venet. *Gaisf.* Rettulit enim Valesius inter Menandri reliquias: v. Niebuhr. p. 441. 12. κόμπῳ] Sic recte unus MS. Paris. et ipse Suidas infra v. Ταγχοσδρώ. At priores editt. male κόπῳ. *Küst.* ἐνεργῇ] ἐναργὰ B. E pr. ἐνεργὰ *V. E m. sec. cum v. Ταγχοσδρώ, quo irrepserat locus integer. ἐναργῇ Med. ἐνεργά τε Nieb. 14. ἀγενοῦς] ἀγεννοῦς B. V. E. 16. Ἑστάναι] Hoc fragmentum iniuria Menandreis annumeratum est. Deinde Gaisfordus delevit, Ἔμβριαι. αἱ εἰς βάθος διικνούμεναι ῥίζαι. καὶ ἐμβριντιαι, cum B. V. E. 19. Καὶ ἅμα γινόμενοι] Descripta haec ex Iustini Exc. Legatt. Corp. Byz. T. I. p. 102. E. Coniugandi forma ἐμβριμόω, quae etiam est verbi simplicis. Subdit Suidas καὶ ἐμβριμῆσαι μ. ὁ. λαλῆσαι. Conf. infra v. Ἐνεβριμήσατο. Cyrill. Lex. Voss. ita habet: Ἐμβριμῆσαι, ἀντὶ τοῦ μετ' αὐστηρότητος ἐπιτιμᾶν: additque, δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μασσωμένων χαλινῶν τοῦ ἵππου, δι' ἀγανάκτησιν τοῦ βάρους κεῖται ἡ λέξις. *Abresch.* Sunt ipsa Menandri verba in Exc. Legatt. p. 381. 19. ἐμβριμούμενοι] ἐμβριμῶμενοι E. quod probandum opinor. Favet etiam Zon. p. 705.

---

versi essent, et clipeis obiectis tuto dimicarent, terga vero mutua illa inter se oppositione tuerentur. Ἐν βραχεῖ. Antiphon. breviter, summatim. Ἔμβραχυ. Simpliciter, summatim, breviter. *Neque ullum in quoquam vel minimum erat bonum, quin animum illius angeret. — Ubi vero maledictis non perstrinxit, sicubi sunt omnino spectatores?* Ἔμβραχυ. Breve, vile. *Deus ipse testatur, nihil omnino se latere posse.* Ἔμβραχυ. Breviter, quasi intra brevem modum. Ἐμβριθές. Solidum, robustum. *Opinionem quae de Imperatore Iustino invaluerat, quasi valde gravis et exactus esset. — Et Petrus orator et Magister gravis erat, et quo nemo melius elatos barbarorum animos orationis facundia demulcere norat.* Ἐμβριθεστάτη. Firmissima. *Cepit urbem Ortobriga, quae tam propter magnitudinem quam hominum multitudinem potentissima esse videbatur.* Ἐμβριθέστατος. *Nam cum doctrinarum accurate peritus sit et litterarum valde amans, poeticam etiam attigit.* Ἐμβρίθεια. Ἐμβριθῆ νοῦν. Mentem gravem et prudentiae plenam. Pisides: *Intra scuta venisti tuta celeritate.* Menander: *Tanchosdro vero, Chosrois dux, non elephantos, nec turbam rusticorum, nec terriculamenta quaedam consimilia, ostentationi quidem apta, vim autem et efficaciam nullam habentia, sed viros fortissimos et optimis armis instructos collegit, et homines rei bellicae peritos loco imbellis turbae ascitos secrevit.* Et alibi: *Gradu stare firmissimo et urbem fortiter defendere.* Ἐμβριμᾶται. Graviter et vultu irato increpat. *Et simul insania correpti et graviter comminantes malos daemones arcere videbantur.* Et Ἐμβριμῆσαι, Irate loqui.

Ἐμβρίμημα. τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα.

Ἐμβρόντητος. καρδιόπληκτος, μαινόμενος, ἔκφρων.

Ἔμβρυον. νεογνὸν βρέφος· ἢ τὸ ὠμὸν καὶ ἄπεπτον.

Ἐμαί. λείπει τὸ αἱ ἄρθρον· ὦ ᾖ, αἱ ἐμαὶ πόλεις.

Ἐμαίμασε. προεθυμήθη.

Ἔμελλε. παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐφίκει.

Ἃ δ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἔμελλες, ἔμελλες, τάλας.

ἀντὶ τοῦ ἐφίκεις, δῆλος ἦς.

Ἐμμελέστερον. συνετόν, εὔρυθμον.

Ἐμμέλεια. εἶδος ὀρχήσεως. ἔστι δὲ ἡ τῶν τραγῳδῶν.

Ἐμμέλεια. χορικὴ ὄρχησις. διχῶς, ἐμμέλεια καὶ ἐμμελία, ἤ εὐρυθμία. Οἶσθα γὰρ ὅπως διακείμεθα περὶ τὴν ἐμμελίαν τὴν σήν. καὶ ἡ μετὰ μέλους τραγικὴ ὄρχησις, καὶ ἡ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις.

723 [1]Ἐμέλλησεν. ὑπερέθετο. Ὁ δὲ οὐδὲν ὧν ἔχρηζε μαθεῖν ἀπεκρύψατο, ἢ λέγων ἐμέλλησεν. ἀντὶ τοῦ ἐβράδυνεν. Καὶ Ἰώσηπος· Οὐδεὶς δ' ἐνέδωκεν, οὐδ' ἐμέλλησεν εἰπεῖν. Ἐμέλησε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφρόντισεν.

Ἐμμελῶς. συνετῶς, εὐρύθμως. Καὶ Ἐμμελής, συνετός, εὔρυθμος. Αἰλιανός· Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμελεῖς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, τοὺς αἰχμαλώτους ἐκομίσαντο.

Ἔμετος. ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις. ἐμετὸς δὲ αὐτὸ τὸ κενωθέν.

Ἐμεχωνῖται. ὄνομα ἔθνους. παρὰ Ἰωσήπῳ.

Ἔμεια. τόπος πλησίον Μυκηνῶν.

Ἐμειδίασα. ἐγέλασα.

Ἐμήδισαν. τὰ τῶν Μήδων εἵλοντο. Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θετταλοὶ ἐμήδισαν, δείσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν.

Ἐμηκῶντο.

Ἐμημεκώς. ἐμέσας.

Ἔμμηνα. κατὰ μῆνα.

Μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

Καὶ Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί.

Ἐμήνιεν. ὠργίζετο, ἐμνησικάκει. Ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸν στρατηγὸν ἀφῆκαν βέλη. διὸ καὶ πλέον ἐμήνιεν.

Ἐμηνίων. ὠργίζοντο.

---

1. Ἐμβρίμημα] Glossa sacra. Vid. Schleusneri Lex. V. T. 2. Ἐμβρόντητος] Vid. v. *Διονυσίων σκωμμάτων*, Hemsterh. in Luciani Tim. 1. et Hesych. 4. Ἔμβρυον. νεογνόν] Spectat ad Od. *ι*. 245. 6. Glossam per se satis incredibilem sic iubet instaurari collata v. *Αἱ ἐμαὶ πόλεις*: Ἐμαὶ πόλεις. λείπει κτλ. Unde colligimus superiorem illam ex nostra duxisse originem. 8. Ἐμαίμασε] Ex Iob. XXXVIII, 8. petitum viderunt interpp. Hesychii. Refingendum igitur ἐμαίμασσε. In fine gl. addit E. ὥρμήθη δίκην μαινομένου. 10. Ἃ δ' οὐ τελέεσθαι] Il. *β'*. 36. Scripsi Ἃ δ' cum Med. Idem mendum Apollonii Lex. p. 2. 11. Σοφοκλῆς] Al. 925. καὶ Σοφ. Gaisf. cum *V. Ordinem inverte verborum ἔμελλες τάλας. 14. Ἐμμελέστερον] Nescio an respiciat Aristoph. Eccl. 802. *Gaisf.* Monuit Tittm. in Zon. p. 703. 17. Ἐμμέλεια] Tetigit Schol. Aristoph. Vesp. 1494. cf. Eustath. in Il. *σ'*. p. 1167. χορικὴ] Gl. Herodot. VI, 129. χωρικὴ *V. 18. εὐρυθμία] Haec cum seqq. (excepto fragmento) praebuit, cuius post Gronovium Abreschius in A. Soc. Traiect. I. p. 225. admonuerat, Schol. Aristoph. Ran. 924. Postrema sex verba addita sunt ex V. apud Gronovium Rec. mutil. p. 52. et Aristoph. Schol. Ubi intelligitur ὑπόρχημα. 24. Καὶ Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. VII. c. 29. p. 995. *Küst.* Sive VII, 10, 1. Supra ἢ ἀντὶ τοῦ *V. Med.

4. Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ὁμολογία. *Küst.* 9. παρὰ Ἰωσήπῳ] Lib. III. de Bello Iud. c. 18. [10, 7.] p. 861. et lib. IV. init. sed ubi gentis illius nomen est *Σεμεχωνῖται*, ut Pearsonus recte observavit. Quare Suidas ex Iosepho emendandus est. *Küst.* Zon. p. 700. 10. Ἔμεια] V. Etym. M. et Eustathius, cum aliis locis, tum in Il. *β'*. p. 184. 12. μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχ.] Vide Herodotum lib. VII. c. 174. ad quem locum haec verba apposuit Valckenarius. *Gaisf.* Qui Ὅτι praemisit cum *V. Zon. p. 707. 16. Ἐμεμηκώς] Sic edd. repugnante litterarum ordine. Reposui cum Zon. p. 707. et *V. Ἐμημεκώς, quod invenerat Oudend. in Thom. M. p. 327. 18. Μηλοσφαγεῖ] Sophocl. Electr. 281. 19. τοῖς σωτηρίοις] τοῖς om. B. E. Med. 20. Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. Confer etiam infra v. *Ναυτοδίκαι*, et Iul. Poll. lib. VIII. c. 9, 18. *Küst.*

Ἐμβρίμημα. Oratio minarum plena. Ἐμβρόντητος. Attonitus, insanus, amens. Ἔμβρυον. Infans recens natus, vel crudus et immaturus. Ἐμαί. Desideratur articulus αἱ: ut sit, *illae meae urbes*. Ἐμαίμασε. Prompto animo fecit. Ἔμελλε. Apud Homerum significat, manifestum erat. *Quae certum erat irrita fore.* eodem sensu apud Sophoclem: *Fatale tibi fuit, miser.* Ἐμμελέστερον. Prudens, concinnum. Ἐμμέλεια. Genus saltationis, qua tragoedia utitur. Ἐμμέλεια. Saltatio chori. duplex est scriptura, ἐμμέλεια et ἐμμελία, modulatio concinna. *Scis enim quomodo erga suavem tuam modulationem affecti simus.* item saltatio tragica, quae fit ad cantum carminis, et choreae carmen subsequentes. Ἐμέλλησεν. Cunctatus est. *Ille vero nihil eorum, quae alter scire cupiebat, occultavit vel dicere cunctatus est.* Et Iosephus: *Nullus vero cessit, nec cunctatus est dicere.* Ἐμέλησε vero, curavit. Ἐμμελῶς. Prudenter, concinne. Et Ἐμμελής, prudens, concinnus. Aelianus: *Illi vero cum honestas cum Arcadibus pactiones inissent, captivos receperunt.* Ἔμετος. Vomitus. ἐμετὸς vero, id quod per vomitum iectum est. Ἐμεχωνῖται. Nomen gentis apud Iosephum. Ἔμεια. Locus prope Mycenas. Ἐμειδίασα. Risi. Ἐμήδισαν. Medorum partes sunt secuti. *Post pugnam Marathonicam Thessali ad Medos defecerunt, veriti ne Tempe a Medis obstruerentur.* Ἐμηκῶντο. Ἐμημεκώς. Qui vomuit. Ἔμμηνα. Quae singulis mensibus fiunt. *Pecudes mactat, deos servatores menstruis sacrificiis colens.* Et Ἔμμηνοι δίκαι, iudicia quae de rebus mercatorum et cranis instituuntur. Ἐμήνιεν. Irascebatur, iniuriarum memor erat. *In ipsum vero imperatorem tela coniecerunt: quo facto vehementius etiam irascebatur.* Ἐμηνίων. Irascebantur.

Ἐμὴν χάριν συντάσσεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χάριν παρὰ Πλάτωνι.

Ἐμηχανᾶτο. ἐτεχνάζετο. Οὐ μόνον τοῖς ὀθνείοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἀνέμβατα τὰ ὄρη ἐμηχανᾶτο φαίνεσθαι (μηχάνημα γὰρ τὸ στρατήγημα), οὐ μόνον τῷ ἀνεφίκτῳ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν δυσχωριῶν.

Ἔμισα. πόλις. Καὶ Ἐμισαῖος, ὁ πολίτης.

Ἐμμισθοι. οἱ ὀφείλοντες λαβεῖν μισθόν. Οἱ δὲ Οὔννοι οὐδέν τι ἧσσον ἔμμισθοι ἐγίνοντο, ληιζόμενοι τὰ Ῥωμαίων.

Ἐμιτρώσατο. ἐζώσατο. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.

ἀντὶ τοῦ μίτραις, τουτέστι ζώναις, διαζωσάμενοι ἁβρῶς περιεπάτουν.

Ἐμνώοντο. μνήμην ἐποίουν, ἢ ἐμνηστεύοντο.

724 Ἐμόγησα. ἐμοχθησα.

Ἔμμορεν. ἔλαχεν.

Ἐμπάζεται. ἀναβάλλεται, ἐνθυμεῖται· ἢ ἐντρέπεται, ἢ φροντίζει.

Ἐμπαλασσόμενοι. ἐμπίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ. παραστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔμπαλιν. ἐναντίον· ἢ εἰς τοὐπίσω. Ὁ δὲ ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον, ἐν ταῖς λεγομέναις ὁλκάσι μακραῖς διαβιβάσας τὰ βαρβαρικὰ πλήθη.

Ἐμπαράθετος.

Ἐμπαροινοῦντες. ἐνυβρίζοντες. Καὶ Ἰώσηπος· Οὕτως ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασιν.

Ἐμπαιγμός.

Ἔμπαιος. ὁ ἔμπειρος. οἷον,

Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἔμπεδα. βέβαια.

Ἐμπεδοκλῆς, θυγατριδοῦς τοῦ προτέρου, τραγικός. Τραγῳδίαι αὐτοῦ κδ'.

Ἐμπεδοκλῆς, Μέτωνος· οἱ δὲ Ἀρχινόμου,

---

1. ἐμοῦ ἕνεκεν] ἐμοῦ χάριν B. V. E. Vide interpretationem olim factam in v. *Χάριν*. Supra συντάσσεται om. E. 2. παρὰ Πλάτωνι] Is σὴν χάριν posuit in Phaedr. p. 234. E. (quem locum excitavit Priscianus XVIII. extr.) et Soph. p. 242. B. Multa congessit Koenius in Gregor. p. 32. Exemplum Apollonii II, 632. Ἐξότε τὸ πρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε, dedit H. Stephanus. 5. μηχάνημα γὰρ τὸ στρατήγημα] Haec aut in transcursu monita narrationem interpellant, aut fraudi debentur annotantis: cf. v. *Μηχάνημα*. Nam ut Hermanno concedam, qui voces istas quasi scriptoris incerti additamentum ad dolum quendam imperatoris referebat, vix adducor, cum verborum neque sententia nec positus satis faveat. Ceterum extremis aliqua species insidet structurae parum concinnae. 9. ὀφείλοντες] ὀφειλέται V. 10. ἐγένοντο] ἐγίνοντο B. V. E. Zon. p. 698. 12. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις] V. 168. sq. Harpocratio v. Ἰωνικός: Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, τρυφερῶς. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. Küst. Adde v. Ἐχύμισαν. 14. κἀλκέος Med. 16. διαζωσάμενοι Med. 18. Ἐμνώοντο] Il. β', 686. et aliis locis; posterior autem significatio cadit in Od. λ'. 288. 19. Ἐμόγησα] Il. ά. 162. Plura Lex. Bachm. p. 217. 20. Ἔμμορεν] Il. ά. 278.

1. Ἐμπάζεται] Synes. p. 64. Toup. MS. 2. ἢ φροντίζει] καὶ φροντίζει V. 4. Θουκυδίδης] L. VII. c. 84. unde sensus huius loci petendus est. Scholiasta in eum locum ἐμπαλασσόμενοι exponit, συμπλεκόμενοι κατέπιπτον. ἑτοίμως ἔπιπτον. Huc spectant verba Eustathii in Il. έ. p. 527. Ἴστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου, εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι. Respexit ad eundem locum Thucydidis. Küst. Adde Valck. in Herodot. VII, 85. Ceterum disiecta sunt Thucydidis verba, sic fere componenda: οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον. ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Σ. — Ἀθηναίους. κατέῤῥεον] κατάρρεον B. Mox ἐς ἐπὶ τὰ B. V. 5. περιστάντες] παραστάντες scripsi cum B. E. et Thucyd. 7. ἐναντίον] Lex. Seg. ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω, ἐπεναντίον. 9. μακραῖς] μικραῖς B. V. E. 11. Ἐμπαράθετος] Vox suspectae fidei legitur in v. *Σέλευκος Ἐμισηνός*, monente Gaisf. 12. Ἰώσηπος] Ant. Iud. VI, 12, 7. p. 345. ed. Haverc. quem indicavit Albertius. 14. Ἐμπαιγμός] Glossa sacra. Sub gl. finem delevimus ἀπὸ τοῦ ἐμπαίζω cum B. V. E. 15. Ἔμπαιος] Lycophr. 1321. annotavit Toup. 16. Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλ.] Haec sunt verba Homeri Il. φ. 400. Küst. οἷον et sqq. om. B. E. 17. Ἔμπεδα] Il. ί. 335. et alibi. 18. τοῦ προτέρου] Cf. Diog. Laert. VIII, 58. Haec satis arguunt iuniorem Empedoclem post continuam glossam tradi oportuisse.

---

tur. Ἐμὴν χάριν. Mea causa. apud Platonem. Ἐμηχανᾶτο. Moliebatur. *Ille autem id moliebatur, ut non solum peregrinis sed etiam indigenis montes inaccessi viderentur, non solum quod superari non possent, sed etiam propter locorum angustias.* Ἔμισα. Urbs. et Emisaeus, eius civis. Ἐμμισθοι. Quibus stipendium debetur. *Hunni vero, quamvis imperium Romanorum popularentur, nihilominus mercedem ab illis accipiebant.* Ἐμιτρώσατο. Zona se cinxit. Et Ἐμιτροφόρουν, zonis cincti delicate incedebant. Aristophanes in *Thesmophoriazusis*: *Item Alcaeus, qui modos temperarunt, mitras gestabant et corpus molliter movebant.* Ἐμνώοντο. Mentionem faciebant. vel nuptias ambibant. Ἐμόγησα. Laboravi. Ἔμμορεν. Sortitus est. Ἐμπάζεται. Procrastinat, cogitat. vel reveretur, curat. Ἐμπαλασσόμενοι. Incidentes in aquam. Thucydides: *Alii vero se mutuo complexi deferebantur. ab altera autem ripa Syracusani instantes sagittis Athenienses petebant.* Ἔμπαλιν. Retro, retrorsum. *Ille vero conatus est Istrum traiicere, postquam multitudinem barbarorum longis navibus traduxerat.* Ἐμπαράθετος. Ἐμπαροινοῦντες. Per temulentiam insultantes. Iosephus: *Tanta cum insolentia omnia agunt.* Ἐμπαιγμός. Ἔμπαιος. Peritus. *Malorum peritus erro.* Ἔμπεδα. Firma. Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, prioris ex filia nepos, tragicus, qui XXIV. tragoedias scripsit. Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, Metonis, vel ut alii Archinomi, vel ut alii

οἱ δὲ Ξενέτου· καὶ ἀδελφὸν ἔσχε Καλλικρατίδην. ἠκροάσατο δὲ πρώτου Παρμενίδου, οὗτινος, ὥς φησι Πορφύριος ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ, ἐγένετο παιδικά. οἱ δὲ ἔφασαν μαθητὴν Τηλαύγους τοῦ Πυθαγόρου υἱοῦ τὸν Ἐμπεδοκλέα γενέσθαι. Ἀκραγαντῖνος δέ, φιλόσοφος φυσικὸς καὶ ἐποποιός. οὗτος ὁ Ἐμπεδοκλῆς στέμμα ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χρυσοῦν, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν, ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς περὶ θεοῦ βουλόμενος. ἐπεὶ δὲ γηραιὸς ἐγένετο, νύκτωρ ἐρρίψεν ἑαυτὸν εἰς κρατῆρα πυρός, ὥστε μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα. καὶ οὕτως ἀπώλετο, τοῦ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐπεκλήθη δὲ καὶ Κωλυσανέμας, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῇ Ἀκράγαντι ἐξελάσαι αὐτόν, δοραὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει. γέγονε δὲ τούτου μαθητὴς Γοργίας ὁ ῥήτωρ ὁ Λεοντῖνος. καὶ ἔγραψε δι' ἐπῶν περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία γ'. καὶ ἔστιν ἔπη ὡς δισχίλια. Ἰατρικὰ καταλογάδην, καὶ ἄλλα πολλά. καί,

Τοῦτον τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδὸν Πυθαγόρου, ὃν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐζήλωσε. ξυνεῖναι γὰρ τοῖς θεοῖς, καὶ μανθάνειν παρ' αὐτῶν, ὅπη τοῖς ἀνθρώποις χαίρουσι καὶ ὅπῃ ἄχθονται. περί τε φύσεως ἐκεῖθεν λέγειν, τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους τεκμαίρεσθαι τοῦ θείου, καὶ δόξας ἀνομοίους ἀλλήλαις περὶ αὐτοῦ δοξάζειν· Ἀπολλωνίῳ δὲ τόν τε Ἀπόλλωνα ἥκειν ὁμολογοῦντα, ὡς αὐτὸς εἴη· ξυνεῖναι δ' ἂν καὶ μὴ ὁμολογοῦντας, Ἀθηνᾶν τε καὶ Μοῦσαν καὶ θεοὺς ἑτέρους, ὧν τὰ εἴδη καὶ τὰ ὀνόματα οὔπω τοὺς ἀνθρώπους γινώσκειν. καὶ ὅτι ἀποφήναιτο ὁ Πυθαγόρας, νόμον τοῦτο οἱ ὁμιληταὶ ἡγοῦντο, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα, καὶ ἡ σιωπὴ ὑπὲρ τοῦ θείου σφίσιν ἐτήρητο. πολλὰ γὰρ θεῖά τε καὶ ἀπόρρητα ἤκουον, ὧν κρατεῖν χαλεπὸν ἦν, μὴ πρῶτον μαθοῦσιν ὅτι καὶ τὸ σιωπᾶν λόγος. ὅτι δὲ Ἐμπεδοκλῆς τὸν βίον τοῦτον ἐζήλου, δηλοῖ τό,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

καί,

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κούρη τε κόρος τε.

1. *Ξενέτου*] Apud Laertium est *Ἐξαινέτου*. *Küst.* *ἀδελφὸν δὲ*] *δὲ* om. B. V. E. Cf. v. *Καλλικρατίδης*. 2. *ἠκροάσατο*] *ἠκροᾶτο* E. 3. *ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ*] Haec verba desunt in prioribus editt. quae ex uno Paris. revocavi. *Küst.* Desunt etiam B. V. E. 4. *Τηλαύγους*] *Τηλαύγου* E. Mox *Πυθαγόρα* *V. 5. *Ἀκραγαντῖνος δέ, φιλόσοφος φυσικὸς*] *Ἀκραγαντῖνον φιλόσοφον φυσικὸν* V. *Ἀκραγαντῖνον* omisso *δέ* B. E. Tum *ἦν δὲ φιλόσοφος φυσικὸς* E. Mox *ἐποποιόν* V. 8. *ἐν τοῖς ποσὶ — ἐγένετο* om. B. E. Haec studiosi homines traduxerunt in v. *Ἀμύκλαι*. 12. *εἰς κρατῆρα πυρός*] Id est, montis Aetnae, ut Laertius et alii testantur. *Küst.* *ὥστε — σῶμα* om. B. V. E. *ὡς* gl. superior. 14. *ἐπεκλήθη δὲ καὶ Κωλυσανέμας*] Vide supra v. *Ἄπνους*. *Küst.* Adde v. *Δορά*. Ceterum *Κωλυσανέμα* *V. 16. *Ἀκράγαντι*] *Ἀκραγαντί* V. 17. *περιθέντα*] *ἐπιθέντα* E pr. 19. *βιβλία γ'*] Sic habent omnes editt. At in duobus codicibus manu exaratis scriptum inveni *βιβλία β'*. Ceterum praeter opera a Suida hic memorata scripserat etiam Empedocles *Καθαρμούς*, quorum mentionem faciunt Laertius, Athenaeus, et alii. *Küst.* *βιβλία β'*. B. E. *βιβλία δύο* V. Supra *φύσεων* *V. 20. *διςχίλια* β, E. *δύο* V. *β* Med. Cf. Sturz. de Emped. p. 83. sqq. 21. *Ἐμπεδοκλῆς. Τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripta sunt ex Philostrato de Vita Apoll. lib. I. c. 1. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* *Τοῦτον τὸν Ἀκραγ.* scripsi cum V. Totam digressionem importuna nescio cuius diligentia, quem nomen Empedoclis allicuisset, mutatis quibusdam repetiit ab v. *Πυθαγόρας*: unde meliores scripturas depromere licet.

2. *ξυνεῖναι* usque ad *σιωπᾶν λόγος* om. V. 6. *ἀνομοίους*] *ἀνομοίας* E. et inferior gl. 8. *ἂν μὴ ὁμολογοῦντας*] *ἂν καὶ μὴ ὁμολογοῦντα* B. E. Med. *αὖ καὶ μὴ ὁμ.* itemque *Μούσας* ab altera gl. petendum. 11. *ἀποφήναιτο*] *ἀποφήνοιτο* B. E. 15. *ὅτι καὶ*] *ὅτι δὲ καὶ* B. 16. *ὅτι γὰρ καὶ*] *ὅτι δὲ* scripsi cum *V. *δὲ* pro *γὰρ* etiam E. 17. *ἤσκητο*] *ἐζήλου* probavi cum V. 18. *ὔμμιν*] *ὑμῖν* B. E.

Xeneti filius. fratrem habuit Callicratidem. primum audivit Parmenidem, cuius etiam, ut Porphyrius in *Historia Philosophorum* auctor est, amasius fuit. alii vero dixerunt Empedoclem fuisse discipulum Telaugis, qui fuit Pythagorae filius. fuit autem Agrigentinus, philosophus physicus et poeta epicus. hic Empedocles auream coronam in capite gestans, aereisque calceis, quas amyclas vocabant, indutus, et Delphicas coronas manibus tenens, urbes obibat, ut ipsum homines deum esse crederent. cum autem iam consenuisset, noctu se in craterem Aetnae coniecit, ne corpus suum ab ullo conspiceretur. quo facto cum periisset, sandalium eius ab igne foras eiectum est. cognominatus autem est *Κωλυσανέμας*, quod cum vehemens aliquando ventus Agrigenti coortus fuisset, eum propulsavit, urbe pellibus asininis circumdata. huius discipulus fuit Gorgias Leontinus orator. scripsit versibus tres libros *de Rerum Natura*, versibus circiter bis mille. item de re medica, oratione soluta; praeter alia multa. — Hunc Empedoclem Agrigentinum aiunt Pythagorae sectam secutum fuisse, quam aemulatus est etiam Apollonius Tyaneus. fertur enim deorum usus esse consuetudine, et ex iis didicisse, quibus in rebus homines diis placeant, quibus autem offendant. hinc accepisse eum, quae de rerum natura disserit. nam ceteros de deo coniectura tantum aliquid assequi, et diversis opinionibus inter se discrepare: ad Apollonium vero Apollinem ipsum venisse, fatentem se esse Apollinem; cum eoque, licet non aperte profiterentur, quinam essent, versatos fuisse Minervam, Musam, alios deos, quorum species et nomina homines adhuc ignorent. quicquid autem Pythagoras pronunciasset, id discipuli legem esse putabant, eumque velut ab Iove profectum venerabantur; et silentium de re sacra religiose colebant. multa enim divina et arcana audiebant, quae haud facile tacere potuissent, nisi prius didicissent, ipsi silentio rationem inesse. Empedoclem autem hanc vivendi rationem secutum fuisse declarant versus illi: *Valete: ego enim vobis sum deus immortalis, nec amplius mortalis.* Porro: *Iam olim enim fui et*

καὶ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ βοῦς, ὃν λέγεται πέμμα ποιησάμενος θῦσαι, τὰ Πυθαγόρου ἐπαινοῦντος εἴη ἄν.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. ἐπὶ τῶν ἐπιμόνως ἐχθρωδούντων πρός τινας. Λυσίας· Ὥιμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι.

Ἔμπεδον. ἀσφαλές. ἀπὸ τῶν ἐν πεδίῳ θεμελίων κειμένων.

Ἐμπεδορκεῖν. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Ἡ δὲ Φερετίμα τὸν ὄροφον ὑποσπάσασα τοῦ βόθρου, ὡς ἂν ἐμπεδορκοίη, ἤλαυνεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐμπεδότιμος. οὗτος ἔγραψε περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως· περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Κρονίοις· Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεῖθεν λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῷ πρότερον καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδειξε καὶ ἱεροφάντωρ Ἰάμβλιχος.

Ἐμπεδωθῆναι. ἀσφαλισθῆναι.

Ἐμπεδοῖ. βεβαιοῖ, ἀσφαλίζεται, διδάσκει.

Ἐμπερονῆσαι. διατρῆσαι.

Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν. ἄρξας τῶν πραγμάτων. Ὃς ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασι τοῖς ὑπὸ χεῖρα, τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν ἀφεὶς καὶ ἐκχέων, καὶ μόνην ἀρετὴν ἡγούμενος τὸ ἀδωροδόκητον, ἐκάκωσε τὰ πράγματα.

Ἐμπειρεῖν. πεπειραμένος ἔχειν. Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπειρία. 726

Ἐμπηδῆσαι.

Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς.
Οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐμπηδῆσαι αὐτῷ κειμένῳ.

τουτέστιν ἐκορέσθην.

Ἔμπηρα. πεπηρωμένα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα. οἱ δὲ τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἦκον ἐς Δελφούς.

---

1. βοῦς — πέμμα] βοῦν — πέμμην V. In fine addit V. ap. Gaisf. τούτου εἰσὶ τὰ βούπρωρα καὶ αἱ ἀναύχενες κόρσαι καὶ τὰ τοιαῦτα τέρατα. οὗτος ἐγένετο κατὰ τὴν ὀθ' Ὀλυμπιάδα. Tum ibid. Ἐμπεδοκλῆς. τὸν αὐτὸν Ἐμπεδοκλέα φασὶ ζηλῶσαι τὸν Πυθαγόρου βίον. 4. ἐχθρωδούντων] Vocabulum mendosum. Extiterat, opinor: ἐχθρωδῶς ἐχόντων. Λυσίας] Haec esse sumpta quis dubitabit ex Epistolis eius Eroticis? *Hemst.* In oratione Lysiae συνηρμόσθαι σε (σοι Diog.), ὥστε . . . ἔχθραν ἰσχῦσαι διαστῆσαι Diogen. IV, 77. et Arsenius p. 229. Fragmentum est ed. Bekk. 60. 7. ἀπὸ τῶν] ἀπὸ τοῦ B. E. ἀπὸ ἐμπεδίων Etym. M. p. 353, 51. h. e. ἀπὸ ἐν πεδίῳ. 9. Ἡ δὲ Φερετίμα τὸν ὄροφ.] Historiam, ad quam fragmentum hoc referendum est, narrat Herodotus circa finem lib. IV. p. 181. (cap. 201.) *Küst.* 12. Ἐμπεδότιμος] *Συρακούσιος.* De eo Clem. Alex. Strom. I. p. 334. qui προγνώσει προσανεῖχεν ἀεί, uti Pythagoras, Abaris, Aristaeus, Epimenides, Zoroaster et Socrates. Iulian. in Fragm. Opp. p. 540. [ed. Lips. p. 295.] τὸν μέγαν Ἐμπεδότιμον vocat. Vid. infra Ἰουλιανός, ubi eadem repetuntur. *Reines.* Adde Lobeck. Aglaoph. II. p. 935. 14. Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγ. πιστ.] Eadem leguntur etiam infra v. Ἰουλιανός. *Küst.* 15. ἐκεῖθεν] ἐκεῖ B. E. Deinceps ὁ delendum fuit cum *V. gl. inferiore et *Eudocia* p. 171. 17. ἔδειξε] Sic recte unus MS. Paris. At priores editt. [et B. cum Eudoc.] male ἔδοξε. *Küst.* Ceterum praestat ἔδειξεν ἱεροφ. Mox restituendum ex altera glossa ἱεροφάντης, quod illic extabat ante Küsterum.

1. Item Hesychius: διατρυπῆσαι addit Zon. p. 708. 6. ἐκάκωσε] Haec vox sensui huius loci minime convenire videtur. Quid autem eius loco reponendum sit, ob brevitatem fragmenti dictu difficile est. *Küst.* *Qui irae indulgens — rem minus prospere administrabat.* *Toupius*, qui citat praeterea Priscum in Exc. Hoeschel. p. 30. Hemsterhusius interpretatur, *publicis rebus nocebat*, fragmentum Eunapio assignans. Quam in partem vergat ὀργὴν ἐχέων ambiguum est; nec magis liquet, an rigor hominis, qui solam virtutem in contemptu munerum posuerit, res civiles afflixerit. Gronovius ariolabatur κατώρθωσε. 8. Φήσας γεγονέναι πλείω χρ.] Haec sunt verba Polybii lib. VIII. c. 12. *Küst.* Sive VIII, 17, 4. 11. Ἔμπειρία] Exempla collegit Ruhnkenius in Tim. p. 99. Ceterum v. Herod. Epimer. p. 267. 12. Ἐμπεδῆσαι Med. 13. Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλ.] Locus hic qui legitur apud Aristoph. Nub. 549. nihil facit ad vocem ἐμπηδῆσαι. Sic autem Aristophanes: Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Εἶτα φιμώσητε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. *Küst.* Deest locus E. Ascripsit eum homo sedulus, nomine Cleonis motus. 14. Οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐμπ.] Et hic locus depromptus est ex Aristoph. Nub. 549. ubi sic legitur: Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα, Κοὐκέτ' εἰσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ. Scholiasta in eum locum: Ἔπαισα. ἔτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας. ἔγραψα ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν· ἀντὶ τοῦ, ἠρκέσθην τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ. *Küst.* οὐκ ἐξαῦθις ἐπιπηδῆσ' E. Veram lectionem Suidas cum optimis Comici libris Suidas conservavit, modo iuvetur refingendo ἐπεμπηδῆσαι. Item corrigatur ἠρκέσθην. 16. Αἱ δὲ] Aeliani videtur. *Hemst.* Ex Theopompi Epitome Herodotea sumpta putat Wesselingius in Herod. I, 167. adde Frommel. in Creuzeri Melett. III. p. 156. Hemsterhusianae vero sententiae calculum adiicit Valckenarius in Adoniaz. p. 260. quem recte sensisse docet comparatio v. Κορνοῦτος.

---

puella et puer. Quinetiam bos, quem Olympiae ex farina confectum immolasse dicitur, Pythagoricam arguit disciplinam. Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. Dicitur de iis qui diuturnas inimicitias adversus aliquos gerunt. Lysias: *Equidem putabam eam inter nos amicitiam esse constitutam, ut ne Empedoclis quidem Discordia nobis obstare posset.* Ἔμπεδον. Firmum. ducta vox a fundamentis in solo positis. Ἐμπεδορκεῖν. Foedera fideliter servare. *Pheretima vero, ut iusiurandum servaret, tecto foveae revulso urbem intravit.* Ἐμπεδότιμος. Empedotimus de Physica auscultatione scripsit. de qua Apostata in opere, quod *Cronia* inscribitur, haec perscripsit: *Nos autem Empedotimo et Pythagorae credentes, et iis quae Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, et paulo ante inclitus ille rerum divinarum interpres Iamblichus nobis ostendit.* Ἐμπεδωθῆναι. Confirmatum fuisse. Ἐμπεδοῖ. Confirmat, firmum reddit, docet. Ἐμπερονῆσαι. Perforare. Ἐμπεσὼν τοῖς πρ. Res aliquas aggressus. *Qui cum negotia quae in manibus habebat aggrederetur, ira omni omissa et effusa, et solam virtutem existimans nullis muneribus corrumpi, res optime administrabat.* Ἐμπειρεῖν. Peritum esse. *Affirmans se diutius Sardibus fuisse, et illorum locorum peritum esse.* Ἐμπειρία. Ἐμπηδῆσαι. *Non amplius ei insultare iacenti sustinui.* Ἔμπηρα. Mutila. *Feminae autem fetus imperfectos et monstra pariebant. at illi facinorum suorum obliti Delphos venerunt.*

Ἔμπης. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ καὶ ἔμπα Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς·

Λύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ.

Ἐμπίπλασθαι. κορέννυσθαι.

Ἐμπίπραται. ἐμπυρίζεται.

Ἐμπίπλη. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίμπλημι, πίμπλαθι, ὡς ἵσταθι. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τό,

Κύκλωψ, τῇ πίε οἶνον,

παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ μ εἰς θ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἡ κοινή, ἵστημι ἵσταθι, αὐτοὶ δὲ ἵστη, πίμπλημι πίμπλαθι· Ἀττικοὶ δὲ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιοῦσι, πίμπλη λέγοντες καὶ ἐμπίπλη. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τὸ τῆ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἐμπίς. [κώνωψι παραπλήσιον] ζωύφιον, παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον, ὅμοιον κώνωπι· μεῖζον δὲ ᾗ περιοχῇ, καὶ κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον. Ἀριστοφάνης·

Ἐμπίδες κάμπτετε.

ἀντὶ τοῦ ἐσθίετε. Πισίδης·

Κύκλῳ περισφίγξαντες ἐμπίδων δίκην.

Λέγεται ἐμπὶς Τρικορυσία, ὡς ἐν Τρικορύσῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος ὁ τόπος.

Ἐμπλασσόμενοι. ἐπεμβαίνοντες, συρρηγνύμενοι. Αἰλιανός· Τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλασσόμενοι ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους.

Ἐμπλασσόμενοι. προσκρούοντες, προσπελάζοντες. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἀλλήλοις ἐμπλασσόμενοι καὶ περιπίπτοντες τοῖς θηρίοις ἀπέθνησκον.

Ἐμπλατειάσασα. τρυφερευσαμένη.

Ἔμπλεως. πλήρης, μεστός.

Ἐμπλείμην. ἀντὶ τοῦ κορεσθείην. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι·

---

1. Ἔμπης] Zon. p. 712. 2. Σοφοκλῆς] Ai. 122. cuius Schol. exscripsit Suidas. 4. Ἐμπίπλασθαι] Agathias p. 68. ἀναγκαίως ἐμπίπλασθαι. Toup. MS. Poterat Platonem excitare. Caput glossae in Med. post ὑγείαν legitur, ubi haec cum praecedentibus arte copulantur. Similiter κορέννυσθαι ἐμπίπλασθαι V. omissis quae sub finem edebantur, τὸ ἀποβαλεῖν ὑγείαν. Ἐμπίπλασθαι, κορέννυσθαι, γεμίζειν E. 5. Ἐμπίπραται Edd. ante Gaisf. et Zon. p. 709. Glossa male collocata. ἐμπυρίζεται] ἐμπρίζεται B. V. E. Med. repugnante Hesychio. Idem scribendi mendum extat apud Diod. T. II. p. 602. 6. Ἐμπίπλη. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κ.] Nota haec referenda est ad locum illum Aristophanis Av. 1310. *Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 7. πίμπλαθι] πίπληθι B. V. E. Med. πίμπληθι *V. πίπλημι πίπλαθι Schol. Aristoph. 10. τῷ Ποιητῇ] τοῦ ποιητοῦ B. E. Versus est Od. ι. 347. cf. v. Τῆ. Mox γὰρ om. V. Deinde legendum εἰς τὸ θ cum Schol. 12. ἡ κοινὴ] οἱ κοινοί E. MS. 177. 13. αὐτοὶ δὲ ἵστη recte om. Schol. Aristophanis, quorum loco habet καί. Haec ad breviorem glossam spectare significat Zon. p. 709. Ceterum αὐτὴ B. E. πίμπλημι] πίπλημι V. Tum πίπλαθι B. E. V. Ἀττικοὶ δὲ] ἀλλὰ cum Schol. Aristoph. legendum: nisi forte probamus illud αὐτοὶ δέ. Mox Schol. τῆς μι ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι, τῆ. 14. πίμπλη] πίπλη Gaisf. cum B. V. E em. Praestat ἵστη e superioribus arcessi. Mox ἐμπίμπλη E pr. 17. Ἐμπίς. κώνωψι] Ex Schol. Aristoph. Av. 245. *Küst.* Cf. v. Ὀπότερος. Duas superiores voces Gaisfordus notavit; Schol. ζῷόν ἐστιν ἐν ὕδασι γινόμενον. Item ἐν E. omissis ὅμοιον κώνωπι. Zon. p. 701. ζωύφιον παραπλήσιον κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι, μεῖζον κτλ. Similiter Hesychius.

3. κάμπτετε] Sic etiam legitur apud Aristophanem loco laudato. Sed scribendum est κάπτετε, ut Portus quoque monuit. *Küst.* Scribendum etiam Ἐμπίδας monuit idem Portus. 4. Πισίδης] Fragm. Foggin. v. 86. 6. Λέγεται ἐμπὶς Τρικορυσ.] Aristoph. Lysistr. 1031. Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία; Scholiasta in illum locum: Ἐμπίς, ζῷον κώνωπι παραπλήσιον· ὡς ἐν Τρικορύνθῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροί εἰσιν οἱ Τρικορύσιοι. Hinc Suidas sua mutuatus est. *Küst.* ἐν Τρικορύσῳ] Scholiasta in Lysistratam rectius ἐν Τρικορύνθῳ. Τρικόρυνθον enim erat populus tribus Aiaciae, cuius popularis dicebatur Τρικορύσιος. Stephanus Byzantius: Τρικόρυνθον, οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος· Διονύσιος ἀρσενικῶς· Εὐφορίων θηλυκῶς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Τρικορύσιος· καὶ θηλυκὸν Τρικορυσία. Ἱστιοφάνης Ἀνυστράτῳ· Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία. *Küst.* Praecerat Portus. Sed lucit ab gl. Τρικορυσία ἐμπίς iam sublata peti Τρικορυσίᾳ. 10. Αἰλιανός] De quo conf. Valck. in Herodot. VII, 85. Illum tamen opinor, quae fuit etiam Gronovii sententia, Zon. p. 709. firmata, item ut scriptorem incertum reliquisse ἐμπαλασσόμενοι, i. e. ἐμπλεκόμενοι, quo libenter Aelianus utitur in N. A. Velut XV, 1. εἶτα μέντοι ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ. Nihil enim iuvat aut, quo Toupius utitur, Plutarchi Otho p. 1072. τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα, aut Phalar. Ep. 34. ἐμπλασθεὶς λέουσιν, *si quis in leones incidat*, quem Reinesius affert. 12. Ἐμπλασσόμενοι] Vide supra v. Ἐμπαλασσόμενοι. *Küst.* 14. περιπίπτοντες] παραπίπτοντες V. 15. Ἐμπλατειάσασα] Hesychius: Ἐμπλατιάσασα. ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν, ἢ τρυφερευομένη. Cum Suida Zonaras. 17. Ἐμπλείμην] Ἐμπλοίμην E pr. Ἀριστοφάνης] Acharn. 235. ad quem locum vide Scholiastam, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit. *Küst.*

Ἔμπης, Ionice. ἔμπας vero et ἔμπα Attice. Sophocles: *Infelicem tamen, quamvis sit inimicus.* Ἐμπίπλασθαι. Repleri. Ἐμπίπραται. Incenditur. Ἐμπίπλη. Atticum est. nam secundum dialectum communem a πίμπλημι formandum esset πίμπλαθι: ut ἵσταθι. simile autem est illud apud Poetam: *Cyclops, en vinum hibe.* Attici enim verborum in μι desinentium non mutant in imperativis μ in θ, neque corripiunt penultimam, ut in communi fieri solet. haud enim dicunt ἵσταθι, sed ἵστη, nec πίμπλαθι, sed abiecta syllaba μι πίμπλη et ἐμπίμπλη. sic a τῆμι deducitur τῆ, accipe. Ἐμπίς. Culex, animalculum simile conopi, quod iuxta aquas nascitur. est tamen maius, ac medium corpus habet alba linea distinctum. Aristophanes: *Culices editis.* Pisides: *Corpus undique constringentes culicum instar.* Dicitur autem *empis Tricorysia*, quod Tricorynthi magna extabat earum copia. est enim silvester et humidus ille locus. Ἐμπλασσόμενοι. Invadentes, aggredientes, confligentes. Aelianus: *Amicos et domesticos invadentes ut hostes iugulabant.* Ἐμπλασσόμενοι. Offendentes, accendentes. *Carthaginienses vero se mutuo complexi et in feras incidentes periebant.* Ἐμπλατειάσασα. Quae delicate fecit. Ἔμπλεως. Plenus, refertus. Ἐμπλείμην. Replear. Aristophanes *Acharnensi-*

Βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλείμην λίθοις.

τοῦ ἐνδικῆς γὰρ ἐγκλίσεως τετύχηκεν. ἔστι γὰρ τὸ ἐμπίπλῶ, ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κέκλιται· ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ ἐμπίπλημι. ἀπὸ τούτου γίνεται τό,

Πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου.

τοῦτο δὲ ἑτέρᾳ παραγωγῇ, ἀφ' οὗ τὸ πλήθω· ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ, νήθω. ἀπὸ δὴ τοῦ πλῶ πλείμην, ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ βλείμην· οὗ τὸ δεύτερον βλεῖο.

Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος.

πλείμην οὖν καὶ ἐμπλείμην.

Ἔμπληκτοι. μεμηνότες. Ὡς δεινός τε ἦν καὶ αὐθάδης, καὶ οἷος τὸ μανιῶδες καὶ ἔμπληκτον ἀνδρείαν ἡγεῖσθαι.

Ἔμπληκτοι. κοῦφοι, εὐμετάβλητοι. καὶ Ὅμηρος·

Ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Τοιοῖδε μόνοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.

τουτέστιν, οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ καὶ ἀρετῇ.

Ἐμπλημένος. πεπληρωμένος. Ἀριστοφάνης·

Ἔβηττε τὴν νύχθ' ὅλην τριχίδα ἐμπλημένος.

Ἔμπλην. ὅμως.

Ἐμποδοστάτης. ἐμποδίζων.

Ἔμπλην. ἐπληοίαζον. ἔστι ῥῆμα πλῶ τὸ πλησιάζω· παράγωγον πλῆμι. γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πλῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πιπλῶ, πίπλημι· ὡς τὸ ἱστῶ, ἵστημι. καὶ πλῶ, πλήσω, πλήτης, καὶ συνθέσει τειχεσιπλήτης· ὡς βῶ, βήσω, βήτης, καὶ διαβήτης, καὶ ἐμπυριβήτης. πλῶ, πλήσω, πλῆτος καὶ πλάτος. πλῶ ἐκ τοῦ πέλω πλῶ· ὡς κέλω κλῶ, παρὰ δὲ τὸ πλῶ πλήν· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἔμπλην, ἐπίῤῥημα σημαντικὸν τοῦ πλησίον. τὸ δὲ πλὴν τὸ χωρὶς κατ' ἀντίφρασιν ἐξηνέχθη.

Ἐμποδών. Θουκυδίδης ἡ, ἀντὶ τοῦ προχείρους. φησὶ γάρ· Τὰς ἐμποδὼν αἰτίας μόνον ἐπι-

2. *ἐγκλίσεως*] κλίσεως E. *τετύχηκεν*] ἐτετύχηκεν V. 3. *κατὰ ἀναδ.*] Sic Küst. e Schol. *περὶ ἀναδ.* V. *παρὰ ἀναδ.* Zon. p. 709. B. E. Med. Adde v. Ἔμπλην. Mox *κλίνεται* E. 5. *Πιμπλᾶσι*] πιμπλᾶσι E. Vid. Il. φ. 23. *εὐόρμου*] εὐστόμου V. 6. *τοῦτο*] τὸ Schol. Aristoph. *τούτου* E. Tum *ἑτέρᾳ παραγωγῇ* B. Med. Supplendum *γίνεται*. Sed praestat *ἀφ' οὗ* expunctis corrigi: *τούτου δὲ ἑτέρα παραγωγὴ τὸ πλήθω*. 8. *βλεῖο* om. B. *V. Mod. 9. *Εἴπερ*] Il. ν'. 288. ubi v. Schol. 11. *Ὡς δεινός τε ἦν καὶ αὐθ.*] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. I. (c. 4.) p. 15. *Küst.* 13. Lege cum optimo Agathiae MS. *ἀνδρεῖον*. 14. *Ἔμπληκτοι. κοῦφοι, εὐμετ.*] Ex Schol. Sophocl. Al. 1358. quem versum infra posuit Suidas. 15. *Ὅμηρος*] Odyss. ν'. 132.

1. *καὶ ἀριστ.* om. Zon. p. 698. 3. *Ἀριστοφάνης*] Aristoph. Eccles. 56. *Ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην Ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος. Küst.* 4. *ἐμπλημένος*] Apud Aristophanem hodie legitur *ἐμπλησάμενος*: ut ex verbis eius citatis patet. At Suidas infra v. *Τριχάδες*, ubi locus hic repetitur, habet *πεπλησμένος*, quod magis placet. *Küst.* Immo praestat *ἐμπλήμενος*. 5. *Ἔμπλην*] Ἔμπης E. et Hesychius: quod nihil facit ad rem. Illud vero gravioris est momenti, quod gl. *Ἐμποδοστάτης* turbat ordinem litterarum. Corruptio similis illi, quae Hesychium insedit post v. *Ἐμβείη*: *Ἐμβην. ἐμποδοστάτην. ἐμποδὼν γένηται.* Ut nunc est, videntur hominis scholastici glossulam e Paralip. I, 2, 7. petitam incalcasse. 7. *Ἔμπλην. πλησίον.*] Interpretationem delevi cum B. V. E. quam opinor emendando *ἐπληοίαζον* adhibitam fuisse. Ceterum praebet eam Schol. Il. β'. 520. *ἐπληοίαζον*] Haec vox expungenda est. *Ἔμπλην* enim est adverbium, et proinde verbi significationem habere non potest. Ceterum Scholiasta Nicandri docet *ἔμπλην* non solum significare *πλησίον*, *prope*, sed etiam *χωρίς*, *seorsim*, *absque*. Vide eum in Theriaca p. 18. *Küst.* Inculcandum existimat Küsterus interpretamentum, *ἐμοὶ οὐ πιθανὰ λέγων*. Secutus enim Etymol. cum deducat a *πίλημι*, cur non statuamus credidisse eum, seu quemcumque alium quem exscripsit, *ἔμπλην* esse quoque imperfectum alterum, seu ut vulgo nuncupatur aoristum secundum, adeoque et *ἐπλησίαζον* posse significare? Nec ut video displiceat glossa Graevio in Hesiod. Scut. 372. *Abresch.* in Aeschyl. T. I. p. 512. Qui antiquum obtinet, consilium grammatici temere pervertens. Praestat ut errorem librariorum tollamus, quam Gaisfordum sequamur ab Eustathio p. 273. petentem *ἐμπελάδην*, quod est apud Schol. Ven. sive Apollonium *ἐμπελάδην*. Non mutat Zon. p. 700. 8. *καὶ* ante *ἀπὸ* om. *V. 10. *στῶ*] τὸ probavi cum V. E. 11. *συνθέσει*] *συνηθείᾳ* B. *ἐν συνηθείᾳ* Zon. Om. E. Mox *καὶ διαβήτης* om. V. verisimiliter. 12. *πλῶ*] τὸ δὲ πλῶ E. Mox *ἐκ πέλω* *V. 13. *ὡς κέλω*] *ὡς ἐκ τοῦ κέλω* E. Deinde *δὲ τῷ* Med. 14. *πλήν*] *καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀ πάλιν* addit E. *καὶ μετὰ*] *καὶ ἐμπαλιν μετὰ* E. 15. *ἔμπλην*] *ἐμπαλιν* B. Deest E. *τὸ πλησίον*] *τοῦ πλησίον* B. E. Quod sequitur *πλὴν* ut ferri possit, probabilius tamen ducimus *ἔμπλην*: de quo v. Schol. Nicandri Ther. 322. 17. *Ἐμποδὼν. Θουκυδίδης — μᾶλλον. ἐμπαλὼν ἄντος*] Haec omnia etiam leguntur apud Etymologum. *Küst.* Vid. Mich. Apostol. VIII, 20. *Houst.* Adde Lex. Bachm. p. 218. *προχείρους*] Etymologus rectius *προχείρως*. *Küst.* *προχείρως* Gaisf. cum B pr. Sed ponenda fuerant *αἱτίας προχείρους* sub finem fragmenti. Contra faciendum erat in gl. continua. Paulo aliter haec constituit licet ex Arsenio p. 228. 18. *Τὰς ἐμποδὼν*] Prius membrum item Thucydidi tribuit Priscianus XVIII. p. 1180. Vide Dukerum praef. Thucyd. p. CIII. Bip. Horum tamen in nostris exemplis nihil invenitur. Etym. et Zon. p. 713. om. *ἡ*, item *ποῤῥωτέρω — διανοίας*. *αἰτίας*] *ἀνίας* MS. Coisl.

---

bus: *Haud sane lapidibus illum petendo satiet*. est enim optativi modi, ab *ἐμπίπλῶ* enim, quod est verbum reduplicatum, ducitur *ἐμπίπλημι*, hinc illud: *Portus commodi recessus implent*, altera autem paragoge est *πλήθω*, ut a *νῶ νήθω*. a *πλῶ* vero fit *πίπλημι*, ut a *βλῶ βλίμην*, cuius secunda persona est *βλεῖο*, et apud Poetam: *Si enim valneratus fueris pugnans*. *πλείμην* igitur simplex, *ἐμπλείμην* compositum. *Ἔμπληκτοι*. Insani. *Adeo ferox erat et arrogans, ut furorem et temeritatem pro fortitudine duceret*. *Ἔμπληκτοι*. Leves, inconstantes. Homerus: *Temere alium quidem honorat*. Et Sophocles: *Tales cum sint homines tantaeque levitatis*. id est, qui in pristina amicitia et virtute non perseverent. *Ἐμπλημένος*. Repletus. Aristophanes: *Tussiebat totam noctem, postquam trichidibus piscibus ventrem repleverat*. *Ἔμπλην*. Tamen. *Ἐμποδοστάτης*. Qui impedit. *Ἔμπλην*. Est verbum *πλῶ*, quod valet accedo. hinc deducitur *πλῆμι*, et per reduplicationem *πιπλῶ* et *πίπλημι*: ut ab *ἱστῶ ἵστημι*. Iam *πλῶ*, *πλήσω*, *πλήτης*, et in compositione *τειχεσιπλήτης*: ut *βῶ*, *βήσω*, *βήτης* et *διαβήτης* et *ἐμπυριβήτης*. porro *πλῶ*, *πλήσω*, *πλῆτος* et *πλάτος*. *πλῶ* vero fit ex *πέλω*, ut ex *κέλω κλῶ*. a *πλῶ* vero ducitur *πλήν*, addita praepositione *ἔμπλην*, quod est adverbium significans *prope*. *πλὴν* vero cum significat *seorsum*, per antiphrasin dicitur. *Ἐμποδών*. Apud Thucydidem lib. VIII. significat, in promptu. ait enim: *Causas tantum in promptu*

σκοπεῖν, πορρωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγεσθαι ταῖς διανοίαις. Λυκοῦργος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος ἀντὶ τοῦ φανερόν. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπόγυον καὶ ἐν χερσί. φησὶ γὰρ ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει· Ἀλλὰ τὸ πρωιζόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· τοντὶ γὰρ παντελῶς ἐμποδὼν εἶναι. Ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου. φησὶν ἐν β' Φιλοσοφουμένων περὶ τῶν φιλοσόφων· Τίς γὰρ αὐτῶν οὐχὶ καὶ ἔγημε, καὶ παῖδας ἀνείλατο, καὶ
728 οὐσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος; [Ἐπεὶ ὁ οὐκ εἰδὼς τοῦ εἰδότος ἐν οὐκ εἰδόσιν, ὡς εἶπε Πλάτων, πιθανώτερος ὑπάρχει, φενακισθεὶς Ἴλλους μεμεριμνημένη στωμυλίᾳ λογιώτερον πάντων ἔκρινε παιδευτῶν τῆς Κωνσταντίνου. διὸ καὶ πολλὴν αὐτῷ δίδωσι παραμυθίαν ἐκ τῶν δημοσίων.]

Ἐμποδών. Ἡρόδοτος· Τῶν Λυδῶν μὴ φειδομένους κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον, Κροῖσον δὲ μὴ κτείνειν. ἀντὶ τοῦ προχείρως.

Ἐμποδών. Ἀντιφῶν τοὺς ἐμπεσόντας. λέγει γάρ· Τοὺς ἐμποδὼν ἐκολάσατε.

Ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ ἐξελκύσαι. Ἀριστοφάνης. περιττὸν τὸ μή· ἤρκει γὰρ εἰπεῖν τὸ ἐμποδών. χρῶνται δὲ τῷ τοιούτῳ, ἐν ᾧ δοκεῖ περιττεύειν τὸ μή, ὡς καὶ τοιαῦτα, ἀπαγορεύω σοι μὴ εἰσιέναι.

Ἐμπολᾷ. πραγματεύεται.

Ἐμπολαῖος. πραγματευτικός.

Ἐμπολέμια. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Ἐμπολεμῶσαι. τὸ πολεμίους ποιῆσαι. οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι. ἐμπολεμῆσαι δὲ τὸ ἐκπορθῆσαι.

Ἐμπολή. φορτίον. ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδος. ἢ συναγωγὴ τοῦ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα ἐμπολᾶν. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ' οὔτε πυρόν, ὡς ἀπολούμενος.

---

1. *πορρωτέρω*] *πορρωτέρας* V. Mox *δι..... σίας* E. 3. *Πλάτων*] Tim. p. 25. D. Deinde *Εὐμαθοῦς* libri. 4. *φησὶ — ἀφαιρέσει* om. Etym. 6. *πρωιζόν*] Etymologus habet *πρωινόν*. *Küst.* Probante Lobeck. in Phryn. p. 323. *πρωιζινόν* Coisl. et Etymol. Dorvill. 7. *εἶναι*] *ἐστιν* Coisl. Lex. Bachm. et Etym. Expressit Schömannus p. 161. 8. *τε καὶ*] *τε* om. B. Coisl. E.

Ἱεροκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου· καὶ ἄλλοι Arsenius. Brevius etiam Zonaras. *φησὶν*] Om. Etym. *φησὶ* NB MS. Coisl. *φησὶ γὰρ ἐν δευτέρῳ* Arsen. *φησὶν ἐν β' φιλοσοφουμένων*] Quis? An Hierocles, cuius proxime ante facta est mentio? An vero Origenes, qui scripserat librum *φιλοσοφουμένων*, qui MS. servatur in Bibliotheca Florentina? Sic existimat Pearsonus. Sed mihi de auctore huius fragmenti nihil explorati esse fateor. *Küst.* Aliter sane vir magnus existimat Prolegg. Hierocl. p. XXI. *Hemst.* Vide Needham. in not. ad Pearsoni Prolegg. Hierocl. p. XX. *Toup.* Pearsoni sententiam repetitam licet in Olearii Philostrato cognoscere. 9. *Τίς γὰρ αὐτῶν*] Idem ostendit Musonius in lib. *An philosopho ducenda uxor* apud Stobaeum S. 186. de Pythagora, Socrate, Cratete. *Reines.* 10. *ἀνείλατο*] *ἀνείλατο* *V. B. E. Etym. Coisl. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit *ἀνείλετο* Porti emendationem sive Arsenii scripturam. Sic etiam Lex. Bachmanni. 11. *μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος*] *quoties nihil impedimento esset.* Sic recte Pearson. *Hemst.* *Ἐπεὶ ὁ οὐκ εἰδὼς τοῦ εἰδότος ἐν οὐκ εἰδ.*] Haec et quae sequuntur nihil omnino faciunt ad vocem *ἐμποδών*, et temere omnino in hunc locum intrusa sunt. Eadem autem repetuntur infra v. *Παμπρέπιος*, ubi et praecedentia, a quibus sensus huius fragmenti pendet, leguntur. *Küst.* Haec a *ῥήσει* Hierocles sunt separanda. *Reines.* 13. *ὑπάρχει*] *ὑπάρχων* E pr. *ὑπάρχειν* Med. Mox *Ἴλλους* libri. 15. *τῶν παιδευτῶν*] *τῶν* om. B. E. V. Med. *σι Κωνσταντίνου*] Sc. Constantinopoli. *Reines.* *τῆς Κωνσταντίνου* edd. vett. *τῆς Κωνσταντίας* V. *τὴν Κωνσταντίνου* B. *τ'' κων* E. *τῆς Κωνσταντίνου πόλεως* olim edebatur infra in *Παμπρέπιος*. 17. *Ἡρόδοτος*] 1, 80. 19. *προχείρους*] Scripsi *προχείρως* cum V pr. Cf. gl. superior.

1. *Ἐμποδών. Ἀντιφῶν*] Ex Harpocratione: quae subiecit Etym. M. verbis Hieroclis. 3. *Ἐμποδὼν ἡμῖν*] Aristoph. Pac. 314. 5. *τὸ ἐμποδών*] Supplendum e Schol. *ὅτι ἐμποδὼν γένηται ὥστε ἐξελκύσαι.* 7. *μὴ ἐξιέναι* Schol. Ven. 8. *Ἐμπολᾷ*] Sophocl. Trach. 93. *ἐμπολεῖ* B. E. *ἐμπωλεῖ* Zon. p. 710. *περιέρχεται* subiecit Hesychius. 9. *Ἐμπολαῖος*] Est epithetum Mercurii apud Aristophanem Acharn. 816. ubi Scholiasta *ἐμπολαῖος* exponit, *ἐμπορικός, πραγματευτικός*. Eo igitur Suidas respexit. *Küst.* Hinc fluxit gl. *Πραγματευτικὸς ἄνθρωπος. πραγματευτής* Zon. p. 698. 10. *Ἐμπολέμια*] Fallitur reponens *ἐμπόλεμα* H. Steph. Thes. III. p. 457. H. ut patet ex Platone Legg. VI. p. 858. B. *Hemst.* Habet gl. Timaeus p. 99. 12. *Ἐμπολεμῶσαι*] An potius *ἐκπολεμῶσαι*? ut ipse Suidas supra. Ammonius: *Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· ἐκπολεμῆσαι δὲ τὸ πόλιν ἑξελεῖν. Küst.* Frustra *ἐμπολεμῆσαι* ex Dion. Cass. XLV, 10. firmat Tittmannus in Zonaram. Küstero praeierat H. Stephanus, ipsumque *ἐκπολεμῆσαι* praestant B. V. E. cum Zonara. Quamobrem diversam ex gl. *Ἐκπολεμῶσαι* scripturam putabimus in hunc locum esse translatam. 15. *Ἐμπολή*] Vid. Pierson. in Moerin p. 155. et Herald. adv. Salmas. p. 401. quos affert Gaisf. Accedat Abresch. in Misc. Obss. VI. p. 275. 17. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 369. sq. 19. *ἄλφιτον*] *ἄλφιτ'* B. V. Ox. E. Med.

---

positus spectare, ulterius vero mentem et cogitationem non extendere. Lycurgus autem in oratione contra Lycophronem eandem vocem posuit de re manifesta. Plato vero de eo quod est in medio. at Isaeus de eo quod est propinquum et in manibus, ubi dicit pro Eumathe in libertatem vindicando: *At vero nuperum illud, Athenienses, memorabo. id enim plane recens adhuc ob oculos nostros versatur.* Hierocles vero praeter alios voce hac usus est de eo quod impedit. nam libro secundo *Philosophumenon* de philosophis ait: *Quis enim illorum non duxit uxorem, liberosque suscepit, et rei familiaris curam gessit, quando eos nemo impediret?* *Ἐμποδών.* Quod occurrit. Herodotus: *Lydorum obvios quosque nulla miseratione occidere, Croeso vero parcere.* *Ἐμποδών.* Antiphon ita vocat obvios quosque, ait enim: *Obvios quosque puniristis.* Aristophanes: *Ne impedimento nobis sit, quominus deum extrahamus.* ubi *μὴ* redundat. sufficiebat enim dicere *ἐμποδών.* utuntur autem huiusmodi loquendi genere, in quo videtur redundare *μή*: quale est illud, *Interdico tibi ne intres.* *Ἐμπολᾷ.* Negotiatur. *Ἐμπολαῖος.* Negotiator. *Ἐμπολέμια.* Res ad bellum utiles et necessariae. *Ἐμπολεμῶσαι.* Hostes reddere. vel ad bellum aliquos incitare. *ἐμπολεμῆσαι* vero, expugnare. *Ἐμπολή.* Merces. vel quaestus mercaturae. lucrum quod ex mercatura redit. ipsum vero verbum est *ἐμπολᾶν.* *Sed nihil mihi comparavi, nec farinam neque triticum, ut periturum opor-*

ὠσεὶ ἔφη, ἀποδημῶν ἢ στρατευόμενος. οἱ γὰρ στρατευόμενοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο.

Ἐμπόλημα καὶ Ἐμπολήσαντες.

Ἐμπολήσωμεν. ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν πωλήσαντες τὸν καρπόν.

Ἔμπολιν. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὄντα.

Ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ.

Ἐμπομπεύων. ἐπιφαίνων, θριαμβεύων.

Ἐμπόριον.

Ἔμπορος. ὁ πραγματευτικὸς ἄνθρωπος· κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. καὶ εὔπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου.

Ἔμπορος. ὁ ναύλου πλέων ἐπ' ἀλλοτρίας νεώς, ἢ ὁ πραγματευτής.

Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμενος. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ψευδῆ διὰ δειλίαν. εἰσάγεται γάρ τις λέγων, ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι· ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας, διὰ τὸ εὔχρηστον τὰ πρὸς τροφὴν φέροντας. 729

Ἐμπορπῶ. τὸ συμβάλλω. Καὶ Ἐμπορποῦσθαι, τὸ συμβάλλεσθαι.

Ἔμπουσα. φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν· ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Ἔμπουσα δὲ παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Ὀνοκώλη. οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζωσιν.

1. στρατευόμενος] στρατευσόμενος *V. E. Med. 3. Om. vulg. Tenet *V. Ἐμπόλημα. τὸ τῆς πραγματείας κέρδος Zon. p. 704. Cf. p. 710. 4. Ἐμπολήσομεν] Ἐμπολήσωμεν B. V. Med. et Zonaras; item mox pro indicativis ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, cum Lex. Seg. Secutus sum H. Stephanum, qui tacite posuit eam scripturam in Thesauro. συνάξομεν Med. 7. Ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπ.] Sophocl. Oedip. Col. 1156. σὺ μὲν B. E. Med. 10. Sub gl. finem cum B. V. E. delevi: ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορίας. 11. Ἔμπορος, ὁ πραγματευτικὸς ἄνθρ.] Ex enarratore Comici in Plut. 521. *Küst.* Horum pars transierat in v. *Πόρος.* πραγματευτικὸς] πραγματευτὴς E. Schol. Aristoph. Mox τὴν θάλασσαν E. 16. ναύλου ἕνεκα] ἕνεκα tuetur Lex. Seg., om. B. V. E. Etym. M. μισθοῦ similiter Hesychius sive Apollon. Lex. p. 261. cui obtrudebat ἕνεκα Tollius. Copiosissime exposuerunt Scholia in Od. β'. 319. Mox ὁ om. E. *V.

1. σκηπτόμενος. Ἀριστοφάνης] σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω E. Id praestat v. *Σκῆψις.* De h. l. attulit Gaisf. Herald. adv. Salmas. p. 91. Recte Hemsterhusius Ἐ. εἶναι σκήπτομαι, improbandus ille quidem, quod dictionem haud difficulter ad Aristophanis alterutrum locum traducendam e perdita fabula derivabat: cuius iudicium sequitur Fritzschius de Arist. Daetal. p. 116. Ἀριστοφάνης] Plut. 905. ubi vide Scholiastam. *Küst.* Similiter Eccl. 1062. Vid. illic Hemsterhusius et Dobraeus. 5. διὰ τὸ εὔχρηστον τὰ πρὸς τροφ.] Nec sensus nec constructio loci huius recte se habet. Quare legerim potius, διὰ τὸ τὰ εὔχρηστα πρὸς τὴν τροφὴν εἰς τὴν πόλιν φέρειν. *Küst.* Quod corruptum putat Küsterus, non est: frandi fuit eruditissimo viro casuum antiquis scriptoribus satis frequens variatio. *Hemsterh.* in Plut. p. 309. Qui hac aetate nullam invenerit fidem. Minima mutatione refingere licet διὰ τὸ εὐχρηστεῖν, διὰ τὸ ἄχρηστον Med. 7. Ἐμπορπῶ] Confer Nostrum infra v. *Ἐνεπορπήθησαν. Küst.* Vid. Schleusner. Lex. V. T. et Tittm. in Zon. p. 711. 9. Ἔμπουσα. φάντασμα] Ex Schol. Aristoph. Ran. 294. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. *Küst.* Demosth. Or. de Corona p. 270, 25. dicit matrem Aeschinis vocatam esse Ἔμπουσαν, διὰ τὸ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν. *Reines.* Adde Lex. Rhet. p. 249. et Rust. in Dionys. 723. 10. ἐπιπεμπόμενον] πεμπόμενον E. Zon. p. 701. τοῖς δυστυχοῦσιν] Sic etiam habent enarrator Comici loco laudato et Etymologus. Sed ex Harpocratione rescribendum est τοῖς στοιχοῦσι, i. e. *iter facientibus*: ut monuit etiam Valesius in Sozom. VIII, 6. Solebat enim spectrum hoc praecipue apparere iter facientibus, ut idem Valesius probat ex loco hoc Philostrati de Vita Apoll. lib. II. c. 2. Ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ. φάσμα δὲ αὐτοῖς ἐμπούσης ἐνέπεσε, τοδὶ γινομένη καὶ τοδὶ αὖ, καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. *Küst.* 11. πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν] Scholiasta Apollonii Rhod. III, 860. Βριμὼ δὲ αὐτὴν (nempe Hecaten) προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν, τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα· καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὸ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Huc etiam spectat locus Philostrati, quem in nota praecedente adduximus. *Küst.* 12. εἴρηται et mox ἑνὶ om. B. E. V. ποδὶ om. *V. ἔμπουσα γὰρ παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδίζειν Med. Quod Zonarae reddendum. Mutavimus editum Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδίζειν. παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδ.] Scholiasta Aristophanis loco ante laudato plenius ita: καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι. *Küst.* Idem Schol. om. Ἀριστ. Βατρ. — καὶ Ὀνοκώλη. 13. ἤγουν] ἤγουν τοῦ *V. 14. σκοτεινῶν] σκοτονῶν V. μυουμένοις] μειουμένοις E. 15. Ὀνοκώλη] οἰνοπώλη V. Med. ὀνοπόλη Zon. 17. κατοιχομένοις] κατοιχουμένοις B. E. κατηχουμένοις Med.

---

tuit. quasi dixisset, peregre profecturus, vel ad militiam abiturus. qui enim ad militiam proficiscebantur, caseum et farinam sibi comparare solebant. Ἐμπολήσωμεν. Negotiemur, quaestum faciamus venditis fructibus. Ἔμπολιν. Eiusdem urbis civem. *Virum, non illum eiusdem urbis civem, cognatum tamen tuum.* Ἐμπομπεύων. Publice traducens, in triumpho ducens. Ἐμπόριον. Ἔμπορος. Negotiator. proprie autem is qui mare navigat. a πόρος, quae vox proprie de aqua dicitur. iam εὔπορος vocatur, cui divitiae semper affluunt: per translationem ductam ab aquae cursibus. Ἔμπορος. Qui pro naulo in aliena nave navigat. vel negotiator. Ἐμπορός εἰμι σκηπτ. *Mercatorem me esse causor.* Aristophanes. dicitur de iis qui propter timiditatem falsas causas praetexunt. introducitur enim quidam dicens, si ad bellum mittatur, causari se mercaturam: quod mercatores a militia immunes erant, utpote qui res ad victum necessarias importarent. Ἐμπορπῶ. Connecto. Et Ἐμπορποῦσθαι, fibulis astringi. Ἔμπουσα. Spectrum daemoniacum, quod ab Hecate immissum viatoribus apparebat, et in varias formas se mutare putabatur. Aristophanes *Ranis.* Empusa vero dicta est, quod uno tantum pede incederet, alterum autem haberet aereum; vel quod ex locis obscuris appareret initiandis. dicebatur eadem Onocole. alii vero sic appellari voluerunt, quod in varias formas mutaret. eadem etiam tempore meridiano apparere credebatur, cum defun-

ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ. Ὀνοκώλη δέ, ὅτι ὄνου πόδα ἔχει· ὃ λέγουσι βολίτινον, τοντέστιν ὄνειον. βόλιτος γὰρ κυρίως τῶν ὄναν τὸ ἀποπάτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα.
Ποῖόν τι; Δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίνεται.
τοτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὲ δ' αὖ γυνή
ὡραιοτάτη τις. Ποῦ ἐστι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή ἐστιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
Ἔμπουσα τοίνυν ἐστί. Πυρὶ γοῦν λάμπεται ἄπαν τὸ πρόσωπον. Καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.

Ἐμπρήσαντες. καύσαντες.

Ἐμπρησμός. ὁ διὰ πυρὸς ἀφανισμός.

Ἐμπρίσαντες. συσφίγξαντες, προσαρμόσαντες. Οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ γεγόνασι κρείττους.

Ἐμποιμνον εἶμα. τὸ ἔνδυμα.

Ἐμποίνιμον. θέσιμον, ἐπιζήμιον.

Ἐμποίνιμος. ἐμποίνιος. τοντέστιν, ἔνοχος ποινῇ· οἷον, ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν. καὶ ποινὴ λέγεται ἡ ἐπὶ φόνῳ πραχθέντι κόλασις. Ὅτι Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδι ἐπέθετο. οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑπισχνοῦνται μᾶλλον ἥπερ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ἐδικαίωσαν θανάτῳ, ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἁλάστορα ἐποιήσαντο.

Ἔμπυον. τὸ ἕλκος.

Ἐμπύρευμα. ἐνασμα, σπέρμα πυρός.

Ἐμπύρου. θερμῆς. Καὶ Ἔμπυρα, τὰ καιόμενα ἱερεῖα. ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀποδεικνύμενα.

---

1. ἔνιοι — Ἑκάτη om. E. ubi ἐξηλλάττετο — Ὀνοκώλη δὲ ὅτι leguntur post ἀποπάτημα. Ὀνοκώλη] Enarrator Comici habet ὀνόκωλον. Alii ὀνοσκελίδα vocant, propter eandem causam. Scholiasta Aristoph. Eccles. 1048. Ἔμπουσα. ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. Sozomenus Histor. Eccles. lib. VIII. c. 6. de Gerontio Nicomediensis Ecclesiae Diacono ait: *Νύκτωρ ἔφη τισὶν ὀνοσκελίδα συλλαβόμενος ξυρίσαι τὴν κεφαλήν, καὶ μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν. Küst.* 6. Ὁποῖόν τι Med. 8. φέρ' om. B. V. E. Med. 10. τοίνυν γ'] γ' omisi cum B. V. E. Med. γ' οὖν Med. Post ἔχει autem omisi cum B. V. E. Med. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἅτερον.* 13. V. Herodiani Epim. p. 180. καῦσις. ἢ διὰ π. ἀφ. Zon. p. 699. 14. Ἐμπρίσαντες] Diodor. Exc. p. 558. τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι, et p. 602. *τοὺς ζῶντας ἐνέπριζε. Toup.* MS. Zon. p. 711. 15. Οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. *Κατατείνας. Küst.*

1. Ἔμποιμνον] Sic habent MSS. Pariss. itemque editio Mediolanensis et Phavorinus. At editiones Ald. Basil. et Genev. *ἐμποίμενον. Küst.* Glossa subobscura. Saltem in fine cum B. V. delevi, quae ad v. *ἔκποιμος* referenda monuit H. Stephanus: *ἀπὸ τοῦ ἐκ ποίμνης.* Ubi *ἀπὸ τοῦ ποίμνη. αἰνίττεται δὲ τὰ ἔρια τῶν προβάτων* E. 2. Θέσιμον] Vox est suspecta: de qua lector cogitet. Portus legendum putabat *τίσιμον*, a *τίω*: sed quae coniectura mihi non probatur. *Küst.* Ut a *κρίσις* fit *κρίσιμος*, sic a *τίσις*, *τίσιμος*. Sed hoc infortunio vox ista laborat, quod nullibi legatur. Quare audacter rescribo, ne litterula quidem mutata: Ἐμποίνιμον, θέσμιον. Suidas: Θέσμιον, *νόμιμον.* Hesych. Θέσμιον, δίκαιον. Atque in isto sensu vox *ἐμποίνιμος* accipi videtur in proximo articulo. *Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδι ἐπέθετο. οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑπισχνοῦνται μᾶλλον ἥπερ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ἐδικαίωσαν θανάτῳ, ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἁλάστορα ἐποιήσαντο.* Respexit autem scriptor, quisquis demum fuerit, ad notum senarium apud Stobaeum, Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. *Toup.* I. p. 169. Idem postea *θύσιμον.* Nihil mutat Zon. p. 704. 5. λέγεται] λέγεται ἢ τιμωρία E. *πραχθέντι*] *κλασθέντι* B. E pr. *τελεσθέντι* E m. sec. *δραθεῖσα* Zon. p. 699. 6. *Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραν.*] Fragmentum hoc ex Appiano a Suida deprompsum esse puto. *Küst.* Ex Eunapio potius. Vid. Zosimus I, 66. Zonaras XII. p. 638. *Gaisf.* Qui Ὅτι praemisit cum *V. A Dione Cassio repetebat Maius in coll. Vatic. II. p. 565. Partem fragmenti habet v. Ἐδικαίωσαν. 9. ὅρκους οὐκ ἐμπ.] Vid. in Ἀφροδίσιον. *Hemst.* 12. Ἔμπυον] Sophocl. Phil. 1373. Iambl. Protr. p. 4. Demosth. c. Conon. p. 729. (1260.) *Toup.* MS. Isocrat. Aeginet. p. 389. D. adiecit Gaisf. ἕλκος] καὶ πύον τὸ αὐτό addit E. 13. Ἐμπύρευμα] Clarius hanc vocem Etymologus sic exponit: Ἐμπύρευμα, *κυρίως λείψανον πυρὸς ἐναπομεῖναν σποδιᾷ. κατεχρηστικῶς καὶ ἐπὶ λειψάνου.* Hinc intelligas Hesychium, qui *ἐμπύρευμα* interpretatur *λείψανον. Küst.* Addatur Etym. v. Ἔνασμα. Toupius ascripsit Synes. p. 31. *καὶ μετὰ μικρὸν οὐδ' ἐμπύρευμα λείπεσθαι βουλομένοις ἐναῦσαι.* Iulian. p. 269. Phot. Bibl. p. 712. ἔνασμα] ἔννμα E. σπέρμα πυρός] Sumptum est ex illo Homerico Odyss. ε. 490. *Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖοι.* Scholiasta in illum locum *σπέρμα πυρὸς* interpretatur, *σπινθῆρα πυρός*, i. e. *scintillam ignis. Küst.* Ceterum vide fragmentum in v. *Θλαδίας.* 15. ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀποδ.] Haec intelligenda sunt de ignispicio, sive divinatione per ignem, cuius frequens apud veteres usus erat. Solebant enim artis illius periti signa quaedam in victimis, dum cremabantur, observare, et ex iis futura coniicere: cuius moris insigne exemplum habetur apud Sophocl. Antig. 1005. Hanc divinationem et omnia eo pertinentia Graeci uno nomine vocabant *ἔμπυρα.* Sophocles loco laudato: *Εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην*, Scholiasta: *Ἐμπύρων ἐγευόμην. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.* Apollonius Rhod. I, 144. 145. de Idmone ait: *Αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν, Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.* Ubi *ἔμπυρα σήματα* vocantur signa, quae *πυροσκόποι* in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. *Küst.* Adde Valck. in E. Phoen. 1261.

---

etis inferiae fierent. nonnulli vero nihil differre statuunt ab Hecate. Onocole vero dicta est, quod pedem asininum haberet. *βολίτινον* enim apud Comicum asininum significat: quod *βόλιτος* proprie dicitur asinorum stercus. Aristophanes *Ranis*: *Et per Iovem, video praegrandum bellnam. Qualem? Horribilem, quae quidem in omnes se variet modos. nam modo fit bos, modo mulus, rursum femina quaedam formosissima. Ubi ea est? iam ad ipsam accesserim. At non amplius est mulier, sed iam canis. Empusa igitur est. Igni nimirum refulget tota eius facies. Eadem crus aereum habet.* Ἐμπρήσαντες. Qui incenderunt. Ἐμπρησμός. Incendium. Ἐμπρίσαντες. Qui constrinxerunt, qui adaptarunt. *Illi vero dentibus frendentes minis tyranni minime cesserunt.* Ἔμποιμνον εἶμα. Vestimentum pastorale. Ἐμποίνιμον. Poenae obnoxium, damnatum. Ἐμποίνιμος et ἐμποίνιος. Poenae obnoxius. vel, qui peccatorum suorum poenas dat. etiam ποινὴ dicitur poena, qua quis ob caedem commissam afficitur. *Saturnino consuli regnum affectanti Romani necessariam potius quam veram fidem dederunt; eumque ad supplicium deductum morte multarunt: existimantes iusiurandum, quo se homini pessimo et communi patriae pesti obstrinxissent, impune violari posse.* Ἔμπυον. Purulentum ulcus. Ἐμπύρευμα. Reliquiae ignis, scintilla. Ἐμπύρου. Igneae. Et Ἔμπυρα, victimae quae igne cremantur: in quibus certa quaedam signa observabantur.

Ἐμπυρώτατος. ὁ κατάπυρος.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις. λέγουσιν ὅτι βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς ἐρωτώμενος ὁ θεὸς ἔφησεν·

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.

ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἁπάντων τοῖς πολεμίοις.

Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργασμένον, ὥστε ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν, ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν. θρυλεῖ πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν. ἔθος δὲ ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. ἕως οὖν (φησὶν) ἀνάκειται τὰ ὅπλα Πύλου καὶ Σφακτηρίας, ἅπερ ἀνέθηκα, οὐδεὶς τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν.

Ἐμοί τ' ἐπιστολὰς ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθείς, ὧν οὐδεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τοῦ Καπανέως, ὑπὲρ ὧν τοὺς θεοὺς πολλάκις ὑπομιμνήσκω, καὶ τό,

Ἰὼ Νέμεσις
καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταί,
βοήσας ἀπηγόρευσα αὐτῷ μὴ φοιτᾶν.

Ἐμυκᾶτο. ἐβρυχᾶτο, ἐμήνιεν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ κἀμυκᾶτό γε.

Ἐμύξατο. ἔξεσεν.

Ἐμυωπίασεν. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέσχε. μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω.

Ἐμφαλκωμένοις. περιπεπλεγμένοις. Ἔπειτα || κάλοις ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω ἀνήρτησαν διὰ πήγματος. περὶ κριοῦ μηχανικοῦ. 731

Ἐμφανές. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτός,

νύκτα μέλαιναν.

Σοφοκλῆς·

Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι.

Ἐμφανίζω σοι. φανερῶ σοι.

Ἔμφασιν. προσποίησιν, ἐννόησιν· ἢ τὸ μέγεθος. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεστροφώς.

---

2. Ἐμοὶ μελήσει] Vid. Tzetzae Chil. XI. hist. 302. Ciceron. de Divin. I, 37. citante Schotto. Adde Maii Excerpt. ex Diod. Sic. p. 47. *Gaisf.* Item Grammat. Coislin. p. 609. sive Prov. Coisl. 180. ubi proverbium repetitur ab rebus Iasonis tyranni. Collegit quaedam Davisius in Cic. Div. I, 37. ταῦτα] τοῦτο E. 7. τοῖς πολεμίοις] τοὺς πολεμίους B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit Porti correctionem. 8. Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργ.] Hic versus et duo sequentes extant apud Aristophanem Equ. 840. ubi primus versus rectius sic legitur: Ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε etc. *Küst.* 11. θρυλεῖ] θηλεῖ V. θρηλεῖ E. 12. τῶν] ἀπὸ τῶν B. V. E. Med. Schol. Aristoph. Deinde cum Schol. scribendum ἐν τοῖς ἱεροῖς. 13. ἕως οὖν] ἕως οὗ Schol. qui seqq. melius pronunciavit: velut cum post ἀνέθηκα supplet τοῖς θεοῖς νικήσας. 14. ἀνέθηκα] ἐνέθηκα V. 16. Ἐμοί τ' ἐπιστολαί. ἐπαρθ.] Fragmentum hoc est mutilum et corruptum, ex quo proinde vix sensum aliquem elicere potuimus. *Küst.* Scribendum, Ἐμοί τ' ἐπιστολὰς ἐπαρθεὶς ἢ χαυνωθεὶς ἢ καὶ κεπφωθεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας Καπανέως. Quomodo recte legitur apud Nostrum v. Ὑψηλοτέρας. Sunt autem haec verba, ni fallor, Iuliani: quod et res et stilus indicat. *Toup.* ἐπαρθεὶς delendum videbatur Porsono in Toup. IV. p. 499. qui confidentius pronunciare debuit κεπφωθεὶς in locum v. ἐπαρθεὶς esse sufficiendum. Vide nos in v. *Κεπφωθείς.* Mox οὐδεὶς *V. Med. 17. ὑψηλοτέρας] ὑψηλοτέροις B. E. Med. 18. τοὺς θεούς] Alibi τὸν θεόν. τὸ] καὶ τό V. E. ὑπομιμνήσκωμεν τό Med. 19. Ἰὼ Νέμεσις] Versus Eurip. Phoen. 189. Praestat *Νέμεσι*: vid. Toup. in v. *Νέμεσις.* 20. καὶ τὸ Διὸς Edd. ante Gaisf. βαρύβρομος Med. 21. συνεχῶς βοῶ gl. inferior.

1. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 569. 4. Ἐμύξατο] Portus recte monuit scribendum esse ἀμύξατο, idque suo loco ponendum. Vide Suidam supra v. Ἀμύξεις. *Küst.* Nihil iuvat affecta gl. Hesychii Ἐμύξατο, ἐπίεσε. 5. Ἐμυωπίασεν] Suspectum redditur illud ἐμυωπίασε iis quae sequuntur: videlicet, μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω: nisi hic μυωπιάζω reponendum esse dicamus. *H. Steph.* Thes. T. II. p. 1653. B. Praestat μυωπίζω. 7. Ἐμφαλκωμένοις] Merito suspectum fuit H. Stephano in Thesauri Indice. Ἐμπεφαλκωμένος tentabat Buttmannus Lexil. I. p. 246. Interim sufficiat ἐμφαλκουμένοις. Ἔπειτα κάλοις ἐμφαλκ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* 13. νύκτα μέλαιναν] Il. Θ'. 486. 14. Σοφοκλῆς] Ai. 753. 15. ἦρξε Med. εἶρξε *V. Mox Αἴανθ' ὑ. σ. om. E. 17. φανερῶ σοι] Addit E. Ἐμφαίνω. δεικνύω. 18. ἐννόησιν] Addit E. ἢ ἔνδειξιν. 19. Πολύβιος] Libro V. c. 110, 6. 21. Πελοποννήσῳ] Πελοποννήσῳ B. E. ἐπεστραφώς] ἐπεστροφώς V. E. ἐπεστρωφώς B. Statim e continua gl. addunt B. V. E. Edd. vett. Polybii voces *Ταύτην δὲ — εἰργασμένων οὐδείς*, suo tamen loco post *Πολύβιος* etiam exhibitas. Tacite delevit Küsterus.

Ἐμπυρώτατος. Ardentissimus. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λ. *Mihi curae ista erunt et albis virginibus.* cum barbari quidam Delphos oppugnaturi essent, aiunt Apollinem consultum respondisse: *mihi curae haec erunt et albis virginibus.* postea cum Minerva et Diana, quarum templa Delphis sunt, apparuisse fertur, hostibus occurrens. Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργ. *Ego vero facinus tale patravi, ut inimicorum meorum omnium os facile obturare possim, donec aliquid clipeorum ex Pylo reliquum fuerit.* rursus Cleo res a se ad Pylum et in insula Sphacteria gestas iactat. mos enim erat, ut arma ab hostibus capta in templis suspenderentur. donec igitur, inquit, arma ex Pylo et Sphacteria allata, quae diis dedicavi, in templis conspicientur, nemo contra me hiscere audebit. Ἐμοί τ' ἐπιστολ. *Mihi vero fastu elatus et abreptus epistolas misit, quibus superbiores ne Capaneus quidem scripserit. itaque saepius eum admonui, et illa,* Io Nemesi et horrisona Iovis tonitrua, *inculcans, ipsi interdixi ne proficisceretur.* Ἐμυκᾶτο. Mugiebat, saeviebat. Aristophanes *Ranis*: *Acribus torvisque oculis me intuitus est, et rugire coepit.* Ἐμύξατο. Rasit. Ἐμυωπίασεν. Limis oculis aspexit. μυωπάζω enim significat conniveo. Ἐμφαλκωμένοις. Implicitis. *Deinde funibus intortis desuper ope pegmatis eum suspenderunt.* quae de ariete bellico dicuntur. Ἐμφανές. Lucidum. est epithetum diei: ut nox dicitur atra. Sophocles: *Die hoc praesenti Aiacem intra tabernacula contineri.* Ἐμφανίζω σοι. Manifesto tibi. Ἔμφασιν. Simulationem, praetextum. vel magnitudinis significationem. Polybius: *Philippus vero perculsus abiit, hanc speciem prae se ferens, quasi ad res nonnullas in Peloponneso perficiendas revertisset.*

Ἔμφασις. ἔνδειξις. Πολύβιος· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνήρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τοῦ τέγους ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. ὃ δ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρός, κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον.

Ἐμφαντικῶς. ἐννοητικῶς. Ὁ δὲ παρεκάλει βραχέως μέν, ἐμφαντικῶς δὲ τοῦ παρόντος κινδύνου. ἀντὶ τοῦ πρεπόντως.

Ἐμφαίνει. σημαίνει.

Ἐμφέρεια. ὁμοιότης.

Ἐμφερεῖς. ἀντὶ τοῦ ὁμοίους. Ὁ δὲ ἐμφερεῖς παῖδας τοῖς ἐπιζητηθεῖσι κοσμήσας ὑπὸ πεπλασμένης τιμῆς καὶ σηρικῆς ἐσθῆτος.

Ἐμφερέστατος. Τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Σφηξίν. . . . . .

Ἐμφιλοχωρῶν. τὴν χώραν ἀγαπῶν.

Ἐμφορούμενος. κορεννύμενος.

Ἐμφρεάτοι. δικαστήριον τῶν ἀκουσίων φόνων ἐν Ἀθήναις. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀκριβῶς διέρχεται περὶ αὐτοῦ. ὠνομάσθαι δὲ τὸ δικαστήριον ἔοικεν ἀπό τινος Φρεάτου ἥρωος, ὡς Θεόφραστος ἐν ις' νόμων μαρτυρεῖ.

Ἔμφυλος πόλεμος. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

Ἐμφύς. ἐμπλακείς, ἐμπεσών. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφὺς τῷ πολεμίῳ καὶ χερσὶ καὶ στόματι δίκην θηρίου διασπάσαι αὐτόν.

Ἔμφυτον. ἐγκάρδιον. Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυτον.

Ἔμψοφον φίλημα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. 732

---

1. *Πολύβιος*] Totum hoc fragmentum Polybii [XII, 13.] legitur in Collectaneis Constantini Imper. ab Valesio editis p. 53. unde id Suidas deprompsit. Vide etiam supra v. *Δημοχάρης*, ubi hunc ipsum locum habes. *Küst.* 2. *λοιδορίαν*] *ἀπολογίαν* loco priore B. V. E. Med. Et mox *ἀπὸ στέγους* V. *ἀπὸ τέγους* B. E. 4. *ἄχρι τοῦ σώματος*] Paulus Leopardus Emendatt. lib. VII. c. 25. legendum putat *ἄχρι τοῦ στόματος*. Sed non est necesse quicquam mutare. *Küst.* Valesii emendatio supra indicata est sub v. *Δημοχάρης*. Leopardum probavit Valck. in Ammon. p. 178. 7. *κωμικόν τινα μάρτ.*] Comicum hic Democlidem suum iterum usurpat Küsterus. Formulam proverbialem confirmat Cicero ad Fam. II, 13. *προσεπισπασάμενος*] *προσεπισπασάμενον* B. V. 9. *Ἐμφαντικῶς*] *ἐμφατικῶς* secundum ordinem Lex. Bachm. p. 219. Utrique favet Hesychius. *Ὁ δὲ παρεκάλει βραχέως μέν, ἐμφ.*] Haec sunt verba Polybii lib. XI. c. 10. *Küst.* Extant in XI, 12. 12. Sub finem expunxi *δηλοῖ*, quod om. B. V. et ut videtur A. Gl. om. E. 13. *Ἐμφέρεια*] Eunapio tribuit Boissonad. fragm. 73. Exempla ex Cyrillo dedit Suicerus, in Hesych. citatus. *Gaisf.* 17. *Ἐμφερέστατος*] *Ἐμφερίστατος* A. V. item *ἐμφεριστάτους*. Tum *σφίγξιν* A. *σφηγξὶν* bis *V.

1. *Τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφ.*] Aristoph. Vesp. 1142. (1098.) *σφηξὶν ἐμφερεστάτους* om. Med. 4. *Ἐμφιλοχωρῶν*] Exemplum attulit Gaisf. ex v. *Ἐν πυρὶ βέβηκας*. Rariorem significatum ostendit Schol. Aristoph. Vesp. 1429. cui affinis est Lucian. Conscr. hist. 1. Sub gl. finem *ἀπὸ τούτου καταχρηστικῶς ἐνοικῶν* omiserunt A. B. V. E. Tum A. in marg. *Ἐμφιλοσοφῶ. δοτικῇ. Ἐμφολεύω. δοτικῇ. Ἐμφορῦμαι. γενικῇ.* Eadem (nisi quod habet *Ἐμφορ. δοτικῇ*) Aldus post *Σφηξίν*. 5. *Ἐμφορούμενος*] Dio Cass. LXV, 2. *ἁπλήστως ἐμφορούμενος*. Ubi vid. notata. *Gaisf.* 6. *Ἐμφρεάτοι*] Sic habent omnes editt. sed mendose. Scribendum enim est *Ἐν Φρεαττοῖ*, idque suo loco ponendum, ut Portus etiam monuit. De hoc autem iudicio sive tribunali praeter Harpocrationem (ex quo Suidas) et alios grammaticos veteres vide Meursium in Areopago c. XI. et Petitum de Legg. Att. p. 517. Confer etiam Nostrum infra v. *Ἐφέται* et Hesychium v. *Ἐς Φρεάτου*. *Küst.* *Ἐν Φρεατοῖ* Etymolog. p. 344. *Ἐμφρεατοί* Harpocr. Pal. (— *τοῖ* Bekk.) Scilicet veteres in pronunciando *ν* finalem ante *φ* inceptivam tanquam si *μ* scriptum esset edebant. Vide Hermanni Emend. Rat. Grammat. I, 4. *Gaisf.* 7. *ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος*] Immo *ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους*, ut recte apud Harpocrationem [etiam Pal.], qui ipsa verba Demosthenis adducit. *Küst.* Vid. p. 645, 26. 8. *αὐτοῦ*] *αὐτὰ* A. B. V. E. Med. 9. *Φρεάτου*] *Φρέατος* Harpocr. Pal. 10. *νόμων*] *νόμῳ* A. E. Med. Harpocr. Pal. 11. *Ἔμφυλος πόλεμος*] Exemplum praebet v. *Ὀθνεῖος*. 13. *καὶ χερσὶ καὶ στόματι*] V. Toup. in Longin. 38, 4. 14. *θηρίου*] *οις* *θηρὶ καὶ* A. 15. *ἐγκάρδιον. ἐκ φύσεως*] *ἐκ φύσεως* om. A. B. V. E. et Zonaras. Hesych. *Ἔμφυτον. ἐν τῇ φύσει.* Multa congessit Suicerus. 17. *Ἔμψοφον φ.*] Attulit Gaisf. Anthol. Pal. V, 244. *Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα.*

Ἔμφασις. Demonstratio. Polybius: *Istud vero convicium atque eas criminationes non modo paulo humanior protulerit, sed ne ullus quidem ex iis qui in fornice quaestum corpore fecerunt. is tamen ut suis obscenis et impudentibus maledictis fidem astrueret, mendacium quoque adversus eundem virum confinxit, comicum quasi testem sine nomine advocans.* *Ἐμφαντικῶς*. Evidenter, verbis efficacibus. *Ille autem eos adhortatus est, verbis quidem paucis, sed talibus, quibus praesens periculum evidenter iis ob oculos poneret.* *Ἐμφαίνει*. Significat. *Ἐμφέρεια*. Similitudo. *Ἐμφερεῖς*. Similes. *Ille autem pueros similes illis, qui quaerebantur, cultu ficto et serica veste exornavit.* *Ἐμφερέστατος*. Aristophanes in *Vespis*: *Moribus et vivendi ratione vespis simillimos.* *Ἐμφιλοχωρῶν*. Regionem amans. *Ἐμφορούμενος*. Satiatus. *Ἐμφρεάτοι*. Sic vocabatur tribunal, in quo iudicabatur de caedibus per imprudentiam commissis. id Demosthenes in oratione contra Aristocratem accurate describit. fertur autem sic appellatum esse a Phreato quodam heroe, ut Theophrastus libro XVI. Legum testatur. *Ἔμφυλος πόλεμος*. Bellum civile. *Ἐμφύς*. Implexus, firmiter inhaerens. *Celta vero hostem arte complexus et manibus et ore ferae instar eum dilacerare cupiebat.* *Ἔμφυτον*. Animo insitum. *Propter odium ante ipsi in situm.* *Ἔμψοφον φίλημα*. Osculum quod cum strepitu datur.

Ἐναβρύνεται. μεγαλοφρονεῖ, καυχᾶται.

Ἐναγές. τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. ἅγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. ἔνθεν καὶ τό,

Ἄγη μ' ἔχει.

καί,

Ὡς σε γύναι ἄγαμαι.

κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἅγη λέγεται· καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται.

Ἐνάγει. ἐμβιβάζει, ἐνάπτει, ἐφέλκεται· ἢ προτρέπεται.

Ἐναγεῖς. βεβήλους, ἀποτροπαίους. Λαμάσκιος· Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους· οὐδέν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τὴν ὁμιλίαν, οὐ πλοῦτος ἐξαίσιος, οὐ περιφάνεια πολιτείας, οὐ δυναστεία ἄμαχος, οὐ κακοήθεια τυραννική τις.

Ἐναγής. σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκεῖνος τῇ τελετῇ προσῄει ἐναγής.

Ἐναγῆ φίλων. τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. εἴτε ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτω· δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.

Ἐναγίζειν. παρὰ Ἡροδότῳ τὰς χοὰς φέρειν· ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις· ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν.

Ἐναγίζων. φονεύων, κατακαίνων. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ Μακεδόνι, καὶ καθαρμὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὡπλισμένοις.

Ἐναγισμοί. ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις Χαιρέαν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ τιθεμέναις. Καὶ αὖθις· Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπεσιανὸς διδοῦσιν, ἵν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν.

Ἐναγωγή. ἡ ἔγκλησις. Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἀδεῶς τε καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς κεχρῆσθαι.

---

1. Ἐναβρύνεται] Dionys. Hal. de admir. vi dicendi in Demosth. c. 5. σχήμασι ποιητικοῖς — ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται. Eadem sunt in Ep. ad Pomp. c. 2. *Gaisf.* Quae Graeculus scripsit in Rhett. Gr. T. III. p. 528. ὅταν ἐλλάμπῃ τῷ λέγομένῳ καὶ ἐναμβρύνῃ, ne quis activum verbi genus extitisse credat, scribenda sunt ὅταν ἐλλάμπῃς τῷ λ. καὶ ἐναβρύνῃ. μεγαλοφρονεῖ] μεγαλοφωνεῖ V. Illud habet Hesychius. 2. Ἐναγές. τὸ σεβάσμιον] Ex Schol. Sophocl. Oedip. R. 656. quod Portus monuit. ἁγνόν] Schol. Sophoclis ed. ἅγιον, repugnante MS. Flor. 3. ἔνθεν] ἔνθεν καὶ A. V. Zon. p. 733. Is om. καί — ἄγαμαι. 4. Ἄγη μ' ἔχει] Est phrasis Homerica Il. φ. 221. *Küst.* Ἄγει μ' *V. Alter locus est Od. ζ'. 168. 9. ἐνάπτει nescit Zon. p. 740. 12. Τοὺς δὲ παντ.] Horum principium servat Zon. p. 713. qui huc pertraxit v. Ἐναγής. 14. οὐ πλοῦτος] ὁ πλοῦτος A. 15. οὐ δυναστεία ἄμαχος excerpta sunt in v. Ἄμαχον. Post hanc glossam extabant de v. Ἀναγεῖς descripta: Ἐναγεῖς. διὰ τοῦ ε̄. τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διὰ δὲ τοῦ ᾱ ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. Delevi cum A. V. 18. τελετῇ] τελευτῇ B. 19. Ἐναγῆ φίλον. τὸν μηδ.] Totus hic locus est salebrosus et obscurus, quem Suidas descripsit ex Schol. Sophocl. in Oedip. R. 656. ut Portus recte observavit. Locus autem Sophoclis, ad quem nota haec referenda est, sic habet: Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ Σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν. *Küst.* Ceterum φίλων A. V. E inter vss. Med. Zon. p. 714.

1. λόγων] λόγον B. E. 2. εἴτε] Immo εἰ δέ. ἐναγῆ] ἐναγεῖ A. V. 3. μύσει] μίσει B. E. Med. δεόμεθα] θεώμεθα A. B. V. E. Med. δεώμεθα *V. Tum τὸν δὲ μηδ. B. E. Med. 4. ποιήσῃς] ποιήσεις V. 6. Ἡρόδοτος] Vid. Gloss. in I, 167. Inseruit statim τὰς A. Hanc gl. ex parte descripsit Timaeus p. 101. Similiter Hesychius, sed omisso δαπανᾶν. 9. κατακαίνων] κατακαίνων A. B. V. E. Similiter libri Zon. p. 741. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθ.] Hoc fragmentum pertinet ad lustrationem illam exercitus Macedonici, quae Demetrio Persei fratri causam necis praebuit. De ea Livius lib. XL. c. 6. his verbis: *Forte lustrandi exercitus venit tempus, cuius solenne est tale.* Et paulo post: *Mos erat lustrationis sacro peracto exercitum decurrere.* Id solenne Ξανθικὰ dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico seu Aprili. Hesychius: Ξανθικά, ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. Ex quo patet, apud Suidam legendum esse δ, Ξανθικῷ μηνί, non τῷ Ξανθῷ. *Valesius* in Collectanea Constant. p. 36. 10. Μακεδόνι] Lege Μακεδόνες. *Küst.* Μακε *V. 12. V. Tittm. in Zon. p. 714. 15. Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγ.] Haec sunt verba Dionis in Excerpt. Legatt. a Fulv. Ursino editis p. 396. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Sive Dionis LXV, 13. 19. καί] τε καὶ A.

Ἐναβρύνεται. Gloriatur, sese iactat. Ἐναγές. Venerandum et castum. ἅγος enim veneratio est religiosa. hinc illud Poetae: *Stupor me tenet.* Et: *Quam te femina admiror.* Per euphemismum vero piacula ἄγη vocantur, et homines piaculo obstricti ἐναγεῖς. Ἐνάγει. Inducit, incendit, impellit, adhortatur. Ἐναγεῖς. Piaculis obstrictos, profanos. Damascius: *Alios vero prorsus repellebat, ut sceleratos et insanabiles; nec quicquam eum movere poterat, ut familiariter cum illis conversaretur, non divitiarum copia, non honorum splendor, non potentiae magnitudo, non malignitas tyrannica.* Ἐναγής. Venerandus. vel profanus. *Ex his ille piaculo contaminatus ad initia accessit.* Ἐναγῆ φίλων. Innocentem amicum, qui nunquam ab amicis in clandestina aliqua culpa deprehensus est, eum ne cum ignominia reiicias rogamus, sed eius defensionem admittas. si tamen ἐναγῆ est piaculo obstrictum, hic existit sensus: rogamus, ut ne eum, qui nunquam scelere aliquo amicos violavit, propter incertum crimen indicta causa damnes. Ἐναγίζειν. Apud Herodotum significat inferias defunctis ferre. vel defunctis parentare, vel igne consumere. Ἐναγίζων. Caedens, mactans. *Macedones mense Xanthico parentalia celebrant, et exercitum equis armatis lustrant.* Ἐναγισμοί. Parentalia. *Cum tempus instaret, quo parentalia Romani celebrant. paucis vero diebus post in honorem Chaereae frusta victimarum in ignem coniecerunt.* Et alibi: *Has enim inferias Vitellius et Vespasianus nobis adhuc viventibus ferunt, ut nos iis qui pridem mortui sunt immolent.* Ἐναγωγή. Accusatio. *Et ut cuivis homini iniuria ab ipso affecto liceret secure et sine damno eum accu*

Ἐναγωγὴ οἰκέτου. τοῦ προθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείποι ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν
733 πεπρα||κότα, πρότερον ἀπογραψάμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν.

Ἔναγχος. πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. Ὃν ἦν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἐν ἕδου. οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς· ἐν διδασκάλου, ἐν κιθαριστοῦ.

Ἐναέριον πνεῦμα. ἀκάθαρτον.

Ἔνναέται. οἰκήτορες. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέτην δονάκων.

περὶ κάπρου φησί.

Ἐνάκ. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ νόσος.

Ἐν ἀκαρεῖ. ἐν βραχεῖ, ἐν ὀλίγῳ. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Ἐνακμάζων. ἐνισχύων.

Ἐναλλάγδην. συμπεπλεγμένως. Ἀγαθίας· Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις εἰς μέσον ἐναλλάγδην τῶ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περισφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας.

[Ἐναλλαγῆναι. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαί τινος, ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον. Διαλλαγῆναι δὲ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι.]

Ἐναλλάξ. ἐνηλλαγμένως.

Ἐνάλια. θαλάσσια. καὶ ἔναλον, θαλάσσιον.

Ἐναλίγκιος. ὅμοιος.

Ἐναλόντες. ἐμπεσόντες.

Ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρόσον περίοπτος ἡ ἅλως.

Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις. τουτέστι κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐν ἀμούσοις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

Ἐνανθρωπῶ σύνθετον καὶ μόνον διὰ τοῦ ῆ.

---

1. Ἐναγωγή] Immo potius ἀναγωγή. Vide supra v. Ἀνάγειν. *Küst.* Ἀναγωγή Maussac. Harpocr. p. 40. *Hemst.* Cuiacius mavult ἀναγωγή. Vid. supra Ἀνάγεσθαι. Hesych. Ἀναγωγή, ἡ τῶν προθέντων ἀνθρωπίδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινά. *Reines.* Omnia retinet Zon. p. 721. προθέντος] προχθέντος V. 2. εἴ τι] εἴ τοι A. ἔχει] ἔχοι E. ἔχων Zon. προείποι] προείπη A. Zon. 6. ἐν τῷ ἔγγιστα] Cum Timaeo p. 100. partim cum Lex. Bachm. p. 219. ἐν τῷ ἐγγιστα χρόνῳ τῷ παρελθόντι Zon. p. 753. 7. Ὃν ἦν καταψευσ.] Supra v. Ἀνάρσια, ubi idem fragmentum habes, legitur ὃς ἦν καταψ., quod magis placet. *Küst.* Fallitur Küsterus. 8. ἀνάρσια] ἀνάρσιος V. ἀνῃρημένος] ἀνῃρημένως V. ἀνῃρημένοι B. E. Med. 9. οἱ om. Zonaras. χρῶνται τῇ ἐν ἀντὶ τοῦ εἰς] Hanc regulam paulo aliter tradit Gregorius Dial. Att. 12. Ἀττικὸν καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν συνιάσσειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ τὴν εἰς, οἷον εἰς μυσταγωγοῦ. Ubi Gaisfordus iubet videri quae collegerunt viri docti. 13. Τὸν θρασὺν ὑψικόμων] Versus Pauli Silentiarii XLIV, 2. Anthol. Pal. VI, 168. 15. Ἔναγ] Ἔναιχ A. B. E. *V. Zonaras. Vid. Numer. XIII, 23. Deuteron. II, 11. Fallitur itaque Toupius. [Is Ἔνναι.. καὶ ἡ νῆσος tentabat l. p. 168. adhibito fragmento ap. Hephaest. p. 81.] Sequentia καὶ ἡ νόσος hodie non expedio. *Gaisf.* 16. Ἐν ἀκαρεῖ] V. Wessel. in Diod. III, 33. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. Διακλεισθέντες, ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 18. Ἐνακμάζων] Vox Aelianea: vide v. Ἀραῖς.

1. Ἀγαθίας] Ljb. I. (c. 12.) p. 23. *Küst.* Ἀγάθιος B. E. 2. δὲ τοὺς] δὲ om. B. E. Παρῆγε γὰρ Agath. Mox εἰς μέσον addidi cum V. Zon. p. 753. et Agath. 4. ἐπινενευκότας] ἐπινεύσας κόρας A. 5. Ἐναλλαγῆναι. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλ.] Haec sumpta sunt ex Scholiasta Thucydidis in lib. I. c. 120. eademque leguntur supra v. Διαλλαγῆναι. *Küst.* Notavi glossam, quam V. omiserit, quamque credibile sit ex superiore loco fuisse repetitam. 6. ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scholiasta Thucydidis rectius, ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ. *Küst.* 8. φιλιωθῆναι] φιλωθῆναι A. 9. Ἐναλλάξ] V. Wytt. in Plut. T. VI. p. 393. et Iacobs. in Philostr. p. 347. 10. ἐνικῶς ἔναλον] ἐνικῶς om. A. B. V. E. 12. Sic Zon. p. 741. Apparet saltem glossam esse mendosam. Etiam Hesychius: Ἐνάλλονιας. ἐμπηδῶντας. ἢ ἐμπεσόντας. Item affecta litterula: Ἐνάδοντες. ἐμπεσόντες. Ubi latitare videntur illius verbi reliquiae, unde pendent Homerica ἀλίμεναι, ἀλεῖς: si quidem relinquimus ἐναλέντες. ἐμπεσόντες] ἐμπνέοντες Lex. Seg. 15. δρασκάζεις] δρακάζεις B. E. Med. cum libris Zenobii III, 74. qui hanc praescriptionem illis ἐπὶ τῶν μὴ — ἡ ἅλως apposuit. Praeterea quae consistere non possunt, δρασκάζεις, τουτέστι κρύπτῃ, satis arguunt etiam Suidam praefixisse δρασκάζεις, cui lectores alluserint κρύπτῃ. Itaque merito deest haec gl. V. 17. φθέγγεται] Quae pro explicatione sequebantur, ἐπὶ τῶν μὴ ἠκριβωμένως ἐν ἀπαιδεύτοις διαλεγομένων, omiserunt A. B. V. E. Expositione carent etiam Zenobius, Diogenianus et Appendix Vatic. Vid. infra v. Ἐν δὲ διχοστασίᾳ. Ceterum Κόρυδος edd. item ut in gl. inferiore et in v. Κόρυδοι. Secutus sum paroemiographos. Post h. gl. habet A. in marg. Ἐναντίον γενικῆ. Ἐναντιῶ σοὶ δὲ δοτικῇ. Vide v. Ἐναντιοῦμαί σοι. 18. σύνθετον] σύνθετα A. συντίθεται *V. Ceterum hanc gl. tacite delevit Küsterus. Interpretatur Portus: *et solum hoc verbum per ῆ in futuro et ceteris temporibus et verbalibus nominibus inde formatis effertur.* Immo relicitur ἐνανθρωπίζω. Vide Suiceri Thes.

---

sare. Ἐναγωγὴ οἰκέτου. Si servus venditus morbo aliquo laboret, quem venditor non indicarit, lex emptori permittit cum venditore in iudicio disceptare, causa prius apud magistratus per scriptum exposita. Ἔναγχος. Paulo ante, tempore proxime praeterito. *Quem nuper mendacio fefellerat, et iniusta facinora nefarie patraverat.* Ἐν ἕδου. Attici praepositione ἐν utuntur pro εἰς: ut cum dicitur, ad magistrum, ad citharisten. Ἐναέριον. *Spiritus qui in aere versatur.* hoc est, immundus. Ἔνναέται. Habitatores. In Epigrammate: *Audacem alticomarum incolam arundinum.* de apro haec dicuntur. Ἐνάκ. Nomen proprium. item morbus. Ἐν ἀκαρεῖ. Minimo tempore, exiguo temporis momento. *Non multum aberat quin brevi tempore perirent.* Ἐνακμάζων. Invalescens. Ἐναλλάγδην. Decussatim. Agathias: *Legatos in medium produxit, manibus decussatim ad lumbos revinctis, et capitibus deorsum inclinatis.* [Ἐναλλαγῆναι. Ab amicitia alicuius transire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus est. Διαλλαγῆναι vero significat, cum ipso inimico in gratiam redire.] Ἐναλλάξ. Vicissim. Ἐνάλια. Marina. et ἔναλον, marinum. Ἐναλίγκιος. Similis. Ἐναλόντες. Qui inciderunt. Ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. *In area te occultas.* de iis dicitur qui latere non possunt. area enim undique circumspici potest. Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις. *In area latitas.* dicitur de rebus quae fieri nequeunt. Ἐν ἀμούσοις καὶ κόρ. *Inter indoctos etiam corydus loquitur.* dicitur de iis qui inter indoctos indocte disserunt.

Ἐναντία. ὅτι τὰ ἐναντία καὶ Ἀριστοτέλην συμπέπλεκται μὲν ἀλλήλοις ἑξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖται τετραχῶς συμπλεκόμενα. ἐναντία δὲ λέγονται τὰ πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα, ἢ τὰ ἀλλήλων ἀναιρετικά. τούτου δὲ λεγομένου οὐχ οἷός τε ὁ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενος δεῖξαι ἓν ἑνὶ ἐναντίον. δύνανται γὰρ καὶ πολλὰ πολὺ ἀφεστῶτα ἀλλήλων λαμβάνειν. τοῦτο μὲν ἐν τῷ αὐτῷ γένει· τὸ γὰρ ξανθὸν καὶ τὸ ὠχρὸν πολὺ λευκοῦ διεστάναι, ἀλλὰ καὶ ἀναιρετικά ἐστι τοῦ λευκοῦ, κἀκεῖνο τούτων. ἔστι δὲ πολὺ διε- 734 στῶτα καὶ ἐν διαφόροις γένεσι λαβεῖν. ἓν γὰρ ἑνὶ τὰ δύο διέστηκεν.

Ἐναντιοῦμαί σοι.

[Ἐναωρία.

Ἐναπερείσασθαι. ἐμπῆξαι.]

Ἐναπήρεισται. ἐνετίναχεν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ διατεινομένους ἐμπίπτειν.

Ἐναποματτόμενοι. ἐντυποῦντες.

Ἐναπομόρξεται Πρέμις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. τουτέστι, τὴν μαλακίαν ἐναποψήσεται, ἀπομάξει. καταπύγων δὲ ἐκωμῳδήθη ὁ Πρέμις. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἐναπομόργνυνται. ἐναποτίθενται.

Ἐνάπτοντες. ἐκδεσμοῦντες. Ἠσφαλίζοντο δὲ τὰς σχεδίας τοῖς ἀπὸ τῆς γῆς ἐπιγείοις, εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες πρὸς τὸ συμμένειν.

Ἔναρα. τὰ σκῦλα.

Οἷά περ οὐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα, οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον.

Καὶ Ἐναίρειν, τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν.

Ἔναρα. κυρίως ἔναρα, ὅσα ἅρμοσε καὶ συνήρμοσται τῷ σώματι, οἷον θώραξ, κνημῖδες. περιληπτικῶς δὲ εἴρηται καὶ τὰ τόξα ἔναρα.

Ἐνάργεια. ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης. Ἐνέργεια δὲ ἡ ἐν λόγοις, ἢ ἡ ἀθρόα προβολή.

Ἐναργής. φανερός.

Ἐναρίζειν καὶ Ἐναριζόμενοι.

Ἐνάρθρως. ἠκριβωμένως.

---

1. καὶ' Ἀριστοτέλην] Topicorum lib. II. (c. 3.) p. 299. edit. Sylburg., ubi philosophus sic inquit: *Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐναντία συμπλέκεται μὲν ἀλλήλοις ἑξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖ τετραχῶς συμπλεκόμενα* etc. Hunc locum Suidam respexisse manifestum est. Küst. καὶ' om. *V. 2. συμπλέκεται] συμπλέκεται A. Alexand. Aphrod. p. 96. 3. τετραχως] διχως A. V. 7. λαμβάνειν. τοῦτο μὲν] Legendum videtur λαμβάνειν τὸ ἐναντίον. 9. διεστάναι] Immo διεστᾶσιν. 13. Ἐναντιοῦμαί σοι] Glossa suspecta. Cf. supra in v. *Ἐν ἀμοίρους*. Ἐναντίον γενικῇ. Ἐναντιῶ σοί δέ, ἢ καὶ ἐναντιοῦμαι, δοτικῇ E. Ἐναντίον γενικῇ. ἐναντιώσασθαι δὲ δοτικῇ. ἐναντιοῦμαι σοι edd. ante Küst. Silet Gronovius. Duas sequ. glossas om. A. 14. Ἐναωρία] Ἐν ἀωρίᾳ cum *V. 15. Ἐναπερείσασθαι] Zon. p. 740. Cf. Creux. in Plotin. T. III. p. 215. post Albert. in Hesychium. 16. Ἐναπήρεισται] Vide supra v. Ἀπηρείσατο. Küst. Et Etym. M. Ἐναπήρηται B. E. 18. ἐντυποῦντες] ἐντυπούμενοι Hesych. 19. Ἐναπομόρξεται] Aristoph. Acharn. 843. *Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέμις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.* Vide ibi Scholiastam. Küst. Lege bis *Πρέμις*. 20. ἤγουν ἀπομάξει] ἤγουν om. A. B. E. *V. Zon. p. 741. Sed ἀπομάξει E pr.

1. καταπύγων] ὡς καταπ. Schol. 3. Ἐναπομόργνυνται. ἐναποτίθενται] Ἐναπομόργνυνται. ἐναποτίθενται A. V. Lex. Ség. et Zon. Glossa non apte posita. 4. Ἠσφαλίζοντο δὲ τὰς] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Polyb. lib. III. c. 46. ubi describitur ζεῦγμα, sive pons ex ratibus compactus, quo Hannibal elephantes Rhodanum fluvium traiecit. Adi ipsum Polybium. Küst. 5. ἐπιγείοις] Firmat v. Ἐπιγείοις. ἐνγείοις E. ἐπιγείοις Zon. p. 740. 7. συμμένειν] σημαίνειν E. 9. Οἷά περ οὐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χορ.] Locus hic in prioribus editt. corruptissimus est, quem ex Anthol. lib. VI. c. 25. Epigr. XV [Meleagri CXV, 6. Pal. VI, 163.] unde cum Suidas deprompsit (quod et a Porto observatum fuerat) emendavi. Sic autem habent priores editt.: Οἷά περ οὐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χορῶν οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε etc. Küst. ἐνοπῆς etiam A. B. V. E. Tum χορῶν οἷς θ. κοσμεῖται V. Integra haec praestat v. Ἐνοπή. 12. Ἔναρα κυρίως] κυρίως δὲ E. Vid. Schol. Il. ϛ'. 528. unde petendum ἐνάρησι. 13. κνῆα καὶ τὰ λοιπά] καὶ τὰ λοιπὰ om. A. B. V. E. et Zon. p. 733. Horum loco καὶ κνημῖδες Schol. 15. Ἐνάργεια] Ἐνέργεια. ἡ τῶν λ. λευκότης Zon. p. 721. 16. ἡ ἐν λόγοις] Orationem manciam redintegrabimus ascisccndo τραχυτής ex Etym. M. p. 337, 53. cui vicissim debetur *ἐνέργεια*. Alterum ἢ ἡ ἀθρόα προσβ. infra extat in v. Ἐνέργεια. ἢ ἡ] καὶ ἡ V. ἡ om. E. προσβολή] ἤγουν πρόσχρουσις inter versus V. ap. Gaisf. 18. Ἐναργής] Od. γ'. 420. Vid. Blomfield. gl. Aeschyl. Prom. 684. φανερῶς A pr. Zonaras et Etym. Gud. pp. 186, 35. Ἔναργῶς, φανερῶς. 20. Gl. om. Küst. repugnante *V. Continuae postsuit Gaisfordus.

Ἐναντία. Contraria secundum Aristotelem inter se sex modis implicantur: ex quibus quattuor tantum contrarietatem efficiunt. contraria autem dicuntur, quae multum inter sese distant; vel quae se mutuo tollunt. hoc autem si dicatur, is qui a talibus argumenta ducit demonstrare non potest, unum uni contrarium esse. possunt enim multa multum inter se distantia sumi in eodem genere. nam flavum et pallidum ab albo multum distant. quinetiam album tollunt, et hoc illa. possunt autem multum inter se distantia in diversis generibus sumi. nam in uno duo distant. Ἐναντιοῦμαί σοι. [Ἐν ἀωρίᾳ. Ἐναπερείσασθαι. Infixisse.] Ἐναπήρεισται. Incussit. dictum inde quod nitentes incumbimus. Ἐναποματτόμενοι. Exprimentes. Ἐναπομόρξεται Πρ. *Premis mollitiem suam in te abstergel.* Aristophanes. Premis enim ut cinaedus ab comicis carpebatur. Ἐναπομόργνυνται. Simulacrum exprimunt. Ἐνάπτοντες. Alligantes. *Rates autem firmabant rudentibus a terra protensis, et ad arbores in ripa natas alligatis, ut immotae starent.* Ἔναρα. Spolia. *Non quasi belli, sed chorearum spolia, quibus thalamum nuptialem ornatis.* Et Ἐναίρειν, spolia detrahere. Ἔναρα. Proprie sic vocantur, quaecunque corpori apta sunt, ut lorica et galea. perileptice tamen etiam arcus vocantur ἔναρα. Ἐνάργεια. Verborum evidentia et perspicuitas. Ἐνέργεια vero celeritas verborum, vel impetus concitatus. Ἐναργής. Evidens. Ἐνάρθρως.

Ἐναρμόνιον. ἐμμελές.
[Ἐνασχολοῦμαι. δοτικῇ.]
Ἐν ἄστει. ἐν τῇ πόλει.
Ἐναύειν. πυρὸς μεταδιδόναι. Πολύβιος· Εἰ δέ τις λειπόμενος μὴ θάνοι, φύγοι δὲ τὸν κίνδυνον, τοῦτον μήτε πόλει δέχεσθαι, μήτε πῦρ ἐναύειν. περὶ τούτων ἀρὰς ἐποιήσαντο πᾶσι μέν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἠπειρώταις, εἰς τὸ μηδένα τῶν φευγόντων δέξασθαι τῇ χώρᾳ. Καὶ αὖθις, Αἰλιανός· Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τὸν σηκὸν τοῦδε φοιτῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς, εἶτα μέντοι τὰς δεούσας ἱερουργίας ἐπιτελοῦντες, ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύονται, καὶ ἐξῆπτον πυρὰς κατὰ πόλεις, καὶ τοὺ δυσώδους ἀέρος τὴν φθοροποιὸν ἐκείνην νόσον μαραίνουσι, καὶ λεπτύναντες, τοῦτο δὴ τὸ καινότατον, τὴν νόσον ἔσβεσαν τῷ πυρί. Καὶ αὖθις· Καλλίξενος ὁ Ἀθηναῖος διὰ συκοφαντίαν ἄθλα ἀπηνέγκατο τῆς ἀναισχυντίας καὶ ἀσεβείας, ἐν ἄστει μισούμενος καὶ πενόμενος καὶ ἀποκλειόμενος λιμῷ ἀποθανεῖν· ἐπεὶ μήτε ὕδατος ἐκοινώνουν αὐτῷ, μήτε πυρὸς ἐναύειν ἐβούλοντο, ὥσπερ οὖν κοινωνεῖν τοῖς βουλομένοις καὶ δεομένοις.
Ἐναύειν. τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐνανσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν.
Ἐναυλήματα. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα καλοῦσιν.

1. Ἐναρμόνιον] Intpp. Alciphr. I, 18. p. 98. contulit Gaisf. 2. Gl. clam Gaisfordus inculcavit, silente Gronovio. Utitur verbo Io. Lydus de Magistr. III, 13. 61. 75. 3. Ἐν ἄστει] Nescio an spectet Aristoph. Av. 494. *Gaisf.* Deinde cum A. V. delevi: Ἔνατος. δασύνεται. ἐκ τοῦ εἷς ἑνός. Ἔνατος καὶ ἐνάτη. δι' ἑνὸς ν. ἐννέα δὲ διὰ δύο νν καὶ ψιλοῦται. Ἐνατενίζω. δοτικῇ. βλέπω. Ubi libri in his dissentiunt: ἐκ τοῦ εἷς] ἀπὸ τοῦ εἷς ἑνός. τινὲς δὲ καὶ ψιλοῦσιν, ὡς καὶ τὰ ἐννενήκοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐννέα διὰ δύο γράφεται νν, ἔνατος δὲ καὶ ἐνάτη δὲ ἑνός. E. ubi deest gl. seq. Ἔνατος καὶ] Ἔνατος ἐνάτη. δι' ἑνὸς ν. ἐννέα διὰ δύο νν B. Cf. Zon. p. 722. In gl. Ἐνατενίζω ascripsit Toupius Synes. Ep. I. et Schol. Theocr. X, 18. 4. Πολύβιος] Fragmentum lib. IX. c. 40. Wesselingium in Diodor. XVIII, 38. attulit Gaisf. 5. λειπόμενος] λειπόμενα A. B. E. Puto λειπομένων, si Acarnanes pugna vincerentur. 8. φευγόντων] φυγόντων V. 9. Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπιπ.] Vide infra v. Ἰαχήν, ubi locus hic Aeliani auctior legitur. *Küst.* Εἴ πω V. 12. βωμοῦ] θυμοῦ B. E. 13. καὶ ἐξῆπτον] Lege cum gl. inferiore ἐξάπτοντες.

1. λεπτύναντες] Altera gl. κρατύναντες. 2. Καλλίξενος ὁ Ἀθην.] Historia, ad quam fragmentum hoc referendum est, extat apud Xenophontem Histor. Graec. lib. I. in fine. *Küst.* Aeliano hunc locum tribuit Schneiderus in Hellen. I, 7, 35. 5. πενόμενος] μενόμενος A. λιμῷ ἀποθανεῖν] Idem de Callixeno tradit Xenophon loco laudato: Καλλίξενος δὲ κατελθών, ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς, ἐς τὸ ἄστυ, μισούμενος ὑπὸ πάντων λιμῷ ἀπέθανεν. Ceterum hic apud Suidam addita una vocula legendum putem, ὥστε λιμῷ ἀποθανεῖν. Sic enim constructio et sensus planior erit. *Küst.* Immo haec ad ἄθλα referuntur: quamobrem virgulam post ἀποκλειόμενος removi. Gaisfordo excidit commentum ἀποθανών. Deinde praestat κοινωνεῖν. 6. πυρὸς ἐναύειν] πῦρ ἐναύειν Valcken. in Herodot. VII, 231. 7. ὥσπερ οὖν κοινωνεῖν] Wolfius et Portus legendum coniiciunt, ὥσπερ ἔθος κοινωνεῖν: quod non displicet. *Küst.* ὥνπερ ἦν Hemsterhusius. Nihil movendum: v. Aesch. Agam. 1428. Tetigit Abreschius in Choeph. 93. Asciscendum enim e praegressis βούλονται. κοινωνεῖν] μὴ κοινωνεῖν A. V. Mox δεομένοις καὶ βουλομένοις E. 9. Ἐναύειν] Locus adiectus pertinet ad Ἐναύειν quod praecedit. Vid. Valcken. in Ammon. p. 153. *Hemst.* τὸ ἱκετεύειν] καὶ τὸ ἱκ. E. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπ.] Fragmentum hoc propter brevitatem obscurum est. *Küst.* Hoc fragmentum proculdubio descripsit Suidas ex Hieronymi Rhodii libello de Poetis Tragicis: de quo Noster in v. Ἀναγυράσιος, Ioannes Ionsius de Scriptt. Histor. Phil. p. 129. et nos supra in v. Ἐγκατωκοδόμησεν. Referendus autem est hic locus ad Euripidis fabulam Phoenicem, quam ex Homero hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam fecisset Homerus: de quo Valckenarius Diatrib. Eurip. c. XXVI. Ceterum aliud est Ἐναύειν, aliud Ἐναύσασθαι. Sed sic solet Suidas, ut verba diversae significationis confundat: quod et alibi observavimus. Recte autem Noster, Ἐναύειν, ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat Valckenarius in Ammonium p. 153. Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem Αὔειν et Ἰαύειν, Ἐναύειν et Ἐνιαύειν. Nicander in Theriacis v. 283. Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. Ita scribendus iste versiculus, quem male solicitavit Valckenarius in Theocriti Syracusias [p. 248.]. Nicander in Ther. 263. Ἢ καὶ ἁμαροχιῷοι παρὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. Ubi Schol. τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὔει, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει. ἐξενήνεγκται δὲ χωρὶς τοῦ ι· ἔστι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει. Quocum facit Etymologus v. Αὔω. *Incubare* vocant Latini. Plautus in Curculione I, 1, 61. *Id eo fit, quia hic leno aegrotus incubat In Aesculapii templo.* Ad quem locum consulendi interpretes. *Toup.* III. p. 63. Is pulchre vestigia sermonis illius indagavit, quo Hieronymus fontem Euripideae Phoenicis significarat. Sed neque placet εἰ δέ, cuius loco Toupius ἔτι δέ, V. εἰσὶ δέ (licet autem εἴγε tentare, quamquam nihil desiderabat Hermannus), neque apparet qua cognatione fragmentum cum lemmate Ἐναύειν teneatur. Nam quae Toupius iactavit de verbis αὔειν et ἰαύειν similibusque, ea nihil faciunt ad ἐνανσάμενος. Exemplum quidem non dubito quin ab v. Ἐνανσματα divulsum sit; quam olim praecedebat etiam glossa Ἐνανσασθαι. Sed lemma Ἐναύειν, quod improspero lusu Valckenarius iuvenis mutabat, ab criticorum suspicionibus defendit Zon. p. 740. Ἐναύοντες. ἐνάπτοντες ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς. 11. Φοίνικι] φοίνικος V. φοίνικα *V. Tum παρατίθησιν B. E. 12. Ἐναυλήματα. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλ.] Eadem habet Etymologus [sive Zon. p. 733.]. *Küst.* Ruhnkenius in Timaeum p. 115. legit Ἐνθυλήματα. Sed leg. puto Θυλήματα. Istud ἐν adhaesit ex praec. voce. *Toup.* MS. ἐνθυλήματα etiam Hemsterhusius. Nec dubitare sinit gl. Θυλήματα.

Accurate. Ἐναρμόνιον. Concinnum. Ἐν ἄστει. In urbe. Ἐναύειν. Usum ignis alicui impertiri. Polybius: *Si quis vero superstes mortem non oppetisset, sed ex proelio fugisset, eum ne quis urbe reciperet, neve usum ignis eidem impertiretur. huic interdicto addiderunt imprecationes, cum omnium, tum maxime Epirotarum gratia, ne quis quemquam eorum qui fugissent fines suos intrare pateretur.* Et Aelianus: *Si quando publica lues grassaretur, sacri scribae fanum eius adeuntes, sacris rite peractis, ex ara ignem accendebant, rogisque passim per urbem excitatis pestiferum aeris foetorem sedabant, et luem (mirum dictu) igne exstinguebant.* Et alibi: *Callixenus Atheniensis ob calumniandi studium has impudentiae et impietatis suae poenas dedit, ut in urbe omnibus exosus, et cum egestate conflictans, itemque [a commercio reliquorum hominum] exclusus fame periret, nemine nec aquae nec ignis usum ei impertiente, quae omnibus praeberi solent, qui ea cupiunt et petunt.* Ἐναύειν. Ad templa supplicare. *** *Hinc Euripides totius argumenti faces deprompsit, ita ut omnia referret ad Phoenicis personam.* Ἐναυλήματα. Farina vino et oleo macerata. alii vero ἐναυλήματα simpliciter farinam vocant.

Ἐναυλισθῆναι. ἐνοικισθῆναι.

Ἐναύλισμα. οἴκημα.

Ἔναυλον. οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευόμενον, ἔτι ἐνηχούμενον. Πισίδης·

Αἰεὶ γὰρ ὡς ἔοικεν αἱ περιστάσεις,
ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμέναι πόνων,
τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων.

Ἐναύλους. τοὺς χειμερινοὺς ποταμούς. παρὰ τὸ αὐλεῖν.

Ἐναύσματα. ἀρχάς, ἐμπυρεύματα, ὑπεκκαύματα. Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι, κἄτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Αἰλιανός φησιν.

Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες. ἐν τοῖς τοιούτοις πρὸς τὸ πρωτότυπον ἡ σύνταξις ἐπανάγεται. ἔστι γὰρ ἡ σκέπη. Θὲς οὖν, εἴ τι βούλει, γένος ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, πάλιν ἐπὶ τὸ τοιοῦτο μέλλεις ἐλθεῖν. ὅμοιον τούτῳ καὶ τό, Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι τὸν σταυρόν. ὀφείλεις οὖν εἰπεῖν, ἐν αὐτῷ· πρὸς τὸν σταυρόν.

Ἐναφῆκαν. ἐνέβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταίη.

Ἐν βραχεῖ. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων.

Ἐν γειτόνων. τῶν πλησιαζόντων.

Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Ἐν γήρει πίονι. ἐν πλήθει ἐτῶν.

Ἐν γυάλοισιν. ἐν τοῖς κοιλώμασι. 736

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι Πιερίας.

Ἐνδατούμενος.

Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος·

Σοφοκλῆς Τραχινίαις.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα,

---

1. Ἐναυλισθῆναι] V. Ἐπιπόνως. *Hemst.* Id olim in Xenoph. Anab. VII,7,8. ferebatur. Non inusitata vox, quam praeierat Herodotus. ἐνοίκισμα] οἴκημα A. B. V. E. Zonaras et Lex. Bachm. p. 219. νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα Hesychius. 3. Ἔναυλον] Vid. Ruhnk. in Timaeum p. 100. et Wyttenbach. in Plutarch. p. 17. D. 4. Πισίδης] Fragm. Foggin. v. 87. Mox ἐρεθισμένων Med. 8. Ἐναύλους] Vid. Il. π'. 71. φ. 312. παρὰ τὸ αὐλεῖν] Quid hoc? Rectius et clarius Etymologus: παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι ὡς αὐλούς. *Küst.* Nihil mutat in oratione corrupta Zon. p. 714. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ βαθὺ καὶ ἐπίμηκες Schol. Hom. Post hanc gl. Ἐναύσασθαι. ἐξάψασθαι omiserunt A. B. V. E. Glossam habet Zonaras p. 740. Gaisfordus ascripsit Schol. Platonis p. 253. Ἐναύσασθαι. μεταλαβεῖν. 10. ὑπεκκαύματα] Huius loco Hesychius φαντάσματα. 11. ἐναυσάμενοι] ἐναυσάμενος τὸν λόγον, *sermonem accendens.* Sic Clem. Alex. ἐναύσματα τοῦ λόγου. Vide Wesseling. in Diodor. Sic. II. p. 556. Quare hoc fragmentum ad sequens ἐναύσασθαι pertinere videtur. Polyb. p. 1046. ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας. Aeschines Dial. p. 116. Iamblich. Protr. p. 146. *Toup.* MS. Adde locum in v. Ἐναύοντες disceptatum. 14. Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ.] Articulum hunc priores editt. [inde ab Ald.] cum praecedentibus male connectunt, quem inde separandum esse et sensus et series litterarum clamant. *Küst.* Glossam scriptoris ecclesiastici si satis assequor, propior fuit vox σταυρὸν quam σκέπη, cuius ad notionem ille quisquis fuit direxit suum αὐτῇ. 17. τὸ τοιοῦτο μέλλεις] τοῦτο θέλεις A. B. V. E. 19. σταυρόν] τὸν σταυρόν A. B. V. E. Med.

1. Ἐναφῆκαν] Vid. v. Μίλων Κροτωνιάτης. 3. Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione. *Küst.* Eadem extant ante v. Ἐμβραχυ. Mox Gaisf. delevit Ἐν ἀμηχανίᾳ. ἐν ἀπορίᾳ, cum A. B. V. E. 5. ἀμηχανίῃ] ἀμηχανία E. Vid. mox v. Ἐν δὲ διχοστασίῃ. 6. περιπέτειαν] Sic MSS. Pariss. At priores editt. [et E.] male προπέτειαν. *Küst.* Addiderunt τινα A. B. V. E. cum gl. Ἐν δὲ διχοστ. Ceterum ἐπὶ τῶν ἀναξίων τιμῆς, διὰ δὲ περιπέτειάν τινα αὐτῆς ἀξιουμένων MS. 177. 8. Ἐνγειτόνων] Potius ἐγγειτόνων: quod loco suo reddendum est. *Küst.* Deest gl. V. Qui vulg. contra Küsterum defendit, exempla nonnulla profert Abresch. in Aeschyl. T. I. p. 174. *Gaisf.* Cf. v. Ἐκ γειτόνων, quaeque congessit Reitz. in Luciani Conviv. 22. 9. Ἐν γῇ πένεσθαι] Sic Diogen. et Prov. Bodl. Stobaeus ap. Gaisf. LIX,15. ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον. Pro πλεῖν B. E. πλουτεῖν. Explicavit apertum sensum Prov. Coislin. 184. 10. Ἐν γήρει] Sic gl. MSS. in Psalmos. Respicitur enim ad Ps. XCI,14. *Alb.* Videndus ille in Hesychium. Deest gl. V. habet Zon. p. 734. 12. Χαῖρε μελαμπέπλ.] Anthol. Pal. VII,43. apud Brunckium Inc. 534. μελαμπέπλοις *V. Sub gl. finem cum A. B. V. E. Med. abieci, quae Küsterus ex Anthologia submiserat, τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον. 14. Ἐνδατούμενος] Euseb. Praep. p. 647. ubi Aeschylus τὸν δ' ἐνδαιτεῖσθαι τάσδ' ἐμὰς εὐπ. Ita leg. Ἐνδαιτεῖσθαι est *percurrere. Toup.* MS. Vid. Blomfield. gloss. Aeschyli Theb. 575. Explicationem addit Hesychius, ubi vid. Küsterus. 16. Σοφοκλῆς Τραχινίαις] V. 793. 17. Ἐν δὲ διχοστ.] V. Schott. in Zenob. III,77. 18. παροιμία] καὶ παροιμία E.

Ἐναυλισθῆναι. Inhabitari. Ἐναύλισμα. Inhabitatio. Ἔναυλον. Paulo ante auditum, quod adhuc aures nostras personat. Pisides: *Semper enim ut par est calamitates, recentibus irritatae molestiis, impetum pariunt omnibus fortiorem consiliis.* Ἐναύλους. Hibernos fluvios, ab eo quod est αὐλός. Ἐναύσματα. Principia, scintillas, igniculos. Aelianus: *Et quosdam doctrinae quasi igniculos ab eo accendentes, postea eam bene et recte imitati sunt.* Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ. In huiusmodi loquendi generibus constructio ad primitivum semper refertur. id autem hoc loco est σκέπη. pone igitur, si vis, masculinum, femininum, neutrum genus: semper eo redibis. huic simile est illud: *Virgam potentiae possidentes crucem.* dicendum igitur est ἐν αὐτῷ: propter σταυρός. Ἐναφῆκαν. Immiserunt. *Cuneos in quercum impegerunt, ut diffinderetur.* Ἐν βραχεῖ. Antiphon posuit pro breviter vel summatim. Ἐν γὰρ ἀμηχ. *In dubiis enim rebus vel Carcinus honores adeptus est.* dicitur de hominibus contemptis, qui in perturbato civitatis statu honore digni censentur. Ἐν γειτόνων. Vicinorum. Ἐν γῇ πέν. *In terra pauperem quam in mari divitem esse praestat.* Ἐν γήρει πίονι. In annosa senectute. Ἐν γυάλοισιν. In cavitatibus. *Salve, Euripides, in pullatis Pieriae vallibus.* Ἐνδατούμενος. Sophocles *Trachiniis: Infelix connubium conviciis insectans.* Ἐν δὲ διχοστ. *In seditione vel Androcles dux belli creatur.* proverbium quod dicitur de hominibus contemptis, qui in turbato rerum statu honores consequuntur. huic similia sunt illa

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς.
Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

καὶ γὰρ ἐν ἀμούσοις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

Ἐνδεέστερος. ἐλλιπέστερος. Ἐνδεέστερος δὲ ἦν δεῖ τῆς συμβαινούσης χρείας. διὸ καὶ ὅσα ἔγραψεν. εὕροι τις ἂν τὰ μὲν ἐμφιλόνους καὶ τελεσιουργὸν ἔχοντα, τοὺς δὲ ἕκαστον οὐ πάνυ συνηρμοσμένα.

Ἕνδεκα. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἐπιμελομένη τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατακρίτων· ἐφ' ἧν ἀνήγοντο οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀνδραποδισταί.

Ἐνδεκάζοντας. ἀντὶ τοῦ ἑορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.

Ἐνδελεχισμός. ἐπιμονή. ἡ συνήθης θυσία ἡ καθημερινή. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἑβραίοις καὶ πρωὶ καὶ ἐν ἑσπέρᾳ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ θεῷ θύειν. Πράγμασιν ἐνδελεχεστάτοις ἀπὸ τῆς πενίας μαχόμενοι, ἀπαλλαξόμενοι ἐς βυζάντιον ἦσαν.

Ἐνδιαιτήσασθαι. παραλαβεῖν, ἀκροάσασθαι. Οὔκουν πρόσθεν ἔτι ἀποκρίνασθαι περὶ σπονδῶν, οὐδὲ φίλιον λόγον ἐνδέξασθαι παρὰ τῶν τὰ πολέμια ἔργα δρώντων.

Ἐνδέξια. αἴσια, καλά.

Ἐν δέοντι. ἐν τῷ χρησίμῳ. Ἀριστοφάνης·

Εὖγε ποιῶν ἀπόλοιτ' ἂν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ περί γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

δεοντίοις, πρὶν ταρίξαι ἡμᾶς.

---

2. Ἐν δὲ διχοστ.] Versus accessit ex A. B. V. E. et Zenob. 4. καὶ γὰρ ἐν ἀμ.] Simplicissima Valckenarii ratio, καὶ, ἐν γὰρ ἀμούσοις. κτλ. refingentis in E. Hipp. 986. Praestat tamen γὰρ expungere cum Prov. Bodl. 321. Arsen. p. 229. et superiore gl. Ἐν ἀμούσοις. De proverbio dixit Bohnk. in Tim. p. 164. 5. Ἐνδεέστερος δὲ ἦν δεῖ τῆς συμβ.] Fragmentum hoc deprompsit Suidas ex Damascio de Vita Isidori philosophi, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1040. (339. b.) hic ipse locus *αὐτολεξεὶ* paene legitur, ut a Pearsono observatum fuit. Sic autem Photius: *διὸ καὶ ἐνδιαίτησις (Ταῖδιος) ἦν ἐν τούτοις*, (i. e. in poeticis), *ἄλλον καὶ ἄλλους, ἅπαν ἐγκεψεν, εἴποι τις ἂν τὰ μὲν ἐμφιλόνους καὶ τελεσιουργὸν ἐπιφαίνοντος, τοὺς δ' ἕκαστον οὐ πάνυ συνηρμοσμένους.* Sic et apud Suidam scribendum putem. *Kust.* Cherilorem fuit nobilium praestat v. *Προδίκου*, coll. v. *Τελεσιουργός*. Imitationem Platonicam observavit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 36. 10. Ἕνδεκα. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἐπιμ.] Scholiasta Aristophanis Vesp. 1103. *Εὑρόντα οἱ Ἕνδεκα τοὺς διδρύμους, οὕτοι δὲ τὸν διαπράξαντα τελευτᾶν. Ἄλλως.* Ἡ τῶν Ἕνδεκα ἀρχὴ τοὺς μὲν ἀναλογοῦντας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ λωποδύτας δικάζει ἐπάλληλα· τοὺς δὲ ἀνοσιουργοὺς εἰς δικαστήριον εἰσάγει. Egregie Etymologus ex Lexico Rhetorico: Ἕνδεκα. κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν οὗτοι, πρωτοστάται τοῦ δικαστηρίου· καὶ τοὺς ἀνοσιουργοὺς παραδόντων καὶ ἀθετῶν παραλαμβάνοντες ἔμμηνον· τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τὸ γνωσθὲν τοῦ αὐτῶν ἔπραττον. Hi ergo undecimviri apud Athenienses similes erant triumviris capitalibus apud Romanos. Vide etiam infra v. *Παράδοτον*. *Kust.* Lysias Or. *κατὰ Διογείτονος* [p. 528. *ἐπὶ μὲν τ.*] Ὅταν μὲν κελεύσῃ, διὰ τὸ πατρῷα ἁμαρτήματα ἄλογα τοὺς ἕνδεκα παραδίδωσι. Vid. Petit. Comm. Legg. Att. VII, 4. p. 556. *Reines.* Addit Gaisfordus Photii Lex. p. 49. Wesseling. in Diod. XIII. 102. Boissonad. in Aristaenet. p. 738. Quibus accedant ab Hermanno in Commentario antiqu. publ. Gr. §. 139. indicati. *ἐπιμελομένη*] ἐπιμελουμένη E m. sec. 13. Ἐνδεκάζοντας] Ex Harpocratione. Notandum autem est in loco illo Demosthenis, ad quem Harpocratio hic respexit, non legi hodie *ἐνδεκάζοντες*, sed *ἐνδεκατίζοντες*. In ipsa verba oratoris, quae extant in orat. contra Theocrinem p. 513. (1355.) *Οὐ γὰρ ἀληθὲς ἐωμόκατ' αὐτούς, ἐπὶ μὲν τοῦ δικαστηρίου καὶ τοὺς βήματος ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντες ἁπάντων, ἰδίᾳ δὲ πολλὰ χρήματα λαμβάνοντας, καὶ μετέχοντας τῶν ἡμερῶν· καὶ ποτὲ μὲν λουομένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς παῖδας, μικρὸν δὲ διαλιπόντες τοὺς αὐτοὺς τούτους ἐνδεκατίζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερὰ ποιουμένους*, ἐνδεκατίζοντας in loco hac Demosthenis accipio de celebratione decimi a nativitate infantum diei, quo veteres convocatis amicis nomina eis imponere et convivia solemniter agitare solebant. Vide Nostrum supra vv. *Ἀμφίδρομα* et *Ἑβδομαγένεια*, ubi de more hac veterum dilucide agitur. *Kust.* Ipsum *ἐνδεκάζοντας* cum ed. Paris. p. 724. edentem Reiskium, qui explicationem vocis ad *δεκάς* retexerat, secutus est Bekkerus. Huius tres optimi libri *ἐνδεκάζοντος*. *ἑορτάζοντας*] Sic habent MSS. Paris. Priores vero edit. *ἐντιτριάζοντας*: quod minus placet. *Kust.* *ἐντριτάζοντας* etiam B. E. *Vo. Zon. p. 742. cum libris Harpocr. (ut MS. Vat. apud Bastium.)

1. Ἐνδελεχισμός] Vide Iosephum Ant. p. 555. *Toup.* MS. Vid. Spanhem. in H. I, 1, 1. Schleusner. Lex. V. T. in v. Ἐνδελεχισμός A. B. V. Zonaras. *Gaisf.* Sacram esse glossam post interpretes Re vehil docet Ernest. p. 43. 2. καὶ καθημερινή] ἡ καθημερινή A. B. V. E. *Λέγεται δὲ καὶ ἡ καθ. Suidae Lex. Bachm. p. 220.* Mox *καὶ πρωὶ* om. B. E. *Ἔθος γὰρ ἦν — τῷ Θεῷ θύειν*] Haec sunt verba Divi Chrysostomi Homil. III. adversus Iud. p. 429. *Kust.* Altum Chrysostomi locum affert Lex. Bachm. p. 220. 4. *Πράγμασιν ἐνδελεχ.*] Fragmentum hoc exstat apud Procopium Histor. Arc. c. 6. sed ubi pro *ἐνδελεχεστάτοις*, rectius legitur *ἐνδελεχίαισιν*, quod ibi adverbii vim habet. *Kust.* Legendum etiam *τοις δειτ.* 8. *ἀποκρίνασθαι*] *ἀποκρίνεσθαι* A. V. De hoc vix iudicari licet propter sensus ambiguitatem. 9. *φίλιον*] *φίλον* V. E. *φίλον* Med. *ἐνδέξασθαι*] *δέχεσθαι* E. qui mox *δρώντων ἔργα*. Nihil mutat Zon. p. 742. 11. Ἐνδέξια] Hom. Il. *ι.* 236. *ἐνδέξια οἰωνὰ φαίνων*, ubi Schol. *ἐγκλ.* 12. *τῇ χρησίμῳ*] *ἐν τῷ χρησίμῳ* A. V. Zon. p. 734. addens *ἐν τῷ πρέποντι*, *καὶ προσήκοντι* subiicit E. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 271 — 73. *Εὖγ' ὦ πάτερ δέσποτ' Ἀθηναῖε ποιῶν ἀπόλοι' ἐκεῖνος κἂν ὅ, κτλ.* 13. *ποιῶν*] *πολῶν* A.

---

proverbia: *In rebus dubiis vel Carcinus honores consecutus est.* Et, *In seditione vel pessimus ad honores pervenit.* Et, *Inter indoctos vel corydus garrit.* Ἐνδεέστερος. Inferior. *Semper autem minus praestabat quam res postularet. quare in carminibus eius sublimes quidem et efficaces sententias, minorem autem versuum elegantiam quis deprehendat.* Ἕνδεκα. Undecimviri, magistratus Athenis, cuius curae commissi erant capitis damnati in carcere: ad quem adducebantur etiam fures et plagiarii. Ἐνδεκάζοντας. Solemnem diem agentes, decimum diem una celebrantes. Demosthenes in oratione contra Theocrinem. Ἐνδελεχισμός. Assiduitas, consuetum et quotidianum sacrificium. Hebraeis enim mos erat et mane et vesperi et quotidie Deo sacrificium facere. *Cum perpetuo cum mala paupertate conflictandum ipsis esset, eius vitandae causa Byzantium se contulerunt.* Ἐνδελεχῶς. Assidue. Ἐνδέξασθαι. Acupero, audire. *Itaque nec de foederibus anteu se acturos, nec auscultaturos esse dictis amicis illorum, qui hostilia patrarent.* Ἐνδέξια. Dextra, praeclara. Ἐν δέοντι. Opportune. Aristophanes: *Laudandus ille qui perierit tempore reipublicae opportuno, priusquam intritum nobis infunderet.* id est, priusquam civitatem turbaret.

Ἐνδέχεσθαι. παραδέχεσθαι, πείθεσθαι. Ὁ δὲ ἐλπίσι κεναῖς αὐτοὺς ἔβοσκεν, οὐκ ἐῶν τοὺς Βελισαρίου λόγους ἐνδέχεσθαι. — Καὶ λόγους ὑπὲρ αὐτοῦ θειοτέρους ἀναπλάττειν, καὶ φήμας ἐνδέχεσθαι περαιοδιστέρας.

Ἐνδεικνυμι. ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ καταγγέλλειν τινὰ κακουργοῦντα περὶ τὰ κοινά. Καὶ Ἐνδείξασθαι ἐπὶ τοῦ καταγορῆσαι. Ἰώσηπος· Πολλοὺς γὰρ διὰ τὰ οἰκεῖα μίση καὶ διαφορὰς ἰδίας ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους.

Ἐνδεῖκται. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ. συκοφαντῶν, καιηγόρων. Ἐνδεῖκται. οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Μὴ ἐάσῃς ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας.

Ἐνδεῖν. χρῄζειν.

Ἐνδειξαμένῳ. ἀντὶ τοῦ ἀπολογησαμένῳ. Καὶ Ἔνδειξις, ἡ ἀπολογία.

Ἔνδειξις. δίκη κατὰ τῶν ὀφειλόντων καὶ δημηγορούντων. οὐ γὰρ ἐξῆν λέγειν, οὐδ' ὅλως ἐπίτιμον εἶναι ὀφείλοντα. ὥστε εἰ καὶ ἦρχέ τις ὀφείλων, ἐνεδείκνυτο. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν φυγάδων, ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντων, ἡ ἔνδειξις.

Ἔνδειξις. ἐάν τις ἄτιμος ὢν ἢ ἀφληκὼς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικὼς ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν. ὁμοίως καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, οἷον τὸν ἠταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ· ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς τιμῶσιν οἱ δικασταί, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι.

Ἔνδειξις. εἶδος δίκης δημοσίας· ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἐνδιάει. ἔνεστι, διατρίβει.

Ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

Καὶ Ἔνδιος παρὰ Ὁμήρῳ ὁ μεσημβρινός. Καὶ Ἔνδια.

Τρισσὰ μὲν ἀνιολικῶν ἀναπέπταται ἔνδια κύκλων.

---

1. Ὁ δὲ ἐλπίσι κεναῖς αὐτοὺς ἔβ.] Et hoc fragmentum legitur apud Procopium. *Küst.* Deest locus V. 2. ἔβοσκεν] ἔωσκεν B. E. οὐκ ἐῶν — ἐνδέχεσθαι recepit Zon. p. 743. 4. ἀναπλάττων] ἀναπλάττειν A. 6. ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ καταγγ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 278. *Küst.* 8. Ἰώσηπος] Bell. Iud. [IV, 2, 5.] p. 272. *Toup.* 11. Ἐνδεῖκται] Bis explicavit Zon. p. 715. et 743. Σπαράττεται] Synesius Ep. 118. p. 256. B. *Hemst.* 12. ἦτοι συκοφαντῶν] ἦτοι om. A. B. V. E. 14. Μὴ ἐάσῃς] V. Philostrat. de Vit. Soph. p. 621, 16. Synes. Ep. 119. p. 257. A. *Hemst.* Locos eosdem indicavit etiam Toupius. 16. Post χρῄζειν Gaisf. delevit ἐλλείπειν. καὶ ἔνδεια, cum A. B. V. E. Cf. supra v. Ἔνδεια. Hesychius habet καὶ ἐλλείπειν. 17. Zon. p. 742. 19. Ἔνδειξις] Herald. Anim. in Salmas. IV, 9. attulit Gaisf. Omnia repetiit Zon. p. 721. ὀφειλόντων] Hic post ὀφειλόντων et mox post ὀφείλοντα addendum esse τῷ δημοσίῳ ex sequenti articulo et re ipsa patet. *Hemst.* 20. ἐπίτιμον] ἐπιτίμιον V. 21. τὸν ὀφείλοντα] τὸν om. A. B. V. E. Med. Zon.

1. ἤδη] ἦν Meierus *d. Att. Prox.* p. 241. δὲ καὶ] καὶ om. A. 2. ὅπου μὴ ἔξεστι] De formula Gaisfordus attulit Hemsterh. in Luciani Iudic. Vocal. 4. 3. ἐάν τις ἄτ.] Eadem Schol. Bav. in Demosth. Lept. p. 504. Desinit in τόπων Zon. p. 722. ὀφληκὼς τῷ δημοσίῳ] τῷ δημοσίῳ ὀφείλων E. 7. τὸν ἠταιρηκότα τῆς ἀγ.] Hic ἀπὸ κοινοῦ post vocem ἠταιρηκότα repetendum est ἀντιποιούμενον. Vide nos supra in v. Δοκιμασίαν ἐπαγγ. ubi quaedam habes ad illustrationem loci huius facientia. *Küst.* 8. ἢ τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελ.] Vide Suidam supra v. Ἀποιχόμενα et infra v. Πατὴρ: et Petitum de Legg. Attic. p. 502. *Küst.* 12. Ἔνδειξις. εἶδος δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum de Legg. Att. p. 514. 515. *Küst.*

13. τόπων] τρόπων B. E. 14. ἀπέχοιντο] ἀπέχοντο B. ἀπέχοντο E. Δημοσθένης] Editus Harpocratio: πολλοὶ μὲν οὖν εἰσι λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. 17. Ὄμμασι μούνοις] Silentiarii Ep. XVII, 9. Anthol. Pal. V, 270. 18. ἐνδιάει] καὶ ἔνδιος ἐνδιάει A. ἔνδιος B. E. Adde Apollonii Lex. p. 265. 19. παρὰ Ὁμήρῳ] Odyss. δ'. 450. Cf. v. Ἔνδιος. Ἔνδια] ἔνδεια V. 20. Τρισσὰ μὲν ἀντολικῶν ἀναπ.] Versum hunc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam sensus eius mihi obscurus est, nec unde eum deprompserit Suidas nunc memini. Portus eum sic reddiderat: *Tres quidem orientalium expanduntur meridiani circulorum.* Sed quid hoc? *Küst.* Etsi temerarium facinus et anceps possit videri, si quis obscurum versum ausit interpretari: suspicor tamen ἔνδια ad eum significatum referri, quem cum alii citerioris aevi poetae sibi concesserunt, tum Oppianus Hal. IV, 371. indicatus ab Eust. in Od. δ'. p. 1505. (coll. in Il. σ'. p. 1165.) ἔνδιον

Ἐνδέχεσθαι. Accipere, obtemperare. *Ille vero eos inani spe pascebat, non sinens eos Belisarii dictis auscultare. — Et fingere quasi dicta quaedam divina et oracula mira de eo acciperet.* Ἐνδείκνυμι. Ἐνδεικνύναι dicebant ad magistratum deferre eum, qui rempublicam mala fide administraverat. Et Ἐνδείξασθαι, accusare. Ioscphus: *Multos innocentes ob domestica odia et privatas inimicitias delatum iri.* Ἐνδεῖκται. Accusatores, delatores. *Laceratur a calumniatoribus, qui Cyrenas male vexant.* Ἐνδεῖκται. Delatores erant in Asia. *Ne sinas nos esse praedam calumniatorum et delatorum, qui sunt communes totius provinciae pestes.* Ἐνδεῖν. Indigere. Ἐνδειξαμένῳ. Illi qui se defendit. Et Ἔνδειξις, defensio. Ἔνδειξις. Actio contra illos, qui reipublicae aliquid debentes ad populum verba faciunt. qui enim reip. deberet, ei neque publice verba facere, nec civium iura retinere licebat. ita siquis debitor aerarii magistratum gereret, accusari poterat. eadem accusatio contra exules instituebatur, qui in locum ipsis interdictum reversi essent. Ἔνδειξις. Si quis infamia notatus, aut pecuniam aliquam aerario debens, quam non persolverat, magistratum capesseret, vel ius diceret, eum quivis civium accusare poterat; item illum, qui actionibus et locis lege interdictis non abstineret: velut si impudicus comitiis interesset, et in concione populi verba faceret. praeterea eum qui de mortuis detrahebat. deinde vero, siqui horum criminum alicuius convicti fuissent, iudices modum poenae vel multae statuebant. Ἔνδειξις. Genus iudicii publici, cui obnoxii erant, qui locis vel actionibus a lege interdictis non abstinuissent. Demosthenes in oratione contra Aristogitonem. Ἐνδιάει. Inest, immoratur. *Oculis solis delinior, quibus blanda spes inest.* Et Ἔνδιος apud Homerum, meridianus. item ἔνδια.

738 Ἐνδιατρίψας τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν.
Ἐνδιαίτημα. διατριβή.
Ἐν δίκῃ. ἀντὶ τοῦ δικαίως καὶ μάλα εἰκότως.
Ἔνδικον. δίκης ἄξιον. ἢ δίκαιον. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς.
Ἐν Διομείοις Ἡράκλειόν. ἢ ἐν Διομείοις ἀγομένῃ τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτῇ.
Ἔνδιος. μεσημβρινός.
Ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἦεν ἔτι, θέρμετο δὲ χθών, τόφρα δ' ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἠνοψ. τουτέστιν, ὁ λαμπρός.
Ἐνδόμυχος. σκοτεινός, ἀπόκρυφος. Δαμάσκιος· Οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις, ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε μηδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητέρι λέγειν ὅπη ἀπίοι.

Ἔνδοξα. φησὶν Ἀριστοτέλης συλλογισμὸν διαλεκτικὸν εἶναι τὸν δι' ἐνδόξων γινόμενον. ἔνδοξα δέ ἐστι, δι' ὧν ὁ διαλεκτικὸς γίνεται συλλογισμός· τουτέστι, τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς σοφοῖς· καὶ τούτοις ἢ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς μάλιστα γνωριμωτάτοις καὶ ἐνδόξοις. καὶ εἴη ἂν κυριώτατα μὲν καὶ πρῶτα τὰ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις δοκοῦντα. πᾶσι μὲν τὸ αἱρετὸν ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ αἱρετὸν εἶναι ὑγείαν, πλοῦτον, ζωήν. οἱ γὰρ ἄλλως λέγοντες οὐχ ὡς διακείμενοι λέγουσιν, ἀλλὰ θέσει παρίστανται. μαρτυροῦσι δὲ αὐτοῖς ὡς τοιούτοις διὰ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν. τοιοῦτο καὶ τὸ τὸ ἀγαθὸν ὠφελεῖν, καὶ τὸ δεῖν τοὺς γονεῖς τιμᾶν. τοῖς δὲ πλείστοις, τὸ τὴν φρόνησιν πλούτου αἱρετώτεραν εἶναι, ἢ τὸ ψυχὴν σώματος τιμιωτέραν,

---

οὐδετέρως λέγεται καὶ ἡ διατριβή, ὡς δηλοῖ Ὀππιανός, ἔνδια πέτρης εἶπὼν τὰς διατριβάς. Itaque dici videntur tres amoenae sedes et apricae in orientis regionibus patentes. ἀνατολικῶν] ἀνατολικῶν V. ἔνδια] ἔνδεια V. ἔνδικα E. Subsequebantur, quae cum A. V. delevi: Ἐνδιαβάλλω. αἰτιατικῇ. Ἐνδιαεριανερινηχέτους. λέξεις συνθετικὰς διθυραμβοποιῶν· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διθυραμβοδιδάσκαλοι. In posteriore glossa Küsterus annotabat: „Aristophanes Pac. 831. Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι Τὰς ἐνδιαριανερινηχέτους τινάς. Vide ibi Scholiastam." Ἐνδιαεριαβερινηχέτους Edd. ante Küst. Idem cum Porto malebat συνθέτους: ubi συνθετικαὶ E. Mox ὁ Χίων B. Tum ποιητὴς om. B. E. Postremo διθυραμβοποιοὶ διδάσκαλοι Med. Silet Gaisf.

1. Ἐνδιατρίψαι] Ἐνδιατρίψας A. V. E. Formulam praeter alios usurpat Leo Diac. VIII, 8. 2. Ἐνδιαίτημα] Phalaris Ep. 34. Appian. p. 843. Schol. Hom. Od. δ'. 563. *Toup.* MS. Vide Hemsterhusiana in Hesychio descripta. Adde Arrianum in v. Ναῦς. 3. Ἐν δίκῃ] Aristoph. Pac. 627. et alibi. ἀντὶ τοῦ] ἐνδίκως E. Nihil mutat Zon. p. 722. 5. βασιλεὺς ἦν *V. βασιλεύς om. Zonaras. Post hanc glossam Ἔνδινα. τὰ ἔντερα, ἔνδον τῶν ἰνῶν ὄντα, omiserunt A. B. V. E. Vid. Etym. M. et Zon. p. 734. 6. Ἐν Διομείοις Ἡράκλ.] Ex Harpocratione: sed qui Ἡράκλειον non interpretatur ἀγομένην τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτήν, sive festum Herculis, ut hic Suidas, sed simpliciter dicit, ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Ὑπερίδης κατὰ Κόνωνος: significare nimirum voluit, apud Diomenses fuisse templum Herculis (id enim notat vox Ἡράκλειον, non vero festum Herculis, quod Ἡράκλεια dixeris), eiusque mentionem fieri apud Hyperidem contra Cononem. Deinde vero subiungit, τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ Κωμικοί: quae non sunt referenda ad ea quae praecedunt, ut Suidas putavit, sed simpliciter significant festi in honorem Herculis apud Diomenses celebrati etiam comicos mentionem facere: quod verum esse vel ex Aristophane patet. Is enim in Ran. 664. festi istius his verbis meminit: Ὀπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίνεται. Huc fortasse Harpocratio respexerit. Vide etiam supra v. Διόμεια. *Küst.* Infra Διομείοις V. E. Edd. ante Küst. et his Harp. Pal. 8. Ἔνδιος] V. Hesychius et Zon. p. 716. Pertinet ad Od. δ'. 450. Item in versibus incerti poetae, quem verborum delectus et artificium iubet inter doctos Alexandrinos referri, leviter apparent vestigia Homerici illius δ'. 400. ἦμος δ' Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τῆμος ἄρ' et quae sequuntur. 9. Ἔνδιος non per ellipsin dictum, sed cum οὐρανὸς consociandum opinor. 10. δὲ ἦν ὑέλοιο] δ' ἔην ὑάλοιο A. ὑάλοιο item B. E. *V. quod Hemsterhusius in Thom. M. p. 863. admissurus fuisset. οὐρανὸς ἠνοψ] Vid. v. Ἠνοψ. *Toup. Hemst.* 12. Ἐνδόμυχος] Zon. p. 716. τὰ τῆς γῆς ἐνδόμυχα dixit Theophylactus II, 11. p. 89. 14. οὐδὲ] μηδὲ A. B. V. E. Zon. Is etiam μητρί.

1. Ἔνδοξα δέ ἐστι — περὶ τῶν πραγμάτων] Totus hic locus negligenter admodum excerptus est ex Alex. Aphrod. in Topica p. 12. unde sensum eius supplebis et integrum restitues. *Küst.* συλλογισμὸς] σύλλογ A. V. 4. ἢ τοῖς σοφοῖς — ἢ τοῖς πλείστοις om. A. 6. γνωριμωτάτοις] γνωρίμοις Alexand. 7. κἂν] ἂν V. Alexand. πρῶτα] πάντως ἐνδοξα Alexand. 8. ὡς τό] ὡς om. A. B. V. E. Alexand. Ante ὑγείαν A. B. *V. E. Alexand. servarunt elapsa τὸ δὲ αἱρετὸν εἶναι. 9. ζωήν] τὸ ζῆν Alex. 12. αἱρέσεως] διαιρέσεως A. V. τοιοῦτον] τοιοῦτο dedi cum A. V. τοιαῦτα Alex. Mox τὸ posterius om. Alex. incluserat Gaisfordus. 14. καὶ τοῖς] τοῖς δὲ A. B. V. E. Alex. τὸ τὴν] τὸ μὲν Alex. 15. ἢ τὸ ψυχὴν — θεὸν εἶναι neglexit Küsterus, qui servavit in Latinis. εἶναι τιμιωτέραν — θεοὺς εἶναι Alex.

Ἐνδιατρίψας τῇ πόλ. Per aliquot dies in urbe moratus. Ἐνδιαίτημα. Mansio. Ἐν δίκῃ. Iuste et merito. Ἔνδικον. Poena dignum, vel iustum. *Mithridates enim cum in aliis rebus iustus erat rex.* Ἐν Διομείοις Ἡρ. Dies festus qui in Herculis honorem a Diomensibus celebrabatur. Ἔνδιος. Meridianus. *Quamdiu igitur tempus meridianum erat, et tellus calebat, tamdiu vitro clarius erat coelum splendidum.* Ἐνδόμυχος. In recessu latens, obscurus. Damascius: *Adeo autem occultus et taciturnus fuit in iis, quae occultare statuerat, ut ne matri quidem interroganti diceret, quonam iret.* Ἔνδοξα. Aristoteles ait illum esse syllogismum dialecticum, qui ex probabilibus conficiatur. probabilia vero sunt ea, ex quibus syllogismus dialecticus constat: hoc est, quae probantur omnibus vel plerisque vel sapientibus; et his quidem vel omnibus vel plerisque vel clarissimis et celeberrimis. principem autem locum merito tenent, quae omnibus vel plerisque probantur. et omnibus quidem, ut id quod est expetendum, esse bonum, res autem expetendas sanitatem, divitias, vitam. qui enim secus dicunt, non ex animi sensu loquuntur, sed in causis disserunt; immo rem ita se habere satis eo declarant, quod ea expetunt. huiusmodi etiam est illud, bonum prodesse, et, parentes honorandos esse. plerisque vero, prudentiam opibus esse potiorem, aut, animam esse corpore praestantiorem,

καὶ τὸ θεὸν εἶναι. οἱ δὲ σοφοὶ ὡς ὁ Πλάτων, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος· καὶ Ἀριστοτέλης, ὡς ὁ οὐρανὸς πέμπτου σώματος, καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπ' ἀρετῆς γίνεται, καὶ τὴν ἀρετὴν δι' αὐτὴν αἱρετὴν εἶναι. ἐπεὶ δὲ οὗτοι ἔνδοξοι κατὰ σοφίαν, ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα. διαφέρει δὲ ἔνδοξον τοῦ ἀληθοῦς, οὐ τῷ ψευδὲς εἶναι· ἔστι γάρ τινα ‖ ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ· ἀλλὰ τῇ ἐπικρίσει, ὅτι ἐστὶν ἀληθές. τῷ δὲ ἐνδόξῳ ἀπὸ τῶν ἀκουόντων καὶ τῶν τούτων ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων.

Ἔνδοξα ἁπλῶς τὰ κατὰ τὴν πάντων δόξαν ἢ τῶν πλείστων· ὡς τὸ τὴν ὑγίειαν αἱρετὸν εἶναι. ὡρισμένως δὲ ἔνδοξα τὰ τῷδε τινὶ τῶν ἐνδόξων ἑπόμενα, οἷον Πλάτωνι ἢ Ἀριστοτέλει ἢ Γαληνῷ. ἄδοξα δὲ ἁπλῶς μὲν τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἀντικείμενα. ταῦτα δ' ἂν εἴη τὰ παρὰ τὰς τῶν πάντων ἢ τῶν πλείστων δόξας λεγόμενα. ὡρισμένως δὲ ἄδοξα τὰ μαχόμενα τοῦδε τινὸς ἐνδόξου τῇ δόξῃ· ὡς φέρε εἰπεῖν, τὸ μὴ εἶναι τὴν ψυχὴν ἀθάνατον· ἐπεὶ μάχεται τῇ Πλάτωνος δόξῃ. οὔτε δὲ ἔνδοξον οὔτε ἄδοξόν ἐστι πρόβλημα, περὶ οὗ οὕτοι οὐδετέρως δοξάζουσιν· οἷον τὸ περιττοὺς εἶναι τοὺς ἀστέρας ἢ ἀρτίους, ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· ἢ περὶ οὗ ἐπίσης ἀμφοτέρως· οἷον περὶ τοῦ ἄπειρον εἶναι καὶ μὴ εἶναι· ἢ τὸ εἶναι ἐπιστήμας τὰς ἀρετὰς ἢ πάλιν μὴ εἶναι.

Ἐνδόσιμον. Οἱ δὲ κελευσταὶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνέδοσαν. — Οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ ῥοθίῳ ἐπηλάλαξαν. Καὶ Ἔνδοσις ἐπὶ τούτου.

Ἐνδόσιμον. κινήσεως καὶ ἀρχῆς αἴτιον. Ὁ δὲ ψαλμὸς οἷος ἐνδόσιμος εἶναι τῇ ᾠδῇ.

Ἐνδοῦναι. προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι.

Ἐνδούς. ἀραιώσας.

Ἐνδώσειν. ὁρίσαι, προστάξαι. Καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη.

Ἐνδρανής. πρακτικός.

Ἐνδοίαστον. ἀμφίβολον.

Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν. ἐπὶ τῶν μεγάλοις

---

1. *οἱ δὲ σοφοὶ — ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα*] Locus hic non solum est mutilus, sed etiam turbatus et confusus, cuius correctionem ex Alexandro Aphrod. pete. *Küst.* 3. *πέμπτου σώματος*] Scribe *πέμπτον τι σῶμα*, ut apud Alexandrum Aphrodisiensem. *Küst. πέμπτον σῶμα* E. 6. *διαφέρει δὲ — περὶ τῶν πραγμάτων*] Haec pessime mutilata sunt, quae apud Alexandrum Aphrod. loco laudato rectius sic leguntur: *διαφέρει δὲ τὸ ἔνδοξον τοῦ ἀληθοῦς, οὐ τῷ ψευδὲς εἶναι (ἔστι γάρ τινα ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ), ἀλλὰ τῇ ἐπικρίσει. ἔστι γὰρ τῷ μὲν ἀληθεῖ ἀπὸ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἔστιν, ἡ ἐπίκρισις. ὅτε γὰρ τοῦτο αὐτῷ ὁμολογῇ, τότε ἔστιν ἀληθές. τῷ δὲ ἐνδόξῳ οὐκ ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἡ ἐπίκρισις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀκουόντων, καὶ τῶν τούτων ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων.* Hinc Suidas supplendus est. *Küst. ἔνδοξον*] *τὸ ἔνδοξον* E. Mox *τὸ ψευδὲς* A. 7. *καὶ ἀληθῆ*] *καὶ* om. A. 8. *ἀληθές*] *ἀληθῆ* E. *ἀλήθεια* V. *τῷ δὲ*] *τῷ* V. 11. *Ἔνδοξα ἁπλῶς*] Ex eodem Alex. Aphrod. p. 262. 14. *Γαληνῷ*] Addit Alex. *καὶ αὐτῷ τῷ ἀποκρινομένῳ.* 15. *ταῦτα*] *τοιαῦτα* Alex. 17. *ὡρισμένως — τὴν ψυχὴν ἀθάνατον*] Haec omnia culpa librariorum in prioribus editt. omissa sunt, quae ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst. ὡρισμένα* B. E. *ὡρισμένα δὲ τὰ μαχ.* Alexand. qui mox *τοῦ τινὸς ὄντος ἐνδόξου.* 18. *τὸ μὴ εἶναι τὴν ψυχὴν*] *τὴν ψυχὴν μὴ εἶναι* Alex.

1. *οὔτε δὲ*] *δὲ* om. A. E. *οὔτε ἔνδοξον δὲ* Alex. qui mox *τὸ πρόβ.* 2. *περὶ τοῦ* mendum Gaisf. *οὗτοι*] *ἤτοι* Alex. 3. *περιττοὺς*] *περιττοὺς ἢ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας. ἢ περὶ οὗ ἐπίσης* Alex. 5. *τοῦ* om. *V. καὶ μὴ*] *ἢ μὴ* Alex. 7. *ἐρέτας — ἐνέδοσαν*] *ἐναρέτας — ἀνέδοσαν* V. *ἐνέδοσαν* om. B. E. Huius verbi usum docte muniit Iacobs. in Philostr. p. 644. Locus paulo amplior sub Arriani nomine proditur in v. *Κελευστής.* Hinc separavi, quae diversi sunt scriptoris, *Οἱ δὲ — ἐπηλάλαξαν.* 9. *Καὶ Ἔνδοσις ἐπὶ τούτου* delevit Küsterus: ubi *τούτῳ* *V. *Ἔνδοσις. ὁμοίως* Hesychius. Debebant exemplo superiori praemitti. 10. *Ἐνδόσιμον*] *τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως* ex Synesii Ep. p. 164. A. citat Albertus in Hesych. Vid. Gataker. in Marc. Anton. XI, 20. *Gaisf.* Videndus etiam Luxacius de Digam. Socr. p. 23. *κινήσεως*] *κινήσιμον* E. Mox *ἐνδόσιμον* *V. *Ὁ δὲ ψαλμός*] Locus ex integriore fragmento decerptus, quod servavit v. *Μονσουργοί.* Cuius ignarus multa temere profudit Tittm. in Zon. p. 716. 12. *Ἐνδοῦναι*] Sic Timaeus p. 101. Mox *παραδοῦναι* om. E. *προδοῦναι* om. Med. et ut videtur MS. Zon. p. 742. *αἰὴ καὶ εἶξαι* V. ap. Gaisf. 14. *Ἐνδούς. ἀρ.*] V. Schaef. in Bosii Ell. p. 263. 16. *αὐτὸς*] *αὐτοῖς* E. Mox *ἐνδόσεις* *V. 17. *Ἐνδρανής*] Habet Tzetzes in Hesiodi *ἔ.* 76. Post hanc glossam cum A. B. V. delevi: *Ἐνδοιάζω. διστάζω.* Ubi Toupius: „Dexippus p. 7. *ἐνδυάσαντες οὐδέν.* Plutarch. in Bruto p. 228. *ἐνδυαζόμενος.* Ita leg." Monet Reinesius *ἐνδυάζω* extare in Ep. Ignatii ad Mariam Zerbensem. Videndus etiam Valck. Diatr. p. 109. C. *Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, προβοῦμαι* E. Eiecimus etiam v. *Ἐνδοίαζεν.* 18. *Ἐνδοιαστόν* Hesychius, recte. 19. *Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν*] Plato Cratyl. p. 411. A. *Ἐπειδήπερ τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα, οὐκ ἀποδειλιατέον.* Ubi Heindorfius citat Solanum in Lucian. Pisc. c. 32. Vide et Schottum in Zenob. III, 75. *Gaisf. μοι* om. Arsenius p. 233.

---

et, deum esse. sapientibus vero, ut Plato sanxit animam esse immortalem; Aristoteles autem, coelum esse quintum corpus, et, felicitatem virtute parari, et virtutem per se expetendam esse. quoniam autem hi per sapientiam clari sunt, dicta etiam eorum probabilia habentur. differt autem probabile ab vero, non quo sit falsum (sunt enim quaedam, quae sint eadem probabilia et vera), sed quod iudicio et opinione hominum verum censeatur. — Simpliciter probabilia dicuntur ea, quae secundum omnium vel plerorumque opinionem talia censentur: ut, sanitatem esse expetendam. definite vero probabilia, quae probati alicuius auctoris sententiae consentanea sunt, velut Platonis vel Aristotelis vel Galeni, improbabilia vero, et quidem simpliciter talia, dicuntur ea quae probabilibus opposita sunt: qualia sunt ea quae omnium vel plurimorum opinionibus repugnant. improbabilia vero secundum quid dicuntur ea, quae cum opinione clari alicuius viri pugnant: velut, animam non esse immortalem. id enim opinioni Platonis repugnat. at neque probabile neque improbabile est problema illud, de quo viri clari in neutram partem sentiunt: ut, impares vel pares esse stellas, vel pilos capitis. aut, de quo viri docti in utramque partem opinantur: ut, infinitum esse aut non esse: aut, virtutes esse disciplinas aut non esse. *Ἐνδόσιμον. Celeustae remigibus signum remigandi dederunt. — Illi autem signo dato omnes simul cum clamore remis incubuerunt.* Eodem spectat *ἔνδοσις.* *Ἐνδόσιμον.* Motus et principii causa. *Psalmus vero ille novi cantus erat praeludium.* *Ἐνδοῦναι.* Tradere, prodere, vel cedere. *Ἐνδούς.* Qui relaxavit. *Ἐνδώσειν.* Definire, imperare. *Traiectus vero tempus et locum se ipsis praescripturum esse dixit.* *Ἐνδρανής.* Industrius. *Ἐνδοίαστον.* Ambiguum. *Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντ.* Induit pellem

ἐπιχειρούντων πράγμασιν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐνδυκέως. ἐπιμελῶς.

Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται ἡ παροιμία· διὰ τὸ τὸν Ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμίωνος, καὶ ἔτι καθεύδειν καὶ σὺν αὐτῷ εἶναί φασι.

Ἔνδυο. τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ·

Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο.

Ἐνδυομενία. Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν. τὰ ἐπιπλα.

740 Ἔνδυτά.

Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασεν πλοκάμους. τουτέστι περιβλήματα.

Ἔναι ἀρχαί. αἱ παρῳχημέναι. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἔναιεν. ᾤκει.

Ἐν αἰθρίᾳ. ἐν φανερῷ.

Ἔναιμος. πλήρης αἵματος.

Ἔνναιον. τόπος.

Ἔναιον. ᾤκουν.

Ἐναίρειν. τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχον ἀσπίδα τείνας
νηυσὶ βαρὺν Τρώων αἰὲν ἔμεινας Ἄρη.

Ἐναίρειν. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ θηρίων. Ὅμηρος·

Θῆρας ἐναίρειν.
θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσιν ὅπλα, ὥστε σκυλευθῆναι. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐναίσιμος. δίκαιος, καθήκων.

Ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι.
μηδέ τῳ πονηρῶν συντυχών.

Ἐννέα ὁδοί. τόπος Θρᾳκικὸς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

---

1. ἐκ μεταφορᾶς] ἀπὸ μεταφορᾶς B. E. 3. Ἐνδυκέως] Hom. Il. ψ'. 90. et alibi. 4. Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθ.] Vide Scholiastam Apollonii Rhodii IV, 57. *Küst.* 5. διὰ τὸ τὸν ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμ.] Sic melius MSS. Pariss. quam priores editt. [et E.] in quibus ita legitur, διὰ τὸ τὸν Ἐνδυμίωνα ὕπνον ἐρασθῆναι. Lectionem MStorum confirmant Diogenianus et Michael Apostolius. *Küst.* Adde Prov. Bodl. 358. et Arsenius p. 233. Hac imagine pulchre usus est Meleager Ep. CII. 7. Post hanc glossam cum A. V. delevi: Ἐνδύω, αἰτιατικῇ. Ἐνδῦναι καὶ ἐνδῦσαι. Quorum Ἐνδῦναι καὶ ἐνδῦσαι nesciunt etiam B. E. 8. Ἔνδυο] Scribendum Ἔνδυο, vel Ἔν, δύο: hoc est, *adero celeriter, confestim*, dum aliquis *unum, duo* numerare possit. *Bentleius* Menandreis p. 29. Adde Meinek. p. 70. 11. Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκ.] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 72. sed ubi pro ἐνδυομενίαν legitur ἐνδυμενίαν. Portus hic οὐδὲν ὑγιές, quippe qui locum hunc sic vertit: *Totam quidem Endyomeniam [vastarunt,] et supellectilem ex aedibus diripuerunt.* Existimavit nimirum ἐνδυομενία esse nomen proprium urbis vel regionis, et deinde vocem ἔπιπλα verbis superioribus male attexuit: cum non sit pars fragmenti Polybiani, sed interpretatio vocis ἐνδυομενία, qua Polybius in citato fragmento usus est. Nos igitur et Graeca distinximus, et dictos errores ex versione sustulimus, ne forte ἀβλεψία Porti incautum lectorem in errorem induceret. Antequam autem hinc abeam, lectorem moneo, pro ἐνδυομενία, ut hic Suidas habet, apud Hesychium scribi ἐνδομενία, idque ab eo exponi, κτῆσις ἢ ἀποσκευή. Hodie quidem apud grammaticum illum vulgo excusum est κτίσις: sed vocem illam corruptam esse eiusque loco scribi debere κτῆσις, iamdudum viri docti monuerunt. Praeterea videndum est, an non ἐνδουχία sit idem quod ἐνδυομενία: quarum vocum priore usus est idem Polybius in fragmento, quod adducit Suidas infra v. Λεύκιος Αἰμίλιος. Certe supellectilem vox ista itidem notat, ut ex sensu loci illius manifestum est. *Küst.* Polyb. V, 81. ποικίλην ἐνδυμενίαν. *Toup.* Vidit Kühnius in Polluc. X, 12. apud Suidam duplicem coaluisse scribendi rationem, ἐνδομενία et ἐνδυμενία. 13. Ἔνδυτά] Om. Med. 14. Ἔνδυτὰ καὶ ξανθ.] Simonidis Ep. CVI. extr. Anthol. Pal. VI, 237. 16. Ἔναι ἀρχαί. αἱ παρῳχ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Δημοσθένης] In Aristogit. p. 775, 25. Vide huius locum in v. Ἔνη. 18. Ἔναιεν] Il. ε'. 543. et al.

1. ἐν φανερῷ] ἐν εὐδίᾳ praemisit Zon. p. 722. 2. Ἔναιμος] Ἔναιμον B. E. 3. Aguoscit Zon. p. 734. 4. Ἔναιον] Il. β'. 522. Deinde cum B. V. E. expunxi glossam: Ἐναῖος. ὁ λαγώς. Ubi viri docti monuerunt haec: „Interserenda est littera, Εὐναῖος. Vid. Hesych. in ea v. et Δρομαλός. *Hemst.* Leg. Εὐναῖος. Hesych. Εὐναῖος. λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλωψι. Conf. Etymol. M. qui Sophoclis verba addit, Εὐναῖος εἴη δραπέτην στέγην ἔχων. Totidem verbis Photius Lex. ined. nisi quod rectius δραπέτιν exhibeat, ut coniecerat Sylburg. in Etymol. Cum hoc leporis cognomine confer Hesych. in Στρωννύς. λαγώς. *Albert.* in Misc. Obss. IX. p. 147. Adde Tittm. in Zon. p. 720. 5. τὸ om. *V. tenet Zon. p. 742. 6. Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμ.] Archiae Ep. XVIII. pr. Anthol. Pal. VII, 147. 9. σκυλεύειν. καταχρηστικῶς δὲ] καταχρηστικῶς A. B. V. E. 12. θῆρες γάρ] θῆρ A. Cum Suida Schol. Ven. Il. ψ'. 485. ubi παντευχίαν pro ὅπλα. 15. Ἐναισίῳ] Soph. Oed. Col. 1482. *Hemst. Toup.* Ἐναισίῳ A. B. E. *V. ἐν αἰσίῳ Med. μηδέ τῳ etc. Scholiastae verba sunt, qui habet συντύχω, non συντυχών. Hoc retinet Zon. p. 721. non uno mendo laborans. 17. Ἐννέα ὁδοί] Ex Harpocratione. *Küst.* Cf. v. Ζωίλος. περὶ τὴν] παρὰ τὴν A. V. Pal. Sub glossae finem Ἔνατος δὲ καὶ ἐνάτη, δι' ἑνὸς ν, omiserunt V. E. Cf. Zon. p. 722. Item continuam delevi glossam, Ἐνεαρίζω. δοτικῇ, cum A. V. Contulit Gaisfordus post alios Plutarchi Amat. p. 770. B. νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεθηλόσι. Adde Zon. p. 744.

---

leoninam. de iis dicitur qui res magnas aggrediuntur. per translationem ab Hercule ductam. Ἐνδυκέως. Accurate. Ἐνδυμίωνος ὕπν. *Endymionis somnum dormis.* hoc proverbium de somnolentis dicitur, quod Somnus Endymionem amavit, ita ut etiamnum cum eo dormire et esse dicatur. Ἔνδυο. Celeriter: ut nos quoque dicimus. Menander *Ephesio: Adero enim puncto temporis.* Ἐνδυομενία. Supellex. *Omnem supellectilem ex aedibus diripuerunt.* Ἐνδυτά. Indumenta. *Indumenta haec et flavos suspendit cincinnos.* Ἔναι ἀρχ. Magistratus munere suo defuncti. Demosthenes in oratione contra Aristogitonem. Ἔναιεν. Incolebat. Ἐν αἰθρίᾳ. Sub dio. Ἔναιμος. Sanguine plenus. Ἔνναιον. Locus ita vocatus. Ἔναιον. Incolebant. Ἐναίρειν. Spolia detrahere. *Solus, cum ab hoste socii caederentur, clipeo obiecto defendisti, et ad naves gravem Troianorum impetum sustinuisti.* Ἐναίρειν. Spoliare. abusive etiam de feris dicitur. Homerus: *Feras interficere.* ferae enim nulla habent arma. quibus spoliari possint. sed proprie de hominibus dicitur. Ἐναίσιμος. Iustus, bonus. *Utinam in virum bonum incidam.* non in aliquem ex malis. Ἐννέα ὁδοί. Locus in Thracia prope Am-

Ἐννεάκρουνον. κρήνη τις Ἀθήνησι, Καλλιῤῥόη καλουμένη πρότερον.

Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν. Ὁ δὲ κρίνας τοῦτον ἀδικεῖν πληγὰς ἐνέβαλε. Καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν τραύματα ἐνέβαλε.

Ἐνέβη. ἀντὶ τοῦ εἰςῆλθε. Τῶν δὲ συνήθων τις αὐτῷ ἐνέβη τῷ ποδὶ λακτίσας κείμενον τὸν ταῦρον. καὶ ἀκούω τὸν πόδα ἐκεῖνον εἰς οἴδημα ἀρθῆναι, καὶ φλεγμήναντα σφακελίσαι. Καὶ αὖθις· Ἐνέβη δὲ ναῦν ἀποχρῶσαν τοῖς ἑταίροις.

Ἐνεβριμήσατο. μετ' ὀργῆς ἐλάλησεν. Ἐνεβριμήσατο. μετ' αὐστηρότητος ἐπετίμησεν.

Ἐνεγκαμένη. πατρίς.

Ἐνέγκασθαι. ἐνέγκαι.

Ἐνεγκοῦσα. πατρίς· ἢ μήτηρ.

Ἐνέγκωμεν. αὐθυπότακτον. καὶ ἐνέγκῃς.

Ἐνεγύησεν. Ὁ δὲ ἐνεγύησε κατὰ τὸ καρτερὸν τὰ κέρατα περισχίσαι αὐτίκα, οὕτω τε τοὺς βαρβάρους εἰςδέξασθαι. ἀντὶ τοῦ παρήγγειλεν. 741

Ἐνεδέχοντο. παρελάμβανον, εἰςεδέχοντο. Οἱ δὲ τὸν Κινέαν ἐνεδέχοντο. καὶ παρελθὼν ἐς τὴν πόλιν ἐσεμνολόγει περὶ Πύῤῥου.

Ἐνέδει. ἐνέλειπεν. Ὅσοις ἐνέδει, ἐδίδοσαν. — Εἴ τῳ πού τι ἐνέδει, ἐξεπλήρου.

Ἐνεδίδου καὶ μετεδίδου γενικῆ.

Ἔνεδρον. ἔγκρυμμα δολερόν.

Ἐνεθουσία. ἐμαίνετο.

Ἐνέκαψα.. κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα.

Ἐνέκειντο. ἐπιμόνως ἠσχολοῦντο. Εἰ δή

---

1. Ἐννεάκρουνον] Et hunc locum ex Harpocratione Suidas descripsit. *Küst.* Subsequebantur pro altera glossa: Ἐννεάκρουνον. κρήνη Ἀθήνησιν ἣν δωδεκάκρουνος. Θουκυδίδης δὲ Ἐννεάκρουνον. Quae omiserunt A. V. perperam iterata ex v. Δωδεκάκρουνος. Habet E. sic: φασὶ δὲ καὶ δωδεκάκρουνον αὐτὸν εἶναι. Θουκυδίδης δέ, ἐννεάκρουνον. Hinc quaedam irrepserant in v. Καλλιρόην. Hoc etiam loco Pal. Καλλιρόη, Zon. p. 723. Καλιῤῥόη. 3. Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν] Dicere debebat Suidas, Ἐνέβαλεν πληγάς. ἔτυψεν. Sola enim vox ἐνέβαλεν non potest significare *verberavit*, ut cuivis facile patet. *Küst.* κρίνας πρότερον] πρότερον ut oportuit om. A. B. V. E. Zon. p. 743. Mox τοῦτο Med. Locus est Xenophontis Anab. I, 5, 14. paulum mutatus, quem indicavit Abreschius. 6. Τῶν δὲ] Aeliani sunt, ut constat ex v. Σφακελισμός. Vid. v. Οἴδημα. *Hemst.* Priora qui decerpsit Zon. p. 743. omisit κείμενον. 8. εἰς οἴδημα] ὡς οἴδημα B. E. 9. φλεγμαίνοντα] φλεγμήναντα A. B. V. E. 11. Ἐνεβριμήσατο] Euang. Matth. IX, 30. *Hemst.* ἐλάλησεν] Statim inserit A. Ἐνεγκαμένη. πατρίς. Secundum Ἐνεβριμήσατο om. E. Horum omnium loco Ἐνεβριμήσατο. ὠργίσθη V. cum Lex. Seg. Aliter explicat Schol. Luciani Necyom. 20. Sed apparet ista maiorem in redundantiam verborum excrevisse. Deinde cum A. V. delevi: Ἐνεγκε. ἐνέγκαι δέ. 15. Ἐνεγκοῦσα] Vide qui plura congessit Albert. in Hesych. et Zon. p. 722.

2. Ἐνεγύησεν] Ἐνεγύησεν bis cum B. V. E. restitui. Ἡ δὲ] ὁ δὲ A. B. V. E. κατὰ τὸ] κατὰ τὸν A. E. 6. Κινέαν] Κινέαν B. V. E. Med. De qua scriptura vide Baehr. in Plutarchi Pyrrh. c. 14. Hunc locum Polybio tribuit Valckenarius: nescio an recte. Conf. supra v. Λώς, Plutarch. Pyrrh. p. 394. C. D. Vide etiam Excerpta Vaticana e Diodori Sic. XXII. init. *Gaisf.* Probabiliter ad Dionem rettulit Maius in Coll. Vatic. II. p. 565. 8. ἐνέλειπεν] ἐνέλιπεν Lex. Seg. ἐνέλλιπεν E. qui mox ἐνέδει τι. Post hanc gl. omisi: Ἐνεδοίαζεν. ἠμφίβαλλεν. Ἐνεδρεύω. δοτικῇ. Priorem quidem unus ignorat E. sed fortius aspernatur ordo litterarum. Cf. in v. Ἐνδοιάζω. Alteram tamen om. A. V. Ubi Gaisfordus attulit Abresch. in N. T. post Animadv. in Aeschyl. p. 552. 10. Om. vulg. silente Gronovio. 11. ἔγκρυμμα] Sic recte unus MS. Paris. itemque Hesychius. At priores editt. [et B. E.] male ἔγκριμα. *Küst.* Praeierat Portus. ἔγκρυμα A. Deest gl. V. quam post superiorem Gaisf. transposuit cum A. qui statim addit Ἐνεδίδου γενικῇ. Scribendum fuisse Ἐνέδρα docet Zon. p. 722. 12. ἐπεμαίνετο Zon. p. 744. 13. Ἐνέκαψα. ἐξέπτυσα] Ἐνέκναφα om. B. E. ἐξέπτυσα om. A. B. V. E. Sub finem edd. vett. et Zon. p. 743. ὀσφρόμενος ἐνέκναφα: ubi ὀσφρ. ἐξέπτυσα A. B. V. E. Accidit enim hoc loco, ut interpretatio nescio quorum lectorum in ipsum poetae versum irreperet atque germanam scripturam expelleret. Talis corruptionis documenta praebent vv. Ἀδάμαστος, Ἀνασείειν, Ἀνέντες, Ἀνεχύθη, Ἄξιος, Ἐπαναβάλεσθε, Ἐφῖει, Ἱδάκεις: adde quae in simili causa protulimus sub v. Τριάλαντον, et notulam Toupii II. p. 523. sq., qui Suidam hic imperitiae maluit insimulare. Iam virorum doctorum hae sunt animadversiones. ἐξέπτυσα] Haec interpretatio nihil ad rem facere videtur. Aliud enim est ἐγκάπτειν, ut ex Aristophane aliisque scriptoribus constat. Quare lector cogitet. Mihi enim in praesens nihil in mentem venit, quod ad loci huius illustrationem facere possit. Florens Christianus in Aristophanis Pacem p. 625. monet, Hesychium ἐγκάπτει interpretari ἔκπνεῖ, et proinde hic apud Suidam pro ἐξέπτυσα forsan legendum esse ἐξέπνευσα. Sane κάπτειν apud Graecos etiam significat πνεῖν, i. e. flare vel spirare: unde eidem Hesychio κάπος est ψυχή, πνεῦμα, et κεκαφηώς, quod est eiusdem originis, ab Etymologo exponitur ἐκπεπνευκώς. Sed secundum hanc significationem apud Hesychium pro ἔκπνεῖ potius scribendum erit ἔμπνεῖ vel εἰςπνεῖ, et hic apud Suidam ἐνέπτυσα vel εἰςέπτυσα: quoniam nemo non videt ἐγκάπτειν compositum esse ex ἐν et κάπτειν, cui proinde ἔκπνεῖν significatione respondere nequit. Posset tamen etiam leviori mutatione hic apud Suidam scribi ἐξέπτυσα, i. e. inspui vel conspui: quod non abludit a modo dicta significatione verbi κάπτειν. Qui enim in aliquam rem inspuunt, id cum aliquo afflatu facere solent: quae ratio est, quare ἐγκάπτειν non inepte per ἐμπτύειν exponi etiam posse videatur. Sane significatio ista non est aliena a sensu fragmenti, quod Suidas ex auctore incerto hic adducit. In eo enim verba fiunt de aliquo, qui rem mali odoris naribus admotam aversatur, et

---

phipolin. Ἐννεάκρουνον. Fons Athenis ita appellatus, qui ante Callirrhoe vocabatur. Ἐνέβαλεν. Verberavit. *Ille vero cum iudicasset eum iniuste facere, plagas ei inflixit.* Et alibi: *Illis quidem inflixit vulnera.* Ἐνέβη. Intravit. *Quidam vero ex ipsius familiaribus iacentem taurum, pede insistens, conculcavit. audio autem pedem illum intumuisse, et inflammatione correptum sphacelo computruisse.* Et alibi: *Navem autem sociis sufficientem intravit.* Ἐνεβριμήσατο. Infremuit. Ἐνεγκαμένη. Patria terra. Ἐνέγκασθαι. Tulisse. Ἐνεγκοῦσα. Terra patria, vel mater. Ἐνέγκωμεν. Subiunctivus absolutus. et ἐνέγκῃς. Ἐνεγύησεν. Praecepit. *Ille vero praecepit, ut cornua statim dividerent, et barbaros in medium ipsorum acciperent.* Ἐνεδέχοντο. Assumebant, recipiebant. *Illi vero Cineam receperunt: qui in urbem ingressus de Pyrrho multa iactabat.* Ἐνέδει. Deficiebat. *Dederunt iis, quibus necessaria deerant. — Si cui quid deesset, ille defectum supplebat.* Ἔνεδρον. Insidiae dolosae. Ἐνεθουσία. Furebat. Ἐνέκαψα. *Deinde, cum olfecissem, aversatus expui.* Ἐνέκειντο. In proposito constanter per-

τι ἐλέλειπτο, ἁρπαξάμενοι ἐνέκειντο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνεκότει. ἐμνησικάκει, ὠργίζετο. Ὁ οὖν Χαγάνος ἐνεκότει εὐδοκιμηθείσαις ταῖς Ῥωμαίων δυνάμεσι.

Ἐνεκότουν. Λαβίδ· Καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι. τουτέστι, μετ᾽ ὀργῆς ἠνατιώθησάν μοι.

Ἐνέκρινον. τοῖς καλοῖς συνηρίθμησαν· ὡς ἀπέκρινον, ἀπεδοκίμαζον. Αἰλιανός· Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες οὐδένα τόπον οὔτε ἐνέκρινον οὔτε ἀπέκρινον, ἀλλ᾽ ἔνθα ἔτυχον ἠγωνίζοντο.

Ἐνελόχισαν. ἐνήδρευσαν.

Ἐνέμοντο. ἐκαρποῦντο, ᾤκουν.

Ἐνεμημένων. Τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμημένων· Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Ἐνένιπεν. ἐκακολόγησεν.

Ἔννεός. ἄφωνος, κωφός, ἐξεστηκώς, νωθής, νωχελής, μετέωρος. Ξενοφῶν· Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν. — Τοσόσδε διὰ τῆς νυκτὸς ἐνέπεσε σεισμός, ὥστε ἐξέθορον ἐκ τῆς κοίτης. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Ἐνεώλκησαν. τὰς ναῦς εἵλκυσαν.

Ἔννεώρος. ἐνναετής. 742

Ἐνεώχμωσε. νεωστὶ κατεσκεύασεν, ἐκίνησεν.

Ἐνεώχμωσεν. ἠλλοίωσεν, ἐκαινοποίησεν.

Ἐνεπάρην. ἐνέπεσον.

---

secundum expositionem nostram conspuit: quomodo homines plerumque fastidium suum erga res, quas aspernantur et reiiciunt, declarare solent. Sed haec tantum ut coniecturam propono. *Küst.* Referendus est hic articulus ad Aristophanis locum in Vespis, sine cuius ope atque subsidio quicquam hic novi attentare tantundem foret ac in tenebris par impar ludere. Est autem v. 787. *Αἴσχιστα γάρ τοί μ᾽ εἰργάσατο Λυσίστρατος Ὁ σκωπτόλης· δραχμὴν μετ᾽ ἐμοῦ πρώην λαβών, Ἐλθὼν διεκρμάτιζέ μ᾽* (leg. *διεκερμάτιζεν*) *ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Κἄπειτ᾽ ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων. Κἀγὼ ᾽νέκαψ᾽, ὀβολοὺς γὰρ ᾤομην λαβεῖν, Κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. Toup.* I. p. 176. Sedem fragmenti indicarat Abreschius in Cattieri Method. Admirab. p. 77. [sive 84. qui duce Scholiasta tentabat in Actis Soc. Traiect. I. p. 226. *Ἐνέκαψα. ἐνέθηκα τῷ στόματι. Κἄτα βδελ. ὁ. ἐξέπτυσα.*] Sed nulla erat causa quare aut negligentiae aut imperitiae Suidas argueretur. Quis enim, modo non iniquissimus iudex, non potius statuat Suidam hodie esse mutilum, sed plures olim versus ex Aristophane laudasse. Quod clarissime patet ex MS. C. C. C. Oxon. qui sic exhibet: *Ἐνέκαψα. Κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα.* Hermippus apud Schol. Aristoph. Av. 1550. *Ἐγὼ δ᾽ ἕνεκα ψαλάθων τὴν διρροφόρον.* Lege, *Ἐγὼ δ᾽ ἐνέκαψα λανθάνων τὴν διρροφόρον.* Illud *ἐνέκαψα* feliciter detexit Valckenarius in Herodot. II, 93. Totum versum misere corrupit Brunck. in Eccl. 732. *Porson.* in Toup. IV. p. 445. Mihi nihil excidisse videtur. Exscripsit Suidas Aristophanis verba, quorum interpretationem, ut saepe alias evenit, apponere neglexit. *Gaisf.*

3. *δοτικῇ* post gl. caput delevi cum *V. Glossam ad Genes. 27, 41. referebat Ernestius. Qui sequitur locus ad Menandrum pertinere videtur. 6. *Λαβίδ*] Ps. LIV, 3. Cf. Hesychius. 8. *Ἐνέκρινον*] Zon. p. 743. Hoc verbum reddendum opinor artifici Themistoclis Ep. II, 22. haud callidissimo: ubi quod editur, *οἳ φθόνῳ ἐμετρίθημεν*, interpres ut potuit expressit, *quibus livor fuit malorum mensura*, quasi scriptum invenisset *ἐμετρήθημεν*. Me iudice reponendum, quod in sententiam optime convenit, *ἐνεκρίθημεν*, *cuius virtus per ipsam invidiam exsplenduit.* *συνηρίθμησαν*] *συνηριθμήθησαν* B. E. 9. *Ῥωμαῖοι πολεμ.*] Confer Suidam supra v. *Ἀπειθεῖν. Küst.* E superiore loco cum alia licet depromere, tum *ἔνθα τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον.* Infra delevi glossulam *Ἐνελίξας* cum A. V. 12. *Ἐνελόχησεν. ἐνήδρευσεν*] *Ἐνελόχισαν. ἐνήδρευσαν* (A. *ἐνέδρευσαν*) A. V. 13. *Ἐνέμοντο*] V. *Ἐκπαγλούμενοι. Hemst.* Vid. Il. β′. 496. *ᾤκουν*] *εἶχον, ᾤκουν* E.

1. *Ἐνεμημένων*] Immo *Νενεμημένων*, a *νέμω. Küst.* Leg. *Ἐννεμημένων* pro *ἐννενεμημένων*. Augmentum omissum. *Hemst.* Mendum scripturae cum Critonis memoria prorsus ex v. *Βοωτίαις* pendet, ubi nunc restitutum est *νενεμημένων*. *βασιλέα*] *βασιλέως* A. *βασι* E. Post hanc gl. delevi *Ἐνεηκονταεννέα* cum A. V. E. 3. *Ἐνένιπεν*] Immo *ἐνέπτε*: vide praeter alios locos Il. π′. 626. Recte Zon. p. 743. et Hesychius. Addit E. *καὶ ἔνιπε καὶ ἐνίπαπε, ταυτοσήμαντα.* 4. *Ἔννεός*] *Ἐνεός* B. et infra, cum Zon. p. 716. Vid. Timaeus p. 102. ab Ruhnkenio illustratus et Schol. Platonis p. 337. *ἐξεστηκώς*] *ἐνεστηκώς* Lex. Seg. 5. *Ξενοφῶν*] Lib. IV. de Expedit. Cyri p. 333. (IV, 5, 33.) ut Pearsonus monuit. *Küst.* 6. *Τοσόσδε διὰ τῆς νυκτὸς ἐνέπ.*] Haec non pertinent ad fragmentum praecedens, sed sunt verba diversi cuiusdam scriptoris, quae tamen nihil ad locum hunc faciunt. *Küst.* Ad v. *Ἐνέπεσε* referebat Porsonus: quem sequor. Similiter Ruhnkenius putabat lemma *Ἐνέπεσε* excidisse, quo subiectum exemplum referretur, extremis tamen *σημαίνει... κύριον* post *μετέωρος* positis. Contra Gaisfordus sub finem fragmenti supplebat *ἔννεοί*, cui praeierat Gronovius Rec. mutil. p. 46. 7. *τῆς νυκτὸς*] *τῶν ἐκτὸς* B. E. 8. *ὄνομα κύριον*] Intelligit *Ennius. Toup.* MS. Zonaras suo ordine p. 718. *Ἔννιος. Ῥωμαῖος ποιητής.* 9. *Ἐνεώλκησαν*] *Ἐνεώλκυσε — εἵλκυσεν* E. 10. *Ἔννέωρος*] Glossam Homericam Od. τ′. 179. uberius persequitur Schol. Platon. p. 336. 11 *Ἐνεώχμωσε*] Appian. Bell. Civil. lib. I. (c. 18.) p. 615. *Χρόνος τε ἐπελθὼν ἐνεώχμωσε πάντα.* Ad hunc locum respexit Suidas. *Toup.* III. p. 64. *ἐκίνησεν*] *ἐκαίνισεν* Zonaras, repugnante Hesychio. Post h. v. *Ἐνεώχμωσεν* pro capite glossae (v. Etym. Gud. p. 187, 42.) repetii cum A. B. *V. Med. 13. *Ἐνεπάρην*] *Ἐνεπάρησαν, ἐνεπλάκησαν* Hesychius.

---

severabant. *Cum vero rapuissent, siquid relictum erat, obsidionem strenue urgere coeperunt.* *Ἐνεκότει.* Diuturnam iram animo fovebat, irascebatur. *Chaganus igitur copiis Romanorum ob rei bene gestae gloriam infensus erat.* *Ἐνεκότουν.* Irato animo mihi adversati sunt. David: *Et irato animo mihi infensi fuerunt.* *Ἐνέκρινον.* In delectorum numerum rettulerunt: ut *ἀπέκρινον*, repudiarunt. Aelianus: *Romani bellum gerentes nullum locum nec meliorem nec deteriorem altero credebant, sed ibi pugnabant, ubi fors tulisset.* *Ἐνελόχισαν.* Insidias struxerunt. *Ἐνέμοντο.* Fruebantur, incolebant. *Ἐνεμημένων.* Crito in *Geticis*: *Cum autem alii, qui circa regem erant, per castella distributi essent.* *Ἐνένιπεν.* Increpuit. *Ἔννεός.* Mutus, surdus, mente captus, edentulus, tardus, sublimis. Xenophon: *Pueris vero tanquam surdis, quid opus facto esset, ostenderunt. Tantus autem noctu terrae motus accidit, ut omnes ex cubilibus exilirent.* Est etiam nomen proprium. *Ἐνεώλκησαν.* Naves traxerunt. *Ἔννέωρος.* Novennis. *Ἐνεώχμωσε.* Recenter paravit, movit. *Ἐνεώχμωσεν.* Res novavit, nova molitus est. *Ἐνεπάρην.* Incidi.

Ἐνέπασσεν. ἐνέβαλλεν. ἐνεποίκιλλεν.

Ἐνέπεσε. συνέβη, ἐγένετο. Πολύβιος· Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμὴ τῷ Σκιπίωνι καὶ διαπόρησις, εἰ δεῖ συμβαλεῖν καὶ μονομαχῆσαι πρὸς τὸν βάρβαρον.

Ἐν ἐπηκόῳ, εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐνεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι. ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξῆν προελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρός, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος· καὶ τοῦτο λέγεται ἐπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι. Ἐνεπισκήψασθαι καὶ ἐγγύην καταβαλεῖν. καταδικασθέντων τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιέν τινες ὡς εἴησαν δανεισταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε καὶ πόσον ἐδάνεισαν ἀργύριον· ὅπερ ἐλέγετο ἐπισκήψασθαι. εἰ μέντοι γε παρίστων ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος οἱ δανείσαντες, τοῦτο ἐγγύην καταβολῆς ἔλεγον.

Ἐνεπορπήθησαν. συνεβλήθησαν.

Ἐνέργεια. ὅτι ἡ ἐνέργεια καθολικωτέρα ἐστὶ τῆς κινήσεως, ἡ δὲ κίνησις τοῦ πάσχειν. πᾶν μὲν γὰρ τὸ πάσχον καὶ κινεῖται, πᾶν δὲ τὸ κινούμενον καὶ ἐνεργεῖ. οὐκέτι μέντοι τὸ ἐνεργούμενον κινεῖται. ἐνέργεια μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀθρόα προσβολὴ ἀπὸ τῆς ἕξεως, κίνησις δέ ἐστιν ἀτελὴς ἐνέργεια. ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου δυνάμει ἐπὶ τὴν ἕξιν ὁδὸς κίνησίς ἐστι. πᾶσα δὲ γένεσις καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἄλλου τινὸς γίνεται τέλους χάριν. τέλος γὰρ τῆς γενέσεως καὶ τοῦ γινομένου τὸ εἶναι· καὶ τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἐνεργεῖν τὸ ἐνηργηκέναι. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τοῦτο ἀληθές. ἡ γὰρ εὐδαιμονία ἐν τῷ ἐνεργεῖν κατ' ἀρετήν, οὐκ ἐν τῷ ἐνηργηκέναι. δεῖ οὖν σκοπεῖν, πότερον ἐνέργεια τὸ τέλος τῆς δυνάμεως ἢ ποίημά τι καὶ ἔργον. ἐφ' ὧν μὲν οὖν ποίημα, πταίουσιν οἱ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ἀποδιδόντες· τέλος γὰρ ἐπὶ τούτων τὸ ἔργον, καὶ βέλτιον τῆς ἐνεργείας. ἐφ' ὧν δὲ ἐνέργεια ψιλή, ἐνέργειαν μόνην θετέον. πολλῶν γὰρ οὐ τὸ γεγενῆσθαι τέλος, ἀλλὰ τὸ γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἥδεσθαι μᾶλλον αἱρούμεθα ἢ πεπαῦσθαι τῆς ἡδονῆς, καὶ θεωρεῖν ἢ τεθεωρηκέναι.

---

1. Ἐνέπασεν] Homerus Il. γ. 126. *Αἰπλακα, μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.* Scholiasta: *ἐνέπασσεν. ἐνεποίκιλλεν.* Huc Suidas respexit. *Küst.* Ἐνέπασσεν A. B. V. E. Lex. Bachm. p. 221. Zon. p. 744. et Hesychius. 2. Ἐνέπεσε] Ἐνέπεσεν A. 3. *Σκιπίωνι*] σκοπῷ A. *σκηπῶ* V. Fragmentum Polybianis inserunt Schweighäuserus fragmentis l. XXXV, 5, 1. 5. Ἐν ἐπηκόῳ] Xenoph. Anab. VII, 6, 8. *Εἰς ἐπήκοον* ib. II, 5, 38. III, 3, 1. Annotavit Gaisfordus post Tittm. in Zon. p. 717. Vide potissimum Schaef. in Bos. p. 484. Continuo delevi cum A. V. *Ἐνεπίπρων, καὶ ἐνεπίμπραντο, καὶ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἐνεπίμπλα.* Ubi *ἐνεπίμπρων* E. Tum *ἐνεπίπρανται* B. *ἐνεπιπλαντο* et mox *ἐνεπίπλα* B. E. 6. Ἐνεπίσκημμα — *ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος*] Ex Harpocratione. *Küst.* Parum iuvant Lexica Rhetorica. Priora Zon. p. 744. 7. *δημευθείη*] *δὴ μεθείη* V. Deinde *προελθεῖν* nollem a docto viro propositum. 8. *λέγει* Med. 9. *ὀφείλεται*] *ὠφείλεται* A. *ἐνοφείλεται* Harpocr. 10. *ἐπίσκημμα*] Lege *ἐνεπίσκημμα. Küst.* Vid. *d. Att. Prozess* p. 617. 11. *Καὶ ἐγγύην*] Quod iterant ante h. v. *Ἐνεπισκήψασθαι* V. E. id revocandum duxi; idemque restitui iubet Etymologico M. glossarum ordo. *καὶ ἐγγύειν καταβολεῖν* A. *καταδικασθέντων τινῶν δημ.*] Eadem habet Etymologus v. *Ἐγγύης καταβολήν*: quem confer. *Küst.* Ubi est *δημοσιεύεσθαι.* 13. *εἴησαν*] *εἰ ἦσαν* B. E. 14 *ἐκέλευον*] *ἐκέλευον λέγειν* E. 15. *ἀργύριον ἐδάνεισαν*] *ἐδάνεισαν ἀργύριον* A. V. Etym. *ἐπισκήψασθαι*] Immo *ἐνεπισκήψασθαι. Küst. ὅπερ ἔλεγον ἐνεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι* Etym. 18. *ἐγγύην καταβολῆς*] Etymologus rectius *ἐγγύης καταβολήν. Küst.* Probat Meierus de bonis damn. p. 222. *ἐγγύειν* A. 19. *Ἐνεπορπήθησαν*] Sic recte MSS. Pariss. [et Zon. p. 745.] Ab *ἐμπορπεῖν, fibula connectere.* At priores editt. male *ἐνεπορθήθησαν. Küst.* 20. Ἐνέργεια. *ἡ ἐνέργεια καθολ.*] Totus hic articulus sumptus est ex interprete aliquo in lib. VI. Topicorum Aristotelis, ubi philosophus inter alia et haec habet: *Σκοπεῖν δὲ καὶ εἰ γένεσίς ἐστι πρὸς ὃ ἀποδέδωκεν, ἢ ἐνέργεια. οὐδὲν γὰρ τῶν τοιούτων τέλος. μᾶλλον γὰρ τὸ ἐνηργηκέναι καὶ τὸ γεγενῆσθαι τέλος, ἢ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ ἐνεργεῖν. ἢ οὐκ ἐπὶ πάντων ἀληθὲς τὸ τοιοῦτον; σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι ἥδεσθαι μᾶλλον βούλονται, ἢ πεπαῦσθαι ἡδόμενοι* etc. Hunc locum (qui extat p. 378. edit. Sylburg.) Suidas ex commentatore aliquo anonymo hic interpretatur. *Küst. ὅτι* add. Gaisf. cum *V.

1. *μὲν γὰρ*] *μὲν* om. V. E. 3. *καὶ ἐνεργεῖ*] *καὶ* om. B. E. 4. *ἡ ἀθρόα προσβολὴ*] Vide v. *Ἐνάργεια.* 5. *κίνησις δὲ*] *κίνησις γὰρ* V. *ἡ γὰρ — ἐνέργεια* om. E. 6. *ὁδὸς*] *ὁδὸν* B. 14. *μὲν οὖν*] *οὖν* om. V. qui mox *παίουσιν.*

Ἐνέπασσεν. Inspargebat, acu distinguebat. Ἐνέπεσε. Incidit, accidit. Polybius: *Dubitatio autem Scipionem incessit, an cum barbaro confligendum et singulari proelio dimicandum esset.* Ἐν ἐπηκόῳ. In loco, unde quis ab omnibus audiri potest. Ἐνεπίσκημμα. Cum alicuius bona publicabantur, licebat ei, qui pecuniam mutuam ipsi dederat, in medium prodire, dicentem sibi debitum in eius bonis deberi. hoc vocatur *ἐνεπίσκημμα* et *ἐνεπισκήψασθαι.* Ἐνεπισκήψασθαι et *ἐγγύην καταβαλεῖν*, cum bona quorundam publicabantur, ii qui dicebant se pecuniam ipsis credidisse, iubebantur in tabulis perscribere, quando et quantam pecuniae summam iis credidissent: quod vocabatur *ἐπισκήψασθαι.* quod si creditores sponsoribus datis cavissent, se de pecunia credita non mentiri, id *ἐγγύην καταβολῆς* vocabant. Ἐνεπορπήθησαν. Fibula astricti sunt. Ἐνέργεια. Actio latius patet quam motio; motio autem quam passio. quicquid enim patitur, idem etiam movetur. quicquid vero movetur, id etiam agit. non tamen etiam in quo actio existit, id movetur. nam actio quidem est universa vis ab habitu procedens, motio vero est imperfecta actio. nam via ad habitum procedens ab eo quod facultate primum est motio. omnis vero generatio et omnis actio propter alium finem fit. finis enim generationis et eius quod generatur est ipsum esse; actionis autem et agendi ipsum egisse. non tamen in omnibus hoc est verum. felicitas enim in agendo secundum virtutem, non autem in eo ut egerimus posita est. considerandum igitur est, sitne actio finis facultatis an effectus quidam et opus. in quibus igitur rebus est effectus, has qui ad actionem referunt peccant. in his enim finis est ipsum opus, idque actione praestantius. in quibus autem est nuda actio, eorum sola actio constituenda est. multorum enim finis est, non esse factum, sed fieri. nam voluptate frui quam ea frui desisse, et contemplari quam contemplatos nos esse malumus.

743 [1]Ἐνεργόν. ἐπειγομένην, σύντομον. Πολύβιος· Οἱ δὲ ἐξαναστάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν πορείαν καὶ τὴν ἔφοδον.

Ἐνερευθής. ἀντὶ τοῦ ἐρυθρός. Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής.

Ἐνερεί̈δοντες. ἐμπηγνύντες. Καὶ Ἐνερεί̈σας, ἐμπήξας.

Ἔνερθεν. ὑποκάτωθεν.

Ἐνέρσει. Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν, ὅπερ ἐνέρσει τοίχους ἑκατέρου ἐναρμοσθέντι τὰς πύλας ἐπιζευγνύναι εἰώθασιν.

Ἐνέρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι. τουτέστιν, ἐν εἰς ἕρσει ἢ συμπλοκῇ. κρώβυλος δέ ἐστιν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον.

Ἐνέριτερος. καιώτερος.

Ἐνέροις. νεκροῖς. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἕρᾳ κεῖσθαι.

Ἐνεσκευασμένην. ἀντὶ τοῦ διεσκευασμένην καὶ πεπλασμένην. Ἰσαῖος καὶ Δημοσθένης.

[Ἐνέσκηψαν. ἐνώρμησαν, ἐνέπηξαν.

Ἐνεσκιῤῥώθη. ἐκ τοῦ σκίῤῥος, ὃ σημαίνει τὸν γύψον.]

Ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἐκριναν ποιῆσαι.

Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον.

Ἐνεσκίμφθη. ἐνεπάγη.

Ἔνεστι κἂν μύρκηκι χολή. παρεγγυᾷ μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

Ἐνετῆσι. περόναις.

Χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνετῆσιν.

Ἐνετιμᾶτο διαφέρει τοῦ ἀπετιμᾶτο. ὅταν μὲν γάρ τις ὡς τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ, ἀποτιμᾶσθαι λέγεται· ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι

1. *σύντομον*] Portus recte monuit legendum esse *σύντονον*. *Küst.* Polybius lib. VIII. [c. 16, 7. ed. Schweigh.] p. 275. *Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον οἱ τὰς ἐνέδρας ἐκ τῆς μεσογαίας διειληφότες, ἀφανῶς ἐξαναστάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν ἔφοδον.* Hinc Suidas sua mutuatus est, sed ita ut locum Polybii pro more interpolarit. Recte autem Portus *σύντονον* pro *σύντομον* legebat. Polybius lib. V. p. 546. *Καὶ προῆγε σύντονον ποιούμενος τὴν πορείαν.* Iosephus de Bello Iud. III, 4. *συντόνῳ δὲ χρώμενος πορείᾳ διὰ τάχους εἰς Πτολεμαΐδα ἀφικνεῖται.* Quae ad mentem Suidae perquam accommodata. *Toup.* I. p. 176. *σύντομον* etiam Zon. p. 725. 4. *Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερ.*] Locus integer, unde fragmentum hoc decerptum est, legitur apud Polybium [XXXII, 9. 8.] in Excerptis ab Valesio editis p. 149. *Küst.* 6. *ἐμπηγνύντες*] Sic melius MSS. Pariss. [et Lex. Bachm. p. 221.] quam priores editt. quae habent *ἐμπηγέντες*. *Küst.* 9. *Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφ.*] Haec sunt verba Procopii lib. III. de Bello Goth. c. 20. p. 513. *Küst.* *σιδήρῳ διέφθειραν σιδήρῳ ὅπερ* E. *πελέκεσι* Procopius pro *σιδήρῳ*, qui mox *εἰώθεισαν*. 10. *τοίχους ἑκατέρου*] Procopius habet *τοίχου ἑκατέρου*, quod praeferendum est. *Küst.* *ἐναρμοσθέντι*] Sic recte MSS. Pariss. et Procopius loco laudato. At priores editt. male *ἐναρμοσθέντες*. *Küst.* *ἐναρμοσθέντος* B. E. 12. *Ἐνέροις κρωβύλον ἀνάδ.*] Sensus imperfectus huius loci supplendus est ex Thucydidis lib. I. c. 6. unde Suidas haec decerpsit. *Küst.* *κρωβύλων* Thucyd. Ceterum vide nos in v. *Κρώβυλος*. *τουτέστιν, ἐνειρσει ἢ συμπλ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Thucydidis: sed apud quem legitur *ἐν εἰρέσει ἢ πλοκῇ*. *Küst.* Dedi *ἐν εἰρέσει* cum V. *τουτέστιν ἐνειρσει* Hemsterhusius. Mox Schol. *ἢ ἐν πλοκῇ*, hoc est, *ἢ ἐμπλοκῇ*. 14. *τριχῶν*] *τοιχῶν* A. 16. *Ἐνέρτερος*] Il. *ε'*. 898. 17. *Ἐνέροις*] Vid. Il. *υ'*. 188. Similiter Etymol. M. et Schol. Platon. p. 400.

1. *Ἐνεσκευασμένην*] Ex Harpocratione. *Küst.* Verbi proprietatem copiosissime persecuti sunt Villois. in Long. p. 294. sq. et Hasius in Leon. Diac. p. 238. *διεσκευασμένην*] *διασκευασμένην* A. Mox *καὶ πεπλασμένην* om. V. Med. quae tuetur Pal. Statim gl. *Ἐννεσία, ἡ συμβουλή*, omiserunt A. B. V. E. V. Zon. p. 723. Desunt item A. duae continuae gl., quas sic exhibet V. *Ἐνεσκιῤῥώθη* (quod [2]V. ignorat). *Ἐνεσκηψάμεναι. ἐνέκηψαν, ἐνώρμησαν, ἐνέπηξαν.* E. autem sic: *Ἐνεσκιῤῥώθησαν. ἐνέσκηψαν — γύψου.* Hinc efficitur probandum esse lemma *Ἐνεσκιῤῥώθησαν*, abiectis *ἐκ — γύψου*. Gaisfordus Xenophontem de Re Equ. IV, 2. (ubi est *ἐνεσκιῤῥωθῇ*), Toupius autem Schol. Aristoph. Vesp. 920. ascripserunt: Scholiastes quidem sub finem annotationis: *ἀπὸ τούτου καὶ τὰ λίαν προσεχόμενα* (sic) *ἐνεσκιῤῥῶσθαι λέγεται*. Cf. v. *Ἐνσκιῤῥωθείς*. 8. *Ὅσαι τὸ*] Aristoph. Lys. 268. *τουτο* vett. edd. et Zonaras. 10. *Ἐνεσκίμφθη*] Il. *π'*. 612. Glossa sedem alienam invasit: de qua diximus in v. *Ἐνισκήφθη*. Cf. Tittm. in Zon. p. 745. 11. *κἂν σάρφ* ante *χολή* omisi cum A. V. E. neque agnoscit ea Zenobius III, 70. aut Diogen. IV, 48. Integrum proverbium tradit v. *Σέρφος*. 12. Post hanc gl. tacite Gaisfordus inserunt: *Ἐνεστῶς ἐνεστῶτος*. 13. *Ἐνετῆσι. περόναις.*] Scholiasta Homeri Il. *ξ'*. 180. *Ἐνετῆσι. περόναις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις. ὅ ἐστιν, ἐμπορποῦσθαι. Küst.* Leg. *ἐνέτῃσι*. Callimach. Fragm. (149.) *Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι. Ἑνέται Ἵπποι*. Schol. Euripid. in Hippol. 231. *Ἄλλον δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος ἐνίκησεν ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ. Reines.* Ex v. *Ἄλλικα* licuit refingere vulgarem scripturam *ἐνεργομένην*: accedunt etiam A. E. Med. Ceterum in gl. superiore corrigendum erat *ἐνετῆσιν*. 15. *Ἐνετιμᾶτο διαφέρει τοῦ ἀπετ.*] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. Confer etiam Suidam supra vv. *Ἀπετιμήσατο* et *Ἀποτιμηταί*. *Küst.* Hemsterhusii Anecd. p. 236. addit Gaisf. 16. *ὡς τι*] *πρός τι* Harpocrat. *λαμβάνῃ*] *λαμβάνει* A. *λαμβάνῃ τις* Harpocr.

Ἐνεργόν. Intentum, concitatum. Polybius: *Illi vero cum surrexissent, concitato gradu ad hostem contenderunt.* *Ἐνερευθής.* Rubicundus. *Cum facies eius colore rubro suffusa esset.* *Ἐνερεί̈δοντες.* Infigentes. Et *Ἐνερεί̈σας*, qui infixit. *Ἔνερθεν.* Inferne. *Ἐνέρσει. Lignum ferro exciderunt, quo utriusque parietis commissurae inserto portas iungere solebant.* *Ἐνέρσει κρ. Comam capitis implexam fastigiantes.* ubi significat nexum vel commissuram. *κρώβυλος* est enim nexus capillorum, ab utraque parte in acutum desinens. *Ἐνέρτερος.* Inferior. *Ἐνέροις.* Mortuis. sic dicti, quod in terra siti sint. *Ἐνεσκευασμένην.* Compositam et fictam. Isaeus et Demosthenes. [*Ἐνέσκηψαν.* Irruerunt, infixerunt. *Ἐνεσκιῤῥώθη.* Induratus est. a *σκίῤῥος*, quod gypsum significat.] *Ἐνεστήσαντο καὶ μετ.* Aliquid exequi decreverunt. *Quotquot hanc rem machinatae et executae sunt.* *Ἐνεσκίμφθη.* Infixus est. *Ἔνεστι κἂν μύρμ.* Inest etiam formicae bilis. proverbium nos monet, ne parvos quidem contemnendos esse. *Ἐνετῆσι.* Fibulis. *Aureis astrictam fibulis.* *Ἐνετιμᾶτο.* Differt ab *ἀπετιμᾶτο*. cum enim aliquis certam pecuniae summam pignoris loco accipit, is *ἀποτιμᾶσθαι* dicitur. cum vero species

λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνετιμήσατο.

Ἐνετολμήσατο. ἀπεθάρρησεν. Εἶτα μέντοι ἐνετολμήσατο τηλικοῦτον τόλμημα.

Ἐνετρύλλισε. κατεῖπεν. Ἀριστοφάνης·

Προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλλισεν τῷ δεσπότῃ.

Ἔνετοί. ἔθνος Παφλαγόνων.

Ἔνευ. ἐπιφώνημα.

Ἐνεχείρισε ποιμαίνειν τοὺς μαθητάς.

744 Ἐνέχεις. ἐκίρνας. Ἀριστοφάνης·

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

ὡς τοῦ Θασίου οἴνου εὐόσμου ὄντος. ὁ γὰρ Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου ἐν Θάσῳ ᾤκει· καὶ διὰ τοῦτο διαφέρει ὁ Θάσιος οἶνος.

Ἐνείη. ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν. Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.

οἷον, διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος, εἴ σε μὴ ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν ἐμῶν ὑποκρίναιο ψευσμάτων. ἐπεὶ αὐτὸς ἀντιψευδόμενος ἔδοξεν ὁ ἀλλαντοπώλης αὐτὸν παρευδοκιμεῖν. Ἄλλως. εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευδῶν σώζεται· τουτέστι, τῶν ἐνόντων μοι· εἰ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι, διαπέσοιμι πανταχοῦ, εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι.

Ἐνείκασθαι. ἐνεγκεῖν.

Ἐνεῖκαι. ἀπὸ τοῦ ἐνέκω, ἐνέξω, ἤνεκα· πλεονασμῷ τοῦ ι ἤνεικα, καὶ ἐνεῖκαι. ἐπλεόνασε δὲ τὸ ι· διότι πᾶς ἀόριστος, μὴ ἔχων σ ἢ ξ ἢ ψ, μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι· οἷον ἔκειρα, ἔνειμα, ἤνεικα.

Ἐνείκησεν. ἐκακολόγησεν, ὕβρισεν.

Ἐνείλλοντες. Θουκυδίδης· Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐξέβαλλον εἰς τὸ διῃρημένον τοῦ τείχους.

Ἐνείμαντο. ἐμέρισαν.

Ἐνειός.

Ἐνείραντες. ἐμπερονήσαντες.

Ἐνειρμένος πέδαις. ἀντὶ τοῦ συμπεπλεγμένος.

Ἐνεῖσα. ἐμβαλοῦσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Ἔνεισιν. ἐμβάλλει.

Ἐνεχώρουν. Οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει ἐξίσταντο καὶ ἐνεχώρουν αὐτῇ ἅπαντες. ἀντὶ τοῦ συνεχώρουν.

---

4. *ἐνετολμήσατο*] Videtur Aeliani locus in v. *Παλαμναῖος* consignatus leviter adumbrari. 5. *Ἐνετρύλλισε*] Immo *ἐνεθρύλλισε*, per θ. *Küst.* Sic etiam Portus. Sed repugnat MS. Rav. in eo versu, quem Suidas subiecit, Aristoph. Thesmoph. 348. et gramm. in Codd. Naniorum Graec. p. 493. *ἐνετρύλλησε* bis Zon. p. 745. 6. *οὖς ἐνετρύλλισες* *V. 7. *Παφλαγόνων*] *Παφλαγόνες* V. *Παφλαγώνων* E. Corrigendus Theognostus p. 6, 18. 8. *Ἔνευ*] Zon. p. 734. 9. *Ἐνεχείρισε*] *Ἐνεχείρησε* A. V. In fine *ἀντὶ τοῦ ἐπιχείρησε καταχρηστικῶς* addit E. Suidam ad Euang. Ioan. XXI, 15. spectare suspicabatur Gaisf. *Ἐνεχείρισαν. ἐνεπίστευσαν* Zon. p. 744. 10. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 1022. Cf. v. *Θάσιος οἶνος.* 11. *ἐνέχει* *V. *εἰκότως — Δία* om. E. cum gl. altera. Tuetur etiam Zon. p. 744. 13. *Διονύσου*] *Διονύσῳ* B. E. Med. Mox *Θάσου* V. 15. *Ἐνείη*] *Ἐνοίη* V. bis. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 691. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Aliqua tamen melius enunciavit Schol. Horum partem recepit v. *Διαπέσοιμι.* 18. *σε μὴ*] *μή σε* E.

3. Hanc continuae glossae iungit Zon. p. 746. 4. *ἐνέγκω*] *ἐνέκω* scripsi cum Etym. M. p. 339. et A. B. V. Tum *ἐνέγξω, ἤνεκα, ἀφαιρέσει τοῦ γ καὶ πλ.* E. Deinde cf. Crameri Anecd. Vol. IV. p. 194. 8. *Ἐνείκησεν*] Spectat, opinor, *νείκεσσεν* sive *νείκεσεν* Homericum. Ad epimerismum hoc concinnavit Zon. p. 746. 9. *Θουκυδίδης*] Lib. II. c. 76 unde pleniorem huius loci sensum pete. *Küst.* Adde v. *Εἴλλειν.* 10. *εἰςέβαλλον*] *ἐξέβαλλον* dedi cum *V. E. Zon. p. 746. et gl. *Ταρσός.* *διῃρημένον*] *διαρτημένον* E. et ut videtur B. *διηρτημένον* *V. 13. *Ἔνειός* tuetur *V. Om. Küst. Opinor Homericum *ἐνηέος* latitare. Cf. v. *Ἐνῆος.* 18. *Σαρκὶ τὸν ἐκ γεν.*] Portus fragmentum hoc intelligendum putabat de ape, aculeum alicui infigente. Sed huic coniecturae obstat *ἐκ γενύων*, quod de ore utique accipiendum est: cum apes aculeum in podice habeant. Quare existimo potius verba hic fieri de serpente, ex ore venenum immittente in vulnus eius, quem dentibus momorderat. *Küst.* Confirmat Antipatri Sidon. Ep. CV, 6. Anthol. Pal. VII, 172. Cf. v. *Οὐτήτειρα. γενείων* Zonaras: qui agnoscit etiam male confictum *Ἔνεισιν.* 20. Glossa *Ἐνεχώρουν* cum duabus continuis praeter ordinem est inserta.

---

aliquas in aestimationem accipit, id dicitur *ἐντιμᾶσθαι. Ἐνετολμήσατο.* Ausus est. *Deinde vero tantum facinus audacter aggressus est. Ἐνετρύλλισε.* Clam indicavit. Aristophanes: *Lena indicium fecit domino. Ἔνετοί.* Gens Paphlagonum. *Ἔνευ.* Exclamatio quaedam. *Ἐνεχείρισε ποιμ. Discipulos pascendos ipsi tradidit. Ἐνέχεις.* Infundebas. Aristophanes: *Credo, si Thasium forte infunderes merum.* id dicit, quod vinum Thasium suavem odorem spiraret. Staphylus enim Bacchi amasius in insula Thaso habitabat: quam ob causam vinum Thasium excellebat. *Ἐνείη.* Iusit. Aristophanes: *Nisi te perdam, si quid modo ex pristinis mendaciis mihi adhuc insit, omnino male mecum agatur.* id est, spe mea excidero, nisi te perdam, si artem meam mentiendi imitari conatus fueris. isiciarius enim cum eius mendacia mendaciis eluderet, ipsum arte illa superare videbatur. Aliter. si quid modo ex pristinis mendaciis mihi adhuc restat, vel, nisi artem mentiendi penitus amisi, spe mea omnino excidam, nisi te e medio tollam. *Ἐνείκασθαι.* Tulisse. *Ἐνεῖκαι.* Tulisse. ab *ἐνέκω* fit *ἐνέξω, ἤνεκα*, et inserto *ι* *ἤνεικα*, et *ἐνεῖκαι*, redundat autem *ι*, quia omnis aoristus, qui non habeat *σ* aut *ξ* aut *ψ*, penultimam longam habere debet, ut *ἔκειρα, ἔνειμα, ἤνεικα. Ἐνείκησεν.* Obiurgavit, maledixit. *Ἐνείλλοντες.* Thucydides: *Cum cratibus arundineis coenum involvissent, in aperturam muri coniecerunt. Ἐνείμαντο.* Distribuerunt. *Ἐνειός. Ἐνείραντες.* Qui inseruerunt. *Ἐνειρμένος πέδαις.* Compedibus constrictus. *Ἐνεῖσα.* Quae immisit. *Quae virus dentium amarum corpori immisit. Ἔνεισιν.* Immittit. *Ἐνεχώρουν.* Concedebant. *Sacerdotes vero metu consternati mulieri loco omnes cedebant. Ἐνε-*

Ἐνέχραυε, τὸ σῶμα ἐνέπληττεν. Ἡρόδοτος· Τὸ σῶμα ἐόντα ὑπομαργότερον, ὅκως γὰρ ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ. περὶ Κλεομένους τοῦ Σπαρτιάτου λέγων.

Ἐνέχυρον. τὸ διδόμενον ὑπὲρ χρέους. οὐ μόνον ἐνέχυρά φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. φαίνεται δὲ καὶ τῶν ἀπηγορευμένων εἶναι, μὴ θεῖναι τὰ ὅπλα ἐνέχυρα. λέγει οὖν περὶ τῆς Μενίας, ὅτι αὐτὴ τῇ ἑαυτῆς βίᾳ ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν, τοὺς θεσπίσαντας ὅπλα ἐνέχυρα μὴ τιθέναι.

Ἔνη καὶ νέα. ἡ τριακὰς καλουμένη. ἔνον τὸ παλαιόν, καὶ νέον τὸ νέον.

745 [1]Ἔν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βρότος ἐγγένηται. νῦν ὡς βρότον αἱματόεντα, τὸν φονικὸν σημαίνων λέγει.

Ἔνη καὶ νέα. οὕτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακάς, ἡ νουμηνία· ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐταῖς καὶ λήγειν τὴν σελήνην καὶ γεννᾶσθαι. τότε δὲ μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους ἢ τὰ δάνεια ἀπήτουν ὡς ὑπερόρους γενομένους. διὸ λυπεῖσθαί φησιν, ὁρῶν ἐνισταμένην ἔνην τε καὶ νέαν. ᾗ δὲ πέμπτη ἐστὶ κς' φθίνοντος. τὰς γὰρ λ' ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας διήρουν οἱ Ἀθηναῖοι· καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς, ἀ β' γ' δ' ε' ς' ζ' η' θ' ι' ἀπαριθμοῦντες· τὴν δὲ δευτέραν οὕτως, πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, τρίτη ἐπὶ δέκα, ἄχρι τῆς ιθ'. τὴν γὰρ εἰκάδα οὕτω καλοῦσι. τὴν δὲ κά ὑστέραν δεκάδα, καὶ τὴν μεθ' αὐτὴν ἑνάτην φθίνοντος, ἕως δευτέρας φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην καὶ νέαν φασίν.

Ἔνη.

Παρεῖναι δ' εἰς ἕνην.

οἷον εἰς τρίτην.

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἕς τ' αὔριον ἕς τ' ἔννηρι.

τινὲς δὲ εἰς τριακάδα. Ἀττικοὶ δὲ καλοῦσιν ἕνην

---

1. ἐνέπληττεν] ἐνέπληττεν B. V. E. Zon. p. 745. Ἡρόδοτος] Lib. VI. c. 75. ut Portus quoque monuit. Ibi autem sic legitur: κατελθόντα δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπέλαβε μανίης νοῦσος ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. ὅκως γὰρ τεῳ ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον. Küst. Ubi vid. Valck. 2. ἐόντα] ἐώντα V. Mox ἐντύχη B. E. 3. πρόσωπον] πρότερον E. 5. οὐ μόνον ἐνέχυρόν φασ.] Ex Enarratore Comici in Plut. 451. Küst. 6. ἐνέχυρον — ἐνέχυρα] ἐνέχυρα — ἐνέχυρον A. V. Schol. Aristoph. φαίνεται — ἐνέχυρα om. B. Eorum loco πληθυντικῶς et ipsa Comici verba habet E. 7. καὶ τῶν] ἐκ τῶν V. τῶν ἀπηγορευμένων] ἀπηγορευμένον Schol. 8. λέγει οὖν περὶ τῆς μενίας ὁ κωμ.] Verba Comici loco laudato haec sunt: *Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα, Οὐκ ἐνέχυρον τίθηται ἡ μαρωτάτη;* Küst. μενίας ὁ κωμικὸς] ὁ κωμικὸς om. A. B. V. E. 10. θεσπίσαντας] θεσπίζοντας E. 11. Ἔνα *V. καλουμένη] καλουμένη τοῦ μηνός E. ἕνον γὰρ] γὰρ om. A. B. V. E. Timaeus. 12. ἐκ τοῦ ἕνον δὲ καὶ νέον ἡ ἕνη καὶ νέα] καὶ νέον τὸ νέον A. B. V. (a Ruhnk. laudatus) E. Timaeus, ubi vid. Ruhnkenius. 13. Ἔν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτ.] Hic est novus articulus, et a praecedente omnino separandus: quamvis priores editt. eum absque ulla nota distinctionis cum superioribus connectant. Küst. ἕνη A. V. Tum φόρτος B. E. pro βρότος. Mirare grammatici nostri stuporem, qui ἐν ᾗ et ἕνη confuderit. Haec verba tum demum intelliges, cum ipsum Scholiastae locum, quem describendo pervertit Suidas, inveneris. Gaisf. Suidas utrum peccarit an labem duxerit, in his tenebris non ausim decernere. Sed quae interpres subiecit νῦν ὡς (τὸ) βροτὸν αἱματόεντα, spectant ad Homericum usum, de quo Schol. Il. ψ'. 41. (cf. Schol. ξ'. 7.) τὸ ἀπὸ φόνου αἷμα. οἱ δὲ τὸν πηλόν. 15. Ἔνη καὶ νέα] Ex Schol. Aristoph. Nub. 1132. ἢ παρ'] καὶ παρ' A. 16. νεομηνία] τριακὰς aliud a νουμηνίᾳ, haec enim illam sequitur. Reines. σημαίνει] σημαίνει B. E. αὐτοῖς] αὐτῇ Schol. 17. λήγειν] λόγον E. καταλήγειν Schol. Ubi refingatur etiam γενέσθαι. Mox ἀποδιδόσθαι Med. tribuit Gaisfordus: qui codicem quempiam voluit.

2. ὑπερόρους] ὑπερημέρους Ernestius. 4. φθίνοντος] ἐφθίνοντος A. Modo legendum erat ἐστὶ ς' φθ. 6. ζ' om. vulg. 7. ἀπαριθμοῦντες] Statim quae interponebantur, προστιθέντες μὲν τὸ ἱσταμένου ἑκάστῃ, omiserunt A. B. V. E. τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς ἀπαριθμοῦνται· τὴν δὲ δευτ. Schol. Aristoph. ἐπὶ δέκα τά, δευτέρα ἐπὶ δέκα ιβ', τρίτη *V. 8. καὶ καθεξῆς ἄχρι] καὶ καθεξῆς om. A. B. V. E. Schol. Mox θῑ A. V. τῶν ιθ E. Corrigendum τοῦ ιθ' apud Schol. 9. τὴν δὲ εἰκοστὴν εἰκάδα ἐκάλουν] τὴν γὰρ εἰκάδα οὕτω καλοῦσιν A. B. V. E. Schol. Aristoph. οὕτως *V. τὴν δὲ] τὴν δὲ εἰκοστὴν πρώτην ἔλεγον ἑνάτην φθίνοντος· τὴν δὲ εἰκοστὴν δευτέραν, ὀγδόην φθίνοντος, καὶ οὕτω μέχρι τῆς δ. φθ. vett. edd. contra MSS. Idem, qui cum Schol. Aristoph. fere consentiunt. Hermannus τὴν δὲ ἐπ' εἰκάδι πρώτην ὑστ. δεκάδα: de quo vehementer addubito, siquidem aliis appellationibus Attici solent diem XXI. insignire. V. Kühn. in Polluc. I, 63. Immo librorum scripturam hactenus servabimus, ut refingatur tantum ὑστέραν εἰκάδα. 11. τὴν δὲ — ἐκάλουν] τὴν γὰρ — φασὶν A. B. V. E. δὲ servavi. τρικοντάδα Med. tribuit Gaisfordus, denuo lapsus. Sed τὴν ἕως τριακάδα *V. 13. Ἔνη] Et hic et in sequentibus scribendum est ἕνη, cum spiritu aspero. Küst. 14. Παρεῖναι δ' εἰς ἕνην] Aristophanes Acharn. 171. Διοσημί' ἐστὶ καὶ ζυνὶς βέβληκέ με. Τοὺς Θρῄκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἕνην. Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas compilavit. Küst. 16. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι] Hesiod. Opp. 408.

χραυε. Incutiebat. Herodotus: *Cum iam antea leniter demens esset. in quemcunque enim Spartanorum incidisset, sceptrum in eius faciem impingebat.* de Cleomene Spartano haec dicuntur. Ἐνέχυρον. Pignus, quod pro debito datur. non solum dicunt ἐνέχυρα, sed etiam ἐνέχυρον. apparet autem legibus interdictum fuisse, ne quis arma oppigneraret. de paupertate igitur Comicus dicit, eam vi sua cogere homines, ut vel ipsas leges violent, quibus cautum sit, ne arma oppignerentur. Ἔνη καὶ νέα. Sic vocatur dies tricesimus mensis: quasi dicas, vetus et nova. *In qua huiusmodi sanies innata fuerit.* nunc saniem cruentam significat. Ἔνη καὶ νέα. Sic apud Athenienses vocabatur dies tricesimus mensis, vel novilunium, quod tunc luna et deficit et simul renascitur. eo autem die creditores a debitoribus usuras, quas non persolverant, tanquam egressis statutum tempus exigebant. propterea se solicitum esse ait, dum tricesimum diem mensis instare videt. dies autem quae vocatur πέμπτη φθίνοντος, est dies XXVI. mensis. Athenienses enim triginta dies mensis in tres decades dividebant: quarum primam numerabant ut nos, dicentes, primus, secundus, tertius, et deinceps, secundam autem sic: πρώτη ἐπὶ δέκα, XI. δευτέρα ἐπὶ δέκα, XII. τρίτη ἐπὶ δέκα, XIII. et sic usque ad XIX. vicesimum vero diem εἰκάδα vocant. at vicesimum primum, εἰκάδα posteriorem; vicesimum secundum, ἑνάτην φθίνοντος: et sic deinceps usque ad diem XXIX. sive δευτέραν φθίνοντος. tricesimum autem diem vocabant ἕνην καὶ νέαν. Ἔνη. Perendie. *Adesse perendie.* Sic in versu illo: *Ne differas rem in crastinum aut perendinum diem.* quidam vero intelligunt tricesimum diem mensis. Attici autem veterem etiam vocant ἕνην.

καὶ τὴν παλαιάν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος· Τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι.

Ἔνη, ἡ τρίτη τῆς σελήνης. Ἀριστοφάνης·

Θάρσει, καιαιεύξῃ, κἂν ἕνης ἐλθῇς.

ἀντὶ τοῦ εἰς τρίτην.

οἶδα γὰρ τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχὺ
ἅτ' ἂν δόξῃ, καὶ ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

Ἔνην καὶ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν τριακάδα καλουμένην Ἀθηναῖοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ πρότερου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Πολέμων δέ φησιν ὅτι ἐκάλεσαν αὐτὴν ποτε Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίου τοῦ Μακεδόνος. ἕνης δὲ καὶ εἰς ἕνην τὸ εἰς τρίτην λέγουσιν. καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρελκυσθὲν δηλοῖ.

Ἔνη. Ἀττικοὶ τὸ ἕνη περιττὸν ἔθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, λιρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο. ἐρωτῶν δὲ λέγει, ἓν ἢ δύο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕνη;

Ἐνή. ὀξυτόνως, ἡ νέα.

Ἐνηβητήρια. ἐνευναχητήρια παρὰ Ἡροδότῳ. 746

Ἐνηβρύνετο. ἠλαζονεύετο.

Ἐνῆγεν. ἐκίνει, παρέπειθεν. Προκόπιος· Ἐνῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος καὶ ἔδακνεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον Ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὖθις· Ἐνῆγε δὲ πάντας εἴς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἥ τε χρεία τῆς στρατείας ἀναγκαία οὖσα, ἣν ὑπὲρ πάντων κοινῆ ποιούμενος δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ μέγεθος.

Ἐνηγκυλωμένα. Πεφωραμένοι ὅτι ἐπὶ κατασκοπῇ παρεγένοντο, τῷ καὶ τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντας ἁλῶναι. ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ἠὐτρεπισμένα.

Ἐνηέος. τοῦ πρᾴου. Καὶ Ἐνηής, ὁ πρᾷος.

Ἐνήεια. ἡ πρᾳότης.

Ἐνήθλει. ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει.

Ἐνῆκαν. ἐνέβαλον.

Ἐνήκισεν. ἔπληξεν, ἐτιμωρήσατο.

Ἐνήλατα. τῆς κλίνης μέρος τι.

Ἐνήλατο. Ἀριστοφάνης·

1. *Δημοσθένης*] P. 775, 25. Vide supra v. *Ἔναι ἀρχαί*. *Ἀριστοφάνης*] Eccl. 824 — 26. (791.) 4. *κατατεύξῃ*] *καταθήσεις* Aristophanes. In fine versus supplendum *τιή*; Deinde numeri soluti sic sunt instaurandi: *ἐγῷδα τούτους χειροτ. μὲν ταχύ,| ἅτ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρν.* 5. *τρίτην*] *τρίτον* A. *γ*, E. 7. *δόξῃ*] *δόξοι* E. 8. *Ἔνην καὶ νέαν τὴν ὑφ' ἡμῶν τρ.*] Haec et quae sequuntur Suidas hausit ex Harpocratione. *Küst.* 9. *ἐκ τοῦ*] *ἀπὸ τοῦ* A. Harpocr. Pal. 11. *ἐκάλεσαν*] *ἐκάλεσεν* A. B. Med. Harpocr. Pal. *Δημητριάδα*] *ἡμητριάδα* V. qui mox *Δημητρίᾳ*. 12. *ἕνης*] *ἕνην* libri Harpocr. plerique. 13. *τὸ εἰς τρίτην*] *τὴν τρίτην* B. E. Med. *ἁπλῶς*] *ἁπλοῦν* V. 14. *ἑνὸν* edd. Correxi cum Harpocr. 16. *Ἐνή. Ἀττικοὶ τὸ ἕν. τὸ δὲ ἢ περιττ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 610. sed ubi rectius sic legitur: *Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἕνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, λιρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ, ἓν ἢ δύο. Küst.* Quod praefigebatur *ἑνή*, ipsum ad alteram scripturam *ἓν ἢ* vergit. *τὸ ἓν ἢ περιττὸν* A. B. E. *τὸ ἓν ἢ δὲ* V. Mox iidem MSS. *ὡς τὸ ἔχων* (vel *ἔχον*) *πλῆρες ἔχον*, pro vulg. *ὡς τὸ λιρεῖς ἔχων, περιττεύει τὸ ἔχων.* Med. *ὡς τὸ πλῆρες ἔχον, περιττεύει τὸ ἔχον.* 17. *τὸ δύο*] *τὰ δύο* B. E. Med. 19. *ὧν ἕνη*] *ὧν ἓν ἢ* A. V. Med. In Acharn. 586. nunc editur *ἑνί*, perperam. Immo refingendum *ἑνῇ*. Acerbe Comicus dicit eum perendie (h. e. nunquam) fore legatum, qui senex factus ne semel quidem cum honorem susceperit. 20. *Ἐνή*] Sic etiam Zon. p. 728. 21. *παρὰ Ἡροδότῳ*] Lib. II. c. 133. ubi v. Gloss.

1. *Ἐνηβρύνετο*] V. Dio Cass. XLIII, 43. 2. *Προκόπιος*] De Bello Pers. lib. II. c. 12. p. 117. *Küst.* In *λόγος* cessat Zon. p. 746. 8. *τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ μέγ.*] Quid haec verba sibi velint, non video. Cum superioribus enim nullam connexionem habent. *Küst.* Recte vir doctissimus. Quin et superior *ῥῆσις*, quod nemo vidit, turpissime labascit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera litterula utrique morbo est subveniendum. Legendum sine dubio et distinguendum: *ἥ τε χρεία τῆς στρατείας — δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ μέγεθος.* Quo pacto tota haec oratio sibi constabit, et nitida atque rotunda exibit. *Omnes vero impelebat ad preces pro eo fundendas illius, quam pro communi omnium salute susceperat, necessitas, tum corporis eius pulchritudo et maiestas.* Toup. I. p. 177. *ἥ τε* pro *ὅτι* dederunt A. V. 10. *Ἐνηγκυλωμένοι*] *Ἐνηγκυλωμένα* A. V. (cum Zon. p. 746.) qui *ὅτι* inseruerunt post *πεφωραμένοι*. *κατασκοπῇ*] *ἐπισκοπῇ* V pr. Sed *κατασκοπῇ* *V. m. sec. 14. *Ἐνηέος*] Il. *ψ*. 252. 648. *ὁ πρᾷος*] *γὰρ ἡ εὐθεῖα* E. 15. V. Il. *ρ*. 670. 16. *Ἐνήθλει*] Vid. vv. *Μαυρίκιος. Φάβιος. Ἀτρεστος. Toup.* MS. De verbo paucula dedit Wessel. in Diod. III, 8. Eundem locum, paulum tamen immutatum, agnoscere licet in v. *Πενία*. 20. *Ἐνήλατα*] Vid. Iungerm. in Polluc. VI, 9. X, 34. Lobeck. in Phryn. p. 178. 21. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1345, 46. (1296.) Cf. vv. *Καχρύων* et *Παροινικώτατος. Ἀριστοφ. Ἐνήλατ'* om. *V.

Demosthenes in oratione contra Aristogitonem: *Veteres magistratus novis cedere.* *Ἐνή*. Tertius dies mensis. Aristophanes: *Bono esto animo. depones enim, etiamsi tertio abhinc die veneris. scio enim eos celeriter quidem decernere; sed quae visa fuerint, eadem rursus damnare.* *Ἔνην καὶ νέαν*. Athenienses vocant diem illum, quem nos *τριακάδα* appellamus: quod dies ille finis est mensis praecedentis et initium sequentis. Polemo tamen auctor est, diem illum quondam appellatum fuisse Demetriadem, in honorem Demetrii Macedonis. *Ἕνης* autem et *εἰς ἕνην* significant in diem tertium, et simpliciter *ἕνον* aspiratum notat vetus et praeterium. *Ἔνη*. Id Attici faciunt redundare, ut *ἔχων* in *ληρεῖς ἔχων*. alii vero dicunt deesse vocem duo, ut interrogans dicat, *unum aut duo.* Aristophanes *Acharnensibus*: *Tune tam senex perfunctus es legatione? perendie vero.* *Ἐνή*. Cum acuto in posteriore syllaba, id quod est nova. *Ἐνηβητήρια*. Loca amoena et voluptuaria apud Herodotum. *Ἐνηβρύνετο*. Gloriabatur. *Ἐνῆγεν*. Inducebat, impellebat. Procopius: *Ipsum autem ad hoc impellebat sermo Christianorum, animumque eius mordebat, quod Edessam inexpugnabilem esse affirmarent.* Et alibi: *Sed omnes ad preces pro eo fundendas et debitam benevolentiam impellebat cum expeditionis necessitas, quippe quam pro communi omnium salute eum suscipere manifestum esset, tum corporis eius dignitas et statura.* *Ἐνηγκυλωμένα*. Incurvata, parata. *Compertum fuit eos explorandi gratia venisse, cum praesertim arcus intentos fere deprehenderentur.* *Ἐνηέος*. Mitis. Et *Ἐνηής*, mitis. *Ἐνήεια*. Mansuetudo. *Ἐνήθλει*. Tolerabat. *Et ille quidem ob haec paupertatem fortiter tolerabat.* *Ἐνῆκαν*. Iniecerunt. *Ἐνήκισεν*. Verberavit, tormentis laceravit. *Ἐνήλατα*. Sponda lecti. *Ἐνήλατο*. Aristopha-

Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα, ὥσπερ καχρύων ἀνίδιον ἐνωχημένον.

Ἐνηλινδῆσθαι. κεκυλῖσθαι. Καὶ Ἐνηλινδοῦνιο, ἐκυλίοντο.

Ἔνηλυς.

Ἐνημμένος. περιβεβλημένος.

Τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος. Καί· Ὁ Ἡρακλῆς ἐχρῆτο τῇ λεοντῇ περὶ τὸ σῶμα ἐνημμένος.

Ἐνῆν, δυνατόν, ἐνδεχόμενον. Ὁ δὲ μάστιξιν ὡς ἐνῆν ἀνετάσας διέγνω ὡς ἔχει τὸ πολέμιον, ἀντὶ τοῦ ὡς δυνατόν.

Ἐνῆν. ὑπῆρχεν.

Ἐνηνθρώπησεν. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀνθρώπῳ γέγονεν. Αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐνῆος.

Ἐνήρατο. ἀπέκτεινεν.

Ἐνήρεισε. προσεπέλασε.

Ἐνήρης ναῦς. πληθυντικῶς δὲ διαφέρει ἐνήρεις, μίαν εἰρεσίαν ἐχούσας. Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθριδάτῃ ἐν Δαρδάνῳ τῆς Τρωάδος, ἔχων ναῦς ὁ ἐνήρεις.

Ἐν ἦρι. ἐν τῷ ἔαρι.

Ἐνήροιεν. ἐφήρμοσαν.

Ἐνήομεν. ἐμβαλοῖμεν.

Ἐνισχημένος. κατεχόμενος.

Ἐνηυλισμένον. ἐμπεπυκνωμένον.

Ἔννηφι. μετὰ τρίτην.

Ἔνι, ἔστιν, ὑπάρχει. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ τὰ ἔνιοιν·

Ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν
ἰέναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ', οἷς ἔνι φύσις,
ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφόν,
ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.

Ἔνια. τινά.

Ἐνιαυσιαῖος.

Ἐνιαυτίζω. ἐνιαυτόν που διατρίβω.

Ἐνιαυτός. οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τὸν σεληνιακὸν δρόμον ἀριθμοῦσιν, ὥστε τὸν μῆνα ἡμερῶν εἶναι παρ' αὐτοῖς κθ'· ὡς τοῦ μὲν ἡλιακοῦ κύκλου ὑπάρχοντος τξε', τοῦ δὲ σεληνιακοῦ τνδ', ὡς τὸν ἡλιακὸν παραλλάσσειν ἐνιαυτὸν ἡμέρας ιά τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ, ὥστε Ἕλληνες

---

1. *κατεγέλα* om. Zon. p. 747. 3. *Ἐνηλινδεῖσθαι*] Turpe vitium libris Suidae cum Zonara commune procuravi cum V. *κεκυλίσθαι* Edd. 5. *Ἔνηλυς* tuetur *V, om. Küst. 6. *Ἐνημμένος*] *Κρατῆρα τῇ χειρὶ ἐνημμένον* Cyrill. apud Suidam in *Σπάδων* p. 360, 16. (ed. Küst.) nisi corrupta sit lectio. V. *Τραγῆν ἐνημμένος. Hemst.* Wyttenbachium in Eunap. p. 103. addit Gaisf. 7. *Τὴν τοῦ πανόπτου διφθ.*] Aristoph. Eccles. 80. 8. *Ὁ Ἡρακλῆς*] *καὶ ὁ Ἡρακλῆς* A. B. V. E. 10. *δυνατὸν ἦν*] *ἦν* om. A. B. V. Lex. Seg. Zon. p. 747. 13. *Ἐνῆν*] *Καὶ ἐνῆν ἦγον* E. 14. *Ἐνηνθρώπησεν*] Heliod. Aethiop. p. 115. ubi leg. *περιδεῖν. Toup.* Sumpsit Suidas ex Gregor. Naz. LII. p. 747. B. *Gaisf. ἐν ἀνθρώπῳ*] *ἀνθρωπος* E. 15. *Αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε*] Euang. Ioann. II, 25. Locus ad explicandam notionem *ἐν ἀνθρώπῳ* arcessitus. 16. Tuetur *V. Om. Küst. Cf. v. *Ἐνειός*. 17. *Ἐνήρατο*] Oraculum apud Suidam v. *Ἰουλιανός. Hemst.* Extat id in H. *ε.* 43. et alibi. *Ἐνήρατο. ἀπέκτειναν* Lex. Seg. 18. *ἐπεστήριξεν ἢ προσεπέλασεν* Zon. p. 747. 19. *πληθυντικῶς*] *πληθυντικοῦ* V. 20. *Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθρ.*] Haec sunt verba Dionis, quae legentur in Excerpt. Legatt. c. 30. p. 388. ut Pearsonius recte observavit. *Küst. Σύλλας*] *Σύλλας* B. E. 21. *Δαρδάνοις*] *Δαρδᾶ* V. *Δαρδάνῳ* scripsi cum Zon. p. 728. *ἔχων ναῦς*] Legendum ex Plutarcho in Sylla p. 467. unde Dio mutuatus est, *ἔχοντι ναῦς*. Verba eius sunt: *Συνῆλθον μὲν οὖν τῆς Τρωάδος ἐν Δαρδάνῳ, Μιθριδάτης μὲν ἔχων ναῦς οὐδὲ διακοσίας ἑνήρεις.* Nec recte vertit interpres, *uniremes*, quasi *ἑνήρεις*. Melius, *remigio instructas*. Vidit Leunclavius. *Toup.*

1. *ἔαρι*] *ἀέρι* A, *V. 2. *Ἐνῆρσεν*] Spectare videtur ad Od. *φ*. 45. Gaisfordus admonuit Schol. Il. *ξ'*. 167. *Ἐπῆρσεν. ἐφήρμοσεν.* Pro *ἐφήρμοσεν* E. habet *ἐφάρμοσεν*. 3. *Ἐνήσομεν*] Il. *ξ'*. 131. et alibi. 4. *Ἐνισχημένος*] Agnoscit quidem Zon. p. 748. sed repugnat ordo glossarum. Itaque suspicor epimerismi lege olim coniuncta fuisse haec: *Ἐνμασχημένος. ἐνισχημένος δέ, κατεχόμενος.* 5. *Ἐνηυλισμένον*] *Ἐγκεκυλισμένον* B. V. E. 6. *Ἔνηφι*] Restitui Hesiodeum *Ἔννηφι*. Vide supra v. *Ἔννη. ἡμέραν* sublicit Zon. p. 728. 7. *Ἔνι*] Vid. Schol. Platon. p. 152. Aristophanis locus est Lysist. 543. *Gaisf.* Aristophanis versus olim in duplicem glossam ita erant distracti, ut posterioris lemma esset *Ἔνι θράσος*. 10. *οἷς*] Legendum *αἷς*. 11. *ἔνι θράσος* om. V. Ceterum post *φύσις* suppleudum *ἔνι χάρις*. Zonaras nihil omnino protulit nisi *ἔνι φύσις, ἔνι θράσος*. 16. *Ἐνιαυτίζω*] Plato Comicus apud Athenaeum p. 644. ex Casauboni emend. *Toup. MS.* 17. *τὸν* om. *V. 18. *δρόμον*] *κύκλον* B. E. 19. *κθ'*] *κθ' ξ''* E. sive cum Zon. p. 747. *ὀκτακισχίλια ἥμισυ*. 20. *δὲ σεληνιακοῦ*] *σεληνιακοῦ δὲ* E. *κύκλου* addit *V. *τνδ'*] *τνς* A. 22. *σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ*] *ἐνιαυτοῦ* om. E.

---

nes: *Insultabat*, *saltabat*, *pedebat*, *irridebat*, *ut asellus hordeo bene pastus*. *Ἐνηλινδῆσθαι*. Volutatum esse. Et *Ἐνηλινδοῦντο*, volutabantur. *Ἐνημμένος*. Indutus. *Omnia videntis pellicea veste indutus*. Et: *Hercules utebatur pelle leonina, qua corpus eius vestitum erat*. *Ἐνῆν*. Fieri poterat, licebat. *Ille autem cum flagris, quantum fieri poterat, eum examinasset, cognovit quo loco res hostium essent*. *Ἐνῆν*. Erat. *Ἐνηνθρώπησεν*. Hominem induit. *Ipse enim perspiciebat quid in homine esset*. *Ἐνήρατο*. Interfecit. *Ἐνήρεισε*. Admovit. *Ἐνήρης ναῦς*. Navis instructa, at in plurali *ἑνήρεις* dicuntur naves uniremes. *Sulla vero cum Mithridate ad Dardanum urbem Troadis congressus est, habenti ducentas naves uniremes*. *Ἐν ἦρι*. Vere. *Ἐνῆροσεν*. Adaptavit. *Ἐνήομεν*. Immittemus. *Ἐνισχημένος*. Detentus. *Ἐνηυλισμένον*. In aliqua statione commorantem. *Ἔννηφι*. Post tertium diem. *Ἔνι*. Est, existit. Aristophanes posuit pro *ἔνιασιν*. *Volo autem cum hisce quodvis adire periculum virtutis causa, quibus inest facultas, inest audacia, inest sapientia, inest virtus patriae amans et cum prudentia coniuncta*. *Ἔνια*. Nonnulla. *Ἐνιαυσιαῖος*. *Ἐνιαυτίζω*. Annum alicubi ago. *Ἐνιαυτός*. Hebraei secundum lunarem cursum numerant annum, ut mensis apud ipsos sit 29. dierum, cum autem circulus quidem solaris sit 365. dierum, lunaris vero 354. fit ut inter solarem et lunarem annum sit undecim dierum discrimen, quare Graeci et

καὶ Ἰουδαῖοι μῆνας τρεῖς ἐμβολίμους ὀκτὼ παρεμβάλλουσιν.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. ἡ ἐννεακαιδεκαετηρίς. Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς περίοδον ἐκτιθεὶς χρόνου ἐνέταξε ιθ'.

Ἐνιαχοῦ. πολλαχοῦ. Καὶ Ἐνιαχῆ, ὁμοίως.

Ἑνίγυος. ὁ ἓν μέλος ἔχων, ὁ κυλλός.

Ἐνίδρυται. ἐγκάθηται.

Ἑνιαία. ἡ μοναδική.

Ἐνίεται. ἐμβάλλει.

Ἐνίεσαν. ἐνέβαλον. Καὶ τοῖς πύργοις πῦρ ἐνίεσαν.

Ἐνιζάνει. Ὁ δὲ καὶ ἴχνος ἑπόμενος τῷ τυράννῳ καὶ ἐς τὸν Ὀργῶνα ποταμὸν ἐνιζάνει, τῷ προκαταλαβεῖν τὰ εὐέφοδά τε καὶ ἱππήλατα τῶν πεδίων.

Ἐνιζῆσαι. καθίσαι.

Ἐνίει. ἐμβάλλει. Καὶ Ἐνιεῖσα, ἐμβάλλουσα.

Ἐνιῆνες.

Ἐνίησιν. ἐμβάλλει.

Ἐνίκησε. τὸ ὑπερέβαλεν.

Ἐνικλᾶν. ἐμποδίζειν.

Ἐνιλλωπῶ ἢ ἐνιλλώπω. τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω.

Ἔννιος, Ῥωμαῖος ποιητής· ὃν Αἰλιανὸς ἐπαινεῖν ἄξιόν φησι. Σκιπίωνα γὰρ ᾄδων καὶ ἐπὶ μέγα τὸν ἄνδρα ἐξᾶραι βουλόμενός φησι μόνον ἂν Ὅμηρον ἐπαξίους ἐπαίνους εἰπεῖν Σκιπίωνος. δῆλον δὲ ὡς ἐτεθήπει τοῦ ποιητοῦ τὴν μεγαλόνοιαν καὶ τῶν μέτρων τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀξιάγαστον· καὶ ὡς ἐπαινέσαι δεινὸς Ὁμηρός ἐστι, καὶ κλέος ἀνδρὸς πυργῶσαί τε καὶ ἆραι, ἐξ ὧν ἐπῆνεσε τὸν Ἀχιλλέα, καλῶς ἠπίστατο ὁ ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος.

Ἔνιπή. ἡ διὰ τῶν λόγων ἀτιμία, ἐπίπληξις. 748

Ἐνισκήφθη. κατηνέχθη.

Ἐνίσπω. ἐπιπλήξω.

Ἐνίστασθαι. εὐτρεπίζεσθαι, παρασκευάζεσθαι. Μὴ διαμέλλειν, ἀλλ' ἐνίστασθαι τῷ πολέμῳ, ὡς μὴ προπαθόντες ἀμύνασθαι δέοι ἐπὶ κατειργασμένοις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐδυσχέραινε, καὶ πολὺ πλέον ὥρμητο τῷ πολέμῳ ἐνίστασθαι.

---

1. μῆνας τρεῖς] τρὶς B. τρεῖς E. omisso μῆνας. ὀκτὼ παρεμβ.] Cum Porto suppleverim, τοῖς ὀκτὼ ἔτεσιν παρεμβ. Ceterum de argumento hoc legendi sunt Scaliger, Petavius et alii, qui de chronologicis ex professo scripserunt. *Küst.* 3. Ἐνιαυτὸς Μέτωνος] Prov. Bodl. 672. coll. quae diximus in v. *Μέτων*. 7. κυλλός] κυλός A. Deinde cum A. V. removi: Ἐνιδρυνθεὶς. ἐνηδρευθεὶς δέ. Ubi ἐνηδρυθεὶς δέ E. Med. 8. ἐγκαθέζεται Zon. p. 748. et Hesychius. 10. Ἐνίεται] Glossa non recte collocata. Perturbationis quidem causam arguit Zon. p. 748. 14. ἀγῶνα] ὀργῶν A. ὀργῶνα V. ἀργῶνα *V. Deinde ποτὲ libri. Gaisfordus ἐς τὸν ὀργῶνα ποταμὸν e Zonara. Mox ἐνι *V. pro ἐνιζάνει. τὸ προκαταλαβεῖν B. V. E. 17. Ἐνιζῆσαι] Suiceri Thes. v. Ἐνιζάνω attulit Gaisfordus, qui δοτικῇ clam ante καθίσαι. 18. Ἐνίει] Xenoph. Inst. Cyri VII, 1, 29. ascripsit *Toup.* Sed legendum Ἐνιεῖ. Ἐνιεῖσα] ἐνίησι τὸ αὐτό, ἐνιεῖσα E. Tum ἐμβαλοῦσα B. E. 19. Ἐνιῆνες] Est nomen gentis, quae alias etiam *Αἰνιᾶνες* dicitur. Vide Indicem in Eustathium. *Küst.* 20. Ἐνίησιν] Xenoph. Mem. p. 724. Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. *Toup.* MS.

1. Ἐνικλᾶν] Il. σ'. 408. Vide Küsterum in Hesych. v. Ἐνῆλαι. 2. ἐνιλλώπω] Mendosius etiam Zonaras ἐνιλλιπῶ. Recte H. Stephanus ἐνιλλώπτω: de quo vide doctissimam Hemsterhusii diatribam in Hesych. Vol. II. p. 42. 4. Ἔννιος] Ἔνος B. E. 6. ἐξάραι τὸν ἄνδρα] τὸν ἄνδρα ἐξάραι A. V. φασὶ mendum vulg. 10. ἀνδρῶν] ἀνδρὸς A. V. 12. ὁ ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος] Id est, Ennius. Is enim a Messapo rege se oriundum ferebat. Servius ad illud Virgilii lib. VII. Aeneid. *At Messapus equum domitor: Ab hoc*, inquit, *Ennius dicit se originem ducere.* Silius Italicus lib. XII. (v. 393.) *Ennius antiqua Messapi ab origine regis. Küst.* Occupavit H. Columna Vita Ennii p. IX. Post hanc glossam Gaisfordus cum *V. E. annotationem ex v. Ἀνδρα petitam delevit, Ἑνικμα. ὅτι τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἑνικμα καὶ διερά, Habet A. in marg. 13. καὶ ἐπίπληξις] καὶ om. A. B. V. E. ἡ ἐπίπληξις B. E. Cf. Schol. vulg. II, δ'. 402. 14. Ἐνισκήφθη] Immo ἐνεσκήφθη. *Küst.* Ἐνισκήφθη ex Il. π'. 612. citat Schol. Ven. in δ'. 457. Vulg. in Suida contra Küsterum recte defendit Tollius in Apollonium p. 266. *Gaisf.* Sed praestat ἐνισκίμφθη, quod et extat etiam in Il. ῥ'. 582. et facile in superiore gl. Ἐνεσκίμφθη et apud Hesychium agnoscitur. 15. ἐπιπλήξω] ἐπιπλήττω E pr. cum Etym. M. Utrisque favet Zonaras. 16. παρασκευάζεσθαι om. V. tuetur Zon. p. 749. 17. ἐνίστασθαι τῷ πολέμῳ] Aliud est ἐνίστασθαι πόλεμον. Vide Diodor. Exc. p. 573. Polyb. p. 620. — Polyb. p. 472. ἐνίστασθαι καὶ μὴ διαμέλλειν. *Toup.* MS. 18. ἀμύνασθαι] ἀμύνεσθαι E. Tum δέ οἱ cum V. Med. scripsit Gaisf. Immo supra corrigendum fuit προπαθόντας. 19. Τραϊανὸς] Τραϊνὸς A.

Iudaei octavo quoque anno tres menses intercalant. Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. Annus Metonis. id est, orbis annorum XIX. Meto enim mathematicus periodum temporis ex XIX. annis constantem invenit. Ἐνιαχοῦ. Alicubi. Et Ἐνιαχῆ, idem. Ἑνίγυος. Unicum habens membrum, mancus. Ἐνίδρυται. Insidet. Ἑνιαία. Solitaria. Ἐνίεται. Immittit. Ἐνίεσαν. Iniecerunt. *Et turribus ignem iniecerunt.* Ἐνιζάνει. *Ille vero tyrannum e vestigio secutus etiam Orgoni fluvio imminebat, quod praeoccuparat loca plana et equitatui apta.* Ἐνιζῆσαι. Insidere. Ἐνίει. Immittit. Et Ἐνιεῖσα, immittens. Ἐνιῆνες. Ἐνίησιν. Immittit. Ἐνίκησε. Vicit. Ἐνικλᾶν. Impedire. Ἐνιλλωπῶ vel ἐνιλλώπω. Oculos distorqueo. Ἔννιος. Ennius, poeta Romanus: quem Aelianus laude dignum esse dicit. ubi enim Scipionem praedicat, et virum illum magnifice extollere studet, dicit solum Homerum laudes Scipione dignas canere potuisse. id quod arguit eum admiratum fuisse poetae illius sublimitatem carminisque maiestatem et praestantiam singularem. Homerum igitur egregie calluisse artem heroes laudandi, fortiumque virorum facta magnificis praeconiis celebrandi et extollendi, ex laudibus, quibus Achillem ornavit, poeta Messapius optime norat. Ἔνιπή. Increpatio, obiurgatio. Ἐνισκήφθη. Cum impetu delatus est. Ἐνίσπω. Increpo. Ἐνίστασθαι. Instare, se parare. *Non esse cunctandum, sed bello instandum, ne priores ab hoste laesi iniuriam vindicare cogerentur.* Et alibi: *Traianus vero indignatus longe maiore studio bellum urgere con-*

Ἐνισχηθέντας. καταισχεθέντας.

Ἐνισχύω. αἰτιατικῇ.

Ἔνιοι. φανεροί· ἢ οἱ μέν ἢ τινές.

Ἔνθα. τότε.

Ἔνθα. ἄλλου.

Ἔνθεν. διὰ τοῦτο.

Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις. ἐπὶ τῶν μὴ κατ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

Ἔνθεσις. ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. Ἀριστοφάνης·

εἶθ' φαύλως, ὥσπερ εὔρες, ἐκβάλοις τὴν Ἔνθεσιν.

ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὑρεῖν, τὸ καιρίαν καὶ τόνον περιγενέσθαι τινός, τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεώς ἐστιν ἔλεγχος· τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρασχούσης τύχης, καὶ οὐ τῆς τοῦ εὑρόντος γνώμης ἔργον. ὡς οὐκ ἐκ προνοίας κατορθώσαντος ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος τὸ εὕρημα.

Ἔνθεμον. νόμιμον.

Ἔνθον, ῥόφησον. παρὰ τὸ ἐντίθεσθαι τῷ στόματι.

Ἔνθους. πεθεοφορημένος, ἐνθουσιῶν. συν-

ἀλοιφὴ δὲ τοῦ ἔνθεος. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Σκιπίων καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα διαθεὶς ὥσπερ ἔνθους ἦρε, τὸ δαιμόνιον ἥκειν τὸ σύνηθες αὐτῷ, καὶ καλεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, τουτέστι θεόληπτος.

Ἐνθουσιᾷ. ἐπὶ ἐνθέου καὶ χαίται πνεύματος.

Ἐνθουσιαζόμενοι. ἐφορμῶντες, ἢ ἐλλαμπόμενοι.

Ἐνθουσιασμός. ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Ἐνθουσιώσας. Ἡσίοδος·

Καὶ τὰς ἀθέσμους ἡδονὰς τοῦ βαρβάρου
ἐνθουσιώσας τῇ πυρώσει τῆς μέθης
ἐπισπᾶται.

ἀντὶ τοῦ ἐκστενιρούσας, μανούσας.

Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων τοῦτο λέγεται. φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης.

Ἔνθρυπτον. τὸ ἐκ πέμματος· ὅ ἐστι πλακοῦς. ἢ τὸ ἐνθρυβόμενον βρῶμα. ἔνιοι τὰς πλεῖ-
ταῖς αὐτὸ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀ- 749
θηναίοις Ἔνθρυπτος.

Ἐνθύμημα. οὕτω λέγονται οἱ ῥητορικοὶ σύλ-

2. Om. Küst. silente Gronovio. 3. *φανεροί*] Sic etiam Hesychius et Zon. p. 718. Hoc est, certi homines. *καὶ οἱ*] ἢ οἱ A. *V. Lex. Bachm. et Zon. Hoc spectat ad formulam ἔνι οἵ. 4. *τότε*] *τότε, ὅπου* E. omissa gl. seq. 5. *Ἔνθα, ὅπου*] *Ἔνθα, ἔνθεν τοι* B. 6. *διὰ τοῦτο, ἔνθεν τοι*] *ἔνθεν τοι* om. A. B. V. Lex. Seg. Vide librum B. in gl. superiore. Novam glossam exhibet E. *Ἔνθεν τοι, ἐκ τούτου ἢ διὰ τοῦτο.* 7. *Ἐν θέρει*] Zenob. III, 72. 9. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 403. ubi vide Scholiastam, quem Noster compilavit. *Küst.* 10. *ἐνβάλοις*] *V. 12. *τὸ δὲ εὑρεῖν τό*] Expunge *εὑρεῖν τὸ* sententiae contraria. 13. *τὸ καιρίαν*] *τῷ καιρίᾳ* E. 14. *ἔστιν ἐπίτευγμα.*] *ἐπίτευγμα ἐστι* Schol. Aristoph. 16. *οὐ τοῦ εὑρόντος γν.*] Sic recte Scholiasta Aristophanis loco laudato. At priores edit. [et A. B. *V. E.] *καὶ τῆς τοῦ εὑρόντ.* quod sensui omnino repugnat. Nostra igitur manifestum errorem correximus, et *οὐ* pro *καὶ* etiam absque MStorum auctoritate Suidae restituere non dubitavimus. *Küst.* Secutus sum gl. *Εὕρεις*, quae magnam partem consentit cum nostris, *οὐ τῆς αὐτοῦ τοῦ* Schol. *ἔργον*] *τὸ ἔργον* Schol. Om. gl. inferior. 17. *κατορθώσαντος*] *κατορθώσαντα* B. E. *κατορθώσαντο* A. *κατορθώσαντος* V. *τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος* Schol. 18. *εὕρημα*] *εὕρεμα* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *τὸ* om. Schol. 20. *Ἔνθον, ῥόφησον*] Aristoph. Equ. 51. 22. *πεθεοφορημένος*] *τὸ θεοφορημένος* A. *θεοφορούμενος* Zon. p. 717. *συναλοιφὴ*] *συναλιφὴ* A. V.

1. *Ἀππιανός*] De Bellis Hispanicis p. 450. *Küst.* Sive c. 20. 2. *σχῆμα — βλέμμα*] *βλέμμα — σχῆμα* E. 5. *Ἐνθουσιᾷ*] Aeschylus ap. Longin. 15, 6. 8. *ὅταν — ἐλλάμπηται*] *ὅτε — ἐλλάμπεται* Lex. Seg. *λέγεται, ὅταν κτλ.* Schol. Luciani Demonth. Enc. 5. unde corrigatur *ὅτε* apud Hesychium. *ὅλη* om. E. et Zon. p. 717. qui *ἐλαύνηται.* 10. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. v. 90. 11. *τῶν βαρβάρων* Zonaras. 15. *Ἔνθ' οὔτε*] Gataker. M. A. p. 136. B. *Hemst.* *ἀνέμους* *V. Med. Cf. Herm. de Aesch. Philoct. p. 11. 16. *τοιαυτοῦτον*] *τοιοῦτον* A. *V. Diogenian. IV, 88. et Arsenius p. 230. 18. *Ἔνθρυπτον, τὸ ἐκ πέμμ.*] Eadem habent Harpocratio, Hesychius et Etymologus. *Küst.* V. Lobeckii Aglaoph. p. 1073. 19. *ἐνθρυπτάμενον*] Sic ex MSS. correxi. Priores enim editi. Itemque Hesychius et Etymologus male habent *ἐνθρυβάμενα.* Possis etiam scribere *ἐντριβάμενα*: quod et Portus monuit. *Küst.* Immo *ἐνθρυβόμενον* A. B. E. *V. Med. *τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα* optimi Harpocr. libri cum MS. Pal., Zonara, Hesychio, et Etym. Tetigit verbi speciem Lobeck. in Phryn. p. 318. Gaisfordus suspicabatur Küsterianum *ἐνθρυπτόμενον* Porto deberi, non codd. MSS. Agnoscit unus et suspectus quidem liber Harpocr. *ἔνιοι*] *ἔνιοι δὲ* lexicographi. 22. *Ἐνθύμημα. οὕτω λέγονται οἱ ῥητ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in Topic. lib. I. c. 7. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Cf. v. *Λῆμμα.*

situit. *Ἐνισχηθέντας.* Detentus. *Ἔνιοι.* Certi homines; vel sunt qui, vel quidam. *Ἔνθα.* Tunc. *Ἔνθα.* Ubi. *Ἔνθεν.* Hinc. *Ἐν θέρει τὴν χλ.* Aestate lacenam deteris, de iis dicitur qui rebus necessariis alieno tempore utuntur. *Ἔνθεσις.* Frustum panis, buccella. Aristophanes: *Etiam buccellam male inventam male versus ex ore elicius.* dicitur hoc, siqui gloriam praeter spem consequantur, nam quod est labore et studio rem aliquam consequi, arguit prudentiam et consilium eius, qui operam in re ponit, contra *εὑρεῖν*, quod est rem adipisci, simpliciter fortunae debetur, non prudentiae eius, qui aliquid consecutus est, quasi Cleo non consilio res feliciter gessisset, sed casu. *Ἔνθεσμον.* Legitimum. *Ἔνθον.* Vora, sorbe, proprie, ori insere. *Ἐνθους.* A numine agitatus, numine afflatus, quod per synaloephen dicitur pro *ἔνθεος.* Applanus: *Scipio autem et habitu et vultu fanaticum furorem prae se ferens dimit, Genium familiarem sibi apparuisse, et ut in hostem iret hortatum esse.* *Ἐνθουσιᾷ.* Fanatico furore agitatur. *Ἐνθουσιαζόμενοι.* Fanaticorum instar irruentes, vel illuminati. *Ἐνθουσιασμός.* Afflatus numinis, cum anima tota a deo illuminatur. *Ἐνθουσιώσας.* Insanientes, stimulantes. Pisides: *Et nefarias insanasque voluptates barbari calore temulentiae insuper accendebant.* *Ἔνθ' οὔτε μίμν.* *Ubi neque manere neque exire ventus sinit.* dicitur de iis qui in res difficiles incidunt. Philoctetes dicit apud Aeschylum. *Ἔνθρυπτον.* Placenta, vel intritum. quidam edulium hoc initiis proprium fuisse dicunt. apud Athenienses Apollo etiam vocatur *Ἐνθρυπτος.* *Ἐνθύμημα.* Enthymemata appellantur syl-

λογισμοί. ἐν ἐκείνοις γὰρ διὰ μιᾶς προτάσεως δοκεῖ γίνεσθαι ὁ συλλογισμός, τῷ τὴν ἑτέραν γνώριμον οὖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ τῶν ἀκροατῶν προστίθεσθαι. οἷον, οὗτος ἄξιός ἐστι κολάσεως, προδότης γάρ ἐστι. προστίθησι γὰρ ὁ δικαστὴς ὡς ἐναργὲς τὸ πάντα τὸν προδότην κολάσεως ἄξιον εἶναι. ἐφ' ὧν οὖν μὴ γνώριμόν ἐστι τὸ παραλειπόμενον, οὐκέτι ἐπὶ τούτων οἷόν τε τὸν δι' ἐνθυμήματος γίνεσθαι συλλογισμόν. ὁ γὰρ συλλογισμὸς σύνθεσίν τινα λόγων ἔοικε σημαίνειν.

Ἐνθυμήσιον. ἄπειρον, ἔννομον.

Ἐνθυμιζόμενοι. λογιζόμενοι. οὕτω Λίων ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

Ἐνθύμιον. ἄπορον, σεμνόν, κατὰ νοῦν. Καὶ δὴ τὰ πραχθέντα ἔθετο ἐνθύμιον, καὶ γενόμενος τῶν Μυρμιδόνων ἐγκρατὴς παραλύει τὸν Ἄκαστον τῆς ἀρχῆς.

Ἐνθύμιον. καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου, βραχύ τι μόριον.

Ἐνθύμιστον. ὕποπτον.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῶν μισθοῦ πωλούντων τὰ οἰκεῖα δυσχερῆ, διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων.

Ἐν Καρὸς εἵπετο τάξει. ἀντὶ τοῦ ἐμισθοφόρει. ἐπειδὴ πρῶτοι Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν.

Ἐν κηρίον. ἐπὶ πολλῶν ὁμοφωνούντων, ἢ στασιαστῶν ἢ συνωμοτῶν.

Ἐν Κλάρῳ. ὅτι σύνηθες τοῖς παλαιοῖς τὸ λέγειν ἐπὶ μὲν τῶν θεῶν, ὁ ἐν Μελίτῃ, ὁ ἐν Κλάρῳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὁ ἐκ Μελίτης, ὁ ἐκ Κλάρου. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας.

Ἐν Λίμναις Διονύσιον, τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος.

---

6. *πάντα τὸν*] *πάντα τὸν πάντα* A. 11. *Ἐνθυμήσιον. ἄπειρον, ἔνν.*] Sic etiam Hesychius. Idem tamen paulo post: *Ἐνθύμιον. ἄπορον, σεμνόν*: quae ipsa etiam apud Suidam suo loco legas. *Küst.* Vox e depravatione nominis *ἐνθύμιστον* suborta. *ἄπειρον, ἔννομον*] Lege, *ἄπορον, ἔννουν*, vel *ἔννοον*. Et sic scribend. apud Hesych. Voce *ἔννομον* utitur Appian. p. 390. et 518. *Toup.* MS. Non mutat Zonaras. 12. *Ἐνθυμιζόμενοι*] Lex. Bachm. p. 222. *οὕτως Λίων* breviter Zon. 14. *Ἐνθύμιον*] Huc spectant verba Scholiastae Thucyd. VII, 50. *Ἐνθύμιον ποιούμενοι. δεισιδαιμονήσαντες, ἢ ἐκλογισάμενοι, κατὰ νοῦν σχόντες. Küst.* Heraldi Animadv. in Salmas. p. 599. et Duker. in Thucyd. VII, 18. addit Gaisf. *Καὶ δὴ τὰ*] Referenda haec videntur ad historiam Pelei, de qua vide quae collegit Heynius in Apollodor. III, 13. *Gaisf.* Recte: sunt autem verba Nicolai Damasceni; cf. v. *Ἄκαστος*.

1. *καὶ ἐγκατάλειμμα*] Psalm. LXXV, 10. *Ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἑορτάσει σοι.* Quem locum diserte citavit Zonaras. Cui is non in promptu erat, vulg. sic vertit Hemsterhusius, *Et reliquiae animi religione contacti minimae.* Vulgo iunguntur *ἐνθυμίου βραχύ τι μόριον*. Ego interpunxi cum A. V. Med. *Gaisf.* Occupavit post D. Heinsium Ernestius Gloss. Suidae p. 44. monens *βραχύ τι μόριον*, quae Theodoreti sit interpretatio, tantum ad *ἐγκατάλειμμα* spectare. Aperte Zon. p. 736. *Ἐνθύμιον καὶ βραχύ τι μόριον*. Omnino poterat *Ἐνθύμιον* abesse. Post hanc gl. delevi cum V. observationem syntacticam, quam licet ex Etym. Gud. p. 590. collocupletare: *Ἐνθυμοῦμαι, γενικῇ. Μή ποτε τῶν κοινῶν βίων ἐνθυμηθείς. Καὶ αἰτιατικῇ δέ· Εἰ μή τί γε ἄλλο, ἐκεῖνο ἐνθυμούμενος.* 3. *Ἐνθύμιστον*] Lex. Bachm. p. 222. Vid. Valckenar. in Herodot. II, 175. Scribendum *ἐνθυμιστόν*. 4. *Ἐν Καρὶ*] *Ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν* Polyb. p. 840. Eurip. Cycl. 650. *Toup.* MS. Vid. Schol. Platon. p. 93. *Gaisf.* Adde Walz. in Arsen. p. 230. *μισθῷ*] *μισθοῦ* A. B. *V. Zenob. 6. στρατεύεσθαι*] *στρατεύσασθαι* scripsi cum *V. et Zenob. III, 59. 8. Ἐν Καρός*] Julian. Or. II. p. 56. C. *Hemst.* Quem locum ille indicarat in Arg. Aristoph. Plut. p. 7. Adde Schol. Il. *ι*. 378. sive Ruhnk. praef. in Hesych. p. VII. *ἐμισθοφόρει*] *ἐμισθοφόρουν* A. B. *V. 11. συνωμοτῶν*] *συνομώτων* E. 12. *Ἐν Κλάρῳ*] Schol. Aristoph. Ran. 504. Pausan. VII. p. 527, 10. Sic in iurisiurandi formulis, *μὰ τὸν ἐν Περγάμῳ Ἀσκλήπιον, τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ἄρτεμιν* etc. de quibus Galen. T. II. p. 176 a. Foed. Smyrn. in Marmor. Oxon. p. 3. n. 61. n. 68. *μὰ τὸν ἐν Φύλαις Ὄσιριν* Tzetz. in Lycophr. 212. *ὁ ἐν Τρίκκῃ θεός*, quod alio loco notavi. Pari modo *ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, αἱ ἐν Δωδώνῃ ἱέρειαι*. Plato p. 1220. C. Pausan. p. 406, 2. *τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ* Antonin. Liber. c. 1. *Hemst. ὅτι* Gaisf. cum *V. Deinde τὸ* ante *λέγειν* tollendum opinor. 14. *ἀνθρώπων*] Statim addiderunt *ὁ ἐκ Μελίτης* A. B. V. E. 16. *Ἐν Λίμναις Διονύσιον*] Ex Harpocratione. *Küst. Διονύσιον*] Id est, *templum Bacchi*. Erat autem hoc templum Bacchi in ipsa urbe Athenarum prope arcem situm, ut discimus ex hoc loco Thucydidis lib. II. c. 15. *Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι· καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου.* Scholiasta in eum locum: *Λίμναι, τόπος ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.* Sed fallitur. Non enim Thucydides dicit, templum Bacchi Limnaei fuisse in ipsa arce, sed extra eam; prope tamen: ut ex verbis eius adductis patet. Errorem hunc Scholiastae notavit etiam Meursius Athen. Attic. III, 4. quem adi. Aristophanes Ran. 217. *Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν*. Scholiasta in eum locum: *Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.* Plura vide apud Meursium loco laudato. *Küst.* Adde Hesych. v. *Λιμναγενές*.

---

logismi rhetorici: qui una tantum propositione constant, quod altera, quae nota est, ab iudicibus vel auditoribus addatur. ut: hic poena dignus est. est enim proditor. iudex enim ut rem evidentem addit illud, omnem proditorem poenis dignum esse. in quibus vero rebus id quod praetermittitur non est notum, in iis per enthymema syllogismus confici non potest. syllogismus enim certam quandam rationum connexionem debet significare. *Ἐνθυμήσιον*, Infinitum, legitimum. *Ἐνθυμιζόμενοι*. Cogitantes. ita Dio libro XVII. *Rerum Romanarum*. *Ἐνθύμιον*. Dubium, venerabile, religiosum. *Ille vero quod acciderat ominis loco duxit, Myrmidonibusque subactis Acastum regno exuit.* *Ἐνθύμιον. Et reliquum* (i. e. vel minima particula) *nostrarum cogitationum.* *Ἐνθύμιστον*. Suspectum. *Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον*. In Care periculum. dicitur de iis qui molestias pro aliis mercede suscipiunt. Cares enim primi mortalium mercede militarunt. proverbium igitur dictum est in eos, qui pro aliis pericula suscipiunt. *Ἐν Καρὸς εἶπ.* Caris loco sequebatur, id est, mercede militabat. primi enim Cares stipendia meruerunt. *Ἐν κηρίον*. Unus favus. proverbium hoc dicitur de pluribus qui conspirant, vel seditiosis vel coniuratis. *Ἐν Κλάρῳ*. Antiquis usitatum est, de diis quidem dicere, qui est in Melite, in Claro; de hominibus vero, qui est ex Melite, ex Claro; idemque de quavis alia urbe et regione dicendum est. *Ἐν Λίμναις Διον*. In Limnis Bacchi templum. Limnae locus erat Athenis, in quo Bacchus colebatur. *Ἐν λόγῳ*. In argumento.

Ἐν λόγῳ. ἐν τῇ ὑποθέσει. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἡμεῖς γὰρ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.

Ἐν μετεώρῳ ἦν ἡ ναῦς. ἀντὶ τοῦ πελάγιος, καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένη, ἀλλὰ ἀπέχουσα τῆς γῆς.

750 Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος κρατήσω. ὅ τε Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψανιες τὸ ξίφος Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Ἐνόδιον. τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ τὸ ἐνώτιον· παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐν ὁδῷ ἦσαν. ἐν ἔργῳ, ἐν ἔργοις, ἐν βίῳ, ἐν πίστει.

Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη. οἱ μὲν Ὅλμον φασὶ μαντεῖον, οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι· ὅτι καὶ οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος ὅλμοι καλοῦνται.

Ἐνόν. δυνατόν. ἢ ἐνυπάρχον. Οἱ δὲ οἷα δή-που θυσίαν λιτὴν ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ παρόντων προσαχθεῖσαν αὐτοῖς ἐπαινοῦντες.

Ἐννοῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐνοπή. πόλεμος, μάχη. Ὅμηρος·

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς.

Καὶ αὖθις·

Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα, οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον.

Ἐνοπτρον. τὸ κάτοπτρον.

Ἐνόρσας. ἐμβαλών.

Ἔνορχα. ἄρσενα.

Ἔνος. ὁ ἐνιαυτός.

Ἐνόσει. ἠρρώστει. Ὁ δὲ ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ ἐνόσει, καὶ τὰ τῆς ἐμπορίας ἐπικερδῆ ἥκιστα αὐτῷ ἦν.

Ἐννοσίγαιος. ὁ κινῶν τὴν γῆν, σεισμοὺς ποιῶν.

---

1. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 30. 4. Ἐν μετεώρῳ] Polyb. p. 692. ita legend. *Toup.* MS. 5. μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν] In prioribus editt. [et B. E.] negatio μὴ male omissa est, quam ex 2 MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* De quo non sinit dubitare v. *Μετεώρους νῆας.* Adde Zon. p. 737. 7. Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξ.] Aristoph. Lysistr. 630. Ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ συγκαννεύσουσιν, ἐπεὶ φυλάξομαι, Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί. Scholiasta in illum locum: ὅτι ἐν μυρσίνῃ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομαι, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον. Haec verba Scholiastae descripsit Suidas supra v. Ἐγχειρήσω et infra v. Φορήσω. *Küst.* κλαδὶ praestant A. B. E. *V. cum gl. Φορήσω et Prov. Coislin. 188. κλωτὶ Arsenius p. 230. κρατήσω] Rectius φορήσω: ut habet Aristophanes loco laudato, et ipse Suidas infra v. Φορήσω. Eandem lectionem confirmat etiam Athenaeus lib. XV. p. 695. ubi sic legitur: Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, Ὡσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, Ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην etc. Sic enim locum illum distinguendum esse puto. *Küst.* 8. ῥίψαντες] Meursius in Pisistrato c. 13. et Portus in hunc locum scribendum censent κρύψαντες. Recte. Harmodius enim et Aristogiton Hipparchum non aperta vi, sed ex insidiis occiderunt, gladio in myrti ramis occultato. *Küst.* ῥίψαντες ἐν μύρτοις E. 10. τὸ ἀπὸ Zon. p. 737. Ἐνώδιον] Hanc inferiorem partem repetit v. Ἐνώδιον: cf. Moeris p. 146. Iota subscribi iussit Etym. M. p. 345. cui favent Inscriptt. Atticae. 12. Ἐν ὁδῷ] Vid. intpp. Hesychii et Schleusneri Lex. V. T. IV. p. 44. ἐν ἔργοις om. Zon. p. 729. contra nescit ἐν ἔργῳ Hesychius. 14. Ἐν ὅλμῳ] Eustathius in Il. X. ex Pausania [p. 836.], Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω. ἤγουν μαντικὸς ἐγένου. Hesychius: Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. οἱ μὲν ὅλμον μάντιν φασίν· οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι. *Schott.* μάντιν etiam Zenobius III, 63. qui posteriorem rationem tradit Aristophani grammatico placuisse: καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός φησιν (hinc corrige Prov. Bodl. 375.), ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες μαντικοί, καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ Ἀπόλλωνος ὅλμους καλεῖσθαι. 16. τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος] Schol. Aristoph. Plut. 9. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ· καλεῖται δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ κάθηται ὅλμος. Pollux X, 81. τὸ δ' ἐπίθημα τοῦ τρίποδος κύκλον καὶ ὅλμον προσήκει καλεῖν, ἐπεὶ καὶ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος τὸ ἐπίθημα, ᾧ ἐγκάθηται ἡ προφῆτις, ὅλμος καλεῖται. *Gaisf.* 18. Οἱ δὲ οἷα] Hunc locum non neglexit Suicerus Thes. Eccl. v. Ἐνόντα, cuius admonuit Gaisf. Fugit hunc gl. Ἐξεφαύλισαν, unde hucce locus insigne supplementum repetere possit. Praeterea probandum λιτήν τινα θυσίαν.

1. ἐνόντων] ἔντων A. 3. Om. vulg. silente Gronovio. 4. μάχη om. E. 5. κλαγγῇ τ'] τ' om. A. B. E. *V. Zon. p. 729. Τρῶες μὲν om. B. E. Vid. Il. γ'. 5. Cf. v. Κλαγγή. 8. Οἷά περ οὐκ ἐνοπ.] Anthol. Pal. VI, 163. Eosdem Meleagri versus habet v. Ἔναρα. ἐνοπᾶς] ἐνωπᾶς A. ἐνοπὰς B. E. Med. Zon. 9. Θάλαμον] Θαλάμου B. E. 10. Ἔνοπτρον] Zon. p. 737. Ἔνοπτον E. *V. 11. Ἐνόρσας] Il. ό. 62. ἐμβαλών, μῆξας] μῆξας om. A. B. V. E. Zon. p. 750. 12. Ἔνορχα] Il. ψ'. 147. 14. Ὁ δὲ ἔπραττε] Vid. vv. Ἔπραττον et Πράττω. *Toup.* Prior glossa desinit in ἡ οἰκία αὐτῷ. 16. ἦν αὐτῷ] αὐτῷ ἦν A. E. αὐτῷ om. V. 17. Ἐνοσίγαιος] Ἐννοσίγαιος A. qui χιρῶν pro κινῶν. Vid. Il. ν'. 43. In fine E. addit ὁ Ποσειδῶν.

Aristophanes *Avibus*: *Nos enim, viri, qui in fabula praesentes sumus.* Ἐν μετεώρῳ ἦν ἡ ν. Navis in alto fluctuabat, ancoris non firmata, et a terra longe distans. Ἐν μύρτου κλ. *In myrti ramo ensem gestabo.* Harmodius et Aristogito ense in myrti ramis occultato Hipparchum tyrannum interfecerunt. Ἐνόδιον. Quod in via nobis occurrit. Ἐνώδιον vero id quod est inauris: dictum inde quod aures intumescant. Ἐν ὁδῷ ἦσαν. In via erant, id est, in opere, in operibus, in vita, in fide. Ἐν ὅλμῳ ἐκ. Alii ὅλμον dicunt esse oraculum. alii vero, eos qui in holmo dormierint, vaticinandi peritos fieri. tripodes autem Apollinis vocantur ὅλμοι. Ἐνόν. Quod fieri potest, vel, quod suppetit. *Illi vero sacrificium tenue, quod pro facultatibus et praesenti rerum copia ab ipsis oblatum erat, aequi bonique consulentes.* Ἐνοπή. Bellum, pugna. Homerus: *Troiani vero cum clangore et clamore in hostes ibant, velut aves.* Et: *Spolia, non qualia de bello reportantur, sed chororum, quibus thalamum nuptialem ornatis.* Ἔνοπτρον. Speculum. Ἐνόρσας. Qui immisit. Ἔνορχα. Testiculata. Ἔνος. Annus. Ἐνόσει. Aegrotabat. *Ille vero rem male gerebat, totaque eius domus morbo laborabat, neque ex mercatura sullum quaestum faciebat.* Ἐννοσίγαιος. Terram quatiens, terrae motuum auctor.

Ἔνοσις. ἡ κίνησις.

Ἐνοσίχθων. σείων τὴν γῆν.

Ἐνοῦμαι. δοτικῇ.

Ἔννους. ὁ συνετός. Σοφοκλῆς·

Ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἔννους ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς χρησμὸς ἠκύρωται, δηλονότι καὶ τὰ νῦν ἃ ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας. Καὶ αὖθις· Ταῦτα δράσας ὕστερον ἔννους ἐγένετο καὶ ἐσωφρόνησεν.

Ἐνοφθαλμισμῶν. θεαμάτων.

Ἐνόχλῶ σοι. δοτικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. Ὁ δὲ ὠκυτάτοις ἵπποις αὐτὸν ἠνώχλει καὶ ὑπέφευγε.

Ἔνοχος. ὑπαίτιος. Τίμαιος κατὰ τοῦ Ἐφόρου[11] πεποίηται καταδρομήν, αὐτὸς ὢν δυσὶν ἁμαρτήμασιν ἔνοχος· τῷ μὲν ὅτι πικρῶς κατηγορεῖ τῶν πέλας ἐπὶ τούτοις, οἷς αὐτὸς ἔνοχός ἐστι· τῷ δὲ ὅτι καθόλου διέφθαρται τῇ ψυχῇ, τοιαύτας ἀποφάσεις ἐντιθέμενος τοῖς ὑπομνήμασι.

Ἐνώδιον. τὸ ἐνώτιον. παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐνώμα. ἐκίνει.

Ἐνωμόρξατο. ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο.

Ἐνωμοτάρχης. τάξεώς τινος στρατιωτικῆς ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Ἐνωμοτία. τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε καὶ κ παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν. οἱ δὲ ἐνωμοτίαν τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ δεκανίαν. οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου ἐνωμοτίαν φασί. Καὶ Ἐνωμοτάρχης, ὁ αὐτῆς ἄρχων.

Ἐνωμοτία. ἡ ἀνταρσία.

Ἐνώμοτος. ἔνοχος τοῖς ὅρκοις, βέβαιος, καὶ ὁ ἀντάρτης.

Ἐνωμότως. ἐπιῤῥηματικῶς, ὁμοίως.

Ἐνών. ἐνυπάρχων. Παρήγγειλε μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς.

Ἐνωπή. ἡ πρόσοψις.

Ἐνώπια. εὐθέα.

Ἐνώπιον, καὶ ἐνώπιος, καὶ ἐνωπίως. ἔμπροσθεν.

---

1. *κίνησις, ἡ μίξις*] *ἡ μίξις* omissum A. B. E. refertur ad epimerismum *ἕνωσις, ἡ μίξις*: v. Herod. Epimer. p. 34. Hanc cum propinqua glossa copulari iubet v. *Εἰνοσίφυλλον*, sive Zon. p. 718. 2. *γῆν*] *γῆν, ὁ Ποσειδῶν* E. 3. Om. vulg. silente Gron. Post v. *Ἔνοσις* collocavit Med. 4. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Tyr. 916. ut Portus observavit. Vide in eum locum Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Küst.* 5. *κοινὰ* Med. 6. *ἔννους*] *οὐχ ὡς συνετὸς* Schol. Soph. 7. *εἰ γὰρ ὁ*] *ὁ γὰρ* B. V. E. Med. 8. *δῆλον ὅτι καὶ ἃ νῦν ἐ. ὁ Τειρεσίας ψευδῆ ἐστιν* Schol. Soph. 9. *Καὶ αὖθις· Ταῦτα δρ.*] Haec et quae sequuntur in prioribus editt. male post verba Sophoclis collocata sunt, ubi sensum et seriem orationis omnino interrumpunt. *Küst.* Sic etiam A. B. E. V. qui si plane cum Med. consentiunt, debent insuper *καὶ αὖθις* post *ἐσωφρόνησεν* locare. Id indicio sit exemplum scriptoris incerti recens accessisse. 11. *Ἐνοφθαλμισμῶν*] Zon. p. 718. 12. *ἔστι δὲ — ὑπέφευγε* om. V. 13. *ἐνώχλει*] *ἠνώχλει* A. B. E. 14. *Τίμαιος κατὰ τοῦ Ἐφόρου πεπ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii [XII, 23.], quae Suidas sumpsit ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 54. ubi eadem *αὐτολεξεὶ* leguntur. *Küst.* *πλείστην* intercidit ante *πεποίηται*. 16. *κατηγόρει*] *κατηγορεῖ* cum *V. et Polybio. 19. Recte Polybius *ἐκτιθέμενος ἐν τοῖς ὑ*. 20. *Ἐνώδιον*] Vid. annot. in v. *Ἐνόδιον*.

1. *Ἐνώμα*] Il. *γ'*. 218. et alibi. 3. *Ἐνωμοτάρχης*] Vide infrà v. *Μορῶν*. *Küst.* Max. Tyr. S. 17. hoc pacto instrui aciem dicit: *ὁ στρατηγός, εἶτα οἱ λοχαγοί, καὶ μετὰ τούτους ἐνωμοτάρχαι, εἶτα οἱ ὁπλῖται, οἱ πελτασταί, οἱ τοξόται.* Reines., 5. *Ἐνωμοτία*] Thucydides lib. V. c. 68. Lacedaemoniorum aciem describens etiam Enomotiae meminit. Verba eius haec sunt: *Λόχοι μὲν γὰρ ἐμάχοντο ἑπτά, ἄνευ Σκιριτῶν, ὄντων ἑξακοσίων. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ μεντηκοστύι ἐνωμοτίαι τέσσαρες.* Scholiasta in eum locum dicit, in unaquaque Enomotia fuisse viros XXXII. a quo hic discrepat Suidas, qui XXV. tantum viros Enomotiae assignat. Sed haec accuratius examinare non est huius loci. *Küst.* *λ καὶ β* restituit Arcer. in Aelian. Tactic. p. 120. *Hemst.* Immo Suidas vera tradidit, siquidem plerique consentiunt enomotiam lochi cuiusque partem fuisse quartam. Neque vidi nuper prolatum, quod in contrariam valeret sententiam. *Ἐνωμοτία — Λακεδαιμονίοις* om. A. 6. *ἐκ τοῦ*] *ἀπὸ τοῦ* A. V. Timaeus p. 106. *παρὰ τὸ* Zon. p. 720. 8. *τὸ ἥμισυ — ἐνωμοτίαν* om. A. *ἐνωμοτίαν φ τὸ δὲ καὶ δεκανία* V. *ἐνωμ. φασὶ τὸ ἥμ. τοῦ λ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ* *V. Inserui *δὲ* ante *καὶ* cum hoc et Zonara: quamquam multo magis velimus illud *δεκανίαν* (*δεκανία* Zon. p. 732.) castigari, cuius in vestigiis mihi cernere videbar *δὲ ε καὶ κ. εἶναι*. 11. *ἀνταρσία*] Est vox recentiorum Graecorum, *rebellionem* significans: de qua vide Dufrenium in Glossario Graeco. *Küst.* *ἀταρσία* A. 12. *Ἐνώμοτος*] Vid. Euripid. Med. 737. Soph. Ai. 1113. 16. *ἐπηρεάζῃ*] *ἐπιρεάζει* A. *ἐπειρεάζοι* vel *ἐπηρεάζοι* B. V. E. 17. *Ἐνωπή* Hoc referendum videtur ad Il. *ε*. 374. 18. *Ἐνώπια*] Auctoritatem huius explicationis desideramus. *εὐθεῖα* Hesychius. Post *εὐθέα* addunt Lex. Seg. *τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν*, Zon. p. 740. *τὰ ἔμπροσθεν*.

Ἔνοσις. Motio. *Ἐνοσίχθων*. Terrae quassator. *Ἔννους*. Prudens. Sophocles: *Vir prudens ex praeteritis aestimat praesentia*. vir cordatus ex praeteritis cognoscit praesentia. si enim oraculum ab Apolline redditum in irritum reciderit, certum est etiam ea quae Tiresias vaticinatus est irrita fore. Et alibi: *Haec cum fecisset, ad se rediit et sanam mentem recepit*. *Ἐνοφθαλμισμῶν*. Spectaculorum. *Ἐνοχλῶ σοι*. Dativo iungitur. item accusativo. *Ille vero celerrimis equis eum lacessebat et effugit*. *Ἔνοχος*. Obnoxius. *Timaeus Ephorum vehementer insectatus est, cum ipse duobus peccatis sit obnoxius: uni quidem, quod alios acerbe criminatur ob ea maxime vitia, quorum ipse reus est; alteri vero, quod ingenio fuit plane corrupto, qui tales sententias commentariis suis inseruerit*. *Ἐνώδιον*. Id quod est inauris. dictum inde quod aures intumescant. *Ἐνώμα*. Agitabat. *Ἐνωμόρξατο*. Abstersit, detersit. *Ἐνωμοτάρχης*. Apud Lacedaemonios ita vocatur ordinis cuiusdam militaris dux. *Ἐνωμοτία*. Apud Lacedaemonios ita vocatur coetus quidam militaris XXV. virorum; sic dictus, quod iurabant se ordines suos non esse deserturos. alii vero aiunt enomotiam esse dimidiam partem ordinis, sive decuriam; alii vero quartam esse partem. et Enomotarcha est illius particulae dux. *Ἐνωμοτία*. Coniuratio. *Ἐνώμοτος*. Iureiurando obstrictus, coniuratus. item rebellis. *Ἐνωμότως*. Adverbium illius vocis. *Ἐνών*. Qui inest. *Praecepit ne, si quis forte alterius expeditionis miles adesset, illis insultaret*. *Ἐνωπή*. Aspectus. *Ἐνώπια*. Quae sunt ante oculos. *Ἐνώπιον* et *ἐνώπιος*. In

Ἐνωρμίσθη. προσωρμίσθη.

Ἐννώσας. παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ διανοηθείς.

Ἕνωσις. διεστώτων πραγμάτων κοινωνικὴ συνδρομή. κατὰ δέκα δὲ τρόπους εἴρηται παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἕνωσις δὲ εἴρηται, διὰ τὸ εἰς ἓν συνωθεῖσθαι τὰ πράγματα. γίνεται δὲ κατὰ δέκα τρόπους. κατ' οὐσίαν, ὡς ἐπὶ τῶν ὑποστάσεων, τουτέστι τῶν ἀτόμων. καθ' ὑπόστασιν, ὡς ἐπὶ ψυχῆς καὶ σώματος. κατὰ σχέσιν, ὡς ἐπὶ τῶν γνωμῶν, ὡς εἰς ἓν θέλημα. κατὰ παράθεσιν, ὡς ἐπὶ τῶν σανίδων. καθ' ἁρμονίαν, ὡς ἐπὶ τῶν λίθων. κατὰ κρᾶσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου καὶ ὕδατος. κατὰ φύρσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος. κατὰ σύγχυσιν, ὡς ἐπὶ τῶν τηκτῶν, κηροῦ καὶ πίσσης. κατὰ σωρείαν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν, σίτου καὶ κριθῆς. κατὰ συναλοιφήν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀποστωμένων καὶ αὖθις ἀποκαθισταμένων· οἷον λαμπάδος πυρὸς προερχομένης καὶ πάλιν ἀποκαθισταμένης.

732 Ἐνώτια. κόσμος περὶ τὰ ὦτα. Ὁ δὲ ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν.

Ἐνωτίζω. τὸ ἀκούω. Καὶ Ἐνώτισαι, ἄκουσον, εἴσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποίησον. Ἐνώτισε δέ, τὰ νῶτα περιεσκέπασεν.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος. Πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου Δαίδαλον ἱκετεῦσαι ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν, καὶ κατασκευάσαντα αὐτὴν ἐνθεῖναι· ἣν ἐπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις ἑπτὰ παρθένους καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο· οἳ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. εἰς Δαίδαλον οὖν ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν καὶ αἴτιον γενόμενον καὶ μυσαχθέντα ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.

Ἐν παραβύστῳ. ἐν μυστηρίῳ. Ἡράσθη αὐτοῦ τὰ μὲν πρῶτα ἐν παραβύστῳ, τελευτῶσα δὲ καὶ οἰκετῶν παρόντων.

Ἐν παραβύστῳ. ἐν ἀποκρύφῳ. Προκόπιος· Ὑβριζον ἐς αὐτὸν οὐ σιγῇ, οὐδὲ ἐν παραβύστῳ, ἀλλ' ἐς ὄψιν.

Ἐν παρενθήκης μέρει. ἐν περισσείας μέρει.

Ἐν παιδοτρίβου. εἰς τὸν τόπον ὅπου γυμνάζονται καὶ διατρίβουσιν οἱ παῖδες. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

---

2. παρὰ Ἡροδότῳ] Gloss. I, 68. διανοηθείς] ἀντὶ τοῦ διανοηθείς A. ἀπὸ τοῦ ἐννοήσας addit E. 4. κοινωνικὴ] κοινὴ Zon. p. 731. Cum eodem omittantur illa κατὰ δέκα δὲ — γραφῇ. 6. ἕνωσις δὲ εἴρηται om. E. 8. ὡς ἐπὶ τῆς ὑποστ. — καθ' ὑπόστασιν] Haec verba non sine dispendio sensus in prioribus editt. omissa sunt, quae ex 2 MSS. Pariss. revocavi. Küst. Desunt B. E. 10. τῶν γνωμῶν] τῶν om. V. ὡς ἓν] ὡς εἰς ἓν scripsi cum A. et Zon. 17. συναλοιφήν] συναλιφήν A. V. 19. πυρὸς] ἐκ πυρὸς Zon. προσερχομένης *V. 22. αὐτόν] αὐτῷ A. B. V. E. 23. Ἐνωτίζω] Vel Ἐνωτίζομαι. Reines. Is vidit non extare genus activum. Statim αἰτιατικῇ delevi cum *V. Ἐνώτισαι] Psalm. V, 1.

2. τὰ νῶτα περιεσκ.] Sic habent MSS. Pariss. itemque Hesychius. At priores editt. male τὰ ὦτα περιεσκ. Küst. Vid. intpp. Hesychii. 3. Πασιφάην φασὶν ἐρασθ.] Fabulam hanc plenius exponit Zenob. VI, 6. Küst. 6. ἔγκυον Zenob. 7. ἐξ ἧς] ἐξ ἀρχῆς V. 10. εἰς Δαίδαλον] εἰς om. B. E. Videndum ne sit praeeunte Zenobio legendum, ὡς οὖν Δαίδαλον ἀρχ. 11. αἴτιον] καὶ αἴτιον dedi cum B. V. E. Habet Zenobius, in diversa tamen narrationis forma. 12. ἡ παροιμία] εἰς παροιμίαν B. V. Quibus utemur commode, si paulo ante ὡς οὖν probarimus. εἰς παροιμίαν οὕτως ἐξενεχθῆναι E. 13. Ἡράσθη αὐτοῦ τὰ μὲν πρ.] Fragmentum hoc sumptum est ex Procop. Histor. Arc. c. 1. Küst. Vide supra Toupium in v. Ἐκτόπως. Huic autem loco praemittendum nomen Procopii, quod ad alienam sedem defluxit. 17. ἐς αὐτὸν] ἑαυτὸν V. 21. Ἐν παιδοτρίβων *V. 22. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 969. sed ubi pro βαδίζοντας legitur καθίζοντας. Küst. καθίζοντας E.

---

conspectu. Ἐνώρμίσθη. Ad portum appulit. Ἐννώσας. Apud Herodotum significat, qui intellexit. Ἕνωσις. Rerum disiunctarum in unum coitio. ea autem decem modis in S. Scriptura sumitur. Unio dicta est, quod res diversae in unum cogantur: quae decem modis fit. secundum essentiam: ut in substantiis iis, quae dividi nequeunt. secundum substantiam: ut in anima et corpore. secundum affectionem: ut in sententiis, cum plurium una est voluntas. secundum oppositionem: ut in tabulis. secundum coagmentationem: ut in lapidibus. secundum mixtionem: ut in liquidis, velut vino et aqua. secundum subactionem: ut in siccis et liquidis, velut farina et aqua. secundum confusionem: ut in iis quae liquefiunt, velut cera et pice. secundum cumulationem: ut in siccis, velut tritico et hordeo. secundum synaloephen: ut in iis quae avelluntur et eidem rei restituuntur; velut in face, quae ex igne accenditur, et eidem rursus restituitur. Ἐνώτια. Ornamenta aurium. *Ille vero inauribus, quae margaritis ornatae erant, eum donat.* Ἐνωτίζω. Audio. Et Ἐνώτισαι, audi, auribus percipe. Ἐνώτισε vero, terga contexit. Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδ. *In omni fabula Daedali flagitium memoratur.* Pasiphaen aiunt amore tauri captam Daedalum orasse, ut ligneam vaccam conficeret, seque opere perfecto in eam includeret. cum igitur illam taurus ut vaccam iniens gravidam fecisset, natus inde est Minotaurus. Minos vero quibusdam de causis Atheniensibus iratus septem virgines totidemque pueros, monstro illi obiiciendos, tributi nomine ab iis exegit. in Daedalum igitur, ut illorum malorum auctorem et ideo invisum, hoc proverbium iactatum est. Ἐν παραβύστῳ. In occulto. Procopius: *Primum quidem ipsum clam amavit; tandem vero etiam famulis praesentibus.* Ἐν παραβύστῳ. In occulto. *Contumelia eum afficiebant, non tacite, neque occulte, sed coram et aperte.* Ἐν παρενθήκης μέρει. Additamenti loco. Ἐν παιδοτρίβου. In eo loco, ubi pueri exercentur et versantur. Aristophanes *Nubibus:*

Ἐν παιδοτρίβου δὲ βαδίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι.

τουτέστιν, εὐκόσμως καθεσθῆναι, ὡς μηδὲν τοῖς περιεστῶσιν ὑποδεῖξαι ἄκοσμον.

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. παρ' ὅσον τὸ παλαιὸν ἑ κριταὶ ἔκρινον τοὺς κωμικούς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος. σύγκειται δὲ παρ' Ὁμήρῳ,

Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα ἐγγράφεται.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων. τουτέστι τῶν παριέντων τὰς πρώτας μαθήσεις, καὶ ἐφιεμένων τῶν τελευταίων.

Ἐν προσχήματι. ἐν ὑποκρίσει.

Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι. οἷον κινδυνεῦσαι. καταφρονούντων γάρ τινων Ἀπόλλωνος καὶ ἐν τῷ τεμένει αὐτοῦ ἀποπατούντων, Πεισίστρατος ἔγραψε νόμον, τὸν ἁλόντα ἐπὶ τούτῳ θνήσκειν. καταγελώντων δὲ τοῦ γράμματος, καὶ πλειόνων μᾶλλον τοῦτο ποιούντων, ἔστησε φύλακας. ληφθέντος δέ τινος ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν παρὰ τὴν ὁδὸν μαστιγοῦν, κηρύσσοντας, ὅδ' ἀνὴρ κολασθεὶς ἀποθανεῖται, ὅτι ὀλιγωρεῖ τοῦ γράμματος. κτανθέντος δὲ οὕτως ἐνέδυ τὸ γενόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε ἔτι νῦν τοὺς κακοπαθοῦντας ἢ || τιμωρίαις ἐνεχομένους διά τινα αὐτῶν πλημμέλειαν ἐπιλέγειν· Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν αὐτὸν ἀποπατῆσαι. 753

Ἐν πυρὶ βέβηκας. τοῦτο ἐπιλέγειν χρὴ τοῖς ἐν ἐπισφαλέσι καὶ ἐπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσι· καὶ ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν.

Ἐνράσσει. ὁρμητικῶς ἐφορμᾷ. Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς, καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις.

Ἐνσείει τὴν ἵππον αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ ἐπιτίθησιν. Ἐπάρας ἐνσείει τὴν ἵππον αὐτοῖς ἀθρόαν.

Ἐνσεισθείς. ἐντιναχθείς. Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσεισθεὶς τοῖς κίοσιν ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον.

---

2. προβάλλεσθαι *V. 3. καθῆσθαι] καθεσθῆναι A. V. Schol. Aristoph. 5. Ἐν πέντε κριτῶν γ.] Ex Zenobio. Küst. Amplius Zenobius, ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται. Concisius Hesychius, ἐν πέντε κριτῶν. ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ἐστίν. πέντε δὲ κριταὶ τοῖς κωμικοῖς ἔκρινον. Homeri autem locus est Il. ρ. 514. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Repetit et Il. υ. 545. Od. α. 267. 400. π. 129. Schott. Adde Schol. Aristoph. Av. 445. Epicharmi testimonium eo spectat, quod etiam inter Siculos, auctore Hesychio, quini iudices poetarum sedebant. Ceterum diligenter de hoc proverbio disseruit Hermannus libello a. 1834. edito, quo certamina eruditionis indixit. 7. παρ' ὅσον τὸ Ὁμηρικὸν] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν recte Zenobius et MS. 177. sive Bodl. 370. 10. ἐγγράφεται] γράφεται Zenob. 11. κεραμείαν] κεραμίαν A. V. E. Med. Schol. Platon. p. 322. Vide Theonis Progymn. pr., Schottum in Zenob. III, 65. et Hesychium. 16. Hesychius: Ἐν προβλήματι. ἐν ὑποκρίσει. Ἐν προσχήματι. ἐν προφάσει. 17. Ἐν Πυθίῳ] Vid. Petiti Comm. Legg. Att. I, 1. p. 8. Reines. Vid. Hesych. Rem elegantius narravit Prov. Coislin. 190. ac facundius etiam Bodl. 407.

1. μᾶλλον τοῦτο] μᾶλλον om. B. E. 3. δήσαντας] δείσαντας B. παρὰ] περὶ E. 4. ἀνὴρ editiones. κολασθεὶς] μαστιγωθεὶς E. 5. κολασθέντος] κτανθέντος A. B. V. E. κταθέντος Med. καταθέντος Ald. 6. οὕτω editiones. γινόμενον] γενόμενον A. B. V. E. ὥστε] ὥστε ἔτι A. B. V. E. Med. 7. ἐνεχομένους] συνεχομένους V. 10. τοῖς] ἐν τοῖς mendum Küst. 12. καὶ ὅτι χρ.] Copulam hic dele. Est enim supervacanea. Küst. Praeierat Schottus in Append. Vat. I, 83. Ubi ὄντα additur post πυρί. 14. Ἰώσηπος] Antiqu. Iud. lib. V. c. 10. (c. 8, 10.) sed ubi vox ἐνράσσει, cuius gratia locum hunc adduxit Suidas, non reperitur. Sic enim hodie ibi legitur: Σαμψὼνης δὲ περὶ μεσοῦσαν ἤδη τὴν νύκτα ἀναστὰς τὰς πύλας σὺν αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐτὴν [αὐταῖς] ἦν ξύλωσις, ἀράμενος κατωμαδὸν εἰς τὸ ὑπὲρ Ἑβρωνος [Χεβρῶνος] ὄρος φέρων κατατίθησι. Eadem vox ἐνράσσει deest et apud ipsum Suidam infra v. Κατωμαδόν, ubi locus hic repetitur. Küst. ἐνράσσει ταῖς πύλαις, αὐταῖς τε φλ. Iosepho restituit Havercampus. 15. ἐνράσσει] ἐράσσει A. αὐτῶν Zon. p. 750. φλοιαῖς] φλιαῖς A. B. V. E. 16. ἦν om. *V. 17. Ἐνσείει] Vide quem Gaisf. attulit Wesseling. in Diod. XIII, 40. Statim τὸν ἵππον Med. 18. ἐνσείει τὴν ἵππον] V. Ῥόθιον conferri iussit Toupius, ubi oratio legitur multo copiosior, sed omisso ἐπάρας. 19. Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσ.] Et hoc fragmentum legitur apud Iosephum in historia Samsonis. Küst.

In domo paedotribae vero sedentes femur opponere oportebat. id est, decenter sedere, ne quid circumstantibus indecori ostenderent. Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In quinque iudicum genibus.* olim enim quinque iudices de comicis iudicabant, ut ait Epicharmus. dictum autem est ad imitationem illius Homerici: *Deorum in genibus situm est.* indices enim olim in genibus habebant ea, quae nunc in tabellis scribuntur. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμ. In dolio figlinam discere. proverbium in eos dictum, qui cum primas disciplinas praetereant, ad maiores statim se conferunt; sive qui primis disciplinis praetermissis ultimas affectant. Ἐν προσχήματι. Sub praetextu. Ἐν Πυθίῳ κρ. *In templo Apollinis cacasse praestabat.* quasi dicas, periculum subisse. cum enim quidam Apollinem contemnerent et in eius fano ventrem exonerarent, Pisistratus lege lata capitale supplicium in eum constituit, qui in isto facinore deprehenderetur. sed cum omnes id edictum deriderent, et multo magis etiam quam antea illud facerent, custodes ibi collocavit. qui cum quendam deprehendissent, iussit eum vinctum per viam flagris caedi, praecone proclamante: *Iste verberibus caesus capite plectetur, quod edictum contempsit.* cuius supplicium Athenienses ita movit, ut, si qui postea malum aliquod paterentur aut delicti alicuius poenas darent, dicere solerent: *In fano Apollinis cacasse praestabat.* Ἐν πυρὶ βέβηκας. Per ignem incedis. hoc dicendum est de iis, qui in rebus aleae et periculi plenis versari amant. ex igne enim celeriter exeundum est. Ἐνράσσει. Cum impetu irruit. Iosephus: *Sampson vero ipsas portas cum postibus et vectibus ceterisque repagulis ligneis cum impetu revellit.* Ἐνσείει. Immittit. *Signo dato equitatum in eos immisit.* Ἐνσεισθείς. Incussus. *Sampson vero in columnas irruens uno impetu simul domum deiecit.*

Ἐνσημαινόμενος. ἀντὶ τοῦ ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων.

Ἐν Σιναΐ. Ἑβραϊκόν.

Ἐνσκειραμένη. ἐκλελακυῖα, λελιθωμένη, σεσαρκωμένη.

Ἐνσκειρωθείς. ἐμπαγείς. σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος.

Ἐνσκήπτω. δοτικῇ.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

Ἔνσπονδος. ὁ ἀπὸ πολέμου γινόμενος φίλος. Ἀππιανός· Λατῖνοι ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες ἐστράτευον ἐπ' αὐτούς. Καὶ αὖθις· Ὡς παλαιὸν δή τι νόμιμον καὶ ἔνσπονδον ἐκλείποντι ἐπικαλῶν.

Ἔνστασις. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς. τουτέστιν .... Καὶ πᾶσαν ἔνστασιν θάμνου καὶ πᾶσαν πέτρας προσβολὴν διερευνησάμενοι. ἔνστασιν οὖν τὴν συνηρεφῆ ἔκφυσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων λέγει.

Ἐνστάτης. ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος· ἰδικῶς δὲ ἐπὶ τῆς κρίσεως, οἷον ἀντίδικος. κυρίως δὲ ἐνστάτης λέγεται, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντιστήκων τινί· ὡς εἰ λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τοῦ Λαΐου ἐνστάτην γεγενημένον. Καὶ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ θείων ἐναργειῶν φησι· Κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. Καὶ αὖθις· Πικρότατος αὐτοῖς ἐνστάτης ἦν.

Ἐνστατικός. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐνστατικὸς ὢν ἀήττητος ἔμενεν. ἀντὶ τοῦ ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος.

Ἐνστερνισάμενος. περιπτυξάμενος.

Ἐνστομισμάτων. Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς χρῄζων ἐνστομισμάτων τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι. 754

Ἐνστροβιλήσας. ἀντὶ τοῦ συντρίψας.

---

2. ἐκφαίνων] ἐμφαίνων A. et *V. Zon. p. 750. item Harpocratio, unde gl. sumpta est. Occuparat, quem Gaisf. appellat, Iungerm. in Polluc. VIII, 28. Huic finitimus est significatus infigendi vel animo inculcandi, de quo v. Iacobs. Lectt. Stob. p. 41. 3. Σιναΐ] Σιναῖν E. Zonaras, qui citat Psalm. LXVII, 18. 4. Ἐνσκειραμένη] Cum Porto malim ἐνεσκειρωμένη, cum augmento, et per ω̄, propter vocem sequentem ἐνσκειρωθείς. Küst. Ἐνσκιραμένη E m. sec. ἐκλελακυῖα] Hanc vocem de mendo suspectam habeo. Küst. Ἐκλελυκυῖα A. ἐκλεληκυῖα B. V. E. ἐνλεληκυῖα, λ. ἐνσεσαρκωμένη Lex. Bachm. p. 223. Nihil succurrit praeterquam ἐκτετηκυῖα. 6. Ἐνσκειρωθείς] Ἐνσκειρωθείς E. et mox σκείρωμα. Cf. v. Ἐνεσκιρῥώθη. ἐμπαγείς] ἐνπαγείς A. 7. ἀνίατον πάθος] Sic Hesychius. ἀπὸ τραύματος ἀπολιθωθὲν περίττωμα καὶ οὐλωμα MS. 177. 8. Om. Küst. silente Gronovio. 9. ὀρχεῖσθαι] ὀχεῖσθαι V. 11. Ἔνσπονδος] Vid. Ἐπιμαχεῖν. Hemst. Scholii in Thucyd. I, 31. istam esse explicationem monet H. Steph. ὁ ἀπὸ πόλεως ἢ ὁ ἀπὸ πολέμου γενόμενος φίλος Zon. p. 718. ubi superiora sunt expellenda, quae fluxerant ex varia scriptura v. πολέμου. 12. Ἀππιανός] In ed. Schweigh. T. I. p. 29. 14. ἐπὶ καλῶν] Leg. ἐπικαλῶν, et redde, *Accusans eum, quod vetus institutum idque foedere etiam sancitum deseruisset. Schweigh.* in Appian. T. III. p. 148. Praeceperat I. Gronovius. 16. Ἔνστασις] Iamblich. Protrept. p. 147. Aeschin. c. Timarch. p. 58. Infra v. Σωσάννα. *Toup.* MS. De huius vocis significatibus nemo quaestionem instituit doctiorem quam Hemsterhusius in Thom. M. p. 313. sq. Καὶ τὴν] κατὰ τὴν A. B. V. E. Med. αἱρεθεῖσαν] εὑρεθεῖσαν B. V. E. 17. Καὶ πᾶσαν] τουτέστιν καὶ πᾶσαν A. τουτέστι praefigit etiam *V. τουτέστιν item Med. cum lacuna; τουτέστιν omissis ceteris V. τουτέστιν .... ἐν δὲ τῷ E. B.

1. ἔνστασιν οὖν] οὖν om. E. Hanc significationem opinor ab impedimenti notione profectam esse, quam tractavit Wytt. in Plut. T. VI. p. 485. συνηρεφῆ] τὴν συνηρεφῆ A. B. E. 3. Ἐνστάτης. ὁ κατὰ π.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 104. *Küst.* Synesii Ep. 67. p. 224. annotavit Toupius. 4. καὶ ἐπὶ] καὶ om. A. V. Schol. Soph. μόνον post κρίσεως addit Schol. Supra εἰδικῶς Med. 5. ἀνθεστηκώς] ἀντιστήκων A. B. V. E. Schol. Soph. Zon. p. 718. 7. περὶ θείων ἐναργειῶν] Priores editt. [et B. V. E.] habent περὶ θείων ἐνεργειῶν. At in 2 MSS. Pariss. exaratum est περὶ θείων ἐνεργειῶν: quam lectionem confirmat ipse Suidas vv. Ἀνεμάξατο, Καλλιγόλας et Ὠψίσθης, ut et ante me observavit Perizonius in erudita ad Aelianum praefatione. *Küst.* 9. αὐτοῦ] αὐτῷ B. Med. ἂν E. δαίμονα] δαίμοναν A. 10. ἦν] ὢν (in marg. γρ. ἦν) A. ἔστιν E pr. 11. Ἐνστατικός] Caput gl. om. B. E. Habet Zonaras. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος] Ex Damascio, opinor. *Toup.* MS. Damascii. vid. I. Ions. de Scriptt. philos. p. 206. *Hemst.* 14. Ἐνστερνισάμενος] Photii Ep. p. 22. *Toup.* MS. Affert eum praeter alios Suicerus. Ἐνστερνισάμενοι. περιπτυξάμενοι Zon. p. 750. 15. Ἐνστομισμάτων. Ἔπρασσε] Ἐνστομισθέντων, ἔπραξε V. Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλ.] Fragmentum hoc sumptum est ex Iosephi Antiq. Iud. lib. XVIII. c. 12. p. 646. [XVIII, 9, 3.] sed ubi rectius sic legitur: Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς χρῄζων ἐνστόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Locum hunc Iosephi observaverat Pearsonus. *Küst.* In ἐνστομισμάτων cessat Zon. p. 738. 16. Ἰουδαίων] Ἰουδαίων ἀδελφῶν A. V. 17. φιλίαν χρήσασθαι] φιλίας κτήσασθαι A. B. V. κτήσασθαι etiam E m. sec. 18. Ἐνστροβιλήσας. ἀντὶ τοῦ συντρ.] Lege Ἐνστροβιλίσας. ἀντὶ τοῦ συντρίψας. Significat enim στροβιλίζειν (quam vocem non reperias in Thesauro H. Stephani), *rotare* et *contorquere* turbinis instar, quem

---

Ἐνσημαινόμενος. Significans et ostendens. Ἐν Σιναΐ. In Sinai. Hebraicum. Ἐνσκειραμένη. Lapidis instar indurata, carosa facta. Ἐνσκειρωθείς. Infixus. σκείρωμα est enim morbus insanabilis. Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. In tenebris saltare. de iis, quorum labores teste carent et in obscuro latent. Ἔνσπονδος. Qui ex hoste factus est amicus. Appianus: *Latini, quamquam foedere cum Romanis coniuncti, bellum iis intulerunt.* Et alibi: *Incusans eum, quasi vetus quoddam institutum idque foedere sancitum desereret.* Ἔνστασις. *Secundum illam vitae professionem, quam ab initio instituerat.* dicitur etiam de silva densa et opaca. *Cum omnia densa dumeta et omnem rupis accessum perscrutati essent.* Ἐνστάτης. Qui quacunque in re adversatur; peculiariter autem id de adversario in iudicio dicitur. proprie autem significat eum, qui in via alicui resistit: ut si quis Oedipodem, qui Laio in via restitit, eius ἐνστάτην fuisse dicat. Aelianus in opere *de Providentiae divinae evidentia: Ex oraculo quodam daemonem familiae suae infestum placare volens.* Et alibi: *Acerbissimus eorum adversarius erat.* Ἐνστατικός. Qui acriter in disputando resistit. *Isidorus vero quod acerrimus erat disputator, ab adversariis vinci non potuit.* Ἐνστερνισάμενος. Complexus. Ἐνστομισμάτων. *Haec autem rex faciebat, ut fratrum Iudaeorum virtute velut freno uteretur, quo Satrapas in officio contineret.* Ἐνστροβιλήσας. Qui

Ἐντακείς. ἐμφυείς.

Ἔντασις. ἡ ἐπίτασις. Καθ' ὅσον ἡ τοῦ βίου ἔντασις ἐπεδέχετο, κυνικωτέρα προελθοῦσα, καὶ φύσει καὶ ἐπιτηδεύσει.

Ἔνταξίς ἐστιν, ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐνταφιάζω. αἰτιατικῇ.

Ἔντεα. οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία· τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν.

Ἐντεθηλότων. θαλλόντων.

Ἐντεθρίωται. ἐνεσκεύασται. ἀπὸ τῶν θρίων. ἢ τὸ ἐντετυλίχθαι λέγεται ἐντεθριῶσθαι, ἀπὸ τοῦ σκευάσματος, ὃ ἐν τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς εἰλεῖται· ἃ λέγεται θρῖα.

Ἐντελέστερον. τελειότερον.

Ἐντελέχεια. ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκειμένου· τουτέστι, τὸ εἶδος τὸ ἐπιγινόμενον ἐκ τῆς τοιᾶσδε συνθέσεως τῶν στοιχείων τῇ ὕλῃ· ἤτοι τὸ ἀχώριστον εἶδος τοῦ σώματος. καὶ γὰρ ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης τοῦ σώματος. λέγεται δὲ ἐντελέχεια τὸ κεχωρισμένον τοῦ σώματος, ὡς ὁ πλωτὴρ τοῦ πλοίου· ἥτις ἐντελέχεια ἔξωθέν τε οὖσα τάττει καὶ διακοσμεῖ καὶ τελειοῖ τὸ ὑποκείμενον. ὅταν οὖν ἐντελέχειαν λέγῃ τὴν ἄλογον καὶ φυσικὴν ψυχήν, τὸ ἀχώριστον εἶδος τῆς ἐντελεχείας λέγει· ὅταν δὲ τὴν λογικὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν λέγῃ, τὸ κεχωρισμένον.

Ὅτι ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος, παρὰ τὸ ἓν καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ συνέχον. καὶ γὰρ ἑνώσεώς ἐστι τῇ ὕλῃ τὸ εἶδος αἴτιον καὶ τελειώσεως· ἐπεὶ καὶ τελειότης ἐστὶ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ συνέχει αὐτό. ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας ἐντελεχείας μάλιστα ἕκαστον, ὅ ἔστι, κατ' ἐκεῖνο λέγεται· ἐπεὶ καὶ ὁ ἀνδριὰς αὐτὸ τοῦτο ἀνδριὰς λέγεται, καὶ οὐ χαλκός. ἐντελέχειαν λέγει ὁ Πορφύριος τὴν ψυχήν, ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλόσοφος.

Graeci *στρόβιλον* vocant. Hesychius: Ἐνστροβίλισας, *συνέστρεψας*. In Epigrammate quodam Philippi, quod ex Anthologia inedita integrum damus infra v. *Κύμβαλα*, de Gallo, sive sacerdote Deae Cybeles dicitur, *αὐχένα στροβιλίσας*: id est, *cervicem contorquens* vel *rotans*. Solebant enim Galli et quivis alii fanatici caput et cervicem rapido quodam motu iactare, crinesque rotare, ut vel ex hoc loco Quintiliani [XI, 3, 71. adde intpp. Tibulli II, 5, 65.] constat: *Frequens etiam capitis nutus non caret vitio: adeo caput iactare et comas excutientem rotare fanaticum est.* Idem etiam confirmat Antipater in Epigrammate quodam de Gallo, Anthol. lib. VI. c. 11. cuius distichum primum ita habet: Ἔκ ποτέ τις φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους. De eadem igitur re et Antipater ῥομβεῖν et Philippus in antedicto Epigrammate στροβιλίζειν usurpat: unde patet duas illas voces eiusdem esse significationis. Hoc autem ideo moneo, quia lexica vulgata verbum *στροβιλίζειν* vel prorsus omittunt, vel significationem eius nullo exempio illustrant. *Küst.* Non dissentit Lobeck. in Phryn. p. 397. Nihil tamen mutat Zon. p. 750.

1. Ἐντακείς] Alciphr. Ep. I, 13. quem affert Tittmannus in Zonaram. 2. Ἔντασις] Pravam lectionem ἔντασις repperisse Suidas videtur, ubi scribendum erat *ἔνστασις*. *Hemst.* Cuius extat etiam coniectura *κυνικωτέρα πρόσθεν οὖσα* in Thom. M. p. 314. Neutrum probarim: ἔντασις quidem de rigore dictum confirmat usus medicorum. Καθ' ὅσον] Καθόλου E. 5. Ἔνταξις] In Appendice Suidae *παρένταξις* quidem extat et *προσένταξις*, non item ἔνταξις. Itaque hanc potius quam superiorem glossam licet suspectare: quamquam Zon. p. 729. agnoscit utramque. προαιρῆται] προαιρεῖται A. Zon. Coisl. ubi mox ἐνσταθεῖν. 9. Om. Küst. silente Gronovio. 10. Ἔντεα. οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπ.] Idem confirmat Athenaeus lib. V. p. 193. ubi sic inquit: *Τὰ γὰρ τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικά, θώρακα καὶ κνημῖδας καὶ τὰ τούτοις ἐμφερῆ, λέγουσιν ἔντη. Küst.* 11. τὰ δὲ δόρατα] Continuo suspiceris ἔγχη intercidisse. Non mutat Zon. p. 738. 12. Ἐντεθηλότων] Ἐντεθηλόντων A. *V. 13. Ἐντεθρίωται] Aristoph. Lysist. 663. Ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει. Scholiasta vocem *ἐντεθριῶσθαι* ibi sic exponit: *ἐντετυλίχθαι, ἐσκευάσθαι. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου σκευάσματος, ὃ ἐν συκῆς φύλλοις εἵλεῖται.* Hinc Suidas sua mutuatus esse videtur. *Küst.* Differt explicatio Hesychii. θρίων] θηρίων B. V. E. Med. *ἀπὸ τῶν θρίων ἐντεθριῶσθαι τὸ ἐντετυλίχθαι. ἀπὸ τοῦ σκευ.* Zon. p. 751. 16. θρία Edd. 18. Ἐντελέχεια. ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκ.] Haec Suidas, ni fallor, sumpsit ex Philopono in Aristotelem de Anima. *Küst.* His adde quae nescio quis gl. *Τέλος* subtexuit.

4. τὸ κεχωρισμένον] καὶ τὸ κεχ. E. 5. ἔξωθέν τε] Nihil huc facit particula. 13. καὶ τελειώσεως om. E. 15. ἕκαστον om. E. 16. καὶ ὅ] καὶ ἡ V. 17. ἐντελέχειαν] ἐντελέχειαν δὲ E. 18. ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλ.] Haec verba esse glossema et ex margine in textum irrepsisse, quivis facile videt. *Küst.* Ignorat Zon. p. 730.

---

rotavit. Ἐντακείς. Innatus. Ἔντασις. Contentio. *Quantum illa vitae intentio admittebat, quae et natura et instituto ad cynicam vivendi rationem proxime accedebat.* Ἔνταξις. Entaxis est, cum levis armaturae milites in phalangis intervallis collocantur, singuli quidem velites iuxta singulos gravis armaturae milites. nonnulli genus hoc aciei etiam *παρένταξιν* vocant. Ἔντεα. Sic appellantur arma, non quaevis, sed clipeus et galea. usus tamen obtinuit, ut etiam hastae sic appellentur. Ἐντεθηλότων. Florentium. Ἐντεθρίωται. Apparatum est. a foliis ficulneis, quae θρῖα vocantur. vel *ἐντεθριῶσθαι* significat involutum esse: ab edulio, quod foliis ficus involvitur. Ἐντελέστερον. Perfectius. Ἐντελέχεια. Perfectio et forma subiecti. id est, forma quae ex certa elementorum compositione materiae accedit. vel inseparabilis forma corporis. nam ἐντελέχεια est forma et perfectio corporis. sic autem dicitur id quod a corpore separatum est: ut nauta a navi. quae ἐντελέχεια cum sit extrinsecus, ordinat et gubernat et perficit subiectum. cum igitur Aristoteles brutam et naturalem animam ἐντελέχειαν vocat, de ea loquitur, quae est inseparabilis. contra cum animam ratione praeditam ἐντελέχειαν appellat, separatam dicit. — Eutelechia est forma: sic dicta, quod unum quiddam et perfectum et continens sit. forma enim unitatis et perfectionis causa est materiae; eademque perfectio est subiecti, idque continet. unumquodque enim a forma sua praecipue dicitur id, quod est: siquidem statua, quod statua appellatur, non vero aes, formae debet. Porphyrius, philosophus Tyrius, qui contra Christianos scripsit, animam vocat ἐντελέχειαν.

735 [1]Ἐν τέλει. ἐν ἀρχῇ.

Ἐντελεῖς. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες. Παντοπλίας ἐντελεῖς κατασκευάσαντες. τουτέστιν ἀρχοντικάς. Ἀππιανός· Ναυμαχίας δὲ γενομένης καὶ βοῆς παμμιγοῦς, ὡς ἐν τῷδε λοιπὸν Καρχηδονίοις τῆς σωτηρίας οὔσης, Ῥωμαίοις δὲ τῆς νίκης ἐντελοῦς.

Ἐντελής. Ὅστις οἴεται ἄνευ φύσεως ἐντελὴς ἔσεσθαι, ἀτελὴς καὶ ἀπέραντος τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ πλείονα ἕξιν ἔχει, διατελέσει. ἀντὶ τοῦ τέλειος.

Ἐντελῆ στρατόπεδα ἑκάθητο δύο Ῥωμαϊκά.

[Ἐντέλλομαι. δοτικῇ.]

Ἐντελόμισθος. Ὁ δὲ ἔπλεε νηὶ οἰκείᾳ, ναύτας ἔχων ἐντελομίσθους οἴκοθεν Κρῆτας. τουτέστιν, ἐντελῶς μεμισθωμένους.

Ἐντεριώνη. ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου.

Ἔντερον. ἔτερον, καὶ οὐχ ὅμοιον. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν.

Ἐντερόνεια. τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνερχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται· οἱ δὲ τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια· βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Ἡρωδιανὸς συστέλλει καὶ προπαροξύνει. οὗ δὲ τὴν ἐντεριώνην Ἀριστοφάνης φησίν· ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς· ὅ ἐστι συνεκτικώτατον, ἥτις ἐστὶ τρόπις. καλεῖται δὲ καὶ μίτρα. φησὶ δὲ ὁ κωμικὸς ὅτι εἰς τὰς τριήρεις ἡ θεὸς ἐντερόνειαν ἔπεμψε.

Ἐντετευτλανωμένης. μετὰ τεύτλων ἐψηθείσης. μετὰ γὰρ τεύτλων ἤσθιον τὰς ἐγχέλυς. λέγονται γὰρ τεύτλοις συνεψώμεναι ἥδισται εἶναι. Ἀριστοφάνης·

Μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.

Ἐντέτηκεν. ἐγκεκόλληται, πέπηγε. Τούτοις ἀντ' ἀληθοῦς ψευδὴς ἐντέτηκε δόξα.

Ἐντέτικεν.

---

1. *ἐν ἀρχῇ*] *ἄρχοντας* Hesychius. Schol. Soph. Ant. 67. *τοῖς ἐν τέλει. τοῖς βασιλεῦσι.* Vid. Leopardi Emend. I, 5. Schol. Gregor. Naz. Stelit. I. p. 53. *ἐν τέλει. τὸ τέλος πολλαχῶς λέγεται· τέλος γὰρ ἡ ἀρχή, ὡς νῦν* etc. Et hunc locum citavit Wesseling. in Herodot. IX, 106. *Gaisf.* Accedat Tittm. in Zon. p. 739. 2. *Ἐντελεῖς*] Gl. Timaei p. 103. 3. *τουτέστιν ἀρχοντικάς*] Haec interpretatio longe deterior est ea, quam in versione Latina uncis inclusam prodidit Küsterus, sc. *integras, perfectas. Gaisf.* Videtur interpres pro sententia loci magnifica arma significasse. Hesychius similiter: *Ἐντέλεια. τάξις ἀρχοντική.* Servat Zon. p. 719. ubi v. Tittm. 4. *Ἀππιανός*] De Bellis Punicis p. 125. *Küst.* C. 122. principio verborum satis immutato. 8. *Ἐντελής*] Utitur Iulian. Ep. I. ad Iamblichum. *Toup.* MS. Artemidorus I, 12. a Gaisf. in Addendis indicatus: *ἐπεὶ ὅστις γε τέχνην οἴεται ἄνευ φύσεως ἐντελὴ ἔσεσθαι, ἀτελὴς καὶ ἐλέραντος, τοσούτῳ μ.* et reliqua. Quae Reiffius male distinxit. 9. *καὶ ἀτελὴς*] *καὶ* om. A. *τοσούτῳ*] *τόσῳ* A. V. E. 11. *Ἐντελῆ στρατόπεδα δύο ἑκάθητο Ῥωμαϊκά*] Haec sunt verba Polybii lib. VII. p. 317. [VIII, 3.] *Δύο μὲν γὰρ Ῥωμαίοις κατὰ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν ὑπάτων ἐντελῆ προεκάθητο στρατόπεδα, δύο δὲ κατὰ Ἰβηρίαν. Toup.* *δύο ἑκάθητο*] Ordinem inverti cum A. V. 12. Gl. omissam *V. notavi. 13. *Ἐντελόμισθος*] Xenoph. Anab. p. 40. *τὸν μισθὸν ἐντελῆ. Synes. Ep. p. 51. Toup.* MS. Dedit quaedam Albert. in Hesych. 16. *τὸ ἐντὸς ἢ ὁ φλοιός*] *τὸ ἐντὸς ἢ* om. A. V. *Ἐντεριώνη τὸ στελεχῶδες τοῦ δένδρου, ἢ τὸ εὐθές, ἢ ὁ φλοιός, ἢ εἶδος βοτάνης, ἣ καὶ κολοκυνθὶς* E. *Ἐντεριώνη· τὸ ἐντός, ἢ τὸ εὐθύς, ἢ ὁ φλοιός, ἢ εἶδος βοτάνης* B. conveniens cum Zonara. Ceterum haec vox cum quibusdam aliis propter *ὁμοιοτέλευτον* excidit ex Theophrast. Hist. Plant. I, 2, 6. sic ex cod. Urbin. integrando: *Φλοιὸς μὲν οὖν ἐστιν τὸ ἔσχατον καὶ χωριστὸν τοῦ ὑποκειμένου σώματος· μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δὲ ἐντεριώνην, ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν· οἱ δὲ μυελόν. Gaisf.* 17. *Ἔντερον*] *Ἔντερον καὶ ἕντερα, ἀπὸ τοῦ* E. Habet hasce notationes Etym. M. p. 310.

1. *Ἐντερόνεια. τὰ ἐγκ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1182. Leopard. Em. XIII, 8. attulit Gaisf. 2. *ἀνερχόμενα*] Scholiasta Aristoph. loco laudato habet *ἀνερχόμενα*: uti etiam in 2 MSS. Pariss. exaratum repperi. *Küst.* Sic A. V. Zon. p. 732. 3. *νεῶν*] *ναῶν* B. E. 5. *προπαροξύνει*] *παροξύνει* B. E. Distinctius Schol. Aristophanis, ut ipsam Herodiani orationem agnoscamus: *ταῦτα δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προπαροξύνει. καὶ ἡ ἐντερόνεια δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ ὤφειλε συστέλλειν τὸ ε καὶ παροξύνειν* immo *προπαροξύνεσθαι*). *οὕτω γὰρ τὴν ἐντερόνην Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν ἔφη, ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς, ὅ ἐστι συνεκτικώτατον, ἥτις ἐστὶ τρόπις. ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. φησὶ δὲ ὁ κωμικός· Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός. εἰ μὴ ἄρα ποιητικὴ ἐστιν ἡ ἔκτασις. οὐ δὲ τὴν ἐντερ.*] Legendum est, *οὕτω δὲ τὴν ἐντερ. Küst.* 7. *ἢ τρόπις*] *ἢ* omisi cum B. V. E. Schol. 8. *μίτρα*] Scholiasta Aristophanis *μήτρα. Küst.* Reposuit Gaisfordus, motus fide loci Theophrastei supra descripti. *ὅτι εἰς τὰς τρ.*] Locus hic apud Aristophanem sic legitur et distinguitur: *Ἐπίτηδες αὖτ' ἔπεμψέ σοι Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός. Küst.* Nihil mutat Zon. 9. *ἡ θεὸς*] *ὁ θεὸς* B. E. *ἡ* om. A. 10. *Ἐντετευτλανωμένης. μετὰ τεύτλ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 894. 11. *τεύτλων*] *τούτων* B. E. *γὰρ* om. V. Mox *λέγονται δὲ* V. 15. *χωρὶς εἴην*] *χωρισθείην* B. V. E. Med. Zon. p. 751. Tum *ἐντετευτλανωμένου* B. E. 16. *Ἐντέτηκεν*] Ex Schol. Platon. p. 392. 18. *Ἐντέτικεν*] Sic B. E. Med. et V. supra scripto *ἀνταπέδωκεν*, quod silet Gron. *Ἐντέτικε* A. Om. Küst.

Ἐν τέλει. In magistratu. *Ἐντελεῖς.* Magistratus. vel magistratu functi. *Cum perfectas armaturas corporis confecissent.* vel magistratu dignas. Appianus: *Cum proelium navale committeretur, dissonus clamor ortus est, quod ex eventu huius pugnae Carthaginiensium salus, Romanorum vero integra penderet victoria.* *Ἐντελής.* Perfectus. *Quisquis putat se sine natura perfectum fore, ille et imperfectus erit, et tanto magis irrito conatu semper laborabit, quanto maiorem habet facultatem. — Duo integri exercitus Romani ibi consederant.* *Ἐντελόμισθος.* Qui plenam et integram mercedem accipit. *Ille vero in navi sua navigabat, habens nautas domo Cretenses, quibus integrum stipendium dabatur.* *Ἐντεριώνη.* Medulla arboris. *Ἔντερον.* Intestinum. [quasi dicas] *ἕτερον.* vel ab *ἐντός*, intus, et *ῥεῖν*, fluere. *Ἐντερόνεια.* Sic vocantur interiora navis ligna, quae a carina initium ducunt. alii vero interpretantur ipsam carinam navis; alii partes navis interiores. praestat vero materiam, ex qua conficitur carina. Herodianus vocem hanc ultima correpta notat in antepenultima. *Aristophanes enim ἐντερόνειαν vocavit, quam alii ἐντεριώνην: quae est intima pars navis, quaeque ceteras maxime continet, sive carina. eadem vocatur μήτρα. dicit autem Comicus: Dea tibi ligna misit, ex quibus carinam navis conficias.* *Ἐντετευτλανωμένης.* Cum betis coctae. anguillas enim cum betis coctas veteres comedebant; easque sic coctas suavissimas esse dicunt. Aristophanes: *Nam ne mortuus quidem te cum betis cocta unquam caream.* *Ἐντέτηκεν.* Conglutinatus est, infixus est. *Horum animis opinio falsa pro vera infixa est.*

Ἐντετριμμένη. ἀντὶ τοῦ σμηχθεῖσα. ἢ εἰδυῖα. . . . . .

Ὅπως ἐντετριμμένη κανηφορῇς·
τὰ κανίσκια ἔχουσα·

πολλοὺς δὴ θυλάκους κάτω στρέψασα ἐμούς. ἀντὶ τοῦ κλέψασα.

Ἐντεῦθεν. ἐκ τούτου.

Ἔντευξις. ἐντυχία. φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ὡς ἔστιν ἡ διαλεκτικὴ φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. περὶ γυμνασίας προεγράφη ἐν τῷ γ στοιχείῳ· ἐνταῦθα δὲ περὶ ἐντεύξεως. ἐντεύξεις λέγει τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς
756 συνουσίας· οἷς‖ δεῖ μὲν ἐντυγχάνειν, κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμους. διὰ μὲν οὖν ἀληθῶν καὶ ἀποδεικτικῶν οὐχ οἷόν τε κοινολογεῖσθαι πρὸς αὐτούς. οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν τῶν τοιούτων συνιέναι δύνανται· ἀλλ᾽ οὐδὲ μανθάνειν ὑπομένουσι. διὸ οὐδὲ ὠφελεῖσθαι δύναιντ᾽ ἄν διά τινος τῶν τοιούτων, ὧν γε τὴν ἀρχὴν μηδὲ συνιέναι δύνανται. εἰ δὲ διὰ τῶν ἐνδόξων τε καὶ δοκούντων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις τὰς πρὸς αὐτοὺς συνουσίας ποιούμεθα, παρακολουθοῖέν τε ἂν τοῖς λεγομένοις; καὶ ῥᾳδίως μεταβιβάζοιντο διὰ τῶν τοιούτων λόγων, εἴ τι μὴ εἶεν ὀρθῶς τιθέμενοι. τῷ γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ἡγουμένῳ καὶ δουλεύοντι ταύτῃ, ἂν μέν τις διὰ τοῦ λέγειν τὴν ἡδονὴν γένεσιν εἰς φύσιν αἰσθητὴν εἶναι, τὴν δὲ τοιαύτην φύσιν μὴ δύνασθαι ἀγαθὸν εἶναι, τῷ τὴν γένεσιν ἀτελῆ εἶναι· μηδὲν δὲ ἀγαθὸν ἀτελές· ἂν δὴ διὰ τοῦτό τις δεικνύναι θέλῃ τῷ τοιούτῳ, ὅτι μή ἐστιν ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν, οὐδὲν ἂν πλέον ποιοῖτο, τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἰδέναι, τί ποτέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἂν δὲ ἀπὸ τῶν κοινῶν τε καὶ ἐνδόξων ὁρμώμενος ἐξετάζῃ αὐτόν, εἰ μὴ δοκεῖ αὐτῷ τὸ ἀγαθὸν ἀγαθοὺς ποιεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ λευκὸν λευκοὺς καὶ τὸ θερμὸν θερμούς· καὶ τότε τοῦ τεθέντος προανέρηται, εἰ ἡδονὴ δοκεῖ αὐτῷ ἀγαθοὺς ποιεῖν, λήψεται μὲν ὅτι μὴ ποιεῖ· ἐναργὲς γὰρ τοῦτο· συνάξει δὲ ὅτι μὴ ἀγαθὸν ἡ ἡδονὴ ἐκ τῶν ἐκείνου δοξῶν τε καὶ ἀποκρίσεων. διὸ καὶ μεταπείσειεν ἂν αὐτόν. εἴκει γάρ πως πᾶς τῷ ὑπ᾽ αὐτοῦ τεθέντι.

Ἐντευξόμενος. διαλεχθησόμενος.

Ἐντεῖλαι. προστάξαι. Καὶ Ἐντείλῃς αὐθυπότακτον, καὶ ἐντείλωμαι ὁμοίως.

Ἐντείνας ἑαυτόν. Διόδωρος· Ἐς τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνας. ἀντὶ τοῦ ἐπιδούς. Καὶ Ἐντεῖναι, τανύσαι. Καὶ Ἐντείναντες, ἐπιθέντες. Πληγάς τε ἐντείναντες τῆς κεφαλῆς

3. Ὅπως ἐντετριμμ.] Aristoph. Eccles. 727. (760.) Ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς, Πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ᾽ ἐμούς. Sic etiam hic apud Suidam scribendum et distinguendum est. *Küst.* In ἔχουσα desinit Zon. p. 751. 8. Ἀριστοτέλης] ὁ Ἀριστοτέλης A. V. E. 11. ἐν γ᾽] ἐν τῷ γ A. V. 12. ἐντεύξεις λέγει τὰς πρὸς τοὺς πολλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in lib. I. Topic. p. 17. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Cf. v. *Γυμνασία.* λόγος τὰς *V. 14. ὠφελίμους] ὠφελίμως Alex. 16. οὐδὲ γὰρ] γὰρ om. B. E. Med. τὴν ἀρχὴν .. συνιέναι om. *V. 18. δύναιντ᾽] δύναιτ᾽ B. 19. ὧν γε . . . συνιέναι om. *V. 20. τε καὶ] τε om. Alex. 21. πρὸς αὐτοὺς] πρὸς τοὺς πολλοὺς Alex. 23. τοιούτων λόγων, εἴ τι] τοιούτων εἴ τοι V. εἴ τοι enotavit Gron. εἶεν ὀρθῶς] ἐνορθῶς B. V. E.

1. τὴν ἡδονήν] τὴν om. V. τὴν ἡδ. ἀγαθὸν om. *V. Contra τὴν post λέγειν om. *V. 3. τοιαύτην] ταύτην V. 4. ἀγαθήν] ἀγαθὸν posui cum A. B. V. E. 5. ἂν δή] ἂν οὖν Alex. et mox διὰ τούτου, recte. 6. τῷ τοιούτῳ] τὸ τοιοῦτον E m. sec. ἡ ἡδονὴ] ἡ om. B. E. 7. ποιοῖτο] ποιοῖ Alex. 9. ἐξετάζῃ] ἐξετάζει V. 10. δοκεῖ] δοκῇ A. V pr. Alex. Tum αὐτὸ A. B. V. Med. Mox ἀγαθὸν om. E. 11. καὶ τότε τοῦ] καὶ τούτου legendum cum Alex. Porro corrigendum προσανέρηται, revocandumque ἡ ante ἡδονή. 12. δοκεῖ αὐτῷ] δοκῇ αὐτὸ A. V. 13. μὴ ποιεῖ] μὴ om. A. B. V. E. Med. 15. ἐκείνου] ἐξ ἐκείνου Med. 16. πᾶς τῷ] παντὶ τῷ E. πᾶν τῷ Med. 17. τιθέντι] τεθέντι A. B. V. E. Med. Alex. 19. Καὶ Ἐντείλῃς cum seqq. tuentur *V. et (om. ὁμοίως) Zon. p. 751. quae delevit Küst. 21. Ἐντείνας] Vid. *Σηκασθέν. Hemst.* Schol. Platon. p. 213. Ἐντείνοντες. πληγὰς διδόντες. *Gaisf.* De formula πληγὰς ἐντεῖναι dixit Hasius in *Notices* T. IX. p. 196. In Hesychium v. Ἐντέταται irrepserunt τὸ παῖσαι ἐντεῖναί φασι: quae revocanda sunt ad gl. superiorem Ἐντεῖναι. πληγὰς δοῦναι. τὸ γὰρ παῖσαι κτλ. Διόδωρος] Fr. 30. Cuius in loco dubitari potest num ἑαυτὸν exciderit.

Ἐντετριμμένη. Abstersa. vel exercitata, perita. *Ut faciem oblita canistrum geras: quae multos meorum saccutorum excussa pecunia invertisti.* Ἐντεῦθεν. Hinc. Ἔντευξις. Disputatio. Aristoteles dicit dialecticam philosophiam inventam esse ad exercitationem et de philosophia disputationes. iam de exercitatione supra in littera *Γ* a nobis dictum est. hic vero agetur de eo quid sit ἔντευξις. vocat autem Aristoteles ἐντεύξεις disputationes cum hominibus indoctis, cum quibus oportet nos, si quidem sumus sociabiles et humani, disputare, ipsisque per colloquia prodesse. per veras autem et demonstrativas explicationes fieri non potest ut cum ipsis disputemus. omnino enim nihil ex iis intelligere possunt; ac ne discere quidem sustinent. quamobrem nullos fructus capere poterunt ex ulla huiusmodi re, cuius ne elementa quidem intelligere possint. si tamen ex probabilibus et iis, quae illis ipsis placent, cum ipsis disputemus, probabunt ea quae a nobis dicentur, et facile a sententia sua deducentur, si quid perperam posuerint. siquis enim voluptatem bonum esse putat eique servit, ei cum dixeris voluptatem esse generationem in natura sentienti, talem vero non posse natura bonam esse, quod generatio sit imperfecta, neque ullum bonum sit imperfectum: hac via si quis demonstrare velit huiusmodi homini, voluptatem non esse bonum, nihil profecerit, quod ne principium quidem eius quod dicitur intelligat. si quis vero communibus et probabilibus argumentis utens ex eo quaerat, annon ipsi videatur id quod bonum est homines efficere bonos, ut album albos, ut calidum calidos; hoc autem posito ulterius eum roget, an ipsi voluptas videatur viros bonos facere, respondebit, non facere. id enim evidens est et manifestum. ex illius igitur opinionibus et responsionibus concludet voluptatem non esse bonum: itaque a sententia ipsum abducet. quilibet enim concedet illi quod posuerit. Ἐντευξόμενος. Colloquturus. Ἐντεῖλαι. Praecepisse. Ἐντείνας ἑαυτόν. Qui se totum addixit. Diodorus: *Cum militari et viliori vitae generi se totum addixisset.* Item Ἐντεῖναι, intendere. Et Ἐντείναντες, qui intentarunt. *Cum autem ipsi plagas inflixissent, caput*

ἀπετέμοντο. ἀντὶ τοῦ αἰκισάμενοι. Καὶ αὖθις· Πληγάς τε τοῖς προσπίπτουσιν ἐντεινόμενοι.

Ἐντήκων. ἐμβάλλων, ἐνιείς. Καὶ αὐτοῦ τῷ στόματι ἐντήκων χρυσὸν καὶ ταῖς ἀκοαῖς ἄργυρον καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχέων τῆς ὕλης αὐτῆς ἀποκτεῖναι.

Ἐντήξας. ἀντὶ τοῦ ἐμβαλών, διδάξας, ἐμφυτεύσας. Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἄμαχον καὶ σειρῆνα εὐγλωττίας ἐφολκοτάτην.

Ἔντομίας. ὁ εὐνοῦχος. Θλαδίας δὲ ὁ τεθλασμένος.

Ἐντομίδαι. οἱ τοῖς σώμασιν ἐντεμνόμενοι. τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

Ὅτι τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τῶν τετραπόδων ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα τοῖς θεοῖς.

757 [Ἔντομα.] οἷον σφήξ, μύρμηξ, μέλιτται· ἃ οὔτε ἀναπνεῖ, οὔτε πνεύμονα ἔχει.

Ἐντομίς. ἡ ἐγχάραξις. ἢ γενικὴ ἐντομίδος.

Ἔντονος. ἰσχυρά.

Ἐντοπίζω.

Ἐντός. οἱ λογισμοὶ καὶ αἱ ἐνθυμήσεις καὶ πάντα τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα. Δαβίδ· Καὶ πάντα τὰ ἐντός μου.

Ἐντὸς καὶ Ἐκτός. γενικῇ.

Ἐντὸς ἑβδόμης. Ἀθήνησιν ἀπείρητο ἐντὸς ἑβδόμης στρατιὰν ἐξάγειν.

Ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. Πλείονα δῶρα δοὺς καὶ ἀντιλαβὼν ἐν τῷ μέρει.

Ἐν τῷ μέρει. ἀντὶ τοῦ, κατά τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. καὶ αὖθις·

Ἰδὼν κἀκεῖνος, ἐν μέρει γὰρ ἦλθεν,
γαμεῖν ἔμελλεν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον, ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.

Ἐντραπεζίτιδος. παρασίτου.

Ἐντρέπει. ἐπιστρέφει.

---

4. ἐντήκων χρυσὸν] De Crasso, opinor, vel de Manio. Vide Appian. p. 316. *Toup.* MS. 5. τῆς ὕλης αὐτῆς] Immo τῆς αὐτῆς ὕλης. Praeterea labem duxisse videtur ἀποκτεῖναι. 7. ἐντήξας αὐτῶν] Ex Damascio, opinor. *Toup.* MS. ἐντήξας καὶ διδάξας αὐτῶν V. Superiora Ἐντήξας — ἐμφυτεύσας omittere videtur *V. 8. καὶ εὐγλωττίαν] εὐγλωττείας A. εὐγλωττίας B. V. E. et (ubi σειρῆνας) Med. cum Zon. p. 752. 11. Ἐντομίδαι] Vid. Buchner. in Thes. Fabri v. *Agoniae*, ubi de ἐντόμοις plura notat. *Hemst.* Gl. ad usum librorum sacrorum referri docet Heinsius in Hesych. Porro Ἐντομίδες. αἱ τοῖς — ἐντεμνόμεναι Lex. Bachm. p. 221. et Zon. p. 730. (quamquam pravam retinet scripturam p. 719.) qui τοιαῦτα δὲ εἰώθασι — νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιστοι cum Hesychio. 12. εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Ὅτι τοῖς νεκρ.] Locum hunc ex MSS. Pariss. [et Zon. p. 719.] supplevi et distinxi, qui in prioribus editt. sic legitur: εἰώθασι ποιεῖν οἱ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον etc. *Küst.* οἱ om. Med. ὅτι om. B. E. 13. τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθ.] Huc spectant verba Scholiastae Apollon. Rhod. I, 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Et paulo post: Ἄλλοι δὲ ἔντομα (φασὶ) τοὺς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Locum hunc Scholiastae observaverat etiam Portus. *Küst.* Cf. Etym. M. p. 345. (quo duce licet orationem sic castigare, Ἔντομα. ὅτι τοῖς νεκροῖς τὰ εὐνουχισθέντα τῶν τετρ.) et Valck. in Schol. Eurip. Phoen. 281. 14. ἄγονα] ἄγοντα V. 15. Ἔντομα] Caput gl. deest A. B. V. E. Med. qui seqq. cum superioribus arte continuant. Ἔντομα δὲ perspicue Zon. p. 719. et omisso δὲ p. 738. σφῆξ] σφὶγξ B. E. σφῆκες, μύρμηκες Zon. Paulo brevius Aelian. N. A. XI, 37. 17. Ἐντομίς] Vid. Schleusner. Lex. V. T. ἢ γενικὴ] καὶ κλίνεται E. Haec ignorat Zon. p. 730. 18. Ἔντονος] Aristoph. Acharn. 641. 19. Ἐντοπίζω] Vox auctore destituta. Ἐντοπίζει Zon. p. 752.

1. οἱ λογισμοὶ καὶ ἐνθυμ.] Ex Theodoreto in Psalm. CII, 2. *Küst.* ἐνθυμήσεις] αἱ ἐνθυμήσεις scripsi cum B. E. *V. 4. Ἐντὸς — γενικῇ om. V. 5. Ἀθήνησιν ἀπείρ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 555. *Küst.* ἀπείρητον V. Deinde πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης Hesychius cum Zenob. III, 79. 7. σκαλευσάτω] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. mendose σκυλευσάτω. Vide Erasmum in Adagio, *Ignem gladio ne fodito.* *Küst.* σκαλευέτω MS. 177. sive Zon. p. 738. σκαλευσάτω dederat Schottus. 9. Πλείονα δ.] Melius hic locus ad glossam continuam pertrahatur. καὶ] Fortasse leg. ἢ. 12. κἀκεῖνος] In his Babrii ut videtur choliambis δ' ἐκεῖνος legi iussit (probante Knoch. fr. 8.) Toupius I. p. 178. Porsonus contra IV. p. 446. κεῖνος δ' ἰδών. Parum elegans commentum excidit Tyrwhitto p. 44. κἀκεῖνος ἰδών, ἐν τῷ μέρει γὰρ ἦλθεν. 15. Σοφοκλῆς] In Ai. 554. ἀντιλαμβάνεσθαι] ὑπολαμβάνεσθαι V, qui mox γελοιότατα: ubi Schol. γελοιότατον δόγμα. 18. Zon. p. 730. 19. Ἐντρέπῃ. ἐπιστρέφῃ] Vid. Sophocl. Ai. 90. Elect. 519. Gl. om. *V. Ἐντρέπει. ἐπιστρέφει. (cum Zon. p. 752.) καὶ ἐντρέπω αἰτιατικῇ A.

---

amputarunt. Et alibi: *Et obviis quibusvis plagas intentantes.* Ἐντήκων. Infundens, immittens. *Et aurum liquefactum in os eius infundens, et in aures naresque argentum, eum sic necavit.* Ἐντήξας. Qui immisit, qui docuit, qui animo insevit. *Cum animis illorum instillasset vim dicendi admirabilem et eloquentiae suavitatem ad persuadendum aptissimam.* Ἔντομίας. Castratus. Θλαδίας vero dicitur, cuius testiculi contusi sunt. Ἐντομίδαι. Qui corpora incidunt. id autem mortuorum causa facere moris erat. Mortuis quadrupedes castratae, ut steriles; diis autem coleatae immolari solebant. [Ἔντομα.] Insecta sunt vespa, formica, apes; quae nec respirant, nec pulmonem habent. Ἔντομίς. Incisio. genitivus est ἐντομίδος. Ἔντονος. Robusta. Ἐντοπίζω. Ratiocinationes et cogitationes et omnes animi motus sic vocantur. David: *Et omnia interna mea.* Ἐντὸς et ἐκτὸς genitivo iunguntur. Ἐντὸς ἑβδ. Athenis lege cautum erat, ne quis intra septimum diem exercitum educeret. Ἐν τῷ μέρει τις τ. *Per vices quilibet ignem fodicet.* proverbium in eos dictum qui non ex aequo reipublicae operam suam praestant. *Plura dona dans et vicissim accipiens.* Ἐν τῷ μέρει. Per vices, ita ut alter alteri per vices succedat. *Videns hoc ille (suas enim vices captus erat) uxorem ducere statuerat.* Ἐν τῷ φρ. *Illi summa cum voluptate vivunt, qui mala sua non intelligunt.* Sophocles. sic enim verba sunt intelligenda. nimirum valde ridiculum foret, si voluisset insipientiam laudare. Ἐντραπεζίτιδος. Feminae parasitae. Ἐντρέπῃ. Curas.

Ἐντρεπομένους. ἐγκλίνοντας. Οἱ δὲ Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἴβηρας ἐντρεπομένους, καὶ δεδιότες μὴ λάθωσιν ἐγκαταλειφθέντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὸ παραπλήσιον.

Ἐντριβής. συνήθης. Ἄνθρωπος ἐντριβὴς τῆς χώρας.

Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

Ἐντροπαλιζόμενος. ἐπιστρεφόμενος.

Ἐντροπίας. εὐμετάβολος. Καὶ Ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξίνης.

Ἔντροφος. ἢ ἐντεθραμμένη.

> Ἦ που παλαιᾷ μὲν
> ἔντροφος ἁμέρᾳ
> λευκῷ τε γήρᾳ
> μάτηρ νιν.

ἀντὶ τοῦ, ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτηρ.

[Ἐντρυφῶ. γενικῇ. Οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. Λοτικῇ δέ· Ἵν' εὐπορήσωμεν καὶ ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἐντρυφῆσαι.]

Ἐν τοῖς ἱματίοις. ἄνευ ὅπλων. Οἱ δὲ πολιτικοὶ ἔθεον ἐν τοῖς ἱματίοις. 758

Ἐντυγχάνειν καὶ συντυγχάνειν ταυτόν ἐστιν. Ἐντυγχάνειν ἥρωσι.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι.

Ἐνοικέτις τῶν νήσων. ἡ Ἀφροδίτη. ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο.

Ἐνυάλιος. πολεμικός. Σοφοκλῆς. διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ. Ἀρριανός· Οἱ δὲ τῷ Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. Καὶ αὖθις· Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησάμενοι δρόμῳ ἐπῄεσαν, ἀλαλάζοντες τῷ Ἐνυαλίῳ.

Ἐννδροβίων.

> Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐννδροβίων.

Ἐν νυκτὶ βουλή. διὰ τὸ τὴν νύκτα κατὰ σχολὴν διδόναι λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

Ἔνυξεν. ἔπληξεν.

Ἐννώ. πολεμικὴ θεός.

---

1. αἰτιατικῇ ante ἐγκλίνοντες clam Gaisf. Nescit etiam Zon. p. 752. *Οἱ δὲ Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἴβ.*] Fragmentum hoc puto esse Polybii vel Appiani. *Küst.* 2. θεωροῦντες om. V. 5. Ἐντριβής] ἔμπειρος, τετριμμένος, συνήθης Zon. p. 719. ubi v. Tittm. 7. παροιμία om. vulg. 8. ἐπειδὴ] ἐπειδὴ γὰρ restitui cum A. B. V. Med. et Zenob. III, 78. γὰρ est *nimirum.* 10. Ἐντροπαλιζόμενος] Il. χ'. 547. 12. ὁ ὀξίνης] ἢ ἐκτροπίας ὁ ὀξύς E. Bergler. in Alciphr. I, 20. attulit Gaisf. 14. Ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντρ.] Sophocl. Ai. 622 — 25. 15. ἁμέρᾳ] ἡμέρᾳ E. cui desunt reliqua. 16. λευκῷ δὲ Soph. 18. ὄντως που] που om. E. Tum ἡ A. *V. 19. μήτηρ om. Schol. 20. Gl. om. *V. notavi. 21. χαρισμάτων om. V. ap. Gaisf. Sed tuetur Etym. Gud. p. 590. χαρίτων imposito χαρισμάτων E.

1. *Οἱ δὲ πολιτ.*] Exemplum habet etiam Zon. p. 738. Oratio Polybium auctorem prodit. ἔνθεον *V. 3. συντυγχάνειν] τυγχάνειν E. Statim Gaisfordus delevit δοτικῇ cum A. *V. et Zonara. lungebantur olim ταυτόν ἐ. ἐντ. ἥρωσι. 5. Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ] Homer. Il. ώ. 163. *Küst.* 8. Ἐνοικέτις] Sic unus MS. Paris. At priores editt. ἐνοικέτης, in genere masculino: minus recte. Referenda enim haec sunt ad Venerem, ut ex sequentibus patet. *Küst.* 9. αὐταῖς] αὐτοῖς B. E. 10. Σοφοκλῆς] Ai. 179. Vide ibi veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρ.] Distinguit etiam Aristoph. Pac. 156. Ἄρεϊ δέ. Μὴ μή. Μηδ' Ἐνναλίῳ γε; Μή. Vetus Enarrator in illum locum: πρὸς τοὺς οἰομένους τὸν αὐτὸν Ἄρεα εἶναι καὶ Ἐννάλιον, κατὰ τὸ ἐπίθετον. τινὲς δὲ Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐννάλιον. οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὅτε μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτε δὲ διαιρεῖν. *Küst.* 11. ἕτερον] ἕτερον μείζονα E. 13. ἐναντίοι et seqq. om. A. Similis est locus Xenoph. Anab. V, 2, 14. Ac potest dubitari an Arriani nomen infra sit reponendum. 14. Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησ.] Fragmentum hoc legitur apud Arrianum de Reb. Ind. p. 557. (c. 24, 7.) *Küst.* Vid. Creuzeri Meletem. p. 35. *Gaisf.* σφῶν] σοφῶν B. E. 16. βιούντων ἐν ὕδασι explicatio Zon. p. 720. 17. *Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐννδρ.*] Philippi Thessal. X, 4. Anthol. Pal. VI, 231. πολιὸν] πολιῶν A. E. 18. ἡ βουλή] ἡ om. A. B. E. *V. Zenob. III, 97. νυκτὶ βουλὴν διδοὺς Herod. VII, 12. Versus ap. Plutarch. Themist. 26. *Νυκτὶ φωνήν, νυκτὶ βουλήν, νυκτὶ τὴν νίκην δίδου.* 19. διδόναι om. *V. 21. Ἔνυξεν] Ioh. XIX, 34. λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξεν. Isidor. Pelus. IV. Ep. 101. τὸ νύττειν, τιτρώσκειν καὶ τὸ πλήττειν. *Reines.* Suidas hausit ex Schol. Il. ε. 46. *Gaisf.*

Ἐντρεπομένους. In fugam se vertentes. *Afri vero cum viderent Iberos in fugam inclinantes, et vererentur, ne clam ab ipsis desererentur, et ipsi ad fugam spectare coeperunt.* Ἐντριβής. Alicui rei assuetus. *Homo regionis peritus.* Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογ. In trivio sum cogitationum. proverbium, quod dicitur de rebus incertis et dubiis. qui enim ad trivium pervenit, qua sit eundum ignorat. Ἐντροπαλιζόμενος. Subinde se convertens. Ἐντροπίας. Inconstans. Et Ἐντροπίας οἶνος, vinum acidum. Ἔντροφος. In aliquo loco nutrita. *Profecto grandaeva mater, et senio iam cana, cum eum laborare audierit.* παλαιᾷ ἡμέρᾳ enim significat senectutem. [Ἐντρυφῶ. Genitivo iungitur. *Qui semper gratiae tuae donis ad delicias abutuntur.* Item dativo. *Ut nobis suppetat materia alienis calamitatibus insultandi.*] Ἐν τοῖς ἱματίοις. In palliis, id est, sine armis. *Cives vero sine armis currebant.* Ἐντυγχάνειν et συντυγχάνειν idem valent. *Incidere in heroes.* Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Laena ita tectus et involutus, ut vestigia corporis impressa cernantur. Ἐνοικέτις. Insularum habitatrix dicebatur Venus, quod in insulis praecipue colebatur. Ἐνυάλιος. Deus bellicus. Sophocles Martem ab Enyalio distinguit, ut alterum daemonem maioris dei ministrum. Arrianus: *Illi cum clamorem bellicum sustulissent, obviam iverunt.* Et iterum: *Phalange ex se ipsis facta cursu irruerunt, clamore bellico sublato.* Ἐννδροβίων. *Et album anserum par in aqua viventium.* Ἐν νυκτὶ βουλή. In nocte consilium. quoniam noctu per otium consilia volutare licet iis, qui de rebus necessariis consultant. Ἔνυξεν. Punxit. Ἐννώ. Dea bellica.

Ἐνύπνιον. ἐφ᾽ ὅσον τις ὕπνοῖ. ὄνειρος δὲ παυομένων τῶν ὕπνων, ἐγείρων καὶ ὀρίνων τὴν ψυχήν. ἢ παρὰ τὸ εἴρειν, ὃ ἔστι λέγειν.

Ἔνυστρον. τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἕντερον, τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον.

Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῶν μοχθηρῷ τινι προσμαχομένων, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. Τί δὲ ἄν τις ἔχοι ποιεῖν, οὐκ ἐν φρέατι συνεχόμενος ὑπὸ τοῦ παροιμιαζομένου κυνός, ἀλλ᾽ ἐν βάθει μέν τινι ζητήσεως ὑπὸ θαυμαστῆς οὐδὲν ἧττον ἀπορίας, οὐ μὴν ἐφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώπων, πλὴν εἴ τῳ θεὸς αὐτὴν μηνύσειεν.

Ἐν χρῷ. εἰς χρῶτα, πάνυ ἐγγὺς ὡς καὶ ἐφάπτεσθαι. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐγκυτί, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ἐν χρωτί, πλησίον τοῦ χρωτός·

Τὸ δ᾽ ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω.

Καὶ Ἀγαθίας· Περισφίγξαντες ξυνῆπτον αὐτὰς ἀλλήλαις, καὶ συνεμίγνυον λίαν ἐν χρῷ πεπιεσμένας.

Ἐν χρῷ κεκαρμένος. πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί. οἷον σύνεγγυς καὶ πλησίον τοῦ δέρματος τὰς τρίχας ἐξυρημένος. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν χρῷ φίλος. Ὁ χρώς, τοῦ χρῶ, Ἀττικῶς· ὡς γέλως, γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χρὼς χρωτί, ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς.

Ἐν χρῷ παραπλέων, παρὰ Θουκυδίδῃ. ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἔστι δὲ ἀποκοπή, ἦν γὰρ ἐν χρωτί. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῆς ἄχρι τοῦ χρωτὸς γινομένης.

Ἐξάγιστος.. ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Καὶ αὖθις· Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάστται πάντες εἰσίν.

Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγής. Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα.

[Ἐξαγοράζω. αἰτιατικῇ.]

---

1. Ἐνύπνιον. ἐφ᾽ ὅσον τις ὑπν.] Loci huius sensus supplendus est ex Artemidori lib. I. c. 1. unde Suidas ista descripsit. *Küst.* Cf. v. *Ὄνειρον.* Haec placitis tantum Artemidori nituntur. ὄνειρος] ὄνειρον A. V. E. Med. Zon. p. 739. 2. ἐγείρων καὶ ὀρίνων] ἐγείρον καὶ ὀρίνον A. B. *V. E. Med. Similiter παρὰ τὸ ἐγείρειν καὶ ὀρίνειν τ. ψ. Zon. Mox A. in marg. Ὅτι ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄρρονας. 4. Ἔνυστρον] Sic recte unus MS. Paris. At priores editt. [et B. E.] male ἔνυγρον. Pro ἔνυστρον autem dicitur etiam ἤνυστρον, per η, ut tum ex aliis grammaticis constat, tum etiam ex ipso Suida infra h. v. *Küst.* Lex. Bachm. p. 222. Ἔνοιστρον. μετὰ] κατὰ Zon. 6. κυσὶ μάχεσθαι] κυνομαχεῖν Hesych. Cum Suida concordat Zenobius III, 45. ibi enim unus MS. κυσί, non κυνί. Quamquam, fateor, pro singulari pugnat locus scriptoris anonymi statim allegatus. *Gaisf.* Is apud Zenobium (qui recte μοχθηρῶς τινι προσπαλαιόντων) reliquit κυνί, non memorato κυσί. 7. μὴ δυναμένων] μὴ om. E. in textu. 8. ἐν φρέατι συνεχόμενος] Imitatur Platonem Theaet. p. 165. B. *Hemst.* 10. μέν suspectum habeo. 11. οὐ μέν] οὐ μὴν A. V. E. Med. 13. Ἐν χρῷ] Soph. Ai. 786. citavit Portus: cf. v. Ξυρεῖ. Videndus potissimum Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 983. ἐφάπτεσθαι τοῦ χρωτός] τοῦ χρωτός om. A. B. V. habent Lex. Bachm. et Etym. M. Mox δὲ om. E. item ἐγκυτὶ — χρωτί. 14. Καλλιμάχῳ] Fr. 311. ἐγκυτί, ἀντὶ τοῦ ἐγγ.] Haec priores editt. male a praecedentibus disiungunt, cum quibus eadem recte connectunt MSS. Pariss. Vide etiam supra v. Ἐγκυτί. *Küst.* 15. ἢ ἐν] ἢ om. A. V. 16. Τὸ δ᾽ ἐγκυτὶ τέκν.] Sic recte unus MS. Paris. At priores editt. male ἐγκύτιον. *Küst.* ἐγκυτὶ τ. ἐγκέρσω A. Cf. Io. Alex. de acc. p. 37. sq. Τί δ᾽ ἐγκυτὶ τ. ἐκέρσω; praetulit Näkius in Musei Rhen. Vol. V. p. 10. 17. Καὶ Ἀγαθίας] Lib. V. (c. 21.) p. 167. unde pleniorem huius loci sensum pete. *Küst.* Περισφίγξαντες] Περισφήγξαντες V. περισφήξαντες Med. 18. πεπιεσμένα A. Med.

1. Ἐν χρῷ κεκαρμ.] V. Lobeck. in Phryn. p. 60. χρωτί] χρῶντι A. 2. δέρματος ἐγένετο] ἐγένετο om. A. B. V. E. Zon. p. 720. Etym. M. p. 314. et Lex. Bachm. p. 223. 4. Ὁ χρώς] κλίνεται ὁ χρῶς E. 7. παρὰ Θουκυδίδῃ] Θουκυδίδης E. οὕτως Θουκ. Zon. Petiit Suidas a Schol. Thuc. II, 84. 8. ἔστι γὰρ ἡ] ἔστι δὲ reposuit Gaisfordus cum Schol. Thucyd. οἷον] ἦν γὰρ A. V. Schol. Thucyd. 9. ἀπὸ τῆς κουρᾶς] ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κουρᾶς Schol. Thucyd. 11. Ἐξάγιστος] V. Blomf. gloss. Agam. 624. 13. Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδ.] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Encom. Calvit. p. 85. unde pleniorem eius sensum pete. *Küst.* Adde v. Θηλυδρίας. 16. Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Αἰσχίνης] C. Ctesiph. p. 69, 28. 18. Ἐξαγοράζω] Glossas eo ordine Gaisfordus posuit, quo in A. reperiuntur: omissas ab *V. notavi. Edd. vett. post v. θρασύς: Ἐξαγοράζω. αἰτ. Ἐξαγορεύω. δοτικῇ.

Ἐνύπνιον. Somnium, quod in tantum existit, quamdiu dormimus. ὄνειρος vero, cuius memoria etiam post somnum durat: quasi qui excitet animam. vel ab εἴρειν, dicere. Ἔνυστρον. Intestinum quod est post ventrem, ciborum receptaculum. Ἐν φρέατι κυσὶ μ. *In puteo cum canibus pugnare.* dicitur de iis qui cum malo aliquo conflictantur, quod effugere nequeunt. *Quid vero quis faciat, non in puteo cum cane conflictans, ut trito fertur proverbio, sed in quodam quasi quaestionis puteo ab insigni aliquo dubio vexatus, cuius explicationem nemo assequi queat, nisi cui deus eam indicarit.* Ἐν χρῷ. In cute, prope admodum, adeo ut ipsam cutem tangat. et Callimachus ἐγκυτί, ut sit id quod prope, in cute, prope cutem: *Quid vero, mi fili, ad cutem usque te rasisti?* Et Agathias: *Vinculis eas colligatas commiserunt inter se et coaptarunt, artissime compressas.* Ἐν χρῷ κεκαρμένος. Ad ipsam usque cutem tonsus, quasi prope cutem rasus. *Erat autem eius amicus intimus.* χρώς, χρῶ Atticum est: ut γέλως, γέλω. alii vero dicunt χρῷ formatum esse ex χρωτί, per apocopen. Ἐν χρῷ παραπλέων. Apud Thucydidem significat, prope litus navigans. dictum est autem χρῷ per apocopen, pro χρωτί. translatio ducta est a tonsura, qua quis ad cutem usque tondetur. Ἐξάγιστος. Execrandus, vel improbus. *Ille enim mendacium aversabatur, perinde ac rem quamvis execrabilem.* Et: *Propter execrabilem voluptatem omnes homines impudici comam studiose ornant et componunt.* Ἐξάγιστος. Ingenti piaculo obstrictus. Aeschines vero de quodam portu nomen usurpavit.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος. Ἀριστοφάνης·

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.

[Ἐξαγορεύω. δοτικῇ.]

Ἐξαγωγή. Ἀρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ᾽ ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐᾶσαι τοῖς περικειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; ἀντὶ τοῦ τῶν δεσμῶν ἀφέσει. Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ᾽ ἐξαγωγῇ πέπρακεν.

Ἐξαγώνιος. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων ἢ ποιεῖν τι παρὰ τὸ προσῆκον*. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν, οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.

Ἐξάδιος. ὄνομα κύριον. ὃ ἐξέχων ἐν τῷ διώκειν.

Ἐξαγκωνιῶ. τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. οὐδέποτε γὰρ οὕτω μέση ληφθήσομαι, ἢ παραδώσω, ἵνα τῶν χειρῶν ἕλκῃ με, καὶ μὴ μέσην ἀράμενος γνῷ, ὅτι γυνή εἰμι ἐκ τῶν τιτθίων.

Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο. ἐκ τοῦ ἡσύχως ῥέοντος διὰ τὸ βαθύ.

Ἐξ ἀκεραίου. ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς, εὐμαρῶς. Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκεραίου συμπειθομένους τῶν ἀνδρῶν πρός τινας βασιλεῖς ἢ δυνάστας κοινωνίαν πραγμάτων εὐθέως προδότας νομιστέον· οὔτε τοὺς κατὰ περιστάσεις μετατιθέντας τὰς αὐτῶν παρίδας ἀπό τινων ὑποκειμένων πρὸς ἑτέρας φιλίας καὶ συμμαχίας, οὐδὲ τούτους· πολλοῦ γε δεῖ. ἐπεί- 760
τοι γε πολλάκις οἱ τοιοῦτοι τῶν μεγίστων ἀγαθῶν γεγόνασιν αἴτιοι τοῖς πατρίσι. καὶ τὰ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστώτων καιρῶν.

Ἐξ ἀκεραίου. Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου, διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐπραγίαν τοῦ βασιλέως.

Ἐξακριβωθέντες. ἐρευνηθέντες. Διόδωρος· Ἄνδρες ἐξακριβωθέντες ὑπὸ βασιλέως εἰς μέγεθός τε καὶ ὕψος σωμάτων καὶ τόλμης ὀξύτητα καὶ ἀγερωχίαν.

---

1. ἀγοραῖος] Immo ἀγόραιος. Id restituendum etiam Equ. 218. cum libro Rav. Apud Zon. p. 758. excidit alterum ἀγόραιος. Ἀριστοφάνης] Equ. 181. 5. Ἐξαγωγή] Vid. infra v. Ἐπ᾽ ἐξαγωγῇ. 6. περικειμένοις] παρακειμένοις Λ. Mox ἐναποθανεῖν om. E. 7. ἀντὶ τοῦ τ. δεσμῶν ἀφέσει delevit Küsterus: cui repugnant A. (om. τοῦ) V. et (om. τῶν) B. E. Med. Suidae interpretationem damnat Pet. Faber Semestr. II, 4. p. 84. ab Abreschio allegatus. Meliora docebat vel Demosth. in Timocr. p. 763. 8. Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγ.] Vide Suidam supra v. Ἀριστογείτων Σκυδίμου: ubi locus hic auctior legitur. Küst. Adde v. Μέτοικοι. φαγόντα *V. 9. εὐπαθεῖν Edd. 15. ποιεῖν τι δόξωσι] δόξωσι om. A. B. V. E. edd. ante Küst. ποιεῖν τι π. τὸ προσῆκον ἐθέλωσιν E. ποιήσωσί τι παρὰ τ. π. reposuit Gaisf. e Lex. Seg. p. 260. Verum huic aoristus repugnat. Itaque satis habui lacunam indicasse. Αἰσχίνης] Is non ipsum ἐξαγώνιος usurpat, sed τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις posuit in Timarchea §. 176. Itaque Suidas, nisi observationem ab aliis acceptam pervertit (nam aperte fallitur Lex. Seg. Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν κτλ.), haec praecepisse videtur: Αἰσχίνης δὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις, ἐπὶ τῶν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. 16. δὲ καὶ] καὶ om. A. V. τουτέστιν] καὶ Lex. Seg. 18. Ἐξάδιος] Vid. Il. ά. 264. ὁ ἐξοχὴν ἔχων κτλ. Etym. M. p. 346. 20. Ἐξαγκωνιῶ] Aristophanes Eccl. 259. Ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον· ἤν σε τοξόται Ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις τότε. Ἐξαγκωνιῶ. Ὡδὶ μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι. Ad hunc locum Aristophanis nota haec referenda est. Küst. Sunt omnia Schol. Aristoph.

1. καί με] καὶ μὴ A. V. E. Med. καὶ μὴ μέσην ἄρας με Schol. Aristoph. 3. Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρ.] Est versus Homericus Il. φ. 422. Küst. Sive Od. ι. 434. Vide v. Ἀκαλαρρείτης. Explicavit Zon. p. 756. 6. Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκερ.] Totum hoc fragmentum Polybii extat in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 90. unde id Suidas deprompsit. Vide etiam infra v. Προδότας, ubi locus hic auctior repetitur. Küst. συμπειθομένους] Non displicet coniectura Iacobi Gronovii, qui legendum putat συντιθεμένους. Küst. Probat etiam Schweigh. in XVII, 13, 4. 7. βασιλεῖς] βασιλέας E. 8. προδότας] προδόντας V. Tum εὐθὺς νομιστέον E. 9. τὰς περιστάσεις] τὰς delevi cum *V. et gl. inferiore. 13. καὶ τὰ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστ.] Sensus horum verborum est mutilus et imperfectus, qui suppleri debet ex Collectaneis Constantini, loco ante laudato. Küst. Integra haec est oratio: ἵνα δὲ μὴ πόρρωθεν τὰ παραδείγματα φέρωμεν, ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστώτων ῥᾳδίως ἔσται τὸ λεγόμενον κατανοεῖν. 15. Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκερ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀκέραιος. Küst. 16. εὐπραγίαν] ἀπραγίαν V. et Zon. p. 763. 18. Διόδωρος] Fr. 31.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. Forensis. Aristophanes: *Forensis es et audax.* Ἐξαγωγή. *Num igitur servum punire oportet, et vendere ut ex finibus nostris exportetur, an vero in vinculis eum mori sinemus?* de vinculorum solutione dictum. *Ille autem, quae exulem suscepisset, postularetque ab eo ut gratiam sibi referret, in forum inquilinorum abduxit, et sororem in peregrinas terras abducendam vendidit.* Ἐξαγώνιος. Fabulae argumento non respondens. vulgo quidem eos, qui in scenis certant, sic appellari putant, cum vel aliquid praetermittunt, quod dici oportebat, vel praeter decorum faciunt. Aeschines tamen sic vocavit dicta, quae argumento fabulae non respondent, vel ab instituto aliena sunt. Ἐξάδιος. Nomen proprium. quasi qui in aliis persequendis excellat. Ἐξαγκωνιῶ. Cubito repellam. nunquam enim ita media prehendar, vel sinam per manum me trahi, ut in altum sublatam ex mammis mulierem me esse cognoscat. Ἐξ ἀκαλ. *Ex leniter fluente et profundo Oceano.* Ἐξ ἀκεραίου. Rebus integris, facile. Polybius: *Neque illi qui rebus integris societatis cum regibus aut principibus ineundae auctores sunt, neque illi qui ob temporum necessitatem cives suos a societate iam constituta ad nova foedera cum aliis ferienda traducunt, proditores habendi sunt. multum certe abest. huiusmodi enim homines saepe maximorum bonorum civibus suis auctores fuere: cuius rei exempla haec ipsa tempora nobis suppeditant.* Ἐξ ἀκεραίου. *Cum autem ei quasi re integra persuadere non posset, propter metum et felicitatem regis.* Ἐξακριβωθέντες. Singulari cura delecti. Diodorus: *Viri singulari studio ab rege delecti, qui magnitudine et proceritate corporis audaciaque insignes*

[Ἐξαλλάττω. αἰτιατικῇ.]

Ἐξαλλάξαι. ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος·

Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν,
κακόν τί σοι δώσοντα.

Ἐξάλειπτρον. τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, τὸ ἀλάβαστρον, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες. Ἀριστοφάνης·

Ὑπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.

Ἐξαληλιμμένος. ἠλειμμένος.

Ἐξαλίσας. ἐκκυλισθῆναι ποιήσας εἰς τὴν κόνιν. ἀλινδήθρα δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

Πολλὰς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐκκυλίσματα.

Ἐξαλλομένους. ἀνασκιρτῶντας. Ἰώσηπος· Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους.

Ἔξαλλος. καὶ Ἐξάλλως, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄλλον τρόπον, παραδόξως. Πολύβιος· Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, καὶ πάλιν ταῦτα διαφθείρειν, μανίας ἐστίν.

Ἐξάλλως. καθ' ὑπεροχήν. Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον, λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, ὅπερ εἴωθε Προυσίας ὁ βασιλεὺς ποιεῖν, γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος, ἅμα δὲ ταῦτα λυμαίνεσθαι, καὶ διὰ τῆς τούτων καταφθορᾶς τὴν ἐς τὸ θεῖον ὕβριν διατίθεσθαι, λυττῶντος ἔργα καὶ ψυχῆς ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν.

Ἐξ ἁμάξης. ἡ λεγομένη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις Λήναια· ἐν ᾗ ἠγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ἄσματα, τοῦ γελασθῆναι χάριν· ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἁμάξης εἶπεν. ἐφ' ἁμαξῶν γὰρ οἱ ᾄδοντες καθήμενοι ἔλεγόν τε καὶ ᾖδον τὰ ποιήματα. λέγεται καὶ Ληναΐτης χορὸς ὁ τῶν Ληναίων.

Ἐξαμβλίσκειν. ἐκτιτρώσκειν. Αἰλιανός· Καὶ τὴν τῶν ‖ τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν 761
ἔφασαν.

Ἐξ ἀμβιτίωνος. ἐκ περιδρομῆς τι πράττων, παρὰ Ῥωμαίοις.

---

1. Om. vulg. silente Gronovio. 2. *τέρψαι*] An potius *τρέψαι*? Certe quomodo *τέρψαι* voci *ἐξαλλάττειν* interpretationis loco iungi possit, non video. *Küst.* Atqui hoc disci potest ex Phrynicho p. 66. *Hemst.* Vide Parthen. Erot. p. 387. ed. Gale. Nicol. Damasc. p. 421. ed. Vales. *ἐξαλλαττόντων αὐτοὺς ἀγαθῶν*. Quare nihil mutandum apud Suidam. Eurip. Helen. 386. *Toup.* MS. Küsterum refutant etiam Bastius, Tittm. in Zon. p. 767. et Lobeck. in Phryn. p. 363. *Μένανδρος*] Fr. 205. Ubi Meinekius in eiusdem senarii fines coegit *Ἄνθρωπον — σοι*. Partem excitavit Antiattic. p. 96. 5. *Ἐξάλειπτρον. τὴν τοῦ μύρου*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1062. 9. *Ἐξαληλιμμένος*] Vid. Thucyd. III, 20. et Moeris Piersoni p. 144. In expl. *ἠλιμμένος* Med. 10. *Ἐξαλίσας. ἐκκυλισθῆναι*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 32. 11. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. A. Zon. p. 768. Mox *δεθέντες* edd. ante Küst. 12. *Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις*] V. 934. ubi sic legitur: *Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. Küst.* Vide v. *Ἀλινδεῖσθαι*. Ceterum interpres Nubium vetustus cum posuerit, *ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα* (corrigendum enim istud *ἐκκυλίσματα*): apparet explicationem cum oratione poetae copulatam esse et confusam. 15. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. VII. p. 956. [VI, 4, 2.] *Küst.* 19. *Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν καὶ ἐξιλ.*] Vide vocem sequentem, ubi idem hic locus auctior legitur. *Küst.* Non semel iidem scriptorum loci repetuntur ab lectoribus parati, nunc contractiore forma, quae glossarum proposito conveniat, nunc ultra necessitatem exuberante. Vide vel v. *Πεποδισμένοι*. Hac autem repetitione saltem illud lucramur, ut infra *προσκυνοῦντα καὶ* ante *λιπαροῦντα* suppleamus.

3. *Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Polybii, quae Suidas sumpsit ex Collectaneis Constantini Imperat. ab Valesio editis p. 169. Vide etiam infra v. *Προυσίας*, ubi hic ipse locus auctior legitur. *Küst.* V. Polyb. XXXII, 25, 7. 5. *εἴωθε*] *εἴθιστο* Polyb. Mox *γονυπετεῖν* Med. 7. *καταφορᾶς*] Sic melius MSS. et Polybius loco laudato, quam priores editt. [et B. E.] quae habent *καταφοράς*. *Küst.* 9. *τῶν λογισμῶν*] *καὶ λογισμῶν* A. B. V. E. Med. item in gl. inferiore. 10. *Ἐξ ἁμάξης*] Haec sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 544. ubi *ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Λήναια· ἔστι δὲ εἰς Διόνυσον· ἐν ᾗ μέχρι νῦν ἀγωνίζονται — λέγουσι καὶ ᾄδουσι τ. π.* Differt narratio Schol. Luciani Iov. Trag. 44. Ceterum appendix ista paulo imprudentius subtexta, *λέγεται καὶ Ληναΐτης — Ληναίων*, satis arguit hominem studiosum e Scholiis Comici, quaecunque nonnihil eruditionis ostenderent, ambabus decerpsisse. 12. *Δημοσθένης*] De Cor. p. 268. 13. *ἐφ' ἁμαξῶν*] *ἐξ ἁμαξῶν* V. 15. *Ληναΐτης, ὁ χορὸς*] *Ληναΐτης χορὸς* A. B. E. *V. cum gl. *Ληναΐτης*. 16. *Ἐξαμβίσκειν* semel *V. 19. *Ἐξ ἀμβιτίωνος*] Vide Valesium in Amm. Marcellinum [XXII, 4, 7.] p. 208. *Küst.*

---

essent. *Ἐξαλλάξαι*. Ludos facere. Menander: *Hominem ludificabimus, malum aliquod tibi daturum.* *Ἐξάλειπτρον*. Ampullam unguentariam, alabastrum, ex quo coenantes se ungunt. Aristophanes: *Huc age, mulier, vas unguentarium praebe.* *Ἐξαληλιμμένος*. Unctus. *Ἐξαλίσας*. qui in pulvere volutavit. *ἀλινδήθρα* vero dicitur locus, in quo equi procumbentes se volutant. Aristophanes autem in *Ranis ἀλινδήθρας ἐπῶν* vocavit subtiles verborum nugas. *Ἐξαλλομένους*. Exilientes. Iosephus: *Salute non esse dignos dicebat, qui ex patria propter ipsos flagrante se proriperent.* *Ἔξαλλος*. Et *Ἐξάλλως*, adverbium, diverso modo, insigniter. Polybius: *Etenim simul victimas caedere, ut deos habeas propitios, omnemque aram insigni quadam religione colere, et rursus eorundem fana evertere, extremae dementiae est.* *Ἐξάλλως. Nam simul victimas caedere, ut deos habeas propitios, omnesque aras insigni quadam religione colere et flexis genibus venerari, more superstitiosarum muliercularum, quod Prusias facere solebat; atque interim eorundem deorum fana evertere, eaque ratione numen contumelia afficere: id utique est hominis insani et de statu mentis deturbati.* *Ἐξ ἁμάξης*. Apud Athenienses erat festum quoddam, Lenaea vocatum: in quo poetae certabant, conscribentes quasdam cantiones, risus movendi gratia: quod Demosthenes dixit *ἐξ ἁμάξης*, i. e. ex plaustro. in plaustris enim sedentes haec poemata dicere et canere solebant. chorus autem Lenaeorum vocabatur Lenaites. *Ἐξαμβλίσκειν*. Abortum facere. Aelianus: *Et quadrupedum gregem abortum facere dixerunt.* *Ἐξ ἀμβιτίωνος*. Apud Romanos significat, gratiam captando per ambi-

[Ἐξαμέτροις τόνοις. ζήτει ἐν τῷ Τόνον. ἔστι δὲ Πυθικὸν προμάντευμα.]

Ἐξαμήσω. ἐξανύσω, ἐξοίσω.

Τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ᾽ ἐξαμήσω.

Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταυτομάτου. ἐκ βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. Σοφοκλῆς·

Τέθνηκ᾽ Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης.

Ἐξαναστάς. μετοικίσας. Ὁ δὲ Θεσπιάδης ἐξαναστὰς ἐξ Ἀθηνῶν Θεσπίαν ἐν Βοιωτίᾳ ἔκτισεν.

Ἐξαναχωρεῖ. Θουκυδίδης.

Ἐξανδρούμενος. τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα.

Ἐξανεμοῦσθαι. ἐπαίρεσθαι.

Ἐξανθίζω. τὸ βάπτω. ὡς τό, Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς. Ἐξανθῶ δὲ τὸ ἀναβλαστάνω· ὡς τό, Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ἐξανθρωπίζω.

Ἐξάντεις. ἔξω ἄτης καὶ βλάβης. Καὶ οἱ μὲν ἔδρασαν ταῦτα. εἶτα μέντοι ἐξάντεις γίνονται τοῦ κακοῦ.

Ἐξάντη. ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης.

Ὦ Ζεῦ γενέσθαι με τῆσδ᾽ ἐξάντη νόσου.

τὸ ν ἔγκειται δι᾽ εὐστομίαν. Ἀτὰρ ἐξάντης τοι πτώματος ὁ τραυματίας γενόμενος καὶ τρίτον ἄθλον ἀσπάζεται. Καὶ Αἰλιανός· Θυγάτηρ δὲ ἦπερ ἦν οἱ τῶν ἐκείνου μηχανῶν τε καὶ ἐπιβουλῶν ἀμαθής, ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ. ἔστι δὲ καὶ ἐπιφώνημα·

---

1. τόνοις] πόνοις B. E. Med. 2. ἔστι δὲ cum seqq. huc retraxit A. Vide Küsterum in v. Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. Sed glossam V. omissam notavi, quippe perperam ex Aeliani verbis in v. Τόνον custoditis raptam: Πυθικὸν ἦν προμάντευμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις. 4. Τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντ.] Aristoph. Lysistr. 367. ubi locum integrum vide. Küst. Adde v. Βρύκουσα. τἄντερ᾽] τἄρτερ᾽ V. τάρταρ᾽ B. Med. Turbavit Zonaras. Post hanc gl. delevi cum V. Ἐξαμμον μιλίου. ζήτει ἐν τῷ Βασιλικῇ. Item quae paulo post extabant, etiam ab A. praetermissa: Ἐξαμυστίσαι. ἀμυστί, τουτέστιν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πίνειν. Ascita fuerant ex v. Ἀμυστὶ πιεῖν: repetiitque Zon. p. 767. 5. Ἐξ ἄμμου σχ.] Columella praef. libri X. §. 4. a Barthio in Zachar. Scholast. p. 303. comparatus: *eadem tam exigua sunt, ut, quod aiunt Graeci, ex incomprehensibili parvitate arenae funis effici non possit.* Gl. om. V. 9. Σοφοκλῆς] Electr. 48. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Küst. 10. ἀναγκαίας τύχης] In prioribus editt. [et B. E.] post τύχης haec addita leguntur, ἔστι δὲ Πυθικὸν προμάντευμα. Sed verba ista recte desunt in uno MS. Paris. quoniam nihil ad locum hunc faciunt, et collocanda erant in v. Ἐξαμέτροις τόνοις, ut patet ex ipso Suida infra v. Τόνον. Küst. 11. Ἐξαναστάς] Immo Ἐξαναστήσας. Lenissime tamen corrigendum μετοικήσας, cum Zon. p. 767. Θεσπιάδης] Idem est quem Θέσπιον vocat, Erechthei fil. Pausan. IX. p. 761, 11. Hemst. Ipsum Thespiadem tradit Stephanus Byz. 13. Ἐξαναχωρεῖ. Θουκυδ.] Vocem hanc Thucydides peculiari significatione accipit pro, *aliquid subterfugere et declinare*, vel *a promissis discedere*, in loco hoc, qui extat lib. IV. c. 28. Οἱ δέ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέρευγε τὸν πλοῦν, καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα etc. Enarrator in illum locum: ἐξανεχώρει. ἀντὶ τοῦ, ἀνεδύετο ποιεῖν, ἅπερ ὑπέσχετο, ἀπέρευγεν. Huc Suidam respexisse puto. Thomas Magister: Ἐξαναχωρῶ, καὶ τὸ ἐκτρέπομαι (sic enim legendum est pro ἐκφέρομαι), καὶ τὸ παραβαίνω. Θουκυδίδης· Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα. ἤτοι παρέβαινεν. Küst. Adde Abresch. Diluc. p. 400. 14. Ἐξανδρούμενος] Eurip. Phoen. 32. ubi Schol. εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. Adde Aristoph. Equ. 1238. [His Tittm. in Zon. p. 766. addit E. Suppl. 703.] Lobeckium in Phrynich. p. 212. sic scribentem, „apud Suidam autem Ἐξανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν εἰς ἄνδρα .... lacuna supplenda est participio τελῶν" parum intelligo: nullam enim lacunam agnoscunt Suidae Edd. MSS. Locutionem ἔχων εἰς ἄνδρα iis iunge quae congessit Kiesslingius in Theocrit. XIV, 28. Gaisf. Dicendi ratio cadit in deteriorem aetatem: velut Anton. Liber. 41. dixit ἐξαλλάσσειν τὴν ἐσθῆτα εἰς ἄνδρα. 15. Ἐξανεμοῦσθαι] Vid. intpp. Hesychii.

1. ἐξηνθίσατε] ἐξηνθίκατε A. E. *V. Med. Zon. p. 766. cum inferiore v. Ἐξήνθησεν. ἐξηνθήκατε B. V. 2. Ἐξανθῶ] Ἐξανθῶν A. 3. Ἐξήνθησεν] Fortasse alludit ad Ies. XXXV, 2. ἐξανθήσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα Ἰορδάνου. Reines. 4. Ἐξανθρωπίζω] Synes. de Regno p. 14. Toup. MS. V. Wytt. in Plut. T. VII. p. 203. 5. Ἐξάντης] Ἐξάντεις scripsi cum A. Zon. p 755. Vid. Heinsius in Hesychium. Iambl. de Myst. p. 22. annotavit Toupius: alios enim locos praeripuit Ruhnkenius. 8. ἔξω] καὶ ἔξω A. V. cum Tim. p. 108. qui partem glossae praestat. Mox νούσου V. 9. Ζεῦ γενέσθαι με τῆσδ᾽ ἐξάντ.] Est senarius iambicus, sed mutilatus et luxatus, qui apud Etymologum integrior sic legitur: Ὦ Ζεῦ γενέσθαι τῆσδέ μ᾽ ἐξάντην νόσου. Sed desideratur verbum δός vel simile quid. Et deinde pro ἐξάντην scribendum est ἐξάντη, ut hic apud Suidam. Küst. Is ὦ neglexerat; frustraque desiderabat verbum, quo referretur infinitivus. Vid. Valck. in Herod. V, 105. Monuit etiam Porsonus Aristoph. p. 109. 10. Ἀτὰρ ἐξάντης γεν.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae de Sapiro quodam, homine fortissimo: quae leguntur lib. II. cap. ult. circa fin. Küst. 11. τρώματος] πτώματος A. τραύματος B. E. 12. ἦν ἦ] ἦν οἱ A. V.

---

tum. Ἐξαμήσω. Demetam, eximam. *Pulmones et intestina eximam.* Ἐξ ἄμμου σχ. Ex arena funem nectis. dicitur de rebus quae fieri nequeunt. Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. Morte violenta, non fato suo. per vim, nec morte naturali. Sophocles: *Obiit Orestes morte violenta.* Ἐξαναστάς. Ex aliquo loco migrans. *Thespiades autem cum Athenis migrasset, Thespiam in Boeotia condidit.* Ἐξαναχωρεῖ. Thucydides. Ἐξανδρούμενος. Aetatem virilem habens. Ἐξανεμοῦσθαι. Inaniter efferri. Ἐξανθίζω. Tingo. ut, *Variis coloribus tinxistis.* Ἐξανθῶ vero, effloresco. ut, *Efloruit desertum.* Ἐξανθρωπίζω. Ἐξάντεις. Qui extra malum et damnum sunt constituti. *Et illi quidem his factis malum evaserunt.* Ἐξάντη. Sanum et mali expertem. *Iuppiter, utinam hunc morbum eradam.* ubi ν insertum est, propter elegantiam pronunciationis. *Vulneratus vero cum illum casum superasset, tertium etiam certamen suscepit.* Et Aelianus: *Filia vero quae technarum et insidiarum eius ignara erat, malum evasit.* Est etiam imprecatio

Ἐξάντης λεύσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.

Ἐξανύω. κατεργάζομαι.

Ἐξαπάτη. ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Καλλικελάδου· Ἐν ὀλίγῳ δὲ συνιδόντες, ὡς οὐκ ἐξαπάτη καὶ ὄνειρος τὰ ὁρώμενα, ἀλλ' ἐγρήγορσις καὶ ἀλήθεια.

Ἐξάπινα. ἐξαίφνης, ἢ κυκλόθεν. Λαβίδ· Ἐξάπινα κατατοξεύσουσιν.

762 ΙΙ Ἐξαπίναιον. ἐξαίφνης. Οὐ μέγα τι συνέβη τὸ τῆς ἐπιθέσεως ἐξαπίναιον οὔτε βλάψαι Ῥωμαίους οὔτ' ὠφελῆσαι. Καὶ Ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης.

Ἐξαίφνης καὶ Ἐξαπίνης.

Ἐξαπλῶν. διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δοίη τις αἵρεσιν, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἐν ἡδονῇ διάγειν, ἢ κοινωνεῖν τοῦ παντός, καὶ αὐτοὺς φίλους λυπεῖν; περὶ Αἴαντός φησιν·

Ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ, αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς, ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών. νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου, κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ, ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος. ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;

Ἐξ ἀπόπτου. ἐξ ὑψηλοῦ τόπου.

Ἐξάπτεσθαι. ἐξαρτᾶσθαι, ἀντιλαμβάνεσθαι.

Ἐξάραντες. ἔξω ποιήσαντες.

Ἐξαράξειν. Καὶ ἔτι μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν, καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν. τουτέστι, συντρῖψαι, καταβαλεῖν.

Ἐξαράσασθαι. τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχάς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἰδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξαργυρῶσαι, οὐκ ἐξαργυρίσαι. Θουκυδίδης ἡ· Οὐδ' ἦν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι.

Ἐξαρθρος. ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος.

---

1. Ἐξάντης λεύσω τοὐμόν κ.] Zenobius III, 95. Ἐξάντης λεύσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. τὸ ἐξάντης τὸν ὑγιῆ δηλοῖ, καὶ τὸν ἔξω ἄτης, ὅ ἔστι βλάβης· ὡς Πλάτων φησί. Locus Platonis, ad quem Zenobius et Suidas respexerunt, extat in Phaedro p. 344. [244. E.] *Küst.* Id dictum tradit *ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις ἐνεχομένων* Prov. Coislin. 192. *λεύσω* libri. 3. Ἐξανύω. κατεργ.] Respexit ad Homerum Il. χ'. 365. *Ἦ ῥήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.* Scholiasta: *ἐξανύω. ἐπὶ τέλος ἄξω, φονεύσω. Küst.* Post gl. seq. ponit A. hoc lemmate, Ἐξανύωκα. 4. Gl. om. *V. Ἐξαπάτη. ὄνειρος Zon. p. 758. *μάρτυρι* Med. 8. *ἢ κυκλόθεν* et seqq. hic Gaisf. posuit cum A. quae legebantur sub finem articuli sequentis, ignorat autem *V. Exemplum est Psalmi LXIII, 4. 9. *κατατοξεύσουσιν* Gaisf. tacite cum Ps. *κατατοξεύουσιν* Edd. vett. 10. *ἐξαίφνης*] *καὶ ἐξαπίνης τὸ αὐτό* E. 13. Haec male confusa fuisse cum ordo litterarum demonstrat, tum Zon. p. 758. *Ἐξ ἀπήνης. ἐκ τῆς ἁμάξης. ἐξαπίνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης*, ῑ. Cf. p. 785. 14. *Ἐξαπλῶν. διπλασιάζων*] Pessime. *ἐξαπλῶν* enim in subiuncto loco Sophoclis, ad quem nota haec referenda est, non est participium, quasi ab *ἐξαπλόω*: sed sunt duae distinctae voces, *ἐξ ἁπλῶν*, i. e. *ex simplicibus*, vel, *pro simplicibus*: quibus *διπλασιάζων* non posse *ἐκ παραλλήλου* iungi, quis non videt? Posset quidem interpretatio ista locum habere, si Suidas mentem Sophoclis secutus sic scripsisset, *Ἐξ ἁπλῶν δὶς τόσα παρέχων κακά.* (i. e. *Pro simplicibus duplicia praebens mala*) *τουτέστι, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων.* Sic enim sensus ratio loco huic utcunque constaret. Sed *ἐξ ἁπλῶν* simpliciter interpretari *διπλασιάζων* vel *πολυπλασιάζων*, ineptum utique est. *Küst.* Miror profecto, qua ratione dicam aut interpretationis monstrum esse subnatum, aut copias Scholiorum ad eos versus accommodari, quorum argumentum prorsus ab illis abhorreat. *ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δ.*] Vide Scholiastam Sophoclis in Ai. 265. ex quo apparebit, Suidam locum hunc absque iudicio inde consarcinasse. *Küst.* *ἀντὶ τοῦ — αἵρεσιν*] *πότερα δ' ἂν αἵρεσιν ἦν νέμῃ τις λάβοις* E. 17. *αὐτοὺς*] *οὐ τοὺς* A. B. V. E. Haec e Scholio redintegranda: *καὶ αὐτός τε λυπεῖσθαι καὶ τοὺς φίλους λ.* 18. *φησὶν*] *φησὶν ἡ τέκμισσα* E. 19. *Ἀνὴρ* Edd.

1. *οἷσιν*] *οἷς* Med. 5. *ἡμεῖς θ'*] *ἡμεῖς δ'* V. *πάρος*] *πάρος λυπούμεθα* E. 6. *δὶς τόσ'*] *τόσ'* om. A. B. *V. E. Ox. Med. Tum *ἐξαπλῶν* A. B. 7. *Ἐξ ἀπόπτου*] Sophocl. Phil. 467. Videatur potissimum Hesychius. 8. *ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξαρτᾶσθαι* Zon. p. 765. 9. *Ἐξάραντες*] Inter sacras glossas rettulit Zon. p. 765. 10. *Ἐξαράπτειν *V. *ἔτι*] *ἐπὶ* B. E. Med. 12. *συντρίψειν, καταβαλεῖν* Zon. p. 765. *συντρίψειν* etiam *V. 13. *Ἐξαράσασθαι*] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium. *Küst.* 16. *Ἐξαργυρῶσαι*] De hoc genere vid. Lobeckius in Phrynich. p. 361. Ex Socrat. Eccl. Hist. p. 257. *στρατιώτην ἐξηργύρισεν, argentum pro milite accepit*, enotavit Toupius. Isacus p. 55, 21. *καὶ ἐξαργυρισάμενος πενίαν ὠδύρη.* Demosthenes p. 59, 5. *ἣν ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανεράν, ταύτην ἐξαργυρίσας. Gaisf.* Cf. Wessel. in Diod. T. II. p. 562. et Tittm. in Zon. p. 766. *Θουκυδίδης ἡ*] C. 81. sed ubi hodie legitur *ἐξαργυρίσαι. Küst.* Ibi tamen *ἐξαργυρῶσαι* codd. nonnulli.

---

quaedam: *Incolumis videbo alium meo malo vexari.* usus est voce Plato in *Phaedro.* Ἐξανύω. Conficio. Ἐξαπάτη. Logotheta in Calliceladi martyrio: *Paulo post vero cognoverunt non esse imposturam nec somnium, quae visa fuerant, sed ea vigilantibus vere accidisse.* Ἐξάπινα. Repente. vel ab omni parte. David: *Undique sagittis me petent.* Ἐξαπίναιον. Repente. *Subita ista aggressio Romanis nec nocuit multum nec profuit.* Et Ἐξαπιναίως, repente. Ἐξαπλῶν. Duplicans, multiplicans. id est, utrum eligere malles, si quis optionem tibi daret: amicosne dolore afficere, ipse voluptate fruens, an vero iisdem causam doloris praebere, ita ut ipse non sis a sensu mali immunis. poeta de Aiace inquit: *Vir ille, cum insanus esset, ipse quidem malo suo gaudebat; nos vero familiares eius, cuius statum intelligeremus, dolebamus. nunc vero, postquam furere desiit et a morbo liberatus est, non solum ipse moerore totus conficitur, sed nos etiam dolore non minus quam ante cruciamur. hoccine igitur est duplex pro simplici malum?* Ἐξ ἀπόπτου. Ex excelso loco. Ἐξάπτεσθαι. Suspensum esse, adhaerere. Ἐξάραντες. Qui extulerunt. Ἐξαράξειν. Effracturos esse, deiecturos esse. *Et ira magis accensi minabantur se fores effracturos esse.* Ἐξαράσασθαι. Templa ex voto dedicare. Ἐξαργυρῶσαι, non ἐξαργυρίσαι. Thucydides libro VIII. *Ne si oporteat quidem suum ipsius lectum vendere, ad pecuniam inde cogendam.* Ἔξαρθρος. Cui membra luxata sunt, exossatus.

Ἔξαρνος. ὁ τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένων καὶ ἀρνούμενος καθόλου. Ὁ δὲ μαστιγωθεὶς ἔξαρνος ἦν μηδὲν εἰρηκέναι.

Ἐξάρξαντες. ἐκρήξαντες, κρούσαντες.

Ἐξάρξατε. ἄρξατε μελῳδίας, ὑμνήσατε, προκατάρξατε, καταλλάξατε.

Ἐξάρσεις. ἐπάρσεις. Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἐξαρτήσας. ἀντὶ τοῦ ἐφευρίσκων, ἢ κρεμάσας. Καὶ Ἐξαρτῶμαι, συμπέπαρμαι. Ἀριστοφάνης·

Κἀξαρτῶμαι, κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω.

Καὶ αὖθις· Ἐν μὲν εἰρηνικαῖς σπονδαῖς ἐξαρτώμενος ἀεὶ νῷ δολερῷ ἐπὶ τοὺς πέλας πολέμου αἰτίας.

Ἐξαρτίζει. τελειοῖ, πληροῖ, παρασκευάζει.

Ἐξαρτύσας. ἐκπληρώσας, ἢ ἑτοιμάσας.

763 Ἔξάρτυσις. Πυθόμενος δὲ τὴν ἐξάρτυσιν τοῦ στόλου τῶν Ἰώνων. τουτέστι, τὴν παρασκευήν.

Ἐξάρχοντες. ᾄδοντες. Οἱ δὲ Τρῶες μετὰ θορύβου καὶ ἡδονῆς παιᾶνας ἐξάρχοντες.

Ἐξατμίσθη. ἐξελεπτύνθη.

Ἐξατωρεία. ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας.

Ἐξαυδᾷ. ἐκφωνεῖ, ὁμολογεῖ.

Ἐξαυτῆς. παραυτίκα, εὐθέως. Ἐξαυτῆς οἱ προειρημένοι βιβλιαφόρον ἔπεμπον πρὸς τὸν Περσέα, διασαφοῦντα τὸ γεγονός. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐξαυτῆς προῆγε, βάδην τῇ πορείᾳ χρώμενος.

Ἐξαψάμενος. κατασχών, περιπλακείς.

Ἐξαιθριασθέν. λαμπρυνθέν.

Ἔξαιμοι. οἱ λείφαιμοι, οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες.

Ἐξαιρέσεως δίκη. ὁπότε τις ἄγοι μέν τινα ὡς δοῦλον, ἄλλος δέ τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τὸν ἀντιποιούμενον τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ.

Ἐξαιρετέα. ἀξία τοῦ καταστραφῆναι. Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι καὶ Κορνηλίῳ ὑπάτῳ· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι συνεστώσης αὐτῆς ἀδεεῖς σφᾶς εἶναι.

---

1. Ἔξαρνος] Vid. Alb. in Hesychium et Tittm. in Zon. p. 755. 4. Ἐξάρξαντες] Immo ἐξεράξαντες. *Küst.* Probante Toupio, qui citat Aristoph. Equ. 638. Nub. 1376. Thesm. 711. προκατάρξαντες vera explicatio Zonarae p. 766. 5. Ἐξάρξατε] Psalm. CXLVI, 7. *Küst.* Recte notatum est respici Psalmum CXLVI, 7. Sed emendanda erat vox postrema, legendo καταλέξατε, ut optime Hesych. et Gloss. MSS. in Psalmos. Chrysostomus etiam in l. c. observat ἄλλος, καταλέξατε. *Albert.* Obss. Misc. IX. p. 147. Ipsum καταλέξατε Lex. Seg. Supra ἄρξασθε μελ. *V. 7. Ἐπάρσεις] Habet pleraque Zon. p. 758. 10. ἀντὶ τοῦ ἐφευρίσκων. ἢ κρεμάσας] Confudit hic Suidas vocem ἐξαρτήσας cum ἐξαρτύσας. ἐφευρίσκων enim referendum est ad ἐξαρτύσας: at κρεμάσας ad ἐξαρτήσας. *Küst.* ἐφευρίσας ἢ κρ. Zon. p. 766. Neutrum placet: quamquam minime novum accidit permutari ἐξαρτίσας et ἐξαρτήσας similiaque: v. Schaef. in Schol. Apollon. p. 205. 11. Ἀριστοφάνης] Pac. 474, 75. Καξαρτῶμαι καταρτῶμαι Med. 12. κἀμπίπτω] καμπεμπίπτω A. B. κἀπεμπίπτω E. V. Med. 13. Ἐν μὲν εἰρηνικαῖς σπονδαῖς ἐξαρτ.] Fragmentum hoc Suidas sumpsit ex Procopii Histor. Arc. 18. p. 55. sed ubi rectius hodie sic legitur: Ἐν μὲν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἐξαρτυόμενος etc. *Küst.* εἰρηνικαῖς e compendio natum male explicato. ἐξαρτώμενος] ἐξαρτούμενος A. B. V. 16. Ἐξαρτύσας] Ἐξαρτυσόμεθα Thucyd. I, 121. p. 77, 45. Schol. παρασκευάσομεν. *Hemst.* ἢ ἑτοιμάσας] Sic Zonaras: καὶ ἑτ. V. ἑτοιμάσας E. 17. δὲ] γὰρ Zon. p. 758. 19. Ἐξάρχοντες] Vid. Ὀλκεῦσιν. *Hemst.*

1. Ἐξατμίσθη] Zon. p. 766. Ἐξατμήσθη B. E. 2. Ἐξατωρεία] Est ipsa vox Latina *exauctoratio.* Quare cum Porto scribere malim ἐξαυτωρεία. *Küst.* Ἐξατωρία A. cum libro Zon. p. 758. 3. Ne quis desideret Ἐξαύδα. ἐκφώνει, ὁμολόγει, cavebit Zon. p. 766. 4 Ἐξαυτῆς οἱ προειρ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Fulv. Ursinus. *Küst.* Fr. hist. 38. Exemplum alterum Dionis in v. Συνώσαντες Toupius, Polybii alterum ex v. Ἀλογία Hemsterhusius enotarunt. Ἐξ αὐτῆς Edd. 5. βιβλιαφόρον] βιβλιαφόρον A. V. Zon. p. 759. Ursinus. 6. τὸ γεγονός] Sic recte 2 MSS. Pariss. [cum Zon.] At priores editt. [et B. E.] male τὸ γένος. *Küst.* Ὁ δὲ ἐξαυτῆς] Polyb. fr. gramm. 50. 9. Ἐξαιθριασθέν] Vox haec legitur apud Iosephum de Bello Iud. lib. III. p. 860. [III, 10, 7. IV, 8, 3.] ad quem locum Suidam respexisse puto. *Küst.* ἐξεθριασθέν Lex. Bachm. p. 224. 10 Ἔξαιμοι] Dion. Hal. p. 545. Toup. MS. 12. Ἐξαιρέσεως δίκη] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum de Legibus Attic. p. 178. *Küst.* δοτικῇ pro δίκη ridiculum mendum Med. ἄγοι] ἄγει A. E. cum Harp. Vratisl. repugnante Lex. Rhet. p. 252. ὁπόταν τις ἄγοι Zon. p. 759. 13. ἐξαιροῖτο] ἐξαιρεῖτο A. 14. τοῦ ἀνθρώπου] τῷ ἀνθρώπῳ Harpocr. Pal. 15. τῷ — αὐτὸν] τὸ — αὐτοῦ Harpocr. Pal. ap. Gaisf. 17. Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμ.] Haec sunt verba Dionis in Excerptis Legatt. a Fulv. Ursino editis p. 381. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Fr. CLVI. p. 66. 20. ἀδεῶς Med.

Ἔξαρνος. Qui aliquid pernegat et constanter negat. *Ille vero flagris caesus constanter negavit se quicquam dixisse.* Ἐξάρξαντες. Qui effregerunt, qui pulsarunt. Ἐξάρξατε. Cantandi initium facite, hymnis celebrare incipite, canite. Ἐξάρσεις. Elationes. *Ille vero audacius in medium procurrens, pedibusque agiliter subsiliens et se circumagens, telo percussus vitam amisit.* Ἐξαρτήσας. Qui invenit. vel qui suspendit. Et Ἐξαρτῶμαι, confixus vel traiectus sum. Aristophanes: *Et totus pendeo, et incumbo, et labŏro.* Et alibi: *Et pacis quidem tempore in vicinos novas semper belli causas animo subdolo comminiscebatur.* Ἐξαρτίζει. Perficit, implet, parat. Ἐξαρτύσας. Qui absolvit, vel qui paravit. Ἔξάρτυσις. Apparatus. *Cum autem audisset Ionicae classis apparatum.* Ἐξάρχοντες. Canentes. *Troiani vero cum tumultu et voluptate paeanas canentes.* Ἐξατμίσθη. Extenuatus est. Ἐξατωρεία. Exauctoratio. Ἐξαυδᾷ. Eloquitur, confitetur. Ἐξαυτῆς. Ex tempore, confestim. *Confestim autem ante memorati tabellarium ad Perseum miserunt, qui quod acciderat ei significaret.* Et iterum: *Ille vero confestim praecessit, pedetentim incedens.* Ἐξαψάμενος. Ex aliqua re suspensus, complexus. Ἐξαιθριασθέν. Quod clarum evasit. Ἔξαιμοι. Exsangues, qui multum sanguinis fuderunt. Ἐξαιρέσεως δίκη. Cum quis aliquem ut servum abducebat, alter vero liberali causa manu asserebat, licebat ei, qui hominem in servitutem vindicabat, dicam ἐξαιρέσεως scribere alteri, qui eundem in libertatem asserebat. Ἐξαιρετέα. Evertenda. *Carthago plerisque Romanis et Cornelio Consuli videbatur evertenda esse. dicebat enim fieri non posse, ut ea stante ipsi a metu vacarent.*

Ἐξαίρετον. τὸ ἐπίλεκτον. Ἐξαιρετὸν δέ, ὀξυτόνως, τὸ ἐκβαλλόμενον.

Ἐξαίρει. ὑψοῖ.

Ἐξαιρεῖται. ἀφαιρεῖται, λαμβάνει. Καὶ Ἐξαιρήσομεν, ὁμοίως.

Ἐξαίροντες. ἀνατρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίροντες;

Ἐξαιρούμενος. ἀποκομιζόμενος.

Ἐξαιροῦσιν. ἐκβάλλουσιν, ἀφανίζουσι.

Φθίνοντα γὰρ Λαΐου
θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη.

Ἐξαίσια. παντὸς ἐπέκεινα θαύματος, ὑπερβαλλόντως. Πλοῦτος ἐξαίσιος. Πολύβιος· Ἐπιγίνεται χειμῶνος μέγεθος ἐξαίσιον.

Ἐξαίτης. ἀφαιρέτης.

Ἔξαιτον. τὸ ἐξαίρετον.

Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λητδος, ἧμος ἀτειρὴς
πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας.

764 Ἐξεβοήθη. τὸ ἐλαλήθη. ἐξεβοήθει δέ, τὸ ἐβοήθησεν.

Ἐξεγραψάμην. ἀντὶ τοῦ ἐμνημόνευσα. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.

Ἐξεγρόμενος. ἐγερθείς.

Ἐξεγγύησις. τὸ ἐκτελέσαι τινὰ διὰ τῆς τῶν ἐγγυητῶν καταστάσεως. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξεδιήτησε. κακῶς διῴκησε.

Ἐξέδισεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τοῦ δίζω, τὸ ζητῶ. [Ἐξέδοτο. ἐξέδωκε.]

Ἔξεδρα. Ὁ δὲ κατῆρχε χωμάτων, τὸ μὲν κατὰ τὴν βόρειον ἐξέδραν, ἣ μεταξὺ τῶν δύο πυλῶν ἦν. Καὶ αὖθις· Κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας.

Ἐξέδραμον. αἰτιατικῇ.

Ἔξεδρος.

Ἔξεδρον χρόαν ἔχων.

τουτέστι παρηλλαγμένην. Καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

Οἰωνοὶ ἐλέγοντο ἔξεδροί τε εἶναι καὶ μηδαμῆ χρηστοί.

---

1. Ἐξαίρετον] Zon. p. 763. sq. Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 343. et Lobeck. Paralip. Gramm. Gr. p. 478. sq. 3. Ἐξαίρει] Sophocl. Trach. 147. 6. Ἐξαίροντες] Vid. Ἐπίκτητος. *Toup.* MS. ἀνατρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίρ.] Haec ex uno MS. Paris. [cum *V.] addidi, quae in prioribus editt. [et B. E.] desiderantur. *Küst.* 8. Ἐξαιρούμενος] Hesychius Ἐξαιρούμενος. ἀποκομιζόμενος, ῥυόμενος. 10. Φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφ.] Sophocl. Oedip. R. 906. 11. ἐξαίρουσιν] ἐξαιροῦσιν B. E. 12. Ἐξαίσια] Xenoph. p. 569. ἄνεμος ἐξαίσιος. Lucian. p. 180. Vid. et v. Ἠφάδων. Marin. Procl. p. 69. Simocatta p. 201. Infra v. Συνεπλήφυσε. *Toup.* MS. Ἐξαίσιος ἀνάγκη in Ἠφάδων, Ἰλοῦτος ἐξαίσιος in Ἐναγεῖς. *Hemst.* Vid. intpp. Hesychii et Ast. in Plat. Legg. p. 276. ὑπερβαλόντως Med. ὑπερβάλλοντα Lex. Bachm. p. 223. 13. Πολύβιος] Fr. gr. 49. 16. τὸ ἐξαίρετον] Sic recte MSS. [et *V.] itemque Hesychius. At priores editt. male ἔξαιτον, quae est ταυτολογία manifesta. Dictum est autem ἔξαιτον pro ἐξαίρετον, per syncopen, ut Portus recte monuit. Scholiasta Apollonii Rhodii in IV, 1004. Ἔξαιτον. ἐξαίρετον, κατὰ συγκοπήν. *Küst.* 17. Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λ.] Hadriani Aug. Epigr. I, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 332. προτέρης] πρότερος A. ἀτειρεῖς] ἀτηρεῖς A. ἀτειρεῖς B. *V. ἀτειρὴς Anthol. 18. πέρσεν] πέρσας B. E. Med. Hadrianus: πέρσεν ὑ. ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας. 19. τὸ ἐλαλήθη] τὸ. om. E. qui mox Ἐξεβοήθη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν.

1. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] V. 983. 5. Ἐξεγγύησις] Ex Harpocratione: sed ubi pro ἐκτελέσαι rectius legitur ἐξελέσθαι. *Küst.* Vid. I. Meursius A. L. III, 18. *Hemst.* Ἐξεγγύησε E. 6. οὕτως Med. Δημοσθένης] In Timocr. p. 725. 7. Ἐξεδιήτησε] IV. Maccab. 4, 19. *Toup.* MS. Adde Zon. pp. 664. 775. et v. Ἐκδιήτησε. 8. Ἐξέδισεν] Ex Hesychio legendum potius videtur Ἐξεδίφησεν et διῳ. *Hemst.* Agnoscit tameu Buttmannus. ἐξεζήτησεν — ζητῶ om. V. ζητῶ] Sic rectius unus MS. Paris. quam priores editt. [et B. E.] quae habent ψηλαφῶ. *Küst.* 9. Ἐξέδοτο] Glossam ab A. *V. omissam notavi. Cf. Demosth. p. 1036. 10. Ὁ δὲ κατῆρχε χωμ.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* τοῦ μὲν] τὸ μὲν A. B. V. E. Med. 12. Κατῴκουν] Est Diogen. Laert. IV, 19. *Hemst.* Monuit etiam Valck. in Herodot. VII, 44. 15. Ἔξεδρον] Ἔξεδρος A. V. Toupius Athen. V. p. 187. E. annotavit. 16. Ἔξεδρον χόαν ἔχων] Aristophanes Av. 276. Νὴ Δί', ἕτερος δή τἀχ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων. Scholiasta in eum locum: ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς, ἧς ἡ ἀρχή· Τίς ὄρνις οὗτος, ἔξεδρον χώραν ἔχων; ὡς εἰ εἶπε χροιάν. ἔξεδρον δέ, παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς· Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Sic et apud Suidam scribendum est. Locus Sophoclis extat in Philoct. 212. ut et Portus monuit. *Küst.* χόαν] χρόαν A. V. Ox. et Zon. p. 759. 18. ἀνήρ Edd. 19. Οἰωνοὶ ἐλέγ.] Haec Küsterus pro grammatici cuiusdam observatione habuit: cui repugnat color vocum novissimarum.

Ἐξαίρετον. Delectum. ἐξαιρετὸν vero, cum acuto in ultima, quod eiici potest. Ἐξαίρει. Extollit. Ἐξαιρεῖται. Eximit, capit. Et Ἐξαιρήσομεν, eximemus. Ἐξαίροντες. Evertentes. *Ad haec quid dicunt, qui providentiam tollunt?* Ἐξαιρούμενος. Qui asportatur. Ἐξαιροῦσιν. Eiiciunt, delent. *Antiqua enim Laii oracula iam deiiciunt.* Ἐξαίσια. Quae omnem admirationem superant, insignia. *Divitiae maximae.* Et Polybius: *Tempestas insolita et maxima consecuta est.* Ἐξαίτης. Qui aufert. Ἔξαιτον. Delectum. *Primitias prioris praedae, cum indomitos et feroces Getas debellaret.* Ἐξεβοήθη. Cum clamore vulgatum est. ἐξεβοήθει vero, opem ferebat. Ἐξεγραψάμην. In commentarios rettuli. Aristophanes *Avibus*: *Quod ego ab Apolline descripsi.* Ἐξεγρόμενος. Excitatus. Ἐξεγγύησις. Sponsio, qua debitor ab nexu liberatur, sic Demosthenes. Ἐξεδιήτησε. Male rem administravit. Ἐξέδισεν. Inquisivit, ab verbo δίζω, quod est quaero. [Ἐξέδοτο. Tradidit.] Ἔξεδρα. *Ille vero initium aggerum fecit, alterius quidem a septentrionali exedra, quae inter duas portas erat.* Et rursus: *Habitabant prope scholam et exedram.* Ἔξεδρος. Insolitus. *Insolitum colorem habens.* Sophocles: *Vir iste non procul hinc abest, sed prope agit.* — *Dicebantur aves infaustae et mali ominis*

Ἐξέζεσεν. [ἐπληρώθη. Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σῶμα ἕλκῶν ἐξέζεσεν.]

Ἐξεθεάτρισαν. ἐστηλίτευσαν, ἐξεπόμπευσαν. Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν κατέστρεψαν.

Ἐξέθει. ἐξέτρεχεν.

Ἐξεθύσαντο. ἐμαντεύσαντο. Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο, ὡς ἥκιστα ὅσιον ὂν τοῦτο.

[Ἐξέθορεν.]

Ἐξεκάκησα. ἀπηγόρευσα.

Ἐξεκαρυκεύθη. ὠψοποιήθη, συνεκόπη.

Ἐξεκεκλήκει. ἐκ τοῦ δείπνου ἀνίστη. Νυκτὸς δὲ γενομένης τοὺς οἰκέτας ἐξεκεκλήκει τοὺς Νανν́άρου.

Ἐξεκέκλητο. προεκαλεῖτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτοὺς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων.

Ἐξεκίνησεν. ἐξεδίωξε. Σοφοκλῆς·

Παίζων κατ᾽ ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον.

Ἐξεκκλησίασε. συνήθροισε.

Ἐξέκνισεν. ἐξέκοψεν. Ἡρόδοτος· Λελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.

Ἐξεκόκκισεν. ἀντὶ τοῦ ἐξέκλασεν, ἐξέβαλεν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κόκκων. 765

Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν (ἐπηρώθη) Ὁράτιος ὁ Ῥωμαῖος· καὶ ἐπεκλήθη Κόκλης. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀκολοὺμ καλοῦσι Ῥωμαῖοι.

Ἐξεκώμασεν. ἐξεπόρνευσεν.

Ἐξεκύκλησαν. ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτόν, ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν ἦν τὸ ἄσωτον.

Ἐξέλαθον. λαθεῖν ἠδυνήθησαν.

Ἐξελέγχειν. φανεροποιεῖν. Ὁ δὲ ἠξίου ἧ τάχος τὰ πραχθέντα βασάνοις ἐξελέγχειν.

Ἐξέλεξε. συνήθροισε. Χρήματα δὲ παρὰ τῶν

---

1. ἐπληρώθη et seqq. om. A. *Καὶ τὸ σύμπαν*] V. *Ἕλκος. Toup.* Ubi scriptura nonnihil discrepat. Restituendum *αὐτοῦ* cum Zon. p. 775. 4. *Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθ.*] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit. *Küst.* Fr. gramm. 51. Verbum Polybio complacitum: vide v. *Ἐκθεατρίζουσιν. ἑαυτοὺς*] ἑαυτὸν B. E. Med. 5. *κατέστρεψαν*] *κατέστρεψεν* A. 8. *ἐξεθύσαντο*] Verte *expiabant*. Non semel utitur Dio Cassius. Vide eum p. 117. *Toup.* MS. 9. *Ἐξέθορεν*] Gl. om. A. V. notavi. *ἐξεπήδησεν* addit E. item ut Hesych. 10. *Ἐξεκάκησα*] Cf. Polyb. IV, 19, 10. 11. *Ἐξεκαρυκεύθη*] Vid. Hesychius et Zon. p. 769. 12. *Ἐξεκεκλήκει*] Sic recte unus MS. Paris. At priores editt. [et B. E.] male *ἐξεκλήκει. Küst. ἀνίστη*] *ἀνέστη* Gaisf. male cum A. E. 13. *ἐξεκεκλήκει*] Eunap. Exc. p. 10. *Toup.* MS. Ex Nicolao Damasceno, ut recte observat Valesius in Exc. Constant. p. 65. *Hemst.* Adde v. *Σφοδροῦ. τοῦ Νανν́άρου*] Om. A. *τοὺς ἀννάρου* V. *τοὺς ναννάρου* E. Med. 15. *Ταχὺ δὲ*] Ex Polyb. IV. (57,4.) p. 448. *Toup.* A Polybio abest *ταχύ*. Possis igitur *προεκαλεῖτο ταχύ*. *Ὁ δὲ κτλ.* 16. *ἅτε λίαν οἰκείους* Polyb. 18. *Ἐξεκίνησεν*] *Ἐξενίκησεν* B. E pr. item B. in exemplo. *Σοφοκλῆς*] Electr. 567. Ubi *κεράστιν* E.

3. *Ἐξεκκλησίασε*] Levit. 8, 4. Num. 20, 10. Scribendi ratio librariis debetur. *συνήθροισεν* *V. 4. *ἐξέκοψεν*] *διέκοψεν* B. E. *Ἡρόδοτος*] Lib. VII. [c. 239.] ut Portus monuit. Sed ibi pro *ἐξέκνισε* rectius legitur *ἐξέκνησε*, per η, ab *ἐκνάω*. Infra vero v. *Ἐπέτηξε* Suidas legit *ἐπέτηξε*: quem locum confer. *Küst.* Reponendum sine dubio *ἐξέκνησεν*: nam inferior glossa lectoribus debetur mediocriter doctis. 6. *Ἐξεκόκκισεν*] Voce hac usus est Aristophanes Acharn. 1178. ad quem locum Suidas procul dubio respexit. *Küst.* 8. *Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. (ἐπηρώθη.) Ὡράτιος ὁ Ῥωμ.*] Locus hic ita scribendus et supplendus est: *Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὁράτιος ὁ Ῥωμαῖος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν· καὶ ἐπεκλήθη* etc. *Küst.* Sana sunt omnia, modo *ἐπηρώθη*, quod interpretamentum est, a reliquis distinxeris. Locum iterat Suidas v. *Κόκλης* [sive v. *Ὀκολούμ*], ubi glossa genuinae lectionis sedem occupat. Dionys. Hal. V, 23. *Ὁράτιος ὁ καλούμενος Κόκλης, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, ἐκκοπεὶς ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.* Adde Plutarch. Poplic. p. 105. E. *Gaisf.* Firmat v. *Ἐκκόψαι. Ὡράτιος* vulg. 9. *Κοκλῆς* *V. 10. *ὀκουλοὺμ*] *ὀκολοὺμ* scripsi cum altera gl. et V. *οὐκολοὺμ* E. 11. *Ἐξεκώμασεν*] Eurip. Androm. 603. Monuit Abreschius in Hesychium. 12. *Ἐξεκύκλησαν*] Vide supra v. *Ἐγκυκλήθητι. Küst.* 13. *ἐπηλυγασάμενος*] *ἐπηλυγησάμενος* V. 14. *τὸ ἄσωτον*] Haec vox salvo sensu abesse potest, nec quid ea hic sibi velit video. *Küst.* Ad hunc locum scripserunt editores Aeliani, et scripserunt frustra. Sed vera lectio in aperto est. Rescribe, *Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν ἦσιο ἄφωνος. Obvoluto capite mutus sedebat.* Sophoclis Ai. 312. *Καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον.* Ad quem locum respexit, ut videtur, Aelianus. *Toup.* II. p. 571. *τὴν κεφαλὴν ..... ἦν τὸν ἄσωτον* A. in lacuna: quae facit ut de Toupiano *ἦστο* quantumvis probabili dubitemus. Nam *ἄσωτον*, quemcunque locum illud in tenore verborum obtinuit, nolim Aeliano eripi. Hermannus igitur coniectabat: *τὴν κεφαλὴν μετανοῶν ἧστο ἦν τὸ ἄσωτον.* Nisi forte librarius iste solitum sibi commisit errorem (vide mox v. *Ἐξ ὁμολόγου*), cum exarandum esset *τὸ πρόσωπον*. 15. *Ἐξέλαθον*] Immo *ἐξελάθοντο* Il. *π*. 602. 17. *βασάνων* *V.

---

esse. *Ἐξέζεσεν.* Ebullivit. [repletum est. *Et totum ipsorum corpus ulceribus repletum est.*] *Ἐξεθεάτρισαν.* Publice traduxerunt, infamia notarunt. *Non solum se ipsos publico contemptui exposuerunt, sed etiam totam Graeciam everterunt.* *Ἐξέθει.* Excurrebat. *Ἐξεθύσαντο.* Inspectis extis praedixerunt. *Vates autem inspectis extis pronunciarunt, rem istam minime piam esse.* *Ἐξεκάκησα.* Animum despondi. *Ἐξεκαρυκεύθη.* Suaviter conditum est, minutatim concisum est. *Ἐξεκεκλήκει.* A coena evocavit. *Cum autem nox ingruisset, Nannari famulos evocavit.* *Ἐξεκέκλητο.* Evocavit. *Celeriter autem ipsos ad rem gerendam evocavit, ut qui apti essent ad talia facinora perpetranda.* *Ἐξεκίνησεν.* Exagitavit. Sophocles: *Ludens in luco cornigerum cervum excitavit maculis distinctum.* *Ἐξεκκλησίασε.* Congregavit. *Ἐξέκνισεν.* Abrasit. Herodotus: *Sumptis tabellis duplicatis, earum ceram abrasit.* *Ἐξεκόκκισεν.* Excussit, eiecit. figura sumpta est a granis. *Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. Altero oculo privatus est Horatius Romanus, dictusque Cocles. Romani enim oculum vocant, quem Graeci ὀφθαλμόν.* *Ἐξεκώμασεν.* Comessatum ivit. *Ἐξεκύκλησαν.* In medium protulerunt. Aelianus: *Cum autem eum in theatrum produxissent, obvoluto capite sedebat impurus.* *Ἐξέλαθον.* Delituerunt. *Ἐξελέγχειν.* Manifestum facere. *Ille autem rei veritatem tormentis confestim exprimi volebat.* *Ἐξέλεξε.* Exegit. *Pecuniam ab*

Λιβύων πολλὰ μὲν ἐς τὸ κοινόν, πολλὰ δὲ καὶ ἐς τὸ ἴδιον ἐξέλεξεν.

Ἐξελιγμῶν ἰδέαι δισταί· ἡ μὲν κατὰ λόχους, ἡ δὲ κατὰ ζυγά. εἶδη δὲ ἀνὰ ἑκατέρου αὐτῶν τρία. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδών· ὁ δὲ Λάκων· ὁ δὲ Χώριος· ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. Μακεδὼν δὲ ἐξελιγμός ἐστιν ὃ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Λάκων δέ ἐστιν ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ὀπίσω τόπον· ὁμοίως δὲ ἀντὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Χώριος δέ ἐστιν ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος, τῶν κατὰ μέρος ὁπλιτῶν ἀνθ' ὧν προκατεῖχον τόπων ἑτέρους μεταλαμβανόντων· τοῦ μὲν λοχαγοῦ τὸν τοῦ οὐραγοῦ, τοῦ δὲ οὐραγοῦ τὸν τοῦ λοχαγοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βουληθῇ τις τὰ κέρατα καθιστάνειν· τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ καὶ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖσθαι. καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Ἐξελίξαντες. Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γινόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. Καὶ αὖθις· Κᾆτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι.

Ἐξέλιπε φυσητήρ, ἐξέλιπε μόλιβδος. φυσητὴρ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος. συγκαίουσι δὲ τῷ ἀργύρῳ μόλιβδον, ἵνα συγκαιόμενος ἀνιμᾶται καὶ ἀναλαμβάνῃ εἰς αὐτὸν τὸ νόθον.

Ἐξελίσσουσι. κινοῦσιν. 766

Ἐξελοφίζετο. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν Δικαιαρχείας γεωλόφων ἐξελοφίζετο.

Ἐξεμεῖν. ἐκκενοῦσθαι. Ἀριστοφάνης·

Μὴ δῆθ' ἱκετεύω,
(τουτέστι, μὴ ὅλως εἴπῃς)
πλήν γ' ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν.

τότε, φησί, λέγε, ἐπιτηρήσας ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ῥᾷστα γὰρ ἂν μᾶλλον ἐξεμέσαιμι.

---

2. ἐξέλεξεν] ἔξελεν V. 3. Ἐξελιγμῶν ἰδέαι δισταί· ἡ μὲν κατὰ λ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεὶ paene etiam leguntur apud Aelianum in Tacticis c. 27. unde Suidas sua procul dubio descripsit. *Küst.* Eadem leguntur in codice Coisliniano apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 510. sive in Append. Suidae. 4. εἶδη] ἤδη V. ἑκατέρους αὐτῶν] ἑκατέρου αὐτῶν scripsi cum B. E. *V. Med. Coisl. ἑκατέρου αὐτῷ A. Sequitur ut ἀνὰ cum Append. eliciatur. 6. Χώριος] Apud Aelianum loco laudato [et in Append.] rectius legitur Χορεῖος, i. e. *Chorica. Küst.* χόριος Coisl. hic et infra. 8. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν] Haec sic verte: *Et a fronte vertuntur in tergum.* Quid enim Porti versio [*pro superficie, quae est a fronte, posteriorem*] hic sibi velit, vix intelligas. *Küst.* 11. ἐπιφανείας om. E. 13. τὸν κατὰ Med. 17. πρόσωπον] πρόσωπον ἔμπροσθεν A. B. V. E. Med. Coisl. Mox τὴν om. B. V. E. οἱ δὲ δή] δὴ om. E. Med. Mox ἀπὸ τῶν ἀποτ. Coisl. 19. καθιστάναι Append.

3. Ἐξελίξαντες] Ἐξελλίξαντες hic et in exemplo A. Glossam om. *V. eamque potest id suspectum reddere, quod utrumque testimonium habemus in aliis glossis consignatum. Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀγχίστροφοι. *Küst.* Ubi extat γενόμενοι. 5. καὶ αὖθις] Addit A. Exemplum redintegrandum ex v. Διαδρομαί. 6. περίοδοι] περίοδον A. 10. συγκαιόμενος] συγκεόμενος A. 11. τὸν νόθον Med. 12. Ἐξελίσσουσι] Eurip. Tro. 3. 13. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιστελόφων] Loci huius tenebras nemo discutiat, quin prius auctorem, unde haec sumpta sunt, investigaverit. Quare quaerat diligens lector. *Küst.* Monstrum illud vocis δικαιαρχιστελόφων Herculem quendam averruncatorem postulat. Videor autem veram lectionem exsculpsisse. Rescribe: Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐστιῶν (vel ἐδαφῶν) ἐξελοφίζετο. *Terra autem ex antiquis sedibus evibrabatur.* Eurip. in Rheso v. 228. *Οἰκοῦμεν αὐτόῤῥιζον ἑστίαν χθονός. Toup. I. p. 181. III. p. 65. Scribendum puto ἐκ τῶν Δικαιαρχείας τε λόφων etc. Vid. Strabon. V. p. 376. B. C. ubi Casaubonus attulit Plinii locum, in quo Puteolani colles memorantur. Verte, *Terra autem et ex Puteolanis collibus erigebatur. Hemst.* Coniecit Porsonus IV. p. 446. non ea qua solet felicitate: Δικαίαρχος· Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν ἐδαφῶν ἑ. Sed δικαιαρχῖς τελόφων A. δικαιαρχῖσ τε῾λοφων V. δικαιαρχιτε λόφων Med. δικαιαρχιστικῶν λόφων E. δικαιαρχαστέλων λόφων Zonaras. Δικαιαρχείας λόφων ad verum proxime Schneiderus in Lexico. Vidit enim Gaisfordus reponendum e librorum vestigiis Δικαιαρχείας γεωλόφων. 15. Ἀριστοφάνης] Initio Ranarum, ubi locus hic sic legitur et distinguitur: Μὴ δῆθ' ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω ᾽ξεμεῖν. Vide ibi Scholiastam. *Küst.* Eadem fere v. Μέλλω. 17. μὴ εἴπῃς] μὴ ὅλως εἴπῃς A. μηδόλως εἴπῃς V. 19. λέγε, φησίν] φησί, λέγε dedi cum V. Schol. et inferiore glossa. 20. μᾶλλον expunge cum Schol.

Afris exegit, cuius magnam quidem partem reipublicae servavit, non minorem vero in privatum usum vertit. Ἐξελιγμῶν ἰδ. Evolutionum duo sunt genera: unum per manipulos, alterum per iuga. et horum utriusque generis promiscue sunt tres species. quarum prima vocatur Macedonica; secunda Laconica; tertia vero Choria, quam et Creticam et Persicam vocant. Macedonica evolutio est ea, quae per manipulos anteriorem phalangis locum facta mutatione accipit, et a fronte vertitur in tergum. Laconica vocatur ea, quae facta mutatione accipit posteriorem phalangis locum; similiter etiam a fronte vertitur in tergum. Choria vero est ea, quae eundem phalangis locum obtinet, singulis gravis armaturae militibus locos, quos ante tenebant, cum aliis ita commutantibus, ut manipuli dux occupet locum eius qui novissimum agmen ducit, hic locum ducis manipuli, et relicta fronte tergum occupet. explicationes vero per iuga fiunt, cum quis in resectionibus cornua constituere voluerit, resectiones vero in cornibus, ut media firmentur; item dextra in sinistris, sinistra in dextris. Ἐξελίξαντες. Evolventes. *Deinde vos evolutis phalangibus celeriter conversi, cum adversa fronte constiteritis, occurrite hostibus vos persequentibus.* Et alibi: *Deinde vero armatorum discursus, evolutiones, circuitus facti sunt.* Ἐξέλιπε φυσητήρ. *Defecit follis, defecit plumbum.* φυσητὴρ dicitur tam follis ipse quo ignis suffiatur, quam homo qui suffiat. cum argento vero plumbum etiam in fornace uritur, ut simul cum eo ustum attrahat et secum ferat id, quod est adulterinum. Ἐξελίσσουσιν. Explicant. Ἐξελοφίζετο. *Terra autem e collibus Dicaearchiae proiiciebatur.* Ἐξεμεῖν. Evomere. Aristophanes: *Noliquaeso istud, nisi cum vomiturus sim.* observa, inquit, tempus, quo vomiturus sim: facillime enim tunc vomam, si illud dixeris.

Ἐξέμηναν. αἰτιατικῇ.

Ἐξεμηρύσατο. διεξῆλθεν. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ μόλις ἐξεμηρύσατο τὰς χαράδρας.

Ἐξ ἐμοῦ. παρ' ἐμοῦ.

Ἐξ ἐναντίας. ἐπίρρημα.

Ἐξένευσαν. παρῃτήσαντο, ἀπηρνήσαντο. Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν.

Ἐξένευσαν. ἐξεκολίμβησαν. Θουκυδίδης· Τὰς δὲ ἄλλας ναῦς ἐπικαιαλαβόντες ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν.

Ἐξένιζεν. ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν. Δίδυμος δέ φησιν ἀντὶ τοῦ, οὐκ Ἀττικοῖς ἀλλὰ ξένοις ῥήμασι διελέγετο.

Ἐξένισεν. ἐξενοδόχησε. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν. Ἠλέκτρα φησίν·

Ὁ δὲ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν,

τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε. ξένια γὰρ Ἄρεως τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος·

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος.

ταῦτα θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. ἐπὶ τῶ παρορώντων.

Ἐξέπεσον. πόρρω ἀπέφυγον. Καὶ τελευτῶντες τῆς νήσου ἐξέπεσον. ἀντὶ τοῦ ἐξεβλήθησαν.

Ἐξ ἐπιμέτρου. Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδαῖοι, τῶν Φαρισσαίων καὶ Γραμματέων τὴν δικαιοσύνην ἐξ ἐπιμέτρου διανέστηκεν.

Ἐξεπιώκατον. θλίβουσιν, ἢ ἐθλίψατε.

Ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξεπιώκατον.

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.

Ἐξ ἐπιπολῆς. οἷον οὐκ εἰς βάθος, ἀλλ' εἰς ὄψιν.

Ἐξ ἐπιτάγματος. Καὶ ὁ Καῖσαρ παρῆν ἐξ ἐπιτάγματος· ἀλλ' ἐσιώπα, καὶ εἵπετο.

Ἐξεπίτηδες καὶ Ἐπίτηδες. ἑκατέρως λέγουσιν Ἀττικοί. ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. 767

Οὐκ ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησι δικαστάς;

Ἐξέπλευσεν. ἐξώκειλε, παρετράπη. Ὁ δὲ ἐξέπλευσε τῶν φρενῶν, καὶ πολλὰ εἰς τὸ ἄγαλμα παρῴνησεν.

Ἐξέπλωσας. Ἡρόδοτος· Πῶς οὐκ ἐξέπλω-

---

1. Ἐξέμηναν] Ἐξέμηνε. μανῆναι ἐποίησε E. Cf. Eurip. Bacch. 36. Gl. om. vulg. silente Gronovio. 2. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 53. Vide etiam supra v. Ἐκμηρυσάμενος. *Küst.* Ἀννίβας] Priores editt. [et B. E.] inepte habent Ἀνανίας: cuius loco Ἀννίβας legendum esse ex dicto loco Polybii patet. *Küst.* Firmat vel Zon. p. 771. 5. Ἐξ ἐναντίας] Gl. om. V. 9. Θουκυδίδης] Lib. II. c. 90. 13. Ἐξένιζεν] Ex Harpocratione. *Küst.* 17. Ἠλέκτρα φησίν] Apud Sophoclem Electr. 96. ut Portus observavit. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Confer etiam Suidam infra v. Ξενία. *Küst.* 18. Ἄρης] Ἄρης φησιν A. *V. Lege cum altera glossa Φοίνιος Ἄρης. E libris poetae ut solet E. derivavit, ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισε. 21. δυσμενέσιν] δυσμενέσσιν B. E. δυσμενέεσσι *V. δυσμενέσι Med. 22. ταῦτα θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου] Haec alieno loco posita sunt, quae collocari debebant post verba illa Sophoclis: Ὁ δὲ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. Apud Sophoclem enim verba ista proferuntur ab Electra, Orestis sorore, quae mortem Agamemnonis patris sui, a Clytaemnestra per insidias occisi, lugens introducitur. Vel potius, verba haec tanquam supervacanea delenda sunt, quoniam apud Suidam praecedit, Ἠλέκτρα φησίν. Cum enim Electra Orestis soror fuerit, ut diximus, ταυτολογία fuerit utramque ῥῆσιν hic adhibere. *Küst.*

1. ὁρᾷ] ὁρᾶν V. et Prov. Coisl. 194. Schottus: „Erasmus legit ὅρα, explicatque, cum ex unius eventus experimento reliquorum similium coniecturam facimus. Quale Maronis illud, *Et crimine ab uno Disce omnes.* Et Comici: *Unum si noris, omnes noris.*" Infra παρόντων B. E. *V. 5. Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum p. 98. Vide etiam Nostrum infra v. Ἐσσαῖοι. *Küst.* Ubi legitur τὴν ἄσκησιν pro τὴν δικαιοσύνην. Supra Φαρισαίων Zon. p. 764. 8. Ἐξεπιώκατον] Hoc est, ἐξεπώκατον. ἐθλίψατε] ἔθλιψαν Brunčkius. 10. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ] V. 291. Statim omisimus. Ἐξ ἐπιπέδου cum A. V. Cf. Lex. Bachm. p. 224. et Zon. p. 759. 11. ἐπιπολῆς] ἐπιπολλῆς E. qui statim οἷον ἐπιπολαίως καὶ οὐκ, omissis ἀλλ' εἰς ὄψιν. 15. Ἐξεπίτηδες καὶ Ἐπίτηδες. ἑκατ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 917. ἑκατέρως λέγουσιν Ἀττικοί] Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσιν E. 16. ἐξ ἀνάγκης] ἢ χάριν αὐτοῦ τούτου ἢ E. 17. Οὐκ ἐπίτηδες] οὐκ ἐξεπίτηδες A. Turbatos numeros redintegravit v. Ἄρχειν sive liber E. ut solet ex vulgatis exemplis interpolans: οὐκοῦν δικασταὶ ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησιν. 20. ἐξέπλευσε τῶν φρενῶν] Eadem phrasis occurrit infra vv. Κατέγραφον et Κατεχόρδησε. *Küst.* Aeliani. *Hemst.* ἐξέπλωσε Zon. p. 772. καὶ πολλὰ] καὶ om. A. B. V. E. Itaque videtur ἐπεὶ similisve coniunctio in membro superiore periisse. 22. Ἡρόδοτος] Lib. III. c. 155.

Ἐξεμηρύσατο. Transiit. *Hannibal vero vix tota nocte confragosam transiit convallem.* Ἐξ ἐμοῦ. A me. Ἐξ ἐναντίας. Adverbium. Ἐξένευσαν. Abnuerunt, recusarunt. *Illi vero cum opem iis ferre nollent, causati se cum aliis bellum gerere, auxilium abnuerunt.* Ἐξένευσαν. Enataverunt. Thucydides: *Cum autem ceteras naves assecuti fuissent, eas ad litus propulerunt, omnesque interfecerunt, quotquot non enatassent.* Ἐξένιζεν. Peregrinus erat. Didymus vero sic accipit ut sit, non Attico sed peregrino sermone loquebatur. Ἐξένισεν. Hospitio excepit. item interfecit. Electra inquit: *Mars autem hospitio non excepit.* id est, occidit. hospitalitas enim, qua Mars hospites excipit, vulnera sunt et caedes. et Archilochus: *Lautia tristia hostibus largiens.* haec autem Orestis soror lamentabunda dicit. Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὁ. Ex uno videt omnia. dicitur de iis qui negligenter vident. Ἐξέπεσον. Longe aufugerunt. *Et tandem ex insula eiecti sunt.* Ἐξ ἐπιμέτρου. *Secta Essaeorum, qui sunt Iudaei, Pharisaeorum et Scribarum iustitiam cumulate superavit.* Ἐξεπιώκατον. Premunt, vel presserunt. Aristophanes *Lysistrata*: *Ut humerum meum haec ligna premunt.* Ἐξ ἐπιπολῆς. In superficie, in parte summa, quae oculis exposita est. Ἐξ ἐπιτάγματος. *Caesar iussus aderat, tacitusque sequebatur.* Ἐξεπίτηδες et Ἐπίτηδες. Utrumque dicunt Attici. temere, necessario, otiose. *Nonne civitas consulto iudices constituit, qui ius dicant?* Ἐξέπλευσεν. A recto cursu deflexit, in transversum actus est. *Ille vero in furorem actus simulacro non destitit petulanter insultare.* Ἐξέπλωσας. Deflexisti, vel in transver-

σας τῶν φρενῶν, σεωυτὸν διαφθείρας; ἀντὶ τοῦ ἐξέπλευσας· τουτέστι, παρετράπης καὶ ἐξώκειλας.

Ἐξεπολέμωτο. ἐκινήθη.

Ἐξέπραξεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν.

Οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν.

Ἐξεπρέμνιζον. ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα. τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξεράσατε τοὺς λίθους. ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, ἀποῤῥίψατε. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, ὃ ἔστι τῆς γῆς.

Ἐξερέων. ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶν.

Ἐξερεύξεται. ἐκφέρῃ, ἐξενέγκῃ.

Ἐξερήσομεν. ἐρωτήσομεν.

Ἐξεριθεύονται. πρὸς κακίαν ἐκκαλοῦσι. Πολύβιος· Οἱ τῆς στρατηγίας ὀρεγόμενοι ἐξεριθεύονται τοὺς νέους, καὶ παρασκευάζουσιν εὔνους συναγωνιστὰς εἰς τὸ μέλλον.

Ἐξέρκετον. κατὰ Ῥωμαίους τὸ στρατόπεδον.

Ἐξερῶ. ἐξοίσω.

Ἐξερῥωγυῖα. διεφθαρμένη. Προκόπιος· Γυνὴ τὸν τρόπον ἐξερῥωγυῖα. [Καὶ οἱ θυμοὶ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Εὐδοξίας κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου ἐξερῥώγησαν.]

Ἐξ ἔρωτος. Ὅτι ἐξ ἔρωτος ἐνίοτε νόσος ἐπισυμβαίνει· ὅπερ Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου παῖς ἔπαθεν. εἶτα ὑπὸ ἰατρῶν ἐφωράθη τὸ πάθος.

Ἐξερπύσασι. βαδίσασι.

Ἐξερῥύησαν. ἠφανίσθησαν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει φευγόντων.

[Ἔξέρχομαι. δοτικῇ. τὸ δὲ τιμωρῶ αἰτιατικῇ.]

Ἐξεσάλαξας. μετεκίνησας. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ φαντασίην.

Ἐξεσία. ἡ πρεσβεία.

Ἐξεσκληκός. τὸ ὑποξηρανθέν.

Ἐξεσόβησα. ἐξεδίωξα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἔγχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. 768

---

1. σεαυτὸν] σεωυτὸν A. ἀντὶ τοῦ ἐξέπλευσας om. E. 3. Ἐξεπολέμωτο] Sic Zon. p. 772. Vitium tollebat L. Dindorfius reponens Ἐξεπεπολέμητο. Sed ordo glossarum persuadet ut praeferamus, quod Hesychius ministrat, Ἐξεπολεμοῦτο, vel Ἐξεπολεμώθη, ut Plut. Caes. 26. Τὸ τῶν Ἑδυόνων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν. ἐκινήθη] ἐκινήθη scripsi cum B. E. hoc est, ad bellum excitabatur. Divinaverat Tittmannus. 5. Οὔτε πυρφόρος θεοῦ κερ.] Sophocles Oedip. Colon. 1659. Οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε etc. Hinc Suidas sua deprompsit, ut et Portus observaverat. *Küst.* 7. Ἐξεπρέμνιζον] Ex Harpocratione. *Küst.* κατέβαλλον] κατέβαλον B. E. 8. Δημοσθένης] C. Macart. p. 1073, 27. 10. Ἐξεράσατε τοὺς λίθους] Aristophanes Acharn. 340. Τοὺς νῦν μοι λίθους καμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. Vide Scholia, unde Suidas. Idem Comicus in Vesp. 987. Φέρ' ἐξεράσω. πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα; Scholiasta in eum locum: ἐξεράσω. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ τὰς ψήφους. ἔρα γὰρ ἡ γῆ. *Küst.* Conf. Menag. in Laert. IX, 4. *Gaisf.* Deinde corrigendum ἐκβάλετε. 12. ὅ ἐστι] ἤγουν E. 13. Ἐξερέων] Apollon. IV, 1443. attulit Tittmannus. ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶν] ἐρευνῶν ἢ λέξων E. 14. Ἐξερεύξεται] Psalm. CXIX, 171. *Toup.* Vid. Hesychius, ubi Albertius affert Exod. VIII, 3. Notandum ἐξερεύγειν λόγους, de quo dixit Boisson. in Nicet. Eugen. III, 49. Lex. Seg. Ἐξερεύγεται. ἐκφέρει, ἐξενέγκει. Item ἐκφέρει A. quod om. E. Tum ἐξενέγκοι E. 16. Ἐξεριθεύονται — ὀρεγόμενοι om. B. E. πρὸς κακίαν — ἐξεριθεύονται] Haec omnia in prioribus editt. culpa librariorum omissa sunt, quae ex uno eoque optimo MS. Paris. loco huic restitui. Ceterum non placet mihi interpretatio illa, πρὸς κακίαν ἐκκαλοῦσι, quoniam ἐξεριθεύονται in subiuncto fragmento Polybii alium sensum habere, et potius *ad partes suas alliciunt* vel simile quid significare videtur. Quare pro κακίαν potius scripserim κοινωνίαν: ex qua voce breviate scripta librarii κακίαν confecisse videntur. *Küst.* Huic non temere repugnat Tittm. in Zon. p. 773. 17. Πολύβιος] Fragmentum hoc Polybii extat in Collectaneis Constantini Imperat. ab Valesio editis p. 42. ubi locum integrum vide. Confer etiam Nostrum infra v. Φιλοποίμην, ubi haec ipsa verba repetuntur. *Küst.* 20. Ἔξέρκετον] Ἐξέρκεται E.

1. ἐξώσω] ἐξοίσω A. V. et Zonaras: hic quidem, εἴπω ἢ ἐξ. 2. διεφθάρη *V. Προκόπιος] Histor. Arc. c. 1. Vide etiam infra v. Μάχλος, ubi fragmentum hoc repetitur. *Küst.* 3. Καὶ οἱ θυμοὶ] Deest hoc exemplum A. V. omninoque suspecta sunt ea fragmenta, quae referuntur ad vitam Ioannis Chrysostomi. 5. ἐξερῥώγησαν] Cum Porto legere malim ἐξερῥάγεισαν: ab ἐκρήγνυμι. *Küst.* Immo ἐξερῥώγεισαν. Ceterum cf. Valck. in E. Hipp. 1338. 7. ὅπερ Ἀντίοχος ὁ Σελ.] Vide infra v. Ἐρασίστρατος. *Küst.* 8. ἰατρῶν] Erasistrato, vel Leptini mathematico, tribuit Val. Max. V, 7. Erasistrato, medico Samio, Iulian. Misopog. p. 32. Vid. infra Ἐρασίστρατος, Gell. XVI, 3. et Galen. de Praenott. c. 6. *Reines.* Qui memoravit etiam Appiani Syriac. p. 171. 10. Ἐξερῥύησαν] Sacram esse glossam annotarunt intpp. Hesychii. Quorum copiae non patiuntur addubitare, quin recte scripserit Zon. p. 773. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ φευγόντων. 12. Ἔξέρχομαι] Ex A. Gaisfordus prodidit. 14. ἐν Ἐπιγράμματι] Macedonii III, 2. Anthol. Pal. V, 235. 15. Τὴν δὲ θυμῷ] τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ A. Zon. p. 773. et Anthol. τὴν δ' ἐνθυμῷ V. δὲ om. B. E. Med. 16. ὅλην θάμβεϊ] θάμβει E. 17. Ἐξεσία] Il. ω. 235. Od. φ. 20. Haec sub epimerismi legem vocavit Zon. p. 759. 19. ἐν Ἐπιγράμματι] Pauli Silentiar. XXXIV, 4. Anthol. Pal. V, 260. 20. νόον] νόσον E.

---

sum discessisti. Herodotus: *Nonne vero a sana mente descivisti, qui te foedissime laceraris?* Ἐξεπολέμωτο. Ad bellum solicitabatur. Ἐξέπραξεν. Occidit. *Neque igneum dei fulmen eum interfecit.* Ἐξεπρέμνιζον. Stipites arborum ad radices usque exscindebant. sic Demosthenes. Ἐξεράσατε τοὺς λίθ. Lapides eiicite, humi abiicite. ductum est vocabulum ab ἔρα, i. e. terra. Ἐξερέων. Indagans. Ἐξερεύξεται. Eructabit, effundet. Ἐξερήσομεν. Interrogabimus. Ἐξεριθεύονται. Ad nequitiam provocant. Polybius: *Qui praeturam ambiunt, iuvenes sibi devinciunt, atque eorum gratiam sibi in posterum ad suffragia comparant.* Ἔξέρκετον. Sic Romanorum lingua vocantur castra. Ἐξερῶ. In medium proferam. Ἐξερῥωγυῖα. Corrupta. Procopius: *Femina moribus corrupta.* Ἐξ ἔρωτος. Ex amore. *Ex amore morbus interdum oriri solet: id quod Antiocho Seleuci filio accidit. huius enim morbus a medicis tandem deprehensus est.* Ἐξερπύσασι. Egressis. Ἐξερῥύησαν. Effluxerunt. dicitur etiam de illis qui ex urbe fugiunt. Ἐξεσάλαξας. Commovisti. In Epigrammate: *Et omnes affectus animi per stuporem percussisti.* Ἐξεσία. Legatio. Ἐξεσκληκός. Exsiccatum. Ἐξεσόβησα. Exagitavi. In Epigrammate: *Mentem ex pectoribus prorsus excussi.* Et

Καὶ αὖθις·

Καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

Ἐξεστεμμένοι. ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένοι. εἰώθασι γὰρ τῷ στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. στέμμα δέ ἐστι τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ. *Σοφοκλῆς·*

Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.

Ἐξέστηκε, μαίνεται. Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν οὐδόλως ἐξέστη τῶν φρενῶν.

Ἐξέστησαν, ὑπεχώρησαν. Οἱ δὲ βάρβαροι ἐξέστησαν αὐτοῖς ὡς κρείττοσιν.

Ἐξέστω. ἐξουσίαν ἐχέτω.

Ἐξέσσυτο. ἐξώρμησεν.

Ἐξέσχε. Τούτου τὴν πλευρὰν λόγχη διήλασε, καὶ ὑπὸ ῥύμης τῆς αἰχμῆς ἐξέσχεν ἐπὶ θάτερα. ἀντὶ τοῦ διήλασε, διῆλθε.

Ἐξέσχεν. Ἠκοντίσθη τὸν δεξιὸν ὦμον διαμπερές, καὶ ἐξέσχε τὸ βέλος. ἀντὶ τοῦ διῆλθε.

Ἐξετάζω. αἰτιατικῇ.

Ἐξεταζόμενος. ἐρευνώμενος, δοκιμαζόμενος, ἢ συναριθμούμενος. Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξεταζόμενος. Καὶ αὖθις· Ἐῤῥύετο τὴν πόλιν ἔνδον ἐξεταζόμενος Φουρτωνίων, ὑποστράτηγος τῶν ἐπὶ τῆς Μυσίας, οὓς δοῦκας καλοῦσι.

Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις. ἀριθμούμενοι ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ἐξέτει. ἐξαετεῖ. βαρυτόνως Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἰὸ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος·

Καί,

Ἔξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀττικὴ σύνταξις.

[Ἐξενγενίζω. αἰτιατικῇ.]

Ἐξέτηξεν. ἠφάνισεν.

Ἐξ εὐθείας. Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἐνάρκησα, τουτέστιν ἰδιάζουσαν, ἐκ τοῦ παραυτίκα.

Ἐξευμενίζεσθαι. πείθεσθαι.

Ἐξεφαύλισαν, παρ' οὐδὲν ἐλογίσαντο. Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὴν τῶν Κρητῶν αὐτοσχέδιον ἐκείνην μοῦσαν, οἷα δή που λιτήν τινα θυσίαν.

Ἐξ ἐφόδου. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, χωρὶς πόνου. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷόντε ἐξελεῖν τὴν Θεοδοσίου πόλιν, ἀναχωρεῖ.

---

2. *Καὶ πτῶκας*] Agathiae Ep. XXVIII, 8. Anthol. Pal. VI, 167. 3. *Ἐξεστεμμένοι. ἀντὶ τοῦ κεκοσμ.*] Ex Schol. Sophocl. Oed. R. 3. 4. *στέφειν*] *στέφει* E. 5. *προσειλημένον*] *προσειλημμένον* A. B. E. Med. Schol. Flor. et Zon. p. 774. Mox *θαλῷ* Med. 8. *Ἐξέστηκε. μαίνεται.*] Legendum videtur: *Ἐξέστη. μαίνεται.* Quod vel ex subiecto exemplo liquet: *Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν οὐδόλως ἐξέστη τῶν φρενῶν.* Quae Polybii esse suspicor. *Toup.* I. p. 181. Fr. gramm. 52. cf. XV, 29, 7. 9. *τῶν πολεμικῶν*] *τοῖς πολεμικοῖς* V. 10. Post hanc gl. delevi cum A. V. *Ἔξεστιν. δοτικῇ.* 12. *ἐξουσίαν ἐχέτω*] *ἐξουσία ὑπαρχέτω* E. 13. *Ἐξέσσυτο*] Il. η. 1. *ἐξέσατο* *V. *ἐξήρχετο* addit Hesychius. 14. *Τούτου*] Non dissimilis locus Plutarchi in Philopoem. p. 359. B. *Hemst.* Quem vide in Luciani D. M. XXVII, 3.

3. *βασιλείοις*] *βασιλίοις* A. Glossam ex Isocr. Paneg. p. 100. (72. C. H. Steph.) depromptam esse notavit Lobeckius in Phryn. p. 420. Suidae interpretationem reprehendit Coraïus in Isocrat. T. II. p. 54. *Gaisf.* Monuit Coraës dicendum fuisse *ἀναστρεφόμενοι* vel *ἐνδιατρίβοντες.* Non magnopere refert. Vide praeter alios Wytt. in Plut. T. VI. p. 547. sq. *ἀριθμούμενοι ἐν τοῖς βασιλ.*] Haec verba in prioribus editt. [et B. E.] desunt, quae ex uno MS. Paris. revocavi. *Küst.* 5. *ἐξαέτει* Edd. Cf. Lehrsii Quaest. epic. I. p. 146. Repugnat praeceptum in v. *Τριακονταετής* allatum. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 861. 7. *πιθόμενος*] *πειθόμενος* B. V. Med. *πιθόμενο* *V. Versum om. E. 9. *Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος*] Aristoph. Lysistr. 280. Supra v. *Ἄλουτος. Küst. *ἄλουτος. Ἀττικὴ*] *ἀλλ' οὐκ Ἀττικὴ ἡ* E. 10. *Ἀττικὴ σύνταξις*] *Ἀττικῶς σύνδεσμος* V. 11. *Ἐξενγενίζω*] Origen. *περὶ εὐχ.* et Cels. *ad libertatem erudio.* Vid. gloss. et Euseb. in Psalm. Achmet. Oneir. p. 88. *nobilitans. Wass.* Gl. ab *V. omissam notavi. Cf. lib. de verb. constr. ab Hermanno ed. p. 395. et intpp. Hesychii. 12. *Ἐξέτηξεν*] Haec vox tunc proprie locum habet, cum ceram tabulae inductam liquefacientes litteras in ea exaratas delemus: quo sensu vox haec accipitur apud Aristophanem Nub. 770. *Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης.* Scholiasta ibi *ἐκτήξαιμι* exponit *ἀφανίσαιμι*: pariter ac hoc loco Suidas. *Küst.* Schleusneri Lex. V. T. in v. *Ἐκτήκω* conferri iussit Gaisf. Satis est ab viris doctis in Hesychio annotatum fuisse Psalm. 118, 139. Cf. Zon. p. 775. 13. *Ἐξ εὐθείας*] Synesii Ep. 100. p. 240. D. Vid. in *Εὐθύς. Hemst.* Locum habet Zon. p. 759. 16. *Ἐξευμενίζεσθαι*] Aristid. in Neptun. p. 18. *Toup.* MS. *Δώροις ἐξευμενισθῆναι, donis placatum esse*, Isidor. Pelus. III. Ep. 262. Phil. II. de Monarch. [p. 309. C.] *Ὁ τῶν Ἰουδαίων ἱερεὺς ὑπὲρ πατρίδος ἱκεσίας καὶ λιταῖς εὐωδὴν ἐξευμενίζειν τὸν ἡγεμόνα. Reines.* Frequentant Scholiastae poetarum tragicorum: quorum in Schol. Soph. Oed. C. 486. extat etiam *ἐξευμενῶν*, a Brunckio mutatum, cui favet alterum Schol. v. 1574. 17. *Οἱ δὲ*] Similem sententiam habet v. *Λιτός.* Sed optime factum quod ex v. *Ἐνόν* subiici licet haec, *ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ παρόντων προσαχθεῖσαν αὐτοῖς ἐπαινοῦντες.* 20. *ἐφόδου*] *ἐφόδους* A. 21. *Ὡς ἔγνω μὴ*] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in Excerptis Hoeschelii p. 135. *Toup.* Negligenter locus descriptus, qui est in Exc. Legg. p. 397. Saltem *ὄν* addendum post *οἷόντε*. *ἐξελεῖν*] *ἐξελθεῖν* V.

---

alibi: *Et lepores saepe exagitabat.* *Ἐξεστεμμένοι.* Ornati. solet enim verbum *στέφειν* sic accipi ut sit ornare. *στέμμα* vero est oleae ramus lana obvolutus, Sophocles: *Supplicibus ramis instructi.* *Ἐξέστηκε.* Insanit. *Ille vero propter diuturnum rerum bellicarum usum nequaquam mente motus est.* *Ἐξέστησαν.* Cesserunt. *Barbari vero iis cesserunt ut fortioribus.* *Ἐξέστω.* Liceat. *Ἐξέσσυτο.* Erupit. *Ἐξέσχε.* Penetravit, prominuit. *Latus eius lancea traiecit, tanta vi adacta, ut cuspis eius per alterum partem exierit.* *Ἐξέσχεν.* Penetravit. *Percussus est iaculo, quod dextrum eius humerum penitus traiecit.* *Ἐξεταζόμενος.* Qui examinatur, qui exploratur. vel qui in aliquo numero ponitur. *Vir maximis in rebus spectatae virtutis.* Et alibi: *Urbem tuehatur spectatae in ea virtutis vir Phurtonion, unus e praefectis Mysiae, quos duces vocant.* *Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις.* Apud reges spectati. *Ἐξέτει.* Attice, cum accentu gravi. sexenni. Aristophanes *Nubibus*: *Scio me tibi sexenni et balbutienti obsecutum fuisse.* Et, *Per sex annos illotus.* est constructio Attica. [*Ἐξενγενίζω.* Accusativo iungitur.] *Ἐξέτηξεν.* Delevit. *Ἐξ εὐθείας.* Statim. *Epistolam autem statim ad eum mittere me piguit.* *Ἐξευμενίζεσθαι.* Propitium reddi. *Ἐξεφαύλισαν.* Flocci fecerunt. *Illi vero extemporale Cretensium carmen, utpote tenue sacrificium boni consulentes, non contempserunt.* *Ἐξ ἐφόδου.* Primo impetu, sine labore. *Cum cognovisset urbem Theodosii primo impetu expugnari non posse, recessit.*

Ἐξεφωνεῖτο. Ὁ δὲ Ἀττικός, ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὗκ ἐπαύετο διανυκτερεύων περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν.

769 Ἐξεφοίτα. ἐθριάμβευεν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς ἀτελέστους καὶ βεβήλους ἐξεφοίτα τὰ τῶν Σαμοθρακῶν ὄργια· ὃς φωραθεὶς ἀπέδρα πρὸς τοὺς Κυζικηνούς.

Ἐξέφυ. ἐβλάστησεν.

Ἐξεφύρθης. ἐμιάνθης.

Ἐξεφύσησα. διεσκόρπισα, ἐβδελυξάμην.

Ἐξεφύσησεν. ἐκίνησεν, ἐτάραξεν. ἀπὸ τοῦ σπινθῆρος δὲ τὸ φυσῆσαι ἔλαβεν. Ἀριστοφάνης·

Ἐμβαλὼν σπινθῆρα [μικρὸν] Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,

ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι.

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου. τουτέστι, διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμούς, ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. τὸ ἐπιτεταλκέναι.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις·

Λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

Καὶ ἐν Σφηξί·

Καὶ ταῦτα μὲν νῦν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσῃ πρὸς ἥλιον.

Ἔξει. τουτέστιν ἐξελθε, παρὰ Ἀριστοφάνει.

---

1. Ὁ δὲ Ἀττικός, ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπ.] Socrates Histor. Eccles. lib. VII. c. 2. de eodem Attico ait: Ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἐξενοφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. Apparet Suidam sua ex hoc loco Socratis descripsisse; sed pro ἐξενοφωνεῖτο olim legisse ἐξεφωνεῖτο: quae vox tamen vix ullum sensum hic habere potest. Quare lectionem Socratis, ut meliorem, in versione secutus sum. Küst. Haec ex v. Ἀττικός repetita fuisse cum mendum arguit ἐξεφωνεῖτο utrique commune, tum omissum in fine ἤ, quod in neutra glossa libri potiores obtinent. 3. τὰ τῶν] τὰ om. V. 4. ἢ σοφιστῶν] ἢ om. A. B. V. E. Med. 5. Ἐξεφοίτα] Ἐκφοιτᾶν (quod lexica vulgata non observant) quamvis communiter sit verbum neutrum, interdum tamen active significat, *arcanum aliquod enunciare* vel *evulgare*: eodem modo quo ἐξορχεῖσθαι. Haec ratio est, quare Suidas verbum illud hic exponat ἐθριάμβευεν: quod κυρίως quidem significat, *in triumpho ducebat*: sed interdum latiore significatione accipitur pro *publice traducere*, vel *populo aliquid spectandum praebere*, et simpliciter *in vulgus efferre*: quo significatu grammaticus noster vocem illam hic accepisse videtur. Küst. Ὁ δὲ] Aelianeus sermo: vide v. Ἀτέλεστος. Ac probabile cum his iunctum fuisse locum v. Ἀναδεῖ servatum. παρὰ] περὶ B. E. Med. 10. Ἐξεφύρθης] Ex Ierem. III, 2. petitum docet Abreschius. Ἐξεφύρθη Zonaras. 11. Ἐξεφύσησα] Ex Malach. I, 13. petitum docet Albertius in Hesychium. διεσκόρπισα] διεσκόπησα mendum Lex. Bachm. p. 224. 13. Ἀριστοφάνης] Pac. 610 — 12. Mox μικρὸν om. A. B. V. E. Med.

1. ἐξεφύσησε γάρ] γὰρ om. A. B. V. E. Med. 3. Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν] Haec sunt verba commentatoris alicuius in Psalm. XLI, 5. Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν. Toup. διεκινήθην] ἐκινήθην E. V. Zon. p. 776. Mox ἔχων Zon. 6. Zon. p. 776. Ἐξέχειν. ἐπιτεταλκέναι. Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. 7. Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλ.] Egregius est hanc in rem locus Pollucis lib. IV. c. 7. p. 445. Ἡ δὲ Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θέον. ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις· Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Eustathius in Il. Χ. p. 881. Τὸ δὲ ὑπερέχειν οὐ μόνον οὕτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν. ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστιν, ἐπιτεταλκέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης· Λέξεις ἄρ', ὥσπερ τὰ παιδία, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. ἤγουν ἀνάτειλον. Notet lector, Eustathium eadem plane ex lexico Aelii Dionysii adducere, quae et Suidas hic habet. Unde suspicor et Nostrum forsan ex iisdem fontibus sua hausisse. Confer etiam de hoc loco Leopard. Emend. lib. VII. c. 4. Küst. Adde Valcken. in Euripid. Phoen. 549. 8. κωλάριον] κωλάριον B. E. 9. ἐπινέφῃ] ἐπὶ νέφη V. ἐπὶ νέφει E. Ἀριστοφάνης] Fragm. 346. 11. ἄρ' Med. ἆρ' vulg. 13. Καὶ ἐν Σφηξί] V. 803. (768.) 14. μὲν νῦν] νῦν μὲν E. Mox εἴλη Med. pro εἰλη. Post hanc glossam delevi cum A. V. Ἐξεχώρησεν. Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων. Ἐξέχρη. Οἵμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρη κακά, ἐλθόντι χώραν τερμίαν· ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Quorum priora debentur voci Δημοκήδης, posteriora vero ducta sunt ex v. Τερμία ἡμέρα. Monuit Küsterus haecce: „Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχ.] Haec sunt verba Herodoti de Dario Persarum rege; quem, cum in venatu ex equo incautius desiliisset, pedem luxasse tradit. Locus extat lib. III. p. 132. [c. 129.] quem integrum descripsit Suidas supra v. Δημοκήδης." Deinde idem: „Οἵμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρ.] Locus hic est corruptus et mutilus, qui ex Sophocl. Oed. Colon. 87. unde eum Suidas descripsit (quod et Portus observaverat), sic scribendus et distinguendus est: Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά, Ταύτην ἔλεξε πατρίδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ, Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν, Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον." 16. Ἀριστοφάνει] Nub. 629. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. οὕτως Ἀριστ. Zon. p. 776. Haec et seq. glossam sic coniunctas exhibet E.: Ἔξει. λήψεται, κρατήσει, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. Ἀριστοφ. Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. οὐχ ὑποτάσσει δὲ τὸ ἔξει.

Ἐξεφωνεῖτο. *Atticus vero, episcopus Constantinopolitanus, veterum libros assidue versabat manu diurna nocturnaque. quamobrem ne philosophorum quidem aut sophistarum sermonibus ut re nova terrebatur.* Ἐξεφοίτα. Enunciabat. *Ille vero cum Samothracum arcana sacra hominibus profanis evulgasset, deprehensus ad Cyzicenos fugit.* Ἐξέφυ. Enatus est. Ἐξεφύρθης. Contaminatus es. Ἐξεφύσησα. Dissipavi, abominatus sum. Ἐξεφύσησεν. Flando excitavit, turbavit. per translationem a scintilla ductam. Aristophanes: *Iniecta parva scintilla Megarici decreti. tantum enim excitavit bellum, ut ob fumum omnes Graeci lacrimarentur.* Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψ. *In me animam meam effudi.* id est, in lacrimas et lamenta effusus sum, continuis doloribus indulgeo. Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Solem ex nubibus emergere. *Emerge, Sol gratissime.* est versiculus proverbialis, qui a pueris dici solet, cum in frigore coelum nubibus est obductum. Aristophanes *Insulis*: *Dices igitur, ut pueri, Emerge, Sol gratissime.* Et in *Vespis*: *Et merito quidem, si mane lux primum orta fuerit, in Heliaea ad solem iudicabis.* Ἔξει. Exi. Aristophanes.

Ἔξει. παρέξει. οὐχ ὑποτάσσει, ἐὰν ἔξῃ.

Ἑξείδιον.

Ἐξείη. συνεκεχώρητο, εἴθιστο. Ξενοφῶν· Ἥδεσαν γὰρ πάντες ὅτι ἐξείη αὐτῷ καὶ ἀριστῶντι καὶ δειπνοῦντι προσελθεῖν, καὶ εἰ καθεύδει ἐπεγείραντα εἰπεῖν, εἴτις τι ἔχοι πρὸς πόλεμον.

Ἑξείης. παρὰ ποιηταῖς, ἐφεξῆς, ἐπὶ στίχον.

Ἐξεικασμένον. Θεραπεύοντι τὸν νεών, καὶ γεραίροντι πᾶν ὁτιοῦν ἄγαλμα, ἐξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. ἀντὶ τοῦ ἐξωμοιωμένον.

770 Ἐξεικασμένος. πεπλασμένος. Ἀριστοφάνης·

Μὴ δείδι᾽· οὐ γάρ ἐστιν ἐξεικασμένος.

ἀντὶ τοῦ πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμικοῖς, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις ὑπ᾽ αὐτῶν, καὶ περιτιθέναι τοῖς ὑποκριταῖς.

Ἐξεικονισμένον. μεμορφωμένον.

Ἐξειλεγμένον. ἐκλεκτόν.

Ἐξείλετο. ἔλαβεν.

Ἐξειμένοι. ἀφειμένοι.

Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί.

Ἐξεῖναι. δυνατὸν εἶναι.

Ἐξείνισαν. ἐξενοδόχησαν.

Ἐξείραντες. ἐξελκύσαντες, ἐξελόντες. Ἀριστοφάνης·

Τὴν γλῶσσαν ἐξείραντες αὐτοῦ ἐκκοψόμεθα.

Ἐξείργειν. ἀπείργειν, κωλύειν.

Ἐξείρετο. ἠρώτα.

Ἐξείρπυσεν. ἐξεσύρθη, ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ ἔχιδνα ἐξείρπυσεν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναγκασθεῖσα.

Ἔξεισιν. ἐξέρχεται.

Ἐξειστήκει. ἐξηλλάττετο. Καὶ τρόμῳ εἶχετο, καὶ ἡ χρόα αὐτοῦ ἐξειστήκει, καταδείσαντι τὸ πλῆθος τῆς στρατείας καὶ τῶν ὅπλων τὴν λαμπρότητα.

Ἐξεῖρψεν. ἀνέδωκεν.

Ἐξῆ. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ, δυνατὸν ὑπάρχῃ.

Ἐξηγήσασθαι τοῦ διηγήσασθαι διαφέρει. διηγήσασθαι μὲν γάρ ἐστιν εἰπεῖν ἁπλῶς ἅ τις αὐτὸς ἐπίσταται, ἤτοι πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς ἀκροωμένους

---

1. οὐχ ὑποτάσσει] Hoc est, subiunctivo modo non usurpatur, non dicunt ἐὰν ἔξῃ. *Gaisf.* Cuius sententiae consentaneum fuit ut reponeretur ὑποτάσσεται. V. Bekk. Anecd. p. 1087. Tum ἐὰν ἔξει A. B. V. 2. Ἑξείδιον] V. Etym. M. et Zon. p. 765. 3. συνεκεχώρητο] συνεκεχώρηστο B. E. συνεκεχώριστο V. Ξενοφῶν] Anab. IV, 3, 10. 5. προσελθεῖν] Sic melius MSS. Pariss. quam priores editt. [et B. E.] quae habent προελθεῖν. *Küst.* ἐπεγείραντα] ἐπεγειροῦντα A. B. V. 6. ἔχοι] ἔχει A. et E m. sec. Item perperam scriptum καθεύδει pro καθεύδοι. Dein lege τῶν πρὸς πόλεμον. 7. Ἑξείης] Il. ά. 448. 11. Ἀριστοφάνης] Equ. 230. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 14. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμ.] Mos hic obtinebat tempore veteris comoediae, quo comici et ὀνομαστὶ et αὐτοπροσώπως in scena quosvis exagitare solebant. Platonius in Excerptis: Ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα πρίν τι καὶ ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ. Confer etiam Petitum de Legg. Att. p. 81. *Küst.* 18. Ἐξεικονισμένον] Exod. XXI, 22. 23. de quo monitum est in Hesychio. 20. ἔλαβεν] Schol. Il. β'. 690. ἐξαίρετον ἔλαβε.

1. Ἔξειμι] Zon. p. 777. Praeceptum illustravit Lobeck. in Phryn. p. 37. sq. Ἐξελεύσεσθαι primus dixit Polybius IV, 9. Ἀττικοί] οἱ Ἀττικοί E. 2. δυνατὸν] ἀντὶ τοῦ *V. 3. Ἐξείνισαν] Gl. om. E. Singulariter elocutus est Zonaras. 4. Ἀριστοφάνης] Equ. 377. sed ubi pro ἐκκοψόμεθα legitur σκεψόμεθα: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Adi ipsum comicum, et inde plenior huius loci sensum pete. *Küst.* 8. Ἐξήρετο] Quod Albertius in Hesychium reposuit Ἐξείρετο ex Il. υ. 15. ω. 361. id Gaisfordus postulante litterarum serie probavit. ἠρώτα] ἠρώτησεν E. 9. Ἡ δὲ ἔχιδνα] Videtur ex Patre aliquo desumptum, qui locum Act. Apost. XXVIII, 3. exposuerat, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα. *Toup.* Ad Pauli historiam referebat etiam Hemsterhusius. Utrumque Pricaeus occupavit de eodem Actorum loco commentans. 10. ὑπὸ] ἀπὸ E. 11. Ἔξεισιν] Aristoph. Thesm. 72. 13. χρόα] Sic recte 2 MSS. Pariss. [et Zon. p. 777.] At priores editt. [et B. E.] male χροιά. *Küst.* καταδείσαντι] καταδείσαντος E m. sec. Id si probare dubitamus, saltem αὐτῷ refingendum erit. Deinde legendum τῆς στρατιᾶς. 16. Ἐξεῖρψεν] Glossam sacram praeter ordinem nescio quis inculcavit e Psalm. 104, 29. 17. ἀντὶ τοῦ recepit Gaisf. ex A. V. qui mox ὑπάρχει. Adde Zon. p. 777. In fine ἄδει (ἄδεια) ᾖ addit E. Similia vide sub v. Ἐξῆν. 19. Ἐξηγήσασθαι καὶ διηγ.] Huc spectant verba Schol. Sophocl. Electr. 427. [ed. Iohnson. nunc expulsa] Ἑρμηνεία, συνθήκη λόγου, δηλοῦσά τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δέ, διασάφησις θείων. διήγησις δέ, ἡ ἁπλῶς ἀφήγησις. *Küst.* Melius haec tradidit Lex. Rhet. p. 241. τοῦ διηγ.] τοῦτο τοῦ διηγ. E. 21. ἀγνοοῦντας — εἰδότας] ἀγνοοῦντα — εἰδότα A. V. Zon. p. 778.

Ἔξει. Praebebit. quod non patitur orationem subiunctivam. Ἑξείδιον. Ἐξείη. Concessum erat, solebat. Xenophon: *Omnes enim sciebant, licere cuicunque ad ipsum et prandentem et coenantem accedere, et, si dormiret, ipsum excitare, et dicere, si quid haberent quod ad bellum pertineret.* Ἑξείης. Apud poetas, deinceps, ordine. Ἐξεικασμένον. Effictum ad alicuius similitudinem. *Colenti templum, et honoranti quodcis simulacrum, quod ad ipsius similitudinem effictum esset et in honore haberetur.* Ἐξεικασμένος. Alicuius imaginem referens. Aristophanes: *Ne time. neque enim illius imaginem refert.* vel, non est ad similitudinem illius effictus. solebant enim comici larvas similes facere illis, quos in scena exagitabant, easque histrionibus induendas dare. Ἐξεικονισμένον. Ad alicuius similitudinem effictum. Ἐξειλεγμένον. Delectum. Ἐξείλετο. Exemit. Ἐξειμένοι. Exempti. Ἔξειμι. Sic Attici dicunt, non autem ἐξελεύσομαι. Ἐξεῖναι. Licere. Ἐξείνισαν. Hospitio exceperunt. Ἐξείραντες. Qui extraxerunt, qui exemerunt. Aristophanes: *Lingua ipsius extracta, spectabimus.* Ἐξείργειν. Arcere, prohibere. Ἐξείρετο. Exquirebat. Ἐξείρπυσεν. Erepsit, exiit. *Vipera vero ab igne coacta prorepsit.* Ἔξεισιν. Egreditur. Ἐξειστήκει. Mutabatur. *Et tremebat, colore vultus mutato, copiarum multitudinem et splendorem armatorum formidans.* Ἐξεῖρψεν. Emisit. Ἐξῆ. Est subiunctivus absolutus. fieri possit. Ἐξηγήσασθαι differt a διηγήσασθαι. nam διηγήσασθαι significat, simpliciter narrare ea, quae quis ipsemet scit, sive auditores, ad quos

λέγων ἢ καὶ πρὸς εἰδότας. τὸ δὲ ἐξηγήσασθαι ἅμα λέγειν τε περὶ ὧν ἀγνοοῦσιν οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτούς, περὶ ὧν πυνθάνονται.

Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες, περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.

Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. καὶ Ἡρόδοτος· Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ καὶ ταῦτα εὖ παραινέεις πάντα. Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. ἐστι δὲ καὶ ἃ πρὸς τοὺς κατοικομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις.

Ἐξηγορία. ἐπαγγελία.

771 Ἐξηγρόμην. ἐξηγειρόμην. Ἀριστοφάνης·

Κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ἐπὶ τῶν ψευδομένων. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου, ναυμαχήσας ναῦς τῶν πολεμίων ιγ'· ἐπιφέρει ὁ Ἡρακλῆς, κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην, σκώπτων τὸν Διόνυσον· Καὶ ἐγὼ (φησὶν) ἀνέστην ἐξ ὀνείρων· δηλῶν ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε. τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων λεγόντων τοῦτο, καθὸ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ ἐῴκει τὸ λεγόμενον.

Ἐξήεσαν. ἐξεπορεύοντο.

Ἐξ ἠθέων. ἐκ τῶν συνήθων τόπων, ἐν οἷς συναναστρέφονται.

Ἐξηκεστίδης, καὶ κλίνεται Ἐξηκεστίδου. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. τοῦτον γὰρ ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον. οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς. ἐξαπορήσαντες οὖν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον· Οὐδ' ἂν Ἐξηκεστίδης εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων.

Ἐξήκεστος. ὄνομα κύριον.

Ἐξήκει. παρῴχηκεν. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ χρόνος ἐξήκει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνεῖδεν ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην.

Ἔξῆκον. Αἰλιανός. ἀντὶ τοῦ ὑπερέχον. Καὶ ἑώρων φάσμα, τὸ μέγεθος ἐξῆκον πέρα καὶ ἀνωτέρω τοῦ ἱστοῦ.

---

2. *διδάσκοντες* Zon. 4. *οἱ τοὺς νόμους*] Vid. Schol. Platon. p. 327. 7. *Ἐξηγηταὶ — πάτρια*] Schol. Platon. p. 437. et Timaeus p. 109. ubi vid. Ruhnkenius. 8. *μέλει*] *μέλλει* A. E. Med. 9. *Ἡρόδοτος*] V, 31. 10. *γίνεται πρηγμάτων* V. *γίνη* E. Saltem *πραγμάτων* editum refinxi. 11. *παραινέεις*] *παρανέεις* A. *V. *Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἐξηγ.*] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem. *Küst.* *Ἐξηγητὴς δὲ ἰδίως* E. 12. *κατοικομένους*] *κατηχομένους* V. *κατοικουμένους* B. E. Med. *κατηχουμένους* Bruno apud Albert. Obss. Misc. IX. p. 147. cum uno libro Harp., temere. Ceterum verisimilis est Hemsterhusii apud Ruhnk. p. 112. correctio, *ἔτι δὲ καὶ τὰ πρ.*, quamquam refragatur Bastius in Gregor. p. 95. 13. *νομιζόμενα*] Sic recte Harpocratio. At priores editt. [et A. B. V. E.] male *ὀνομαζόμενα*. Confer omnino Demosth. contra Euergum p. 687. 688. [p. 1160.] *Küst.* 14. *Ἐξηγορία*] Glossa sacra. Deinde cum *V. B. delevi: *Ἐξηγοῦμαι. δοτικῇ*. Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 292. 15. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 51. unde plenior huius loci sensus petendus est. Vide etiam Suidam infra v. *Κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρ.* ubi haec ipsa repetuntur. *Küst.* 18. *ναυμαχήσας — ἐξηγρόμην*] Sic A. V. Nam edd. vett. breviter, *καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων ιγ'*. Porro *ἐπὶ τῶν ψευδομένων — ιγ'* om. B. *καὶ κατεδ. — ιγ'* om. E. Superest ut *ναυμαχήσας κατέδυσα* petamus ab inferiore glossa. 20. *φησὶν* om. *V.

1. *δηλῶν ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε*] Sic MSS. Pariss. et Scholiasta Aristophanis loco laudato. [Item inferior gl.] At priores edjtt. minus recte, *δηλονότι ταῦτα ὄναρ ἔπραξα. Küst.* *ὄναρ τοῦτο* Schol. Ipsum *ἔπραξα* E. Statim *ὡς* supplendum e Scholiis: quamquam altera gl. etiam plura inseruit. Refingendum vero *ἐπιλεγόντων*. 2. *καθὸ*] *καθόλου* E. 3. *ἔοικε*] *ἐώκει* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus est Schol. Aristoph. vel glossam inferiorem. 5. *Ἐξ ἠθέων*] Herodotus lib. I. *Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες ἀπικέατο ἐς τὴν Ἀσίην*. Ad hunc locum Suidas fortasse respexit. *Küst.* Id confirmat Gloss. in I, 15. ubi est *ἀναστρέφονται*. *ἐν οἷς σ.* om. Zon. p. 764. 8. *Ἀριστοφάνης*] Initio Avium, unde plenior huius loci sensus petendus est. *Küst.* Habet Suidas quaedam peculiaria. Compendifecit Prov. Coisl. 196. 10. *ἐξαπορίσαντες* A. 14. *Ἐξήκεστος*] Phocensium tyrannus, qui duos annulos habuit *γεγοητευμένους*, e quorum *πρὸς ἀλλήλους* sono tempora rerum gerendarum didicit. Clem. Alex. Strom. lib. I. [p. 144. sive Lips. 90.] ex Aristot. libro de republ. Phocensium. *Reines.* Porro reconditam observationem de usu quodam Atticorum servavit Hesychius. Gl. Harpocrationis est, pertinens ad Demosth. p. 666. f. Commemorandus fuit etiam Solonis pater. 15. *Ἐξήκει*] Cf. Valck. in Herod. VI, 80, 7. *Ξενοφῶν*] Lib. VI. de Expedit. Cyri p. 380. (3, 26.) ut Pearsonus monuit. *Küst.* 16. *συνῆκεν*] *συνεῖδεν* A. V. Zonaras. 18. *Αἰλιανός. ἀντὶ τοῦ ὑπ.*] Inverte horum ordinem.

---

ista dicit, ignorent, sive sciant. *ἐξηγήσασθαι* vero, simul dicere, quae auditores ignorant, et ipsos docere ea, de quibus sciscitantur. *Ἐξηγηταί.* Sic vocantur qui leges interpretantur imperitis, docentque quale sit crimen illud, cuius quisque accusetur. *Ἐξηγηταί.* Tres erant Exegetae, oraculo Apollinis designati, quibus curae erat lustrare eos, qui piaculo quodam obstricti essent. item patriorum institutorum interpretes. Herodotus: *Tu in regis domo bonorum consiliorum auctor es, et haec omnia recte suades.* Peculiariter *ἐξηγητὴς* pertinet ad sacrorum interpretes; qui etiam de iure defunctorum consulentibus respondebant. *Ἐξηγορία.* Enunciatio. *Ἐξηγρόμην.* Expergiscebar. Aristophanes: *Et deinde experrectus sum.* id dicitur, siqui mentiuntur. cum enim Bacchus dixisset, *Demersimus XIII. naves hostium*: Hercules Bacchum irridens, *Et ego*, inquit, *experrectus sum*; significare volens, Bacchum in somnis ista fecisse, nimirum id subliciunt, qui consulto mentiuntur: ut significetur, somnio simile esse, quod iactent. *Ἐξήεσαν.* Exierant. *Ἐξ ἠθέων.* Ex sedibus domesticis, in quibus degere consuerunt. *Ἐξηκεστίδης.* Declinatur *Ἐξηκεστίδου.* apud Aristophanem dicitur de iis, qui ex difficultatibus se nesciunt expedire. hunc enim Execestidem ut peregrinum et erronem perstringebant. peregrini vero vias melius norunt. cum igitur a recta via aberrassent, dicunt: *Ne Execestides quidem rectam viam inveniat.* dicitur igitur de iis qui a recta via aberrarunt. *Ἐξήκεστος.* Nomen proprium. *Ἐξήκει.* Praeteriit. Xenophon: *Tempus vero praeteriit.* Et alibi: *Ille vero intellexit vocem oraculi iam eventu confirmari.* *Ἔξῆκον.* Excedens. Aelianus: *Et viderunt spectrum, quod navis malum magnitudine longe su-*

Ἐξήκοντος. παρερχομένου. Ἐξήκοντος τοῦ χρόνου, οὗπερ ἐντὸς ἔδει ἐπανιέναι πρὸς τὸν σφῶν ἄρχοντα.

Ἐξήλασμα. ἡ δίωξις.

Ἐξήλατο. ἐπήδησεν.

Ἐξηλιασμένων. κεκαυμένων.

Ἐξηλιθιότης. ἐπίτασις τῆς μωρίας.

Ἐξήλικας. ἐξέβαλες, ἐξέωσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.

Ἐξῆλθεν. ἐξέβη, ἐτελέσθη. Ὅτι Ζήνωνι, παρ' ἣν εἶχε δόξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντευμα. ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλίδος ὡς ᾤετο πόλεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα συνέβη τὸ πέρας τοῦ βίου.

Ἐξήλυσις. ἐξέλευσις.

Ἐξήμβλωκας. ἡμιτελῆ ἐξέωσας. ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγουσι τῶν ἀποτικτουσῶν θᾶττον, οὐ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον. καὶ τὸ φάρμακον δὲ τὸ αἴτιον τοῦ ἐξαμβλοῦν τὰς γυναῖκας ἀμβλώθριον καλεῖται.

Ἐξημβλωμένον. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

τουτέστι, τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον.

Ἐξήμβλωσεν. ἐξέτρωσεν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐξήμβλωκας, ἀντὶ τοῦ ἀτελῆ ἐποίησας. Καὶ αὖθις· Καὶ οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς. ἀντὶ τοῦ ἀτελὴς ἐγένετο. οὕτω φησὶν Αἰλιανός. Ἀλλ' αὕτη γε ἡ ἐλπὶς ἐξήμβλωτο αὐτῇ. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ἐξήμβλωτο δὲ ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ ἀνοσίῳ ἀποσφαγέντος αὐτοῦ.

[Ἐξῆμμαι. γενικῇ.]

Ἐξημμένοι. ἐκδεδυμένοι, ἢ ἐξαφθέντες.

Ἐξημημένος. ἀφῃρημένος. Σοφοκλῆς·

Εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος.

Ἐξῆν. ἐξεγένετο, δυνατὸν ἦν.

Ἐξηνδραποδισμένον. Πλείστας δὲ πόλεις ἐξηνδραποδισμένον καὶ πεπραξικοπηκότα. ἀντὶ τοῦ προδώσαντα.

Ἐξήνθησεν. ἀνεβλάστησεν, ἀνέθαλλεν. Ἐξήνθισε δέ, τὰ ἄνθη συνέλεξε. καὶ ἐξανθίζω δὲ τὸ βάπτω. ὡς τό, Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς.

Ἐξηνθισμέναι. ἀνθεσι κεκοσμημέναι· οἷον ψιμμυθίῳ, φύκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

---

4. Ἐξήλασμα] Vocem singularem agnoscit Zon. p. 764. 5. Ἐξήλατο] Xenoph. Anab. VII, 3, 33. 6. Ἐξηλιασμένων] Ex Il. Sam. 21, 14. Monuit Albertus in Hesychium. Lex. Seg. Ἐξηλιασμένον. κεκαυμένον. 7. Ἐξηλιθιότης] Vox singularis fabricae. Repetiit Zon. p. 760. Fontem corruptionis ostendit Hesychius: Ἐξ ἠλιθιότητος. ἐξ ἀναισθησίας. 8. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 33. 11. Ζήνωνι παρ' ἣν εἶχε δ.] Vide infra v. Ζήνων. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. et Zon. p. 779. 14. ὄνομα ἔχοντα] ἔχοντα ὄνομα E. 17. Ἐξήμβλωκας. ἡμιτελῆ ἐξέωσας] Ex Schol. Aristoph. Nub. 137. ἡμιτελῆ ἐποίησας, ἐξέωσας E. 18. ἐπὶ τῶν ἀ. λ. γυναικῶν] ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγουσι τῶν ἀποτικτουσῶν scripsi cum V. ἐπὶ τῶν γ. λέγεται τῶν ἀποτ. Schol. 19. ἢ κατὰ] οὐ κατὰ A. B. E. *V. Edd. ante Küsterum, qui tacite secutus est Schol. Aristoph. Revocavi veterem scripturam, quam satis illustrat v. Ἀμβλίσκουσιν. 22. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ'] Nub. 139.

1. Ἀριστοφ. Νεφ. — ἐξήμβλωτο αὐτῷ] Apparet horum ordinem sic invertendum esse: καὶ Ἐξήμβλωκας, ἀντὶ .. ἐποίησας. Ἀριστοφ. Νεφέλαις. Id quod satis confirmat Zon. p. 779. Porro E. ἀτελῆ ἐποίησε. καὶ Αἰλιανός· ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς, ἀντὶ τοῦ ἀτελὴς ἐγένετο. Videtur etiam in Aelianeis aliquantum fuisse turbatum. 3. οἱ ἡ] οἱ om. A. 5. ἀλλὰ καὶ] καὶ om. A. B. V. Scripsi ἀλλ' cum *V. 6. Αἰλιανός] Huic loco pristinum colorem narrationis ex v. Ἤμβλω restituere licet, ubi scriptum ἐξήμβλω. 7. ἀποσφαγέντι] ἀποσφαγέντος αὐτοῦ A. ἀποσφαγέντος B. V. E. Hoc Suidas subiecit, ductum e praegressis τοῦτον ἀπέσφαξαν. Sub gl. finem cum A. V. delevi: Καὶ τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα. Quae referri debebant ad vocem ἀμβλωθρίδια. 8. Gl. om. Küst. silente Gronovio. Ego notavi. 9. ἐκδεδυμένοι] ἐκδεδεμένοι leg. ex Hesychio. Hemst. 10. Σοφοκλῆς] Ai. 1175 — 78. 13. ἄθαπτος] ἄθαπτος A. 15. ἐγένετο] ἐξεγένετο A. Hesych. Lex. Seg. δυνατὸν ἦν, ἄδεια ἦν, ἐγένετο E. 16. Πλείστας δὲ πόλεις ἐξηνδρ.] Locus integer, unde Suidas haec decerpsit, extat apud Polybium [VIII, 11.] in Excerptis ab Valesio editis p. 21. Vide etiam infra v. Πραξικοπήσας. Küst. Hinc ducta videtur gl. Πεπραξικοπηκότα. 19. Ἐξήνθισε] Ἐξήνθησε A. Hinc usque ad finem gl. om. E. Ac suspicionem intendit collata v. Ἐξανθίζω. 20. τὰ ἄνθη] τὸ ἄνθη V. Med. 24. ψιμμιθίῳ] ψιμυθίῳ V.

---

perabat. Ἐξήκοντος. Praetereuntis. *Tempore ad finem perducto, intra quod eos ad principem suum redire oportebat.* Ἐξήλασμα. Expulsio. Ἐξήλατο. Exiliit. Ἐξηλιασμένων. Ab sole adustorum. Ἐξηλιθιότης. Summa stultitia. Ἐξήλικας. Evolvisti, expulisti. Aristophanes *Nubibus*: *At tu, bone, ex meis me evolvisti bonis.* Ἐξῆλθεν. Contigit, exitum habuit. *Eventus oraculi, quod Zenoni fuerat redditum, alius fuit atque ipse putarat. nam pro urbe regia, ut existimarerat, in tumulo quodam eiusdem nominis conclusus vitam finiit.* Ἐξήλυσις. Exitus. Ἐξήμβλωκας. Partum imperfectum edidisti. ἐξαμβλῶσαι enim proprie dicitur de mulieribus, quae abortum iusto maturius faciunt, neque iusto partus tempore fetum in lucem emittunt. et pharmacum quo sumpto mulieres abortiunt, dicitur ἀμβλώθριον. Ἐξημβλωμένον. Abortivus partus, quod periit. Aristophanes: *Sed rem mihi dic, in qua feceris abortum.* Ἐξήμβλωσεν, Abortum fecit. Et Ἐξήμβλωκας, causam abortus dedisti, apud Aristophanem *Nubibus*. Et Aelianus: *Nec spes ipsi ad irritum recidit.* Item: *Verum haec quidem spes mulierem fefellit.* Item Aelianus: *Sed cogitatio sacrilegii irrita fuit impio illi, cum obtruncaretur.* Ἐξημμένοι. Illigati, vel nexi. Ἐξημημένος. Ablatus. Sophocles: *Si quis vero ex exercitu vi ab hoc cadavere te abstraxerit, malus male ex solo patrio insepultus eiiciatur, et cum toto genere funditus intereat.* Ἐξῆν. Licebat, fieri poterat. Ἐξηνδραποδισμένος. Illum qui in servitutem abstraxit. *Eum qui plurimas urbes proditione captas in servitutem redegerat.* Ἐξήνθησεν. Efflorait, germinavit. Ἐξήνθισε vero, flores collegit. item ἐξανθίζω significat, tingo: ut, *Varios tinxistis colores.* Ἐξηνθισμέναι. Variis pigmentis ornatae, ut cerussa, fuco et simi-

Αἳ καθήμεθ᾽ ἐξηνθισμέναι, κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι, καὶ κιμβερικὰ ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδας· κἤγχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

Ἐξήνιον. ἔξω ζυγοῦ, ἀνυπόστακτον. Ἐξήνυον δὲ ἐκ τοῦ ἀνύω.

Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἐξαπατηθῇ.

Ἐξήπαφεν. ἐξηπάτησεν.

Ἐξῆπται. ἐξῆρται, κρεμᾶται. Καὶ Ἐξῆπτο, διεγήγερτο φλόξ.

Ἐξῆρεν. ἀπῆρεν.

Ἐξήρηνται. ἐκβέβληνται.

Ἐξήρκει. ἐξίσχυεν. Οὐ γὰρ ἐξήρκει τὰ ὑποζύγια πρὸς τῆς ὁδοῦ τὴν χαλεπότητα· ὥστε αἱρόμενοι τὰς ἁμάξας ἐξέφερον ἐκ τῶν δυσπόρων.

Ἐξηρμένην. ὑψουμένην.

Ἐξήρτα. ἐξῆπτεν, ἀπεκρέμα. Τὰ δὲ γράμματα τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδριάντων ἐξήρτα.

Καὶ Ἐξηρτῆσθαι, ὁμοίως. Ἐξηρτίσθαι δέ, ἑτοιμάζεσθαι, εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς παρασκευὴν ἐξηρτίσθαι πολέμου.

Ἐξηρτυμένος. παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος. 773

Ἐξῆς. μετὰ ταῦτα.

Ἐξησθεννηκότας. τεταλαιπωρηκότας, παρειμένους. Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους μάχεσθαι παρεσκευασμένους, καὶ δόξαντες ἐξησθενηκότας τὰ σώματα ὑπὸ λιμοῦ τὸν τάχιστον αἱρεῖσθαι τῶν θανάτων.

Ἐξήσκει. ἐπαίδευεν, ἐγύμναζε. Καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων ὅμως ἔκαμνε, καὶ τὰς δυνάμεις ἐξήσκει καὶ κατεκόσμει πρὸς τὸ ἀνδρικώτερον.

Ἐξησκηκότες. καμόντες.

Ἐξητάσθης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ὡράθης.

---

1. *Αἳ καθήμεθ᾽ ἐξηνθ.*] Aristoph. Lysistr. 43. sqq. omissis vv. 46. 47. *Αἳ* om. *V. *ἐκαθήμεθ᾽* V. 3. *κιμβερίκ᾽*] *κιμμέρικ᾽* B. *V. *κίμβερικ᾽* Med. *καὶ... μέρικ᾽* E. 4. *κἤγχουσα*] *κήγχουσα* A. B. *V. Med. *κόγχουσα* E. 5. *Ἐξήνιον*] Vid. Suicerl Thes. Eccles. in v. 7. *Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπ.*] Aristoph. Vesp. 1282. *Εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.* Huc Suidas respexit. Confer ibi Scholiastam: itemque Nostrum infra v. *Χάραξ*. *Küst.* *χάραγξ* B. E. 8. *σωζόμενον*] Sic recte [cum inferiore gl. et Prov. Bodl. 455.] habet Enarrator Comici loco laudato. At priores editt. [et A. B. V.] male *σώζον*. *Küst.* *ὑπὸ τοῦ σωζομένου τὸ σῶζον ἀπατηθῇ* E. 9. *Ἐξήπαφεν*] Vid. Od. ξ'. 379. *Ἐξήπαφεν: ἐξηπατήθησαν* E. 11. Post hanc gl. cum A. V. delevi, quae Lex. Bachm. habet: *Ἐξήρετο. ἠρώτα.* Recte *ἐξείρετο* Il. έ. 756. 14. *Οὐ γὰρ ἐξ.*] Idem locus recurrit in v. *Ὑποζύγια*.

1. *Ἐξηρτίσθαι δέ, ἑτοιμάζεσθαι*] Scribendum, *ἐξηρτύσθαι*. Polybius lib. III. c. 18. *Πυνθανόμενος δὲ τὴν τε πόλιν ὀχυρὰν εἶναι καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι, πρὸς δὲ καὶ ταῖς χορηγίαις ἐξηρτύσθαι καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς, ὑπερῆρτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυχρόνιον συμβῆ γενέσθαι τὴν πολιορκίαν.* Quare istud fragmentum, quod Suidas conservavit, Polybio assignandum videtur. *Toup.* III. p. 65. Servandum illud *ἐξηρτίσθαι*. *δέ* om. *V. 2. *ἑτοιμάσθαι, εὐτρεπίσθαι* E. 3. Post hanc gl. delevi, *Ἐξήρτημαι, γενικῇ*, cum A. V. 4. *Ἐξηρτυμένος*] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. male *ἐξηρτημένος*. *Küst.* Onosander p. 84. ubi male *ἐξηρτημ.* *Toup.* MS. *παρὰ Ἡροδότῳ*] Loca Herodoti, in quibus vox *ἐξηρτυμένος* occurrit, annotavit Portus in Lexico Ionico. *Küst.* Vid. Gl. I, 43. *Ἡροδότου* A. 6. *Ἐξῆς*] *καὶ ἐφεξῆς* addit E. 8. *Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμ.*] Fragmentum hoc ex Polybio depromptum esse suspicor. *Küst.* E Dione contra Maius in Collect. Vatic. T. II. p. 565. 9. *δόξαντες*] *δόξαντας* B. *δόξαντας ἐξησθενηκότας* E. 12. Fragmentum ad Icci res an ad Herodici referebat Hemsterhusius Append. in Lucian. p. 25. Cui parum favet *τὰς δυνάμεις*, quod virtutem quandam imperatoriam celebrari docet. Ceterum non satisfacit arguta verborum concinnitas *σῶμα οὐκ ἔχων πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς*: quae nescio quid insipidi recondit. Neque hanc dubitationem, ut libere confitear, exemit Hermannus *εὖ* ante *ἔχων* revocando: *praeter vigorem et alacritatem* (cuius aliqua significatio possit externis etiam indiciis prodi) *corpore non satis valens.* 14. *ἀνδρικώτατον*] *ἀνδρικώτερον* scripsi cum A. *V. 17. *Ἐξητάσθης*] Ex Harpocratione. *Küst.* Rectius Harpocr. *Ἐξετάζεσθαι. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶσθαι. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου.* Dicit p. 1121, 24. Alter locus est in Androt. p. 613. extr., ubi legitur *ἐξητάσθης. περὶ στεφάνου*] *κατὰ στεφάνου* A. B. V.

---

libus. *Quae sedemus fuco nitentes, crocota gestantes, corporisque cultu insignes, et tunicis cimbericis calceisque pretiosis indutae. — nec desunt anchusa tunicaeve pellucidae.* *Ἐξήνιον*. Indomitum, quod imperium recusat. *Ἐξήνυον* vero, conficiebant. *Ἐξηπάτησεν ἡ χ.* Vallus vitem decepit. proverbium quod tunc locum habet, cum id quod servandum est a servatore decipitur. *Ἐξήπαφεν*. Decepit. *Ἐξῆπται*. Suspensum est, pendet. Et *Ἐξῆπτο*, de flamma incensa. *Ἐξῆρεν*. Discessit. *Ἐξήρηνται*. Eiecti sunt. *Ἐξήρκει*. Valebat. *Nam iumenta ferendis itineris difficultatibus paria non erant. quare milites plaustra humeris tollentes ex locis transitu difficilibus efferebant.* *Ἐξηρμένην*. Elatam. *Ἐξήρτα*. Suspendebat, appendebat. *Litteras autem regias statuis appendebat.* Et *Ἐξηρτῆσθαι*, suspensum esse. *Ἐξηρτίσθαι* vero, paratum esse, praeparatum esse. *Et ad bellum omnia parata esse.* *Ἐξηρτυμένος*. Apud Herodotum est, instructus, paratus. *Ἐξῆς*. Deinceps. *Ἐξησθενηκότας*. Delassatos, viribus exhaustos. *Galli vero cum viderent Romanos ad pugnandum paratos esse, existimabant eos fame confectos id quaerere, ut quam celerrimo mortis genere vitam finirent.* *Ἐξήσκει*. Exercebat, instituebat. *Cum animo quidem esset strenuo, sed corpore infirmo, nihilominus laborabat, copiasque exercebat, easque disciplina militari maiorem ad fortitudinem instituebat.* *Ἐξησκηκότες*. Qui elaborarunt. *Ἐξητάσθης*. Visus es, spectatus es. Demosthenes in orationibus contra Stephanum et contra Androtionem.

Ἐξητασμένον. ἠκριβωμένον. Οὐκ ἂν εὕροι τις οὔτε δαψιλὲς οὔτε πρὸς τὸ δίκαιόν τε καὶ ἴσον ἐξητασμένον.

Ἐξηχεῖτο. ἐξηκούετο.

Ἐξιάλλειν. ἐκβάλλειν.

Ἐξίδισεν. ἀπεπάτησεν. Ἀριστοφάνης·

Εἴτε Πατροκλείδης τις ὑμῶν χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν εἰς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἔπτατο.

Ἐξίῃ. μέλλοντος σημασίαν.

Ἐξίησιν. ἐξέρχεται.

Ἐξικμασμένη. ἐξηραμμένη. Ἄλλως τε ἐν ξηρᾷ χώρᾳ ὑπὸ τοῦ θέρους ἐξικμασμένῃ δεινῶς ἐσπάνισεν ὕδατος.

Ἐξίλασμα. ἡ δυσώπησις, ἡ παράκλησις.

Ἐξιλάσομαι. αἰτιατικῇ· δυσωπήσω.

Ἐξίλλειν. ἐκφεύγειν.

Ἕξις. ἕξις ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν ἑκάστου ἐνέργεια καὶ ὁλοκληρία. οἷον ἐπὶ μὲν ψυχῆς αἱ ἀρεταί· ἐπὶ δὲ σώματος τὸ ἐντελὲς τῶν μελῶν καὶ ἀνάλογον καὶ ὑγεία. ἡ δὲ τούτων ἀταξία καὶ διαμάρτησις καὶ καθόλου ἀναίρεσις λέγεται στέρησις. διαφέρει δὲ ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσμετάθετός ἐστιν, ἡ δὲ διάθεσις εὐμετάβλητος. διάθεσις δὲ ἡ κατὰ συμβεβηκὸς τοιάδε ἑκάστου ποιότης· λέγομεν γὰρ ὅτι πολεμίως ἢ φιλικῶς διάκειται ὁ δεῖνα πρὸς τόνδε, ἢ ὁ δεῖνα ἄνθρωπος ὑγιεινότερως διάκειται πρὸς ἑαυτὸν νῦν ἢ πρότερον.

Ἕξις. δυσμετακίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις. διαιρεῖται δὲ ἡ ἕξις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν. ἕξεως δὲ εἴδη ἀρετή τε καὶ κακία.

Ἐξισωτής. ὁ ἐπόπτης. 774

Ἐξιστάμενος. ἀντὶ τοῦ παραχωρῶν. Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὴν δὲ ἀληθεστέραν αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπληττόμενος.

Ἐξίστασθαι. διαχωρίζεσθαι. Ὅ δὲ ὅσοι τῆς στάσεως ἐναγεῖς ἐκέλευσεν ἐξίστασθαι, οὓς κατηκόντισεν.

Εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύοι.

ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν. Καὶ αὖθις·

---

5. Ἐξιάλλειν] Zon. p. 780. Vid. infra v. Ἐξίλλειν. 6. Ἐξίδισεν] Ἐξέδησεν E. ἐξίδησεν B. Med. bis. Ἀριστοφάνης] Av. 792. Εἴτε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν, Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο. Ad hunc locum Aristophanis respexit Eustathius in Il. ν. p. 950, 55. ubi sic inquit: Ὅ (τὸ ἀποπατεῖν) καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησίν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ χωρίου, τοῦ Ἴδιον, ὡς ἐνόησα. Küst. Haec supplenda sunt ex v. Χεζητιῶν. 7. Προκλείδης] Πατροκλείδης A. V. 8. θοιμάτιον] μάθοιον V. Ox. 9. μέλλοντος σημασίαν] ἐξέλθη E. ἐπὶ μέλλοντος Zonaras. 11. Ἄλλως τε] Similem locum ex Dion. Cass. LXXV, 2. protulit Tittmannus in Zonaram, male positis numeris XXXV, 2. Gaisf. 12. ἐξικμασμένη] ἐξικμασμένος A. 14. Ἐξίλασμα] Glossa sacra: vide Psalm. XII, 3. aliosque locos ab intpp. Hesychii congestos. 15. Ἐξιλάσομαι] Item glossa sacra. Ἐξιλάσομαι. δυσωπήσω Zon. p. 781. Statim revocavit Gaisfordus, quod A. V. ignorant, a Küstero praetermissum, Ἐξιλεοῦσθαι. ἐξευμενίζειν addit E. 16. Ἐξίλλειν] De scribendi ratione monet Phrynichus Bekkeri p. 19, 16. Interpretationem ἐκφεύγειν in suspicionem adduxit H. Stephanus. Itaque Gaisfordus: „Reponendum fortasse ἐκβάλλειν. Vulg. tamen defendit Suid. v. Ἐξούλης: qui et ἐκβάλλειν habet paulo inferius. Vide Moerin p. 145. cum nota Piersoni." 20. ἀταξία] ἀτευξία A. V. ἐυταξία B. E. Hinc instauretur Zon. p. 760.

4. ὑγιεινότερος] ὑγιεινοτέρως A. B. V. E. Edd. ante Küst. τόνδε] τόδε Med. 6. δυσμετακίνητος] A. in marg. Διαφέρει ἕξις διαθέσεως· ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος, ἡ δὲ διάθεσις εὐκίνητος. ζήτει ἐν τῷ Διάθεσις. 7. ἡ λέξις *V. 8. ἀρετή τε καὶ κακία] Schol. Gregor. Naz. Stelit. p. 59. ap. Gaisf. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ ἕξις καὶ ἐπὶ κακίας λέγεται. τινὲς γὰρ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς μόνης ἠξίουν λέγεσθαι, ἐπὶ δὲ κακίας τὴν στέρησιν. 9. Ἐξισωτής] Quos Graeci ἐξισωτάς, Latini peraequatores vocant. Vide Valesium in Eusebium de Vita Constant. Imperat. lib. IV. c. 3. et Dufrenium in utroque glossario. Küst. Accedat Gesnerus in Luciani Philopatr. 19. ἀναγραφεύς subiecit Zon. p. 756. Schol. Lycophr. 615. attulit Toupius. 10. Ἐξιστάμενος] Ante h. gl. Ἐξίσταμαι γενικῇ καὶ ἐξιστάμενος B. E. Med. Ὁ οὖν Μάρκελλος] Ex Eunapio ista citare Suidam hic et in Σαλούστιος notat Vales. in Amm. Marcell. XVI. p. 61. [c. 4, 3.] Reines. 12. μόνου] μόνον E. 14. ἐκπληττόμενος] ἐκπληττομένου E. 18. Εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετ.] Aristoph. Ran. 347. ἡμετέροις *V. ἡμετέροισιν χοροῖς Med. Uterque post χοροῖσιν (χοροῖσι Edd.) habet ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν, quae infra absunt. Silet Gaisfordus. 20. μὴ] μὲν E. Deinde καθαρεύει ut videtur nullus Suidae liber.

Ἐξητασμένον. Accurate elaboratum. *Nemo reperiat quicquam aut largum aut ad iustitiam et aequitatem exactum.* Ἐξηχεῖτο. Exaudiebatur. Ἐξιάλλειν. Eiicere. Ἐξίδισεν. Cacavit. Aristophanes: *Sive aliquis vestrum instar Patroclidis cacaturiat, non cacabit in pallium, sed evolabit.* Ἐξίῃ. Futuri significationem habet. Ἐξίησιν. Egreditur. Ἐξικμασμένη. Exsiccata. *Praeterea in regione arida et aestu exsiccata graviter aquae penuria laboravit.* Ἐξίλασμα. Placatio, exoratio. Ἐξιλάσομαι. Accusativo iungitur. placabo. Ἐξίλλειν. effugere. Ἕξις. Habitus est naturalis cuiusque rei actio atque integritas: ut in anima virtutes, at in corpore membrorum integritas et partium convenientia, et sanitas. horum vero perturbatio et aberratio et omnino interitus vocatur privatio. differt autem habitus ab affectione. nam habitus quidem difficulter mutari potest, affectio vero facile mutatur. affectio autem est haec vel illa cuiusque rei qualitas ab accidente manans. dicimus enim hostiliter aliquem vel amice erga hunc vel illum affectum esse; vel hominem cum se ipso collatum nunc magis quam ante sanitate affici. Ἕξις. Habitus est affectio, quae difficulter mutari potest. dividitur autem habitus in virtutem et vitium. habitus enim species duae sunt, virtus et vitium. Ἐξισωτής. Peraequator. Ἐξιστάμενος. Cedens. *Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solum nomen et habitum Iuliano concedebat, interiorem autem ipse imperii vim administrabat.* Interdum est etiam attonitus. Ἐξίστασθαι. Discedere. *Ille vero omnes, quotquot seditionis rei erant, secedere iussos telis confecit.* Aristophanes: *Linguis favere decet, et ab choris nostris omnes recedere, qui horum sacrorum ignari vel mentem castam non habent.* Et iterum: *Ab cho-*

Ἐξίστασθαι μύσταισι|χοροῖς· Ἀριστοφάνης.

Ἐξίστησιν. ἐκπλήττει. Οὔτε δέος ἐξίστησιν αὐτοὺς οὔτε δαπάναι οὔτε πόνος.

Ἐξιστορήσαντες. ἀναζητήσαντες, διηγησάμενοι. Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδεμένους.

Ἐξισοῖ. ἴσα πράσσει. Σοφοκλῆς·

Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

[Ἐξισοῦμαι. δοτικῇ.]

Ἐξιτηλία.

Ἐξίτηλα. ἀφανῆ, εὐτελῆ, χαῦνα.

Ἐξιτηρίους εὐχάς. ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἰοῦσιν ἢ πρὸς θάνατον.

Ἐξιτηρία καὶ Ἐξαγγελία. κατὰ Ῥωμαίους τὰ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου παρεχόμενα.

Ἐξιχωρίζεσθαι. ἐκπιέζεσθαι, τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν. Καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι.

Ἔξοδία. ἡ ἔξοδος. Πολύβιος· Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν.

Ἔξοδίαν. Πάνδημον ἐξοδίαν ποιησάμενοι καθῆκαν ἐνέδραν.

Ἐξόδιοι νόμοι. αὐλήματα, δι' ὧν ἐξῆεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί. οὕτως Κρατῖνος·

Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους.

Ἐξόδων. ἀνατολῶν. Λαβίδ· Οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ δυσμῶν.

Ἐξοκέλλει.

Ἐξολίσθη. ἐκπέσῃ.

Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν τοῦτο τὸ ῥῆμα, ὡς 775
μήποτ' ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς. ὁ γὰρ κίνδυνος οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν.

Ἐξολῶν. ἐκβάλλειν μέλλων καὶ ἐξωθεῖν τῆς πολιτείας.

Ἀλλαντοπώλης ἐσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.

Ἐξομηρευσάμενος. καλῶς διοικήσας. Τὴν

1. χοροῖς] χοροῖσιν E. Med. 2. Ἀριστοφάνης] Ran. 363. Iunge καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης. 5. Post caput gl. αἰτιατικῇ Med. διηγησάμενοι] Id spectat ad usum labentis aevi. Gaisfordus ascripsit Abresch. in Aeschyl. T. I. p. 208. 6. Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσ.] Haec verba leguntur apud Herodotum lib. VII. c. 195. hoc tantum discrimine, quod dialectum Ionicam Herodoti in communem hic mutaverit Suidas. Küst. 9. πράττει] πράσσει A. E. Σοφοκλῆς] Electr. 1194. 12. Glossam notavi, quam *V. ignorat. 13. Ἐξιτηλία] Vocem agnoscit Hesychius. Ἐξιτήλια V. 14. Ἐξίτηλα] Vid. Ἔκπλυτον. Hemst. Herod. I, 1. Schol. Greg. Naz. fol. 97. in MS. Paris. ἐξίτηλα οἷον ἄμαυρα καὶ ἔξω τοῦ τεθηλέναι καὶ θάλλειν εἶναι. ἐκ τῶν Ἡροδότου παρῆκται. Gaisf. 15. Ἐξιτηρίους εὐχάς] Gregor. Nazianzenus Orat. XX. p. 333. Παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα, καὶ ὅσα τῆς ἐκδημίας, ἐξιτήριοι λόγοι, προπόμπιοι, ἀνακλήσεις, οἰμωγαί, περιπλοκαί, δάκρυα. Hic ἐξιτήριοι λόγοι vocantur sermones, quibus se mutuo alloquuntur amici, quorum alter ab altero discessurus est. Apud eundem Nazianzenum in eadem oratione p. 370. ἐξιτήριοι λόγοι vocantur suprema Basilii morituri verba: quod exemplum pertinet ad ultimam vocis ἐξιτήριος interpretationem, quam Suidas hoc loco tradit. Küst. Plura Suicerus in Thes. Eccl. Cf. Piers. in Moer. p. 222. Differt vocibus Zon. pp. 756. 760. 16. ἰοῦσιν] ἔχουσιν Lex. Bachm. p. 225. et Etym. M. 17. Ἐξιτηρία] Vide de hac voce Dufrenium in Glossario Graeco. Küst. Ἐξιτορία A. Scribendum Ἐξιτήρια καὶ ἐξαγγέλια. 20. οἷον] καὶ οἷον A. B. V. Haec ex v. Ταριχεύειν esse petita vidit Gaisfordus. καὶ εἰς γάρον οἷον ἐ. Zon. p. 782. εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι] Huc spectat quod Plinius garum appellat *putrescentium piscium saniem*, et Artemidorus lib. I. c. 68. σηπεδόνα. Küst.

1. Πολύβιος] VIII, 26, 1. Ubi scribendum ἐπ' ἐξοδίᾳ. 5. ἐνέδρας Zon. p. 761. 6. αὐλήματα] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. male αὐλοί. Küst. Cf. Hesychius. 7. οὕτως Κρατῖνος] οὕτως om. A. In Cratini versu refingendum opinor αὐλῇ sc. ὁ αὐλητής. 9. Λαβίδ] Psalm. LXXIV, 6. Küst. 11. Ἐξοκέλλει] Ἐξόκειλεν A. ut videtur ex em. Ἐξοκέλλη Med. Ἐξοκέλλει *V. post gl. Ἐξόδιοι. Om. Küst. 12. Ἐξολίσθῃ — μήποτ' om. A. 13. Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν τοῦτο τὸ ῥ.] Aristoph. Eccles. 286. Τοῦτο γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ Ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς ἢν ἁλῶμεν. Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus et distinguendus est. Küst. τοῦτο τὸ ῥῆμα natum ex interpretatione superioris ὦνδρες. 19. Ἀλλ' ἀντὶ πόρων ἔστω τ.] Locus hic corruptissimus est, qui apud Aristophanem Equ. 143. sic legitur: Ἀλλαντοπώλης ἐσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. ἀλλ' ἀντοπῶ ἐσθ' ὁ A. ἐσθ' ὁ item B. E. ἀλλαντοπώλων (— λῶν Ox.) ἐσθ' ὁ V. Ox. Mox ἐξ ὅλῳ A. 20. Ἐξομηρευσάμενος] Hanc et seq. gl. sic exhibet E. Ἐξομηρευσάμενοι. ὁμογνώμονας ποιήσαντες. ἐξομηρευσάμενος ἠσφαλίσατο φρουρᾷ. Ἐξομηρευσάμενος. καλῶς διοικήσας. τὴν δὲ πόλιν ἐξομηρευσάμενος ἠσφαλίσατο φρουρᾷ· ἢ (pro ἢ Zon. p. 782. καὶ) ἀντὶ τοῦ συμφωνήσας. Ἐξομηρευσάμενος δὲ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τοὺς πλείους τῶν δυναστῶν ἐνέβαινεν εὐθαρσῶς εἰς τὸν πόλεμον. Posteriorem dicendi formam confirmat Strabo VI. extr. Cf. v. Ὁμηρεύειν.

---

ris mysticis recedere. Ἐξίστησιν. Deterret. *Nec metus ipsos deterret nec sumptus aut labor.* Ἐξιστορήσαντες. Qui quaesiverunt, qui narrarunt. *Graeci sciscitati ea, quae de exercitu Xerxis cognoscere cupiebant, eos vinctos dimiserunt.* Ἐξισοῖ. Paria facit. Sophocles: *Mater quidem vocatur, at in nullo matrem exaequat.* id est, facta eius nomini matris non respondent. [Ἐξισοῦμαι. Dativo iungitur.] Ἐξιτηλία. Ἐξίτηλα. Evanida, vilia, inania. Ἐξιτηρίους εὐχάς. Preces vel vota, quae valedicentes in discessu faciunt, aut quae concipiuntur in mortis accessu. Ἐξιτηρία et ἐξαγγελία. Sic Romani vocant ea quae pro mercibus exportandis penduntur. Ἐξιχωρίζεσθαι. Exprimi, saniem emittere. *Et quasi in saniem vertere, ex qua garum conficitur.* Ἔξοδία. Expeditio. Polybius: *Primum igitur ut ad expeditionem ex urbe egressi in itinere remanserunt.* Ἐξοδίαν. Exitum. *Cum toto populo ex urbe egressi insidias hosti struxerunt.* Ἐξόδιοι νόμοι. Tibiarum modi, ad quos chori et tibicines exibant. sic Cratinus: *Ut exodios vobis tibia canam modos.* Ἐξόδων. Orientis. David: *Neque ab oriente, neque ab occidente.* Ἐξοκέλλει. Ἐξολίσθῃ. Elabatur. *Oportet nos semper memores esse illius nominis, ne id unquam ex animo nostro excidat. periculum enim haud parvum est, si in facinore hoc deprehendamur.* Ἐξολῶν. Perditurus et ex civitate electurus. *Isiciarius eum perditurus est.* Ἐξομηρευσάμενος. Qui recte administravit. *Ob-*

δὲ πόλιν ἐξομηρευσάμενος ἠσφαλίσατο φρουρᾷ. ἐξομηρευσάμενος οὖν ἀντὶ τοῦ συμφωνήσας.

Ἐξομηρευσάμενοι. ὁμογνώμονας ποιήσαντες. Ἐξομηρευσάμενοι δὲ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τοὺς πλείους τῶν δυναστῶν ἐνέβαινον εὐθαρσῶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐξομιλῶ. δοτικῇ.

Ἐξόμνυσιν. καὶ Ἐξόμνυσθαι, ἀρνεῖσθαι.

Ἐξομολόγησις. εὐχαριστία.

Ἐξ ὁμολόγου. ἐκ προφανοῦς. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ συστάδην μάχας πολλοὶ ἔπιπτον ἐξ ἀμφοτέρων. Καὶ αὖθις· Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου καταβαίνειν οὐχ οἷός τ' ἦν. κατὰ πρόσωπον.

Ἐξομολογοῦμαι. δοτικῇ.

Ἐξομόργνυνται. ἀπομάττονται, ἀφοσιοῦνται.

Ἐξομόσασθαι. οἱ μαρτυρήσειν τισὶν ἐν διακαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

Ἐξομόσαιτο. παντελῶς ἀρνήσαιτο. Δημοσίᾳ δὲ κἂν ἐξομόσαιτο, τοῦ εἶναι τῆς Κότυος.

Ἐξόν. δυνατόν. Ἰώσηπος· Νῦν δὲ Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἐξὸν μὴ θέλειν.

Ἐξόν.

Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ἐπὶ τῶν πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γραῶν. καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς.

Ἐξονομήνῃς. ἐξ ὀνόματος ἐξείπῃς.

Ἐξονυχίζειν. ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι. Βλάβην νομίζομεν τὸ μὴ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. ἢ τὸ ἀκριβολογεῖσθαι.

[11]Ἐξ ὄξους δίκη. 776

---

7. Om. Küst. silente Gronovio. 8. Ἐξόμνυσθε, ἀρνεῖσθε Lex. Bachm. p. 225. ἀρνεῖσθαι om. V. 9. Sub gl. finem delevi ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων cum A. B. V. E. Gaisfordus tamen ea nolebat abiici, laudans Abreschii annott. in N. T. p. 533. Satis est hanc pro glossa sacra haberi. 10. ἐκ προφανοῦς] ἐκ cum A. B. E. V. Med. Zon. p. 765. abiecit Gaisfordus, quo carere non licet. προφανῶς E. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου] Respexit, opinor, Suidas Polyb. p. 965. [XI, 32.] Διὰ τὸ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ συστάδην μάχας. Toup. Polybianis fr. grammaticis ascripsit Schweighäus. T. V. p. 86. 12. Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολ.] Haec sunt verba Polybii lib. III. c. 90. Küst. 13. κατὰ πρόσωπον] Hae duae voces non sunt pars fragmenti praecedentis, sed interpretatio τοῦ ἐξ ὁμολόγου: quas proinde Portus male cum superioribus miscuerat. Küst. Nescio tamen an non Polybianis, addita copula καί, coniungi debeant, praesertim collato loco a Toupio citato: IV, 8, 11. πρὸς δὲ τὴν ἐξ ὁμολόγου καὶ κατὰ πρόσωπον φαλαγγηδὸν ἔφοδον. Gaisf. Parum verisimilis coniunctio, siquidem Polybius etiam ὁλοσχερῆ posuit. Ceterum κατὰ ἄσωπον A. 15. Om. vulg. silente Gronovio. Cf. Zon. p. 782. 16. Ἐξομόργνυνται] Vid. Ruhnkenius in Tim. p. 113. 17. Ἐξομόσασθαι] Eadem Etym. M. p. 349. Breviter Lex. Rhet. p. 188. Copiosius scriptores de lite Attica p. 672. Gaisfordus appellarat Heraldum adv. Salmas. p. 489.

3. Δημοσίᾳ] Locus extat apud Synesium Calvit. Encom. p. 85. C. ubi plenius et emendatius ita: Ὅστις δὲ λάθρα μέν ἐστι πονηρός, δημοσίᾳ δὲ κἂν ἐξομόσαιτο, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρέχεται γνώρισμα τοῦ θιασώτης εἶναι τῆς Κότυος. Unde liquet pro οὐκ ἄν in Suida reponendum esse κἄν, deinde excidisse quaedam post vocem ἐξομόσαιτο, saltem post τοῦ omissum esse θιασώτης. Albert. Obss. Misc. IX. p. 148. Synesii locum observaverat etiam Hemsterhusius, eumque Küsterus integrum descripsit in v. Κότυς. 4. οὐκ ἄν] κἂν A. V. Zon. p. 783. Mox τοῦτον εἶναι *V. 5. δυνατοῦ ὄντος] δυνατόν A. B. V. E. Ἰώσηπος] Lib. VI. de Bello Iud. p. 925. [V, 8, 1.] sed ubi rectius sic legitur: Νῦν δὲ Ἰουδαίους μὲν ἐλπίσας δυσωπήσειν, ἐξὸν κακοῦν, τὸ μὴ θέλειν. Küst. Iosephus V. p. 344. Supra v. Δυσωπῶ, ubi quoque legitur, ἐν τῷ κακοῦν ἐξόν, et sic legendum opinor apud Iosephum, modo distinguas, ἐν τῷ, κακοῦν ἐξόν, μὴ θέλειν. Restituenda quoque haec vox Onosandro c. 37. p. 96. ubi pro ἐξ ὧν l. ἐξόν. Toup. MS. Qui distinctionem instituit admodum perplexam. Immo reddendum tam Suidae quam Iosepho, ἐξὸν κακοῦν, τῷ μὴ θέλειν. 8. Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠν.] Versus Aristoph. Eccles. 1037 — 39. Haec cum seqq. usque ad γραῶν abierunt in v. Κρεάγρα. ὠνοίμεθ'] ὠνούμεθ' A. B. V. Ox. E. Med. 9. καθέντα] κραθέντα B. E. γραΐδιον Edd. 11. καὶ ἀσελγῶν γραῶν] γραῶν καὶ ἀσελγῶν E. 12. Πέτρος] Act. Apost. II, 29. 14. Ἐξονομήνῃς. ἐξ ὀνόματος ἐξείπ.] Ex Scholiasta Homeri Il. γ'. 166. sed ubi pro ἐξείπῃς legitur εἴπῃς. Küst. Ipsum εἴπῃς E. et Zon. p. 783. cui colorem adiicit ἐξείπῃς ἐξ ὀνόμ, A. ἐξ ὀνόματος om. Lex. Seg. Sed ἐξ ὀνόματος εἰπὼν ἤ (l. εἴπῃς) ἐξείπῃς Hesychius. 15. Βλάβην νομίζομεν τὸ μ.] Fragmentum hoc, si bene memini, apud Artemidorum extat; quamvis librum et caput nunc in promptu non habeam. Küst. Recte meminit: leguntur enim I, 17. p. 20, 36. et paulo quidem pleniora. Hemst. Indicarat H. Stephanus. 17. ἀκριβολογεῖσθαι] Id est, exigue et exiliter ad calculos omnia revocare, ut Ciceronis verbis utar. Dicitur enim haec vox de hominibus sordidis et avaris, ut recte observavit Menagius in Laertium lib. III. segm 50. Confer etiam Nostrum infra v. Ἐφεῖσθω. Küst. Vide Phrynichum Seg. p. 13, 15.

---

sidibus autem acceptis civitatem praesidio firmavit. vel significat, qui pactionem fecit. Ἐξομηρευσάμενοι. Qui aliquos in concordiam redegerunt. *Cum autem hoc modo plerosque dynastas obsidibus acceptis sibi obstrinxissent, bellum audacter susceperunt.* Ἐξόμνυσιν. Et Ἐξόμνυσθαι, eierare. Ἐξομολόγησις. Gratiarum actio. Ἐξ ὁμολόγου. Ex compacto. *Propter pugnas condictas et statarias multi utrimque ceciderunt.* Et alibi: *Ut in casum universae dimicationis ex compacto veniret, adduci nullo modo poterat.* ubi significat id quod aperto Marte. Ἐξομόργνυνται. Abstergunt, expiant. Ἐξομόσασθαι. Qui promiserant se aliquibus in iudicio testimonium dicturos esse, si tamen postea adversus aliquem testari nollent, iurabant se nihil scire: idque ἐξομόσασθαι dicebatur. Ἐξομόσαιτο. Omnino negaverit. Ἐξόν. Cum liceat. Iosephus: *Sperans autem fore, ut verecundia Iudaeorum animos flecteret, si viderent, se, quamvis posset, haud tamen gravius quicquam in eos consulere.* Ἐξόν. *Quare tandem harpagones ad cados extrahendos emamus, cum liceat vetula tali demissa cados ex puteis extrahere?* dicitur hoc de vetulis impudicis et lascivis. Et Apostolus Petrus: *Viri fratres, cum liceat ad vos libere verba facere.* Ἐξονομήνῃς. Nomine vocaveris. Ἐξονυχίζειν. Ad unguem exigere, exiliter ad calculos omnia revocare. *Nisi accurate omnia persequamur et ad unguem exigamus, id damnum ducimus.* Ἐξ ὄξους δίκη.

Οὗτοι καταπροίξη, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην.

Ἐξόπλους. *Ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον.*

Ἐξοργιεῖν. *εἰς ὀργὴν ἐμβαλεῖν. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ, οὐχ ὅτι καταπλῆξειν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι.*

Ἐξορευγμία. *ἡ ὀρυγή.* [*Ὀξυρευγμία δὲ λέγεται, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ.*]

Ἐξορίζομαι. *γενικῶς.* *Ἐξορίζω δὲ αἰτιατικῶς.*

Ἐξόριστον. *ἀντὶ τοῦ φυγάδα.* *Δημοσθένης.*

[*Ἐξοστρακισμός.* *ἐξορισμός.* *ἐν τῷ Ὀστρακισμός.*]

Ἐξορχησάμενος. *ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδράς.* *Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.*

Ἐξ οὗ. *οὐ σημαίνει τὴν ὕλην, ὡς τοῖς ἔξω δοκεῖ· ἀλλὰ συνηθέστερον τῇ γραφῇ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω αἰτίας τὴν φωνὴν ταύτην παραλαμβάνειν, ὡς ἐπὶ τοῦ, Εἷς Θεός, ἐξ οὗ τὰ πάντα.* *κέχρηται μέντοι καὶ ὁ τῆς ἀληθείας λόγος τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης πολλάκις, ὡς ὅταν λέγῃ· Ποιήσεις τὴν κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσήπτων.* *Καί· Ποιήσεις τὴν λυχνίαν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ.* *Καί, Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός.* *Καί, Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς κἀγώ.*

[*Ἐξοστρακίζω.* *γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.*]

Ἐξουθενῶ σε. *ἀντ' οὐδενός σε λογίζομαι.*

Ἐξούλης. *κατὰ τῶν ἐλασάντων τοὺς ἐλόντας ἐκ τῶν τοῦ ὤφλοντος, καὶ κατὰ τῶν ὀφλούντων τοῖς ἁλοῦσιν.* *ἐπειδάν τις καταδικασθεὶς μὴ ἐκτίνῃ τὴν καταδίκην, εἰσεπράττετο ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἄλλο τῷ δήμῳ τοσοῦτον· λελογισμένως πάνυ.* *εἰ γὰρ τῷ ἰδιώτῃ διπλάσιον ἐπράττετο, παραιτήσεως ἂν ἐτύγχανε δεόμενος ὁ ἁλούς, καὶ ἁπλοῦν ἂν ἐξέτινε.* *νυνὶ δὲ ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ δημόσιον.* *δηλοῖ δὲ καὶ Δη-*

1. *Οὗτοι καταπρ.*] Aristoph. Vesp. 1406,7. (1387.) τοῦτο] ταυτο A. (sine acc.) ταυτὸ B. V. E. Med. Similiter peccatum in eiusdem versus memoria v. *Καταπροίξεται.* 4. *Ἐξόπλους*] Inermes vel exarmatos in exemplo H. Stephanus interpretatur. 6. *Ἐξοργιεῖν*] Dio Cass. p. 81. D. *Hemst.* Sive l. XXXVIII. c. 34. 8. *ἐξοργιεῖν*] *ἐξ ὀργὴν* A. Supplendum ἤλπισεν in structura infinitivorum. 10. *Ἐξορευγμία*] Absurda finxit Suidas, et mendosa recepit. Vox est *Ὀξυρευγμία*, et *ἐρυγή, ructus acidus. Valck.* Mendosa repetit Zonaras. *ὀξυρευγμία — ἐποξίσῃ* om. A. quae olim in gl. *Ὀξυρευγμία* fuerant inculcata. Sed recte subiecit ea, quisquis monstrum illud *ἐξορευγμία* voluit ad tolerabilem rationem revocare. Ceterum intellexit H. Stephanus *ἐξορυγή* ponendum fuisse. *δὲ* om. *V. 12. Om. Küst. silente Gronovio. 13. *Δημοσθένης*] Adv. Mid. p. 548, 27. 14. *Ἐξοστρακισμός*] Vid. Timaeus p. 114. *ἐν τῷ Ὀστρ.* om. *V. qui glossam sequenti subiecit. Interim notavi. 16. *Ἐξορχησάμενος*] Ex Harpocratione. Vide etiam Suidam infra v. *Ἐξορχησάμην*, ubi alia vocis huius significatio traditur. *Küst.* *Ἐξωρχησάμενος* E m. sec. *αἰτιατικῇ* post caput gl. delevi cum Zon. p. 783. et *V. 17. *καὶ Ἀνδροτίωνος*] P. 614, 23. 18. *Ἐξ οὗ. οὐ σημαίνει τὴν ὕλ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba S. Basilii in Tractatu de Spiritu S. c. IV. p. 249. ed. Bas. ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.*

3. *Εἷς Θεός*] Ep. ad Corinth. I, 8, 6. 5. *ὅταν λέγῃ*] *ὡς ὅταν λέγῃ* A. V. Zon. p. 757. *καὶ οὗτος λέγει* B. *ὡς οὗτος λέγει* E. Med. Exemplum quo Basilius utitur derivatum est e Genes. 6, 14. 6. *Ποιήσεις*] His pro fundamento est locus Exodi c. 25. extr. 7. *Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος*] Ep. ad Corinth. I, 15, 47. 8. *διήρτισαι*] *διήρτισα* A. V. E. Med. Repugnat Iob. 33, 6. 9. *καὶ αἰτιατικῇ* om. A. B. Med. *Ἐξοστρακίζομαι γενικῇ, Ἐξοστρακίζω δὲ αἰτιατικῇ* E. Glossam ab *V. neglectam uncis inclusi. Deinde cum A. V. delevi: *Ἐξότου. ἐπίρρημα.* 10. Zon. p. 783. ubi prave *ἀντὶ τοῦ*. Cf. libellus de constr. verb. Herm. p. 395. Notabilem vocem, quam lexicographi nesciunt, *ἐξουδενωτής* usurpat Philodemus de vitiis col. 24. 11. *Ἐξούλης δίκη*] *δίκη* omisi cum A. B. V. E. Med. Sed in A. est lacuna, *δίκη* extat in marg. E. Hoc lamen facile caremus. siquidem fundus est observationis sententia Demosthenis infra descripta. Gaisfordus: „De hac actione multa Heraldus adv. Salmas. VII, 26. p. 619. seqq." 12. *ἐκ τοῦ*] *ἐκ τῶν τοῦ* A. V. Med. *τοῖς ἁλοῦσιν*] Lego *τοῖς ἑλοῦσιν*. Sensus enim est, actionem *ἐξούλης* locum habuisse contra eos, qui aliquid debebant actoribus, qui in iudicio victoriam obtinuerant. *Küst.* Porro refingendum erat *τῶν ὀφειλόντων*. Harpocratio sub finem: *ὅτι δὲ ἐπί παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου πίπτεται τοὔνομα καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνον τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων κτλ.* 15. *λελογισμένως*] Legendum videtur, *τοσοῦτον ἐδίδοτο λελογισμένως πάνυ*, i. e. *prudentissime dabatur.* Et *ἐξέτινε* ab *ἐκτίνω*. De hoc iudicio, quod *ἐξούλης δίκη* vocatur, consule Demosth. in Orat. c. Mid. p. 297. 309. 312. Item c. Onetor. p. 48. ubi *τὸ ἐτύμον* aperitur. Item c. Pantaen. p. 156. et ad Boeot. p. 176. Callipp. p. 414. *Portus.* *λελογισμένος* E. Satis erat post *τοσοῦτον* distingui; nam in ordine verborum male disiecto *καὶ ἄλλο τῷ δήμῳ τοσ.* vix offendimus. Ceterum haud scio an aptius legatur *τῷ δημοσίῳ*. 16. *διπλάσιον*] *διπλασίως* E. 17. *ἐξέτινε*] *ἐξέτεινε* A. B. V. Med. *νυνὶ δὲ*] *νυνὶ οὐδὲ* V. 18. *δηλοῖ δὲ καὶ Δημ.* — *εἰσελθεῖν δεδύνηται*] Haec omnia nihil ad rem faciunt, quae proinde per me deleas licet. *Küst.* Immo maxime faciunt, si modo ea suppleas, quae excideruut. Sumptus locus est ex Demosth. adv. Mid. p. 540, 21. unde inserui, postulante sensu, quae uncinis inclusa sunt. [Post *ὑπερήμερον* enim supplevit, *καὶ ἔχων, οὐδενὸς ἡμέμψω πω τῶν τούτου, ἀλλὰ λαχὼν ἐξούλης πάλιν οὐδέπω καὶ τήμερον*: quae maluimus inferiorem locum tueri.] Hoc bene animadvertit Tittmannus in Zonaram. *Gaisf.* Item Hudtwalkerus infra laudandus p. 147.

Haud sane per Apollinem istud impune feres. Quam libenter vero liticulam aceto conditam comedas. *Ἐξόπλους.* *Simul autem hostes armatos deprehendere in expeditione contra Macedones.* *Ἐξοργιεῖν.* Ad iram provocaturum esse. *Haec autem fecit Caesar, non quod putabat fore ut ille a se terreretur, sed ut ad iram provocaret; ex eaque re speciosam se belli gerendi causam nacturum sperabat.* *Ἐξορευγμία.* Fossura. [*Ὀξυρευγμία* vero dicitur, cum cibus coacuit.] *Ἐξόριστον.* Extorrem. Demosthenes. *Ἐξορχησάμενος.* Qui aufugit. Demosthenes in oratione contra Androtionem. *Ἐξ οὗ.* Non significat materiam, ut profanis scriptoribus placet: sed usitatius est Sacrae Scripturae vocem hanc assumere, cum de suprema causa loquitur; ut in hac sententia: *Unus est Deus, ex quo omnia.* utitur tamen veritatis oratio hac voce frequenter de materia, ut cum dicit: *Facies arcam ex lignis, quae non putrescant.* Et, *Facies candelabrum ex auro puro.* Et, *Primus homo ex terra terrenus.* Et, *Ex luto confectus es tu sicut ego.* *Ἐξουθενῶ σε.* Nihili te facio. *Ἐξούλης.* Interdictum de vi locum habebat, cum ex debitoris bonis expulsi essent, qui iudicio vicerant. item adversus debitores, qui causa cecidernnt. cum quis condemnatus iudicatum non persolvebat, populus id ab eo exigebat, et aerario tantundem pendere cogebat: si enim privatus duplum exigerat, fieri poterat ut reus impetrata remissione simplum tantum penderet. at vero respu-

μοσθένης· Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν τῆς κατηγορίας εἶλον ἐρήμην. οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον, ** εἰσελθεῖν δεδύνημαι. Τὸ δὲ κωλύειν ἐξίλλειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν ἐξίλλειν κατὰ τὸ ἔτυμον, τὸ ἐκφεύγειν καὶ περιπλέκειν μὴ παρέχοντα τὴν τιμωρίαν, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διακωλύειν.

777 [1]Ἐξούλης. ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξείργειν καὶ ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν. διακάζονται δὲ ἐξούλης κἀπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γινομένων τῶν καταδικασθέντων. οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν, ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ χρήστης κατέχειν ἐπιχειρῶν κτῆμα τοῦ χρεωστοῦντος, καὶ κωλυόμενος ὑπό τινος. καὶ ἀπεργασίας δέ τις εἰ εἴργοιτο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα ἐξούλης. καὶ περὶ ἀνδραπόδου δὲ καὶ παντός, οὗ φησί τις αὐτῷ μετεῖναι. Δείναρχος δὲ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας, τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν.

[2]Ἐξούλης δίκη. οἱ δίκην νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν χωρίον ἢ οἰκίαν, ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι, ἢ ἐμβατεύσαντες ἐξελαυνόμενοι, δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας, ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν. καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐξούλης καλεῖται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν. οἱ παλαιοὶ γὰρ τὸ κωλύειν καὶ ἀπελαύνειν ἐξέλλειν ἔλεγον.

[3]Ἐξ οὐρίου. ἐξ ἐπιτηδείου ἀνέμου. Κἂν ἐξ οὐρίων φέρηται τὴν ἄκραν ἔχων εὐημερίαν, ταλανίζειν τοῦτον χρή.

[4]Ἐξοχετευόμενα. ἐκρέοντα.

[5]Ἐξόχως. πάνυ.

[6]Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. παραινεῖ ἔξω κινδύνου εἶναι.

[7]Ἐξώγκωσεν. ὕψωσε. Καὶ χῶμα ἐξώγκωσαν αὐτῷ, καὶ ἐπιγράμματι τιμῶσι τῷδε.

[8]Ἔξω Γλαῦκε. χειμῶνα γὰρ σημαίνει ὁ θαλάττιος.

[9]Ἐξωδήκει. ὠγκώθη.

---

1. Post λαχὼν excidit ὕστερον. Mox οὐ δὲ ἀπήντα *V. 3. δεδύνημαι] δεδύνομαι V. ἐξίλλειν] ἐξέλλειν A. E. id quod sub finem harum glossarum extat. 4. ἔτυμον] ἕτοιμον A. 7. Ἐξούλης. ὄνομα δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum de Legg. Att. p. 413. 414. *Küst.* Potissimum vero Hudtwalk. de diaetetis Ath. p. 135. sqq. et *der Att. Prozess* p. 485. sqq. 9. τοῦ om. *V. ἐξίλλειν] Bifariam haec vox scribitur, ἐξίλλειν et ἐξείλλειν: quae διττογραφία inde orta est, quod a multis iam inde saeculis ῑ et ει apud Graecos eodem prorsus modo pronunciatum fuerit. Confer Harpocrationem v. Ἀπίλλειν, et Nostrum infra v. Εἴλλειν. *Küst.* Ἐξέλλειν E. [Schol. Bav. Demosth.] Harpocr. ed. ubi unus MS. ἐξίλλειν, alter ἐξελλειν. *Guisf.* Pauci Harp. libri ἐξέλλειν vel ἐξέλειν. Cum editis etiam Lex. Rhet. p. 252. 13. γενομένων] γινομένων dedi cum A. V. Harpocr. Pal. καταδικασθέντων] δικασθέντων Harpocr. ed. 14. μέντοι] μὲν τῇ A. V. Harp. Pal. μὲν τῆς E. δὲ Harp. ed. ἁλόντες] ἁλοῦντες A. 16. ἐδικάζετο δὲ — μετεῖναι desunt Harpocrat. ed. χρήστης] χρηστὸς A. 18 ἀπ' ἐργασίας Hudtwalk. p. 138. ἀπεργασίας etiam MS. Coisl. 177. δὲ εἴ τις] δέ τις εἰ A. V. Med. Harpocr. Pal. 19. δικάζεσθαι] καταδικάζεσθαι B. E.

1. ἐπὶ τῆς] Sic ex Harpocr. restituit Portus. ἀπὸ τῆς A. B. V. E. Med. 3. Ἐξούλης δίκη. οἱ δίκῃ νικ.] Haec αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex Lexico Rhetorico se deprompsisse testatur. *Küst.* δίκῃ] δίκην scripsi cum A. Etymol. et Zon. p. 762. 5. μὴ ἐμβατεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι] Haec supervacanea sunt, et salvo sensu deleri possunt; vel potius debent, propter ταυτολογίαν. *Küst.* Leg. ἢ ἐμβατεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι. Idem Etymologo vitium. *Hemst.* Sic etiam Valesius et Tittmannus. 8. ἐξέλλειν] Scribe ἐξίλλειν, ut apud Etymologum, et ipsum Suidam paulo ante. *Küst.* τὸ κωλύειν] τῷ κωλύειν A. 11. τὴν ἄγαν] τὴν ἄκραν A. V. Post hanc glossam Ἐξουσιάζω. γενικῇ delevi cum V. Habet A. in marg. Cf. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 292. 13. V. Hesychius. 15. Ἔξω βελῶν καθ.] Zenob. III. 89. adde Walz. in Arsen. p. 235. 18. ἐν ἐπιγράμματι] ἐν om. A. *V. Ante Gaisfordum locus perperam distinguebatur, καὶ χῶμα ἐξώγκωσαν αὐτῷ. καὶ ἐν ἐπιγράμματι· Τιμῶσι τῷδε. 19. Ἔξω γλαῦκες. παροιμία ἐπὶ ἐαρινοῦ καιροῦ. οἱ γὰρ γλαῦκες χειμῶνα σημαίνουσιν οἱ θαλάττιοι: sic Prov. Coislin. 198. Neuter recte; sed festinanter opus egisse Suidam evincit Hesychius: τοὺς χειμαζομένους ἐν θαλάσσῃ φασὶ λέγειν. παροιμιῶδες δέ, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Γλαῦκος φανεὶς χειμῶνα σημαίνειν. Ergo non ad glauci piscis praesagia, quae fuit Arsenii p. 236. sententia, neque ad noctuarum omen, quod faustum esse habitum ostendit v. Γλαῦξ ἵπτατα, sed ad Glaucum

---

blica est inexorabilis. Demosthenes: *Cum autem ob convicia in ius eum vocassem, iudices reo absente et vadimonium deserente secundum me pronunciarunt. verum etsi migrarit tempus statutum **, ipse tamen ad iudices accedere non potui.* ἐξίλλειν autem apud veteres est id quod arcere. ἐξέλλειν igitur, si etymologiam spectes, significat effugere, vel multae solutionem subterfugere, et hoc modo actorem impedire. Ἐξούλης. Nomen actionis, quam ii qui dicunt se a suis bonis arceri intendunt illis qui ipsos arcent. ductum est nomen ab verbo ἐξίλλειν, quod est excludere, expellere, eiicere. hanc autem actionem de vi instituunt etiam illi, qui multas aliquibus irrogatas non recipiunt intra convenientem temporis praescripti diem: quod damnati tempus praescriptum praeterierint. qui tamen de vi convicti fuerant, non solum ei qui ipsos reos peregerat restituebant, quae abstulerant, sed etiam reipublicae persolvebant ea quae fuerant aestimata. eadem actione de vi utebatur creditor, qui cum conaretur bona debitoris retinere, ab aliquo impediebatur. porro si quis operis absolutione prohiberetur, lex ei adversus prohibentem dabat actionem de vi. item et de mancipio, et de quavis re, quam quis ad se ex parte pertinere diceret. Dinarchus vero peculiariter usus est hac ἐξούλης voce de quadam sacerdote, quae res suas curare nolebat. Ἐξούλης δίκη. Quibus praedium vel domus ex sententia iudicis erat adiudicata, si ingressu eius prohiberentur vel inde expellerentur, dicam scribebant illis, qui expulerant vel ingressu prohibuerant. haec autem actio vocabatur ab ἐξίλλειν, quod apud veteres significabat arcere vel repellere. Ἐξ οὐρίου. Vento secundo. *Quamvis secundo vento naviget, et omnia feliciter ipsi succedant, tamen miserum eum iudicare oportet.* Ἐξόχως. Eximie. Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. Extra tela sedere. monet id proverbium ut pericula vitemus. Ἐξώγκωσεν. In altum extulit. *Et tumulum ei excitarunt, et inscriptione honorant eum tali.* Ἔξω Γλαῦκε. Foras Glauce. marinus enim ille deus tempestatem significat. Ἐξωδήκει. Intumuit.

Ἐξῳδηκώς. ὁ ὠγκωμένος.

Ἐξῳδηκυῖα.

Ἐξωθοῦμαι. γενικῇ.

Ἐξωκέλης. τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄστρωτος ἵππος.

Ἐξώκειλεν. ἐξῆλθεν, ἔπεσεν, ἐπὶ νηὸς ἐξέβαλεν, ἐξέῤῥιψεν. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα βασίλειαν βασιλέων ἑαυτὴν ἀνεῖπεν· ἐς τοσοῦτον ἄρα φρονήματος ἐξώκειλεν.

Ἐξῳκοδόμηται τὸ τεῖχος,
778 ὡς ὅταν ἐπάνω μὲν‖ Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
καὶ Θεαγένης, ἁμφότεροι κομπασταί, ἐναντίω
δοῦ ἅρματε
ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις.

Τὸ δὲ μῆκος ἑκατοντόργυιον.

Ἐξωλέστερον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Πενία γάρ ἐστιν, ἧς οὐδὲν θηρίον ἐξωλέστερον.

ἀντὶ τοῦ ἀπολέσθαι ὀφεῖλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ χεῖρον. Ἀλιανός· Σύνοδοί τινες εἰς αὐτῆς ἐγίνοντο καὶ συμφοιτήσεις ἀκολάστων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀσελγῶν καὶ μιρακίων ἐξώλη βίον προῃρημένων.

Ἐξώλεια. πανωλεθρία. Καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ προεπαρασάμενος, καὶ ὅτιοῦν αὐτῶν ἐκβῇ. τουτέστιν, ἀπηγορευμένων κακῶν.

Ἐξώλης. εὐθείας πτώσεως· καὶ προώλης, καὶ πανώλης, ἀπολλύμενος κίναιδος. Καὶ Ἐξώλεια, ἡ παντελὴς ἀπώλεια. Τῷ γε μὴν πατρὶ ἐπαρωμένου ἐξώλειαν ἐπίπλαστον. Καὶ αὖθις· Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀρὰς ποιήσηται ὁ μάντις.

Ἐξώλισθεν. ἐξερῥίφη, ἐξέπεσε. Διονύσιος ὁ δεύτερος ἐξώλισθε τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐς Κορινθίους ἦκε φυγάς.

Ἐξωμμάτωται. ἐπιτεταμένως ὁρᾷ. ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ· ὡς,

Ἐκ θυμοῦ φιλέων.

ἢ μᾶλλον παίζων ἐπὶ στερήσεως λέγει. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυται κόρας.

---

deum marinum (videtur enim θεός post θαλάττιος intercidisse) referri debet proverbium. Similiter Antiatt. p. 97. Ἔξω γλαῦκα (l. Γλαῦκε) οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν, ὅταν ἡ θάλασσα ὑπερχέηται. Ceterum huic nihil necessitudinis cum Archilocheo fr. XIII. Γλαῦξ' ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κτλ. intercedit, qui filium Leptinae compellat.

1. ὠγκωμένος] ὀγκωμένος V. 3. Om. vulg. silente Gronovio. 4. ἄστρωτος] ὁ ἄστρωτος E. non Zon. p. 758 6. Cf. v. Ὠκειλε. Distinguebant edd. ἔπεσε (ἔπεσεν *V. malis ἐξέπεσεν). ἐπὶ νηός. ἐξέβαλεν. 7. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα] Ex Polybio, opinor. Ita enim loquitur p. 439. de Achaeo, ἐπαρθεὶς τοῖς εὐτυχήμασι παρὰ πόδας ἐξώκειλε, καὶ διάδημα περιθέμενος καὶ βασιλέα προσαγορεύσας αὐτόν. Sed tunc non intelligendus hic locus de Cleopatra Antonii, quae diu post Polybium vixit. Toup. MS. Commentum levissimum. Gaisfordus Aeliani locum esse suspicabatur, comparans etiam Dion. Cass. XLIX, 41. βασιλίδα βασιλίδων] βασιλείαν βασιλέων A. B. E. βασι V. Scripsi βασίλειαν: quamquam agnoscit Dio βασιλίδα. 10. Ἐξῳκοδόμηται τὸ τ.] Totus hic locus emendandus et distinguendus est ex Aristoph. Av. 1124. sqq., unde eum Noster descripsit. Küst. Cf. v. Δούρειος. 11. Κομπαστής] Κομπασεὺς A. B. E. *V. Med. Mox ἀμφότεροι κομπασταί interpretationis loco sunt inserta. 13. δὺ' ἅρματε] δ' ἅρμα B. E. δὺ' ἅρμα Med. 14. δούριος] δούρειος E. 17. ἑκατοντόργυον] ἑξατοντόργυιον B. E. ἑξατοντόργυον Med. Dedi cum altera gl. ἑκατοντόργυιον. 18. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 443. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ Οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον. Küst. 19. ἧς οὐδὲν θηρίον] ὦ πόνηρ', ἧς οὐδὲν πέφυκε ζῷον E. ut solet ab exemplis poetarum fraudes inculcare. Ceterum θηρίων V. 21. ἐξολοθρευτικώτερον] ἐξολεθρευτικώτερον Zon. p. 765. φθείρειν δυνάμενον E.

1. εἰς αὐτὴν] εἰς αὐτῆς A. B. *V. αὐτῆς E. 3. μιρακίων] μιράκων E. 5. αὐτῷ Zon. p. 763. 6. καὶ] Lege κἂν aut ἐὰν καί: quo tendit ipsa explicatio, ἀπηγορευμένων κακῶν. Interpres mirifice: *et quodvis malum, quod inde manaturum esset.* 7. ἀπηγορευμένον Med. 9. παρώλης] πανώλης A. B. E. 11. Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῶν Ἰσρ.] Haec sunt verba Iosephi de Balaamo vate Antiq. Iud. IV, 6. [2.] p. 112. Küst. 15. Post hanc glossam cum A. V. delevi: Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορεύοντα ἀπὸ σοῦ· οὕτω γραπτέον, καὶ μὴ πορνεύοντα. οὕτω cum seqq. om. E. Küsterus: „Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορ.] Haec sunt verba Davidis Psalm. LXXII, 27. sed ubi hodie pro πορεύοντα legitur πορνεύοντα: quam lectionem agnoscit etiam Theodoretus." Ipsum πορνεύοντα E. Vid. infra v. Πορνεία. 16. Ἐξωμμάτωμαι. ἐπιτεταμ. ὁρῶ] Ex Enarratore Comici in Plutum v. 635. Küst. Ἐξωμμάτωται — ὁρᾷ A. E. *V. Schol. Zon. p. 784. 17. ἐξ] ἐξω A. 18. φιλέων] φιλέω E. Leg. φίλεον cum Schol. ex Il. ί. 343. 21. λελάμπρυνται] λελάμπρυται A. B. V. E. Zonaras et Aristophanis cod. Rav. teste Bekkero. Durum quidem est tanto librorum consensui repugnare; sed quae Lobeckius contulit in Phryn. p. 34. et Paralip. Gramm. Gr. p. 421. ea potius normam perfecti λελάμπρυται quam fidem stabiliunt.

Ἐξῳδηκώς. Qui intumuit. Ἐξῳδηκυῖα. Ἐξωκέλης. Piraticum navigium. vel equus ephippio non stratus. Ἐξώκειλεν. Exiit, excidit, eiectus est in nave. *Cleopatra eo insolentiae provecta est, ut se reginam regum appellaret.* Ἐξῳκοδόμηται τὸ τ. *Exaedificatus est murus, adeo ut Proxenides iactator et Theagenes sursum duos adversos currus, quibus equi iungantur tanta magnitudine, quanta fuit Durateus, per latitudinem possint deflectere. Hercule! Longus autem est centum orgyias.* Ἐξωλέστερον. Perniciosius, vel interitu dignius, vel peius. Aristophanes Pluto: *Paupertate enim nullum perniciosius animal unquam natum est.* Aelianus: *Conveniebant ad eam viri intemperantes et impudicae mulieres et adolescentes perditam vitam sectantes.* Ἐξωλεία. Excidium. *Praeterea vero sibi ipsi interitum imprecatus, si quid legibus vetitum migrasset.* Ἐξώλης. Perditus cinaedus. est casus rectus: ut προώλης et πανώλης. Et Ἐξώλεια, interitus. *Cum autem patri verbis simulatis interitum imprecaretur.* Et alibi: *Ut vates diris devoveret Israelitas.* Ἐξώλισθεν. Excidit, eiectus est. *Dionysius secundus principatu pulsus ad Corinthios exulatum abiit.* Ἐξωμμάτωται. Acutum cernit. nam praepositio ἐξ saepe intensionem significat: ut, *Ex animo diligebam.* vel potius iocans hanc vocem de privatione oculorum intelligit. Aristophanes *Pluto*: *Oculis apertis et purgatis nunc clare videt.*

Ἐξωμίς. Ἀττικῶς λεξείδιον. σημαίνει δὲ χιτῶνα ἐλευθέριον, οὐκ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας, εὐτελῆ.

Ἐξωμισάσαις. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωσάσαις. Χειροτονητέον ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.

Ἀριστοφάνης.

Ἔξωμος. καὶ Ἐξωμόσατο, ἀπηγόρευσε. Καὶ Ἐξομόσασθαι. τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα, διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινὰ ἐξομόσασθαί ἐστιν. οὕτως Δημοσθένης.

Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. Ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος, μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη· εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο
779 αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι. καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη.

Ἐξώμοτος.

Ἐξωνήσατο. ἐξηγόρασεν, ἐπορίσατο. Χρυσίον δίδωσιν, οὐ μὴν ἐξωνήσατο τὸ μηδὲν παθεῖν.

Ἐξωπτῆσθαι. ὠπτημένον ὑπάρχειν.

Ἔξωρα. Σοφοκλῆς·

Ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.

Ἐξωραϊσμένον. κεκαλλωπισμένον.

Ἐξώργισεν. ἐξεθύμωσεν.

Ἐξωρίσθω. ὑπερσυντελικός.

Ἔξωρος. ὁ γεγηρακὼς ἢ ἄκαιρος. Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν, ἐξωθοῦνται. ἄωρος γὰρ καὶ ἔξωρος ἡ ἡλικία.

Ἐξωρχησάμην. Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα. ἐξεφαύλισα, κατέπαιξα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πουλτίωνος τοῦ παρασίτου τὰ μυστήρια ἐξορχήσατο. ἀντὶ τοῦ ἐξεμυκτήρισεν, ἔκπυστα ἐποίησεν.

Ἐξώστης ἄνεμος. ὁ τραχύς.

Ἐξώστοα.

---

1. Ἀττικῶς λεξείδ.] Scribe Ἀττικὸν λεξείδιον. *Küst.* Mox σημαίνει δὲ καὶ χιτ. *V. 2. ἐλευθέριον] Cum ex Polluce, Hesychio, Etymologo, Scholiasta Aristophanis [Vesp. 442.] aliisque constet, ἐξωμίδα apud veteres Athenienses fuisse tunicam servilem, pro ἐλευθέριον hic apud Suidam scribendum esse putem ἀνελεύθερον: ut etiam ante nos legendum esse monuit Perizonius in Aeliani Var. Hist. lib. IV. c. 34. qui plura ibidem de exomide docte observat. Eo igitur lectorem remittimus. *Küst.* Perspicuis verbis etiam Zon. p. 762. χιτὼν εὐτελὴς καὶ οὐκ ἐλεύθερος. 5. Χειροτονητέον ἐξωμ.] Aristoph. Eccles. 267. 8. Ἔξωμος, ὁ κυρτός Herod. Epim. p. 35. Statim *καὶ* abiiciendum: ne quis in Stephani errorem incidat, cui Suidas videretur illam vocem ab ἐξομόσασθαι repetisse. Ἐξωμόσατο. ἀπηγόρευσε. Καὶ Ἐξωμ.] Eadem leguntur apud Scholiastam Aristophanis in Eccles. 1018. Sed tam illic quam hic pro ἐξωμόσασθαι scribendum est ἐξομόσασθαι, per *o* in syllaba secunda. *Küst.* Paruit Gaisfordus. 9. τὸ μεθ' ὅρκου] Haec ad lemma Ἐξωμοσία rettulit Harpocratio, qui spectat Demosth. de F. Leg. p. 379, 11. Itidem Etym. M. p. 349. 10. νόσον] νόων V. 11. οὕτω vulg. Item sub finem gl. sequ. 12. Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτ.] Et haec leguntur apud eundem Scholiastam Aristophanis loco modo laudato. *Küst.* Item apud Timaeum p. 114. Cf. v. Ἀντωμοσία. 13. Ἔξομοσία] Ἐξωμοσία A. Med. Deest E. et Zon. p. 762. Mox ἑαυτοῦ A. B. V. E. pro αὐτοῦ. 16. δοκεῖ] ἐδόκει E. Desideratur potius οὖν vel similis vox membris copulandis. 17. χρήσασθαι] χρῆσθαι A. *V. Schol. Aristoph. ἡ δίκη] In prioribus editt. locus hic una voce auctior sic legitur, ἡ δίκη ἐξώμοτος. Sed ultima vox vel delenda est (nam et sensus eam ut supervacaneam respuit, nec agnoscit eam Scholiasta Aristophanis loco laudato), vel saltem inde disiungenda et separatim ponenda est, ut nova λέξις: quod consentaneum est MStis Pariss. *Küst.* Et codici *V. Puncto separavit etiam Med.

1. ἐπορίσατο] ἀπορίσατο A. Post h. gl. A. B. V. inserunt Ἐξονυχίζω. 5. Σοφοκλῆς] Electr. 618. 6. προσεικότα] προσηκότα A. B. V. προσήκοντα Med. quasi refingens mendum scripturae. Itaque ex merito sub gl. finem cum his libris delevi τοντέστι προσήκοντα. 8. Ἐξώργισεν] Vide supra v. Ἐξοργιεῖν. *Küst.* 9. Ἐξωρίσθω] Ἐξωρίκειν B. Gl. om. Küsterus, tenet *V. ἔξωρος] Ἔξωρος λέγεται E. 13. Πρὸς ὃν ἐξ.] Ex Synesii Ep. 136. p. 273. B. *Hemst.* Gaisfordus contulit interpretes Luciani De Salt. c. 14. (immo 15.) Delectum locorum instituit Iacobsius in Wolfii Analect. T. I. p. 112. sq. 15. Ὁ δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πουλτίωνος τοῦ παρασ.] Fragmentum hoc intelligendum est de Alcibiade: quippe qui in domo Pultionis, vel potius Polytionis, mysteria Cereris enunciasse et derisisse legitur. Vide Andocidem de Mysteriis p. 2. et Plutarchum in Alcibiade p. 202. *Küst.* Πολυτίωνος corrigendum esse monuit I. Meursius A. A. I, 3. *Hemst.* Item Reinesius, afferens Plut. Alcib. 19. 18. Ἐξώστης] Pollux I, 110. Aeschin. Ep. 1. Ζάλη καὶ ἄνεμος ἐξώστης. Atque huc respexit forte Suidas. *Toup.* MS. Credibilius est ad Herod. II, 113. eum respexisse. ὁ ἀποδιώκτης ἢ ὁ τραχὺς ἄνεμος Zon. p. 758. 19. Ἐξώστοα] Vox inepta atque inaudita. Legendum sine dubio: Ἐξώστρα. Hesych. Ἐξώστρα, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα. Scribe: τὸ ἐκκύκλημα. Pollux IV, 127. εἶεν δὲ ἂν τῶν ἐκ θεάτρου καὶ ἐκκύκλημα, καὶ μηχανή, καὶ ἐξώστρα. — τὴν δὲ ἐξώστραν ταὐτὸν τῷ ἐκκυκλήματι νομίζουσιν. Erat autem Ἐξώστρα sive Ἐκκύκλημα *machina rotalis, cuius conversione et proiectione res in*

Ἐξωμίς. Vox Attica, significans tunicam servilem, non tegentem brachia, vilem. Ἐξωμισάσαις. Brachia ad humeros usque nudantibus. Aristophanes: *Suffragia in concione ferenda sunt, brachio altero ad humeros usque nudato.* Ἔξωμος. Ἐξωμόσατο, iuratus negavit. Et Ἐξομόσασθαι, iureiurando interposito aliquid negare vel recusare, propter morbum vel aliam quandam causam. sic Demosthenes. Ἐξωμοσία. Exceptio, quae fit iureiurando interposito, propter probabilem aliquam causam. cum quis vel suo vel alterius nomine accusatus negat causam in iudicium esse introducendam; additque deinde rationem, quare ea in iudicium introduci non debeat. quodsi ratio, quam afferebat, aequa esse videbatur, licebat ei uti exceptione, quae ἐξωμοσία dicebatur: itaque tollebatur actio. Ἐξώμοτος. Ἐξωνήσατο. Redemit, sibi comparavit. *Aurum quidem dedit; nequaquam tamen impunitatem redemit.* Ἐξωπτῆσθαι. Assatum esse. Ἔξωρα. Sophocles: *Facio quae ab aetate mea aliena sunt, nec mihi conveniunt.* Ἐξωραϊσμένον. Exornatum. Ἐξώργισεν. Ad iram provocavit. Ἔξωρος. Qui consenuit, vel intempestivus. *Qui imbelles erant vel aetatem militarem excesserant eiiciebantur.* ἄωρος enim item ut ἔξωρος de aetate dicitur. Ἐξωρχησάμην. Contempsi, derisi. *Cui enunciavi res ante nemini evulgatas.* Et, ludibrio habui, enunciavi. *Ille vero in Polytionis parasiti domo inebriatus mysteria divulgavit.* Ἐξώστης ἄνεμος. Ventus violentus. Ἐξώστοα.

Ἐξωστρακίσθη. ἐξωρίσθη. ἐπειδὴ εἰς ὄστρακον ἔγραφον.

Ἐξώτερος. ὁ ἐξώτατος.

Ἐξωφρυωμένοι. ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι.

Ἐξπέδιτα. τὰ στρατιωτικὰ πλήθη. Τῶν ἐξπεδίτων ταλαιπωρούντων τῷ μήκει τοῦ χρόνου. τέταρτος γὰρ ἐνιαυτὸς ἐτύγχανεν ὤν.

Ἐξπλοράτωρ. οὗτοι οἱ ἐξπλοράτοι τῶν βασιλείων πόλεις τε καὶ κώμας καὶ τοὺς ἄλλους τόπους, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων, καὶ τῶν ὁδῶν διαστήματα, καὶ τὰς θέσεις, καὶ ὧν ἕκαστος τόπος εὐπορεῖ τε ἢ οὔ, ἐπιτηδείων ὄντων τοῖς ὁδοιπόροις, καὶ εἰ πρὸς πλῆθος ἐπαρκεῖν οἷά τέ εἰσιν. ἔργον γὰρ τούτοις τὸ περιεργάζεσθαι, τίς ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, καὶ ποῖα τὰ κατὰ Ῥωμαίων σκεπτόμενα ὑπὸ Περσῶν, καὶ ἀναφέρειν ἐπὶ τὸν βασιλέα.

Ἐξκουβίτωρ.

Ἐξκουσσεία.

Ἔξοινος. ὁ μεθύων. Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Πολύβιος· Ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ τὰς σκηνὰς ἐῤῥιμμένοι πάντες οὔτε παραγγέλματος ἁπλῶς ἤκουον, οὔτε τοῦ μέλλοντος ἐλάμβανον οὐδ' ἠντιναοῦν πρόνοιαν.

Ἐξ οἵων ἔχω. ὡς ἔστι μοι δυνατόν, ὡς δυνάμεως ἔχω. Ὀρέστης φησίν· 780

Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ' ὦ Λύκι' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προσπιτνῶ, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων.

Ἐξοιστρηθείς. μανείς, παρορμηθείς, ἐρεθισθείς.

Ἐξυβρίζοντα. παρασπονδοῦντα, παραβαίνοντα τὰς συνθήκας, ἀδικοῦντα. Τὰ ἐκδικήματα τοῦ Λεκεβάλου ἐς τοσόνδε προεληλύθει, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβρίζοντα.

Ἐξυμνῶ. αἰτιατικῇ.

---

theatro spectandae exhibebantur. Schol. Aristoph. Acharn. 407. Ἐκκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράττεσθαι, καὶ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὲ τοῖς θεαταῖς. Ἐγκύκλημα vocat Schol. Aristoph. Nub. 184. ὁρᾷ δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος. Vox autem ἐξώστρα occurrit apud Polybium lib. XI. (c. 6, 8.) p. 874. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἀγνοιαν. *Toup.* I. p. 184. Ἐξώστα B. E.

1. εἰς ὄστρακον ἔγραφον] Adde ex Hesychio ἐξορίας. *Küst.* τὴν ἐξορίαν Zon. p. 784. Poterant alia suppleri, quae suppeditat v. Ὀστρακισμός. Eodem spectabat animadversio sub finem ascripta, quam a Gaisfordo uncis notatam cum *V. et Med. delevi: ζήτει ἐν τῷ Ὀστρακισμός. 4. ἐπηρμένοι Hesychius et Zon. p. 785. 7. τοῦ χρόνου] τοῦ om. E. 9. Ἐξπλοράτωρ] Ἐξπλοράτωρ A. B. V. E. Med. Vid. Ducangii Glossar. Deinde *V. ἐξπλοράτωρ, unde eruendum videtur ἐξπλοράτωρες. Ceterum hanc narrationem e scriptore paulo vetustiore rerum Byzantinarum esse derivatam persuadet memoria Persarum. τῶν βασιλείων] Cum Porto legere malim τῶν βασιλέων. *Küst.* Immo significat eos e regiis ministris fuisse. 10. τοὺς ἄλλους] τῶν ἄλλων B. E. Med. 12. διαστήματα] Immo τὰ διαστήμ. 13. καὶ οὗ] ἢ οὗ A. V. 15. γὰρ om. *V. 19. Gl. om. *V. 20. Ἐξκουσσία] Rectius ἐξκουσσεία per ει. Vide Dufrenium in Glossario Graeco h. v. *Küst.* Id cum *V. B. E m. sec. reposui. 21. Ἔξοινος] Berglerum in Alciphr. I, 39. p. 256. attulit Gaisf. Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικρ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. V. c. 1. ubi locum integrum vide. *Küst.* ἔξοινος ὢν] ὢν om. A. E. servat Zon. p. 757.

1. Πολύβιος] Fr. gramm. 53. 2. κατὰ τὰς σκηνὰς] τὰς om. B. V. E. κατὰ om. Med. 7. Ὀρέστης φησίν] Errat hic compilator. Non enim Oresti, sed Electrae haec tribuuntur apud Sophoclem Electr. 1376. ut Portus etiam observaverat. *Küst.* Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα E. omissis reliquis. 8. αὐτῶν] αὐτοῖν A. (qui κλύες) V. αὐτοῖς B. 11. Λύκι'] Λύκει' reponendum. 12. αὐτῷ Med. προσπιτνῶ] Sophocles loco laudato habet προπιτνῶ, uti etiam hic metri gratia scribendum est. *Küst.* 15. Ἐξοιστρηθείς] Vid. Βακχεύων. *Toup.* MS. ἐρεθισθείς] ἐξερεθισθείς Lex. Seg. 18. Τὰ γὰρ] γὰρ om. A. B. V. E. 19. Λεκεβελίου] Λεκεβάλου A. V. Appellat post Tittmannum Gaisf. Reimarum in Dion. Cass. LXVII, 6. LXVIII, 11. cuius supra mentionem fecimus in v. Ἀτάσθαλα. προεληλύθει] προσεληλύθει A. V. 21. Om. vulg. silente Gron.

Ἐξωστρακίσθη. In exilium pulsus est. qui enim erant in exilium pellendi, horum nomina testis inscribebant. Ἐξώτερος. Exterior. Ἐξωφρυωμένοι. Supercilium tollentes, fastu elati. Ἐξπέδιτα. Copiae militares. *Cum copiae militares diuturni temporis molestiis confectae essent. quartus enim annus agebatur.* Ἐξπλοράτωρ. Exploratores regii urbes et vicos aliaque loca et plerosque agros et viarum intervalla situsque inspiciebant, et quibus rebus unusquisque locus abundaret vel careret, siquae ad commeatum pertinerent, et explorabant, quatenus eae multitudini sufficere possent. horum enim munus erat accurate inquirere, quisnam esset rerum status, et quaenam consilia contra Romanos a Persis agitarentur; eaque cum cognovissent, ad Imperatorem referre. Ἐξκουβίτωρ. Ἐξκουσσεία. Ἔξοινος. Temulentus. *Ille vero vino adhuc madidus et crapula nondum exhalata somno excussus.* Polybius: *Illi autem omnes vino madidi et per tentoria strati nec ducis imperium audiebant, nec de futuris ullo modo soliciti erant.* Ἐξ οἵων ἔχω. Pro meis facultatibus, pro meis viribus. Electra inquit: *Rex Apollo, propitius et ipsos audi, et me cum istis, quae de bonis meis quantuliscunque assidue sacra tibi feci. nunc vero, Lycie Apollo, pro hac rerum condicione te precor, veneror et suppliciter oro, ut conatus nostros ad felicem exitum perducas.* Ἐξοιστρηθείς. Rabie agitatus, incitatus, irritatus. Ἐξυβρίζοντα. Insolenter omne ius contemnentem, foedera violantem, iniuriam facientem. *Decebalus in violandis foederibus eo audaciae processerat, ut necesse esset insolentiam eius bello compescere.*

Ἐξυπαρχῆς. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐξ ὑπερδεξίων. ἐξ ὑψηλῶν. Ἕτεροι τὰς ὑπερδεξίους τῶν πεδίων σκοπιάς.

Ἐξ ὑπογύου. παρ' αὐτά, ἀπερισκέπτως, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Γεγονὼς ἀπὸ Μαρκέλλης τὸ γένος ἀνέκαθεν, τὸ δὲ ἐξ ὑπογύου πατρόθεν ἀπὸ Ἐκδικίου ῥήτορος.

Ἐξ ὑποθέσεως. ὁ Ἀριστοτέλης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυνάμεις τινὰς ἐξ ὑποθέσεως, αἷς χρήσαιντ' ἄν, εἰ ἐν τούτῳ γένοιντο, πρὸς ὅ εἰσιν αἱ δυνάμεις χρήσιμοι· οἷον, τῇ πραότητι ἕξει οὔσῃ παρακολουθεῖ ἡ δύναμις ἐξ ὑποθέσεως, τὸ δύνασθαι κρατεῖν ὀργῆς ἀμέτρου τε καὶ μὴ προσηκούσης, εἴ ποτε ἐμπέσοι. ἐξ ὑποθέσεως οὖν ἡ δύναμις αὕτη τῇ πραότητι ἕπεται. εἰ γὰρ ὀργισθείη, κρατήσει.

Ἐξυπτιάζω. Οἱ μεθυσθέντες οἴνῳ ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν· οἱ δὲ κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. ἐξυπτιάζειν οὖν τὸ ἐπὶ νώτου φέρεσθαι.

Ἐξυρημένος. τὴν κόμην ἀποβαλών.

Ἔξυσεν. ὕφηνεν.

Ἐξυφήνας. κατασκευάσας.

Ἔολπα. ἤλπιζον, παρακείμενος. Καὶ Ἔοργα, εἰργασάμην, παρακείμενος.

Ἑόν. τὸ ἴδιον.

Ἑορτάζω. αἰτιατικῇ.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀποτιθεμένων φορτία. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγομένων, οἳ πολλὰ ἐπιφέρονται καὶ ἱερεῖα καὶ ἱμάτια καὶ ἄρτους, ἵνα μηδενὸς ὑστερήσωσιν.

Ἑορτολόγιον.

Ἐφή. συγχωροίη.

Ἑωθεν. πρωίθεν.

Ἑωθινός.

Ἑωθῷος. χωρὶς τοῦ ῑ· Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρὼς ‖ ἕωθας. Καὶ Θουκυδίδης ἐώθεσαν. 781

Ἐώκει. ὅμοια ἦν.

Ἕωλα. τὰ χθεσινά. Καὶ Ἕωλον ὁμοίως, τὸ ψυχρόν, μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον, τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον.

---

1. Ἐξυπαρχῆς] Sophocl. Oed. R. 132. Cf. Tittm. in Zon. p. 762. 2. Ἐξ ὑπερδεξίων] Schol. Gregor. Naz. Stelit. 2. p. 88. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων. τὰ ὑψηλότερα γάρ φασιν ὑπερδέξια. Gaisf. 4. Ἐξ ὑπογύου] Ex Schol. Platon. p. 138. ubi perperam ὑπογυίου. Alteram formam MSS. magno consensu. Gaisf. ὑπογυίου servat Bekkerus p. 391. cum Zon. p. 765. Is infra τοῦ ante Ἐκδικίου. 5. Γεγονώς] Damascii. Vid. Θέων σοφιστὴς etc. Hemst. 8. ὁ Ἀριστοτέλης λέγει] Totus hic articulus sumptus est ex Alex. Aphrod. in lib. IV. Topic. p. 176. Küst. Cf. v. Ὁμολογία. 9. ταῖς ἕξεσι] Om. B. E. 10. χρήσαιντ'] χρήσαιτο B. E. χρήσαιτ' Med. Mox γένοιτο Gaisfordus, qui nihil nisi γένοιντο protulit ex Med. 15. δύναμις] δύναμις αὕτη A. V. 17. Οἱ μεθυσθέντες οἴνῳ ἐπὶ πρ.] Athenaeus lib. I. circa finem: Ἀριστοτέλης δέ φησιν ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται· οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Hinc verba Suidae deprompta esse patet. Küst. Adde X. p. 447. A. Hanc observationem praeter alios locos ex Athenaei Epitome studiosi homines videntur decerpsisse. 18. πεπωκότες] πίνοντες E. 21. Ἐξυρημένος] Aristoph. Thesm. 198. Acharn. 119.

1. ἔγραψεν interpretatur Lex. Bachm. p. 225. 3. παρακείμενος] παρατατικός bis B. V. item παρατατικός Med. in fine. Neutrum habet E. (qui addit in pr. gl. ἐλπίζω) aut Zonaras. Ceterum cf. vv. Ἐώλπειν et Ἐώργειν. 5. Ἑόν] Il. ά. 533. 6. Ἑορτάζω] Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 292. Om. Küst. silente Gronovio. 7. πόδας ἔχουσα Prov. Coisl. 204. ἀποτιθεμένων] Immo ἀνατιθεμένων: ut recte legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice. Küst. Non male Zon. p. 786. ἐπὶ (male ἀπὸ) τῶν πολλῶν ἀποτιθεμένων φορτία: si quidem colligi licet πολλῶν an πολλὰ perperam fuisse inculcatum. Hinc usque ad πολλὰ omnia om. error librarii A. 8. ἐπὶ τῶν] ἀπὸ τῶν B. E. *V. Zon. ἀπὸ τοῦ V. 13. Ἐφή] Sophocl. Phil. 444. Photius: Ἐοίην λέγουσι τὸ ἀφείην. 15. ὀρθρινός expl. Zonarae. 16. Ἑωθός] Ἑωθώς Photius et A. *V. Ἀραρὼς ἕωθας] Portus ἀβλεψίαν suam nimis claro indicio hic prodidit, dum locum hunc sic vertit: *Et aptatus consuevisti.* ἀραρὼς enim hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit ἔωθας absque ῡ pro εἴωθας legi, uti ἐωθὼς apud Archippum et apud Thucydidem ἐώθεσαν itidem absque iota reperiatur. De poeta autem Ararote Suidas non solum suo loco agit, sed eiusdem etiam meminit v. Ἀναθεῖναι: ubi similem hominis cuiusdam imperiti errorem notavimus. Confer etiam Diatribam nostram, editioni huic praefixam. Küst. Ceterum v. Il. ϑ'. 408. Hymn. in Merc. 305. 17. Θουκυδίδης] Θουκυδίδης ῑ Photius. εἰώθεσαν Thucyd. VIII, 69. 97. praebent hodierni libri. Adde IV, 67. VI, 58. Ad posteriorem locum Dukerum. Gaisf. Arguit librorum diversitas, quae consignata est in v. Εἴωθεν, a Photio repertum fuisse ἐώθησαν. 18. Ἐώκει] Glossa Homerica. Photius ὁμοία. 19. Ἕωλα] Post gl. seq. habet A. Ἕωλον ὁμοίως] Ἕωλον. ἐχθεσινόν, ψυχρόν — ἀνίσχυρον Photius. Cf. Etym. M. p. 352. et Schol. Luciani de merc. cond. 28.

Ἐξυπαρχῆς. A principio. Ἐξ ὑπερδεξίων. E locis superioribus. *Alii speculas locis planis imminentes* [occuparunt.] Ἐξ ὑπογύου. Recens, non ex meditato, ex propinquo. *Marcella ortus, si altius genus eius repetas; sin propiorem paterni generis originem spectes, ab Ecdicio rhetore.* Ἐξ ὑποθέσεως. Aristoteles ait esse quasdam facultates, quae ex hypothesi habitus sequantur: quibus illi utuntur, si tale quid inciderit, adversus quod facultates istae sint utiles. ut lenitatem, quae est habitus, ex hypothesi sequitur facultas iram immoderatam et a ratione alienam coercendi, si quando ira inciderit. ex hypothesi igitur facultas illa lenitatem sequitur. si enim lenis iratus fuerit, iram coercebit. Ἐξυπτιάζω. Supinus cado. *Qui vino inebriantur, proni in faciem cadunt; at qui zytho, in caput resupinantur.* Ἐξυρημένος. Novacula rasus. Ἔξυσεν. Texuit. Ἐξυφήνας. Qui contexuit. Ἔολπα. Speravi. est praeteritum perfectum: item ut ἔοργα, feci. Ἑόν. Proprium. Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. Festum multa habens. de iis dicitur qui multis sarcinis se onerant. nam qui ad festum diem proficiscuntur, multas victimas, vestes, panes secum portare solent, ne qua re indigeant. Ἑορτολόγιον. Ἐφή. Sinat. Ἑωθεν. Mane. Ἑωθινός. Ἑωθῷος. Sine ῡ. Archippus. et Araros ἕωθας. et Thucydides ἐώθεσαν. Ἐώκει. Similia erant. Ἕωλα. Hesterna. Et Ἕωλον, hesternum, frigidum, vanum, inutile, infirmum. proprie sic dictum, quod in posterum usque diem relinquatur.

Καὶ ἑώλων καὶ κρεῶν πλήρεσι
(χθιζῶν. ἐπὶ ὄψων.)
ἔκειτο πήρα ἄρτων.

Ἑωλοκρασία. τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως. ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμούς, πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους. ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἃ ἐστιν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἑωλοκρασία. ἡ ματαία πόσις. Δημοσθένης· Αἴτιος δ' οὗτος ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας αὐτοῦ κατασκεδάσας.

Ἑωλόνεκρος. ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκώς.

Ἐώλπειν. ὑπερσυντελικός.

Ἐωνημένοι. ἀγοράσαντες, ἢ ἠγορασμένοι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον· ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι. λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβαλόντες οἱ Ἀττικοὶ πριάμενοι λέγουσιν ἑτέρᾳ φωνῇ.

Ἐρνοχόει. ἐκίρνα.

Ἔρξας. ἀνέῳξας.

Ἑῷος. ὁ ἀνατολικός. Καὶ Ἑῷοι, ὀρθρινοὶ ἢ ἀνατολικοί.

Ἐώρα. ὕψωσις, ἢ μέταρσις.

Ἐώργειν. ὑπερσυντελικός.

Ἐωρηθήτω. κρεμασθήτω.

Ἐώρημα. ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. καί φησιν Εὐριπίδης·

---

1. *κρεῶν*] *καὶ κρεῶν* dedi cum A. V. Tum *πλήροισι* V. Post *χθιζῶν* revocavit Gaisfordus cum A. B. V. (quem silet Gron.) E. Med. *τὸ εἰς τὴν ἔω λειπόμενον.* Sed manifesta dissipatio choliamborum, quae causa fuit cur etiam *καὶ* incerta sede vagaretur, effecit ut lacinia de praegressis inculcaretur. Eam igitur removi. 3. *Ἔκειτο πήρα ἄρτων*] Videtur deesse vox *ἑώλων*. Alias enim exemplum hoc erit *ἀπροσδιόνυσον*. *Küst.* Recte vir doctissimus: *ἄρτων ἑώλων*. Sic saepius peccatum apud nostrum. Quin et superius exemplum corruptum est. Scribendum: *Ἑώλων κρεῶν πλήρης*. Respexit enim versus Babrii, qui leguntur infra voce *Ῥωγαλέον*: *Ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης*. *Toup.* I. p. 185. Itaque locus sic castigandus, ut a pristina sanitate minus sit remotus: *Ἔκειτο πήρα ἄρτων ἑώλων καὶ κρεῶν πλήρης. ἐπὶ ὄψων χθιζῶν.* 4. *Ἑωλοκρασία*] Confer Hesychium, Etymologum, Tzetzem Chil. VI. c. 84. et Meursium de Lud. Graec. p. 18. *Küst.* Cf. Arsen. p. 490. *ἔθος ἦν*] Seqq. habet Photius: nam priora tenet a seqq. divulsa tanquam singularem glossam. 5. *κατάχειν*] *κατασχεῖν* A. B. *V. libri Zon. et Med. 7. *κεκραμένους*] *κεκραμμένους* B. V. qui infra om. *νομίζω*. Silet Gronovius. *τετραμμένους* Zon. *τετραμμένοι* Etym., ubi modo *π. τὴν τοιαύτην*. 8. *ὑπὸ ῥήτορος*] Intellige Demosthenem: cuius locus, ad quem nota haec referenda est, adducitur a Suida in voce sequente. *Küst.* P. 242,13. Vide Harpocrationem, coll. Piers. in Moer. p. 219. *ὑπὸ τοῦ ῥήτορος* A. B. V. E. Phot. et Etym. 9. V. Lex. Rhet. p. 258. 11. *Δημοσθένης*] In oratione pro Ctesiphonte p. 320. *Küst.* Voce *Δημοσθένης* carent A. E. 12. *ὥςπερ ἑωλοκρασίαν*] *ὥςπερ* om. A. B. *V. E. Med. Photius et Zon. 13. *τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων*] *αὐτοῦ* A. B. V. E. Med. Phot. Harpocr. Pal. et Zon. p. 945. *κατασκεδάσας*] *κατεσκεδάσας* B. Phot. MS. Harpocr. Pal. *κατασκευάσας* E. 14. *Ἑωλονεκρός*] Lucian. I. p. 640. *Toup.* MS. *πρὸ πολλοῦ τεθνηκώς*] In prioribus editt. post *τεθνηκώς* additur *τριαδικός*: sed quam vocem ut supervacaneam hic omisi, quoniam in MSS. Pariss. non reperitur. *Küst.* Pro *τριαδικὸς* Pricaeus in Euang. Ioan. XI, 39. 510. reposuit *τριταῖος* vel *τεταρταῖος*. *Gaisf.* 16. *Ἐωνημένοι* usque ad *ἠγορασμένοι* Photius. 17. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 6. 7. *Πλούτῳ* om. *V.

3. *ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Vide Lobeck. in Phryn. p. 138. *τοῦ τὸν*] *τὸν* om. V. 4. *γὰρ*] *δὲ* A. om. E. *λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις* Schol. In fine *ἑτέρᾳ φωνῇ* om. E. *διὸ μετ. αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν* Schol. 8. *Ἔρνοχόει*] Il. δ'. 3. Deinde cum A. V. delevimus: *Ἑώων. ἐκ τῶν ἀνατολῶν*, item ut E. duas seqq. glossas ignorat, qui pro *ἀνατολῶν* habet *ἀνατολικῶν*. *καὶ ἑῴων ὀρθρινῶν*. 12. *Ἐώρα*] Immo potius *αἰώρα*, per diphthongum *αι*, ut supra suo loco. Vocalem enim *ε* cum diphthongo *ω* a librariis et grammaticis saepissime confundi quis ignorat? Idem etiam dictum velim de vocibus sequentibus *ἐωρηθήτω*, *ἐώρημα*, *ἐωρίζω*. *Küst.* Contulit Müllerus Schol. Sophocl. Oed. R. 1264. *μέταρσις*] *μετάρσιος* A. Photii MS. 14. *Ἐωρηθήτω*] Sic Hesychius et Photius. 15. *ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγ.*] Aristophanes Pac. 75. *Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησί, γενναῖον πτερόν.* Scholiasta in eum locum: *παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. Ἀγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν.* Hinc Suidas sua deprompsit. Sed in fragmento Euripidis tam apud Scholiastam quam Suidam pro *Πηγάσου* scribendum est *Πηγάσιον*. Et deinde apud Scholiastam pro *πτερὸν* ex Suida rescribendum est *ταχύπτερον*. *Küst.* 16. *οὐρανὸν* om. V.

Iacebat ibi pera rancidis panibus et carne plena. Ἑωλοκρασία. Proprie cibus pridianus. solebant olim adolescentes coenantes et noctu vigilantes in eos qui dormiebant pridianae coenae iura, cum eius lusus causa essent commixta, effundere. ego autem potius Oratorem existimo vocabulum istud ita dixisse, ut res obsoletas intelligeret: quasi diceret, *Aeschines eorum me accusat, quae ipse a longo iam tempore miscuit.* Ἑωλοκρασία. Potatio immoderata. Demosthenes: *Horum iste culpam sustinet, qui pridianum improbitatis suae cinnum in me effudit.* Ἑωλόνεκρος. Iam pridem mortuus. Ἐώλπειν. Plusquamperfectum. Ἐωνημένοι. Qui emerunt. aut qui empti sunt. Aristophanes *Pluto*: *Fortuna enim servis non dat potestatem in proprium corpus, sed domino, qui id pretio emit.* ἐωνημένον dictum pro ὠνησάμενον: ab ὠνοῦμαι, quod integram habet declinandi rationem. sed numerus pluralis non est ὠνησάμενοι: cuius loco Attici mutatis verbis dicunt πριάμενοι. Ἔρνοχόει. Vinum temperabat. Ἔρξας. Aperuisti. Ἑῷος. Orientalis. Et Ἑῷοι, matutini, vel orientales. Ἐώρα. Elatio, suspensio. Ἐώργειν. Plusquamperfectum. Ἐωρηθήτω. Suspendatur. Ἐώρημα. Bellerophontes Pegaso alato vectus in coelum ascendere cupiebat. ideo dicit Euripides:

Ἀγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχὺ πτερόν.

782 || μετέωρος δὲ αἴρεται ἐπὶ μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα. ἐν αὐτῇ δὲ κατῆγον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας.

Ἐώρησις. κρέμασις. Καὶ Ἐώρημα, ὁμοίως.

Ἐωρίζω. τὸ μετεωρίζω.

Ἐωροκοπίαις. ὑψηλοφρονίαις.

Ἑώρων καὶ Ἑωρῶμεν.

Ἑώρταζον. ἐτέλουν.

Ἕως. ἐν τοσούτῳ, ἐν ὅσῳ. πρότερον τοῦτο τὸ ἕως παρὰ τῇ γραφῇ καὶ ἐπὶ τοῦ διηνεκοῦς πολλάκις εὑρίσκομεν κείμενον· ὡς τό, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. καὶ ἔστι διηνεκές. Καί, Οὐκ ἀνέστρεψεν ἡ περιστερὰ πρὸς τὸν Νῶε, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὴν γῆν. καὶ εἰς τὸ παντελὲς οὐκ ἀνέστρεψε. Καί, Ἕως ἂν καταγηράσητε, ἐγώ εἰμι· φησὶν ὁ Θεός. καὶ ἔστι διηνεκῶς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ σποράδην ἐν τῇ θείᾳ εὑρίσκεται γραφῇ. οὕτω καὶ τὸ ἐν τοῖς θείοις χρησμοῖς εἰρημένον νοήσεις· Ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς. οὐχ ὡς μετὰ ταῦτα, ὡς βλασφημοῦσιν οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι, συναφείας τῷ μνηστῆρι πρὸς τὴν παρθένον γεγενημένης.

Ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη. ἀντὶ τοῦ, πάντα τοῦ παρόντος βίου τὸν χρόνον. τὸ δέ, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου· οὐ χρονικόν ἐστι τὸ ἕως, ἀλλ' ἰδίωμα τῆς γραφῆς. οὕτω γὰρ καὶ διὰ τοῦ προφήτου φησὶν ὁ Θεός· Ἐγώ εἰμι, καὶ ἕως ἂν καταγηράσητε, ἐγώ εἰμι. δῆλον δὲ ὅτι οὐ περιορίζεται τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ, τὸ γῆρας τῶν ἀνθρώπων.

Ἕως τῶν πατέρων. ἕως τοῦ τέλους.

Ἕως. ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.

Ἐώσαντο. βιαίως εἰσῆλθον. Οἱ τοίνυν τελευταῖοι τῶν φίλων ἐώσαντο καὶ εἰσεπήδησαν.

Ἔωσεν. ἀπώσατο, ἐνέβαλεν. Ἡ δὲ ἐγκύψαντα αὐτὸν εἰς πίθον, ἵνα ἀρύσηται οἶνον, ἔωσεν ἐς κεφαλὴν καὶ ἀπέπνιξεν. Καὶ περὶ τοῦ Αἰσώπου· Οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ κρημνοῦ μάλα.

Ἑωσφόρος. ἀνατολικὸς ἀστὴρ πρωινός, καλούμενος φωσφόρος. Ὅμηρος τοῦτον λέγει φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον.

---

1. Eurip. Belleroph. fr. 17. *Πηγάσου*] *Πήγασον* E. Mox *ταχύπτερον* Edd. Quae sequuntur confirmavit Schol. Ven. 4. *πολοῦντας*] *λαλοῦντας* Schol. Statim cum A. V. delevi: *Ἐώρα. ἡ κρεμάθρα. Καὶ Ἑωρῶ, τὸ κρεμῶ.* Sed V. ap. Gaisf. habet in marg. *Αἰώρα ἡ κρεμάστρα, καὶ αἰωρῶ τὸ κρεμῶ.* 5. *Ἐώρησις*] Sic Photius. 6. Zon. p. 947. 7. *Ἑωροκοπίαις*] Sic melius MSS. Pariss. quam priores editt. quae habent *ἑωροπίαις. Küst.* Illud etiam Lex. Bachm. p. 246. *ὑψηλοφρονίαις*] *ὑψηλοφροσύναις* Photius et Zonaras. 8. *Ἑώρων*] Longius haec persequitur Photius. Tenet *V. om. Küst. 10. *πρότερον τοῦτο τὸ ἕως παρὰ τῇ γρ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Isidori Pelus. lib. I. Ep. 18. ut Pearsonus recte observaverat. *Küst. πρ. τοῦ οὗ τὸ* Med. 13. *ἔστι διηνεκὲς*] *ἔστιν ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς* E. 14. *ἡ περιστερὰ*] Immo corvum tradit Genes. VIII, 7. 15. *καὶ εἰς τὸ παντελὲς*] *τουτέστι παντελῶς* E. 16. *καταγηράσητε*] *καταγηράσηται* E. qui mox om. *καὶ ἔστι διηνεκῶς.* 18. *πολλάκις*] *πολλὰ* A. B. V. Isidor. *εὑρίσκεται* om. V. 19. *οὕτω*] *οὕτω καὶ* A. B. V. E. Med. Seqq. aliter exhibet Isidorus. 21. *αὐτῆς*] *αὐτῆς τὸ πρωτότοκον* E. *βλασφημοῦσιν — Ἰουδαῖοι*] *βλασφημοῦντες* V. omisso *Ἰουδαῖοι.*

3. *Ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ — τὸν χρόνον*] Ex Theodoreto in Psalmum LXXI, 7. *Küst.* Sed quae sequuntur idem Theodoretus praebet in Ps. CIX, 2. 5. *ὑποπόδιον — σου* om. E. 6. *χρονικόν — ἕως*] *χρόνον σημαίνει* E. *οὐ χρόνου σημαντικόν, ἀλλ'* Theod. *οὕτω*] *οὕτω γὰρ* A. V. Theod. 7. *τοῦ προφήτου*] Iesai. XLVI, 4. *ἐγώ εἰμι* geminet *V. 8. *ὅτι οὐ*] *ὅτι οὕτω* A. B. V. E. Med. Lege cum Theod. *ὅτι οὐ συμπεριορίζεται τὸ εἶναι .. τῷ γήρει τ. ἀνθρ.* 11. *Ἕως τῶν πατέρων*] Leg. *Ἕως τῶν περάτων. ἕως τοῦ τέλους.* Suidas infra: *Πέρατα. τέλη.* Psalm. LXXI, 8. *Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης.* Ad quem locum respexisse videtur noster lexicographus. *Tomp.* I. p. 186. *περάτων* etiam Hemsterhusius, minus probabiliter *περῶν* Iacobs. additam. in Athen. p. 3. Deest gl. V. Contra Zon. p. 948. *Ἕως τῶν οὐρανῶν.* 12. *Ἕως. ἡ πρό*] Sic etiam Photius et Hesychius. 13. *εἰσῆλθον*] *εἰσεπήδησαν* addit Zonaras. 17. *Οἱ Δελφοὶ* om. E. Oratio videtur a poeticis numeris non prorsus abhorrere. Cf. Grauert. de Aesopo p. 58. 19. *Ἑωσφόρος*] Usque ad *φωσφόρος* Photius. *ὃ αὐτὸς καὶ φ. καλούμενος* Zon. p. 945. 20. *Ὅμηρος*] Respexit Suidas ad locum Poetae Il. *ψ*. 226. *Ἧμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Küst.*

Age care mihi Pegase, velocibus alis praedite. sublimis tollitur per machinam, quae *αἰώρημα* vocatur; qua et deos demittebant et eos qui in sublimi loquebantur. *Ἐώρησις.* Suspensio. item *ἐώρημα.* *Ἐωρίζω.* In altum tollo. *Ἑωροκοπίαις.* Arrogantia. *Ἑώρταζον.* Diem festum agebant. *Ἕως.* Quamdiu, donec. *ἕως* in S. Scriptura saepe positum invenimus ut sit *in perpetuum*: ut in illo dicto, *Donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.* item: *Non reversa est columba ad Noe, donec siccaretur terra.* prorsus enim non reversa est. item: *Donec consenueritis, ego sum: inquit Deus.* id est, ego semper sum. et alia huiusmodi exempla multa passim in sacra Scriptura reperiuntur. sic etiam illud in divinis oraculis dictum intelliges, *Donec peperit filium suum.* non quasi postea, quemadmodum refractarii Iudaei calumniantur, sponsus cum virgine rem habuerit. *Ἕως οὗ ἀνταναιρ. Donec sublata fuerit luna.* id est, omni praesentis vitae tempore. in illo vero dicto, *Donec posuero inimicos tuos scabellum pedum tuorum*, ἕως non significat certi alicuius temporis spatium, sed habet sensum Scripturae peculiarem. sic per Prophetam dicit Deus: *Ego sum; et donec consenueritis, ego sum.* constat enim Dei aeternitatem non circumscribi hominum senectute. *Ἕως τῶν πατέρων.* Usque ad finem. *Ἕως.* Tempus quod ortum solis praecedit. *Ἐώσαντο.* Per vim intrarunt. *Postremi igitur amici per vim intrarunt, et in eum locum se intruserunt.* *Ἔωσεν.* Reppulit, impulit. *Illa vero eum prono corpore in dolium inspicientem in caput impulit, et sic suffocavit.* Et de Aesopo: *Delphi eum de rupe praecipitem egerunt.* *Ἑωσφόρος.* Stella matutina, quae Lucifer appellatur. Homerus dicit stellam hanc adducere diem, non autem solem.

Ἑωυτός. ἑαυτός.

Ἐπαγαγέσθαι. παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Ἀνὴρ δι' ἀρετὴν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον. Καὶ αὖθις· Ἐς Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἐκέλευεν.

Ἐπαγγέλλεται. παρακαλεῖ, ἀξιοῖ. οὕτως Ἡρόδοτος.

783 ||Ἐπαγγέλλει. ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται. Ἐπαγγέλλει τε τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτόν, καὶ κελεύει θαῤῥεῖν, καὶ εἴ τι θέλοι ἐπαγγέλλειν. (ἀντὶ τοῦ αἰτεῖσθαι) ὃ δὲ δεῖται ὑπὲρ Βονώνου τοῦ Πραάτου, ὃς ἦν ἐτῶν ἐν σκότῳ καθειργμένος. Καὶ αὖθις, Ἐπαγγέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος. Εἰθισμένον δὲ ὂν γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο, Ἰουστῖνος ὁ βασιλεὺς οὔτε ἐπήγγειλεν οὔτε τοῖς πραττομένοις ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν. —— Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβὶδ καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπαγγελία καὶ Ἐπαγγεῖλαι. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. λέγουσι δὲ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελίαι. καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὡρισμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐπαγγειλάντας. ἐπικαλεσαμένους. Τοὺς δὲ ὀρθῶς λογισμοῖς χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας.

Ἐπάγομαι. αἰτιατικῇ.

---

1. Ἑωυτόν. ἑαυτόν] Ἑωυτός. ἑαυτός A. B. V. Zon. Quod librorum imperio concedendum fuit. 2. ἐφελκύσασθαι] Sic Zonaras: ἀφελκύσασθαι A. 4. Ἐς Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium de Bello Goth. lib. II. c. 18. *Küst.* Post hanc glossam Gaisfordus: Ἐπαγάλλομαι. δοτικῇ. 6. παρακαλεῖ] ὑπόσχεται addit E. 7. Ἡρόδοτος] Is non ἐπαγγέλλεται praestat, sed usum verbi medialem: de quo v. Schweigh. Lex. Herod. 9. διακελεύει Zon. p. 822. Ἐπαγγέλλει τὴν] Ἐπαγγέλλει τε τὴν A. B. E. 12. θέλει] θέλοι A. V. Post ἐπαγγέλλειν quaedam desideramus, velut ἐπ' ἀδείας ἐξειπεῖν. 13. ὑπὲρ Μονάτου τοῦ Πραάτου] Sic habent omnes editt. et 2 MSS. Pariss. At in uno MS. [sic A.] exaratum est, ὑπὲρ Βονώνου τοῦ Πραώτου. *Küst.* ὑ. βονώτου τοῦ πραάτου V. De rebus Vononis v. Lips. in Taciti A. II, 1. 2. Πραάτου] F. Φραάτου. Phraates nomen Parthicum. Vide de h. l. Taylorum in Demosth. π. παραπ. p. 347. [401.] *Toup.* MS. Taylorus in Apparatu Schaef. T. II. p. 609. nihil nisi verbum ἐπαγγέλλειν perstrinxit. 14. Καὶ αὖθις detrudendum ad locum inferiorem, qui est Theodoreti. αὖθις omiserat Küsterus. 15. Εἰθισμένον δὲ ὂν γρ.—ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν] Haec sunt verba Procopii Hist. Arc. c. 6. p. 20. quod a Claudio Maltreto observatum non fuit, qui accurata ceteroqui diligentia fragmenta Procopii, quae apud Suidam passim leguntur, collegit, et scriptori illi ad calcem editionis Paris. subiecit. Ceterum ne oratio sit ἀνακόλουθος, pro εἰθισμένον δὲ ὂν hic apud Suidam scribendum est εἰθισμένου δὲ ὄντος, ut apud Procopium loco laudato: apud quem tamen ὄντος deest. *Küst.* In Procopio Gaisfordus monuit e Suida reponendum εἰθισμένον. Deinde malim ἂν abesse.

1. ἐπήγγειλλεν] ἐπήγγελλεν B. E. 2. Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβὶδ, καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγ.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariss. emendavi, supplevi et distinxi, qui in prioribus editt. male sic legitur: ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος. Καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸ θεῖον ἔλεγον ἐπαγγέλλει etc. *Küst.* Idem monuit etiam de peccatis quibusdam in interpretatione Porti. Sumpta sunt seqq. ex Theodoreto in Ps. LVI, 2. Omiserunt ὁ Δαβὶδ etiam B. E. qui mox τὸ θεῖον. 4. ἔλεον] ἔλεγεν E. ἔλεγον V. Med. Recte Theodoretus. 6. Ἐπαγγελία] Ex Harpocratione. Vide etiam Etymologum, qui eadem habet. *Küst.* καὶ ἐπαγγεῖλαι om. Harp., qui ἰδίως δὲ λέγεται ἐ. cum Lex. Rhet. p. 256. Sed huius in reliquis differt oratio. καὶ ἄλλα] καὶ om. A. 7. ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολ.] Dabatur ergo haec actio contra oratores tum aliorum criminum reos, tum etiam impudicitiae convictos: quippe quibus in concione populi verba facere non licebat. Pollux lib. VIII. c. 6. Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες, ἀτίμους αὐτοὺς ἔχοῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Confer omnino quae diximus supra in v. Δοκιμασία: ubi locum ex Aeschine, qui egregie huc facit, adduximus. Vide etiam Nostrum v. Ἐνδειξις, ubi itidem quaedam habes ad loci huius illustrationem facientia. *Küst.* Adde Schöm. de comitiis Ath. p. 240. 9. παραγγελία] Demosth. Παραπρεσβ. init. Cf. infra gl. Παράθεσις. 10. ἀλλὰ nescit Harpocr. 11. περὶ παραπρεσβείας] περὶ om. A. B pr. Harpocr. MS. Pal. περὶ πρεσβείας V. cum plerisque libris Harp. Vid. Demosth. p. 354, 11. 401, 17. 21. et Taylor. p. 344. sqq. 12. Ἐπαγγελίαι. καθ' ὧν εἰσι μ.] Lege et supple: Ἐπαγγελία. λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων, καθ' ὧν εἰσι, μὴ κολάσεις etc. Vide Suidam infra v. Εἰσαγγελία. *Küst.* Praeierat Portus. εἰσι μὴ] μὴ εἰσι A. V. Zon. p. 797. Timaeus p. 98. ubi Ruhnkenius monuit haec ad glossam Εἰσαγγελίαι referenda fuisse. ὡρισμέναι] Priores editt. [et A. B. V. E. Zon. Tim.] male habent ὁρωμέναι: cuius loco scribendum esse ὡρισμέναι Portus etiam recte monuit. *Küst.* 15. ὀρθοῖς λόγοις] ὀρθῶς λογισμοῖς A. 17. Om. Küst.

Ἑωυτός. Ipse. Ἐπαγαγέσθαι. Allicere, sibi conciliare. *Vir qui virtute sua divinum numen sibi conciliare queat.* Et alibi: *Iussit eos ad Venetos proficisci, et quamplurima illius regionis loca sibi adiungere.* Ἐπαγγέλλεται. Praecipit, petit. sic Herodotus. Ἐπαγγέλλει. Imperat, mandat, edicit. *Expeditionemque in Italiam indicit.* Et rursus: *Rex autem humaniter ipsum excipit, et bono animo esse iubet, et petendi si quid velit potestatem fecit. ille autem pro Vonone Phraatae filio deprecatur, qui per XXX. iam annos in tenebris conclusus fuerat.* Et Ἐπαγγέλλοντος, praecipientis. *Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet libellis, quibus mandata eius continebantur: Iustinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum quae gerebantur gnarus esse poterat.* Et alibi: *David in spelunca conclusus et hostes videns divinam misericordiam imploravit, dicens: Miserere mei Deus, miserere mei.* Ἐπαγγελία et ἐπαγγεῖλαι cum alia significat, tum peculiariter in eos cadit, qui aliquem accusabant, quod in concione populi verba fecisset vel magistratum gereret, quorum neutrum ei facere liceret. dicta est igitur ἐπαγγελία quasi παραγγελία. significat etiam ἐπαγγέλλεσθαι, id quod est imperare, iubere. item postulare, ut apud Antiphontem, itemque Demosthenem in oratione *de Falsa legatione.* Ἐπαγγελίαι. Est nomen actionis, quae locum habet in delictis, de quibus leges receptae nullas certas poenas statuerunt. Ἐπαγγείλαντας. Qui implorarunt. *Illos qui recta oratione usi sunt, tuumque auxilium implorarunt, salutem consecutos.*

Ἐπαγωγά. ἀπατηλά, πιθανά, ἐφολκά. Καὶ διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγοις αὐτοὺς παύειν, ὧν δρᾶν διανοοῦνται.

Ἐπαγωγή. πειρασμός· ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμενος γὰρ ὁ Ὠριγένης μηδὲν ἐᾶσαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἑαυτὸν περιέβαλεν ἁμαρτίας.

Ἐπαγωγή. περὶ Πλάτωνός φησιν· Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς.

Ἐπαγωγή. ἐπαγωγή ἐστι λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσι τρόποι, ὅ τε κατ' ἐναντίωσιν
784 καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντίωσίν ἐστιν, ἐξ οὗ τῷ ἐρωτωμένῳ περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν ἀκολουθήσει τὸ ἐναντίον· οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ ἤτοι ἕτερός ἐστιν ἢ ὁ αὐτός. εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατήρ, πατρὸς ἕτερος ὢν οὐκ ἂν εἴη πατήρ· εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἐμῷ πατρί, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἐμῷ πατρί, ὅ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ. καὶ πάλιν, Εἰ μὴ ζῷόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, λίθος ἂν εἴη ἢ ξύλον. οὐκ ἔστι δὲ λίθος ἢ ξύλον, ἔμψυχος γάρ ἐστι καὶ ἐξ αὐτοῦ κινεῖται· ζῷον ἄρα ἐστίν. εἰ δὲ ζῷόν ἐστι, ζῷον δὲ καὶ ὁ κύων καὶ ὁ βοῦς, εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῷον καὶ κύων καὶ βοῦς. καὶ οὗτος μὲν ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν καὶ μάχην τρόπος ὅ διελέγχων. ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας ἐστὶ διπλοῦς· ὁ μὲν τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύς. καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος ῥητορικός, ὁ δὲ δεύτερος διαλεκτικός. οἷον, ἐν τῷ προτέρῳ ζητεῖται, εἰ ὅδε ἀπέκτεινεν. ἀπόδειξις τὸ εὑρῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἡμαγμένον. ῥητορικὸς δέ ἐστιν ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς οὗτος· ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους, οὐ τὰ καθόλου τὴν πραγματείαν ἔχει. ζητεῖ γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ μέρους δικαίων. ὁ δὲ ἕτερός ἐστι διαλεκτικός, προαποδειχθέντος τοῦ καθόλου διὰ τῶν ἐπὶ μέρους. οἷον ζητεῖται, εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, καὶ εἰ ἐκ τῶν τεθνεώτων οἱ ζῶντες. ὅπερ ἀποδείκνυται ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διά τινος καθολικοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται ἔκ τινων ὄντων ἐπὶ μέρους, ὅτι τὸ καθεύδειν ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι καὶ ἀνάπαλιν, καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου καὶ ἀνάπαλιν.

Ἐκ τῶν Τακτικῶν. Ἐπαγωγὴ πάλιν ἐστίν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται· οἷον τετραρχίας ἡγου-

1. Ἐπαγωγά] Glossa Thucydidea. V. intpp. Hesychii v. Ἐπαγόμενα et Schaef. in Dionys. p. 204. 2. διεκελεύετο] καὶ διεκελεύετο A. V. 4. Ἐπαγωγή] Stobaeus p. 123. Sirach 40,9. *Toup.* MS. Vid. Etym. M. itemque intpp. Hesychii, Schleusneri Lex. N. T. et Schweighäus. in Polyb. V,27,5. 5. Βουλόμενος] Sumptus locus ex articulo infra legendo v. Ὠριγένης Ἀεωνίδην, T. II. p. 766. ed. Küster. [1280.] *Gaisf.* 6. ὁ Ὠριγ.] ἡ Ὠριγ. V. 8. φησὶν potuit omitti. Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογρ.] Haec sunt verba Laertii lib. III. sect. 47. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* 12. Ἐπαγωγή ἐστι λόγος, διά τινων ἀλληθ. — καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου καὶ ἀνάπαλιν.] Haec omnia αὐτολεξεὶ leguntur apud Laertium in Platone 53 — 55. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* λόγος om. B. tenet Zonaras. 15. ἀκολουθίας] ἀληθείας E pr. 18. ὁ αὐτός] ὁ om. A. B. *V. Ordine inverso scribendum erat, ἤτοι ὁ αὐτός ἐστιν ἢ ἕτερος. 19. ἐστιν Edd. τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατήρ] ὁ ἐμὸς πηρ τῷ σῷ πρι E. 21. τῷ ἐμῷ πατρί] Servant A. B. V. Med., quae Küsterus neglexerat, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἐμῷ πατρί, auctore Laertio; εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστιν ὁ σὸς πηρ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἐμῷ ἐμὸς ἂν εἴη E. 23. οὐκ ἔστι — ξύλον om. V. Silet Gron. 24. ἔμψυχος] ἔμψυχον E. Laert. οὖν] γὰρ A. B. V. Med. ἄρα Laert.

1. δὲ καὶ] δὲ om. V. 4. τρόπος ὁ διελέγχων] τρόπος ᾧ ἐχρῆτο οὐ πρὸς τὸ δογματίζειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ διελέγχειν Laert. 5. ἐστὶ διπλοῦς] ὑπάρχει διπλοῦς E. μέρους] μέρος V. 6. ἀποδεικνύς] Addit Laertius, ὁ δὲ τὸ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους πιστούμενος. 10. καιρὸν] χρόνον Laert. δέ ἐστι Edd. 13. δικαίου ἁπλῶς] ἁπλῶς om. A. B. V. Laert. Mox ἀλλὰ περὶ τῶν Laert. 14. ὁ δὲ] οὐδὲ A. 15. διὰ τοῦ] διὰ τῶν A. V. Laert. 20. τῶν] ὄντων A. B. V. E. Laert.

Ἐπαγωγά. Fallacia, blanda, ad alliciendum apta. *Iussit eos blandis verbis a coeptis et conatibus revocari.* Ἐπαγωγή. Tentatio. vel damnum, captivitas, et quodvis malum quod inducitur. *Origenes cum nihil inexplicatum relinquere vellet, se ipse in peccati tentationem coniecit.* Ἐπαγωγή. De Platone: *Necessarium duxi et naturam sermonum et ordinem dialogorum et inductionis vim breviter describere.* Ἐπαγωγή. Inductio est oratio, quae per quaedam vera simile istis verum proprie concludit. sunt autem duo inductionis modi: unus per contrarium, alter vero per consequentiam. atque per contrarium est ille, ex quo illi, qui interrogatur, in omni responsione contrarium occurret. ut, Meus pater aut diversus est a patre tuo aut idem est. quod si tuus pater est a meo diversus, cum sit a patre diversus, non erit pater. si vero est idem ac meus pater, meus erit pater. et rursus, Nisi homo est animal, erit lapis aut lignum. atqui non est lapis aut lignum, est enim animatus, et per se movetur: est igitur animal. si tamen est animal, animal vero est et canis et bos: erit et homo animal et canis et bos. et hic quidem inductionis modus, qui per contrarium et per repugnantiam est, ad redarguendum est aptus. consequentiae vero modus est duplex. alter quidem est, qui quaestionem particularem per particulare demonstrat. prior quidem est rhetoricus; posterior vero dialecticus. ut in priore quaeritur, an hic illum interfecerit. cuius rei demonstratio est, quod illo tempore cruentatus sit inventus. rhetoricus autem est hic inductionis modus. nam rhetorica in rebus particularibus, non in universalibus versatur. quaerit enim non universe de iure, sed de particulari iure. alter vero modus est dialecticus, cum universale per particulare demonstratur. ut quaeritur, sitne anima immortalis; item, utrum viventes ex mortuis oriantur: quod in libro de Anima per quoddam universale demonstratur, quod ex contrariis contraria existant. porro ipsum universale ex quibusdam particularibus conficitur: quod somnus ex vigilia nascatur et contra; et maius e minori et contra. *Ex Tacticis.* Ἐπαγωγή est, cum agmen agmini subiungitur; ut

μένης αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσωνται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθῶσι. καὶ καθόλου, ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς συντάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Ἐκ τῶν Τοπικῶν. ὅτι ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται. καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου ἐπακτική. ὑποτάσσεται δὲ τῷ μὲν συλλογισμῷ τὸ ἐνθύμημα, τῇ δὲ ἐπαγωγῇ τὸ παράδειγμα. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἐνθύμημα ῥητορικὸς συλλογισμός, τὸ δὲ παράδειγμα ῥητορικὴ ἐπαγωγή. ἐπαγωγὴ δέ ἐστιν ἡ διὰ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος. διὸ οὐχ ὑγιῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες, τὴν ἐπαγωγὴν λόγον εἶναι ἀπὸ ὁμοίου ἐπὶ ὅμοιον. οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ καθόλου τοῖς ὑπ' αὐτό. τῆς δὲ τοῦ καθόλου δείξεως χάριν ἡ ἐπαγωγὴ μάλιστα. ὁ δὲ ἀπὸ ὁμοίων ἐπὶ ὅμοιον λόγος μᾶλλον ἂν τὸ παράδειγμα
785 σημαίνοι. ὁ γὰρ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, οἵτίς ἐστιν ἐπαγωγή. ὁ γὰρ δεικνὺς διὰ τῶν καθόλου, ὅτι ἐν πᾶσιν ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος, διὰ τοῦ λαβεῖν, ὅτι κυβερνήτης ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος· ὁμοίως καὶ ἡνίοχος· ὁμοίως καὶ στρατηγός· ὁμοίως καὶ ἰατρός· ὁμοίως καὶ γεωμέτρης, μουσικός, τέκτων· δι' ἐπαγωγῆς τοῦ ἐν πᾶσιν ἄριστον εἶναι τὸν ἐπιστάμενον τὴν δεῖξιν ποιεῖται.

Ἐπαγωνιεῖται. φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει.

Ἐπάδοντος. φαρμακοῦ, γόητος.

Ἐπάειραν. ἐπῆραν.

Ἐπαθαίνετο. πάσχειν ᾤετο δεινά.

Ἔπαθλον. νικητήριον.

Ἐπαΐειν. ἀκούειν. Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσα ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῶν ἔχων, ἄλλο οὐδὲν πλέον περιεργασάμενος. τὸ γὰρ εἰ τὸ ά, τὸ β'. ἀλλὰ μὴν τὸ ά. τὸ ἄρα β'· ἴσασιν ἤδη περιφερόμενον αἱ πάνδοκοι γρᾶες.

Ἐπαΐοι. αἰσθάνοιτο, ἀντιλαμβάνοιτο, συγκατίθοιτο. Ἄρχειν δὲ αὐτῶν ἔταξε λοχαγοὺς ἀμφοτέρων τῶν διαλέκτων ἐπαΐοντας.

Ἐπακτῆρες. κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς

---

1 λοιπαὶ πᾶσαι] πᾶσαι omisi cum A. B. V. E. Montfauc. B. Coisl. p. 511. sive Append. Suidae. ὑποτάσσονται] ὑποτάσσωνται dedi cum A. Cui consentaneum fuit ut mutaretur, quod Gaisfordus in Add. suasit, editum ἐπακολουθοῦσι. 3. συντάγματι] συντάγματος E. Statim ἐν om. B. E. Med. 4. τοῖς] τοῖς τοῦ A. V. τοῖς οὗ B. E. Tum προηγουμένοις συντάγμασιν E. 7. ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in lib. I. Topic. p. 47. Küst. ὅτι Gaisf. cum *V. 8. εἰσι λόγων] λόγων om. B. E. Med. Tum διαλεκτικῷ A. 9. γυμνάζεσθαι] γυμνάζεσθαι V. 10. διὰ τῶν] διὰ τὸ B. E. Mox ὑπὸ καθόλου *V. 13. τὸ ἐνθύμημα] τὸ om. B. E. 14. ἐπαγωγῇ δὲ] δὲ ἐπαγωγῇ A. *V. Paulo infra τὸ om. A. E. ἐπαγωγή] ἐπαγωγὴ δέ A. V. 17. τὸ ὅμοιον] τὸ delevi cum A. B. E. *V. Mox οὐ γὰρ ὅμοιον om. V. 20. ἐπὶ om. *V. 21. σημαίνοι] σημαίνει A. V. Cf. v. Παράδειγμα. 22. δεικνὺς] συνίστασθαι δεικνὺς Alexand.

1. ὁ γὰρ δεικνὺς διὰ τῶν καθ.] Apud Aphrodisiensem loco laudato rectius legitur, ὁ γὰρ δεικνὺς καθόλου. Küst. διὰ τῶν καθόλου om. E. 3. καὶ ante ἡνίοχος om. V. Contra καὶ ante ἰατρός om. *V. 5. ἐπαγωγῆς τοῦ] ἐπαγωγῆς τὸ B. E. Med. 8. Ἐπαγωνιεῖται] Plutarch. in Cimon. 124. Τρόπαιον ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις. Toup. MS. Memorabilior est Aeschinis locus Ep. 2. Consentit Etym. M. partimque Hesychius. 10. Ἐπάδοντος] Vid. Wyttenb. Philomath. III. 93. Glossam ad Psalm. 57, 5. spectare monuit Albertius in Hesychium. 11. Ἐπάειραν] Vid. Il. ή. 426. Ἐπάειρεν. ἐπῆρεν E. 14. Ἔπαΐειν] Agathias p. 65. Aeschines Dial. p. 106. Toup. MS. ἀκούειν] ἐπακούειν E. 15. ὑπὲρ αὐτῶν] Leg. ὑπὲρ αὐτῆς. Vid. vv. Ἀγνόημα, Πάνδοκοι. Toup. ὑπὲρ αὐτῆς E. Superiorem fragmenti partem resarcire licet ex v. Παχύνοοι: quam delibavit etiam v. Ἀγνόημα. 16. καὶ γὰρ] τὸ γὰρ A. B. V. E. Mox τῷ β'. E. 17. ἴσασιν ἤδη] Supplendum τοῦτο δὲ ἴ. ἤδη ex v. Πάνδοκοι, item καὶ ante αἱ. 19. συγκατατίθοιτο] Cum Porto malim συγκατατιθεῖτο. Küst. Nihil opus, nec mutat Zon. p. 819. Supra αἰσθάναιτο *V. 20. αὐτῶν] αὐτοὺς E pr.

---

cum tetrarchia praecedit, reliquae autem tetrarchiae succedunt. vel cum xenagia praecedit, reliquae autem xenagiae sequuntur. denique cum cohors cohortem in itinere sequitur, ita ut cum praecedentis cohortis caudae ductoribus coniungantur duces sequentis cohortis. *Ex Topicis.* Inductio et syllogismus sunt sermonum dialecticorum instrumenta, per quae fit exercitatio. ac demonstratio quidem quae per universalia fit, ad syllogismum, quae autem per res universalibus subiectas fit, ad inductionem pertinet; subiicitur vero syllogismo quidem enthymema, inductioni vero exemplum. et enthymema quidem est syllogismus rhetoricus; exemplum vero inductio rhetorica. est autem inductio, per singularia ad universalia progressio. quare non recte dicunt, qui dicunt inductionem esse orationem a simili ad simile. non enim universale est simile rebus ipsi subiectis. universalis vero demonstrationis gratia potissimum inventa est inductio. oratio vero quae a similibus ad similia procedit, exemplum potius significat. ea enim oratio quae per singularia universale demonstrat et confirmat, est inductio. qui enim universaliter demonstrat, in quovis hominum genere illum esse optimum, qui artis suae peritus sit, ita quidem ut ponat, gubernatorem illum esse optimum, qui gubernandi peritus sit; eodemque modo aurigam, imperatorem, medicum, geometram, musicum, fabrum: per inductionem demonstrat in omnibus optimum esse eum, qui rerum peritus sit. Ἐπαγωνιεῖται. Certabit, constanter tolerabit. Ἐπάδοντος. Incantatoris, praestigiatoris. Ἐπάειραν. In altum sustulerunt. Ἐπαθαίνετο. Se gravia pati conquerebatur. Ἔπαθλον. Victoriae praemium. Ἐπαΐειν. Percepisse. *Cum dialecticam leviter attigisset, et prima tantum elementa eius percepisset, ulteriora vero non esset scrutatus. illud enim scitum: si est A, est etiam B; atqui est A; ergo B: id vero ut tritissimum ne cauponarum quidem aniculae ignorant.* Ἐπαΐοι. Sentiret, perciperet, consentiret. *Praefecit autem ipsis manipulorum duces, qui utriusque linguae periti essent.* Ἐπακτῆρες. Venatores. sic dicti, quod

κύνας, ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν. προέλκονται γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Ὅμηρος·

Πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν.

Ἐπακτόν. ἐπαγόμενον, ξένον, σφοδρόν. Ἐπακτὸν τῇ ψυχῇ φησι Πλωτῖνος τὴν ἀρετήν· ἐκείνῳ δέ, ὅθεν μιμησαμένη ἔχει, σύμφυτον. ἀλλ' εἰ μὲν οὗ μεταλαμβάνει ἡ ψυχή, τὸ αὐτὸ ἦν τῷ ἀφ' οὗ· νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκεῖνο, ἕτερον δὲ τοῦτο.

Ἐπακτὸς ὄμβρος. σφοδρός.

Ἐπακτὸς ὅρκος. ὃ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει.

Ἐπακτὸς ὅρκος. ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται, τουτέστιν αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.

Ἐπακτρία χώρα. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρό- 786
νους κωμηδὸν οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους ὁ Κέκροψ συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς φυλὰς ιβ', καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσεν. δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν, ἐκ τῶν τεττάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας. τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς Ἐπακτρίδας ὠνόμασε. καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς Ἐπακτριὰς ἐκαλεῖτο.

Ἐπακτρίς. εἶδος πλοίου. Ἐμβάντες δὲ εἰς

1. προέλκονται] Seqq. cum parte praegressorum e Schol. Sophocl. Ai. 7. esse petita monet Albertius. Principium tenent etiam Etym. M. et Schol. Il. ρ. 135. 3. Ὅμηρος] Odyss. τ'. 435. sq. 5. ἴχνη] ἴχνι' A. B. V. Med. ἴχνε' E. ἴχνη Schol. 6. Ἐπακτόν] Ἐπακτήν E m. sec. 7. Πλωτῖνος] Vid. Creuzer. in ed. priore libri de Pulchrit. p. 242. Locus est ex Enn. I. lib. 2. p. 24. parum diligenter relatus. 8. μιμησαμένην] μιμησαμένη posui cum E. et Plotino. Deinde οὗ editum ad Plotini sententiam refinxi. 9. μεταλαμβάνει] μεταλαμβάνοι Gaisf. cum A. Post ἀφ' οὗ omissa sunt οὕτως ἔδει λέγειν. 10. ἐκεῖνα] ἐκεῖνο A. B. V. E. Med. cum Plotino. 11. Ἐπακτὸς ὄμβρος] Deest gl. B. E. quam agnoscit Zonaras. Ad Pindari Pyth. VI, 10. recte Gaisf. revocavit. 13. ἄγει] Pergit Zon. p. 787. ἢ ὃν ἄν τις αὐτὸς . . ἐπάγηται, τουτέστιν ὃν ἀναιρεῖται. Addit E. ἄλλοι δέ φασι τουναντίον. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος κατώμοτος ἐπακτός, omissis mediis. 14. Ἐπακτὸς ὅρκος] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. Küst. ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπ.] Haec interpretatio merito explodenda est. Verior enim est opinio eorum, qui, ut Suidas statim subiungit, tradunt ὅρκον ἐπακτὸν esse iusiurandum, non voluntarium, sed ab altero delatum. Isocrates in Praeceptis ad Demonicum: Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις· ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασῴζων. Hic ὅρκος ἐπακτὸς manifeste significat iusiurandum delatum. Zenobius Centur. III, 80. Ἐπακτὸς ὅρκος. ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Vide etiam Hesychium, qui eadem habet. Küst. Lege ὅν τις — ἐπάγεται.

1. ἐπάγηται] ἐπαγάγηται Harpocr. Pal. apud Bastium. Mox αἱρῆται V. 3. ἀπώμοτος] Sic habent MSS. Pariss. itemque Harpocratio et Etymologus. At priores editt. minus recte ἐπώμοτος: quam lectionem tamen Maussacus in Harpocrationem, quod miror, prae altera probat et amplectitur. Scribendum enim hic esse ἀπώμοτος vel ex voce sequenti κατώμοτος manifestum est. Cum enim Suidas diversas iurisiurandi species hic recenseat, et inter eas *affirmativi* mentionem faciat, non potuit nec debuit iusiurandum *negativum* (id enim Graecis est ὅρκος ἀπώμοτος vel ἀπωμοτικὸς) ut speciem priori oppositam omittere. Glossae veteres: *Abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Adnutivum*, κατωμοτικόν. Sic Graeci semper ἀπωμοτικὸν et κατωμοτικόν, vel ἀπομόσαι et κατομόσαι, inter se opponunt. Vide Nostrum supra v. Ἀπομόσαι, et infra v. Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. Hinc autem apparet, Nicolaum Blancardum ἀπώμοτον, quod priores editt. Harpocrationis habebant, male in sua edit. in ἐπώμοτος mutasse: idque nulla auctoritate MStorum, sed solo iudicio Maussaci fretum: quae licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda est. Küst. ἀπόμοτος Harp. Pal. ap. Bast. 5. Ἐπακτρία χώρα. κατὰ τοὺς παλ.] Eadem habet Etymologus, sed apud quem rectius legitur Ἐπακρία: quo nomine eandem tribum vel urbem etiam appellat Stephanus Byzantius; itemque Strabo lib. IX. p. 397. Küst. Suidae locum corrigit Er. Vinding. in Hell. [apud Gronov. Thesaur. Ant. Gr. T. XI.] p. 184. E. Hemst. Meursius Ex. Critt. II. c. 24. corrigit ista et legit ἐπακρία, et mox, κατῴκισεν εἰς πόλεις ιά. Reines. Suidas fontes secutus est aut turbatos aut parum integros. Vide diligentem Böckhii quaestionem in Corp. Inscr. Vol. I. p. 122. sq. 7. φυλὰς] πόλεις ex Etym. M. Vindingius. De quo non patitur addubitare Strabo IX. p. 397. καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκρ.] Legerim potius, καὶ τῆς μιᾶς τῶν πόλεων ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ etc. Una enim urbium vel tribuum a Cecrope institutarum appellata fuit Cecropia, teste Strabone et aliis. Certe ex lectione vulgata non videtur sensus satis commodus elici posse. Küst. Partem veri Kulenkampius in Etym. p. 851. perspexit, haec coniectans: καὶ τὴν τῶν πόλεων μίαν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ. Nam reponendum, duce Strabone: καὶ κατὰ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν μίαν ἀφ' ἑ. Κ. πρ. 9. ἐκ τῶν τεττάρων] τῶν cum Etym. delebat Vindingius. 10. μοῖραν] πεῖραν E. et Edd. ante Küsterum, qui Portum sive Meursium tacite secutus est. 11. τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς] Si verum est, quod Suidas paulo ante dixit, Cecropem in XII. urbes vel tribus incolas Atticae distribuisse: hic scribendum erit τέσσαρας δὲ τὰς λοιπάς: et paulo post, ταῖς τέσσαρσιν ὁμωνύμως, vel, si lectio recepta huius loci vera est, paulo ante scribendum erit, εἰς φυλὰς ιά, i. e. *in tribus* XI. ne Suidas secum ipse puguet. Prius tamen potius placet, quoniam et Strabo loco laudato affirmat, XII. urbes a Cecrope in Attica institutas fuisse. Vide tamen Stephanum Byzantium v. Ἀθῆναι, qui sententiae huic obstare videtur. Küst. τέσσαρας Vindingius. Ἐπακτρίδας] Scribe Ἐπακρίας. Küst. Ἐπακρίδας Etymol. ὠνόμασε] ἐκάλεσε E. 12. προσεχὴς χώρα] Lex. Rhet. p. 259. Ἐπακρία. ὄνομα χώρας πλησίον τετραπόλεως κειμένης. Minus recte Steph. Byz. τρισὶν] τέσσαρσιν Vindingius. ὁμωνύμως] ὁμῶς E. 13. Ἐπακτριὰς] Ἐπακρία. Küst. Sic Etym. 14. Ἐμβάντες γὰρ] Ἐμβάντες δὲ A. V. E. Zon. p. 797. Is posterius τὰς neglexit.

secum adducunt canes, vel quod a canibus ducuntur. canes enim venatores ad praedam deducunt. Homerus: *Illos vero antecedebant canes, vestigia ferarum indagantes.* Ἐπακτόν. Aliunde ascitum, peregrinum. *Plotinus dicit, virtutem esse dotem animi adventiciam; eandem vero cognatam esse ei, unde animus eam accipit ad illius imitationem componens. si tamen id, quod animus participat, idem esset atque illud unde originem duxit: nunc autem inter illud et hunc discrimen intercedit.* Ἐπακτὸς ὄμβρος. Vehemens imber. Ἐπακτὸς ὅρκος. Iusiurandum non voluntarium, sed ab altero delatum. Ἐπακτὸς ὅρκος. Iusiurandum, quod quis sua sponte suscipit, vel quo quis ultro se obstringit. alii contra sic vocant iusiurandum delatum, non illud quo quis sua sponte se obstringit. iurisiurandi autem tres sunt species, negans, affirmans et ab altero delatum. Ἐπακτρία χώρα. Antiquis temporibus Athenienses sparsim habitantes Cecrops in civitatem coactos per duodecim urbes distribuit, quarum unam a se Cecropiam appellavit. duas vero Tetrapoles, singulas ex quattuor urbibus compositas, constituit; tres autem reliquas Epacrides vocavit. unde factum ut etiam regio tribus his urbibus vicina

τὰς ἐπακτρίδας καὶ τὰς δρομάδας ὁλκάδας τὸν ὅρμον περιενόστησαν.

Ἐπακτροκέλης. πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἐστιν.

Ἐπαλαμᾶτο. ἐμηχανᾶτο, ἐτεχνάζετο. παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι. Καὶ Ἐπαλαμήσατο, ἐμηχανήσατο, ἐπενόησεν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί οὖν πρὸς ταῦτ' ἐπαλαμήσατο;

Ἐπαλλάξαντες. ἐπιλέξαντες.

Ἐπαλλάξεις. ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις. Ἀντιφῶν.

Ἐπαλεξήσων. βοηθήσων.

Ἐπαλείφων. γυμνάζων καὶ χρίων. Κασσιτέρῳ δὲ ἐπαλήλιπτο τὰ κράνη αὐτῶν.

Ἐπαληθείς. πλανηθείς.

Ἐπάλληλον. ὅμοιον.

Ἐπάλξεις. προμαχῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. ἐν Ἐπιγράμματι·

Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος.

Ἐπαλξίτης.

Ἐπαμησάμενος. ἀνακινήσας. Ἡρόδοτος.

Ἐπαμινώνδας. ὅτι Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων μαχεσαμένων Ἐπαμινώνδας τιτρώσκεται κατὰ τὸν πόλεμον· καὶ τετρωμένον αὐτὸν κομίζουσιν ἐκ τῆς παρατάξεως ἔτι ζῶντα. ὁ δὲ τέως μὲν τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῷ τραύματι ἐταλαιπώρει, καὶ ἐς τοὺς συμμάχους ἀφεώρα·. λαβόντος δὲ ἴσον τοῦ ἀγῶνος τὸ πέρας, οὕτω τὴν χεῖρα ἀπέσχε τοῦ τραύματος, καὶ αὐτὸν ἀφέντα τὴν ψυχὴν ἔθαψαν, ἔνθα σφίσιν γέγονεν ἡ συμβολή. τῷ τάφῳ δὲ κίων ἐφέστηκεν, καὶ ἀσπὶς ἐπ' αὐτῷ, δράκοντα ἔχουσα ἐπειργασμένον. ἤθελε δὲ ὁ δράκων σημαίνειν τοῦ γένους τῶν 787
Σπαρτῶν ὄντα τὸν Ἐπαμινώνδαν. τὸν δὲ Ἐπαμι-

3. Ἐπακτροκέλης. πλοῖον ληστρ.] Ex Harpocratione. Ammonius: *Κέλης καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. κέλης μὲν γάρ ἐστι πηδάλιόν τι μικρόν, ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει.* Küst. Adde Lex. Rhet. p. 255. Etym. M. p. 353. et Ruhnk. in Vellei. II, 73. 5. ἐστιν] εἰσιν. καὶ γὰρ κελήτιον ἦν E. 6. Ἐπαλαμᾶτο] V. Καθιείς comparavit Toup. 7. ἐμηχανήσατο om. Zon. p. 821. 8. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 176. 10. ἐπιλέξαντες] Leg. ἐπιπλέξαντες, inserto π, ut est apud Hesych. [Apollon. Lex. p. 273.] et Schol. Homer. Il. ν. 359. *Albertius* Obss. Misc. IX. p. 148. Adde Tittm. in Zon. p. 821. Toupius ἐπιμίξαντες, allatis Xenophonteis p. 959. *ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιντο*, p. 984. *ἐκ τῶν ἐπηλλαγμένων*, et p. 988. ubi pulchre explicetur quid sit ἐπηλλαγμένα. Quibus usum videmus etiam Wyttenbachium infra compellandum. 11. Ἐπαλλάξεις] Ex Harpocratione. Küst. Antiphon videtur comparari posse cum Herod. I, 74. Ceterum spectat vocis proprietas ad nexus alternos sive συμπλοκήν, de quo conferenda Platonis auctoritas Soph. p. 240. C. Adde Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 885. 13. Ἐπαλεξήσων] Il. Λ'. 428. 14. Ἐπαλείφων] Appian. p. 887. *βουλῆς σοι Δέκιμον ἐπαλειφούσης. Senatu contra te Decimum armante, exercente, suppeditante.* Et p. 894. Vid. infra v. Ὑποθήγων. Dio p. 612. Polyb. p. 190. Eleganter Sextus Empir. p. 282. *ἀλείπτας κακίας.* Synes. de Insomn. p. 148. *Ἐπαλείφει τὸν βίον εὐθυμίᾳ. Toup.* MS. Figuratum verbi sensum paulo concinnius illustravit Reiskius in Constant. Cerim. p. 610. Κασσιτέρῳ] *Κασσίτερον* Zon. p. 820. qui locum subiecit glossae singulari *Ἐπαλήλιπτο. ἐχρίετο.*
η ει
ἐπαλήλιπτο] ἐπαλειλιπτο E. 16. Ἐπαληθείς] Od. δ'. 81. 17. Ἐπαλλήλων. ὁμοίων Hesychius. συνεχὲς ἢ ὅμοιον Zon. p. 808.

1. προμαχεῶνες] προμαχῶνες A. V. et, qui verborum ordinem mutat, Zon. p. 798. Quod cum agnoscant etiam Hesychius, Schol. Aeschyli S. Th. 30. et Il. μ. 258. χ. 3. in ipsa vocis explicatione, non dubitavi recipere. Accedit Suidae gl. *Προμαχῶνος.* Cf. Munck. in Anton. Liber. p. 43. 2. καὶ ἐν Ἐπιγρ.] καὶ delevi cum A. Ex Agathiae Ep. VIII, 3. Anthol. Pal. V, 294. 4. Ἐπαλξίτης] Choeroboscus in Cram. Anecd. II. p. 200. *σημαίνει δὲ τὸν λίθον τὸν ὄντα ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως.* 5. Ἡρόδοτος] E Gloss. in VIII, 24. 6. Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Pausaniae lib. VIII. c. 11. Küst. ὅτι Gaisf. cum *V. *Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων ἐν Μαντινείᾳ μαχεσαμένων* E. 8. ἐκκομίζουσαν Pausan. 11. συμμάχους] ἰδίους E. μαχομένους Pausan. ἴσον om. V. 12. τὸ om. Pausan. ἀπέσχε τοῦ] ἀπέσχεν ἀπὸ τοῦ Pausan. 13. ἔθαψαν post γέγονεν B. E. 14. γέγονεν] ἐγένετο Pausan. 15. ἐπειργασμένον] ἀπειργασμένον V. E. 16. ἤθελε — τὸν Ἐπαμ.] Haec paulo aliter pronunciavit Pausanias. 17. Σπαρτῶν] Sic recte habent MSS. Pariss. [*V.] itemque Pausanias loco laudato. At priores editt. male *Σπαρτιατῶν. Σπαρτοὶ* autem appellabantur Thebani, quod ex dentibus draconis a Cadmo satis procreati esse crederentur. Res nota est ex Aeschylo, Pindaro aliisque scriptoribus veteribus. Küst. *Σπαρτῶν* Bochart. in Canaan. I. c. 22. *Reines.* Plura peti iussit Gaisfordus ab Iablonskii Opusc. T. III. p. 279. 280. Rariorem scribendi formam erudite tutatus est Lobeckius Aglaoph. p. 1147. libris tamen invitis. *τὸν δὲ Ἐπαμινώνδαν* inseruit A. Deinde Pausan. *τῶν παρ' Ἕλλησι στρατηγίας ἕνεκα εὐδοκ.*

Ἐπακρὶς vocaretur. Ἐπακτρίς. Navis genus. *Cum epactrides et cursorias holcades conscendissent, portum circumnavigarunt.* Ἐπακτροκέλης. Navigium praedatorium, medium inter epactridem et celetem, quae et ipsa parva sunt navigia. Ἐπαλαμᾶτο. Machinabatur, moliebatur. nam παλάμαι sunt artes. Et Ἐπαλαμήσατο, molitus est, excogitavit. Aristophanes *Nubibus: Ob farinas igitur quid excogitavit?* Ἐπαλλάξαντες. Conserentes. Ἐπαλλάξεις. Permutationes, vel societates. Antiphon. Ἐπαλεξήσων. Auxiliaturus. Ἐπαλείφων. Exercens et illinens. *Stanno autem galeae illorum illitae erant.* Ἐπαληθείς. Vagatus. Ἐπάλληλον. Simile. Ἐπάλξεις. Murorum et turrium propugnacula. In Epigrammate: *Velut propugnaculum expositum et inaccessum.* Ἐπαλξίτης. Ἐπαμησάμενος. Qui coacervavit. Herodotus. Ἐπαμινώνδας. Athenienses et Mantinenses cum proelium inter se commisissent, Epaminondas vulneratus est. cum igitur saucium quidem, adhuc tamen viventem, sui ex acie rettulissent, vulnus opposita manu compressit; suosque prospectans dolorem eo usque pertulit, donec aequatum vidit pugnae exitum. inde cum manu ab vulnere remota animam efflasset, eo ipso in loco, quo proelium commissum fuerat, sepulturae mandatus est. tumulo eius imposita est columna cum scuto, in quo draco caelatus erat. significabat autem draco iste, Epaminondam ab iis genus ducere, qui Sparti vocabantur. huic Epaminondae inter clarissimos Graecorum

νώνδαν στρατηγίας ἕνεκα τῶν παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμησάντων μάλιστα ἐπαινέσαι τις ἄν, ἢ οὐδενὸς ποιήσαιτο ὕστερον.

Ὅτι ἐγεγόνει τῷ Ἐπαμινώνδᾳ χρησμός, πέλαγος αὐτὸν φυλάττεσθαι. καὶ ὁ μὲν ἐπιβῆναι πλοίου δεῖμα εἶχε· τῷ δὲ ἄρα Πέλαγος ὄρυμὸν καὶ οὐ θάλασσαν προὔλεγεν ὁ δαίμων. χωρία δὲ ὁμώνυμα.

Ἐπαμῦναι. ἐπιβοηθῆσαι. δοτικῇ δὲ συντάσσεται. Ἐπήμυνε τοῖς ἀδικουμένοις. Καὶ Ἐπάμυνον, βοήθησον.

Ἐπαμφοτερίσαι. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι.

Ἐπανάκρουσαι πάλιν. ἀπὸ τῶν ἐρετῶν, ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρούσωνται, ἵνα ὀπίσω τὸ πλοῖον ἀναχωρήσῃ. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Λεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.

ἀντὶ τοῦ ἐπανάκαμπτε. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς. ἢ ὑπόστρεψον, ἐπάνιθι. ἐπανάκρουσις δὲ κυρίως τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ. τὸ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ ὀπίσω· ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἄσας πρὸ τούτου πάλιν ἆσον καὶ ἐπανάλαβε.

Ἐπαναβάλεσθε. περιστολίζεσθε.

Ἱμάτια τἀνδρεῖα περιστολίζεσθε.

Ἐπαναβαίνω. δοτικῇ συντάσσεται. Οἱ δὲ ἐπανέβαινον τῷ ὄρει. [Καὶ γενικῇ. Ἐπαναβαίνειν τῶν τοιούτων τῆς νεὼς πειρώμενοι.]

Ἐπαναφορά. τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει.

Ἐπαναχθέντες. ἐπανακομισθέντες.

Ἐπανέβην. αἰτιατικῇ.

Ἐπανεθήσεται. ἀντὶ τοῦ ἐπαφεθήσεται. Κἀμοί τε τῶν τελῶν ἐπανεθήσεται, καὶ μεγάλα κερδανῶ.

Ἐπανέντας. ἀφέντας.

---

3. ποιήσαιτο] ποιῆσαι τὸ A. 5. αὐτὸν — πέλαγος om. A. 6. ὄρυμὸν] ὄρυμᾶ A. ὄρυμῶν B. V. ὄρύμονα E. ὄρυμῶν Med. 7. ὁμώνυμα] καὶ τὰ ἑφεξῆς addenda monet Kühnius in Pausaniam: siquidem oratio pergit ad Hannibalem oraculi fraude deceptum. Vid. supra v. Ἀννίβας. Verum haud scio an locus quidam communis intelligatur, quem ab operis Constantini Caesaris an ab Suida paratum lectores adire iubeantur. 8. Ἐπαμῦναι] Il. σ. 99. Cf. Lex. de Syntaxi pp. 125. 143. ἐπιβοηθῆσαι] βοηθῆσαι Lex. Seg. 9. Ἐπάμυνον] Il. ε. 685. 11. Ἐπαμφοτερίσαι] Pherecrates in Schol. Arist. Pac. 476. Procop. Arc. Hist. p. 72. Toup. MS. Suidas sive Zonaras paulo plenior est Timaeo p. 107. ubi om. ὡς καθ' ἑκ. ἐλέγχ. Plura Ruhnkenius. 14. ὅταν τρέψαντες τὴν πρ.] Quamvis sic habeant libri tam manu exarati quam excusi, puto tamen addita negatione scribendum esse, ὅταν μὴ στρέψαντες τὴν πρύμναν. Remiges enim ἐπαναχρούεσθαι vel κρούεσθαι τὴν πρύμναν dicebantur, cum ipsi quidem conversi, at puppi non conversa, navem in posticam partem repellerent. Clare Scholiasta Thucydidis in I. c. 50. Πρύμναν κρούεσθαί ἐστι τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες. ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες ῥᾷον τιτρώσκωνται. Hunc locum descripsit Suidas infra v. Πρύμναν κρούεσθαι. Scholiasta Aristophanis in Vesp. 397. τὸ δὲ πρύμναν κρούσασθαί φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν καὶ τὴν πρῴραν ἔξω, ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. Haec ut arbitror coniecturae nostrae veritatem clare confirmant. Küst. Albertius in Hesychio, qui cum Suida facit, concessit a Küstero rem sane veram tradi, non ut negandi tamen particula necessario sit addenda. Nimirum στρέψαντες τὴν πρύμναν eorum est qui cursum inhibituri puppim ab instituta via deflectunt. Ceterum Ἐπανακροῦσαι *V. Med. Hesych. τρέψαντες] στρέψαντες A. *V. Hesych. ἀναστρέψαντες Etym. sive Zon. p. 822. 15. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 649. (653.) 17. ἀντὶ τοῦ ἐπανάκαμπτε] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. Küst.

1. ἐπάνιθι] ἐπανάβηθι Schol. Aristoph. 2. μεθ' ὁρμῆς] καὶ μεθορμίσαι Schol. Aristoph. 3. θραυσθῇ] καὶ θραύσῃ A. θραύσῃ V. Med. τὸ δὲ πάλιν] καὶ νῦν δὲ τὸ πάλιν Schol. Aristoph. 4. ἀντὶ τοῦ, ἄσας] ἀντιάσας V. qui in fine ἐπανάλαβε. 5. ἄσας] ἐὰν ᾖσας Schol. Aristoph. 6. Ἐπαναβάλεσθε] Ἐπαναβάλλεσθε E. Vidit deinde Toupius significari Aristoph. Eccl. 275. Καὶ ἱμάτια τἀνδρεῖά γ' ἅπερ ἐκλέψατε Ἐπαναβαλέσθαι: idemque iussit ἐπαναβάλεσθε reduci, cuius vices ut fit praegressum περιστολίζεσθε invaserit. Vide quae diximus in v. Ἐνέκαψα. Ceterum illud ambiguum est, num tribus hisce nominibus memoria versus Aristophanei sese continuerit. περιστολίσεσθε] περιστολίζεσθε hic et infra V. Ox. Med. Ἱμάτια τ. π. om. A. incertum errore an immunis fraudis illatae. 9. Καὶ γενικῇ et seqq. om. V. notavi. Porro post hanc gl. delevit Küsterus, silente Gronovio: Ἐπανάγω. αἰτιατικῇ. Quae Gaisfordus retraxit post v. Ἐπαναφορά. Nec dubium quin magna vis continuarum glossarum, quam nunc quidem notare quam removere consultius sit, ab ingenio hominum studiosorum provenerit. 11. Ἐπαναφορά] Ex Harpocratione. Küst. Andocid. p. 283. Toup. MS. ἀναφέρειν] τὸ ἀναφέρειν A. B. V. E. Harp. Zon. p. 797. Is τῷ, non καί. Mox κοινοῦσθαι B. E. Med. 13. ἐπανακομισθέντες] Hanc vocem ex uno MS. Paris. addidi, quae in prioribus edittt. [et B.] desideratur. Küst. Firmant Lex. Bachm. p. 226. et Zon. p. 820. 14. Ἐπανέβην deest V. 16. Κἀμοί τε] Immo Κἀμοί τι.

---

imperatores merito principem locum tribuimus, vel saltem nulli secundum eum dixerimus. Epaminondas accepto oraculo, quo pelagus cavere iubebatur, navem conscendere veritus est. at deus praemonuerat, non mare, sed saltum ei vitandum esse, cui Pelagus nomen erat. Ἐπαμῦναι. Auxiliari. cum dativo construitur. *Iniuriam patientibus opem tulit.* Et Ἐπάμυνον, opem fer. Ἐπαμφοτερίσαι. Oratione ambigua uti, quae in utramque partem accipi possit. Ἐπανάκρουσαι. Retro cursum flecte. translatio ducta est a remigibus, cum puppe reducta navem in posticam partem repellunt. Aristophanes *Avibus*: *Huc revertere.* sive recede. metaphora autem ducta est ab illis, qui habenis retractis equos recedere cogunt, vel qui navem remis retro agunt. est igitur, revertere, redi. ἐπανάκρουσις autem proprie est, cum navis, quae celeri cursu portum subit, inhibetur, ne terrae illisa frangatur. πάλιν vero significat retro: ductum a remigibus, qui navem remis retro agunt. vel hic est sensus: si ante cecinisti, iterum cane et carmen itera. Ἐπαναβάλεσθε. Induite. *Vestes viriles induite.* Ἐπαναβαίνω. Cum dativo construitur. *Illi vero in montem ascendebant.* [Et cum genitivo: *Talium hominum navem conscendere conantes.*] Ἐπαναφορά. Relatio ad populum. Ἐπαναχθέντες. Revecti. Ἐπανέβην. Accusativo iungitur. Ἐπανεθήσεται. Remittetur. *Et mihi de vectigalibus aliquid remittetur; unde magnum ad me lucrum redibit.* Ἐπανέντας.

Ἐπανέσχετο. ἐπανελάβετο. Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα ἐπανέσχετο.

Ἐπανετείνοντο. Ξενοφῶν· Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο. ἐπανετείνοντο οὖν ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν· ἢ ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

788 Ἐπανέχειν. Οἰκείᾳ συνέσει χρῆσθαι, καὶ μὴ ταῖς βίβλοις ἐπανέχειν.

Ἐπανέχειν. ὑψοῦν.

Ἐπανεῖπον. ἐκήρυξαν. Θουκυδίδης ἡ· Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον διαγνόντες ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

Ἐπάνηκε. ἐπάνελθε.

Ἐπανήρατο. ἐπειρᾶτο, εἵλετο.

Ἐπανηρημένος. προηρημένος, θέλων.

Ἐπανιτέον. ἐπανακτέον.

Ἐπάντους. ὑψηλοῦ. Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος, διικνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν, οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι ἀνεχώρουν.

Ἐπαποδυώμεθα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρήσωμεν. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳὶ τῷ πράγματι.

Ἐπαπόρησις. ἀπορία.

Ἐπάρας. πείσας. Θρασυτάτους ἄνδρας ἐλπίσιν εὐεργεσιῶν ἐπάρας ἀνοσίων ἔργων ἀρχηγοὺς γενέσθαι. Καὶ αὖθις· Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς ξυμβαινούσης τιμῆς. Καὶ αὖθις· Καὶ καταψευσάμενος τοῦ βασιλέως θάνατον, καὶ ἐπάρας πολλοὺς τὰ λυσιτελῆ οἱ φρονεῖν, καὶ τῆς ἐκείνου μερίδος εἶναι, ἤθροισε δύναμιν ῥᾳδίως πολλήν.

Ἐπάρατοι. ἐπαγωγοί. Καὶ Ἐπάρατος, ἐπικατάρατος.

Ἐπαρήγειν. βοηθεῖν.

Ἐπαρώμενοι. καταρώμενοι.

Ἐπαρτήσας. ἐπικρεμάσας. Ὁ δὲ εἰς Πέρσας ἤγαγεν αὐτούς, κακὴν δουλείαν ἐπαρτήσας αὐτοῖς. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος τιμωρίας αὐτοῖς.

---

2. πρὸς τοὺς Γέτας Zon. p. 823. 4. δοτικῇ post caput gl. expunxi cum *V. Ξενοφῶν] Cyrop. II, 1, 23. Ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, εἴ τι κτλ. 5. μείζονες] μείζονος E. 7. ἐπανετείνοντο] ἐπανετείνετο B. Mox ηὔξηντο A. cum libro Zonarae. 9. Ἐπανέσειν Med. Οἰκείᾳ συν.] Locus Artemidori I, 12. a Gaisfordo post Schneiderum in Add. indicatus. χρᾶσθαι] χρῆσθαι A. B. E. Zon. καὶ μὴ] μόνον addit Artemidorus. 12. Θουκυδίδης ἡ] Leg. Θουκυδίδης ε'. Verba sunt VI, 60. ubi v. Schol. et Duker. Pro ἐκήρυξαν mallem ἐπεκήρυξαν. Valcken. Animadv. in Ammon. p. 79. Accessit Albertius Obss. Misc. IX. p. 148. et in Hesych. v. Ἐπανεῖπαν, qui praestat ipsum ἐπεκήρυξαν. 13. διαγνόντες] καταγνόντες Thucydides. 15. Ἐπάνηκε] V. Proverb. III, 28. Hesychius ὑπόστρεψον. Utrumque iungit Zon. p. 820. 16. Ἐπανήρατο] Spectat ad Thucyd. VIII, 84. unde pro ἐπειρᾶτο legendum ἐπήρατο monet Abreschius Diluc. p. 789. 17. Schol. Luciani Hermot. 85. Deinde cum *V. delevi, quae Gaisfordus reposuit ante v. Ἐπανιτέον: Ἐπανιστῶ. δοτικῇ. Καὶ Ἐπανίσταμαι, δοτικῇ. Item post v. Ἐπανιτέον cum V. expunxi: Ἐπανορθῶ. αἰτιατικῇ. Ἐπαντλῶ. αἰτιατικῇ. Quarum gl. Ἐπαντλῶ deest etiam A. Post Ἐπανιτέον inserunt A. V. Ἐπανώχθη sine exemplo. 19. Θουκυδίδης] Lib. VII. c. 79. 22. οὐ] καὶ οὐ Thuc. Mox ἄσασθαι A.

1. Ἐπαποδυώμεθα] Vide potissimum Plutarchi Marc. 3. et Philostr. V. Soph. p. 617. f. Nec desunt exempla scriptorum Byzantinorum. 2. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 616. Ante τουτωὶ omissum ἀνδρες. 4. Ἐπαπόρησις] Item Hesychius: quamquam series adversatur. Post hanc gl. cum A. V. delevi, quae duplici nomine fuerant aspernanda: Ἐπαποδύρομαι. αἰτιατικῇ. 5. Ἐπάρας] Vide infra v. Ἐπῆρε. Küst. Vide Timaeum p. 119. c. ann. Ruhnkenii. 6. ἀρχηγούς] ἀρχῇ B. E. 7. Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπ.] Idem fragmentum legitur etiam supra v. Ἀποχρᾶν. Küst. 14. Ἐπάρατοι] Ἐπαράτου. ἐπαγωγοῦ Lex. Seg. ἐπαγωγοί] Haec interpretatio mihi suspecta est. Küst. ἐπαγωγοί, coniurati. Toupius. Sed Schol. Soph. Trachin. 1203. cum ἀραῖος interpretetur ἐπάρατος, τιμωροὺς δαίμονας, opinor significari daemones, qui per ἐπαγωγὰς sive incantationes dirasque evocarentur. De quibus dixit Lobeckius Epimetro V. Eleusiniorum. Ἐπάρατος] V. Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 1212. 16. Ἐπαρήγειν] Ἐπαρήσειν V. Vid. Il. ω'. 39. 17. δοτικῇ post caput gl. delevi cum *V. Cf. Zon. p. 820. Item cum A. V. Ἐπαρκῶ. δοτικῇ. Gaisfordus: „Exempla vide apud Hemsterhus. Lucian. Timon. c. 5." Plura non attinet cumulare. 18. Ἐπαρτήσας] V. Iacobs. in Aelian. I, 19. ἐπικρεμάσας] κρεμάσας Lex. Seg. et Hesychius. πέρας] Πέρσας scripsi cum V. ap. Gaisf. 20. Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχ.] Fragmentum hoc ampliari potest ex Suida infra v. Κατηύχοντο. Küst.

Illos qui remiserunt. Ἐπανέσχετο. Iterum suscepit. *Ille vero bellum contra Getas ut maxime instans resumpsit.* Ἐπανετείνοντο. Expectabantur, vel augebantur, magnifice extollebantur. Xenophon: *Dignis vero laude maiores etiam spes proponebantur, si quod maius bonum in posterum fore videretur.* Ἐπανέχειν. *Oportet ingenio proprio uti, nec libris semper incumbere.* Ἐπανέχειν. Extollere. Ἐπανεῖπον. Per praeconis vocem edixerunt. Thucydides libro sexto: *Illos autem qui aufugerant capite damnarunt, et pecuniam per praeconis vocem promiserunt, siqui interfecisset.* Ἐπάνηκε. Revertere. Ἐπανήρατο. Tentavit, suscepit. Ἐπανηρημένος. Qui suscepit, paratus. Ἐπανιτέον. Revertendum est. Ἐπάντους. Acclivis. Thucydides: *Athenienses autem, quoā multi de excelso colle sagittis eos peterent (tela enim e loco superore missa facilius penetrabant), cum locum vi expugnare non possent, recesserunt.* Ἐπαποδυώμεθα. Aggrediamur. Aristophanes: *Sed aggrediamur hoc negotium.* Ἐπαπόρησις. Dubitatio. Ἐπάρας. Qui impulit. *Cum autem audacissimos homines spe beneficiorum ad nefaria facinora perpetranda impulisset.* Et alibi: *Cum pluribus laudibus eos cumulasset, et cum aliis dictis ad rem aggrediendam impulisset, tum etiam negasset militibus suis defuturos esse commeatus, quos aequo pretio emerent.* Item: *Et cum falsum de morte regis rumorem divulgasset, multosque induxisset, ut ipsius commodis studerent iisdemque partibus se adiungerent, facile ingentem exercitum coegit.* Ἐπάρατοι. Qui incantationibus evocantur. Et Ἐπάρατος, execrandus. Ἐπαρήγειν. Auxiliari. Ἐπαρώμενοι. Imprecantes. Ἐπαρτήσας. Qui imposuit. *Ille autem ad Persas eos perduxit, malamque servitutem eorum cervicibus imposuit.* Item Aelianus: *Ne animas eorum propitii susciperent, sed aeternas poenas iis irrogarent.*

Ἐπαρτωμένων. ἐπικρεμαμένων. Τὸν ἄνδρα ἐπὶ τοσόνδε καρτερίας ἐλθεῖν, ὥστε μεγίστων φόβων ἐπαρτωμένων καὶ βασάνων προσαγομένων αὐτῷ, οὐδὲν τῶν ἀπορρήτων εἰπεῖν.

Ἐπαρυστρίδες. ἀντλητίδες.

789 Ἔπαρχος πραιτωρίων. ὁ τῶν ἑῴων τῆς φορολογίας τὴν ἐπίστασιν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἐπάσαντο. ἐγεύσαντο.

Ἐπαοιδός. φαρμακός, γόης.

Ἐπαυδῆσαι. ἐπειπεῖν.

Ἐπαύλειος. ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.

Ἐπαύλια λέγεται, καθόσον ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην, ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος· εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς, φέρουσαι χρυσία, λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυράλειπτρα. ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν. οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη.

Ἐπαύλιον δὲ μονή. περὶ Ἑκάλης θανούσης·

Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν
τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσι.
πολλάκι σεῖο, μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν.

Ἔπαυλις. ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τὴν αὐλιν ποιοῦνται. αὐλις δὲ ἡ κοίτη. Καὶ Ἐπαυλόσυνος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών.

Οὔτε τίν' ἀνδρῶν
οὔτε βροτῶν βλάψας οἴχετ' ἐπαυλόσυνος.

περὶ λέοντος ὁ λόγος.

Ἐπαυλόσυνος. ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών. Καὶ Ἐπαυλίζονται, ἐπισκιάζονται.

Ἔπαυλις. μάνδρα βοῶν, καὶ προβάτων αὐλή.

---

3. ἐπαρτωμένων] ἐξαρτωμένων V. 5. Ἐπαρυστρίδες] Glossa sacra: vid. Alb. in Hesychium sive Schleusneri Lex. V. T. in Ἐπαρυστρίς. ἀντλήτριαι gramm. in Codd. Naniorum Graec. p. 493. sive Zon. p. 798. ἀντλητίδες Edd. 6. Ἔπαρχος πρ.] Theophylact. Simoc. VIII, 1. ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος εἰς τὴν Περσίδα ἐξέπεμψε πρέσβυν Γεώργιον, ὃς τῆς τῶν ἑῴων φορολογίας τὴν ἐπιστασίαν ἐκέκτητο. τοῦτον πραιτωρίου ἔπαρχον ἀποκαλοῦσι Ῥωμαῖοι. Hunc locum indicarunt Abreschius et Schaeferus in Dionys. de Comp. p. 12. Addatur eiusdem locus VIII, 9. p. 331. 7. ἐπίστασιν] Sic recte unus MS. Paris. [cum Zon. p. 787.] At priores editt. [et B. E. V.] male ἐπίτασιν. Küst. Legendum e Theophylacto ἐπιστασίαν. 8. Ἐπάσαντο] Il. ά. 464. 9. Sub gl. finem omisi cum A. V. καὶ θηλυκῶς ἐπαοιδία. Toupius: „Leg. ἐπαοιδή. Vid. v. Ἰαχήν." Ceterum v. Lobeck. in Phryn. p. 243. 11. Ἐπαύλειος] Niti videtur Od. ά. 104. 12. Ἐπαύλια λέγεται – ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα] Haec omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Eustathium in Il. ώ. p. 1337. qui ea ex lexico Pausaniae se descripsisse testatur. Küst. Pleraque repetiit Etym. M. p. 354. Eustathium si sequimur, refingendum Ἐπαυλία ἡμέρα λέγεται, καθ' ἣν ἐν τῇ κτλ. 13. καλεῖται] καλεῖ A. E. 14. μετὰ] Immo κατά: dicit enim ἀνακαλυπτήρια, de quibus suo loco Suidas tradidit, subiiciens etiam v. ἐπαύλια. 16. ἐν πομπῆς] ἐμπομπῇ V. 17. χλανίδα] χλαμύδα E. ubi omissis καιομένην — φέρουσαι positum καί. 19. χρυσία om. Eustath. χρυσίον Etym. 20. σμήγματα] καὶ σμήγματα E. σμηγματοφορεῖα Hemst. in Polluc. X, 137.

1. μυράλειπτρα] Eustathius loco laudato habet μύρα, νίτρα. Sed lectio Suidae magis placet. Küst. Equidem contrarium probo. μυράλειπτα E. μυράλιπτρα Etym. 3. οἱ δέ φασιν] Vid. Hesych. v. Γάμοι. Toup. Adde Polluc. III, 39. ἐπαυλία] ἐπαύλεια V. ἐπαυλίαν Etym., item ut in princ. gl. Ἐπαυλία. 6. περὶ Ἑκάλης] Callimach. Fr. 131. Vide Naekii diss. de Hecale p. 23. 8. θυμαλγέες] θυμοφθόροι Etym. M. minus suaviter. περόωσι] περέοσι A. περῶσι B. E. 9. πολλάκι σεῖο] Leg. πολλάκι καὶ σέο. Huc respexit Crinagoras Epigr. in Callimachum. Toup. V. Anthol. Pal. IX, 545. σεῖο, μαῖα] Metri gratia scribendum est, σεῖ', ὦ μαῖα: ut recte me monuit Bentleius. Küst. σεῖς E. Vulgatum nescio quo pacto tutabatur Iacobs. in Anthol. Pal. p. 1043. φιλοξείνοιο καλ.] De Hecales hospitalitate habes et supra v. Ἑκάλη. Küst. φιλοξένοιο Med. 12. Ἔπαυλις] Schol. Luciani Asin. 17. 15. Οὔτε τίν' ἀνδρῶν, οὔτε βρ.] Ex Leonidae Alex. Ep. XII, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 221. 16. βροτῶν] Scribe βοτῶν, id est *pecudum*: ut recte legitur in Anthologia loco laudato. Küst. βροντῶν A. 18. Ἐπαυλόσυνος – καὶ om. E. 19. Ἐπαυλίζονται. ἐπισκ. a superioribus (vide p. 788.) distinxit Zon. p. 819.

Ἐπαρτωμένων. Impendentium. *Virum illum adeo constantis et offirmati animi fuisse, ut nec impendente gravissimorum malorum metu nec tormentis admotis vinci posset ut arcana enunciaret.* Ἐπαρυστρίδες. Situlae. Ἔπαρχος πραιτωρίων. Sic apud Romanos dicebatur Praefectus Praetorio, cuius curae tributa gentium orientalium commissa erant. Ἐπάσαντο. Gustarunt. Ἐπαοιδός. Incantator, praestigiator. Ἐπαυδῆσαι. Alloqui. Ἐπαύλειος ὁδός. Via vestibuli. Ἐπαύλια. Haec vox inde fluxit, quod tunc sponsa primum in domo sponsi pernoctat. ἐπαύλια dicebantur etiam munera illa, quae postridie nuptiarum a sponsae patre ad sponsum et sponsam cum pompae specie ferebantur. puer enim praecedebat, alba veste indutus et facem accensam tenens: quem canistrifera excipiebat. hanc deinceps reliquae sequebantur, ferentes aurea vasa, patellas, smegmata, lecticas, pectines, lectos, alabastra, sandalia, thecas, pyxides unguentarias. interdum etiam dotem simul sponso afferebant. alii vero dicunt ἐπαύλια vocari secundum a nuptiis diem, quo sponsa primum in domo sponsi pernoctabat. significat autem ἐπαύλιον mansionem. poeta de Hecale defuncta ait: *Perfice, mitissima mulier, viam illam, quam dolorum morsus non subeunt. nos interim saepe, mater, memores erimus hospitalium aedium tuarum, quae communis omnium statio quondam fuerunt.* Ἔπαυλις. Domus in qua quis pernoctat: αὖλις enim significat cubile. Et Ἐπαυλόσυνος, qui se ad cubile suum confert. In Epigrammate de leone: *Nec ullo pastorum pecorumve laeso cubile suum repetiit.* Ἐπαυλόσυνος. Qui in stationem suam abit. Et Ἐπαυλίζονται, inumbrantur. Ἔπαυλις. Stabulum boum, ovium que caula.

Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπαυλιν ἐπὶ τοῦ χώματος ἐποιήσαντο, ὅ τε Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. τουτέστι τὴν κοίτην.

Ἐπαύρασθαι. ἐπαπολαῦσαι. Τούτου τὴν αἴτησιν προσεμένων, καὶ συγχωρούντων ἐπαύρασθαι τῆς χλιδῆς. Καὶ αὐθις· Ἄπιθι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ φεῦγε φιλοσοφίαν· οὐ γάρ σοι θέμις ἐπαυρέσθαι αὐτῆς· ὁρᾷ γὰρ πρὸς σὲ ἔχθιστον. πρὸς Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα, ὃς ἔγραψε διάφορα.

790 *Ἐπαυρίζω. τὸ φυσῶ. Καὶ Ἐπαυρίσκω.*

Ἐπ' αὐτοφώρῳ. ἐπ' αὐτόπτῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλούς. Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν πρᾶξιν λαβὼν ἐν Καρχηδόνι ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἐπαυχοῦσι. μέγα φρονοῦσι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐπαυχήσατο τοῖς σοῖς λόγοις.
ἀντὶ τοῦ ἐμεγαλοφρόνησεν.

Ἐπαυχῶ. βεβαίως οἶδα. Σοφοκλῆς·

Ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι.

Ἐπαφανάνθην. ἐξηράνθην. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ὡρτ' ἀπεφανάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν.

Ἐπαφωμένων. ψηλαφωμένων. Ὁ δὲ τοῦ τόξου ἐπαφώμενος ταῖς χερσίν, ὡς καὶ ταύτῃ περιορᾶν δοκεῖν τὰ Ῥωμαίων πράγματα.

Ἐπαφρόδιτος. ἐπίχαρις, ἡδύς. Ἀππιανός· Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνόλογει περὶ αὐτοῦ.

Ἐπαφρόδιτος. Χαιρωνεύς. γραμματικός, Ἀρχίου τοῦ Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ θρεπτός,

---

1. *Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπ.*] Fragmentum hoc Casaubonus Polybio tribuit. *Küst.* Ed. Schweigh. T. V. p. 50. 4. *Τούτου*] *Τούτου* dedi cum A. V. 5. *ἐπαύρασθαι*] *ἐπαύρεσθαι* A. V. et omnes MSS. in v. *Κλέαρχος*. Itaque correxi. Mox *πρὸς σε* Edd. vulgg. Ceterum *ὁρᾷ — ἔχθιστον* post *διάφορα* collocant A. B. V. E Med. 9. *πρὸς Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα*] Immo de Clearcho Pontico haec intelligenda sunt, ut patet ex ipso Suida infra v. *Κλέαρχος*, ubi locum integrum vide. Notula autem haec non est ipsius Suidae, sed a librario aliquo ad marginem prius ascripta in textum postea irrepsit: ne quis grammaticum nostrum sui hic oblitum esse vel a se ipso discrepare putet. *Küst.* Assentirer Küstero, nisi membrum istud *ὁρᾷ γὰρ πρὸς σὲ ἔχθιστον* ab libris temere sub finem collocatum argueret, varias studiosorum manus in glossa locupletanda versatas fuisse Quamobrem totam posteriorem partem reiectaneam duco, *καὶ αὖθις* et quae sequuntur. 12. *Ἐπ' αὐτόπτῳ. ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ. ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ κιλ.*] Sic solae Edd. vulgg. Nam posterius *Ἐπ' αὐτοφώρῳ* nescit E. cum Med. Contra *Ἐπ' αὐτόπτῳ* neglexit liber Zon. p. 808. Porro glossam posteriorem usque ad *τὴν* om. A. Sed quantillum erat haec transpositione facta sanare, quam duce Schol. Plat. pp. 331. 458. instituimus. Exempla formulae suppeditabit Albertius in Hesychium, cui eandem medelam par est admoveri. 13. *Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν πρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Hist. Arc. c. 1. *Küst.* 16. *Ἀριστοφάνης*] Av. 629. sed ubi sic legitur: *Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις. Küst.*

3. *Σοφοκλῆς*] Electr. 65. 66. 6. *Ἐπαφανάνθην*] Immo *ἀπεφανάνθην*, ut recte legitur in subiuncto loco Aristophanis. *Küst.* Vid. Küst. in Thesm. 853. *Ἐπαφανάνθην* bis *V. 6. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 1116. 8. *ἀπεφανάνθην*] *ἐπαφανάνθην* V. *ἐπεφανάνθην* E. 9. *Παναθηναίοις*] *Παναθηναίοισι* A. Zon. p. 820. Mox addunt edd. vett. cum B. E. *Ἐπαφίασιν. Ἐπαφιᾶσι δὲ πέμπουσιν.* Prius cum Hesychio corrigendum *Ἐπαφήσιν.* De quo verbo v. Heyler. in Iuliani Epp. p. 166. 10. *Ἐπαφωμένων*] *Ἐπαφώμενον* A. B. *V. et mox *ψηλαφώμενον*. Post caput gl. delevi *γενικῇ* cum *V. *Ὁ δὲ τοῦ*] Hoc exemplum post gl. seq. ponunt B. E. Med. Silet Gronovius; locum ab V. abesse nescio quo pacto tradit Gaisf. Mox post *ἐπαφώμενος* A. B. *V. Med. retinent, om. Küstero, *ταῖς χερσίν*. 13. *Ἐπαφρόδιτος. ἐπίχ.*] Gl. narrationi de Epaphrodito subiecit *V. Om. E. *Ἀππιανός*] Fragm. ed. Schweigh. T. III. p. 14. 14. *Καὶ μὴν*] *καὶ τὴν* A. V. Med. Mox *ὑπεραίρων* esse reponendum docebit observatio Schweighäuseri in Appian. p. 536. 16. *Ἐπαφρόδιτος*] Epaphroditus hic grammaticus fuit celebris, cuius veteres grammatici et Scholiastae saepe meminerunt. Citatur *ἐν ταῖς λέξεσιν* a Scholiasta Aristophanis in Equ. 1147. *Ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β'.* a Scholiasta Aeschyli in Eumen. 2. *Ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος* ab Etymologo v. *Γάργαρος*. *Ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας* ab eodem Etymologo vv. *Ἄωροι* et *Κεφαλληνία*. Praeterea absque nomine operis laudatur a Scholiasta Theocriti I, 117. a Suida infra v. *Νῶροψ*, ab Etymologo pluribus in locis, ab Eustathio in Il. *χ'*. p. 886, 53. et in Il. *τ'* p. 1172, 21. *Küst.* Vide Daubuz. Ioseph. T. II. p. 210. ed. Havercamp. Lardner. Credib. T. VII. p. 346. Upton. Arrian. Epictet. I. 1. p. 8. [22. Schw.] Adde vv. dd. in Pauli Ep. Philipp. II. 25. *Gaisf.* Accedat *Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει* (sic) *ἀσπίδος Ἡσιόδου*, MS. ap. Bekk. in Etym. p. 724. f. sive Küst. in superiorem gl. *Ἀλκαία*: item ap. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 104. Sed breviter *Eudocia* p. 168. *Ἐπαφρόδιτος — τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ γραμματικοῦ ἐπὶ Νέρωνος. ἔγραψε περὶ γραμματικῆς κάλλιστα, καὶ εἰς Ὅμηρον καὶ Πίνδαρον ἐξήγησιν.* 17. *Ἀλεξάνδρου*] *Ἀλεξανδρέως* E. Fortasse *Ἀρχιβίου τοῦ Ἀλεξανδρέως.*

---

item statio. *Tunc igitur utrique, et Romani et Carthaginienses, in aggere pernoctarunt.* *Ἐπαύρασθαι.* Fructum percipere. *His illius petitionem admittentibus, et permittentibus ut his deliciis frueretur.* Et alibi: *Abi ex Academia, et fuge philosophiam. neque enim tibi fas est ea frui, quae infestis oculis te intuetur.* haec dicuntur ad Clearchum Solensem, qui varia scripsit. *Ἐπαυρίζω.* Leniter aspiro. Et *Ἐπαυρίσκω.* *Ἐπ' αὐτοφώρῳ.* In conspectu, palam, in ipso furto deprehensus. *Cum autem Carthagine rem manifeste deprehendisset, ab uxore volens deceptus est.* *Ἐπαυχοῦσι.* Gloriantur. Aristophanes: *Dictis tuis gloriatus.* vel, qui sese iactavit. *Ἐπαυχῶ.* Certo persuasus sum. Sophocles: *Et ob redditum mihi oraculum istud persuasus sum, me viventem adhuc hostibus instar sideris effulsurum esse.* *Ἐπαφανάνθην.* Exsiccatus sum. Aristophanes *Ranis*: *Panatheneaeis risu paene emortuus sum.* *Ἐπαφωμένων.* Attrectantium. *Ille vero manibus arcum contrectans, ut etiam isto modo res Romanorum contemnere videretur.* *Ἐπαφρόδιτος.* Venustus, iucundus. Appianus: *Et venustatem suam in omnibus rebus extollens magnifice sese iactabat.* *Ἐπαφρόδιτος.* Epaphroditus, Chaeronensis, grammaticus, Archiae Alexandrini grammatici alumnus, apud quem institutus

παρ' ᾧ παιδευθεὶς ὠνήθη ὑπὸ Μοδέστου, ἐπάρχου Αἰγύπτου, καὶ παιδεύσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πετηλῖνον ἐν Ῥώμῃ διέπρεψεν ἐπὶ Νέρωνος, καὶ μέχρι Νέρβα, καθ' ὃν χρόνον καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἡφαιστίωνος ἦν, καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν ὀνομαστῶν ἐν παιδείᾳ. ὠνούμενος δὲ ἀεὶ βιβλία ἐκτήσατο μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μέλας, ὡς ἐλεφαντώδης. ᾤκει τε ἐν τοῖς καλουμένοις Φαινιανοκορίοις, δύο οἰκίας αὐτόθι κτησάμενος. ὁ δὲ καὶ ἔτος ἄγων ἐτελεύτησεν ὑδέρῳ περιπεσών. συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἱκανά.

Ἐπαφροδιτότερος. ἐπιχαριτώτερος.

Ἐπαιγίζων. σφοδρῶς πνέων.

Ἐπαινέσας. ἀποδεξάμενος εὐχαρίστως. Οὗς ἐπαινέσας τῆς προθυμίας ἀρκεῖσθαι ἔφη τοῖς παροῦσι. Καὶ αὖθις· Ἐπαινέσας αὐτὴν τῆς φιλανδρίας.

791 Ἐπαινέτης. Ἀρριανός· Τοῦ τε ξὺν κόσμῳ δρωμένου ἐπαινέτης, καὶ τοῦ ἀκοσμήτου ἐν τῷ παραυτίκα ἐπιτιμητής, καὶ τοῦ ἐσύστερον κολαστήρ.

Ἐπαινεῖσθε. ἀντὶ τοῦ καυχᾶσθε. Λαβίδ· Ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ.

Ἐπαίομεν ἐν Βραυρῶνι. συνουσιάζομεν, ἡλαύνομεν. Βραυρὼν δὲ τόπος Ἀθήνησιν.

Ἐπαιώνιστο. εὐφήμιστο.

Ἐπαιρόμενος. Δημοσθένης ἐν μὲν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἀντὶ τοῦ ἐπανατεινόμενος. ἀλλαχοῦ δέ. . . .

Ἐπαίρω. ὑψῶ.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσοῦσθαι.

Ἔπαισεν. ἔτυψεν, ἔκρουσεν. Ἔπαισε δὲ τὸν ἵππον τῇ λόγχῃ.

Ἐπαισθάνομαι. γενικῆ.

Ἐπαισχές. αἰσχύνης παραίτιον. Κάμοὶ μὲν ἐπαισχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερόν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. — Τῆς μὲν προεδρίας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαισχοῦς.

1. ὑπὸ τοῦ] τοῦ om. A. B. V. E. 2. Πιτηλῖνον] Πετηλῖνον A. B. V. Πετωλῖνον E. 6. παιδιᾶ Med. 7. τούτων δὲ σπ.] καὶ τούτων σπ. A. B. V. E. Med. probatum Toupio. ἀνακεχωρηκότων] Vide supra h. v. Küst. 9. ᾤκει δέ] ᾤκει τε scripsi cum A. *V. Φαινιακορίοις] φαινεακορίοις B. E. φαινιανοκορίοις Med. taciteque Gaisf. Videtur statio pellionum vel sarcinatorum significari, quam Graece dixeris φαινολοκόρια, hoc est, vicum eorum opificum, qui paenulas appararent aut curarent. 10. ὁ δέ] δὲ om. B. E. 13. Ἐπαφροδιτώτερος] Lege ἐπαφροδιτότερος, per o in syllaba antepaenultima. Nam syllaba δι in Ἀφροδίτη longa est. Küst. Sic A. V. Statim omissa sunt cum A. B. V. E. Ἐπάχνωσεν. ἐλύπησεν, ἐφθειρεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης, τῆς φθειρούσης καὶ λύπην (F. λύμην Toup.) ἐμποιούσης τοῖς φυτοῖς. Ἡσίοδος· Καί τε σμικρὸν ἐὸν τό γ' ἐπάχνωσ ν φίλον ἦτορ: quae praestat Zon. p. 821. Ubi cum annotasset Hesiodum locum Opp. 360. haec commentatus est Küsterus: „Apollonius Rhodius lib. IV. v. 1279. Ἐν δ' ἄρα πᾶσι Παχνώθη κραδίη. Scholiasta in illum locum: παχνώθη. ἀντὶ τοῦ ἐπάγη, ἐλυπήθη. ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης. Vide etiam infra v. Παχνοῦται." 14. Ἐπαιγίζων] Est vox Homerica Il. β'. v. 148. Küst. Vid. v. Ἀστήρ. Toup. Habet A. in marg. Τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι· ἔνθεν καὶ Θυηρος, Λάβρος ἐπαιγίζων. Vide supra v. Αἶγες. 15. εὐχαρίστως ἀποδεξάμενος Zon. p. 824. 19. Ἀρριανός] Similis locus est Exped. Alex. IV, 29, 14. καὶ αὐτὸς ἐφειστήκει θεατὴς καὶ ἐπαινέτης τοῦ ξὺν προθυμίᾳ περαινομένου, κολαστὴς δὲ τοῦ ἐν τῷ παραχρῆμα ἐλλιποῦς. Gaisf.

1. κολαστής] κολαστήρ A. B. V. E. Id probavi: quamquam κολαστὴν κἀπιτιμητὴν iunxerunt Eurip. Suppl. 255. et Sophocles Pollucis IX, 140. Sed rariorem speciem nominis κολαστήρ, quam Eunapius V. Soph. p. 61. usurpat, eo minus contemnere debuimus, quo magis Xenophontem, ducem et auspicem Arriani, constat in fingendis celebrandisve nominibus id genus assiduum fuisse. V. Pierson. in Moer. p. 116. sq. 3. Λαβίδ] Ps. CIV, 3. 4. Post hanc gl. Ἐπαινῶ. αἰτιατικῇ Med. 5. Ἐπαίομεν ἐν Βραύρωνι] Aristoph. Pac. 874. (862.) Αὕτη Θεωρία ἐστίν, ἣν ἡμεῖς ποτε Ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες. Vide ibi Scholiastam. Küst. Βραυρῶνι A. Βραυρῶν B. E. Mox ἠλαύνομεν om. E. qui statim habet Βράβων, ubi vett. edd. Βραύρων. Ceterum compares v. Βραυρών. 7. Ἐπαιώνιστο] Scribe ἐπεπαιώνιστο: ut infra suo loco. Küst. Mendum agnoscit Zon. p. 824. 8. Ἐπαιρόμενος. Δημοσθ.] Ex Harpocratione. Küst. ὑπὲρ Κτησιφ.] Sic E. κατὰ Κτησιφ. A. B. *V. Med. Locus est p. 302, 13. πολλοὺς καὶ θρασεῖς — τῇ πόλει ἐπαιρόμενος λόγους. 9. ἀλλαχοῦ δέ] Adde ex Harpocratione ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἐπ' ἄλλου σημαινομένου φησί. Küst. Post h. v. lacuna in V. ἀντὶ τοῦ ἐλπίσιν ὑψούμενος addit E. Quem verborum defectum Suidas in Epitoma repperit, eum ad antiquissima Harpocrationis exempla pertinuisse docet color observationis male consarcinatae et quodam magistello quam erudito grammatico dignioris, ἐν δὲ τῷ ** (inseruerunt homines studiosi ἑτέρῳ) ἐπ' ἄλλου σημαινομένου φησίν, ubi breviter exhibendum fuerat ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένους. Subiicit enim Harpocratio Demosthenis locum c. Aphob. Pseudomart. p. 851, 14. ἢ κέρδεσι δι' ἀπορίαν ἐπαιρομένους. 12. τὸ φυσοῦσθαι] τὸ E. 15. Om. Küst. silente Gronovio. 16. αἰσχύνης] Sic recte MSS. Pariss. [et Zon. p. 808.] At priores editt. male αἰσχίνης. Küst. 18. αἴσχιον] αἴτιον V. προεδρείας] προεδρίας A. V. E.

a Modesto Aegypti praefecto emptus est, cuius filium Petelinum instituit. claruit Romae sub Nerone ad Nervam usque: quo tempore cum alii multi viri doctrina clari, tum Ptolemaeus Hephaestionis filius vixit. idem cum libros subinde emeret, ad XXX. millia sibi comparavit, eosque bonos et minime vulgares. corpore fuit magno et nigro, instar elephanti; habitavitque in Phaenianocoriis sic dictis, ubi binas aedes habuit. decessit aqua intercute, annum agens LXXV. multaque scripta reliquit. Ἐπαφροδιτότερος. Venustior. Ἐπαιγίζων. Vehementer spirans. Ἐπαινέσας. Qui laudavit et probavit. *Quibus cum ob promptum studium gratias egisset, se praesentibus contentum esse dixit.* Et alibi: *Cum amorem eius erga maritum laudibus prosecutus fuisset.* Ἐπαινέτης. Arrianus: *Eorum quae recte et decenter fiebant, laudator; quae secus, in praesens verbis reprehensor, deinde vindex existebat.* Ἐπαινεῖσθε. Gloriamini. David: *In sancto ipsius nomine gloriamini.* Ἐπαίομεν ἐν Βρ. *Braurone subigebamus.* vel subagitabamus. Βραυρὼν autem est locus in Attica. Ἐπαιώνιστο. Paean celebratus fuerat. Ἐπαιρόμενος. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte hac voce utitur, ut sit intentans. alibi vero aliter hanc vocem accipit. Ἐπαίρω. Extollo. Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Ἔπαισεν. Verberavit, percussit. *Equum vero percussit hasta.* Ἐπαισχές. Pudendum. *Miki quidem res ista turpis est et perniciosa, illi vero longe turpior et perniciosior. — Cum diu in obsidione istius loci haerere molestiae plenum esset; at re infecta discedere turpe*

Ἐπαίτης. ὃ πτωχός. καὶ κλίνεται ἐπαίτου.

Ἐπαίχθη. ἐνεπαίχθη. ἐκ τοῦ παίζω. Ἐπέχθη δέ, ἐκτενίσθη.

Ἐπέβαλεν. ἤρξατο, ἐπεχείρησεν. ἢ ἀντὶ τοῦ συνῆν. Ὃς καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλεν, γεγονότι κατὰ τὰ Περσικὰ καὶ μικρῷ πρός. ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων. Ἐπιβολὴ δὲ λέγεται ἔννοια, ἐπιχείρησις.

Ἐπεβάτευον. συνουσίαζον. Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον·

Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ὁ δέ φησιν·

Ἐτεβάτευον Κλεισθένει.

τὸ ἐπιβατεύειν ἐπὶ συνουσίας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζῴων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. ὃ δὲ Κλεισθένης ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον, ὡς εὐνούχῳ εἰκάζειν αὐτόν. τὸν δὲ Κλεισθένην καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν κωμῳδοῦσι. τὸ δὲ ἐπεβάτευον κακέμφατον.

Ἐπέβρισεν. ἐπεβάρησεν.

Ἐπεγράφου. ἀντὶ τοῦ ἐζωγράφεις. Ἀριστοφάνης·

Καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.

Καὶ Ἐπεγράψατο, ἀντὶ τοῦ ἀπεγράψατο, ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων, τοὺς προστάτας προγραφόντων ἑαυτοῖς.

Ἐπεγράψαντο. ἀντὶ τοῦ διισχυρίζοντο, ἐβεβαίουν. Οἱ δὲ εἰς Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἄγνωνος ἐπεγράψαντο. 792

Ἐπεγχανών. καταγελάσας. Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μελήτου θανάτῳ.

Ἐπεδαψιλεύσατο. κατακόρως ἐχρήσατο. Ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως.

---

1. *καὶ κλ. ἐπ.* om. E. 2. *Ἐπαίχθη*] Varia lectio est Aristoph. Nub. 1359. *Porson.* Adde vv. *Ἐπεπαίχειν* et *Ἐπέχθη*. 5. *Ὃς καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλ.*] Verba haec intelligenda sunt de Hellanico, ut patet ex ipso Suida supra v. *Ἑλλάνικος*: ubi hic ipse locus auctior legitur. *Küst.* Vide de verbo *ἐπέβαλεν* Sturzium de Hellan. p. 4. et intpp. Philochori p. 3. *καὶ* om. B. E. 6. *μικρῷ πρός*] Cum Porto legere malim *μικρῷ πρό*. *Küst.* 7. *Περδίκκου*] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. *Προδίκου*: quam lectionem licet supra v. *Ἑλλάνικος* probaverim, nunc tamen alteram ei praefero, non solum propter auctoritatem MStorum, sed etiam quia aetates auctorum nomine regis vel principis *συγχρόνου* potius quam privati alicuius hominis a scriptoribus signari solent. Perdiccas enim fuit rex Macedonum; at Prodicus sophista: de quo Suidas infra suo loco. Intelligendus hic autem est Perdiccas ille, qui Philippum patrem Alexandri M. proxime praecessit: quod ideo moneo, quia inter reges Macedonum plures Perdiccae fuerunt. *Küst.* *Περδίκου* V. *Ἐπιβολή*] Vide glossam infra positam. 9. *Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον*] Apud Aristophanem Ran. 48. Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Küst.* 14. *τὸ ἐπιβ.*] *τὸ δὲ ἐπιβ.* E. 15. *ἐπιβαίνοντα*] *ἐπαναβαίνοντα* B. E. 17. *ὡς εὐνούχῳ*] *καὶ εὐνούχῳ* A. V. E. *διὸ καὶ εὐν. εἰκάζει αὐτόν* Schol.

2. Post hanc glossam voces *Ἐπεβοᾶτο τὸν Χριστόν* delevit Küsterus cum A. V. Addit E. *καλεῖτο*. Revocavit Gaisfordus intra uncos. 3. *Ἐπέβρισεν*] Sic Hesychius. Refertur gl. ad Psalm. 87, 8. 4. *ἔξω γράφεις*] Sic omnes editt. mendose. Scribendum enim esse *ἐζωγράφεις* recte monuit eruditissimus Pearsonus. *Küst.* *ἐζωγράφεις* unus liber Zon. p. 825. *ἔγραφες* E. pro *γράφεις*. Schol. Aristoph. *ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην Γοργόνα*: quae verba defectu verborum laborant, siquidem istud *ἐζωγράφουν* arguit observationem de insignibus clipeorum interiectam fuisse. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 1063. 6. *ἐπεγράφου*] *ἀπεγράφου* A. 7. *Καὶ Ἐπεγράψατο, ἀντὶ τοῦ ἀπεγρ.*] Haec referenda sunt ad Aristoph. Pac. 683. *Αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic repetiit. *Küst.* *τοῦ* neglexerant edd. vulgg., quamquam enotatur *ἀντὶ τοῦ* tantum ex B. E. Med. *ἀπεγράψατο* om. Schol. 9. *τοὺς*] *τῶν* recte Zonaras. *προγραφόντων* Schol. et Zon. *ἑαυτοῖς*] Statim A. in marg. *Ἐπιγράφομαί σε αἰτιατικῇ. ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων ἀγαθέ, ὃν ἀπεγραψάμεθα.* Quae edd. ante Küsterum habent in ipso contextu, sed in fine *ἐπεγραψάμεθα τῇ ἐντολῇ*. 10. *διισχυρίζοντο, ἐβεβαίουν*] Haec interpretatio inepta est, nec vim vocis *ἐπεγράψατο* ullo modo exprimit. Certe in exemplo subiuncto vox ista aliter accipitur. *Küst.* 11. *Οἱ δὲ εἰς Θρᾴκην εὐδοκ.*] Fragmentum hoc intelligendum esse de Brasida, duce Lacedaemoniorum, non solum patet ex ipso Suida supra v. *Βρασίδας*, ubi haec ipsa verba occurrunt, sed etiam ex Thucydide, apud quem lib. V. c. 11. inter alia et haec leguntur: *Καὶ τὸ λοιπὸν οἱ Ἀμφιπολῖται περιέῤῥαντες αὐτοῦ* (i. e. Brasidae) *τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας· καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἀγνώνεια οἰκοδομήματα* etc. Haec Suidae lucem non exiguam fenerantur, et aperte ostendunt, ad quam historiam fragmentum hoc referendum sit. *Küst.* 12. *ἀντὶ τοῦ Ἀγνωνος ἐπεγράψαντο*] *ἀντὶ ἀγῶνος ἐπεγράψαντο, ἀντὶ τοῦ διισχυρίζοντο* A. *τοῦ* delevimus item cum Zon. p. 826. et gl. superiore. 13. *Ἐπεγχανών*] Confer Nostrum supra v. *Ἐγχανών*, et infra v. *Ἐπιχάνη*. *Küst.* *Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβρ.*] Fragmentum hoc intelligendum est de Timagora, adolescente formoso, cuius amore captus Melitus mortem sibi conscivit, quod nullis precibus vel blanditiis rigidum ipsius animum flectere posset. Vide infra v. *Μέλιτος*, ubi locus integer, cuius fragmentum hoc pars est, ex Aeliano adducitur. *Küst.* 14. *τὸν ὑβριστὴν*] Adde *παῖδα* ex altera gl. 15. *Μέλητος*] Scribe *Μελίτου*, ut recte infra v. *Μέλιτος*. *Küst.* *Μέλιτος* V. *Μελήτου* Gaisf. ex gl. inferiore. *τῷ τοῦ Μέλητος θανάτῳ ἐπεγχανεῖν* Zonaras. 16. *κατὰ κόρον* Zon. 17. *Ἐπεδαψιλεύσατο*] Synes. Ep. 72. p. 219. B. *Hemst.* Quem vide in Luciani Dial. Mortt. XXX, 2. p. 453.

Ἐπαίτης, ἐπαίτου. Mendicus. *Ἐπαίχθη*. Ludibrio habitus est. ab verbo *παίζω*. At *Ἐπέχθη*, pexus est. *Ἐπέβαλεν*. Coepit, aggressus est. vel cum aliquo erat. *Qui etiam tempora Hecataei Milesii attigit, qui cum sub bellum Persicum et paulo ante vixisset, ad Perdiccae usque aetatem pervenit.* *Ἐπιβολὴ* vero dicitur consilium, conatus. *Ἐπεβάτευον*. Subigebam. Hercules Bacchum rogat: *Quo terrarum profectus eras?* ille respondet: *Inibam Clisthenem.* *ἐπιβατεύειν* enim de coitu venereo dicitur: per metaphoram ductam ab animalibus, quae coitura feminas inscendunt. Clisthenes vero propter impudicitiam ab comicis perstringebatur; eratque mento glabro et vulso, ita ut eunucho assimilaretur. eundem Clisthenem traducebant, quod muliebria pateretur. *ἐπιβατεύειν* vero est vox obscena. *Ἐπέβρισεν*. Ingruit. *Ἐπεγράφου*. Pingebas. Aristophanes: *Nam tu quoque clipeo magnam inscribebas Gorgonem.* Et *Ἐπεγράψατο*, inscripsit, suffragio elegit, constituit. metaphora ducta est ab inquilinis, qui patronum aliquem sibi asciscebant. *Ἐπεγράψαντο*. Affirmarunt, asciverunt. *Illi vero rebus gestis in Thracia clarum loco Agnonis conditorem sibi asciverunt.* *Ἐπεγχανών*. Qui aliquem derisit. *Haud tamen divina Iustitia insolentem illum et superbum adolescentem Meleti morti impune passa est insultare.* *Ἐπεδαψιλεύσατο*. Ad satietatem usque usus est. *Abdicationis argumentis ad satietatem usque immoratus est.*

Ἐπεδίκασε καὶ Ἐπεδικάσαντο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν οἷον προσέκρινε· τὸ δὲ ἐπεδικάσαντο οἷον ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπέθεντο. ἐπανέστησαν.

*Οὐδὲ χρημάτων ἀφαιρέσει ἐπέθετο. ἀντὶ τοῦ ἐλιχνεύσατο, ἐτέρφθη.

Ἐπεθείαζε, μανικῶς διετίθετο, θεόληπτος ἐγίγνετο. Μένανδρος· Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἑνὶ τῶν ζ' λόφων ἀνελθὼν ἐπεθείαζε ῥήμασι βαρβάροις, καὶ γαύρῳ τῷ φρονήματι μεγαληγορίᾳ ἐχρῆτο.

Ἐπεθείαζον. ἐχόρευον.

Ἐπέθρωσκον. ἐπεπήδων.

Ἐπεκάλει. ὠνείδιζεν, ἐμέμφετο. Καὶ αὐτῷ μὲν οὐδεὶς ἐπεκάλει τῶν πώποτε φίλων οὔτε ὄκνου πρόφασιν, οὔτε μαλακιζομένην τινὰ ἀναβολὴν ἐν ταῖς χρείαις, οὔτε ῥᾳθυμίαν ἀργίας ἔγκονον ἢ δειλίας. — Ὁ δὲ πολλοῖς ἐπεκάλει τῶν φίλων τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα. ἀντὶ τοῦ ὠνείδιζε. Καὶ αὖθις· Ἐπεκάλουν αὐτὸν φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες.

Ἐπεκερτόμησεν. ἐχλεύασεν, ἔσκωψεν. Ὁ δὲ ἐπεκερτόμησεν αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας.

Ἐπέκεινα. παρεκεῖ.

Ἐπεκήρυξαν. διασήμως καὶ διαπρυσίως ἐλάλησαν. Καὶ ἐπεκήρυξάν τε τάλαντον δώσειν τῷ μηνύσαντι. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ἐπεκηρυκεύετο. διὰ κήρυκος ἔλεγεν. Ἐπεὶ μηδὲ εἷς ἐπεκηρυκεύετο ὑπὲρ τοῦ Λευκίου, διελέγετο αὐτῷ Δεκέβαλος.

Ἐπέκλωσεν. ἐπεκλήρωσεν, ἐμέρισεν.

[II]Ἐπέκλυσεν. ἐκαθάρισεν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέῤ- 793
ῥευσε. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακά, ὥστε

1. Ἐπεδίκασε καὶ Ἐπεδ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Ἐπεδικάσατο] Dedi *ἐπεδικάσαντο* cum Harpocr. et Zonara. Vulg. tamen recte habet, si lexicographus respexerit Or. c. Macart. p. 1051, 5. et infra in eadem Or. *Gaisf.* Huius tamen emendationem confirmat, quod sequitur, ἔπεισαν ἑαυτοῖς. 2. Ὀλυμπιοδώρου] P. 1174, 17. 3. προσέκρινε] Sic recte unus MS. Paris. At priores editt. [et B. V. E.] ut et Harpocratio male *προέκρινε*: de quo mendo iam ante etiam lectorem monuerat Valesius in Harpocrationem, et *προσέκρινε* scribendum esse ex sensu huius loci recte coniecerat. *Küst.* προσέκρινε Harpocr. MS. Pal. ap. Gaisf. ἔπεισε] ἔπεισαν A. V. Harpocr. Zon. 4. ἑαυτῷ] ἑαυτοῖς A. B. V. E. Harpocr. Zon. 5. ἐπανέστησαν. Οὐδὲ] Propositae explicationi minus convenit exemplum subiectum. Est in his lacuna, quam egregie supplet Lex. Reg. MS. Ἐπέθεντο. ἐπανέστησαν. Δαβίδ· Ἐπέθεντο ἐπ' ἐμὲ κραταιοί. Ἐπέθετο. ἐλιχνεύσατο, ἐτέρφθη. Οὐδὲ χρημάτων ἀφαιρέσει ἐπέθετο. *Albert.* Obss. Misc. IX. p. 148. Ac monuit etiam Ernestius glossae sedem esse Psalm. 58, 3. eandemque explicationem Cyrilli, cui sequentia parum conveniant. Cum Lex. Reg. concordat fere Zonaras. Lacunae signum praemisi. 6. ἐπέθεντο — ἐλιχνεύσαντο, ἐτέρφθησαν] ἐπέθετο — ἐλιχνεύσατο, ἐτέρφθη A. B. V. E. 8. Ἐπεθείαζε] Plutarch. Themist. p. 126. (c. 28.) ἐπεθείασε τῷ λόγῳ. *Toup.* MS. διετίθετο] ἐξετίθετο E pr. 9. Μένανδρος] Conf. Menand. Exc. Legg. p. 137. D. *Burn.* Recepit Niebuhrius p. 441. Orationem ad nimiam brevitatem esse redactam arguunt dativi parum concinni. 15. ὄκνου] ἴκνου E. 17. ἢ δειλίας ἔκγονον] ἔκγονον ἢ δειλίας A. V.

1. πολλοῖς ἐπεκάλει] πολλοῖς om. B. V. E. Med. servat Zon. p. 826. Mox in *φίλων* ascriptum habet E. margo *πώποτε*. 5. Ἐπεκερτόμησεν] ἀπεκερτόμησεν A. 6. αὐτόν] αὐτοὺς A. B. V. E. De quo non patitur dubitare Agathias V, 22. ἐπεκερτόμησε μὲν τοὺς πολεμίους τῆς ἀβουλίας. Adde v. Ἐπικερτομοῦσι. αὐτοῦ Edd. ante Küst. 7. παρεκεῖ] Vox novicia, quam agnoscit Hesychius. ὑπεράνω Zon. p. 854. Addit E. περισσοτέρως, ἐπάνω. 8. Ἐπεκήρυξαν] Cf. Wessel. in Diod. XIII, 6. et v. Ἐπικεκηρυχέναι. διασήμως καὶ διαπρυσ.] Sic melius MSS. Pariss. quam priores editt. in quibus legitur, παρεσήμαναν καὶ διαπρυσίως ἐλάλ. *Küst.* 9. Ἐπεκήρυξαν] Καὶ ἐπεκήρυξαν A. B. V. E. Porro nihil videtur desiderari nisi forte ἐπεκήρυξάν γε. τάλαντα] τάλαντον A. Zonaras et Phavorinus. Vid. Valck. Animadv. in Ammon. p. 79. qui Leidensi, et Abresch. in Aeschyl. T. I. p. 129. qui Phavorino rectam scripturam firmant. 10. Οἱ δὲ ἀντισχεῖν τῷ δ.] Idem fragmentum legitur et supra v. Ἀντισχεῖν. *Küst.* Οἱ δὲ om. B. E. In fine ἐπεκήρυξαν E. Immo locus erat ad continuam glossam detrudendus. 15. Ἐπέκλωσεν] Vid. Od. π'. 64. 16. ἐπέῤῥευσε] ἐπέῤῥιψε V. 17. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα] τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα V. Eunapio tribuit Hemsterhusius in Luciani Nec. c. 4. itaque fragmentis illius inseruerunt Boissonadus (fr. 28.) et Niebuhrius p. 111. ἐπέκλυσε] ἐπέρευσε V. ὥστε χρυσὸς ἦν αὖτ.] Elegans est proverbium apud Graecos, quod dicitur de re quadam expetenda et alteri longe praeferenda. Epitomator Dionis in Caesare Augusto p. 170. Οὕτω τὰ πράγματα πρός τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυτῶν διῆγον, ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι. Eunapius in Excerptt. Legatt. p. 20. edit. Paris. [p. 51.] Ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Cantoclarus haec sic Latine interpretatus est: *Ut, si alicui aurum esse indicaretur, dum Thracia in his malis erat, illud, ut est in proverbio, Mysorum praeda esset.* Male omnino. Tu sic verte: *Ut vetus illa Mysorum praedatio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.* Vide Valesium in notis ad illum locum, qui plura proverbii huius exempla adducit. *Küst.* Plutarch. in Timol. p. 241. χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς. Idem in Sertorio p. 570. Ioseph. c. Apion. p. 461. χρυσὸν φαίνεσθαι — ita leg. Euripid. Troad. 432. unde omnes, opinor, mutuati sunt. *Toup.* MS.

Ἐπεδίκασε et Ἐπεδικάσαντο. Demosthenes in oratione contra Olympiodorum. et ἐπεδίκασεν quidem id est quod adiudicavit; ἐπεδικάσαντο vero, iudicibus persuasit, ut hereditatem ipsi adiudicarent. Ἐπέθεντο. Invaserunt. * *Neque bonorum direptioni inhiavit.* ubi ἐπέθετο est, concupivit, delectatus est. Ἐπεθείαζε. Numinis afflatu agitabatur, fanatico furore correptus erat. Menander: *Dux vero in unum ex septem collibus ascendit, et fanatici instar barbara verba proloquens animo insolenti et superbo orationem iactationis plenam habuit.* Ἐπεθείαζον. Saltabant. Ἐπέθρωσκον. Insiliebant. Ἐπεκάλει. Exprobrabat, criminabatur. *Nec ullus unquam amicorum ei exprobravit, quod vel speciosam pigritiae causam obtenderet, vel in necessitatibus dilatione uteretur, vel per socordiam et ignaviam negligenter ageret. Ille vero multis amicorum talia crimina exprobrarat.* Et alibi: *Eum criminabantur ut iuventutis corruptorem et impudicitiae magistrum.* Ἐπεκερτόμησεν. Derisit, cavillis excepit. *Ille vero inconsultam eius temeritatem derisit.* Ἐπέκεινα. Ultra. Ἐπεκήρυξαν. Clara et elata voce clamarunt. *Illi vero per praeconem significarunt, se talentum daturos esse, siquis rem indicasset.* Et alibi: *Illi vero cum sitim ferre non possent, caduceatores de pace facienda miserunt.* Ἐπεκηρυκεύετο. Per caduceatorem egit. *Cum nemo caduceatorem Lucii gratia mitteret, Decebalus cum eo collocutus est.* Ἐπέκλωσεν. Iniunxit, distribuit. Ἐπέκλυσεν. Aqua abluit. vel inundavit. *Tot et tanta mala con-*

χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους.

Ἐπεκώμαζεν. ὠρχεῖτο, αἰσχρῶς ἐλάλει. Ὁ δὲ προσκηθέων ἐπεκώμαζε τοῖς βαρβάροις. Καὶ αὖθις· Πολλαὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπ' ἐλάχιστον. ἐπ' ὀλίγον, πρὸς βραχύ. Λαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς τὰ ποιητικὰ συμπαθείας, ἅτε οὐκ ἁπτόμενα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμενα.

Ἐπελέξαντο. ἀνέγνωσαν. Εὑρόντες τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ διπτύχου, ταῦτα ἐπελέξαντο· Ἡρόδοτος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ γραμματεὺς ἐπελέγετο τὰ γράμματα.

Ἐπελήκεον. ἐπεβόων, ἐπεκρότουν.

Ἐπελήφθη. ἐπήρξατο. Ἀρριανός· Ἤδη τε ἐπελήφθη νὺξ τῆς τρίτης φυλακῆς, καὶ ὁ ἡγεμὼν τοὺς λόχους καθίστατο.

Ἐπελπίζων. εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ὑποσχέσεσι, τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη, τοὺς δὲ ἐν ἀξιώσει τε καὶ δυνάμει περισυλῶν καὶ δημεύων.

Ἐπεμαρτύραντο. μάρτυσιν ἐχρήσαντο. Οἱ δὲ πιστὰ δόντες καὶ λαβόντες ἐπεμαρτύραντο τοὺς θεούς. οὕτως Ξενοφῶν.

Ἐπεμβαίνων. ἐπιχλευάζων, ἐπικερτομῶν. Ὁ δὲ ἐπεμβαίνων τῇ τύχῃ αὐτῶν σφόδρα ἀμαθῶς καὶ ἀνθρωπίνως ἥκιστα.

Ἐπεμήνατο. ἐπεμάνη.

Ἐπέμυξεν. ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν.

Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος ταῦτα πράττεται. καὶ Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων φησί· Τινὲς ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ φασὶ καταπεπηγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμον εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας.

---

5. *Πολλαὶ εἰς τὰς ἐκκλ.*] Similis est Platonis locus Legg. XII. p. 950. A. Mox Küsterus cum A. V. delevit, quae Gaisfordus sub uncis revocavit: *Ἐπεκτείνομαι. δοτικῇ.* Item *Ἐπέλαβεν. αἰτιατικῇ* post v. *Ἐπ' ἐλάχιστον.* 7. *Λαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχ.*] Fragmentum hoc Damascii legitur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. 1040. *Küst.* 11. *Ἐπελέξαντο*] Vid. Hemsterhus. in Luciani Dial. Marin. V, 2. et Abreschium in Hesychio. *Εὑρόντες δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ διπτ.*] Herodotus lib. VII. in fine: *Δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέως γνώμην. ποιήσας δὲ ταῦτα ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, ἵνα φερόμενον κενὸν τὸ δελτίον μηδὲν πρῆγμα παρέχοι πρὸς τῶν ὁδοφυλάκων. ἐπεὶ δὲ ἀπίκετο ἐς τὴν Λακεδαίμονα, οὐκ εἶχον συμβαλέσθαι οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρίν γε δή σφι, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Κλεομένεος μὲν θυγάτηρ, Ἀναξανδρίδεω δὲ γυνὴ Γοργὼ ὑπέθετο, ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, τὸν κηρὸν κνᾶν κελεύουσα, καὶ εὑρήσειν σφέας γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ. πειθόμενοι δὲ εὗρον καὶ ἐπελέξαντο.* Hinc Suidas fragmentum hoc consarcinavit, cuius sensum nemo absque integro illo loco Herodoti intellexerit. *Küst.* *δὲ* omisi cum B. V. E. Mox *καὶ αὖθις* om. V. 15. *Ἐπελήκεον*] Od. Φ'. 379. *ἐπεβόων*] *ἐψόφουν* addit Zon. p. 827. Mox *ἐκρότουν* Edd. ante Küst. et Etym. M. p. 355. 16. *Ἤδη δὲ* Zon. p. 827. 19. *Ἐπελπίζων*] *αἰτιατικῇ* addit A. *Τὰ μὲν αὐτοὺς*] Vid. v. *Πυθαγόρας Ἐφέσιος.* Hemsterh. in Lucian. [Dial. Mortt. V, 2.] p. 345. Pausan. in Lacon. Toup. Adde si tanti est Abreschium in Misc. Obss. VI. p. 402.

1. *ταῖς ὑποσχέσεσι*] *ταῖς* om. A. V. Zon. p. 827. cum gl. inferiore *Πυθαγ. Ἐφέσιος.* 3. *περισυλῶν*] *περισυλλῶν* V. 6. *Ξενοφῶν*] Locus, quo spectatur, est Anab. IV. p. 342. [IV, 8, 7.] et ita se habet: *Ἡρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοίεν ἂν τούτων τὰ πιστά. οἱ δὲ ἔφασαν καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἐθέλειν —, θεοὺς δ' ἐπεμαρτύραντο ἀμφότεροι. Abresch.* *τοὺς* ante *θεούς* om. B. E. 7. *δοτικῇ* post caput gl. delevi cum *V. et Zonara. 10. *Ἐπεμήνατο*] Il. ζ'. 160. 11. *Ἐπέμυξεν*] Vid. Hemsterh. in Luciani Dial. Mortt. VI, 4. p. 353. 13. *Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ.*] Demosthenes Orat. contra Eucrgum p. 688. [p. 1160.] *Πρῶτον μὲν ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἴ τις προσήκων ἐστὶ τῆς ἀνθρώπου, ἔπειτα τὸ μνῆμα φυλάττειν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.* Hunc locum Demosthenis hic interpretatur Suidas, vel potius Harpocratio, ex quo Suidas sua descripsit. Pollux lib. VIII. c. 7. *Δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπεφέρετο, καὶ αἱ προθέσεις διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὥρᾶτο ὁ νεκρός, μή τι βιαίως πέπονθε.* Respexit ad eundem locum Demosthenis. Vide etiam Petitum de Legg. Att. p. 521. *Küst.* *τῆς ἐκφορᾶς* Harpocr. *προαγορεύειν*] Hanc lectionem ex Demosthene revocavi: cuius loco priores editt. [et Etym. M. p. 354.] minus recte habent *προσαγορεύειν.* Quid autem *προαγορεύειν* hic significet, ex loco Demosthenis paulo ante adducto [patet. *Küst.* *προαγορεύειν* E. Pal. et, si conferentium silentio fidendum, A. B. V. Mox *φασὶ* om. B. E. 17. *καταπεπηγέναι*] *καταπεπηχέναι* scripsi cum A. B. E. Harpocr. Pal. Etym. *ἐμπεπήχασαν* posuit Dio Cassius XL, 40. Sed uberius Harpocr. *καταπεπηχότα τὸν Ἐρεχθέα φασὶ πεποιῆσθαι παρακαταθέμενόν τε καὶ τὸ πάθος σημ.*

---

fluxerant, ut barbarorum victoria aurum ipsis esset et albus quidam dies. Ἐπεκώμαζεν. Saltabat, obscene loquebatur. *Ille vero ante reliquos barbaris insultabat.* Et alibi: *Ecclesias multae turbae invaserunt.* Ἐπ' ἐλάχιστον. Minimum, parum. Damascius: *Poeticis haud multum addictus erat, utpote quae animum non tangerent, sed intra imaginationem et linguam subsisterent.* Ἐπελέξαντο. Legerunt. Herodotus: *Cum autem litteras in ligno pugillarium exaratas invenissent, eas legerunt.* Et alibi: *Scriba vero litteras legebat.* Ἐπελήκεον. Acclamabant, plausu excipiebant. Ἐπελήφθη. Incepit. Arrianus: *Iam autem tertia vigilia noctis inceperat, et dux cohortes ordinabat.* Ἐπελπίζων. In spem inducens. *Partim quidem promissis spem eorum alens, partim vero exigua quaedam lucra inter eos serens, homines autem dignitate et opibus praestantes spolians eorumque bona publicans.* Ἐπεμαρτύραντο. Obtestati sunt. Xenophon: *Illi vero data acceptaque fide deos testes invocarunt.* Ἐπεμβαίνων. Insultans, illudens. *Ille autem imperite admodum et inhumaniter fortunae eorum insultans.* Ἐπεμήνατο. Amore insaniit. Ἐπέμυξεν. Naso adunco suspendit, naribus strepitum edidit. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ. Hastam in funere praeferre et ad sepulcrum proclamare. id quod tunc fieri solebat, cum quis morte violenta perisset. et Ister in Collectione historiarum Atticarum: *Quidam aiunt Erechtheum repraesentari, hasta in sepulcro defixa, cuius indicio caedem factam significari. unde ortum esse morem, ut cognati hoc modo caedis auctoribus ultionem denunciarent.*

794 Ἐπενεγκών. καταδικάσας. Προκόπιος· Ἐπένεγκών τε αὐτῷ, ὅτι δὴ ὡς ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψεν.

Ἐπενήνεον. συγκατετίθεντο.

Ἐπενήνοθεν: ἐπήνθει, ἐπέκειτο.

Ἐπεντρυφήσαντος. καταπολαύσαντος. Ἑτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς.

Ἐπ' ἐξαγωγῇ. Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπ' ἐξαγωγῇ ἐπιπράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος δοῦλος εἶναι.

Ἐπεπάμεθα. ἐκεκτήμεθα.

Πάνθ' ὅσα κέν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' ᾅδην
ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

Ἐπεπαιώνιστο. ἐξύμνητο.

Ἐπεπαίχειν. ὑπερσυντελικός, τὸ ἐνεπαίχθην. ἐπεπέχειν δὲ ἐπεπέχεισαν, ἐκ τοῦ πέκω, τὸ κτενίζω.

Ἐπεπολεῖτο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπεπόνθη. ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν, καὶ ἐωράκη ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν, καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν.

Ἐπέπυστο. ἤκουσεν.

Ἐπέῤῥαξεν. ἐπέπεσε, συνεπλάκη, μάχην συνῆψεν. Ὁ δὲ πολλὴν διανύσας ὁδὸν ἄφνω τούτοις ἐπέῤῥαξεν.

Ἐπέραστος. ἐράσμιος.

Ἐπερατώθη. ἐτελειώθη.

Ἐπεραιώθη: ἐπέρασεν, ἐτελειώθη.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσοῦσθαι. ἐπερέσθαι δὲ τὸ ἐρωτῆσαι.

Ἐπερρίφην. ἔπεσον.

---

1. Ante καταδικάσας delevi δοτικῇ cum *V. et Zon. Προκόπιος] Deprompta sunt verba e B. G. III, 15. fin. *Abresch.* 3. ἀπέκοψεν] Statim Ἐπενδύτης. τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται, omiserunt A. V. Ἐπενδύτης tantum extat in B. E. Glossam habet Zonaras. Sed falsam narrationem revincit v. Ἐνδύτην. Vid. Piersonus in Moerin p. 416. sq. 4. Ἐπενήνεον] Immo ἐπήνεον vel ἐπήνουν: ut recte infra suo loco. ἐπενήνεον enim aliud significat. Vide Hesychium h. v. *Küst.* Id Gaisfordo videbatur per corruptionem scriptum pro ἐπὶ δ' ᾖνεον, ac referendum ad Il. γ'. ult. Favet quodammodo Hesychii gl. Ἐπεὶ δ' ᾖνεον. Sed Zonaras p. 827. cum tradat, συγκατετίθεντο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεσώρευον, videtur interpretatio ab imperitis adiecta meliorem oblitterasse. 5. Ἐπενήνοθεν. ἐπήνθει, ἐπέκ.] Ex Scholiasta Homeri Il. β'. 219. *Küst.* 6. Ἑτερά τε] Haec de Brenno dicuntur Romanis aurum appendentibus insultante. *Hemst.* Quem v. in Thom. M. p. 84. extr. Nihil coniecturae quamvis speciosae tribuendum, siquidem Toupius intellexit locum esse Menandri Exc. Hoeschel. p. 140. ed. Nieb. p. 407. Idem Menander similiter dixit p. 287. cui iungantur eiusdem verbi auctores Theophylactus p. 164. et Ep. 7. Anonymus in Boisson. Anecd. II. 369. Monuit etiam *Porsonus* in Gaisfordi Addendis: „In eadem Menandri pagina occurrit vox ἀπαυθαδιασαμένων, sed κατηυθαδίσατο p. 95. ut et in Theophylacto Simoc. I, 3. ubi Menandrum a p. 95, 17. ad p. 96, 8. exscribit." 7. περὶ τὴν] τήν om. V. 9. Ἐπ' ἐξαγωγῇ] Vid. supra v. Ἐξαγωγή. Zon. p. 799 Exemplum Polybio tribuebat Casaub. in Sueton. Aug. 24. 11. Post hanc gl. cum *V. delevi: Ἐπεξιέναι. αἰτιατικῇ. Nam appendicem istius glossulae sustulerat Gaisfordus: „αἰτιατικῇ] Statim (inquit) delevi, καὶ γενικῇ. Ἐπεξιοῦσα νεᾶνις ἄρτι τῶν παρθενικῶν θαλάμων, cum A. V. Quae recte leguntur infra in v. Ὑπεξιοῦσα. Hoc notaverat Hemsterhusius." 13. Πάνθ' ὅσα κέν ζωοῖς ἐπεπ.] Ex Leonidae Tar. Ep. LIX, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 67. κέν] ἀεὶ E. κὴν Anthol. ἐπεπάμεθα] Metri gratia scribendum est ἐπεπάμεθα: ut legitur in Anthologia Epigrammatum loco laudato. *Küst.* Repugnavit vel Tittm. in Zon. p. 828. 14. ᾅδην] ᾅδα B. E. ᾅδαν *V. Med. Anthol. 16. Ἐπεπαιώνιστο] Thucydid. I, 50. *Hemst.* Annotavit Küsterus in Hesych. Vide supra v. Ἐπαιώνιστο.

1. ὑπερσυντελικός] ὑπὸ A. sive ῆ cum *V. ὑπῸ τοῦτο. ἐπεπαίχειν δὲ ἐπαιξα. — Ἐπεπείχεσαν etc. E. In his cum menda verborum ἐνεπαίχθην et ἐπεπέχεισαν in oculos incidant, tum locum simplicissimum fraudibus magistellorum esse differtum ostendit Zon. p. 828. Ἐπεπαίχειν ἀντὶ τοῦ ἐνεπαίχθην. ἐστι δὲ ὑπερσυντέλικος. ἐπεπέχειν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεπέχεισαν, ἐκ τοῦ . . κτενίζω, ψιλόν. Illud saltem adhibita gl. Ἐπαίχθη intelligi posse crediderim, ante τὸ ἐνεπαίχθην oblitteratum fuisse καὶ (sive ὥςπερ) ἐπαίχθην. ἐνεπαίχθην] ἐπεπαίχειν B. 4. Ἐπεπολεῖτο] Ἐπεπωλεῖτο ex Hesychio. *Hemst.* Pertinet enim ad Il. δ'. 231. Vitium agnoscit Zon. p. 829. ἐπεπορεύετο] ἐνήρχετο Lex. Seg. 5. Ἐπεπόνθη] Similia Photius v. Ἑωράκη. Gl. principium sic exhibet E. Ἐπεπόνθει, πέπονθε. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ᾧ προσώπου, ὡς καὶ —. ἐπεπόνθει — ἑωράκει — ᾔδει] ἐπεπόνθειν — ἑωράκειν — ᾔδειν A. B. V. E. Med. quorum consensum ignorabat Piersonus in Moerin p. 173. Vide Piersoni Aristoph. in Eccles. 646. Porro de hac quaestione nemo non novit adeundos esse, quos attulit Gaisfordus, intpp. Gregorii Dial. Att. §. 58. et Valcken. Annot. crit. in Nov. Test. p. 400. 7. Ἐπέπυστο] Il. ν. 674. cf. v. Πέπυστο. ἤκουσεν] ἤκουεν Lex. Seg. 8. μάχην] μάχῃ B. 9. Ὁ δὲ πολλὴν διανύσας ὁδὸν ἄφνω τούτοις ἐπέῤῥαξεν] Diodorus Sic. lib. XV. c. 84. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πολλὴν διανύσας ὁδὸν ἄφνω τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνελπίστως ἐπέῤῥαξεν. Hunc locum suum fecit Suidas. Verbo etiam utitur Appian. de Bell. Civil. lib. II. Καὶ ὁ ἄνεμος ἄφνω μείζων ἢ πρότερον ἐπέῤῥαξεν. Item Soph. Oed. Col. 1498. Μή τις Διὸς κεραυνὸς ἢ τις ὀμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάᾳσα. Item Diodorus in Excerptis p. 160. ed. Hoeschel. Ἐπὶ δὲ τὸν λόφον διελθόντες ἐπέῤῥαξαν παραδόξως τοῖς Μαμερτίνοις. *Toup.* I. p. 187. 11. Ἐπέραστος] Plenius interpretatur Zon. p. 788. 13. ἐπέρασεν, ἐτελειώθη] τὸ αὐτὸ ἐπέρασεν E. 14. ἐπέρεσθαι δὲ Edd.

Ἐπενεγκών. Qui condemnavit. Procopius: *Cum criminatus esset eum manifeste mentiri, ambas eius manus amputavit.* Ἐπενήνεον. Consentiebant. Ἐπενήνοθεν. Efflorescebat, eminebat. Ἐπεντρυφήσαντος. Insultantis. *Cum alia multa non toleranda in accipiendo auro per arrogantiam esset prolocutus, et insolenter iis insultasset.* Ἐπ' ἐξαγωγῇ. *Virgis caedebatur, deinde peregre vendebatur, ignaviae et fugae mercedem referens servitutem.* Ἐπεπάμεθα. Possedimus. [In Epigrammate:] *Omnia, quae in hac vita possedi, ad inferos descendens mecum fero, nec sub sole quicquam relinquo.* Ἐπεπαιώνιστο. Paeane celebratus estt. Ἐπεπαίχειν. Luseram, plusquamperfectum, a παίζω. a ἐπεπέχειν a πέκω, pecto. Ἐπεπολεῖτο. Obibat. Ἐπεπόνθη. Passus eram. sic etiam ἑωράκη est videram, et ᾔδη, noram. Ἐπέπυστο. Audierat. Ἐπέῤῥαξεν. Irruit, congressus est, pugnam commisit. *Ille vero magno itinere confecto repente hostes adortus est.* Ἐπέραστος. Amabilis. Ἐπερατώθη. Ad finem perductus est. Ἐπεραιώθη. Traiecit, absolutus est. Ἐπαίρεσθαι. Inflari. ἐπερέσθαι vero, interrogare. Ἐπερρίφην. Cecidi.

Ἐπερρώσαντο. ἐπεσείσθησαν. Καὶ Ἐπερρόθησαν.

Ἐπέρω. τὸ ἐρωτῶ. Καὶ Ἐπερόμενος, ἐρωτώμενος.

Ἐπερρύη. ἐπέβρυσεν, ἀνέβλυσεν.

Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ.

Ἐπέσβη. ἐπεισῆλθε.

Ἔπεσβόλον. λοίδορον, φλύαρον.

Ἐπέσειεν. ἐπανετείνετο. Τοῖς δ' ἐπέσειε φόβον, ὡς αὐτίκα τεθνήξοντος.

795 [1]Ἐπεσημήναμεν. ἐξεπλάγημεν, ἐθαυμάσαμεν. καὶ Πολύβιος· Τίς οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο καὶ θαυμάσειε τὸν προειρημένον ἐπὶ τούτοις ἡγεμόνα;

Ἐπέσθων. ἐπεσθίων, εὐωχούμενος.

Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε...
Θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξιν.

Ἐπεσκήψατο. ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου· ὡς Ἀντιφῶν. τὸ δὲ ἐνεργητικὸν τὸ ἐπέσκηψεν ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο. τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω καὶ οἷον ἐξορκίζω Ἀνδοκίδης καὶ Λυσίας ἔλαβε. Καὶ Ἐπεσκήψατο, ἔβλαψεν.

Ἐπέσκηψεν. ἐπέπληξε.

Ἐπέσπερχε. διήγειρε, παρέθηγεν. Ὃς δὴ μάλιστα ἐπέσπερχεν αὐτόν.

Ἐπεστάτει. ἦρχεν, ἡγεμόνευεν. Ξενοφῶν· Ἐνταῦθα ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν.

Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰκιζομένων ταῦτα λέγων· ὁρῶν τὴν χεῖρά σου ἐπικειμένην καὶ λίαν μαστιγοῦσαν.

Ἔπεστί μοι. βούλομαι, θέλω, δύναμαι· ἢ ἐπίκειταί μοι.

Ἐπεσφάλακεν. οἱ μὲν ἐσπάσθη· οἱ δὲ ἐσάπη, ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη.

---

1. *Ἐπερρώσαντο. ἐπεσ.*] Ex Scholiasta Homeri Il. *ά*. 529. Confer etiam Hesychium et Etymologum. *Küst.* *Ἐπερρόθησαν*] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. *ἐπερρώσθησαν*: quod minus placet. Hesychius: *Ἐπερρόθησεν, ἔσεισεν. Küst.* Respexit Euripid. Hec. 553. *λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν.* Orest. 899. *Toup.* Locus sic ut videtur restituendus: *καὶ ἐπερρώσθησαν. ἐπερρόθησαν δέ.* Illud Polybianum est, de quo v. gl. *Ἀντιπεποιημένοι.* 3. *Ἐπέρω*] Lemmati suspecto praemisit Med. quae Gaisfordus glossae subiecit: *Ἐπερωτῶ σε. αἰτιατικῇ.* Silet Gronovius: omisit Küsterus. Porro male se habet *ἐρωτώμενος.* V. Reisig. in Soph. Oed. C. p. 274. 6. *Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ*] Genes. XXII, 3. *Ἀναστὰς δὲ ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ.* Hunc locum Suidas repetere voluit. *Küst.* Delevimus interpretationem *ἀντὶ τοῦ ἐπεφόρτισεν* cum A. V. Ipsam glossam om. *V. 7. *Ἔπέσβη*] Pro *ἐπεσέβη. Küst.* 8. *Ἔπεσβόλον*] Il. *β'*. 275. 10. *τεθνήξοντος*] Portus legit *τεθνηξομένους*: quod nec probo nec repudio, quoniam in tam brevi fragmento nihil certi de sensu statui potest. *Küst.* Est versus hexameter (!). Appian. p. 854. *Ἔμελλε δὲ ἐπανελθὼν αὐτίκα ἐν αὐτῇ τεθνήξεσθαι. Toup.* MS. *τεθνήξαντος* B. V. E. Supra *αὐτοῖς δ'* Zonaras. 12. *Πολύβιος*] Lib. IX. c. 9. Confer Nostrum infra v. *Ἐπισημήνασθαι. Küst.* Ubi quod Küsterus interpretationem Suidae reprehendit, Tittmannus in Zon. p. 829. cum alia obiecit, tum Polybiana IX, 9, 9. quae Suidas respexisse videatur, *τούτους μὲν γὰρ ἤδη πολλάκις ἐπεσημήναμεν.* 15. *Τὴν ἁλίην*] Anthol. Pal. VI, 301. sive Callimachi Epigr. LI. cuius in primo versu Bentleius ex Suida restituit *ἐπέσθων* pro *ἐπελθών.* Supra *λυτὸν* *V. In secundo supplendum *ἐξέφυγεν δανέων.* 19. *Ἐπεσκήψατο. ἀντὶ τοῦ ἐνεκ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Schol. Platon. p. 455. *Ἐπισκήπτεσθαί φασι μαρτυρίας ἢ γραμμάτων τὸ ποιήσασθαι διάλυσιν τοῦ ἐγκλήματος τὴν μαρτυρίαν οὗ ἐπισκήπτονται. παραδιδόασι δὲ ταῦτα σημαινόμενοι μέχρι τοῦ χρόνου τῆς δίκης, κατὰ γὰρ τοῦτο χωρεῖ ἡ δίκη. καὶ τὸν τοῦτο ποιοῦντα ἐπισκηπτόμενον λέγουσι. ἀντὶ τοῦ*] *τὸ* B. E.

2. *ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο*] V. Pierson. in Moer. p. 162. 5. *Ἐπεσκήψατο, ἔβλαψεν* ignorat Harpocr. 6. *Ἐπέσκηψεν*] Cf. Aeschyli Perss. 737. 7. *Ἐπέσπερχε*] Ascripsit Tittmannus Thucyd. IV, 12. huiusque sectatorem Dionem XL, 20. *διήγειρε*] *ἔσπουδ διήγειρε* E. 9. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. II. p. 279. [II, 3, 11.] *Küst.* 11. *τὸ δόρυ* Xenoph. *δεξιᾷ*] *ἀριστερᾷ* V. ap. Gaisf. Post hanc glossam delevi cum A. V. *Ἐπέστησε. γενικῇ. Ἐπέστησεν ἐξαίφνης τοῦ δρόμου.* Fontem aperit Lex. de Syntaxi p. 140. 13. *Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χ.*] David Psalm. XXXVII, 3. *Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.* Theodoretus in illum locum: *Τοῦτο φησὶν οὐ μάτην ἀντιβολῶ, ἀλλ' ὁρῶν ἐπιφερομένας μοι νιφάδας βελῶν, καὶ τὴν χεῖρά σου λίαν ἐπικειμένην καὶ σφόδρα με μαστιγοῦσαν. τὸ γὰρ Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου ἐκ μεταφορᾶς τέθεικε τῶν αἰκιζομένων καὶ πολλὰς ἐπιφερόντων πληγάς.* Hinc Suidas sua deprompsit. *Küst.* 14. *λέγων*] *λέγω* V. E. *ταῦτα λέγων* om. Zon. p. 797. qui hanc glossam minus fideliter reddidit. 16. *Ἔιεστί μοι*] Cf. Elmsl. in Soph. Oed. R. 777. 18. *Ἐπεσφάλακεν*] Immo potius *ἐπεσφάδακεν*, ab *ἐπισφαδάζω*. Vide Hesychium et Suidam infra v. *Σφαδάζειν. Küst.* Gl. Timaei est p. 123. Ubi docet Ruhnkenius mendum lectionis esse profectum ab *Ἐπεσφακέλισεν* vel *Ἀπεσφακέλισεν.* Qui deinde corrigebat *ἐπεσπάσθη*, firmatum Zon. p. 830. *οἱ δὲ ἐσάπη*] Haec interpretatio potius pertinet ad vocem *ἐπεσφακέλισεν.* Vide grammaticos v. *Σφακελίζειν. Küst.*

Ἐπερρώσαντο. Concussi sunt. Et *Ἐπερρόθησαν.* *Ἐπέρω.* Interrogo. Et *Ἐπερόμενος*, interrogans. *Ἐπερρύη.* Affluxit, ebullivit. *Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτ.* Asinam eius sarcinis oneravit. *Ἐπέσβη.* Intravit. *Ἔπεσβόλον.* Maledicum, garrulum. *Ἐπέσειεν.* Intentabat. *Illis vero terrorem incutiebat, quasi confestim ei moriendum foret.* *Ἐπεσημήναμεν.* Obstupuimus, mirati sumus. Polybius: *Quis non plausu prosequatur et admiretur ducem ante dictum, talibus gestis?* *Ἐπέσθων.* Epulans, comedens. *Eudemus salinum, ex quo vilem salem comedens ingentes tempestates effugit, diis Samothracibus dedicavit.* *Ἐπεσκήψατο.* Falsi testimonii aliquem accusavit. raro tamen ita ponitur, ut sit, caedis accusavit: vel ut apud Antiphontem. activum vero *ἐπέσκηψεν* est mandavit. item *ἐπισκήπτω* apud Andocidem et Lysiam est, cum quadam obtestatione dico et quasi iureiurando adigo. Et *Ἐπεσκήψατο*, laesit. *Ἐπέσκηψεν.* Obiurgavit. *Ἐπέσπερχε.* Excitavit, instigavit. *Qui tunc ipsum potissimum incitarit.* *Ἐπεστάτει.* Praeerat, dux erat. Xenophon: *Ibi animadverti poterat, qualis dux esset Clearchus; qui tum in sinistra hastam, in dextra baculum gestabat.* *Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χ. Firmasti supra me manum tuam.* per metaphoram ab iis ductam, qui verberibus caeduntur: cernens manum tuam mihi incumbentem meque vehementer flagellantem. *Ἔπεστί μοι.* Volo, subit, possum. vel inest mihi. *Ἐπεσφάλακεν.* Secundum quosdam significat, convulsus est. secundum alios vero, computruit, vel ob intempestivam alimenti inopiam contabuit.

Ἑπέται. οἱ θεράποντες, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. ἕπεται δέ, ἀκολουθεῖ.

Ἐπέτειον. ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Καὶ Ἐπέτειος, ὁ κατ' ἔτος γινόμενος.

Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε τῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. τουτέστιν, εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί, ἀψικόρους.

Ἐπέτηξεν. Δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κη-
796 ρὸν ‖ αὐτοῦ ἐπέτηξεν. ἀντὶ τοῦ ἐλέανεν, λεῖον ἐποίησε.

Ἐπετίλησεν. ἐξεκένωσε τὴν κόπρον. Ἀριστοφάνης·

Ὁ δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὡς ἐπετίλησεν ὥσπερ σηπία.

Θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι ἐναφιᾶσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς θολοῦ, ταράττειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὦσι τοῖς θηρῶσι.

Ἐπετίμα. ἐπηύξει τὴν τιμήν. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σῖτον. ὁ δὲ οὐδὲν ἧττον ἠγόραζε. Μάλχος φησίν.

Ἐπετοξάζοντο. ἐτόξευον.

Ἐπευκτή. ἐπιθυμητή, εὐχῆς ἀξία.

Ἐπευωνίζων. κερδαίνων.

Ἐπευφήμησαν. μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο, ἐπῄνεσαν.

Ἐπεφάνη. φησὶν ὁ Ἀπόστολος· Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος. διὰ τί οὐκ εἶπεν ἐφάνη, ἀλλ' ἐπεφάνη; ἐπειδὴ ὁ Ὢν ἐφάνη. εἰ γὰρ εἶπεν ἐφάνη, ἀρχὴν εἰσηγεῖτο τοῦ μὴ ὄντος. καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ἐπεφάνη, ἵνα τὴν ἄναρχον ὕπαρξιν μηνύσῃ. ἐξ ὧν δεῖ σαφῶς εἰδέναι ὅτι ὁ αὐτὸς Κύριος ἐφάνη καὶ ἐπεφάνη. ἐφάνη μὲν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐνανθρωπήσεως· ἀρχὴν γὰρ ἐδέξατο· ἐπεφάνη δὲ τῇ ἐναργείᾳ τῆς θεότητος, ἄναρχος γὰρ ἡ ὕπαρξις. τὸ δὲ πᾶσιν εἶπε, δηλῶν ὅτι οὐ μερικῶς, ἀλλὰ πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ἐπεφόρησεν. ἐπεσώρευσεν. Ἀριστοφάνης·

Ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων.

2. ἕπεται spectat ad Od. ζ. 276. 3. ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους] Scribe ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. Küst. Et sic Hesychius, Lex. Bachm. p. 227. f. sive Etym. M. 3. ἐπέτος] ἔτος Lex. ἔπετος Etym. et Zon. p. 809. Scribendum opinor ἐπ' ἔτος. 4. ἀλλὰ τοῦ] ἀλλὰ διὰ τοῦ B. E. *V. Med. Etym. Id reduxi, quod Küsterus praetervolarat. 5. Πίνδαρος] Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης A. V. Lex. Bachm. Etymol. M. p. 355, 2. „Habet Demosth. Aristocr. p. 651, 16. ἐπέτεια τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα. Pindaricum locum inter fragm. n. 124. rettulit Schneider." Gaisf. 6. κατ' ἔτος] παρ' ἔτος Zon. p. 788. 7. Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε] Ex Scholiasta Aristophanis in Equ. 515. Küst. ἡμᾶς E. 9. ὀλιγώρους] ὠλιγώρους E. Statim καὶ om. A. B. V. E. Schol. Mox ἀλλ' pro ἀεί Schol. In fine gl. ἀψικόρους om. B. E. 11. Δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπ.] Herodotus lib. VII. c. 239. Δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέγνηψε, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέως γνώμην. ποιήσας δὲ ταῦτα ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα etc. Hinc Suidas locum hunc consarcinavit: quod et a Porto monitum fuit. Küst. Vide supra v. Ἐπελέξαντο. Ceterum ἐλέανεν etc. non ἐπέτηξεν exponunt, sed ἐξέκνησε. Gaisf. Verior scriptura in v. Ἐξέκνισεν est consignata, h. e. ἐξέκνησε, cui lectores quam interpretationem suffecerant ἐπέτηξεν, eam in glossae speciem redegerunt. 12. αὐτῷ] Sic Portus: αὐτοῦ A. V. E. αὐτὸν B. Med. 14. Ἀριστοφάνης] Acharn. 349. ubi sic legitur: Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Notet lector pro ἐνετίλησε, ut hodie apud Aristophanem scriptum est, Suidam olim legisse ἐπέτιλησε. Küst. 16. συχνὴν] συχνὴν ὡς A. B. V. E. Edd. vett. ὡς non dubium quin manaverit ab ὥσπερ. Supra ὡς in V. (*Vm. sec.) scriptum ἤγουν οὕτως. Mox σηπίαν Med. 18. θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι ἐναφ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis: quae repetuntur infra v. Λάρκος. Küst. ἐναφιᾶσιν] ἐπαφιᾶσιν Schol. Aristoph. qui mox μέλανος pro θολοῦ cum gl. inferiore. 20. καταφανεῖς] φανεῖς V.

1. ἐπηύξει] ηὔξει Timaeus p. 115. Non mutat Zon. p. 831. 3. Μάλχος] Ed. Nieb. p. 269. φησίν] Addit E. καὶ ἀντὶ του ἔσκωπτε μετὰ ὀργῆς. 4. Ἐπετοξάζοντο] Il. γ. 79. Adde Theophyl. II, 9. p. 84. 5. Ἐπευκτή] Sic Hesychius (om. εὐχῆς ἀ.) et Zon. p. 799. Refertur ad Ierem. XX, 14. ἀξία] Addit E. ἢ ξένη ἀπὸ τοῦ ἐπάγω. 6. Ἐπευωνίζων] Plutarch. Coriolano p. 223. ἐπευωνίσαι τὴν ἀγοράν. Dion. Exc. Vales. p. 634. Quare istud κερδαίνων non placet. Dio Cass. p. 335. Philo II. p. 536. *Toup.* Qui plenius et elegantius de hoc verbo explicavit Hemsterhusius in Luciani Nigrin. 23. p. 62. fecit ut Suidas tutus sit ab reprehensione. 7. Ἐπευφήμησαν] Homer. Il. ά. 22. et 376. Küst. 9. ὁ Ἀπόστολος] Ad Tit. II, 11. Quae autem sequuntur, nec sunt verba Chrysostomi, nec Theophylacti in locum illum Titi, sed commentatoris cuiusdam incerti. Küst. Quaedam decerpsit Zon. p. 831. 12. εἰσηγεῖτο] ἂν εἰσηγεῖτο E. recte. 15. ἐφάνη] ἐφάνη μὲν om. E. Med. 16. ἐναργείᾳ] ἐνεργείᾳ A. V. E. 18. δηλῶν addidit cum A. Gaisfordus, qui reliquit εἶπεν. 20. Ἀριστοφάνης] Pac. 224.

Ἑπέται. Famuli, ab verbo ἕπεσθαι. ἕπεται vero, sequitur. Ἐπέτειον. Quod est praesentis anni. de anno enim praesenti dicendum est ἔπέτος, non per φ, sed per π, ut apud Pindarum et Demosthenem. Et Ἐπέτειος, anniversarius. Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντ. *Vos unius anni homines.* translatio ducta est ab avibus, quae non in eodem loco permanent, sed huc illuc volant. id est, mutabiles, leves, nec in iisdem sententiis perseverantes, fastidiosos. Ἐπέτηξεν. Cera liquefacta induxit, complanavit. *Duarum tabellarum pugillares accepit, easque cera induxit.* Ἐπετίλησεν. Stercus emisit. Aristophanes: *Per metum autem larcus multum cineris mihi incacavit instar sepiae.* sepiae enim, cum piscatores eas capere volunt, atramentum quod ipsis inest emittunt, ut locum sibi vicinum turbidum reddant, ne possint a piscatoribus videri. Ἐπετίμα. Pretium augebat. Malchus: *Illi vero lucrari volentes ei frumentum ut fame laboranti maiore pretio vendebant. at ille nihilominus emit.* Ἐπετοξάζοντο. Sagittis petebant. Ἐπευκτή. Expetenda, optabilis. Ἐπευωνίζων. Lucrans. Ἐπευφήμησαν. Cum acclamatione assensi sunt, probarunt. Ἐπεφάνη. Dicit Apostolus: *Gratia salutaris Dei apparuit.* cur non dixit ἐφάνη, sed ἐπεφάνη? quia deus apparuit. si enim dixisset ἐφάνη, principium significasset illius, qui semper est. dixit igitur ἐπεφάνη, ut substantiam principio carentem indicaret. unde clare docemur eundem Dominum et φανῆναι et ἐπιφανῆναι. ἐφάνη enim, quatenus mirabili quodam modo humanam naturam induit. hactenus enim principium habuit. ἐπεφάνη autem, quatenus ut Deus aeternus et principii expers apparuit. dixit vero *omnibus*, qui non quibusdam sed omnibus hominibus apparuit. Ἐπεφόρησεν. Coacervavit. Aristophanes: *Quot lapides supra accumulaverit?*

Καὶ αὖθις· Βόθρον ὀρύξασα καὶ ἐπιπολῆς στεγάσασα γῆν ἐπεφόρησεν, ἐξαδηλοῦσα τὸ ποιηθέν.

Ἐπεφώρατο γάρ. ἐφανεροῦτο, εὑρίσκετο, ἠλέγχετο.

Ἐπέφραδεν. ἐδήλωσε, διεσάφησε. Καὶ Ἐπέφραδον, εἶπον.

Ἐπεφράσατο. ἐθεώρησεν.

Ἐπέφυ. ἀντὶ τοῦ ἐκράτησεν. Ἀλλὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ.

Ἐπεφύκει. προσεπλάκη.

Ἐπεφύοντο. ἐπήρχοντο. Καὶ ἐπέφυσάν οἱ συκοφάνται καὶ τὸ ἔγκλημα ἦν, Λίωνι ἔφασκον εἶναι φίλον.

Ἔπεχε. ἐπίκεισο, ἐπίμενε, φύλασσε. Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν ἀποφαίνεται, τὰ δὲ
797 *ψευδῆ || διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. — Ὅτι Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος διὰ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν οὐδὲ βιβλίον τι συνέγραψε. [Καὶ Ἐπέχω, αἰτιατικῇ. Ἐπέχομαι δέ, γενικῇ. Καὶ ἡ χεὶρ ἐπέχεται τοῦ πονηροῦ γραφέως.]*

Ἐπεχώρησεν. ἀντὶ τοῦ συνεχώρησεν. οὕτως Ἀρριανός. Καὶ Ἐπεχωρήθη, συνεχωρήθη. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐπέχθη. ἐκτενίσθη, ἐκάρη. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐκέλευσα
ᾄσαι Σιμωνίδου, τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη.

Ἐπεί. ἐπειδή.

Ἐπείγω. σπουδάζω.

Ἐπείγομαι. δατικῇ.

Ἐπειγωλή. ἡ σπουδή.

Ἐπειδή. ἔστι μὲν σύνδεσμος παρασυναπτικός, λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ· ὡς καὶ Θουκυδίδης πολλάκις ἐχρήσατο, καὶ Ὅμηρος πρότερον,

Ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε,

περὶ τοῦ σκήπτρου.

Ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. λέγεται ἐπὶ κινδύνου τινὸς ἐπηρτημένου καὶ παρελθόντος· ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξίους πιεῖν, συνεκποτέ ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

---

1. *Βόθρον ὀρύξασα*] Contulit haec Gaisfordus cum Herodot. IV, 201. *ἐπιπολὺ* Edd. ante Küst. pro *ἐπιπολῆς*. 3. *Ἐπεφώρατο*] *Ἐπεφώρατο γάρ* A. B. V. Med. Lex. Seg. Haec verba inserit E. ante *εὑρίσκετο*. Zonaras *Ἐπεφωρᾶτο*. 5. *Ἐπέφραδεν*] Il. λ'. 795. Od. ό. 423. *Ἐπέφρασεν* *V. Mox cf. Il. κ. 127. 7. *Ἐπέφρασατο*] Il. έ. 665. 8. *Ἀλλὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀμφ.*] Polybius in Excerptis ab Valesio editis p. 50. de Timaeo inquit: *Διότι γὰρ τῶν τοιούτων ἐπιλαβόμενος οὐδὲν ἂν παρέλειπε Τίμαιος, ἀλλὰ πρὶν* (Valesius legit *ἀλλ' ἀπρὶξ*) *τὸ δὴ λεγόμενον ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ, προφανὲς ἐκ τούτων.* Hinc Suidas sua deprompsit. *Küst. δὴ* om. *V. 10. *Ἐπεφύκει*] Pro *ἐκπεφύκει*. *Hemst.* Immo Suidas scribere debuit *Ἐπεπεφύκει* vel, quod est lenissimum remedium, *Ἐπέφυ. περιεπλάκει* Zon. p. 832. 11. *Ἐπεφύοντο*] Vid. *Ἐπιφυόμενος*. *Hemst. ἐπίφυσαν*] *ἐπέφυσαν* B. V. E. Med. Zonaras. 14. *Ἔπεχε*] Glossam viri docti potissimum ad Ep. I. Timoth. 4, 16. referunt: v. Ernestii Glossae p. 164. Tittm. in Zon. p. 832. Boisson. Anecd. III. 352. *φύλασσε*] Lex. Seg. addit, *εἴργου, ἀπόστρεφε. Πλάτων*] Ex Diog. Laert. III, 52. *Reines.* 17. *Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος, διὰ τὸ π.*] Haec verba leguntur apud Laertium in Vita Arcesilai (sect. 32.) *Küst.* *Ὅτι Gaisf. cum *V. *περὶ πάντων*] *περιπατῶν* *V. B. E. Med. Correxit Wolfius. 18. *τι συνέγραψε*] Leg. *φασί τινες συνέγρ.* Ita Laert. *Reines. τινες ἐνέγραψεν* Laertii ed. Bas. *τι συνέγραψεν* MS. coll. penes Gaisf. *τινα* A. pro *τι*. *Καὶ Ἐπέχω* et seqq. om. V. notavi.

3. Glossa incertae sedis. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 1360. Cf. v. *Ἐπαίχθη*. 5. *Ἐκέλευσα* om. E. Mox *μέλος τι* post *Σιμωνίδου* inculcatum delevi cum A. B. V. *τι* om. E. 8. *σπουδάζω*] Sic Hesychius. Sed *ἐπείγεσθαι ποιῶ, ἤγουν σπουδάζειν* E. *σπεύδω* Portus, quod firmant Etymologica. 9. Om. vulg. silente Gronovio. 10. *Ἐπειγωλή*] Etym. M. p. 356, 33. Subsequebantur e Psalm. XCI, 11. petita: *Ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.* Omisi cum V. Ponit A. post *Ἐπεί*. 11. *Ἐπειδή*] *Ἐπεί* et mox *συναπτικός* Lex. Bachm. p. 227. 12. *ἀφ' οὗ*] V. Blomf. gl. Agam. 39. *ὡς*] *ὡς καὶ* A. V. 13. *Ὅμηρος*] Il. ά. 235. Huic tamen praeter usum et necessitatem mireris *πρότερον* subiungi. Id opinor ab interpretatione vocis *πρῶτα* fuisse profectum. 16. *Ἐπειδή*] Incertum auctorem Pindari Ol. I, 91. imitatorem esse monet Porsonus in Eurip. Orest. 5. 17. *λέγεται δὲ*] *δὲ* om. A. B. V. E. *ἐπηρμένου*] *ἐπηρτημένου* A. *ἐπηρτιμένου* V. 20. *Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ.*] Aristoph. Plut. 1085. *Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέ ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.* Hinc Suidae verba deprompta sunt. *Küst. πίνειν*] *πιεῖ* A. *πιεῖν* B. V. *συνεκποτέ*] *συνεκποτέον* E. Vide gl. *Συνεκποτέ ἐστί σοι.*

Et alibi: *Cum foveam effodisset, et superficiem strato texisset, terram iniecit, ut facinus occultaret.* *Ἐπεφώρατο.* Deprehensus est, inventus est, convictus est. *Ἐπέφραδεν.* Declaravit, demonstravit. Et *Ἐπέφραδον*, dixi. *Ἐπεφράσατο.* Animadvertit. *Ἐπέφυ.* Firmiter tenuit. *Sed ambabus, quod aiunt, ulnis amplexus est.* *Ἐπεφύκει.* Amplexus est. *Ἐπεφύοντο.* Adorti sunt. *Calumniatores eum adorti sunt, et crimen ipsi obiiciebatur, quod dicebant eum Dionis amicum esse.* *Ἔπεχε.* Insta, urge, custodi. *Plato de rebus, quas comprehendit, pronunciat, falsa redarguit, de incertis assensum cohibet.* — *Arcesilaus philosophus nullum librum scripsit, quod de omnibus assensum inhibebat.* [Et *Ἐπέχω*, accusativo iungitur. *ἐπέχομαι* vero genitivo. *Et manus mali scribae inhibetur.*] *Ἐπεχώρησεν.* Idem quod concessit. sic Arrianus. Et *Ἐπεχώρηθη*, concessum est. item similia. *Ἐπέχθη.* Pexus, tonsus est. Aristophanes *Nubibus*: *Iussi eum canere Simonidis carmen, quomodo Crius fuerit depexus.* *Ἐπεί.* Quoniam. *Ἐπείγω.* Propero. *Ἐπειγωλή.* Festinatio. *Ἐπειδή.* Est coniunctio membris connectendis apta; quae interdum etiam significat id quod est, ex quo tempore. hoc sensu Thucydides saepe usus est; et ante eum Homerus, de sceptro Achillis inquiens: *Ex quo primum in montibus ab arbore resectum est.* *Ἐπειδὴ τὸν Ταντ. Postquam Tantali saxum a capite excussimus.* dicitur de iis, qui periculo, quod capitibus illorum imminebat, defuncti sunt. vel siqui rem aliquam olim coeptam deinde negligit. *Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ. Quoniam vinum bibere voluisti, simul etiam faex tibi exhaurienda est.*

Ἐπειή. ἐπειδή.

Ἐπεικάζω. στοχάζομαι. Σοφοκλῆς·

Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ;

Ἐπείκτης. ὁ κατεπείγων. Πισίδης·

Ὅπως ὑφέξει τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις
τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων.

Ἐπείκτης λέγεται καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν.

Ἐπεικτός.

Ἐπειλέγη, καὶ κατειλέγη, καὶ συνειλέγη.

Ἐπειλεγμένος. ἐπιλελεγμένος δέ.

Ἐπείλημμαι. γενικῆ.

Ἐπειλημμένη. ἀντιλαμβάνουσα.

Ἐπειξις.

Ἐπειός. ὄνομα ἐθνικόν. [Ἐπηὸς δὲ ὁ συγγενής.]

Ἐπειοῦ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικός, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, δειλότερός τε φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπείρα. αἰσχρῶς προσέβαλλεν. Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακοῦ· ὁ δὲ ἀναίνεται. ἡ δὲ φοβηθεῖσα μὴ κατείπῃ αὐτῆς, σοφώτερα ἢ ἀληθέστερα λέγει, ὅτι αὐτὴν ἐπείρα ὁ Πηλεύς, εἰποῦσα . . . Ἔπειρα, χρήματα πέμπων τῆς διαφθο- 798
ρᾶς δέλεαρ.

Ἐπειράσατο. ἀπόπειραν ἐποιήσατο.

Ἐπειρεν. ἐσοὔβλιζεν.

Ἐπειρωνευόμενος. χλευάζων, ἐπεγγελῶν. Ὁ δὲ Ἄντικρυς Ῥωμαίων προαχθεὶς ἀναιρεῖται. τοῦτο δ' ἔπραττεν ὁ Σίμων ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ, πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο.

Ἐπεισάκτους. ἀλλοτρίους.

Ἐπεισέφρησεν. εἰσῆλθε.

Ἐπεισῄῤῥησεν. εἰσεφθάρη.

Ἐπεισί μοι. ἐπέρχεταί μοι.

Ἐπεισκρινόμενον.

Ἐπεισκύκλησις. ἡ ἀνακύκλησις. Καὶ Ἐπεισκυκλείσθω, ἐπιφερέσθω, ἐπισυναπτέσθω.

Ἐπεισκυκλεῖ. εἰσφέρει, ἐπισυνάπτει.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος.

---

1. Ἐπειή] Il. ά. 156. et alibi. Ἐπεί Lex. Bachm. 2. Σοφοκλῆς] Electr. 663. 4. Ἐπείκτης] Vide Dufrenium in Glossario Graeco h. v. *Küst.* Πισίδης] In Hexaëm. 1451,52. Fr. Foggin. v. 93. Simillimum in usum praebet Pisidae dictionem v. Λειτουργίας, sed eam contractiorem. 5. ὑφέξῃ — ἐπείκταις] ὑφέξει — ἐποίκταις A. Prius edidi cum Hexaëm. 9. Ἐπεικτός] σπονδαστός addit E. Dindorfius Ἐπεικτός coniectat. 10. κατειλέγη — συνειλέγη] κατηλέγη — συνειλέγει A. Observatio ab errore profecta. 11. Ἐπειλεγμένος] Vide vel var. lect. in Isocr. Paneg. 146. et Euag. 46. Subiicit Zon. p. 833. ῑ post δέ. 12. Gl. ignorat Küst. silente Gronovio. Sed Ἔπειξις tuetur etiam *V. 13. Ἐπειλημμένη. δραξαμένη, ἀντιλ. Zon. p. 833. 15. Ἐπηὸς] Legit alicubi prave scriptum pro ὁ πηός. *Valck.* Petitum est istud commentum ex Hesiodi Ἔ. 343. unde Zon. p. 797. enotavit Ἐπηοί. Ceterum desunt uncis inclusa A. 17. Ἐπειοῦ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρ.] Ex Zenobio. *Küst.* 19. δειλότερός τε] καὶ δειλότερός τε A. B. V. E. Edd. ante Küst. καὶ δειλότερος Zenob. III,81. Hesych. Apostol. et Arsenius p. 239. Vetus scriptura videtur fuisse haec: διὰ τὸ ταξιαρχήσας . . . δειλότερός ποτε φανῆναι. In fine ἦν δὲ Φωκεὺς addit E. 21. προσέβαλλεν] προσέβαλεν Lex. Seg. Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακ.] Confer Schol. Aristoph. Nub. 1059. *Küst.* Suidas usus est scriptore non inscito, qui profecerat ab Nicolai Damasceni historiis etiam in v. Ἀταλάντη expromptis.

1. ἀναίνεται] ἀναίρεται V. 3. εἰποῦσα] Haec vox supervacanea est, et salvo sensu deleri potest. *Küst.* Ne deleas. Sequuntur scil. apud auctorem anonymum, quem descripsit Suidas, ipsa verba, quibus usam esse Astydamiam fingit. *Gaisf.* Ne credas. Nam breviter eloquendum fuisset, ὅτι αὐτὴν ἐπείρα ὁ Πηλεύς, χρήματα πέμπων τῆς δ. δέλεαρ. Itaque de medela vocis ampliandum videtur. 4. Ἔπειρα, χρήματα πέμπ.] Sic locum hunc ex MSS. emendavi et distinxi, qui in prioribus editt. [et B. E.] male sic legitur, ὅτι αὐτὴν ἔπειρα ὁ Πηλεύς, εἰποῦσα. Πείρα χρήματα etc. *Küst.* 6. Hoc cum inferiore gl. Ἐπηρᾶτο referri debet ad epimerismum, de quo Boissonadus in Anecd. T. IV. pp. 376. 398. 7. ἐσούβλιζεν] Vid. Ducang. in Σουβλίζειν. 8. Ἐπειρωνευόμενος] Contractiora dedit verba Iosephi de B. I. V, 13. p. 360. quae cum laterent interpreti, non mirum est haec eum perperam Latine vertisse. *Hemst.* Similiter Toupius I. p. 188. 9. προσαχθεὶς Edd. ante Küst. 10. ἔπραττεν] προσέταξεν Iosephus. 12. Ἐπεισάκτους] Hesychius: Ἐπεισάκτου, ἀλλοτρίου. Adde Wytt. in Plut. T. VI. p. 319. sq. 13. Ἐπεισέφρησεν. εἰσῆλθε] Non quadrat haec interpretatio ad locos vetustos, qualis est Eurip. El. 1033. Nec tamen negligenda Libanii fides in Boisson. Anecd. T. I. p. 169. 15. Ἐπεισί μοι] V. Valck. in E. Phoen. 1378. p. 396. 16. ἐπεισερχόμενον interpretatur Hesychius. 19. Ἐπεισκυκλεῖ] Vide supra v. Ἐγκυκλήθητι. *Küst.* Iunge hanc glossam superiori praefixo καὶ cum Zon. p. 833. εἰσφέρει] ἐπεισφέρει Lex. Seg. Contra συνάπτειν post v. Ἐπισκύζονται extat apud Hesychium. 20. Ἐπεισόδιον] Ἐπισόδιον A.

Ἐπειή. Quoniam. Ἐπεικάζω. Coniecto. Sophocles: *An recte etiam coniicio hanc eius uxorem esse?* Ἐπείκτης. Qui instigat. Pisides: *Ut urgentibus nunciis rationes tradat debitorum et usurarum.* Ἐπείκτης etiam vocatur, qui purpuram exigit. Ἐπεικτός. Qui urgetur. Ἐπειλέγη, et κατειλέγη, et συνειλέγη. Ἐπειλεγμένος et ἐπιλελεγμένος. Ἐπειλημμένη. Manu prehendens. Ἐπειός. Nomen gentile. Ἐπειοῦ δειλότερος. Epeo timidior. sic Cratinus Comicus dicebatur, fortasse quod, cum Oeneidi tribui praefectus esset, timidior videretur. Epeus enim timidus erat. Ἔπειρα. De stupro compellabat. *Astydamia Pelei Aeaci filii amore capta, cum repulsam tulisset, metueretque ne ab ipso accusaretur, callidius quam verius dixit se a Peleo ad stuprum solicitatam fuisse. — Pudicitiam eius solicitabat, pecunia ad stuprum alliciens.* Ἐπειράσατο. Periculum fecit. Ἔπειρεν. Subula traiiciebat. Ἐπειρωνευόμενος. Cavillans, deridens. *Ille vero in locum e regione Romanorum adductus interficitur. iusserat id Simo per cavillationem, num forte auxilium illi laturi essent, ad quos egredi decreverat.* Ἐπεισάκτους. Alienos. Ἐπεισέφρησεν. Intravit. Ἐπεισῄῤῥησεν. Cum pernicie irruit. Ἐπεισί μοι. In mentem mihi venit. Ἐπεισκρινόμενον. Ἐπεισκύκλησις. Illatio. Et Ἐπεισκυκλείσθω, inferatur, subiungatur. Ἐπεισκυκλεῖ. Infert, subiungit. Ἐπεισόδιον. Quicquid obiter et praeter argumentum propositum in fabulam inducitur.

Εὐνάπιος· Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. Καὶ ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Ἥρεσε γύψου
χρώματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον.

Καὶ αὖθις·

Γέλγιθες καὶ ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ σταφυλαί,
δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα.

Ἐπεισπέπαικεν. εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ στρατιᾶς πολεμίων. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσι.

Καὶ αὖθις· Μυκονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Ἐπεισοίσας. ἐπεισβαλών.

Ἐπεισφοραῖς. καταδίκαις.

Ἐπεισφρήσας. ἐπεισελθών. Καὶ Ἐπεισφρήσω, ἐπεισενέγκω.

Ἐπεισχέω. ἐπεισβάλλω.

Ἔπειτα. μετὰ ταῦτα. ὁ δὲ Ὅμηρος καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ κέχρηται τῷ ἔπειτα·

Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.

οὐκ ἔστι μετὰ ταῦτα. ἅμα γὰρ ἀφῆκεν ὁ μὲν τὸν ὀιστόν, ὁ δὲ τὸ δόρυ.

Ἐπεί οἱ. Προκόπιος· Ἐπεί οἱ οὐκ ἦν βουλομένῳ ἐς χεῖρας ἰέναι τοῖς πολεμίοις.

Ἐπεῖχεν. ἐπήρειδεν, ἐπέκειτο.

Ἐπειχθῶμεν. σπεύσωμεν. 799

Ἐπήβολος. ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής. Εἰ δὲ οἶει σαυτὸν εὐδαίμονα, ὡς ἐπήβολον καὶ πολύχρυσον, γνωστὸν ἤτω σοι ὅτι γηρᾷ καὶ τύχῃ.

Ἐπηβολώτατος.

Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο, ἰδιοποιήσατο. Τοὺς δὲ οἰκήτορας τῆς πόλεως μηδὲν βίαιον δράσας ἐπηγάγετο.

Ἐπήγγελλεν. Ἐπήγγελλεν ἐπὶ τούτοις συσσίτια. Καὶ αὖθις· Οἱ μὲν ταύτην τὴν γραφὴν ἐπήγγελλον, οἱ δὲ τὴν ἄλλην.

Ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ προσέτασσεν. Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. Εἰθισμένον ὂν γράμ-

1. *Εὐνάπιος*] Eunapius Hoeschelii p. 9. *Toup.* Fr. 16. Ed. Nieb. p. 77. *Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγ.*] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. *Δρᾶμα. Küst.* 2. *Μουσώνιον*] *Μουσώνειον* V. E. 3. *ἐν Ἐπιγράμμασιν* (sic *V.)]* Rufini Ep. XIV, 3. Anthol. Pal. V, 19. 4. *Ἥρεσε γύψου χρ.*] *ἤρεσε γύψους* B. E. 5. *χρίσματα*] *χρώματα* A. E. V. Anthol. *ἄνθος*] *ἄνθους* A. B. E. , *ἐπεισόδια*] *ἐπεισόδιον* B. E. V. Anthol. Seqq. om. Med. 7. *Γέλγιθες*] Crinagorae Ep. VI, 5. Anthol. Pal. VI, 232. Vid. supra v. *Γέλγιθες*. Prioris versus scriptura nihil nisi sententiam adumbrat. *Γέλγιθε κόγχναι* A. *κόγχναι* etiam V. 8. *δαψιλὲς — ἐπεισόδιον*] *δαψιλῆ — ἐπεισόδια* (*ἐπεισόδεια* A.) A. B. V. E. cum gl. superiore. 9. *Ἐπεισόδιον — τῷ δράματι*] *Τὸ δὲ ἐπεισόδιον — ἐν τοῖς δράμασι* E. *κυρίως μὲν τὸ ἐν κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον κτλ.* Lex. Rhet. p. 253. 12. *Ἐπεισπέπαικεν*] *Ἐπεισπέπηκεν* A. (item in exemplo) qui mox *Πλοῦτον*. 13. *στρατείας* Schol. minus recte. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 805. 17. *Μυκονίων δίκην ἐπεισπ.*] Vide infra v. *Μυκώνιος γείτων. Küst.* Ex Athen. I. p. 7. F. 19. *Ἐπεισοίσας*] Agnoscit Zon. p. 833. *Ἐπισείσας* Lobeckius Phryn. p. 733. interpretationi *ἐπεισβαλών* putabat melius convenire. Ceterum annotandum *ἐξοίσειας* apud Poetam de herbis v. 45.

1. *Ὅμηρος* Il. *ι*. 169. *ἀντὶ*] *καὶ ἀντὶ* A. 5. *οὐκ ἔστι*] *οὐκ ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ* E. Quae sequuntur ad alium versum debent referri. 7. *Προκόπιος*] De Bello Pers. lib. I. c. 18. *Küst.* 9. *Ἐπεῖχεν*] Polyb. 1289. Act. Apost. [III, 5.] *Toup.* MS. Vide Odyss. *φ*. 186. Aristoph. Eccl. 340. 11. *Ἐπήβολος*] De hac voce vide Porphyr. Quaest. Hom. p. 84. ed. Barnes. *Toup.* MS. Plura Ruhnkenius in Timaeum p. 116. et Wyttenbach. in Plutarch. p. 8. A. quos etiam Gaisfordus memoravit, Sophoclisque intpp. Antig. 488. 12. *ὡς ἐπήβολον*] Singularis et parum credibilis videtur usus vocis absolutus. Nec dubium quin genitivus exciderit, imperii vel externarum opum significans. Haud leviorem movet suspicionem *ἤτω*. 15. *προσῳκειώσατο*] Sic recte MSS. Pariss. et edit. Mediolanensis. At editio Aldina corrupte *προσοικειόσατος*: quod editores Basileenses in *προσοικειότατος* mutarunt, et ex sede hac translatum voci praecedenti *ἐπηβολώτατος* iunxerunt: temere sane et inconsiderate. Nemo enim non videt *προσοικειότατος* non esse vocem Graecam, nec, si esset, interpretationis loco voci *ἐπηβολώτατος* iungi posse. Portus, uti et alibi semper, ita et hic editionem Basil. secutus fuit. *Küst.* Immo *προσοικειώσατο* Med. 18. *τοσούτοις*] *τούτοις* A. B. V. E. 21. *ἀντὶ τοῦ — ἐπήγγελλεν* om. A. 22. *Μίνως πανταχόσε*] *γήνως πανταχόθεν* V. *ἔπλει*] *ἐπέπλει* Zon. p. 833. qui mox *ξενίοις*. 23. *Εἰθισμένον ὂν γράμματα οἰκ.*] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. VI. p. 20. quod non observatum fuit a Claudio Maltreto, qui accurata ceteroqui diligentia fragmenta Procopii, quae apud Suidam passim leguntur, collegit. Confer Nostrum supra v. *Ἐπαγγέλλει*, ubi idem hoc fragmentum auctius legitur. *Küst.* *ὄν*] *οὖν* V. qui mox *αὐτοῖς* pro *αὐτοῦ*.

Eunapius: *Et in hanc tanquam fabulam ingentem et tristem non levius episodium Musonii rebus fortuna interpolavit.* Et in Epigrammate: *Placuerunt mihi gypsi pigmata, et fuci flos asciticius.* Et alibi: *Alliorum capita, pira silvestria, mala granata et uvae, quibus vini potores large potum interpolant.* *Ἐπεισόδιον*. Quod risus gratia praeter argumentum propositum fabulae inseritur. per abusum vero, quicquid ab argumento proposito alienum est. *Ἐπεισπέπαικεν*. Irruit, accessit. proprie dicitur de exercitu hostili. Aristophanes: *Cumulus enim bonorum domum nostram immigravit, nulla cuiusquam iniuria.* Et proverbium: *Myconiorum more ad convivia accessit.* *Ἐπεισοίσας*. Qui ingessit. *Ἐπεισφοραῖς*. Multis. *Ἐπεισφρήσας*. Qui intravit. Et *Ἐπεισφρήσω*, importabo. *Ἐπεισχέω*. Infundo. *Ἔπειτα*. Deinde. Homerus usus est pro *δή*: *At tunc et Aiax magnus et divinus Ulixes.* ubi non significat quod postea fiat. simul enim alter sagittam, alter hastam emittebat. *Ἐπεί οἱ*. Procopius: *Quia manus cum hostibus conserere nolenti erat.* *Ἐπεῖχεν*. Instabat, incumbebat. *Ἐπειχθῶμεν*. Properemus. *Ἐπήβολος*. Cui ex voto res succedunt, compos. *Si vero te beatum putas, quod opibus polleas et auri copia abundes: scito fortunam etiam senescere.* *Ἐπηβολώτατος*. *Ἐπηγάγετο*. Sibi conciliavit, sibi adiunxit. *Urbis vero incolas sibi conciliavit, ut quibus nullam vim intulisset.* *Ἐπήγγελλεν*. *Indicebat syssitia sub his legibus.* Et alibi: *Alii hanc, illam alii denunciabant actionem.* *Ἐπήγγελλεν*. Praecipiebat, offerebat. *Minos vero per omnia maria navigans multis hospitium indicebat. — Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet*

ματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔχειν ὀνομάσαι, ὁπότε οἱ ἐπήγγειλαν στρατιάν, Ἀραβίοις ἐς τὸ παρασχεῖν ἄκοντας. ἀντὶ τοῦ ὥρισαν.

Ἐπήγετο. ἐπεφέρετο.

Ἐπήγγειλα. Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τετάρτην ἦκειν ἐπήγγειλα. ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα.

Ἐπηγκενίς. ἡ μακρὰ σανίς.

Ἐπηγκυλημένα ξύλα. τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων.

Ἐπήεσαν. παρήρχοντο.

Ἐπηετανός. ὁ αὐτάρκης.

Ἐπήει μοι. ἐπήρχετο.

Ἐπηθρηκυῖα. ἰδοῦσα.

Ἐπήιξας. ἐφώρμησας.

Ἐπηκόοις. Ἐλοιδοροῦντο τοῖς ἐπηκόοις, καὶ πολὺ πλέον ἐκθύμως ἐμάχοντο. ἀντὶ τοῦ, πάντων ἀκουόντων, φανερῶς.

[Ἐπηγορία. Ἀλλ' εἰ μέν τις ἐκ τούτων κακόν τι ἐδεδράκει ἢ ἐπεπόνθει, ἐπηγορίαν εἶχε.]

Ἐπῆκτο. ἐπηκολούθει.

Ἐπηλυγάζονται. ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται. Καὶ Ἐπηλυγάζω, ὀλίγον φαίνω, σκοτάζω. Καὶ Ἐπηλυγάζοντες, καλύπτοντες, σκεπάζοντες. Οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ Φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Καὶ αὖθις· Ὁ μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπηλυγασάμενος ῥοιμάτιον, χρῷ δῆλον, ἔφη, καὶ δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. πασχητιῶν δὲ μειρακίων ταῖς ῥιξὶ σημαινόμεθα. 800

Ἐπηλυγασάμενος. σκεπάσας, καλύψας. ἠλύγη γὰρ ἡ σκιά.

---

2. *Οὐκ ἔχειν*] Sententiam utcunque expressi. Indiget enim locus non una medela: quamquam *στρατείαν* satis apertum est requiri. Porro suademus *Ἀραβίους*. Aliis tamen mandamus *ἐς τὸ* castigandum. 3. *οἱ ἐπήγγειλαν*] *ἢ ἐπήγγειλαν* A. B. V. E. 4. *παρασχεῖν*] *πάσχειν* A. Hermannus hanc probat emendationem: *Οὐκ ἔχειν ὀνομάσαι, ὁπότε ἐπήγγειλαν στρατιὰν Ἀραβίοις, ἐς τὸ παρ. ἄκοντας.* 6. *Ἔλυσα*] Locus Synesii Ep. 67. p. 209. A. Monuit Oudend. in Thom. M. p. 276. 8. *Ἐπηγκενίς*] Sic habent 2 MSS. Pariss. [*Ἐπηγκενῆς* A.] At priores editt. *ἐπιγκενὶς* per *ῑ*: cui lectioni litterarum series refragatur. *Küst.* Basil. Patric. Naum. c. II. [ap. Fabric. Bibl. Gr. T. VIII.] p. 140. inf. *Hemst.* Spectat Suidas ad Homeri Od. *ε*. 253. ubi v. Schol. Adde Zon. p. 799. *Ἐπηνεγκὶς* *V. *μακρὰ*] *μικρὰ* V. 9. *Ἐπηγκυλημένα*] Sic melius MSS. Pariss. quam priores editt. quae habent *ἐπιγκυλημένα* per *ῑ*. *Küst.* *κεκαμμένα*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. male *κεκραμένα*. *Küst.* *κεκαυμένα* A. V. unus MS. Zonarae p. 834. 10. *θεοειδῆ*] F. *μηοειδῆ*. Sed nihil opus: nam luna *ἡ θεός*. Schol. Apoll. Rhod. IV, 59. *Toup.* MS. *εἰς θεοειδῆ σχήματα* om. Zonaras. Significantur *κανόνες* sive ligna transversa, quorum loco Graecae militiae mos antiquissimus amenta, *τελαμῶνας* sive *ἀγκύλην*, tolerabat ad clipeum gestandum habilia. Vide vel intpp. Herod. I, 171. Legendum igitur *θυρεοειδῆ*. Strabo XVII. p. 821. *τὴν δὲ νῆσον θυρεοειδῆ φασι τὸ σχῆμα*. Verisimilius tamen Hermanni inventum *σιγμοειδῆ*, quod compendii ratio *σοειδῆ* obscuraverit. 11. *Ἐπήεσαν*] Videtur aut *ἐπήισαν* aut *ἐπῆσαν* significari, quae leguntur in Odyss. *λ*. 233. et *τ*. 445. *παρήρχοντο*] *ἐπήρχοντο* B. V. 12. *Ἐπηετανός*] Hesiodi *ἔ*. 31. 13. *ἐπήρχετό μοι*] *μοι* om. A. B. V. 15. *ἐφώρμησας*] *ἐφώρμισας* B. E. 16. *τοῖς ὑπηκόοις* *V.

3. *Ἐπηγορία*] *Ἐπηγορία καὶ κατηγορία. ἀντὶ τοῦ μέμψις καὶ λοιδορία* Zon. p. 807. sed loco non suo. Deest gl. A. eamque notavimus ordine litterarum commoti. *κακόν τι*] Sic recte 2 MSS. Pariss. At priores editt. male *ἀπών τι*. *Küst.* 5. *Ἐπῆκτο*] Deest gl. A. Dionem in Ex. Ursini p. 423. citat Toupius. 6. *Ἐπηλυγάζονται*] Aelian. ap. Suid. in *Ἐξεκύκλησαν*. *Hemst.* Eidem vindicabat Toupius in v. *Φιλήμων*. Plura Ruhnkenius in Timaeum p. 117. 9. *Οἱ δ' οὖν*] Aelianum prodit et usus verbi *ἐπηλυγάζω*, quem scriptor de Natura Animalium celebravit, et affectatum lumen *ἄρα* particulae; eumque aliunde cognoscimus in argumento Phoenicis versatum fuisse. Huc enim inprimis referendum videtur fragmentum, quod in v. *Ἐναύειν* servatum ab criticis volumus ad liquidum perduci. Fugit hic locus Valckenarium in disputatione de Phoenice Euripidea. 11. *Ὁ μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπηλυγασάμενος ῥοιμ.*] Fragmentum hoc legitur apud Synesium in Encom. Calvit. p. 85. ut Pearsonus etiam observaverat. Confer Nostrum infra v. *Χροῒ δῆλα*. *Küst.* *ῥοιμ. ἐπηλυγασάμενος* Synesius. 13. *τὴν νόσον*] Id est, *phthiriasin*. Illo enim morbo Pherecydem laborasse tum alii auctores testantur, tum etiam Iamblichus in Vita Pythag. p. 162. cuius verba, quia corrupta sunt, adducam, ut ex MSS. emendem. *Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπαθῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθορίσεως πάθει* etc. Pro *περιπαθῆ* reponendum est *περιπετῆ*, et pro *φθορίσεως, φθειριάσεως*: ut recte habent MSS. Posterius mendum notavit quoque Ioannes Arcerius, qui opus illud Iamblichi primus in lucem edidit et notis illustravit. *Küst.* 15. *Ἐπηλυγασάμενος*] Schol. Plat. p. 320. 16. *ἠλύγη*] Sic recte MSS. Pariss. [cum Schol. Luciani Cal. non tem. cred. 1.] At priores editt. male *λύγη*. Confer Hesychium v. *Ἠλυγισμένος*. *Küst.* Küsterum improbat Ruhnkenius. Deinde cum V. glossam expunxi de v. *Ἀπηλιώτης* parum scite collectam, quam habet A. in marg. *Ἔπηλυς*. *εὕρηται παρὰ Ποσειδίππῳ. Καὶ Ἀντήλιος καὶ ἀπηλιώτης, ἐν τῷ η καὶ ψιλῶς.* Ceterum *Hemsterhusius*: *Ἐπηλυς*] Malim *Ἔπηλος* [*Ἔπηλις*]. Vid. *Ἔφηλος, Ἀντήλιος.*" Nihil hic suspecti praeter *ἐπηλυς*, quod refingendum est *ἐπηλις*.

---

libellis, qui mandata eius continebant. Et *Ἐπήγγειλαν*, constituerunt. *Non posse se polliceri, postquam expeditio sit indicta, Arabes invitos adducturum.* *Ἐπήγετο*. Adducebat secum. *Ἐπήγγειλα*. Edixi. *Concionem dimisi, et quarto die mensis eos adesse iussi.* *Ἐπηγκενίς*. Tabula navis extensa. *Ἐπηγκυλημένα ξύλα*. Ligna incurvata et ad scutuli speciem formata, quae clipeorum usum praestant. *Ἐπήεσαν*. Invadebant. *Ἐπηετανός*. Qui habet quod sufficiat. *Ἐπήει μοι*. In mentem mihi venit. *Ἐπηθρηκυῖα*. Conspicata. *Ἐπήιξας*. Irruisti. *Ἐπηκόοις*. Omnibus vocem exaudientibus, palam. *Conviciis eos insectabantur, omnibus audientibus, et multo acrius pugnabant.* [*Ἐπηγορία*. *Sed si quis inter eos aliquid mali fecisset aut passus fuisset, accusabatur.*] *Ἐπῆκτο*. Subsequebatur. *Ἐπηλυγάζονται*. Inumbrantur, occultantur. Et *Ἐπηλυγάζω*, leviter ostendo, obscuro. Et *Ἐπηλυγάζοντες*, occultantes, tegentes. *Qui igitur Phoenici plurimum tribuunt, malum eius honestis verbis ornantes et velantes hoc aliter accidisse dicunt.* Et alibi: *Pherecydes igitur veste faciem velans ex cute malum manifestum esse aiebat, digitoque morbum indicabat. Nos vero adolescentem muliebria patientem ex capillis coniectamus.* *Ἐπηλυγασάμενος*. Qui texit, qui velavit. *ἠλύγη* est enim umbra.

Ἔπηλυν. ξένον, ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἔπηλυν λεὼν ἀπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

Ἔπηλυς. ὁ ξένος.

Ἐπήλυσιν.

Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν· ἐν Ἐπιγράμμασι. ἄφιξιν, ἐπέλευσιν, ἔκπεμψιν.

Ἔπήλυσις. ἐπιδρομή.

Ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο φώριον.

τουτέστι, ληστρικήν.

Ἐπήλυσις. ἐπέλευσις. Ἐν ἀπόπτῳ καραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι, εἴ που ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρική.

Ἐπήλυτος. πάροικος, ἔποικος.

Ἐπ' ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ δὲ Θεοδόσιος τὴν βασίλισσαν θανοῦσαν ἐπ' ἤματι σχεδόν τι ἐδάκρυσεν. ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος συνεσκίαζεν αὐτῷ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος.

Ἐπήμηναν. ἔβλαψαν. Καὶ Ἐπεμήνατο, ἔβλαψεν.

Ἐπημοιβοί. ἐπηλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν τὸν δὲ ἔνθεν ἐφέλκεσθαι.

Ἐπήμυνον. ἐπεβοήθουν.

Ἐπημύω. τὸ καμμύω.

Ἐπηνέμιος πλοῦτος. ὁ ψευδόμενος.

Ἐπήνεον. συγκατετίθεντο.

Ἐπήνει. εὐμενῶς ἐδέχετο, συγκατετίθετο. Τὸ δὲ θεῖον οὐκ ἐπήνει τὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως πραττόμενα.

Ἐπηνηκέναι. ἐπαινέσαι. ἐκ τοῦ ἐπαινῶ. καὶ ὁ παρακείμενος ἐπήνηκα, καὶ ἐπηνηκέναι.

Ἐπηνίκιζεν. ἐξεπάτα. οὕτω Κρατῖνος.

Ἐπήνουν. συγκατετίθεντο.

Ἐπηνωρθωκέναι.

Ἐπηωρεῖτο. ἐκρέματο.

Ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα. ἀντὶ τοῦ, ἐπαγγειλάμενος ὤμοσα.

Ἐπήπυον. ἐβόων.

Ἐπῆρας. ἀνέπεισας.

Ἐπηράσαντο. ἀντὶ τοῦ ἀραῖς ὑπέβαλον. Ἐπηράσαντο αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες.

Ἐπήρατε. ἐπείσατε, ἠπατήσατε.

Ἐπηρᾶτο. ἐπηύχετο.

Ἐπήρατον. ἐπέραστον, ποθεινόν.

---

1. *Διακρίνων*] Ex Iosepho Bell. Iud. III. p. 259. *Toup.* 2. *λαὸν — ἐγχωρίων*] *λεὼν — ἐπιχωρίων* A. *ἐπιχωρίων* item V. 3. *ὁ ξένος*] *καὶ ἐπηλύτης ταυτόν* E. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 117. et Lobeckii Paralip. Gramm. Gr. p. 254. 4. *Ἐπήλυσιν*] Gl. om. E. 5. *Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπ.*] Pauli Silent. Ep. XX, 3. Anthol. Pal. V, 268. 6. *ἐν Ἐπιγράμμασι* cum *V. Continuo delevimus *ἀντὶ τοῦ* cum *V. Med. *ἐπήλυσιν*] Haec vox in prioribus editt. desideratur, quam ex MSS. revocavi. *Küst.* Adde Zon. p. 799. Deest B. 8. *Ἐπήλυσιν ὄφρ'*] Recurrit locus in v. *Φώρια.* 11. *Ἐν ἀπόπτῳ*] Locus Menandri Exc. p. 306. ed. Nieb. 12. *καί τε θεώμενοι* *V. 14. Sic Hesychius. 15. *Ἐπ' ἤματι*] Theocrit. XII, 2. *ἐν ἤματι γηράσκουσι.* Ubi Schol. *ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.* Hom. Od. *β'.* 284. *Toup.* MS. *Ὁ δὲ Θεοδόσιος*] Zosimus IV, 57. ap. Gaisf. *ἤδη δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπειγομένῳ συμβέβηκε Γάλλαν τὴν γαμετὴν ἐν ταῖς ὠδῖσιν αὐταῖς τελευτῆσαι, σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. ταύτην μὲν οὖν κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν νόμον ὁ βασιλεὺς ἐπ' ἤματι δακρύσας ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ.* 17. *ἀνάγκη*] *ἀνάκη* V. omisso statim *καί.* *συνεσκίαζεν*] *συνεσκίαζον* B. Edd. ante Küst. Mox *αὐτῷ* B. V. *αὐτὸ* E. 19. *ἔβλαπτεν*] *ἔβλαψεν* probavi cum V. 21. *Ἐπημοιβοί*] Spectat Il. *μ'.* 456. Zon. p. 789. *τὸν μὲν — τὸν δὲ*] *τὴν μὲν — τὴν δὲ* B. E.

2. *καμμύω*] *κλίνω καὶ κἀμμύω* E. 3. *Ἐπηνέμιος*] Vid. *Ὑπηνέμια.* Suidae culpa factum suspicor, ut hic *Ἐπηνέμιος* legatur pro *Ὑπηνέμιος. Hemst.* *ψευδόμενος*] Addunt Edd. ante Küst. invitis MSS. *καὶ ὁ ἀθρόον φανείς. καὶ νῦν ἐπηνέμιον βλέπω γε.* Habet ea Zonaras, qui in extr. *βλέπω σε.* 4. *Ἐπήνεον*] Glossa Homerica. Vide annotat. in v. *Ἐπενήνεον.* 8. *καὶ ὁ παρακείμενος — ἐπηνηκέναι* om. vulg. adversante *V. 9. *ὁ παρακείμενος*] *ὁ παρακείμενος ἐπήνεκα. ἐπηνεκέναι καὶ ἐπηνηπ κέναι. τρο τοῦ βραχέως εἰς μακρόν* E. *ἐπήνεκα* Med. et, omisso *καὶ ἐπηνηκέναι*, Zon. p. 834. 10. *Ἐπηνίκιζεν*] *Ἐπηνήκιζεν* E. V. Med. Zon. Correxit Portus. Vid. Hesych., in *Ηηνικίζειν* et Suid. v. *Πηνίκη.* 11. *Ἐπήνουν*] Deest gl. E. 14. *Ἐπηπείλησα*] Aristoph. Av. 630. *Hemst.* 16. *Ἐπήπυον*] Il. *σ'.* 502. 18. *Ἐπηράσαντο*] De Alcibiade intelligendus hic locus. Vide Thucyd. VIII, 53. et infra v. *Εὐμολπίδαι. Toup.* Ad Alcibiadem pertinere monuit etiam Hemsterhusius. V. Nepos Alcib. 6. et Valck. in Herod. VIII, 63. 20. *Ἐπήρατε*] Ad Aristoph. Nub. 1459. referendum monuit Tittm. in Zon. p. 824. *ἐπείσατε* om. E. 21. *ἐπηύχετο*] *ἐπεύχετο* A. 22. *Ἐπήραστον*] *Ἐπήρατον* A. *V. Lex. Bachm. p. 228. et viri docti in Hesych.

Ἔπηλυν. Advenam, peregrinum. *Populum peregrinum ab indigenis discernens.* *Ἔπηλυς.* Advena. *Ἐπήλυσιν.* Adventum, incursionem, emissionem. In Epigrammate: *Ne quis alarum timeat impressionem.* *Ἐπήλυσις.* Incursio. *Ut vitaret incursionem latronum.* *Ἐπήλυσις.* Incursio. *Ex edito loco speculantes et spectantes, si forte barbari adventarent.* *Ἐπήλυτος.* Advena, inquilinus. *Ἐπ' ἤματι.* Per unicum diem. *Theodosius autem coniugem defunctam uno tantum die luxit. necessitas enim et instans bellum dolorem, quem morte eius conceperat, obumbrabant.* *Ἐπήμηναν.* Laeserunt. Et *Ἐπεμήνατο*, laesit. *Ἐπημοιβοί.* Dicitur de illis, qui mutatis vicibus, alter hinc alter illinc, attrahuntur. *Ἐπήμυνον.* Auxiliabantur. *Ἐπημύω.* Conniveo. *Ἐπηνέμιος πλοῦτος.* Divitiae vanae. *Ἐπήνεον.* Assentiebantur. *Ἐπήνει.* Benevole accipiebat, approbabat. *Divinum vero numen non approbabat ea, quae ab rege fiebant.* *Ἐπηνηκέναι.* Laudasse, approbasse. ab *ἐπαινῶ.* unde perfectum *ἐπήνηκα.* *Ἐπηνίκιζεν.* Decipiebat. ita Cratinus. *Ἐπήνουν.* Approbabant. *Ἐπηνωρθωκέναι.* *Ἐπηωρεῖτο.* Suspensus erat. *Ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα.* Minitabundus iuravi. *Ἐπήπυον.* Acclamabam. *Ἐπῆρας.* Induxisti. *Ἐπηράσαντο.* Diris devoverunt. *Eumolpidae et Ceryces eum diris devoverunt.* *Ἐπήρατε.* Impulistis, decepistis. *Ἐπηρᾶτο.* Imprecabatur. *Ἐπήρατον.* Amabile, optabile.

801 Ἐπηρεάσαι. βλάψαι.

Ἐπῆρεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν, ἠρέθισεν. Ὁ τοίνυν ἔρως συμπνεύσας καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Φαλάριδος ἐπῆρεν αὐτούς. Καὶ αὖθις· Τοῦτον ἰάσατο, καὶ κωμῳδίαν διδάσκειν αὖθις ἐπῆρεν.

Ἐπῆρες. παρεσκευασμένον, ἕτοιμον. Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι, καὶ ἀποπλεῖ.

Ἐπήρετο. ἠρώτα.

Ἐπηρεφέες. ἐπηρεφεῖς, ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι, κατωφερεῖς.

Ἐπήρεια. βλάβη. Θουκυδίδης· Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς. Καὶ αὖθις· Καὶ παρήγγειλε φυλάσσειν, μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ βλάπτοι. Καὶ αὖθις· Ὥστε ἢ ἐς ταῦτα ἐπήρεια εἰκότως ἂν ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι. κυρίως δὲ ἐπήρεια, ἡ τοῦ πολέμου καταδρομή. ἐκ τοῦ Ἄρης, Ἄρεως.

Ἐπήρκεσεν. ἐβοήθησεν. Ταῦτα ξυνεχῶς ἀγγελλόμενα τῷ Ἀντωνίῳ αὐτόν τε ἐπήρκει εἰς τὴν ἀποχώρησιν, καὶ τοὺς στρατιώτας μαλακωτέρους ἐποίει. Καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπήρκουν.

Ἐπηρμένοι. πρόχειροι, εὐτρεπεῖς. Θουκυδίδης· Οἱ οὖν Ἕλληνες ἐπηρμένοι ἦσαν διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων κακοπραγίαν *, οὐκ ἀποστατέον τοῦ πολέμου εἴη.

Ἐπηρώθησαν. ἐσκοτίσθησαν, ἐτυφλώθησαν.

Ἐπηρτημένην. ἐπικειμένην.

Ἐπήρτησεν. ἐπέθηκεν, ἐπέφερεν. Ὁ δὲ τὰς ὁδοὺς διαλαβὼν οὐ μικρὸν φόβον ἐπήρτησε τοῖς ἐν τῇ πόλει.

Ἐπησθέντες. ἐπιχαρέντες.

Ἐπήσθετο. ἔγνω.

Ἐπήσθη. ἐλαλήθη.

Ἐπήσπαιρεν. ἐψυχορράγει.

Ἐπητεία. ἡ ἐπέλευσις.

Ἐπήτης. ὁ λόγιος καὶ συνετός.

---

1. Ἐπηρεάσαι] Ἐπειρεάσαι E pr. 2. Ἐπῆρεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν] Aristophanes Nub. 42. Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα. Scholiasta in eum locum: Ἐπῆρε. κυρίως τὸ ἀνεκαύνωσεν, ἀνεκούφισεν· καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. Sophocles Oedip. R. 1328. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Scholiasta: Ἐπῆρε, ἔπεισε. καὶ Εὐριπίδης· Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον. Confer etiam Nostrum supra vv. Γῆμ' ἐπῆρε et Ἐπάρας. Küst. Xenoph. Anab. p. 432. et Demosth. pro Corona p. 582. ascripsit Toup. ἀνέπεισεν, ἠρέθισεν] ἠρέθισεν. ἀνέπεισεν E. Ὁ τοίνυν ἔρως] Pertinent ad eam historiam quae narratur ab Aeliano V. H. II, 4. vid. Ἀναβολή et Ἀντέρως. Hemst. 4. Τοῦτον ἰάσατο, καὶ κωμῳδ.] Haec sunt verba scriptoris cuiusdam anonymi (Aeliani, ut puto) de Theopompo Comico, ut patet ex ipso Suida infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi locum integrum vide. Küst. 7. τὸν ἄνθρωπον Zon. p. 809. 8. Post gl. Ἐπῆρες cum A. V. delevi observationem syntacticam: Ἐπηρεάζω. αἰτιατικῇ. δοτικῇ δέ· Οἱ τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς βοηθοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις ἐπηρεάζουσιν. Diversis exemplis utuntur Lex. de Synt. p. 137. et Gudian. p. 590. 10. Ἐπηρεφέες] Vid. Hom. Il. μ'. 54. Od. κ'. 131. ἐπηφερεῖς Lex. Bachm. ἐπιρεφεῖς Zon. p. 789. 12. Ἐπήρεια] Vid. Herald. adv. Salmas. II. c. 15. Gaisf. Post Wassium vide Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 860. sq. Θουκυδίδης] Lib. I. c. 26. Küst. 14. παραφυλάσσειν] φυλάσσειν A. 15. ἀπὸ τῆς] ἀπὸ om. B. E. Continuo refingendum στρατιᾶς. Mox ἐνὸν B. E. 16. Ὥστε ἢ ἐς τ.] Hic locus si petitus est ab scriptore vel aevi labentis vel sacrarum litterarum, nihil audeo reprehendere neque meliorem in formam castigare. Sin vulgarem et contestatum usum exigimus, nemo non ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος praeter normam dictum censebit, cum plerisque in tali sensu placuerit ἀδίκημα μέγιστον τῶν ἐκ (ἀπὸ) παντὸς αἰῶνος: vide vel Wetsten. in Iohann. 9, 32. intpp. Diodori IV, 83. et Dionis Cassii LXIII, 20.

1. Ἐπήρκεσεν] Falli credo Suidam. Scribendum est ἐπήρκει ab ἐπαίρω. Hemst. Dubites in tanta sententiae ambiguitate utram in partem sit decernendum. Ipsum lemma spectare videtur ad locos Homericos. συνεχῶς] ξυνεχῶς probavi cum V. 2. Ἀντωνίῳ] Ἀντωνίνῳ V. ap. Gaisf. 4. Τὰ δὲ ἄλλα] Locum amplificare licet ex v. Ἄλλως. 6. Θουκυδίδης] Lib. VIII. c. 2. unde sensum huius loci supplebis. Küst. In κακοπραγίαν cessat Zonaras. 9. εἴη] εἶναι ἐνόμιζον E. Thucydides vero: οἱ μὲν μηδεἰρων ὄντες ξύμμαχοι ὡς . . . οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη. 10. Ἐπηρώθησαν] Vid. supra v. Ἐγκατωκοδόμησεν. Toup. 12. Ὁ δὲ] Similis locus Polybii sub v. Ἀιαλαβών relatus. Ceterum cf. Iacobs. in Aelian. I, 19. 15. Ἐπησθέντες] Pro ἐφησθέντες. Vide in Ἐπηλυς. Hemst. Ἐπησθέντος. ἐπιχαρέντος Lex. Seg. Accedat Hesychius. 16. ἐπέγνω] ἔγνω probavi cum A. V. 17. Ἐπήσθη] Ab ἐπάδω: unde habet Hesychius, Ἐπῆσται. ἐπιλέλεκται ἐπῳδῇ. Ceterum rarissimam aoristi formam munit ἥσθην Plutarchi Lys. 18. 18. ἐψυχορράγη *V. 19. ἐπέλευσις] Hanc explicationem suspectam habet H. Steph. in Thesauri Indice. καὶ ἡ φρόνησις Zonaras p. 789. cuius in altera glossa subiiciuntur καὶ ἡ φρόνησις ὡς οἶμαι. Item ἡ φρόνησις Herod. Epim. p. 35. 20. Ἐπήτης] Apollon. Rhod. II, 987. Toup. MS. Ἐπήτης ut videtur libri cum Hesychio; ἐπητής recte Hom. Od. ν'. 332. ἐπητύς *V.

Ἐπηρεάσαι. Laesisse. Ἐπῆρεν. Impulit, irritavit. *Amor igitur mutuus eos in tyrannum Phalaridem incitavit.* Et iterum: *Hunc sanavit, et ad comoedias faciendas denuo impulit.* Ἐπῆρες. Paratum, instructum. *Navigium autem instructum erat, in quod cum mulierem coniecisset, vela dederunt.* Ἐπήρετο. Interrogabat. Ἐπηρεφέες. Deorsum versi, proni, declives. Ἐπήρεια. Damnum. Thucydides: *Et additis minis imperarunt, ut exules reciperent.* Et alibi: *Et cavere eos iussit, ne quis forte ex altero exercitu interesset, qui damno eos afficeret.* Item: *Quare insolentia in his admissa merito ingens in hominum memoriam iniuria esse videbitur.* proprie autem ἐπήρεια vocatur incursio hostilis. ab Ἄρης. Ἐπήρκεσεν. Adiuvit. *Haec cum Antonio crebro nunciarentur, et recessum eius adiuverunt, et milites molliores reddiderunt.* Et alibi: *Cetera vero philosophis suppeditarunt.* Ἐπηρμένοι. Prompti, parati. Thucydides: *Graecorum igitur animi ob rem ab Atheniensibus male gestam expectatione suspensi erant: quorum alii censuerunt bellum non esse omittendum.* Ἐπηρώθησαν. Oculis privati, excaecati sunt. Ἐπηρτημένην. Imminentem. Ἐπήρτησεν. Imposuit, intulit. *Ille vero viis interclusis non parvum terrorem urbanis intulit.* Ἐπησθέντες. Laetantes. Ἐπήσθετο. Intellexit. Ἐπήσθη. Dictus est. Ἐπήσπαιρεν. Animam efflabat. Ἐπητεία. Adventus. Ἐπήτης. Eloquens, fa-

Ἐπήτριμος. πυκνός.

Ἐπητύι. τῇ συνέσει.

Ἐπηύξησεν.

Ἐπιάλτην. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην. καὶ τὸ ῥιγοπύρετον λεγόμενον.

Ἐπίασιν. ἐπέρχονται.

802 Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβίσῃ. ἡ μὲν γὰρ ἐνίησι θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θέᾳ λώβην ἐργάζεται.

Ἐπιβάθρα. ἐπίβασις. Πρώτη δὲ ἦδη ἀπέβη, οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακάλλισιν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐβούλετο παρελέσθαι Ῥωμαίων τὰς ἐν τούτοις τοῖς τόποις ἀφορμὰς καὶ τὰς ἐπιβάθρας.

Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβᾶσα ταχέως, ἅτε τῆς ἐπιβάθρας ἐμπείρως ἔχουσα. Πολύβιος· Ἵνα ἐὰν προθῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον.

Ἐπιβατεῦσαι. γενικῇ· ἐπιβῆναι, κατασχεῖν. Χωρίων ἐκστῆναι, ὥνπερ Θευδίβερτος οὐ δέον ἐπιβατεῦσαι διὰ σπουδῆς ἔσχεν.

Ἐπιβατήρια. τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια.

Ἐπιβάτης. ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπρακτος. ἐρέτης δὲ ὁ κωπηλατῶν.

Ἐπιβάτης. οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας μὲν ἐπιτηδείους δὲ πρὸς τὸ μάχεσθαι.

---

1. Ἐπήτριμος] V. Bruneck. in Apollon. I, 30. 3. Ἐπηύξησεν om. Küst. Tenet *V. 4. Ἐπιάλτην] Eustath. Il. ε. p. 561. Ἐφιάλης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται στομαχικοῦ, ὃ καὶ ἐπιαλτος λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει. ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου, ἢ διὰ τὸ ἴσως διασύνεσθαι τὸ ἄλλω παρά τισι γίνεται, ἢ κατά τινα γλῶσσαν τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. — ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάλτην, ἀνδρὸς ὄνομα· ἑτέρωθι δὲ ἄτι ἐπιάλης ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπίαλος. Idem Od. Σ. p. 1687, 50. τὸν Ἐφιάλην, ἐπιάλην κατὰ πλείονα παρασημείωσιν] conf. Soping. in Hesych. v. Μεσοπόρδην] ὁ Ἀλκαῖος λέγει. τὸ δ' αὐτὸ πάθος καὶ ἠπίαλόν τινες ἔλεγον. ἔτι δὲ καὶ ἠπύλην, ὡς τὸ φαινόλην, καθὰ δῆλοι ὁ εἰπὼν ὅτι ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοὺς κοιμωμένους ἐπερχόμενον. Phrynichus Bekkeri p. 42. Ἠπιάλης· ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφ' ὕπνων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ο ὑγρόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. Etymologus p. 434. Ἠπίαλος καὶ ἠπιάλης καὶ ἠπιόλης. σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον, καὶ δαίμονα τοὺς κοιμωμένους ἐσχόμενον. ὡς (καὶ MS. Dorv.) Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἠπιάλης λέγουσι διὰ τοῦ η· (statim addit MS. Dorv. τὸ δὲ διὰ τοῦ ος ὑγρόν τι σημαίνει, τὸν ῥιγοπύρετον) πλὴν διαφόρως ἐχρήσαντο τῇ λέξει· ἕτεροι καὶ ἀντιφρασιν, ἤτοι· ἐπαχθὴς γάρ ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ πεπιεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπίαλος, ἀπὸ τοῦ ἀπίεναι, (ἢ addit MS.) ὁ ἀφιέμενος ἀπίεναι. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλην ἠπιάλην καλεῖσθαι· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἠπιόλην. His cum Suida collatis suspicari licet nonnulla grammatico nostro deesse, quae e coniectura satis certo restitui nequeunt. Attamen ex verbis sicut scripta ea habemus sensus non incommodus elici potest; scil. Homerum et Hesiodum Ἐπιάλτην (Aloidarum alterum) scripsisse, non Ἐφιάλτην: eundem Ἐπιάλην Atticos daemona dixisse, vulgo *incubum* nominatum, viri autem nomen proprium Ἐφιάλην, satis ex Plutarcho notum Pericl. p. 155. F. et alibi. Quin et eodem termino morbum ῥιγοπύρετον designari. *Gaisf.* Huius non reticienda suspicio, locum aliter esse constituendum. Nam Homerus saltem Ἐφιάλτην appellat; item apud quem olim interpretes Homerici *a* invenerant, Pindarus P. IV, 159. Itaque transpositis vocibus fere haec effici licet: Ἐπιάλην οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην, ὡς καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσ. Nihil iuvat Zon. p. 790. Apud Choeroboscum p. 1189. extat Ἐπιάλης Ἐπιάλητος: ab eodemque fonte profluxit *ἐπιαλῶ*, dorso vicem incubonis imminco, quod ab Aristophane detortum in obscenum paedicationis lusum fugit interpretes in Nub. 1301. 6. καὶ τὸν] καὶ τὸ B. V. E. Med. τὸ A. Tum ῥιγοπύρετος B. V. E pr. Edd. ante Küst. 8. Καὶ ἀσπίδα] Ex comm. aliquo in Psalm. XC, 13. *Toup.* Id est, ex Theodoreto. 12. κατακάλλισιν] ἐπικάλλισιν E pr. 13. Πολύβιος] Uterque Polybii locus extat in XVI, 29. ἐβούλετο παρελέσθαι A. V.

1. Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex MSS. Pariss. [et *V.] distinxi et supplevi. In prioribus enim editt. | et B. E.] desunt ista, Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβᾶσα ταχέως, ἅτε τῆς ἐπιβάθρας. Quae vero sequuntur cum verbis ultimis articuli praecedentis male cohaerent. *Küst.* 3. ἔχουσα] ἔχων. καὶ αὖθις E. προθῆται] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. male *παρθῆται*: quod mendum tamen et Wolfius ante observaverat. *Küst.* 4. ἔχοι] ἔχῃ B. E. Post hanc gl. delevi: Ἐπιβάλλω. δοτικῇ. Ἐπιβὰς τῆς Ἀσίας. Quarum gl. Ἐπιβὰς habet A. in marg. om. V. Priora om. vulg. silente Gronovio. 5. γενικῇ omitte cum Zon. p. 835. Χωρίων ἐκστῆναι, ὥνπερ Θευδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium de Bello Goth. IV, 24. *Küst.* Eundem vide sub v. Οὐ δέον, ubi Procopiana totidem fere litteris repetuntur. 11. Ἐπιβάτης] Gl. om. V. 13. Ἐπιβάτης. οὕτως ἐκάλ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Vid. Duker. in Thucyd. VI, 43. Quae hanc excipiebat glossa, de Zon. p. 800. petita, Ἐπίβδαι. αἱ μεθόριοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης, cum ignorant A. B. V. E. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 119. seqq., qui reposuerat *ἐπίδοσιν*, *accessionem*. Nam Hemsterhusius, emendans ille *ἐπιγίνεσθαι*, paulo contortius interpretatur, *propterea quod ludendi causa demonstrandaeque publice laetitiae prioribus accedant.*

---

cundus. Ἐπήτριμος. Densus. Ἐπητύι. Prudentia. Ἐπιάλτην. Homerus, Hesiodus, Attici sic vocant daemonem Incubum. at Ἐφιάλτης, per φ, est nomen proprium viri. item sic vocatur febris. Ἐπίασιν. Invadunt. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλ. *Aspidem et basiliscum calcabis.* illa enim venenum letale emittit, haec ipso aspectu nocet. Ἐπιβάθρα. Ascensus. *Ante omnes autem discesserat, quasi gradum et portum securitatis ei concilians.* Polybius: *Philippus vero Romanis praeripere volebat loca munita, quo se tuto recipere, vel per quae Macedoniam commode intrare possent.* Ἐπιβάθρας. Ascensus. *Illa vero in tectum celeriter ascendens, ut quae ascensus peritu esset.* Polybius: *Ut, si in Asiam traiicere iterum decrevisset, Abydum haberet, quo tuto appellere posset.* Ἐπιβατεῦσαι. Genitivo iungitur. intrare, occupare. *Ut locis cederet, quae Theudibertus iniuste occupare contenderat.* Ἐπιβατήρια. Machinae, quarum ope muri conscenduntur. *Ille autem machinas admovit, turres ligneas et testudines et quaecunque ad muros scandendos adhiberi solent.* Ἐπιβάτης. Vector, qui navi fertur otiosus. ἐρέτης vero, remex. Ἐπιβάτης. Sic vocabant milites classiarios, qui non remigarent, sed ad pugnandum essent idonei.

Ἐπιβαίνω. γενικῆ.

Ἐπιβεβήκασιν. ἐνέτυχον, σύγχρονοι ἐγένοντο. Οὗτοι μὲν οὐκ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρεποῦς πολιτείας· τοῖς δὲ γενομένοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφεληθέντες ἔπειτα τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολύφωνοι κήρυκες.

Ἐπίβλημα. τὸ τῷ προτέρῳ ἐπιβαλλόμενον.

Ἐπιβλής. ὁ μοχλός, ἡ σαῖρα. οἱ μέν φασιν ὅτι δοκός ἐστιν· οἱ δέ, ποιά τις δοκός.

Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος.

Ἐπιβόημα. Θουκυδίδης· Ὁ δὲ εἴτε τὸ ἐπιβόημα εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν ἐξαίφνης τὸ στράτευμα ἀπῆγε. τουτέστιν, ἐπιφώνημα. Καὶ Ἐπιβοώμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπικαλούμενος.

Ἐπιβολή. ἔννοια καὶ ἐπιχείρησις. ἐπὶ θεωρημάτων γεωμετρικῶν. Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ τὸ τῆς
803 ἐπιβο||λῆς ὄνομα ὄλεθρος ἦν ἀπρόοπτος, ἐξαπιναίως τοῖς τὰ χωρία κεκτημένοις ἐπιγινόμενος, πρόρριζόν τε αὐτοῖς ἐκτρίβων τὴν τοῦ βίου ἐλπίδα. χωρίων γὰρ τέλος τῶν ἐρήμων τε καὶ ἀπόρων γεγενημένων, ὧν δὴ τοῖς τε κυρίοις καὶ τοῖς γεωργοῖς ἤδη τετύχηκεν ἀπολωλέναι τὴν γῆν πατρῴαν ἀπολιποῦσιν, ἢ τοὺς ἐγκειμένους σφίσι διὰ ταῦτα κακοὺς κρύπτεσθαι, οὐκ ἀπηξίου φέρειν τοῖς οὕτω διεφθαρμένοις παντάπασι. καὶ τοῦτο ἐκάλουν ἐπιβολὴν καὶ ἐπιβάλλειν.

Ὡς ὁριζομένη ζημία τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν. Ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν.

Ἐπιβολὴ καὶ ἡ ἐγχείρησις, ἡ προκαταρξις. Πολύβιος· Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

---

1. Om. vulg. Ἐπιβαίνω habet *V. 3. Οὗτοι μὲν] Locus Damascii, levi cum discrepantia descriptus in v. Ἐπιφάνιος, cuius admonuit Gaisf. in Add. 4. γινομένοις] γενομένοις A. *V. cum altera gl. 7. πολύφωνοι κήρυκες] κήρυκες πολύφωνοι E. 9. Ἐπίβλημα] Arrian. Exped. p. 436. *Toup.* MS. Glossa sacra. 10. Ἐπιβλής. ὁ μοχλ.] Vide Harpocrationem v. Ἐπιβλῆτας, cuius vestigia Noster secutus est. *Küst.* 11. οἱ δέ, ποιά τις δοκός] Sic etiam habet Harpocratio: at non sine manifesta *ταυτολογίᾳ* uterque. Quid enim differt haec interpretatio ab ea quae praecedit? Quare magis placet, quod habet Etymologus, *οἱ δέ, ποίστης δοκοῦ. Küst. ποιός τις δ.* A. B. E. Harp. Pal. ap. Gaisf. Videtur legitima vox intercidisse, cuius in locum successit *δοκός*. 12. Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος] Inepte. Scribe Ἐπιβλὴς ἐπιβλῆτος. ἡ δοκός. Confer Hesychium h. v. *Küst.* Non mutat Zon. p. 790. Opinor ex superiore versu *δοκός* irruisse, cum pro more dictum extaret Ἐ. ὁμοίως. 13. Θουκυδίδης] V,65. ubi v. Wass. et Duker. *εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα. Hemst.* 14. ἢ καὶ αὐτῷ] εἴτε καὶ A. V. Tum αὐτὸ servant libri. 16. ἐπικαλούμενος] An ἐπιλαλούμενος? Schol. Thuc. VI,16. ἐπικαλ. et sic Hesych. *Wass.* 17. Ἐπιβολή. ἔννοια] Vide v. Ἐπέβαλεν. 18. Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ — τοῖς διεφθαρμένοις παντάπασι] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 23. *Küst.*

2. χωρίων τε] τε om. A. V. 5. ἀπολωλέναι — κακοὺς] In his Procopii manum videtur Suidas servasse, modo τὴν ante γῆν tollatur. Procopius: *τετύχηκεν ἢ παντάπασιν ἀπολωλέναι, ἢ γῆν π. ἀπολιποῦσι τοῖς ἐγκειμένοις σφίσι διὰ ταῦτα κακοῖς κρύπτεσθαι*, quorum structura quam sit perplexa satis arguunt vel ambages interpretis. Intelligit autem *τοὺς ... κακοὺς* sycophantas supra memoratos. Porro *παντάπασι* honestius locum tuetur in fine sententiae. 6. *κρύπτεσθαι*] *πράττεσθαι* E. 7. ἀπηξίου] *ἀπηξίουν* A. V. *ἀπαξιοῦσιν* Procopius, qui recte *ἐπιφέρειν. οὕτω*] *οὕπω* B. V. E. Edd. ante Küst. Quae sequuntur *καὶ τοῦτο ἐκάλουν* leviter e Procopio ducta sunt, eaque nunc praestat in Suidae partes transcribere. 10. Ὡς ὁριζομένη ζημ.] Scribe, *Καὶ ἐπιβολὴ ἡ ὁριζομένη* etc. Scholiasta Aristoph. Vesp. 766. Ἐπιβολήν, *ἐπιτίμιον ζημίαν. παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. Ἄλλως.* Ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Hinc Suidas sua descripsit: quamvis *ὕστερον πρότερον. Küst.* Vid. Meier. de bonis damn. p. 236. Ἐπιβολὴ καὶ ἐπιβάλλειν pro lemmate Lex. Rhet. p. 254. ὡς e compendio natum palaeographico. 13. καθιστᾶσιν] καθιστῶσι B. V. E. Edd. ante Küst. 17. Πολύβιος] Lib. XV. c. 16. *Küst.* Vid. infra v. Ἐσθλά. 19. κατὰ τὴν παροιμίαν] καὶ τὴν ... E.

Ἐπιβεβήκασιν. Inciderunt, eodem tempore vixerunt. *Isti quidem non fuerunt in illa antiqua et decora disciplina, sed iis qui cum illa consuerant successerunt et in eos inciderunt. cum autem ex ipsorum consuetudine magnum fructum cepissent, postea suae aetatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum quod antiquarum historiarum valde vocales extitere praecones.* Ἐπίβλημα. Quod priori adiicitur. Ἐπιβλής. Vectis, sera. quidam aiunt esse trabem; nonnulli vero qualitatem trabis. Ἐπιβλήτης. Trabs. Ἐπιβόημα. Acclamatio. Thucydides: *Ille vero, sive propter militum acclamationem, sive propter aliud quid, quod ipsi praeter opinionem subito accidisset, exercitum abduxit.* Et Ἐπιβοώμενος, qui invocatur. Ἐπιβολή. Sententia, ingressio. dicitur etiam de theorematis geometricis. item impositio. *Sub Iustiniano nomen impositionis erat pestis improvisa, in possessores praediorum repente ingruens, et omnem spem vitae a stirpe praecidens. nam vastis omnino et exinanitis praediis, quorum domini coloniique sive periissent patriam fugientes, sive latitarent metu hominum malorum, qui propter eas res illis imminerent, vectigal imponere Iustinianus non dubitabat, quamvis possessores omnino essent pessumdati.* Item multa, quam magistratus irrogabant tutoribus, qui pupillos defraudassent, vel qui rempublicam non recte administrassent, aut qui aliena retinerent, nec in publicum proferrent. et ἐπιβάλλειν multam irrogare. Ἐπιβολή. Conatus, inceptum. Polybius: *Nam interdum virorum fortium inceptis casus et fortuna resistunt, interdum vero id evenit, quod proverbio dici solet,*

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχε. τοῦτο δέ φασι περὶ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Εὐχέμου τοῦ Αἰγεάτου.

Ἐπιβολή. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ζημία. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.

Ἐπίβολος.

Ἐπιβολή. ἡ εἰσφορά.

Ἐπίβοον. ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία.

Ἐπιβουλή, καὶ Ἐπίβουλος, καὶ Ἐπιβουλεύω σοι, δοτικῇ.

Ἐπιβώμιον. τὸ εἰς τὸν βωμόν.

Ἐπιβοῶμαι. Τὴν πεῖραν μάρτυρα καὶ κανόνα τῶν ἐμῶν λόγων ἐπιβοῶμαι.

Ἐπιβοώμενοι. ἐπικαλούμενοι μάρτυρας. Τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτοντες, καὶ τὰς χεῖρας ἐπανατείνοντες, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιβοώμενοι.

Ἐπιβωσάμενος. ἐπιβοησάμενος, ἐπικαλεσάμενος.

Ἐπιβωσόμεθα.

Ἐπιβρίθων. ἐπιβαρῶν. Καὶ Ἐπιβρίσει, ἐπιβαρήσει.

Ἐπιβρίσησιν ὀδόντας. παρ' ὅσον οἱ θυμούμενοι τρίζουσι τοὺς ὀδόντας.

Ἐπιβρόντητος. ὁ ἐμβρόντητος. Σοφοκλῆς·

Ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολών.

Ἐπίβοιον. ὅταν τις τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυε βοῦν, ἔθυε καὶ τῇ Πανδώρᾳ ὗν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. 804

Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. τοῦτο παρὰ Σκύθαις ἐτελεῖτο. ἐπειδάν τις ἠδικεῖτο πρὸς ἕτερον, ἀμύνασθαι δὲ βουλόμενος ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχον μόνον ᾤετο, βοῦν ἱερεύσας τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἥψει, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν ἐκά-

---

2. Ἡρακλείδου] Ἡρακλέους E. *Εὐχέμου τ. Αἰγ.*] Leg. Ἔχεμου τοῦ Τεγεάτου. Pausan. VIII. p. 693, 6. 607, 4. 708, 30. Vid. in *Εὔχεμος. Hemst. Τεγεάτου* dudum occupaverat cum Wolfio Portus. 4. Ἐπιβολή. παρὰ τοῖς ῥ.] Ex Harpocratione. 5. Ἀριστοφάνης] Vesp. 766. 6. ψηφιεῖ] ψηφιεῖν B. ψοφιεῖν E. ψοφιεῖ Med. 7. Ἔπίβολος] Ἐπήβολος V. ἐπίβουλος E. Om. Küst. haud temere. 8. Ἐπιβολή] Reinesius verba ἐπιβολὴ ἢ εἰσφορά et in exemplo ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς obelo notavit, recte fraudem aliquam odoratus. Exemplum ut concordaret cum praescripto, E. fecit Ἐπιβουλή. Ipsum quidem ἡ (ἢ A.) εἰσφορά recte se habet: v. Ruhnk. in Tim. p. 116. Post εἰσφορά A. statim addit, Ὅτι Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθείᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ δυσεπιβόλων. Vide v. Ἀγάπιος. Horum autem loco quae edd. subiiciebant, ex v. Βορίανθος petita, Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς: ea removi cum V. Ex falsa scriptura memoriam huius exempli pendere sensit A. praebens ἐπιβολάς ex emend. Locum ad Capitonem an ad fontem illius Dionem Cassium revocemus, quae sententia fuit Maii in Coll. Vatic. II. p. 547. Unde licet saltem addiscere vetustam nominis rationem fuisse Βορίανθος) parum refert. Küsterus nihil nisi haec: „Locus hic ampliandus est ex ipso Suida supra v. *Βορίανθος.*" Glossam Ἐπιβολή ante dictum historici retrahebat Schweighäus. Opusc. II. p. 152. 9. Ἔπίβοον] Vide paulo inferius v. Ἐπίβοιον. *Küst.* Glossa cum vitio male repetita. ἢ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία] Meursius Lectt. Attic. lib. III. c. 22. legendum contendit ἡ ἐπὶ τοῦ βοὸς θυσ. Sed malim ἡ μετὰ βοὸς θυσία: ut legitur paulo inferius v. Ἐπίβοιον. *Küst.* Is τοῦ neglexerat in contextu, sed cum Zon. p. 809. 10. Ἐπιβουλή] Om. Küst. Ἐπιβολή καὶ ἐπίβουλος *V. Ne huic quidem glossae magnopere fidendum. 13. Ἐπιβοῶμαι] Haec non aptius quam continua gl. locata sunt. Continuo αἰτιατικῇ delevi cum *V. Τὴν πεῖραν] Artemidor. II. p. 161, 18. [p. 258. Reiff.] *Hemst. καὶ κανόνα* et quae sequuntur usque ad *μάρτυρας* om. A. *καὶ κανόνα καὶ μάρτυρα* Artemid. 15. *μάρτυρας*] μάρτυ *V. Om. Zon. p. 835. Τὰς ἑαυτῶν] Ex Diodoro Exc. T. II. p. 628. monente Wesselingio. *Toup.* Deinde ἐπανατείναντες A. Stadim Gaisf. delevit Ἐπιβοῶμαί σε. Τὸν Χριστὸν ἐπεβοᾶτο, cum A. V. E. Quorum vicem habet A. in marg. Ἐπιβοῶμαί σε ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ σε ἢ ἐπικαλοῦμαι.

1. Ἐπιβωσάμενος] Alexander Aetolus ap. Parthen. 14. 3. Ἐπιβωσωμεθα] Ἐπιβωσόμεθα A. *V. Zon. Ex Il. ϰ. 463. 4. Ἐπιβρίθων] V. Hasium in *Notices* T. IX. p. 185. Ἐπιβρίσει, ἐπιβαρήσει] Ex Scholiasta Homeri Il. ε. 91. *Küst.* ἐπιβρήσει B. E. 6. Ἐπιβρίσησιν] Vox est corrupta, cuius loco scribendum puto ἐπιβρύκουσιν. Vide supra v. Βρύκουσα. *Küst.* Legendum opinor, ἐπιπρίουσιν ὀδόντας. Vide Hesych. v. Ἐπιπρίων. Epigr. ap. Küster. v. Ἄρης. Diodor. XVII. p. 232. τοὺς ὀδόντας ἐμπεπρικώς. Vid. in v. Ἐμπρίσαντες. Nicand. Ther. 308. *Toup.* MS. Ἐπιπρίουσιν item Albertius in Obss. Misc. IX. p. 149. Propius ab litterarum ductibus ἐπιπρίσησιν et πρίζουσι τοὺς ὀδόντας Meinekius in Menand. p. 278. ἐπιβρίσουσιν Zon. p. 836. ὀδόντες] ὀδόντας A. V. E. Med. Zon. 8. ἐμβρόντητος] Addit E. καὶ ἔξω φρενῶν. Σοφοκλῆς] Ai. 1286. Subiicit Med. Ἐπιβρέχω. δοτικῇ. 10. Ἔπίβοιον] Haec Harpocratio. ἐάν ... θύῃ oratio Philochori. βοῦν, ἔθυε] ἔθυε om. E. qui om. καὶ ante ἐκαλεῖτο. 11. *Πανδώρᾳ*] *Πανδώρᾳ* plerique Harp. libri. 13. Ἐπὶ βύρσης] Vid. Luciani Toxar. c. 48. unde haec sumpta. *Hemst.* 14. ἐπειδάν] γὰρ addit Prov. Bodl. 355. Structuram emendabis e Luciano. 16. κρέα] κρέατα B. E. Bodl.

---

ut Occurrat forti qui mage fortis erat. hoc autem de Hyllo Herculis filio et Echemo Tegeate dicunt. Ἐπιβολή. Apud oratores sic dicitur multa. Aristophanes: *Multam ob hoc irrogabit drachmam unam.* Ἐπιβολή. Tributum. Ἐπίβοον. Sacrificium quod bovi superadditur. Ἐπιβώμιον. Quod arae imponitur. Ἐπιβοῶμαι. *Experientiam meorum verborum testem et regulam invoco.* Ἐπιβοώμενοι. Testes invocantes. *Capita sua verberantes, et manus attollentes, deosque invocantes.* Ἐπιβωσάμενος. Qui invocavit vel imploravit. Ἐπιβωσόμεθα. Ἐπιβρίθων. Gravans. Et Ἐπιβρίσει, gravabit. Ἐπιβρίσησιν ὀδόντας. Stridunt dentibus. qui enim irascuntur, dentibus stridere solent. Ἐπιβρόντητος. Attonitus. Sophocles: *Cum dux ille vesanus veniens.* Ἐπίβοιον. Cum quis Minervae immolabat bovem, immolabat idem Pandorae ovem corollarium bovi: quod sacrificium ἐπίβοιον vocabatur. Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. In corio sedere moris erat apud Scythas, si quis iniuriam ab altero illatam ulcisci vellet, qui se solum adversario imparem putaret. itaque bovem immolabat, et carnes concisas elixabat, ipse vero corio humi extenso insidebat, manibus

ἤητο ἐπ᾽ αὐτῆς εἰς τοὐπίσω παραγαγὼν τὼ χεῖρε. καὶ τοῦτό ἐστι Σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. τῶν δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὃ βουλόμενος μοῖραν λαμβάνων καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν ἕκαστος συμμαχήσειν. καὶ ἔστιν αὐτοῖς τοῦτο ὅρκων ὁ βεβαιότατος.

Ἐπιβύσαντες. ἐπικαλύψαντες, σκεπάσαντες. Προκόπιος· Ἐπιβύσαντες τοὺς ῥωχμοὺς χώματι τὸ ὕδωρ μετοχετεύουσι. Καὶ Ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων.

Ἐπιβύσας. ἐμπλήσας, γεμίσας. ὡς Ὅμηρος·

Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τὸ στόμ᾽ ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

Ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγάννυται. ἐπιχαίρει.

Ἐπιγαυρωθείς. ἀνδρωθείς, θρασυνθείς. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ τοῦ Κύρου ἐπορεύετο.

Ἐπιγεννήματα. τὰ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενα. Πολύβιος· Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

Ἐπιγένης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἡρωίνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεία· ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Ἐπιγένης. ὄνομα κύριον. Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠγανάκτει, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.

Ἐπίγειος. ὁ γήινος.

Ἐπιγηθεῖ. χαίρει.

Ἐπιγλωττήσομαι. φλυαρήσω, βλασφημήσω.

Περὶ τῶν Ἀθηναίων γὰρ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Ἐπιγνώμονας. ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους. Καὶ

---

1. περιαγαγὼν] παραγαγὼν A. B. V. E m. sec. Bodl. et Zon. p. 800. ἄγων E pr. παράγων libri Lucianei. 3. τοῦ βοὸς om. B. E. 4. ὑπισχνεῖται] ὑπισχνεῖτο B. E. Bodl. 6. ὅρκων] ὅρκον V. 7. Ἐπιβύσαντες] Ἐπιβήσαντες V. item in exemplo. 8. Προκόπιος] De Bello Vand. II, 19. Vide etiam infra v. Ῥωχμός, ubi locus hic auctior legitur. *Küst.* Suidas paulo licentius sententiam magis quam verba reddidit. ῥωχμοὺς] ῥοχμοὺς B. E. Med. 10. ἔχων] ἔχον A. 11. Ὅμηρος] Odyss. δ'. 134. 13. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 379. 16. δοτικῇ post caput gl. delevi cum *V. Verbum celebrant scriptores Byzantini. 17. Ἐπιγαυρωθείς] Ἐπιγαμβρωθεὶς V. item in exemplo. Plutarchi locos enotavit Wyttenb. T. VI. p. 571. ἀνδρωθείς] ἀῤῥωθεὶς Hemsterhusianum non satisfacit. Hermannus, cum Hesychii sit explicatio ἐπαῤῥεὶς, probabat ἀῤῥεὶς: quod haud scio an modum et mediocritatem interpretationis excedat. Mihi quod aliquam afferret speciem unum succurrit ἀβρυνθείς. 18. Ξενοφῶν] Cyrop. II, 4, 30. 19. ἐντολῇ Κύρου] ἐντολῇ τοῦ Κύρου A. E. Med. Zonaras cum edd. recentt. Xenoph. ἐν τῇ τολῇ τῇ Κύρου V. ἐντολῇ τοῦ K. *V.

1. Ἐπιγεννήματα] Cf. Lob. in Phryn. p. 286. ἐξ ὑστέρου] ἐξύστερον B. ἐσύστερον E. ἐξύστερα Zon. p. 809. 2. Πολύβιος] Fr. gramm. 55. 5. λόγων *V. 7. Ἐπιγένης] Callimachus τριαγμὸν poema, quod Ioni Chio ascribitur, Epigenis esse scribit: Harpocr. in Ἴων. Clem. Strom. I. p. 244. Ἐπιγένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ὀρφέα ποιήσεως, *de poesi quae refertur ad Orphea auctorem. Reines.* Haec nihil ad scenicum poetam, sed antiquitatis reconditae scrutatorem, de quo dixit Lobeckius Aglaoph. p. 340. sq. Sed de poeta mediae comoediae v. Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 354. sq. 8. Ἡρωίνη] Huius fabulae Athenaeus mentionem facit lib. XI. p. 474. et 502. *Küst.* ἡραΐνη Med. Μνημάτιον] Laudat itidem Athenaeus lib. XI. p. 472. et 480. *Küst.* Adde p. 486. B. Βακχεία] An potius Βάκχαι, ut apud Athenaeum lib. IX. p. 384. Ceterum idem Athenaeus lib. III. p. 75. Epigenem hunc Comicum laudat etiam ἐν Βραυρωνίοις [ubi praestat Βακχείοις, item ut XI. p. 498. E.]: et Pollux lib. VII. c. 10. ἐν Ποντικῷ: quae duo fabularum nomina a Suida hic praetermissa sunt. *Küst.* βακχεῖα Med. et *Eudocia* p. 166. quae narrationem sic concludit, ἔστι δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων, comicum confundens cum tragoediae poeta fere vetustissimo. 10. Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγ.] Vide supra v. Ἀνάργυρος, ubi hic ipse locus legitur, addito nomine auctoris, unde eum Suidas deprompsit. *Küst.* 13. Glossa sacra. 15. βλασφημήσω] βλασφημίσω V. 17. Περὶ τῶν Ἀθηναίων γ.] Aristoph. Lysist. 37. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ᾽ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι Τοιοῦτον οὐδέν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* 19. Ἐπιγνώμονας. ἀντὶ τοῦ ἐπισκ.] Eadem habet Etymologus. Confer etiam supra v. Διάγραμμα, et Harpocrat. v. Ἐπιγραφεῖς. *Küst.* Adde Polluc. VIII, 103. et Lex. Rhet. p. 254. item Markl. in Lysiam p. 269.

---

in tergum reiectis: qui est modus maxime solennis supplicandi apud Scythas. quisquis igitur volebat, accepta bubularum carnium parte, cum dextrum pedem corio imponeret, se pro viribus opem ei laturum pollicebatur. idque sanctissimum apud eos iusiurandum habetur. Ἐπιβύσαντες. Qui texerunt, qui obturarunt. Procopius: *Terrae fissuris humo ingesta repletis, aquam per canales derivant.* Et Ἀκρόβυστος, qui praeputium habet. Ἐπιβύσας. Qui obturavit, qui replevit. Homerus: *Filo neto repletum.* Aristophanes Pluto: *Os oratorum nummis obturans.* Ἐπιγαμβρεία. Ἐπιγάννυται. Laetatur. Ἐπιγαυρωθείς. Qui spiritus sumit, qui superbiam animo concipit. Xenophon: *Ille igitur his auditis, ob Cyri mandatum praefidentior factus, abiit.* Ἐπιγεννήματα. Affectus qui ex malis primariis consequuntur. Polybius: *Oportet illos, qui bellum prudenter gerere volunt, quemadmodum in morbis medici faciunt, non minorem habere rationem eorum quae initiis accedunt, quam eorum initiorum, a quibus mala coeperunt.* Ἐπιγένης. Epigenes, comicus. ex eius fabulis sunt, Heroina, Mnematium, Bacchia: ut Athenaeus in Dipnosophistis ait. Ἐπιγένης. Nomen proprium. *Quoniam igitur Epigenes, cui facultates deerant, cum hostes agrum eius tenerent, trierarchiae munere fungi cogebatur.* Ἐπίγειος. Terrenus. Ἐπιγηθεῖ. Gaudet. Ἐπιγλωττήσομαι. Nugabor, maledicam. *Adversum Athenas vero nihil tale effutiam.* Ἐπιγνώμονας. Inspectores, et aestimato-

Ἐπιγραφέας, τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τοῦ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον.

805 ‖ Ἐπίγονος. ὄνομα κύριον. Ἀριστοφάνης·

Ἐπιβλέψας ἐκεῖσε γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.
οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς μαλακὸς καὶ ὡς μετὰ γυναικῶν ἀεὶ εὑρισκόμενος.

Ἐπιγουνίδα. τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι δὲ τὴν ἐπωμίδα.

Ἐπίγραμμα. πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

Ἐπιγραφεῖς. ὁπότε δεήσειεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

Ἐπιγραφομένῳ. ἰδιοποιουμένῳ, οἰκειουμένῳ. Εἰ καὶ δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εὑρημένα ἐπιγραφομένῳ.

Ἐπιγράφων. ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν, διισχυριζόμενος. Ὁ δὲ Ψευδοφίλιππος ἐπέγραφεν ἑαυτῷ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα.

Ἐπιγράψας. ἐπιξέσας.

Ἐπίγυον. τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον.

Ἐπιγύοις. τοῖς ἀπὸ γῆς. Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Καὶ αὖθις· Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις.

[Ἐπίδαμνος. ὅτι ἡ πόλις τὸ νῦν Δυῤῥάχιον τὸ πάλαι ἐλέγετο Ἐπίδαμνος.]

Ἐπιδαύριος. ὄνομα τοπικόν.

Ἐπίδαυρος. ὄνομα τοπικόν· ἐν ᾧ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο.

Ἐπιδαψιλευόμενος. πολυτελῶς διαπραξάμενος. καὶ Ἡρόδοτος· Τάς τε μητέρας καὶ ἀδελ-

---

1. Ἐπιγραφέας] ἐπιγραφή E. ἐπὶ τῷ Zon. p. 791. 2. εἰς τὸ δημόσιον ὀφείλουσι] ὀφείλουσιν εἰς τὸ δ. A. V. Zon. γράφειν ὁπόσον ὀφείλουσιν εἰσφ. εἰς τὸ δημόσιον Harp. 3. Ἀριστοφάνης] Eccles. 167. ubi locus hic ita legitur: *Μὰ Δί' Ἐπίγονον ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ Ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* 4. γυναῖκάς σ'] γυναῖκά σ' B. Reposui γυναῖκας. γυναῖκα *V. γυναίοις καί σ' ὤμην E. 7. Ἐπιγουνίδα] Homer. Od. [ῥ. 225.] σ'. 73. Confer Etymol. v. Ἐπιγονατίς. *Küst.* γόνατος] γονάτου E. 10. μέτροις] μέτροις ἢ E. 11. Ἐπιγραφεῖς] Vid. gl. Ἐπιγνώμονας et Böckhius *Staatsh. d. Ath.* I. p. 169. 12. ἀστοὺς] αὐτοὺς V. 14. οἰκειουμένῳ] οἰκειομένῳ V. 15. ἀλλήλων Zon. p. 836.

1. δοτικῇ (αἰτιατικῇ A.) post caput gl. expunxi cum *V. Nescit etiam Zonaras, ubi male ἑαυτόν. ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν, διισχ.] Haec interpretatio inepta est, quam et reiecimus supra v. Ἐπεγράψαντο. *Küst.* 2 Ψευδοφίλιππος] ψευδηφίλιππος B. Fragmentum hoc Polybio tribuit Valckenarius. De Pseudophilippo vid. Freinshem. Suppl. Livian. XLIX, 59. sq. *Gaisf.* Μακεδόνα] Quae libri praeter unum ut Gaisfordus putat E. subiiciunt ἀντὶ τοῦ ἡγησάμενον, tacite delevit Küsterus. Ea verba dubito quam ad glossam retrahenda censeam. 4. Ἐπιγράψας] Homer. Il. χ'. 388. 5. Ἐπίγυα] Ἐπίγυον A. V. Harpocrat. vulg. Ubi quod MS. Medic. teste Gronovio praestat, Ἐπίγειον et mox Ἐπίγεια, cum pluribus ut videtur recepit Bekkerus. ἐπίγυια et ἐπιγυίοις Zon. p. 809. τοῖς ἀπὸ γῆς] Ergo ἐπιγείοις vel potius ἀπογείοις scribendum est; subintellecta scilicet voce σχοινίοις. Certe Scholiasta Homeri Il. ά. 476. παρὰ πρυμνήσια exponit, παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία. Et ratio appellationis in promptu est. Nam funes illi nautici dicuntur ἀπόγεια, quod iis navis a litore religetur, vel ἐπίγεια, quod iidem a navibus ad litus protendantur; a praepositione ἐπὶ et nomine γῆ: quae etymologia non convenit voci ἐπίγυα. Sed ut dicam, quod res est, ἐπίγυα Suidae idem est quod ἐπίγεια, quoniam Graeci η, ῑ, ει et ῡ eodem prorsus modo pronunciare, et ideo etiam promiscue fere scribere solebant: vitiose utique, si veterem pronunciationem et orthographiam spectes. Dum enim Graecos hic nomino, non intelligo Graecorum antiquissimos, sed eos qui ante mille saltem abhinc annos vixerunt; quippe à quo tempore eam quam dixi pronunciationem in Graecia in usu iam fuisse observare licet. Sed ea de re pluribus hic agere instituti ratio non permittit. *Küst.* Satis subtiliter vir doctissimus; sed fallitur. Idem enim est γύη et γῆ. Hesychius: Γύας, γῆς. Idem v. Ἰλλυρὶς γονή: ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γύη· ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως. Etymol. M. voce Γυῖα· τῆς γύης, τῆς γῆς. Pro recepta etiam lectione stant Harpocratio et Hesychius. Addam auctoritatem sexcentis grammaticis anteferendam, Polybium lib. III. c. 46. Τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις. Agnoscis iam, opinor, fontem, ex quo pocula sua hausit Suidas. Porro vocabantur etiam isti funes, quibus naves ad litus alligari solebant, γύαια. Hesych. Γύαια, ἀπόγυα, σχοινία τὰ πρυμνήσια, ἐπίγυα. Ita scribendus iste locus. Vulgo ἀπόγυια. Unde corrigunt viri docti ἀπόγεια sive ἀπόγαια. Sed nostra emendatio verissima est. *Toup.* Küsterus priora ab Valesio sumpsit in Harpocrat. p. 67. Lectioni ἐπιγείοις favet Albertius in Hesych. necnon Elmsleius in Sophocl. Oed. Col. (v. 1493.) p. 298. Sed vulg. servant codd. multi Polybiani, Suidas supra v. Ἐνάπτοντες. Sic etiam unus codex Plutarchi II. p. 566. D. ubi vid. Wyttenb. *Gaisf.* His nihil opinor evinci nisi mendae vetustatem. 10. Ἐπίδαμνος] Deest gl. V. quae cum satis probabiliter ex v. Δυῤῥάχιον possit derivari, notandam duxi. Dein ὅτι tacite Gaisf. τὸ νῦν] Ex Scholiasta Thucyd. I, 24. *Küst.* Paulo aliter tamen Schol. Mox quod Ἐπίδαμνος edd. vett. abest, ea res facit ad suspicionem augendam. 14. ἐτιμᾶτο] ἐτιμήθη E. 15. διαπραττόμενος] διαπραξάμενος A. B. V. E. Item Zon. p. 836. ubi recte Ἐπιδαψιλευσάμενος. 16. Ἡρόδοτος] Lib. V. c. 20. ἀδελφὰς] ἀδελφεὰς V. Herod.

---

res, quorum officium erat singulis modum tributi pendendi praescribere. Ἐπίγονος. Nomen proprium. Aristophanes: *Oculos enim illuc coniiciens cum mulieribus me loqui putabam.* Epigonus ab comicis perstringebatur, ut homo mollis quique cum mulieribus semper versaretur. Ἐπιγουνίδα. Carnosam femoris partem, quae est supra genu. Quidam vero sic vocant epomidem. Ἐπίγραμμα. Omnes inscriptiones, quamvis non constent versibus, dicuntur epigrammata. Ἐπιγραφεῖς. Cum a civibus aut inquilinis pecunia in aerarium conferenda erat, qui haec describebant, ii ἐπιγραφεῖς vocabantur. Ἐπιγραφομένῳ. Sibi vindicanti, sibi tribuenti. *Quamvis aliorum inventa gloriam essent allatura illi, qui sibi ea vindicaret.* Ἐπιγράφων. Affirmans, asseverans. *Pseudophilippus vero nomen Philippi Macedonis falso sibi tribuebat.* Ἐπιγράψας. Qui perstrinxit. Ἐπίγυον. Sic vocabant rudentes, quibus naves a litore religantur. Ἐπιγύοις. Funibus nauticis, quibus puppes a litore religantur. *Pleraque vero ope retinaculorum ad pontem conficiendum assumebant.* Et alibi: *Latus vero navis quod ad mare spectabat, rudentibus a terra protensis firmarunt.* [Ἐπίδαμνος. Epidamnus olim dicta urbs, quae nunc Dyrrhachium vocatur.] Ἐπιδαύριος. Nomen gentile. Ἐπίδαυρος. Nomen loci, in quo Aesculapius colebatur. Ἐπιδαψιλευόμενος. Splendide tractans. Herodotus: *Et matres et sorores*

φεὰς ἐπιδαψιλευόμεθ' ὑμῖν, ὡς παντελῶς μάθητε τιμώμενοι πρὸς ἡμέων.

Ἐπιδαψιλεύω. γενικῆ.

Ἐπιδαίσιος οἶκος. ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δύο τισίν.

Ἐπιδεᾶ. ἐνδεᾶ, ἐλλιπῆ.

Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. ἐπεκτύπησε. πλὴν περισσὸν καὶ παρέλκον τὸ γ̄. καὶ ἐν τῷ ἐρίγδουπος ὁμοίως.

806 ‖Ἐπιδέκατον. τὸ δέκατον. καὶ ἐπίπεμπτον τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι.

Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων μὲν δεδρακέναι φόνους, κατὰ νόμους δέ.

Ἐπίδεσμος. ὁ ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμός. Ἀριστοφάνης·

Ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε κατέαξ' ἐχῖνον.

οὗ χῖνος οὖν ἔχων τίν' ἐπεμαρτύρατο.

εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν, εἰ, ναὶ τὴν Κόραν, τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν ἔχοις πλείονα.

Ἐπίδειξον. ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔχεις τινὰ γνώμην, ἐπίδειξον αὐτήν.

Ἐπιδειπνεῖς.

Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς, κόνισαι ἰσχυρῶς. καὶ δεύτερον δειπνεῖν δυνηθείης.

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας τὸ Δήλιον, ἐν ᾧ μαχόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ Βοιωτῶν ἐνικήθησαν.

Ἐπιδήμιος. ἐμφύλιος, κοινός, δημόσιος.

---

1. ἐπιδαψιλευόμεθ'] ἐπιδαψιλεύμεθ' Gaisf. cum A. V. et codd. Herod. ἐπιδαψιλευσάμεθα Zon. Suspiceris ἐπεδαψιλεύμεθ' latere. 3. Om. Küst. silente Gronovio. Ἐπιδάν subiicit Med. 4. Ἐπιδαίσιος οἶκος] Respexit Suidas ad Callimach. Hymn. Iov. 59. Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες, Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον. Ubi Schol. ἐπιδαίσιον. μεμερισμένον. Quod poetarum figmentum est. Callimachus infra: Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί. Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δῶματα νεῖμαι· Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ Ἀιδι κλῆρον ἐρύσσαι, Ὅς μάλα μὴ νενίηλος; Quo respexit Philostratus Vitt. Sophist. II, 8. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ ποιητικῶς ἑκάστῳ διανέμειν. Quem locum perperam solicitavit magnus Salmasius. Sed vis verbi ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Est autem οἶκος ἐπιδαίσιος *domus ad epulandum accommodata, sive ad vitam beate et hilariter transigendam.* Quod dii scilicet faciunt, οἱ ῥεῖα ζώοντες, ut ait ille. Istiusmodi domum optime depinxit Callimachus in Cerer. 55. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἀθὴν θυμαρέας ἀξῶ. Huc egregie facit Dionysius Alexandrinus apud Euseb. Praepar. p. 783. Συμπόσιον αὐτοῖς (θεοῖς) μακάριον, οὐχ ὅπερ οἱ ποιηταὶ τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν Ὄλυμπον, ἀλλὰ τὸ κενὸν συγκροτῶν, ἔκ τε τῶν ἀτόμων τὴν ἀμβροσίαν αὐτοῖς παρατιθεὶς καὶ προπίνων αὐτοῖς ἐξ ἐκείνων τὸ νέκταρ. Toup. II. p. 572. Cuius explicatio cum legibus Graecae compositionis parum concordat. Sed subsistendum in opinione grammaticorum: *qui per partitionem obtigit.* 6. ἐλλιπῆ] ἐλλειπῆ V. E. 7. Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν] Respexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ'. 45. Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. Ita scribendus videtur iste locus, ad quem consulendus Scholiastes. Huc referendus etiam Etymologus: Ἐγδούπησεν. ἐδούπησε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄ ἐγδούπησε. Ita legendum. Confer Etym. v. Ἀσχάλλων. Eadem quoque opera sanandus Hesychius: Γδούπησεν, ἐψόφησε. Scribendum sine dubio Ἐγδούπησεν. Toup. 10. Ἐπιδέκατον] Ex Harpocratione. Sufficit usus Xenophonteus. 12. Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθ.] Demosthenes in Oratione contra Aristocratem [p. 644.] varia Atheniensium dicasteria vel tribunalia *φονικὰ* recensens, etiam τοῦ ἐπὶ Δελφινίῳ his verbis meminit: Τρίτον δὲ ἕτερον πρὸς τούτοις δικαστήριον, ὃ πάντων ἀγιώτατα τούτων ἔχει καὶ φρικωδέστατα, ἂν τις ὁμολογῇ μὲν κτεῖναι, ἐννόμως δὲ φῇ δεδρακέναι. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ. Photius ex Helladio p. 1594. Ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις καὶ οὗτος τέσσαρα δικαστήρια φονικὰ εἶναι λέγει. καὶ πρῶτον τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ — τρίτον τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, ὃ συνίσταται ἐπὶ τῶν λεγόντων δικαίως τὴν ἀναίρεσιν πεποιηκέναι. Confer etiam Aelian. Var. Hist. lib. V. c. 15. Pausan. I. c. 28. Hesychium v. Δικαστήρια, Pollucem lib. VIII. c. 10. Nostrum infra v. Ἐφέται, et Petitum de Legg. Att. p. 516. Küst. Gl. ex Harpocrationis est Epitoma. Statim delevit Gaisf. cum A. V. Ἐπιδεξιελευθέρως. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεῷ. ζήτει ἐν τῷ Ἀναλαμβάνειν. Quae invecta fuerant ex v. Ἀναλαμβάνειν. 15. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1426. (1475. sqq.) unde locum hunc emendavimus. Küst.

1. Ἄκουε om. B. E. Mox ἐναβάρει B. E. Med. 2. ὁ ἐχῖνος] οὐχῖνος A. B. V. Ox. Mox ἐπιμαρτύρατο B. Med. 4. τὴν] τὰν nullus ut videtur liber. 6. ἔχοις] ἔχῃς A. B. ἔχ V. Cum vulg. E. Legendum εἴχες. 7. Zon. p. 837. ἀντὶ τοῦ et mox ἔχεις τινὰ γνώμην om. E. Νεφέλαις] V. 747. Ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν. Σ. Ἐπίδειξον αὐτήν. 10. Ἐπιδειπνεῖς] Ἐπιδείπνοις E. qui mox λέκυθον. Legendum videtur Ἐπιδειπνῇς. Zon. p. 837. Ἐπιδειπνεῖν. τὸ ἐκ δευτέρου δειπνεῖν. 11. Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπν.] Aristophanes in fine Ecclesiazusarum (1212. sq.): Λαβὲ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόνισαι Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Küst. 13. Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτ.] Ex Harpocratione. Pugnae autem huius ad Delium frequens apud veteres extat mentio, eique Socrates interfuisse legitur. Vide Casaub. in Athen. lib. V. c. 15. et Menagium in Laert. II, 22. Küst. Adde Hesychium. μάχην. χορίον Med. 14. ὑπὸ τῶν B. Zon. p. 801. contra οἱ om. Harp. 16. Ἐπιδήμιος] Apoll. Rhod. II, 1025. Toup. MS. Vide Hom. Od. ά. 233.

---

vestras in vestram gratiam splendide tractamus, ut omnino sciatis vos a nobis coli. Ἐπιδαίσιος οἶκος. Domus communis, nec divisa; domus quae ex aequo duobus aliquibus est relicta. Ἐπιδεᾶ. Indigentem, inopem. Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. Strepitum super edidit. supervacuum autem est γ̄, item ut in voce ἐρίγδουπος. Ἐπιδέκατον. Decimum. item ἐπίπεμπτον, i. e. quintum, dicere consuerunt. Ἐπὶ Δελφινίῳ. Sic vocabatur tribunal apud Athenienses, in quo iudicium habebatur de iis, qui caedes quidem, sed ex iure commissas a se fatebantur. Ἐπίδεσμος. Fascia qua vulnus obligatur. Aristophanes: *Audi, ne fuge. in urbe Sybari mulier olim echinum fregit. echinus igitur hominem qui ipsi forte aderat antestatus est; cui mulier Sybaritica dixit: Profecto, si antestatione illa omissa fasciam vulneri obligando sine mora emeres, magis saperes.* Ἐπίδειξον. Ostende. Aristophanes Nubibus: *Si quod commentum habes, in medium profer.* Ἐπιδειπνεῖς. Post coenam edis. *Festina capere ovum, ut habeas quod post coenam edas.* Ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ. Delium est locus in Boeotia, ubi Athenienses a Boeotis victi sunt. Ἐπιδήμιος. Popularis, communis, pu-

Ἐπιδημῶ. δοτικῇ.

Ἐπὶ δ' ἤνεον. ἐπήνουν, συγκατετίθεντο.

Ἐπιδιατίθεσθαι. τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι, κατατιθεμένους ῥητόν τι ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται, ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὁμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι.

Ἐπιδιετὲς ἤβῆσαι. ἀντὶ τοῦ, ἑκκαίδεκα ἐτῶν γεγονέναι. τὸ γὰρ ἤβῆσαι μέχρι τοῦ ἐστίν. ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γινόμενοι ἐλέγοντο· καὶ ἔμενον μὲν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη β', ἔπειτα εἰς τὸ ληξιαρχικὸν ἐγράφοντο γραμματεῖον.

Ἐπίδικα. οἷς ἄν τις ἐπεδικάζετο, ὡς προσήκουσιν αὐτῷ κατὰ γένους ἀγχιστείαν, εἰ μὴ εἶεν
807 υἱεῖς ἢ υἱωνοὶ τῷ τετελευτηκότι, μήτε μὴν διαθῆκαι, ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

Ἐπιδικάζεται. ἀντιποιεῖται.

Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπροικος, καὶ Ἐπικληρῖτις. ἐπίκληρος μὲν ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις. ἐπίπροικος δὲ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ἥ τε προῖκα ἔχειν, ἀδελφοὺς ἔχουσα. ἐπίδικος δὲ ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, τίνι χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ἰσαῖος δὲ τὴν ἐπίκληρον ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον ἐπικληρῖτιν ἐκάλεσε.

Ἐπιδίφρια. τὰ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ ἐπιτιθέμενα. καὶ ὁ ἐπὶ δίφρου ἱζάνων ἢ καθήμενος παντοδαποῦ.

Ἐπιδίφριος. ἀργὸς καὶ γυναικώδης.

Ἐπιδορατίς. ὁ σίδηρος, τοῦ ἀκοντίου τὸ ἄνω.

Ἐπίδοσαν. ἀντὶ τοῦ εἶδον.

Ἐπίδοξος. ἔνδοξος· ἢ προσδόκιμος. ὡς τό, Ἐπίδοξος γὰρ ἦν αὐταρκῆσαι. Καὶ Προκόπιός φησι· Παρεχομένη χιλίας ἀργύρου λίτρας τὸν νιω-

---

1. Om. vulg. silente Gron. 2. Ἐπὶ δ' ἤνεον] Il. γ. 461. 3. Ἐπιδιατίθεσθαι. τὸ συνθ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Fundus explicationis est Demosth. adv. Apatur. p. 896. 5. ὅσπερ] ὅπερ E. Med. Harp. Pal. ap. Gaisf. Zon. p. 837. 6. γένοιτο] γίνοιτο A. E m. sec. Harpocr. Pal. Zon. 8. Ἐπιδιετὲς ἤβῆσαι] Et haec ex Harpocratione Suidas sumpsit. Confer etiam Nostrum infra v. Ἡβήσαντες, Maussacum in Harpocrationem v. Περίπολος, et Petitum de Legg. Att. p. 152. *Küst.* Potissimum tamen Boeckhii prooemium de ephebia Attica a. 1819. item Clintoni F. H. T. II. p. 350. quem citat Gaisf. in Addend. Cf. lex ap. Demosth. p. 1135. Ἐπιδιετούς *V. 10. ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκ.] Consentit Iul. Pollux lib. VIII. c. 9. 25. *Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι. δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο. εἰκοστῷ δὲ ἀνεγράφοντο τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ. Küst.* 11. γινόμενοι — μὲν] γίνονται καὶ μένουσιν Harpocr. 12. ληξιαρχικὸν] Vide infra h. v. *Küst.* 14. Ἐπίδικα. οἷς ἄν τις ἐπεδ.] Confer Nostrum supra vv. Ἀνεπίδικα et Ἀμφισβητεῖν. *Küst.* Eadem Zon. p. 810. ἐπεδικάζετο] ἐπιδικάζοιτο E. Supra ἄν expellendum. 18. Ἐπιδικάζεται] Dio Chrysost. p. 316. (I. p. 576.) *Toup.* MS. Vid. Abresch. in Corrigend. ad Diluc. Thucyd. p. 820. *Gaisf.* Adde Hesychium, itemque Lex. Rhet. pp. 140. 145. et v. Ἐπεδίκασε. Post caput gl. delevi γενικῇ cum *V. Zon. p. 837.

1. Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπρ.] Totum hunc articulum Suidas mutuatus est ab Harpocratione: qui tamen plura habet. *Küst.* 2. Ἐπικληρῖτις] Ἐπικληρίτης A. V. Zon. p. 801. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. aliique libri (et sic infra). Mox ὀρφανὴ om. V. ἐπίκληρος μὲν ἡ ἐπὶ π.] De toto hoc loco consule Petitum de Legg. Att. p. 438. 441. 442. *Küst.* Usque ad ἐπικληρῖτις om. B. E. 5. ἥ τε προῖκα ἔχει] Rectius Harpocratio, ὥστε προῖκα ἔχειν. *Küst.* ἔχειν A. B. V. E. omisso statim καί: item Med. 8. ἐπικληρῖτιν] ἐπικληρίτην V. ἐπικληρέτιν A. Harpocr. Pal. Vid. Hemst. in Thom. M. p. 346. 9. Post hanc gl. delevi cum A. V. observationem ex vulgaribus de Syntaxi lexicis (v. Boisson. Anecd. II. p. 368.) invectam Ἐπιδοκιμάζω. ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ. γενικῇ. Ubi *Hemsterhusius*: „Ἐπιδοκιμάζω] Leg. ἐπιδικάζω. Hinc in Luciani Somnio τοῖς φίλοις ἐπιδικάσιμος." 10. Ἐπιδίφρια] Spectat ad Odyss. σ'. 51. Hanc et v. Ἐπιδίφριος transposuit *V. ἁρματείῳ] ἁρματίῳ A. B. E. Edd. ante Küst. δίφρῳ] Hanc vocem ex MSS. Pariss. revocavi, quae in prioribus editt. deest. Hesychius: Ἐπιδίφρια. τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματίῳ δίφρῳ. Lege ἁρματείῳ. *Küst.* Firmat Lex. Bachm. p. 229. Vocem ἐπιδίφριος muniit Albertius in Hesych. 11. παντοδαπῆ] παντοδαποῦ A. B. V. E. 13. Ἐπιδίφριος] Dion. Halic. II. p. 261. I. p. 26. *Toup.* MS. 14. Ἐπιδορατίς] Cf. Lex. Rhet. p. 303. τὸ ἄνω om. Zonaras, servat Hesychius. 15. Ἐπίδοσαν] Ἐπείδοσαν E. ἴδοσαν in Deuteron. VII, 19. extare monet Gaisf. Adde Maittarium Sturzii p. 299. Ceterum haec glossa cum superiore sedem occupavit alienam. 16. Ἐπίδοξος] Similia Schol. Platon. p. 17. (358.) Adde Gloss. Herodot. I, 89. Plura Lobeckius in Phryn. p. 132. Appianum p. 469. citat Toupius. *Gaisf.* 17. αὐταρκῆσαι] αὐταρχῆσαι B. E. Med. et Zon. p. 791. Προκόπιος] Histor. Arc. c. 12. *Küst.* Suidas inflexit Procopiana: τὰ λύτρα παρεχομένη οὐχ ἧσσον ἢ δισχιλίας λίτρας ἀργ. κτλ. 18. ἀργύρου] ἀργυρίου E. τὸν νιωνὸν] τῶν νί. A. τὸν οἰωνὸν B. E. Dein recte Procop. ὠνήσεσθαι.

---

blicus. Ἐπὶ δ' ἤνεον. Probabant, assentiebantur. Ἐπιδιατίθεσθαι. Pactionem cum aliquo facere, certa quadam pecuniae summa apud sequestrem deposita, qui spondeat, se confecto negotio pecuniam alterutri restituturum esse. Ἐπιδιετὲς ἤβῆσαι. Sedecim annos natum esse. pubertas enim definiebatur anno XIV. at qui decimum octavum aetatis annum agebant, ephebi apud Athenienses dicebantur; iique biennio exacto in tabulas lexiarchicas referebantur. Ἐπίδικα. Sic vocabatur hereditas, quam quis sibi vindicabat propter generis propinquitatem, si defunctus nec filiis nec nepotibus relictis nec testamento condito decessisset. Ἐπιδικάζεται. Hereditatem sibi vindicat. Ἐπίδικος, et Ἐπίκληρος, et Ἐπίπροικος, et Ἐπικληρῖτις. ἐπίκληρος dicitur pupilla, quae omnium bonorum heres est relicta, nec fratrem habet. eademque ἐπικληρῖτις vocatur. ἐπίπροικος vero ea, ad quam pars tantum hereditatis pertinet, quaeque et dotem et fratres habet. ἐπίδικος vero dicitur puella omnium bonorum heres, de qua controversia est, cui eam nubere oporteat. Isaeus vero in oratione adversus Lysibium posuit ἐπικληρῖτιν. Ἐπιδίφρια. Quae sellae currus imponuntur. porro ἐπιδίφριος est, qui in curru sedet qualiscunque fabricae. Ἐπιδίφριος. Otiosus et effeminatus. Ἐπιδορατίς. Ferrum quod est in summa iaculi parte, cuspis. Ἐπίδοσαν. Viderunt. Ἐπίδοξος. Illustris. vel, de quo est expectatio. ut, *Hanc de se opinionem omnibus praebebat, fore ut sorte sua contentus esset.* Et Procopius: *Bis mille argenti pondo redimendo nepoti*

νὸν ὠνεῖσθαι ἐπίδοξος ἦν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀπήγγειλεν, ὡς Πέρσαι ἐπίδοξοί εἰσιν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν εἰσβάλλειν. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμοι. Καὶ αὖθις· Ἔᾶσαι τὴν ὁδόν, ᾗ ἔνδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι.

Ἐπίδοσιν. ἐπὶ ἀρετῆς αὔξησιν, προκοπήν, προσθήκην. Ὁ δὲ φιλοσοφῶν ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν ὡς φάναι ἀτεχνῶς.

Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. ἡ δὲ προκοπὴ παρ᾽ οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίδοσις. αὔξησις, προσθήκη. Πισίδης·

Πρὸς τὰς ἐπιδόσεις τῶν ξιφῶν καὶ τῶν λίθων.

Ἐπίδρομον. ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον.

Ἐπιδουπῆσαι. ἐπικτυπῆσαι. Καὶ Ἐρίγδουπος, ὁ μεγαλόηχος. Μένανδρος· Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβούλοντο ἦχον ἐγεῖραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔτι τε οὖν ξὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθείη, ὡς καταπλῆξαί τε καὶ δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προανατυποῦντας ὅπερ ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκήσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ ὅταν αἴσθοιντο τὸν πάταγον ‖ τῶν τυμπά- 808
νων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιωνίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχόοις ἀγγείοις ξυλίνοις οὖσιν ἐπικτυπεῖν.

Ἐπιέναι. ἐπελθεῖν.

Ἐπιεικές. πρέπον, καθῆκον, προσῆκον.

Ἐπιεικεστάτη. παρὰ Ἡροδότῳ, μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

Ἐπιεικής.

Ἐπιεικῶς. τὸ ἐπίρρημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ. σημαίνει καὶ παραδόξως, καὶ παρ᾽ ἐλπίδα, καὶ τὸ μετ᾽ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος· σημαίνει καὶ τὸ μετρίως, ἤτοι συμμέτρως, καὶ τὸ ἱκανῶς. Προκόπιος· Λαζοὶ δὲ ἐπιεικῶς ἤχθοντο ** δεῖσθαι χρημάτων οὐ πολλῶν εἰς τὴν ὁδόν. ζήσεσθαι γὰρ ἐπιεικῶς. Καὶ αὖθις· Ταῦτα παρ᾽ ἐλπίδα τοῦ βασιλέως εἰς τὸ αὖθαδές τε καὶ ὑπέρογκον φέροντα, ἢ καθότι εἰκάζετο ἐπιεικῶς γεγράφθαι ἔδοξε. Καὶ αὖθις· Τοιγαροῦν κομιδῇ ἐπιεικῶς ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς ἡνίας τῆς ἀποδράσεως.

---

1. Ὁ δὲ ἀπήγγειλεν, ὡς Πέρσ.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Procopium de Bello Pers. I. c. 13. p. 36. *Küst.* Procopius ἐσβάλλειν (opinor ἐσβαλεῖν) ante ἐπίδοξοι. 4. ἔνδοξοι] ἐπίδοξοι cum Porto etiam Lobeckius, qui labitur in loci sede demonstranda. 6. Ἐπίδοσιν] Ἐπίδοσις B. E. V pr. Mox αὔξησις, προκοπή, προσθήκη E. ἡ πρὸς τὸ καλὸν αὔξησις, καὶ ἡ προκοπὴ καὶ προσθήκη Zon. p. 801. idemque paulo post mutatis quibusdam. 7. Ὁ δὲ φιλοσοφῶν ἀνεμπ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. *Κατὰ πῆχυν. Küst.* 9. ἡ δὲ προκοπὴ παρ᾽ οὐδενὶ τῶν Ἑλλ.] Thomas Magister: *Προκόπτειν, δόκιμον. τὸ δὲ ὄνομα ἡ προκοπὴ ἀδόκιμον. Küst.* V. Lobeck. in Phryn. p. 85. Commemoravit Toupius Laertium allatum in v. Ἐπιθυμία. Ἐπίδοσις — προσθήκη om. E. 11. Πισίδης] Fr. Foggin. v. 95. Post λίθων addit E. ἤτοι αὐξήσεις καὶ προσθήκας. 13. Ἐπίδρομον] Est vox Homerica Il. ζ'. 434. *Küst.* V. Hesychius. 15. Μένανδρος] Ed. Nieb. p. 441. Ἄβαροι] βάρβαροι V. 16. ἐβούλοντο] ἐβάλοντο B. V. E. Med. ἦχον ἐγεῖραι — δεδίξασθαι τὸ Ῥωμ.] Haec leguntur etiam supra v. *Δεδίξεσθαι. Küst.* 17. οὖν delendum est. 18. τυμπάνοις] τυπάνοις A pr. 20. τε καὶ] τε om. B. E. δεδίξασθαι] δεδίξεσθαι A. B. V. E. Med.

2. δοκίσει *V. 5. παιανίζειν] παιωνίζειν probavi cum A. V. Cf. Ruhnk. in Tim. p. 203. 6. ἐπικτυπεῖν] ἐκτυπεῖν V. 9. Ἡροδότῳ] II, 22. ubi v. Gloss. 11. Interpretationes πρᾷος, μέτριος delevi cum A. B. *V. πρᾷος om. E. Schol. Platon. p. 89. affert *Gaisf.* 12. Ἐπιεικῶς] Discrepat Schol. Platon. p. 323. consentit autem p. 403. Adde, quo Gaisf. utitur, Fischer. in Phaedon. p. 335. Item Tittm. in Zon. p. 855. 13. καὶ σημαίνει] σ^{η} καὶ A. V. Lex. Bachm. p. 229. παρ᾽ ἐλπίδα] παρελπίστως Lex. 16. Λαζοὶ] κολάζοι A. Procopii dictum nondum contigit indagare; atque insuper verendum ne duo loci temere confluxerint. Ceterum male cohaerent ἦχθοντο δεῖσθαι. Vide saltem B. Pers. II, 28. *Λαζῶν τὸ πλῆθος τῇ Περσῶν ἀρχῇ ἐπιεικῶς ἤχθετο.* Posuimus indicium lacunae. 17. εἰς τὴν] αὐτὴν V. 20. ἢ καθότι εἰκ.] Desideratur μᾶλλον: quod quidem scriptori non satis antiquo, si recte coniicimus, licet condonare. 22. αἰτίας] ἡνίας A. B. V. E. Edd. ante Küst.

---

persolutura credebatur. Alibi: *Ille vero nunciabat, Persas credi irruptionem in ditionem Romanam facturos esse.* Item: *Omitterent viam, qua Persae Romanos invasuri esse credebantur.* Ἐπίδοσιν. Progressum in virtute, profectum, incrementum. *Ille autem in philosophiae studio nullis impedimentis retardatus identidem progressum faciebat, et, quod aiunt, cubito proficiebat.* Vox ἐπίδοσις apud Atticos in usu est: at προκοπὴ apud nullum elegantiorum Graecorum reperitur. Ἐπίδοσις. Auctus, incrementum. Pisides: *Ad incrementum gladiorum et saxorum.* Ἐπίδρομον. Quod per humilem situm facile conscendi licet, quod facile capi potest. Ἐπιδουπῆσαι. Strepitum insuper edere. Et Ἐρίγδουπος, qui magnum sonum edit. Menander: *Abari autem sub initium belli dissonum et horridum clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopinato illo et vehementi strepitu Romanos percellerent et terrerent. Bonus igitur rem istam ante cognitam militibus indicavit, ne subito strepitu consternarentur, sed ut animis ante repraesentantes et opinione praecipientes id quod futurum erat assuescerent ei quod nondum aderat, et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsos quoque scuta concrepantes bellicum clamorem tollere, et paeana canere, et situlas ligneas collidere iussit.* Ἐπιέναι. Aggredi. Ἐπιεικές. Decens, decorum, conveniens. Ἐπιεικεστάτη. Apud Herodotum, modesta, moderata, aequa. Ἐπιεικής. Ἐπιεικῶς. Hoc adverbium significat omnino. item, praeter opinionem et spem, quicquid benigne fit et moderate; porro modeste, recte, satis. Procopius: *Lazi vero merito rem istam aegre ferebant,** quod non magna pecuniae summa ad iter indigerent. frugaliter enim se victuros esse.* Et alibi: *Haec praeter regis opinionem ad fastum magis et superbiam quam ex aequitate, ut sperabatur, videbantur esse composita.* Item: *Quare prorsus religiose universi huius moderatori deo concedit fugae*

Ἐπίηρα. ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις. οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τοῦ ἕνεκά φασιν.

[Ἐπιζητῶ. αἰτιατικῇ.]

Ἐπίδμονα. ἔμπειρον.

Ἐπιίστορος.

Ἐπιθάνατος. προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν.

[Ἐπιθαῤῥῶ. δοτικῇ.

Ἐπιθάτερα.]

Ἐπιθανής. ἐγγίζων τῷ θανάτῳ. Ἀνὴρ πρεσβύτης νοσῶν καὶ ἐπιθανὴς ὤν.

Ἐπιθαυμάζειν. ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Ἀριστοφάνης. Σωκράτης φησί·

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ὁ δέ·

Κἄγωγέ σ'. ἀλλὰ τοντονὶ πρῶτον λάβε.

δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

Ἐπιθέντες. ἀποστείλαντες. Οἱ δὲ ἀποπέμπουσι τὸν ἰατρόν, ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν τελώνην. Καὶ αὖθις· Πέμπουσι τῶν σωματοφυλάκων μοῖραν οὐκ ὀλίγην, ναυσὶν ἐπιδόντες.

Ἐπιθεραπεύων. ἀντὶ τοῦ διορθούμενος, προμηθούμενος. Θουκυδίδης· Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, εἰδώς, εἰ μὴ διαφθερεῖ αὐτήν, ὅτι ἔσται ποτὲ αὐτῷ.

Ἐπιθέτους ἑορτάς. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους ἑορτάς, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπίθετά τινα, ὅσα μὴ πάτρια ὄντα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζε. Λυσίας δὲ ἐπιθέτους ἐπιστολὰς λέγει, τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι. Καὶ Ἐπιθεῖναι ἐπιστολάς, ἀντὶ τοῦ 809
παραδοῦναι. Καὶ Ἐπέθηκεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκε.

Ἐπίθετοι. αἱ ἀπὸ ἀλλοτρίων. Ναρσῆς δὲ τὰς ἐπιθέτους δυνάμεις τὰς ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας γνοὺς πλησιάζειν γράφει πρὸς Ἰωάννην.

Ἐπιθειάσας. ἐπιθαυμάσας, τὸ θεῖον εἰσδε-

---

1. Ἐπίηρα. ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις] Ex Scholiasta [Ven.] Homeri in Il. α. 572. *Küst.* Zon. p. 818. Nota Buttmanni disputatio in Lexil. Vol. I. 3. Ἐπιζητῶ] Gl. a Küstero deletam, quam et sileat Gronovius et Med. ante v. Ἐπιθάνατος transponat, notandam duxi. 4. Ἐπίδμονα] Vid. Ἴδμονα. *Hemst.* Significatur Macedonii vox in Anthol. Pal. VI, 175. 6. προσδόκιμος τοῦ] προσδοκώμενος Hesychius: ubi v. intpp. 7. Ἐπιθαῤῥῶ] Gl. om. V. notavi. Item gl. Ἐπιθάτερα, h. e. Ἐπὶ θάτερα, om. Küst. silente Gron. 12. Σωκράτης παρὰ Ἀριστοφάνει] Ἀριστοφ$^{\alpha}$ σωκρ$^{\alpha}$ φ$^{\eta}$ A. V. et ut videtur B. item expressis vocibus Ἀριστοφάνης. σωκράτης φησί Med. Pro Σωκράτης — δεῖ E. habet Ἀριστοφάνης νεφέλαις χρή: qui memoriam Aristophanei loci Nub. 1148—50. ad Suidae consilium severius exegit. 16. δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδ.] Locum hunc Aristophanis citat etiam Eustathius in Il. μ. p. 912. sed qui pro ἐπιθαυμάζειν habet ἀποθαυμάσαι. Verba eius haec sunt: εὐτελίζει δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Κωμικῷ τό, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν διδόναι. Sed videtur Eustathius ῥῆσιν hanc Comici ex memoria tantum (ut saepe solet) recitare; et proinde dubium relinquitur, utrum in codice eius aliter ac hodie apud Aristophanem scriptum fuerit, an vero per ἁμάρτημα μνημονικὸν ἀποθαυμάσαι pro ἐπιθαυμάζειν substituerit. *Küst.* Hunc unum versum tenet Zon. p. 837. 17. πέμπουσι] ἀποπέμπουσι A. V. Zon.

2. ἐπιδόντες] Scribendum est ἐπιθέντες: ut et Portus monuit. Alias enim exemplum hoc nihil ad rem faciet. *Küst.* ἐπιδιδόντες V. 3. προμηθούμενος] προμυθούμενος E. Ceterum recte Schol. Thuc. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος. 4. Θουκυδίδης] Lib. VIII. c. 47. unde locum hunc supplevi. In prioribus enim editt. desunt duae ultimae voces, πείσαντι κατελθεῖν: sine quibus sensus huius fragmenti est omnino mutilus. *Küst.* Desunt etiam A. B. V. E. Zon. p. 837. easque expuli, siquidem Suidae, qui Thucydidem non satis diligenter descripsit, promptum fuit e praegressis asciscere ἡ κάθοδος. 6. διαφθερεῖ] διαφθαρεῖ B. 7. Ἐπιθέτους ἑορτ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Ἀρεοπαγιτικῷ] Ἀρεωπαγιτικῷ A. B. E. Isocratis locus est p. 145. 8. ἄλλως δὲ] Petitus de Legg. Att. p. 3. legere mavult, ἄλλοθεν δέ: quod non displicet. *Küst.* ἄλλως sc. decreto populi inductus, ut patet e verbis Lysiae. ἐπιψηφισθείσας leg. ψηφισθείσας. Sacrificia peregrina decreto populi sunt introducta. ἐπίθετα δικάζειν est de rebus peregrinis iudicare. *Reines.* Is saltem intellexit dies solennes dici, plebiscito firmatos et sancitos. Adde Lex. Rhet. p. 252, 53. 9. ἐκάλουν om. V. 12. ἐπιστολάς] ἐπιθέτους A. 13. διακομίσαι] διακομῆσαι A. Ἐπιθεῖναι ἐπιστολάς] Vid. Valckenar. in Herodot. III, 42. Wesseling. in V, 95. *Gaisf.* 15. Ναρσῆς δὲ] Menandri nisi fallor oratio. 18. Ἐπιθειάσας] Confer Nostrum supra v. Ἐπεθείαζε. *Küst.* τὸ θεῖον] ἐπιθαυμάσας, τὸ θεῖον A. B. V. (ap. Gron. Rec. mutil. p. 56.) E. Lex. Seg. p. 229. Nimirum non unus Küsterus verbum neglexerat, sed etiam edd. vett.

---

arbitrium. Ἐπίηρα. Gratia et auxilium. recentiores vero vocem accipiunt pro ἕνεκα. Ἐπιίδμονα. Peritum. Ἐπιίστορος. Ἐπιθάνατος. Morti propinquus. Ἐπιθανής. Morti propinquus. *Vir senex aegrotans et morti iam vicinus.* Ἐπιθαυμάζειν. Donis honorare. apud Aristophanem Socrates ait: *Strepsiadem saluto.* cui ille: *Et ego te. sed hunc primum accipe. oportet enim remunerari magistrum.* Ἐπιθέντες. Qui litteras perferendas tradiderunt. *Illi vero medicum emiserunt, eique litteras ad publicanum tradiderunt.* Et alibi: *Satellitum non exiguam partem in naves impositam mittunt.* Ἐπιθεραπεύων. Corrigens, curans. Thucydides: *Alcibiades reditum suum in patriam praemuniebat, quippe qui sciret, nisi eam evertisset, volentibus civibus aliquando se rediturum esse.* Ἐπιθέτους ἑορτ. Isocrates in oratione Areopagitica. sic vocabant festa non patria, sed quae decreto populi in civitatem essent recepta. adhaec alia quaedam instituta peregrina, de quibus Senatus Areopagiticus iudicabat, apud Athenienses ἐπίθετα vocabantur. Lysias vero ἐπιθέτους ἐπιστολὰς vocat litteras, quae perferendae dantur. Et Ἐπιθεῖναι ἐπιστολάς, litteras alicui tradere. Et Ἐπέθηκε, tradidit. Ἐπίθετοι. Peregrinae. *Narses vero cum peregrinas copias ex Armenia accedere cognovisset, ad Ioannem scribit.* Ἐπιθειάσας. Religiose excipiens, numine afflatus, deo plenus.

δεγμένος, θεοφορούμενος. Θουκυδίδης· Ἀρχίδαμός τινα ἐπιθειάσας, καθίστη ἐς τὸν πόλεμον τὸν στρατόν.

Ἐπιθειασμοί. πρὸς θεὸν ἱκεσίαι. Ἐπιθειασμοί τε ὑπέρ τε αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς ἐγίνοντο. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. τουτέστι, θείων ἐπικλήσεων. Καὶ αὖθις· Τοῖς ἐπιθειασθεῖσι συνεπευφήμησαν.

Ἐπιθειάσων. ἑορτάσων. Ὁ δὲ ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Χριστοῦ. καὶ γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας.

Ἐπιθεῖναι. ἐπικλεῖσαι. Πέμπει ἄγγελον, ἐπιθεὶς ἐπιστολήν.

Ἐπιθήκισα. Ἀριστοφάνης·

Ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Ἐπιθήξας. παρορμήσας, ἐρεθίσας. Τὸν δὲ λουόμενον ἀπέκτεινεν, ἐπιθήξας οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους.

Ἐπὶ θήρᾳ. ἐπὶ ἀπάτῃ.

Ἐπιθήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐπενεγκεῖν. Οὐκ εἰς μακρὰν καὶ παντελῆ ἐπιθήσειν αὐτῷ δίκην ξὺν τοῖς θεοῖς. Καὶ αὖθις· Ἐπιθεὶς γράμματα, δηλοῦντα τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετήν.

Ἐπιθιγγάνει. ἐφάπτεται.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ φησίν. Ἀττικὸν ἔθος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι.

Ἐπιθρώσκων. ἐφαλλόμενος.

Ἐπιθυμηταί. πρόθυμοι. Οἱ δὲ ἐμεγαλοφρονοῦντό τε καὶ ἐπιθυμηταὶ ἐξίσταντο, ὡς δὴ μεγάλα μὲν λυμανούμενοι τοὺς ἐναντίους, καὶ πολλὰ καὶ κερδαλέα ἐνθένδε οἰσόμενοι. Καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτον ἔλεγεν ἐπικαλεῖσθαι ξύμμαχον. τουτέστι, δέεσθαι, χρήζειν.

Ἐπιθυμία. ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξις, ὑφ' ἣν τάττεται ταῦτα· σπάνις, μῖσος, φιλονεικία,

---

1. θεοφορούμενος] ἐπιφορούμενος V. Θουκυδίδης] Lib. II. c. 75. ubi locum integrum vide. *Küst.* τοσαῦτα ἐπιθειάσας Thuc. 2. ἐπιθειάσας] Vox haec in loco memorato Thucydidis non significat id quod Suidas vult: sed potius, *deos contestatus*: ut lectori patebit, qui ipsum Thucydidem inspicere voluerit. *Küst.* κατευξάμενος exponit Scholiastes. καθίστη ἐς τὸν στρατὸν] καθίστει (vel καθίστη) ἐς τὸν πόλεμον τὸν στρατὸν A. B. V. E. Med. ἐς πόλεμον Thuc. 5. αὐτοῦ τοῦ] τοῦ om. B. V. E. Med. ὑπέρ τε τοῦ βασιλ. extat in gl. Θειασμός, quam Gaisf. in Add. memoravit: unde non solum auctorem cognoscimus Arrianum, sed auctarium etiam loci nanciscimur. 6. στρατιᾶς] Sic MSS. Pariss. [et *V.] At priores editt. [et B. E.] male στρατηγίας. *Küst.* ἐγένοντο] ἐγίνοντο A. B. V. E. Sed in inferiore gl. ὡρμήησαν. Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμ.] Haec sunt verba Thucydidis lib. VII. c. 75. *Küst.* 9. συνεπεφήμησαν *V. 10. Ὁ δὲ ἔμεινεν] Descripta haec ex Menandri Rhet. Excerpt. Legatt. p. 96. B. [p. 143. Paris. 364. Nieb.] paululum diverse. *Abresch.* 11. γενεθλίᾳ] γενεθλίῳ B. E. Statim Menander ἑορτῇ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ· ἤδη γὰρ πρ. κτλ. 13. Ἐπιθεῖναι] Synes. Ep. p. 360. Ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι. *Toup.* MS. ἐπικλεῖσαι] Sic habent libri tam MSS. quam editi: sed vitiose. Scribendum enim est ἐπιστεῖλαι: ut ex exemplo, quod Suidas hic subiungit, haud dubie colligitur. *Küst.* Fallitur. Exemplo subiecto praeponendum est Ἐπιθείς. Vid. mox in Ἐπιθήσειν, supra Ἐπιθέντες. Redde ἐπικλεῖσαι *occludere ianuam. Hemst.* Glossam ἐπικλεῖσαι ad Il. ε. 751. (quem locum Albertius observarat) spectare monet Bachmannus; recteque Hemsterhusius vidit exemplum una cum altero loco, qui male coniunctus est cum v. Ἐπιθήσειν, ad gl. Ἐπιθείς fuisse revocandum. 15. Ἐπιθήκησα bis *V. et Med. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1330. (1281.)

2. Hinc fortasse ducta est gl. Οὐκ ἐς μακράν. 3. παντελῶς] παντελῆ probavi cum A. V. 7. Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Δημοσθ.] Ex Harpocrat. *Küst.* Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον] Pag. 627. (973. f.) sed ubi hodie legitur ἐπὶ Θρασύλλου. Verba Oratoris haec sunt: Καὶ ἐπειδὴ ὦφλον ἐγὼ τῷ δημοσίῳ, κατασταθεὶς Ἀντιγένην τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐμὸν τὸ ἐπὶ Θρασύλλου κύριον τῶν ἐμῶν, ἀπαγορεύοντος ἐμοῦ. Sed lectio Harpocrationis et Suidae recte se habet, eaque Demostheni restituenda est. Nam et sic Aeschines in oratione contra Timarchum p. 184. Φοβηθεὶς γὰρ τὰς λειτουργίας, ἀπέδοτο ἃ ἦν αὐτῷ κτήματα, Κηφισίασιν ἕτερον ἀγρόν· Ἀμφιτροπῆσιν ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις· ἓν μὲν ἐν τῷ αὐλῶνι, ἕτερον δὲ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Hunc locum Aeschinis et ante nos observavit Henr. Valesius in Harpocrationem. *Küst.* 11. Ἐπιθρώσκων] Il. δ'. 177. 13. Mendosum est ἐξίσταντο. Quod si requiritur ardoris bellici significatio, probandum videtur κατεξανίσταντο: si tamen ἐπιθυμηταὶ absolutum ferri potest. Supra ἐμεγαλοφρόνουν τότε *V. Zon. p. 791. probabiliter; quamquam mediam verbi speciem tutatur Iulianus Ep. 29. 14. λυμανούμενοι] λυμαινόμενοι B. E. Edd. ante Küst. 15. Καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτ.] Haec loco suo exulant, quae ponenda sunt sub voce Ἐπικαλεῖσθαι. *Küst.* 17. δέεσθαι] δέχεσθαι E. 18. Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii lib. VII. s. 113. in quem vide interpretes. *Küst.*

Thucydides: *Archidamus his deos obtestatus aciem ad proelium instruxit.* Ἐπιθειασμοί. Obtestationes, contestationes numinis divini. *Pro rege et exercitu supplices divino numini preces adhibebantur.* Et alibi: *Non sine multis obtestationibus et lamentis relicti.* Item: *Obtestationes laetis acclamationibus comprobarunt.* Ἐπιθειάσων. Diem festum celebraturus. *Ille autem ibi mansit, ut natalicia Christi celebraret. dies enim ille sanctissimus tunc appetebat.* Ἐπιθεῖναι. Occludere. [Et litteras aliquo perferendas tradere.] *Nuncium misit, eique epistolam tradidit.* Ἐπιθήκισα. Decepi. Aristophanes: *Paululum ipsi adulatus sum.* Ἐπιθήξας. Qui incitavit, qui irritavit. *Illum vero inter lavandum interfecit, cum satellitum audacissimos in eum incitasset.* Ἐπὶ θήρᾳ. Fallendi causa. Ἐπιθήσειν. Impositurum esse. *Se non longo post tempore diis adiuvantibus poenas ab eo plenissimas esse sumpturum.* Et alibi: *Traditis litteris, virtutem illius viri declarantibus.* Ἐπιθιγγάνει. Attingit. Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Demosthenes in Exceptione adversus Pantaenetum: quod Attice dictum est ut intelligatur, ad Thrasylli monumentum. Ἐπιθρώσκων. Insiliens. Ἐπιθυμηταί. Prompti. *Illi vero ingentem animo fiduciam conceperant, et prompti ad certamen prodibant, quasi magna clade hostem affecturi multaque spolia ab eo reportaturi essent.* Ἐπιθυμία. Appetitio a ratione aversa; sub qua hae species collocantur: σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὀργή,

ὀργή, ἔρως, μηνις, θυμός. ἔστι δὲ ἡ μὲν σπάνις ἐπιθυμία τις ἐν ἀποτεύξει καὶ οἷον κεχωρισμένη ἐκ τοῦ πράγματος, τεταμένη δὲ διακενῆς ἐπ' αὐτὸ καὶ περισπωμένη. μῖσος δέ ἐστιν ἐπιθυμία τις τοῦ κακῶσαί τινα μετὰ προκοπῆς τινος καὶ προτάσεως. ὀργὴ δὲ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. ἔρως δὲ ἐπιθυμία τις οὐ περὶ σπουδαίου πράγματος· ἔστι γὰρ ἐπιβολὴ φιλοπονίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον. μῆνις δέ ἐστιν ὀργή τις πεπαλαιωμένη, ἐπίκοτος καὶ ἐπιτηρητική. θυμὸς δὲ ὀργὴ ἀρχομένη.

Ἐπιθυμῶν. προαιρετικῶς ἔχων. Τοὺς δὲ ἦγε, ζῶντας ἐπιθυμῶν Λακεδαιμονίοις ἀγαγεῖν. συντάσσεται μετὰ γενικῆς.

Ἐπιθύνων. ἐπανορθούμενος.

Ἐπικάθηται. ἐπικρέμαται. Πολύβιος· Ὁ δὲ διατειχίζει τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, ἵνα μηδεὶς ἔτι φόβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν.

Ἐπικαθίζηται. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
ἐφ' οἷς ἂν αὐτὸς ἐπικαθίζηται μόνος.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν. ἐπικαθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγομεν.

Ἐπὶ καλάμῃ ἀρουν. ἔθος ἐστὶ τοῖς γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὸν καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἐκτρέφῃ τοὺς καρπούς, ὡς μὴ κατ' ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πόλεμον λόγῳ διαβάλλων τινὰ τῶν ἁπλήστων γεωργῶν, τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, φησίν· Οὗτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. τουτέστιν, ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

Ἐπικαλέσας. μεμψάμενος.

Ἐπικαλουμένων. ἀντὶ τοῦ κατηγορουμένων. Ἐνίας τῶν κατηγοριῶν εἴωθεν ἀπίστους ποιεῖν ὁ τῶν ἐπικαλουμένων βίος.

Ἐπικαλῶν. ἀντὶ τοῦ κατηγορῶν, ἐγκαλῶν. Ἀνεῖλε δὲ τοὺς ἄνδρας, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, πλὴν ὅτι σοφώ τε καὶ ἀρίστω τὼ ἄνδρε ἐγενέσθην. —

---

4. σπωμένη Diogenes, hinc emendandus. Nec melius idem τοῦ κακῶς εἶναί τινι. 5. μετὰ πρ. (προσκοπῆς *V.) τινος καὶ προτάσεως interpres pervertit: *cum tempore crescens et diu durans.* Sed μῆνις cum explicari soleat ἡ πολυχρόνιος μνησικακία, προκοπὴ autem Stoicorum dictio (quam Lobeckius attigit in Phryn. p. 85.) ad profectum in virtute morali referatur: definitionem istam sic interpretor, ut studium ultionis coniunctum habeatur cum emendatione morum et cautione, quippe profectum ab odio scelerum et vitiorum. Nam προτάσεως aut mutandum videtur in παρατάσεως, medela sane tolerabili, aut in παρατηρήσεως. προτάσεως] προστάσεως V. E. παρατάσεως Diog. 8. φιλοπονίας] Scribendum esse φιλοποιίας recte monuit Menagius in Laertium loco laudato; quem consule. Quae enim ab eo hanc in rem observata sunt, hic non repetam, ne actum agam. *Küst.* 10. ἐπίκοτος] ἐπίτοκος B. E pr. Post hunc articulum addit A. Ἐπιθυμία σώματος. ζήτει ἐν τῷ Δεδοξοπεποιημένον. 12. Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶ E. Statim γενικῇ revocavit Gaisf. cum Med. Sub finem tamen glossae servavi συντ. μετὰ γενικῆς, quae Küst. expunxerat, cum *V. Mox ἔχω E. 13. Λακεδαιμονίοις] Λακεδαιμονίους. Ad Cleonem pertinet. *Hemst.* Suspicio verissima: v. Schol. Aristoph. Equ. 392. 15. Post hanc gl. delevi cum A. V. Ἐπικαγχάζων. ἐπιγελῶν addit Hesychius. Cf. Zon. p. 838. 16. Πολύβιος] Lib. VIII. c. 27. (34.) *Küst.* 18. ἔτι φόβος] ἐπίφοβος B. E. Med. φόβος in manca Polybii laudatione Zon. p. 838. 20. Ἐπικαθέζηται] Ἐπικαθίζηται A. B. V. item in exemplo, cum paucis Comici libris. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 184. sq.

1. Κρατοῦσι — ἑκάστοτε om. E. 2. οὗτος] αὐτὸς dedi cum A. B.*V. 3. ἐπικαθέζεσθαι] Item Zonaras. Lege καθέζεσθαι cum Schol. δὲ] γὰρ A. E. Schol. Aristoph. 5. καλάμης Arsenius p. 239. Ceterum in καρπούς cessat Zon. p. 802. 6. ἀργὴν] ἀργὸν A. 8. πρὸς τὸν Πολέμωνα] προς τακ πόλεμον A. B. V. et sic E pr. in quo τακ deletum m. s. πρὸς τὸν πόλεμον Med. Πολέμονα invexit editor Basiliensis. Incerta mendi correctio; nec supersunt orationis in Polemonem vestigia, quae ad Lysiam auctorem redeant. 12. καλάμῃ] καλάμοις A. V. καλάμην E. καλάμης Edd. ante Küst. ἀροῖ] ἀρῇ B. V. E m. sec. Med. 18. Ἐπικαλῶν] Hanc gl. post Ἐπικάρσιον collocat A. 19. Ἀνεῖλε δὲ] Simillimus locus in Ioanne Antiocheno Exc. Vales. p. 813. Vide supra v. Ἐνσπονδος. *Porsonus.* 20. σοφώ τε] σοφώτερον V. σοφώ τε καὶ ἀρίστω ἐγενέσθην E. γενέσθην Edd. et Zon. p. 838.

ἔρως, μῆνις, θυμός. et σπάνις quidem sive indigentia est appetitio, cum quod cupimus eo non potimur: estque velut a re ipsa separata, in eamque frustra intenta, et de ea adiscenda solicita. μῖσος vero, i. e. odium, est cupido quaedam alterum laedendi, quae cum incremento diu perseveret. ὀργή, i. e. ira, cupido ulciscendi eum, qui sine causa iniuriam nobis fecisse videtur. ἔρως, i. e. amor, cupido rei non honestae. est enim conatus amicitiae conciliandae ob apparentem pulchritudinem. μῆνις, i. e. inimicitiae, ira inveterata, et alte animo insita ulciscendique tempus observans. θυμός, ira modo nascens. Ἐπιθυμῶν. Cupiditate ductus. *Captivos arcessebat, cupiens vivos Lacedaemonios adducere.* iungitur genitivo. Ἐπιθύνων. Dirigens. Ἐπικάθηται. Impendet. Polybius: *Ille vero urbem ab arce muro intersepsit, ne quid deinceps Tarentini ab custodibus arcis timendum haberent.* Ἐπικαθίζηται. Ad partem aliquam accedat, eique pondus aliquod addat. Aristophanes *Pluto*: *Nam et in bellis ea pars fere semper vincit, ad quam hic solus accesserit.* metaphora ducta est a libra. nam ἐπικαθέζεσθαι hic significat pondere suo deprimere vel praegravare. Ἐπὶ καλάμῃ ἀρουν. Post stipulam arare. solent agricolae alternis annis terram incultam relinquere, ut integras producat fruges; ne, si quotannis conseratur, nullam unquam relaxationem ei concedit. Ἐπικαλέσας. Criminatus. Ἐπικαλουμένων. Eorum qui accusantur. *Reorum vita quaedam crimina ipsis obiecta refutare solet.* Ἐπικαλῶν. Criminans, accusans. *Eos interfecit, neque aliud iis crimen obiecit, quam quod sapientes et egregii viri es-*

Τὸν ἄνθρωπον λοιδορίας πέρι οὐδὲν ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, πλὴν ὅτι παιδεραστοίη.

Ἐπικαμπὴς παράταξις. ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐπὶ κάρ. ἐπὶ τὰ κάτω, ἐπὶ κεφαλήν.

Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον, ἐπὶ τὰ κατωφερῆ.

Ἐπικαρπίας. κέρδη.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. Ἡρόδοτος. Ἐπικατέσεισεν. ἐπικατέβαλεν. Ἰώσηπος· 811 Πολιορκοῦντος Ἀντιόχου τὰ Ἱεροσόλυμα, ἰδὼν Ἐλεάζαρος ὁ υἱὸς Ματθίου τὸν ὑψηλότατον τῶν ἐλεφάντων κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, πολὺ διακόψας τὸ στῖφος τῶν πολεμίων, καὶ τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας, ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, μηδὲν δράσας πλεῖον τοῦ μεγάλοις ἐπιβαλέσθαι, καὶ συντριβεὶς ἀπώλετο.

Ἐπικαιρότατα. ἐπικινδυνότατα.

Ἐπικαιρότατος. ἐπιτήδειος. Ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείοις.

Ἐπὶ καιροῦ. εὐκαίρως, ἁρμοδίως.

Ἐπικεκηρυχέναι. ὁπότε βούλοιτο πόλις ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα τῷ ἀνελόντι, ἢ καὶ ζῶντα προσαγαγόντι· καθὰ καὶ Ξέρξην ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες τῷ καταγαγόντι ἢ ζῶντα ἢ τεθνηκότα Ἀθήναζε ἑκατὸν δώσειν τάλαντα.

Ἐπικελεύομαι. δοτικῇ.

Ἐπίκενος λόγος. ὁ μάταιος.

Ἐπὶ κέρως παραπλέοντας. τουτέστι, μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ.

Ἐπικερτομοῦσι. χλευάζουσιν. Ἀγαθίας· Ὁ

---

1. *Τὸν ἄνθρωπον λοιδορ.*] Locus hic sumptus est ex Procop. Histor. Arc. c. 16. ubi sic legitur: *Οὐδὲν μέν τοι λοιδορίας ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, ὅτι δὲ παιδεραστοίη ἐπενεγκοῦσα. Küst.* 3. *Ἐπικαμπὴς παράταξ.*] Confer Aelianum in Tacticis c. 45. et 46. *Küst.* Et Montfauc. Bibl. Coislin. p. 512. coll. v. *Κυρτή.* Adde Wessel. in Diod. XVII, 57. *ἧς*] *ἐπὰν* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *Gaisf.* Atqui *ἐπὰν* ipse Küsterus, neque repperi *ἧς.* Tum *προσπίπτει* B. E. 5. *ὄρθια*] *ὄρθριαι* A. *ὄρθι'* Appendix Suidae. Mox *ἐφ'* Zonaras. 7. *Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ.*] Sunt verba Homeri Il. *π'*. 392. *Küst.* V. Zon. p. 855. 9. *Ἐπικαρπίας*] Iosephus Bell. Iud. [I, 16, 3.] p. 92. quo respexit Suidas. *Toup.* IV. p. 262. Heraldum adv. Salmas. p. 584. addit Gaisf. 10. *Ἡρόδοτος*] Gl. VII, 36. 11. *ἐπικατέβαλλεν* *V. *Ἰώσηπος*] Lib. I. de Bello Iudaico p. 709. [I, 1, 5.] ubi locus hic paulo plenior ita legitur: *Ἐλεάζαρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ* (i. e. Iudae) *προϊδὼν τὸν ὑψηλότατον τῶν ἐλεφάντων, πύργῳ τε μεγάλῳ καὶ περιχρύσοις προτειχίσμασι κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, τῶν τε ἰδίων ἐκτρέχει πολύ, καὶ διακόψας τὸ στῖφος τῶν πολεμίων ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα διήνυσεν. ἐφικέσθαι μὲν οὖν τοῦ δοκοῦντος εἶναι βασιλέως οὐχ οἷός τε ἦν διὰ τὸ ὕψος· ὁ δὲ τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ, καὶ συντριβεὶς ἐτελεύτησε, μηδὲν πλέον δράσας τοῦ μεγάλοις ἐπιβαλέσθαι, θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν. Küst.* 13. *Ματθαίου*] *Ματθίου* B. V. E. Edd. ante Küst. Mox *τῶν* neglexerat Küst. 16. *ὑπὸ τηΝ*] *ἐπὶ τὴν* E.

1. *πλέον*] *πλεῖον* scripsi cum A. B. E. *V. 3. *Ἐπικαιρότατα*] Hippocrat. *περὶ* I. N. p. 302, 6. et Foës. *Hemst.* *ἐπικινδυνότατα*] Addit E. *πάνυ ἐπικαίρως.* 4. *Ἐν τοῖς ἐπικαίροις .. τόποις*] Particulam ex v. *Ἐγκαθίζουσιν* opinor esse repetitam. Cf. v. *Ἐκτειχίσαι.* Itaque non tentandum *ἐπικαιροτάτοις*, repugnante vel Zon. p. 792. 7. *Ἐπικεκηρυχέναι. ὁπότε βούλ.*] Ex Harpocratione. Huc spectat nota illa Ammonii: *Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, ἢ ἀνάγοντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον· εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἥμισυ. ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.* Sic enim locum hunc, vulgo corruptissimum, scribendum esse recte monuit Paulus Leopardus Emendatt. lib. X. c. 6. *Küst.* *Ἐπικεχωρηκέναι* V. Vid. infra v. *Ἐπικύδης*, supra v. *Ἐπεκήρυξαν.* 9. *δώσειν*] *δοῦναι* E. 10. *προσαγαγόντι*] *προσαγαγόντες* E. 13. Gl. om. vulg. silente Gron. Nec praetermittendum quod *αἰτιατικῇ* praebet A. 15. *Ἐπικαίρως*] Scribe *ἐπὶ κέρως.* Thucydides lib. II. c. 90. *Ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας.* Scholiasta in eum locum: *ἐπὶ κέρως. ὡσανεὶ ἔλεγε, μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῖ.* Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus recte monuit. Idem Thucydides lib. VI. c. 50. *Καὶ αὐλισάμενοι τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον, ἐπικαίρως ἔχοντες τὰς ἄλλας ναῦς.* Scribe et ibi *ἐπὶ κέρως.* Eadem vox corrupta est in fragmento Eubuli apud Athenaeum lib. XIII. p. 568. ubi sic legitur: *Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας.* Vel metrum ostendit scribendum ibi esse *ἐπὶ κέρως. Küst.* *Ἐπικέρως V. Vid. Grammius in Schol. Thucyd. apud Duker. p. 653. et Wesseling. in Diod. XIX, 30. quos attulit Gaisf. Adde Davis. in Max. Tyr. XII, 3. 16. *κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ*] *παρακολουθοῦσαν τῇ ὑστέρᾳ* V.

---

sent. — Non maledicentiae, sed infamis puerorum amoris eum accusari iubens. *Ἐπικαμπὴς παράταξις.* Acies inflexa dicitur ea acies, cuius pars media cum hostibus ita confligit, ut cornua a tergo recta sub se collocata habeat. *Ἐπὶ κάρ.* Deorsum, in caput. *Ex montibus in praeceps.* *Ἐπικαρπίας.* Emolumenta. *Ἐπικάρσιον.* Obliquum, non rectum. Herodotus. *Ἐπικατέσεισεν.* Prostravit. Iosephus: *Antiocho Hierosolyma obsidente, Eleazarus Matthaei filius elephantum, qui reliquos magnitudine superabat, cultu insignem conspicatus, eoque Antiochum vehi ratus, viam per medios hostes ferro sibi aperuit, belluamque sub ventre percussam in se deiecit, magna quidem sed frustra ausus; eiusque pondere oppressus periit.* *Ἐπικαιρότατα.* Periculosissima. *Ἐπικαιρότατος.* Commodissimus. *In commodis regionum locis.* *Ἐπὶ καιροῦ.* Tempestive, commode. *Ἐπικεκηρυχέναι.* Cum civitas quaedam aut princeps virum alienae ditionis interfici volebat, per praeconem significabat se certam pecuniae summam daturum, siquis eum interfecisset vel vivum adduxisset: quemadmodum Graeci per praeconem centum talenta daturos ei promiserunt, qui Xerxem vel vivum vel mortuum Athenas adduxisset. *Ἐπίκενος λόγος.* Inanis oratio. *Ἐπὶ κέρως παραπλ.* In cornu praeternavigantes, ita ut alteram altera sequatur navis. *Ἐπικερτομοῦσι.* Cavillis excipiunt. Agathias: *Ille*

δὲ ἦκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. πρὸς αἰτιατικήν. Καὶ αὖθις· Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτόν, ἐπικερτομήσας τοιάδε.

Ἐπικεύσω. ἐπικρύψω.

Ἐπὶ κεφαλαίου. συντόμως, ταχέως. Πολύβιος· Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων προτερήματα.

Ἐπικεχήνασιν.

Ἐπικεχοδώς. ἀποπατήσας, ἀποτιλήσας.

Ἐπικείμενα. ἀντὶ τοῦ ἐπιφέροντα. Λισχιλίας λίτρας χρυσίου στέλλουσι καὶ κειμήλια κάλλιστα οἱ περὶ Γεζέριχον τῷ Βασιλίσκῳ, πρόφασιν τὴν τῶν Ἀρειανῶν ἐπικείμενα.

Ἐπικειμένου. τοῦ φαινομένου. Ὁ δὲ ἤτει τιμὴν τοὺς κεκτημένους τοῦ ἐπικειμένου καρποῦ, καὶ παρ' ὧν μὴ λάβοι διέφθειρεν.

812 [II]Ἐπικήδειον. ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. Καὶ Ἐπικήδειος θρῆνος, ὁμοίως.

Ἐπίκηρα. ἐπιθανάτια. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐπίκηρος ὕλη. ἡ πρόσκαιρος.

Ἐπικηρυκεύεται. διὰ κήρυκός τινος συνθήκας τινὰς ἢ πρεσβείας ποιεῖται. ἢ φιλίαν σπένδει.

Ἐπικηρυκεύω. δοτικῇ.

Ἐπικηρυκεία. φιλία ἢ ἐκ τῶν πολεμίων.

Ἐπικηρυκεία. τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν. Δημοσθένης ἐ Φιλιππικῶν.

Ἐπικίδναται. ἐπισκορπίζεται.

Ἐπικινδυνότατος.

Ἐπικλάσωσιν. εἰς οἶκτον ἀγάγωσι. Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσιν. Ἰώσηπος· Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεστώς, παρ' αὐτοῦ γὰρ ἐμεμαθήκεσαν, βραδυτῆτα ἐπικλάσας τῆς ἀφίξεως.

Ἐπίκλαυτον. γοερόν, θρηνητικόν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον,
κελαρύζει ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
νόμον.

Ἐπίκλημα. ἔγκλημα. Ἀγαθίας· Ἡγούμενοι δὲ ἀδύνατον εἶναι, εὐπρεπέστατα ὤοντο ἀποσείσασθαι τὸ ἐπίκλημα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Πάκορος ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα

---

4. Ἐπικεύσω] Odyss. ε. 143. Aeschyl. Agam. 800. 5. Ἐπὶ κεφαλήν. ταχέως Lex. Bachm. p. 230. Πολύβιος] Fragm. hist. 28. 9. Ἐπικεχήνασιν] Ἐπικεχηνώς B. E. προσέχουσιν interpretatur Hesychius. Cf. Hemst. in Luciani D. M. VI, 3. 10. Ἐπικεχοδώς] Aristophanes Av. 68. Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε· φασιανικός. Huc Suidas respexisse videtur. *Küst.* 11. Ἐπικείμενα] Vid. Procop. Vandal. I. p. 98, 43. Theodor. Lect. Ἔκλ. p. 568, 26. *Hemst.* Exemplum videtur ad Malchum redire. Ceterum novissima movent non levem offensionem. Post hanc gl. delevi cum A. V. Ἐπίκειμαι τοῦ περίκειμαι διαφέρει. 15. ἤτει] ᾔ V. 16. ἐπικειμένου καρποῦ] Quid sit καρπὸς ἐπικείμενος non male explicat Suidas: *quod in agris erat.* Contra ἀποκείμενον vocant Graeci, *quod in horreis erat repositum.* Leguntur autem haec verba apud Appian. in Hispanicis (c. 64. f.) p. 491. ubi de Viriatho agit. *Toup.* A quo male profecit Tittm. in Zon. p. 811. 19. ὁμοίως] καὶ ὁ ἐπὶ κηδεία addit E. 20. Ἐπίκηρα] V. Boisson. in Eunap. p. 243. Adde Schol. Luciani Vitt. Auct. 14. ὁ θάνατος] ἡ θανατηφόρος μοῖρα E. 21. Ἐπίκηρος] Isid. II. Ep. 16. ἐννόησον τὸ ἐπίκηρον τοῦ τῇδε βίου, *cogita, quam fragilis sit haec vita et caduca. Reines.* 22. Ἐπικηρυκεύεται] V. Wessel. in Diod. XIV, 75.

1. σπένδει] Immo σπένδεται. 3. Gl. om. Küst. silente Gronovio. 4. Ἐπικηρυκεία] Ἐπικηρυκία A. B m. sec. 5. Ἐπικηρυκεία. τὸ περὶ φιλ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Ἐπικηρυκία Med. διαλλαγῶν] ἀλλαγῶν V. ap. Gaisf. διὰ λόγων Zon. p. 802. 6. Φιλιππικῶν] Φιλιππικῷ E. *V. De Pace p. 61, 23. 7. Ἐπικίδναται] Est vox Homerica Il. β'. 850. *Küst.* Ἐπικίδρασι *V. 8. Ἐπικινδυνότατος] Ἐπικινδενότατος A. 9. Ἐπικλάσωσιν] Appian. p. 899. χιλίους μὲν τάδε λέγων ἐπέκλασεν. *Toup.* MS. Pro Ἐπικλάσωσιν Zonaras habet ἐπικλαύσωσιν. Similis varietas est apud Platon. Phaed. p. 117. D. *Gaisf.* 11. Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεστ.] Sensus huius fragmenti (quod ubi apud Iosephum extet, nunc non memini) est prorsus obscurus et mutilus; cuius proinde versionem consulto praetermisi. Si tamen in re tam incerta coniecturae locus est, existimem pro ἐπικλάσας scribendum esse ἐπικαλέσας: ut sit sensus, eum qui opus urgebat aliquos reprehendisse vel criminatum fuisse, quod tarde et sero nimis venissent. Certe si ἐπικλάσας retineas, ex pumice citius aquam quam ex loco hoc sensum aliquem elicias. *Küst.* ἐπικαλέσας perspicue firmat *V. quo probato Hermannus censet exemplum ad gl. Ἐπίκλημα retrahendum esse. 12. αὐτῷ] αὐτοῦ A. 14. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 694, 95. 17. κελαρύζει] κελαρύζει A. B. E. *V. cum bonis libris Aristoph. 19. Ἀγαθίας] Lib. I. (c. 13.) p. 24. unde sensum huius loci supplebis. *Küst.* Mox ἡγούμενος Med. 22. Παρθυαίων] Παρθαίων V. Supra Πάκηρος Med.

---

autem venerat, ut temeritatem et negligentiam cum irrisione iis exprobraret. Et alibi: *Petranes vero non leviter eum offendit, talibus cavillis eum incessens.* Ἐπικεύσω. Occultabo. Ἐπὶ κεφαλαίου. In summa, celeriter. Polybius: *Cum autem clades, quas acceperant, breviter commemorasset, et Macedonum victorias iis ob oculos posuisset.* Ἐπικεχήνασιν. Ἐπικεχοδώς. Qui ventrem solvit, qui cacavit. Ἐπικείμενα, Secum portantia. vel, quibus aliquid incumbit. *Gezerichus auri bis mille libras et pulcherrimas artes Basilisco mittit, sub Arianorum praetextu propositas.* Ἐπικειμένου. Apparentis. *Ille autem frugum instantium pretium a dominis postulabat, et siqui non persolvissent, eorum agros vastabat.* Ἐπικήδειον. Epicedium, carmen funebre. similiterque luctus funebris. Ἐπίκηρα. Morti obnoxia. κὴρ enim mors dicitur. Ἐπίκηρος ὕλη. Materia ad tempus durans. Ἐπικηρυκεύεται. De pace facienda caduceatores mittit, vel foedus init. Ἐπικηρυκεία. Dicitur de caduceatoribus, qui pacis causa ad hostes mittuntur. Ἐπικηρυκεία. Actus mittendi caduceatores de pace et foedere faciendo. Demosthenes Philippica quinta. Ἐπικίδναται. Spargitur. Ἐπικινδυνότατος. Ἐπικλάσωσιν. Ad miserationem flectant. *Ne in eiulatus effusi miserationem in animis militum cierent.* Iosephus: *** Ἐπίκλαυτον. Luctuosum, flebile. Aristophanes *Ranis*: *In barbarico sedens folio flebile carmen more lusciniae canit.* Ἐπίκλημα. Accusatio. Agathias: *Existimantes autem hoc fieri non posse putabant se crimen hoc honestissime dilaturos esse.* Et alibi: *Pacorus autem Parthorum rex praeter alia crimina*

ἐπέφερε Τραϊανῷ βασιλεῖ. — Καὶ τῷ δοκεῖν ἐπίκλημα ἐποιεῖτο κατὰ Ῥωμαίων, ὅτι δόξαν ἐντὸς λ' ἡμερῶν μηδέτερα παρὰ τὰ ξυγκείμενα ἐπιτελεῖν, οἱ δὲ οὐ κατὰ τὸ θεσπισθὲν ἐπιτειχίζουσιν.

Ἐπίκλην. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκληρος. ὅταν παῖς ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος, καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ᾖ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κλῆρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὖσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι, κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον.

Ἐπίκληρος. νόμος ἦν Ἀθηναίοις γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθον δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. ἢ ἢ μὴ ἔχουσα ἀδελφοὺς ἑτέρους συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος οὖσα. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις κληρονομεῖν, τάργύριον διὰ χειρὸς ἐδίδοσαν. νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. Ἀγαθίας· Ἐφοίτων δὲ γυναῖκες ἀνὰ τοὺς προμαχεῶνας, τυχὸν μὲν μητέρες οὖσαι τῶν ἀπολωλότων, τυχὸν δὲ ὅτῳοῦν ἄλλῳ τρόπῳ μέλον αὐταῖς.

Ἐπίκλησιν. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκλητος. ἔξωθεν ἐρχόμενος. Διὰ τῆς ἐπικλήτου καὶ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιστότερος φανήσεσθαι.

Ἐπίκλητος. ὁ ἐπί τινι καλούμενος ὑποθέσει. Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον.

---

1. *Τραϊανῷ τῷ βασιλεῖ*] *Τραϊνῷ βαῖ* A. Delevi *τῷ*. Ceterum de his controversiis, quas Arrianus ut videtur copiose tradidit, aliunde non constat. *τῷ δοκεῖν*] *τὸ δοκεῖν* A. *τῷ κεῖν* *V. Latet *τὸ δοκοῦν εἶναι*. 3. *μηδέτερα*] *μὴ δ' ἑτέρου* A. Hinc merito Gaisfordus *μηδετέρους* eruebat. 4. *θεσπισθὲν*] *θεσπιθὲν* A. Tum *ἀτειχίζουσιν* V. 5. *Ἐπίκλην*] *ἐπωνυμία* male Iungerm. in Polluc. IV, 112. *ἐπωνυμίᾳ* Lex. Bachm. p. 230. Vid. intpp. Hesychii. 6. *Ἐπίκληρος*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. Vesp. 581. Confer etiam Nostrum supra v. *Ἐπίδικος*. *Küst.* Hinc titulus comoediae apud Menandrum *Ἐπίκληροι*, cuius meminit Quintilian. X. *Haloand.* De tali, opulenta sc., quid sanxerit Solon, vid. Plutarch. c. 20. ibique Xylandr. Conf. Harpocr. v. *Θῆτες*. Meurs. de Archontt. I, 9. p. 27. item legem Charondae apud Diod. Sic. XII. p. 83. *Reines.* Heraldi Animadv. in Salmas. III, 15. addit Gaisf. Cf. Bunsen. de iure heredit. Athen. p. 18. Mox *ἢ* post *ὀρφανὴ* intercidit tam apud Suidam quam Scholiastam. 11. *καλεῖται δὲ ἐπίκλ.*] Eustathius in Il. *η'*. p. 675. *ἐλέγετο δὲ ἐπίκληρος οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μὲν ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρόθεν οὐσίαν. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κἂν δύο ἦσαν, ἢ καὶ πλείονες. ἡ δὲ ἐπίκληρος φασὶ καὶ μάνδα πρός τινων ἐκαλεῖτο. ὑπ' ἐνίων δὲ πατροῦχος.* Puto Eustathium locum hunc Suidae ob oculos habuisse. *Küst.* 13. *καλοῦνται*] *καλοῦνται δὲ* A. V. Schol. 15. *ἐπιπταματίδα*] Photius *ἐπιπαμματίδα*, a *πάμμα*, *possessio*. Iuvat hanc coniecturam Hesychius, apud quem mendose quidem legitur, *Ἐπιματίδα*, *ἐπίκληρον*: sed ordo alphabeticus illius loci manifeste requirit ut scribatur *ἐπιπαματίδα*, vel *ἐπιπαμματίδα*: ut monuit etiam Maussacus in Harpocrationem v. *Ἐπιδικος*. *Küst.* An *ἐπικταματίδα*? *Reines.* *Ἐπιπαματίδα* reposui cum codice Ven. Schol. Aristoph. et Schol. Platon. p. 449. ubi unus MS. ap. Gaisf. *ἐπιπταματίδα*. Vid. Hemsterhus. in Polluc. X, 20. et intpp. Hesychii v. *Ἐπιπαματίδα*. 16. *Ἐπίκληρος. νόμος ἦν Ἀθην.*] Ex Schol. Aristoph. Av. 1652. *Küst.* Vid. Petit. de LL. Att. p. 487. *Reines.* Ipsum principium extat in eodem illo Schol. Vesp. 581. ubi legitur *Ἀθήνησι*.

1. *νόθου δὲ*] *νόθου καὶ* *V. 2. *ἢ ἡ μὴ ἔχ.*] Scribendum, ut apud Scholiastam Aristophanis loco laudato, *ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ μὴ ἔχουσα* etc. *Küst.* *ἡ* om. A. Haec in Scholio diversa sunt ratione disposita: item ut quae sequuntur ex Schol. 1655. petita. 4. *ἐπειδὴ*] *ἐπειδὴ δὲ* dedi cum A. 5. *νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς τοῖς νόθοις μέχρι ε'. μν.*] Vide Nostra infra v. *Νοθεία*, et Petitum de Legg. Att. p. 487. *Küst.* *Decem* ex Harpocr. Meurs. Att. Lectt. I, 21. Origo mendi ex confusione numerorum *ε* et *ι*. *Reines.* 6. *τοῖς νόθοις*] *τοὺς νόθους* A. B. E. Edd. ante Küst. *μνῶν*] *μηνῶν* E. *λιτρῶν* V m. sec. ap. Gaisf. 7. *Ἀγαθίας*] Lib. I. (c. 12.) p. 23. ubi locum integrum vide. *Küst.* *προμαχεῶνας*] *προμαχῶνας* A. B. V. E. *πύργους* inter versus V. Nihil varietatis extat in v. *Ἐφεστρίς*. 9. *μέλον*] *μέλλον* A. E. *V. Med. 10. *Ἐπίκλησιν*] Il. *η'*. 138. *σ'*. 487. "*Ἐπικλήσεις θεῶν* scripsit Socrates *ὁ Κῷος*, Laert. in Socr. extr., quem citat Schol. Apoll. Rh. I, 966." *Reines.* De cuius libro dixit Schweigh. in Athen. III. p. 111. B. 11. *Ἐπίκλητος*] Glossa sacra. *Διὰ τῆς ἐπικλήτου*] Hoc fragmentum legitur apud Polybium in Excerptis Valesii p. 1379. *Toup.* Sive in l. VIII, 13. - 14. *ἢ ἐπὶ*] *ὃ ἐπὶ* A. B. E. *V. *ἢ* mendum unius vulg. 15. *Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδ.*] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. VI. p. 905. *Küst.* Sive V, 1, 3. 16. *προσήγαγον*] *προεισήγαγον* B. V. E. cui scripturae codd. nonnulli Iosephi astipulantur, ubi vulgatum *προσηγάγοντο*. Probabiliter Zonaras p. 792. *παρεισήγαγον*.

Traiano Imperatori obiiciebat. — Et speciose Romanis crimini dabat, quod, cum inter ipsos convenisset, ut intra triginta dies ab neutra parte praeter pacta quicquam gereretur, ipsi tamen violatis induciis munitiones extruerent. *Ἐπίκλην.* Cognomento. *Ἐπίκληρος.* Puella quae patre et matre orbata nullos habebat fratres, et ideo omnium bonorum heres erat, *ἐπίκληρος* vocabatur; quo nomine appellabant etiam nuptam, si totius patrimonii heres esset relicta. patrimonium enim *κλῆρον* vocabant. *ἐπίκληρος* dicitur etiam puella nondum nupta, sed apud patrem adhuc degens, quod totius hereditatis ius ad eam pertinebat. eadem appellatio tribuebatur puellis, etiamsi duae vel plures essent. quidam autem puellam totius patrimonii heredem *ἐπιπαματίδα* sive *πατροῦχον* appellant. *Ἐπίκληρος.* Lex erat apud Athenienses, ut, si filia legitima filiusque spurius essent relicti, spurius bonorum paternorum non esset heres. *ἐπίκληρος* autem dicitur ea, quae nullos fratres habet hereditatis participes, sed sola omnium bonorum heres est. quoniam igitur nothis hereditatem cernere non licebat, pecunia ipsis dabatur. lex autem apud Athenienses erat, ut usque ad quinque minas nothis testamento relinquere liceret. Agathias: *Mulieres autem per propugnacula cursabant, sive matres eorum qui occisi erant, sive quae quacunque alia ratione in partem curarum essent vocatae.* *Ἐπίκλησιν.* Cognomentum. *Ἐπίκλητος.* Aliunde accitus. *Existimans se plus fidei habiturum esse, si convicia eaque ab veritate alienissima ad partes suas advocaret.* *Ἐπίκλητος.* Aliqua de causa advocatus. *Quem Iudaei rebus desperatis arcessitum sibi dominum imposuerant.*

Ἐπικλινές. ἐπιῤῥεπὲς εἰς κακόν.

Ἐπικλινές ἐστι τάλαντον· Καλλίμαχος.

Ἐπικλινὴς ὁδός. καὶ κλίνεται τῆς ἐπικλινέος καὶ ἐπικλινοῦς.

Ἐπικλίντης. ὁ σεισμός. καὶ κλίνεται ἐπικλίντου.

Ἐπίκλιντρον. εἶδος κοσμίου γυναικείου.

Τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις.

Ἐπίκλοπος. ἀπατεών.

Ἐπικλοπώτερος. παραλογιστικώτερος.

Ἐπικλύσασα. ἐπιδαψιλεύσασα, καταβαλοῦσα. Ἡ οὖν Κλεοπάτρα καὶ τοὺς Ἠλείους ἐπειρᾶτο πολλῷ χρυσῷ ἐπικλύσασα τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς πρίασθαι.

Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις. ἤτοι διαφθείρεις. οἱ γὰρ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες ἱμάτια κνάφουσιν. ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο κνάφος.

Ἐπικναίει καὶ Ἐπέκναιεν.

Ἐπικνίζεται. δάκνεται.

Ἐπικνῶ. ἀντὶ τοῦ ἐπίβαλε. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

Ἐπὶ κόῤῥης. ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κρο- 814
τάφου. κόῤῥην γὰρ καὶ κόρσην ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμβάνειν, ἁπτόμενον καὶ τοῦ κροτάφου.

Ἐπὶ κόῤῥης. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν. βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς γνάθου ἐκλαμβάνειν, ὃ κατ' ἔθος λέγομεν ῥάπισμα. οὕτως γὰρ χρῶνται καὶ οἱ ῥήτορες.

Ἐπικουρῆσαι. βοηθῆσαι. Καὶ Ἐπικουρία, ἡ βοήθεια.

Ἐπικούρειος Ἕρμων. ὁ παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, Γαργήττιος, ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς, φιλόσοφος, ὃς ἐπὶ τῆς ρλ' Ὀλυμπιάδος ἤκμαζε. τὸν δὲ πατέρα αὐτοῦ Νεοκλέα φασὶν ἐπὶ τῇ Σάμῳ κληρουχήσαντα μετὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπιδημῆσαι τῇ Κολοφῶνι καὶ τοῖς γραμματοδιδασκάλοις συμβαλεῖν. ἐκεῖθεν δὲ μετελθεῖν εἰς Σάμον καὶ τὸν Ἐπίκουρον ἐν ταύτῃ γενέσθαι καὶ τραφῆναι καὶ ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων ἐλθεῖν παιδείαν. ἐπανελθόντα δὲ εἰς Σάμον καὶ τοὺς ἐκεῖ συναγαγόντα φίλους διατρῖψαι μετ' αὐτῶν ἕως τῆς Λαμιακῆς στάσεως. ἐκπεσόντα δὲ τῆς νήσου ἐλθεῖν εἰς Κολοφῶνα

τιος τῶν δήμων, μητρὸς Χαιρεστράτης. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος ἢ Ἀριστόδημος. φιλοσοφίας δὲ ἤρξατο ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιβ', καὶ οἰκείαν αἵρεσιν εἰσηγήσατο, πρῶτον μὲν ἐν Σάμῳ διατρίψας σὺν τοῖς γονεῦσιν· εἶτα σχολαρχήσας ἐν Μιτυλήνῃ ἐνιαυτῶν ὧν ἦν, εἶτα ἐν Λαμψάκῳ, καὶ οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐν ἰδίῳ κήπῳ· ἀκούσας δὲ Ναυσιφάνους τοῦ Δημοκριτείου καὶ Παμφίλου τοῦ Πλάτωνος μαθητοῦ. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς ρϑ' Ὀλυμπιάδος, μετὰ ἑπτὰ ἐνιαυτοὺς τῆς Πλάτωνος τελευτῆς, καὶ παρέτεινεν ἐπὶ τῶν διαδόχων καὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ· καὶ διέμεινεν ἡ αὐτοῦ σχολὴ ἕως Καίσαρος τοῦ πρώτου, ἔτη σκζ'. ἐν οἷς διάδοχοι αὐτῆς ἐγένοντο ιϑ'. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα.

Ἐπίκουρος. οὗτος τὸ ϑεῖον παρ' οὐδὲν ἐτίϑετο. [1] ἀδελφοὶ δὲ ἦσαν τρεῖς, [οἱ] μυρίοις ἀρρωστήμασι περιπλακέντες ἀπέϑανον οἰκτιστα. ὄγε μὴν Ἐπίκουρος ἔτι νέος ὢν αὐτὸς οὐ ῥᾳδίως ἀπὸ τῆς κλίνης οἷός τε ἦν κατιέναι, ἀμβλυώττων τε καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αἴγλην δειλὸς ὤν, καὶ τῷ φαιδροτάτῳ τε καὶ ἐναργεστάτῳ τῶν ϑεῶν ἀπεχϑανόμενος. καὶ μέντοι καὶ τὴν τοῦ πυρὸς αὐγὴν ἀπεστρέφετο, αἱμά τε αὐτῷ διὰ τῶν πόρων ἀπεκρίνετο τῶν κάτω. τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις ἦ τοῦ σώματος ἦν, ὡς ἀδυνατεῖν καὶ τὴν τῶν ἱματίων φέρειν ἐπιβολήν. καὶ Μητρόδωρος δὲ καὶ Πολύαινος, ἄμφω τὼ ἑταίρω αὐτοῦ, κάκιστα ἀνθρώπων ἀπέϑανον· καὶ μέντοι τῆς ἀϑεΐας ἠνέγκαντο μισθὸν οὐδαμὰ οὐδαμῇ μεμπτόν. οὕτω δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττων ὁ Ἐπίκουρος, ὥστε διὰ τῶν ἐσχάτων ἐν ταῖς διαϑήκαις αὐτοῦ ἔγραψε τῷ μὲν πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐναγίζειν ἅπαξ τοῦ ἔτους, καὶ Μητροδώρῳ δὲ καὶ Πολυαίνῳ τοῖς προειρημένοις, ἑαυτῷ δὲ διττῶς εἰπεῖν· τῆς ἀσωτίας τὸ πλέον προτιμῶν καὶ ἐνταῦϑα ὁ σο-

1. *τὸν δῆμον*] τῶν δήμων A. B. V. vulg. habet E. Mox *Χαριστράτης* V. *ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Νεοκλῆς, Χαιρ. Ἀριστόβουλος ἢ Ἀριστ.*] Locum hunc antea mutilum ex uno MS. Paris. supplevi. In prioribus enim editt. [et B. E.] desunt verba haec, *Ἀριστόβουλος ἢ Ἀριστόδημος*. Ea autem salvo sensu abesse non possunt, quoniam ipse Suidas paulo post testatur, Epicurum tres fratres habuisse. Atqui duo tantum erunt, si Aristobulum vel Aristodemum tollas. *Küst.* *ἢ Ἀριστόδημος* ignorat Diogenes. *ἀδελφὴ* V. 5. *σὺν τοῖς γονεῦσιν* om. V. Mox *σχολαρχήσας* ex h. l. observatur in glossa singulari. 6. *ἐνιαυτῶν ὧν ἦν*] Haec est lectio MStorum Parisiens. itemque editt. Mediol. et Ald. At editt. Basil. et Genevens. habent *ἐνιαυτὸν ἦν*: quarum lectionum neutra loci huius sensui convenit. Quare cum Wolfio et Porto scribere malim *ἐνιαυτὸν ἕνα*. *Küst.* Id probat Menagius in Laert. X, 15. qui praeterea *εἶτα δ' ἐν Λαμψάκῳ*. Gaisfordus tamen: „Sed nescio an in *ἦν* lateat numerus *κή*. Quamquam *λβ'* Laertio accuratius responderet. Si horum alterutrum probas, pro *ὧν* scribe *ὤν*." Sed ad Diogenis orationem, *ὑπάρχοντα δὲ αὐτὸν ἐτῶν δύο καὶ τριάκοντα ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἔτη πέντε*, si Suidae scripturam exigimus, non solum aetas Epicuri, qua primum scholam instituisset, sed etiam temporis, quo Mytilenaeos vel Lampsacenos docuit, mensura fuit desiguanda. 8. *Παμφύλου*] *Παμφίλου* B. V. E. Med. Firmat Davis. in Ciceron. N. D. I, 26. Cf. Diog. X, 14. 9. *ρϑ' Ὀλυμπ.*] Sic recte Paris. A. At priores editt. [et B. E.] habent *οϑ'*: quem numerum cum temporum ratione manifeste pugnare iam alii etiam ante nos monuerunt. Vide Menagium in Laert. X, 14. *Küst.* Desunt *ἐπὶ — Ὀλυμπ.* V. 11. *ἐπὶ τῶν διαδόχων καὶ Ἀντιγ.*] Male Wolfius et Portus: *Usque ad successores Antigoni Gonatae.* Abest nimirum a prioribus editt. [et B. E.] vocula *καί*, quam ex 2 MSS. Pariss. loco huic restituimus. *Διάδοχοι* autem *κατ' ἐξοχὴν* hic vocantur successores Alexandri M. ut et alibi passim apud auctores Graecos. *Küst.* Mox *τὰ γόνατα κληθέντος* A. 13. *σλζ'*] *σκζ'* A. B. V. E. Med. *ἐν οἷς διάδοχοι αὐτῆς*] *διάδοχοι δὲ αὐτοῖς* V. *αὐτοῖς* etiam A. 14. *πολλὰ*] *πλεῖστα* A. *γέγονε δὲ πολυγραφώτατος* Diog. 15. *Ἐπίκουρος. οὗτος τὸ ϑ.*] Eclogam hanc de Epicuro et fatis sectatorum eius ex Aeliano deprompta esse discimus ex ipso Suida infra vv. *Προτένθης* et *Φάτνη*. Quae enim ibi addito Aeliani nomine citantur, in hac ipsa Ecloga leguntur: ut proinde dubium non sit, quin totum hoc fragmentum eiusdem sit scriptoris. Ex libro autem Aeliani deperdito de Providentia haec deprompta esse argumentum satis ostendit. *Küst.* *ἐτίθετο παρ' οὐδέν*] *παρ' οὐδὲν ἐτίθετο* A. 16. *τρεῖς*] *τρισμύριοι* E. Tum *οἱ* om. A. B. V. E. Edd. vett.

3. *ἡλίου*] *ἰδίου* A. Mox *φαιδροτάτῳ — μέντοι καὶ τὴν* om. *V. 4. *τῶν ϑεῶν*] *στοιχείῳ* Parisinus Brequignii p. 18. 6. *κάτω πόρων ἀπεκρίνετο*] *πόρων ἀπεκρίνετο τῶν κάτω* A. 7. *τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις — ἱμέρειν ἐπιβολήν*] Locus hic repetitur infra v. *Συντέτηκε*. *Küst.* *τοσαῦτα* A m. sec. Mox *αὐτῷ* E. post *ἄρα*. Rectius inferior gl. *ἦν αὐτῷ*. *σύντηξις*] *σύνταξις* B. V. Dein *ἡ* delendum cum gl. altera. 8. *ἱματίων*] *ὑμάτων* E. 10. *ἀπέϑανον ἀνθρώπων*] *ἀνθρώπων ἀπέϑανον* A. *ἀνθρώτων* om. V. *καὶ μέντοι*] *καὶ μέντοι καὶ* B. E. Med. 11. *ἠνέγκατο*] *ἠνέγκαντο* A. V. *οὐδαμῆ μεμπτὸν*] *οὐδαμὰ οὐδαμῆ μεμπτὸν* A. cum v. *Οὐδαμά. οὐδαμεμπτὸν* E. 12. *οὕτω δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττ.*] Infra v. *Ἥττων*. *Küst.* *Ἐπίκουρος*] *ὁ Ἐπίκουρος* A. B. V. E. 15. *Μητροδώρῳ*] *δὲ* add. *V. 16. *τοῖς προειρημένοις* om. V. *εἰπεῖν* post *διττῶς* addunt A. B. V. E. Med.

---

tre Chaerestrata; cuius fratres fuerunt Neocles, Chaeredemus, Aristobulus sive Aristodemus. philosophari coepit ab anno aetatis duodecimo, peculiaris sectae conditor. et primum quidem Sami cum parentibus commoratus est; deinde Mytilenis annos × scholae praefuit; postea Lampsaci docuit, postremo Athenis in horto suo. audivit Nausiphanem Democriteum et Pamphilum Platonis discipulum. natus vero est Olympiade CIX. septem annis post mortem Platonis, et vitam produxit usque ad successores Alexandri M. et Antigonum Gonatam. schola eius permansit usque ad Caesarem primum annos CCXXVII. et intra tempus istud XIV. successores habuit. scripta eius sunt plurima. *Ἐπίκουρος*. Epicurus divinum numen nihili fecit; fratresque habuit tres, qui infinitis morbis impliciti miserrime perierunt. atque ipse Epicurus, adolescens etiamtum, haud facile poterat e lectulo descendere, caecutiens et radios solis non ferens, nitidissimo illi ac praesentissimo deo inimicus. quid quod aversabatur etiam ignis splendorem, et sanguinem per inferiores meatus excernebat: corpore ita extenuato, ut ne iniecta quidem vestimenta ferre posset. Metrodorus item et Polyaenus, ambo eius sodales, pessime omnium perierunt: et ipse quoque impietatis suae mercedem tulit haudquaquam poenitendam. voluptatibus autem adeo erat deditus, ut sub finem vitae in testamento suo scriberet, ut et patri et matri et fratribus, itemque Metrodoro et Polyaeno sodalibus, semel quotannis parentaretur; sibi vero bis: in quo ipso sapiens ille plurimum luxui tribuebat. adhaec

φός· καὶ τραπέζας λίθων πεποιῆσθαι ὡς ἀναθήματά τε ἐν τῷ τάφῳ προσέταξε τεθῆναι ὁ προτέν-
Θης τε καὶ ὀψοφάγος οὗτος. καὶ ταῦτα ἐπέσκηψεν οὐκ ὢν ἐν περιουσίᾳ. λυττῶν οὖν ταῖς ἐπιθυμίαις
ἦν, ὥσπερ οὖν καὶ ἐκείνων σὺν αὐτῷ τεθνηξομένων. 5
ἐξήλασαν δὲ τοὺς Ἐπικουρείους τῆς Ῥώμης δόγματι τῆς βουλῆς κοινῷ, καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ
τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς οἰονεὶ φάτνης ἐδηδοκότας ἐξήλασαν, λυμεῶνας μὲν εἶναι τῶν νέων λέγοντες, κη-
λῖδα δὲ φιλοσοφίᾳ προσβάλλοντας διά τε μαλακίαν 10
καὶ ἀθεότητα· καὶ προσέταξάν γε πρὸ τῶν τοῦ ἡλίου
δυσμῶν ἔξω τῶν ὅρων τῆς Μεσσηνίας γῆς εἶναι αὐ-
τούς, ἐκφρησθέντων δὲ τοὺς ἱερέας καθῆραι τὰ ἱε-
ρά. τούς γε μὴν Τιμούχους (καλοῦσι δὲ ταύτῃ τοὺς
ἄρχοντας Μεσσήνιοι) καὶ τὴν πόλιν καθῆραι πᾶσαν, 15
οἷα δήπου λυμάτων τινῶν καὶ καθαρμάτων ἀπηλ-
λαγμένην.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ Λύκτιοι τῶν Ἐπικουρείων τινὰς
ἐκεῖ παραβάλλοντας ἐξήλασαν. καὶ νόμος ἐγράφη
τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ, τοὺς τὴν θήλειαν σοφίαν καὶ
ἀγεννῆ καὶ αἰσχρὰν ἐπινοήσαντας καὶ μέντοι τοῖς
θεοῖς πολεμίους ἐκκεκηρῦχθαι τῆς Λύκτου. ἐὰν δέ
τις ἀφίκηται θρασυνόμενος, καὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου
παρ' οὐδὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ
ἀρχείῳ ἡμερῶν εἴκοσιν, ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς
καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον,
καὶ ἀναλώσωσι χρόνῳ τῷ προειρημένῳ αὐτόν. τού-
του γε μὴν διελθόντος ἐὰν ἔτι περιῇ, κατὰ κρημνοῦ
ὠθείσθω, στολὴν γυναικείαν περιβληθείς.

Ἐπίκουρος. ὄνομα κύριον. Εἶχε δὲ ἄρα τὸ
βιβλίον τὰς Ἐπικούρου δόξας, ἃς ἐκεῖνοι κυρίας
οὕτω καλοῦσιν, Ἐπικούρου κακὰ γνωρίσματα· ἐν
αἷς ἄρα καὶ τόδε ἦν, ὅτι καὶ τόδε τὸ πᾶν φέρεται
τύχῃ τινί, οὐ μὴν βουλήσει καὶ κρίσει θεοῦ. ταύτας

1. λίθων] λίθους A. B. V. E. λίθοις edd. ante Küst. Extiterat opinor compositum ex λίθους, velut διαλίθους. πεποιῆσθαι] πεποίηται A. Tum καὶ om. V. Id malui delere quam τὲ ante ἐν cum A. quem sequitur Gaisf. Ceterum quod Lobeckius Aglaoph. p. 1095. coniectabat πεποιῆσθαι δαιτὸς ἀναθήματα, id eruditissimo viro prope dixerim ludenti videtur excidisse: siquidem consilium scriptoris ab hac figura, cuius usus in iustam cadit epularum designationem, recedit longissime. Nam Aelianus sumptum et ornatum mensarum unice perstrinxit, quas ab Epicuro finxit in memoriam scilicet vitae voluptuariae fuisse consecratas et in anathematum numero relatas. Tum προσέταξε om. V. 3. τε καὶ] τε om. V. 4. λυττῶν — τεθνηξομένων om. V. 5. ἦν ὥσπερ] ἦν om. B. E. Dein Wakefieldus in Silv. Crit. II. p. 46. ὥσπερ οὐ, perperam. σὺν αὐτῷ τεθνηξομένων] αὐτῷ συντεθνηξομένων E. 7. κοινῷ om. *V. Ex Athenaeo rem tradidit etiam Aelian. V. H. IX, 12. καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκ.] Vide Athenaeum lib. XII. p. 547. Küst. Adde Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 837. Μεσήνιοι B. Med. καὶ οἱ Μεσσήνιοι om. ἐν Ἀρκαδίᾳ legitur in v. Φάτνη. δὲ καὶ V. Qui mox οἰονεὶ et λυμεῶνας — ἀθεότητα omisit. 9. λυμεῶνα Med. τῶν νέων] Ἑλλήνων E pr. λέγοντες] λέγοντας A. κηλῖδα δὲ — προσβάλλοντας] κηλῖδα μὲν — προσβάλλοντες A. B. 11. προσέταξαν] προσέταξάν γε A. 12. τῆς om. *V. Mox αὐτοὺς om. V. 13. ἐκφρησθέντων δὲ] Supra v. Ἐκφρησθέντων, ubi hic ipse locus adducitur, rectius legitur ἐκφρησθέντων. Küst. ἐκφρησθέντων A. Seqq. sic praebet V. ἐκβληθέντες (ἐκβληθέντων *V.) δὲ οἵ τε ἱερεῖς καθάραι λέγονται τὰ ἱερά, καὶ οἱ τιμοῦχοι, ἦγουν οἱ ἄρχοντες, τὴν πόλιν τὸ αὐτὸ καὶ ἐκ Κρήτης οἱ Λύκτιοι τοὺς Ἐπικουρείους ἐξήλασαν. 14. τούς γε μὴν Τιμούχους — ἀπηλλαγμένην] Hic locus repetitur infra v. Τιμοῦχος. Küst. Nihil reperi. καλοῦσι δὲ] καλοῦσι δὴ B. καλοῦσι γὰρ E. Mox καθᾶραι Edd. ante Küst.

1. Ὅτι ἐν] Ὅτι om. B. E. Haec ex eodem Aeliani loco decerpta temereque structa videntur. 3. τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ om. V. 4. ἀγενῆ] ἀγεννῆ A. V. E. Mox μετιόντας solum V. pro καὶ αἰσχρὰν — πολεμίους. Nec facile nobis persuaserimus ἐπινοήσαντας καὶ πολεμίους in enunciatione bimembri potuisse sociari. Videntur potius quaedam per similitudinem nominum vel terminationum elapsa esse. μέντοι καὶ] καὶ om. A. B. E. 5. ἐκκεκηρύχθαι] ἐγκεκηρύχθαι E pr. Scripsi ἐκκεκηρῦχθαι. Ἐὰν δέ τις ἀφίκηται θρασ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam infra v. Κύφων. Küst. Ἐὰν δέ τις καταφρονῶν τοῦ νόμου ἀφίκηται θρασυνόμενος, δεδέσθω ἐν κύφωνι V. ἐν tamen om. *V. 8. ἐπιῤῥεόμενος] ἐπιχριόμενος E. In γάλακτι Toupius comparavit fragmentum v. Κατέχει. 9. μυίαις] μυίας A. 10. ἀναλώσωσι — περιῇ om. V. ἀναλώσεως A. αὐτόν] αὐτούς A. B. E. Edd. ante Küst. 11. κρημνοῦ] κρημνίου A. 12. γυναικείαν στολὴν *V. 13. Εἶχε δὲ τὸ βιβλίον τὰς Ἐπικούρου δ.] Et hunc locum ex Aeliano depromptum esse patet ex ipso Suida infra v. Παραπλῆγας, ubi pars huius Eclogae addito scriptoris illius nomine repetitur. Küst. δὲ] δὲ ἄρα A. et V. loco statim designando. Deinde ἃς ἐκεῖνοι et οὕτω om. *V. Sed Ἐπίκουρος — βιβλίον h. l. om. V. de quo vide infra annotata sub v. Ἐπικωμάσαι. 14. κυρίας — κακὰ] κυρίως — καλὰ Wakefieldus in Lucret. II, 19. Qui tum immemor fuit usus illius celeberrimi in οὕτως perspicuitatis causa vel graviter addendo, quem cum praeter ceteros Schaeferus in Melett. p. 81. sq. et Appendice Bastianae Ep. p. 7. sqq. illustravit, tum Porsonus in Gaisfordi Addendis non indignum habuit tali animadversione: „οὕτω hoc modo addunt Graeci. Maximus Tyrius XIV. (XXVI.) p. 151. περὶ λίμνην Ἄορνον οὕτω καλουμένην. Schol. Aristoph. Ach. 883. ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου. Aelian. N. A. V, 43. γίνεσθαι τὸ ζῷον τὸ μονήμερον οὕτω καλούμενον." 15. ἐν αἷς] ἐν αἷς ἄρα A. ἐν αἷς ἦν ὅτι τόδε V. Ac malim abesse καὶ posterius. 16. φέρεται τύχῃ] τύχῃ φέρεται V. om. τινί. 17. θεῶν] θῦ A. B. E. Recepi θεοῦ. Supra κρίσει καὶ βουλήσει *V.

mensas saxeas confici, et tanquam donaria in sepulcro collocari iussit catillo isto et gulae mancipium. atqui haec mandavit, cum non abundaret opibus: homo intemperantissime voluptatibus perfruens, quasi illae quoque una cum ipso moriturae essent. Epicurei Senatusconsulto Roma sunt exacti; et Messenii in Arcadia eos, qui in eodem quasi praesepi pasti essent, expulerunt, quos et pestes adolescentum esse dicerent, et philosophiae labem aspergere propter mollitiem et impietatem. eosque ante solis occasum ex agri Messenii finibus excedere iusserunt, iisque pulsis sacerdotes lustrare fana, et a Timuchis (sic enim Messenii magistratus suos vocant) totam urbem purgari, tanquam sordibus quibusdam et purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii quosdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemque populari sermone talem scripserunt: Epicurei sapientiae effeminatae et degeneris ac turpis inventores diisque invisi per praeconis vocem Lycto excedere iubentor; si quis tamen eorum contempta lege in posterum redire ausus fuerit, prope praetorium per viginti dies nervo vincitor, nudusque lacte et melle perfunditor, ut apes et muscas pascat, et intra dictum tempus ab illis consumatur. si tamen post tempus illud adhuc superstes fuerit, muliebri veste indutus de rupe praecipitator. Ἐπίκουρος. Nomen proprium. *Continebat autem liber ille opiniones Epicuri, quas illi ratas vocant, mala philosophiae Epicureae specimina: in quibus etiam hoc inerat, hanc rerum universitatem casu quodam et temere ferri, non voluntate et iudicio deorum: ce-*

816 δὲ τὰς θρυλουμένας ἀτόμους πληττομένας ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένας, ἐκ τούτων γίνεσθαι ἀέρα, γῆν καὶ θάλατταν. εἶτα διαλύεσθαι τὰς ἀνακράσεις καὶ συνόδους, καὶ παντελῶς ἀφανίζεσθαι εἰς ἀτόμους, φέρεσθαι δὲ εἰκῆ τὰ πάντα καὶ ὡς ἔτυχεν, οὐ μὴν ἐκ τῆς τοῦ ποιητοῦ σοφίας. εἶτα, ὅτι ἐκ προνοίας φύρεται πάντα, οὔτε κυβερνήτην οὔτε ἰθυντὴν οὔτε ποιμένα ἔχοντα. εἶτα ὁ ** πομπῆ τοῦ θεοῦ ἤκων οὐκ ἠνέσχετο παραληρεῖν αὐτόν, ἀλλὰ τὴν τῶν λόγων παραπλῆγα λύτταν κατεσίγασεν. ** εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρῳ καὶ ταῖς ἐκείνου δόξαις κλάειν λέγων.

Ἐπίκουρος. βοηθός. Καὶ Ἐπικουρῶ, δοτικῇ.

Ἐπικωμάσαι. ὀρχεῖσθαι· ἢ λαλῆσαι αἰσχρά. Πολλαὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπίκωμος. ὑβριστής, συγχαίρων. Ταῦτα δὲ ἀχρεῖα τυγχάνειν ἔδοξεν, ὡς περιττὸς ἐπίκωμος. ὁ Προκόπιός φησι περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐπικωπητήρ. ὁ τροπωτὴρ ἱμάς.

Ἐπίκωπος. ξιφήρης. κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. ἢ ἀντὶ τοῦ διὰ νεὼς καὶ ναυτικὸς ὤν. Καὶ Ὅμηρος·

Οὐ γάρ μοι νῆες εἰσὶν ἐπήρετμοι,

Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας ἐποιήσαντο Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι, μὴ ἔχειν μήτε κτᾶσθαι Καρχηδονίους πλοῖον ἐπίκωπον, πλὴν δέκα τριήρων καὶ τῶν ἁλιευτικῶν καὶ περιχώρων, ὧν οὐδὲν ἦν δεκασκάλμου μεῖζον.

Ἐπικῶς. ἀντὶ τοῦ λογίως.

Ἐπικρᾶναι. τῇ κεφαλῇ κατανεῦσαι.

Ἐπικράτεια.

---

1. ταύτας δὴ τὰς θρυλλουμένας ἀτόμους πληττομένας ὑπ' ἀλλ.] Oratio est ἀνακόλουθος. Nihil enim sequitur, ad quod accusativus πληττομένας et ἀφισταμένας referri possit. Quare locum hunc sic potius scribendum puto: τούτων δὲ τῶν θρυλλουμένων ἀτόμων πληττομένων ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένων, ἐξ αὐτῶν γίνεσθαι etc. Vel sic, ταύτας δὲ τὰς θρυλλουμένας ἀτόμους πλήττεσθαι ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφίστασθαι· καὶ ἐκ τούτων etc. Ceterum tota haec Ecloga vere est, quod aiunt, calx absque arena, nec membra eius inter se cohaerent: adeo ut appareat articulum hunc exiguo cum iudicio a Suida consarcinatum esse. *Küst.* Huius generis haud paucae apud Suidam extant stribligines: velut in v. *Κνάπτω*. Apparet tamen quaedam aut intercidisse aut per festinationem Suidae neglecta fuisse, quae inter hanc et superiorem sententiam placitum de atomorum natura carperent. Saltem δὲ reposui cum *V. Contra θρυλλουμένας om. V. 2. γίνεσθαι] γενέσθαι B. E. 3. διαλύεσθαι] Hanc lectionem ex Paris. A. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] male legitur διαλαβέσθαι. *Küst.* 4. καὶ παντελῶς] καὶ om. B. 5. ὡς ἔτυχεν — εἶτα om. V. ὡς om. A. 6. ὅτι ἐκ προνοίας φύρεται π.] Sensus huius loci satis ostendit legendum esse, ὅτι ἄνευ προνοίας φέρεται π. *Küst.* ἄνευ προνοίας occuparat Portus. ὅτι οὐκ ἐκ προνοίας Wakefieldus, mirifice, siquidem οὐκ ἐκ προνοίας nihil differt a φύρεται. Videtur οὐδεμιᾶς post προνοίας excidisse. 8. εἶτα ὁ usque ad fin. om. V. Lacuna post ὁ in Med. Nimirum cum Epicuri reprehensione male coaluerat historiola quaedam ex Aeliano decerpta, quem perspicue praestat auctorem v. *Παραπλήκτω*. Is hominem depinxit perversis Epicuri placitis corruptum, deinde providentia divina ad sanas rationes revocatum. Nec dubium, quin causa lacunae fuerit duplex ὅτι: si quidem refingendum εἶτα ὅτι. Subsequebatur haud brevis digressio, cuius initium et novissimam fere partem asteriscis significavi, quamque conclusit epilogus εἶτα ἀνέθορεν — λέγων, olim ille paulo copiosior, cui saltem θύσας, Ἐπικούρῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου restituere liceat ex v. *Κλάειν*. πομπῇ τοῦ θεοῦ] Vid. Ἀναλώθησαν. *Toup.* Haec refutat Gassend. IV. c. 8. de Vita Epicuri. *Reines.* 9. ἥκων] ἧκειν B. E. Med. 10. εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρῳ καὶ ταῖς ἐκείνου δ.] Simile quid legitur infra v. *Κλάειν*. *Küst.* Haec fortasse sunt de Metrodoro Stratoniceo, qui ab Epicuri secta ad Carneadem defecit, Laert. [X, 4 — 6.] p. 505. ed. Basil., vel de Timocrate Metrodori, Epicuri familiaris, fratre, qui libros scripsit Εὐφραντούς, in quibus Epicuri res describit. *Reines.* 13. Ἐπίκουρος] Deest gl. E. Med. De quo dictum in v. Ἐπικούρειος Ἕρμων. 15. Ἐπικωμάσαι. ὀρχ.] Vide supra v. Ἐπεκώμαζεν. *Küst.* Hanc et tres seqq. gl. Gaisfordus huc transposuit cum A. cum olim legerentur ante v. Ἐπίκουρος Νεοκλέους. Ceterum habet V. in marg. post v. Ἐπικούρειος: Ἐπίκουρος Νεοκλέους Ἀθηναῖος. Ἐπίκουρος οὗτος τὸ θεῖον ἐτίθετο παρ' οὐδέν. Ἐπίκουρος ὄνομα κύριον. εἶχε δὲ ἄρα τὸ βιβλίον τὰς (τῆς Gaisf.) Ἐπικούρου δόξας. Qui reliqua cum edd. facit.

3. ὁ Προκόπιός φησι περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασ.] Maltretus Procopii editor de hoc loco ait: *Nihil tale de Theodosio scripsit uspiam Procopius noster. Ego vero mendum huc irrepsisse arbitror, et Procopium ab illis substitutum in locum Prisci. Küst.* Quaerendum etiam de sententia et emendatione verborum ἀχρεῖα τυγχάνειν. Ceterum de novissimis verbis dictum in v. Ἐπίλληπτος. 4. Sic Zon. et Etym. M. ἱμάς om. Hesychius. 5. Ἐπίκωπος. ἐπήρετμοι] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 230. 7. Ὅμηρος] Ex quattuor locis Od. δ'. 559. ε. 16. 141. ο. 145. tertium spectavit, Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι. 9. Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας] Fragmentum hoc Polybio tribuendum videtur. *Küst.* 14. Ἐπιεικῶς] Ἐπικῶς A. E. Zon. p. 855. Cum iisdem codd. Gaisfordus delevit, Ἐπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ποιητικῶς. Haec aliter fuisse collocanda demonstrat v. *Οὐκ ἐπιεικῶς*. 15. ἐπινεῦσαι Hesychius. 16. Ἐπικράτεια] Ἐπικράτησις adiicit E. Cf. Herod. Epimer. p. 222.

---

*lebratasque illas atomos inter se concurrere, deinde a se invicem discedere; atque ex iis fieri aerem, terram, mare. postea vero corpora mixta et ex concursu atomorum conflata rursus dissolvi et in atomos penitus evanescere. omnia item temere et fortuito ferri, non autem consilio creatoris. porro, sine providentia cuncta ferri, neque gubernatorem, nec rectorem, nec moderatorem habentia. ** deinde missus divinitus eius deliria non tulit, sed verborum insanam rabiem compressit. ** tandem ab Epicuro resiliit, eiusque opiniones valere iussit.* Ἐπίκουρος. Auxiliator. Et Ἐπικουρῶ, dativo aptum. Ἐπικωμάσαι. Saltare. vel obscena loqui. *Ecclesias multae invaserunt turbae.* Ἐπίκωμος. Comessator et quasi petulans, qui conviviis gaudet. Procopius de Theodosio Imperatore: *Ad haec autem inutilis esse videbatur, ut eximius comessator.* Ἐπικωπητήρ. Vinculum alligando remo. Ἐπίκωπος. Ensem gestans. κώπη enim significat capulum gladii. vel nauticus et remis instructus. Homerus: *Haud enim mihi sunt naves remis instructae. — Publio Consule Romani et Carthaginienses foedus inter se fecerunt, quo cautum erat, ne Carthaginienses ullam navem remis aptam haberent aut compararent, praeterquam decem triremibus et scaphis piscatoriis et consuetis illius regionis naviculis, quarum nulla plures quam decem scalmos haberet.* Ἐπικῶς Oratione ligata. Ἐπικρᾶναι. Capite annuere. Ἐπικρα-

Ἐπικράτης. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἔμπορος καὶ Ἀντιλαΐς.

Ἐπικράτης.

Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα πώγων' ἔχεις.

οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δὲ Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν·

Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

καὶ ἐκωμῳδεῖτο εἰς δασύτητα. ἦν δὲ ῥήτωρ δημαγωγός.

Ἐπικράτης, Ἀθηναίων δημαγωγός, Ἔφορος ἐπικαλούμενος· οὗ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβείας μνημονεύει. ἕτερος δέ ἐστιν, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Διοικήσεως· ὃν φασὶ κεκτῆσθαι ταλάντων χ' οὐσίαν. ἄλλος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής· οὗ ἐπώνυμον Κυρηβίων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπικρεμαμένου. ἐπικειμένου. Οἱ δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα οἰστὰ ἐλογίζοντο.

Ἐπικρεμάσας. ἐπενεγκών. Οἷς δ' ἅμα ἀναταθεὶς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας.

Ἐπίκρια. τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.

Ἐπικρίνει. δοκιμάζει.

Ἐπικριτής. σύμβουλος, δοκιμαστής. Χρώμενος || ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσανάσσῃ διὰ 817
τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν.

Ἐπικτήτης.

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος Ἐπαφροδίτου, τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος

---

1. Ἐπικράτης. κωμικός] Epicrates ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος, Poll. IV. c. 19. et 24. Ambraciota, cuius fabulae sunt Ἀμαζόνες, Ἄνυσπρατος, Ἔμπορος, Ἀντιλαΐς. Athen. X. p. 422. XIII. p. 570. XIV. p. 655. et VI. p. 262. Aeliau. H. A. XII, 10. Χορὸς et Παρακαταθήκη tribuerem Epicrati, quam Hippocrati tribuit Poll. IX. c. 6. *Reines.* *Eudocia* p. 166. 2. Ἔμπορος καὶ Ἀντιλαΐς] Harum duarum fabularum meminit Athenaeus: qui praeterea eiusdem Ἄνυσπρατον et Ἀμαζόνας laudat. *Küst.* Plura Meinekius Fragm. Com. Vol. I. p. 414. 4. Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλ.] Aristoph. Eccles. 71. Κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα. Adde ἀπὸ κοινοῦ, πώγων' ἔχω. Hunc locum Suidas repetere voluit, quamvis metrum et ordinem verborum neglexerit. *Küst.* καλλίονα] καλλίω E. Mox ἔχω servavit inferior glossa. 6. οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπεκ.] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Ordine paulum immutato transierunt in v. Πώγων. Σακεσφόρος] Portus *scutifer*. Male. Vertere enim debebat, *barbiger*, vel prolixam barbam gerens. σάκος enim apud Graecos interdum significat *barbam*: ut ostendit Maussacus in Harpocrationem v. Ἐπικράτης: ad quem lectorem remitto. *Küst.* 7. Πλάτων] In Πρέσβεσι ap. Athen. VI. p. 229. κατέλαβον Ἐπικράτης etc. De isto Epicrate σκευοφόρῳ s. λίκα quaedam habet Plutarch. in Pelop. p. 294. Vid. Eponymol. in Epicrat. *Reines.* 9. ἐκωμῳδεῖτο δὲ] ἐκωμῳδεῖτο *V. καὶ ἐκωμῳδεῖτο A. cum altera gl. καὶ δημαγωγός] καὶ om. A. B. V. E. Med. Id tamen probandum, item ut in gl. inferiore. 11. Ἐπικράτης, Ἀθην.] Cave putes Epicratem hunc diversum esse ab eo, cuius Suidas loco proxime praecedenti meminit. Differentia tantum est in verbis, quoniam priorem locum Suidas descripsit ex Scholiasta Aristophanis, ut ante monuimus; posteriorem vero ex Harpocratione. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 150. Ἔφορος] Scribe Σακεσφόρος: de qua voce diximus paulo ante. *Küst.* ὃ καὶ Ἔφορος plurimi libri Harp. et Pal. ap. Gaisf. cum Zon. p. 793. et Etym. M. Εὔφορος Eudoc. 12. Δημοσθένης] P. 430, 4. περὶ Παραπρεσβείας] περὶ om. A. B. V. Harpocr. Pal. et Parisinus, ubi plerique περὶ τῆς πρεσβείας. 13. ἕτερος δέ] δέ om. V. 14. περὶ διοικήσεως] περὶ om. B. E. παραδιοικήσεως V. ap. Gaisf. Cf. Kiessling. de Lyc. fragm. p. 83. sqq.

1. Κυρηβίων] Κηρυβίων V. Vide gl. Κυρηβίων. Demosth. locus p. 433, 21. 3. Ἐπικρεμαμένου] Exempla quaedam usus figurati attulit Wesselingius in Diodor. XVI, 50. 4. ἔτι κινδύνου] ἔτι om. V. Reliqua paulum deflexa sunt ab oratione Thucydidis VII, 75. quam fidelius servavit gl. Οἰστά. 6. ἀναταθεὶς] Sic recte Paris. A. [Zon. p. 839.] et ipse Suidas supra v. Ἀναταθείς, ubi hoc ipsum fragmentum legitur. At priores editt. [et B. E. *V.] mendose ἀνατιθεὶς. *Küst.* ἀναταθεὶς correxerat Portus. In his Polybii verbis ἅμα aut delendum cum gl. superiore aut ad posterius membrum debet id revocari. 8. Ἐπίκρια] Meliorem explicationem petas a Schol. Od. γ'. 353. ε'. 254. 318. 10. Χρώμενος ἐπικριτῇ] Haec sunt verba Polybii lib. XIV. (c. 3. extr.) p. 947. ubi recte legitur: Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων καὶ συμβούλῳ τῷ Μασανάσσῃ διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν. Hinc Suidas corrigendus est. Τουρ. Μασσάνῃ Edd. De correctione nemo dubitet qui annotatt. in vv. Ἀναβολεύς et Ἀνάστασις inspexerit. 13. Om. vulg. silente Gron. Nam *V. geminat tantum Ἐπίκτητος. 14. Ἐπίκτητος] Ἐπίκτητος δοῦλος Ἐπαφροδίτου σωματοφύλακος Νέρωνος Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος ἄριστος. Sic V. omissis reliquis. In plerisque discrepat etiam *Eudocia* p. 172. 15. δοῦλος δὲ] δὲ omisi cum A. E. V. Ἐπαφροδίτου] Huius Epaphroditi mentio fit apud Stephanum Byzantium v. Βιθύνιον. *Küst.* De quo vide glossam suo loco positam. 16. πηρωθεὶς] Vid. Gell. N. A. II, 18. et Anthol. III, 33. *Reines.* Adde Lipsii Manud. ad Stoic. Phil. I, 19.

τεια. Ἐπικράτης. Epicrates, comicus. ex eius fabulis sunt *Mercator et Antilais.* Ἐπικράτης. *Epicrate non paulo pulchriorem barbam habeo.* hic enim magnam barbam habebat: itaque Barbiger appellabatur. et Plato Comicus: *Rex mystacis, Epicrates barbiger.* ab comicis enim ut hirsutus perstringebatur. erat orator et demagogus. Ἐπικράτης. Epicrates, Atheniensium orator, Sacesphorus cognominatus: cuius etiam mentionem facit Demosthenes in oratione de Falsa Legatione. alius vero est, cuius meminit Lycurgus in oratione de Administratione aerarii; quem sexcenta talenta in bonis habuisse aiunt. alius item est Epicrates, Aeschinis oratoris affinis, qui Cyrebio cognominabatur, ut testatur Demosthenes in oratione contra Aeschinem. Ἐπικρεμαμένου. Imminentis. *Illi vero propter magnitudinem periculi adhuc impendentis omnia tolerabilia esse putabant.* Ἐπικρεμάσας. Qui intulit. *Aliis vero minas intentans et simul sui terrorem incutiens.* Ἐπίκρια. Tabulata navis. Ἐπικρίνει. Diiudicat. Ἐπικριτής. Consultor, iudex. *Per omnia quae dicerentur Masinissae, utpote locorum periti, iudicio usus.* Ἐπίκτητος. Epictetus, ex Hierapoli Phrygiae urbe, philosophus, servus Epaphroditi, unius de satellitibus Imperatoris Neronis. e destillatione vero crure claudus in novae Epiri urbe

ὑπὸ ῥεύματος ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἔγραψε πολλά.

Ὅτι Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης, ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τῶν ψυχῶν τὰς μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας· ἀποστρέφεσθαι δὲ καὶ ἀποδιδράσκειν τὰ χείρω τῆς ζωῆς εἴδη κατὰ δύναμιν, ἀσπάζεσθαι δὲ τὰ ἀμείνω καὶ μεταδιώκειν, καθόσον οἷόν τε παντὶ σθένει. τοιγαροῦν καὶ ἐν συγγράμμασι καταλέλοιπε τοιούτοις τισὶ τὰς ἑαυτοῦ νουθετήσεις, οἷοις Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ ὁ ἀνὴρ γεγονέναι ἄντικρυς, ὡς ἕνα πρὸς ἕνα ἀντιβαλεῖν, ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος· ἄνευ μέντοι τῶν Στωικῶν δοξασμάτων. ὁ γὰρ Θεοσέβιος οὐδενὸς τοσοῦτον ὅσον τὴν Πλάτωνος ἀλήθειαν ἠσπάζετο καὶ ἐθαύμαζε. καὶ δή τι καὶ συνεγράψατο μικρὸν βιβλίδιον περὶ τῶν ἐν Πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κεκομψευμένων, τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἥκουσαν Θεοσοφίαν ἐξαίρων λόγῳ. ταύτην γὰρ διαφερόντως ἐτίμα καὶ ἔσεβεν. ἀεὶ γὰρ ἐν τοῖς ἠθικωτέροις φιλοσοφήμασι διατρίβων ἐφαίνετο. καὶ γὰρ εὖ ἐπεφύκει πρὸς εὐζωίαν μᾶλλον ἢ ἐπιστήμην, οὐδὲ ταύτην ἡσυχά-

1. *Νικοπόλει*] *Νεικοπόλει* A. Vide vel Arriani Epict. II, 6, 20. 2. *καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντ.*] Quod Suidas hic de aetate Epicteti ait, confirmatur auctoritate Themistii, quippe qui in oratione Consulari ad Iovianum Imperatorem p. 63. testatur, Antoninos duos, i. e. Pium et Marcum, Epictetum in honore habuisse. Verba eius haec sunt: *Οὕτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τοὺς προγόνους ταύτης τῆς τύχης προῆγον, τὸν Ἄρειον ἐκεῖνον ὁ Σεβαστός, ὁ Τιβέριος τὸν Θρασύλλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Δίωνα τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν, τὸν Ἐπίκτητον τῷ δύο Ἀντωνίνῳ.* Sed si rem bene putemus, non videtur Epictetus ad Marci principatum pertinere potuisse, quoniam inter imperium Neronis (sub quo Epictetum iam floruisse certum est) et regnum Marci anni plus centum intercesserunt: quam aetatem paucissimi mortalium attingunt. Praeterea Gellius, Herodi Attico qui sub Marco et ante floruit aequalis, de Epicteto tanquam qui suo tempore iam decesserat ita verba facit lib. II. c. 18. *De Epicteto autem, philosopho nobili, quod is quoque servus fuit, recentior est memoria, quam ut scribi quasi oblitteratum debuerit.* Adhaec ipse Marcus Imperator initio libri sui philosophos et viros doctos recensens, quorum consuetudine et familiaritate usus fuerat, nullam Epicteti mentionem facit: quin potius eum ante aetatem suam e vivis iam excessisse clare his verbis ostendit VII, 19. *Πόσους ἤδη ὁ αἰὼν Χρυσίππους, πόσους Σωκράτεις, πόσους Ἐπικτήτους καταπέπωκεν;* Haec sane argumenta satis evincere videntur, Epictetum ad Marci tempora vitam non produxisse, nec ab Imperatore illo in honore, ut Themistius vult, haberi potuisse. Sententiam nostram confirmat Gatakerus in Marc. Anton. VIII, 31. cuius verba hic adducam: „Ceterum quod Themistius ait, Antoninos duos, Pium sc. nostrumque, Epictetum pari modo evexisse, quo Arium Augustus, Thrasylum Tiberius, Dionem Traianus, unde constare aut qui esse possit, nullus assequor: etiamsi Suidas etiam ad Marci principatum pertigisse scribat: cum a Neronis imperio (sub quo Epictetum non vixisse tantum, sed et in existimatione magna extitisse, ex ipsius disceptationibus ab Arriano editis clarissime liquet) ad Marci regnum anni fere centum intercedant. Accedit, quod nec apud Marcum ipsum nec apud eorum quemquam, qui Marci res gestas scripto consignarunt, Epicteti ulla mentio comparet inter eos, quos is in honore habuerit, philosophos: cum sedulo tamen hos recenseant. Denique cur Iunio Rustico tantam gratiam agnoscat, quod Epicteti commentariorum copiam sibi fecerit, qui ab Epicteto ipso, quem familiariter habebat, nullo negotio eos comparare sibi poterat?" Haec Gatakerus recte. *Küst.* Vid. Menag. in Laert. p. 1. Plura apud Fabric. B. G. IV. 7. (9.) *Gaisf.* Küsterus tacite, quod illi antiquum fuit (notavitque Gaisfordus in Addendis v. *Πρὸς κέντρα λακτίζεις*), profecit ab copiis iam Reinesio laudatis Salmasii in Simpl. p. 2 — 4. *διατείνας*] *ἐκτείνας* E. 4. *Ὅτι Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε*] Totum hunc de Theosebio locum ex Damascio depromptum esse clare patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1038. (339. a.) inter alia et haec leguntur: *Ἔλεγε μὲν ὁ Θεοσέβιος τὰ πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης.* Eadem certe verba et in hac ipsa apud Suidam Ecloga leguntur: unde dubitari non debet quin et reliqua omnia eiusdem sint Damascii; quoniam totum hunc de Theosebio locum ex uno eodemque auctore descriptum esse et ex sensus ἀκολουθίᾳ et paritate stili manifestum est. *Küst.* Indicaverat Reinesius. 5. *σχολῶν*] *σχολίων* E. 7. *δυσωπεῖν*] *ἐνωπεῖν* B. *ἐνσκοπεῖν* E. Horum partem recepit gl. Ἀτεγκτος. 10. *ἀσπάζεσθαι — παντὶ σθένει*] Hic Gaisf. collocavit cum A. quae vulgo post *κατὰ δύναμιν* legebantur; item A. dedit *ἦν* pro *παντὶ σθένει*. Sed desideratur iusta verborum structura, quae infinitivos e praegressis aptos faciat: siquidem de praeceptis philosophi, non de vita laudabiliter instituta agitur. Nam Portus, cum hanc partem ad Theosebii mores traducit, qui solitus fuerit in rebus appetendis fugiendisve leges honestatis sectari, ipso tenore sententiae refutatur. Itaque videtur iniquitas an negligentia Suidae quaedam detraxisse, quibus ad intelligentiam sermonis aegre caremus. 11. *ἐν συγγράμματι*] Scribe *ἐν συγγράμμασι*, totamque hanc periodum sic verte: *Quare etiam praecepta vitae talibus fere libellis complexus est, et posteritati reliquit, qualibus et ante Epictetus.* *Küst.* Inepte Portus erat interpretatus.

1. *οἷς ὅ*] *οἵοις* A. 2. *ἀνὴρ*] *ὁ ἀνὴρ* A. E. 7. *κεκομψευμένων*] Verte, *venuste fictis.* *Reines.* At qui vel Procli commentarium leviter attigerit, Theosebium intelliget cum in aliis philosophiae capitibus, quibus libri de Republica abundant, tum in typis theologicis, telesticis et cum recondita disciplina coniunctis operam locasse. 9. *λόγῳ*] *λόγου* A. B. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite probavit emendationem Porti.

Nicopoli habitavit, et vitam usque ad M. Antoninum produxit. scripsit multa. — Theosebius philosophus multa ex Epicteti scholis derivata dixit; alia vero ipse excogitavit Musae mores formantis documenta, ad persuadendum apta et ad animos non prorsus inexorabiles et indomitos flectendum idonea, ita ut amplecti meliora et sectari, quantum fieri posset, aversari autem et fugere pro viribus deteriora vitae genera docerentur. quamobrem etiam suas admonitiones in libris similibus, quales olim Epictetus, reliquit. etsi licet unum cum altero conferre, hic nostri temporis Epictetus mihi fuisse videtur; exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theosebius enim nullius scriptoris opiniones tam amplectebatur et admirabatur, quam Platonis veritatem. itaque libellum etiam conscripsit de rebus in Politia opere divino subtiliter dictis, sapientiam a diis emanantem verbis extollens, quam vehementer honorabat et colebat. nam morali philosophiae semper deditus erat: ut qui a natura factus esset ad honestam vitam

ζουσαν, οὐδὲ ἐν μόναις ταῖς φαντασίαις γυμναζομένην, ἀλλὰ ζῶσαν ἱκανῶς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων. εἰ μὴ γὰρ καὶ τὸν δημόσιον ἐπολιτεύσατο τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ὃν καὶ Σωκράτης ἐκεῖνος καὶ ὁ Ἐπίκτητος, καὶ πᾶς εὖ φρονῶν μεταχειρίζεται, τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ πολιτείαν διακοσμῶν· τοῦτο μὲν πρῶτον, ἔπειτα καὶ πρὸς ἄλλους ἐν μέρει καθέκαστον ἰδίᾳ συνισταμένην πρὸς τὸ βέλτιστον.

818 Ἐπικυδέστερος. ἐπικρατέστερος, νικητικός, ἐνδοξότερος. κῦδος γὰρ ἡ δόξα. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλῖναι στιβάδα.

Ἐπικύδης. ὅτι Ἐπικύδης καὶ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ μὲν ἀλλήλων, στρατηγὼ δὲ Συρακουσίων, οἳ Ῥωμαίοις ἐκ πολλοῦ δυσχεραίνοντες, ἐπεὶ τὰς Συρακούσας οὐκ ἴσχυον ἐκπολεμῶσαι, κατέφυγον ἐς Λεοντίνους, διαφερομένους τοῖς Συρακουσίοις, καὶ κατηγόρουν τῆς πατρίδος, ὅτι τὰς σπονδὰς Ἱέρωνος ἐφ' ὅλῃ Σικελίᾳ πεποιημένου, μόνοι Συρακούσιοι σφίσιν αὐτοῖς ἀνακοινώσειαν. οἱ δὲ ἠρεθίζοντο. καὶ Συρακούσιοι μὲν ἐπεκήρυσσον, εἴ τις Ἱπποκράτους ἢ Ἐπικύδου κομίσειε τὴν κεφαλήν, ἰσόσταθμον αὐτῷ χρυσίον ἀντιδώσειν. Λεοντῖνοι δὲ αὐτῶν Ἱπποκράτην στρατηγὸν ᾑροῦντο.

Ἐπικυκλῆσαι. ἐπεισαγαγεῖν.

Ἐπικύλλωμα. τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτισιν περισσευόμενον. κόλλιξ γὰρ ὁ ἄρτος. ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν.

Ἐπικυφότερος.

Ἐπιλάθῃ καὶ Ἐπιλάθωμαι. αὐθυπότακτα.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. μέμφεσθαι. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικον ἢ ἀπηχές τι προενεγκαμένων.

Ἐπίλαμπος. καταφανής, παρ' Ἡροδότῳ.

Ἐπιλανθάνεσθαι. ἀποβαλεῖν ἐπιστήμην.

Ἐπιλαχόντα. τυχόντα.

Ἐπιλαχών. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. τοιοῦτον δέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι. ἔπειτα

5. πᾶς] τὰς A. 7. ἀλλήλους] ἄλλους A. Novissima nemo non videt per festinationem esse mutilata: nam et desideratur verbum, quod scriptor elegantiae studiosus ad τοῦτο μὲν et ἔπειτα debuit referre, et συνισταμένην vereor ut ad πολιτείαν pertrahi potuerit; excidit etiam τήν post καὶ et nisi fallor etiam καὶ ante καθέκαστον. 9. Ἐπικυδέστερος] Vide quae de significatione huius vocis observat Casaubonus in Commentario ad Polybium p. 160. Küst. νικητικός etiam Zon. p. 793. Omisit Hesychius. 10. Τοὺς Ῥωμ.] Ex Menandro Hoeschelii p. 129. Toup. Ed. Nieb. p. 384. 13. ὅτι Ἐπικύδης καὶ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ ἀλλ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Appianum in Excerptis ab Valesio editis p. 558. unde eum Suidas descripsit. Küst. Ed. Schweigh. T. I. p. 96. sq. 14. ἀδελφὼ] ἀδελφὸ μὲν A. Exc. Συρακουσίων] Συρακούσιοι B. E. Hinc fluxit οἳ cum Exc. illud abiiciendum. Συρακούση V. in quo reliqua non comparent. 19. πεποιημένου, μόνοι] πεποιημένον B. E. Deinde μόνοι om. Med. 20. ἀνακοινώσειαν] ἀνακοινώσοιντο E. Lege cum Exc. ἀνακαινίσειαν.

2. Ἐπικύδου] Ἐπικύδους E. 3. αὐτῷ] αὐτῇ E. Illud post ἀντιδώσειν repetit B. ubi αὐ E. ἀντιδώσειν] ἀποδώσειν E pr. αὐτῶν om. E. αὐτὸν Exc. MS. αὖ Valesius. 5. Ἐπικυκλῆσαι] Leg. Ἐπεισκυκλῆσαι. Vide nos in Longin. et sic Markland. in Max. Tyr. p. 695. Toup. Vide v. Ἐπεισκύκλησις. Nec tamen mutat Zon. p. 839. 6. Ἐπικύλλωμα] Ἐπικύκλωμα E. *V. Ἐπικόλλωμα Zonaras. διάπλασιν] Hoc διάτρησιν A. V. Phavorin. Zonaras. διάτρισιν B. E. διάρτησιν Etym. cui διάρτισιν Küsterus in Hesych. v. Ἐπεκόκλυσεν reddidit post Sylburgium. διάρτυσιν Etymol. Gud. 7. κόλλυξ] κόλλιξ A. V. Phavorin. Zonaras. Verum huic notationi consentaneum fuisse ut procuderetur ἐπικολλίκωμα monuit H. Stephanus in Indice Thesauri. Sed haec nihil ad Suidae consilium: siquidem novissima pars cum ipsis scribendi vitiis transiit ex gl. Κόλλιξ. 8. κολούριον] κολλούριον B. V. Med. Phavorin. Zonaras. Id ad fidem gl. superioris reposui. 9. Ἐπικυφότερος] Interpretationem πλεῖον κυρτός omiserunt A. B. V. E. Ἐπικυφώτερος. πλέον κ. Med. 10. Gl. om. Küst. Cum *V. expunxi γενικῇ, item ut infra post Ἐπιλαμβάνεσθαι, cum Zon. quidem. αὐθυπότακτα om. Med. 11. Ἐπιλαμβάνεσθαι] De verbi significatione diligenter tradidit Hemsterh. Append. in Lucian. p. 55. sq. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβ.] Fragmentum hoc apud Marcum Antoninum me legisse memini. Vide etiam supra v. Ἀπηχές. Küst. Est Marci I, 10. 12. τῶν βάρβαρον] τὸν βάρβαρον A. Med. Deinde rectius gl. superior ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχές. 14. Ἐπίλαμπος] Corrige Ἐπίλαμπτος. Vid. Küster. in Hesych. v. Ἐπίληπτος. Toup. Zon. p. 793. Ἐπίλαμπτος dedit Wesseling. in gl. Herodot. III, 69. 17. Ἐπιλαχών. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem et Etymologum. Küst. Aesch. p. 62, 31. Ceterum quos Platonis versus in Hyperbolo significat Harpocratio subsortitionem explanantes, eos servavit Schol. Aristoph. Thesm. 808.

potius quam ad scientiam sectandam; eamque non otiosam, neque in solis imaginationibus positam, sed prorsus in actionibus ipsis occupatam. quamvis enim rempublicam non attigerit, sed privatum vitae genus coluerit, cui et Socrates ille et Epictetus et quilibet cordatus studet, suam et in se ipso sitam politiam exornans: hoc igitur privatum genus ut exercuerit primum, deinde tamen illud tenuit, quod in mutua consuetudine et officiis erga singulos exercendis versatur et ad optimum vitae finem perducit. Ἐπικυδέστερος. Potentior, honoratior, illustrior. κῦδος enim id est quod gloria. *Turcus Romanis tantum tribuit honorem, ut in honoratiore toro eos collocaret.* Ἐπικύδης. Epicydes atque Hippocrates fratres, Syracusanorum praetores, iamdudum infensi Romanis, cum Syracusanos ad bellum concitare minime potuissent, ad Leontinos, qui a Syracusanis dissidebant, confugerunt, ac populares suos criminari coeperunt, quod cum Hiero universam Siciliam in foedere cum Romanis pacto comprehendisset, ipsi sibi solis foedus renovassent: quibus verbis magnopere concitati sunt Leontini. at Syracusani publice per praeconem edixerunt, si quis Hippocratis aut Epicydis caput afferret, se pari auri pondere id redempturos esse. Hippocrates autem ab Leontinis creatus est. Ἐπικυκλῆσαι. Introducere. Ἐπικύλλωμα. Id quod post panis formationem reliquum est, κόλλιξ enim panis est. hinc etiam κολλούριον, quasi quod sit mutilum. Ἐπικυφότερος. Ἐπιλαμβάνεσθαι. Corripere. *Nulla cum irrisione eos reprehendere, qui vel barbare minusve emendate loquantur, vel absonum quid proferant.* Ἐπίλαμπος. Illustris, apud Herodotum. Ἐπιλανθάνεσθαι. Oblivisci. Ἐπιλαχόντα. Adeptum. Ἐπιλαχών. Aeschines in oratione contra Ctesiphontem: *Neque sortitione, neque subsortitione, sed ambitu et corruptione.* haec autem ut intelligantur, sciendum eos qui in Senatum ascisci vel magistratum consequi cupiebant,

ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵνα ἐὰν ὁ προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ἢ ἄρχων ὁ ἐπιλαχών.

Ἐπιλέγει. πρὸς τοῖς προειρημένοις φησίν.

Ἐπίλεκτος. προπαροξυτόνως. ἐκλεκτὸς δὲ ὀξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται.

Ἐπιλεξάμενος. ἀναμετρήσας, ἀναλογισάμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὸν ἀριθμὸν τῶν βοῶν ἐπιλεξάμενος. Καὶ Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἐπιλεξάμενος, ὡς ἦν δι' αὐτοῦ κατέλθωσιν οἱ φυγάδες ἐς τὴν πόλιν, ἄρξει τῆς Νάξου. ἀντὶ τοῦ ἀναλογισάμενος. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγνούς. Ὁ δὲ εὑρίσκει τὰ γεγραμ-
819 μένα, καὶ ἐπιλεξάμενος ἐλέγχει τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο.

Ἐπιλείψει με (καταλείψει με) διηγούμενον ἡ ἡμέρα.

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾖδετο·

Αἰαῖ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν οἷων πατέρων ἔσαν.

Ἐπίληθον. τὸ λανθαστικόν.

Ἐπὶ Ληναίῳ. περίβολός τις μέγας, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον τοὺς σκηνικούς.

---

1. *ἑκάστῳ*] *ἑκάστου* A. B. E. *V. Med. Correxit Küst. 2. *προλαχὼν*] Sic recte Paris. A. itemque Etymologus et Harpocratio. At priores editt. [cum B. V.] male *προλαβών*. *Küst.* *ὁ πρῶτος λαχὼν* nunc editum in Harp. Cf. Lex. Rhet. p. 256. 4. *Ἐπιλέγει*] Xenoph. Anab. p. 98. ascripsit Toupius. *εἰρημένοις*] *προειρημένοις* scripsi cum A. et Zon. p. 839. 5. *Ἐπίλεκτος*] Eadem recurrunt sub v. *Ἐκλεκτός*: omninoque glossam ignorat *V. *ἐκλεκτός*] *ἐκλέκτως* B. E. Mox post *ὀξυτόνως* E. inserit *Ἐκλεκτῶς*. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 343. affert Gaisf. 8. *ἀναμετρήσας*] *ἐπιμετρήσας* E pr. Attigit Hemst. Append. in Lucian. p. 31. 9. *Ὁ δὲ Ἡρακλῆς*] Ex Dionysii Antt. Rom. I. c. 39. *Gaisf.* 10. *Ἡρόδοτος*] Lib. V. c. 30. 11. *δι' αὐτοῦ*] *δι' ἑωυτοῦ* Herod. 13. *ἀναγνούς*] Vid. Larcher. in Herodot. III, 43. *Gaisf.* Et Hemst. in Lucian. p. 301.

1. *Ἐπιλείψει*] Epist. ad Hebraeos XI, 32. ubi pro *ἡμέρα* legitur *ὁ χρόνος*. Sed et scrib. *ἡ ἡμέρα*. Athenaeus p. 20. et p. 506. *ἐπιλείποι ἄν με ἡ ἡμέρα*. Philippid. apud Athen. p. 640. Demosth. pro Corona p. 581. ed. Tayl. Philo II. p. 593. *ἡ ἡμέρα*. Dio. Hal. Antiq. p. 631. *ἐπιλείποι ἄν με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος*. *Toup.* MS. Qui profecerat ab Albertio. Firmat hanc gl. consensus librorum A. B. V. E. et, ubi *ἡ* deest, Med. Nam Küsterus, ut solet in explicationes ipsi glossarum ordini intertextas saevire, fecerat: *Ἐπιλείψει με. καταλείψει με. Ἐπιλείψει με διηγούμενον ἡμέρα*. Porro videtur ad hanc glossam retrahendum, quod infra recurrit, *Ἐπιλήψει με*. Ceterum formulam illam tritissimam post alios exquisita doctrina Boissonadus illustravit in Aristaenet. p. 548. sq. 3. *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρν.*] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Etymologum et Eustathium in Il. δ'. p. 461. Confer etiam Meursium in Pisistrato c. 16. *Küst.* *Λειψυδρίᾳ* B. E. *ὑπὲρ*] *ἐπὶ* E. *ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος*] Sic etiam Hesychius h. v. et v. *Λειψύδριον*, et ipse Suidas infra v. *Λυκόποδες*. At Etymologus Lipsydrium *ὑπὸ τὴν Πάρνηθον*, i. e. *sub Parnetho*, collocat: minus recte, ut puto. [V. Ruhnk. in Tim. p. 208.] Non enim loca humilia, sed edita et in montibus sita muniri solent ab iis, qui ab vi hostili tuti esse volunt. At quid facias Herodoto, qui lib. V. [c. 62.] Lipsydrium *ὑπὲρ Παιονίης*, i. e. *supra Paeoniam*, situm fuisse tradit? Equidem existimo locum illum Herodoti corruptum esse, et pro *Παιονίης* reponi debere *Πάρνηθος*: quoniam Lipsydrium utique situm fuit in Attica, cuius mons erat Parnes, teste Stephano Byzantio. At Paeonia erat regio Macedoniae, ab Attica procul remota; in qua vel ultra quam si Lipsydrium situm fuit, non video quomodo id a Pisistratidis, qui Atticae, non autem Macedoniae domini erant, expugnari potuerit. Corrigendus hic etiam obiter est Eustathius, apud quem loco laudato pro *ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος* male legitur *ὑπὲρ τῆς Σπάρτης*. *Küst.* Apud Herodotum *Παιονίης* qui defendunt, pagum Atticae significari sumpserunt. 5. *ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν*] Portus *προεστήκεσαν* male in *προστείχισαν* vel *πρότερον ἐτείχισαν* mutandum censebat. Locus hic enim recte se habet, et sensus eius est, *inter quos praecipui erant Alcmaeonidae*. *Küst.*. Is *ὧν* omissum A. B. V. E. Med. inseruit, ex Eustathio petitum; *οὗ* Etym. Tum *Ἀλκμαιονίδαι* V. 8. *Αἳ αἳ Λειψύδριον προδοσ.*] Scolium hoc, cuius metrum prorsus turbatum est, legitur etiam apud Athenaeum lib. XV. p. 695. *Küst.* Apud Ilgenium Scol. XXIV. *Λιψύδριον* Med, *προδωσέταιρον*] Suidae libri *προδοσέταιρον*. Correxerat Hermannus. 9. *μάχεσθαί τ'*] *μάχεσθαι δ'* Gaisf. cum A. B. E. *V. Med. 10. *καὶ*] *τε καὶ* A. E. *γε καὶ* B. V. 11. Quartum versum omisit Eustathius. *οἳ τότ'*] *ὁπότ'* Etym. et Suidae libri ante Gaisf., qui *οἵ. ἦσαν*] *ἔσαν* A. B. V. E. Vide Gaisf. in Hephaest. p. 357. 12. *Ἐπίληθον*] Vide v. *Νηπενθές*. *λανθαστικόν*] Sic habent 2 MSS. Pariss. At priores editt. [et V. E.] *λαθαστικόν*: quod minus placet. Eustathius et vetus Scholiasta Homeri Odyss. δ'. 221. eandem vocem exponunt *ἐπιληστικόν*. *Küst.* Nec *λανθαστικὸν* nec *λαθαστικὸν* alibi me reperire memini. *Gaisf.* 13. *Ἐπὶ Ληναίῳ. περίβολός τις μ.*] Confer omnino Hesychium h. v. ex quo Suidas supplendus est. Notandum autem est, notam hanc referendam esse ad locum illum Aristophanis Acharn. 503. *Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὖπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών*. Confer ibi Scholiastam. *Küst.*

---

sortiri solitos fuisse, deinde post quam singulis sors obvenerat, alterum sortem duxisse, ut si prior vel reiectus fuisset vel obiisset, qui post eum sortitus fuerat ipsius loco vel senator vel magistratus crearetur. *Ἐπιλέγει.* Iam dictis aliquid subiicit. *Ἐπίλεκτος.* Acuto notatur in antepaenultima. *ἐκλεκτὸς* vero acutum habet in ultima. illud enim ex verbo, hoc vero ex nomine compositum est. *Ἐπιλεξάμενος.* Qui recognovit, qui recensuit. *Hercules autem cum boum numerum recognovisset.* Et Herodotus: *Cum autem secum ipse reputasset, si sua opera exules in urbem redissent, se Naxi imperio potiturum.* ponitur etiam ut sit .qui legit. *Ille vero rem perscriptam invenit, lectaque deprehendit, quomodo tota res gesta fuisset.* *Ἐπιλείψει με. Me narrantem dies deficiet.* *Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. Pugna ad Lipsydrium.* Lipsydrium locus supra Parnethem, quem munierant, qui ob tyrannos urbe profugerant, inter quos praecipui erant Alcmaeonidae. de his per Pisistratidas expugnatis Scolium canebatur: *Heu, heu Lipsydrium, sociis infidum, quales viros perdidisti, manu promptos, nobilique genere natos, cum ostenderent quibus essent maioribus orti.* *Ἐπίληθον.* Quod oblivionem inducit. *Ἐπὶ Ληναίῳ.* Ad Lenaeum. erat ingens quidam locus septus, in quo ludi scenici agebantur.

Ἐπίληπτος. ἐπιλήψιμος καὶ μέμψεως ἄξιος. Καὶ Ἐπίληπτος, ὃ νοσῶν τὴν ἱερὰν νόσον, καὶ λυόμενος ἐπὶ τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου.

Ἐπιλησμότατον. ἰδίως ἐπιλησμονέστατον. Ἄλεξις δὲ λέγει ἐπιλήσμη. Κρατῖνος ἐπιλήσμοσί. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

Ἐπιλήψει με. καταλάβῃ με.

Ἐπιλίγδην. συμψαῦσαι καὶ ἐφάψασθαι μόνον Schol. Aristoph. Scribendum Ἐπιλήσμοσι. Ipsum Cratini locum servavit Hephaestio I, 3. p. 14. qui Bekkerum fugit Anecd. p. 1176. fabulam hactenus inauditam Cratino affingentem. Ἐπιλήσμων Metagenes Athenaei IX. p. 385. C. *Gaisf.* Monuit etiam Meinekius Fragm. Com. Vol. I. p. 56. qui uti poterat Cram. Anecd. IV. p. 414.

Ἐπιλίγδην. ὃ παρ' ἡμῖν ἄνωθεν, ἄνω.

Ἐπιλλίζω. τὸ διανεύω.

Ἐπιλογισάμενος. Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσειν κατὰ τὴν μάχην ἐπιλογισάμενος πείθει.

Ἐπιλλύζουσα. ἐπεγγελῶσα, ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς· ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν γλαυκῶν, διὰ τὸ μὴ βλέπειν δι' ἡμέρας.

Ἐπίλυκος, κωμικὸς ποιητής. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Κοραλίσκος, ὡς Ἀθήναιος.

Ἐπιλυομένου. συγχωροῦντος.

Ἐπίλυσιν. ἔφοδον. Ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην, ὡς ἂν προφυλακῇ χρήσοιτο, καὶ προκαταμάθοι τὴν ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων.

Ἐπιλύτης. ἐπίλυτος. 820

Ἐπιμᾶλλον. ἐπίρρημα. περισσοτέρως. Καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν.

Ἐπιμᾶλλον. ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· Τῶν δέ τινων τοῖς Ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων. Καὶ ἀντὶ τοῦ περισσοτέρως. Ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὖθις· Ταῦτά τοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτῷ τὸ μῖσος.

Ἐπίμαργος. μεμηνώς.

Ἐπιμαστίδιος. ὁ θηλάζων. Ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐπιμαστίδιος ἦν, οὗ ἡ μήτηρ ἀντείχετο.

Ἐπιμαχεῖν. Φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν ἀμφοῖν, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει.

Ἐπίμαχος. δυναμένη πολεμεῖσθαι. Καθὶ

---

1. ἐπιλήψιμος] *Reprehensione dignus*, Philostr. p. 183. *Toup.* MS. Addi poterant Lucianus, Hermogenes p. 182. aliique minorum ordinum. Ceterum Lex. Rhet. p. 255. τὸν ἐπιλήψιμον τῷ τῆς σελήνης πάθει. 3. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοδ.] Duo MSS. Pariss. habent ἐπὶ τοῦ βασιλ. Θεοδ. *Küst.* ἐπὶ A. V. Haec qua patientia editores cum superioribus conflarint, non satis mirari possum. Equidem casu quodam factum arbitror ut ἐπὶ τοῦ βασιλ. Θεοδοσίου ex gl. Ἐπίκωμος inveherentur. 4. ἰδίως ἐπιλησμότατον] καὶ σκαιότατον γερόντιον E. ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον Schol. 5. δὲ] δὲ λέγει A. ἐπιλησμοσύνη] ἐπιλήσμονι Schol. Aristoph. Scribendum Ἐπιλήσμοσι. Ipsum Cratini locum servavit Hephaestio I, 3. p. 14. qui Bekkerum fugit Anecd. p. 1176. fabulam hactenus inauditam Cratino affingentem. Ἐπιλήσμων Metagenes Athenaei IX. p. 385. C. *Gaisf.* Monuit etiam Meinekius Fragm. Com. Vol. I. p. 56. qui uti poterat Cram. Anecd. IV. p. 414. 6. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 788. Ubi vide Scholiastam, cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Pro seqq. habet E. τὸ δὲ ἐπιλησμότατον ἀντὶ τοῦ ἐπιλησμονέστατον. 7. ἀποφθερεῖ] ἀποφθερῇ B. V. Med. 9. Ἐπιλείψει] Ἐπιλήψει A. B. V. E. Mendum scripturae, cuius fontem supra monstravimus in v. Ἐπιλείψει με. καταλάβοι με] Portus recte monuit scribendum esse vel καταλίποι με, vel καταλείψει με, ut supra. *Küst.* καταλάβῃ scripsi cum A. V. με bis om. E. 10. Ἐπιλίγδην. συμψ.] Scholiasta Homeri Il. ρ. 599. Ἐπιλίγδην. οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τὴν ἐπιφάνειαν. *Küst.* Cf. v. Ἄκρον ἐπιλίγδην. ἐφάψασθαι] ἀφάψασθαι A. B. E. 12. Ἐπιλλίζω] Vide Scholiastam Homeri Odyss. σ'. 11. *Küst.* Euseb. Praep. p. 762. *Toup.* MS. Cf. Hymn. in Mercur. 387. et Zon. p. 840. Ἐπιλλέζω B. ἐπιλλέξω E. 14. ἐπιλογισάμενος] ἀπολογισάμενος maluit Schweigh. in Lex. Polyb. 15. Ἐπιλλύζουσα] Ἐπιλλίζουσα Zonaras, rectius. Monuerat H. Steph. Thes. T. I. p. 1923. E. 19. ὡς Ἀθήναιος] Lib. IV. p. 133. et 140. quo utroque in loco legitur Κωραλίσκος, per ω. *Küst.* Adde Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 269.

1. Ἐπιλυομένου] Vitiose, ut puto, pro ἐπινευομένου. *Küst.* Improspera suspicio. Paulum discedit Ἐπιλυσαμένη, quod Hesychius Ilithyiae cognomen fuisse tradit. 2. Ἔπίλυσιν] Male pro ἐπήλυσιν, vel ἐπέλευσιν, ut Portus etiam monuit. Vide supra v. Ἐπήλυσις. *Küst.* Ὁ δὲ πέμπει] Ex Procopio. *Toup.* Forsan ex Menandri Hist. lib. I. Conf. Exc. Legatt. p. 103. ubi de huius Ioannis legatione et morte. *Burn.* 3. χρήσοιτο] χρήσατο V pr. ap. Gaisf. Voluit χρήσαιτο. 4. ἐπίλυσιν] Scribe ἐπήλυσιν. *Küst.* 5. ἐπίλυτος] Ἐπιλυτικοὶ γραμματικοί. Vid. Κράτης. Σωσίβιος. Anon. Similiter annotavit Gronovius in summo margine. Neutram vocem ex iis licet firmare, quae Lehrsius de Aristarchi stud. p. 205. congessit. In fine E. addit ξένος. 6. Ἐπιμᾶλλον. ἐπίρρημα] Deest gl. V. Ἐπιμᾶλλον] Ἐπὶ μᾶλλον A. Quae Gaisfordus ex Bastii copiis deprompsit, ea praestat apud ipsum in Ep. Crit. p. 184. inspexisse, coll. Lobeck. in Phrynich. p. 48. 7. ἐξῆπτον Zon. p. 855. 10. ἀχθέντων] ἀχθεσθέντων vel ἀρθέντων coniectura Hemsterhusii. περισσότερα] περισσοτέρως A. B. E. 12. αὐτοῦ] αὐτῷ A. 14. Zon. p. 793. 15. Post hanc gl. delevi cum A. V. Ἐπιμαχία συμμαχίας διαφέρει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Συμμαχία. 16. φιλίαν] Leguntur in Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου. *Hemst.* Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 50. et Duker. in Thuc. I, 44. porro Lex. de Syntaxi p. 144. 17. ἀμφοῖν] αὐτοῖν libri gl. superioris. 18. πότερος] πρότερος B.*V.

Ἐπίληπτος. Castigatione et reprehensione dignus. Et Ἐπίληπτος, morbo sacro laborans et caducus. [sub Imperatore Theodosio.] Ἐπιλησμότατον. Valde obliviosum. Alexis vero dixit ἐπιλήσμη, Cratinus ἐπιλήσμοσι. Aristophanes *Nubibus*: *Non ad corvos abibis, obliviosissime et ineptissime senecio?* Ἐπιλήψει με. Occupet me. Ἐπιλίγδην. Quod leviter superficiem perstringit, desuper. Ἐπιλλίζω. Nicto. Ἐπιλογισάμενος. *Et cum breviter enumerasset ea, ob quae in proelio se superiorem fore putabat, rem persuasit.* Ἐπιλλύζουσα. Irridens, oculis connivens: quod proprium est noctuarum, quae interdiu non vident. Ἐπίλυκος. Epilycus, poeta comicus. ex fabulis eius est *Coraliscus*, ut ait Athenaeus. Ἐπιλυομένου. Concedentis. Ἐπίλυσιν. Invasionem. *Ille autem Ioannem misit, qui excubiis dispositis barbarorum adventum exploraret.* Ἐπιλύτης. Et Ἐπίλυτος. Ἐπιμᾶλλον. Adverbium. magis. *Et magis ira exardescebant.* Ἐπιμᾶλλον. Promptius. Dexippus: *Cum autem Hyperidis verbis magis commoti fuissent.* vel, amplius. *Ut amplius remitterent.* Et alibi: *Haec sane odium eius magis accenderunt.* Ἐπίμαργος. Insanus. Ἐπιμαστίδιος. Subrumus. *Filius vero natu minimus adhuc lactebat, quem mater firme retinebat.* Ἐπιμαχεῖν. *Foedus inter se pepigerunt, quo alter alteri auxilium ad vim hostilem propulsandam ferre tenebatur. certabant autem ambo inter se, uter foederis illius condiciones re ipsa magis confirmaturus esset.* Ἐπίμαχος. Qui potest oppugnari. *Qua fa-*

μὲν ἐπίμαχος ἦν, πολλὰ χώματα ἐγείρων. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον εἶναι.

Ἐπὶ μέγα. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Οἱ ἐπὶ μέγα ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος, τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον. — Ἐπὶ μέγα τρυφῆς προελθόντες οἱ Συβαρῖται καὶ πλούτου ἐπὶ μέγα ἥκοντες ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδόκουν ἀξιόζηλοι εἶναι.

Ἐπιμέλεον. φροντίδος ἄξιον. Ἡρόδοτος· Ὡς δὲ παρεξῄει ἡ γυνή, ἐπιμέλεον τῷ Λαρείῳ ἐγένετο. Ἐπιμελὲς δὲ ὡς οἱ ἐγένετο, πέμπει τῶν δορυφόρων τινὰς γνῶναι, ὅ,τι χρήσαιτο τῷ ἵππῳ ἡ γυνή.

Ἐπιμέλεια. ἡ σπουδή, ἡ φροντίς.

Ἐπιμελὴς ἄρτος. ὁ καθαρός.

Ἐπιμελητὰς ἐμπορίου. δέκα ἐκλήρουν ἐπιμελητὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἐμπορίου, οἷς προστέτακτο τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τοῦ σίτου καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμεληταί. παρὰ Πέρσαις ἦσαν ἐπιμεληταί, ὡς φησιν Ξενοφῶν, οἳ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.

Ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐμπορίου ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ ἑκάστου ἔτους καθιστάμενοι, οἷς προσετέτακτο ἐπιμελεῖσθαι τοῦ καταπλέοντος σίτου εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ Ἀττικὸν καὶ τοὺς ‖ ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν. 821

Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. παρὰ Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος βασιλεὺς πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. ὁ δὲ ἦσαν· δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων.

Ἐπιμελόμενος.

Ἐπιμεμφόμενος. Πρός γε καὶ πλεῖστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοῖς Πέρσαις; ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονθώς.

Ἐπιμενίδης, Φαίστου, ἢ Δοσιάδου, ἢ Ἀγιάσαρχου υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστας, Κρὴς ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον

1. πολλὰ] πηλῷ E. 2. Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρ.] Haec sunt verba Xenophontis lib. V. de Expedit. Cyri p. 352. (V, 4, 14.) *Küst.* Ξενοφῶν in fine addit E. ἐπὶ τὸ χωρίον *V. 4. ἐπίῤῥημα om. *V.. 5. Ἀσίας] οὐσίας V. 6. Ἐπὶ μέγα τρ.] Haec ad Aelianum probabiliter revocamus; quamquam ab illo formulam ἐπὶ μέγα repetitam fuisse vix mihi persuadeo. προελθόντες] ἀρθέντες Zon. p. 856. 9. Ἐπιμέλεον] Scribendum est ἐπιμελές, ut Portus quoque monuit. *Küst.* Ἡρόδοτος] Lib. V. c. 12. ubi pro ἐπιμέλεον recte legitur ἐπιμελές. *Küst.* 10. Ὡς γάρ] ὡς δὲ A. V. Dein leg. παρεξήιε. 11. Ἐπιμελὲς δὲ ὡς οἱ ἐγ.] Et hoc fragmentum apud Herodotum eodem loco legitur. *Küst.* Is infra: τῶν δορυφόρων τινὰς πέμπει, κελεύων φυλάξαι ὅ,τι χρ. 15. Ἐπιμελὴς] Vid. Ἀριστείδης ὁ Ἀνσ. p. 324. *Hemst.* 16. Ἐπιμελητὰς ἐμπ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum de Legg. Att. p. 416. *Küst.* 17. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιμελητὰς] ἐπιμελητὰς οἱ Ἀθηναῖοι A. *V. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. προσετέτακτο] προστέτακτο A. B. V. Harpocr. Pal. προστέτακται Harpocr. ed., utpote in Aristotelis oratione. 18. Post σίτου excidit τοῦ. 19. ἀναγκάζειν] τοὺς ἐμπόρους ἀν. Harp. et Lex. Rhet. p. 255. Ceterum ex hoc ipso Lexico fluxerunt, quae temere sunt in v. Ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο translata. Utramque glossam paucis mutatis Etym. M. conflavit, si fidem habemus edd.

1. Ξενοφῶν] Incertum quo loco. 4. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ab male sedulis lectoribus profecta. 5. εἰσὶ] οἱ σὶ V. εἰσὶ τ Hemsterhusius. Immo δέκα ante ἑκάστου intercidisse docet Lexicon, de quo monitum in gl. Ἐπιμελητὰς ἐμπ. Inde conficimus etiam orationem mutilam sic esse redintegrandam, οἷς πρ. τῶν ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τοῦ σίτου τοῦ κ. εἰς . . . Ἀττικὸν τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπ. 8. ἀναγκάζειν τὰ δύο μέρη Meursius in Pir. p. 27. *Hemst.* Vid. v. Ἐπιμελητάς. 10. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστ.] Et haec ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Vid. Demosth. c. Mid. p. 570. 15. Ἐπιμελόμενος] Deest gl. V. Cf. Zon. p. 840. ἐπιμελούμενος — ἐπιμεμφόμενος om. A. ἐπιμελούμενος interpretationem om. etiam Med. eamque delevi. 16. καὶ πλεῖστα ἄδικα ὑπ' αὐτῶν] δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα A. B. V. E. 19. Ἐπιμενίδης] De hoc plura vide apud Laertium. *Küst.* Diversos auctores Suidas usurpavit. Ἐπιμενίδης — Βλάστας post ἀποθέτων transtulit V. Cf. Schol. Clem. Alex. p. 103. Φαίστου] Lege πατρὸς Φαιστίου cum Diogene. Δοσιάδου] Δοσιάδης B. E. δοσιάδος Med. Δωσιάδου Menagius in Laert. I, 109. Ἀγιασάρχου] Ἀγησάρχου facile e Diogenis scriptura Ἀγησάρκου conficitur. Deinde Βλαίστης Eudocia p. 166. quae horum partem exiguam repetiit.

---

cile videbatur expugnari posse, multos aggeres excitavit. Et alibi: *Illi vero adierunt castellum, quod expugnatu facillimum videbatur.* Ἐπὶ μέγα. Adverbium. vehementer. *Qui nominis fama valde aucta Asiae imperaverunt.* — *Sybaritae cum vitam immensa luxurie replevissent et divitiis admodum abundarent, sibi et aliis beati esse videbantur.* Ἐπιμέλεον. Cura dignum. Herodotus: *Cum autem mulier praeteriret, rem illam Darius attente consideravit.* — *Cum autem rem illam observatu dignam iudicasset, satellitum suorum quosdam misit, qui cognoscerent, in quam rem mulier equo uteretur.* Ἐπιμέλεια. Studium, diligentia. Ἐπιμελὴς ἄρτος. Panis purus. Ἐπιμελητὰς ἐμπορίου. Athenienses decem curatores mercatus sorte legebant, quibus id negotii datum erat, ut rerum venalium curam gererent, et frumenti, quod in emporium aliquod Atticae navibus adveheretur, duas partes in Urbem portandas curarent. Ἐπιμεληταί. Apud Persas, ut scribit Xenophon, sic appellabantur ii, qui vulneratos in bello curabant. Ἐπιμεληταὶ ἐχειρ. Chororum curatores creabantur, ne saltatores in theatris immodeste se gererent. Curatores mercatus quotannis decem sorte lecti constituebantur, quibus id negotii datum erat, ut curam gererent frumenti, cogerentque, si frumentum in emporium Atticae navibus adveheretur, mercatores eius binas partes in Urbem portare. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. Apud Athenienses ille, qui rex dicebatur, mysteria primum curabat cum quattuor curatoribus, quos populus creabat: duos quidem ex civibus Atheniensibus, unum ex Eumolpidis, et unum ex Cerycibus. Ἐπιμελόμενος. Ἐπιμεμφόμενος. *Praeterea vero Persis alia plurima crimini dabat, quippe qui multas iniurias ab ipsis passus fuisset.* Ἐπιμενίδης. Epimenides, patre Phaestio, vel Dosiada aut Agesarcho, matre Blasta genitus, Cretensis Cnoso, poeta epicus. huius animam ferunt ex corpore

ἤθελε καιρόν, καὶ πάλιν εἰσῆει ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρῳ χρόνων τὸ δέρμα εὑρῆσθαι γράμμασι κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνείου ἄγους κατὰ τὴν μδ' Ὀλυμπιάδα, γηραιὸς ὤν. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα καὶ καθαρμοὺς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τῇ πόλεως κάθαρσιν. οὗτος ἔζησεν ρν' ἔτη, τὰ δὲ ξ' ἐκαθεύδησεν. Καὶ παροιμία, τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα, ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

Ἐπιμετρούσης. ἐπιχορηγούσης. Ὡσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης.

Ἐπιμετρῶ. δοτικῇ.

Ἐπιμείλιον. τὸ προικίον.

Ἐπιμείνῃς. αὐθυπότακτον.

Ἐπιμηλίδες. νύμφαι.

Ἐπιμήνια. τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα. ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα.

Ἐπιμίξ. ἐπιμεμιγμένως.

Ἐπιμύω. τὸ καμμύω.

Ἐπινάστειος. μέτοικος, ξένος, φυγάς.

Ἐπινενασμέναι. πεπληρωμέναι. Ἀριστοφάνης·

Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι.

Ἐπινέμησις. ὁ τοῦ χρόνου μερισμός. 822

Ἐπινενησμένον. ἐπικεκλωσμένον. Καὶ Ἐπινησθεῖσαν, ἐπικλωσθεῖσαν. Ἥνίκα ἂν τὴν πεπρωμένην ὁδὸν καὶ ἐπινησθεῖσαν διανύσω.

Ἐπινεφρίδιον. τὸ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος.

---

2. πόρρῳ χρόνων om. V. εὑρεθῆναι] εὑρῆσθαι A. εὑρέθη V. 3. κατάστικτον· γέγονε δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex optimo Paris. A. supplevi. In prioribus enim editt. [et V. E.] desunt verba haec: γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι: quae egregie ad locum hunc faciunt. *Küst.* 5. ἐπ' αὐτῶν] ἐπ' αὐτοῖς A. οὗτος ἐκάθηρε] ἐκάθηρε γοῦν A. 6. Κυλωνίου] Κυλωνείου A. V. E. Vide gl. Κυλώνειον ἄγος. μδ'] Immo μέ: v. Clintoni F. H. T. I. p. 225. μέ vel μζ' Bentleius in Phalarideis p. 58. 7. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικ. — οὗτος ἔζησεν] Et hunc locum ex eodem MS. A. partim supplevi, partim emendavi; qui in prioribus editt. [item B. E. et fere V.] male sic legitur: ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς μυστήρια, καὶ καθαρὰ δὲ καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. οὗτος ἔζησεν etc. *Küst.* In *V. desiderantur πολλὰ ἐπικῶς καὶ καταλογάδην, item τινά. 9. πρὸς τοῦτον — κάθαρσιν om. B. V. E. Med. γράφει Σόλων] Videtur ex ea Solonis Epistola ductum, quam habet Diogen. Laert. I, 64. *Hemst.* 11. ρμ' *V. ξξ ἐκάθ.] Wolfius pro ξξ reponit ἑξήκοντα: quam emendationem probat Menagius in Laertium lib. I. s. 109. apud quem plura de hoc argumento legat lector. *Küst.* Non dubitavi rescribere ξ' cum Schol. Luciani Tim. c. 6. ubi vid. Hemsterhus. ἑπτὰ Proverb. App. Vatic. IV, 97. *Gaisf.* ἡ παροιμία] καὶ παροιμία A. 12. Ἐπιμενίδιον] Ἐπιμενίδειον A. B. V. Proverbium copiose tractavit Prov. Bodl. 875. 13. Ὡσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 118. *Küst.* 16. Gl. tacite dedit Gaisfordus. 17. Ἐπιμείλιον] Confecerunt grammatici vocem hanc ex loco illo Homerico Il. ι. 147. Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω. Sed ibi praepositio ἐπὶ (ut Scholiasta recte notat) non est coniungenda cum voce μείλια, sed pertinet ad verbum δώσω: ac si legeretur ἐπιδώσω μείλια. Idem etiam dicendum est de simili loco Homerico, qui extat eadem Il. v. 289. Ut proinde hinc pateat, ἐπιμείλιον esse vocem spuriam et ex errore grammaticorum natam. *Küst.* Haud temere spernendam esse veterum doctrinam, qui ἐπιμείλια referrent in numero parasynthetorum tanquam ἕδνα ἐπὶ τῇ παιδὶ διδόμενα, demonstrat Lehrsius de Aristarchi stud. Hom. p. 117. τὸ προικίον] Rectius τὴν προῖκα, i. e. *dotem.* Hanc enim significationem habet non quidem ἐπιμείλιον (quippe quam vocem imaginariam esse diximus), sed μείλιον, teste Scholiasta Homeri loco ante laudato. *Küst.* ἢ τὸ ἐξώπροικον] Haec desunt in MSS. Pariss. At eadem leguntur in omnibus editt. praecedentibus. *Küst.* Desunt B. V. E. Vid. Ducangium in Ἐξώπροικα. *Gaisf.* Removimus ab conclusione glossae, quod Zonarae debebatur.

2. Ἐπιμηλίδες] Schol. Apoll. Rh. IV, 1322. *Toup.* Plura Berglerus in Alciphr. III, 11. T. II. p. 48. et Villois. in Long. p. 152. sq. Ἐπιμειλίδες Zon. p. 812. 3. Ἐπιμήνια. τὰ καθ' ἕκ.] Ex Harpocratione. Horum sacrificiorum ἐπιμηνίων meminit etiam Athenaeus lib. VI. p. 234. *Küst.* θυόμενα] Sic recte Harpocratio. At priores editt. [cum A. B. E. *V.] male φυόμενα, *Küst.* 4. γινόμενα] γενόμενα A. 6. Ἐπιμίξ] Il. λ'. 525. 7. Ἐπιμύω] Polyb. p. 412. *Toup.* MS. Vid. Hesych. v. Ἐπιμύσας. 8. Ἐπινάστειος] Vox est suspecta. *Küst.* Habet Apollon. Rhod. I, 795. *Hemst.* Unus Zonarae codex rectius Ἐπινάστιος, ubi Apollonii locum posuit Tittmannus. 9. Ἐπινενασμέναι] Hanc gl. series litterarum iubet ad inferiorem Ἐπινενησμένον detrudi: accedit fides Zon. p. 840. Ἀριστοφάνης] Eccles. 866, 67. (833.) 11. Ὡς αἱ] ὡς om. B. V. E. Med. Iidem v. seq. πάντων. 13. Interpretatur Hesychius ἐπιμερισμός. 14. Ἐπινενησμένον] Vide paulo post v. Ἐπινησθέντα. *Küst.* 15. Ἥνίκα] Aeliani, ut mox in Ἐπινησθέντα. *Hemst.* 16. διανύσω] διαλύσω A. et liber Zon. p. 840. 17. Ἐπινεφρίδιον] Spectat ad δημὸν ἐπινεφρίδιον Il. φ. 204. ἐπὶ τῶν νεφρῶν Hesychius.

---

excessisse, quamdiu ipse voluisset, et denuo reversam esse; eiusdemque cutem longo post mortem eius tempore inventam esse litteris notatam. vixit Olymp. XXX. itaque septem Sapientes ita dictos aetate praecessit, vel saltem illis aequalis fuit. hic cum iam esset senex, Athenas Cylonio scelere pollutas lustravit Olymp. XLIV. scripsit multa versibus; oratione prosa Mysteria quaedam, et Lustrationes, et alia reconditi argumenti. ad hunc Solo legislator scripsit, reprehendens urbis lustrationem. vixit annos CL. sexaginta autem dormivit. ab hoc ductum est proverbium, *Epimenidis pellis*: quod de rebus reconditis dicitur. Ἐπιμετρούσης. Cumulum adiicientis. *Quasi fortuna prioribus illorum cladibus cumulum adiicere et hostibus sese adiungere vellet.* Ἐπιμείλιον. Dotem. Ἐπιμείνῃς. Subiunctivus absolutus. Ἐπιμηλίδες. Epithetum Nympharum. Ἐπιμήνια. Sacrificia menstrua. vel sacrificia quae semel pro toto mense fiunt. Ἐπιμίξ. Promiscue. Ἐπιμύω. Conniveo. Ἐπινάστειος. Inquilinus, peregrinus, exul. Ἐπινενασμέναι. Onustae. Aristophanes: *Nam mensae sunt refertae bonis omnibus et instructae.* Ἐπινέμησις. Temporis partitio. Ἐπινενησμένον. Fato destinatum. Et Ἐπινησθεῖσαν, a Parcis destinatam. *Cum iter fatale et divinitus mihi destinatum confecero.* Ἐπινεφρίδιον. Pinguedo quae est

Ἐπινείμης. αὐθυπότακτον.

Ἐπίνειον. παραθαλάσσιον χωρίον, ἢ προσορμητήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος. Πολύβιος· Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκησαν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταρρακῶνι συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προκαθίσαντας ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους.

Ἐπίνειον. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήχεσθαι τὰς ὁλκάδας καὶ ὀκέλλειν. ἢ πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων εἰσιν· ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσιν.

Ἐπινησθέντα. Τὸν ἐπινησθέντα ἐνίοις βίον. τὸν ὁρισθέντα. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ ὅτε ἔμελλε τὴν ἐπινησθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἰέναι, ᾤχοντο ἀπιοῦσαι.

Ἐπινήσαντες. Φρύγανα πρὸ τοῦ τείχους καὶ παντοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι καὶ ἐπινήσαντες κόπρον πῦρ ὑπέβαλλον. ὡς δὲ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοσόνδε ἤρθη ὁ καπνός, ὥστε ἂν ἀπιόντες μὴ καταφανεῖς εἶεν, ἀπανέστησαν τῆς πολιορκίας.

Ἐπινησθεῖσαν. ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν.

Ἐπίνικος. καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ὑποβαλλόμεναι, ὡς Ἀθήναιος.

Ἐπίνικος, ὕπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, κόρον χρηματισμοῦ μὴ λαμβάνων μηδένα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας καπηλεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· ἃ μὴ φέρουσαι ἔτι τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις μηδὲ αἱ ἔξω βουλαὶ φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν φόρων εἰσπράξεις. ἐκ δὲ τῆς τούτου πλεονεξίας ἀρχόμενοι ἱκέται

1. Gl. om. Küst. agnoscit *V. post v. *Ἐπινενησμένον* tacite posuit Gaisf. 2. *Ἐπίνειον*] Appian. p. 549. *Toup.* MS. *προσορμητήριον*] Lege *προσορμιστήριον*, quod lexicis inferendum. Non enim vereor ne quis opponat *ὁρμητήριον*. 3. *Πολύβιος*] Fr. histor. 67. T. V. p. 73. Mox *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 4. *ἐνεώλκησαν*] *ἐνεώλκεισαν* E. 5. *Ταρακώνῃ*] *Ταῤῥακῶνι* A. V. E. *Ταρακῶνι* B. *V. Med. *ἐκ τῶν*] *ἐκ δὲ τῶν* A. B. V. E. Med. 6. *προσκαθίσαντας*] Valesius in notis ad Excerpta a se edita p. 20. reponit *προκαθίσαντας*: cuius coniecturam probo. *Küst.* Sic A. V. Supra *ἐπὶ τὸ* E. 9. *Ἐπίνειον — ὀκέλλειν*] Ex Schol. Thucyd. II, 84. esse petita monuit Gaisfordus, qui patienter illam notationem quantumvis ineptam *παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήχεσθαι τὰς ὁλκ.* accepit. Sed Scholium quoniam tradit, *ἢ παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν*, ubi *νήχεσθαι* irrepsit e praegressis: non dubito sermonem sic redintegrare, *παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας ὀκέλλειν*. 10 *ὀκέλλειν. ἔστι δὲ π. παραθαλάσσιον*] *ὀκέλλην ἢ πόλισμα θαλάσσιον* A. et sic fere B. V. E. *παραθαλάσσιον* tamen E. cum Zon. p. 793. Gronovius tantum *ἢ πόλισμα* ex *V. *ἔστι δὲ πόλισμα παραθαλ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sumpta sunt ex Scholiasta Thucydidis I, 30. *Küst.* 11. *τῶν πόλεων*] Recte Zonaras *τῆς πόλεως*. 12. *δύνασαι*] *δύναται* A. B. V. E. Med. 14. *χρήσασθαι*] *χρήσασθαί τις* E. 16. *Ἐπινησθέντα*] Sic recte 2 MSS. Par. At priores edd. male *ἐπινηθέντα*. *Küst.* *ἐπινηθέντα* A. B. V. E. bis. Gl. *Ἀρχίας Συρακούσιος* apte contulit *Hemst.* 17. *Αἰλιανός*] Locum integrum Aeliani vide infra v. *Φιλήμων*: unde sensum huius fragmenti supplebis. *Küst.*

1. *ἐπινησθεῖσαν*] Sic recte 2 MSS. Pariss. et ipse Suidas infra v. *Φιλήμων*. At in prioribus editt. [et B. E.] male legitur *ἐπινηθεῖσαν*. *Küst.* *ἀπιέναι*] *ἰέναι* A. V. item v. *Φιλήμων*. 3. Glossa cum exemplo temere collocata. 5. *ὑπέβαλλον*] *ἐπέβαλον* Zon. p. 840. qui supra verborum ordinem turbavit. Mox *ἐπὶ πολὺ* vereor ut apte societur cum *ἐπὶ τοσόνδε*: sed credibilius est verbum protasis intercidisse, si quidem haec fuit sententia, *postquam autem igne magnis incrementis aucto fumus in tantum sese effuderat*. 6. *ἀπιόντες*] *ἐπιόντες* B. E. 7. *εἶεν*] *εἶναι* E m. sec. Mirer si quis vulgatam syntaxin possit verisimiliter tutari. Reponendum vero, *ὥστε ἂν ἀπιόντας μὴ καταφανεῖς εἶναι*. 8. *Ἐπινησθεῖσαν*] *Ἐπινηθεῖσαν* A. 9. *Ἐπίνικος, κωμικὸς ἀρχαῖος τῶν — Ὑποβαλλόμεναι Eudocia* p. 166. Improspere *Reinesius*: „An idem cum Eunico, cuius vel Philyllii Anteam esse scribit Athen. XIII. p. 567. et 587.? XI. p. 500. fabula Ὑποβαλλόμεναι ei tribuitur.“ De Epinico non multa constant: v. Meinekii Com. Fragm. Vol. I. pp. 250. 481. Hanc gl. bis habet Med. *καὶ αὐτὸς κωμ.*] Ergo Suidas de alio Epinico comico proxime ante quaedam tradidisse videtur: sed quae ex codicibus nostris exciderint. Nisi enim sic statuas, locus hic nullum sensum habebit. *Küst.* Vide quae diximus in tertia glossa *Πολέμων*. 10. *ὡς Ἀθήναιος*] Praeter Ὑποβαλλομένας Epinici huius Athenaeus etiam laudat eius Ὑποβαλλομένους et *Μνησιπτόλεμον*. *Küst.* 11. *Ἐπίνικος*] Malchi videntur. Haud scio an idem sit *Ἐπινίκιος*, cuius Candidus meminit apud Photium p. 103, 21. *Hemst.* Ipsum *Ἐπινίκιος* B. E. Mox *ὕπαρχος* V. Med. quod recipiendum fuisse demonstrat vel Lydus de mensibus I, 19. Vulgo *ἔπαρχος*. 12. *χρηματισμοῦ κόρον*] *κορον χρηματισμοῦ* (*κύρον χρ.* A.) A. B. V. 14. *ἐμπλήσας*] *πλήσας* A. 16. *φυλαὶ*] *βουλαὶ* A. *V. Id ut reciperem ipsa sententiae necessitas persuasit; dicit autem decuriones et consilia civitatium. 17. *τῆς τούτου*] *τῆς* om. B. E. Med. *ἀρχόμενοι*] Id neque habeo quo pacto interpreter, nec Portus est assecutus, vertens *postea vero avaro huius dominatu urgente*. Non dubium quin oporteat reponi *ἀγχόμενοι*.

circa renes. *Ἐπίνειον*. Castellum maritimum, vel portus, in quem naves appelluntur: idem etiam *κατάβολος* appellatur. Polybius: *Romani vero naves in terram subduxerunt, et convocatis Tarraconensibus ob memoriam cladum ante acceptarum stationem navium fecerunt, ut traiectui praesidentes socios observarent.* *Ἐπίνειον*. Sic dictum est aut quod quasi mari videatur innatare, aut quod naves onerariae eo appellunt. significat autem oppidum maritimum, ubi sunt urbium navalia: ut Piraeeus Atheniensium, et Nisaea Megarensium. potest tamen etiam de quolibet emporio vel oppido maritimo accipi; idemque nunc vulgus *κατάβολον* vocat. *Ἐπινησθέντα*. Decretum. *Vitam nonnullis destinatam.* Et alibi Aelianus: *Cum fatalem et ultimam viam ingressurus esset, ab eo repente discesserunt.* *Ἐπινήσαντες*. *Cum sarmenta ante muros et virgulta congessissent fimumque coacervassent, ignem subiecerunt. orto igitur fumo tam spisso, ut abeuntes conspici non possent, ab obsidione recesserunt.* *Ἐπινησθεῖσαν*. Divinitus decretam. *Ἐπίνικος*. Epinicus, comicus: ex cuius fabulis est Ὑποβαλλόμεναι, ut ait Athenaeus. *Ἐπίνικος*. Epinicus, praefectus urbi sub Basilisco, inexplebili pecuniae parandae cupiditate flagrans, et gentes urbesque omnes cauponans, provincias iniquis edictis implevit. quae cum diutius ferre non possent magistratuum ordines, nec senatus externi, fuga tributorum exactiones detrectarunt. huius autem avaritia

ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθέζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. ἦν δὲ πᾶσιν ἀπεχθής, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπήλλαξαν ἀτίμως· ἀνθαιροῦνται δὲ ἄνδρα Λαυρέντιον, ὃς ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. ὅτῳ δὲ συνείποι, οὔτε τρίβειν, ὡς ἂν μᾶλλον κερδαίνοι, οὔτε διέλκειν ἠνείχετο.

Ἐπινῶς. τὸ λίαν.

Ἐπίνυσεν.

823 ‖ Ἐπίξηνος. ὁ μαγειρικὸς κόρμος, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν. Ἀριστοφάνης·

Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

εἰ μὴ λέγω, φησί, δίκαια, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθείην.

Ἐπὶ ξυροῦ. ἐπὶ κινδύνου, ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ πράγματος ἐπιτάσει. Ὁ δὲ περιαλγῶν ἐπὶ τῇ προῤῥήσει ἦν δῆλος, ἐπὶ ξυροῦ τε ἀκμῆς, τὸ λεγόμενον, ὁ τούτου κίνδυνος ὤν, οἵ τε ναῦται καὶ ὅσοι περίνεοι οὐκ ἀνεξόμενοι τῆς τούτου μελλήσεως δῆλοι ἦσαν. Καὶ αὖθις· Καὶ αὐτοῦ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἐπιορκήσαντα. Λυσίας ἐπιορκήσαντα τὸν ὀμόσαντα εἶπεν.

Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. οὐ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὤμοσεν ἑκουσίως, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔμελλε τελειωθῆναι τὰ ὀμωμοσμένα.

Ἐπιούσιος ἄρτος. ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἀρμόζων.

αι

1. ἐκαθέζοντο] ἐκαθέζοντο E. 2. τιμήν] τιμὰς E pr. 4. ἄνδρα Λαυρέντιον] In his aliquid desidero, quo referri possit ἄνδρα. 9. Ἐπινῶς] Utitur Lucian. Ver. Hist. c. 25. ubi vid. Schol. *Toup.* Deest gl. B. E. Cf. gl. Ἐπικῶς et Zon. p. 856. 10. Ἐπίνυσεν] Est vox Homerica Il. ξ'. 249. quam brevis Scholiasta ibi exponit, ἐπαίδευσεν, ἐσωφρόνισε, ἐνουθέτησεν. Hunc secutus Hesychius eandem vocem interpretatur ἐσωφρόνισε. At Suidas eam hoc loco reddit διήσειρεν: quod quid significet nemo dixerit, cum sit corruptum. Portus reponendum putabat διήγειρεν vel διέσυρεν: sed quorum posterius fatetur nihil facere videri ad vocem ἐπίνυσεν; quod idem etiam de priore coniectura dicere debebat. Quomodo enim διήγειρεν voci ἐπίνυσεν convenire queat, haud sane video. Ego breviter sic censeo: nodum hunc non esse solvendum, sed secandum, et διήσειρεν, utpote vocem non solum corruptam, sed etiam nullius auctoritatis (non agnoscunt enim illam MSS. Pariss. nec antiquissima edit. Mediol., quippe in quibus sola vox ἐπίνυσεν absque interpretatione legitur) prorsus abiiciendam esse, et audiendos potius Scholiastam Homeri et Hesychium, qui, ut diximus, τὸ ἐπίνυσεν recte interpretantur ἐσωφρόνισεν. Küst. Ἐπήνυσεν E. Ἐπίνυσας V. Scribendum Ἐπίνυσσεν. Tum interpretationem ἀντὶ τοῦ διήγειρε (sic) unus agnoscit A. ab m. secunda, nesciunt reliqui, nec servandam eam duxi. Ceterum Porti emendationem ex Etym. M. p. 122, 33. firmabat Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 37. 11. Ἐπίξηνος] Lege vel cum altera gl., Hesychio et Zon. p. 812. Ἐπίξηνον. ἐφ' οὗ] ἐφ' ᾧ A. E. *V. Edd. ante Küst. et Zon. p. 794. qui servavit ἐφ' οὗ p. 812. cum Hesychio. 12. Ἀριστοφάνης] Acharn. 317. Confer etiam Nostrum infra v. Ὑπὲρ ἐπιξήνου, ubi hic ipse locus repetitur. *Küst.* Vid. Hemsterh. in Luciani D. M. X, 9.

1. Ἐπὶ ξυροῦ] Nimis praecise proverbium hoc extulit Suidas. Dicere enim debebat, Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, i. e. *in acie novaculae.* Homerus Il. χ'. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Scholiasta in eum locum: ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται. ὃ ἔστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστὶ καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου. Proverbio hoc passim et frequentissime scriptores utuntur. *Küst.* V. Valck. in Herod. VI, 11. ἀκμῆς habet glossa Ξυροῦ ἀκμῆς. αὐτῇ] τῇ αὐτῇ E. αὐτῇ τῇ A. B. Med. Lex. Bachm. p. 231. Zon. p. 794. 3. δῆλος ἦν] ἦν δειλὸς A. ἦν δῆλος scripsi cum *V. Nemo tamen sibi persuaserit scriptorem paulo limatiorem coniunxisse ἦν δῆλος et δῆλοι ἦσαν. Itaque horum posterius ab auctore abiudicabimus, quem lectores in exigenda verborum structura curiosi interpolarint. 5. ἀνεξόμενοι] ἀνεξήμενοι A. Novissimorum pars in gl. Περίνεως traducta est. 6. Καὶ αὖθις] Aeliani locum esse docet v. Ἀκμή, ubi legitur αὐτὸ τὸ κρ. 8. Ἐπιορκήσαντα. Λυσ.] Ex Harpocratione. *Küst.* 10. Ἐπίορκον ἀπώμοσεν] Decerpsit hunc locum Suidas ex Scholiis antiquis in Homer. Iliad. κ. 332. Ὡς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε. *Toup.* Vel potius ἐπώμοσεν. Porro legendum partim cum Schol. Ven. τοῦτο ἔξωθεν ἐ. τὸ ἐπίορκον, et mox οὐχ οἷον ὤμοσεν ἑκουσίως. ἐπιπεφωνημένον] ἐπιφωνημένον A. ἐπιπεφώνηται Schol. 12. ὀμωμοσμένα] ὠμωσμοσμένα A. Quae in editis subiiciebantur, καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος, neque agnoscunt A. V. neque Schol. Ven. 13. Ἐπιούσιος ἄρτος] De pane ἐπιουσίῳ, quem in oratione Dominica petere iubemur, plurima a commentatoribus in S. Scripturam dicta sunt. Nos tantum hic monemus veram nobis videri sententiam Scaligeri, qui ἐπιούσιος ab ἐπιών, non vero ab ἐπὶ et οὐσία, ut alii volunt, dictum contendit. Confer omnino Suicerum in Thesauro Eccles. v. Ἐπιούσιος. *Küst.* Eadem fere sententia Salmasii, quae Scaligeri et Küsteri. Vide Salmasium de Fenore Trapezit. p. 809. et p. 812. Ἐπιών, ἐπιοῦσα, ἐπιούσιος: quod, pace virorum eruditissimorum, ne Graecum quidem videtur. Vox enim fluit non ab οὖσα, sed ab οὐσία, ut ἑτερούσιος, μονοούσιος, ὁμοούσιος, περιούσιος, et si qua alia eiusdem familiae vocabula, item ἐνούσιος, quae vox occurrit apud Hesych. v. Ἐπίκληρος. Eadem plane chorda aberrarunt viri docti in v. Ἐπιδαίσιος, de qua nos supra. Est autem ἄρτος ἐπιούσιος, *quod ad vitam nostram sustentandam necessarium sit.* Τὸν εἰς τὴν οὐσίαν συμβαλλόμενον ἄρτον recte exponit Origenes; quocum facit Suidas et Syrus interpres. Quod vero dicit Ernestus Opuscul. Philol. p. 241. *vocem οὐσία non ita accipi solere*, in eo fallitur vir doctissimus. Porphyrius de Abstin. lib. II. p. 78. Ἀπαρχὴ γὰρ ἑκάστῳ ὧν δέδωκεν ἡ θυσία, καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει καὶ εἰς τὸ εἶναι συνέχει τὴν οὐσίαν. *Earum enim rerum primitiae, quas nobis dii singuli dederint, et quibus nostram alunt conservantque naturam, sacrificium cuique acceptissimum fuerit.* Ita legendus et ver-

---

pressi supplices in communibus templis sederunt, furta hominis coarguentes. omnibus autem erat invisus, quod nulli debitum honorem tribueret. huic autem ignominiose magistratum abrogarunt, eique surrogarunt Laurentium, qui ab initio erat ex numero oratorum magni fori, et in eo princeps. sed cuiuscunque causam defendendam suscepisset, in ea nec tempus terere nec protrahere sustinebat, ut maiorem quaestum faceret. Ἐπινῶς. Valde. Ἐπίνυσεν. Ἐπίξηνος. Truncus culinarius, supra quem coqui carnes concidunt. Aristophanes: *Dicere iuvabit capite mensae culinariae impositio.* id est, nisi vera dixero, non recuso quominus mihi caput amputetur. Ἐπὶ ξυροῦ. In acie novaculae, id est, in summo discrimine, cum res ad summum perducta est. *Manifestum autem erat eum ob denunciationem ingenti dolore affici, periculumque eius in acie, quod aiunt, novaculae versari, nautasque et vectores cunctationem eius minime laturos esse.* Et alibi: *Et imperium eius in acie novaculae versabatur.* Ἐπιορκήσαντα. Lysias dixit eum qui iuravit. Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Illud extrinsecus adiectum, periurium, non quo iuraverit ultro, sed quia quae iuraverat ad finem non erat perducturus. Ἐπιούσιος ἄρτος. Panis naturae nostrae conveniens. Ἐπι-

Ἐπιωγή. ἡ σκέπη.

Ἐπιώρκει. ὑπερσυντελικός.

Ἐπιώψατο. κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἔστι δ' Ἀττικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους. οἷον, κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νόμοις.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ οἱ Ἐφέται ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον. Ἀργεῖοι γὰρ ἀπὸ Ἰλίου πλέοντες, ἡνίκα προσέσχον Φαλήροις, ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῃρέθησαν. ὕστερον δὲ Ἀκάμαντος γνωρίσαντος, καὶ τοῦ Παλλαδίου εὑρεθέντος, κατὰ χρησμὸν αὐτόθι τὸ δικαστήριον ἀπέδειξαν, ὡς Φανόδημος. Κλειτόδημος δέ φησιν, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις, Δημοφῶντα ἁρπάσαι τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος, κρίσιν ὑποσχεῖν ὑπὸ ν' Ἀθηναίων καὶ ν' Ἀργείων· οὓς Ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ τῆς κρίσεως.

Ἐπιπαρένησαν. Θουκυδίδης· Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο. ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσαν. 824

Ἐπίπαστα. τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ σώματι ἄλφιτα. ἔθος γὰρ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἢ ἁλμυρά· καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. τοῦτό ἐστι τό,

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγχει μεθύων ἐν ταῖς θύραις ὕπτιος.

συμβαίνει δὲ μάλιστα τοῦτο πάσχειν τοὺς μεθύοντας ἢ τοὺς ὑπτίους κειμένους.

Ἐπίπεμπτον. Λυσίας μὲν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τὸ πέμπτον εἶπεν.

---

tendus iste locus ex Eusebio Praepar. lib. IV. p. 149. Confer Isidorum lib. II. Epist. 281. et Origen. de Orat. p. 150. Dicitur autem ἐπιούσιος, ut ἐπιδείπνιος, ἐπιδόρπιος, ἐπιόδιος sive ἐφόδιος, atque alia eiusdem furfuris sexcenta. — Ceterum ut Euangelista ἄρτον ἐπιούσιον, *panem qui ad vitam necessarius sit*: sic Theocritus in Hyla, ὕδωρ ἐπιδόρπιον, *aquam quae ad coenam necessaria sit*, — et Nonnus Dionys. lib. II. p. 44. Καὶ ποταμοὺς ἐκόνισσε πιὼν ἐπιδόρπιον ὕδωρ. Idem lib. X. p. 282. ἀνθεμόεντι ῥεέθρῳ Δηθύνων ἀνέμιμνεν, ὅπως ἐπιδόρπιον εἴη, Αὐτὸς ἑῷ βασιλῆι φέρων γλυκερώτερον ὕδωρ. Quare locus Euangelistae, qui miras interpretationes peperit, ita demum interpretandus videtur: *Da nobis hodie unde vivamus. Toup.* Is rationem, quam cum plerisque Matthaei interpretibus habet communem, parum scite exornavit. Nam neque ἐπιούσιος unquam per leges Graecanicae compositionis significare potuit id quod ad victum requiritur, nec Bibliorum Graecorum auctores οὐσία intelligunt nisi de bonis et facultatibus; accedit quod ἐπούσιος ista vox erat conformanda. Verissime igitur senserunt, inter quos Valckenarius nomen profitetur, qui ἐπιούσιος ab nomine satis pervagato ἐπιοῦσα repetierunt. Delevit in fine Gaisf. ἡ ὁ καθημερινός cum A. B. V. E. Lex. Seg. Habet illa Zon. p. 794. qui supra ὁ τῇ ἑκάστῃ οὐσίᾳ.

1. Ἐπιωγή] Vid. Od. ε. 404. et Etym. M. 2. ὑπερσυντέλικος] Immo potius παρατατικός, i. e. *imperfectum*, ut grammatici vocant: ab ἐπιορκέω. *Küst.* Error proclivis, cum pleraque huiuscemodi siglis agantur: velut ᶜᵘ *V. pro more. Gaisfordus in fine delevit ἤγουν ἐπιώρκησεν cum A. B. V. E. quod ignorat etiam Zon. p. 841. 3. Ἐπιώψατο. κατέλεξεν, ἐπελ.] Eadem etiam ad verbum leguntur apud Etymologum. *Küst.* ἔστι δὲ — ἐξελέξατο om. E. 5. ἐν Νόμοις] ἐν Νήσοις corrigit Piersonus in Moerin p. 142. superiora tribuens Platoni Comico. Suidas tamen spectavit locum Platonis Legg. XII. p. 947. C. οὓς ἂν οἱ προσήκοντες ἐπιόψωνται. 6. Ἐπὶ Παλλαδίῳ] Haec omnia Suidam ex Pausaniae Lexico deprompsisse, patet ex Eustathio, qui eadem αὐτολεξεὶ ex scriptore illo profert in Odyss. ά. p. 1419. Confer etiam Harpocrationem h. v. Hesychium v. Δικαστήρια, Pausaniam in Atticis p. 52. (I, 28, 9.) Aelianum Var. Hist. lib. V. c. 15. Pollucem lib. VIII. c. 10. Suidam infra v. Ἐφέται: Meursium in Areopago p. 97. et Petitum de Legg. Att. p. 513. *Küst.* 8. Ἰλίου] Ἰουλίου A. B. E. 13. Ἀγαμέμνονος] ὡς Ἀγαμέμνονος E. Hanc explicationem protulit Harpocratio. τὸν Παλλ. *V. 16. κρίσιν ὑποσχεῖν] Eustathius loco laudato rectius habet, κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν. *Küst.* ἐπὶ ν'] ὑπὸ ν' probavi cum A. E. Med. ᾗ pro ν' *V.

3. Ἐπιπαρένησαν] Ἐπιπαρήνεσαν B. E. Mox ἐπαρένησαν B. Θουκυδίδης] Libro II. c. 77. unde sensus huius loci petendus est. *Küst.* Repetitur horum pars in v. Παρένησαν. 5. ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσαν om. E. 7. Ἐπίπαστα. τὰ ἐπιπασσ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 103. sed ubi rectius legitur ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα. Confer etiam Pollucem lib. VI. c. 10. qui vocem ἐπίπαστα ibi exponens hunc ipsum locum Aristophanis ob oculos habuit. *Küst.* τῷ ἔτνει etiam Hesychius. ἐπιπασσόμενα] ἐπιπλασσόμενα A. V. Zon. p. 813. ἐπὶ τῷ σώματι πασσόμενα E. 10. τό] ἐπίπαστα add. (cum Med.) *V. qui mox λήξας. Ceterum τοῦτό ἐστι τό prorsus ab Suidae more loquendi recedere videtur. Contra satis commode procederet talis oratio: τοῦτό ἐστι τὸ ἐπίπαστα λείξας. τὸ δὲ ῥέγχει μεθύων, ὅτι συμβαίνει μάλιστα κτλ. Huic autem rationi praeclare favet Pollux VI, 61. ἔλεγον δέ τι καὶ τὸ ἐπίπαστα λείξειν. ἦν δὲ ἔτνος, καὶ ἐπιπάττοντες ἀλφίτων λεπτῶν καὶ ἐλαίου ἤσθιον. 12. ῥέγχει μεθύων ἐν τ.] Rescribe ex Aristophane, Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος. *Küst.* 14. Legendum ὑπτίως cum Schol. 15. Ἐπίπεμπτον. Λυσ.] Ex Harpocratione. *Küst.* μὲν omittendum cum Zon. p. 813.

ωγή. Suffugium. Ἐπιώρκει. Peierabat. Ἐπιώψατο. Delegit, sacerdotem cepit. Attice dictum. *Rex puellas arrhephoros elegit.* item apud Platonem *Legibus.* Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Sic Athenis vocabatur locus iudicii, in quo Ephetae de caede, quam quis imprudens commiserat, iudicabant. Argivi enim ab Ilio redeuntes cum ad Phalerum appulissent, ab Atheniensibus, quinam essent ignorantibus, interfecti sunt. postea vero cum eos Acamas agnovisset, et Palladium illic inventum fuisset, ex oraculo iudicium illic condiderunt, ut Phanodemus tradit. Clitodemus vero auctor est, Agamemnone cum Palladio Athenas appellente, Demophontem Palladium rapuisse, et persequentium multos interfecisse. quam rem ubi graviter tulit, iudicium ea de re habitum fuisse sub L. Atheniensibus et totidem Argivis: quos Ephetas appellatos fuisse, quod ab utrisque disceptatio iis permissa fuisset. Ἐπιπαρένησαν. Accumularunt. Thucydides: *Cum autem per magnam hominum multitudinem pars illa celeriter repleta fuisset, ad reliquas etiam urbis partes, quantum fieri poterat, materiam congesserunt.* Ἐπίπαστα. Farina quae pulti aspergitur. solebant enim veteres placentas aut panes conficere, et condimenta quaedam vel salsa illis aspergere: unde qui ea comedebant multum bibere cogebantur. hinc illa: *Postquam nebulo iste placentas conditas sive bona fiscalia ligurrivit, ebrius in pellibus supinus stertit.* hoc autem inprimis accidit illis, qui sunt ebrii vel supini iacent. Ἐπίπεμπτον. Lysias hac voce usus est de simplici πέμπτον.

[Ἐπιπηδῶ. δοτικῇ. Οἷς οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἐπεπηδήσαμεν. Αἰτιατικῇ δέ· Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν.]

Ἔπιπλα. ἡ μὴ ἔγγειος κτῆσις, ἀλλὰ ἐπιπόλαιος.

Ἔπιπλα. σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ ἐπίπλεα αὐτά φασιν.

Ἔπιπλα. τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη, οἷον ἡ ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ ὅση δυνατὴ πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος.

Ἐπιπλέα. ἀνάμεστος, πεπληρωμένη. Ἡρόδοτος· Καὶ τράπεζαν ἐπιπλέην ἀγαθῶν παντοίων παραθέντες.

[Ἐπιπλέον καὶ Ἐπιπλεῖστον. ἐπίῤῥημα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖον.]

Ἐπίπληξις. ἐπιτίμησις.

Ἐπίπλους. Θουκυδίδης· Ῥ' νηῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἐπίπλους. ἐπιβάτας. Ἀῤῥιανός· Κυβερνήτας δὲ καὶ πρωράτας μόνους ἐπίπλους εἶχον.

Ἐπιπλώσας. ἐπιπλεύσας. Καὶ Ἐπιπλὼς παῤ Ὁμήρῳ. παρὰ τὸ πλέω, πλώω, πλώσας, συγκοπῇ πλώς, καὶ ἐπιπλώς. ἔστι δὲ ἄκλιτον, διότι ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀόριστός ἐστι, τὸ δὲ σημαινόμενον παρατατικός. 825

Ἐπίπνοια. ἐνθουσιασμός. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο, τήν τε προθυμίαν ἀνανταγωνίστῳ σθένει φραξάμενοι.

Ἐποποθία. ἡ ἀγάπη.

Ἐπιπολάζει. ἐπιπλέει.

Ἐπιπολάς. τὰ ὤνια. Τοὺς δὲ Ῥωμαίους θαῤῥεῖν συνέβαινε, κρατοῦντας τοῦ περὶ τὰς Ἐπιπολὰς τόπου.

* Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ.

Ἐπιπόλαια. τὰ πρὸς ὀλίγον φαινόμενα.

---

1. Ἐπιπηδῶ] Deest gl. V. eamque notavi. Figuratum verbi usum exposuit Wyttenb. in Plut. T. VI. p. 824. cf. Iacobs. in Aelian. III, 30. 4. Ἔπιπλα. ἡ μὴ ἔγγειος κτῆσις] Recte. Apud Graecos enim haec duo sibi invicem opponuntur, ἔπιπλα et ἔγγειος κτῆσις: ut apud Ictos Latinos *bona mobilia* et *immobilia*. Polybius in Excerptis ab Valesio editis p. 146. Τοσοῦτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν φερνὴν τῇ γυναικὶ διαλῦσαι πᾶσαν ἐκ τῶν ἐπίπλων, εἰ μὴ τῶν ἐγγείων τινὰς προσαπέδοντο κτήσεων. Vides τοῖς ἐπίπλοις hic opponi τὰς ἐγγείους κτήσεις. Confer etiam Salmasium de Modo Usur. p. 84. Küst. Lucian. I. p. 364. Aeschin. c. Timarch. p. 46. Suid. infra v. Ἐφόλκια. Isaeus p. 585. Dion. Hal. p. 270. Heliodor. p. 192. Phot. Bibl. p. 748. Philo I. p. 592. Aeschines Dial. 2. p. 38. ed. Horrei. Toup. MS. Gl. debetur glossis Herodot. I, 150. 164. 7. ἐπίπλεια] ἐπίπλοα A. ἐπίπλοα recte Koenius in Gregor. Cor. p. 516. quem ignorabat Tittm. in Zon. p. 813. 8. Ἔπιπλα. τὰ ἐξεπιπ.] Haec totidem paene verbis leguntur etiam apud Harpocrationem. Küst. ἐξεπιπολῆς] ἐξεπιπολλῆς A. E. Mox ἡ om. E. 9. πλοΐζεσθαι] Haec vox non tam ad sensum, quam ad etymologiam vocis ἔπιπλα referenda est. Quod enim ad sensum attinet, melius huc quadrat μετακομίζεσθαι, quod habet Harpocratio. Küst. πλοΐζεσθαι A. et Schol. Luciani Dial. Mortt. X, 1. Deinde sustuli cum A. V. Ἐπίμπλαντο. Ἡδονῆς τε ἐπίμπλαντο. Καὶ Ἐπίμπλατο. Cf. glossam item expunctam Ἐνεπίπρων. Sub finem ἐμπίμπλαστο B. E. 11. Ἡρόδοτος] VI, 139. 12. ἐπιπλέαν] ἐπιπλέην A. B. Med. ἐπίπλεον E. 14. Ἐπιπλέον] Glossam satis futilem ex genere praeceptorum orthographicorum ab V. omissam notavi. 15. ἐπὶ τὸ πλεῖον] ἐπὶ πλεῖον, ἐπὶ πολύ A. ἀντὶ τοῦ λίαν E. Nihil desidero nisi forte καὶ post δέ. 17. Ῥ'] ῥ' E. Locus Thucydidis II, 17. ἑκατὸν νεῶν ἐ. ἐξαρτύοντες: reliqua de praegressa sententia Suidas ascivit.

3. Ἐπιπλώσας. ἐπιπλ.] Confer Etymologum v. Ἐπιπλώς. Küst. Gl. spectat ad Il. γ'. 47. Dein Ἐπιπλὼς est ex Il. ζ'. 291. 4. πλώσας] πλώσω καὶ πλώσας B. πλώσω πλώσας *V. Med. πλώσω καὶ πλώσκω καὶ ἐν συγ. E. Mox καὶ ante συγκοπῇ delevi cum A. *V. quorum hic πλὼς καὶ πλώς. 7. παρακείμενος Zon. p. 841. Post hanc gl. sequebantur, Ἐπιπλήττω. δοτικῇ. Delevi cum A. V. Praemisit Med. Ἐπὶ πολύ. 8. Πολύβιος] Fr. gr. 57. 10. ἀνανταγωνίστῳ] ἀνταγωνίστῳ B. E. Edd. ante Küst. 11. Ἐποποθία] Voce hac usus est D. Paulus ad Rom. XV, 23. ut Portus etiam monuit. Küst. 12. Ἐπιπολάζει] Eadem gl. Hesychii. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 2. ἐπιπόλαιον πλέει Zonaras. 13. Ἐπιπολάς. τὰ ὤνια] Videtur hic Suidas ἐπιπολὰς confundere cum ἐμπολάς. Nam ἐμπολὴ apud Graecos significat *merces* sive ὤνια; et ἐμπολᾶν, *mercari*, *emere*, *vendere*; testibus grammaticis. At vocem ἐπιπολὴ eodem significatu uspiam occurrere haud facile crediderim. Certe in fragmento auctoris anonymi, quod hic subiungitur, Ἐπιπολὴ est nomen proprium loci, cuius etiam Stephanus Byzantius, Thucydides et alii meminerunt. Küst. ἐπὶ πολλάς A. ἐπιπολλαί B. E. Nihil differt Zon. p. 803. Gaisfordus suspicabatur τὰ ἐπάνω. Hermannus interpretationem ad gl. Ἐμπολαί retrahebat. Utcunque de hoc portento statuimus, Küsteri sententia nihil habet quod approbari possit. Τοὺς δὲ Ῥωμαίους θαῤῥεῖν συνέβ.] Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit. Küst. 14. τοῦ περὶ] τοὺς ἐπὶ E. qui mox ἐπιπολλάς. 16. Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακ.] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 12. Küst. Intercidit lemma. ἐπιπολλαπλῶς E. qui post κραυγῇ subiicit, ἔστι δὲ καὶ ἐπιπολλαὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ.

[Ἐπιπηδῶ. Dativo iungitur. *Quibus ne ab initio quidem insultavimus.* Item accusativo. *In illius potestatem impudenter insultavit.*] Ἔπιπλα. Bona mobilia, non autem possessiones terrestres. Ἔπιπλα. Supellex mobilis, non bona solo inhaerentia. alii vero vocant ἐπίπλοα. Ἔπιπλα. Instrumenta domus, quasi in superficie sita, et quae possint navibus imposita transferri; non autem fundi. Ἐπιπλέα. Plena, referta. Herodotus: *Cum autem mensam omnis generis deliciarum plenam apposuissent.* [Ἐπιπλέον. Adverbium. item ἐπιπλεῖστον. at ἐπὶ τὸ πλεῖστον et ἐπὶ τὸ πλεῖον.] Ἐπίπληξις. Reprehensio. Ἐπίπλους. Thucydides: *Athienses centum navium classem ad bellum pararunt.* Ἐπίπλους. Vectores. Arrianus: *Nullos alios vectores habebant praeter gubernatores et proretas.* Ἐπιπλώσας. Cum nave profectus. Et Ἐπιπλὼς apud Homerum. nimirum a πλέω fit πλώω: unde πλώσας et per syncopen πλὼς et ἐπιπλώς. est autem indeclinabile, quia sonum quidem habet aoristi; at significatio est imperfecti. Ἐπίπνοια. Numinis afflatus. Polybius: *Romani vero afflatu quodam numinis repleti fuerant, cumque animorum alacritatem invicto robore munissent.* Ἐποποθία. Dilectio. Ἐπιπολάζει. Innatat. Ἐπιπολάς. Nomen loci. *Captis vero Epipolis animus et audacia Romanis accessit.* [Ἐπιπολαστικῶς, adverbium.] *Immodice et effuse vociferantes.* Ἐπιπόλαια. Quae ad exiguum tempus apparent.

Ἐπιπόλαια. τὰ φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον ἔχοντα παντελῶς τὴν φαντασίαν. ἐπιπόλαιον δέ ἐστι τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον. τοιοῦτον δὲ τὸ εἶδος τῶν ἐριστικῶν προτάσεων καὶ συλλογισμῶν· οἷον τό, τὸν ὁρῶντα ὀφθαλμοὺς ἔχειν· δι' οὗ συνάγεται, ὁ ἑτερόφθαλμος ὀφθαλμοὺς ἔχει. καὶ τό, ἃ λαλεῖς διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται· ὃ λαβών τις συνάγει τὸ τὴν ἅμαξαν διὰ τοῦ στόματος διέρχεσθαι τοῦ ἅμαξαν λαλοῦντος. καί, ἃ οὐκ ἀποβέβληκας ἔχεις· τοῦτο γάρ τις λαβὼν συνάγει, ὅτι κέρατα ἔχεις, οὐκ ἀποβέβληκας γὰρ κέρατα. ὁμοίως καὶ τό, τὸν ὄψιν ἔχοντα ὁρᾶν· τὸν δὲ κοιμώμενον ὄψιν ἔχειν. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐπιπόλαιον ἔχει τὸ πιθανόν.

Ἐπιπόλαιος. Ὁ δὲ Σιλβανὸς ἐπιεικὴς μὲν ἦν καὶ τἆλλα ἱερός, ἁπλούστερος δὲ τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος. ἀντὶ τοῦ, οὐ βαθὺς τὸν τρόπον.

Ἐπιπολαίως. ἐξ ἐπιπολῆς. Ἰώσηπος· Τιτρώσκει αὐτὸν ἐπιπολαίως, προεκλύσαντος τὸ βληθὲν τοῦ διαστήματος.

Ἐπιπολῆς. τὸ ἐπάνω ἐπιπλέον, ἀῤῥιζον.

Ἐπὶ πολλῷ. ἀντὶ τοῦ πολυπλασίως. Οἱ δὲ χρόνον μέν τινα ἡσύχασαν· ἔπειτα ἐπὶ πολλῷ τὸ πάθημα σφῶν τοῖς Ῥωμαίοις ἀπέδοσαν.

Ἐπιπόνως. χαλεπῶς. Ὁ δὲ γυμνὸς ὤν, ὥρᾳ χειμῶνος ἐν ἄντρῳ ἐναυλισάμενος ἐπιπόνως, πρόβατα εὑρὼν ἀνεῖλε, καὶ ταῖς δοραῖς αὐτῶν ἠμφιέσθη.

Ἐπιπραξάμενοι. ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες, ἀπαιτήσαντες. Οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραξάμενοι σπονδὰς ἀνενεώσαντο.

Ἐπιπρεπείαις. στολαῖς εὐπρεπέσιν. Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας, ἁρμοζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις· καὶ ταύταις ἐχρῆτο συνεχῶς μετατιθέμενος.

Ἐπίπροσθεν. ἔμπροσθεν, τιμητικώτερον. Ξενοφῶν· Τὸν δὲ Κῦρον ἀφελκύσαντες ἦγον, ἐπίπροσθεν ποιούμενον τοὺς προσάγοντας, ὅτι ἑώρα

---

1. Ἐπιπόλαια. τὰ φαιν.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Alex. Aphrodisiensi in lib. I. Topic. p. 13. ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.* τὰ φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδ.] Hunc locum ex optimo MS. A. et Alexandro Aphrodisiensi supplevi, qui in prioribus editt. [et B. E.] male sic legitur, τὰ φαινόμενα ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον etc. *Küst.* μὲν om. A. B. E. *V. Porro οὐ τὰ φ. Med. 3. πᾶν τὸ] πᾶν om. A. B. V. E. Alexand. 4. εἶδος — ὁρῶντα] εἶδος τῶν προτάσεων τῶν ἐριστικῶν συλλογισμῶν· οἷον φαινόμενόν ἐστιν ἔνδοξον τὸ τὸν ὁρῶντα Alex. 5. ἢ συλλογισμῶν] καὶ συλλογισμῶν probavi cum A. V. τὸν ὁρῶντα] τῶν ὁρῶντα A. 6. δι' οὗ συν. — ἔχει om. Alex. διὸ σ. Med. 8. διέρχεται] διέρχεται E. ἔρχεσθαι Alex. Post διέρχεται habent A. B. V. E. Alex. ὃ λαβών τις συνάγει τὸ τὴν ἅμαξαν διὰ τοῦ στόματος διέρχεσθαι τοῦ ἅμαξαν λαλοῦντος, ubi edd. ante Gaisf. λαλεῖς δὲ ἅμαξαν, διὰ τοῦ στόματος ἅρα διέρχεται. 10. καί] Immo καὶ τό. Deinde ὃ λαβών τις *V. ut supra, quod praestat. 12. τὴν ὄψιν] τὸν ὄψιν posui cum A. 13. Post ἔχειν quae interpolata erant ὁ κοιμώμενος ἅρα ὁρᾷ delevi cum A. B. V. E. Alex. 15. Σιλβανός] Vid. v. Σιλβανός. *Toup. Hemst.* Ubi melior est verborum collocatio, ὃς ἐπιεικὴς μὲν ἦν τὰ ἄλλα καὶ ἱερός. 16. καὶ ἁπλούστερος] ἁπλούστερος δὲ cum inferiore gl. et Zon. p. 794. (qui ἦν μὲν ἐπιεικής, ἁπλ. δὲ κτλ.) A. ἁπλούστερος *V. 17. ἀντὶ τοῦ, οὐ β.] Haec usque ad αὐτὸν ἐπιπολαίως in gl. seq. om. A. τοῦ om. *V. 18. Ἐπιπολαίως] Schol. Gregor. Naz. Stelit. I. p. 8. ap. Gaisf. ἐπιπολαίως. κούφως, ἐλαφρῶς, ἀῤῥίζως. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. p. 844. *Küst.* Sive III, 7, 22. 19. προεκλύσαντος] προεκβλύσαντος B. 20. διαστήματος] διαστόματος A.

1. Paulo aliter Zon. p. 856. 2. πολυπλασίως] πολλαπλασίως V. ap. Gaisf. quod Portus occuparat. Οἱ δὲ χρόνον] E Dion. Cass. LV, 6. *Gaisf.* 5. Ἐπιπόνως] Vide an huc pertineat locus in Ἔφεδρος. *Hemst.* 7. ἠμφιάσθη] ἠμφιέσθη A. V. 9. ἐπὶ τοῖς προτέροις ἐπιπραξάμενοι σπ. ἀ. Zon. p. 841. qui oculisne aberraverit an sinceram scribendi rationem reppererit, potest dubitari. 13. Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. c. 78. *Küst.* 16. ἐπιπρεπείαις] Synes. p. 69. ἐπιπρέπειν de coma, ubi male leg. ἐπιτρ. Plutarch. in Agid. p. 297. ubi vid. not. *Toup.* MS. ἐπιπρέπειν quod Toupius attigit, erudite Iacobsius illustravit in Philostr. p. 337. sq. 18. Ἐπίπροσθεν] Vid. in Ἀχέραιον συνειδός. *Hemst.* γενικῇ tacite subiecit Gaisf. Cf. Ast. in Plat. Legg. p. 84. Mox τιμικώτερον *V. 19. Ξενοφῶν] De Instit. Cyri lib. I. p. 20. (I, 4, 24.) ut Portus observaverat. *Küst.* 19. ἦγον] προσήγαγον Xenoph.

Ἐπιπόλαια. Sic vocantur ea, quae visum quidem probabilem, revera tamen levem et inanem omnino speciem habent: itaque sic dicuntur, quorum vanitatem vel exigua possit attentio deprehendere. huiusmodi autem generis sunt propositiones et syllogismi contentiosi: velut, Qui videt oculos habet. inde enim concludi potest, luscum oculos habere. item illud, Quae dicis ex ore tuo egrediuntur. hinc profectus concludit, si quis currum dicat, currum ex illius ore egredi. et, Quae non amisisti habes. hoc enim sumpto quis concludit, ergo cornua habes. non enim amisisti cornua. Simile etiam illud: qui visum habet, videt. atqui dormiens visum habet. talia enim quae sunt, levem tantum probabilitatis speciem habent. Ἐπιπόλαιος. Qui animo est aperto. *Silvanus autem bonus erat et in ceteris sanctus, moribus autem simplicioribus et animo candidus.* Ἐπιπολαίως. In superficie. Iosephus: *Leviter tantum eum vulneravit, quod longum intervallum vim teli fregerat.* Ἐπιπολῆς. Quod superne innatat, radice careus. Ἐπὶ πολλῷ. Multipliciter. *Illi vero aliquamdiu quieverunt; at deinde cladem multiplicata mensura Romanis reddiderunt.* Ἐπιπόνως. Difficulter. *Ille cum esset nudus, tempore hiberno duriter in antro degens, oves quasdam invenit: quibus interfectis, earum pellibus se vestivit.* Ἐπιπραξάμενοι. Qui priori summae aliquid adiecerunt, qui exegerunt. *Romani cum maiorem quam antea pecuniae summam a Carthaginiensibus exegissent, foedus renovarunt.* Ἐπιπρεπείαις. Habitibus decoris. *Hannibal vero Carthaginiensium imperator capillamenta concinnavit omnium aetatum formis convenientia, quae notabilem afferunt differentiam. his sic utebatur, ut alia aliis subinde mutaret.* Ἐπίπροσθεν. Ante, loco honoratiore. Xenophon: *Cyrum vix inde abstractum deduxerunt, iussi ab eo praecedere,*

τὸ πρόσωπον τοῦ πάππου ἠγριωμένον. — Ὅτι Πρόκλος τῆς φιλοσοφίας πάσης ἐπίπροσθεν ἦγε τὴν θεολογίαν· τῆς δὲ πρὸς ἀρετὴν ζωῆς ἐῤῥωμένης τὴν ἀντίστροφον πρὸς ἐκείνην εὐσέβειαν προτιμῶν ἐφαίνετο.

Ἐπιπροσθεῖ. ἐπισκιάζει, ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὑπερανέχει.

Ἐπιπροσθοῦντος.

Ἐπίπρων καὶ Ἐνεπίπρων.

Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς ναῦς. κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουν οὐχὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ἐξέκλιναν τὰς ἐπιούσας τῶν πολεμίων ναῦς.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. δικαστήριον. ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν βέλος ᾖ φανερὸν ἢ λίθος ἤ τι τοιοῦτον, ὁ δὲ δράσας μὴ ᾖ. ἀρχαῖον γὰρ ἔθος τὸ καὶ τὰ ἄψυχα κρίνειν, εἰ χρὴ ἐξορίζεσθαι.

Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. ταπεινῶσαι.

Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. εἰς τοὐπίσω τρέχειν.

Ἐπιῤῥαπίζων. κωλύων. Ὁ δὲ ἤσχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ ἀκέλευστον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ βούλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπιῤῥαπίζων ἄρα ἐκεῖνος.

Ἐπιῤῥέξει. θύσει. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καί σοι ἐπιῤῥέξει Γόργος χιμάροιο νομαίης
αἷμα.

Ἐπιῤῥεπής. ἐπικλινόμενος.

Ἐπίῤῥημα. παρὰ Ἀριστοφάνει μέρος τι τῆς κωμῳδίας.

Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.

καὶ τὰ ἑξῆς δῆλα.

Ἐπίῤῥησις. ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία.

Ἐπίῤῥητον. αἰσχρόν, καταγνώσεως ἄξιον.

6. Ἐπιπροσθεῖ] Vide Toupium in Longin. XXXII, 2. Bakium in Cleomed. p. 353. *Gaisf.* Nec sileri debuit Wytt. in Plut. T. VI. p. 351. 8. Ἐπιπροσθοῦντος] Agathias p. 41. ἐλεύθερον τοῦ ἐπιπροσθοῦντος. *Toup.* MS. καὶ olim praefixum tacite sustulit Gaisf. cum *V. Med. 9. Haec Gaisf. clam edidit. Vide quasi glossam Ἐνεπίπρων. 10. Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς ναῦς] Haec sunt verba Herodoti lib. VIII. c. 84. Vide etiam supra v. Ἐπανάκρουσαι, ubi plura de hac phrasi diximus. *Küst.* 11. ὑπεχώρουν] ὑπερεχώρουν A. 12. τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας] τὰς ἐπιούσας τῶν πολεμίων A. V. Lex. Seg. 14. δικαστήριον] φονικὸν δικαστήριον Harpocrat. Pal. ap. Gaisf. et Paris., qui mox paulo concinnius βέλος ἢ λ. ἤ τι τ. φανερὸν ᾖ, ὁ δὲ δράσας οὐκέτι. Infra Pal. ἦν post ἔθος. Attigit Lex. Seg. p. 311, 15. Infra τὸ καὶ ἄψυχα κρ. reliquis omissis Zon. p. 813. ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν β.] Vide Petitum de Legibus Att. p. 523. qui loca auctorum huc spectantia diligenter collegit. Confer etiam Nostrum infra v. *Νίκων*. *Küst.* 20. Ἐπιῤῥαπίζων. κωλύων. Ὁ δὲ ἤσχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ ἀκέλευστον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ βούλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπιῤῥαπίζων ἄρα ἐκεῖνος] Hic locus, qui ab interpunctione laborat, ita vertendus est: *Ille vero hominem ignominia affecit, verbis solummodo temeritatem eius et contumaciam reprimens et retundens.* Graeca elegantiora sunt. Ἐπιῤῥαπίζων ἄρα ἐκεῖνος, *reprimens ille quidem et retundens.* Ista est vis τοῦ ἄρα, quod nostros interpretes fefellit. (Confer nos infra v. Ὠδίς.) Ceterum ita locutus est Themistius Orat. 10. Καὶ οὐδὲν ὤνησε Κινέας πόῤῥωθεν αὐτοῦ τὴν ἀπληστίαν ἐπιῤῥαπίζων. Athenaeus lib. V. p. 219. Τοὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθανομένους εὐστόχως ἐπιῤῥαπίζει ὁ θεός. Dion. Halic. Antiq. Rom. I, 59. Πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης, λύκον μὲν κομίζοντα τῷ στόματι τῆς ξηρᾶς ὕλης ἐπιβάλλειν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἀετὸν δὲ προσπετόμενον ἀναῤῥιπίζειν τῇ κινήσει τῶν πτερύγων τὴν φλόγα· τούτοις δὲ τἀναντία μηχανωμένην ἀλώπεκα, τὴν οὐρὰν διάβροχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν, ἐπιῤῥαπίζειν τὸ καιόμενον πῦρ. Qui locus elegantissimus est. Hinc Ἐπιῤῥαπισμός. Polybius II, 64. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν ὑποφέρειν τὸν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων ἐξελθεῖν καὶ διακινδυνεῦσαι τοῖς παροῦσι. Ἐπιῤῥάπισιν vocat Ion apud Athenaeum, de quo nos in Epist. Crit. p. 541. Quod perinde est. Confer Abresch. Lect. Aristaenet. p. 195. ubi de hoc loco Suidae ita agit, ut multa agendo nihil proficiat. Ceterum hoc fragmentum, quod haud alibi legitur, Aeliani esse videtur, qui ita locutus est apud Nostrum infra v. Παλαμναῖος: Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐς τοὺς πολεμίους συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀπολλύμενόν οἱ τὸν λεών, ἐνετολμήσατο κακὸν κακῷ μείζονι ὁ παλαμναῖος ἄρα ἐκεῖνος σβέσαι. *Toup.* III. p. 68. sq. Huius sententiam iuvat pusillum illud ἄρα ἐκεῖνος, quod mirifice iactat Aelianus.

4. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.)] Theodoridae Ep. IV, 3. Anthol. Pal. VI, 157. 5. Γοργός] Γοργὸν E pr. Scripsi Γόργος, quod recte Zon. p. 841. Mox χιμάῤῥοιο B. E. Cf. v. *Νομαία*. 8. Ἐπίῤῥημα] Confer Hesychium v. Ἐπιῤῥήματα. *Küst.* Adde, si libet, Schol. Arist. Av. 576. Mireris tamen grammatico, qui exemplum epirrhematis de Aristophane tradere vellet, quattuor versus continuos exscribendos fuisse. 8. Ἀριστοφάνει] Ἀριστοφάνης V. 10. Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμ.] Ex Aristophanis Av. 758 — 761. ὑμῶν] ἡμῶν A. Cf. v. Διαπλέκειν. 14. νόμῳ] κόμῳ A. 16. τοῖσιν] τοῖς B. E. *V. 20. Ἐπίῤῥητον] Vid. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος. *Εὐμολπίδαι. Hemst.* Vid. Herald. in Arnob. p. 22. *Gaisf.* post Albertium. Adde vv. Κατάπτυστον et Ὥρα: unde colligitur horum locorum certe partem ad Aelianum esse referendam. Ceterum docte vocem illustrat Segaar. in Clem. Alex. 39.

quod avi vultum iratum cernebat. — *Proclus universae philosophiae Theologiam anteponebat: inter virtutes autem eam, quae Theologiae consentanea est, pietatem reliquis praeferebat.* Ἐπιπροσθεῖ. Obscurat, ab anteriore parte obstat. Et Ἐπιπροσθοῦντος. Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρ. *Naves in posticam partem repellentes portum petebant.* naves retro agebant, prora non conversa, ut declinarent naves hostium invadentes. Ἐπὶ Πρυτανείῳ. Ad Prytaneum de caedibus iudicium habebatur, cum telum quidem, quo quis interfectus esset, vel lapis vel aliquid huiusmodi, manifestum erat, at auctor caedis ignorabatur. moris enim erat apud antiquos, etiam res inanimas in iudicium adducere, num exterminandae essent. Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. Deprimere. Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. Retro currere. Ἐπιῤῥαπίζων. Retundens. *Ille vero hominem ignominia affecit, sola quidem comminatione temeritatem eius et pervicax ingenium retundens.* Ἐπιῤῥέξει. Sacrificabit. In Epigrammate: *Et tibi Gorgus capellae pascentis sanguinem sacrificabit.* Ἐπιῤῥεπής. Propensus. Ἐπίῤῥημα. Apud Aristophanem est quaedam comoediae pars, velut haec: *Si quis cum avibus vestrum, spectatores, cupit degere, et suaviter in posterum vivere, ad nos veniat. nam quaecunque illic lege turpia sunt, ea omnia apud nos aves honesta habentur*: et quae sequuntur. Ἐπίῤῥησις. Vituperatio, accusatio. Ἐπίῤῥητον. Turpe, damnandum.

Ὁ τῶν τριῶν ἐκείνων τῶν ἐπιῤῥήτων εἷς. — Ζῶν δὲ παρῆει ἐς οὐδὲν ἱερόν. ἤλαυνον γὰρ ὡς ἐπάρατον καὶ ἐπίῤῥητον. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. — Βιώσας βίον ἐπίῤῥητον καὶ βδελυρὸν οὐδεμίαν ἐπιστεύθη βασιλικῶν χρημάτων ἐξουσίαν.

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμέναις.

Ἐπίῤῥοθος. βοηθός.

827 ‖ Ἐπιῤῥώσει. ἐνισχύσει.

Ἐπίῤῥωσις. ἡ ἐνίσχυσις.

Ἐπιῤῥύξας ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.

Ἐπίῤῥυτοι. ἐχθροί.

[Ἐπιρυγχίδα. ὅτι γαμψώνυχα ζῷα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷός ἐστιν ἀετός, ἱέραξ, κεγχρηίς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.]

Ἔπίσαλος. ἀβέβαιος, εὐμετάπτωτος. Ἐπισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος.

Ἐπισάξαι. ἐπαναβῆναι. Ξενοφῶν· Ἐὰν θόρυβος γένηται, δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον Πέρσῃ ἀνδρί, καὶ θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. ταῦτα δὲ πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ καὶ θορύβου ὄντος.

Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις. αἱ τὴν

---

2. ἐπάρατον] ἀπέρατον V. 3. Ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδ.] Vide infra v. Ἐπισθένης. *Küst.* 7. Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν] Thucydides lib. I. c. 13. *Πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι παιρικαὶ βασιλεῖαι.* Scholiasta in illum locum: *ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς. ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι.* Hinc Suidas sua deprompsit, ut Portus etiam monuit. *Küst.* 8. ἐπὶ ὁμολ.] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὁμολ. E. 9. Ἐπίῤῥοθος] V. Schol. Il. δ'. 390. Ἐπίροθος Med. Mox in fine gl. delevi *καὶ ἐπιτάῤῥοθος* cum A. B. V. Quibus *τὸ αὐτὸ* addit E. 10. Ἐπιῤῥώσει] Ante h. v. Ἐπιῤῥώννυντες. ἐνισχύοντες, ἐνδυναμοῦντες. *καὶ* omiserunt A. B. V. *ἐπιῤῥωννύντος, ἐνισχύοντος* E. ἐνισχύσει] ἀνισχύσει Lex. Bachm. p. 231. 11. Aliter explicavit Hesychius. ἡ ἐνίσχυσις] ἡ om. E. 12. Ἐπιῤῥύξας] Sic recte duo MSS. Pariss. At priores editt. ἐπιῤῥύξας [cum B.]: quam lectionem vel litterarum series mendosam esse arguit. Ceterum locus hic Suidae mutilus est et interpolatus, qui quomodo supplendus et scribendus sit, patet ex Aristophanis Vesp. 702. ubi inter alia et haec leguntur: *Κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ, Ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.* Hinc Suidas sua descripsit, quamvis prorsus ἀκρίτως et negligenter. Nam nec integram loci Aristophanici sententiam repraesentavit, nec vocem ἐπιῤῥύξας interpretatus est: quod tamen praecipue facere debebat. Quae enim apud Nostrum sequuntur, ἄγριος αὐτοῖς ἐπιπηδήσας, non sunt interpretamentum vocis ἐπιῤῥύξας (ut putavit sciolus aliquis: qui eam ob causam ἐπιπηδᾷς in ἐπιπηδήσας mutavit, ut capiti articuli responderet), sed ipsa verba Aristophanis, quamvis interpolata, ut ex loco Comici illius supra adducto patet. Dicitur autem ἐπιῤῥύξας proprie de venatoribus, qui canes certo quodam vocis signo in feras instigant et immittunt. Hesychius: Ἐπιῤῥύξειν, κύνας ἐπαφιέναι καὶ παροτρύνειν. Vide etiam Scholiastam Aristophanis l. c. *Küst.* Vulgabatur sc. hic locus ita, Ἐπιῤῥύξας. ἄγριος αὐτοῖς ἐπιπηδήσας, sed cum ἀγρίως exhibeat E. et mox ἐπὶ πηδᾷς A. non dubitavi reponere Aristophaneam veritatem. Comici verba sunt, nullo grammatici interpretamento explicita. *Gaisf.* 13. Ἐπίῤῥυτοι. ἐχθρ.] Sic habent MSS. Pariss. [cum Lex. Bachm. p. 231.] At in prioribus editt. [et B. E.] contra ordinem litterarum legitur, Ἐπίῤῥητοι. αἰσχροί. *Küst.* Nihilominus addubitare licet de glossae integritate.

1. Ἐπιρυγχίδα. ὅτι γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρ.] Repraesentavi hic lectionem MS. Paris. A. Priores enim editt. [et B. E.] locum hunc male sic exhibent: Ἐπιρυγχίδα. γαμψώνυχα, ὅσα τῶν ζώων τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν etc. Ceterum pro *ἐπιρυγχίδα* potius scribendum est ἐπιῤῥυγχίδα, per duplex ῥῥ. *Küst.* Vid. in Γαμψώνυχος. *Hemst.* Apparet glossam e superiore loco repetitam esse; neglexitque V. Itaque satis habui notasse. 2. γεγάμψωκεν] γεγάμπτης A. 3. οἷα] οἷος A. καὶ κεγχρηίς] καὶ om. A. Mox μὴ om. B. E 5. εὐμετάπτωτος] ἀμετάπτωτος V. Ἐπισάλων τε τῶν τῆς σωτ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. VI. c. 5. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Ἔ. δὲ Zon. p. 804. non p. 794. 6. γενομένων] γεγενημένων E. γινομένων Theophylactus, cuius reliquam narrationem Suidas festinanter inspexit. 8. ἐπαναβῆναι] Male. Aliam enim vox ἐπισάξαι significationem habet, ut vel ex lexicis vulgatis constat. *Küst.* Is parum honorifice de scriptore suo sensit: qui, si forte haereret in voce ἐπισάξαι, certe aliam eius esse significationem quam ἐπαναβῆναι potuit e sequentibus καὶ ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον colligere. Quamobrem ipsum ἀναβῆναι effecisse videtur, quod in aliis glossis usu venit (cf. annot. in v. Ἐνέκαινα), ut verbum ex auctoritate testis veteris decerptum aut interpretationis locum invaderet aut explicationem, si qua extabat, prorsus obrueret. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. III. p. 311. (III, 4, 35.) quod et Portus ante monuit. *Küst.* 9. Πέρσῃ — ἵππον om. V. Post ἀνδρί Suidas omisit καὶ χαλινῶσαι δεῖ. 11. χαλεπὰ] χαλεπὸν E. Ceterum ποιεῖν Xenophon post ὄντος. 13. Ἐπὶ σαυτῷ] Vid. Zenob. IV, 1. et Prov. Bodl. 374. cuius auctor Asclepiades evincit libros Zenobii verissime παίδων servasse pro ποδῶν. Addit Gaisf. Bachetum in Ovid. Epist. Hypsip. 14. p. 606. Tetigit etiam Heind. in Gorg. 146. αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετ.] Credebant veteres, feminas Thessalas carminibus et arte magica lunam coelo deducere posse: quod praeter alios docet eruditus enarrator Apollonii Rhodii IV, 59. cuius verba quoniam egregie huc faciunt, lectori exhibebo. *Μεμύθευται ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαί, σιραλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως· καθὸ Ἀγλαονίκη Ἡγεμόνος θυγάτηρ, ἐμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾶν· καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ.* Vide eundem in III, 533. Huc etiam referendus est locus ille Aristophanis Nub. 747. *Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ*

Unus ex tribus illis impuris hominibus. — Vivens vero nullum templum ingrediebatur. nam ut exsecrandum et impurum expellebant. Alibi: *Ob puerorum vero amores infamis erat. — Cum vitam turpem et flagitiosam vixisset, nulla pecuniae regiae administratio ei commissa est.* Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. Concessis certis honoribus et praerogativis. Ἐπίῤῥοθος. Auxiliator. Ἐπιῤῥώσει. Corroborabit. Ἐπίῤῥωσις. Confirmatio. Ἐπιῤῥύξας. *Grandi clamore truculentus in eos insilias.* Ἐπίῤῥυτοι. Hostes. [Ἐπιρυγχίδα. Omnes volucres, quae inflexum habent rostrum, aduncis etiam unguibus armatae sunt: ut aquila, accipiter, cenchreis, et si quae aliae non bibunt.] Ἔπίσαλος. Instabilis, inconstans. *Cum autem salutis spes iis incerta esse videretur, ex urbe exierunt.* Ἐπισάξαι. Xenophon: *Quod si quis tumultus oriatur, necesse est Persae equus insternatur; deinde, postquam lorica se munierit, equum conscendat: quae omnia noctu et orto tumultu facere difficile est.* Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελ. *Tuo*

σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Ἐπισεῖσαι. ἐπενεγκεῖν. Παρεκάλουν μὴ χαλεπώτερον αὐτοῖς ἐπισεῖσαι τὸν κίνδυνον. Καὶ αὖθις· Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας. ἀντὶ τοῦ ἐπαγαγών.

Ἐπισημαίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν μὲν καὶ ἐπιφωνεῖν Ἰσοκράτης· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπισφραγίσαι Ἰσαῖος.

Ἐπισημαινόμενος. διάφορα σημαίνει. καὶ νῦν Πολύβιός φησι.

Ἐπὶ σημείου. ἐπὶ ὕψους.

Ἐπισημήνασθαι. βεβαιῶσαι. Ἐπισημηναμένων δὲ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτῶν. ἀντὶ τοῦ κυρωσάντων. Καὶ Πολύβιος· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο; ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν. Καὶ αὖθις· Τοὺς μὲν χάρισι, τοὺς δὲ κολάσεσιν, ὡς καὶ 828 τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν, ἐπισημαίεσθαι.

Ἐπισίξει. ποιόν τινα ἦχον ἐπιβοήσει.

Ἐπίσιον. τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.

Ἐπισίτια. τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. ταῦτα δὲ ἐνίοτε καὶ σιτίον ἐκάλουν.

Ἐπισιτίζω. ἀεὶ αἰτιατικῇ. Καὶ Ἐπισίτισις.

Ἐπίσιτος. ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος.

Ἐπισθένης. οὗτος ἦν ἐπὶ Σεύθου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, ἐπίρρητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ.

Ἐπισκαλμίσι. τοῖς τῆς νηὸς μέρεσι. Πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπισκαλμίσιν ἐντροπωσάμενοι ἤρετον.

Ἐπισκευάσασθαι. ἐπιφορτίσασθαι.

Ἐπισκήνιον.

Ἐπισκήνους. Σοφοκλῆς·

Μηδ' ἐπισκήνους γόους
δάκρυε.

Ἐπισκήπτει. ἐπιτιμᾷ. Τὸν μὲν οὖν λοιμόν, καίπερ ἐπισκήψαντα ἐς τὴν ξύμπασαν, διέφυγον

πριάμενος Θετταλὴν Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Plura hanc in rem auctorum loca, quae obvia sunt et ab aliis iam ante observata, non addam. *Küst.* Adde v. *Θετταλὴ γυνή.*

4. *Ἐπισεῖσαι*] Ioseph. II. p. 78. et Diodor. XIII, 94. p. 618. *ἄχρις ἂν οἱ πολέμιοι τοῖς τείχεσιν ἐπισείωσι*, ubi legebat *ἐπειςίωσι*, Toupius ascripserat; *δέος ἐπισείων* Plut. Themist. 4. *Ἐπισεῖσθαι* *V. 6. *Ἅπαντα τρόπον*] Menandri Exc. Legatt. p. 111. sive 304. Nieb. esse monuit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 642. 8. *Ἐπισημαίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἐπαιν.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Dio Chrysost. p. 533. *ἐπεσήμηνε.* Athenaeus p. 368. Philem. p. 188. Bentl. p. 81. *Toup.* MS. Isocratis locus est in Panath. princ. 9. Paulo aliter haec collocavit Zon. p. 842. 11. *καὶ νῦν Πολ. φ.*] Quae tacite delevit Küsterus, habent MSS. et Edd. vett. Haec nec facile pro sanis haberi licet, et apparet a glossa copiosiore divulsa fuisse. 13. *Ἐπὶ σημείου*] Gl. ex Numer. 21, 8. petitam monuit Tittm. in Zon. p. 813. 14. *Ἐπισημαινομένων*] Gaisfordus contulit superiorem v. *Ἀφρουρήτους*. Unde sumpsimus, quod *V. Zon. p. 842. firmant, *Ἐπισημηναμένων*. 15. *τῆς Ἑλλάδος*] *τῶν Ἑλλάδος* A. 16. *Πολύβιος*] Lib. IX. c. 9. Vide supra v. *Ἐπεσημήναμεν*, ubi locus hic Polybii auctior legitur. Ceterum Suidas *ἐπισημαίνοιτο* male hic exponit *ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν*: cum potius significet, *plausu prosequatur* vel *laudet*. Et sane eo sensu accipitur in dicto loco Polybii: ubi, quod obiter moneo, post *ἐπισημαίνοιτο* additur *καὶ θαυμάσειε*: quod forte Suidam in eam opinionem induxit, ut crederet *ἐπισημαίνεσθαι* idem significare quod *θαυμάζειν*, et duas istas voces sibi invicem *ἐκ παραλλήλου* iunctas esse: in quo tamen ratio eum fugit. *Küst.* *ἐπισημήναιτο*] *ἐπισημαίνετο* A. B. 19. *εἶεν*] Sic A. B. V. E. *ἦν* edd. ante Gaisfordum, qui laudavit Schweigh. in Polyb. fr. gramm. 58.

1. *Ἐπισίζει*] Vide de hac voce Schol. Aristoph. Vesp. 702. *Küst.* *ἐπισίξει* A. V. E. Zonaras. *ἐπιβοᾷ*] *ἐπιβοήσει* A. B. E. *ἐπιβοήσειε* V. *ἀναβοήσει* Zon. Statim tacite delevit Küsterus, *ἐν τῷ σίζω σίτω*, ab I. Gronovio strenue castigatus. Paulo rectius *ἐκ τοῦ σίζω, σιτ* A. B. E. *ἐκ τοῦ σίζω, σίσω, σίζω* Zonaras. Similiter *κατασίζω σίσω* V. 2. *Ἐπίσιον*] Sic etiam Etymologus. At Hesychius habet *ἐπίσειον*, per diphthongum ει. *Küst.* 3. *Ἐπισίτια. τὰ εἰς τρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Sic Zon. p. 814. qui paulum mutat p. 804. 5. *Ἐπισιτίζω*] Delevit gl. Küsterus. *αἰτιατικῇ* om. V. Zon. p. 842. *ἀεὶ* om. E. qui in fine habet *ἐπισίτησις, ἀεὶ* item om. Med. praebens *ἐπισίτισιν*. Itaque *ἀεὶ* non dubitamus quin ex compendio *αἰτ.* profectum fuerit. 7. *Ἐπίσιτος. ὁ τροφῆς χ.*] Athenaeus lib. VI. p. 246. *Ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες.* Lege apud eundem et sequentia. *Küst.* Gl. descripta videtur ex Schol. Platon. p. 402. Vide Ruhnk. in Tim. p. 212. 9. Vide supra gl. *Ἐπιῤῥητον*. 10. *τοῖς*] *ταῖς* A. Immo *ποιοῖς*. *Πτύα*] Ex Agathiae V, 22. p. 167. ubi mendum *ἐπικαλαμίσι* reliquit Niebuhrius. Monuit Abreschius. 13. *Ἐπισκευάσασθαι*] Diphilus apud Stobaeum Grotii p. 219. Plutarch. p. 581. in Sertorio. *Toup.* MS. Deinde Gaisfordus revocavit, quam A. ignorat et ut apparet Leidensis, gl. *Ἐπισκέψομαι. αἰτιατικῇ.* Continuam vero *Ἐπισκήνιον*, item a Küstero deletam, agnoscit *V. Cf. Hesychius. 15. *Σοφοκλῆς*] Ai. 579. 17. Quae pro interpretatione subiiciebantur, *ἤτοι μεγάλους, ἢ ἀπρεπεῖς, οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ*, delevi cum A. B. V. E. 18. *δοτικῇ* post gl. caput omisi cum *V. *Τὸν μὲν οὖν λοιμὸν*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. c. 6. (p. 29.) *Küst.* Ubi Toupius refingebat *ἢ περιγενόμενοι*, item in p. 114. *ἐπίσκηψαν*. Deinde Procop. *ἐς τὴν γῆν ξύμπ.*

---

malo lunam deducis. mulieres Thessalae, quae lunam coelo deducunt, oculos et liberos amittere dicuntur. proverbium igitur de iis valet, qui ipsi sibi mala arcessunt. *Ἐπισεῖσαι.* Incutere. *Rogabat ne in gravius periculum ipsos adduceret.* Et *Ἐπισείσας*, inferens. *Cum omni fraudis genere precantes circumvenisset.* *Ἐπισημαίνεσθαι.* Isocrates accipit pro eo quod est laudare et clamoribus approbare. Isaeus vero pro obsignare. *Ἐπισημαινόμενος.* Varia significat. *Ἐπὶ σημείου.* In loco alto. *Ἐπισημήνασθαι.* Confirmare. *Legatis autem Graecis ratum facientibus.* Et *Ἐπισημήναιτο*, admiratione capiatur, collaudet. Polybius: *Quis enim hoc non admiretur?* Et alibi: *Alios beneficiis, alios vero poenis in officio continere: quo ceteris exemplum notabilius exhiberetur.* *Ἐπισίξει.* Certum quendam sibilum edet. *Ἐπίσιον.* Pudendum mulieris. *Ἐπισίτια.* Quicquid cibariorum et commeatus loco praebetur. eiusdem vice aliquando dicitur etiam *σιτίον.* *Ἐπίσιτος.* Qui victus causa operam suam locat. *Ἐπισθένης.* Episthenes sub Seuthe Thracum rege ob puerorum amorem infamis fuit. *Ἐπισκαλμίσι.* Partibus quibusdam navis. *Cum ventilabra plurima remorum loco ad episcalmides alligassent, remigare coeperunt.* *Ἐπισκευάσασθαι.* Onus imponere. *Ἐπισκήνους.* Sophocles: *Neve in tentorio ploratus ede.* *Ἐπισκήπτει.* Increpat. *Pestilentiam igitur, quamvis toto fere orbe grassantem, non*

ἄνθρωποι οὐχ ἥσσους ἢ ὅσοις διαφθαρῆναι τετύχηκε.

Ἐπίσκηψις. δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων.

Ἐπισκήψω. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς·

Ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἐπίσκιον. Σοφοκλῆς·

Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.

Ἐπίσκοπα. εὔστοχα. Τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν κατ' ἴσον βιαίαν καὶ ἐπίσκοπα ἰέναι. Καὶ αὖθις· Οἱ Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολυβδίναις σφαίραις, ἃς ἑξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα.

Ἐπίσκοπον. σημαντικόν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον.

Αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

Ἐπισκοπῶν. καθορῶν.

Τί μοί ποτ', ὦ ξέν', ὦδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

Ἐπίσκοπος. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο· οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον.

Ἐπίσκοποι. ἐπόπται, κατάσκοποι. 829

[Ἐπισκοπῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ τόπους, οὓς οὐκ ἐπισκοπεῖ κύριος.]

Ἐπισκότησις.

Ἐπισκοτῶ, καὶ Ἐπισκοτεῖν, τὸ ἐπικεῖσθαί τινι, καὶ ἐπιτειχίζειν τὸ φῶς.

Ἐπισκύζονται. ὀργίζονται.

Ἐπισκύνιον. τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα.

Γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον.

Ἐπισμῇ. ἐπιχρίει, ἐπιξύει. σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἀποξύσαι. οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρίβειν, σφοδρὰν γάρ τινα τρῖψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. τάχα δὲ καὶ τὴν σμώδιγγα εἰρῆσθαι ἀπὸ τούτου. οἱ δὲ ἐξ ἔθους γλωσσηματικὴν εἶναι τὴν λέξιν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιτρίβειν, ἀλλὰ τύπτειν, καὶ σκώπτειν τὸ σμώχειν. ἔστι δὲ λοιδορία·

1. *οἱ ἄνθρωποι*] *οἱ* om. A. B. V. E. Procop. *τετύχηκε*] Addunt B. E. Edd. vett. *τὸ δὲ παρακαλῶ αἰτιατικῇ.* Porro E. *ἐπισκήπτω οὖν τὸ μετὰ βίας ἐπέρχομαι, διὰ τοῦ η.* 3. *Ἐπίσκηψις. δίκη κ.*] Confer Nostrum supra v. *Ἐπεσκήψατο.* Küst. V. Schol Plat. p. 458. et Lex. Rhet. p. 255. Hinc corrige Zon. p. 804. 5. *σημειώσομαι*] *παραγγείλω* praemisit Zon. p. 842. 6. *Σοφοκλῆς*] Ai. 566. 7. *κοινὴν*] *κοινῇ* gl. *Ἀσπιδηφόροι.* 8. *Σοφοκλῆς*] Oed. Colon. 1650. 9. *ὀμμάτων*] *ὀνομάτων* B. V. E. Med. 12. *Ἐπίσκοπα*] Wyttenbach. in Iulian. Or. I. p. 11. C. ascripsit Gaisf. *ἐπίσκοπτα* V. item in exemplo. *Τὴν ἄφεσιν*] Locus nonnihil ut videtur immutatus, cuius perpetuitatem cognoscere licet ex fragmento v. *Χαλάσαι*: *ἀφελέσθαι δὲ τὸ βίαιον καὶ τὸ ἐπίσκοπον τῆς τοξείας.* Ubi sententia redditur summatim, cuius sinceram formam opinor hanc fuisse: *ἀφελέσθαι δὲ τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν κατά τε τὸ βίαιον καὶ ἐπίσκοπον ἰέναι.* Ceterum *ἐπίσκοπα τοξεύειν* praecerat Herod. III, 35. 13. *ἴσον*] *ἴσων* A. *ἴσον* Zon. p. 856. sive 814. 14. *Οἱ Καρδοῦχοι σφενδ.*] Vide Diodorum Siculum l. XIV. (c. 27.) p. 257. Küst. 15. *μολιβδίναις*] *μολυβδίναις* A. 16. *Ἐπίσκοπον. σημαντ.*] Ex Schol. Sophoclis in versus infra descriptos Ai. 975. sq. *σηματικόν* A. Mox *ἔφορον* haud scio an corrigendum sit *εὔφορον.* Nam *ἐπίσκοπον* id esse dixeris quod ad calamitatem collineet eamque coniectando assequatur. 18. *κλύειν*] *Τεύκρου κλύειν* Soph. 19. *βοῶντος*] Addiderunt A. V. *βοῶσης* E. 21. *Τί μοί ποτ', ὦ ξέν', ὦδ' ἐπισκ.*] Sophocl. Electr. 1184. *ξέν'*] *ξένων* B. V. *ξένν'* Med. Dein *ἐσκοπῶν* *V.

1. *Ἐπίσκοπος*] *Ἐπίσκοποι* E. *οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκ.*] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Harpocrationem et Schol. Aristoph. Av. 1023. Küst. *ὑπηκόους*] *ἐπηκόους* A. Edd. ante Küst. Mox addit A. *Ἐπίσκοπος, ὁ παρ' Ἀθηναίων.* 6. *Ἐπισκοπῶσι. καὶ*] Haec in primordio glossae posita delevi cum A. E. *Ἐπισκοπῶ σοι* B. V. Med Reliqua praetermisit *V. Mox *δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ* E. Quae satis valent ad fidem glossae labefactandam. 8. *Ἐπισκότησις*] Explicat Zon. p. 804. Exemplo Plotini firmavit Creuz. T. III. p. 128. Om. gl. Küst. Tuetur *V. 9. *δοτικῇ τὸ ἐπικεῖσθαι* et seqq. om. A. Saltem *δοτικῇ* delevi cum *V. Zon. p. 842. Ceterum de verbo cf. Schaef. in Dionys. C. V. p. 148. Deinde *ἀποτειχίζειν* Zon., item p. 804. sub gl. *Ἐπισκότησις.* 11. *Ἐπισκύζονται*] *Ἐπισκύζονται* Homer. Il. *ι*. 370. 12. *Ἐπισκύνιον*] Il. *ρ*. 136. 14. *Γυμνώσαντα βίου π.*] Ep. inc. DLVII. Anthol. Pal. VII, 63. 15. *Ἐπισμῇ. ἐπιχρ.*] Haec procul dubio descripta sunt ex Scholiasta deperdito in locum illum Aristophanis in Thesmophor. qui ad finem articuli huius adducitur. Küst. Recte. V. Schol. Thesmoph. 389. ed. Bekk. Hinc refingendus etiam Hesychius. *ἐπιχρίει* E. 16. *ἀποξύσαι*] *ἐποξύσαι* A pr. *ἀποσμῆξαι* E. pr. *ἐπιξύσαι* Schol. 17. *σμήχειν*] *ἐπισμήχειν* B. E. *σμώχειν* Hesychius. Dein *ἐπιτρίβει* Schol. Infra *σμώδικα* Med. 21. *καὶ σκώπτειν*] *καὶ* om. B. E. *ἢ σκ.* Schol. Ceterum nisi Schol. haec omnia praestaret, facile persuaderet gl. *Σμώχειν* olim hic scriptum fuisse, *καὶ τὸ σμώχειν ἔστι λοιδορεῖν.*

pauciores effugerunt quam quot ea extincti fuerant. *Ἐπίσκηψις.* Actio contra falsos testes. *Ἐπισκήψω.* Observabo, animum advertam. Sophocles: *Et hanc mihi gratiam communem ab vobis impetrare volo.* *Ἔπίσκιον.* Sophocles: *Regem autem ipsum manum opponentem capiti, eaque oculos tegentem, tanquam visa re quadam terribili, cuius aspectus ferri non posset.* *Ἐπίσκοπα.* Ictu certo. *Tela, quamvis violenter excussa, certo tamen ictu destinata ferire.* Et alibi: *Carduchi funditores optime norunt iaculari lapides et glandes plumbeas, quibus destinata dextre feriunt.* *Ἐπίσκοπον.* Significans, scopum feriens, a calamitate non alienum, sed ei conveniens. *Videor audire vocem emittentis carmen a malo hoc non alienum.* *Ἐπισκοπῶν.* Inspiciens. *Quid causae est, hospes, quare huc spectans gemas?* *Ἐπίσκοπος.* Qui ab Atheniensibus in urbes subiectas mittebantur, ut eas res quae in iis gererentur inspicerent, *ἐπίσκοποι* et *φύλακες* appellabantur: quos Lacedaemonii vocabant harmostas. *Ἐπίσκοποι.* Speculatores, exploratores. [*Ἐπισκοπῶ. Et loca, quae Dominus non inspicit.*] *Ἐπισκοτῶ.* Et *Ἐπισκοτεῖν*, lumen obstruere, luminibus officere. *Ἐπισκύζονται.* Irascuntur. *Ἐπισκύνιον.* Supercilium, sive pellis quae est super cilia. *Qui totius vitae supercilium nudavit.* *Ἐπισμῇ.* Illinit, ramento aspergit. *σμῆξαι* autem est sordes abradere. alii figurate ductum aiunt ab *σμήχειν*, i. e. infricare; quod *σμῆξις* vehemens quaedam sit frictio. fortasse etiam vocem *σμῶδιξ* inde fluxisse. alii tamen more consueto glossam esse volunt, neque eam esse id quod infricare, sed verberare, et cavillis excipere esse *σμώχειν.* inest igitur significatio male-

ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Ἀριστοφάνης·

Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;

Ἐπίσσωτρα. οἱ κανθοί, τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ.

Ἐπισπασάμενος. ἐφελκύσας. Ὁ δὲ ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον κτείνειν ἔμελλεν.

Ἐπισπαστῆρες. τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη.

Ἐπισπαστήρων. τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. Εὐρὼν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπῆξ εἶχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς.

Ἐπισπέρχει. κατεπείγει.

Ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον. ἐπὶ τῶν προσφερόντων τοῖς ἔχουσιν ἔτι πλείονα. ἐπειδὴ καὶ αἱ σπεῖραι, ἐξ ὧν καὶ τὰ σχοινία εἰσίν.

Ἐπίσπῃ. ἕψεται.

Ἐπισπόμενος. ἐπακολουθῶν. ἐπισπώμενος δέ, προσλαμβάνων καὶ ἐπισύρων.

Ἐπισταθμευόμενοι. κρίνοντες, ὑπονοοῦντες. Οἱ δὲ Φωκεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων 830

1. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 396. 4. Ἐπίσσωτρα. οἱ κανθ.] Scholiasta Homeri Il. ε. 725. Ἐπίσσωτρα. ἐπίσωτρα τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, ἃ καὶ κανθοὶ καλοῦνται. ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σίδηρος. οἱ σιδηροῖ ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν. Küst. Adde locum memorabilem Etym. Gud. p. 353, 26. 5. σιδηρᾷ] σίδηρα A. B. E. Med. Praestat σιδήρια cum Hesychio. 10. Ἐπισπαστήρων] Male Portus putabat vocem hanc significare *cardines ianuae*, cum notet *ansas ianuae*: sic dictas, quod iis ianuam aperiendam vel claudendam ad nos attrahamus, ab ἐπισπάω, attraho. Significationem hanc vel sensus fragmenti quod sequitur satis confirmat. Nam quod ibi dicitur, aliquem τοὺς ἐπισπαστῆρας manibus prehensos firmiter retinuisse, ansis utique ianuae, non vero cardinibus eius convenit. Küst. Plenius haec leguntur in Προσκείμενοι. Hemst. Ubi videndae sunt annotationes, sive Valck. in Herodot. VI, 91.

1. καρτερῶς τε καὶ] καρτερικῶς τε καὶ μάλα gl. inferior. Nisi μάλα interpositum esset, libens assentirer Toupio has voces pro explicatione v. ἀπῆξ habenti. 3. κατεπείγει, σπεύδει] σπεύδει omiserunt A. B. V. E. κατασπουδάζει add. Lex. Bach. p. 232. 5. καὶ αἱ σπεῖραι] Oratio manca: quam sic redintegrat Bodl. 373. ἐπεὶ καὶ αἱ σπεῖραι ἐκ τῆς γῆς φύγκεινται. Apparet neutrum ad sententiam proverbii aspirasse, quam intelligentius proposuit v. Σπεῖραι. Constat spiram dici funem nauticum, qui sit in orbem contortus quemque plura perficiant σχοινία: contra quam explicatio Suidae tradere videtur. Quod si cui spiram multiciam uno quodam fune libebat augere, pusillam et nullius usus operam insumebat. Itaque sensus Suidae sic fere compiendus: quoniam spiris, quae magnam vim funium complectuntur, unus additus funis parum addit momenti. 6. σχοινία] τὰ σχοινία A. B. V. E. Edd. ante Küst. 7. ἕψηται] Immo potius ἕψῃ. Nam ἐπίσπῃ, cum habet significationem *sequendi*, est secunda persona singularis, ab ἐπίσπωμαι, *sequar*; ut in loco hoc Sophoclis Electr. 967. Ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν. At ἐπίσπῃ, quod est tertiae personae singularis apud Homerum, deductum est ab ἐπισπεῖν, vel ἐπισπᾶν, *attrahere*: cuius aor. 2. est ἑπέσπον, et in subiunctivo ἑπίσπω, ῃς, ῃ. Male igitur grammatici posterius ἑπίσπῃ apud Homerum interpretantur, καταλάβῃ, καταδιώξῃ, ἐπακολουθήσῃ: confundentes nimirum duo illa verba ἐπισπεῖν, *attrahere*, et ἐπισπέσθαι, *sequi*; quae tamen non solum sensu, sed etiam constructione differunt. Nam ἐπισπεῖν accusativo, at ἐπισπέσθαι dativo semper apud Homerum iungitur: quod miror grammaticos non perpendisse. Cum igitur Homerus dicit, θάνατον καὶ πότμον ἑπισπεῖν, metaphora non est ducta ab illis, qui sequendo aliquid assequuntur vel consequuntur (eo enim sensu cum dativo potius, ut diximus, verbum hoc construendum esset), sed ab illis qui rem aliquam ad se attrahunt: quo sensu apud eundem poetam Odyss. δ'. 72. ἑπίσπαστον κακὸν dicitur malum, quod quis ultro sibi arcessit, et in se quasi attrahit. Haec breviter dicenda fuerunt ad coarguendum errorem grammaticorum, qui ἐπισπεῖν et ἐπισπέσθαι plerumque inter se confundere solent. Küst. Ἕψεται A. B. V. Zonaras. ἀκολουθήσει Ἕψ. E. Vulg. improspere defendit Abreschius in Hesychium, sive in Aeschyl. p. 214. Suidas locos Homericos instar Il. β'. 359. videtur ob oculos habuisse. 8. Ἐπισπόμενος] ἐπισπώμενος A. Med. Haec paulo diligentius exposuit Schol. Luciani D. D. XIV, 2. „Sed vide Agathiam p 159. sub fin." Toup. MS. Nihil inveni. 9. ὁ προσλαμβ. Zon. p. 843. ἐπισύρων] σύρων E. Hisce clam Gaisfordus subiecerat: Ἐπισπῶμαι. γενικῶ. 10. κρίνοντες, ὑπονοοῦντες] Mirificam interpretationem, cuius fontem nunc non licet indagare, Zonaras agnoscit. Haec igitur quaestio largam disserendi materiam praebuit Schweighäusero, cuius prolixam annotationem e Polybianis Gaisfordus repetiit integram. Nos quae potissimum ad Suidae usum quadrarent inde delegimus. „Ista si ita scripsit Suidas, non minus alucinatus grammaticus Graecus est, quam Latinus huius loci interpres. Vim verbi σταθμᾶσθαι cum significatione satis obvia verbi σταθμεύειν et ἐπισταθμεύειν misere confudit Graeculus, quisquis fuit, qui istam interpretationem, κρίνοντες, ὑπονοοῦντες, verbo ἐπισταθμευόμενοι adiecit. Quod si alter articulus, qui hunc proxime excipit in lexico nostro, ab ipsius Suidae manu est profectus: superior ille vel saltem absurda ista et alienissima interpretatio ab imperito sciolo intrusa debebit videri. Nam mox satis apposite Ἐπισταθμευόμενοι exponitur εἰς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκους δεχόμενοι, quamquam nec hoc vim illius verbi prorsus exhaurit; afferturque locus nescio cuius auctoris: Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαπαζομένους. Sed hoc rursus loco cum ab vi verborum ex antiquo scriptore prolatorum, tum ab ipsius Gracci grammatici interpretatione plurimum aberravit interpres Latinus, articulum istum ita ponens: „Ἐπισταθμευόμενοι. Qui in domos a quibusdam recipiuntur. Qui hospitio excipiuntur. *Hospitio ab illis exceptos et spoliatos.*" Mel ora iam olim dederat Henricus Stephanus, in Thesauro linguae Graecae T. I. c. 1740. verba ista ἐπισταθμευομένους ὑπ' αὐτῶν recte exponens, *quibus, ut hospitia iis praeberent, impositum erat*; seu *a quibus ad stativa ibi habenda designati erant*. Pariterque in superiori fragmento verba illa, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι, idem Stephanus perspecte his Latinis verbis interpretatus est, *partim quod hospitio recipere iussi essent relictos in navibus Romanos*, seu, *quod relictis in nave* [rectius dixisset *cum navibus* vel *cum classe*] *Romanis mansiones apud eos designatae essent*. Poterat brevius dicere: *quod stativis essent ab illis gravati.*" 11. Οἱ δὲ Φωκεῖς] Polybii fragm. XXI, 4. Lege Φωκαεῖς.

dicti: per figuram ductam ab iis qui fricantur. Aristophanes: *Quibus enim nos probris ille non aspergit?* Ἐπίσσωτρα. Canthi, ferrei rotarum orbes. Ἐπισπασάμενος. Qui attraxit. *Ille vero per comam eum ad se tractum interfecturus erat.* Ἐπισπαστῆρες. Ferramenta quaedam foribus affixa, quorum ope ianua aperitur vel clauditur Ἐπισπαστήρων. Ansarum ianuae. *Cum fores clausas invenisset, ansas earum arreptas mordicus ac firmiter omnique vi retinuit.* Ἐπισπέρχει. Urget. Ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον. Ad spiram funiculus. dicitur de iis qui habentibus magnum addunt cumulum. nam spirae ex pluribus funiculis convolutis constant. Ἐπίσπῃ. Sequatur. Ἐπισπόμενος. Secutus. at Ἐπισπώμενος, assumens, attrahens. Ἐπισταθμευόμενοι. Iudicantes, suspicantes. *Phocaei, partim quod Ro-*

Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες ἐστασίαζον.

Ἐπισταθμευόμενοι. εἰς τοὺς ἑαυτῶν οἴκους δεχόμενοι. Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους.

Ἐπίσταθμοι. ἄρχοντές τινες.

Ἐπίσταθμος. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ· Ἑκατόμνως ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος.

Ἐπίστασθαι. τοῦτο δύο σημαίνει, τὸ ἐπιστήμην αὐτὸς ἔχειν, ἢ τὸ ἐπιστήμην αὐτοῦ εἶναι. καὶ ἑκάτερον διχῶς ἢ καθ' ἕξιν, ἢ κατὰ προχείρισιν.

Ἐπιστασία. προστασία.

Ἐπίστασις. γνῶσις. Ἐπίστασις καὶ ἡ προσοχή, καὶ ἡ μίμησις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀσδρούβας πέφυκεν ἡμῖν ἄξιος ἐπιστάσεως εἶναι καὶ ζήλου. Καὶ αὖθις· Τὰ δὲ τῶν πόλεων πράγματα ἀλλοιοτέρας ἔτυχεν ἐπιστάσεως καὶ μεταβολῆς.

Ἐπιστατεία.

Ἐπιστάτης. ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσι, καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην, τοὺς ἐν μέσῳ δὲ οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' ἐπιστάτην μὲν τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι τὸν δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου ὑποστάτην.

Ἐπιστάτης. τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχὼν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἐξῆν. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ Πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἐννέα, ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν· αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι, καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

Ἐπιστάτης. δύο ἦσαν Ἀθήνησιν· ὧν ὁ μὲν

---

1. τὰ δὲ] τὰς δὲ V. 4. τε ὑπ'] τε καὶ ὑπ' A. 6. Ἐπίσταθμοι] De his copiose Lex. Rhet. p. 253. Hospitem significat, quem Toupius ascripsit, Polyaenus VII, 40. sive p. 676. 7. Ἐπίσταθμος. Ἰσοκρ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Ἰσοκράτης] P. 74. D. Corrige cum libro Urbinati Ἑκατόμνως. Cf. v. Ἑκατόμνος. 8. ἕτερον] ὕστερον Med. 9. κύριος] κυρίως B. E. 12. προχείρησιν] προχείρισιν a Gaisf. ex B. (in Add.) propositum recepi: de quo dictum in v. *Κίνησις* p. 263. 16. μίμησις] Addit E. καὶ ἐπιστασία ἐπὶ τούτου. Cf. Zon. p. 804. Ὁ δὲ Ἀσδρούβας πέφυκεν] Legendum: Ὁ δὲ Ἀσδρούβας πέφηνεν. Quomodo extat apud Polybium lib. XI. (2, 4.) p. 868. unde Suidas hunc locum descripsit. *Toup.* 17. ἡμῖν] ὑμῖν B. E. 19. ἐπιστάσεως] Stationem significat. 20. Om. vulg. Tuetur *V. 21. Ἐπιστάτης. ὁ τοῦ λόχου ὀπ.] Cum hoc loco conferendus est Aelianus in Tacticis c. 5. qui eadem iisdem paene verbis tradit. *Küst.* Sive Montf. Bibl. Coisl. p. 506. et Append. Suidae. „Hinc corrige Eusch. Praepar. p. 87. Vid. v. *Βῶλος*. Menand. p. 116. ubi leg. *λόχων ἐπιστάτας*." *Toup.* MS. λόχου] Scribe λοχαγοῦ, ut recte legitur apud Aelianum loco laudato. *Küst.*

1. κατὰ τοῦτον] μετὰ τοῦτον A. B. E. *V. Med. Append. 2. στίχον] λόχον E m. sec. 6. πρωτοστάτην] Vocem ex errore proclivi natam consilium scriptoris ut opinor redarguit. Recte παραστάτην Pollux I, 127. Idem mendum sublatum est ex v. Ἐπιστροφῆς. 7. ἀπὸ τοῦ] τοῦ om. V. 9. Ἐπιστάτης. τῶν πρυτ.] Confer Harpocrationem h. v. Eustathium in Odyss. ρ. p. 1827. et Petitum de Legg. Att. p. 189. 190. *Küst.* Dudum haec Telepho apud Eust. l. l. deberi monuerat Valesius in Harpocr. p. 73. De his passim Schoemannus de Comitiis Athen. Ad v. Ἐπιστάτης revocandus etiam locus, qui gl. Ἐπιτακτοί invasit. Ceterum πρυτανέων et πρυτανεῖς Edd. Dein ἡ λαχὼν *V. 11. φυλάσσει — κλεῖς] Vid. Meurs. Cecrop. c. 26. e Polluce. *Reines.* φυλάξαι E. 14. ἦ] καὶ Luzacius de Socrate cive p. 108. cui repugnat Schoem. de comitt. pp. 85. 215. 14. προέδρους om. E. Cf. v. *Πρόεδροι*. 15. φυλῆς] φυλακῆς V. E pr. 17. In κληροῖ cessant Eustathii excerpta. 18. τοῦ κατὰ] τοῦ omisi cum A. B. E. *V. Med. 19. παραλειφθῆναι] παραληφθῆναι A. Mox πρὸς τὸ διδαχθῆναι om. E. 21. Ἐπιστάτης. δύο] Ex Harpocratione. δύο δὲ E.

---

nanos, qui in navibus relicti fuerant, hospitio recipere iubebantur, partim eorum imperia iniquis animis ferentes, seditionem excitabant. Ἐπισταθμευόμενοι. Qui hospitia praebebant. *Hospitiorum praebitionibus ab iis pressos et spoliatos.* Ἐπίσταθμοι. Magistratus quidam. Ἐπίσταθμος. Isocrates *Panegyrico*: *Hecatomnus Cariae dominus.* is nihil aliud erat quam Cariae dominus, satrapia fungens. Ἐπίστασθαι. Haec vox duplici sensu accipitur. nam et dicitur de eo, qui ipse aliquid scit, et in quem scientia cadit. utrumque autem bifariam accipitur, et secundum habitum et secundum experientiam. Ἐπιστασία. Praefectura. Ἐπίστασις. Cognitio, attentio, imitatio. Polybius: *Hasdrubal vero considerationе et laude nobis dignum se praebuit.* Et alibi: *Civitatium vero res in longe alium statum et mutationem inciderunt.* Ἐπιστάτης. Sic vocatur, qui post ordinis ductorem collocatus est. eum vero excipit protostates; hunc rursus epistates: adeo ut tota series ex protostatis et epistatis alternatim collocatis composita sit. alii vero manipuli ductorem vocant πρωτοστάτην, tergiductorem autem ἐπιστάτην: eorum vero, qui in medio collocati sunt, negant eandem esse rationem. nam ibi ἐπιστάτην vocant eum, qui protostatam secundus excipit. at tertium a protostata hypostatam appellant. Ἐπιστάτης. Sic unus e prytanibus, cui sorte munus obtigerat, vocabatur; nec licebat eundem bis esse epistatam. custodiebat autem claves templi, in quo pecunia publica reposita erat; praeterea sigillum publicum. cum vero prytanes senatum et populum cogebant, epistata novem proedros e singulis tribubus singulos sortiebatur; excepta tribu, cuius tunc erat prytania, rursus ex his novem unum epistatam sortiebatur, eique summam rerum committebat; ipse vero lites in iudicium introducebat, et curabat, ut ex legibus omnia fierent, neque quicquam praetermitteretur, quod ad iudices edocendos faceret. Ἐπιστάτης. Duo erant Athenis epistatae.

ἐκ πρυτάνεων ἐκληροῦτο, ὁ δὲ ἐκ τῶν προέδρων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκὼς πράγματι ᾠτινιοῦν.

Ἐπιστάτης. καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδήμονος.

Ὡς ἰσχνολέσχης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης·

Πισίδης φησίν.

Ἐπιστάτης. χαλκοῖς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δέ, πήλινος Ἥφαιστος, πρὸς ταῖς
831 ἑ[ν]στίαις ἱδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. ἔνιοι δὲ ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη. Καλλίστρατος δὲ τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον. οἱ δὲ πυριστάτην πλαττόμενόν τινα ξύλινον ἐν ταῖς ἐσχάραις, ὡς παρὰ ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. ἢ ξύλον κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι τὸν λέβητα καὶ ὑποκαίουσιν. οἱ δὲ ἀνδριάντα πήλινον πρὸς ταῖς ἐσχάραις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Τὴν πανοπλίαν . .
. . . λαβόντε κρεμάσατον τυχἀγαθῇ
εἰς τὸν ἱπνὸν εἶσω πλησίον τοὐπιστάτου.

Ἐπιστάτης.

Καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐσθ' ἐπιστάτης.

ἑφ' ἑκάστου γὰρ πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον ὁ καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

Ἐπιστάτις. θηλυκῶς. ἀρχή τις, ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης ἢ ἄλλου τινός. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Τιμόκλεια ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευε.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Ποιμνίων ἐπιστάταις.

τουτέστι τοῖς κυσί. Λίων δὲ ὁ Κοκκιανὸς λέγει· Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον.

Ἐπιστέλλει. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

Νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.

1. ἐκ τῶν] ἐκ τῶν δέκα Lex. Rhet. p. 245. 2. ἐν τοῖς] ἐπὶ τοῖς A. ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφ. Harpocr. Cf. Blomf. gloss. Perss. 385. 5. γραφῶν] γραφέων E. 6. Πισίδης] Fr. Foggin. 96. 7. Ἐπιστάτης. χαλκοῦς τρίπους χυτρ.] Ex Scholiasta Aristoph. Av. 436. Confer etiam Eustath. in Odyss. φ. p. 1827. qui eadem αὐτολεξεὶ paene habet. Küst. Eustathius vero pauca diversisque verbis delibavit. 8. πήλινος Ἥφαιστος] πήλινον Ἥφαιστον Schol. Aristoph. qui mox πρὸς τὰς ἑστίας. Eust. ἄλλοι δὲ ἐπιστάτην οἰδασί τινα πήλινον πλαττόμενον παρὰ ταῖς ἐσχάραις, ὥσπερ παρὰ ταῖς καμίνοις Ἡφαίστους πλάττουσι. 12. οἱ πυριστάτην πλατ.] Locum hunc sic scribendum puto, οἱ δὲ πυριστάτην, ἢ πλαττόμενον etc. Eustathius loco laudato sic habet: [ut modo proposuimus.] Non agnoscit scilicet vocem πυριστάτην, uti nec Scholiasta Aristophanis loco laudato. Küst. Interciderunt quaedam apud Schol. Aristoph. sic tradentem: ἐπιτιθέμενον ξύλον. ἐν ταῖς ἐσχάραις ὥσπερ ἐν ταῖς καμίνοις τ. Ἡ. ἀ. Refingendum vero παραστάτην, quo βασκάνιον significatur. Cf. Lobeckii Aglaoph. p. 971. Ceterum οἱ δὲ π. Gaisf. tacite cum *V. πλαττόμενόν τινα] τινα πλαττόμενον E. Mox τοῖς καμίνοις Med. 14. ἢ] Praefigendum erat ἄλλως. 16. τὸν λέβητα om. E. τὸν om. Schol. καὶ ὑποκαίουσιν] ὑποκαιόμενον Schol. Aristoph. 18. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 434. ubi locus hic rectius sic legitur et distinguitur: Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν πάλιν Ταύτην λαβόντε κρεμάσατε τύχῃ ἀγαθῇ Εἰς τὸν ἱπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ Ἐπιστάτου. Küst. 20. λαβόντε] λαβὼν A. λαβόντα B. E. Dein τυχἀγαθῇ recte Med. et *V. τύχῃ ἀγαθῇ Edd. vulgg.

1. Ἐπιστάτης om. *V. Id indicio sit hanc etiam observationem ab lectoribus studiosis quasi sub locum communem esse revocatam. 2. Καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδρ.] Haec sunt verba Sophoclis Elect. 75. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Confer etiam Nostrum v. Καιρός, ubi totus hic locus repetitur. Küst. 5. καιρός] ὁ καιρός A. B. V. E. cum gl. inferiore. 7. π. τῆς φύσεως Schol. 9. Ἐπιστάτις. θηλυκῶς. ἀρχ.] Ne credat lector talem unquam magistratum feminarum apud veteres Graecos extitisse, sed eum confinxit Suidas ex subiuncto loco Aristophanis, in quo Comicus ea, quae virorum propria erant apud Athenienses, tribuit feminis, utpote quas ibi concione convocata decreta more virorum fecisse fingit. Quod igitur in ficta illa republica feminarum erat ἐπιστάτις, in vera apud Athenienses erat ἐπιστάτης, quasi dicas, Senatus praeses: de quo magistratu vide Suidam paulo ante. Küst. Eadem Aristophanis Schol. v. 373. 11. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] V. 380. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε Τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλεα ἐπεστάτει, Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν. Küst. 12. ἐπιστάσει] ἐπιστάτει A. B. V. Τιμόκλεις ἐπιστάτει Med. 13. ἐπεγραμμάτευε] ἐγραμμάτευε A. B. E. *V. ἐπιγραμμάτευε Med. 14. Σοφοκλῆς] Ai. 27. ut Portus recte observavit. Ibi autem secundum Scholiastam ποιμνίων ἐπιστάταις non significat κυσί, i. e. canibus, sed ποιμέσι, pastoribus: quae interpretatio vera est. Küst. Σοκλῆς ποιπνίων *V. 16. Λίων] Lib. LXXIII. c. 16. annotavit Gaisf. Refingendum ὁ Κοκκιανός. Mox Edd. ante Küst. Ἐπιστατῶ. δοτικῇ. Cf. Lex. de Syntaxi p. 143. 19. ὑποτίθεται om. E. 20. Νῦν ἐπιστέλλει] Sophocl. Oed. R. 106. sq. 21. αὐθέντας] αὐτοέντας A. B. V. E. Med. τινα] τινας A. B. V. E. cum libris Soph.

quorum alter ex prytanibus, alter ex proedris sorte legebatur. dicebatur omnino ἐπιστάτης, quisquis negotio alicui publico praefectus erat. Ἐπιστάτης. Significat etiam peritum. Pisides: *Ut subtilis causarum patronus.* Ἐπιστάτης. Aereus tripus chytropodis vicem praestans. alii vero tradunt Vulcanum luteum, qui iuxta focos collocari solet, ut inspector ignis. alii vero lignum oblongum, multos habens clavos, ex quo vasa culinaria suspenduntur. Callistratus vero lignum in foco collocari solitum. alii vero simulacrum luteum, quod in focis statui consuevit; quemadmodum Vulcanus iuxta caminos fingi solet. vel lignum corvos habens, ex quo instrumenta culinaria suspenduntur. alii tripodem ligneum, cui lebes imponitur, subiicitur autem ignis. alii vero simulacrum luteum, iuxta focos collocari solitum. Aristophanes *Avibus*: *Quod bene vertat, panopliam intus ad focum prope epistaten suspendite.* Ἐπιστάτης. *Opportunitas enim, quae mortalibus optima rerum omnium est magistra.* in qualibet enim re nihil est accommodatius et utilius quam temporis opportunitas. nam quae bona sunt, si intempestive fiant, non probantur: velut si medicus aegro naturam morbi exponat, ut si apud ebrios de temperantia disserat. Ἐπισιάτις. Genere feminino. magistratus quidam, qui de bello vel pace vel alia quapiam re consultat. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Timoclea Senatus praeses erat*; *Lysilla scribam agebat.* Et Sophocles: *Pecorum custodibus.* id est, canibus. Dio vero Cocceianus inquit: *Elephantes autem, cum pondere turrium gravarentur, ne ipsos quidem magistros amplius ferre volebant.* Ἐπιστέλλει. Mandat, praecipit. *Nunc diserte praecipit, ut auctores caedis ulciscamur.* —

Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Περσῶν τοὺς λόγους δι' ἐπιστολέως εἰς βασιλέα παρέπεμψαν.

Ἐπιστεφέας κρατῆρας. ὑπερχειλεῖς. οὕτως γὰρ ἐποίουν τοὺς κρατῆρας οἱ παλαιοί, πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. ἑκάστῳ δὲ ποτήριον παρέκειτο, καὶ μετὰ τὸ διανεῖμαι ἐπαρξάμενοι ἐκίρνων. πᾶσι δ' ἐπαρξάμενοι, οὐ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν.

Ἐπιστείβων. περιπατῶν.

Ἐπιστείριον. τὸ τῆς νηός.

Ἐπίστῃ. ἀόριστος δεύτερος, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασαι, ἢ ἐπιτίθει.

Ἐπίστηθι. ἐπενέχθητι, ἐπιτέθητι.

Ἐπιστήματα. στῆλαι ἐπιτάφιοι. Ἔθαψάν τε ἐκείνους αὐτόθι, σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. νεανία ἤστην, ὃ μὲν ἤδη γενειῶν, ὃ δὲ αὐτοῖν γυμνὸς τὴν παρειὰν ἔτι.

Ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις τῶν ἀνομοιογενῶν καὶ μὴ πολὺ διεστώτων· ἃ ἕτερα ἀλλήλων κατὰ γένος. τῆς μὲν γὰρ ἐπιστήμης ἡ ὑπόληψις γένος, ἡ δὲ αἴσθησις οὐχ ὑπόληψις. κατ' ἀναλογίαν μέντοι ταυτά ἐστιν· ὡς γὰρ αἴσθησις πρὸς αἰσθητά, οὕτως ἐπιστήμη πρὸς ἐπιστητά. καὶ ἀμφότερα κριτικά. ἤδη γοῦν τινες διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν ταυτὸν ἐπιστήμην τε καὶ αἴσθησιν εἶπον εἶναι. διαφέρει δὲ ἀλλήλων. ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις περὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν, ἐπιστήμη δὲ οὐδενὸς ἐνδεχομένου. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη ἑκάστου τῆς τῶν ἐπιστητῶν οὐσίας γνωστική, ἡ δὲ αἴσθησις οὐδενὸς τῶν αἰσθητῶν τῆς οὐσίας ἐστὶ γνωστική. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη ἐπίκτητος, ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς. καὶ ἡ μὲν κοινὴ τῶν ἄλλων ζῴων, ἡ δὲ ἴδιος ἀνθρώπων ἢ ὅλως λογικῶν. καὶ ἡ μὲν φύσει, ἡ δὲ διδασκαλίᾳ. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς αἰσθήσεως προάγει ἡ ἕξις τὰς ἐνεργείας· ὁρατικοὶ γὰρ ὄντες

---

1. Ὁ δὲ στρατηγὸς] οἱ δὲ στρατηγοὶ A. ἐπιστολῆς] ἐπιστολέως A. V. διεπιστείλας E. 2. παρέπεμπεν] παρέπεμψεν A. B. *V. 3. Ἐπιστεφέας κρατῆρας. ὑπερχειλεῖς. οὕτω γὰρ ἐπλ.] Athenaeus lib. I. p. 13. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοὶ οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦντες, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. καὶ ταῦτα ἔπρασσον πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. κοῦροι δὲ διανέμουσι πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, οὐ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν. Hinc Suidas sua descripsit. Locus autem Homeri, ad quem nota haec referenda est, extat Il. ά. 470. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Hic grammatici ἐπεστέψαντο ποτοῖο interpretantur, ἄχρι τῆς στεφάνης ἢ χείλους ἐπλήρωσαν, i. e. *ad summum usque labrum repleverunt*, et sic crateras vino quasi coronarunt. Sed male. Nam ποτοῖο referendum est ad κρατῆρας, et ἐπεστέψαντο proprie vertendum est *coronarunt*; floribus puta vel sertis. Solebant enim veteres crateras coronare, ut vel ex Virgilio constat, qui libri I. Aeneid. (v. 724.) hunc ipsum locum Homeri sic reddidit: *Crateras magnos statuunt, et vina coronant.* Idem alibi inquit (III, 525.) *Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero.* Clare hinc patet, Virgilium ἐπιστέφεσθαι κρατῆρας et ἐπιστεφεῖς κρατῆρες apud Homerum de crateribus coronatis accepisse: quod cum ab aliis etiam iam ante observatum sit, argumento huic diutius non immorabor. Küst. Idem in ὑπερχειλεῖς] „Immo ἐστεφανωμένους, i. e. *coronatos*. Vide notam praecedentem." Küsterum constat de Homero perperam sensisse: v. Buttm. Lexil. I, 25. 4. ἐπλήρουν] ἐποίουν A. B. V. E. 9. Ἐπιστειάων *V. 10. Ἐπιστείριον] ἐπιστήριον B. E. 11. ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο] ἀόριστος δεύτερος, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασαι A. B. V. E. Vid. Etymol. M. p. 290, 38. 12. ἐπιτίθει] ἐπίστηθι Valckenarius, non temere. Apparet enim aoristi significationem non ad glossam sacram (v. intpp. Hesychii) Ἐπίστῃ spectare, quod scripsimus, sed ad ἐπίστη, quod ubi reppererit grammaticus ignoro. Tittmannus tamen in Zon. p. 843. ἐπετίθει, tanquam ad ἐφίστη referendum. 13. Ἐπίστηθι] Pertinet gl. ad II. Tim. 4, 2. Vid. Zonaras. *Gaisf.* Indicavit Bielius. ἐπιτίθητι] Immo ἐπιτίθετι, ut et Portus monuit. Küst. ἐπιτέθητι A. B. V. E. cum Steph. Ind. Thes. et ut videtur Zon. ἐπικείσθητι Lex. Bachm. p. 232. 14. Ἐπιστήματα] Vide Polluc. VIII, 66. Dion. Hal. p. 123. *Toup.* Gaisfordus addit Wesseling. in Diod. XIII, 3. qui monet in fragmento columellas intelligi. Nec dissentimus, ea quidem lege, ut ἐπιστήματα pilarum significationem cum argumento sive inscriptione coniungat, in hanc sententiam: νεανία κτλ. Nam parum concinne membrum istud in Aeliani sermone procederet. Porro cum in gl. Σοβαρός extet tale principium, Ἔθαψάν τε αὐτοὺς σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς, apparet copulam post σοβαρῶς intercidisse: quamquam perplaceret sic refingi, Θάψαντες ἐκείνους αὐτόθι σεμνῶς et quae sequuntur. Nihil iuvat Zon. p. 814. 17. αὐτὴν] αὐτοῖν A. Ceterum hoc fragmentum Aeliani est, cuius partem infra vide in v. Σοβαρός. *Gaisf.*

1. Ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις τῶν ἀνομοιογ.] Totus hic articulus descriptus est ex Alex. Aphrod. in lib. I. Topic. p. 62. *Küst.* ἀνομοιογενῶν] ἀνομογενῶν A. B. *V. E. Med. 5. αἰσθητά] τὰ αἰσθητά E. 13. ἐστὶ γνωστική] ἐπιγνωστική Alex. καὶ ἡ μὲν — ἐξ ἀρχῆς] καὶ ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς, ἡ δὲ ἐπίκτητος Alex. 14. κοινὴ τῶν] κοινὴ καὶ τῶν Alex. 15. ἴδιος] ἰδίως A. 16. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς] καὶ τῆς μὲν Alex. 17. γὰρ om. *V.

Imperatores autem Persarum dicta illa per epistolam ad regem miserunt. Ἐπιστεφέας κρατῆρας. Crateras ad summa usque labra plenos. sic enim veteres boni ominis gratia crateras replere solebant. suum autem cuique poculum appositum erat: quae postquam distribuerant, libationemque peregerant, vina miscebant. Deinde, Πᾶσι δ' ἐπαρξάμενοι: quod non intelligendum est de poculis, sed de viris. Ἐπιστείβων. Deambulans. Ἐπιστείριον. Navis carina. Ἐπίστῃ. Aoristus secundus, scis, vel impone. Ἐπίστηθι. Insta, incumbe. Ἐπιστήματα. Sepulcrales columnae. *Et eos magnifico et superbo funere elatos illic sepeliverunt, columnasque sepulcris imposuerunt: duo adolescentes, quorum alter iam erat barbatus, alter adhuc imberbis.* Ἐπιστήμη. Scientia et sensus sunt quidem dissimilia, at non multum inter se diversa. genere enim inter se differunt. nam scientiae genus est opinio, sensus vero non est opinio. proportione tamen sunt eadem. ut enim sensus se habet ad sensilia, sic scientia ad scibilia. utraque etiam iudicandi facultate praedita sunt. iam vero quidam propter eam similitudinem nihil inter scientiam et sensum interesse dixerunt. nam sensus in iis rebus versatur, quae aliter esse possunt. scientia vero nullius est rei, quae aliter se habere possit. et scientia facultatem habet cognoscendi essentiam singularum rerum scibilium, sensus vero nullius rei sensilis essentiam cognoscere potest. praeterea scientia potest acquiri; sensus vero ab initio suppetit. et hic quidem est communis aliis etiam animalibus; illa vero hominum propria, vel generaliter ratione praeditorum. hic item natura inest; illa vero doctrina paratur. porro habitus actiones sensus praecedit. cum

εἴδομεν· κατὰ δὲ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἕξεις διὰ τῶν ἐνεργειῶν κτώμεθα· ἐνεργοῦντες γὰρ κατὰ τὰ γραμματικὰ γραμματικοὶ γινόμεθα. καὶ αἰσθήσεως μὲν ἀναιρουμένης συναναιρεῖται καὶ τὸ ζῷον· ἐπιστήμης δὲ ἀναιρουμένης οὐκ ἀναιρεῖται τὸ ζῷον.

[Ἐπιστήμη. ὅτι γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητοῦ ἢ ὑπολη πτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑπολη πτὰ καὶ τὰ ὧν ἐστιν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἁπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.]

Ἐπιστήμη. ὅτι φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ κατὰ δύο τρόπους κρίνεσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης ἀκριβεστέραν. καθ' ἕνα μέν, ὅταν ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας τὰς ἀρχὰς ἀποδεικνύῃ· οἷον φυσιολογία ἰατρικῆς ἀκριβεστέρα. ὡσαύτως καὶ ἡ γεωμετρία μηχανικῆς, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· καὶ ἀριθμητικὴ ἁρμονικῆς. καθ' ἕτερον δὲ λόγον ἀκριβεστέρα ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστήμης, ὡς ἄυλον ἔχουσα τὸ ὑποκείμενον· ὡς γεωμετρία, ἀριθμητική τε καὶ θεολογία τῶν ὑποβαλλομένων τὰ ὑλικὰ ὑποκείμενα.

διό φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικὰ ὅτι ἡ τῶν νοητῶν θεωρία καὶ ῥᾴστη ἐστὶ καὶ χαλεπή. ῥᾴστη μέν, ὅτι περὶ ἑστώτων ἐστὶ πραγμάτων καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων· φανότατα γὰρ τὰ θεῖα, ὡς ἀμετάβλητα καθάπαξ καὶ οὐσίαν, κατὰ δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν· ῥᾴστη μὲν οὖν διὰ τοῦτο. χαλεπὴ δέ, διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν. οὐ γὰρ ἐξισχύομεν ἐν σώματι καὶ ἐμπαθεῖς ὄντες, εἰς τὸ ἐκείνων φῶς ἀτενίσαι· ὅπερ πάσχουσι καὶ αἱ νυκτερίδες πρὸς τὸν ἥλιον.

Ἐπιστήμη δέ ἐστιν ἕξις ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυποκρίτῳ.

Ἐπιστήμας δὲ κατὰ φιλοσοφίαν λέγει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φυσικήν, τὴν λογικήν, τὴν ἠθικήν, τὴν μετὰ τὰ φυσικά. — Ἐπιστήμη δὲ καὶ ἡ γνῶσις τοῦ πράγματος.

Ἐπιστήμονος. τοῦ ἐμπείρου.

Ἐπίστιον. στρατιωτικὸν κατάλυμα. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἀγηλατέει τὰ ἐπίστια Ἀθηναίων.

Ἐπίστιος. παρὰ Ἡροδότῳ ὁ ἔποικος.

Ἐπιστολεῖς. γραμματοφόρους. Ὁ δὲ Ναρ-

1. εἴδομεν· κατὰ δὲ τὰς] εἴδομεν τὰς κατὰ τὰς ἐπ. ἕξεις, ὡς διὰ Alex. Hinc reponendum: τὰς δὲ κατὰ τὰς ἐπ. ἕξεις διὰ τ. ἐν. κτ. τὰς] τῆς E. 2. τὰ γραμματικά] τοὺς γραμματικοὺς E. 4. συναιρεῖται] συναναιρεῖται A. E. *V. Med. Alex. ἐπιστήμης] ἐπιστήμη δὲ ἀναιρουμένη οὐκ ἂν ἀναιρῇ (l. ἀναιροῖ) τὸν ἔχοντα αὐτήν Alex. 6. Ὅτι γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστ.] Eadem leguntur etiam supra v. Γεωμετρία. Küst. Deest hic locus V. eumque notavi, quippe qui melius in glossam superiorem quadret. 8. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρ. Αἰγ.] Confer Iamblichum in Vita Pyth. p. 144. ubi docet Aegyptios iam inde ab antiquissimis temporibus geometriae peritos fuisse, quod propter inundationem Nili agros frequenter dimetiri cogerentur: quod et alii auctores testantur. Obiter hic moneo in dicto loco Iamblichi pro Νείλου vitiose hodie legi Νείνου: quod mendum miror interpreti imponere potuisse. Küst. 12. Ἐπιστήμη. ὅτι φησὶν — πρὸς τὸν ἥλιον] Totum hunc locum consarcinavit Suidas ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 5. b. 6. a. ut Pearsonus quoque observaverat. Küst. 15. ἀποδεικνύῃ] ἀποδείκνυσιν E. 16. ὡσαύτως — αἰτίαν om. A. V. 17. ἀκριβεστέρα ante ἁρμονικῆς omisi cum A. V. ἀκριβεστέρα καὶ ἡ ἀριθμητική E. 20. καὶ] τε καὶ scripsi cum A. B. V. E. ἀριθμητικῆς καὶ Med. 21. ὑλικὰ] ὑλικὰ πράγματα E.

1. καὶ om. *V. 4. φανώτατα] φανότατα A. B. V. E. 8. ἐμπαθεῖς] ἐκπαθεῖς B. ἐμπαθεῖ *V. 11. Ἐπιστήμη δέ ἐστιν ἕξις] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 165. sed ubi hic aliter legitur. Küst. ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυποκρίτῳ] ἐν φαντασιῶν πρὸς δεχὰν ὑπόπτωσιν ὑπὸ λόγου vetus Diog. scriptura, quam coll. VII, 47. novissimus editor sic refinxit, ἐν φ. προσδέξει ἀνυπόπτωτον ὑπὸ λόγου. Sed praestat, quod commendat Davisius in Cic. Acad. II, 8. ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου. 18. Ἡρόδοτος] V, 72. ubi Gl. habet ἔποικον pro στρατιωτικόν. 19. ἀγηλατέει] ἀγηλατεύει A. τὰ] Immo ἑπτακόσια. τῶν Ἀθηναίων] τῶν om. A. B. V. E. Herod. 20. Ἡροδότῳ] Ἡροδότου A. Ex Gloss. Herodot. I, 35. 21. Ἐπιστολεῖς] V. Lobeck. in Phryn. p. 380. Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάνν.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simoc. lib. V. c. 8. in fine: ut Pearsonus recte observaverat. Küst. Theophylacti verba parum fideliter sunt exscripta.

enim visu praediti sumus, videmus. in scientia vero habitum per actiones comparamus; grammaticis enim studiis operam dantes evadimus grammatici. deinde sensu sublato ipsum quoque animal tollitur; sublata vero scientia non tollitur animal. [Ἐπιστήμη. Geometria est scientia eius quod sub scientiam cadit vel opinionem. nam talia sunt etiam ea quorum in scientia versatur geometria. hanc autem scientiam invenerunt Aegyptii, eamque scriptis mandarunt, cum ob vastam camporum planitiem et agrorum dividendorum necessitatem arti huic operam dedissent.] Ἐπιστήμη. Aristoteles in opere de Demonstratione scientiam scientia accuratiorem duobus modis dicit explorari. altero quidem, cum altera alterius principia demonstrat: ut, physiologia est accuratior quam medicina, et ob eandem causam geometria quam mechanica. item arithmetica praestantior est quam harmonica. altera vero ratione scientia praestantior est scientia, cum expers materiae subiectum habet. ut, geometria, arithmetica, theologia praestantiores sunt disciplinis illis, quae circa subiectum materiale versantur. ideo Aristoteles in Metaphysicis dicit rerum intelligibilium contemplationem et facillimam et difficillimam esse. facillimam quidem, quod sit de rebus stabilibus et in eodem statu semper permanentibus. res enim divinae sunt manifestissimae, quippe prorsus immutabilis natura, facultate et actione. hac igitur de causa facillimam esse dicit. difficillimam vero, propter nostram infirmitatem. non enim valemus, corporibus inclusi et animorum perturbationibus agitati, mentis aciem in earum lumen intendere: quemadmodum noctuae solem intueri nequeunt. — Scientia est habitus in visorum susceptione ab ratione non aberrans. — Disciplinas philosophiae Aristoteles vocat physicam, logicam, ethicam et metaphysicam. — Scientia dicitur etiam rei alicuius cognitio. Ἐπιστήμονος. Periti. Ἐπίστιον. Militare deversorium. Herodotus: *Atheniensium familias expellit.* Ἐπίστιος. Apud Herodotum, inquilinus. Ἐπιστολεῖς. Tabellarios. *Narses vero*

σῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάννην πέμπει, καὶ παρεγγυᾷ αὐτῷ ὡς οὐ δεῖ Πέρσαις συμπλέκεσθαι, πρὶν αἱ δυνάμεις συναφθεῖεν.

Ἐπιστολή. ἐντολή, ἐπίσκηψις. Ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. — Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ θεοῦ διαφυλάττων μέμνηται καλῶς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπανόδου.

Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου πρὸς Πορφύριον Καθολικόν. Πολλή τις ἦν πάνυ καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη Γεωργίου, παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δὲ ὑπομνηματογράφων, οὐκ ἐλάχιστα δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῶν Γαλιλαίων πολλὰ καὶ παντοδαπὰ βιβλία. πᾶσαν οὖν ἀθρόως ταύτην τὴν βιβλιοθήκην ἀναζητήσας, φρόντισον εἰς Ἀντιόχειαν ἀποστεῖλαι, γινώσκων ὅτι μεγίστη μὲν αὐτὸς περιβληθήσῃ ζημία, εἰ μὴ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἀνιχνεύσειας, καὶ τοὺς ὀπωσοῦν ὑπονοίας ἔχοντας ἀφῃρῆσθαι τῶν βιβλίων πᾶσι μὲν ἐλέγχοις, παντοδαποῖς δὲ ὅρκοις, πλείοσι δὲ τῶν οἰκετῶν βασάνῳ, πείθειν εἰ μὴ δύναιο, καταναγκάσειας ἐς μέσον πάντα προκομίσαι.

Ἐπιστομιεῖν. ἐμποδίσαι, κατασχεῖν.

Ἐπιστομίζω σε.

Ἐπίστω. γίνωσκε.

Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον.

Ἐπίστω. γίνωσκε. 834

Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα.

Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφε φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης.
Εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Σύγγνωθί μοι· σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι.

Ἐπιστρατεύω. δοτικῇ.

Ἐπιστρεφέως. ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, παρα Ἡροδότῳ. καὶ ἀπατητικῶς.

Ἐπιστρέφεται. φροντίδα ποιεῖ. Καὶ Ἐπιστροφή, ἡ ἀντέκτισις.

Ἐπιστρέφεια. ἡ ἀγχίνοια.

Ἐπιστρεφής. Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφὴς ὅμως τι εὐπαράγωγον ἐπεδείκνυτο.

---

4. Ἐπιστολή. ἐντ.] Vide Schol. Sophocl. Oed. Col. 1601. *Küst.* Desumpta est gl. ex Schol. Platon. p. 246. *Gaisf.* Vide vel intpp. Aesch. Prom. 3. 5. Ὁ τὰς ἐπιστολὰς] Horum loco grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 493. *καὶ Κρατῖνος· Ἄκουε νῦν καὶ τήνδε τὴν ἐπιστολήν. καὶ ὁ Πλάτων· Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς ξυστήσαντες ἡμᾶς.* Quae incertum cuius libri fide repetuntur apud Zon. p. 804. 8. Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παρ.] Haec epistola [XXXVI.] hodie etiam edita est inter reliqua eius Imperatoris opera, part. II. p. 176. *Küst.* 10. βιβλιοθήκη Γεωργίου] Vide Leonem Allatium in Diatriba de Georgiis p. 307. *Küst.* Vide Iuliani Ep. IX. 12. ἐν αὐτοῖς] ἦν αὐτοῖς E. 13. πᾶσαν] Lege ἄπασαν. 15. μεγίστῃ μὲν] Sic unus Iuliani liber. Scribendum cum reliquis μεγ. δή. 22. Ἐπιστομιεῖν] Unus MS. Paris. habet ἐπιστομεῖν. *Küst.* Sic A. Vide Orat. de Halonneso p. 85.

1. Om. vulg. Silet Gronovius. 3. *Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ'*] Sophocl. Oed. R. 658. 5. Ἐπίστω. γίνωσκε] καὶ αὖ E. 6. *Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον*] Sophocl. Trach. 182. Ἀλκμήνης] Ἀλκμάνης A. 8. αὖθις om. E. Σοφοκλῆς] Philoct. 1325. sq. 9. γράφου Soph. 10. νοσεῖς· τὸ δ' Edd. 11. *Εὖ νῦν ἐπίστω*] Sophocl. Electr. 616. *οὐ νῦν ἐπ.* A. V. Dein *τῶν δ' ἐμ'* *V. 12. Ἀριστοφάνης] Av. 1432. sed ubi sic legitur: *Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.* Notet lector, pro *σκάπτειν*, ut hodie apud Aristophanem legitur, Suidam hic habere *σκώπτειν*: de qua diversitate breviter sic sentio ut existimem, verba illa *σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι* proverbii vicem apud Graecos olim obtinuisse; sed Aristophanem risus captandi gratia pro *σκάπτειν* praeter expectationem dixisse *σκώπτειν*, et proinde lectionem Suidae, ut facetias comicas magis redolentem, hic praeferendam esse. *Küst.* Atqui *σκάπτειν* A. B. V. E. Mox *ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι* om. A. Sed vide gl. *Οὐκ ἐπίσταμαι.* 15. Gl. tacite Gaisfordus invexit. 16. Ἐπιστρεφέως] Aeschin. c. Timarch. p. 180. (10.) *μᾶλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. Toup.* 17. Ἡροδότῳ] I, 30. ubi v. gl. 18. Ἐπιστρέφεται] Vid. in *Δαρεικός.* Ἀριστείδης ὁ Ἄνυσ. p. 324. *Hemst.* Ἐπιστροφή, ἡ ἀντ.] Vide paulo post v. Ἐπιστροφῆς. *Küst.* Cf. Demosth. F. Leg. p. 439. 20. Ἐπιστρέφεια] Vid. supra v. *Ἀγαθοέλεια. Toup.* 21. Ἐπιστρεφής] Xenoph. p. 591. ῥήτωρ ἐπιστρεφής. Procop. Goth. p. 193. 99. *Toup.* MS. Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρ.] Fragmentum hoc αὐτολεξεὶ etiam legitur in Excerptis Damascii apud Photium p. 1031. (336. b.) unde de auctore eius constat, cuius nomen Suidas hic reticuit. *Küst.* Cf. Ruhnkenii Hist. crit. oratt. p. 57. 22. ὅμως μέν τι Zon. p. 804.

---

tabellarios ad Ioannem mittit, monens cum Persis non esse confligendum, antequam omnes copiae coniunctae fuerint. Ἐπιστολή. Praeceptum, mandatum. *Ille vero sacerdoti dormienti mandata exponit.* Et: *Qui dei praecepta observat, probe etiam reditus ad ipsum meminit.* Ἐπιστολὴ Ἰουλ. Epistola Iuliani Apostatae ad Porphyrium Catholicum. *Copiosa omnino et magna fuit Georgii bibliotheca, omnis generis philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus referta, nec minimo insunt numero multa et varia Galilaeorum scripta. universam igitur hanc bibliothecam confestim conquisitam cura Antiochiam transmittendam, sciens te gravissimas poenas daturum, nisi summa diligentia eam indagaris, et cunctos, qui vel leviter de surreptis libris suspecti fuerint, omnibus modis examinatos et nullo non iureiurando adactos, quinetiam serrilibus tormentis, [si persuasio nihil apud eos valuerit, cruciatos, omnia in medium proferre cogas.* Ἐπιστομιεῖν. Impediturum vel cohibiturum esse. Ἐπίστω. Scito. *Plane scito, ista si quaeras, interitum te meum quaerere.* Ἐπίστω. Scito. *Alcmenae enim filium et vivere scito et victoriam reportasse.* Item Sophocles: *Et haec scito, et animo inscribe tuo. quo enim cruciaris, morbus tibi divinitus est immissus.* Idem: *Plane nunc scito, me horum pudere.* Et Aristophanes: *Ignosce mihi. nescio enim fodere.* Ἐπιστρεφέως. Diligenter. apud Herodotum. item fraudulenter. Ἐπιστρέφεται. Curam gerit. Et Ἐπιστροφή, animadversio. Ἐπιστρέφεια. Sagacitas. Ἐπιστρεφής. *Ille vero quamvis sagax esset et circumspectus, tamen simplicitas quaedam in eo apparebat ad fallendum apta.*

Ἐπιστροφάδην. μετ' ἐπιστροφῆς, ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη στρεφόμενος.

Ἐπιστροφή. ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἀνδρὸς ἑνὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντες τόπον μὲν τὸν ἔμπροσθεν, ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστῳ τῶν τε παραστατῶν καὶ ἐπιστατῶν.

Ἐπιστροφῆς. ἀμύνης. Ὃ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοὺς ἐπιστροφῆς ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως. Λέγεται δὲ ἐπιστροφὴ καὶ ἡ φροντίς. Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίσαντες. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν.

ἀντὶ τοῦ, συνελεύσεις, πλῆθος καὶ συναθροίσεις.

Ἐπισυνήεσαν. συνηθροίζοντο. Οἱ ἐξόπισθεν ἀπολελειμμένοι ἐπισυνήεσαν.

Ἐπισύρεται. ἐφέλκεται.

Ἐπισύστητε. ἐπισυνάχθητε, ἐπὶ συνελεύσει.

Ἐπισυνιέναι. ἐπισυνάγεσθαι ἐγγυτέρω καὶ συνέρχεσθαι.

Ἐπισφαλές. βλαβερόν, ἐπικίνδυνον.

Ἐπισφυρίοις. τοῖς ἐπὶ τῶν κνημίδων περι- 835
δεδεμένοις.

Ἐπισχερώ. ἐφεξῆς.

Ἐπὶ σχολῆς ἀπραγμόνως φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ εὐκαιρίας ἢ ἀργίας.

Ἐπισχών. κρατήσας, βραδύνας. Σοφοκλῆς·

Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρί.

Ἐπιτάδε. τὴν ἔνθεν. Πᾶσαν τὴν ἐπιτάδε τῶν ποταμῶν τοῖς βαρβάροις ἄβατον καταστήσας.

---

1. Ἐπιστροφάδην] Euagr. H. E. III, 43. p. 379, 14. v. Vales. *Hemst.* Glossa Homerica. Haud trita collegit Hasius in Leon. Diac. p. 239. μετ' ἐπιστροφῆς] τοῦ σώματος addit Apollonius, omissis reliquis. ἐφ' ἑκάτερα — στρεφόμενος] τὰ om. Etym. M. ἑκατέρωσε στρεφόμενος Lex. Seg. 3. Ἐπιστροφή. ἐπειδάν] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum paene etiam leguntur apud Aelianum in Tacticis c. 25. unde Suidas sua descripsisse videtur. *Küst.* Item in Append. Suidae, recoxitque Schol. Ven. B. Il. κ'. 483. 4. πρωτοστάτην] Aelianus loco laudato habet παραστάτην: quam lectionem praeferendam esse puto. Nam et ipse Suidas in fine huius articuli παραστατῶν cum ἐπιστατῶν iungit. *Küst.* παραστάτην A. V. Append. et Schol. Item annot. in v. Ἐπιστάτης. 5. ἑνὸς ἀνδρὸς Append. ἐπὶ] καὶ Schol. 7. περιενεχθέντος] περιελιχθέντος Aelianus. μεταλαβόντος] μεταλαβόντες probavi cum A. B. V. E. Schol. 9. διαμενόντων ἑκάστων] διὰ μὲν τῶν ἑκάστῳ A. ἑκάστῳ quidem B. V. E. Aelian. Schol. 10. Ὃ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γιν.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. c. 4. *Küst.* 13. Ἡ σύγκλητος] Polyb. Fr. gramm. 60. 15. Ἀριστοφάνης] Immo Sophocles. Fragmentum enim quod sequitur, extat apud tragicum illum Oedip. Colon. 537. ut Portus recte monuit. Ibi autem pro μυρίαι legitur μυρίων: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. Refertur enim ad κακῶν. *Küst.* Haec magis etiam pervertit Zon. p. 805. Haud scio, an Ἀριστοφάνης spectet ad Ran. 1403. βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί, cui satis conveniat συνελεύσεις explicatio. Cf. Blomf. gloss. S. Th. 645. 17. συνελεύσεις] Non agnoscit Schol. Soph. ubi συναθροίσεις, πλῆθος. Deinde cum *V. delevi: Ἐπιστυγνάζω σοι. δοτικῇ. Item gl. Ἐπισυνάγω. αἰτιατικῇ. Quam Küsterus praetermisit, silente Gronovio. 19. ἐπιλελυμένοι Zon. p. 844. mendose.

2. Ἐπισύστητε] Viderunt intpp. Hesychii gl. hanc ad Ierem. XX, 10. spectare. 5. Ἐπισφαλές] Ἐπισφαλέσι καιροῖς Polyb. p. 583. 575. *Toup.* MS. Vide supra v. Διαπεσούσης, item v. Πειράζειν. 6. Ἐπισφυρίοις] Il. γ'. 331. sive σ'. 459. In fine A. praebet παραδεδεμένοις. 8. Ἐπισχερώ] Schol. Il. λ'. 667. et Apollonius. 9. Ἐπὶ σχολῆς] Edd. ἀπραγμόνως φιλοσοφεῖν ad interpretationem glossae referebant. Meliora docuit Iulianus Ep. 55. Εἴ τις ὑμᾶς πέπεικεν ὅτι τοῦ φιλοσοφεῖν ἐπὶ σχολῆς ἀπραγμόνως ἐστὶν ἥδιον ἢ λυσιτελέστερόν τι τοῖς ἀνθρώποις. Unde consequitur apud Suidam etiam καὶ ἀργίας scribendum fuisse. Zon. p. 805. ἀπὸ εὐκαιρίας ἢ ἀργ. Ceterum Schol. Plat. p. 328. interpretatur ἐπὶ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένης εὐκαιρίας. Adde v. Σχολή. 11. Σοφοκλῆς] Ai. 845 — 49. Cf. v. Διφρηλατῶν. Mox σὺ δ' — ἴδῃς om. E. 18. Ἐπὶ τάδε] Ἐπιτάδε A. Lex. Seg. p. 94, 6. H. v. pro vulg. ἔγγιστα e MS. Isocrati p. 156. C. restituit Bekkerus. *Gaisf.* Cf. Bastii Epimetra ante Schaeferi Plutum Hemsterh. p. 27. sq. Adde v. Προσεχές. ἐνθένδε] ἔνθεν A. B. V. ἐπὶ τάδε τῶν ποταμῶν] Locum hunc ex Paris. A. emendavi, qui in prioribus editt. male sic legitur, ἐπὶ τάδε ποτέ. Festinantes enim librarii ex voce ποταμῶν, quae brevitate non raro in veteribus libris scribi solet, confecerunt ποτέ: quod ipsum mendum in prioribus editt. Suidae occurrit etiam supra v. Δράος, ubi vide quae notavimus. *Küst.* πο A. ποτὲ B. V. E.

Ἐπιστροφάδην. Studiose, in utramque partem convertendo. Ἐπιστροφή. Conversio dicitur, cum aciem inter astitem et substitem condensatam, ut unius viri corpus, dextrorsum vel sinistram versus declinare iubemus, totaque acies circum manipuli ductorem velut circa centrum se circumagit, itaque locum anteriorem mutat, ut faciem dextrorsum convertat, ac singuli suos quisque astites et substites retineat. Ἐπιστροφῆς. Animadversionis. *Ille autem factum indignum ducebat, publiceque in eos animadversum iri aiebat, idque iure merito ipsis eventurum.* Et Ἐπιστροφή, cura. *Senatus hanc rem maiore cura dignam ducebat.* Et Sophocles: *Infinitorum conversiones malorum.* hoc est, concursus, multitudo, congeries. Ἐπισυνήεσαν. In unum locum convenerunt. *Qui a tergo relicti in unum locum convenerunt.* Ἐπισύρεται. Attrahitur. Ἐπισύστητε. Congregemini tanquam in conventum. Ἐπισυνιέναι. Propius congregari et in unum locum convenire. Ἐπισφαλές. Damnosum, periculosum. Ἐπισφυρίοις. Fasciis malleolorum vel tibiarum. Ἐπισχερώ. Deinceps. Ἐπὶ σχολῆς. *Per otium a negotiis vacuum philosophari.* hoc est, tempore opportuno et tranquillo. Ἐπισχών. Qui retinuit, qui tardavit. Sophocles: *Tu vero, o per templa coeli vehens Sol, cum terram meam patriam conspexeris, aureo freno inhibens cursum calamitates meas fatumque meum seni patri nuncia.* Ἐπὶ τάδε. Cis. *Cum totum tractum cis fluvium situm barbaris inaccessum reddidisset.*

Ἐπιτακτικῶς. προστακτικῶς. Τοὺς δὲ πρὸς αὐτον πρεσβεύοντας ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων.

Ἐπιτακτοί. στρατιῶται οἱ προστεταγμένοι τὴν μάχην ἐφορᾶν, καὶ τῷ πονοῦντι μέρει βοηθεῖν. Θουκυδίδης· Καὶ τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτακτῶν ἐποιήσαντο. Καὶ αὖθις· Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὔτε ἐψήφιζε, οὔτε κατεχειροτόνει.

Ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων. ἀπὸ Μανδροβόλου τινὸς τὸ ἐν Σάμῳ γεωφάνιον εὑρόντος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀναθέντος, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλάττονα, εἶτα οὐκέτι, ὡς Ἔφορος.

Ἐπιτάῤῥοθος. ὁ βοηθός.

Ἐπιτάσσω. δοτικῇ.

Ἐπιτάφιον. Αὕτη ἡ πληγὴ καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῷ ἐπιτάφιον ἦν ἐγκώμιον.

Ἐπιτεθῆναι.

Ἐπιτελεοῦν καὶ Ἐπιτελέωμα. ἐπιτελέωμα λέγεται τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ τελείας γίνεσθαι τὰς πρότερον θυσίας.

Ἐπιτέλλεται. ἐντέλλεται, παραγγέλλει.

Ἐπιτελῆ. εἰς πέρας ἀγόμενα. Ὁ δὲ ὑπέσχετο πάντα ἐπιτελῆ ποιήσειν.

Ἐπιτεμόμενος. περικόψας. Κέλευσόν με ἀποθνήσκειν, ἐπιτεμόμενος τοῦ σταυροῦ τὴν περίοδον.

[Ἐπίτεξ ἦν ἡ γυνή. ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ κύειν.]

Ἐπιτετράφαται. ἐπιτεταμμένοι εἰσί.

Ἐπιτέτριψαι. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφανίᾳ τάττεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρᾳ.

Καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

Ἐπιτετυφωμένον. ἐπικεκαυμένον.

Ἐπίτευγμα. ἐπιτυχία. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ || πλήθη τῶν κατοικούντων τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ 836
τῶν τόπων ἐπιτεύγματα διέλαβον μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι.

Ἐπιτεύξομαί σου.

---

1. *Τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν πρ.*] Fragmentum hoc Casaubonus ex Polybio depromptum esse suspicatur. *Küst.* Diodori Siculi est T. II. p. 619. ed. Wessel. Excerpt. Ursini p. 315. *Gaisf.* 4. *Ἐπιτακτοί*] Praestat *Ἐπίτακτοι*: quamquam nihil decernit Lobeckius Paralip. p. 491. *προτεταγμένοι*] Immo potius *ἐπιτεταγμένοι*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Praestabat *προστεταγμένοι* cum A. B. V. E. quod dudum obtulerat Med. 5. *πονοῦντι*] *νοοῦντι* *V. 6. *Θουκυδίδης*] Lib. VI. c. 67 7. *ἐπιτακτῶν*] *ἐπιτακτικῶν* *V. E. Med. *Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστ.*] Fragmentum hoc nihil facit ad v. *Ἐπίτακτοί*. *Küst.* Gaisfordo pertinere videtur ad v. *Ἐπιστάτης*. 8. *ἐψήφιζε*] Alibi apud Suid. [v. *Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ*] *ἐψηφίζετο*, quod approbat Hemsterhusius [in Luciani Timon. 44.]. Mihi placebat *ἐπεψήφιζε*. *Valck.* Quem vide uberius dissertem in Herodot. VIII, 61. *ουτε*] *καὶ οὔτε* B. *V. 10. *Ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου*] Confer Nostrum paulo inferius v. *Ἐπὶ τοῦ Μανδραβούλου*. *Küst.* *Μανδροβόλου* A. hic et inferius: et sic vel *Μανδραβόλου* Zenob. III, 82. Diogenian. IV, 62. Aelian. H. A. XII, 40. *Μανδραβούλου* in Alciphrone I, 9. reposuit Berglerus, cum prius extaret *Μανδροβόλου*. Conf. autem Luciani Merc. cond. c. 21. ubi *Μανδραβούλου*. Sic etiam Hesych. ubi v. n. *Gaisf.* Locos occupavit Schottus. Adde Bachmanni Anecd. T. II. p. 339. *χείρονα*] *χείρω* B. E. 11. *τὸ ἐν Σάμῳ γεωφ.*] Confer omnino Harpocrationem v. *Γεωφάνιον*, et ibi Maussacum. *Küst.* *τὸν ἐν Σ.* E. 13. *ἀναθέντος*] *ἀνατιθέντος* V. Deinde *χαλκοῦν ἐλάττονα* parum recte coniunguntur. 15. *Ἐπιτάῤῥοθος*] Gl. Homerica: velut Il. *ε*. 808. *λ'*. 366. 16. Om. vulg. silente Gronovio. Item gl. *Ἐπιτεθῆναι*. 20. *Ἐπιτελεοῦν καὶ Ἐπιτ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Ἐπιτελλεοῦν* A. Hesychius: *Ἐπιτελεῶσαι. ὅπερ νῦν ἀφιερῶσαι λέγομεν.*

3. *ἐντέλλεται* addunt A. V. Lex. Bachm. p. 232. Zon. p. 844. Vid. Hesych. in *Ἐπιτέλλει* et seqq. Quamquam *ἐντρέπεται* legit in V. Gronov. 4. *Ἐπιτελῆ*] Procop. p. 309. Dion. Hal. p. 178. *Toup.* MS. Usum praeierat Herodotus. 6. *Ἐπιτεμόμενος*] *Ἐπιτεμνόμενος* B. E. 9. *Ἐπίτεξ ἦν. ἡ γ.*] Herodotus lib. I. c. 111. *ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα*. *Küst.* Damascii aliorumque locos protulit Hemst. in Thom. M. p. 357. Sed miror hanc glossam ab A. V. abesse: cuius rei fontem ignorans satis habui notam apposuisse. Continuo cum B. E. *V. delevi, quae habet A. in margine: *Ἐπιτέρπομαι. δοτικῇ. ἐν αὐτῷ*] *ἐπ' αὐτῷ* B. E. 11. *Ἐπιτετράφαται*] Hom. Il. *β'*. 25. 12. *Ἐπιτέτριψαι. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 368. 15. V. Hesychius. 16. *Ἐπίτευγμα*] Lucian. in Amor. p. 433. ita legend. Iosephus II. 223. Respexit autem Lucian. ad Diodor. I. 31. *Toup.* MS. *Οἱ δὲ θαυμάσαντες*] Ex Diodori Exc. Legg. 32. T. II. p. 630, 72. apud Ursinum p. 329. Indicavit Wyttenbachius in Iulian. p. 180. Schaef. 18. *τῶν τόπων*] *τούτων* Zon. p. 815. 20. Om. Küst. Tuetur *V.

Ἐπιτακτικῶς. Cum imperio. *Legatos autem ad ipsum missos imperiose eō haec mandasse.* *Ἐπιτακτοί*. Sic vocabantur milites subsidiarii, quibus mandatum erat, ut pugnam observarent, et parti laboranti succurrerent. Thucydides: *Et calones lixasque in medio militum subsidiariorum collocarunt.* Alibi: *Socrates autem praeses erat, neque ipse aut populum in suffragia mittebat aut suffragio suo quemquam damnabat.* *Ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου*. De iis dicitur quorum res in deterius cedunt. ductum a Mandrobolo quodam, qui, cum in Samo Geophanium invenisset, primum quidem arietem aureum dedicavit; deinde argenteum; postea aereum minorem; denique nihil amplius, ut Ephorus tradit. *Ἐπιτάῤῥοθος*. Auxiliator. *Ἐπιτάφιον. Hoc vulnus encomium quasi sepulcrale virtutis eius fuit.* *Ἐπιτελεοῦν* et *Ἐπιτελέωμα*. *ἐπιτελέωμα* dicitur hostia succidanea, quae post ceteras omnes immolatur, ut superiora sacrificia rata fiant. *Ἐπιτέλλεται*. Imperat, mandat. *Ἐπιτελῆ*. Quae ad finem perducuntur. *Ille vero promisit se omnia ad finem perducturum esse.* *Ἐπιτεμόμενος*. Incidens. *Iube me mori, anfractum crucis circumcidens.* [*Ἐπίτεξ ἦν ἡ γυνή*. Mulier partui vicina erat.] *Ἐπιτετράφαται*. Commissi sunt. *Ἐπιτέτριψαι*. Modo de superbia dicitur, modo de imprecatione. *Atqui periisti.* *Ἐπιτετυφωμένον*. Incensum. *Ἐπίτευγμα*. Successus. *Illi vero mirati multitudinem eorum qui Aegyptum incolebant et locorum commoditates maximum illud esse imperium iudicarunt.*

Ἐπιτείλας. ἀνατείλας. Νενικηκότας αὐτοὺς ὁ ἥλιος ἐπιτείλας ἴδῃ.

Ἐπίτειλον. πρόσταξον.

Ἐπιτειχίζει. ἐποικοδομεῖ.

Ἐπιτειχισάντων. ἐπελθόντων.

Ἐπιτείχισμα. τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπιτειχισμός. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἐπίτηδες. ἐκ σπουδῆς.

Οὔκουν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν;

Καὶ αὖθις·

Ὥρπερ ἐπίτηδες.

Ἐπιτήδευμα. ἄσκησις, μάθησις. Ἱκανὸς ὄνομα, λῃστὴς τὸ ἐπιτήδευμα· ὃς ἀνεῖλεν Αἰσχύλον τὸν αὐλητὴν καὶ Στησίχορον τὸν κιθαρῳδόν. — Καὶ τὸ μὲν ἐπιτήδευμα ἦν ῥήτωρ, Διοπείθης τὸ ὄνομα. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἦν τὸ ἐπιτήδευμα ἔμπορος.

Ἐπιτήδευμα. τοῦ βίου ἡ διαγωγή.

Ἐπιτήδευσις. πρᾶξις, καὶ σπουδή, καὶ ἐργασία. Ὁ δὲ ἦν εὐτελὴς τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν ὅτι μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς.

Ἐπιτήδεια. τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια. Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχε. Ξενοφῶν· Τὰ ἐπιτήδεια ἄφθονα παρῆν. Ἀρριανός· Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὰ ἐπιτήδεια τῆς δικαίας τιμῆς λαμβάνοντας.

Ἐπιτηδειέστερος. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος.

Ἐπιτήδειος. φίλος, εὔνους, ἁρμόδιος. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ βακτηρίαν ἔχων, εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν ἄν.

Ἐπιτήδειος. παρὰ τὸ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον, ἄδεος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ἄδειος, ὁ ἐστερημένος τοῦ φοβεῖσθαι· ἐκτάσει τοῦ ᾰ εἰς ῐ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως ἐπιτήδειος.

Ἐπιτηδείως. ἐπιῤῥηματικῶς.

Ἐπιτήθη. ἡ τῆς τήθης μήτηρ· ὥρτε εἶναι τὴν μὲν τήθην μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα, τὴν δὲ ἐπιτήθην τῆς τοῦ πατρὸς μητρὸς καὶ τῆς μητρὸς μητέρα. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον.

Ἐπιτίθης. περαίνεις. Ἐπεὶ καὶ σὺ τῶν σῶν

---

2. ἴδῃ] Firmat Zon. p. 846. ἴδοι E. ᾖδη Med. Vide Iosephi A. Iud. V, 5. p. 321. 3. Ἐπίτειλον] Il. ω. 112. 4. Ἐπιτειχίζει] Recte: ἐποικοδομεῖν sic usurpat Polyb. IV, 59. p. 451. *Hemst.* 6. Ἐπιτείχισμα. τὸ τειχ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Plura de h. v. qui collegerunt ascripsit Gaisfordus Duker. in Thucyd. I, 122. Hemsterh. in Luciani Nigrin. 23. Wesseling. in Diodor. XII, 44. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 503. Procopium p. 15. appellat Toupius. Adde Schol. Aristidis Vol. III. p. 213. et Schol. Thuc. I, 142. 7. χωρίον] χωρίων B. V. E. Edd. ante Küst. 8. Δημοσθένης] P. 254, 19. 11. Οὔκουν ἐπίτ.] Aristoph. Eccl. 116. Mox καὶ αὖθις et sqq. quae *V. tuetur delevit Küsterus. Spectant haec satis negligenter ad Aristoph. Equ. 1140. 14. Ἐπιτήδευμα] Conf. Schol. Plat. p. 106. et 112. *Gaisf.* 17. Διοπείθης δὲ] δὲ omisi cum A. B. V. E. 20. Ἐπιτήδευσις] Hanc v. paulo plus quam τέχνη significare docet Schol. Gregor. Naz. Stelit. p. 65. ed. Montac. *Gaisf.* 21. Ὁ δὲ ἦν εὐτ.] De Viriatho, ni fallor. Vid. Eutrop. IV, 16. *Gaisf.* οὐδὲν ὅτι] οὐδὲν om. B. E. Med.

1. Ἐσθῆτας] Eadem extant in v. Ἔκπλεα. 2. Ξενοφῶν] Locum fideliter haec repraesentantem non invenio. 4. εἰ μὴ] ἢ μὴ A. B. V. E. In fine ἀπολαμβάνοντας E. 6. Ἐπιτηδειέστερος] Cf. Eust. in Od. β'. p. 1441, 16. 9. Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. II. p. 279. ut Pearsonus observaverat. *Küst.* II, 3, 11. Qui locus recurrit sub v. Βλακεύεται. 13. καὶ om. *V. Zon. p. 795. 14. ἐκτάσει] καὶ ἐκτάσει Zon. τροπῇ E. cum Etym. M. ubi praeter alia haec quoque notatio propontur. 17. Gl. om. Küst. ἐπιῤῥηματικόν *V. Huic subiicit Med. Ἐπιτίθεμαι. δοτικῇ, quae Gaisfordus posuit clam ante v. Ἐπιτίθης. Omisi cum Küstero. 18. τῆς om. B. Tum πρὸς A. pro μητρός. ὡς εἶναι] ὡς τὸ εἶναι A. ὥστε εἶναι B. V. E. Etym. M. p. 366. 20. τῆς — μητρὸς] τὴν — μητέρα B. V. E. Huc enim annotatio pertrahenda, quam Gaisfordus in principio gl. exhibuit. Ceterum haec τῆς τοῦ πατρὸς — μητρὸς si per brevitatem ab alteruntra parte debent abaviam describere, possunt sane tolerari. Quamquam praestaret καὶ τῆς μάμμης. Cf. Ammon. p. 138. 22. Ἐπιτίθης. περαίνεις. Ἐπεὶ καὶ σὺ τῶν σῶν ὑπηκόων τοῖς τι θανάτου ἄξιον ἐργασαμένοις αὐτὸς ἐπιτίθης τὴν δίκην.] Nihil hic viderunt viri docti quod improbarent. Atqui ἐπιτίθεναι non est περαίνειν, neque id probat exemplum allatum. Quare respexit, opinor, Suidas ad locum aliquem, ubi legebatur, Ἐπιτίθης πέρας sive τέλος, *finem facis, coronidem imponis.* Lucian. in Tyrannicida: Ἐτυραννοκτόνησε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Polybius p. 1474. Καὶ μάλιστα διότι συντελεῖ ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι. Hic legendum: τέλος ἐπιτιθέναι. Et sic Reiske. Polybius I. p. 59. Σπουδάζοντες εἰς δύναμιν πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ. Theophylact. Epist. 33. p. 59. Κέντριζε δὲ αὐτὸν ἀεὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἐπιθεῖναι τοῖς ζητουμένοις. Procopius in Persicis p. 50. ed. Hoeschelii: Καὶ σπουδαῖς αὐτὸς πέρας

Ἐπιτείλας. Ortus. *Ipsos victores sol ortus videat.* Ἐπίτειλον. Impera. Ἐπιτειχίζει. Munitionem obiicit. Ἐπιτειχισάντων. Eorum qui muris intercluserunt. Ἐπιτείχισμα. Munimentum ad oppugnandos aliquos extructus: unde possunt infestari, qui muris interclusi sunt. et res ipsa vocatur ἐπιτειχισμός. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Ἐπίτηδες. De industria. *Ergone de industria convenimus?* Et alibi: *Quasi consulto.* Ἐπιτήδευμα. Institutum, professio. *Hicanus nomine, latrocinium faciens: qui Aeschylum tibicinem interfecit et Stesichorum citharoedum. — Instituto erat orator, nomine Diopithes.* Et alibi: *Ille vero instituto mercator erat.* Ἐπιτήδευμα. Vitae institutum. Ἐπιτήδευσις. Actio, studium, vitae genus. *Ille autem vile genus vitae sequebatur, qui initio nihil aliud fuerit quam opilio.* Ἐπιτήδεια. Res ad victum necessariae. *Vestes autem et commeatus largiter iis praebuit.* Xenophon: *Commeatus abunde suppetebant.* Arrianus: *Nihil aliud quam cibaria iusto pretio accipientes.* Ἐπιτηδειέστερος. *Etenim Mithridates cum aliis in rebus iustus erat rex, tum etiam Romanis amicior.* Ἐπιτήδειος. Amicus, benevolus, idoneus. Xenophon: *Ille vero baculum tenens, si quis ipsi videretur ignavius agere, idoneum poenae eligens percutiebat.* Ἐπιτήδειος. Ab nomine δέος, quod significat metum, deducitur nomen ἄδεος, et per pleonasmum ἄδειος, metus expers: dein ᾰ in ῐ mutato et inserto τ additaque praepositione ἐπὶ fit ἐπιτήδειος. Ἐπιτήθη. Aviae mater. τήθη enim matris est vel patris mater; ἐπιτήθη autem avi vel aviae mater. sic Isaeus in oratione contra Dorotheum. Ἐπιτίθης. Imponis. *Quoniam et tu*

ὑπηκόων τοῖς τι θανάτου ἄξιον ἐξεργασαμένοις αὐτὸς ἐπιτίθης τὴν δίκην.

Ἐπιτίθησιν. ἀποπέμπει. Λαμάσκιος· Καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν.

Ἐπιτίμησις. παρὰ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί. 837 λέγει γὰρ ὅτι μὴ αἱ αὐταὶ ἐπιτιμήσεις ἐξεταζομένῳ λόγῳ καὶ ἐρωτωμένῳ. πρώτη δέ ἐστιν, ὅταν ἐκ τῶν ἠρωτημένων μηδὲν συμπεραίνηται, μήτε τὸ προκείμενον μήτ' ἄλλο τι· τουτέστιν, ἂν ἀσυλλόγιστον ᾖ· καὶ ἔτι ψευδεῖς ὦσιν αἱ κείμεναι προτάσεις, ἢ ἄδοξοι, ἐφ' αἷς ἐπιφέρει τὸ συμπέρασμα. τοιοῦτος γὰρ ὁ λέγων· Τὸ παρὰ τὸ ὂν οὐκ ὄν, τὸ οὐκ ὂν οὐδέν, ἓν ἄρα τὸ ὄν. οὐ γὰρ τοῦτο συνάγεται. οὕτως μὲν οὐ δοκεῖ τὸ προκείμενον συνάγειν, ἀλλ' ἄλλο τι συνάγει συλλογιστικῶς. τὸ γὰρ παρὰ τὸ μὴ ὂν οὐδέν. ἕτερος δὲ λόγος· Εἰ τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει, τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχει· ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει· οὔτε τὸ προκείμενον οὔτ' ἄλλο τι συλλογίζεται, πρὸς τῷ καὶ τὰ λαμβανόμενα ψευδῆ τε καὶ ἄδοξα λαμβάνειν. δευτέραν τίθησιν ἐπιτίμησιν, εἰ αἱ μὲν προτάσεις συλλογιστικῶς εἶεν κείμεναι, καὶ ὁ λόγος εἴη συλλογιζόμενός τι, μὴ μέντοι τὸ προκείμενον, ἀλλ' ἄλλο τι. τρίτη ἐπιτίμησις, εἰ προστιθέμενά τινα συνάγει τὸ προκείμενον συλλογιστικῶς· τὸ μέντοι προστιθέμενον χεῖρόν τε εἴη τῶν κειμένων καὶ ἠρωτημένων, καὶ ἧττον ἔνδοξον τοῦ συμπεράσματος. τετάρτη ἐπιτίμησις, ἂν ἀφαιρῶμεν ἀπὸ τοῦ λόγου, ἐκ τῶν λειπομένων συνάγεται συλλογιστικῶς, ὃ ἔχουσιν οἱ παρέλκοντες λόγοι. πέμπτην ἐπιτίμησίν φησιν εἶναι, εἰ ἐξ ἀδοξοτάτων καὶ ἧττον πιστῶν τοῦ συμπεράσματος ὁ λόγος εἴη· ἢ ἐξ ἀληθῶν μέν, χαλεπωτέρων δὲ δειχθῆναι τοῦ προβλήματος.

[Ἐπιτίμησις. ἀποτροπή.]

Ἐπιτιμητάς. τιμηταὶ μὲν οἱ πρώτόν τι ἐκα-

ταῖς ἀπεράντοις ἐπέθηκε. Ita Menander in Excerpt. p. 115. et Priscus p. 47. — *Toup.* I. p. 194. Qui in omissis partibus studiose persequitur formulam κράτος καὶ νίκη τοῦ πολέμου. Sed in Suida nihil tentandum, qui verbum ut solet magis ex necessitate testimonii quam ex proprietate interpretatus est. Exemplum male compendifecit Zon. p. 846. apud quem novissima τὴν δίκην in continuam glossam irrepserant, silente Tittmanno.

1. ἐργασαμένοις] ἐξεργασαμένοις A. 3. Ἐπιτίθησιν] Vid. Valck. in Herodot. III, 42. et Wessel. in V, 95. quos attulit etiam Gaisf. 4. Καρίᾳ] ἀκαρίᾳ B. Paulo post cum A. V. delevi: Ἐπιτιμήδης. ὄνομα κύριον. „Κυρηναῖος Diog. Laert. II, 86." *Hemst.* Nomen erat ductum ex gl. Ἀρίστιππος. 6. Ἐπιτίμησις. παρὰ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrodis. in lib. VIII. Topic. p. 270. 271. *Küst.* 7. αἱ αὐταὶ] ἑαυταὶ V. 9. συμπεραίνηται] συμπεραίνητε A. 10. ἀσυλλόγιστον] ἀνασυλλόγιστον A. B. E. *V. ἂν ἀσυλλ. omisso τουτέστιν Alex. 11. ἔτε] ἔτι A. B. E. *V. Alex. ἐπὶ V. ἄδοξοι] Addit Alex. πᾶσαι ἢ τινὲς αὐτῶν. 12. ἐπιφέρει] ἐπιφέρεται Alex. ubi plura leguntur post συμπέρασμα. τοιοῦτος] τοιοῦτον Alex. 13. παρὰ] περὶ A. παρὰ ὂν Med. tribuit Gaisf., cum alium vellet librum. 14. οὕτω] οὕτος A. B. V. E. οὕτως posui cum Alex. 16. τὸ γὰρ παρὰ τὸ μὴ ὂν οὐδέν] Apud Alexandrum Aphrodisiensem loco laudato legitur, τὸ γὰρ παρὰ τὸ ὂν οὐδὲν συνάγει. Id est, *Quod enim est praeter ens, nihil esse concludit.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* Is in Suida reliquit τὰ γὰρ invitus. Mox μὴ om. E. 17. ἕτερος δὲ] ὁ δὲ Alex. omisso mox εἰ. λέγει] λόγος A. Id recepi: nam aut λόγος aut λέγων probandum fuit. τὸ μὴ — ἔχει om B. E. γενόμενον] γινόμενον A. item infra; semel etiam *V. ἀρχὴν οὐκ] ἀρχὴν om. A. Alex. 18. ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει] Haec verba in prioribus editt. incuria librariorum omissa sunt, quae ex 2 MSS. Pariss. et Alexandro Aphrodisiensi revocavi. *Küst.*

2. τῷ καὶ] τὸ καὶ A. E pr. 3. λαμβάνειν] Plura sequuntur in Alex. δευτέραν δὲ] δὲ omisi cum A. B. E. 5. εἴη om. E. μὴ μέντοι] μηδέν τοι *V. 6. ἀλλ' ἄλλο τι] Etiam hic uberior Alex. προστιθέμενά τινα] προστιθέμενόν τι Alex. προτιθέμενα E. 8. μέντοι] μέν τι A. *V. Tum προτιθέμενον A. B. E. *V. 9. συμπεράσματος] Plura hic quoque addit Alex. 10. ἂν ἀφαιρῶμεν] ἀναφαιροῦμεν A. B. *V. ἂν ἀφαιρουμένου Alex. 11. λόγου τι ἐκ δέ] τι et δὲ om. A. B. V. Alex. λόγου καὶ ἐκ τῶν E. Desideratur tamen particula conclusioni apta, velut γάρ. συνάγηται] συνάγεται A. Edd. ante Küsterum, qui tacite ascivit correctionem Porti cum Gaisf. συλλογιστικῶς ὃ ἔχουσιν] ἀλλ' οὐ συλλογιστικῶς ἔχουσιν Alex. qui plura tradit post λόγοι. 12. πέμπτην ἐπιτίμησιν] πέμπτη ἐπιτίμησις A. B. *V. Edd. ante Küsterum, qui Portum tacite sequitur. Praestat abiici φησὶν εἶναι. 13. ἀδοξοτάτων] ἀδοξοτέρων Alex. 17. Ἐπιτίμησις] Hanc gl. habet A. in marg. Pro ἀποτροπή habent A. B. E. ἀποστροπή vel ἀποστροφή, hoc cum edd. ante Küst. 18. Ἐπιτιμηταί. τιμηταὶ μὲν οἱ πρ.] Ex Harpocratione, apud quem rectius sic legitur: οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι τιμηταὶ ἐκαλοῦντο. *Küst.* Idem seqq. sic: οἱ δὲ τοὺς ἕξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι. Praescripsi cum eodem Ἐπιτιμητάς, itemque A. V. ap. Gaisf. Ἐπιτιμητής E.

---

subditis tuis, qui facinus aliquod morte dignum patrarunt, poenas irrogas. Ἐπιτίθησιν. Perferendum dat. Damascius: *Et litteras ad utrosque in Caria philosophos dedit.* Ἐπιτίμησις. Apud Aristotelem quinque sunt reprehensiones. nam ut dicit, non eaedem reprehensiones rei quae examinatur et quae interrogatur. prima vero est, cum ex quaesitis nihil concluditur, neque id quod propositum est, nec quicquam aliud, hoc est, cum argumentum nulla ratiocinatione conclusum est. item, cum propositiones falsae sunt et improbabiles, quibus efficitur conclusio. talis enim est is qui dicit: Quod est praeter ens, id non est ens; quod non est ens, id nihil est; unum igitur est ens. secus enim hoc concluditur. sic igitur is qui disputat non videtur concludere, quod erat propositum; sed aliud quid concludit syllogistici. quod enim est praeter ens, id nihil esse concludit. alius vero syllogismus: si id quod factum est principium habet, id quod non est factum non habet principium; atqui quod factum est principium habet: haec igitur argumentatio neque rem propositam neque aliud quidpiam syllogistice concludit. adde quod ea quae assumuntur, falsa et improbabilia sint. secundam reprehensionem ponit, si propositiones quidem syllogistice ponantur, et oratio concludat aliquid, non tamen id quod propositum est, sed aliud quid. tertia reprehensio, si quaedam addita propositum syllogistice concludant, id tamen quod additum est et deterius sit positis et interrogatis, et ipsa conclusione minus probabile. quarta reprehensio, si auferamus aliquid ab oratione, ex reliquis autem syllogistice concludatur id, quod habet oratio redundans. quintam reprehensionem esse dicit, si ex minime probabilibus et minus credibilibus ipsa conclusione constet oratio, vel ex veris ipsa tamen quaestione difficilioribus demonstratu. [Ἐπιτίμησις. Reprehensio.] Ἐπιτιμηταί. Qui primum aliquid ae-

λοῦντο τιμώμενοι· ἐπιτιμηταὶ δὲ οἱ χρόνῳ ὕστερον τὰ αὐτὰ τιμώμενοι.

Ἐπιτιμία. εὐπορία, ἢ ἡ μὴ ἀτιμία. Κέφαλος ῥήτωρ· Ὅσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ βίου παντὸς διεσώσατε;

Ἐπιτίμια. τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.

Ἐπιτίμια. οἱ μισθοί. Σοφοκλῆς·

Γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια.

τουτέστι τοὺς μισθούς.

Ἐπίτιμον. πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον. Λουκιανός· Ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸν
838 ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι. — Τούς τε δούλους ἐλευθέρους, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους, καὶ τοὺς μετοίκους πολίτας, καὶ τοὺς ὀφείλοντας ἀφεῖσθαι ἐψηφίσαντο.

Ἐπίτιμος. ὁ τετιμημένος, καὶ οὐκ ἄτιμος.

Ἐπιτιμῶσα. Τοῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταίρα συνῆν, ἀδρούς αἰτοῦσα τοὺς μισθούς, ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾶν ἐμφανῶς, ἃ ἐθέλει. βαρύνουσα τὴν τιμήν.

Ἐπιτίτθιον. ὑπομάζιον, ὑπὸ τὴν τροφόν.

[Ἐπιτοαυτό. ἐπίῤῥημα.

Ἐπίτητθον. τὸ ὑπὸ τὴν τροφόν.

Ἐπιτολῆς. ἀνατολῆς, φάνσεως ἄστρου.

Ἐπιτολμῆσαι. δοτικῇ. ἐπιβουλεύσασθαι. Καὶ ἀναπείθει ἐπιτολμῆσαι τῷ Λυκίδῃ καὶ τῷ Σώσ, ἐπαίρει δὲ ἅτε φορτηγοὺς τοιοῦτος, ῥᾷστά τε ἀναπείθει, καὶ νυκτὸς γενομένης ἀκράτου.

Ἐπίτομος.

Ἐπιτομώτατον. τὸ συντομώτερον.]

Ἐπίττουν. ἠσέλγουν, κατεφίλουν. πιττοῦν

---

3. Ἐπιτιμία] Vide Taylor. in Demosth. II. p. 311. *Toup.* MS. ἀτιμία om. V. in lacuna. Mox idem om. ῥήτωρ cum Lex. Bachm. p. 233. Cum loco Cephali, cuius aliud nullum videtur extare fragmentum, H. Stephanus apte comparavit simillimam dictionem Aeschinis p. 39,42. 4. περὶ] παρὰ A. 5. διεσώσατο] διεσώσατε A. Zonaras et Lex. Bachm. 7. Σοφοκλῆς] Electr. 915. 10. Σοφοκλῆς] Electr. 1380 — 82. 11. Γενοῦ — βουλευμάτων om. E. 14. ἀντὶ τοῦ] τουτέστι dedi cum A. V. Cf. v. Τἀπιτίμια, et Blomf. gl. S. Th. 1023. 15. Ἐπίτιμον] Schol. MS. Basilii in Greg. Naz. fol. 77. ap. Gaisf. Τὸ δὲ ἐπίτιμον εὕρηται καὶ ἐπίτιμον, ὅπερ ἐστὶ τὸ μὴ ἄτιμον, καὶ ἤδη φησὶν ὁ ῥήτωρ, ἐπίτιμός ἐστιν ἀντὶ τοῦ τίμιος, τὸ ἐπίτιμον δὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγόμενον. τὸ μὴ mendum vulg. Λουκιανός] Ex Luciano in Toxar. p. 50. (c. 26.) ubi legitur πρὸς αὐτό. *Toup.* 17. Μενεκράτη Med. 18. Τούς τε δούλους] Similiter Athenienses summis temporibus decrevisse plura docent exempla: v. Meier. de bonis damn. p. 50.

3. Ἐπίτιμος] Ἐπιτίμιος B. E. 6. δὲ om. *V. 7. ἃ ἐθέλει, βαρύνουσα τὴν τιμήν] Ponenda est τελεία στιγμὴ post ἐθέλει. Illud enim quod sequitur, βαρύνουσα τὴν τιμήν, est nihil aliud quam interpretatio τοῦ Ἐπιτιμῶσα, a Suida adiecta. Sic saepius noster. Quid sit autem Ἐπιτιμᾶν, satis notum est eruditis. Vide Ruhnkenium in Timaei Lexicon. Hinc Ἐπιτίμησις Appiano de Bell. Civil. lib. IV. p. 1051. Ὅσα δὲ ἕτερα προὔχομεν αὐτῶν, ἔχετε καὶ παρὰ τῶν αἰχμαλώτων μανθάνειν περί τε ἀπορίας σίτου καὶ ἐπιτιμήσεως αὐτοῦ. *Toup.* ἐθέλει] ἐθέλοι E. Praestat ἔθελε. Huic autem glossae Med. subiecit Ἐπιτιμῶ. δοτικῇ. 8. Ἐπιτίτθιον] ἐπιτίθιον A. Theocrit. XXIV, 53. citavit Portus. Cf. v. Ὀρθοτίτθιος. τὴν τιτθόν] τὸν τροφόν A. B. τὴν τροφόν V. τὴν τροφήν E. Zonaras. τῆς τροφῆς Lex. Bachm. p. 233. Veram scripturam confirmat glossa Ἐπίτητθον: quae cum nihil nisi librariorum error sit et commentum, operam in ea Küsterus frustra consumpsit. 9. Ἐπὶ τὸ αὐτό Med. Glossam *V. omissam notavi. ὁμοῦ sub finem delevi cum A. B. E. Habent Hesychius et Zon. p. 856. 10. Ἐπίτητθον] Haec vox et corrupta est et extra seriem suam posita. Vel enim scribi debet ἐπίτιτθον, vel potius, ut proxime ante, ἐπιτίτθιον. Küst. ἐπίτιτθον etiam Portus, quem adiuvat Zon. p. 816. Ceterum hanc et continuas gl., quas uncis notavi, primus vulgavit Aldus. Solus agnoscit A. 11. φάνσεως] φαύσεως vel φάσεως Albertius in Hesychium. 13. Λυκίδῃ] καὶ τῷ Σώσ cum A. et Aldo Gaisfordus reduxit, non explicavit; neque vacat nunc inquirere, num quadret Σωσιβίῳ. Zon. p. 847. καὶ τῷ σώσιν. 14. τοιούτους] τοιοῦτος A. Ald. Mutavit Küst. Neutrum intelligo; nec dubito quin ἅτε post ἀναπείθει transponendum sit. Ceterum ἐντολμᾶν attigit Iacobs. in Philostr. p. 273. Exemplum quod in v. Ἀστάθμητον extat, debet contendi cum Polluc. I, 108. 16. Om. Küst. 18. Ἐπίττουν. ἠσέλγαινον, κατεφ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1094. sed ubi pro ἐπίττουν rectius legitur ὑπεπίττουν. Küst. ἔπιττον A. V. ἔπιττόν καὶ ἐπίττουν E. Vide Hemsterh. p. 411. Deinde ἠσέλγουν A. B. V. Zon. p. 847. Schol. Aristoph.

---

stimarant, vocabantur τιμηταί. qui vero postea res easdem iterum aestimabant, ἐπιτιμηταί. Ἐπιτιμία. Rerum abundantia. vel status civium integer. Cephalus orator: *Quoties eum de civili existimatione vel de patria vel de tota vita periclitantem servavistis?* Ἐπιτίμια. Quae in alicuius honorem fiunt. Sophocles: *Sed haec donaria sunt Orestis.* Ἐπιτίμια. Praemia. Sophocles: *Conatus hos nostros propitius adiuva, et ostende mortalibus praemia.* Ἐπίτιμον. Opulentum. vel qui integrae est civilis existimationis. Lucianus: *Senatus autem eo spectaculo commotus Menecrati poenam remisit, existimationemque eius in integrum restituit. — Servis libertatem, ignominia notatis pristinam dignitatem, inquilinis civitatem, debitoribus debiti remissionem decreverunt.* Ἐπίτιμος. Vir integrae existimationis, nulla infamia notatus. Ἐπιτιμῶσα. Pretium flagellans. *Cum amatoribus suis ut meretrix rem habebat, ingentes mercedes ab iis postulans, et consuetudinem suam pluris aestimans, quod non licebat palam ea facere quae volebat.* Ἐπιτίτθιον. Subrumum, lactentem. [Ἐπιτοαυτό. Adverbium. Ἐπιτολῆς, Exortus, cum astrum exortum est. Ἐπιτολμῆσαι. Dativo iungitur. alicui insidiari. *Et persuasit iis, ut Lycidae insidiarentur: impulitque ad id facinus baiulos, quibus facile rem persuasit, praecipue cum nox intempesta esset.* Ἐπιτομώτατον. Compendiosissimum.] Ἐπίττουν. La-

δέ ἐστι κυρίως τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίττῃ χρίειν. ἔνθεν οὖν μετήνεκται ἡ λέξις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκίνουν, συνῆλθον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ἐπίττουν χρόνον.

Ἔπιτον δὲ δι' ἑνὸς τ, ἐπέρχεσθε, ἐπιπορεύεσθε.

Λέγετον, ἔπιτον·

Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Ἐπίτονος. ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας.

Ἐπίτονος. Ἀριστοφάνης ἐπὶ ἐπιτόνου. γελοῖον δὲ ἐπὶ δέρματος. καὶ Ὅμηρος·

Ἐπίτονος βέβλητο.

Ἐπιτοπίζω. κατοικίζω.

Ἐπὶ τοῦ Μανδραβόλου. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ χεῖρον προκόπτοντος. ὁ γὰρ Μανδράβολος θησαυρὸν εὑρὼν τῷ πρώτῳ χρόνῳ πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ ἀργυροῦν· καὶ τῷ γ' χαλκοῦν.

Ἐπιτωθάζων. ἐπιλοιδορούμενος, ἢ ἐπεμβαίνων, ἢ καυχώμενος, ἢ χλευάζων.

Ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. ἐπὶ τῶν φθασάντων γενέσθαι. Πρέσβεις δὲ ἔπεμπεν διασαφοῦντας, Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν τὴν εἰρήνην, τοὺς δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ διαφέρεσθαι, καὶ φάναι διαμένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. ἐνεστώτων.

Ἐπιτραπέζια διηγήματα.

Ἐπιτραπεζώματα. τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τρα- 839
πέζῃ βρώματα.

Ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Ἐπιτρέπει· χαρίζεται, παραδίδωσιν. Ὁ δὲ τῆς ἐμῆς σατραπείας φυγάδα ἐλαύνει, καὶ τούτῳ ἐπιτρέπει.

Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις. Δημοσθένης, ἀντὶ τοῦ δικαστὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. Λυσίας δὲ ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν εἰπεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρόπους κατέστησεν.

---

4. *ἐπίττουν*] Metri gratia scribendum est *ὑπεπίττουν*: uti apud Aristophanem loco laudato recte hodie legitur. *Küst.* *ἔπιττον* A. (omissis sequentibus usque ad *ἔπιτον*) *V. 6. *Λέγετον*] *ἐλέγετον* B. Hanc novissimam partem gl. om. E. 7. *Βατράχοις*] V. 1117. 8. *Ἐπίτονος*] *Ἐπίτιμος* Med. Opposuit librum suum sive V. Stephanus in Thesauro. *ὁ δεσμεύων*] Vid. Schol. Odyss. *μ'*. 423. Apollon. et Hesych. 10. *Ἀριστοφάνης ἐπὶ*] Lysist. 922. unde in Suida emendandum, *ἐπὶ ἐπιτόνου γε, οἷον δὲ ἐπὶ δέρματος*, aut duce Schol. *δηλοῖ δὲ ἐπὶ δ. Abresch.* in A. Soc. Traiect. I. p. 229. De Aristophanis scriptura v. Dobraei Add. in Aristophanicis p. 112. 11. *Ὅμηρος*] Odyss. *μ'*. 423. *Küst.* 13. *κατοικίζω* om. *V. 14. *Ἐπὶ τοῦ Μανδραβούλου*] Ex Zenobio. Confer etiam Nostrum supra v. *Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου*. *Küst.* *Μανδράβολον* A. qui mox *Μανδράβουλος* retinet.

1. *Ἐπιτωθάζων*] Ex Schol. Platon. p. 464. Cf. Ruhnk. in Tim. p. 261. quem mireris eo lapsum esse, ut verissime dictum *ἐπιτωθάσαι τοῖς γενομένοις* depravaret. Deinde cum V. E. delevi glossam *Ἐπὶ τὸ πλεῖστον*. Vide supra v. *Ἐπιπλέον*. 4. *Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον, διασαφ.*] Fragmentum hoc Valesius ex coniectura Polybio tribuit: et recte quidem. Extat enim apud scriptorem illum lib XIV. c. 2. *Küst.* Monuerunt Valesius et Küsterus hoc fragmentum Polybio assignandum esse, apud quem lib. XIV. p. 945. recte legitur: *Πόπλιον εὐδοκεῖν καὶ σπουδάζειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης*. Suidae autem lectio, quod viros doctissimos fefellit, prava est et soloeca. Quod librariis acceptum referendum est. Scripserat enim proculdubio Suidas: *Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν τῇ εἰρήνῃ, Publio quidem condiciones pacis probari.* Scriptor nescio quis, Polybius fortasse, apud Suidam v. *Εὐδοκεῖν*: *Ὁ δὲ ἔφη εὐδοκεῖν τοῖς λεγομένοις εἰ λάβῃ πίστιν.* Polybius lib. V. p. 620. *Αἰτωλοὶ δὲ παρ' αὐτὰ μὲν εὐδοκοῦντες τῇ γενομένῃ διαλύσει πρὸς τοὺς Ἀχαιούς.* Idem in Excerptt. Legatt. p. 1229. *Προφερόμενος τοῖς Ῥωμαίοις καὶ δεικνὺς ὑπὸ τὴν ὄψιν τὰς παρασκευὰς εὐδοκούσῃ τῇ πόλει. Toup.* I. p. 197. Nihil repugno; sed accidere potuit ut *καὶ σπουδάζειν* elaboretur. *ἔπεμπον*] *ἐπεμπεν* A. 5. *εὐδοκεῖν*] Sic recte MSS. Pariss. et Polybius loco laudato. At priores editt. male *οὐ δοκεῖν. Küst.* 6. *διαμένειν*] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. et Polybio revocavi: cuius loco priores editt. male habent *διαφέρειν. Küst.* 7. *ἐνεστώτων*] Haec vox non est pars fragmenti Polybiani, ut Portus putabat, sed ab ipso Suida adiecta, ut interpretatio *τοῦ ὑποκειμένων*, quod proxime praecedit. Quare inter duas istas voces *τελείαν στιγμὴν* posui, quae in prioribus editt. male omissa est. *Küst.* 8. *Ἐπιτραπέζια διηγ.*] Auctorem Dindorfius prodidit Basilium M. Vol. I. p 69. D. 9. *Ἐπιτραπεζώματα, τὰ ἐπιτιθ.*] Haec sunt verba Athenaei lib. IV. p. 170. *Küst.* Et XIV. 641. B. quos locos protulerunt intpp. Hesychii, ubi *ταῖς τραπέζαις*. 12. *Ἐπιτρέπει*] Hinc titulus comoediae apud Menandrum *Ἐπιτρέποντες*, *Gratificantes*, cuius meminit Quintilian. X. *Haloand.* Post caput gl. clam *δοτικῇ* intulit Gaisf. 13. *τοῦτο* Zon. p. 847. 15. *Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκ.*] Ex Harpocratione: sed apud quem pro *δικαστὰς* melius legitur *διαιτητάς*. *Küst.* Hanc glossam nescio cur inter eas Harpocrationis, quae sint e Suida interpolatae, Porsonus rettulerit Aristoph. p. 19. *Δημοσθένης*] I. adv. Aphob. init. 16. *δικαστὰς — ἀντὶ τοῦ* om. A. Mox *εἶπεν* om. E.

---

scivius agitabam, deosculabam. *πιττοῦν* vero proprie est naves maiores pice illinere: unde translatio ducta est. vel subagitabam, coibam. Aristophanes *Pluto*: *Ante enim satis eam diu subagitavi.* *Ἔπιτον* vero, per unum τ, invadite, aggredimini. Aristophanes: *Dicite, aggredimini.* *Ἐπίτονος*. Funis quo antennae ad malum navis alligantur. *Ἐπίτονος*. Aristophanes: *In fune loreo.* tanquam diceret de coriacea pelle. et Homerus: *Lorum autem iacebat.* * *Ἐπιτοπίζω*. Incolo. *Ἐπὶ τοῦ Μανδραβόλου*. Dicitur de eo qui in peius declinat. Mandraholus enim, cum thesaurum invenisset, primo anno auream ovem Iunoni dicavit; secundo argenteam; tertio aeream. *Ἐπιτωθάζων*. Conviciis insectans, insultans, glorians, deridens. *Ἐπὶ τῶν ὑπ.* In eodem statu quo res ante fuerunt. *Legatos misit, qui dicerent, Publio quidem condiciones pacis probari, sed diversam esse Senatus sententiam, quippe cui placeat, res in eodem statu, quo prius erant, manere.* *Ἐπιτραπέζια διηγ.* Narrationes quae super mensa fiunt. *Ἐπιτραπεζώματα*. Cibi in mensa appositi. *Ἐπιτραχήλιος κ.* Monile. *Ἐπιτρέπει*. Permittit, tradit. *Ille vero ex mea satrapia expulsum fugere coepit, et huic permittit.* *Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις*. Sic Demosthenes, id est, amicos eligere arbitros. Lysias autem ubi dixit, *viris arbitrium permisit*, est id quod, tutores constituit.

Ἐπιτρέχειν τοῦ ἀποτρέχειν διαφέρει.

Ἐπιτρέχειν τοῦ ἀποδιώκειν διαφέρει. ἐπιτρέχει μὲν γάρ τις τῷ μὴ φεύγοντι, διώκει δὲ τὸν φεύγοντα. ἔστι δὲ τὸ διώκειν οἷον ἐλαύνειν. ἔνθεν καὶ ὑποδιώκειν λέγεται.

Ἐπιτριβείη. ἐντριβὴς γένοιτο, ἔμπειρος ὑπάρξοι, ἢ παρορμηθείη. σημαίνει δὲ καὶ ἀπολεσθείη.

Ἐπιτριβόμενοι. ἐπερχόμενοι.

Ἐπίτριπτος. ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος.

Ἐπιτρίταις. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος· Ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίταις. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ἡ ὀβολοῖς· κατὰ τὸ τρίτην εἶναι μερίδα τοὺς ἡ ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου.

Ἐπιτρῖψαι. αἰτιατικῇ. ἀπολέσαι.

Ἐπιτροπή. παρατροπή. Ὁ δὲ Λεύκιος προχειριζόμενος διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς Λαπατηνοὺς καὶ λαλεῖν ὑπὲρ ἐπιτροπῆς ἀπαράσκευος ἦν εἰς τὸ μέλλον.

[Ἐπιτροπεύω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Καὶ αὐτὴ δὲ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόστασιν λέγεται.

ἐπετρόπευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέους κληθέντα.]

Ἐπιτροχάδην. ἐπειγμένως, ὥσπερ τρέχων. ἢ κεφαλαιωδῶς, ταχέως. Κόραξ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος χειμῶνα σημαίνει.

Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν. τροχὸς γάρ τις ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο.

Ἐπιτυχοῦσιν. εὐτελέσι. Περὶ ὑπάτων μὴ ῥᾳθύμως σκοπεῖν, ὡς οὐ τοῖς ἐπιτυχοῦσι δέον ἐγχειρίσαι τὴν ἀρχήν, τοσούτων περιεστηκότων κινδύνων τὴν πόλιν.

Ἐπιτυφῇ. ἐπικαῇ, ἐκπυρωθῇ. οὕτως Ἀριστοφάνης·

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί.

Ἐπιφάνεια. ἐπιφανειά ἐστι σώματος πέρας, ἢ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ.

1. Ἐπιτρέχειν. δοτικῇ. διαφέρει τὸ ἐπιτρέχειν τοῦ διώκειν] Ἐπιτρέχειν τοῦ ἀποτρέχειν διαφέρει. Ἐπιτρέχειν τοῦ ἀποδιώκειν διαφέρει A. et sic B. V. E. Med. et Zon. p. 848. nisi quod habent ἐπιδιώκειν; praeterea Med. Ἐπιτρέχειν. δοτικῇ. διαφέρει τοῦ ἀποτρέχειν. Ἐπιτρέχειν κτλ. Cf. glossa nunc abolita Ἀποτρέχει. Superest ut διώκειν cum *V. reponatur: cuius in locum ut succederet ἀποδιώκειν, effecit praegressum ἀποτρέχειν. Ac recepissem illud, nisi Gronovii fidem in hoc loco multa premerent. 3. μὴ φεύγοντι] μὴ om. V. 6. Zon. p. 848. ἔμπειρος] ἔμπορος V. Tum ὑπάρξει E pr. 7. σημαίνει — ἀπολεσθείη] παροξυνθείη Lex. Seg. δὲ καὶ] δὲ om. A. ἀπολεσθείη] Vid. Aristoph. Thesm. 564. Ceterum de hac v. et seq. longiuscula est disputatio (octo ferme paginarum) Schweighäuseri Emend. in Suid. p. 163. seqq., quo lectorem remittimus. *Gaisf.* 9. ἐπερχόμενοι] Sic etiam Zonaras. ἐπερόμενοι Hesychius. Sed ἐπαιρόμενοι scribendum docet Schweigh. in Appian. T. III. p. 418. 10. Ἐπίτριπτος] Convenit interpretatio in Aristoph. Plut. 275. ubi vid. gloss. *Gaisf.* 11. Ἐπιτρίταις. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Femininam vocem suspectam habuit H. Stephanus. Ἰσαῖος] Hanc vocem ex uno MS. Paris. et Harpocratione revocavi, quae in prioribus editt. deest. *Küst.* Deest item B. V. E. De V. silet Grou. 12. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἡ ὀβ.] Confer de hoc loco Salmasium de Modo Usur. c. 1. p. 33. *Küst.* ν' pro ἡ A. hic et infra. 13. διὰ τό] κατὰ τό A. B. V. E. edd. ante Küst. et Harpocr. Tum τρίτην — μερίδα A. B. V. E. τρίτον — μερίδα edd. ante Küst. 15. Ἐπιτρῖψαι] Aristoph. Av. 96. *Gaisf.* Sub finem gl. delevi cum A. V. Καὶ Ἐπιτρίψεις, συντρίψεις. Ubi τὰς συντρίψεις B. E. Med. Est glossa sacra, ab Hesychio usurpata. 16. Ἐπιτροπή] Ex Harpocrat. ubi ἐπιχειριζόμενος pro προχειριζόμενος. *Gaisf.* Nihil vidi. Ὁ δὲ Λεύκιος προχειρ.] Fragmentum hoc Fulv. Ursinus et Casaubonus ad Polybium referunt. *Küst.* Vide Schweigh. in fr. Histor. 26. 18. πρὸς τὸ μέλλον Tittm. in Zon. p. 805. 20. αἰτιατικῇ δέ om. A. Deest gl. V. eamque notavimus utpote syntacticam.

1. Ἡρακλέα] Ἡρακλέους A. B. E. Tum βληθέντα B. E. Med. 3. Ἐπιτροχάδην] Vid. Schol. Il. γ'. 213. ὁ τρέχων] ὁ delevi cum A. *V. Lex. Seg. 4. Κόραξ ἐπιτρ.] Haec ex Aeliani N. A. VII, 7. esse ducta monuit Schneid. in Theophr. T. IV. p. 727. ἐπιτρόχως] ἐπιτρόχ A. 6. Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλ.] Aristophanes Plut. 876. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον, Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Huc spectat locus ille eiusdem Comici in Pac. 451. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Scholiasta: οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεσμούμενοι καὶ συρόμενοι ἐτύπτοντο, ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ. *Küst.* Adde v. Τροχισθεῖσα. 8. Ἀθήνησιν] Ἀθήναις A. 13. τὴν πόλιν κινδύνων] κινδύνων τὴν πόλιν A. V. 14. ἐπιτυρωθῇ Hesychius, hinc corrigendus. Ἀριστοφάνης] Lysistr. 221. Dein ἀνὴρ edd. 17. Post hanc gl. delevi cum A. V. Ἐπιτυγχάνω. γενικῇ. 18. Ἐπιφάνειά ἐστι σώματος π.] Laertius lib. VII. segm. 135. Ἐπιφάνεια δ' ἐστὶ σώματος πέρας, ὃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ. ταύτην δὲ Ποσειδώνιος ἐν τρίτῳ περὶ μετεώρων καὶ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόστασιν ἀπολείπει. Hinc Suidas sua deprompsit, ut Pearsonus etiam recte observaverat. *Küst.* 19. ὅ τό] ἢ τὸ scripsi cum A. B. V. E. Med. Zon. p. 805. τὸ referendum ad ἔχον. 20. λέγεται] λέγει B. V. E.

Ἐπιτρέχειν. Differt tam ab ἐπιτρέχειν quam a διώκειν. nam ἐπιτρέχειν est in aliquem incurrere, qui non fugit; at διώκειν, fugientem persequi. hinc etiam ὑποδιώκειν. Ἐπιτριβείη. Exercitatus fiat, peritus evadat, vel incitetur. item perdatur. Ἐπιτριβόμενοι. Qui concitantur. Ἐπίτριπτος. Dignus qui conteratur. Ἐπιτρίταις. Isaeus in oratione contra Calliphontem: *Sexcentis drachmis* ἐπιτρίταις. id est, octonorum obolorum fenore. octo enim oboli sunt tertia pars tetradrachmi. Ἐπιτρῖψαι. Accusativo iungitur. contrivisse. Ἐπιτροπή. Deditio. *Lucius autem cum ad Lapatenos legatos mittere decrevisset, qui cum ipsis de deditione agerent, in futurum erat imparatus.* Ἐπιτροχάδην. Cursim, tanquam more currentis. vel summatim, celeriter. *Corvus celeriter crocitans tempestatem significat.* Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκ. *Oportet te ad rotam alligatum scelera tua profiteri.* Aristophanes *Pluto.* proverbium in malos. Athenis enim rota erat, ad quam servi alligati poenas dabant. Ἐπιτυχοῦσιν. Vilibus. *De consulibus summa cura dispiciendum esse, nec magistratum illum quibusvis temere mandatum esse, dum tantis periculis urbs circumvenitur.* Ἐπιτυφῇ. Incendatur, inflammetur, ardeat amore. sic Aristophanes: *Ut maritus mei amore vehementer incendatur.* Ἐπιφάνεια. Superficies est corporis extremitas, vel longitudinem et latitudinem tantum habens, non item profunditatem. ea autem non solum ratione concipitur, sed etiam

Ἐπιφάνεια δὲ καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔνσαρκος οἰκονομία.

Ἐπιφάνιον καὶ τὰ Ἐπιφάνεια.

Ἐπιφάνιος, Οὐλπιανοῦ, Πετραῖος, σοφιστής· παιδεύσας ἔν τε αὐτῇ καὶ ἐν Ἀθήναις. ἔγραψε Περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων. Προγυμνάσματα. Μελέτας. Δημάρχους. Πολεμαρχικόν. Λόγους ἐπιδεικτικούς· καί τινα σύμμικτα θεωρήματα.

Ἐπιφάνιος, Κωνσταντείας τῆς Κύπρου ἐπίσκοπος, τῆς πρότερον Σαλαμίνης. ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων λόγους, ἃ Πανάρια λέγονται, καὶ ἕτερα πολλά· ἅτινα παρὰ μὲν τῶν πεπαιδευμένων διὰ τὰ πράγματα, παρὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ τὰ ῥήματα ἀναγινώσκεται. τελευτᾷ ἐσχατόγηρως.

Ἐπιφάνιος, ἐπίσκοπος Σηλυβρίας ἢ Ὀλυβρίας. ἔγραψε λόγον ἀντιῤῥητικὸν κατ' εἰκονοκατῶν, λίαν ὠφέλιμον.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος ἐγενέσθην Ἀλεξανδρεῖς τὸ γένος ἀμφότεροι, καὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τελετῶν νομιζομένων δαιμονέστατοι· τῶν μὲν Περσικῶν καλουμένων ὁ Εὐπρέπιος ἐξάρχων, τῶν δὲ ἀμφὶ τὸν Ὄσιριν ὁ Ἐπιφάνιος· οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ Αἰῶνος ὑμνουμένου θεοῦ, ὃν ἔχων εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὅμως οὐ γράφω κατά γε τὴν παροῦσαν ταύτην ὁρμήν. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ἐξηγεῖτο καὶ τῶνδε τῶν ἱερῶν. οὗτοι μέντοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρεποῦς πολιτείας, τοῖς δὲ γενομένοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφεληθέντες ἔπειτα τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων καὶ παλαιῶν διηγμάτων πολύφωνοι κήρυκες. Δαμάσκιος.

Ἐπίφασις. δήλωσις, ἔνδειξις. Οἱ δὲ ἦκον μετὰ παιανισμοῦ καὶ στεφάνων καὶ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως.

Ἐπίφασις. Διὰ τὸ πολλὴν ἐπίφασιν γενέσθαι τῆς εὐδαιμονίας, περί τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους καὶ περὶ τὰ κοινά, τῶν ἐκ Μακεδονίας μετακομισθεισῶν εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν. Καὶ αὖθις· Κατὰ

1. Ἐπιφάνεια δὲ ἡ τοῦ Σωτ.] Vide Casaubonum adversus Baron. Exercitt. II, 36. *Küst.* Ἐπιφάνια Zon. p. 817. ipse sibi discordans ut fit p. 806. 3. Gl. om. vulg. Tuetur *V. Haec recte se habebunt sublato τά, ut mulierum nomina intelligantur. Ἐπιφάνια Edd. vett. cum *V. 4. Ἐπιφάνιος — σοφιστής] Epiphanius ἐκ Συρίας, coaevus Proaeresio sub Iuliano. De eo Eunap. in Σοφισταῖς p. 162. et alibi. Discipulus Aeneae Gazaei. Vid. carmen praefixum editioni Dial. de Resurrect. mort. Alius ab illo Eunapiano videtur esse. *Reines.* Vid. Fabric. B. G. V, 11. T. VII. p. 418. Affert *Eudocia* p. 165. omissis tamen παιδεύσας — Ἀθήναις.* Sub Epiphanii praescriptione Scholion in Hermogenis Στάσεις praestat Rhett. Vol. IV. p. 463. Anonymus ap. Gaisf. attulit Schol. Demosth. p. 342. a. 7. Δημάρχους] Puto scribendum esse δημαρχικόν vel δημαρχικούς, subintelligendo vocem λόγους. *Küst.* Δημάρχους vitium duxit e finitimo Πολεμαρχικόν, corrigendumque ni fallor Δημηγορίας. Πολεμαρχικόν] Πολεμαρχικῶν A. 10. Ἐπιφάνιος, Κωνσταντείας τῆς Κυπρ.] Haec et quae sequuntur ad verbum paene etiam leguntur apud Sophronium, qui Hieronymum de Scriptt. Ecclesiast. Graece vertit. *Küst.* Vid. Lardner. Credib. II. c. 84. T. IV. p. 311. *Gaisf.* 11. Σαλαμῖνος] Σαλαμίνης probavi cum A. quo ducit etiam Σαλαμὶν V. et E. fere. Σαλαμίνος Med. ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρ.] Hoc opus et hodie adhuc extare cuilibet notum est. *Küst.* 15. ἐσχατόγηρως] ἐσχατόγηρος E. 16. ἢ Ὀλυβρίας om. E. nec dubito quin hoc additamento diversitas scripturae Σηλυβρίας contineatur. 17. κατ'] κατὰ τῶν E.

1. Vide v. Δαιμονέστατοι: unde colligi potest ἀμφότεροι probabiliter ad membrum inferius revocari. 4. καὶ om. *V. male. Formulam οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ qui celebrarint, nunc quidem adsunt testes inferiorum ordinum, velut Cebes, Horapollo, Leo Diaconus. Αἰῶνος] Est nomen dei sic vocati, cuius etiam mentio fit supra v. Διαγνώμων. Id Portus ignorans locum hunc pessime vertit, cuius sensus hic est, Epiphanium praefuisse etiam sacris celebrati vel celebrandi dei Aevi. *Küst.* 7. οὗτοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli leguntur etiam supra v. Ἐπιβεβήκασι. *Küst.* οὗτοι μέντοι (quod editurus erat Gaisf.) recepi cum A. V. 9. γινομένοις] γενομένοις A. V. E. 14. Ἐπίφασις] V. Δίαρμα. Toup. MS. 15. παιανισμοῦ] παιωνισμοῦ E. στεφάνου] στεφάνων A. B. E. *V. Zon. p. 806. 17. Διὰ τὸ πολλὴν γενέσθαι ἐπ.] Haec sunt verba Polybii [XXXII, 11, 7.], quae leguntur in Excerptis ab Valesio editis p. 153. unde ea Suidas descripsit. Quare recte antea Casaubonus ex coniectura locum hunc Polybio tribuit. *Küst.* γενέσθαι ἐπίφασιν] ἐπίφασιν γενέσθαι A. V. 18. περί] παρά A. 20. Κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐπ.] Fragmentum hoc consarcinavit Suidas ex Polyb. lib. XIV. c. 2. ubi sic legitur: Ὁ δὲ Πόπλιος κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐποίει τὸ παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν τὰ μάλιστα περὶ τὰς παρασκευὰς ἦν. *Küst.* ἐπιφάνειαν pro ἐπίφασιν edd. ante Küst.

revera existit. Item Ἐπιφάνεια dicitur Servatoris nostri Iesu Christi apparitio in carne divinitus perfecta. Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Ulpiani F. Petraeus, sophista: qui et in patria Petra et Athenis docuit. scripsit de iis quae Status inter se communia habent quibusque differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes demarchicas. Orationem polemarchicam. Orationes ostentandae eloquentiae. Theoremata quaedam miscellanea. Ἐπιφάνιος. Epiphanius, episcopus Constantiae, urbis Cypri, olim Salaminis dictae. scripsit contra omnes haereses libros, qui Panaria vocantur, item alia multa, quae a doctis propter res ipsas, ab indoctis vero propter stilum leguntur. decessit in extrema senectute. Ἐπιφάνιος. Epiphanius, episcopus Selybriae vel Olybriae. scripsit orationem valde utilem, refutans eos qui Imagines cremabant. Ἐπιφάνιος καὶ Εὔπρ. Epiphanius et Euprepius Alexandrini genere fuerunt, et uterque initiorum apud Alexandrinos usu receptorum peritissimi. et eorum quidem quae Persica vocantur, Euprepius fuit princeps; eorum vero quae in Osiridis honorem celebrantur, Epiphanius. nec tamen illorum solum, sed etiam sacrorum Aeonis celeberrimi dei; cuius de natura cum dicere habeam, non tamen scribo, saltem in hoc praesenti impetu. ceterum Epiphanius horum etiam sacrorum interpres fuit. hi quidem viri decoram antiquitatis disciplinam non viderant, sed iis qui in ea vixerant successerunt et in illos inciderunt. quorum e consuetudine cum fructus percepissent, postea suae aetatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum quod antiquarum historiarum vocales extitere praecones. Hactenus Damascius. Ἐπίφασις. Demonstratio, species. *Illi vero paeana canentes et coronati et victorum speciem prae se ferentes venerant.* Ἐπίφασις. *Quia maximae felicitatis species quaedam et privatis singulorum et publicis rebus accesserat, Macedonicis opibus Romam translatis.* Et iterum: *In speciem qui-*

841 μὲν τὴν ἔπιφασιν ἐποίει τινά, τῇ δὲ ἀληθείᾳ περὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν.

Ἐπιφαίνεται ὑψόθεν. ὑποφαίνεται δὲ χαμόθεν.

Ἐπιφέρειν. κατηγορεῖν, διασύρειν. Ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπιφέρειν ἔχων, ὅτι δὲ εὔνους εἴη Ῥωμαίοις.

[Ἐπιφθασάμενον. Λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι. καί φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔξηται.]

Ἐπιφοραῖς. καταδίκαις. Οἱ δὲ πεισθέντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων ἀπέθανον γενναίως. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπέλευσιν.

Ἐπιφορήματα. παρὰ Ἡροδότῳ τραγήματα.

Ἐπίφορος. ὁρμητικός. Οὐδὲ πρὸς ἀδικίαν ἢ πλεονεξίαν ἐπίφορος ἦν· προσκρουστικὸς δὲ καὶ ἀμιλλητικὸς πρὸς τοὺς ἄρχοντας.

Ἐπιφωνῶ. δοτικῇ.

Ἐπιφρασθείς. ἐνθυμηθείς, διαλογισάμενος. Ἀρριανός· Ὁ δὲ Νέαρχος ἐπιφρασθείς, ὅτι σπείρεσθαι τὴν χώραν εἰκός, λέγει πρὸς Ἀρχίαν· καταληπτέα σφίσιν εἴη τὸ χωρίον.

Ἐπιφροσύνῃ. συνέσει, φρονήσει.

Ἐπίφρων. συνετός.

Ἐπιφοιτᾷ. παραγίνεται.

Ἐπιφυλλίδα. ῥαγολογίαν, ἤτοι μικρὸν βοτρύδιον· τὰ ἐπὶ τοῖς φύλλοις. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα. ἀντὶ τοῦ λάλοι καὶ πιθανολόγοι. ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν ἢ ποιητῶν. ἐπιφυλλίδες δέ εἰσι τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια. Καλλίστρατος δὲ τὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά. κέκληται δὲ οὕτω διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις.

Ἐπιφυόμενος. περιπλεκόμενος. Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφυόμενος ἐδεῖτο βοηθῆσαι τοῖς ἀκλη-

---

2. παρασκευὰς] κατασκευὰς B. E. 3. Ἐπιφαίνεται] Deest gl. V. qui neglexit etiam repetitionem huius gl. Ὑποφαίνεται. 8. Ἐπιφθασάμενον] Fort. vertendum, *qui primus conspexerit*, vel, *qui orientem conspexerit*. Quod verum. Sic infra v. Εὐθυωρόν. Vid. et v. Σίβυλλα. Toup. MS. Λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστ.] Haec leguntur etiam supra v. Αἴξ οὐρανία Ceterum pro ἐπιφθασάμενον fortasse legendum est ἐπιθασάμενον: quae et Porti coniectura erat. Küst. αἶγαν A. Locum ex vitio superioris glossae Αἴξ οὐρ. conflatum notavimus, omissum *V. 12. ζημίας subiecit Lex. Bachm. p. 233. Οἱ δὲ πεισθέντες καὶ παραδόντες ἑαυτ.] Fragmentum hoc Casaubonus ad Polybium refert. Küst. Fr. gr. 61. 15. Ἐπιφορήματα] Gl. ante v. Ἐπιφοραῖς posuit *V. Ἡροδότῳ] Ex Gl. Herod. I, 133. 16. Ἐπίφορος] V. Ruhnk. in Longin. 4. Οὐδὲ πρὸς] Locus ex Damascio depromptus, ut ostendit Photius p. 571, 32. ubi l. ἀμιλλητικός. Hemst. Prius quidem membrum Suidas servavit; ostendit tamen Photius olim Ὁ δὲ extitisse, itemque καὶ πλεονεξίαν. 18. ἀμιλλικτος] Sic edd. ante Gaisf. ἀμιλλητός A. B. ἀμιλλητὴς E. ἀμιλλητ V. quod sua sponte perducit ad ἀμιλλητικός ex Photio repositum. 19. Om. vulg. silente Gron.

2. Ἀρριανός] De Rebus Indicis (c. 27, 8.) p. 562. Küst. σπείρεσθαι] σπείσεσθαι V. 3. Ἀρχίαν] Ἀρχίδαν A. B. V. E. Cum iisdem et Med. statim ὅτι delevi: nam etsi licet ad facilitatem structurae paulum desiderare, vix tamen adducor ut Arriano coniunctionem istam in tali membrorum habitu concedam. καταληπτέα] καταληπτέον Arriani edd. 7. Ἐπιφοιτᾷ] Herodotus II, 73. 8. Ἐπιφυλλίδα. ῥαγολογίαν. κέκληται δὲ οὕτω διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι] Respexit Suidas ad Abdian sive Obadian v. 5. Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρός σε, οὐκ ἂν ὑπελίποντο ἐπιφυλλίδα. Huc egregie facit Simocatta lib. VII. p. 171. Ὁ δὲ Πειράγασος ἐπὶ τὰς τοῦ ποταμοῦ διαβάσεις στρατοπεδεύεται, καὶ ταῖς ὕλαις ἐγκρύπτεται, οἷά τις ἐπιφυλλὶς ἀθεώρητος. Toup. III. p. 68. Qui potuit eodem iure fontem observationis ab Longini Ep. I, 3. repetere. ῥαγολογίαν] ῥωγολογίαν Lex. Seg. 9. Ἀριστοφάνης Βατράχοις] V. 92. Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compilavit. Küst. Adde v. Στωμύλος. Ceterum Schol. Gregor. Naz. fol. 65. ap. Gaisf. Ἐπιφυλλὶς ἡ ἐν τυγγήτῳ ἐν τοῖς φύλλοις λανθάνουσα, ἣ καὶ διὰ τὸ ἄωρον καταλιμπανομένη μικρὰ σταφυλή. Partim cum Zon. p. 806. 15. καθ' ἑαυτὰ] αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ A. B. V. E. Edd. ante Küst. qui Schol. secutus est. 16. ἐπὶ] Haec vocula ut supervacanea delenda est. Küst. Deest Schol. 18. δοτικῇ post gl. caput delevi cum *V. Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφ.] Fragmentum hoc Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuunt: in quo eos coniectura fefellit. Sunt enim verba Diodori in Excerpt. Legatt. a Fulv. Ursino editis, c. XXXIV. p. 331. [T. II. p. 631.] ut Pearsonus recte observaverat. Küst. 19. βοηθῆσαι] βοηθεῖσαι V.

---

dem simile quid agebat: at reapse bellum apparabat. Ἐπιφαίνεται. Ex loco superiore apparet: at ὑποφαίνεται, ex loco inferiore. Ἐπιφέρειν. Accusare, criminari. *Nihil aliud habens quod criminaretur, quam quod Romanis faveret.* [Ἐπιφθασάμενον. *Aiunt capram Ioris nutricem inter sidera relatam esse, et qui eam orientem conspexerit, omnium votorum suorum compotem fieri.*] Ἐπιφοραῖς. Multis, item impressionibus. *Illi autem verbis permoti, cum hostes irrumperent, corpora sua obiecerunt et fortiter occubuerunt.* Ἐπιφορήματα. Apud Herodotum significat bellaria. Ἐπίφορος. Proclivis. *Is ad iniustitiam et avaritiam erat propensus, idemque solebat inimicitias et contentiones cum magistratibus exercere.* Ἐπιφρασθείς. Qui cogitavit, qui reputavit. Arrianus: *Nearchus vero cum secum reputasset, regionem illam conseri oportere, ad Archiam dixit, castellum sibi occupandum videri.* Ἐπιφροσύνῃ. Intelligentia, prudentia, sapientia. Ἐπίφρων. Intelligens. Ἐπιφοιτᾷ. Accedit. Ἐπιφυλλίδα. Racemationem, vel parvum racemum, qui sub foliis latet. Aristophanes *Ranis*: *Isti sunt racemuli et loquelae*, sive qui comptis verbis alios obtundunt, dicitur de iis qui docti vel poetae esse videntur. ἐπιφυλλίδες sunt racemuli maioribus racemis incumbentes. Callistratus autem intelligit racemulos, suapte natura parvos, sic autem appellantur, quia foliis teguntur; vel quia iuxta folia siti sunt. Ἐπιφυόμενος. Amplectens. *Manus vero eorum arte complexus rogavit, ut infelicitati suae succurre-*

ῥήμασι. Καὶ αὖθις· Νυκτὸς γενομένης ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν. ἀντὶ τοῦ κατήρχοντο, ἐπεχείρουν.

Ἐπιχάνῃ. Ἔχεσθαι δὲ αὐτοῦ ἐκέλευσεν, ἵνα μὴ διαδρὰς ἔξω τοῦ στρατοπέδου εἶτα μέντοι ζῶν ἀπέλθῃ καὶ ἐπιχάνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπεγγελάσῃ.

Ἐπίχαρις. ὄνομα κύριον. Θηλυκῶς.

Ἐπίχαρι.

Ἐπιχάρης, Σικυώνιος, προδότης. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἐπίχαρις. ἐπιτερπής, ὁμιλητικός. Ὁ δὲ σεμνὸς ὢν καὶ σπουδαστικὸς ὅμως ἐπίχαρις ἦν ἐν ταῖς ὁμιλίαις.

[Ἐπιχαριτώτερος.]

Ἐπίχαρμος, Τιτύρου ἢ Χειμάρου καὶ Σικίδος, Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράστου τῶν Σικανῶν· ὃς εὗρε τὴν κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ', ὡς δὲ Λύκων φησί, τριακονταπέντε. τινὲς δὲ αὐτὸν Κῷον ἀνέγραψαν, τῶν μετὰ Κάδμου εἰς Σικελίαν μετοικησάντων. ἄλλοι Σάμιον, ἄλλοι Μεγάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ. ἦν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτη ἓξ διδάσκων ἐν Συρακούσαις. ἐν δὲ Ἀθήναις Εὐέτης καὶ Εὐξενίδης καὶ Μύλος ἐπεδείκνυντο. Καὶ Ἐπιχάρμειος λόγος, τοῦ Ἐπιχάρμου.

Ἐπιχαιρεκακία. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. οὕτως οἱ φιλόσοφοι.

Ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης·

Τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.

Ἐπίχειρα. μισθούς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη. Ἀνθ' ὧν τὰ ἐπίχειρα ἠνέγκαντο ἀλλήλοις πρεπωδέστατα.

---

2. ἀντὶ τοῦ — Ἐπιχάνῃ om. V. ἀντὶ τοῦ — αὐτοῦ om. *V. 3. Ἐπιχάνῃ] Confer Nostrum supra v. Ἐπεγχανών. Küst. 5. ἀπέλθῃ] ἀπέλθοι E. 6. Ἐπιχάρης] Ἐπιχάρις Gaisf. cum Edd. ante Küsterum, qui delevit θηλυκῶς in fine. Ἐπιχάρης ὁ κ. θηλ. ἐπίχαρον V. Apparet haec aut abiicienda aut epimerismi lege gl. Ἐπιχάρης subtexenda fuisse. 7. Ἐπίχαρι] Om. vulg. χάριεν addit E. 8. Ἐπιχάρης, Σικ.] Ex Harpocratione. Küst. Deest A. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.] Pag. 354. (324.) ubi et reliqui proditores Graeciae recensentur. Küst. 10. Ἐπίχαρις] Vid. Ἀνασεσυρμένην. Hemst. Ὁ δὲ σεμνὸς ὢν καὶ σπουδ.] Locus hic repetitur infra v. Σεμνόν. Küst. Ubi probabilius scribitur σεμνότατος ὢν καὶ σπουδαστικώτατος. Deinde cum A. V. delevi gl. Ἐπιχαριτώτερος. 14. Ἐπίχαρμος] Χιμάρου — Μητρόδωρός τε ὁ Θύρσου τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου, Iamblich. de Vit. Pythag. §. 241. Hemst. Iambl. de Vita Pythag. 1, 34. Θύρσον vocat patrem Epicharmi, fratrem huius Metrodorum Pythagoreum; sed lectio falsa est: fuit enim Thyrsus filius Epicharmi et Thyrsi filius Metrodorus. Laert. in Pythag. VIII. p. 407. τοῦ Ἐπιχάρμου τοῦ Κώου πατὴρ Ἡλοθάλης. Dicitur ibi audivisse Pythagoram, et post tres menses Megara abiisse, inde Syracusas: cf. Clem. Alex. Strom. V. Reines. In marg. praebet V. ap. Gaisf. οὗτος εὑρετὴς τῶν μακρῶν στοιχείων ῆ καὶ ὦ. Partem glossae decerpsit Eudocia p. 166. Iterum p. 193. Ἐ. Κῶος φιλόσοφος. οὗτος ἤκουσε Πυθαγόρου. φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα φυσικά, γνωμολογικὰ καὶ πολλὰ ἰατρικά. βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα τὸν βίον κατέστρεψεν. Ceterum luculentam materiam in quaestionibus de Doriensium comoedia Grysarius congessit. Τιτύρου — Χειμάρου] Τιτύρρου — Χειμάρρου A. Legendum Χιμάρου: nam verissime Welckerus monet in ipsis parentum appellationibus cerni suavem antiquitatis lusum, quae priscorum poetarum artes et ingenium simulacris quibusdam natalium describere solebat. Itaque videndum etiam ne Σικίδος debeat refingi, quam vocem cum φορμῷ sociavit Epicharmi fragmentum ap. Schol. Ven. Arist. Pac. 185. 15. κράστουσι τῶν κανῶν Med. Sed v. Steph. Byz. v. Κράστος. 16. Συρακούσαις] Συρακούσσαις A. ἅμα Φόρμῳ] Petavius in Themist. p. 542. non erat cur a Gaisfordo laudaretur. Cf. Aristot. Poet. 5. et Suid. v. Φόρμος.

1. ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ'] Fabulas Epicharmi, quarum auctores Graeci et Latini hodie adhuc extantes mentionem faciunt, diligenter recenset Meursius in notis ad Helladium. Küst. νβ' vulgari permutatione *V. Cf. Grysar. p. 267. 3. μετὰ Κάδμου] V. Herod. VII, 164. 5. ἦν δὲ] ἦν δὲ τῶν A. Contulit Clintoni Fast. Hellen. a. 485. Gaisfordus. Adde Grysar. p. 148. sqq. Oratio tamen Suidae vel negligentior est vel ab librariorum incuria vitium traxit. 6. ἐν δὲ] δὲ om. B. E. Praeter Suidam nemo mentionem fecit Euetis et Euxenidis; porro Μύλλος refingendum: v. Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 26. sq. 7. Ἐπιχάρμειος] ἐπιχάρμιος A. 8. ὁ τοῦ] ὁ omisi cum A. B. *V. Mirifice haec Grysarius interpretatur p. 112. 9. Ἐπιχαιρεκακία. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς] Ex Laertii lib. VII. s. 114. haec fluxisse vidit Küst. 11. Ἐπιχειλές] Similis explicatio Pollucis, velut II, 89. IV, 170. e comoediae ut videtur testimoniis ducta: nam reliqui scriptores (v. intpp. Hesychii) vocem ad eas res transtulerunt, quae copiis redundant et tanquam summas oras excedunt. Aristophanes tamen, ubi modicas Atheniensium opes ante principatum Themistoclis depingit, lepidam figuram adhibuit convivae, cuius labra vel palatum parce habitum citius arescat exsiccatumque fatiscat. 12. Ἀριστοφάνης] Equ. 821. ubi Brunckius iure Toupium aspernatur. Ceterum Küsterus tacite sumpsit ab Aristophane, Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν. Repugnat etiam *V. et Zon. p. 817. 14. Ἐπίχειρα. μισθούς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 579. Küst. Vid. in Συνέτειαν. Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. Hemst. Similiter Schol. Luciani Tim. c. 4. ubi vid. Hemsterhus. Adde Wesseling. in Diod. Sic. XIII, 103. Gaisf. Item Schaef. in Bos. p. 304.

---

rent. Et Ἐπεφύοντο, adorti sunt, manus intulerunt. *Cum nox venisset, utrosque aggressi sunt.* Ἐπιχάνῃ. Derideat. *Vetuit eum a se discedere, ne ex castris salvus effugiens ludibrio perfrueretur.* Ἐπίχαρις. Nomen mulieris. Ἐπιχάρης. Epichares, Sicyonius, proditor: cuius meminit Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Ἐπίχαρις. Iucundus, affabilis. *Ille vero, quamvis moribus gravis et rebus seriis intentus, tamen in consuetudine iucundus erat.* Ἐπίχαρμος. Epicharmus, Tityri vel Chimari et Sicidis F. Syracusanus, vel ex Sicanorum urbe Crasto, qui una cum Phormo comoediam Syracusis invenit. docuit fabulas LII. vel, Lycone teste XXXV. quidam tamen tradunt eum fuisse Coum, ex iis qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. alii Samium; alii Megaris, urbe Siciliae oriundum. is sex annis ante bellum Persicum Syracusis fabulam docuit: quo tempore Athenis Euetes et Euxenides et Myllus fabulas edebant. Et Ἐπιχάρμειος λόγος, Epicharmi dictum. Ἐπιχαιρεκακία. Voluptas quae ex alienis malis capitur. sic philosophi definiunt. Ἐπιχειλές. Dicitur de mensura, quae non est plena, sed cui aliquid deest. Aristophanes: *Qui urbem nostram plenam reddidit, quam invenerat labiis fatiscentem.* Ἐπίχειρα. Mercedes, lucra propriis manibus comparata. *Quare praemia factis ipsorum dignissima consecuti*

Ἐπιχειρεῖν. τὸ ἐρωτᾶν καὶ συλλογίζεσθαι. τὸ γὰρ ἐπιχείρημα διαλεκτικός ἐστι συλλογισμός. Ἐπιχειρῶ σοι δὲ ἀεί.

Ἐπιχειρημάτων. ἐννοιῶν.

Ἐπιχειρήσειν. ἐπιβαλέσθαι. Ἔγραφεν ἐπιχειρήσειν μέλλειν τοῖς Σιγγάροις, καὶ ἐπὶ τῷδε πέμπειν πεζοὺς ἀποχρῶντας.

Ἐπιχειρητέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον, ὡς τὸ τολμητέα. φιλεῖ γὰρ Θουκυδίδης τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιχειροτονία. ἡ τῶν χειροτονητῶν ἀπόστασις.

Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ τοῦ χειραγωγήσουσιν, ποδηγήσουσιν, ὑπερείσουσιν ἀσθενοῦντα, παντοδαπὴν ἐπικουρίαν προσοίσουσιν.

Ἐπιχθονίων. ἐπιγείων.

Ἐπιχωρήσας. συμπαθήσας, παραχωρήσας. Ἐθέλω σοι τὰ δυνατὰ ἐπιχωρήσας, τοῦ μὴ τὸ πέρα ἐς ἀμφίλογον προάγειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα, ξύμβουλος γενέσθαι.

Ἐπιχώρησις. παραχώρησις. Ἀρριανός· Ἰασιν δὲ τῶν παρόντων ἐποίει τὴν τῆς ἀγνοίας προποίησιν μᾶλλον ἢ τὴν ὡς γινωσκομένων ἐπιχώρησιν.

Ἐπιχρῆσθαι. τὸ πολλάκις κεχρῆσθαι, παρὰ Θουκυδίδῃ. 843

Ἐπιψαύειν. ἐπιθιγγάνειν.

Ἐπιψηφιζόμενος. ἐπικρίνων. Καὶ Ἐπιψηφίζων, ἐπικυρῶν.

Ἐπλαστολόγει. ἐψεύδετο.

Ἐπλάττετο. ὑπεκρίνετο.

Ἐπλημμέλησαν. ἠτάκτησαν, ἐῤῥαθύμησαν. πλημμελὲς γὰρ τὸ ῥᾳθυμον καὶ ἀπαίδευτον. Ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακιῶν φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ προφανεῖ κινδύνῳ ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἔπλην. ἐπλησίαζον. ἔστι δὲ ῥῆμα πλῶ, το πλησιάζω· παράγωγον πλῖμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπλην.

Ἐπλινθεύθησαν. τὸ κατακλεισθῆναι περὶ οἰκοδόμημα μόνον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι, καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται.

Ἐπλωίσατο.

---

1. Ἐπιχειρεῖν. τὸ ἐρ. καὶ συλλογ.] V. Wytt. in Plut. T. VI. p. 338. Deinde ἐπιχείρημα satis illustrabit Ernestii Lex. Gr. Rhet. 2. Ἐπιχειρῶ . . ἀεί om. vulg. silente Gron. Agnoscit Zonaras, dè omisso. 4. Ἐπιχειρημάτων] Ad Polyb. IV, 15. extr. referebat Tittmannus. 6. μέλλειν τοῖς Σ.] Vide v. Σιγγάροις. τούτῳ] τῷδε A. B. V. E. 8. Ἐπιχειρητέα] Vid. Schol. Thucyd. I, 118. coll. v. Ἀδύνατα. Adde Koen. in Gregor. p. 130. 9. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lex, Seg. 10. Ἐπιχειροτονία] Ἐπιχειροτονητέα B. V. E. ἀπόστασις] Harpocratio (ex quo Suidas) habet κατάστασις: quod praeferendum est. Küst. Monuerat Kühn. in Polluc. VIII, 94. 12. Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ] Ex Theodoreto in Psalmum XC. (12.) p. 767. Küst. Illi restituendum ὑπερείσουσιν ἀσθενοῦντα. Mox παντοδαποὶ Med. 15. Ἐπιχθονίων] V. Schol. Il. ά. 266. Deinde cum B. V. E. Med. delevi glossam, quam A. ante v. Ἐπιχθονίων reposuerat: Ἐπιχωματισμός. ζήτει ἐν τῷ Χῶμα. 20. Ἀῤῥιανός] De Expedit. Alex. lib. VI. (c. 25.) p. 426. ubi pro ἀνοίας rectius legitur ἀγνοίας. Küst. ἀγνοίας A. V. Porro non silendum erat ἑώρα, quod Arrianus recte praestat, non ἐποίει.

1. ἢ τὴν] ἢ τῶν B. E. Supra μᾶλλόν τι Arr. 4. Θουκυδίδῃ] Ex Schol. Thucyd. I, 41. cf. Duker. in I, 68. 5. δοτικῇ post caput gl. delevi cum *V. 6. Ἐπιψηφίζων] Vid. Schol. Platon. p. 112. et quos laudat Heindorf. in Gorg. p. 93. (474. A. Steph.) Gaisf. Accedat Abresch. Diluc. Thucyd. p. 86. sq. 8. Subsequebatur observatio neque commode locata et ab Med. neglecta: Ἐπιψαύδην. ἐπίῤῥημα. ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον· ὡς καὶ τὸ ἐπιλίγδην. Ubi Ἐπιψαύδην commentum est grammaticorum, quod detrectant scriptores antiqui. Sed glossam ab *V. omissam notavi, quippe quam Aldus repetierit ex v. Ἄκρον ἐπιλίγδην. Adde v. Ἐπιλίγδην. 9. Ἐπλάττετο] Cf. Thucyd. VI, 58. 10. ἐῤῥαθύμησαν] ἠραθύμησαν A. ἐραθύμησαν Med. et Zon. p. 849. 11. πλημμελὲς] πλημμελὲς γὰρ A. V. E. Zon. Ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν] Fragmentum hoc esse Aeliani discimus ex ipso Suida supra v. Ἀναισώσων, ubi hic ipse locus auctior legitur. Küst. Sed minus emendate. 13. δευτέρῳ] παρόντι B. E. Mox προφανεῖ τε κινδύνῳ malim, motus etiam superiore glossa. Deinde *V. cum eadem κινδ. τε ἰσωθῶσι. 14. Ἔπλην] Ἔπλητ' malebat Gaisf. Vide Küst. in Hesych. 17. Ἐπλινθεύθησαν] Haec supplere licet ex Lex. Seg. pp. 187. 253. Multum vero dissidet Hesychius. 18. ἐντὸς οἰκοδόμηματος] περὶ οἰκοδόμημα A. B. V. Edd. ante Küst. et Zon. p. 850. 19. παντελῆ] παντελεῖ Küsterus ex em. Porti. ποτοῦ] καὶ ποτοῦ E. ubi mox τρυφῆς. πλινθευθῆναι] Latinis πλινθευθῆναι est *parietibus strui*. Graeci idem alias vocant ἐγκατοικοδομεῖσθαι. Vide supra v. Ἀναγυράσιος. Küst. Aristoph. Av. 238. annotabat Gaisfordus, nescio quo pacto. 21. Ἐπλωίσατο] ἐπλοΐζετο E. Cf. v. Πλοΐζει. Interpretationem ἔπλευσεν omisi cum A. B. V. Pro ea voce ἔπλει praebet E.

---

sunt. Ἐπιχειρεῖν. Interrogare, argumentari. nam epichirema est syllogismus dialecticus. Ἐπιχειρημάτων. Argumentationum. Ἐπιχειρήσειν. Aggressurum esse. *Scripsit se Singaros aggressurum, et hac de causa sufficientem peditum numerum missurum esse.* Ἐπιχειρητέα. Aggrediendum est: ut τολμητέα, audendum est. his Thucydides frequenter uti solet. Ἐπιχειροτονία. Magistratuum creatio per suffragia populi. Ἐπὶ χειρῶν ἀρ. *Manibus te susceptum portabunt.* id est, manu te dirigent, deducent, infirmum fulcient, omne genus auxilii tibi praestabunt. Ἐπιχθονίων. Terrestrium. Ἐπιχωρήσας. Condonans, concedens. *Volo tibi concedens ea, quae fieri possunt, ut, ne Romanorum res ulterius in controversiam adducantur, consilium impertire.* Ἐπιχώρησις. Concessio. Arrianus: *Praesentium vero malorum medicinam videbat ignorantiae simulationem potius, quam eorum quae facta sciret veniam.* Ἐπιχρῆσθαι. Apud Thucydidem significat, saepe uti. Ἐπιψαύειν. Attingere. Ἐπιψηφιζόμενος. Suffragio suo comprobrans. Et Ἐπιψηφίζων, suffragio suo ratum faciens. Ἐπλαστολόγει. Mentiebatur. Ἐπλάττετο. Simulabat. Ἐπλημμέλησαν. Immodeste se gesserunt, negligenter egerunt. Et Πλημμελές, peccatum, imperitia. *Ut propter ea, quae ab ipsis olim per ignaviam fuerant peccata, secundo et manifesto periculo expositi poena reliquis exaequarentur.* Ἔπλην. Accedebam. verbum est πλῶ, appropinquo. hinc ductum est πλῆμι: aoristus ἔπλην. Ἐπλινθεύθησαν. Parietibus strui, sive intra murum concludi, ita ut omni exitu praeclusis siti et fame moriendum esset, id πλινθευθῆναι voca-

Ἔπνει δεινόν. ὠργίζετο.

Ἐπόγδοον. τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

Ἐποδήγει. ὡδήγει.

Ἐπόθησεν. ἠβουλήθη, ἠθέλησεν. Ὁ δὲ Σκιπίων διὰ τῶν σὺν ἑαυτῷ πεζῶν ἐπόθησε τὴν ἱππείαν ἀποφῆναι.

Ἐποκέλλουσι. ἐπικαθίζουσιν, ἐγγίζουσιν.

Ἐπολιάρχει. τῆς πόλεως ἦρχεν.

Ἐπολιόρκει.

Ἐπολιός. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ.

Ἐπόλισεν. ἔκτισεν.

Ἐπολολύζω.

Ἐπολυώρησας. ἐφύλαξας, ἐφρόντισας.

Ἐπομβρία, καὶ Ἐπόμβρησις.

Ἐπομβρῶ.

Ἐπομοσάμενος. εὐξάμενος.

Ἐπόνουν. ἐκακοπάθουν.

Ἔποπος. ἡ εὐθεῖα ὁ ἔποψ.

Ἔποποῖ. ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. ἐὰν δὲ προπαροξύνηται, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος.

Ἔποποῖ, ποί, ποποί, ποποί, ποποί.
ἰὼ ἰώ, ἰτὼ ἰτώ, ἰτὼ ἰτώ.

ταῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι τῇ φωνῇ, ὥστε ὀρνέου ἦχον προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν.

Τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό.
καὶ ταῦτα ὀξυτονητέον. 844

Τριοτό, τριοτό, τοτοβρίξ.
Λεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.
Τορό, τορό, τοροτίξ.
Κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
Τοροτοροτολιλίγξ, τοροτίγξ.
Τί, τί, τί, τί, τί, τί, τιό, τιό, τιοτίγξ.
Τιό, τιό, τιό, τιοτίγξ.
Ποῦ ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ ποῦ ᾽στι; ποῦ;

διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τὴν σπουδαίαν ζήτησιν ἐμφαίνει.

Αὕτη σύ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτῃ; μέν᾽ ἡσυχος, ἔχ᾽ ἀτρέμας, ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή;
Εὐρὰξ πατάξ.

ἐπιφθέγματα τάχους. παρὰ τὸ εὐρέως μιγήσομαι καὶ παιάξω. ὅθεν καὶ χαμαιτύπαι αἱ πόρναι. ταῦτα δὲ τὰ ἐπιρρήματα ἀνέλαβε διὰ τὸ κακέμφατον.

Ὠόπ.

παρακελευστικόν. ἐπὶ τοῦ παύσασθαί τινος ὑποθέσεως· ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γάρ ἐστι

---

5. Ἐπόγδοον. τὸ δεδαν.] Ex Harpocratione. *Küst.* Vid. Petit. LL. Att. I. 4. p. 404. *Reines.* ἐπόγδοονν A. ἐπ᾽ ὀγδάῳ explicat Lex. Rhet. p. 252. Notavit H. Stephanus in Thesauro omissa ab ed. Basil. verba τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν. 4. τετραδράχμου] ᾽δράχμου A. διδράχμου E. τετάρτου δραχμοῦ Zon. p. 817. Compendium apparet esse perperam explicatum. 6. ἐθέλησεν] ἠγάπησεν E. 7. ἱππείαν] ἱππέας A. ἱππέας V. τοὺς ἱππέας Zonaras. ἱππέαν Med. Nec sincerum est ἑαυτῷ. Locum Polybio tribuit Valckenarius. 9. ἐπικαθίζουσιν] ἐπικινοῦσιν Lex. Bachm. p. 234. 11. Ἐπολιόρκει] Gl. a Küstero delectam tenet *V. τὴν πόλιν addit E. 12. Ἐπολιός] Ambiguum an illud quod apud Aristotelem αἰγωλιός. *H. Stephanus* Append. Thesauri p. 942. E. Redit nomen in v. Ἡμέρινα. Mox ὀρνέου om. V. 14. Ἐπολολύζω] Gl. item ut Ἐπομβρῶ a Küstero omissam tuetur *V. male voci Ἐπολυώρησας subiecit Gaisf. ἐπολολίζω A. θρηνῶ addit E. Cf. Hesychius. 15. Ἐπολυώρησας] Pertinet ad Ps. XI, 8. vid. intpp. Hesychii. Cf. annotatt. in v. Πολυωρήσεις. ἐφύλαξας] πολὺ ἐφύλαξας Lex. Seg. 17. Ἐπομβρῷ Gaisfordus. Ἐπομβρῶν E. 18. Ἐπομοσάμενος] Ἐμομωσάμενος E. Vide potissimum Luciani de calumn. vit. 18. 21. Ἔποποῖ. ἐπίρρ. — τῆς ἔποπος] Ex Schol. Aristoph. Av. 58. *Küst.* 24. Ἔποποί, ποί] Seqq. sunt ex Aristoph. Av. 230. et Schol. 25. ἰτώ quinquies A. Mox δὴ A.

1. προφέρεσθαι] προσφέρεσθαι *V. φέρεσθαι E. Edd. ante Küst. Deinde pro προφέρεσθαι A. B. V. E. praebent προφαίνεσθαι. 3. Τίο, τίο, τίο] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ab hoc loco aliena sunt, nec ad vocem Ἔποποῖ quicquam faciunt. *Küst.* Ὀξυτόνησιν novavit Gaisf. Vide Av. 240. Haec ex loco quodam communi qui erat de interiectionibus fluxisse demonstrat Theodosii Gramm. p. 79. Ceterum exemplum Küsteri secutus interpretationem Latinam omisi, quippe parum iis profuturam, quorum in usum Suidae instituta est conversio. 5. Τριοτό] Aristoph. Av. 246. 6. Λεῦρο] Aristoph. Av. 261. δεῦρο quater Edd. Id quinquies dedi cum A. *V. Ox. Δεῦρο. Τορό, τορό om. E. Ceterum τορό quater Ox. τοροτίγξ *V. 9. τοροτολιλίγξ] τοροτοροτολιλίγξ probavi cum *V. Med. τοροτοροτολιλίγξ tacite Gaisf. 10. Τί, τί] Aristoph. Av. 747. et in seqq. 12. Ποῦ; ποῦ] Aristoph. Av. 1118. In fine scripturam editam ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ; non dubitavi mutare. 16. Αὕτη σύ, ποῖ π.] Aristoph. Av. 1191. Αὕτη σύ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν᾽ ἡσυχος, Ἔχ᾽ ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ᾽· ἐπίσχες τοῦ δρόμου. Τίς εἶ; ποδαπή; Sic etiam apud Suidam versus hi scribendi et distinguendi sunt. *Küst.* ποῖ quater habent A. E. *V. Med. 17. τοῦ δρόμου] τὸν δρόμον E. 19. Εὐρὰξ πατάξ. — διὰ τὸ κακέμφατον] Ex Schol. Aristoph. Av. 1258. *Küst.* 20. εὐρέως] εὐθέως E m. sec. 22. ἀνέλαβε] ἀνάλαβε B. E. Legendum ἀνέπλασε cum Schol. 23. Ὠόπ. παρακελευστικόν. — κωπηλασίαν] Ex Schol. Aristoph. Av. 1395. *Küst.* Inflexit grammaticus orationem Scholii, παρακελεύεται αὐτῷ παύσασθαι τοῦ ᾄδειν. ὠόψ B. E. Med. Nihil iuvat gl. Ὠόψ. 24. παύσασθαι] σπάσασθαι B. E.

---

tur. Ἐπλωίσατο. Ἔπνει δεινόν. Minas spirabat, Ἐπόγδοον. Usurae genus, cum fenerator octavam partem sortis accipit: velut tres obolos in tetradrachmum. Ἐποδήγει. Viam ostendebat. Ἐπόθησεν. Optavit, concupivit. *Scipio autem per pedites, quos secum habebat, equitandi rationem ostendere voluit.* Ἐποκέλλουσιν. Appellunt, appropinquant. Ἐπολιάρχει. Urbis praefectus erat. Ἐπολιός. Species noctuae. Ἐπόλισεν. Urbem condidit. Ἐπολυώρησας. Custodivisti, curasti. Ἐπομβρία, et Ἐπόμβρησις. Ἐπομοσάμενος. Precatus. Ἐπόνουν. Laborabam. Ἔποπος. Rectus casus est ἔποψ. Ἔποποῖ. Adverbium, upupae more. si tamen scribatur cum acuto in ante-

τὸ ὠὸπ τῶν ἐρεσσόντων, κατάπαυον τὴν κωπηλασίαν.

Βαβαιάξ, ὦ Ἀκράτανα τοῦ φρονήματος.

Στριβιλικίγξ.

ἀντὶ τοῦ οὐδεμίαν ῥανίδα. στρίβος καλεῖται ἡ ὀξεῖα βοή· λικίγξ δὲ ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου. ἡ μὲν λέξις ἐκ τούτων γεγένηται. λέγει δὲ ὅτι οὐδὲ ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδίδωμι.

Ἀτταταῖ ἀτταταῖ.

Ὀρνιθῶν παρατραγῳδεῖ.

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.

σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. παρεπιγραφὴ δὲ λέγεται τὰ τοιαῦτα.

Ῥυππαπαῖ.

ἐπιφώνημα ναυτικόν.

Ἱππαπαῖ.

ἐπὶ ἵππων. Ἀριστοφάνης·

Τίς ἐμβαλεῖ;

Βαβαῖ, βαβαιάξ.

σχετλιαστικά, ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ.

Οἴμοι τάλας, οἴμοι γε, κἄτ' οἴμοι μάλα.

Ὤ εἶα, ὦ εἶα.

μίμημα βαρβάρων ἐξελκόντων τι. δεῖ οὖν νοεῖν ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγεται, τὸ μὲν τοῦ Ἑρμοῦ κελεύοντος καὶ ἕλκοντος, τὸ δὲ τῶν ἑλκόντων ὑπακουόντων.

Ὤ εἶα. Εἶα μάλα. Ὤ εἶα. Εἶα μάλα. Ὤ εἶα, ὦ εἶα.

Φῦ φῦ.

ἐπὶ τοῦ φυσῶντος τὸ πῦρ.

Σοῦ σοῦ. Ποῦ ποῦ ἐστί μου τὸ δίκτυον; πάλιν σοῦ.

Ἀππαπαῖ, παπαιάξ.

γερόντων σχετλιασμός.

Αὖν αὖν.

μίμημα ὑλακῆς κυνῶν.

Ῥυπαπαί. Βομβάξ.

ἐπίῤῥημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον.

Βομβαλοβάξ.

ἀναδιπλασίαζει τὴν λέξιν.

Ἀτταταταταῖ.

ἐπὶ τῶν ἀλγούντων.

Μῦ μῦ.

ἐπὶ τῶν διὰ μυκτήρων ἠχούντων.

Ἰαππαπαιάξ.

Αἴρεσθ' ἄνω. ἰαῖ, εὐαῖ,
δειπνήσομεν. εὐοῖ, εὐαῖ,
εὐαῖ ὥς ἐπὶ νίκῃ.
εὐαῖ εὐαῖ, εὐὰ εὐά.

τέλος τῶν Ἐκκλησιαζουσῶν Ἀριστοφάνους.

Ἐπόπται. οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν μύσται, μετὰ δὲ ἐνιαυτὸν ἐπόπται καὶ ἔφοροι.

Ἐποπτεύειν. διαφέρει μύστης καὶ ἐπόπτης.

Ἐποπτεία. ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐποποιία. ἡ δι' ἡρωικοῦ μέτρου ἱστορία. καὶ γὰρ στερομένη μύθου ποίησις ἐποποιία ἐστίν.

Ἐποργῶσαι. μηνιῶσαι.

Ἔπορεν. ἔδωκεν.

---

1. καταπαύων *V. 3. Βαβαιάξ] Aristoph. Ach. 64. ὦε, βατάνα] ὠᾶβατάνα A. B. V. E. φορήματος] φρονήματος posui cum B. V. E. quod ad interpretationem spectat Aristophanei τοῦ σχήματος. 4. Στριβιλικίγξ. — μεταδίδωμι] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 1034. 6. ἐλαχίστη] λεπτὴ Theodos. 7. ὅτι οὐδὲ] οὐδὲ om. A. B. E. *V. Edd. ante Küst. 9. Ἀτταταταῖ] Aristoph. Ach. 1189. et Schol. Ἀτταταταταῖ *V. Reposui, quod ab hoc proxime abest, cum Ravenn. 11. Ἰατταταιὰξ] Aristoph. Equ. init. Dein ἰατταταῖ Edd. 14. Ῥυππαπαῖ] Aristoph. Ran. 1104. Vesp. 944. quod infra repetitur ante Βομβάξ. 16. Ἱππαπαῖ] Aristoph. Equ. 599. Coniunge, Ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ: coll. v. Ἐμβαλεῖς, ubi causam erroris a librariis commissi licet ope huius glossae rimari. 19. Βαβαῖ] Aristoph. Pac. 248. 20. σχετλιαστικά] σχετλιαστικὸν E. et ut videtur *V. ἐπιῤῥήματα addit V. Deinde φεῦ semel Küst. 21. Οἴμοι τάλας] Aristoph. Pac. 280. 22. Ὤ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβ.] Ex Schol. Aristoph. Pac. 458. Küst. Schol. μιμεῖται τοὺς βαρβαριστὶ ἐξέλκοντας. 23. νοεῖν] ἐννοεῖν E. 27. ἔτι εἶα] ἔτι om. B. εἶα om. A. *V. Εἶα νὴ Δία Aristoph. Delevi saltem ἔτι, quod ante quartum εἶα extabat. 29. Φῦ] Aristoph. Lysist. 295.

1. Σοῦ σοῦ] Aristoph. Vesp. 208. sq. Voces disiectas sic coniunge, ut fecit gl. Σοῦ. 3. Ἀππαπαῖ] Aristoph. Vesp. 235. Geminavi litteram cum *V. Ox. 5. Αὖν αὖν] Aristoph. Vesp. 898. αὖ E. αὖ αὖ Theodos. 7. Ῥυπαπαῖ e praegressis repetitum. Βομβάξ] Aristoph. Thesm. 46. et βομβαλοβομβάξ ib. 51. quod Suidae reddendum. 8. 9. Om. *V. 11. Ἀτταταταῖ] Ἀτταταταττατὶ *V. Legendum Ἀτταττιαττατταῖ, quod numeris Aristoph. Thesm. 230. 13. Μῦ μῦ] Aristoph. Thesm. 238. Equ. 10. 15. Ἰαππαπαιάξ] Aristoph. Thesm. 951. 16. Αἴρεσθ'] Aristoph. Eccl. fin. Mox τὸ εὐοῖ εὐαὶ εὐὰν ἐπὶ νίκης Theodos. Edebatur ἰαί, dein εὐαί quinquies oxytonum. Postremo εὐά semel: nos geminavimus cum *V. Sed refingendum εὐαῖ. 21. Ἐπόπται. οἱ τὰ] Ex Schol. Aristoph. Ran. 757. Confer etiam Nostrum infra v. Ἐποπτεύειν [item Ἐποπτευκότων]: et Casaubonum in Athenaeum lib. VI. c. 15. Küst. Petavium in Themist. p. 649. et 654. addit Gaisf. Accedat Lobeck. Aglaoph. p. 34. sqq. Ceterum gl. post Ἐποποιία locat *V. 22. ἐνιαυτὸν δὲ] δὲ ἐνιαυτὸν A. *V. Stephanus in Thes. Id reduxi. 24. Ἐποπτεύειν] ἐφορᾶν addit E. Vide v. Ἀνεπόπτευτον, item Schol. Aristoph. Ran. 757. sive v. Ἐπωπτεύειν, quae lemmate suo destituta et perperam ante v. Ἐπώμοτον locata huic ipsi glossae Ἐποπτεύειν debuerat subiungi. 27. ἡ γὰρ] καὶ γὰρ A. Med. Zonaras. Attulit etiam ex Phavorino Santenius in Terentian. p. 225. Dein στερουμένη Zon. et Phavor. 29. Ἐποργῶσα. μηνιῶσα. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁρμῶσα Zon. p. 851. 30. Ἔπορεν] Glossa Homerica: quamquam plerisque in locis extat πόρεν, πόρον.

---

paenultima, formatur a recto ἔποψ. Ἐπόπται. Qui mysteriis initiabantur, initio vocabantur mystae; postea vero epoptae et ephori. Ἐποπτεύειν. Differt mysta et epopta. Ἐποπτεία. Inspectio mysteriorum. Ἐποποιία. Sic vocatur historia heroico versu scripta. nam poesis quae fabula caret, est epopoeia. Ἐποργῶσαι. Irascentes. Ἔπορεν. Dedit.

Ἐπορθρεῦσαι. ἀγρυπνῆσαι· ἢ πρὸ ἡμέρας ἐπεγερθῆναι.

Ἐπ᾽ ὄριον Θασίων. ἐπάνω τοῦ ὄρους τῶν Θασίων.

Ἔπος. λόγος, στίχος ἔμμετρος.

Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα. τουτέστιν, ἀντεβάλλομεν, ἐφιλονεικοῦμεν.

Ἐποτρύνει. παροξύνει, διεγείρει.

Ἐπ᾽ οὐδόν. ἐπὶ πρόθυρον.

Ἕπου κατεπείγων. ἀντὶ τοῦ, σαυτὸν κατεπείγων.

Ἐποφθαλμίσας. φθονήσας· ἢ ἐπιθυμητικῶς ἐπιβαλών. Ὁ δὲ ἰδὼν τὸ χρυσίον ἐποφθαλμιᾷ τῷ ἀνθρώπῳ. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς ὑπόνοιαν ἦλθεν, ὡς ἐποφθαλμιῶν βασιλείᾳ. τουτέστιν, ἐπιθυμητικῶς ἔχων. καὶ Ἰώσηπος· Διὰ τὸ ἐποφθαλμιᾶν τῷ πλήθει τῆς κτήσεως. Καὶ αὖθις· Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ πανδοκεύς, ἐποφθαλμίσας τῷ χρυσίῳ.

Ἐποχετεῦσαι. ἐπιῤῥεῦσαι, καὶ ποτίσαι.

Ἐποχεῖται. ἐπικάθηται.

Ἐποχή. πρῶτος Πύῤῥων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν.

Ἐποχή ἐστιν ἡ μοῖρα, ἐν ᾗ καταλαμβάνεται ὅ τε ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἕκαστος τῶν πλανητῶν. εἰσὶ δὲ οὗτοι κατὰ τάξιν· Φαίνων, Φαέθων, Πυρόεις, Ἥλιος, Φωσφόρος, Στίλβων, Σελήνη. ἕκαστον δὲ τῶν ζωδίων διαιρεῖται εἰς λ᾽ μέρη, ἃ καλοῦνται μοῖραι. ἡ δὲ μοῖρα διαιρεῖται εἰς ξ᾽ μέρη, ἃ καλοῦνται ἑξηκοστὰ πρῶτα λεπτά. καὶ τὸ ἓν πρῶτον λεπτὸν διαιρεῖται εἰς ἑξήκοντα πάλιν, ἃ καλοῦνται δεύτερα λεπτά· πλέον δὲ τῶν δευτέρων λεπτῶν ἐν τῷ προχείρῳ κανόνι παραλαβεῖν οὐκ ἀναγκαῖον.

---

1. Ἐπορθρεῦσαι. ἐπαγρυπνῆσαι Hesychius: τοῦ ὄρθρου ἐπεγερθῆναι ἢ ἀφεσπερεῦσαι Zon. p. 852. 3. Ἐπ᾽ ὄριον] Non quadrat ὅριον in explicationem τοῦ ὄρους: etiamsi concedas id venia poetica pro ὅριον positum fuisse. Hesychius tamen cum praebeat, Ἐπ᾽ ὄρει (item Ἐπ᾽ οὔρει). ἐπὶ τῷ ὄρει, malim etiam Suidae restitui, Ἐπ᾽ ὄρει Θασίων. 5. ἔμμετρος στίχος] στίχος ἔμμετρος A. B. V. E. Lex. Bachm. p. 234. Edd. ante Küst. qui scripsit λόγος ἔμμετρος. στίχος. 6. Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδ.] Haec sunt verba Aristophanis Nub. 1378. sed ubi pro ἠρειδόμεθα hodie legitur ἠριζόμεθα. Küst. Habet Prov. Coislin. 212. ἐριζόμεθα E. Legendum ἠρειδόμεσθα. Statim gl. Ἐποστρακίζειν. παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες, ὄστρακα ἀφιέντες εἰς θάλασσαν, omiserunt A. B. V. E. quae huc immigrarat ex Etym. M. 8. Ἐποτρύνει] Il. ζ. 439. διεγείρει om. Zon. p. 851. 9. Ἐπ᾽ οὐδόν] Il. ζ. 375. ἐπὶ τὴν φλιάν, ἐπὶ τὸ πρόθ. Zon. p. 794. 10. Ἕπου κατεπείγων] Aristoph. Eccl. 299. 12. Ἐποφθαλμίσας] Potius ἐποφθαλμιάσας, ut ex exemplis sequentibus patet. Confer etiam Nostrum infra v. Ὀφθαλμιᾶσαι, Hesychium ead. v. itemque v. Ὠφθαλμίασε, et Paul. Leop. Emend. lib. X. c. 19. Küst. Iulian. p. 389. πᾶσιν ἐποφθαλμιῶντα. Aristaen. p. 78. Stobaeum p. 219. ubi pro ἀποβέβληκε leg. ἐπιβέβληκε. Toup. MS. Vid. Ζώνη. Hemst. Ἐποφθαλμόσας A. 13. ἐπιβαλών] Subintellige ὀφθαλμόν. Hesychius: Ὠφθαλμίασε. τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέβαλεν. Sic enim pro ἀπέβαλεν ibi legendum esse recte monuit Paulus Leopardus loco laudato. Küst. 16. Ἰώσηπος] Antiqu. Iud. I, 19, 10. quem indicavit Albertius in Obss. Misc. IX. p. 149. 17. Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ πανδ.] Fragmentum hoc ex Aeliano depromptum esse discimus ex ipso Suida infra v. Τιμωροῦντος, ubi locum integrum vide. Küst. Huius narrationis varietates quasdam ostendit tam exemplum primum Ὁ δὲ ἰδὼν . . . ἀνθρώπῳ quam illud quod extat in v. Ζώνη.

1. αὐτὸν] καὶ αὐτὸν E. ἄρα αὐτὸν gl. inferior. ἐποφθαλμίσας] Sic etiam legitur infra v. Τιμωροῦντος. At scribendum potius existimem ἐποφθαλμιάσας: ut monuimus etiam paulo ante. Küst. Hanc v. per compendium scriptam praebet A. 3. Ἐποχετεῦσαι] V. Schaef. in Long. p. 394. 5. πρῶτος Πύῤῥων] Haec sunt verba Laertii in Pyrrhone. Küst. 7. ἐν ᾗ] ἐν οἷς A. ὅ τε] ὅτε δὲ ὁ V. 9. Φαίνων, Φαέθων, Πυρ.] Locum hunc egregie illustrat auctor libelli de Mundo (qui Aristoteli vulgo tribuitur), c. 2. ubi sic inquit: συνεχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτῃ τὴν ῥέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος. ἐφεξῆς δὲ ὁ τοῦ Φαέθοντος, Διὸς λεγόμενος. εἶθ᾽ ὁ Πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεως προσαγορευόμενος. ἑξῆς δὲ ὁ Στίλβων, ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι· τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. μεθ᾽ ὃν ὁ τοῦ Φωσφόρου, ὃν Ἀφροδίτης, οἱ δὲ Ἥρας προσαγορεύουσιν. εἶτα ὁ ἥλιος· καὶ τελευταῖος ὁ τῆς σελήνης μέχρι τῆς γῆς ὁρίζεται. Ad hunc locum Aristotelis (si modo is laudati libelli auctor est) scriptor anonymus, ex quo Suidas haec excerpsit, fortasse respexerit. Huc spectant verba illa Isidori Pelusiotae lib. IV. Epist. 58. Ἐπειδὴ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἄλλους πέντε ἀστέρας οὐ πολλοῖς γνωρίμους, Φαίνοντά τε καὶ Φαέθοντα, Στίλβοντά τε καὶ Πυῤῥόεντα (lege Πυῤῥούεντα), καὶ μὴν καὶ Φωσφόρον εἰς τοὺς πλανήτας τάττουσιν. Vide in eum locum notas doctissimi Rittershusii. Küst. 10. Στίλβων] Hesychius: Στίλβων. ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Recte: ut ex loco citato Aristotelis patet. Küst. ἕκαστον δὲ τῶν] Utitur hoc loco (cuius admonuit etiam Gaisf.) Wyttenbachius in Plutarch. II. p. 381. B. collato potissimum Sexto adv. Math. V, 5. 11. καλοῦνται] καλεῖται A. V. 17. Post hanc gl. cum V. delevi glossam parum prudenter ex v. Βαρβάρους repetitam: Ἔποψ. Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ.| ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνὼν πολὺν χρόνον. περὶ τῶν ὀρνέων λέγει Ἔποψ. Versus Aristophanis Av. 199. Sub finem recte ὁ Ἔποψ A.

Ἐπορθρεῦσαι. Vigilare usque ad diluculum. vel ante lucem expergisci. Ἐπ᾽ ὄριον Θασίων. Supra montem Thasiorum. Ἔπος. Dictum, versus numeris vinctus. Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδ. Verbis inter nos contendebamus, altercabamur. Ἐποτρύνει. Excitat, instigat. Ἐπ᾽ οὐδόν. Ad ianuam vestibuli. Ἕπου κατ. Sequere festino gradu. Ἐποφθαλμίσας. Invidens, vel oculos cupide coniiciens. Ille vero aurum conspicatus, id homini invidere coepit. Alibi: Ille vero in suspicionem venit, quasi regni cupidus esset. Iosephus: Quod amplas illas opes appeteret. Et alibi: Caupo vero eum interfecit, utpote aurum eius appetens. Ἐποχετεῦσαι. Aquam derivare, rigare. Ἐποχεῖται. Insidet. Ἐποχή. Primus Pyrrho docuit nihil comprehendi posse. itaque assensionem esse retinendam. Ἐποχὴ dicitur statio illa coeli, in qua comprehenditur sol et luna et unusquisque planetarum. horum autem hic est ordo: Phaenon, Phaethon, Pyrois, Sol, Phosphorus, Stilbon, Luna. quodlibet autem circuli Zodiaci signum dividitur in XXX. partes, quae vocantur μοῖραι. harum vero partium unaquaeque rursus in LX. alias partes dividitur, quae vocantur sexagesimae et minuta prima. singula porro minuta prima dividuntur in LX. alia minuta, quae secunda vocantur. ultra minuta vero secunda in Canone, qui πρόχειρος dicitur, procedere necesse non est.

Ἐποψειασμός.

Ἔποψία.

Ἐπωάζειν. τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθέζεσθαι τὰ ὄρνεα. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἄλλως ἄρ' οὖπω, ὡς ἔοικε, τὴν λόχμην
ἐμβὰς ἐπῶζε.

τὰ δὲ ὄρνεα ἐν τῷ ἐπωάζειν λάλα εἰσίν.

Ἐπωάζουσιν. ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ᾄδουσι, βοῶσιν.

Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συνκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος.

Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκης, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην ὁραχμὴν ὀβολὸς ἦν. ἐπωβελία οὖν ἡ ζημία. Ἐπωβελία, ὁ τόκος ὑπὸ Πλάτωνος Νόμων ιά. 846

Ἐπῳδός. ἡ ἐπάδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. Καὶ Ἐπῳδή, ἡ γοητεία. Πολίβιος· Πάσης ἐπῳδῆς καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον. Σοφοκλῆς·

Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. Ὅμηρος. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐπ' ὠκεανοῦ ῥοάς. καὶ ἀλλαχόθι·

Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου.

ὡς ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

Ἐπώκειλα. ἀπέκλινα.

---

2. Ἔποψία] ἐποψεία B. E. 3. Ἐπωάζειν] Exemplum poscit Ἐμῴζειν: sed repugnat ordo litterarum in edd. In A. haec gl. legitur post Ἐπῳδός. *Gaisf.* Accedit quod ἐπῴζειν posuit Scholiastes; ubi pro καθέζεσθαι dictum est καθεζόμενα κράζειν. 4. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] V. 267, 68. 5. Ἄλλως ἄρ'] ἄλλως ἂν E. 6. ἐπῶαζε] Hodie apud Aristophanem legitur ἐπῶζε: quod metro magis convenit: nisi forte quis dixerit ω̄ in voce ἐπῴαζε propter sequentem vocalem in medio corripi; quod tamen insolens est. Ceterum utrumque dicitur, et ἐπῴζειν et ἐπωάζειν: ut vel ex Hesychio patet. *Küst.* ἐπῶζε A. B. V. E. Ox. Debebat esse ἐπῷζε. 7. τὰ ὄρνεα] τὰ δὲ ὄρνεα A. B. V. Med. λάλαι *V. 8. Ἐπωάζουσιν] Vid. Hesych. Hemst. in Thomam M. p. 362. Valck. in E. Phoen. 447. In expl. ᾄδουσι om. Lex. Seg. 9. Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συνκοφ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum. *Küst.* Vid. Petit. LL. Att. V, 1. p. 393. *Reines.* 14. ἐκτίνειν] ἐκτείνειν A. Med. item Zon. p. 807. ἐνεκάλουν om. V.

1. Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Salmasium de Modo Usur. c. I. p. 12. 13. et Meursium Lectt. Att. lib. V. c. 13. Huc etiam spectant illa Pollucis lib. VIII. c. 6. Ὁ δὲ μὴ καταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων τὴν ἐπωβελίαν προσωφλίσκανε. ἦν δὲ τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. Notet hic lector ἐπωβελίαν irrogatam fuisse actoribus illis, qui quintam suffragiorum partem consecuti non fuissent. *Küst.* Vid. Lex. Seg. p. 255. Herald. adv. Salmas. p. 210. Schol. Platon. p. 239. (457.) *Gaisf.* Adde v. *Προστιμήματα* et *d. Att. Prozess* p. 730. sqq. Ceterum Harpocrationi Suidas nihil nisi glossae principium debet. τίμημα] μέρος E. ubi τίμημα in marg. 3. δὲ] γὰρ V. 4. ὀβολὸς] ὀβελὸς A. B. E. *V. Med. Mox Ἐπωβελία — καὶ om. B. E. 5. καὶ Ἐπωβελία] ἐπωβελία οὖν A. B. V. E. οὖν irrepsisse videtur e praecedentibus; eaque particula cum male conveniat, satis habui καὶ damnasse. Etym. M. λέγεται δὲ καὶ ὁ τόκος παρὰ τῷ Πλ. Νόμων ἐνδεκάτῳ. ὑπὸ Πλάτωνος Νόμων ιά] Locus Platonis, ad quem Suidas respexit, extat p. 678. (921. D.) et sic habet: Ὅς γὰρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω, ἐὰν δὲ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῶν ἄλλων ἀτόκων ὄντων χρημάτων, ὁπόσα δανεισμῷ ξυμβάλλει τις, οὗτος τῇ ὁραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω. Sed ibi ἐπωβελία non tam accipitur pro usura (nullam enim usuram proprie ita dictam Plato in civitate sua locum habere voluit), quam pro poena vel multa, quae constituta erat in eos, qui post annum elapsum pactam mercedem operariis non solvissent. Hunc enim sensum verba citata Platonis clare prae se ferunt. Confer Salmasium de Modo Usur. p. 12. ubi hunc ipsum locum Platonis ad examen revocat. *Küst.* 7. Ἐπῳδός] Huius proprietatis nullum opinor exemplum superesse. Repetiit Hesychius. Sed cf. Menandri fragm. p. 301. 8. Πολύβιος] Fr. gr. 63. sive fr. Vatic. XXXIII, 2. unde reponendum λαμβάνειν. ἐπῳδῆς καὶ γοητείας] Delevit καὶ γοητείας Gaisf. cum A. B. V. E. Retinet liber Vaticanus. 9. Σοφοκλῆς] Ai. 581. sq. 12. θρεῖν] Sic etiam hodie apud Sophoclem legitur. Sed 2 MSS. Pariss. habent θρηνεῖν, quam lectionem agnoscit etiam ipse Suidas infra v. Θρηνεῖν, ubi locus hic repetitur. Ibi nos vide. *Küst.* θρηνεῖν A. V. confirmatque eorundem librorum fides in v. Πύκαζε. Sed vulg. retinet E. προστωμιῶντι *V. πήματι] τραύματι B pr. E. 13. Ὅμηρος] Il. γ'. 5. Deinde ως addidi cum A. 15. Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελ.] Locus hic extat apud Homerum Il. δ'. 100. *Küst.* 17. ἀπέκλινα] ἐπέκλινα Lex. Bachm. p. 235. probabiliter: cf. Zon. p. 853.

Ἐποψειασμός. Ἔποψία. Ἐπωάζειν. Dicitur de avibus quae ovis incubant. Aristophanes in *Avibus*: *Frustra igitur Epops, ut intelligi licet, silvam ingressus incubabat.* aves enim cum ovis incubant, garrulae sunt. Ἐπωάζουσιν. Ovis incubantes canunt, clamant. Ἐπωβελία. Cum multi bonos et quietos cives pecuniarum causa calumniarentur, prae ceteris autem ii qui in mercatu versabantur et nautico fenore pecuniam credebant, hoc nomine male audirent: Athenienses multam statuerunt in accusatores, ita ut obolum persolverent, nisi reos peregissent, quos accusarent. hanc igitur vocarunt ἐπωβελίαν. Ἐπωβελία. Sexta pars eius summae, quanti lis aestimabatur. Ἐπωβελία. Sexta pars litis aestimatae, quae exigebatur ab iis, qui quos accusaverant, reos non peregissent. sic autem multa haec appellabatur, quod in singulas drachmas obolus persolvebatur. ἐπωβελία igitur dicebatur multa. Et Ἐπωβελία, usurae nomen apud Platonem lib. XI. *Legum.* Ἐπῳδός. Quae pueros aegrotantes carminibus curat. Et Ἐπῳδή, incantatio. Polybius: *Omnis incantationis et praestigiarum et amuletorum periculum faceret.* Sophocles: *Non est periti medici, incantationes crepare, cum malum requirit ferrum.* Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. Homerus: In Oceani fluenta. Et alibi: *Age vero, sagittam in Menelaum emitte.* Ἐπώκειλα. Declinavi.

Ἐπώλησε. διέπρασε.

Ἐπωμαδόν. τοῖς ὤμοις. Ὁ δὲ φέρων ἐπωμαδύν. Λέγεται καὶ ἐπωμάδιος.

Ἐπωμίς. εἶδος περιβολαίου. Ἐπωμίδες δὲ καὶ ἀναξυρίδες καὶ τῶν ὑποδημάτων τὰ πλεῖστα ἐς τῶν Οὔννων τό τε ὄνομα καὶ τὸν τρόπον ἀποκέκριται σφίσι. Προκόπιός φησιν.

* οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται· οἱ δὲ τῷ ἐξῆς ἐνιαυτῷ ἔφοροι καὶ ἐπόπται. ἐγὼ οὖν, φησίν, ὅταν λάθρα καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν. τὸ δὲ ἀλλ' ἐποπτεύω ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά, ἐν οἵῳ τρόπῳ λέγομεν, οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι.

Ἐπώμοτον. Σοφοκλῆς·

Ὄμνυμ' ἔγωγε, ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

τουτέστι, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν.

Ἐπώνια. τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη.

Ἐπώνυμον. τὸ μεθ' ἑτέρου κυρίου καθ' ἑνὸς λεγόμενον. Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορβίνον, ἀπὸ τοῦ συναγωνιζομένου κατὰ τὴν μονομαχίαν ζῴου. κόρβους γὰρ τοὺς κόρακάς φασι Ῥωμαῖοι. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. 847
ὡσανεὶ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσιν οἱ διὰ κάζοντες πολλὰ ὀνόματα ἔχειν.

Ἐπώνυμοι. διττοί εἰσιν οἱ Ἐπώνυμοι, οἱ μὲν ἀριθμόν· ἀφ' ὧν αἱ φυλαί· ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ τοῖς μ'· ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ιή ἐτῶν μέχρι ξ'.

Ἐπώνυμοι. οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἀστοὶ καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ὑφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτίθη ὀνόματα. φασὶ δ' ἐκεῖ-

---

1. *διέπρασε*] *διέπρασσεν* E. 2. *τοῖς ὤμοις. Ὁ δὲ*] *ὁ δὲ τοῖς ὤμοις φ. ἐ.* A. B. V. *ὁ δὲ φέρων τοῖς ὤμοις ἐπωμ.* E. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit. Itaque videtur interpretatio post exemplum collocari debuisse. Ceterum *ἐπὶ τῶν ὤμων* interpretatur Zon. p. 857. 4. *Ἐπωμίς*] *Ἐπωμίς, ἐπωμίδος ὡς σύλλα*, A. *Ἐπωμίδες δὲ καὶ ἀναξυρίδες καὶ τῶν ὑποδ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium Histor. Arc. c. 7. (p. 22.) *Küst.* 5. *τῶν*] *τὸν* A. 6. Legendum *Οὔννων*. Mox *καὶ* post *ὄνομα* om. A. B. E. Infra Procopius *ἀπεκέκριτο*. 8. *Ἐποπτεύειν. οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστ.*] Totum hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Ran. 757. qui tamen plura habet. Pro *ἐποπτεύειν* autem hic apud Suidam scribendum est *ἐποπιεύειν* per ō, ut recte habet Scholiasta Comici loco laudato. *Küst.* Resecui lemma perversum, quod deest A. *V. B. E. Med. Vid. supra vv. *Ἐπόπται* et *Ἐποπτεύειν*, quarum a posteriore haec observatio divulsa est. 9. *μύσται*] *σφύτιαι* B. *σφίτιαι* E. Deinde Schol. *οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὖθις ἐνιαυτῷ κτλ.* 10. *ἐπόπται*] *ἐπόπτοι* B. *καταράσωμαι*] *καταράσομαι* A. 12. *τὸ δὲ ἀλλ' ἐποπτεύω, ἀντὶ τοῦ οὔ*] Scholiasta Aristophanis loco citato rectius sic habet: *τὸ δὲ μάλα* (*μᾶλλ'*) *εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά· οἵῳ τρόπῳ* etc. *Küst.* Qui copiis paratis uti noluit. *ἐν οἵῳ*] *ἀλλὰ ἐν οἵῳ* A. B. V. E. *ἀλλ' ἐν οἵῳ* Med. 15. *Σοφοκλῆς*] Trach. 1190.

1. *Ἐπώνια. τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Ubi *ἐπωνία* MS. Pal. et Etym. M. ediditque Bekkerus. Contra stant Pollux VII, 15. et Lex. Rhet. p. 255. 4. *Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορβ.*] Confer Nostrum *Ἀμύσσειν* et *Κελτοί*. *Küst.* Item v. *Κορβίνος*. Refinge *Μάρκῳ*. *Κορβίνος, ἀπὸ*] *Κόρβινον ἐπὶ* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *Κόρβινον* etiam Gaisf. cum Zon. *Κορβῖνον* *V. 7. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 1165. 9. *ὡσανεὶ*] Vid. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 852. Quae sequuntur sic exhibet E. *καὶ διὰ τοῦτο φησίν, οὐκ ἔτος ἄρ' οἱ δικάζοντες θαμὰ σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν, ἤτοι πολλὰ ὀνόματα ἔχειν.* Posteriora inverso ordine V. *πολλὰ ὀνόματα ἔχειν οἱ δικάζοντες*, probabiliter. 11. *Ἐπώνυμοι. διττοί εἰσιν οἱ ἐπ.*] Ex Harpocratione. Confer etiam Nostrum infra v. *Στρατεία ἐν τοῖς Ἐπωνύμοις*: qui locus hunc egregie illustrat. Etymologus: *Ἐπώνυμοι. διττοί εἰσιν οὗτοι· οἱ μὲν λεγόμενοι τῶν ηλικιῶν· καὶ εἰσι δύο καὶ τεσσαράκοντα, οἷς καλοῦνται καὶ λήξεων ἐπώνυμοι· οἱ δὲ δέκα, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ προσηγορεύθησαν, οἷον Ἐρεχθεύς, Αἰγεύς, Πανδίων, Λεώς, Ἀλμᾶς* (lege *Ἀκάμας*: unde tribus *Ἀκαμαντὶς* dicta), *Οἰνεύς, Κέκροψ, Ἱπποθόων, Αἴας, Ἀντίοχος*. His adde quae habet Pausanias in Atticis p. 8. 9. *Küst.* 12. *ἀριθμόν*] Lege *τὸν ἀρ.* cum Harpocr. *ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ τοῖς μ'*] Antea pessime legebatur *ἕτεροι δὲ δύο καὶ τοῖς μέν*: cuius loco veram lectionem nunc primum Suidae restitui. Eponymi enim aetatum, de quibus hic agitur, numero erant XLII. ut non solum clare patet ex loco Etymologi in nota praecedente adducto, sed etiam ex Harpocratione et ipso Suida infra v. *Στρατεία ἐν τοῖς Ἐπων. Küst.* Vulg. Suidae lectionem agnoscit Photius cum MSS. 14. *ἄχρις ξ'*] Sic etiam habet Harpocratio. At Petitus de Legg. Attic. p. 549. reponendum contendit *ἄχρις μ'*: quem vide. *Küst.* A quo mireris Petitum mentione dignum esse habitum, quem fefellisset Ulpianus. Vide quos congessit Voemelius in Demosth. Ol. III. p. 115. Sed *μέχρι* A. Phot. Harpocr. 15. *Ἐπώνυμοι. οἱ κατ' ἀρ.*] Hic in prioribus editt. excidit caput articuli *Ἐπώνυμοι*, et cetera quae sequuntur cum praecedenti articulo male cohaerent: quam confusionem secutus auctoritatem MStorum Pariss. ex hoc loco sustuli. *Küst.* Habent Photius et Etym. M. 17. *ἐτίθη*] *ἐτίθει* A. B. E. Med. Photius, cuius editor dedit *ἐτέθη*. Sed *ἐτίθετο ὄνομα* Etym.

Ἐπώλησε. Divendidit. *Ἐπωμαδόν*. In humeris. *Illevero ferens humeris.* dicitur etiam *ἐπωμάδιος*. *Ἐπωμίς*. Genus vestis humeros tegentis. Procopius: *Humeralia vero, femoralia, pleraque calceamentorum genera ad Hunnorum ritum et nomen peculiaria habent.* [*Ἐποπτεύειν*.] Qui mysteriis initiabantur, mystae vocabantur; iidem anno sequenti ephori et epoptae. ego vero, inquit, cum clam dominum meum diris devovi, adeo laetor, ut mihi videar mysteria spectare et sacra celebrare. *μάλα* vero interpretare, non solum: quemadmodum dicimus, non modo laetor, sed etiam supra modum laetor. *Ἐπώμοτον*. Iurisiurandi sponsorem. Sophocles: *Iuro per Iovem iurisiurandi sponsorem.* *Ἐπώνια*. Vectigal quod pro rebus emptis penditur. id videtur fuisse quinta pars. *Ἐπώνυμον*. Cognomen, quod cum nomine proprio iungitur. *Cognomen Corvinum Marco imposuerunt, ab animali, quod eum in singulari proelio adiuverat. quos enim Graeci κόρακας, Romani corvos appellant.* Et Aristophanes: *Quam bonum est multa cognomina habere.* quasi dixisset, haud frustra igitur iudices multa nomina habere cupiunt. *Ἐπώνυμοι*. Duplices fuerunt eponymi: alteri decem numero, a quibus tribus nomen acceperunt; alteri vero XLII. a quibus civium aetates quotannis appellantur, ab anno decimo octavo usque ad sexagesimum. *Ἐπώνυμοι*. Cives et peregrini qui virtute ceteris praestabant, aereis statuis honorabantur: a quorum non-

ϑεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι. ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς ϑέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι, καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρῶσαι. παρὰ γοῦν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

Ἐπωπεύς, Ἐπωπέως.

Ἐπωπτευκότων. οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτεύειν λέγονται.

Ἐπωρώϑησαν. ἐσκληρύνϑησαν.

Ἐπωρυόμενος. φωνῶν.

Ἐπωτίδες. Θουκυδίδης· Καὶ τὰς ἐπωτίδας ἐπέϑεσαν ταῖς πρώραις παχείας, ὡς ἐπὶ ξὲ πήχεις ἐντός τε καὶ ἔξωϑεν. ἐπωτίδες εἰσὶ τὰ ἑκατέρωϑεν πρώρας ἐξέχοντα ξύλα.

Ἐπωτίσιν. Ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε, ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους.

Ἐπ' ωὐτόν. ἐπ' αὐτόν.

Ἐπωφελές.

Ἐπῴχετο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπράξατο. ἀπήτησεν. Τοὺς δὲ Βυζαντίους καί τινας ἄλλους ἐπράξαντο. ἀντὶ τοῦ χρήματα ἀπήτησαν. Καὶ αὖϑις· Ὡς δὲ δίκας αἰτῶν τοὺς Ἀϑηναίους περὶ τοῦ παιδὸς οὐκ ἔτυχεν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπράξατο.

Ἐπραξικόπει. Ὁ δὲ ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ἐκ πολλοῦ κατασκευαζόμενος ἐν αὐτῇ προδότας.

Ἐπρασσον. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύοντο. Ἀλλήλοις ξυγγινόμενοι ἔπρασσον, ὅπως τά τε διάφορα λύσουσι καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν εἰρήνην εὖ ϑήσονται. 848

Ἐπραττόμην, ἀπήτουν.

Ἔπραττον. ἐπιβουλευον, προεδίδοσαν. Ἐπεσπῶντο τοὺς Αἰτωλούς, καὶ τούτοις ἔπραττον τὴν πόλιν. Καὶ αὖϑις· Ἀνήρ τις ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτῷ.

Ἐπρέσβευεν. ἐτίμα. Ὁ δὲ Σωκράτης ἠϑικὴν φιλοσοφίαν ἐπρέσβευεν.

Ἐπρήσϑη. ἐκαύϑη πυρί. Ἑάλω μέγα κακουργῶν, καὶ ζῶν ἐνεπρήσϑη.

Ἔπρηξας. ἔπραξας. ἔπρησας δέ, ἔκαυσας.

---

3. ποιῆσαι] ποιεῖν B. E. ἕκαστον ἑκατὸν] ἑκατὸν om. Photius. Deinde cum Sylburgio correxi editum ἴδια. 4. παρὰ γοῦν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπ.] Vide Petitum de Legg. Att. p. 100. *Küst.* Archon etiam iuxta has ius dicebat. Vid. supra Ἄρχων. *Reines.* Vid. Demosth. c. Timocr. p. 705. 707. ac praeter alios Aeschin. c. Ctesiph. p. 59. παρὰ οὖν Photius. 8. Ἐπωπεύς] Erat rex Sicyonis, cuius mentionem facit Diodorus in Excerptis ab Valesio editis p. 221. *Küst.* Adde Heyn. in Apollod. p. 237. 10. ἐποπτεύειν] ἐπωπτεύειν A. ἐλέγοντο] λέγονται A. B. V. E. Photius et Harpocr. 11. ἐσκληρύνϑησαν] ἐκληρώϑησαν V. ἐτυφλώϑησαν Hesych. Pertinet gl. ad Pauli Ep. ad Rom. XI, 7. 13. Ἐπωτίδος Med. Θουκυδίδης] Lib. VII. c. 36. unde locum hunc mutilum supplebis. *Küst.* 14. ξξ] ξ B. E. *V. 15. ἐπωτίδες] Ex Scholiasta Thucydidis VII, 34. *Küst.* 16. τῆς πρώρας] τῆς om. A. B. *V. Zon. p. 807. 17. φορτίδων] φροντίδων B. V. E. 18. ταῖς] τοῖς A. τοῖς στερίφοις *V. ταῖς στερίφαις, quod nihil differret ab usitatiore ταῖς στείραις, legi iussit Schneid. in Theophr. T. III. p. 444. 19. εὐρώστους] εὐρρώστους Gaisf. cum A. E. 20. Ἐπ' ὠὐτόν] Sic Edd. Glossam ex errore profectam agnoscit Zon. p. 796. Nihil iuvit Koenius in Gregor. p. 420. 21. Ἐπωφελέσι] Et ἐπωφελίη. Vid. v. Ἀχταίη. Ἐπωφελεῖν, Arrian. Exp. p. 21. *Toup.* MS. Ἐπωφελές A. V.

1. Ἐπῴχετο] Il. ά. 50. ἐπεπορεύετο] ἐπορεύετο Hesychius et Lex. Seg. Repugnat Photius. 6. Subsequebatur commentum ex v. Ἀπέπαρδε male derivatum, quod cum A. V. expunxi: Ἔπραδει. ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρδεῖν λέγεται. ἐπράδειν δέ, προτεταγμένου τοῦ ρ. Cuius in principio ἐπάρδειν B. E. Ἐπράδειν Med. 7 Ὁ δὲ ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ἐκ πολλ.] Fragmentum hoc Fulv. Ursinus et Casaubonus Polybio tribuunt. *Küst.* Fr. gramm. 62. ἐν αὐτῇ κατασκευαζόμενος ἐκ πολλοῦ E. 9. Ἀλλήλοις ξυγγινόμενοι ἔπρ.] Haec sunt verba Procopii lib. I. de Bello Pers. c. 11. p. 32. *Küst.* 11. λύσουσι] Sic ni fallor A. ut coni. Portus et ed. Küsterus. λύσωσι V. E. Edd. vett. διαλύσωσι Procop. et mox τῇ εἰρήνῃ εὖ διαϑήσονται. *Gaisf.* Supra ξυγγενόμενοι Procop. ϑήσονται] ϑήσωνται E. 13. Ἐπεσπῶντο τοὺς Αἰτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. c. 17. *Küst.* 15. Ἀνήρ τις] Vid. v. Ἐνόσει. *Toup.* Ubi legitur αὐτοῦ ἐνόσει, quod firmat etiam v. Πράττω. 17. Ὁ δὲ Σωκράτης] Vid. infra v. Σωκράτης φιλοσοφήσας. Unde petendum τὴν ἠϑ. φιλ., firmatum Zon. p. 852. 19. Ἑάλω μέγα κακ.] Verba haec esse Aeliani discimus ex ipso Suida infra v. Μέγα. *Küst.* Ubi legitur κατεπρήσϑη. Sed ipse dissensus lemmatis cum scriptura ἐνεπρήσϑη lenissimam potest rationem hanc suadere, ut ex inferiore glossa asciscamus ἐν ὄψει πολλῶν ἐπρήσϑη. 21. Ἔπρηξας] Ex Il. σ. 357.

---

nullis etiam tribus nomina ceperunt. dicunt autem hinc primum fluxisse, ut tribus distinguerentur. cum enim Atheniences dubitarent, unde tribus appellandae essent, ab viris clarissimis nomina feruntur iis imposuisse; ita tamen ut singuli centum nomina scripta sorti committerent. iuxta horum autem eponymorum statuas leges proponebantur, antequam ratae fierent, ut omnibus eas legere et arbitrari de illis liceret. Ἐπωπεύς. Nomen. Ἐπωπτευκότων. Qui Eleusine initiati erant, in secunda initiatione ad inspectionem mysteriorum admittebantur, quod ἐποπτεύειν Gracci vocabant. Ἐπωρώϑησαν. Indurati sunt. Ἐπωρυόμενος. Ululans. Ἐπωτίδες. Ligna in navibus a prora utrimque prominentia. Thucydides: *Et epotides proris imposuerunt, crassas fere sex cubitos.* Ἐπωτίσιν. *Ex onerariis navibus bellicas naves confecit, easque firmis epotidibus munivit.* Ἐπ' ωὐτόν. Ad ipsum. Ἐπωφελές. Obihat. Ἐπράξατο. Exegit. *A Byzantiis et quibusdam aliis pecuniam exegerunt.* Et alibi: *Cum autem ab Atheniensibus ultionem interfecti filii petisset, re non impetrata se ipse interfecit.* Ἐπραξικόπει. *Ille vero urbem fraude et dolo occupare studebat, proditoribus a longo iam tempore in ea subornatis.* Ἔπρασσον. Consultabant. *Illi vero inter se congressi id agebant, ut et controversias omnes componerent et pacem stabilirent.* Ἐπραττόμην. Exigebam. Ἔπραττον. Insidiabantur, prodebant. *Aetolos accirerunt, iisque urbem prodiderunt.* Et alibi: *Vir quidam haud ex animi sententia rem gerebat, totaque eius domus laborabat.* Ἐπρέσβευεν. Honorabat. *Socrates autem moralem philosophiam in pretio habebat.* Ἐπρήσϑη. Crematus est. *In ingenti facinore deprehensus et vivus combustus est.* Ἔπρηξας. Fecisti. at ἔπρησας, combussisti.

Ἐπρίατο. ἠγόραζεν.

Ἔπρωσεν. ἐμοίρασεν.

Ἐπρυτάνευσε. παρέσχε, διῳκήσατο. Δῶρά τε πέμπει ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ συμμαχίᾳ, ἣν Στρυγγαῖος ἐπρυτάνευσεν.

Ἑπτά. ὁ ἀριθμός.

Ἑπταβόειον. ἑπτάβυρσον, ἑπτάπτυχον.

Ἑπτάπεκτος. ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἢ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτενίσαι.

Ἑπταπλασίονα. ἀντὶ τοῦ πολυπλασίονα. ὁ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ πλήθους τάττεται.

Ἔπταρον. ᾐσθόμην. πταρμὸς γὰρ κεφαλῆς αἴσθησις. ἐπεὶ οἱ θιγόντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται.

Ἑπταικώς. σφαλείς. Ὁ δὲ ὑπερβαίνων τὸν οὐδὸν τῆς αὐλῆς ἔπταισε βιαιότερον, καὶ πρὸς γῆν κατηνέχθη.

Ἐπτεροῦτο. ἐκουφίζετο.

Ἑπτέτης. ζ' ἐτῶν.

Ἑπτέτης ὢν Ἀρχέδημος οὐκ ἔφυσε φράτορας. τουτέστι, φράστας ὀδόντας.

Ἔπτηξεν. ἐφοβήθη, συνεστάλη, ἐταπεινώθη.

Ἑπτηχότες. δειλιῶντες, φοβούμενοι.

Ἐπτοημένος. θαυμάζων.

Ἐποίκιον. Τινὲς δὲ ἔμενον ἐν τοῖς ἐποικίοις ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν.

Ἔποικος. μέτοικος. Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ οἱ ἐν πόλει· ἄποικοι δὲ οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι.

---

1. *γενικῇ* post caput gl. omisi cum *V. 2. *Ἔπρωσεν*] Sic Hesychius. 4. *καὶ*] *τε καὶ* A. B. E. *V. Deinde *Τρυγαῖος* Zon. p. 852. *Στρυγγαῖος* firmat gl. singularis. 7. *Ἑπταβόειον. ἑπτάβυρσον, ἑπτ.*] Ex Schol. Homeri Il. *η'*. 220. *Küst.* 8. *Ἑπτάπεκτος*] Sic Paris. A. At priores editt. [et *V. E.] minus recte *ἑπτύπεκτος*. *Küst.* Vox *Ἑπτάπεκτος* dicitur de capra hirsuta, et quae tonsorem desiderat. *Ἑπταπέκτιον* vocat Hesychius. Sed alterum verum: quod et agnoscit Etymologus. Atque hinc intelligendus Suidas in v. *Ὅμηρος*: *ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Ἀμαζονία, Ἰλιὰς μικρά, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, Ἠλιέλιακτος, ἤτοι Ἰαμβοι.* Idem infra: *Ὁ δὲ ἔπρασσε ταῦτα, καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν καὶ Ἑπταπάκτιον καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ.* Uterque locus depravatus est; nec quicquam contulit Küsterus. Quae vero scripsit ad locum Bentleius in Epistola ad Millium, una litura corrigenda sunt. Scribendum proculdubio *Ἑπτάπεκτος*, et de capra hirsuta intelligendum: de qua in hoc poematio iambico luserat Homerus. Sic *κριὸς τρίκουρος* caper villosus, et qui tonderi debet. Hesych. *Τρίκουρος· ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος κριός, καὶ ὁ μὴ κεκαρμένος.* Quo sensu vox occurrit apud Alciphron. I, 28. *Οὐ παύσῃ, τρίκουρον καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; Non desines, hirsute miserrime senex, tentare nos puellas aetate florentes, tanquam aliquis modo iuvenescere incipiens?* Ita scribendus et interpretandus est iste locus, quem perperam solicitavit Berglerus. (Scribendum vero *τρικόρυζον*, ut *βουκόρυζον*: de quo Hemsterhusius in Lucian. Sic *ὀρθοκόρυζος* apud Alciphron. III, 48. p. 384. *Ὄν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἐκρινα.* Alii supra legunt *τρικόρωνον*, sed male.) [Recte vero: cf. Valck. Phalarid. p. XII.] Ceterum ex uno hoc Homeri poematio bina confecit Iohannes Tzetzes in Allegorica interpretatione Iliados Homeri nondum edita, ubi huius scripti meminit: *Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία, Μαργίτην τε καὶ Αἰγά τε καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην, Τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα, Τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεούς τε Ὕμνους, Καὶ τὴν Ἐπταεπάκτιον, καὶ τὰς Ἐπικιχλίδας, Καὶ Ἐπιγράμματα πολλά, σὺν Νυμφικοῖς τοῖς Ὕμνοις, Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.* Scribe *τὴν Ἑπτάπεκτον*, et hominem ride, qui ex uno titulo duos confinxerit, et verba coniungenda disiunxerit. Quid quod *δεκατέσσαρα βιβλία* hic recenset Iohannes? sed futilissimum illum tenebrionem non est quod quicquam moremur. Accurate satis Proclus in vita Homeri apud Leon. Allatium: *Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, Βατραχομυομαχίαν, τήν τε Ἑπτάπεκτον αἶγα, καὶ Κέρκωπας ἐκείνους.* Ita rescribendus est iste locus. *Κέρκωπας ἐκείνους*, non *κενούς*. *Et qui vulgo Κέρκωπες inscripti sunt, qui hodie circumferuntur Κέρκοπες.* Haec mens Procli est. Eius libri praeter alios meminit Harpocratio: *Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξαπατηθέντες ἦσαν καὶ ψεύσται οἱ Κέρκωπες.* Toup. II. p. 578. 11. *Ἐπταπλάσιον*] *Ἐπταπλασίονα* A. B. E. et Zon. p. 818. ubi est *ἑπτὰ ἀριθμὸς ἐπὶ πλήθει.* Vide v. *Κάν.* 13. *Ἔπταρον. ᾐσθόμην*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 659. item Zon. p. 852. Integram Scholiorum observationem repetiit v. *Πταρμός*. Infra *θίγοντες* Edd.

4. *Ἐπτεροῦτο*] *Ἐπτέρου* A. B. V. E. 6. *Ἑπτέτης ὢν Ἀρχ.*] Aristoph. Ran. 420. *Σκώψωμεν Ἀρχέδημον, Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* 7. *φράστας ὀδόντας*] Immo potius *φραστῆρας ὀδόντας*. Dentes enim aetatis indices a Graecis appellantur *γνώμονες* et *φραστῆρες*. Vide Nostrum infra v. *Φραστῆρες*. *Küst.* *φραστοὺς* V. 10. *Ἐπτοημένος*] Iamblich. Protr. p. 75. *περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι.* Polyb. p. 732. Dio Chrys. p. 371. 378: *μὴ πτοεῖσθαι λέγων*, vel *ἐπτοῆσθαι*. Ita legend. Lucas XXI, 9. Lucian. in Amor. II. p. 416. *ἐπτοήθησαν. Toup.* MS. Vide quos attulit Blomf. gl. Prom. 881 Addit Gaisfordus Schol. Gregor. Naz. Stelit. I. p. 7. *ἐπτοημένας. εἴρηται ἀπὸ τοῦ πτοεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι. ὁ γάρ τινι πράγματι προσέτηκῶς περιδεὴς ἔστι μή πως ἀφαιρεθῇ αὐτοῦ.* 11. *Ἐποίκιον*] Cf. v. *Περιοίκιον*. 12. *κατὰ τὴν χώραν ἐκ τῶν ποιμένων*] *ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν* A. V. Nec tamen haec satisfaciunt. 13. *Ἔποικος*] Valesius in Exagr. H. E. V. p. 446. n. 4. *Hemst.* *Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ*] Ex Schol. Thucyd. lib. II. c. 27. *Küst.* Haec ex v. *Ἀποίκησις* repetita sunt.

Ἐπρίατο. Emit. *Ἔπρωσεν*. Destinavit. *Ἐπρυτάνευσε*. Suppeditavit, administravit. *Donaque misit, amicitiae et bellicae societatis causa, cuius ineundae Stryngaeus auctor fuit.* *Ἑπτά*. Septem. *Ἑπταβόειον*. Ex septem pellibus bubulis confectum, septemplex. *Ἑπτάπεκτος*. Prolixam comam habens, quae septies tonderi potest. *πέξαι* enim significat tondere. *Ἑπταπλασίονα*. Multiplicia. numerus enim septenarius de multitudine ponitur. *Ἔπταρον*. Sensi. sternutatio enim sensus est capitis. nam qui nares tenui festuca tangunt sternutant. *Ἑπταικώς*. Lapsus. *Ille vero limen aulae transiens violento casu humi prostratus est.* *Ἐπτεροῦτο*. Alis se levabat. *Ἑπτέτης*. Septennis. *Archedemus septennis nondum edidit tribules.* quasi significaret dentes aetatis indices. *Ἔπτηξεν*. Metuit, animum contraxit, humilem se praebuit. *Ἑπτηχότες*. Metuentes, formidantes. *Ἐπτοημένος*. Admiratione percussus. *Ἐποίκιον*. *Quidam autem ex pastoribus in villis rusticis manserunt.* *Ἔποικος*. Inquilinus. *ἔποικοι* apud Thucydidem vocantur coloni, qui in urbes; *ἄποικοι* vero, qui in locum desertum mittuntur, ut ibi habitent.

849 ‖Ἕποιμ' ἄν. ἀκολουθοίην.

Ἐποίνιος. μέθυσος, ἐπιτράπεζος.

Ἐποῖσαι. ἐπενέγκαι.

Ἐποισθήσεται. ἐπενεχθήσεται.

Ἕποιτο. ἀκολουθοῖτο.

Ἐποιχόμεθα. ἐπερχόμεθα.

Ἐπύθοντο. ἤκουσαν, ἠρώτησαν.

Ἐπύλλια ξυλλέγω. τὰ ἔπη. καὶ ὑποκοριστικῶς.

Ἐπύρσευσε. πυρκαϊὰν ἐποίησε.

Ἐρᾷ. ἐπιθυμεῖ. ἔρα δὲ ἡ γῆ. παρὰ τὸ ἐρίσαι, ὃ ἔστι περὶ ἴσης φιλονεικῆσαι. Καὶ Ἐρρεῖ, ἐφθείρετο.

Ἔρανα. δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς.

Ἐρανεμπόλοις. τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἔράνιον. ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανικαί. ὅτι ἔμμηνοι δίκαι αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί.

Ἐρανισάμενος. ἐκ πολλῶν συναγαγών. Καὶ Ἐρανίσας Δημοσθένης, ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. Ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων.

Ἔρανος. ἡ ἐκ κοινοῦ ἑστίασις· ἢ ἐντολή, εἰσφορά· ἢ συλλογή· ἢ σπουδαιότερον.

Ἐρασινάδης. ὄνομα κύριον. στρατηγὸς δὲ ἦν.

Ἐρασίστρατος, Ἰουλιήτης ἀπὸ Ἰουλιάδος

---

1. ἀκολουθοίην] ἀκολουθείην A. V. [V. annot. in v. Ἕποιτο.] Statim addit A. ἀλλ' ἅπερ ἥτις ἄποικος ἀναξία, ex Soph. El. 189. Pertinent haec ad gl. praeced. *Gaisf.* 2. ἐπιτράπεζος] ἐπιτραπέζοις A. Sive ἐπιτραπέζιος. 3. Ἐποίσει. ἐπενέγκει (ubi dudum reponi debuerat ἐπενέγκῃ) Hesychius ex Il. ά. 89. 4. Item Hesychius et Zonaras. 5. Ἕποιτο] Il. δ'. 314. Deinde refingendum ἀκολουθοίη, quod latet in Hesychiano ἀκολουθείη. 8. Ἐπύλλια ξυλλέγω] Aristoph. Acharn. 397. Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Huc Suidas respexit. *Küst.* ὑποκοριστικῶς] καὶ ὑποκοριστικῶς scripsi cum A. Nam ostendit vel Zon. p. 818. pristinam orationem huiusmodi fuisse: Ἐπύλλια, τὰ ἔπη. καὶ ὑποκοριστικῶς· Ἐπύλλια ξυλλέγω. 10. Vide v. *Πυρσεύει.* 11. παρὰ τὸ ἐρίσαι] Scribe, παρ' ὃ καὶ τὸ ἐρίσαι. Confer Etymologum v. Ἔρα. *Küst.* παρὰ natum ex diversitate vocis περὶ arguit Zon. p. 864. 12. ὅ ἐστι] ὅπερ ἐστι V. ap. Gaisf. περὶ ἴσης γῆς] γῆς om. A. B. V. E. περὶ ἴσης om. edd. ante Küsterum, qui ex Etym. M. inseruit γῆς. Ἐρρεῖ] Id quo pacto cum praegressis societur intelligi licet ex Etym. Gud. p. 204, 50. 14. Ἔρανα] Agnoscit Hesychius. Probum tamen videtur Ἐράνια.

2. ἀπὸ τῶν ἀρχῶν] Hae tres voces mihi suspectae sunt, nec ad rem quicquam facere videntur. *Küst.* ἐπὶ τῶν ἀργῶν legit Heraldus An. in Salmas. Obss. ad Ius A. et R. VI, 5, 9. *Hemst.* Sic etiam Reinesius. Tribus his verbis caret Hesychius. Sed merito ἀρχῶν retinent Photius et Zonaras. Comicus enim, ex cuius fabrica vox ἐρανεμπόλαι (quod analogia poscit; H. Stephanus ἐρανεμπόροις suspicabatur) prodisse videtur, homines opinor factiosos perstrinxit, qui magistratus et quaestus sordidos ope sodalitiorum captarent. Cf. Demosth. de Corona p. 329. Itaque nonnulla sunt oblitterata, quibus ἀπὸ τῶν ἀρχῶν olim adhaeserat: interim supplementum βιοῦσιν praestat Photius, qui ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες. Ceterum Ἐρανεμπόλοις *V. 4. Ἐρανικαί. ὅτι ἔμμηνοι δ.] Scribe, Ἐρανικαί. ὅτι ἔμμηνοι αἱ ἐρανικαὶ etc. Confer Nostrum supra v. Ἔμμηνοι. De erano autem et eranistis videndus omnino est Salmasius de Usuris c. 3. qui ibi prolixe de hoc argumento agit. *Küst.* Vide etiam Böckhii *Staatsh. d. Ath.* I. p. 54. et 264. Ceterum Küstero satisfactum est, cum καὶ ἐρανικαί subiecerint A. B. E. (nam V. ignorat glossam) quod ipsum Küsterus ex Med. petere debuerat. 6. Ἐρανισάμενος. ἐκ πολλῶν συναγ.] Ex Harpocratione. *Küst.* 7. Ἐρανίσας et sqq. habet Photius, pleraque etiam Etym. M. Δημοσθένης] Epist. 3. p. 1484, 2. αἰτήσας] ᾔτησας B. V. 8. Ἐρανιστὴς] Vid. Heraldus adv. Salmas. p. 418. *Gaisf.* 9. ἑκάστου μηνός] Vid. Schol. Platon. p. 239. (457.) *Gaisf.* 10. εἰσφέρων] εἰσφέρειν A. B. V. E pr. Med. Photii MS. 11. κοινοῦ] καινοῦ A. ἐντολή] Sic etiam habet Etymologus: sed mendose omnino. Scribendum enim esse ἐμπολή colligo ex voce praecedente ἐρανέμπολοι. *Küst.* ἐντολή etiam Photius. Nec dubium videbatur H. Stephano quin ea vox alienam sedem occupasset. 12. ἢ σπουδαιότερον] Locus hic mutilus est: quem ex Etymologo supplebis. *Küst.* Similiter mutilus est apud Photium. Quamquam ipsa Etym. scriptura ἢ σπουδαιότερον ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ ἐπιθυμεῖν κτλ. aliquam movet suspicionem. Eandem tamen notationem protulit Athen. VIII. p. 362. E. quasi eranı vox et usus proprie ad sodalitates ex amicitiis et animorum coniunctione natas spectasset. Deinde cum V. sustuli glossam ex v. *Βουχανδής* cum foedissimo mendo repetitam: Ἐραππίδαυλος. ἐν Ἐπιγράμματι· Βουχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραππίδαυλος | Κεῦβοτος. Nimirum extat versus in Anthol. Pal. VI, 153. Βουχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς Κλεύβοτος. 13. Ἐρασινάδης] Aristoph. Ran. 1226. Εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου. Scholiasta in eum locum: Ἐρασινίδης, εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχής. Huc Suidas respexit. Vide etiam infra v. Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου. *Küst.* 14. Ἐρασίστρατος] Vid. Laert. in Theophr. extr. Plin. XXIX. c. 1. Chrysippi discipulum fuisse dicit, natum e filia Aristotelis Sext. Empir. c. 16. scribit Metrodori Chrysippei fuisse discipulum. *Reines.* Ἰουλιήτης, ἀπὸ Ἰουλ.] Strabo lib. X. Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος ὅ τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς etc. Errat ergo Stephanus Byzantius v. Κῶς, qui Erasistratum hunc Coum facit. Iulis enim sive Iulias erat urbs insulae Cei, ut non solum testatur Suidas hoc loco, sed etiam Strabo lib. X. p. 486. *Küst.* Ἰουλίδος corrigit recte Menagius in Diog. Laert. V, 72. de quo non patitur addubitare v. *Βακχυλίδης.*

Ἕποιμ' ἄν. Sequar. Ἐποίνιος. Vino deditus, temulentus. Ἐποῖσαι. Intulisse. Ἐποισθήσεται. Inferetur. Ἕποιτο. Sequatur. Ἐποιχόμεθα. Obimus. Ἐπύθοντο. Audierunt, interrogarunt. Ἐπύλλια ξυλλέγω. *Versiculos colligo.* est enim diminutivum. Ἐπύρσευσε. Igne sublato signum dedit. Ἐρᾷ. Amat. ἔρα vero terra. hinc etiam dictum est ἐρίσαι: quasi dicas, de pari terrae portione contendere. Et Ἐρρεῖ, peribat. Ἔρανα. Dona collecticia. Ἐρανεμπόλοις. Qui per eranos ad magistratus aspirarunt. Ἔράνιον. Donum collaticium. Ἐρανικαί. Controversiae de erano et negotiis mercatorum singulis mensibus disceptari solebant. Ἐρανισάμενος. Qui a multis eranum collegit. Et Ἐρανίσας Demosthenes dixit de eo qui eranum corrogavit. Ἐρανιστὴς vero proprie dicitur, qui erani particeps est, et singulis mensibus debitam pensionem confert. Ἔρανος. Coena collaticia, symbola, pecunia collecticia. Ἐρασινάδης. Nomen proprium. erat autem belli dux. Ἐρασίστρατος. Erasistratus, Iulietes ex Iuliade.

πόλεως Κέω τῆς νήσου. χρηματίζει οὖν Κήιος, υἱὸς Κρητοξένης, τῆς Μηδίου τοῦ ἰατροῦ ἀδελφῆς, καὶ Κλεομβρότου. οὗτος Ἀντίοχον τὸν βασιλέα νοσοῦντα ὑπὸ τοῦ τῆς μητρυιᾶς Στρατονίκης πόθου ἰάσατο, εὑρὼν τὸ πάθος ἐκ τοῦ σχεῖν τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ τὸν παλμὸν συνεικάσαι. ὁσάκις γὰρ ἔβλεπεν ὁ Ἀντίοχος τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ τυχὸν διερχομένην, ἐπάλλετο τὴν καρδίαν μάλιστα τῷ ταύτης ἔρωτι. τέθαπται δὲ πρὸς τῷ ὄρει τῇ Μυκάλῃ, καταντικρὺ Σάμου. ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία ϑ'.

850 [11] **Ἐρατεινός.** ὁ ἐπέραστος.

Ἐρατοσθένης, Ἀγλαοῦ· οἱ δὲ Ἀμβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. μετεπέμφθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη. οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταθλον ἐκάλεσαν. ἐτέχθη δὲ ρκ΄ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν π΄ ἐτῶν γεγονώς, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν· μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον· οὗ πάλιν Ἀρίσταρχος μαθητής. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασέας καὶ Μένανδρος καὶ Ἀριστις. ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, καὶ ποιήματα, καὶ ἱστορίας. Ἀστρονομίαν ἢ Καταστηρίγμους. Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἱρέσεων. Περὶ ἀλυπίας. Διαλόγους πολλούς, καὶ γραμματικὰ συχνά.

Ἐργαλεῖον. ἔργον τι.

Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρ' ὅσον ἐφορός ἐστι

1. *Κέω*] *Κέως* A. 3. *οὗτος Ἀντίοχον τὸν βασιλ.*] Eandem historiam prolixius narrant Plutarchus in Demetrio p. 907. Appianus de Bellis Syr. p. 204. Valer. Max. lib. V. c. 7. Iulianus in Misopog. p. 72. et alii. *Küst.* Vide Sprengelii historiam medic. I. 540. sq. annotationem ad Aristaenet. p. 413. ed. Boissonad. a Gaisfordo laudatam et supra v. *Ἐξ ἔρωτος.* 6. *ὁσάκις — ἔρωτι* om. A. B. Idem membrum post *βιβλία ϑ΄.* reponunt V. E. 11. *ἐπέραστος*] Addit E. *καὶ ἐρατεινὴ ὁμοίως* E. 12. *Ἐρατοσθένης*] De hoc Eratosthene vide Vossium de Hist. Gr. lib. I. c. 17. *Küst.* Et Clintoni F. Hell. T. III. p. 513. sq. *Eudocia* p. 172. quae partem narrationis decerpsit, hanc fecit conclusionem: *διαλόγους πλείστους, καὶ ἄλλα τινά.* *Ἀμβροσίου* nemo praeter Suidam meminit. 13. *Ἀρίστωνος Χίου*] *Ἀριστοχίου* V. Debebat *Ἀρίστωνος τοῦ Χίου*: de cuius disciplina exposuimus Eratosth. p. 187. sqq. 14. *Λυσανίου*] Vide Ionsium de S. H. Phil. p. 147. et Wolfii Prolegg. in Hom. p. 186. Tzetzes in Hesiod. p. 30. *καθὼς ὁ Κυρηναῖος Λυσίμαχος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιητῶν ἱστορεῖ*, voluit profecto *Λυσανίας.*

2. *διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλ.*] Meursius in Hesychium Milesium p. 147. recte monuit locum hunc mendosum esse, eumque sic scribi debere: *διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα, Βῆτα ἐπεκλήθη.* Eratosthenes enim non *Βήματα*, sed *Βῆτα* cognominatus fuit, quod inter eruditos secundus ei locus assignaretur: sicut *βῆτα* secunda est alphabeti littera. Hesychius Milesius: *Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.* Artemidorus Ephesius, vel secundum alios Marcianus Heracleota, in Periplo: *Καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἐρατοσθένης, ὃν Βῆτα ἐκάλεσαν οἱ τοῦ Μουσείου προστάντες.* Locum hunc Artemidori observaverat etiam Pearsonus, et ante eum Vossius. *Küst.* Causam appellationis merito ad ingenii vel calumniae lusum revocat Lehrsius Quaest. epic. p. 19. 20. cf. Eratosth. p. IX. ubi suspicionem exprompsi de verbis *δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα.* *δευτερεύειν*] *μὴ* imposuit E. Ceterum *ἐγγίσας* male probabat Toupius. 3. *ἐπεκλήθη*] *ἐκλήθη* E pr. 5. *ἐτέχθη — καὶ*] Pro his V. habet *οὗτος.* 8. *οὐ πάλιν — Ἀριστις* om. V. 9. *μαθηταὶ*] *μαθητὴς* A. Horum Mnaseas libris eruditis satis sibi famae comparavit: quorum notitiam praestabunt Osannus in Apul. de Orthogr. p. 39. Iahnius de Palamede p. 31. sqq. Unger. Theb. Parad. p. 5. Clint. III. p. 534. Menander quis inter tot cognomines dicatur incompertum est: cf. Meinckii praef. Menand. p. 39. Idem Aristidis nomen paene controversiosum defendere conatur annotatione (paulo negligentius quidem scripta, cum appellat Suidae v. *Ἀρίσταρχος*) in Theocr. 7, 100. Mihi vero non dubium quin compendium scripturae recondat illustrissimum Cyrenaei discipulum, sitque restituendum *Ἀριστοφάνης.* Ne quis enim miretur eiusdem viri mentionem iterari: Suidas e diversis ut solet fontibus hausit, neque magnopere consuluit ut reliquiae veteris doctrinae et perturbatione concinnum in ordinem redigerentur. Huius rei documento cum praetermissio sit, quam V. fecit, tum *μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ*, non addito *καὶ* vel alio quodam indicio sermonis continuandi. 10. *ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, καὶ π.*] De scriptis Eratosthenis vide Vossium loco ante laudato; et Meursium, partim in Nicomachi Geraseni Enchiridion, partim in Hesychium Milesium. *Küst.* 11. *Καταστηρίγμους*] Immo *καταστερισμούς*: quo nomine inscribitur opus Eratosthenis hodie adhuc superstes, quo de astris eorumque nominibus, sive de iis qui in astra relati sunt agitur. Vide etiam infra v. *Ἵππαρχος*: ubi itidem pro *καταστηριγμοῦ* legendum est *καταστερισμοῦ*, ut ibi lectorem monemus. *Küst.* Eudocia *καταστηρισμούς.* Portus emendationem praeceperat: v. Eratosth. p. 115. De sequentibus titulis ibidem diximus p. 196. 13. *γραμματικὰ*] Eratosthenem laudat Schol. Il. *χ΄.* 29. *ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις.* *Toup.* MS. Is nescio quam coniecturam de grammaticis indicibus sibi formarit: sed v. Eratosth. p. 112. et 151. sq. Ceterum dubites in afferendis an negligendis titulis Eratosthenis insignior fuerit Suidae imperitia. Deinde Gaisfordus glossam revocavit a Küstero sublatam: *Ἐργάζω. αἰτιατικῇ.* 15. *Ἐργάνη*] Vid. Wesseling. in Diod. V, 73. et intpp. Hesychii v. *Ἐργάτις.*

Cei insulae urbe. affertur igitur ut Ceus, filius Cretoxenae, Medii medici sororis, et Cleombroti. hic Antiochum regem, qui per amorem novercae Stratonices in morbum inciderat, sanavit: manu enim cordi eius admota causam mali ex palpitatione deprehendit. quotiescunque enim Antiochus novercam suam forte transeuntem vidisset, toties cor illius amore vehementius palpitabat. sepultus est iuxta montem Mycalen, e regione Sami. scripsit de re medica libros IX. *Ἐρατεινός.* Amabilis. *Ἐρατοσθένης.* Eratosthenes, Aglai, vel ut alii tradunt Ambrosii F. Cyrenaeus, Aristonis philosophi Chii, Lysaniae Cyrenaei grammatici, Callimachi poetae discipulus. is arcessitus Athenis a Ptolemaeo tertio, ad quintum usque vixit. quod autem in omni doctrinae genere secundum locum teneret, aque viris summis proximus esset, *Beta* vocatus est. alii vero Platonem secundum vel iuniorem, alii Quinquertionem eum appellarunt. natus est CXXVI. Olympiade; obiit anno aetatis LXXX. ex inedia, propter hebetatam oculorum aciem; relicto insigni discipulo Aristophane Byzantio, cuius rursum discipulus fuit Aristarchus. eiusdem discipuli fuerunt Mnaseas, Menander, Aristis. scripsit de philosophia, Poemata, Historias, Astronomiam, seu de iis qui inter astra relati sunt. item de philosophorum sectis, de vacuitate doloris, dialogos multos; grammatica plurima. *Ἐργαλεῖον.* Instrumentum. *Ἐργάνη.* Sic apud

τῆς τῶν γυναικῶν ἐργασίας, ταύτῃ παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις εἴρηται. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἐργαστῆρας. ἐργάτας. Ὁ δ' ἐνελόχα τινὰς ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας, καί πως λαθὼν εἰς αὐτὸν ἐρπύσας.

Ἐργαστήριον. ἐν ᾧ τινα ἐργάζονται. Πολύβιος· Οὐκ ἔστι, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, ὃς θεασάμενος τὴν πόλιν ἐκείνην οὐκ ἂν εἶπε πολέμου ἐργαστήριον.

Ἐργαστικός. Πολύβιος· Ἰδίως δὲ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν ἐργαστικῶν κατασκευῆς.

Ἐργάτιδες. αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔργα. ἢ εὐθεῖα ἐργάτις.

Ἐργίσκη· τῆς Θρᾴκης ἐστίν, ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργολάβος· οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα, καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον· ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον Ἐπιστολῇ· Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἐκ ταραχῆς καὶ δυσμενείας, ὡς ὑπερβολῇ χρώμενοι τοῖς ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψευσθεῖεν. Καὶ Ἔργον ἐπὶ τοῦ δυσχεροῦς. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολιορκοῦντες τοὺς Συρακουσίους ἔργου εἴχοντο, οὐ λογισάμενοι τὴν Ἀρχιμήδους δύναμιν. 861

Ἐργοκλῆς. στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἔργον εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ἀντὶ τοῦ ὄφελος.

Ἐργόφιλος. στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἐργῶδες. μετὰ πόνου γινόμενον, δυσχερές.

Ἔρδειν. πράττειν.

Ἔρδοι. πράττοι, ἐργάζοιτο.

Ἔρδοι τις ἢν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

---

3. *ἐνελόχα*] ἐνολόχα A. Deinde εἰς αὐτὸν movet suspicionem. *Πολύβιος*] Lib. X. cap. 20. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur. *Küst.* Polybius sic: *οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολ.* 7. *κατὰ τὸν Ξενοφῶντα*] Locus Xenophontis extat in Agesilao p. 655. [vel potius in Hellen. III, 4, 17.] ubi de Epheso sic scribitur: *ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι.* Ad eundem locum Xenophontis respexit Athenaeus lib. X. p. 421. ubi sic ait: *Καὶ Μνησίμαχος παράγει τι συμπόσιον πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλόμενον, καὶ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὸν χαριέστατον Ξενοφῶντα πολέμου ἐργαστήριον. Küst.* 8. *ἀνεῖπε* *V. 10. *Ἐργαστικός*] Cf. Hesych. v. *Ἐργάται. Πολύβιος*] Lib. X. c. 16. unde sensus huius loci supplendus est. *Küst. ἰδίως δὲ*] Scribendum videtur *καὶ τῆς* ex Polybio. Hoc saltim malim quam *ἰδίως* sine *δὲ* cum Gronovio, pro *peculiariter*, vel quam *ἰδιώτης*, pro *plebeio, homine de plebe*, cum Schweighäusero. [Is in Opusc. II. p. 173. *Ἐργαστικός. ἰδιώτης. Πολύβιος· Τῆς τῶν πολ.*] *ἰδίαις* V. *Gaisf.* Immo Suidas videtur illud ex verbis continuis Polybii procudisse, *τοῖς ἰδίοις στρατοπέδοις.* Interim *τῆς* post *δὲ* retrahendum. 14. *Ἐργίσκη. τῆς Θρᾴκης ἐστίν, ἀπὸ Ἐργ.*] Eadem leguntur apud Harpocrationem et Etymologum. *Küst.* Item Photium. 16. *Ἐργολάβος*] Similia Lex. Bachm. p. 235. Breviter eadem praecepit Etym. M. *δοκοῦμεν*] *δοκῶμεν* B. 18. *συνεργαζομένους*] *συναγωνιζομένους* E. 20. *φλαύρων*] *φαύλων* E. Vid. Herald. adv. Salmas. p. 143. et 466. *Gaisf.*

1. *Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλ.*] P. 116. (1482.) ubi locus hic rectius sic legitur: *Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς καὶ δυσμενείας· ὧν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός. Küst.* 3. *παρόντα* om. B. E. Non alienum est ab usu critico vitia hic admissa, non sine specie quidem probabilitatis, observare: *ἐκ* pro *ἢ* positum, *ὡς* pro *ὧν*, *τοῖς* pro *τινές*. 6. *Καὶ* abiiciendum erat. Nec quadrat exemplum Polybii aut Sophoclis infra laudati. *Πολύβιος*] Lib. VIII. c. 5. *Küst.* 10. *Ἐργοκλῆς*] Ex Harpocrat. Demosth. F. L. p. 398, 3. Glossam non recte locatam cum altera *Ἐργόφιλος* conflavit Photius. 11. *χαλεπὸν*] *δύσκολον, χαλεπόν* E. Formulam illustrat Schaefer. in Dionys. p. 210. sq. *Σοφοκλῆς*] Ai. 852. sq. In cuius loco *μάτην* om. A. 15. *ἀντὶ τοῦ ὄφελος* posteriori versui praemisit *V. cum Med. Itaque suspecta videri debent *Ἀλλ' — τινί.* 16. *Ἐργόφιλος*] Ex Harpocrat. Demosth. F. L. p. 398, 2. 20. *Ἔρδοι τις ἦν*] Aristoph. Vesp. 1471. (1422.) Illustravit dictum Iacobs. in Anthol. T. VIII. p. 406. *εἰδεῖεν* Ox.

Athenienses et Samios dicta est Minerva, quod operum muliebrium est moderatrix. significat etiam operationem. *Ἐργαστῆρας.* Operarios. *Ille vero insidias struxit quibusdam operariis ex agris domum redeuntibus, et clam ad ipsum prorepsit.* *Ἐργαστήριον.* Officina. Polybius: *Nemo fuit quin illa cernens urbem eam belli officinam, ut Xenophontis verbis utar, diceret.* *Ἐργαστικός.* Polybius: *Suppellectile tam civium nobiliorum quam opificum.* *Ἐργάτιδες.* Mulieres quae virorum opera faciunt casus rectus est *ἐργάτις.* *Ἐργίσκη.* Ergisce, locus Thraciae, ab Ergisco Neptuni et Abae nymphae filio sic dictus. *Ἐργολάβος.* Non quemadmodum secundum vulgarem loquendi consuetudinem *ἐργολάβον* vocamus illum, qui mercede operam suam locat, et operis socios habet, sic etiam oratores uti consuerunt; sed illi vocem in malam sententiam accipiunt, ut Demosthenes in Epistola ad Senatum et populum: *Praesens rerum status multo magis benevolentiam et humanitatem requirit quam contentionem et inimicitias; quas exaggerantes nonnulli contra vos ea moliuntur, quae verendum sit ut exitum inveniant.* Et *Ἔργον* dicitur de re difficili. Polybius: *Romani autem, cum obsiderent Syracusas, operi instabant, non aestimantes quantum Archimedes arte valeret.* *Ἐργοκλῆς.* Imperator Atheniensium. *Ἔργον εἰπεῖν.* Molestum est dicere. item conducibile. Sophocles: *Sed nihil prodest frustra ista lugere. quin potius negotio celeriter accedendum est.* *Ἐργόφιλος.* Imperator Atheniensium. *Ἐργῶδες.* Operosum, difficile. *Ἔρδειν.* Facere. *Ἔρδοι.* Faciat, operetur. *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.*

Ἐραῖα. ὁ κλάδος. σημαίνει καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες.

Ἔραινεν.

Ἐῤῥε. φθείρου.

Ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' ᾗδαν·

ἔῤῥε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον ὃν ἔτεκον.

Ὦ Ξενοφάνεις καὶ Διαγόραι καὶ Ἵππωνες καὶ Ἐπίκουροι, καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς [ὄχλος] τῶν κακοδαιμόνων τε καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, ἔῤῥεσθε.

Ἐρεβεννός. ὁ σκοτεινός. Καὶ Ἔρεβος, τὸ σκότος.

Ἐρεβησαίων πόλις.

Ἐρέβινθος. τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν.

ὁ δὲ πρεσβύτης φησί·

ἀλλ' οἰδ' ἐρεβίνθου.

τουτέστιν αἰδοίου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὄσπριον.

Ἐρεβίνθινος Διόνυσος. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Ἐρεβοδιφῶντες. τὰ ὑπὸ σκότος ψηλαφῶντες. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. Καὶ Ἐρεβοδιφῶσι, τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι, τουτέστι, τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι καὶ καταμανθάνουσι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Ἐῤῥέε. ἔῤῥει. ἔρεε δέ, ἠρώτα.

[Ἐῤῥέθη. ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. ἐρήθη δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνηγορεύθη.]

Ἐρεείνω. ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζειν. τὸ τῇ ῥιπίδι τὸ πῦρ ἀνάπτειν. καὶ τὸ παρορμᾶν ἐπί τι καὶ παραθήγειν.

Ἐρέθισμα. ἢ ὕβρις. Ἀππιανός· Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων ἐς αὐτόν. ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατεῖχε· μετὰ δὲ οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρέθισμα ἀντήλασε τὸν ἵππον. 852

Ἐρέμβοντο. ἀπεπλανῶντο. Οἱ δὲ ἐρέμβοντο κατὰ τὴν χώραν ἕνεκα τῆς ἰδίας ὠφελείας.

Ἐρέννιος. ὁ Φίλων ὁ Βίβλιος, ὃ Ἐρέννιος χρηματίσας, ὥς αὐτός φησιν.

Ἐρεοῦν κλῶσμα. τοῦ μαλλίου.

---

2. Addit Zon. p. 865. ἢ καὶ μαλλίον. 3. Tenet *V. Om. Küst. Scribendum Ἔῤῥαινεν. 4. Ἐῤῥε] Timaeus p. 120. ubi v. Ruhnkenius. 5. Ἔῤῥε, κακὸν] Tymnis Ep. IV, 5. 6. Anthol. Pal. VII, 433. 7. ὃν ἔτεκον] ὧν ἔ. B. E. V. ὧν ἔτεκεν A. οὐδ' ἔτεκον Anthol. 8. Ὦ Ξενοφάνεις καὶ Διαγ.] Fragmentum hoc Kühnius ad Aelianum refert. Küst. καὶ Ἐπίκουροι] καὶ om. A. B. E. Med. 9. ὄχλος om. A. B. V. E. Med. Malim post ἐχθρῶν suppleri χορός. 11. Ἐρεβεννός] ἐρεβεινός B. V. Med. et E. inter vss. Mox καὶ ἐρεβενὴ ἔρεβος E. 13. Ἐρεβησαίων π.] Vide an huc referri possint, quae habet Stephanus Byzantius v. Ἔρβισσος. Küst. Ἐρεβησαίων corrupte ut videtur pro Ἐρβησσέων. De hoc oppido multa Cluverius Sicil. ant. pp. 360. 368. Gaisf. Potest servari Ἐρβησαίων, quod nonnullis placuit etiam in Polyb. I, 18, 9. reponi. Zon. p. 857. Ἐρεβησαῖοι. ἔθνος. Τὴν τῶν Ἐρεβησαίων πόλιν πορθήσαντες. 14. Ἀριστοφάνης] Nub. 1399. Ubi λάβοιεν *V. 17. φησί addiderunt A. V. ὁ δὲ πρεσβύτης om. E. recte. 19. τουτέστιν] ἤγουν τοῦ E. τὸ ὄσπριον] αὐτὸ τὸ αἰδοῖον B. E. Horum loco Zon. p. 858. καὶ ὃν ἐσθίομεν ἐρέβινθον. 20. Ἐρεβίνθινος] Ἐρεβίνθειος (emendandum illud e Bodl. 431.) Zenobius III, 83. Ἐρεβίνθιος *V. In his copiosus est Photius.

1. Ἐρεβοδιφῶντες] Ἐρεβοδιφοῦντες A. B. V. itemque in exemplo. Ἐρεβοδιφῶσι τὰ ὑπὸ τὸ σκότος ψηλαφῶσι E. cui desunt οἱ δὲ — ἐρεβοδιφῶσι. Cf. Zon. p. 872. 2. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 7. eademque leguntur supra v. Ἀπεπόνουν: ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Adde VI, 5. Aliud exemplum eiusdem Theophylacti est Ep. 24. 3. Ἐρεβοδιφῶσι] Addidi cum B. V. Schol. Aristoph. τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. Tum τουτέστι om. A. 5. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 192. Νεφέλαις] οὗτοί γ' E. 7. ἔρεε δέ, δι' ἑνὸς ῥ] δι' ἑνὸς ρ omiserunt A. B. V. E. 8. Ἐῤῥέθη] Vid. Lobeck. in Phryn. p. 447. Formam ἐῤῥήθην accuratiores MSS. fere semper servant, ut in Euang. Matth. V, 21. seqq. Gaisf. Glossam male fabricatam, quam V. ignorat, uncis inclusi. ἐρήθη] Scribendum est ἐῤῥήθη: ut Portus quoque monuit. Küst. δὲ add. A. B. E. 11. Ἐρεθίζειν] αἰτιατικῇ addit A. 13. Ἀππιανός] Fragm. de Reb. Samnit. III, 3. T. I. p. 45. ed. Schweigh. Partem descripsit Zon. p. 868. 17. Ἐρέμβοντο] Immo ἐῤῥέμβοντο, per duplex ῥ: a ῥέμβομαι. Küst. V. Tittm. in Zon. p. 872. Post hanc gl. expunxi cum A. V. quae ex Etym. M. sive Zon. p. 864. fuerant invecta: Ἐρεμνή. σκοτεινή. παρὰ τὸ ἔρεβος ἐρεμένη, καὶ ἐρεμνὴ κατὰ συγκοπήν. Ubi scribi oportuit ἐρεβένη. 19. Ἐρέννιος. Φίλων ὁ Βίβλ.] Vide infra v. Φίλων ὁ Βίβλ. Küst. Deest gl. V. eamque notavi. Φίλων ὁ Βίβλιος] ὁ Φίλων ο Βίβλιος A. Med. 21. τὸ τοῦ] τὸ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Huic tamen favent grammatici: Philemo n. 79. τὸ ἐκ τοῦ μαλλοῦ. Herodiani Epimer. p. 36. ἔριον τὸ μάλιον, p. 52. εἴριον τὸ μάλιον. Postremo τὸ μαλλίον Zon. p. 868

Ἐραῖα. Ramus oleae. significat etiam oleae sordes. Ἐῤῥε. In malam rem abi. *Pereas, mala soboles, pessimum flagitium, abi ad Orcum; pereas. neque enim te Sparta dignum peperit. — O Xenophanes et Diagorae et Hippones et Epicuri et cetera turba infelicium et diis inimicorum hominum, perite.* Ἐρεβεννός. Obscurus. Et Ἔρεβος, tenebrae. Ἐρεβησαίων πόλις. Ἐρέβινθος. Pudendum virile. Aristophanes *Nubibus: Pellem senum ne circere quidem aestimemus.* significat etiam genus leguminis. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος. Bacchus cicernus. dicitur de rebus nullius pretii. Ἐρεβοδιφῶντες. Scrutantes res absconditas. *Romani vero ea, quae tenebris subterraneis tecta erant, scrutari desierunt.* Et Ἐρεβοδιφῶσι, tenebras rimantur, sive quae sub terris sunt exquirunt et perdiscunt Aristophanes *Nubibus: Scrutantur ea quae sunt sub Tartaro.* Ἐῤῥέε. Fluebat. ἔρεε vero, interrogabat. [Ἐῤῥέθη. Dictum est. ἐρήθη vero, renunciatum est.] Ἐρεείνω. Interrogo. Ἐρεθίζειν. Flabello ignem accendere. item ad aliquid impellere et incitare. Ἐρέθισμα. Provocatio. Appianus: *Hostis ad singulare certamen eum provocabat, cavillis insectans. at ille aliquamdiu se continuit; postea vero provocationem illam non amplius sustinens equum concitavit.* Ἐρέμβοντο. Vagabantur. *Illi vero per regionem utilitatis privatae causa vagabantur.* [Ἐρέννιος. Philo Byblius, Erennius cognominatus, ut ipse dicit.] Ἐρεοῦν κλ. Filum laneum.

Ἐρέσσειν. συντόνως ἐσθίειν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Ἐρέσιον. πόλις Βοιωτίας.

Ἐρέσσουσιν. εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι, κινοῦσι.

Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλάς.

Ἐρέσσων. κωπηλατῶν.

Οὐκέτι μ' ὡς τὸ πάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων

ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος.

Ἐρεσχελεῖται. φλυαρεῖται.

Ἐρεσχελία. ἡ φλυαρία.

Ἐρεσχελοῦντα. σκώπτοντα, καὶ χλευάζοντα, καὶ οἷον ἐρίζοντα.

Ἐρέτης. ὁ κωπηλάτης.

Ἐρετμῶσαι. κωπηλατῆσαι.

Ἐρρέτω· οἰμωζέτω, φευγέτω.

Ὁ πόλεμος ἐρρέτω.

τουτέστι χαιρέτω. ὃ ἔστιν, οὐδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιούμεθα. Ἀριστοφάνης.

Ἐρετριεύς. ὄνομα κύριον καὶ ἐθνικόν. Καὶ Ἐρέτρια, πόλις.

Ἐρεχθείδης. ὁ τοῦ Ἐρεχθέως παῖς.

Ἐῤῥεψεν. Ἰώσηπος· Ἐῤῥεψε μέντοι καὶ Ἡρώδῃ τὸ βούλευμα.

Ἐρέψεις. καλύψεις. Νεῶν τε ἐρέψεις προέφερον.

Ἐρέψιμον. εἶδος πόας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄκαρπον φυτόν.

Ἐῤῥει. ἀφθόνως ἐχορηγεῖτο. Ἐῤῥει γάρ οἱ κατὰ πρύμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν οἷς ἐπέθετο, τούτων ἡμάρτανεν οὐδενός.

Ἐῤῥει. κατέπιπτε. καί,

Ἐῤῥεῖν στελέχη φέροντας.

ἀντὶ τοῦ, ἤκουσα ἐπέρχεσθαι ξύλα φέροντας.

Ἐρείδειν. οὕτω φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συν||τόνως γινόμενον. Ἀριστοφάνης· 853

Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων.

ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις.

Ἐρείδειν. συνουσιάζειν. ἐρείδω δέ, τὸ ἀκουμβίζω.

Ἐρείκη. εἶδος φυτοῦ σχιστοῦ. Καὶ Ἐρείκω, τὸ σχίζω.

---

1. *Ἐρέσσειν*] An potius *ἐρείδειν*? Hesychius: *Ἔρειδε. συντόνως ἔσθιε. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.* Sic enim apud eum scribendum est. Vide etiam Nostrum paulo inferius v. *Ἐρείδειν. Küst.* Recte: ac tollendum omnino flagitium istud glossae, quae ex Photio descripta est. 3. *Ἐρέσιον*] Vide v. *Ἐιρέσιον*. Apud Zonaram *Ἐρέσσιον*, repugnante MS. 4. *Ἐρέσσουσιν. εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσ.*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 251. *Küst.* 5. *κινοῦσι* om. E. 8. *Οὐκέτι μ', ὡς*] Anytes Ep. XI, 1. Anthol. Pal. VII, 202. 10. *ὄρθριος*] *ὄρθιος* E. Med. Mox *ἀγρόμενος* B. E. 11. *Ἐρεσχελεῖται*] Schol. Gregor. Naz. MS. fol. 19. a Bastio excerptus, ap. Gaisf. *Ἐρεσχελεῖται. χλευάζεται, διαπαίζεται.* Cf. Lex. Bachm. p. 235. 13. *Ἐρεσχελοῦντα*] *ἐρεσχηλοῦντα* B. V. Photius et Lex. Seg. Vid. Pierson. in Moerin p. 158. Pro h. gl. habet E. *καὶ ἔτι ἐρεσχελῶ τὸ σκώπτω καὶ χλευάζω καὶ οἷον ἐρείζω.* 16. *Ἐρετμῶσαι*] Vide meliora praecipientem Elmsleium in Eurip. Med. 4. 17. *φευγέτω*] *φθειρέσθω* E. 18. *Ὁ πόλεμος*] Respexit ad Aristoph. Lysist. 129. ubi vulg. *ἐρπέτω*, sive veterem scripturam Equ. 678. cuius Schol. Suidas descripsit. 19. *ὃ ἔστιν*] *ὃ δηλοῖ ὅτι* E. 20. *ποιοῦμεν* Schol. 21. Expunge *καὶ Ἐθνικόν. Καὶ Ἐρετρία πόλις*] *ὁ ἀπὸ τῆς Ἐρετρίας τῆς πόλεως* E. Posuimus *Ἐρέτρια*.

1. *Ἐρεχθέως*] *Ἐρεχθέος* E. 2. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. I. (c. 19, 2.) p. 742. ubi pro *καὶ Ἡρώδῃ* rectius legitur *καθ' Ἡρώδην. Küst.* 6. *Ἐρέψιμον*] V. Ruhnk. in Tim. p. 187. sq. 8. *Ἐῤῥει γάρ*] Repetita ex v. *Ἀμοιβή*, quam Aeliano tribuit Valckenarius. 10. Supra minus recte *ἥμαρτεν*. 12. *Ἐῤῥεῖν στελέχη φέροντας*] Aristophanes Lysistr. 336. 14. *Ἐρείδειν. οὕτω φασὶν οἱ Ἀττ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 25. Confer etiam Nostrum infra v. *Φαῦλος ἐρείδει*, ubi eadem leguntur. Huc spectat illud Hesychii: *Ἔρειδε. συντόνως ἔσθιε. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.* Sic enim apud eum scribendum esse viri docti iam ante monuerunt. Idem alibi: *Ἤρειδε. σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων. Küst.* Adde v. *Ἐρέσσειν.* 15. *Ἀριστοφάνης*] Pac. 31. 19. *Ἐρείδειν. συνουσιάζειν*] Hoc sensu vox ista accipitur apud Aristophanem Ecclesiaz. 612. *Πῶς οὐ πάντες ἴασιν Ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν*; Et in Thesmoph. 495. *Ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν, εἶτ' ἐρειδόμην. Küst. ἐρείδω δέ, τὸ ἀκομβ.*] Confer Nostrum infra vv. *Ἐπηρείσατο* et *Ἠρεικώς. Küst. ἀκομβίζω*] *ἀκουμβίζω* B. E. *V. vid. Dufrenius. 21. *Ἐρείκη*] Vid. Schol. Nicand. Ther. 610. *σχιστοῦ*] *σχιστὸν* E. 22. *σχίζω*] *σχίλω* B. E. Post h. gl. sequitur in B. V. E. *Ἐρικνώμενοι*, vel *Ἐρεικνωμένος* *V.

Ἐρέσσειν. Avide edere. translatio ducta a remigantibus. *Ἐρέσιον.* Urbs Boeotiae. *Ἐρέσσουσιν.* Magna contentione movent. translatio ducta a remigantibus. *Tales intentant minas.* *Ἐρέσσων.* Remigans. *Non amplius me ut ante densis alis plaudens, mane exprrectus, ex lecto excitabis.* *Ἐρεσχελεῖται.* Nugis contenditur. *Ἐρεσχελία.* Nugae. *Ἐρεσχελοῦντα.* Cavillantem, deridentem, et quasi contendentem. *Ἐρέτης.* Remex. *Ἐρετμῶσαι.* Remigare. *Ἐῤῥέτω.* In malam rem abeat, fugiat, valeat. *Bellum in malam rem abeat.* id est, bellum minime curamus. Aristophanes. *Ἐρετριεύς.* Nomen proprium et gentile. Et Eretria, urbs. *Ἐρεχθείδης.* Erechthei filius.

Ἐῤῥεψεν. Iosephus: *Consilium illud Herodi feliciter cessit.* *Ἐρέψεις.* Tegmina. *Naviumque tecta proferebant.* *Ἐρέψιμον.* Genus herbae. significat etiam plantam, quae nullos fructus producit. *Ἐῤῥει.* Omnium rerum copia affluebat. *Nam secunda semper utebatur fortuna, et omnia, quae aggressus fuisset, ex sententia ei cedebant.* *Ἐῤῥει.* Concidebat. et aliquo venire. *Huc facessere stipites ferentes.* *Ἐρείδειν.* Sic Attici dicunt quicquid enixe et magna contentione fit. Aristophanes: *Strenue maxillas move, neve unquam comedere desine.* translatio ducta est ab iis qui remigant et remis incumbunt. *Ἐρείδειν.* Cum femina coire. *ἐρείδω* autem accumbo. *Ἐρείκη.* Genus arboris fissilis. Et *Ἐρείκω*, findo.

Ἐρεικτόν. τὸ σχιστόν. Ἐρεικτά, τὰ κεκομμένα ὄσπρια, ἢ τὰ σχιζόμενα ὄσπρια. εἰσὶ δὲ κύαμοι. Ἀριστοφάνης·

Ἧψε κατερεικτῶν χύτρας.

Ἔρειξις. ἡ σχίσις.

Ἐρείομεν. ἐρωτήσωμεν.

Ἐρείπιον. τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα. Καὶ Ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος.

Ἐρείπω. τὸ καταβάλλω, καὶ διαφθείρω.

Ἐρεῖτε. λέγετε.

Ἔρημα. τὰ θρέμματα. καὶ Ἐρῆμα ποιητικῶς.

Ἐρημαῖος. ὁ ἔρημος λόφος.

Ἐρήμη δίκη. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. Ἐρήμην ὡς ἂν εἴποι τις τὸν ἄνδρα ἑλόντες, ἐξέμηνάν τε αὐτὸν καὶ πλεονεκτικώτατον ἀπετέλεσαν. Καὶ Ἐρημαίην σπήλυγγα, ἐρημικὸν σπήλαιον.

Ἐρημία. καὶ Ἐρημίη, ὁμοίως.

Ἐρημίτης. ὁ ἐν ἐρήμῳ διάγων.

Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυίδῳ.

Ἔρημος. κυρίως ἡ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ· παρὰ τὴν ἔραν. Καὶ Ἐρημονόμοις, τοῖς τὴν ἔρημον νεμομένοις θηρσίν.

Ἐρημοσκόπους. τοὺς ῥᾳθύμως φυλάττοντας. Ἀπέκτειναν τοὺς ἐρημοσκόπους.

Ἐρημωτής. ἐρημοποιός. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταῦρον
τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας.

Ἐρηρέδαται. ποιητικῶς.

Ἐρηρεισμένος. ὁ ἡδρασμένος. ἐρηρισμένος δέ, ὁ πεφιλονεικημένος. 854

Ἐρήριπτο. ἐπεπτώκει.

Ἐρηροτηκώς. ἤδη ἐρωτήσας.

---

1. Ἐρεικτά. κεκομμένα ὄσπρ.] Ex Schol. Aristoph. Ran. 507. Idem Scholiasta in Vesp. 647. *Κατερεῖξαι. καταθραῦσαι. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ἐρεκτὸν ἀξιοῦσί τινες ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων.* Confer etiam Hesychium vv. Ἐρικτόν et Ἐρικτά. Küst. τὰ κεκομμένα A. B. V. E. Med. 2. ὄσπρια om. E. 3. Ἀριστοφάνης] Ran. 506. 4. κατ᾽ ἐρεικτῶν *V. Med. Zon. p. 869. *κατερικτῶν* libri Aristoph. 6. Ἐρείομεν] Il. ά. 62. ubi Schol. *ἐρωτήσωμεν* cum A. E. non quod vulgabatur *ἐρωτήσομεν*. 7. Ἐρείπιον] Vide inprimis v. *Νυκτικόραξ*, infra v. Ἐριπίοις. 8. χέρσος] *χέρση* A. B. V. E. Repugnat Zon. pp. 864. 869. 9. Sub gl. finem delevi *Καιηριπωμένος δέ* cum A. V. Vide sub extremam annotationem in v. Ἐριπίοις. Post gl. seq. inserit A. Ἐρήθη. ἀνηγορεύθη. Vid. supra v. Ἐῤῥέθη. 11. Ἐρήματα] Haec vox mihi suspecta est. Küst. Haec nauci non sunt. Scribe, Ἔρημα, τὰ θρέμματα. Respexit Suidas ad Homer. Iliad. έ. 140. τὰ δ᾽ ἔρημα φοβεῖται. Ad quem locum consulendus Scholiastes. Confer et Etym. v. *Καλλιέρημα*. Huc referendus est Hesychius: Ἔρημα. ἀφύλακτα. Quod in primis notandum. Toup. III. p. 69. Verissimam emendationem reposui. ἐρῆμα] Vid. Arcad. p. 61. 12. Zon. p. 858. Sed proba scriptura opinor fuit Ἔρμαῖος λόφος. 13. Ἐρήμη δ.] Vide Petitum de Legg. Attic. p. 317. Küst. Hinc *ἐρήμας νικᾶν* de eo qui ἀκονιτί, *sine labore*, vincit. Vide nos in v. *Πάντως*. Toup. MS. Vide vel Wessel. in Diod. XIII, 5. et Lex. Rhet. p. 245. 14. *δίκην καταδικασθῇ*] *κρίσιν καταδιαιτηθῇ* Lex. Seg. et Photius; *κρίσιν* quidem etiam Zenob. III, 84. habet; *κρίσιν διαιτηθῇ* Hesychius. Similiter Schol. Platon. p. 330. et Schol. Luciani Piscat. 32. τῷ] τὸ A. V. Singularem glossam Photius effecit Ἐρήμην ἁλῶναι. 17. Ἐρημαίην σπήλυγγα] *ἐρημαίην σπιλάδα* Anthol. Pal. VI, 217, 2. in Simonidis versu, quem integriorem servavit v. *Κατήλυσιν*.

2. Post hanc gl. cum V. delevi, quae habet A. in marg. Ἐρημικῷ· *ἐν ἐρήμοις ἀγωντι. Λαβίδ· Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.* Ubi *διάγοντι* A. E. Davidis dictum est Psalm. CI, 6. 5. *ἐμβλέπωμεν*] *βλέπωμεν* quod praestant V. Photius, firmatque *ἐσβλέπομεν* A. restitui. *Πολυείδῳ*] *Πολυΐδῳ* A. B. E. *V. Photius. Vide Aristoph. fr. 393. cuius de sententia parum probabiliter egit Valck. in Theocr. Adoniaz. p. 233. 6. Ἔρημος] Ex Schol. Arist. Plut. 447. ut observat Hemsterhus. p. 126. Toup. 7. παρὰ τὴν ἔραν] *παρὰ τὸ τὴν ἔραν εἶναι μόνην* E. Ἐρημονόμοις θηρσίν] *θηρσίν* om. V. relicto spatio. Edidi Ἔρημ. τ. τ. ἔ. ν. θ. cum A. et ni fallor B. E. *Gaisf.* Immo *V. scripturam codicum agnoscit. Significatur autem vox Zosimi Ep. II, 4. Anthol. Pal. VI, 184. *ἐρημονόμος* usurpant etiam Agathias II, 24. et Menander hist. p. 375. 9. ῥᾳθύμως] *τοὺς ῥᾳθύμως* A. B. V. E. *ῥᾳθυμοφύλακες* Zon. p. 858. 11. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antipatri Sidonii XVIII, 2. Anthol. Pal. VI, 115. *Ταῦρον, Τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας.* 13. *ἐρημωτὰν-θήραμα Μακεδονικόν*] *ἐρημοτᾶν θῆρα μακηδονίης* A. *ἐρημωτὰν θῆρα μακεδονίους* V. *θῆρα* B. E. Reposuimus etiam *Μακηδονίας*. 14. Ἐρηρέδαται] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. vitiose *ἐῤῥέδαται*: pro quo Portus scribendum putabat *ἐῤῥάδαται*, a ῥάζω; sed cui lectioni series litterarum refragatur Küst. *ἐρηδέδαται* *V. Pertinet gl. ad Il. ψ. 284. 329. 15. Ἐρηρισμένος Med. De hac et proxima glossa copiose disseruit Etym. M. 16. ὁ πεφιλονεικημένος] *καὶ πεφιλονεικημένος* A. 17. Ἐρήριπτο] Ἐρίριπτο A. Recte se habet quamvis rarissima verbi forma: cf. Lobeck. in Phryn. p. 33. recteque eam critici vindicarunt Arriano Exp. II, 22. extr. Cuius ad normam refingatur etiam *κατερήρειπτο* apud Herodian. VIII, 2. 18. Ἐρηροτηκώς] Ἐρηρωτικώς A. Zon. MS. *ἐρηρωτηκώς* E m. sec. Ἐρηρετηκώς Med. Editum firmat Etym. M. ac fides Libanii T. III. p. 130. quem ignorabat Buttmannus.

Ἐρεικτόν. Fissum, contusum. Et Ἐρεικτά, legumina fracta, vel fresa: veluti fabae. Aristophanes; *In ollis fabas fresas coxit.* Ἔρειξις. Fissura. Ἐρείομεν. Interrogabimus. Ἐρείπιον. Rudera domus. Et Ἐρείπιος γῆ, terra inculta. Ἐρείπω. Prosterno, demolior. Ἐρεῖτε. Dicite. Ἔρημα. Pecudes, quod scribitur ἐρῆμα, poetice. Ἐρημαῖος. Collis desertus. Ἐρήμη δίκη. Dicitur de reo, qui vadimonium deserens ab iudicibus condemnatur. similiter Ἐρήμην ἁλῶναι. *Cum autem, prope dixerim, virum illum deserti vadimonii causa condemnassent, ad insaniam eum adegerunt rapacissimumque reddiderunt.* Et Ἐρημαίην σπήλυγγα, spe-

luncam desertam. Ἐρημία et Ἐρημίη. Solitudo. Ἐρημίτης. In deserto degens. Ἔρημον ἐμβλέπειν. Oculis immotis et fixis intueri: ut cum in locum desertum vel mare vastum et immensum prospicimus. Aristophanes *Polyido.* Ἔρημος. Proprie sic vocatur terra deserta et incolis destituta. ab ἔρα. Et Ἐρημονόμοις, feris quae in locis desertis pascuntur. Ἐρημοσκόπους. Qui negligenter excubias agunt. *Interfecerunt excubias socordes.* Ἐρημωτής. Vastator. In Epigrammate: *Taurum, qui ante Macedoniam vastabat.* Ἐρηρέδαται. Poeticum. Ἐρηρεισμένος. Firmatus. at ἐρηρισμένος, qui contendit. Ἐρήριπτο. Ceciderat. Ἐρηροτηκώς.

Ἐρρήσετε. ἀντὶ τοῦ, μετὰ φθορᾶς βαδίσετε. ἐπὶ κατάρας.

Οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;

Καὶ Ἐρήσομαι, ἐρωτήσω.

Ἐρήτυθεν. κατέσχον.

Ἐρητύω. τὸ κωλύω.

Ἔρια. τὰ μαλλία.

Ἐριβῶλαξ. ἡ εὔγειος γῆ.

Ἐριβρεμέτας. ὁ μεγάλους κτύπους ἀποτελῶν. τὸν Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, πρὸς τὸ βροντιῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες· οἷά ἐστι κἀκεῖνα ἐν ἀρχῇ τοῦ Προμηθέως·

Χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἵκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,
ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.

καὶ αὖθις·

Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.

Ἐριβρύχων. πολυήχων. ἐν Ἐπιγράμμαι·

Ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων.

περὶ σάλπιγγός φησιν.

Ἐρίγδουπος. ὁ μεγαλόκτυπος.

Ἐρίζει. δοτικῇ. φιλονεικεῖ. καὶ ἀντερίζει, δμοίως.

Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι.

Ἐρίθακος. ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Ἐριθευόμενος. Καὶ ὅσα νοῶ ἐριθευόμενος.

Ἐριθεία. ἡ διὰ λόγων φιλονεικία. λέγεται δὲ καὶ ἡ μισθαρνία.

Ἐριθηλέος. πάνυ θάλλοντος.

Ἠρὶν μὲν ἐπὶ χλοεροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκης.

Ἐριθηλής. ὁ μεγάλως θάλλων.

Ἔριθος. ἔρια ἐργαζομένη. 855

Ἐῤῥικνωμένον. συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐῤῥυπιδωμένον.

Ἐρικώδης. ὁ διερῥηγμένος τόπος.

Ἐρινεός. ἡ ἀγρία συκῆ, [καὶ ὁ καρπὸς τῆς

---

1. *φθορᾶς*] *φορᾶς* B. V. E. *βαδίσετε*] *βαδίζετε* A. B. V. (ap. Gaisf.) E. Zon. p. 873. Vulg. tuetur Schol. 3. *Οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήθ.*] Aristoph. Pac. 499. *Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε*; Hunc locum Suidas hic repetere voluit. *Küst.* 4. Post *ἐρήσομαι* cum A. B. E. *V. delevimus *ἀντὶ τοῦ*. 5. *Ἐρήτυθεν*] Est vox Homerica *Il. β'.* 99. ubi vide Scholiastam. *Küst.* Mox *κατέσχεν* A. V. Zon. p. 874. His si fidimus, olim extitit etiam glossa *Ἐρήτυνεν*, interiitque superioris interpretatio. 7. Huic glossae praeter expectationem lacinia subtexebatur ex v. *Ἀπαξῆναι* petracta, quam ab A. E. glossae sequenti postpositam delevi cum V. *ὅτι* (praemisit Gaisf.) *τῶν ἑρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός.* Ubi *Küsterus*: *τῶν ἑρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχ.*] „Haec leguntur etiam supra v. *Ἀπαξῆναι*: ubi indicamus locum Aristophanis, ad quem nota haec referenda sit." 8. *ἡ εὔγειος καὶ πίων γῆ*] *καὶ πίων* omiserunt A. B. V. E. *γῆ ἡ εὔγειος* E. *ἡ εὔγειος γῆ καὶ λιπαρά* Zon. p. 866. 10. *τὸν Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφ.*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. Ran. 825. *Küst.* *Βατράχοις*] *νεφέλαις* V pr. 11. *διὰ* E. pro *πρός*. 13. *ἵκομεν πέδον*] *ἵκομεν τόπον* A. *τόπον* V pr. 14. *οἶμον* om. B. *ἄβροτον*] *ἄβροτον* A pr. V. C. Harl. ap. Porson. *Tracts* p. 208. Vulg. praebet E. cui desunt seqq. 15. *μέλλειν*] *μέλειν* A. *V. Ox. 17. *λεωργὸν*] *γεωργὸν* V. C. 18. *ἐν ἀῤῥήκτοις*] *ἐν* om. A. B. V. Med. *δεσμῶνι ἀῤῥήκτοις* C. 20. *Ἀδαμαντίνου νῦν σφ.*] Et hi duo versus leguntur apud Aeschylum in Prometheo. *Küst.* V. 64. 65.

2. *Ἐριβρύχων*] Antipatri Sidon. Ep. XI, 4. Anthol. Pal. VI, 159. *Ἐπιβρύχων* V. *παυσαμένα* Antip. 4. *Ἐρίγδουπος*] Il. *η'*. 411. Vide vv. *Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν* et *Ἐπιδουπῆσαι*. 5. *Ἐρίζει. δοτικῇ. φιλονεικεῖ. Ἐρίζει. δοτικῇ. καὶ ἀ. ὁμ.* Edd. ante Gaisf. qui tacite mutavit. Sed omittit *V. 7. *Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι*] Scholiasta Homeri Il. *γ'*. 378. *Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι, σπουδαῖοι, ὁμόψυχοι. Küst.* 8. *μονῆρες*] E Zenobii Paroem. V, 11. sive Schol. Aristoph. Vesp. 922. Cf. v. *Μία λόχμη*. Continuo removi cum V. observationem ex v. *Ἀκάζεσθαι* ductam, quam post v. *Ἐῤῥικνωμένον* ponit A. *Ἐριθεύεσθαι. δμοίων ἐστι τῷ δεκάζεσθαι. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.* 9. Eiecimus explicationem *διὰ λόγων φιλονεικῶν* cum A. B. V. E. quamquam habet Zonaras. Mox *Ἐριαχηλῶ*. (*ἐριαχηλῶ* *V.) *ἀντὶ τοῦ ἐρίζων χλευάζω* addunt A. *V. *Ἐριαχηλῶν — χλευάζων* B. V. 11. *Ἐριθεία*] Ep. ad Rom. 2, 8 14. *Ἠρὶν μὲν ἐπὶ χλ.*] Archiae Ep. XXIX, 1. Anthol. Pal. VII, 213. 16. *Ἐριθηλής*] *ἐριθήλλης* B. E. 17. *ἔρια*] *ἡ μισθοῦ ἔρια* Photius. In fine addit E. *καὶ ἐριουργοῦσα τὸ αὐτό* E. 18. *Ἐῤῥικνωμένον*] *σῶμα* addit E. qui mox om. *γενόμενον*. Tum *ἐῤῥυπιδωμένον* E. *Ἐῤῥικνωμένον* expositione non addita Photius. „Theodoretus Philoth. Hist. c. 18. T. III. p. 1230. ed. Sch. *ἐῤῥικωμένον μὲν ἔχων τὸ πρόσωπον.*" *Gaisf.* Dubites tamen haeccine an glossa *Κατεῤῥικνωμένον*, quae totidem vocibus continetur, pro sincera sit habenda. Cf. annot. in v. *Ἐρείκη*. Huic tamen favet Hesychius. 20. *Ἐρικώδης*] Gl. suspecta: cuius fontem iuvat ad *Ῥικνώδης* revocare. Nisi forte placet *Ἐρικνώδης* cum Zon. p. 859. 21. *καὶ ὁ καρπὸς* et seqq. usque ad finem gl. om. V. Quae cum aperte consentiant cum v. *Ἀντερίνασιος*, ac longe melius in locum superiorem quadrent, ea saltem uncis notavi. *καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς*] *καρπὸς αὐτὸς* E.

Qui interrogavit. *Ἐῤῥήσετε*. In malam rem ibitis. per imprecationem. *Quin ad corvos abibitis*? Et *Ἐρήσομαι*, interrogabo. *Ἐρήτυθεν*. Retenti sunt. *Ἐρητύω*. Coerceo. *Ἔρια*. Vellera. *Ἐριβῶλαξ*. Terra fertilis. *Ἐριβρεμέτας*. Qui ingentem fragorem edit. sic Aristophanes in *Ranis* Aeschylum vocat, qui strepitu verborum et sonis turgidis uti solet; qualia sunt illa in principio *Promethei*: *In extremum quidem venimus terrae solum, Scythicum in limitem et aviam in solitudinem. tibi vero, Vulcane, oportet curae esse mandata, quae tibi pater commisit, scelestum istum ad rupes praecelsas ut constringas vinculorum adamantinorum firmissimis pedicis.* et iterum: *Nunc adamantini clavi duram maxillam omnibus viribus per pectus adige.* *Ἐριβρύχων*. Valde sonantium. In Epigrammate: *Postquam sonoros clangores edere desiit.* de tuba haec dicuntur. *Ἐρίγδουπος*. Magnum edens strepitum. *Ἐρίζει*. Contendit. dativo iungitur. item *ἀντερίζει*. *Ἐρίηρες*. Valde apti. *Ἐρίθακος*. Avis quaedam solitaria. *Ἐριθευόμενος*. *Verbisque contendens, quaecunque sentio.* *Ἐριθεία*. Contentio quae fit verbis. item opera mercenaria. *Ἐριθηλέος*. Valde florentis. *Ante quidem in virentibus frondosae piceae ramis.* *Ἐριθηλής*. Valde florens. *Ἔριθος*. Lanifica. *Ἐῤῥικνωμένον*. Contortum, incurvum, corrugatum. *Ἐρικώδης*. Locus disruptus. *Ἐρινεός*. Ficus silvestris. [item

ἀγρίας συκῆς· ὃν ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταναστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι.]

Ἐριννύς. καταχθόνιος δαίμων, κακοποιός.

Ἀμφὶ δ' Ἐριννὺς
φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα.

Ἐριννύων ἀποῤῥώς. ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων καὶ δυσειδῶν.

Ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσεν ξίφος; περὶ Αἴαντός φησι.

Ἐριοπώλιον.

Ἐριοπωλικῶς πεποίηκας. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτά, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. Ἀριστοφάνης·

Ὑγρὸν ποιήσας τοὖπος, ὥσπερ τἄρια.
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὖπος ἐπτερωμένον.

Ἐριούνιος. μεγαλωφελής. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.

Ἐριώλη. πνοὴ σφοδρά, ἢ ἀνέμου συστροφή, ἢ πυρός, καὶ ἡ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφή, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ οὕτως. Ἐριῶπις δὲ ἐριώπιδος.

Ἐρίῳ στέψαντες. ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείας ί.

Ἐριπίοις.

Ἐν δ' ἐριπίοις
νεκρῶν ἐῤῥιφθείς.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἐῤῥιμμένος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπερεισάμενος. καὶ ἐρειπίωσις, ἡ πτῶσις.

Ἐρίπναι. οἱ σηραγγώδεις καὶ παρατεταμένοι

---

1. ὃν ἀπαρτῶσι] Cum hoc loco confer omnino Zenobium in Adagio Ἀνερίνεος εἶ, et Nostrum supra v. Ἀνερίναστος, ubi haec ipsa αὐτολεξεὶ leguntur. *Küst.* Adde Phot. v. Ἐρινάζειν. ἀπαρτῶσι] ἐξαρτῶσι B. E. Praestat ἀναρτῶσι. ταῖς ἡμέροις] τοῖς ἡμέροις A. Edd. ante Küst. ταῖς ἡμέραις reposui cum gl. superiore et B. E. ταῖς ἡμέραις Zon. 2. μεταστάντες] μεταναστάντες A. E. Edd. ante Küst. qui secutus est glossam priorem. 3. τελεσφορηθῆναι] τελεφορισθῆναι A. 5. Ἐριννύς] Ἐρινύς V. ap. Gaisf. καὶ κακοποιός] καὶ om. A. B. E. *V. Med. 6. Ἀμφὶ δ' Ἐρ.] Thalli in Anthol. Pal. VII, 188, 5. 7. Vid. v. Μόρσιμον. Toup. Adde v. Φοίνιος. 8. Ἐριννύων ἀποῤῥώς] Sic Timo Misanthropus appellatur apud Aristoph. Lysist. 813. ad quem locum Suidas procul dubio respexit. Vide etiam supra v. Ἀποῤῥῶγας. *Küst.* ἐπὶ τῶν ἄγαν τιμωρούντων Arsenii p. 68. explicatio. Dein ἀποῤῥάς B. E. 10. Ἆρ' οὐκ Ἐριννύς] Sophocl. Ai. 1034. 11. περὶ Αἴ. φ.] Σοφοκλῆς E. Addit A. καὶ ζήτει περὶ τῶν Ἐριννύων ἐν τῷ Εὐμενεῖ. 13. Ἐριοπωλικῶς πεπ.] Aristoph. Ran. 1432. (1406.) Ἐριοπωλικῶς Ὑγρὸν ποιήσας τοὖπος ὥσπερ τἄρια. Σὺ δ' εἰσέθηκας τοὖπος ἐπτερωμένον. Scholiasta: Ἐριοπωλικῶς. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτά, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. *Küst.* 15. Ἀριστοφάνης addiderunt A. V.

1. Ἐριούνιος] *Παντοκράτωρ Ἐριούνιε* Inscript. I. p. 1070. ad Mercurium, *οὔρεσι Γαλλαίοισιν*, quod in Creta *ἱδρυμένον*. Vid. supra in *Τριπεύς. Reines.* II. *v.* 72. et alibi. Cf. Cornut. 16. 3. Ἐριώλη. πνοὴ σφοδρά, ἢ ἀνέμου συστρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 508. Ceterum Paris. A. [et V.] post *ἀνέμου συστροφή* addit, ἢ πυρός. καὶ ἡ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφή, πρὶν ἐκπυρ., quae non solum in prioribus editt. omnibus, sed etiam in 2 MSS. Pariss. desunt. Eadem autem Scholiasta Aristophanis loco laudato quoque agnoscit. *Küst.* Agnoscit etiam Zon. p. 866. Itaque ἢ πυρός, καὶ ἡ τῆς ἀ. σ. inseruit Gaisfordus. 4. Praestat *ἐμπυρωθῆναι* cum Schol. 6. Ἐριῶπις nihil facit ad hanc glossam. 7. *παραθέντες* Zon. p. 867. 8. *Πλάτων Πολιτείᾳ ί.*] Immo *Πολιτείᾳ γ'*. Respexit enim Suidas ad locum illum Platonis, qui extat lib. III. de Republ. p. 437. [398. A.] ubi de Homero sic verba fiunt: *Ἀποπέμποιμέν τε ἂν εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες, καὶ ἐρίῳ στέψαντες.* Sensum loci huius Platonici egregie illustrat Graevius Lectt. Hesiod. c. 23. ad quem lectorem remitto. *Küst. Πολιτείᾳ*] πολιτείας A. B. *V. E. Med. Photius. 10. Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρ.] Sophocl. Ai. 308. Ἐν δ' ἐριπίοις Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου. Sic etiam apud Suidam locus hic scribendus et distinguendus est. *Küst.* Ox. ἐριπίοις [cum *V. optimis Laurentianis et lemmate Scholii], ut ordo postulat. *Porsonus* Adv. p. 187. Non favet Zon. p. 869. Hanc glossam suspicabar, cum olim alteri cuipiam per epimerismi legem adhaesisset, casu quodam disiectam et perperam esse repositam. Nihil tamen impedit quominus Suidam putemus usum fuisse scriptura *ἐριπίοις*, quam sequitur Schol. Soph constanter. Itaque Porsoni iudicium comprobavi, bis *ἐριπίοις* restituendo. Accedit Hesychius. 11. *ἐῤῥιφθεὶς*] *ἐρεθεὶς γρ.* V. ap. Gaisf. Contra, ubi *ἐρεισθεὶς* extat, *ἐρεθεὶς* *V. 12. ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς*] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Sophoclis. *Küst.* 15. ἐπερεισάμενος] ἐρεισάμενος E. 16. ἐρείπιον] ἐρείπια B. V. E. [ἐρειπία *V.] ἐρειπίωσις A. Phavorin. Vid. Hasius in Leon. Diac. p. 209 — 433. Post hanc gl. addit A. Ἐρείπω· ἐξ οὗ καὶ ἐρείπιος γῆ, κατηριπωμένη δέ. *Gaisf.* Non dubitavi fidem optimi codicis sequi, quam confirmat Zon. p. 864. Iam apparet hanc clausulam ab reliqua glossa separandam esse. 17. Ἐρίπναι] Vox haec varie a grammaticis exponitur. Scholiasta Apoll. Rhod. I, 581. Ἐρίπνας. ἀποῤῥῶγας κολώνας, σπήλαια κρημνώδη. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς οἰκίας ἀπὸ τοῦ ἐρηρεῖσθαι. ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκροτηρίου, παρὰ τὸ ἄγαν πνέεσθαι. Idem in lib. II, 436. Ἐρίπναι. κατὰ μέν τινας τὰ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν· κατὰ δὲ τοὺς γλωσσογράφους πάντα τὰ ὄρη ἐρίπναι καλοῦνται. Et in v. 1251. eiusdem libri: Ἐρίπναι. τῶν Κανκασίων ὀρῶν αἱ ἀποῤῥῶγες καὶ ἐξοχαί. τινὲς δὲ ἐρίπνας τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί. Scholiasta Nicandri Theriac. 22. Ἐρίπνην. τὴν ἀκρώρειαν λέγει. παρὰ τὸ ἐριπνέεσθαι [περιπνέεσθαι], οἷον πολλὰ πνέεσθαι. ἢ τὴν κοιλότητα· παρὰ τὸ ἐριπέναι [lege ἐρείπεσθαι ex indicio libri Gott.], ἤγουν

---

caprifici fructus sive grossus: quem ficubus mansuetis appendunt, ut culices ficarii inde in grossos migrent eorumque maturitatem adiuvent.] *Ἐριννύς.* Furia, infernus et maleficus daemon. *Iuxta vero Erinnys sanguinaria fatalem ex ore vocem emisit.* *Ἐριννύων ἀποῤῥῶς.* Furiarum propago. dicitur de hominibus turpibus et deformibus. Sophocles de Aiace: *Nonne Furia hunc fabricavit ensem?* *Ἐριοπώλιον.* *Ἐριοπωλικῶς.* More eorum qui lanas vendunt, easque humectant ut pondus augeatur. Aristophanes: *Carmen humectans, ut lanam. tu vero carmen alatum imposuisti.* *Ἐριούνιος.* Valde utilis. epithetum Mercurii. *Ἐριώλη.* Vehemens flatus, turbo venti vel ignis, et humoris conglobatio. priusquam aer inflammetur. item ingens ventus. At *Ἐριῶπις.* *Ἐρίῳ στέψαντες.* Qui lana coronarunt. Plato *Reip. III.* *Ἐριπίοις.* Ruinis, cadaveribus. *Inter cadavera mortuorum iacens.* omnia quae in terram cadunt *ἐρείπια* vocantur. hinc etiam ducta vox *ῥιπαί.* alii vero scribunt *ἐρισθείς*, i. e. incumbens. et *ἐρειπίωσις*, ruina. *Ἐρίπναι.* Loca cavernosa et ob-

τόποι, δι' ὧν αἱ μεγάλαι πνοαὶ ἐκδύνουσιν. ἐρίπνη οὖν ὑψηλή, μεγάλη.

Ἐριποῦσα. πεσοῦσα. ἐριπῶ γὰρ περισπωμένως.

Ἐῤῥιπτασμένον. γεγυμνασμένον, ηὐρημένον, 5
856 ὥς τε μεριμνῶντά με ῥιπτάζεσθαι καὶ στρέφεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν νοεῖν, ἀνερῥιμμένων ὅπως ἂν εὖ ἔλθῃ. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ κύβου ἀναβάλλομεν, ἄχρις ἂν εὑρεθῇ τὸ προκείμενον βληθῆναι. Ἀριστοφάνης· 10

Ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.

Ἔρις. ἡ διὰ λόγων ἐπίψογος φιλονεικία παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ. ἐκ τοῦ εἴρω, τὸ λέγω. 15

Ἔρις ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον. ἐπὶ τῶν ἐκ φιλίας ἀδολεσχούντων.

Ἐρισεῖς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Ἐρισεύς.

Ἐρισμάραγδος. ἡ βαρεῖα.

Ἐρίτιμος. ὁ μεγάλως ἔντιμος. καὶ ἐριτιμότατος.

Ἔριφος. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αἴολος, Πελταστής, Μελίβοια· ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τῷ ιδ' τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

Ἐριχθόνιος.

Ἑρκεῖος Ζεύς. ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. μετὴν δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἑρκεῖος. Ἑρκίον δὲ τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς, ἢ ἡ τοῦ δώματος στέγη. ἑρκίον γὰρ τὸ δῶμα. Σοφοκλῆς·

Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης
μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.

Καὶ Ἕρκιος, ὁ συνοχεύς, ὁ φύλαξ.

Ἑρκίτης. ὁ φύλαξ.

πεσεῖν καὶ κοιλωθῆναι. ἢ ἐρίπνης τὸ ῥῆγμα τοῦ ὄρους· παρὰ τὸ δοκεῖν ἐρείπεσθαι. Photius in lexico inedito: Ἐρίπναι. αἱ ἀπερῥωγυῖαι πέτραι. Confer etiam Etymologum. *Küst.* Item Grammaticum in Cram. Anecd. II. p. 437. σηραγγώδεις] Etymologus habet συριγγώδεις, i. e. *fistulae instar cava et oblonga*: quod non displicet. *Küst.* Huc alludit συραγγώδεις καὶ περιτεταμένοι A. Post τόποι Zon. p. 865. addit καὶ ἀπερῥωγυῖαι πέτραι: idemque δι' ὧν μ. πνοαὶ εἰσδύνουσιν. ἐριπναί, ἐρίπναι, ἀντὶ τοῦ μεγάλαι καὶ ὑψηλαί.

1. ἐρίπνη] Anthol. p. 344. *Toup.* MS. Nihil iuvat Archiae locus Ep. 18. aut Antip. Sidon. Ep. 51. 3. Ἐριποῦσα] Il. ε. 357. 5. Ἐῤῥιπτασμένον. γεγυμνασμένον, ἢ εὑρ.] Haec et quae sequuntur ad verbum etiam leguntur apud Schol. Aristoph. Lysistr. 27. *Küst.* ἢ εὑρημένον] ηὐρημένον A. V. E. Med. εὑρημένον Zon. p. 874. καὶ εὑρημένον Schol. MS. Bar. ἠῤῥημένον MS Voss. ἐῤῥιμμένον coniectura Gaisfordi. Satius fuerit ἀνηυρημένον reponi. 6. μέν] με B. E. *V. μεριμνῶσάν με Schol. Illud interim restituendum duxi. 8. νοεῖν] Codex modo laudati Scholiastae, qui servatur in celeberrima Bibliotheca Oxoniensi, habet ποιεῖν. At codex Vossianus qui nunc est Lugduni, itidem habet νοεῖν. *Küst.* ἀνερῥιμμένων] ἀνερῥιμμένως B. V. E. 9. ἔλθῃ] ἔλθοι E pr. et, ubi εὖ desideratur, Schol. τοῦ κύβου] τῶν κύβων Schol. qui mox μέχρις ἂν ἔλθῃ. 12. ἀνεξητημένον *V. 13. πολλαῖς τ'] πολλαῖσί τ' A. V. 15. τῷ Ἀποστόλῳ] τοῦ Ἀποστόλου A. B. V. Gaisfordus ambigebat utrum in Ep. ad Rom. XIII, 13. an ad Philipp. I, 15. Dein ἔρω Zon. p. 865. 16. Senarium facile restituas inserto δ' post Ἔρις. Auctor pro suo consilio videtur Sophocleum Ai. 522. inflexisse, χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί. Ceterum lexicis inferendum προσμνᾶσθαι. 17. ἐκ φιλίας] Sic habent libri tam manu exarati quam excusi: sed male. Scribendum enim esse ἐκ φιλονεικίας sensus manifeste suadet. Error ortus est ex compendio scripturae: ex quo fonte non pauca menda in quodvis veterum scriptorum genus dimanasse constat. *Küst.* Fugit illum vera scriptura, quam Apostolius sive Arsenius p. 240. servavit, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ.

2. Ἐρισμάραγδος] Ἐρισμάραγος. βαρύηχος Zonaras, ubi Tittmannus affert Hesiod. Theog. 815. Lucian. Tim. 99. Orph. H. Iov. 1. quae quidem loca dudum collegerat Schottus in App. ad Steph. Thesaurum. *Gaisf.* 3. ἐριτιμότατος] ἐριτιμώτατος A. Med. Zon. p. 859. 5. Ἔριφος] *Eudocia* p. 167. quae novissima ὡς — Δειπνοσοφιστῶν ignorat. Vide Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 420. 6. Αἰόλος Edd. Πελταστής] Athen. IV. p. 137. Sed puto Ephippi nomen substitui oportere. *Reines.* 7. ἐν τῷ ιδ' τῶν Δειπνοσοφιστ.] Eo libro Athenaeus meminit quidem Aeoli et Peltastae: sed Meliboeam idem laudat lib. III. et lib. VII. *Küst.* Deinde cum V. (suffecit glossam Ἐριχθόνιος *V.) delevi Ἐῤῥίφθω κύβος, quae habet A. in marg. addito παροιμία. Vide supra v. Ἐκκυβεύειν, quosque protulimus in v. Ἀνέῤῥιπτον. 9. Ἑρκεῖος Ζεύς. ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Similiter Photius. Vid. Schol. Platon. p. 98. Etym. M. p. 375, 23. Taylor. in Demosth. c. Eubulid. prope fin. *Gaisf.* Alii Ἕρκειος. βωμοί] Pausan. Messen. 17. et Eliac. 14. *Reines.* βωμὸς — ἵδρυται Harpocratio: cui redditum αὐλῇ ex Suida pro βουλῇ. 11. Ἑρκεῖον δὲ τὸ περίφραγμα τῆς αὐλ.] Ex Schol. Sophocl. Ai. 108. Sed ibi non exponitur vox ἑρκεῖον, sed ἕρκιος στέγη: unde Suidas proinde emendandus est. *Küst.* Ἑρκίον A. B. Sed continua ἑρκίον γὰρ τὸ δῶμα persuadent ipsum Ἕρκιος στέγη olim apud Suidam extitisse. 13. Σοφοκλῆς] Ai. 108. *Küst.* 17. Ἑρκίτης] V. Tittm. in Zon. p. 860.

---

longa, quae ingentibus ventorum flatibus exitum praebent. hinc ἐρίπνη, excelsa, magna. Ἐριποῦσα. Lapsa. ἐριπῶ enim circumflectitur, Ἐῤῥιπτασμένον. Iactatum, exercitatum, ita ut inter meditandum nos iactemus et in omnes partes versemus, qui mos est anquirentium. sed praestat translationem a tesseris repetere, quae iaciuntur, donec iactus optatus cadat. alea enim ludentes tesseras tam diu iacimus, donec iactum propositum invenerimus. Aristophanes: *Sed res haec a me accurate inquisita est, multisque vigiliis iactata.* Ἔρις. Sic apud Apostolum dicitur contentio verborum digna vituperio. ab εἴρω, dico. Ἔρις ἔριν τίκτ. *Lis litem pariens ad conserendos sermones invitat.* de iis dicitur qui altercandi studio provecti multa effutiunt. Ἐρισεῖς. Nomen gentis. et Ἐρισεύς. Ἐρισμάραγδος. Valde strepens. Ἐρίτιμος. Valde honoratus. et ἐριτιμότατος. Ἔριφος. Eriphus, comicus, e cuius fabulis sunt *Aeolus*, *Peltasta*, *Meliboea*: ut ait Athenaeus lib. XIV. *Dipnosophistarum.* Ἑρκεῖος Ζεύς. Iuppiter Herceus: cui aras dicatae sunt intra septum aulae; quod Graeci ἕρκος vocabant. civitatis autem participes erant, quibus erat Iuppiter Herceus. Et Ἑρκίον, septum aulae, vel tectum domus. ἑρκίον enim domum significat. Sophocles: *Priusquam alligatus ad columnam tecti penetralis flagris primum terga cruentatus moriatur.* Et Ἕρκιος, qui continet, custos. Ἑρκίτης. Custos.

Ἕρκος. περίφραγμα, περιτείχισμα. Ἀλλιανός· Βίου παντὸς τὸ τέλος ἀναμένειν, μηδὲ προπηδᾶν, μηδὲ τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταγράφειν. ἄδηλα γὰρ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ.

Ἑρκούλιος. οὗτος καὶ δίχα παντὸς προκαλύμματος ἀγριός τε ἦν καὶ τυραννικός, τὸ τῆς οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τοῦ προσώπου παραδηλῶν. τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδιδοὺς καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἀτοπόν τε καὶ σκληρὸν βούλευμα ἑκούσιος ὑπουργὸς καθίστατο.

Ἑρκύνιοι δρυμοί. ὅθεν ὁ Ἴστρος ναυσίπορος ἐκ πηγῶν αἴρεται. ζήτει ἐν τῷ Χρῆμα.

Ἕρμα. λίθος μέγιστος. Παρεκόμιζε ναῦς φορτηγούς, ἃς ἕρματος γεμούσας ἐπενόει βυθίσας κατὰ
857 ‖ τὸν τοῦ λιμένος ἔκπλουν ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους καθόλου τῆς θαλάττης.

Ἕρμα. Ἀδριανός· Ἕρμα τε εἰς τὴν πρίμναν ἐνθέντες, τοῦ ἐξᾶραι ἐς ὕψος τὴν πρῴραν, πιεζομένης κατὰ πρύμναν τῆς νηός. Ἕρμα καὶ ἡ ἀσφάλεια. Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὸ ἕρμα τοῦ ὀχυρώματος.

Ἕρμα. Τοῦ δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος καὶ συντριβέντος. κωλύματι, ἐρείσματι. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

ἀντὶ τοῦ λίθους. ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι λίθους φέρουσι στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις. Καὶ Ἕρματα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις. τουτέστι λίθους μεγάλους.

Ἑρμαγόρας, Ἀμφιπολίτης, φιλόσοφος, μαθητὴς Περσαίου. διάλογοι αὐτοῦ Μισοκύων, ἃ περὶ ἀτυχημάτων. Ἔκχυτον· ἔστι δὲ ῥοσκοπία. Περὶ σοφιστείας πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Ἑρμαγόρας, Τήμνου τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορικὰς ἐν βιβλίοις ς'. Περὶ ἐξεργασίας. Περὶ πρέποντος. Περὶ φράσεως. Περὶ σχημάτων. ἐπαίδευσε δὲ οὗ-

---

2. προπηδᾶν] προσπηδᾶν E. B. 6. Ἑρκούλιος. οὗτος καὶ δίχα παντὸς προκ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Ioannis Antiocheni in Excerptis ab Valesio editis p. 837. *Küst.* Casaubon. in Vopisc. Aurel. p. 533. *Hemst.* Monuit Casaubonus in Vopisci Aurel. 44. haec fideliter ex Eutrop. IX, 27. esse versa. 7. τυραννικός] τραχύς B. E. Dein οἰκίας Med. 9. παραδηλῶν] δηλῶν B. E. 11. ἑκούσιος] ἐκουσίως V. 13. Ἑρκύνιοι δρυμοί] Cf. Eust. in Dionys. 285. 15. Παρεκόμιζε] Tanquam ex Dione Cassio citat Hemsterhus. in Lucian. p. 94. si quidem eum rite intelligo. *Gaisf.* Apud Dionem quidem frustra quaesieris. 19. Ἀδριανός] De Expedit. Alex. lib. II. p. 132. *Küst.* Ex Arriani II, 19. repone Ἕρματά τε ἐς τὴν πρύμναν ἀνέθεσαν. Non mutat Zon. p. 870. εἰς τὴν] κατὰ τὴν V. Immo κατὰ τὴν πρύμναν *V.

1. Ἀσύλους εἶναι] Plenius in v. Αὐτοματίζουσιν. *Hemst.* Locus Theophylacti parum fideliter allatus. 4. κωλύματι] Cf. Blomf. Gloss. Agam. 977. et Wytt. in Plut. T. VII. p. 100. Adeantur etiam Schol. Il. α'. 486. et Soph. Antig. 848. Ἀριστοφάνης] Av. 1429. Vide etiam Nostrum supra v. Ἀνθ' ἕρματος. *Küst.* 6. καταπεπωκώς] καταπεπτωκὼς V. 8. λίθους] Immo λίθου. 10. περιφέρεσθαι] παραφέρεσθαι A. Schol. cum gl. superiore. 15. α' περί] ἢ περὶ Eudocia p. 193. probabiliter; deest α'. B. E. 16. ῥοσκοπία] Orpheus scripsit ὠοθυτικὰ ἢ ὠοσκοπικά, vid. infra v. Ὀρφεύς. De ovorum auguriis vid. Plin. X, 55. et ibi notata et vet. Schol. Persii V, 85. *Reines.* Vide Lobeck. Aglaoph. p. 410. 17. πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς] περὶ τῶν Ἀκαδημαικῶν B. E. 18. Τήμνου] Leg. ἐκ Τήμνου. Strabo XIII. p. 621. Ταῖς δὲ νῦν Αἰολικαῖς πόλεσιν ἔτι καὶ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον καὶ τὴν Τῆμνον, ὅθεν ἦν Ἑρμαγόρας, ὁ τὰς ῥητορικὰς τέχνας συγγράψας. *Reines.* Cave mutes: vide vel annotata in vv. Δῆγε et Πίνδαρος. Ceterum de Hermagora rhetore disputationem Hersfeld. 1839. edidit Pideritus, qua nobis non licuit uti. Interim vide annot. in Cic. Brut. 76. ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορ.] Locum hunc ex MSS. Pariss. supplevi: qui in prioribus editt. sic legitur: ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων. Ῥητορικὰ ἐν βιβλ. *Küst.* μελέτας ῥητορικάς Eudocia p. 164. 21. σχημάτων] ῥητορικῶν καὶ ἄλλα πολλὰ addit Eudocia, quae post πρέποντος inseruit περὶ κώλων καὶ περιόδων. In doctrina περὶ Στάσεων eum appellare solet Sopater.

Ἕρκος. Septum, locus muro septus. Aelianus: *Totius vitae finem expectare, neque nimis properare, neque se in beatorum numero ponere. res enim humanas incertas esse, dum anima nostrum cuique intra dentium septum teneatur.* Ἑρκούλιος. Herculius propalam saevus erat et crudelis, asperitatemque suam ipso vultus horrore significabat. itaque naturae suae indulgens, Diocletiano in omnibus consiliis inhumanis et severioribus prompte obsequebatur. Ἑρκύνιοι δρυμοί. Hercynii saltus, unde Ister a fontibus navigabilis emergit. vide in Χρῆμα. Ἕρμα. Saxum ingens. *Adduxit naves onerarias, quas ingentibus saxis repletas in ipso portus ostio demergere statuit, ut hostes ea ratione mari prorsus intercluderet.* Ἕρμα. Saburra. Arrianus: *Puppim saburra onerarunt, ut prora elevaretur, dum puppis deprimeretur.* Item Ἕρμα securitas. *Loca illa esse tuta propter munimentorum firmitatem.* Ἕρμα. Obex, fulcrum. *Cum dolium in saxum incidisset et contritum fuisset.* Et Aristophanes: *Saburrae loco multas deglutiens lites.* ubi expectabatur, *lapidis loco.* grues enim volantes lapides in ore ferunt, qui ipsis pondus addant, ne venti huc illuc eos ferant. Et Ἕρματα, ingentia saxa. *Hercules autem ingentia saxa in ostium Oceani coniecit, ut belluis aditus obstrueretur.* Ἑρμαγόρας. Hermagoras, Amphipolitanus, philosophus, Persaei discipulus. dialogi ipsius sunt Misocyon. De Infelicitate. Ecchytum, sive de ovorum inspectione. De arte Sophistica adversus Academicos. Ἑρμαγόρας. Hermagoras, ex Temno urbe Aeoliae oriundus, cognominatus Cario, rhetor. scripsit de Arte Rhetorica libros VI. De Expolitione. De Decoro. De Elocutione. De Figuris. hic una cum Caecilio Romae docuit,

τος μετὰ Καικιλίου ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ τελευτᾷ πόρρω τῆς ἡλικίας.

Ἑρμάδιον. τὸ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμάν. ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἑρματίζω.

Ἑρμαφρόδιτος. ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν φασιν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί· Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσιν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι. ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ, ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἑρμαῖον. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν. ἢ ἀπὸ τῶν σωρῶν τῶν λίθων, αἷς τῷ Ἑρμῇ ἀνέκειντο. Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπήσας τὸ ἑρμαῖον, οὐδὲ οἰηθεὶς ἄρα μηδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἑκὼν παρ' ἑκόντος ὁτιοῦν ἐωνήσατο.

Ἑρμαῖον. εὕρημα. ἐπειδὴ λίθων σωροὺς ἀφιέρουν τῷ Ἑρμῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς ταῖς ἀδήλοις. Δαμάσκιος· Καὶ ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ περιτυχών. — Ἑρμαῖόν ἐστι τῶν κακοήθων ἅπας ἐπιεικής, καὶ ἡ πρόσοδος τοῖς πονηροῖς ἐκ τῆς ἑτέρας μερίδος παραγίνεται. 858

Ἑρμαῖος. ὁ τετράγωνος λίθος.

Ἑρμείας. ὁ θεὸς τῶν Ἑλλήνων.

Ἑρμείας, φιλόσοφος, Ἀμμωνίου καὶ Ἡλιοδώρου, τῶν διδασκάλων Δαμασκίου, πατήρ· ἦν δὲ

---

1. *Καικιλίου*] *Κεκιλίου* A. V. Med. *κεκυλίου* B. *κικυλίου* E. Attulit Gaisf. Toupium in Longin. init. Sufficit ipsa glossa *Καικίλιος*. 3. *Ἑρμάδιον*] Immo *Ἑρμίδιον*, quod est diminutivum ab *Ἑρμῆς*. Ea voce usus est Aristophanes in Pac. 923. *Küst.* Lego *Ἑρμαΐδιον*, quod idem ac *Ἑρμηΐδιον*, Arist. Pac. 923. ubi ita legend. Vid. Dawes. Misc. p. 214. *Toup.* MS. Huius doctrinam si sequimur, stabit utique *Ἑρμάδιον*. Sed veriora Küsterus. 4. *Ἑρμαῖος. ὕφαλος*] Apud Harpocrationem, unde haec Suidas descripsit, rectius legitur *ἑρμάς*: quam lectionem confirmat etiam Photius in lexico inedito. *Küst.* Harpocrationis tres saltem MSS. (quae verba sunt Gaisfordi) praebent a Bekkero probatum *Ἑρμάν*, quibuscum concordant Photius et V. *Ἑρμᾶ* A. *Ἑρμᾶν* Harp. liber Vratisl. Neque vero *ἑρμάν* aut *ἑρμάς* opinor extitisse tali significatu, sed *ἕρμα*, satis illud usu contestatum. Attigit Bergk. in Anacr. fr. 36. Fluctuat Zon. p. 860. 6. *Ἑρματίζω*] Euripid. ap. Stob. p. 640. (=420,42. Inus fr. 7.) *Toup.* MS. 7. *Ἑρμαφρόδιτος*] Lucian. in Encom. Muscae: In muscis, inquit, etiam hoc admiratione dignum est, *ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀῤῥένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα* etc. *Reines.* Gl. habet Photius. Satis est excitasse doctum Heinrichii libellum editum Hamb. 1805. 10. *Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Καλλίστρατος*] Sic Schol. Aristoph. *Καλλικράτης* Harpocr. Vatic. (is m. pr. *Καλλιστάτης*) apud Bastium et Photius: quod arbitratu suo Prellerus comprobavit in Polem. p. 174. alterum *Καλλίστρατος* aspernatus. *Καλλιστράτης* A. V. E. Edd. ante Küst. cum MS. Angelico Harp., item ut in v. *Κεραμεικός*. *Reines.* 11. *Ἀθηναίων*] Leg. *Ἀθηνῶν*. Conf. infra v. *Κεραμεικός*. *Reines.* Accedit Harpocratio bis et Schol. Aristoph. Av. 395. *γράφει ἐπὶ*] *γράφει ταυτί· ἀπὸ* B. V. E. Med. Phot. Harpocr. *γραφει* (sine acc.) *τί ἀπὸ* A. 12. *βασιλέως στοᾶς*] Sic etiam Harpocratio. Sed malim *βασιλείου στοᾶς*: i. e. *porticus regiae*. Vide Nostrum supra v. *Βασίλειος*. *Küst.* Frustra. *οἱ Ἑ. καλούμενοι*] *αἱ Ἑ. καλούμεναι* E. 13. *Ἱππάρχειοι*] Vide omnino Hesychium v. *Ἱππάρχειος*: qui locum hunc egregie illustrat. *Küst.* Cf. Böckh. in Corp. Inscr. T. I. n. 12. 15. *Ἑρμαῖον* usque ad *κατεσθίουσιν* habet Photius, necnon Schol. Platon. p. 12. (377.) Etym. M. p. 376. Schol. Lucian. Somnii c. 9. cf. Contempl. 12. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 121. *Gaisf.* Accedant intpp. Aristaeneti p. 498.

2. *ἢ ἀπὸ τῶν σωρῶν*] V. Strab. XVII. p. 818. Hesych. v. *Ἑρμαῖος λόφος* et Cornut. 16. p. 168. Infra *Ἑρμεῖ* Med. bis. 3. *Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπ.*] Sunt verba Damascii, ut patet ex Photio: apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1044. fragmentum hoc legitur, ut Pearsonus recte observaverat. Confer etiam notas nostras in vocem sequentem *Ἑρμείας*, *φιλ. Küst.* Ubi hoc dictum repetitur. *ἀγαπῶν* Photius. 5. *ἑκὼν — ἑκόντος*] *ἑκὸν — ἑκόντως* A. 8. *Καὶ ἐδόκει ἑρμαίῳ ἐντ.*] Fragmentum hoc auctius legitur supra v. *Ἀνεπτερούτο. Küst.* Adde v. *Νεμεσίων*. *ἐμοὶ*] *καί μοι* B. E. hoc est, *καὶ μόνῳ*. 10. *τῆς ἑτέρας*] Id per euphemismum positum (v. Valck. Diatr. p. 112.) significat manum scriptoris haud imperiti. 12. *Ἑρμαῖος, ὁ τετράγωνος λ.*] Vide paulo post v. *Ἑρμῆν*. *Küst.* 13. *θεὸς τῶν Ἑλλήνων*] *Ἑρμῆς* E. Vide annotat. in v. *Πάν*. 14. *Ἑρμείας*] Huius de comm. in Platonis Phaedrum quae significavit Reinesius, post editum librum repetere noluimus. 15. *ἦν δὲ ὁ Ἑρμ.*] Haec et seqq. usque ad finem articuli om. V. haud temere. Nam Photium considerantibus non potest dubium esse, quin utraque conflata glossa hic tenor narrationis fieri debeat: *Ἑρμείας, φιλόσοφος — πατήρ. οὗτος ἐπιεικὴς ἦν τὴν φύσιν καὶ ἁπλοῦς* et quae sequuntur, a Suida partim uberius exhibita. Sed dictum in medio positum *ἦν δὲ — ἦν φιλομαθής* credibile est ex alia Damascii an Photii parte decerpta fuisse.

Caesaris Augusti temporibus, et aetate provecta obiit. *Ἑρμάδιον.* Mercurii simulacrum. *Ἑρμάν.* Scopulus sub aqua latens. Antiphon, Anacreon, Aristophanes. *Ἑρματίζω.* *Ἑρμαφρόδιτος.* Hermaphroditum appellant vel eum qui sexus est ambigui, vel eum qui turpia et facit et patitur. *Ἑρμαῖ.* Menecles vel Callistratus in opere de Athenis scribit: *Inde a porticu enim, quae Poecile dicitur, et Regia sunt statuae illae, quae Hermae vocantur.* erant etiam Hermae quidam Hipparchei dicti: ab Hipparcho Pisistrati filio. *Ἑρμαῖον.* Lucrum insperatum: a primitiis illis, quae in viis positae a viatoribus comedi solebant. vel ab acervis lapidum, qui Mercurio dicati erant. *Non aliorum more quovis insperato lucro gaudens, nec existimans se nullam cuiquam iniuriam facere, si volens a volente quidvis emeret.* *Ἑρμαῖον.* Quod quis invenit. Mercurio enim acervi lapidum in viis incertis consecrati erant. Damascius: *Et lucrum quoddam insperatum nactus sibi videbatur, cum in me incidisset.* — *Omnis vir bonus malorum est praeda, et improbis melior pars hominum quaestui est.* *Ἑρμαῖος λίθος.* Lapis quadratus. *Ἑρμείας.* Mercurius, deus Graecorum. *Ἑρμείας.* Hermias, philosophus, Ammonii et Heliodori, magistrorum Damascii, pater: qui in-

ὁ Ἑρμείας φίλος ἐς τὰ μάλιστα Αἰγύπτῳ, ἀδελφῷ Θεοδότης, μητρὸς Ἰσιδώρου φιλοσόφου. ὁ δὲ Αἴγυπτος ἦν φιλομαθής.

Ἑρμείας. οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐπιεικὴς φύσει καὶ ἁπλοῦς τὸ ἦθος. φιλοσοφήσας δὲ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, φιλοπονίᾳ μὲν οὐδενὸς ἐλείπετο, οὐδὲ αὐτοῦ γε συνακροωμένου τοῦ πάλαι Πρόκλου γεγονότος ὕστερον· οὐδὲ ἔρωτος μαθημάτων, οἷα παρέχεται φιλοσοφία τῷ ὄντι ἀξιέραστα· ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφόδρα ἦν, ὥστε ὁμωμοκέναι λέγεται πρὸς τὸν Αἴγυπτον τελευτῶντα, ἀθάνατον εἶναι καὶ ἀνώλεθρον τὴν ψυχήν. ἐποίει δὲ τοῦτο τὸ θάρρος ἡ εὐζωία, ἀνανομένη τὴν τοῦ σώματος φύσιν, καὶ εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρέφουσα, καὶ συναισθανομένη τοῦ χωρισμοῦ, καὶ ἄντικρυς ἤδη τῆς ἀθανασίας. ἦν γὰρ τὰ μὲν περὶ λόγους ἐνδεέστερος ἢ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν· τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν εὖ ἠσκημένος, ὥστε μηδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιμωμήσασθαι, μηδ' αὖ μισῆσαι τὸν Φθόνον. τοσαύτη πρᾳότης ἐνῆν τῷ ἀνδρὶ καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη. τοιγαροῦν εἴ τι πρίαιτο τῶν πωλουμένων· συχνὸν δ' ἐπὶ βιβλίοις τοῦτο συνέβαινεν· ὁ μὲν πωλῶν ἰδιώτης ὢν ἂν οὕτω τύχῃ τίμημα μὲν ἀπῄτει τῆς ἀξίας ἔλαττον, ὁ δὲ Ἑρμείας ἐπηνωρθοῦτο τὴν πλάνην, καὶ πλείονος εἶναι φήσας ἄξιον τὸ βιβλίον τοσοῦτον ἂν ἐπέδωκεν, οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπήσας τὸ ἑρμαῖον, οὐδὲ οἰηθεὶς ἄρα μηδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἑκὼν παρὰ ἑκόντος ὁτιοῦν ἐωνήσατο. καὶ γὰρ ἐνέδραν τινὰ ἐνεῖναι τῷ πράγματι καὶ ἀπάτην, οὐ λέγουσαν τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ σιωπῶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ ἀδικίαν οὖσαν λανθάνειν τοὺς πολλούς, οὐ βίαιον, ἀλλὰ κλοπιμαίαν, οὐδὲ ἐπικίνδυνόν τινα λῃστοῦ δίκην κλέπτουσαν, ἀλλ' ὑπὸ μὲν τοῦ νόμου ἀφειμένην, τὸ δὲ δίκαιον ἀνατρέπουσαν. τοιοῦτος ἦν ὁ Ἑρμείας.

Ἑρμῆν. τοῦτον υἱὸν Διὸς λέγουσι καὶ Μαίας, οἷον τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως. ἐκ νοῦ γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται. διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιοῦσιν, ὡς ταχύν. οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. ἐπιμελὴς δὲ καὶ τοῦ πατρὸς ἐγένετο, καὶ τὰ ἐκείνου διοικῶν ἐπὶ πολὺ τὸν βίον διετέλεσεν.

---

1. *φίλος*] *φιλόσοφος* B. E. *ἀδελφῷ*] *ἀδελφοῖς* B. *ἀδελφῆς* E. Mox *τοῦ φιλοσόφου* E. 4. *Ἑρμείας. οὗτος*] Haec et quae sequuntur ex Damascio descripta esse discimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1044. (341.) eadem *αὐτολεξεὶ* paene leguntur, ut Pearsonus quoque observaverat. *Küst.* Eiusdem mentio in *Αὐτοκίνητον*, *Αἰδεσία*, quae Hermeae uxor. *Hemst.* Adde glossarum *Παμπρέπιος* tertiam. *ὁ φιλ. οὗτος*] *οὗτος ὁ φιλ.* E. Deinde *φιλοσοφήσας* parum concordat cum *ἐλείπετο*. 6. *ἐλείπετο τῶν ἑταίρων*] *τῶν ἑτ.* omisi cum B. V. E. Med. quorum nulla apud Photium vestigia; *ἑτέρων* A. Supra *οὐδὲν* V. ap. Gaisf. 8. *γεγονότος — ἀξιέραστα* inseruit Gaisf. ex A. In his duo minimum errores superant: nam et *τοῦ πάνυ Πρόκλου* refingendum apparet, et *οὐδὲ ἔρωτι μαθ.* 9. *ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφ.*] Apud Photium addita negatione rectius legitur, *ἀγχίνους δὲ οὔτε σφόδρα ἦν, οὔτε* etc. Eum confer: nam et plura habet, quam hoc loco Suidas. *Küst.* Photii liber optimus *οὔτι σφόδρα ἦν οὐδὲ λόγων κτλ.* Ceterum quae Suidas congessit, adeo fluxa sunt et dissentanea, ut membra quaedam intercidisse videantur. Accedit quod dictionem quandam ex hoc narrationis ordine decerptam collocavit sub v. *Αὐτοκίνητον*. 10. *ὀξὺς*] *ὀξύνους* B. E. *ὥστε ὁμωμοκέναι λέγεται πρὸς τὸν Αἴγ.*] Haec cum praecedentibus non cohaerent. Quare nonnulla hic excidisse puto: vel saltem dicendum est, Eclogam hanc absque iudicio a Suida consarcinatam esse. *Küst.* His Photius caret. 12. *ἐποίει — ἀκρίβειαν· τὰ δὲ* om. B. V. E. qui pergunt, *ἦν δὲ πρὸς ἀρετὴν κτλ.* Eaque nescit Photius. Infra *τὸ μὲν περὶ* A. 17. *τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν — δικαιοσύνη*] Haec repetuntur in v. *Μῶμος*: unde asciscendum *μηδ' αὖ τὸν Φ. μισῆσαι*, item *τοσαύτη δικ.* 19. *τοσαύτη πρᾳότης*] Seqq. exhibui prout leguntur in A. Vulgatae edd. sic se habent: *τοσαύτη πρᾳότης καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη ἐνῆν τῷ ἀνδρί, ὡς ὠνούμενός τι, καὶ μάλιστα βιβλίον* [*καὶ μάλιστα βιβλίον* om. B. V. E.], *ἐὰν ὁ πωλῶν ἴσως ἔλαττον ἐδίδου τοῦ* [*τοῦ* om. Küst.] *τιμήματος*, [*ἀλλ' οὐκ* V.] *οὐκ ἐλάμβανε τοῦτο οὕτως, ἀλλὰ τὸ ἄξιον ἐδίδου, κἂν πολλῷ πλέον ἦν οὗ ἐζήτησεν ὁ πωλῶν. Gaisf.* Egregie et exemplo luculento dignitatem suam liber ille comprobavit, in eo praesertim loco, quem etiam Photius reliquerit temeratum. Verum hic quoque menda supersunt eluenda: tollendum enim *μὲν* post *τίμημα*, deinde corrigendum *ἐπηνώρθου τε τὴν πλάνην* (Photius *ἐπηνώρθωσέ τε τὴν πλ.*), porro post *ἐπέδωκεν* quae neglecta sunt, integra servavit Photius. Ceterum totum illud auctarium ex optimo suo Paris. A. in annotatione dudum *Küsterus* descripserat, his subiunctis: „Cum his confer Photium loco laudato; apud quem eadem totidem paene verbis leguntur."
6. *οὗ κατὰ τοὺς — ἐωνήσατο*] Haec supra repetuntur in v. *Ἑρμαῖον*. 9. *ἐνεῖναι*] *εἶναι* Photius: ubi verum divinavit Bekk. 11. *ὥστε* minus recte omisit Photius. Qui cessat in *ἀνατρέπουσαν*. 16. *Ἑρμῆν. τοῦτον*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli *αὐτολεξεὶ* quoque leguntur apud Codinum de Origin. Constantinopolitanis p. 15. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.*

---

timus amicus fuit Aegypti, fratris Theodotae, quae erat mater Isidori philosophi. Aegyptus autem discendi admodum cupidus erat. *Ἑρμείας*. Hermias philosophus fuit natura bonus et moribus simplex: qui philosophatus est sub magno Syriano. et industria quidem nullo sodalium inferior erat, ne summo quidem Proclo, quem habuit condiscipulum, annis minorem; et ardebat disciplinis amore dignissimis, quas affert philosophia. idem parum solers erat et acutus: * ut Aegypto morienti iureiurando affirmasse dicatur, animam esse immortalem et interitus expertem. hanc autem fiduciam ipsi afferebat vitae integritas, quae corporis naturam aversabatur, et ad ipsam se convertebat, et simul persentiscebat separationem atque adeo ipsam immortalitatem. nam in dicendo multum ab eloquentiae perfectione aberat; sed in virtute egregie erat exercitatus, adeo ut ne Momus quidem ipsum reprehendere, neque Invidia odio prosequi potuerit. tanta mansuetudine tantaque iustitia vir ille praestabat. itaque si quid emeret, praecipue vero librum, si forte venditor parum peritus illum minori pretio quam pro dignitate venderet, Hermias huius errorem corrigebat, librumque pluris esse faciendum affirmans auctarium adiiciebat: non ille aliorum more lucrum accipiens, neque iniuriam se cuiquam inferre ratus, si volens ab volente quidvis emeret. putabat enim insidias ac fraudem tali negotio subesse, quae non mentiretur quidem, sed verum tamen sileret, adeo ut plerosque falleret iniustitia, non illa violenta, sed subdola, neque latronis instar periculose furax, sed eversio iusti, quamvis legibus concessa. talis natura fuit Hermias. *Ἑρμῆν*. Mercurium Iovis et Maiae filium esse dicunt: quasi dicas mentis et prudentiae. ex mente enim et prudentia nascitur oratio. quamobrem etiam alatum eum faciunt, utpote velocem. nihil enim oratione velocius.

τερον. καὶ Ὅμηρος ἔπεα πτερόεντα. πάντων δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν στερρότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κέρδους αἴτιον καὶ τῶν ἐμποριῶν ἔφορον· ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσιπον. ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσιν ἐπιφέροντας βαλλάντια, ὡς τοῦ χρυσοῦ συμβόλου ὄντος δυναστείας. οἱ δὲ Ἕλληνες σιδηροφοροῦντας αὐτοὺς πλάττουσιν, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τῶν ἀνθρώπων.

Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος. οὗτος ἦν Αἰγύπτιος σοφός· ἤκμαζε δὲ πρὸ τοῦ Φαραώ. ἐκέκλητο δὲ Τρισμέγιστος, διότι περὶ Τριάδος ἐφθέγξατο, εἰπὼν ἓν Τριάδι μίαν εἶναι θεότητα, οὕτως· Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς νοὸς φωτεινός, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἡ τούτου ἑνότης· καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τούτου οὐ θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐκ οὐσία τις ἄλλη. πάντων γὰρ κύριος καὶ πατὴρ καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν. ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὢν καὶ γόνιμος καὶ δημιουργικός, ἐν γονίμῳ φύσει πεσὼν καὶ γονίμῳ ὕδατι, ἔγκυον τὸ ὕδωρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκὼς ηὔξατο λέγων· Ὁρκίζω σε, οὐρανέ, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· ὁρκίζω σε φωνὴν πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίξατο· ὁρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ λόγου, καὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ μονογενοῦς λόγου, καὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ περιέχοντος πάντα, ἴλεως, ἴλεως ἔσο.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Φιλόχορος λέγει ὡς οἱ Θ' ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν παρὰ τὸν πυλῶνα.

Ἑρμίας ὁ εὐνοῦχος, Ἀταρνεύς· χώρα δέ ἐστι

---

2. *νεώτατον*] νεώτερον V. 3. *ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν π.*] Confer Macrobium Saturn. lib. I. c. 19. et Nostrum infra v. Ἑρμῶν. *Küst.* 5. *τοῦ κέρδους αἴτιον*] Hinc dictus est Κερδῷος. Vide Nostrum infra h. v. *Küst.* *καὶ τῶν ἐμποριῶν ἔφ.*] Hinc etiam dictus est Ἐμπολαῖος. Vide nos supra ad h. v. *Küst.* 6. *βαστάζον*] *βαστάζων* V. *μάρσιπον*] *μάρσιπον* A. V. Med. Codinus. *μαρσί* E. 8. *ἀποφέροντας*] *ἐπιφέροντας* A. B. V. E. Med. Codinus. *βαλάντια*] *βαλλάντια* dedi cum A. V. *χρυσᾶ* addit Codinus. 12. Ἑρμῆς ὁ Τρ.] De hoc Hermete et scriptis, quae sub eius nomine hodie adhuc circumferuntur, prolixe agit Lambec. in Comm. de Bibl. Caes. lib. VII. p. 24. et seqq. *Küst.* Laudat eum Cyrill. *ἐν τῷ πρὸς Τάτ.* p. 56. et *ἐν τῷ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ νοῦν* p. 52. *Toup.* MS. 15. Ἦν φῶς νοερόν] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli iisdem verbis leguntur etiam apud Cedrenum p. 20. Ioann. Malalam p. 29. et Chronici Alexandrini auctorem: qui omnes una cum Nostro ea ex Cyrilli Alexandr. lib. I. contra Iulianum [p. 35.] descripserunt. *Küst.* 16. *νοῦς νοὸς φωτεινός*] Sic etiam habent Cyrillus et Ioann. Malalas. At Cedrenus *νοῦς νοῦ αἴτιον*. *Küst.* 17. *καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἡ τούτου ἑνότης· καὶ πνεῦμα π.*] Locus hic ex Cyrillo sic scribendus et supplendus est: *καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ τούτου ἑνότης, ἀεὶ ἐν ἑαυτῷ ὢν ἀεὶ τῷ ἑαυτοῦ νοῒ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει.* Sic etiam habet Cedrenus. *Küst.* Inserendum etiam ἢ ante ἡ vel ex Malala.

4. *ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ*] Cyrillus, Cedrenus et Malalas post *αὐτοῦ* addunt *προελθών*: quae vox et Suidae restituenda est. *Küst.* 5. *δημιουργός*] *δημιουργικός* A. V. Med. *φύσει*] *φησὶ* B. E. *πεσὼν*] Sic habent Cyrillus, Cedrenus et Malalas: quorum auctoritate fretus et Suidae lectionem hanc restituere non dubitavi. In prioribus enim editt. [et MSS.] male legitur *παῖς ὤν*. *Küst.* 6. *καὶ γονίμῳ*] *ἐν γον.* Mal. et Chron. *ἔγκυον*] *ἔγγυον* E. 7. *Ὁρκίζω σε, οὐρανέ*] Haec Cyrillus et ante eum Iustinus Martyr in Paraenetica ad Graecos non Mercurio Trismegisto, sed Orpheo tribuunt: quorum auctoritas potior utique habenda est. Sic autem locus hic apud Cyrillum legitur: *Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· Αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρός, ἣν φθέγξατο πρώτην, Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.* Sic etiam apud Suidam, Cedrenum et Malalam locus hic scribendus et in versus distinguendus est. *Küst.* Vide Lobeckii Aglaoph. p. 737. sq. 9. *πρώτην*] *πρῶτον* E. Supra lege *φωνὴ π.* 11. *λόγου*] *αὐτοῦ λόγου* A. B. V. E. Mox *τοῦ μον.* — *πατρὸς* om. A. E. *V. καὶ τοῦ Π. τοῦ μονογενοῦς λόγου* om. Med. 13. *ἵλεως*] *ἵλεος* bis A. *ἵλεως* semel Chron. *ἔσω*] *ἔσο* A. B. E. Med. 14. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Nostrum infra v. *Πρὸς τῇ πυλίδι*. *Küst.* Cf. *Leake Topographie von Athen* p. 453. 15. *Θ'*] *οἱ Θ'* Harpocr. et Photius. *τὸν παρὰ πυλῶνι*] *παρὰ τὸν πυλῶνα* A. B. V. E. Med. Harpocr. Phot. *τὸν Ἀττικὸν* subiicit Harp. 17. Ἑρμίας] Ἑρμείας E. *Eudocia* p. 193. Ἑρμείας φιλόσοφος Ἀταρνεύς· *χώρα* — Ἕλλησπόντῳ· ἀσκηθεὶς παιδ. παρ' Ἀριστοτέλους ἔγραψε θαυμασίως περὶ ψ. ὃ. αὐ. Ἀταρνεύς] Diog. Laert. V, 3. Ἔπειτα μέντοι ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, Ἀταρνέως ὄντα τύραννον. Eiusdem Hermiae meminit etiam Athenaeus lib. XV. p. 696. ubi eum Ἀταρνέα vocat. *Küst.* Lucian. Eunuch. c. 9. Ἀριστοτέλης ἐς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ, κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. *Reines.* Gaisfordus attulit Wesseling. in Diod. XVI, 52. et Valcken. in Herodot. I, 160. Apud Liban. T. III. p. 251. *καὶ τί ἂν Ἑρμείαν τὸν Εὐνοῦχον λέγοιμι καὶ τὸν Ἀταρνέα*; posterius *καὶ* opinor esse tollendum. Ceterum de Hermia vide quae congessit Stahr. Aristotel. I. p. 75. Porro quamquam ferri potest Ἀταρνεύς, malo tamen Ἀταρνείτης· Ἀταρνεὺς δὲ χώρα ἐστὶ Μυσ. Ita Valckenarii reprehensionem Suidas effugerit.

---

unde Homerus verba alata vocavit. eundem etiam admodum adolescentem fingunt, quod oratio non senescat. adhaec quadratum eundem faciunt, propter veritatis firmitatem. item auctorem lucri et mercaturae praesidem eundem celebrant. quamobrem simulacrum eius statuunt marsupium gestans. quinetiam Phoenices deos suos fingunt ferentes sacculos, quod aurum sit imperii symbolum. Graeci autem eos fingunt arma gestantes, quod homines armis subigantur. Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος. Mercurius Trismegistus. hic fuit sapiens Aegyptius, et ante Pharaonem floruit; vocatusque est Trismegistus, quod de Trinitate locutus dixit in Trinitate unam esse deitatem, sic fatus: *Fuit lumen intelligens ante lumen intelligens, et semper mens mentis lucida, neque quicquam erat aliud quam mentis unitas, semper sua ipsius mente, luce atque spiritu universa continens. extra eam neque Deus est neque Angelus neque ulla alia essentia. omnium enim est dominus et pater et Deus, et omnia sub ipso et in ipso sunt. nam sermo ipsius, qui perfectus omnibus modis est et fecundus et opifex, cum in fecundam naturam et aquam incidisset, eam fetam reddidit.* haec fatus Hermes sic precatur: *Adiuro te Coelum, magni Dei sapientissimum opus. adiuro te Vocem Patris, quam locutus est primam cum totum mundum condidit. adiuro te per unigenitum Sermonem et Patrem omnia continentem: propitius, propitius esto mihi.* Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ π. Mercurius ad portam. Philochorus tradit novem Archontes Mercurium ad portam tribubus dedicasse. Ἑρμίας. Hermias, eunuchus, Atarnensis. est

Μυσίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ, ἧς καὶ ἦρχε βασιλέως τοῦ Περσῶν ὑπήκοος· εὐνοῦχος καὶ δοῦλος γενόμενος Εὐβούλου Βιθυνοῦ δυνάστου καὶ φιλοσόφου, ἀσκηθεὶς παιδείαν παρὰ Ἀριστοτέλει. ἔγραψε περὶ ψυχῆς ὅτι ἀθάνατος.

Οὗτός ἐστιν ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος. οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ι. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἱππώνακτος στίχοις ἰαμβικοῖς εὕρηται στίχος οὗτος·

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

Ὅτι οὗτος καίτοι θλαδίας ὢν ἔσπειρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πυθιάδα θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἑρμῖνες. οἱ τῆς κλίνης πόδες. καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἑρμῖσιν.

Ἑρμιονεῖς. ὄνομα ἔθνους. 860

Ἑρμιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἑρμιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς δὲ Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· δράματα διδάξας μ΄.

Ἑρμιππος, Βηρύτιος, ἀπὸ κώμης μεσογαίου, μαθητὴς Φίλωνος τοῦ Βυβλίου, ὑφ' οὗ ᾠκειώθη Ἐρεννίῳ Σεβήρῳ, ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἔκδουλος ὢν γένος, λόγιος σφόδρα. καὶ ἔγραψε πολλά.

Ἑρμογένης, Ταρσεύς, ὁ ἐπίκλην Ξυστήρ, σοφιστής· οὗ διήκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος, [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεύς.] γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου

---

1. *Μυσίας*] τῆς ἐν Ἀσίᾳ addunt A. B. V. E. *ἧς καὶ ἦρχε βασ.*] ὃς καὶ ἦν βασιλέως τῶν Π. E. 2. *Περσῶν*] Intercidit ὧν. 3. *δὲ καὶ*] δὲ om. A. B. V. E. Mox Ἀριστοτέλους Med. 4. *καὶ φιλοσόφου*] Philosophiae studium vix cadit in hominem trapezitam. Itaque placet refingere, *καὶ φιλόσοφον ἀσκηθεὶς παιδείαν.* 5. *ἔγραψε*] ὃς ἔγραψε E. 6. *Οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος ὁ τρ.*] Haec et quae sequuntur desumpta sunt ex Harpocratione. *Küst.* *εὐνοῦχος*] ὁ εὐνοῦχος A. Phot. Harp. 7. *καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θ.*] Confer omnino cum hoc loco Eusebium de Praep. Euang. lib. XV. c. 2. *Küst.* Vide supra v. Ἀριστοτέλης. 9. *ἐν δὲ*] ἐν γὰρ Küst. Ἱππώνακτος στίχοις ἰαμβ.] Atqui Hipponax diu ante Hermiam vixit: cuius proinde in carminibus suis meminisse non potuit. Vide Menagium in Laert. V, 3. qui recte etiam monuit haec esse ἀσύστατα. *Küst.* Hic nec de iuniore Hipponacte nec de nominis corruptione cogito, sed errorem inde ortum reor, quod Epigramma istud et metro Hipponacteo scriptum est, et sensu iambographum acerbum refert. Suidae locum describens in Diog. L. V, 3. Menagius scriptorum loca Hermiam et Hipponactem memorantium plurifariam confudit. *Welcker.* in Fragm. Hipponact. p. 3. Similem fere rationem iniit Ignatius Rossius Commentt. Laert. p. 85. seqq. 10. *εὕρηται*] εὑρίσκεται E. Mox οὗτως B. V. Med. 12. *Ὅτι οὗτος*] Sequentibus caret V. neque his quicquam inest quin ex v. Ἀριστοτέλης derivari potuerit. Ὅτι addidit Gaisf. *ἔσπειρε*] Sic habent omnes editt. praecedentes. At 2 MSS. Pariss. [sic A.] ἔπειρε: quod minus placet. *Küst.* Seqq. sic leguntur in E. *ἔγκυον τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα πεποίηκε καὶ ἔτεκεν τὴν Π. τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα.* 13 *Πυθιάδα*] Πουθιάδα A.

1. *Ἑρμῖνες. οἱ τῆς κλ.*] Quare fulcra lecti dicta fuerint ἑρμῖνες, pulchre explicat Etymologus: quem vide. *Küst.* 2. *ἑρμῖσιν*] Pertinet gl. ut videtur ad Homeri Od. ϑ'. 278. ubi v. Schol. *Gaisf.* 5. *Ἑρμιππος, Ἀθην.*] *Eudocia* p. 167. 6. *ἀδελφὸς δὲ*] δὲ om. B. E. 7. *δράματα διδάξας μ΄*] Fabulae Hermippi Comici, quarum apud auctores hodie adhuc superstites mentio fit, sunt hae: *Ἀθηνᾶς γοναί. Ἀρτοπώλιδες. Δημόται. Εὐρώπη. Θεοί. Θεσμοφόροι. Ἴαμβοι. Κέρκωπες. Κόθορνοι. Μοῖραι. Στρατιῶται. Φορμοφόροι.* Citatur quidem etiam Hermippus *ἐν Μύροις* apud Athenaeum lib. XI. sed ibi *ἐν Μοίραις* scribendum esse existimo. Vide Meursium in Bibliotheca Attica, v. Hermippus. *Küst.* Adde Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 91. sqq. qui duos titulos excmit, *Θεσμοφόροι* et *Κόθορνοι*. 8. *Ἑρμιππος, Βηρύτ.*] De hoc vide Vossium in opere de Hist. Gr. p. 220. Praeter hos autem Hermippos memoratur etiam veteribus Hermippus Smyrnaeus: de quo prolixe agit Ionsius de Scriptt. Hist. Ph. lib. II. c. 9. *Küst.* V. Clint. F. H. III. p. 518. 9. *Βυβλίου*] τοῦ *Βυβλίου* om. A. relicto spatio. 10. *Ἐρεννίῳ*] Scribendum est Ἐρεννίῳ. *Küst.* Ἐρεννίῳ A. Mox Σεβήρῳ cum E. et gl. *Φίλων* praetuli edito *Σευήρῳ*, quod abhorret a Suidae consuetudine. *ἐπὶ Ἀδριανοῦ*] Cf. v. *Νικάνωρ.* *ἔκδουλος ὤν*] De servis eruditione claris librum scripsit Hermippus: vid. inf. Ἴστρος. Hic est, quem de Parthenio Nicaeensi poeta citat Suid. in *Παρθένιος* et in Ἄβρων. Citat eum Clem. Alex. Strom. I. p. 224. et VI. p. 494. *ἐν τῷ περὶ ἑβδομάδος.* Hermippum de legislatoribus laudat Origenes I. in Celsum: at hic putatur fuisse Smyrnaeus, de quo Voss. de Hist. Gr. p. 84. *Reines.* Qui quos confudit Hermippos, eos nunc facillime licet distinguere post operam Locynskii. Ἑρμιππον τὸν Βηρύτιον affert grammaticus in Coïd. Naniorum Graec. p. 492. item Zon. p. 571. 11. *λόγιος*] *λόγιος ὢν* B. E. Mox *καὶ* om. E. *ἔγραψε πολλά*] Videntur hic quae de Hermippo Smyrnaeo vetere dicenda erant excidisse: fuit enim ille *πολυγραφώτατος*, quod de Berytio non ita constat, nullumque eius opus nominat Suidas. *Reines.* Nihil opinor excidit; sed fugit Suidam plerorumque scriptorum notitia, qui cum vitas et doctam industriam veterum diligenter enarrassent, neminem reppererunt, qui memoriam ipsorum gratus ad posteritatem propagaret et ab oblivione vindicaret. Itaque ut uno defungar, Hieronymum Rhodium et consimiles viros solet ignorare. *πολλά*] A. in marg. *ἔγραψε καὶ περὶ ὀνείρων.* Tertullian. de Anima c. 46. *Cetera cum suis et originibus et ritibus et relationibus cum omni deinceps historia somniorum Hermippus Berytensis quinione voluminum satiatissime exhibebit. Gaisf.* 12. *σοφιστής*] ὁ σοφιστὴς A. Mox *Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος* intellige de Tyrio, quem laudat Philostratus V. Soph. II, 1, 9. 14. *καὶ Μάρκος ὁ βασιλεύς* om. A. quae notavit Gaisfordus, ac praestat expungi. *γέγονε* usque ad *Συρίας β'.* om. B. E.

---

autem Atarneus regio Mysiae eius, quae in Asia ad Hellespontum sita est; cui etiam praefuit, regi Persarum subiectus. eunuchus igitur cum esset et servus Eubuli Bithyni dynastae, philosophiae disciplinis ab Aristotele institutus est. de anima scripsit, eamque immortalem esse dixit. Hic est eunuchus ille veterator. idem Aristotelis amicus fuit, eique filiam suam adoptivam dedit uxorem. nomen autem Hermiae huius solum per ι scribitur. nam inter Hipponactis versus iambicos reperitur hic: *Hermias et eunuchus et servus aliis imperavit.* Hic quamvis testiculis careret (quippe qui et elisi essent), uxorem tamen suam gravidam fecit, et ex ea Pythiadem filiam suscepit. Ἑρμῖνες. Lecti fulcra. dativus pluralis ἑρμῖσιν. Ἑρμιονεῖς. Gentis nomen. Ἑρμιόνη. Nomen proprium. Ἑρμιππος. Hermippus Atheniensis, comicus antiquae comoediae, luscus; frater Myrtili comici. fabulas docuit XL. Ἑρμιππος. Hermippus Berytius, ex vice mediterraneo oriundus, discipulus Philonis Byblii, a quo commendatus est Herennio Severo, sub Hadriano Imperatore, genere libertinus. fuit admodum eruditus, et multa scripsit. Ἑρμογένης. Hermogenes Tarsensis, cognomento Xyster, sophista, quem Musonius philosophus audivit. vixit temporibus Marci Imperatoris, ingenio excellenti praeditus, ita ut

τοῦ βασιλέως, εὐφυέστατος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεεστέρας ὑπαρχούσης μᾶλλον ἢ φρόνησις ὑπερεῖχεν. ἀλλ᾽ οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπήλαυσε· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἀλλοῖος αὐτοῦ, μηδεμιᾶς ἀφορμῆς γενομένης ἢ ἀῤῥωστίας τοῦ σώματος· ὥστε καί τινας ἀποσκώπτειν εἰς τουτονὶ τὸν τρισάθλιον τόδε τὸ λόγιον· Ἑρμογένης ὃ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. πλὴν περὶ τὸν ιή ἢ κ΄ χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέμοντα θαυμάτων, Τέχνην ῥητορικήν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίων ἕν, Περὶ ἰδεῶν λόγου, βιβλία β΄, Περὶ Κοίλης Συρίας β΄. Φιλόστρατος δὲ ὁ Λήμνιος ἐν ταῖς τῶν Σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτά φησιν περὶ αὐτοῦ· Ἑρμογένης δέ, ὃν Ταρσοὶ ἤνεγκαν, πεντεκαίδεκα ἔτη γεγονὼς ἐφ᾽ οὕτω μέγα προὔβη τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης, ὡς καὶ Μάρκῳ βασιλεῖ παρασχεῖν ἔρωτα ἀκροάσεως. ἐβάδισε γοῦν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀκρόασιν ὁ Μάρκος, καὶ ἥσθη μὲν διαλεγομένου, ἐθαύμαζε δὲ σχεδιάζοντα, καὶ δωρεὰς λαμπρὰς ἔδωκεν. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων ἀφῃρέθη τὴν ἕξιν ὑπ᾽ οὐδεμιᾶς φανερᾶς νόσου. ὅθεν ἀστεϊσμοῦ λόγον παρέδωκε τοῖς βασκάνοις· ἔφασαν γὰρ τοὺς λόγους ἀτεχνῶς καθ᾽ Ὅμηρον πτερόεντας εἶναι, ἀποβεβληκέναι γὰρ αὐτοὺς τὸν Ἑρμογένην καθάπερ πτερά. καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπτων ποτὲ ἐς αὐτὸν οὕτως ἔφη· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γηράσκουσι παῖς. ἡ δὲ ἰδέα ἣν ἐπετήδευε, τοιάδε τις. ἐπὶ γὰρ τοῦ Μάρκου διαλεγόμενος, Ἰδού σοι, ἔφη, βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δεόμενος, ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων. καὶ πλείω ἕτερα διελέχθη καὶ ὧδε βωμολόχα. ἐτελεύτησε μὲν ἐν βαθεῖ γήρᾳ, εἷς δὲ τῶν πολλῶν νομιζόμενος. κατεφρονήθη γὰρ ἀπολειπούσης αὐτῷ τῆς τέχνης. Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπό τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνετμήθη καὶ εὑρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ᾀδόμενα.

Ἑρμοκοπίδαι. οὗτοι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτε ἔμελλον πλεῖν ἐν Σικελίᾳ.

1. εὐφυέστατος usque ad *Συρίας β΄.* om. V. ap. Gaisf. 4. *γενόμενος δὲ*] ἀλλ᾽ οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπήλαυσε· γενόμενος γὰρ A. qui per universam glossam reliquis est uberior. *καὶ τέσσαρα ἔ.*] Vid. Olear. in Philostrat. p. 577. *Toup.* εἴκοσι πέντε ἐτῶν meminit Sopater in Rhett. Vol. V. p. 8. 7. *εἰς αὐτὸν*] *εἰς τουτονὶ — λόγιον* A. 8. *ἐν δὲ*] *δὲ* om. Gaisf. cum A. Servandum duxi, quod agnoscunt etiam codices in Rhett. Gr. Vol. IV. p. 30. et 31. Supra *παισὶν* edd. vulgg. 9. *ἔτη δὲ γεγονὼς περὶ ὀκτωκαίδεκα*] *πλὴν περὶ — θαυμάτων*, haud leve incrementum, praebuit A. 12. *ἰδεῶν*] *ἰδεῶν λόγου* A. quod recte se habet, etsi legitima sit inscriptio *περὶ ἰδεῶν*. Deinde quod proditur opus de Coelesyria, id nemo rettulit ad Hermogenem rhetorem. Itaque proferre licet historicum a Suetonio Domit. 10. memoratum, item auctorem a Plin. XXXIII, 7. laudatum; quos locos ascripserat Reinesius. 13. *περὶ οὗ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος ταῦτά φησιν*] *Φιλόστρατος δὲ ὁ Λήμνιος ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς τ. φ. περὶ αὐτοῦ* A. *Φιλόστρατος ὁ Λήμν.*] Lib. II. de Vitis Sophist. p. 575. *Küst.* 15. *Ταρσοὶ ἤνεγκαν*] *Ταρσὸς ἤνεγκεν* E. 16. *πεντεκαίδεκα ἔτη*] *πεντεκαιδεκαέτης* B. E. V. ap. Gaisf. *πεντεκαέτης* Regius nescio quis ap. Iahnium in Philostr. V. Soph. p. 59. 17. *δόξης προύβη*] *προὔβη τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης* restitui cum A. et Philostr. 18. *ἐβάδιζε δὲ*] *ἐβάδισε γοῦν* A. Mox *καὶ ἐπὶ* E. 19. *καὶ ἥσθη — σχεδιάζοντα* om. B. V. E. Med. 20. *ἐθαύμασε*] *ἐθαύμαζε* A. Philostr. Is melius *σχεδιάζοντος*, dein cum optimo libro *δωρεὰς δὲ μεγάλας ἔδωκε καὶ λαμπράς.*

2. *οὐδεμιᾶς*] *οὐδὲ μιᾶς* A. *αἰτίας φανερᾶς ἢ νόσου*] *φανερᾶς νόσου* A. Philostr. *οὔσης* E. *ὅθεν καὶ*] *καὶ* om. A. Dein *ἐπαρέδωκε* Regius apud Iahnium l. l. 3. *ἔφασαν*] *ἔφασκε* E. 4. *πτερόεντας*] *πτερόεντα* V. 5. *Ερμογένην*] *Ἑρμογένη* A. 6. *τε*] *ποτε* A. B. V. E. Philostr. Is deinde *ἐς αὐτόν, οὗτος, ἔφη, Ἑρμογ.* Sic *Eudocia* p. 165. quae modo Philostratum nunc Suidam expressit. 7. *παισὶ*] *πᾶσι* A. Formam dicendi muniit Lennepius in Phalar. p. 130. Statim *μὲν* om. E. (voluitne Gaisf. *δὲ*?) 10. *Ἥκω*] *ἰδού* A. B. V. E. *ἰδὲ* Regius apud Iahnium. *ἰδοὺ ἥκω σοι* Philostr. non sine librorum varietate. *ἥκω* post *βασιλεῦ* inserit E. 11. *περιμένων*] *περιμένων τοῦ πό. ἐτελεύτησε δὲ* V. *πλείω*] *καὶ πλείω* A. Desunt *πλείω — βωμολόχα* B. E. Med. 12. *ἐτελεύτησε δὲ — εἷς*] *ἐτελεύτησε μὲν — εἷς δὲ* A. Praestat *μὲν οὖν* cum Philostr. Mox *κατεφρονήθη — τέχνης* om. B. V. E. Med. 14. Repone cum Philostr. sive Eudoc. *ἀπολιπούσης αὐτὸν τῆς τ.* 15. *δὲ ὅτι*] *δὲ τοῦτο ὑπό τινων ὅτι* A. 17. *πολὺ*] *πολλὴ* V. 18. *καὶ ταῦτα — ᾀδόμενα*] Haec addita ex A. 19. *Ἑρμοκοπίδαι. οὗτοι*] Historiam refert Thucydides lib. VI. c. 27. quem adi. Consule etiam Enarratorem Comici Av. 767. *Küst.* Gl. Gaisfordo sumpta videtur ex Schol. Aristoph. Lys. 1096. cuius memoriam praeter alia suppeditabat Albertius in Hesych. 20. *πλεῖν*] *πολεμεῖν* Stanleius, frustra: nec felicior fuit Tittm. in Zon. p. 860. Vide vel Thucyd. VII, 17.

sapientia eius captum aetatis longe superaret. verum per breve tempus ea fruebatur: cum enim annum aetatis XXIV. attigisset, sanam mentem amisit, et sui prorsus dissimilis evasit, sine ulla manifesta causa aut morbo corporis. quamobrem nonnulli in miserrimum hominem hoc iactarunt: *Hermogenes inter pueros senex, at inter senes puer.* annos autem natus circiter XVIII. vel viginti libros illos composuit admiratione dignissimos: *Artem Rhetoricam*, quam omnes in manibus habent. *De Statibus* librum unum. *De Formis orationis* libros II. *De Coelesyria* libros II. De hoc Philostratus Lemnius sic scribit: *Hermogenes, quem Tarsus genuerat, annos natus XV. ad eam ingenii sophistici famam processit, ut Marcum Imperatorem eius audiendi cupido incesseret. quare Marcus auditorium ingressus eum libenter audivit disserentem; et extemporalem eius eloquentiam admiratus, splendida ei munera tribuit. sed cum virilem aetatem attigisset, facultatem illam amisit, praeter ullam morbi causam. itaque cavillos invidorum et iocos provocavit: cum dicerent verbis recte Homerum alas esse largitum: Hermogenem enim illa amisisse tanquam alas. item Antiochus sophista hoc cavillo eum incessit: Hermogenes inter pueros senex, at inter senes puer. genus autem dicendi, cui studebat, tale fere erat. apud Marcum enim verba faciens, En tibi Imperator, inquit, oratorem paedagogo indigentem, oratorem qui aetatem expectet. his similia et vulgaria multa in eundem modum dixit. obiit aetate admodum provecta, unus multorum habitus. cum enim ars eum defecisset, contemni coepit.* Porro narrant quidam, cadavere eius dissecto, cor inventum fuisse pilis obsitum, idque communem cordium humanorum magnitudinem longe superasse. et haec quidem de eo celebrantur. Ἑρμοκοπίδαι. Hermocopidae Mercurii statuas truncarunt, cum in Siciliam Athenienses essent navigaturi.

801 B Ἑρμόλαος, γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως· γράψας τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου γραμματικοῦ, προσφωνηθεῖσαν Ἰουστινιανῷ τῷ βασιλεῖ.

Ἕρμος. δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, Ἀκαμαντίδος· Διονύσιος δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ Ἕρμος, ὡς ἔρκος

Ἑρμῶν. Ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει λίθινοι ἐν προθύροις καὶ ἱεροῖς. ἐπειδή φασι τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκεύαζον, αἰνιττόμενοι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἐφ' ἃ μέρη πέσῃ, πανταχόθεν βάσιμον καὶ ὄρθιον εἶναι. οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτὴ ἑαυτῇ· τὸ δὲ ψεῦδος πολύχουν καὶ πολυσχιδὲς καὶ ἑαυτῷ μάλιστα ἀσύμφωνον.

Ἕρνος. τὸ φυτόν.

Ἑρμώνιος χάρις. ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη, οὐκ ἐκ διαθέσεως ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιπλάστως καὶ κατὰ προσποίησιν φιλίας, οὐ κατ' ἀλήθειαν. ὁ γὰρ Ἕρμων ὁ Πελασγῶν βασιλεύς, Δαρείου ἐπὶ Θράκην ἰόντος καὶ πάντα χειρουμένου, παρεχώρησεν Ἀθηναίοις τῆς Λήμνου, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Δαρεῖον φοβηθείς.

Ἕρομαί σε. ἐρωτήσω σε. Καὶ Ἐρόμεθα, ἐρωτήσομεν.

Ἐρόμενος. ἐρωτῶν. διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἐρώμενος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ ὑπὸ ἐραστῶν ἀγαπώμενος. Καὶ Ἐρομένη, ἡ ἐρωτῶσα. ἐρωμένη δὲ ἡ ἐπιθυμοῦσα.

Ἔρον. τὸν ἔρωτα.

Ἐῤῥόντων. φθειρέσθωσαν.

Ἕρουλοι, ὄνομα ἔθνους.

Ἐῤῥώγασιν. ἐσχίσθησαν.

Ἐρωδιός. εἶδος ὀρνέου· ὁ πελαργὸς λεγόμενος, ἢ ὅμοιος αὐτῷ, ἑλωδιός τις ὤν, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, τουτέστι, καθύγροις τόποις.

Ἐρώεις. ὁ ὑποχωρῶν. Ἐρῴης δὲ εὐκτικῶς.

---

2. *τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθν.*] Hanc Epitomen hodie adhuc extare notum est: cum integrum opus Stephani non sine irreparabili litterarum damno interciderit. Vide Berkelium in praefatione ad Stephanum. *Küst.* Unus Suidas sive *Eudocia* p. 168. Hermolai memoriam servavit. Dedicationis istius cum plurimis sinceri operis vestigiis omnis evanuit significatio. 3. *γραμματικοῦ*] τοῦ γραμματικοῦ E. Deinde τῷ ante *βασιλεῖ* neglexerat vulg. Continuo cum A. V. delevi: Ἑρμώναξ. Ἑρμώναξ δ' B. Versus sunt Anthol. Pal. VI, 223. ex v. *Ιριπεύς* inculcati. 5. *Ἕρμος. δῆμός ἐστι*] Ex Harpocratione. *Küst.* Habet Photius; adde Hesych. v. Ἕρμειος. *ἐστι*] *ἐπὶ* A. Ἀκαμαντίδος φυλῆς] φυλῆς om. A. B. V. *τῆς Ἀκαμ.* Photius, *φυλῆς Ἀκαμ.* Harp. Supra *τῆς Ἀττικῆς* om. Photius: quae recte se habuerant in integriore Harpocrationis libro, cum pagus et fluvius Atticae Hermus iunctim afferrentur. 8. *Ἑρμαῖ ἦσαν*] Thucydides lib. VI. c. 27. Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) etc. Hunc locum Suidas ob oculos habuit. *Küst.* 9. *ἐν ἱεροῖς*] *ἐν*] om. A. B. V. E. *ἐπειδή φασι τὸν Ἑρμῆν λ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Thucydidis. *Küst.* 10. *ἔφορον*] ἔφορον εἶναι A. B. V. E. Med. 12. *αἰνιττόμενοι*] αἰνιττόμενον E. *τοιοῦτον*] τοιοῦτο A. V. 13. *μέρη πέσῃ*] ἂν *μέρη πέσοι* E. Recte ἂν asciscitur. Malim etiam ὀρθόν. 18. *Ἑρμώνιος χάρις*] Confer Zenobium III, 85. *Küst.* Usque ad *διδομένη* habet Photius. Ἑρμώνειος E. Zenob. Vid. Diodori fragm. Vatic. VII, 43. Paulo aliter narrationem instituit Hesychius. 19. *ἐπιπλάστως*] ἐπιπλάστους A.

6. *Ἕρομαι*] Ἔρωμαι B. et Photius, recte. Nimirum glossa sedem alienam invasit. *ἐρωτῶ*] *ἐρωτήσω* A. B. V. Photius. Ἐρόμεθα πληθυντικῶς. Ἐρήσομαι δέ, ἦγουν ἐρωτήσω] *καὶ ἐρόμεθα, ἐρωτήσωμεν* vel *ἐρωτήσομεν* A. B. V. Om. E. Ἐρώμεθα, *ἐρωτήσωμεν* Photius, recte. 8. *ἐρωτῶν*] ὁ ἐρωτῶν E. Hactenus Photius. 9. *ἀγαπώμενος*] Sic recte Paris. A. At priores editt. male *ἀγόμενος*. *Küst.* ἀγώμενος V. *ἀγόμενος* E. B. 10. *Ἐρομένη*] ἐρωτωμένη B. V. *ἐρωτώμενος ὁμοίως, καὶ ἐρωτωμένη καὶ ἐρωμένη* E. 12. *Ἔρον*] Gl. Homerica. Vid. Schol. Il. *α'*. 469. et Koen. in Gregor. p. 608. 13. *Ἐῤῥόντων*] Sic Photius et Zon. Ἐρόντων *V. 15. *Ἐῤῥώγασιν*] Item Photius et Hesych. Deinde cum A. V. delevi glossam originis recentissimae: *Ἐρόγενον. δι' ἑνὸς ρ σεσημειωμένον.* Küsterus: „Vide Dufrenium in Glossario Graeco v. *Ῥογεύειν*." Extat apud Zon. p. 874. 16. *Ἐρωδιός*] Confer omnino Etymologum, qui de voce hac fuse agit. *Küst.* Vid. Schol. Il. *κ'*. 274. aliosque ab Albertio laudatos. 19. *Ἐρώεις*] Tuentur Etym. M. p. 34, 39. et Zon. p. 862. Hoc tamen ut agnoscam nondum adducor. Voluit *ἐρωεῖς* similemve formam: nam interpretatio labem duxit ex vetere glossarum confusione. *εὐρώης δὲ εὐκτικῶς* A. *ἐρώης δὲ εὐκτικόν* V. *Ἐρῴης — ἡ ὑποχώρησις* addidit Gaisf. cum A. V.

Ἑρμόλαος. Hermolaus, grammaticus Constantinopolitanus. scripsit epitomen Ethnicorum Stephani grammatici, eamque Iustiniano Imperatori dedicavit. Ἕρμος. Pagus Atticae, tribus Acamantidis. Dionysius vero genere neutro dicit Ἕρμος, ut ἔρκος. Ἑρμῶν. Athenis Hermae lapidei in vestibulis et templis collocabantur. quoniam autem dicebant Mercurium orationis et veritatis praesidem esse, ideo etiam statuas eius quadratas et cubicas conficiebant, quo intelligeretur huiusmodi figuram, in quamcunque partem cecidisset, firmam et rectam stare. sic etiam ratio et veritas undique sibi ipsa similis est; mendacium autem varium et multiplex et secum ipsum minime consentiens. Ἕρνος. Planta. Ἑρμώνιος χάρις. Hermonium beneficium id est, quod necessitate coactus dat, non ex animi affectu, sed ficte et per amicitiae simulationem, non vere. Hermo enim Pelasgorum rex, cum Darius Thraciam invaderet et omnia subigeret, Atheniensibus Lemno cessit, specie quidem iis gratificans, revera tamen Darium metuens. Ἔρομαί σε. Interrogabo te. Et Ἐρόμεθα, interrogabimus. Ἐρόμενος. Interrogans. per ο parvum. ἐρώμενος vero, per ω, qui ab amatoribus amatur. Et Ἐρομένη, interrogans. at ἐρωμένη, amans. Ἔρον. Amorem. Ἐῤῥόντων. In malam rem abeant, pereant. Ἕρουλοι. Heruli, nomen gentis. Ἐῤῥώγασιν. Fracti sunt. Ἐρωδιός. Genus avis, quae aut ciconia est, aut ei similis. dicta quasi ἑλωδιός: quod in locis humidis et paludosis degit. Ἐρώεις. Qui recedit. at ἐρῴης, ames.

Ἐρωή. ἡ ὑποχώρησις.

Ἐρωήσας., ἀντὶ τοῦ μειώσας, κατεάξας.

Ἐρωήσας ὁλοὺν κέρας·

Καλλίμαχος. καί,

Ἐρωήσει περὶ δουρί·

Ὅμηρος.

Ἐρωμανής. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μαινόμενος.

862 ‖ Ἐῤῥωμένως. ἰσχυρῶς, εὐσθενῶς.

Ἐρῶν. ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν.

Ἐῤῥών. μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος.

[Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἐωθινοῦ·
Κραπατάλοις Φερεκράτης.]

Ἔρως. ὅτι οὐδεὶς ἔρως ἀστεῖος. τοῦτο πρόβλημά ἐστι καθόλου ἀποφαντικόν. ἀνασκευάζεται δὲ ὅτι μὴ πᾶς ἔρως φαῦλος. διαιροῦμεν γὰρ τὸν ἔρωτα εἴς τε σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων, ὡς Ἐπίκουρος λέγει· ὃν οὐχ οἱόντε ἀστεῖον εἶναι· καὶ εἰς ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· ἢ ἀνάμνησιν τοῦ ποτε ὁραθέντος κάλλους, ὡς Πλάτων. ἀστεῖοι γὰρ οὗτοι οἱ ἔρωτες.

Κειμένου δὲ τοῦ τὸν σοφὸν ἐρασθήσεσθαι, ἀνασκευάσαι τοῦτο θέλοντες ὁρισαίμεθα τὸ ἐρασθῆναι, καὶ ληψόμεθα τὸ ἔρωτά τινος λαβεῖν· καὶ ἐπεὶ μηδέπω γνώριμον τὸ προκείμενον, ἐπὶ τὸ τὸν ἔρωτα ὁρίζεσθαι προελευσόμεθα. ἂν δὴ ὁριζόμενοι τοῦτον λάβωμεν ἄλογον ἐπιθυμίαν ἡδονῆς τῆς ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ κάλλους, ἢ σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων, ἀνεσκευακότες ἂν εἴημεν τὸ πρόβλημα. δῆλον γὰρ ὅτι ἀλλότρια ταῦτα τοῦ σοφοῦ. ὁμοίως κἂν ὁρισώμεθα αὐτὸν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἐπεὶ τὸ σφοδρὸν ἀσαφές, πάλιν αὐτὸ τοῦτο εἰς λόγον μεταληψόμεθα.

Ὅτι τὸν ἔρωτά φασιν ἐπιβολὴν εἶναι φιλευποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, καὶ μὴ εἶναι συνουσίας ἀλλὰ φιλίας. τὸν γοῦν Θρασωνίδην, καίπερ ἐξουσίαν ἔχοντα τῆς ἐρωμένης, διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. εἶναι οὖν τὸν ἔρωτα φιλίας, καὶ μὴ εἶναι θεόπεμπτον. εἶναι δὲ τὴν ὥραν ἄνθος ἀρετῆς.

Ἀττικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρος τοῦ ἔρου κλίνεται. οὕτω γὰρ καὶ αὐτοὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφουσι καὶ ἐκφωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀμείνων καὶ χείρων ἄμεινος καὶ χεῖρός φασιν. ὁ δὲ Πλάτων περὶ ἔρωτος λέ-

2. Ἐρωήσας] ἐρώης B. V. E. Med. δὲ] ἀντὶ τοῦ A. V. Zon. 3. ὁλοὺν] ἁλὰν A. 4. Καλλίμαχος] Fragmentum hoc Callimachi adducit etiam Etymologus v. Ἐρωή: quem confer. *Küst.* Tractavit poetae dictum (fr. 249.) ex Hecale, ut videtur, petitum et interpretationem Suidae castigavit Buttmannus Lexil. I. p. 71. sq., quem probat Naekius diss. de Hecale p. 17. Callimachus θηρὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας intelligi voluit de cornu taurino versus terram adducto. 6. Ὅμηρος] Il. ά. 303. 9. Ἐρῶν] Eadem Photius. Post caput gl. removi γενικῇ cum *V. Deinde ἐπιθυμῶν om. E. Statim gl. Ἐρώμενος. ὁ ἐπιθυμούμενος, omiserunt A. B. V. Eius loco praebet E. Ἐρωμένος. ὑγιής. 10. Ἐῤῥών] Vid. Schol. Il. σ. 421. Habet hanc gl. Photius. Ζητῶ etc. inserui ex A. ubi κραπατάλλοις. Vid. supra in Ἀπεῤῥε. *Gaisf.* Scilicet haec ex superiore glossa transcripta sunt, derivataque etiam in v. Περιέῤῥων. Itaque supplementum per se suspectum notavi. παραγενόμενος] παραγινόμενος Lex. Bachm. p. 236. 14. οὐδεὶς ἔρως — οἱ ἔρωτες] Ex Alexandro Aphrod. in lib. II. Topic. p. 75. *Küst.* Ubi quaedam paulo aliter leguntur. ὅτι Gaisf. cum *V. 16. ὅτι μή] ὅτι om. B. E. 17. σύντονον] τὴν σύντονον E. 19. φιλοπονίας] Scribendum est φιλοποιίας: ut recte habet Alexander Aphrod. loco laudato. Confer Menagium in Laert. lib. VII. segm. 113. [item 130. et X, 118.] qui vocem φιλοποιία a Stoicis in definitione amoris adhibitam fuisse pluribus ostendit. *Küst.* ἐπιβολὴ φιλοποιίας etiam Ammonius p. 59. Hoc reposui cum *V. φιλοποθίας B. E. 20. ἀνάμνησιν] ἀνάμνησις E. Med. Mox τοῦ ποτε om. V. ubi τὸ B. E pr.

1. Κειμένου δὲ — μεταληψόμεθα] Ex Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 77. ἐρασθήσεσθαι] ἐρασθῆναι Alex. 2. ὁρισόμεθα] ὁρισαίμεθα A. B. V. E. parum recte, quamquam ἂν addi libeat. 3. τὸ ἔρωτα] τὸν ἔρωτα A. 4. λεγόμενον] προκείμενον A. B. V. E. Alex. ἐπὶ τό] τὸ om. A. V. 5. τοῦτο] τοῦτον dedi cum A. V. αὐτὸν Alex. Tum λάβομεν A. 8. ἀνεσκευακότες] ἀνασκευακότες A. V. E. 12. Τὸν ἔρωτά — ἀρετῆς] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 130. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Ὅτι Gaisf. cum *V. φιλευποιίας] Scribendum esse φιλοποιίας vel ex Cicerone patet: qui Tuscul. Quaest. lib. IV. extremo amorem a Stoicis definiri ait, *conatum amicitiae faciundae ex pulchritudinis specie.* Habes ibi locum hunc Laertii ad verbum expressum, dummodo pro φιλευποιίας scribas φιλοποιίας. Sed hac de re fusius agit Menagius in Laertium loco laudato. *Küst.* φιλοποιίας Alex. Aphrod. p. 77. 14. Θρασωνίδην] Spectat ad Menandream personam, de qua v. Meinek. p. 117. sq. 16. καὶ μὴ] καὶ om. A. B. V. E. Med. 17. θεόπεμπτον] Apud Laertium loco laudato legitur ἐπίμεμπτον: quod praeferendum est. *Küst.* 18. ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου] Confer Scholiastam Sophoclis Electr. 199. *Küst.* Vide Koenium in Gregor. Cor. p. 608. ἀπὸ τοῦ et mox κλίνεται om. E. ὁ ante ἔρως om. B. 19. οὕτω γὰρ] γὰρ om. E. 20. ὥσπερ καὶ] καὶ om. A. ἐκ τοῦ ἄμεινος] ἐκ τοῦ om. A. B. V. E.

Ἐρωή. Recessus. Ἐρωήσας. Qui comminuit, qui confregit. Callimachus: *Qui fregit perniciosum cornu.* Et Homerus: *Defluet per hastam.* Ἐρωμανής. Perdite amans. Ἐῤῥωμένως. Valide, fortiter. Ἐρῶν. Amans, cupiens. Ἐῤῥών. Qui cum pernicie venit vel abit. Ἔρως. Nullus amor est pulcher. haec propositio universaliter negat: quae tamen refutatur ex eo, quod non omnis amor est malus. dividimus enim amorem in vehementem appetitum veneris, ut Epicurus ait (qui amor pulcher esse non potest); vel in conatum faciundae amicitiae ob apparentem pulchritudinem, secundum Stoicos; vel in recordationem pulchritudinis aliquando conspectae, ut Plato ait. huiusmodi enim amores pulchri sunt. — Posito autem, sapientem amaturum esse, si propositionem illam refutare velimus, definiemus, quid sit amare, et dicemus esse, amore alicuius capi. quia tamen nondum est notum id quod proponitur, ad amoris definitionem progrediemur. eum igitur si definierimus, irrationalem appetitum voluptatis a corporea pulchritudine excitatae, vel vehementem appetitum veneris: propositionem illam refutaverimus. manifestum est enim ea a sapiente aliena esse. similiter si eum definiamus, vehementem cupiditatem, quoniam non aperte constat, quid sit vehemens, hanc ipsam rursus ad disputationem revocabimus. — Stoici dicunt amorem esse conatum conciliandae amicitiae propter apparentem pulchritudinem; eique non esse propositum concubitum venereum, sed amicitiam. nam Thrasonidem, etiamsi amatam in potestate habeat, ab ea tamen abstinere, quod in odio sit. amorem igitur esse amicitiae, nec reprehendendum. formam autem esse virtutis florem. Attice autem declinatur ἔρος, ἔρου. sic enim illi nomen hoc scribunt et pronunciant: sicut et ἀμείνων et χείρων et ἄμεινος et χεῖρος deducta aiunt. Plato vero de amore

γει διεξοδικώτερον. τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας, ἐν τῷ Ε στοιχείῳ.

Ἔρως. τὸ πρῶτον στοιχεῖον καὶ μέγιστον τῆς τῶν ὄντων πολυθεάμονος ἱστορίας, καὶ φιλοπονία καὶ ἀγχίνοια. οὗτος δέ ἐστιν ὃ τῶν ἁπάντων τῶν καλῶν καὶ προσέτι ἀγαθῶν δεινότατος ἰχνευτής. ζήτει τὰ λοιπὰ κατὰ στοιχεῖον· τουτέστιν ἀγχίνοιαν καὶ φιλοπονίαν· ἃ δὴ καλεῖ Δαμάσκιος στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα τῆς τῶν ὄντων πολυθεάμονος ἱστορίας.

H63 Ἐῤῥώσαντο. ἐπεῤῥώσθησαν.

Ἐῤῥῶσθαι φράσας. οἰμώζειν εἰπών, κατεγνωκώς.

Ἐρώτησις ἔνδοξος. πρότασις διαλεκτική. οὐ πᾶσα οὖν πρότασις ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ διαλεκτική· οὐ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις διαλεκτική. ἔστι γὰρ εἴδη πλείω τῆς ἐρωτήσεως. οἱ γὰρ ἐρωτῶντες ἢ περὶ συμβεβηκότος ἐρωτῶσιν, ὡς οἱ ἐρωτῶντες, τίς τοῦ πυρὸς ἡ κατὰ φύσιν κίνησις, ἢ τί Σωκράτει συμβέβηκεν, ἢ ἔμπαλιν, τὸ μὲν συμβεβηκὸς ὁρίζουσί τε καὶ λαμβάνουσιν ἐν τῇ ἐρωτήσει, τὸ δὲ ᾧ συμβέβηκεν, ἀξιοῦσι μαθεῖν. ὡς ὁ ἐρωτῶν, τίνι τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν τῶν ζώων συμβέβηκε· καὶ τί τῶν ἀγαθῶν δι' αὐτὸ αἱρετόν ἐστι· καὶ τίς ὁ καθήμενος. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο εἶδος ἐρωτήσεως ἐκ περιουσίας, ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τὸ διὰ τῆς ἐρωτήσεως, εἴπῃ ὁ ἐρωτῶν τί ἐστιν ἄνθρωπος; τὴν γὰρ οὐσίαν τοῦ πράγματος ἀξιοῖ μαθεῖν, οὐχ ὃ συμβέβηκεν αὐτῷ. τρίτον εἶδος ἐρωτήσεώς ἐστιν, οἷον ὅταν περὶ προτάσεώς τις τὴν ἐρώτησιν εἴτε ἀπόκρισιν αἰτῶν τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀντιφάσεως εἴπῃ· οἷον, ἆρά γε ὁ κόσμος σφαιροειδής; ὑπὸ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἐρωτήσεώς ἐστιν ἡ διαλεκτικὴ πρότασις.

Ἐρωτικόν. ἐπιθυμητικόν. Καὶ Ἐρωτικῶς, ἐπιθυμητικῶς.

Ἐρωτῶ σε. παρακαλῶ σε, ἱκετεύω σε, δέομαι. Καὶ αὖθις· Ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα, ἀντὶ τοῦ παρεκάλει.

Ἑρπησμός, ἑρπηστής, ἑρπηστικός, ὁ ἕρπων.

Ἔρπυλλος. εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὅμοιον·

1. τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμ. ἐν τῷ ε στοιχ.] Quid haec verba sibi velint, aliis inquirendum relinquo. Certe non videntur mihi esse a manu Suidae, sed librarii cuiusdam, qui nescio quare ista loco huic alleverit. *Küst.* Frustra quaesieris apud paroemiographos, quod huic loco conveniat. 3. Ἔρως. τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον στοιχ.] Locum hunc consarcinavit Suidas ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio p. 1033. (337. a.) sic legitur: *Τρία πάντες ὁμολογοῦσι πρῶτα καὶ μέγιστα στοιχεῖα τῆς τῶν ὄντων φιλοθεάμονος ἱστορίας· ἔρωτα, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δεινότατον ἰχνευτήν· ὀξεῖαν καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, καὶ ἑτοιμοτάτην συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θηραμάτων, ὅσα τε ἀληθῆ καὶ καὶ ὅσα ψευδῆ ἐστι πρὸς τὴν ἄγραν· ἐκ δὲ αὖ τρίτων φιλοπονίαν ἄτρυτον* etc. *Küst.* Adde vv. Ἀγχίνοια et Φιλοπονία, quo lectores ablegavit homo studiosus; item v. Στοιχεῖα, unde sanior huius loci scriptura petenda. Refingendum enim adhibitis novissimis, quae perperam sunt avulsa: *τρία πρῶτα στοιχεῖα καὶ μέγιστα τῆς . . . ἱστορίας, ἔρως καὶ φιλοπονία καὶ ἀγχίνοια. οὗτος δὲ (ὁ ἔρως) ἐστὶν — ἰχνευτής.* Reliqua nihil faciunt ad Suidam. *καὶ μέγιστον στοιχεῖον*] στοιχεῖον καὶ μέγιστον A. V. E. 6. ἰχνευτής] Color ductus ex Plat. Symp. p. 203. D. et Rep. III. p. 401. C. 8. δὴ] δεῖ A. Δαμάσκιος] Δάμους B. V. E. Δάμουσος *V. 10. ἱστορίας] Addunt B. Edd. vett. ζήτει περὶ ἔρωτος ἐν τῷ Διογένης. 11. Ἐῤῥώσαντο] Usus est hac voce Homerus Il. ω. 616. et alibi. *Küst.* Deinde ἐπωρώθησαν Photius. 12. Ἐῤῥῶσθαι] Habent Photius et, omissis οἰμ. εἰπών, Lex. Seg. p. 243, 29. Contra κατεγνωκώς om. Hesychius. Recte gl. ad Demosth. de Falsa Leg. p. 419, 12. (sive de Cor. p. 278.) referebat Gaisf. 14. Ἐρώτησις ἔνδοξος. πρότασις διαλ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Alex. Aphrod. in lib. I. Topic. p. 38. unde Suidas emendandus est. *Küst.* 15. οὐ πᾶσα οὖν πρότ.] Alex. Aphrod. rectius sic habet: *οὔτε πᾶσα οὖν πρότασις ἐρώτησις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική· οὐδὲ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική· ἔστι γὰρ εἴδη* etc. *Küst.* οὐ πᾶσα — διαλεκτική om. A. 17. οἱ γὰρ ἐρῶντες *V. 18. ὡς οἱ ἐρωτῶντες om. edd. vett.

4. δι' αὐτό] διὰ τὸ A. Mox αἱνετόν B. E. 5. ἐκ περιουσίας] Alex. Aphrod. habet περὶ οὐσίαν: uti etiam hic legendum est. Deinde ex eodem Aphrodisiensi scribe, *ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τοῦτο διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐξετάζωμεν, ὡς ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἄνθρωπος. Küst.* 6. ἐστι τὸ] τὸ om. B. E. 7. ἄνθρωπος] ἄνθος V. E. 10. περὶ προτάσεως om. E. 11. Vide v. *Πρότασις.* 13. Quae huic glossae subtexuerat Aldus cum sequacibus, *διαφέρει δὲ Ἐρώτημα, ἀξίωμα, πύσμα. καὶ ζήτει ἐν τῷ ἀξίωμα*, omiserunt A. B. V. E. Horum loco B. E. Med. Ἐρωτηματικόν· Ἀριστοφάνης. *ἐν τῷ αἰκε πάθοι τά κ' ἔρεξεν.* Quae Aldus illis praemiserat. 16. Ἐρωτῶ σε. παρακαλῶ σε] Confer Nostrum infra v. Ἠρώτα. *Küst.* 17. Καὶ αὖθις delevit Küsterus, recte, ut nunc res se habet, favetque Zon. p. 876. 19. Ἑρπυσμός] Ἑρπησμός, ἑρπηστής, ἑρπηστικός A B. V. E. Zon. p. 861. Quae olim per ῡ scribebantur: et merito quidem *ἑρπηστικὸς* reiecit Boisson. in Anecd. T. III. p. 142. ὁ om. E. Ceterum A. post Ἔρπυλλος nude Ἑρπυσμός, *V. contra Ἑρπησμός: quod satis arguit librariorum dubitationes. Interim consultum duxi glossam inseri Ἑρπυσμός. 20. Ἔρπυλος] Scribe *ἔρπυλλος*, per duplex λλ. *Küst.* Sic A. V. cum Schol. „Descripsit Schol. Aristoph. Pac. 167. ubi legitur *παρὰ τοῖς ὕδασι.*" *Abresch.*

fusins agit. positum autem hoc est in libro de Proverbio, in elemento E. Ἔρως. Amor est primum et praecipuum elementum variae et multiplicis rerum cognitionis; post eum industria et solertia. praeterea est omnium pulchrarum itemque bonarum rerum indagator acerrimus. haec oratio est Damascii. quaere cetera suis locis in Ἀγχίνοια et Φιλοπονία. Ἐῤῥώσαντο. Corroborati sunt. Ἐῤῥῶσθαι φράσας. Qui valere iussit, qui condemnavit. Ἐρώτησις ἔνδ. Interrogatio probabilis est propositio dialectica. non autem omnis propositio est interrogatio, sed dialectica; neque omnis interrogatio est propositio, sed dialectica. sunt enim plura interrogationum genera. qui enim interrogant, aut de accidente interrogant, ut, quis sit naturalis motus ignis, aut, quid Socrati acciderit; vel contra accidens definiunt et interrogatione comprehendunt, illud vero cui aliquid accidit, nosse cupiunt. velut qui quaerit, cuinam animalium album vel nigrum accidat, et quodnam bonum per se expetendum sit, et, quisnam sit is qui sedet. est etiam aliud interrogationis genus, quod ad rei essentiam refertur: cum quaerimus, quid hoc vel illud sit; velut, quid sit homo. qui enim sic quaerit, ipsam rei essentiam cognoscere cupit, non eius accidens. tertium genus interrogationis est, cum quis de propositione quaestionem instituens vel responsionem postulans, alteram contradictionis partem dicit: ut, An mundus est rotundus? sub hoc interrogationis genere propositio dialectica comprehenditur. Ἐρωτικόν. Amatorium. Et Ἐρωτικῶς, amantis more. Ἐρωτῶ σε. Rogo te, oro te, precor. *Eum rogabat, ut ad se coenatum veniret.* Ἑρπησμός, ἑρπηστής, ἑρπηστικός, serpens. Ἔρπυλλος. Serpyllum, floris genus,

ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. — φυταρίου τι εἶδος· παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον.

Ἕρπυσμός.

Ἑρσαῖος. ὁ δροσώδης.

Ἑρσεφορία. ζήτει ἐν τῷ Ἀῤῥηφορία.

Ἕρση. ἡ δρόσος.

Θηλείης ἕρσης ἱκμάδα γευόμενος.

οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον σιτίζονται.

Ἑρσῆεν. πρόσφατον, ἔννγρόν τε καὶ ἁμόλυντον.

Ἑρσήεντα. δροσώδη, ἁπαλόν, νεαρόν. ἢ εὐθεῖα ἑρσήεις.

Ἑρσηλία. ὄνομα κύριον.

Ἕρσις. τὸ πλεξείδιον.

864 Ἑροιάδαι. οἱ Ἑροιάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

Ἐρυγγάνειν. ἐρεύγεσθαι, ἐγκωμιάζειν, ἐρυγγάνω. Καὶ εἰ περίβλεπτον καὶ δόκιμον ἠρύγγανε γένος, δοῦλος ἐπιπράσκετο.

Ἐρυγή. πνεύματος ἀναπομπὴ ἐκ στομάχου. ἔνθεν καὶ τὸ ἐξηρεύξατο λέγεται.

Ἐρυγή. ἐρυγή ἐστι πνεῦμα κρύφιον, κατὰ τὴν ζέσιν τῆς τροφῆς ἀποῤῥηγνυμένων τῶν πομφολύγων, ἐπὶ τὸ ἄνω διαπνεόμενον.

Ἐρύγμηλος. ὁ μεγαλόφωνος.

Ἐρυθαίνεται. μελαίνεται.

Ἐρυθαίνει. πυῤῥὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον.

Ἐρύθεια. πόλις.

Ἐρύθημα. τὸ χρῶμα. Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον οὐδὲ εἷς λειμὼν νοτερός τε καὶ ἀῤῥὼς καὶ εὐθαλὴς τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν, ἐρύθημά τε ὡραῖον καὶ μειδίαμα ἥδιστον.

---

1. φυταρίου τι εἶδος] φυτάριόν τι E. Ceterum seqq. a prioribus secerni debent, quippe ex alio Scholio descripta. Vid. ed. Bekker. Adde Dioscorid. III, 46. Schol. Nicand. Ther. 67. *Gaisf.* Schol. Venetum: εἶδός τι πολύῤῥιζον φυταρίου, et quae sequuntur; sub finem vero, ἐστὶ γὰρ καὶ εὐωδές, sic, hoc est, εὐωδέστατον. 6. ζήτει add. Gaisfordus; ἐν τῷ Ἀῤῥ. om. *V. 7. Ἕρση] Alias etiam scribitur ἔρση, cum spiritu tenui. *Küst.* Ἔρσα Med. 8. Θηλείης ἕρσης] Leonidae Tar. LX, 4. Anthol. Pal. VI, 120. „Vid. Toup. in Schol. Theocr. IV, 16." *Gaisf.* Accedat Zon. p. 866. 10. Ἑρσῆεν. πρόσφατον] Homerus Il. ω. 757. Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖται. Ad hunc locum Poetae Suidas respexisse videtur. *Küst.* Habet eadem Photius, sub lemmate tamen Ἑρσήεις. 12. Ἑρσήεντα] Il. ξ'. 348. et Schol. ἁπαλόν] καὶ ἁπαλόν B. V. Photius. Deinde ὃ ante ἑρσήεις tacite praetermisit Gaisf. cum *V. καὶ ὁ ἑρσήεις ἐπὶ ἀρσενικοῦ Zon. p. 870. 14. Ἑρσηλία] De ea vide Dionys. Halicarnass. Antiqq. Rom. lib. II. *Küst.* Dionys. Hal. III. init. Plutarch. Rom. c. 14. *Reines.* 15. Ἕρσις] Malim ἔρσις: ab εἴρω, necto. In prioribus editt. male legitur ἕρσης, per η. *Küst.* Agathias p. 9. πλόκαμοι ἐν ἕρσει ἁπρεπῶς ἀναπεπλεγμένοι. Simocatta p. 152. ἐν ἕρσει ξύλων. *Toup.* MS. Vide v. Ἐνέρσει. πλεξίδιον] πλεξείδιον A. B. V. E. Med. Zon. p. 866. 16. Ἑροιάδαι. οἱ Ἑροιάδαι δῆμ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Item Photius. Ἑροιάδα *V.

1. ἐρεύγεσθαι] Legendum videtur cum Photio, ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι. *Gaisf.* In ἐρεύγεσθαι cessat Zon. p. 875. Idem deinde: „ἐγκωμιάζειν, αὐχεῖν] Delevi αὐχεῖν cum A. B. V. E. Mox superfluum est ἐρυγγάνω, nisi caput sit alterius glossae, et proinde a prioribus seiungendum. Ceterum huius v. exempla plurima congessit Lobeck. in Phryn. p. 864." Voluit p. 64. Idem leviore potuit opera: Ἐρυγγάνειν καὶ ἐρεύγεσθαι. Eodem enim tendit Phrynichus Seg. p. 42. a Lobeckio solicitatus: Ἤρυγον. — τὸ δ' ἠρευξάμην παρ' αὐτοῖς ἀδόκιμον· ὥσπερ καὶ τὸ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω, hoc est, eadem differentia, quae inter ἐρεύγομαι et ἐρυγγάνω existit. Infra post ἐρυγγάνω quaedam videntur excidisse, quibus rarior verbi significatio traderetur. 2. Καὶ εἰ περίβλεπτον καὶ δ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Ἠρύγγανε. *Küst.* Ubi rectius Εἰ καὶ Περίβλ. 5. ἐξηρεύξατο] Respici ad Ps. XLIV, 1. putat Gaisf. praeeunte Tittmanno. 7. πομφολύγων *V. 9. μεγαλόφωνος] Addunt edd. ante Gaisf. cum Zon. p. 861. Ταῦρον ἐρύγμηλον ex Il. σ'. 580. quae verba desunt A. B. V. E. 10. Ἐρυθραίνεται] Litterarum series requirit ut scribatur ἐρυθαίνεται. Vide vocem sequentem. *Küst.* Ἐρυθαίνεται A. B. uterque pr. m. et Zon. 11. Ἐρυθαίνει] Sic habent MSS. Pariss. [et Zon. p. 875.] At priores editt. [cum E. *V.] ἐρυθραίνει: quam lectionem litterarum series non admittit. *Küst.* Recte Photius et Hesychius. Huic glossae subiiciebatur appendix, cuius originem ipsa verba faciunt manifestam: Ὅτι (praemisit Gaisf.) ἡ βοτάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ᾗ ἐρυθραίνουσι (ἐρυθήνουσι A.) τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται· καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἄγχουσα. Delevi cum V. Ubi *Küsterus*: „Haec pertinent ad vocem ἐρυθραίνω, non ἐρυθαίνω." Addit *Toupius*: „Hesych. v. Ἔγχουσα, ubi legimus, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Attigit etiam Zon. p. 871. 14. Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφ.] Similia his legas apud Aelianum V. Hist. lib. XIII. c. 1. *Küst.* τῷ προσώπῳ E. 16. εὐτελής] Immo εὐθαλής: ut scribendum esse recte monuit Kühn. in dictum locum Aeliani. Vide etiam Nostrum supra v. Ἀῤῥὼς λειμ. *Küst.* εὐθαλὴς aperte A. B. V. E. Med.

---

sampsucho simile, quod in aquis praecipue floret. plantae quoddam genus, dictum, quod radicibus serpat, odore suavissimo praeditum. Ἑρσαῖος. Roscidus. Ἑρσεφορία. Quaere in Ἀῤῥηφορία. Ἕρση. Ros. *Mollis roris humorem gustans.* cicadae enim rore vescuntur. Ἑρσῆεν. Roscidum, humidum, purum. Ἑρσήεντα. Roscidum, tenerum, recentem. rectus casus est ἑρσήεις. Ἑρσηλία. Nomen proprium. Ἕρσις. Plexus. Ἑροιάδαι. Eroeadae, pagus tribus Hippothoontidis. Ἐρυγγάνειν. Eructare, gloriari. *Quamvis illustre et clarum genus iactaret, tamen ut servus vendebatur.* Ἐρυγή. Flatus ex stomacho emissus. hinc dictum est ἐξηρεύξατο, eructavit. Ἐρυγή. Ructus est flatus occultus, qui, dum cibi fervent, ruptis bullis sursum tendens per os emittitur. Ἐρύγμηλος. Graviter mugiens. Ἐρυθαίνεται. Nigrescit. Ἐρυθαίνει. Rubrum facit. unde ἐρύθημα, radix, quae vulgo ἐρυθρόδανον vocatur. Ἐρύθεια. Urbs. Ἐρύθημα. Rubor. *Floridus quidam color vultui eius inerat, qualem nec irriguum nec tenerum et herbidum pratum, verno rore riyatum, gignere queat. accedebat venustus rubor, et suavissime renidebat. — Iste*

Ὁ δὲ προσαναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.

τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. ἐπεὶ οὐ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ.

Ἐῤῥύθμισεν. ἐκανόνισεν.

Ἐρυθρὰ θάλασσα ἐκλήθη ὁ Περσικὸς κόλπος, οὐκ ἀπὸ τῆς χροιᾶς τοῦ ῥοθίου, καθάπερ τινὲς οἴονται, ἀλλ' ἔκ τινος ἀνδρὸς Ἐρύθρα τὴν προσηγορίαν, ἐνδυναστεύσαντος τοῖσδε τοῖς τόποις.

Ἐρυθραία. ὄνομα τόπου.

Ἐρυθραῖοι. οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραὶ καλουμένης.

Ἐρύθριος, ἔπαρχος γεγονὼς ἐπὶ Ζήνωνος· ὃς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκοῦντα ἑώρα, μήτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ τεταγμένου τοῖς συντελέσιν ἠνείχετο, μήτε τινὰ ποιεῖν πονηρόν, ὡς ὢν φιλάνθρωπος, τῶν ὀφειλομένων ἠδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχεν, ἡνίκα ταύτην ἀπέθετο. μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει· θάττους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δέ τινα παντάπασι τῶν πρόσθε προσκεκρουκότων ἀμύνεσθαι. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατῆλθεν, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. ἅ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμιείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποθνήσκων, ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο || πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις ὡς ἔτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε γινώσκειν αὐτά, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιντο. 865

Ἐρυθρόν. τὸ μέλαν.

Ἐρύκειν καὶ ἀπερύκειν. τὸ κωλύειν καὶ ἀπείργειν. Πολύβιος· Τὸ κυριώτατον ἦν τὸ τὸν πόλεμον ἐρύκειν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας.

Ἔρυμα. φύλαγμα, καὶ τεῖχος, ἀσφάλισμα. Τὰς μὲν ἁμάξας ὥσπερ ἔρυμα περιεβάλοντο· τὴν δὲ διάθεσιν τῆς στρατοπεδείας ἐποιοῦντο, ᾗ ἐνεχώρει.

Ἐρύμανθος. ὄνομα ὄρους. Καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

---

1. Ὁ δὲ] Aristoph. Equ. 398 — 401. ubi ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Vide v. *Παρεστηκότος*. His vero nihil est cum v. Ἐρύθημα commune; sed industrii homines ad locum qui est de rubore revocarunt quicquid ad pudoris notionem facere videretur. Compares, ut uno defungar exemplo, v. *Πλεονεξία*. 4. τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν] Ut haec cum superioribus cohaereant, legendum est, ὥστε μὴ ἐρυθριᾶν etc. Vel, καὶ μὴ ἐρυθριᾷ ἐπὶ τοῖς εἰρ. *Küst.* Neutrum recte se habet. Nam apparet et olim coniuncta fuisse, quae editores tanquam dicta scriptorum diversorum seiunxerunt, et modicis supplementis omnia facile componi hunc in modum: τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ἐστὶν ἀναιδές. ἐπεὶ ὃς μὴ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ. Eaque forsitan in vetustis Comici Scholiis locum habuerant. 5. χρῶμα] Edd. vett. χρῆμα. Correxit Portus. 6. Ἐῤῥύθμισεν] Gl. ex les. 44, 13. ducta. Item Hesych. v. Ἐρύθμισεν. 7. Ἐρυθρὰ θ.] Vide praeter alios Photium Cod. 250. *Küst.* Cf. Zon. p. 867. Eust. in Dionys. 606. et Freinsh. in Curt. VIII, 9, 14. 9. Ἐρυθροῦ] Ἐρύθρα revocavimus ex Med. 12. Ἐρυθραῖοι] Ἐρυθραῖον A. V. καὶ Ἐρυθραῖοι E. Gl. habet Photius. πόλεως E. transponit post Ἐρυθρᾶς. 13. Ἐρυθρᾶς] Ἐρυθραὶ A. Ἐρυθρᾶς *V. B. Phot. Zon. p. 861. 14. Ἐρύθριος, ἔπαρχος γεγ.] Totum hunc articulum ex Malcho descriptum esse suspicatur Valesius in fine notarum ad Excerpta ex Malcho. *Küst.* Vid. infra v. Ἡράϊσκος extr. *Reines.* Vid. Tillemont. Hist. Emp. T. VI. p. 478. *Gaisf.* Adde v. *Πανόλβιος*, et Malchum Niebuhrii p. 275. 16. τοῖς τέλεσιν] τοῖς συντέλεσιν vel συντέλεσιν sine articulo A. B. V. E. Scripsi τοῖς συντελέσιν. Dicit populos vectigales et tributarios. 17. ἠνείχετο] ἠνίχετο A. τι] τινὰ dedi cum A. B. V. E. hoc est, nemini vim inferre voluit. ὢν] ὃν A. 18. ἠδύνατο ante τῶν ὀφειλ. Niebuhrius, qui sibi persuasisset τῶν ὀ. χάριν cum sequentibus iungi posse. 19. ταύτης] ταύτην A. 20. ἡνίκα — ἀμύνεσθαι om. A. V. E.

5. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς] ὅτε τὸ κοινὸν οὕτως εἰς V. τότε om. B. E. 6. ἔχειν] Malim ἔχον. Deinde praestat ἅττα γάρ. 7. ταμείῳ] ταμιείῳ A. B. V. E. Med. Λέων] Om. B. E. addito λέγων ante ἀποθνήσκων. κατέλιπεν] κατέλιπεν A. 8. χαριζομένου] χαριζόμενον B. 10. ὥστε] ὡς γε B. E. Tum inverso ordine γινώσκειν αὐτά A. Nam Edd. αὐτὰ γιν. κλέπτοιντο om. V. 14. Πολύβιος] Fr. hist. 29. Τὸ κυριώτατον ἦν τὸ τὸν π.] Fragmentum hoc Polybii repetitur infra v. *Κυρία*: sed ubi pro ἐρύκειν male legitur φυγεῖν. *Küst.* Cum eadem glossa deleveris τὸ posterius. κυριώτατον] καιριώτατον E. qui mox ἀπερύκειν. Infra *Μακεδόνος* *V. 16. Ἔρυμα] Usque ad τεῖχος Photius. 17. περιεβάλλοντο] περιεβάλοντο reposui cum A. V. E. 19. Huic glossae subiiciebatur fragmentum, quod noluimus tertium inculcare: *Δρύοπες ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον· ὅπερ* (ὅπερ om. A.) *ὁ Ἡρακλῆς μετῳκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐξήτει* (ἐζήτει perperam in utraque gl.) *αὐτοὺς τροφήν· οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.* Prodidit Aldus ex A. petitum. *Küsterus:* „*Δρύοπες ἔθνος*] Haec leguntur etiam supra v. *Δρύοπες*, et infra v. *Κάπρος*."

---

autem in super frontem perfricat, neque colorem vultus consuetum mutat. nam quod vultum non mutat, ne erubescit quidem. Ἐῤῥύθμισεν. Direxit. Ἐρυθρὰ θάλασσα. Mare rubrum dicitur sinus Persicus, non a rubro colore undarum, ut quidam putant, sed ab viro quodam Erythra, qui locis illis imperavit. Ἐρυθρία. Nomen loci. Ἐρυθραῖοι. Incolae urbis Ionicae Erythrarum. Ἐρύθριος. Erythrius, praefectus Praetorio sub Zenone, hic cum nec pecuniam publicam sufficere cerneret, neque tributis constitutis gravius onus addere, nec aeris alieni dissolvendi gratia iniuste quicquam, utpote vir humanus, facere sustineret, Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret: quod impetravit. id magno dolore civitatem affecit, cum magistratum istum deponeret. ex iis enim qui tunc reipublicae praeerant, hic solus ad commune omnium bonum natus videbatur. nam petentibus prompte beneficia praestabat, nec quemquam ob veteres offensas ulcisci animum induxit. aerarium autem ad summam penuriam tunc redactum et penitus exhaustum erat. quippe quam pecuniam publicam Leo moriens reliquisset, eam Zeno celeriter dissipavit; partim quod multa amicis inconsulte largiebatur, partim quod ipse parum erat diligens, nec sciret, si forte ab aliis sibi quaedam surriperentur. Ἐρυθρόν. Nigrum. Ἐρύκειν et ἀπερύκειν. Arcere, propulsare. Polybius: *Praecipuum erat, ut bellum a Macedonia propulsaretur.* Ἔρυμα. Munimentum, murus, propugnaculum. *Plaustris pro munimento se circumdederunt, castra autem metari instituebant, ubi loci natura permitteret.* Ἐρύμανθος. Nomen montis. Et aper Erymanthius.

Ἐρυμβόνα τὰ τιμιώτατα εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτην. ἀπὸ τοῦ ῥυμβονῶ ῥήματος. Αἰλιανός.

Ἐρυμνά. τὰ ἠσφαλισμένα χωρία. Καὶ Ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι. Οἱ δὲ ᾠοντο πολεμίων πλήθει οὔ τι εὐάλωτοι τῷ ἐρυμνᾶσθαι κατὰ νώτου τῇ ἀκέσσῃ· τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοὶ διενοοῦντο ἐπαμύνειν.

Ἐρυμνήν. ἠσφαλισμένην.

Ἐρύπειος. τόπος.

Ἐρύσαντας. ἀντὶ τοῦ ἐκδείραντας. Ἐρύσαντας τὸ δέρμα σὺν τῷ χάσματι φυλάττειν.

Ἐρύσαι. ἑλκύσαι. Τὸν δὲ ἐρύσαι τὸν ἄρακτον ἐκ τοῦ μυκτῆρος.

Ἐρυσίβη. θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασιν· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου.

Ἐρυσίβη. ἡ πάχνη.

Ἐρχιάδαι. Ἐρχία δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα.

Ἔσσα. ὄνομα πόλεως.

Ἐσάλευε, καὶ ἀπεσάλευε. τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Αἴλιον ἐν Ῥωμαϊκοῖς· Ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τό, Ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευεν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτοις εἶχεν. Καὶ Αἰλιανός· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσάλευεν ἤδη, κομίζουσιν αὐτὸν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιοῦ. 866

Ἐς ἀῶ. εἰς μίαν ἡμέραν. Ἐς ὥρας. εἰς καιρούς.

---

1. Ἐρυμβόνα] Scribe ἐῤῥυμβόνα, per duplex ῥ. Est enim imperfectum tertiae personae, a ῥυμβονάω, quod significat *dissipo*. Hesychius: Ῥυμβονᾶν. διασκορπίζειν. Idem alibi: Διερυμβονήσατε. διεφορήσατε. Scribe, διεῤῥυμβονήσατε. Confer etiam Nostrum infra v. Ῥυμβεῖν. Ceterum in prioribus editt. post ἐρυμβόνα posita est τελεία στιγμή: quae prava interpunctio Kühnio et Porto imposuit, et graviter errandi occasionem praebuit. Portus enim existimans ἐρυμβόνα esse nomen substantivum, eiusque interpretationem esse ea quae sequuntur, vocem illam vertit *cupedias*, *delicias*. Kühnius vero in Fragmenta Aeliani magis lepide ex ἐρυμβόνα duas voces Latinas *rerum bona* fecit: quippe existimans vocabula ista nepotantium et luxuriosorum hominum apud Romanos propria fuisse; quae cum apud Aelianum litteris Graecis scripta essent, Suidas ex ignorantia linguae Latinae in ἐρυμβόνα mutaverit. Sed coniecturam hanc accurate refellit eruditissimus Iacobus Perizonius in Aelianum p. 950. 951. qui omnino consulendus est. Nos hic tantum adducemus locum ex Eustathio in Dionysium Periegeten (1134.) a modo laudato viro doctissimo itidem observatum, qui egregie huc facit, et sic habet: Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος ῥυμβόνας καλεῖ· καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις τὸ ἐῤῥυμβόνα ἐκ τοιούτου τινὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν, ἐν οἷς λέγει ὅτι ἐσπάθα τὰ χρήσιμα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐῤῥυμβόνα τὰ τιμιώτατα. Küst. Eadem, omisso tamen Αἰλιανός, Zon. p. 871. ἐρυμβόνα constanter optimi libri tam in gl. superiore quam apud Eustathium. 3. Ἐρυμνᾶσθαι cuius sit auctoritatis dubito. ᾠοντο] ὤνοντο A. 5. οὔ τοι] οὔ τι reddidi cum A. B. Med. τι in lacuna V. οὔ τε E. Mox κατὰ νῶτον A. 6. ἀκέσσῃ] Vide Nostrum supra vv. Ἄγεστα et Ἄκεσσα. Küst. ἀκέσσει E. 8. Ἐρυμνήν] Sic Photius. Vid. Apollon. II, 514. 9. Ἐρύπειος] Agnoscit Zon. p. 861. 10. Eadem qui servavit Zon. p. 875. in explicatione addit ἑλκύσαντας. 11. σὺν τῷ χάσματι] Cf. Valck. Diatr. p. 101. sq. σαυτῷ χ. *V. 14. Ἐρυσίβη] Nihil mutat Photius, eademque ad σπέρμασιν usque Schol. Platon. p. 421. Vid. Ruhnk. in Tim. p. 122. 16. ἢ ἡ] ἢ οἷον ἡ E. Similia ex Glossis collegit Albert. in Hesych.

1. Ἐρυσίβη] Καὶ ἐρυσίβη E. Ἐρυσίβη ὄνομα V. Quid inter πάχνην et ἐρυσίβην intersit, docet Timaeus: Ἐρυσίβη μιλτώδης δρόσος· πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης. 2. Ἐρχιάδαι. Ἐρχία] Confer Harpocrationem v. Ἐρχιάθεν, et Meursium de Popp. Att. v. Ἔρχεια. Küst. Ἐρχιάθαι A. Med. Photii MS. Ἐρχιάσθαι B. E. „Nescio an reponi debeat Ἐρχιᾶσι. Vid. Schol. Platon. p. 79." Gaisf. Immo si quid mutamus, petendum fuerit Ἐρχείαθεν sive Ἐρχίαθεν ab Harpocratione, qui deinde Ἐρχεία. Cf. Menag. in Diog. II, 48. 3. Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγ.] Homerus Il. φ. 282. Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. Scholiasta in illum locum: Ἐρχθέντα, ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Hinc Suidas sua descripsit. Hesychius in serie sua: Ἐρεχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Scribe et ibi Ἐρχθέντα: ut et ante nos scribendum esse recte monuit Bentleius in Epistola ad Millium, Ioanni Malalae subiuncta. Küst. Gl. habet Photius. Ἐρεχθέντα *V. dein ἐν ὕδασιν Zon. p. 875. 4. Zon. p. 878. Sed v. Küst. in v. Ἐσηνός. 5. Ἐσάλευε] Usque ad σημαίνει δὲ Photius, usque ad παίδων ἀπεσάλευεν Etym. M. p. 381, 3. Lex. Bachm. p. 236. ubi ἐσάλευσεν et ἀπεσάλευσεν. Breviter Zon. p. 881. ἀπεσάλευε] Vide supra v. Ἀποσαλεύσας. Küst. 6. πλοίων] νέων E. 7. Αἴων] Fragm. p. 1519. 8. δὲ δή] δὴ om. V. 9. διὰ τὰ] τὰ om. V. τενάγη ἀπεσάλευεν] τείχη ἀπεσάλευσεν Lex. Seg. 10. Ἐφ' ἑνὶ] ἐφ' ἑνὶ δὲ dedi cum A. et Phot. Bastius citat Alciphr. III, 28. γραῦν ἐφ' ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν. 11. τὸ om. Zon. 12. τούτοις] τούτῳ E. 13. ἐσχάτων] ἰσχυροτάτων B. E. 15. Ἐς ἀῶ] Theocrit. XVIII, 14. Hemst. εἰς ἀῶ E. Ἐς ὥρας] Vide de hac phrasi Casaubonum in Athen. lib. II. c. 14. et in Theocr. XV, 74. Küst. ἐς ἀώρας A. B. V. E. Zon. p. 878. et Hesychius: quasi voluissent ἐς ἀωρίαν similemve formulam. Saltem haec glossa vinculo quodam debuit cum superiore copulari, non pro singulari haberi.

Ἐρυμβόνα τὰ τιμ. *Pretiosissima quaeque luxu profuso dissipabat.* ab verbo ῥυμβονῶ. Aelianus. Ἐρυμνά. Loca munita. Et Ἐρυμνᾶσθαι, munitum esse. *Illi vero putabant se plane tutos ab vi hostili fore, quod a tergo aggere obiecto muniti essent; ab reliquis enim partibus ipsi hostem propulsare in mentem induxerant.* Ἐρυμνήν. Munitam. Ἐρύπειος. Loci nomen. Ἐρύσαντας. Qui pellem detraxerunt. *Detractam pellem cum rictu custodire.* Ἐρύσαι. Traxisse. *Illum autem sagittam ex naribus traxisse.* Ἐρυσίβη. Animalculum quoddam, quod in frumento nascitur, et fructum laedit. quidam aiunt esse morbum seminibus innascentem. vel robigo, frumenti pernicies. Ἐρυσίβη. Robigo. Ἐρχιάδαι. Erchia est pagus Atticae. Ἐρχθέντα. In aquis suffocatum. Ἔσσα. Nomen urbis. Ἐσάλευε, et ἀπεσάλευε. De navibus perinde ac de hominibus dicitur. de navibus quidem, ut apud Dionem in Historia Romana: *Nam paucae quidem eaeque levissimae naves ad terram appulerant; pleraeque vero et maiores ob paludes in alto manserunt ancorasque iecerunt.* de hominibus vero, spem defixam retinere, ut in hoc exemplo: *In uno ex pueris omnis eius spes sita erat.* Et Aelianus: *Quoniam igitur in extremo vitae discrimine iam versabatur, cognati eum in Aesculapii templum portarunt.* Ἐς ἀῶ. In unum diem. Et

Ἔσσατο. περιεβάλετο.

Ἔσσατο Λαμαρέτου θυγάτηρ.

Ἔσβη. ἐσβέσθη, ἐπαύσατο.

Ἔσδρας. οὗτος ἐπὶ Ξέρξου ἦν, τοῦ Περσῶν βασιλέως, νομομαθὴς ἄριστος γενόμενος· ὃς τῶν μὴ εὑρεθέντων βιβλίων τὰς γραφὰς ἀναμνημονεύσας παρέδωκε τοῖς τοῦ ἔθνους. Ἐσθήρ τε, Ἰουδαϊκοῦ γένους τυγχάνουσα, τὴν βασίλειον τιμὴν ἐκέκτητο παρὰ Ἀρταξέρξῃ, ὃς ἐκλήθη Μακρόχειρ. αὕτη ἡ Ἐσθὴρ τοὺς πρὸς γένους αὐτῇ ᾠκειωμένους προεξεποιεῖτο· ἐν οἷς καὶ Μαρδοχαῖος ἦν, ὃς τὴν ἐπιβουλὴν μηνύει τῷ Ἀρταξέρξῃ.

Ἐσδρίαβος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ἐσδρίαβος ὑπὲρ πάντων καταστὰς ἔλεξε τάδε.

Ἐσσαῖοι, Ἰουδαῖοι ἀσκηταί, Φαρισαίων καὶ Γραμματέων τὴν ἄσκησιν ἐξ ἐπιμέτρου διανεστηκότες, πρόγονοι Ἰωναδάβ, υἱοῦ Ῥιχὰβ τοῦ δικαίου· φιλάλληλοι καὶ τῶν ἄλλων εὐλαβεῖς πλεῖον, οἳ τὴν μὲν ἡδονὴν ὡς κακίαν ἀποστρέφονται, τὴν δὲ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν καὶ τὸ μὴ τοῖς πάθεσιν ὑποπίπτειν ἀρετὴν ὑπολαμβάνουσι. καὶ γάμος μὲν παρ' αὐτοῖς ὑπερορᾶται, ἀλλοτρίους δὲ παῖδας νέους ἔτι προσλαμβανόμενοι καὶ διδάσκοντες ὡς συγγενεῖς ἡγοῦνται, καὶ τοῖς ἤθεσιν ἑαυτῶν ἐντυποῦσι. καὶ πᾶν αἰσχρὸν ἀποβάλλονται, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐξασκοῦσιν. οἱ ἐπιμελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίᾳ δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν, ἔνθεν καὶ Ἐσσαῖοι καλοῦνται· τοῦτο δηλοῦντος τοῦ ὀνόματος, τουτέστι θεωρητικοί.

Ἐσέφθη. ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθη, ἐτίμησεν, ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη.

Ἐσεσήρεσαν. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνεσαν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων κυνῶν. Ἐς ἀλλήλους τε ἐσεσήρεσαν ἡμιμανές τι καὶ ἄγριον οἱ Σκύθαι. καὶ αὐθις· Ἐσεσήρει, ἐδυσχέραινεν, ὠργίζετο. Λίαν γὰρ ἐς αὐτὴν ἡ Θεοδώρα ἠγριαίνετο καὶ ἐσεσήρει.

Ἔσεται. ἔσται. 867

Ἔσεισέ μου τὴν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ ἐλύπησεν. ὁ δὲ ἔσεισέ μου τὴν καρδίαν, ὅτι τὰ τοῦ Αἰσχύ-

---

2. Ἔσσατο] Hegesippi Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 266. 3. Ἔσβη] Schol. Il. ι. 467. Eadem Photius. Contulit Iacobsius etiam Epigr. ap. Ath. X. p. 436. E. 7. Ἐσθήρ. Ἰουδ.] Vide paulo inferius post v. Ἐσθήρ. Küst. Ἐσθήρ τε A. B. E. Med. Haec ex v. Ἐσθήρ parum prudenter ducta pro glossa singulari venditabantur. Ceterum horum omnium quae sit iunctura, monstrat vel Chron. Pasch. p. 305. ed. Dind. 9. Ἀρταξέρξου] Ἀρταξέρξῃ posui cum A. *V. 10. γένους] γένει A. γένος male edidit Gaisf., item in gl. inferiore. 11. ἦν om. B. V. E. Μαρδοχεῖος Med. 13. Locus repetitus ex v. Κατασταίς, ubi nomen hominis est Ἐσδρίανγος. 14. ἔλεξε] ἔλεγξε V. 15. Ἐσσαῖοι. Ἰουδαῖοι — ἐντυποῦσι] Haec omnia αὐτολεξεὶ paene etiam leguntur apud Cedrenum p. 198. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐξ ἐπιμέτρου. Küst. Inde petendum τὴν δικαιοσύνην ἐξ ἐπιμ. Inserit etiam καὶ Σαδδυκαίων Parisinus ap. Brequign. p. 18. 17. πρόγονοι] Leg. ἀπόγονοι. Cedrenus: ἀπὸ γὰρ Ἰωναδὰμ υἱοῦ Ῥιχὰβ καταγόμενοι οὗτοι. Gaisf. Ῥιχὰβ] Ῥιχαβὶ B. Ῥοχαβὶ E. 18. φιλάλληλοι — ἐντυποῦσι] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. II. p. 785. (II, 8, 2.) ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. Cuius orationem Suidas liberius conformavit. εὐλαβεῖς πλεῖον] πλέον Iosephus. Idem infra σωφροσύνην καὶ ignorat.

4. ἐντυποῦσι] ἐκτυποῦσι E. 9. Huic glossae subiiciebantur, quae cum B. V. E. delevi: Ὅτι Ἐσσαῖοι ὑπέρτεροι στρέβρα καὶ λίαν ὑπερκείμενοι τῶν Φαρισαίων κατὰ τὴν πολιτείαν. Habet A. in marg. Extant apud Zon. p. 877. sed ignorat etiam Parisinus Brequ. 10. ἐξεπλάγη] ἔτι ἐξεπλάγη A. De h. gl. v. quae congessit Albertius in Hesychio: coll. Porphyr. V. Plot. 12. 15. αὖθις accessit ex A. B. V. E. Med. Nimirum καὶ αὖθις exemplo Procopii debuit ita praefigi, ut Ἐσεσήρει ad novam glossam transferretur. Vid. Zon. p. 882. 16. Λίαν γὰρ ἐς αὐτὴν ἡ Θεοδώρα ἠγρ.] Haec sunt verba Procopii Histor. Arc. c. 1. p. 3. sed ubi pro ἐσεσήρει, cuius vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, hodie scriptum est ἐμεμήνει. At lectio Suidae praeferenda est. Nam ipse Procopius alibi, nimirum Histor. Arc. c. XIII. p. 40. ἀγριαίνεσθαι et σαίρειν coniungit. ait enim: Ἐνταῦθα ἠγριωμένος τε καὶ σεσηρὼς μεστοῦσθαι ἐδόκει. Quinetiam Aristophanes, quem Procopius imitatus fuisse videtur, easdem voces coniunxit in Pac. 619. Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Küst. ἠγριαίνετο] ἠγριανέτε E. 18. Ἔσσεται *V. Utrumque probum est. ἔσται] γενήσεται addit E. 19. Ἔσεισέ μου] Haec nota referenda est ad locum illum Aristophanis initio Acharnensium: Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. Ὁ δ' ἀνεῖπεν, εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν. Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μόν δοκεῖς τὴν καρδίαν; Vide ibi Scholiastam. Küst. Adde Phrynich. Seg. p. 41. 20. ὃ. δὲ] Oratio mutila; nam desideratur νοῦς vel φησίν. Quamquam licet ὃ δὲ refingere. τοῦ] τὰ τοῦ A. V. Med. τὰ B. E. item infra.

Ἐς ὥρας, in futurum. Ἔσσατο. Induit. *Induit Damareti filia.* Ἔσβη. Extinctus est, cessavit. Ἔσδρας. Esdras sub Xerxe Persarum rege vixit: vir legum peritissimus, qui libros amissos Scripturae ex memoria reparavit et gentis suae hominibus tradidit. Postea fuit Esther, gente Iudaea: quam regio honore dignatus est Artaxerxes, Longimanus vocatus. haec Esther popularibus suis patrocinata est: inter quos fuit et Mardochaeus, qui Artaxerxi insidias aperuit. Ἐσδρίαβος. Esdriabus, nomen proprium. *Esdriabus vero pro omnibus unus in medium progressus haec dixit.* Ἐσσαῖοι. Essaei, ascetae inter Iudaeos, qui Pharisaeos et Scribas severitate disciplinae longe superarunt, genus ducunt ab Ionadab, filio Richabi iusti; iidemque amore mutuo et religione aliis antecellunt. voluptatem ut vitium aversantur; at temperantiam, continentiam, affectuum vacuitatem pro virtute habent. et coniugium quidem despiciunt; sed alienos liberos tenera adhuc aetate ascitos docent, eosque pro suis habent, et suis moribus formant. omnem porro turpitudinem a se amovent, et ceteras omnes virtutes exercent. iidem dictionem moratam curant, et in contemplatione plerumque perseverant: unde etiam vocantur Essaei, i. e. Contemplatores. id enim vox ista significat. Ἐσέφθη. Coluit, veneratus est, admiratus est, obstupuit. Ἐσεσήρεσαν. Rictum diduxerunt. metaphora ducta est ab iratis canibus. *Scythae semirabidi et ira efferati adversus se invicem ringebantur.* Et Ἐσεσήρει, ringebatur, indignabatur. *Theodora enim erga eam valde exasperata et ira accensa erat.* Ἔσεται. Erit. Ἔσεισέ μου τὴν καρδ. Animum meum dolore affecit. illud vero animum meum dolore affecit, quod, cum Aeschyli

λου προσδοκῶν ποιήματα, εἰσήχθη τὰ τοῦ Θεόγνιδος.

Ἐσεισεις τὰ νήπιά αὐτῶν.

Ἐσήλατο· εἰσῆλθεν, εἰσέφρησεν. Ὁ δὲ ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσήλατο ἐς τὸν νεών.

Ἐσήμαινε· προσέτασσεν. Ὁρῶν τὸ πρόθυμον τῶν Ῥωμαίων ἐσήμαινε τοῖς ἑαυτῷ ἑπομένοις ἐπικουρεῖν.

Ἐσσήν. βασιλεύς· κυρίως τῶν μελισσῶν. ἐσσῆνος ἡ γενική.

Ἐσηνός. ὁ πολίτης.

[Ἔσθειν. τρώγειν.]

Ἐσία. ἡ πρεσβεία.

Ἐσίνοντο. ἐβλάπτοντο.

Ἔσθενε. σθένους καὶ δυνάμεως μετεῖχεν, ἠδύνατο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὕμνει τὸν σωτῆρα, ᾗπερ οἶν ἔσθενε φωνῇ, καὶ ἐδεῖτο ἀρτίπουν θεῖναι αὐτόν.

Ἐσθήματα. ἱμάτια.

Ἐσθὴς ἁλουργής. διὰ τοῦ η̄. ἁλουργὶς δὲ ἰδίως, διὰ τοῦ ῑ.

Ἐσθήρ. αὕτη συνοῦσα τῷ Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ τὴν βασίλειον τιμὴν ἐκέκτητο, γένους Ἰουδαϊκοῦ τυγχάνουσα, καὶ ζῆλον τῆς δόξης ποιουμένη, τούς τε πρὸς γένους αὐτῇ διαφέροντας προσκαλεσαμένη, μάλιστα δὲ Μαρδοχαῖον μητράδελφον ὄντα, ἐν τοῖς βασιλείοις κατεῖχεν. ὡς δὲ τῷ βασιλικῷ προστάγματι Ἀρταξέρξης διεκήρυξε, τοὺς Ἑβραίους μεθίστασθαι μὲν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖν δὲ τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα, ἕως ἡμερῶν μί ἀνακωχὴν τῆς τιμωρίας τοῖς ἀπειθοῦσι διαταξάμενος· οἱ Ἰουδαῖοι διαδόντες ἀλλήλοις ὥρισάν τινα τῆς προσευχῆς ἡμέραν, νηστείᾳ καὶ προσευχῇ τὸ θεῖον ἐξιλεούμενοι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι, ὡς ἕκαστος εἶχεν, ἐν τῇ ἰδίᾳ σκηνῇ τὰς ἱκεσίας ἐποίουν· Μαρδοχαῖος δὲ εἰς τὴν βασιλειον αὐλὴν ἐν σκότῳ κρυπτόμενος ἤκουσε περὶ τῆς ἐπιβουλῆς κατ' Ἀρταξέρξου, καὶ δηλοῖ τῷ Ἀρταξέρξῃ. καὶ οὕτως ἡ κατὰ Ἰουδαίων ἐλύθη ἐπιβουλή.

Ἐσθίω, τρώγω καὶ φάγε δὲ αἰτιατικῇ συντάσσονται. ἐσθίω ἄρτον· τρώγω ψωμίον· φάγε βοῦν.

Ἐσθλά. ἀγαθά.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν. Ἔστι 868

---

3. Ἐσσήσεις τὰ] Legendum est, ἐνσείσεις τὰ νήπια αὐτῶν: ex versione Graeca τῶν LXX. Regg. IV, 8, 12. unde locus hic deprompt̃us est. *Küst.* ἐσείσεις A. ἐσσείσειε B. ἐασείσεις E. ἐσσείσεις V. et in Regg. nonnulli MSS. Vetus illa fuit assimulationis ratio, vel inscriptionibus firmata. 4. Ἐσήλατο] Il. μ. 438. Varias interpretationes cumulat Zon. p. 882. Ὁ δὲ ἀκράτωρ] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἀκράτωρ. *Küst.* 9. Ἐσσήν] De hac voce vide plura apud Etymologum. *Küst.* Cf. Theognostus p. 7, 14. et intpp. Callim. h. Iov. 66. 11. Ἐσηνός. ὁ πολ.] Puto Suidam notam hanc excerpsisse ex aliquo auctore, in quo Ἐσηνὸς corrupte scriptum erat pro Ἐδεσσηνός. Urbs enim Ἔσα vel Ἔσσα, cuius gentile fuerit Ἐσηνός, nusquam, quod sciam, memoratur. At Ἐδεσσα, urbs Syriae, ex veterum scriptis notissima est: cuius ἐθνικὸν est Ἐδεσσηνὸς et Ἐδεσσαῖος. *Küst.* Ἐσσηνός E. *V. 12. Ἔσθειν] Gl. om. *V. eamque apparet infra collocandam fuisse. Cf. Zon. p. 882. Interim notavi. ἔσθεον E. cum lacuna. Statim versum onirocriticum, Τρώγων γλυκηρὰ πικρίας ἔξεις τρόπους, omiserunt A. V. Habet tamen A. in marg. eumque inculcarunt etiam post v. Τρώγω. Ex Astrampsycho esse, referendum illum ad v. τρώγω, monuit Küsterus. 13. Ἐσία] Potius ἑσία, cum spiritu aspero, ab ἵημι. Confer Nostrum supra v. Ἐξεσία. *Küst.* Item Zon. p. 879. 14. Ἐσίνοντο] Eadem Photius. 17. ᾗπερ] εἴπερ E. 19. Ἐσθήματα] Eadem Photius. 20. Haec male quidem locata praebuit v. Ἁλουργίς. 21. διὰ τοῦ ῑ] Statim omiserunt A. V. Ἐσθής, ἐσθῆτος, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐσθῆτων.

1. Horum pars abiit in v. Ἔσδρας. τῷ Ἀρταξέρξῃ] τῷ om. B. E. τῷ βασιλεῖ] τῷ om. V. 2. πρὸς γένους] πρὸς γένος denuo Gaisf. cum A. V. προγόνους B. E. 4. αὐτῆς] αὐτῇ A. V. προσκαλεσαμένη] συγκαλεσαμένη V. E. Rectius in loco superiore προσεποιεῖτο. 5. μάλιστα δὲ] δὲ om. B. V. E. Med. 6. ὡς δὲ] δὲ om. A. V. 9. ἀνακωχὴν] ἀνακωχῆς A. 11. διαδιδόντες] διαδόντες posui cum A. 14. ἐποίουν] ἐποίησαν A. 16. κατ' Ἀρταξέρξου] τοῦ Ἀρταξέρξου V. 18. Ἐσθίω] αἰτιατικῇ addit A. item ut accidit in v. Τρώγω. φάγω] φάγε δὲ A. B. V. E. φάγε δή Med. 20. Ἐσθλά] Sic Photius. 21. Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπρ.] Haec sunt verba Polybii lib. XV. c. 16. quae leguntur etiam supra v. Ἐπιβολή. *Küst.*

---

poemata expectarem, Theognidis introducerentur. Ἐσεισεις τὰ ν. Infantes eorum solo illides. Ἐσήλατο. Insiliit, irrupit. *Ille autem impos sui in templum irrupit.* Ἐσήμαινε. Imperabat. *Videns Romanorum alacritatem imperavit illis, qui se sequebantur, ut opem ferrent.* Ἐσσήν. Proprie sic vocatur rex apum. genitivus est ἐσσῆνος. Ἐσηνός. Esenus. [Ἔσθειν. Edere.] Ἐσία. Legatio. Ἐσίνοντο. Laedebantur. Ἔσθενε. Valebat et robustus erat, pollebat. Aelianus: *Gallus autem gallinaceus servatorem, qua voce poterat, celebrabat, eumque orabat ut se pedibus valentem efficeret.* Ἐσθήματα. Vestimenta. Ἐσθὴς ἁλουργής. Vestis purpurea. at ἁλουργὶς, cum substantive ponitur, per ῑ. Ἐσθήρ. Esther, cum ab rege Artaxerxe in torum ascita fuisset, regium honorem est adepta, quamvis esset ex genere Iudaico; studioque fidei suae flagrans cognatione secum coniunctos ad se vocavit, praecipue vero Mardochaeum avunculum, quem in regia retinuit. cum autem edicto regio Artaxerxes promulgasset, ut Hebraei cultu Dei relicto imaginem ipsius adorarent, per XL. dies supplicii dilatione in contumaces permissa: Iudaei consultatione habita supplicationis diem statuerunt, ut ieiunio et precibus numen divinum placarent. et reliqui, prout quisque poterat, in privatis aedibus preces faciebant, Mardochaeus vero in obscuro aulae regiae loco delitescens audivit verba, quae fiebant de insidiis in Artaxerxem; easque Artaxerxi patefecit. sic autem insidiae, quae Iudaeis struebantur, dissipatae sunt. Ἐσθίω, τρώγω, φάγε, accusativo iunguntur. ut, edo panem; comedo buccellam; voro boveni. Ἐσθλά. Bona. Ἐσθλὸς ἐών. *In fortem incidit fortior.*

μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

Ἐσθόμενος. ἐσθίων. ἔσθω γὰρ τὸ ῥῆμα. Καὶ Ἐσθοντες, ἐσθίοντες.

Ἔσθος. ἱμάτιον.

Ἔσθ' ὅτε. ἔστιν ὅτε.

Ἔσκαζεν. ἐνεδοίαζεν, ἀμφέβαλλεν. Ὁ δὲ ἔσκαζεν ὅπως ἔχει γνώμης τὰ τῶν Ῥωμαίων συντάγματα, καὶ εἰ ἀῤῥενικὰς ἔχουσι τὰς ψυχὰς εἰς παράταξιν.

Ἔσκαλλεν. ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα, ἀνεζήτει. Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.

Ἐσκευώρησεν. ἐπεβούλευσεν. ἐξ οὗ καὶ σκευωρία, ἡ ἐπιβουλή.

Ἐς κεφαλήν σοι. ἐπιφώνημα κατάρας. προειρηκότος γάρ τινος, χαλεπὰ ἔσεσθαι, ἀμοιβαίως ἀνταποκρίνεταί τις, Ἐς κεφαλήν σοι.

Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. Καὶ Ἐσκήνηνται, ἀντὶ τοῦ ἐσκήνωνται, κατοικοῦσιν.

Ἐσκιμάλισεν. τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφυβρίζει. ἢ ἀντὶ τοῦ κατεδακτύλισε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως τὸ τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου ἐμβαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες δείξωσιν αὐτῷ. Ἀριστοφάνης·

Καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσκιμάλισεν.

Ἐσκληκότα. προσλιπαροῦντα, προσεσκληκότα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων.

Ἐσκοπίαζε. περιέβλεπεν.

Ἐς κόρακας. Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ οἰκοῦσιν ἐῤῥήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας, λευκῶν κοράκων φανέντων. νέοι δὲ μεθυσθέντες ποτὲ συλλαβόμενοι κόρακας ἐγύψωσαν κατὰ παίγνιον, καὶ ἀπέστειλαν πωτᾶσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ �ετα-

1. γὰρ om. B. E. Tum ὅτι V. ἐπιβολαῖς] ἐπιβουλαῖς A. B. E. 6. Ἔσθοντες] Photius et Schol. Il. δ'. 231. a Gaisf. laud. 7. Ἔσθος] Photius. Il. ω'. 94. et Aristoph. Lys. 1098. memoravit Gaisf. Ἔσθής E. 8. Ἔσθ' ὅτε] Photius. Plura Hesychius. 9. Ἔσκαζεν] Id ut agnoscam nondum adducor. Sed huic scripturae opinor dedit materiem depravatum ἐδίσταζεν. ἀμφέβαλλεν] ἀμφίβαλεν B. ἀμφέβαλεν E. *V. Zon. p. 883. 11. ἀῤῥενικὰς] ἀῤῥένικὰς A. V. 13. Ἔσκαλλεν] Ἔσκαλεν Photius, qui in ἠρεύνα desinit, et Lex. Bachm. p. 237. ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν] Vox prior est emendatio posterioris: quae cum initio ad marginem notata esset, postea in textum irrepsit. Küst. ἐσάλευεν ignorat Zon. p. 883. qui bis ἔσκαλεν. Dein ἀνεζήτει om. *V. 14. Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου] Haec sunt verba Davidis Psalm. LXXVI, 7. Theodoretus in illum locum: τὸ δὲ ἔσκαλλεν ὁ μὲν Θεοδοτίων ἐξηρεύνησεν, ὁ δὲ Ἀκύλας ἐσκάλευσεν εἴρηκε. Küst. ἔσκαλλε] ἤσκαλλε E. 16. σκευωρία] Demosth. p. 1272, 8. Gaisf. Adde gl. Σκευωρία. 17. Ἐς κεφαλήν σοι] Aristoph. Plut. 526. Hac observatione carent Scholia Aristophanica.

1. Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. κέκλ.] Scholiasta Aristophanis in Acharn. 69. Ἐσκηνημένοι. κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς τρίτης, ἦν ἂν διὰ τοῦ ῶ, ὡς κεχρυσωμένοι. Huc Suidas respexisse videtur. Küst. Usque ad ᾤκησαν habet Photius. Sed ἐσκήνωσαν B. E. Lex. Seg. ἐσκήνωσεν V. item ᾤκησε *V. κέκλιται] κέκληται V. Med. 3. Ἐσκήνηνται] Cf. Plat. Rep. X. p. 610. E. 4. Ἐσκιμάλισεν. τῷ μέσῳ] Ex Schol. Aristoph. Pac. 548. Confer etiam Nostrum infra v. Σκιμαλίσω. Küst. 5. τὸν μέγαν] τὸν πρῶτον καὶ μέγαν E. 6. σκιμαλίσαι] ἐσκιμαλίσαι B. Mox κυρίως ἐστι E. τὸν μέσον] τὸν om. A. B. V. Simpliciter Schol. et Arsenius p. 242. τὸ τὸν δάκτυλον. Suidas quidem videtur τὸν μέσον δάκτυλον reliquisse. 7. τῶν δακτύλων] τὸν δ. B. V. μέσον τὸν δάκτυλον etiam Zon. δάκτυλον E. 8. ὅταν] ὅτε E. 9. μέσον τὸν] τὸν μέσον A. B. V. E. Schol. Arsen. ἐντείνοντες] ἐκτείνοντες B. ἐκτείνωμεν E. Mox συνάγωμεν καὶ δείξωμεν E. καὶ τοὺς λ. συνάγοντες om. Schol. 11. δορυξόον] δορυξὸν A. V. Ox. cum Rav. δοριζὸν B. E. δοριξὸν Med. 12. Ἐσκληκότα] Photius. Cf. Hemsterh. in Hesych. προσεσκληκότα] προσκεκληκότα B. E. Om. Zon. p. 883. Deinde cum V. delevi glossam, quam ex v. Ἀπόμακτρα quantumvis lacera ductam esse demonstrat lemma perversum: Ἐσκιοτροφημένα. Ἀριστοφάνης· Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα. Ubi Küsterus: „Ἐσκιοτροφημένα] Magis usitatum est ἐσκιατραφημένα." Et continuo: „Ἀριστοφάνης] Fragmentum hoc Aristophanis, de cuius sensu nihil certi statui potest, frustra quis quaerat in fabulis eius hodie adhuc extantibus. Pro σκυτάλων autem fortasse legendum est σκυβάλων. Nam σκυτάλων primam longam habet, quam proinde metrum respuit." Vid. Porsonus Aristoph. p. 246. cuius verba Gaisfordus in Addendis exhibuerat. 14. Ἐσκοπίαζε] Photius. 15. Ἐς κόρακας. Βοιωτοῖς Ἄρνην π.] Haec et quae sequuntur usque ad ἁμαρτάνοντας ἔπαμπον ad verbum fere etiam leguntur apud Zenobium (III, 87.) et enarratorem Comici in Nub. 133. Küst. Adde Wesseling. in Diodor. XIX, 53. Similiter Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 97. 19. ἀφῆκαν πέτεσθαι] Sic etiam Zenobius: ἀπέστειλαν A. B. V. πωτᾶσθαι A. B. πετᾶσθαι V. ποτᾶσθαι E.

Polybius: *Nam interdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa resistit; interdum vero id evenit, quod proverbio dici solet, Occurrit forti, qui mage fortis erat.* Ἐσθόμενος. Comedens. verbum est ἔσθω. Et Ἔσθοντες, comedentes. Ἔσθος. Vestis. Ἔσθ' ὅτε. Interdum. Ἔσκαζεν. Dubitabat, ambigebat. *Ille vero dubitabat, quo animo essent legiones Romanorum, et an fortiter in acie dimicaturae essent.* Ἔσκαλλεν. Ruspabatur, scrutabatur, inquirebat. *Et spiritus meus scrutabatur.* Ἐσκευώρησεν. Insidiatus est. item σκευωρία, insidiae. Ἐς κεφαλήν σοι. *In caput tuum recidat.* formula imprecandi. si quis enim praedicarit, mala nobis eventura esse, vicissim respondemus: *In caput tuum.* Ἐσκήνησαν. Habitarunt. verbi huius declinatio refertur ad primam coniugationem verborum circumflexorum. Et Ἐσκήνηνται, pro ἐσκήνωνται, habitant. Ἐσκιμάλισεν. Medio digito pollicem applicuit, et sic strepitum edens contumeliam intulit vel significat, medio digito contractavit. σκιμαλίσαι enim proprie significat, medium digitum in podicem gallinae inserere. non solum autem hoc, sed etiam, cum per ignominiam medio digito extento, ceteris autem contractis, aliquem demonstramus. Aristophanes: *Et hastarum fabrum ut infami digito notavit.* Ἐσκληκότα. Constanter assidentem et perseverantem. translatio ducta est a rebus quae arefiunt. Ἐσκοπίαζε. Speculabatur. Ἐς κόρακας. Boeotis quondam Arnen incolentibus Apollo praedixerat, tunc ipsos ex regione sua pulsum iri, cum albi corvi apparuissent. adolescentes igitur ebrii corvos aliquando captos gypsoque per lusum dealbatos dimiserunt: quibus conspectis Boeoti perturbati

ράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τέλος. καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον ἔφυγον, καὶ ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας· εἰς ὃν μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Βοιωτίαν οἰκοῦντες τοὺς ἁμαρτά-
869 νοντας ἔπεμπον. οἱ δέ, ὡς τοῦ ζώου ἀναιδοῦς καὶ δυσοιωνιστικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησιν, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἓν ζῶντας, καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, Φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς κολοιὸν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν λέγοντας, Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι, διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς, Φεῦγ' ἐς κόρακας. ἐς κόρακας οὖν εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον.

Ἐς κόρακας, καὶ σαυτόν γε πρός. τουτέστιν, ἀπόφερε τὸ πρᾶγμα καὶ σαυτόν.

Ἐσκορόδισας. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων· ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας· ἢ ἐδρίμυξας.

Ἐσκοροδισμένος. σκόροδα φαγών. ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὅταν γὰρ ἐς μάχην συμβάλλωσιν αὐτούς, σκόροδα διδόασιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ὦσιν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἐσκοροδισμένοις. Ἀριστοφάνης·

Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ἀντὶ τοῦ, [οὐ καταβαλεῖς.] σφοδροῖς οὖσι καὶ πικροῖς γενομένοις, μετειληφόσι τῶν σκορόδων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων.

Ἐσκουπονδίαι. κατὰ Ῥωμαίους στρατιωτικὰ ἐφόδια.

Ἐς Κυνόσαργες. οἱονεὶ Κυνόσαρκες· ἀπὸ τοῦ, θυσίας πλησίον γενομένης εἰσελθόντα κύνα καὶ ἁρπάσαντα κρέας τοῦ θύματος ἀγαγεῖν ἐκεῖσε· ἐν ᾧ καὶ ναὸς ἐκτίσθη· καὶ οἱ νόθοι ἐνταῦθα ἐκρίνοντο, εἰ τοῦδε ὄντως γέγονεν υἱός. ἐκάλουν δὲ Ἀθηναῖοι καὶ τοὺς ἀπελευθέρους νόθους. εἰς τὸ Κυνόσαργες σαφέστερον κεῖται.

---

1. τέλος] πέρας E. τὸ τέλος Zenobius, qui membrum sequens aliter conformavit. 5. οἱ δὲ ὡς τοῦ] Priora diversis modis, continua plene cum Suida Photius exhibet. 6. τοῖς ἀνθρώποις] τῶν ἀνθρώπων A. V. E. δυνατικοῦ τῶν ἀνθρώπων Photius. Om. Arsenius p. 241. Genitivum analogia firmatum (velut Aelianus ἐχθρὸς ad eandem revocat structuram) probavi. 10. ὁ δὲ Αἴσωπος] Fab. 101. μυθικῶς] μυθικὸς V. 11. ἴσον ἑαυτὸν εἶναι] ἴσον εἶναι (vel, ut Gaisf. tradit, εἶναι ἴσον) A. B. V. E. Med. Phot. ὅμοιον εἶναι Arsen. 12. ἡττηθέντα] ἡττηθέντες V. ap. Gaisf. 14. Ἀριστείδης] Vide sub v. Δωδωναῖον χαλκεῖον. 17. ἐς κόρακας οὖν εἰς τὸ] ἤγουν εἰς Arsen. 18. Ἐς κόρακας καὶ] Aristoph. Pac. 19. unde petendum erat, quod *V. Ox. praebent, σαυτόν γε. 20. Ἐσκορόδισας. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 942. ubi ἡ ante ἀπὸ delendum. Hanc cum finitima gl. conflavit Zon. p. 884. Ἐσκοράδησας B. E.

1. ἀήδισας, ἐπίκρανας] ἀηδῆσαι ἐποίησας E. 3. Ἐσκοροδισμένος. σκόροδα φ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 492. Photius in lexico inedito: Ἐσκοροδισμένος. παρωξυμμένος ὑπὸ τῶν σκορόδων. μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων, τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα. Eadem habet Etymologus. Küst. Cf. Hesychius. 4. ὅτε — συμβάλλωσιν] ὅταν — συμβάλωσιν B. E. ὅταν etiam Schol. 7. Ἐσκοροδισμένοις] Ἐσκορδισμένοις A. item in exemplo. Ἀριστοφάνης] Αἰσχύλος B. Med. Αἰσχύων V. 8. Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκ.] Senarius hic legitur apud Aristophanem Acharn. 165. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic more solito descripsit. Küst. πρόσει] προσείσει B. E. 9. οὐ καταβαλεῖς] Hae duae voces nullum hic sensum habent, quippe quae ἀκρίτως repetitae sunt ex versu illo, qui proxime apud Aristophanem loco laudato praecedit, Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ, ὦ μοχθηρὲ σύ; Quare vel penitus eas dele, vel loco earum scribe, οὐ πρόσει, i. e. *ne accede*. Küst. Irrepserunt etiam in Scholiastae observationem. Seclusit Gaisf. 10. μετειληφότι] ὡς μεταλαβοῦσι E. 12. Ἐσκουπονδίαι] In glossis Basilicorum legitur Σεσκουπόνδια: quae vox pari modo ibi exponitur, στρατιωτικὰ ἐφόδια. Videtur autem utrumque vocabulum detortum esse ex voce Latina *stipendium*. Küst. Vid. Meurs. Glossar. Gr. barb. in v. qui de buccellatis, quod haberent hoc pondus, interpretatus. *Reines.* Ἐσκουποδίαι E. Nihil iuvat Zon. p. 879. 14. Ἐς Κυνόσαργες] Confer Nostrum infra v. Εἰς Κυνόσαργες, et v. Κυνόσαργες. Küst. Κυνόσαργες] Recte Portus monuit legendum esse Κυνόσαρκες. Sensus enim huius loci est, Κυνόσαργες dictum esse quasi Κυνόσαρκες, a κύων et σάρξ: quod canis carnem victimae aliunde raptam in locum illum intulisset. Küst. Κυνόσαρκες A. V. 16. ἁρπάσαντα] ἁρπάσαντος A. ἁρπάσας V. ap. Gaisf. Orationis ea est mediocritas, vix ut pristinus aut sincerus color exigit possit. 18. ὄντως] ὄντος B. V. E. Med. 19. εἰς τὸ] ζήτει εἰς τὸ A. V. ζήτει εἰς *V. τὸ om. B. E. Praestat igitur brevis significatio, ζήτει εἰς τὸ Κυν.

---

sunt, quasi oraculum ad exitum esset perductum. adolescentes vero tumultum metuentes fugerunt, et locum quendam incoluerunt, quem vocarunt Corvos: in quem postea Boeoti malos relegarunt. alii vero proverbium inde repetunt, quod corvus sit animal impudens et mali ominis inter homines habeatur. Aristoteles vero dicit, cum pestilentia aliquando grassante multi corvi apparuissent, homines eos captos lustrasse, vivosque dimisisse, pestilentiae imprecantes, *Fuge ad corvos*. Aesopus autem fingit graculum magnum, qui se corvis parem putaret, ad illos accessisse; sed victum ad graculos redisse. illos vero indignatos eum ferire coepisse, dicentes, *Fuge ad corvos*. Aristides vero ait corvos in asperis et praeruptis locis nidificare solere; itaque ortum proverbium: *Fuge ad corvos. ad corvos* igitur significat, in malam rem, in perniciem. Ἐς κόρακας, καὶ σ. Ad corvos, simulque ipse facessas. Ἐσκορόδισας. Flere fecisti. translatio ducta est ab allia terentibus. vel molestia me affecisti, exacerbasti. vel exasperasti. Ἐσκοροδισμένος. Qui allia comedit. ductum a gallis gallinaceis: qui cum committuntur, allia iis edenda dantur, quo fiant ad pugnam acriores. Ἐσκοροδισμένοις. Aristophanes: *Ne accedas ad hos allium redolentes*. id est, qui exacerbati sunt, haud secus ac si allium comedissent. translatio ducta est a gallis gallinaceis. Ἐσκουπονδίαι. Sic Romanorum lingua vocantur commeatus militum. Ἐς Κυνόσαργες. Dictum quasi Κυνόσαρκες: ab eo quod, cum sacrificium prope fieret, canis ingressus carnem victimae raptam in locum illum intulisset: in quo etiam templum conditum est. ibidem etiam de nothis iudicium habebatur. Athenienses autem etiam libertos vocabant nothos.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσειας. ἐπὶ τῶν θηλυτέρως καὶ μαλακῶς ζώντων. οἱ γὰρ Μασσαλιῶται θηλύτερον ἕζων, στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσι καὶ μύροις χρώμενοι.

Ἐσμός. πλῆθος, ὄχλος. κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἴεσθαι.

Ἔσο. ἐνδέδυσο. σημαίνει καὶ τὸ ὕπαρχε.

870 Ἐς ὅ. ἀντὶ τοῦ μέχρι τούτου, ἕως οὗ. Ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, ἐς ὃ ἐξεῖλεν αὐτήν.

Ἔσοπτρον. τὸ κάτοπτρον.

Ἐς ὅτι. ἀντὶ τοῦ λίαν. Ξυνεστήσατο φάλαγγας ἐς ὅτι μάλιστα καρτεράς.

Ἐς ὅτι μάλιστα. ἀντὶ τοῦ λίαν. Καλάμους ἐς ὅτι μάλιστα στερροὺς καὶ παχίστους.

Ἐς ὀψιγόνους. τοὺς μετὰ ταῦτα.

Ἔσω. τοπικόν.

Ἔσω ἄνθρωπος. κατὰ τὸν Ἀπόστολον ἡ ψυχή· ἔξω ἄνθρωπος, τὸ σῶμα. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀπὸ μέρους τὸ σύμπαν ἡμῖν δηλοῦται ζῷον· ὡς ἐν τῷ, Ἐχχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. Καὶ κατὰ Μωσέα προσδιαλεγόμενον τοῖς ἐξ Ἰσραήλ· Ἐν ὁ καὶ ἑ ψυχαῖς κατέβησαν οἱ πατέρες σου εἰς Αἴγυπτον.

Ἔσωθεν. τοπικόν.

Ἐσώθην. ἀπὸ τοῦ σώω σώσω, σέσωκα, σέσωμαι, ἐσώθην. τὸ δὲ σέσωσμαι ἀπὸ τοῦ σώζω. τὸ δὲ σώζω ἔχει τὸ ἰ· καὶ πᾶσα κλίσις ἔχουσα τὸ ζ· οἷον σῴζομαι, ἐσῳζόμην, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐσωκράτουν. ἀντὶ τοῦ ἐκόμων, ἐῤῥύπουν, ἐπείνων.

Ἐσωματοποίει. ἔπλαττε. Πολύβιος· Ὡσανεὶ καὶ τὸ αὐτόματον καὶ τύχη τις ἐσωματοποίει τὰς τοῦ Σκιπίωνος πράξεις, ὥςτ' ἐπιφανεστέρας καὶ μείζονας ἀεὶ φαίνεσθαι τῆς προσδοκίας.

Ἐσωμάσκει. συνεκρότει, ηὐτρέπιζεν, ᾠδινεν, ἡτοίμαζεν. Ὁ δὲ πολλοὺς δεκάζων τῶν Ἰσαύρων τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐσωμάσκει.

Ἐσπάθα. κατανήλισκε καὶ κατήσθιε. διὰ τοῦτο εἶπεν, οὐκ ἀργὸς ἦν. σπαθᾶν δὲ τὸ ἀφειδῶς ἀναλίσκειν καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει ἐχρήσατο. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων λέγομεν σπαθᾶν τὸ ἄγαν κρούειν τὴν

---

1. Ἐς Μασσαλίαν πλ.] Egregie huc faciunt ea quae habet Athenaeus lib. XII. p. 523. Μασσαλιῶται δ' ἐθηλύνθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν Ἴβηρσι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον. ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες. ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσαις εἰς Μασσαλίαν. Confer etiam Nostrum supra v. Ἐκ Μασσαλίας. Küst. Item Grammat. Coislin. p. 608. Μασσαλίαν et Μασσαλιῶται Med. ἐπὶ τῶν] τῶν om. V. 5. Ἐσμός] Item Photius, ubi πληθύς. Cum aspero spiritu scribendum monet Eustath. in Il. β'. p. 178, 16. Conf. Lex. Seg. p. 37, 22. 64, 4. Gaisf. Vide Barkerum et Herm. in Wolfii Analect. Vol. II. p. 63. sqq. κυρίως τὸ πλῆθος καὶ ὁ ὄχλος τῶν μελισσῶν Zon. p. 878. 6. ἴεσθαι Edd. 7. ἐνδέδυσο] ἐνεδέδυσο ex Schol. Il. γ'. 57. poscebat Albertius Obss. Misc. IX. p. 149. et in Hesych. Satius fuerat editum relinqui, a quo prope abest ἔνδυσο Zon. p. 884. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὕπ.] Sed tunc scribendum est ἔσο, cum spiritu tenui. Küst. E. in fine addit ψιλούμενον. Ceterum δὲ omisi cum A. 10. Ἔσοπτρον] Vid. Antiattic. p. 102, 10. 11. Cf. nos in v. Κονιορτός. 12. καρτεράς] φοβεράς E. 13. Καλάμους] Locus Agathiae V, 21. p. 325. f. cui restituatur μάλιστα nunc elapsum. Firmat Zon. p. 888. 15. Ἐς ὀψιγόνους] Photius. 17. κατὰ τὸν Ἀπόστολον] D. Paulum II. Corinth. 4, 16. Küst. 18. ἔσθ' ὅτε] ἔσω τε B. V. E. 19. τὸ σύμπαν ἡμῖν] ἡμῖν τὸ σύμπαν E. 20. Ἐχχεῶ] Ioel II, 28. 21. Καὶ κατὰ] κατὰ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst.

1. Ἐν ὁ καὶ ἑ] Deuteron. X, 22. 5. σέσωμαι] σέσωσμαι B, E. *V. Cf. v. Σέσωται. Mox τὸ δὲ σ. — σώζω om. E. 6. ἔχει τὸ ᾱ] ἔχει τὸ ἰ A. B. V. E. Edd. vett. I. e. scribitur σώιζω. Et mox σῴζομαι σῳζόμην V. [Hunc secutus sum.] Vid. Etym. M. p. 741, 30. Gaisf. Adde Valck. Ep. ad Roev. p. 68. 8. Ἐσωκράτουν. ἀντὶ τοῦ ἐκόμων, ἐῤῥ.] Aristoph. Av. 1282. Ἐλακωνομάνουν πάντες ἄνθρωποι τότε, Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν. Hinc Suidas locum hunc consarcinavit. Küst. Apparet confusam esse senarii memoriam cum interpretatione lemmatis, quae post ἀντὶ τοῦ intercidit. ἐκόμων] ἐκώμων B. E. ἐῤῥύπουν] ἐῤῥύπτουν B. E. Legendum ἐῤῥύπων. 10. Πολύβιος] Fr. hist. 58. 12. τὰς om. Zon. p. 887. 13. ἀεὶ καὶ μείζονας] καὶ μείζονας ἀεὶ A. V. Mox τὰς προσδοκίας A. E. Med. 14. ᾠδινεν, ἡτοίμαζεν om. V. Firmat v. Σωμασκεῖν cum Zon. p. 888. Ceterum haec gl. superiorem debuit antecedere. 17. Ἐσπάθα. κατανήλισκε] Ex Schol. Aristoph. Nub. 53. Cf. v. Σπαθᾶν. Lemma Ἐσπάσθω *V. τοῦτο] τοῦτο εἶπεν A. quod restituendum Scholiastae.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσειας. Massiliam naviges. dicitur de iis qui effeminate et molliter vivunt. Massilienses enim effeminate vivebant, vestibus pictis et talaribus et unguentis utentes. Ἐσμός. Multitudo, turba. proprie examen apum: quod simul volantes feruntur. Ἔσο. Indueras. significat etiam esto. Ἐς ὅ. Donec, eo usque. *Urbem obsedit, donec eam expugnaret.* Ἔσοπτρον. Speculum. Ἐς ὅτι. Valde. *Phalanges quam maxime firmas constituit.* Ἐς ὅτι μάλιστα. Quam maxime. *Calamos quam maxime firmos et crassissimos.* Ἐς ὀψιγόνους. Ad posteros. Ἔσω. Adverbium loci. Ἔσω ἄνθρωπος. Internus homo secundum Apostolum est ipsa anima; externus autem homo corpus. interdum enim a parte totum animal significatur; ut in illo loco: *Effundam de spiritu meo super omnem carnem.* item secundum Mosem, qui populum Israel alloquens dicit: *Cum LXXV. animabus patres tui in Aegyptum descenderunt.* Ἔσωθεν. Adverbium loci. Ἐσώθην. A σώω fit σώσω, σέσωκα, σέσωμαι, ἐσώθην. at σέσωσμαι est a σώζω. σώζω vero habet ῑ, et omnis declinatio quae cum ζ coniugatur, ut σῴζομαι, ἐσῳζόμην, et similia. Ἐσωκράτουν. *Comam alebant, squalebant, esuriebant.* Ἐσωματοποίει. Speciem angebat. Polybius: *Casus et fortuna res gestas Scipionis ita augebat, ut semper illustriores et expectatione maiores viderentur.* Ἐσωμάσκει. Conflabat, instruebat, parturiebat, praeparabat. *Ille vero multos Isauros muneribus corrumpens res ad bellum necessarias parabat.* Ἐσπάθα. Consumebat et devorabat. ideo dicit, non erat otiosa. σπαθᾶν autem, ut sit prodige consumere, etiam apud oratores extat. hanc autem vocem apte figuravit. etenim de vestibus quae texuntur dicimus σπαθᾶν, i. e. valde pulsare

κρόκην· ὥστε προσκαθίζειν καὶ πολλὴν μὲν ἀναλίσκειν κρόκην, ἰσχυροτέραν δὲ ἀπεργάζεσθαι τὴν ὑφήν. δύναται οὖν τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τῷ πολλὰ δαπανᾶν παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου·

Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ
πρόφασιν ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο. παρὰ τὴν σπάθην. ἢ τὸ ἐῤῥίπτετο, ἢ διεκόπτετο· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο. ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἐσπαθημένος. πεπυκνωμένος. ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

Ἐσπάρασσεν. ἠρέθιζεν. Ἰώσηπος· Μετεώρους ὄν[871]τας ἐπὶ τῷ μέλλοντι πολέμῳ ἐσπάρασσε.

Ἐσπαρμένη παράταξις. ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τῶν πραγμάτων.

Ἔσπασας. ἔπιες, εἵλκυσας.

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρητον ἀφειδῶς
ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἐὼν;

Ἔσπαιρεν. ἐκινεῖτο.

Ἑσπερινός. ὁ τῆς ἑσπέρας.

Ἑσπέριος. ὁ δυτικός.

Ἑσπερῖτις λίμνη. ἡ πρὸς τὴν δύσιν οὖσα.

Ἕσπερον κέλευθον. ἑσπέριον, ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἕσπερος. Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἕσπερον εἶναι καὶ Φωσφόρον· οἱ δὲ Πυθαγόραν.

Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος. νῦν τὸν Ἕσπερον λέγει κάλλιστον· ἐν ἄλλῳ δὲ τὸν Ἑωσφόρον φαάντατον.

Ἔσπετε. εἰπεῖν ποιήσατε.

Ἐσπεικώς. τεθυκώς.

Ἐσπείσατο. διηλλάγη. Καὶ Ἔσπεισεν, ἔθυσεν.

Ἐσπεῖσθαι. σπονδὰς πεποιῆσθαι. Ἄν τινα

---

1. ὥστε — κρόκην om. V. ὥστε — ὑφήν om. Schol. 4. ἐπὶ] ἐν B. E. τῷ] τὸ A. τῇ πολλῇ δαπάνῃ E. ἐπὶ τοῦ πολλοῦ παρ. Schol. unde τοῦ petatur. παρείληπται] παρείληπται τῷ Ἀριστοφάνει E. 6. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμ.] Hi duo senarii leguntur apud Aristophanem loco eo, quem in nota praecedente indicavimus. Küst. 8. Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχ.] Ex Harpocratione. Küst. Sic Photius. Cf. Bekk. Anecd. p. 256. Δημοσθένης] De Falsa Leg. p. 354. ult. Schol. cod. Bavar. p. 68. ἐν τῷ κατ' Αἰσχ. in E. posita post σπάθην, ubi om. ἢ τὸ ἐῤῥίπτετο. 9. ἐῤῥίπτετο] ἐθρύπτετο plures libri Harp. 11. ὑφαινόμενα] ὑποφαινόμενα A. 13. Ἐσπαθημένος] Photius. 14. κατακρουουσῶν] κρουουσῶν V. κατακρουσάντων editum in Zon. p. 884. 15. Ἰώσηπος] De Bello Iud. lib. III. p. 824. Küst. Sive II, 21, 1. 18. τῶν πραγμάτων] Sic habent libri tam MSti quam editi: sed male. Scribendum enim est ταγμάτων. Vide Arcerium in notis ad Aeliani Tact. c. 48. Küst. ταγμάτων etiam Bibl. Coisl. p. 512. et Appendix Suidae.

1. Ἀρκεσίλαε, τί μοι] Distichum hoc est pars Epigrammatis in Arcesilaum, quod integrum extat apud Laertium in Arcesilao circa finem. Ibi autem versus prior, qui apud Suidam claudicat, sic legitur: Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς. At ego malim: Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον οἶνον ἄκρητον ἀφειδῶς etc. Küst. Sed Laertianam scripturam fulcit τί μοι τι τόσον MS. Pal. Anthol. VII, 104. unde τί μοι τοσσοῦτον Porsonus in App. ad Toupium (hic enim improspere I. p. 198. τυή μοι τόσσον — ὄλισθος ἐών) IV. p. 447. Ceterum τί μοι τὸν E. qui in v. seq. φρενός. 2. ὤλισθες Edd. vett. et Zonaras. Dein Edd. ἐών. 3. Ἔσπαιρεν] Vid. Schol. Il. ν. 573. In fine E. addit τελευτῶν. 5. Ἑσπέριος] Addiderunt A. B. V. Ἑσπέριοι. οἱ δυτικοί E. 6. Ἑσπερῖτις] Ἑσπερίτης A. Mox τὴν addidi cum A. *V. 7. Ἕσπερον κέλ.] Distinxit Gaisf. praeeunte Albertio in Hesychium, monstrans Euripid. Orest. 1007. Vulgo Ἕσπερον. κέλευθον ἑσπ. Gl. habet Photius. Ceterum κέλευθον om. V. ἑσπέριον om. E. Paulo melius Lex. Bachm. p. 237. τὴν ἑσπέριον καὶ ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν. 9. Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἑσπ.] Haec sunt verba Laertii in Parmenide p. 562. ut Pearsonus etiam monuit. Küst. Contra Schol. Basilii in Cram. Anecd. III. p. 413. πρῶτος δὲ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. 10. Πυθαγόραν] Πυθαγόρου V. οἱ δὲ Πυθ. om. E. 12. Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος] Homerus Il. χ. 318. Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. Ad hunc locum Suidas respexit: ut Pearsonus quoque observaverat. Küst. Aliter Zon. p. 878. κάλλιστα A. E. *V. 13. ἐν ἄλλῳ δὲ τὸν Ἑωσφόρον φαάντατον] Odyss. ν. 93. Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης. Küst. τὸ Med. 15. Ἔσπετε. εἴπατε] Sic E. cum vett. edd. ἔσπετε (vel ἔσπεται) εἰπεῖν ποιήσατε (ποιήσετε B.) A. V. B. Lex. Bachm. p. 237. Zon. p. 884. Ἐσπέται. εἰπεῖν ποιήσαντες Photius. Spectat gl. ad Il. β'. 484. 16. τεθυκώς] σπείσας τεθυκώς E. 19. πεποιῆσθαι] πεποιεῖσθαι B.

---

tramam, ut condensantes magnam eius vim consumamus, eoque telam firmiorem reddamus. potest igitur σπαθᾶν utroque modo accipi. nunc vero significari id quod est multa consumere, patet ex iis quae subiiciuntur: *Ego vero ei pallium hoc per praetextum ostendens diceham: O femina, nimium texis.* Ἐσπαθᾶτο. Demosthenes in oratione contra Aeschinem, ubi est perdebatur, a σπάθη, quod est gladius. vel disiiciebatur, discindebatur. vel componebatur. a spatha textorum, quae telam componit. Ἐσπαθημένος. Densatus. dictum est a spathis textoriis tramam pulsantibus. Ἐσπάρασσεν. Irritabat. Iosephus: *Illos futuri belli metu suspensos irritabat.* Ἐσπαρμένη παράταξις. Acies dispersa est ea, quae in plures manipulos dissolvitur. Ἔσπασας. Bibisti, hausisti. *Arcesilae, quare tantum meri tam largiter hausisti, ut tuamente excideris?* Ἔσπαιρεν. Palpitabat. Ἑσπερινός. Vespertinus. Ἑσπέριος. Occidentalis. Ἑσπερῖτις λίμνη. Palus ad occidentem sita. Ἕσπερον κέλευθον. Vespertinam viam et in occidentem sitam. Ἕσπερος. Parmenides primus deprehendit, eundem esse Vesperum et Luciferum. alii vero Pythagoram tradunt. Ἕσπερος. *Vesper, qui pulcherrimus est inter stellas.* nunc Vesperum vocat pulcherrimum; alibi vero Luciferum appellat lucidissimum. Ἔσπετε. Carmen inspirate. Ἐσπεικώς. Qui libavit. Ἐσπείσατο. Foedus pepigit. Et Ἔσπεισεν, libavit. Ἐσπεῖσθαι. Foedus fecisse.

δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ, πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν.

Ἐσπόδει κἀπέτριβεν. κονιορτοῦ ἐπλήρου, συνέτριβεν.

Ἑσπόμενος. ἐπακολουθῶν.

Ἐσπούδαζον. ἐσεμνολογοῦντο, ἐπεμελοῦντο. Πολύβιος· Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολουθίας καὶ τὰς ἐσθῆτας διαφερόντως, καί τις ἦν περὶ τοὺς πλείστους καλλωπισμὸς ὑπερέχων τὴν ἐκ τοῦ βίου χορηγίαν· ὅπλων δὲ ἠμέλουν.

[Ἐς πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.]

Ἐσταθευμέναις. ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτηθείσαις· σταθεύειν γὰρ τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι· ἢ χλιανθείσαις πυρί.

Ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

Ἐστάθμησεν. ἐμέτρησεν.

Ἔσταλκεν. ἐμείωσεν.

Ἐσταλμένοι. ἐσκευασμένοι. Νεανίαι χωριτικῶς ἐσταλμένοι. Καὶ αὖθις· Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα ἐς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον, τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

Ἐς τάχος γράφει. οὕτω λέγεται Ἀττικῶς· καὶ ἐς κάλλος γράφει· καὶ ἐς τάχος παίει. ἀλλ' οὐ καλλιγραφεῖ.

Ἔσται. τετραχῶς χρᾶται τούτῳ Ὅμηρος· ἔσσεται, ἐσεῖται, ἔσται.

Ἔστε. ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ. Οἱ δὲ τῆς Ἀσίας ἦρχον, ἔστε ὑπὸ τῶν Μακεδόνων τὴν ἀρχὴν ἀφῃρέθησαν.

Ἕστε. μέχρις οὗ. Ἀππιανός· Ἐλίθουν αὐτήν, ἕστε τιτρωσκομένη κατεχώσθη. Καὶ Ἐστὲ ὑμεῖς.

Ἐστερήθην. ἐζημιώθην.

[Ἐς τέφραν γράφεις, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ ἀδυνάτων.]

Ἐστεφάνουν. οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εὐαγγελιζομένους καὶ τοὺς συναγορεύοντας αὐτοῖς στεφάνοις ἐτίμων.

---

1. σχῇν Med. 2. ἐσπεῖσθαι] ἐσπᾶσθαι E. 3. Ἐσπόδει κἀπέτρ.] Aristophanes Nub. 1379. Κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβε. Ad hunc locum Comici Suidas respexit. *Küst.* ἐσπόδεις V. ἀπέτριβε *V. ἐσπόδει κἄπνιγε E. ἐπλήρου] ἐπλήρου ἐσπίδου B. V. 4. συνέτριβεν] ἠφάνιζεν, ἀπὸ τῆς σποδοῦ E. 5. Ἑσπόμενος] Ἑπόμενος E. 7. Πολύβιος] XI, 8, 5. Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολ.] Confer Nostrum infra vv. Ὑπερέχων et Χόρδευε. *Küst.* καὶ τὰς ἐσθῆτας διαφερόντως om. V. καὶ τὰς ἐσθῆτας om. *V. 9. ἐκ om. gl. Ὑπερέχων. 11. Ἐς πῦρ ξ.] Vide infra v. Εἰς πῦρ ξαίνεις. *Küst.* Deest gl. V. eamque notavi. 12. Ἐσταθευμέναις] Ex Schol. Aristoph. Eccles. 127. *Küst.* Adde Hesychium. ἐσταθευμμένας B. et E. in exemplo. Mox ἐπιπολῆς E. 17. Ἐστάθμησεν] ἐστάθμισεν V. 18. ἐμείωσεν] ἐσημείωσεν B. E. Gl. habet Photius. 19. χωριτικῶς] Vel scribe χωριτικῶς, per ῑ, a χωρίτης, *rusticus*: vel, quod Portus suggerebat, χωρικῶς. *Küst.* Utraque proba tam Porti quam Küsteri emendatio. Synesius Epist. XXXV. Ἤδη καὶ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἀνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Idem Epist. CIV. Κἀνταῦθα νεανίαι τέσσαρες ἐσταλμένοι χωριτικῶς καὶ κεκραγότες, ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς ἔθεον. Ad hunc locum respexit Suidas, et ad hanc normam proinde est corrigendus. *Toup.* χωριτικῶς tacite Gaisf. cum Tittm. in Zon. p. 885.

1. Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμ.] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. Ἁβρός. *Küst.* πάντα E. 4. Ἐς τάχος γράφει. οὕτω λέγεται Ἀττ.] Haec nota referenda est ad locum illum Aristophanis Acharn. 686. Ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Scholiasta: ἐς τάχος παίει. παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως (lege συντόνως) ποιεῖν. τὸ δὲ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο· Ἐς τάχος· ἐς κάλλος. *Küst.* Vid. in Ἀρχεῖα. *Hemst.* Et v. Γράφειν ἐς τάχος et Lobeck. in Phryn. p. 122. 5. καὶ ἐς τάχος παίει om. Zon. p. 881. Hesychius: Ἐς κάλλος γράφειν. καλλιγραφεῖν. 7. τετραχῶς] Immo τριχῶς: ut vel ex sequentibus patet. *Küst.* Nisi censeas quid excidisse, veluti ἔσεται. Et sic fere Portus. In E. τριχῶς suprascriptum. *Gaisf.* Porro reponendum ἐσσεῖται: cf. Schol. Il. β'. 393. et Zon. p. 885. ubi τοῦτο τ. εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ. χρᾶται] χρῆται B. E. τούτῳ χρᾶται *V. 12. Ἑλίθουν] Infra v. Λιθάζω, ubi fragmentum hoc repetitur, scribitur ἐλίθαζον: uti etiam hic apud Suidam scribendum est. λιθοῦν enim apud Graecos scriptores non significat, *lapidibus obruere* vel *lapidare*, sed *in lapidem vertere*: ut vel ex lexicis vulgatis notum est. *Küst.* 13. Καὶ ἔστε ὑμεῖς repugnante *V. tacite delevit Küsterus: ubi ἐστὲ Med. Ista quo spectent ignoro. Hesychius tamen cum haec agnoscat: Ἐστὲ ὑμεῖς. ὑπάρχετε. βαρύτονως δὲ γίνεσθε: Suidam intelligimus Ἔστε particulam ab ἐστέ, quod est secundae personae, distinxisse. Quamobrem tenorem refinxi. 15. Gl. om. *V. neque huic plus tribuimus quam superiori Ἐς πῦρ ξαίνεις. Saltem notavi. πονούντων] καὶ ἀδυνάτων addit A. 17. Ἐστεφάνουν. οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εὐαγγ.] Nota haec referenda est ad locum illum Aristoph. Equ. 644. Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, κἀγὼ ἔφρασα. Scholiasta: ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων. Huc egregie facit locus ille Sophoclis Trachin. 178. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ', ἐπεὶ κατασταφῇ Στείχουσ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων. Scholiasta in eum locum: Πρὸς χαρὰν λόγων. πρὸς ἡδονήν, πρὸς χάριν, ἀπαγγελοῦντα λόγον ἡδονὴν διδόντα. ἐκ τοῦ στεφάνου δὲ στοχάζεται, ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν. *Küst.*

Sed si quam forte habeat causam, cur nolit ipse foederis auctor haberi. Ἐσπόδει κἀπ. Pulvere me perfundebat, conterebat. Ἑσπόμενος. Sequens. Ἐσπούδαζον. Studebant, curabant. Polybius: *Comitatus enim et vestium insignem curam gerebant, et in plerisque corporis cultus patrimonii vires superabat, cum arma negligerent.* [Ἐς πῦρ ξαίνεις. Ignem diverberas. de rebus quae fieri nequeunt.] Ἐσταθευμέναις. In superficie assatis. σταθεύειν enim significat, leviter admodum assare. vel igne calefactis. *Quasi quis sepiis leviter assatis barbam alliget.* Ἐστάθμησεν. Mensus est. Ἔσταλκεν. Minuit. Ἐσταλμένοι. Instructi. *Adolescentes rusticorum more vestiti.* Et alibi: *Omnes autem et molliter admodum et simul ad admirationem usque eorum, qui splendorem admirantur, magnifice vestitos.* Ἐς τάχος γράφει. Sic Attice dicitur, item ἐς κάλλος γράφει: non καλλιγραφεῖ. et ἐς τάχος παίει, celeriter ferit. Ἔσται. Homerus tribus modis declinat: ἔσσεται, ἐσεῖται, ἔσται. Ἔστε. Donec. *Illi vero Asiae imperarunt, donec a Macedonibus imperium iis ademptum est.* Ἕστε. Donec. Appianus: *Ipsam autem lapidibus petierunt, donec vulnerata obrueretur.* Ἐστερήθην. Privatus sum. [Ἐς τέφραν γράφεις. In cinere scribis. dicitur de iis qui frustra laborant.] Ἐστεφάνουν. Athenienses eos qui laetum nuncium afferrent, vel causam ipsorum defenderent, coronis honorabant.

Ἔστειλα. ἀπέστειλα.

Ἑστήκει. ἀντὶ τοῦ ἵσταται.

Ἐστηλιτευμένον. ἀναγεγραμμένον.

Ἔστι. ὑπάρχει.

Ἑστία. δίαιτα, οἴκησις, βωμός, χυτρόπους, ἐσχάρα.

Ἑστιάδες. αἱ ἱέρειαι, ἃς Ἑλένη ἡ μήτηρ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου μετὰ τὸ ἀνευρεῖν τὰ ἅγια καὶ τίμια ξύλα, καὶ ναὸν ἀνεγείρασα ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Κυρίου, τὰς παρθένους ἐν τοῖς εὐκτηρίοις ἀναγράψασα σηκοῖς, σιτήσεις τε αὐταῖς ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπιχορηγεῖσθαι παρεκελεύσατο. ταῦτα διαπραξαμένη καὶ ὀγδοήκοντά που βιώσασα χρόνους τὸν βίον μεταλλάττει. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην βασιλείοις τὸ σῶμα αὐτῆς ἐκήδευσεν. Οὐδὲν ἂν φαίην ἀπόῤῥητόν τι κρύπτειν αὐτούς, ὥσπερ τὰς Ἑστιάδας τὸ πῦρ.

Ἑστίᾳ θύομεν. ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἑστιᾶν. αἰτιατικῇ· τρέφειν. Καὶ Ἑστιᾶσθαι, τρέφεσθαι, εὐωχεῖσθαι. οὐχὶ δὲ τὸ παρά τινι ἔλεγον. δοτικῇ δὲ συντάσσεται τὸ ἑστιῶ. Ἀριστοφάνης· Τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

Ἑστιατορεῖον. τὸ τραπέζιον. 873

Ἑστιατορία. ἑστίασις.

Ἑστιατόρια. Ἦν δὲ ἑστιατόρια πολλὰ καὶ καταλύσεις.

Ἑστιάτωρ. ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν. δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριστηταί.

Ἑστιαιεύς. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἑστιαῖος, ὄνομα κύριον.

---

2. Ἑστήκει] Ἑστήκειν E. Gl. spectare videtur ad Il. ρ. 435. Mox ἵστασθαι B. V. E. contra Zon. p. 885. 3. Ἐστηλιτευμένον. ἀναγεγραμμένου] Ἐστηλιτευμένον. ἀναγεγραμμένον A. V. E. Photius et Zon. 4. Ἔστιν Edd. 6. ἐσχάραι *V. Huic glossae subiiciebatur recens annotatio, quam cum A. V. delevi: Γυναῖκα πλάττουσι τὴν ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. „Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπ.] Codinus de Origg. Constantinopolit. p. 15. Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑσπίαν, καὶ πλάττουσιν αὐτὴν γυναῖκα τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὰν τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Sic etiam apud Suidam scribendum est. Quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἑστία." Et Gaisfordus quidem receperat τὴν ἑστίαν οἱονεὶ τὴν γῆν ex B. E. 7. Ἑστιάδες. ἱέρειαι, ἃς Ἑλένη ἡ μήτηρ τοῦ μ.] Haec et quae sequuntur deprompta sunt ex scriptore aliquo historiae ecclesiasticae, qui hodie intercidit. Küst. Ex iis opinor excerptis, quorum insignem partem nuper Cramerus in Anecd. e Codd. Bibl. Paris. Vol. II. evulgavit. ἱέρειαι] αἱ ἱέρειαι posui cum A. *V. ἃς Ἑλένη ἡ μήτηρ τοῦ μ.] Lector facile animadvertet constructionem huius loci esse ἀνακόλουθον: quamvis sensus sit clarus. Küst. ἃς ut videtur om. *V. Orationem male coagmentatam esse docet etiam inconcinna narratio τὰς παρθένους ἀναγράψασα σιτήσεις τε ἐπιχορηγεῖσθαι παρεκελεύσατο. Ceterum offendit ipsum glossae argumentum, quod ad Hestiadas leviter respectat. 8. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου] Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου probavi cum A. 9. ἀνεγείρασα] ἐγείρασα E. 15. Ῥώμην] ῥωμαί V. ap. Gaisf. 16. Συνέσιος] Ex Synesii Dione p. 43. ubi rectius legitur οὐδ' ἂν φ. Toup. I. p. 199. Delevi nomen scriptoris Συνέσιος cum A. B. V. E. Tum Οὐδὲν ἀεὶ A. V. E. Deinde Ἑστιάδους *V. Ceterum cf. v. Νουμᾶς.

3. Ἑστίᾳ θύομεν] Sensus loci huius est mutilus; qui sic suppleri potest: Ἑστίᾳ θύομεν. ἐπὶ τῶν μηδενὶ μεταδιδόντων τινός· παρόσον οὐκ ἀποφέρονταί τι ἀπὸ τῆς θυσίας, ἢ τῇ Ἑστίᾳ τελεῖται. Confer Nostrum infra v. Ἱστίον. Küst. Vulg. improspere defendit Hemsterhus. in Aristoph. Plut. 1139. p. 436. sic interpretans: *de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio*; fraudi fuit (inquit) ἐφ' ὧν reconditior loquendi forma pro ἐπὶ τούτων οἷ etc." Sed repugnat et Hesychius et orationem parum esse integram (quod Küsterus senserat) si minus ostendit v. Ἱστίον, certe Prov. Coisl. 213. ἐπὶ τῶν μὴ διδόντων ἀφ' ὧν θύουσιν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὅτε τῇ Ἑστίᾳ ἔθυον, οὐδενὶ μετεδίδοσαν τῆς θυσίας. Accedat Arsenius p. 242. ἐφ'] ἀφ' E pr. Photius: ἀφ' ὧν οὐκ ἐξεστι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν κτλ. ἀποφέρονται] ἐκφέρεται Photius. 4. θυσίας] ἑστίας B. E. Edd. ante Küst. 5. Ἑστιᾶν] Usque ad εὐωχεῖσθαι Photius; qui merito ignorat αἰτιατικῇ. 7. δοτικῇ δὲ συντάσσεται τὸ ἑστιῶ. Ἀριστ.] Fallitur hic Suidas. Dativus enim κόραξι apud Aristoph. Thesmoph. 949. non regitur ab verbo ἑστιῶν, sed a praecedenti γέλωτα παρέχω. Locus enim Comici sic se habet: Ἵνα μὴ κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν, ἑστιῶν. Subintelligendus hic autem est accusativus αὐτούς, qui referatur ad ἑστιῶν. Küst. δοτικῆς V. Sed vetustatem istius praecepti confirmant Phrynichus Bekkeri p. 37,25. et Schol. Aristoph. Thesm. 941. μετὰ κροκωτοῦ τοῖς κόραξιν ἑστίασιν παρέχων. — Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. ὅτι τὸ ἑστιᾶν καὶ δοτικῇ συντάσσουσιν. 8. ἑσθιῶν *V. 9. Ἑστιατορεῖον] Confer Dufrenium in Glossario Graeco v. Ἑστιατόριον. Küst. Immo Ἑστιατόρειον. 10. Ἑστιατορία] IV. Regg. 25,30. Dion. Hal. p. 90. Toup. MS. Gl. habet Photius. 11. Ἑστιατόρια] Confer Hesychium v. Ἡβητήρια, et Nostrum infra v. Ἡβητήριον. Küst. Adde Strab. X. p. 487. (ubi v. Tzschuck.) et Philostr. V. Soph. II, 23. 13. Ἑστιάτωρ — δαιτυμόνες] Vid. not. in Aristaenetum Boissonadii pp. 316. 317. Gaisf. Classicus locus extat in principio Timaei Platonici. εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν] εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην A. V. E. Photius et Lex. Seg., non Hesychius. In fine omissum est οἱ εὐωχούμενοι cum A. B. V. E. Phot. Lex. Seg. 15. Ἑστιαῖος] Ἑστιαῖος ὁ Ποντικὸς Athen. VI. p. 273. Reines. De eo multa apud Herodotum. Küst. Vide v. Ἱστίαια.

Ἔστειλα. Misi. Ἑστήκει. Stat. Ἐστηλιτευμένον. Infamia notatum. Ἔστι. Existit. Ἑστία. Domicilium, habitatio, ara, olla pedibus instructa, focus. Ἑστιάδες. Virgines sacrae, quas Helena Constantini M. mater, post inventa sancta et pretiosa Crucis ligna, temploque ad sepulcrum Domini extructo, numero earum ascripsit, quae in sacellis oratoriis precibus vacarent; victumque iis e publico suppeditari iussit. his peractis, cum LXXX. circiter annos vixisset, vitam cum morte commutavit: cuius corpus filius Romae in palatio regio sepulturae mandavit. [Synesius:] *Neque dixerim eos aliquid arcani celare, sicut Vestales ignem.* Ἑστίᾳ θύομεν. Vestae sacrificamus. de iis dicitur qui nihil domum auferunt ex sacrificio. Ἑστιᾶν. Accusativo iungitur, convivio excipere. Et Ἑστιᾶσθαι, ali, convivio excipi. non dicebant autem παρά τινι. item dativo iungitur. Aristophanes: *Corvos pascens.* Ἑστιατορεῖον. Coenaculum. Ἑστιατορία. Epulatio. Ἑστιατόρια. *Erant autem ibi multae epulationes multaque deversoria.* Ἑστιάτωρ. Qui ad convivium et epulas invitat. δαιτυμόνες vero sunt convivae. Ἑστιαιεύς. Nomen proprium. item Ἑστιαῖος.

Ἐς τί ἔτι. μέχρι τίνος.

Ἑστιεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἐστιμμίσατο τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. ἐκαλλωπίσατο.

Ἔστιξαν. τῷ μετώπῳ ὑπέγραψαν.

Ἑστιώμενος. τρώγων.

Ἑστιῶν. ἀριστοποιῶν. Ὁ δὲ ἑστιᾷ τὸν ἄνδρα ἡμερῶν ς ἐς πανθοινίαν.

Ἔστι τις δίκης ὀφθαλμός, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

Ἐστομώθη. ἀντὶ τοῦ ἠνοίχθη. Οἱ δὲ ὤρυττον, καὶ ταχέως τὸ χῶμα ἐστομώθη.

Ἐστόρεσεν. ἔστρωσεν. Οἱ ἄνεμοι παραχρῆμα ἐκόπασαν, καὶ τὸ κῦμα ἐστορέσθη· πνεῦμα δὲ κεκριμένον κατὰ πρύμναν ἐπέρρει, καὶ τὰ ἱστία ἐπλήρου.

Ἐστορέσθη. ἐστρώθη, ὡμαλίσθη.

Ἔστω. ὑπαρχέτω.

Ἐστωμυλάμην. ἀντὶ τοῦ ἐφλυάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα, ἢ πανούργως ἐφθεγξάμην. Ἀριστοφάνης·

Συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλάμην.

Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου. ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περιττότερον τῷ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων.

Ἐστρέβλου. ἐκάκου, ἠνάγκαζε. Τοῦτον οὖν πλευρῖτις νόσος περιλαβοῦσα ἐστρέβλου δεινῶς.

Ἔστυγεν. ἐστύγνασεν. ἀπὸ τῆς τοῦ προσώπου στυγνότητος. Ὅμηρος·

Κατὰ δ' ἔστυγε, μῦθον ἀκούσας.

[II] Ἐστυκώς. 874

Οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐστυκὼς ἀνήρ.

[Ἐς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.]

Ἐσφαλκέναι. Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὑτόν, διὰ τὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμὴν καὶ προστασίαν.

---

1. Ἐς τί] Photius. Plura Etym. M. p. 382, 10. 2. Ἑστιεῖς] Vid. Wass. in Thucyd. I, 114. Appellatio gentis incerta, de qua dixit etiam Sintenis in Plutarchi Pericl. p. 171. 3. Ἐστιμμίσατο] Pertinet ad IV. Regg. 9, 30. Monuit Gaisfordus, qui τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ad lemma retraxit. Deinde glossam eiecimus futilem cum B. E. V. ap. Gaisf. Ἐστίν. ὑπάρχει. Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός. Ubi ὑπάρχει om. A. ὑπάρχειν Med. Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθ. est Matth. VI, 22. 5. ἐπέγραψαν] ὑπέγραψαν A. B. V. E. Edd. ante Küst. 7. Ἔστιῶν] Gl. habet Photius. 9. Ἔστι τις δίκης ὀφθ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium in Excerptis ab Valesio editis p. 117. idemque extat supra v. Δίκης ὀφθαλμός. Küst. 11. ἠνοίχθη] ἠνύχθη A pr. In exemplo χωρίον Edd. ante Küst. et Zon. p. 886. pro χῶμα. 13. Οἱ ἄνεμοι παραχρῆμα ἐκ.] Fragmentum hoc esse Aeliani discimus ex ipso Suida infra v. Σκληροί. Küst. Exemplum ad gl. seq. spectare manifestum est. 14. κεκριμένον] κεκρυμμένον E. 17. Ἐστορέσθη] Photius. 19. Ἐστωμυλάμην. ἀντὶ τοῦ ἐφλ.] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 579. Küst. 20. πανούργως] πανοῦργος A.

3. Ἐστρατήγησε] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Ran. 1227. ubi tamen pro Ἐρασινάδου rectius legitur Ἐρασινίδου. Nam et Xenophon ducem hunc Ἐρασινίδην appellat: quem omnino confer lib. I. Ἑλληνικῶν. Küst. Ἐρασινάδης etiam gl. superior. ἐπὶ τῶν] ἐκ τῶν περὶ A. Apparet breviter cum Schol. pronunciandum esse, ἐῖς τῶν περὶ Ἀ. στρατ. δυστυχῶς. 4. Ἀργίνουσαν] Ἀργέννουσαν B. E. quod probat Dindorfius. 5. δυστυχῶς] δυστυχαῖς A. δυστυχής Schol. Ald. ἀπέθανον] ἀπέθανε A. *V. Schol. 6. καὶ οἱ λοιποί] Nomina eorum recenset modo laudatus Xenophon Hellenic. lib. I. (c. 7, 2.) p. 442. Küst. Om. Schol. 7. περισσότερον] περιττότερον A. *V. Schol. 8. τὸ καὶ κλοπῆς] τῆς κλοπῆς A. 11. πλευρῖτις] πλευρίτης A. B. Med. 13. Ὅμηρος] Il. ρ. 694. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μ. ἀχ. 16. Οὐδὲν μέγα φρ.] Infra v. Οὐδὲν φρονεῖ proverbium hoc rectius sic legitur: Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ. Küst. 17. Ἐς ὕδωρ]. Deest gl. V. eamque notavimus. Item inculcata erat inferior gl. Εἰς ὕδωρ γράφειν. 19. Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκ.] Haec sunt verba Polybii in Excerptis ab Valesio editis p. 21. unde ea Suidas excerpsit. Vide etiam infra v. Προστασία, ubi idem fragmentum legitur. Küst.

Ἐς τί ἔτι. Quo usque? Ἑστιεῖς. Nomen gentis. Ἐστιμμίσατο. Oculos stibio fucavit. Ἔστιξαν. Frontem notarunt. Ἑστιώμενος. Comedens. Ἑστιῶν. Convivio excipiens. Ille autem per sex dies virum illum solenni convivio excepit. Ἔστι τις δίκης ὀφθ. Est quidam oculus iustitiae, quem minime convenit ab hominibus sperni. Ἐστομώθη. Apertum est. Illi vero terram fodiebant, et agger celeriter aperiri coepit. Ἐστόρεσεν. Stravit. Ventis confestim cessantibus fluctus strati sunt, et tenuis aura a puppi spirans vela implevit. Ἐστορέσθη. Stratus est, aequatus est. Ἔστω. Esto. Ἐστωμυλάμην. Garrivi, in loquendo modum excessi, vel subdole locutus sum. Aristophanes: Ignosce, quaeso, si mendicus temere quid et inepte locutus fuerim. Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασ. Erasinadae fuerat collega. is unus fuit ex ducibus, qui ad Arginusam rem infeliciter gesserunt. nam et hic et Thrasyllus et Pericles et reliqui qui redierant publice supplicio capitali affecti sunt. Erasinades vero etiam peculatus accusatus est, ob pecuniam Hellespontiacam surreptam. Ἐστρέβλου. Vexabat, cruciabat. Hunc igitur dolor lateris graviter cruciabat. Ἔστυγεν. Tristitia affectus est. ductum a tristitia vultus. Homerus: Contristatus est, oratione audita. Ἐστυκώς. Vir in venerem pronus nihil praeclari spirat. [Ἐς ὕδωρ γράφειν. In aqua scribere. de iis dicitur qui frustra laborant.] Ἐσφαλκέναι. Adeo ut domum suam, quantum in ipso fuit, labefactaverit, propterea quod hanc in partem pronus erat eique patrocinabatur.

Ἐσφήκωντο. καὶ Ἐσφηκῶσθαι, δεδέσθαι. Καὶ Ἐσφήκωτο, ἐδέδετο.

Ἔσφηλε. κατέβαλεν. Ἄλλον δὲ οὐχ ὥσπερ Κράσσον τε καὶ τοὺς ξὺν ἐκείνῳ ἔσφηλεν. ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησεν.

Ἐσχάρα. ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκοῦργος καὶ Ἀμμώνιος τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην· ἢ κοίλην, παρ' ὃ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχάρα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠμόν τε πουλύτρητον, ἠδὲ τετράπουν
πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρεηδόκον.

Ἐσχάραι. τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Ἐσχάραι πυρός. ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιαί.

Ἐσχαρίου πυρός. τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Ἤριπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός.

Ἐσχαρίτην. ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου.

Ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται. ὁμοία ἐστὶ τῇ Δεινότερα Δεινίου, καὶ Κύντερα Κύντωνος. η παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρων κακῶν.

Ἔσχατα κακά. τὰ μεγάλα. Παθεῖν τὰ ἔσχατα κακὰ ἐκ τῶν ὁμοφύλων, ἢ ἀνδράσιν ἀπίστοις σφᾶς ἐπιτρέψαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐ παύεται πολιορκίᾳ τὴν πόλιν ἐς τὸ ἔσχατον ὑπάγων κινδύνου. Καὶ αὖθις· Λιπαροῦντος οἰκτρῶς καὶ ξὺν ἱκεσίᾳ, μὴ τὰ ἔσχατα αὐτὸν περιδεῖν παθόντα. ἀντὶ τοῦ τέλεια, μεγάλα.

Ἐσχάτη ἀδικία. ἄκρα τε καὶ τελεία.

Ἐσχάτη ἀμαθία. Τὸ δέ ἐστι τῆς ἐσχάτης ἀμαθίας· ὑπὲρ οὗ πολλὰ λέγειν ἔχων νῦν ἀφίημι.

Ἐσχατιά. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος εἴτε θάλασσα. καὶ ἡ εὐτέλεια λέγεται ἐσχατιά. Καὶ αὖθις· Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων 875
ᾠήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἑκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι.

Ἐσχατιάν. ἔσχατον τόπον γῆς. ἢ τὰ νομὰς

1. Ἐσφήκωντο] Homerus Il. ρ. 52. Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Scholiasta: ἐσφήκωντο. ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέδεντο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. Confer etiam Etymologum v. Ἐσφηκωμένον: qui ibi fragmentum aliquod Sophoclis citat; quod ex fabula eius Αἰθόλαις inscripta depromptum esse docuit me Photius in lexico inedito, qui v. Ἐσφηκωμένον eundem locum Sophoclis adducit. Küst. Ἐσφηκόωντο B. E. *V. Zon. Ἐσφήκοντο Apollonii Lex. 2. Ἐσφήκωτο] ἐσφήκετο B. E. *V. 3. Ἔσφηλε. κατέβαλεν] Hactenus Photius. Alteram explicationem addit Hesychius. 6. ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Αυκ.] Ex Harpocratione, apud quem sic legitur: Ἐσχάρα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ Βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἐστίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην etc. Confer etiam Ammonium, vel secundum alios Erennium Philonem v. Βωμός, et Berkelium in Stephanum v. Βωμοί. Küst. Habet etiam Photius: cf. Valck. Animadv. in Ammon. I, 11. Aliam tamen verborum compositionem requirebat Cuperus Obss. I. p. 95. qui rem illustravit: nec dubium quin transpositione his succurrendum sit. Aliter paulo Zon. p. 880. 8. ἢ om. Harpocr. 9. σώματι] σώμασι E. Harpocr. libri cum Pal. ex em. Cf. Lex. Seg. p. 257. καλεῖν] καλοῦσι A. B. E. *V. 10. ἐν Ἐπιγράμματι] Philippi XIII, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 101. 12. πουλύτρητον] πολύτρητον B. E. *V. Med. Mox ἢ τετρ. V. 13. ἐσχάρην] ἐσχάραν A. 14. Ἐσχάραι. τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1283. Küst. 15. Ἐσχάραι πυρός] Photius. πυραὶ Hesychius, male: v. Il. κ. 418. In fine ἀνδρακίαι A. 17. Ἤριπεν ἐσχαρίου λάβρ.] Antipatri Sidon. LXIII, 6. Anthol. Pal. VII, 210. Cf. v. Ἤριπεν. λάβρον] λάβρου E. Mox ἄθμα B. E. 18. ψωμίον] Id est, panem, secundum Graecos recentiores. Nam et hodie in lingua Graeco-barbara panis dicitur ψωμί. Küst. κλιβάνου] κλιβανίου B. V. E. ἄρτος ἀπὸ κλιβάνου Zon. p. 878. Gl. habet Photius, unde corrigas Hesychianum ψωμὸν ἐπὶ κλιβάνου. Vide gl. Ἀάγανα. 19. Ἔσχατα ἐσχάτων] Vide Hesych. in v. Ναύσων, ubi leg. Ἀγάθωνος ἀμείνων καὶ χ. Λεύκωνος. Vide Heringae Observ. p. 295. Procop. Arc. Hist. p. 148. ἔσχατα δὲ ἐσχάτων κακά. Soph. Phil. 64. Toup. MS. Cf. v. Ναύσων. κακὰ] κακῶν E.

1. Κύντωνος] Κύντονος B. E. Med. 2. ἄκρως] ἄκρων reposui cum A. B. V. E. 5. ἐπιτρέψαι] ἀποστρέψαι B. V. E. ἀποτρέψαι *V. 8. Hinc corrige Zon. p. 881. 10. Ἐσχάτη ἀδ.] Photius. Plato Rep. II. p. 361. A. ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Gaisf. τὲ om. Zon. 13. Ἐσχατιά. τὰ πρὸς] Ex Harpocratione. Küst. Sic etiam Etym. M. p. 384. et Photius usque ad θάλασσα. Nota est disputatio Hemsterhusii in Luciani Tim. 30. 15. καὶ εὐτέλεια] Pessime. Scribendum enim est τὰ τελευταῖα. Küst. Firmat Etym. M. εὐτέλεια] ἡ εὐτέλεια A. B. E. Med. Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον π.] Vide de hoc loco Valesium in Ammianum Marc. p. 256. [XXIII, 5, 2.] Küst. Is Zosimo locum tribuebat. Sed probabiliter alii Eunapium agnoverunt: v. Eunapii fr. 6. ed. Boissonad. 19. Ἐσχατιάν] Usque ad Πολιτείας Photius. γῆς. ἢ τὰ νομὰς] τῆς γῆς ἢ τὰ νομὴν Lex. Bachm. p. 238. τῆς γῆς etiam Zon. p 879.

Ἐσφήκωντο. Et Ἐσφηκῶσθαι, vinctum fuisse. Et Ἐσφήκωτο, vinctus erat. Ἔσφηλε. Deiecit, prostravit. *Alium vero non sicut Crassum eiusque comites profligavit.* Ἐσχάρα. Sic Lycurgus. Ammonius autem dicit aram appellari, quae non sit excelsa, sed humi sita; vel cava. quamobrem etiam ab medicis ulcera cava ἐσχάραι vocentur. Ἐσχάρα. Instrumentum coquinarium. In Epigrammate: *Columque perforatum, et quadrupedem ignis pontem, craticulam carnibus imponendis.* Ἐσχάραι. Labra pudendi muliebris. Ἐσχάραι πυρός. Cumuli carbonum humi accensorum. Ἐσχαρίου πυρός. Ignis focarii. *Cecidit in densum fumum ignis focarii.* Ἐσχαρίτην. Panem in furno coctum. Ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ διαπ. *Extremorum malorum extrema acciderunt.* proverbium hoc simile est illis, *Atrociano atrociora*, et, *Canio impudentiora.* dicitur de hominibus summe malis. Ἔσχατα κακά. Mala extrema, summa, perfecta. *Malle se extrema quaeque mala a popularibus suis pati, quam perfidis hominibus salutem suam permittere.* Item: *Ille vero urbem in extremum periculum adducere non cessat.* Et alibi: *Illo miserabiliter et suppliciter orante, ne se extrema passum despiceret.* Ἐσχάτη ἀδικία. Extrema iniustitia et perfecta. Ἐσχάτη ἀμαθία. *Hoc autem est extremae imperitiae: de quo quamvis multa dicere possim, id tamen facere supersedeo.* Ἐσχατιά. Fines praediorum, quibus conterminus erat vel mons vel mare, ἐσχατιὰς vocabant. item ἐσχατιὰ quaevis extremitas. *Diocletianus reipublicae rationem diligenter iniens idoneo copiarum numero limites imperii tutandos et castella exstruenda esse statuit.* Ἐσχατιάν. Extremum agri locum.

ἔχοντα χωρία· ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἡ τῆς πολιτείας.

Ὅτι τὰ ἀθροίσματος σημαντικὰ καὶ οὐσίας πάντα ὀξύνεται· ἀχυρμιά, φυταλιά, πυρκαϊά, ἀνθρακιά, ἐσχατιά. οὕτω καὶ τρασιά· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ἐστὶ πλῆθος σύκων ξηραινομένων ἢ τυρῶν ἢ ὁτουδήποτε. καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὸ ὄνομα. τὸ ἐξουσία, ὁσία, οὐκ ἀντίκειται ἐπὶ πράγματος.

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖν. Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν· αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶ ἐπιτασσομένων.

Ἔσχατος δὲ παρὰ τὴν σχέσιν καὶ κώλυσιν, ὁ τελευταῖος. καὶ ὕστατος, ὅτι ὑπ' αὐτόν ἐστιν ἡ στάσις, καὶ οὐκέτι προβῆναι δύναται, ἀλλ' ὕστερος εἰστήκει, τοῦ πρώτου μὴ ἐῶντος. καὶ τὸ πύματος, ἀπὸ τοῦ πεπαῦσθαι· καὶ τέρμιον, τὸ ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ τέρματος, ὃ ἔστι, τέλους.

Ἐσχατόωσαν. κειμένην ἐσχάτην.

Ἐσχάτως. ἄκρως. Μένανδρος·

Φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως.

Ἔσχε. κατέπαυσε. Θουκυδίδης· Αἱ δὲ τριήρεις πλέουσαι εἰς Αἴγυπτον ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. Καὶ Αἰλιανός· Οὐ γὰρ ἔσχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα. ἀντὶ τοῦ ἠδυνήθησαν.

Ἐσχεδίαζον. ἡτοίμαζον· ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἔλεγον. Ἰώσηπος· Τοῖς δὲ τὸν πόλεμον ἐξάψασιν ἐσχεδιάζοντο πρὸς ἡδονήν. Καὶ Πολύβιος· Ἁπλῶς δὲ πάντα κατὰ τὸ συνεχὲς ἐκ τῆς ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐσχεδιάσθαι καὶ διημαρτῆσθαι.

Ἔσχετο. ἐπεσχέθη.

Ἐσχηματισμένος. ὁ προσποιητὸν τρόπον

---

1. *περὶ τῆς πολιτ.* Photius. Vid. Aristot. Polit. VII, 9. (p. 199, 27. ed. Sylb.) 3. *τὰ*] *κατὰ* V. Sed *V. supra *ἢ κατὰ ν. ἀθροίσματος*] *ἀθροίσματα* B. E. *οὐσίας*] Sic habent omnes editt. Sed male. Scribendum enim est *περιουσίας*. Agitur namque hic de nominibus copiam vel abundantiam significantibus: qualia sunt *ἀχυρμιά*, *ἀνθρακιὰ* et similia. *Küst.* 4. *ὀξύνεται*] *ὀξύνονται* V. ap. Gaisf. 5. *τρασιά*] Vide gl. inferiorem. 7. *καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τ.*] Scribe et distingue: *καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως. ἔχει δὲ ἀπὸ τοῦ συμβ. Küst.* 8. *τὸ ἐξουσία, ὁσία, οὐκ ἀντ.*] Confer Etymologum v. *Θυσία*. Non video tamen, quid hacc ad rem faciant. *Küst.* Gaisfordo videbatur grammaticus cavisse, ne quis has voces *ἐπὶ πράγματος* sumptas regulae modo dictae obstare putaret. De quo non patitur addubitare Etym. M. p. 461, 32. Verum haec negligenter et imperito stilo fusa potius magistellum recentem quam Suidam decere censeo. *ἐξουσία*] *ἐξαισία* B. E. *ἐξέσια* V. ap. Gaisf. *οὐσία*] *ὁσία* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 10. *πλεῖ*] *πλεῖν* A. B. V. E. Huc tendit quod mox *Ἕλλησι — πλεῖν* om. B. E. Sed *πλεῖν* exterminandum cum Photio. De proverbio alia tradit Schol. Platon. p. 366. sq., adde Prov. Bodl. 363. Sed luculentissimum est Schol. Vat. Rhesi v. 248. 14. *τὴν παροιμίαν* om. B. V. E. *τοῦ χρησμοῦ*] *ἐκ τινος χρησμοῦ* Phot. 18. *δὲ*] *γὰρ* A. V. Phot. 19. *δὲ* om. Phot.

1. *Ἔσχατος δὲ παρὰ τὴν σχ.*] Haec et quae sequuntur *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Etymologum. *Küst.* 2. *ὅτι ἐπ' αὐτόν*] *καὶ ὅτι ὑπ' αὐτῶν* A. *καὶ ὅτι ὑπ' αὐτόν* E. V. Med. *καὶ ὅτι ἐπ' αὐτόν* B. *καὶ* abest ab Etym. 5. *τερμιόεν* Etym. 7. *Ἐσχατόωσαν*] Il. *β'*. 508. *ἐσχάτην* vel *ἐσχάτως κειμένην* Zon. p. 880. 8. *Ἐσχάτως*] Pallad. hist. Laus. p. 153. ed. Meurs. *Ἕλκος ... ὅπερ ἐσχάτως ὄζει. Bast.* Addit Gaisf. Wesseling. in Diodor. Sic. XVIII, 48. Gl. habet Photius. Ceterum *σε* Edd. Meinekius p. 276. *δὲ* ediderat ex Phot. Herm. 10. *Θουκυδίδης*] I, 110. *Αἱ γὰρ*] *αἱ δὲ* A. B. V. E. Zon. p. 887. Thuc. 14. *ἡτοίμαζον*] Hactenus Photius. 15. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. II. in fine: sed ubi pro *ἐσχεδιάζοντο* (cuius vocis gratia fragmentum hoc in Collectanea sua rettulit Suidas) hodie rectius legitur *ἐσχετλιάζοντο*, ut ex serie sensus apud Iosephum patet. Vetus tamen interpres Iosephi, qui vulgo Rufinus fuisse putatur, olim etiam legit *ἐσχεδιάζοντο*, ut ex versione eius apparet. *Küst.* *ἐσχεδίαζον τὰ* improspere Tittm. in Zon. p. 887. *ἐσχεδιάζοντο* ex uno MS. et Suida Havercampus restituit. 16. *Πολύβιος*] Fr. gramm. 64. 18. *ἐσχεδιάσθαι*] V. *Διακωδωνίσω. Toup.* Is debebat potius v. *Σχεδιάζειν* afferre. 19. *Ἔσχετο*] Schol. Il. *ρ*. 696. Photius. 20. Vide exemplum sub v. *Κρόταφος*.

---

vel loca pascua: ut apud Aristotelem libro VIII. Politicorum. — Nomina quae cumulationem et copiam significant, omnia acutum habent in ultima: ut *ἀχυρμιά*, *φυταλιά*, *πυρκαϊά*, *ἀνθρακιά*, *ἐσχατιά*. sic etiam *τρασιά*, id est locus, in quo copia ficuum siccandorum vel caseorum vel cuiuscunque rei reconditur. sic etiam *αἱμασιά*, ab accidente ita appellatum. huic vero regulae non obstant voces *ἐξουσία* et *ὁσία*. *Ἔσχατος Μυσῶν*. Graecos pestilentia laborantes deus ad Mysorum extremum navigare iussit. qui cum primum de oraculo ambigerent, postea Aeolidem in extremis Mysiae finibus invenerunt. alii aiunt oraculum hoc, quod in proverbium abiit, redditum esse Telepho deum consulenti, quo loco parentes reperturus esset. deum enim praecepisse, ut ad extremum Mysorum navigaret. in Teuthraniam igitur profectus (quae loca Mysos inhabitasse ferunt) matrem suam invenisse traditur. dicitur proverbium de iis quibus difficilia imperantur. *Ἔσχατος* vero, quod spectat ad retinentem et impedientem, est ultimus. *ὕστατος* vero dicitur ultimus, quod ad eum subsistatur, et ulterius progredi non possit, sed ultimus stet, primo non sinente eum progredi. *πύματος* vero ductum est a cessando, et *τέρμιον*, i. e. extremum, a *τέρμα*, finis. *Ἐσχατόωσαν*. In extremo loco sitam. *Ἐσχάτως*. Summe. Menander: *Te supra modum metuo.* *Ἔσχε*. Retinuit. Thucydides: *Triremes in Aegyptum navigantes ad Mendesium ostium appulerunt.* Et *Ἔσχον*, valuerunt. Aelianus: *Non potuerunt enim imperata recusare.* *Ἐσχεδίαζον*. Parabant. vel ex tempore dicebant. Iosephus: *Belli autem incentores ea pro libitu interpretabantur.* Et Polybius: *Prorsus autem omnia perpetua serie ab initio ad finem usque negligenter et perperam facta fuisse.* *Ἔσχετο*. Retentus est. *Ἐσχηματισμένος*. Qui simulatos mores habet,

ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος· ὡς παρὰ Ἀυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα· Οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ οὗτος.

876 ||Ἐσχολάρχησε. σχολῆς ἦρξεν, ἐδίδαξεν.

Ἔται. οἱ πολῖται, πηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς.

Ἐταινίωσε. περιείλησε, συνέσφιγξεν. Ὁ δὲ κατεταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

Ἑταίρα. φίλη, πόρνη. Ὅτι Σκιπίων ἑταίρας καὶ θύτρας καὶ μάντεις ἐξήλαυνε τοῦ στρατοπέδου, οἷς διὰ τὰς δυσπραξίας οἱ στρατιῶται περιδεεῖς γεγονότες ἐχρῶντο.

Ἑταῖραι Κορίνθιαι. Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυρρίνη, Σκιώνη, Ῥοδῶπις Θρᾳκική, σύνδουλος Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· ἥτις ἐλευθερωθεῖσα κατέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς εἰς τοῦτον τρέπειν.

Ἑταῖρε. Ὁ Πλάτων καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι τοὺς γνησίους ἑραστὰς τῶν λόγων ἑταίρους ἐκάλουν· οὓς ἐμιμεῖτο Ἰουλιανός, ἑταίρους πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ.

Ἑταιρεία. ἡ συνήθης ὁμόνοια καὶ φιλία. Βάβριος·

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μέε δοιώ,
οὐ καθ' ὁμὰ ζώοντες· ὁ μὲν κατὰ νειὸν ἐρήμην
ἐτρέφεθ', ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Ἑταιρεία καὶ τὸ τάγμα. καὶ Ἑταιρειάρχης, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

---

2. *Οἱ δ' ἀλαζ.*] Interpretatio falsa (*neque enim quidam*, inquit, *dici possunt eadem ratione sed simpliciter Timoni blandiri*) Scheibium (in Actis Societ. Gr. II. 1. p. 96.) induxit ut coniecturam tentaret hanc, *Οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι, παραπλησίως δὲ καὶ ἐσχ.* Nimirum fugit illum proprietas verbi *ἀλαζονεύεσθαι*, quam perspici licebat vel ex Ruhnkenianis in Tim. p. 22. 3. *περιέρχονται*] *περιέχονται* B. E. Med. 5. Post hanc gl. (quacum cf. v. *Σχολαρχήσας*) delevi cum V. *Ἐτάζω. αἰτιατικῇ.* Cf. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 292. et Lex. de constr. verb. Herm. p. 396. Verbum a Schneidero demum in tertia Lexici Gr. editione stabilitum confirmant etiam Porphyrius ap. Stob. S. 21,27. et Leo Diac. X,1. extr. Hinc *ἑταστής* Nicephori in Boisson. Anecd. II. p. 46. 6. *Ἔται. οἱ πολῖται. πηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγ.*] Locum hunc ex MSS. Pariss. [et Zon. p. 888.] in integrum restitui, qui in prioribus editt. sic legitur: *Ἔται. οἱ πολῖται. Ἐπηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμβρίαν συγγ.* Pessime omnino. Pro *πηοὶ* enim vitiose scriptum est *ἐπηοί*: et deinde, quae coniungenda erant, male disiuncta sunt, uno articulo in duos dirempto. Confer Nostrum infra v. *Πηός. Küst.* Annotationis fons est Il. *ι*. 464. Glossam om. V. ap. Gaisf. Sed *Ἔται* *V. 9. *κατεταινιοῦν* ignorant lexica. Interim iuvat refingere *Ὁ δὲ καὶ ἐταινίωσε.* Copiosior est Zon. p. 893. 10. *Ὅτι Σκιπίων ἑταίρας καὶ θύτας καὶ μ.*] Fragmentum hoc Valesius Polybii esse putat: in quo vir summus fallitur. Est enim Appiani in Iberic. p. 517. (c. 85.) *Küst.* 15. *Σκιώνη*] Apud [Schol. vulg. in] Aristophanem Plut. 149. unde locum hunc excerpsit Suidas, legitur *Σικυώνη*: quod magis placet. *Küst.* Sed merito Suidam sequitur Dindorfius: *σκιώπη* liber Rav. Cf. Athen. XIII. p. 586. E. Narrationem de Rhodopide subtexuit homo semidoctus, qui copias suas ex v. *Αἴσωπος* an *Ῥοδώπιδος ἀνάθημα* deprompsit. 17. *φησὶ δὲ*] *καὶ* E.

2. *ὅταν*] Seqq. om. E. *πειρῶν*] *πορῶν* V. Cf. v. *Πειρῶν*. 3. *ἐὰν*] *ἂν* B. Med. *ἀντὶ* V. 4. *εἰς*] *ὡς* Aristoph. Dein *πρέπειν* *V. 5. *ὁ Πλάτων*] Similia Gaisfordus monet in Schol Gregorii Stelit. in Iulian. II. p. 96. extare. 7. *Ἰουλιανός*] Quem de hac formula perstrinxit Gregor. Naz. Or. IV. p. 120. D. Iuliani locos indicavit Heyler. p. 485. 10. *Βάβριος*] Vid. Tyrwhitt. de Babrio p. 10. et Knochii libellum scholasticum Torg. 1838. editum p. 7. Babrii vero nomen ad collectionem fabularum Suidae temporibus satis celebrem, cuius ille hexametros et disticha memoravit, non ad carmina venustissimi poetae par est referri, qui fabulam eandem versibus choliambicis astrinxerat. 12. *Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑτ.*] Fabulam, ad quam fragmentum hoc referendum est, prolixe et eleganter describit Horatius lib. II. Sat. 10. *Küst.* Voluit II, 6, 79. sqq. 13. *καθομᾶ*] *καθ'ὁμὰ* sic Med. Voces distinxi: multum enim vereor ut compositum istud extiterit. Deinde malim *νειὸν κατ' ἐρήμην*. 15. *τρέφετ'*] Id sedem invasit, nisi fallor, adiectivi cuiusdam vel adverbii. 17. *ἑταιριάρχης* Herod. Epimer. p. 37.

---

et modestus esse videtur; ut apud Lysiam in oratione contra Timonem: *Illi vero Timonis in modum sese iactant, et simulatis moribus circumeunt, ut ille.* *Ἐσχολάρχησε.* Scholae praefuit, in schola docuit. *Ἔται.* Cives. at *πηοί*, affines. *Ἐταινίωσε.* Circumligavit, obligavit. *Ille vero zona vulnus obligavit.* *Ἑταίρα.* Amica, meretrix. *Scipio vero meretrices, haruspices et vates ex castris expulit, quibus milites proeliis adversis territi tum utebantur.* *Ἑταῖραι Κορίνθιαι.* Meretrices Corinthiae: Lais, Cyrene, Leaena, Sinope, Pyrrhine, Scione, Rhodopis Thracia, conserva Aesopi, fabularum scriptoris, quae manumissa in Aegypto mansit. Aristophanes in *Pluto*: *Aiunt etiam meretrices Corinthias, si quidem pauper eas in venerem solicitet, nullam eius rationem habere; sin dives, illico podicem ad eum convertere.* *Ἑταῖρε.* Plato ceterique philosophi veros sapientiae amatores sodales vocabant: quos imitatus est Iulianus, in congressibus omnes vocans sodales, nullos ob fastigium imperii fastus prae se ferens. *Ἑταιρεία.* Familiaritas et concordia sodalium. Babrius: *Inierunt inter se amicitiam mures duo, diversis in locis degentes. nam alter vivebat in novali remoto, alter vero in aedibus opulentorum hominum alebatur.* *Ἑταιρεία* etiam significat ordinem militarem: cuius dux appellatur *ἑταιρειάρχης*.

Ἑταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησί. σημαίνει δὲ καὶ τὸν φίλον.

Ἑταιρεία. ἡ φιλία. ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἑταιριζομένη. ἐρεθιζομένη, προσκνωμένη. ἑταιρίζω γὰρ τὸ φίλον προσλαμβάνομαι.

Ἑταιρισάμενος. συνεργήσας. Καὶ Ἑταιρήσας, πορνεύσας. Καὶ Ἑταιρήσεις, τὰς πορνείας.

Ἑταιρίστριαι. αἱ καλούμεναι τριβάδες.

Ἑταῖρος. ὁ ἴδιος.

Ἑταιρῶ. ἐπὶ τῆς πόρνης.

Ἑταιρῶν ἀνθίνων. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.

Ἔτεα. ἔτη, παρ' Ὁμήρῳ.

877 [b]Ἐτέθησαν. ὑπέκυψαν, ἐπείσθησαν. Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον καὶ τοῦ ἐπισκοποῦντος ἐτέθησαν βουλῇ.

Ἐτέκταινον. κατεσκεύαζον.

Ἐτελέσθησαν. ἐμιάνθησαν, μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.

Ἔτέλει. ἐτέτακτο.

Ἐτεοβουτάδαι. γένος [Ἀθηναίοις] πολὺ λαμπρόν, ἀπὸ Βούτου· ἀφ' οὗ οἱ ἱερεῖς καθίσταντο Ἀθήνησιν.

Ἐτεοκλῆς. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἐτεόκλειος.

Ἐτεόν. ἀληθῶς.

Ἐτεὸν ἦγῇ γὰρ θεούς;
ἀληθῶς πεπίστευκας εἶναι θεούς;

Ἐτεόνικος. ὄνομα κύριον.

Ἐτεωνεύς. ὄνομα κύριον.

Ἑτεραλκέα. ἑτεροκλινῆ. Ἑτεραλκὴς νίκη, [ἐπὶ ἵππου] ὅταν οἱ ἡττηθέντες νικήσωσι.

Ἑτερόγναθος. ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής, ἢ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

---

1. Ἑταιρεῖος] Ex Gloss. Herodot. I, 44. Similiter *οἱ δ' ἐν μιᾷ τάξει καὶ συμμορίᾳ καταλεγόμενοι ἑταιρεῖον* Schol. Eurip. Hec. 342. Adde Küsterum in Hesych. 2. *φίλον*] Immo *φίλιον*. 3. Ἑταιρεία] Sophocl. Ai. 683. Ἑταιρία Photius et A m. sec. Distinxit inter haec Zon. p. 890. Vide Lobeck. in Ai. 682. *ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἑταιρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *δὲ* om. A. Harp. Photius. *ἑταιρήσεως*] *ἑταιρίσεως* A. B. E. *V. Photii MS. *ἑτερήσεως* Med. 4. *Ἀνδοκίδης*] P. 13, 27. *Ἀνδροκίδης* Med. 5. *ἐρεθιζομένη, προσκνωμένη*] Sic habent libri tam manu scripti quam excusi: sed mendose. Scribendum enim est, *αἱρετιζομένη, προσκτωμένη*. *Küst.* Lectio minime mutanda: ab eo verbi usu *ἑταιρίστριαι*, quae mox memorantur, nomen habent. *Hemst.* Confundit Suidas duas voces. Scribend. Ἑταιριζομένη, *αἱρετιζομένη*. *ἑταιρίζω γὰρ* etc. Ἐρεθιζομένη, *προσκνωμένη*, a *κνάω*. *Toup.* IV. p. 190. Nihil mutat Photius; neque emendationem desidero. *πορνικῶς βλέπουσα* subiicit Zon. p. 892. 7. Ἑταιρήσας] Sic Hesychius: *ἑταιρίσας* A. Phot. MS. 9. Ἑταιρίστριαι] Sic Timaeus et Photius. Adde Moerin Piersoni p. 151. Ἑταιρίστριδαι A. 12. *ἀνθινῶν*] Haec vox ut supervacanea delenda est. Non potest enim esse interpretatio vocis *ἑταιρῶν*. *Küst.* Ἑταιρῶν *ἀνθινῶν* coniungenda esse vidit Portus, parum scite interpretans *meretricum floridarum*. Sed tenorem refinxi cum *V. et Phot. *νόμος Ἀθήν.*] Vide nos infra in v. *Ζάλευκος*. *Küst.* Addit Gaisf. Petiti Legg. Att. VI, 5, 7. Vide porro Reiff. in Artemid. p. 313. ac potissimum Welckeri Prolegg. in Theogn. p. 88. sqq. 15. Ἐτέθησαν] Hunc usum ab eodem suspicor profectum, qui fragmentum reliquit in v. *Προστεθέντος* servatum.

1. Ἐτέκταινον] Respicit ad Psalm. CXXVIII, 3. Deinde cum A. V. delevi: Ἐτέαρχος. *ζήτει ἐν τῷ Βάττος*. 2. Ἐτελέσθησαν] Referri debent ad Psalm. CV, 28. *Hemst.* Eundem locum indicavit praeter Küsterum in Hesych. Albertius Obss. Misc. IX. 149. Gl. habet Photius. 3. *συνουσίας*] *ἐκοινώνησαν* addit A. *θυσίας, ἐτελέσθησαν τῷ βελτιεγώρ* E. plenius etiam Zonaras. 4. Ἔτέλει] Photius et Hesychius: velut in formula *ἐτέλει εἰς ἱππέας*. 5. Ἐτεοβουτάδαι. *γένος Ἀθην.*] Haec leguntur etiam apud Harpocrationem, sed non eodem ordine. *Küst.* Habet Photius, qui alteram glossam subiecit cum Harpocr. conspirantem. Gaisfordus Nicephorum in Synesium p. 400. ascripsit. Ἀθηναίοις] Malim Ἀθήναις. *Küst.* Id expungendum cum Photio: quamquam Ἀθήνησι Hesychius. *ἐν Ἀθήναις* E. 6. *καὶ λαμπρόν*] *καὶ* om. A. V. Photius. *πάνυ λαμπρόν* Hesych. *Βούτου*] Vid. supra *Βούτης*. *Reines*. Deinde Ἀθηνᾶς Lobeckius: cui consentaneum erat reponi *αἱ ἱέρειαι*. Vide praesertim Aeschin. F. Leg. p. 47. extr. Mülleri de Minervae Poliadis sacris commentat. c. 2. et Bossler. de gentt. Att. init. Ceterum omnia menda tuetur Zon. p. 889. Novissimam gl. partem *Ὅτι οἱ Ἐτεοβουτάδαι ἀπόγονοι τοῦ Βούτου τοῦ ἱερέως. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ*, eieci cum V. quippe transcriptam ex gl. *Βούτης*. In principio *ἦσαν οὖν οὗτοι ἀπόγονοι* E. Infra *τὸν γὰρ* A. *τὸ δὲ* E. 8. Ἐτεοκλείης] In mendosum librum videtur Hesychius incidisse, qui scripserit: Ἑτεροκλείης. *τοῦ ἑτέρου κλέους*. 10. *Ἐτεὸν ἦγῇ γὰρ θεούς*] Haec sunt verba Aristophanis Equ. 32. ubi tamen pro *ἦγῇ* legitur *ἡγεῖ*, quod est *Ἀττικώτερον*. *Küst.* 13. Ἔτεωνεύς] Schol. Soph. 274. *Anon.* Hom. Od. *δ'*. 22. et alibi. 14. Ἑτεραλκέα] Photius. Vid. Il. *ή*. 26. et al. Ἑτεραλκὴς] Aelian. ap. Suid. in Ἀτιμώρητος. *Hemst.* 15. *ἐπὶ ἵππου*] Haec verba transtulerunt edd. recentt. [auctore ed. Basil.] post Ἑτερόγναθος. Nec male fortasse, licet adversantibus MSS. *Gaisf.* Immo faventibus, qui in gl. continua vocem necessariam ignorent. *ἐπὶ τοῦ ἵππου* Zon. p. 891. *νικῶσι*] *νικήσωσι* probavi cum A. Zon. et Schol. Veneto, ubi *οἱ πρώην νικηθέντες*. 16. Ἑτερόγναθος] Ascripsit Toupius Xenoph. de re equest. 1, 9. *ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής*] *ἐπὶ ἵππου* om. A. B. V. E. Med. Zon. Photius, quae uncis inclusit Gaisfordus: de quo supra monitum. *ἐπὶ τῶν ἵππων* glossae subiicit Hesychius. *ἢ ὁ ἁπλ.* Photius. 17. *ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθ.*] Sic etiam habet Photius in lexico inedito, itemque Etymologus. Sed haec interpretatio potius convenire videtur voci *ἑκατερόγναθος*. *Küst.* Adde Walzium in Arsen. p. 243.

Ἑταιρεῖος. Epithetum Iovis apud Cretenses, significat etiam amicum. Ἑταιρεία. Sodalitas. Andocides peculiariter significavit scortationem. Ἑταιριζομένη. Sodalem deligens. *ἑταιρίζω* enim significat, sodalem ascisco. Ἑταιρισάμενος. Qui factionem adiuvit. et Ἑταιρήσας, qui scortatus est. hinc ἑταιρήσεις, scortationes. Ἑταιρίστριαι. Prostibula. Ἑταῖρος. Sodalis. Ἑταιρῶ. Scortor. Ἑταιρῶν ἀνθίνων. Lex erat Athenis, quae meretrices iubebat vestes variorum colorum gestare. Ἔτεα. Anni. apud Homerum. Ἐτέθησαν. Paruerunt, obtemperarunt. *Illi vero regis et moderatoris sui consilio potius se addixerunt.* Ἐτέκταινον. Fabricabant. Ἐτελέσθησαν. Polluti fuerant, impuro coitu se contaminarunt. Ἔτέλει. In ordinem relatus erat. Ἐτεοβουτάδαι. Eteobutadae, Athenis familia fuit illustrissima, a Bota sic appellata: ex qua sacerdotes Athenis deligebantur. Ἐτεοκλῆς. Nomen proprium. Et Ἐτεοκλείης. Ἐτεόν. Revera. *Tune igitur putas esse deos?* an igitur revera credis esse deos? Ἐτεόνικος. Nomen proprium. Ἐτεωνεύς. Nomen proprium. Ἑτεραλκέα. In alteram partem inclinantem. hinc Victoria alternans: cum victi vincunt. Ἑτερόγναθος. De equo dicitur, contumax, ore durus, qui mandibulis utrisque comedit.

Ἑτερομάσχαλος. χιτών, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

Ἑτερομόλιος δίκη. εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

Ἕτερον. Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

ἐνταῦθα δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ δυικόν. ἔδει γὰρ ἕτερον δὲ εἴπῃ, ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστελλομένου. τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλειόνων τίθεται. πιθανεύονται δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν ὁμοειδῶν τὸ ἕτερον.

Ἕτερος. ἐπιμεριζόμενον. τετραχῇ δὲ ἐπιμερίζονται· εἷς ἐκ δύο, ὡς, ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν. δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ· τοντέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεος τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ἑτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. 878

Ἑτερόχροιος. ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιάν.

Ἑτέρωθεν καὶ ἑτέρωθι, καὶ ἑτέρωσε, εἰς ἕτερον μέρος, ἀλλαχόσε.

Ἑτεροῖος. ὁ ἄλλος.

Ἑτεροιουμένη. ἀλλοιουμένη.

Ἑτεροιῶ. τὸ μεταβάλλω.

Ἑτεροίως. ἀλλοίως.

Ἐτετρήχει. ἐτετράχυτο.

Ἐτεχνίτευε. μετὰ τέχνης καὶ δόλου ἠρεύνα. Ἰώσηπος· Ἐτεχνίτευε μαθεῖν, τίνι τρόπῳ τοσοῦτον προέχει κατ' ἀρετήν.

Ἔτειον. ἐνιαύσιον. ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον,

---

1. Ἑτερομάσχαλος χιτών. ἣν ἐξωμ.] Schol. Aristoph. Vesp. 442. Κἄξωμίδων. ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα. Confer Nostrum supra v. Ἐξωμίς. Küst. χιτὼν δουλικός Photius, ἐργατικός insuper addit Hesychius. 3. Ἑτερομόλιος] Zenobius III,88. Addit Gaisf. sive Tittmannus Eustathium in Il. ξ'. p. 999. extr. Cf. Vales. in Hesych. v. Ἑτερόμυνος δίκη. ἀντίδικοι — ἦλθον] ἀντίδικος — ἦλθεν E. ἄνδικοι *V. οἱ ἀντίδικοι οὐκ εἰςῆλθον Arsen. p. 244. 5. Ὅμηρος] Il. ι. 313. 6. Ὅς χ' — εἴπῃ] οὐχ — εἴποι E. Legendum κεύθῃ. 8. δοκεῖ] δοκεῖς A. δυικόν] ἕτερον Schol. Ven. Nec vero illud spernendum, sive ratio dyadis: cui simillimum est ἐπὶ τοῖν δυοῖν in gl. Ἄλλο. 9. γε εἰπεῖν] δὲ εἴπῃ A. Schol. γε εἴπῃ B. *V. εἴποι εἰπεῖν E. 10. τὸ γὰρ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων τ.] Immo vox ἄλλος interdum etiam apud optimos auctores de duobus dicitur, et τῷ ἕτερος opponitur. Theocritus in Thalys. 36. Τύχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ. Vide in eum locum Casaubonum. Homerus Il. ι. 468. 469. Ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς· Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. Hic ἄλλο iungitur cum ἕτερον, quamvis Poeta de duobus tantum ignibus loquatur. Contra ἕτερον interdum etiam de pluribus dicitur, et pro ἄλλο ponitur, ut expresse testatur vetus enarrator Comici in verba illa, quae circa initium Pacis leguntur, Ἑτέραν ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος. Confer Nos etiam supra in v. Ἄλλο. Küst. ἄλλο Gaisfordus cum B. E. Schol. πιθανεύονται et seqq. desunt Schol. 12. τετραχῇ δὲ ἐπιμερίζονται. εἷς ἐκ δ.] Quae hic Suidas habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum v. Ἕκαστος. Ceterum Portus locum hunc pessime verterat, quod non intelligeret significationem vocis ἐπιμεριζόμενον et ἐπιμερίζεσθαι. Ἐπιμεριζόμενα autem apud Graecos dicuntur ea, quae grammatici Latini *partitiva* vulgo appellant: quorum quattuor esse species Suidas lectorem hic docere vult. Küst. τετραχῶς E. δὲ om. *V. 13. ἕτερος τῶν ὀφθ.] De hoc usu dixerunt Abreschius in Obss. Misc. VII. 299. sqq. et Schaef. in Dionys. p. 239. 15. πολλοί] καὶ πολλοὶ E. 16. Ἑτερόστομος] Ex Arriani Tact. p. 68. sive Append. Suidae. 17. ἐν εὐωνύμῳ] ἐν om. E. Mox ἐξ εὐωνύμου — ἡγεμόνας om. B. E. *V. In compendium haec vertit Zon. p. 891.

2. τοῦ δὲ] τοῦ δὲ λοιποῦ A. Append. Dein Gaisf. ἡμίσεως. 4. Ἑτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκρ.] Ex Harpocratione. Per Locrensium autem legislatorem hic intelligi Zaleucum quis nescit? Küst. Habet item Photius. Contulit Gaisf. Valckenarii Annott. in Ammon. p. 84. 5. Δημοσθένης] P. 774, 8. Δημ. ἐν τῇ A. 6. Ἑτερόχροιος] V. Lobeckii Parlip. Gramm. Gr. p. 256. 7. Ἑτέρωθι καὶ Ἑτέρωθεν] Ἑτέρωθεν καὶ ἑτέρωθι posui cum A. *V. Cf. Zon. p. 896. et Hesychius. 8. ἕτερον] ἄλλο E. 9. Ἑταιροῖος et similiter in glossis continuis Med. ὁ ἄλλος] Immo (ὁ) ἀλλοῖος cum Zon. p. 890. 10. Ἑτεροιουμένη. ἀλλοιουμένη] Ἑτεροιούμενος. ἀλλοιούμενος E. Ἑτεροιούμενοι. ἀλλοιούμενοι Photius. 13. Ἐτετρήχει. ἐτετράχυτο] Homerus Il. β'. 95. Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα. Scholiasta: τετρήχει. ἐτετράχυντο ὑπὸ θορύβου, θορυβώδης ἦν. Huc respexit Suidas: apud quem pro ἐτετράχυτο scribendum est ἐτετράχυντο, ut habet Scholiasta. Küst. Nihil mutandum esse vincit grammaticorum usus, velut Schol. in Pind. I. VI, 58. et in Nicand. Ther. 297. coll. Lobeck. in Phryn. p. 34. Ἐτετρύχει B. ἐτετρύχει, ἐδαμάσθη E. 14. Ἐτεχνίτευε] Haec vox sola non significat id quod Suidas vult, sed iuncta cum verbo μαθεῖν, ut in fragmento quod sequitur. Küst. Zon. p. 893. 15. Ἰώσηπος] Antiquitt. Iud. lib. V. c. 10. (c. 8, 11.) p. 162. ubi de Samsone et Dalila meretrice verba fiunt. Küst. Iosephus ἐτεχνιτεύετο. 17. μόνιμον] μόνον A. V. E. Med. Photii MS. Correxit Portus ex v. Ἐπετείους, idemque μένον coniectavit.

Ἑτερομάσχαλος. Vestis unam habens manicam. Ἑτερομόλιος δίκη. Iudicium id, quod altera pars adversariorum subit. Ἕτερον. Homerus: *Qui aliud pectore habet reconditum, aliud vero loquitur.* hic duale videtur confundi. oportebat enim ἕτερον utrobique: quoniam alterum opponitur alteri. ἄλλος enim de pluribus dicitur. probabiliter autem ἕτερον etiam de iis rebus interpretantur, quae sunt eiusdem speciei. Ἕτερος. Vocabulum partitionem significans. partitio autem quadruplex est: unus ex duobus, ut, *alter* oculorum. duo singulatim, ut *uterque.* unus ex multis, ut *alius.* multi singulatim, ut *unusquisque.* Ἑτερόστομος φάλ. Sic vocatur phalanx, quae ita incedit, ut dimidiam partem ducum in sinistro, alterius vero dimidiae partis duces in dextro latere collocatos habeat. Ἑτερόφθαλμος. Altero oculo privatus Locrensium legislator. Demosthenes in oratione contra Timocratem. Ἑτερόχροιος. Diversum habens colorem. Ἑτέρωθι. Et ἑτέρωθεν, et ἑτέρωσε, in aliam partem, alio. Ἑτεροῖος. Diversus. Ἑτεροιουμένη. Immutata. Ἑτεροιῶ. Immuto. Ἑτεροίως. Diverse. Ἐτετρήχει. Turbatus erat. Ἐτεχνίτευε. Astute et dolose scrutabatur. Iosephus: *Omni astu adhibito cognoscere cupiebat, quo pacto tantum reliquis praestaret fortitudine.* Ἔτειον. Annuum. ἐπέτειον vero, quod non perpetuo durat,

ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον. καὶ ἔτειος καρπὸς καὶ καιρός.

Ἔτειρεν. κατεπόνησεν.

Ἐτειχηροῦντο. τοῖς τείχεσι περιεστοιχίζοντο, περιεκλείοντο. Ἐντὸς δὲ τῆς τάφρου καὶ τοῦ ἐρύματος ἐτειχηροῦντο.

Ἐτήρει. ἐταμίευε. Τοὺς δὲ νεωτέρους ἐτήρει τῷ θριάμβῳ.

Ἔτης. ὁ πολίτης· ἀπὸ τοῦ ἔθους. ὡς ξένος, ὁ ἔξω τῆς ἑνότητος ὤν· ἢ παρὰ τὸ ἔξω εἶναι.

Ἐτησίαι. οἱ ἄνεμοι οἱ κατ' ἔτος πνέοντες. πνέουσι δὲ ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους, διότι ὁ ἥλιος μετεωρότερος καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων ἀρκτικώτερος γινόμενος λύει τὰ ὑγρὰ τὰ ἐν ταῖς ἄρκτοις· λυόμενα δὲ ταῦτα ἐξαιροῦται καὶ πνευματοῦται, καὶ ἐκ τούτων γίνονται οἱ ἐτησίαι, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρκτῴων τόπων φέρονται ἐπὶ τοὺς μεσημβρινούς. ἃ προσπίπτει τοῖς ὑψηλοτέροις ὄρεσι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ πολλὰ καὶ ἀθρόα γιγνόμενα ἀπεργάζονται ὑετούς, καὶ ἐκ τῶν ὑετῶν τούτων πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ξηρῶν τόπων ῥέων.

Ἐτήσιος. ὁ κατ' ἔτος.

Ἐτήτυμος. ὁ ἀληθής.

Ἔτι. ἐπίῤῥημα. παρέλκει ἀεὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.

Ἐτίθετο. Οὐδὲ τῇ ὄψει τῶν ὀνείρων ἐτίθετο. ἀντὶ τοῦ προσέκειτο, προσεῖχεν.

Ἐτιθηνήσατο. ἐγαλούχησε.

Ἔτι μήν. χρονικὸν ἐπίῤῥημα.

Ἐτιμησάμην. Ὡς ἐγὼ ἐτιμησάμην ἂν τοῦ παντὸς, Ἀντώνιον ἀποκτείναντα Κικέρωνα περιεῖναι. 879

Ἐτιμήσατο. ἐξηριθμήσατο. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ἐκ τῶν βαρβάρων, καὶ τοῦ βασιλέως περὶ ἀφέσεως ἀντιπρεσβευσάμενος ἐτιμήσατο τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὁ βάρβαρος λιτρῶν υ'.

Ἐτιμήσαντο. ἐζημίωσαν, κατεδίκασαν. Οἱ δὲ τὸν Σωκράτην θανάτου ἐτίμησαν. τίμημα γὰρ ἡ ζημία καὶ ἡ καταδίκη.

---

3. Ἔτειρεν] Il. έ. 796. 4. Ἐτειχηροῦντο] Ἐτειχειροῦντο A. Verbum suspectum. Dein τοῖς χείλεσι *V. περιετειχίζοντο] περιετοιχίζοντο A. V. hoc est περιεστοιχίζοντο, quod cum libro Zonarae et Cyrillo recepi. 5. τῆς τάφρου] τοῦ τάφρου A. Zon. p. 893. 7. ἐτήρει] ἐταίρει A. 11. Ἐτησίαι] Confer Scholiastam Apollonii Rhodii II, 528. Küst. Adde Schol. Arati Phaen. 151. Ceterum haec gl. descripta est ex Schol. Demosthen. p. 46. ed. Reisk. 35. Paris. Gaisf. Cf. Ukerti Geogr. II. 1. p. 125. sq. Minus diligenter Zon. p. 890. descripsit. 14. γενόμενος] γινόμενος dedi cum A. Schol. Demosth. τοῖς ἄρκτοις] ταῖς ἄρκτοις A. B. *V. Med. 17. ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν Schol. Demosth. 20. ὑετούς] τοὺς ὑετοὺς V. ap. Gaisf.

1. Hinc exemplum in v. Πληθώρα derivatum est. 5. ἐπίῤῥημα] ἐπίγραμμα E. ἀεὶ] τὸ ἔτι Schol. Aristoph. Sed παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρέλκει ἀεί *V. 6. παρὰ Ἀριστοφάνει] Eccles. 209. 7. πείθησθε] πέπεισθε A. B. E. Med. πέπεισοι V. Ox. πείσεσθε Zon. p. 896. 8. Οὐδὲ τῇ ὄψει] Diversis verbis Herodotus VII, 13. ὀνείρου μὲν τούτου λόγον οὐδένα ἐποιέετο. Gaisf. 9. προσέκειτο, προσεῖχε] Haec interpretatio non convenit verbo ἐτίθετο, sed προσετίθετο. Küst. Atqui falli virum doctissimum vel ex loco incerti scriptoris apud Suid. v. Ἐτέθησαν liquet: Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον καὶ τοῦ ἐπισκοποῦντος ἐτέθησαν βουλῇ, illi vero ad regis et inspectoris consilium animum advertebant magis. Synesius Epist. 4. Τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι. Sophocl. Philoct. 1443. Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι. Quae phrasis vide an restituenda sit Aristophani Eccles. 654. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Quomodo et legitur apud Suidam v. Ἐθέμην. Rescripserim tamen, praeeunte Sophocle: Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ γ' ἐθέμην, ego quoque hanc sententiam approbavi. Nempe ut ex utilitate publica esset, si lites tollerentur. Quod quidem ex sensu loci et enarratione Scholiastae patet: ἀντὶ τοῦ, κἀμοὶ δοκεῖ τοῦτο συμφέρον εἶναι, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια. Toup. I. p. 200. Cf. Schaef. in Bos. p. 568. Quamquam interest aliquantum inter ἐθέμην τῷ δόγματι et τῇ ὄψει ἐτίθετο. 10. Post ἐγαλούχησε Zon. p. 894. addit ἐθρεψε, quod solum habet Hesychius. Statim delevi cum A. V. Ἐτίθει σκάνδαλον. ἐποίει. Ubi ἐποίει om. B. E. 12. Ἐτιμησάμην] Socratic. Ep. Allatii p. 73. Toup. MS. In exemplo vide ne τὸν ante ἀποκτείναντα sit oblitteratum. 16. ἀντιπρεσβευσαμένου] ἀντιπρεσβευσάμενος A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit. Anceps est de verbis anacoluthis suspicari, quorum argumentum nos plane fugiat. Verum nihil vetat ad novissimam partem referri ἀντιπρεσβευσάμενος, quod revocavimus, ipsaque verbi ratio significat post ἀφέσεως quaedam intercidisse, quae regis legationem de homine redimendo continerent. In fine λιτρῶν τριακοσίων Zon. p. 894. 19. ἐτιμήσαντο] ἐτίμησαν A. E. Edd. ante Küst. Quod Gaisfordus munit ex v. Σωκράτης φιλοσοφήσας: ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο· οἱ δὲ θανάτου ἐτίμησαν. Accedat Dinarchus c. Aristogit. p. 106. §. 12. ὥσθ' ὑμᾶς — πέντε ταλάντων τιμῆσαι τοῦτον.

---

sed per unum floret annum. et fructus annuus, tempus annuum. Ἔτειρεν. Fatigabat. Ἐτειχηροῦντο. Muris circumdabantur, concludebantur. *Intra fossam et munimenta concludebantur.* Ἐτήρει. Servabat. *Iuniores autem triumpho servabat.* Ἔτης. Civis. ab ἔθος: ut ξένος dicitur, qui est extra unitatem, vel ab eo quod est extra esse. Ἐτησίαι. Etesiae, venti quotannis spirantes. spirant autem aestate adulta, quod tunc sol altissimus et a partibus meridionalibus remotior, septemtrionalibus vero vicinior, humores in septemtrione resolvit; qui resoluti in aerem et ventum convertuntur, unde gignuntur etesiae. hi venti a partibus septemtrionalibus ad meridiem spirantes in altiores montes Aethiopiae incidunt, ibique collecti pluvias cient; quibus Nilus aestate repletur, a meridionalibus siccisque locis fluens. Ἐτήσιος. Annuus. Ἐτήτυμος. Verus. Ἔτι. Adverbium, apud Atticos redundat. Aristophanes: *Quodsi mihi obtemperaveritis, servabimini adhuc.* Ἐτίθετο. Addictus erat, animum advertebat. *Neque ad somnia animum advertebat.* Ἐτιθηνήσατο. Lactavit. Ἔτι μήν. Adverbium temporis. Ἐτιμησάμην. *Quovis pretio redemptum vellem, Antonium Ciceronis interfectorem adhuc superesse.* Ἐτιμήσατο. Aestimavit. *Cum autem ille a barbaris captus esset, et rex de eius liberatione legatos misisset, barbarus vitam eius quadringentis libris aestimavit.* Ἐτιμήσαντο. Multarunt, capitis damnarunt. *Illi vero Socratem morte multarunt.* τίμημα est enim poena vel multa.

Ἐτιμήσασθε. ἀντὶ τοῦ ἠγοράσατε. Θουκυδίδης· Ἧν ὑμεῖς πολλῶν χρημάτων ἐτιμήσασθε.

Ἐτισάμην. ἐτιμωρησάμην.

Ἔτισαν. ἔδωκαν. Αἰλιανός· Ἀνθ' ὧν οἱ Φωκεῖς ἔτισαν δίκας βαρυτάτας.

Ἔτισε. δέδωκεν. Ὁ δὲ ἔτισε δίκας ὧν ἔπραξεν· οὐ γάρ τί που ταχεῖ καὶ ὠκυμόρῳ τέλει τὸν βίον κατέστρεψεν, ἀλλ' ἐκολάζετο χρόνῳ.

Ἔτλη. ὑπέμεινεν.

Ἐτνήρυσις. ἀθάρα μετὰ γάλακτος. Καὶ Ἐτνήρυσις, ἡ ζωμάρυστρος, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἀρύονται· ὥσπερ οἰνήρυσις· καὶ πᾶν τὸ ταράσσον. ἔτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσσινον ἀφέψημα.

Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν.

Ἔτνος. τὸ ὄσπριον.

Ἐτόπασεν. ὑπενόησεν, ἐνόμισεν.

Ἔτορεν. ἔτρησεν, ἐτρύπησεν.

Ἐτός. παρέργως. ἔτος δὲ ὁ χρόνος. καὶ δοτικὴ τῷ ἔτει. καὶ πληθυντικὸν τὰ ἔτη.

[Ἐτυρώθη. ἐσκληρύνθη. Δαβίδ· Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν.]

Ἐτώθαζον. ἐσκωπτον, ἐχλεύαζον, ἐλοιδόρουν. Οἱ δὲ ἐς τὸν Χοσρόην ὕβριζον ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, καὶ ξὺν γέλωτι ἀκόσμῳ ἐτώθαζον. ἢ Ἐτώθασαν, ἐκαυχήσαντο.

Ἐτώσιον. τὸ μάταιον.

Ἐτραχηλίασε. κατισχυρεύσατο· ἢ ἐγαυρίασεν. ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἀποβαλλόντων τοῦ τραχήλου τὸν ζυγόν. Ἰώβ· Ἐναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασε.

Ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτρίβετο. ὑπερετίθετο, ἀνεβάλλετο. Μέχρι πολλοῦ διαφερομένων ἐτρίβετο ἡ πρρσβολή.

Ἔτρυχεν. ἐδάμαζεν.

Ἐτρύχωσεν. ἐξέτριψεν. Ἡ δὲ γῆ ἀγονίαις κατειλημμένη ἔτρυχεν αὐτοὺς ἀλγεινότατα.

Ἑτοιμάζω. αἰτιατικῇ.

Ἕτοιμος. ὁ εὐχερής.

Ἑτοίμως. ἐμπαρασκεύως. ἐτύμως δὲ ἀληθῶς, διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, καὶ ψιλοῦται.

Ἔτυμος. ὁ ἀληθής.

Ἐτύγχανεν.

---

1. *Θουκυδίδης*] I, 33. Locum integre descripsit Lex. de Synt. p. 164. 2. *Ἧν*] *Ὃν* V. *πολλῶν*] *πρὸ πολλῶν* Thuc. 6. *δέδωκεν*] *ἔδωκεν* B. E. 7. *γάρ που*] *γάρ τί που* A. *V. „Et hic locus Aelianum sapit." Gaisf.* 9. *Ἔτλη*] *ἔτλει* B. E. Cf. Schol. Il. ά. 534. 10. *Ἐτνήρυσις*] Continuis lemma debuerat praemitti *Ἔτνος. ἀθάρα μετὰ γάλακτος. καὶ ἐτνήρυσις*] Haec verba, ut superyacanea et sensum omnino turbantia, delenda sunt. Mox scribe, *ὥσπερ οἰνήρυσις, ἐν ᾗ τὸν οἶνον ἀρύονται. καὶ πᾶν τὸ ταράσσον* etc. Et mox, *πίσσινον ἀφέψημα.* Scholiasta Aristophanis Acharn. 244. *Τὴν ἐτνήρυσιν. τὴν ζωμάρυστριν, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἀρύονται.* Et paulo post: *λέγομεν δὲ ἐτνήρυσιν πᾶν τὸ ταράσσον. ἔτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσσινον ἀφέψημα.* Hinc Suidas sua descripsit. *Küst.* Zonaras: *Ἐτνήρυσις. κοχλιάριον, καὶ ἀθάρα μετὰ γάλακτος.* In reliquis Küstero paulum favet Phrynichus Seg. p. 39. 11. *ζωμάρυστρις*] *ζωμάρυστρος* A. B. E. *ζωμάρυγος* V. 12. *καὶ πᾶν*] *καὶ* om. A. B. E. Med. ac potest negligi, cum sparsae Scholiorum observationes in unum locum confluxerint. 13. *πίσσηνον*] *πίσσινον* Schol. Praestat *πίσινον.* Deinde correxi vocem nihili *ἀπέψημα.* 14. *Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτν.*] Ex Leonidae Tar. XIV, 6. Anthol. Pal. VI, 305. *ἐτνοδόκον*] *ἐτνοδόνον* A. B. E. 15. *τὸ ὄσπριον*] Cf. Schol. Aristoph. Ran. 63. Schol. Platon. p. 393. et Ruhnk. in Tim. p. 124. 16. *Ἐτόπασεν*] Photius. 17. *Ἔτορεν*] Spectat ad Il. λ'. 236. 18. *παρέργως*] *ματαίως* addit E. Vide v. *Οὐκ ἐτός. χρόνος*] Boissonadum in Herodian. p. 33. attulit Gaisf. Vide nos in v. *Ἀσσύριοι. ἡ* ante *δοτικὴ* delevi cum A. 19. *καὶ — ἔτη* om. B. Deinde glossam *Ἐτυρώθη* omissam *V. notavi. Cf. intpp. Hesychii. Praebuisse videtur Zon. p. 895. 20. *ἐσκληρύνθη*] *ἐσκληρώθη* B. E. *Δαβίδ*] Psalm. CXVIII, 70. *Küst.*

2. *Οἱ δὲ ἐς τὸν Χοσρόην ὕβρ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. de Bello Pers. c. 8. p. 105. *Küst.* 5. *Ἐτώσιον*] Schol. Il. γ'. 368. 6. *Ἐτραχηλίασε. κατισχ.*] Confer Hesych. v. *Τραχηλιάσας. Küst.* Zon. p. 895. *κατησχυρεύσατό* B. Mox *ἐγαβρίασεν* V. 7. *βοῶν τῶν*] *τῶν* om. B. E. *V. 8. *Ἰώβ*] Cap. XV, 25. *Küst.* 13. *Ἔτρυχεν*] Deest gl. B. V. E. Videntur enim librarii, dum in exemplum incerti scriptoris intuentur, dubitasse hanc an posteriorem glossam, quam Photius agnoscit, praetermitterent. 14. *ἀγονίαις*] *ἀγωνίαις* E. Mox *ἔτυχεν*, interposito *ἐτρύχωσεν*, E. *ἐτρύχωσεν αὐτοὺς ἀλγ. ἢ ἔτρυχεν* Zon. p. 895. 16. Gl. om. vulg. tuetur *V. Item gl. *Ἐτύγχανεν.* 18. *ἀληθῶς*] *ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ψιλὸν* E. omissis reliquis. Idem epimerismus in Boisson. Anecd. IV. p. 375. 19. *ῡ*] *ῐ* A. *V. In fine addit A. *καὶ ἕτοιμος ὁ ἀληθής, καὶ ἑτοιμολογία. Ἐτύγχανεν.*

Ἐτιμήσασθε. Emistis. Thucydides: *Quam vos magno pretio emistis.* *Ἐτισάμην.* Vindicavi. *Ἔτισαν.* Persolverunt. Aelianus: *Pro quibus sceleribus Phocenses poenas gravissimas dederunt.* *Ἔτισε.* Dedit. *Ille vero facinorum a se perpetratorum poenas dedit. non enim celeri properaque morte vitam finiit, sed lento supplicio consumptus est.* *Ἔτλη.* Sustinuit. *Ἐτνήρυσις.* Trulla qua puls hauritur: ut *οἰνήρυσις*, trulla qua vinum hauritur. item omne instrumentum, quo aliquid turbatur et agitatur. *ἔτνος* autem dicebatur puls ex pisis elixis confecta. *Et radulam, et cochlear pulti agitandae.* *Ἔτνος.* Puls ex leguminibus elixis confecta. *Ἐτόπασεν.* Suspicatus est, existimavit. *Ἔτορεν.* Perforavit, traiecit. *Ἐτός.* Perfunctorie. *ἔτος* vero annus. dativus *ἔτει*, pluralis *ἔτη.* [*Ἐτυρώθη.* Induratum est. David: *Cor eorum lactis instar spissatum est.*] *Ἐτώθαζον.* Cavillis insectabantur, deridebant, conviciabantur. *Illi vero ex turribus murorum Chosroen conviciis insectabantur et effuso cachinno deridebant.* Et *Ἐτώθασαν*, gloriati sunt. *Ἔτωσιον.* Irritum. *Ἐτραχηλίασε.* Contumax fuit, ferocem se praebuit. translatio ducta est a bobus, qui iugum e cervicibus excutiunt. Iob: *Coram Domino autem omnipotenti ferociebat.* *Ἔτρησεν.* Perforavit. *Ἐτρίβετο.* Tempus terebatur, differebatur. *Diu dissidentibus, propugnatio differebatur.* *Ἔτρυχεν.* Domabat. *Ἐτρύχωσεν.* Attrivit. *Tellus autem sterilitate laborans ipsos ad magnas angustias redegit.* *Ἕτοιμος.* Promptus. *Ἑτοίμως.* Expedite. at *ἐτύμως*, vere, scribitur per *ῡ*, et spiritu tenui notatur. *Ἔτυμος.* Verus.

Ἐτύθη. ἐσφαγιάσθη.
Ἐτυμοκλῆς. ὄνομα κύριον.
[Ἔτυχον. γενικῆ.
Ἐτυμολογία.]
Ἔοιγμεν. ἐοίκαμεν.
Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.
Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς οὖν τούτους διὰ τὸν τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χράνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι.
Ἔοικεν. ἔπρεπεν.
Ἐοικότα. πρόσφορα.
Εὖ. καλῶς. Ἐρᾷ αὐτῆς ἀνὴρ Ῥωμαῖος, Ἄππιος ὄνομα, τῶν εὖ γεγονότων.
Εὖα. ἡ πρώτη γυνὴ καὶ πρώτη τοῦ κόσμου παράβασις· εἰ καὶ ὁ Ἀδὰμ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ζωὴν αὐτὴν κέκληκεν, ὡς ἐσομένην μητέρα τῶν ζώντων.
Εὐά. τράγου φωνῆς μίμημα. Ὁ δὲ τράγος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά.
Εὐαγγελάων. ὄνομα κύριον.
Εὐαγγέλιον. τὰ κάλλιστα ἀπαγγέλλον.
Εὐάγγελος. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.
Εὐαγές. ἁγνόν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώσῃ λαμπρυνομένου, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ.
Εὐαγές. καλῶς κεκλασμένον.
Εὐαγής. καλῶς περιηγμένος. μεταφορικῶς κύκλος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.

Εὐάγητον. καθαράν, λαμπράν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,

---

1. Ἐτύθη. ἐσφαγιάσθη] Ἐτύχθη. ἐσφραγιάσθη V. 3. 4. Has glossas merito neglexit vulg. silente Gronovio. Ceterum Ἐτυμολογία A. de quo vide gl. Ἑτοίμως. 5. Ἔοιγμεν] Vide quae congessit Elmsleius in Euripid. Heracl. 428. *Gaisf.* 6. Ἔοικα βοῦς] Similem figuram usurpat Aeschylus Agam. 1299. 7. Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθ.] Aristoph. Nub. 185. *Τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι; Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.* Vide ibi Scholiastam, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit. *Küst.* Adde Prov. Coisl. 201. 9. τῆς Λακωνικῆς] τοῖς Λακωνικοῖς A. τῆς Λακωνικοῦ V. 10. τοὺς] Excidit numerale τ': τοὺς τριακοσίους τούτους Ravennas. αἰχμαλώτους] τοῖς αἰχμ. A. Coisl. 12. πολιορκεῖσθαι] πεπολιορκῆσθαι V. cui refragantur optimi Scholiorum codd. 14. δὴ Med. ἅλωσιν] ἀνάλωσιν A. 17. ἔπρεπεν] φαίνεται addit E. 19. αὐτῆς] Virginiae, quam probabiliter intelligit Gaisfordus, locum Appiano tribuens.

1. παράβασις τοῦ κόσμου] τοῦ κόσμου παράβασις A. V. Ἀδὰμ] ὁ Ἀδὰμ A. qui αὐτὴν pro ταύτην. 2. κέκληκεν] ἐκάλεσεν V. ὠνόμασεν E. 4. ἀπεπήδησε] Praestat ἀνεπήδησε. Nec plane satisfacit τὸ αὐτό. 5. Εὐαγγελίων, opinor. 6. διαγγέλλον] ἀπαγγέλλον A. Zon. p. 914. διεπαγγέλλον B. E. *V. Deinde cum A. V. delevi: Εὐαγγελίζομαί σε. αἰτιατικῇ. Εὐαγγελίζομαι δέ σοι χαράν. 7. Εὐάγγελος] Athen. XIV. p. 644. Dictus fuit Pixodarus, pastor, qui marmor repperit et indicavit Ephesiis condituris templum Dianae, Vitruv. X, 7. Euangelum inter Tacticorum scriptores numerat Aelianus c. 1. et Plut. in Philopoemen. c. 4. *Reines.* 8. ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσ.] Lib. XIV. p. 644. sed ubi fabula haec appellatur Ἀνακαλυπτομένη. *Küst.* 10. ἁγνόν, καθαρόν] καθαρόν omissum cum A. B. E. *V. Lex. Seg. Zon. p. 914. et Photio. 11. Γένους] γένος V. ap. Gaisf. Infra κολακικῇ habet quidem aliquem explicatum, sed minus apertum neque cum verbis χρημάτων περιουσίᾳ leniter conspirantem. Itaque longe accommodatius duco βλακικῇ. 14. καλῶς κεκλασμ.] Immo potius ὀρθίως κεκλασμένον. *Küst.* Leg. εὐκόλως. *Hemst.* Huic ut nunc res est assentior. 15. καλῶς περιηγμένος om. Photius. μεταφορικῶς] μεταφορικὸς A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Zon. p. 897. 16. ἐν Ἐπιγράμματι] Antipatri Sidonii LXXIX. pr. Anthol. Pal. VII, 34. Cf. v. Χαλκευτής. 17. τὸν — ὕμνων] τῶν — ὕμνον E. Mox κατέχειν — ἥδε A. 19. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 276. 21. φύσιν εὐάγητον] εὐάγητον φύσιν A. V. Med. Zon. p. 905.

Ἐτύθη. Mactatus est. Ἐτυμοκλῆς. Nomen proprium. Ἔοιγμεν. Similes sumus. Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφ. *Videor mihi tanquam bos ad lanienam ire.* Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Π. *Similes sunt Lacedaemoniis illis, qui ex Pylo capti sunt.* proverbium dicitur de pallidis et macilentis. Pylus enim erat locus ad Laconicam, ubi Cleo Atheniensium dux Lacedaemonios ex insula Sphacteria captivos duxit. itaque probabile est illos propter captivitatis aerumnas et obsidionem diuturnam, quam in insula deserta, unde nihil rerum ad victum necessariarum petere liceret, sustinuerant, et quod post captivitatem compedibus et nervis vincti in carcere diu detenti fuissent, pallore et macie confectos fuisse. Ἔοικεν. Decebat. Ἐοικότα. Congrua. Εὖ. Praeclare. *Illam amat homo Romanus, nomine Appius, nobili genere natus.* Εὖα. Eua, prima mulier, et primum mundi peccatum; quamvis Adam ipsius maritus eam vocarit Vitam, ut futuram viventium matrem. Εὐά. Imitatio vocis hircinae. *Hircus autem ex puteo exiliit, eandem vocem eua proferens.* Εὐαγγελάων. Nomen proprium. Εὐαγγέλιον. Laetus nuncius. Εὐάγγελος. Euangelus, comicus. inter fabulas eius est Ἀνακαλυπτόμενος: ut ait Athenaeus in *Dipnosophistis.* Εὐαγές. Castum, pium, sanctum, divinum. *Erat autem pio genere ortus, quod nec potentia neque opum affluentia superbiret.* Εὐαγές. Quod facile frangi potest. Εὐαγής. Bene circumductus. figurate, rotundus instar circuli. In Epigrammate: *Pieriam tubam, gravem carminum bene tornatorum fabrum, Pindarum hic pulvis habet.* Εὐάγητον. Puram, claram. Aristophanes *Nubibus*: *Naturam roscidam et undequaque mobilem.*

Εὐάγκαλον. ἐλαφρόν, ἐυμαρῆ. Ὁ δὲ Αἰ-
881 νείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις ἐξῆγε, φόρτον ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. οὕτω φησὶν Αἰλιανός.

Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. [ἔγραψε βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις κατὰ στοιχεῖον Θουκυδίδου. Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις έ.] Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν. Ἱστορίαν τε περιέχουσαν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

Εὐάγωγον. εὐχερές, καλῶς ἀναγόμενον· ἢ εὐάγωγον, εὐθήρατον, εὔληπτον.

Εὐάγριος. οὗτος ἔγραψε διάφορα· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰς παροιμίας Σολομῶντος.

Εὔαδεν. ἤρεσεν.

Εὐάθλους δέκα. Εὔαθλος ῥήτωρ ἦν πονηρός. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν·

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος,
ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.

ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην.

Εὐάλωτον. εὐκόλως χειρούμενον.

Εὐανακλήτως. συμπαθῶς. Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν καὶ εὐαναδιδάκτως, ἐπειδὰν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι.

Εὐανδρία. Λείναρχος. εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο.

Εὐανθὴς γλῶσσα, ἡ ἄκρως ἠττικισμένη ὁμιλία, καὶ πολλῶν γέμουσα χαρίτων, καὶ μουσικῶν ἀπηχημάτων ἀπόζουσα.

Εὐάντητος. εὐαπάντητος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Εὐάντυγα. εὐάξονα.

Εὐάρεστος.

1. *Εὐάγκαλον*] Vide Seberum in Polluc. p. 222. Lucian. in Amor. c. 25. *εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα.* Themist. p. 219. ed. Hard. *Toup.* MS. Testis vetustissimus Aeschyl. Pr. 350. 2. Distinxi post *ἐξῆγε*, quo illustrior fieret affectatus verborum positus: *onus satis illud ut amantissimo filio commodum.* 4. *Αἰλιανός*] Huius addit locum Var. Hist. III, 22. Toupius. Eadem Zon. p. 897. 5. *ἔγραψε* usque ad *βιβλίοις έ.* om. A. B. V. 6. *καὶ ἑτέρων λογίων ζητ.*] Leg. *καὶ έ. λογίων. Ζητήσεις. Toup.* Pariter distinguentes Hemsterhusium, qui citavit v. *Τιμαγένης*, et Valckenarium secutus est Gaisfordus: cui rationem licuit apud *Eudociam* p. 163. invenire non peiorem. Ubi *ἀνδρῶν* accedit post *λογίων. Ζητήσεις — Θουκυδίδου*] Gaisfordus probabiliter istas *Ζητήσεις* coniectabat ab opere mox memorato *τῶν παρὰ — κάτα λέξιν* non differre: favetque Eudocia *Θουκυδίδου* ignorans. Eadem in fine, *Ἱστορίαν περὶ τῆς Αἰγ. βασιλείας*, quod placuit Eberto Diss. Sic. p. 132. 7. *Τέχνην ῥητ.*] Hanc significare videtur Anonymus in Rhett. Gr. Vol. VII. p. 12. Nam de reliquis locis, qui per commentarios in Hermogenem sparsi Euagoram philosophum cum Aquila iungunt (velut ib. IV. p. 130. *τῶν τε πρὸ Ἑρμογένους τεχνογράφων ἔνιοι καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον Ἀκύλας τε καὶ Εὐαγόρας, οἱ τὴν ἐκ φιλοσοφίας ἐπιστήμην τῇ ῥητόρων συμμίξαντες τέχνῃ*), non ausim decernere, hunccine an diversum Euagoram tradant. 8. *παρὰ Θουκυδίδῃ*] *περὶ Θουκυδίδην* E. 9. *Ἱστορίαν*] *ἱστορίαν τε* A. 11. *Εὐάγωγον*] Polyb. p. 1044. *Toup.* MS. *καλῶς ἀναγόμενον*] Item Zon. p. 914. Om. Photius, *καλῶς*, *εὐκόλως ἀγόμενον* Hesychius. 13. *Εὐάγριος*] Vid. infr. *Μακάριος. Reines. ὑπόμνημα*] *ὑπομνήματα* E. 14. *τοῦ Σολομῶντος*] *τοῦ* om. A. B. E. *V. Zon. p. 897. 15. *Εὔαδεν*] Il. ξ. 340. Deest gl. E. habent Apollonius aliique. 16. *Εὐάθλους δέκα*] Aristoph. Acharn. 710. *Ἀλλὰ κατεπάλαισε μὲν ἂν πρῶτον Εὐάθλους δέκα.* Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. Idem Scholiasta in Vesp. 590. *Εὔαθλος, ῥήτωρ συκοφάντης· οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ ἐν Ὀλκάσιν. Küst.* Vid. Gell. V, 10. Appul. Florid. p. 360. *Reines.* Müllerus addit Quintil. III, 1, 10. Accedat Bergkius Commentt. de Com. ant. p. 97. sqq. 17. *Ἄριστος* Med. Vide Dindorfii fr. 361.

2. *παρ' ὑμῖν* Elmsleius. 6. *Εὐανακλήτως*] *Εὐανάκλητος* qui ad classicum illud, quo in pugna revocantur milites, facile audit: per metaph. qui ad simultates privatas deponendas facilem se exhibet, et *εὐδιαλλάκτως.* Contrarium *δυσδιάλυτος* apud Aristot. Ethic. IV, 5. *Reines.* Cf. Plutarchi Cim. 17. Gracch. 2. extr. *Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας*] Haec sunt verba Marci Antonini lib. I. §. 7. ut Pearsonus etiam observaverat. Sed ibi pro *εὐαναδιδάκτως* hodie legitur *εὐδιαλέκτως*: pro quo Xylander, probante etiam Gatakero, reponit *εὐδιαλλάκτως. Küst. εὐαναδιδάκτως* pro interpretatione Zon. p. 926. 8. *καὶ* om. Med. 10. *Εὐανδρία*] *Εὐανδρία* A. Harpocr. Pal. et Lex. Seg. MS. p. 257, 13. Illud habet Photius, firmantque loci Schneidero in Xenoph. Mem. III, 3, 12. congesti. De quo vide coniecturam Meieri in Commentt. Andoc. V, 12. p. 117. acutissimam. Ceterum in novissimis, quae pro Dinarcheis habebantur (addendum autem ex Harp. *Παναθηναϊκοῖς*), edd. ante Küst. *εὐανδρίαν ἄγων.* 11. *Εὐανθὴς*] *εὐαθὴς* A. *εὐανθὸς* V. 12. *ὁμιλία*] *ὁμιλίαν* Zonaras. Qui statim addit *εὐανθὴς γλῶσσα καὶ πολλῶν γέμουσα κτλ.* tanquam exemplum; recteque Gaisfordus ea negat esse grammatici verba. Nam ipse color et musicus quasi concentus redolet Synesium vel Damascium. Superest ut *καὶ ἄκρως* emendetur. Porro *ἀπηχημάτων* eleganter dictum (cf. Liban. Ep. 442.) usurpare potuit Toupius in Longin. 9, 2. Cf. Lex. Rhet. p. 404, 7. *ἠνθισμένοι μουσικῇ, οἷον ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.* Solum lemma habet Photius. 14. *ἔστι δὲ* et seqq. om. Photius. Videndum igitur ne transferenda sit annotatio ad gl. *Εὐανθής.* Nam Euanthis mentionem fecerunt Schol. Apollon. I, 1065. Diog. Laert. I, 29. Plinius VIII, 22, 34. alii. Adde Weichertum de Apollonio p. 264. sq. Ceterum *καὶ* om. *V. 16. *Εὐάντυγα*] Photius. 17. *Εὐάρεστος*] *Εὐαρέστεος* B. E. *Εὐάρεος* V. Deinde cum *V. expunxi glossam, *Εὐαρεστῶ. δοτικῇ.*

Εὐάγκαλον. Leve, portatu facile. Aelianus: *Aeneas patrem humeris impositum extulit, onus ut filio pio portatu facile.* *Εὐαγόρας.* Euagoras, Lindius, historicus. [scripsit vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum. Quaestiones, ordine alphabetico. Artem rhetoricam, libris quinque. De difficilioribus locis apud Thucydidem, ex ordine litterarum. Historiam regum Aegyptiorum. *Εὐάγωγον.* Quod facile duci vel tractari potest. vel quod facile capi potest. *Εὐάγριος.* Euagrius cum varia scripsit, tum commentarium in Proverbia Salomonis. *Εὔαδεν.* Placuit. *Εὐάθλους δέκα.* Euathlus erat orator improbus. Aristophanes *Holcadibus: Est nobis improbus sagittarius patronus, ut Euathlus apud vos iuniores.* idem erat impudicus, garrulus et ignobilis. ideo sagittarium eum vocat: quasi diceret ministrum. *Εὐάλωτον.* Quod facile capi potest. *Εὐανακλήτως.* Ingenio placabili. *Placabilem et reconciliatu facilem erga eos, qui offensionis causam dederunt vel aliquid deliquerunt, se praebere, simulatque illi in gratiam redire voluerint.* *Εὐανδρία.* Dinarchus. certamen fortitudinis agebatur. *Εὐανθὴς γλῶσσα. Lingua locupletissima, perfectus sermo Atticus multis leporibus repletus, et numeros musicos redolens.* *Εὐάντητος.* Cui facile occurri potest. est etiam nomen proprium. *Εὐάντυγα.* Pulchros axes habentem. *Εὐάρεστος.*

Εὐαρίθμητοι. ὀλίγοι. Ἐν εὐαριθμήτοις ἡμέραις τῷ Καίσαρι συνόντες. ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγαις.

Εὐαρμοστότερος. τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος. Ὁ δὲ ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι Παυσιστράτου, διὰ τὸ βαθύτερος τῇ φύσει καὶ στασιμώτερος μᾶλλον ἢ τολμηρότερος ὑπάρχειν.

Εὐαστήρ. ἐπίθετον Διονύσου, παρὰ τὸ εὐοῖ ἐνθουσιαστικόν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανὶ καὶ εὐαστῆρι Δυαίῳ
πρέσβυς καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.

Εὐαφές. εὐμάλακτον, εὐψηλάφητον.

882 *Εὔαφορα. εὔσκοπα, εὐθεώρητα. Κολωνὸν ἐπιλεξάμενος, ἀφ᾽ οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, λόχον ἐπ᾽ αὐτοῦ ἐπέστησεν.*

Εὖ βεβηκότα. εὐσταθῆ.

Εὐβοεῖς. ἐθνικόν.

Εὔβοτον. καλὰ βοσκήματα ἔχουσαν.

Εὐβουλία. ἐπιστήμη τοῦ σκοπεῖσθαι, ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως.

Εὔβουλος. δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος.

Εὔβουλος, Κήττιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα ρϙ᾽. ἦν δὲ κατὰ τὴν ρά Ὀλυμπιάδα, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.

Εὔβοια. ἡ νῆσος.

Εὐγαίων. ὄνομα κύριον.

Εὖγε. καλῶς, ὁσίως. λέγεται δὲ καὶ ἐπ᾽ εἰρωνείας πολλάκις.

[*Εὐγενάτορος. σοφιστοῦ τινος.*]

Εὐγενέστερος Κόδρου, τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νη-

---

1. *Εὐαρίθμητοι*] Voce utitur Eunapius in Legatt. p. 21. *Burn.* Potuit Platonicum usum adiungere. *εὐαριθμήτοις*] *εὐαριθμήταις* B. 2. *ὀλίγαις*] *ἐν ὀλίγαις* A. V. 4. *Ὁ δὲ ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς κ.*] Haec sunt verba Polybii [XXI, 5.] de Pamphilida Rhodiorum Nanarcho, ut discimus ex Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 110. ubi locus hic auctior legitur. *Küst.* 5. *Πεισιστράτου*] Scribe *Πασιστράτου*: ut habet Polybius loco laudato. *Küst.* *Πασιστράτου* A. V. E. Med. Cf. v. *Πυρφόρος.* *Πεισίστρατον* libri servant sub v. *Διάληψις.* Reposui *Παυσιστράτου* cum Schweigh. Mox *βαθύτερον* E. 9. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Leonidae Tar. XXX. pr. Anthol. Pal. VI, 154. 10. *Ἀγρονομῳ*] *ἀγρονόμων* B. V. E. Med. Mox *καὶ* om. E. *Δυαίῳ*] *λυᾶϊ τουτέστι λυαίῳ* A. *V. *λυαίω τουτέστι λυαίω πρέσβυν* E. 12. *Εὐαφές*] Photius. 13. *Εὐάφορα*] Ita reperisse Suidam credo vitiose scriptum pro *εὐαιρόρατα*, unde facile sit *ἀφορᾶν*, quasi dicas *εὐάποπτα. Hemst.* Difficile est de causa vocis quicquam statuere. Potuit enim Suidam fallere vel depravatum *εὐέφοδα. εὔσκοπα*] *εὐάσκοπα* V. 14. *ἀφ᾽ οὗ*] *ὑφ᾽ οὗ* B. E. *V. Med. Zon. p. 914. *ἆφ᾽ οὗ* coniecerat Portus. 15. *λόχον*] *λόφον* E. 16. *Εὖ βεβηκότα*] Soph. Elect. 982. *Toup.* MS. Plura Valckenarius in Herodot. VII, 164. cuius meminit Gaisfordus; adde Iacobs. in Philostr. p. 307. *Εὐβηκότα* *V. Gl. habet Photius.

1. *Εὐβοεῖς*] Photius *Εὐβοιεῖς οὐκ Εὐβοεῖς.* Elmsleium in Euripid. Heracl. 84. attulit Gaisf.: quocum contende Lobeck. Paralip. p. 25. 2. *Εὔβοτον*] Plutarch. Camillo p. 136. Polyb. p. 80. *εὔβοτος καὶ γεωργήσιμος. Toup.* MS. Cf. Eurip. Cresph. 1. *ἔχουσαν*] *ἔχον* Lex. Seg. et Photius. Paulo aliter Zon. p. 915. 3. *Εὐβουλία*] Vid. *Δεισιδαιμονία. Hemst. ἐπιστήμη*] Ex Diogen. Laert. VII, 93. *Gaisf.* 5. *Εὔβουλος*] Sic Photius; copiosissime Harpocratio, quem Ruhnkenius illustrat H. Crit. Oratt. p. 65. sqq. 6. *Κήττιος*] Menagius in Laert. lib. II. segm. 60. recte monuit legendum esse *Σφήττιος*, a *Σφηττός*, quod erat nomen populi Attici, tribus Acamantidis, ut ex grammaticis constat. Hinc etiam Aeschines Socraticus dictus fuit *Σφήττιος*, teste Suida supra v. *Αἰσχίνης. Küst.* Fallitur uterque, tum Menagius, tum Küsterus. Suidas infra: *Κηττοί. δῆμος τῆς Αεοντίδος.* Quocum faciunt Harpocratio et Photius in lexico inedito. Hinc Eubulus oriundus, et proinde *Κήττιος* appellatus. Confer Io. Meursium de Popp. Atticae p. 52. *Toup.* III. p. 71. *Εὐφράνορος*] *Εὐφράνονος* V. B. 7. *δράματα ρϙ᾽*] Sic habent MSS. Pariss. At priores editt. *κϑ᾽*, i. e. XXIV. quae immanis est differentia. Scripsisse autem Eubulum plures fabulas quam XXIV. satis patet ex eo, quod tituli fabularum ab auctoribus hodie adhuc extantibus laudatarum numerum illum excedant: quorum ecce catalogum: *Ἀγκυλίων. Ἀγγίσης. Ἀμαλθεία. Ἀμφίβολος. Ἀνασωζόμενοι. Ἀντιόπη. Ἄσιντοι. Αὐγή. Βελλεροφόντης. Γανυμήδης. Γλαῦκος. Δαίδαλος. Δαμαλία. Δευκαλίων. Διογένους πρᾶσις. Διονύσιος. Εὐρώπη. Ἠχώ. Ἰάλεμος. Ἰξίων. Ἴων. Καλαθηρόροι. Κάλλαισχρος. Καμπυλίων. Κατακολωμένος. Κέρκωπες. Κλειψύδρα. Κυβευταί. Λάκωνες. Λάκωνες ἢ Λήδα. Λυδία. Μήδεια. Μυλωθρίς. Μυσοί. Ναννίον. Ναυσικάα. Νεοττίς. Ξοῦθος. Ὀδυσσεὺς ἢ Πανόπται. Οἰδίπους. Ὀλβία. Ὀρθάνης. Πάμφιλος. Πανννυχίς. Παρμενίσκος. Πέλοψ. Πορνοβοσκός. Προκρίς. Προξουσία ἢ Κύκνος. Σεμέλη ἢ Διόνυσος. Στεφανοπώλιδες. Σφιγγοκαρίων. Τιτθαί. Τιτᾶνες. Τύραννος. Φοῖνιξ. Χάριτες. Χρύσιλλα. Ψάλτρια.* Vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* Indicem eximendis vel sufficiendis titulis corrigere licebit ex Catalogo Meinekiano. 8. *κατὰ ρά*] *κατὰ τὴν ρά* A. B. E. *V. *μεθόριος — παλαιᾶς*] Immo ultra istum terminum Eubulus vitam extendit longissime, neque vidit expirantem comoediam antiquam: v. Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 355. sq. 10. *ἡ νῆσος*] *ἡ* om. B. E. 11. *Εὐγαίων*] Opinor *Εὐγέων*, de quo v. annot. in v. *Αἴσωπος.* 12. *κατ᾽ εἰρωνείαν*] *δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας* A. B. V. E. Photius et Lex. Seg. *καὶ ἐπὶ εἰρωνείας* Med. 14. *Εὐγενάτορος*] Huius meminit Suidas in *Φιλάγριος. Hemst.* Gl. omissam V. notavi: qua quid faciam non invenio. 15. *Εὐγενέστερος*] Haec usque ad *ὡς Εὔδημος* Photius et Arsenius p. 244. Differt Zenobius IV, 3. 16. *Νηλέως*] *Νειλέω* Photius.

Εὐαρίθμητοι. Pauci. *Per dies paucos cum Caesare versati.* *Εὐαρμοστότερος.* Qui temporibus convenit. *Ille vero videbatur ad omnia tempora accommodatior esse quam Pausistratus, quippe qui ingenio sagaciore et maiore constantia quam audacia praeditus esset.* *Εὐαστήρ.* Epithetum Bacchi. ab euoe voce bacchantium. in Epigrammate: *Pani rure degenti et Euio Baccho et Nymphis senex Arcas Bito haec dedicavit.* *Εὐαφές.* Molle, tactu facile. *Εὔαφορα.* Loca edita, unde longe prospici potest. *Cum collem elegisset, unde et anteriora et posteriora facile prospici poterant, insidias in eo collocavit.* *Εὖ βεβηκότα.* Stabilem. *Εὐβοεῖς.* Nomen gentile. *Εὔβοτον.* Pascuis abundantem. *Εὐβουλία.* Prudentia est scientia dispiciendi, quid et quomodo faciendo commodis nostris consulamus. *Εὔβουλος.* Eubulus, demagogus clarissimus. *Εὔβουλος.* Eubulus, Cettius, Atheniensis, Euphranoris filius, comicus. docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. in confinio mediae et veteris comediae. *Εὔβοια.* Euboea, insula. *Εὐγαίων.* Nomen proprium. *Εὖγε.* Bene, praeclare. id saepe per ironiam dicitur. [*Εὐγενάτορος.* Eugenatoris, sophistae cuiusdam.] *Εὐγενέστερος Κόδρου.* Generosior Codro. hic erat filius Melanthi Messenii, pater vero Medontis et

λέως. οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας προσεδέξαντο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον, χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, νοήσας τὸν χρησμόν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἀνέλῃ. διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος. οἱ δὲ περὶ Κόδρου φασὶν ὅτι βασιλεύοντος αὐτοῦ Ἀθηναίων, τοῖς Λακεδαιμονίοις γενομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν πᾶσαν, ἔδοξε στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἐξαναστήσαντες τῆς Ἀττικῆς τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτοὶ κατανείμωνται τὴν χώραν· καὶ πυνθάνονται τῆς Πυθίας, εἰ λήψονται τὰς Ἀθήνας. ἀνελόντος δὲ αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, διότι τὴν πόλιν οὐχ αἱρήσουσιν, ἐὰν τὸν βασιλέα τὸν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσι, καὶ ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Κλεομένην δὲ τὸν Δελφὸν πυθέσθαι τὸν χρησμὸν καὶ ἀποστεῖλαι Ἀθηναίοις, τοῦτο μαθὼν Κόδρος πρὸ τῆς πόλεως ἐξελθὼν φρύγανα συνέλεγε. δύο δέ τινων ἐλθόντων πρὸς αὐτὸν πυθάνεσθαι τίς εἴη, ὁ δὲ Κόδρος τῷ δρεπάνῳ πλήξας ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὁ δὲ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν Κόδρον. οἱ δὲ ῥήτορες τὸ Κόδρος ἐπὶ τοῦ ἐντίμου ἐχρήσαντο, ὡς φησιν Εὔδημος ἐν τῷ περὶ λέξεων ῥητορικῶν.

Εὐγένεια. ἡ καλὴ γενεά. Εὐγενία δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι. 883

Εὐγενής. ἐπὶ γένους· ἢ ἐπὶ πατρίδος. Ἐπὶ δὲ τῆς τελευτῆς ἐπεὶ ἔδει τὴν τῶν ὅπλων παράδοσιν ποιήσασθαι, ὀδυρμός τις εὐγενὴς ἦν, καὶ παράστασις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐνέπεσε τοῖς πλήθεσι. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

Εὐγένιος, Τροφίμου, Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ, γραμματικός. οὗτος ἐδίδαξεν ἐν Κωνσταντίνου πόλει, καὶ τὰ μάλιστα διαφανὴς ἦν, πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐπ' Ἀναστασίου βασιλέως. ἔγραψε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, ἀπὸ δραμάτων ιέ. Περὶ τοῦ Τί τὸ

3. *προσεδέξαντο*] προεδέξατο Arsen. *ἐδέξατο* Photius. *ἐν οἷς — δοθέντος*] *ἡνίκα χρησμὸς αὐτοῖς ἐδόθη* E. 9. *Εὔδημος*] *Δήμων* Photius, verisimiliter. *βασιλεύσαντος*] *βασιλεύοντος* A. B. V. E. 13. *κατανείμωνται*] *κατανείμονται* A. *παρανείμωνται* B. E. 15. *ὅτι*] *διότι* reposui cum A. *V. B. Med. *οὐ διότι* E. 16. *τῶν Ἀθηναίων*] *τὸν Ἀθηναίων* A. E. 17. *ἀποκτείνωσι*] *ἀποκτείνουσι* V. *ἀποκτείνωσι Κόδρον* E. omisso statim *καί*, quo libenter caremus. 18. *Κλεομένην δὲ τὸν Δελφόν*] *Κλεόμαντις δὲ τῶν ἀδελφῶν* A. V. *Κλεομένην δὲ τῶν ἀδελφῶν παραι.* B. E. *τις* addit V. post *ἀδελφῶν*. Difficile dictu quatenus nominativus cum infinitivis possit conciliari; quamquam hos ipsos apparet ab reliqua verborum structura recedere. Relinquendus igitur locus affectus; nec vero dubitamus quin sincerum *τῶν Δελφῶν τις* servaverit V. 19. *Ἀθηναίοις*] *Ἀθηναίων* V. 20. *ὁ Κόδρος*] *ὁ* omisi cum A.

3. *ἀπέκτεινε τὸν ἕτερον αὐτῶν*] *ἀπέκτεινεν αὐτόν* A. B. V. E. 4. *ῥήτορες*] *ῥήτορος* V. Allusit Themistius Or. XXI. p. 304. *καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέπουσι τῇ ἀπὸ Κόδρου.* Tum *τὸ* pro *τῷ* A. B. V. quod Gaisfordus confirmat annotatione Schaeferi in Gregor. Corinth. p. 691. Latet tamen paulo gravior corruptio, siquidem reponendum *τὸ εὐγενέστερος Κόδρου*. Schol. Plat. p. 377. *ἀφ' οὗ φασιν Ἀθηναίοις τὴν τῶν Κοδριδῶν εὐγένειαν εἰς παροιμίαν περιστῆναι Εὐγενέστερος Κόδρου ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν.* 6. *Εὐγένεια*] Vid. Herald. adv. Salmas. p. 253. *Gaisf.* Adde Valck. in E. Phoen. 1475. 8. *ἐπὶ γένους*] *ὑπὲρ γένους* A. B. V. E. Iidem statim *ἢ περὶ* vel *ἢ περὶ* pro *ἢ ἐπί*: sed *ἢ περὶ πατρ.* *V. De vocis proprietate locum classicum habet Dio Chrysostomus T. I. p. 456. cuius satis est initium descripsisse: *ἔτι δὲ ὥσπερ τοὺς γενναίους καὶ τοὺς εὐγενεῖς. τούτους γὰρ οἱ ἐξ ἀρχῆς ἀνόμασαν τοὺς εὖ γεγονότας πρὸς ἀρετήν, οὐδὲν πολυπραγμονοῦντες ἐκ τίνων εἶεν· ὕστερον δὲ οἱ ἐκ τῶν πάνυ πλουσίων καὶ τῶν ἐνδόξων ἀπό τινων εὐγενεῖς ἐκλήθησαν. τούτου δὲ σημεῖον σαφέστατον· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν κυνῶν διέμεινε τὸ ὄνομα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων εἶχε τὸ παλαιόν.* Ἐπὶ δὲ τῆς] Est ex Diodoro [T. II. p. 629.]: vid. infra v. *Παράστασις*. Tomp. Diodorus: *ὡς δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἔδει.* 9. *τῶν ὅπλων*] *τὴν τῶν ὅπλων* A. Diod. 12. *Σοφοκλῆς*] Ai. 479. sq. Vide v. *Ἀλλ' ἢ καλῶς.* 14. *πάντ' ἀκ. λ.* om. E. 15. *Εὐγένιος*] Huius Eugenii meminit Stephanus Byzantius v. *Ἀναστάσιον.* Küst. Stephanus haec: *Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ Βασιλίδι σχολὰς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων.* Eudem *Eudocia* p. 168. *Αὐγουστοπόλεως*] *Αὐγουστουπόλεως* B. 18. *ἔγραψε κ.*] Hic cessant B. V. E. 19. *καὶ* ante *Εὐριπ.* om. Med.

Nelei. cum Dorienses bellum Atheniensibus intulissent, quod ex Peloponneso profugos recepissent (inter quos fuit Melanthus), cumque oraculum iis redditum fuisset, urbem capturos esse, si ab hostium rege manus abstinerent: ille cognito hoc oraculo, sumpta ligatoris veste congressusque cum Doriensium custodibus, unum ex ipsis interfecit. reliqui igitur, ut ait Eudemus, ira accensi comprehensum eum occiderunt. alii vero de Codro rem ita narrant. Codro Athenis regnante, cum tota Laconica sterilitate laboraret, Lacedaemonii visum est bellum Athenis inferre, quorum regionem expulsis Atticae incolis ipsi habitarent. quare Pythiam consuluerunt, an Athenas essent capturi. cum autem deus respondisset, non capturos urbem, si Codrum Atheniensium regem interfecissent, ita demum Athenis bellum intulerunt. sed Cleomantis Delphus, cum oraculum audisset, Atheniensibus renunciavit. quo Codrus cognito progressus ex urbe sarmenta collegit. duobus autem eum adeuntibus, quaesitum quisnam esset, Codrus alterum falce percussum occidit. tum alter Codrum vicissim interfecit. oratores vero Codri nomine significant virum honoratum, ut ait Eudemus in lexico rhetorico. *Εὐγένεια.* Nobilitas generis. Eugenia vero, per ι, nomen proprium. *Εὐγενής.* Nobili genere natus. vel clarus patria. *Postremo vero cum arma tradenda essent, generosa quaedam lamentatio exorta est, et animi multitudinis ad libertatem tuendam vehementer incitati sunt.* Sophocles: *Sed aut honeste vivere aut honeste mori virum generosum oportet. rem totam audisti.* *Εὐγένιος.* Eugenius, Trophimi filius, Augustopolitanus Phryx, grammaticus. docuit Constantinopoli, ubi valde clarus fuit, cum iam esset senex, sub Anastasio Imperatore. scripsit de distributione versuum melicorum in Aeschyli, Sophoclis et Euripidis fabulis XV. De genere paeonum palim-

παιωνικὸν παλιμβάκχειον· Περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται· οἷον Διονύσιον, Ἀσκληπίειον. Ἡμμιγῆ λέξιν, κατὰ στοιχεῖον· ἔχει δὲ καὶ τὰ παράδοξα ἢ περὶ τύνον ἢ πνεῦμα ἢ γραφὴν ἢ μῦθον ἢ παροιμίαν, ἑπόμενα αὐτῇ. Περὶ τῶν εἰς ιᾶ λη- γόντων ὀνομάτων, οἷον ἔνδεια ἢ ἐνδία, καὶ πότε διαφορεῖται. καὶ ἄλλα τινὰ τρίμετρα ἰαμβικά.

Εὔγειος. τόπος καλὴν ἔχων γῆν. καὶ οὐδετέρως εὔγειον, τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον.

Εὐγηρότατος. καλὸς γέρων, ἀξιότιμος.

Εὐγνωμοσύνη. εὔνοια, γνησιότης.

Εὔγνωτος. φανερός.

Εὐγράμματον ὄνομα. τὸ εὔφημον. οὐκ εὐγράμματον δὲ τὸ δύσφημον· ὡς τὸ Νεφέρσωφρις Αἰγύπτου βασιλεύς.

Εὐδαμίδας. ὄνομα κύριον.

Εὐδαῖμον. Καὶ γηρῶντι γῆρας εὐδαῖμόν τε καὶ μακαριστόν. Καὶ Εὐδαιμονέστατος, εὐτυχής, πλουσιώτατος, μακαριστότατος. εὐδαιμονία δέ ἐστιν εὔροια βίου. Καὶ Εὐδαίμων, ὁ κατ' ἀρετὴν ἐνεργῶν.

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ κακοδαιμονέστατος. ἐν εἰρωνείᾳ. στροβίλους δέ φησιν Ἀριστοφάνης τοὺς υἱοὺς Καρκίνου τοῦ ποιητοῦ, οὓς ἀνωτέρω ὄρτυγας καὶ γυλιοτραχήλους εἴρηκε, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος. ἢ πρὸς τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων· ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκίνοι, καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι. ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι· ἐπεὶ καὶ οἱ στρόβιλοι κώνων ἔχουσι δίκην. ἢ ὅτι στρόβιλός ἐστιν ἡ συστροφή. στροβίλους οὖν εἶπε καθὸ καὶ ἀλλαχοῦ γυλιαύχενας. Καὶ Σοφοκλῆς·

"Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονῆσαι . . . 884
πρώτης.

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγαθῆς, ἀλλὰ κακῆς. οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας, τοὐναντίον δὲ κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης.

Εὐδαιμονία. εὐτυχία, εὐπραγία.

---

1. *παλιμβάκχιον*] *παλιμβάκχειον* A. Ab metricis vetustis bacchios constat ad genus paeonicum esse relatos: v. Herm. El. D. M. p. 193. *τεμενικῶν*] Vid. Wesseling. in Diod. XIII, 6. et Lobeck. in Phryn. p. 368. 2. *Διονύσειον*] *Διονύσιον* dedi cum A. Vide vel v. *Ἀπολλώνιον*. Deinde praestat *Ἀσκληπιεῖον*. 3. *Ἡμμιγῆ λέξιν*] Quam Stephanus dicit *συλλογὴν λέξεων*. Idem opus scriptor indicis fontium, qui Suidae solet praefigi, memoravit. 4. *περὶ τόνον*] *ἢ περὶ τόνον* A. Infra positum *ἑπόμενα αὐτῇ* non assequor; nam sententia iubet pronunciari *καὶ τὰ ἑπόμενα αὐτοῖς*. 5. *α'*] *ιᾶ* A. 8. *γῆν*] *τὴν γῆν* E. 9. *τὸ εὔγειον*] *τὸ* om. A. *τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον*] Haec interpretatio non pertinet ad vocem *εὔγειον*, sed *εὐδείελον*, quae duo vocabula nescio quomodo Suidas hic confuderit. Scholiasta Homeri in Odyss. *β'*. 167. *Εὐδείελον*. *εὖ πρὸς δείλην κειμένην*. Et in Odyss. *ι'*. 21. *Εὐδείελον*. *πρὸς δύσιν τῶν ἄλλων κειμένην*. *Küst.* 10. *Εὐγηρότατος*] Photius. *καλὸς*] *ἔντιμος* praefigit Zonaras. *ἀξιότιμος* ignorat Hesychius. 11. *Εὐγνωμοσύνη*] Habet Photius. 12. *Εὔγνωτος*] *καὶ εὐγνωστος* addit E. Suidam a codicibus quibusdam Soph. Ai. 703. profectum putat Lobeckius, ubi libri variant scripturae rationem. 13. *Εὐγράμματον ὄν.*] V. Lobeckii Paralip. Gr. Gr. p. 37. 14. *τὸ Νεφέρσωφρις*] Vid. *Τονεφέρσωφρις*, ubi prave adnectitur *τό*. *Hemst.* 15. *Αἰγύπτου*] *Αἰγυπτίων* E. *βασιλέως*] *βασιλεύς* posui cum V. E. 17. *Εὐδαῖμον*] *καὶ εὐδαιμον* addit E. 18. *εὐτυχής* libri et Photius. Sed probabiliter Zon. p. 897. *Εὐδαίμων. ὁ κατ' ἀρετὴν ἐνεργῶν, εὐτυχής. ὁ μακαριστός.*

1. *εὔροια*] Haec vox Stoicis propria erat, qua illi felicitatem et prosperitatem significabant. Sextus Empiricus lib. X. contra Mathematicos: *Εὐδαιμονία ἐστίν, ὡς οἵ τε περὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Κλεάνθην καὶ Χρύσιππον ἀπέδοσαν, εὔροια βίου.* Laert. in Zenone Cit. segm. 88. *Εἶναι δ' αὐτὸ τοῦτο τὴν τοῦ εὐδαίμονος ἀρετὴν καὶ εὔροιαν βίου* etc. Vide ibi Menagium. *Küst.* De hoc significatu eiusque causis interioribus satis erit attulisse Wessel. in Diod. XX, 33. Valck. in Schol. E. Phoen. 349. Wyttenb. in V. Ruhnk. p. 294. 3. *Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 864. *Küst.* 4. *κακοδαιμονέστατος*] Lege *κακοδαιμονέστερος* cum gl. *Στρόβιλοι* et Schol., ubi paucis vel sublatis vel additis (quae licet ex inferiore glossa recuperare) eadem leguntur. Dein *εἰρω* sic *V. *στροβίλους*] *στροβίλους δέ* scripsi cum E. Schol. 7. *τραχὺ τοῦ σώματος*] Sic etiam habet Scholiasta Aristophanis. Sed cum Porto legere malim *βραχὺ τοῦ σώματος*. Filii enim Carcini ob brevitatem corporis et exiguam staturam a comicis perstringebantur: unde Aristophanes in eadem fabula v. 790. eos *νανοφυεῖς*, i. e. *nanorum staturam habentes*, appellat. *Küst.* 8. *ὀστρακόδερμοι*] *ὀστρακόδερμα* A. 10. *κώνου ἐπέχουσι* Schol. 11. *στρόβιλός ἐστιν ἡ συστροφή*] *στρόβυλοί εἰσιν αἱ συστροφαί* E. 12. *καθὰ*] *καθὸ* restitui cum A. B. E. Med. Schol. Rav. 13. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Colon. 144. Ibi autem pro *εὐδαιμονῆσαι* rectius legitur *εὐδαιμονίσαι*, per i. *Küst.* 18. *κατὰ*] *τῆς κατὰ* Schol. Mox *ἐσχάτην* A. Edd. ante Küst.

---

bacchiaco. De nominibus templorum, et quomodo debeant ea proferri: ut *Διονύσιον*, *Ἀσκληπίειον*. Vocabula miscella secundum ordinem litterarum: quo opere singularia continentur ad accentum, spiritum, scripturam, fabulam aut proverbium pertinentia. De nominibus in *ιᾶ* desinentibus, ut *ἔνδεια* vel *ἐνδία*, et quando ea bifariam efferantur. Item varia iambica trimetra. *Εὔγειος*. Fertili solo praeditus. In neutro genere *εὔγειον*. *Εὐγηρότατος*. Fortunatus senex, senex honore dignus. *Εὐγνωμοσύνη*. Benevolentia, animus ingenuus. *Εὔγνωτος*. Notus. *Εὐγράμματον ὄνομα*. Nomen boni ominis. at *οὐκ εὐγράμματον* nomen est mali ominis: ut illud regis Aegyptii nomen, Nephersophris. *Εὐδαμίδας*. Nomen proprium. *Εὐδαῖμον*. *Et senescenti senectutem fortunatam et dignam omnium praeconiis.* Et *Εὐδαιμονέστατος*, beatissimus, felicissimus. *εὐδαιμονία* vero est vitae prosperitas. Et *Εὐδαίμων*, qui secundum virtutem agit. *Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκ.* Felicior Carcini strobilis. id est, infelicissimus: quod per ironiam est dictum. nuces pineas autem Aristophanes appellat Carcini poetae filios, quos supra coturnices esse collumque gylio simile habere dixerat, propter corporis brevitatem. vel alludit ad nomen Carcini. cancri enim testis tecti sunt, item ut conchae illae, quae turbines vocantur. vel propter orbiculatas illorum saltationes. nam strobili figuram coni habent, et in acutum desinunt. vel quia strobilus est turbo venti. strobilos igitur appellavit, quemadmodum alibi collum iis tribuit gylii instar oblongum. et Sophocles: *Sorte non primaria, qua felix censendus sim.* sors mihi obtigit non bona, sed mala. itaque sors mea non est felicitatis primae, sed potius infelicitatis extremae.

Εὐδαιμονία, καὶ Εὐδαίμων. εἰσί τινα τῶν ἐναντίων ἄμεσα· οἷον τῷ ἀνθρώπῳ νόσον καὶ ὑγίειαν, καὶ λευκὸν καὶ μέλαν. εὐδαίμων δὲ καὶ κακοδαίμων τῶν ἐμμέσων. εἰ γάρ τις εὐδαίμων, οὗτος οὐ κακοδαίμων. οὐ μὴν εἰ οὐκ εὐδαίμων, κακοδαίμων ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἀμέσως ἀντίκειται εὐδαιμονία τε καὶ κακοδαιμονία. ἐπεὶ ἐνδέχεταί τινα σπουδαῖον ὄντα μὴ εἶναι εὐδαίμονα. καὶ εἰ μὲν οὐ σπουδαῖος, οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακός. οὐ γὰρ ἄμεσα ἀρετὴ καὶ κακία. καὶ ὁ μὲν σώφρων οὐ μαίνεται· οὐ μὴν ὁ μὴ σώφρων μαίνεται. ὥστε οὐκέτι πρὸς κατασκευὴν καὶ ἀνασκευὴν τὰ οὕτως ἐναντία χρήσιμα. μεταφέροντες δὲ τὸν λόγον κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν λέγομεν ὅτι ὁ σπουδαῖος εὐδαίμων ἐστί· τὸν εὐδαίμονα μεταλαμβάνομεν εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν λόγον. ὁ γὰρ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων σημαίνεσθαι δοκεῖ τὸ τοῦ εὐδαίμονος ὄνομα. εἰ δὴ δαίμων ἑκάστου ἡ ψυχή, καθὰ Ξενοκράτει δοκεῖ, εἴη ἂν εὐδαίμων ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων· εὖ δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει ὁ σπουδαῖος· σπουδαῖος δὲ ἄρα ὁ εὐδαίμων.

Εὐδαίμων. Πολλὰ μὲν οὖν χρήματα εὑρίσκεται καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ὠφελεῖ τοῖς ἔχουσιν.

Εὐδαίμων. ὁ πλούσιος, ὁ ἐνάρετος. Πᾶσα ἀνάγκη τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐν ᾅδου ἔσεσθαι ἄμεινον, τοῖς δὲ κακοῖς κάκιον. οἶμαι δὲ ὅτι καὶ ἐνθάδε ἔτι διατρίβουσι τοῖς μὲν δικαίοις ἀκολουθήσειν εὐδαίμονα χάριν, τοῖς δὲ ἀδίκοις κακοδαίμονα τίσιν.

Εὐδαίμων, Πηλουσιώτης, γραμματικός, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· πρὸς ὃν καὶ διαφόρως φαίνεται γράφων. οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, Τέχνην γραμματικήν, Ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

---

1. *Εὐδαιμονία*] Totum hunc articulum consarcinavit Suidas ex Alexandro Aphrodis. in Topic. lib. I. p. 94. *Küst.* 2. *νόσον καὶ ὑγίειαν*] Scribe *νόσος καὶ ὑγίεια*, in casu primo. *Küst.* Praeceperat Portus. *καὶ ὑγίειαν*] *ἢ ὑγίειαν* A. B. V. E. *ὑγίειαν* Med. 4. *εὐδαίμων, οὗτος οὐ*] *οὐκ* (m. s.) *εὐδαίμων οὗτος ὁ* B. *οὗτος* om. *V. 5. *εἰ οὐκ*] *οὐκ* om. A. B. V. 6. *ἀμέσως ἀντίκειται*] *ἐμμέσως ἀντίκεινται* E. 8. *μὲν οὐ*] *οὐ* om. A. B. V. E. Scribendum fuerat, *οὐ μὴν ὁ μὴ σπουδαῖος*. 10. *μὴ*] *οὐ μὴ* V. *ὁ μὲν* B. 11. *καὶ ἀνασκευὴν* om. E. 13. *ἐτυμολογίαν*] *ἐτοιμολογίαν* A. 14. *τὸν εὐδαίμονα*] *τὸν γὰρ εὐδαίμονα* E. Et huiusmodi quid desideratur, nisi aut verbositatem orationis in angustum contrahimus, aut *μεταλαμβάνοντες* emendamus. 16. *δαίμονα*] *εὐδαίμονα* B. *τῷ — ὀνόματι*] *τὸ — ὄνομα* A. E. *V. Hoc recepi: quamquam dubito nominativum an accusativum scriptor intelligi voluerit. In gl. fine *δὲ* tollendum.

4. *Εὐδαίμων. Πολλὰ μὲν οὖν χρήματα εὑρίσκεται, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ὠφελεῖ τοὺς ἔχοντας. Multae igitur aliae res inveniuntur, quae habentibus prosunt, ut quis beatus dicatur.*] Interpres nugatur, nec quicquam iuvat. Vox excidit. Repono *ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος χωρίου*, sive, quod verius puto, *τῆς εὐδαίμονος χώρας*. *Multa inveniuntur, quae accessione agri opulenti prodesse solent.* Polybius lib. III. p. 330. *Ἐγκρατὴς γενόμενος χώρας εὐδαίμονος.* Idem in Excerpt. Legatt. p. 1127. *Παραβεβληκὼς εἰς χώραν εὐδαίμονα καὶ γέμουσαν ἀγαθῶν ἐπλήρου τὴν στρατιὰν παντοδαπῆς λείας.* Poteris etiam scribere, *ἐπὶ προσλήψει γῆς εὐδαίμονος.* Auctor nescio quis apud Suidam v. *Δημήτηρ*: *Ὤικουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν.* Et hoc verum videtur. *Toup.* II. p. 581. Hunc reprehendens novam commentus est rationem Reisigius Enarrat. in Soph. Oed. Col. v. 796. „In dicto incogniti auctoris apud Suidam — *prudens* vocatur *εὐδαίμων*: verte, *multa quae prosunt habentibus accedente viri prudentis consilio.*" Reddiderat Portus: *Aliae multae res inveniuntur, quae cum assumptione beati*, i. e. quae cum notione beati coniuncta, *prosunt iis, qui eas habent.* Horum erroribus ne diutius immorer refellendis, primum tenendum est, quod constat vel Dawesii p. 258. disputatione (coll. Salm. in Hist. Aug. T. II. p. 546. sq.), *εὑρίσκεται* de eo dici, qui mercibus distrahendis vel alio industriae genere lucrum fecerit; deinde *προσλαμβάνειν* ad eas res pertinere, quae adiumenta parent atque oblectationem. Strabo XI. p. 501. *οἱ ἄλλοι ποταμοὶ — ταῖς μὲν τῆς γῆς ἀρεταῖς προσλαμβάνουσι, τὴν δὲ θάλατταν ἀλλοτριοῦσιν.* Itaque designantur instrumenta vitae beatae, quae et suavi possessorem afficiunt voluptate et necessariis opibus sustentant. *εὑρίσκεται*] *εὑρήσετε* E. 5. *προλήψει* Med. 6. *τοὺς ἔχοντας*] *τοῖς ἔχουσι* A. B. V. E. Edd. ante Küst. qui tacite mutavit. 7. *Πᾶσα ἀνάγκη*] Vid. Gataker. Adv. Miscell. c. 1. *Gaisf.* 9. *ὅτι* neglexerat Küst. 13. *Εὐδαίμων, Πηλουσ.*] Ad Eudaemonem scholasticum, qui quaesiverat, cur multi persaepe iisdem flagitiis admissis non iisdem poenis affecti fuerint, est responsio Isidori Pelus. Ep. II, 86. *Reines.* Egregium eius locum profert Eustath. Od. γ'. p. 1457, 19. *Hemst.* Accedat *Eudocia* p. 168. 14. *πρὸς ὃν*] Inprimis conferenda Libanii Ep. 258. qui quanti fecerit Eudaemonem tam in poetarum lectione quam in studiis rhetoricis versatissimum luculente declarant Epp. 107. 132. *διαφόρως*] Lego *διάφορα. Küst.* Hoc si voluisset, non sane posturus erat Suidas *φαίνεται γράφων*, cum posset simpliciter *ἔγραψεν*. Haud meliora sunt quae Toupius illuserat margini. Libanius vero scripsit cum eximia sodalis sui laude; neque crediderim *ποιήματα διάφορα* nisi cum aliqua honoris testificatione memorari. 16. *ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ* Etymol. p. 457, 12. Steph. in *Αἶλια*. *Ὀρεστία. Hemst.* Eodem omnino Stephanus uti solet: eandemque libri inscriptionem protulit Orio p. 122.

Εὐδαιμονία. Beatitudo, felicitas. *Εὐδαιμονία* et *Εὐδαίμων*. Quaedam contrariorum medio carent: ut in homine morbus et sanitas, item album et nigrum. at felix et infelix habent medium. si quis enim felix est, is non est infelix. nec tamen continuo sequitur ut, si non est felix, idem sit infelix. neque enim sine medio felicitas et infelicitas opponuntur. porro fieri potest ut, qui vir bonus est, non sit felix. quod si quis non est bonus, non est continuo malus. non enim medio carent virtus et vitium. et temperans quidem non insanit. nec tamen siqui non est temperans, is necessario insanit. quamobrem huiusmodi contraria non valent ad confirmandum aliquid vel refutandum. si tamen rem ad etymologiam revocemus, dicentes virum bonum esse beatum: ex etymologia vocis argumentum petimus. *εὐδαίμων* enim, si etymologiam spectes, apud Graecos videtur appellari, qui bonum habet daemonem. quodsi cuiusque daemon est animus, ut Xenocrati placet, beatus erit ille, qui animo bene se habet. bonus autem vir animo bene se habet. bonus igitur vir est beatus. *Εὐδαίμων. Cum igitur multas opes sibi comparavit, tum alia, quae praeter incrementum vitae beatae possidentes iuvant.* *Εὐδαίμων*. Dives, virtute praeditus. *Omnino necesse est bonis quidem apud inferos melius esse, malis vero peius. quinetiam existimo adhuc in ipsa vita iustos quidem felicitatem ut praemium, iniustos vero infelicitatem ut poenam consecuturam esse.* *Εὐδαίμων*. Eudaemon, Pelusiota, grammaticus, aequalis Libanii Sophistae: ad quem honorifice scripsit. hic varia poemata conscripsit. item Artem rhetoricam,

Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης. Τέναια κώμη πλησίον Κορινθίων κατάφυτος. 985 *ὡς* || *τῶν Κορινθίων, ἅτε ἐν μεγάλῃ πόλει, φθονουμένων καὶ πράγματα ἐχόντων, τῶν δὲ Τεναιατῶν ἀπραγμονέστερον διὰ τὸ εὐτελὲς ζώντων, ἐλέχθη ἡ παροιμία.*

Εὔδαιος. ὄνομα κύριον.

Εὐδείελον. εὐπεριόριστον.

Εὔδημος, ῥήτωρ. ἔγραψε διάφορα, καὶ κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων, αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι· πάνυ ὠφέλιμον.

Εὐδία. ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα.

Εὖ διάγειν. οὕτως ἐπέγραφεν Ἐπίκουρος, εὖ διάγειν· χαίρειν δὲ ὁ Κλέων· καὶ εὖ πράττειν ὁ Πλάτων.

Εὐδιάλογος. εὐόμιλος.

Εὐδιαῖος. χειμάῤῥους, καὶ τρῆμα τῆς νεώς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

Εὐδιεινός. ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος. Καὶ Εὐδινὸς ὁμοίως.

Εὐδικία. δικαιοσύνη. Τὸ δὲ κλέος, ὅπερ ἐπὶ ταῖς νίκαις τῶν πολεμίων καὶ ἐπὶ τῇ κατ' εἰρήνην εὐδικίᾳ ἦν πεπορισμένος, ἔτι ἀξιοθεατότερον αὐτὸν πᾶσιν ἐποίει.

---

1. *ὁ Κορίνθιος*] Sic etiam habent Stephanus Byzantius v. *Γενεά*, et Eustathius in Il. *β'*. qui idem proverbium referunt. Sed cum lectioni illi metrum versus repugnet, vel secundum Erasmum scribendum putem *Εὐδαίμων γε Κόρινθος* etc. vel, *Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος*: ut habent Strabo lib. VIII. p. 380. et Zenobius III, 96. quos sequitur Scaliger in Stromateo Proverbiorum metricorum. Quamvis enim *Κόρινθος*, more aliarum urbium, plerumque cum genere feminino construatur, dicebatur tamen etiam *ὁ Κόρινθος* genere masculino: ut vel ex proverbio illo patet, *Ὁ Διὸς Κόρινθος*: de quo vide Suidam supra v. *Διὸς Κόρινθος*. Salmasius tamen, Lucas Holstenius et Berkelius alteram lectionem *ὁ Κορίνθιος* probant, sed quorum sententiae metri ratio, ut diximus, aperte adversatur. Vidit id Holstenius; qui proinde, ut obiectionem illam eluderet, negabat proverbium hoc esse versum: cuius opinioni tamen non censeo subscribendum esse. Nam quod addit syllabam paenultimam in *Τενεάτης* brevem esse, et vel propter hoc versum stare non posse: id quidem viro illi doctissimo excidisse miror. Contra enim gentilia in *ατης* apud Graecos paenultimam longam habent, ut vel ex versu illo Lycophronis in Cassandra patet, *Ῥεθυμνιάτης κέπιρος ὡς ἐνήξατο*. Quare cum modo laudatus vir eruditissimus nullum locum auctoris adducat, in quo *Τενεάτης* vel quodvis aliud gentile in *ατης* breve sit: non dubitavi ab eo hic dissentire; quamvis ceteroqui exquisitam eius doctrinam magni faciam. *Küst.* *ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης*] Sic etiam habent Zenobius et Strabo locis laudatis. At apud Stephanum Byzantium v. *Γενεά*, ubi idem proverbium refertur, pro *Τενεάτης* scriptum est *Γενεάτης*: quam lectionem tamen mendosam esse non dubito, utpote ortam ex confusione *τοῦ T* et *Γ*, quae litterae sibi invicem valde similes sunt, et facile proinde inter se permutantur. Sic apud eundem Stephanum pro *Γάβιοι* vitiose legitur *Τάβιοι*, in littera *T*, quem errorem ex earundem litterarum similitudine ortum recte notarunt Holstenius et Berkelius. Praeter has lectiones autem recepta erat et tertia *Τεγεάτης*, quam agnoscit Eustathius in Il. *β'*. p. 301. Sed eandem damnat Strabo loco ante laudato: quem vide. *Küst.* *Τενεάτης*] *Τεναιάτης* B. V. E. Med. 2. *Τέναια*] Rectius *Τένεα*: et paulo post *Τενεατῶν*, per *ε*. *Küst.* *δὲ κώμη*] *δὲ* omisi cum A. B. **V. Tum πο* E. et mox *Κορίνθου. κατάφυτος*] *κατάπτυστος* Wakefieldi Silv. Crit. III. p. 88. acumen. 3. *μεγάλῃ πόλει*] *μεγαλοπόλει* A. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit. 8. *εὐπεριόριστον*] Hesychius habet *εὐπόριστον*. Sed utraque interpretatio obscura est. Confer Hesychium et Etymologum h. v. et notas nostras in v. *Εὔγειον*. *Küst.* *εὐπεριόριστον* explicatio est Eustathii sive Schol. Homer. Od. *β'*. 167. *ι'*. 21. Apollonii Lex. et Zon. p. 915. 9. *καὶ κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων*] Extant hodie adhuc in diversis bibliothecis (veluti in Florentina et regia Parisiensi) lexica MSS. quae nomen Eudemi Rhetoris praeferunt: sed quae *ψευδεπίγραφα* esse existimo. Illud sane, quod Parisiis in bibliotheca regis Christianissimi servatur, inspexi et evolvi; sed quod illico a Graeculo aliquo recentiore ex aliis lexicis exiguo cum iudicio compilatum et consarcinatum fuisse animadverti. *Küst.* Vide Bekkeri Anecd. p. 1067. Exemplum Florentinum aliquoties citatur a Pricaeo in Annot. in Nov. Testamentum. *Gaisf.* Cf. Ritschel. de Oro p. 78. Ceterum sub finem *Eudocia* p. 165. *πάνυ δὲ ὠφέλιμον τὸ λεξικὸν τοῦτο.* 10. *περὶ λέξεων*] V. *Εὐγενέστερος Κόδρου. Toup.* Adde v. *Φρυνώνδας.* 12. *Εὐδία*] Cf. Lobeck. Paralip. Gramm. Gr. p. 358.

1. *Εὖ διάγειν. οὕτως ἐπέγραφεν Ἐπ.*] Haec sunt verba Laertii in Platone segm. 61. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Haec fere redeunt sub vv. *Εὖ πράττειν* et *Χαίρειν.* *οὕτος* A. 2. *πράττειν*] *πλάττειν* V. 4. *Εὐδιάλογος*] Photius. 5. *Εὐδιαῖος*] Confer Hesychium v. *Εὐδίαιον*. *Küst.* *χειμάῤῥους*] Sic etiam [Zonaras et] Photius. Sed reponendum *χείμαρος* ex Hesiodi Opp. 624. In eum locum Proclus: *Χείμαρος λέγεται ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν πάσσαλος, οὗ ἐξαιρουμένου, ὅταν ὕσῃ, τὸ ὕδωρ προχωρεῖ. καλεῖται δὲ καὶ εὐδιαῖος.* Plura Toupius infra in v. *Ψίμαρον*. *Gaisf.* Procli Valesius admonuerat. Porro refingendum *Εὐδίαιος*. 7. *Εὐδιεινός*] Schol. Aristoph. Av. 776. *ἀέρος εὐδεινοῦ ὄντος*. Leg. *εὐδιεινοῦ*. Etym. M. v. *Αἴθρα, εὐδινὸν* male. Quin et Hesych. corrigendus, et pro *εὐδινὰ* leg. *εὐδιεινά*. Vid. v. *Εὐήνεμος*. Schol. Arati p. 129. *κατ' ἀέρος. Toup.* MS. *Εὐδινοὺς* Photii MS in *Εὐήνεμους*. Cf. Zon. p. 897. Mox *καὶ δινὸς* V. 10. *ἐπὶ τῇ*] *ἐπὶ τῶν* E. qui mox *εὐδοκίᾳ*. 11. *ἀξιοθεατώτερον*] Scr. *ἀξιοθεατότερον*. Ceterum hunc locum Polybio assignat Valckenarius. *Gaisf.* Mendum turpissimum removi. Sed de Polybio neque orationis color nec ratio sentiendi patitur cogitare.

---

et Orthographiam nominum. *Εὐδαίμων ὁ Κορ. Fortunatus est Corinthius; ego vero sim Teneates.* Tenea est oppidulum nemore consitum prope Corinthum. proverbium igitur hoc inde dictum est, quod Corinthii, utpote in magna urbe viventes, invidiae et multis molestiis obnoxii essent, Teneatae vero propter humilem condicionem satis tranquille viverent. *Εὔδαιος*. Nomen proprium. *Εὐδείελον*. Situ conspicuam. *Εὔδημος*. Eudemus, rhetor. varia scripsit, et praecipue lexicon utilissimum verborum, quibus oratores et optimi quique scriptores utuntur, ordine litterarum. *Εὐδία*. Dies tranquillus. *Εὖ διάγειν*. Feliciter vivere formulam salutandi epistolis suis praescribebat Epicurus; Cleon vero *χαίρειν*, Plato *εὖ πράττειν* ponebant. *Εὐδιάλογος*. Affabilis. *Εὐδιαῖος*. Paxillus et foramen navis, per quod effluit sentina. *Εὐδιεινός*. Dicitur et de tempore et de vento. pariter *Εὐδινός*. *Εὐδικία*. Iustitia. *Gloria autem quam victorias de hostibus reportando et iustitia per pacis tempora sibi comparaverat, magis ipsum omnibus conspicuum reddebat.*

Εὔδικος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.

Εὐδίνητα. εὔστροφα, εὐκίνητα.

Τρύπανά τ' εὐδίνητα καὶ ὠκήεντα τέρετρα.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Εὔδιοδον. εὐπόρευτον, βάσιμον. Ἐσώρευον δὲ τὰ τεμνόμενα ξύλα ἐπὶ τῆς μεταξὺ χώρας, ὡς εὐδίοδα ᾖ.

Εὔδμητον. καλῶς ᾠκοδομημένον.

Εὐδοκεῖν. συγκατατίθεσθαι. Ὁ δὲ ἔφη εὐδοκεῖν τοῖς λεγομένοις, εἰ λάβοι πίστεις. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκεσθαι.

Εὐδόκησας. τῆς σῆς ἠξίωσας οἰκειότητος. Ὅτι εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

Εὐδοκία. τὸ ἀγαθὸν θέλημα τοῦ θεοῦ. Ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς. Καὶ ὁ Ἀπόστολος· Κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ.

Εὐδοκιμώτερος. ὁ γενναῖος.

Εὐδοκουμένην. καλῶς προσδοκωμένην, ἀρέσκουσαν. Πολύβιος· Τοῦ δὲ λέγειν ἀληθινῶς ταῦτα πίστιν ἔφη ποιήσειν εὐδοκουμένην.

Εὖδον. ἐκάθευδον.

Εὐδόξιος, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἐξ Ἄραβισσοῦ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Καισάριος ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο, καίτοι πρότερον ἡδονῶν ἧττων φανείς. ἀλλ' ἐβουλήθη τὰς πρώτας κηλῖδας διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος ἀποῤῥύψασθαι. ἤλους γὰρ μεγάλους ἑκατέρου τῶν ποδῶν ἓξ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ διαπερονήσαντες πυρὶ παρέδοσαν. καὶ ἐπειδὴ αὐτίκα πρὸς τὴν φλόγα χανὼν ἀπέθανεν, ἡμίφλεκτον ἔτι καὶ σῷον οἱ προσήκοντες τὸν νεκρὸν ἀνελόμενοι ἔν τινι ἀγρῷ Σουβὶλ λεγομένῳ κατέθεσαν. 886

Εὔδοξος, Αἰσχίνου, Κνίδιος, φιλόσοφος, Πλάτωνος ἡλικιώτης· ᾧ τρεῖς ἐγένοντο θυγατέρες, Ἀκτίς, Δελφίς, Φιλτίς. καὶ ἔσχε πρὸς ἀστρολογίαν ὑπερφυῶς, ἔγραψέ τε πλεῖστα τοῦ εἴδους τούτου· καὶ Ὀκταετηρίδα, ἔτι δὲ δι' ἐπῶν Ἀστρονομίαν.

Εὖ δρῶσιν. καλῶς ποιοῦσι.

Εὐαίων. ὄνομα κύριον.

Εὐαίτητος.

---

1. *Εὔδικος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Item Photius. Pertinet ad Demosth. de Corona p. 241, 27. 5. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V.)] Leonidae Tarent. IV, 7. Anthol. Pal. VI, 205. Ubi *ὠκύεντα* Med. *τέριστρα* *V. Cf. v. *Τρύπανα*. 8. *εὐδίοδος ἦν* mendose Zon. p. 906. 9. *Εὔδμητον*] Photius. 10. *Εὐδοκεῖν*] Vid. supra v. *Ἐπὶ τῶν ὑποκ. Toup.* MS. Vide Wessel. in Diod. XVII, 47. 11. *λάβῃ*] *λάβοι* refinxi cum E. *πίστιν*] *πίστεις* A. 13. *τῆς σῆς ἠξίωσας οἰκειότητος*] Verba sunt Theodoreti in Ps. XLIII, 3. *Gaisf.* Qui primus interpretationem ab oratione Psalmi distinxit, admonitus a Tittm. in Zon. p. 919. 15. *Ὡς ὅπλῳ*] Ps. V, 12. 16. *ὁ Ἀπόστολος*] Ephes. I, 5. Cf. Zon. p. 914. 18. *Εὐδοκιμώτατος* Zon. p. 897. 20. *Πολύβιος*] Fr. gr. 65. *ἀληθινῶς*] *ἀληθῶς* B. E. Post *εὐδοκουμένην* quae habet A. in marg., B. V. E. Med. omissa delevi: *Καί, Γυναῖκες εὐδοκιμώτατοι.*

1. *ἐκάθευδον*] Addit E. *εὕδον παννύχιοι* ex Il. *β'*. 2. 2. *Εὐδόξιος, ἐπίσκοπος Ἀντ.*] Locum hunc e Philostorgio depromptum esse Valesius suspicatur. Certe in Excerptis, quae ex illo scriptore hodie adhuc supersunt, Eudoxii huius mentio fit lib. IV. c. 4. qui locus cum Suida conferendus est. *Küst.* 3. *μικρᾶς*] *μεγάλης* E pr. 5. *ἀνεδήσατο*] *ἀνεδύσατο* E. *ἡδονῶν*] *ἡδονῆς* V. ap. Gaisf. 6. *ἀλλ' — ἀποῤῥύψασθαι* om. V. qui seqq. sic exhibet: *ἤλους γὰρ μεγάλους ἓξ τὸν ἀριθμὸν διαπερονήσαντες ἑκατέρου τῶν ποδῶν πυρὶ παρέδοσαν, ἐτάφη ἔν τινι τόπῳ Σούβιλον λεγομένῳ. διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος ἀποῤῥύψασθαι*] Sic rectius duo MSS. Parisin. quam priores editt., quae habent, *διὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος ἀποῤῥύψασθαι. Küst.* 8. *ποδῶν*] *ποδῶν αὐτοῦ* E. *αὐτοῦ* B. inter vss. *τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ*] *τῶν ἀριθμῶν αὐτῷ* A pr. His verbis caret E. 10. *χανὼν*] Sic habet antiquissimus codex A. At priores editt. [et B. E.] *χωρῶν*: quae lectio minus placet. *Küst.* 11. *σῶον*] *σῶιν* A. hoc est *σῶιων*: v. Etym. M. p. 741, 43. 12. *Σουβὶλ*] *Σουβῖ* A. *σουβίλ* B. E. *σούβιλον* V. 13. *Εὔδοξος, Αἰσχ.*] Plura de hoc vide apud Laertium. *Küst.* Vid. Rittershus. in Porphyr. Vit. Pyth. §. 7. a Gaisf. ascriptum, et commentationes Ideleri diligentissimas. Horum pleraque suppeditans *Eudocia* p. 193. in memoria filiarum addit, *τῷ πατρὶ σχεδὸν παρόμοιοι.* 14. *Πλάτωνος*] Platonis auditor Cic. Div. II, 42. *Reines.* 17. *δι' ἐπῶν ἀστρολογ.*] Inscripserat hoc opus *Φαινόμενα*. Hipparchus in Arat. Comm. I. ait in duo libros fuisse distributum, unum appellatum *Ἔνοπτρον*, alterum *Φαινόμενα*. *Reines.* His *V. subiicere fertur *Evδρα*, sic scriptum. 19. *Εὖ δρῶσι* Photius et Hesychius. 20. *Εὐαίων*] Huius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam [p. 537.], ut docet Harpocratio. *Küst.* Item Photius.

Εὔδικος. Eudicus unus est ex iis, qui a Philippo toti Thessaliae praefecti fuerant. *Εὐδίνητα.* Versatilia, quae facile circumaguntur. In Epigrammate: *Terebraeque mobiles, et velocia terebella.* *Εὐδίοδον.* Facile transitu, pervium. *Ligna autem secta in medium locum congerebant, ut facilis esset transitus.* *Εὔδμητον.* Bene aedificatum. *Εὐδοκεῖν.* Assentiri, acquiescere. *Ille vero dixit sibi condiciones istas probari, modo fides daretur.* *Εὐδόκησας.* Familiaritate tua dignos iudicasti. *Quod tibi complacuerunt.* *Εὐδοκία.* Bona Dei voluntas. *Nos tanquam scuto benevolentiae tuae coronasti.* Et Apostolus: *Secundum placitum voluntatis eius.* *Εὐδοκιμώτερος.* Generosus. *Εὐδοκουμένην.* Valde placentem, probabilem. Polybius: *Ut autem vere dixisse crederetur, fidem se clarissime facturum esse affirmavit.* *Εὖδον.* Dormiebam. *Εὐδόξιος.* Eudoxius, episcopus Antiochiae, ex Arabisso minoris Armeniae oppido oriundus: cuius pater Caesarius sub Maximiano martyrii corona redimitus est; quamvis antehac voluptatibus addictior videretur. sed superioris vitae maculas martyrii sanguine voluit eluere. cum enim carnifices utrumque ipsius pedem sex clavis transfixissent, in ignem eum coniecerunt. cumque ad flammam hians confestim animam efflasset, cognati semiustum adhuc et integrum cadaver eius e rogo sublatum in agro, qui Subil vocabatur, sepulturae mandarunt. *Εὔδοξος.* Eudoxus, Aeschinis filius, Cnidius, philosophus, Platonis aequalis: cui fuerunt tres filiae, Actis, Delphis, Philtis. astrologiae supra modum deditus fuit, scripsitque plurima huius generis. item Octaeteridem, et Astronomiam carmine. *Εὖ δρῶσιν.* Bene faciunt. *Εὐαίων.* Nomen

Εὔεδρον. ἀσφαλῆ, βεβαίαν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὔεδρον καὶ ὀχυράν.

Εὐέκτης. ὁ ἐν ὑγείᾳ διαζῶν. Ἐπεμελεῖτο καὶ σωμασκίας καὶ ἦν εὐέκτης.

Εὐεκτικῶς. σχετικῶς.

Εὐεξία. εὐρωστία σώματος. εὐεξία δέ ἐστιν ἐπιτεταμένη ὑγεία. ἀκρότης ὑγείας εὐεξία.

Ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον μεῖζόν ἐστι κακόν, ἐπ' ὀλίγων ἄν τις εὕροι τοῦτο μὴ ἔχον οὕτως· ὡς δοκεῖ ἐπὶ τῆς εὐεξίας ἔχειν καὶ τῆς ὑγείας. τὸ γὰρ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον (τοῦτο δέ ἐστιν ἡ καχεξία) ἔλαττον εἶναι δοκεῖ κακὸν τῆς νόσου, ἥτις ἐναντία ἐστὶ τῇ ὑγείᾳ, τῷ ἐλάττονι ἀγαθῷ· τῷ τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας ἤδη καὶ νοσεῖν. τὸ δὲ αἴτιον τούτου ἐστὶν ὅτι ἡ μὲν εὐεξία περιείληφεν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ὑγείαν. ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία εὐεξία. διὸ περιέχουσα ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ὑγείαν, ἢ μεῖζον αὐτῆς ἀγαθόν. πρόσεστι γὰρ αὐτῇ τὸ εἶναι αὐτὴν τῶν δι' αὐτὴν αἱρετῶν. ἡ δὲ καχεξία οὐκέτι ἐν αὐτῇ περιέχει τὴν νόσον, ἀλλ' ἔστι μόνῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ εὐεξία τῆς ὑγείας. ἡ δὲ νόσος ἐν αὐτῇ περιέχει τὴν καχεξίαν. ἐπὶ γὰρ καχεξίᾳ γίνεται νόσος· ὡς καὶ ἡ εὐεξία ἐπὶ τῇ ὑγείᾳ.

Εὔεπεια. ἡ καλὴ φράσις.

Εὐεπίβολος. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. Καὶ Εὐεπιβόλως, σαφῶς καὶ ὀρθῶς. 887

Εὐερκεῖ. καλῶς ἠσφαλισμένῳ.

Ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη.

Εὐερμία. ἐπιτυχία, εὐτυχία. ὡς δυσερμία, ἡ ἀτυχία. ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινὸν Ἑρμῆν ἔλεγον. Αἰλιανός· Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλλου ἑαυτῷ κατέγραψεν εὐερμίαν εἶναι. Καὶ αὖθις· Ἀσπαζόμενος εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσης μὴ εἴκων κάκῃ.

Εὐερνής. εὐθαλὴς βλαστός.

Εὔερον. εὐάερον πόλιν· ἢ μαλακήν, ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλάτων Ὑπερβόλῳ·

---

1. *Εὔεδρον*] Theocr. XIII, 21. *Toup.* MS. *Ὁ δὲ*] Licet haec cum fragmento v. *Εὐάγκαλον* continuare. 2. *ἰσχυράν*] *ἐχυράν* Gaisf. cum A. et libris Zon. p. 907. *ὀχυράν* meliorem scribendi rationem praetuli cum *V. E. Zon. ed. 3. *Ἀπεμελεῖτο*] *ἐπεμελεῖτο* A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Zon. 4. *σωμασκίας*] *σωμακίας* V. 5. *Εὐεκτικῶς*] *Εὐκτικῶς* A. Photius. 6. *Εὐεξία — σώματος*] Photius. 8. *Ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrod. in Topic. lib. I. p. 13. ut Pearsonus observaverat. *Küst.* *τὸ τῷ*] *τὸ* om. A. V. E. Med. 9. *ὀλίγων*] *ὀλίγον* A. V. E pr. 10. *δοκεῖ* om. A. Tum *τῆς νόσου κακὸν* E. 15. *καὶ νοσεῖν ἤδη*] *ἤδη καὶ νοσεῖν* A. V. *τούτου*] *τοῦτο* A. B. *V. E. Med. 16. *ἐν αὐτῇ*] *ἐν* om. E. 17. *ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία εὐεξία*] Scribe, ut habet Alexander Aphrodisiensis, *ἔστι γὰρ ὑγίεια ἡ εὐεξία. Küst. *ἔστι γὰρ — ὑγείαν* om. V. Deinde *περιέχουσα* haud scio an scribendum sit *περιέχει*. *ἐν αὐτῇ*) *ἑαυτῇ* E. 18. *ἢ*] Hanc voculam non agnoscit Alexander Aphrodisiensis, eandemque ut supervacaneam sensus respuit. *Küst.* *ἢ* Med. 19. *αὐτὴν*] *αὐτῶν* E pr. Deinde corrigendum *δι' ἑαυτὰ* cum Alex. Tum *ἀρετῶν* B.

1. *ἐν αὐτῇ*] *ἑαυτῇ* E. Statim *πάλιν* addit A. 2. *ὑπῆρχεν*] *ὑπερεῖχεν* habet Alexander Aphrodisiensis. *Küst.* 3. Novissima recepit Zon. p. 907. 6. *Εὐέπεια*] Soph. Oed. Tyr. 932. *Toup.* MS. 7. *Εὐεπήβολος*] *Εὐεπίβολος* et *Εὐεπιβόλως* (Zon. p. 923.) ex em. A. B. E. quod praeceperat Dorvillius in Charit. p. 511. 8. *σαφῶς*] Scribe *σοφῶς*. *Küst.* Gl. seq. *Εὐεργετῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ Εὐηργέτησέ σε* omisi cum V. Cf. Crameri Anecd. Vol. IV. p. 292. 10. *Ὄφρα μοι*] Simmiae in Anthol. Pal. VII, 193, 3. Cf. Huschkii Anal. in Anthol. p. 309. 11. *εὐτυχία*] *ἐπιτυχία*, *εὐτυχία* reposui cum A. Zon. p. 907. quibus suffragatur v. *Δυσερμίας*. *δυσερμία, ἡ ἀτ.*] *δυσερμίαν ἀτυχίαν* Photius, desinens in *ἔλεγον*. Vide supra v. *Δυσερμίας* et annotationem Hemsterhusii in Hesychio. 13. *δὲ τὴν*] *δὲ* om. A. 14. *Λουκούλλου*] *Λουκάλλου* B. E. *Λουκούλου* V. Med. *ἑαυτοῦ*] *ἑαυτῷ* A. B. E. *V. *κατέγραψεν*] *κατέγραψεν* cum B. E. *V. probavi. 15. *Ἀσπαζόμενος*] *ἀσπαζόμενοι* E. 16. *μὴ εἴκων κάκῃ*] Vid. v. *Κάκη*. *Toup.* Ubi scriptum est *εἴκειν*. 17. *εὐθαλὴς βλαστός*] Lege et distingue, *εὐθαλής, εὔβλαστος*. *Küst.* Cum Suidae libris concordat Photius; neque ignotus est grammaticorum in adiectivis explicandis mos. Fingendus enim hic ordo verborum: *Εὐερνὴς βλαστός. εὐθαλής*. Ceterum consule pulchram Hemsterhusii annotationem in Hesychio. Sub finem *ξρνος γὰρ ὁ κλάδος* omiserunt A. B. V. E. cum Photio. 18. *Εὔερον. εὐάερον πόλιν. ἢ μαλ.*] Ex Schol. Aristoph. Av. 121. *Küst.* Cyrill. c. Iulian. p. 302. *ὅις εὔερος. Toup.* MS. Adde Lobeck. in Phryn. p. 146. 19. *εὐέριον*] Scribendum *εὔειρον* aut *εὔερον*.

---

proprium. *Εὐαίτητος. Εὔεδρον*. Firmam, stabilem. *Ille vero in tergo eius tanquam in sede stabili et firma sedit. Εὐέκτης*. Qui corpore sano viget. *Ille vero et corpus subinde exercebat et robustus erat. Εὐεκτικῶς*. Firmo corporis habitu. *Εὐεξία*. Firmum robur corporis, vel sanitas intensa, vel summus sanitatis vigor. Id quod maiori bono contrarium est, maius est malum: quod quidem in paucis tantum rebus secus se habere deprehendas, velut in bona habitudine et sanitate. quod enim maiori bono contrarium est (id autem est mala habitudo), videtur esse malum minus morbo, qui est contrarius sanitati, minori bono. nam omnes qui aegrotant male habent: non tamen omnes qui male habent continuo aegrotant. cuius rei causa est, quod bona habitudo sanitatem etiam complectitur. est enim bona habitudo sanitas. sanitatem igitur in se comprehendit, maius ipsa bonum. in eam enim cadit ut ex rebus sit per se expetendis. at mala habitudo non etiam morbum in se complectitur, sed in illud cadit solum, in quo sanitatem bona valetudo superabat. at morbus in se comprehendit malam habitudinem. ut enim morbus malam habitudinem, sic etiam bona habitudo sanitatem consequitur. *Εὔεπεια*. Elegans oratio. *Εὐεπήβολος*. Qui recte rem aggreditur. Et *Εὐεπηβόλως*, sapienter, feliciter. *Εὐερκεῖ*. Bene munito. *Ut mihi bene septa in cavea domi cantus ederet. Εὐερμία*. Felix rerum successus. ut *δυσερμία*, infelicitas. hinc etiam ea, quae quis casu vel fortuito nactus erat, communem Mercurium vocabant. Aelianus: *Mithridates autem Luculli discessum in parte felicitatis suae deputabat.* Et alibi: *Amplectens commodissimam occasionem, et, cum res ita exigeret, ignaviae non cedens. Εὐερνής*. Bene germinans. *Εὔερον*. Urbem miti aere praestantem. vel mollem, instar paenulae ex lanis mollioribus confectae. Plato *Hy-*

Καὶ τοσοῦτον τῆς εὐερίας ἀπολέλαυκεν, ὥστε ἀθλιωτάτη ἐστί.

Κρατῖνος Πυλαίᾳ·

Γλῶσσαν εὐέραν βροτῶν.

λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.

Εὐεστοῖ. εὐθηνίᾳ, κατασάσει.

Εὐεστώ. ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλος τὴν εὐθυμίαν εἶναι λέγει, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς τυραννουμένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστὼ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν.

Εὐετηρία. εὐθηνία, εὐνομία, εἰρήνη, τὸ καλῶς διακεῖσθαι.

Εὐετήριος. οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως· ὃς διὰ μὲν παιδείαν καὶ φύσεως ὑπερβολὴν οὐδέν τι τῶν ἀρχαίων ἀποδέων, διὰ δὲ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἁπλότητα πολλοὺς τῶν οὐκ αἰτίων ἐς κρίσιν κατέδησεν.

Εὖ ἔχειν στόμα. τὸ εὐφημεῖν. οὕτως Εὔπολις.

Εὐζώιος. ὄνομα κύριον.

Εὐζωίτου. καλῆς ζωῆς.

Εὔζωνος. ἢ εὔτοκος [κάλλει, ἢ καλή].

Εὔζωνοι. ἔνοπλοι, ἢ μὴ ἔχοντες φορτία. Ἄππιανός· Ποιμὴν ὑπέσχετο στρατὸν εὔζωνον ἄξειν ὁδὸν ἀτριβῆ τρισὶν ἡμέραις.

Εὔζωρον. εὐκέραστον. ζωρόν, ἄκρατον. καὶ Εὔζωρον, καλόν, ἄκρατον. 888

Εὐειδής. ὁ κατὰ θεωρίαν καλός.

Εὖ εἰδότες. καλῶς γινώσκοντες.

Εὔεικτον. εὐπειθῆ, καλῶς εἴκοντα.

Εὔειλος τόπος. ὁ θερμός.

---

1. *Καὶ τοσοῦτον τῆς εὐερ.*] Metrum fragmenti huius prorsus turbatum est, in quo tamen vestigia versus anapaestici adhuc apparent. *Küst.* Metrum Eupolideum esse polyschematistum docuit Dobraeus in addend. ad Aristoph. Nub. 518. *Καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκ' Ὑπέρβολος, Ὥστ' αὐχμότατός ἐστι*: quemadmodum haec, si ab levioribus discedimus, leguntur apud Scholiasten. Infra Venetus liber a Suida proxime, *ὥστε ἀθλιώτατός ἐστι*. 2. *Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Γλωσσ.*] Sic locum hunc scribendum et distinguendum esse recte etiam monuit Pearsonus. In prioribus enim editt. male sic legitur: *Κρατῖνος· Πυλαῖαν γλῶσσαν* etc. Ignorabant nimirum librarii, *Πυλαία* esse nomen fabulae, quam Cratinus scripserat: cuius Hesychius, Scholiasta Aristophanis et ipse Suidas infra v. *Τὸ παρὸν* mentionem faciunt. *Küst.* *Πυλαιαν* sine acc. A. *πυλαιὰν* V. *Πυλαῖαν* *V. Ceterum liber Ven. Schol. *πυλαιαρχωγλώσσαν*, in quo *κατάρξω γλῶσσαν* similemve designationem sacrificii mihi videor agnoscere. 4. *Γλῶσσαν εὐέραν βροτῶν*] Enarrator Comici loco laudato rectius habet: *Γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν*. *Küst.* 5. *λέγει δὲ π. τῶν πρ.*] Haec verba post *Ὑπερβόλῳ* leguntur in A. B. V. E. Edd. ante Küst. 6. *Εὐεστοῖ*] Exempla viri docti in Hesychium et Blomf. gl. S. Th. 171. congesserunt. 7. *ὅτι Δημόκριτος ὀνόμασιν*] Haec sunt verba Laertii in Democrito, segm. 45. ut Portus etiam monuit. *Küst.* 8. *εὐθυμίαν*] *ἐπιθυμίαν* E. omisso *εἶναι*. 11. *τυραννουμένη*] Laertius habet *ταραττομένη*. *Küst.* *δεισιδαιμονίας*] *δυσειδαιμονίας* E. Med. 13. Post hanc gl. delevi cum V. E. appendicem ex v. *Ἀειστώ* derivatam, quam habet A. in marg.: *Ὅτι τὸ εὐεστὼ εὐδαιμονία καλεῖται· ὥσπερ τὸ ἀειστὼ ἐπὶ τῆς ἀιδιότητος.* Ubi *εὖ ἔστω* et mox *ἀεὶ ἔστω* B. 14. *Εὐετηρία*] Photius. Exempla dedit Sturzius in lexico Xenophonteo. 15. *διακεῖσθαι*] *διοικεῖσθαι* E. cum Lex. Rhet. p. 244, 29. et Etym. M. p. 390, 27. Cf. v. *Εὐνομουμένη*. 16. *Εὐετήριος*] Narrationis fontem frustra quaesivi. Verumtamen si nomen est incorruptum, Eunapium convenit auctorem haberi, cui plurimae glossae de viris sub Iuliano, Ioviano, Valente claris apud Suidam debentur. Ceterum extat in Vitis Sophistarum *Εὐέτιος* homo nobilis. 17. *ὃς* tollendum videtur.

4. *Εὖ ἔχειν*] Photius. 6. *Εὐζώιος*] De eo vide Hieronymum in opere de Scriptor. Eccles. *Küst.* 7. *Εὐζωίτου*] Photius. *Εὐζωίου* Hesych. Zonaras cum haec tantum praebeat p. 899. *Εὔζωτος. καλοζώης*: verisimile fit duas glossas, quarum prior *Εὐζωία* (nisi forte Pindaricum *εὐζωᾶς* probamus Py. IV, 233.) cum v. *Εὐζώιος* fuerit iuncta, in unam esse confusas. Huc faciunt etiam frustula disiecta *κάλλει ἢ καλή*, quae quidem glossae *Εὔζωνος* minus conveniunt quam explicationi vocis *εὐζωία*. Ceterum in illo nomine sibi placuerunt Plotinus, Marinus, alii labentis aevi testes. 8. *κάλλει*] Hanc vocem ut supervacaneam dele. Vide Hesychium. *Küst.* Habent tamen Photius, om. *ἢ καλή*, et Lex. Bachm. p. 239. Igitur Gaisfordus *κάλλει ἢ* uncis inclusit: e quidem hos fines paulum proferre statui. Quamquam Schol. Il. *ά.* 429. *ἐυζώνοιο γυναικός. εὐζώστου, καλῆς καὶ εὐστόλου.* Et Hesychius: *καλῆς. ἀπὸ μέρους.* Idem continuo: *Εὔζωνος. εὔτοκος, καλή.* 9. *Εὔζωνοι*] Usque ad *φορτία* Photius. Schol. MS. Gregor. Naz. fol. 95. ap. Gaisf. *Εὔζωνοι καὶ μονόζωνοι*] *οἱ εὐσταλεῖς καὶ κοῦφοι στρατιῶται καὶ μὴ κατάφρακτοι. οὕτω Ξενοφῶν, ἢ ἑνί τινι χρώμενοι καὶ διαζωννύμενοι ὅπλῳ.* Quae item extant apud Zon. p. 898. Vid. Sturzii Lex. Xenoph. in v. *οἱ μὴ*] *οἱ* om. A. V. Lex. Seg. 10. *Ἄππιανός*] Recepit Schweighäuserus in T. I. p. 509. 12. *Εὔζωρον. εὐκέραστον*] Hactenus Photius. 13. *καλόν*] *καὶ* B. E. *ἄκρατον*] Immo *εὔκρατον*. Eam enim lectionem sensus flagitat. *Küst.* Lectionem vulg. ex Schol. Aristoph. Eccl. 237. defendit Tittmannus in Zonaram p. 916. Adde Lobeck. in Phryn. p. 146. 15. *Εὖ εἰδότες*] Photius et Lex. Bachm. 16. *εὐπειθῆ, κ. εἴκοντα*] *εὐπειθές, κ. εἶκον* Photius, hoc etiam Lex. Bachm. Cf. Herodiani Epim. p. 188. 17. *Εὔειλος*] Confer Etymologum h. v. *Küst.* *Εὔστολος* E.

---

perbolo: *Eum autem ex bonitate lanae suae fructum percepit, ut sit miserrima.* Cratinus *Pylaea*: *Linguam pecorum mollem lanam gestantium.* loquitur de ovibus. *Εὐεστοῖ.* Rerum affluentia, tranquillo statu. *Εὐεστώ.* Democritus Abderita finem felicitatis esse dixit animi tranquillitatem, non quae idem sit quod voluptas, ut quidam perperam interpretati sunt; sed talem, ut animus tranquillo et quieto statu gaudeat, nullo metu, nulla superstitione nec quovis alio affectu perturbatus. hunc statum et *εὐεστὼ* appellat et multis aliis nominibus. *Εὐετηρία.* Rerum abundantia, res bene compositae, pax, felix rerum status. *Εὐετήριος.* Eueterius sub Ioviano Imperatore vixit: qui doctrina quidem et ingenii praestantia antiquis inferior non fuit, sed propter animi mollitiem et simplicitatem multos insontes iudicii laqueis irretiri passus est. *Εὖ ἔχειν στόμα.* Linguis favere. Eupolis. *Εὐζώιος.* Nomen proprium. *Εὐζωίτου.* Honestae vitae. *Εὔζωνος.* Quae pulchram prolem parit, formosa. *Εὔζωνοι.* Armati. vel expediti. Appianus: *Pastor promisit se exercitum expeditum per viam non tritam intra tres dies ducturum esse.* *Εὔζωρον.* Bene temperatum. *ζωρὸν* enim significat merum. et *εὔζωρον*, bene mixtum. vel temperatum. *Εὐειδής.* Egregia forma praeditus. *Εὖ εἰδότες.* Bene scientes. *Εὔεικτον.* Obedientem, facile cedentem. *Εὔειλος.* Apricus.

Εὐηγορία. ἡ καλλιέπεια.

Εὔηθες. ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης ἐν γ' καὶ ὁ Φιλόσοφος.

Εὐηθείας. μωρίας, ἀνοίας. Ἔτι τε ἀπολαύων τοῦ καιροῦ καὶ τῆς εὐηθείας τῶν ἐπιχωρίων. οὐ γὰρ ἦν πρᾶγμα φενακίζειν τοὺς ἐπιχωρίους.

[*Εὐήθειαν αὐτῶν κατεγνωκώς, καί, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς, τὸ αὐτό.*]

Εὐήθης. βλάξ, ἀνόητος· ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος. Πολύβιος· Εὐήθως ἐκλογιζόμενοι τὰ παρόντα καὶ παιδικῶς.

Εὐηθίζω. τὸ μωραίνω.

Εὐήκης. ὁ καλῶς ἠκονημένος. καὶ εὐήκεος.

Εὐήλατον. τὸ καλῶς ἐληλασμένον. Τὸ δὲ πεδίον ἦν ὕπτιον καὶ εὐήλατον καὶ ἐπιτήδειον ἵππῳ ἐμμάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς ἐλαυνόμενον.

Εὐήλιος. ὁ καθαρός.

Εὐημερήσαντος. Ὑπερίδης. Τῷ τε σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἡλίου δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.

Εὐημερία. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ·

Εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι.

Εὐημεροῦσαν. ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν.

Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν, εὐημεροῦσαν.

δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.

Εὐηνέμους. εὐδιεινούς, καλούς, ἀχειμάστους.

Εὐήνιον. εὐπειθές, καλῶς ἡνιοχούμενον. ἡνία γὰρ τὰ λῶρα. *Εὐηνιώτατα.* εὐήνιος ὁ πρᾶος καὶ μέτριος καὶ μὴ ταραχώδης. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εὐηνίνη. ἢ τοῦ Εὐήνου θυγάτηρ.

Εὐήνορα. τὸν ἀνδρίαν ποιοῦντα· ἐπὶ τοῦ

---

2. *Εὔηθες. ἐπὶ τοῦ βελτ.*] Confer Nostrum infra v. Ἡδύς. *Küst.* Adde Photii glossam duplicem et Etym. M. p. 390, 48. unde perspicitur hanc particulam a pleniore quadam observatione fuisse divulsam. Thucydidis locus est III, 83. 3. *ὁ Φιλόσοφος*] Plato Rep. IV. p. 425. aliisque in locis, quos indicat Ruhnkenius in Tim. p. 132. Adde Wessel. in Diod. V, 66. Eosdem auctores prodidit Antiattic. p. 91, 23. 4. *Εὐηθείας — ἀνοίας*] Photius. Ἔτι δὲ Zon. p. 907. 7. *Εὐήθειαν*] Deest gl. V. eamque notavi, cuius pars posterior neque libris nec praecepti bonitate muniatur. *καί, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς*] Haec verba desunt in prioribus editt., quae ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Desunt E. 9. *ἦθος*] εἶδος B. E. Huic addit Photius, ἢ μωρὸς εὐφήμως. 10. *Πολύβιος*] Fr. gr. 66. *ἐκλογιζόμενοι*] ἐκλογίζομαι A. 12. *Εὐηθίζω*] Vid. Schol. Platon. p. 144. *Gaisf.* 13. εὐήκεος referendum ad Il. χ. 319. Edd. *Εὐήκης* et *εὐήκεος*, item Zon. p. 898. Ceterum *Εὐήκεα βάξιν* Empedocles Sturz. 374. 14. *Εὐήλατον*] Xenoph. p. 576. (Hellen. V, 4, 54.) *Toup.* MS. Vid. Zon. p. 915. Gl. habet Photius. Exemplum vide sub gl. *Ἀπειθεῖν*. *ἐληλαμένον* Hesychius. *παιδίον* Med. 16. *ἐμμάχεσθαι*] *ἐνμάχεσθαι* A. V. E. Med. Scriptor incertus locum Herodoti IX, 7. imitatur. 17. Haud temere Tittmannus hanc interpretationem reprehendit.

1. *Εὐημερήσαντος*] *καὶ Εὐημερήσαντος Ὑπερίδης*, ceteris omissis, Photius subiecit glossae *Εὐημερία*. *Εὐημερίσαντος* Med. itemque *εὐημέρισεν*. *Τῷ σφῶν*] *τῷ τε σφῶν* A. B. V. E. Med. Exemplum vel potius glossae caput ad Eunapium suum rettulit Boissonadus p. 468. levissima suspicione. 2. *βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν*] Vox excidit. Scribendum, *ἐφ' οἷς εὐημέρησεν. Regi vitio vertere, quod ad occidentem rem feliciter gessisset.* Menander in Excerptis p. 82. *Καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγκαλοῦσιν, εὖ διαθησόμενος.* Poteris etiam legere, *ὃς εὐημέρησεν*: sed illud verum. Verbum autem *εὐημερεῖν* ita usurpat Priscus in Excerptis p. 57. *Συμβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτον εὐημερῆσαι μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον.* Confer Nostrum v. Ἱππέας, et Küster. in locum. *Toup.* III. p. 74. Mihi videbatur pristinus verborum ordo esse perturbatus: *καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν οἷς — δυσμαῖς*: quamquam leniore manu reponere licet, *καὶ οἷς εὐημέρησεν... δυσμαῖς τὰ ἐ. ἔ.* Ceterum de verbo *εὐημερεῖν* dixit Niclas. in Antig. Car. 1. *εὐημέρησεν*] *εὐημέρησας* V. 3. *ἐπιφέρειν*] *ἐπιφέρουσιν* A. 4. *Εὐημερία*] V. *Ἐξ οὐρίου. Hemst.* Gl. habet Photius. Ὀλυνθίᾳ] Apud alios extat Ὀλύνθιοι sive Ὀλύνθιος. 8. *Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξ.*] Sophocl. Elect. 652. 656. 11. *Εὐηνέμους*] Photius. *ἀχειμάστους*] Sic MSS. Pariss. [cum Zon. p. 898. et Lex. Bachm. p 239.] At priores editt. minus recte *εὐχειμάστους. Küst.* 12. *Εὐήνιον*] Photius. In hac et seq. gl. conf. Ruhnkenius in Tim. p. 125. Deinde legendum *ἡνίαι* vel cum v. Ἡνίαι. 13. *λῶρα*] *λωρία τῶν χαλινῶν* E. *εὐήνιος, ὁ πρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *εὔηνος* A. B. V. E. Med. Etym. Photii MS. Dedit Küsterus emendationem Porti, omisso *Εὐηνιώτατα*, quod servat etiam *V. cum Harp. et Photio, quodque extra dubitationem collocat Etym. M. p. 390. extr. 16. *Εὐηνίνη*] Il. ι. 557. 17. *Εὐήνορα. τὸν ἀνδρίαν ποιοῦντα. ἐπὶ τοῦ οἴνου*] Homerus Odyss. δ'. 622. *Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.* Vetus enarrator in illum locum: *Εὐήνορα οἶνον. τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα, ἐν καιρῷ πινόμενον.* Huc Suidas respexit. Confer etiam Etymologum h. v. *Küst.* Gl. habet Photius. *ἀνδρείαν*] *ἀνδρίαν* dedi cum V. *ἀνδρεῖον* E.

Εὐηγορία. Facultas bene dicendi. *Εὔηθες.* In bonam partem accipitur a Thucydide libro III. et a Philosopho. *Εὐηθείας.* Fatuitatis, amentiae. *Praeter ea vero opportunitatem temporis et simplicitatem indigenarum in commodum suum vertens. haud enim difficile erat indigenas fallere.* *Εὐήθης.* Fatuus, stultus. vel inutilis propter morum simplicitatem. Polybius: *Stulte et pueriliter de praesentibus iudicantes.* *Εὐηθίζω.* Desipio. *Εὐήκης.* Bene acutus. hinc *εὐήκεος.* *Εὐήλατον.* Quod bene ductum est, equitabile. *Campus vero erat planus et aequabilis et equestri pugnae opportunus.* *Εὐήλιος.* Apricus. *Εὐημερήσαντος.* Hyperides. *Regem suum accusare, et pro crimine ei obiicere quae ad occidentem feliciter gessisset.* *Εὐημερία.* Prosperitas, ut vulgo dicitur. Alexis *Olynthia*: *Prosperitas domina et carae Musae.* *Εὐημεροῦσαν.* Singulis diebus feliciter viventem. *Et cum amicis viventem, cum quibus nunc vivo, et prosperitate fruentem. haec concede nobis omnibus, ut petimus.* *Εὐηνέμους.* Serenos, commodos, tempestatis expertes. *Εὐήνιον.* Morigerum, qui facile habena regitur. *ἡνία* enim lora sunt. *Εὐήνιος.* Mitis, modestus, non turbulentus. metaphora ducta est ab equis. *Εὐηνίνη.* Eueni filia. *Εὐήνορα.* Viris animos addentem. quod vino tri-

889 οἶνου. ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸν εὖ τὸν ἄνδρα τιθέντα.

Εὔηνος. δύο ἀναγράφουσι γεγράφθαι ἐλεγείων ποιητάς, καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

Εὐῆρες. εὐάγωγον. ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐηρέστησα. ἤρεσα.

Εὐηρότατον. τὸ καλὴν ἔχον γῆν, τὸ κάλλιστον τῆς γῆς.

Εὔηρότον. καλῶς ἠροτριωμένον.

Εὐήτριον. ἱμάτιον εὐυφές.

Εὔιε. Διονύσῳ ὕμνος ἐνθουσιαστικός.

Εὐιλατεύειν. εὐμενῆ εἶναι. Καὶ Εὐίλατος, ὁ εὐμενής.

Εὖ ἴσθι. καλῶς γνῶθι.

Εὐθαρσῶς ἔπνει. Δέξιππος· Ὁ δὲ πάντα τὸν ἀνθιστάμενον τιθεὶς ἐν δευτέρῳ ἐκ τῆς πείρας, εὐθαρσῶς ἔπνει.

Εὐθένεια. ἡ εὐθηνία.

Εὐθέος. φανεροῦ, εὐθοῦς. καὶ Δαβίδ· Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις. τουτέστι, τοῖς τὸν θεὸν ἐπεγνωκόσι καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις. εὐθέως δὲ τὸ ἐπιῤῥηματικόν.

Εὖ θέσθαι. καλῶς διοικῆσαι.

Εὐθετῆσαι. κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Εὐθεῖαν. ἀτρέπτως. Εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ὡς ἐπὶ Σελεύκειαν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν.

Εὐθεῖαν. Τῆς δὲ τριβῆς τὰ αἴτια οὐ δυνατὸς γενέσθαι, εὐθεῖαν παρὰ βασιλέα ἐλάσαι, τῷ δεῖ-

---

1. *ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸν εὖ τὸν ἄνδρα τιθ.*] Haec referenda sunt ad locum illum eiusdem poetae Odyss. ν. 19. *Νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν. Küst.* 3. *Εὔηνος. δύο ἀναγράφουσι γεγρ.*] Plenius Harpocratio: *Εὔηνος.* Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. *δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητάς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις· καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ ἑτέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.* De Euenis autem plura vide apud Ioseph. Scalig. in Chron. Euseb. et Rigaltium in Artemidorum p. 6. *Küst.* Plato in Apol. Socr. et in Phaedro meminit Eueni Parii. Ab Eueno Socrates didicit *ποιητικὴν* Max. Tyr. serm. XXII. Euenum et Aristidem nominat Arrian. Epict. IV, 9. velut lascivarum narratiunicularum scriptores, eosque opponit Chrysippo et Zenoni. *Reines.* Accedat Wyttenb. in Phaed. p. 125. Nostra aetate qui certatim quaerere de temporibus et litteris Euenorum instituerunt, non effecerunt ut Eratosthenis observationem prorsus perspiceremus. Interim tenebimus recentiorem Euenum, sophistam eundemque poetam elegiacum. *γεγράφθαι*] Vox haec ut supervacanea inducenda est: nec agnoscit eam Harpocratio. *Küst.* Illud *γεγράφθαι* ex varia lectione ortum erat. Scilicet scribebatur, *δύο ἀναγεγράφθαι φασὶ ἐλεγείων ποιητάς. Toup.* MS. Non inepta coniectura. Sed repugnat etiam Photius. 5. *Εὐῆρες*] Glossa Homerica. Paulo plura Etym. M. 6. *Εὐηρέστησα*] Genes. XXIV, 40. Psalm. XXV, 3. 7. *Εὐηρότατον*] Hanc quasi superlativi formam exagitat Bentleius Ep. ad Millium p. 93. Suidas tamen aut glossam ex voce *Εὐηρότατον* paulum depravata confecerat aut reliquit *Εὔηρότον*. Nec dissentit Hemsterhusius in Hesychio, nisi quod coniectat olim extitisse *εὐηροτώτατον*. *κάλλιστον*] *κάλλιμον* A. *V. E pr.* 9. *ἠροτριωμένον*] *ἠροτριασμένον* Lex. Bachm. p. 240. et Photius, *ἠρωτριασμένον* E. Immo *ἠροτριαμένον*. 10. *Εὐήτριον*] Photius, ubi MS. *εὐφυές*: contra *εὐϋφυές* V. *εὐβαφές* E. Glossa Platonica est, ex Schol. p. 373. ducta. 11. *Διονύσῳ*] Scribe *Διόνυσε. Küst.* Nihil muto. Hoc docet grammaticus, verbum *Εὖιε* initium esse hymni in Bacchum. Vid. Hephaest. XV, 13. sive p. 56. ed. Pauw. *Gaisf.* Longius etiam progressus ex eodem loco Naekius fabulam extudit Ecphantidis *Διόνυσος*, cuius poetae nomen apud Suidam interciderit; habuitque Meinekium astipulantem in Fragm. Com. Vol. I. p. 37. quamquam is iure coepit addubitare Vol. II. p. 13. Nam *Διονύσῳ ὕμνος* idem est quod in v. *Ἴακχος* pronunciatur, *ὕμνος εἰς Διόνυσον*. 12. *Εὐιλατεύειν*] Photius et Lex. Bachm. Est glossa sacra. 14. *γίνωσκε*] *γνῶθι* A. B. V. Photius et Lex. B. 15. Dexippi locus ut videtur ex vitioso codice derivatus in hanc glossam insinuavit: quippe sub v. *Ἀπὸ δή*, cui desunt illa *ἐκ τῆς πείρας*, recte legitur *εὐθαρσῶς ἐπῆει.*

3. *Εὐθένεια*] Vocem hanc suspectam habeo, eamque natam esse existimo ex corruptione vocis *εὐθηνία. Küst.* Sylburgius vindicat hanc vocem a vitii suspicione ad Aristot. T. I. p. 245, 14. *Hemst.* Vid. v. *Πάνταν*, et Küster. in locum. Aelian. Var. Hist. XIII, 1. *εὐθηνοῦντο* [*εὐθηνούντων*] *βοτρύων*. Puto rectum esse *εὐθηνεῖν* et *εὐσθενεῖν*, non vero *εὐθενεῖν*. Eurip. Cycl. 2. Hom. Hymn. p. 85. ed. Barn. *Toup.* MS. Vid. Lobeck. in Herodian. p. 465. seq. Ceterum hoc, opinor, vult Suidas, Atticos *εὐθένεια*, alios *Εὐθηνία* usurpare. Atticistae praeceptum est apud Photium: *εὐθενεῖν ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν. Gaisf.* Nutavit in his etiam Wesselingii iudicium in Diod. IV, 80. Quam sententiam Gaisfordus Suidae tribuit, ea consuetudini repugnat libris stabilitae. Itaque videtur ille vocem usu vulgari tritam (cf. Phot. v. *Εὐεστώ*) contendisse cum forma nobiliore. 4. *ὀρθοῦ*] *εὐθοῦς* A. B. V. E. Photius et Lex. Seg. *ὁ Δαβίδ*] Psalm. XXXII, 1. *Küst.* *ὁ* om. A. B. *ὁ Δαβὶδ* om. E. 5. *τοῖς τὸν θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις*] Haec sunt verba Theodoreti in modo indicatum Psalmum. *Küst.* 8. *Εὖ θέσθαι*] Photius. Eruditissime illustrat Hemsterhusius in Luciani Necyom. c. 21. cf. Blomf. gl. Agam. 31. *διοικῆσαι*] *διοικεῖσθαι* V. 9. *οὕτως Ἀριστοφάνης*] Accepit Dindorfius (fr. 614.). Sed desunt haec verba Photio, qui cetera habet; nec verisimile vocem sordidam principi comicorum placuisse. Huius igitur auctoritatem malim superiori glossae adiungi. 11. *Εὐθεῖαν ἐδόκει*] Integrum fragmentum servavit gl. *Πρόσω*. 14. *Τῆς δὲ τριβῆς*] Arriani esse videtur, idque colligo ex v. *Ἀμφίλογον. Hemst.* De quo non sinit dubitare v. *Γνῶσις*. 15. *γενέσθαι*] *γινώσκεσθαι* vel *αἰσθέσθαι* Portus. Mihi videbatur evitandi vel removendi notio desiderari. *εὐθεῖαν παρὰ βασιλέα*] *παρὰ βασιλέα εὐθεῖαν* E.

---

buitur. cum vero de ferro dicitur, significat viros ornantem. *Εὔηνος.* Duos indices litterati tradunt elegiacos poetas, Euenos appellatos et utrosque Parios. *Εὐῆρες.* Quod facile agi potest. translatio ducta est ab remigatione. *Εὐηρέστησα.* Placui. *Εὐηρότατον.* Quod bonam habet terram, optima pars agri. *Εὐήροτον.* Bene aratum. *Εὐήτριον.* Vestimentum bene textum. *Εὔιε.* Est exclamatio Bacchica, quam per furorem cantare solebant. *Εὐιλατεύειν.* Propitium esse. Et *Εὐίλατος*, propitius. *Εὖ ἴσθι.* Bene scias. *Εὐθαρσῶς ἔπνει.* Dexippus: *Ille vero cum proelia saepe expertus fuisset, omnes adversarios impares sibi iudicans ferociam spirabat.* *Εὐθένεια.* Prosperitas. *Εὐθέος.* Manifesti, recti. David: *Rectos laudatio decet.* id est, eos qui Deum agnoscunt et ab errore liberati sunt. *Εὐθέως* vero est adverbium. *Εὖ θέσθαι.* Recte administrare. *Εὐθετῆσαι.* Bene ordinare, disponere. sic Aristophanes. *Εὐθεῖαν.* Recta. *Recta Seleuciam contendere videbatur.* Et alibi: *Ille vero eum aperte interficere metuit.* *Εὐθεῖαν. Cum autem huius morae causas cognoscere non posset, recta ad regem contendere*

σαι τὰς φυλακὰς τὰς Ἀξιδάρου, καὶ περιελθεῖν ἐν κύκλῳ, καὶ οὕτω διὰ μακροῦ ἀφικέσθαι.

Εὐθημοσύνη. τάξις. Ἱερὸν καὶ πολιτικὸν διήγημα τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων εὐθημοσύνης ἐλέγετο. Ξενοφῶν· Καλὸν μὲν οὖν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην. ὅταν γάρ τίς του δέηται, ὁῆλόν ἐστιν ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν.

Εὐθηνία. εὐθηλία τις οὖσα.

Εὐθηνούμενοι. ἐπὶ τὸ βέλτιον προκόπτοντες. Καὶ κατ' ὀλίγον εὐθηνούμενοι δυνατώτεροι γίνονται τῶν δεξαμένων αὐτούς.

890 ‖*Εὐθηνῶ.* πλουτῶ.

Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν.

Εὔθικτον. εὐαφές, εὐψηλάφητον. Καὶ Εὐθίκτως, τὸ ἐπιῤῥηματικόν.

Εὐθιξία. Ἔχων τὸν νοῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. τουτέστιν, ἀκριβείᾳ, εὐφυΐᾳ.

Εὐθύ. κατευθὺ καὶ κατ' ἐναντίον, ἐπ' εὐθείας.

Εὐθυβόλῳ. ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

Εὐθυγενής. ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταγμένος.

Εὐθύγλωττος. Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωττος πέρα τοῦ δέοντος. ἀντὶ τοῦ ἀληθής.

Εὐθύδημος, διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος προϊὼν εἰς ἡλικίαν, ἐν ᾗ συγγράμματα μνήμης τε ἰσχὺν ἐδήλου καὶ μελέτης κράτος, καὶ ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν· οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους· ὀφθαλμοί τε πάντες ἐς αὐτὸν ἐφέροντο. καὶ γὰρ περίβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. γεγονότα δὲ αὐτὸν ἔτη ιδ' παρ' Εὐθύδημον ἄγει ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας, ὃς τοῦτον ἐπαίδευεν· ὁ δὲ τοῦ μὲν διδασκάλου εἶχετο, τὸ δὲ τῆς πόλεως ἦθος ἄτοπόν τε ἡγεῖτο καὶ οὐ χρηστὸν ἐμφιλοσοφῆσαι. τρυφῆς τε

2. Post hanc gl. delevi cum A. V. *Εὐθηλήμονα μόσχον. Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.* Ubi *μόσχον* om. B. E. Annotatio huc irrepsit ex v. *Βρύκοντα.* In marg. coniecit A. 3. *Εὐθημοσύνη*] V. Creuz. in Plotin. T. III. pp. 224. et 403. sq. Exemplum ex v. *Θεαγένης* protulit *Hemst.* *Ἱερὸν*] Ex Damascii vita Isidori, opinor. Vide Photii Bibl. p. 1065. *Toup.* *Ἱερατικὸν* B. E. Non assequor istud *διήγημα*, cuius loco requirebam *διάταγμα.* 5. *Ξενοφῶν*] De Instit. Cyri VIII, 5, 7. *Küst.* *μὲν οὖν*] *οὖν* om. E. 9. *Εὐθηνία*] Illustravit praeter alios Spanhemius de Praest. et U. N. II. 536. sq. V. annot. in v. *Εὐθένεια.* 10. Synes. de Prov. p. 105. *Toup.* MS. Zon. p. 919. 14. *Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τῶν ἐπὶ συκοφ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *ὄνομα κύριον* om. Photius, qui sub finem *ὁ Εὐθίας.* Attigit Berglerus in Alciphr. I, 30. usus inprimis Athen. XIII. p. 590. sq. Nam celebrem fecit hominem accusatio Phrynes, quam ingeniose defendit Hyperides: v. Valesius in Harp. p. 288. 16. *Εὔθικτον*] Photius, qui silet de adverbio. 17. *ἐπιῤῥηματικόν*] *ἐπίῤῥημα* E. Haec ad epimerismi legem revocavit Zon. p. 916. 18. *Εὐθιξίαι. Ἔχων τὸν νοῦν εὐθ.*] Locus hic et corruptus et mutilus esse videtur: ex quo prout potui me expedivi. *Küst.* [Vetus distinctio: *Εὐθιξίᾳ ἔχων τὸν νοῦν. εὐθιξία πρὸς .. εὐθυβολοῦντα. τ. ἀκρίβεια, εὐφυΐα.*] Locus nec mutilus nec admodum corruptus est; quem ita facile distinctionis ope sublevaveris: *Εὐθιξία. Ἔχων τὸν νοῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. τουτέστιν, ἀκριβείᾳ, εὐφυΐᾳ. Qui animum haberet magna dexteritate in morbis curandis praeditum.* Recte autem Suidas vocem *εὐθιξίᾳ* explicat per *ἀκριβείᾳ.* [Philo vol. I. p. 593. *Ῥοῦβὶν μὲν σύμβολον εὐφυΐας ἐστίν· ἑρμηνεύεται γὰρ ὁρῶν υἱός· ἐπειδὴ πᾶς ὁ εὐθιξίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ χρώμενος ὁρατικός.*] Ceterum hic locus sine dubio depromptus est ex Damascii Historia Philosophica; id quod et sensus et stilus suadet. *Toup.* I. p. 200. *Εὐθιξία* est ap. Philon. de praem. et poenis: *διανοίας εὐθιξίαι καὶ εὔσκοποι ἐπιβολαί. Reines.* Recte Toupium distinxisse Zonaras ostendit p. 907.

1. *εὐφυΐᾳ*] *εὐποιΐα* E pr. Ceterum rectior foret explicatio *εὐστοχίᾳ.* 3. *ἐπ' εὐθείας*] Vide quos laudat Ruhnkenius in Tim. p. 126. Gl. habet Photius. 4. *Εὐθυβόλῳ*] *Εὐθυβόλως* Euagrius p. 270. Euseb. Praep. p. 307. Philo II. p. 343. *Toup.* MS. Adde Leon. Diac. III, 9. Gl. habet Photius; eamque locupletavit Zon. p. 899. 5. *Εὐθυγενής*] Corruptum ex *Εὐθυτενής*, legique debet praeterea *τεταμένος. Hemst.* Tenet tamen Photius. Schneidero *εὐγενής* tanquam affine comparanti non favet interpretatio Suidae. Eadem Zon. p. 899. 6. *Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωττος πέρα τοῦ δ.*] Haec sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio p. 1032. (336. b.) hic ipse locus auctior legitur. Confer etiam Nostrum supra v. *Ἀφέλεια. Küst.* 8. *Εὐθύδημος, διδάσκαλος Ἀπολλ.*] Totum hunc articulum excerpsit Suidas ex Philostrato de Vita Apoll. lib. I. c. 4. et 5. (7.) ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* 9. *Ταρσῶν*] *Ταρσοῦ* E. 10. *λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε*] *ᾗ συγγράμματα μνήμης τε ἰσχὺν ἐδήλου* A. cum Philostrato, qui veriorem suppeditat scripturam *γράμματα.* Ceterum *ἐν ᾗ* recte nescit Eusebius. 12. *γλώττης Ἀττικῆς. ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν*] *καὶ ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν· οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους· ὀφθαλμοί τε πάντες ἐς ἑαυτὸν* A. Philostr. Horum partem contraxit v. *Ἀπήχθη.* Ceterum *πάντες* etiam *V. 14. *δὲ αὐτὸν ἔτῶν*] *δὲ αὐτὸν ἔτη* Philostr. *ἔτη* A. *αὐτὸν* om. *V. 15. *ἄγει*] *ἄγει ἐς T. ὁ πατὴρ* Philostr. *ὁ πατὴρ ἄγει* E. qui mox *Ταρσὸν — οὗ τοῦτον ἐπαίδευσεν.* 17. *πόλεως*] *χώρας* B. V. E.

statuit, quod Axidaris satellites formidabat, et per circuitum longasque ambages accedere. Εὐθημοσύνη. Ordo. *Civitas Alexandrinorum et in rebus sacris et in civilibus bene constituta esse dicebatur.* Xenophon: *Cyrus igitur in familia pulchrum esse ducebat, si res apte disponerentur. hoc enim modo, si quis aliquo indigeat, planum esse, quo ire debeat eo potiturus. Εὐθηνία.* Dictum est quasi *εὐθηλία. Εὐθηνούμενοι.* Incrementum capientes. *Et rebus eorum paulatim incrementum capientibus potentiores evadunt ipsis, qui eos receperant. Εὐθηνῶ.* Omnibus rebus abundo. *Εὐθίας.* Euthias propter calumniae crimen male audiebat. *Εὔθικτον.* Quod facile tangi et contrectari potest. et adverbium *Εὐθίκτως. Εὐθιξίᾳ.* Arte, dexteritate. *Eo praeditus ingenio, ut ad morbos curandos summa dexteritate collinearet. Εὐθύ.* Recta, secundum lineam, directo. *Εὐθυβόλῳ.* Recta iaculanti. *Εὐθυγενής.* Aeque et ad rectam lineam extentus. *Εὐθύγλωττος.* Verax. *In loquendo autem nimiam afferebat simplicitatem. Εὐθύδημος.* Euthydemus, magister Apollonii Tyanei, Tarsensis Cilix. Apollonius enim cum ad aetatem adultam pervenisset, litterarum doctrinam, memoriae vim et exercitationis robur ostendebat. idem Attica lingua pollebat, neque per incolas sivit ab sermone puro se deflecti. quamobrem omnium oculi in ipsum convertebantur. nam ipsa forma valde conspicuus erat. natum autem XIV. annos pater ad Euthydemum Tarsos Ciliciae ducit, qui eum docuit. tum praeceptori quidem adhaerebat; illius vero civitatis mores absurdos iudicabat et incommodos ad operam philosophiae dandam. nus-

γὰρ οὐδαμοῦ μᾶλλον ἅπτονται· σκωπτόλαι τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες, καὶ δεδώκασι τῇ δθόνῃ μᾶλλον ἢ σοφίᾳ Ἀθηναῖοι. ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥεῖ Κύδνος, ᾧ παρακάθηνται καθάπερ τῶν ὀρνίθων οἱ ὑγρότατοι μεθύοντες τῷ ὕδατι. μεθίστησιν οὖν τὸν διδάσκαλον δεηθεὶς τοῦ πατρὸς εἰς Αἰγὰς τὰς πλησίον, ἐν αἷς ἡσυχία τε πρόσφορος τῷ φιλοσοφήσοντι, καὶ σπουδαὶ νεανικώτεραι, καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἐπίδηλον τοῖς ἀνθρώποις. ἐνταῦθα ξυνεφιλοσόφουν μέν αὐτῷ Ιλατιώνειοί τε καὶ Χρυσίππειοι καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου· οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζε. διδάσκαλος δὲ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων Εὔξενος.

Εὐθυδικία. ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικασηρίου, τοῦιο εὐθυδικία καλεῖται. περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται. Οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν.

Εὐθυνεπείαις. ὀρθολογίαις.

Εὐθυκλῆς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολή· ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς. 891

Εὐθυλήπτων. εἰχερῶς κρατουμένων, εἰκόλων. Τοῦτο γὰρ ὁρᾶν εἰώθασιν αἱ σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, οὐκ εὐθυλήπτων ὄντων τῶν ἐπιθυμουμένων.

Εὐθυμένης. ὄνομα κύριον. ἄρχων Ἀθηναῖος· ἐφ' οὗ κατελύθη τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου.

Εὔθυμος, Λοκρὸς τῶν Ἐπιζεφυρίων· ὃς ἠγωνίσατο πὺξ πρὸς Θεαγένην τὸν Θάσιον· καὶ ὑπερεβάλετο μὲν ὁ Θεαγένης, ἐπηρεάσας τὸν Εὔθυμον. οὐ μέντοι ἐν παγκρατίῳ λαβεῖν ἠδυνήθη τὸν κότινον, προκατειργασμένος ὑπὸ Εὐθύμου. ἐνίκησε δὲ Εὔθυμος τὰς ἑφεξῆς Ὀλυμπιάδας τρεῖς, καὶ ἐστεφανώθη, τοῦ Θασίου μὴ καταστάντος οἱ ἐς πυγμήν, ἀλλ' ἑτέρων. οὗτος ὁ Εὔθυμος ἠγωνίσατο καὶ πρὸς τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα Ἀλύβαντα. ἡ δὲ Τεμέσα τῆς Ἰταλίας ἐστίν, εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς πλανώμενος περὶ

1. σκωπτῶλαι] Apud Philostratum rectius legitur σκωπτόλαι, per ŏ in syllaba paenultima; et sic apud ipsum Suidam infra v. Σκωπτόλαι, ubi hic ipse locus repetitur. Photius quoque in Bibliotheca p. 1017. fragmentum hoc inter collectanea sua rettulit, ubi itidem legitur σκωπτόλαι. Küst. σκωπτόλαι A. σκωπτολῆ V. 2. δεδώκασι τῇ δθόνῃ] Haec transierunt etiam in v. Ὀθόνη. 3. τῇ σοφίᾳ] τῇ omisi cum A. et glossis inferioribus. Tum Ἀθηναῖος V. ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥ. — τῷ ὕδατι] Fragmenmentum hoc repetitur infra v. Κύδνιον ῥεῦμα. Küst. Κύδνος] Κύανος E. 4. ὑγρότατοι] A. addit μεθύοντες τῷ ὕδατι. Philostratus: ὑγροί· τῷ τοι, παύσασθε μεθύοντες τῷ ὕδατι, Ἀπολλωνίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐν ἐπιστολῇ εἴρηται. 7. ἡσυχία] ἡσὺ V. φιλοσοφήσοντι] φιλοσοφήσαντι B. E. Philostr. Dein καὶ σπουδαὶ νεανικώτεραι addit A. cum Philostr. 8. Ἀσκληπιοῦ] Ἀσκληπιῷ B. V. 10. μὲν αὐτῷ] μὲν om. V. 11. αὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.] Locus hic legitur etiam supra v. Ἀπεσπούδαζε. Küst. Genitivum Suidas effecit, dum membra diversa contrahit. 12. Πυθαγόρου] Πυθαγορείων E. 13. Εὔξενος] Horum continuationem praebet v. Εὔξενος. 14. Εὐθυδικία] Haec usque ad ἐφεῖται habent Photius et Etym. M. p. 391. Breviter excerpsit Zon. p. 907. Conf. Lex. Seg. p. 187, 8. 259, 4. et Rhett. Gr. Vol. IV. p. 277. Locos oratorum indicat *d. Att. Prozess* p. 649. In scriptoris tamen incerti testimonio nativam nominis significationem agnoscimus. εἰσάγηται] εἰσαγάγηται B. E.

1. Εὐθυνεπείαις] Εὐθυνείαις Photius et Hesychius. 2. Εὐθυκλῆς] De hoc poeta nihil amplius constat: cf. Meinekii Hist. Com. p. 269. Ἄσωτοι] Athen. III. p. 124. Supra v. Βοῦς ἑβδομος citatur Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. Sic et Apostol. V, 76. cf. Casaub. in Athen. III, 35. Phormus etiam scripsit Atalantam. *Reines.* Ἄσωτος E. 3. Ἐπιστολή] His *Eudocia* p. 167. memoriam Athenaei ignorans subiecit: ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Porro ὡς — Δειπνοσοφιστῶν absunt a Parisino Brequignii p. 18. 8. Εὐθυμένης, ὄνομα] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 67. Ἀθηναῖος] ἀθ. A. Ἀθηναίων E. Ἀθήνησι coniectura Gaisfordi. 9. ἀφ' οὗ *V. τοῦ μὴ κωμῳδεῖν] τὸ περὶ τοῦ κωμῳδεῖν A. B. τὸ περὶ τοῦ μὴ κ. V. quod a Schol. Rav. firmatum edidi. Ceterum κωμῳδεῖν satis breviter dictum non ambigo quin ad censuram principum virorum spectet. Neque assentior Meinekio Hist. Com. p. 40. 10. γραφὲν] γεγονὼς E. 11. Εὔθυμος, Λοκρὸς τῶν Ἐπιζεφ.] Totum hunc locum consarcinavit Suidas ex Pausania, qui eadem refert lib. VI. c. 6. Nonnulla autem quae apud Pausaniam leguntur, Suidas brevitatis gratia praeteriit; nonnulla item paulo aliter habet, ut ex collatione locorum cuilibet patebit. Küst. 12. ὑπερεβάλλετο] ὑπερεβάλετο posui cum V. ap. Gaisf. et E. quod receperunt editores Pausaniae solam coniecturam secuti. 14. λαβεῖν] λαλεῖν V. 15. προκατειργασμένος] προκατηργασμένος B. Med. προκατεργασθεὶς Pausan. 16. Haec a Paus. nimis recedunt. 19. Ἀλύβαντα] Ἀλύβαντε V. Deinde Τέμεσα Edd. 20. Ὀδυσεὺς *V. Med.

quam enim delicils magis sunt addicti, et dicaces atque insolentes sunt omnes, et mollitiei sunt deditiores quam Athenienses sapientiae. mediam autem urbem dividit Cydnus fluvius, cui assident ut aves locis humidis assuetae. quamobrem exorato patre magistrum in vicinum oppidum Aegas traduxit, ubi et tranquillitas erat apta philosophaturo, et studia iuvenibus convenientiora, et Aesculapii templum valde conspicuum hominibus. ibi cum eo philosophati sunt et Platonici et Chrysippei et Peripatetici. sed ne Epicuri quidem doctrinam contempsit. Euxenus vero fuit ipsi Pythagoricae disciplinae magister. *Εὐθυδικία.* Cum quis in ius vocatur, causam dicturus de re in iudicio nondum disceptata, id εὐθυδικία vocatur. cum enim reus se accusari dicit ob rem iam ante iudicatam, exceptione uti licet. *Cum causae in iudicium introductae negligerentur: haud temere. non enim iudicandi causa sedebant, sed ut iudicum tantum speciem et personam simularent.* *Εὐθυνεπείαις.* Sermonibus ab omni simulatione remotis. *Εὐθυκλῆς.* Euthycles. ex huius comoedlis est ea quae *Asoti* sive *Epistola* inscribitur, ut ait Athenaeus in *Dipnosophistis.* *Εὐθυλήπτων.* Eorum qui facile capi possunt, facilium. *Hoc enim facere solent vehementes cupiditates, cum iis quae concupiscimus haud facile potiri possumus.* *Εὐθυμένης.* Nomen proprium Archontis Atheniensis, sub quo abrogatum est decretum, Archonte Morychide scriptum, quo comicis adimebatur libertas nominatim in scena perstringendi. *Εὔθυμος.* Euthymus, Locrus Epizephyrius, qui pugilatu certavit cum Theagene Thasio, et Theagenes quidem Euthymum superavit, contumeliose ei insultans: neque vero coronam oleaginam in pancratio accipere potuit, cum ab Euthymo esset debilitatus. Euthymus vero tres sequentes Olympiadas vicit, et coronatus est, in pugilatu non cum illo Thasio sed cum aliis congressus. idem Euthymus etiam cum Alybante Temesaeo heroe pugnavit. Temesa autem est Italiae urbs, in quam Ulixes circa

Σικελίαν ἦλθεν. ἔνθα εἷς τῶν ναυτῶν μεθύσας καὶ παρθένον βιασάμενος κατελεύσθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν οὐδενὶ τὴν ἀπώλειαν θέμενος ἔπλει. τούτου δὲ τοῦ τελευτήσαντος ὁ δαίμων οὐκ ἀνίει τοὺς ἐν Τεμέσῃ ἀνθρώπους ἐπεξερχόμενος καὶ φονεύων· ὥστε καὶ ὥρμησαν φυγεῖν καταλιπόντες τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἡ Πυθία σφᾶς ἐπέσχε, τὸν ἥρωα ἱλάσκεσθαι τέμενος ἐργασαμένους, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τὴν καλλίστην οὖσαν παρθένον ἐς γυναῖκα ἐπιδιδόντας. ταῦτα πολλοῖς ἔτεσι τελούμενα πυθόμενος ὁ Εὔθυμος εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος, καὶ τὴν παρθένον ἰδὼν καὶ οἰκτείρας, πρὸς δὲ καὶ ἐς ἔρωτα ἐλθὼν ἐνεσκευάσατο ὡς πολεμήσων τῷ δαίμονι, καὶ αὐτὸν μὲν νύκτωρ ἐπελθόντα ἐνίκησε καὶ ἐξήλασεν, ὡς μηκέτι αὐτόθι φανῆναι· τὴν δὲ παρθένον γαμετὴν ἠγάγετο.

Εὐθύνη. κυρίως ἦν εἰσάγουσιν οἱ Λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ Λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν.

Ὅτι τῆς ἐλεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ἣν Φειδίας ἐποίησεν, ἐπὶ τοῖς ἀναλώμασι ταχθεὶς ὁ Περικλῆς, καὶ νοσφισάμενος ν' τάλαντα, ἵνα μὴ δῷ τὰς εὐθύνας, τὸν πόλεμον ἐκίνησε.

Εὐθύνας. δίκας, τιμωρίας.

Εὐθῦναι. ἐξετάσαι, ὀρθῶσαι.

Εὐθῦναι. ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις. δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας.

Εὐθύνοντας. ὁρμῶντας. 892

Εὔθυνος. εὐθυντής.

Εὐθύνουσιν. ἐρωτῶσι, δίκας εἰσπράττουσι.

Εὐθύνω. αἰτιατικῇ.

Εὐθυωρία.

Εὐθυωρόν. ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθυωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖσε ἐμπεσόν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν. καὶ δὴ ὁ Κὼξ εὐθυωρὸν ἀπεβίω.

Εὐθυβούλιον. ἐτυμολόγος. Καὶ ῥῆμα Εὐ-

3. καὶ Ὀδυσσεὺς — ἔπλει om. V. *θέμενος τὴν ἀπώλειαν*] Transposui cum A. 4. *τούτου*] τοῦ A. Mox τοῦ addidi cum V. favente Pausania, unde petere liceat *καταλευσθέντος*. 5. *ἀνίει*] *ἀνίη* B. E. 8. [*κελεύουσα*] quod addidit Küsterus e Pausania derivatum post *ἱλάσκεσθαι* reieci: nam incerta est supplementi ratio. 10. *ἐπιδιδόντας*] *διδόντας* E. cum Paus. 11. *εἰσῆλθεν*] *ἐσῆλθεν* V. 14. *αὐτὸν μὲν*] *μὲν* om. V. *φανέντα*] *ἐπελθόντα* probavi cum A. quod significat Pausaniae *ἐφοδον*. 15. *ὡς — φανῆναι* om. V. ap. Gaisf. *γαμετὴν ἠγάγετο*] *γυναῖκα εἰσηγάγετο* V. 17. *Εὐθύνη. κυρίως ἦν εἰσάγ.*] Confer Nostrum supra v. *Ἄλογίου*, et infra v. *Λογισταί*. Küst. *Εὐθύνα ἡ εὐθύνη* A. et sic fere Schol. Demosth. e cod. Bavar. T. II. p. 103. ed. Reisk. *Εὐθύνα* Photius, in quo seqq. usque ad *ἁλοῦσιν*, item *V. et liber Harpocrationis pro lemmate *Εὐθῦναι*. Non ausus sum testibus quamvis locupletissimis parere. Neque ab editis recedit aut Etym. M. p. 391. sq., ubi haec cum glossa *Εὐθῦναι* conglutinantur, aut Lex. Rhet. p. 245. nisi quod ibi scriptum extat *Εὐθύνας. κυρίως ἦς εἰσάγ.* 21. *τοῖς ἁλοῦσιν*] Hinc corrig. Pollux p. 918. *εἰσπράσσουσι καὶ τοὺς ἔχοντας*. Leg. *τοὺς ἁλόντας*. Vid. Suid. v. *Ἀμφιορκία*, ubi fort. nil mutandum. Toup. MS.

1. *Ὅτι τῆς ἐλεφαντίνης*] Ex v. *Φειδίας* haec ita sunt hausta, ut orationis fieret compendium non sine elegantiae damno. 3. *ν'*] *H* A. *τὰς εὐθύνας*] *ἢ δίκας ἢ τιμωρίας* Schol. Demosth. 5. *Εὐθύνας*] Photius. *τιμωρίας*, *δίκας* Hesychius. Nominativos habet Zonaras. 6. *ὀρθῶσαι*] *διορθῶσαι* Hesychius. *ὀρθῶς* Photius. Cum Suida concordat Schol. Demosth. e cod. Bavar. T. II. p. 103. ed. Reisk. 7. *Εὐθῦναι. ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθην.*] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum de Legg. Att. p. 224. Küst. Sic et Photius. [Qui paulo aliter in v. *Εὔθυνος*.] Vid. Schol. Platon. p. 243. Pierson. Moer. p. 135. Ruhnken. Tim. p. 125. seq. Meier. Hist. Iur. Att. p. 90. Gaisf. *Εὔθυνοι* Piersonus. Cf. v. *Λογισταί*; et quae disseruit Böckhius in Niebuhrii Museo Vol. I. p. 60. sqq. 11. *Εὐθύνοντας*] Photius. Vid. Eurip. Hec. 39. 12. *Εὔθυνος*] Photius. Vide Blomf. gloss. Perss. 833. 13. *Εὐθύνουσιν*] Photius. 14. Om. Med. et vulg. silente Gron. 15. Interpretationem *τὸ κατ' εὐθεῖαν* delevi cum A. B. V. E. „De h. v. vid. notata in Gregor. Dial. Ion. 182. Ad Mazochium Tab. Heracl. p. 189. remittit Bastius." Gaisf. Vide Plat. Rep. IV. p. 436. f. Tim. p. 45. 16. *Εὐθυωρόν. ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθ.*] Ex Harpocratione. Küst. *Εὐθύωρον* Photius, Etym. M. p. 391. et Zon. pp. 916. 924. 17. Ξενοφῶν] Anab. II, 2, 16. 18. *Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμ.*] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. *Ὁ Κώχ*. Küst. Vid. in *Ἄτρακτον*. Hemst. Locus Menandri Exc. p. 441. 20. *ὁ Κὼχ εὐθυωρὸν*] *ὃ δὴ παραυτίκα ὀν' Κὼχ εὐθύωρον* V. Gronovius satis habuit *ὄνομα Κὼχ* enotasse. *ὄνομα* etiam E. Advertit inusitata nominis facies homines studiosos, qui ex altero loco glossam *Κώχ* derivarunt. 21. *Εὐθυβούλιον*] Haec sumpta mihi videntur ex

Siciliam errans venit. tum unus de nautis ebrius, cum virginem violasset, lapidibus obrutus est ab indigenis. Ulixes vero nulla caedis eius habita ratione discessit. mortui autem genius Temesaeos persequi et occidere non desinebat. quare urbe relicta fugere statuerant, nisi Pythia retinuisset, monens ut heroem placarent, fano extructo et formosissima virgine quotannis in matrimonium tradita. quae cum per multos annos fieri comperisset Euthymus, in illud fanum ingressus et virginem conspicatus eamque miseratus, praeterea eius amore captus, se paravit ad certamen cum daemone obeundum. is vero cum nocte apparuisset, superavit eum et expulit, ita ut nunquam postea illic apparuerit; virginem vero postea uxorem duxit. *Εὐθύνη*. Sic vocatur actio, quam Logistae instituunt contra eos, quos suspicio est rempublicam non recte administrasse, vel legationem perperam obiisse. et iudicia quidem Logistae sortiuntur; accusat vero quisquis vult. iudicibus autem licet multam irrogare convictis. — Pericles, curator constitutus pecuniae, in Minervam eburneam, quam Phidias fecit, impendendae, cum L. talenta intervertisset, ne rationes reddere teneretur, bellum excitavit. *Εὐθύνας*. Iudicia, poenas. *Εὐθῦναι*. Corrigere, dirigere. *Εὐθῦναι*. Nomen magistratus apud Athenienses. erant autem viri numero decem, apud quos rationes reddere tenebantur, qui legationem obierant, aut magistratum gesserant, aut pecuniam aliquam publicam administraverant. *Εὐθύνοντας*. Cum impetu ruentes. *Εὔθυνος*. Arbiter. *Εὐθύνουσιν*. Interrogant, poenas exigunt. *Εὐθυωρία*. *Εὐθυωρόν*. Secundum lineam rectam. sic Antiphon et Xenophon. *Εὐθυωρόν*. Eadem hora. *Telum autem cum per os apertum intrasset, in gutture haesit. Coch vero statim ex vita excessit.* *Εὐθυβούλιον*. Qui praeter ambages rem eloquitur.

Θυῤῥημονῶ. Ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἁπλῶς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ.

Εὐθύς. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ, παραυτίκα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον.

τὸ ἑξῆς, λαβών σε ἄφυκτον ἔχω, εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν τῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἡττωμένων. καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Εὐθὺς καὶ εὐθέως. ἀμφότερα Ἑλληνικά. τὸ δ' εὐθὺ διαφέρει τούτων. οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς οἷον. παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθείας καὶ ἀσκόπως.

Εὐθὺ σκοποῦ. ἀκριβὲς κατ' εὐθεῖαν. Καὶ οἱ μὲν ἐκ τοῦ λιμένος ἀπῆραν, εὐθὺ δὲ τοῦ Παχύνου ἐφέροντο.

Εὐθὺ τοῦ Διός. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν Δία.

Εὐκαρδίως. προαιρετικῶς. Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως.

Εὐκατάπρηστος. εὐκατάκαυστος.

Εὐκατεργάστου. εὐχειρώτου, εὐδιαλύτου. Τῆς οἰκοδομίας οὔσης εὐκατεργάστου.

Εὐκαιρία. Ὅτι Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς πάνυ ὠρέγετο τῆς Ἐφέσου διὰ τὴν εὐκαιρίαν, τῷ δοκεῖν μὲν κατὰ τῆς Ἰωνίας καὶ τῶν ἐφ' Ἑλλησπόντου πόλεων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἀκροπόλεως ἔχειν θέσιν, κατὰ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀμυν-

---

vett. Schol. quae nunc interierunt, in Acharn. 1148. *Hemst.* Qui suspicionem suam confessus est in Plut. p. 406. Verum extant haec in Schol. Ven. Pac. 267. (cuius admonuit Gaisf. in Add.) *διὰ τούτου τὸ ῥηθ. ἁπλῶς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. ὅτε γάρ τι δυσχερὲς μέλλομεν λέγειν, εἰώθαμεν τοῦτο προτάσσειν, ὡς μὴ εὐθυρημονοῦντες.* Opinor, *εὐθυρημονῶμεν.* Post gl. caput delevi *εὐθύλογος* cum A. B. V. E. Lex. Seg. et Photio, qui statim *ἑτοιμόλογος.* Huic repugnat Hesychius. Contra res se habet in v. *Εὑρεσιλόγος.*

2. *ἐκφεύγειν εὐθέως λέγειν*] Locus hic corruptus mihi videtur, in quo pro *εὐθέως* rectius forsan legas *εἰωθώς. Küst.* Scribendum, *ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν.* Idem *εὐθέως λέγειν* et *εὐθυῤῥημονεῖν.* Confer Hemsterhusium in Aristoph. Plut. p. 405. Verbo utitur Plutarchus in Demetrio, et Cicero in Epist. ad Papirium Paetum IX, 22. *Habes Scholam Stoicam.* Ὁ σοφὸς εὐθυῤῥήμων ἔσῃ. Quae non intelligo. Legendum omnino, *ὁ σοφὸς εὐθυῤῥημονήσει. Rem aperte et nudis verbis eloquetur.* Quod Stoicorum est scilicet. Euripides in Hippolyto v. 492. *Εἰς τάχος δυστέον Τὸν εὐθῆ ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.* Clemens Alexand. Stromat. lib. V. p. 716. Ὁ Σοφοκλῆς δὲ εὐθυρημόνως γράφει. Procopius in Hist. Arcan. p. 127. edit. Aleman. Οὕτω μὲν οὖν Ἰουστινιανὸς ἀληθίζεσθαί τε ἠπίστατο, καὶ εὐθύγλωσσος ἦν. Ceterum scribendum apud Suidam: *Εὐθυῤῥήμων. εὐθύλογος, ἑτοιμολόγος.* Aliud est *ἑτυμολογεῖν*, aliud *ἑτοιμολογεῖν.* Quod hic unice verum. Verbum agnoscit infra Suidas: *Εὑρεσιλόγος. φλύαρος, ἑτοιμολόγος. Toup.* I. p. 206. II. p. 582. *ἐκφεύγει — λέγειν* A. B. V. E. quod Hemsterhusius firmarat auctoritate Leidensis. 3. *εὐθυρημονήσῃ* V. 4. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 1048. 8. *εὐθὺς μ. λ.* om. E. *ἔχω εὐθὺς μέσον λαβών* Schol. Suspicor hanc pristinam orationis formam fuisse: *λαβών σε μέσον εὐθὺς ἄφυκτον ἔχω.* A quibus proxime abest fides optimorum librorum, qui versum tradiderint talem: *εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφ.* 11. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 987. *ἐν Νεφέλαις* E. 12. *ἱματίοις* Med. Recte, cum praestet scriptura *προδιδάσκεις.* 14. *Εὐθὺς*] Photius. Haec mirifice turbat Zonarae p. 924. glossa posterior. 15. *εὐθὺ*] *εὐθὺς* B. V. E. Mox *τούτων* om. E. *παραχρῆμα*] *παραχρῆμα μόνον* E. *σημαίνει*] *σημαίνειν* A. Tum *ἀλλὰ καὶ* et *καὶ παρὰ* E. 16. *εἰς οἷον*] Inepte hic Suidas, si modo recte Photium constituit editor Cantabrigiensis, qui sic eum exhibuit: *ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον, εὐθὺ σκοποῦ· ἀκριβὲς κατ' εὐθεῖαν.* Ante *παρὰ Θουκυδίδῃ* inserendum videtur *Εὐθύς*, et novus articulus faciendus. *Gaisf.* Qui deinde contulit Abresch. Diluc. p. 160. Popp. Obss. Critt. p. 40. Lobeck. Phryn. p. 144. Sed miror quod idem erroris Suidam insimulare quam paratis opibus manifestam verborum dissipationem maluit removere. Primum enim orationem Photio duce continuabimus: *ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς, οἷον εὐθὺ σκοποῦ — ἐφέροντο. εὐθὺς δὲ παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ἐξ εὐθείας καὶ ἀσκόπως.* Deinde praestat *τὸ παραχρῆμα* delere, quod e praegressis invectum esse videtur. Delevi saltem *τὸ* ante *ἀσκόπως* cum *V. et Zon. Ceterum adde Meinek. Com. Vol. II. p. 306. *παρὰ Θουκυδίδῃ*] Aliter prorsus Scholiasta Thucydidis in lib. II. c. 5. unde haec sumpta sunt. Sic enim ille: *Εὐθὺς ὑποσχέσθαι. τὸ εὐθὺς οὐκ ἔστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας καὶ ἀσκόπως. Küst.*

3. *σκοποῦ*] *σκοπεῖ* E. 4. *Παχύνου*] *τοῦ Παχύνου* A. V. E. 6. *Εὐθὺ τοῦ Διός. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν Δία.*] Aristoph. in Pac. 67. *Πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;* Ad hunc locum respexit Suidas. Non male autem explicat *πρὸς τὸν Δία, recta ad Iovem.* Schol. *εἰς τὰς Διὸς αὐλάς.* Aristoph. Eccles. 830. *Χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Ite, festinate recta ad Praefectam nostram.* Idem Pac. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἑλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. De phrasi autem ista *εὐθὺ τοῦ Διός* vide quae nobis haud parca manu obtulit Valckenarius in Ammonium p. 90. *Toup.* 7. Zon. p. 924. *προαιρετικῶς*] *ἢ εὐψύχως* addit E. 9. *Εὐκατάπρηστος*] *Εὐκατάπριστος* Photius. *ὕλη* addit Zonaras. 10. *Εὐκατεργάστου*] Xenoph. p. 581. Dion. Hal. p. 149. *Toup.* MS. Addas Galei Opusc. myth. p. 751. 11. *οἰκονομίας*] *οἰκοδομίας* A. B. V. E, *οἰκοδομῆς* Zon. p. 907. 12. *Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς π.*] Fragmentum hoc Casaubonus ad Polybium refert. *Küst.* Fr. lib. XVIII, 32. Ὅτι Gaisf. cum *V. 14. *τῆς Ἰωνίας*] *τῆς* om. B. *Ἑλλησπόντου*] *Ἑλλησπόντῳ* E. 15. *καὶ κατὰ*] *κατὰ* om. B.

---

verbum *Εὐθυῤῥημονῶ*, simpliciter et aperte verum dico. Aristophanes quando voce *τὸ δεῖνα* utitur, effugit molestum sensum, qui nudis verbis ei foret eloquendus. *Εὐθύς.* Statim, in principio. Aristophanes: *Siste gradum. nam statim medium te teneo prehensum, ut elabi non possis.* metaphora sumpta est a luctatoribus, qui medii prehensi ab adversariis vincuntur. iterum Aristophanes *Nubibus: Tu vero nostros illico vestimentis involvi doces. Εὐθὺς* et *εὐθέως.* Utrumque Graecum est. at *εὐθὺ* ab his differt. non enim significat statim, sed recta ad aliquem locum, usque ad terminum. apud Thucydidem vero non significat statim, sed aperte, non inconsulto. *Εὐθὺ σκοποῦ.* Recta ad scopum, recta. *Illi vero portu solverunt, et Pachynum recta petierunt. Εὐθὺ τοῦ Διός.* Recta ad Iovem. *Εὐκαρδίως.* Prompte. *Puella vero alacriter et prompte obtemperavit. Εὐκατάπρηστος.* Facilis combustu. *Εὐκατεργάστου.* Eius qui facile confici vel dissolvi potest. *Cum aedificium illud facile dissolvi posset. Εὐκαιρία. Antiochus rex Ephesum vehementer appetebat, propter illius urbis opportunitatem, quod adversus Ioniam quidem et Hellesponti urbes terra marique arcis situm obtinere videretur, contra Europam*

τήριον ὑπάρχειν ἀεὶ τοῖς Ἀσίας βασιλεῦσιν εὐκαιρότατον.

Εὐκέατον. τὸ εὔσχιστον.

Εὔκερως βοῦς. ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. εὐκαιρος δὲ ὁ καλὸς καιρός. Καὶ Εὐκαίρως, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁρμοζόντως, εἰς καιρὸν δέοντα. Εὐκαίρως δὲ παριόντος Κράτητος, ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτόν φησι, τούτῳ παρακολούθησον.

893 *Εὐκαιρεῖν. πλουτεῖν. Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις.*

Εὐκαιρίαν. Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς πόλεως θέσιν, καὶ τὴν τῆς ἀκροπόλεως εὐκαιρίαν, πρός τε τοὺς ἐντὸς Ἰσθμοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀπολαμβανομένους τόπους. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας.

Εὐκηλήτειρα. ἡ ἡσυχάστρια.

Εὔκηλος. ὁ ἥσυχος.

Εὐκλεές. ἔνδοξον.

Εὔκλεια. ἡ δόξα. Ἡγεῖσθαι μὲν ἀγαθὸν οὐδὲν εἶναι τὴν εὔκλειαν, ἀντιποιεῖσθαι μὴν αὐτῆς ἱκανῶς, ὠφελείας ἕνεκα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς τῶνγε φιλοσόφων δοξάντων ἀσχημονεῖν οἴχεσθαι ἐκ τοῦ βίου πᾶσαν αἰδῶ καὶ ζήλωσιν τοῦ ἀμείνονος ἤθους. Καὶ αὖθις Ἰώσηπος· Θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν.

Εὐκλείδης, Μεγαρεύς, Μεγάρων δὲ τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ, φιλόσοφος, ὃς καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν Μεγαρικὴν αἵρεσιν εἰσήγαγεν· ἦν δὴ καὶ διαλεκτικὴν καὶ ἐριστικὴν προσηγόρευσαν. γέγονε δὲ μαθητὴς Σωκράτους· μεθ' ὃν Ἰχθύας, εἶτα Στίλπων ἔσχον τὴν σχολήν. συνέγραψε διαλόγους, Ἀλκιβιάδην, Αἰσχίνην, Κρίτωνα, Φοίνικας, Λαμπρίαν, Ἐρωτικόν· καὶ ἄλλα τινά.

Εὐκλέισον. ἀντὶ τοῦ, δόξης καὶ εὐκλείας ἀξίωσον.

Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέισον γενεάν.

Εὐκληρία. εὐτυχία.

Εὐκολίνη. ἡ εὔκολος πόλις.

Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον καὶ ἐλευθέριος.

---

3. *Εὐκέαστον*] Lego *εὐκέατον*. Plutarch. Marcello p. 301. *δρυὸς εὐκεάνου πρέμνον*: ubi recte H. Steph. *εὐκιάτου*. Vide Hesych. in v. et Alberti ib. Toup. MS. *Εὐκέατον* B. V. Zonaras. 4. *Εὔκερος*] *εὔκερως* A. B. V. E. 6. *δέοντα*] *δέοντως* E. 7. *Εὐκαίρως*] Sumptum a Diogene Laert. VII, 3. *Hemst.* Eundem locum indicavit Reinesius. 8. Cum hoc epimerismo debuerunt etiam continuae glossae iungi; nisi forte putamus quaedam ab industria lectorum (velut quae continentur v. *Εὐκαιρίαν*) accessisse. 9. *Εὐκαιρεῖν*] Vid. vv. *Σχολάζειν* et *Σχολή*. Toup. *Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκ.*] Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit. Certe *εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις* pro *opulentum et divitem esse* est phrasis Polybiana, ut patet ex Collectaneis Constantini Imperat. p. 165. ubi in fragmento Polybii inter alia et haec leguntur: *Προέγραφε γὰρ τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις φυγάδας, οὐ μόνον ἄνδρας ἀλλὰ καὶ γυναῖκας.* Küst. Fr. Gr. 67. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 125. 11. *Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς π.*] Fragmentum hoc Fulvius Ursinus ad Polybium refert. *Küst.* 13. *ἐντὸς — ἐκτὸς*] *ἐκτὸς — ἐντὸς* A. V. *ἐκτὸς* bis Med. 14. *Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν ἀρετὴν τῆς χ.*] Haec sunt verba Diodori in Excerpt. Legatt. ab Ursino editis c. XXXII. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 17. *Εὐκηλήτειρα*] Hesiod. Opp. 462. Post gl. caput expositionem *κατευνάστρια* omiserunt A. B. E. quam neque Hesychius nec Zonaras agnoscunt. Ceterum in capite gl. *εὐκηλήτηρα* A. Ante h. gl. in A. V. comparent vestigia glossae alius imperfectae, *εὐκεί* (*Εὔκει* *V.) . . . , in B. *εὐκηι* . . . . 18. *Εὔκηλος*] Apollon. Rhod. IV, 1249. *Toup.* MS. Il. *α.* 554. 19. *ἔνδοξον*] *περίδοξον* Lex. Seg. 20. *Εὔκλεια. ἡ δόξα*] Cf. Lex. Rhet. p. 242.

1. *ἀντιποιεῖσθαι δὲ*] *ἀντιποιεῖσθαι μὴν* A. V. Deinde post *δοξάντων* suspicor *ἄν* intercidisse, siquidem haec est sententia: nam si philosophi contemptu rerum externarum utilitates et ornamenta vitae decorae velint aspernari, necesse est etiam altiora studia et praeclarissima instituta ex usu hominum tollantur. 5. *Ἰώσηπος*] De Bello Iud. lib. I. p. 709. (I, 1, 5.) ubi de Eleazaro filio Mattathiae verba fiunt. *Küst.* 6. *τὸ ζῆν*] *τῷ ζῆν* A. 7. *Εὐκλείδης, Μεγ.*] De eo vide plura apud Laertium. *Küst.* 8. *ὃς τήν*] *καὶ τήν* A. B. V. E. Edd. ante Küst. Utramque scripturam copulavi, quoniam *ὅς* ut oblitteraretur effecit praecedens syllaba. 9. *ἣν δὴ* cum seqq. om. V. *διαλεκτικὴν*] *διαλυτικὴν* B. E. 10. *προσηγόρευσαν*] *προσαγορευθεῖσαν* A. B. *προσηγόρευσεν* Edd. ante Küst. Coniectabam, *ἤδη καὶ διαλεκτικὴν . . προσαγορευθεῖσαν.* 13. *Φοίνικας*] Laertius *Φοίνικα*, numero singulari. *Küst.* Et sic B. E. probabiliter. 15. *Εὔκλεισον*] *Εὔκλεισον* A. B. Med. Zon. p. 920. et sic infra. 17. *Πρόφρων*] Epigr. ap. Bentl. in Callim. p. 427. *Hemst.* Sapphus fr. 137, 6. Anthol. Pal. VI, 269. 18. *Εὐκληρία*] Photius. 19. *εὔκολος πόλις*] *εὔκολος πόδας* Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 181. In neutro licet acquiescere. Vide viros doctos in Fragm. Callim. 62. et Naekii diss. de Hecale p. 22. sq. qui planissime demonstravit, vel ab metrica ratione profectus, *Εὐκολίνη* non in Hecalam Callimacheam cadere sed in Hecaten per euphemismum sic appellatam. Itaque *πόλις* videtur nomen scriptoris recondere: velut si fingere libet *Εὔπολις*. 20. *Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον καὶ ἐλευθ.*] Scholiasta Aristophanis in Ran. 361. *Εὔκολος· ἁπλοϊκὸς καὶ ἐλευθέριος. τοιοῦτος δὲ ὁ Σοφοκλῆς. Küst.* Vid. *Εὐπαράγωγος. Ὀδύσσεια. Hemst.*

---

vero repugnaculum Asiae regibus commodissimum semper esset. Εὐκέατον. Quod facile findi potest. *Εὔκερως βοῦς.* Bos pulchris cornibus insignis. *εὔκαιρος* vero, opportunus. Et *Εὐκαίρως*, adverbialiter, convenienter, opportuno tempore. *Cratete autem opportune praetereunte, bibliopola eum demonstrans dixit: Hunc sequere. Εὐκαιρεῖν.* Opulentum esse. *Illevero vocavit cives, qui opulenti esse videbantur. Εὐκαιρίαν. Ille vero admiratus illius urbis situm et arcis opportunitatem, tam ad loca quae erant intra Isthmum, quam ad regiones extra eum sitas.* Et alibi: *Illi vero mirabantur illius regionis bonitatem et Nili commoditates. Εὐκηλήτειρα.* Demulcens. *Εὔκηλος.* Quietus. *Εὐκλεές.* Gloriosum. *Εὔκλεια.* Gloria. *Gloriam quidem in bonorum numero non esse ponendam; attamen operam dandam, ut eam consequamur, propter utilitatem aliorum hominum. nam si philosophi turpiter se gerere viderentur, omnem verecundiam et meliorum morum studium ex vita sublatum iri.* Et Iosephus: *Vitam gloriae postponens. Εὐκλείδης.* Euclides, Megarensis (ex Megaris in Isthmo sitis), philosophus, auctor sectae ab ipso Megaricae appellatae, quam alii etiam dialecticam et eristicam vocarunt. idem fuit Socratis discipulus: cui Ichthyas, postea Stilpo in schola successerunt. conscripsit dialogos, *Alcibiadem, Aeschinem, Critonem, Phoenices, Lampriam, Amatorium*, et alia quaedam. *Εὐκλέισον.* Gloria et honore illustra. *Propitia genus nostrum concelebra. Εὐκληρία.* Felicitas. *Εὐκολίνη.* Ingenio mitis. *Εὔκολος.* Simplex, ingenuus.

καὶ ὁ ἐναντιούμενος τῷ δυσκόλῳ. Ὁ δὲ ἁπλοῦς ἦν καὶ μάλα εὔκολος, σύμπειθόμενος καὶ παρελκόμενος ἀγωνιᾶν τὸ ἀνδράποδον, καθάπερ Ὀδύσσειόν τινα καὶ Θεμιστόκλειον παρεληλυθότα δεινότητα καὶ πανουργίαν.

Εὐκράς. ἀντὶ τοῦ εὔκρατος.

Εὐκρινές. εὐχερές.

Εὐκρίνεια. ἡ καθαρότης.

Εὐκρινής. συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀῤῥωστίας ὑγιάνας λέγεται, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι. οὗτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατὰ ἀντίφρασιν.

Εὔκριτος. ὄνομα κύριον.

Εὐκταῖον. εὐχῆς ἄξιον, πολύτιμον, ὑγιές. Παῤ ἐμοὶ δειπνήσατε πρότερον ἀμφότεροι. Θύων γὰρ τυγχάνω ἱερὰ εὐκταῖα, καὶ τοὺς παῖδας ἄγων ἵνα, καὶ τῶν φίλων οὓς χρήζεις. Καὶ εὐκταῖος.

Εὐκτήμονος. πλουσίου.

Εὐκτόν. ἐπιθυμητικόν. Ἀγαθίας· Οἱ δὲ Φράγγοι ἀφειδῶς ἐνέκειντο, ὡς τὸν Ναρσῆν ζωγρήσοντες, καὶ πόνῳ ξὺν βραχεῖ πέρας εὐκτὸν ἐπιθήσοντες ἅπαντι τῷ πολέμῳ.

Εὐλάβεια. παρὰ Σοφοκλεῖ ἔννοια καὶ σκέψις.

Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶ νῦν.

Εὐλάβεια. ἡ καθαρότης, καὶ ὁ φόβος. Εὐλαβία δὲ ὄνομα κύριον.

Εὐλαβηθείς. Τῶν Ῥωμαίων τὸ πρόθυμον εὐλαβηθεὶς ὁ Γεζέριχος τοῖς ἑαυτῷ ἑπομένοις ἐσήμαινε διὰ τάχους ἐπικουρεῖν. Καὶ Πισίδης·

Οὐκ ηὐλαβήθης τὰς ἐνοχλούσας νόσους.

Εὐλαβής. ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, ὁ μὴ προχείρως τι ποιῶν. ἢ καὶ ὁ εἰς λαβὴν ἐπιτήδειος· οἷον, εὐλαβὴς μάχαιρα. ἢ ὁ εὖ προλαμβάνων τὸ μέλλον. δύσληπτος δὲ ὁ δυσχερής. ἀπὸ τῶν χειρῶν.

---

1. ἢ ὁ] καὶ ὁ V. Zon. et Hesychius, idque praetuli: καὶ om. Photius. 2. συμπειθόμενος καὶ παρελκόμενος ἀγωνιᾶν ἀνδρ.] Totus hic locus et ἀνακόλουθος est et obscurus, quem frustra quis emendare et illustrare conetur, nisi prius integrum locum auctoris, unde haec deprompta sunt, invenerit. *Küst.* Ex Damascio, opinor. *Toup.* MS. Qui deinceps: „ἀγωνιᾶν est *timere*. Vid. Suid. in v." 3. Ὀδύσσειον] Ὀδύσσειαν E pr. Horum particula redit in v. Ὀδύσσεια, unde vix peti licet παρελκόμενος. Nam si quid intelligo, scriptor ille rerum ut opinor Byzantinarum (Eunapius forsitan vel suppar annalium auctor) depinxit eunuchum quempiam libertini generis et ministrum aulicarum artium nequissimum, cuius ad ingenium veteratorium non sustinuerit homo verecundus aspirare. 6. Εὐκράς. ἀντὶ τοῦ εὔκρατος. Εὐκράς. εὐκρασία] Sic Küsterus, nec multum Gaisfordus discessit, nisi quod pro εὐκρασία posuit ἀντὶ τοῦ εὔκρατος cum A. V. et Etym. M. Sed priorem glossam cum A. posteriorem autem *V. E. Med. ignorent: quis dubitabit quin unam glossam Εὐκράς. (Εὔκρος E.) ἀντὶ τοῦ εὔκρατος cum *V. recte constituerimus? Potuit etiam ἀντὶ τοῦ deleri cum Photio, Zonara et Schol. Plat. p. 445. Ceterum cf. Lobeckii Paralip. Gramm. Gr. p. 224. εὔκρας ex Euripide observatum extat in Crameri Anecd. Vol. IV. p. 335. 9. Εὐκρινής] Photius. Eadem breviter Hesychius. 10. οὗτοι δὲ] Pro οὗτοι, nisi quid deficiat, legendum est Ἀττικοί: idque manifestum est ex Etymolog. p. 392, 31. *Hemst.* Recte legitur οὗτοι in praecepto Atticistae. *Gaisf.* Vellem is Hemsterhusium exemplis refutasset. Nam Phrynichum si circumspicimus, is ἐκεῖνοι posuit, velut p. 122. Sed οὗτοι Zon. p. 899. 13. Εὐκταῖον — ὑγιές] Photius. Vocis usum a grammaticis improbatum (vide quae dicta sunt in v. Ἀπεύχομαι) docte disseruit grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 494 sive Zon. p. 917. quem cum nondum ab aliis viderim satis adhibitum, iuvabit descripsisse: Εὐκτόν. ἐπιθυμητικόν. Πέρας εὐκτὸν ἐπιθήσοντες ἅπαντι τῷ πολέμῳ. Εὐκτὸν λέγεται, οὐχὶ εὐκταῖον. οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. καὶ Εὔπολις· Εὐκτότατον γάμον. τὸ δὲ εὐκταῖον ἐν Νόμοις Πλάτωνος ἐπὶ τοῦ κατευγμένου καὶ οἷον κατ' εὐχὴν ἀποδιδομένου καὶ ἀξίου εὐχῆς. Ceterum Εὐκτόν. εὐχῆς ἄξιον Hesychius. 14. δειπνήσατε] δειπνήσετε B. Tum ἀμφότεροι πρότερον E. Sed πρότερον quo referam non invenio. Nec dubito quin vocem pepererit finitimum ἀμφότεροι, cum olim extaret πρώ. Aristophanes Av. 131. ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρώ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους. 15. εὐκταῖα] *Votiva* Hemsterhusius. Cf. Soph. Trach. 239. 17. πλουσίου] Addit E. καὶ Εὐκτήμων Εὐκτήμωνος ὄνομα κύριον. 18. ἐπιθυμητικόν] ἐπιθυμητόν E. Zon. recte. Ἀγαθίας] Lib. I. (c. 22.) p. 34. *Küst.* Φράγκοι *V.

1. ζωγρήσοντες] ζωγρήσαντες E m. pr. 4. ἔννοια] Sic recte Scholiasta Sophoclis Oedip. Colon. 116. unde haec Suidas descripsit. At in prioribus editt. [et B. E.] male legitur εὔνοια. *Küst.* ἐννοια A. σκῆψις] σκέψις A. B. V. Schol. Soph. 7. νῦν om. Schol. 8. Εὐλάβεια] Post h. gl. inserunt B. edd. vett. Εὐλαβεῖτο: cui E. addit, ἠδείτο, ἐφοβεῖτο. 12. Πισίδης] Heracl. Acroas. I, 169. ubi est εὐλαβήθης. 16. προλαμβάνων] προσλαμβάνων A. V. Zon. p. 900. Etym. M. ubi similia leguntur, quae licet ex Suida resarcire. Contra nemo dubitabit inde Suidae scripturam reddere plane necessariam, ὅθεν δυσχερὴς ὁ δύσληπτος.

---

vel qui contrarius est moroso. *Ille vero, quippe simplex et facilis, invitus et ab aliis permotus ut mancipium formidaret, quasi quod vel Ulixis et Themistoclis astutiam et calliditatem superaret.* Εὐκράς. Bene temperatus. Εὐκρινές. Distinctum. Εὐκρίνεια. Puritas. Εὐκρινής. Vulgo quidem sic vocatur is qui ex morbo convaluit: quasi qui secretus sit. per antiphrasin vero ab Atticis etiam mortuus sic dicitur. Εὔκριτος. Nomen proprium. Εὐκταῖον. Voto dignum, pretiosum, sanum. *Apud me coenate prius ambo. sacra enim facio praeclara; itaque filios huc tecum adhuc, et ex amicis illos, quos cupis.* Et Εὐκταῖος. Εὐκτήμονος. Opulenti. Εὐκτόν. Expetendum. Agathias: *Franci vero acriter hostibus instabant, tanquam Narsetem vivum capturi, eoque finem optatum toti bello imposituri.* Εὐλάβεια. Apud Sophoclem dicitur consideratio et deliberatio. *Nam qui probe didicerit, cautiones omnium quae agenda sunt accipit.* hic enim non significat metum. Εὐλάβεια. Puritas, metus. Eulabia vero, nomen proprium. Εὐλαβηθείς. *Genserico Romanorum formidans alacritatem iis, qui ipsum sequebantur, significavit ut celeriter opem ferrent.* Et Pisides: *Non reformidasti molestos morbos.* Εὐλαβής. Qui recte res aggreditur, qui nihil temere facit. vel qui commode prehendi potest: ut gladius prehendi facilis. vel qui recte futurum praecipit. δυσχερὴς vero est, qui difficulter manibus capi potest.

Εὐλαβοῦ. φυλάσσου.

Εὐλαβοῦ δὲ μὴ ᾽κφύγῃ σε. καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδούς,

ἅρπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων. ἐπὶ τῶν φευγόντων. Ἀριστοφάνης.

Εὐλαβῶς. Ὁ δὲ Φίλιππος ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον ἐσπούδαζε κατὰ πάντα τρόπον ἐμβιβάσαι αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν.

Εὔλαχα. τὸ ἄροτρον, παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν χρησμῷ τινι. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

*Εὐλαί. σκώληκες. Καὶ Εὐλέων, τῶν σκωλήκων. Ἡ δὲ Φερετίμα ἡ Κυρήνης βασίλισσα ἀνθ᾽ ὧν ἔδρασε δίκας ἔτισε. ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. Ὃ ἔστι, σκωλήκων. **ὡς φησι Βάβριος ἐν μυθικοῖς. Καὶ αὖθις· Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν εὐλαῖς, οἱ δὲ ὅτι οὐ ταύταις, φθειρσὶ δὲ μᾶλλον. ἢ οὕτω, φθειρσί γε μήν.*

Εὔληπτος. ὁ ταχέως καταλαμβανόμενος.

[Εὐλόγησα, καὶ οὐκ ηὐλόγησα. ὡς Ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. εὐλογημένος γὰρ λέγεις, καὶ οὐκ ηὐλογημένος.]

Ἠὐλογείτω. καὶ Εὐλογείτωσαν, ἐπαινείτω- 895
σαν.

Εὐλόγηκεν. ἐβλασφήμησεν. ἐπὶ τοῦ Ἰώβ. Εὐλογῶν εὐλογήσει.

Εὐλογῆσαι. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. Εἰδέναι προσήκει, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν λόγους αὐτῷ προσφέρουσι μόνους, ἔργῳ δὲ αὐτὸν εὐεργετῆσαι οὐ δύνανται· ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῶν βεβαιοῖ τοὺς λόγους τῷ ἔργῳ, καὶ παντοδαπὴν παρέχει φορὰν ἀγαθῶν τοῖς εὐλογουμένοις.

Εὐλογιστής.

---

2. *Εὐλαβοῦ δὲ μὴ ᾽κφύγῃ σε*] Duo hi versus trochaici leguntur apud Aristoph. Equ. 253. *Küst.* 5. *ἐπὶ τῶν φευγόντων* nihil est nisi commentum illius magistelli, qui sententias diversissimas solet ad proverbiorum et formularum usum revocare. Paulo post cum V. expunxi glossam syntacticam: *Καὶ Εὐλαβοῦμαι, αἰτιατικῇ. γενικῇ δέ· Ἀψύχων εὐλαβοῦμαι. εἰ γὰρ βαπτίσω σε.* Ubi desideramus *ἐπὶ* ante *ἀψύχων*. Porro post *γενικῇ δὲ* addit E. *εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς* (Eurip. Orest. 793.), *καὶ* — omissis infra *εἰ γὰρ βαπτίσω σε.* 6. *Ὁ δὲ Φίλιππος ὁρῶν τοὺς Ἀχ.*] Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit. *Küst.* Fr. lib. XVI, 38. 8. *κατὰ πάντα*] *κατὰ* B m. sec. 10. *παρὰ Θουκυδίδῃ*] Lib. V. c. 16. sed ubi legitur *εὐλάκα*, per *κ*. Scholiasta ibi sequentia notat: *εὐλάκαν δὲ τὴν ὕνιν Λακεδαιμόνιοι λέγουσι. ἔνιοι δὲ τὴν δίκελλαν. ἀπὸ τοῦ λακαίνειν, ἤτοι σκάπτειν. εὐλάξειν δέ, ἀρόσειν. Küst.* *ἐν χρησμῷ τινι*] Desunt haec Zon. p. 908. et Photio, qui reliqua habent. 11. *Δώριος*] *Δώρειος* E. Zon. 12. *Εὐλέων*] Ionice dictum est pro *εὐλῶν*, ut ex exemplo sequenti patet. In prioribus autem editt. male legitur *εὐλαίων. Küst. Ευλαίων* A. B. E. *V. bis et Zon. 13. *Ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ᾽ ὧν ἔδρ.*] Herodotus lib. IV. in fine: *Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ Φερετίμη εὖ τὴν ζόην κατέπλεξε. ὡς γὰρ δὴ τάχιστα ἐκ τῆς Λιβύης τισαμένη τοὺς Βαρκαίους ἀπενόστησε ἐς τὴν Αἴγυπτον, ἀπέθανε κακῶς. ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξέζεσε.* Hinc Suidas fragmentum hoc consarcinavit, ut Portus etiam observavit. *Küst.* Haec potius ad Aelianum revocabimus, qui colorem Herodoteum sectari solet. Cf. Gl. Herodot. III, 16. 14. *ἔτισε*] *ἔδωκε* A. V. *ἔζησε* E pr. 15. *ὡς φησι Βάβριος ἐν μυθικοῖς*] Cum nihil praecedat vel sequatur, ad quod verba haec referri possint, vel dicendum est ea ut supervacanea delenda esse, vel *ῥῆσιν* Babrii hic excidisse. *Küst.* 16. *Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν εὐλ.*] Fragmentum hoc legitur etiam supra v. *Ἀπώνατο. Küst. ζῶν* om. V. Deinde *οἱ μὲν δὲ εὐλαῖς* *V. 17. *ἢ οὕτω, φθειρσί γε μήν*] Haec nihil aliud sunt quam varia lectio verborum proxime praecedentium. *Küst.*

1. *Εὔληπτος*] Iamblich. Protrept. p. 13. *Toup.* MS. 2. *Εὐλόγησα*] Glossam V. omissam notavi. Displicet in ea color dicendi plane sordidus et indignus Suida. Ceterum haec cum seq. respicit ad locos N. T. 3. *εὐλόγησα*] *ηὐλόγησα* A pr. *εὐλογημένος γὰρ λέγεις*] *ὡς καὶ εὐλογημένος* E. 5. *Εὐλογείτω*] *ἐπαινείτω* explicatio Hesychii. Hanc et duas seqq. gl. om. A. *καὶ* om. *V. 7. *Εὐλόγηκεν. ἐβλασφήμησεν*, nec plura, Photius. De gl. consulatur Suicerus Thes. Eccl. in v. *Εὐλογέω*. Ceterum *Εὐλογῶν εὐλογήσει* leguntur in Genes. XV, 4. *Gaisf.* Addantur intpp. Hesychii. *ἐπὶ τοῦ* uncis inclusit Tittm. in Zon. p. 920. 9. *Εὐλογῆσαι*] Vid. Ioann. Philop. de Mundi Cr. p. 203. *Hemst.* Ex Schol. Aristoph. Equ. 562. 10. *Ἡ ψυχὴ*] Psalm. XLVIII, 19. Habet etiam Zon. p. 920. 12. *Εὐλογῆσαι* Edd. Verba sunt Ps. LXVI, 8. Post *Θεός* delevi cum *V. *αἰτιατικῇ. Εἰδέναι προσήκει, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρ.*] Haec sunt verba Theodoreti in Psalmum LXVI, 8. *Küst. εἰδέναι δὲ* E. Deinde *εὐλογοῦντες ἄνθρωποι* Theodor. 16. *παντοδαπὴν*] *παντοδαπῆ* B. V. E. *παντοδαπῶν* Theodoret. Qui deinde, *ἀγαθῶν παρέχει τοῖς εὐλογουμένοις φοράν*. 18. Tenet *V. Om. Küst. glossam aut ex *Εὐλογιστίας* subnatam aut refingendam *Εὐλόγιστος*.

Εὐλαβοῦ. Cave. Aristophanes: *Cave ne te effugiat. novit enim vias, per quas Eucrates recta effugit ad paleas.* dicitur de fugientibus. *Εὐλαβῶς. Philippus autem animadvertens, Achaeos a bello contra Romanos suscipiendo metu deterreri, quavis ratione studebat illis infensos reddere. Εὔλαχα.* Sic apud Thucydidem in oraculo quodam dicitur aratrum. est autem vocabulum Doricum. *Εὐλαί*. Vermes. Et *Εὐλέων*, vermium. *Pheretima vero, Cyrenes regina, pro facinoribus poenas dedit. vivens enim vermibus scatuit.* Babrius in *Fabulis*: **** Et alibi: *Vivus malis animalculis scatuit; vermibus quidem, ut alii tradunt, ut alii, pediculis potius.* *Εὔληπτος*. Qui cito capi potest. [*Εὐλόγησα*. Non *ηὐλόγησα*. magis enim Atticum est *εὐλόγησα*. pariter *εὐλογημένος* dices, non autem *ηὐλογημένος*.] *Εὐλογείτω*. Et *Εὐλογείτωσαν*, celebrent. *Εὐλόγηκεν*. Maledixit. ubi de Iob dicitur. *Laudibus celebrabit. Εὐλογῆσαι*, Laudare, celebrare, praedicare. *Ipsius anima in vita eius celebrabitur. Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. Benedicat nobis Deus. — Scire oportet homines, cum deo benedicunt, sola verba ipsi offerre, re ipsa vero illi benefacere non posse. Deus vero cum benedicit, verba factis confirmat, et quibus benedicit, omnigenam iis bonorum copiam largitur.*

Εὐλογιστίας. εὐλογίας, εὐβουλίας.

Εὔλογον ἀξίωμα. τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι· οἷον, Βιώσομαι αὔριον.

Λόγου ποτὲ γενομένου πρὸς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα περὶ τοῦ δοξάσειν τὸν σοφόν, καί τινος εἰπόντος, ὡς οὐ δοξάσει· βουλόμενος ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι αὐτὸν κηρίνας ῥόας ἐκέλευσε παρατεθῆναι. τοῦ δὲ σοφοῦ ἀπατηθέντος ἀνεβόησεν ὁ βασιλεύς, ψευδεῖ συγκατατεθεῖσθαι αὐτὸν φαντασίᾳ. πρὸς ὃν ὁ σοφὸς εὐστόχως ἀπεκρίνατο, εἰπὼν οὕτω συγκατατεθεῖσθαι, οὐχ ὅτι ῥόαι εἰσίν, ἀλλ' ὅτι εὔλογόν ἐστι ῥόας αὐτὰς εἶναι. διαφέρειν δὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τοῦ εὐλόγου.

Εὐλόφως. γενναίως. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπανασταντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον, ὃν ἔφη Σωκράτην εἰπεῖν ὁ Ξενοφῶν πρὸς Ἰσχόμαχον, ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τῶν βλάπτειν αὐτὸν πειρωμένων. Καὶ αὖθις· Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος οὔτε τὴν ψυχὴν τεταλαιπωρημένος.

[Εὔλυτος. Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ἐκ τοῦ βίου εὔλυτος, μήτε ὅρκου δεόμενος μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.]

Εὐμάθεια. τὸ καλῶς μανθάνειν.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος παρὰ Ἡροδότῳ.

Εὐμάρεια. ἡ εὐκολία. λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία" παρὰ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· 896

Οὐ βαθύπεπλος
εὔμαρις.

Εὐμάρεια. ἡσυχία. Ἡρόδοτος. Τοῦτο φυ-

---

1. *Εὐλογιστίας*] Photius. Vide Wytt. in Plut. T. VI. p. 706. 2. *Εὔλογον ἀξίωμα — Βιώσομαι αὔριον*] Haec leguntur apud Laertium in Zenone Citieo [VII, 76.] p. 483. edit. Henr. Steph. ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.* 3. *βιώσομαι*] *βιώσομεν* Laertii edd. vett. 4. *Λόγου ποτὲ γενομένου πρὸς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba eiusdem Laertii in Sphaero [VII, 177.], ut itidem Pearsonus monuit. *Küst.* *Κλεάνθην*] Immo *Σφαῖρον*, ut patet ex Laertio, qui haec de Sphaero philosopho refert. *Küst.* Nempe praecesserat narratio de Cleanthe, cui brevissima Sphaeri memoria tanquam auctarium adhaeret. 5. *δοξάζειν*] *δοξάσειν* A. 6. *καί τινος*] *καὶ τοῦ Σφαίρου* Diog. *δοξάζει*] *δοξάσει* A. 8. *ῥοὰς*] Refinxi tenorem hic et in seqq. cum Med. et Diog. *παρατεθῆναι*] *παρατεθεῖναι* A m. sec. et E. *παραδοῦναι* V. *τοῦ δὲ σοφοῦ*] Laertius *τοῦ δὲ Σφαίρου*. Et sic paulo post *Σφαῖρος* pro *σοφός*. *Küst.* 9. *αὐτὸν — συγκατατεθεῖσθαι* om. A. 12. *ἐστιν* Edd. 13. *διαφέρειν*] *διαφέρει* A. 15. *Εὐλόφως*] Damasc. ap. Photium p. 1059. *τὰ συμβαίνοντα φέρειν εὐλόφως*, ex Sophocle. Vide Barnes. in Homer. Od. *κ'*. 169. Restituenda haec vox Menandro p. 14. ed. Cler. [p. 19 Mein. qui locus est sanissimus] *καὶ τοῖς εὐλόγως* (leg. *εὐλόφως*) *καὶ τοῖς κακῶς φέρουσι*. Sed vid. et p. 312. et 250. *Toup.* MS. *Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλ.*] Fragmentum hoc ex Damascio depromptum esse suspicor. *Küst.* 17. *ἔφη*] *ἔφθη* B. V. Statim *Σωκράτης* *V. Mox *ὁ* om. B. E.

1. *ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τ.*] Nescio an auctor anonymus, ex quo Suidas ista deprompsit, respexerit ad locum illum Xenophontis in Oeconom. p. 820. (c. 1, 15.) *Οἰκονόμου ἄρα ἐστὶν ἀγαθοῦ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίστασθαι χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν.* Sed haec Socrates ad Critobulum, non vero ad Ischomachum dicit. *Küst.* Cf. Wyttenb. in principio libelli Plutarchei de cap. ex inim. util. p. 614. *ὃς ἐστιν* *V. 2. *καὶ ὑπὸ*] *καὶ* om. E. 3. *Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφ.*] Haec sunt verba Damascii de Salustio philosopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damascio p. 1048. (342. a.) hic ipse locus sic legitur: *Ἐφαίνετο δὲ οὐδέποτε ἐπὶ πλεῖστον χρόνον οὔτε ἀῤῥωστῶν τὸ σῶμα οὔτε ταλαιπωρούμενος τὴν ψυχήν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπέμενε.* De Salustio philosopho, ut diximus, haec intelligi debere liquet ex iis, quae apud Photium loco laudato praecedunt. *Küst.* 6. *Εὔλυτος*] Utitur Epictet. III, 26. et II, 6. *Reines.* Deest gl. V. eamque ut videtur ex loco superiore derivatam notavi. *Μάρκος Ἀντωνῖνός φ.*] Lib. III. c. 5. ut Pearsonus quoque observaverat. Vide etiam Nostrum supra v. *Ἀνακλητικόν*, ubi idem fragmentum legitur. *Küst.* 10. *Εὐμάθεια*] Deest gl. A. 11. *παρὰ Ἡροδότῳ*] Lib. II. p. 64. ubi scriptor ille de Aegyptiis inquit: *Εὐμαρίῃ χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοισι, ἐσθίουσι δὲ ἔξω ἐν τῇσι ὁδοῖσι.* Locum hunc Herodoti observavit Portus in lexico Ionico: uti et alterum, qui occurrit lib. IV. p. 163. ubi eadem voce Herodotus utitur. *Küst.* *Ἡροδότῳ*] Vid. Gl. in II, 35. coll. in IV, 113. 12. *λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία παρὰ Μάρκῳ Ἀντ.*] Respexit Suidas ad locum illum, qui extat lib. IV. c. 3. ubi Marcus ait: *Τὴν δὲ εὐμάρειαν λέγω οὐδὲν ἄλλο ἢ εὐκοσμίαν.* *Küst.* 13. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Anthol. III, 12. p. 339. [Pal. VII, 413.] ubi legitur *εὐμαρὶς* cum acuto in ultima. Fuisse autem *eumarin* genus vestis vel ornamenti muliebris ex dicto loco Anthologiae apparet. Erat etiam genus quoddam calceamenti, quod apud veteres *εὐμαρὶς* vocabatur: de quo vide Pollucem. *Küst.* Superest mendum *βαθύπεπλος*, quod scribendum erat *βαθύπελμος*. 17. *παρὰ Ἡροδότῳ*] Vid. Gl. IV, 113. Breviter *Ἡροδότου* A. Reposui *Ἡρόδοτος* cum V. et Zonara. *Τοῦτο φυγῆς*] Hunc locum Polybio temere tribuit Valckenarius.

Εὐλογιστίας. Rationes bene subductas, prudentiam consiliorum. *Εὔλογον ἀξίωμα.* Axioma probabile illud est, quod plures habet rationes, cur verum credatur: ut, *Cras viram.* Cum aliquando inter Cleanthem philosophum et Ptolemaeum regem ortus esset sermo de eo, an sapiens opinetur, et quidam negaret eum opinari: rex eum convincere volens mala Punica cerea apponi iussit. cum igitur externa species sapientem decepisset, rex exclamavit, eum falso viso assensum esse. cui sapiens argute respondit, dicens se ita assensum esse, non quod existimaret esse mala Punica, sed quod probabile putaret esse mala. differre autem visionem comprehensibilem ab eo quod sit probabile. *Εὐλόφως.* Generose. *Ille vero fortiter cum adversariis certans ostendit verum esse illud, quod Socratem ait Xenophon ad Ischomachum dixisse, Virum bonum etiam ex iis, qui ipsi nocere conentur utilitatem capere posse.* Et alibi: *Erecta cervice labores ita perferebat, ut nec corpus eius debilitaretur, neque animi robur frangeretur.* [*Εὔλυτος.* Marcus Antoninus ait: *Expeditus classicum expecta, quo e vita avoceris, nec iureiurando proprio nec alius cuiusquam testimonio indigens.*] *Εὐμάθεια.* Discendi facilitas. *Εὐμαρέη.* Apud Herodotum locus, ubi venter exoneratur. *Εὐμάρεια.* Facilitas. item tranquillitas animi, apud Marcum Antoninum. Et in Epigrammate: *Non laxa et sinuosa eumaris.* *Εὐμάρεια.* Tranquillitas apud Herodotum. *Haec res*

γῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμάρειαν παρέσχε. διώκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι ἦσαν ἥκιστοι.

Εὐμάρειαι. εὐχέρειαι. Τὸν πλοῦτον κτήσασθαι μὲν εὐμαρές, φυλάξασθαι δὲ οὐ ῥᾴδιον.

Εὐμαρής. εὔκολος, εὐχερής. Εὔμαρις δὲ θηλυκόν.

Εὔμαιος. ὄνομα κύριον.

Εὐμένης, βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ δυνάμει παραλελυμένος ἦν, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι προσαντεῖχεν· ἀνὴρ ἐν μὲν τοῖς πλείστοις οὐδενὸς δεύτερος τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων γενόμενος, περὶ δὲ τὰ σπουδαιότατα καὶ κάλλιστα μείζων καὶ λαμπρότερος. ὅς γε πρῶτον μὲν παραλαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν συνεσταλμένην τελέως εἰς ὀλίγα καὶ λιτὰ πολισμάτια, ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὑτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν· οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. δεύτερον φιλοδοξότατος ἐγενήθη, καὶ πλείστας μὲν τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων πόλεις Ἑλληνίδας εὐηργέτησε, πλείστους δὲ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἐσωματοποίησεν. τρίτον ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν [ἀκμάζοντας,] πάντας τούτους συνέσχε πειθαρχοῦντας αὐτῷ καὶ δορυφοροῦντας καὶ σώζοντας τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. τοῦτο δὲ σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός.

Ὁ δὲ Εὐμένης οὗτος ὑπὸ Ἀντιγόνου ἀναιρεῖται, ἀνὴρ σοφώτερος ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς τῶν Μακεδόνων δόξας εἶναι καὶ ἀνεπίληπτος ἐν στρατηγίαις, ὡς καὶ τῷ ἔπειτα χρόνῳ παρασχεῖν ὄνομα.

Εὐμενίδες. αἱ Ἐρινύες, αἳ εἰσι καταχθόνιοι δαίμονες. μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὄϊν μέλαιναν. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς Σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων. Σοφοκλῆς·

Αἵ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότους κόραι.

2. ἥκιστα] ἥκιστοι A. B. *V. E. Med. οἷοί τ' ἦσαν ἥκιστα interpolaverat Küsterus. 3. Εὐμάρειαι] Photius. Exemplum quidem ad Εὐμαρής referri debuit. Id petitum est ex v. Πλοῦτος. 5. Εὐμαρής — εὐχερής] Photius. Contulit Gaisfordus Schol. Sophocl. El. 179. θηλυκόν] θηλυκῶς E. Vide Stanl. in Aesch. Perss. 662. et Tittm. in Zon. p. 909. 7. Εὔμαιος] Deest gl. A. 8. Εὐμένης. βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ — σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός] Haec omnia sunt verba Polybii [XXXII, 23.] apud Constantinum in Collectaneis ab Valesio editis p. 166. unde ea Suidas descripsit. Vocem autem Μακεδόνων Suidas de suo addidit: et quidem male. Eumenes enim non fuit rex Macedonum, sed Pergami, ut ex historia satis constat. Küst. Μακεδόνων] Leg. Pergami Freinshem. in Prolegg. Comm. in Curt. c. 4. Eumenem Cardianum, scriptorem rerum Alex. M. mire confudit Suidas cum rege Pergameno cognomine, et ex utroque Macedonum regem conflavit. Athen. X. p. 434. Vid. Arrian. apud Phot. c. 92. et Plutarch. in eius vita. Reines. Nihil peccavit Suidas, si separetur appendix huius glossae, praefixo etiam Εὐμένης vel sublatis Ὁ δέ. 9. τῇ δὲ τῆς] τῇ δὲ τῇ A. 12. καὶ κάλλιστα om. V. 13. λαμπρότατος] λαμπρότερος A. E. V. Exc. Quorum V. om. καὶ post μείζων. 14. λαβὼν] παραλαβὼν A. Exc. 15. λιτὰ] σμικρὰ B. E. Quae sequuntur τῶν καθ' αὑτὸν — τῆς αὐτοῦ repetita sunt in v. Περιπέτεια. 17. ἀρχήν] τύχην MS. Exc. τύχῃ τὸ πλεῖον] τυχει τῶι πλεῖον' A. τὸ πλεῖον om. V. 18. οὐδ' ἐκ περιπετείας om. V. 19. ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ om. V. 20. φιλοδοξότατος τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων] τῶν— βασιλέων A. Exc. post πλείστας μὲν transposuerunt, quae Med. tenet ante δεύτερον, ignorat *V.

1. μὲν om. B. V. E. 2. εὐηργέτησε Exc. πλείστους — ἐσωματοποίησεν om. V. 3. ἐσωματοποίησεν] ἀντὶ τοῦ καθιστόρησεν addit A. in marg. τρίτον δὲ] δὲ om. A. *V. Exc. ἀδελφοὺς — τρεῖς] Attalum, Philetaerum et Athenaeum. Plutarch. De Frat. Amor. p. 480. C. Reines. 4. [ἀκμάζοντας] om. A. B. V. E. Med. et Excerptis addidit Küsterus e coniectura Valesii. Sed plura desiderantur. 6. καὶ σώζοντας — γεγονός om. V. 7. εὕροι τις ἄν] Sic Exc. Gaisfordus ἂν εὕροι τις cum A. E. Deinde γεγονώς Med. 8. Ὁ δὲ Εὐμένης οὗτος ὑπὸ Ἀντιγ.] Haec pertinent ad Eumenem Cardianum, Cappadociae satrapam, a priori Eumene omnino diversum, ut recte monuit Reines. Var. Lectt. lib. III. p. 368. quem confer. Küst. De hac Suidae reprehensione supra dictum. 9. ἀνὴρ et sqq. om. V. σοφώτατος] σοφώτερος A. 10. δόξας] δόξαιεν A corr. δόξειεν B. E. Legendum igitur δόξειεν ἂν εἶναι. ἐν στρατηγίαις] ταῖς στρατηγίαις E. 12. καταχθόνιοι] καταχθόνιαι E m. pr. 13. δαίμονες] δυνάμεις E pr. μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐτὰς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae Sophocl. Oedip. Colon. 42. ut Portus etiam monuit. Küst. Haec cum reliquis om. *V. αὐτὰς τὸ ὄνομα] τὸ ὄνομα αὐτὰς E. Praestat cum Schol. αὐτάς φησι. 14. εὐμενεῖς] εὐμενὴς A. E. Deinde ὁλοκαυτήσαντι Schol. 15. αὐτῷ] αὐτὰς E. 17. Φιλήμων] V. Meinek. Menandr. p. 346.

maiorem fugae facultatem Hannibali praebuit. vulnerati enim hostem persequi minime poterant. Εὐμάρειαι. Facilitas. *Opes parare facile est; at easdem conservare difficile.* Εὐμαρής. Facilis, commodus. Εὔμαρις vero est femininum. Εὔμαιος. Nomen proprium. Εὐμένης. Eumenes, Macedonum rex, corpore quidem erat infirmo atque imbecilli, sed animi vigore infirmitatem corporis compensabat: vir in plerisque rebus nulli aetatis suae regum secundus, in rebus autem gravissimis ac pulcherrimis etiam maior omnibus ac splendidior. qui quidem primum, cum regnum paucis ac tenuibus oppidulis coartatum a patre accepisset, amplissimis temporis sui imperiis parem dominationem suam praestitit, non tam fortunae auxilio et casu quodam quam ingenio, solertia et industria sua. deinde gloriae cupidissimus fuit, atque unus prae ceteris aetatis suae regibus plurimas Graeciae civitates ac plurimos singulatim homines beneficiis suis locupletavit. denique fratres cum haberet tres et aetate et industria pollentes, eos in officio omnes continuit, et morigeros custodesque regni ac dignitatis suae habuit satellites: quod raro admodum contigisse reperias. — Eumenes ab Antigono occisus est, vir Macedonum longe sapientissimus, et Imperator omnibus numeris absolutus, adeo ut ad posteros nominis sui memoriam reliquerit. Εὐμενίδες. Furiae, deae infernae: quas ex casibus Orestis nomine mutato Eumenides primum appellatas esse aiunt; cum propitiae ei factae fuissent, quando Athenis absolutus ovem nigram iis immolavit. Philemo vero Comicus deas illas, quas Graeci Σεμνὰς vocant, ab Eumenidibus distinguit. Sophocles: *Terribiles enim deae ipsum tenent, Telluris et Erebi filiae.*

καὶ παροιμία·

Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

παρ' ὅσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐριννύας.

897 Εὐμενίδες. Αἰσχύλος Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπράυνε τὰς Ἐριννύας, ὥστε μὴ καλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, καὶ Εὐμενίδας αὐτὰς ὠνόμασεν. εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἀληκτώ, Μέγαιρα, Τισιφόνη.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου. κόθορνος εἶδος ὑποδήματος, ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζον. ὅθεν καὶ Θηραμένη τὸν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. ἐπὶ τῶν οὖν συνεχῶς μεταβαλλομένων ἡ παροιμία.

Εὐμολπίᾳ πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος. ἢ εὐφωνίᾳ ἢ εὐημερίᾳ.

Εὐμολπίδαι. γένος ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν· ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος. Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες. Καὶ αὖθις· Εἶτα μέντοι παρ' οὐδὲν θέμενος τὰ σεμνὰ Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων καὶ τῶν ἄλλων γενῶν ἱερῶν τε ὄντων καὶ θεοφιλῶν, ἐπίῤῥητον δὲ καὶ θῆλυν σοφίαν προελόμενος.

Εὔμολπος, Ἐλευσίνιος, ἤτοι Ἀθηναῖος, υἱὸς Μουσαίου τοῦ ποιητοῦ, ὥς δέ τινες, μαθητὴς Ὀρφέως· ἐποποιὸς τῶν πρὸ Ὁμήρου. γέγονε δὲ καὶ Πυθιονίκης. πρὸς λύραν γὰρ ἐπεδείκνυντο οἱ ποιηταί. οὗτος ἔγραψε τελετὰς Δήμητρος καὶ τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν καὶ τὴν τῶν μυστηρίων παράδοσιν

1. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά] Haec verba apud Sophoclem ib. 43. sequuntur: quae non necesse est proverbiis cum Suida accensere. *Küst.* Nihil vetat tolli lectorum inscitam annotationem; quamquam licuit etiam *καὶ ἑξῆς* interponi. 5. *αὐτὰς* om. B. E. *Εὐμενίδας* E. transponit post *Ἐριννύας*. A Schol. absunt *κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐρ.* 7. *Εὐμενίδες. Αἰσχύλος Εὐμ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Habet item Photius. 8. *τὴν Ὀρέστου*] *τοῦ Ὀρέστου* B. E. *κρίσιν τὴν Ὀρέστου* Photius et Harpocr. *ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπράυνε τὰς Ἐριννύς.*] Alii ab ipso Oreste Furias placatas esse referunt. Vide Anonymi argumentum in Aeschyli Eumenides. *Küst.* *ἡ Ἀθηνᾶ*] *ἡ* om. E. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. 9. *ἐπράυνε*] *πραΰνασα* Harpocr. Quod reddendum etiam Suidae, *καὶ* sublato. 10. *καὶ Εὐμενίδας*] *καὶ* om. A. E. Harpocr. Phot. 11. *Μέγαιρα*] *Μεγάρα* B. E. Harpocr. MS. Phot. MS. 12. *Εὐμεταβολ. κοθόρνου*] Similiter Zenobius III, 93. 13. *ἑκατέροις*] *ἀμφοτέροις* E. [Bodl. 440.] et sic Schol. Gregor. Naz. ap. Boissonad. in Aristaenet. p. 606. *Gaisf. κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον δεξιῷ τε καὶ εὐωνύμῳ ποδί* Photius. *ὅθεν καὶ Θηραμένη, τὸν ἐπὶ τῶν Λ', Κόθορνον ἐκάλ.*] Vide quae notamus infra in v. *Θηραμένης. Küst. Θηραμένην* E. Phot. 15. *ἐπὶ τῶν συστρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παρ.* Photius.

1. *πολλάκις — τρεπόμενος*] Haec verba delevit Küsterus, quae agnoscunt omnes MSS. et edd. vett. cum Photio et Lex. Seg. Ea ad praecedentem gl. pertinere existimant Portus et Gronovius. Immo ex iis caput glossae constare liquet ex Lex. Seg. *Gaisf.* Lege *τερπόμενος* cum Lex. Seg. ubi *εὐφρονία ἢ εὐμένεια: εὐφρονίαι ἢ εὐμενεῖαι* Photius, quo praeeunte dativos reposui. Pro *εὐμενείᾳ* Bachmannus *εὐνυμίᾳ*: debebat vero *εὐμελείᾳ*. Apparet incerti scriptoris vocem usque ad *τερπόμενος* pertinere, novissimis autem explicationem glossae contineri. Sed Gronovius in diversissimam rationem delatus Rec. mutil. p. 12. *πολλάκις — τρεπόμενος* ad finem superioris glossae retraxit, fingens ille post *παροιμία* intercidisse fere haec, *ὡς καὶ ἑτέραν παρέχει Εὔριπος*. Quae nemini Graeco licuit intelligere. 2. *εὐημερίᾳ*] Malim *εὐνυμίᾳ*: ut habet Hesychius. *Küst.* 3. *ὃς καὶ* et seqq. V. post *ποιητοῦ* in gl. seq. transposuit. 5. *ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος*] Immo *ἀπὸ τοῦ πρώτου πέμπτος*. i. e. a primo Eumolpo quintus: ut ex Scholiasta Sophoclis Oedip. Colon. 1051. rescribendum hic esse recte monuit Meursius Eleusin. c. 11. quem consule. *Küst.* Non sic emendat Meursius, sed tantum Suidam cum Etymologo errantem reprehendit. Ad Meursii Eleus. Perizonius adscripserat, f. *ἀπὸ τοῦ ἑτέρου* pro *ἀπὸ τοῦ δευτέρου*. *Hemst.* Cum Suida concordat Photius. Addit Gaisfordus Schol. Demosth. T. II. p. 97. ed. Reisk. Ceterum priorem sententiam, quae Neptuni filium eundemque Thracum ducem mysteriis praescripsit, Pausanias comprobavit: cf. Lobeck. Aglaoph. p. 213. De successione quidem Eumolpidarum nihil proficitur ex v. *Μουσαῖος*. *πέμπτος* om. E. *Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπ.*] Fragmentum hoc Kühnius ad Aelianum refert. *Küst.* Docuit Albertius in Hesychio haec Maximo Tyrio deberi, qui Diss. XL. p. 395. [XII. p. 137. ed. Davis.] de Alcibiade, *Οὐδ' ὁπότε ἐπηράσαντο αὐτῷ Κήρυκες καὶ Εὐμολπίδαι* etc. Idem locus repetitur in v. *Ἐπηράσαντο*. *αὐτῷ*] Alcibiadi: ad eum enim quin haec spectent vix dubito. *Hemst. αὐτοῦ* B. E. 7. *θέμενος*] *θέμενοι* B. E. Hic quoque locus colorem Aelianeum refert, praesertim in parte novissima, qua Epicuri disciplina perstringitur. 9. *ἐπίῤῥητον* *V. 11. *Εὔμολπος*] Reinesius praeter alia multa, quorum hodie nullus fieri potest usus, ascripsit interpp. Ovid. Metam. XI, 92. Inprimis vide Heyn. in Apollod. p. 338. Horum partem delibavit *Eudocia* p. 167. 12. *ὡς δέ τινες*] Seqq. om. V. quorum loco quae habet, ea ceteri MSS. praebent in superiore gl. post *Θρᾳκός*. *μαθητὴς*] Om. E. 15. *τελετὰς*] Immo *τὰς τελετάς*. Omnis haec narratio deflexa videtur ex carmine Eumolpio, quod ad Musaeum a quibusdam esse relatum docet Pausanias X, 5. *καὶ τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν*] Haec verba desiderantur in prioribus editt. quae ex MSS. Pariss. revocavi. Erat autem Celeus pater Triptolemi, ut docet Suidas infra v. *Ῥαρίας*: quem locum confer. *Küst. Κελεοὺς* E.

Et proverbium: *Alia alibi censentur pulchra.* Eumenides enim alii aliter appellant: quod alia nomina apud alios pulchra censentur. apud nos vero usu receptum est, ut Furias per euphemismum Eumenides appellemus. *Εὐμενίδες.* Aeschylus *Eumenidibus*, postquam exposuit Orestis iudicium, dicit Erinyas a Minerva mitigatas, ne Oresti infensae essent, ob eam causam Eumenidas ab ipsa appellatas fuisse. sunt autem tres: Alecto, Megaera, Tisiphone. *Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.* Cothurno versatilior. cothurnus erat calcei genus, utrique pedi aptum. hinc Theramenem illum, qui XXX. Tyrannorum tempore vixit, Athenienses Cothurnum appellarunt. proverbium igitur dicitur in eos qui crebro mutantur. *Εὐμολπίᾳ π. Musicis modis frequenter indies sese oblectans.* *Εὐμολπίδαι.* Eumolpidae, genus ab Eumolpo Thrace, qui quidem etiam rationem initiandi invenit. vel ab Musaei filio, qui fuit a secundo quintus. *Devoverunt autem eum Eumolpidae et Ceryces.* Et iterum: *Deinde vero spretis Eumolpidarum et Cerycum aliarumque familiarum sacrarum mysteriis, infamem sapientiam et effeminatam anteposuit.* *Εὔμολπος.* Eumolpus, Eleusinius vel Atheniensis, filius Musaei poetae, et, ut quidam tradunt, discipulus Orphei, poeta epicus ante Homerum. vicit etiam Pythia. ad lyram enim poetae de palma inter se certabant. scripsit Initia Cereris eiusque ad Celeum adventum et mysteria filiabus

τὴν ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ γενομένην, ἔπη τὰ πάντα τριςχίλια. Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλίον ἕν.

Εὐμοιρία. εὐκληρία. Καὶ Εὐμοιρότερον, εὐτυχέστερον. Οἱ δὲ τοὺς ἀχρείους σφῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πιεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχιον, καὶ ἐκτείνοντο εὐμοιρότερον ὑπὸ τῶν πολεμίων. Εἰς θέαν καὶ νόησιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς, εὐμοιρίαν· Δαμάσκιος.

Εὐμοιρῶ σου.

Εὐνάς. κοίτας· ἢ ἀγκύρας. Καὶ Εὐνίων, τῶν στρωμάτων. Οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀνεπήδων, οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς.

Εὐνηθέντας. κατακοιτασθέντας.

Εὔνηος. ὄνομα κύριον.

Εὐνεῖδαι. γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ὀνομαζόμενον. ἦσαν δὲ κιθαρῳδοί, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

Εὔνις. ἡ γαμετή.

Εὔνις. ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων. 898

Εὐνοϊκῶς. φιλικῶς, πιστῶς.

Εὐνομία. εἰρήνη.

[Εὐνομιανός. ὄνομα κύριον. Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρόν, (ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε) χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος εἰςποιητὸν ἐποιήσατο παῖδα, ἥπερ εἰςποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.]

Εὐνομουμένη. εἰρηνεύουσα, εὐθηνουμένη, καλῶς διακειμένη.

Εὐνόμιος. οὗτος εἰς Κύζικον προβάλλεται Ἐπίσκοπος ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ βασιλέως. ὑπογρα-

---

2. *Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλ.*] Locum hunc ex Paris. A. emendavi, qui in prioribus editt. [et B. E.] male sic legitur: *Χειροσκοπικά. πεζὰ δὲ βιβλίον ἕν. Küst.* *βιβλίον ἕν*] *ἓν δυσὶ βιβλίοις* Eudocia, omisso *πεζῶς*. 4. *Οἱ δὲ τοὺς*] Hunc locum descripsit Suidas ex Appiano in Hannibalicis, sed quem pro more et libitu immutavit. Ita enim legitur apud Appian. p. 571. (c. 29.) *Οἱ δὲ ἐπιτείνοντος αὐτοῖς τοῦ κακοῦ πρῶτα μὲν τοὺς ἀχρείους σφῶν ἐς μάχας ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοτείχιον, καὶ κτιννυμένους ὑπὸ τοῦ Ἄννωνος ἐφεώρων ἀλύπως, ὡς εὐμοιρότερον ἀποθνήσκοντας. Toup.* Desideratur saltem post *μεσοτείχιον* particula quaedam, velut *ὅπου*. 5. *μεσοτείχιον*] *μεσοτοίχειον* E. De hac voce dixit Albertius in Hesych. v. *Κατήλιψ*. 6. *Εἰς θέαν καὶ νόησιν τοῦ ἀληθ.*] Loci huius sensus est omnino mutilus et imperfectus, quem ex Photio suppleri posse recte observavit Pearsonus. Apud eum enim in Excerptis ex Damascio p. 1033. (337. a.) sic legitur: *Ὅτι ἀγχίνοιαν καὶ ὀξύτητα ὁ Ἰσίδωρος ἔλεγεν — εἶναι θείαν κατοχήν*], *ἠρέμα διανοίγουσαν καὶ ἀποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα, καὶ τῷ νοερῷ φωτὶ καταλάμπουσαν εἰς θέαν καὶ γνώρισιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους. εὐμοιρίαν ταύτην ἐκεῖνος ὠνόμαζε.* Clare hinc patet Suidam ex eodem auctore, ex quo et Photius (i. e. ex Damascio), locum hunc deprompsisse. *Küst.* 8. *Δαμάσκιος* om. A. 9. Agnoscit *V. Om. Küst. 10. *ἀγκύρας*] Cf. Schol. Il. *α*. 436. et Crameri Anecd. Vol. IV. p. 217. Huc usque Photius. 11. *εὐνίων*] *εὐνέων* hic et supra E. *ἀνεπήδων*] *ἀπεπήδων* B. E. Deinde cum A. V. delevi: *Εὐνείκα, Σαλαμινία.* Cf. Muetzell. de Emend. Theogon. p. 91. sq. 13. *Εὐνηθέντας*] *Εὐνηθέντες* Photius, Zonaras et Hesychius: quod refertur ad Odyss. *γ'*. 292. 14. *Εὔνηος*] Poetice pro *Εὔνεος*. Sic autem appellabatur filius Iasonis, cuius meminit Homerus Il. *η'*. 468. et *ψ'*. 747. *Küst.* Et *Εὐνεύς*, Iasonis et Hypsipyles filius, Apollod. I, 8, 17. Etymol. *Εὐνεῖδαι*. Meurs. Lectt. Att. V, 10. *Εὔνεως* Hesych. *Reines.* *Ἔνηος* Med. tribuit Gaisf. temere. 15. *Εὐνίδαι*] Potius *Εὐνεῖδαι*, per diphthongum *ει*, ut habent Hesychius et Etymologus. Vide etiam Valesium in Excerpta Peiresc. p. 66. *Küst.* Iungerman. in Polluc. VIII, 103. n. 57. *Hemst.* *Εὐνεῖδαι* Photius, *Εὐνῖδαι* A. E. Med. *Εὐνίδαι* libri nonnulli Harpocrationis. Cf. Mülleri Orchom. p. 304.

3. *γαμετή*] V. Sophocl. Trach. 563. 4. *Εὔνις*] Vid. Schol. Il. *χ'*. 44. et intpp. Aeschyli Perss. 287. 7. *Εὐνομιανός*] Deest gl. V. Interim notavi, quam verisimile sit ex v. *Ἔλουσε* transcriptam fuisse. *Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θ.*] Male hic Suidas Eunomianum vocat adolescentem illum, qui apud Procopium Histor. Arc. c. 1. (unde locus hic excerptus est) Eunomianis parentibus natus fuisse dicitur; sed cui Theodosio nomen erat. En verba Procopii: *Ἦν δέ τις νεανίας ἐκ Θρᾴκης ἐν τῇ Βελισαρίου οἰκίᾳ, Θεοδόσιος τοὔνομα, δόξης γεγονὼς ἐκ πατέρων Εὐνομιανῶν καλουμένων. τοῦτον ἡνίκα ἐς Λιβύην ἀποπλεῖν ἔμελλεν, ἔλουσε μὲν ὁ Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρόν, καὶ χρσὶν ἀνελόμενος* etc. Hinc Suidae *ἀκρισία* patescit. Ceterum Pearsonus recte monuit Gothofredum in Prolegom. ad Philostorg. p. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxisse, qui nullus extitit. Verba enim eius haec sunt: *In his* (nimirum, qui Philostorgii meminerunt) *Eunomianus quidam occurrit, cuius in Philostorgii historiam Epigramma ad me ultro transmissum ab amplissimo V. P. Puteano, veteri amico meo, e codice Epigrammatum, olim Palatino, nunc Vaticano. Vetus is procul dubio scriptor; incertum tamen, quo tempore vixerit: quando et hoc nomine plures alii occurrunt. Inter alios Eunomianus quidam apud Suidam duobus locis in v. Εὐνομιανός et in v. Ἔλουσε: quem sub Iustiniano Imperatore Bellisarius e baptismo suscepit.* Sed falli virum doctissimum ex iis quae diximus liquere potest. *Küst.* Erroris causam facile repetimus a superiore glossa: nam ab ipso Procopii loco si grammaticus proficisceretur, vix potuit rem manifestam pervertere. 12. *εὐθηνουμένη*] Hanc lectionem ex Paris. A. [et Lex. Bachm. p. 241.] revocavi: cuius loco priores editt. minus recte habent *εὐθυνουμένη*. Verbum enim *εὐθυνοῦμαι* Graeca lingua non agnoscit. *Küst.* Dio Chrys. p. 240. Xenoph. p. 692. *Εὐνομουμένης τῆς πόλεως.* — Respexit opinor Demosth. c. Timocr. p. 480. *πόλις εὐνομουμένη.* — Sic apud Polluc. IX, 23. *εὐθηνουμένην πόλιν*, ut recte Iungerm. *Toup.* MS. 13. *καλῶς διακειμένη*] MS. A. habet *καλῶς διακειμένη*. Sed lectio vulgata recte se habet: quamvis nec altera penitus spernenda sit. *Küst.* *διακειμένη* etiam Photius et V. ap. Gaisf. cum Lex. Seg. Cf. in v. *Εὐετηρία*. 14. *Εὐνόμιος. οὗτος εἰς Κύζικον προβάλλεται Ἐπίσκ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Socratis Histor. Eccles. lib. IV. c. 7. ut Pearsonus etiam observavit. *Küst.* Vid. supra *Αὐξέντιος. Reines.* 15. *βασιλέως*] *τοῦ βασιλέως* A. *V.

---

ipsius tradita: omnia tribus versuum millibus. Chiroscopicorum librum unum, oratione prosa. *Εὐμοιρία.* Felicitas. Et *Εὐμοιρότερον*, felicius. *Illi vero cum a fame premerentur, turbam inhabilem in pomoerium eiecerunt; ubi tanquam sorte meliore ab hostibus interficiebantur.* Damascius: *Felicitatem, per quam verum et falsum contemplamur et intelligimus.* *Εὐνάς.* Cubilia. vel ancoras. Et *Εὐνίων*, stratorum. *Alii quidem ex stratis exsiliebant, alii vero negligenter se armabant.* *Εὐνηθέντας.* Dormientes. *Εὔνηος.* Nomen proprium. *Εὐνεῖδαι.* Eunidae, familia quaedam apud Athenienses sic appellata: qui erant citharoedi, sacrorum usibus inservientes. *Εὔνις.* Uxor. *Εὔνις.* Necessariis orbata. *Εὐνοϊκῶς.* Benevole, fideliter. *Εὐνομία.* Pax. [*Εὐνομιανός.* Nomen proprium. *Hunc autem Eunomianum Belisarius divino lavacro lavit, propriisque manibus susceptum in filii locum ascivit, eo nimirum ritu quo Christianis adoptare mos est.*] *Εὐνομουμένη.* Pacata, felicitate florens, recte constituta. *Εὐνόμιος.* Eunomius, sub Valente Im-

φεὺς δὲ γέγονεν οὗτος Ἀετίου, τοῦ ἐπικληθέντος Ἄθέου. συνὼν δὲ αὐτῷ τὸν ἐκείνου σοφιστικὸν τρόπον ἐζήλωσε, λεξειδίοις τε σχολάζων καὶ ποιῶν ἑαυτῷ σοφίσματα οὐκ ἠσθάνετο. ἐκ τούτων τυφωθεὶς εἰς βλασφημίαν ἐξέπεσε, τὸ Ἀρείου δόγμα ζηλῶν, κατὰ πολλὰ δὲ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασι πολεμῶν, ὀλιγομαθῶς μὲν ἔχων πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ μηδὲ συνιέναι αὐτὰ δυνάμενος, πολύχους δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ περιστρέφων ἀεί, καὶ μὴ δυνάμενος περιγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ· ὡς δεικνύουσιν οἱ ζ' τόμοι, οὓς ἐματαιοπόνησεν εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολάς. πολλοὺς γὰρ λόγους ἐς αὐτὰς ἀναλώσας τῆς ἐπιστολῆς τὸν σκοπὸν ἔλειν οὐ δεδύνηται. ἐφάμιλλοι δὲ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι λόγοι τυγχάνουσιν, ἐν πολυλεξίᾳ ἔχοντες νοημάτων εὐτέλειαν.

Εὐνοίας. φιλίας. Τὸν γὰρ στρατόν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακαλοῦσι, δι' εὐνοίας εἶναι τῷ Θεῷ.

Εὔνους. Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις· Δεῖξαι θέλοντες τὸν φίλον μὴ εἶναι εὔνουν ἀεί, εἰ εὔνους μὲν ὁ ὀρθῶς νοῶν καὶ τὰ ἀληθῆ καὶ τὰ ἀγαθὰ νοῶν· οὐ πάντως δὲ ὀρθῶς ὁ φίλος νοεῖ. ὁ δὲ τόπος οὗτος τὸ μὲν πιθανὸν καὶ ἔνδοξον καὶ διαλεκτικὸν ἔχει, οὐ μὴν ὑγιὲς τὸ λεγόμενον ἐπὶ πάντων. οὔτε γὰρ εὐθάλασσος λέγεται ὁ ἔχων ἀγαθὴν θάλασσαν, οὔτε εὔχειρ ὁ καλὰς ἔχων χεῖρας, ἀλλ' ὁ πυκτικός, οὔτε μεγαλόψυχος ὁ ἔχων ψυχὴν μεγάλην. διὸ οὐδὲ εὐδαίμων ὁ σπουδαῖος, ὡς ἤδη καὶ τὸν 899 δαίμονα εὖ ἔχων τὸν ἐν αὐτῷ.

Καὶ τὸ τοῦ φίλου ἔργον αἱρετώτερον ἢ τὸ τοῦ εὔνου, καὶ φιλία εὐνοίας. ἔστι δὲ τοῦ μὲν φίλου ἔργον ἡ μετὰ βουλήσεως πρᾶξις τῶν ἀγαθῶν εἰς τὸν φίλον, τοῦ δὲ εὔνου ἡ βούλησις μόνον· καὶ ἐπεὶ φιλία εὐνοίας αἱρετώτερον, καὶ τὸ τῆς φιλίας ἔργον τοῦ τῆς εὐνοίας αἱρετώτερον, καὶ τὸ εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς πολεμίους. καὶ ἔστι τὸ μὲν εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους ἔργον τοῦ ἐλευθερίου, τὸ δὲ κακῶς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνδρείου.

Εὔνους ὁ σφάκτης. τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου.

Εὐνούστατα. φιλίως.

Εὐνοῦχος. ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκ-

1. οὗτος γέγονεν] γέγονεν οὗτος A. qui statim Ἀνετίου. 3. λεξειδίοις — ἠσθάνετο om. V. 4. ἐκ τούτων δὲ] ἐξ οὗ V. δὲ om. A. B. E. Med. ἐκ τούτων τε Socr. 8. μηδὲ] μὴ δὴ B. E. μὴ V. πολύχους δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ περιστρ.] Locus hic repetitur infra v. *Πολύχους. Küst.* Inde petendum στρέφων. 11. εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστ.] Scribe, εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν: ut habet Socrates. *Küst.* 13. αὐτὰς] αὐτοὺς B. E. Med. 14. αὐτοῦ] αὐτοῖς V. Mox ἄλλοι om. Med. 15. τυγχάνουσιν] τυγχάνοντες V. Om. *V. 17. *Εὐνοίας*] Gl. sine expl. Photius. Eam apparet male locatam esse. *Τὸν γὰρ στρατόν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακ.*] Fragmentum hoc legitur apud Iosephum Antiq. Iud. lib. IV. c. 4. (c. 6, 2.) p. 112. ubi de Balaamo vate verba fiunt. *Küst. καταρασσόμενον* Med. Post hanc gl. expunxi cum A. *V. *Εὐνοῶ σοι.* Post *σοι* addit E. *εὔνους ὑπάρχω σοι.* 20. *Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις*] Immo *Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά.* Quae enim sequuntur, non sunt verba Aristotelis, sed Alexandri Aphrodisiensis in Topica Philosophi illius, ut Pearsonus etiam monuit. Et prior quidem eclogae huius pars usque ad verba illa, *καὶ τὸν δαίμονα εὖ ἔχων τὸν ἐν αὐτῷ*, legitur apud modo dictum Aphrodisiensem in Topic. lib. II. p. 94. Reliqua vero usque ad finem articuli extant apud eundem in Topic. lib. III. p. 137. qui posterior locus a Pearsono observatus non fuerat. *Küst. Τόποις*] *Τοπικοῖς* E. Seqq. quod V. ignorat, debet id aliquam movere suspicionem. 21. *ἀεί*] εἶναι A. om. E. 22. *ὁ ὀρθῶς*] *ὁ* om. B. Med.

1. *πάντα*] *πάντως* A. Alex. 4. *οὔτε γὰρ*] *γὰρ* om. B. E. 8. *εὖ ἔχων*] Sic recte habet Aphrodisiensis loco laudato. At in prioribus editt. [et A. B. E.] legitur tantum *ἔχων*, vocula *εὖ* male omissa. *Küst.* 12. *μόνον*] *μόνου* E. 13. *αἱρετώτερα*] *αἱρετώτερον* A. 15. *καὶ ἔστι*] *καὶ* om. A. 18. *Εὔνους ὁ σφάκτης*] De hoc proverbio plura vide apud Zenobium. *Küst. ἐπὶ* excidit apud Gaisfordum; *ἀπὸ* tamen Zenob. III, 94. 20. *Εὐνούστατα*] *Εὐνούστατος καὶ Εὐνούστατα* E. Repugnat Photius cum Zon. pp. 917. 924. 21. *Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπ.*] Fragmentum hoc Kühnius ad Aelianum refert: cuius particulae etiam leguntur apud Nostrum vv. *Ἐκνευρίσας*, *Ἱεροφάντης*, *Μέγαρον* et *Χλοῦναι. Küst.* Adde v. *Γύννις.* Apparet locum partibus nonnullis immutatum ad hanc glossam translatum fuisse, ut locus communis de eunuchis exemplo satis illustri ornaretur.

peratore Episcopus urbis Cyzicenae constitutus, notarius fuit Aetii, cognomento Atlïei; cum quo diu versatus, sophisticum eius disserendi modum imitatus est, et inanibus voculis nimis deditus fallaces argumentationes imprudens contexuit. ob haec arrogantia elatus in blasphemiam incidit, dum Arii dogma sectatus veritatis doctrinam variis modis impugnat. et sacrarum quidem scripturarum parum fuit peritus, neque earum intelligens, verborum vero copia abundans et eadem assidue repetens, ut tamen propositum sibi scopum non potuerit contingere: sicut manifeste declarant septem libri, quos in Epistolam ad Romanos incassum elaboravit. quamvis enim in eius interpretatione multa consumpserit verba, institutum tamen Apostoli non est assecutus. huiusmodi tamen sunt etiam ceteri eius libri, verborum quidem copia abundantes, sententiarum autem inopes. *Εὐνοίας.* Amicitiae. *Exercitum, ad quem diris devorendum ab ipsis arcessatur, Deo carum esse.* *Εὔνους.* Aristoteles in *Topicis* dicit: Demonstrare licet amicum non semper esse benevolum, si *εὔνους* intelligatur is, qui recte sentiat veraque et bona sequatur. atqui amicus non semper recte sentit. hic sane locus habet probabilitatem et visum atque aliquid dialectici, non tamen in omnibus sanum est illud quod dicitur. neque enim *εὐθάλασσος* dicitur ille, qui bonum mare habet, neque *εὔχειρ*, qui pulchras manus habet, sed qui ad pugilatum est aptus, neque *μεγαλόψυχος*, qui magnam animam habet. quamobrem ne *εὐδαίμων* quidem dicetur vir bonus, quasi qui iam bonum daemonem intra se habeat. — Porro amici officium praestantius est quam hominis benevoli; item amicitia praestat benevolentiae. nam amici opus est beneficia scientem in amicos conferre; at benevoli sola tantum voluntas. iam quod amicitia praestat benevolentiae, officium etiam amicitiae praestat officio benevolentiae. sic etiam amicis benefacere praestat quam hostibus malefacere. et amicis quidem benefacere est hominis liberalis; inimicis vero malefacere viri fortis. *Εὔνους ὁ σφάκτης.* Benevolus iugulator. hoc proprie de Oreste dici potest. *Εὐνούστατα.* Benevole. *Εὐνοῦχος. Vir quidam erat (si tamen demus eum virum fuisse), Epicuri philosophia enervatus et*

νευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλούνης τε καὶ γύννις, ὅσπερ ἐπιλαθόμενος ὤθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον φέρων· ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν.

Εὔξενος, οὐ πάνυ σπουδαῖος, οὐδὲ ἐνεργῷ τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενος. γαστρός τε γὰρ ἥττων ἦν καὶ ἀφροδισίων, καὶ κατὰ τὸν Ἐπίκουρον ἐσχημάτιστο· τὰς δὲ Πυθαγόρου δόξας ἐγίνωσκεν, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες ἃ μανθάνουσι παρὰ τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ Χαῖρε καὶ τὸ Εὖ πρᾶττε καὶ τὸ Ζεὺς ἵλεως καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ὄρνιθες εὔχονται, οὔτε εἰδότες ὅ τι λέγουσιν οὔτε διακείμενοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐῤῥυθμισμένοι τὴν γλῶτταν. ὃ δὲ ὥσπερ οἱ νέοι τῶν ἀετῶν ἐν ἁπαλῷ μὲν τῷ πτερῷ παραπέτονται τοῖς γεναμένοις αὐτούς, μελετώμενοι ὑπ' αὐτῶν τὴν πτῆσιν, ἐπειδὰν δὲ αἵρεσθαι δύνωνται, ὑπερπέτονται τοὺς γονέας, ἄλλως τε κἂν λίχνους αἴσθωνται καὶ κνίσης ἕνεκα πρὸς τῇ γῇ πετομένους· οὕτω καὶ ὁ Ἀπολλώνιος προσεῖχε τῷ Εὐξένῳ παῖς ἔτι, καὶ ἤγετο ὑπ' αὐτοῦ βαίνων ἐπὶ τοῦ λόγου· προελθὼν δὲ ἐς ἔτος ις' ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπό τινος κρείττονος. οὐ μὴν τὸν Εὔξενον ἐπαύσατο ἀγαπῶν, ἀλλ' εἰς προάστειον, ἐν ᾧ κῆποί τε ἁπαλοὶ ἦσαν καὶ πηγαί, τοῦτον ἀγαγὼν ἔφη, Σὺ μὲν ζῆθι τὸν σαυτοῦ τρόπον, ἐγὼ δὲ 900 τὸν Πυθαγόρου ζήσομαι.

Εὔξεινος. ὄνομα πελάγους, ὁ Πόντος. λέγει Ἡρόδοτος· Πελαγέων γὰρ ἁπάντων ἐστὶ θαυμασιώτατος.

Εὐξίθεος. προδότης Ἠλείων.

Εὔξοον. καλῶς ἐξεσμένον.

Εὐοδία. ἡ καλὴ ὁδός. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα. εὐωδία δὲ ἡ εὐοσμία, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Εὐοδιανός. ὄνομα κύριον.

Εὐοδίας. ὄνομα κύριον.

Εὔοδος, Ῥόδιος, ἑποποιός, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος, ὁ θαυμαζόμενος εἰς Ῥωμαϊκὴν ποίησιν. τούτου τὰ βιβλία οὐ φαίνεται.

Εὐοδῶ. αἰτιατικῇ.

Εὐομιλότατος.

---

2. ὅσπερ] ὥσπερ A. B. E. *V. Med. Id recte se habebit expulso ἦν post Ἀνήρ τις, quod reiici iubet v. Χλοῦναι. Porro mendosum est ἐπιλαθόμενος, neque iuvat ellipsis ἑαυτοῦ. 4. Post hanc particulam eieci cum B. E. V. quae supra post Ὀρέστου posuerat A. Ὅτι Ἀριστόνικος ὁ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου εὐνοῦχος ἦν, ἀλλ' ἀνδρώδης τὴν προαίρεσιν. ζήτει καὶ ἄλλα φερώνυμα ἐν τῷ Ἀῤῥέν. Ubi pro Πτολεμαίου Gaisf. ὁ τοῦ Πτ. cum A. Med. qui addidit etiam Αἰγύπτου post βασιλέως ex A. Deinde τὴν ā αἵρεσιν A. ζήτει κτλ. om. Med. Vide v. Ἀριστόνικος. Continuo alteram cum V. reiecimus appendicem, quam primus exhibuit Aldus: Ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ὀργῇ τῇ πρὸς τὸν (τὸν om. A.) Ἀντίοχον τὸν Ἱεραπόσιτον ἐξεφώνησε διάταξιν, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. καθῃρέθη δὲ εὐθὺς καὶ ὁ Ἱεραπόσιτος Ἀντίοχος τῆς (ὁ τῆς A.) τιμῆς, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ (excidit ἐν) τοῖς ἱεροῖσι κατετάγη, διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν. Fontes indicavit Küsterus: „Eadem refert Suidas infra v. Θεοδόσιος ὁ μικρ. et v. Ὕπατοι." Debuit etiam v. Πατρίκιος commemorari. Sub finem idem: „διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν] Portus ridicule et nullo sensu: *ad expiationem a quibusdam accusatus.* Nos, *criminis laesae maiestatis accusatus.*" Similiter Reinesius: *delatus de maiestatis laesae crimine.* 5. Εὔξενος, οὐ πάνυ σπουδ.] Totum hunc locum deprompsit Suidas ex Philostrati de Vita Apollon. libro I. c. 5. ut Pearsonus etiam observaverat. Küst. 9. παρὰ τῶν] ἀπὸ τῶν B. V. Ceterum μανθάνουσιν Med. 14. ἁπαλῷ] ἁπλῷ V. 15. γεναμένους] γεναμένοις αὐτούς A. cum Philostr. et v. Μελετώμενοι. τὴν πτῆσιν] τὴν om. V. Mox δύνανται A. δυνηθῶσιν Philostr. 17. τε κἂν] τε om. B. V. E. 18. κνίσης] κνίσης A. qui mox om. γῇ. Contra τῇ ante γῇ om. *V. 20. ὑπ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτοῦ βαίνων ἐπὶ τοῦ λόγου A. Philostr.

1. Πυθαγόρου] Πυθαγορείου V. 2. ἐπ' αὐτὸν] ὑπ' αὐτὸν V. μὴν δὲ] δὲ om. A. 4. κῆποί τε] τε om. V. ἁπαλοὶ] πολλοὶ E m. sec. Mox καὶ πηγαί om. V. Deinde τοῦτον ἀγαγὼν ignorat Philostratus, cuius sermo paulo aliter est conformatus. 8. Ἡρόδοτος] IV, 85. Ubi legitur πέφυκε θωυμασιώτατος. 10. Εὐξίθεος. προδότης Ἠλ.] Huius inter reliquos proditores Graeciae meminit Demosthenes in Orat. pro Ctesiphonte p. 354. [p. 324. Rsk.] Vide Harpocrationem. Küst. Pythagorici cuiusdam hoc nomine meminit Athen. IV. p. 157. nisi est Dexitheus. *Reines.* 11. Εὔξοον] Photius. Vid. Il. β'. 390. et alibi. 12. Εὐοδία] Vid. Aristoph. Ran. 1576. coll. Herod. Epimer. p. 232. et Zon. p. 914. ἔστι] σημαίνει posui cum A. B. V. E. Tum καὶ om. A. B. 14. Εὐοδιανός] Philostr. Vitt. Soph. II, 16. Cf. Eudocia p. 164. 15. Εὐοδίας] Immo Εὐόδιος: cuius nominis documenta dedit Franckius *Richtersche Inschr.* p. 75 16. Εὔοδος] Cf. Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 894. Adde *Eudoc.* p. 167. 17. Ῥωμαϊκὴν] ῥητορικὴν supra scripto ῥωμαϊκὴν E. 18. φαίνεται] φαίνονται E. Gaisfordus malebat φέρεται: parum recte. Vide vel Schol. Dionys. Thr. p. 749, 11. Ceterum his adiecit A. in marg. ὧ ὅσα ὁ χρόνος τῷ τῆς λήθης βυθῷ παραδίδωσι, τοῦτο μὲν ἐξ ἀπροεξίας, τοῦτο δὲ φθόνου βολαῖς ἀϊστωθέντα. 19. Dedit tacite Gaisfordus. V. Herod. Epimer. p. 251. 20. Εὐομιλότατος. εὐόργητος] Prius interpretationem non habet: sequitur novum vocabulum Εὐόργητος. *Hemst.* Segregavi duas glossas, idque feci praeeunte Photio, qui Εὐομιλότατος non agnoscit. *Gaisf.* Monuerat Albertius. Εὐόργητος illustrat usus Gorgiae in Rhett. Vol. V. p. 550.

---

effeminatus, idemque eunuchus et semivir, qui sui oblitus tenere in adytum irrupit, quo quidem solum Hierophantam intrare fas erat. Εὔξενος. Euxenus, vir non admodum probus, neque actuosae philosophiae deditus. nam et ventri et rebus venereis nimium addictus erat, et Epicuri moribus imbutus. Pythagorae vero opiniones ita cognoscebat, ut aves ea quae discunt ab hominibus. nam et *Salve* et *Bene rem gere* et *Iuppiter tibi sit propitius* et alia huiusmodi aves optant, quamvis neque sciant quid garriant, neque sint bene affectae erga homines, sed linguam tantum informatam habent. ille vero, quemadmodum aquilarum pulli infirmis adhuc alis iuxta parentes volant, ab ipsis volatum discentes; cum vero sē possunt efferre, parentes volatu superant, praesertim cum eos praedae cupidos esse et ob nidorem iuxta terram volare sentiunt: sic etiam Apollonius, dum puer erat, Euxenum audiebat, et ab ipso regebatur, in philosophia progrediens. sed ad decimum sextum aetatis annum progressus ad Pythagoricam vitam se contulit, ad eam impulsus. Euxenum tamen amare non desiit: sed cum eum in suburbium deduxisset, in quo et horti erant amoenissimi et fontes, *Tu quidem*, inquit, *tuo more vive; ego vero more Pythagorico vivam.* Εὔξεινος. Pontus Euxinus, nomen maris. *Pontus*, ut ait Herodotus, *est omnium marium maxime admirabilis.* Εὐξίθεος. Euxitheus, Eleorum proditor. Εὔξοον. Bene politum. Εὐοδία. Bona via. est etiam proprium nomen. εὐωδία, vero, per ω, odor suavis. Εὐοδιανός. Nomen proprium. Εὐοδίας. Nomen proprium. Εὔοδος. Euodus, Rhodius, poeta epicus, sub Nerone vixit, poeta Latinus admirabilis. huius libri nulli extant. Εὐομιλότατος. Εὐόργητος.

Εὐόργητος. πρᾷος.

Εὐοργήτως. ἀντὶ τοῦ εὐτρόπως. ὀργὴ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ.

Εὐορκία. τὸ καλῶς ὀμνύειν.

Εὐόρκου. εὐσεβοῦς. Ἡσίοδος·

Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις.

Εὐόφθαλμον. τὸ εὔοπτον. Καὶ Εὐοφθάλμως, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Εὐοχεῖται. ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος. ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. εὐωχεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεται ἐν τραπέζῃ.

Εὐοψίαν. ἀντὶ τοῦ εὐπροσωπίαν.

Εὐωδία. ἡ εὐοσμία.

Εὐωδοῦτο. κατευωδοῦτο. Καὶ Εὐωδώθη, κατευωδώθη.

Εὐωείκη. ὄνομα κύριον.

Εὔωνον. εὐτελές. Καὶ Εὔωνος, ὄνομα κύριον.

Εὐώνυμον. τὸ ἀριστερόν.

Εὐωρία. ψιλῶς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως ἔχειν.

Εὔωπος. ὁ εὐόφθαλμος.

Εὐωρῶ. τὸ παίζω.

Εὐωχία. ἡ τράπεζα. 901

Εὐπάθεια. διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς, καὶ τρυφή. Ἡ εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαράν, εὐλάβειαν, βούλησιν. καὶ τὴν μὲν χαρὰν ἐναντίαν εἶναι τῇ ἡδονῇ φασιν, οὖσαν εὔλογον ἔπαρσιν· τὴν δὲ εὐλάβειαν τῷ φόβῳ, οὖσαν εὔλογον ἔκκλισιν. φοβηθήσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σοφὸν οὐδαμῶς, εὐλαβηθήσεσθαι δέ. τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ ἐναντίαν εἶναι τὴν βούλησιν, οὖσαν εὔλογον ὄρεξιν. καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει τινά, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας. καὶ ὑπὸ μὲν τὴν βούλησιν εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμόν, ἀγάπησιν· ὑπὸ δὲ τὴν εὐλάβειαν αἰδῶ, ἀγνείαν· ὑπὸ δὲ τὴν χαρὰν τέρψιν, εὐφροσύνην, εὐθυμίαν.

Εὐπαθεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ διαχεῖσθαι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς καπηλείοις διεκε-

---

2. *ἀντὶ τοῦ* om. E. *εὐτρόπως*] Ex Schol. Thucyd. I, 122. ubi vid. Duk. itemque in I, 130. 140. Cf. v. *Ὀργῇ*. Mox *γὰρ* ante *ὁ* delevi cum A. B. V. E. Med. 5. *ἀληθοῦς* post gl. caput delevi cum A. B. V. E. Zon. p. 901. *Ἡσίοδος*] Opp. 283. 6. *ἀμείνων*] *ἀμείβη* B. V. *ἀμείη* A. 7. *Ἀριστοφάνης*] Plut. 61. 8. *τι*] *τι που* B. Med. Deinde cum V. delevi, quae ordini repugnarent: *Εὔοπτος ἀνήρ. Καὶ Εὐόφθαλμος.* Priora habet A. supra statim post *Εὐοδίας*. Contra *καὶ εὐόφθαλμος* om. B. Hanc et seq. sic exhibet E. *Εὔοπτος, εὐόφθαλμος. καὶ εὔοπτον. καὶ εὐόπτως, εὐοφθάλμως. ἤγουν εὐπρεπῶς Ἀντιφῶν.* Porro Zon. p. 910. *Εὔοπτον. εὐόφθαλμον.* *Ἦν δὲ καὶ ἡ κόρη εὔοπτος.* Ceterum v. Basius in *Notices et Extr.* T. IX. p. 230. 9. *Εὐόφθαλμον*] Xenoph. Inst. Cyri VIII. p. 441. *Toup.* MS. Photius. *τὸ* om. Zon. p. 901. *εὔοπον* *V. *Εὐοφθάλμως, Ἀντιφ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 11. *Εὐοχεῖται*] Xenoph. p. 968. *οἱ εὐοχούμενοι ἵπποι, ἐκπεπονημένοι δὲ ὥστε μὴ* (vel *ὡς μὴ*) *ἀποπνίγεσθαι.* Ita legendus iste locus. *Toup.* MS. 14. *Εὐοψίαν*] Auctor est Alexis apud Antiattic. p. 93, 1. *εὐοψία, εὐπροσωπία* E. Qui statim *Εὐοσμία, εὐωδία.* 16. *Εὐωδοῦτο*] Cf. grammaticus in codd. Naniorum Gr. p. 494. et Zon. p. 920. Est glossa sacra. 19. *Εὔωνον*] Photius. 20. *Εὐώνυμον*] Plura Photius.

1. *Εὐωρία*] Photius. Vide Villois. in Long. p. 27. 2. *ῥᾳθυμότερον*] *ῥᾳθυμοτέρως* B. E. et ut videtur Phot. MS. Tum *ἔχον* V. 3. *ἡ εὐόφ.*] *ὁ εὐοφ.* scripsi cum A. Zon. p. 904. Verum haec stare nequeunt propter glossarum ordinem. Immo probabiliter epimerismum superiorem sic continuabimus: *Εὔωρος δὲ διὰ σεως, εὐωπός, εὐόφθαλμος.* Hesychius: *Εὔωρος γῆ. ἢ τὰ ὡραῖα ἔχουσα. ἢ ὥριος ἢ ὀλίγωρος.* Deinde cum B. V. E. delevi glossam ex Etym. M. sive Zon. p. 905. invectam: *Εὔωροι. ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων· Οὐδέ τοι εὐώροι θυέων. παρὰ τὸ εὖ ὠρεῖν, καὶ φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν.* 5. Post hanc gl. delevi cum A. V. *Εὐωχοῦμαι. γενικῇ.* 6. *Εὐπάθεια*] V. Bak. in Cleomed. p. 428. *διάχυσις*] *διάθεσις* E. Usque ad. *τρυφή* Photius. 7. *Ἡ εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαράν, εὐλάβ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii lib. VII. segm. 116. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 8. *καὶ ἡ μὲν χαρὰ ἐναντία ἐστὶ τῇ λύπῃ καὶ τῇ ἡδονῇ οὖσαν τὴν δὲ εὐλ.* (ubi vulg. in marg.) B. quorum hic etiam *τῇ ἡδ. τὴν εὔλογον οὖσαν ἔπαρσιν.* Apparet falsam correctionem *τῇ λύπῃ* e margine traductam et cum sincero *τῇ ἡδονῇ* copulatam, post effecisse ut ipsa in contextum reciperetur. Itaque scripturam editam *τῇ λύπῃ φασὶν* mutavi. 9. *τῇ λύπῃ*] Immo *τῇ ἡδονῇ*, ut recte habet Laertius: quem vide. *Küst.* 10. *τῷ φόβῳ*] *τὸν φόβον* E pr. *τῷ θυμῷ* Zon. p. 910. 15. *καὶ* om. E. qui mox *εὔνοια* etc. in nom. 16. *εὐμένειαν*] *εὐγένειαν* V. et statim *ἀσπάσμιον*. 19. *καὶ* om. *V. 20. *διεκελεύετο εὐπαθεῖσθαι*] *εὐπαθεῖσθαι διεκελεύετο* V. omissis *καὶ Εὐπαθοῦντες κτλ.* Malim transponi *διεκελεύετο ἐν τοῖς καπηλείοις.*

Mitis. *Εὐόργήτως.* Ingenio miti. *ὀργὴ* enim apud Thucydidem significat mores. *Εὐορκία.* Religio qua iusiurandum praestatur. *Εὐόρκου.* Religiosi. Hesiodus: *Viri, qui religiose servat iusiurandum, progenies longo post tempore floret.* Et Aristophanes: *Sed si ullo modo delectaris viri religiosi moribus.* *Εὐόφθαλμον.* Conspicuum. Et *Εὐοφθάλμως* apud Antiphontem, decore. *Εὐοχεῖται.* De elephante dictum, habenis facile regitur. at *εὐωχεῖται*, per *ω*, epulatur. *Εὐοψίαν.* Faciem formosam. *Εὐωδία.* Suavis odor. *Εὐωδοῦτο.* Recta procedebat. Et *Εὐωδώθη*, recta processit. *Εὐωείκη.* Nomen proprium. *Εὔωνον.* Res vilis pretii. Et *Εὔωνος*, nomen proprium. *Εὐώνυμον.* Sinistrum. *Εὐωρία.* Cum tenui spiritu notatur, significat animum cura vacuum. *Εὔωπος.* Pulchro vultu praeditus. *Εὐωρῶ.* Ludo. *Εὐωχία.* Convivium. *Εὐπάθεια.* Animi diffusio et remissio, et voluptas. Haec autem dividitur in gaudium, cautionem, voluntatem. et gaudium quidem voluptati contrarium esse dicunt, quod est animi cum ratione elatio; cautionem vero timori, quae est declinatio mali cum ratione. sapientem enim nunquam timere, sed cavere aiunt. cupiditati vero contrariam esse voluntatem, quae est appetitio cum ratione. quemadmodum igitur primis perturbationibus quaedam subiiciuntur: ita etiam primis illis commotionibus animi, quae *εὐπάθειαι* vocantur. et voluntati quidem subiici benevolentiam, lenitatem, comitatem, dilectionem; cautioni autem verecundiam et castitatem; denique gaudio iucunditatem, hilaritatem et animi tranquillitatem. *Εὐπαθεῖσθαι.* Deliciis indulgere, exhilarari. *Reliquos vero in cauponis genio indul-*

λεύετο εὐπαθεῖσθαι. Καὶ Εὐπαθοῦντες, ὑγιαίνοντες, τρυφῶντες.

Εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων.

Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.

Εὐπαράγωγος. εὐπειθής. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαίρεις κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.

Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος.

Εὖ παρασχόν. ἀντὶ τοῦ παρασχόντος· δῆλον δὲ τοῦ δαίμονος· ὃ ἔστι, ῥωρησαμένου τὴν νίκην.

Εὐπάρεδρον. καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς.

Εὖ παρῆστο.

Εὐπάροιστον. εὐπαράγωγον.

Εὐπάρυφα. εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια. Ἰδὼν Διογένης ὁ Κύων εὐπάρυφόν τινα ἐν Κορίνθῳ ἔφη· Τούτῳ με πώλει. — Ἔπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντες εὐπάρυφοι εἶναι, κομπωδεστέραν ἢ κατὰ τὴν ἑκάστου ἀξίαν ἐνδιδυσκόμενοι τὴν ἐσθῆτα. κτᾶσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα ἐξ οὐ προσηκόντων παρῆν. τοῦ δὲ χιτῶνος τὸ ἀμφὶ τω χεῖρε μέρος αὐτοῖς τὰ μὲν εἰς τὸν καρπὸν ξυνίει σφίσιν ἐν στενῷ μάλιστα, τὰ δὲ ἐνθένδε ἄχρι ἐς ὦμον ἑκάτερον ἐς ἄφατόν τι εὖρος διεκέχυτο. ὁσάκις αὐτοῖς ἡ χεὶρ σείοιτο ἀναβοῶσιν ἐν τοῖς θεάτροις τε καὶ ἱπποδρομίαις, ἢ ἐγκελευομένοις ἥπερ εἰώθει, ἐς ὕψος αὐτοῖς τοῦτο τὸ μέρος ἀτεχνῶς ἤρετο, αἴσθησιν παρεχόμενον τοῖς ἀνοήτοις, ὅτι δὴ αὐτοῖς οὕτω καλόν τε τὸ σῶμα καὶ ἁδρὸν ἂν εἴη, ὥστε δεῖν γε αὐτοῖς πρὸς τῶν τοιούτων ἱματίων καλύπτεσθαι, καὶ οὐκ ἐνενόουν ὅτι δὴ αὐτοῖς τῷ τῆς ἐσθῆτος ἡραιωμένῳ τε καὶ κενῷ πολλῷ ἔτι μᾶλλον τὸ τοῦ σώματος ἐξίτηλον διελεγχθείη.

Εὐπατέρεια. ἡ καλὸν πατέρα ἔχουσα. Καὶ Εὐπάτορος, ὄνομα κύριον.

Εὐπατρίδαι. εὐγενεῖς.

Εὐπερίκοπτος. Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνεπίφθονος.

Εὐπερίοπτον. εὐκαταφρόνητον. Ἡσθάνετο

---

3. *Εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 527. *Küst. διακεχωρισμένων* male Zon. 4. *συντεταγμένων*] *συντεταμένων* A. Post exemplum delevit Gaisf. *ἀντὶ τοῦ εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων*, cum A. B. V. E. 6. *Εὐπαράγωγος*] Vid. *Ἐπιστρεφής. Hemst.* *Ἀριστοφάνης*] Equ. 1120 — 25. 10. *τε τὸν*] *τόν τε* A. V. E. 13. *Ὁ δὲ εὐκολώτερος*] Eunapii ut videtur locum integriorem praestat v. *Λέων. οὗτος στρατ.* 15. *δῆλον ὅτι*] *δῆλον δὲ* A. B. V. E. Lex. Seg. Photius. *δηλονότι* Schol. Thucyd. I, 120. unde haec sumpta. Thucydideum locum annotaverat Hemsterhusius. Toupius contulit Dexippum p. 4. (13.) 17. *Εὐπάρεδρον*] Photius. Vid. Albert. Gloss. Gr. p. 125. 18. *πάρηστο* *V. Non liquet. 19. *Εὐπάροιστον*] Cyrill. c. Iulian. p. 3. *ἐλαφροὶ καὶ εὐπάροιστοι. Toup.* MS. *Εὐπάριστον* Photius. 20. *Εὐπάρυφα — πλούσια* Photius. „Exempla vide apud Boissonad. Aristaen. p. 586." *Gaisf.* Haud dissimilia Reiffius in Artemid. p. 281. *Ἰδὼν Διογένης*] Similis narratio Diogenis Laert. VI, 74. 21. *Κορίνθῳ*] *Κορίνθοις* V. Immo *Κορίνθιον*. 22. *Ἔπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Procopii Hist. Arc. c. VII. p. 22. *Küst. ἔπειτα δὲ τὰ ἐς τὰ ἱμάτια* Procop. *ἔπειτα τὰ ἱμάτια εὐπάρυφα* supra v. *Ἀπόνοια.*

1. *εὐπάρυφοι*] *εὐπάρυφον* B. E. 2. *τὴν ἑκάστου*] *τὸ ἀγ^ας ἀ* V. ap. Gaisf. *ἐνδιδυσκόμενοι*] *ἐνδυσκόμενοι* V. 4. *τοῦ ἀμφὶ*] *τὸ ἀμφὶ* B. E. et Procopius editus. 5. *ξυνήει* Procop. Ubi deinde *εὖρους διεκέχυτο χρῆμα.* 7. *ὁσάκις δὲ*] *δὲ* om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. *δὲ* inclusit Gaisf. Sed praestat *ὁσάκις τε* cum Procopio. Supra *ἄχρι* cum *V. Procop. dedi pro *ἄχρις.* 8. *ἢ ἐγκελευομένοις — αὐτοῖς* om. B. V. E. Med. 9. *τοῦτο*] *τοῦτο δὴ* A. 12. *ἁδρὸν*] Sic etiam habet Procopius. Sed sensus potius requirit ut scribatur *ἁβρόν. Küst. ἁδρὸν* A. *ὥστε — καλύπτεσθαι* om. V. *αὐτοὺς*] *αὐτοῖς* A. B. E. Procop. 13. *ἐνενόουν*] *ἐνόουν* V. B. 14. *αἰσθητος* *V. *κενῷ*] *καινῷ* V. B. E. Med. 15. *διελεγχθείη*] *διελεχθείη* B. 17. *Εὐπατέρεια*] Hac voce usus est Homerus Il. ζ'. 292. et alibi. *Küst.* Adde Lobeckii Paralip. Gramm. Gr. p. 214. 19. *Εὐπατρίδαι*] De significatione huius vocis notanda sunt ea, quae habet Scholiasta Sophoclis Electr. 25. *Εὐπατρίδαι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς· οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης.* Hinc lucem capit Hesychius, in cuius collectaneis et haec leguntur: *Εὐπατρίδαι, αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες. Küst.* Gl. habet Photius. 20. *Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπ.*] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. c. 8. (c. 10, 3.) *Küst.* 22. *Ἡσθάνετο*] Polybio tribuit Casaubonus Fr. Hist. 30. Dubitat Schweighäuserus.

---

gere iussit. Et *Εὐπαθοῦντες*, bene valentes, genio indulgentes. *Εὐπαλάμων ὕμνων.* Hymnorum eleganter elaboratorum et bene compositorum. *Hymnorum bene elaboratorum artifices.* *Εὐπαράγωγος.* Deceptu facilis. Aristophanes: *At tu deceptu facilis es, et palpum tibi obtrudi facumque fieri gaudes, et loquentem ore hianti excipis. mens vero tua domestica peregrinatur.* Et alibi: *Ille vero simplicior erat et ob studium ebrietatis deceptu facilis.* *Εὖ παρασχόν.* Id est, cum successum et victoriam largitus sit deus. *Εὐπάρεδρον.* Quod constanter et perpetuo assidet. *Εὖ παρῆστο.* *Εὐπάροιστον.* Quod facile traduci potest. *Εὐπάρυφα.* Eleganter confecta. vel splendida. *Diogenes Cynicus quendam Corinthi conspicatus splendide vestitum, Huic, inquit, me vende. — Deinde omnes vestibus pulchre praetextis se ornabant, iisque splendidioribus quam pro dignitate induti superbiebant. talia enim iniquis praedis sibi comparare poterant. manicae autem vestis ad volam strictissime coibant; inde vero ad humeros in miram amplitudinem diffundebantur. cum autem in theatris vel circis manum agitantes vociferarentur, vel alios incitarent, ut fieri solebat, ea potissimum vestimenti pars exserebatur, stultos in eam opinionem inducens, ipsis corpus esse adeo pulchrum et delicatum, ut illo vestium amictu indigerent. non cogitabant autem tenuem illam et inanem vestem potius ostendere inutilem et mollem ipsorum habitum corporis.* *Εὐπατέρεια.* Nobili patre procreata. Et *Εὐπάτορος*, nomen proprium. *Εὐπατρίδαι.* Patricii. *Εὐπερίκοπτος. Ille vero in congressibus iis erat moribus, ut aliorum importunitatem facile pateretur, ipsi nemini esset odiosus.* *Εὐπερίοπτον.* Quod contemnitur. *Sentiebat*

γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην, εἰ δὴ τῆς πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

Εὐπερίστατον. μωρόν, ταχέως περιτρεπόμενον. καὶ ὁ Ἀπόστολος· Καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν.

Εὐπέτεια. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ πολλὴν εὐπέτειαν τῆς ὑπαίθρου ἐκράτησαν. — Εἴτε κατ' εὐπέτειαν ἀπανισταμένους μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν, εἴτε ἄλλο τι γινώσκοντας. — Ὁ οὖν Γανυμήδης κατ' εὐπέτειαν ἑαυτὸν ξίφει διειργάσατο. τουτέστιν, εὐχερῶς. Φύσει γὰρ πάντες ἐς τὸ εὐπετὲς τρέπονται.

Εὐπετής. εὐχερής. Καὶ Εὐπετῶς; ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὐκόλως καὶ εὐσταλῶς.

Εὖ πεφυκώς. ἁρμόδιος. Παρεκελεύετο ἐμβαίνειν τοὺς στρατιώτας. καὶ γὰρ ἦν εὖ πεφυκώς, εἰ καὶ πρὸς ἄλλο τι, πρὸς τὸ θάρσος ἐμβαλεῖν καὶ συμπαθεῖς ποιῆσαι τοὺς παρακαλουμένους.

Εὐπείθεια.

Εὐπείθιος καὶ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγίου. καὶ ὁ μὲν Εὐπείθιος εὐφυέστερος ἐγένετο, τὰ δὲ ἤθη ἐπισεσυρμένος ἐς ἰδιωτισμόν, ἤδη δέ τι καὶ ἀτοπώτερον ἢ κατὰ ἰδιώτην ἔχων· ὡς δὲ συλλήβδην εἰπεῖν, πολλῷ τοῦ πατρὸς ἀπολειπόμενος. ὁ δὲ Ἀρχιάδας τὸ μὲν ὅλον τοῦ πατρὸς οὐκ ὀλίγῳ διαφέρων εἰς ἀρετὴν καὶ τῶν πολλῶν· τὰ δὲ ἐς φιλοσοφίαν ἄγοντα παρειμένος, ἅτε πρὸς ταῦτα ἀνάγωγος ὢν διὰ τὴν οὐκ ἀκολάκευτον πατρῴαν οὐσίαν· ἰσ- 903
ρὰν δὲ ζωὴν προβεβλημένος, εἴπερ τις ἕτερος, καὶ πολυπειρίαν ἀσκήσας ἱερῶν ἔργων τε καὶ λόγων οὐδέν τι μεῖον τοῦ πατρός. ἔχω γὰρ τοῦτο καὶ τῷ Ἡγίᾳ μαρτυρεῖν. ὁ δὲ Ἀρχιάδας καὶ τοῦ καθαροῦ συνειδότος ἐπεμελεῖτο διαφερόντως οὐδὲν ἧττον τῶν φιλοσοφούντων. ἦν οὖν αἰσθάνεσθαι πάντων. ἠσθανόμην δὲ καὶ αὐτὸς ἑκάστοτε τῶν ἀμφ' αὐτῷ κενοῦ φυσήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλαμένων. παθῶν δὲ παντοίων κατάμεστοι ὄντες, οὐδὲ ἐν μέσοις αὐτοῖς

2. *δή*] Sententia iubet *διὰ* refingi. 4. *Εὐπερίστατον*] Voce hac usus est auctor Epistolae ad Hebraeos XII,1. de cuius significatione fuse et docte disputat Gatakerus Adversar. Posthum. c. 3. p. 426 — 428. quem lector consulat. Nos tantum breviter hic proponemus interpretationem aliquam vocis huius, reliquis viris doctis et S. Scripturae interpretibus ni fallimur indictam, quae nobis quidem minime contemnenda videtur. Ea autem sic se habet. *Περίστατον* apud Graecos dicitur id, quod ab hominibus circumsistitur: velut si circulatores *περιστάτους* dicas, quod homines eos circumstare et corona quadam cingere soleant, praestigias illorum et imposturas cum admiratione spectantes. Harpocratio: *Περίστατοι. Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως· Θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γενομέναις. ἀντὶ τοῦ, περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι.* Hinc igitur ducta translatione Apostolus peccatum videtur appellare *εὐπερίστατον*: quasi dicat, tale quod homines libenter circumstant vel sectantur, fraudibus et lenociniis eius inescati, velut hominum vulgus circulatorem circumsistere solet, inanes eius praestigias cupide et cum admiratione spectans. Haec interpretatio si forte cuipiam durior et longius petita videbitur, comparet eam, quaeso, cum reliquis virorum doctorum interpretationibus, et videbit forsan eam minus difficultatis habere quam ceteras. *Küst.* Recte omnino vir doctissimus. Theopompus apud Athen. p. 485. ubi leg. *ἧς ἐκπιοῦσ.* Hephaestio p. 34. *οἶνον δ' ἑξέπιον κ.* Laertius in Zen. p. 437. *χωρίον ἀπερίστατον, a private place.* Athenaeus p. 163. *στοὰν περιστάσιμον.* vid. Casaub. *Toup.* MS. Cf. Valck. Scholae in A. A. 24,12. Usque ad *περιτρεπόμενον* habet Photius. Lex. in Matthaei Gloss. Graec. T. I. p. 65. *εὐκόλως περισταμένην ἡμᾶς, ἢ τὴν εὐκόλως περίστασιν παθεῖν δυναμένην. παρατρεπόμενον* Lex. Bachm. p. 241. 7. *Εὐπέτεια*] *Εὐπέτειαν* E. 10. *Ὁ οὖν Γανυμήδης*] Integrum locum Gaisfordus monuit extare in v. *Μίνως.* 14. *Εὐπετής*] Photius. Mox *εὐκαίρως* A. pro *εὐχερῶς.* 16. *ἁρμόδιος*] Ridicule Portus vocem hanc pro nomine proprio viri accipiebat, eamque cum sequenti fragmento coniungendam esse censebat, cum sit interpretatio *τοῦ εὖ πεφυκώς*: ut nemini non facile patet. *Küst.* *Παρεκελεύσατο ἐμβαίνειν τοὺς στρατ.*] Haec sunt verba Polybii lib. X. c. 14. *Küst.* *παρεκελεύετο* A. B. V. E. Polyb. 19. *παρακελευομένους*] *παρακαλουμένους* A. Polyb.

1. *Εὐπείθεια*] E. addit *ὑπακοή.* *Εὐπάθεια* V. ap. Gaisf. 2. *Εὐπείθιος καὶ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγ.*] Totam hanc eclogam Suidas ex Damascio excerpsit, ut vel ex Photio patet, apud quem in Excerptis ex illo scriptore p. 1065. nonnulla eorum, quae Suidas hic habet, *αὐτολεξεί* quoque leguntur. *Küst.* 3. *καὶ ὁ μὲν Εὐπείθιος εὐφυέστερος — ἀκολάκευτον πατρῴαν οὐσίαν*] Haec ad verbum etiam [sed ordine mutato] leguntur apud Photium loco laudato, ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.* 4. *ἤδη — εἰπεῖν* om. V. ap. Gaisf. *ἤδη δὲ καὶ ἀτοπώτερον ἔχων ἢ κ. ἰδ.* Phot. 5. *κατὰ* om. E. 7. *Ἀρχιάδας*] *Ἀρχίδας* E. Deinde *τὸ μὲν ὅλον* om. *V. qui mox *ὀλίγον.* *διαφέρων*] *διαφέρον* V. ap. Gaisf. *ἦν διαφέρων καὶ πολλῶν ἄλλων εἰς ἀρ.* Phot. Hinc corrige verborum positum. 9. *ἀγοντα παρειμένος*] *ἀνειμένος* V. in quo desunt seqq. 16. *ἦν οὖν αἰσθάνεσθαι πάν-*

enim imperium Macedonum omnibus contemptui fore, si seditiosis primus conatus ex sententia successisset. Εὐπερίστατον. Stultum, quod facile everti potest. Apostolus: *Peccatum quod nos facile circumvenit. Εὐπέτεια.* Facilitas. *Romani autem regione propter magnam celeritatem campestri potiti sunt. — Sive per agilitatem cum liberis et uxoribus inde migrantes, sive aliud quoddam consilium animo agitantes. — Ganymedes igitur gladio facile se transfixit. — Omnes enim natura se convertunt ad id quod est facile. Εὐπετής.* Facilis. Et *Εὐπετῶς*, facile, sine molestia, expedite. *Εὖ πεφυκώς.* A natura egregie factus. *Milites ingredi iussit. ad id enim certe si quis alius egregie a natura fuit comparatus, ut fiduciam animis hominum adderet, ac suos affectus iis ingeneraret, quos adhortabatur. Εὐπείθεια. Εὐπείθιος καὶ Ἀρχιάδας.* Eupithius et Archiadas, duo Hegiae filii. quorum Eupithius ingenii dexteritate praestabat, moribus vero ad simplicitatem vulgi propensus erat. accedebat indoles paulo absurdior, quam quae idiotam deceret. ut autem summatim dicam, patre longe inferior erat. Archiadas vero in summa quidem patre et vulgo non parum virtute praestantior erat, sed in iis quae ad philosophiam ducunt negligens, quippe qui ad haec non esset educatus, propter paternas opes assentationis non expertes. sanctam autem vitam si quis alius sibi colendam proposuerat, et in sanctorum factorum et dictorum notitia se exercuerat non minus quam pater. nam hoc ipsum testimonium Hegiae dicere possum. Archiadas vero etiam purae conscientiae vehementer erat studiosus, non minus quam philosophi. licebat igitur omnia perspicere. sentiebam et ipse, familiares illius inani spiritu citra intelligentiam esse repletos. variis autem affectibus referti ne in rebus quidem gerendis morum moderationem servare po-

τοῖς δρωμένοις οἷοίτε ἦσαν ἦθεσι μετρίοις ἐγκαρτερεῖν. ἐπεὶ τά γε ἔξω μισγάγκεια κακῶν ἐφαίνετο μηδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν ἀγελαίων ἀνθρώπων. ὁ δ' οὖν Διομήδης διέφθαρτο καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς συνουσίας, καὶ οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως ἔτι ταπεινότερος ἐγεγόνει πρὸς τὰ ἐπιταττόμενα, καίτοι ὑπὸ κολάκων διεφθάρη τὴν διάνοιαν· εὐφυής τε γεγονὼς ἀνὴρ πρὸς φιλοσοφίαν, ἢ οὐδὲν ἀλλοτρίῳ κακῷ βλάπτεται, οὐδὲ φθείρεται, οἰκείῳ δὲ μόνῳ, ὡς ἔφη Σωκράτης. διὸ καὶ φιλοσοφίαν ἐλυμήνατο τοῦτο αὐτὸ τὸ οἰκοθεν ὄνειδος. ὃν γὰρ ἔδει μάλιστα διασώζειν καὶ θεραπεύειν πρὸς τὸ βέλτιστον, τοῦτον πρὸς ἡδονὰς ἀνατρέφοντες καὶ μετεωρίζοντες ἐς αὔχημα μεῖζον ἢ καθ' ἑαυτὸν ἔλαθον ἑαυτοὺς ἐς πᾶσαν ἀτιμίαν καταβαλόντες.

Εὐπήδαξ χῶρος. ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων.

Εὐπήληκος. καλὴν περικεφαλαίαν ἐχούσης.

Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦνερ, ἐφεζόμενον.

Εὐπλοῆσαι. τὸ καλῶς πλεῦσαι.

Εὐπλοίην. εὔπλοιαν.

Εὐπλοκαμῖδες. καλλιπλόκαμοι.

Εὐπολείδης. ὄνομα κύριον.

Εὔπολις, Σωσίπολις, Ἀθηναῖος, κωμικός. ὃς ιζ' ἐτῶν γεγονὼς ἤρξατο ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ἐδίδαξε δράματα ιζ'. ἐνίκησε δὲ ζ'. καὶ ἀπέθανε ναναγήσας κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμῳ· καὶ ἐκ τούτου ἐκωλύθη στρατεύεσθαι ποιητήν. τὰ δὲ δράματα αὐτοῦ, Αἶγες, Ἀστράτευτοι ἢ Ἀνδρόγυνοι, καὶ ἄλλα.

Εὐπόριστον. εὐχερῶς ποριζόμενον. *Λέγεται* γὰρ ὡς παρὰ Τούρκοις οὐκ εὐπόριστον χρῆμα ὁ σίδηρος. 904

Εὐπορῶ. γενικῆ.

Εὐποτμία. εὐτυχία. *Ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. Καὶ αὖθις· Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης, ἐξ οὐρίων φερόμενοι. Καὶ πάλιν· Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγον πολλῇ.*

των. ἠσθανόμην δὲ κ.] Haec et quae sequuntur cum praecedentibus minime cohaerent, eorumque sensus paulo obscurior est. *Küst.* Non dubium quin Suidas, item ut a Photio factum videmus, e Damascii narratione paulo fusiore particulas quasdam decerpserit. Sed in principio transponendis nonnullis orationem sic instaurabimus: *ἦν οὖν αἰσθάνεσθαι πάντων τῶν ἀμφ' αὐτὸν* (cum A.) *κενοῦ . . . ἐμπιπλαμένων, ἠσθανόμην δὲ καὶ αὐτὸς ἑκάστοτε.* Porro Diomedis nomen est prorsus obscurum

17. αὐτῷ] αὐτῶν A.

2. μισγάγκεια] μισγάγγεια B. Med. 6. τὰ ἐπιτατόμενα] τὸ ἐπιτατόμενον E pr. 7. διεφθάρη] ἐφθάρη B. E. Haec parum inter se cohaerent, nec habent εὐφυής τε γεγονὼς membrum quo referantur. 8. ὁ ἀνὴρ] ὁ om. A. B. neutram v. habet E. κακῷ βλάπτεται] βλάπτεται κακῷ E. Tangit Civitatis Platonicae librum primum. 11. αὐτὸ τὸ A. 14. ἑαυτόν] ἑαυτοὺς E. 15. καταβάλλοντες] καταβαλόντες dedi cum A. 16. *Εὐπήδαξ*] *Εὐπίδαξ* correxit H. Steph. Thes. T. III. p. 276. E. collata v. *Πιδακίων*. 18. Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθην.] Leonidae Tar. LX, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 120. Cf. v. *Ὦνερ*.

2. *Εὐπλοῖαν*] *Εὐπλοίην* A. V. et Il. ℓ. 362. 3. *Εὐπλοκαμίδες*] Photius. Hom. Od. β'. 119. γ'. 542. Tenorem refinxi. Statim omiserunt A. V. *Εὐποιία. ἐλεημοσύνη. Ἀποστέρησις δέ ἐστι τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν, καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.* Ad quae *Küsterus*: „Haec nihil faciunt ad v. *Εὐποια*: quae rectius leguntur supra sub vv. *Ἀποστέρησις* et *Ἐλεημοσύνη*." Habet tamen *Ὅτι ἀποστέρησις* A. infra post v. *Εὐπτέρων*. 4. *Εὐποδ λείδης*] *Εὐπολείδος* A. *Εὐπολί* E. *Εὐπολείδιος* *V. Glossa satis incerta. 5. *Εὔπολις*] *Eudocia* p. 167. *Σωσίπολις*] Vel scribendum est, *ὡς Σωσίπολις*: ut sit sensus, *Εὔπολις* eodem modo dictum esse quo *Σωσίπολις*; vel *Σωσιπόλεως*, ut Eupolis Sosipolis filius fuisse intelligatur; vel vox illa penitus delenda est. *Küst.* *Σωσῖλις* V. *Σωσιπόλιδος* an *Σωπόλιδος* praestet ambiguum est: v. Meinek. l. infra l. p. 106. 6. καὶ οὗτος ιζ' ἐτῶν] *ὃς ἑπτακαίδεκα* probavi cum A. καὶ om. B. E. *V. Eudoc. Eupolis igitur, cum primam fabulam Olymp. 87, 4. docuerit, natus erat Ol. 83, 3. quod probabiliter posuit Meinek. Fragm. Com. Vol. I. p. 104. 7. δράματα ιζ'] Vel erravit Suidas, vel numeri hic corrupti sunt. Plures enim fabulae Eupolidis quam XVII. apud veteres laudantur: quarum ecce nomina. *Αἶγες, Ἁλιεῖς, Ἀστράτευτοι, Αὐτόλυκος α', Αὐτόλυκος β', Βάπται, Δῆμοι, Δραπέται, Δυάς, Εἴλωτες, Κλοπαί, Κόλακες, Λάκωνες, Μαρικᾶς, Νουμηνίαι, Πόλεις, Προσπάλτιοι, Πύλαι, Στεφανοπώλιδες, Σφίγγες, Ταξιάρχαι, Ὑβριστοδίκαι, Φίλοι, Χρυσογένης.* Confer Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* *γράμματα* V. Küsteri errores emendare nunc facillimum est. Saltem *ιθ'* reponendum vidit Fritzsch. de Arist. Daetal. p. 21. *ἐνίκησε δὲ*] *δὲ* om. B. E. *ναναγήσας*] Vide dissensiones coniecturarum et narrationum apud Meinekium p. 105. sq. 10. Ἀστράτευτος] Ἀστράτευτοι correxi cum E. 12. *Λέγεται*] Menand. Exc. Hoeschel. p. 127. *Τουρ.* Nieb. p. 380. 15. Om. vulg. silente Gron. 16. *τῆς εὐπ.*] Huic exemplo subiecit Zon. p. 910. *ὃ ἔστι, τοῦ καλοῦ θανάτου. πότμος γὰρ ὁ θάνατος.* 17. *Εὐποτμίας*] Aeliano tribuit Valckenarius. 18. *Ἐν εὐποτμίᾳ*] Est Xanthi oratio sub finem gl. *Ξάνθος* proposita. 19. *πολλῇ*] *πολλοὶ* B. E. *πολλοῖ* Med.

---

terant. nam quod ad externa attinet, malorum colluvies a gregariorum hominum vita nullo modo differre videbatur. Diomedes igitur et ipse a consuetudine corruptus est: qui cum nullam naturae excellentiam haberet, longe abiectior factus est ad imperata facienda; quamquam assentatores mentem eius corruperant. cum autem naturae dotibus aptus esset ad philosophiam, quae alieno malo nec laeditur nec corrumpitur, sed suo tantum, ut aiebat Socrates: ideo domesticum hoc probrum philosophiam labefactavit. quem enim maxime conservari et ad optima quaeque institui decebat, hunc in voluptatibus educantes animumque maiore fastu efferentes, quam eum deceret, imprudentes semet ipsi in omnem infamiam coniecerunt. *Εὐπήδαξ.* Locus pulchrum fontem habens. *Εὐπήληκος.* Pulchram galeam habentis. *Sed et in hasta Minervae pulchra galea ornatae me cicadam, homo, insidentem videbis.* *Εὐπλοῆσαι.* Prospera navigatione uti. *Εὐπλοίην.* Secundam navigationem. *Εὐπλοκαμῖδες.* Pulchris crinibus insignes. *Εὐπολείδης.* Nomen proprium. *Εὔπολις.* Eupolis, Sopolidis F. Atheniensis, comicus: qui annos natus XVII. in scena certare coepit; ediditque fabulas XVII. vicit autem septies. idem in bello contra Lacedaemonios per naufragium in Hellesponto periit. itaque lex lata est, quae poetas militare vetuit. fabulae eius sunt, *Caprae*, *Militiae detrectator sive Androgyni*, et aliae. *Εὐπόριστον.* Parabile. *Aiunt enim ferrum apud Turcos rem esse non parabilem.* *Εὐποτμία.* Felicitas. *Hunc beatum praedico felicitatis causa.* Et rursus: *Omni vero felicitate fruuntur, et cuncta ipsis ex sententia succedunt.* Et alibi: *Felicem admodum et beatam vitam agebant.*

Εὐπότμως. εὐτυχῶς. Ἡτοῦ στρατηγοῦ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δἰ αὐτήν.

Εὐπραγότερος. εὐτυχέστερος.

Εὐπραξία. εὐημερία, εὐτυχία. Ὁ δὲ Ὀζίας ὥλισθεν ὑπ᾽ εὐπραξίας καὶ κατηνέχθη πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς ἁμαρτήματα, πρὸς ἃ κἀκεῖνον τῶν ἀγαθῶν ἡ λαμπρότης καὶ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, οὐ δυνηθέντα προστῆναι καλῶς αὐτῶν, ἤγαγεν.

Εὖ πράττειν. οὕτως ἡ ἐπιγραφὴ τῶν ἐπιστολῶν Πλάτωνος. ἔγραψε δὲ ἐπιστολὰς ιγ᾽. εἰσὶ δὲ τοῦ ἠθικοῦ εἴδους. Εὖ διάγειν, οὕτως Ἐπίκουρος ἐπέγραφε. Χαίρειν δὲ ἐπέγραφε Κλέων.

Εὔπρηστον. εὐφύσητον.

Εὐπροσοδώτατος. τόπος εὔδρομος.

Εὐπροσιτώτατος. ὁ ἥμερος.

Εὐπρόσωπος. εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς·

Ἥπου Τελαμὼν . . . . . .

δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος.

Εὐπρόσωπος. εὔμορφος. Ὁ δὲ ἐπισυράμενος εὐπρόσωπον λίθον στήλην ἔστησεν.

Εὐπτέρων. Ἀριστοφάνης·

Κἄστ᾽ ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.

ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν, ἢ κούφων, ἢ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ τιμίων καὶ εὐγενῶν.

Εὔπτορθον. εὔκλαδον.

Εὐράξ. ἐκ πλαγίου.

Εὖρες. Ἀριστοφάνης·

Εἶθε φαύλως, ὥσπερ εὖρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.

ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὖρες δηλοῖ τὸ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινός· καὶ ἔστι τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρασχούσης τύχης, καὶ οὐ τῆς τοῦ εὑρόντος γνώμης καὶ προαιρέσεως.

Εὑρεσιέπεια. εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιλόγος. φλύαρος, ἑτοιμολόγος. Πολύβιος· Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν ἀγωνιῶ, μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογεῖν.

1. *Εὐπότμως*] Adde gl. *Πότμον.* 3. *Εὐπραγότερος*] Glossa suspecta. 4. *Εὐπραξία*] Scribendum *Εὐπραγία.* Polyb. p. 736. Agathias p. 23. *Toup.* MS. 4. *Ὁ δὲ Ὀζίας ὥλισθεν ὑπ᾽ εὐπραγίας καὶ κατην.*] Haec sunt verba Iosephi Antiq. Iud. lib. IX. c. 11. p. 319. (c. 10, 4.) ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Ὠζίας A. 5. *εὐπραγίας*] *εὐπραξίας* A. Zon. p. 910. 6. *ἁμαρτήματα*] *ὀλισθήματα* E. inter vss. *ἁμαρτήματα.* 9. *Εὖ πράττειν. οὕτως ἡ ἐπιγρ.*] Vide Laertium in Platone segm. 61. et Nostrum supra v. *Εὖ διάγειν*, ubi eadem leguntur. *Küst.* Decerpsit etiam Zon. p. 925. 12. Post hanc gl. delevi cum A. B. V. E. *Εὐπρεπῶς. κοσμίως, ὡραίως.* 13. *Εὔπρηστον. εὐφύσητον*] Ex Scholiasta Homeri in Il. σ. 471. *Küst.* Photius. 14. *Εὐπροσοδώτατον*] Xenoph. Anab. p. 374. [V, 4, 30.] *Toup. K. Π.* VI. p. 90. [VI, 1, 23.] *Hemst.* *εὐπροσοδώτατος* A. B. V. E. 15. *Εὐπροσιτώτατος*] *Εὐπροσιτότατος* A. *πάνυ* ante *ἥμερος* omiserunt A. B. V. E. 16. *Σοφοκλῆς*] Ai. 1009. 17. *Τελαμὼν*] Statim *σὸς πατὴρ ἐμός τ᾽ ἴσως* omissa cum A. B. V. Integer locus deest E. Sed facile licet eum redintegrare per gl. *Ποῖ.* 19. *εὐπρόσωπον εἰρήνην* periclitatus est Eunapius Exc. p. 42. *Ὁ δὲ ἐπισυράμενος ε. λίθον στήλην ἔστησεν*] *ὁ δ᾽ ἐσ πῖσ ἁμενος ε. στήλην* (imposito *λίθον*) *ἔστησας* V. Solum *ἔστησας* enotavit Gronov. Vix attinet *ἐπισπασάμενος* exsculpere. Deest gl. A.

1. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 798. Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Küst.* 3. *καὶ ὧν* Schol. 6. *Εὔπτορθον*] Photius. Deinde cum B. V. E. delevi glossam, *Εὐποιῶ. αἰτιατικῇ.* Quam habet iterum Med. ante v. *Εὐπολείδης.* 7. *Εὐράξ*] Hom. Il. λ'. 251. et Schol. Vide Bachm. in Lycophr. 920. 8. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 403. Scholiasta in eum locum: *Ὥσπερ εὖρες. ὥσπερ ἐπέτυχες. ἐναργεῖ δὲ τῇ λέξει τῇ εὖρες κέχρηται. τὸ μὲν γὰρ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινὸς τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχον ἔχει· τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρασχούσης τύχης, οὐ τῆς αὐτοῦ τοῦ εὑρόντος γνώμης τὸ ἔργον. ὡς οὐκ ἐκ προνοίας τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος, ἃ διεπράξατο, ἀλλ᾽ ἁπλῶς εὑρόντος εὕρημα.* Hinc Suidas partim supplendus, partim emendandus est. *Küst.* 11. *προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων*] *προσδοκιμησάντων* E. 14. *παρατυχούσης*] *παρασχούσης* A. cum gl. *Ἔνθεσις* pleraque consentienti. 17. *Εὑρεσιέπεια*] Photius. Plura huiusmodi verba congessit Fabricius Sext. Emp. p. 692. *Gaisf.* 18. *Εὑρεσιλόγος*] Caput articuli fuerat forsan: *Εὑρεσιεπής. εὑρεσιλ. φλ.* Hoc series suadet. Praecedit *Εὑρεσιέπεια*, *εὑρεσιλογία.* Sic *εὑρεσιεπὴς* a Pindaro usurpatum Ol. IX, 120. *Albert.* Misc. Obss. IX. p. 150. sive in Hesych. T. I. p. 1507. Parum favet exemplum Polybianum; ac malim sane glossam *Εὐρεσιεπής* expelli. Ceterum cf. Lobeck. in Phryn. p. 446. *ἑτοιμολόγος*] Sic recte Paris. A. [et Photius.] At priores editt. male [et Lex. Seg.] *ἑτυμολόγος.* Idem mendum est apud Hesychium v. *Εὐρεσιεπίαις*, apud quem pro *ἑτυμολογίαις* pariter scribendum est *ἑτοιμολογίαις. Küst.* *Πολύβιος*] Fr. gr. 68. 19. *μὴ δόξω*] *μὴ* om. V. 20. *οὐκ ἀναγκαίων*] Puto addita praepositione *περὶ* legendum esse *περὶ οὐκ ἀναγκαίων.* Alias enim constructio claudicabit. *Küst.* Immo potius *περὶ τῶν οὐκ ἀναγκαίων.* Sed lenior emendatio in promptu est. Repone: *οὐκ ἀναγκαίως εὐρεσιλογεῖν. Toup.* I. p. 205. Sic etiam Reinesius, cum A. B. E. Med. (nam siletur V.) Nimirum Aldinae vitium diu fuit cum Portus indagaverat.

Εὐπότμως. Feliciter. *Imperatoris prudentia cum aliqua fortunae felicitate adiuvaretur.* *Εὐπραγότερος.* Felicior. *Εὐπραξία.* Felicitas, prosperitas. *Ozias vero felici rerum successu elatus ad paterna peccata prolapsus est, ad quae bonorum splendor et magnitudo felicitatis, quam moderate ferre nesciebat, eum impellebat.* *Εὖ πράττειν.* Hanc formulam salutandi Plato epistolis suis praescribere solebat. scripsit autem epistolas XIII. easque morales. Epicurus vero inscribebat *εὖ διάγειν*, Cleo *χαίρειν.* *Εὔπρηστον.* Quod facile inflatur. *Εὐπροσοδώτατος.* Accessu facilis locus. *Εὐπροσιτώτατος.* Valde affabilis. *Εὐπρόσωπος.* Comis. Sophocles. *Scilicet Telamo hilari vultu me excipiat.* *Εὐπρόσωπος.* Formosus. *Ille vero pulchrum lapidem columnae loco erexit.* *Εὐπτέρων.* Aristophanes: *Et ex elata Coesyrarum prosapia natus est.* nobilium. vel levium, vel quarum mens volat. translatio ducta est ab avibus, quae in sublimi volant. vel superbarum et honoratarum. *Εὔπτορθον.* Pulchris ramis praeditum. *Εὐράξ.* Ex obliquo. *Εὖρες.* Aristophanes: *Utinam buccam aeque facile, atque invenisti, rursus eiicias.* dicitur de iis qui praeter spem gloriam consequuntur. *εὖρες* autem est, labore et industria consecutus es: quod laborantis mentem et consilium arguit, at simpliciter rem invenire totum est fortunae, non rationis et consilii. *Εὑρεσιέπεια.* Loquacitas. *Εὑρεσιλόγος.* Garrulus, cui verba ad loquendum semper suppetunt. Polybius: *Quamvis autem plura habeam dicere, vereor tamen ne cui vestrum verbosior esse videar quam necesse est.*

Εὐρεσιεπής. καινολόγος.

Εὐρετής. Ἦν δὲ καὶ εὐρετὴς ἑτοιμότατος ὢν τε αὐτὸς ἠπόρει πρὸς ἑτέρους καὶ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτόν, οὐ πολυμαθείᾳ καὶ ἀλλοτρίων δοξασμάτων ἱστορίᾳ καταχωννὺς μὲν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποκρύπτων, ἐπιστομίζων δὲ τοὺς ἀποροῦντας. *Εὐρέτις δὲ θηλυκὸν διὰ τοῦ ῑ, ἡ ἐφευρετική.*

Εὐρεῖα. Ὅμηρος·

Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.

οὐ καθολικὸν ἐπίθετον ἡ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη· οἷον, εὐρύ μοι χάσμα γένοιτο.

Εὐρείτης. ἐπίθετον. ὁ καλῶς ῥέων ποταμός.

Εὔρημα. ἐπίτευγμα, βούλευμα. Δῆλον δὲ ὡς τῷ πολλὰ πεπαιδευμένῳ καὶ πολλὰ εἰδέναι γλιχομένῳ καὶ ταῦτα εὑρημά ἐστι. τοντέστι, βούλευμα, ἐπιτήδευμα. Καὶ Εὑρήματα ὁμοίως, ἐπιτεύγματα, βουλεύματα. Ξενοφῶν· Ἐπεὶ εἶδον ὑμᾶς εἰς πολλὰ κἀμήχανα ἐμπεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Εὕρημα δὲ καὶ τοὺς Μάγους ἐποιεῖτο, οἳ Βαβυλῶνα καὶ Σοῦσα οἰκοῦσιν.

Εὕρης. αὐθυπότακτον.

Εὑρήσεται. ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται.

Εὑρῆσθαι.

Εὑρησιλογίας.

Εὐρίζῳ. Δαβίδ· Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς. ἀντὶ τοῦ ἐπὶμόνῳ, καλῶς ἐῤῥιζωμένῳ.

Εὐριζῶν. πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν.

Εὔρινος. εὐόσφρητος. Σοφοκλῆς·

Κυνὸς εὔρινος βάσις.

τοντέστιν, ἡ βάδισις.

Εὐρινότατος. καλόῤῥινος, ἢ καλῶς ὀσφρώμενος.

Εὐριπίδειον ἔπος. τοῦ Εὐριπίδου. Καὶ Εὐριπίδειος λόγος, ὁμοίως.

Ὅτι ἔφη Εὐριπίδης,

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

---

1. *Εὐρεσιεπής*] *Εὐρησιεπὴς* Aristoph. Nub. 446. quod in Photio editum est. *καινολόγος*] *κενόλογος* E pr. 2. *Ἦν δὲ καὶ εὐρετὴς ἑτοιμότατος ὢν τε αὐτὸς ἠπ.*] Haec sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut discimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex isto scriptore p. 1036. (338. a.) hoc ipsum fragmentum legitur, ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.* 4. *πολυμαθείᾳ*] *πολυμαθίᾳ* E. Phot. *δραμάτων*] *δρασμάτων* A. *δοξασμάτων* B. V. E. Phot. 7. *θηλυκὸν*] *θηλυκῶς* E. De vocis tenore disseruit Lobeckius Additam. in Buttm. Gramm. ampl. T. II. p. 426. 8. *Ὅμηρος*] Il. δ'. 182. Brevis Scholiasta in eum locum: *οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν τὴν γῆν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν. Küst.* Suidas descripsit Schol. Ven. 9. *τότε μὴ* V. 10. *καθολικὸν δὲ*] *δὲ* om. A. B. E. *V. ὅτι οὐκ ἐστι κ. ἐπ. τὸ εὐρεῖα* Schol. Ubi sub finem *χάσμα γῆς γένοιτο.* 12. *Εὐρείτης*] Gl. Homerica. 14. *τὰ πολλὰ*] Diligenter intuenti non potest ambiguum esse quin scriptor *τῷ πολλὰ* reliquerit. Idque nunc ab *V. oblatum recepi. 16. *ἐπιτηδεύματα*] *ἐπιτεύγματα* A. B. V. E. 17. *Ξενοφῶν*] Anab. II, 3, 18. 18. *κἀμήχανα*] *κακὰ κἀμ.* Xenophon.

1. *δὲ*] *δὲ καὶ* A. V. Ceterum hunc locum Philostrati esse Vit. Apollon. I, 18. p. 22. docuit Boissonadus in eiusdem scriptoris Heroica p. 654. *Gaisf.* Monuit etiam Schneiderus. Deinde cum A. B. V. E. delevi: *Εὔρηνος. ὁ καλλιπρόβατος. Πάμπαν εὔρηνός τε καὶ εὔβοτος.* Ubi *Küsterus*: „*Πάμπαν εὐρηνός τε κ.*] Metri gratia scribendum est, *πάμπαν εὐῤῥηνός τε καὶ εὔβοτος.* Est enim initium hexametri." Apollonii Rhodii esse III, 1086. monuit Tittmannus in Zonaram p. 905. cui haec debebantur: conf. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 219. 3. Om. vulg. Agnoscit *V. Item gl. *Εὐρῆσθαι.* 4. *Εὑρήσεται. ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται*] Atticorum est verba media pro passivis accipere. Sophocles Oedip. Colon. 581. *Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται*; Scholiasta monet, *δηλώσεται* ibi positum esse pro *δηλωθήσεται. Küst.* Gl. habet Photius. 5. Vide in v. *Εὔρης.* 6. *Εὑρεσιλογίας*] *Εὑρησιλογίας* A. V. quam scripturam et ordo litterarum et fides locorum vindicat. Vide quibus utitur etiam Gaisfordus, Schweigh. in Polyb. XVIII, 29, 3. T. VII. p. 385. et Wesseling. in Diod. Sic. I, 37. 7. *Εὐρίζῳ*] Vid. viros doctos in Hesych. Sed legend. proculdubio *Εὐρίζω, ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς*, ut *εὐρίζω* ad *ὄρει* referatur. Quae sententia Bosii est. *Toup.* MS. *Δαβίδ*] Psalm. XLIII, 3. [XLVII, 2.] sed ubi legitur *εὐριζῶν*. Vide vocem sequentem. *Küst.* 9. *Εὐριζῶν. πλατύνων*] *Εὐριζον. πλατὺ ὂν — ἔχον* Photius. Haec cum superioribus erant continuanda, *ἢ Εὐριζῶν κτλ.*, siquidem duplex scribendi ratio ab lexicographis spectatur. *χαροποιοὺς* ignorat Zon. p. 921. 10. *καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρ.*] Haec sunt verba Theodoreti in Psalmum in nota praecedente indicatum. *Küst.* 12. *Σοφοκλῆς*] Ai. 8. Cf. v. *Βάσις.* 13. *Κυνὸς*] *ὡς τις* E. 15. *καλόῤῥινος*] *καλοῤῥινότατος* E. *καλόρινος* Lex. Bachm. p. 241. *ὀσφρόμενος*] *ὀσφραινόμενος* E. *ὀσφρώμενος* probavi cum *V. Lex. 17. *τοῦ Εὐρ.*] *τὸ τοῦ* E. *τοῦ Εὐριπίδους* A. *καὶ — Εὐριπίδης* om. E. *Εὐριπίδιον — Εὐριπίδιος* Med. 19. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 20. *Ἄλλων ἰατρὸς*] Vid. Wyttenbach. in Plutarch. T. VI. p. 537. Est fr. inc. CCXI. Dein *ἕλκεσι* *V. Med.

Εὐρεσιεπής. Novorum verborum inventor. *Εὐρετής. Promptissime autem invenire norat solutionem dubiorum, quae vel ipse aliis vel alii ipsi proposuissent, neque ita ut varia doctrina aut sententiarum alienarum cognitione veritatem obrueret et occultaret, dubitantibus autem os obturaret. Εὐρέτις* vero, per ῑ, femininum, inventrix. *Εὐρεῖα.* Homerus: *Tunc mihi lata tellus dehiscat.* ubi *εὐρεῖα* non est epithetum commune terrae, sed ita accipiendum est ac si Poeta dixisset, lato hiatu discedens. *Εὐρείτης.* Epithetum fluvii, pulchre fluens. *Εὔρημα.* Lucrum, consilium. *Manifestum autem est, virum eruditum et multa scire cupientem etiam haec in lucro deputare.* Et *Εὑρήματα*, similiter, consilia, commenta. Xenophon: *Postquam vos in multas et magnas difficultates incidisse vidi, in lucro deposui, si forte ab Rege impetrarem, ut mihi permitteret vos salvos in Graeciam reducere. — Magos etiam, qui Babylonem et Susa incolunt, pro lucro duxit convenire. Εὐρήσεται.* Invenictur. *Εὐρησιλογίας. Εὐρίζῳ.* Firmis radicibus nixo, constanti. David: *Constanti exultatione totius terrae. Εὐριζῶν.* Radices dilatans. vel bonas radices habens, bene firmiterque fundans, ita ut inconcussa et immota permaneat terra. *Εὔρινος.* Olfactu pollens. Sophocles: *Canis sagacis gressus. Εὐρινότατος.* Sagacitate narium praestans, vel optime olfaciens. *Εὐριπίδειον ἔπος.* Versus Euripidis. Et *Εὐριπίδειος λόγος*, oratio Euripidis. Euripides dixit: *Aliorum medicus, ipse ulceribus scatens.*

Καὶ αὖθις·

Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.

Εὐριπίδη Εὐριπίδιον. Ἀριστοφάνης. ἐρωτικὴν μιμεῖται φωνήν. οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώθασι τοὺς ἐρωμένους ἐρωτικῶς δι' ὑποκορισμῶν καλεῖν.

906 *Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, τραγικός, πρεσβύτερος τοῦ ἐνδόξου γενομένου. ἐδίδαξε δράματα ιβ', εἶλε δὲ νίκας δύο.*

Εὐριπίδης, τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν τοῖς χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Εὐριπίδης, Μνησάρχου, ἢ Μνησαρχίδου, καὶ Κλειτοῦς, οἳ φεύγοντες εἰς Βοιωτίαν μετῴκησαν· εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐκ ἀληθὲς δὲ ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ γὰρ τῶν σφόδρα εὐγενῶν ἐτύγχανεν, ὡς ἀποδείκνυσι Φιλόχορος. ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκνοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρός, καὶ ἐτέχθη καθ' ἣν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. γέγονε δὲ τὰ πρῶτα ζωγράφος· εἶτα μαθητὴς Προδίκου μὲν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, Σωκράτους δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ φιλοσόφοις. διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζομενίου. ἐπὶ τραγῳδίαν δὲ ἐτράπη, τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποστάντα κινδύνους δι' ἅπερ εἰσῆξε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ ἦν τὸ ἦθος καὶ ἀμειδὴς καὶ φεύγων τὰς συνουσίας· ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη. ἔγημε δὲ ὅμως πρώτην μὲν Χοιρίνην, θυγατέρα Μνησιλόχου· ἐξ ἧς ἔσχε Μνησίλοχον καὶ Μνησαρχίδην καὶ Εὐριπίδην. ἀπωσάμενος δὲ ταύτην ἔσχε καὶ δευτέραν, καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάστου πειραθείς. ἀπάρας δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν ἦλθε πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων, παρ' ᾧ διῆγε τῆς ἄκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ὑπὸ ἐπιβουλῆς Ἀρριδαίου τοῦ Μακεδόνος καὶ Κρατεύα τοῦ Θετταλοῦ, ποιητῶν ὄντων καὶ φθονησάντων αὐτῷ, πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην τοὺ-

2. *Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄῤῥενες*] Senarius hic legitur apud Euripidem in Iphig. Taur. 57. ut Portus observavit. *Küst.* Addatur Artemidor. II, 10. *ἄρσενες* A. 3. *Εὐριπίδη* addiderunt A. V. E. *Εὐριπίδης* B. Si Gronovio fides, glossis de Euripide praemisit *V. *Εὐριπίδη Εὐριπίδους.* Mox *δι' ὑποκορισμῶν καλεῖν ἐρωτικῶς* E. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 403. cuius admonuit Küsterus. Ubi Schol. *ἐρωτικὰς μιμεῖται φωνάς*, infra *δι' ὑποκορισμῶν.* 6. *πρεσβύτερος τοῦ ἐνδόξου*] Commentum vanissimum. 9. *τοῦ προτέρου ἀδελφ.*] His consentaneum ut glossam continuam praemittamus. 10. *χρονικοῖς*] *τοῖς χρ.* A. B. V. E. Mox *ἔγραψε*, non *ἐξέδωκε* dictum, quod Wolfius Prolegg. in Hom. p. 185. reprehendebat, ad eandem rationem opinor redire, quam Athenaeus praestat ab illo prolatus p. 173. Ac specimen curae privatae in ornando poeta collocatae significant versus ab Euripide intertexti, de quibus vir summus monuit p. 261. 11. *δράματα αὐτοῦ*] *τὰ δράματα* E. 15. *ἀληθὲς δὲ*] *δὲ* om. V. *ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ*] Aristophanes tamen Equ. 19. Euripidem ut filium *λαχανοπώλιδος* oblique his verbis perstringit: *Μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς.* Scholiasta in eum locum: *Διασκανδικίσῃς. διευριπιδίσῃς. ἡ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν· ὃ ἔστιν, ἄγρια λάχανα. Ἄλλως. μὴ ἀποδειλιάσῃς, μὴ μεταμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου.* Apertius idem Comicus in Acharn. 474. *Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, Σκάνδικά μοι δός, μητρόθεν δεδεγμένος.* Scholiasta: *Σκάνδικά μοι δός. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι δεδήλωται, ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἐλέγετο σκάνδικας. θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδιξ ἐλέγετο. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον ἐτελές.* Et in Thesmoph. 394. *Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας. Küst.* Adde Pierson. in Moer. p. 7. 17. *Φιλόχορος*] V. Siebelis. p. 87 — 89. Videtur ille talibus argumentis usus esse, cuiusmodi unum e Theophrasto descripsit Athen. X. p. 424. E.

1. *καὶ ἐτέχθη καθ' ἣν ἡμέρ.*] Euripidem natum esse anno primo Olympiadis LXXV. Calliade Archonte, testatur Laertius in Socrate segm. 45. *Küst. ἐτέθη* V. ap. Gaisf. *ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας*] Ad Salamin. Plutarch. Sympos. VIII, 1. i. e. a. 1. Olymp. 75. praetore Callia, Scalig. in Euseb. a. 1509. Obiit a. aetatis 75. a. 3. Ol. 93. praetore Callia. Vid. Meurs. Archont. *Reines.* 4. *διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζ.*] Idem testatur etiam Laertius loco laudato. *Küst.* Addidit Reinesius vel Schol. Apollon. I, 489. 6. *κινδύνους*] *κίνδυνον* V. ap. Gaisf. 7. *σκυθρωπὸς δὲ*] *σκυθρωπός τε* V. Mox *τὸ ἦθος* om. *V. B. E. Med. 9. *μισογύνης*] *μισόγυνις* B. E. *V. *πρῶτον*] *πρώτην* A. B. V. E. 10. *Χοιρίνην*] *Χοιρίλλην* E. *Χοιρίλη* probabiliter dicitur etiam Schol. Arist. Thesm. princ. et Vitae scriptori ab Elmsleio proditae. 13. *ἀκολάστου πειραθείς*] Corrupit eam Theagenes quidam Samius. Vid. hist. in Heraclidae Politiis. *Reines. πειρασθείς* V. ap. Gaisf. 14. *τῶν Μακεδόνων*] *τῶν* om. V. 15. *ἐτελεύτησε δὲ*] Diversa tradidit Vitae scriptor ab Welckero in Musei Rhen. Vol. I. p. 298. repetitae. 16. *Ἀῤῥιδαίου*] *Ἀῤῥιβαίου* A. B. E. *V. *Κρατεύα*] Vide Aeliani V. H. VIII, 9. 18. *πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύνας ἐπαφ.*] Locus hic in MS. A. auctior sic legitur: *πεισάντων τε τ. β. οἰκ. τοὔνομα Ανσίμαχον, δέκα μνῶν ἀγοραζόμενα, τοὺς βασιλέως οὓς αὐτὸς ἔτρεφε κύνας ἐπαφεῖναι* etc. Confer Nostrum infra v. *Προμέρου κύνας*: ubi Promerus aliquis canes in Euripidem immisisse traditur. *Küst.* Addit Reinesius Steph. v. *Βορμίσκος.* Dein *ἐπαφῆναι* Med. Supra *κύνας* in lacuna om. V. ap. Gaisf.

Et, *Columnae enim domus sunt liberi mares.* *Εὐριπίδη.* Euripide, Euripidiole. Aristophanes. imitatur autem sermonem amantium. amantes enim diminutivis nominibus compellare solent eos quos amant. *Εὐριπίδης.* Euripides, Atheniensis, tragicus, antiquior celebri illo Euripide. docuit fabulas XII. vicit bis. *Εὐριπίδης.* Euripides, tragicus, qui prioris fratri natus erat, ut tradit Dionysius in *Chronicis.* curavit editionem Homericam: nisi forte ea alterius est. fabulae eius sunt *Orestes*, *Medea*, *Polyxena.* *Εὐριπίδης.* Euripides, Mnesarchi seu Mnesarchidae, et Clitus F. qui in exilium pulsi in Boeotiam migrarunt; deinde vero in Attica habitarunt. non est autem verum, quod contendunt matrem eius olera vendidisse. nam genere nobilissimo natus fuit, ut demonstrat Philochorus. cum autem Xerxes in Graeciam traiiciebat, mater eum in utero gessit; natusque est eo die, quo Graeci Persas fugarunt. fuit initio pictor; deinde Prodici in rhetoricis, Socratis in doctrina de moribus et in philosophia discipulus. audivit etiam Anaxagoram Clazomenium. quem cum vidisset in capitis discrimen adductum, propter dogmata quae docuerat, ad tragoediam scribendam se contulit. fuit autem homo severis moribus, tristis et congressum fugiens. unde etiam osor mulierum est habitus. nihilominus idem uxorem duxit: primum Choerilam, Mnesilochi filiam, ex qua Mnesilochum, Mnesarchidem et Euripidem suscepit. hac vero repudiata habuit alteram, quam aeque impudicam est expertus. cum autem Athenis discessisset, ad Archelaum Macedoniae regem se contulit, apud quem summo fruens honore vixit. obiit sublatus insidiis Arrhidaei Macedonis et Crateuae Thessali, qui cum poetae essent et ipsi inviderent, regis servo

νομα Λυσίμαχον, δέκα μνῶν ἀγορασθέντα, τοὺς βασιλέως οὓς αὐτὸς ἔτρεφε κύνας ἐπαφεῖναι αὐτῷ. οἱ δὲ ἱστόρησαν οὐχ ὑπὸ κυνῶν ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν νύκτωρ διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀωρὶ πρὸς Κρατερὸν τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου· καὶ γὰρ σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας· οἱ δὲ πρὸς τὴν γαμετὴν Νικοδίκου τοῦ Ἀρεθουσίου. ἔτη δὲ βιῶναι αὐτὸν οε', καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν Πέλλῃ μετακομίσαι τὸν βασιλέα. δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε', κατὰ δὲ ἄλλους ἐνενήκοντα δύο. σώζονται δὲ οζ'. νίκας δὲ ἀνείλετο ε', τὰς μὲν τέσσαρας περιών, τὴν δὲ μίαν μετὰ τὴν τελευτήν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. ἐπεδείξατο δὲ ὅλους ἐνιαυτοὺς κβ'. καὶ τελευτᾷ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος.

907 *Εὔριπος. πέλαγος στενόν, ἢ τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν, τουτέστι Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. ἑπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἐκεῖσε ὕδωρ τρέπεται.*

Εὔρομεν. παρατατικός. καὶ εὗρον.

Εὐροναῖτοις. καλῶς ῥέουσιν.

Εὐροώτερος. ὁ πλατύτερος.

Εὖρους. Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους, ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὖρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

Εὐρυόδεια. ἡ πλατυάμφοδος.

Εὐρώεντα. σκοτεινά, ζοφώδη.

Εὐρώεις. ὁ σκοτεινός, ἢ ὁ πλατύς. καὶ κλίνεται εὐρώεντος.

Εὔρωμαι. ἀντὶ τοῦ εὑρήσω. Καὶ Εὕρωμεν, ἀντὶ τοῦ εὑρήσομεν.

Εὐρώπη. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ τόπος. Καὶ Εὐρώπιον κλίμα, τὸ τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώς. ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος·

Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Εὐρώς. ἡ νοτία. παρὰ τὸ αὔρα, αὐρώς, καὶ τροπῇ εὐρώς. Καὶ Εὐρωτιῶ. Θεόκριτος·

Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται.

Εὐρώταν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσκεπε πεπταμένη χείρ,
οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

---

3. *ἱστόρησαν*] *ἱστορήσαντες* V. 6. *ἔρωτας*] *ἔρωτα* E. 7. *Νικοδήμου*] *Νικοδίκου* A. V. E. *Νικοδημικοῦ* Haloander. 8. *οέ*] *ρέ* commentum Dobraei Adv. T. II. p. 125. *καὶ τὰ ὀστᾶ — οέ* om. A. 9. *δράματα δὲ αὐτοῦ*] Fabulas Euripidis accurate recenset Meursius in libello de trium Tragicorum fabulis: quem confer. Diligentiam tamen eius effugit fabula *Κρῆτες*, cuius meminit Scholiasta Aristophanis Ran. 873. 1398. ut et ante nos monuit Bentleius in Dissertatione ad Malalam p. 22. *Küst.* 10. *σώζονται δὲ οζ'* om. V. Vide Elmsl. in E. Med. p. 71. 11. *εἵλετο*] *ἀνεῖλετο* A. Cf. Varro ap. Gell. XVII, 4. et Bergk. de Aristoph. fragm. p. 904. 12. *τελευτήν*] *τὴν τελευτήν* A. V. E. 13. *ἀδελφιδοῦ*] *ἀδελφιδοῦς* omissis *αὐτοῦ Εὐριπίδου* V. quorum illud silet Gron. 14. *κε'*] *κβ'* probavi cum A. V. Quamquam neuter numerus recte se habet, si quidem Peliadas ille primam docuit fabulam Ol. 81, 1. Itaque requiri videtur saltem *μβ'*. *ἀπέθανε*] *καὶ τελεύτα* A. Reposui *καὶ τελευτᾷ*. 17. *Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς*] Immo potius *Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας*. Vide Geographos. *Küst.* Eodem spectat grammaticus. Ceterum vide quae congessit Ukertus in Geogr. II, 1. p. 89. et de proverbiali usu Wyttenb. in Phaed. p. 240. item Iacobs. Lectt. Stob. p. XIII. 20. *παρατατικός*] Rectius *ἀόριστος β'*. Est enim ab *εὗρον*: quod esse aoristi secundi vel pueris notum est. Ceterum pro *παρατατικός*, ut habent MSS. Pariss., in prioribus editt. nullo sensu legitur *παρ' Ἀττικοῖς*. *Küst.* Corruptum istud *παρατατικός*, vel potius adulterinum. Cf. Herod. Epimer. p. 274. *εὕροσαν*] Vide praeter alios Reiskium in Constant. Cerim. p. 150. Ceterum tacite praemisit Gaisfordus: *Εὑρίσκω. αἰτιατικῇ.* 21. *Εὐροναῖτοις*] *Εὐροναήτοις* A. V. *Εὐροναίτης· κ. ῥέων* E. Horum nihil perspicio.

1. *Εὐρωώτερος*] Confer Etymologum v. *Εὐρώεντα*. *Küst.* 2. *Εὖρους*] *Εὔρρους* A. B. E. His obtemperavit Gaisfordus, qui meliora secutus est in v. *Ἱεροκλῆς*. Gl. om. V. eamque studiosis hominibus arbitror deberi. *Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρ.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀμφιλαφῆ*, et infra v. *Σεβηριανός*: ubi integrum locum scriptoris anonymi habes. *Küst.* E Damasc. Phot. c. 242. *Reines.* 3. *ὅτε*] *ὅτι* E. *ὅτε καὶ* A. 5. *Εὐρυόδεια*] *Εὐρυάγυια* Lex. Seg. Vid. v. *Εὐρωτιῶν*. *πλατυάμφοδος*] Schol. Il. *π*. 635. *Εὐρυοδείης. μεγαλαμφόδου, πλατείας.* 6. *Εὐρώεντα*] Vid. Il. *υ*. 65. 9. *Εὔρωμεν*] *εὕρομεν* V. 12. *Εὐρώπιον*] *Εὐρώπειον* E. *Εὐρώπιων* Med. *κλίμα*] *κλῆμα* A. *κλίμα* Med. Sub finem delevi *καὶ πρέσβεις Εὐρωπαίων* cum A. V. 13. *Εὐρώς*] Cum Timaeo p. 127. Adde Schol. Plat. p. 428. *Καλλίμαχος*] Fr. 313. Vide v. *Νήχυτος*. 15. *ἡ νοτία*] *ἡ* om. V. Tum *νοητία* A. *αὖρα* Edd. *αὐρώς*] *αὐρώς* A. B. V. Etym. M. p. 397, 53. Zon. p. 902. 16. *τροπῇ*] *τροπῇ τοῦ ᾱ ἐς ε* E. *Θεόκριτος*] Idyll. IV, 28. 18. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Rufini VI, 5. Anthol. Pal. V, 60. 19. *κατέσχεν π.*] *κατέσκε πε πτ.* A. *κάτεσκε πταμένη* V. *κατέσκεπε* B. *κατέσκε* E pr. Emendatam scripturam agnoscit poeta.

Lysimacho, decem minis corrupto, persnaserant, ut canes regios a se custoditos in eum immitteret. alii vero non a canibus sed a mulieribus noctu laceratum fuisse tradunt, cum intempesta nocte ad Craterum Archelai delicias (nam huiusmodi amoribus eum addictum fuisse ferunt), ut alii, ad uxorem Nicodici Arethusii iret. annos eum vixisse aiunt LXXV. ossaque eius Pellam a rege translata fuisse. fabulae eius, si his credimus, fuerunt LXXV. sin aliis, XCII. ex quibus extant LXXVII. vicit quinquies: quater superstes, semel vero post obitum, cum fabulam eius exhiberet Euripides, ipsius fratri filius. fabulas edidit per totos annos XXII. obiit Olympiade XCIII. *Εὔριπος*. Euripus, mare angustum, sive fretum inter duas terras, Boeotiam et Atticam: cuius aqua septies quotidie fluit et refluit. *Εὔρομεν*. Invenimus. et *εὕροσαν*. *Εὐροναῖτοις*. Pulchre fluentibus. *Εὐροώτερος*. Latior. *Εὖρους*. *Exponebat mihi orationes Isocratis: quando vidi virum illum summa facundia et mentis ubertate aptissimum ad virilis prudentiae disciplinam.* *Εὐρυόδεια*. Latas vias habens. *Εὐρώεντα*. Obscura, tenebrosa. *Εὐρώεις*. Squalidus. vel latus. declinatur *εὐρώεντος*. *Εὔρωμαι*. Reperiam. Et *Εὕρωμεν*, reperiemus. *Εὐρώπη*. Nomen proprium. item regio. Et plaga Europae. *Εὐρώς*. Humiditas putris. Callimachus: *Crepidae, quas putredo non corrupit.* *Εὐρώς*. Caries. ab *αὖρα* fit *αὐρώς*, et mutato *α* *εὐρώς*. Et *Εὐρωτιῶ*. Theocritus: *Fistula situ squalet.* *Εὐρώταν*. In Epigrammate: *Pudenda vero nimis quantum tumentia manus expansa continuit; non tota quidem, sed quatenus potuit.* ubi de

περὶ αἰδοίου ἀνδρὸς ὁ λόγος. καὶ αὖθις Λάκαινα πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν·

Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἡνίκα δειλὴν
οἶσθα φυγὴν τελέσειν, οὔτ' ἐμὸς οὔτε Λάκων.

Εὐρώτας. ποταμὸς Λακωνικῆς.

Εὐρῶτι. σηπεδόνι.

Εὐρωτιῶν. σαπείς, ἠφανισμένος. ἢ εὐρωτιῶν, σκωληκοβρώτων.

Εὐρωτιῶν. τοῦ εὐρωτιῶν ἐξήγησις τὸ εἰκῇ κείμενος· τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται· ὥς φησι Μένανδρος·

Εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Εὐρυάγυια. πλατυάμφοδος. 908

Εὐρυβατεύεσθαι. πονηρεύεσθαι. τὸν γὰρ Εὐρύβατον, τὸν ἕνα τῶν Κερκώπων, γενέσθαι τοιχωρύχον φασίν, οἱ δὲ προδότην περὶ τοὺς χρόνους Κροίσου.

Εὐρυβάτης. ὄνομα κύριον.

Εὐρύβατον. ἄνδρα φασὶ τοῦτον Ἐφέσιον εἶναι, καὶ λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατιὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τοὺς Πέρσας, προδότην γενόμενον ἐγχειρίσαι τῷ Κύρῳ τὰ χρήματα τοῦ Κροίσου· καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηρούς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι.

---

1. *ἀνδρὸς*] *γυναικὸς* Toupius. Deinde post *αὖθις* delevi *φησὶ* cum A. 3. *Λεῖπε τὸν Εὐρώταν*] Antipatri Thessalon. XXVI, 7. 8. Anthol. Pal. VII, 531. 5. *φυγὴν*] *φυγεῖν* V. Immo *φυγάν*. Porro refingendum *τελέθεις*. 7. *ποταμὸς*] *ποτὲ* V. Vide v. *Ῥωχμός* et Küst. in v. *Ῥειτός*. Tum *τῆς Λ.* E. 8. *Εὐρῶτι*] *Εὐρῶτα. σηπεδόνα* Lex. Seg. 9. *Εὐρωτιῶν*] Scribe *εὐρωτιώντων*, ut respondeat voci sequenti *σκωληκοβρώτων*. *Küst. Εὐρωτιῶν. σκωληκόβρωτος*, gl. Octateuchi ap. Fabric. Bibl. Gr. X. 63. Vid. not. in Hesych. necnon Schleusner. Lex. V. T. in *Εὐρωτιάω*. *Gaisf.* Corrigendum igitur *σκωληκόβρωτος*, quod suaserat Bielius. 11. *Εὐρωτιῶν*] Nota haec referenda est ad locum illum Aristophanis Nub. 44. *Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἀγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος.* Vetus interpres: *Εὐρωτιῶν. ἀντὶ τοῦ ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰκῇ κείμενος. εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς ὁ σκώληξ. ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει· τουτέστι, νοτίς.* Confer etiam Nostrum supra v. *Ἀκόρητος*. *Küst.* Haec descripsit Suidas ex Scholiis Aristoph. Nub. 44. ut recte vidit Küsterus, sed iis auctioribus et melioribus quam quae nunc habemus. Neque enim Menandri locus, ut alia taceam, apud Scholiastam hodie comparet. Inest autem una atque altera macula, quas hic eluemus. Primum rescribendum: *ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. Ut contra urbanorum vita munda et nitida.* Quod vel ex Aristoph. Nub. 51. satis patet: *ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Illa vero contra unguentum olebat et crocum et basia obscena.* Deinde Menandri trimetrum, qui uno pede claudicat, ita ex sermonis comici natura restituendum contendo: *εἰς πάντα καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Toup.* I. p. 206. *τοῦ εὐρωτιῶντος ἐξήγησις τοῦ εἰκῇ*] *τοῦ εὐρωτιῶν ἐξ. τὸ εἰκῇ* A. V. *τὸ* etiam E. *V. 13. προσίζει*] *προσεγγίζει* E. 14. *ὥσπερ ἂν*] *ὥσπερ αὖ* B. V. E. *ὥσπερ οὖν* Schol. Rav. Comici. 15. *ἀστικῶν*] *ἀστυκῶν* E. *διότι περ*] *διόπερ* A. Sequentibus nihil simile repertum ne in optimis quidem Schol. Aristoph. nuper a Dindorfio proditis. Ceterum suspectum est *τύπτεται*. Reponendum opinor *σκώπτεται*.

3. *Εἰς τὰ καθαρὰ λιμ.*] Ut senarius sit *ἀρτίπους*, scribendum est, *Εἰς μὲν τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Küst.* Leg. *τἀκάθαρτα. Hemst.* Sic Grotius. Menandri fr. inc. 290. nondum reperta est medela verisimilis. Unum ego certum duco, intercidisse articulum: itaque coniectare licet, *Εἰς τὰ καθάρια δ' ὁ λιμὸς εἰς.* *λιμὸς*] *λοιμὸς* B. E. 4. *Εὐρυάγυια*] Est urbis epithetum apud Homerum. *Küst.* Vide v. *Εὐρυόδεια*. 5. *Εὐρυβατεύεσθαι*] Similiter Prov. Vatic. I, 94. [Bodl. 444.] ubi om. *τοιχωρύχον*. Schottus inter alia citat Eustathium in Hom. Odyss. *τ'*. p. 1864. Plura collegerunt viri docti in Aristaenetum p. 513. ed. Boissonad. Adde Taylorum in Aeschin. c. Ctes. p. 527. Reisk. *Gaisf.* 6. *ἕνα*] *τὸν ἕνα* A. B. E. *V. Id interim cum Zon. p. 921. recepi (v. *Εὐρύβατος*: *οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον*): nam desideratur *οἱ μὲν τὸν ἕνα*. Vide Eustathium. 7. *χρόνους τοῦ Κροίσου*] *χρόνους πρὸ Κροίσου* A. B. V. *χρ. τοὺς πρὸ Κροίσου* Zon. *πρὸ Κροίσου χρόνους* E. Latet vetus scribendi ratio. Quod lenissimum erat, articulum *τοῦ* subtraxi cum Proverb. 9. *Εὐρυβάτης*] Herodot VI, 92. et IX, 74. *Reines.* Il. *α'*. 320. 10. *Εὐρύβατον ἄνδρα. φασὶ τοῦτον Ἐφέσιον εἶναι, καὶ λ.*] Ex Harpocratione. Huc egregie facit locus Diodori in Collectaneis Constantini ab Valesio editis p. 241. [T. II. p. 553. ed. Wess. cuius vid. annot.] qui sic habet: *Ὅτι Κροῖσος ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς προσποιησάμενος εἰς Δελφοὺς πέμπειν, ἔπεμπεν εἰς Πελοπόννησον Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον, δοὺς αὐτῷ χρυσίον, ὅπως ὡς πλείστους ξενολογήσῃ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ πεμφθεὶς πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσην ἀποχωρήσας τὰ κατὰ μέρος ἐδήλωσε. διὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπισήμου γενομένης τῆς περὶ τὸν Εὐρύβατον πονηρίας, μέχρι τοῦ νῦν ὅταν τις ὀνειδίσαι τινὶ βούληται μοχθηρίαν, Εὐρύβατον ἀποκαλεῖ. Küst.* 13. *προδότην*] Praemittendum *εἶτα*. *ἐγχειρίσαι*] *ἐγχειρῆσαι* V.

---

pudendis feminae verba fiunt. et in alio Epigrammate Lacaena filio suo dicit: *Linque Eurotam, abi ad Orcum, quandoquidem ignavus fugere constituisti, nec meus filius haberis nec Lacon.* *Εὐρώτας*. Fluvius Laconicae. *Εὐρῶτι*. Putredine. *Εὐρωτιῶν*. Putrefactus, situ corruptus. et *Εὐρωτιῶν*, vermibus corrosus. *Εὐρωτιῶν*. Hoc quale sit addito, *temere situs*, explicatur. rebus enim per neglectum temere iacentibus humor et mucor adhaerescit. talis autem esse solet vita rusticorum; contra urbanorum munda et nitida. quare haec ut pauper ab comicis frequenter perstringi solet et vituperari. velut Menander ait: *Munda fames adire amat.* *Εὐρυάγυια*. Latas vias habens. *Εὐρυβατεύεσθαι*. Eurybati instar improbum agere. Eurybatum enim, unum e Cercopibus, alii effractorem, alii circiter Croesi tempora proditorem fuisse aiunt. *Εὐρυβάτης*. Nomen proprium. *Εὐρύβατον*. Eurybatum aiunt Ephesium fuisse: qui cum a Croeso pecuniam accepisset, ut exercitum ad bellum contra Persas compararet, turpi proditione pecuniam Croesi Cyro tradiderit. hinc omnes improbi dicti sunt Eurybatae.

Εὐρύβατος. πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, ὥς φησιν Ἔφορος, εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ἦν δὲ Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἄθλοις·

Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο. γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
Ὠλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Νίκανδρος Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν ἀ περὶ δικαιοσύνης. Λοῦρις δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου. καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

Λέγεται τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἰρχθέντα καὶ παραφυλαττόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔλυσαν αὐτὸν οἱ φυλάσσοντες, ἐκέλευσαν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐπὶ τοὺς οἴκους ἀναβίβησιν, τὸ μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι· δεομένων δὲ ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περιθέμενος τοὺς σπόγγους καὶ τὰς ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους. ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον, καὶ ὑπερβάλλοντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, διὰ τοῦ τέγους καταπηδῆσαι.

Εὐρυδίκη. ὄνομα κύριον.

Εὔρυθμον. εὖ τεταγμένον.

Εὐρυκλῆς. πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος. ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως.

Εὐρυκρείων. μεγάλως βασιλεύων.

Εὐρυμέδων. ποταμὸς Παμφυλίας.

---

1. *Εὐρύβατος. πονηρός*] Aeschines in oratione contra Ctesiphontem p. 293. *Ἀλλ' οἶμαι, οὔτε Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο.* **Küst.** Appulei. Apol. p. 530. *Quis Palamedes, quis Sisyphus, quis denique Eurybatus aut Phrynondas talem versutiam insidiosam excogitasset?* cf. Harpocr. et Hesych. v. et v. *Δημοκλεῖδαι: τοὺς πονηροὺς ἔλεγον Εὐρυβάτους.* **Reines.** Libanius T. I. p. 123. *νενικῆσθαι τὸν Εὐρύβατον.* Huc referendum *Ὑπερευρύβατος* a Phrynicho Segu. p. 67. commemoratum. 2. *ὑπὸ*] *πρὸς* E. *ἐπὶ ξενολογίαν*] Immo *ἐπὶ ξενολογίᾳ.* 3. *Ἔφορος*] V. Marx. p. 207. Huius est narratio, quam Suidas ad superiorem glossam rettulit. 4. *ἦν δὲ οὗτος*] *οὗτος*om. A. *οἱ δὲ*] *οἱ γὰρ* V. *Διότιμος*] Huius Heracleam laudat Athen. XIII. p. 603. D. Non admodum Bergkii placet suspicio Commentt. de Com. Att. p. 24. cui videatur elegiam haud ignobilem Aratus ad hunc ipsum Diotimum misisse. 5. *Ἡρ. ἐν ἄθλοις* Arsenius. 6. *τοι*] *τι* E. Immo *τοί* debuit reponi. 8. *ἔσαν*] *ἦσαν* B. E. *Οἰχαλιῆες*] *Οἰχαλῆες* A. B. E. Med. *οἵδε χαλῆες* Arsenius. 9. Tertium versum Schol. Vindob. Luciani Alex. 4. (*Zeitschr. f. Alterth.* 1834. p. 1134.) sic corrupit: *συλλοί τε τριβαλλοί τε δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.* De quo fuse disseruit Osannus (*Beiträge zur Gr. u. Röm. Litt.* I. p. 302. sqq.), qui Suidae vindicabat alteram scripturam *Σίλλος τ'*. Ceterum cf. Meinekii Com. Gr. Vol. II. p. 24. sq. 9. *δύο βαρυδαίμονε ἄνδρε* E. et Arsenius p. 246. hoc quidem etiam Iacobs. in Catal. Poetarum Antholog. T. XIII. p. 888. 11. *Αἰγίνεον*] F. *Αἰγιναῖον* sc. *λέγει. Hemst. Εὐγύναιον* E. Nicandri locum Schneiderus neglexit. 14. *Ἀριστοφάνης*] Fragm. 233. Opinor scribendum esse *οἶδεν* cum Eust. Ceterum vereor ut probum sit *πλουτοῦντα*: nam debet expectari *πλάττοντα*. Ipsum *καὶ πλουτοῦντα* ignorat Eustathius.

1. Similiter rem ex Aristotele tradit Gregor. Corinth. in Hermog. T. VII. p. 1277. sq. *κλέπτην*] *κλέπτειν* A. 3. *ἐκέλευσαν*] *καὶ ἐκέλευσαν* (vel *κελευσθέντα*), deinde *περιθέμενον* Boissonad. in Aristaen. p. 515. Hoc quidem probabiliter; *ἐκέλευσαν* tamen ita retinendum opinor, ut *ἔλυσαν* expungam ex illius verbi varietate natum. Arsenius, *ἐπειδὴ σ. εἶλον αὐτὸν οἱ φυλάττοντες ἐκέλευσεν ἐπιδ. — ἀναβίβησιν, καὶ μὲν πρ. δ.* 4. *τὸ μὲν πρῶτον — ἀνέπεισαν* om. V. 7. *ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι, καὶ θαυμάζοντες*] Sic etiam habet Michael Apostolius. Sed ne oratio sit *ἀνακόλουθος*, scribendum est, *ἀναβλεπόντων δὲ ἐκείνων καὶ θαυμαζόντων* etc. **Küst.** Frustra Küsterum fuisse monent Hemsterh. in Luciani Prom. 11. et Boissonadus. Concinnius haec enarrat Eustathius. 8. *λαβεῖν*] *τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας ἐξελεῖν* Gregorius. 9. *ὑπερβαλόντα* Arsenius. 10. *τέγους*] *στέγους* V. *καταπατῆσαι* Arsen. 14. *Εὐρυκλῆς. πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρ.*] Ex Enarratore Comici in Vesp. 1014. **Küst.** Aristid. Or. in Bacch. T. I. p. 55. [ubi v. Palmer. T. I. p. 51.] *ἀκριβέστερον Εὐρυκλέους τἄνδοθεν καταλαμβάνων ποιεῖ χορευτήν, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.* Loquitur de vini in hominibus effectis. Vid. Allatii Syntagm. de Engastrimytho c. 2. et Phot. ep. 151. **Reines.** Adde Schol. Platon. p. 372. et Grammaticum Coislin. p. 609. item v. *Ἐγγαστρίμυθος.* Rem exposuit etiam *Chardon de la Rochette Mélanges* T. I. p. 79. quem fugit Plutarchi locus de orac. def. p. 414. E. Ceterum omisit glossam MS. is, cuius notitiam dedit Brequignius p. 6. 15. *μάντεως*] *πολυλόγου* addit Arsenius p. 245. 16. *Εὐρυκρείων*] Il. *ά.* 102. 17. *Εὐρυμέδων. ποταμὸς Παμφ.*] Ex Harpocratione. **Küst.** Cuius uberior est narratio.

Εὐρύβατος. Homo malus, ductum ab eo Eurybato, qui a Croeso cum pecunia missus ad milites mercede conducendos, ut ait Ephorus, deinde ad Cyrum defecit. erat autem Ephesius. alii eum alterum Cercopum fuisse aiunt. Diotimus in *Herculis laboribus*: *Cercopes, qui in triviis Boeotorum frequenter versantes multis nocebant. hi genere erant Oechalienses, nomine Olus et Eurybatus, ambo viri perniciosissimi.* Nicander Aegineum Eurybatum callidissimum fuisse tradit: cuius meminit Aristoteles in primo *de Iustitia.* Duris vero libris IV. de rebus ab Agathocle gestis ab Ulixis socio proverbium repetit. Aristophanes *Daedalo* introducens Iovem varias in formas se mutantem, divitem aliosque callide decipientem, *Si quis vestrum*, inquit, *novit Eurybatum Iovem.* Ferunt autem Eurybatum, qui fur erat, cum in vinculis et custodia asservaretur, a custodibus largius se invitantibus solutum iussumque edere specimen solertiae suae in aedibus conscendendis, primum quidem hoc recusasse; deinde vero cum tanquam invitum rogarent, et aegre rem ei persuasissent, tandem aptatis sibi spongiis et stimulis parietes ascendisse. illis autem suspicientibus et has artes admirantibus, ipsum prehenso lacunari eoque superato, priusquam illi aedes circumire possent, per tegulas desiliisse. *Εὐρυδίκη.* Nomen proprium. *Εὔρυθμον.* Concinnum. *Εὐρυκλῆς.* Eurycles appellatur quivis ventriloquus: ab Eurycle, qui huiusmodi vates fuit. *Εὐρυκρείων.* Late dominans. *Εὐρυμέδων.* Pamphyliae fluvius.

Εὐρύνεται. πλατύνεται.

Εὐρυόδεια. ἡ πλατεῖα ὁδός. καὶ κλίνεται εὐρυοδείας.

909 Εὐρώπα. μεγαλόφθαλμον, ἢ μεγαλόφωνον. ἢ εὐθεῖα εὐρύωψ.

Εὐρυπυλής. πλατείας πύλης.

Εὐρύς. ὁ πλατύς.

Εὐρύσακες. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
πύρπακος ἑπταβόειον ἄῤῥηκτον σάκος.

Εὐρυσάκης. ὄνομα κύριον. Καὶ Εὐρυσάκειον τέμενός ἐστιν Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον.

Εὐρυσθενής. μεγαλοδύναμος.

Εὐρυσθεύς. ὄνομα κύριον. Καὶ Εὐρυσθείδης.

Εὐρυχωρία. πλάτος. εὐρύχορος δὲ ἡ καλλίχορος.

Εὖς. ὁ ἀγαθός.

Παιδὸς ἐῆος.

ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ. καί,

Θεοὶ δοτῆρες ἐάων.

ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν.

Εὐσέβεια. ἐπιστήμη θεοῦ θεραπείας. σπουδαῖοι τοιγαροῦν θύειν θεῷ ἁρμόδιοι, ἅγνοι τυγχάνοντες. ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ θεὸν ἁμαρτήματα, καὶ τὸν θεὸν ἀγασθαι αὐτούς· ὁσίους τε γὰρ εἶναι καὶ δικαίους. καὶ μὲν τούτους ἱερέας εἶναι. ἐπεσκέφθαι γὰρ περὶ θυσιῶν, ἱδρύσεων καὶ καθαρμῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὸ θεῖον οἰκείων.

Ὅτι ἡ εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεων, καὶ ἥκιστα ἀχθεινόν.

Ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

---

2. *Εὐρυόδεια*] Eadem vox occurrit supra post v. *Εὔρους*: sed loco alieno. *Küst.* Glossa Homerica, quam fusius persecutus est grammat. in Codd. Naniorum Graec. p. 494. sive Zon. p. 911. 4. *μεγαλόφθαλμον*] *μεγαλόφθαλμος* E. qui in fine addit Ὅμηρος δὲ εὐρώπα Ζεὺς λέγει. Vid. vel Il. ά. 498. et Apollonii Lex. p. 312. Alia habet Zon. p. 902. 6. *Εὐρυπύλης. πλατείας πύλης*] Eustathius, εὐρυπυλής, πλατεῖαν πύλην ἔχων. *Küst.* Vid. Il. ψ. 74. Od. λ'. 571. Correxi tenorem. 8. *Εὐρυσάκης*] *Εὐρύσακες* A. V. *Εὐρύσακης* Med. Mox pro *Σοφοκλῆς* E. habet *καὶ ὄνομα κύριον. Σοφοκλῆς*] Ai. 574 — 76. 10. *παῖ, λαβὼν*] *λαβὼν ὦ παῖ* A. B. V. Med. 11. *ἴσχε*] *δοῦρις δὲ* addit V. illatum ex adversa gl. *Εὐρύβατος.* 12. *ἑπταβόειον*] *ἑπτάβειον* E. Corrige *ἑπτάβοιον* cum v. *Πόρπαξ. ἄῤῥηκτον*] *ἄῤῥητον* A. V. Tum *σάκκος* B. 13. *Εὐρυσάκης — Εὐρυσάκειον*] Ὅτι E. qui statim τ. *ἦν ἐν Ἀθήναις τοῦ Αἴαντος. Εὐρυσάκειον. τέμενος*] Ex Harpocratione. *Küst.* 14. Immo *Εὐρυσάκους.* 16. *Εὐρυσθένης*] Vid. Schol. Il. Θ'. 201. *Gaisf.* Scripsi *Εὐρυσθενής.*

1. *εὐρύχορος*] Vid. Hemsterh. in Luciani Nigr. 16. et quae annotavimus in Dionys. Perieg. p. 672. 4. *Παιδὸς*] Il. ά. 393. ubi v. Schol. Item supra v. *Ἐῆος.* 6. *Θεοὶ δοτῆρες ἐάων*] Homerus Odyss. Θ'. 325. sed ubi legitur *δωτῆρες*, per ω̄: uti etiam hic apud Suidam legendum est. *Küst.* 7. *ἀγαθοῦ*] *ἀγαθῶν* A. B. V. E. Med. 8. *Εὐσέβεια. ἐπιστήμη — θεῖον οἰκείων*] Haec sunt verba Laertii lib. VII. segm. 119. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* Deinde adde, *θεοσεβεῖς δὲ οἱ σπουδαῖοι. οἱ κτλ.* 9. *θύειν*] *θύσειν* B. V. E. 10. *ἐκνεύειν*] Sic habent MSS. Pariss. [*V.] itemque Laertius loco laudato. At priores editt. minus recte *ἀγνεύειν. Küst.* 11. *Θεὸν*] *Θεοῦ* B. E. *ἄγεσθαι*] *ἄγεσθαι* B. E. 12. *καὶ μὲν τούτους*] Laertius rectius *καὶ μόνους τούτους. Küst.* Immo Diogenes *μόνους ἱερέας τοὺς σοφούς. καὶ μὲν δὴ τούτους* E. 13. *περὶ*] *καὶ περὶ* B. V. E. Tum *θεῶν* pro *θυσιῶν* E. 15. *Ὅτι ἡ εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι, καὶ σωφρ.*] Locus hic auctior legitur infra v. *Εὐφημία. Küst.* 17. *Ἡ γὰρ εὐσέβεια — πατὴρ Ζεύς*] Locus ita reformandus atque in ordinem redigendus est ex Sophocle in Philoct. 1436. quem Suidas exscripsit: *Τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν Πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς· οὐ γὰρ ἡ δυσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς, Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται. Toup.* I. p. 207. Quod pro negante particula Suidae auctoritatem advocant Toupius et ante eum Wesselingius Observ. p. 95. id sine causa faciunt, cum ista in Suidam ex interpolatione Küsteri fluxerit. Recte tamen eam Gatakerus A. M. P. p. 513. E. et Wesselingius inseruerunt; Dawesio *οὐ γὰρ ἡ δυσέβεια* legenti assentitur Valckenarius in Eurip. Phoeniss. 407. Dolet igitur Tyrwhittum, acerrimum, si quis alius, harum rerum iudicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatae patrocinium in Burgessii appendice susciperet p. 464. Sed mihi persuasum est eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba Euripidis paulo pleniora protulisset Toupius: *Ἀρετὴ δέ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ Ἅπαντα ῥᾳδίως συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.* Eleganter Diodorus I, 2. p. 5. *Τοῖς μὲν ἐν τῷ ζῆν μηδὲν ἀξιόλογον πράξασιν ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς συναποθνήσκει καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον· τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιησαμένοις δόξαν αἱ πράξεις ἅπαντα τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβοώμεναι τῷ θειοτάτῳ τῆς ἱστορίας στόματι. Porson.* Has quaestiones diligentissime Hermannus disceptavit, praesertim in altera Philoctetae editione. *οὐ* ante *συνθνήσκει* inculcaverat Küsterus. Ceterum versus poetae cum instar orationis vulgaris solerent describi et per duas glossas dispesci (quippe quos lectorum sedulitas invexisset vel locupletasset), Sophoclis admonuit Abreschius in Cattier. p. 12. ed. sec.

Εὐρύνεται. Dilatatur. *Εὐρυόδεια.* Latas vias habens. *Εὐρώπα.* Magnis oculis vel magna voce praeditum. casus rectus est *εὐρώψ. Εὐρυπυλής.* Latam portam habens. *Εὐρύς.* Amplus. *Εὐρύσακες.* Ingentem clipeum gestans. Sophocles: *Sed, fili Eurysaces, accipe scutum septemplex nullique telo pervium, quod nomini tuo convenit, idque tene et versa, arrepto loro accurate consuto. Εὐρυσάκης.* Nomen proprium. Et *Εὐρυσάκειον*, fanum est Athenis Eurysacis, filii Aiacis, ita vocatum. *Εὐρυσθενής.* Magnam habens potestatem. *Εὐρυσθεύς.* Nomen proprium. Et *Εὐρυσθείδης. Εὐρυχωρία.* Ampla regio. *εὐρύχορος* vero pulchris choris decora. *Ἐύς.* Bonus. *Filii boni.* Et, *Dii donatores bonorum. Εὐσέβεια.* Pietas est scientia cultus divini. bonis igitur viris convenit deo sacrificare, quia casti sunt, et a peccatis in deum abstinent, deumque venerantur; iidemque sancti et iusti. itaque soli sacerdotes, ut periti sacrificiorum, dedicationum, lustrationum, et reliquorum quae ad cultum numinis divini pertinent. Pietas est res levis, et modestiae plena, et minime gravis. *Pietas erga deum colenda: cetera enim omnia minoris facit*

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς θεόν,
ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἥγεῖται πατὴρ
Ζεύς.

Καὶ αὖθις ἕτερος λέγει· Ὁδὸς ἀνθρώποις εἰς εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεδείχθη μία διὰ τῆς ἀρετῆς. τιμιώτατον δὲ ἐν αὐτῇ καὶ ὥσπερ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης εὐσέβεια. μόνη γὰρ αὕτη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἱκανῶς ἐπιμελεῖται, καὶ πρὸς τὰ θεῖα γίνεται ἡγεμὼν ἀνθρώποις ἀγαθή.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἱρέσει, Ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, σπουδαῖος ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς, καὶ τῆς θείας βιβλιοθήκης ἅμα Παμφίλῳ τῷ μάρτυρι ἐπιμελέστατος ἀνιχνευτής. ἐξέδωκε πολλὰ τεύχη, ὧν εἰσι τάδε· Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως λόγοι κ'. Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς λόγοι ιέ. Θεοφανείας λόγοι έ. Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας λόγοι ί. Χρονικῶν κανόνων παντοδαπῆς ἱστορίας, καὶ τούτων ἐπιτομή. καὶ περὶ τῆς τῶν Εὐαγγελίων διαφωνίας.
910 *Εἰς τὸν προφήτην Ἡσαΐαν λόγοι ί. Κατὰ Πορφυρίου τοῦ τότε συγγράφοντος ἐν Σικελίᾳ, ὥς τινες οἴονται, λόγοι λ'. Τοπικῶν λόγος ά. Ἀπολογίας ὑπὲρ Ὠριγένους λόγοι ς'. Περὶ τοῦ βίου Παμφίλου λόγοι γ'. Περὶ μαρτύρων ἕτερα συγγράμματα· καὶ εἰς τοὺς ῥ' Ψαλμοὺς δεδοκιμασμένα ὑπομνήματα, καὶ ἕτερα πολλά. ἤνθησε μάλιστα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως καὶ Κωνσταντίου, καὶ διὰ τὴν φιλίαν τὴν πρὸς Πάμφιλον τὸν μάρτυρα τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ ἠξιώθη.*

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. οὗτος ὁ Εὐσέβιος ἔγραψε καὶ πρὸς Μαρῖνον, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυᾶ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οἷός ἐστιν ὁ μοναδικός· τὸν δὲ ὑποβεβηκότα καὶ ἀνθρωπινώτερον, ὃς καὶ γάμοις ὑποτίθεται συγκοινωνεῖν.

Εὐσέβιος, Ἀράβιος, σοφιστής, ἀντισοφιστεύσας καὶ αὐτὸς Οὐλπιανῷ.

Εὔσημος. ὁ περιφανής.

Εὐσθένεια. ἡ ἰσχύς.

Εὔσκαρθμος. εὐκίνητος, ταχύς.

Εὐσκευοῦμεν. καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον.

Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν·
Σοφοκλῆς.

Εὐσπειρῆ. καλῶς συνεσπειραμένον.
Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα,
χρύσειον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων.

---

1. *θεόν*] *θεούς* E pr. ex libris poetae interpolatus. 5. *τοῦ θεοῦ*] *θεοῦ* om. E. *τοῦ* om. *V. 10. *Εὐσέβιος, ὁ Παμφ.*] Totus hic locus descriptus est ex Sophronio, Hieronymi interprete: ex quo et multa alia grammaticus noster in Collectanea sua rettulit. De Eusebio autem eiusque scriptis hic quicquam addere supervacaneum iudicamus, quoniam alii viri docti de eo argumento abunde egerunt: quorum scripta in omnium manibus versantur. *Küst.* 11. *Ἀρειανικῇ*] *Ἀριανικὴ* A. 17. *Χρονικῶν καν.*] Immo potius *Χρονικοὶ κανόνες*, casu recto. *Küst.* Excidisse videtur *βιβλία β'*. 19. *τῆς* om. *V. 23. *τοῦ Παμφίλου*] *τοῦ* omisi cum A. B. E.

1. *δεδοκιμασμένα*] *δεδοκισμένα* E. Vide supra v. *Δεδοκιμασμένα*. 4. *τὸν μάρτυρα*] *τὸν* om. A. B. *V. 7. *ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθ.*] Haec plenius leguntur apud Cedrenum p. 200. 201. et apud ipsum Suidam supra v. *Βίος*. *Küst.* Unde supplenda *καὶ τῆς κοινῆς* post *ὑπερφυᾶ*. 13. *ὃς ἀντεσοφίστευσεν Οὐλπ. Eudocia* p. 166. 14. *Οὐλπιανῷ*] *Οὐπιανῷ* E. 15. *περιφανής*] *ὑπερηφανής* B. E. 16. *Εὐσθένεια*] Vid. infra v. *Εὔσοια*. 17. *Εὔσκαρθμος*] *Εὔσκαρφος* A. B. *V. E. Zonaras.* Recte mutavit editor Mediolanensis. Vid. Il. *ν'*. 31. et Schol. *Gaisf.* Adde Strab. XII. p. 573. cum Hesychio. *ταχύς*] *παχύς* V. Addunt edd. ante Küst. *ἢ ταχύπους. σκαρθμὸς γὰρ ὁ ποῦς.* Vide Zon. p. 911. 18. *Εὐσκευοῦμεν. καλῶς παρεσκ.*] Ex Schol. Sophocl. Ai. 823. ut Portus monuit. Debuit Sophoclis auctoritas antecedere. 23. *Τὸν εὐσπειρῆ*] Antipatri Sidon. Ep. XXI, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 206. 24. *ῥαδινῶν*] *ῥαδινὸν* V.

Iuppiter pater. pietas enim una cum hominibus occumbit, nec perit, sive illi vivunt sive moriuntur. Et alius inquit: *Hominibus ad felicitatem unica per virtutem via a deo monstrata est. ipsius autem melior pars et universae virtutis caput quasi est pietas. haec enim sola iustam rerum humanarum curam gerit, et hominibus ad deum fidelis est dux.* *Εὐσέβιος*. Eusebius Pamphili, Arianae sectae addictus, Caesareae Palaestinae Episcopus, sacrarum scripturarum studiosus, et divinae bibliothecae una cum Pamphilo martyre diligentissimus investigator. multa edidit opera, inter quae sunt haec: Demonstrationis Euangelicae libri XX. Euangelicae Praeparationis libri XV. Theophaniae libri V. Ecclesiasticae Historiae libri X. Canones Chronici variae historiae, et eorum epitome. De Euangeliorum dissensione. In Prophetam Esaiam libri X. Contra Porphyrium, qui tunc ut quidam putant in Sicilia scribebat, libri XXX. Locorum index, liber unus. Apologiae pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De Martyribus alia opuscula. In Psalmos CL. commentarios eruditos: et multa alia. floruit maxime sub Imperatoribus Constantino et Constantio, et ob amicitiam, quae ipsi cum Pamphilo martyre intercessit, ab eo cognomentum sortitus est. *Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου*. Eusebius Pamphili contra Marinum etiam scripsit: in quo opere dicit, Christi Ecclesiam duo vitae genera et instituta praecipere, unum excellens et supra communem vitae humanae rationem longe positum, quale sit monachorum, alterum vero minus sublime et communi hominum vitae accommodatius, quod ne a coniugio quidem abhorreat. *Εὐσέβιος*. Eusebius, Arabius, Sophista, qui et ipse Ulpiani aemulus fuit. *Εὔσημος*. Insignis. *Εὐσθένεια*. Robur. *Εὔσκαρθμος*. Agilis, celer. *Εὐσκευοῦμεν*. Bene instructi sumus, et omnia quae ad mortem necessaria sunt parata habemus. Sophocles: *Sic igitur omnibus instructi sumus.* *Εὐσπειρῆ*. In spiras bene convolutum. *Draconem vero pulchris spiris ambientem, gracilium talorum ornamentum.*

Εὐστάθεια. ἡ καρτερία.

Εὐσταθής. Αὐτὸς δὲ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν, ἀκινδύνως πλέων.

Εὐστάθιος, Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν τῶν ἀπὸ Αἰνείου μέχρι Ἀναστασίου βασιλέως, ἐν τόμοις ϑ', καὶ ἄλλα τινά.

[Ὅτι Εὐστάθιος Σεβαστιανὸς Μακεδονιακῆς ϑρησκείας ἦρξεν, ἅμα Βασιλείῳ Ἀγκυρανῷ, Ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως.]

Εὐσταθῶς. Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς, ἧπερ ἐβούλετο. ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς, βεβαίως.

Εὐσταλής. καλῶς ἐστολισμένος, ἢ κοῦφος. Ἀπεδίδρασκον εὐσταλεῖς, ὑποζύγια καὶ σκηνὰς καταλιπόντες. — Ἦν δὲ τὸ ἑπόμενον στράτευμα Μαρκελλίνῳ ἐπιφανέστερον τῷ εὐσταλεῖ τῆς ὁπλίσεως.

Εὐστέφανον. εὐτείχιστον.

Εὐστέφιος. Ἀφροδισιεύς, σοφιστής * ἐπιφανίων τῶν ‖ ἐν Ἀδρόττοις τῷ εὐκτηρίῳ, ὃ κεῖται ἐν Λυδίᾳ. ἔγραψε μελέτας. 911

Εὐστιβής. τετριμμένη.

Εὔστολον. εὔκοσμον. Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας εὔστολον τὴν ἀκολουθίαν.

Εὐστομεῖν. τὸ εὐφημεῖν. καὶ οἱ Ἴωνες εὔστομα κείσθω φασί.

Εὔστομον. εὐπρόσωπον. ἀπὸ μέρους.

Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής. ἔγραψε τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν.

Εὖστρα. τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ φλογίστρα. Ἀριστοφάνης·

Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.

ἀντὶ τοῦ ἐπαιδευόμην. ἀπὸ τῆς μουσικῆς.

---

2. *Εὐσταθής*] V. Lobeck. in Phryn. p. 282. sq. *Αὐτὸς γὰρ*] *αὐτὸς δὲ* A. B. V. E. 4. *Εὐστάθιος*] Damnatus ob Arianam perfidiam in Synod. Gangrens. Socrat. et Sozomen. sed falsum. Eustath. enim a PP. Gangrensibus damnatus fuit presbyter cleri Caesariensis. Vid. Petit. Varr. III. c. ult. p. 144. *Reines.* Vid. Fabricii Bibl. Gr. T. VIII. p. 190. 191. *Gaisf. Εὐστ. Ἐπιφ. συνήθροισε χρονικὴν ἐπιτομὴν ὡραιοτάτην τῶν ἀπὸ Αἰνείου τοῦ Τρωὸς Eudocia* p. 164. 5. *μέχρις*] *μέχρι* dedi cum A. Eud. *ἐν τόμοις ϑ'*] Immo *ἐν τόμοις β'*. Ecce enim clare Euagrius Histor. Eccles. lib. V. c. 24. *Ἅπερ πάντα Εὐσταθίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέτμηται πανάριστα ἐν δύο τεύχεσιν· ἐνὶ μὲν ἕως ἁλώσεως Ἰλίου, τῷ δὲ ἑτέρῳ ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας.* Plura de eo vide apud Vossium in Addendis ad lib. II. de Histor. Graec. c. 21. *Küst.* Haec minime sibi repugnant. *ἐν τόμοις εἴκοσι* Eudocia. *ἐν* om. *V. *ἐν τόμοις ϑ'.* om. E. 6. *τόμοις*] *τόμοι* V. ap. Gaisf. Debebat *ἐν τόμοις* praescribere. 7. *Σεβαστιανὸς*] Sutlivius lib. de Monachis eorumque institutis c. 8. p. 491. et 493. c. 27. p. 709. *Reines. Μακεδονικῆς*] *Μακεδονιανῆς* A. *Μακεδονιανῆς* gl. superior. Haec enim repetita sunt ex *Βασίλειος Ἀγκυρανός*, eaque ab *V. neglecta uncis inclusi. 8. *Ἐπισκόπῳ*] *Ἐπίσκοπος ὁ* A. omisso mox *αὐτῆς*. 10. *Ἀππιανός*] In Iber. p. 450. *Küst.* Hispan. 25. 12. *βεβαίως*] *καὶ βεβαίως* E. 13. *Εὐσταλής*] Soph. Phil. 778. *Toup. Εὐσταλῶς* B. E. item in exemplo. Mox *κούφως* E.

1. *Εὐστέφανον*] *εὐστεφάνῳ* Il. τ'. 99. 2. *Εὐστέφιος*] Discipulus Lacharis, sophistae Atheniensis: vid. inf. v. *Λαχάρης. Reines. σοφιστὴς ἐπιφανίων τῶν ἐν Ἀδρόττοις τῶν εὐκτηρ.*] Locus hic corruptus est, quem Berkelius in Stephanum v. *Ἄδροττα* sic in integrum restituendum esse censet, *σοφιστὴς ἐπιφανῶν τῶν ἐν Ἀδρόττοις οἰκητόρων, ἃ κεῖται* etc. Hanc lectionem et ego secutus sum, quoniam nihil melius in mentem mihi venit. *Küst.* Commentum si quod aliud infelicissimum. Mihi quidem vanitatem sophistarum reputanti, qui libenter a divinis apparitionibus argumenta librorum arcesserent (v. Dorvill. in Charit. p. 199.), Eustephius videbatur Aristidis *Ἱεροὺς λόγους* imitatus laudationem *ἐπιφανειῶν τῶν ἐν Ἀδρόττοις* edidisse. Quae ad epiphanias deorum spectant, ea petere licet e Siebelisii praef. ad Phanodemi aliorumque Atthides p. XX. sq. Omnino non dubitari potest quin exciderint nonnulla post *σοφιστής*. 3. *τῶν εὐκτηρίων*] *τῷ εὐκτηρίῳ* A. E. et Parisinus Brequigni p. 19. quo spectat seq. *ὅ*. Cum vulg. *Eudocia* p. 166. quae sub finem: *ἔγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.* Cf. v. *Λαχάρης.* 5. Exemplum dedit Zon. p. 912. 7. *ἀκολουθίαν*] *ἀκολούθησιν* E. 8. *Εὐστομεῖν*] Vid. Aristoph. Nub. 831. 8. *Ἴωνες*] Herodot. II, 171. coll. Schol. Sophocl. Philoct. 201. comparat Tittm. in Zon. p. 922. Vide Piersonum in Herodian. p. 475. qui haec occupavit atque locos Synesii p. 124. et Themistii p. 176 a Toupio comparatos. 11. *Εὐστόχιος*] Habitans Puteolis, ad Plotinum morituram, postquam Roma in Campaniam secesserat, venit: Porphyr. in vita Plotini. *Reines.* Huius, ut puto, Eustochii meminit Stephanus Byzantius v. *Παντιχάπαιον. Küst.* Eustochium rhetorem magnifice laudat Libanius, non illum Cappadocem quidem, sed, ut in Epist. 699. est, *Εὐστόχιον οἶσθά που τὸν ἐκ Παλαιστίνης τὸν νόμων τε πλήρη καὶ τῇ τῶν λόγων ῥώμῃ βοηθοῦντα τοῖς νόμοις.* 12. *κατὰ Κώνσταντα*] *τὰ κατὰ Κώνσταντα* A. B. V. et *Eudocia* p. 166. Supra *σοφιστής* om. B. E. 13. *λοιπῶν* sic positum vereor ut sanum haberi possit. 14. *Εὖστρα. τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ φλογ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1233. *Küst.* Eadem recurrunt in v. *Ἡρμοττόμην. βαδιστήριον* Tittmannus reliquit apud Zon. 16. *ἡρμοττόμην*] *ἡρμοττόμενος* V.

Εὐστάθεια. Firmitas. *Εὐσταθής. Ipse vero ventum constantem nactus iuxta terram tuto navigabat. Εὐστάθιος.* Eustathius, Epiphanensis. scripsit compendium Chronicum rerum ab Aenea usque ad Anastasium Imperatorem gestarum, libris novem. item alia quaedam. *Εὐσταθῶς.* Firmiter, tuto. Appianus: *Ille vero in loco tuto, ut optabat, castra metatus est. Εὐσταλής.* Bene vestitus, vel levis. *Fugiebant expediti, iumentis et tentoriis derelictis.* Item: *Exercitus autem qui Marcellinum sequebatur, decoro armaturae genere erat insignis. Εὐστέφανον.* Bene muris cinctum. *Εὐστέφιος.* Eustephius, Aphrodisiensis, sophista, * de epiphaniis Adrottorum, templo Lydiae. scripsit declamationes. *Εὐστιβής.* Trita. *Εὔστολον.* Decorum *Ille vero praecessit, pulchro comitatu instructus. Εὐστομεῖν.* Linguis favere. Iones dicunt, *εὔστομα κείσθω. Εὔστομον.* Formosum. a parte ductum. *Εὐστόχιος.* Eustochius, Cappadox, sophista. scripsit res Imperatoris Constantis et Cappadociae reliquarumque gentium Antiquitates. *Εὖστρα.* Fossa, in qua sues depilantur, ustrina. Aristophanes: *In ustrinis porcorum componebar pugnis.* id est, erudiebar. translatio ducta

Εὔσοια. εὐσθένεια.

Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν.

Εὐσύμβολος. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων· τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Πολιτικῷ.

Εὐσυνείδητος. καλῷ ζῶν συνειδότι.

Εὐσυνθετεῖν. εὐνοϊκῶς ἔχειν. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον.

Εὐσύνοπτον. εὐεπίγνωστον, εὐθεώρητον.

Εὔσχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἐμπολή· ὡς Ἀθήναιος λέγει.

Εὐσχήμων. οὐχ ὁ πολλὰ κεκτημένος καὶ πλούσιος, ἀλλ' ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις. καὶ συστέλλει.

Εὐταίων. ὄνομα κύριον.

Εὖτε. ἔστι καὶ χρονικὸν ἀντὶ τοῦ ἡνίκα, καὶ ὁμοιωματικόν, ἀναλογοῦν τῷ ἠύτε.

Ἠύτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος.

βοῦς μὲν γενικῶς· ταῦρος δὲ ἰδικῶς.

Εὐτέλεια. εὐτελία δὲ ἡ εὐδαιμονία· παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. Ἀριστοφάνης·

Σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελείᾳ τὸν σανδαλίσκον.

Εὐτελής. ἐπ' ἀρετῆς, ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος·

Ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ.

Καί·

Ὅ ἄσωτός ἐστι, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Εὐτειχεῖ πάγῳ. καλῶς τετειχισμένῳ. 912

Εὐτοκία πολύγονος.

Εὐτόκιος, ἀπὸ Θράκης ἐλθών, οὔτε γνώμην

---

2. *Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν*] Apud Sophoclem Oedip. Colon. 390. unde locus hic depromptus est, pro *εὐσοίας* hodie legitur *εὐνοίας*: minus recte, ut ex serie sensus patet. Utriusque lectionis meminit vetus enarrator in istum locum, cuius verba haec sunt: *Εὐνοίας χάριν. ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς. ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται εὐσοίας χάριν· ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. εὐσοιαν δέ φασι τὴν εὐσθένειαν· καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι· Ἐπεὶ δὲ βλαστοῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν Εὔσοιαν ἥρκεῖ. Küst. Ζῶν' τ' *V.* 3. *Εὐσύμβολος. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Plutarch. in Demetr. p. 18. *Toup.* MS. *Εὐσύμβουλος* A. B. E. Edd. ante Küst. cum Etym. M. libro Dorvill. ap. Gaisf. et Harp. Vratisl. *συμβάλλων*] *συμβαλών* A. B. Harpocr. Pal. Mox *ἀγαθὰ συμβάλλων* E. 6. *Εὐσυνείδητος*] Exempla quaedam attulit Suicerus in Thes. Eccl. *Gaisf. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο*] Procopius Vandal. lib. II. (c. 2.) p. 123. *Τοῖς δὲ Μασσαγέταις βουλευσαμένοις ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἔδοξεν, ὅπως δὴ εὐξυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον δόξωσι, μήτε μάχης ὑπὲρ Ῥωμαίων ἄρξαι, μήτε πρὸ τοῦ ἔργου ἐς Βανδίλους ἰέναι· ἀλλ' ἐπειδὰν ὁποτέρας στρατιᾶς τὰ πράγματα πόνηρα εἴη, τηνικαῦτα ξὺν τοῖς νικῶσι τὴν δίωξιν ἐπὶ τοὺς ἡσσωμένους ποιήσασθαι. Toup.* 10. *εὐεπίγνωστον*] *εὐεπίγνωτον* V. *εὐθεώρητον* nescit Zon. p. 903. iunxit autem cum *σαφές* p. 918. *φανερόν, εὐθεώρητον, σαφὲς* Hesychius. 12. *ὡς Ἀθήναιος λέγει*] Lib. XIII. p. 571. in quem locum vide Casaubonum. *Küst.* Imposuit Suidae vitiosa scriptura, quam Casaubonus emendavit *Ἔφιππος.* 13. *Εὐσχήμων*] Lex. Seg. p. 259, 27. 15. *συνεστῶν*] *συστ* A. *συστέων* B. V. E. Voluerunt *συστέλλει*, i. e. declinatur *εὐσχήμων, εὐσχήμονος*, non *εὐσχήμωνος.* Vide infra v. *Ἐχίων. Gaisf.* 16. *Εὐταίων*] *Εὐκταίων* B. E. Glossa corrupta: quam studiosi homines ex v. *Νῆις* repetierunt.

1. *Εὖτε*] Uberius Schol. Ven. in Il. *γ'*. 10. a Gaisf. laudatum. *χρονικὸν ἀντὶ τοῦ ἡνίκα*] *ἀντὶ τοῦ καλῶς καὶ ἀντὶ τοῦ ἡνίκα χρονικὸν* E. 2. *ἠύτε* semel A. B. E. *V. Edd. ante Küst. 3. *Ἠύτε βοῦς ἀγέληφι τ.*] Sunt verba Homeri Il. *β'*. 480. ubi sic legitur: *Ἠύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. Küst.* 4. *εἰδικῶς*] *ἰδικῶς* A. B. V. E. *γενικὸν — ἰδικὸν* Schol. min. Homeri. 5. *σμικροπρέπεια* interpretationem delevi cum A. B. V. 6. *τελεῖν*] *τελῶν* A. *πρὸς τὸ εὐτελεῖν* Schol. Comici hinc emendandum. *Ἀριστοφάνης*] In Ran. 406. ubi sic legitur: *Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος. Küst.* Ceterum *διδόαμεν* adeo est incredibile et ratione destitutum, ut verendum sit ne compendium nominis *Διόνυσε*, quod illustrando *σοὶ γὰρ* vel potius *σὺ γὰρ* interpositum fuerat, huic portento causam attulerit. 7. *εὐτελίᾳ*] *εὐτελείᾳ* A. Ox. 9. *ὀλιγοδάπανος*] Huc spectant verba illa Athenaei lib. II. p. 40. *τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν. καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες. καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. Küst.* Cf. Zon. p. 903. et Hesychius: quibus collatis satis fit verisimile, post *Καί* aliquam extitisse memoriam vocis *πολυτελής.* 10. *Μένανδρος*] Ex Adelphis, opinor. *Toup.* MS. 12. *Καὶ Ὅ ἄσωτος*] Haec eidem Menandro Grotius ita continuat, *ὃ δ' ἄσωτός ἐστι* etc. Accessit Meinekius p. 237. Mihi parum verisimiliter ista videntur copulari. Ceterum ante *πολυτελής* distinxi. 14. *Εὐτειχεῖ*] *Εὐτυχεῖ* A. *Εὐτειχῇ πάγον* habet Eurip. Androm. 1011. *εὔτειχος πόλις* affertur Herod. Epim. p. 189. Cf. Albert. in Hesych. v. *Εὐπειχήπαγος.* Ceterum de vocis tenore disputant Schol. et Eustathius in Il. *π'*. 57. Subiicit Zon. p. 903. *καὶ εὐτειχεῖ θαλάμῳ.* 15. *πολύγονος*] Scribendum est *πολυγονία*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Mihi videtur *εὐτοκία* parum recte explicari per *πολυγονία.* Utrumque vocabulum ex scriptore quem hodie ignoramus decerptum puto a Suida sine explicatione, ut saepe alibi; et fortasse in dativo leg. *εὐτοκίᾳ.* Et sic reperio editum in Lex. Seg. Bachmanni. Dictum est de muliere quae et facile et multum peperisset. *Gaisf.* Huic equidem assentior, ut tamen opiner *πολυγονία* satis aptam fuisse interpretationem. 16. *Εὐτόκιος, ἀπὸ Θράκης ἐλθ.*] Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex historico aliquo deperdito: quem ex stilo Eunapium esse suspicor. Nam et multa alia Suidas in Collectanea sua rettulit, quae Eunapii esse certo constat. *Küst.* Vid. Eunapii fr. 69. ed. Boissonad. sive p. 115. Nieb. Equidem nihil agnosco, quod Eunapium magis quam Malchum redoleat. Initium aliquas mutationes subisse videtur. *γνώμης*] *γνώμην* A.

---

est a musica. *Εὔσοια.* Robur. *Et viventem, salutis causa.* *Εὐσύμβολος.* Facile et recte aliquid coniectans, bonus coniector. Antiphon in *Politico.* *Εὐσυνείδητος.* Bona vivens conscientia. *Εὐσυνθετεῖν.* Benevolo esse animo. *Massagetis vero consultum visum est, erga Gelimerem et Belisarium amicos se praebere.* *Εὐσύνοπτον.* Conspicuum, manifestum. *Εὔσχημος.* Euschemus, comicus. ex huius fabulis est *Empole*, ut ait Athenaeus. *Εὐσχήμων.* Ita vocatur, non qui multa possidet et dives est, sed qui modestiae studet et legibus obtemperat. corripit genitivum. *Εὐταίων.* Nomen proprium. *Εὖτε.* Est et adverbium temporis, quando, et adverbium similitudinis, cui in carmine respondet *ἠύτε.* *Velut in armento taurus.* ubi *βοῦς* generaliter, *ταῦρος* vero specialiter. *Εὐτέλεια.* *Εὐτελία* vero felicitas. ab *εὖ* et *τελεῖν.* Aristophanes: *Tu enim ingenue hunc sandaliscum discidisti.* *Εὐτελής.* In laude positum, parcus et frugalis. sic Menander: *Ego vero stultus et supra modum parcus.* contra: *Luxuriosus est et sumptuosus et valde ferox.* *Εὐτειχεῖ πάγῳ.* Bene munito colle. *Εὐτοκία. Fecunditas prolis feraæ.* *Εὐτόκιος.* Eutocius, e Thracia oriundus, nec

ἐπιεικής τις ἦν, οὔτε γένους εὖ ἦκων, ἀλλὰ στρατιώτης μὲν ὁ τυχών, πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας ᾤχετο φεύγων εἰς τὴν Παλαιστίνην. ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξαι, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις. καὶ γὰρ ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται, τὸ πλῆθος ὑπισδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα. καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, πολιτικῆς τε μετέδωκεν ἐλευθερίας. οἱ δὲ Θρᾷκες ὑστέρῳ χρόνῳ κατὰ πύστιν ἥκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῄτουν τὸν Κρατερὸν αὐτόν τε καὶ τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα. ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα. τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην τὸ πρᾶγμα φερόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρᾳκῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἔχων ὧδε.

Εὐτραπελία. μωρολογία, κουφότης, ἀπαιδευσία. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Εὐτράπελον.

Οὔτε τίν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον, (εὔστροφον)
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φύσιν, ὥστε παρ' Ἀθηναίοις Ἀθηναῖος ἦν ἄκρος, καὶ Λάκων Λακεδαιμονίοις, καὶ Θηβαίοις Θηβαῖος.

Εὐτρεπῆ. τὰ ἕτοιμα καὶ τέλος ἔχοντα.

Εὐτρεπισμός. ἡ ἑτοιμασία.

Εὐτρόπιος, Ἰταλός, σοφιστής. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐπιτομικῶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ ἔγραψε· καὶ ἄλλα.

Εὐτρόπιος, ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. καί φησιν Εὐνάπιος· Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφῖνος, ἀνήρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονὼς καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης. ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος

---

1. ἄλλα καὶ] *καὶ* om. A. B. E. *οὗτος στρατ. μὲν* V. 2. *κοινὰ* inter versus E. 3. *ᾤχετο*] *ᾤχετο φεύγων* A. 4. *ἐπεχείρησε*] *ἐπεχείρισε* B. Mox *οὖν* om. V. 5. *ἐγκαταλέξαι*] *καταλέξαι* B. V. E. Med. 6. *καὶ*] *καὶ γὰρ* A. Mox *τῆς τύχης* Med. 7. *εἰς τὸ — Εὐτόκιον*] Sic A. quem Küsterus annotarat. Ceteri *ἐς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. μεταβαλεῖν* om. V. qui mox *Ἐλεύθεροι πολῖται*. 9. *ὑπεισδόμενοι* Gaisf. 11. *Ἀσκάλωνα*] *Ἀσκάλων* V. *καὶ ὁ τότε*] *ὥστε* E. *καὶ ὅτε* Med. 12. *Κρατερὸς*] *Κρατερῶς* A. item infra. 13. *καὶ πολιτικῆς*] *πολιτικῆς τε* A. B. V. E. Neutram particulam habet Med. 15. *Κρατερὸν τὸν*] *Κρατερὸν αὐτόν τε καὶ τὸν* A. 16. *οὐ* om. E. 17. *ἐλθόντων*] *τὸ πρᾶγμα φερόντων* A. 19. *ἐφ' ᾧ καὶ* et seqq. om. V. Supra suo loco: *Χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός.* 21. *μωρολογία*] An potius *μιμολογία*? In voce enim sequenti ipse Suidas *εὐτράπελον* exponit *μιμολόγον*, Hesychius tamen et Etymologus *μωρολογία* etiam agnoscunt: unde vocem illam non existimo esse solicitandam. *Küst.* Vid. Pauli Ep. Ephes. V, 4. a Sopingio in Hesych. laudatam. Ceterum *μιμολογία* ariolatio est Wolfii, a Porto memorata. *Gaisf.*

1. Ὁ δὲ Πτολ.] Vid. *Ἀνακροτῆσαι. Toup.* Ioseph. A. I. XII, 4, 9. p. 605, 34. *Hemst.* Integrum locum praestat v. *Πτολεμαῖος, ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου.* *ἐκέλευσεν*] *ἐκέλευεν* A. *ἀνακρατῆσαι* *V. 2. *αὐτούς*] *αὐτόν* A. B. V. E. et inferior gl. 4. *Οὔτε τίν' ἔχων*] Aristoph. Vesp. 487 - 89. (466.) Quem locum cum ignoraret Küsterus, paulo infra verba *αὐτὸς ἄρχων μόνος* delevit. *Καὶ αὖθις εὔστροφον αὐτὸς ἄ. μ.* Edd. vett. Unde colligi potest *εὔστροφον* in fine pro interpretatione (Schol. *ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην*) exhibitum, alterum autem exemplum ab illis *καὶ αὖθις* exorsum fuisse. 7. *Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φ.*] Fragmentum hoc de Alcibiade intelligendum esse patet ex Cornelio Nepote, qui idem plane de eo refert. Eum confer. *Küst.* 8. *Ἀθηναῖος* om. A. Malim *παρ'* aut abesse aut in participium verti, velut *παρών*. Subsequebantur hanc narrationem illa quae cum V. delevi: *Ὅτι* (hoc Gaisf.) *τὸν εὐτράπελον ἡ κωμῳδία ἐπιδέξιον καλεῖ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνασεσυρμένην. Εὐτράπελος οὖν κυρίως ὁ μιμολόγος, ὃ γελωτοποιός.* Mireris Gaisfordum iis pepercisse, qui observationem eodem a fonte derivatam ex v. *Σκώπτης* sustulerit. 12. *Εὐτρόπιος*] De Eutropiis saeculo Theodosiano vid. Iuret. in Symmach. III. Ep. 47. *Reines.* 13. *ἐπιτομικῶς*] Sic recte MSS. Pariss. At priores edit. male *ἐπιτίμως*. *Küst.* Vide v. *Καπίτων*. Nec tamen adducor ut *ἐπιτομικῶς* concedam. 14. *καὶ ἄλλα* om. V. 16. *Εὐνάπιος*] Fr. 32. sive p. 102. Nieb. Hunc locum habet V. in marg. (silet Gron.) *ὡς φησὶν Εὐν.* Med. 17. *ἀνήρ τε*] *ἀνήρ τις* E. 21. *παραλαβὼν*] *λαβὼν* B. E.

---

probo animo fuit nec genere nobili, sed miles gregarius: qui cum magnam pecuniae summam cohorti suae suffuratus esset, in Palaestinam abiit, operamque dedit ut apud Eleutheropolitanos in civium numerum reciperetur, postquam magnis largitionibus in Senatum irrepserat. ex humili igitur condicione ad fortunae splendorem pervenire cupiebat, cum prius sentiendi rationem in melius debuisset convertere. sed tamen Eleutheropolitani, copiam divitiarum reformidantes, Eutocium non receperunt. tum Ascalonem migravit: ubi Craterus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum cum pecunia benigne suscepit, et iure civitatis donavit. Thraces igitur, ad quos fama eius rei perlata fuerat, Eutocium venerunt arcessitum, a Cratero et Eutocium et pecuniam repetentes. ille autem virum non tradidit. quare cum milites rem ad iudices detulissent, Craterus Eutocium defendit, et Thraces vicit: qua de re tale oraculum editum est. *Εὐτραπελία.* Ioci mimici, nugae leves et indoctae. *Ptolemaeus vero omnes applaudere iussit, facetias eius admirans.* *Εὐτράπελον.* Facetum. *Nec ullam speciosam habens causam, nec facetam orationem adhibens, sed ipse solus dominus.* Item: *Ingenio autem fuit adeo versatili, ut apud Athenienses Atheniensis esset perfectissimus, apud Lacedaemonios Laco, apud Thebanos Thebanus.* *Εὐτρεπῆ.* Parata, perfecta. *Εὐτρεπισμός.* Apparatus. *Εὐτρόπιος.* Eutropius, Italus, sophista. Historiae Romanae compendium Latina lingua scripsit; et alia. *Εὐτρόπιος.* Eutropius, eunuchus, tutor Theodosii Imperatoris, de eo Eunapius inquit: *Rufinus enim, cum vir esset aut saltem esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna iactatus, non praeter rationem nec praeter decorum fortunae rerum mutatione gaudenti resistere visus est. eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus*

ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφῖνος ἦν αὐτὸς ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν, ὅσγε ὢν εὐνοῦχος ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι
913 *καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον. ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. Καὶ πολὺν καταχέει διασυρμὸν ὁ ἱστορικὸς τουτουὶ τοῦ εὐνούχου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.*

Εὐτρόπιος, ὁ τοῦ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως πρόκοιτος· ὃς οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελίμπανε, τάς τε ἀρχὰς δημοσίᾳ πιπράσκων, καὶ τοὺς τῆς δυνάμεως συκοφαντῶν ἐξορίαις τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπάγων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπείχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλπίζων ἐς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἀξίαν. καί ποτε καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πεφευγότας συλλαμβάνειν βουλόμενος προὔθηκεν ἐπιτρέπων τούτους ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγέγραπτο, δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὠμότητος ἠκολούθει. μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ Εὐτρόπιος ἐν τοῖς πρόσφυξιν ἐγένετο, καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον ἔκειτο, Ἰωάννου ἐπισκοποῦντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖθέν τε ἀφαιρεθεὶς νυκτὸς τῆς κεφαλῆς ἀποτέμνεται. οὕτω μὲν ὁ Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἁμαρτάδος ὑποστὰς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπάτων ἠλείφθη, μόνου τοῦ συνυπατεύσαντος Θεοδώρου γεγραμμένου.

Ὅτι ἐπὶ τούτου τοῦ Εὐτροπίου τὸ τῶν εὐνούχων ἔθνος διὰ τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρετάθη πλήθους, ὥστε τινὲς ἤδη καὶ τῶν γενειάδας ἐχόντων, εὐνοῦχοι βουληθέντες γενέσθαι, σὺν τοῖς ὄρχεσι καὶ τῆς ψυχῆς ἀφῃρέθησαν.

Εὐτρόχαλον. Εἶναι δὲ τὴν ἀσπίδα μικρὰν καὶ εὐτρόχαλον. περιφερῆ.

Εὔτροχον. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.

Εὔτυκτα. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ῥᾴδια, ἕτοιμα εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα.

Εὐτυχεῖ. ἐπιτυγχάνεται.

Πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

---

2. *ἦν αὐτὸς*] Displicet *αὐτὸς* sic positum: sed omnia recte se habebunt *ἦν* sublato. 4. *ἀνὴρ*] *ἀνήρ γε* A. 6. *μεταβάλλειν εἰς λίθον*] *ἀπολιθοῦν* V. 7. *καὶ περιττὸν*] *καὶ* om. A. B. E. *λῆρόν τινα τὸν μῦθον τοῦτον πρὸς τὸν εὐνοῦχον εὐτρόπιον ἀπέδειξε* V. omissis ceteris. 9. *τοῦ εὐνούχου τουτουὶ*] *τουτουὶ τοῦ εὐνούχου* posui cum A. 11. *Εὐτρόπιος, ὁ τοῦ βασιλέως Ἀρκ.*] Iacobus Gothofredus Disc. Historic. ad leg. *Quisquis* haec ex scriptore aliquo Eunapio coaetaneo sumpta esse suspicatur. At sunt verba Ioannis Antiocheni, quae extant in Excerptis ab Valesio editis p. 849. ut Pearsonus recte monuit. Confer etiam Nostrum infra v. *Ὕπατοι*, ubi haec ipsa repetuntur. *Küst.* H. l. habet V. in marg. (silet iterum Gron.) *βασιλέως Ἀρκαδίου*] *τοῦ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως* A. E. *τοῦ βασιλέως* om. Exc. quod servat gl. inferior. 12. *τάς τε — δυνάμεως*] *τὰς μὲν . . . τούς τι δυναμένους* Exc. cum altera gl. 15. *συγκλήτου*] *συγκλήτου βουλῆς* A. B. E. *V. Exc. et gl. inferior. 18. *εἰς ἐκκλησίας*] *ἐν ἐκκλησίαις* B. E. Med. et altera gl. *ἐν ταῖς ἐκ.* A. Exc. 20. *προὔθηκεν*] Supplendum *νόμον* ex altera gl., ubi legitur etiam *ἐπιτρέποντα*. 21. *ἀφέλκεσθαι*] *ἐφέλκεσθαι* V. ap. Gaisf.

1. *ἐν τοῖς*] *Εὐτρόπιος ἐν τοῖς* A. Exc. 2. *προὔκειτο*] *ἔκειτο* A. Exc. 3. *Ἰωάννου* om. V. 4. *τὴν κεφαλὴν*] *τῆς κεφαλῆς* A. B. Id restitui, motus et optimi codicis auctoritate et exemplis aevi labentis, quae fragmenta Suidae custodierunt in vv. *Ἐντεῦνας* et *Νέρων* sub finem. 5. *οὕτω μὲν* et seqq. usque ad *γεγραμμένου* om. V. *οὕτω μὲν οὖν* Exc. 6. *ἠλείφθη*] *ἠμείφθη* A. B. E. Med. 7. *μόνου*] *μόνου τοῦ* A. B. Exc. 9. *τούτου*] *τούτου τοῦ Εὐτροπίου* A. Vide gloss. *Σπάδων* sub finem. 10. *βαρύτητα καὶ* om. V. 11. *ἐπέδωκε — ἤδη*] *ἐπέδωκεν ὡς* V. *ἐπέδωκεν ὥστε* *V. 12. *τῶν*] *καὶ τῶν* A. B. E. *V. *εὐνοῦχοι βουληθέντες*] *εὐνοῦχον βουληθέντα* V. ubi mox *ἀφαιρεθῆναι*. 14. *ἀφῃρέθησαν καὶ τὰς ψυχάς*] *καὶ τῆς ψυχῆς* (sic) *ἀφηρέθησαν* A. Quod revocavi firmat etiam fides inferioris glossae. 15. *εὔκυκλον, ταχινόν* expl. Hesychii. 17. *Οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς δ.*] Haec sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. *Ἀποσαφοῦντες*. *Küst.* 19. *Εὔτυκτα*] Error ex Gl. Herod. I, 119. ductus, quem notavit Wessel. in Diod. I, 49. Mox *Ἡροδότου* A. 22. *Πόνου τοι*] Sophocl. Electr. 945. Monuit Gaisf.

---

omnia adeo concussit et instar tonitrus perturbavit, ut non solum ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebratus Salmoneus cum ipso collatus parvum quiddam esse videretur. hic cum esset eunuchus, vel ab invitis se virum credi voluit. et fabulae tradunt Gorgonem, simulatque conspiceretur, spectantes in saxa mutasse. sed aetas nostra fabulam illam meras et futiles nugas esse demonstravit. historicus autem Eunuchum pluribus aliis conviciis perfundit, improba vita dignissimis. *Εὐτρόπιος.* Eutropius, praepositus cubiculi Arcadii Imperatoris, nullum sceleris genus praetermisit. nam et magistratus pretio addixit, et viros auctoritate pollentes calumniis insectatus est; quosdam etiam proceres in exilium misit, omnique contumeliae genere amplissimum ordinem vexavit. verum enimvero ne barbarorum quidem auxilia sibi adiungere dubitavit, cum imperium Romanum iam spe sibi destinaret. denique cum eos etiam, qui ad ecclesias confugerent, comprehendere vellet, legem proponi curavit, ut eos ipsos ab altaribus abstrahi liceret. itaque lex ipsa publice proposita est; sed Dei vindicta brevi saevitiam eius consecuta est. neque enim multo post cum Imperatorem offendisset, ipse ad ecclesiam confugit, supplexque ad altaria procubuit, Ioanne Chrysostomo Byzantinam ecclesiam regente: inde noctu extractus capite poenas dedit. hac poena sceleris sui Eutropius affectus est, nomenque eius ex fastis Consularibus erasum est, solius Theodori collegae nomine retento. — Sub hoc natio eunuchorum ob illius superbiam et potentiam adeo crevit, ut quidam iam barbati, cum eunuchi fieri vellent, una cum testiculis ipsam vitam amitterent. *Εὐτρόχαλον.* Rotundum. *Scutum autem parvum et rotundum esse.* *Εὔτροχον. Et oculi mentis agilitatem declarantes.* *Εὔτυκτα.* Apud Herodotum significat facilia, parata, elaborata, egregie confecta. *Εὐτυχεῖ.* Bene succedit. *Sine labore nihil feliciter succedit.*

Εὐτυχής. οὗτος ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναστηρίου, τῆς κατὰ Μάνεντα καὶ Ἀπολιναρίου ἀντιθέου μοίρας τρίτος ὑπασπιστής, ἄλλον εἶναι παρ' ἑαυτῷ τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλον τὸν Θεὸν Λόγον [κηρύττων], μὴ ἀνεχόμενος ὁμοούσιον ἡμῖν καὶ ὁμοφυῆ τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμολογεῖν· καὶ ἀπηρνεῖτο σώζεσθαι λέγειν ἐν τῷ Χριστῷ δύο φύσεις μετὰ τῆς τούτων ἑνώσεώς τε καὶ συμφωνίας. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τερατώδη τινὰ καὶ ἀλλόκοτα παρέπλαττεν, ἐξ οὐρανοῦ λέγων κατενεχθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς διὰ σωλῆνος τῆς παρθένου παραδραμεῖν τὸν Θεὸν Λόγον, οὐρανόθεν τοῦτο ἐνδεδυμένον, ἵνα δόξῃ γεγεννῆσθαι ἐκ γυναικός, καίπερ μὴ γεγεννημένος. Μανιχαῖος οὗτος ὁ λόγος καὶ πεφαντασμένος πολλῷ μᾶλλον ἐκείνου. μίαν φύσιν καὶ οὗτος διεστραμμένῃ καρδίᾳ τὸν Χριστὸν ἐπρέσβευεν.

Εὐτυχίδης. πατρωνυμικόν.

Εὐτυχῶ. γενικῆ.

Εὐοῖ. σχετλιαστικόν.

Εὐοιώνιστον. εὔφημον, καλὰ προσημαίνουσαν. Νίκης ἄγαλμα χρυσοῦν ποιήσας ἀπέστειλε τῷ δήμῳ, ὅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελές, ὅμα δὲ διὰ τὸ εὐοιώνιστον εἶναι, προσδέξασθαι τὴν νίκην.

Εὐοῖ σαβοῖ. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν.

Εὐοῖ σαβοῖ. μυστικὰ μέν ἐστιν ἐπιφθέγματα, φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος.

Εὐφάντον.

---

1. *Εὐτυχής. οὗτος ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum leguntur apud Theodorum presbyterum in libello de Incarnatione Domini, unde ea Suidas descripsit. *Küst.* Annotaverat Reinesius. Accedant etiam ea quae Photius ex Eulogio delibavit. *ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπ.*] Theodorus presbyter habet, *ὃς ἦν ἡγούμενος μοναστηρίου ἑνὸς τῶν περὶ τὸ Βυζάντιον. Küst.* 2. *μοναστηρίου*] *μοναστῆς* B. E. Med. Deinde *Ἀπολιναρίων* mutavi cum Med. 4 *εἶναι παρ' ἑαυτῷ*] *ἑαυτῷ παρεῖναι* B. V. E. Mox *κηρύττων* om. A. B. V. E. 7. *λέγειν*] Haec vox supervacanea est, et salvo sensu deleri potest. *Küst.* 10. *λέγων κατενεχθῆναι*] Leg. *καινηνέχθη. Reines.* 12. *παραδραμεῖν*] *παρέδραμεν* A. 13. *ἐνδεδυμένον*] *ἐνδεδημένον* A. *ἵνα δόξῃ*] Adde *δῆθεν. Reines. γεγεννῆσθαι*] *μὴ γεγενῆσθαι* et *μὴ* mox *γεγενημένος* E. *γεγενῆσθαι — γεγενημένος* B. Med. 15. *πεφαντασμένος*] Theodorus presbyter habet *πεφαντασιασμένος. Küst.*

1. *μίαν φύσιν*] Rob. Balfor. ita edidit: *καὶ οὗτος οὖν μίαν φύσιν τὸν χρ. δ. κ. ἐπρέσβ. Reines.* 3. *Εὐτυχίδης*] *Εὐτυχίδη, Ζωΐλου Μιλήσιος, λαοξόος*, Gruter. Inscr. n. 11. p. 1147. *Reines.* 4. Om. Küst. silente Gron. 5. *σχετλιαστικόν*] Inter *σχετλιαστικὰ* (ne mireris) item rettulit Arcadius p. 183, 18. Omiserunt statim A. B. V. E. *τινὲς δὲ καὶ ἐπ' εἰρωνείας ἐξέλιβον.* 7. *Εὐνίκης ἄγαλμα*] Scribendum esse *νίκης ἄγαλμα* patet ex ipso Suida infra v. *Λυσιτελές*, ubi fragmentum hoc repetitur. *Küst.* Illud *εὖ* delendum, ut male repetitum. Est autem depromptum hoc fragmentum ex Diodori Sic. Legatt. T. II. p. 629. Vid. in v. *Ἄγουσαν. Toup. νίκης* praestant A. V. Ceterum verborum indoles satis arguit exemplum parum perite ex v. *Λυσιτελές* fuisse descriptum. 9. *προσδέξεσθαι*] *προσδέξασθαι* A. B. V. E. Med. Ante h. v. [*οἰόμενος*] inculcaverat Küsterus. 10. *Εὐοῖ, σαβοῖ. Δημοσθ.*] Confer Harpocrationem v. *Εὐοῖ.* Apud Demosthenem vero in oratione laudata pro *Εὐοῖ* hodie minus recte legitur *αἰβοῖ*, ut Portus etiam monuit. *Küst.* Adde v. *Σάβοι. Εὐοῖ* ut alibi Med. et Zon. *Δημοσθένης*] P. 313, 26. Hanc et seq. gl. habet Photius. 14. Post hanc gl. eieci cum V. quae A. post v. *Εὐτυχής* in margine traduxit: *Εὐ οἶ ᾄσαι. ἐστι τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον. Καὶ Ἀνενάσαι.* Quae repetita sunt ex v. *Ἀνενάσαι*, unde Gaisfordo quoque locus videbatur descriptus. Idem contulit Schol. Dionysii Perieg. 579. *Εὐὰν λέγουσιν ἐπίφθεγμα ὕμνου εἰς τὰ Διονύσια τελούμενον*: adde annot. in v. *Ἀνενάσαι.* 15. Post hanc glossam delevi cum V. annotationem inficete transcriptam e loco superiore: *Εὐφεγγίας. ἀπὸ τῶν δύο τοίχων εὐφεγγίας ποιούντων.* Ubi Toupius I. p. 208. sq.: „Satis festive interpres: *A duobus parietibus claram lucem reddentibus.* Repone: *Εὐφεγγέας. ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων, ab iis qui duos parietes dealbant.* Notum proverbium: Cic. in Epp. VII, 29. *Una fidelia duos parietes dealbare.* Petronio c. 39. *Utrosque parietes linere.* Atque ita totidem verbis supra Suidas: *Δύο τοίχους ἀλείφειν.* [Legendum: *ἐπαλείφειν.* Ita Pausanias (VI, 3, 6.) in Eliacis p. 460. *Ἦλοι οὖν εἰσιν οἵ τε Σάμιοι καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες, κατὰ τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτῶν Ἰώνων, τοὺς τοίχους τοὺς δύο ἐπαλείφοντες.*] *λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.* Ex hoc loco egregie illustrandus est atque emendandus noster. Hesychius: *Εὐφεγγεῖς, λαμπροί.* Idem: *Χροανθές, εὐφεγγές.* Anthol. Reiskii p. 91. *ἔχων εὐφεγγέα πτύχην.* Confer Stobaeum p. 634. et Needham. in Hieroclem p. 455. Apollon. Rhod. III, 1194. *Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐλίκης εὐφεγγέος ἄστρον ἄρηται.* Hinc *Εὐφέγγεια* Iamblicho in Protrept. p. 145. *Λῴδιον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφέγγειαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται. Etenim facula propter claritatem et lucem suam philosophiae comparatur.*" Non sufficiebat emendatio glossae perinepte fabricatae, ne scilicet *Εὐφεγγέας* exemplo suo esset destitutum. Omnino quantum libidinis in hunc angulum confluxerit, licet etiam in v. *Ἐφιλίζαν* intelligi perperam assuta. Itaque tollendum *εὐφεγγέα*, quod auctoritate Suidae munitum fertur.

Εὐτυχής. Eutyches fuit Constantinopoli monasterii praefectus, impiae sectae Manetis et Apollinaris tertius defensor, docens alium apud se ipsum esse Christum, alium vero Deum Logon, non sustinens confiteri Domini carnem eandem quam nos habere naturam nobisque cognatam esse, negabat etiam salvas in Christo existere duas naturas per harum unitatem et concretionem. quinetiam alia quaedam monstrosa et absurda comminiscebatur, dicens Domini corpus de coelo descendisse, et per virginem tanquam per canalem transisse Deum Logon, hoc corpore indutum, ut ex muliere natus videretur, quamvis ex ea natus non esset. haec oratio est Manichaea, et fanatica multo magis quam illius, qui perverso corde unicam Christi naturam praedicabat. *Εὐτυχίδης.* Patronymicam. *Εὐοῖ.* Adverbium lamentantis. *Εὐοιώνιστον.* Faustum, bona significantem. *Aureum Victoriae simulacrum fabricavit, idque populo misit, non dubitans quin Victoriam accepturi essent, tam propter pretium quam propter bonum omen.* *Εὐοῖ σαβοῖ.* Demosthenes pro Ctesiphonte. est exclamatio quaedam bacchantium. *Εὐοῖ σαβοῖ.* Acclamatio mystica. aiunt autem Phrygum lingua mystas his vocibus indicari: unde etiam Bacchus dictus sit Sabazius. *Εὐφάντον.* Bene textum.

Ἐφείλιξαν. Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ.

Εὐφήμει. καλὰ λάλει, ἢ ἐπαίνει. Ἀριστοφάνης·

Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς
στόμα συγκλείσας. ἐνδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων.

εὐφήμει οὖν σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει.

Εὐφημισμός. . . . . .

Εὐφήμου στόμα φροντίδος. ἡ φωνή. στόμα γὰρ ἡ φωνή. Ὅμηρος·

Πολέμου στόμα.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Χαλκοστόμου κώδωνος.

ὁ δὲ νοῦς, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ἱέντες. ὃ ἔστι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες. εὐφημον οὖν τὴν σιωπηλήν· τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τίθεται.

Εὐφήτης. ὄνομα κύριον.

Εὐφημία. Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἢπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεὼς καὶ ἀγάλματα καὶ ἑκατόμβας, καὶ τὸν λοιπὸν φλήναφον τῶν ῥαθυμούντων τε καὶ θοινάζειν γλιχομένων. οὐκοῦν διδάσκει ὁ λόγος ὡς ἡ ἄνιους εὐσέβεια κοὐφόν ἐστι καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεων καὶ ἥκιστα ἀχθεινόν. 915

Εὐφημία γὰρ εὐκολώτατος πόνων.

ἤκουσάς που, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, καὶ Εὐριπίδου,

Εὐφημία γὰρ παρὰ σπονδαῖοι κάλλιστον.

Εὐφημία. ὅτι Εὐφημίας τῆς γυναικὸς Ἰουσί-

---

1. Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τοῦ ἔψηναν.] Haec extra ordinem et seriem suam leguntur, quae infra suo loco repetuntur. *Küst.* Post ἐφείλιξαν omiserunt ἀντὶ τοῦ ἔψηναν A. B. V. E. Post μίλτῳ addit A. ἀντὶ . . . . σχοινίων. 2. Εὐφήμει] Lex. Seg. Εὐφημεῖ — λαλεῖ — ἐπαινεῖ. Cf. Zon. p. 922. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 39. ubi pro ἐνδημεῖ rectius legitur ἐπιδημεῖ. *Küst.* Id ipsum extat in v. Θίασος. 4. λεὼς] λαὸς V. E. Ox. 7. σιώπα] Sic Schol. Platon. p. 347. Conf. Hemsterhus. in Luciani Contempl. 12. 8. Εὐφημισμός] V. Herod. Epimer. p. 264. Εὐφημισμὸς *V. 9. Εὐφήμου στόμα φροντίδος. ἡ φωνή. στόμα γ.] Haec sumpta sunt ex Scholiasta Sophoclis Oedip. Colon. 131. ut Portus monuit. Ibi autem rectius sic legitur: Εὐφήμου στόμα φροντίδος. στόμα λέγει τὴν φωνήν. στόμα γὰρ ἡ φωνή. Et deinde: οἱ δὲ τὸ εὐφήμου ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς. τὸ γὰρ εὐφημεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τάττεται. *Küst.* Adde v. Στόμα. 10. Ὅμηρος] Il. ζ. 8. 12. Σοφοκλῆς] Ai. 17. Cf. v. Κώδων. 14. φροντίδος ἱέντες] βοῆς (φροντίδος interposito) ἐφιέντες E. 15. μετὰ om. *V.

1. ἐφιέντες B. E. Med. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπ.] Vide Stanleium in Aeschyli Choeph. 579. *Küst.* Adde, si libet, Blomf. in gloss. Agam. 1218. 4. Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδ.] Sunt ista ex Alcib. II. Platonis, verum contracta. Plato autem εὐφημίαν dicit fuisse τὴν εὐχὴν Lacedaemoniorum, in quo diversus hic abit Suidae interpres, qui εὐφημίαν interpretatur *silentium. Reines.* Pulcher est locus: cui multum lucis affert Plato Alcibiade II. | p. 149. | ad quem auctor anonymus, ex quo Suidas ista mutuatus est, procul dubio respexit. Ibi enim philosophus refert, Athenienses aliquando ad oraculum Ammonis legatos misisse, sciscitaturos causam, quare tam infeliciter adversus Lacedaemonios rem gererent, licet sumptuosissimis sacrificiis deos colerent, eorumque templa pretiosissimis donariis ornarent, Lacedaemonii vero parcos et sordidos in deorum cultu se ostenderent: Iovem vero respondisse, βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά, *malle se Lacedaemoniorum faventiam* (i. e. *pietatem*) *quam universa Graecorum sacrificia.* Hoc loco Plato per εὐφημίαν intelligit pium et laudabilem Lacedaemoniorum morem, ea tantum a diis petendi, quae essent honesta et bona; cum reliqui Graeci nullo delectu tam bona quam mala deos rogarent: τὴν γοῦν εὐφημίαν, inquit philosophus, οὐκ ἄλλην μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. ἔστι μὲν γὰρ πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλλων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες εὔχονται, ἀπ' ἂν τύχῃ ταῦτα, ἐάν τε ἀγαθά, ἐάν τε κακά. Idem paulo ante de Lacedaemoniis dixerat: ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς διδόναι. Nimirum interdum contingit, ut homines vel imprudentes ea Deum rogent, quae revera mala potius quam bona sunt; vel etiam adeo perfrictae et ferreae sint frontis, ut sanctissimo numini turpes adhibere preces non vereantur. Hanc impietatem notat Seneca Epist. X. his verbis: *Nunc enim quanta dementia est hominum? turpissima vota diis insusurrant; si quis admonerit aurem, conticescent, et, quod scire hominem nolunt, deo narrant.* Optime igitur saluberrimum hoc praeceptum ibidem adiecit: *Sic vive cum hominibus, tanquam deus videat; sic loquere cum deo, tanquam homines audiant. Küst.* Adiicit Gaisf. Gatakeri Adv. Misc. p. 335. C. Non dubium quin Aeliani teneamus sententiam pietatis lectionisque luminibus suaviter distinctam. Hunc decet etiam compellatio Platonis, cui tribuit Alcibiadem minorem; item usus senarii, cuius argumentum refert paene πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Eurip. Bacch. 66. inculcatum illum ab Aeliano N. A. III, 13. Superest ut auctoritatem dicti Εὐφημία γὰρ . . κάλλιστον indagemus: cuius sedem cum apud Euripidem nullam inveniamus, tum εὐφημία repetitum suadere debet ut novum fragmentum alius scriptoris constituamus. Itaque malim ordinem verborum effici hunc: ἤκουσάς που, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, καὶ Εὐριπίδου· Εὐφημία γὰρ εὐκολώτατος πόνων. Quamquam cum A. licebit, si plene distinguatur post Ἀρίστωνος, ad seqq. transitum parare verbis καὶ Εὐριπίδης. Utut est, neutrum inter Euripidis fragmenta relatum vidi. 5. ἢπερ] ἐπερ B. E. 9. ἡ ἄνιους εὐσέβεια κοὔφ.] Haec leguntur etiam supra v. Εὐσέβεια. *Küst.* ἀνάπλεον] ἀνάπλεων B. V. E. 12. Εὐριπίδου] Εὐριπίδης A. 15. ὅτι Εὐφημίας] Eadem habet Codinus Origin. Constantinop. p. 19. *Gaisf.*

Ἐφείλιξαν. *Funemque minio tinxerunt.* Εὐφήμει. Bona verba dic, linguis faveto. Aristophanes: *Linguis fareat omnis populus, ore clauso. coetus enim Musarum intus in aedibus versatur.* ubi εὐφήμει significat, sile, ne intempestive loquaris. Εὐφήμου στόμα φρ. Vox eius qui linguae favet. στόμα enim vocem significat. Homerus: *Vox belli.* Et Sophocles: *Aereum os habentis tubae.* sensus autem est: magna cum cura bene ominatam vocem mittentes, bona verba dicentes. εὔφημον igitur significat tacitam. εὐφημεῖν enim interdum est silere. Εὐφήτης. Nomen proprium. Εὐφημία. *Pietatem Lacedaemoniorum deus pluris facit quam universas Atheniensium aras et templa et statuas et hecatombas, et reliquas ineptias hominum ignavorum et epulari cupientium. haec igitur sententia docet veram pietatem esse rem expeditam et modestiae plenam et minime gravem.* Omnium enim laborum suavissimus pietas. *Legisti etiam, opinor, fili Aristonis, illud Euripidis: Silentium enim religiosum inter libationes pulcherrimum est.* Εὐφημία. Euphemiae uxoris

νου τοῦ Θρᾳκὸς στήλη ἵστατο ἐν τῇ ἁγίᾳ Εὐφημίᾳ, ὑπ' αὐτῆς κτισθείσῃ.

Εὐφημία ἔστω. εὐφημίᾳ χρῶνται οἱ κωμικοί, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν.

Εὐφορία. ἡ εὐθηνία.

Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρός, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα.

Εὐφορίων, Πολυμνήστου, Χαλκιδεὺς ἀπὸ Εὐβοίας, μαθητὴς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λακύδου καὶ Πρυτάνιδος, καὶ ἐν τοῖς ποιητικοῖς Ἀρχεβούλου τοῦ Θηραίου ποιητοῦ, οὗ καὶ ἐρώμενος λέγεται γενέσθαι. ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ρκ΄ Ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύρρος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ ἐγένετο τὴν ἰδέαν μελίχρους, πολύσαρκος, κακοσκελής. τῆς Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλεύσαντος Εὐβοίας, υἱοῦ δὲ Κρατεροῦ, γυναικὸς Νικίας στερξάσης αὐτόν, εὔπορος σφόδρα γεγονὼς ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν ἐν Συρίᾳ βασιλεύοντα, καὶ προέστη ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐκεῖσε δημοσίας βιβλιοθήκης· καὶ τελευτήσας ἐκεῖ τέθαπται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὡς δέ τινες ἐν Ἀντιοχίᾳ. βιβλία δὲ αὐτοῦ ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοψοπία ἢ Ἄτακτα· ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας, Μοψοπία δὲ ὅτι ἡ Ἀττικὴ τὸ πρὶν Μοψοπία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μοψοπίας· καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικήν. Χιλιάδες· ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, [ὡς δίκην δοῖεν κἂν εἰς μακράν,] εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας. εἰσὶ δὲ βιβλία ε΄. [ἐπιγρά-

2. κτισθείσῃ] κτησθεῖσα V. ap. Gaisf. 3. Εὐφημία ἔστω] Aristoph. Thesmoph. 302. *Küst.* E Schol. supplendum πεζῇ ante εὐφημίᾳς. Continuo delevi cum A. V. Εὐφήμιος. πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἐν τῷ Φατρίᾳ. 6. Εὐφορίων, υἱός] Hic fortasse est, quem citat in comoedia Ἀποδιδοῦσῃ Athen. XI. p. 503. *Reines.* Ubi nunc repositum est Εὔφρων. Ceterum v. Argumentum in E. Medeam. 10. Εὐφορίωνι] Vide Meursium in notis ad Helladium Besantinoum, ubi scripta Euphorionis huius diligenter et accurate recenset. *Küst.* Quae Reinesius per saturam congesserat, iis facile caremus post eruditam Meinekii operam. Brevibus *Eudocia* p. 167. Πολυμνήστου] Sic rectius Paris. A. quam priores editt. [et B. V. E.] quae habent Πολυμνήτου. *Küst.* 12. ἐν δὲ] καὶ ἐν A. *Ν. δὲ om. B. E. Θηραίου] θυραίου B. Med. Om. E. Thebanum dixit Hephaestio p. 49. satis probabiliter. 13. οὗ] τούτῳ δὲ A. hoc est, τούτου δέ. 14. ἐν τῇ ρκ΄ ὀλ.] MS. A. habet ἐν τῇ ρκ΄ ὀλ. i. e. Olympiade CXX: sed quae lectio rationibus chronologicis minus congruit. Pyrrhus enim a Romanis victus fuit Olympiade CXXVI: unde et Euphorionem eadem Olympiade natum fuisse oportet, si verum est, quod Suidas hic ait, Euphorionem natum fuisse eo tempore, quo Pyrrhus in Italia a Romanis victus fuit. *Küst.* 15. μελίχρους] μελάγχρους V. E. D. Dubites utrum praestet.

1. κακοσκελής] Ita videtur distinguendum: κακοσκελής· τῆς δὲ Ἀλεξ. etc. στερξάσης αὐτὸν εὔπορος σφόδρα γεγονώς etc. *Hemst.* Huius iudicium rectissimum firmant etiam libri, qui δὲ post εὔπορος ignorant. Interim distinctionem ante τῆς refinxi. Ceterum locus est notabilis Plutarchi de tranqu. p. 472. D. ἅμα δὲ πλουσίᾳ γραῒ συγκαθεύδειν, ὡς Εὐφορίων. κακοσχελὴς A. 2. Νικίας] Immo Νικαίας. 3. εὔπορος δὲ] δὲ om. A. B. V. 4. βασιλεύοντα om. B. V. E. 5. τῆς ἐκείνου βιβλ.] MS. Paris. A. habet τῆς ἐκεῖσε δημοσίας βιβλιοθήκης. *Küst.* ἐκεῖσε item V. καὶ τελευτήσας] καὶ om. V. ap. Gaisf. Tum ἐκεῖσε V. 7. Ἀντιοχίᾳ] Ἀντιοχείᾳ E. αὐτοῦ om. B. E. Tum ἐπικὰ ταῦτα om. V. Ἡσίοδος] In illo fortassis de agricultura praecepit: inde Euphorionem inter scriptores rei rusticae laudant Varro et Columella. Pollux IV, 13. citat ex Euphorione hoc, ὀρχούμενον χαρίτων φάρεσιν. *Reines.* Voluit illum versiculum, Ὀρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Nomen poematis ex vitio mihi profectum esse videtur. 8. ἔχει γὰρ] γὰρ om. V. 11. Ἀττικὴν χιλιάδα] Ἀττικὴν χιλιάδες B. E. D. Hinc firmatur Toupii coniectura. Ἀττικὴν χιλιάδι ε΄ V. teste Geelio Bibl. Crit. nov. I. p. 42. prorsus enim silet collatio mea [et Gronovii]. Nihil itidem notavi ex A. Pro τὴν Ἀττικὴν Ruhnkenius apud Wyttenbach. in Plutarch. de S. N. V. p. 67. malebat τὸν Ἀντίοχον. *Gaisf.* Eudocia librorum erroribus decepta: φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα ἐπικά, Ἡσίοδος, Μοψοπία, Ἀττικὴ χιλιάς, πεμπτὴ χιλιάς, περὶ χρησμῶν. Ceterum Mopsopiae fragmentum insigne, quod ipsum ad Atticas antiquitates spectat, debetur Scholiis in Dionys. Perieg. 620. 13. αὐτὸν] αὐτοὺς B. E. ὡς δίκην — μακρὰν om. B. V. E. Additamentum non satis accommodatum orationi praegressae notandum duxi. 15. ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρ.] Puto legendum esse, ἐπιγράφεται δὲ χιλιὰς ἢ περὶ χρησμῶν, omissa voce πέμπτη. Si enim vulgata retineatur, oportet statuamus Euphorionem de pluribus Chiliadibus in opere suo egisse: cui tamen repugnant ea, quae Suidas ipse paulo ante dicit, ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικὴν χιλιάδα. Non me quidem latet Euphorionem ab Athenaeo et Stephano Byzantio laudari ἐν Χιλιάσι: sed apud eos ἐν Χιλιάδι rescribendum esse recte, ut puto, monet Meursius in notis ad Helladium Besantinoum. *Küst.* Uterque lapsus est, Meursius et Küsterus, quod partim vidit, partim non vidit Reiskius in Anthologiam p. 72. Primum recte legitur Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quo titulo librum inscripsit Philetas apud Athenaeum lib. III. p. 114. Item Ister, de quo nos alibi. Deinde scribendum, καὶ ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικήν. Nam Euphorionis Miscellanea Attica fuerunt, sive ad res Atticas spectabant. Hinc titulus Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quod sequitur Χιλιάδα corruptum est. Scribendum omnino: Χιλιάδες. ἔχει δὲ ὑπόθεσιν —. Aliud opus Μοψοπία, aliud Χιλιάδες. Euphorio autem ἐν Χιλιάσι saepius laudatur. Deinde quod sequitur διὰ χιλίων ἐτῶν

Iustini Thracis statua stabat in S. Euphemia, quam ipsa condidit. Εὐφημία ἔστω. Linguis favete. apud Comicos populus linguis favere iubetur, cum votum vel decretum concipitur. Εὐφορία. Fertilitas. Εὐφορίων. Euphorio, filius Aeschyli tragici, Atheniensis, idemque tragicus; qui fabulis, quas pater ante non ediderat in scena, quater vicit. sed et ipse dramata quaedam scripsit. Εὐφορίων. Euphorio, Polymnesti filius, Chalcide Euboeae oriundus, discipulus in studiis philosophiae Lacydis et Prytanidis, in poeticis vero Archebuli Theraei poetae, cuius etiam deliciae fuisse fertur. natus est Olympiade CXXVI. quo tempore Pyrrhum Romani vicerunt. colore fuit flavo, carnosus, vitiosis cruribus; quem Alexandri, regis Euboeae, Crateri filii, uxor Nicaea amavit. unde cum amplas sibi comparasset divitias, ad Antiochum Magnum regem Syriae se contulit, qui publicae bibliothecae eum praefecit; ibidemque defunctus Apameae vel ut alii tradunt Antiochiae sepultus est. libri eius versibus heroicis scripti sunt hi: *Hesiodus. Mopsopia* sive *Miscellanea.* habet enim historias miscellas. Mopsopia autem vocatur, quod Attica olim dicta erat Mopsopia, a Mopsopia, filia Oceani; itemque poematis argumentum versatur in rebus Atticis. Chiliadem: cuius argumentum adversus eos tendit, qui pecunia fraudarant poetam apud ipsos depositam, quibus imprecatur poenas vel multo post tempore luendas. itaque colligit oracula millenis versibus. sunt autem libri V. [quo-

φεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμῶν, ὡς χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται.]

Εὔφορος. κοῦφος, ἐλαφρός. Ὁ δὲ θυρεὸς τῶν Ἰβήρων εὔφορος.

Εὔφωνον κήρυκα. δυνάμενον μέγα βοῆσαι.

Εὐφώρατον. φανερόν.

Εὐφραδής. σαφής.

916 ‖*Εὐφραῖος.* ὄνομα κύριον. Ὠρείτης ἦν τὸ γένος· μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς.

Εὐφραίων. ὄνομα κύριον.

Εὐφρήτης. ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Εὐφρόνη. ἐπίθετον τῆς νυκτός. Ταύτην μὲν τὴν εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ.

Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς στέγης
ἔπεισεν ὄρνιν ὡρολογεῖν τὴν ἑσπέραν;

Εὐφρονῶ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ εὔνους σοι εἰμί.

Εὔφρος. εὔθυμος.

Εὔφρων, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, *Αἰσχρά, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί·* ὡς Ἀθήναιος γράφει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐφυᾶ. καλὴν φύσιν ἔχοντα. Ὡς εὐφυὴς καὶ εὐεπιχείρητος ἀπεληλυθὼς τῆς διατριβῆς εἴη νεανίσκος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκεῦος εὐφυές, καὶ πολλὰς ἔχων ἀφορμὰς εἰς πραγμάτων οἰκονομίαν.

Εὐφυΐα. εὐφυοῦς ἐστι τὸ οἰκειοῦσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀληθές, ἀποστρέφεσθαι δὲ τὸ ψεῦδος. ὁ δὲ τοῦτο ἔχων ἔχει καὶ τὸ κρίνειν τἀληθὲς δύνασθαι καλῶς. οἱ δὲ ῥᾳδίως μέν τισι παρακολουθοῦντες καὶ μανθάνοντες, ὁμοίως δὲ ἔχοντες πρὸς πάντα τὰ μαθήματα, οὐκ ἂν κυρίως εὐφυεῖς λέγοιντο, τῷ μὴ

---

non est solicitandum. Nimirum Euphorionis Chiliades in quinque libros distributae sunt: quorum quintus, sive *πέμπτη χιλιάς*, quae *περὶ χρησμῶν* inscripta fuit, de oraculorum effatis agebat, *mille annorum spatio* comprobatis. Hinc opus integrum *Χιλιάδες* inscriptum. *Toup.* II. p. 602. Cui magnam partem assentitur Meinekius de Euphor. p. 21. ita tamen ut et Heynio concedat, qui *ἐπῶν* emendaverat reiectis novissimis *ὡς χ. ἐ. ἀποτελοῦνται*, et Suidam censeat minus accurate locutum, cum unam quintam Chiliada mille versus continuisse traderet. Profecto hominem ignavissimum fingimus et rationis prorsus expertem, qui quam formam universo operi tribuisset, eam singulatim in quinto libro carminis inculcarit. Iam *περὶ χρησμῶν κτλ.* quae Med. a praegressis separat, om. B. V. E. habetque A. in margine, quippe manifestam annotationem lectoris studiosi. Neque pluris facienda quae adhaerent, *ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς*, ubi suspectum est mendi *ἡ πέμπτη*, cuius loco *V. ἢ ἕ. Quamobrem tutissimum duxi haec ipsa uncis circumscribere. Veteres simpliciter afferunt *Χιλιάδας*, libris non distinctis. Superest ut commemoretur Niebuhrii emendatio *ἐπῶν* in Strab. III. p. 139. ubi vulgatur *νόμους ἐμμέτρους ἑξακισχιλίων ἐτῶν*.

1. *ὡς χιλίων ἐτῶν*] Scribe *ὡς διὰ χιλίων ἐτῶν*. Nam sic et paulo ante Suidas loquitur. *Küst.* Eo plane ducit lectio codicis A. *δισχιλίων*. Med. *ὡσχιλίων*. 3. *Ὁ δὲ θυρεὸς*] Ex Polybio, opinor. *Toup.* *Θυραιὸς* A. V. et liber Zonarae. 5. *Εὔφωνον*] *Εὔφορον* V. Mox *μέγα* om. B. E. Homerus *κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις*. 6. *Εὐφώρατον*] Agathias p. 13. *Toup.* MS. 7. Sub finem *ὁ καλῶς λέγων* omisi cum B. V. E. Med. His subiecit Med. *Εὐφραίνομαί σοι. εὐφραίνω σε δέ.* 8. *Εὐφραῖος. ὄνομα κύριον. Ὠρ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Athen. XI. p. 506. et 508. *Reines.* *Ὡρείτης*] *Ὀρείτης* A. B. V. E. Med. Harpocr. Pal. et Vrat. 12. *ἐπίθετον τῆς νυκτός*] Plutarch. de curios. p. 521. D. *τὴν νύκτα προεῖπον εὐφρόνην, μέγα πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν ἡγούμενοι τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον.* Observavit etiam Ammianus Marc. XXII, 8, 33. Adde Valck. in E. Hipp. 375. 13. *εὐφρόνην*] *εὐφροσύνην* A. Locus Herodoti VII, 188. a quo abest *ἔμειναν*. 15. *Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τ.*] Duo hi senarii iambici leguntur apud Georgium Pisidem in poemate de Creatione Mundi, sive *περὶ Κοσμουργίας*, v. 1087. 1088. *Küst.* 16. *ὡρολογεῖν τὴν ἑσπέραν*] Scribendum *ὡρολογεῖν τὴν εὐφρόνην*, quomodo recte legitur apud Pisidem. *Toup.* I. p. 209. *Εὐφρόνην* dudum praeceperat Portus; item Dawesius p. 320.

1. *Εὐφρονῶ*] Soph. Ai. 491. Mox *εὔνους σου* V. ap. Gaisf. 2. *Εὔφρων*] *Εὔφρος* A. B. Edd. ante Küst. et Zonaras: quod emendandum erat *εὐφρόσυνος*. *Εὔφορος* V. etiam apud H. Steph. Ind. Thesauri. 3. *κωμικός, Ἀθηναῖος* quae Meinekius Com. Vol. I. p. 477. Suidae tribuit, extant apud *Eudociam* p. 168. Ubi desunt, ut solent, *ὡς Ἀθήναιος κτλ.* 4. *Αἰσχρά*] Huius fabulae meminit Athenaeus lib. VII. p. 370. [immo p. 307. E.] sed ubi corrupte hodie legitur, *Εὔφρων, αἰσχραμίδας δὲ κεστρεύς ἐστι.* Nam scribendum ibi esse, *Εὔφρων Αἰσχρᾷ· Μίδας* etc. ex hoc loco Suidae recte observavit Casaubonus in Athen. lib. VII. c. 16. *Küst.* 6. *Ὡς εὐφυὴς*] Diogen. Laert. IV, 30. *Hemst.* 8. *Πολύβιος*] XIII, 5, 7. *Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκ.*] Verba haec de Damocle intelligenda esse discimus ex ipso Suida infra v. *Σκεῦος*, ubi fragmentum hoc repetitur. *Küst.* *εὐφυὲς*] *εὐφυής* V. 11. *εὐφυοῦς ἐστι τὸ οἰκειοῦσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀλ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Alexandri Aphrodisiensis in Topic. lib. VIII. p. 278. *Küst.* *οἰκειοῦσθαι*] *οἰκειοῦσθαι* B. E. Alex. *ὠκειοῦσθαι* V. Med. 13. *τἀλαθὲς* mendum vulg. *ἀληθὲς* V. ap. Gaisf., sed *τἀληθὲς* *V. Mox *λανθάνοντες* Med. 16. *τῷ μὴ*] *τὸ μὴ* V.

---

rum quintus inscribitur Chilias, sive de oraculis mille annorum spatio comprobatis.] *Εὔφορος.* Habilis, levis. *Iberorum autem clipeus est gestatu facilis.* *Εὔφωνον κήρυκα.* Praeconem vocalem et magni clamoris. *Εὐφώρατον.* Manifestum. *Εὐφραδής.* Perspicuus. *Εὐφραῖος.* Euphraeus, genere Orita, Platonis discipulus. *Εὐφραίων.* Nomen proprium. *Εὐφρήτης.* Euphrates fluvius. *Εὐφρόνη.* Epithetum noctis. *Hanc quidem noctem ita manserunt.* *Εὐφρόνη.* Nox. *Quis vocalem gallum docuit in aedibus horas noctis indicare?* *Εὐφρονῶ τὰ σά.* Benevolo erga te sum animo. *Εὔφρων.* Animo laetus. *Εὔφρων.* Euphro, comicus, eius fabulae sunt, *Aeschra, Musae, Synephebi, Theori*: ut scribit Athenaeus in *Dipnosophistis.* *Εὐφυᾶ.* Egregia indole praeditum. *Ut iuvenis ingeniosus et tractatu facilis e schola discessisset.* Polybius: *Ille vero erat instrumentum aptissimum, et quo ad multas res gerendas opportune uti posses.* *Εὐφυΐα.* Eum qui *εὐφυὴς* dicitur, talem esse oportet, ut veritatem amet, mendacium aversetur, qui vero hoc habet ingenium, idem praeditus est facultate verum recte diiudicandi. qui autem facile aliquorum mentem assequuntur et condiscunt, ita ut erga omnes disciplinas indifferentes sint, *εὐφυεῖς* proprie dici non possunt, quod

ἔχειν τὸ κριτικὸν ἐν αὐτοῖς· ὃ ἐστιν ἡ πρώτη καὶ κυρίως εὐφυΐα. Καὶ τῶν προσφερομένων, εἴτε μαθήματα ταῦτα εἴη εἴτε καὶ ἄλλα τινά, τὰ μὲν ἄξια εὐπορεῖσθαι καὶ φιλεῖν αἱρούμενοι, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες εὖ τε τοῦτο ποιοῦσι καὶ εἰσιν ἀγαθοὶ κριταί.

Εὐχαριστῶ. δοτικῇ.

Εὐχαί. αἱ ὑποσχέσεις. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω. εὐχὴ γὰρ ἐπαγγελία θεῷ τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀφιερουμένων. προσευχὴ δὲ δέησις μετὰ ἱκετηρίας τῷ θεῷ προσαγομένη.

Εὐχαίτης ἵππος. καλόθριξ.

Εὔχεμος. ὄνομα κύριον. ὁ Αἰγεάτης.

Εὐχέρεια. εὐκολία.

Εὔχεται. καυχᾶται.

Εὐχείμονος. τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος.

917 *Εὐχειρία. ἡ διὰ χειρῶν εὐκινησία. Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ περιῆσαν.*

Εὐχολόγιον. τὸ βιβλίδιον.

Εὐχίδης, καὶ Ἄσσαπος, καὶ Χρυσόμαζος, καὶ Ἐχίων, ὀνόματα κύρια. ὠκύτατοι οὗτοι τοῖς ποσὶν ὑπῆρχον.

Εὔχομαι δέ σοι τάδε. ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Εὖχος. καύχημα.

Εὐχωλή. εὐχή, ἢ καύχημα.

Εὐχρηστία. ἡ καλὴ χρῆσις.

Εὐχροεῖς. εὐσωματεῖς.

Εὐχυλότερος. ὁ ταχέως πεττόμενος.

Εὐψυχία. ἀνδρία. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου καὶ Βρασίδου καὶ Κλεομβρότου τελευτῆς, καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν, ἀδυνατοῦσιν οἱ συγγραφεῖς ἀξίους εὑρίσκειν λόγους τῆς προκαθηγουμένης τῶν ἀνδρῶν ἐννοίας. Καὶ αὖθις· Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πο-

---

2. *Καὶ τῶν προσφερομένων εἴτε μαθήματα τ.*] Haec cum praecedentibus non cohaerent, nec cum iis coniungenda sunt, quoniam continent interpretationem verborum horum Aristotelis, quae Suidas omisit: *Εὖ γὰρ φιλοῦντες καὶ μισοῦντες τὸ προσφερόμενον εὖ κρινοῦσι.* Vide Alexandrum Aphrod. loco laudato. *Küst.* 3. *εἴτε ἄλλα*] *εἴτε καὶ ἄλλα* A. V. *ἄξια*] *ἐξ αὐτῶν* Alex. Tum *εὐπορῆσαι* Med. 5. *εὖ τε*] *τε* om. A. 7. Om. vulg. silente Gron. 8. *Εὐχά. εὐχαί* *V. *αἱ ὑποσχ.*] *αἱ* om. E. *Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδ.*] Psalm. CXV, 5. Ernestius in Glossis, postquam Theodoretum in Psalm. XXI, 26. XLIX, 15. LV, 12. adhibuerat, haec memorat: „Explicatio vocis *εὐχὴ* ex Gregorii Nyss. Orat. II. in Orat. Domin. T. I. p. 724. unde Suidas descripsit, ita constituenda vel certe intelligenda est: *εὐχή ἐστιν ἐπαγγελία τινὸς τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀφιερωμένων θεῷ.*" Paulo aliter Zon. p. 913. 12. V. Herodiani Epim. p. 166. Pertinet glossa ad epimerismum *εὐχαίτης εὐχέτης*: v. Zon. p. 904. et Boissonadi Anecd. Vol. IV. p. 375. sq. 13. *Εὔχεμος*] Vide Nostrum supra v. *Ἐπιβολή. Küst.* 15. *Εὔχεται*] Il. *ά*. 91. 16. *Εὐχείμονος*] Immo potius *εὐείμονος*, ut Portus etiam monuit. Vel, si haec coniectura non placeat, quod litterarum series ei refragetur, dicendum est, Suidam hanc vocem excerpsisse ex scriptore aliquo, in quo *εὐχείμονος* corrupte scriptum erat pro *λευχείμονος*, i. e. *albis vestibus inducti*, a *λευκὸς* et *εἷμα*: quod verius mihi videtur. Non raro enim Suidas corruptis codicibus deceptus vocabula manifeste spuria in Collectanea sua rettulit: ut lectorem in notis nostris passim monemus. Vide nos supra in v. *Δωτύς. Küst.* Ipsum *εὐχείμων* cum *μονείμων* posuit Herodian. Epimer. p. 190. Contra *εὐχείμωνος* praecepit Theognostus Cram. p. 82. 17. *Εὐχειρία*] Exempla collegit Wesseling. in Diodor. XIII, 60. laudatus etiam Gaisf. *πολλοὶ* vitiose Zonaras.

1. *Εὐχολόγιον*] Vid. Cavei Diss. de Libris et officiis ecclesiasticis Graecorum p. 28. *Gaisf.* 2. *Εὐχίδης, καὶ Ἄσσαπος*] Confer Nostrum infra v. *Ἴνδακος*, ubi pro *Ἄσσαππος* legitur *Ἀσσωπός*. [Hodie cum libris *Ἀσσάπου*.] *Küst.* Euchides Plataeensis, qui uno die mille stadia emensus est: Plutarch. Aristid. p. 331. *Reines.* Adde v. *Ἐχίων*. Reposui cum *V. Zon. p. 904. *Ἄσσαπος*. 5. *Εὔχομαι*] *Εὔχομαι δέ* A. 6. *παρὰ Ἀριστοφάνει*] Equ. 935. ubi *ταδί* libri praeter Rav. Tetigit Zon. p. 923. 8. *Εὐχωλή — καύχημα*] *καὶ εὐχωλὴ ποιητικῶς καύχησις ἢ εὐχή* E. Gl. om. *V. tenet Zonaras. 9. *Εὐχρηστία*] V. Wytt. in Plut. T. VI. p. 618. Accedat *εὐχρήστημα* Stoica vox apud Cic. Fin. III, 21. 10. *Εὐχροεῖς*] Aristophanes Lysistr. 80. *Ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.* Ad hunc locum Comici Suidas respexit. *Küst.* 11. *Εὐχυλότερος*] *Εὐχυλώτερος* V. Mox *πετόμενος* E. *V. codd. Zon. 12. *ἀνδρεία*] *ἀνδρία* dedi cum V. E. *Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμ.*] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Fragm. hist. 15. Suadet etiam verbum *προκαθηγουμένης*. 13. *Ἐπαμινώνδα — Πελοπίδα — Βρασίδα*] *Ἐπαμινώνδου — Πελοπίδου — Βρασίδου* praetuli cum V. E. quae melius cadunt in aevum citerius. 14. *καὶ τὴν*] *καὶ διὰ τὴν* A. V. 16. *συγγραφεῖς*] *ξυγγραφεῖς* E. 18. *Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι πλ.*] Haec sunt verba Appiani de Bellis Hispan. [c. 40.] p. 465. ubi Cato Romanorum dux milites suos alloquitur. *Küst.* *προέχουσιν*] *προσέχουσιν* B. E.

---

carent iudicio, in quo proprie et praecipue ingenii dexteritas sita est. — Qui autem ex iis quae offeruntur, sive ea sunt disciplinae sive alia quaedam, digniora amplectuntur et amant, ea vero quae talia non sunt aversantur et oderunt, recte id faciunt, et boni sunt iudices. *Εὐχαί.* Vota. *Vota mea Domino persolvam.* *εὐχὴ* enim promissio rerum est, quae Deo pie consecrantur. *προσευχὴ* vero dicuntur preces supplices, quae Deo adhibentur. *Εὐχαίτης ἵππος.* Equus pulchris iubis decorus. *Εὔχεμος.* Nomen hominis Aegeatae. *Εὐχέρεια.* Facilitas. *Εὔχεται.* Gloriatur. *Εὐχείμονος.* Pulchras vestes habentis. *Εὐχειρία.* Manuum agilitas. *Macedones vero manuum agilitate longe praestabant.* *Εὐχολόγιον.* Libellus precum. *Εὐχίδης καὶ Ἄσσ.* Euchides, Assapus, Chrysomazus, Echion, nomina propria virorum, qui cursores velocissimi fuerunt. *Εὔχομαι δέ σοι τάδε.* Haec tibi imprecor. apud Aristophanem. *Εὖχος.* Gloriatio. *Εὐχωλή.* Votum. vel gloriatio. *Εὐχρηστία.* Bonus usus. *Εὐχροεῖς.* Vales corpore. *Εὐχυλότερος.* Qui celeriter concoquitur. *Εὐψυχία.* Generositas animi. *Ut enim scriptores de Epaminondae, Pelopidae, Brasidae, Cleombroti morte verba facientes, tam propter virtutem, quam viri illi per vitam praestiterant, quam propter animi fortitudinem, qua mortem exceperunt, orationem invenire nequeunt, qua celsos eorum animos pro meritis laudent.* Et alibi: *Hostes non esse formidandos, quod multitudine sint superiores. fortitudinem enim*

λέμιοι. τὴν γὰρ εὐψυχίαν ἀεὶ τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν.

Εὔψυχος. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις λέγει τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν. οὐχ ὁ ἀνδρεῖος μόνος, εἰ μεταληψόμεθα τὸ εὔψυχος εἰς τὸν λόγον κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. ἔστι δὲ οὗτος ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων. ἀλλὰ μὴν εἰ εὐψυχός ἐστιν ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων, ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος καὶ ὁ σώφρων καὶ ὁ φρόνιμος· οὐδ' ἂν ὁ ἀνδρεῖος μόνος εὔψυχος εἴη, οὐδ' ἂν ἡ εὐψυχία ἀνδρία εἴη. ὅτι δὲ εὔψυχος ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων, δείξομεν τῇ τῶν ὁμοίων παραθέσει. καὶ γὰρ εὔελπις ὁ εὖ ἐλπίζων, τουτέστιν, ὁ ἀγαθὰ ἐλπίζων· καὶ εὐδαίμων ὁ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων. Ἀρριανός· Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν τινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιδεικνυμένων. ἀντὶ τοῦ εὐτολμίαν. Μένανδρος· Μὴ εἶναι φοβερὸν τοῦτο, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι. τὴν γὰρ εὐψυχίαν ἀεὶ τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν.

Εὐψύχους. ἀντὶ τοῦ τολμηρούς. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας εὐψύχους τε καὶ γενναίους.

Εὔψυχος.

Εὐψυχότερος.

Ἐφ' ἅ. ἐφ' ἅ τινα.

Ἐφάλια. παραθαλάσσια.

Ἔφαμμα. τὸ περίβλημα. Πολύβιος· Οἱ μὲν 918
γὰρ τὰς ἀναξυρίδας καὶ τοὺς εὐπετεῖς τῶν σάγων ἔχοντες περὶ αὐτοὺς ἐξέταζον· οἱ δὲ διὰ φιλοδοξίαν ταῦτ' ἀπορρίψαντες γυμνοὶ μετὰ τῶν ὅπλων ἔστησαν, ὑπολαβόντες οὕτως ἐσεσθαι πρακτικώτεροι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασιν.

Ἐφάμιλλον. ὅμοιον, ἴσον.

Ἐφαπτίδας. Οἱ δὲ ψιλοὶ Ῥωμαίων ἕκαστος αὐτῶν εἶχον ἐφαπτίδα καὶ κνημῖδά τε καὶ λογχάσθην καὶ ἀκόντιον διόλου σιδήρου πεποιημένον.

Ἐφαύλιζον. εὐτέλιζον. Οἱ δὲ ἐφαύλιζον αὐτὸν οὐδαμῆ σπουδαῖον ὄντα. μικρὸς γὰρ ἦν τὸ σῶμα.

Ἐφάψασθαι. ἄρξασθαι, ψηλαφῆσαι.

Ἐφεδρεύει. ἐπικάθηται. Ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνοις φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων. ἀντὶ τοῦ, εἰσί τινες ἐξ ὑστέρου τιμωροὶ τῶν ἀπολωλότων.

Ἐφεδρεία. ἡ ἐπίκληρος παραμονή.

---

3. *Εὔψυχος. Ἀριστοτ.*] Totus hic locus usque ad verba illa, *ὁ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων*, descriptus est ex Alex. Aphrod. in Topic. lib. II. p. 94. ut Pearsonus recte observaverat. *Küst.* *Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις*] Immo *Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά*. Quae enim sequuntur, sunt verba Alexandri Aphrodisiensis, ut diximus. *Küst.* Sic tamen Suidas consuevit. *Τόποις*] *Τοπικοῖς* E. 4. *τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν*] Verba haec ex articulo praecedenti pessime repetita sunt, quae nullum omnino hic locum habent. Iis igitur deletis locum hunc ex Alexandro Aphrodisiensi sic emendabis et in integrum restitues: *Εἰ βουλόμεθα δεῖξαι ὅτι ὁ ἡντιναοῦν ἀρετὴν ἔχων εὐψυχός ἐστιν, ἀλλ' οὐχ ὁ ἀνδρεῖος μόνος* etc. Sic omnia recte se habebunt. *Küst.* Temere quaedam ab librariis esse repetita cummaxime demonstrat locus Appiani sub finem inculcatus. 6. *ἐτυμολογίαν*] *ἐτοιμολογίαν* A. 11. *ἀνδρεία*] *ἀνδρία* dedi cum A. E. Med. 12. *ὁμοίων*] *ὀνομάτων* A. B. V. E. Med. 14. *εὐδαίμων*] Vide Alexandrum in v. *Εὐδαιμονία*. 16. *Μένανδρος*] Immo *Ἀππιανός*. Fragmentum enim hoc legitur apud Appianum de Bellis Hispan. p. 465. ut et paulo ante monuimus. *Küst.* De causa erroris supra monitum. Itaque locum in Latinis expunxi. 18. *εὐψυχίαν*] *εὐψυχίαν ἀεί* A. V.

1. *Εὐψυχότερον*] *Εὐψυχότερος* A. V. E. Praemisit Gaisfordus *εὔψυχος*, quod postposuit Med. Item *V. subiecit *Εὔψυχοι*. 3. *Ἐφάλια*] Photius. 4. *Πολύβιος*] Lib. II. c. 28. *Küst.* 5. *τὰς ἀναξ.*] *τοὺς ἀναξ.* A. *σαγῶν*] *συγγενῶν* V. Correxi *σάγων*. 6. *ἐξήταζον*] *ἐξέταζον* A. V. (ap. Gaisf.) E. Immo *ἐξέταξαν*. 8. *πρακτικώτεροι*] *πρακτικώτατοι* E. Polyb. *πρακτικώτερον* Med. 11. *Ἐφάμιλλον*] Theophylact. Simoc. Ep. 25. *μὴ γένοιο τοίνυν τῇ Νιόβῃ ἐφάμιλλος*. *Burn.* Gl. habet Photius. Conf. Lex. Seg. p. 257, 31. *Ἐφάμιλλα. ὅμοια, ἴσα* Lex. Bachmanni. Deinde cum V. omisi, quae habet A. in marg. *Ἐφαπλώματα. Ἀριστοφάνης πεπλώματα λέγει, καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνσπινῇ, καὶ ἐν τῷ Πέπλος*. 12. *Οἱ δὲ ψιλοὶ τῶν Ῥωμ.*] Confer Nostrum infra v. *Ζῶσμα*. *Küst.* *τῶν Ῥωμαίων*] *τῶν* om. A. V. E. Med. 13. *ἐφαπτίδας*] *ἐφαπτίδα* A. V. E. cum gl. inferiore, ubi melior extat ordo verborum. *κνημῖδα*] *κνημῖδας* E. Deinde *λογχάσθην* nescio cuius sit coloris. Statim omisi cum B. V. quae habet A. in marg. *Ἐφαρμόζω. δοτικῇ*. 15. *Ἐφαύλιζον*] Gl. habent Hesychius et Photius. *ἐφαύλιζον*] *εὐτέλιζον* V. 18. *Ἐφάψασθαι*] Photius. 19. *Ἐφεδρεύει*] Gl. ap. Photium. Cf. Wyttenbachii Iulianea p. 194. *δοτικῇ* post gl. caput infersit Gaisf. *Ἐφεδρεύειν*] *ἐφεδρεύων* V. 20. *ἀντὶ τοῦ — ἀπολωλότων* om. B. E. 22. *Ἐφεδρεία*] *Ἐφῳδρεία* E m. sec. item B. in altera gl. „Legitur haec gl. apud Ulpian. in Demosth. de Pace p. 41, 19. ed. Paris. Pro *ἐπίκληρος* malebat Valckenarius *ἐπίκαιρος*. Gl. Herodot. V, 41. *Ἐφεδρον. ἐπίκληρον. Gaisf.*" Recte Valckenarius.

---

semper multitudine superiorem esse. *Εὔψυχος.* Alexander Aphrodisiensis in *Topica* Aristotelis: *Si velimus ostendere eum, qui qualicunque virtute praeditus est, εὔψυχον esse, non solum fortem: εὔψυχον secundum vocis etymologiam definiemus. est autem εὔψυχος, qui bonum animum habet. quod si εὔψυχος est, qui bonum animum habet, bonum autem animum habet et iustus et temperans et prudens: non solus fortis erit εὔψυχος, neque εὐψυχία fortitudo erit. εὔψυχον autem esse illum, qui bonum animum habet, exemplis vocum similiter compositarum ostendemus. nam et εὔελπις est, qui bonam spem habet; et εὐδαίμων, qui bonum habet genium.* Et *Εὐψυχία*, fortitudo. Arrianus: *Illorum qui in periculis subeundis fortitudinem quandam ostenderunt.* *Εὐψύχους.* Audaces. *Delectis viris audacibus et fortibus.* *Εὐψυχότερος.* *Ἐφ' ἅ.* Ad quae. *Ἐφάλια.* Maritima. *Ἔφαμμα.* Vestimentum. Polybius: *Nam illi quidem braccati ac leviora saga induti prodierunt; horum vero tanta fuit vanitas, ut braccis sagisque abiectis nudi cum solis armis starent, hac ratione se expeditiores fore rati, cum senticeta quaedam locorum vestimentis adhaererent.* *Ἐφάμιλλον.* Aequale, par. *Ἐφαπτίδας. Romani vero velites singuli sagum habebant et ocreas et lanceam et iaculum totum ferreum.* *Ἐφαύλιζον.* Contemnebant. *Illi vero contemnebant eum, quasi nullius esset usus. erat enim parva corporis statura.* *Ἐφάψασθαι.* Incipere, attrectare. *Ἐφεδρεύει.* Insidiatur. *Illis autem amicos et cognatos defunctorum insidiari.* hoc est, erunt qui necem defunctorum in posterum ulciscantur. *Ἐφεδρεία.* Statio tempestiva.

Ἐφεδρεία· τὸ πρᾶγμα. Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος πρόστιμον τῷ λιπόντι τὴν ἐφεδρείαν. τουτέστι, τὴν παρατήρησιν.

Ἔφεδρος· ταυλιστὴς τρίτος, καὶ ἐνεδρεύων. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Νυνὶ δ' ἔμελλε Κλειδημίδης
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος
κρατῇ, ἔξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθαι.

Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν· ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἷον, πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς ὥσπερ δεύτερόν ἐστί μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέγει γάρ,

Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ξύνεστιν ἔφεδρος.

Ἔφεδρος. ἐλπίζων, παραμένων. Ἔφεδροι γίνονται τοῖς καιροῖς, καὶ ἑτοίμως διάκεινται πρὸς τὸ πάλιν ἀντοφθαλμεῖν τούτοις. — Μεσολαβηθεὶς δ' ὁ νέος ἐξ ἐχθρῶν ὑπερκειμένων καὶ ἐφέδρων, εἰς τὸ ἄντρον εἰσκριθείς, ἐπίπονον βίον συνεστήσατο καὶ θηριώδη.

Ἐφεθέν. παρασχεθέν, ὁρισθέν, συγχωρηθέν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐφεθὲν οἱ δικάσαι, προσέταξε κλήρῳ διακριθῆναι. 919

Ἐφεκτικοί. φιλόσοφοί τινες. παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ἔφεκτος τόκος. ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου.

Ἐφελκυστής. βοηθός.

Ἐφενάκιζον. ἠπάτων.

Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. κέλευσμά ἐστι ναυτικὸν οὕτω λεγόμενον.

Αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥόθιον.
ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων μετήνεγκεν ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.

Ἐφέντες. ἐνδόντες, ὑποχαλάσαντες. Οἱ δὲ ἄνδρες, ἐπειδὴ τὸ σύμμετρον ἀπ' ἀλλήλων διέστησαν, ἐφέντες τοῖς ἵπποις τὰς ἡνίας.

Ἐφέντας σημαίνει καὶ τὸ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἐλθόντας.

---

1. *Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος πρόστιμον τῷ λ.*] Polybius lib. I. c. 17. *Τὸ γὰρ πρόστιμον παρ' αὐτοῖς θάνατός ἐστι τῷ προεμένῳ τὸν τόπον καὶ φυγόντι τοπαράπαν ἐξ ἐφεδρείας.* Hunc locum Suidas hic repetere voluit; quamvis, quod saepe solet, sensus potius quam verborum rationem habuerit. Locum autem hunc Polybii acceptum refero Iacobo Gronovio, qui eum in notis ad Fragmenta Polybii ab Valesio collecta p. 461. recte observavit. Confer etiam Nostrum infra v. *Πρόστιμον*. *Küst.* Sive in v. *Πρόστιμα*, ubi paulum variatur oratio. *θάνατος*] *θάνατον* E. Mox *λείποντι* V. E. 3. *παρατήρησιν*] Wolfius *παράταξιν*, probante Porto, male. 4. *ταυλιστὴς*] Pro *ταβλιστής*: i. e. *tablista*. *τὸ β* et *υ* enim a librariis Graecis perpetuo confundi constat. *Küst. ταυλιστὴς* item Photius. Vid. Salmasius in Vopisc. p. 741. et Albert. in Hesychio, ubi *ταβλιστὴς τρ.* extat. 5. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις*] V. 803. *Νυνὶ δ' ἔμελλεν ὡς ἔφη Κλειδημίδης, Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, Ἔξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* 11. *Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγ.*] Ex Schol. Sophocl. Al. 610. ut Portus monuit. *Küst.* Vide Schol. E. Phoen. 1102. et Wessel. in Diod. IV, 50. *ὁ μὴ πλανώμ.*] Et sic Schol. Aristoph. Ran. 804. Sed leg. *ὃ παρακαθήμενος εἰς τὸ ἀ.* Hesych. *Ἐφεδρίζων, παρακαθήμενος.* Vide elegantem locum apud Xenoph. Anabas. p. 154. *Toup.* MS. Ne hoc quidem satisfacit. 12. *τοῖς νικῶσιν*] Post *νικῶσιν* ex Scholiasta Sophoclis adde, *ἀλλ' ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι παρεσκευασμένος. Küst.* Additamentum spurium. 16. *τοῦτο γάρ*] *γὰρ* om. V. 20. *Ἔφεδροι γίνονται τοῖς κ.*] Hoc et sequens fragmentum Fulv. Ursinus Polybio tribuit. *Küst.* Fr. gramm. 69. Posterius a Polybio alienum esse merito sensit Schweighäuserus.

2. *εἰσκριθείς*] V. *Εἰσκεκριμένον. Hemst.* Idem cum his reliquiis consociabat alterum fragmentum sub v. *Ἐπιπόνως* servatum. 4. *ὁρισθέν*] F. *πορισθέν. Toup.* MS. Minime. 5. *ἐφεθέν οἱ*] *οἷον* V. 7. *Ἐφεκτικοί*] Suinptus locus ex Diogenis Laert. Prooem. 16. Adde v. *Πυῤῥώνειοι.* 10. *Ἔφεκτος τόκος. ὁ ἐπὶ τ.*] Ex Harpocratione: sed apud quem rectius legitur *ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφ. Küst.* Cum Suida consentit Photius. 12. *Ἐφελκυστής*] Photius. 14. *Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. κέλ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 543. *Küst.* Adde v. *Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.* 16. *Αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τ.*] Aristophanes loco laudato; *Αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.* Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* 21. *Ἐφέντας*] *Ἐφέντες* A.

Ἐφεδρεία. Actus observandi, statio. *Apud Romanos capitale est, stationem sibi commissam deserere.* *Ἔφεδρος.* Tablista tertius, insidiator. Aristophanes *Ranis*: *Nunc autem, ut Clidemides dixit, aderit observator certaminis sessurus: et, si quidem Aeschylus vicerit, loco suo ille se continebit; sin secus, de arte cum Euripide dimicaturum esse dixit.* *Ἔφεδρος* in certaminibus dicitur, qui non huc illuc vagans certantes observat, ut cum victoribus dimicet. Sophocles vero Aiacem sic vocat: quasi ultimus et formidabilis bellator suo cum malo relictus fuerit Aiax. hoc est, praeter prima mala mihi secundum conflatur malum, Aiacis calamitas. ad eum enim sensum tendit vox *ἔφεδρος*. ait enim: *Atque incurabilis Aiax velut subsidiarius mihi adest.* *Ἔφεδρος.* Qui occasionem captat, insidiator. *Occasionibus imminent et cum hoste parati sunt congredi.* — *Iuvenis autem cum ab inimicis ei imminentibus et insidiantibus interceptus esset, in antrum ingressus miseram et ferinam vitam vixit.* *Ἐφεθέν.* Permissum, definitum, concessum. *Rex vero Antigonus, cum disceptatio controversiae illi permissa esset, litem sorte dirimi iussit.* *Ἐφεκτικοί.* Ephectici dicebantur philosophi quidam, quod assensum de rebus inhiberent, easque comprehendi posse negarent. *Ἔφεκτος τόκος.* Usura quae sextam sortis partem aequat. *Ἐφελκυστής.* Auxiliator. *Ἐφενάκιζον.* Decipiebant. *Ἐφ' ἑνδεκα κώπαις.* Est celeusma nauticum sic dictum. *Strenue cum laeto celeusmate eum in portum perducite.* translatio ducta est ab remigantibus. *Ἐφέντες.* Remittentes, laxantes. *Viri autem cum modico intervallo a se distarent, habenas equis laxarunt.* *Ἐφέντας* etiam significat, ab uno iudicio ad alterum provocantes.

Ἐφέζεται. ἐπικάθηται.

Ἐφέξει. σταθῇ, ἐφελκύσει.

Ἐφεξῆς. ἐπίῤῥημα· ἐπίσης, κατὰ τάξιν.

Ἔφες. ἐπίπεμψον.

Ἐφέσεις. ὁρμάς. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης λαβὼν ἔφεσιν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάστασιν.

Ἐφέσια γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι· ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα. φανεροῦ δὲ γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῷ, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

Ἔφεσις. ἐπιθυμία, ὁρμή. ἔκκλητος, αἵρεσις ἄλλου δικαστηρίου καὶ μεταγωγή.

Ἡ ἔφεσις λέγεται καὶ ἔκκλητος, παρὰ τὸ ἐκκαλεῖσθαι καὶ παραιτεῖσθαι καὶ φεύγειν τὸ πρῶτον καὶ ἔλαττον δικαστήριον.

Ἔφεσις. ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. τὸ οὖν ἔφεσις ἀπὸ τοῦ ἐφεῖναι ῥήματος.

Ἐφεσπερεία. ἡ τῆς ἑσπέρας.

Ἐφεσπόμενα. ἐπακολουθοῦντα.

Ἐφ' ἑστίας. ἀντὶ τοῦ καὶ' οἶκον. Καὶ Ἐφέστιον, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἔποικον. Σοφοκλῆς· 920

Εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον.

Ἐφεστιασάμενος. εὐωχηθείς.

Ἐφέστιοι. αὐτόχθονες, σύνοικοι, ἔποικοι.

Ἐφεστρίς. ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγεται

1. Ἐφέζεται] Photius. Ἐφέξεται B. E. quod ordini saltem glossarum conveniret. Tum ἐπικαθήσει E. 2. Ἐφέξει] Photius. Mox σταθῇ om. E. ἐφελκύσει] Haec interpretatio pertinet ad vocem ἐφέλξει, non ἐφέξει. *Küst.* 3. ἐπίῤῥημα addidit A. Mox post ἐπίσης E. inserit αὐθις. 4. Ἔφες] Homer. Il. ε. 174. 5. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γν.] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Fr. gramm. 70. De significatu v. Toup. I. p. 400. sq. 6. γνώμης om. B. E. 8. κατάστασιν] παράστασιν B. V. E. περίστασιν *V. 9. Ἐφέσια γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπαρ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli ad verbum etiam leguntur apud Etymologum et Eustathium in Odyss. τ. p. 1864. Confer etiam Hesychium et Mich. Apostolium. *Küst.* Athenaeus XII. p. 548. C. Cuper. Marm. Ant. exp. p. 270. *Hemst.* Praeter locos a Küstero citatos et Athenaeum Reinesius advocat Bezam in Actt. XIX, 19. Clement. Alex. Strom. V. p. 242. Buleng. adv. Magos II, 17. et 47. Adde Lobeck. Aglaoph. p. 1163. sq. et in Excursu I. Samothr. Gl. habet Photius. 13. περὶ] παρὰ B. E. Med. τὸν ἀστράγαλον Etym. M. 14. λυθέντων] Subintellige γραμμάτων vel ὑποδημάτων. *Küst.* λυθέντων αὐτῶν Photius, ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων Eustathius. 15. τριάκοντα τὸ ἑξῆς π.] Si verum est, Ephesium luctatorem tricies ab adversario prostratum fuisse, legendum est τριακοντάκις, ut habet Eustathius loco ante laudato. Sed ut verum fatear sententia haec mihi suspecta est, malimque legere, τρὶς τὸ ἑξῆς π. Agitur hic enim de luctatoribus, qui tunc vicisse censebantur, si adversarium ter prostravissent: uti contra, qui ter cecidisset vel deiectus fuisset, victus palmam alteri concedebat. Seneca de Benef. V, 3. *Luctator ter abiectus perdidit palmam, non tradidit.* Aeschylus Eumenid. 592. Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Scholiasta in eum locum: τριῶν παλαισμάτων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν νίκην. Hinc τριάσσειν ἀποτριάσσειν dicebatur luctator qui adversarium vicerat, i. e. ter deiecerat: uti contra τριαχθῆναι, qui ter prostratus et sic victus fuerat. Confer Nostrum infra v. *Τριαχθῆναι*, et Salmasium in Solinum p. 206. qui plura de hoc argumento congessit. Non temere igitur quis suspicetur, pro τριακοντάκις hic apud Suidam scribendum esse τρίς, cum non alius loci huius sit sensus, quam Ephesium luctatorem, qui antea ope litterarum Ephesiarum in certamine palmam semper reportaverat, postea litteris illis ipsi ademptis ab adversario victum, i. e. ter deiectum fuisse. In trina enim deiectione adversarii, ut diximus, victoria luctatorum posita erat. *Küst.* τριακοντάκις agnoscit Prov. Bodl. 447. probavitque Valckenarius in Scholis A. A. p. 565. Sed verisimiliter Küsterus. 16. Ἔφεσις] Marini Proclus p. 76. Ἔφεσις τοῦ θανάτου. *Toup.* MS. Usque ad μεταγωγή Photius, iungens ἔκκλητος αἵρεσις, ut Med. ἔκκλητος — ἐκκαλεῖσθαι] Leg. ἔγκλητος et ἐγκαλεῖσθαι. Vid. Dio p. 1293. et Suid. v. Ἔγκλητον. Hesych. Ἐφέσιον leg. ἐφέσιμον, ἐγκλητεύσιμον. Lucian. Imagg. p. 22. Vide nos in Hesych. Suid. v. Ἔκκλητον. *Toup.* MS. Frustra. ἔκκλητος agnoscit etiam Schol. Aristidis T. III. p. 68. Adde v. Ἐφέται: item vv. Ἔγκλητον et Ἔκκλητον.

4. Ἔφεσις. ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde Photium, Zon. p. 390. Schol. Apollonii II, 329. et Luciani Prom. 4. Item Matthaei Gloss. Gr. Mosqu. T. I. p. 7. et Lex. Rhet. p. 244. 6. τὸ οὖν ἔφεσις] καὶ τὸ ἐφεῖναι δὲ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ Photius. Haec ex Harpocrationis oratione compilata sunt: ἐν δὲ τῷ λόγῳ (dicit Demosthenis actionem adversus Eubulidem) πολλάκις ἐστὶν ἡ ἔφεσις καὶ τὸ ἐφεῖναι ῥῆμα. 8. Ἐφεπόμενα] Series Ἐφεσπόμενα iubet, ut recte Phavorinus. Eodem vitio laborat Hesych. in v. Ἐφεπόμεθα. *Albert.* Misc. Obss. IX. p. 150. Etiam Lex. Seg. Ἐφεσπόμενα, quod re postulante Gaisfordus posuit. Cf. Zon. p. 933. 11. Σοφοκλῆς] Electr. 419. 14. Ἐφεστιασάμενος] Photius. Deinde εὐωχηθείς, εὐφρανθείς Hesychius. 15. Ἐφέστιοι] Photius. Cf. Schol. Il. β'. 125. ἔποικοι om. Phot. ἔνοικοι Hesychius, ubi vid. Alb. Deinde cum V. omisi, quae A. in marg. habet: Ἐφεστῶς πόῤῥωθεν τῆς παρατάξεως. 17. Ἐφεστρίς. ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Ἐφέζεται. Insidet. Ἐφέξει. Inhibebit, attrahet. Ἐφεξῆς. Ordine, deinceps. Ἔφες. Immitte. Ἐφέσεις. Impetus. *Cum autem ex sententia militum potestas ipsi ab Imperatore facta esset, novum plane et insperatum auxilium rebus praesentibus attulit.* Ἐφέσια γράμματα. Incantationes quaedam obscurae, quas Croesum in rogo dixisse ferunt. Olympiae etiam Milesio et Ephesio luctantibus, aiunt Milesium luctari non potuisse, quod alter litteras Ephesias talo pedis alligasset. ea autem re comperta litterisque illis solutis, Ephesium tricies prostratum fuisse. Ἔφεσις. Cupiditas, impetus. item provocatio ad aliud iudicium, translatio causae ab uno iudicio ad aliud. Ἔφεσις etiam dicitur provocatio ad aliud iudicium, sive ἔκκλητος: quod qui provocationem instituit, causam evocat, et prius sive inferius tribunal recusat refugitque. Ἔφεσις. Translatio causae ab uno iudicio ad aliud: quae etiam ἔκκλητος vocatur. ἔφεσις vero ductum est a verbo ἐφεῖναι. Ἐφεσπερεία. Vespertina. Ἐφεσπόμενα. Subsequentia. Ἐφ' ἑστίας. Domi. Et Ἐφέστιον, quod domi fit, domesticum. Sophocles: *Deinde sceptrum hoc domesticum sumpsisse et fixisse.* Ἐφεστιασάμενος. Epulatus. Ἐφέστιοι. Indigenae, domestici, inquilini. Ἐφεστρίς. Vestis Romana, lacerna:

δὲ καὶ μανδύης καὶ βίβρον· ἄτινα ἐν ἀνδρὶ βλεπόμενα ἀλίσκεσθαι σημαίνουσιν.

Ἐφεστρίς. Ἐξ ὧν οἱ τοξόται τοὺς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν. ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν. Ἀρτιῶνες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ πάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη.

Ἐφεστρίς. χλανίς. Ἀγαθίας· Γύναια δὲ πολλὰ διαπληκτιζόμενα καὶ τὰς ἐφεστρίδας περιῤῥηγνύντα ἀνὰ τοὺς προμαχεῶνας ἐφοίτα. Καὶ αὖθις· Οὐκέτι φερόμεθα χρημάτων περιουσίαν, πλήν γε δὴ στρατιωτικὴν ἐφεστρίδα, ἣν γε δὴ καὶ περιβαλλόμεθα.

Ἐφέται. ἄνδρες, οἵτινες τί ὄντες ἐδίκαζον. ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵμασι δικάζουσαν, ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι, τοιαύτην ἔκκλησιν.

Ἐφέται. ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες, καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετεῖα.

Ἐφέται. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵμασι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ καὶ ἐν Φρεαττοῖ ἐφέται καλοῦνται. Καὶ Ἐφέτης, ὁ δικαστής.

Ἐφετικός. ἐπιθυμητικός.

Ἐφετόν. εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μειροῦντα τοῖς ἀγορανόμοις τὸν χρόνον.

Ἐφευρετὰς κακῶν. τοὺς ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς κακοῖς ἕτερα καινοτομοῦντας κακά.

Ἐφείλιξαν. Σχοινίον τι ἐφείλιξαν μίλτῳ. ἀντὶ τοῦ ἔφυρον καὶ περιείλιξαν.

Ἐφειμένον. συγκεχωρημένον. Ὡς δὲ ἐφει-

λέγεται δὲ μανδ.] Artemidorus lib. II. c. 3. Χλαμὺς δέ, ἣν ἔνιοι μανδύην, οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βίβρον καλοῦσι, θέλων καὶ στενοχωρίαν καὶ τοὺς διαξυομένους κατάδηλα ποιῆσαι, διὰ τὸ ἐμπεριέχειν τὸ σῶμα. Hinc Suidas sua consarcinavit, ut Pearsonus recte monuit. *Küst.* Conf. Procop. Pers. II. p. 83, 21. *Hemst.* Et Schol. Lucian. D. Mortt. X, 4. Duplicem vocis significatum illustrat Piersonus in Moer. p. 140. cui adiungatur Hasius in Leon. Diac. p. 202.

1. δὲ μανδύης] δὲ καὶ μανδύης A. B. V. E. *μανδύης* tamen extat in glossa singulari, item apud Zon. p. 930. βίβρον] Plura Salmasius in Tertull. de Pallio p. 82. seq. Vid. et Hemsterhus. Schol. Lucian. Dial. Mortt. X, 4. *Gaisf.* Supra v. *Βίβρον.* ἐν ἀνέρι] ἐν om. A. 2. σημαίνουσιν] ποιέουσιν E. ubi alterum inter vss. 3. Ἀγαθίας] Lib. I. (c. 12.) p. 25. *Küst.* 13. Ἔφέται] Confer Nostrum supra v. *Καὶ Παλλαδίῳ. Küst.* τί ὄντες] Erant unus et quinquaginta. Poll. VIII, 124. *Reines.* Ergo *τέ* vel *τί*, quod facile confundi poterat cum *π'*. Conf. Basili Comm. Palaeogr. p. 716. et 720. *Muller.* ἀγδοήκοντα etiam Zon. p. 926. Pro *ἑ ὄντες* Photius cum Lex. Seg. *περιόντες.* Schol. Demosth. e Cod. Bavar. apud Reisk. p. 98. Ἐφέται, ἄνδρες ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες, ἄνδρες ἀγδοήκοντα, τὰς φονικὰς δίκας ἐδίκαζον. Cui similia Lex. Rhet. p. 188. l. silens tamen numerum ephetarum; neque reprobandi videntur, qui *π'* ortum ab vetere scriptura *περιόντες* derivarunt. V. Hermanni comment. de antiqq. publ. Gr. §. 103, 11. 15. δύναται] δύνανται V.

1. Ἔφέται] Photius. 3. φονικὰς] *φονικὴν* V. 5. Ἔφέται. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵμ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Et Phot. αἵμασι] αἵματος V. Med. Photius. Item Etym. M. p. 402. Sed alterum Hesychius. 7. Φρέαττι] Scribe *ἐν Φρεάττοι.* Confer nos supra in v. Ἐμπρησάτω. *Küst.* ἐν φρεάτι Photius et Harpocr. Pal. *φρε* A. Tum Ἐφέται pro αἵμασι A. V. E. Med. 10. εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφ.] Haec sunt verba Synesii in Dione p. 54. sed ubi legitur Ἐφέτην, uti etiam hic apud Suidam legendum est. *Küst.* Additamentum ephori lectoris cuiusdam, quem corruptus liber Synesii decepisset. 12. Ἐφευρετὰς κ.] Zon. p. 927. 13. Pertinet gl. ad Ep. Rom. I, 30. καινοτομοῦντας] καινοτομοῦντες A. καινοποιοῦντας V. In Theodoreti commentario p. 28. T. III. ed. Schulz. Gaisfordus legi iubet *προκαινοτομοῦντας*: vulgo *προκτίν.* 14. Σχοινίον τι ἐφείλιξαν μ.] Locus hic est mutilus, qui sic fortasse supplori debet: *Σχοινίον τι ἐφείλιξαν μίλτῳ βεβαμμένον.* Ἐφείλιξαν autem est ab *ἐφειλέαται. Küst.* An ita corrupte scriptum repperit pro *ἐφήλιψαν* vel *ἐνήλιψαν* ab *ἐπαλείφω*? In *Μίλτος* haec pleniora inveniuntur. Vid. post *Ἐδηγγένες. Hemst.* Recte omnino *ἔφυραν καὶ περιείλιξαν.* Homer. Il. *ε'*. 162. *Μάχροσιν εἵμασ' ἔφυρον* —. Ubi Schol. *ἔδευσαν, ἔβρεξαν.* Hesych. *Ἔφυρον, ἔβρεξαν, ἐμόλυναν.* Hinc *Μιλτοφορῆς ἀχαινος*, et *Μίλτῳ φοινίσσοντι κανόνες.* De quibus nos infra in v. *Μίλτος*, ubi legitur hic locus, et quidem auctior. Hostituendum autem videtur verbum *ἐφειλίττειν* sive *ἐφειλάσσειν* Dioni Cassio lib. XLVI. c. 36. Τὰς ἐλεφαντίνας μαλτήρδων λευκὸν ἐγγράψαντές τινα ἀστέλιχνον αὐτὸν ὄμπερ τι χαρτίον. Oudendorpius in Frontinum legebat *ἐπιλίξαν.* Neutrum recte. Utraque enim vox Ionismum redolet. Quare legendum praeludubio vel auctoritate Suidae *ἐφείλιξαν.* Non alio modo locutus est Pausanias in Messeniis p. 343. Ἀνοίξας δὲ εὗρε χαρακτῆρσιν ἐλελιγμένον ἐς τὰ λευκώματα. ἐπείλητο δὲ ὄγκῳ τὰ βιβλία. Quae simillima plane et germanissima sunt. *Toup.* 15. ἔφυραν] An *ἔπυραν*? Certe *ἔφυραν* stare non potest. *Küst.* ἔφυραν extabat etiam in glossa perperam ante v. *Ἐφύρωμεν* inculcata. Nihil vero tentandum, siquidem *ἐφείλιξαν μίλτῳ* est circumlinere pigmento milti eoque colorare. Ceterum *ἔπυραν* V. 16. Ἐφειμένον] Vide Agathiam p. 27. *Toup.* MS. Sive p. 57. ed Nieb. Mireris Toupium ab Agathia non profecisse, cum illud *ὡς δὲ ἐφειμένον* abhorreat ab oratione Graeca. Sed restituendum *Ὃ δὲ ἐφειμένον.* Neque enim Suidae mos concedit ut *ὡς* referatur ad *εἶπεν.*

---

quam alii *μανδύην* et *βίβρον* vocant, haec si in somnis cernatur, calamitates significat. Ἐφεστρίς. Tegumentum ex caprinis pilis contextum. *Ex quibus locis sagittarii ephestridibus tecti sagittis petebant eos, qui in muris stabant.* — *Praetendentes sibi undique ephestrides et pelles caprinas, quod hujusmodi tegumenta igne haud facile cremari possent.* Ἐφεστρίς. Laena. Agathias: *Mulieres autem multae pectora plangentes et amicula discerpentes per propugnacula cursabant.* Et alibi: *Non afferimus magnam divitiarum et pecuniae vim, praeter militarem hanc laenam, qua etiam indutl sumus.* Ἔφέται. Ephetae, qui numero LXXX. de caedibus commissis iudicabant, dicti autem sunt, vel quod de caedibus iudicabant, vel quod ab iis ad aliud iudicium provocatio, quam Ἔκκλητον Graeci vocant, fieri non potuit. Ἔφέται. Iudices quinquagenariis maiores et integrae existimationis: qui de caedibus commissis iudicabant, iudicia vero illorum vocabantur Ephetarum. Ἔφέται. Qui de homicidiis ad Palladium, ad Prytaneum, ad Delphinium, ad Phreattum iudicabant, dicebantur ephetae. Et Ἔφέτης, Iudex. Ἐφετικός. Ad concupiscendum proclivis. Ἔφετόν. *Vidi ego iudicem Ephetam cauvidiis tempus dimetientem.* Ἐφευρετὰς κακῶν. Inventores malorum, qui post vetera mala nova machinantur. Ἐφείλιξαν. Tinxerunt et circumplieverunt. *Funemque minio circumlaverunt.* Ἐφειμένον. Permissum. *Facta autem*

μένον αὐτῷ παραγίνεσθαι, ἐς ὄψιν ἐλθὼν εἶπεν.

Ἐφεῖναι. συγχωρῆσαι, κελεῦσαι. Ἢ δὲ οὐκ ἐπείσθη, πρὶν ἢ τοὺς προσήκοντας ἐφεῖναι λαβεῖν.

921 [1]Ἐφείσθω τούτοις ἐξονυχίζειν. ἀντὶ τοῦ, συγκεχωρήσθω ἀκριβολογεῖσθαι.

Ἐφεῖτο. συνεχωρεῖτο. Καὶ οὐδενὶ ἐφεῖτο μὴ κελευσθὲν ἐξωτέρω προϊέναι.

Ἐφεῖτο. ἐνετέλλετο. Ἀριστοφάνης·

Χθὲς οὖν Κλέων ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν.

Ἐφηβεία. νεότης, ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ἔφηβος. παῖς νέος ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ. ὅθεν ἐφηβεύω. Τιμασίων, μειράκιον Αἰγύπτιον, ἐφήβου δὲ ἄρτι ὑπαπῄει, καὶ τὴν ὥραν ἄρτι ἐῤῥώτο. σωφρονοῦντι δὲ αὐτῷ ἡ μητρυιὰ ἐρῶσα ἐπέκειτο, καὶ καλεπὸν τὸν πατέρα ἐποίει.

Ἔφηβος. Κιλίκιος λόγος· Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον; ἐπὶ Ἀπολλωνίῳ ἐλέγετο, καὶ παροιμιώδη τιμὴν ἔσχε. — Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφηβεύειν. ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὴν δεξιὰν ἔχειν ἐνειλημένην, διὰ τὸ ἀργὴν εἶναι εἰς ἔργα καὶ λόγους εἰς ἐνιαυτόν, καὶ μὴ προϊέναι τὴν χεῖρα. ἔνδημον δὲ ἐχρῆν εἶναι τὸν ἐφηβεύοντα. ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς.

Ἐφήγησις ἐστι δίκη εἰσαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.

Ἐφήδεσθαι. εὐφραίνεσθαι.

Ἐφήδῃ. εὐφραίνῃ σύ.

Ἐφήδοιτο. τέρποιτο. Καὶ Ἐφήδοντο, ἐπέχαιρον. Αἰλιανός· Καὶ αὐτῷ τῶν συγγενῶν τινες ἐφήδοντο, ὡς τὰ αὐτοῦ διαδεξόμενοι. ἐκείνῳ γὰρ μὴ εἶναι παῖδας, ἅτε ῥᾳθύμου βίου καὶ λάγνου τὸν εἰς ἑταίρας καὶ πότους προῤῥημένῳ. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἔσπευδε θέλων ἐφησθῆναι αὐτοῖς.

Ἐφῆκα. ἐπεμψα.

Ἐφήλαντο. ἐπεπήδησαν.

Ἔφηλος. ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν.

---

5. Ἐφείσθω] Iulian. Or. V. p. 162. C. *Hemst.* Iulianus: τοῖς ἄγαν ἐφείσθω Περιπατητικοῖς ὀνυχίζειν. ἐξονυχίζειν] Vide supra h. v. *Küst.* συγχωρείσθω] συγκεχωρείσθω vel συγκεχωρήσθω B. V. E. Med. Zon. Hoc cur spreverit Gaisfordus ignoro. 7. οὐδενί] οὐδὲν A. E. Mox ἐξ ἑτέρου Med. 9. Ἐφεῖτο] V. Aesch. Prom. 4. Hesychius: ἐνετέλλατο, ἐνετέλλετο. Horum posterius eiiciendum videtur, quod ignorat etiam Photius. Ἀριστοφάνης] Vesp. 242. 11. Ἐφηβεία usque ad νεότης Photius. 12. ὅθεν καὶ] καὶ om. A. V. E. 13. Τιμασίων, μειράκιον Αἰγ. ἐφήβου δὲ ἄρτι ὑπ.] Haec et et quae sequuntur sunt verba Philostrati lib. VI. de Vita Apoll. c. 2. (3.) eademque repetuntur infra v. Τιμασίων. *Küst.* 14. ἐῤῥώτο] Post h. v. significavit lacunam V. 16. καλεπὸν] καλεπῶς B. et omisso καὶ E. 17. Κιλίκιος λόγος. Ποῖ τρ. — τιμὴν ἔσχε] Et haec leguntur apud Philostratum de Vita Apoll. lib. I. c. 6. (8.) ut Pearsonus observaverat. *Küst.* Ubi temere Olearius ἦ. 19. Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφ.] Haec et quae sequuntur Valesius ad Polybium refert: sed sunt verba Artemidori lib. I. c. 56. (54.) ut Pearsonus recte monuit. *Küst.* Verba Artemidori sunt in compendium redacta. 20. ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὴν δεξ.] De hoc more loquitur Seneca Rhetor lib. V. Controv. 6. *Apud patres nostros iis qui forensia stipendia auspicabantur, nefas putabatur brachium extra togam exerere.* Item Cicero in Orat. pro Coelio (c. 5.): *Nobis quidem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga constitutus.* De anno pulchre Artemidoro cum Cicerone convenit. Confer etiam Valesium in Excerpta Peiresc. p. 34. qui de eodem more ibi agens citatum locum Ciceronis quoque adducit. *Küst.* Vide praeter alios Gronovium in Senecae Controv. p. 464. sq. Siebelis. in Philochor. p. 60. et locum insignem Aeschinis in Timarch. p. 4.

1. ἐνειλημένην] ἐνειλιμμένην A. B. E. Med. 3. χρὴ] ἐχρῆν A. B. E. *V. 6. Ἐφήγησις. ἐστὶ δίκη εἰς.] Vide Salmasium de Modo Usur. p. 777. *Küst.* ἐφήγητις ingeminat *V. ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους] ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων audacter Gaisf. e Photio, cui cetera cum Suida convenit; item Zon. p. 931. ἀπὸ τοὺς A. ἀπὸ τοῦ τοὺς ὑποδεξαμένους Etym. M. κατὰ τῶν ὑποδεξαμένων Lex. Seg. p. 312, 31. qui in capite glossae praebet ὑφήγησις, probatum Meiero de bonis damn. p. 214. Qui quid differret inter ἐφήγησιν et ὑφήγησιν, declaravit etiam in libro de lite Attica p. 246. Sed mutare quicquam nefas, cum repugnent Etym. M. aliique. 7. εἰργόμενον] εἴργοντα V. 12. Post Ἐφήδοντο Gaisf. inculcavit δοτικῇ. 14. διαδεξόμενος] διαδεξόμενοι A. V. E. διαδεξόμενον Med. Tum ἐκεῖνο A. 17. Ὁ δὲ] Idem ut opinor exemplum recurrit in v. Ἐφήσθη. 18. Ἐφῆκα] Il. ε. 206. 19. Ἐφήλαντο] ἐφήλλαντο V. Statim Ἔφηλις. ἡ ἐκ τοῦ ἥλιον περὶ τὸ πρόσωπον γινομένη ἐκκαυσις καὶ μελανία, καὶ πάθος περὶ τὸ πρόσωπον γινόμενον. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἥλιου. γράφεται καὶ ἔφηλις, omiserunt A. B. V. E. quae irrepserant e Zonara vel Etym. M. Sub finem poni debuit Ἔφηλος cum Zon. 20. Ἔφηλος] Levit. XXI, 20. Toup. MS. Gl. habet Photius.

---

ipsi potestate accedendi, cum in conspectum venisset, dixit. Ἐφεῖναι. Permittere, iubere. *Illa vero non paruit, prinsquam cognati permiserant, ut acciperet.* Ἐφείσθω τούτ. *Permittatur his ad unguem exigere.* hoc est, minutatim expendere. Ἐφεῖτο. Permittebatur. *Neque ulli permittebatur iniussu eius foras prodire.* Ἐφεῖτο. Mandavit. Aristophanes: *Heri Cleo nos iussit mature venire.* Ἐφηβεία. Pubertas, vigor aetatis. Ἔφηβος. Puber et tiro in ipso aetatis flore. *Timasio fuit adolescens Aegyptius, qui ex ephebis nuper excesserat, et summa pulchritudine vigebat. hic cum esset pudicus, noverca eum amans sollicitare non desinebat, patremque ipsi infensum reddebat.* Ἔφηβος. *Dictum erat apud Cilices usitatum, Quo curris? an ad ephebum? quod cum de Apollonio diceretur, in proverbium tandem abiit. — Solis ingenuis lex tirocinium agere permittit. tirones vero anni spatio dextram intra togam continere oportebat, neque manum exerere, utpote quae ab omni opere et oratione per annum cessaret. peregre autem proficisci tironi non licebat; estque tirocinium norma vitae recte ac sancte compositae.* Ἐφήγησις. Actio in eos dari solita, qui suscepissent hominem, quem leges regionem ingredi vetarent, ut exulem aut homicidam; vel quando quis ex pecunia publica clam aliquid retinuisse videretur. Ἐφήδεσθαι. Laetari. Ἐφήδῃ. Laetaris. Ἐφήδοιτο. Delectaretur. Et Ἐφήδοντο, laetabantur. Aelianus: *Et quidam ex propinquis eu re laetabantur, utpote heredes eius futuri. nullos enim ei liberos esse aiebant, utpote homini mollem et libidinosam vitam agenti, quam in meretricum vinique amorem effudisset.* Item: *Ille autem properabat, cupiens iis insultare.* Ἔφῆκα. Immisi. Ἐφήλαντο. Insiluerunt. Ἔφηλος. Qui maculas in facie habet

Ἔφηλος. ὁ ἀπατηλός. ἐκ τοῦ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ.

Ἔφηλος. ὁ ἥλιος. καὶ ἔφηλος, ὁ ἡλωμένος.

Ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει. ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμῶν.

Ἐφημερία. ἡ πατρία. λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία.

922 Ἐφημέριοι. βροτοὶ καθημερινὰ εἰδότες, οὐ προορώμενοι τὸ μέλλον.

Ἐφημερίς. τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή.

Ἐφήμερος. πρόσκαιρος. Ἐφήμερον δηλητήριον, τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιροῦν. [λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμερος, καὶ ἀμφημερινὸς πυρετός.]

Ἔφηνεν. ἔδειξεν.

Ἐφῆπτο. ἐπεκρέματο, ἐπέκειτο.

Ἐφησθέντες. ἐπιχαρέντες. Καὶ Ἐφησθεῖεν, ἐπιχαρεῖεν.

Ἐφήσθη. ἐχάρη. Οἱ δὲ τοῖς τῶν πολεμίων σώμασιν ἐφήσθησαν. Καὶ αὖθις Ἐφησθῆναι θέλων ἐκείνοις ἔσπευδεν. ἤγουν ἐπιγελάσαι.

Ἐφιάλτης. ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς βαβουτζικάριος.

Ἐφιᾶσι. συγχωροῦσιν, ἐπιτρέπουσιν. Ἐφιᾶσιν ὅπη τις ἐθέλοι ἀπιέναι.

Ἐφιέμενοι. ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιέναι. Ὑποκριτοῦ τραγῳδίας ἐφιέναι φήσαντος· ἐξελαθῆναι γὰρ παρὰ Πολέμωνος καθ' ἁρπαγὰς τοῦ δράματος· ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἤρετο, πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη. τοῦ δ' εἰπόντος ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα, μάλα ἀστείως ὁ αὐτοκράτωρ, Ἐμὲ δέ, εἶπεν, ἀμφὶ μέσας νύκτας ἐξήλασε τῆς οἰκίας, καὶ οὐκ ἐφῆκα. ἐχέτω ταῦτα δήλωσιν βασιλέως πρόφρονος καὶ ἀνδρὸς ὑπέρφρονος.

Ἐφίερον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος. ἱερόν ἐστι τῶν ιβ' θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

---

1. τὸ] τῷ A. 2. ἔφηλος] Prave scriptum pro φηλός. *Hemst.* Voluit φῆλος, quod infra suo loco extat. Scilicet non una fraus lectorum an librariorum hunc locum inquinavit. Quis enim ferat ἔφηλος explicari nomine ἥλιος? Sed errorem commissum cum alius animadvertisset, is subiecit emendaturus ἡλωμένος. Itaque pro vetustis haec sola iusserim relinqui: Ἔφηλος. ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν. καὶ ἔφηλος ὁ ἡλιωμένος. Nobis favet etiam E. hanc et seq. gl. ita exhibens: Καὶ ἔφηλος ὁ ἀπατηλός, καὶ ἔφηλος ὁ ἡλωμένος. τὸ μὲν ἐκ τοῦ φηλῶ τὸ ἀπατῶ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡλόω ἡλῶ ἡλώσω. Photius post gl. superiorem: Ἔφηλον. καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς. 3. Ἐφ' ἡμᾶς] Ex Aristoph. Lysist. 247. Monuerat, opinor, Abreschius. 4. Ἐφημερία] Photius et Etym. M. Cf. Schleusneri Lex. V. T. ἡ τῆς ἡμέρας λειτ.] Vide interpretes in Luc. I, 5. et 8. *Küst.* 6. Ἐφημέριοι] Ex Schol. Aristoph. Av. 688. unde petendum τὰ ante καθημ. εἰδ. itemque δὲ post προορώμενοι. Cf. Valck. in E. Phoen. 1515. et Albert. in Hesych. Mox A. πρὸς ὁρώμενοι. 9. ὑπογραφή Zon. p. 931. 10. Ἐφήμερον δηλ.] Vide Schol. in Nicand. (Alex. v. 249.) p. 80. ed. Colon. Suid. vv. Νάφθα et Φάρμακον. Plutarch. Themistocle p. 128. φάρμακον ἐφήμερον. Toup. MS. Adde Schneiderum Nicandri interpretem. 11. λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμερος καὶ ἀμφημερινὸς πυρ.] Haec nihil faciunt ad v. Ἐφήμερος. *Küst.* Desunt V. eaque notavi. λέγεται δὲ καὶ ἐφημέριος καὶ ἐφήμερος πυρετὸς καὶ ἀμφημερινός. E. Vide v. Ἀμφήμερον. Ceterum ἀφήμερον καὶ ἀφημερινὸς Med. 13. Ἔφηνεν] Sic recte MSS. Pariss. cuius loco priores editt. habent ἔφησεν. *Küst.* Lego Ἔφηνεν, ἔφησεν, ἔδειξεν. Supra Ἀπέφηνεν, ἀντὶ τοῦ ἀπέφησε. Toup. MS. Cum codd. Photius et Lex. Bachm. p. 243. Vid. Il. β'. 318. 14. Ἐφῆπτο] Photius. Vid. Il. ξ'. 241. 17. Ἐφήσθη] Dion. Exc. Vales. p. 625. αὐτῷ θανόντι ἐφήσθη. Xenoph. p. 564. Toup. MS.

2. ἔσπευδεν] ἔσπευσεν V. Eadem paulum mutata praebet v. Ἐφήδοιτο. 3. Ἐφιάλτης] Vid. supra v. Ἐπιάλτην. Statim cum A. removi, quae V. sub finem gl. coniecit: ἢ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνατρέχουσα ἀναθυμίασις ἐξ ἀδηφαγίας (ἀδηφ. Med.) καὶ ἀπεψίας παρὰ ἰατροῖς ἐφιάλτης λέγεται. 3. βαβουτζικάριος] Meursius in Glossario v. Καπούτζιον legit καπουτζικάριος. *Küst.* Vid. Leon. Allatii epist. de Graecorum quorundam opinationibus p. 139. seqq. e Psello. *Reines.* V. Tittm. in Zon. p. 927. 7. Praestat ἐθέλει cum Zon. p. 934. 8. Ὑποκριτοῦ τραγῳδίας ἐφιέναι φήσαντος. ἐξελ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Philostrati in Vita Polemonis [I, 25, 3.] p. 534. ut Pearsonus monuit. *Küst.* 10. ἤρετο, πηνίκα] ἤρετ' ὀπηνίκα B. V. ap. Gaisf. ἤρεθ' ὁπηνίκα E. ὁπηνίκα etiam Philostrati liber Havn. 11. εἰπόντος] ὑπόντος A. 12. τυγχάνοι] τυγχάνει V. E. 14. οἰκίας] οἰκείας E. ἐφῆκα] ἀφῆκα B. E. Mox e Philostrato leg. βασιλέως τε πρ. 16. Ἐφίερον. Δημοσθ.] Ex Harpocratione; sed apud quem legitur Ἐφ' ἱερὸν duabus vocibus. Confer de hoc loco Salmasium de Modo Usur. p. 211. *Küst.* Gl. habet Photius. De Hiero v. Wolf. in Lept. p. 259. et quae supra monuimus in v. Πορθμός. περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχ.] Haec oratio hodie adhuc extat, in qua locus Oratoris, ad quem Harpocratio respexit, sic se habet [c. Polyclem p. 1211.]: Καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἅμα Τιμομάχου προστάξαντος πλεῖν Ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ σίτου, καὶ μισθὸν οὐ διδόντος. *Küst.* τοῦ ἐπιτριηραρχήματος] τοῦ τριηραρχήματος A. B. V. E. Med. Zon. Photius et codd. boni Harpocr. cum optimo Demosthenis libro. τοῦ om. etiam E.

---

a solibus ortas. [Ἔφηλος. Impostor. a φηλῶ, decipio. Ἔφηλος. Sol.] item sole fuscatus. Ἐφ' ἡμᾶς. Contra nos. *Contra nos te cum illis venturum putas?* Ἐφημερία. Familia. item munus diurnum. Ἐφημέριοι. Mortales, qui de rebus praesentibus cogitant, futura non prospiciunt. Ἐφημερίς. Liber actis quotidianis excipiendis. Ἐφήμερος. Ad breve tempus durans. Et ἐφήμερον δηλητήριον, venenum quod uno die homines necat. Ἔφηνεν. Ostendit. Ἐφῆπτο. Impendebat, imminebat. Ἐφησθέντες. Laetantes. Et Ἐφησθεῖεν, laetarentur. Ἐφήσθη. Cum gaudio insultavit. *Illi vero hostium cadaveribus insultarunt.* Item: *Properabat ut illis insultaret.* Ἐφιάλτης. Qui vulgo babutzicarius dicitur. Ἐφιᾶσι. Permittunt, concedunt. *Permittunt omnibus ire quo velint.* Ἐφιέμενοι. Cupientes. Ἐφιέναι. *Cum histrio tragicus diceret se ad Imperatorem provocare (sub initium enim fabulae se a Polemone ex scena expulsum fuisse), Antoninus eum percontatus est, quo tempore diei ex scena expulsus fuisset, is cum respondisset, meridiem tunc fuisse: perfacete Imperator, Me vero, inquit, circa mediam noctem ex aedibus expulit, nec tamen provocavi: ex his patere potest, quam clementi ingenio Imperator ille quaque superbia Polemo praeditus fuerit.* Ἐφίερον. Demosthenes in oratione de prorogata trierarchia. est templum XII Deorum in urbe Bosporo.

Ἐφίεται. ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω. ἀνείτω.

Ἐφιζάνει. ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται. ἐπικαθέζεται.

Ἐφίει. ἐπέτρεπεν. Ὁ δὲ Καῖσαρ δηοῦν τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.

Ἐφιεῖ. πέμπει. Καὶ Ἐφιείς, ἐπιπέμπων, ἐπιβάλλων.

Ἐφίῃ. ἐπιθυμεῖς.

Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ; γλίχῃ. τί μοι φησὶ τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἔστιν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους;

Ἐφίησιν. ἐπιτρέπει, ἐπιπέμπει.

923 Ἐφικέσθαι, καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος. καταλαμβανόμενος.

Ἐφίκοντο. ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν. δυνατὸν καταληφθῆναι. Ὁ δὲ ἧττει αὐτῷ παρὰ τῶν θεῶν πολλὰ καὶ ἀγαθά, τά τε ἄλλα καὶ τῆς ἀρχῆς τὸ κράτος, ἐς ὅσον μήκιστον ἀνθρώπῳ ἐφικτόν.

Ἐφίλατο. ἠγάπησε.

Διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν.

Ἐφίππειον. Ἐκλῦσαι δὲ τὸν ἵππον τοῦ χαλινοῦ καὶ τοῦ ἐφιππείου. — Οἱ δὲ Σκύθαι ᾔτουν ἀποδοθῆναι σφίσι τὸ ἐφίππειον, τοὺς αἰχμαλώτους Ῥωμαίων ἀντιδωρούμενοι. ἐμοὶ μὲν ἔξω λόγου δοκεῖ ὅτι τοσούτοις τὸ ἐφίππειον ἐτιμήσαντο· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν αἰχμαλώτων οὐκ ἠλλάξαντο. Προκόπιός φησιν.

Ἐφίππιον. ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

Ἔφιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἔφιππος, Κυμαῖος, υἱὸς Δημοφίλου, οἱ δὲ Ἀντιόχου, Ἰσοκράτους ἀκουστὴς τοῦ ῥήτορος, ἱστορικός· ἔσχε δὲ υἱὸν Δημόφιλον τὸν ἱστορικόν. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος, ὡς καὶ πρὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας εἶναι τοῦ Μακεδόνος. ἔγραψεν ἀπὸ τῆς Ἰλίου πορθήσεως καὶ τῶν Τρωικῶν μέχρι τῶν αὐτοῦ χρόνων, βιβλία λ'. Περὶ ἀγα-

---

1. Ἐφίεται] Photius, item gl. Ἐφιέτω, Ἐφιζάνει, Ἐφίζεται. γενικῇ post gl. caput omisi cum *V. 5. πρὸ τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν] Repone πρὰ τῆς πόλεως ἐφίει. Xenophon Hist. Gr. III, 1, 6. p. 481. Κατηγόρουν γὰρ αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἐφίει ἁρπάζειν τῷ στρατεύματι τοὺς φίλους. Idem Cyri Institut. VII, 2, 4. Διαρπάσαι μὲν οὖν αὐτοῖς ἐφεῖναι τὴν πόλιν οὐ βούλομαι. Ceterum hoc fragmentum proculdubio descripsit Suidas ex Dione Cassio. Quod et sensus loci et stilus indicat. Toup. I. p. 211. ἐπέτρεψεν V. Interpretatio vocem scriptoris, quod saepius accidisse demonstrat annotatio in v. Ἐνέκαψα, expulit et obscuravit. Ipsum ἐφίει Zon. p. 935. 7. πέμπει] ἔπεμπε B. E. Tutius duxi refingere Ἐφιεῖ. Sed πέμπε Med. 10. Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;] Sophocl. Electr. 144. Quae vero sequuntur, sunt verba Scholiastae in dictum locum. Küst. Haec recurrunt in v. Δύσφορα. 13. Ἐφίησιν] Photius, qui om. ἐπιπέμπει. Vitiose Zon. p. 935. 14. γενικῇ post gl. caput omisi cum *V. item in gl. continua. 14. καταλάβέσθαι] καταλαμβάνεσθαι E. Repugnant Photius et Hesychius. καταλαβεῖν e Schol. Platon. p. 133. attulit Gaisf. 15. Quod huic glossae subiiciebatur exemplum, Μέγα ἀνεβόησε καὶ ἀνθρώπου ἐφικνούμενον: delevi cum A. V. 16. Ἐφίκοντο] Hanc et sq. gl. tenet Photius. 17. Ἐφικτόν] Cf. exemplum v. Ἐν φρέατι.

2. Διπλοῦς] Distichum Leonidae Tar. LXV, 5. Anthol. Pal. VII, 198. repetitum v. Καλαμίτης. Mendose Zon. p. 935. 4. Ἐκλῦσαι] ἐλκύσαι A. 6. τοὺς] τ̃ A. τῷ V. τό E. 7. ἀντιδωρούμενοι] ἀντιδωρούμενος V. de quo prorsus silet Gron. 8. τοσούτοις] Immo τοσαύτου. 9. Procopii locus ignoratur. 11. ἐφίππων] Scripsit Gaisf. ἐφ' ἵππων cum Photio et Med. Praeierat Tittm. in Zon. p. 932. 12. Ἔφιππος] De fabulis eius vide Meursium in Bibliotheca Attica. Küst. Inprimis Meinek. Com. Vol. I. p. 351. sqq. 14. Ἔφιππος] Turpi errore Ἔφιππος hic positum est pro Ἔφορος. Quae enim sequuntur, pertinent ad Ephorum, historicum inter veteres celebrem: ut recte monuit Vossius in opere de Histor. Graec. lib. I. c. 7. quem vide. Küst. Consulatur etiam Clintonus Fast. Hellen. Append. c. 21. p. 374. Nihil mutat Eudocia p. 164. Itaque rem sic accidisse coniectabimus, ut glossa Ἔφορος exadversum huic loco posita irrepserit totaque fuerit traducta, postquam vox principalis per librariorum errorem erat corrupta. Minus enim Marxii placet suspicio de Ephoro p. 4. 16. τὸν ἱστορικόν] τὸν om. E. 17. ὡς καὶ] ὡς γὰρ V. qui mox om. εἶναι. Cf. v. Θεόπομπος. 20. βιβλία λ'] Liber quartus laudatur a Scholiasta Apoll. Rhodii II, 360. Liber quintus ab eodem I, 1289. et II, 847. Liber nonus ab eodem II, 967. Küst. Vide Diod. XVI, 76. Deinde libros Περὶ ἀγ. καὶ κακ. nemo commemoravit; neque meliore in causa sunt Παράδοξα, quorum argumenta hominibus studiosis singula quaeque de Ephoro decerpentibus Marxius tribuit recte p. 32.

Ἐφίεται. Concupiscit. Ἐφιέτω. Remittat. Ἐφιζάνει. Insidet. Ἐφίζεται. Insidet. Ἐφίει. Permittebat. *Caesar permittebat, ut suburbia vastarentur.* Ἐφιεῖ. Immittit. Et Ἐφιείς, immittens, iniiciens. Ἐφίῃ. Desideras. *Quid toleratu difficilia desideras?* quare, inquit, ista desideras, quae non facile ferri possunt, luctum et moerorem? Ἐφίησιν. Permittit, immittit. Ἐφικέσθαι. Consequi. Ἐφικνούμενος. Assequens. Ἐφίκοντο. Attigerunt. Ἐφικτόν. Quod quis assequi potest. *Ille vero a diis ipsi precabatur cum alia multa bona, tum etiam tantam imperii diuturnitatem, ad quantam aetas humana pertinere posset.* Ἐφίλατο. Dilexit. *Per duos annos me inter culmos versantem dilexit.* Ἐφίππειον. *Equo frenum et ephippium detrahere.* Procopius: *Scythae autem postulabant ut ephippium sibi redderetur, cum ipsi captivos Romanos vicissim redderent. mihi quidem absurdum videtur, eos ephippium tanti aestimasse: Romani vero captivos eo redimi noluerunt.* Ἐφίππιον. Certamen equestre. Ἔφιππος. Ephippus Atheniensis, comicus mediae comoediae. Ἔφιππος. Ephippus, Cumanus, filius Demophili, vel ut alii tradunt Antiochi, Isocratis rhetoris auditor, historicus: qui filium habuit Demophilum historicum. vixit Olympiade XCIII. Ita ut Philippi Macedonis regnum antecesserit. scripsit historiarum ab Ilii expugnatione Troianoque bello ad sua usque tempora libros XXX. De

Θῶν καὶ κακῶν βιβλία κδ'. Παραδόξων τῶν ἑκασταχοῦ βιβλία ιέ. Εὑρημάτων ὧν ἕκαστος εὗρε, βιβλία β'. καὶ λοιπά.

Ἐφίππων ὀνόματα. ἴλη ἱππέων, ἄνδρες ξδ'. Ἐπιλαρχία, δύο ἴλαι ἱππέων, ἀνδρῶν ρκή. Ταραντιναρχία, δύο Ἐπιλαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν σνε'. Ἱπαρχία, δύο Ταραντιναρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν φιβ'. Ἐφιππαρχία, δύο Ἱπαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν ,αχδ'. Τέλος, δύο Ἐφιππαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν βμή. Ἐπίταγμα, β' τέλη ἱππέων, ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἐνενήκοντα ἕξ.

Ἐφιστάμενος. ἀναμένων, σχολαίως βαδίζων. Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος. ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ, τοσοῦτον ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν.

Ἐφίστη. ἔταττεν, ὥριζεν. Ἄρχοντάς τε ἐφίστη τοὺς ἅπασι τοὺς ἀδωροτάτους, ὅπως μὴ διὰ φιλοπλουτίαν βλακεύοιεν.

Ἔφθαλέου. ἐφθοῦ. Καὶ Ἐφθοῦν, τὸ ὀπτᾶν, ἢ τὸ δι' ὕδατος ἕψειν.

Ἔφθοι πυροὶ διεγερτικοί εἰσι πρὸς συνουσίαν. καὶ πυροὺς τῇ Ἀφροδίτῃ ἔθυον.

Ἔφλα με. ἔτυπτέ με.

Ἐφλέγετο. ἐν ἐπιθυμίᾳ ἦν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Ἰάσων ὁ Θετταλὸς ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς ἐφλέγετο.

Ἐφοδεύεται. διοδεύεται.

Ἐφοδευσάτωσαν. κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια. τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος.

Ἐφόδιον. Εὔχεται τῷ θεῷ, τοὺς κακοὺς μὴ δυναστεύειν καὶ ἔχειν τὸν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας.

Ἔφοδος. ὁρμή.

Ἐφόλκια. καράβια μικρά. παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων· [καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοποῦμενοι.] Τῶν δὲ στειλάντων ἐν ἐφολκίῳ τινάς, καὶ μαθόντων Ῥωμαϊκὴν εἶναι τὴν πεῦσιν. Καὶ τὰ ἐπίπλα τὰ ἀγώγιμα.

Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια.

---

2. *Εὑρημάτων*] Operis huius meminerunt Strabo et Athenaeus. *Küst.* *Εὑρεμάτων* A. B. V. E. Med. Vide Marx. p. 30. 3. *ἄλλα*] *λοιπά* A. B. V. E. Additamentum mirificum. 4. *Ἐφίππων ὀνόματα. ἴλη ἱππ.*] Totus hic locus in prioribus editt. corruptissimus et mutilus circumfertur, quem partim ex MS. A. partim ex catalogo vocabulorum Tacticorum, lexico huic Suidae subiuncto, emendavi et in integrum restitui. *Küst.* Vid. Montfauc. Bibl. Coisl. *ξδ'*] *ξά* B. E. 5. *Ἐπιλαρχία*] *ἐπιλαρχίαι* E. Med. *ρκή*] *αχδ* B. hoc etiam Med. pro *σνε'*. *Ταραντιναρχίαι* Med. 6. *Ἐπιλαρχίαι ἴλαι* E. V. Med. Zon. p. 927. *ἀνδρῶν* usque ad fin.] *,ϑῃε'* E. nec plura. In hoc ipso numero cessat Med. omnia perturbans. 7. *Ἱππαρχία — χδ'* om. B. *Ταραντιναρχίαι*] *Ταραντινοὶ* A. V. *Ταραντιναὶ* Zon. 8. *φιβ'*] *ιβ'* A. V. *ἀνδρῶν* om. *V. 11. *τετρακισχ.* etc.] *,ϑῃε'* V. *ϑεε'* Zon. Post hanc gl. delevi cum A. V. *Ἐφίπταται. αἰτιατικῇ.* 13. *Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλ.*] Fragmentum hoc Valesius ad Polybium refert. *Küst.* Sed falso; Xenophontis enim esse Anab. II, 4. 26. docuit Abreschius. Inde petendum *ἐπιστήσειε*. 19. *φιλοπλουτίαν*] *φιλοπτωχείαν* E pr. 20. Zon. pp. 928. 936. *Ἐφθοῦν*] *ἐφθοῦντο* *V. Verbum male confictum. 21. *ἢ . . . ἕψειν* om. Photius.

1. *Ἔφθοὶ πυροί*] Ex Schol. Aristoph. Av. 566. Adde v. *Πυρός*. 3. *Ἔφλα με*] Aristophanes Nub. 1379. *Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἀπνιγε, κἀπέτριβεν.* Ad hunc locum Suidas respexit. *Küst.* 4. *Αἰλιανός*] Vid. Valckenarii Or. de Philippo Maced. p. 227. n. *Gaisf.* 7. *Ἐφοδεύεται*] Aristoph. Av. 1156. 8. *Ἐφοδευσάτωσαν*] Photius. Spectari Deuteron. I. 22. monent intpp. Hesychii. Tum *κατασκωπησήτωσαν* A. *κατασκοπευσάτωσαν* Zon. p. 937. 9. *Ἐφόδια*] Sic Photius. Figuratum vocis usum attigit Valesius in Ammi. Marc. 29, 2, 18. post eumque Iacobsius in Aelian. V, 34. et Meinekius in Menand. p. 202. Qui quem Aristonis tractat versum in praef. Com. Vol. I. p. X. eum sic opinor refingi posse: *ἢ βραβεύεται ὡς ἔτυχε ταῦτα πάνθ' ἅπερ κρίνουσ' ἔχειν Ἐφόδια πρὸς τὸν ἴδιον οἱ φαῦλοι τρόπον.* 10. *Ἐφόδιον*] *Ἐφόδειον* A. Locum Artemidori IV, 69. (c. 67.) p. 241. observavit Albertius. 11. *Ἐφόδιον*] *Ἐφόδια* A. 12. *πλοῦτον*] *τὸν πλοῦτον* dedi cum A. 14. *Ἔφοδος*] Photius. 15. *Ἐφόλκια*] Photius usque ad *ἐπισκοποῦμενοι*. Porro Hesychius usque ad *πλοίων*, qui *μικρὰ καράβια*. Cf. Dorv. in Charit. p. 370. 16. *καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκ.*] Mira interpretatio vocis *ἐφόλκιον*: de qua lector proinde cogitet. *Küst.* Nullam haec interpretationem continent vocis *ἐφόλκια*. Ignoti scriptoris verba, quae cum seqq. iungi debent. *Hemst.* Verba *καλοῦνται — ἐπισκοποῦμενοι* notavi, quae Phavorinus et Lex. Seg. rectius subiecerunt gl. *Ἐφορός*. *ὁ πάντων*. 19. *καὶ τὰ ἐπιπλα*] De hoc significatu dixit Wernsdorf. in Himer. p. 87. sq. 21. *Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια*] Leonidae Tar. LIX, 5. Anthol. Pal. VII, 67. *πήρη*] *πλήρη* A. B. V. E.

---

bonis et malis libros XXIV. Rerum admirabilium per singulas regiones libros XV. De rebus inventis earumque inventoribus libros duos: et alia. *Ἐφίππων ὀνόματα.* Nomina ad rem equestrem pertinentia. turma equitum est virorum LXIV. Epilarchia, duae turmae equitum, virorum CXXVIII. Tarantinarchia, duae Epilarchiae, virorum CCLVI. Hipparchia, duae Tarantinarchiae, virorum DXII. Ephipparchia, duae Hipparchiae, virorum MXXIV. *Τέλος*, duae Ephipparchiae, virorum MMXLVIII. Epitagma, duo *Τέλη*, virorum quattuor millia et XCVI. *Ἐφιστάμενος.* Subsistens, lente progrediens. *Ille vero proficiscebatur hinc inde subsistens; quamdiu vero primum exercitus agmen subsistere iuberet, tamdiu necesse fuit etiam reliquos in toto exercitu milites gradum cohibere.* *Ἐφίστη.* Constituebat, praeficiebat. *Et magistratus his omnibus praeficiebat integerrimos, ne propter amorem pecuniae de rigore muneris sui quicquam remitterent.* *Ἔφθαλέου.* Elixati. Et *Ἐφθοῦν*, assare, vel aqua elixare. *Ἔφθοι πυροί.* Triticum elixum ad venerem excitandam valet. itaque Veneri triticum offerebant. *Ἔφλα με.* Verberabat me. *Ἐφλέγετο.* Ardebat, cupiditate flagrabat. *Iason autem Thessalus donariorum, quae Delphis erant, cupiditate flagrabat.* *Ἐφοδεύεται.* Circuitur. *Ἐφοδευσάτωσαν.* Speculentur. *Ἐφόδια.* Viatica. *Divitiae sunt doctrinae viaticum.* *Ἐφόδιον.* Viaticum. *Deum orat, ne mali rerum potiantur, neve opes habeant pro iniustitiae viatico.* *Ἔφοδος.* Impetus. *Ἐφόλκια.* Parvae naviculae, sic dictae, quod a remigibus vel navibus maioribus trahebantur. [sic vocantur etiam rerum venalium in civitatibus inspectores.] *Cum autem illi quosdam in epholcio misissent, et intellexissent interrogationem illam Romanam esse.* Item supellex, quam nobiscum portamus. *Ampulla olearia et pera mihi supellex.*

Καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν·

Οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἑφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἠγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου.

ἀντὶ τοῦ ὕστερος. Καὶ αὖθις· Ἐδάρρει γὰρ τὸν χῶρον ἑφολκὸν εἶναι τῇ ὄψει, καὶ πολλοὺς Ῥωμαίων ἐπάξεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἑφελκυστικόν.

Ἐφορεύειν. ἐποπτεύειν.

Ἐφορεία. ἡ ἐποψία, ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐφορεία. ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιγνομένη προαγόρευσις, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. οὕτω Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις.

Ἐφόρμους. Θουκυδίδης· Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο, τὰς ἐφορμίσεις.

Ἔφορος. ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς θεός.

Ἔφορος, Κυμαῖος, ἱστορικός, ὁ νεώτερος. ἔγραψε τὰς Γαληνοῦ ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ'. Κορινθιακά. Περὶ τῶν Ἀλευαδῶν· καὶ ἄλλα.

Ἔφορος Κυμαῖος καὶ Θεόπομπος Δαμασιστράτου, Χῖος, ἄμφω Ἰσοκράτους μαθηταί, ἀπ' ἐναντίων τό τε ἦθος καὶ τοὺς λόγους ὁρμώμενοι. ὁ μὲν γὰρ Ἔφορος ἦν τὸ ἦθος ἁπλοῦς, τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος καὶ νωθρὸς καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν· ὁ δὲ Θεόπομπος τὸ ἦθος πικρὸς καὶ κακοήθης, τῇ δὲ φράσει πολὺς καὶ συνεχὴς καὶ φορᾶς μεστός, φιλαλήθης ἐν οἷς ἔγραψεν. ὁ γοῦν Ἰσοκρά-

1. *Καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν*] V. 268. 4. *ἀφάδων*] *ἀναΐδων* B. V. Ox. *ἀναείδων* Med. Vocem diremi. 6. *Ἑφορος*] *Ῥωμαίους* E. 7. *ἑφελκυστικόν*] *ἑφελκύσασθαι* E. Cf. exemplum gl. *Ἐντήξας*, et qui de v. *ἑφολκός* dixit Valck. in Callim. Elegg. p. 289. Deinde delevi locum ex v. *Ἀπίκιος* traductum, quem V. ignorat: *Ἑφολκίδα. Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν φοίνιν κληθεὶς οἷον ἑφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἰονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. ζήτει ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.* Ubi *Βλῆσος* A. *Βλίσος* B. *βλίσκος* E. *Βλέσος* Med. Dein vulg. *ἀνακληθεὶς* cum A. B. correxit Gaisf. „*κληθεὶς* rectius in *Ἀπίκιος Μάρκος.*" *Hemst.* Infra *Παιδιάν* B. E. 8. *Ἐφορεύειν*] Sic Photius. 10. *Ἐφορεία. ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιγν.*] Ex Harpocratione [v. *Ἐφορία*]: quod quem pro *προσαγόρευσις* rectius legitur *προαγόρευσις. Küst.* Et sic editum cum A. et Photio. Sed Harpocr. Bekkeri *παραγόρευσις.* 11. *κατὰ Ἀριστοκρ.*] P. 632. Ceterum *Reinesius*: „Lapsum hic esse Harpocr. cum Suida, et substantivi loco habuisse in verbis Demosthenis, quod erat adiective positum *ἀγορὰ ἐφορία*, *forum limitaneum*, probat Salmasius De Mod. Usur. c. 17. p. 770. *Ἐφορία ἀγορά* est *forum limitaneum* s. *in collimitio in agris.*" 12. *Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρ.*] Et haec Suidas mutuatus est ab Harpocratione; apud quem tamen vox ista plenius sic exponitur: *Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾶν* [immo *ὁρμεῖν*] *ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον.* Quae autem apud Suidam sequuntur, *ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις*, apud eundem desunt. *Küst. ἀντὶ τοῦ*] *ἐν τῷ* A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Photius. 13. *Φιλιππικοῖς*] P. 30,18. *ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις*] Sensus huius loci est imperfectus, qui sic suppleri potest, *κυρίως δὲ οὕτως ἔλεγον τὸ ἐν πλοίοις ἐνεδρεύειν.* Id est, *proprie autem sic vocabant, navibus vel classe alicui insidiari. Küst.* Cf. Thucyd. I, 142. *δὲ* om. Zon. p. 936. 14. *Θουκυδίδης*] Lib. III. c. 6. *Küst.*

2. *ἐφορμίσεις*] *ἐφορμήσεις* Abresch. Diluc. Thuc. p. 279. 3. *Ἔφορος*] Sic Photius. Huc quodammodo spectat Aristidis locus Vol. I. p. 65. — *σωτὴρ τῶν ὅλων καὶ φύλαξ τῶν ἀθανάτων, εἰ δὲ θέλεις τραγικώτερον εἰπεῖν, ἔφορος οὐράνων.* Adde gl. *Ζήνων βασιλεὺς Ῥωμ.* sub finem. *Θεός*] Apud Hesychium iunge *θεὸς ἐπόπτης.* Pergit Lex. Bachm. p. 244. *καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι*, (hactenus fere Zon. p. 928.) *ἤτοι ἐπιβλεπόμενοι· καλεῖται δὲ ἐπιτιμήτωρ ὁ ἔφορος, καὶ φύλαξ, καὶ ταμίας.* Vide supra v. *Ἐφόλκια.* 4. *Ἔφορος*] De Ephoro historico quae olim extabat glossa, ea post v. *Ἐφιππος* locum alienum invasit. Recentioris autem Ephori nomen est commenticium (v. Marx. de Ephoro p. 7.): cui quod tribuitur Aleuadarum historia, id profectum est a permutatione nominum *Ἔφορος* et *Εὔφορίων.* Idem sensit Meinekius de Euphor. p. 39. Ceterum nihil mutat *Eudocia* p. 164. 5. *Γαληνοῦ*] Non dubito quin scribendum sit *Γαληνοῦ*: prout hic apud Suidam legit Raphael Volaterranus lib. XV. Commentar. Urban. [et Valesius in Harpocr. p. 186.] Solenne enim est librariis duas istas voces inter se confundere, et *Γαληνοῦ* in *Γαληνοῦ* ut nomen notius mutare: cuius *παραδιορθώσεως* exemplum et alibi apud Suidam notavi. *Küst. Γαληνοῦ* Med. 6. *Ἀλευάδων*] *Ἀλευαδίω* V. Refinxi tenorem. In fine *τινά* omiserunt A. B. V. E. 7. *Ἔφορος Κυμαῖος καὶ Θεόπομπ.*] Comparationem hanc Ephori et Theopompi Suidam ex Polybio desumpsisse puto. *Küst.* Parum verisimilis suspicio, praesertim si quis accurate Excerpta Vaticana libri XII. expendat. Neque enim locum indagare licet, in quo iudicium de proprietate domus Isocrateae institui potuerit; neque cadit in Polybium ista notatio diversissimi in eloquendo generis, quo comparatio Theopompi cum Ephoro continetur. Accedit quod Theopompo minime lenem se praebuit iudicem Polybius VIII, 12. Omnino quae proferuntur de fatis et libris illius, partim ex hominum memoria sublatis, conveniunt in auctorem litterarum et artium Graecarum studiosissimum. 8. *ἀπ' ἐναντίων τό τε ἦθος καὶ τοὺς λ.*] Sic habet MS. Paris. A. At in prioribus editt. excusum est, *ἀπ' ἐναντίων τότε ἦσαν ἐς τοὺς λόγους* etc. Utraque lectio corrupta est. Scripserim, *ἀπ' ἐναντίων ἠθῶν ἐς τοὺς λόγους ὁρμ.*, ut sit sensus, eos contrariis ingeniis praeditos ad scribendam historiam animum appulisse. *Küst.* Nullam hic mutationem admitto. *Hemst. ἦσαν* B. E. pro *ἦθος*: quorum E. *ἀπ' ἐναντίων τότε ἦσαν καὶ τοὺς λ.* 11. *νωθρὸς*] *ἁπλοῦς* E pr. 12. *κακοήθης*] *κακόηθος* E. 14. *φιλαλήθης*] V. Athen. III. p. 85. A. Desideratur tamen particula *τὲ* vel *καί*. *ὁ γοῦν Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλ.*] Idem referunt Cicero in Bruto (c. 56.), et Quintil. I. II. c. 9. *Küst.* V. Marx. p. 17.

Et *Ἑφολκός*, qui subsequitur. Aristophanes *Vespis*: *Antea non subsequi, sed praeire nobis solebat, cantans carmina Phrynichi.* Item, qui allicit. *Sperabat enim fore ut locus ille aspectui blandiretur, et multos Romanos ad se alliceret.* *Ἐφορεύειν.* Inspicere. *Ἐφορεία.* Inspectio, munus Ephori. *Ἐφορεία.* Promulgatio quae fit in finibus. Demosthenes in oratione contra Aristocratem. *Ἐφορμεῖν.* Insidiari, sic Demosthenes in *Philippicis*, proprie navibus aliquem invadere. *Ἐφόρμους.* Invasiones hostiles. Thucydides: *Athenienses utrumque portum infesta classe invaserunt.* *Ἔφορος.* Omnium rerum cognitor et spectator deus. *Ἔφορος.* Ephorus, Cumanus, historicus, iunior, scripsit historiam Galieni libris XXVII. Corinthiaca. De Aleuadis; et alia quaedam. *Ἔφορος Κυμ.* Ephorus Cumanus et Theopompus Chius, Damasistrati filius, ambo Isocratis discipuli, sed ingenio et stilo quam maxime inter se discrepantes. nam Ephorus ingenio erat simplici, et in oratione historiarum supinus et segnis et omni vigore destitutus. Theopompus autem ingenio erat acerbo et maligno, sed dictione copiosus, densus, vehementiae plenus, et cetera veritatis studiosus in iis quae scribebat. Iso-

της τὸν μὲν ἔφη χαλινοῦ δεῖσθαι, τὸν δὲ Ἔφορον κέντρου. φυγὰς δὲ γενόμενος ὁ Θεόπομπος ἱκέτης ἐγένετο τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. ἐπέστελλέ τε πολλὰ κατὰ Χίων Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μέντοι καὶ αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐγκωμιάσας πολλά, λέγεται καὶ ψόγον αὐτοῦ γεγραφέναι, ὃς οὐ φέρεται.

Ἐφόρουν. ἐκόμιζον. Θουκυδίδης· Ἐφόρουν δὲ τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

Ἔφοροι. Περικλέης τοὺς Ἐφόρους τῶν Σπαρτιατῶν συμπείσας ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως συμφέροντι χρήμασι τοῦτο μὲν τοῖς λόγοις οὐκ ἀνέγραφεν, ὡς ἂν ἀπόῤῥητον ὑπάρχον καὶ πολλὴν αἰσχύνην τοῖς δωροδοκήσασι φέρον· ἐς μέντοι τὸ δέον ἀναγέγραφεν αὐτὰ ἀνηλῶσθαι. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται ἐμπίπτουσιν εἰς στάσιν βαρεῖαν. εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς φιλίαν καὶ συμβιβάσεις βουλόμενοι προαιροῦνται ἔφορον τῆς αὖθις ὁμονοίας τὸν Κλέαρχον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἔγραψεν, ὡς ἐκείνους κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίστασθαι.

Ἔφοροι. παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸν ἀριθμὸν ἑ, οὓς Ἐφόρους ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐφορᾶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν.

Ἐφ' ὅτῳ. ἐφ' ᾧ τινι.

Ἐφούδ.

Ἐφ' ᾧ. ἐπὶ τούτῳ. Πολύβιος· Ὁ δὲ Μάρκος 926

3. ἐπέστελλε] ἐπιστέλλει E. 4. κατὰ Χίων] Priores editt. male habent καταχέων. At MS. A. κατὰ Χίων, quae lectio recte se habet. Theopompus enim erat Chius: qui cum a popularibus suis in exilium pulsus esset, graviter eos in epistolis ad Alexandrum criminatus est, ut regem illum adversus patriam suam incitaret. Hic enim est loci huius sensus. *Küst.* Vide Pflugk. de Theop. pp. 11. sqq. 33. 48. Χίων] χῖον B. E. χέων Med. 5. δὲ καὶ] καὶ om. A. Qui ἐλέγετο ni fallor pro λέγεται. *Gaisf.* Equidem δὲ expunxi, mutata plenissima distinctione post πολλά. 6. φέρεται] φαίνεται V. recte, ut videtur: vide v. *Εὔοδος.* 7. Θουκυδίδης] Lib. II. c. 75. *Küst.* 8. τὴν expungendum. 9. ἀνύτειν] ἀνύτειν A. V. Med. ἀνύττειν E. ἀνύτον *V. Tum μέλοι V. 10. Περικλῆς τοὺς Ἐφόρους τῶν Σπαρτ.] Plenius haec traduntur supra v. *Δέον* et infra v. *Εἰς τὸ δέον. Küst.* Περικλέης A. V. Med. cum gl. superiore. 11. συμπείσας] πείσας B. E. 12. ἀνέγραψεν] ἀνέγραφεν A. B. V. hoc est, ἀναγέγραφεν: quamquam hoc verbum displicet. Mox ἂν om. V.

1. Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται συμπίπτ.] Locus hic longe auctior legitur infra v. *Κλέαρχος. Küst.* 2. συμπίπτουσιν] ἐμπίπτουσιν A. V. ἐκπίπτουσιν iidem in altera gl. 3. συμβάσεις libri potiores in gl. inferiore. 4. αὐτῶν] αὖθις A. B. V. E. et altera gl. 5. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς] Locus hic amplior quidem legitur infra v. *Πίττα.* Depromptus est autem ex Philostr. Vita Apollon. IV, 27. Idem de Vitis Sophistarum sub Polemon. p. 536. edit. Olearii: *Διαφορᾶς γοῦν τῷ Τιμοκράτει πρὸς τὸν Σκοπελιανὸν γενομένης, ὡς ἐκδεδωκότα ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις, διέστη μὲν ἡ ἐνομιλοῦσα νεότης τῇ Σμύρνῃ.* Recte vero τὰς παρατιλτρίας de mulieribus depilatricibus accepit Suidae interpres. Quod ideo moneo, quia virum doctissimum in Philostratum circa hanc vocem gravissime alucinatum animadverti. Glossae: *Παρατίλλω, Depilo. Παρατίλτρια, Tricula.* Muliercula scilicet, quae a tricis erat. Glossae: *Tricae, τριχώματα.* Vocem usurpat Cratinus Comicus in Horis apud Athenaeum lib. XIV. p. 638. *Toup. Οἱ δὲ — ἔγραψαν* B. E. 7. τὰς παρατιλτρίας] τὰς παραδιατρίας παρατιλτρίας A. Deinde legendum, ἐς τὸ ἀρχαῖόν τε καθιστάμενος πάντα. 11. διαδοχῇ] διδαχῇ B. E. Med. Deinde cum V. abieci, quae tenet A. in marg. Ἐφόσον. ἓν μέρος λόγου. 12. Ἐφ' ὅτῳ] Photius. 13. Ἐφούδ.] In MSS. Pariss. vox haec absque interpretatione legitur. *Küst.* Item in V. E. Nimirum subiiciebatur prolixa narratio, quam e Zonara videtur ed. Med. in Suidam intulisse: *τὸ μὲν ὄνομα Ἑβραϊκόν, ἑρμηνευόμενον δήλωσιν ἢ λύτρωσιν σημαίνον. τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ σπιθαμιαῖον ἦν ὕφασμα δίκην περισηθίου ἐκ χρυσονήμου τέχνης ποικίλης πεποιημένον. καὶ ἐν μὲν τῷ μέσῳ εἶχεν ὥσπερ ἀστέρα ὁλόχρυσον· ἑκατέρωθεν δὲ αὐτοῦ δύο σμαράγδους, ἔχοντας ἀνὰ ἓξ τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῶν σμαράγδων λίθον ἀδάμαντα. ἡνίκα γοῦν ἔμελλεν ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾶν τὸν Θεὸν περί τινος κεφαλαίου, ἐδέσμει αὐτὸ ἐν τῇ ἐπωμίδι κατὰ τὸ μέσον τοῦ στέρνου, καὶ ἐπετίθει (ὑπετίθει Zon.) τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὑποκάτωθεν, καὶ εὑρίσκετο ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ ἐξηπλωμένον ὥσπερ πυξίον· καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸ Ἐφοὺδ ἠρώτα τὸν Θεὸν τὸ ἐρώτημα. καὶ εἰ μὲν ἀρεστὸν ἦν τῷ Θεῷ τὸ ἐρώτημα, εὐθέως ἤστραπτεν ὁ ἀδάμας λίθος, καὶ ἐφεγγοβόλει, ἀκτῖνας ἐκπέμπων. εἰ δὲ οὐκ ἦν ἀρεστόν (εὐάρεστον Zon.), ἔμενεν ἐν τῇ ἰδίᾳ τάξει ὁ λίθος. εἰ δὲ ἔμελλεν ὁ Θεὸς εἰς μάχαιραν παραδιδόναι τὸν λαόν, ἐγίνετο αἱματώδης· εἰ δὲ θανατικὸν ἔμελλεν, ἐγίνετο μέλας.* Lex. Bachm. p. 244. Ἐφούδ. ἑρμηνεία· *τὸ ἐφοὺδ ἑλληνικῇ διπλοΐδι ἔοικεν· γίνεται γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον. ὑφανθὲν ἐπὶ βάθος πήχεων ἓξ τε χρωμάτων παντοίων καὶ χρυσοῦ συμπεποικιλμένου, ἀπερίπτυκτον τὸ μέσον τοῦ στέρνου καταλιμπάνει ἢ χρυσὶν ἠσκημένον καὶ τῷ παντὶ σχήματι χιτῶνα εἶναι πεποιημένον. τοῦτο δὲ ἐφόρει ἐπάνω τοῦ ποδήρους. ποδήρης δέ ἐστιν λίνεον ἔνδυμα βύσσινον, χιτὼν περιεστραμμένος τῷ σώματι, καὶ τὰς χεῖρίδας τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένον. κέχυται δὲ ἕως τῶν σφυρῶν. ὃν ἐπιζώννυται κατὰ τὸ στῆθος ὁ ἱερεύς.* Adde Crameri Anecd. Vol. IV. p. 229. In vv. *δήλωσιν — σημαῖνον* haec annotavit Küsterus: „Male. Significatio enim et etymologia vocis Ephud nihil cum hac interpretatione commune habet. Sed video quid Suidam deceperit. Lapilli pretiosi, quibus Ephud sive pectorale summi pontificis Iudaeorum distinctum erat, et per quos Deus arcana quadam ratione voluntatem suam manifestare solebat, ab Hebraeis appellabantur *Urim* et *Thummim*; quod LXX Interpretes reddunt *δήλωσις καὶ ἀλήθεια.* Hanc interpretationem Suidas in mente habuit, sed qui pro ἀλήθεια non recte hic substituit *λύτρωσις*: et deinde voci *Ephud* male tribuit, quod, ut diximus, ad *Urim* et *Thummim* pertinet." In fine Portus em. θανατοῦν pro θανατικόν, probatum Küstero. 14. Πολύβιος] IX, 27, 11.

crates igitur hunc quidem frenis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium eiectus supplex ad templum Dianae Ephesiae confugit. multas etiam epistolas contra Chios ad Alexandrum scripsit; eundemque multis laudibus ornavit. dicitur tamen vituperium eius scripsisse; quod hodie non extat. Ἐφόρουν. Portabant. Thucydides: *Portabant autem eo materiam et lapides et terram, et si quo alio illuc iniecto opus celeriter absolutum iri videbatur.* Ἔφοροι. Pericles cum Spartanorum Ephoros ex usu reipublicae muneribus corrupisset, idque in rationes referre nollet, ut rem arcanam quaeque magno dedecori futura erat iis, qui dona acceperant, scripsit tantum, pecuniam illam in usus necessarios expensam fuisse. *Inter Heracleotas vero gravis seditio exorta est. illi vero cum in amicitiam mutuam redire et pacem inter se facere vellent, Clearchum concordiae futurae moderatorem elegerunt.* Item: *Ille vero ad Ephoros scripsit, ut per praeconem publice edicerent, se pice ex balneis sublata et mulieribus depilatricibus ex urbe expulsis rem in pristinum statum restituere velle.* Ἔφοροι. Ephori apud Lacedaemonios erant numero quinque: ita dicti, quod rempublicam inspiciebant. iique sibi succedebant. Ἐφ' ὅτῳ. Propter quod. Ἐφούδ. Ephud. Ἐφ' ᾧ. Ea condicione. Polybius: *Mar-*

δοὺς πίστεις ὑπὲρ ἀσφαλείας ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκχωρεῖν εἰς Ἰταλίαν, ἐφ' ᾧ λαμβάνοντας μέτρημα παρὰ τῶν Ῥηγίνων πορθεῖν τε Βρεττιανήν, κυρίους ὄντας ὧν ἂν ἐκ τῆς πολεμίας ὠφεληθῶσι. Καὶ αὖθις· Καὶ συνέθεντο μεθέξειν τῆς κοινῆς συμμαχίας, ἐφ' ᾧ λαμβάνειν ἑ τάλαντα κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐφώδευσαν. ἐπέτρεχον.

Ἐφ' ᾧ πάρει. καὶ Χριστὸς πρὸς τὸν Ἰούδαν· Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τίνι παραγέγονας;

Ἐφραΐμ. ὄνομα κύριον.

Ἐφραῖος. ὄνομα κύριον.

Ἔφριξα. τὰς τρίχας ὠρθώθην, ἐπυκνώθην. Ὅμηρος·

Ἔφριξε δὲ μάχη.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην.

ἀντὶ τοῦ, ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ, ἀνεπτερώθην.

Ἐφρύαξαν. ἐταράχθησαν.

Ἐφοινίττετο. ἠρυθραίνετο. Αὐτίκα ὅγε τῷ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίττετο.

Ἔφυ. ἐγένετο.

Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμεινον. τάττεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ κακοῦ εἰς κρεῖττον ἐλθόντων. ἔθος γὰρ Ἀθήνησιν ‖ ἐν γάμοις στρέφεσθαι ἀμφιθαλῆ παῖδα, 927
ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν φέροντα καὶ λίκνον πλῆρες ἄρτων, λέγειν τὸ προκείμενον, αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν στέμμα κακὸν ἔλεγον.

1. ἔπεισεν αὐτοὺς] αὐτοὺς om. A. ἑαυτοὺς *V. 2. λαμβάνοντας] λαμβάνοντες V. 3. πορθεῖν τε Βρ.] πορθεῖν τὴν Βρ. Ursinus. 4. ὧς] ὧν V. Med., et MS. Ursini. 5. Καὶ συνέθεντο μεθ.] Haec sunt verba Polybii lib. IV. c. 29. sed ubi legitur συνέθετο, numero singulari. *Küst.* καὶ om. A. qui deinde μεθξιν. 6. ἑ τάλαντα] τάλαντα ἡ E. 7. Ἐφώδευσαν] Photius et Zon. Deinde ἐπέτρειραν V pr. ap. Gaisf. ἔτρεχον Lex. Seg. 8. Ἐφ' ᾧ πάρει] Paulo aliter Hesychius. Caput gl. om. E. qui addit in fine post παραγέγονας: ἐρωτηματικῶς. οἱ δὲ κατ' ἀντίπτωσιν λέγουσιν, οἷον, οὗ χάριν παραγέγονας ποίησον. Apparet haec rectius cum gl. Ἐφ' ᾧ junctum iri: καὶ Ἐφ' ᾧ. Χριστὸς πρὸς κτλ. Χριστὸς] Matth. XXVI, 50. 9. οὗ χάριν] ἐπὶ τίνι A. B. V. E. item grammat. in Codd. Naniorum Graec. p. 494. Cf. Zon. p. 929. Deinde cum V. expunxi, quae habet A. in marg. Ἐφωδήγει. ἐποδήγει δέ. In fine E. addit μικρόν. Porro cum eodem V. delevi, quae A. in marg. habet: Ἐφραθᾶ. τόπος. Vide Ps. CXXXI, 6. τόπος om. Med. His subiiciebantur, ὅ ἐστι Βηθλεέμ. παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφραθᾶ, quae deleverat Gaisf. cum A. B. E. Verbis παρ' Ἑβραίοις haec Küsterus illusit: „Somniansne an vigilans haec scripsisti, o bone? Quis enim tibi hic fidem habeat? Aut potius, quis mentem tuam hic intellexerit? Sed cum nugis conflictari non soleo." Sed certatim hoc monstrum viri docti procurarunt. Albertius Misc. in Suid. p. 276. (sive in Hesych. T. I. p. 1553.) „Bene sibi constat lexicographus, dummodo pro *Maria* unica litterula mutata reponatur *mania*, *furor*, sive *maniae*. Debeo hanc emendationem Io. Iac. Wetstenio, quae et olim Hemsterhusio in mentem venerat. — Confirmat Hieronymus in Mich. V, 2. *Ephratha*, *quod interpretatur* furorem, *propter* Herodis insaniam." μαρία etiam Zon. p. 928. unde fluxit ista fraus. 11. Gl. om. *V. 12. Commentum nominis ad Εὐφραῖος revocandum. 13. ἐπυκνώθην] An potius ἐπαχνώθην? Hesychius: Παχνοῦται, θυμοῦται, πήσσεται (παρὰ τὴν πάχνην), φρίσσει, λυπεῖται, ἀνιᾶται. *Küst.* Nihil ad rem vir doctissimus. Locus nonnihil perturbatus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, instaurandus: Ἔφριξα. τὰς τρίχας ὠρθώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξεν δὲ μάχη. ἐπυκνώθη. Nimirum ἐπυκνώθη est interpretatio τοῦ ἔφριξεν. Est autem ex Homer. Il. ν. 339. Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισιβροτος ἐγχέϊησι. Ubi recte Schol. ἐπυκνώθη δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει. φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς. *Toup.* I. p. 212. Küsterum improbaverat etiam Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 120. Sed ad Suidae rationes parum refert, praecedatne interpretatio an infra collocetur. Apud Zon. p. 937. antecedit Homericum locum ἐπυκνώθη.

1. Καὶ Σοφοκλῆς om. A. Locus Ai. 693. 2. ἀνεπτάμην] ἀνεπτόμην A. V. Ox. et Harl. Vide Porson. in E. Med. 1. et *Tracts* p. 203. 3. ὀρθώθην A. ἀντεπτερώθην *V. 4. Ἐφρύαξαν. ἐταράχθησαν] Respexit Suidas ad locum illum Psalmi secundi: Ἵνα τί ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Theodoretus ibi ἐφρύαξαν exponit, ἠλαζονεύσαντο. *Küst.* Glossam om. *V. Uberiora Zon. p. 937. 5. ἐρυθραίνετο Med. Αὐτίκα ὅγε τῷ πληκτικῷ τοῦ λ.] Fragmentum hoc legitur in Eclogis Legationum e Menandro excerptis p. 105. *Küst.* Ed. Nieb. p. 293. 9. Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἄμ.] Dictum hoc non solum in nuptiis apud veteres Athenienses usurpari solebat, ut Suidas in sequentibus tradit, sed etiam in initiationibus, ut discimus ex oratione Demosthenis pro Ctesiphonte p. 350. [313. ubi v. Taylor.] ubi inter alia et haec leguntur: Καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, Ἔφυγον κακόν, εὗρον ἀμεινον. *Küst.* Demosthenis locum Elmsleius adhibuit Euripideis in Bacch. 900. sqq. quasi mysticum quiddam sonantibus. Immo comparare debebat Belleroph. fr. 21. 11. στρέφεσθαι] Lege στέφεσθαι. Sic enim habet Hesychius, et patet ex iis quae hoc ipso loco apud Suidam sequuntur. *Küst.* στέφεσθαι Zenob. III, 98. 13. καὶ λέγειν] καὶ om. A. B. V. Med. Hinc apparet duce Zenobio reponendum fuisse, στέφεσθαι ἃ. παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρ. καρπῶν καὶ φέροντα λίκνον πλ. ἄ. λέγειν. αἰνισσόμενος] αἰνισσόμενον A. V. E. Porro reducenda sunt post τὴν auctore Eustathio in Od. μ. p. 1726. qui Pausaniae lexicon descripsit, ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου. 14. κρεῖττον] κρεῖσσον A. V. τὰ κρείττω E. Qui κρεῖσσον reposuit Gaisfordus, supra reliquit κρεῖττον. Repugnat etiam Photius. 15. κακὸν] κακῶν E. Meliora Zenobius: ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν. Cf. v. Ἀληλεσμένον.

---

cus vero data publica fide ipsis persuasit, ut Italiam peterent, et commeatu a Rheginis accepto Bruttiorum agrum vastarent, cuius potiti essent, et ex hostico victum sibi compararent. Et iterum: *Et ad communem societatem se adiuncturos esse promiserunt his legibus, ut annua vicena talenta acciperent.* Ἐφώδευσαν. Incurrerunt. Ἐφ' ᾧ πάρει. Qua de causa venisti? sic Christus ad Iudam dicit: *Amice, qua de causa ades?* Ἐφραΐμ. Nomen proprium. Ἐφραῖος. Nomen proprium. Ἔφριξα. Capilli prae horrore steterunt, animo sum contracto. Homerus: *Pugna vero horruit.* Et Sophocles: *Animo ob gaudium erecto sum, et laetitia gestio, animus hilariter evolavit.* id est, erectus sum gaudio, laetitia efferor. Ἐφρύαξαν. Fremuerunt. Ἐφοινίττετο. Erubescebat. *Ille autem verbis obiurgatus, confuso vultu, stastim erubescere coepit.* Ἔφυ. Natus est. Ἔφυγον κακόν, εὗρ. *Effugi malum, inveni melius.* dicitur de iis, quorum condicio e deteriore fit melior. moris enim erat Athenis, ut puer patrimus et matrimus spinis et glandibus in nuptiis coronaretur, vannumque plenam panibus ferens, illam sententiam pronunciaret, significans rerum mutationem in melius. coronam enim et spinis et glandibus contextam malum dicebant

Ἔφυδρος. ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις. — Ἐφύδρους δὲ ἁλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος.

Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.

Ἐφυλάξατο. ἐξέκλινεν, εἴασεν. Τὰ μαλακὰ καὶ γεώδη ἢ ψαμμώδη ἐφυλάξατο διὰ τὰς ἐσομένας ὑφιζήσεις.

Ἔφύμνιον. τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα.

Ἔφυντο. ἐνέφυσαν, σφόδρα ἐπεβάλλοντο, ὥστε δοκεῖν συμπεφυκέναι.

Ἐφύπερθεν. ὑπεράνω.

Ἔφυρον. ἔβρεχον, ἢ ἔπλυνον.

Ἐχάτιζεν. ἔχρηζεν.

Ἐχέγγυον. ἀσφαλῆ.

Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ῥύσου με καὶ φύλασσε.

Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής, ὁ διὰ πίστεως ἄξιος. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ ἰσχυρόν, ἐγγυῆσαι δυνάμενον.

Ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ ἄγε δή, ἦ ἄρα δή, πρόσεχε, ἤ τι τοιοῦτο.

Ἐχέδημος. ὄνομα κύριον.

Ἔχεεν. ἔχωσεν.

Ἐχεκρατίδας, καὶ Ἐχεκρατίδης. ὁ τοῦ Ἐχεκράτου παῖς.

Ἐχεμυθεῖ. ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον.

Ἐχεμυθία. σιωπή, μυστήρια.

Ἐχέμυθον. μυστήριον κρυπτόν, ἢ φρόνιμον. Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνους· ἀλλ' εἴς γε συναύξησιν ἀρετῆς καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν.

Ἐχεμυθότατος. ὁ φρονιμώτατος.

Ἐχενηΐς. ἡ κρατοῦσα τὴν ναῦν ἄγκυρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς ἐχενηΐδα, δεσμὸν ἀέλλης.

---

1. Ἔφυδρος. ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις.] Respexit Noster ad Homeri Odyss. ξ'. 458. *Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἶψα ἔφυδρος.* Ubi Schol. *Ἔφυδρος. ὕδωρ ἐπάγων.* Quae sequuntur apud Suidam corrupta sunt, et ad hunc locum minus pertinent. Scribendum enim, *Κολυμβηταὶ ὕφυδροι.* Quomodo recte legitur apud Thucyd. IV, 26. *Ἐξένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι.* Quem locum ante oculos habuit Suidas. Confer Nostrum v. Ὑφυδρος. Atque huc spectasse videtur Arrian. Exped. Alexand. II, 21. *Ἀλλὰ καὶ ὧς ὕφαλοι κολυμβηταὶ τὰς σχοίνους αὐτοῖς ὑπέτεμνον.* Toup. III. p. 81. *ὑφύδρους* occuparat H. Stephanus. Gl. solam habet Photius. 2. *ὑφύδρους*] *ἐφύδρους* B. E. Med. Zon. p. 928. Id recepi, quoniam utrique loci falsis scripturis nituntur. Nisi quis arbitretur in pleniore glossa *ἔφυδρος* cum memoria vocis *ὕφυδρος* iunctum fuisse. Utut est, *ὑφύδρους* confirmat Dio Cass. LI, 9. a Tittmanno observatus: *ἁλύσεις γάρ τινας ὑφύδρους νύκτωρ διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος ὁ Γάλλος διατείνας.* Idem Tittmannus monuit *κολυμβηταῖς ὑφύδροις* plus semel apud eundem Dionem extare, XLII, 12. LXXIV, 12. 4. *Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδ.*] Vide quae notavimus supra in v. *Διαμεμετρημένη ἡμέρα.* Küst. Gl. habet Photius. Cf. Schaef. in Bos. p. 503. 6. *μαλακὰ καὶ*] *κακκαὶ* V. Gronovius *κακὰ* enotavit pro *μαλακά*. Ceterum loci pleniorem formam et in melius mutatam exhibet v. Ὑφιζήσεις, cui reddendum integrius *ἐφυλάξατο* pro *ἐξέκλινε*. In hac quidem glossa praeferendum etiam *καὶ ψαμμώδη*, quod vel Zon. p. 937. confirmat. 9. *Ἐφύμνιον*] Photius. Saepius metrici veteres usurpant. 10. *Ἔφυντο*] *Ἐφῦντο* Edd. Photius, *ἐνέφυσαν σφόδρα· ἐπεβάλλοντο κτλ. ἐπεβάλλοντο*] Malim *συνεβάλλοντο*. Küst. 12. *Ἐφύπερθεν*] Photius. Est glossa Homerica. *ὑπεράνω*] *ὑπεράνωθεν* Hesychius, Lex. Seg. et Zon. p. 938. 13. *Ἔφυρον*] Photius. Vid. Il. ω. 162. 14. *Ἐχάτιζεν*] *Ἐχάτισεν* A. 16. *Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκ.*] Sophocl. Oedip. Col. 284. *οἰκέτην* Med. pro *ἱκέτην*. 18. *Ἐχέγγυος*] Usque ad *ἄξιος* Photius. Adde Timaeum p. 128.

1. *παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ*] Respexit Suidas ad locum illum Thucydidis, qui extat lib. III. c. 46. *Οὐκοῦν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι.* Scholiasta: *Ἐχεγγύῳ, βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ, ἐγγυῆσαι δυναμένῃ.* Küst. 3. *Ἔχε δή*] Photius, ubi *ὅρα δὴ* pro *ἄρα δή*. In fine *τοιοῦτον* A. Gl. videtur Platonica esse. Vide Heindorf. in Gorg. p. 460. A. §. 35. Ast. in Rep. I. p. 386. Legg. I, 4. p. 19. *Gaisf.* 6. *Ἔχεεν*] Il. ζ'. 419. Photius. 7. *Ἐχεκρατίδας*] Echecrates Phliasius, Pythagor., Iamblich. p. 209. ex Aristoxeno. Plato ab Archyta Tarenti, a Timaeo, Arione et Echecrate Locris Pythagorae praecepta et instituta accepit: Val. Max. VIII, 7. ext. Echecratides sophista, captivus in arce Sardium detentus ab Alex. M. sed a Phocione liberatus: Aelian. V. H. I, 25. *Reines.* *Ἐχεκράτης ὄνομα κύριον, καὶ Ἐχεκρατίδης ὁ τούτου παῖς* E. 9. *Ἐχεμυθεῖ*] Photius; item gl. continuam. Post *λόγον* Hesychius addit *σιωπῇ*. Cuius ab interpretibus illustratur Pythagoreorum *ἐχεμυθία*. 10. *μυστήριον* Zon. p. 939. 11. *Ἐχέμυθον*] Edd. ante Gaisf. *Ἐχέμυθος, μυστήριον κρυπτὸν φυλάττων, ἢ φρόνιμος*, invitis MSS. Lex. Seg. Photio et Zonara. In Photio codex *κρυπτόν*, cuius editor reposuit *κρύπτον*. 12. *Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψ.*] Haec sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut docet ipse Suidas infra v. *Ἰδιώτης*, ubi locus hic repetitur. Küst. 13. *εἴς τε*] *εἴς γε* A. B. E. *V. cum v. *Ἰδιώτης*. *κακίας μείωσιν*] In prioribus editt. ridicule legitur *κωμῳδίας μείωσιν*: quod Portus bona fide *comoediae imminutionem* verterat. Sana quam hic exhibuimus lectio non solum occurrit in MSS. Pariss. sed etiam apud ipsum Suidam infra vv. *Ἰδιώτης*, *Μεῖον* et *Ὅλην ἐξεκέχυτο*: ubi hic ipse locus repetitur. Küst. 14. *ἐξεκέχυτο*] *ἐξέχυντο* V. 15. Zon. p. 938. qui *Ἐχεμυθότατον*, *τὸ φρονιμώτατον* p. 940. 16. *ἄγκυραν* *V. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Theaeteti I, 5. Anthol. Pal. VI, 27. 18. *Ἄγκυράν τ'*] *Ἄγκυραν ταῖς* B. E.

Ἔφυδρος. Aquam inducens. *Urinatoribus in aqua versantibus. — Per ostium portus cum catenas sub aqua latentes extendisset.* Ἐφ' ὕδωρ. In causis quae ad clepsydram agebantur sorte aliquis constituebatur, qui eius rei curam gereret. Ἐφυλάξατο. Cavit, declinavit. *Mollia et terrestria et arenosa loca vitabat, utpote vestigiis cedentia.* Ἔφύμνιον. Carmen post hymnum cani solitum. Ἔφυντο. Inhaerebant, firmiter adhaerebant, ut coaluisse viderentur. Ἐφύπερθεν. Superne. Ἔφυρον. Rigabant. vel lavabant. Ἐχάτιζεν. Indigebat. Ἐχέγγυον. Firmum. *Sed quemadmodum supplicem me suscepisti in tutelam, sic me tuere et ab iniuria defende.* Ἐχέγγυος. Sponsor fide dignus, et cui tuto credere possis. apud Thucydidem est firmus, cui tanquam sponsóri fidere queas. Ἔχε δή. Age vero, vel eia igitur, hoc age, vel aliquid huiusmodi. Ἐχέδημος. Nomen proprium. Ἔχεεν. Aggerem excitavit. Ἐχεκρατίδας, et Ἐχεκρατίδης. Echecratis filius. Ἐχεμυθεῖ. Silet. Ἐχεμυθία. Silentium, mysterium. Ἐχέμυθον. Mysterium occultum, scitum. *Erat autem maxime taciturnus et dissimulator; sed ad augendam virtutem et imminuenda vitia omni studio incumbebat.* Ἐχεμυθότατος. Prudentissimus. Ἐχενηΐς. Ancora navem retinens. In Epigrammate: *Ancoramque praeter haec, retentricem navis vinculumque procellae.*

Ἐχενηΐς. γένος ἰχθυδίου, ὃ ἐστιν ἄβρωτον. μέγεθος δ' ἔχει κωβιοῦ, καὶ πτέρυγας δ'. χρῶνται δέ τινες αὐτῷ πρὸς φίλτρα καὶ δίκας. εἴληφε δὲ τὸ
928 ὄνομα || ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι τῶν θεουσῶν νηῶν· ὃ καὶ ναυκράτης καλεῖται. ὁ ἅγιος Βασίλειος περὶ τούτου φησίν.

Ἐχέπωλος. ὁ ἔχων ἵππους.

Ἐχέτλη. τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα.

Ἔχετον. ἀντὶ τοῦ ἐχέτωσαν, δυϊκῶς. Λέγετον τοῦτο Τίμαιος καὶ Ἀναξιμένης, ἔχετον δὲ καὶ Κλείταρχον αὐτοῖς νοοῦντας ἐς μίαν καὶ τὴν αὐτήν. Καὶ Ἐχέτην, δυϊκῶς, ἀντὶ τοῦ εἶχον.

Ἔχετος. τύραννος ἀπηνὴς καὶ σκληρός. Ὅμηρος·

Πέμψω σ' ... εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν ὀηλήμονα πάντων,
ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέι χαλκῷ.

Καὶ ἕτερος· Ἐκπέμπει δὲ ὁ Φῆστος, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον καὶ εἰ δή τις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν.

Ἐχέτω. κρατείτω. Ἀριστοφάνης·

Ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ·
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.

Ἐχέφρων. συνετός.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας. ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν.

Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, ἔχεται δὲ ἡ γυνὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

Ἐχειρώθη. ἐκρατήθη.

Ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄφιν ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι ἀντὶ τοῦ εἴληφάς τι. συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀναπτῆναι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσιν ἢ

1. Ἐχενηΐς] Ovid. Halieut. 99. *Parva echeneis, at est (mirum) mora pugnibus ingens.* Similiter Oppian. Halieut. I, 212. et Philes de anim. propr. 101. 2. δ' ἔχει] δὲ E. Tum κωβίου A. 3. φίλτρα] φίλτρα A. B. E. *V. Deinde compares glossam iam sublatam *Ναυκράτην* et Eust. in Od. δ'. p. 1490. 5. ὁ ἅγιος Βασίλειος περὶ τούτου φησ.] Homil. VII. in Hexaemeron, circa finem, ubi sic inquit: ὅταν δὲ ἀκούσῃς, ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πλοίων ἡπλωμένοις ἱστίοις ἐξ οὐρίας φερόμενα τὸ μικρότατον ἰχθύδιον ἡ ἐχενηὶς οὕτω ῥᾳδίως ἵστησιν, ὥστε ἀκίνητον ἐπὶ πλεῖστον φυλάσσειν τὴν ναῦν ὥσπερ καταῤῥιζωθεῖσαν ἐν τῷ πελάγει, ἆρ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ τὴν αὐτὴν τῆς τοῦ κτίσαντος δυνάμεως λαμβάνεις ἀπόδειξιν; Sed hanc fabulam de remora pisce, quam et Aelianus et alii in litteras referre non dubitarunt, ratio et experientia satis refellunt. *Küst.* 7. Ἐχέπωλος] Est vox Homerica Il. ψ'. 296. *Küst.* 8. Ἐχέτλη] Habet Photius. Hesiod. Opp. 465. 9. Ἔχετον] Ἔχετον E. item in exemplo, rectum opinor iudicium secutus. δυϊκῶς] Om. Zon. p. 941. Addit E. ἀφαιρέσει τοῦ ῑ. Καὶ λέγετον] Καὶ omisi cum A. V. E. Scriptor incertus quam sententiam reprehenderit non invenio. Tum λέγεται δὲ E. 11. Apparet reponendum esse νοοῦντα. 12. Ἐχέτην] ἔχετον *V. Reponebat εἰχέτην Abreschius in Aeschyl. T. I. p. 472. quo haud aegre carebimus, si quidem ἐχέτην licet ad poetam quempiam revocare. 13. Ἔχετος] Vid. *Βίαιοι. Hemst.* Vid. Schol. Apollon. Rhod. IV, 1093. e Lysippi Epirotae impiorum catalogo. *Reines.* Item Eberti Diss. Sicul. p. 110. Memorabilis de eo extat glossa Hesychii. Ὅμηρος] Odyss. σ'. 83 — 85. *Küst.* 15. Quae Küsterus ante εἰς inferserat Ἠπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ om. A. B. V. E. Med. delevi. Tum σοι E. pro εἰς. Supra Πέμψω δ' Med. 18. ἕτερος] Id suspicor ex compendio nominis ortum esse. αὖ E. Ἐκπέμπει δὲ ὁ Φῆστ.] Scribe, ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆστος εἰς τὴν Ἀσίαν, ut recte legitur infra v. Φῆστος, ubi monemus fragmentum hoc ex Eunapio depromptum esse. *Küst.* Vid. Eunap. fr. 17. sive ed. Nieb. p. 110. ἐκπέμπη A.

1. ἐκ Σικελίας] Sc. Phalaris: ita enim Theodor. Serm. IX. τίς Ἔχετος ἢ Φάλαρις τοιαῦτα νενομοθέτηκε; *Reines.* 2. ἢ Θετταλίας] Intelligitur Alexander Pheraeus. χρυσὸν ἀποδείξων καὶ παν.] Sensus est, *et si qui alii olim fuerunt in Sicilia et Thessalia tyranni, cum eo collati aurum et festiritas quaedam viderentur.* Graeci enim cum significare volunt, rem aliquam alteri longe praeferendam esse, dicere solent, eam *aurum* videri, si cum altera re comparetur. Proverbium hoc cum apud alios scriptores occurrit, tum etiam apud ipsum Suidam infra v. *Μακρῷ*, et supra v. Ἐπέκλυσεν, ubi vide quae notavimus. *Küst.* Praeterea idem notavit incredibilem Porti conversionem. Vid. Hemsterhus. in Luciani Necyom. 4. et copiosissimam Wyttenbachii demonstrationem in Plat. Phaed. p. 181. sq. 4. Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 43. 5. πνοιὰς] πνοὰς A. V. E. Med. Zon. 8. Ἐχέφρων] Il. ί. 341. Photius. 9. Ἔχει αὐτὸν] Photius. 11. Ἔχει ὁ ἀνὴρ] V. Eust. in Il. ά. p. 61. 14. Ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄφ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 731. *Küst.* ἔχει A. Dein ὡς ἐπὶ τῶν Schol. τῶν om. *V. ἤτοι ὄφιν] Lege ἤτοι ὄρνιν, ut habet enarrator Comici loco laudato. *Küst.* 15. εἴληφας] εἴληφε V. εἰληφές τε *V. ἀντὶ τοῦ συνειλήφάς τι editum e Schol. Ven. 16. ἀναπτῆναι] Scribe ἀναπτῆσαι, ut legitur apud Scholiastam Aristophanis. *Küst.* 17. ἐάσαντι] ἐάσαντα E. καὶ Schol. 18. καὶ τοῖς] ἢ τοῖς A. V. ἢ Schol.

Ἐχενηΐς. Remora, genus pisciculi, quod esui non est, gobium magnitudine aequans, et quattuor pinnas habens. quidam eo ad philtra et iudicia utuntur. nomen autem inde accepit, quod navibus currentibus adhaereat; unde etiam *ναυκράτης* appellatus est. de hoc S. Basilius verba facit. Ἐχέπωλος. Equos habens. Ἐχέτλη. Stiva. Ἔχετον. Dualiter, habeant. *Dicant hoc Timaeus et Anaximenes, habeantque secum consentientem Clitarchum.* Et Ἐχέτην, dualiter, habebant. Ἔχετος. Echetus, tyrannus saevus et crudelis. Homerus: *Mittam te ad Echetum regem, omnium mortalium perniciem: qui nasum tibi amputet et aures saevo ferro.* Et alibi: *Festus vero mittitur, qui crudelitate sua effecturus erat, ut Homericus et fabulosus ille Echetus, et si qui alii olim fuerunt in Sicilia et Thessalia tyranni, cum eo collati aurum et festiritas quaedam esse viderentur.* Ἐχέτω. Retineat. Aristophanes: *Coerceat vero ventos tranquillus aether, fluctusque glaucus maris ne resonet.* Ἐχέφρων. Prudens. Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θαν. *Mortis tenebrae eum vinctum tenent.* id est, mortuus est. Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. Vir habet uxorem; uxor habetur ab viro. Ἐχειρώθη. In potestatem redactus est. Ἔχεις τι; Cepistine aliquid? ad venatores dicitur. qui avem vel piscem ceperunt. suadebat enim ei Socrates, ut mentem et meditationem velut suspenderet, aucupum voce utens. ex piscatoribus enim et aucupibus vulgo

τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν, Ἔχεις τι; ὁ δὲ γέρων φησί,

Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε. Οὐδὲν πάνυ;

Οὐδὲν πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

τουτέστι τὸ αἰδοῖον. καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

Ἐχεῖτο. ἐξεκέχυτο.

Ἐχηρώθησαν. ἀνδρῶν ἐστερήθησαν, ἐχήρευσαν.

Ἐχήρωσεν. ἐστέρησεν. Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν τὴν βασιλείαν ἐχήρωσεν ἁπάντων.

Ἐχείδιον. τὸ ὀφείδιον.

Ἔχιδνα. ὄφις.

Ἐχινάς, Ἐχινάδος. ὄνομα νήσου.

929 [1]Ἔχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ. λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται. καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ.

Ἐχῖνος δὲ καὶ τὸ ζῷον καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βούς. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον.

Καὶ αὖθις·

Κώμαυλος τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾳγας ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θειλοπέδῳ.

Ἐχῖνος.

Ποῖος δὲ Νηρεὺς τῶν ἐχίνων τοῖς σάλοις προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῷ κόρας, ὅπως φύγωσι πρὸ ζάλης τὰ τῆς ζάλης;

Καὶ παροιμία· Πρίν κε δύο ἐχῖνοι ἐς φιλίαν ἔλθοιεν. ὁ μὲν ἐκ πελάγους, ὁ δὲ ἐκ χέρσου. ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

Ἐχίνους. τοὺς χοιρογρυλλίους.

Ἐχῖνος. ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. μνημονεύει δὲ Δημοσθένης τοῦ ἄγγους τούτου, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ καὶ πόλις, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ἑ Φιλιππικῶν. ἔστι δέ τι καὶ ζῷον χερσαῖον, καὶ θαλάσσιον ὄστρεον.

Ἐχῖνοι. οἱ μὲν χαλκοῖ, οἱ δὲ ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν.

---

2. *φασί* Med. Aristophanes Nub. 732. *Μὰ Δί', οὐδέν γ' ἔγωγ'. Οὐδὲν πάνυ;* 3. *οὐδὲν ἔγωγε*] *ἐγὼ μὲν οὐ* E. qui mox *οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ π.* Saltem ἢ peti licet ex v. *Πέος.* 5. *καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλ.*] Locus hic est mutilus, quem ex Scholiasta Comici supplebis. *Küst.* Schol. *παρεπιγραφή. δεῖ γὰρ αὐτὸν καθέζεσθαι ἔχοντα τὸ αἰδοῖον καὶ μιμ. κτλ.* 8. *ἀνδρῶν*] *αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν* E. qui post *ἐχήρευσαν* addit *τὸ αὐτό.* Cum vulg. Photius et Zon. p. 941. 12. Vide v. *Ἔχις.* 15. *ἀναβάλλει*] *ἀναβάλλῃ* dedi cum A. m. sec. et E. *ἀνναβάλλῃ* Photius. Praeter ullam ambiguitatem *ἀναβάλλεται* Macarius. 16. *χεῖρον*] *χείρονος* A. B. V. E. Med. Photii MS. *χεῖρον* Diogenian. IV, 91. et Arsenius p. 249. 20. *γαστὴρ τοῦ βοός*] Nicander p. 38. *Toup.* MS. Vide Schol. Nicandri Ther. 579. et v. *Ἥνυστρον.* 21. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Inc. CXXXI, 1. Anthol. Pal. VI, 45. 22. *λαχνίωτα* *V. Principium versus interpolarunt edd. vulg. in v. *Σίντης.*

2. *Κώμαυλος τὸν ἐχ.*] Adesp. CXXX. pr. Anthol. Pal. VI, 169. 3. *θηλοπέδῳ*] *θειλοπέδῳ* A. V. item v. *Κώμαυλος*, ubi distichum repetitur. Deest vox E. in lacuna. 5. *Τοῖς δὲ Νηρεὺς τῶν ἐχίνων τοῖς σ.*] Tres hi versus iambici leguntur apud Pisidem in *Κοσμουργίᾳ* v. 1133 — 1135. Versus autem primus apud Suidam corruptus est, qui apud Pisidem sic se habet: *Ποῖος δὲ Νηρεὺς τοῖς ἐχίνοις ἐνσάλοις.* Vox ultima in isto versu mihi non placet, pro qua si quis legendum censuerit *τῆς ἁλός*, me non habebit dissentientem. *Küst.* *ποῖος δὲ* A. V. Reinesius ascripserat Plin. VIII, 37. Aristot. H. A. IX, 9. 7. *ὅπως φυγόντες πρὸ ζάλης τὰ τῆς ζάλης* (quae tali poeta sunt dignissima) *Εἰς τὴν γαλήνην προσρυῶσι τῶν λίθων* Pisides. 8. *Πρὶν δὲ*] *πρίν κε* A. V. Diogen. VII, 61. Prov. Bodl. 789. quorum uterque *ἔλθητον.* 11. *χοιρογρύλλους*] *χοιρογρυλλίους* A. V. Vide glossam singularem, item v. *Γύλιος.* 12. *Ἐχῖνος. ἄγγος τι*] Cum Harpocratione, Photio et Schol. Bav. Demosth. c. Boeot. p. 999. Varios significatus recenset etiam Choeroboscus in Cram. Anecd. II. p. 198. 13. *μνημονεύει*] *μνημονεύει δὲ* A. B. V. E. Photius. *Δημοσθένης*] Adv. Boeot. p 999. et alibi. *τοῦ ἄγγους*] *τὸ ἄγγος τοῦτο* Photius, qui mox *ἣν μνημονεύει.* 14. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1476. (1428.) Et *Δαναΐσιν* ap. Harpocr. 16. *ἑ Φιλιππικῶν*] Phil. III. p. 120. 3. *τι καὶ*] *καί τι* E. 17. *θαλάττιον*] *θαλάσσιον* A. V. Photius. Mox *ὄστρειον* Photius. *καὶ θαλ. καὶ χερσ. καὶ ὄστρ.* E. 18. *Ἐχῖνοι. οἱ μὲν χαλκ.*] Ex Enarratore Comici in Vesp. 1427. Confer etiam Nostrum supra v. *Διαιτηταῖς. Küst.* Vid. in Petron. c. 69. p. 226. *Reines.* Habet item Photius. *εἰς οὓς*] Sic Photius: *εἰς ἃ* A. B. V. E. Med. Sincerae scripturae causam aperit Schol. *ἄγγος τι χαλκοῦν ἢ καὶ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθ.* Mox *οἱ* om. Med. 21. *ἐγκληθείη*] Leg. *ἐκκληθείη*, si ab arbitro provocetur ad iudicem. *Hemst.* Vetus et tralaticius error, quem propagavit Schol. Demosthenis.

---

quaeri solet, *Habesne aliquid?* senex autem respondet: *Nihil, per Iovem. Nilne prorsus? Nihil profecto, praeter penem in dextra.* imitabatur enim masturbantem. Ἐχεῖτο. Effundebatur. Ἐχηρώθησαν. Viduatae sunt, viris orbatae sunt. Ἐχήρωσεν. Viduavit. *Ille vero regnum omnibus bonis privarit.* Ἐχείδιον. Parva vipera. Ἔχιδνα. Vipera. Ἐχινάς. Echinas, nomen insulae. Ἔχῖνος τὸν τ. *Erinaceus partum differs.* dicitur de iis qui malo suo aliquid differunt. erinacei enim terrestres cum a fetu pungi incipiunt, partum tamen differunt: qui postea, cum fetus asperior evasit, maiore cum incommodo partu defunguntur. Ἐχῖνος et erinaceum animal significat et ventrem bovis. In Epigrammate: *Erinaceum, cuius corpus est aculeis hirsutum.* Item: *Rusticus erinaceum videns dorso portantem uvas hac in area interfecit.* Ἐχῖνος. *Quis autem Nereus erinaceis in profundo maris oculos dedit per ima providos, ut ante tempestatem tempestatis incommoda fugiant?* Et proverbium: *Prius duo erinacei amicitiam inter se ineant.* alter nimirum marinus, alter terrestris. dicitur de dissimillimis. Ἐχίνους. Erinaceos. Ἔχῖνος. Capsa, in qua instrumenta litis reponebantur. eius meminit Demosthenes; itemque Aristoteles et Aristophanes. erat etiam urbs sic appellata, cuius mentionem facit Demosthenes in quinta Philippica. sic etiam vocatur animal terrestre; item ostreum marinum. Ἐχῖνοι. Capsae iudiciales aliae erant aereae, aliae vero fictiles: in quas arbitri tabellas testimoniorum coniiciebant, easque postea, si quis ab arbitris provocaret, obsignatas iudicibus tradebant.

Ἐχίων. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει. ἦν δὲ ὠκύτατος ποσίν.

Ἔχις. εἶδος ὄφεως. ἀπὸ τοῦ κατέχειν· διότι μόνος τῶν ὄφεων οὐκ ᾠοτοκεῖ, ἀλλὰ ζωοτοκεῖ. ἡ δοτικὴ τῷ ἔχει. [καὶ ἐχείδιον. λέγεται καὶ αἱμόῤῥους γένος ἔχεως ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἔχον τὰς διατριβάς.]

Ἐχθραντέος. Σοφοκλῆς·

Ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοιαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα.

δεῖ φησὶ προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις, καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

Ἐχθαίρει. μισεῖ.

Ἔχθημα. μίσημα.

Ἔχθιον. ἐχθρότερον. Σοφοκλῆς·

930 Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

Ἔχθιστος. ἐχθρότατος.

Ἐχθοδοπόν. ἐχθροποιόν.

Ἐχθόμενος. ἐχθρός, ἢ μισούμενος.

Ἔχθος. ἔχθρα, μῖσος.

Ἐχθραίνει. ἐχθρὸν ποιεῖ. Καὶ Ἐχθρεῦσαι, ἐχθροὺς γενέσθαι. Ἐχθρεῦσαί φασιν ἀετὸν καὶ κάνθαρον, ἐκ τοῦ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ᾠὰ διασπᾶν.

Ἐχθρὸς καὶ ἐκδικητής. παρὰ τῷ Δαβίδ, ὁ Διάβολος.

Ἐχθρωδῶς. ἀπεχθῶς καὶ κακῶς.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. ὁ Αἴας φησίν·

Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.
μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται,
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ἄδης τε σωζόντων κάτω,

---

1. Ἐχίων] Vid. *Εὐχίδης. Reines.* συστέλλει] συστῆ A. ut solet. Mox ὀκύτατος A. 4. μόνος] μόνον A. E. Med. Deinde ζωτοκεῖ *V. 5. Καὶ Ἐχείδιον et seqq. om. V. Quorum cum pleraque recurrant in v. *Αἱμόῤῥους*, non dubitavimus uncis ea circumscribere. 6. γένος] γένους E corr. Tum ἔχεος A. B. Med. ἔχον] ἔχοντα E. 8. Ἐχθραντέος] Ordo litterarum postulat Ἐχθαρτέος, quod reposuit Porsonus in Euripid. Med. 555. Adde v. l. in gl. Ἐχθαίρει. Σοφοκλῆς] Ai. 679. ut Portus monuit. Ceterum tam apud Sophoclem quam hic apud Suidam versus primus mendo laborat, quo sensus Tragici non parum obscuratur. Nam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν levissima mutatione scribendum est, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν. Confer Nostrum supra v. *Ἄημα*, ubi idem locus Sophoclis legitur. *Küst.* 9. ἦμιν'] ἡμῖν A. τοσαῦθ' Soph. 12. αἰμὲν *V. 15. πράγμασι] Addit B. et A. marg. Ἐχθραντέος τοῦ ἐχθραντέου κλίνεται, καὶ ἐστὶ παράνω ἐν τῷ ἔχις. 16. Ἐχθαίρει] Ἐχθραίνει Photius cum *V. μισεῖ] ἀντὶ τοῦ μισεῖ E. 18. ἐχθρότερον] ἐχθρότατον A. V. E. Med. ἐχθρότατον, μισητότατον Zon. p. 940. Σοφοκλῆς] Electr. 1047. Mireris adiungi v. 1043. Τούτοις — οὐ βούλομαι, quo caret Zonaras.

1. Ἔχθιστος] Spectat ad Il. ά. 176. Lex. Seg. Ἐχθίστοις. ἐχθροτάτοις. Habet Photius. ἐχθότατος *V. 2. Ἐχθοδοπόν] Sic recte Paris. A. At in prioribus editt. [et E. cum libro Zon.] contra litterarum seriem legitur ἐχθροδοπόν. *Küst.* Vid. Photius et Timaeus p. 128. coll. Schol. Platon. p. 453. 3. Ἐχθόμενος] Spectat ad Od. δ'. 502. Habet Photius. 5. Ἐχθρεῦσαί φασιν] Seqq. om. B. E. Monuit Gaisf. haec sumpta esse ex Schol. Aristoph. Pac. 128. Cf. Aesopi fab. 3. ed. Schneid. 6. ἀετὸν] αἰετὸν V. Med. Zon. p. 941. ubi τὰ ᾠὰ θατέρου. Mox τὸν ἕτερον Med. pro ἑκάτερον. 9. Ἐχθρὸς] Deest gl. B. E. *Δαβίδ*] Psalm. VIII, 2. Ubi Theodoretus: ἐκεῖνα τοίνυν τὰ παιδία τὸν ἀγνώμονα κατακρίνει λαόν, τὸν ὁμοίως τῷ διαβόλῳ καὶ ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν. Itaque merito Suidam reprehendit Ernestius, Theodoreto per festinationem abusum. 11. κακῶς] καὶ κ. A. Med. καὶ ἱκανῶς V. B. μισητῶς, κακῶς Zon. p. 942. 12. Ἐχθρῶν ἄδωρα] Zenob. IV, 4. Cf. Küst. in v. Ἄδωρα. Reliqua debentur lectoribus. 14. Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρ.] Sophocl. Ai. 654 — 670. Cf. v. *Εἰμί*. Deest locus Sophoclis E. qui habet seqq. περὶ τοῦ Ἕκτορος, ὅτι δηλονότι εἰ καὶ δῶρα εἰσὶν ἃ μοι πέπομφεν ὁ Ἕκτωρ, ἀλλ' ἢ οὐδ' ὅλως χρὴ καλεῖν αὐτὰ δῶρα ὡς παρ' ἐχθροῦ. ἢ κακὰ δῶρα εἰσί, πολλάκις δὲ καὶ βλάβης αἴτια. 16. ἐξαλεύσωμαι] ἐξελεύσωμαι V. ἐξελεύσομαι *V. 17. μολὼν δὲ] μολών τε A. B. μολών γε *V. 19. γαίας] γαῖαν Med.

Ἐχίων. Nomen proprium: genitivus Ἐχίονος. Echion erat insignis velocitate pedum. Ἔχις. Genus serpentis: sic dictum, quod continet. sola enim vipera inter serpentes non est ovipara, sed vivipara. dativus est ἔχει. [Et Ἐχείδιον, parva vipera. est etiam αἱμόῤῥους genus viperae, in saxosis latibulis degens.] Ἐχθραντέος. Sophocles: *Et inimicus nobis ita odio prosequendus est, ut qui rursus amare nos possit; amicum vero tantum officiis meis iuvabo, ut qui semper non sit persereraturus.* oportet, inquit, inimicos ita odisse, ut qui amici rursus futuri sint, amicos autem ita amare, ut qui aliquando possint esse inimici. moderationem ergo in rebus servandam esse monet. Ἐχθαίρει. Odit. Ἔχθημα. Odium. Ἔχθιον. Magis inimicum. Sophocles: *Consilio enim nihil est odiosius malo. His ego vivere legibus nolo.* Ἐχθιστος. Inimicissimus. Ἐχθοδοπόν. Odiosum. Ἐχθόμενος. Inimicus, vel exosus. Ἔχθος. Inimicitia, odium. Ἐχθραίνει. Inimicum facit. Et Ἐχθρεῦσαι, inimicitias exercere. *Aiunt aquilam cum scarabaeo inimicitias exercuisse, quod alter alterius ova disperderet.* Ἐχθρὸς καὶ ἐκδικ. Inimicus et ultor. sive Diabolus, apud Davidem. Ἐχθρωδῶς. Inimice, male. Ἐχθρῶν ἄδωρα δ. *Hostium munera necmunera sunt et perniciosa.* Aiax inquit: *Sed accedam lavacra et litoralia prata, ut a piaculo caedis me purgem iramque gravem evitem deae. deinde ubi locum desertum attigero, gladium meum, telorum invisissimum, defodiam, ne qui*

ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.
τοιγὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥςθ' ὑπεικτέον· τί μή;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει.

Ἔχμα. τὸ στήριγμα.

Ἐχολώθησαν. ὠργίσθησαν.

Ἔχομαι. γενικῇ.

Ἐχόμενα. Ὁ δὲ Πέρσης πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασεν ἀσεβείας τε καὶ ὕβρεως ἐχόμενα, καὶ βάρβαρον ἀμαθίαν τε καὶ ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦντα, ἀντεχόμενα.

Ἐχόμενος. ἐγγύς, ἢ κατέχων.

Ἔχοντας σιτ' ἡμερῶν τριῶν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν μέλλοντας. οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμέρας ὡρίζοντο παρὰ τῶν στρατηγῶν ἔχειν σιτία εἰς τὸν πόλεμον· ἐχορηγοῦντο δὲ αὐτὰ ἐκ τῶν δημοσίων.

Ἔχοντες. οἰκοῦντες.

Ἐχόντων. ἀντὶ τοῦ ἐχέτωσαν. Ἐχόντων μὲν οὖν ὡς ἔχουσιν ἕκαστοι, καὶ ὥς πη ἑκάστῳ φίλον κρινέτω.

Ἔχουν. ἐχώννυον. Κἀκ τούτου οἱ μὲν ἔχουν, οἱ δὲ τοῖς βάλλουσιν ἀντεμάχοντο. Καὶ αὖθις· Καὶ χώματα δύο ἑκατέρωθεν ἔχουν, ὡς πρὸς τὸ τεῖχος. ξύνδεσμος δὲ τοῦ χώματος αἱ πλίνθοι ἐγένοντο αἱ ἐκ τῶν οἰκιῶν. 931

Ἐχώλαναν.

Ἔχραον. μετὰ βλάβης ἐπῆλθον.

Ἐχρηματίσθη. χρησμὸν ἐδέξατο. Καὶ Ἐχρήσθη, ὁμοίως.

Ἔχρῆν. ἔπρεπεν, ἥρμοζεν.

Ἔχρησεν. ἐμαντεύσατο, ἢ ἐδανείσατο.

Ἔχριμπτ' ἀεί. ἀεὶ ἐπλησίαζε. καὶ ἔχριμψαν.

---

3. κεδνὸν] καινὸν B. 6. εἰσόμεθα Med. 7. μαθησόμεσθα] εἰσόμεθα A. B. V. Med. 8. ὑπεικτέον τιμῇ] Apud Sophoclem legitur et distinguitur, ὑπεικτέον. τί μή; Sic etiam apud Suidam scribendum est. Nam τιμῇ priorem longam habet, et proinde propter metrum stare non potest. *Küst.* ὑπεικτέον· τί μή. Med. 10. Post hanc gl. cum V. delevi versiculum onirocriticum, quem habet A. margo: Ἔχθροῖς συνέσθειν εἰς καταλλαγὴν φέρει. Ubi *Küsterus*: „Versus hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui etiam legitur apud Astrampsychum et Nicephorum. Sed prior pro καταλλαγὴν habet καταλλαγάς." 11. Ἔχμα] Schol. Eurip. Orest. 265. (254.) *Toup.* MS. Addit Gaisfordus Eustath. in Il. ξ'. p. 995, 53. Alia dedit Albertius in Hesych. 13. Gl. om. vulg. silente Gron. 16. τε καὶ] καὶ om. E. 17. ἀντὶ] καὶ ἀντὶ A. B. E. *V. qui omiserunt καὶ ante ἀντεχόμενα. Cf. Hemst. in Plut. p. 472. 19. Ἀριστοφάνης] Pac. 312. conf. Ach. 196. Paŭlo aliter haec conformarunt Scholia nuper in Pacem edita (quibus reddendum μέλλοντας): unde cognoscimus Suidam iusto brevius de his praecepisse. Nam cum duces cibaria in plures dies, pro rationibus militiae, imperarent, ex publico tantum in triduum annona praeberi solebat. 20. οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμ.] Aristophanes Equ. 1077. Τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ; Ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν. Scholiasta in illum locum: εἰώθασιν εἰς τὸν πόλεμον ἐξιόντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν. Locus est nostro huic plane similis. *Küst.*

2. εἰς] πρὸς E pr. 4. Ἔχοντες] Photius. Gl. Homerica. 8. Ἔχουν] Plutarch. Antonio p. 933. ἔχου πρὸς τὴν πόλιν χῶμα. Appian. p. 273. *Toup.* MS. 9. συμβάλλουσιν Zon. p. 941. Καὶ χώματα δύο ἑκατ.] Thucydides lib. II. c. 75. Ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, ἢ προσεῖχον τὸν, ἐρχοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν καθαιροῦντες. ξύνδεσμος δὲ ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα etc. Locus hic est nostro quodammodo similis, ut Suidas, nonnullis mutatis, sua inde desumpsisse videatur. *Küst.* 10. ὡς] ὡς ῑ V. 11. ἐγένοντο] ἐγίνοντο A. V. Huic gl. subiecit Med. Ἔχω. αἰτιατικῇ. 13. Reieci cum A. V. E. Ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν. ἐξέκλιναν ἀπὸ τῆς εὐθύτητος. *Küsterus*: „Haec sunt verba Davidis Psalm. XVII, 46." 14. Ἔχραον] V. Ἀπαλῆσιν. *Toup.* Plura Hesychius. 15. Ἐχρηματίσθη] Pertinet ad Actor. X, 22. Καὶ Ἐχρήσθη ὁμ.] Om. V. Comparat Tittmannus Soph. Oed. C. 355. 18. Ἔχρησεν] Aristoph. Vesp. 159. 19. Ἔχριμπτ' ἀεί] Sophocl. Electr. 721. annotavit Portus. ἐπλησίαζε] ἀεὶ ἐπλησίαζε A. B. V. E.

---

eum videat, sed aeternis tenebris conditus lateat. mihi enim, ex quo ab Hectore inimicissimo donum hoc accepi, nihil fausti a Graecis amplius contigit. sed verum est illud mortalium proverbium: Hostium munera necmunera sunt et perniciosa. quamobrem posthac ita nos comparabimus, ut et diis cedamus et Atridis honorem habeamus. principes enim sunt. cedendum igitur: quidni? nam et ferocissima quaeque et robustissima potioribus cedunt. Ἔχμα. Fulcrum. Ἐχολώθησαν. Irati sunt. Ἐχόμενα. Adhaerentia, coniuncta. *Persa vero multa alia perpetravit, cum impietate et insolentia coniuncta, et quae barbaram eius imperitiam et feritatem aperte testarentur.* Ἐχόμενος. Coniunctus, vel retinens. Ἔχοντας σιτ. *Habentes commeatum trium dierum.* Aristophanes, id est, militaturos. milites enim ad bellum profecturi a ducibus iubebantur cibaria trium dierum secum ferre: quae ipsis e publico suppeditabantur. Ἔχοντες. Incolentes. Ἐχόντων. Habeant. *Singuli autem, ut habent, habeant, et ut cuique placet, ita iudicet.* Ἔχουν. Aggerem exstruebant. *Hinc alii aggerem educebant, alii vero contra eos qui tela mittebant pugnabant.* Item: *Et utrimque duos aggeres excitarunt, quibus murus oppugnaretur. vinculum autem aggeris fuerunt lateres ex aedibus detracti.* Ἐχώλαναν. Ἔχραον. Infesto animo invaserunt. Ἐχρηματίσθη. Oraculum accepit. item Ἐχρήσθη. Ἔχρῆν. Oportebat. Decebat. Ἔχρησεν. Oraculum reddidit. vel feneratus est. Ἔχριμπτ' ἀεί. Appropinquabat. et ἔχριμψαν.

Ἔχρισεν. ἤλειψεν.
Ἐχρωματίσθη. χρῶμα ἐδέξατο.
Ἔχρῶντο.
Ἔχοι.
Ἐχύμισαν. ἀντὶ τοῦ ἔγχυμον ἐποίησαν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·
Ἀνακρέων, Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν.
Ἔχύρωμα. ἀσφάλεια. Ὁ δὲ σκόλοπας ὀξεῖς ἐπιφερόμενος ἐνάλλεται τῷ ἐχυρώματι, καὶ μετεωροπορεῖ.
Ἔχυρῶς. ἰσχυρῶς. ἢ ἀσφαλῶς.
Ἐχύρωσεν. ἰσχυροποίησεν.
[Ἔψανόν. ἁπαλόν. Καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων.]
Ἕψεαι. ἀκολουθήσεις.
[Ἔψημα. ὅπερ . . . .]
Ἕψεται. ἀκολουθήσει. ἢ ἀκολουθεῖ.
Ἑψήσας. καὶ Ἑψημένος.
Ἑψητήριον. ἡ λοπάς.
Ἑψητόν. καὶ Ἑψητός, ὁ ἑψημένος.
Ἔψηχον. κατέμασσον, ἔτριβον, ἔξεον. Οἱ μὲν τοὺς ἵππους ἔψηχον.
Ἔψία. ἡ ὁμιλία.
Ἔψία. τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. Καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων. ψιλούμενον δὲ φιλόλογός ἐστιν ὁ φιλέψιος.
Ἐψιάσθων. παιζέτωσαν. Καὶ Ἐψιᾶται, παίζει.
Ἐψιατέον. παικτέον, δεῖ παίζειν.
Ἐψιάτιμον. γνωστικὸν παίγνιον.
Ἐψιλωμένοι. γεγυμνωμένοι.
Ἔψιμον. τὸ παίγνιον. 932
Ἔψισαν. ἐψώμισαν.
Ἑψόμενος. ἀκολουθήσων, ἕψων.

---

1. V. Hesychius. 2. χρῶμα ἐδέξατο om. V. συνεχρώσθη Hesychius. 3. 4. Tenet *V. Om. vulg. 5. ἤρτυσαν expl. Hesychii. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] V. 168. Cf. v. Ἐμιτρώσατο, unde reponatur κἀλκαῖος. 8. Habet Zon. p. 940. ἀσφάλειαν E. Ὁ δὲ σκόλοπας ὀξεῖς ἐπ.] Haec sunt verba Theophylacti Simocattae lib. II. c. 18. Küst. Decerpta ex integra narratione v. Σάπειρ. 11. Ἔχυρῶς] Alias ὀχυρῶς, et ὠχύρωσεν. Küst. Utramque gl. habet Photius. 12. Delevi post hanc gl. cum A, B. V. Ἐχυρώτατον. ἀσφαλέστατον. Ἕψα. ἑφθὸν ἐποίει. ἑφθὸν ἐποίει omisit etiam E. *V. nam Gronovius in v. Ἕψα siluit. Contra gl. Ἔψανόν om. V. quam ab v. Τέραμνον sive a Zon. p. 944. esse repetendam apparet. Itaque notavi. Ceterum vide Ruhnkenium in Tim. p. 156. et annot. in v. Ἀτέραμνον. 15. Ἕψεαι] Hom. Il. ω. 733. Gl. agnoscit Hesychius, om. V. ap. Gaisf. 16. Ἔψημα. ὁ ἀπό τινος ἑψηθείς ζωμός] Ἕψεμα ὅπερ A. Ἕψεμα ὅπερ ἐστὶ . . . . *V. Ἔψημα ὅπερ ἐστὶ B. Ἕψημα ὅπερ ἐστιν ἑψηθέν E. Gaisfordus: „Excidisse puto quae habet Schol. Platon. p. 162. Ἕψημά ἐστιν, ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ. His similia habet Hesychius." Vid. Plat. Rep. II. p. 372. C. V. p. 455. C. Gl. om. V. ap. Gaisf. Saltem notavi, quippe quae turbet ordinem glossarum. 17. Ἕψεται] Gl. Homerica, ut Il. δ'. 415. Sic Photius. Mox ἢ ἀκολουθεῖ om. E.

1. Ἑψήσας] Ἑψήσω καὶ ἑψόμενος E. Cf. Iacobs. in Aelian. XVII, 32. καὶ ἑψημένος om. *V. 3. Ἑψητός] Cf. intpp. Hesychii v. Ἑψητεῖς et Meinekii Com. Vol. II. p. 430. 4. ἔξεον] ὠμάλισαν addit Zon. p. 944. Οἱ μὲν τοὺς] V. Ῥήχειν. Toup. Ubi locus extat auctior. 6. Ἔψια] Potius ἔψια, cum spiritu tenui. Scholiasta Apollonii Rhodii I, 459. Ἐψιώνται. παρὰ τὴν ἐψίαν, ἣ ἐστι διὰ λόγων παιδιά· οἷον ἐπεσία τις οὖσα· παρὰ τὸ ἕπος. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅτε δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν. Küst. Novissima Scholii verba serius accesserunt. Lex. de Spiritt. p. 220. Ἔψία, ὃ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδία, ἐκ τοῦ ἕπω, ἕψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ φιλέψιος ὁ φιλοπαίγμων. Similiter Etym. M. et Gud. p. 227. Itaque vulg. refinxi. 8. ὁ φιλοπαίγ.] ὁ om. E. Post φιλέψιος addit E. ἤγουν ὁ φιλῶν τὰ ἔπη. Cf. v. Φιλέψιος. Quae sequuntur rectius cum Etymologicis sic constituemus: ὁ φιλοπαίγμων, δασυνόμενον (sive καὶ δασύνεται, vel similibus verbis). ψιλούμενον δὲ ὁ φιλόλογός ἐστιν. Ceterum ψιλούμενον δὲ om. Zonaras. 10. Ἐψιάσθων] Immo ἐψιάσθων, et ἐψιατέον, cum spiritu tenui. Ἐψιάομαι enim cum spiritu aspero significat sequor. Vide notam praecedentem. Küst. Scribe Ἐψιασθῶν. Homer. Odyss. ρ'. 530. Θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθων. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ παίζτωσαν. Ad hunc locum respexit Suidas. Toup. III. p. 82. Recte, modo spiritus mutetur. 13. Ἐψιάτιμον. γνωστὸν παίγνιον] Libri veteres [cum *V. Zon.] γνωστικόν. Quod male mutavit Küsterus. Hesychius: Ἐψιάτιμον, γυμναστικόν, παιγνιῶδες. Neuter recte. Sed utrique facile subveniendum est. Repone, Ἐψιάσιμον, γυμναστικόν, παιγνιῶδες. Ut a γελᾶν γελάσιμος, sic ab ἐψιᾶν ἐψιάσιμος. Nihil verius. Et notanda vox: nam proba est et lexicographis ignota. Toup. l. l. In Suida γυμναστικόν occupaverat H. Steph. Ind. Thesauri. 15. Ἔψιμον] Ἔψιον coniecit Tittmannus. 16. Ἔψισαν] ἔψισεν, ἐψώμισεν E. cum Hesychio.

Ἔχρισεν. Unxit. Ἐχρωματίσθη. Colore illitus est. Ἐχύμισαν. Succulentam effecerunt. Aristophanes *Thesmophoriazusis: Anacreon et Alcaeus, qui numeros musicos callide temperarunt.* Ἔχύρωμα. Munimentum. *Ille autem palos acutos secum ferens in munimentum insilit, et in sublime scandit.* Ἔχυρῶς. Valide. vel tuto. Ἐχύρωσεν. Muniit. [Ἔψανόν. Tenerum. Et Ἀτέραμνον, quod difficulter coqui potest. sic Plato.] Ἕψεαι. Sequeris. Ἕψεται. Sequetur. vel sequitur. Ἑψήσας. Et Ἑψημένος. Ἑψητήριον. Olla. Ἑψητόν. Et Ἑψητός, coctus. Ἔψηχον. Abstergebant, fricabant, radebant. *Alii quidem equos abstergebant.* Ἔψία. Colloquium. Ἔψία. Sermones ludicri. Et Φιλέψιος, qui verborum ludicra amat. cum vero φιλέψιος tenui notatur, significat orationis amantem. Ἐψιάσθων. Ludant. Et Ἐψιᾶται, ludit. Ἐψιατέον. Ludendum est, tempus est ludendi. Ἐψιάτιμον. Ludicrum, aptum exercitationi. Ἐψιλωμένοι. Nudati. Ἔψιμον. Ludicrum. Ἔψισαν. Nutriverunt. Ἑψόμενος. Secu-

[Ἔψοντα κυάμους.]
Ἑψῶν. τοῦτο καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται. ὁ ἐνεστὼς ἕψω, ἑψήσω. Ὥσπερ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν ἑψῶντες.
Ἐψώμισεν. ἔθρεψεν.
Ἔψυρεν. ἀπεδίωξεν.
Ἐψυχαγώγησεν. ἐπήλπισε, παρεμυθήσατο· ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.
Ἐψύχθη. ἀπεπαύθη, ἠρέμησεν.
Ἄγρια δ' αὐτοῦ
ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης.

---

1. Ἔψοντα] Deest gl. V. eamque notavi. 2. Ἑψῶν] Ἑψῶντες B. Ἑψώνην A. Ἕψων καὶ Ἑψῶν. βαρύνεται γὰρ καὶ περισπᾶται. ἕψω γὰρ ὁ ἐνεστώς, καὶ ἑψῶ ἀπὸ συνηρημένου. ὥσπερ E. Glossa non recte locata. τοῦτο] τοῦτο καὶ A. τοῦτο — περισπᾶται om. V. Saltem τοῦτο suspectum habebimus. De tenore v. Lobeckius in Aiac. ed. sec. p. 181. 3. χρυσῖτιν γῆν] χρυσίτην A. 4. ἑψοῦντες] συνεψόντες A. ἑψῶντες V. E. Med. 5. Ἐψώμισεν] Aristoph. Lys. 19. Quae hanc gl. excipiebant, Ἕψον, καὶ ἀπέψον, τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀπέψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον διὰ τοῦ ω μεγάλου. Ἑψῶν δὲ ἀντὶ τοῦ κνηθόμενος: ea magnam partem de v. Ἀπέψον transcripta delevi. Superiora quidem usque ad μεγάλου post v. Ἕψοντα collocat A. nescit V. Novissima Ἑψῶν [„Immo ψῶν, a ψάω." Küst.] δὲ ἀ. τοῦ κνηθόμενος habet A. in marg. eademque om. *V. Extant apud Zon. pp. 944, 45. 8. Ἔψυρεν. ἀπεδ.] Hesychius: Ἔψυξεν. ἀπέπνευσεν. ἀπεδίωξεν. Sic etiam apud Suidam scripserim. Küst. Non mutat Zon. p. 946. nec licet confidere Hesychio. Suspicor esse corruptionem verbi ἔπτυρεν. Addunt A. B. V. Med. ἐψυχαγώγησε.

1. Ἐψυχαγώγησεν] Photius. Breviavit Zon. p. 945. 5. Ἄγρια δ'] Dioscoridis Ep. XI, 3, 4. Anthol. Pal. VI, 220. Adde v. Θεοφορία. Küsterus conferri iussit Heinsium in Aristarcho p. 203. qui codicis lectionem protulerat πνεύματι θευφορίης. 6. θευφορίης] εὐφορίης E. θευθορίης V. ap. Gaisf.

---

turus. [Ἔψοντα κυάμους.] Ἑψῶν. Est verbum barytonum et circumflexum, a praesenti ἑψῶ. *Quemadmodum qui arenam coquunt.* Ἐψώμισεν. Nutrivit. Ἔψυρεν. Abegit. Ἐψυχαγώγησεν. Spe lactavit, consolatus est. vel animas defunctorum artibus magicis ex inferis evocavit. Ἐψύχθη. Refrixit, cessavit. *Furor autem eius fanaticus ab molesta bacchatione resedit.*

Z.

T. II. P. I. **Ζ**αβαρεῖον. ἐν ᾧ αἱ ζάβαι, αἵ εἰσιν ὅπλα πολεμικά, ἀπόκεινται. ζάβα γὰρ τὸ λωρίκιον.

Ζαβουλών. χώρα. λέγεται δὲ καὶ ὁ πάνυ βουλόμενος.

Ζαβρόν. πολυφάγον.

Ζαγρεύς. ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιχθῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυσος.

Ζαές. μέγα, πολύ, λαμπρόν, ἢ ἰσχυρόν.

Ζαὴν ἄνεμον. τὸν σφοδρῶς πνέοντα.

Ζαθέη. ἅγαν θεία. Καὶ Ζαθέων.

Ζαθερεῖ. ἄγαν θερμῷ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἶδα καθίζων
ἀείδειν ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος.

Ζάκορος. νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·

Οὐ Μεγάβυζος ἦν,
ὅστις γένοιτο ζάκορος;

καὶ ὁ ὑπηρέτης. Λευκαδίᾳ·

Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὕτωσὶ καλῶς.

ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν. κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἀττικοῖς.

---

1. *Ζαβαρεῖον*] Vide Ducangium in Gloss. tam Latino quam Graeco. *Küst.* An ista Isidori, quae citat Barth. Adv. LV, 9. *Sabarium, atrium templi*, ex his exponi possunt? Cf. Meurs. Gloss. Gr. barb. p. 218. *Reines.* Adde Rigaltii Glossarium tacticum. *αἵ εἰσιν — ἀπόκεινται*] *εἰσίν, ἤγουν ἀπόκεινται. ζαβαὶ δέ εἰσιν ὅ. π.* E. 3. *δὲ* om. *V. Explicationem merito reprehendit Albertius in Hesych. *ὁ πάνυ βουλόμενος*] Etymologus in *Ζαβουλών* habet *ὁ πάνυ βουλευτικώτατος. Küst. βουλευτικός* Etym. Gud. 5. *Ζαβρόν*] Photius. 6. *ὁ Διόνυσος*] *ὄνομα Διονύσου* V. Ceterum vide Schol. Pind. Isthm. VII, 3. et Etym. Gud. p. 227. ubi quaedam leguntur haud vulgaria. Cf. Lobeckii Aglaoph. p. 621. 7. *μιχθῆναι*] *μιγῆναι* Photius et Hesychius. Statim omiserunt A. B. V. E. *Ζάγρος. ἀνυπόδετος.* Habet gl. Zonaras. 9. *Ζαές*] Photius. 10. *Ζαὴν ἄνεμον. τὸν σφοδρῶς πνέοντα*] Respexit Suidas ad Homer. Odyss. *μ.* 313, ubi ita legitur: Ὦρσεν ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεύς. Quemadmodum etiam laudant Hesychius, Etymol. M. Photius in Lex. MS. Lex. Coislin. alii. Et hoc quidem probat doctissimus Hesychii editor; illud Küsterus. Perperam uterque: neutrum enim Homericum. Quippe illud ζαῆ Atticorum tantum, *Ζαὴν* autem nullorum hominum est. Rescribo, ut mihi quidem videtur, certissime: Ὦρσεν ἐπὶ ζαέα ἄνεμον —. Error ortus ex pronunciatione: efferebatur enim ζαηάνεμον. Hinc istae grammaticorum turbae. Recte autem et pro more Homerus, *ζαέα ἄνεμον*. Sic *Νηλέα θυμόν*, *Ἀεικέα λοιγόν*, *Μειλιχέα οἶνον*, *Περικαλλέα δίφρον*, atque alia eiusdem *κόμματος* sexcenta. De metro autem cave sis solicitus. Nihil enim usitatius apud poetam quam eiusmodi *συνίζησις*. Homer. Il. *η'*. 27. *Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα*. Idem Odyss. *ω'*. 522. *Καὶ βάλεν Εὐπειθέα Κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου*. Quin et Latini: Virgil. Ecl. VI, 30. *Nec tantum Rhodope miratur et Ismarus Orphea*. Festivus autem est Etymologus M. v. *Ζαής*: *ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πέτην, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄω ἄην, καὶ ζάην, μετὰ τοῦ ζᾶ. τὸ γὰρ τέλειον ζάηνα, ὡς πέτηνα, εἰ μὴ κατ' ἔκθλιψιν γέγονε. Toup.* Qui praeiudicio suo temere profligabat quaestionem, a doctissimis grammaticis in omnes partes iactatam, cuius momenta prudenter expendit Lobeckius Paralip. Gramm. Gr. p. 158. sqq. Dedit autem Gaisfordus ζαῆν cum A. *ζαὴν* tamen *V. Phot. Zon. quod idem Gaisf. in Add. probavit. 11. *Ζαθέη*] *Ζαθὲν* A. Vide Il. *ά*. 38.

1. *Ζαθέρει*] *Ζαθαίρει* A. *ζαθερεῖ* mutavi cum Pal. *ζαθερές* Etym. M. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Leonidae Tar. LX, 1. 2. Anthol. Pal. VI, 120. 3. *ἀείδειν*] *καὶ ἄδειν* B. *καὶ εἴδειν* E. *ἀεῖδειν* Med. 4. *Ζάκορος*] Ex Photio. *Δὶς ἐξαπατῶντι*] Fabulae huius Menandri, Disexapatontis sive Bis-decipientis, rara apud scriptores hodie superstites fit mentio; et Meursius (qui omnes auctores veteres admirabili diligentia excusserat) in Bibliotheca Attica, sub v. Menander, praeter Suidam unum tantum Fulgentium adducit, qui eam laudaverit. *Küst.* Vide Meinekii edit. p. 48. 7. *ὅς τις γένοιτο*] Emendabat doctissimus Hemsterhusius in Luciani Timon. (c. 22.) p. 135. *ὅς τις γένοιτο*. Sed virum praestantissimum mens Comici fefellit. Alius est *Μεγάβυζος*, alius *ζάκορος*. Qui *ζάκορος*, non idem utique *Μεγάβυζος*. Hic sensus loci est. Verba optime constituit Bentleius: *Οὐ Μεγάβυζος ἦν, Ὅς τις γένοιτο ζάκορος. Toup.* Homo scilicet vanissimus lectoribus fucum faciebat, tanquam Hemsterhusius istud verborum discrimen ignorasset. Sententia tamen non omnino est perspicua, sed ut nunc res est a Bentleio probabiliter divinata. Novam interim interpretationem, maiore doctrinae specie quam simplicitate commendatam, tentavit Ritschelius de Plauti Bacchid. Vratisl. 1836. p. 12. ubi collato Bacch. II, 3. 74. loco talem rationem instituit: *Non Megabyzus aliquis fuit, qui aedituus Dianae Ephesiae esset?* hoc est, *cui crederetur pecunia?* Posui tamen signum interrogandi. 8. *ὁ ὑπηρέτης*] Sic et Etymol. Verum in Menandri loco tum legendum erit *ὁ ζάκ.* Sin rectum est quod vulgatur, hic scribe *ἡ ὑπηρέτις. Hemst.* Assentior Meinekio p. 107. qui verborum ordinem in grammaticis turbatum ita restituit, ut coniungantur *καὶ ὁ ὑπηρέτης, ἢ ὁ ἱερεύς*. Cuius iudicium opportune confirmat Schol. Luciani infra laud. 9. *ἡ ζάκορος οὕτωσὶ καλῶς*] Sic Photius. *ἡ ζάκορος ἱερέως οὕτωσὶ καλῶς* A. B. V. E. *ἡ ζάκορος. Ἡρόδοτος δὲ καὶ ὑποζάκορον φησὶ τὴν ἱέρειαν* edd. vett. nescio unde. Ceterum vide Herodot. VI, 134. 135. 10. *ἱερεὺς*] *ὁ ἱερεὺς* A. Phot. Etym. *καὶ ὁ ἱερεὺς* V. ap. Gaisf. Cf. Schol. Luciani Asin. 15. *κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν*] Vide Hesych. v. *Σηκοκόρος. Küst.* Supra v. *Κορεῖν.*

Ζαβαρεῖον. Zabareum, in quo reponuntur zabae, quae sunt arma bellica. etenim zaba est lorica. *Ζαβουλών*. Zabulon, regio. dicitur etiam homo vehementissimae voluntatis. *Ζαβρόν*. Vorax. *Ζαγρεύς*. Bacchus apud poetas. Iuppiter enim cum Proserpina rem habuisse fertur. ex qua Bacchus infernus. *Ζαές*. Magnum, multum, splendidum, vel robustum. *Ζαὴν ἄνεμον*. Ventum vehementer spirantem. *Ζαθέη*. Valde divina. Et *Ζαθέων*. *Ζαθερεῖ*. Valde calido. In Epigrammate: *Novi sedens canere fervido aestu calefacta.* *Ζάκορος*. Aedituus. Menander in *Bis decipiente*: *Non erat Megabyzus, qui fieret aedituus?* Et minister. Idem in *Leucadia*: *O ministra, ignem impone sic commode.* vel sacerdos,

Ζάκοτον. ἄγαν ὀργίλον. κότος γὰρ ἡ ὀργή.

Ζαχαῖος. ὄνομα κύριον.

Ζάλευκος, Λοκρὸς ἐκ Θουρίου, Πυθαγόρειος φιλόσοφος καὶ νομοθέτης, ὃς τελευτᾷ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνιζόμενος. ἦν δὲ οὗτος πρότερον δοῦλός τε καὶ ποιμήν· καὶ ἐκπαιδευθεὶς νόμους ἔθετο τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις· ἐν οἷς καὶ τὸ προϊούσας ἐπ' ἀγορᾶς τὰς γυναῖκας τὴν μὲν ἐλευθέραν λευχείμονα μετὰ οἰκείων, παιδίσκην μίαν ἔχουσαν, τὰς δὲ ἄλλας ἐν ἀνθινοῖς.

Ζάλην. μεγάλην ἅλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι. Καὶ Ζάπλουτος, ὁ σφόδρα πλούσιος. Πλάτων Πολιτείᾳ· Οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τείχει ὑποστάς. Καὶ ἐν Τιμαίῳ· Εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπ' ἀέρος φερομένη καταληφθείη. συστροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν. τινὲς ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες. Κλήμης. δύναται καὶ ζάλη τις εἶναι μεγάλη συστροφὴ ἀνέμου. τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν.

Ζαμβρῆς, Ζαμβρῆ. ὄνομα κύριον.

Ζαμβύκη. μουσικὸν ὄργανον.

Ζαμενής. Σοφοκλῆς·

Ἡ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ.
ἦγουν ὀργίλος καὶ λοίδορος καὶ βίαιος.

Ζάμολξις. Πυθαγόρου δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'· Σκύθης, ὃς ἐπανελθὼν ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν. Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν Κρόνον τιμᾶσθαι καὶ καλεῖσθαι Ζάμολξιν.

---

1. *Ζάκοτον*] Photius. Pertinet gl. ad Il. γ'. 220. 3. *Ζάλευκος*] De Zaleuco vide Scaligerum in Eusebium, num. MCCCLV. et praecipue Bentleium in Dissertat. de Phalaridis Epistolis p. 335. et seqq. qui multa egregie et erudite de eius aetate et legibus observavit. *Küst.* Adde Heynii Opusc. T. II. p. 62. sqq. quaestiones diligentissimas, quas qui adhibuerit, facile Reinesii carebit copiis tumultuariis. 3. *Θουρίου*] *Θερίου* B. E. Res commenticia. 4. *νομοθέτης*] *καὶ νομοθέτης* A. B. V. E. Med. Zonaras. 5. *οὗτος*] om. V. 9. *οἰκείων βαδίζειν*] *βαδίζειν* om. A. B. V. E. ut fraudem edd. vett. abieci: siquidem elucet vitiosum esse *λευχείμονα*, quod refingi debuit *λευχειμονεῖν*. *τὰς δὲ ἄλλας*] Id est, meretrices vel feminas parum pudicas. Iis enim vestes *ἀνθιναὶ* sive *versicolores* propriae erant, ut habitu isto ab aliis matronis honestis distinguerentur. Suidas supra v. *Ἑταιρῶν*: *Νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν.* Athenaeus lib. XII. c. 4. ex Phylarcho: *Ὅτι παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν, τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, ἐὰν μήτις αὐτῶν συγχωρῇ ἑταίρα εἶναι κοινή.* Ceterum quas vestes alii scriptores vocant *ἀνθινάς*, Artemidorus lib. II. c. 3. appellat *ποικίλας καὶ ἀνθηράς.* Verba eius haec sunt: *Γυναικὶ δὲ ποικίλη καὶ ἀνθηρὰ ἐσθὴς συμφέρει, μάλιστα δὲ ἑταίραις· αἱ μὲν γὰρ διὰ τὴν ἐργασίαν ἐσθῆσι χρῶνται.* Vide etiam Petitum de LL. Attic. p. 476. *Küst.* 11. *Ζάλην. μεγάλην ἅλα*] Photius, *Ζάλη. μεγάλη ἄελλα.* Quae sequuntur *Καὶ Ζάπλουτος . . πλούσιος*, malum pedem intulerunt. *μεγάλην ἅλα*] Etymologus, Eustathius et Photius in Lexico *ζάλην* exponunt *μεγάλην ἄελλαν*, i. e. *magnam procellam*: uti etiam apud Suidam procul dubio legendum est. *Küst.* *ἅλ*α A. Notationi vocis suam opinor lucem restituemus, hoc fere supplemento: *μεγάλην ἄελλαν. ἀπὸ τοῦ ζέειν τὴν ἅλα, ἤγουν σφόδρα ἁλ.* 12. *Πλάτων Πολιτείᾳ*] De Republica lib. VI. p. 474. C. [496. D.] ubi locus iste sic legitur: *Οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποστάς.* Sensum integrum loci huius inde petes. *Küst.* Deest *Πλάτων* Photio. 13. *ἀπὸ*] *ὑπὸ* A. B. V. E. Phot. Id tamen irrepsit ex continuis. 14. *φερομένου — ἀέρος* om. E. *ὑπὸ τείχει*] *ὑποτειχιον* (sine acc.) Phot. Legendum *ὑπὸ τειχίον*: item *ἀποστάς*. 15. *ἐν Τιμαίῳ*] P. 531. G. [43. C.] unde emendationem et sensum loci huius petes. *Küst.* Corrige *ζάλη πνεύματων ὑπ' ἀέρος φερομένων κατ.* *Εἴτω*] *εἴτε* A. B. V. Phot. Etym.

1. *καταληφθείη*] *καταφθείη* V. *γὰρ* om. *V. probabiliter. 2. *ἄνεμον λάβρον*] *ἄνεμος λάβρος* V. Phot. Etym. *ἄνεμος λαύρος* B. E. 3. *Κλήμης*] Vide v. *Παλίμβολος.* *δύναται καὶ*] *καὶ* omitte cum Phot. et Etym. Dein *ζάλης* *V. 4. *τινὲς ζάλην*] *τινὲς δὲ ζ.* E. Statim *Ζαμάτιον. τρυβλίον* omiserunt A. B. V. E. Habet Zonaras. *Ζαλμάτιον* Hesych. 6. *Ζαβρῆς Ζαβρῆ*, quod eodem tendit, Zon. p. 947. 7. *Ζαμβύκη*] Photius et Hesychius. *Ζαμβύκη καὶ Σαμβύκη* E. Deterior est ratio vocis *Σαμβύκη*, quae nititur locis aliquot in Daniel. c. 3. 8. *Σοφοκλῆς*] In Ai. 137. sq. 11. *καὶ βίαιος* om. V. Haec Suidae sunt propria: nam Schol. Soph. interpretatio est *δυσμενής.* 12. *Ζάμολξις*] Quae hic de Zamolxide Suidas habet, eadem ipsissimis verbis leguntur etiam apud Etymologum. Uterque autem, et Suidas et Etymologus, historiam hanc mutuatus est ab Herodoto lib. IV. c. 95. *Küst.* Vid. Rittershus. in Malchum de Vita Pythag. p. 10. *Reines.* Eadem habet Photius. Diligenter locos de Zamolxide tractat *Chardon de la Rochette Mélanges* T. I. p. 58. sqq. Aliunde suas copias derivavit Eudocia p. 194. 13. *δ'* om. *V. 15. *Κρόνον τιμᾶσθαι*] *Κρόνον οὐ τιμᾶσθαι* Photii MS. *Κρόνον οὕτω τιμᾶσθαι* ed. *χρόνον τ.* Etym. Cf. v. *Πυθαγόρας. Ζάμολξιν*] *Ζάλμοξιν* E. Herod. *Ζάμολξον* Etym. Phot. MS.

---

qui templum verrit. *κορεῖν* enim apud Atticos est id quod verrere. *Ζάκοτον.* Valde iracundum. *κότος* est enim ira. *Ζαχαῖος.* Nomen proprium. *Ζάλευκος.* Zaleucus, Locrus, Thurio, Pythagoreus philosophus, et legislator, qui pro patria pugnans obiit. hic antea fuit servus et pastor; disciplinis autem institutus suis civibus tulit leges, inter quas illa fuit: si qua mulier in forum prodiret, ut ingenua cum domesticis et una pedisequa in candida veste incederet, reliquae vero in versicolore. *Ζάλην.* Vehementem procellam: dictam *ἀπὸ τοῦ ἁλίζεσθαι.* Et *Ζάπλουτος*, valde dives. Plato *de Republica*: *Tanquam qui in tempestate, cum pulvis et grando a vento rapitur, sub tectum decedat.* Idem in *Timaeo*: *Sive procella ventorum ab aere iactatorum deprehensus esset.* turbinem et imbris impetum significare vult, quidam aiunt esse ventum rapidum, turbinem procellosum. Clemens: Potest *ζάλη* significare ingentem venti turbinem. quidam *ζάλην* grandinem interpretantur. *Ζαμβρῆς.* Nomen proprium. *Ζαμβύκη.* Musicum instrumentum. *Ζαμενής.* Sophocles: *Aut inimicus rumor a Danais sinister oriatur.* id est, irae plenus, maledicus, violentus. *Ζάμολξις.* Zamolxis, Pythagorae servus, ut ait Herodotus libro quarto, Scytha, qui reversus in patriam docuit animam esse immortalem. Mnaseas vero dicit apud Getas coli Saturnum, et

Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νόμοις φησὶν ὅτι Ἑλληνικός τε γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θράκῃ, καὶ ἔλεγεν ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι οὔθ' οἱ μετὰ τοῦτον, ἀλλ' ἥξουσιν πάντα ἀγαθά. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον. ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρακῶν ἐν τούτῳ διῃτᾶτο. οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν. τετάρτῳ δὲ ἔτει πάλιν φαίνεται, καὶ οἱ Θρᾷκες αὐτῷ πάντα ἐπίστευσαν. λέγουσι δέ τινες ὡς ὁ Ζάμολξις ἐδούλευσε Πυθαγόρᾳ Μνησάρχου Σαμίῳ, καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο. ἀλλὰ πολὺ πρότερος δοκεῖ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρου γενέσθαι. ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τέριζοι καὶ Κρόβυζοι, καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάμολξίν φασιν οἴχεσθαι· ἥξειν δὲ αὖθις. καὶ ταῦτα ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν. θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται, ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος.

Ζάμολξις. θηλυκῶς. ὄνομα θεᾶς. 3

Ζαπληθές. ἄμετρον, ἄπειρον.

Στησίχορον ζαπληθὲς ἀμέτρητον στόμα Μούσης
ἐκτέρισε Κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον.

Ζατρεφής. ὁ εὐτραφής. καὶ τὸ πληθυντικὸν ζατρεφέων.

Ζαφελής. ὁ πάνυ ἀφελής. Καὶ Ζαφελῶς, πάνυ ἀφελῶς.

Ζαχαρίας. ὄνομα κύριον.

Ζαχρειής. ὁ ἄγαν χρειώδης. ζαχρήεις δὲ ζαχρήεντος.

---

1. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νόμοις] Haec totidem verbis leguntur etiam apud Etym. M. v. *Ζάμολξις*. Sed in utroque inest vitium, nullo negotio corrigendum. Scribendum *ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νομίμοις*, *in barbaricis institutis*. De quibus praeter Hellanicum et Callimachum scripserunt Aristoteles, Nymphodorus, Theodectes, alii. Apollon. Hist. Mirab. c. 11. *Ἀριστοτέλης δὲ ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς, τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται, οἳ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες οὐ λίαν ἀδικοῦσι," τοὺς δὲ ἐπιχωρίους παρ' αὐτὰ ἀποκτείνουσι.* Varro de Ling. Lat. lib. VI. [VII, 70.] *Hoc factitatum Aristoteles scribit in libro qui inscribitur Νόμιμα βαρβαρικά.* Clemens Alexand. Cohort. ad Gent. p. 56. *Τί μοι Σαυρομάτας καταλέγειν, οὓς Νυμφόδωρος ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς τὸ πῦρ σέβειν ἱστορεῖ;* Schol. Apollon. II, 1012. *Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λεχούς, ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἔν τισι νόμοις.* Emendabat doctissimus Rutgersius *ἐν τοῖς νόμοις*. Sed vera lectio est, *ἐν τοῖς νομίμοις*. Idem mendum apud Schol. Luciani Lexiph. [c. 6.] *Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ Βαρβαρικῶν νόμων* (scribe, *νόμων*, i. e. *νομίμων*) *ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶ τοὺς βαρβάρους.* Suidas: Θεοδέκτης, Φασηλίτης, ὁήτωρ. *ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου — νόμιμα βαρβαρικά.* Huc facit Agathias lib. I. [Praef. p. 5.] *Τῆς ἱστορίας αὐτοὺς ἀπαθανατιζούσης, οὐχ οἷα τὰ Ζαμόλξιδος νόμιμα καὶ ἡ Γετικὴ παραφροσύνη.* Toup. III. p. 232. *νομίμοις* Phot. Vide Hellan. Sturzii p. 66. 2. Ἑλληνικός τις] Ἑλληνικός τε B. V. E. Phot. Etym. Ἑλληνικοῦ τις γένους Menag. in Diog. Laert. VIII, 2. Debebat Ἕλλην τε: nam terminatio fluxit a praegresso Ἑλλάνικος. τελετὰς] τελετὰς γενέσθαι A. 3. ὅτι om. Etym. Debebat ἂν abesse, quod ignorat Hesychius. ἀποθάνοι] ἀποθάνῃ V. 4. μετὰ τοῦτον] μετ' αὐτοῦ Phot. πάντα] πάντες V. πάντα τὰ ἀγ. Etym. 5. οἴκ. κατάγαιον] Compara similem narrationem Schol. Soph. El. 62. 10. Σαμίῳ] Σαμίου Phot. Μν. Σαμ. om. Etym. 11. δοκεῖ] μοι δοκεῖ Phot. Etym. 12. Πυθαγόρου] Πυθαγόρα Etym. ἀθανατίζουσι] ἀθανατίζειν proprie significat *immortalem reddere*. Hic vero est verbum praegnans, ut grammatici loquuntur, et eleganter significat, *credere*, vel, *dicere se esse immortalem*. Sic apud Aristotelem multis in locis *οἱ γεννῶντες τὸν οὐρανὸν* dicuntur *οἱ λέγοντες τὸν οὐρανὸν εἶναι γεννητόν*, *qui dicunt coelum habuisse ortum*. Plato in Theaeteto *τοὺς ῥέοντας* vocat philosophos eos, qui omnia fluere statuebant. Apud Theophrastum de Character. cap. *περὶ Λογοποιίας*, *οἱ πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ νικῶντες*, sunt, qui victorias terra marique reportatas narrant: in quem locum vide Casaubonum. *Küst.* Adde Wessel. in Diod. I, 94. et elegantissimam Hemsterhusii in Thom. M. p. 188. sq. annotationem. 13. Τέριζοι] Τερέτιζοι Phot. Vide glossam singularem h. v. Κρόβιζοι] Κρόβυζοι A. B. E. Med. Phot. Etym. Vide Herod. IV, 49. et Strab. VII. p. 318. ἀποθανόντας] ἀποθανοῦντας A. ἀπαθανατοῦντας *V. 14. εἰς Ζάμολξιν] ὡς Ζάμολξιν A. B. V. E. Med. Phot. Etym. ἥξει] An *ἥξειν rediturus*? Sic Herodotus. *Hemst.* ἥξειν V. Phot. Etym.

3. Post hanc gl. cum V. delevimus annotationem, quam temeritas hominis industrii sub glossam scilicet *Ζανός* coegerat: *Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι. ἐν Ἐπιγράμματι. ἀντὶ τοῦ βιασθείς, κινηθείς.* Vid. supra v. Ἐλαστρηθείς. 4. ἄμετρον, ἄπειρον] ἄπειρον ἄμετρον V. ἄπειρον, ἀμέριστον Zon. p. 951. ἄπειρον — ἀμέτρητον om. E. 5. Στησίχορον] Antipatri Sidon. Ep. LXXVII. pr. Anthol. Pal. VII, 75. *Στησίχορος* B. E. *V. ἀμέτρητον] ἄμετρον V. 7. Κατάνας] Κατάρας B. E. Subsequebantur duae glossae: *Ζατῶσαι. τὸ φράσαι. Ζατρεύω. τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω.* Omiserunt A. B. V. E. Utramque gl. habet Zonaras. Photius *Ζατῶσαι. ἐποπτεῦσαι.* 8. τὸ πληθυντικὸν ζατρεφέων] ζατρεφέων πληθυντικῶς ἐπὶ γενικῆς E. Spectat ad Il. ή. 223. 10. ἀφελής] Sic Zon. p. 951. *πάνυ ἀφελής* scripsi cum V. 13. Gl. Homerica. Quamquam nunc editur ζαχρηῶν ἀνέμων Il. ε. 525.

---

vocari Zamolxin. Hellanicus vero in *Barbaricis Institutis* dicit fuisse Graecum natione, qui Getis in Thracia degentibus initia demonstrarit, dixeritque neque se moriturum neque suos sectatores, sed omnia bona habituros. haec cum diceret, domicilium subterraneum exstruxit. deinde ex Thracum conspectu se repente proripiens in hoc degebat; Thraces autem eum desiderabant. quarto autem anno post rursus apparuit; itaque Thraces fidem ei habuerunt. quidam vero dicunt Zamolxin servisse Pythagorae Samio, Mnesarchi filio, et libertate donatum ista commentum esse. sed Zamolxis Pythagora longe antiquior videtur fuisse. Terizi vero et Crobyzi credunt animarum immortalitatem, et mortuos ad Zamolxin ire tradunt; redituros tamen: idque semper verum esse putant, quamobrem sacrificant et convivantur, quasi defunctus sit rediturus. *Ζάμολξις*. Femininum, deae nomen. *Ζαπληθές*. Immensum, infinitum. *Stesichorum, ingens atque immensum os Musae, sepeliit Catanae fuliginosum solum.* *Ζατρεφής*. Bene nutritus. pluralis ζατρεφέων. *Ζαφελής*. Valde simplex. Et *Ζαφελῶς*, valde simpliciter. *Ζαχαρίας*. Nomen proprium. *Ζαχρειής*. Valde utilis, at ζαχρήεις, ζαχρήεντος.

Ζεβεδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ζέβεε. ὄνομα κύριον.

Ζέλεια. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ζελείτης, ὁ πολίτης.

*Ζέρκων, Σκύθης οὕτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος. διὰ δὲ κακοφυΐαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὄψεως παρέχειν· βραχὺς γάρ τις ἦν, κυρτός, διάστροφος τοῖς ποσί, τὴν ῥῖνα τοῖς μυκτῆρσι παραφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολήν· Ἄσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίῳ ἐδεδώρητο, καθ' ὃν ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. ἦλω δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβαλόντων, καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤχθη Σκύθας. καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἤνεγκεν ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἥσθη λίαν αὐτῷ φθεγγομένῳ οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, εἰ μή γε καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινοῦντι τὸ σῶμα. συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχουμένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι, πεποιημένην πρὸς τὸ γελοιότερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις πανοπλίαν. διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιούμενος, μετὰ αἰχμαλώτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν ἄλλων κατωλιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀναζητεῖσθαι προσέταξεν. καὶ ἁλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασεν, καὶ καθυφεὶς τῆς ὀργῆς ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ ὅτου χάριν νομίζοι τὰ Ῥωμαίων τῶν παρὰ σφίσιν ἀμείνονα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἁμάρτημα μὲν τὴν φυγὴν εἶναι· ἔχειν δὲ τοῦ ἁμαρτήματος λόγον τὸ μὴ γαμετὴν αὐτῷ δεδόσθαι, τῷ δὲ γέλωτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑπαχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν μὲν εὖ γεγονότων καὶ τῇ βασιλίδι διακονησαμένων, ἀτόπου δέ τινος πράξεως ἕνεκα οὐκέτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. καὶ οὕτω διετέλει ἅπαντα τὸν χρόνον τῷ Βλήδᾳ συνών. μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν Ἀττήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν Ἑσπερίων Ῥωμαίων δῶρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἄσπαρα ἀπέπεμψεν.

[li]*Ζέσας θυμῷ.* ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ. 4

Ζευγήσιον. τὸ τοῦ ζευγίτου τέλος.

Ζεύγλη. τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῷα.

Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις, ἡ γέφυρα. *Ζεύγνυται δὲ Ῥωμαίοις ἀπονώτατα*

---

2. *Ζεβοέ*] *Ζεβεέ* B. V. E. Med. Deest gl. A. Non dubitavi tamen continuam glossam, *Ζέω. δοτικῇ* cum A. V. expungere: v. Crameri Anecd. IV. p. 293. Huius loco *V. posuit novam gl. *Ζεβεδαῖος*, quam Gaisfordus tacite post *Ζαχοεὶς* collocavit. 3. *ἀπὸ τόπου*] *ὁ πολίτης* probavi cum V. *ὃ ἀπὸ ταύτης* E. 5. *Ζέρκων, Σκύθης*] Hunc locum ex Prisci Rhetoris historia sumptum esse putat Valesius in Notis ad Excerpta de Legationibus p. 207. In Excerptis, quae hodie ex illa historia adhuc supersunt, Zerconis huius Maurusii mentio fit p. 67. C. [205.] *Küst.* Vide ed. Nieb. p. 225. Gl. transposuit post v. *Ζεύγλη* V. 7. *ὄψεως*] *τῆς ὄψεως* E. Id cum meliore teste recepissem; nunc praestat *καὶ ὄψεως* post *σώματος* transposuisse. 9. *τὴν ῥῖνα — ὑπερβολήν*] Hinc illustrabis Aristot. Rhet. I, 4. *Gaisf.* 10. *Ἀρδαβουρίῳ*] *Ἀρδαβουρίων* A. Gaisf. cum Niebuhrio coniecit *Ἀρδαβουρίου*: „Aspar (inquit) Ardaburii pater erat. Vid. Suid. *Ἄσπ. Ἀρδαβ.*" Sed desideratur etiam *πατρί*. 12. *Θρακῶν*] *Θράκην* V. 13. *βασιλείους*] *βασιλέας* E. *βασιλεῖ* A. id est, *βασιλείους*, quod praeeunte Niebuhrio probavi. Monuitque Gaisf. in Add. hoc ipsum significari compendio libri A; quod typographus imitari nequiverit. 14. *ἥσθη τε*] *τε* omisi cum V. 15. *φθεγγομένῳ*] Addit V. (in margine *V.) *καὶ εἶχεν αὐτὸν ἀδιάσπαστον ἀπ' αὐτοῦ χάριν μεταβολῆς*, ceteris omissis. 16. *καὶ βαδίζοντι*] *εἰ μήγε καὶ βαδίζοντι* A. B. E. Inaudita constructionis ratio; quam lenissima via sic resarciemus: *εἰ δὲ μήγε, καὶ βαδ.* Hoc est, nunc ridiculis eius vocibus, interdum tamen etiam incessu motibusque perversis. Diximus de hac particularum societate in Dionys. Perieg. p. 937. cuius annotationis auctarium in Suid. v. *Κότυς* subiecimus. Superest ut *οὐ* expungatur; nisi forte corrigimus *καὶ μόναν*. 20. *ἀποδράντα*] *ἀποδράντων* E.

2. *παρ'*] *πρὸς* E. 9. *τῶν εὖ*] *τῶν μὲν εὖ* A. B. E. *καὶ τῇ*] *ἐν τῇ* E. *διακονησαμένων*] *διακονισαμένων* A. Qui *αὐτόπου*. 11. *ἐκείνην*] *ἐκείνῳ* E. 13. *Ἀττήλας*] *Ἀττίλας* A. 14. *Ζέρκωνα*] *Ζέρμωνα* E. 15. *Ἄσπαρα*] *τὸν Ἄσπαρε* A. B. E. Med. 16. *Ζέσας θυμῷ*] V. Tittm. in Zon. p. 955. *τῇ ψυχῇ*] Sic etiam Photius: *τὴν ψυχὴν* A. E. 17. *Ζευγήσιον*] Lexicum Photii: *Ζευγήσιον, ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης. τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν· Πεντακοσιομέδιμνοι· Ἱππεῖς, οἱ ἱππάδα τελοῦντες· καὶ τὸ θητικόν. οἱ μὲν πλουσιώτατοι Πεντακοσιομέδιμνοι ἐκαλοῦντο.* Eadem habet Etymologus. *Küst.* Vid. Schol. Platon. p. 238. Lex. Seg. p. 260. Herald. adv. Salmas. p. 252. *Gaisf.* Annotavit Synes. de Insomn. p. 144. *Reinesius.* Vide Böckhii *Staatsh. d. Ath.* II. p. 30. 18. *Ζεύγλη*] Photius. *ἐντίθενται* Etym. M. 20. *Ζεῦγμα*] *Ζεῦμα* V. *Εὐνάπιος*] Fr. 56. 57. 21. *Ζεύγνυται δὲ Ῥωμ.*] Hoc fragmentum ad Dionem refert Valesius in Excerpt. Peiresc. p. 776. [Dionis l. LXXI. extr.] Operae autem pretium erit conferre cum hoc loco Arrianum de Expedit. Alex. Mag. V. (c. 7.) p. 326. ubi similem zeugmatis descriptio-

---

Ζεβεδαῖος. Nomen proprium. *Ζεβεέ.* Nomen proprium. *Ζέλεια.* Nomen urbis. et Zelites, illius civis. *Ζέρκων.* Zerco, Scytha sic vocatus, genere Maurusius, is propter corporis deformitatem, et quod vocis balbutie ipsoque aspectu risum movebat (erat enim brevis, gibbosus, pedibus distortis, et mirum in modum simus, ita ut nasum ex naribus tantum cognosceres), Aspari, Ardaburii patri, tum in Libya commoranti, donatus est. captus autem erat, cum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scythas regios est perductus: quorum Attila ne aspectum quidem hominis tulit. Bledas vero supra modum ipso delectatus est, quoties ridicula loqueretur, interdum etiam incessu et motu corporis insolentiore. aderat autem ipsi et epulanti et ad bellum proficiscenti, in expeditionibus arma assumens ad risum movendum facta. quamobrem etiam Bledas tanti eum fecit, ut fuga elapsum cum Romanis captivis, ceteris neglectis, summa cura quaeri iusserit: captum autem et ad se adductum in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugae quaesivit, et cuius rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. ille vero respondit se quidem peccasse, quod fugisset; sed peccati se causam habere, quod nulla uxor ipsi data fuisset. tunc Bledas in maiorem risum prorumpens, uxorem ipsi dedit, unam de nobilibus quaeque fuerat de reginae ministris, sed ob quoddam perversum facinus ad ipsam non amplius accedebat. hoc igitur pacto cum Bleda vixit perpetuo, post eius vero mortem Attila Aëtio, Romanorum Occidentalium duci, Zerconem dono mittit; isque ad Asparem misit. *Ζέσας θυμῷ.* Inflammatus ira. *Ζευγήσιον.* Zeugitae vectigal. *Ζεύγλη.* Summa iugi pars, in quam iumenta cervices immittunt. *Ζεῦγμα.* Fluminis transitus, pons. Eunapius. — A Romanis au-

τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, ἅτε καὶ τοῦτο διὰ μελέτης ἀεὶ τοῖς στρατιώταις ὥσπερ ἄλλο τι τῶν πολεμικῶν ἀσκούμενον, ἐπί τε Ἴστρῳ καὶ Ῥήνῳ καὶ Εὐφράτῃ. ἔστι δὲ ὁ τρόπος, οὐ γὰρ δὴ πάντας εἰδέναι, τοιόσδε. πλατεῖαι μέν εἰσιν αἱ νῆες, δι' ὧν ὁ ποταμὸς ζεύγνυται, ἀνορμίζονται δὲ ὀλίγον ἄνω τοῦ ῥεύματος ὑπὲρ τὸν μέλλοντα ζεύγνυσθαι τόπον. ἐπὰν δὲ τὸ σημεῖον δοθῇ, ἀφιᾶσι πρώτην μίαν ναῦν κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι πλησίον τῆς οἰκείας ὄχθης. ἐπὰν δὲ κατὰ τὸν ζευγνύμενον ἥκῃ τόπον, ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ ῥεῦμα φορμὸν λίθων ἐμπεπλησμένον, καλωδίῳ δήσαντες, ὥσπερ ἄγκυραν· ἀφ' οὗ δεθεῖσα ἡ ναῦς πρὸς τῇ ὄχθῃ ἵσταται σανίσι καὶ ζεύγμασιν, ἅπερ ἄφθονα αὐτοῖς ἡ ναῦς φέρει, παραχρῆμα μέχρι τῆς ἀποβάσεως καταστρώννυται. εἶτα ἄλλην ἀφιᾶσιν ὀλίγον ἀπ' ἐκείνης, καὶ ἄλλην ἀπ' ἐκείνης, ἕως ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην ἐλάσωσι τὸ ζεῦγμα. ἡ δὲ πρὸς τῇ πολεμίᾳ ναῦς καὶ πύργους ἐπ' αὐτῇ καὶ πυλίδα καὶ τοξότας καὶ καταπέλτας φέρει. βαλλομένων δὲ τῶν βελῶν πολλῶν ἐπὶ τοὺς ζευγνύντας, ὁ Κάσσιος ἀφιέναι βέλη καὶ καταπέλτας κελεύει. πεσόντων δὲ τῶν βαρβάρων τῶν πρώτων ἐφεστηκότων, ἕτεροι ἦκον.

Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικὸν ζεύξαντες, τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν ἐς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη, ἑκατέρωθεν δὲ ὅ τε νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς ὅτι μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου ὁ παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετίωσίν τινες κόρην, ὁ τρίτος συμπαρὼν πάροχος λέγεται.

Ζευξιδία. ἡ Ἥρα.

Ζευξίθεος. ὄνομα κύριον.

Ζευξίλεως. ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί.

---

nem leges. *Küst.* Vid. Boissonad. in Eunap. p. 532. sq. qui tutissimum duxit solam vocem ζεῦγμα Eunapio concedi; eiusque iudicium merito secutus est Niebuhrius p. 105. Nam Cassii memoria prorsus ab Eunapii consilio recedit. Primordii quaedam extant apud Zon. p. 955.

2. στρατιώταις ὃν καὶ ὥσπερ] ὃν καὶ om. A. B. E. *V. 4. ὁ τρόπος] καὶ ὁ τρόπος οὗτος V. δὴ] δεῖ A. E. Vales. Excidisse videtur εἰκός vel οἶμαι. 5. τοιόσδε] τοιῶσδε B. E. *V. νῆες] ῥῆνες E. ῥῆες B. 8. ἐπὰν δὲ] δὲ om. B. E. μίαν πρώτην] πρώτην μίαν A. V. πρῶτον μίαν E. 10. ἥκει] ἥκῃ A. Mox addiderunt τὸ ante ῥεῦμα A. B. V. E. 11. λίθων ἐμπεπλησμένον καλωδίῳ] λίθον ἐπεπλησμένον κλαδίῳ V. ἐσεπλησμένον κλαδίῳ *V. 13. καὶ ζεύγμασιν] καὶ om. V. Tum ἄφθα A. 14. καὶ παραχρῆμα] καὶ cum A. B. V. E. expunxi: iungenda enim καὶ ζεύγμασι καταστρώννυται. 16. καὶ — ἐκείνης om. V. E. 19. πυλίδα] πυλίδι B. E pr.

1. πολλῶν βελῶν] τῶν βελῶν πολλῶν dedi cum A. ubi πολλῶν est *magno numero*: quod περιττῶν dicitur in fragm. v. Ἐμβατεύων. τῶν addunt B. E. V. ap. Gaisf. 3. τοῖς βαρβάροις] τῶν βαρβάρων scripsi cum A. V. πρώτων] προύτων A. 4. ἦκον] Leg. εἶκον. *Reines.* Sic Valesius. ἤκων A. 5. *Ζεῦγος ἡμ.*] Eadem Photius et Etym. M. βοεικὸν] βοικὸν V. Etym. Horum structura vacillat, nisi κατὰ post ζεύξαντες suppleatur. 6. κλινίδα] κηλίδα B. E. 7. ποιοῦνται] ποιεῖται A. B. V. E. αὐτὴν] αὐλὸν V. 8. ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν] Etym. M. v. Ἁρμάτειον μέλος: οἱ δὲ ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς παρθένους γαμουμένας ἐπὶ ὀχήματος ἦγον· ὅθεν καὶ παρόχους καὶ παρανύμφους ἐκάλουν. *Küst.* Adde v. Πάροχος. 9. κάθηνται δὲ τρεῖς etc.] Haec etiam αὐτολεξεὶ leguntur apud Eustathium in Il. χ. p. 833. qui ea ex Lexico Pausaniae se descripsisse testatur. *Küst.* Cessat ille in ἀγαπώμενος. 10. ἑκατέρωθεν δὲ ὅ τε] ἑκατέρου δέ τε ὁ Phot. ἐξ ἑκατέρου δὲ ὁ Etym. δὲ om. V. 12. ὅτι μάλιστα] ὁ μάλιστα Phot. Etym. Eust. 13. ἐλέγετο] λέγεται Etym. 14. παροχούμενος] ὁ παροχούμενος A. B. V. E. πάροχος] Vide infra v. Πάροχος. *Küst.* 15. τινες] τὴν recte Hemsterhusius. Ceterum πεζοί τινες μ. κ. Etym. μετίασι κόρης V. 16. πάροχος λέγεται συμπαρών] συμπαρὼν π. λ. Phot. Etym. cum A. V. 17. Ζευξιδία] Uberius id cognomen Argivae Iunonis persequitur Etym. M. 19. Ζευξίλεως] Photius. Sophoclis eam vocem fuisse docet Hesychius.

---

tem fluvii facillime pontibus iunguntur, quod in hoc negotio milites semper ut in quavis alia re bellica se exercent, Istrum, Rhenum et Euphratem traiicientes. ratio autem, quam non omnes scire puto, talis est. naves, quibus amnis iungitur, sunt latae; eaeque in superiore parte fluvii, paulo supra locum iungendum, appellunt. postquam autem signum datum est, unam primo navem dimittunt, quae secundo flumine iuxta suam ripam descendit. ubi autem ad locum ponte iungendum pervenit, stoream saxis plenam in flumen coniiciunt, funi alligatam, instar ancorae, quo devincta navis iuxta ripam sistitur tabulis et ligaculis, quorum copiam iis navis affert, subito usque ad escensum consternitur. deinde aliam ab illa paulum distantem dimittunt, et rursus aliam, donec ad ulteriorem ripam pontem perduxerint. quae vero navis hostili ripae proxima est, turres et portam et sagittarios et catapultas secum fert. cum autem magnus telorum numerus in stratores coniiceretur, Cassius tela et catapultas immitti iubet. sed primo barbarorum invadentium agmine prostrato, alii succedebant. *Ζεῦγος ἡμιονικόν.* Postquam mulorum aut boum iugum iunxerunt currui sponsali, quae *κλινὶς* vocatur et bisellio similis est, sponsam arcessunt: quam ex paterna domo assumptam et currui impositam in sponsi domum sera vespera deducunt. tres autem in illo curru sedent: sponsa quidem media, utrimque vero sponsus et parochus, qui est amicus aut cognatus honoratissimus et carissimus. quoniam autem currus vocabatur *ὄχημα*, ideo is qui curru tertius vehebatur *πάροχος* est vocatus. hinc usus invalnit, quamvis sponsam pedibus arcessant, ut qui tertius cum utroque adest *πάροχος* appelletur. *Ζευξιδία.* Iunonis cognomen. *Ζευξίθεος.* Nomen proprium. *Ζευξίλεως.* Is cui populi sunt subiecti.

[*Ζεύξιππος. ὅτι Χριστόδωρος, ἐποποιός, ἐγραψεν Ἔκφρασιν ἀγαλμάτων τοῦ Ζευξίππου.*]

Ζεῦξις, Ζεύξιδος. ὄνομα κύριον· ἄριστος κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφος. [οὗτος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις.]

Ζεύς. τούτου τὸ ἄγαλμα ἱστοροῦσι καθήμενον, γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα· κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμῳ σκῆπτρον, τῇ δεξιᾷ δὲ ἀετὸν προτείνον. καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται, τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερὸς τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κόσμου μέρεσι. τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, διότι τοῖς χαμαιζήλοις ὁ θεὸς ἄγνωστος. τὸ δὲ τῇ λαιᾷ σκῆπτρον κατέχειν σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν, τὸ δὲ τῇ ἑτέρᾳ προτείνειν ἀετὸν δηλοῖ ὡς τῶν ἀεροφόρων πνευμάτων κρατεῖ ὡς ὁ ἀετὸς τῶν μεταρσίων ὀρνέων.

Καὶ παροιμία·

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

ἐπὶ τῶν ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν πράττουσι καλῶν ἢ κακῶν. ὅτι οὐκ ἀπρονόητά φασι τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι, καὶ ποτὲ ἐπεξιέναι.

Ζεὺς Κτήσιος. ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην.

Ζεφυρία πνοή. τοῦ ζεφύρου. *Καὶ Ζεφύριον πνεῦμα.* ζέφυρος γὰρ λέγεται ἄνεμος.

Ζεῖ. βράζει. καὶ Ὅμηρος·

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ.

---

1. *Ζεύξιππος*] Deest gl. V. eamque utpote de v. *Χριστόδωρος* descriptam notavi. Desideratur articulus ante *ἐποποιός*, item post *Ἔκφρασιν*. De Zeuxippo vide disserentem Iacobs. in Anthol. T. XI. p. 198. Tum *ὅτι* om. A. E. *ὅτι Χριστόδωρος, ἐποποιός, ἐγραψεν Ἔκφρασιν*] Haec Ecphrasis Christodori poetae, qua statuas in Gymnasio, Zeuxippi olim vocato, positas descripsit, hodie adhuc extat, inserta libro V. Anthologiae Epigrammatum, cuius haec est inscriptio: *Ἐν τῷδε τῷ πέμπτῳ τμήματι περιέχεται Ἔκφρασις Χριστοδώρου ποιητοῦ, Θηβαίου, Κοπίτου, τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον Γυμνάσιον, τὸ ἐπικαλούμενον τοῦ Ζευξίππου.* Pro *Κοπίτου* hic legendum esse *Κοπίτου* iamdudum monuit Lambecius in Codinum de Origin. Constantinop. p. 153. Erat enim Christodorus oriundus ex Copto, celeberrima quondam Aegypti urbe, et Thebaïdos metropoli. *Küst.* Integrior est inscriptio Anthol. Palat. l. II. ubi vid. Iacobs. p. 23. Ceterum *χριστοδώρου* E m. sec. *Χρηστόδωρος* Med. 3. *Ζεῦξις*] Zeuxis unus inter rebelles servos in Sicilia Ennae, Dio XXXIV. ap. Phot. p. 1067. Zeuxis gubernat scholam Herophileam medicorum, quae erat in Phrygia, tempore Strabonis, Strab. X. p. 580. *Reines.* *Ἀριστοτέλης*] Ita legendum videtur, *Ἀριστοτέλης αὐτὸν κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφον γενέσθαι λέγει. Port.* Vide Harpocrat. et ibi Maussacum. *Küst.* *Ἀριστοτέχνης* Gronov. in Harpocrat. Recte. Hesych. Atticus Platon. apud Euseb. Praep. p. 803. Dio Chrys. p. 217. *Toup.* MS. Harpocr. Pal. *ἄριστος κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφος.* Vera lectio videtur *ἄριστος*, quam et Iunius divinavit. *ζωγράφος* an *τῶν κ. τ. Ἰ. χ. ζωγραφῶν* cum Harp. ed. legamus parum refert. Isocratis locus est de Antid. prope init. *Gaisf.* *ἄριστος* dudum ex libro Harp. Vaticano Bastius Ep. Crit. p. 134. commendarat: cui obtemperavi. 4. *Ἰσοκράτους*] *Ἰσοκράτην* V. *ζωγράφος*] *ζωγράφον* A. B. V. E. Med. Phot. *ζωγράφων* Harpocr. *οὗτος ἐν τῷ*] Vid. v. *Ἀνθέμων* et Schol. Aristoph. Acharn. 991. unde sumpta sunt posteriora. *Hemst.* Appendicem ex superiore glossa depromptam notavi, praesertim cum absit V. Phot. 7. *Ζεύς. τούτου τὸ ἄγαλμα* etc.] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 14. unde apparet, et Suidam et Codinum (qui Suida longe recentior est) ex eodem auctore sua descripsisse. *Küst.* Eadem inculcata sunt Schol. Ven. B. in Il. *ά.* 175. *τοῦτο* B. V. *ἱστοροῦσι*] Apud Codinum rectius legitur *πλάττουσι. Küst.* Verum haec perinde habet citerior consuetudo. 8. *γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω* etc.] Simili prorsus modo simulacrum Iovis describitur et exponitur a Porphyrio apud Euseb. de Praepar. Euang. lib. III. c. 9. cuius verba hic describere operae pretium visum fuit: *κάθηται δέ, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνιττόμενος. γυμνὰ δὲ ἔχει τὰ ἄνω, ὅτι φανερὸς ἐν τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κόσμου μέρεσίν ἐστι· σκέπεται δὲ αὐτῷ τὰ πρόσθια, ὅτι ἀφανὴς τοῖς κάτω κεκριμμένοις. ἔχει δὲ τῇ μὲν λαιᾷ τὸ σκῆπτρον, καθ' ὃ μάλιστα τῶν τοῦ σώματος μερῶν τὸ ἡγεμονικώτατόν τε καὶ νοερώτατον ὑποικουρεῖ σπλάγχνον ἡ καρδία. βασιλεὺς γὰρ τοῦ κόσμου ὁ δημιουργὸς νοῦς. προτείνει δὲ τῇ δεξιᾷ ἢ ἀετόν, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀεροπόρων θεῶν, ὡς τῶν μεταρσίων ὀρνέων ὁ ἀετός, ἢ νίκην, ὅτι νενίκηκεν αὐτὸς πάντα. Küst.* 9. *δεξιᾷ δὲ*] *δὲ δεξιᾷ* E. 10. *καθῆσθαι*] *καθεῖσθαι* A. 11. *τὰ ἄνω*] *τὰ* om. A. 12. *τοῦ κόσμου*] *τοῖς κ.* B.

1. *προτείνειν* neglexit vulg. Mox *δηλοῖ* om. V. ap. Gaisf. *ἀεροφόρων*] In adducto loco Eusebii rectius legitur *ἀεροπόρων*, i. e. *quae per aërem gradiuntur* vel *volant*; uti naves dicuntur *ποντοπόροι*, quia per mare quasi gradiuntur. *Ἀεροφόρων* tamen etiam legitur apud Codinum. *Küst.* 2. *ὁ* om. *V. Dein *τῶν* neglexerat vulg. *μεταρσίων ὀρνέων*] Apud Codinum post *ὀρνέων* haec addita leguntur, quae in Suida desiderantur: *ἀλλὰ καὶ πλάττουσιν αὐτὸν τρία μῆλα ἐν τῇ χειρὶ βαστάζειν. διὰ δὲ τῶν τριῶν μήλων δηλοῖ τρία κλίματα κατέχειν τὴν πᾶσαν διακόσμησιν.* Sic enim locum hunc ex MSS. Lambecius restituit. *Küst.* Post *ὀρνέων* repetiit *κρατεῖ* Zon. p. 953. 4. *Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας*] Huc spectat illud Euripidis apud Stobaeum in Eclogis Phys. lib. I. c. 7. *Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς Πτερῶσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς Γράφειν τιν' αὐτά; Küst.* Vid. supra v. *Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας* et Schol. Il. *ά.* 175. item Zenob. IV. 11. Ceterum cf. Valck. in Herod. V. 58. *Ὁ* om. Med. Schol. Hom. 9. Similiter v. *Κτησίου Διός. ταμείοις*] *ταμείοις* B. E. *V. Med. Phot. *ταμήοις* A. 11. *ἢ τοῦ*] *ἢ* om. A. B. E. *V. In *Ζεφύριον πνεῦμα* cf. Herod. Epimer. p. 40. 12. *ζέφυρος*] *ζεφύριος* A. *Ζέφυρος. λίψ ἄνεμος* Phot. cum Etym. M. et Lex. Bachm. p. 246. 13. *Ὅμηρος*] Il. *φ.* 362. 14. *Ὡς δὲ*] *ὡς καὶ* V. 15. *ζεῖ*] *ἰζέω* V. *ῥήματος* om. *V.

[*Ζεύξιππος.* Christodorus, epicus poeta, scripsit Ecphrasin statuarum Zeuxippi.] *Ζεῦξις.* Zeuxis, nomen proprium, fuit praestantissimus Isocratis tempore pictor. [hic in Veneris templo Cupidinem pulcherrimum, rosis coronatum, pinxit.] *Ζεύς.* Iovis simulacrum sedens fingitur, superiores partes habens nudas, inferiores vero tectas, et laeva quidem sceptrum tenens, dextra vero porrigens aquilam, quorum sessio potestatis firmitatem significat; superiorum autem nuditas intelligentibus et coelestibus mundi partibus eum esse conspicuum, reliquae vero partes teguntur, quod deus terrestribus est ignotus. porro sceptrum in laeva potestatis indicium est. quod autem aquilam altera manu protendit, eum notat qui spiritibus aeriis imperet, ut aquila volucribus. Et proverbium: *Iuppiter sexus in membranas inspexit*: dictum de iis qui pro bonis vel malis facinoribus suis dignam tandem mercedem consequuntur, providentia enim mundum gubernari credunt, Iovem autem omnia pellibus inscribere, et tandem malos ulcisci. *Ζεὺς Κτήσιος.* Iuppiter penetralis, quem in cellis collocabant ut opum donatorem. *Ζεφυρία πνοή.* Zephyria aura. et *Ζεφύριον πνεῦμα.* Zephyrus enim lenis est ventus. *Ζεῖ.* Bullit. Homerus: *Utque lebes fervet*, ab verbo *ζέω*.

Ζειά· εἶδος κριθῆς.

Ζείδωρον· τὴν τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένην. ἔστι δὲ ἡ γῆ. καλεῖται δὲ καὶ βιοδώρα καὶ φερέσβιος.

Ζειπύτης· ὄνομα κύριον.

Ζειρά· ἤτοι σειρά, ὡς τινες, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας ὥςπερ ἐφαπτίδας.

Ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολαμμένοι, ἢ ἀνάκολοι. ἢ μίτρα. Ἡρόδοτος.

Ζῆ· ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Εὐριπίδης. καὶ ἀντὶ τοῦ ζέει.

Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία· ἐπὶ τῶν δείπνῳ συνιόντων εἰς φιλίαν· καὶ ζῇ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, βιοῖ.

6 Ζήβ· ὄνομα κύριον Ἑβραϊκόν.

Ζήβυρες· ὄνομα ἔθνους.

Ζήθης καὶ Ζῆθος· ὀνόματα.

Ζῆ· καῖε πῦρ· ἐπὶ τῶν μόλις γινομένων.

Ζηλήμων· ὁ ζηλούμενος.

Ζηλίτης· ὄνομα κύριον.

Ζῆλος· Σοφοκλῆς·

Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας ἀνθ' οἵου ζήλου τρέφει.

Ζῆλος· ἀγαθοῦ τινος ἐπιθυμία φθόνου τινὸς χωρὶς ἐγγινομένη τῇ ψυχῇ· οἷον ἔχει τις ἀνδρείαν, ζηλῶ τοῦτον τῆς ἀρετῆς· τουτέστιν, ἐπιθυμῶ κτήσασθαι τὸ καλόν, μὴ φθονήσας τῷ κεκτημένῳ, ἀλλὰ κἀγὼ βουλόμενος ἀνδρεῖος εἶναι. Ἀππιανός· Δεντάτῳ κατὰ ζῆλον ἀρετῆς εἵπετο νέων λογάδων πλῆθος ὀκτακοσίων, ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα ἕτοιμοι. καὶ βαρὺς ἦν τῇ βουλῇ παρὰ τὰς ἐκκλησίας.

---

2. *Ζείδωρον*] *Ζείδωρος· ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένη. ἔστι δὲ ἡ γῆ* E. *ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη γῆ* Schol. Il. *β'*. 548. *τὴν γῆν τήν*] *τὴν γῆν* om. A. B. V. Photius et Lex. Bachm. *τὰ πρὸς τὸ ζῆν*] *τὰς ζειὰς* V. *τὰ* om. Phot. et Lex. 3. *καλεῖται δὲ αὕτη*] *ἔστι καὶ* (*δὲ* B. V.) *ἡ γῆ, καλεῖται δὲ καὶ* A. B. V. *ἔστι καὶ* Gaisf. *βιοδώρα*] *βιόδωρος* Artemidorus II, 44. sive 39. p. 222. ed. Reiff. quem attulerat Albertius. 4. Alii *Ζειπύτης*, vel similiter. Vide v. *Ζιβύτης* et Albert. in Hesych. v. *Ζειπίτις*. 5. *Ζειρά*] Vide Hesychium, Harpocrationem, Etym. M. et Eustathium. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 260. *ὃ ἐπενδύοντο*] Cum Phot. MS. et codice Lex. Rhet. *ὃ* ἐπεδ. A. *ὅπερ* ἐνεδ. E. *ὃ ἐπενεδύοντο* Photius ed. et Bekkerus, quos secutus sum: cf. Schaef. in Gregor. p. 51. Dein *ἐφεστρίδα* Lex. 7. *ἀνακεκολαμμένοι*] Sic etiam Photius in Lexico. Apud Etymologum vero legitur *ἀνακεκολπωμένοι*. *Küst.* Hoc probat Ruhnk. in Tim. p. 129. *ἀνάκολοι*] Lege *ἀνάκωλοι*, per *ω*, ut apud Etymologum. *Küst.* Sic etiam Photius et Zonaras; *ἀνακεκολλαμμένοι* Timaeus. 8. *Ἡρόδοτος*] Lib. VII. 69. et 75. *Küst.* Vid. Gl. Herodoti. Commemorat Gaisf. Frommel. in Meletem. Creuzeri III. p. 164. 9. *Ζῆ· ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Εὐριπίδης.*] Lexicon nescio cuius in Bibl. Coisl. p. 482. [Lex. Seg. p. 97.] nonnihil auctius est: *Ζῆ· ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ· Ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός. Σοφοκλῆς Δανάῃ· Ζῆ, πῖνε, φέρβου.* Locus Euripidis, ad quem respiciunt, est Iphig. Taur. 699. Huc referendus Sophocles in Antig. 1287. *Καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων.* Ubi Schol. *Ζῆ, ἀντὶ τοῦ ζῇθι. Toup.* *ζῇθι*] Observavit etiam Schol. Soph. Antig. 1168. Hactenus Photius. *ἡ καὶ*] *ἡ* om. A. B. V. E. *καὶ ἀντὶ τοῦ ζέει*] Sed tunc non *ζῇ*, sed *ζεῖ* scribendum. Error inde ortus, quod *η*, *ει* et diphthongus *ει* eodem modo pronunciarentur. *Küst.* Huic quodammodo favet error *Ζῆ χύτρα* in sequenti gl. commissus A. B. E. *V.* nec facile repugnaverim per lituram emendaturo. Verum quoniam haec epimerismi lege coierunt, id quod ipse glossarum ordo persuadet: post *Εὐριπίδης* opinor successisse illa *καὶ* (*παροιμία*) *Ζεῖ — φιλίαν*, quibus adiunctae fuerint interpretationes utriusque verbi: *ζεῖ ἀντὶ τοῦ ζέει. ζῇ δὲ — βιοῖ.* Item *Ζέω καὶ ζεῖν, Ζῶ καὶ ζῆν* coniunctim explicavit Etym. M. p. 410. Inter exempla *παρηχήσεως* rettulit Eust. in Il. *ά*. p. 125. 11. *ἐπὶ τῶν δείπνῳ συνιόντων*] Legendum est, *ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῷ δείπνῳ*, vel *διὰ τὸ δεῖπνον*, ut apud Diogenianum. Infra post v. *Ζητῶν* hoc proverbium repetitur, ubi legitur *διὰ τοῦ δείπνου*, uti etiam apud Zenobium. Vulgatam lectionem Suidae secuti sunt Phavorinus et Michael Apostolius. *Küst.* *διὰ δείπνων* Prov. Bodl. 461. 13. *ὄνομα*] *ὄνομα κύριον* dedi cum B. E. *V. Med. Zon. 14. *Ζήβυρες*] *Ζήβηρες* liber Zon. p. 955. 15. *Ζήθης*] Gl. om. E. In fine *κύρια* omisi cum B. *V. Item cum V. expunxi: *Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. ὀνόματα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιόπῃ.* Ceterum *Reinesius: Ζῆθος*, vetus Plotini familiaris: in eius praedio in Campania moritur Plotinus, Porphyr. in eius Vita. fuit medicus. Zethus citharista Athen. VIII. p. 351.

1. *Ζ ῆ. καῖε πῦρ*] In Vaticana Proverbiorum Appendice legitur *Ζῆ καὶ πῦρ*, quod corruptum esse non dubito. *Küst.* Legend. *ζῇ κἂν πυρί, vivit etiam in igne. Toup.* MS. In Prov. Bodl. 463. cum MS. dedit Gaisf. *καῖον* E. Mihi *καῖε* vel potius *καίει* videtur pro explicatione interpositum fuisse. Mox *γενομένων* V. Prov. Coisl. 235. 2. *Ζηλήμων*] Odyss. *ε*. 118. Cf. Callim. h. Dian. 30. 3. *Ζηλίτης*] Commentum male fictum ex nomine *Ζελείτης*, Demosth. Phil. III. p. 122. 4. *Σοφοκλῆς*] Ai. 501 — 503. 5. *Ἴδετε*] *ἴδε* B. *V. Mox *ὁμευνέτην* A. 6. *ὅς*] *ὅσον* *V. 7. *ἀνθ' ὅσου*] *ἀνθ' οἵου* E. Med. Sed recte v. *Λατρεία*. Ceterum v. Soph. Oed. R. 1526. 8. *Ζῆλος. ἀγαθοῦ τινος*] A Stoicis *ζῆλος* definiebatur, *λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ*, quod Cicero Tuscul. Quaest. IV. [c. 8.] ita vertit: *Aemulatio est aegritudo, si eo, quod quis concupierit, alius potiatur, ipse careat.* Vide Laertium in Zenone, VII, 111. et ibi interpretes. *Küst.* Schol. Greg. Naz. a Bastio excerptus: *φθόνος δ' ἀπὴν, ζῆλος δ' ἐσπουδάζετο*] *τὴν διαφορὰν ζήλου καὶ φθόνου διὰ τούτων παρίστησιν· ἡ μὲν γὰρ μίμησις τῶν ἀγαθῶν καὶ ὁρμὴ πρὸς αὐτὰ ζῆσις καὶ διάθεσις ζηλός· ἡ δὲ λύπη ἐπὶ τοῖς τῶν πλησίον ἀγαθοῖς φθόνος.* Conf. Stelit. I. ed. Montacutii p. 47. *Gaisf.* Vide Boisson. in Herod. p. 40. item Luciani Lapith. 40. eiusque Schol. et Pierson. in Moer. p. 168. sq. 12. *Ἀππιανός*] Samm. fr. 5. ed. Schweigh. T. I. p. 54. 14. *ὀκτακοσίων* om. B. E. 15. *δὲ βουλῇ*] *ἐν τῇ βουλῇ* E.

Ζειά. Hordei genus. *Ζείδωρον*. Res ad victum necessarias donantem: terrae cognomen, quae vocatur etiam *βιοδώρα* et *φερέσβιος*. *Ζειπύτης*. Nomen proprium. *Ζειρά*. Aut funis, ut quidam tradunt; aut indumentum quoddam, quod tunicis superinduebant ut ephaptidas. *Ζειραί*. Tunicae breves et curtae; vel zona. Herodotus. *Ζῆ*. Vive. Euripides. contra *ζεῖ*, bullit. *Donec olla fervet, vivit amicitia.* de iis dictum qui epularum causa coeunt in amicitiam. Et *Ζῇ*, existit, vivit. *Ζήβ*. Nomen proprium Hebraicum. *Ζήβυρες*. Nomen gentis. *Ζήθης καὶ Ζῆθος*. Nomina. *Ζῇ πῦρ*. Gliscit ignis. de iis quae aegre fiunt. *Ζηλήμων*. Invidus. *Ζηλίτης*. Nomen proprium. *Ζῆλος*. Sophocles: *Videte uxorem Aiacis, qui plurimum praestitit in exercitu, quale ministerium post tantam felicitatem ei obtigerit.* *Ζῆλος*. Aemulatio, boni cupiditas, quae sine invidia in animo nascitur. ut si quis habet fortitudinem, hunc virtutis causa aemulor: hoc est, cupio idem bonum adipisci, non invidens eius possessori, sed et ipse vir fortis esse volens. Appianus: *Dentatum per virtutis aemulationem sequebatur octingentorum delectorum iuvenum, ad omnia facinora paratorum, multitudo. quare in concionibus erat gravis Senatui.*

Ζηλοτυπία. ζῆλος ἐξ ὑπονοίας, τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια. Ἰάμβλιχος· Ἡ δὲ μεσὴ μὲν ἦν καὶ τῆς ἔμπροσθεν ζηλοτυπίας, προσειλήφει δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πράξεως εὐτολμίαν. ὡς οὖν ἐλάβετο τῆς ὁδοῦ, ὁ μὲν πρῶτος ἀγὼν ἔφη διηγώνισται· ἐχώμεθα δὲ καὶ τοῦ δευτέρου. καὶ γὰρ ἐν καιρῷ γεγυμνάσμεθα. Καὶ Πολύβιος λέγει· Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπερεγεγόνει τις ζῆλος ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀλαζονείας καὶ τῆς ἀκαιρίας. ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολουθίας καὶ τὰς ἐσθῆτας διαφερόντως, καί τις ἦν περὶ τοὺς πλείστους καλλωπισμὸς ὑπερέχων τὴν ἐκ τοῦ βίου χορηγίαν· ὅπλων δὲ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ἐποιοῦντο λόγον.

Ζηλοτυποῦν. Αἰσχίνης, ἀντὶ τοῦ μισοῦν. ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν, ζηλοτυπεῖν δὲ τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι.

Ζήλου. μιμοῦ.

Ζηλοῦν. Σοφοκλῆς·

Καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος.
τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κἀπ' ἀνώδυνον κακόν,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

Ζηλῶ. μακαρίζω. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.
Ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς πορούσης.

Καὶ πάλιν·

Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας.

ἀντὶ τοῦ τῆς γραφῆς, τῆς κατηγορίας. Καὶ αὖθις·

Ζηλῶ σε τῆς εὐωχίας
τὸν πρεσβύτην· οἳ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς.
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθών.

Ζηλώματα. ζηλοτυπίας.

Κώμους καὶ τὰ νέων ζηλώματα καὶ τὰ ποθεύντων
κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη.

Ζηλῶσαι. μιμήσασθαι. Ἡρόδοτος· Ὧν εἴ τις παρ' ἡμῖν ζηλῶσαι τὴν δίαιταν ἐπιχειρήσει, οὐδὲν

---

1. *Ζηλοτυπία*] *Zelotypiam obtrectationem* verti, ad imitationem Ciceronis Tusc. Quaest. IV. [c. 8.] cuius haec sunt verba: *Obtrectatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo. Küst.* Usque ad *ἀσελγῆ ὑπόνοια* Photius. *ἀνδρὸς*] *ἀρρένος* (γρ. *ἀνέρος*) Photius; cum Suida Lex. Bachm. 3. *Ἰάμβλιχος*] Iterum monuit Küsterus Iamblichum istum esse diversum ab eo, qui de Vita Pythagorae tradiderit. Illustravit hunc locum *Chardon de la Rochette Mélanges* T. I. p. 85. 4. *προσειλήφει δὲ*] *προσείληφε δὲ* Gaisf. cum A. B. V. E. De V. silet Gron. Dein *καὶ* neglexerat vulg. 6. *ἐχώμεθα*] *ἐλώμεθα* E. Dein *καὶ* om. *V. 8. *Πολύβιος*] XI, 8, 4. *ὑπερεγεγόνει*] Corrige *ὑπεγεγόνει* cum v. *Ἀλαζονεία*, ubi accessit *οὐκ εὐτυχὴς* post *ζῆλος*, deest autem *τῆς* posterius. 14. *Ζηλοτυπεῖν*] Haec *αὐτολεξεὶ* leguntur etiam apud Harpocrationem. *Küst.* Cod. Vat. 375. *ζηλοτυποῦν — μισοῦν.* Recte: cf. Aeschin. Reisk. p. 606. *Bast. ζηλοτυποῦν* B. V. E. Zon. p. 958. *μισοῦν* B. V. Utrumque Photius et Harp. Bekk. *αἰτιατικῇ* post gl. caput delevi cum *V. *Αἰσχίνης*] P. 84, 15. ed. Steph. sive §. 211. 15. *ζηλοτυπεῖν δὲ*] Recte. Male in Harpocr. ed. *ζηλοτυποῦν.* Sed in MS. ibi *ζηλοτυπεῖν. Gaisf.* Correxit Bekk. 17. *Ζήλου*] Photius. Post gl. caput *αἰτιατικῇ* delevi cum *V. *μιμοῦ*] Vide quae contulit Boissonadus in Eunap. p. 438. 18. *Σοφοκλῆς*] Ai. 552—55. 19. *τοῦτό γε* om. E. ubi mox om. *ἐν τῷ φρονεῖν — μάθῃς.* 21. *φρονεῖν γὰρ*] *φρονεῖν δὲ* Med. Vide v. *Κάρτα.*

1. Post hanc gl. expuli cum V. commentum syntacticum, quod in margine habet A. *Ζηλῶ. δοτικῇ. Ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ κυρίῳ. αἰτιατικῇ δέ, Ζήλωσον Ἑτέρου.* Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 293. Prius exemplum Gaisf. in Add. rettulit ad III. Regg. 19, 14. Id profertur etiam in Etym. Gud. p. 590. 3. *Ζηλῶ*] Gl. sine exemplo Photius. Vide varias copias Porsoni Adv. p. 302. et Valck. apud Gaisf. in Stob. S. XIV, 7. *Θεσμοφοριαζούσαις*] V. 181. 6. *Ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας*] Aristoph. Ach. 976 — 78. 10. *Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας*] Aristoph. Equ. 833. 11. *ἀντὶ τοῦ*] Haec in Scholiis paulo aliter extant proposita. 12. *Ζηλῶ σε*] Sic apud Aristophanem in Vespis scribitur v. 1490. sqq. (1441.) *Ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας Τὸν πρέσβυν, οἳ μετέστη Ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν* etc. Sic et apud Suidam est scribendum. *Port.* 13. *οἵων* Edd. *οἳ* A. Veram rationem ostendit gl. *Οἳ*, ubi *Ζηλῶ γε . . τὸν πρεσβύτην.* 17. *Κώμους καὶ*] Pompeii Iun. Ep. II, 5, 6. Anthol. Pal. VII, 219. Adde v. *Κνίσματα. ποθούντων*] *ποθεύντων* A. B. V. E. Med. 20. *Ἡρόδοτος*] Iuliani dictionem esse ostendit v. *Ἡρόδοτος*: cuius admonuit etiam Gaisf. in Add. 21. *ἡμῖν*] *ἡμῶν* B. E.

Ζηλοτυπία. Obtrectatio orta ex suspicione, viri adversus uxorem suam suspicio de amore quodam impudico. Iamblichus: *Illa vero, prioris zelotypiae plena, assumpserat etiam e facinore audaciam. cum igitur viam corripuisset, Primum* (inquit) *certamen decertatum est: sed alterum etiam aggrediamur. etenim opportune sumus exercitati.* Polybius: *Plerosque autem aemulatio, propter reliquorum arrogantiam et importunitatem, invaserat. nam et comitatus et vestitus exquisiti vehementer erant studiosi, et plerique corporis ornatum sectabantur, qui proprias facultates excederet; armorum vero ne minimam quidem rationem habebant.* *Ζηλοτυποῦν.* Aversans. Aeschines. *ζηλοῦν* est beatum praedicare; *ζηλοτυπεῖν* vero in odium venire. *Ζήλου.* Imitare. *Ζηλοῦν.* Sophocles: *Quanquam te hoc saltem nomine beatum iudico, quod nihil horum malorum sentis; nihil enim intelligere suavissima est vita et expers doloris malum, donec gaudere et dolere didiceris.* *Ζηλῶ.* Beatum duco. Aristophanes *Thesmophoriazusis*: *Eruditionis te non beatum praedico.* Idem: *Beatum praedico te prudentiae causa, vel potius convivii praesentis, vir optime.* Et rursus: *Beatum duco te propter eloquentiam.* id est, propter accusationem et litem. Et alibi: *Beatum duco felicemque te senem; quantam subiit mutationem ab siccis moribus et vita priore. nunc autem diversa sectatus.* *Ζηλώματα.* Zelotypias. *Comessationes et iuvenum aemulationes et amantium pruritus et consciam arcanorum lucernam valere iubens.* *Ζηλῶσαι.* Imitari. Ex glossa Herodotus: *Quorum si quis apud nos vitae rationem imitari conetur,*

ἄμεινον διακείσεται τῶν τὸ κώνειον προσενεγκαμένων ἢ τὴν ἀκόνιτον ἢ τὴν ἑλλέβορον.

Ζηλωταί. παρὰ Ἰουδαίοις οἱ τοῦ νόμου φύλακες. Ἄνανος ἀποκλείσας τοὺς Ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ φρουρὰν αὐτοῖς ἐπιστήσας παρεκάθητο.

Ζηλωτός. μακαριστός, ἐπαινετός.

Ζηλωτότατον. μακάριον. Ἀριστοφάνης·

Ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις.

Ζημία. ἡ στέρησις.

Ζήν, Ζηνός, Ζηνί.

[Ζῆν καὶ ἀποζῆν. ζῆν μὲν τὸ μετὰ τρυφῆς καὶ πολυτελείας, ἀποζῆν δὲ τὸ εὐτελῶς ζῆν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀποζῆν.]

Ζηνόβιος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος. ἔγραψεν Ἐπιτομὴν τῶν παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταῤῥαίου ἐν βιβλίοις τρισί. Μετάφρασιν Ἑλληνικῶς τῶν Ἱστοριῶν Σαλουστίου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἱστορικοῦ καὶ τῶν καλουμένων αὐτοῦ Βελῶν. Γενεθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν Καίσαρα· καὶ ἄλλα.

Ζηνόδοτος, Ἐφέσιος, ἐποποιὸς καὶ γραμματικός, μαθητὴς τοῦ Φιλήτᾶ, ἐπὶ Πτολεμαίου γεγονὼς τοῦ πρώτου· ὃς καὶ πρῶτος τῶν Ὁμήρου διορθωτὴς ἐγένετο, καὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθηκῶν προῦστη, καὶ τοὺς παῖδας Πτολεμαίου ἐπαίδευσεν.

---

2. ἢ] καὶ *V. τὸ ἀκόνιτον] τὴν ἀκόνιτον A. B. E. V. Med. τὸν ἑλλέβορον] τὴν ἑλλέβορον A. B. V. E corr. Utrumque cum gl. inferiore. ἑλέβορον *V. Med. 4. Ἄνανος ἀποκλείσας] Apud Iosephum de Bello Iudaico lib. IV. multa de hoc Anano et Zelotis traduntur; unde dubium non est Suidam locum istum inde sumpsisse. *Küst.* Haec ut Suidas consarcinavit redeunt sub v. Ἄνανος. Ζηλωτὰς] Haec erat factio inter Iudaeos, tempore obsidionis Hierosolymitanae, de qua operae pretium erit audire Iosephum de Bello Iud. lib. VII. c. 8. ubi sic eam describit: *Τὸ τῶν Ζηλωτῶν γένος τὴν προηγορίαν τοῖς ἔργοις ἐπληθύνσαν. πᾶν γὰρ κακίας ἔργον ἐξεμιμήσαντο, μηδ' εἴτι πρότερον προϋπαρχθὲν ἢ μνήμη παραδέδωκεν, αὐτοὶ παραλιπόντες ἀζήλωτον. καίτοι τὴν προηγορίαν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ζηλουμένων ἐπέθεσαν, ἢ κατιρωνευόμενοι τῶν διὰ τὴν αὐτῶν ῥᾳθυμίαν φύσιν, ἢ τὰ μέγιστα τῶν κακῶν ἀγαθὰ νομίζοντες.* *Küst.* Addit Gaisf. eiusdem IV, 3, 9. *τοῦτο γὰρ αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἀλλ' οὐχὶ ζηλώσαντες τὰ κάκιστα τῶν ἔργων καὶ ὑπερβαλόμενοι.* 6. Ζηλωτός] Photius. 7. Ζηλωτότατον] ζηλοτώτατον B. E. Statim *πάνυ* delevi cum A. V. Zon. p. 956. Ἀριστοφάνης] Nub. 463. 8. Ζηλωτότατα τὸν] Ζηλωτότατον A. B. V. Med. Zon. *τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλοτώτατον* E. Deinde *διάξῃς* A. 9. Post hanc gl. cum V. delevi commentum syntacticum: Ζημιῶ. δοτικῇ. Ἐζημίωσε χρήμασιν. αἰτιατικῇ δέ, Ἵνα μὴ τὰ μέγιστα ζημιώσω τοὺς παρόντας; Vid. Lex. Seg. p. 146. Prius exemplum Isocratis Antid. p. 451. §. 137, esse monuit Gaisf. 11. Ζῆν. τὸ ζῆν τοῦ ἀποζῆν διαφέρει. ζῆν μὲν γὰρ τὸ] Ζῆν καὶ ἀποζῆν. Ζῆν μὲν τῷ (τὸ B. E.) A. B. E. Notavi glossam V. ap. Gaisf. omissam, qua facile caremus, utpote e superiore loco repetita. 12. ἔστιν] ζῇ A.

2. Ἔγραψεν Ἐπιτομὴν τῶν Παροιμιῶν Διδ.] Scholiasta Aristophanis Nub. 133. proverbia Didymi et Tarrhaei non a Zenobio sed Zenodoto in epitomen redacta esse auctor est. ait enim, Ζηνόδοτος δὲ ὁ τὰς Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών. Haec ratio est, quare auctor istius epitomae, quae hodieque extat (edita ab Andrea Schotto Antwerp. 1612. 4.) a nonnullis Zenobius, ab aliis vero Zenodotus vocetur. *Küst.* Zenodoti memoriam Aldus in Scholiis Aristoph. totam de suo inculcavit. Interim sufficiat quae fertur Zenobii inscriptio: *Ζηνοβίου ἐπιτομὴ ἐκ τῶν Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν συντεθεῖσα.* Adde Schneidewini Praef. Paroemiogr. p. XXIV. 3. ἐν βιβλίοις τρισί] βιβλίᾳ γ' V. βιβλία ιά *V. 4. Ἑλληνικῶς] Ἑλληνικῶν V. Ἑλληνιστὶ *Eudocia* p. 203. probabiliter. 6. Βελῶν] Leg. *Βέλλων*, quod approbat Vossius de Hist. Gr. p. 455. *Reines.* καὶ ἄλλα] Zenobium in quaestione rhetorica laudat Schol. Hermogenis T. VII. p. 1015. Item nescio quem Zenobium εἰς τὸ Ῥηματικὸν τοῦ Ἀπολλωνίου Etym. M. p. 23. extr. 9. μαθητὴς Φιλητοῦ Eudoc. et Zon. p. 956. 10. γεγονὼς] *Eudocia* p. 204. subiicit, ἔγραψε περὶ ἀνθυποτάκτων καὶ ἀνυποτάκτων. De hoc loco v. Weichertus *über das Leben u. d. Gedicht d. Apollon.* p. 12. (coll. Clint. F. H. III. p. 491.) Is post Mansonem vidit rationes temporum, ut Ptolemaei Philadelphi liberos Zenodotus crudiendos acceperit, requirere. Probat etiam Ritschelius de Bibliothecis Alexandrinorum disputans p. 82. Improbat praeter alios Heffterus in dissert. de Zenodoto p. 4. ratus scilicet integram esse horum orationem, *ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου*, quae nemo Graece doctus eloqui potuit de Ptolemaeo Sotere. Sed desiderantur quaedam in eam sententiam quam Plutarchus adv. Epicur. p. 1095. D. sic conformavit, *Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος συναγαγὼν τὸ Μουσεῖον.* Utut est, Philadelphum non dubitabimus agnoscere. *πρῶτος τῶν Ὁμήρου διορθωτ.*] Grammaticus hic multos Homeri versus partim correxerat, partim pro spuriis reiecerat, ut discimus ex Eustathio in Homerum, qui passim eius mentionem facit. Ceterum minus recte Suidas hic affirmare videtur, Zenodotum primum fuisse, qui Homerum emendaverit, cum ante eum Aristoteles idem fecerit. Mentionem enim faciunt grammatici locorum quorundam Homeri ab Aristotele emendatorum, vel secundum eius sententiam aliter legendorum: ut Scholiasta Theocriti I, 34. testatur, in versu illo Poetae, *Κνάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον* (Odyss. π'. 176.) Aristotelem pro *ἐθειράδες* legendum censuisse *γενειάδες*. Sic in Il. φ'. 252. pro *μέλανος τοῦ* Aristotelem legisse *μελανόστου*, i. e. *nigra ossa habentis*, testatur Scholiasta in eum locum. Praeterea ante Zenodotum extabat *διόρθωσις*, sive emendatio quaedam Homeri, *ἐκ τοῦ Νάρθηκος* dicta, cuius auctores fuerunt Alexander M. eiusque comites Callisthenes et Anaxarchus, teste Strabone lib. XIII. p. 594. Videant ergo alii, num recte a Suida dici possit, Zenodotum primum fuisse Homeri *διορθωτήν*. *Küst.* Hodie nemo ignorat quid inter Iliadem ab Antimacho vel Aristotele refictam et Homerum ex Zenodotea recensione differat. Ceterum *τῶν* abesse malim, ut ex inferiore versu repetitum. 11. *τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθηκῶν*] Prioris an utriusque bibliothecae, dubitare licet; quamquam illuc perducit veri quaedam similitudo, praesertim si recte se habet, quod extat in Prooemiis de Apollonio Rhodio, *ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτόν.* Compara tamen v. *Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς.*

---

non melius habebit quam qui cicutam vel aconitum vel hellebori um hauserint. *Ζηλωταί.* Zelotae apud Iudaeos vocantur legis custodes. *Ananus cum Zelotas in templo conclusisset et praesidium imposuisset, eos obsedit.* *Ζηλωτός.* Beatus, laudandus. *Ζηλωτότατον.* Beatissimum. Aristophanes: *Beatissimam vitam inter homines deges.* *Ζημία.* Privatio. *Ζήν.* Iuppiter. *Ζηνόβιος.* Zenobius, sophista, qui Romae docuit sub Hadriano Caesare. scripsit Compendium proverbiorum Didymi et Tarrhaei, libris tribus. item Graece interpretationem historiarum Salustii, historici Romani, et ipsius Bellorum. Genethliacum in Hadrianum Augustum; et alia. *Ζηνόδοτος.* Zenodotus, Ephesius, poeta epicus et grammaticus, Philetae discipulus. vixit sub Ptolemaeo primo *. primus Homerum recensuit, Alexandrinis bibliothecis praefuit, Ptolemaei liberos instituit.

Ζηνόδοτος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ὁ ἐν ἄστει κληθείς. Πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ Ποιητοῦ. ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν. Περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας. Λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων. Εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν· καὶ ἄλλα συχνά.

Ζηνόθεμις, ὄνομα κύριον.

Ζήνων, Τελευταγόρου, Ἐλεάτης, φιλόσοφος τῶν ἐγγιζόντων Πυθαγόρᾳ καὶ Δημοκρίτῳ κατὰ τοὺς χρόνους, ἦν γὰρ ἐπὶ τῆς οἱ' Ὀλυμπιάδος, μαθητὴς Ξενοφάνους ἢ Παρμενίδου. ἔγραψεν Ἔριδας, Ἐξηγήσεις τῶν Ἐμπεδοκλέους, Πρὸς τοὺς φυσικοὺς περὶ φύσεως, τοῦτον φασὶν εὑρεῖν εἶναι τῆς διαλεκτικῆς, ὡς Ἐμπεδοκλέα τῆς ῥητορικῆς. καθελεῖν δέ φησιν Ἡρακλείδης Νέαρχον, οἱ δὲ Διομήδοντα, τὸν Ἐλέας τύραννον, ἑκόντα. καὶ ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐνδακὼν καὶ ἀποτεμὼν προσέπτυσε τῷ τυράννῳ. καὶ ἐν ὅλμῳ βληθεὶς συνετρίβη πιπτόμενος. διαφέρει δὲ Ἐλεάτης καὶ Ἐλαΐτης.

Ζήνων, Μουσαίου, Σιδώνιος, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς Διοδώρου τοῦ κληθέντος Κρόνου, διδάσκαλος δὲ καὶ αὐτὸς Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως. ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ Σωκράτους καὶ Σιδωνιακά.

Ζήνων, Μνασέου ἢ Δημέου, Κιτιεύς· πόλις δέ ἐστι Κύπρου τὸ Κίτιον· φιλόσοφος, ὃς ἦρξε τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως. ἐπεκλήθη δὲ καὶ αὐτὸς Στωϊκός, διὰ τὸ ἐν τῇ Στοᾷ τῇ ἐν Ἀθήναις διδάξαι αὐτόν, ἧς πρώτην μὲν Πεισιανάκτειος, ὕστερον δὲ ζωγραφηθεῖσα Ποικίλη ἐκλήθη. μαθητὴς δὲ ἦν Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ, εἶτα Πολέμωνος τοῦ Ἀθη-

1. *Ζηνόδοτος, Ἀλεξ.*] Athen I p. 12. III. p. 96. X. p. 412. *Reines.* Crateteus: v. Wolf. Prolegg. in Hom. p. 199. sive Clint. F. H. III. p. 491. Quorum Wolfius p. 196. monuit etiam librum *περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας* ab aliis grammaticis rectius ad Zenodorum referri; consentientemque habuit Lehrsium de Aristarchi stud. Hom. p. 228. Quamquam vehementer Muetzellus de Emend. Theogon p. 282. reclitur; ac manifestum est, cum parum suppetat testimoniorum, in utramvis partem posse pronunciari. A Zenodoto quidem Ephesio, qui operam in sola critica et exemplarium diiudicatione locarit, consentaneum est libros in explicandis poetis occupatos removeri. 3. *ἔγραψε*] Verbum male positum. 6. *πολλά*] *συχνά* A. B. V. *τινα* E. 7. *Ζηνόθεμις*] Zenothemin quendam laudat Schol. Apoll. Rhod. II, 967. et Tzetzes Chil. VII, 684. ubi fragmentum ex eius Periplo adducit. *Küst.* 8. *Ζήνων*] Zenonos octo recensuit Laert. VII, 35. ubi consule Menagium, qui illis plures addit. Vide etiam Iousium de Scriptoribus Histor. Philos. II, 1. qui quindecim huius nominis scriptores recensuit. Ceterum de hoc Zenone Eleate legendus est Laertius IX. num. 25. et sequentibus. *Küst.* Eudocia (p. 204.) quaedam de navigatione eius et naufragio addit, quae neque Suidas neque Laert. IX, 5 habet, unde reliqua sunt hausta. *Müller.* *Τελευταγόρου*] Apollodorus nato quidem Teleutagorae, adoptione vero Parmenidis filium dixit Zenonem ap. Laert. IX, 25. *Ἐλεάτης*] Velicusis, e Velia oriundus, Appul. Apolog. p. 276. ed. Elmenh. *Reines.* 10. *ἐπὶ τῆς οἱ' Ὀλυμπ.*] *κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλ.* Diogenis edd. vett., ubi quae editur *ἑνάτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλ.* „Quomodo ergo cum Phalaride Agrigentino vivere potuit, qui Ol. LII. fuit: Val. Max. III, 3." *Reines.* Vid. Clinton. Fast. Hellen. a. 464. 14. *Παρμενίδου*] Vid. Schol. Platon. p. 387. *ἔγραψεν — περὶ φύσεως*] Non recte de hisce titulis rettulit Stallbaumius Prolegg. in Plat. Parmen. p. 28. Enimvero si quid in rebus suspectis divinando assequimur, iungenda videntur *Ἔριδας πρὸς φλυ.* 12. *τοὺς Ἐμπεδοκλέους*] *τῶν Ἐμπεδοκλέους* A. E. Med. Eudoc. 13. *τοῦτον*] *τοιοῦτον* V. *διαλεκτικῆς*] *τῆς διαλεκτικῆς* A. V. Prodidit rem praeter alios (ut Sext. adv. Math. VII, 7.) etiam grammaticus in Crameri Anecd. Vol. IV p. 239. 14. *Ἡρακλείδης*] *Ἡρακλείδην* E. *καθελεῖν δὲ Διελέας Νέαρχον*] Vide Menagium in Laert. IX, 26. *Küst.* Vid. Valer. Max. I. I. Diodor. Sic. in Exc. Peiresc. p. 250. Philostr. init. l. 7. *Reines.* V. Wesseling. in Diod. T. II. p. 557. et Davisius in Cic. Tusc. II, 24. 15. *Διομήδοντα*] Plutarch. adv. Colot. [p. 1126. D. item 1051. C.] *Διομήδοντα* vocat, uti etiam Clemens Alex. Strom. IV. Sed Theodoret. Serm. VIII. [T. IV, p. 919. quem exscripsit grammaticus in Crameri Anecd. Vol. IV. p. 252.] unde habet, addit, *ὡς φησιν Κρατοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν.* *Reines.*

2. *γλῶτταν — ἐνδακών*] Laert. I. I. Boeth. de Consol. IV. pros. 6. Plutarch. de Garrul. p. 505. Philo lib. Quod omnis probus liber p. 681. Cicero Tusc. II, 22. Plin. VII, 3. Ammian. Marc. XIV, 9. Euseb. Praepar. Euang. X, 14. extr. *Reines.* Nemesius p. 232. (266. ed. Matth.) *Toup.* MS. 3. *συνετρίβη*] *συνετρίφη* A. B. V. E. Med. Eudocia. Tum *πισσόμενος* V. Quae studiosi homines subiecerunt, *διαφέρει — Ἐλαΐτης*, non sensu in hoc opere recognuntur: vide v. *Ἐλέα.* 5. *Μουσαίου*] Vid. Voss. de Hist. Gr. p. 85. *Reines.* Consentit *Eudocia* p. 204. Ab hoc distinguendus Zeno Sidonius, Epicuri sectator: de quo v. Bak. in Posidon. p. 243. sq. *φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς Διοδ.*] Legendus est de hoc loco Suidae Menagius in Laert. VII, 35. *Küst.* 7. *Κιτιεύς*] *Κίτιος* A. 9. Primordii quaedam apud *Eudoc.* p. 205. *Δημέου*] *Δημέου* A. *Δημέου* B. V. E. Diog. 10. *Κίτιον*] *Κίτιον* B. E. 12. *διδάξαι αὐτόν*] Sic in MSS. recte exaratum invenl. In prioribus editt. vero male legitur *αὐτούς.* *Küst.* 13. *πρώτον*] *πρώην* A. Restitui scripturam saepe cum altera confusam. 14. *Ποικίλη ἐκλήθη*] Porticus haec Athenis ideo celeberrima fuit, quod secta Stoicorum ab ea nomen acceperit. Synesius epist. 135. miseram suo tempore Athenarum condicionem describens etiam porticum hanc pristino ornatu suo prorsus tunc spoliatam fuisse ait. Verba eius ascribam: *Καὶ νὴ Δία τὴν ποικίλην στοάν, τὴν ἐκάνευον τῆς Χριστιανῶν φιλοσοφίας, νῦν οὐκέτ' οὖσαν ποικίλην. ὁ γὰρ ἀνδύπατος τὰς σανίδας ἀφεῖλετο, ἃς ἐγκαυθεῖσα τὴν τέχνην ὁ ἐκ Θάσου Πολύγνωτος.* *Küst.* Conf. Meurs. Attic. Lectt. c. 18. Rutgers. Varr. V, 1. Vid. infra *Πεισιανάκτειος στοά*, *Πολύγνωτος* et *Στωϊκοί.* *Reines.* Adde vv. *Βασίλειος στοά* et *Στοά.* 15. *Πολέμωνος* vulg.

Ζηνόδοτος, Zenodotus, Alexandrinus, grammaticus, urbicus vocatus, scripsit adversus obelos, quibus Aristarchus versus Homeri notaverat. Adversus Platonem de dils. De Homerica consuetudine. Solutiones Homericarum quaestionum. In Hesiodi Theogoniam; et alia multa. *Ζηνόθεμις.* Nomen proprium. *Ζήνων.* Zeno, Teleutagorae F. Eleates, philosophus, qui proplus accedit ad Pythagoram et Democriti tempora (vixit enim LXXVIII Olympiade), discipulus Xenophanis vel Parmenidis, scripsit Contentiones; Enarrationem Empedoclis; Adversus philosophos de natura, hunc aiunt inventorem fuisse dialecticae, ut Empedoclem rhetoricae, sed cum Neanthum, vel ut alii tradunt Diomedontem, Eleae tyrannum, evertere vellet, captus est. Interrogatus autem ab illo linguam praemorsam ac resectam expuit in tyrannum, tum in mortarium coniectus tundendo contritus est. differunt autem Eleates et Elaites. *Ζήνων*, Zeno, Musaei F. Sidonius, philosophus Stoicus, discipulus Diodori, qui vocatus est Cronus, magister et ipse Zenonis Citiei, scripsit Apologiam Socratis et Sidoniaca. *Ζήνων.* Zeno, Musaeae vel Demeae F. Citieus (Citium vero urbs est Cypri), philosophus, qui fuit Stoicae sectae auctor. Stolgt autem cognomentum et ipse tulit, quod Athenis discipulos in Stoa docebat, quae olim Pisianactia, deinde cum variis picturis ornata esset, Poecile vocata est. discipulus autem fuit Cratetis Cynici, deinde Polemonis Atheniensis.

ναίου. ἐτελεύτησε δὲ ἐτῶν ἐνενήκοντα ἀφελῶν ἑκάστοτε τῆς τροφῆς, ἕως ἀτονίᾳ διεφθάρη. ἐχρήσθη δὲ αὐτῷ πυνθανομένῳ περὶ βίου, συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς, ὅπερ ἦν τοῖς ἀρχαίοις διὰ τῶν βιβλίων. Φοῖνιξ δ' ἐπεκλήθη, ὅτι Φοίνικες ἔποικοι τοῦ πολιχνίου ἐγένοντο. ἤκμαζεν ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, ἐπὶ τῆς ρκε Ὀλυμπιάδος. Καὶ παροιμία, Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. οὗτος γὰρ ἄκραν εἶχε δίαιταν καὶ λιτήν, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν χωρῆσαι. φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος ἐφιλοσόφει. τῷ γὰρ ὄντι πάντας ὑπερεβάλετο τῷ τε εἴδει καὶ σεμνότητι καὶ νὴ Δία μακαριότητι. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον ἄνοσος καὶ ὑγιὴς διατελέσας.

Ζήνων," Διοσκορίδου, Ταρσεύς, ὡς δέ τινες Σιδώνιος, φιλόσοφος, μαθητὴς Χρυσίππου τοῦ Ταρσέως, φιλοσόφου Στωικοῦ, καὶ διάδοχος.

Ζήνων, Κιτιεύς. εἰ δὲ ῥήτωρ τις ἦν ἢ φιλόσοφος ἄδηλον. ἔγραψε περὶ Σιάσεων. Περὶ Σχημάτων. Ὑπόμνημα εἰς Ξενοφῶντα, εἰς Λυσίαν, εἰς Δημοσθένην. Περὶ Ἐπιχειρημάτων.

*Ζήνων, Ἀλεξανδρεύς, ἀνὴρ Ἰουδαῖος μὲν γεγονώς, ἀπειπάμενος δὲ δημοσίᾳ πρὸς τὸ φῦλον τῶν Ἰουδαίων, ὡς παρὰ σφίσι νενόμισται τὸν λευκὸν ὄνον ἐν τῇ ἀργούσῃ ἡμέρᾳ διὰ τῆς καλουμένης αὐτῶν συναγωγῆς ἐλασάμενος. οὗτος ὁ Ζήνων ἐπιεικὴς μὲν ἦν φύσει καὶ ἱερός, ἀλλὰ νωθέστερος ἐν λόγοις καὶ μαθήμασιν, ἐφιέμενος μὲν ἀεί τι μανθάνειν καὶ ἐρωτῶν ὅ τι ἂν ἀγνοῇ, πάντα δὲ σχεδὸν ἀγνοῶν. καὶ γὰρ νοῆσαι βραδύτατος ἦν, καὶ τῶν νοηθέντων ὀψέ ποτε προδότης ὑπὸ λήθης ἑτοιμότατος. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ζήνων, τοῦ Πρόκλου ἑταῖρος, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τῷ μὲν γένει Περγαμηνός, τῇ δὲ φύσει καὶ αὐτὸς ἐνδεέστερος τά γε πρὸς ἐπιστήμην· ἐπιεικὴς δὲ καὶ τὰ ἤθη κατηρτυμένος. ὁπότερος δὲ αὐτοῖν ἀφορμὴν τῇ διαστάσει παρέσχετο τῷ Σαλουστίῳ πρὸς τὸν Πρόκλον, οὐκ ἔχω φράζειν.

Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πυθόμενος τῶν οἰκείων τὴν ἧτταν ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφου κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν.

1. ἐτῶν ἐννενήκοντα] Legendum est ἐννενήκοντα ὀκτώ. Vixit enim Zeno hic annos nonaginta octo, auctore Laert. VII, 28. quod etiam confirmat Lucianus in Macrobiis. *Küst.* Idem error redit in v. *Αὖεις*. Edd. vulgg. *ἐννενήκοντα*. 3. *συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς*] Vide Laert. VII, 2. *Küst.* Hanc sententiam ornatius persequitur v. *Συγχρωτίζεσθαι*. 5. *Φοῖνιξ δ' ἐπεκλήθη*] Vide Menag. in Laert. VII, 3. *Küst.* *ὅτι* om. B. E. 6. *ἤκμαζεν*] *ἤκμαζε δὲ* V. 7. *κ' καὶ ῥ'*] Mallem *λ' καὶ ῥ'*, vel additum numerum aliquem minorem vicenario seu τῇ λ', Antigonus enim *Γοναταῖς* Ol. 125. incepit. *Reines.* $\kappa^{\eta\varsigma}$ $\rho^{\eta\varsigma}$ E. *ῥ' καὶ ἑ* V. unde *ρκε* Gaisfordus dedit cum Clintono Fast. Hell. a. 299. 8. *Ζήνωνος ἐγκρατέστερος*] Vide Laert. VII, 27. *Küst.* *Καὶ παροιμία* om. *V. *ἐγκρατέστερος*] *ἐγκρατεστέρους* B. E. Ceterum haec iterat A. post *Ζηρυνθία*, ubi in fine, *καὶ δή τι πρὸς τοῖς ϛ βιοὺς ἔτη κατέστρεψεν ἄνοσος*. Cf. Prov. Coisl. 236. *ἄκραν*] *ἀκριβῆ* Apostolius IX, 55. 9. *ὥστε* et quae sequuntur om. V. 10. *φιλοσοφίαν καινὴν*] Philemo Comicus apud Laert. VII, 27. de Zenone ait: *Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ· Πενὴν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει*, qui versus etiam leguntur apud Clementem Alexandrinum lib. II. Strom. p. 302. Hinc ergo Suidas illustrari potest. *Küst.* *ἐφιλοσόφει*] *ἐφιλοσόφησε* E. *τῷ γὰρ ὄντι πάντας ὑπερεβ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius leguntur etiam apud Laert. VII, 28. unde ea Suidas sumpsit. *Küst.* 12. *μακαριότητι*] Ex Laertio reponendum est *μακροβιότητι*, i. e. *longaevitate*. Vixit enim annos 98. ut paulo ante dictum est. *Küst.* Merito Gaisfordus miratur unde *μακροβιότητι* istud duxerit Küsterus. 14. *Ζήνων, Διοσκορίδου*] Laertius in Zen. p. 349. (VII, 35.) *Reines.* *Διοσκορίδου* A. V. E. *Eudocia* p. 205. 16. *Στωικοῦ*] *τοῦ Στωικοῦ* E. 17. *Κιτιεύς*] *Κιττιεύς* E. Nomen ab mala manu videtur accessisse. Videndum vero ne Zeno dicatur Myndius, quo Zenobius utitur II, 30. Etenim rhetorem istum, quem tangere videtur Tzetzes in Crameri Anecd. Vol. IV. p. 126. inter Myndios rettulit Stephanus Byzantius. Nihil tamen mutat *Eudocia* p. 205. Tum *ἡ δὲ ῥ. τ. ἦν ὁ φ.* A. 18. *Σιάσεων*] *σιάσεως* Eudoc. Deinde praestat *Ὑπομνήματα*.

1. *Ἀλεξανδρεύς*] Vid. Iuliani Ep. XLV. *Gaisf.* *ἀνὴρ — ἀγνοῶν*] Haec V. sic contraxit: *οὗτος ἀνὴρ Ἰουδαῖος νοῆσαι βραδύς, πάντα μὲν ἐρωτῶν, πάντα μὲν* (sic) *ἀγνοῶν*. 5. *συναγωγῆς ἐλασάμενος*] Om. B. et E. in lacuna. 7. *ἐφιέμενος μὲν ἀεί τι*] *ἐνεργὴς* (*ἐνεργὸς* E.) *μὲν εἰς τὸ* B. E. 11, *ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ζήνων, τοῦ Πρόκλ.*] Haec sumpta videntur ex Damascii vita Isidori, cuius excerpta habemus apud Photium. *Küst.* 12. *κατὰ τὸν*] *κατὰ τὸν αὐτὸν* B. V. E. *ἀνὰ τὸν αὐτὸν* A. *τῷ μὲν γένει* om. V. Item *τῇ δὲ φύσει — ἐπιστήμην* om. *V. 15. *ὁπότερος — φράζειν*] *τῇ δὲ φύσει καὶ αὐτὸς νωθρός* V. 16. *Σαλουστίῳ*] *τῷ Σαλουστίῳ* dedi cum A. 17. Statim cum *V. delevi: *Ζηνωνίς. ὄνομα κύριον. ἔστιν ἐν τῷ Ἀρβάτῳ.* Post *Ζῆσαι* transposuit A. Post gl. ultimam *Ζήνων* V. Sub finem *Küsterus*: „Lege *Ἁρμάτος*. Ibi enim Zenonidis mentio fit." *ἔστιν κτλ.* om. *V. post v. *Ζήνων*. 18. *Ὅτι Ζήν.*] Post gl. seq. A. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. (qui praemisit *Ζήνων βασιλεὺς Ῥωμαίων*) itemque in seq. gl. cum V. *πυθόμενος*] *πειθόμενος* A. *τῶν οἰκείων τὴν*] *τὴν οἰκείαν* B. E.

obiit anno actatis XC. subinde de cibo aliquid detrahens, donec virium infirmitate periret. cum autem oraculum de vitae genere consuleret, responsum est, cum mortuis sibi conversandum esse; quo significabatur cum veterum auctorum libris commercium. Phoenix vero cognomento dictus est, quod Phoenices illius oppidi incolae fuerant. floruit sub Antigono Gonata, CXXV. Olympiade. proverbium, Zenone continentior. hic enim propter summam vitae frugalitatem proverbio locum dedit. idem novae philosophiae fuit auctor. revera enim omnes et specie vultus et gravitate et hercle beatitate superavit. obiit autem expers morborum et optima valetudine usus. *Ζήνων*. Zeno, Dioscoridis F. Tarsensis, vel ut alii tradunt Sidonius, philosophus, discipulus Chrysippi Tarsensis, philosophi Stoici, eiusque successor. *Ζήνων*. Zeno, Citieus, utrum rhetor fuerit an philosophus, incertum est. scripsit de statibus. De figuris. Commentarios in Xenophontem, in Lysiam, in Demosthenem. De argumentis oratoriis. *Ζήνων*. Zeno, Alexandrinus, homo natu Iudaeus; sed cum Iudaeorum genti nuncium publice remisisset, per eorum Synagogam, quae sic vocatur, ut illis est usu receptum, die Sabbati asinum album traduxit. hic Zeno natura quidem probus et bonus fuit, sed in eloquentia et disciplinis tardior: semper ille quidem discere cupiens, et rogitans quod ignoraret, sed omnia propemodum ignorans. etenim erat tardissimus ad percipiendum, quaeque tandem aliquando percepisset, eorum facillime obliviscebatur. fuit etiam alius Zeno, Procli aequalis, genere Pergamenus, et ipse natura ad discendum tardior, bonus tamen et moribus compositis. uter tamen Salustio causam a Proclo dissidendi praebuerit, dicere non possum. *Ζήνων*. Zeno Imperator audita suorum clade in castellum confugit, quod in colle situm vicini Constantinopolin vocabant. quo

ὅπερ γνοὺς τοῖς συνοῦσι στενάξας, Θεοῦ παίγνιον, εἶπεν, ἄρα ὁ ἄνθρωπος· εἴγε καὶ ἐμὲ οὕτω παίζειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντεις τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξ ἀνάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατεινόμενοι προὔλεγον. κἀγὼ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσεσθαι· νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἦλθον, εὑρηκὼς ὁ δείλαιος προσηγορίαν ὁμώνυμον.

Ὅτι Ζήνων βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ὠμότητα, ᾗ ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν. οὐδὲ τὸ θυμούμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθειστήκει ἐξάπαξ, οἷον τοῦ Λέοντος διέμενε. καὶ τήνγε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον· καὶ ἃ ἔπραττε, δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπραττεν· ἐπιδεικτικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. οὐ μὴν οὔτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἐμμανῶς ὡς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἔπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα· οὐ μὴν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. καὶ χρηστῆς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παραδυναστεύων ἦγεν αὐτὸν ὅπη ἐβούλετο, καπηλεύων ὥςπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἐῶν ἐν τῇ βασιλέως αὐλῇ διαπράττεσθαι. ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοτο πάσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ τιμήματα. καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχύ τι προστιθείς, ἐκεῖνος ἦν αἱρετώτερος. τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχείοις γινομένων ἁπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπίπρασκεν. εἰ δέ τινα ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥςπερ ποτὲ λιτοκάπηλος αὐτὸς ταύτην ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων ἄλλοις παρεῖχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρέχων.

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον προῆγέ τε δι' ἀξιῶν, καὶ σωμασκεῖσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἡλικίας. οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν· καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήβους πρὸς τοὺς τῶν ἀῤῥένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. διαίτης οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένης τὸ καλὸν ἐθὰς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζο-

1. *Θεοῦ παίγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος*] Synesius de Providentia p. 120. *Καί μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι, Θεοῦ παίγνιον ἄνθρωπον εἶναι. Küst.* Addas Olearium in Philostr. V. Soph. I, 21, 3. et Iahnii Symbolas p. 101. Praeierat Plato vocem nobilissimam, *τὸν ἄνθρωπον θεοῦ τι παίγνιον εἶναι*: quam multorum imitatione celebratam Astius in Legg. p. 76. illustravit post Wyttenb. in Eunap. p. 82. Ceterum eandem rem idem ut opinor Zenonis historicus persecutus est eo fragmento, quod servavit gl. *Ἐξῆλθεν.* Mox *ἐμὲ παίζειν* conferas cum Epigrammate Macedonii Anth. Pal. X, 70. 2. *ἄρα, εἶπεν*] *εἶπεν ἄρα* A. V. 3. *ἐμοὶ*] *ἐμὲ* A. recte, opinor, siquidem infinitivus desideratur, velut *ἔσεσθαι. γὰρ δὴ*] *δὴ* om. V. mox etiam *τὸν* ap. Gaisf. 9. *Ζήνων, βασ. Ῥωμ.*] De eius prodigalitate vid. supr. *Ἐρύθριος. Reines.* 10. *ἐκέχρητο*] *κέχρητο* B. 11. *καθειστήκει*] *καθεστήκει* V. *ἐξάπαξ*] *ἐπάπαξ* B. *ἐφάπαξ* E. 12. *διέμενε*] *διέμεινε* B. 13. *ἕνεκεν*] *ἕνεκα* B. E. 14. *ἐπιδεικτικῶς — ἀληθῶς* om. V. 15. *οὐ μὴν — Σεβαστιανὸς*] *Σεβαστιανὸς δὲ* V.

1. *ἐς ὅ τι*] *ὅπη* E. *ἐς ὅπη* A. B. *ὅποι* V. Praetuli *ὅπη* ut consuetudini probae accommodatius. *καπηλεύων*] Seqq. sic V. *ὃς τῆς ἀρχῆς ἅπαντα ἀπεπίπρασκε, καὶ τῷ διδόντι βραχύ τι πλέον ἐκείνῳ ἐδίδου. Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρεῖχε καὶ οὕτως διέφθειρε τὰ Ῥωμαίων.* 5. *ἕτερος*] *ἕτερον* B. E. 8. *δέ τινα*] Immo *δέ τινι*: vel potius *εἰ δὲ ἀρχήν τινι τῶν κτλ.* 10. *ἐκείνων*] *ἐκείνου* A. E. 11. *Ζήνωνι*] *Ζήνωνι δὲ* A. B. E. Huic tamen scripturae convenit potius *παρεῖχε*, cuius vicem in praegressis malim ex V. reponi *ἐδίδου.* 13. *Ζήνων*] *Ἕτερος Ζήνων* V. Vide Malchum Niebuhrii p. 277. 14. *διάδοχον* om. V. qui addit *βασιλέα* post *θέλων.* 16. *οἱ δὲ*] *οὐ δὲ* A. 17. *ἄδδην*] Vide supra v. *Ἄδην. Küst. ἄδην* A. *V. cum gl. superiore: *ἄδειν* B. V. E. 18. *ἐνήργουν*] Fortasse legendum est *ἐνῆγον*, i. e. *inducebant, impellebant*, vel *auctores ei erant. Küst.* 19. *μαστροπεύοντες*] Hic locus repetitur infra v. *Μαστροπεύοντες. Küst. μαστρωπεύοντες* E. *τοὺς*] *τὰς* E. Tum *ἐνήβους* V. quod olim in altera gl. ferebatur. 20. *ἐπαίδευσαν*] *ἐξεπαίδευσαν* E. cum inferiore glossa. *ἐκτόπως*] Hinc usque ad *ἀνθρώποις* omnia om. V. 21. *διαίτης οὖν ἐν ἡδον.*] Haec leguntur etiam supra v. *Διαίταις. Küst. τῶν καλῶν ἐκὰς*] *τὸ καλὸν ἐθὰς* A. B. E. Med. Quod ipsum superiori glossae reddidimus. 22. *ὑποτυφομένην*] *ὑποτυφωμένην* A.

cognito suis cum gemitu dixit: Homo utique Dei ludibrium; siquidem me sic ludificari placuit numini. vates enim constanter mihi praedixerunt affirmantes, Iulium mensem fatalem mihi esse, quo Constantinopoli versarer. atque ego quidem arbitrabar me Constantinopolin venturum. nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, quem eodem nomine appellari miser deprehendo. *Ζήνων.* Zeno, Romanorum Imperator, non eadem qua Leo fuit crudelitate, neque iracundia in perpetuum erat inexorabili, ut ille. in multis autem rebus animum ambitiosum ostendit, et quae faciebat, gloriae et admirationis causa faciebat, per ostentationem potius quam ex veritate. adde quod erat rerum imperitus, neque illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. lucri autem et quaestus non tam insano flagrabat amore, quam Leo, nec falsa crimina adversus possessores comminiscebatur; nec tamen ab vitio isto prorsus immunis erat. iam sub illius imperio Romani quiete vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, arbitratu suo quovis eum impulisset, omnia velut in foro cauponans, nec quicquam in aula Caesarea sine pretio confici sinens. sed omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum Imperatore communicato. quod si quis accessisset, qui paulum quiddam adiiceret, is ceteris praeferebatur. in aula denique nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. sicui vero suorum familiarium Zeno contulisset, ipse tanquam publicorum munerum nundinator ab illo redemptum exiguo pretio pluris vendebat aliis, Zenoni furta praebens. *Ζήνων.* Zeno, Romanorum Imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens per varias dignitates provexit, et corpus exercere iussit ad incrementum staturae. sed aulici, nacti potestatem pecuniae publicae luxu perdendi, adolescentem in Sybariticam crapulam impulerunt, cumque lenonum more pueros aequales ipsi conciliarent insano marium amore animum eius imbuerunt. itaque vitae

νείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἴρειν, καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. ἀλλ' ὁ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τεθεαμένος, διαῤῥεύσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθήτως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκβῆναι.

Ζηρυνθία. ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρινθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, [ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια. ἔστιν ἐν τῷ Ἀλλ' εἴτις.]

11 Ἢ Ζητεῖν. ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί. Μηδὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι.

Ζήτης. ὁ τοῦ Βορέου παῖς.

Ζητήσεται. ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.

Ζητηταί. ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησι, κατὰ καιροὺς καθισταμένη, πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει καὶ μὴ ἀποδεδωκότες.

Ζητητηρίων ὄργανα. τὰ βασανιστήρια. Οἱ δὲ προσάγουσι πῦρ καὶ τὰ τῶν ζητητηρίων ὄργανα. ὁ δὲ τὰ πραχθέντα ἐξεῖπεν.

Ζητρεῖον. τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὔπολις.

Ζητῶν.

Ζητῶν γὰρ ὄψον θοἰμάτιον ἀπώλεσα.

ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δείπνου συνιόντων εἰς φιλίαν.

Ζιβύνη. ὁλοσίδηρον ἀκόντιον, λόγχη, σπάθη.

Ζιβύτης. ὄνομα κύριον.

Ζιζάνιον. ἢ ἐν τῷ σίτῳ αἶρα.

Ζιήλας. ὄνομα κύριον.

Ζινίχιον. τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος.

---

1. τοῦ προσώπου ὑπεμφαίνων] τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων A. cum gl. superiore. 2. μετέωρον] μετέωρα A. 4. ὡς] ὥσπερ gl. sup. 5. διδακτὴν] διδακτικὴν A. B. Tum αὐτοῦ κακότητα V. τεθεαμένος] τεθεαμένη E pr. 6. ἀναισθήτως] ἀνεπαισθήτως E. 9. Ζηρυνθία. ἡ Ἀφροδίτη] Vide Lycophronem v. 449. et ibi Scholiastam. *Küst.* Ac praeter alios Nicetam in Creuzeri Melett. I. p. 26. Ζηρυνφία A. et mox Ζηρύνφιον cum *V. 10. Ζήρυνθον] Vide supra v. Ἀλλ' εἴ τις, et infra v. Σαμοθράκη. *Küst.* Ζήρινθον scripsi cum A. *V: et utraque gl. Ζήρηνθον Med. Vid. Potter. in Lycophr. 77. Deinde τοὺς expungendum. ἔνθα] Seqq. om. V. quae cum manifesta sint interpolationis, ea notavi. Nescit Zon. p. 957. 11. ἔστιν] ζητ A. Statim cum V. expunxi duplicem glossam: Ζῆσαι δίς λέγουσι καὶ ἀναβιῶναι τὸν Ἡρακλέα, τὸν Τυνδάρεων καὶ τὸν Γλαῦκον· τινὲς δὲ καὶ τὸν Αἴσωπον. Σήσειας. ἐν τῷ Ἀμυστί. Horum priora fraudem ipso lemmate satis arguebant; ubi *Küsterus* breviter: „Eadem supra leguntur v. Αἴσωπος." Ceterum pro vulg. καὶ Τυνδάρεων dederunt τὸν Τυνδ. A. B. E. Med. Mox τὸν pro καὶ E. 13. Ζητεῖν] Aeschin. c. Timarch. p. 23. *Toup.* MS. βουλεύεσθαι] In 2 MSS. scriptum inveni βούλεσθαι. *Küst.* βούλεσθαι firmant A. V. Photius et Zonaras. Dein οἱ ante Ἀττικοί omiserunt A. Phot. Zon. 14. Μὴ δὲ] Dobraeus Ind. Photii v. Ἀθηναῖοι: „Forsan delendum τι, ut μηδὲ σὺ sit finis senarii vel initium tetrametri." 16. Ζητήσεται] Photius. ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται] Apud Atticos scriptores futurum medium frequenter pro passivo accipitur. Sophocl. Oedip. Col. 581. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; ubi Schol. ἀντὶ τοῦ δηλωθήσεται. Plura exempla passim occurrunt. *Küst.* Monuerat supra in v. Εὑρήσεται. 17. Ζητηταί] Vide Harpocrat. v. Ζητητής, et ibi Valesium. *Küst.* Adde Böckhii *Staatsh. d. Ath.* I. p. 170.

1. πρὸς οὕς] In vetustissimo MS. Paris. rectius, ut puto, legitur πρὸς ἧς: ut sit sensus, ipsos Ζητητὰς detulisse ad magistratum eos, qui aerarium fraudaverant. Vide Harpocrat. v. Μαστῆρες. *Küst.* Huic Kulenkamp. in Etymol. p. 874. opposuit locum Demosth. in Timocr. p. 703, 10. πρὸς ἧς V. πρὸς ἣν Photius, Lex. Seg. p. 261, 5. Etym. M. 2. ἀποδεδωκότες] ἀποδιδόντες B. V. E. Lex. Seg. Repugnant Photius et Etym. 6. Ζητρεῖον] Vide infra v. Χώντειον, et supra v. Χαρεύω. Item Eustath. in Hom. p. 1411, 33. *Küst.* Vid. Wesseling. Diss. Herodot. p. 29. ubi male ζήτριον, est enim finis Choliambi. Vid. Etymol. *Toup.* MS. Sic Photius. Cf. Choeroboscus in Cram. Anecd. II. p. 215. Εὔπολις] Fragmentum Eupolidis legitur apud Etymologum. *Küst.* Versus Eupolidis: Ἐγὼ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών. 8. Ζητῶν] Zenob. IV, 13. 11. Ζεῖ] Ζῇ A. B. E. Zenobii MS. IV, 12. Coisl. 237. Hic ipse error in vocibus male perturbatis satis arguit glossam Ζεῖ χύτρα pro fonte habendam esse. 13. Ζιβύνη] Vide Ducangium in Glossario Graeco v. Ζηβύνη. *Küst.* Micah IV, 3. v. Σιβύνη. *Toup.* Ζηβύνη V. ap. Gaisf. Ζιβήνη E. ζιβύνιον Herod. Epimer. p. 40. Conf. Sturz. de Dial. Maced. p. 46. et v. Σιβύνη. ὁλοσίδηρον] Sic ἀκροσίδηρον in Anthol. Reisk. et infra Μύωψ. *Toup.* MS. ὁλοσίδηρον etiam A. Photius, Zonaras et Lex. Seg. pro vulg. ὁλοσιδήριον. 14. Ζιβύτης] Ζιβοίτης Schweighäuserus Opusc. II. p. 208. coll. annot. in Polyb. IV, 50, 1. praeeunte Wesseling. in Diod. XIX, 60. Ζιβούτης E. Statim gl. Ζιγγίβερ. εἶδος ἀρώματος. Ζιγνῶσαι. τὸ σκυθρωπάσαι, omiserunt A. B. V. E. Praebuerat Zonaras. 15. αἶρα] αἶρα cum E. Med. 16. Ζιήλας] Vide de eo Valesium in Notis ad Excerpta Peiresc. p. 30. *Küst.* Ζιόλας E. Regum Bithyniorum nomen: v. Clint. F. H. III. p. 412, 13. et Tzschuck. in Strab. XII. p. 159. Nominis corruptionem affert v. Εἴργεσθαι. 17. Ζινίχιον] Vide Ducangium in Glossar. Graec. *Küst.* Et v. Σφαιρωτήρ, quam contulit Gaisf. in Add.

---

assuescens, quae pulchrum in voluptate et superbia reponeret, et arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu prae se ferens, superbe incedere, et sublimem cervicem erigere, et, ut breviter dicam, omnes servorum loco habere coepit. sed ille rerum omnium vindex improbitatem eius, tam natura quam disciplina haustam, perspiciens cum ventris profluvio laborasset et per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinasset, immaturum rebus humanis excedere iussit. Ζηρύνθια. Sic vocatur Venus. et Zerynthium sive Zerynthum antrum, in quo canes immolabant. Ζητεῖν. Atticis est id quod velle. *Tu vero ne quid percontari velis.* Ζήτης. Boreae filius. Ζητήσεται. Quaeretur. Ζητηταί. Inquisitores erant magistratus Athenis certis temporibus creatus, ad quem deferebantur ii, qui reipublicae pecuniam debebant, nec persolverant. Ζητητηρίων ὄργανα. Instrumenta sontibus torquendis. *Illi vero ignem et instrumenta quaestionum admovent, quibus tandem expressa ab eo est confessio.* Ζητρεῖον. Locus, in quo puniuntur servi. Eupolis. Ζητῶν. Quaerens. *Dum enim opsonium quaero, pallium amisi.* de infelicissimis dicitur. Ζεῖ χύτρα. Donec olla fervet, vivit amicitia. de iis qui amicitias epulandi causa contrahunt. Ζιβύνη. Iaculum ferreum, lancea, gladius. Ζιβύτης. Nomen proprium. Ζιζάνιον. Lolium quod inter frumenta nascitur. Ζιήλας. Nomen proprium. Ζινίχιον. Corrigia calcei.

Ζίρης. καὶ κλίνεται Ζίρη, Σκυθικῇ φωνῇ.

Ζολιμίηλος. ὄνομα κύριον.

Ζοροβάβελ. ὄνομα κύριον.

Ζοφερά, ἡ σκοτεινή. καὶ ζοφερόν, ὁμοίως.

Ζοφοδορπίας. ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος.

Ζοφώδης. ὁ σκοτεινός. Καὶ Ζοφοειδής, σκοτεινός.

Ζοφομηνία. ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης.

Ζόφον. τὴν δύσιν. οὕτως γὰρ καλεῖται ἡ δύσις ζόφος.

Ζῶ. Σοφοκλῆς·

Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ.

Ζῷα. ὅτι τὰ ζῷα ἄνω ἔχειν τὴν κεφαλὴν λέγεται, οὐ πάντως ὡς πρὸς τὸ πέριξ λαμβανόμενα, ἀλλ' ὡς ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως. καὶ τῶν ἀλόγων τοίνυν ζῴων τῶν πλείστων, σχεδὸν δὲ πάντων ἐπὶ γῆς κεκυφότων, ὡς μηδὲ τῶν ὀπισθίων [ὑψηλοτέραν] ἐπὶ τὸ πέριξ ἔχειν τὴν κεφαλήν, ὅμως λέγεται τὰ ἄνω τῶν ζῴων μέρη εἶναι κεφαλή τε καὶ τὰ κατὰ τὴν κεφαλήν. καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν τοίνυν ὡς μὲν πρὸς τὸ πέριξ ἄνω λέγοιντ' ἂν οἱ κλάδοι καὶ τὰ φύλλα· ὡς δὲ πρὸς τὸ ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως, καὶ μᾶλλόν ἐστι συμφυές, ἄνω μὲν αἱ ῥίζαι, κάτω δὲ οἱ κλάδοι. διὸ καὶ ἀναλογοῦσι κεφαλῇ, καὶ μὴν καὶ στόματι. δι' αὐτῶν γὰρ ὡς διὰ στόματος ἡ τροφὴ χορηγεῖται, καὶ διοχετεύεται τῷ σώματι.

Ζωάγρια, καὶ Ζώγρια. δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. ζωάγρια γὰρ τὰ ζωῆς χαριστήρια.

Ζωαρκῆ. τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα. Καὶ Ζωαρκές, ὁμοίως.

Ζωάς. καὶ τὸ πληθυντικὸν τῶν ζωῶν.

Ζωβία. ὄνομα κύριον.

---

1. *Ζίρης*] ὁ *Ζίρης* V. Mox τοῦ *Ζίρη* V. ubi *ζίρου* E m. sec. *Σκυθικὴ φωνὴ* Zonaras. Deest gl. A. Statim Gaisf. delevit *Ζάρ. τόπος*, cum A. B. V. E. *Ζάρα* Med. 2. *Ζολιμίλος*] *Ζολιμίκλος* A. *Ζολιμήλος* Gaisf. *Ζολιμήλος* posui cum V. Gl. primus edidit Aldus. Deest E. Deinde cum A. *V. delevi: *Ζομίκλος. ὄνομα κύριον. Ζιμίκλος* E. 4. Cf. Toll. in Apollon. Lex. p. 319. ἡ om. *V. ὁμοίως om. V. 5. *Ζοφοδορπίας*] Fortasse legendum *Ζοφοδορπίδας* vel *Ζοφοδορπίδης*, quae vox occurrit apud Laertium. Is enim lib. I. s. 81. testatur Pittacum ab Alcaeo dictum fuisse *Ζοφοδορπίδαν*: in quem locum vide Casaub. et Menag. *Küst. Ζοφοδερκίας* A. V. Vid. H. Steph. Thes. T. I. p. 1911. G. Hesychii MS. ap. Schowium, *Ζοφοδερκίας, σκοτόδειπνος, λαθροφάγος. Gaisf.* Non mutat Zonaras. *ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος*] Lege *ὁ σκοτόδειπνος*. Vide Hesych. v. *Ζοφοδερκέας. Küst. λαθροφάγος* etiam Theognostus Cram. p. 20. 6. *Ζοφοειδὴς*] ζοφοειδὴς σκοτεινός A. *σκοτεινός* addidi cum B. *V. *καὶ ζοφοειδὴς* om. E. 8. Zon. p. 960. 9. *Ζόφον. τὴν δύσιν*] Homer. Odyss. *κ'*. 190. Ὦ *φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς*: ubi Schol. *οὐ γὰρ ἴδμεν, ὅπου δύσις, ἢ ὅπου ἀνατολή*. Hunc ergo locum Homeri Suidas respexit. *Küst.* Usque ad *δύσιν* Photius, sed sine articulo. Adde v. *Πρὸς ζόφον.* 11. *δοτικῇ* post gl. caput sustuli cum *V. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 410. 12. *τι*] *τοι* B. E. 14. *ὡς πρὸς τὸ πέριξ λαμβαν.*] Wolfius et Portus non animadverterunt *πέριξ* hic significare *aether* vel *coelum* (alias etiam *τὸ περιέχον* vocatum), unde verum huius loci sensum non fuerunt assecuti. Io. Philoponus in Aristotel. de Anima lib. II. c. 4. [H. 4. b.] eandem materiam tractans, quam hic auctor anonymus, *πέριξ* manifeste de coelo accipit. ait enim, *τὸ μὲν πέριξ πᾶν ἄνω ἔσται· λέγω δὴ ὁ οὐρανός*. Ceterum operae pretium erit plura ex hoc Philoponi loco adducere, quoniam egregie Suidam illustrat, et ipsissimis paene verbis rem eandem docet: *Τὰ μέντοι ἔμψυχα*, inquit, *ἄνω λέγεται ἔχειν τὴν κεφαλήν, οὐ πάντως ὡς τὸ πέριξ* (lege, *πρὸς τὸ πέριξ*), *ἀλλ' ὡς ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως· ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως τῶν ἐνταῦθα· καὶ τῶν ἀλόγων τοίνυν ζῴων τῶν πλείστων, σχεδὸν δὲ πάντων ἐπὶ τὴν γῆν κεκυφότων, ὡς μηδὲ τῶν ὀπισθίων ὑψηλοτέραν ἐπὶ τὸ πέριξ ἔχειν τὴν κεφαλήν, ὅμως λέγεται τὰ ἄνω τῶν ζῴων μέρη εἶναι ἡ κεφαλή τε καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Küst.* 16. *σχεδὸν δὲ*] *δὲ* om. B. E.

1. *ὀπισθίων*] *ὄπισθεν* E. 2. *μᾶλλον τὸ πέριξ ἔχειν*] Legendum omnino est, *μᾶλλον πρὸς τὸ πέριξ ἔχειν τὴν κεφαλήν*. Sensus enim est, bruta non magis habere capita coelum versus erecta, quam partes posteriores. Portus hic rursus caecutivit. *Küst. ὀπισθίων ἐπὶ τὸ πέριξ* A. B. V. E. propius ab sincera scriptura: siquidem *ὑψηλοτέραν* excidisse Philoponus demonstrat, quod intra uncos ascivit Gaisf. *ὅμως — κεφαλήν* om. E. 3. *κατὰ*] *περὶ* V. 4. *καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν τοίνυν*] Gemina his et valde consona habet Michael Ephesius in Aristotelem *περὶ Ζῴων πορείας*, fol. 177. 2. *Ἐπεὶ οὖν τὸ ἄνω κρεῖττον τῶν κάτω, κρίνεται δὴ τὸ ἄνω τῇ θέσει καὶ τῷ ἔργῳ, ἥπερ τῷ ἔργῳ μόνῳ. τὰ δὲ φυτὰ τὸ ἄνω, ἤτοι τὰς ῥίζας, ἔχουσι πρὸς τὸ τοῦ παντὸς κάτω τὴν γῆν· ἐμπαλιν δὲ τὸ κάτω, ἤτοι τοὺς κλάδους, πρὸς τὸ τοῦ παντὸς ἄνω, ἤτοι τὸν οὐρανόν. Küst.* 5. *τὸ πέριξ*] *τὰ πέριξ* A. B. V. E. *λέγοιντ' ἄν*] *λέγοιντο* A. B. V. E. 6. *ὡς δὲ*] *ὡς γὰρ* V. 8. *διὸ καὶ ἀναλογοῦσι κεφαλῇ, καὶ μὴν καὶ στόματι*] Io. Philoponus loco paulo ante laudato: *Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἄλλοις ἐμψύχοις τὸ δι' ὧν ἐκτρέφεται στόμα ἐστίν, οὕτως ἄρα καὶ τοῖς φυτοῖς τὸ δι' ὧν τρέφεται στόμα ἂν εἴη· τρέφεται δὲ διὰ τῶν ῥιζῶν· αὗται ἄρα στόμα τῶν φυτῶν. τῶν δὲ ἄλλων πάντων ἐμψύχων τὸ στόμα, δι' οὗ τρέφεται, ἄνω ἐστί· πάντων γὰρ ἡ κεφαλή, ἐν ᾗ τὸ στόμα, τὸν ἄνω τόπον ἐπέχει· καὶ τῶν φυτῶν ἄρα τὸ στόμα καὶ ἡ κεφαλὴ ἀνάλογον ἄνω εἴη ἂν. ὥστε αἱ ῥίζαι τῶν φυτῶν ἄνω μᾶλλον, οἱ δὲ κλάδοι κάτω. Küst.* 9. *στόματος*] ῥόματος V. ap. Gaisf. 11. *Ζωάγρια — περιγίνεται* Photius, omissis *καὶ ζώγρια*. Glossa spectat ad Il. *σ'*. 407. Huc retrahatur exemplum in v. *Ζωγρίη*. *Ζώγρια. δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν*] Sic lego, *ζώγρια, λύτρα, δι' ὧν τὸ ζῆν*. Sic etiam in *Ζώγρια* paulo post legendum. *Port.* Qui orationem satis probam cum vulgari studet commutare. 12. *τῆς ζωῆς*] *τῆς* omisi cum A. B. V. Pro *ζωάγρια γὰρ* E. habet *ἤγουν*. Sane vix assequi licet quorsum *γὰρ* spectet: itaque lenissime refingamus *ζωαγρία*, v. Aeliani N. A. XIII. 10. 13. *Ζωαρκῆ*] Photius. *Ζωαρκές*] Zon. p. 966. 15. *Ζωάς*] *Ζωαὶ καὶ τῶν ζωῶν ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν* E. 16. *Ζωβία*] *Ζωαία* B. E. Sub finem cum V. delevi: *ἔστιν ἐν τῷ Ἀριστογείτων Συνδίμου.*

Ζίρης. Zires, nomen Scythicum. *Ζολιμίηλος.* Nomen proprium. *Ζοροβάβελ.* Nomen proprium. *Ζοφερά.* Tenebrosa. et *ζοφερόν*, pariter. *Ζοφοδορπίας.* Qui per tenebras coenat. *Ζοφώδης* et *Ζοφοειδής.* Caliginosus. *Ζοφομηνία.* Lunae defectus. *Ζόφος.* occasus. *Ζῶ.* Sophocles: *Non enim tibi servio, sed Apollini.* *Ζῷα.* Animalia sursum caput habere dicuntur, non respectu situs ad coelum, sed quatenus inde motionis initium ducitur. bruta enim animalia pleraque, ac fere omnia, licet terram prona spectent, ut caput ne posterioribus quidem partibus eminentius sit: tamen superiores eorum partes dicuntur esse caput et partes capiti vicinae. sic etiam in stirpibus, si situm quidem coelum versus spectes, rami et folia dicantur esse in superiore parte; sin vero locum, unde motionis initium ducitur, supra sunt radices, infra rami. quamobrem etiam capiti et ori similitudine quadam respondent. per radices enim, tanquam per os, alimentum arboribus suppeditatur, et in corpus quasi derivatur. *Ζωάγρια* et *Ζώγρια.* Pretium quo vita redimitur. *Ζωαρκῆ.* Quae ad vitam sustentandam sufficiunt. Et *Ζωαρκές*, idem. *Ζωάς.* Et pluralis *ζωῶν*, vitarum. *Ζωβία.* Nomen proprium.

Ζωγράφος.

Ζωγρεῖ. ζῶντας λαμβάνει. Καὶ Ζώγρει, ζῶντα φύλασσε.

Ζωγρεῖον. εἶδος σπυριδίου.

Ζωγρία. τὸ ζῷα ἀγρεύειν.

Ζώγρια. δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος· Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες τὴν πόλιν καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο.

Ζωγρίᾳ λαβεῖν. ἀντὶ τοῦ ζῶντα λαβεῖν καὶ κρατῆσαι. καὶ Πολύβιος· Οἱ δὲ γενόμενοι ζωγρίᾳ κύριοι τοῦ στρατηγοῦ τοῦτον ἀνεσταύρωσαν.

Ζωγρίη. Ἡρόδοτος· Τὸν δὲ Ἱστιαῖον ζωγρίῃ ἔλαβεν. ἐζωγρήθη δὲ ὧδε. ὡς φεύγων κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνδρὸς Πέρσεω, καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι, Περσίδα γλῶσσαν μετεὶς καταμηνύει ἑαυτὸν ὡς εἴη Ἱστιαῖος Μιλήσιος. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ δὴ τούτων τούτῳ ζωάγρια ἀποδιδούς, ἥπερ οὖν δυνατὸν ἦν.

Ζώδιον. τὸ μικρὸν ζῷον.

Ζώεσκον. ἀντὶ τοῦ ἐπλούτουν.

Ἐγὼν ἔτι ζώεσκον.

Ζῴη. εὐκτικῶς.

Ζωή· παρατήρησις καὶ μονὴ τῶν ὄντων.

Ὅτι ἡ ζωὴ καὶ τὸ ζῆν πολλαχῶς λέγεται. τουτέστι, πλειόνων οὐσῶν ψυχικῶν δυνάμεων, καθ' ἃς τὸ ζῆν ἐγγίνεται, πλείους καὶ αἱ δι' αὐτῶν ζωαὶ καὶ τὸ ζῆν· οἷον κατὰ νοῦν, κατ' αἴσθησιν, κατὰ τὰ λοιπά. διὸ κἂν ἕν τι τούτων ὑπάρχῃ τινί, ζῆν λέγεται τὸ μετέχον αὐτοῦ. ὅθεν καὶ τὰ φυτὰ θρεπτικὴν ἔχοντα δύναμιν ζῇ, μηδεμίαν τῶν ἄλλων ἔχοντα μήτε αἰσθητικὴν μήτε τὴν κατὰ τόπον κινητικὴν μήτε τῶν ἄλλων μηδεμίαν.

Ὅτι ζῆν μὲν λέγεται τὰ φυτά, οὐ ζῷα δὲ εἶναι. διότι ὥσπερ δρομέας λέγομεν οὐ τοὺς ὀπωσοῦν δρόμου μετέχοντας, ἀλλὰ τοὺς σφοδρῶς καὶ τρανέστερον μετειληφότας τοῦ τρέχειν· οὕτω καὶ ζῷα λέγονται οὐ τὰ ὀπωσοῦν μετέχοντα τοῦ ζῆν καὶ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐν οἷς τὸ ζῆν καὶ ἡ ζωὴ τρανότερον καὶ περιφανέστερόν ἐστιν.

Ζωὴ πίθου. ἐπὶ τῶν μετρίως καὶ ταπεινῶς ζώντων· ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡ ἠδίστη καταγωγή.

Ζωήν. τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν. διαφέρει δὲ ζωὴ ψυχῆς· ζῇ γὰρ καὶ τὰ φυτά.

---

1. Appendicem glossae *Καὶ Ζωγραφῶ. αἰτιατικῇ* cum V. delevi. Vide vel Crameri Anecd. Vol. IV. p. 293. 2. Post gl. caput *αἰτιατικῇ* cum *V. expunxi. *ζῶντας λαμβάνει*] *ζῶντα καταλαμβάνει* E. Repugnat etiam Photius. *λάμβανε καὶ τήρει*] *φύλασσε* A. B. V. E. Zonaras. Pertinet gl. ad Il. ζ'. 46. Sed *ζῶντα λάμβανε* Etym. M. p. 412. 4. *Ζωγρεῖον*] Vid. Schol. Aristoph. Vesp. 840. *Gaisf.* 5. *Ζωγρία*] *Ζωγρείω* E. *Ζωγρίᾳ* Gaisfordus. Qui debuit reponere *τὸ ζῷα* cum B. V. E. Med. Nam vulg. *τὰ ζ. ἀγρεύειν*] *διαγρεύειν* A. *ἀγρεύω* E. 6. *λύτρων*] *λύτρον* A. V. Repugnat Zonaras. Vide supra v. *Ζωάγρια*. 7. *Προκόπιος*] Lib. II. de Bello Pers. c. 12. *Küst.* 9. *Ζώγρια λαβεῖν*] Lege *ζωγρίᾳ*, vel *ζωγρείᾳ*, in casu sexto. *Küst.* 10. *κρατῆσαι καὶ λαβεῖν*] *λαβεῖν καὶ κρατῆσαι* dedi cum V. *λαβεῖν, κρατῆσαι* Zon. p. 967. *Πολύβιος*] Lib. I. c. 79. ubi legitur *ζωγρείᾳ*. *Küst.* Sed ibi MS. *ζωγρίᾳ*. 12. *Ἡρόδοτος*] VI, 28. 13. *ἐζωγρήθη*] *ἐζωγρίσθη* A. *ἐζωγρίθη* Med. 14. *καταιρεόμενος*] *κατειρεώμενος* E. 15. *συγκεντηθήσεσθαι*] *συγκεντρηθήσεσθαι* B. E. Deinde *γλῶτταν* E. 16. *ἑαυτὸν*] *ἑωυτὸν* E. qui mox *Ἑστιαῖος*. Porro addendus articulus ante *Μιλήσιος*. 20. *ἐπλούτουν*] Haec interpretatio haud scio an ad Hesiodi *ἔ*. 112. referatur.

1. *παρατήρησις*] Definitionem esse Artemidori Onir. III, 61. monuit Abreschius in A. Soc. Traiect. I. p. 229. 2. *ἡ ζωὴ καὶ τὸ ζῆν πολλαχ.*] Integer hic locus sumptus est ex Io. Philopono in Aristotelem de Anima, l. II. c. 2. [G. 6.] quem consule. *Küst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 4. *καὶ πλείους δι' αὐτῶν αἱ*] *πλείους καὶ αἱ δι' αὐτῶν* B. V. E. Med. *ἐγγίνεται τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν, καὶ ὅτι τοῦτό φησιν, ἐπάγει, οἷον νοῦς, αἴσθησις, καὶ τὰ λοιπά* Philop. *πλείουσι κ. α. δ. α. Α.* 5. *καὶ τὰ*] *κατὰ τὰ* reddidi cum A. B. V. 6. *κἂν — ὑπάρχει*] *κἂν — ὑπάρχῃ* A. B. V. *καὶ — ὑπάρχει* Med. 7. *θρεπτικὴν*] *θρεπτικὰ* V. 8. *τὴν ἄλλων*] *τῶν ἄλλων* A. B. V. E. *τῶν ἄλλην* Med. *τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων* Philop. 11. *ζῆν μὲν γὰρ λέγεται τὰ φυτ.*] Haec apud Philoponum exiguo intervallo a prioribus disiuncta leguntur. *Küst.* *γὰρ* om. A. B. V. E. *Ὅτι ζῆν μὲν λ.* Gaisf. cum *V. 13. *σφοδρῶς*] *σφοδρούς* E. 14. *λέγονται*] *λέγεται* E. 16. *ἐν οἷς*] *ἐν* om. A. *τὸ ζῆν καὶ ἡ ζωὴ τρανότερον*] Apud Philoponum legitur, *ἐν οἷς τὸ τῆς ζωῆς εἶδος τρανέστερον. Küst.* Inde petatur saltem *τρανέστερον*. 18. *Ζωὴ πίθου*] Zenob. IV, 14. Diogenian. IV, 98. 20. *ἡ ἡδίστη*] Item Zenobius emendatus: *ἡ* om. E. Diogen. Bodl. 464. 21. *Ζωήν — οὐσίαν*] Photius. Cf. Schol. Od. ξ'. 96. 22. *ζωὴ ψυχῆς*] *ψυχὴ ζωῆς* E. Repugnat Zon. p. 965.

Ζωγράφος. *Ζωγρεῖ.* Vivos capit. Et *Ζώγρει*, vivum serva. *Ζωγρεῖον.* Sportulae genus. *Ζωγρία.* Venatio animalium. *Ζώγρια.* Pretium, quo vita redimitur. Procopius: *Cum Chosroae praemia pro vitae redemptione dedissent, urbem et se ipsos conservarunt.* *Ζωγρίᾳ λαβεῖν.* Vivum capere. Polybius: *Illi vero cum belli ducem vivum cepissent, eum in crucem sustulerunt.* *Ζωγρίη.* Herodotus: *Histiaeum autem vivum cepit. sic autem vivus captus est. cum ab homine Persa fugiens comprehenderetur, et de equo deturbatus iam esset telis confodiendus, Persice loquens se Histiaeum esse Milesium confitetur.* Item: *Pro his igitur, qua ratione potuit, pretium redemptionis persolvit.* *Ζώδιον.* Parvum animal. *Ζώεσκον.* Dives eram. *Ego adhuc vivebam.* *Ζῴη.* Vivat. *Ζωή.* Conservatio et duratio rerum. Vita et vivere multis modis dicitur. cum enim plures sint animae facultates, a quibus vita oritur, plures etiam sunt per eas vitae; ut secundum mentem, secundum sensus, et cetera. quare quamvis unum horum solum insit alicui, quod eius est particeps vivere dicitur. itaque plantae, quae vim altricem habent, vivunt, quamvis nullam aliam facultatem habeant, nec qua sentimus nec qua movemur aut ullam aliam. — Plantae vivere quidem dicuntur, non tamen etiam animalia esse. quamobrem ut cursores dicimus non eos, qui utcunque currunt, sed eos qui vehementer et velocius reliquis currunt: sic etiam animalia dicuntur non ea quae utcunque vivunt et vita sunt praedita, sed ea in quibus vivendi actio et vita inest manifestius et evidentius. *Ζωὴ πίθου.* Dolii vita. de iis qui tenuiter et humiliter vivunt: a Diogene philosopho, cui dolium erat iucundissimum domicilium. *Ζωήν.* Possessionem, facultates. differt autem vita ab anima. nam etiam plantae vivunt.

Ζωηρός. ὁ ζῶν καὶ παρέχων ζωήν.

Ζωίλος, Ἀμφιπολίτης· πόλις δ' ἐστὶ Μακεδονίας Ἀμφίπολις, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Ἐννέα ὁδοί· ὃς ἐπεκλήθη Ὁμηρομάστιξ, ὅτι ἐπέσκωπτεν Ὅμηρον. διὸ αὐτὸν διώξαντες οἱ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἔῤῥιψαν. ῥήτωρ δὲ ἦν καὶ φιλόσοφος, ἔγραψε μέντοι τινὰ καὶ γραμματικά. Κατὰ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως λόγους ἐννέα. Ἱστορίαν ἀπὸ θεογονίας ἕως τῆς Φιλίππου τελευτῆς, βιβλία τρία. Περὶ Ἀμφιπόλεως· καὶ κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, [καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἐν οἷς καὶ ψόγος Ὁμήρου.]

Ζῶμα. ἡ ζώνη. Σοφοκλῆς·

Δὸς αὐτῷ τήνδ' ἁλιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

τὴν ζώνην λέγων, οὐ τὸ ἔνδυμα.

Ζωμάλμη. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Θασία.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ.

[Ζωμεύματα. ὑποζώματα δὲ τὰ ξύλα τῆς νηός. ὁ οὖν σκυτεὺς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑποζώματα πρὸς μάγειρον παίζων εἶπε ζωμεύματα, ὡς ἀρτύσεων ἔμπειρον καὶ ζωμευμάτων.]

Ζωμήρυσις. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ζωμήρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον.

Ζωμὸς μέλας. ἡ λεγομένη αἱματία.

Ζῶναι. ἐπὶ γῆς πέντε. βόρειος, ὑπὲρ τὸν ἀρκτικὸν κύκλον, ἀοίκητος διὰ ψύχος· εὔκρατος· ἡ καλουμένη διακεκαυμένη· ἀντεύκρατος· νότιος, ἀοίκητος διὰ ψύχος.

Ζωναῖος. ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, καὶ περὶ τοῦ σφαιρίζειν. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἕτεραι ἐπιστολαὶ ἀγροικικαί· ἀλλ' ἀποπίπτουσι τοῦ χαρακτῆρος.

---

2. *Ζωίλος*] Cum de Zoili aetate hic taceat Suidas, vide quae de ea observarunt Thomas Reinesius Varr. Lectt. III. c. 2. [II, 6. p. 164. item 329.] et Ionsius de Scriptor. Hist. Philos. I. c. 9. et II. c. 3. *Küst.* Galen. T. X. p. 7. A. B. Heraclit. Alleg. Homer. p. 427. qui vocat *τὸ Θρᾳκικὸν ἀνδράποδον. Hemst.* Adde Clint. F. H. III. p. 485. et diligentissimam quaestionem Lehrsii de Aristarchi stud. Hom. p. 206 — 209. Ceterum pleraque repetiit *Eudocia* p. 203. partem Zon. p. 963. *Ἀμφιπολίτης*] Sic eum etiam vocat Aelian. V. H. XI, 10. Plin. Ind. l. 12. et 13. Macedonem vocat. Cf. Voss. de Hist. Gr. p. 78. sq. *Reines.* 3. *Ἀμφίπολις*] *ἡ Ἀμφίπολις* E. *πρότερον*] *πρῶτον* V. 4. *Ὁμηρομάστιξ*] Lucian. de Imagg. *ὁ μαστίξαι τολμήσας Ὁμήρου τὴν εἰκόνα* Zoilum designat: vid. supra v. *Ἀναξιμένης*. Primus contra Zoilum scripsit pro Homero Athenodorus, Arati Solensis frater, auctor huius vitae. *Reines.* 6. *ὤθησαν*] *ἔῤῥιψαν* A. V. His adiecit Parisinus ap. Brequign. p. 19. *ἦν θαυμάσιος αὐτοῖς.* 9. *Ἱστορίαν ἀπὸ θεογονίας*] Eudocia omissis *ἀπὸ θεογονίας* post *τελευτῆς* addit *βιβλία δέκα*, eademque probabiliter *περὶ Ἀμφιπ. βιβλία τρία.* Vulgo iungebantur *βιβλία τρία περὶ Ἀμφιπόλεως. τῆς Φιλίππου*] *τῆς* om. V. 11. *καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἐν οἷς* om. V. qui mox *ψόγον*. Sed recte nescit Eudocia etiam *ἐν οἷς καὶ ψόγος Ὁμήρου*. Glossae conclusionem notavi, quippe fabricam hominis semidocti. 13. *Σοφοκλῆς*] Electr. 451. sq. *δὸς — ῥίχα* om. E. Cf. v. *Ἁλιπαρῆ*. 16. *λέγων*] *δέ φησιν* E. 17. *Ζωμάλμη*] Glossa male confecta: vide v. *Θασίαν. κύριον* agnoscit Zon. p. 965. 18. *Ζῶμεν*] Zenob. IV, 16. Diogenian. IV, 100.

1. *μὴ κατὰ*] *κατὰ μὴ* V. 2. *Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ*] Platonis verba in Hippia Maiore p. 104. C. (301. C.) haec sunt: *Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις (φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι) ἀλλ' οἷα δύναται. Küst.* Eodem allusit etiam Demosth. in Eubulid. p. 1308. Ipsam proverbii formam constituit Menander; cuius ante Meinekium p. 22. admonuit Heind. in Cratyl. p. 140. 3. *Ζωμεύματα*] Aristoph. in Equ. 278. *Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φημ' ἐξάγειν Ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.* Scholia: *Ζωμεύματα. τὰ τῶν νηῶν χρειώδη. λέγεται δὲ ξύλα καὶ κηρὸς καὶ πίσσα, τὰ λεγόμενα ὑποζώματα* etc. *Port.* Deest gl. V. eamque parum perite de v. *Ὑποζώματα* repetitam notavi. 7. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XIII, 5. Anthol. Pal. VI, 101. 9. *λέπους*] *κρέως* B. *κρέους* V. E. *ἀφρολόγον* Zonar. 10. *Ζωμὸς μ.*] Pollux VI, 57. ubi scribitur *αἱματία. Hemst.* Gl. Photii est. Euphronis locum ap. Athen. IX. p. 378. E. Gaisf. attulit: *ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ.* Adde Plut. Lycurg. 12. et Meursii Misc. Lac. I, 8. Ceterum *αἱματιά* Edd. *αἱματίς* Zon. p. 964. 11. *Ζῶναι. ἐπὶ γῆς πέντε*] Haec sumpta sunt ex Laertii VII, 156. ubi totus iste locus rectius sic legitur: *Ζῶναι ἐπὶ τῆς γῆς εἰσι πέντε. πρώτη Βόρειος, καὶ ὑπὲρ τὸν Ἀρκτικὸν κύκλον, ἀοίκητος διὰ ψύχος. δευτέρα εὔκρατος. τρίτη ἀοίκητος ὑπὸ καυμάτων, ἡ διακεκαυμένη λεγομένη. τετάρτη ἡ ἀντεύκρατος. πέμπτη νότιος, ἀοίκητος διὰ ψύχος. Küst.* Apud Zon. p. 965. *πάντες* haesit pro *πέντε*. 12. *εὔκρατος*] *ἄκρατος καύματος* V. *καύματος* addunt B. *V. E. Zon. 14. ψύχος*] *καῦμα* B. V. E. Zon. 15. *Ζωναῖος*] Quo tempore vixerit vid. Reines. Varr. Lectt. in Epilog. p. 690. *Müller.* Is aequalem esse pronunciat Aeneae Gazaei, qui epistolam Zonaeo miserit. *Ζωναῖος* A. et in marg. *γρ. ζωναῖνος*: quod Gaisfordo placuisse mireris. 16. *καὶ ἕτεραι*] Id quibus rationibus defendi possit non ignoro. Sed Theophylacti lucubrationes intuenti talis probabilior fore videbatur narratio: *φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἑταιρικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ ἀγρ.* 17. *ἀλλ' ἀποπ. — χαρακτῆρος*] Pro his *Eudocia* p. 204. *καὶ ἄλλα γραμματικά τε καὶ ῥητορικά. ἀποπίπτουσι*] In Paris. A. legitur *ὑποπίπτουσι. Küst.* Sic etiam V. sed frustra.

Ζωηρός. Vivens et vitam praebens. *Ζωίλος.* Zoilus, Amphipolitanus (Amphipolis autem est Macedoniae urbs, quae olim vocabatur Novem viae), qui cognominatus est Homeromastix, quod Homerum perstringebat. quapropter urbis Olympiae cives eum persecuti de Scironiis saxis praecipitarunt. fuit autem rhetor et philosophus; scripsit tamen etiam grammatica quaedam. Contra Homeri poesin libros novem. Historiae a Theogonia usque ad Philippi mortem de Amphipoli libros tres. Contra Isocratem oratorem, [aliaque plurima.] *Ζῶμα.* Zona. Sophocles: *Da ipsi hanc squalidam comam, et zonam meam ornamentis carentem.* zonam enim intelligit, non indumentum. *Ζωμάλμη.* Nomen Thasiae mulieris. *Ζῶμεν γάρ. Vivimus enim non ut volumus sed ut possumus.* de iis qui non suo arbitratu vivunt. usus est Plato in Hippia. [*Ζωμεύματα.* *Ὑποζώματα* sunt ligna navis. coriarius tamen, cum esset dicendum *ὑποζώματα*, utpote coquum irridens dixit *ζωμεύματα*, carpens condimentorum et iusculorum peritum.] *Ζωμήρυσις.* Culinarium instrumentum. In Epigrammate: *Et trullam, qua iusculi spuma defaecatur.* *Ζωμὸς μέλας.* Ius nigrum. *Ζῶναι.* Sunt in terra quinque zonae. septentrionalis, supra Arcticum circulum, inhabitabilis ob frigus. temperata. item quae vocatur torrida. altera temperata, australis, inhabitabilis ob frigus. *Ζωναῖος.* Zonaeus scripsit amatorias epistolas, et de ludo pilae. circumferuntur eius etiam epistolae rusticanae; sed quae ab eius

Ζώνη. πορφυροῦν ἱμάτιον. Ἡρόδοτος.

Ζώνη. τροπικῶς ἡ δύναμις. ἐπειδὴ ὁ ἐζωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν.

Ζώνη. τὸ ἀξίωμα. Ἀναζητουμένους τῆς βασιλίδος ὠθεῖσθαι οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνην. Καὶ Αἰλιανός· Καί πως τὴν ζώνην τοῦ χρυσίου, ἣν ἐπήγετο ὁ ξένος, ὁ πανδοκεὺς ἐθεάσατο, καὶ παραχρῆμα ἐποφθαλμιᾷ.

Ζώντειον. κολαστήριον οἰκετῶν.

Ζώννυσθαι. καθοπλίζεσθαι.

Ζωοδότειρα. ζωὴν παρέχουσα.

Ζωοδότης. ὁ ζωὴν πᾶσι διδοὺς ἀγαθὸς θεός.

Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών.
πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλας δόξας καρπουμένους.

Ζώων. ζῶν.

Ζώων μὲν σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις.

Ζώπυρα. τοῦ ζῆν ποιητικά.

Ζώπυρα. φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι.

Ζώπυρα. λείψανα.

Ζωπυρεῖ. ἀναζῆν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει.

Ζωπυρῆσαι. ἀναθάλψαι. ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρός. ἐπεὶ τοὺς ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένους λέγουσιν Ἀττικοί.

Ζωπυρῆσαι. κυρίως ἐστὶ τὸ ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φυσῶντα μεγάλην φλόγα ἀνάψαι. καὶ ἐπὶ πολέμου δὲ λέγεται.

Ζωπυρήσεις. ἀντὶ τοῦ ἀνεγερεῖς,
Εἰ μὴ τῷ θεῷ ζωπυρήσεις

---

1. Ἡρόδοτος] Vid. Gl. VII, 69. et Wesseling. 2. τροπικῶς] Ex Theodoreto in Ps. XVIII, 40. LXV, 9. cuius admonuit Tittmannus. Conferatur etiam Anthol. Pal. XI, 238. ubi fugit Iacobsium Lydus de Magistr. III, 57. unde potuit elegantior scriptura δή ῥα τότ' εἰς ὥρας derivari. 4. Ἀναζητουμένους] ἀναζητουμένης e Zonara temere recepit Gaisf. Locum esse mendosum saltem monuit Küsterus. Sed non alienum fuerit tenere, τῆς βασιλίδος suppleto αὐλῆς similive nomine (v. Schaef. in Bos. p. 562.) ad participium quoddam praegressum referri. 5. ἐξωθεῖσθαι] ὠθεῖσθαι A. B. V. E. Zonaras. 6. ὑπὸ ζώνην] Dicit magistratus cingulis ornatos, qui distinguuntur ab honorariis vel codicillariis. Καί πως τὴν ζώνην] Hoc fragmentum subnectendum videtur iis, quae infra v. Καταγωγῆς leguntur. Vide etiam Suidam v. Τιμωροῦντος, ubi his prorsus similia ex Aeliano adducit. Küst. Huic fragmento proximum fuit, quod extat sub v. Κερματίζει. Hemsterhusius ascripserat vv. Ἐποφθαλμίσας et Αὐθέντης. 7. ἐπείγετο *V. Deinde ἐποφθαλμία Med. Continuo delevi cum V. sententiam onirocriticam, quam A. in marg. coniecit: Ζώνη κοπεῖσα τὴν ὁδὸν λύει τάχος. Ubi Küsterus: „Hic senarius vel ex Astrampsychi vel Nicephori Oneirocritico descriptus est. Apud utrumque enim legitur." 9. Ζώντειον] Pollux lib. III. c. 8. Καὶ ἵνα μὲν κολάζονται οἱ δοῦλοι, μύλωνες, καὶ ζητρεῖα, καὶ ἀλφιτεῖα, καὶ χονδροκοπεῖα, καὶ ζώντεια. Vide etiam supra v. Ζητρεῖον, et Etym. M. v. Ζώτειον. Küst. Zon. p. 966. qui ζόντειον p. 960. Ζώντιον V. Vid. Koen. in Gregor. p. 568. 10. Ζώννυσθαι. καθοπλίζεσθαι] Pausanias Boeotic. p. 567. Τὸ δὲ ἐνδύνειν τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι· καὶ δὴ Ὅμηρον, Ἄρει τὸν Ἀγαμέμνονα ποιήσαντα ἐοικέναι τὴν ζώνην, τῶν ὅπλων τὴν σκευὴν φασιν εἰκάζειν. Locus, quem Pausanias innuit, extat apud Homerum Il. β'. 479. ubi Poeta inquit, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, ubi vide Eustathium. Küst. Spectat grammaticus ad Il. λ'. 15. ζώννυσθε. καθοπλίζεσθε Lex. Bachm. p. 247. Tum delevi quae subsequebantur: Καὶ Ζωννύω. αἰτιατικῇ. Ζωογονῶ. αἰτιατικῇ. Horum καὶ ζωννύω αἰτιατικῇ om. V. Alteram partem om. A. V. Cf. Crameri Anecd. Vol. IV. p. 293. 11. Ζωοδότειρα] Hesychius, Photius et Zon. 12. ἀγαθὸς om. V. Cum eodem omisi: Ζωποιῶ. αἰτιατικῇ. Vide Crameri Anecd. l. l. 13. μόνου] μόνον A. B. *V. Zenob. IV, 15. Diogen. IV, 99. μοῖραν Arsenius p. 263. Oratio comici poetae, qui quas praedictiones tragici poetae solebant epilogis suis intexere (v. Eurip. Hec. 1265. Bacch. 1328.), Aristophanis more perstrinxit. 14. ὑπὸ μικρᾶς] ἀπὸ μικρᾶς A. B. V. E. MS. 177. Zenob. Diogen. Tum μεγάλην δόξαν Zenob. et Diogen.

1. Ζώων μὲν σέο μ.] Palladae Ep. XCIX, 3. 4. Anthol. Pal. IX, 397. 3. κρατερᾶς Σπάρτας] κρατερᾶς πάτρας V. κρατερῆς πάτρης A. B. E. πάτρης *V. Tum δεσμὰ V. 4. ζῆν] ζεῖν A. Gl. om. V. quamquam testibus vetustis tutam. V. Ruhnk. in Tim. p. 129. sq. Hanc gl. et duas seqq. habet Photius. 5. ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι Hesychius. 8. Ζωπυρεῖ] Photius. 10. ἐπεὶ] ἐπὶ B. V. E. Photius. ἐπὶ τῶν — ἀναῤῥωννυμένων Sallier. in Moerin p. 169. ἀναῤῥωννυμένους *V. 11. λέγουσιν Ἀττικοί] Locus est mutilus, qui sic supplendus, λέγουσιν Ἀττικοὶ ζωπυρεῖσθαι, vel ζωπυρουμένους. Küst. Leg. Λεγ. Ἀτ. ζωπυρῆσαι. Toup. Toupium probat Gaisf. Sed suspicionem movet dicendi ratio. Quocirca vellem aut libris firmaretur Sallierii coniectura, ἐπὶ τῶν .. ἀναῤῥωννυμένων, aut ἐπεὶ abesset, ut ἐκ μεταφορᾶς — Ἀττικοί in unam orationem coirent. Haec in brevitatem coegit Zon. p. 968. Ceterum οἱ Ἀττικοί E. Photius. 9. Glossam iteravit Med. 15. ἀνεγειρεῖς *V. ἀνεγείρεις Schol. Rav. Miror a Dindorfio retineri ἀνεγείρῃς. 16. Εἰ μὴ τῷ θεῷ ζωπ.] Haec emendanda sunt ex Aristoph. Lysistr. 683. sqq. unde ea descripsit Suidas', ut, a Porto recte observatum fuit. Sic autem apud Comicum legitur: Εἰ νὴ τὼ θεώ με ζωπυρήσεις, Λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὖν ἐγὼ δή· Καὶ ποιήσω Τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον. Küst.

---

stilo recedant. Ζώνη. Purpurea vestis. Herodotus. Ζώνη. Tropice de facultate dicitur: quod qui cinctus est, ad rem gerendam est expeditior. Ζώνη. Dignitas. *Factum esse ut ex aula non solum privati sed etiam summae dignitatis viri expellerentur.* Et Aelianus: *Et forte zonam auri, quam hospes secum ferebat, caupo conspicit, cum illico eam concupiscere coepit.* Ζώντειον. Locus in quo puniuntur servi. Ζώννυσθαι. Armari. Ζωοδότειρα. Vitae donatrix. Ζωοδότης. Benignus deus, qui vitam omnibus largitur. Ζωὸς γενήσῃ. *Vivus fies, modo cepae tantillum accepe-*

ris. de iis dictum qui parva e re magnam gloriam capiunt. Ζώων. Vivens. *Vivens quidem tuae matri maximum opprobrium aspergis, et fortis Spartae patria iura solvis.* Ζώπυρα. Quae vitam conservant. Ζώπυρα. Folles, quorum flatu fabri ignem excitant. Ζώπυρα. Reliquiae. Ζωπυρεῖ. Ad vitam revocat, vel accendit. Ζωπυρῆσαι. Refovere, metaphora ducta ab igne. nam Attici ζωπυρῆσαι dicunt de iis, qui ex morbo convalescunt. Ζωπυρῆσαι. Proprie significat, ex parva scintilla flando magnam flammam accendere, dicitur etiam de bello. Ζωπυρήσεις. Excitabis. *Si, per deas,*

λύσω τὸν ἐμαυτῆς υἱόν,
καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πε-
κτούμενον.

Ζωπύρια. φυσητήρια.

Ζώπυρον. πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον.

Ζωπύρου τάλαντα. Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, εἰςῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθεὶς διὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα προῦδωκε τὴν πόλιν. ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζωροάστρης, Περσομῆδος, σοφός, ὃς καὶ πρῶτος ἦρξε τοῦ παρ' αὐτοῖς πολιτευομένου ὀνοματος τῶν Μάγων. ἐγένετο δὲ πρὸ τῶν Τρωικῶν ἔτεσι φ'. φέρεται δὲ αὐτοῦ περὶ Φύσεως βιβλία δ'. Περὶ Λίθων τιμίων ἕν. Ἀστεροσκοπικά. Ἀποτελεσματικὰ βιβλία ε.

Ζωροάστρης, ἀστρονόμος, ἐπὶ Νίνου βασιλέως Ἀσσυρίων. ὅστις ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς οὐρανίου τελευτῆσαι, παρεγγυήσας τοῖς Ἀσσυρίοις τὴν τέφραν αὐτοῦ φυλάττειν· οὕτω γὰρ αὐτοῖς ἡ βασιλεία οὐκ ἐκλείψει διαπαντός. ὅπερ μέχρι νῦν πεφύλακται παρ' αὐτοῖς.

5. *Ζωπύρια*] *Ζωπυρεῖα* in Photio editum. 6. *Ζώπυρον*] Photius. 7. *Ζωπύρου τάλαντα*] Haec etiam *αὐτολεξεὶ* leguntur apud Zenobium. *Küst.* *ὅτι Ζώπυρος*] *ὅτι* omisi cum A. B. V. E. 9. *εἰςελθὼν εἰς Βαβυλῶνα προῦδωκε τὴν πόλιν* Hesychius. 11. *πόλιν*] MS. 177. addit, *ἀνθ' ὧν δοκοῦσι Πέρσαι πολλὰ τάλαντα αὐτῷ χαρίσασθαι.* Tum *ἢ ἐκ μετ.* *ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε*] Cratinus nimirum: quippe qui in dramate *Πυλαίᾳ* hoc proverbio usus fuerat, ut nos docet Hesychius et Photius in Lexico MS. Ceterum de hoc Zopyro legendus est Herodotus lib. III. (c. 153.) *Küst.* Meinekius Com. Vol. II. p. 115. „Coniunxit igitur Cratinus synonyma *τάλαντα καὶ ζυγά*, quemadmodum *ἔργα καὶ πράξεις* coniunguntur nullo propemodum discrimine. Sed vim proverbii non perspicio." Nollem vir ingeniosissimus aut hanc dubitationem aut illam interpretationem admisisset. Zopyri talenta comicus, qui magnificum nomen captaret, talenta dixit Babylonia: quorum cum singula 72 minis Atticis aequiparentur, additis etiam *καὶ ζυγὰ* facile movit imaginem thesauri numeris et ponderibus affluentissimi. Verum hanc ipsam acervi figuram rettulit ad veram et certam possessionem bonorum solidorum, cui contraria vanitas verborum perstringeretur et inanis opum simulatio: hoc est, ut res vocibus opponerentur. Nam *οἱονεὶ* apparet explicantis esse, non comparantis formulas. *εἶπε*] *εἰ περὶ* *V.

1. *Ζωροάστρης*] Zoroastres, qui Zarades et *Zάρατος* proprio nomine Persice vocabatur Mag, inde Graecorum *Μάγος*, Graeci inde fecere Mochum sophum, Iliacis temporibus antiquiorem. Theodor. IX. Therap. *τοὺς Ζαράδου πάλαι Πέρσαι πολιτευόμενοι νόμους.* In Prooem. Laert. dicitur *ἀστροθύτης*, Scal. *astrorum sacrificulus*, sed vox Graeca est corrupta et leg. *ἀστροθεάτης.* [Repugnat vel Schol. Plat. p. 388.] Clem. Alex. Strom. I. f. 223. *Ζωροάστρης ὁ μάγος, ὁ Πέρσης.* Astronomiae scientiam Babylonii primi per Zoroastrum acceperunt, El. Cretens. in Or. 3. Greg. Naz. Artis magicae origo a Zoroastre in Perside, Plin. 30, 2. Conf. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 369. *Ζωροάστρης ὁ μάγος ἐν τῇ ἱερᾷ συναγωγῇ τῶν Περσικῶν φησι κατὰ λέξιν· ὅδε θεός ἐστι κεφαλὴν ἔχων ἱέρακος* etc. Loquitur de bono daemone in Phoenicum theologia: Euseb. Praep. Euang. I. sub fin. De reliquis eius scriptis vid. Ott. Heurn. l. 2. Antiq. barb. Philosophia p. 123. *Reines.* *Περσομήδης*] Laertius in Prooemio eum vocat *Πέρσην*: Clemens Alexandr. vero Strom. I. p. 245. *Μῆδον. Küst.* *Περσομῆδος* A. B. *Περσόμηδος* E. Horum pleraque *Eudocia* p. 205. *σοφὸς παρὰ τοὺς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ*] Dubium non est quin post *τοὺς* excident vox *ἄλλους*, quoniam sine ea sensus huius loci est imperfectus. *Küst.* Hunc locum frustra suspectum habuit Küsterus. *Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ* sunt *astronomi*: ut *οἱ ἐν τέλει* sunt *magistratus.* *Σοφὸς παρὰ τοὺς ἐν ἀστρονομίᾳ* est *astronomorum peritissimus.* Suidas: *Ἀστρονομία. ἡ τῶν ἄστρων διανομή. πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου.* Quare in hac arte primus et princeps Zoroastres. *Ἀστροθύτην* vocat Dino apud Laertium in Prooemio: *Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν μεθερμηνεύομένον φησὶ τὸν Ζωροάστρην ἀστροθύτην εἶναι.* De interpretatione vocis *Zoroastres* ii viderint, qui Persice sciant: ego quidem in hisce rebus plane Davus sum. Bochartus emendabat *ἀστροθεάτην*: quam emendationem ingeniosam esse dicit Menagius in Laert. Prooem. Sed res aliter se habet. Scribendum sine dubio *ἀστροθέτην.* Est autem *ἀστροθέτης qui stellas notavit, et suum cuique locum assignavit.* Quod hominis *ἀστρονόμου* est, et primus fecit Zoroastres. Vocem usurpat Orpheus Hymn. 63. *Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίαν.* Palladas in Epigrammate: *Οὕτω Ἡγήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην Βουληθέντα μαθεῖν ἀστροθέτους κανόνας.* Atque hinc *ἀστροθέτημα*, *constellatio.* Suidas: *Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τί ἐστι· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.* Quae sunt verba Scholiastae in Homeri Iliad. δ'. 76. *Toup.* II. p. 609. Toupius satis quidem ingeniose, etsi frustra. Locum ex MSS. redintegravi. *σοφὸς — ἀστρονομίᾳ* om. A. V. Lacuna post *σοφὸς* in B. qui *περὶ τοῦτον. ἐστι περὶ τούτου κτλ.* E. *σοφὸς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ* Eudocia. Verba uncinis inclusa e margine irrepserunt. *Gaisf.* Qui post *σοφός* incluserat: *περὶ τούτου ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ.* Debuit saltem *ἐν τῷ Ἀστρονομία* refingere. Verum nemo non intelligit ea resecanda fuisse. Porro damnassem etiam *σοφός*, id si liber *V. ignorare perhiberetur. 2. *πρῶτος ἦρξατο τοῦ ὀνόματος τῶν Μάγων*] Laert. in Prooemio: *Τῶν Μάγων ἦρξαι* (lege *ἄρξασθαι*) *Ζωροάστρην τὸν Πέρσην Ἑρμόδωρός φησιν. Küst.* Item *ἦρξε* A. B. V. E. *παρ' αὐτῇ* *V. 3. *πρὸ τῶν Τρωικῶν ἔτεσι φ'*] Secundum alios Zoroaster non quingentis sed quinquies mille annis excidium Troiae antecesserat, ut testis est Plinius lib. XIII. c. 1. Plutarchus in Tractatu de Isid. et Osir. p. 369. et Laertius in Prooemio. *Küst.* 4. *ἔτεσι φ'*] *σιφ* V. *αὐτῷ* *V. *βιβλία* om. V. ap. Gaisf. idemque om. *ἕν.* 7. *ἐπὶ*] *οὗτος ἐπὶ* Zon. p. 964. reliqua consentiens. *Νίνου*] *Νίκου* A. 8. *ὅστις ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς οὐραν.*] Idem de Zoroastre narrat Cedrenus p. 16. his verbis: *Ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς ἀρίου κεραυνωθῆναι καὶ ἀναλωθῆναι, ἐντειλάμενος τοῖς Πέρσαις τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ μετὰ τὴν καῦσιν ἀναλαβεῖν καὶ φυλάττειν αὐτοὺς καὶ τιμᾶν· καὶ ἕως οὗ (φησὶ) σώσεσθε ταῦτα, τὸ βασίλειον τῆς ὑμῶν χώρας οὐκ ἐκλείψει. οὕτως οὖν τούτου πυρὶ οὐρανίῳ τεφρωθέντος τὰ λείψανα αὐτοῦ διὰ τιμῆς εἶχον οἱ Πέρσαι· ἕως τούτου καταφρονήσαντες καὶ τῆς βασιλείας ἐξέπεσον.*

me ad iram accenderis, solvam mox suem meam, et efficiam, ut male mulcatus populares hodie implores. *Ζωπύρια.* Folles. *Ζώπυρον.* Ignitum, calidum. *Ζωπύρου τάλαντα.* Zopyri thesaurus. Zopyrus Persa Regi gratificans, cum se ipsum flagris cecidisset et nasum auresque sibi amputasset, Babylonem ingressus est, et cum fidem corpore male mulcato invenisset, urbem prodidit. per translationem igitur dixit lances et pondera, significans facinora et acta. *Ζωροάστρης.* Zoroastres, Persomedus, sapiens, et primus auctor Magorum nominis ab illis recepti. fuit autem annis quingentis ante bellum Troianum. circumferuntur autem eius libri quattuor de Natura. De pretiosis lapillis unus. Praedictiones ex inspectione stellarum. Apotelesmaticorum libri V. *Ζωροάστρης.* Zoroastres, astronomus, sub Nino rege Assyriorum: qui optavit ut igne coelesti conflagraret. monuit autem Assyrios, ut ipsius cineres asservarent; sic enim fore ut regno nunquam exciderent: quod etiamnunc ob-

Ζωρομάσδρης, Χαλδαῖος σοφός. ἔγραψε μαθηματικὰ καὶ φυσικά.

Ζωρόν. ζωτικόν.

Ζωροπόται. ἀκρατοπόται.

Ζωρότερον. ἀκρατότερον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ ζωρὸν κεράσας ἰσοχειλέα.

καὶ Ὅμηρος εἰπών,

Ζωρότερον δὲ κέραιε,

διαφορὰς κράσεων λέγει, ὡς μίγματός τινος στερεμνίους ποιοῦντος τοὺς πίνοντας.

Ζῶς. ἀντὶ τοῦ ζῶν.

Ζώσας. ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφοκλῆς·

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.

τουτέστιν, ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συντυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. ἀντὶ τοῦ οὐ σφάλλεται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζεται καλῶς.

Ζωσιμᾶς. ὄνομα κύριον.

Ζώσιμος, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος. Χημευτικὰ πρὸς Θεοσεβίαν τὴν ἀδελφήν· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις κή, ἐπιγράφεται δὲ ὑπό τινων Χειρόκμητα. καὶ ὁ Πλάτωνος βίος.

Ζώσιμος, Γαζαῖος ἢ Ἀσκαλωνίτης, σοφιστής, κατὰ τοὺς χρόνους Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε λέξιν ῥητορικὴν κατὰ στοιχεῖον, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Δημοσθένην καὶ εἰς Λυσίαν.

Ζῶσμα φαεινόν. τὸν χιτῶνα, ἀπὸ τοῦ ζώνυσθαι. ἄλλοι δὲ τὸν θώρακα· οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶσμα. Οἱ Ῥωμαίων ψιλοὶ ἐφαπτίδα εἶχεν ἕκαστος αὐτῶν καὶ ζώσματα πρὸ τῶν μηρῶν. 16

Ζώστειον. ὄνομα τόπου.

Ζωστήρ. ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.

---

1. **Ζωρομάσδρης**] *Eudocia* p. 205. *Ζωρομάδης* B. E. *Ζωροβάσδρης* V. *ἔγραψε*] ὃς ἔγρ. Zon. p. 964. 3. *εὔκρατον οἶνον. Καὶ ζωρός*] ζωτικόν A. B. V. E. Schol. Il. *ι*. 203. *Ζωρότερον*. ζωτικώτερον. Addit E. *καὶ ζωρὸν ἄκρατον οἶνον*. ἄκρατον, subdubitans tamen, Albertius in Hesych. et Obss. Misc. IX. p. 150. 4. **Ζωροπόται**] Photius. Exempla vocis ex Anthologia petitae congessit Tittm. in Zon. p. 964. 5. *ἀκρατώτερον*] *ἀκρατότερον* A. B. V. E. Zon. Photius. *ἀκρατεύτερον* Theognostus p. 20. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Apollonidae VII, 3. Anthol. Pal. VI, 115. 6. *ζωρότερον*] *ζωρὸν* A. B. V. E. 7. *καὶ Ὅμηρος*] Il. *ι*. 203. *δ' ἐκέρασσε*] *δὲ κέραιε* A. V. Zon. *δὲ κέραρε* B. E. Cf. in v. *Κέραρε*. Tum *διαφόρων* B. E. 9. *στερεμνίους*] *στερεμνοὺς* V. 11. **Ζῶς**] Lege *Ζώς* ex praeceptis veterum magistrorum: v. Etym. M. p. 413. Glossa spectat ad Il. *έ*. 887. 12. *ἐναργεστέρας*] *ἐνεργεστέρας* e Schol. Sophoclis Toupius III. p. 90. qui alia huiusmodi mutationis exempla subministravit. Sed codex Scholiastae Florentinus *ἐναργεστέρας* retinet cum Zon. p. 966. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 44. 45. 16. *ὁρῶ ζώσας*] *τουτέστι, ἐν τοῖς συνετοῖς. τὰς* (*καὶ* Gron., non *V.) *συντυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας* V. (cum Schol. Soph.) apud Gron. Rec. mutil. p. 52. Reddidimus hoc additamentum Suidae, qui cum Schol. Sophoclis accurate conspiret.

1. *σφάλλονται — στοχάζονται*] *σφάλλεται — στοχάζεται* A. V. cum Schol. Soph. Itaque supplendum *τὰ βουλεύματα*, non *ὁ συνετός*, quod placuit Elmsleio. 4. *Χυμευτικὰ*] Al. *χημευτικά*. In octavo *τῆς Ἰμουθ βίβλῳ ἐκ τῶν πρὸς Θεοσέβειαν* citat *χρῆσιν* quandam Zosimi Panopolitae de angelis inventoribus et traditoribus primis Chemiae Euseb. s. Panodorus ap. Scal. in Euseb. f. 243. Eius *λόγους χημευτικοὺς* nominat etiam Phot. C. 170. f. 381. Est autem, ut ostendi in Diatr. ad Cod. Graec. MS. veterum Chym. biblioth. Altenb., idem cum historico. *Reines.* Conf. Reines. Varr. Lectt. p. 7. et 155. *Müller.* *χειμευτικὰ* A. B. Correxit Gaisf. Huius operis memorabile fragmentum servavit Georg. Syncellus p. 24. *Χημευτικὰ* cum seqq. om. V. 5. *Θεοσέβειαν*] *Θεοσεβίαν* A. B. E. Med. *Eudocia* p. 205. 6. *ἐπιγράφεται*] *ὑπογράφεται* B. E. 7. *Χειρόκμητα*] De significatione huius vocis vide Salmas. in Solin. p. 775. ed. Ultraiect. et Menag. in Laert. IX, 49. Scripserat etiam Democritus *χειρόκμητα*, testibus Laertio, Plinio et Vitruvio, apud quos nomen istius operis corruptum feliciter emendavit Salmasius in Solinum, loco laudato. *Küst.* 11. *Λυσίαν*] Vid. Taylor. pr. Lys. p. 67. 68. Plura Dobraeus [Kiddius, opinor] in Porsoni *Tracts* Auctar. p. 387. *Gaisf.* Qui Porsonum nescit, Meierus praef. in Mid. p. XX. Taylori verba repetiit. Ceterum *Ζώσιμος ὁ Θέωνος μαθητὴς* extat in Cod. Matrit. ap. Iriartem p. 197. 12. *φωτεινόν*] *φαεινόν* A. B. V. Hinc correxi cum Hesychio et Photio *φαεινόν*. Item Hesychius et Photius in capite gl. recte praebent *Ζῶμα*. Glossa Homerica est Od. *ξ'*. 482. *Gaisf.* 13. *οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶσμα*] Locus est mutilus, qui sic procul dubio supplendus est: *Οἱ δὲ κ. τὸ ζῶσμα ζώνην λέγουσι. Küst.* Solum *ζῶσμα* mutat Photius. Hesychius *οἷον τὸ ζῶσμα*. 14. *ἐφαπτίδας*] *ἐφαπτίδα* A. B. V. E. cum gl. *Ἐφαπτίδας*, ubi locus extat auctior. *εἶχον*] *εἶχεν* A. *V. Restitui formam dicendi scriptoribus aevi citerioris probatam: velut Philostr. V. Soph. I, 21, 2. Mox *ζώματα* V. (ap. Gaisf.) E. 16. *ζώτειον* Theognostus p. 128. Non videtur vox a *ζώντειον* differre: cf. Tittm. in Zon. p. 968. 17. *ᾧ* etiam Zon. p. 964. et Hesychius: *ᾗ* Photius et Lex. Bachm.

---

servant. **Ζωρομάσδρης**. Zoromasdres, Chaldaeus sapiens. scripsit mathematica et physica. **Ζωρόν**. Vinum meracum. **Ζωροπόται**. Meri potatores. **Ζωρότερον**. Meracius. In Epigrammate: *Et vino meraco calicem ad summum usque implens.* et Homerus cum dicit, *Meracius vero temperavit*, mixtionum differentias significat, quasi quaedam vini mixtio robustos reddat bibentes. **Ζῶς**. Vivus. **Ζώσας**. Manifestas, non pereuntes. Sophocles: *Etenim rerum peritis etiam ipsos eventus consiliorum video maxime vigentes.* ubi *ζώσας* id est quod non pereuntes: itaque non falluntur, sed futurum rerum eventum sagaci coniectura assequuntur. **Ζωσιμᾶς**. Nomen proprium. **Ζώσιμος**. Zosimus, Alexandrinus, philosophus. scripsit *Chymeutica*, ad Theosebiam sororem; quae ordine alphabetico scripta libris XXVIII. constant. id opus a quibusdam inscribitur *Chirocmeta.* item vitam Platonis. **Ζώσιμος**. Zosimus, Gazaeus vel Ascalonites, sophista, temporibus Imperatoris Anastasii. scripsit Lexicum Rhetoricum; Commentarium in Demosthenem, item in Lysiam. **Ζῶσμα φαεινόν**. Lucidam tunicam, ab verbo *ζώννυσθαι*. quamquam alii thoracem, alii vero proprie zonam accipiunt. *Romanorum leviter armati singuli saga habebant, et subligacula ante femora.* **Ζώστειον**. Zosteum. nomen loci. **Ζωστήρ**. Cingulum, quo supra thoracem utuntur.

Ζῶστρα. ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν, οἷον χιτῶνας βαθεῖς, οἷς ζώννυται ἡ ζώνη.

Ζωτεῖσθαι. ζωογονεῖσθαι.

Ζωύφιον.

Ζυγάδην. συνεζευγμένως.

Ζυγάστροις. Ξενοφῶν· Τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμάξης κομίζειν, ἵνα ὅπη καιρὸς εἴη διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια. ζύγαστρον γὰρ ἡ ξυλίνη σορός.

Ζύγαινα. εἶδος ἰχθύος.

Ζυγεῖν. τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ καὶ κυρίως λέγεται στίχος.

Ζυγία. ἡ Ἥρα.

Ζυγιανός. ὁ ζυγός.

Ζυγίζω.

Ζύγιοι ἵπποι. οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τουτέστιν, ὁ μέσος ἀριστερὸς καὶ ὁ μέσος δεξιός. καὶ ἁπλῶς ὁ μὴ παράσειρος οὕτω λέγεται.

Ζυγόδεσμος. ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.

Ζυγομαχεῖ. στασιάζει ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης. ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις, ὅταν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. κέχρηται Ὑπερίδης.

Ζυγομαχεῖν. ἀπὸ τῶν πωλούντων σταθμῷ, καὶ διαφερομένων πρὸς τοὺς ὠνουμένους. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, ἢ βοῶν ἢ ἵππων ἢ τινων τοιούτων, μὴ συμφώνως ἐργαζομένων. Ἡσίοδος·

Βόε δ' ἐνναετήρω
ἄρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
οὐκ ἂν τώγ' ἐρίσαντε.

Ἡρόδοτος δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ζυγῶν δύνα-

1. *ἐνδύσματα*] *ἐνδύματα* A. B. V. E. Med. Photius. 2. *οἷς ζώννυται ἡ ζώνη*] Fortasse melius, *οἳ ζώννυνται τῇ ζώνῃ. Port.* Desunt haec verba Photio; qui tamen post interiectam gl. *Ζωφυτεῖσθαι* habet *Ζώννυται ἡ ζώνη.* Non discedit Zon. p. 968. Lex. Bachm. p. 247. *χιτῶνας βαθεῖς, οὓς ζώννυνται*: quo assumpto facile castigabimus, *οὓς ζώννυνται τῇ ζώνῃ.* Cf. Schol. Odyss. ζ'. 38. 3. *Ζωτεῖσθαι*] Item Zon. p. 970. Reponendum ex Photio et Lex. Seg. *Ζωφυτεῖσθαι.* 5. *Ζυγάδην*] Photius. 6. *Ξενοφῶν*] De Instit. Cyri VII, 3, 1. 7. *ἐν*] *ἐς* A. B. Mox *ἁμάξας* B. *V. *ἁμάξαις* E. *ἐφ' ἁμαξῶν* Xenoph. 8. *ἕκαστοι*] *ἕκαστος* E. Zon. p. 962. 9. *ζύγαστρον γὰρ ἡ ξυλίνη σορός*] Sophocl. Trach. 694. *Κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἰδετε.* Ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ εἰς ξύλινον σορόν, τουτέστι κιβωτόν. Küst.* Vid. Etym. M. sive gramm. in Codd. Naniorum Graec. p. 494. 10. *Ζύγαινα*] Vid. intpp. Hesychii. 11. *Ζυγεῖν. τὸ ἐπ' εὐθείας κ.*] Cave hic Suidae credas, quoniam insigniter errat, et, quae hoc loco tradit, non ad vocem *ζυγεῖν* sed *στιχεῖν* pertinent. *Στίχος* enim in tacticis significat seriem militum, secundum profunditatem in acie collocatorum, sive quorum alter alterius tergum excipit: et *στιχεῖν* dicuntur milites, qui ad eum modum, alter nimirum post alterum, collocati sunt. *Ζυγός* vero significat seriem militum, ordine parallelo, sive secundum longitudinem collocatorum, ut scriptores tactici nos docent. Quare pro *Ζυγεῖν* apud Suidam hic scribi debet *Στιχεῖν*, eaque vox suo loco restituenda est. *Küst.* Tacticorum scriptor ap. Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 507. [sive Appendix Suidae] *Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν. Στοιχεῖν* [*στιχεῖν* App.] *ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ καὶ κυρίως λέγεται.* Haec excerpendo mutilavit Suidas. *Gaisf.* Non ipse opinor mutilavit, sed defecit locus nonnullis partibus per librariorum socordiam, qui a membro superiore ad inferius aberrarunt. 12. *κυρίως*] *καὶ κυρίως* A. V. et qui reliqua servavit Zon. p. 963. *λέγεται*] *λέγει* B. V. E. Tum *στίχον* B. E. *λέγεσθαι στίχον* Append. *στίχος*] Vel ex hac voce apparet non convenire voci *Ζυγεῖν*, sed *Στιχεῖν*, quae Suidas hoc loco tradit. *Küst.* 13. *Ζυγία*] Vid. Albert. in Hesych. et interpp. tam Appulei Met. VI. p. 389. quam Musaei v. 275. Nonnus IV, 322. *ὅτε ζυγίη φύγεν Ἥρη Συζυγίην ἀχόρευτον ὀρεσσαύλων ὑμεναίων.* Deest gl. E. 15. *Ζυγίζω*] *Ζυγιάζω* A. 16. *Ζύγιοι ἵπποι*] Ut hic locus intelligatur, sciendum est veteres curribus suis quaternos equos *παραλλήλως* iunxisse, quorum bini medii vocabantur iugales, quod iugum ipsis esset impositum; bini vero extremi *παράσειροι* vel *σειραφόροι*, i. e. funales, quod loro tantum mediis iuncti essent. Isidorus Origg. XVII. c. 35. *Quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque et quod omnibus equis iniiceretur iugo. Primus Clisthenes Sicyonius tantum medios iugavit, eosque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Graeci σειραφόρους, Latini funarios vocant, a genere vinculi, quo prius alligabantur.* Sic enim verba haec Isidori optime emendavit Salmasius in Solinum p. 630. edit. Ultraiect. Ceterum locum hunc de equis iugalibus Suidas descripsit ex Schol. Aristoph. Nub. 122. *Küst.* Qui eandem doctrinam impertiit in v. *Σειραῖος ἵππος.*

1. *καὶ ἁπλῶς — λέγεται* om. Schol. et Zon. p. 962. 3. *Ζυγόδεσμος*] Il. ω'. 270. Adde Albert. in Hesych. Statim gl. *Ζυγοθρον. ὁ συνέχων τὰς δύο θύρας μοχλός*, omiserunt A. B. V. E. Vid. infra *Ζύγωθρον.* 4. *Ζυγομαχεῖ*] Plutarch. in Ages. p. 389. Mario p. 412. *ζυγομαχήσαντα τῷ λιμῷ.* Procop. p. 59. *ζυγοκροῦσται* Artemidor. p. 235. *Toup.* MS. Gl. Photii est. Exemplum adde scriptoris in v. *Διογένης. ὅτι Διογένης.* 5. *μετῆκται δὲ*] *δὲ* om. A. V. Zon. p. 963. Photius et Etym. *ἀπὸ τῆς*] Seqq. utriusque glossae pleraque habet Etymologus: ubi post *μάχης* accesserunt *μὴ συμφώνως ἐργαζομένων*, quae Suidas infra posuit. 12. *συνεργαζομένων* Gudianum: de Etym. M. supra monitum. *Ἡσίοδος*] *Ἔργ.* 434, 35, 37. Versum 436. enim Suidas tanquam supervacuum omisit cum Etym. Gud. p. 232. ubi Hesiodi locus integer est propositus. Verum nihil redundat, modo cum Hermanno castigemus: *ἤβης μέτρον ἔχοντε, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.* 16. *ἐρίσαντες* Hesiodus. 17. *Ἡρόδοτος*] Scribendum *Ἡρωδιανὸς* monet Wesselingius Dissert. Herodot. p. 29. quem ignorabat Blomfieldus in Callim. h. Iov. 80.

Ζῶστρα. Indumenta quaedam virorum, ut vestes longae, quae zona cinguntur. *Ζωτεῖσθαι.* Vivum gigni. *Ζωύφιον.* Animalculum. *Ζυγάδην.* Iunctim. *Ζυγάστροις.* Arcis. Xenophon: *Deinde reliquas pecunias acceptas in arcis locarent, easque plaustris impositas secum ferrent, ut, cum opportunum tempus esset, sua cuique pro meritis distribuerent.* *Ζύγαινα.* Genus piscis. *Ζυγεῖν.* Recta serie secundum profunditatem in acie collocatum esse. hoc enim *στίχος* proprie vocatur. *Ζυγία.* Iugalis Iuno. *Ζυγιανός.* Iugum. *Ζυγίζω.* *Ζύγιοι ἵπποι.* Iugales equi, qui currus iugo subiiciuntur, hoc est medius sinister et medius dexter: et simpliciter ita vocatur equus ille, qui non est funalis. *Ζυγόδεσμος.* Lorum iugi. *Ζυγομαχεῖ.* Iugo repugnat, ut boves iuncti. translata est vox a boum pugna; qui cum trahendo lassi sunt, saepe onus in sese invicem reclinant. usus est hac voce Hyperides. *Ζυγομαχεῖν.* Translatio ducta est ab iis, qui libra aliquid vendunt, et quibus cum emptoribus non convenit. secundum alios vero ab iumentis vel bobus vel equis aliisve brutis, quae non concordi studio opus suum peragunt. Hesiodus: *Boves autem duos novennes mares comparari iubeo. horum enim robur non est infirmum. nequaquam hi contendentes.* Herodianus vero dicit huius vocis significatum a navium iugis

σθαι εἶναι τὴν λέξιν, ὅταν περὶ τὰς καθέδρας διαφέρωνται οἱ ἐρέται.

17 Ζυγός. ἐν τοῖς Τακτικοῖς τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος. ἐρετικὴ καθέδρα. τὰ τοῖς ζῴοις ἐπιτιθέμενα. καὶ τὸν ζυγὸν ἐν θαλάμῳ. τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς. τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος. καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ Σκορπίου. καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη δέ, στάσιμον. καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων. Ἀριστοφάνης·

Τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν.

Ζυγός. ὁ νόμος παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. καὶ ὁ Χριστός· Ἄρατε τὸν ζυγόν μου, ὅτι χρηστός ἐστι, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν. [Καὶ ζυγὸν τὴν τοῦ νόμου βαρύτητά φησιν ὁ Δαβίδ.]

Ζυγοστάτης. καὶ Ζυγοστατῶ.

Ζυγοφορούμενα. ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενα.

Ζυγῷ. Γυμνοὺς ὅπλων τοὺς ἄνδρας ζυγῷ καθέκαστον ἀποδυομένους ἐπονειδίστως ἀπελθεῖν προσαναγκάσαντες.

Ζυγώθριον. ἴσωσον, ζυγοστάτησον. ἔασον τὸ ἀπορούμενον, ἔπειτα πάλιν ἀνασκόπησον, καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀποπειράθητι. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστι τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. οἱ δὲ ζυγώθρισον, συνάρμοσον, σύμπηξον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ζύγωθρον. ὁ συνέχων τὰς δύο θύρας μοχλός.

Ζυγῶσαι. τὸ ζεῦξαι ζυγῷ.

Ἥρως ζυγώσας εὐσθενεστάτῳ θράσει ταύρους.

Ζυγοί. παρὰ Ἡροδότῳ, αἱ καθέδραι.

Ζύθος. οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος.

Ζύμη. τὸ φύραμα. Καὶ Ζυμίτης ἄρτος.

Ὅτι λόγος ἔχει ὡς ἀπὸ ϛ ὥρας τῆς ιδ' τοῦ μηνὸς ἡμέρας, σάλπιγγος φωνούσης, πᾶς ἄρτος ζυμωτός, εἴ τις τοῖς Ἑβραίοις ὑπελείπετο, πυρὶ καιόμενος ἠφανίζετο.

---

1. εἶναι] φησὶν εἶναι Gud. τῶν καθεδρῶν Etym. M. διαφέρονται] διαφέρωνται B. V. E. φέρονται A. ὅτε διαφέρονται Gudianum. 3. τὸ ἐκ παρεστηκότων] Vid. v. Κατὰ ζυγόν. *Toup.* MS. Ceterum compara Schol. Il. β'. 293. παρεστηκότων] In prioribus editt. (et E.) male legitur περιεστηκότων, quod Portus nullo sensu verterat, *qui sese circumsistunt.* Veram lectionem ex MSS. revocavi; quam etiam confirmat Photius in Lexico, ubi itidem legitur παρεστηκότων. Vide quae paulo ante notavimus in vocem Ζυγεῖν, item quae leguntur infra v. Μῆκος φάλαγγος. *Küst.* Vid. Arcer. in Aeliani Tact. c. 7. citatum Dukero in Thucyd. V, 68. *Gaisf.* Arcerius enim Küsteri emendationem occuparat. 5. τὸ ζυγὸν mendum vulg. 8. ἡ ζυγοτρυτάνη δέ, στάσιμον] Locus hic in omnibus editt. est mutilus, qui ex Photii lexico sic supplendus est: καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη. τρυτάνη δὲ τὸ στάσιμον. Quorum verborum sensus est, vocem τρυτάνη significare eam partem librae, quae est stabilis et immobilis, sive ansam, in qua est foramen, intra quod lingua hinc inde movetur. *Küst.* ζυγοπρυτάνη *V. 9. πλαγίοις] πλαγίως mendum vulg. πλαγίαις pro lemmate nescio quo posuerat Gaisf. ἐπὶ τῶν σανδαλίων] Sandalia veterum loris sive habenis decussatis erant astricta pedi, eiusque plantam tantum et calcem tegebant, non vero totum pedem, uti hodie calcei nostri: quod si notetur, facile erit locum hunc intelligere. *Küst.* σανδαλείων A. Paulo aliter Schol. Aristoph. Lys. 418. 10. Ἀριστοφάνης] Apud Aristophanem Lysistr. 418. sic legitur: Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας Τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν. Quem locum Bisetus recte sicexponit: τὸ ζυγὸν πιέζει τοὺς πόδας κατὰ τὸ δακτυλίδιον. *Küst.* 11. πιέζει] πιέζοι V. Tum τὸν ζυγόν B. E. Med. 13. Ἄρατε] Suidas in breve coegit locum Matth. XI, 29, 30. 14. Καὶ ζυγὸν et seqq. om. V. notavi. Sub finem ὁ Δαβίδ om. B. E. Cf. Theodoret. in Ps. II, 3. 16. καὶ Ζυγοστατῶ] Vide v. Ἐζυγοστατεῖτο. 17. Ζυγοφορούμενα] Photius, Hesychius, Zonaras. 18. Γυμνοὺς] Dionys. Hal. p. 458. *Toup.* MS. De Samnitibus haec dicuntur Romanos ad furcas Caudinas sub iugum mittentibus. *Hemst.*

1. ὑπελθεῖν] ἀπελθεῖν A. V. Id recepi: nam alterum ut iungatur cum ζυγῷ, effici nequit per huius vocis positum. Appianus B. Samn. 4, 5. ubi narratio rerum istarum explicatior est: δίδωμι ἕκαστον ὑμῶν σὺν ἱματίῳ σῶον ὑπὸ ζυγὸν ἐπελθεῖν. Aliter in breviore sermone Dionysius fr. Ambr. XVI, 3. καὶ καταλείψαντες τά τε ὅπλα καὶ τὰ χρήματα τὸν ζυγὸν πάντες ὑπῆλθον. Accedit quod ἀποδυομένους, si vestes praeter tunicam exutas intelligimus, in ipso sententiae primordio debuit locari. Corrigamus igitur ὑποδυομένους. 3. Ζυγώθρισον] Ζυγώθρησον B. E. *V. Med. bis. Correxit Iungermannus in Polluc. X, 26. ἔασον τὸ ἀπορούμενον] Haec ad verbum descripta sunt ex Scholiaste Aristoph. Nub. 743. quae ut intelligantur, inspiciendus est ipse Aristophanes, et cum eo verba Scholiastae conferenda. *Küst.* Illud quoque Scholion e Suida petitum et partim interpolatum Aldus inculcaverat. Nam Schol. e libris castigatum: ζυγώθρισον δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσωσον. Ἀλλὼς. ἔασον τὸ ἀπορούμενον· ἔπειτα πάλιν ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν . . . θύραν. ἔνιοι δὲ τὸ ζυγώθρισον ἀντὶ τοῦ συνάρμοσον, σύμπηξον. Haec compendifecit Zon. p. 963. 5. ἀναζυγοῦν τι V. τὸ γὰρ — ζυγώθρισον om. E. 8. Glossa quondam post v. Ζυγόδεσμος repetebatur. δύο θύρας] βωθύρας A. 9. ζυγῷ] Ζυγῶ pro gl. singulari *V. Cf. Zon. p. 963. 10. Ἥρως ζυγώσας] Sic MSS. In prioribus vero editt. male legitur Ἥρων. *Küst.* 12. Ἡροδότῳ] Ἡρωδιανῷ suspicabatur Gaisfordus, coll. v. Ζυγομαχεῖν, significans ille utrumque nomen alicubi permutatum fuisse. Sed monuit Wesselingius hoc quicquid est glossae profectum esse a Gloss. Herod. I, 24. 13. Ζύθος] Vid. intpp. Hesychii et Grunerum in Zosim. de zythorum conf. p. 31. sqq. κριθῆς] κρήτης V. 14. Ζυμίτης] V. Hutchius. in Xenoph. Anab. p. 521. *Toup.* MS. ζυμήτης Med. et Zon. p. 961.

---

fluxisse, cum remiges de transtris inter se dissident. Ζυγός. In tacticis sic vocatur series militum secundum longitudinem collocatorum. item remigum transtra. iugum quod brutis imponitur. iugum conclavis. iugum instrumentorum musicorum. instrumentum quo res ex aequo discernuntur. item chelae Scorpii coelestis. et ζυγοτρυτάνη, iugum librae. item lorum sandaliorum, quod digitos pedum oblique circumdat. Aristophanes: *Lorum sandalii premit pedis digitulum.* Ζυγός. Lex in Sacra Scriptura. Christus dicit: *Tollite iugum meum, quia probum est, et onus meum leve.* [Iugum etiam David vocat onus Legis.] Ζυγοστάτης. Ζυγοστατῶ. Ζυγοφορούμενα. Ad libram ponderata. Ζυγῷ. *Viros armis nudatos singulosque iugum turpiter subeuntes decedere coegerunt.* Ζυγώθρισον. Exaequa, pondera. missam fac dubitationem, deinde rursus dispice, et quasi aperire conare. etenim ἀναζυγοῦν est extrinsecus aperire ianuam. alii vero ζυγώθρισον interpretantur, adapta, compinge. Aristophanes *Nubibus.* Ζύγωθρον. Vectis ambas fores continens. Ζυγῶσαι. Iugo iungere. *Heros sub iugum missis intrepida audacia tauris.* Ζυγοί. Apud Herodotum, remigum sedilia. Ζύθος. Vinum ex hordeo confectum. Ζύμη. Fermentum. Et Ζυμίτης ἄρτος, panis fermentatus. Fama est ab hora sexta diei mensis XIV. signo tubo dato omnem panem fermentatum, si quis apud Hebraeos reliquus esset, igne cremari solitum fuisse.

ΕΙ.

Εἰ ε͞ι ει͞ ει͞ ει͞. ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰλίσσετε. κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιίας παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις.

Εἴ. εὐκτικόν. καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἴθε. Πισίδης·

Εἴ γὰρ ἂν τὸ Περσίδος ἔσβεστο θράσος.

Εἶα. παρακελεύσεως ἐπίρρημα.

Εἴα. συνεχώρει.

Εἴα. χόρτος. ἤια δέ, βρώματα.

18 Ἐλαδότα. ἀρέσκοντα.

Ἐλαμενή. ὁ κάθυγρος τόπος.

Εἰανόν. τὸ λεπτόν.

Εἶαρ. τὸ ἔαρ.

Εἰαρινὸν ἄνθος. τὸ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος.

Εἴασεν. ἀφῆκεν.

Εἵατο. ἐκάθηντο. ἥμην ὁ παρατατικός. ἧντο· Ἰωνικὸν ἕατο· ποιητικῶς εἵατο. Ἄλλως. ἑῶ, ἕημι, ἥμαι, κάθημαι, ἧνται, ἕαται Ἰωνικῶς καὶ πλεονασμῷ εἵαται, ὥς μέμνηται μεμνέαται.

Εἴβεσθαι. δακρύειν, στάζειν. Καὶ Εἴβει, στάζει.

Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες, αἳ τόσον ὕδωρ εἴβουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ φρέατος.

Εἴ γάρ. εἴθε γάρ.

Εἴ γ' ἐθέλεις. εἰ γνώμην ἔχεις, εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός.

Εἰ δ' ἄγε νῦν. διὸ δή.

Εἰδαλίμας. συνετάς.

Εἰδάλιμον. τὸ εὐειδές.

Εἶδαρ. ἔδεσμα. Καὶ Εἴδατα, τὰ βρώματα.

Εἴδαυλος. συνετὸς λογισμός.

Εἰδέα. Πλάτων διαφόροις ὀνόμασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου χρῆται. τὴν γοῦν εἰδέαν εἶδος ὀνομάζει καὶ γένος καὶ παράδειγμα καὶ ἀρχὴν καὶ αἴτιον, καὶ οὔτε κινούμενον οὔτε μένον, καὶ

EIA praefixerunt edd. vulgg. *Ἀρχὴ τῆς ΕΙ' διφθόγγου* Med. *ει͞ διφ.* *V. Deinde *εἶ* sexies Edd. 1. *εἰλίσσετε*] *ει͞ εἰλίσσετε* (vel *εἰλίσσεται*) A. B. V. E. Med. Sed ostendunt codices Schol. 1349. *εἰλίσσετε* rectum esse quinquies praemisso *ει͞*. 2. *τῆς*] *τοῖς* A. *παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις*] V. 1321. coll. 1362. Adde v. *Φάλαγξ*. 4. *Πισίδης*] Fr. Foggin. v. 103. Abresch. in Aeschyl. T. I. p. 97. attulit Gaisf. 6. Versus mendosus, quem sic refingere licet: *Εἰ γὰρ τὸ Περσίδος τότ' ἔσβεστο θράσος.* 7. *Εἶα*] Aristoph. Plut. 292. et alibi. Gl. om. *V. *Εἶα. ἄγε, φέρε* Lex. Bachm. p. 207. Subsequebatur gl. *Εἰ ἐπιστολή. Εἰ μὲν εἰσακούσαις, πρώτη· εἰ δ', ἀλλ' ἀπείη* [*ἀπήει* *V.] *τὸ ἀπευκταῖον, μόνη μοι ἔστω πρὸς σὲ ἡ ἐπιστολή.* Delevi cum A. *V. Habet V. in marg. *Küsterus*: „*ἐπιστολή*] Vox haec delenda." Contra *V. cuius margo haec recepit post gl. *Εἰ γ' ἐθέλεις*, omisit *Εἰ* ante *Ἐπιστολή*, subiecitque novissimis: *τὸ ἴδια οἷον νῦν διὰ τοῦ ῑ γράφεται.* Vide sub finem gl. *Εἰδέα*. Deinde *μόνιμος* B. E. pro *μόνη μοι*. Sed oratio videtur esse perturbata. 9. *Εἶα*] Vid. Hesych. v. *Εἴα*. 10. *ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα*] *ἀντὶ τοῦ* om. A. B. E. *V. 11. *Ἐλαμενή*] Herod. Epimer. p. 44. ex Il. *δ'*. 483. Adde v. *Ῥειαμενῆ*. 12. *Εἰανόν*] Dedi *Εἰανόν* ex Il. *π'*. 9. 14. *Εἰαρινὸν ἄνθος*] Il. *β'*. 89. 15. *ἔαρος*] *ἀέρος* A. 18. *Ἰωνικοὶ* vulg. *Ἄλλως* et seqq. delevit Küsterus. Praebet Etym. M. p. 294. extr., unde perspicimus, quod sua sponte colligitur, *κάθημαι* addito *τὸ* post *ἑῶ* retrahendum fuisse.

2. Corrige *μέμνηνται*. 5. *Σπήλυγγες Νυμφῶν*] Crinagorae Ep. VII. pr. Anthol. Pal. VI, 253. Cf. v. *Σπήλυγγες*. *τόσον*] *πόσον* B. V. E. In fine petendum *κατὰ πρεόνος* vel ex v. *Πρεών*. 7. *Εἰ γάρ*] Vid. in Hesych. Pierson. in Moer. p. 161. Schol. Plat. p. 6. *Εἰ γὰρ ὤφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε*. Vid. ibid. p. 160. *Gaisf.* 10. *Εἰ δ' ἄγε*] Il. *π'*. 667. Gl. habet Lex. Seg. 11. *Εἰδαλίμας*] Od. *ω'*. 279. 12. *Εἰδάλιμον*] Hesych. *Ἰδάλιμον*. 13. *Εἶδαρ*] Il. *ε'*. 369. *Εἴδατα*] Od. *α'*. 140. et saepius per Odysseam. 14. *Εἴδαυλος. συνετ.*] Legendum est, *Εἰδύλος, συνετός, λόγιος*: ut apud Etymologum. Hesychius habet, *Εἴδαυλος, λόγιος. Küst.* *Εἴδαυλος* etiam Etym. MS. Dorvill. et Zon. p. 628. 15. *Εἰδέα. ὅτι Πλάτ.*] Haec sumpta sunt ex Laertio, lib. III. num. 63. 64. apud quem recte legitur *ἰδέα. Küst.* Ipsum *ἰδέα* praestat Leid. (non *V.) ap. Valck. Diatr. p. 220. In idearum explicatione Gaisfordo tanti visus est Fischerus, ut notulam eius appellaret in Platon. Euthyphr. p. 28. *ὅτι* delevi cum *V. *ὁ* B. E. Tum *διαφόρως ὀνόματα* V. *δ. ὀνόματος* *V. *διαφέρουσιν* Diog. bis. 16. *εἰδέαν*] *ἰδέαν* V. cum gl. *Ἰδέας*, ubi horum particula delibatur.

Εἰ ει͞. Productio verbi *εἰλίσσετε*, ad similitudinem modulationis, apud Aristophanem in *Ranis*. *Εἴ*. Optantis adverbium. et per productionem *εἴθε*. Pisides: *Utinam Persidis contusa esset ferocia*. *Εἶα*. Adhortantis adverbium. *Εἴα*. Sinebat. *Εἴα*. Gramen. *ἤια* vero, cibi. *Ἐλαδότα*. Placentia. *Ἐλαμενή*. Locus humidus. *Εἰανόν*. Subtile. *Εἶαρ*. Ver. *Εἰαρινὸν ἄνθος*. Flos vernus. *Εἴασεν*. Dimisit. *Εἵατο*. Sedebant. imperfectum *ἥμην*. inde *ἧντο*, Ionice *ἕατο*, poetice *εἵατο*. *Εἴβεσθαι*. Lacrimari, stillare. Et *Εἴβει*, stillat. *Speluncae Nympharum, fontibus abundantes, quae tantum aquae de curvo hoc montis iugo destillatis. Εἴ γάρ*. Utinam vero. *Εἴ γ' ἐθέλεις*. Si sapis, si prudens et cordatus es. *Εἰ δ' ἄγε νῦν*. Age vero. *Εἰδαλίμας*. Prudentes. *Εἰδάλιμον*. Speciosum. *Εἶδαρ*. Edulium. *Εἴδατα*, cibi. *Εἴδαυλος*. Cordatus, sapiens. *Εἰδέα*. Plato diversis nominibus in eodem significatu utitur. velut ideam et speciem vocat et genus et exemplum et principium et causam; item quod neque movetur neque manet, et idem et

ταυτὸ καὶ ἓν καὶ πολλά. καὶ πάλιν ἓν ὄνομα ἐν διαφόροις σημαινομένοις. οἷον τὸ φαῦλον, ὃ σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ εὐχερές, ὡς Εὐριπίδης ἐν τῷ Λικυμνίῳ·

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,

ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον λέγων. ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς· Φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, Κέβης, ζητεῖς. τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος, οἷον, Φαῦλον πρᾶγμα, ἔσται τὸ τυχὸν πρᾶγμα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τεθείη ἂν πρὸς τὸ οὕτω τυχόν. Πλάτων· Πρᾶγμα δ' ἔσται, ὡς ἔοικεν, οὐ φαῦλον, οὐδὲ μικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς.

Εἰδέα. ἡ μορφή. Καλὸς τὴν εἰδέαν εἴ τις καὶ ἄλλος.

Εἰ δέ τῳ. εἰ δέ τινι.

Εἰδεχθές. ἄμορφον, ἀπρεπές, μυσαρόν, σεσαπρισμένον, σιχαντόν. καὶ θηλυκὸν Εἰδέχθεια.

Εἰδεῖεν. γινώσκοιεν. Καὶ Εἰδείη, γινώσκοι, ἐπίσταιτο. Ἀριστοφάνης·

Ἕρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

*Εἰδείην. εὐκτικῶς, ἀντὶ τοῦ γνοίην. ἔστιν εἰδὼς εἰδότος· καὶ τὸ εὐκτικὸν ὤφειλεν εἶναι εἴδοιμι, ἀλλ' οὐκ εἰδείην· ἐπειδὴ τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξύτονον, διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην, εἰς ην̄ ἔχουσι τὸ εὐκτικόν, οἷον τυφθείς, τυφθείην, αὐτὸ δὲ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ̄, καὶ οὐκ ὤφειλεν εἶναι εἰδείην. ἀλλ' ὥσπερ τροπῇ τῆς μῑ εἰς ην̄ καὶ τοῦ ο̄ εἰς ε̄ εἰδείην, καὶ ἐπειδὴ εἰς ην̄ καθαρόν ἐστι τὸ εὐκτικόν,** ἡνίκα ὧσι μετὰ περισπωμένου ἐνεστῶτος, οἷον ποιῶ ἐὰν ποιῶ, ἢ ἐὰν ἔχωσι τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ μετὰ ὀξείας διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην, δαρεὶς δαρῶ· ἐν οἷς οὖν τοῦτο οὔτε μετὰ περισπωμένου τόνου ἐστὶ τοῦ ἐνεστῶτος, οὔτε ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξύτονον διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην· εἰδὼς γὰρ εἰδότος. οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· ἀλλὰ περιεσπάσθη ὡς εἴρηται, ἐπειδὴ ἐγένετο τὸ εὐκτικὸν εἰς ην̄ καθαρόν.

Εἰ δεῖ. ἐὰν χρῇ.

Εἶδη. ὅτι ἀρχὰς τῶν εἰδῶν ἔλεγον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν μονάδα καὶ δυάδα καὶ τριάδα, διότι οἱ ἀπὸ μονάδος συντιθέμενοι μέχρι τῆς τετράδος

---

1. *διαφόροις*] *διαφόρως* V. Tum *σημαινόμενον* B. V. E. 3. *Λικυμνίῳ*] *Λικυμνίων* B. E. 4. *τὰ μέγιστα ἀγαθά*] Lege, *τὰ μέγιστ' ἀγαθόν*, ut apud Laertium loco laudato et Suidam infra v. *Φαῦλον*. *Küst.* *ἀγαθόν* A. 6. *ἐπὶ κακοῦ*] Apud Laertium corrupte legitur *καλοῦ*. *Küst.* Reliqua studiosi homines alleverunt ex v. *Φαῦλον* subornata. *Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli non sumpta sunt ex Laertio, sed ex alio quodam auctore; nec ad hunc locum ullo modo pertinent, sed ad vocem *Φαῦλον*, ubi eadem repetuntur. *Küst.* Plato Phaed. p. 95. E. *Οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς.* 8. *Φαῦλον πρ. ἔσται*] Non extat apud Platonem; nisi forte negligenter censemus perstringi verba Convivii p. 213. C. Itaque recte Med. iunxit *ἔσται* cum finitimis *τὸ τ. πρᾶγμα.* 10. *τεθείη δ' ἂν* *V. qui supra transposuit *πρᾶγμα φαῦλον. Πλάτων*] Legg. XI. p. 918. C. 13. *Εἰδέα*] *ἰδέα* V. ap. Gaisf. post lituram. Mox in exemplo *ἰδέαν* B. V. E. Med. Quae subtexebantur, *Τὸ ἰδέα οἱ νῦν διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν*, delevi cum *V. (cf. in gl. *Εἶα*) B. E. Habent A. V. in margg. Protulit Aldus. 15. *Εἰ δέ τῳ*] Hesych. Gl. Dionys. Areop. 16. Partem tenet Schol. Luciani Piscat. 48. *σεσαπριασμένον*] *σεσαπρισμένον* V. ap. Gaisf. *σεσαπρισμένον* dedi cum Lex. Bachm. p. 208. ubi MS. *ἀναπριασμένον*. 17. *σικχαντόν*] *σιχανδόν* V. *σιχαντόν* A. 18. *γινώσκει, ἐπίσταται*] *γινώσκοι, ἐπίσταιτο* A. 19. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1471. (1422.) Vide supra v. *Ἕρδοι*. *Küst.*

1. *εἰδὼς εἰδότος*] *ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος* E. 4. *ὀξύτονον*] *ὀξύτονα* B. E. *κλινόμενα*] *κλινομένην* correxi cum A. *κλινόμενον* V. hoc item *V. sub finem glossae. 6. *οὐκ οὖν*] *καὶ οὐκ* A. B. V. *ὅθεν οὐκ* E. Illud recepimus, in quo *καὶ* pro grammaticorum consuetudine ex argumentis concludit. 7. *ἀλλ' ὥσπερ* et seqq. delevit Küsterus. Horum sententiam in interpretatione strictim expressi. Deinde *εἰς ην̄* revocavi cum Med. et Etym. M. p. 296, 38. Cuius doctrina, si minus et demonstrationis ordo valeret et pluralia *ὦσι* atque *ἔχωσι*, facile persuaderet post *εὐκτικόν* quaedam intercidisse. Itaque sic fere redintegrabimus sermonem, *περισπᾶται τὸ ὑποτακτικόν, ἐὰν εἰδῶ. τὸ δὲ οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· περισπῶνται γὰρ τὰ ὑποτακτικά, ἡνίκα ὦσι κτλ.* Illuc vero retrahenda videntur *οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι*, quae infra cum reliquis adeo male vincta feruntur, ut editores etiam coniunxerint *εἰδὼς γὰρ εἰδότος οὐκ ὤφ. περισπᾶσθαι.* Cf. Etym. Gud. p. 163, 10. Aliud supplementum praestat Zon. p. 639. qui cum omnia tradat uberius, tum post *εἰδείην* pergit: *ἀλλ' ὥςπερ ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι γίνεται περιπατοίην, κατὰ τὴν τροπὴν τῆς μῑ εἰς ην̄, καὶ εἰδείην κατὰ τροπὴν τοῦ ο̄ εἰς ε̄. καὶ ἐπειδὴ εἰς ην̄ καθαρὸν τὸ εὐκτικόν, τὰ δὲ εἰς ην̄ καθαρὸν ἔχοντα τὸ εὐκτικὸν εἰς ω̄ μετὰ περισπωμένου τόνου ἔχουσι τὸ ὑποτακτικὸν —· τούτου χάριν τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν εἰδῶ μετὰ περισπωμένου τόνου κτλ.* Idem sub finem: *εἰδὼς γὰρ εἰδότος ἐστίν. οὐκ ὤφειλεν ἄρα περισπᾶσθαι. ἀλλὰ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν περιεσπάσθη.* 17. *δεῖ. εἴπερ*] *δῇ· ἐὰν* A. B. V. E. 18. *Εἶδη. ὅτι ἀρχὰς τῶν εἰδ.*] Totus hic articulus descriptus est ex Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima, fol. 17. 2. *Küst.* 19. *δυάδα καὶ τρ.*] *τὴν δυάδα καὶ τὴν τρ.* E. *καὶ τριάδα· διότι*] Locus mutilus ex Philopono sic supplendus est: *καὶ τριάδα, καὶ τετράδα. διότι* etc. quam lectionem sensus manifeste flagitat. *Küst.* 20. *συντιθεμένοι*] *συντιθέμενοι* A. *V. Philop. *τετράδος*] *τροάδος* A.

---

unum et multa. et vicissim uni nomini diversas tribuit significationes: ut voci *φαῦλον*, quae significat simplex et facile; quo sensu eandem vocem accepit Euripides in *Licymnio*: *Simplicem, incomptum, in gravissimis rebus probum.* interdum etiam ponitur de malo et vulgari. Plato *de Anima*: *Rem haud vulgarem, inquit, Cebes, quaeris.* porro: *Res futilis.* idem: *Res autem erit, ut apparet, neque contemnenda nec exiguam virtutem requirens.* *Εἰδέα.* Species. *Erat egregia forma, si quis alius.* *Εἰ δέ τῳ.* Si cui vero. *Εἰδεχθές.* Deforme, indecorum, detestandum, putidum, abominabile. Et *Εἰδέχθεια*, deformitas. *Εἰδεῖεν.* Norint. Et *Εἰδείη*, norit, sciat. Aristophanes: *Quam norit quisque artem, in hac se exerceat.* *Εἰδείην.* Optative, sciam. *εἰδὼς εἰδότος* est participium. iam optativum oportebat esse *εἰδοιμι*, non *εἰδείην*. nam quorum verborum participium in σ̄ acuto notatum desinit, ea per ντ̄ declinata optativum in ην̄ finiunt. ut *τυφθείς, τυφθείην*. atqui *εἰδὼς* non declinatur per ντ̄. ergo non deberet esse *εἰδείην*. sed mutatis μῑ et ο̄ extitit *εἰδείην*. porro cum optativus purum habeat ην̄, subiunctivus *εἰδῶ* praeter communem regulam notatur circumflexo. *Εἰ δεῖ.* Si oportet. *Εἶδη.* Principia rerum Pythagorei dicebant monadem et dyadem et triadem et tetradem, quod ab unitate usque ad quaternionem compositi nu-

ποιοῦσι τὸν δέκα, ὃς αὐτοῖς καὶ τέλειος ἐνομίζετο καὶ δεκὰς ἐπωνομάζετο. εἶναι οὖν ἔλεγον τὰς τετραδικὰς ταύτας ἀρχάς, καὶ κοινῶς ἐν πᾶσι, καὶ ἰδίᾳ ἔν τε τοῖς νοητοῖς καὶ ἐν τοῖς φυσικοῖς καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. κοινῶς μὲν οὖν ἐπὶ πάντων, μονὰς μὲν τὰ νοητά. ἀμερὴς γὰρ ἐκείνων οὐ μόνον ἡ οὐσία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνέργεια ἐν στάσει καὶ ἀκινησίᾳ θεωρουμένη. δυὰς δὲ καὶ ἡ ἐπιστήμη ἢ τὰ ἐπιστημονικά. ὡρισμένως γὰρ τὸ ἀπό του ἐπί τι ἔρχεσθαι. ἡ γὰρ ἐπιστήμη μετάβασίς ἐστιν ἐξ ὡρισμένων εἰς ὡρισμένα. οὐκ ἔστι γὰρ ἐπιστήμη ἀόριστος. ἔνθεν γὰρ καὶ ἐπιστήμη ἐκλήθη, παρὰ τὸ ἐπὶ στάσιν ἡμᾶς ἄγειν. τριὰς δὲ τὰ δοξαστὰ καὶ φυσικά. φυσικὰ δέ φημι τὰ καθόλου τὰ ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀλλ᾽ οὐ τὰ καθ᾽ ἕκαστα. τῶν γὰρ καθόλου φυσικῶν ἡ δόξα. τριὰς οὖν ἡ δόξα, διὰ τὸ ὁρμᾶν μὲν ἀπό του, μὴ ὡρισμένως δὲ ἐπί τι φέρεσθαι· ἀλλ᾽ ἢ ὧδε ἢ ὧδε.

Εἰδημονικῶς. ἐμπείρως.

Εἰδήμονος. ἐπιστήμονος.

Εἰ εἰδῇς. εἰ γνῷς.

Εἰδήσεις. μάθῃς, ἐπιγνῷς.

Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἑλατῆρα Λακαίνης
ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ᾽ ἀριθμὸς ἔχει.

Καὶ Εἰδῇς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ἐπιγνῷς, μάθῃς. Ὅμηρος·

Ὄφρ᾽ εὖ εἰδῇς
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.

Εἴδησις. ἡ γνῶσις. Ὅτι ἡ εἴδησις τριττή. ἡ γὰρ ἐπιστήμη λέγεται εἴδησις, ὥς φησιν ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· Τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτό ἐστι, τὸ λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν, καὶ μὴ ἀποβεβλῆσθαι. ἢ ἡ ὁλοσχερεστέρα γνῶσις, ἢ ἁπλῶς ἡ κοινοτέρα καὶ τοῦτο ἑκάτερον περιέχουσα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς· Ἐπειδὴ καὶ τὸ εἰδέναι καὶ τὸ ἐπίστασθαι περὶ πάσας τὰς ἐπιστήμας. διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰδέναι τὴν ὁλοσχερῆ γνῶσιν σημαίνει, διὰ δὲ τοῦ ἐπίστασθαι τὴν ἀκριβῆ. ἢ τὴν κοινῶς ἐπὶ πάσης γνώσεως λεγομένην· ἣν ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικὰ παρέλαβε.

Εἰδοθέα. ὄνομα κύριον.

Εἴδομεν. ἐθεασάμεθα.

Εἰδομένη. ὁμοιωθεῖσα.

---

1. ποιοῦσι τὸν δέκα, ὃς αὐτοῖς καὶ τέλειος ἐνομ.] Locus iste apud Philoponum sic legitur: ποιοῦσι τὸν δέκα ἀ. β'. γ'. δ'. γίνεται δέκα. δέκα εἶναι οὖν ἔλεγε (sc. Pythagoras) τὰς τετραδικὰς ταύτας ἀρχάς, καὶ κοινῶς ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι καὶ ἰδίᾳ. καὶ ἔν τε τοῖς νοητοῖς etc. *Küst.* 2. δεκὰς] δεχὰς B. V. E. Med. Mox ταύταις edd. vett. 4. νοητοῖς] νοητὸν verti *intellectile*, quoniam alia vox Latina non suppetit. Formatur autem *intellectile* a participio *intellectus* eadem analogia, qua a *coctus*, *coctilis*; a *flexus*, *flexilis*; a *fictus*, *fictilis*: et multa alia huius generis. *Küst.* τοῖς] ἓν τοῖς A. B. Med. 5. μονὰς μὲν τὰ νοητά] His consentanea leguntur in Excerptis e Vita Pythagorae apud Photium Cod. CCXLIX. p. 1313. *Küst.* μονὰς δὲ V. 7. θεωρουμένη] θεωρούμενα B. E. 8. δὲ ἡ] δὲ καὶ ἡ A. B. V. E. 9. ἀπό του ἐπί τι ἔρχεσθαι] Apud Philoponum legitur: ὡρισμένως γὰρ τὸ ἀπό του ἐπί τι ἔχει —, quae lectio praestat. *Küst.* ἔρχεσθαι] ἔρχεται A. B. V. E. 14. τὰ καθόλου] Seqq. auctiora leguntur apud Philoponum. 18. *Εἰδημονικῶς*] Zon. p. 649. 20. *Εἰ εἰδῇς*] Redibat glossa post v. *Εἶεν*. Sed postulat ordo *Εἰδῇς. γνῷς*: quae ipsa post v. *Εἰδήσεις* repeti solebant. 21. μαθήσῃ] μάθοις A. et ut Gaisf. putat V. μάθῃς B. ἐπιγνώσῃ] ἐπιγνῶς A. B. V. E. ut paulo post.

1. *Εἰδήσεις Ἀλκμ.*] Anthol. Pal. VII, 18. Vide v. Ἐλατήρ. 4. μάθῃς] μάθοις A. B. Ὅμηρος] Il. ά. 516. 5. εἰδῇς] εἰδῶ mendum vulg. Post h. l. *Εἰδῇς. γνῷς* omiserunt A. V. 7. Ὅτι ἡ εἴδησις τριττή] Haec Suidas descripsit ex Philopono in lib. I. Aristotelis de Anima, fol. 5. 2. ubi nonnulla aliter leguntur; ut lector, qui locum istum cum Suida contendere non gravabitur, ipse facile observabit. *Küst.* ἡ om. *V. 8. ὁ Πλάτων] ὁ om. E. Locus Phaed. p. 75. D. 10. τὴν] Sic Philop. Sed τοῦ A. B. V. E. τοῦτ᾽ ἐστί, λαβόντα του ἐπιστ. ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι Plato. 11. ἢ ὁλοσχ.] ἡ ὁλοσχ. Gaisf. Dedimus ἢ ἡ ὁλοσχ. cum V. 12. περιέχουσα, ὥς φησιν] περιέχουσι (περιέχουσαι *V.) ὡς ἔφη V. 13. τὸ εἰδέναι] καὶ τὸ εἰδέναι A. V. Deinde συμβαίνει post ἐπίστασθαι invectum omisi cum iisdem et Philop. Post μεθόδους pro ἐπιστήμας Aristoteles in ipso Physicorum primordio. 17. ἦν] ἡ A. μετὰ τὰ] τὰ om. V. E. 19. *Εἰδοθέα*] Ita Homerus vocat essentiam, quae vertitur in species, iungitque Proteo. Sext. Empir. lib. VIII. adv. Mathem. Hom. Odyss. δ'. 366. *Εἰδοθέην* facit filiam (al. sororem) Protei ἁλίοιο γέροντος, quod consilium Menelao de patre Proteo capiendo dedit. Hygin. f. 108. Infra in *Χιάζειν*: Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς *Εἰδοθέαν*. Philo Byblius, interpres Sanchuniathonis, Phoenicum historiam scripsit ὑπομνήματα inscripta ἐθωθιῶν, Euseb. Praep. Euang. I, 10. An εἰδοθεῶν? *Reines.* Eudocia: *Εἰδοθέα*, ἣν καὶ Ἰωνικῶς οἴδαμεν Εἰδοθέειαν καλουμένην, θυγάτηρ Πρώτεως ἦν. 21. *Εἰδομένη*] Il. β'. 280.

---

meri conficiant denarium, qui perfectus ab ipsis existimabatur et decas appellabatur. aiebant igitur quaternaria haec esse principia, tam communiter in omnibus quam specialiter in intellectilibus, naturalibus et sensibilibus. iam communiter quidem in omnibus, monas sunt intellectilia. illorum est enim individua non solum substantia, sed etiam actio, quae in statu et quiete spectatur. dyas vero est scientia, vel scientifica. definitus enim eorum ab aliquo ad aliquid est progressus. nam scientia est transitus a definitis ad definita. non enim infinita est scientia. hinc enim dicta est scientia, quod ad statum nos deducat. trias vero sunt opinabilia et naturalia. naturalia vero dico universalia in naturalibus, non autem singularia. nam universalium naturalium est opinio. trias igitur est opinio, quod ab aliquo quidem proficiscatur, nec tamen definite ad aliquid, sed huc vel illuc feratur. *Εἰδημονικῶς.* Perrite. *Εἰδήμονος.* Periti. *Εἰ εἰδῇς.* Si scias. *Εἰδήσεις.* Disces, cognosces. *Cognosces Alcmanem lyrae Laconicae fidicinem eximium, quem Musae novem habent.* Et *Εἰδῇς* eodem significatu ponitur, cognoscas, discas. Homerus: *Ut certo scias, quam nullo inter omnes deos in honore habear.* *Εἴδησις.* Cognitio. Triplex autem est cognitio. aut enim scientia dicitur cognitio, ut ait Plato in Phaedone: *Scire enim hoc est, quam acceperis scientiam, eam tenere, neque amisisse.* aut generalior cognitio, sive simplex, sive communior et horum utrumque continens, ut ait Aristoteles in Physicis: *Nam nosse et scire omnibus doctrinis accidit.* ubi verbum *εἰδέναι* generalem cognitionem significat; *ἐπίστασθαι* vero accuratam, aut eam quae communiter de omni cognitione dicitur; de qua in Metapysicis agit. *Εἰδοθέα.* Nomen proprium. *Εἴδομεν.* Vidimus. *Εἰδομένη.* Assimilata.

Εἰδοποιῶ. αἰτιατικῇ.

Εἶδος. μορφή. καὶ τὸ ὑπὸ τὸ γένος· οἷον ὑπὸ τὸ ζῷον ὁ ἄνθρωπος παρὰ φιλοσόφοις. Ὁ δὲ Πρόκλος ἐθαύμαζε τοῦ Ἰσιδώρου τὸ εἶδος, ὡς ἔνθεον καὶ πλῆρες εἴσω φιλοσόφου ζωῆς.

Εἴδω. τὸ κτίζω. εἴσω ὅ μέλλων. εἴδω δὲ τὸ γινώσκω, αἰτιατικῇ.

Εἰδωλεῖον. ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων. εἰδώλιον δὲ τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ζυγὸν τῆς νεώς.

Εἰδωλολατρία. ἡ τῶν εἰδώλων σπουδή.

Εἰδωλολάτρης. ὁ τῶν εἰδώλων θεραπευτής.

Εἴδωλον. σκιῶδες ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος, σκιά τις ἀεροειδής. καὶ Βακχυλίδης·

Μελαμβαφὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

καὶ ὁ Ποιητὴς ἐπὶ τῆς Ἀντικλείας·

Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἰκελον. αὐτὸς δὲ ἡ ὑπόστασις ἡ ἀληθής. δεῖ οὖν νοεῖν ὡς φαντασίαν σωμάτων παρέχουσι τοῖς ὁρῶσιν, οὐ μὴν καὶ ὑπόστασιν ἀληθῆ.

Κελεύει ἡ Πυθία εἰδωλόν τι πεπλασμένον εἰς ὄψιν γυναικὸς μετέωρον ἐξαρτᾶν· καὶ ἀνερρώσθη ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἄρα εἰδωλα ταῦτα, ὧνπερ οὐ μετὰ μακρὸν ἔμελλε πείσεσθαι ὁ δυστυχὴς νεκρὸς ἐκείνου. ἀντὶ τοῦ ὁμοιώματα. καὶ ἡ Γραφὴ λέγει, Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον, οὐδὲ πᾶν ὁμοίωμα· ὡς διαφορᾶς οὔσης μεταξὺ εἰδώλου καὶ ὁμοιώματος. εἴδωλα μὲν γὰρ τὰ τῶν οὐχ ὑφεστώτων μιμήματα· οἷον Τρίτωνες καὶ Σφίγγες καὶ Κένταυροι· ὁμοιώματα δὲ τὰ τῶν ὑφεστώτων εἰκάσματα, οἷον θηρίων ἢ ἀνθρώπων. διαφέρει δὲ προσκυνῆσαι τοῦ λατρεῦσαι. συμβαίνει μὲν γὰρ διὰ φόβον προσκυνῆσαι, οὐ μὴν δὲ λατρεῦσαι κατὰ ψυχήν. ἑκάτερον δὲ ἀσεβὲς καὶ θεοστυγές.

---

2. ἡ ante *μορφὴ* omisi cum A. *V. et Lex. Bachm. p. 208.* 3. *Ὁ δὲ Πρόκλος ἐθαύμ.*] Haec sunt verba Damascii in Vita Isidori philosophi, apud Photium Cod. CCXLII. p. 1067. [p. 1068. sive 350 b. 19.] Praecedentia huius fragmenti leguntur supra v. *Αἰδοῖος. Küst.* Dein *Εἰσιδώρου* A. 6. V. Zon. p. 639. *εἴσω ὁ μέλλων. εἴδω δὲ*] *καὶ τὸ ὁμοιῶ. καὶ* E. 8. V. Herod. Epimer. p. 268. et Zon. p. 629. 9. *καὶ τὸν ζυγὸν τῆς νεώς*] Sed tunc *ἑδώλιον* scribitur, non *εἰδώλιον. Port.* Hanc quidem annotationem recens opinor accessisse. 11. *Εἰδωλολατρεία*] *Εἰδωλολατρία* dedi cum A. Repugnat quidem grammaticus in Crameri Anecd. II. p. 362. sed vide vv. *Ἀβραάμ* et *Σερούχ.* *σπουδή*] In 2 MSS. Pariss. scriptum observavi *σπονδή. Küst.* Sic A. V. 12. Vide v. *Λάτρις.* 13. *Εἴδωλον. σκιῶδες ὁμοίωμα*] Etymologicum M. *Εἴδωλον. ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος σκιοειδὴς ἀπόῤῥοια.* i. e. *Simulacrum maxime tenue ex corporibus manans*: quae verba ex veterum Epicureorum philosophia illustranda sunt. Ii enim statuebant ex omnibus corporibus perpetuo fluxu simulacra quaedam exigua ipsorum corporum manare, quae in oculos nostros sese ingerentia efficiant, ut res externas visu percipiamus. Gellius V, 16. *Epicurus affluere semper ex omnibus corporibus simulacra quaedam corporum ipsorum, eaque sese in oculos inferre; atque ita fieri sensum videndi putat.* Macrobius Saturnal. VII, 14. *Quia in audiendo, gustando et odorando atque tangendo nihil e nobis emittimus, sed extrinsecus accipimus, quod sensum sui moveat; quippe et vox ad aures ultro venit, et aurae in nares influunt, et palato ingeritur, quod gignat saporem, et corpori nostro applicantur tactu sentienda: hinc putavit et ex oculis nostris nihil foras proficisci, sed imagines rerum in oculos ultro manare.* Has igitur imagines rerum sive simulacra corporum Epicurei appellabant *εἴδωλα*, teste ipso Epicuro apud Laertium X, 46. Cicero *spectra* vertit XV. Epp. 16. et alibi. *Küst.* Recte *σκιοειδὲς* cum Zon. p. 635. et Lex. Seg. ubi haec leguntur usque ad *ὑπόστασιν ἀληθῆ.* Totam glossam recoxit Schol. Ven. B. in Il. *ε.* 449. nunc expulsum a Bekkero. 14. *αἰθεροειδής*] In MS. A. rectius legitur *ἀεροειδής*: uti etiam in Etymologico M. *Küst.* Et in Lex. Seg. *ἀθεροειδής* *V. Praeterea leg. cum Arsenio p. 66. *ἀεροειδής τε σκιά.* 15. *Μελαμβαφὲς*] *μελαγκεθὲς* Lex. Seg. et Etym. unde Neuius in Bacchyl. p. 58. *μελαγκευθές, pulla mendici veste ornatum*, parum probabiliter. *μελεμβαφὲς* Ursinus cum B. E. *μελαμφαφὲς* *V. unde nullo negotio eruitur *μελαμφαρές* vel *μελαμφαές*: cf. Valck. in E. Phoen. 1017. Tum *εἶ εἴδωλον* V. teste Gronovio Rec. mutilatt. p. 51. *Ἰθακησίου*] *Ἰθαμωσίου* E. 16. *ὁ Ποιητὴς*] Homerus Odyss. *λ'.* 206. *Küst.* Ubi *τρεῖς* *V. itemque *πειρῶν.*

1 *ἀληθής*] *ἀλήθεια* Etymol. *νοεῖν*] *νοῶν* E. 2. *φαντασίαν*] *φαντασίας* ut Gaisf. putat V. E. *φιλοσοφῆς* *V. Idem *ὑπόστασις* tribuit libro V. 4. *πεπλασμένον εἰς ὄψιν*] *εἰς ὄψιν πεπλασμένον* E. 5. *ἀνερῥώσθη*] *ἀνερρώθη* V. 7. *μακρὸν*] Hanc lectionem ex MSS. revocavi: in prioribus enim editt. male legitur *μικρόν. Küst.* *μικρὸν* B. E. *τοῦ μετὰ καιρὸν* V. 8. *ἀντὶ τοῦ*] *τοῦ* om. B. E. *V. Tum *ὁμοιώματος* B. V. E. 11. *εἴδωλα μὲν γὰρ τὰ τ.*] Hic locus sumptus est ex Theodoreto Quaest. in Exod. XXXVIII. *Pears.* Contra hanc observationem Suidae vel potius Theodoreti disputat Heraldus in Arnobium lib. VI. p. 238. quem vide. *Küst.* Adde Cedren. p. 325. 12. *οἷον* et *εἰκάσματα* neglexit vulg. 14. *διαφέρει δὲ*] Praecedere debebant e Theod. *τούτοις κελεύει μήτε προσκυνεῖν μήτε λατρεύειν.* *δὲ τὸ*] *τὸ* om. A. B. V. E. 16. *δὲ*] *καὶ* Theodor. 17. *κατὰ*] *τὴν* V.

Εἰδοποιῶ. Accusativo iungitur. *Εἶδος.* Forma, et species quae generi subiicitur: ut apud philosophos homo animali. *Proclus autem mirabatur Isidori formam ut divinam et intrinsecus philosophantis vitae plenam.* *Εἴδω.* Condo, futurum *εἴσω. εἰδω* etiam id est quod scio. iungitur accusativo. *Εἰδωλεῖον.* Idolorum templum. *εἰδώλιον* vero, simulacrum. significat etiam navis transtrum. *Εἰδωλολατρία.* Idolorum cultus. *Εἰδωλολάτρης.* Idolorum cultor. *Εἴδωλον.* Simulacrum vel umbra corporis, umbra quaedam aerea. et Bacchylides: *Luridum simulacrum viri Ithacensis.* et Poeta de Anticlia: *Ter autem ex meis manibus elapsum est umbrae simile.* Ipse autem dicitur vera personae substantia. sic igitur existimabimus, umbras corporum imaginem intuentibus praebere, non item solidam substantiam. — *Iussit Pythia simulacrum quoddam sub specie mulieris effictum sublime suspendi; quo facto civitas convaluit.* Et rursus de assimilatione: *Erant autem haec simulacra eorum, quae infelici illius cadaveri brevi post tempore erant eventura.* porro sacra Scriptura dicit: *Non facies tibi simulacrum, nec ullam similitudinem.* quippe differentia est inter *εἴδωλον* et *ὁμοίωμα.* nam *εἴδωλα* sunt rerum non subsistentium effigies, ut Tritones, Sphinges, Centauri. *ὁμοίωματα* vero sunt rerum subsistentium imagines, ut ferarum aut hominum. differt autem *προσκυνῆσαι* ab verbo *λατρεῦσαι.* nam metu coactus potest aliquis adorare, non item ex animo colere. sed utrumque est impium et deo invisum.

Σοφοκλῆς·

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλα.

ἀντὶ τοῦ, ἀπεικάσματα ἀνυπάρκτων ἀνυπαρκτότερα. Καὶ Λαμάσκιός φησιν· Ὅταν ἀντὶ πραγμάτων γεγενημένων εἴδωλα ἅττα ἀναγραφώμεθα, σκιὰν ὀνειράτων, κατὰ Πίνδαρον. Καὶ οἱ τοῦ Ἐφραὶμ υἱοὶ εἰδώλων θεραπευταὶ ἐτύγχανον ὄντες.

II *Εἴδωλον. ὁμοίωμα εἴδους. Σοφοκλῆς·*

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

Εἰδώς. μαθών.

Εἰδοί. τοῦ μηνός.

Εἰδυλίς. ἡ ἐπιστήμων.

Εἶεν. ἄγε δή. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

Εἶεν. τοῦτο καλεῖται ἀπόθεσις λόγου. ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως.

Εἴη. ὑπάρχοι.

Εἶθαρ. χρονικόν. ἀντὶ τοῦ εὐθέως, ἢ εὐθύς. τὸ δὲ ἰθὺς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ' εὐθείας.

Εἶθε. εὐκτικὸν ἐπίρρημα. καὶ εἰ ὁμοίως.

Εἰκάδιος. ὄνομα κύριον.

Εἰκάζων. οἰόμενος, ἢ ὁμοιῶν. Εἶχε δὲ προκάλυμμα τοῦ προσώπου φάσμα μικρόν, ὡς εἰκάζεσθαι μᾶλλόν τι ἢ ἀτρεκέως καθορᾶσθαι τὴν μορφὴν αὐτῆς. Καὶ αὖθις· Δεινότατος ἔδοξε τῶν καθ' αὐτόν, οἷα δὴ ἱκανώτατος τὰ ἀφανὲς εἰκάσαι.

Εἰκάθειν. εἴκειν, κατὰ παραγωγήν.

Εἰκάθειν. ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφοκλῆς·

Ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

Εἰκάκεισαν. ὑπερσυντελικὸς ἐκ τοῦ εἰκάζω.

Εἴκασεν. ὡμοίωσεν.

Εἰκασία. ὁ εἰκασμός.

---

1. *Σοφοκλῆς*] In Ai. 125. sq. Iutegrum locum industria lectorum paulo post subiunxit. 2. *Ὁρῶ*] *ὁρῶ μὲν* B. 6. *γεγενημένων* om. E. ubi mox *ἀναγραφώμεθα*. Legendum opinor *ἀναγράψωμεν οἷα σκ.* 7. *κατὰ Πίνδαρον*] Pyth. VIII, 136. Vide etiam supra v. *Ἀνύπαρκτον. Küst.* *Καὶ οἱ*] *οἱ* om. A. B. V. E. 10. *οὐδὲν ὄντας*] Hinc usque ad fin. om. E. 12. *ὑπέρκοπον*] *ὑπέρκομπον* A. V. 14. *ἄρῃς*] *ἄρῃ* B. Med. *αἴρῃ* A. V. 15. *βάθει*] Apud Sophoclem legitur *βάρει. Port.* 20. *τοῦ μηνός ἡμέραι*] *ἡμέραι* om. A. B. V. *αἱ ἡμέραι τοῦ μηνός* E. *Εἰδοῖ. τοῦ μηνὸς ἢ τῇ ἡμέρᾳ* Zon. p. 631. 21. *Εἰδυλίς*] *εἰδηλίσα* A. **V. εἰδυλίσα* B. V. E. Edd. ante Küst. et Zonaras. *εἰδυλὶς* habent Etymologica. Tum *ἐπιστίμων* A.

1. *Εἶεν. ἄγη δή*] Ex hoc loco *ἤστω ταῦτα* [quae Med. ante *ἄγε δή* posuerat] expunxi, quoniam duae istae voces in MSS. non reperiuntur. *Küst.* *συγκατάθεσις*] *ἡ συγκατάθεσις* B. V. *ἔστω ἡ συγκ.* E. *ἡ συγκατάθεσις* Schol. Platon. p. 372. Verbis *ἄγε δὴ* caret Timaeus p. 94. ubi reliqua leguntur. Post *μέλλοντα* Lex. Bachm. p. 208. *δασύνεται δὲ καὶ τὸ ἔν.* 3. *Εἶεν. τοῦτο καλεῖται*] *καλεῖται δὲ* E. qui cum antecedenti gl. coniungit. Utramque glossam conflavit Etym. M. p. 296. Mox *ὑπόθεσις* V. 4. *ταῦτα μὲν δὴ οὕτως*] Gregor. Naz. Ep. 128. p. 859. ap. Gaisf. *τὸ εἶεν ἀντὶ τοῦ ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἔστι* (sic l. pro *ἐπὶ*) *γὰρ ἐπίρρημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις λεγόμενον περιορίζει αὐτά. σημαίνει καὶ τὸ ἄγε δή, ἔστι καὶ ἀναφώνησις.* Post hanc gl. delevi, quae supra post v. *Εἰδήμονος* extant: *Εἰ εἰδῇς. εἰ γνῷς.* Deest gl. A. Eam mendose poni pro *εὖ εἰδῇς* suspicabatur Gaisfordus. 5. *ὑπάρχοι*] *ὑπάρχει* B. Med. 6. *Εἶθαρ*] Vid. Il. *έ*. 337. 8. *εὐκτικὸν*] *σχετλιαστικὸν* A. B. V. *εὐχῆς σημαντικὸν* E. qui pergit, *καὶ εἴθε καὶ εἰ καὶ αἱ ὁμοίως.* 9. *Εἰκάδιος*] Saevissimus latro ruina saxi interfectus, vid. Cic. de Fato c. 3. *Reines.* V. Etym. M. 10. *Εἰκάζων*] Timaeus p. 95. Conf. Schol. Plat. p. 407. extr. *προκάλυμμά τι*] *τι* om. A. B. V. E. 13. *Δεινότατος*] Haec ad Thucydidem videntur pertinere, si conferas Thucydid. I, 138. *Hemst.* Locus est decerptus ex v. *Δημοσθένης. Δεινότατον* E. Mox *ἑαυτόν* V. Paulo post cum A. V. expunxi: *Εἰκαθεν. ὑπεχώρει. Οἷς εἰκαθε πῦρ ἄσπετον.* 15. *Εἰκάθειν*] Deest glossae caput E. ubi mox om. *ἀλλὰ — μηδέν.* 16. *Σοφοκλῆς*] In Electr. 1014. ubi sic legitur: *Αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ, Σθένουσα μηδέν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν. Port.* 18. *κρατοῦσιν*] *κρατοῦσι δ'* E. 19. *Εἰκάκεισαν*] Gl. om. vulg. Agnoscit Moschopulus Titzii p. 53. *Εἰκάσειαν* B. V. E. Sed *Εἰκάκεισαν* *V. 20. *ὁμοίωσεν* E. qui addit, *ὑπέλαβε. Σοφοκλῆς· ὦ ξέν', αὐτὸς εἴκασας κακῶς*, ex Electr. 662.

Sophocles: *Video enim nos nihil esse aliud nisi simulacra.* id est, imagines rebus vanissimis vaniores. et Damascius: *Cum pro rebus gestis simulacra quaedam litteris mandamus, umbram somniorum, secundum Pindarum.* — Ephraimitae simulacrorum cultores fuerunt. *Εἴδωλον.* Simulacrum. Sophocles: *Video enim nos nihil esse aliud nisi simulacra, quotquot sumus, aut levem umbram. Talia igitur intuens superbum ne unquam dixeris in deos verbum; neu fastu ullo te efferas, si forte aut viribus alteri praestes aut divitiis. nam dies inclinat et extollit rursus omnia humana. bonos autem dii amant, oderunt vero malos.* *Εἰδώς.* Qui novit. *Εἰδοί.* Idus. *Εἰδυλίς.* Perita. *Εἶεν.* Esto. hac voce assensum praebemus dictis, eaque cum sequentibus connectimus. *Εἶεν.* Hoc verbo orationem claudere solemus: quasi, haec quidem hactenus. *Εἴη.* Sit. *Εἶθαρ.* Temporis adverbium, confestim, vel directo. *ἰθύς* vero plerumque significat, recta via. *Εἶθε*, et *Εἰ*, optantis adverbium. *Εἰκάδιος.* Nomen proprium. *Εἰκάζων.* Existimans, vel assimilans. *Habebat autem quoddam vultus velamentum, ut forma eius coniiceretur potius quam plane conspiceretur.* Et alibi: *Prudentissimus suae aetatis hominum habitus est, quod optimus erat ad res obscuras coniecturis assequendas.* *Εἰκάθειν.* Cedere. per productionem, ab *εἴκειν.* *Εἰκάθειν.* Cedere, se submittere. Sophocles: *Tu vero tandem, cum nihil valeas, potentibus cede.* *Εἰκάκεισαν.* Plusquamperfectum. *Εἴκασεν.* Assimilavit. *Εἰκασία.* Similitudo. *Εἰ-*

Εἰκάσμεθα. παρὰ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἐσκέμμεθα.

Ταυτὶ γὰρ εἰκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον.

Εἰκασμένος. ὅμοιος.

Εἰκαία. ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος·

Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

τουτέστιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα, ἤγουν τὰ πίτυρα, οὐκ ἀπέκρινεν οὐδὲ ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρός. ἀντὶ τοῦ, ἄσειστον τὸ ἄλευρον.

Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης. τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν ἂν μνησθῇ τις καὶ εὐθὺς παραγινομένων.

Εἰ καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι τούτων ἀπαλλαχθέντα
τῶν
ὀρθοφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων
ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μώρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν καὶ φρονῶν τυραννικά.
Ἀριστοφάνης.

22 Εἰκαιοβουλία. ματαιοφροσύνη.

Εἰκαιομυθεῖ. φλυαρεῖ. Καὶ Εἰκαιομυθία, ἡ φλυαρία.

Εἰκαῖον. μάταιον, ἀνωφελές. Θεραπεία δὲ τοῦ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. Καὶ αὖθις· Μηδὲν γὰρ εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησίν.

Εἰκαιορημονῶ. ματαίως λέγω.

Εἰκαιορημοσύνη. ματαιολογία.

Εἰκαῖος. μάταιος. Καὶ Εἰκαιότης.

Εἴκελος. ὅμοιος. διφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν.

Εἰκῇ. μάτην. παροιμία· Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. λείπει παραπλεῖν ἢ διαφοιτᾶν. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων.

Εἰκῇ ῥαψῳδεῖ. ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. Ὁ δὲ σκήπτεται μανίαν, καὶ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐλάλει, καὶ ἀκόλουθον τῷ προτέρῳ δεύτερον οὐδέν.

Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ. ἐπὶ τῶν ἀλήπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων.

Εἰκοβολεῖν. εἰκάζειν. ἢ εἰκῇ καὶ μάτην

---

1. Ἀριστοφάνη] Mendum editores per silentium tulerunt; Ἀριστοφ' Med. Locus est Av. 811. 2. ἐσκέμμεθα] ἐσκώμεθα B. Voluit ἐσκώμμεθα cum Moschopulo: de quo significatu nuper dixit Meinekius Com. Graec. Vol. II. p. 52. Apud Aristophanis autem Scholiastam expunge *διεσκέμμεθα* cum optimis libris. 4. ὅμοιος] ὅμοιος ὤν, ὁμοιωθείς E. 5. ἔτυχε] ἔοικεν V. Hesychius (conferendus ille sub v. Εἰκῇ): Εἰκαίης. τυχούσης. Καλλίμαχος] Fr. 232. 6. Τῆς εἰκαίην οὐδ.] Lege Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρ. Pars posterior versus huius legitur etiam supra v. Ἀποβράσματα. Küst. Transposuerunt A. B. V. E. admonuitque Gronov. p. 64. 8. ἡ μυλωθρός] ὁ μυλ. E. 9. ἄσειστον τὸ ἄλευρον] Fortasse melius ἄσηστον, *non cribratum*, a σήθω *cribro. Port.* Coniecturam hanc confirmat Hesych. v. Ἀποβράσαι, quod exponit, τὸ διασῆσαι (sic enim ibi legendum est pro διασῆσαι) πυρὸς ἢ ἄλευρον ὀθόνῃ. Küst. 11. τῶν ὧν] ὧν om. A. B. V. E. quod retinent Diogenianus IV, 64. et Arsenius p. 218. παρομοίων in marg. *V. 13. ἠβούλομαι *V. hoc est, ὅτιη β. Pro ὅτι apud Aristophanem legitur ὁτιή: et in versu ultimo τυραννίδα pro τυραννικά. Küst. Qui totam glossam lectore monito sustulit, ut temere nulloque iudicio ex Aristophane translatam. Vellem licuisset Küsterum imitari. Pleraque praebet v. Ὀρθοφοιτοσυκοφ. 16. Lege Μόρυχος. 18. Ἀριστοφάνης] Vesp. 523. sqq. (502.) 19. Εἰκαιοβουλία] Εἰκαιοβουλή E. Vid. Hesychius. Glossa sacra. 20. Εἰκαιομυθία] V. Hasium in Leon. Diac. p. 217.

1. Θεραπεία δὲ τοῦ ἐν ἑκάστῳ ἡμ.] Haec descripta sunt ex Marco Antonino II. §. 13. ubi vide Gatakerum. Supra apud Suidam v. Δαίμων, ubi idem hic locus extat, pro εἰκαιότητος legitur κακότητος. Küst. 2. ἡμῶν] ἡμῖν B. E. 3. πάθει *V. 4. γινόμενα] γινομέν' V. τ' γινομέν' *V. 7. Εἰκαιορρημονεῖ — λέγει] Εἰκαιορημονῶ — λέγω A. V. 8. Εἰκαιορρημοσύνη. ἡ] Εἰκαιορημοσύνη A. *V. 10. Εἴκελος] εἴκαιλος A. pr. qui διαφορεῖται. διφορεῖται] Id est, et Εἴκελος dicitur per ει, et Ἴκελος per ι. Port. Addiderunt κατὰ τὴν γραφήν A. V. οὕτω γράφεται B. E. Cf. intpp. Apollon. III, 287. Statim eieci cum A. V. Εἰκῆ. ματαίως. ἀντὶ τοῦ ψευδῶς. Τοῦτο τῶν εἰκῇ πεπιστευμένων ἐστί. Ubi ἀντὶ τοῦ ψευδῶς om. E. pro ψευδῶς B. habet ψευδές. 12. Εἰκῆ. μάτην] καὶ E. παροιμία] παρόσον V. εἰκεῖ] εἰκῇ A. B. V. et, qui om. ἢ διαφοιτᾶν, Diogenian. VI, 53. Cf. Coisl. 128. 15. Ὁ δὲ σκ.] Haec non superiori glossae subiiciuntur, sed exemplis vocis εἰκῇ accedunt. 16. μανίαν] μανίας V. Mox καὶ ante ὡς om. A. Mox εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, si quidem exemplis opus est, confirmavit Boisson. in Theophylact. p. 249. 17. πρώτῳ] προτέρῳ A. B. E. προτῷ V. 19. ἐπὶ τῶν ἀνεπιλήπτως] In Vaticana Proverbiorum Appendice [Bodl. 371.] proverbium hoc sic exponitur: ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων. ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια. Vide etiam Suidam paulo post v. Εἰκότων. Küst. Itaque non dubitavi librorum scripturam adoptare, quae est: violenter et manu victrice. ἀνεπιλήπτως] ἀλήπτως A. B. V. E. Prov. Coisl. 127. 21. Εἰκοβολεῖν] Cf. Phrynich. Segu. p. 39. ubi legendum, εἴρηται δὲ οἷον εἰκόσι βάλλειν. Adde Polluc. IX, 154. et Moschop. Titzii p. 53.

κάσμεθα. Apud Aristophanem, illusimus. *Haec enim illusimus secundum Aeschylum.* *Εἰκασμένος.* Assimilatus. *Εἰκαία.* Exigua, fortuita. Callimachus: *Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.* intelligit ergo farinam furfure mixtam, neque cribro purgatam; proprie, non concussam. *Εἰ καὶ λύκου.* Quando lupi memineris. hoc dicitur, siqui statim adveniunt, quorum modo facta sit mentio. *Εἰκαιοβουλία.* Temeritas. *Εἰκαιομυθεῖ.* Vana loquitur. Et *Εἰκαιομυθία*, vaniloquentia. *Εἰκαῖον.* Vanum, inutile. *Cultus vero genii, quem quisque nostrum intra se gerit, is est, ut eum affectibus immunem custodiamus et temerilate alienum, nec offensum iis, quae a deo et hominibus fiunt.* Et alibi: *Nihil enim temere Plato se dicere ait.* *Εἰκαιορημονῶ.* Temere loquor. *Εἰκαιορημοσύνη.* Vaniloquentia. *Εἰκαῖος.* Vanus. Et *Εἰκαιότης.* *Εἴκελος.* Similis. duobus modis scribitur. *Εἰκῇ.* Temere. proverbium est: Ne temere Abydum. ubi auditur, praeternaviges. dicitur de iis qui periculis se committunt. *Εἰκῇ ῥαψῳδεῖ.* Nugas loquitur. *Ille vero simulans insaniam temere alia ex aliis effutiebat, itaut posteriora cum prioribus neutiquam consentirent.* *Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ.* Pro arbitrio Hercules. de iis qui nullo repugnante res conficiunt. *Εἰκοβολεῖν.* Conii-

βάλλειν. Φῶς ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι μήτ' εἰκοβολεῖν. Πολύβιός φησιν.

Εἴκομεν. ὑποχωροῦμεν. Καὶ Εἴκοντες ὁμοίως.

Εἰκονίζειν καὶ χαρακτηρίζειν ταυτόν ἐστιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ σχήματος κυρίως ἅμφω λαμβάνεται.

Εἰκός. πρέπον, ἢ ἀκόλουθον, εὔλογον. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τάχα. Τῶν τοῦ Καίσαρος κρατησάντων, οὐκ ἐπεδίωξάν τινα· ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ καὶ τὸ εἰκὸς συμβάλλεται, ὅτι μὴ καταλαβεῖν αὐτοὺς ἐδύναντο, ἢ ἐφοβήθησαν ἐξοκεῖλαι εἰς τὰ βράχη. Καὶ αἶθις· Ταῦτά τε ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἐξηγγέλθη αὐτῷ, καὶ ἅμφω τῷ εἰκότι ἐδόκει ξυμβαίνειν. Καὶ αὖθις· Καὶ ἦν τῇ τε ἄλλῃ ἀγαστὸς ἀρετῇ καὶ ταύτῃ· διότι κἀν ταῖς εὐπραγίαις τῷ τῆς φύσεως θεσμῷ τὸ εἰκὸς ἀποδιδοὺς οὐ πέρα τοῦ νενομισμένου τῇ εὐτυχίᾳ ἐπεξῄει.

Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς· παρὰ τὸ Πινδαρικόν,

ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν κακόν.

Καὶ Ἡρόδοτος· Ὡς μὲν ἐγὼ δοκέω, καὶ τὸ εἰκὸς ἐμοὶ συμμάχεται, οὐκ ἦν εὔνοος Λακεδαιμονίοισι. — Τῶν μηχανημάτων δ' αἱ πληγαὶ φερόμεναι πρὸς τὸ εἰκὸς ἐξελύοντο.

Εἴκοσιν. ὁ ἀριθμός. καὶ εἰκοσάκωπον πλοῖον, καὶ εἰκοσινήριτον, καὶ εἰκοσάριθμον.

‖Εἰκότα. τὰ ἐστοχασμένα. Συλλογιζόμενος ἐκ 23
τῶν εἰκότων τὸ συμβησόμενον. — Δόξα γάρ τις ὑπῆλθεν ἐκ τῶν εἰκότων λογισμῶν γενομένη, διεφθάρθαι τὴν στρατιὰν ἅπασαν.

Εἰκότα. Τοῦτο δὲ πρότερον αὐτοὶ κατεδόξαζον ἐκ τῶν εἰκότων.

Εἰκοτολογῆσαι. ἐστοχασμένως εἰπεῖν.

Εἰκότων. ὁμοίων. Ὁ δὲ εἴ τι τύχοι πρὸς ἕκαστον τῶν προσιόντων ἠλαζονεύετο, συμπλάττων ἀπὸ τῶν εἰκότων. τουτέστιν ἐψεύδετο. καὶ παροιμία· Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ. ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως πάντα τελούντων.

Εἰκότως. δικαίως, πρεπόντως.

Εἴκω. δοτικῇ. τὸ ὑποτάττομαι. καὶ ὁμοιῶ.

Εἰκῶ. τὴν εἰκόνα κατὰ ἀποκοπήν. εἰκὼν δὲ

---

1. παρεσκεύαζον] παρεσκευάζει E m. sec. tribuit Gaisf. 2. Πολύβιος] Fr. gr. 43. 4. Εἰκονίζειν] Dio Chrys. p. 462. ἐπεικονισμένην. Ita leg. Toup. MS. καὶ] αἰτιατικῇ, καὶ B. V. Med. Tum τὸ χαρακτ. V. ap. Gaisf. 5. ἀπὸ γὰρ τοῦ σχήματος] Ne dubites emendare, ἐπὶ γὰρ τοῦ σχήματος. Küst. Id dicendum erat ἐπὶ γὰρ τοῦ εἴδους. Nihil autem in his esse vitiosi demonstrat Polybius Sard. in Rhett. T. VIII. p. 614. 6. εὔλογον] ἢ ἐνδεχόμενον ἢ εὔλογον E. Nihil mutandum docet v. Ὡς τὸ εἰκός. Cf. v. Οὐκ ἀπεικός. 7. τάχα] Hactenus Etymologus, auctoritate usus Lexici Rhetorici. Τῶν τοῦ Καίσαρος] Ex Dione Cass. p. 572. quod et vidit Reimar. Toup. MS. 8. ἐπεδίωξαν] ἀπεδίωξαν V. ὡς μὲν] μὲν om. E. 9. καὶ αὐτὸ τὸ] αὐτὸ om. A. B. V. E. καταλαβεῖν] καταλαλεῖν V. 10. τὰ βράχη] τ'' βρα$^{\chi}$ V. ap. Gaisf. τὰ βράγχη E. 12. ξυμβαίνειν ἐδόκει *V. 16. ἐπεξῄει] ἐπεξείη B. E m. sec. Med. ἐξείη V. 17. Εἰκὸς γάρ] Soph. El. 1026. ubi Schol. contulit Pindaricum: κατὰ τὸ Πινδαρικόν· ἐπηρεάζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν. καὶ πράσσειν] καὶ om. A. B. V. 18. παρὰ τὸ Πινδαρικόν] Locus Pindari, quem auctor anonymus hic respicit, extat Nem. IV, 52. ubi vide Scholiastam. Küst. 19. Δεῖ ῥέζοντα] δεῖ om. A. V. ἢ Praemittendum ἐπεί. οἱ B. οἱ E. Mox παθῆναι V. 20. Herodoti locus est VII, 239. Ubi dialectus scriptoris poscit οἰκός.

1. συμμαχέεται] συμμάχεται correxi cum *V. 2. πρὸς τὸ εἰκὸς] In his orationem esse mancam opinor. 5. εἰκοσήρετμον] εἰκοσινήρητον B. V. E. Quod et in huius scripturae vestigiis expressum est, et aperte consignarat Hesychius, id recepi. Hom. Il. χ. 349. εἰκοσινήριτ' ἄποινα. Huic explicando adhibuit εἰκοσάριθμος Etym. M. p. 297. sive Zon. p. 636. 6. Εἰκότα] H. gl. post Εἰκότων ponit A. Utramque gl. breviando conflavit Moschopulus Titzii p. 52. Συλλογιζόμενος ἐκ τῶν εἰκ.] Haec sumpta videntur ex loco illo Polybii lib. III. c. 93. Ἀννίβας δὲ ταῦτα πρὸς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν παρασκευαζομένων τῶν πολεμίων, συλλογιζόμενος ἐκ τῶν εἰκότων etc. Küst. 7. τὰ συμβησόμενα Zon. p. 637. 8. γενομένη] γινομένη E. 12. Εἰκοτολογῆσαι] Hesychius et Zonaras. Post h. v. Εἰκότος μετοχ$^{\chi}$ (μετοχῇ B. E. Med.) A. B. V. E. Tum Εἰκότως δὲ ἀντὶ τοῦ πρεπόντως E. qui mox om. Εἰκότως. 13. Ὁ δὲ] Locus idem fere repetitur in v. Ἀλαζών. 15. παροιμία] Vide glossam suo loco rectequepositam et Append. Vat. I, 68. sive Bodl. 371. 19. V. Herod. Epimer. p. 246. καὶ ὁμοιῶ] In prioribus editt. post ὁμοιῶ additur ποιητικῶς: quae vox cum sit supervacanea, nec in MSS. reperiatur, eam e textu delendam censui. Küst. 20. Εἰκῶ] Si verum esset, quod a Suida scribitur, hoc per apocopen esse formatum, et idem esse ac τὴν εἰκόνα, ergo dicendum esset εἰκών, εἰκῶνος, εἰκῶνι, εἰκῶνα: quod apud alios non reperias. At εἰκῶ scribendum puto, ut Λητῶ. Nam εἰκώ, όος, poeticum est,

---

cere. vel frustra et temere iaculari. Polybius: *Lumen sibi praepararunt, ne laberentur, neve temere iacularentur.* Εἴκομεν. Cedimus. item Εἴκοντες. Εἰκονίζειν et χαρακτηρίζειν idem significat. nam in elocutionis figura utrumque proprie locum habet. Εἰκός. Decorum. vel consentaneum, rationi conveniens. item est fortasse. *Cum Caesaris milites vicissent, neminem sunt persecuti: ut mihi quidem videtur et ipsa verisimilitudo suadet, quoniam hostes assequi non poterant, vel verebantur ne in vada inciderent.* Et rursus: *Haec autem illi praeter priora nunciata sunt; et utrumque videbatur contigisse, ut erat verisimile.* Alibi: *Erat autem cum propter alias virtutes admirabilis, tum ob hanc, quod in ipsis rerum successibus iustum legi naturali tribuebat, nec felicitatem ultra fas experiebatur.* Item: *Etenim consentaneum est, qui facinus conetur, eum mala perpeti.* cui simile est Pindaricum: *Par est eum, qui malum faciat, malum etiam aliquod pati.* Et Herodotus: *Ut ego quidem arbitror, et ipsa verisimilitudo concinit, non favebat Lacedaemoniis.* Item: *Machinarum vero ictus, cum infligebantur, ut erat verisimile, dissolvebantur.* Εἴκοσιν. Viginti. composita: εἰκοσάκωπον, εἰκοσινήριτον, quod vicies superat. Εἰκότα. Quae probabili coniectura nituntur. *Ex verisimilibus coniectans eventum futurum. — Opinio enim ex probabili coniectura oriens subierat, totum exercitum deletum esse.* Εἰκότα. *Illi autem prius hanc opinionem sumpserant, probabilibus argumentis nisi.* Εἰκοτολογῆσαι. Ex coniectura loqui. Εἰκότων. Similium. *Ille vero, si forte liberet, coram unoquoque ad se accedentium sese iactabat, veri similiter confingens.* id est, mentiebatur. et proverbium: Pro arbitrio Hercules. de iis qui sine reprehensione rem perficiunt. Εἰκότως. Merito, ut decet. Εἴκω. Dativo iungitur. est cedo. item assimilo. Εἰκῶ. Per apocopen pro εἰκόνα. εἰκὼν au-

τὸ ὁμοίωμα, παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὁμοιῶ. — Ἰστέον δὲ ὅτι φασὶν οἱ ἀκριβέστατοι τῶν ἱστορικῶν, ὡς τὸ οὖλον καὶ ὀλιγότριχον οἰκειότερόν ἐστι γράφειν ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. — Καὶ Εἴκω, τὴν εἰκόνα. Καὶ Εἰκοῦς, τὰς εἰκόνας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.

Εἰκὼν εἰκόνος, ὁμοίωμα. Δαβίδ· Κύριε ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις. ἡ γὰρ εἰκὼν πρόσκαιρον ἔχει τὸ ἄνθος. Εἰκόνας δύο κειμένας τῆς πόλεως ἐν πάνυ καλῷ.

Εἴκων. ὑποχωρῶν. Καὶ Εἴκοι, ὑποχωροίη.

Εἰλαδόν. κατὰ συστροφήν.

Εἰλαπινάζων. εὐωχούμενος. Καὶ Εἰλαπιναστής, συμπότης.

Εἰλαπίνη. ἑορτή, εὐωχία. ἀπὸ τοῦ δαψιλῶς δαπανᾶν. λάπτειν γὰρ τὸ ἐκκενοῦν.

Εἶλαρ. ἀσφάλεια.

Εἰλάρχας. ταξιάρχας.

Εἴλας. ἀγέλας.

Εἰλατίνοις. τοῖς ὄζοις.

Εἰλεδανός. ὁ δεσμός.

Εἶλεν. ἔλαβεν, ἀνεῖλεν, ἐνίκησεν, ἐκράτησεν.

Εἰλενία. πόλις.

Εἰλεός. ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν νόσον.

Εἰλέσιον. τόπος.

Εἵλετο. ἠθέλησεν.

Εἰλείθυιαι. αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί.

Εἴλλειν. εἴργειν, κωλύειν. παλαιὰ ἡ λέξις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί
ἀντὶ τοῦ ἀπόκλειε, ἔφελκε. ἔνθεν καὶ τὸ ἰλλάσιν,

---

pro communi εἰκών, εἰκόνος. Euripides Med. 1162. Ἄψυχον εἰκὼ προσβλέπουσα σώματος. Idem in Iphigenia in Taur. 816. Εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν. *Port.* Recte hic Portus a Suida dissentit, monetque εἰκὼ potius quam εἰκῶ scribendum esse. Ceterum εἰκώ, όος pro εἰκών non solum apud poetas, sed etiam scriptores in prosa occurrit, quoniam eam vocem in Herodoto me legisse memini, quamvis locus nunc non succurrat. [VII, 69.] *Küst.* Aeschyl. S. Theb. 565. εἰκὼ φέροντα. In Synes. Ep. p. 312. leg. ἁπάσης ἀρετῆς εἰκώ. Vulg. εἴσω. *Toup.* MS. Cf. Valck. in E. Phoen. 458. εἰκόνα Ἀττικῶς] Ἀττικῶς om. A. B. V. E. Zon. p. 629. Εἰκὼν δὲ] ἡ εὐθεῖα ἡ εἰκὼν τῆς εἰκόνος τὴν εἰκόνα καὶ εἰκώ. ἤγουν E.

1. Ἰστέον δὲ ὅτι φ.] Quae hic de Christi imagine leguntur, alieno loco posita sunt, nec ad vocem Εἰκώ, όος, sed Εἰκών pertinent. *Küst.* 2. ὡς τὸ οὖλον] Christum servatorem nostrum crispos habuisse capillos per veterem traditionem ecclesia Orientalis credidit. Ioannes Damascenus in Epistola ad Imperatorem Theophilum (quam edidit Combefisius in Originum Constantinopolit. Manipulo, Paris. 1664. 4.) p. 114. Christi speciem et figuram sic describit: Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ διαγράφουσιν αὐτοῦ τὴν ἐκτύπωσιν, εὐήλικα, σύνοφρυν, εὐόφθαλμον, ἐπίῤῥινον, οὐλόθριξιν, ἐπίκυφον etc. *Küst.* 4. Καὶ — εἰκόνα om. E. 5. Εἰκοῦς πληθυντικῶς] πληθυντικῶς om. A. B. V. E. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 559. Cf. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 411. et Hesych. v. Εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων. 7. Δαβίδ] LXXII, 20. *Toup.* Seqq. ex Theodoreto sumpta esse monuit Suicerus. 8. ἐξουδενώσας Moschopulus Titzii p. 51. 10. τῆς πόλεως] τῆς om. V. Tum ἐν πόλει καλῷ E. 11. ὑποχωροίη] ὑποχωρίκοι V. 12. Εἰλαδόν] Vide infra v. Ἴλαδόν. *Küst.* Annotavit Eust. in Il. β. p. 179. eamque scripturam sequuntur boni libri Herod. I, 172. Εἰλαδά B. E pr. repugnante Zon. p. 650. 13. Εἰλαπινάζων] Il. ξ'. 241. 14. εὐωχητὴς συμπότης] εὐωχητὴς om. A. B. V. E. Lex. Seg. Quamquam apud Schol. vulg. Il. ῥ. 577. est συνευωχητὴς Hesychio illud lectitatum. 15. Εἰλαπίνη] Athen. VIII. p. 362. Τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτέρας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας. Et paulo post: Τὰς δ' εἰλαπίνας ἀπὸ τῆς ἐν αὐταῖς παρασκευῆς γινομένης καὶ δαπάνης. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ δαπανᾶν. Quem locum ex Athenaeo repetit Eustath. in Odyss. ά. p. 1413. *Küst.* Adde Schol. Od. ά. 226. 15. τοῦ δαψιλῶς δαπανᾶν] τῆς δαψιλοῦς δαπάνης E.

1. Εἶλαρ] Il. ή. 338. 2. Εἰλάρχας] Alias Ἰλάρχας. Vid. infra v. Ἴλη. *Küst.* ἰλάρχας etiam Polybius. 4. Εἰλατίνοις] Il. ξ'. 289. ὄζοισι πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν. 5. Εἰλεδανός] Vid. v. Ἐλεδανός. 6. Lex. Bachm. p. 209. ἀνεῖλεν om. vulg. In fine ἐκράτησεν om. E. 7. Εἰλενία] V. Etym. M. et Zon. p. 629. 8. Εἰλεός] Vide paulo post v. Εἶν ἕλεοῖσι. *Küst.* V. Herodiani Epimer. p. 163. et Zon. p. 632. 9. νόσον] V. Ἰλεός. *Toup.* Gaisfordus addit Valcken. in Theocr. Adon. p. 248. Sic Hippocrates, de quo v. Foesii Oeconomia, εἴλεός autem Aretaeus. 10. Εἵλέσιον] Il. β'. 499. 12. ἐπὶ τῶν] ἀπὸ τῶν A. E. In fine ἔφοροι omiserunt A. B. V. E. Lex. Bachm. p. 209. Hesychius et Zon. Sed Schol. vulg. Il. λ'. 270. θεαὶ τῶν τικτουσῶν ἔφοροι. 15. Μὴ νῦν] Aristoph. Nub. 759. Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλε τὴν γνώμην ἀεί· Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός. Sic et apud Suidam perpetua versuum serie scribendum est; et deinde subiiciendum, εἶλλε ἀντὶ τοῦ ἀπόκλειε etc. Consule Graeca Scholia. *Port.* εἶλε *V. item ut supra Εἴλειν. 16. ἀντὶ τοῦ ἀποκλεῖε, ἔφ.] Haec et quae sequuntur usque ad τοῦ τείχους post vocem μηλολόνθην collocanda sunt, quoniam alieno loco posita seriem versuum ex Aristophane sumptorum interrumpunt: quae confusio unde orta sit facile divinare est. Cum enim Suidas, vel quisquis est primus horum collectaneorum auctor, locum Aristophanis tantum excerpsisset, alius postea explicationem vocis εἶλλε, addito loco Thucydidis, ad marginem ascripsit; quae deinde ab imperitis hominibus loco prorsus alieno in textum recepta fuerunt. Idem de aliis locis Suidae, simili modo turbatis, dictum esto: absit enim, ut in ipsum Suidam huius rei culpam conferamus. *Küst.* Rem aliter sese habere concedent, qui reputare velint, quoties lectores Suidae auctoritates poetarum citra

---

tem est imago, ab εἴκω, quod est assimilo. — Sciendum autem, quod accuratissimi tradunt historici, melius in Christi imagine crispos et raros capillos pingi. — Et Εἰκῶ, imaginem. et in plurali εἰκοῦς, imagines. Aristophanes *Nubibus*: *Qui imagines anguillarum mearum imitantur.* Εἰκών. Simulacrum. David: *Domine, in urbe tua imaginem impiorum abolebis.* imago enim florem habet fortuitum. *Duas imagines in pulcherrimo urbis loco collocatas.* Εἴκων. Cedens. Et Εἴκοι, cedat. Εἰλαδόν. Gregatim. Εἰλαπινάζων. Epulans. Et Εἰλαπιναστής, compotator. Εἰλαπίνη. Epulum, convivium lautum. dictum a profusione sumptuum. λάπτειν enim significat evacuare. Εἶλαρ. Propugnaculum. Εἰλάρχας. Turmarum praefectos. Εἴλας. Greges. Εἰλατίνοις. Abiegnis. Εἰλεδανός. Vinculum. Εἶλεν. Cepit, interfecit, vicit, subegit. Εἰλενία. Elenia, urbs. Εἰλεός. Coquinaria mensa. significat etiam morbum. Εἰλέσιον. Ilesium, locus. Εἵλετο. Voluit. Εἰλείθυιαι. Deae parientium praesides. Εἴλλειν. Coercere, impedire. vox est antiqua. Aristophanes *Nubibus*: *Noli iam curam animo semper premere, sed meditationes in aerem dimitte, ut scarabaeum filio alligatum.* ubi εἶλλε est include, attrahe. inde et ἰλλάσιν,

καὶ ἐν συνθέσει ἐνείλλειν παρὰ Θουκυδίδῃ· Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐπέβαλλον εἰς τὸ διῃρημένον τοῦ τείχους.

ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην.

Εἴλη. ἐπὶ τοῦ τάγματος· καὶ τοῦ πλήθους συστροφή. Ξενοφῶν. Καὶ Εἴλη ἡ ὀπή. ἐξ οὗ καὶ εἰλεός, ἡ κατάδυσις.

Εἴλη. ἡλίου ἀλέα, αὐγή.

Εἰληδόν. συνεστραμμένως.

Εἰληθερούμενος. θερμαινόμενος. τὸ ῥῆμα εἰληθερῶ.

Εἴληθρα, εἰλήθρον. τὸ . . . .

Εἰλήλουθα. καὶ Εἰληλούθειν.

Εἰλήσας. συστρέψας.

Εἴλησις. ἔκκαυσις.

Εἴληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν. ἐπὶ τῶν ἀξίως ἁλωκότων.

Εἴληχεν. ἔλαχεν, εἴληφεν.

Εἰλιγγιῶ. τὸ μὲν ῥῆμα διὰ διφθόγγου. ἀντὶ τοῦ σκοτοδινιῶ. τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίελον λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα ἴλιγγος διὰ τοῦ ι.

Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἰλιγγιῶ.

Εἴλιγγον. σκότωσιν.

Εἰλικνοειδές. τὸ κυκλοειδὲς καὶ ὁμαλόν.

Εἰλικρινές. τὸ καθαρὸν καὶ ἀμιγὲς ἑτέρου.

Εἰλικρινής. καὶ Εἰλικρίνεια, ἡ καθαρότης. καὶ οὐδέτερον εἰλικρινοειδές.

Εἰλίπους βοῦς. ὁ τοὺς πόδας ἑλίσσων ἐν τῇ πορείᾳ.

Εἶλκον. ἔσυρον. Καὶ Εἱλκύσθη.

Εἴλομεν. ἐπορθήσαμεν.

Εἰλόμενον. συνελαυνόμενον, συγκλειόμενον.

Εἰλομένων. συνεσταλμένων, συγκεκλεισμένων.

Εἰλόμην. προέκρινα, ἠθέλησα.

Εἰλούμενος. συστρεφόμενος.

Εἶλως, εἴλωτος. ὁ δοῦλος. καὶ τὸ ἐθνικὸν Εἴλωτες, παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι καὶ οἱ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι· ἀπὸ τοῦ Ἕλους.

Ἕλος δὲ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. οἱ οὖν Λακεδαι-

glossarum consilium incrementis auxerint atque dilatarint. Itaque praestat additicios versus ἀλλ' — *μηλολόνθην* cum E. expelli, qui sedem aptissimam in v. *Μηλολόνθη* tueantur. *εἰλάσσειν*] *ἰλάσσιν* A. *ἐλλάσειν* B. *ἰλλάσιν* V. ap. Gaisf. Recepi, quod incorruptum extat in v. *Ἰλλάς*. Vox est Homerica Il. *ν*. 572. Ceterum vide Scholia luculenta Aristotelis p. 505. Mox *Θουκυδίδου* V. Supra *ἐνείλειν* *V.

1. *Οἱ δὲ Πελοπ.*] Thucydid. II, 76. 3. *ἐπέβαλον*] *ἐπέβαλλον* A. V. E. Med. *ἐξέβαλλον* legendum cum vv. *Ἐνείλλοντες* et *Ταρσός*. *τείχους*] *τείχου* V. 4. *ἀλλ' ἀποχάλα* et seqq. om. E. 6. *τοῦ πλήθους*] *πλήθους* vulg. 7. *Ξενοφῶν*] Apud Xenophontem hodie extat *ἴλη*. 9. *ἡλίου ἀλέα*] Timaeus p. 95. ubi vid. Ruhnkenius. *ἡλίου ἡ θέρμη ἢ καὶ ἀλέα καὶ αὐγή* E. Cf. v. *Πρόσειλος*. 10. *Εἰληδόν*] Scribitur et *Εἰληδὰ* Arat. p. 116. et Schol. *Toup*. MS. 11. *Εἰληθερούμενος*] V. Zon. p. 641. Hesychius et Herodiani Epimer. p. 48. Verbum perstrinxit Lucian. Rhett. praec. 17. 13. *Εἴληθρα, εἴλ.*] Locum hunc esse mutilum, et post articulum *τὸ* excidisse vocem aliquam, qua Suidas *Εἴληθρα* et *Εἴληθρον* exposuerat, non dubito. Quae sequuntur *εἰλήλουθα καὶ εἰληλούθειν* novum articulum constituunt, et a praecedentibus omnino separanda sunt: quod quia Portus non observaverat, suavia somnia in notis ad hunc locum lectori propinat. *Küst.* Post *τὸ* est lacuna in B. E. Vox est ignorabilis. 16. *Εἴλησις*] Cum Timaeo p. 96. et aliis lexicographis; annotavit Pollux IV, 156. *ὑπὸ τοῦ ἡλίου* Schol. Plat. p. 399. *ἡ συστροφή* addunt Moschopulus Titzii p. 51. et Zon. p. 629. 17. *Εἴληφεν*] Arsenius p. 224. item Greg. Cypr. II, 41. *Εἴληφεν· ἔλαβεν* E. qui novae gl. initium fecit. Similiter Moschopulus: *Εἰληφώς. λαβών*.

1. *σίελον*] *οἰς* corrupte Moschop. Titzii p. 53. *εἰλεὸν* ex Schol. Aristoph. Acharn. 581. cui haec debentur, vel *ἰλεὸν* Piersonus in Moerin p. 197. petebat. 3. Aristophanes Acharn. 581. *ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ*. 5. *Εἰλικνοειδές*] Lege *Εἰλικοειδές*. Utrumque iungit Zon. p. 636. 8. *εἰλικρινοειδές*] Legendum est *εἰλικρινές*, ut recte Portus vidit. *Küst. οὐδετέρως εἰλικρινὲς καὶ εἰλικρινοειδὲς* E. 9. V. Odyss. *ά*. 92. 11. *Εἶλκον*] Gl. Aristophanea. *Εἱλκύσθη*] *Εἱλκύσθην* E. 13. *συγκλειόμενον*] *ἀγελειόμενον* Lex. Seg. MS. unde *ἐγκλειόμενον* editor p. 209. Omisit Moschopulus. 14. *Εἰλομένων*] Il. *δ'*. 215. *ἐ*. 203. *συγκεκλεισμένων*] *συγκεκλειμένων* A. V. Repugnat Timaeus p. 94. ubi v. Ruhnkenius. 15. *προέκρινα*] *προκέκρικα* E. 16. *Εἰλούμενος*] Vide v. *Περιλιχμώμενος*. 17. *Εἶλως, εἴλωτος. ὁ δοῦλος*] Suidas infra, *Κατειλωτισμένος, ὁ δεδουλωμένος*. *Küst.* V. in marg. *τὸ δὲ κατειλωτισμένον σεσημείωται εἰς τὴν συναλιφήν*. Cf. Pausan. III, 20, 6. Theopompum ap. Athen. VI. p. 272. eundem Athen. XIV. p. 657. Aeliani V. H. III, 30. et Meurs. Misc. Lacon. II, 6. ascripserat Reinesius. Notationis diversitates commemoravit Hermannus in enchirid. antiqu. Gr. §. 19. 18. *Εἴλωτες — Πελοποννήσῳ*] Ex Schol. Platon. p. 388. sive Arsen. p. 219. Totam explicationem repetiit Moschopulus Titzii p. 51. 20. *οἱ οὖν Λακεδαιμόνιοι διὰ τ.*] Haec αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Scholiastam Thucydidis I, 101. unde ea Suidas descripsit. *Küst.*

et compositum *ἐνείλλειν* apud Thucydidem: *Peloponnesii lutum, quod arundineis cratibus involvissent, in muri hiatum coniecerunt*. *Εἴλη*. Ordo militum dicitur, vel conglobata multitudo. Xenophon. significat etiam foramen. unde *εἰλεός*, latibulum. *Εἴλη*. Solis tepor, lucis iubar. *Εἰληδόν*. Catervatim. *Εἰληθερούμενος*. Apricans. verbum *Εἰληθερῶ*. *Εἴληθρα, εἰλήθρον*. *Εἰλήλουθα*. Et *Εἰληλούθειν*. *Εἰλήσας*. Qui conglobavit. *Εἴλησις*. Aestus. *Εἴληφεν ἡ π.* Cepit laqueus murem. de iis qui merito capti sunt. *Εἴληχεν*. Nactus est, obtinuit. *Εἰλιγγιῶ*. Vertigine laboro. verbum per diphthongum scribitur. nomen autem *ἴλιγγος* per ι. id Syracusani *σίελον* dicunt. *Prae metu enim vertigine corripior*. *Εἴλιγγον*. Oculorum caliginem. *Εἰλικνοειδές*. Rotundum et planum. *Εἰλικρινές*. Sincerum, quod cum alio non miscetur. *Εἰλικρινής*. Et *Εἰλικρίνεια*, puritas. et neutrum *εἰλικρινές*. *Εἰλίπους βοῦς*. Bovis incessus, qui pedes introrsum flectit. *Εἶλκον*. Trahebant. Et *Εἱλκύσθη*. *Εἴλομεν*. Vastavimus. *Εἰλόμενον*. Compulsum, conclusum. *Εἰλομένων*. Compulsorum, conclusorum. *Εἰλόμην*. Anteposui, volui. *Εἰλούμενος*. Conglobatus. *Εἶλως*. Servus. gentile *Εἵλωτες*, quo nomine apud Lacedaemonios vo-

μόνιοι διὰ τὸ ἀεὶ διαφόρους εἶναι ἀλλήλοις, τοὺς δούλους αὐτῶν ἐκάλουν Εἵλωτας, κατὰ ἀτιμίαν καὶ ὕβριν.

Εἱλωτεύειν. δουλεύειν. Εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων.

Εἱλωτεία. ἡ δουλεία.

Εἱλωτίς. ἡ δούλη.

Εἱλυθμός. ἡ κατάδυσις.

Εἵλυμα. τὸ ἱμάτιον.

Εἱλυμένος. ὁ κεκαλυμμένος. Καὶ Εἱλύω ὁ ἐνεστώς, καλύπτω.

Εἱλυφάζω τὴν φλόγα. συστρέφω.

Εἱλυφόωσι. εἱλοῦσι, συνάγουσι.

Εἷμα. ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ διὰ τοῦτο ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἡραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Λύσηρις,
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

Καὶ αὖθις·

Λέξαι βύσσινον εἷμα ἔν.

Καὶ Λευχείμων.

Εἱμαρμένη. γένεσις.

Ὅτι εἰρηκὼς Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος,

Εἵρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσιν,

ἀνατρέπει τὴν εἱμαρμένην.

Οἱ φιλόσοφοι ἕνα φασὶν εἶναι Θεόν, καὶ νοῦν καὶ εἱμαρμένην καὶ ἄλλαις ὀνομασίαις ὀνομάζεσθαι.

Ἔστι δὲ εἱμαρμένη αἰτία τῶν ὅλων εἱρομένη· ἢ λόγος καθ' ὃν ὁ κόσμος διεξάγεται.

Ἡ εἱρμός τις καὶ ἐπισύνδεσις ἀπαράβατος, δι' αἰτίαν ἀναπόδραστον· ἢ δύναμις κινητικὴ τῆς ὕλης. οἱ δὲ Χριστὸν Θεὸν ὁμολογοῦμεν διοικεῖν τὰ πάντα.

Εἱμαρμένη. τὰ μετὰ τὴν σελήνην τέσσαρσιν αἰτίαις διάκεινται, κατὰ Θεόν, καθ' εἱμαρμένην κατὰ προαίρεσιν ἡμετέραν, κατὰ τύχην. οἷον τὸ μὲν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ναῦν ἐφ' ἡμῖν ἐστι· τὸ μέντοι ἐν εὐδίᾳ καὶ χειμῶνα καὶ ζάλην ἐξαίφνης ἐπιγενέσθαι κατὰ τύχην ἐστί. τὸ μέντοι βαπτιζομένην τὴν ναῦν παρ' ἐλπίδα σωθῆναι προνοίας Θεοῦ τῆς δὲ εἱμαρμένης πολλοί εἰσι τρόποι.

Ὅτι εἱμαρμένην ἀναγκαστικὴν δύναμιν εἶπον εἶναι καὶ τὴν ὕλης κινητικήν. τὴν δὲ τύχην ὁ Πλάτων αἰτίαν λέγει κατὰ συμβεβηκὸς γινομένην, ἣ

4. *Εἱλωτεύειν*] Ex Harpocratione. *οἱ μὴ*] *εἰ μὴ* A. 5. *γόνῳ*] *γνήσιοι* Zon. p. 641. 6. *τῶν Ἕλος*] *τὸ Ἕλος* A. et Harp. Vatic. 7. *Εἱλωτεία*] V. Plato Legg. VI. p. 776. C. 9. *Εἱλυθμός*] Vid. Etym. M. Hesychius et Zon. p. 626. Usurpavit Nicander. 10. *Εἵλυμα*] Od. ξ'. 179. 11. *Εἱλυμένος*] Il. ε'. 186. 12. *τὸ καλύπτω*] *τὸ* om. A. B. V. E. *τὸ κρύπτω* Herod. Epim. p. 48. 13. *Εἱλυφάζω*] Il. υ'. 492. 14. *εἱλοῦσι* neglexit Küsterus. Gl. habet Timaeus. 15. *τοῦτο*] *τούτου* B. E. *τι* *V. Ratio dicendi non convenit in Suidam. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Anacreontis in A. Pal. VI,136. 18. *ξυνὴ δ' ἀμφοτέροις*] *ξυνὰ δ' ἀμφοτέρων* A. *ξυνοὶ δ' ἀμφότεροι* E. *ἀμφοτέρων* etiam Pal. 20. *Λέξαι βύσσινον εἷμα*] Nossidis in Anthol. Pal. VI,265. cuius dictum plenius continetur v. *Βύσσινον*. *εἷμα ἔν*] Leg. *εἷμα, ἐν ἐπιγράμματι* ut modo supra. *Toup.* MS. Gaisfordo videbatur delendum *ἔν*, quod agnoscunt tamen MSS. Nec dubito quin id ab voce praecedenti fluxerit.

1. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. *Σοφοκλῆς*] Ai. 753. Adde v. *Ἐμφανές*. 2. *Εἵρξαι*] *ἦρξαι* E. *ἦρξε* B. 5. *Οἱ δὲ*] *δὲ* om. A. B. E. *θέον*] Id effecit ut *ὂν* elaberetur. 7. *Ἔστι δὲ εἱμαρμένη*] Haec etiam *αὐτολεξεὶ* leguntur apud Laertium in Vita Zenonis, lib. VII. num. 149. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* *αἰτία τῶν ὅλων*] Editio Laertii Stephanica habet *αἰτία τῶν ὄντων*: in editione vero Romana legitur *τῶν νόμων*. *Küst.* *γένεσις αἰτία τῶν ὅλων· ἢ λόγος κτλ.* Moschop. Titzii p. 51. sive Zon. p. 629. *εἱρομένη* *V. 9. *ἐπισύνδεσμος ἀπαράβατος*] Plutarchus de Fato p. 568. ex Platone: *Λέγοιτ' ἂν ἡ εἱμαρμένη λόγος θεῖος ἀπαράβατος δι' αἰτίαν ἀνεμπόδιστον·* quae verba Platonis ob oculos habuisse videtur auctor hic anonymus apud Suidam. *Küst.* *ἐπισυνδεσις* A. V. 10. *ἀναπόδραστον*] *ἀναπόστρατον* B. V. E. unde liceat efficere *ἀνυπόστατον*. *ὕλης*] *ὅλης κτήσεως* E. 11. *ἡμεῖς*] *οἱ* A. B. V. E. Verum huic parum convenit *ὁμολογοῦμεν*: cuius loco *ὁμολογοῦμαι* *V. Interim petamus *Χριστιανοὶ* ab v. *Τύχη*. 12. *Εἱμαρμένη. τὰ μετὰ τ.*] Totus hic locus sumptus est ex Vita Pythagorae apud Photium Cod. CCXLIX. p. 1317. ut eruditiss. Pearsonus in notula ad marginem Suidae sui observaverat. *Küst.* *σελήνην*] *ὅσιαν* B. E. 13. *διάκειται*] *διάκεινται* dedi cum A. V. E. et ut videtur Med. *φασὶ διοικεῖσθαι* Photius. 14. *τὸ μὲν*] *τῷ μὲν* A. Tum *εἰς . . . . . ἐφ' ἡμῖν* E. 16. *χειμῶνα*] *χειμῶνι* A. B. V. E. edd. vett. Tacite Küsterus posuit emendationem Porti sive Photii scripturam. Accedit usus scriptorum libenter has notiones copulantium; v. Wytt. in Plut. T. VI. p. 669. 16. *ἐπιγίνεσθαι*] *ἐπιγενέσθαι* probavi cum B. E. Phot. 20. *εἱμαρμένην*] Vid. Stob. Ecl. Phys. c. 9. Euseb. Praep. Ev. IV,8. e Diogeniano contra Chrysippum. *Reines.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 21. *τὴν ὕλης*] *τῆς ὕλης* E. Med. 22. *λέγει* om. *V.*

cantur nothi et servi ex captivis nati, ab urbe *Ἕλος* Peloponneso. Lacedaemonii igitur, quia perpetuas cum Helotibus exercebant inimicitias, servos suos vocabant Helotas, per ignominiam et contumeliam. *Εἱλωτεύειν*. Servire. Helotes enim vocabantur Lacedaemoniorum servi, non in servitute nati, sed qui primi ex incolis urbis Helos bello capti fuerant. *Εἱλωτεία*. Servitus. *Εἱλωτίς*. Serva. *Εἱλυθμός*. Lustrum ferarum. *Εἵλυμα*. Pallium. *Εἱλυμένος*. Tectus. Et *Εἱλύω*, praesens, tego. *Εἱλυφάζω*. Flammam volvo. *Εἱλυφόωσι*. Convolvunt, congregant. *Εἷμα*. Pallium, indumentum. In Epigrammate: *Praxidice fecit, invenit vero Dyseris hanc vestem: communis autem est utrique sapientia.* Et rursus: *Accipe byssinam vestem unam.* Et *Λευχείμων*, candida veste vestitus. *Εἱμαρμένη*. Genitura. Sophocles ubi de Aiace sermonem facit: *Coerceri per hunc diem praesentem Aiacem tabernaculo*; fatum evertit. — Philosophi dicunt unum esse deum, eumque et Mentem et Fatum aliisque nominibus appellari. — Est autem Fatum causa universorum cohaerens; vel ratio, per quam mundus gubernatur, vel series quaedam et nexus inviolabilis, ob causam inevitabilem; vel facultas materiae motrix, nos vero Christiani Deum confitemur administrare omnia. *Εἱμαρμένη*. Quae sunt infra lunam, a quattuor causis pendent, a Deo, a Fato, a nostra voluntate, a Fortuna, velut navem ingredi, res est in nostra potestate sita, quod vero coelo sereno tempestas et procella subito exoriatur, Fortunae tribuendum, quod autem navis, cum propemodum submergitur, praeter spem servetur, providentiae divinae est. Fati autem multi sunt modi. *Εἱμαρμένην*. Fatum dixerunt esse vim imperiosam et materiae motricem. Fortunam vero Plato dicit esse causam per accidens, aut

σύμπτωμα φύσεως ἢ προαιρέσεως. καὶ Δημόκριτος εἶπε· Τὰ μὲν ἐκ θεοῦ πάντες ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῆς τύχης καὶ τῶν σμικροτάτων ἐκείνων σωμάτων, καὶ προδήλως φερομένων ἄνω καὶ κάτω παλλομένων τε καὶ περιπλεκομένων, καὶ διισταμένων, καὶ περιφερομένων ἐξ ἀνάγκης· ἀφ' ὧν οὐ μόνον πλοῦτον καὶ πενίαν καὶ νόσον καὶ ὑγείαν καὶ δουλείαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην διανέμειν, ἀλλὰ καὶ ἀρετὴν καὶ κακίαν ἀποκληροῦν ἔφη. καὶ ἄλλοι ἄλλα εἰπόντες ἀντιπαρετάξαντο ἀλλήλοις.

Εἱμένος. ἐνδεδυμένος.

Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακά,
αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἐμνήσθην φίλου·
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἦ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὀρθιον νόμον.

παρὰ τὸ λεγόμενον, Εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. οἱ δὲ λέγουσιν Ἀρίγνωτον κιθαρῳδόν, ὃς ἦδε τὸν ὀρθιον καλούμενον νόμον καὶ τὸν λευκόν, οἵτινες ἐθαυμάζοντο κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. ὁ δὲ Ἀριφράδης παρὰ φύσιν ἠσέλγαινε ταῖς γυναιξίν.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε ὄνον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παραινούντων.

Εἰ μὴ κατένιψε τὴν Θρᾴκην χιόνι πολλῇ,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ἡνίκα Θέογνις ἠγωνίζετο.

οὗτος τραγῳδίας ἦν ποιητὴς ψυχρός. κωμῳδῶν οὖν αὐτὸν παρίστησιν ἡμῖν τὴν πολλὴν χιόνα, διὰ τῆς τούτου περὶ τὰ ποιήματα ψυχρότητος.

Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα. κατ' ἀποκοπήν. τὸ δὲ πλῆρες, εἶπον ἄν σε οὐκ εὖ φρονεῖν.

Εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν διὰ στόματος εἶχον οἱ κρημνιζόμενοι.

---

2. *Τὰ μὲν ἐκ θεοῦ π.*] His prorsus similia leguntur apud Euseb. de Prap. Euang. lib. VI. c. 7. p. 257. cuius verba ascribam, quoniam sunt mutila, et ex hoc loco Suidae suppleri possunt. *Τῷ μὲν ἐκ θεοῦ, τῷ δὲ ἐκ τῆς τῶν μικρῶν ἐκείνων σωμάτων τῶν φερομένων κάτω, καὶ ἀναπαλλομένων ἄνω, καὶ περιπλεκομένων καὶ διαλυομένων καὶ διισταμένων καὶ παρατιθεμένων ἐξ ἀνάγκης* etc. In hoc loco pro *ἐκ τῆς τῶν μικρῶν* lege et supple ex Suida, *ἐκ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῆς τύχης καὶ τῶν μικρῶν* etc. Mutilum enim esse Eusebii locum et verba quaedam ibi excidisse vel ex articulo *τῆς* apparet, cui nihil in tota ista periodo respondet: neque dubium est, ea recte a nobis ex Suida suppleta esse, tum propter constructionem verborum grammaticam, tum etiam sensum loci, quoniam manifestum est, et Oenomaum apud Eusebium et auctorem anonymum apud Suidam idem prorsus argumentum tractare, et iisdem paene verbis sententiam quorundam philosophorum, et praecipue Democriti, de causis res humanas gubernantibus exponere. *Küst.* Cf. Stobaei Ecl. phys. p. 158. 3. *καὶ τῆς τύχης*] *καὶ τῆς* om. A. B. V. E. 4. *προδήλως*] *καὶ προδήλως* A. B. V. E. Med. Id quem usum afferat, facile monstrabit Eusebii comparatio: siquidem olim haec oratio debuit existere, *καὶ προδήλως φερομένων ἄνω καὶ κάτω παλλομένων τε καὶ περιπλ.* Itaque particulam restitui, dempta post *κάτω* virgula. 5. *παλλομένων*] *παιομένων* E. 7. *καὶ πενίαν*] *πενίαν* vulg. 10. *ἔφη*] *ἔφησεν* A. *ἀντεπαρετάξ.* *V. 13. *Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος*] Ex Aristoph. Equ. 1273. Hic et alibi saepe iudicium compilatoris requiro, qui multa auctorum loca lexico huic inseruit, non res et sensum, sed tantum seriem litterarum spectans. Non enim aliam ob causam versus isti Aristophanis hic collocati sunt, quam quia primus illorum incipit ab *Εἰ μὲν οὖν*, quod esse ineptissimum nemo non videt. *Küst.* De his quid sentiremus dictum est in v. *Λοιδορεῖσθαι.* *μὲν οὖν*] *οὖν* om. V. *ἄνθρωπος* edd. Mox *ὃν οὐ δεῖ* E. 15. *οὗτος*] *αὐτὸς* A. B. E. *V. Med. Dein *ὧν* Med. Ox. Mox *ἀνδρὸς* om. A. B. V. E. Med. inculcatum edd. vulgg. omisimus, quod abest etiam ab gl. inferiore. 17. *ἢ τὸν — λευκὸν* om. E. 18. *καὶ τὸ μέλαν* altera gl.

1. *οἶδε*] *ᾖδε* A. Schol. Aristoph. Mox editum *ὀρθὸν* correxit Gaisf. 3. *ἐθαυμάζοντο*] *θαυμάζοντες* V. 4. *φύσιν*] *φύσεως* V. *ἠσέλγαινε*] *ἐνησέλγαινε* Hemsterhusius. 5. *Εἰ μὴ*] Zenob. III, 54. qui sub finem *πράττειν παρεγγυωμένων*. Dein *δ'* *ἔλαυνε* omisi cum A. Zenob. et Arsen. p. 218. Pristina tamen scriptura videtur fuisse, *ἔλαυνε δ' οὖν ὄνον*. 8. *Εἰ μὴ κατένιψε*] Ex Aristoph. Acharn. 138. ubi versus primus et ultimus sic leguntur: *Εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην, Ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.* Consule Scholia. *Port.* 11. *τραγῳδὸς*] *τραγῳδὸς* V. *τραγῳδίας* dedi cum Schol. Adde vv. *Θέογνις* et *Ψυχροῦ βίου*. 12. *διὰ*] Om. gl. *Ψυχροῦ βίου*. Sed recte Schol. *διὰ τὴν ... ψυχρότητα*. 14. *κατ' ἀποκοπήν*] Immo *κατ' ἀποσιώπησιν*. Sed neutrum est. Nam apud Sophoclem in Antig. 755. integri leguntur versus et integra sententia: *Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.* *Port.* *κατ' ἀποκοπὴν* tenet Append. Vat. I, 93. (Bodl. 443.) ubi Sophocleus locus indicatur; eiusque vicem *λείπει τὸ* Diog. IV, 75. Haec ut hodie leguntur, utique persuadent, alicubi breviatam dicendi formam fuisse observatam. 16. *Εἰ μὴ ταχέως ἀπ.*] Haec sumpta sunt ex Excerptis Peiresc. ab Valesio editis p. 189.] XL, 5. sive in Fr. Vatic. p. 459.] ubi tamen duae ultimae voces *οἱ κρημνιζόμενοι* (quae nescio quomodo in hunc locum irrepserint) non reperiuntur. *Küst.* His aliquam lucem affundit Prov. Coislin. 131. *ἐπὶ τῶν διὰ φόβον μικρῶν εἰς μείζονα κακὰ ἑκουσίως πιπτόντων, ὡς οἱ κρημνιζόμενοι.* Ceterum apparet post *εἶχον* dictum praegressum repeti debuisse, *ὡς εἰ μὴ κτλ.* Porro Gaisfordus adhibuit Wyttenbach. in Plutarch. T. II. p. 185. F.' Cf. annot. in v. *Ἀπ' ἐχθρῶν.* *ἀπωλόμεθα*] *ἀπολώμεθα* A. V. E.

---

casum naturae vel voluntatis. porro Democritus dixit: omnes homines alia habere a Deo, alia vero a Fato et Fortuna et minutissimis illis corporibus, quae manifesto nunc sursum ferantur, nunc deorsum agitentur sibique adhaerescant et rursus disiungantur, et necessario per circuitum volitent: a quibus non solum divitias, paupertatem, morbum, sanitatem, servitutem, libertatem, bellum et pacem, sed etiam virtutem et vitium pendere dixit. ceterum alii alias secuti sententias inter se dissident. *Εἱμένος.* Indutus. *Εἰ μὲν οὖν. Quod si homo hic, quem oportet multa audire convicia, suapte notus esset, nunquam viri amici mentionem fecissem. iam vero Arignotum nullus est quin cognoverit, modo vel album norit vel orthium modum.* dictum ad imitationem proverbii, *Si quis novit album et nigrum.* alii vero dicunt Arignotum fuisse citharoedum, modis orthio et albo clarum, qui illis temporibus in magno pretio habebantur. Ariphrades vero praeter naturam cum mulieribus rem turpissime habebat. *Εἰ μὴ δύναιο β.* Si bovem non potes, asinum age. proverbium monet, id cuique agendum, quod ipsius viribus conveniat. *Εἰ μὴ κ. Nisi nive plurima texisset Thraciam totam, et flumina congelasset sub illud ipsum tempus, cum hic Theognis certabat.* hic erat tragicus poeta frigidus. quem ut perstringat, nobis multam nivem repraesentat, propter frigida hominis poemata. *Εἰ μὴ π. Nisi pater esses.* per breviloquentiam. plena vero oratio est, *dixissem te non bene sentire.* *Εἰ μὴ ταχ.* Nisi cito perissemus, salvi non essemus. omnes autem hoc proverbium tunc in ore habebant.

Εἶμι. πορεύομαι.

Εἰμί. ὑπάρχω. τοῦτο μέλλοντα οὐκ ἔχει. τοῦ δὲ εἶμι, τοῦ πορεύομαι, τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ῑ· καὶ τὰ δυϊκὰ ἴμεν, ἴτε. Ὅμηρος·

Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης.

Αἴας φησίν·

Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ
27 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.

Εἰνάλιος. δαίμων θαλάσσιος.

Εἰνάνυχες. ἐπὶ ἐννέα νύκτας.

Εἰν Ἀρίμοις.

Εἰνάτηρ. ἡ νύμφη.

Εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς δὲ γράφουσιν εἴητε ἀντὶ τοῦ ἀφίετε, οἱ δρομεῖς δηλονότι. τοῦτο δὲ γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν, ἐπειδὰν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν ἀφίετε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτὸν ῥῖψον κάτω. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς ἔναι, ἀντὶ τοῦ ἴητε. μήποτε δὲ τὸ δεύτερον εἶναι τὸ ἐς καὶ σὺ σαυτόν, ἁμαρτανομένου τοῦ προτέρου. λέγοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὡς τῶν θεωμένων ἐπικελευόντων τῷ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα οὕτως, εἶναι.

Εἶναι. ὑπάρχειν.

Εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή. τουτέστι, μὴ ἀλλάξαι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν.

[*Εἵνεκα καὶ Ἕνεκεν. οὕνεκα δέ.*]

Εἰν ἐλεοῖσι. τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις.

Εἰνοδίους κώμας. τὰς ἐν τῇ ὁδῷ.

Εἰνοσίφυλλον. ἔνθα κινοῦνται τὰ φύλλα.

Εἴτε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ πότνια βαίνει.

ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ σεισίχθων.

Εἴννυον. ἔφερον.

Εἴξασαν. ὑποχωρήσασαν.

Εἴξασι, καὶ Εἴκασι. λέγει Πλάτων ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισι.

περὶ τῶν νεφελῶν λέγει.

---

2. τὸ ὑπάρχω] τὸ omisi cum V. E. 3. τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι] τοῦ σημαίνοντος om. B. V. E. σημαίνοντος τὸ om. A. πληθυντικὰ] πληθυντικὰ εἶμι V. Haec uberius persequitur Etym. M. 4. ἴμεν] ἴτον, ἴτην, ἴμεν E. Ὅμηρος] Il. ξ'. 200. 5. ὀψομένη] ὀψόμενος B. E. Med. 6. Αἴας φησίν] Apud Sophoclem in Ai. 654. *Port.* Vide supra v. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. 7. καὶ παρακτίους et seqq. usque ad fin. om. E. 10. Εἰνάλιος] Moschopulus Titzii p. 51. Praestat pro lemmate haberi *Εἰνάλιος δαίμων. θαλάσσιος δαίμων* Zon. p. 626. 11. Εἰνάνυχος] Εἰνάνυχες A. B. V. E. cum lexicographis. Gl. Homeri est Il. ι. 466. 12. Εἰν Ἀρίμοις] Vide Stephanum v. Ἄριμα, et ibi Holstenium. *Küst.* Il. β'. 783. 13. Εἰνάτηρ] Εἰνάτειρ ex Herodiani Epimer. p. 170. corrigebat Boissonadus. Utramque formam agnoscunt Etym. M. et Zonaras; sed εἰνάτηρ perspicue tuetur Herodianus germanus π: μον. λέξ. p. 16. post eumque Moschopulus Titzii p. 52. 14. Εἶναι, τόθ' εἶναι κ. σ. σ.] Haec sunt verba Aristophanis in Ran. 133. ut Portus in hunc locum recte observavit. Consule in hunc locum Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* 15. δρομεῖς] δρόμους A. B. V. E. 16. ἀφίητε] ἀφίετε A. E. ἀφειῆτε Schol. Arist. bis. τοῦτο δὲ] δὲ om. A. B. E. *V. Mox γνωριμώτατον V. 18. ἀφίητε] ἀφίετε A. B. V. E. τρέχοντες] τρέφοντες E. καὶ σὺ] σὺ om. A. B. V. E. 19. ἔναι] εἶναι Schol. idemque mox εἴητε.

1. λέγοι δ'] λέγοι vulg. 3. τῷ σημεῖον] το σ. E. Sed scribendum cum Schol. τῷ τὸ σημ. Porro τῷ σημείων V. ap. Gaisf. 6. Εἶναι μὲν] Aeschylus in S. Theb. 598. de Amphiarao vate dicit: *Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. Port.* Sumptus locus ex Aristoph. Acharn. 416. (440.) et Schol. Adde v. Φαινόμενα. 8. καὶ] ἀντὶ τοῦ E. Dein ἕνεκα *V. Gl. om. A. Contra glossam ante v. ἀλλάξαι inculcavit *V. Itaque uncis notavi. 9. Εἰν ἐλεοῖσι] Homer. Il. ι. 215. Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔθηκεν. Ubi Scholiasta: ἐπὶ τῶν μαγειρικῶν τραπεζίων. *Küst.* Vide v. Εἰλεός. 10. Εἰνοδίους. τὰς ἐν τῇ ὁδῷ, κώμας Zon. p. 634. 11. Εἰνοσίφυλλον] Vid. Il. β'. 632. et Hesychius. 12. Ἦτε κατ' εἰνοσίφυλλον] Mnasalcae Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 268. εἴτε Gaisf. cum E. Pal. Reliquum est ut corrigatur βαίνεις. 14. ἐνοσίχθων, ὁ σεισίχθων] ἐνοσίχθων ἤγουν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τούτου E. 15. Εἴννυον] Gl. suspecta, cuius originem vix ad Homericum καταείνυον liceat referre. Cf. Tittm. in Zon. p. 642. 16. ὑπεχώρησαν] Emenda ὑποχωρήσασαν: ut in Paris. A. recte legitur. Εἴξασαν enim hic non est aoristus indicativi, pro εἶξαν, sed participium feminin. ab εἴξας. *Küst.* Od. ε. 126. εἴξασα, ubi Schol. ὑποχωρήσασα. Sed in capite gl. E. praebet εἶξαν. 17. Εἴξασι] Timaeus p. 98. 18. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 342. 19. Εἴξασιν οὖν] εἴξασι δ' οὖν A. B. V. E. Med. Id ab Ravenn. libro oblatum Aristophani reddendum est, reiecto γοῦν. Ceterum εἴξασι Gaisf. ἐρίοισι edd. Mox τῶν om. V.

Εἶμι. Proficiscor. *Εἰμί.* Existo. non habet futurum tempus. verbi vero εἶμι, quod significat eo, pluralis per ῑ scribitur, et dualis ἴμεν, ἴτε. Homerus: *Eo enim visura multos nutrientis fines terrae.* et Aiax inquiens: *Sed contendam ad lavacra et litoralia prata, ut sordibus purgatis meis iram gravem evitem deae.* *Εἰνάλιος.* Deus marinus. *Εἰνάνυχες.* Per novem noctes. *Εἰν Ἀρίμοις.* In Arimis. *Εἰνάτηρ.* Sponsa. *Εἶναι. Emittere; tum te ipsum emittere.* ubi εἶναι refertur ad emissiones cursorum. quidam vero scribunt εἴητε, proiiciatis vos, cursores. hoc autem sensum efficit illustriorem, cum spectatores dixerint, proiiciatis vos, o cursores, tunc tu quoque te ipse proiicias deorsum. in multis vero codicibus scribitur εἶναι, pro εἴητε. sed vide ne forte posterius εἶναι positum significet, te ipsum emitte, cum in priore sit erratum. dixerit autem quis hunc etiam sensum esse probabilem, quasi spectatores eum, qui signum dat cursus, secundum veterem morem iubeant hac voce, εἶναι. *Εἶναι.* Esse. *Esse, non videri, volo ille qui sum.* hoc est, non ipsam naturam, sed formam tantum mutare. [*Εἵνεκα* et *Ἕνεκεν.* A quibus diversum est *οὕνεκα.*] *Εἰν ἐλεοῖσι.* In coquinariis mensis. *Εἰνοδίους κώμας.* Vicos ad viam sitos. *Εἰνοσίφυλλον.* Ubi moventur folia. *Sive per excelsum montem pedibus veneranda vadis.* ἔνοσις enim quassatio est; et Ἐνοσίχθων, terrae quassator. *Εἴννυον.* Ferebant. *Εἴξασαν.* Quae cesserat. *Εἴξασι* et *Εἴκασι.* Plato dicit :pro ἐοίκασι, similes sunt. et Aristophanes *Nubibus: Similes sunt igitur lanis expansis.* de

Εἶξεν. ὑπετάγη.

Εἶο. ἑαυτοῦ.

Εἴωθεν, καὶ Εἰώθειν, καὶ Εἰώθεισαν.

Εἴπατε. λέξατε. καὶ εἰπέ.

Εἴπης. αὐθυπότακτον.

Εἴπερ.

Ὑπάκουσον, εἴπερ πότ' ἀνθρώπων τινί.
λείπει τὸ ὑπήκουσας.

Εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.

Ἀριστοφάνης. ὡσανεὶ ἔλεγεν· εἴπερ ἐξ ἀνθρώπων εἰμὶ κἀγώ. σωματοποιεῖ γὰρ τὰς ναῦς, καὶ τὰς μὲν παλαιὰς καλεῖ γραίας, τὰς δὲ μὴ πλευσάσας, παρθένους. τῷ ψυχρῷ οὖν τὸ ψυχρὸν παρέβαλε πάνυ χαριέντως.

28 *Εἶπον. ἀντὶ τοῦ εἰπέ. προστακτικόν.*

Εἴποντο. ἠκολούθουν.

Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀγομένοις παῤῥησία ἐξῆν, σίτου καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλοιντο· μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο τὴν πρὸς θάνατον, τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον καλούμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο.

Εἴρ. λαῖλαψ, ἢ λαμπηδών.

Εἰραφιώτης. ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός.

Εἰργασμένος πλοῦτος. Πολλοὺς ὄψει πλοῦτον εἰργασμένον αἰσχυνομένους.

Εἴργεσθαι. κωλύεσθαι. [τὸ Εἴργομαι γενικῇ. Ἐπείσθη γὰρ ὁ θεός, εἰ καὶ βασκαίνεται τοῦ τῆς γνώσεως ξύλου τέως εἴργοντος. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν αἰτιατικῇ. Ὁ δὲ ζῆλος διωθήσατο τοὺς εἴργοντας αὐτὸν Βιθυνῶν.]

Εἴργου. φυλάττου, χωρίζου.

Εἴρερος. ἡ δουλεία.

Εἰρεσίας. κωπηλασίας.

Εἰρέσιον. πόλις Βοιωτίας.

Εἰρεσιώνη. θαλλὸς ἐλαίας, ἐστεμμένος ἐρίοις, καὶ προσκρεμαμένους ἔχων παντοδαποὺς τῶν ἐκ γῆς

2. *Εἶο*] Il. δ'. 400. Post *ἑαυτοῦ* E. addit *καὶ ἕο*. 3. *Εἰώθειν*] *καὶ εἰώθειν* A. B. E. Med. *καὶ εἴω* V. *εἰώθει* E. Mox *εἰώθησαν* V. E. *εἰώθεισαν* saltem restitui cum Med., quod in libris Thucydidis est *εἰώθεσαν*. Cf. supra v. *Ἐωθώς*. 4. *λέξατε*] *λέξατε, καὶ εἰπέ* dedi cum A. V. 7. *Ὑπάκουσον*] Ex Aristoph. Ach. 412. (404.) Monuit Toupius. *δὴ* tamen excidit. 8. *ὑπήκουσαν* *V. 9. *Εἴπερ ἐκ πεύκης γε κ.*] Aristoph. Equ. 1307. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua deprompsit. *Küst.* Habet Prov. Coisl. 134. *πεύχης* A. 12. *εἰμὶ κἀγώ*] *κἀγώ εἰμι* E. Quae subsequuntur, *σωματοποιεῖ γὰρ κτλ.* Suidas conservavit ex uberioribus copiis petita. Quamquam partem eorum rettulit Schol. ad v. 1299. *τὰς μηδέπω δὲ πλευσάσας παρθένους εἴρηκεν, τὰς δὲ πλευσάσας γραίας.* 14. *τὸ ψυχρὸν*] *τῷ ψ.* A. 16. *Εἶπον*] Plenius Etymologus. De verbi tenore dixit Buttmannus Exc. I. in Menonem, adiutus a Sturzio de dial. Maced. p. 63. 17. *Εἴποντο*] Il. *έ*. 591. 18. *Εἴποις τὰ τρία π.*] Vide infra v. *Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον*, et Zenobium Centur. III, 100. *Küst.* Haec e Zenobio sunt redintegranda. Adde v. *Αὐλή. παρὰ τῇ — τρία* om. A. *τὰ παρὰ* gl. inferior. 19. *ἐξῆν*] *παῤῥησία ἐξῆν* utcunque probavi cum V. *μετὰ παῤῥησίας ἐξῆν* Prov. Bodl. 381. Rectius *μετὴν παῤῥησίας ὥστε* gl. inferior.

1. *μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπ.*] De more veterum, capitis damnatos ore obturato vel frenato ad supplicium ducendi vide Henr. Vales. in Amm. Marcell. lib. XXIX. (c. 1. extr.) p. 385. et Andr. Schottum in Vatic. Append. I, 75. qui tamen ibi errat in explicando veteri sigillo, quod non exhibet caput hominis ad mortem damnati, et eam ob causam camo os obturatum habentis, sed faciem Marsyae, cuius os obligatum est *φορβειᾷ* sive capistro, quali olim tibicines uti solebant, ne, dum tibiis canerent, os et buccas ultra iustum modum inflarent: qua de re vide Salmasium in Solinum p. 585. *Küst.* 4. *Εἴρ*] Vid. Küst. in Hesychium. *ἢ ὄνομα ποταμοῦ* addunt Zon. p. 626. et Moschopulus Titzii p. 51. Cf. Choeroboscus p. 1200. 5. *Εἰραφιώτης*] Vid. Etym. M. et Hesych. *Διόνυσιος* V. Mox *ἀπὸ τοῦ ἐῤῥάφθαι* E. 7. *Εἰργασμένος πλοῦτος*] Id est, vasa aurea et argentea, factum argentum. V. Toup. in Longin. 43, 2. 9. *εἴργομαι*] Seqq. V. in marg. ap. Gaisf. 10. *Ἐπείσθη γὰρ ὁ θ.*] Hoc et sequens fragmentum *ἀνερμήνευτον* reliqui, quoniam ex neutro commodum sensum elicere potui. *Küst.* Seqq. habet A. in marg. Itaque glossam de genere syntactico notavi. 11. *εἴργοντος*] *εἴργεσθαι* E. 12. *ἐνεργητικῶν*] *ἐνεργειῶν* E. Ceterum non assequor sententiam e scriptore ut apparet ecclesiastico repetitam: praesertim cum *εἴργοντος* activum ab instituta demonstratione sit alienissimum. Deinde *βασκαίνηται* *V. *ζῆλος*] Manifestum est nomen *Ζυήλας*, de quo suo loco dictum. 14. *Εἴργου*] Ex Schol. Sophocl. Oed. Col. 836. 15. *Εἴρερος*] Vide Etym. M. et Eustathium. *Küst.* Pertinet ad Od. *θ*'. 529. Hesychius *Εἴρειον* et *Εἴρερον*: siquidem huius gl. *Εἰσέρερον* sic interpretamur, *εἰς ἔρερον*. *ἡ δουλεία*] *ὁ δοῦλος* E. 16. *Εἰρεσίας*] Sophocl. Ai. 249. 17. *Εἰρέσιον*] Idem est quod supra extabat *Εἰλέσιον*. V. Etym. M. p. 303, 11. Zon. p. 636. Adde v. *Ἐρέσιον*. 18. *Εἰρεσιώνη. θαλλ. ἐλ.*] Quae Suidas hoc loco tradit, ipsissimis paene verbis leguntur etiam apud Eustathium in Homer. p. 1283. qui sua ex Pausaniae lexico se descripsisse testatur. Vide etiam supra v. *Διακόνιον*, Hesych. v. *Κορυθαλία*, item Schol. Aristoph. Equ. 725. unde Suidas sua descripsit. *Küst.* Item Eudociam p. 142. Porro Gatakeri Adv. p. 922. laudat Gaisf. In Panathenaeis etiam Minervae Poliadi dedicatam fuisse iresionen tradit semidoctus Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 95. *ἐρίοις*] *ἐρίῳ* Eustath. 19. *παντοδαπούς*] Praeter mala et pira, Strab. l. 11. ex Hipparcho. conf. Plutarch. in Thes. c. 22. et Schol. Aristoph. Plut. 1050. *Reines.* *παντοδαπεῖς* V. *διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς* Eustath. *τῆς γῆς*] *ἐκ γῆς* A. V. *γῆς* B. E.

Nubibus loquitur. *Εἶξεν*. Cessit. *Εἶο*. Sui. *Εἴωθεν*. Et *Εἰώθειν*, et *Εἰώθεισαν*. *Εἴπατε*. Dicite. *Εἴπης*. Subiunctivus absolutus. *Εἴπερ*. Si modo. *Obtempera, si modo unquam mortalium alicui.* desideratur, obtemperasti. *Εἴπερ ἐκ π. Si modo et ego ex picea et lignis compacta sum.* Aristophanes, quasi diceret: Si modo et ego sum ex hominum numero, navibus enim personam humanam tribuit; quarum veteres vocat anus, maris autem expertes virgines, frigidum igitur cum frigido valde venuste composuit. *Εἶπον*. Imperativus. dic. *Εἴποντο*. Sequebantur. *Εἴποις τὰ τρ.* Tria dicas iuxta aulam, qui ad capitale supplicium abducebantur, iis vania dabatur, ut cibo vinoque repleti tria dicerent, quae vellent: iisque dictis, ore obturato ad mortem abducebantur, quod autem nunc Praetorium, tunc *αὐλὴ* vocabatur. *Εἴρ*. Procella, vel fulgor. *Εἰραφιώτης*. Bacchus, sic dictus, quod Iovis femori fuerit insutus. *Εἰργασμένος πλοῦτος. Multos videbis, quos divitiarum ex argento facto pudeat.* *Εἴργεσθαι*. Impediri. [iungitur genitivo, * * * sed accusativum poscit *εἴργω*. *Zielas autem obstantes Bithynorum reppulit.*] *Εἴργου*. Custodiaris, separeris. *Εἴρερος*. Servitus. *Εἰρεσίας*. Remigationis. *Εἰρέσιον*. Urbs Boeotiae. *Εἰρεσιώνη*. Oleae ramus, lana obvolutus, ex quo omne genus fructus

καρπῶν. τοῦτον δὲ ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλής, καὶ τίθησι πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ τοῖς Πυανεψίοις. λέγεται γὰρ Θησέα, καθ' ὃν καιρὸν εἰς Κρήτην ἔπλει, προσχόντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα εὔξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι καταστέψασθαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῇ τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάσειν· καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας ἔψῆσαι χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνος, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέψια δοκεῖ λέγεσθαι, οἷον Κυαμέψια. τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους πυάνους ἐκάλουν. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν. ᾖδον δὲ παῖδες οὕτως·

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι,
καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὅπως μεθύουσα καθεύδῃς.

μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω τῶν ἀγρῶν τιθέασι παρ' αὐτὰς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλὸν καταστέψαντας ἐρίοις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παροιμία·

Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

ἀντὶ τοῦ καύσει. εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων πεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον καὶ κοτύλην, ὅ ἐστιν ἡμίξεστον, καὶ σῦκα καὶ πάντα τἀγαθά. ταύτην δὲ πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεσαν, καὶ κατ' ἔτος αὐτὴν ἤλλαττον.

Ἄλλως. Εἰρεσιώνη κλάδος ἦν ἐλαίας ἐρίοις πεπλεγμένος, ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ τὰ ὡραῖα πάντα. ἵστασαν δὲ αὐτὴν πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ παλαιὸν χρησμόν. οἱ μὲν γάρ φασιν ὡς λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος ὁ Θεὸς εἶπε προηρόσια τῇ Δηοῖ ὑπὲρ πάντων θῦσαι θυσίαν Ἀθηναίους. οὗ ἕνεκεν χαριστήρια πανταχόθεν ἐκπέμπουσιν Ἀθήναζε τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. Ἄλλως. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις Ἡλίῳ καὶ Ὥραις θύουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. κατά τι δὲ χρηστήριον πρὸς ἀποτροπὴν λοιμοῦ ταύτην ἐποίουν τὴν ἀνάρτησιν. εἰρεσιώνη δὲ λέγεται διὰ τὰ ἔρια.

Εἴρετο. ἠρώτα, ἔλεγεν.
Εἴρει. λέγει.
Εἰρηκώς. εἰπών.
Εἰρημένον. λελεγμένον.

19

2. πρὸ τῆς θύρας] πρὸ θυρῶν Eustath. 3. λέγεται γὰρ — παῖδες οὕτως] Haec Aldus e Suida transtulit in Scholia Aristoph. 4. εἰς Κρήτην καιρὸν] καιρὸν εἰς Κρήτην A. V. Contra ἔπλει καιρὸν et mox τῇ Δήλῳ E. ὅτε εἰς Κρήτην ἔπλει et Δήλῳ τῇ νήσῳ Eustath. προσχόντα Edd. 5. καταστέψασθαι] καταστέψασθαι probavi cum A. V. E. Eustath. 6. ὅταν — ἀποκτείνας] εἰ τὸν M. κτείνας σωθῇ Eustath. Similes varietates non operae fuit describere ex Eustathio. Μινώταυρον] μηνώταυρον ἀποκτείνης V. ap. Gaisf. μινόταυρον E. 8. ἔψῆσαι] αἰψῆσαι V. χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνος] Lege χύτρ. ἀθάρας καὶ ἔτνους, ut apud Schol. Aristophanis et Eustathium loco laudato. Küst. ἀθάρης recte Piersonus in Moer. p. 184. 9. ἱδρύσασθαι. διὸ] ἱδρύσασθαι διὶ E. 10. Κυανέψια] Legendum est Κυαμέψια, ut apud Schol. Aristoph. et Eustathium. Küst. Sic A. V. τοὺς] τοῦ A. Deinde πυάμους Eudoc. 12. ἀποτροπῇ] τῇ ἀποτροπῇ A. B. V. E. Tum τῶν λοιμῶν E. λειμῶν εἶδον V. λιμοῦ Eudoc. 14. καὶ μέλι ἐν κ.] Apud Eustathium versus iste sic legitur: καὶ μέλιτος κοτύλην, καὶ ἔλαιον ἐπικρήσασθαι. Apud Scholiastam vero Aristophanis ita: καὶ ἔλαιον ἀνειψήσασθαι. Ἀποψήσασθαι cum Suida agnoscit auctor Etymologici M. Küst. Emendata Schol. Equ. scriptura ἀναψήσασθαι, contra ἀποψήσασθαι Schol. Pluti. 15. ὅπως] ἵνα Eudoc. ὡς ἂν Scholia. 16. μετὰ δὲ — τῷ Ἀπόλλωνι item Aldus in Scholia transfuderat. δὲ] δὲ καὶ E. Dein παρὰ τὰς θύρας ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι. Κράτης δέ φησιν Eudoc. Sed probabiliter Aldus θαλλόν φησι. 19. ἱκετηρίαν] ἱκετηρίας V. Mox καὶ παροιμία praebuerunt A. B. V. E. id est, additamentum ab hominibus studiosis profectum. 21. Ἐὰν γὰρ αὐτ.] Ex Aristoph. Plut. 1054. Küst. 22. ὥσπερ παλαιὰν om. A. V.

1. εἰρεσιώνη δὲ θ.] Ex Schol. Aristoph. Plut. 1055. Küst. 2. ἐξηρτημένον] ἐξηρτυμένον E. 4. τῶν οἰκημάτων] τοῦ οἰκήματος V. Mox ἐτίθεσαν om. B. E. ἐτίθεντο Schol. καὶ ἔτ ἄλλως om. E. 8. προετίθετο δὲ αὐτὰ μετὰ τῆς εἰρεσιώνης] ἵστασαν δὲ αὐτὴν A. V. quam scripturam commendarat Hemsterhusius. . . . . αὐτὰ B. E. Ceterum αὐτὸν Schol. 10. προηρόσια] Vide infra v. Προηροσίαι. Küst. προηροσίαν Schol. correctus. ὑπὲρ πάντων θ. θ. Ἀθην.] Vide supra v. Ἄβαρις. Küst. 11. οὗ ἕνεκεν] οὗν ἕνεκα V. Tum χαριστήρια πέμπουσι E. omisso ἐκπέμπουσιν. 15. δὲ οἱ om. A. 16. χρηστήριον] χαριστήριον A. 17. λοιμοῦ] λιμοῦ E. Schol.

suspendere solebant. hunc autem efferebat puer patrimus et matrimus, et ante fores templi Apollinis in Pyanepsiis ponebat. ferunt enim Theseum, quo tempore in Cretam navigabat, per tempestatem ad Delum appulsum Apollini vovisse, se oleae ramos dedicaturum, si salvus evasisset, interfecto Minotauro, et sacra facturum; cumque supplicem ramum deposuisset, in ollis eum coxisse ptisanam triticeam et pultem, et aram erexisse. itaque videntur *Πυανέψια* dicta, quasi *Κυαμέψια*. nam fabas olim *πυάνους* vocarunt. interdum hoc institutum ad avertendam pestilentiam celebrabant. sic autem pueri canebant: *Iresione ficus fert et pingues panes et mel in cotyla et oleum ad abstergendum et calicem mero plenum, ut inebriata dormias.* peracto festo extra agros ad ipsas fores ponebant. Crates vero Atheniensis in libro *de Atheniensium Sacrificiis* ait, olim cum annonae penuria vexaret Athenas, cives oleae ramum lana obvolutum Apollini supplicantes dedicasse. *Si enim ipsam vel una scintilla corripuerit, quasi putridam iresionen comburet.* *Εἰρεσιώνη* vero est oleae vel lauri ramus, lana circumplicatus, ex quo suspenduntur panis, cotyla, sive dimidius sextarius, ficus et omnis generis bona. eum ante aedes collocabant, et quotannis mutabant. Aliter. *Εἰρεσιώνη*, ramus oleae lana velatus. ex eo autem pendebant omnia fructuum genera, eaque ex antiquo oraculo ante fores aedium ponebantur. quidam enim dicunt, cum universum orbem pestilentia vexaret, deum iussisse Athenienses pro omnibus facere sacra Cereri, quae *Προηρόσια* vocantur; eamque ob causam muneris loco frugum primitias undecunque Athenas mitti solitas fuisse. Aliter. Pyanepsiis et Thargeliis Athenienses Soli et Horis sacra faciunt. pueri vero antedictos arborum fructus ferunt, eosque pro foribus aedium suspendunt. ex quodam autem oraculo pestilentiam procuraturi talem in modum suspendebant. dicitur vero *εἰρεσιώνη* a lana. *Εἴρετο.* Interrogabat, dicebat. *Εἴρει.* Dicit. *Εἰρηκώς.* Locutus. *Εἰρημένον.* Praedicto.

Εἰρημένον αὐτοῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδε (*Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰρημένου ἔρχεσθαι*) *οὐ περὶ φαύλου πράγματος.* *ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς.*

Εἶρην, εἴρενος.

Εἰρηναῖος, ὁ καὶ Πάκατος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ, μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ Μετρικοῦ, γραμματικός, Ἀλεξανδρεύς. Περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας. Περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἀτθίδος, βιβλία ζ'. Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία γ'. Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσῳδίᾳ, κατὰ στοιχεῖον, βιβλία γ'. Κανόνας Ἑλληνισμοῦ, βιβλίον ἀ. Περὶ Ἀττικισμοῦ, βιβλίον ἀ, καὶ ἄλλα πολλά.

Εἰρηνεύω. αἰτιατικῇ.

Εἰρηναίως. φιλικῶς. [3]*Ἦσαν γὰρ εἰρηναίως ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν.*

Εἰρήνη. ὄνομα κύριον.

[||]*Εἰρηνήσειν. συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων.* *Ἐλπίδα τε γὰρ μεγάλην εἶχον εἰρηνήσειν. — Ὁ δὲ Καῖσαρ ἐξὸν αὐτῷ εἰρηνεῖν πόλεμον εἵλετο.*

Εἰρηνόδικος. ὄνομα κύριον.

Εἰρήσθω. λεγέσθω.

Εἴρια. μαλλία.

Εἰριά τε ῥοδόεντα δέχευ.

τουτέστιν ἔρια.

Εἱρκτή. φυλακή.

Εἱρμολόγιον. βιβλίον τι.

Εἴρξας. ἀποκλείσας. δασέως δὲ τὸ εἴρξας [15]*Ἀττικοί. τὸ μέντοι παρ' Ὁμήρῳ,*

---

1. *Εἰρημένον αὐτ.*] Apud Aristophanem initio Lysistratae, unde haec descripta sunt, locus integer sic legitur: *Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδε Βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος. Küst.* 2. *Ἀττικῶς*] Nominativus aliquando absolute, uti genitivus, apud Graecos ponitur: cuius constructionis in gratiam eorum, qui id antea non observaverant, pauca hic adducam exempla. Aristoph. Acharn. 1181. *Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσόν*, ubi *πτίλον πεσὸν* dictum est pro *πτίλου πεσόντος*, ubi Scholiasta ibi monet. Sophocles Oedip. R. 101. *Ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν*, ubi Scholiasta, *Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν.* Agathias I. p. 27. C. *Ὡς ῥᾴδιον ὂν μεταβολὴν γίνεσθαι τῶν παρόντων.* pro *ὡς ῥᾳδίου ὄντος.* Plura exempla apud eundem Agathiam, nec non Philostratum, Aelianum aliosque scriptores Atticos occurrunt. *Küst.* Haec ab Hermanno in Vig. n. 213. subtilius disceptata varias in partes nunc multorum opera pervestigavit atque auxit. Mox *εἰρημένον* edd. vett. 4. *ἀντὶ τοῦ*] *ἤτοι* E. 5. *Εἴρην*] Plutarch. Lycurg. c. 17. et 18. *Reines.* Vid. Gloss. Herodot. IX. init. et Küst. in v. *Μελείρηνες*: adde Lobeck. Paralip. Gramm. Gr. p. 194. 6. *Εἰρηναῖος*] Socrates Histor. Eccles. lib. III. c. 7. Irenaei huius meminit, eiusque lexicon, *Ἀττικιστὴς* inscriptum, his verbis laudat: *Εἰρηναῖος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν* (i. e. *ὑπόστασις*). Suidas hoc loco inter opera Irenaei non quidem Atticistae expresse meminit: attamen probabile est non esse id diversum ab eo opere, quod ipse hic *Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσῳδίᾳ κατὰ στοιχεῖον βιβλία γ'* vocat. Laudat idem opus auctor Etymologici M. v. *Κομψός*: *οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ Α στοιχείῳ.* De lexico enim eius Attico haec verba intelligenda esse dubium non est. Praeterea Irenaei huius meminit Scholiasta Aristoph. Vesp. 895. [adde Schol. Eurip. Med. 222.] item Scholiasta Apollonii Rhodii quattuor in locis, nimirum I. 1299. (ex quo loco colligimus, eum commentarios quoque vel Scholia in Apollonium conscripsisse) II. 127. 994. et 1017. *Küst.* Similia breviter, sed non sine quadam accessione tradit v. *Πάκατος.* Addatur *Eudocia* p. 169. 9. *προπομπίας*] Vocem equidem suspectam habeo; quamquam in litteris grammatici, qui nihil nisi technicas artes sit professus, vix ne librum quidem perferrem, quo de theoriis et sacris pomparum cerimoniis exponeretur. *Περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου*] Meminit huius operis auctor Etymologici M. v. *Πυδαρίζειν. Küst.* Item Schol. Dioscoridis in Matthaei Medicis p. 362. cuius libri cum insignis sit raritas, memoriam Irenaei visum est e Reg. Berolinensis Bibl. exemplo describere: *ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι πετάσια Κανωβικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέποντα, ὥς φησιν Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου.* 11. *ὀνόματα* V. *Ἀττικῆς συνηθ.*] Vide Koenii praef. in Gregor. p. XVI. addito Bastio p. LIII. 14. *βιβλίον*] *βιος* V. 15. *Εἰρωνεύω*] In Paris. A. legitur *Εἰρηνεύω*, quae vox huic loco, propter litterarum seriem, magis convenit. *Küst.* Nec vero prorsus convenit; eamque citra damnum removeris.

1. *φιλικῶς*] Addit E. *καὶ εἰρηναῖον λόγον ἤτοι εἰρηνικόν.* Exemplum repetiit Moschop. Titzii p. 56. 4. *πρώτης συζυγ.* *V. Miror haec libris agnosci. 5. τε γὰρ*] *γὰρ* om. A. 6. *Ὁ δὲ Καῖσαρ*] Dio Cass. XXXVII, 52. *Ὁ δὲ δὴ Καῖσαρ — ἐξὸν αὐτῷ εἰρηνεῖν, ὥςπερ εἶπον, πρὸς τὸ ὄρος τὸ Ἑρμίνιον ἐτράπετο. Gaisf.* 8. *λεγέσθω*] *λεχθήτω* E. 9. *Εἴρια*] V. Herod. Epim. p. 268. coll. 52. 10. *Εἰριά τε*] Antiphili Ep. VI, 5. Anthol. Pal. VI, 250. *δέχευ*] Id e praegressis est repetitum. *δεῦχε* A. E. *δεύχει* *V. 12. Εἱρκτή*] Thucyd. I, 131. 13. *Εἱρμολόγιον*] Vid. Cavei diss. de Libris Ecclesiasticis Gr. p. 26. *Gaisf.* Est liber hymnologicus, cuius rationes explicavit Ducangius. Quae subiungebatur: *καὶ εἱρμός Ὁ καθ' εἱρμόν*, cum extent apud A. V. in marg. ubi (*καὶ καθειρμός* *V.) *καὶ καθειρμόν*, omisi. Cf. v. *Καθ' εἱρμόν.* 14. *Εἴρξας*] Ex Schol. Aristoph. Ach. 329. Monuit Abreschius. In his praeceptis multum fluctuant grammatici: v. Lobeck. in Soph. Aj. 753. ed. alt. *Εἶρξας* Edd. Dein *δασέως δὲ τοῦτο Ἀττικοί* Schol. 15. *παρ' Ὁμήρῳ*] Il. φ. 282.

Atticorum usus. *Cum iussae fuerint huc adesse, non de re vili et exigui momenti. Εἶρην, εἴρενος. Εἰρηναῖος.* Irenaeus, idemque Pacatus Latine vocatus, discipulus Heliodori Metrici, grammaticus, Alexandrinus, scripsit de Atheniensium honoribus in pompis deducendis. De Alexandrinorum dialecto, quo demonstrat eam ab Attica fluxisse, lib. VII. Atticorum vocabulorum lib. III. Atticae consuetudinis in dictione et accentu, secundum ordinem litterarum, lib. III. Regulas Graecismi, lib. I. De Atticismo, lib. I. et alia multa. *Εἰρωνεύω.* Accusativo iungitur. *Εἰρηναίως.* Amice. *Habitu enim pacifico induti erant, sine satellitibus sacra celebrantes. Εἰρήνη.* Nomen proprium. *Εἰρηνήσειν.* Primae coniugationis contractorum. *Magnam enim spem habebant, eum pacate victurum. — Caesar vero, cum ipsi liceret pacate vivere, bellum praetulit. Εἰρηνόδικος.* Nomen proprium. *Εἰρήσθω.* Dictum sit. *Εἴρια.* Lanae. *Lanasque roseas accipe. Εἱρκτή.* Carcer. *Εἱρμολόγιον.* Liber quidam. *Εἴρξας.* Interchudens. Attici denso spiritu scribunt *εἴρξας*, illud tamen apud Homerum, *In-*

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ψιλῶς. τὸ δὲ ἔρξας, τὸ πράξας, δασέως ἀναγινώσκομεν.

Ἦ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων. τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς ψιλῶς Ἀττικοί.

Εἰροκόμῳ· ἐριουργῷ· ἐπιμελεῖ.

Εἰρόμενος. ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶν.

Εἰροπόκοις. ἐρίων πόκους ἔχουσι. πόκοι δὲ εἴρηνται παρὰ τὸ πέκειν, ὃ ἔστι ξαίνειν.

Εἰροπόνος. ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν.

Εἴρω. συνάπτω. ὅθεν εἰρμός.

Εἴρων. ὁ πάντα παίζων καὶ διαχλευάζων καὶ εἰρωνευόμενος διὰ λόγων· παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω· ἀπατεὼν καὶ ὑποκριτής.

Εἴρων. ὁ δυνάμενος μὲν ποιῆσαί τι, λέγων δὲ μὴ δύνασθαι. ἀλαζὼν δὲ ὁ τούτῳ ἐναντίος, ὁ ὑπερήφανος. Οὐκ εἶδεν αὐτὸν παρεκβαίνοντα τὸ ἀληθὲς ἔργῳ ἢ λόγῳ, ἤτοι πρὸς τὸ εἰρωνικώτερον ἢ ἀλαζονέστερον.

Εἰρωνευόμενοι· χλευάζοντες. Πάντα τὰ ἔθνη ῥημάτων τε ποικιλίᾳ καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας εἰρωνευόμενοι. Καὶ Εἰρωνεύεται, καθυποκρίνεται, προσποιεῖται.

Εἰρωνεύσεται. καθυποκρινεῖται. λέγεται γὰρ ἐπὶ τοῦ διάπειραν λαμβάνοντος ὑπούλως καὶ καθυποκρινομένου τὸν μὴ γινώσκοντα περὶ ὅτου ποτὲ τὸν λόγον ποιῆσαι.

Εἰρωνεία· χλεύη ἢ ὑπόκρισις. διαιρεῖται εἰς é· εἰς χλεύην, μυκτηρισμόν, σαρκασμόν, ἀστεϊσμόν.

Εἶρπον· μετὰ σχολῆς ἐβάδιζον.

Εἴρυντο. ἐφύλασσον.

Εἰρύοντο· εἶλκυον.

Εἰρύσασθαι. φυλάξαι.

Εἰρύσατο. εἵλκυσεν, ἔλαβεν. Ὃς ἔχαιρεν ἐπὶ ταῖς Ἐπικούρου φλυαρίαις καὶ ἐξ ἐκείνων κακὰ εἰρύσατο δύο, ἄθεός τε καὶ ἀκόλαστος εἶναι.

Εἰρυσμένους· εἱλκυσμένους. Ἡ δὲ θεράπαινα ἑώρα τὰ ξίφη εἰρυσμένους, ὡς αὐτοὺς διαχρήσαιντο. 31

Εἰρχθέντες· πνιγέντες.

---

1. *Εἰρχθέντ'*] *ἐρχθέντ'* B. V. E. Med. Schol. Adde v. *Ἐρχθέντα.* *πόντῳ*] *ποτ* A. V. *ποντω* E. Mox *τὸ πράξας* om. Med. 4. *Ἦ μὲν ἄρ'*] Od. *σ'*. 197. 5. Corrige cum Schol. *εἰρκτῆς δασέως.* 6. *Εἰροκόμῳ*] Il. *γ'*. 387. 7. *Εἰρόμενος*] Il. *η'*. 127. 8. *Εἰροπόκοις*] Il. *ε'*. 137. *Εἰροπόκοις* E. Mox *ἐρίων πόκους* A. Med. 10. Eandem vocem Hesychio, ubi legitur *Εἰροπόκῳ*, reddebat H. Stephanus. 12. *Εἴρων*] Vide quae de significatione huius vocis notavit Casaubonus in Characteres Theophrasti c. 2. *Küst.* *πάντα*] *ὃ πάντα* A. B. V. E. Med. 13. *λόγων*] *λόγον* A. ubi mox *τῷ λέγω.* Nescio an scribendum *Εἰρωνευόμενος. διὰ λόγων παραλογιζόμενος.* Vid. Etymol. M. p. 304, 20. *Gaisf.* Qui Etymologici locum descripsit minus integrum. Nihil esse novandum arguit etiam Schol. Aristoph. Nub. 448. cuius sermo paulum est contractior. 15. *ὃ δυνάμενος μὲν ποιῆσαί τι*] Characteri huic *τοῦ εἴρωνος* aptissime conveniunt illa Horatii Epist. IX. lib. I. *Sed timui mea ne finxisse minora putarer, Dissimulator opis propriae, mihi commodus uni. Küst.* 16. *ὁ τούτῳ ἐναντίος*] *ὃ ἐ. τοῦτο* A. *ὑπερηφανευόμενος*] In 2 MSS. Pariss. scriptum est *ὑπερήφανος. Küst.* Sic A. B. V. Statim addunt A. B. V. *διαφ^{ο}.* 17. *Οὐκ εἶδεν αὐτὸν π.*] Infra v. *Ἥκιστα* legitur, *Ἥκιστα δ' ἂν τις αὐτὸν ἐθεάσατο παρεκβαίνοντα* etc. *Küst.* 19. *ἀλαζονέστερον*] *ἀλανέστερον* A. In novissimis miror brevitatem orationis. 20. *Εἰρωνευόμενοι*] Cf. Schol. Plat. p. 377. *Πάντα τὰ ἔθνη*] Sunt Menandri Protect. verba Corp. Byz. T. I. p. 109. C. *Abresch.* Ed. Nieb. p. 400. ubi cavendum ne *εἰρωνευόμενοι* ad accusativum referatur.

2. *Καὶ Εἰρων.*] *καὶ* neglexit vulg. 4. *λέγεται γὰρ*] *λέγεται δὲ* V. 6. *τὸν μὴ γινώσκοντα*] Sic fortasse scribendum, *τὸ μὴ γινώσκειν περὶ ὅτου ποτὲ τὸν λόγον ποιῆσαι. Port.* Repugnant Zonaras et Moschopulus. 8. Cf. Lex. Bachm. p. 210. *διαιρεῖται αὖτη*] *αὖτη* om. A. B. V. *διαιρεῖται δὲ* E. *εἰς é*] Legendum est *εἰς δ'.* Non plures enim species *εἰρωνείας* quam quattuor hoc loco recensentur. *Küst.* Ipsum *δ'* habent Zonaras et Moschopulus Titzii p. 51. 10. *Εἶρπον*] Odyss. *μ'*. 395. et alibi. 11. *Εἴρυντο*] Il. *μ'*. 454. *Εἰρύατο* *V. *ἐφυλάσσοντο* Hesychius mendose. 12. *εἵλκυον*] *εἱλκύοντο* V. Compara gl. *Εἰρύσατο.* 13. *Εἰρύσασθαι*] Il. *ά*. 216. 14. *εἵλκυσατο*] *εἵλκυσεν* A. *V. Id recepi convenienter gl. *Εἰρύοντο.* Ceterum glossa est Homerica, ex Il. *δ'*. 186. ducta. *Ὃς ἔχαιρεν ἐπὶ τ.*] Hoc fragmentum esse Aeliani discimus ex v. *Κακοδαίμων*, ubi eadem repetuntur, Aeliani nomine praefixo. *Küst.* 15. *ἐρύσατο* *V. 20. *Εἰρχθέντες. πν.*] Vide supra v. *Ἐρχθέντα*, et quae ibi a nobis notata sunt. *Küst.* *Ἐρχθέντες* Med.

---

terceptum in magno fluvio, cum spiritu tenui scribitur. at ἔρξας, qui fecit, denso spiritu notatur: ut, *Illa igitur his factis discessit Diva augusta.* in nomine vero *εἱρκτῆ* asperum spiritum notant Attici. *Εἰροκόμῳ.* Lanifico, studioso. *Εἰρόμενος.* Interrogans. *Εἰροπόκοις.* Lanigeris. *πόκοι* vero dictum est a *πέκειν*, i. e. pectere. *Εἰροπόνος.* Qui circa lanas occupatus est. *Εἴρω.* Connecto. unde *εἰρμός.* *Εἴρων.* Cavillator, omnia deridens et verbis perstringens, ab *εἴρω*, i. e. dico; item homo fallax et simulator. *Εἴρων.* Qui potest quidem aliquid praestare, negat tamen se posse. huic opponitur *ἀλαζών*, gloriosus. *Nemo eum vidit dicto factove veritatis fines excedentem, ut vel ad dissimulationem vel ad ostentationem deflecteret.* *Εἰρωνευόμενοι.* Deridentes. *Omnes gentes et verborum calliditate et consiliis fallacibus deludentes.* Et *Εἰρωνεύεται*, dissimulat, simulat. *Εἰρωνεύσεται.* Simulabit. hoc enim de eo dicitur, qui rei alicuius periculum dolose faciat, quique simulet se nescire, quo pacto de qualibet re verba sit facturus. *Εἰρωνεία.* Ironia, vel simulatio. haec dividitur in quattuor species: in irrisionem, sannam, sarcasmum, urbanitatem. *Εἶρπον.* Lente incedebam. *Εἴρυντο.* Custodiebant. *Εἰρύοντο.* Trahebant. *Εἰρύσασθαι.* Custodire. *Εἰρύσατο.* Traxit, accepit. *Qui Epicuri nugis gaudens inde duo hausit mala, impietatem et intemperantiam.* *Εἰρυσμένους.* Extrahentes. *Famula vero gladios ab illis districtos videbat, ut se interficerent.* *Εἰρχθέντες.* Suffocati.

Εἷς. ὁ ἀριθμός.

Εἰσαγγελεύς. ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής.

Εἰσαγγελία. δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ καὶ γραφὴ διαφέρει. εἰσαγγελία μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται· γραφὴ δὲ καὶ ἐπὶ μικρῶν. καὶ κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων.

Εἰσαγγελία. κυρίως ἡ περὶ κοινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γενέσθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον, τὸ τῶν ἀῤῥάφων ἀδικημάτων.

Εἰσαγγελία. δημοσίου δίκης ὄνομα. τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν. ἡ μὲν ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολὴν μὴ καταδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον ἡ πρώτη κατάστασις γίνεται· καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται, ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ ε μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε γὰρ χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν. αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ ε μέρος τῶν ψήφων. ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν. εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητοῦ ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτον εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστάς· καὶ ἅλοὺς ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασε.

Τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς ψήφισμα, βινεῖν με δεῖ διαλελημμένον. οὗτος γὰρ ψήφισμα ἐγεγράφει, κατεχόμενον ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγελίαν κρινόμενον. Καὶ αὖθις· *Τίμημα τῆς εἰσαγγελίας ἐχούσης χρηματικὸν ε μυριάδας ἀργυρίου.*

Εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν. τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος.

[*Εἰσάγω.* αἰτιατικῇ.]

---

1. *Εἰσαγγελεύς*] Moschopulus Titzii p. 51. 2. *μεγάλων*] Adde *ἀδικημάτων*. 4. *Εἰσαγγελία*] Lex. Rhet. p. 244. Bachm. p. 210. sive Zon. p. 633. sq. (cuius oratio mirum in modum est perturbata) consentientes cum Schol. Plat. p. 416. Vide de doctis aevi superioris Herald. adv. Salmas. III. c. 7. et 8. et intpp. Polluc. VIII, 51 — 53. item quos commemoravit *d. Att. Prozess* p. 261. Huc referatur etiam gl. *Ἐπαγγελίαι*. 7. *κυρίως*] *καὶ κυρ.* scripsi cum *V. Zon. et Lex. Rhet. Quorum Lex. paulo post *Εἰσαγγελία δὲ κυρ.* 9. *κοινῶν*] *καινῶν* Lex. Rhet. et Schol. Platonis: hoc est, inusitatorum vel extraordinariorum; quod comprobavit Schömannus de Comitiis Athen. p. 183. *κοινῇ* V. 12. *γενέσθαι*] *γίνεσθαι* Zon. et Lex. Rhet. 13. *ἐστιν οἷον*] *ἐστι* Zon. recte. *τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφ.*] Vide Turneb. Adversar. X, 6. *Küst.* Et annot. in v. *Ἀγράφα.* 15. *Εἰσαγγελία. δημ.*] Vide Harpocrationem h. v. et ibi Valesium. *Küst.* *δημοσίου*] Item Moschopulus et Zon. *δημοσίας* Harpocr. *δίκης ἀῤῥάφου*] *ἀγράφου* om. A. B. V. E. Harpocr. Frustra igitur de huius v. vi disputatur. Vid. Meieri Ius Attic. p. 13. n. 31. Adde p. 157. *Gaisf.* 19. *εἰσάγουσιν*] Apud Harpocrat. melius legitur *εἰσάξουσιν*. *Küst.* Sic etiam A. V.

2. *πλὴν ἐὰν τὸ ε μέρος*] Vide Sam. Petit. de LL. Attic. p. 419. *Küst.* *ἐὰν τὸ* om. A. B. Mox *τῶν ψήφων* om. B. 3. *ἐκτίνει*] *ἐκτείνει* E. Harpocr. MS. ap. Gaisf. *ἐπικτείνει* V. 5. *αὗται δέ εἰσι πρὸς τ. ἀ.*] Vide Pet. de LL. Attic. p. 445. *Küst.* 9. *ἀδικηθῇ*] Lege cum Harpocr. *ἀδικηθείη*. *ἐξῆν*] *ἐξεῖν* A. Tum *τοῦτο* Med. 11. *αὐτοῦ*] *Ἀγνίου* Valesius, allatis ex orat. de Hagn. hered. locis p. 78. et 79. 13. *Τουτὶ τὸ πρᾶγμα*] Aristoph. Eccl. 1081. (1124.) *Τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς Ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.* Schol. *Διαλ. τουτέστι μέσον εἰλημμένον. Port.* *κατὰ τό*] *κατά τοῦ* A. *Καννώνου* *V. Med. 14. Transpone *δεῖ με*. *διαλελειμμένον*] *διαλελημμένον* V. Mox *κατεχόμενον* om. E. 17. *Τίμημα τῆς εἰς.*] Principium huius fragmenti delibavit gl. *Τίμημα.* 19. *Εἰς ἀγ. ὑφ.*] Vereor ut recte et structurae verborum convenienter Suidas formulam decerpserit. Saltem explicasset *τὸ τὰ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφερόμενα ὑφαίνειν.* 20. *Μένανδρος*] Fr. inc. 311.

Εἷς. Unus. *Εἰσαγγελεύς.* Publicorum et magnorum criminum index. *Εἰσαγγελία.* Delatio. *Εἰσαγγελία* autem et *γραφὴ* differunt. nam illa quidem in magnis et publicis delictis fit; *γραφὴ* vero etiam in parvis locum habet. proprie tamen *γραφὴ* vocatur accusatio eorum, qui decreta legibus contraria scripserunt. *Εἰσαγγελία.* Proprie iudicium, quod de inusitatis et publicis delictis a Prytanibus instituitur, de quibus leges nihil diserte pronunciant, iudicia tamen fieri permittunt. huiusmodi est quaestio de delictis non scriptis, de quibus in Sophistarum scholis declamationes haberi solent. *Εἰσαγγελία.* Publici iudicii non scripti nomen, sunt autem tria eius genera. unum de publicis delictis maximis, quae nullam dilationem admittunt, quibus tamen nullus magistratus sit constitutus, nec leges ullae magistratibus latae, ex quarum praescripto iudicium instituant; sed vel apud Senatum vel apud populum primo de illis iudicium constituitur: item de quibus reo, si convictus fuerit, gravissima poena iniungitur, actori vero, etiamsi causam non obtineat, nulla multa irrogatur, nisi cum quintam suffragiorum partem non tulerit: tunc enim mille drachmas pendit. olim tamen etiam hi gravius puniebantur. secundum vero genus pertinet ad malas tractationes, et apud archontem instituitur; unde nulla actori poena proposita est, etiamsi quintam suffragiorum partem non tulerit. tertium vero instituebatur adversus arbitros: a quibus si quis laesus esset, ei licebat apud iudices actionem intendere; convictus autem infamia notabatur. Isaeus tamen de Hagniae hereditate verba faciens, rem eandem *εἰσαγγελίαν* et *γραφὴν* vocavit. *Haec res est manifeste secundum Cannoni decretum. coire me oportet medium prehensum.* hic enim decretum scripserat, ut utrimque prehensus se purgaret, qui *εἰσαγγελίας* iudicio teneretur. Alibi: *Cum aestimatio pecuniaria εἰσαγγελίας essent quinque myriades argenti.* *Εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν.* In forum efferre opificium textrinum, ita Menander. [*Εἰσάγω.* Accusa-

Εἰσαγωγεύς. ὁ εἰσάγων πρός τινα ἄνθρωπον. Εὐνοῦχον μὲν οὖν τὸν εἰσαγωγέα καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλὰ τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν ἐπίπροσθεν βαίνειν.

Εἰσακούω. γενικῇ.

32 ‖*Εἰσάμενος.* ὁμοιωθείς.

Εἶσαν. ὑπετάγησαν, ἢ συνῆκαν.

Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. παρ' ὅσον ὑφ' ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.

Εἰς ἀρχαίας φάτνας. ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεώς τινος ἐκπεσόντων, πάλιν δὲ εἰς αὐτὴν ἐπανελθόντων.

Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα. ἐπὶ τῶν ὁμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Εἰσάττειν. εἰσελθεῖν. Ἀριστοφάνης·

Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς

μήλῳ βληθῇς.

Εἵσατο, ἀνέθηκε.

Τοῦτό τοι Ἄρτεμι δῖα Κλεώνυμος εἵσατ' ἄγαλμα.

Εἵσατο. κατέθετο. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὅς τάδε καλὰ

εἵσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι θεαὶ ξόανα.

καὶ ἀντὶ τοῦ περιέθηκε, περιέβαλεν.

Εἵσατο. ἐφάνη καὶ ὡμοιώθη. Ὅμηρος.

Εἰσβαλεῖτε. εἰσβαλεῖν ἐστι τὸ τινὰς ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ εἰσβαλεῖτε.

κυρίως δὲ εἰσβαλεῖν ἐστι τὸ πολεμίους τινὰς εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν.

Εἰσβολάς. εἰσβολὰς λέγουσι χώρας τοὺς τόπους, δι' ὧν εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν πολεμίαν. Εἰσβολὰς δὲ ἁλφίτων, τὰ σιτοφυλάκια, τὰς ἀποθήκας.

Εἰσβολάς. τὰς ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων χώραν ἐφόδους ἐκάλουν εἰσβολάς.

Εἰσβολή. ἐπὶ τοῦ νοὸς τρία θεωρεῖται εἰς-

---

2. *Εὐνοῦχον*] Ex Procopii Hist. Arc. c. 12. *Küst.* *μὲν*] *μὲν οὖν* A. Procop. 3. *πολλοὺς*] *πολλὰ* A. V. Procop. 6. *Εἰσάμενος*] Hanc lectionem ex 2 MSS. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] corrupte legitur *Εἰσαγόμενος*. *Küst.* Vid. Il. *ν'*. 216. 7. *Εἶσαν*] Glossa suspecta. *Εἶσαν. ὑπετάγησαν* Moschop. p. 54. sive Zon. p. 646. Id videtur ad *Εἶξαν* redire. Sed alterum *συνῆκαν* si quis contendat cum Hesychii glossa, *Εἶσαν. ὑπῆρχον, συνῆκαν, ἢ ἤδεισαν, ἢ ἐπεγίνωσκον*, facile harum interpretationum fontem Ἦισαν sive *ἤδεσαν* agnoscat toties depravatum. 8. *Εἷς ἀνὴρ*] Zenob. III, 51. Utitur Dio Chrysost. T. II. p. 241. Schol. Aristid. p. 82. Fr. *παροιμίας λεγούσης, εἷς οὐδείς.* In fine *κατωρθοῦτο* B. E. 10. *Εἰς ἀρχαίας*] Zenob. III, 50. Paulo aliter Arsenius p. 219. 13. *Εἰς ἀσθενοῦντας*] Zenob. III, 56. In fine *παρασχόντων* V. 15. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 992. ubi vide Schol. *Port.* 16. *Μηδὲ εἰς ὀρχηστρ.*] Eadem leguntur supra v. *Ἀχρηστα.* Vide etiam v. *Ἀποθραυσθῇς. Küst.* *Μηδ' ἐς* Gaisf. cum Med. Zon. Moschop. 18. Lege *βληθείς* cum Zon. p. 647.

1. *Τοῦτό τοι Ἄρτεμι δ.*] Mnasalcae Ep. V, 1. Anthol. Pal. VI, 268. 4. *Ὅς τάδε*] Myrus Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 189. 6. *καὶ ἀντὶ τοῦ π.*] Sed eo sensu rectius scribitur *ἔσσατο. Küst.* 7. *Ὅμηρος*] Homer. Iliad. *β'*. 791. *Εἵσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ.* Ubi Schol. *Εἵσατο, ὡμοιώθη.* Ad hunc locum respexit Suidas. Ceterum huc imprimis facit Schol. Homeri Iliad. *μ'*. 118. *Εἵσατο. ὥρμησε. σημαίνει δὲ τρία. εἵσατο ἀντὶ τοῦ ὥρμησε· Εἵσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. εἵσατο ἀντὶ τοῦ ἐφάνη· Εἵσατο δ' ὥστε ῥινόν. εἵσατο, ἔγνω· Εἴσομαι εἶκε μ' ὁ Τυδείδης.* Habes triplicem usum verbi *Εἵσατο*. Sed secundum exemplum manifesto corruptum est. Nam vox *ῥινὸς* primam producit. Quare legendum, *Εἵσατο δ' ὥστε ῥίον —*. Quod de Cyclope dici videtur: de quo poeta Odyss. *ι'*. 191. *οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. Toup.* Quem Gaisfordus refutat, allato Od. *ε'*. 281. *Εἵσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέι πόντῳ.* 8. *Εἰσβαλεῖτε*] Sic in MSS. [item Zon. et Moschop.] In prioribus autem editt. minus recte legitur [bis] *Εἰσβαλεῖται*, diphthongo *αι* pro *ε* posita, quo errore nihil frequentius. *Küst.* 9. *Ἀριστοφάνης*] Voluit Acharn. 728. (762.) *ὥκκ' ἐσβαλεῖτε. εἰ καὶ ἐκβαλεῖτε* E. 12. *κυρίως δὲ εἰσβαλ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 745. 14. *Εἰσβολάς. εἰσβ.*] Ex Schol. Arist. Equ. 853. *λέγουσι*] *λέγουσι χώρας* A. B. V. E. qui mox pro *τὴν πολεμίαν* habent *τὸν πολέμιον* (vel *πόλεμον*). Vulgatum a primo Suidae editore Gaisfordus repetebat. Schol. Aristoph. *εἰσβολὰς ὡσεὶ ἔλεγε τῆς χώρας. εἰσβολὰς δὲ ἔλεγον τοὺς τόπους δι' ὧν εἰσέβαλλον οἱ πολέμιοι.* Itaque sic orationem perturbatam instaurabimus: *Εἰσβολάς. Εἰσβολὰς ἁλφίτων. τὰ . . ἀποθήκας. ἢ εἰσβολὰς ὡσεὶ ἔλεγε τῆς χώρας. εἰσβολὰς δὲ λέγουσι τοὺς τόπους κτλ.* 15. *Εἰσβολὰς ἁλφίτων*] Aristoph. in Equ. 853. *Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἁλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.* Consule Schol. unde Suidas. *Port.* *Εἰσβολὰς δὲ ἀλφ.* A. B. V. E. Med. cuius causam praebuit infra positum *εἰσβολὰς δὲ λέγουσι.* Hoc quo valeat modo significavi. 17. *Εἰσβολάς. τὰς ἐπὶ*] Schol. Aristoph. Equ. 594. coll. Schol. Acharn. 1074. Deest gl. V. agnoscit Zon. p. 630. *τὴν τῶν*] *τὴν* om. B. E. Mox *χώρας* E.

---

tivo.] *Εἰσαγωγεύς.* Admissionalis. *Eunuchum admissionalem et qui praesentes illic erant ab homine impensius petisse, ut ultra ire pergeret.* *Εἰσακούω.* Genitivo. *Εἰσαμενος.* Assimilatus. *Εἶσαν.* Subiecti sunt. vel intellexerunt. *Εἷς ἀνήρ.* Unus vir nullus vir. quod ab uno nihil praeclari potest confici. *Εἰς ἀρχαίας φάτνας.* Ad antiqua praesepia. de iis dicitur qui bonum, quo exciderant, recipiunt. *Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθ.* Ad aegrotos aegrotus veni. de iis qui similia et paria patiuntur. *Εἰσάττειν.* Ingredi. Aristophanes: *Neu quis in saltatricis domum ingrediatur, ne his inhians malo petaris.* *Εἵσατο.* Dedicavit. *Hoc tibi, Diana dia, Cleonymus dedicavit simulacrum.* *Εἵσατο.* Posuit. In Epigrammate: *Qui haec pulchra vobis, deae, simulacra sub pinis posuit.* item est induit, circumiecit. *Εἵσατο.* Apparuit, assimilatus est. Homerus. *Εἰσβαλεῖτε. Εἰσβαλεῖν* dicitur, cum aliqui agrum ingressi exscindunt quicquid in eo extat. Aristophanes: *Cum irrumpitis.* proprie autem dicitur, cum hostes in urbem irrumpunt. *Εἰσβολὰς χώρας* appellant loca, per quae in agrum hostilem fit impressio. et *Εἰσβολὰς ἁλφίτων*, granaria et horrea. *Εἰσβολάς.* Irruptiones in hostium agrum sic vocabant. *Εἰσβολή.* In mente triplex spectatur *εἰσβολή*:

βολή· παραδοχή, συγκατάθεσις· τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Λαβὶδ εἴρηται ἐνώτισις· σύνεσις, προσοχή. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἐνώτισις μέν ἐστι σύνοψις τῶν ῥημάτων· σύνεσις δὲ ἐπίληψις τῶν πραγμάτων· προσοχὴ δὲ τελείωσις τῆς ἐφέσεως.

Εἰς δέον. Πατρόθεν αὐτὸν καλέσας ὁ ἥρως, εἰς δέον σε εὗρον, φησί· βούλομαι γὰρ καλέσαι σ' ἐς πανθοινίαν. ἀντὶ τοῦ εὐκαίρως σε εὗρον. καὶ παροιμία· Εἰς δέον, ὅταν τις θέλῃ μὴ φανερῶς εἰπεῖν, ὅπου τι πολλάκις ἀνάλωσε, λέγει εἰς δέον.

Εἰσδέχομαι. αἰτιατικῇ.

Εἰσεκώμασεν. εἰσῆλθεν.

33 Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, δίκης ἐστὶν ὄνομα ὑπὲρ τοῦ τὰ ἀμφισβητούμενα ἐν φανερῷ ποιῆσαι.

Εἶσεν. ἔκτισεν.

Εἰς ἓν ἰόντα. ὁμοῦ πορευόμενον.

Εἰς ἓν ἦλθον. ἀντὶ τοῦ ὡμονόησαν.

Εἰς ἔω. ἀντὶ τοῦ εἰς ἀρχομένην ἡμέραν.

Εἰσεπόδιζον. ἀντὶ τοῦ, εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου.

Εἰσεποιήθη. εἰσεκρίθη. Ἐνιαύσιος ἦν ἡμέρα, ἐν ᾗ Τραϊανὸς ἐπὶ διαδοχῇ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Νερούα εἰσεποιήθη.

Εἰσεποιεῖτο. ἀντὶ τοῦ ὑπεπίθει. Ὁ δὲ πόρος ἐφράττετο καὶ μεγάλας ἐλπίδας εἰσεποιεῖτο ὧν ἐπιφερομένων.

Εἰσέφρησα. εἰσέδυσα ἑαυτόν. Καὶ Εἰσέφρησας, εἰσήγαγες. Καὶ Εἰσφρήσας, εἰσελθών. Καὶ Ἐκφρησθέντα, ἀντὶ τοῦ ἐκδιωχθέντα. Οἱ δὲ χαρᾶς ὑπεπλήσθησαν, τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν.

Εἰσέφρουν. εἰσεδέχοντο. Οἱ δὲ τὰς πύλας ἀνοίξαντες εἰσέφρουν τὸ στράτευμα.

Εἰσεχέοντο. εἰσῄρχοντο.

---

2. *Λαβίδ*] Ps. V, 1. *προσοχή*] *προσδοχή* B. E. Neutrum agnoscit Zon. p. 630. aut Moschopulus Titzii p. 52. Sed *προσοχή* cum in novissimis explanetur, saltem ἤ post *παραδοχή* supplebimus. Ceterum distinctionem ante *εἰσβολή* reieci, quo causa et ratio glossae appareret; quamquam et orationis agnosco salebras, et facile fieri potuit ut annotatio hominis scholastici propter solam nominis *εἰσβολή* memoriam irreperet. 4. *σύνοψις*] *σύνηψις* V. ap. Gaisf. *σύνοψις δὲ* B. *ἐπίληψις νῶν ῥημάτων*] *ἐπίληψις τῶν πραγμάτων* A. V. Zon. 7. *Εἰς δέον*] Vide infra v. *Εἰς τὸ δέον*. *Küst.* *Πατρόθεν αὐτόν*] Apparet color dictionis Aelianeae. 9. *ἐς πανθοινίαν*] *ἐπανθοινίαν* *V. 10. *θέλῃ*] *θέλημα* B. E pr. 13. *Εἰσεκώμασεν*] Vid. Lycophr. 1355. Lobeck. in Phryn. p. 384. Deinde duas glossas eieci, quarum priorem A. V. in marginibus tenent, alteram V. item in margine (cuius admonuit Gaisf.), ignorat autem A. *Εἰσελάσαι. περισπωμένως, ἀπὸ τοῦ ἐλάω, ἐλῶ.* *Εἶσε λόχον. ἐκάθισε. καί, εἶσεν ἐπὶ θρόνον.* Supra *εἰσελᾶσαι* V. *εἰσελεῦσαι* A. Huc spectat istud *περισπωμένως*, ubi Küsterus: „Praestat legere, *ἀπὸ τοῦ περισπωμένου* etc." Idem deinde: „*Εἶσε λόχον*] Ex Homero, Il. ζ'. 189." *ἐκάθισε* om. B. V. E. Mox *εἶσαι* E. *ἐπὶ τοῦ θρόνου* V. E. *ἐπὶ θρόνου* *V. 14. *Εἰς ἐμφανῶν κατάστ.*] Vide Harpocrat. h. v. et ibi interpretes. *Küst.* Intpp. Hesychii et Herald. adv. Salmas. p. 112. attulit Gaisf. Uberrime rem explicavit Lex. Rhet. p. 246. Adde Schoem. in Isaeum p. 337. 15. *ὑπὲρ*] *ὑπὸ* A. B. V. Med. Moschop. Titzii p. 52. 18. Moschop. p. 53. *Εἰς ἓν ἰόντες* Apollon. Rhod. I, 39.

1. *ἦλθον*] *ἦλθεν* A. et Harpocratio, cuius interpretatio est *ὡμονόησεν*. 2. *Εἰς ἔω*] Ex Harpocrat. Mox *εἰς ἀρχομένας ἡμέρας* Zon. p. 630. *ἐρχομένην* V. ap. Gaisf. *εἰς ἐρχομένας ὥρας* Moschop. Titzii p. 52. 3. *Εἰσεπόδιζον*] Vide Harpocrat. h. v. et ibi Valesium. *Küst.* Videbatur illi sic locus esse diffingendus: *Ἐγεισπόδιζον, ἀντὶ τοῦ ὤφαινον τοὺς γεισίποδας. εἰσέβαινον εἰς τοὺς πόδας τοῦ χωρίου*] Si codex sanus, haec ita sunt vertenda, *Ingrediebantur in pedes illius loci*. Sed quid hoc? Fortassé commodius, si legas, *Εἰσεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον, ἤγουν εἰσέφερον τοὺς πόδας εἰς τὸ χωρίον*. *Βαίνειν* enim pro *βιβάζειν*, et *εἰσβαίνειν* pro *εἰσβιβάζειν* saepe reperitur apud poetas. *Port. ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τ χ* A. Item *εἰς* om. V. cum Harpocr. Zon. et Moschop. Iam cum *βαίνειν πόδα* vel *ῥυθμὸν* tritum sit in disciplina metrorum (Antiattic. p. 85. *βῆθι τὸν στίχον τόνδε*), cumque *βηματιστής*, *ποδισμός* et similia eundem ad locum rei agrariae referantur: equidem in hac glossa quod reprehendam nihil invenio praeter *εἰσέβαινον*, ubi simplex *ἔβαινον* desidero. 5. *Εἰσεποιήθη*] Vide Lex. de Syntaxi p. 145. *Ἐνιαύσιος*] Cf. Reimarus in Dion. LXVIII, 3. 6. *Τραϊανὸς*] *Τραϊνὸς* A. *ἐπὶ τῇ διαδοχῇ*] *τῇ* om. A. V. 7. *Νερούα*] *Νέρβα* E. 8. Vide gl. *Εἰσποίητον*. *Πῶρος ἐφρυάττετο*] *πόρος ἐφράττετο* A. B. V. E. Med. Moschop. et Zonaras. Vulg. e probabili coniectura fluxit ed. Bas. Quam Gaisfordo repudiatam non dubitavi probare. 11. *εἰσέδυσα ἑαυτόν*] *ἑαυτον* hic positum est pro *ἐμαυτόν*, quod cave mendum esse putes. Reciproca enim οὗ, ἑός et *ἑαυτὸς* [sic] non solum de tertia, sed etiam prima et secunda persona interdum dicuntur. Exempla vide apud Apollon. Rhod. II, 226. 332. 636. 637. et alibi. *Küst.* Aptissimum exemplum glossae praestat Themistius p. 351. Alia huius verbi documenta congessit Wyttenbach. in Eunapium p. 314. sq. 13. *Ἐκφρησθέντα*] *Εἰσφρησθέντα* A. B. E. Zon. p. 649. Oportuit *Ἐκφρησθῆναι*. Mox *διωχθέντα* V. *Οἱ δὲ χαρᾶς ὑπ.*] Eadem legas supra v. *Ἐκφρησθέντων*. *Küst.* Ubi extat *Οἱ δὲ περιχαρείας*. 14. *τοῦ μὴ*] *τῷ μὴ* A. V. E. Med. *τὸ μὴ* Moschop. p. 56. In fine *αὐτῶν* E. 16. *Οἱ δὲ τὰς πύλας*] Demostheni c. Lept. p. 473, 6. tribuit Tittmannus in Zonaram: orator quidem paucis mutatis, *ἀνέῳξαν τὰς πύλας — καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα*.

---

susceptio, assensio, quod apud Davidem vocatur auscultatio, perceptio sive attentio. *Verba mea audi* etc. quorum auscultatio est verborum animadversio; perceptio vero eorundem susceptio; attentio denique desiderii perfectio. *Εἰς δέον*. Opportune. *Cum autem heros illum patris nomine vocasset, opportune (inquit) te inveni. volo enim te invitare ad epulum publicum.* Et proverbium: *Εἰς δέον*, quod dicitur, cum quis aperte profiteri non vult. quas in res pecuniam impenderit. *Εἰς δέχομαι*. Accusativo. *Εἰσεκώμασεν*. Ingressus est. *Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν*. Est actionis nomen. quae intenditur, ut res controversae coram exhibeantur. *Εἶσεν*. Condidit. *Εἰς ἓν ἰόντα*. Simul euntem. *Εἰς ἓν ἦλθον*. Concordes facti sunt. *Εἰς ἔω*. Ad principium usque diei. *Εἰσεπόδιζον*. Dimetiebar agrum pedatura. *Εἰσεποιήθη*. Adoptatus est. *Anniversarius erat dies, quo Traianus ad imperii Romani successionem a patre Nerva fuerat adoptatus.* *Εἰσεποιεῖτο*. Subiiciebat. *Porus vero superbiens magnas spes e copiis appropinquantibus movebat.* *Εἰσέφρησα*. Insinuavi me. Et *Εἰσέφρητας*, intulisti. Et *Εἰσφρήσας*, ingressus. Et *Ἐκφρησθέντα*, expulsum. *Illi vero gaudio repleti sunt, quod cum contemptu et ignominia non fuisset a deo expulsus.* *Εἰσέφρουν*. Intromiserunt. *Illi vero portis reclusis exercitum in urbem rece-*

Εἴσειμι. εἰσέρχομαι.

[*Εἴσῃ.* ἐπιγνοίης, λογίσῃ. *Εὐριπίδης·*
Εἰ σώσαιμί σ', ἐξ Ἀνδρομέδας; ὦ παρθένε,
εἴσῃ μοι χάριν;]

Εἴσῃ. μαθήσῃ. *Καὶ Εἰσόμενον, μαθησόμενον. Ἐντολὰς δοὺς κατασκέψασθαι, τί πράττουσιν οἱ πολέμιοι καὶ τί διανοοῦνται εἰσόμενον.*

Εἰσήγγειλεν. ἐσυκοφάντησεν. *Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχιμέλεχ εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαούλ, καὶ εἰς μιαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν. ἔστι δὲ διώνυμος. λέγεται γὰρ καὶ Ἀβιμέλεχ.*

Εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία. ἀντὶ τοῦ μέμψις καὶ λοιδορία.

Εἰσηγήσαιντο. Ἡρόδοτός φησι περὶ Περσῶν, τοῦτον βουλεύεσθαι τὸν τρόπον· εἰ μὲν οὖν εἰσηγήσαιντό τι νήφοντες, βουλεύεσθαι περὶ τούτου ἐν μέθῃ· εἰ δὲ εἰσηγήσαιντο ἐν μέθῃ, τοῦτο κυροῦν νήφοντας.

Εἰσηγούμενος. δοτικῇ· διδάσκων.

Εἰσῄεις. εἰσήρχου.

Εἰσήλατο. εἰσεπήδησεν.

Εἰσήρετο. εἰσεφέρετο. *Ἀριστοφάνης Βατράχοις·*

Χὴ τράπεζ' εἰσήρετο.

Εἰσήρρησεν. εἰσεφθάρη. *Ἀριστοφάνης·*

Ἀφ' οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν. ὡς βίᾳ καὶ ἀναιδῶς αὐτοῦ τῇ πολιτείᾳ προσελθόντος. καὶ αὖθις· 34

Ὁ δὲ προτερήσας εἰσήρρησεν αὐτόθι. γράφεται δὲ καὶ εἰσέφρησε, δηλούσης τῆς λέξεως τὸ ἐπιπηδῆσαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μετὰ φθορᾶς εἰσελθεῖν. καὶ Σιμόκαττος· Λόγος εἰσήρρησε τοῖς τὴν γείτονα πόλιν οἰκοῦσιν, ὡς ἥλω ἡ πόλις. Καὶ Εἰσεφθαρμένου, ἀντὶ τοῦ εἰσπηδήσαντος ἐπὶ λύμῃ καὶ καταφθορᾷ. Εἰσεφθαρμένου δὲ αὐτοῖς οὐκ ὀλίγου συντάγματος, ᾧ τινες καὶ τοῦ πολιτικοῦ συνενόσουν.

---

2. *γνώσῃ*] *ἐπιγνοίης*, *λογίσῃ* revocavimus ex B. V. et Zonara sive Moschop. p. 55. *ἐπιγνοίης* E. *γνώσῃ*, *λογίσῃ* Edd. ante Küst. Ceterum si librorum scripturam ad v. *Εἰδήσεις* aliasque glossas exigimus, refingendum erit *ἐπιγνῷς*. 3. *ἐξ Ἀνδρομέδας*] Verba illa *ἐξ Ἀνδρομέδας* parenthesi includenda sunt; quippe quibus obiter significatur fragmentum hoc ex Euripidis Andromeda depromptum esse. Laertius in Arcesilao IV, 29. *Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθείς, ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προενεγκάμενος, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν*; Hinc Suidas sua deprompsit. *Küst.* Interpres, ut potuit: *Si eripuero te ex Andromedae manibus.* Quem notavit Valck. in Hipp. 1285. Easdem poetae voces Marklandus agnovit in Schol. Eurip. Med. 473. Itaque sufficeret ista parenthesis significatio, modo fragmentum Euripidis extaret intemeratum et bene compositum. Nunc huius cum oratio sit temere disiecta, non dubitandum videtur quin studiosi homines satis negligenter copias Laertianas quampiam in Suidae glossam traducere voluerint. Itaque glossam A. neglectam notavi. 5. *μαθησόμενον*] *μαθόντα* A. B. V. E. Zon. p. 648. 6. *Ἐντολὰς*] *ἐπιτολὰς* E m. sec. 7. *διανοοῦνται*] *διανοεῖται* A. 8. *Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχ.*] Vide l. Regg. 22. et Iosephum Antiq. Iudaic. lib. VI. c. 14. (c. 12.) p. 196. *Küst.* *τὸν Ἀχιμέλεχ*] *κατὰ τὸν Ἀχιμέλεχ* A. 10. *ἔστι δὲ — Ἀβιμέλεχ*] Annotatio hominis imperiti, cuius animum sonus vocis *Ἀχιμέλεχ* pepulisset; nisi forte librarium errantem (nam *Ἀβιμέλεχ* Moschopulus, *Ἀβημέλεχ* Zonaras) ille corrigebat. 11. *γὰρ καὶ*] *δὲ καὶ* B. 12. *Εἰσηγορία*] Zon. p. 630. et Moschopulus. Glossa non recte locata. 14. *Ἡρόδοτος*] Lib. I. c. 133. Vide etiam Athen. lib. IV. p. 144. *Küst.* Verum non modo diversa sonat Herodoti narratio, sed ignorat etiam verbum *εἰσηγήσαιντο*. Quamobrem auctoritas loci debet ad Nicolaum Damascenum aut Aelianum referri, qui fidem Herodoti libenter appellarunt. Ceterum Suidas haec e Scholiis vetustis in Aristoph. Equ. 91. (quorum Gaisf. in Add. indicium fecit) descripserat; nam Scholiorum superstitum talis est oratio: *Ἡρόδοτος δὲ τοὺς Πέρσας τοῦτον τὸν τρόπον βουλεύεσθαί φησιν. εἰ μὲν οὖν εἰσηγήσαιντό τι νήφοντες, βουλεύεσθαι περὶ τούτου ἐν μέθῃ καὶ κυροῦν, νήφοντας δὲ ἐπικυροῦν.* Quamquam ne sic quidem grammaticis convenit cum Herodoto; docetque comparatio gl. *Οἶνον πιεῖν*, quae paulo mendosius est perscripta, Scholiorum interpretationes vehementer perturbatas atque iactatas fuisse. Utcunque est, non ambiguum videtur quin gl. *Εἰσηγήσαιντο* lectores copiis parum idoneis locupletarint. *Περσῶν*] *τῶν Περσῶν* E. Tum *τοῦτο βούλεσθαι* B. E. 16. *τι*] *τότε* E.

4. *εἰσήγετο, εἰσεφέρετο*] *εἰσήγετο* om. A. B. V. E. neque agnoscit Schol. Aristoph. *Ἀριστοφ. Βατράχ.*] V. 521. 7. *Ἀριστοφάνης*] Equ. 4. Cuius ex Scholiis fluxerunt et illa *ἀντὶ τοῦ — προσελθόντος* et posteriora, quae sedem alienam involarunt, *γράφεται δὲ — εἰσελθεῖν*. Haec tamen ab Rav. libro praetermissa sic diiungenda sunt, ut *δηλούσης τῆς λέξεως — εἰσελθεῖν* ad *εἰσεπήδησεν* retrabantur. Nempe harum significationum nulla cadit in verbum *εἰσφρεῖν*. 11. *Ὁ δὲ προτερήσας*] Ex Menandri Exc. Hoeschel. p. 133. *Toup.* 12. *ἐπιπηδῆσαι*] *τὸ ἐπιπηδῆσαι* A. B. V. E. *τὸ ἐπεπήδησεν* Schol. 13. *μετὰ φθορᾶς*] *μεταφορᾶς* V. *μετὰ φορᾶς* B. E. 14. *Σιμόκαττος*] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. Priores enim editt. mendose exhibent *Δημόκριτος*. Ceterum ubi locus hic apud Simocattum extet, iam non succurrit, nec quaerere nunc vacat. *Küst.* *Σιμόκατος* *V. Theophylacti locus extat in l. V. c. 6. p. 128. sic perscriptus: *λόγος εἰσήρρησε τοῖς τὴν γείτονα πόλιν οἰκοῦσι βαρβάροις ὡς Σελεύκεια ἥλω. ὑπὸ πληθύος Ῥωμαϊκῆς. εἰσέρρησε*] *εἰσήρρησε* cum *V. 15. *ἡ πόλις*] *ἡ* om. B. E. 17. *Εἰσεφθαρμένου*] Vid. Taylor. de *φθείρεσθαι* in Lycurg. p. 328. Suid. v. *Πεπορπημένος*. *Toup.* MS. 18. Post hanc glossam delevi cum A. *Εἴσεισιν. εἰσέρχεται.* His *εἰσπορεύεται* addit E.

---

perunt. *Εἰσεχέοντο.* Intrabant. *Εἴσειμι.* Ingredior. [*Εἴσῃ.* Scies. Euripides in Andromeda: *Si te servaro, virgo, habebisne mihi gratiam?*] *Εἴσῃ.* Cognosces. Et *Εἰσόμενον*, Cogniturum. *Datis mandatis, ut exploraret res hostium, quo cognosceret quid illi facerent, quaeque consilia agitarent.* *Εἰσήγγειλεν.* Accusavit. *Doeg Achimelechum ad Saulem detulit, et ad nefariam sacerdotum caedem concitavit.* est autem ille binominis: siquidem etiam Abimelechus vocatur. *Εἰσηγορία*, et *ἐπηγορία*, et *κατηγορία.* Accusatio, convicium. *Εἰσηγήσαιντο.* Herodotus Persas dicit hoc modo deliberare. si quid sobrii ad deliberandum proposuerint, de eo consultare ebrios; sin quid ebrii proposuerint, hoc ratum facere sobrios. *Εἰσηγούμενος.* Suadens. aptum dativo. *Εἰσῄεις.* Intrabas. *Εἰσήλατο.* Insiliit. *Εἰσήρετο.* Inferebatur. Aristophanes *Ranis*: *Et mensa inferebatur.* *Εἰσήρρησεν.* Introiit, insiluit, cum damno irruit. Aristophanes: *Ex quo enim involavit aedes.* siquidem Cleo per vim et impudenter ad rempublicam accesserat. Et alibi: *Ille vero ceteros praevertens illuc intravit.* scribitur etiam *εἰσέφρησε*, quod significat, saltu se immittere. significat etiam, cum aliorum pernicie ingredi. et Simocattus: *Rumor delatus est ad vicinae urbis incolas, urbem esse captam.* Et *Εἰσεφθαρμένου*, de eo qui in aliorum damnum et perniciem irrupit. *Cum autem in illos irrupisset non parvum agmen, cuius morbo etiam nonnulli civium una laborare coe-*

Εἶσι. πορεύεται.

Εἴσιθι. εἴσελθε. Καὶ Εἴσιμεν μόνοι.

Εἰσίθμη. ῥύμη.

Εἰσίν. ὑπάρχουσιν.

Εἰσιτήρια. ἡμέρα ἑορτῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες προϊᾶσιν, οὕτως ἐκαλεῖτο. ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν πρώτην τοῦ ἔτους Ἀθηναῖοι νενομίκασι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας· Ἡ βουλὴ τὰ εἰσιτήρια ἔθυσεν. συνεστιάθησαν δὲ καὶ τῶν ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοί, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι.

Εἰσιτήριος. ὁ εἰσόδιος λόγος.

Εἰσιτητός. ὁ πορευτός.

Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν. ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

Εἰσθορόντα. εἰσπηδήσαντα. Ὅταν ἴδωσιν αὐτὸν εἰσθορόντα τοῖς πολεμίοις, φονῶντα καὶ πεφονευμένον θεάσωνται.

Εἰς καλόν. εὐκαίρως.

Εἰς καιρόν. ἐγκαίρως.

Εἰσκεκριμένον. ἐπείσακτον. Καὶ Εἰσκριθείς, εἰσελθών.

Εἰσκεκύκληκεν. εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. Ἀριστοφάνης·

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς ἦν τῷ πράγματι.

Εἰσκηρύττεται. καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος.

Εἰς κόλπον πτύειν. τοῦτο ἐν ἴσῳ τῷ οὐ μεγαλορρημονῶ εὐλαβούμενος.

Εἰς κόπρον θυμιᾶς. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

Εἰς κόρακας. εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον.

Εἴσκω. εἰκάζω.

Εἰσκριθείς. ἀντὶ τοῦ εἰσελθών, ἐναρίθμιος γενόμενος. Ὁ δὲ εἰς τὸ ἄντρον εἰσκριθεὶς ἐπίπονον βίον συνεστήσατο καὶ θηριώδη.

---

2. *Καὶ* addiderunt A. V. 3. *Εἰσίθμη*] Vide Hesych. v. *Λεπτὴ δ' εἰσίθμη*, et Homer. Od. ζ'. 264. *Küst.* *Εἰσύθμη* B. E. 5. *Εἰσιτήρια*] Vide Valesium in Excerpta Peiresc. p. 90. et 91. qui *εἰσιτήρια* interpretatur sacra, quae anno novo pro senatu et populo Atheniensi fiebant. Ulpianus vero in Orat. Demosth. contra Midiam [ed. Meieri p. 151.] *εἰσιτήρια* fuisse dicit sacra, quae fiebant senatu in curiam ingressuro, ut consultatio de rebus publicis feliciter et ex animi sententia succederet. Verba eius haec sunt: *Εἰσιτήρια δὲ ἐγίγνετο, μελλούσης εἰσιέναι τῆς βουλῆς εἰς τὸ βουλευτήριον, ὥστε κατὰ γνώμην ἁπαντῆσαι τῶν πραγμάτων τὴν σκέψιν. καὶ τοῦτο ἐκάλουν εἰσιτήρια. Küst.* Cum Ulpiano consentit Lex. Rhet. p. 245, 20. Plerumque sacrum aditiale significatur, quo magistratus recentes inaugurabantur: cf. Pierson. in Moer. p. 222. Eodem spectat Hesychius: *Εἰσηγητήρια* (quod detortum est ex v. *Εἰσιτήρια*). *ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν.* Suidas autem cum illa poneret, *ταύτην δὲ — νενομίκασι*, de processu consulari videtur cogitasse. Ceterum in *νενομίκασι* cessat Zon. p. 637. 6. *προϊᾶσιν*] Sic in 2 MSS. scriptum inveni. In prioribus vero editt. [et B. E.] legitur *προσιᾶσιν. Küst.* *προΐασιν* Lex. Seg. p. 187, 22. et Moschop. Titzii p. 53. 8. *Δημοσθένης ἐν τ.*] Apud Demosthenem p. 225. [400, 25.] locus iste sic legitur: *Καὶ ἡ βουλὴ αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε· συνεστιάθη· σπονδῶν ἱερῶν ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ* etc. *Küst.* Locus ille hodie sic vulgatur: *ἡ βουλὴ ταυτὰ ταῦτα, εἰσιτήρια ἔθυσε, συνειστιάθη, σπονδῶν, ἱερῶν ἐκοινώνησεν. οἱ στρατηγοί, σχεδὸν ὡς εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι.* 9. *καὶ τῶν*] Supplendum *ἱερῶν*. Post h. v. est lacuna in E. Med. 14. *Εἰς θεῶν*] Zenob. III, 49. 16. *Εἰσθορόντα*] Vid. v. *Ὑπερθορών. Toup.* MS. *Εἰσθορράντα* *V. Orationem scriptoris incerti hiare demonstrant subiunctivi non copulati. Saltem refingendum videtur *φονᾶν τε καὶ πεφ. θ.* 19. *Εἰς καλόν*] Xenoph. Anab. p. 314. *εἰς καλὸν ἥκεις. Toup.* MS. Exempla collegit Boissonadus in Philostratum p. 614. sq. *Gaisf.*

1. *Εἰς καιρόν*] Schol. Platon. p. 99. Conf. Eurip. Phoen. 106. *Gaisf.* Utrique glossae inserviat annotatio Lobeckii in Aiac. 34. ed. alt. *ἐγκαίρως*] *εὐκαίρως* vulg. cum Zon. p. 637. 2. *Εἰσκεκριμένον*] *Εἰσκεκυμμένον, νόθον, ἐπ.* MS. 177. *Εἰσκριθείς*] Vid. similia post v. *Εἴσκω*. 4. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1514. sqq. (1465.) Tertium et quartum versum adhibuit gl. *Διὰ πολλοῦ χρόνου.* 7. *δαίμων τις*] *τις* om. E. *ἐς τὴν* *V. Moschop. 9. *περιχαρὴς ἦν*] Delenda est vox *ἦν*, tum propter metrum, tum quia apud Aristoph. non extat. *Küst.* Neque extat in v. *Διὰ πολλοῦ χρόνου.* Quem subiecerat versum Küsterus, *ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται*, eum ignorant A. B. V. E. Med. 10. *Εἰσκηρύττεται*] Aristoph. Ach. 135. *Hemst. Toup.* 11. *Εἰς κόλπον*] Vid. Erasm. Adag. I, 6, 94. Solan. [et Schol.] in Lucian. pro merc. cond. 6. *Gaisf.* Adde Prov. Bodl. 453. Toupium in Schol. Theocr. p. 215. et Burm. in Propert. p. 839. *οὐ μεγαλορρημονῶ οὐ* om. Apostolius VII, 67. et Arsen. p. 220. 13. Vide v. *Ὄνου πόκαι. ἀνηνύτων*] *ἀνονήτων* E. 15. *Εἰς κόρακας*] Vide v. *Ἐς κόρακας. τὸ* delendum cum Arsenio; quamquam id agnoscit Hesychius. 16. *Εἴσκω*] Il. γ'. 197. 17. *Εἰσκριθείς*] V. *Ἐφεδρος. Hemst.* Unde locum scriptoris amplificari licet.

---

perunt. *Εἶσι.* Vadit. *Εἴσιθι.* Ingredere. Et *Εἴσιμεν. Ingredimur soli.* *Εἰσίθμη.* Introitus. *Εἰσίν.* Existunt. *Εἰσιτήρια.* Festus dies, quo magistratus omnes in publicum prodibant, hunc autem diem Athenienses primum anni ducebant. Demosthenes *de Falsa Legatione*: *Senatus aditialia sacra fecit, itemque epulo interfuerunt, sacrarum libationum participes, duces et paene magistratus omnes.* *Εἰσιτήριος*, Oratio, quam munus adituri habent. *Εἰσιτητός.* Qui intrari potest. *Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν.* Ad deorum aures pervenit. de iis quorum facta non latent. *Εἰσθορόντα.* Qui insultavit. *Cum viderint eum caedis faciendae cupidum in hostes irrumpentem, caesumque conspexerint.* *Εἰς καλόν.* Opportune. *Εἰς καιρόν.* Opportune. *Εἰσκεκριμένον.* Ascitum. Et *Εἰσκριθείς*, ingressus. *Εἰσκεκύκληκεν.* Intulit, introduxit. Aristophanes: *Per Bacchum, importunas profecto res deus quidam in domum nostram invexit. etenim senex, ut post longum temporis intervallum bibit, auditque tibiam, vehementer gaudens facto.* *Εἰσκηρύττεται.* A praecone vocatur. *Εἰς κόλπον πτύειν.* In sinum spuere. idem valet ac, vereor ne qua superba vox mihi excidat. *Εἰς κόπρον θυμιᾶς.* In fimum suffis. Attica vox de rebus inutilibus et quae nihili sunt. *Εἰς κόρακας.* Ad corvos, ad malam rem. *Εἴσκω.* Assimilo. *Εἰσκριθείς.* Ingressus, in numerum receptus. *Ille vero in antrum ingressus laboriosam et ferinam vitam instituit.*

Εἰσκρίνειν. εἰσχωρίζειν.

Εἰσκυκλεῖ. εἰσφέρει καὶ ἐπισυνάπτει. Καὶ Ἐπεισκυκλεῖ. Καὶ Εἰσκυκλεῖσθαι, κυκλοειδῶς τρίβεσθαι.

Εἰς Κυνόσαργες. εἴρηται ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀρᾷ. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς νόθους τῶν παίδων ἐτάττον. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ ἢ ταχέος. καὶ γὰρ Ἡρακλεῖ θύοντας κύνα λευκὸν ἢ ταχὺν ἀετὸν ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μήρια αὐτοῦ καταθεῖναι, καὶ ἐπερωτήσαντας τοὺς θεοὺς λαβεῖν χρησμόν, ἱερὸν Ἡρακλέους ἱδρῦσαι τῷ τόπῳ. ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ὅτι καὶ Ἡρακλῆς νόθος ὢν ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη.

Εἰς λατομίας. Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς οὐκ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου ποιημάτων ὡς φαύλων, ποτὲ πέμψαντος αὐτὸν εἰς λατομίας τοῦ Διονυσίου, τὸ δὲ ὕστερον αὐτὸς ἑκὼν ἐξανέστη· τοῦ δὲ ἐπερωτωμένου τὴν αἰτίαν, τοῦτο εἰπεῖν, ὡς κρεῖττον εἶναι ἐκεῖ διατρίβειν ἢ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀνέχεσθαι, τοῦτο ἐπειπών· ἢ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· ἅπερ ἐστὶ τῆς χελώνης.

Εἰς λῆξιν. εἰς τελειότητα.

Εἰς μελίττας γ' ἐκώμασας. παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

Εἰς νέωτα. εἰς τοὐπιόν. Καὶ ὁ μὲν ὧδε τὰ καθ' ἑαυτὸν διετίθει, ὡς πολεμήσων εἰς νέωτα. Καὶ αὖθις· Ἀνάζευξίς τε παρηγγέλλετο, ὡς ἐς νέωτα παρεσομένων αὖθις ἐν τοῖς ὅπλοις.

Εἴσοδος. εἰσφορά.

Εἴσομαι.

Τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει,
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.

Εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι. τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρ-

---

3. Ἐπικυκλεῖ Med. ἐπικυκλοῖ Zon. p. 648. κυκλοειδῶς τρίβεσθαι] Lego κ. τρέπεσθαι, i. e. *in orbem verti, circumagi.* Küst. Hesychius περιφέρεσθαι. 5. Εἰς Κυνόσαργες] Vide supra v. Ἐς Κυνόσαργες, et infra v. Κυνόσαργες. Küst. Κυνόσαρκες Lex. Bachm. p. 211. Eadem *Eudocia* p. 143. Usum dicti tetigit Boisson. in Anecd. II. p. 413. ἐπὶ τῶν ὕβρει καὶ ἀραῖς χρωμένων Arsenius ab Walzio temere suppletus. 7. ὠνόμασται] ὠνόμαστο E. 9. θυόντων] θύοντας A. B. V. E. θύοντος Lex. Bachm. θύοντι Coisl. 141. Notim orationem castigare, cuius tenuitas cum exili et commenticia doctrina certet. 10. τὰ μηρία] λέγεται add. Eudocia. καταθῆναι *V. 12. ἐν τῷ] ἐν om. B. V. E. Med. Lex. νόθους] τόπους E. 14. ἐτιμήθη] ἐτιμᾶτο Lex. 17. ποτὲ — τοῦτο] Sic A. B. V. E. cum Apostolio VII, 70. sive Arsen. p. 220. Nam Edd. ἐνεβέβλητο ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς λατομίας. ὕστερον δὲ ταῖς τῶν φίλων δεήσεσιν ἀπολυθεὶς καὶ αὖθις ἀχροώμενος ἐξανέστη. τοῦ δὲ Διονυσίου ἐπερωτῶντος τὴν αἰτίαν, λέγεται τοῦτο εἰπεῖν κτλ. Sed conatum editoris Mediolanensis, qui sermonem inquinatum haud inepte studuit ad sanam rationem revocare, librorum auctoritas aspernatur. Interim ante αὐτὸς supplebimus μεταπέμψαντος, quod facile potuit oblitterari. εἰς τὰς λατομίας] Vide supra v. Ἀπαγέ με εἰς τ. et infra v. Φιλοξένου γραμμάτιον. Küst. 19. ἐπερομένου Arsenius.

1. ἐπειπών] ἐπειπόντων ἢ B. E. ἐπειπόντος ἢ V. ἢ inserui cum *V. Mox ὅπερ E. ἐπειπὼν — ἐκώμασας om. A. Ceterum post ἀνέχεσθαι lacunam posuit Med. 2. Οἶκος φίλος, οἶκ. ἄρ.] Eadem verba Gephyraeis olim oraculi loco reddita fuisse leguntur. Vid. Eustath. in Il. γ'. p. 408. Küst. Vid. Schott. in Prov. Vat. III, 32. et quem Gaisf. appellat Cercid. Stobaei LVIII, 10. 3. Εἰς λῆξιν] Cyrill. p. 194. 196. *Toup.* MS. Vide annot. in v. Λῆξις. εἰς κατάπαυσιν, εἰς τελ. Moschopulus Titzii p. 52. et Zon. p. 630. εἰς τὴν τελ. *V. 4. Εἰς μελίττας] Eustath. in Il. μ'. p. 897, 57. Εἰς μελίττας ἐκώμασας, ἐπὶ τῶν παραδόξως κακουμένων, ὡς φησι Παυσανίας. Küst. γ' om. Zenob. III, 53. et Hesychius. 7. ἑαυτὸν] ἑαυτοὺς B. V. E. 11. Εἴσομαι] Schol. Aristoph. Ach. 331. *Toup.* MS. Εἰσόμεθα E. Tum γνώσομαι interpretationem sustuli cum A. B. E. 12. Τοιγὰρ τὸ λ.] Sophocl. Ai. 666 — 673. τοιγάρτοι Med. 13. μαθησόμεσθα] Sic E. εἰσόμεθα A. B. V. μαθησόμεθα ut supra εἰσόμεθα Med. Post τί μή E. addit *Σοφοκ*. reliquis omissis. 20. Εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι] Ut hic locus intelligatur, legendus est Aelianus περὶ στρατηγικῶν τάξεων c. 32. et 33. Küst. ἐπιδοῦναι A. V. Repugnat Montfauc. Bibl. Coisl. p. 510. sive Appendix Suidae.

Εἰσκρίνειν. In numerum asciscere. *Εἰσκυκλεῖ.* Infert, coniungit. Et *Ἐπεισκυκλεῖ.* Et *Εἰσκυκλεῖσθαι,* in orbem versari. *Εἰς Κυνόσαργες.* Ad Cynosarges. inest contumeliae et execrationis significatio. est in Attica locus, in quo pueros nothos congregabant; sic appellatus propter canem album vel velocem: cum enim Herculi sacrum fieret, canem album vel velocem aquilam aiunt rapuisse femora hostiae, et illic deposuisse. cumque deos consuluissent, oraculo monitos esse, ut Herculi fanum conderent in eodem loco, qui nothis ob eam causam attributus esset, quod Hercules origine nothus divinos honores consecutus esset. *Εἰς λατομίας.* In lapicidinas. Philexenus poeta dithyrambicus cum Dionysii tyranni poemata, utpote mala, ferre non posset, ab eo in lapicidinas est coniectus. postea vero arcessitus sponte de convivio decessit. cum autem Dionysius causam quaereret, fertur respondisse, satius esse illic degere quam ipsius poemata patienter audire, hoc addito: Domus amica, domus optima; quod pertinet ad testudinem. *Εἰς λῆξιν.* Ad perfectionem. *Εἰς μελίττας.* Ad apes accessisti. proverbium in eos qui praeter expectationem malis subito afficiuntur. *Εἰς νέωτα.* In sequentem annum. *Iam ille quidem res suas ita disposuit, ut anno proximo bellum gesturus.* Et rursus: *Et vasa colligere iubebantur, ut qui cum armis in sequentem annum eo essent reversuri.* *Εἴσοδος.* Reditus. *Εἴσομαι. Quare in posterum et sciemus diis concedere, et discemus Atridas colere: utique principes sunt, iisque decet se submittere. quid enim? profecto grandia quaevis et violentissima honoratis decedunt: partim nivales hiemes locum frugiferae aestati tradunt; contra tenebricosae noctis orbis evanescit, ut Aurora candidis equis vecta lucem spargat.* *Εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι.* Unumquemque in pristinum ordinem

χῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον· ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτα αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δεήσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ ἐπ' ὀρθὸν καταστῆσαι.

36 Εἰσορόων. βλέπων. Καὶ Εἰσορόωντες.

Εἰς ὅ τι δή. ἕως ἄν.

Εἰς οὐρανὸν τοξεύειν. ἐπὶ τῶν διακενῆς κατ' αὐθάδειάν τι ποιούντων.

Εἴσω. Τὸ τοῦ Ἰσιδώρου πρόσωπον καὶ εἶδος ὡς ἔνθεον ἦν καὶ πλῆρες εἴσω φιλοσόφου ζωῆς.

Εἴσω ἅλός. ἰσοδυναμεῖ τὸ εἴσω τῇ εἰς. οἷον, εἰς ἅλός. καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται εἴσω τὴν χεῖρα ἔχειν, ὅπερ ἔνιοι ἁμάρτημα ἔδοξαν εἶναι· ἀλλ' ἐπλανήθησαν, ἀγνοοῦντες ὅτι ὥσπερ ἔνδον εἴποιμεν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔν τινι καὶ τὸ ἔς τινα, οὕτω καὶ τὸ εἴσω ἐφ' ἑκάτερα παραλαμβάνεται.

Εἰσωθεῖν. καὶ Εἰσωθοῦμεν.

Εἰσωποί. ἀντιπρόσωποι.

Εἰσωχέτευσαν. ἔνδον μετέφερον.

Εἰς πάγας ὁ λύκος. ἐπὶ τῶν πονηρῶν, ὅταν εἰς πρόδηλον ἐμπέσωσι κίνδυνον.

Εἰς παραβολήν. εἰς γέλωτα, εἰς διήγημα.

Εἰσπεπαίκασιν. εἰσπεπηδήκασιν.

Εἰσπιπλάς. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν.

Εἰσπομπή. εἰσβολή. Εὐνάπιος· Περιεφέρετο δὲ ὁ ἀριστεὺς καὶ δόρατος εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος.

Εἴσπραξις. ἀπαίτησις. Καὶ Εἰσπράττω, αἰτιατικῇ.

Εἰσποίητον. θετόν, οὐ γνήσιον. Καὶ Εἰσποιεῖτο, ἀντὶ τοῦ ὑπετίθει. Καὶ Εἰσποιῶ, τὸ καλλωπίζω. δοτικῇ.

---

2. ἐπὶ δόρυ κλίνειν] Portus inepte haec verterat, *hastae inniti*. In Tacticis enim ἐπὶ δόρυ κλίνειν significat dextram versus declinare; uti ἐπ' ἀσπίδα, sinistram versus. Vide Aelianum loco laudato. *Küst.* 4. καλεῖται — καταστῆσαι] καλεῖ — ἀποκαταστῆσαι Bibl. Coisl. 6. Εἰσορόων] Il. ε. 183. et alibi. Εἰσορόωντες] Il. δ'. 4. 7. ὅ τι] Lege ὅτε cum Zon. p. 649. Item Heinsius refinxit Hesychianum Εἰς ὅτι. ἕως ἄν, quod ad Od. β'. 99. est revocandum. ἕως ἄν] In prioribus editt. [et *V.] legitur, ἕως ἄν· παροιμία. Sed ultima vox delenda est, quoniam in MSS. deest, nec ad hunc locum pertinet, sed ad vocem sequentem, ubi eam post τοξεύειν Paris. B. agnoscit. *Küst.* Accedit Moschop. Titzii p. 56. pariterque Lex. Bachm. p. 211. 8. Εἰς οὐρανὸν τοξεύειν] V. Schol. Plat. p. 452. et Boisson. Anecd. I. p. 394. Huc allusit Virg. Culex 340. Proverbium satis frequentavit aevum Byzantinum. Deinde ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ διακενῆς πονούντων Arsen. p. 221. 9. κατ' αὐθάδειάν τι om. Zenobius III, 46. 10. Τὸ Ἰσιδώρου πρ.] Haec leguntur in Vita Isidori philosophi apud Photium Cod. CCXLII. p. 1068. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* τὸ τοῦ Ἰ. A. B. V. E. Ἰσιδώρου] In prioribus editt. [et B. E.] male legitur τῆς Ἴσιδος, pro quo Ἰσιδώρου reposui, quoniam eam lectionem non solum agnoscunt 2 MSS. Pariss. sed etiam Photius loco laudato, et ipse Suidas supra v. Εἶδος, ubi idem fragmentum adducitur. *Küst.* Inde illud etiam cognoscere licet, quam deformatus Damascii locus huc immigrarit. Nec dubito quin homo studiosus eum traduxerit suosque in usus glossam Εἴσω confinxerit. 12. Εἴσω ἅλός] Pertinet ad Il. φ. 125. ubi v. Schol. et Eustath. in Il. α. p. 51. extr. Accedat Ammonius p. 50. quaeque de his grammaticorum dubitationibus exprompsit Lobeck. in Phryn. p. 128. Eadem Moschop. Titzii p. 52. quorum hic cessat in ἐπλανήθησαν cum Zon. p. 630. Deinde τῇ εἴσω *V. τῷ εἰς Schol. 13. ῥήτορσι] Demosth. F. Leg. p. 421, 18. 15. ὥσπερ εἰ] εἰ om. A. B. V. E. Qui mox δηλοῖ δὲ et καὶ τὸ ἔς τινα, ubi δὲ et τὸ desiderabantur. Item prius τὸ addidit *V. Utrumque τὸ tenet Med. Tum ἑκάτερον A.

2. Εἰσωποί] Vid. Il. ό. 653. 3. Εἰσωχέτευσαν] Zon. p. 649. 4. Εἰς πάγας] Zenob. III, 52. Arsen. p. 221. 6. Εἰς παραβολήν] Sumptum ex Graecis A. F. interpretibus. Vid. 2 Paral. VII, 20. Ps. XLIII, 16. LXVIII, 14. ubi θεῖναι vel θέσθαι et γενέσθαι εἰς παραβολήν. *Hemst.* Adde intpp. Hesychii. 8. Εἰσπιμπλάς] Εἰσπιπλάς A. V. In exemplo εἰσπιπλάς V. Locus est Anab. I, 7, 8. ubi verius legitur ἐμπιπλάς, cuius scripturae vestigium servat istud εἰσπιπλάς. 10. Haec mirifice decerpsit Moschop. Titzii p. 52. sive Zon. p. 631. sed omisso saltem Εὐνάπιος. Εὐνάπιος] Saepe apud Suidam in nominibus auctorum erratum esse video, nec scio qui factum, quod nomen Eunapii pro Simocattae in hunc locum irrepserit. Certum enim est, fragmentum quod hic adducitur sumptum esse ex Theophyl. Simocatta, apud quem lib. II. c. 6. locus iste sic legitur: Κἀντεῦθεν μὴ δύνασθαι τὸν ἀριστέα μύσαι τὰ χείλη. περιεφέρετο δὲ καὶ δόρατος εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος, ἐπί τε τῇ λαπάρῃ ἑτέραν βολὴν Μηδικοῦ ἀκοντίου etc. *Küst.* Hinc Gaisfordus reposuit δόρατος pro δόρατα. Nec tamen de nihilo nomen Eunapii potuit emersisse: quamquam idem error recurrit in v. Εἰσῤῥήσασθαι. 13. Εἴσπραξιν. ἀπαίτησιν] Εἴσπραξις. ἀπαίτησις A. V. Zon. 15. Εἰσποίητον] Εἰσποιητόν libri Demosthenis, Hesychius, Zon. p. 643. Εἰσποιεῖτο] Vide glossam suo loco positam. Deinde καὶ om. *V.

---

restituere: velut si ab ea parte, qua hostes sunt, dextrorsum milites declinare iubeantur, deinde vero recta tendere, oportet ad hostes rursus converti. idem etiam vocatur ἐπ' ὀρθὸν καταστῆσαι. Εἰσορόων. Intuens. Et Εἰσορόωντες. Εἰς ὅ τι δή. Donec. Εἰς οὐρανὸν τ. In coelum ioculari. de iis qui per arrogantiam vana conantur. Εἴσω. *Isidorus vultu formaque divinitus afflatum et intrinsecus philosophantis vitae plenum se praebebat.* Εἴσω ἅλός. Εἴσω idem valet quod εἰς: unde εἴσω ἅλός idem est quod in mare. oratores etiam dixerunt, manum intus habere; quod quidam minus recte dictum putant: sed falluntur, ignorantes, ut ἔνδον significet et in loco et ad locum, sic etiam εἴσω utramque in notionem accipi. Εἰσωθεῖν. Et Εἰσωθοῦμεν. Εἰσωποί. Exadversum. Εἰσωχέτευσαν. Intro derivarunt. Εἰς πάγας ὁ λύκος. In laqueos lupus, de improbis, cum in manifestum periculum inciderunt. Εἰς παραβολήν. In ludibrium et fabulam aliorum. Εἰσπεπαίκασιν. Irruperunt. Εἰσπιπλάς. Xenophon: *Cyrus autem omnium mentem implens eos dimisit.* Εἰσπομπή. Adactio iaculi. Eunapius. *Circumferebat vero vir fortissimus signum hastae quoque in brachium sinistrum adactae.* Εἴσπραξις. Exactio. Et Εἰσπράττω, accusativo. Εἰσποίητον. Adoptatum, non germanum. Et Εἰσεποιεῖτο, subiiciebat. Et Εἰσποιῶ, orno, aptum dativo.

Εἰς πῦρ ξαίνειν. παροιμιακόν, ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων. ὁμοία τῇ κατὰ πετρῶν σπείρειν.

Εἰς τέφραν γράφειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῆς παροιμίας, οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν.

Εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν. εἴρηται ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου, παρ' ὅσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον. πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

37 ‖*Εἱστήκεισαν.*

Εἱστήκειμεν. ἀντὶ τοῦ ἑστηκότες ἦμεν.

Εἱστία. ἐκάλει. Ὁ δὲ εἱστία τὸν στρατὸν ἡμερῶν ἓξ εἰς πανθοινίαν. Καὶ Εἱστιᾶτο, ἐτρέφετο. Καὶ Εἱστίων.

Εἰς τὸ δέον, καὶ Ἐς τὸ δέον, Περικλῆς δῶρα δοὺς τοῖς πολεμίοις τοῖς περὶ Κλεανδρίδαν, ἵνα μὴ δηώσωσι τὴν χώραν, δεκαπέντε τάλαντα ἀνήνεγκε τὸ ἀνάλωμα τοῖς Ἀθηναίοις, οὕτω πως ἀπογράψας· εἰς τὸ δέον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπαγγελλομένῳ. μέμνηται δὲ καὶ ἑτέρωθι.

Εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπων. Ἀριστοφάνης. οἱ γὰρ πολεμούμενοι καὶ πολιορκούμενοι ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Εἰς τὸν τετρημένον. λείπει, πίθον ἀντλεῖν. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κενὸν πονούντων, καὶ γὰρ μυθεύουσιν ἐν ᾅδου τοὺς ἀσεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον ἀντλεῖν.

Εἰς τοὔμπαλιν, εἰς τοὐναντίον.

Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀγελάστων ἡ παροιμία τάττεται. οἱ

1. *Εἰς πῦρ*] Aristid. II. p. 230. *Toup.* Locum Aristidis qui in ed. Dindorf. Vol. II. p. 302. extat praeter alios admovit Schottus Zenobio V. 27. qui verius interpretatur, *ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων.* Gaisfordus attulit Schol. Platon. p. 227. et Boissonad. Aristaen. p. 723. Adde v. *Ἐς πῦρ ξαίνεις.* 2. *αὐτῶν*] *ἑαυτῶν* cum V. Coisl. 151. Arsen. 3. *ὁμοίως*] *ὁμοία* B. V. E. Bodl. Id ex consuetudine paroemiographorum asciví: cui consentaneum est supra refingi *παροιμία.* Adde sub finem e Bodl. 398. *καὶ εἰς οὐρανὸν τοξεύεις.* 4. Repetitur gl. sub v. *Ἐς τέφραν γράφεις.* 5. *Ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους*] Haec leguntur apud Iulianum in Epistola ad S. P. Q. Atheniensem, unde ea Suidas mutuatus est, ut observavit Meursius in Notis ad Helladii Besantinoi Chrestomathiam. Extat autem haec ῥῆσις p. 525. edit. Petav. *Küst.* Et tamen Meinekius in Com. Gr. Vol. II. p. 423. locum suspicabatur ad Aelianum posse revocari. Ceterum Iulianus *τοὺς μὲν ὅρκους. οἶμαι δεῖν εἰς τέφρ. γρ.*] Huc pertinet nota illa Helladii apud Photium Cod. CCLXXIX. p. 1580. *Ὅτι ὁ στίχος ὃ καὶ παροιμιαζόμενος, Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω, ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους· τοῦτον δὲ παρῳδήσας Φιλωνίδης ἔφη· Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν (ἐγὼ) γράφω. οἱ δὲ τὰς γυναίκας σκώπτοντές φασιν· Ὅρκους ἐγὼ γυναικῶν εἰς οἶκτον γράφω. Küst.* Adde Valck. in Callim. Elegg. p. 198. cum Luzacii Epicrisi. Post *γράφειν* accedit in *V. Med. *παροιμία.* Ceterum haec et finitima glossa sedem mutarunt. 7. *τετρημένον*] *τετριμμένον* V. Prov. Vat. Append. I, 97. Vide paulo post v. *Εἰς τὸν τετρημένον.* *ἡ παροιμία*] *δὲ* E. Haec cum seqq. om. V. 9. *ἐκεῖναι*] *ἐκεῖσε* B. E pr. Quae sequuntur *πάσχουσι δὲ — ψυχαί* ad venustissimam Platonis Gorg. p. 493. orationem tanquam fontem suum redeunt. Cuius aequales libenter figuram dicti *ὁ τετρημένος πίθος* in rationibus rerum civilium et domesticarum usurparunt: cf. Xenoph. Oecon. 7, 40. Aristot. Polit. VI, 3. p. 206. Göttl. Oecon. 6. item Rhett. Graec. Vol. IX. p. 576. Ceterum Arsenius p. 222. *αἱ τῶν Ἀμύντου* (sic) *ψυχαὶ καὶ κόραι δὲ ἠπεθαναί* (*ἠπεδαναί*), *αἳ καὶ Δαναΐδες καλοῦνται, ἀντλοῦσαι ὕδωρ εἰς τὸν πίθον.* 12. *Εἱστήκεισαν*] Cum finitima gl. recte conflavit Zon. p. 649. *Εἱστήκεισαν, ἵσταντο* E. 13. *Εἱστήκειμεν*] *Εἱστήκομεν* B. V. E. Moschop. p. 55. 14. *ἐκάλει, εὐώχει*] *εὐώχει* omisi cum A. B. V. E. *ἡμερῶν*] Scr. *ἡμερῶν ἑ εἰς. Toup.* MS. *ἡμερῶν καὶ* A. B. V. E. Atqui *καὶ* nihil est nisi ἓξ quod praebet Zonaras sive Moschopulus; idque recepi, praesertim adiutus fide glossae *Ἑστιῶν* (cuius admonuit Gaisf. in Add.), ubi paucis mutatis eadem recurrunt, *Ὁ δὲ ἑστιᾷ τὸν ἄνδρα ἡμερῶν ς̄ εἰς πανθοινίαν. ἡμερῶν* cum spatio Med. Verum ne sic quidem sufficit numerus qualiscunque, nisi *καλέσας* accesserit, quod suppeditat gl. *Εἰς δέον.* 17. *Εἰς τὸ δέον*] Vide supra vv. *Ἔφοροι* et *Εἰς δέον.* Item Aristoph. Nub. 857. et ibi Scholiastam. *Küst.* Adde Gramm. Coislin. p. 608. et v. *Δέον.* Aliter exposuit Zenob. III, 91. Mendas Arsenii non attigit Walzius.

1. *Κλεανδρίδαν*] *Κλεανδρίδοις* V. 4. *Νεφέλαις*] *νεφέων* V. 5. *ἀπώλεσα*] In MSS. Pariss. legitur *ἀνάλωσα. Küst.* Sic B. V. Sed *ἀπώλεσε* E. 6. *Ἀπαγγελλομένῳ*] *Ἐπαγγελλομένῳ* V. E. (non Med. ut Gaisf.) Vide Meinek. p. 60. 8. *Ἀριστοφάνης*] Acharnens. 32. ubi Comicus inquit: *Ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν εἰρήνης ἐρῶν. Küst.* 9. *οἱ γὰρ πολεμ.*] Haec sunt ipsissima verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* Ubi *πολιορκούμενοι καὶ πολεμούμενοι*: quorum tamen *πολιορκ. καὶ* nescit Rav. *εἰς τὸν*] *ἐπὶ τὸν* A. B. E. *V. Sed *εἰς τὸν* Schol. Rav. 11. *τετρημένον*] *τετραήμερον* V. Vide supra gl. *Εἰς τετρημένον.* 12. *ποιούντων* *V. 13. *μυθεύονται*] Sic Bodl. 449. *μυθεύουσιν* A. B. V. Arsen. 15. *τοὔπαλιν* *V. 16. *Εἰς Τροφωνίου μ.*] Vide Aristoph. Nub. 508. et ibi Scholiastam, qui historiam de Trophonio prolixe exponit. *Küst.* Adde Schol. Luciani D. Mort. 3. Schott. in Zenob. III, 61. et Vat. App. I, 67. item Boisson. Anecd. I. p. 394.

Εἰς πῦρ ξαίνειν. Ignem caedere. proverbio dictum de iis qui suo malo frustra faciunt aliquid vel dicunt, simile est illi, In saxis seminas. *Εἰς τέφραν γράφειν.* In cinere scribere. de rebus quae fieri nequeunt. *Ego vero iusiurandum illius (ut fert proverbium) in cinere scribendum puto.* *Εἰς τετρημένον π. ἀ.* In perforatum dolium haurire. proverbium dictum est a fabula Danaidum, quae aquam haustam in dolium pertusum infundebant, circa hoc autem dolium animae non initiatorum puniuntur. *Εἱστήκεισαν.* Steterant. Et *Εἱστήκειμεν*, steteramus. *Εἱστία.* Ad convivium vocabat. *Ille vero exercitum per dies sex epulo publico excepit.* Et *Εἱστιᾶτο*, alebatur. Et *Εἱστίων.* *Εἰς τὸ δέον.* Pericles cum Cleandridae, hostium duci, dona dedisset, ne agrum Atticum vastaret, quindecim talenta in tabulas expensi relata Atheniensibus imputavit, hoc addito titulo: In necessitates. Aristophanes *Nubibus*: *Ut Pericles in necessitates haec impendi.* meminit etiam Menander cum alibi, tum in Sponsore. *Εἰς τὸν ἀγρ.* In agrum prospiciens. Aristophanes. qui enim bello premuntur et obsidentur, in agrum spectant, ubi degere cupiant. *Εἰς τὸν τετρημένον.* In perforatum. intelligitur, dolium haurire. dicitur de iis qui frustra laborant, videlicet fabulantur impios apud inferos in dolium perforatum haurire. *Εἰς τοὔμπαλιν.* In contrarium. *Εἰς Τροφωνίου.* Ad Trophonium adiit. proverbio dicitur de tristibus et tetricis. qui

γὰρ καταβαίνοντες εἰς Τροφώνιον λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι. τὸν δὲ Τροφώνιόν φασιν ἔχοντα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμήδους, καὶ διωκόμενον ὑπὸ Αὐγαίου, εὐξάμενον εἰς χάσμα ἐμπεσεῖν, οὗ δὴ καὶ τὸ μαντεῖόν ἐστιν.

Εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν. ἐπὶ τῶν κακογενείων καὶ σπανοπωγώνων εἴρηται. Πώγων γάρ ἐστι λιμὴν εἰς Τροιζῆνα.

Εἰστρυπᾶν. τὸ παρεισέρχεσθαι.

Εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· ὡς τὸ Καθ' ὕδατος γράφειν.

Εἴ σφιν. εἰ ἑαυτοῖς.

Εἰσφθαρείς. τὸ ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν που. ἐκφθαρεὶς δέ, ἐξελθών. οὕτω λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν.

Εἰσφορά. τέλεσμα.

Εἰσφρήσασθαι. εἰσδέξασθαι. Εὐνάπιος· Ετερος δὲ Μηδικὸς ὁιστὸς ἐπὶ θάτερον χεῖλος ἔνερθεν εἰσφρήσας ἀντιθέτως ἀνετείνετο. ἀντὶ τοῦ εἰσδύς, εἰσελθών.

Εἰσφρήσειν. εἰσάξειν, εἰσδέξασθαι. πολὺ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν.

‖*Εἰσφρήσωσιν. ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν. Εἴσω* 38 *τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν.*

Εἴτ' ἐφ' ὕδωρ κακός. ἐπὶ τῶν δυσκληρούντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις τὸ φαυλότατον ἔργον ἦν ὕδωρ διαμετρεῖν τοῖς δικαζομένοις. ἐγένετο δὲ τοιοῦτος ὁ ἀπόκληρος.

Εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττη τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.

οὗτος ἐπὶ δειλίᾳ ἐσκώπτετο παρὰ τοῖς πολλοῖς. φιλοπόλεμος δὲ ἦν καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἕνεκεν. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἐχρῆτο δὲ τριλοφίᾳ καὶ ὅπλοις ἐπισήμοις, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρεῖος εἶναι, μὴ ὤν. καὶ ἐν ἄλλοις ἐπαχθῶς αὐτοῦ ἐπιλαμβάνεται.

---

1. *Τροφωνίου*] *Τροφώνιον* A. B. V. 2. *χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι*] *χρὴ εἶναι ἀγέλαστοι* V. 3. *Ἀγαμήδους*] *Ἀγαπίου* B. E. 4. *Αἰγαίου*] *Αὐγαίου* A. E. Apostol. Arsen. Coisl. 156. hoc est, *Αὐγέου* sive *Αὐγείου*. Cf. Mülleri Orchom. p. 97. 6. *Εἰς Τροιζῆνα δ.*] Vide infra v. *Θρασύμαχος*. *Küst.* Bodl. 400. Proverbii memoriam olim inculcarant in v. *Τροιζήν*: eademque recurrit sub v. *Πώγων*. 7. *σπανοπωγώνων*] Apostolius VII, 92. *ἐπὶ τῶν ἐχόντων σπάνιν πωγώνων, σπ. γενείων* Arsen. p. 223. Attigit Salmasius in Spartiani Hadr. 10. p. 94. 9. *Εἰστρυπᾶν. τὸ π.*] Suidas supra: *Ἐκτρυπῆσαι. ἐξελθεῖν μετὰ βίας. Küst.* Deest gl. A. quam agnoscit Zon. p. 649. Eustath. in Od. *ε*. p. 1532, 5. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν.* 11. *Καθ' ὕδατος*] *εἰς ὕδωρ* A. Nimirum discrepans extabat scriptura, quam homines seduli pro glossa subiecerunt: *Εἰς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.* Vide Prov. Bodl. 394. Delevi cum A. E. Habet V. in marg., qui supra ignorat v. *Ἐς ὕδωρ γράφειν*: praemisitque *V. *παροιμία*. Ceterum illustrant Boisson. in Anecd. I. p. 394. et Meinek. Menandr. p. 312. 12. *Εἴσφας*] *Εἰς σφᾶς* Phavorinus. *Εἴσφιν* A. B. V. E. *Εἴ σφιν. εἰ ἑαυτοῖς* Lex. Bachmanni p. 211. quo utitur Bast. in Gregor. p. 471. Porro Gaisfordus mutavit editum *εἰς ἑαυτούς* cum Lex. Seg. *εἰ ἑαυτούς* Moschop. Titzii p. 56. 13. *Εἰσφθαρείς*] Vide Vales. in Eusebium p. 51. B. *Küst.* Eadem recurrunt in v. *Ἐκφθαρείς*. 16. *Εἰσφορά*] Hanc et seq. gl. om. E. 17. *Εὐνάπιος*] Supra v. *Εἰσπομπή* monui nomen Eunapii pro Simocattae per errorem ibi positum esse; quod et hic factum. Nam verba quae sequuntur, *Ἕτερος δὲ Μηδικὸς ὀϊστὸς* etc. deprompta sunt ex Theoph. Simocatta, lib. II. c. 6. ex quo Suidas hoc loco corrigendus, et pro *ἀντιθέτως προσανετείνετο* legendum est *ἀντιθέτως πως ἀνετείνετο*. *Küst.* Itaque saltem cum V. *ἀντιθέτως ἀνετείνετο* restitui.

4. *ῥήτορσιν*] Respicit ad Demosth. adv. Leptin. p. 473, 6. 7. *κακός*] *κακός. εἶτα, εἴτ' ἐφ' ὕδωρ κ.* V, *Ἐφ' ὕδωρ ἔλαχεν* Prov. Coislin. 227. ubi sub finem scriptum, *ὅθεν καὶ κλήρῳ τοῦτο ἐποίουν*. Ceterum *εἴτ'* vereor ut ferri possit. 9. *τὸ φαυλ.*] *οὐ τὸ φαυλ.* MS. 177. *φαυλ. ἦν τὸ ἔργον* Coisl. *ὕδωρ διαμετρεῖν τ. δ.*] De aqua et clepsydra iudiciali vide Suid. vv. *Διαμεμετρημένη, Ἐφετόν, Ἐφ' ὕδωρ, Κλεψύδρα*, Hesych. v. *Ἐφ' ὕδωρ*, Meurs. Athen. Attic. lib. III. p. 173. Petit. de LL. Attic. p. 109. *Küst.* 10. *ὁ ἀπόκληρος*] Kühn. in Polluc. VIII, 113. 60. *Hemst.* Lege cum Bodl. 376. *ὁ τοιοῦτος ἀπόκληρος*. Kühnii sententiam in Latinis expressi. 11. *Εἴ τι Πεισάνδρου βδ.*] Haec sunt verba Aristoph. Pac. 399. De hoc Pisandro eiusque timiditate vide etiam supra v. *Δειλότερος*, et infra v. *Πεισάνδρου δειλότερος*: Hadrianum Iunium in Adagiis: P. Leopardum Emendatt. XV, 15. *Küst.* *λόγους* *V. 13. *δειλίᾳ*] *δειλίαις* V. 14. *ἕνεκεν*] *ἕνεκα* V. qui alterum inferiore loco servavit. Sequentia sic e Schol. Ven. sunt resarcienda: *ἦν δὲ δειλός, μέγας, καὶ ἐκαλεῖτο ὀνοκίνδιος.* Quorum partem confirmat etiam v. *Πεισάνδρου δειλότερος*. Cf. Meinek. Com. Vol. I. p. 179. 17. *καὶ ἐν ἄλλοις*] Ut in Av. 1555. ubi Comicus inquit: *Ἔνθα καὶ Πεισάνδρος ἦλθεν Δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν ἢ Ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε.* Vide ibi Scholiastam, ex quo discimus non solum Aristophanem sed etiam alios Comicos hunc Pisandrum ob timiditatem aceto Attico olim perfudisse. *Küst.* Post *ἄλλοις* addit *δὲ* Schol. Ven.

---

enim in Trophonii antrum descenderant, in posterum omni risu abstinere dicebantur. aiunt autem Trophonium fratris sui Agamedis caput tenentem, cum persequeretur eum Augeas, precibus factis incidisse in hiatum, ubi nunc etiam est eius oraculum. *Εἰς Τροιζῆνα δεῖ β.* Troezenem pete. dicitur de iis qui raram habent barbam. Pogon enim portus est Troezenis. *Εἰστρυπᾶν.* Furtim intrare. *Εἰς ὕδωρ σπείρειν.* In aqua seminare. dicitur de irrito conatu: item ut, In aqua scribere. *Εἴ σφιν.* Si ipsis. *Εἰσφθαρείς.* Qui malo alicuius est ingressus. *ἐκφθαρείς* contra, qui malo alicuius excessit. *Εἰσφορά.* Pensio. *Εἰσφρήσασθαι.* Recipere. Eunapius. *Altera vero sagitta Medica per alterum labrum inferne adacta, directa paene linea alteri respondebat.* ubi *εἰσφρήσας* est adactus, penetrans. *Εἰσφρήσειν.* Introducturum, intromissurum. vocabulum apud oratores frequens. *Εἰσφρήσωσιν.* Recipiant. *In templa recipiant.* *Εἴτ' ἐφ' ὕδωρ κακός.* Sive ad aquam malus. proverbio dicitur de infortunatis. in iudiciis enim vilissimum munus erat, aquam litigantibus dimetiri: itaque operam suam commodabant omnis hereditatis exsortes. *Εἴ τι Πεισάνδρου βδ. Si Pisandri detestaris cristas et supercilia.* hic propter timiditatem perpetuis cavillis expositus erat. homo bellorum amans et auctor, quaestus privati causa; timidus tamen. utebatur autem triplici crista et armis insignibus, ut fortis esse videretur, cum non esset. in aliis etiam locis Aristophanes illum graviter carpit.

Εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἄγει καὶ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. ὅμοιόν ἐστι τῷ Γλαῦκα Ἀθήναζε. ἐπὶ τῶν μάτην σωρευόντων τινὰ προϋπάρχοντα.

Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς ἀνεῖλε τὸ λόγιον τοῦτο· εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. καὶ χρησμὸς ἐδόθη παρὰ Βάκιδος τοῦ χρησμολόγου·

Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

ᾐνίξατο τοῦτο ὅτι καὶ ἡ πόλις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἵδρυται ἡ Νεφελοκοκκυγία.

Εἶτω. πορευέτω, συγχωρείσθω. σημαίνει καὶ τὸ ἐάν τινι.

Εἴτοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
ὁρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Σοφοκλῆς.

Εἰ φίλου χρῄζεις ὑπουργίας. ἐπὶ τῶν γενναίαν ψυχὴν ἐχόντων. ἀρρωστοῦντι γὰρ Ἀντισθένει ξιφίδιον δέδωκε Διογένης, εἰπὼν τοιοῦτον λόγιον.

Εἶχεν. ἐγεγαμήκει.

Εἶχον. καὶ Εἰχέτην.

Εἶψα. ἠκολούθησα.

---

1. *ἄγοι*] *ἄγει* probavi cum A. B. E. 2. *τὸ*] *τῷ* scripsi cum Coisl. 160. (ubi quaedam extant auctiora) et A. om. E. Mox *Ἀθηναίοις* E. 3. *προϋπάρχοντα*] *προυπάρχοντος* V. ap. Gaisf. 4. *Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο*] Apud Schol. Aristoph. Av. 968. unde haec descripsit Suidas, corrupte legitur *ἐς τὸ μέσον κτίσαι*. *Küst.* *Εἰς* E. cum Schol. Aristoph. 5. *Αἰσώπῳ τῷ μυθ.*] Athen. lib. V. p. 219. *Ὡς καὶ τὸν πυθόμενον* (*ἤτοι Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς ἢ ἄλλος τις*), *πῶς ἂν πλουτήσαιμι Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ; χλευάζων ἀπεκρίνατο· Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.* *Küst.* 7. *ἐξεδόθη*] *ἐδόθη* A. B. V. E. 9. *Ἀλλ' ὅταν οἰκήσ.*] Vide Aristoph. loco laudato. *Küst.* 12. *ὅτι ἡ*] *ὅτι καὶ ἡ* A. V. Deinde *ἵδρυται εἴτοι ἡ Νεφ.* *V. 13. *Νεφελοκοκκυγία*] *νεφελοκκυδία* E.

1. *Εἶτω*] Pessime hic tres interpretationes uni voci subiiciuntur, quae ad tres diversas voces pertinent. Nam *πορευέσθω* referendum est ad verbum *ἴτω*, ab *εἶμι eo*, *vado*: *συγχωρείσθω* ad *ἤτω*, ab *εἰμὶ sum*: *ἐάν τινι* ad *εἴ τῳ*. Confusio haec inde orta est quod vocales *η* et *ι* et diphthongus *ει* eodem prorsus modo aetate Suidae et ante apud Graecos pronuntiarentur. *Küst.* *πορευέτω* non minus quam *συγχωρείσθω* ad *εἴτω* revocandum opinor, quod pro *ἴτω* haud raro scriptum observat Lobeckius in Phryn. p. 16. *πορευέσθω*] *πορευέτω* A. B corr. V. E. Zon. p. 649. qui continuo, *καὶ εἴτω ἀντὶ τοῦ ἐάν τινι*. 2. *ἐάν τινι*] Vid. *Ἐνέδει. Toup.* Soph. Ai. 816. contulit Gaisf. *τὸ* om. B. E. 3. *Εἴτοι*] *εἴ τι* A. hic et infra, *εἴ του* V. 6. *ὑφέξειν*] *ὑφέξει* A. B. E. 7. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 549 — 552. 8. *Εἰ φίλου χρῄζ.*] Vide supra v. *Ἀντισθένης.* *Küst.* 10. *δέδωκε*] *ἐπιδέδωκε* vetus scriptura glossae superioris, ubi edidimus *ἐπέδωκε*. *τοιοῦτον λόγον*] *τὸ τοιοῦτον λόγιον* MS. 177. *τοιοῦτον λόγιον* A. B. V. E. Edd. ante Küst. 11. *Εἶχεν. γυναῖκα*] *γυναῖκα* om. A. B. V. E. Lex. Seg. *εἶχεν γυναῖκα* iunxerat Küst. Cf. v. *Ἔχει*. 12. *Ἐχέτην*] *εἰχέτην* B. E. *V. Quod ab libris oblatum non sprevi. Vide v. *Ἔχετον*. 13. *Εἶψα*] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim editt. legitur *Εἶχεν*, quam vocem et sensus et series litterarum respuit. *Küst.* Quid sit illud *εἶψα* non exputo, nisi mendose sit exaratum pro *εἶτα*. Tum non male conveniet cod. V. lectio *ἡ ἀκολουθία*. *Gaisf.* Num glossae Hesychianum *Ἕψατο. ἠκολούθησεν* satis patrocinetur ambigo. Sed interpretationem libri Leidensis nego habere, *ουν* cui liceat insistere. *ἠκολούθησα*] *ἡ ἀκολουθία* V. *ἠκολούθει* B. Med. *ἠκολούθει* E.

Εἴ τις ἐν Αἰγ. Si quis in Aegypto frumentum vendit aut in Cilicia crocum, simile est, Noctuam Athenas, de iis qui frustra coacervant res dudum abundantes. *Εἰ τὸ μέσον κτ.* Si medios inter Corinthum et Sicyonem agros obtineas. Aesopo fabularum scriptori de divitiis oraculum consulenti deus hoc responsum dedit, est enim illa regio fertilis, item est oraculum a Bacide vate editum: *At cum insederint lupi canaeque cornices eundem locum inter Corinthum et Sicyonem.* bis significat etiam urbem Nephelococcygiam inter coelum et terram sitam esse. *Εἶτω*. Eat, concedatur, significat etiam, si cui. *Εἴτοι κ.τ.λ.* Sophocles: *Si existimas bonum esse arrogantiam non adiuncta prudentia, non recte sentis. Sin existimas, cognatum dum laedis te non daturum esse poenas, non recte iudicas.* *Εἰ φίλου χρ.* Si amici requiris operam, de iis qui generosum animum habent. Antistheni enim aegrotanti Diogenes gladiolum porrexit, hoc usus dicto. *Εἶχεν*. Uxorem duxerat. *Εἶχον*. Et *Εἰχέτην*. *Εἶψα*. Secutus sum.

H.

Ἡ ἢ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις·

Ἡ ἢ σιώπα, μηδὲν εἴπῃς νήπιον.

συγκαταθετικῶς. μὴ εἴπῃς δὲ εὖηθες.

Ἑτ. ἀντὶ τοῦ ὥς, καθώς.

Ἡ. χωρὶς τοῦ ν̄, ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀλλ' οἷάπερ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ·

ἀντὶ τοῦ ἔα· Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. καὶ ἐν Ἀυσιστράτῃ·

Ἡ δεκέτις.

ἀντὶ τοῦ ἔα, κατὰ συναίρεσιν ἦ, ἀντὶ τοῦ ἤμην, καὶ χωρὶς τοῦ ν̄. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.

τίθεται καὶ ἐπὶ γ' προσώπου. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἤμην ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς διαιρέσεως·

Ὡς ἔον, εἰποτ' ἔην γε.

Περὶ τοῦ ἢ συνδέσμου. ἢ γὰρ διαζευκτικός ἐστιν ἢ διασαφητικὸς ἢ ὑποδιαζευκτικός. καὶ διαζευκτικὸς μὲν ὁ τὰ ἐναντία ἐν τῇ συντάξει διιστῶν· οἷον, ἡμέρα ἢ νύξ·

ἢ νέος ἢ παλαιός.

ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστιν ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς μηδὲν ἕτερον ἐν τῇ διαιτήσει διιστῶν· οἷον, δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους. διασαφητικὸς δέ, ὅταν τῶν δύο προτεθέντων τὸ ἓν ἀναιρῆται· οἷον, Κρεῖσσον ἐν γῇ πένεσθαι ἢ πλουτοῦντα πλεῖν. καί,

Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.

Ἑτ. ὅπου. τοπικόν. Ἑτ ἅμα μὲν στερεὸν ἅμα δὲ χθαμαλὸν ἦν.

Ἑτ νομίζεται. ὡς νενόμισται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. καὶ αὖθις· ἢ ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Ἑτ σὺ φιλῃδῶν
οὕτως ἀρέσκῃ καὶ μένειν ἔγνως.

Ἡια. δισυλλόβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ῑ

---

1. Ἡ] Ἡ ἢ A. V. Scilicet Med. ut fit primam novi ordinis litteram praetermiserat, quam rubricatores ornarent. *Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.*] V. 106. 2. εἴπῃ vulg. Hoc error Gaisfordi rettulit ad versum continuum. 3. *μηδὲν*] *δὲ* A. B. E. Med. Nihil opinor subesse nisi *μηδὲν εἴπῃς νήπιον μηδὲ εὖηθες.* Ceterum *μὴ—εὖηθες* om. V. 4. Ἑτ] Photius et Lex. Seg. *καθώς*] Addit A. *ἢ ἀντὶ τοῦ καθώς.* In V. legitur sic: Ἡ. *ἔφη. εἶπεν. ἢ χωρὶς τοῦ ν̄ ἀντὶ τοῦ ὡς καθώς.* Ἡ *ἔφη εἶπεν. ἢ χωρὶς ἀντὶ τοῦ ἦν.* 5. Ἡ] Cf. Crameri Anecd. Vol. IV. p. 363. sq. et doctam disputationem Schol. Odyss. ϑ'. 186. 7. *Ἀριστοφάνης Ὄρνισι*] V. 1363. *ἐν Ἀυσιστράτῃ*] V. 644. ubi legitur *ἢ δεκέτις*, ut a Porto observatum fuit. *Küst. καὶ ἐν — συναίρεσιν ἦ* om. V. 9. *δεκέτης*] *δεκέτις* A. B. *δὲ καί τις* E. Tum *καὶ κατὰ* E. 11. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] *αὖθις Ἀριστοφάνης* E. *Πλούτῳ*] V. 77. Cf. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 193. 12. *παρεσκευασμένος*] *ἀντὶ τοῦ ἤμην* addit *V. quae supra parum commode inseruntur. 13. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τ.*] Sic hunc locum ex Paris. A. restitui. *Küst.* *Ὅτι* B. V. E. Edd. vett. Neutrum satis placet; ac videntur copiae vetustae per festinationem esse compendifactae. 15. *Ὡς ἔον*] Il. ι'. 762. *ὡς ἐὴν* A. 16. *διαζευκτικός*] Vid. Schol. Platon. p. 404. Horum pleraque recurrunt in Homericis Epimerismis ab Cramero editis p. 188. sq.

1. *ἐν τῇ*] *ἐν* om. B. E. Med. Etym. M. Mox supplendum ex Hom. Epim. *ἢ ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ.* Quae sequuntur *ἢ ν. ἢὲ παλαιός* sunt Hom. Il. ξ'. 108. 5. *μηδὲν*] Lege *καὶ μηδὲν* cum Hom. Epim. *καὶ μηδ'* Etym. *διαιρήσει*] *διαιτήσει* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *αἰτήσει διαιρῶν* Etymol. Gud. et Dorv. (vulg. *διερῶν*) et Hom. Epim. Quod etiam Suidae reddendum. 6. *ἢ δὲ λίθ.*] *δὲ* om. A. V. Etymol. et Hom. Epim. 7. *ἀναιρῆται*] *αἱρῆται* Etymol. *εἴρηται* Hom. Epim. 8. *Κρείσσων*] Lege *κρεῖττον*, ut lex grammaticae requirit. Totum autem senarium hunc, ut metrum salvum sit, ita constitue: *Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν. Küst. κρεῖσσον* B. V. E. et Hom. Epim. *κρεῖσσον πένεσθαι ἐν γῇ* Etym. Sed veriorem dicti formam servant paroemiographi ac Suidas suo loco, *Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν*: quem versum Antiphani tribuit Stobaeus Serm. LIX, 15. iterumque nonnihil mutatum excitavit XCVII, 1. *Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς κτλ.* 10. *Θέλω τυχης σταλ.*] Proverbio huic contrariam continet sententiam alius vetus senarius, qui legitur apud Etymologum v. *Ἦ ψιλούμενον.* Est autem iste: *Ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ πίθος τύχης.* In Etymologico [et Hom. Epim.] hodie corrupte legitur *βύθος τύχης*, pro quo reponendum esse *πίθος*, i. e. *dolium*, non solum ex sensu, sed etiam ex hoc ipso loco Suidae manifestum est. *Küst.* Adde Arsenium p. 97. Uterque versiculus extat apud Gregor. Naz. T. II. p. 156. 11. *Ἑτ. ἅμα*] Conf. infra v. *Χθαμαλά*, ubi auctior legitur hic locus. *Toup.* 13. *ἐπὶ τοῖς νεκροῖς*] Respexit Suidas ad Sophoclis Oedip. Col. 1603. *Λουτροῖς τέ νιν Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται. Toup.* Eadem extat in Scholiis explicatio; quae quidem vereor ut recte procedat, nisi praemisso poetae versu. 14. *Καὶ αὖθις· ἢ*] *ἢ* tantum ed. Küster. Sequens locus est ap. Anthol. Pal. VII, 98. *Gaisf.* Neuter vidit annotationem doctam ex v. *Φιλῃδῶν* parum diligenter esse repetitam; quae cum in margine vagaretur, librarii eam temere cum diversa glossa iunxerunt. 16. *ἀρέσειν*] *ἀρέσκῃ* A. *ἀρέσῃ* V. Statim excidit *κεῖθι.* 17. Ἡια] Schol. Plat. p. 404. *σὺν τῷ ῑ γράφεται*] *μετὰ τοῦ προγραφομένου ι* E.

Ἡ *ἢ*. Comprobantis est. Aristophanes in *Nubibus*: *Hem vero, tace, ne quid stulti dixeris.* Ἑτ. Prout, quemadmodum. Ἡ. Pro *ἔα*, eram. Aristophanes *Avibus*: *Sed qualia ipse didici cum puer essem.* et in *Lysistrata*: *Eram puella decennis.* fit enim *ἢ ν̄* omisso pro *ἔα* per contractionem, eram. Aristophanes *Pluto*: *Quae celare eram paratus.* dicitur etiam de tertia persona; itemque ponitur pro eram ex Homerica diaeresi: *Sic eram, si quando fui.* De coniunctione *ἤ*. ea est vel disiunctiva, vel declarativa, vel subdisiunctiva. et disiunctiva quidem, quae in oratione disiungit res contrarias: ut, dies aut nox; *aut iuvenis aut senex.* subdisiunctiva vero est ea, quae cum res diversas ponat, nihil tamen in petitione disiungit: ut, da mihi aurum vel argentum vel lapillos pretiosos. declarativa vero, cum ex duobus propositis alterum tollitur: ut, *Satius in terra pauperem esse quam divitem navigare.* et, *Malo fortunae guttam quam prudentiae dolium.* Ἑτ. Ubi. adverbium loci. *Ubi solum simul et durum et humile erat.* Ἑτ νομίζεται. Ut more receptum est circa mortuos. Ἑτ. Ubi. *Ubi voluptatibus gaudens manere decrevisti.* Ἡια. Per duas syllabas, ibam; cum ῑ scribitur.

γράφεται. οἱ γοῦν Ἴωνες ἦια λέγουσι, καὶ ἦισαν, τὸ ἦεσαν. καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον, Ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦισαν ἐς αὐτόν. οἱ Ἴωνες ἦεσαν καὶ ἦισαν. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσι·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἷπερ ἦ ἐπὶ ξύλα.

Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται. ἀντὶ τοῦ οὐ προπετεῖ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Περπερείᾳ.

Ἡιακότες. θρηνήσαντες.

Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. τέτακται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀποτόμως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων· παρ' ὅσον οἱ Σκύθαι τῷ Πέρσῃ, μηνύσαντι περὶ τοῦ εἶξαι; ἀπεκρίναντο κλαίειν αὐτὸν εἰπόντες.

Ἤαρι ζόν. τὸ τοῦ ἔαρος ἔλεγον.

Ἡβᾷ. ἀκμάζει, σφριγᾷ.

Ἡβάσκει. ἀκμάζει.

Ἡβαιαί. καὶ Ἡβαιόν, μικρόν, ὀλίγον.

Ἥβη. νεότης, ἀκμή. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα θεᾶς.

Ἡβηδόν. ἡβῶντας· ἢ τὰς στρατιάς, ἢ ἀθρόον ὅλα καθ' ἡλικίας. Οἱ δὲ ἡβηδὸν ἅπαντας κατέσφαξαν, ὀργὴν ποιούμενοι τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑπαχθῆναι λόγοις.

Ἡβηδόν. σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, μετ' ἀκολασίας.

Ἡβήσαντες. ἀκμάσαντες. Εὐνάπιος· Οἱ δὲ παῖδες ἡβήσαντες καὶ γενόμενοι θυμοῦ καὶ χειρῶν κύριοι. Καὶ ἐπὶ δίετες ἡβῆσαι λέγεται ὅταν οἱ ἐπικλήρων υἱεῖς δοκῶσι γεγενῆσθαι ἁρμόδιοι τὰ πατρῷα παραλαμβάνειν. Ἰσαῖός φησιν· Ἐνηγόμεθα μὲν ἐκείνῃ τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν συνοικεῖν, τα

2. *γοῦν*] *γὰρ* B. E. Mox *καὶ ἦισαν*, *τὸ ἦεσαν* om. E. 2. *Θουκυδίδῃ*] I, 1. ubi Bekkerus iure *ἦσαν* pro vulgato *ἦισαν*. Mox *ὅτι* addiderunt A. V. cum Schol. et Photio. 3. *ἐς αὐτόν*] *πρὸς αὐτόν* B. E. *ἐς ταυτόν* Schol. *οἱ Ἴωνες*] *οἱ* om. A. qui mox *εἴεσαν*. *οἱ δὲ Ἴωνες* Photius et Schol. Facile caremus hoc additamento, quod, si Zon. p. 969. niti licet, inde ab illis *καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ* ad alteram quampiam observationem referendum fuerit. Ceterum *καὶ ἦσαν* editum refinxi. 4. *Ἀριστοφάνης*] Fr. 356. 5. *ἢ ἐπὶ ξύλα*] Scribe, *ᾗ ἐπὶ ξύλα*. Attici *ᾗα*, Iones *ἦια* dicebant. Confer Etymol. v. *Ἀπῆμεν*. Est autem *ἐπὶ ξύλα*, sive *ἐπὶ τὰ ξύλα*, *ad forum lignarium*. Interpres non intellexit. Vide quae scripsimus Appendic. in Theocritum p. 28. Atque hinc intelligendus videtur Aristoph. Equ. 254. *Καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς Ἄσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων*. Ubi recte Schol. *Ἐπὶ τὰ κυρήβια*, *ad locum ubi furfures venum exponebantur*. *Toup.* II. p. 85. Incerta explicatio, quam quae muniant exempla frustra circumspexi. Scripsimus *ᾗ*. 6. *Ἡ ἀγάπη οὐ π.*] Vide quae de dicto hoc Apostoli variisque vocis *περπερεύεται* secundum varios scriptores interpretationibus collegit Gatakerus in Marc. Antonin. V, 5. p. 188. *Küst.* Gl. habet in marg. V. ap. Gaisf. Cuius fides quam sit incerta monuimus in v. *Περπερεία*. 9. *Ἡ ἀπὸ Σκ.*] Haec in prioribus editt. cum praecedenti articulo confusa leguntur; quae inde separanda esse manifestissimum est. Portus cum id non animadvertisset, suo more graviter hic alucinatus est. *Küst.* Is *Ἡ* praemisit. *τέτακται παροιμία*] *ἡ παροιμία τέτακται* A. *τέτακται ἡ π.* V. Med. 11. *παρ' ὅσον οἱ Σκ.*] Aliam huius proverbii originem refert Laert. I, 101. ubi docet occasionem ei praebuisse Anacharsidem Scytham, quod magna in loquendo libertate uteretur. Verba eius haec sunt: *Παρέσχε δὲ καὶ ἀφορμὴν παροιμίας, διὰ τὸ παῤῥησιαστὴν εἶναι, τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν.* Vide in eum locum Menagium. Athenaeus lib. XII. c. 5. p. 524. eiusdem proverbii his verbis meminit: *Πάντων δὲ οὕτως ὑπερηφάνως προέστησαν, ὥστε οὐδένων ἄδακρυς ἢ τῆς δουλείας ὑπουργία γιγνομένη διήγγειλεν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, οἵα τις ἦν.* Vide plura apud Erasmum. *Küst.* Vid. Schott. in Diogenian. V, 11. et Suidae Prov. VII, 41. [adde Bodl. 479.] Boissonad. in Aristaen. p. 722. Schweighäuser. in Herodot. IV, 127. *Gaisf.* 13. *ἔλεγον*] Omiserunt A. B. V. quae subiiciebantur tanquam correctio mali glossematis, *ἢ τὸ ἔαρ που διῆγον*. In E. *ἢ ποῦ διῆγον τοῦ ἔαρος*. 15. *Ἡβάσκει*] *χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔβ' ἡβάσκει κακόν* e vet. poet. II. Wolf. annot. ad Epict. Enchirid. *Reines.* Est versus Eurip. Alcest. 1085. V. Lobeckii Additam. in Buttmanni Gramm. ampl. T. II. p. 393.

1. *Ἡβαιαί*] II. ξ'. 141. *Ἡβαιόν*] II. β'. 380. 2. *σημαίνει — θεᾶς* om. Photius. 4. *Ἡβηδόν*] Vid. Wesseling. in Diod. III. 54. XII, 55. 76. *Gaisf.* *ἡβῶντας* om. E. *στρατιάς*] *στρατείας* B. E. Lex. Bachm. p. 248. MS. cum Photii MS. m. sec. 5. *ὅλας*] *ὅλης* A. *ὅλα* B. V. E. *ὅλα καθ' ἡλικίαν* Phot. Lex. Etymol. Latitat *ὁμὰ καθ' ἡλικίαν*. Solum *καὶ ἀντὶ τοῦ ἀθρόον* Zon. p. 972. *ἅπαντας*] *ἅπαντες* A. *ἀπέσφαξαν*] *κατέσφαξαν* scripsi cum V. Zon. Infra *τὸ μὴ* A. 9. *αἰσχύνης*] *ἰσχύος* corrigendum cum Gl. Herodot. I, 172. ubi vid. Wesseling. *μετὰ ἀκολασίας*] Huc spectat, quod Hesychius, praeter alias significationes vocis *Ἥβη*, quas affert, eam etiam *ἀκολασίαν* interpretetur. *Küst.* 10. *ἀκμάσαντες — ἡβήσαντες* servavit V. (ubi *ἀκμήσαντες* ap. Gaisf.) et Zonaras; ubi tamen deest *Εὐνάπιος*. Locus Eunapianis fragmentis est inserendus. Photius *Ἡβήσαντες. ἀκμάσαντες*, nec plura. 12. *ἐπὶ δίετες ἡβ.*] Vide supra v. *Ἐπιδιετές*. Apud Atheniences autem *Ἐπιδίετες ἡβῆσαι* dicebantur, qui erant amorum viginti. Anno enim decimo octavo mares in ephebeorum album referebantur; iidemque biennio post, Lexiarchico inscripti, potestatem consequebantur bona paterna administrandi: ut non solum Suidas hoc loco et infra v. *Ληξιαρχικόν*, sed etiam multi alii scriptores docent. Pollux lib. VIII. c. 9. *Εἰκοστῷ δὲ ἐνιγράφοντο τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ.* Et eodem capite: *Ὁ δὲ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφεὶς ἤδη τὰ πατρῷα παρελάμβανεν. ἡ δὲ πατρῴα οὐσία καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο.* Plura alibi. *Küst.* Denuo Gaisfordus addit Clintoni Fast. Hellen. App. c. 20. p. 350. Parum diligenter Suidas, quas ex Isaei verbis derivarat rationes epiclerorum, in definitionem ephebiae inclusit. Ceterum *διετοῦς* A. qui mox *λέγονται*. 14. *παραλαμβάνειν*] *παραλαβεῖν* V. 15. *ἐκείνῃ*] *ἐκείνῃ μὲν* B. E. (qui mox *δεῖ*) *V. ac potest de priore *μὲν* addubitari.

Iones dicunt *ἦια*, et *ἦισαν* pro *ἦεσαν*. quemadmodum apud Thucydidem legendum est: *Vigentesque accesserant ad bellum*. Iones dicunt *ἦεσαν* et *ἦισαν*. Aristophanes *Holcadibus*: *Postquam autem veni ad ligna quo ibam*. *Ἡ ἀγάπη οὐ π.* Caritas nihil temere facit. quaere in v. *Περπερεία*. *Ἡιακότες*. Qui luxerunt. *Ἡ ἀπὸ Σκ.* Scytharum responsum. proverbium hoc dicitur de iis, qui praefracte aliquem plorare iubent: siquidem Scythae Darium Persam, postulantem ut ipsi parerent, plorare iusserunt. *Ἤαρι ζον*. Vernum dicebant. *Ἡβᾷ*. Floret, viget. *Ἡβάσκει*. Pubescit. *Ἡβαιαί*. Et *Ἡβαιόν*, parvum, exiguum. *Ἥβη*. Pubertas, flos aetatis. significat etiam deae nomen. *Ἡβηδόν*. Pubescentes, vel exercitus, vel promiscue per singulas aetates. *Illi vero pubem universam interfecerunt, irati quod eorum verbis non cessissent*. *Ἡβηδόν*. Cum omni pube. apud Herodotum vero, cum impetu, petulanter. *Ἡβήσαντες*. Ad pubertatem progressi. Eunapius: *Pubertatem ingressi, animique et manuum domini facti*. Et *Ἐπὶ δίετες ἡβῆσαι* dicitur de filiis feminarum ex asse heredum, cum per aetatem bona paterna administrare posse videntur. Isaeus: *Itaque sic inter nos convenerat, proximo co-*

δὲ χρήματα τέως μὲν τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὰν δὲ παῖδες ἐπὶ δίετες ἡβῶσιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν.

Ἡβητήρ. καὶ Ἥβη, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐ καλὸν ἡβητῆρες. ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
τὴν τρίχα τὴν ταχὺ φυομένην.

Ἡβητήριον. τὸ παιδευτήριον.

Ἡβητήριον. ἡ κατάλυσις.

[Ἥβός. ὁ κυρτός. Ἱππόλυτος ὁ Κῶος φησίν.]

Ἠβουλόμην. ὡς Ἀττικώτερον. ἐβουλόμην δὲ πολλοί.

Ἠι βούλονται. καθὸ βούλονται.

Ἠβῶμαι. καὶ Ἡβῷμι καὶ Ἡβώοιμι, αὐξάνοιμι.

Ἠβώωσα. αὐξάνουσα.

Ἡβυλλιῶσαι. ἀκμάζουσαι ἰὴν ἡλικίαν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ὀρχηστρίδες
ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι.

λείπει, τὰς τρίχας. αἱ γὰρ μελλόνυμφοι ἔτιλλον τὰς τρίχας.

Ἠγαθέη. ἢ ἄγαν θεία.

Ἤγαλλεν. ἐθεράπευεν. Λίων ἐν ιᾱ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διά τε οὖν ταῦτα καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλεν. κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής, καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις.

Ἠγαλλέη. ἡ θεραπευτική.

Ἡ γαμήλιος. 41

Ἦ γάρ; ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως;

Ἠγάσαντο. ἐθαύμασαν. Καὶ Ἠγάσθην, ἐθαύ-

---

5. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Eratosthenis Schol. I, 3. 4. Anthol. Pal. V, 277. 7. *τὴν τρίχα τ.*] Pentameter hic mutilus est, quem ex Anthologia supple: *Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν τὴν τάχα φυομένην. Küst.* *φυομένην*] *φοβουμένην* A. B. E. Illud Zon. p. 970. 8. *Ἠβήτριον. ἡ κατ.*] Hesychius: *Ἠβητήρια, ἑστιατήρια, κατάλυσις.* Quare videndum, anne forsan *ἠβήτριον* corrupte apud Suidam hic legatur pro *ἠβητήριον. Küst.* Non mutat Zonaras. Recte *ἠβητήριον* V. *ἡ κατάλυσις* quo pacto cum superioris glossae significatu consociari possit, pulchre demonstrat Reimarus in Dion. Cass. LXI, 17. Statim omiserunt A. B. V. E. glossas e Zonara depromptas, *Ἤβητρον. τὸ ξόανον. Ἠβολεῖν. τὸ ἀργεῖν.* De priore sic annotavit Küsterus: „Lege *Ἤβρητας*, ex Hesychio, qui eam vocem interpretatur, *ἀνδρὸς ἄγαλμα, ξόανον.* Dici autem *ἠβρέτας* pro *βρέτας* grammatico isti credendum est: nisi quis forte existimet eum deceptum esse, et cum in libro aliquo exaratum repperisset *Ἤβρητας*, i. e. *ἢ βρέτας*, ex duabus vocibus unam fecisse; cuiusmodi errorem lexicorum horum compilatores non raro commisisse deprehendi." 10. *Ἥβός*] Lege *ὕβός*, ut infra suo loco recte. *ῡ* enim hic pro *ῠ* positum est ob affinitatem pronunciationis, quae sexcentos in libris veterum errores peperit. *Küst.* *κυρτός*] *ὁ κυρτός* A. B. E. *V. *Ἱππόλυτος ὁ Κῶος*] Ne dubites, lector, scribendum hic esse *Ἱπποκράτης ὁ Κῶος*. Quis enim sit Hippolytus Cous, cum ignarissimis iuxta scio. Hippocrates vero Cous notissimus est, apud quem *ὕβος* pro *κυρτός* saepissime occurrit. Galenus in Exegesi Glossarum Hippocratis: *Ὑβοί, κυρτοί. καὶ ὕβωμα, κύρτωμα.* Idem alibi: *Ὑβοὺς καὶ κυφοὺς εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης, οὓς ἅπαντες οἱ νῦν ἀνθρωποι προσαγορεύουσι κυρτούς.* Hinc apparet *ὑβὸς* pro *κυρτὸς* ς″ glossam fuisse Hippocrati peculiarem. Vide Foesii Oeconomiam Hippocratis v. *Ὑβοί. Küst.* *Ἱππο* V. ubi gl. in marg. haberi tradit Gaisf. Eam notavi: quippe suspectae sunt tam numero quam librorum fide (cf. vv. *Λέπτρου* et *Ποσιπτερνίδας*) glossulae Hippocraticae apud Suidam. 11. *Ἠβουλόμην — Ἐβουλόμην*] Inverso ordine A. V. E. cum Zon. p. 972. (unde petendum *οἱ πολλοί*) quamquam aliter *V. *Ἐβουλόμην. Ἠβουλόμην. ὡς ἀτιμώτερον*: similiterque *ἀτιμότερον* E. pro *Ἀττικώτερον*. De hoc praecepto facilius ex locorum auctoritate quam ex grammaticis licet arbitrari. Nam *ἠβουλόμην* cum ad menda reiiciat magister post Ammonium editus p. 195. (cf. Schol. Apollon. I, 1309.) vel improbarit Thomas, Atticis contra vindicaverunt Apollonius de Pronom. p. 323. *ἤμελλον καὶ ἠβουλόμην (Ἀττικοί φασιν), ἀλλ' οὐκέτι πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτως ἐπεκτείνουσι*, et Etym. M. p. 419, 30. *καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε̆ τῶν παρῳχημένων εἰς η̆ τρέπουσι· τὸ ἐβουλόμην ἠβουλόμην λέγουσιν.* Itaque dubitare licebit, utrum Suidae placuerit; quamquam huius libris si paremus, observationem decet aspernari praeter ordinem litterarum inculcatam. 13. *βούλονται — βούλονται*] *βούλοιντο* V. bis. *καθὸ*] *καθὸ* B. V. E. Photius et Lex. Seg. 14. *Ἠβῶμι*] Il. *η'*. 133. *Ἠβοῖμι* V. *καὶ* praemiserunt A. B. E. *V. Praegressum tamen *Ἠβῶμαι* expungendum opinor, cuius emendatio est *ἠβῷμι*. Deinde *ἠβώοιμι* fluxit ab Od. *ξ'*. 468. vel Il. *η'*. 157. ubi Schol. *ἀκμάζοιμι*. 15. *αὐξάνουσα*] *ἀκμάζουσα* Schol. Od. *ε'*. 69. et Zon. p. 972.

1. *Ἀριστοφάνης Βατρ.*] V. 517. ut Portus observaverat. Scholiasta in eum locum pro *μελλόνυμφοι*, ut hic apud Suidam legitur, habet *νεόνυμφοι. Küst.* Sed ipsam Suidae explicationem, in qua *μελλόνυμφοι* extat, optimi codices nuper excussi reddiderunt. 5. *αἱ γὰρ*] *οἱ γὰρ* E. 7. *Ἠγαθέη*] Vid. Il. *ά*. 252. et alibi. 8. *Λίων*] In Exc. Vales. p. 602. [T. I. p. 25. ed. Reimar.] ubi legitur *καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον. Toup.* Deinde *Ῥωμαϊκῷ* *V. 10. *ἄλλοι τε καὶ*] *καὶ ἄλλοι πολλοὶ* Lex. Bachm. p. 248. 11. *καὶ αὐτὸς οὗτος π.*] Quid sibi haec verba velint, videant alii. Mihi certe ab inepta manu Suidae videntur adsuta, quoniam in lexico Photii, ubi reliqua *αὐτολεξεὶ* leguntur, ista non extant. *Küst.* F. *καὶ ἄλλοι οὕτως πολλάκις*. Vid. infra v. *Ἠνδρώθησαν*. Vel [cum Etym. M.] *καὶ αὐτὸς οὕτως πολλάκις*, qui et sic saepius utitur. Utitur Dio Cass. p. 342. *Toup.* MS. *ὁ δὲ Λίων πολλάκις* Zonaras, ubi Tittmannus ostendit hoc verbo Dionem saepe usum esse. 12. *Ἠγαλλέη*] *ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω* Zon. p. 973. Vox suspecta; neque iuvat *Ἠγαλέη* E. aut *Ἠγαλλαίη* *V. Aliorsum spectat versus ap. Etym. M. *ἠγαλέην κάλιν ἀειραμένη*. 14. *Ἦ γάρ*] Cum Timaeo p. 131. 15. *Ἠγάσθην. ἐθαύμασα*] *Ἠγάσθη. ἐθαύμασε* E. *Ἠγάσθην. ἐθαύμασεν* V. ap. Gaisf.

---

gnato illam nubere debere; interim tamen bona esse filiae heredis; postquam vero filii biennio pubertatem excessissent, horum ea possessionem fore. *Ἠβητήρ.* Et *Ἥβη*, prima lanugo. in Epigrammate: *Non placent puberes; odi enim pilum illum invidum cito nascentem.* *Ἠβητήριον.* Locus in quo puberes exercentur. *Ἠβητήριον.* Deversorium. [*Ἥβός.* Gibbosus. Hippocratis Coi vox.] *Ἠβουλόμην* et *Ἐβουλόμην.* Illud commune, hoc Atticis probatum. *Ἠι βούλονται.* Ut volunt. *Ἠβῶμαι. Ἠβῷμι* et *Ἠβώοιμι*, pubescam. *Ἠβώωσα.* Pubescens. *Ἠβυλλιῶσαι.* Aetate florentes. Aristophanes *Ranis*: *Saltatrices aetate florentes et recens depilatae.* hoc desiderat *τρίχας.* quae enim erant nupturae, pilos evellebant. *Ἠγαθέη.* Valde divina. *Ἤγαλλεν.* Colebat. Dio rerum Romanarum lib. XVI. *Ob has igitur causas et vero quod numen divinum accurate colebat.* hac autem voce usi sunt cum alii, tum Eunomius ille impius. item Dio passim. *Ἠγαλλέη.* Cultrix. *Ἡ γαμήλιος.* Nuptialis. *Ἦ γάρ.* Annon? *Ἠγάσαντο.* Mirati sunt. Et *Ἠγάσθην*, miratus

μασα. Ὁ δὲ Καῖσαρ ὡς ἔμαθε πάσας τὰς κατ' αὐτὸν τύχας, ἠγάσθη τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἔσχε σύμμαχον.

Ἤγγέλη. ἀπηγγέλη.

Ἡγέλοχος. τραγῳδίας ὑποκριτής.

Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν,
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

ἐπὶ τῶν διαφυγόντων τὰ λυπηρά. ὁ γὰρ Ἡγέλοχος οὗτος καὶ ἐν τῷ Ὀρέστῃ τοῦ Εὐριπίδου προστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τῷδε τῷ στίχῳ,

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ,

(γαληνὰ γὰρ τὸ πλῆρες) αἰφνιδίως ὀφθῆναι συνελόντα τὴν συναλοιφήν. τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει.

Ἤμπουσα φρούδη.

Ἡγεμονεύω. διοικῶ. Καὶ [Ἡγεμόνι. ὑπεροχικῷ ἄρχοντι, καὶ καθηγεμόνι.]

Ἦγε καὶ ἔφερεν. ἀντὶ τοῦ ᾔχμαλώτιζε, κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῆ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος.

Ἡγεμονία δικαστηρίου. τοῖς ἄρχουσιν οὐ πάσας πᾶσιν ἐφεῖτο δίκας εἰσάγειν, ἀλλὰ τῷ μὲν Ἄρχοντι τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς τῆς παρανοίας καὶ τὰς τῶν ἐπικλήρων ἐπιδικασίας, τοῖς δὲ Λογισταῖς τὰς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας. τῷ μέντοιγε Βασιλεῖ τάς τε φονικὰς καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας, καὶ ἄν τις ἱερωσύνης ἠμφισβήτει· πρότερον δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις· προ-

---

1. πάσας] πᾶσαν V. ap. Gaisf. „Xenoph. Anab. p. 5. ἠγάσθη τε αὐτόν. Vid. et v. Ἡγεμένος. Photius p. 1073." *Toup.* MS. 2. σύμμαχον] συμμείοχον V. 3. Vide v. Ἀπηγγέλη, item Passov. in Parthen. 24. 4. Ἡγέλοχος. τραγῳδός] Ἡγέλωχος τραγωδία V. qui quod significat τραγῳδίας, recepi cum Schol. Aristoph. coll. v. Εἰ μὴ κατένιψε. 5. Ἔξεστι δ' ὥσπερ Ἡγ.] Aristoph. Ran. 304. ἡμῖν] ὑμῖν A. Tum λέγει V. 6. ἐκ κυμάτων γ.] Senarius hic legitur apud Euripidem Orest. 279. unde eum Aristophanes mutuatus est. Multorum autem Comicorum sales versus iste olim provocavit ob ambiguitatem vocis γαλήν' pro γαληνά, quae in pronuntiando tam *felem* (γαλῆν) quam *tranquillitatem* significare potest. Ultimo sensu eam accipiebat Euripides. Sed Comici qui ex ambiguitate et lusu vocum risum captare solent, priorem significationem versui huic aptantes sensum eius ineptum et ridiculum reddebant. Vide Scholiastam in modo laudatum locum Aristophanis. *Küst.* De Hegelochi commisso longum est referre quae homines docti disseruerint. Vide vel Markl. in E. Suppl. 901. αὖθις αὖ] αὖθις om. E. αὖ om. A. B. V. Med. 7. ὁ γὰρ Ἡγέλοχος οὗτος.] Locus hic est corruptus et mutilus. Quare in eo vertendo sensum potius quam verba spectavi. *Küst.* Qui locum interpretando disperdidit, ob eam rem a Dukero castigatus. Is totam narrationem stribligine vidit laborare, minimeque aptum esse ὀφθῆναι. Orationi tamen suam integritatem apud Suidam sive Schol. Aristophanis sic nullo molimine reddemus: ὁ γὰρ Ἡγέλοχος οὗτος τραγῳδίας ὑποκριτής· ὃν καὶ ἐν τῷ Ὀρέστῃ τοῦ Εὐριπίδου, αἰφνιδίως προστάντος αὐτῷ — τὸ πλῆρες, οὐ φθῆναι συνέβη διελόντα τὴν συναλ. Nam cum συνελόντα contrarium sit ei rationi, quam Hegelochus oportuit servare (debuit enim voces distinguendo elisionem notare), tum οὐ φθῆναι extra controversiam adducit Schol. Orestis: οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος κτλ. 10. αὖ] Hic addidit A. 11. γαλήνη γὰρ τὸ πλ.] Legendum est γαληνά. τὸ γαλήν' enim non ex γαλήνη, sed ex γαληνὰ per elisionem ultimae litterae contractum est. *Küst.* γάλην imposito ην A. γαλήνην B. V. E. Quae librorum scripturae cum satis arguant ex compendio secus accepto vulgatum fluxisse, γαληνὰ reposui. Schol. Euripidis: τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. 12. συναλοιφήν] συναλιφὴν V. ap. Gaisf. 14. Ἤμπουσα φρούδη] Haec verba, in alienum locum reiecta, collocanda sunt post versum illum, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ, post quem apud Aristophanem leguntur. *Küst.* Ἐμπουσα B. E. ἤμπουσα Med. vulg.

1. Ἡγεμόνι — καθηγεμόνι] Ἡγεμόνει. ὑπερσυντελικός A. *V. (Gronovius nihil nisi ἡγεμόνει) ἡγεμόνι ὑπακούω E. nec plura. 3. Ἦγε καὶ ἔφερεν] Vide supra v. Ἄγειν καὶ φέρειν. *Küst.* ᾔχμαλώτιζε] ᾔχμαλώτευσε V. 4. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν] Arriani locus, ex v. Ἀλώσιμα sic complendus: Ἀπὸ δὲ τῶν φρουρίων ὁρμώμενος ἦγε κτλ. τοῖς ὑπ' Zon. p. 974. 7. Ἡγεμονία δικαστηρίου] Eadem habet Photius. Vide quae de h. l. disputavit Aug. Matthiae in Miscell. p. 242. seqq. Taylor. in Demosth. p. 710. ed. Reisk. *Gaisf.* Aliam explicationem breviter instituit Lex. Rhet. p. 262. Ἡγεμονεία Med. 8. δίκας εἰσάγειν] εἰσάγειν δίκας E. 9. τὰς τῆς] τὰ τῆς A. E pr. παρανοίας] Actio παρανοίας erat, qua pater a filiis in ius vocabatur, ut tanquam desipiens a re familiari removeretur. Hanc dicam Sophocli Tragico filii scripserunt, ut testis est Cicero de Senectute his verbis. [Locum ex c. 7. decantatissimum, quod Küsterus fecit, nihil attinuit integrum descripsisse, quem Hermannus praef. Oed. C. p. IX. sq. cum similibus testibus in quaestione de lite Sophoclea comparavit, non adhibito tamen Meiero de gentil. Att. p. 19.] Apud Senecam Rhetorem Controvers. lib. V. c. 32. pater a filio dementiae accusatur, quod filiam suam ad suspendium adegisset. Actio *dementiae* ibi vocatur, quam παρανοίας appellant Graeci, ad quorum leges et instituta Seneca respexit, ut saepe alibi in fictis controversiarum suarum argumentis facere solet. *Küst.* Adde v. Παράνοια. 10. ἐπικλήρων] In prioribus editt. [et A. B. V. E. cum Photio] vitiose legitur ἀποκλήρων. Quaenam autem apud Graecos dicantur Ἐπίκληροι, vide supra v. Ἐπίκληρος. *Küst.* Redit vitium in glossa posteriore. 11. κατὰ τῶν] τῶν κατὰ V. ap. Gaisf. 14. περὶ τῶν] περὶ om. A.

---

sum. *Caesar autem cum cognovisset omnes ipsius casus, hominem est admiratus et belli socium ascivit.* Ἠγγέλη. Nunciatum est. Ἡγέλοχος. Tragicus histrio. *Licet enim, ut Hegelocho, nobis exclamare, post fluctus enim rursus serenum video.* dictum eorum qui molestias effugerunt. hic enim Hegelochus cum in Euripidis *Oreste* versum illum recitaret, in quo plena nominis forma est γαληνά, consumpto spiritu neglectaque apostropho visus est dixisse γαλῆν ὁρῶ. in hoc etiam ingratum vocis sonum Plato deridet. Ἡγεμονεύω. Rego. Ἦγε καὶ ἔφερεν. In servitutem abducebat, incursionibus vastabat. *Ille vero inde proficiscens non exiguam partem regionis ipsi subditae populabatur, nec tamen ullo modo se capiendum ei praebebat.* Ἡγεμονία. Magistratibus quibusque de quibusvis causis iudicium instituere non licebat: sed ad Archontem pertinebant causae pupillorum, dementiae et controversiae de ducenda virgine dotali. Logistarum erat exigere rationes ab iis, qui magistratum gesserant. Rex cognoscebat de actionibus caedis, de impietate, de controversiis, si quae de sacerdotio intercederent; olim etiam de sacrorum controversiis, quae erant inter sacerdotes. idem etiam per praeco-

ηγόρευε δὲ καὶ τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία. τῷ Πολεμάρχῳ δέ, ὅσαι ἀποστασίου γραφὴν ἔφερον· ἔτι μὴν καὶ ὅσα ὁ Ἄρχων ἐν τοῖς ἄστοις, ὁ Πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις διήτει. οἱ Θεσμοθέται συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως. τοῖς Ἑνδεκα, ὅσοι λῃστὰς καὶ λω-42 ποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι. τῷ Στρατηγῷ περὶ τριηραρχίας καὶ ἀντιδόσεως. οὕτως οὖν διαιτῶντες ἡγεμονίαν δικαστηρίου ἔχειν λέγονται. ἀλλὰ γὰρ ὁ Βασιλεὺς καὶ τῶν μυστηρίων ἅμα τοῖς Ἐπιμεληταῖς προΐσταται· ἔχει δὲ μόνος καὶ στέφανον.

Ἡγεμονία δικαστηρίου. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἄλλαι πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι· τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἑκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον ἡγουμένη καὶ προεστῶσα. οἷον πρὸς μὲν τὸν Ἄρχοντα αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ αἱ τῶν ἐπικλήρων· πρὸς δὲ τὸν Βασιλέα αἱ τῆς ἀσεβείας· πρὸς δὲ Πολέμαρχον ἀποστασίου τε καὶ ἀπρονοησίου· πρὸς δὲ τοὺς Θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τε καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ ἐπιβουλεύσεως καὶ ἄλλων.

Ἡγεμονικόν. ὁ νοῦς· ἢ τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται, καὶ ὅθεν ὁ λόγος ἀναπέμπεται· ὅπερ εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἡγεμών, ἡγεμόνος, καὶ ὦ ἡγεμών. Ἡγεμόνας ἐδέοντο τῆς ἀταποῦ σφίσι ξυναποστεῖλαι, ὡς ἂν αὐτοὶ ἡγήσοιντο τούτοις ἐπὶ τὸ Σίρμειον.

Ἡγεμών. ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν· Καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς.

---

1. *τῶν νόμων*] Sic omnes editt. exhibent; quamvis sensus eam vocem aspernetur. Apud Pollucem lib. VIII. c. 8. n. 3. ubi de officio regis sacrorum agitur, legitur *νομίμων*: quae vox huic loco restituenda est. *Küst.* Id abunde firmavit Matthiae Miscell. p. 161. *τοὺς ἐναντία*] Loco huic quaedam desunt, quae fortasse sic supplenda sunt: *Τοὺς ἐναντία τοῖς νομιζομένοις περὶ Θεῶν δοξάζοντας.* Tale enim quid sententia loci requirere videtur. Pollux loco laudato eandem rem his verbis exprimit: *προαγορεύει δὲ τοῖς ἐναντίοις ἀπέχεσθαι μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων νομίμων.* Ubi *ἐναντίοις* interpretandum videtur, patriae religioni adversantibus. *Küst.* Leg. *τοὺς ἐν αἰτίᾳ*, quemadmodum in novissima Pollucis ed. MSS. auctoribus est emendatum. *Hemst.* Huic sive ἰ. τ

Gronovio favent librorum scripturae: *ἐναν* A. *ἐναν'* V. *ἐναντίους* E. Vulg. cum spatio Med. 2. *γραφὴν*] *γραφαὶ* V. Cf. v. *Ἀποστασίου.* Supra *ἀποστασίου καὶ ἀποστασίου* requirebat Matthiae. Paulo post *ἐν* malim abesse. 4. *διῆτει*] *διοίκει* E pr. Corrige quaeso *διῆτα* Continuo facile accidit ut vetus scriptura obliteraretur *τοῖς Θεσμοθέταις.* 5. *ὕβρεων*] Vide Petitum de LL. Attic. p. 471. *Küst.* 6. *βουλεύσεως*] Legendum est *ἐπιβουλεύσεως*, i. e. *insidiarum*; quae vox etiam infra restituenda est Suidae v. *Παράστασις*, ubi itidem *βουλεύσεως* pro *ἐπιβουλεύσεως* legitur. *Küst.* Manere debet illud *βουλεύσεως.* Nam Attici rhetores sic passim usurparunt hanc vocem pro *insidiis.* Harpocratio: *Βουλεύσεως. ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυοῖν ταττόμενον πραγμάτων· τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἐάν τε μή· τὸ δὲ ἕτερον, ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι.* Atque dein addit usos esse in priore sensu hac voce Isaeum, Dinarchum et Aristotelem, denique etiam Hyperidem peculiariter ea usum esse *ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα. Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 153. Satis fuit v. *Βουλεύσεως* adhiberi, ubi Küsterum non fugit huius ipsius glossae memoria. 9. *διαιτοῦντες*] *διαιτῶντες* reposui cum A. 10. *ἀλλὰ καὶ*] *ἀλλὰ γὰρ* V. ap. Gaisf. et Photius. Supra *δικαστήριον* A. *μυστηρίων*] Vid. Pagi Crit. ad Ann. Baron. A. Ch. 930, 4. *Hemst.* 11. *ἔχει δὲ μόνος καὶ στέφανον*] Vide Pollucem VIII. c. 8. n. 3. *Küst.* 13. *Ἡγεμονία δικ.*] Ex Harpocratione. *Küst. δικαστήριον* Med. *κατὰ Κτησ.*] P. 56. ed. Steph. *ἐν τῷ κατὰ Κτησ.* E. Phot. 14. *ἄλλαι*] *ἀλλὰ καὶ* B. V. E. Med. Phot. Harpocr. Pal. 15. *δίκαι*] *δίκαιον* V. 16. *αὐτὸν*] *αὑτῶν* Phot. Legendum *αὐτῆς* cum libro Parisino Harp.

2. *ἐπικλήρων*] Sic Phot. et Harpocr. *ἀποκλήρων* A. B. V. E. Edd. ante Küst. ut supra. 3. *Πολέμαρχον*] *τὸν Π.* E. Harp. recte. 4. *ἀποστασίου τε καὶ ἀπρονοησίου*] Lege ex Harpocratione, *ἀποστασίου τε καὶ ἀποστασίου.* Quales autem hae actiones fuerint, vide apud Suidam suis locis. *Küst.* 4. *πρὸς δὲ τοὺς Θεσμ.*] Vide infra v. *Παράστασις*: quem locum cum hoc conferre operae pretium erit. *Küst.* 5. *δωροξενίας*] *δωροδοκίας* E pr. Sed vide Harpocrationem. 6. *ψευδεγγραφῆς*] *ψευδογραφῆς* B. V. E. Phot. multique libri Harp. 7. *ἐπιβουλεύσεως*] Lege *βουλεύσεως* cum Harpocr. et Phot. nec dubitare sinit v. *Παράστασις.* 8. *Ἡγεμονικόν. ὁ νοῦς*] Locum hunc Suidas descripsit ex Laertio lib. VII. sect. 159. ubi vide Menagium. *Küst.* Aliorum locos indicavit Creuz. in Plotin. T. III. p. 203. post Ernest. Gloss. Suidae p. 56. et Schweigh. in Arrian. p. 249. *κυριώτατον*] *καιριώτατον* E. 12. *καὶ ᾧ ἡγεμών* om. E. Corrige *ἡγεμόν.* Exemplum deest A. Id verisimile est ad Menandrum pertinere. Sed *αὐτοὶ ἡγήσοιντο τούτοις* vereor ut probum sit. Non displicet *αὐτοῖς ἡγ. ταύτῃ.* Ceterum refingendum *Σίρμιον.* 13. *ξυναποστεῖλαι*] *ξυναποστεῖλους* V. 15. *Ξενοφῶν*] Anab. IV, 2, 1.

---

nis vocem a sacris arcebat eos, qui criminibus tenebantur. Polemarchus cognoscebat de causis, quae ad violatum patrocinium spectabant. praeterea quascunque causas Archon inter cives, eas Polemarchus inter inquilinos diiudicabat. Thesmothetae cognoscebant de calumniis, de corruptionibus, de iniuriis, de adulteriis, de insidiis. Undecimviri de latronibus, grassatoribus, plagiariis. Strategus de trierarchia et facultatum permutatione. hac igitur ratione qui de causis iudicabant, *ἡγεμονίαν δικαστηρίου* habere dicebantur. porro Rex una cum Curatoribus mysteriis praeest, et solus coronam gestat. *Ἡγεμονία δικαστηρίου.* Aeschines contra Ctesiphontem. aliae apud alios magistratus instituebantur actiones, causas autem delatas singuli magistratus, qui iudiciis praeerant. suas secuti leges in ius introducebant. ut Archon causas pupillorum et filiarum heredum; Rex actiones impietatis; Polemarchus causas violati et neglecti patrocinii; Thesmothetae actiones peregrinitatis, munerum acceptorum ab iis, qui peregrinitatis accusati erant, item calumniae, falsae inscriptionis, iniuriae, adulterii, insidiarum, et aliorum criminum. *Ἡγεμονικόν.* Mens, vel praecipua animae pars, in qua sunt imaginationes et affectiones, unde ratio emittitur; cuius sedem in corde esse dicunt. *Ἡγεμών.* Dux. *Rogarunt ut viae duces secum mitterent, qui ipsos ad Sirmium ducerent.* *Ἡγεμών.* Viae dux. Xenophon: *Ducemque viae ligatum ipsis tradunt.*

Ἡγεμὼν συμμορίας. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὁ προέχων πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος.

Ἤγεν. ἐτέλει. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγεν.

Ἠγερέεσθαι. συναθροίζεσθαι.

Ἠγέριος. ὄνομα κύριον.

Ἡγέτης. ὁ ἡγεμών.

Ὦ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν.

Ἠγηλάζω. ἄγω, φέρω.

Ἔγημα. βουλή, γνώμη. παρὰ τῷ Προφήτῃ εἴρηται.

Ἠγημαι. λελόγισμαι, ἔσχον.

Ἡγήμων, ὁ Θάσιος, ὃ ἐπικληθεὶς Φακῆ.

Ἡγήμων. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς ἦν τῶν Μακεδονιζόντων καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων.

Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φίλιννα, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

Ἤγειρα. παρώξυνα.

Ἡγείσθην. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦντο.

Ἡγήσανδρος. ὄνομα κύριον.

Ἡγήσιππος. οὗτός ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος, οὗ δοκεῖ τισιν εἶναι ὁ ζ' Φιλιππικὸς Δη-

1. Ἡγεμὼν συμμ.] Ex Harpocratione, quem vide. Confer etiam supra v. *Διάγραμμα*, et infra v. *Συμμορία*. Küst. *Δημοσθένης*] P. 329. 17. 2. *προέχων πλούτῳ*] *προέχων πλούτου* Zon. *περιέχων πλοῦτον* V. *πρ. πλούτου* Harpocr. Pal. ap. Gaisf. et Phot. MS. *προέχων τῷ πλούτῳ* boni Harp. libri. 3. *τοῦτο*] *τοῦτον* Phot. 4. Ὁ δὲ Ἰουλιανός] Eadem leguntur supra v. *Γυμνικοί*. Küst. Adde quae diximus in v. Ἔθηκεν. 6. Ἠγερέεσθαι] Il. *κ'*. 127. 9. *δισσαῖν — θηροσύναιν*] *δισσαὶ* (*δισσαῖ* *V.) — *θηροσύναι* A. B. V. E. *δισσᾶς — θηροσύνας* Anthol. Pal. VI, 167. in Agathiae Ep. XXVIII, 2. quod Porsonus in Toup. IV. p. 500. coniectura erat assecutus. 10. Ἠγηλάζω] Vide Schol. Apollon. Rhod. I, 272. *Port.* Quae subiiciebantur, *ὁδηγῶ, ἐπιμελοῦμαι. Ὅμηρος· Καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις*: delevi cum A. B. V. E. Extant in Etym. M. sive Zonara. Versus Homeri est Odyss. *λ'*. 617. Statim addunt *ἠγηλάτουν* A. *ἠγηλατούμενοι* V. *ἠγηλάτουν μόνος* *V. 11. Ἔγημα] Lege Ἤγημα, cum spiritu aspero, ut apud Photium in lexico. Küst. Contrarium Dobraeus annotavit. Ceterum *παρὰ τῷ Πρ. εἴρ.* om. Phot. *τῷ Προφήτῃ*] Ezech. XVII, 3. *τοῦ προφήτου* V.

2. Ἡγήμων ὁ Θ.] Ex Athenaeo, lib. I. c. 5. p. 5. cuius haec ibi sunt verba: *Καὶ Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσι.* Idem Athenaeus lib. IX. c. 17. p. 406. eiusdem Hegemonis his verbis meminit: *Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ τὰς παρῳδίας γράψας, Φακῆ ἐπεκαλεῖτο.* Et lib. XV. c. 16. p. 699. *Τούτων δὲ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικοὺς Ἡγήμων, καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐνίκησεν ἄλλαις τε παρῳδίαις καὶ τῇ Γιγαντομαχίᾳ.* Eustath. in Il. *φ'*. p. 1239. *Ὁ παρῳδὸς Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ἀνὴρ εὐδοκιμῶν σφόδρα παρ' Ἀθηναίοις ἐν ταῖς παρῳδίαις, Φακῆ ἐπικληθεὶς διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ τοιῷδε ὀσπρίῳ.* Vide eundem in Odyss. *ά*. p. 1420. et Suidam infra v. *Τιμαχίδας*. Küst. Adde Meinekii Fragm. Com. Vol. I. p. 214. sq. Habet gl. V. in marg. ap. Gaisf. *Θάσιος*] *θαυμάσιος* E. 3. Ἡγήμων. Δημοσθ.] Quae Suidas de hoc Hegemone tradit, ipsissimis etiam verbis leguntur apud Harpocrationem et Etymologum. Küst. Et Phot. Vide Ruhnkenii hist. crit. oratt. p. 76. sq. *Δημοσθένης*] P. 320. 6. *δραμάτων*] *δραμόντων* V. *Φιλίννα*] *Φίλιννα* E. Tenorem correxi; neque enim *Φιλίνην* ab Athenaeo hodie relicto petere iuvat. *ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπν.*] Locus Athenaei, ad quem Suidas respexit, extat lib. XV. c. 16. p. 699. *γέγραφε δὲ καὶ κωμῳδίαν* (sc. Hegemo) *εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίννην.* Sed notandum est, Athenaeum fabulam istam tribuere Hegemoni Thasio, *Φακῇ* dicto (de quo Suidas in praecedenti articulo), qui ab Hegemone, de quo hic agitur, utique diversus erat. Vel ergo dicendum, Suidam hic duos Hegemones confudisse; vel, quod potius crediderim, verba ultima articuli huius a librariis fuisse transposita, cum ante suo loco legerentur, et verbis illis articuli praecedentis *ὁ ἐπικληθεὶς Φακῇ* recte subiuncta essent. Coniecturam hanc confirmat, quod verba ista desint apud Harpocrationem, Etymologum et Photium, apud quos tamen reliqua, quae Suidas de hoc Hegemone tradit, *αὐτολεξεὶ* leguntur. Küst. De transpositione facienda, si crisis alius scriptoris ageretur, non posset dubitari; suasitque eam Rankius de Hesychio p. 53. Nunc cum et idem error paulo post v. *Ἡγήσιππος* invaserit, et observationes de rebus comicorum haud paucas ex Athenaeo traduxerit lectorum sedulitas, satis est utramque appendicem exterminari. 7. *Δειπνοσοφισταῖς*] *δειπνοσοφιστίᾳ* B. E. *δειπνοσοφία* V. ap. Gaisf. 8. Ἤγειρα] Il. *έ*. 208. Haec cum propinqua glossa sedem non suam involavit. 9. Ἠγάσθησαν] Vide supra vv. *Ἀγάσαιτο* et *Ἀγασθέντος*. Küst. *ἠγάσθειν* A. *ἠγάσθην* V. E. Reposuit Gaisfordus cum Zonara, quod ipsum et litterarum series requirit et auctoritas Homeri Il. *β'*. 731. confirmat, *ἠγείσθην*. Statim *ἢ ἐθαύμασαν* omiserunt A. B. V. ubi *καὶ ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασαν* E. 10. Ἡγήσανδρος] Vide vel v. *Ἀλκονίδες ἡμέραι*. 11. Ἡγήσιππος. οὗτ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem, Etymologum et Photium in lexico. Küst. *Κρώβυλος*] *ἀρύβυλος* B. E. Harpocr. Pal. ap. Gaisf. *ἀρώβυλος* *V. *ἐπικαλοίμενος*] *καλούμενος* E. 12. *οὗ δοκεῖ τισιν εἶναι ὁ ζ' Φιλ. Δημ. ἐπιγρ.*] Haec intelligenda sunt de ea oratione, quae in Operibus Demosthenis *περὶ τῆς Ἀλονήσου* inscribitur: quam etiam Libanius in eius argumento non Demosthenis, sed Hegesippi geminum esse fetum contendit. Verba Libanii haec sunt: *Ὁ δὲ λόγος οὐ δοκεῖ μοι Δημοσθένους εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ φράσις, καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἁρμονία, πολὺ τὸν Δημοσθενικὸν πειρευγυῖα τύπον, ἀνειμένη τε καὶ διαλελυμένη παρὰ τὴν ἰδέαν τούτου τοῦ ῥήτορος.* Et paulo post: *Ὑπῶπτευσαν δὲ καὶ οἱ πρεσβύτεροι τὸν λόγον, ὡς οὐ τοῦ ῥήτορος· καὶ περιφράκασί γέ τινες ὀντα Ἡγησίππου, καὶ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν λόγων* (*τοιαύτη γὰρ κέκριται*) *καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων.* Küst. Vide Voemelii Prolegomena. *δοκεῖ*] *τις* addunt A. B. V. E. Photii MS. *τισιν* Harpocr. *Φιλιππικὸς Δημοσθένει*] *Φίλιππος Δημοσθένης* A. V. Phot. MS. *Φιλικὸς λιππος δημοσθένους* E. *Φιλιππικὸς ἐπιγρ. Δημοσθένους* Harpocrat. Nec dubitari potest de genitivo, cuius indicia retineat optimus quisque liber. „Hegesippus Crobylus, qui Atheniences contra Philippum instigabat, Plut. in Apophth. p. 187. D. Haec de

Ἡγεμὼν συμμορίας. Demosthenes pro Ctesiphonte. sic vocatur qui divitiis antecellit et propterea locum obtinet superiorem, ut ceteris praefeciatur. *Ἤγεν.* Agebat. *Iulianus vero, dum versabatur in Persis, certamina gymnica celebravit.* *Ἠγερέεσθαι.* Congregari. *Ἠγέριος.* Nomen proprium. *Ἡγέτης.* Dux. *O geminae dux venationis.* *Ἠγηλάζω.* Ago, fero. *Ἔγημα.* Sic Propheta consilium et sententiam vocat. *Ἔγημαι.* Reputavi, habui. *Ἡγήμων.* Hegemo Thasius, cognomento *Φακῆ* dictus. *Ἡγήμων.* Demosthenes pro Ctesiphonte, is Macedonum partibus favebat, et muneribus corruptus vulgo credebatur. [ex illius fabulis est Philinna, teste Athenaeo in Dipnosophistis.] *Ἤγειρα.* Incitavi. *Ἡγείσθην.* Praeibant. *Ἡγήσανδρος.* Nomen proprium. *Ἡγήσιππος.* Hegesippus idem est, qui Crobylus cognominabatur, cuius esse putatur septima Philippica, Demosthenis nomine

μοσθένους ἐπιγραφόμενος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φιλέταιρος, ὡς Ἀθήναιος.

Ἡγήσοιτο. προηγήσοιτο.

Ἡγήτορες. ἡγεμόνες. Καὶ Ἡγητορία, ἡγεμονία.

Ἡγίας. οὗτος ἀμείνων τοῦ πατρὸς ἦν τὰ πρὸς ἀρετὴν ἥκοντα καὶ τὰ πρὸς λόγους. ἔτι μὴν μειράκιον γεγονὼς ἐλπίδας ἔσχεν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ πᾶσι παρέσχεν ὡς οὐ πολύ τι ἀπολειπόμενος τοῦ μεγάλου Πλουτάρχου. τοιγαροῦν ὁ Πρόκλος ἠξίωσεν αὐτὸν ἔτι νέον ὄντα τῆς τῶν Χαλδαϊκῶν λογίων ἀκροάσεως. φιλομαθία τις αὐτῷ καὶ ἐπιείκεια προσῆν κατὰ φύσιν. ἀλλὰ τοῦτο δὴ τὸ εἰωθὸς ὁ πλοῦτος μέγα κακὸν ταῖς ψυχαῖς ἔοικεν εἶναι, νομὸν ἄφθονον τοῖς κόλαξι παρεχόμενος, οὐ χρυσίου μόνον (οὕπω γὰρ τοῦτο δεινὸν) ἀλλὰ νέου ψυχῆς ἀπαλῆς καὶ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν τοιούτων θηρίων καταβοσκομένης, ὥσπερ ἀτεχνῶς ἄρτι ἀνθούσης βοτάνης. οὗτοι διέφθειραν τὴν Ἡγίου ζωὴν πρός γε τὸ μὴ γνησίως φιλοσοφεῖν. ἄλλως δὲ φιλομαθής, ὅσα τὴν φύσιν ἐξηγήσασθαι· ἐπεὶ κατὰ τὴν ἄλλην συνήθειαν ἔστιν ὅπη καὶ διεκπίπτει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν. ἱερὸς δὲ εἴπερ τις ἄλλος εἶναι βουλόμενος τά τε τῶν κηδεστῶν ἱερὰ λαθὼν ἐτελειώσατο κατὰ τὴν Ἀττικήν, οὐ πείσας ἐκείνους, καὶ πολλὰ ἄλλα τῶν κειμένων τέως ἐκ πλείστου χρόνου πάλιν ἐκίνησε, παραβολώτερον ἢ εὐσεβέστερον τῇ προθυμίᾳ χρησάμενος. ὅθεν ἐν τῇ πολιτείᾳ περιβόητος 44

alio Hegesippo, Demosthenis aequali et in legatione collega, cui Ulpianus in Arg. Orat. de Haloneso tribuit etiam, quae et 7. Philipp. Demosthenis videtur. Photius tamen c. 265. negat se audere hanc quaestionem dirimere, utrum Demosth. an Hegesippi sit. Vid. Voss. Hist. Gr. III. p. 284. Comicus vero Hegesippus fuit Tarentinus, ut vult Vossius: quod tamen non videtur esse verum; Athen. enim XII. 516. Hegesippum Tarentinum vocat *ὀψαρτυτικῶν* scriptorem. Hegesippus, auctor *Φιλεταίρων* Athen. VII. 279. agit de Epicuro in ea fabula: non ergo idem cum Crobylo, Demosthenis aequali, quos duos Suidas male confudit." *Reines.* Gaisfordus adiecit Clintoni Fast. Hellen. T. II. Introd. p. XLVII. Parum perspicue Lorentzius de rebus sacris et artibus Tarentinorum p. 25. ubi de Hegesippis quaedam congessit.

1. *τῶν δρ. αὐτοῦ ἐστι Φιλέτ. ὡς Ἀθήν.*] Meminit eius fabulae Athen. VII, 5. p. 279. *Küst.* Haec ignorant Harpocratio, Etym. M. et Photius: ac planissime demonstrat Meinekius Quaest. Scen. III. p. 43. sq. sive Com. Vol. I. p. 475. sq. diversissimos tam vitae quam temporum rationibus fuisse Hegesippos comicum poetam et oratorem Atticum. Itaque probabiliter *Ἡγήσιππος, κωμικός* (et alia quaedam in hanc sententiam) praescriberemus, quibus ille locum resarciebat, nisi certior ratio suppeteret. De qua monuimus in v. *Ἡγήμων.* *δραμάτων*] *δραμόντων* V. et mox *φιλαίτερος* cum Med. 3. *Ἡγήσῃ. προοδοποιήσεις*] *Ἡγήση. προηγήσοιτο* A. B. V. *προηβήσοιτο* E. *Ἡγήσοιτο. προηγήσοιτο* Phot. et Lex. Seg. quod reposuit Gaisf. 4. *Ἡγήτορες*] Ferebant in pompa *Πλυντηρίων*, festi Minervae, massam caricarum, quia post glandes primum hunc fructum comedissent, quia eos ad meliorem vitae rationem duxisset, cf. Hesych. et Meurs. Att. Lectt. II, 13. *Reines.* II. *β'*. 79. *ἡγεμονία*] *ἡ ἡγεμονία* V. E. Med. Zon. Quae subsequebantur, *λέγει δὲ καὶ ὁ Ψελλός· Ἡγητορία πέφυκε τῶν σύκων ἡ παλάθη. παλάθη δὲ λέγεται ἡ μάζα τῶν σύκων*, a Zon. p. 973. suppeditata, omiserunt A. B. V. E. Ubi haec annotavit Küsterus: „Verba Pselli, quae Suidas hoc loco adducit, sumpta sunt ex libro eius inedito, versibus politicis conscripto, et multarum glossarum vocumque obscuriorum enarrationem continente, qui MS. extat in Cod. 1837. Bibliothecae Regiae Paris. fol. 184. [Edidit Boissonadus in Anecd. T. III. p. 219.] Ex eodem tractatu supra etiam v. *Γηώρας* quaedam excerpta leguntur, quem locum consule." Idem in v. *Ἡγητορία*] „Sic etiam haec vox scripta legitur apud Etymologum et Eustathium. *Ἡγητορία* vero exhibent Athenaeus, Hesychius et Photius, cuius verba hic adducam: *Ἡγητηρία, παλάθη σύκων, ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλωτηρίων φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρὸς τῆς ταύτης ἡγήσαντο.* Locus est corruptissimus, quem sic emendabis: *Ἡγητ. π. σ. ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν Πλυντηρίων φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου τροφὴν πρώτην ταύτην ἡγήσαντο.* Ad hunc locum Photii respexit Etymologus v. *Ἡγητορία*, quem vide." 6. *Ἡγίας. οὗτος ἀμ.*] Integrum hunc locum ex Damascii Vita Isidori descriptum esse et stilus et res ipsa satis indicat. In Excerptis, quae ex Vita illa hodie adhuc supersunt apud Photium Cod. CCXLII. Hegiae huius mentio fit p. 1066. *Küst.* Vid. de Hegia Marinum in Vita Procli p. 64. *Toup.* Adde v. *Ἄρχων χρότιος.* 7. *ἔτι μὲν* *V. 8. *ἐφ'*] *ἐν* A. 9. *ἀπολειπόμενος*] Fortasse praestat *ἀπολειψόμενος.* 12. *φιλομαθία*] *φιλομάθεια* A. E. *γάρ τις*] *τις ἦν* A. *γάρ* omisi cum B. V. E. Videtur enim *ἐπεὶ* similisve particula locum habuisse. *ἐπιείκεια*] Fabricius in Marinum p. 64. legit *ἐπηκοΐα. Toup.* MS. Immo significat bonam indolem. 14. *νομὸν*] *νομὴν* V. Cf. supra v. *Νομόν.* Mox *οὔπω*, quod frequentant aevi sophistici scriptores in leniore et extenuata negandi forma, Iahnius disseruit Symbolis in Philostr. p. 25.

1. *χρυσίου*] *χρυσίον* B. E. Med. quod correxerat Portus. 6. *ὅσα*] *ὅσην* V. Hinc frustula sequuntur narrationis leviter decerptae: velut factum apparet in v. *Εὐπείθιος*, quae cum alia conferat ad glossam nostram illustrandam, tum etiam dictum sequentibus accommodatissimum *ἱερὰν δὲ ζωὴν προβεβλημένος, εἴπερ τις ἕτερος, καὶ πολυπειρίαν ἀσκήσας ἱερῶν ἔργων τε καὶ λόγων οὐδέν τι μεῖον τοῦ πατρός. ἔχω γὰρ τοῦτο καὶ τῷ Ἡγίᾳ μαρτυρεῖν.* Itaque homini veterum superstitionum tenaci sane consentaneum fuit ut et initiationibus Atticis animum adverteret (id enim opinor inesse verbo *ἐτελειώσατο*, quamquam quo spectet *κηδεστῶν* ignoro), et sacra diuturno situ corrupta instauraret et saniorem ad rationem revocaret. Hoc autem consilium non miramur Damascio displicuisse, qui cum cascas religiones atque cerimonias cum pietate studiisque philosophiae duceret coniunctissimas, quemlibet improbabat novandi conatum. Vide v. *Ὄλυμπος.* Ceterum *Küsterus* in vv. *τά τε τῶν κηδεστῶν ἱερά*] „Locus iste obscurus mihi videtur. Quae ratio est quare versionem Porti qualemcunque hic retinuerim, etiamsi ea minime mihi satisfaciat." Sed in interpretatione Porti nihil obscuri praeter haec, *affinium sacra clam in Attica peregit.* 10. *ἐτελειώσατο*] *ἐτελεώσατο* V.

inscripta. [ex eius fabulis est *Philetaerus*, teste Athenaeo.] *Ἡγήσοιτο.* Praeierit. *Ἡγήτορες.* Ductores. Et *Ἡγητορία*, principatus. *Ἡγίας.* Hegias tam virtute quam disciplinis patre praestantior fuit. qui admodum adolescens spem et ipse conceperat et aliis praebebat, se magno Plutarcho non multo inferiorem fore. quamobrem Proclus eum adhuc iuvenem oraculorum Chaldaicorum auscultatione dignum iudicavit. quoddam enim discendi studium et naturalis probitas in ipso erat. sed divitiae, ut assolet, gravem animorum pestem afferunt, quippe quae adulatoribus non aurum solum (id enim minus est formidolosum) sed teneras etiam adolescentum animas, tanquam paratam eiusmodi beluarum praedam, virentis instar graminis ad satietatem usque depascendas obiiciunt. hi corrumpendo Hegiam deterruerunt, ne germane philosopharetur. alias vero studiosus erat discendi quaecunque ad naturae enarrationem pertinent. nam in reliqua vitae consuetudine interdum a recto iudicio aberrabat. cum autem vetustis religionibus, si quis alius, libenter adhaereret, et sacris affinium praeter illorum quidem sententiam clam in Attica se praebuit initiandum, et alia multa vetustissima instituta, quae ad illud usque tempus duraverant, immutavit, ma-

ἐγένετο· καὶ χαλεποὺς ἐφ' ἑαυτῷ τοὺς ἐχθροὺς ἐπεσπάσατο, τούς τε μεγάλων χρημάτων ὀφειλομένους, ὧν κύριος ἦν, καὶ ἀπὸ τῶν καθεστώτων νομίμων ἐπιβουλεύοντας. ἐνῆν γάρ τι τῷ Ἡγίᾳ καὶ τῆς Θεαγένους μεγαλόφρονος φύσεως ἐν ταῖς εὐεργεσίαις· ἀκριβέστερον δὲ ἐκείνου τοσοῦτον, ὅσον ἐς φίλους καὶ δεομένους ἀναλίσκειν.

Ἠγλαϊσμένη. χαίρουσα, λαμπρυνομένη.

Ἤ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. τουτέστιν, ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδοται. Καλλίστρατος δέ φησι τῶν θυομένων τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι.

Ἡ γλῶττ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Ἠγμένος. πεπαιδευμένος. Καὶ Ἀγωγή, ἡ παίδευσις.

Ἠγμένος. τεθηρευμένος, καὶ πάντα πειθαρχῶν. Ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως αὐτῷ κατεγγυῆσαι.

Ἠγμένους. ἀγομένους.

Ἠγνικότες. καθάραντες.

Ἠγόμην. ἐτρεφόμην, ἐτύγχανον.

Ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη.

Ἠγορόωντο. ἐδημηγόρουν.

Ἡγοῦμαί σου. ἄρχω σου· γενικῇ.

Ἡγουμενία διὰ τοῦ ῑ.

Ἡγούμενος. προηγούμενος.

Ἤγουν, εἴτουν. ἐπιῤῥήματα διασαφητικά.

Ἠγρίωσαι. ἀντὶ τοῦ σκληρύνῃ. Σοφοκλῆς·

Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ,
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.

Ἠγροικισάμην. κακῶς ἐφθεγξάμην.

Ἠγγύα. ἐβεβαίου.

Ἤ δέ. ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτὴ δέ.

Ἤιδεε. ᾔδει, ἠπίστατο. Καὶ Ἤιδεσαν ὁμοίως.

[Ἡδέσι. τοῖς γλυκέσι.]

Ἡδεῖα. γλυκεῖα.

Ἤιδεισθα. ᾔδεις.

Ἤ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν.

---

1. ἐπεσπάσατο] ἐπισπάσατο V. Supra τοὺς inutiliter additum nomini ἐχθροὺς malim ante ἀπὸ reponi. 3. νομίμων] νόμων E. recte, opinor. 4. τι] τις V. E. Med. 9. Ἤ γλῶττα τ. κ.] Aristoph. Plut. 1111. in quem locum vide Scholiastam. Küst. ἐπὶ τῶν βλάσφημα λεγόντων Prov. Coislin. 238. 10. θυομένων] ζώων addit E. γλώττας κήρ.] γλώσσας τοῖς κήρ. A. Schol. 13. Ἡ γλῶττ' ὀμώμ.] Euripid. Hippol. 612. Vide etiam supra v. Ἀναβάδην. Küst. ἀνώμοτος — πειθαρχῶν om. V. ap. Gaisf. 14. Ἠγμένως. πεπαιδευμένως] Ἠγμένος. πεπαιδευμένος A. E. Sic etiam Zonaras, ubi plura. Toupius contulit v. Σπάδων. 16. τεθηρευμένος, πειθήνιος Hesychius. παντὶ Photius. 17. Ὁ δὲ ἠγάσθη] Ex Marini Vita Procli c. 9. ubi de Olympiodoro philosopho agitur. Conf. Suid. v. Ὀλυμπιόδωρος, ubi idem locus legitur. Küst. in Add. ὡς καὶ] ὥστε καὶ reposui cum V. Marino et inferiore gl. 18. αὐτῷ] Lege βουληθῆναι αὐτῷ. 21. Ἠγνικότες] Ex Ep. I. Petri 1,21.

1. Ἠγόμην] Similiter Hesychius: Ἠγόμην. διῆγον. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. 2. Ἠγόμην δ' ἀνὴρ] Sophocl. Oed. R. 775—77. 5. Ἠγορόωντο] Il. δ'. 1. 7. Ἡγουμενία] Dignitas abbatis: vid. Cangii Gl. in v. Gl. ab *V. agnitam, quam delevit Küsterus, sic esse refingendam, Ἡγουμενεία, διῤῥογγον. ἡγεμονία δὲ διὰ τοῦ ῑ, docent Herod. Epimer. p. 221. coll. 45. et Zon. p. 973. 8. Cf. Phot. v. Ἡγουμένου. 9. εἴτουν] ἤτουν E. His citra dubitationem utitur Bastius in Gregor. p. 876. Sed incredibile est εἴτουν tanquam probam et sinceram vetusti sermonis particulam afferri. Corrige, quaeso: Ἤγουν. εἴτουν. ἐπίῤῥημα διασαφητικόν. 10. ἐσκλήρυνσαι] σκληρύν A. B. E. Zonaras. σκληρύνει V. Σοφοκλῆς] Philoct. 1321 — 23. 11. σύμβουλον] σύμβολον E. Med. 12. λέγων om. V. 15. ἐβεβαίου] ἀντὶ τοῦ βεβαίου E. 16. Ἤ δέ] Cum Photio. ἡ αὐτὴ] αὕτη E. ᾗδε. ἀντὶ τοῦ αὕτη Zon. p. 976. αὐτὴ Lex. Bachm. p. 248. recte. 17. Ἤιδεε] Il. β'. 409. καὶ ᾔδεσαν ὁμοίως om. A. eadem infra praebens; ἔγνωσαν in fine addit V. cum Zon. p. 977. Quo minus dubitavi glossas continuas cum B. E. Med. expungere, quas V. in marg. habere tradit Gaisfordus: Ἤιδέσθη. αἰτιατικῇ. Ἤιδεσαν. ἔγνωσαν. Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 293. Etiam gl. tertiam Ἡδέσι nesciunt B. E. Med. eamque notavi. Tenet Zon. p. 976. Ceterum *V. Ἤιδεσαν in marg. coniecit; post v. Ἡδέσι V. repetit Ἤιδει, ἠπίστατο, itemque A. Ἤιδει ἠπ. καὶ Ἤιδεσαν ὁμοίως. 20. Ἤιδεισθα] V. Pierson. in Moer. p. 171. 21. Ἤ δεῖ χελώνης κρ.] Vide Zenobium et Diogenianum, qui idem proverbium enarrant. Apud Hesychium et Michaelem Apostolium [et Arsen. p. 272.] corrupte legitur Ἤδὺ χελώνης κρέα φαγεῖν, et apud Photium in lexico inedito Ἡδέα χελ.: quibus in locis reponendum est Ἤ δεῖ, tam propter metrum quam sensum. Küst. Accedat Athenaeus VIII. p. 337. B. Huc olim ablegabat v. Χελώνης κρέα φ.

---

iorem temeritatem quam pietatem per animi sui voluntatem ostendens. itaque clarus in republica evasit; sed graves etiam inimicitias sibi conciliavit, cum eorum, qui bonis, quae ipse possidebat amplissima, inhiarent, tum qui ex legibus constitutis insidiarentur. erat autem Hegias in magnificentia cum Theagene comparandus, in tantum tamen accuratius quam ille iudicium sequebatur, ut amicis solis et egentibus bona sua erogaret. Ἠγλαϊσμένη. Gaudens, splendens. Ἤ γλῶττα. *Lingua praeconi horum immolatur.* hoc est, victimarum immolatarum lingua Mercurio datur. Callistratus vero dicit victimarum mactatarum linguas praeconibus dari. Ἡ γλῶττ' ὀμ. *Lingua iuravit, ipsa vero mens iniurata est.* Ἠγμένος. Educatus. Et Ἀγωγή, institutio. Ἠγμένος. Institutus, et in omnibus obtemperans. *Ille vero adolescentem adeo dilexit, ut etiam filiolam, quam habebat et ipsam in philosophia institutam, voluerit ei despondere.* Ἠγμένους. Adductos. Ἠγνικότες. Qui purificarunt. Ἠγόμην. Educabar, versabar. *Habebar vero civium illorum princeps, priusquam mihi fortuna talis obtigit.* Ἠγορόωντο. Concionabantur. Ἡγοῦμαί σου. Impero tibi. iungitur genitivo. Ἡγουμενία. Per ῑ scribitur. Ἡγούμενος. Praecedens. Ἤγουν. Videlicet. adverbium explicativum. Ἠγρίωσαι. Obdurnisti. Sophocles: *Tu autem efferatus es, neque consiliarium admittis; sin tamen te benevolis verbis aliquis moneat, aspernaris eum, hostem inimicumque ducens.* Ἠγροικισάμην. Rustice sum locutus. Ἠγγύα. Fidem interponebat. Ἤ δέ. Illa vero. Ἤιδεε. Norat. et Ἤιδεσαν, norant. Ἡδεῖα. Dulcis. Ἤιδεισθα. Noras. Ἤ δεῖ χελ. Aut oportet testudinis carnes

τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι Δήμων. Ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν τὸ πρᾶγμα, στρατευομένων δέ. φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

Ἤδη. ἀπάρτι.

Ἤδη. πρὸ τούτου, λοιπόν, τὸ ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἀτόμου· μέρος δὲ χρόνου, ἢ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρεληλυθότος· ἤδη τε γὰρ βαδιεῖσθαί φαμεν· καὶ τὸ συνάπτον τῷ νῦν· ἤδη τε γὰρ βεβαδικέναι· οὐ πολὺ ἀφιστάντες τοῦ νῦν τὸν χρόνον.

Ἤδη. ἀντὶ τοῦ λοιπόν, ταχέως. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς.

Καὶ Ἰάμβλιχος· Ἤδη γὰρ ἐλεῶ σε, ὅτι τὰ αὐτά σοι δυστυχῶ. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τοῦ παρόντος. Καὶ αὖθις· Εἰ δὲ ἤδη μεταμέλει τούτων Ἀντωνίῳ, καὶ αὐτὸς ξυνομολογῶ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ εἶναι φιλίαν ξυνάψαι Ῥωμαίοις. περὶ Πυθαγόρου·

Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ' ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.

ὡς Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ λογο-

2. *τὴν παροιμίαν*] *καὶ τῇ παροιμίᾳ* B. E. *εἰρῆσθαι* om. Photius. 3. *Δήμων*] Demonis huius etiam alibi Suidas meminit. Vide Indicem Auctorum. *Küst.* *Ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μ.*] Locum hunc Wolfius, Portus, Schottus et Pantinus, Michaelis Apostolii interpres, ita verterunt, ut appareat eos verum horum sensum minime perspexisse. Negotium enim illis fecessivit vox *ἀποδόντων*, quam *detrectare* et *aversari* interpretati sunt, prorsus contra significationem vocis et mentem proverbii huius. Ἀποδύειν enim vel *ἀποδύεσθαι πρὸς πρᾶγμά τι* significat *rem aliquam aggredi*, vel *se ei accingere*, metaphora ducta ab athletis, qui certaturi vestibus se nudare solebant: quod miror viris illis doctis in mentem non venisse. Deinde eos torsit vox *στρατευομένων*, quam corruptam hic esse et eius loco legi debere *στραγγευομένων* recte monuit Casaubonus in Athenaeum lib. VIII. c. 3. Significat autem *στραγγεύειν* et *στραγγεύεσθαι cunctari*, *tergiversari*, *morari*, vel *in negotio incepto haerere*, ut grammatici passim docent. Notandum autem est, apud Suidam non solum hoc loco sed etiam alibi *στρατεύεσθαι* pro *στραγγεύεσθαι* vitiose legi: ut vv. Ἰτητέον, *Κυπτάζειν*, *Στραγγεύει* et *Τευτάζειν*. Idem mendum apud alios quoque auctores occurrit; ut apud Aristoph. Acharn. 126. apud Etymologum vv. Ἐλινύειν et *Τευτάζειν*, apud Hesychium vv. Ἐλεινύειν, *Κλοτοπεύειν*, *Κυπάζειν*, *Λογγάσαι* et *Τριημερεῖν*: quibus omnibus in locis *στραγγεύεσθαι* pro *στρατεύεσθαι* reponendum esse dubium mihi non est. Agitur enim ibi de verbis significationem cunctandi, morandi vel tergiversandi habentibus, in quorum numerum referendum etiam esse *στρατεύομαι* quis sibi persuadeat. Neque enim assentior Paulo Leopardo, qui Emendatt. XI, 2. *στρατεύεσθαι* eadem interdum significatione qua *στραγγεύεσθαι* accipi contendit. Nam loca quae ad id probandum affert, corrupta esse, et in iis *στραγγεύεσθαι* vel *στραγγεύειν* pro *στρατεύεσθαι* legi debere, facile demonstrare possem, si id nunc agerem. *Küst.* *στραγγευομένων* e Casauboni emend. receperat Schottus. *ἀποδύντων*] *ἀποδύντων* hic dicitur pro *ἀποδυσαμένων*; quod ab usu linguae Graecae non abhorrere discimus ex iis, quae Suidas v. Ἀποδύντες tradit. *Küst.* Idem quae subiecerat eandem in sententiam dilatata, premenda duxi condonandaque meritis viri Graece doctissimi. Leniter notavit Schaefer. in Schol. Apollon. Rhod. p. 315. *ἀποδυνάτων* V. *πρὸς τὸ πρᾶγμα*] In ceteris editt. deest praepositio *πρός*, quae tamen salvo sensu abesse non potest. Nunquam enim *ἀποδύειν πρᾶγμα* dicitur pro *ἀποδύειν πρὸς πρᾶγμά τι*: quod non negabunt, qui tritas usu Hellenismi aures habent. Antequam ab hoc loco discedam, obiter monco apud Zenobium pro eo, quod Suidas hic habet *ἀποδύντων μὲν πρὸς πρᾶγμα, στραγγευομένων δέ*, verbis quidem diversis sed sensu eodem legi, *ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ὁρμᾶν ἐπί τι πρᾶγμα, στραγγευομένων δέ*. Qui locus quamvis nullum nodum vindice dignum habeat, miror tamen Schottum, eruditum alias virum, tam pueriliter in eo interpretando alucinatum esse. *Küst.* *πρὸς τὸ* om. Photius; *πρὸς* quod omnes ignorant libri removi. Quamquam rarius *ἀποδῦναι* iungitur accusativo: v. Boisson. in Philostr. Heroica p. 408. 4. *στρατευομένων*] *στρατευσαμένων* Phot. MS. Tum *δέον* V. pro *δέ*. *φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι*] Vide Athenaeum lib. VIII. c. 3. p. 337. quem locum grammaticus noster respexit. *Küst.* 6. V. Herod. Epimer. p. 269. f. 8. *ἀποτόμου*] Sic corrupte omnes editt. exhibent; pro quo ex lexico Photii inedito reponendum est *ἀτόμου*. Nam tempus praesens sive *τὸ νῦν* recte dicitur *ἄτομος*, i. e. *punctum*, *quod dividi nequit*. *Küst.* *ἀτόμου* V. et Lex. Bachm. p. 248. *ἢ τοῦ μέλλοντος*] Lucianus tamen *ἤδη* hac significatione acceptum pro soloecismo habuit, si credendum est Eustathio, cuius in Il. *π*. p. 1069. haec sunt verba: *Καὶ ὅρα τὸ ἤδη δαμάσω. συντέτακται γὰρ καὶ νῦν τὸ ἤδη μέλλοντι, ἀνακολούθως τῇ χρήσει τῶν ὑστέρων Ἀττικιστῶν, ὧν ἐστι καὶ ὁ Λουκιανός.* Idem in verba illa poetae *Ἤδη λοίγια ἔργα ἔσσεται*, p. 153. *Καὶ εἰ τοῦτο ὀρθόν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον σολοικισμόν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῶ*. Vide eundem in Il. *ά*. p. 100. Locus Luciani, quem Eustathius respexit, extat initio Pseudosophistae, ubi tamen non *ἤδη σολοικιῶ*, sed *ἄρτι σολοικιῶ* legitur. Unde apparet Eusthathium ista scribentem memoriae errore deceptum fuisse, et proinde verum non esse Lucianum unquam negasse, *ἤδη* tempori futuro iungi posse. Vide quae in locum Luciani modo laudatum observavit Graevius. *Küst.* *ἤδη σολοικιῶ* item Luciano tribuit grammaticus in Crameri Anecd. III. p. 399. 9. *ἤδη δὲ* Lex. Seg. 10. *νῦν*] *νοῷ* V. *τὸ νῦν* Phot. Deinde *γὰρ* om. Phot. et Lex. Seg. recte. Sed huic consentaneum videtur ut reponamus *κατὰ τὸ συνάπτον τῷ νῦν*, quae spectant ad exemplum prius. 11. *τοῦ νῦν*] *τὸν νῦν* B. E. *τοῦ νῦν χρόνου* Lex. Seg. In fine *χρόν* V. ap. Gaisf.

1. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 96. *Ἀριστ. νεφέλαις* A. V. 4. Ἰάμβλιχος] Vid. Rochetti Miscell. T. I. p. 86. *ἐλεῶ σε*] Hoc vereor ut probum sit, siquidem parum concinne iunguntur *ἐλεῶ σε ὅτι τὰ αὐτά σοι δυστυχῶ*. 6. *μεταμέλει*] *μεταμέλλει* E. *μεταβάλλει* V. 9. *Ἤδη γὰρ εἶδον*] Sunt versus Sophoclis in Elect. 62 — 64. *Küst.* *πολλάκις* om. B. E. et v. seq. *λόγῳ*. 11. *αὖθις*] Sic E. *πάλιν* A. B. V. Med. 12. *ὡς Πυθαγόρας καθ.*] Quae sequuntur usque ad finem articuli *αὐτολεξεὶ* descripta sunt ex Scholiaste Sophoclis in modo laudatum locum Electrae. *Küst.* *ὡς* ignorat Schol. *καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογ.*] Similem historiam de Zamolxide ex Hellanico Suidas narrat supra v. *Ζάμολξις*. *Küst.* *ἑαυτὸν*] *αὐτὸν* B. E.

---

edere aut non edere. paucae testudinis carnes si comedantur. tormina gignunt; multae vero purgant. unde proverbium Demo tradit fluxisse. alii vero hoc ad eos referunt, qui primum quidem sese operi alicui accingunt, postea vero tricantur. ceterum Terpsioni hoc proverbium tribuunt. Ἤδη. iam. Ἤδη. Antea, iamiam, sive tempus quod puncto temporis praesentis proximum est; aut enim partem temporis proxime futuri significat aut praeteriti. dicimus enim aliquem iamiam abiturum; item aliquem iam ipsum abisse: cum neutrum tempus a praesenti longe seiungimus. Ἤδη. Posthac, mox. Aristophanes *Pluto*: *Itaque posthac fugias improbos.* de tempore maxime praesenti. et Iamblichus: *Iam enim miseror te, quod communi calamitate premimur.* alibi: *Sin vero iam horum poenitet Antonium, ego quoque confiteor, me non alienum esse a contrahenda cum Romanis amicitia.* De Pythagora: *Saepius enim iam vidi etiam sa-*

ποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα, ὡς ἄρα τεθνηκὼς εἴη. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' ᾅδου τινὰ ἑτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν ᾅδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωικῶν Αἰθαλίδης ὢν ὁ Ἑρμοῦ· εἶτα Εὔφορβος· εἶτα Ἑρμότιμος Σάμιος· εἶτα Πύθιος Δήλιος· εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας.

[a] Ἡδη. τέρπη σύ.

Ἡδημόνουν.

Ἥδιον. τὸ γλυκύ. ἡδίων δὲ ὁ ἡδύτερος, ἀρσενικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἡδίονος, τὸ συγκριτικόν.

Ἥδιστα. ἡδέως.

Ἡδολέσχησα. διελάλουν ἐμαυτῷ προσδιαλεγόμενος.

Ἥδομαί σοι. δοτικῇ· εὐφραίνομαί σοι. Καὶ Ἥδομεν, εὐφραίνομεν.

Ἡδόμενος. ἀρεσκόμενος. Ἐκ τῶν Πλωτίνου. Ἡδοναί, λῦπαι, θάῤῥη, φόβοι, ἐπιθυμίαι, ἀποστροφαὶ καὶ τὸ ἀλγεῖν, τίνος ἂν εἶεν; ἢ γὰρ ψυχῆς, ἢ χρωμένης ψυχῆς σώματι, ἢ τρίτου τινὸς ἐξ ἀμφοῖν. διχῶς δὲ καὶ τοῦτο. ἢ γὰρ τὸ μῖγμα, ἢ ἄλλο τι ἐκ τοῦ μίγματος.

Ὅροι ἡδονῆς, ά. λεία κίνησις, β'. ἢ γένεσις ἢ φύσις αἰσθητή, γ'. ἢ ἄλογος διάχυσις, δ'. ἢ ἐνέργεια τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως ἀνεμπόδιστος, έ. ἢ τοῦ παρακολουθοῦντος τέλους ταῖς τελευταίαις ἐνεργείαις. ἐκ τούτων τῶν ὅρων ἰσχύει τις ἀνασκευάζειν καὶ κατασκευάζειν, ὅτι ἀγαθὸν ἡ ἡδονὴ καὶ ὅτι μή.

Ἡδονὴ δέ ἐστι λεία κίνησις· πόνος δὲ τραχεῖα κίνησις. καὶ τὴν μὲν εὐδοκητὴν πᾶσι ζῴοις, τὸν δὲ ἀποκρουστικόν. ἡδονὴν μέντοι τὴν τοῦ σώματος, ἣν καὶ τέλος εἶναι, οὐ τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀοχλησίαν, τέλος εἶναί φασι· διαφέρει δὲ τέλος εὐδαιμονίας. τέλος μὲν γὰρ εἶναι τὴν κατὰ μέρος ἡδονήν, εὐδαιμονίαν δὲ τὸ ἐκ τῶν μερικῶν ἡδονῶν σύστημα, αἷς

4. *περὶ τῶν οἰκείων*] Vid. Rittershus. in Malchum p. 28. Tertull. de Anima c. 28. Laert. VIII, 21. ex Hermippo. *Reines.* De his fabulis diligenter quaerere instituit Freretus Opp. T. II. p. 42. sqq. 6. *Αἰθαλίδης*] *Αἰθάλιδος* A. B. E. 7. *Εὔφορβος*] *Ἔφορβος* B. E. Med. *Ἑρμότιμος*] *Ὁμότιμος* B. E. *Σάμιος* om. Schol. Soph. 8. *Πύθιος Δήλιος*] Vid. Laert. VIII, 5. qui Pyrrhum τὸν Δήλ. ἁλιέα, et Schol. Apollon. I, 645. *Πύῤῥον τὸν Κῆτα* nominat. *Reines.* *Π. ὁ Δήλιος* Schol. 9. *Ἡδη τέρπη σύ.*] Edit. Mediol. *Ἥδη. τέρπη σύ.* Quod verum et perspicuum. Confer Valckenarium in Euripidis Hippol. 1285. *Τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ*; Quod non erat solicitandum. Vide Animad. nostras in Schol. Theocrit. XI, 10. et Eurip. Rhes. 958. *Toup.* *Ἥδει. τέρπει* Lex. Seg. et Hesychius; cf. Zon. p. 977. *Ἥδει. τέρπει· καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν* Photius. 11. *γλυκύτερον*] Dedi *γλυκύ* cum A. B. E. *V. Respexit Suidas ad locos similes Herodoteo II, 46. *οὔ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν.* Dein *ὁ* om. *V. 14. Item Hesychius. 15. *Ἡδολέσχησα*] Glossam ex Theodoreto in Ps. LXXVI, 3. sumptam monet Ernestius. Theodoreti tamen cum sit talis oratio, *διελάλουν ἐμαυτῷ καὶ ἐλειποθύμουν. συνεχῶς ἐμαυτῷ προσδιαλεγόμενος κτλ.*, haud scio an per repetitionem eiusdem vocis πρὸς quaedam intercepta fuerint. *ἐμαυτῷ προσδιαλεγόμενος*] *πρὸς ἐμαυτὸν διαλεγόμενος* E. 17. *εὐφραίνομαί σοι* om. E. Vide tamen Zon. p. 977. 18. *Ἡδόμην. εὐφραινόμην*] *Ἥδομεν. εὐφραίνομεν* A. B. V. E. 19. *Ἐκ τῶν Πλωτίνου*] Desunt haec verba Med. ubi modicum est spatium ante *Ἡδοναί*: desunt item B. E. Gronovius de libro suo annotat: „fere integra vacua linea interponitur sic notata: ~:~: sexies." Primus dedit Aldus. Sumptus locus ex Ennead. I, 1.

1. *Ἡδοναί, λῦπαι, θάῤῥη, φόβοι*] *Ἡδοναὶ λύπαι θάῤῥη τε καὶ φόβοι* E. qui statim *ἐπιθυμίαι τε καὶ ἀ.* Aliter horum initium Plotinus conformavit. 2. *ἢ γάρ*] *γὰρ* om. A. 3. *ψυχῆς σώματι*] *ψυχῆς* om. A. Tum *σώματος* V. 4. *ἢ καὶ ἄλλο τι ἐκ τοῦ μίγματός ἐστι*] *καὶ* et *ἐστι* om. A. B. V. E. *ἢ ἄλλο τι μίγμα* V. 6. *Ἡδονή*] *Ὅροι ἡδονῆς* A. V. Iisdem MSS. auctoribus numeralia interposui. Sumptus locus ex Alexand. Aphrodis. in Aristot. Topic. p. 88. *Gaisf.* *ἢ γένεσις ἢ φύσις αἰσθ.*] Legendum est. *ἢ γένεσις εἰς φύσιν αἰσθητήν.* Sic enim voluptas a quibusdam definiebatur. Alexander Aphrodisieus in I. Topic. p. 3. lin. ult. *Λέγουσι γὰρ τὴν ἡδονὴν εἶναι γένεσιν εἰς φύσιν αἰσθητήν*: quem locum acceptum refero Pearsono, qui eum in notula ad marginem Suidae sui observaverat. *Küst.* 7. *διάλυσις*] *διάχυσις* B. V. Alexand. *διάθεσις* E. 8. *ἀνεμπόδιστος* om. A. V. *ἢ* inserit V. *ἀνεμπόδιστος, ἤ τι τὸ παρακολουθοῦν τέλος τ. τ. ε.* Alexand. 11. *ὅτι μή*] *ἢ τιμή* E. 12. *Ἡδονὴ δέ ἐστι λεία κ.*] Totus hic locus, usque ad verba illa *διὰ τὰς κατὰ μέρος ἡδονάς* excerptus est ex Laert. II, 86. et seq. ubi vide commentatores. *Küst.* *πόνος δὲ*] *πόνος δέ ἐστι* B. E. 13. *τὸν δὲ ἀποκρουστικόν*] *τὴν ἀποκρουστικήν* E. *ἀποκρουτικόν* V. 14. *τοῦ σώματος*] *τὴν τοῦ σώματος* A. V. 15. *ἣν καὶ τελείαν εἶναι*] Lege ex Laertio, *ἣν καὶ τέλος εἶναι*: quam lectionem in versione secutus sum. *Küst.* *τέ* V. bis: cuius ex indicio *τελείαν* bis correxi. 17. *τελείαν εἶναί φ.*] Lege iterum *τέλος εἶναι φ.* ut apud Laertium. *Küst.* Deinde compara v. *Τέλος εὐδαιμονίας.* 18. *γὰρ* om. *V. 19. *αἷς*] *αἳ* B. Med. *ᾗ* E.

Suidae Lex. Vol. I. P. II.

pientes, qui verbis simularent se mortuos; sed cum domum redissent, impensius honorati sunt. Pythagoras enim cum in subterraneo antro se conclusisset, per matrem sparsit rumorem, quasi mortuus esset. postea vero cum denuo apparuisset, de animorum instauratione et rebus inferis quaedam auditu mira commentus est, narrans vivis se cum familiaribus apud inferos collocutum esse. unde homines eam in opinionem induxit, ut crederent eum ante bellum Troianum fuisse Aethalidem, Mercurii filium; post Euphorbum; deinde Hermotimum Samium; inde Pythium Delium; tandem post omnes Pythagoram. *Ἡδη.* Delectaris. *Ἡδημόνουν.* *Ἥδιον.* Dulcius. *ἡδίων* vero comparativus, genere masculino, per *ω̄*. *Ἥδιστα.* Suavissime. *Ἡδολέσχησα.* Mecum ipse locutus sum ratiocinans. *Ἥδομαί σοι.* Dativo iungitur, delector te. Et *Ἥδομεν*, delectamus. *Ἡδόμενος.* Qui delectatur. *Ἡδοναί.* Plotinus ait: Voluptates, tristitia, fiducia, metus, cupiditates, aversationes et dolores cuiusnam erunt? aut enim animi sunt, aut animi corpore utentis, aut tertii alicuius ex utroque conflati. atqui hoc duplex est: aut enim est mixtio, aut aliud quiddam ex mixtione compositum. — Voluptatis definitiones. primum voluptas est blanda motio, deinde generatio in naturam sensibilem, porro animi oblectatio rationis expers, quarto loco actio habitus secundum naturam, non impedita, postremum finis extremas actiones subsequens. ex his definitionibus potest quis et refellere, et comprobare, voluptatem esse bonum vel non esse. — *Ἡδονή.* Voluptas est blandus motus; dolor vero asper motus. et illam quidem omnibus animalibus esse gratam, hunc vero eadem aversari statuunt. corporis autem voluptatem, non stabilem illam et in vacuitate dolorum positam et quasi indolentiam quandam, finem esse aiunt. differt autem finis a felicitate. nam finem esse aiunt voluptates particulares, felicitatem vero, systema quoddam compositum ex particularibus voluptatibus, quibus tam

συναριθμοῦνται καὶ αἱ παρῳχηκυῖαι καὶ αἱ μέλλουσαι. εἶναί τε τὴν μερικὴν ἡδονὴν δι' αὐτὴν αἱρετήν· τὴν δὲ εὐδαιμονίαν οὐ δι' αὐτὴν ἀλλὰ διὰ τὰς κατὰ μέρος ἡδονάς.

Ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν, ὑφ' ἣν τάττεται κήλησις, ἐπιχαιρεκακία, τέρψις, διάχυσις. κήλησις μὲν οὖν ἐστιν ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα· ἐπιχαιρεκακία δὲ ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς· τέρψις δὲ οἷον τρέψις, προτροπή τις ψυχῆς ἐπὶ τὸ ἀνειμένον· διάχυσις δὲ ἀνάλυσις ἀρετῆς.

Ἔστι δὲ παρὰ ἑκατέρου μέρους τῆς ἀντιφάσεως συλλογισμὸς ἔνδοξος. ὅτι μὲν ἀγαθὸν ἡ ἡδονή, δείκνυσιν ὁ συλλογισμὸς οὗτος· οὗ πάντα ἐφίεται, ἀγαθόν· τῆς ἡδονῆς δὲ πάντα ἐφίεται· ἡ ἡδονὴ ἄρα ἀγαθόν. τὸ δὲ μὴ εἶναι αὐτὴν ἀγαθόν, ὁ τοιοῦτος· τὸ ἀγαθὸν ἀγαθοὺς ποιεῖ· ἡ ἡδονὴ ἀγαθοὺς οὐ ποιεῖ· οὐκ ἄρα ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν. ἡ ἡδονὴ τοίνυν ἐστὶ κίνησις λεία· ἐνέργεια δὲ ἀτελὴς πᾶσα κίνησις· μηδὲν δὲ ἀγαθὸν ἀτελές· ἡ ἡδονὴ ἄρα οὐκ ἀγαθόν.

47 Ἡδονή. ἡ ἀκάθαρτος καὶ ἡ φυσικὴ κατάστασις, ἣν Ἐπίκουρος ἐδοκίμαζε, τέλος παντὸς πράγματος τὴν ἡδονὴν εἶναι τιθέμενος. τουτέστι, τὸ πρώτιστον ἀγαθόν, ὅ ἐστι θεός.

Ἡδονῆς ἀκρότης. τὸ πρὸς λύπην ἄμικτον.

Ἢ δ' ὅς. οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς. διὸ καὶ ὀσύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς. καὶ ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη. Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων. καὶ ἦν δ' ἐγώ, ἀντὶ τοῦ ἔφην δὲ ἐγώ. παρὸ δὴ καὶ Ἑρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς Γοναῖς ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησίν·

Ὁ Ζεὺς διδώνα πολλάς, φησί, τοὔνομα.

Ἀρίσταρχος δὲ τὸ μὲν ἦ δ' ὃς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς, τὸ δὲ ἦν δὲ ἐγώ, ἔφην δὲ ἐγώ, τὸ δὲ ἦ τῶν ἀρχαίων ἔφη εἶναι λεξειδίων, Ὁμηρον δ' οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ, οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ. τὸ ἀνάλογον μέν, ὡς ὅταν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ·

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι.

καί,

Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ.

τοὺς δὲ μεθ' Ὁμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν.

---

5. Ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλ.] Haec et quae sequuntur usque ad *ἀνάλυσις ἀρετῆς* leguntur apud Laertium lib. VII. sect. 114. unde ea Suidas excerpsit. *Küst.* ἔπαρσις] κίνησις E. ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι] Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus editt. [et B. E.] enim pro αἱρετῷ vitiose scriptum est ἑτέρῳ: quam lectionem Porto caliginem olfudisse mirum non est. *Küst.* 10. καὶ προτροπή] καὶ delevi cum B. V. E. Diog. 12. παρὰ] περὶ A. B. V. E. 13. ἀγαθόν] ἀγαθὴ V. 15. ἡδονῆς δὲ] δὲ om. E. ἀγαθόν — εἶναι αὐτὴν om. V. 18. ἀγαθὸν ἡ ἡδονή] ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν A. E. ἡ ἡδονὴ ἀγαθή V.

4. τουτέστι — θεός] Haec manum imprudentis cuiusdam lectoris redolent. 6. Ἢ δ' ὅς] Confer Etymologici M. auctorem h. v. *Küst.* Gl. habet Photius. Ἐρατοσθένην] Ἐρατοσθένους B. V. E. Vide Eratosth. p. 218. 7. ὅς] οὗτος Etym. et Schol. Plat. p. 331. διὸ] διὸ καὶ B. V. E. Med. Etym. Phot. 9. ὁ Γλαύκων] Addiderunt V. (ap. Gron. Rec. mutilatt. p. 53.) et Photius. Vid. Plat. Rep. I. p. 327. B. 12. διδόναι πολύ, φησί, τοὔνομα] διδώνα πολλὰς φ. τ. V. (fere cum Photio, ubi διδωνω) διδωνα πολύ . . . . σι τ. E. Omisit haec A, in lacuna. Edidit in Photio coniecturam Porsoni ingeniosissimam Dobraeus. Ὁ Ζεύς, δίδωμι Παλλάς, ἠσί, τοὔνομα. Cf. Meinekii Com. Vol. I. p. 382. Ceterum ἠσί Sapphus auctoritate munitur in Homer. Epimer. p. 190. 14. ἔφην] ἔφη δὲ E. Phot. et Schol. Plat. p. 331. Mox ἔφην εἶναι V. 15. λεξιδίων] λεξειδίων A. B. V. Phot. καὶ Ὁμηρον] καὶ om. A. V. Phot. 16. οὐδὲ σχηματίζειν ἀ. ἀ. τὸ ἀν.] Hic locus mihi obscurus videtur, quem proinde acutioribus examinandum libens relinquo. *Küst.* Negavit Aristarchus ullam verbi *ἠμί* formam apud Homerum extare praeter illud *ἦ*, idque ipsum observavit in certa sede a poeta collocari, *οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ*. Schol. Ven. in Il. *ά*. 219. ap. Gaisf. *σεσημείωται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸν ἐπιφέρει τὸν λόγον.* Cf. Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 104. Superest ut refingamus *οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀνάλογον*, abiecto *μέν*, quod incertum ferri solitum arguit scriptura libri V. 17. ὅταν] ὅταν μὲν V. 18. κυανέοισιν] κυανέῃσιν B. E. *V. Phot. Cum iisdem post ὀφρύσι Gaisf. inseruit καί. Loci sunt Il. *ά*. 528. Od. *χ*. 8.

---

praeteritae quam futurae annumerantur. ac particulares quidem voluptates per se esse expetendas; felicitatem vero non propter se, sed propter particulares voluptates. Voluptas est appetitus sine ratione rerum quae videantur esse expetendae: cui subiiciuntur delectatio, malevolentia, oblectatio, animi effusio. est autem delectatio voluptas suavitate auditus nos permulcens; voluptas in alienis malis; oblectatio, sive *τέρψις*, quasi *τρέψις*, conversio animi ad remissionem; animi vero effusio est virtutis dissolutio. Ex utraque parte probabilis syllogismus contradictorius formari potest. etenim voluptatem esse bonum hic syllogismus demonstrat. id quod omnes appetunt est bonum. atqui voluptatem omnes appetiunt. ergo voluptas bonum. contra non esse bonum talis syllogismus ostendit. id quod est bonum facit bonos. voluptas autem bonos non facit. ergo voluptas non est bonum. porro voluptas est blanda motio. omnis vero motio est actio imperfecta. atqui nullum bonum est imperfectum. ergo voluptas non bonum. Ἡδονή. Voluptas est impurus naturae nostrae status, quam Epicurus probavit, summum esse bonum statuens. est autem finis bonorum, non diversus ille a deo. Ἡδονῆς ἀκρ. Voluptas omnis doloris expers. Ἢ δ' ὅς. Eratosthenes accipit, ut sit, *ἔφη δ' ὅς*. quare ultimam syllabam aspero spiritu notat, ut agnoscatur articulus ὅς. et ἦ, dixit. *Nos vero, Glauco inquit, expectabimus.* et *ἦν δ' ἐγώ, ego vero dixi.* ad hanc igitur normam Hermippus in *Minervae natalibus ἠσί* posuit: *Iuppiter, Pallas, inquit, ei nomen impono.* Aristarchus autem *ἦ δ' ὅς* interpretatur, inquit ille, porro *ἦν δὲ ἐγώ*, aiebam ego, deinde *ἦ* vocem priscam esse dicit, qua Homerus non in omni membro promiscue utatur, neque formas analogas eum inde repetere, sed cum orationis finem significare velit: *Dixit, et caeruleis annuit superciliis*; item, *Dixit, et adversus Antinoum.* scriptores autem Homero recentiores promiscue id collocare.

Ἦ δ' ὅς. ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς. τούτῳ χρῶνται καὶ ἐπὶ πλήθους, καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ. καὶ παροιμία Ἦ δ' ὅς· οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν τίθεται ἀντὶ τοῦ ἔφασαν.

Ἦδος. ὄφελος. ψιλοῦται. Ὅμηρος·

Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλετο;

Ἠδωνὰ ἱμάτια. Θρᾳκικά.

Ἠδωνίς, Ἠδωνίδος. χώρα οὕτω λέγεται. καὶ Ἠδωνοί, ὄνομα ἔθνους.

Ἥδρασεν. ἐστήριξεν. Καὶ Ἡδρασμένος, βέβαιος, πάγιος.

Ἡδραίωται.

Ἡδρυμένος. ηὐξημένος.

Ἡδύγαιον. τὸ καλὴν ἔχον γῆν.

Ἡδυεπής. ἡδυλόγος.

Ἡδύλειον. ὄρος, ὅπερ ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἡδύνομαι. δοτικῇ.

Ἡδύοσμος. εἶδος βοτάνης.

Ἡδυπαθής. φιλήδονος, πάθει χαίρων. Καὶ Ἡδυπάθεια, ἡ πορνεία.

Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους.

Ἡδύσματα. βρώματα, ἢ εὐοσμία.

Ἤιε. ἐπορεύετο.

Ἤέ. βαρυτόνως, διαζευκτικὸς σύνδεσμος.

Ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ.

περισπωμένως δὲ ἀπορηματικὸς περισπᾶται.

Ἦ μαχεούμενον, ἦὲ καὶ οὐκί.

Ἥέλιος. ὁ ἥλιος. καὶ Ἠελιώτης.

Ἤεμεν. ἤδειμεν.

1. ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς om. E. ἀντὶ τοῦ om. *V. Paulo aliter et doctius haec tradit Photius. 2. πλήθους] πλήθει V. et Schol. Platon. p. 380. τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ. 3. παροιμία] Agnosco hic temerariam librariorum manum, qui nescio quid somniantes vocem istam in textum intruserunt. Quare ea inducta locum hunc continuo ordine sic leges, καὶ ἦ δ' ὅς· οὐ μόνον ἔφη etc. *Küst.* Sane absque Proverb. Append. Vatic. p. 282. (cuius fidem Küstero opposuit Kulenkamp. in Etym. M. p. 878.) sive Bodl. 489. esset, nemo facile suspicaretur huiusmodi observationem in Corpore proverbiorum extitisse. Nec tamen Küsterus nihil vidit. Etenim incidit homo studiosus, qui Suidam libenter paroemiarum additamentis solet augere, in collectionem proverbiorum, unde annotationem derivavit praemisso *καὶ παροιμία*. Nimirum posterior pars nihil nisi cumulum supervacuum praegressis subtexit. μόνον] *μόνον ἀντὶ τοῦ* (quod Kulenkampius optarat) A. V. Bodl. cuius oratio docet *ἐπὶ πολλῶν τίθεται* aliorsum pertinuisse. 5. ψιλοῦται] V. Schol. Apollon. I, 1294. Quamquam repugnat Boissonadus in Anecd. IV. p. 378. 6. Ὅμως ἀλλὰ τί μοι τ.] Portus de meudo hic securus locum istum sic verterat: *Tamen ita res habet: sed quaenam utilitas horum* etc. At vero pro ὅμως legendum esse Ὅμηρος nihil est certius. Apud Homerum enim Il. σ. 80. versus iste ita legitur: Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; *Küst.* Ὅμηρος a Gaisfordo receptum etiam Toupius III. p. 178. sese repperisse narrabat. Vide scripturam cod. V. in v. *Δραστήριον*, infra in v. Ἴλιον. Item *λέγομεν* natum ex *λέγει* Ὅμηρος in v. *Σάμου ὑλήεσσης*. Hic quidem *V. Ὁμῶς. Mox *τῶν* pro *τούτων* redidderunt B. E. Med. *τὸ* A. 8. Zon. p. 977. 9. Huic glossae quae subiiciebatur annotatio ex v. *Αἰγίζειν* pendens, *Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖσι καὶ τὰς νεβρίδας οὕτως καλεῖ. καί ἐστιν ἐν τῷ Αἰγίζειν*: eam cum V. ap. Gaisf. in marginem coniecerit, expunxi. Ceterum *Küsterus*: *Αἰσχύλος*] „Locus Aeschyli, quem Suidas hic respicit, extat apud Strabonem lib. X. p. 470." Idem in *ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδων.*] Haec absque ullo iudicio ex v. *Αἰγίζειν* in hunc locum translata sunt, nec aliter huc spectant, nisi quatenus in iis fabulae Aeschyli, *Edoni* vocatae, mentio fit." Ubi *ἡδονῆι* A. B. V. *ἡδονῆσι* *V. (qui om. *καί ἐστιν κτλ.*) *ἡδωνῇ* E. Mox *νευρίδας* E. 10. Ἥδρασεν] Vid. Schleusneri Lex. V. T. in Ἑδράζω. *Gaisf.* Adde Schaef. in Dionys. p. 89. Horum *ἥδρασεν* ad Psalm. XCV, 10. spectat. 13. Ἡδρυμένος] Gl. delevit Küster. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in v. *Ἀδρύνομαι. Gaisf.* Item Zon. p. 977. Saltem Ἡδρυμένος. Formas neutrius generis enotavit Gronov. 14. Ἡδύγαιον] Ex Athen. III. p. 74. B. 15. Ἡδυεπής] Il. *ά*. 248.

1. Ἡδύλειον] Ex Harpocratione. 2. δοτικῇ] *αἰτιατικῇ* *V. 3. Ἡδύοσμον] Ἡδύοσμος A. B. V. E. Zon. p. 975. Cf. v. *Μίνθα* sive *Μίνθη*, et Hemsterh. in Schol. Arist. Plut. 313. 5. ἡ πορνεία] φιληδονία, πορνεία Zon. p. 976. 6. Ἡδύς] Cum Schol. Platon. p. 413. et Zonara, coll. Ruhnkenio in Timaeum p. 131. sq. 8. εὐοσμίας] εὐοσμία B. V. E. Phot. Zon. εὐοσμίαι Lex. Seg. 9. Ἤιε] Cf. Il. *μ*. 371. Adde gl. continuam. 10. βαρυτόνως] Delenda est vox ista, utpote ab hoc loco aliena. Nam coniunctio *ἠέ*, de qua hic agitur, non est *βαρύτονος*, sed *ὀξύτονος. Küst.* Istud vero *βαρυτόνως* arguit hanc cum superiore glossa per epimerismi iuncturam antiquitus sic cohaesisse: Ἤιε. ἐπορεύετο. βαρυτόνως. ἦὲ δέ, διαζ. σ. Manum tamen iniicit Hesychius: *βαρυνομένης μὲν τῆς προτέρας, ἀντὶ τοῦ ἤ, σύνδεσμον δηλοῖ διαζευκτικόν.* 11. Ἠὲ διατμ.] Est pars versus Homerici Od. *ϑ*. 507. *Küst.* 12. περισπᾶται] In *περισπᾶται* notat Portus, „Videtur superfluum, ideo praeterii." Postea Küsterus hanc vocem non monito lectore eiecit, et insuper *μαχεούμενον* in *μαχεόμενον* [repugnante *V.] mutavit. Scias autem haec omnia Suidam descripsisse e Photii codice iam corrupto, qui habet *διαζευτικὸς — διατμῆξαι — ἀπορρηματικὸν περιπταίῃ μαχεούμενον ἦὲ καὶ οὐχί*; Hunc locum ita transcripsit bonus Suidas, Ἀπορηματικός. περι π ται η, aut cum ita distractum fortasse invenisset, *περισπᾶται ἢ* pro ingenii sui modulo emendandum putavit. Sed nunc nihil planius quam primo scripsisse Photium *ἀπορηματικός. ἦὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἦὲ καὶ οὐκί.* Quae et ipsa varietas est, quamquam mendosa, tamen notabilis. *Porson.* in Od. *λ*. 402. Verum tanta varietas nec fidem inveniat neque cadit in sententiam Homericam. Accedit quod *ἠὲ* in Odysseae loco plane diiunctivi est generis, non dubitativi. Quocirca duo poetae exempla hic opinor esse confusa, quorum posterius ad significatum *ἀπορηματικὸν* spectans in formulam *ἦὲ καὶ οὐκί* terminaretur. Superest ut post *δὲ* interponatur *ὁ ἤ*. Vide vel Schol. Od. *δ*. 372. (sive 643. coll. Lehrsii Quaest. epic. p. 50. sqq.) *ὅτε γάρ ἐστι διαπορητικὸς ὁ ἢ περισπᾶται.* Adde Schol. Il. *ά*. 190. 14. Ἥέλιος] Hanc et seq. gl. delevit Küsterus. *ὁ ἥλιος* om. Med. *Mox Ἠελιώτις A. *ἠελῖτις* *V. Dein Ἤεμεν apparet ex Ἤισμεν esse corruptum. 15. Ἤεμεν] Sic etiam Photius [Zon. p. 979.] et Harpocratio. Sed series litterarum in Harpocratione reponendum demonstrat *ἦσμεν*, docente Valckenario Obss. Critt. in N. T. p. 387. *Gaisf.*

Ἦ δ' ὅς. Dixit ille. utuntur tam in plurali quam in feminino et masculino genere. Ex Proverbiis: Ἦ δ' ὅς non solum significat dixit, sed etiam in plurali dixerunt. Ἤδος. Utilitas. quod tenui spiritu notatur. Homerus: *At quid mihi ista prosunt, postquam amicus periit?* Ἠδωνὰ ἱμάτια. Vestimenta Thracia. Ἠδωνίς. Regio quaedam sic vocatur. et Edoni, nomen gentis. Ἥδρασεν. Firmavit. Et Ἡδρασμένος, firmus, stabilis. Ἡδραίωται. Ἡδύγαιον. Bonum solum habens. Ἡδυεπής. Dulciloquus. Ἡδύλειον. Mons in Boeotia. Ἡδύνομαι. Dativo iungitur. Ἡδύοσμος. Herbae genus. Ἡδυπαθής. Voluptatis amans, suaviter affici gaudens. Et Ἡδυπάθεια, scortatio. Ἡδύς. Suavis. sic etiam vocabant substultos. Ἡδύσματα. Condimenta, vel suaves odores. Ἤιε. Ibat. cum accentu barytono. Ἤέ. Coniunctio disiunctiva. *Aut discindere cavum lignum.* sed cir-

48 [117]Ἦεν. ὑπῆρχεν.

Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών. ἀντὶ τοῦ ἐνεχθέντα ἑλών. τουτέστιν, ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους.

Ἥερα. ἀορασίαν.

Ἠερέθονται. ἀπαιωροῦνται.

Ἠερίβοια. ὄνομα κύριον.

Ἠέριαι. καὶ Ἠερίη, ἑωθινή. Καὶ Ἠερινός, ὀρθρινός.

Ἠερόεν. καὶ Ἠεροειδές, σκοτεινόν.

Ἠερόεις. ὁ σκοτεινὸς ᾅδης.

Ἠέρος ὄγμοι. αἱ ὁδοί, οἱ τόποι. λέγεται δὲ ἀηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμματι·

καὶ διὰ μέσσης
ἠέρος εὔαγρον τοῖσδε δίδου κάματον.

Ἠεροφοῖτις. ἢ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὰ ἔργα.

Ἤιεσαν. ἐπορεύοντο.

Ἠετίων. ὄνομα κύριον.

Ἠετιώνεια. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ἀπὸ τοῦ κατακτησαμένου τὴν γῆν Ἠετίωνος. καὶ Ἠετιώνειος δίαιτα, ἡ τοῦ Ἠετίωνος.

Ἤιει. ἐπορεύετο.

Ἤειρεν. ἔδησεν.

Ἤια. ὑπῆρχον.

Ἠίθεος. ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας. ἐν Ἐπιγράμματι·

2. Ἢ ἐν ὁδῷ καθ.] Sic locum hunc ex Demosthene et Harpocratione restitui. In prioribus enim editt. ob omissam vocem Ἢ quae articuli totius caput est haec praecedentibus absque ulla distinctione annexa leguntur, a quibus tamen separanda esse manifestum est. *Küst.* Gl. habet Photius. *ἐν ὁδῷ*] Ἐν ὁδῷ hic significat *in insidiis*. Vide Harpocrat. et Suidam v. Ὁδός. *Küst.* *καθελών*] Id est, *qui occidit*. Accipitur enim hic pro *ἀνελών* vel *ἀποκτείνας*. Vide Suid. v. Καθελών. *Küst.* *ἐνεχθέντα*] Sic etiam Photius. Sed ex Harpocratione restituendum est *ἐνεδρεύοντα*. *Küst.* 3. *Δημοσθένης ἐν τῷ κ. Ἀριστ.*] Locum integrum Demosthenis qui extat p. 435. (637.) adducam, ut quid haec sibi velint, melius intelligatur. *Ἐάν τις ἀποκτείνῃ ἐν ἄθλοις ἄκων, ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἢ ἐν πολέμῳ ἀγνοήσας, ἢ ἐπὶ δάμαρτι, ἢ ἐπὶ μητρί, ἢ ἐπὶ ἀδελφῇ, ἢ ἐπὶ θυγατρί, ἢ ἐπὶ παλλακῇ, ἢ ἣν ἂν ἐπ' ἐλευθέροις παισὶν ἔχῃ· τούτων ἕνεκα μὴ φεύγειν κτείνοντα.* Hinc apparet verba illa *Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών* esse fragmentum legis, quae de homicidiis impunitis apud Athenienses sancita erat. *Küst.* 5. *Ἥερα. ἀορ.*] Homerus Il. *θ'*. 50. *Κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.* ubi Scholiasta: *Ἠέρα. ἀορασίαν, σκότος. Küst.* 6. *Ἠερέθονται*] Respicit locum Homeri Il. *γ'*. 108. *Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.* ubi Scholiasta: *Ἠερέθονται. ἀπαιωροῦνται, κρέμανται. Küst.* Vide v. *Προσαστειασάμενος*, add. Il. *φ*. 12. 7. *Ἠερίβεια*] Corruptum videtur ex *Περίβοια. Hemst.* *Ἠερίβοια* A. B. E. *V. Vid. Il. *ε*. 389. coll. Boissonado in Herodian. p. 44. 8. *Ἠέριαι*] Il. *γ*. 7. *Ἠερίη*] Il. *α*. 497. 10. *Ἠεροειδές*] Il. *ε*. 770. 11. *ὁ σκοτεινὸς Ἅιδης*] Lege, *ὁ σκοτεινός, οἷον Ἅιδης. Küst.* Equidem dubito: quoniam Zon. p. 978. *σκοτεινός. ἠερόεις ᾅδης.* 13. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Zosimi I, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 183.

1. *μέσης* Edd. ante Gaisf. 2. *τῆσδε*] *τοῖσδε* A. B. E. *V. Anthol. Zon. p. 979. 3. *Ἠεροφοῖτις*] Vide Homer. Il. *τ'*. 87. et ibi Scholia. *Küst.* *κατὰ τὰ ἔργα*] L. *κατὰ τὸν ἀέρα.* Vid. Hesych. in v. *Toup.* MS. Sic etiam Lex. Bachm. p. 249. recepitque Dobraeus: sed frustra; nec mutat Photius. Significatur enim Poena, quae vestigia male factorum subsequatur. Item Schol. Hom. *οἷον ἡ ἐρευνῶσα τὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα.* Adde Schol. Il. *ι*. 571. 6. *Ἠετιώνεια*] Ex Harpocratione, in quem vide Valesium. *Küst.* *Ἠετιωνία* Thucyd. VIII, 90. cum Harp. 7. *ἀπό*] *ὑπὸ* B. E. Deinde *καταστησαμένου* Zon. Mox *Ἠετιάνειος* V. ap. Gaisf. 9. *Ἤιει*] Xenoph. p. 540. *πρὸς ᾧ ἦει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. Toup.* 10. *Ἤειρεν*] Vid. Il. *ά*. 499. *Ἤειρεν* A. Post *ἔδησεν* omiserunt A. B. V. E. *Ἥρμοσεν. ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ δεσμεύω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἠείρω. ὡς μύω, ἠμύω.* 11. *Ἤια. ὑπῆρχον*] Explicatio ista non convenit voci *Ἤια*, quae aliud significat. Hinc magis placet, quod legitur in Lex. Photii MS. *Ἤια. βρώματα. καὶ τὸ ἐπορευόμην. Küst.* Tantum differunt hae voces *ὑπῆρχον* et *βρώματα*, ut non crediderim ita scribendum. De variis significationibus vocis *Ἤια* praeter alios videndus Scholiastes Homeri anonymus, qui in Iliad. *ν*. 103. *λύκων τ' ἦια πέλονται. Ἤια*, inquit, *βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ δὲ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ. Δεῦτε φίλοι, ἦια φερώμεθα, Σιμωνίδης φησί. καὶ τὰ ἄχυρα δὲ ἦια λέγεται. ὡς τό, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἦια θημὼνα τινάξῃ.* Et in Odyss. *β'*. 289. *Ὤπλισσόν τ' ἦια. ἑτοίμασον τὰ ἐφόδια. οἱ παλαιοὶ φασιν ὅτι ἦια κυρίως αἱ ὀσπρίων καλάμαι. καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ᾗα, ὡς Φερεκράτης· Τὴν ναστίν' ᾗων κἀχύρων σεσαγμένους.* Ὅμηρος δὲ τὰ ἁπλῶς βρώματα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν εἰς ναῦν ἐπισιτισμόν. Idem Odyss. *δ'*. 427. *ἦια* interpretatur *ἐπορεύθην ἢ ἐπορευόμην*. Ex quibus locis discimus, inter alia vocem *ἦια* significare et *βρώματα*, quando est nomen, et *ἐπορευόμην*, quando est verbum. Non tamen crediderim scripsisse Suidam hoc loco *βρώματα*, ut emendat V. D. pro *ὑπῆρχον*. Superius iam explicuerat Suidas hanc vocem per *βρώματα*: *Εἶα, χόρτος· ἦια δέ, βρώματα.* Quando autem hic scripsit, *Ἤια, ὑπῆρχον, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην*: confudit duo diversa verba *εἰμί sum* et *εἶμι eo*. Ab *εἶμι eo*, est *ἦια*, quod expl. *ἐπορευόμην*: sed ab *εἰμὶ sum* est imperfectum poeticum *ἦα*, quod expl. *ὑπῆρχον*, uti *Ἦεν, ὑπῆρχεν*. Sic apud Homer. Il. *ε*. 808. *τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα, Talis enim ego adiutrix studiosa eram.* Ubi Schol. *Ἦα, ἦν, ὑπῆρχον*, ubi habes idem verbum *ὑπῆρχον*, quod hic corruptum censet V. Cl. Sic solent veteres illi lexicographi voces quae pronunciatione sunt similes, licet scriptura proprie diversae, confundere. Simile extat apud Hesychium exemplum in hac ipsa voce. *Ἦα*, inquit, *ἦμην καὶ ἐγενόμην, ἢ ἦλθον ἢ ὑπῆρχον. Bos.* Animadv. in Scriptt. Gr. p. 155. Lego, *Ἤια. ἄχυρα.* Vid. Schol. Hom. Od. *β'*. 289. *Toup.* MS. Sub finem delevi *καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην* cum A. B. V. E. quae Schol. Platon. p. 331. agnoscit cum Zon. p. 982. Id num valeat ad fidem istius *ὑπῆρχον* elevandam ignoro; sed facile tamen perspicitur, quantum in ipsa scribendi ratione situm fuerit ad commutanda *Ἦα* et *Ἤια*. 12. *Ἠίθεος*] Photius in Lex. inedito: *Ἠίθεος, ὁ ὥραν γάμου ἔχων, καὶ μηδέπω γεγαμηκώς. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος.* Notanda sunt ultima verba, ex quibus discimus, *ἠίθεος* etiam de virgine dici: quod testantur quoque Hesychius et Etymologus. *Küst.* Timaeus p. 132. Addit Gaisfordus Schol. Platon. p. 243. Rariorem vocis usum annotavit Iacobs. LL. Stob. p. 110. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XXIII. pr. Anthol. Pal. V, 297. Adde v. *Ἀταλῆσιν*. Dein *Ἠίθεος* V. ap. Gaisf.

cumflexo notatum est coniunctio dubitandi. *Vel de muris pugnaturum ** an non.* *Ἦεν*. Erat. *Ἢ ἐν ὁδῷ καθ.* Qui insidiantem occidit. Demosthenes contra Aristocratem. *Ἥερα*. Caliginem. *Ἠερέθονται*. Volitant. *Ἠερίβοια*. Nomen proprium. *Ἠέριαι*. Et *Ἠερίη*, matutina. et *Ἠερινός*, matutinus. *Ἠερόεν* et *Ἠεροειδές*. Caliginosum. *Ἠερόεις*. Obscurus Orcus. *Ἠέρος ὄγμοι*. Aeris viae, loca. est autem *ἠέρος* generis feminini in Epigrammate: *Et fac ut in medio aere his labor faustus contingat.* *Ἠεροφοῖτις*. Quae per obscurum incedit, facinora vindicans. *Ἤιεσαν*. Ibant. *Ἠετίων*. Nomen proprium. *Ἠετιώνεια*. Ita vocabatur alterum Piraeei promontorium, ab Eetione, qui terram illam possederat. et *Ἠετιώνειος δίαιτα*, Eetionis vivendi ratio. *Ἤιει*. Ibat. *Ἤειρεν*. Ligavit. *Ἤια*. Eram. *Ἠίθεος*. Venerem nondum ex-

Ἡιθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
ταῖς ἀταλοψύχοις.
καὶ ὁ ἴσος τοῖς θεοῖς.
Ἥικτο. ὡμοίωτο.
Ἡιόεντι. καλὸν αἰγιαλὸν ἔχοντι.
Ἡιόεις. ὁ αἰγιαλώδης.
Ἧιον. τὸ εἰς ὁδὸν βρῶμα.
Ἡιόνα. αἰγιαλόν, ὄχθην.
Ἡιονεύς. ὄνομα κύριον.
Ἡιών. ὁ αἰγιαλός.
Ἥιων. ἀχύρων. Ὅμηρος·
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων ‖ θημῶνα τινάξει.
Καὶ Βάβριος·
Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἥια λύειν.
Ἱίσκομεν. ἀπεικάζομεν.
Ἱίστωσας. ἠφάνισας.
Σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἱίστωσας δορί.
Ἵίχθη. ὥρμησεν.
Ἡθάδων. συνήθων. Χειμέριον νύκτ' ἐτήρησαν, ἐν ᾗ οὐδ' ἄν τις αὐτῶν τῶν βαρβάρων ἠθάδων ἄνευ τινὸς ἐξαισίου ἀνάγκης ἔξω τῶν σκηνωμάτων ἐγένετο.
Ἡιθαλωμένος. ὁ κεκαυμένος.
Ἧαμά. ὄνομα τόπου. Ἑβραϊστὶ δὲ λέγεται αἷμα.
Ἧια. παρὰ Ἡροδότῳ, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται.
Ἥι θέμις. ὡς νόμος, ὡς προσῆκον.
Ἠθεῖε. τοῦτο οὔτε ψιλῶς ἐπὶ ἀδελφοῦ φέρεται οὔτε πρεσβύτου, ἀλλ' ἐπὶ σεπτικῇ προσηγορίᾳ, καθ' ἣν νέος πρεσβυτέρῳ ἀδελφῷ προσφωνεῖ. τὸ δὲ πλῆρες ἠθεῖε. καὶ ἠηλυκὸν ἠθεία.
Ἠθλοθέτει. τοὺς ἀγῶνας διετίθει. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὅλεθρον ἠθλοθέτει. τουτέστι, τὸν ἀγῶνα διετίθει.
Ἠθμός. ὁ δινλιστήρ. Καὶ μέντοι καὶ διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ.
Ἠθολόγος. θεατριστής.
Ἠθοποιία. μίμησις ἠθους ὑποκειμένου προσώπου.
Ἧκα. ἡσύχως.

5. Ἥικτο] Od. δ'. 796. 6. Ἡιόεντι] Il. ε. 36. καλοὺς αἰγιαλοὺς Zon. p. 982. αἰγιαλώδης] αἰγιαλός A. B. V. E. αἰγιαλόδης Med. Vitium ex inferiore glossa irrepsit. Vulg. habet Zonaras. 9. ὄχθον Phot. 10. Ἡιονεύς] Il. η. 11. 11. αἰγιαλός] ὁ αἰγιαλός A. B. E. *V. cf. in v. Ἡιόεις. 12. Ὅμηρος] Odyss. ε. 368. Ὅμως V. Cf. annot. in v. Ἧδος. 13. ἠίων] Legendum ἤων. τινάξῃ] τινᾶξει A. B. V. E. Med. 14. Βάβριος] Babrii versiculus laborare videtur, cui sic facile subveneris: Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν Ἧι' ἀλλύειν. Hesychius: Ἀλλύει, ἀναλύει. Sed vide nos infra in v. Καββαλών. Toup. I. pp. 242. 301. Idem etiam veniam quandam, qua brevis ante liquidam in edita scriptura produceretur, concedebat. Sed emendationem illius merito probavit Knochius p. 166. 15. Οὔπω δὲ] δὲ om. A. V. et grammaticus in Codd. Naniorum Graec. p. 495. 16. Ἱίσκομεν] Il. φ. 332. 18. Σὺ γάρ μου πατρ.] Sophocl. Ai. 515. μου] μοι dedi cum *V. B. E. Med. Zon. Dein refingendum ᾗστωσας. Tum δουρί A. 19. Ἵίχθη] Il. η. 368. 20. Ἠθάδων] Procop. Vand. p. 130. Toup. MS. Vid. Σκηνημάτων. Hemst. ἵππος ἠθὰς ἀναβαίνεσθαι, equus qui iniri ab admissariis solet, Pausan. El. I. extr. Reines. Χειμέριον] Meliorem scripturam τηρήσαντες ἐξῆλθον servat glossa inferior, item οὐδ' ἄν τις τῶν βαρβάρων τῶν ἠθάδων, ac videtur etiam praestare σκηνημάτων. Omnia reddidit Zon. p. 980. ubi νύκτα.

4. Ἧαμά] Ἡάμ A. B. [*V. Herod. Epimer. p. 46.] et Zonaras, in quo plura: ubi in fine leg. θεοῦ μῆνιν cum Lex. Reg. apud Obss. Misc. T. IX. p. 151. Gaisf. 6. Ἧθεα] Vide supra v. Ἔξ ἠθέων. Küst. Ἡροδότῳ] Vid. Gloss. Herodot. I, 156. οἱ τόποι καὶ αἱ διατριβαί, ἔνθα ἀ. Zon. p. 981. 8. Ἥι θέμις] Il. β'. 73. 9. Ἠθεῖε. τοῦτο οὔτε ψ.] Vide Scholiast. Hom. Il. ζ'. 518. Küst. ἐπὶ ante πρεσβύτου omisi cum A. B. *V. et E. (nisi Gaisfordus aliquid turbavit) Infra E. om. σεπτικῇ in lacuna. Ceterum v. Choerob. in Cram. Anecd. II. p. 216. 11. τὸ δὲ πλῆρες ἠθεῖε] Hoc ideo dictum, quia apud Hom. loco laudato vocabulum hoc non est integrum, sed ob sequentem vocalem ε̄ elisum habet, ut a Porto recte observatum fuit. Ait enim poeta: Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. Küst. Talis annotationis Küstero libenter gratiam facimus. Spectat autem lexicographus ad eorum praeceptum, qui nihil nisi ficticiam vocem alloquii agnoscerent. 12. ἠθεία] ἠθείη Il. ψ. 94. 13. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλ.] Fragmentum hoc ex Eunapio sumptum esse iudicat Suidas supra v. Ἑλλανοδίκαι. Küst. Fr. 42. Ed. Nieb. p. 103. Supra Καὶ τότε ὁ μέγ. Porro Γαϊνᾶς Edd. Correxi vel cum Zonara. 16. Καὶ μέντοι] Vid. Gronov. Mutilatt. p. 16. v. Καταιονοῦσι. Toup. Artemidori est V, 5. Vide quae notavi in Ἴθματα. Hemst. Legitur etiam in v. Διακριθέν, omisso καὶ posteriore. 18. Ἠθολόγος] Ἠθολόγοι a Graecis vocabantur mimi, quod mores hominum imitarentur et effingerent. Iidem etiam βιολόγοι appellabantur, quod vitam quotidianam hominum imitando exprimere solerent. Vid. Vales. in Amm. Marcell. [XXVIII, 4.] p. 405. Küst. Addit Gaisf. intpp. Hesychii et Wesseling. in Diod. XX, 63. Ἠθηλόγος *V. 19. τοῦ ὑποκειμένου] τοῦ inculcarat vulg. In hac definitione consentiunt Hermogenes Progymn. 9. et Aphthonius c. 11. Contra quod Hesychius praebet, Ἠθοποιία. πρὸς ἦθος μιμήσασθαι, ibi pro lemmate sufficiendum est Ἠθοποιεῖν. 21. Ἧκα] Il. γ'. 155. Ἧκας *V. Quae subiiciebantur, Ἡκαλόν. τὸ ἡσυχον, παρὰ τὸ ἀκαλόν. ἐξ οὗ καὶ ἀκαλαρρεΐτης, ἡσύχως ῥέων. παρὰ τὸ ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, ignorant A. B. V. E. Similia habet Zonaras.

pertus. In Epigrammate: *Adolescentibus amor non est aeque molestus ac nobis teneris animabus.* item diis aequalis. Ἥικτο. Assimilatus erat. Ἡιόεντι. Pulchrum litus habenti. Ἡιόεις. Litoribus aptus. Ἧιον. Viaticum. Ἡιόνα. Litus, ripam. Ἡιονεύς. Nomen proprium. Ἡιών. Litus. Ἥιων. Palearum. *Ut autem ventus vehementer spirans palearum acervum discutit.* et Babrius: *Nondum autem tempus est paleas solvendi.* Ἱίσκομεν. Assimilabamus. Ἱίστωσας. Delevisti. *Tu enim patriam meam delevisti hasta.* Ἵίχθη. Cum impetu irruit. Ἠθάδων. Assuetorum. *Tempestuosam noctem observarunt, qua nemo ne barbarorum quidem domesticorum sine aliqua ingenti necessitate ex tentoriis prodisset.* Ἡιθαλωμένος. Combustus. Ἧαμά. Nomen loci. Hebraice vero sanguis ita vocatur. Ἧθεα. Apud Herodotum loca, in quibus perpetuo vivunt. Ἥι θέμις. Ut fas est, ut decet. Ἠθεῖε. Id non simpliciter de fratre dicitur aut de seniore, sed est compellatio honorifica, qua iunior seniorem fratrem compellat. integrum est ἠθεῖε, et femininum ἠθεία. Ἠθλοθέτει. Certamina moderabatur. *Donec maximus Hellanodica Gainas Romanis perniciem dispensavit.* Ἠθμός. Colum. *Et tamen prius percolatum colo.* Ἠθολόγος. Mimus. Ἠθοποιία. Imitatio morum in proposita persona. Ἧκα. Quiete.

Ἠικαλλον. ἐθώπευον. ἀπὸ τοῦ αἰκάλλω θέματος.

Ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία.

** Εἰς ἀγλαΐην ἐν χθονὶ κατθεμένη.

περὶ Λαΐδος τῆς ἑταίρας.

Ἤκαχον.

Ἡρώων τὸν ἀοιδὸν Ἰὼ ἔνι παῖδες Ὁμηρον
ἤκαχον, ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.

ἀντὶ τοῦ ἐλύπησαν.

Ἠκαιρεῖσθε. ἐκωλύεσθε, καιρὸν οὐκ εἴχετε.

Ἧκεν. ἐφῆκεν.

Ἥκέσατο. ἰάσατο, ἐθεράπευσεν.

Ἡκέστης. ὁ ἀδάμαστος.

Ἡκεστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἥκεστος.

Ἠικει. ἀντὶ τοῦ ἐῴκει, ὡμοίωτο.

Ὄρτυξ καλεῖται· καὶ γὰρ ἦκει ὄρτυγι. ἀπὸ τοῦ εἴκω, τὸ ὁμοιῶ.

Ἧκεις.

Ἀλλ' οὖν ἧκεις γ' ὅθεν ἧκεις,
φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις, ...
οἷον δράσας διέδυς ἔργον,
λήψῃ δὲ κακόν.

ἧκεις, φησίν, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν; ὅθεν οὐ φεύξῃ.

Ἠκή. ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου.

Ἠκηδίασεν.

Ἠικισμένους. ἠφανισμένους.

Ἥκιστα. οὐδαμῶς, οὐχ ἧττον. καὶ Λιβάνιός φησιν· Εἴ τινα ἄλλον τρόπον, ὃν ἥκιστα ὤφθη μετελθὼν ὁ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ἔμπορος. — Ἥκιστα δ' ἄν τις αὐτὸν ἐθεάσατο παρεκβαίνοντα τὸ ἀληθὲς ἔργῳ

3. Ἡ κάμηλος — φορτία] Desumptus est hic locus ex Synesio Epist. CXIII. Elegantissime autem dicitur ἀνατίθεται φορτία. *Camelus scabiosa multorum asinorum onera gestat.* Ita locutus est Lucian. in Contempl. *Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Et poterimus, Mercuri, nos duo gestare Pelium aut Ossam?* Interpres minus percepit. Epigr. Antipatri Sidonii in Zenonem Citieum apud Laertium VII, 29. *Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' Ὄλυμπον Ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος, Οὐδὲ τά γ' Ἡρακλῆος ἀέθλια· τὰν δὲ πότ' ἄστρα Ἀτραπιτὸν μούνας εὗρε σαοφροσύνας. Toup.* Synesii locum H. Iunius indagarat. Tanquam proverbium explicat liber Coislin. 243. *ἐπὶ τῶν γηρασάντων ἀνδρείων, ἢ ἐπὶ τῶν δυστυχησάντων μέν, πάλιν δὲ δυναμένων.* Adde Bastii quae subsequitur apud Gaisf. annotationem. 5. *Εἰς ἀγλαΐην ἐν χθ.*] Nihil hic ante me viri docti viderunt, nec observarunt locum hunc esse mutilum, et propter defectum quorundam verborum, quae librariorum incuria exciderunt, duos diversos articulos in unum confusos esse. Rem ita sese habere clarissime demonstrabo, et simul locum pessime acceptum in integrum restituam, quamvis nihil me libri scripti hic adiuvent. Notandum igitur est verba illa, *Ἀγλαΐην ἐν χθονὶ κατθεμένη*, sumpta esse ex Antholog. lib. III. p. 328. [Pal. VII, 220.] ubi integrum distichum, cuius ista pars sunt, sic legitur: *Ὢ πόσον ἠθέων νόον ἤκαχες· ἀλλ' ἴδε, λήθην Ναίεις ἀγλαΐην ἐν χθονὶ κατθεμένη.* Hic praecipue notari velim vocem *ἤκαχες*, quoniam eius indicio deprehenditur, quare Suidas verba illa epigrammatis lexico suo hic inseruerit: nimirum, ut essent exempli loco, quo significatio vocis illius illustraretur. Est enim voci *Ἤκαχες* suus hic locus, ut ex serie litterarum et articulo sequente, cuius initium est *Ἤκαχον*, satis patet. Quare nemini puto dubium fore quin totus hic locus ita constituendus et supplendus sit: *Ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία. Ἤκαχες. ἐλύπησας. ἐν Ἐπιγράμματι· Ὢ πόσον ἠθέων νόον ἤκαχες· ἀλλ' ἴδε, λήθην Ναίεις ἀγλαΐην ἐν χθονὶ κατθεμένη. Küst.* Optime MS. 177. post *φορτία* addit *ἐπὶ τῶν γηρασάντων ἀνδρείων, ἢ ἐπὶ τῶν δυστυχησάντων μέν, πάλιν δὲ δυναμένων.* Sequitur in eodem MS. *Ἤκαχες. ἐλύπησας, παρέτρεψας. Bast.* Accedit Zonaras: *Ἤκαχον. ἐλύπησαν. καὶ ἤκαχες. κατθεμένη τί* *V. 8. *Ἡρώων τὸν ἀοιδ.*] Alcaei Messenii Ep. VII. pr. Anthol. Pal. VII, 1. Vide v. *Ἰρῖφος.* 11. *Ἠκαιρεῖσθε*] *Ἠκαιρεῖσθε* B. E. *V. Med. Pertinet ad Pauli Ep. Philipp. IV, 10. 12. ἦλθεν, ἔπεμψεν, ἐφῆκεν*] *ἦλθεν, ἔπεμψεν* om. A. B. V. E. et Photius. Adiicit tamen E. in fine *ἦλθεν.* Glossa Homerica: vid. Il. *α'.* 382. 13. *Ἥκέσατο*] Il. *ε'.* 402. Hesychius *Ἠκέσσατο.* 14. *Ἡκέστης*] Il. *ζ'.* 94. 15. *Ἡκεστίδης*] Vox suspecta vel potius ex nomine *Ἐξηκεστίδης* deflexa. In his non integer est Zonaras. 16. *Ἥκεστος*] *Ἥκιστος* B. E.

1. *ὡμοιώσατο*] *ὡμοίωτο* scripsi cum *V. Zon. p. 983. 2. *Ὄρτυξ καλεῖται*] Apud Aristoph. Av. 1298. (1287.) versus iste sic legitur: *Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἦκεν ὄρτυγι.* Sed rectum est apud Suidam *ἦκει*, apud quem vicissim ex Aristoph. pro *καλεῖται* reponendum est *ἐκαλεῖτο. Küst. καλεῖτο* itemque *ἦκει* est in Bekk. Anecd. p. 1379. Sed in Aristophane hodie locum obtinet *εἶκεν.* 5. *Ἀλλ' οὖν ἧκ.*] Versus hi apud Aristoph. Thesmoph. 716. sqq. unde eos excerpsit Suidas, sic distinguuntur et leguntur: *Ἀλλ' οὖν ἧκεις ὅθεν ἧκεις, Φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις Οἷον δράσας διέδυς ἔργον, Λήψει δὲ κακόν.* Sed in versu primo tam apud Aristoph. quam Suidam ne dubites legere, *Ἀλλ' οὐκ ἐρεῖς*, pro *ἀλλ' οὖν ἧκεις. Küst.* Alia tentarunt alii, velut Hermannus *Ἀλλ' οὖν ἧκεις οἵ γ' ἧκεις*, sententiam ille bonam secutus, sed cui formula malum omen detestans disconveniat. Scripturam editam sic interpretere: *Enimvero qui sis et unde profectus non attinet narrare, sed certum est pessimo te infortunio mactatum iri.* Ceterum Aristophanis locum omisit Ox. 6. *φαῦλος*] *φαύλως* A. B. V. E. Med. Structuram verborum male sic ordinavit Symmachus in Scholiis, quorum talis esse debuit distinctio: *ὁ Σύμμαχος γελοίως φησίν· ὅθεν ἧκεις, φαύλως ἧκεις.* Is igitur legisse videtur, *ἧκεις φαύλως, ἀποδρὰς τ' οὐ λέξεις.* 11. *Ἠκηδίασεν*] Ps. CXLII, 4. Vide v. *Ἀκηδία.* 13. *Ἥκιστα*] Gl. habent Schol. Plat. p. 456. et Photius, qui cessant sub exemplum Libanii. 14. *Εἴ τινα ἄλλον τρόπον*] Quia integer Libanii locus ad manus non est, fateor me sensum huius fragmenti non intelligere. *Küst. μετελθών*] *διελθών* E. *μετελθὼν ἐν τῷ βίῳ* Schol. Plat. sed *βίῳ* deest cod. MS. C. C. Oxon. Pro *βίῳ* fortasse reponendum *βιβλίῳ.* Vide notata in Schol. Hesiod. Theogon. 126. Photius, *μετελθών· ἐν τῷ ὃ ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος.* Post *ἔμπορος* Schol. et Phot. praebent *ἀντὶ τοῦ πάνυ. Gaisf.* Is colo distinxit post *μετελθών.* Deinde pro *φιάλῃ* non dubitavi *φιλίᾳ* cum V. reponere. 15. *Ἥκιστα δ' ἄν τις αὐτ.*] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. *Εἴρων. Küst.* Cum membri quidem auctario.

*Ἠικαλλον. adulabar. a themate *αἰκάλλω.* *Ἡ κάμηλος ψωρ. *Camelus scabiosa multorum asinorum onera gestat.* ** *Postquam formae splendorem in terra deposuisti.* de Laïde meretrice dictum. *Ἤκαχον. Dolore affecerunt. *Heroum cantorem Homerum in Io pueri vexarunt, cui Musarum griphum contextum proposuerant.* *Ἠκαιρεῖσθε. Impediebamini, tempus opportunum non habebatis. *Ἧκεν. Immisit. *Ἥκέσατο. Sanavit, curavit. *Ἡκέστης. Iugo non subactus. *Ἡκεστίδης. Nomen proprium. *Ἥκεστος. *Ἠικει. Similis erat, comparabatur. *Coturnix vocabatur; etenim similis habebatur coturnici.* ab *εἴκω*, quod est, similis sum. *Ἧκεις. *Enimvero undeunde venisti, non facili opera tibi aufugere licebit et gloriari, quasi tantum ausus facinus evaseris, sed accipies malum.* venisti (inquit) in manus nostras, unde non effugies. *Ἠκή. Acies ferri. *Ἠκηδίασεν. *Ἠικισμένους. Deletos. *Ἥκιστα. Nullo modo, non minus. Libanius: *Si quo alio modo, quem ille amicitiae caupo minime sectatus videtur.* — *Minime eum aliquis vidisset veri-

ἢ λόγῳ ποτέ. — Ὁ δὲ Δομετιανὸς ὕπατον αὐτὸν ἀποφήνας ὡς ἥκιστα ἐπιφανῆ πιστεύει τὴν στρατιὰν πρὸς Κελτούς. Καὶ αὖθις· Τὰ τῆς ἐμπορίας ἐπικερδῆ ἥκιστα αὐτῷ ἦν. Ξενοφάνης ἔφη· Τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα. καὶ αὖθις· Ἥκιστα μελῆσαι αὐτοῖς τῆς ἀληθείας. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς Ἰάμβλιχος· Ἀνὴρ ἐπιστάμενος ἥκιστα ψεύδεσθαι, φίλος δὲ εἴπερ τις ἄλλος ἀληθείας. καὶ αὖθις· Ἥτις δεινὸν ἡγησαμένη καὶ φορητὸν ἥκιστα ἑαυτὴν διέφθειρε. καὶ αὖθις· Τὸ δαιμόνιον πάντα ἐφορᾷ, καὶ ἥκιστα βούλεται ταῖς τιμωρίαις ἀπαραιτήτους καὶ ἀμειλίκτους εἶναι. Οὐχ ἥκιστα δὲ ἀντὶ τοῦ πάνυ, μάλιστα.

Ἧκιστος. ἐλάχιστος. παρὰ τὸ ἧκα, ὃ ἔστιν ἡσυχῆ. κατασιρέφει δὲ εἰς τὸ ἐλάχιστον. καὶ ψιλῶς προενεκτέον, οὐχ ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δασύνεται.

Ἧκμαζεν. ἐῤῥώτο. Ὁ δὲ Τραϊανὸς τῇ ψυχῇ ἤκμαζεν, ὥστε μήτε ὑπὸ νεότητος θρασύνεσθαι μήτε ὑπὸ γήρως ἀμβλύνεσθαι.

Ἥκομεν. παρεγενόμεθα.

Ἥκόνα τὴν προθυμίαν.

Ἠκούσης. ἐχούσης. παρὰ Ἡροδότῳ.

Ἧκω. ἦλθον.

Ἥκω τοῦ κατέρχομαι διαφέρει. ἐλθεῖν μὲν γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐστίν, ὅταν μετῇ τινι τῆς πατρίδος· ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, κατέρχεται. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Εἰς γῆν μὲν ἐλθεῖν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε.
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

Ἧκω. τὸ ἔρχομαι, διὰ τοῦ η. ἵκομαι δὲ παθητικὸν διὰ τοῦ ι. 51

Ἡκροβολίζοντο.

Ἠκρωτηριασμένος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Ἠκρωτηριασμένοι τὰς αὐτῶν ἕκαστοι πατρίδας. ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα. τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριακότες.

---

2. *τὴν στρατιὰν*] *τὸν Χριστιανὸν* V. In vulg. desideratur alter articulus. 3. *ἐμπορίας*] *ἐμπειρίας* A. V. 4. *αὐτῷ ἥκιστα ἐπικερδῆ*] *ἐπικερδῆ ἥκιστα αὐτῷ* A. V. E. *Ξενοφάνης ἔφη*] Ex Laertio lib. IX. sect. 19. Huc pertinent verba illa Valerii Maximi lib. VII. c. 11. *Aristoteles autem Callisthenem auditorem suum ad Alexandrum dimittens monuit, ut cum eo aut rarissime aut quam iucundissime loqueretur.* Valerio suffragatur Ammianus Marcell. lib. XVIII. p. 118. his verbis: *Ignorans profecto vetus Aristotelis sapiens dictum, qui Callisthenem sectatorem et propinquum suum ad regem Alexandrum mittens ei saepe mandabat, ut quam rarissime et iucunde apud hominem loqueretur.* Küst. 5. *ἐντυγχάνειν*] *ἐντυγχάνει* V. 7. *Ἰάμβλιχος*] Vide Rochetti Miscell. T. I. p. 78. Qui parum prudenter eidem etiam continua tribuit p. 86. 8. *φίλος*] *φίλος δὲ* A. V. E. Mox *ἄλλος* om. B. E. Tum *ἀληθείᾳ* V. E. Med. 11. *πάντα*] *πάντες* V. *βούλεται*] *φοβοῦται* B. E. Tum *τὰς τιμωρίας* E pr. 12. *Οὐχ ἥκιστα*] Cf. v. *Οὐκ ἀπεικός*. Post *πάνυ* distinxi cum *V. Zon. 14. *Ἧκιστος*] Delevit h. gl. Küsterus. Descripta est ex Schol. Ven. in Il. *ψ*. 531. *Gaisf.* 15. *ἐλάχιστον*] Lege *ἐλάχιστος* cum Schol. 16. *δασέως*] *δασύνεσθαι* A. *δαι* V. Secutus sum Schol. 18. *ἐῤῥώτο*] *ἐῤῥώστο* V. *Ὁ δὲ Τραϊανὸς*] Hoc fragmentum legitur apud Xiphilinum, epitomatorem Dionis, lib. LXVIII. (c. 6.) p. 772. unde id Suidas descripsit. *Küst.* Zon. p. 984. *Τριανὸς* V. Tum *ἤκμαζε τῇ ψυχῇ* E. In fine V. *αὐλύνεσθαι*. Novissima repeti solebant in v. *Μήθ' ὑπὸ νεότητος*. Adde v. *Ἀμβλύνω*.

2. *Ἥκόνα*] V. in marg. Hoc loco neglectam glossam paulo post *V. apposuit. 3. *Ἠκούσης*] Significat hic *ἥκειν*, ut ex interpretatione Suidae apparet, bene vel male sese habere vel valere: quo sensu Herodotus lib. I. ait, *πόλιος εὖ ἠκούσης*, i. e. *urbe florente* vel *bene se habente*: quem locum Herodoti a Porto recte observatum proculdubio Suidas ob oculos habuit. *Küst.* Vid. Gl. Herod. I, 30. *ἐχούσης*] Hanc vocem, quae in prioribus editt. desideratur, ex MSS. revocavi. *Küst. ἐρχούσης* V. 4. Om. vulg. repugnante V. 5. *μὲν γὰρ* om. E. *γὰρ* omisi cum A. B. Schol. *μὲν* om. *V. Deinde *ἐς* Med. Mox *τότε κατέρχεται* E. 9. *Εἰς γῆν*] Apud Aristoph. Ran. 1193. Aeschylus inquit: *Σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ. Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.* Quod ibidem carpens Euripides subiicit: *Ἀὶς ταυτὸν ἡμὶν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.* Et paulo post, *Ἥκειν δὲ ταυτὸν ἐστι τῷ κατέρχομαι.* Sed Aeschylus Euripidis obiectioni respondens, quodnam sit discrimen inter *ἐλθεῖν* et *κατέρχεσθαι* his verbis docet: *Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας· Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται. Port. ἔσθ' ὅτῳ*] *ἔσθον ὅτε* *V. 14. *Ἠκροβολίζοντο*] *ἔβαλλον* interpretatur Zon. p. 984. Addit E. *κατὰ τὰ ἄκρα ἐβάλλοντο*. Vide v. *Πλήθουσα ἀγορά*, item Xenoph. Cyrop. I, 4, 23. 15. *Ἠκρωτηριασμένος*] Haec leguntur etiam in Harpocratione. *Küst. Δημοσθένης*] P. 324. 16. *αὐτῶν* vulg. *ἑαυτῶν* Harp. 18. *τινας*] *τισιν* reposui cum Harpocr. V. Phot. *τοὺς σίνειν* B. E. Om. A. in lacuna. Ceterum cf. v. *Μασχαλισθῆναι*.

---

tatem facto vel dicto unquam violantem. — Domitianus vero cum illum designasset Consulem, utpote virum minime illustrem, exercitum adversas Celtas ei credit. et alibi: *Mercatura ipsi minime lucrosa fuit.* Xenophanes dixit, cum regibus aut quam rarissime aut quam iucundissime loquendum esse. item: *Veritatem ipsos minime curasse.* Iamblichus: *Vir mentiri minime sciens, et veritatis si quis alius amans.* alibi: *Quae cum id grave iudicasset et minime tolerandum, se ipsa interfecit.* item: *Deus omnia videt, et minime homines in suppliciis infligendis inexorabiles atque implacabiles esse patitur. Οὐχ ἥκιστα* vero, maxime. *Ἥκιστος*. Deterrimus. hanc enim in notionem deflectit, quamquam est ab *ἧκα*, quod est placide. id lenem asciscit spiritum, cum Attici ponant asperum. *Ἥκμαζεν*. Vigebat. *Traianus autem animo valebat adeo, ut nec propter iuventutem ferociret nec senectus vigorem eius obtunderet.* *Ἥκομεν*. Venimus. *Ἥκόνα*. *Animi alacritatem excitabat.* *Ἠκούσης*. Sese habentis. Herodotus. *Ἧκω*. Adveni. *Ἧκω*. Differt a *κατέρχομαι*. nam *ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν* is dicitur, qui alicuius urbis civis est; exul vero *κατέρχεται*. Aristophanes *Ranis*: *Nam terram aliquam accedere licet ei qui ibi patriam habet; siquidem citra ullam venit calamitatem. exul vero tam advenit quam rediit.* *Ἧκω*. Adveni, per *η* scribitur: at *ἵκομαι* passivum per *ι*. *Ἡκροβολίζοντο*. *Ἠκρωτηριασμένος*. Demosthenes pro Ctesiphonte: *Qui sua quisque patria multati sunt: i. e.* perdiderunt. qui enim aliquos mulcant, extremas eorum partes praecidere solent. *ἠκρωτηρια-*

Ἠκουσιάσθησαν. ἑκουσίως ἠθέλησαν ποιῆσαί τι.

Ἦκτο. ἤγετο. ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω.

Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ. ἐπὶ τῶν μήτε ἑαυτοῖς χρωμένων μήτε ἄλλους ἐώντων· παρόσον αὕτη κριθὴν οὐκ ἐσθίει, καὶ τὸν ἵππον κωλύει.

Ἠκύρουν. ἀβέβαια ἐποίουν.

Ἠλαζονεύετο. ἀντὶ τοῦ ἐψεύδετο. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.

Ἠλακάτη. ἐργαλεῖον γυναικός.

Ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάταν.

Καὶ Ἠλάκατα, λεπτὰ νήματα.

Ἤλαλκον. ἀπεσόβουν.

Ἤλασεν. ἔσκαψεν, ἔπληξεν.

Ἠλάσκοντο. ἐπλανῶντο.

Ἠλάστρεον. ἐδεινοπάθουν.

Ἥλατο. ἐπήδησεν. ἠλᾶτο δέ, ἐπλανᾶτο. Καὶ ὁ μὲν τῶν νόμων ἡττώμενος ἠλᾶτο.

Ἤλαυνεν.

Ἤλαυνε δ' ἔσχατος —
—Ὀρέστης τῷ τέλει πίστιν φέρων.
οἷον πιστεύων ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ὁρόμου παρελεύσεται.

Ἤλεγχον. ἐφανεροποίουν· ἢ ἀνέκρινον, ὡς Ξενοφῶν· Οἱ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους συναγαγόντες ἤλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν, τίς ἑκάστη εἴη.

Ἤλέκτρα. ὄνομα κύριον. καὶ πόλις Θηβῶν.

Ἤλεκτρα. ἰδίως τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα ἐλεφάντινα οὕτως ἐκάλουν ἤλεκτρα. Ἀριστοφάνης·

Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου
οὐκ ἔτ' ὄντος. 52

ἀκολούθως μετὰ τὴν κλίνην ἐμνημόνευσε καὶ τοῦ τόνου. τόνος δὲ τῆς κλίνης τὰ σχοινία. τροπικῶς δὲ δηλοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάσιν. αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους ἀνθραξι καὶ ἠλέκτροις· ὥςπερ νῦν ἀργύρῳ ἢ καττιτέρῳ. ἁρμο-

---

1. Ἠκονάσθησαν *V. Sed vereor ne glossam, Zon. p. 984. fide munitam, quae tamen ordini litterarum nimium repugnet, homines studiosi inculcarint. 4. Ἡ κύων ἐν τῇ φ.] Vide infra v. *Κύων ἐπὶ φάτνῃ. Küst.* Ubi iam legitur *φάτνην*. Cf. Schol. Il. *ν*. 623. Utitur proverbio Lucianus adv. indoct. extr. Porro corrigendum *μήτε αὐτῶν*: *μήτε χρωμένων* Photius. *ἄλλους* om. Arsen. p. 275. 5. *χρωμένων*] *χρωμάτων* V. *κριθὴν*] *κριθὰς* MS. 177. Bodl. 468. *κατεκρίθη* V. Praemisit Zon. p. 983. *ἡ κυνόμυια.* 7. Sub gl. finem expunxi, *Ἐκύρουν δέ, ἐτύγχανον. Βωμῷ θύων ἐκύρουν*: quae habet V. in marg. Eadem fraus incidit in v. *Ἐκύρουν*. Porro Gaisfordus deleverat *ἢ ἐβεβαίουν* post *ἐτύγχανον* cum A. B. V. E. Idem editum *θύοντες* cum B. V. E. correxit. Ubi *Küsterus*: „*Βωμῷ θύοντες ἐκύρουν*] Sophocl. Oedip. Col. 1159. ubi legitur *θύων ἔκυρον*. Vide supra v. *Ἐκύρουν*." 8. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 279. 11. *καὶ φιλοτιμούμενον*] *φιλοτιμούμενος* A. Eadem interpolatio corripuit v. *Μάχιμος*. 12. *γυναικεῖον*] *γυναικός* A. V. Photius et Lex. Seg. Non addicit Schol. Il. *π'*. 183. neque Hesychius v. *Ἠλεκάτη*. 13. *Ἐργάτιν εὐκλώστου ν'*.] Antipatri Sidon. Ep. XXII, 4. Anthol. Pal. VI, 174. *ἠλακάταν*] *ἠλακάτην* A. 14. *Ἠλάκατα*] Od. *ζ'*. 53. *ϕ'*. 97. 16. *ἔσκαψεν*] Vid. Il. *ζ'*. 349. 18. *Ἠλάστρεον*] *Ἠλάστεον* Il. *ὁ'*. 21. Vid. intpp. Hesychii. 19. Zon. p. 988.

1. *Ἤλαυνεν* om. *V. 2. *Ἤλαυνε*] Sophocl. Electr. 734. sq. *Ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν, ὑστέρας ἔχων πώλους Ὀρέστης κτλ.* 7. *Ξενοφῶν*] Anab. III, 5, 14. Gl. omissis Xenophonteis habent Photius et Lex. Seg. 9. *Δεῦτερα δὲ*] *καὶ* A. B. V. E. Tum *Θηβῶν* B. V. E. pro *Βοιωτίας. καὶ πόλις Θηβῶν* item Zon. p. 985. Etymol. M. *Ἠλέκτραι, πόλεις Θηβῶν*. Ubi Kulenkampius reponebat *πύλαι*. Cf. Ungeri Parad. Theb. p. 270. 11. *ἰδίως τὰ ταῖς κλίν. ἐπιβ.*] Articulum hunc Suidas descripsit ex Schol. Aristoph. Equ. 529. quem cum hoc loco confer. Obscurum autem est, quas partes lectorum veteres vocaverint *ἤλεκτρα* vel *ἠλέκτρας*, quoniam Scholiasta rem non satis explicat. Salmasius in Solinum p. 761. existimat sic vocatos fuisse clavos ex electro, quibus veteres lectorum pedes muniverint: additque *ἤλεκτρα* hoc sensu appellata esse quasi *ἠλόλεκτρα*, i. e. *lectorum clavi*; quam viri doctissimi opinionem nec probare nec refellere animus mihi est, quoniam veterum testimoniis destituor. Si autem divinare mihi licet, existimem potius sic appellatas fuisse bases lectorum, ex quacunque materia factas, non solum ex electro, propter verba illa Suidae, *τὰ ταῖς κλίναις ὑποβαλλόμενα* (sic enim legendum est pro *ἐπιβαλλόμενα*) *ἐλεφάντινα*. De clavis enim minus proprie dixeris, eos lectis *ὑποβάλλεσθαι. Küst.* Is non perspexit lectum metallis aut pretiosis ornamentis distinctum et inoculatum describi. Cf. Buttmanni Mythol. T. II. p. 346. sqq. 12. *ἐλεφάντινα*] Haec vox deest apud Scholiastam Aristoph. *Küst.* Merito defendit Buttmannus p. 349. restituitque Scholiis Dindorfius. *ἠλέκτρας*] *ἤλεκτρα* A. B. V. E. *ἠλέκτρας* item ut supra *ἠλέκτραι* commendabat Buttmannus, nullo munitus auctore; nisi forte glossam advocamus Photii. Sed reponendum erat his *ἠλέκτρους*: quamquam Suidas de Aristophanio *ἠλέκτρων* (*ἠλεκτρῶν* Med.) plane securus fuit. 15. Leg. *ἐνόντος*. 19. *ὠφθαλμισμένους*] Lege *ἠσφαλισμένους*, ut apud Schol. Aristoph. loco laudato. *Küst.* Qui denuo lapsus est in v. *Ὠφθαλμισμένους. ὀφθαλμισμένους* E. Correxit Scholia Dindorfius. 20. *ἠλέκτροις*] *ἠλέκτρως* E.

σμένοι hic activo significatu dictum est. *Ἠκουσιάσθησαν*. Sponte sua facere voluerunt. *Ἦκτο*. Ductus fuerat. ab *ἄγω*, quod est duco *Ἡ κύων ἐν τ.* Canis in praesepi. de iis dictum qui cum ipsi re quadam non utantur, ne alios quidem uti sinunt. nam canis neque ipse hordeum edit, nec sinit equum vesci. *Ἠκύρουν*. Irrita faciebant. *Ἠλαζονεύετο*. Falso se iactabat. Aristophanes *Ranis*: *Falso se iactabat, ut eum metuerem, sciens me bellicosum esse, scilicet gloriabundus.* *Ἠλακάτη*. Instrumentum muliebre. *Colum fili bene deducti elaboratricem.* Et *Ἠλάκατα*, tenuia fila. *Ἤλαλκον*. Reppuli. *Ἤλασεν*. Fodit, percussit. *Ἠλάσκοντο*. Vagabantur. *Ἠλάστρεον*. Graviter ferebant. *Ἥλατο*. Saltavit. *ἠλᾶτο* vero, vagabatur. *Et ille quidem legibus concedens vagabatur.* *Ἤλαυνεν. Agebat autem currum postremus Orestes, extremum cursum persuasione complexus.* i. e. credens se in fine cursus ceteros praeteriturum. *Ἤλεγχον*. Arguebant, vel inquirebant. Xenophon: *Illi vero captivos in unum locum congregantes de tota regione circumiecta explorabant, quae quaelibet esset.* *Ἠλέκτρα*. Electra. et pars Thebarum. *Ἤλεκτρα*. Proprie ornamenta churna, quibus lecti muniebantur, appellabant *ἤλεκτρα*. Aristophanes: *Postquam ocelli exciderunt, et funes multum remiserunt.* ordine servato post lectum memoravit etiam funes lecti. voluit vero tropice intensionem vocis. antiquorum enim lecti pedes habebant carbunculis et electro distinctos; ut nunc argento vel stanno. *ἁρμονίας* vero vocat

νίας δέ, τὰ συμπησσόμενα τῶν κραββάτων μέρη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ.

Ἤλεκτρον. ἀλλότυπον χρυσίον, μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθίᾳ. οἷας ἐστὶ κατασκευῆς ἡ τῆς ἁγίας Σοφίας τράπεζα.

Ἠλέκτωρ. ὁ ἥλιος. ἥλιος δέ ἐστιν ἄστρον ἡμεροφανές. λέγεται δὲ ἠλέκτωρ, ὅτι ἄληκτός ἐστι καὶ ἀκάμας. ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαιρική. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἠλέκτρου· ἢ ὅτι ἐγείρει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἀπὸ τοῦ ἀλέκτορος. πολυόχευτον γὰρ τὸ ζῷον, ὅτι ἐκ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρει.

Ἧμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν.

Ἠλεκτρυών. ὄνομα κύριον. Καὶ Ἠλεκτρυώνη, ὄνομα κύριον.

Ἠλέματος. ὁ μάταιος.

Ἠλεός. ὁ μάταιος καὶ μωρός.

Ἠλεύατο. ἐξέκλινεν.

Ἠλεί, ἱερεὺς Ἰσραήλ. υἱοὶ αὐτοῦ Ὀφνεὶ καὶ Φινεές. οὓς τῇ παροινίᾳ καὶ τῇ ἀταξίᾳ τῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν μετῆλθεν ἡ θεία δίκη. οἱ μὲν γὰρ ἐν πολέμῳ δεινῶς ἀνῃρέθησαν, ὁ δὲ τῆς θείας ἀκούσας φωνῆς λεγούσης, Εἶπα, ὁ οἶκός σου διελεύσεται ἐνώπιόν μου ἕως αἰῶνος. καὶ νῦν οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἢ τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω· καὶ οἱ ἐξουθενοῦντές με ἀτιμασθήσονται· καὶ ἐξολοθρεύσω τὸ σπέρμα σου ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου μου. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ

1. *συμπησσόμενα*] Apud Scholiast. legitur *συμπησσόμενα*. At Suidas supra v. *Ἁρμονίαν* habet *συμπτυσσόμενα*, quam lectionem probo. *Küst. συμπησσόμενα* A. V. *κραββάτων*] *κραβάτων* E. Med. 3. *ἀλλότυπον*] Vox ista non placet Salmasio in Solinum p. 761. qui eius loco legendum contendit *ὐαλότυπον*. Sed non puto hic viro summo subscribendum esse, quoniam omnes lexicographi veteres, tam editi quam inediti, quos quidem videre mihi contigit, vocem *ἀλλότυπον* agnoscunt. Significat autem *χρυσίον ἀλλότυπον* aurum diversi generis, sive quod ab auro proprie ita dicto specie, colore et materia differt. *Küst.* 4. *ὑέλῳ*] *ὑέλλῳ* E. *λιθίοις*] *λιθία* V. E. Med. Photius et Lex. Bachm. p. 250. *λιθείᾳ* Zonaras et glossa infra sublata *Χαλκολίβανον*. 5. *τράπεζα*] *τρούλα* V. Editam scripturam muniunt quae collegit Ducangius in Descr. S. Sophiae p. 117. ed. Bonn. Quamquam idem habet p. 102. quae ad testudinem mirifice ornatam possint referri. Zonaras subiecit, *ὁ πανεξαίρετος τοῦ θεοῦ ναός*. 6. *Ἠλέκτωρ. ὁ ἥλιος*] Articulus hic est mire perturbatus et mutilus, quem partim ex ingenio, et partim ex Etymologico M. sic in integrum restituendum puto. *Ἥλιος δέ ἐστιν ἄστρ. ἡμ. λέγ. δὲ ἠλ. ὅτι ἀλ. ἐστι καὶ ἀκάμας. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τῆς λαμπρ. τοῦ ἠλ. ἢ ὅτι ἐγ. ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλέκτρους ἡμᾶς ποιεῖν, τουτέστιν, ἐκ τῶν λέκτρων ἐγείρειν. τὸ δὲ ζῷον ἀλέκτωρ παρὰ τὸ λέκτρον, καὶ τὸ α ἐπιτατικόν. ἐστι γὰρ πολυόχευτον.* Sic locum hunc constituendum puto. Nisi enim vulgatam lectionem migraveris, vix sanum aliquem sensum inde elicere queas. *Küst.* In novissimis lenior suppetit medela, siquidem *ἢ* excidit post *ὕπνου*, ad superiorem vero locum oportet retrahi *ὅτι ἐκ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρει*. Itaque prius membrum sic erat refingendum: *ἢ ὅτι ἐκ τῶν λέκτρων ἠγείρει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου*. Cf. Schol. Il. ζ. 513. Zonaras vero sub finem paulo aliter: *ὅτι ἐκ τῶν λέκτρων ἤτοι ἐκ τῆς κοίτης ἡμᾶς ἐγείρει*. Ceterum glossae non multum confido praeter ordinem locatae: cui quidem melius conveniret, modo fidem inveniret, lemma Hesychianum *Ἠλέκτρων. ἥλιος*] *ὅταν* V. ex vocis compendio. 8. *ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαιρική*] Portus haec ita vertit: *Sed huius vocis etymologia est tota sphaerica.* Quae ineptiae? Cui enim, qui sanum sinciput habet, unquam persuadebitur, dari etymologias »phaericas«? Sed tam boni stomachi fuit Portus, ut omnia concoqueret, et vix ulla lectio tam foeda esset et spurca, quae ei nauseam movere posset. Ego igitur, ne eodem modo cum Porto ineptirem, verba illa in versione consulto praetermisi, quippe quae ab hoc loco alienissima esse, et ab inepto aliquo librario temere in textum intrusa animadvertebam. Scripserat enim aliquis ad marginem Suidae sui *ἄλλη ἐτυμολο* (breviate pro *ἐτυμολογία*), unde nata est corrupta illa lectio *ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη*. Deinde *σφαιρικὸν* notaverat aliquis e regione vocis *ἄστρον*, significare volens legendum esse *ἄστρον σφαιρικὸν ἡμεροφανές*: quas duas notas imperitus librarius primo corrupit, et deinde in unam massam compactas textui inseruit. *Küst.* Quae ad hunc locum annotavit Küsterus, nihilo meliora sunt quam quae Portus. Utrumque enim fefellit corrupta vox *σφαιρική*. Rescribendum sine dubio: *ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαλερή*. (Debebat *σφαλερά*. *Porsonus.*) *Sed huius vocis etymologia est tota dubia et malae fidei.* Quod verum est. Procopius in Gothicis lib. II. *Ἔστι γὰρ ἔθνος τοῦτο τὰ ἐς πίστιν σφαλερώτατον ἀνθρώπων ἁπάντων.* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 247. *Ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρά, ὁ καιρὸς ὀξύς, ἡ πεῖρα σφαλερά.* Suidas in v. *Ἀδάμ* p. 80. *Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ σφαλερά τε καὶ πολυώδυνος.* Toup. I. p. 243. Haec verba om. Zonaras: nec dubium quin Küsterus latibula huius annotationis perspecte indagarit. Sed *σφαιρική* videtur detortum esse ex voce *σχολική*. *ὅλη*] *ὅτι ὅλη* V. 9. *ἠλέκτρου*] *ἠλέκτορος* V. 13. *Ἧμος δ' ἠριγ.*] Od. β'. 2. 14. Corrige *ὤρνυτ'*. Dein *ἂν* *V.

2. *ὄνομα κύριον* om. B. E. Vide Scut. Hesiod. 86. 3. *Ἠλέματος*] V. *Κοάλεμος. Hemst.* Vid. intpp. Hesychii. 4. *Ἠλεός*] Od. ξ'. 464. 5. *Ἠλεύατο*] Il. υ'. 184. 6. *Ὀφνὶ* Zon. et libri Regum, *Ὀφνὶς* Iosephus. 7. *οὓς ἐπὶ τῇ*] *ἐπὶ* delevi cum A. B. V. E. Med. 8. *ὁ μὲν* *V. 10. *Εἶπον*] Legebatur ante *εἶπεν*, quod sensus manifesto respuit. *Küst. εἶπ*^{α} A. B. V. E. cum libris Regum. 11. *μου*] *σου* B. V. E. Med. *καὶ νῦν οὐχ οὕτως*] I. Regg. 2, 30. *καὶ νῦν φησι Κύριος, Μηδαμῶς ἐμοί, ὅτι ἀλλ' ἢ τοὺς* etc. Theodoretus in eum locum, *νῦν οὐχ οὕτω, φησὶ Κύριος, μηδαμῶς ἐμοί, ἀλλ' ἢ τοὺς* etc. 13. *τὸ σπέρμα*] *τὸ* om. V. 14. *Ἰδοὺ ἐγώ*] Vide locum aliter paulo conformatum I. Regg. 3, 13.

grabbatorum partes complicatiles. permansit autem in translatione. *Ἤλεκτρον*. Aurum a genuino diversum, et ex vitro et lapillis mixtum: cuiusmodi structurae est Sanctae Sophiae mensa. *Ἠλέκτωρ*. Sol. sol autem est astrum interdiu lucens. dicitur autem *ἠλέκτωρ*, quasi qui nunquam cesset, neque defatigetur. verum tota haec notatio est incerta. alii autem nomen repetunt ab electri splendore. vel quod e somno nos excitat et e lecto surgere facit. vel a gallo dictum: vox enim *ἀλέκτωρ*, quod est gallus, significat saepius a lecto discedentem; quippe qui animal sit salacissimum. *Cum autem mane genita apparuit roseis digitis decora Aurora, surrexit ex lecto.* *Ἠλεκτρυών*. Nomen proprium. Et Electryone, nomen proprium. *Ἤλεματος*. Vanus. *Ἠλεός*. Vanus et stultus. *Ἠλεύατο*. Vitavit. *Ἠλεί*. Eli, sacerdos Israelis, eius filii Ophni et Phinees. quos ob petulantiam et temeritatem in turbandis sacrificiis divina vindicta persecuta est; hi enim in bello crudeliter interfecti sunt, ille vero divinam vocem audiit dicentem: *Dixi, domum tuam transituram esse coram me perpetuo. nunc vero secus fiet. sed eos qui me glorificant glorificabo, et qui me nihili faciunt ignominia afficientur; et exstirpabo semen tuum e sacrario meo.*

ἐγὼ ἐκδικῶ τον οἶκον Ἠλεὶ ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίαις υἱῶν αὐτοῦ.

Ἠλεῖος. ὁ πολίτης, καὶ τὸ ἐθνικόν.

Ἠλήλατο. ἐνεπάγη.

Ἠληλίμμην. ἐχριόμην.

Ἠλί, ἠλί, λιμᾶ σαβαχθανί. θεέ μου, θεέ μου.

Ἡλία. χώρα.

53 Ἠλίας ὁ προφήτης ἐπὶ Ἀχαὰβ βασιλέως ἦν. " ὁ δὲ υἱὸς Ἀχαὰβ Ὀχοζίας ἀσεβέστατος ἦν· ὃς ἐχρήσατο Μυίᾳ εἰδώλῳ τῷ ἐν Ἀκκάρων. ἐντυχὼν δ' αὐτοῖς Ἠλίας ὁ προφήτης ὠνείδισεν τὴν εἰδωλολατρίαν. καὶ μεταπεμφθεὶς διὰ τοῦ πεντηκοντάρχου διέφθειρεν αὐτὸν οὐρανίῳ πυρί, ἅμα πεντήκοντα τοῖς σὺν αὐτῷ· καὶ δεύτερον ὁμοίως. ὁ δὲ τρίτος γονυπετῶν ἐσώθη, καὶ παρέλαβε τὸν προφήτην.

Ἡλίασις. ἡ τοῦ ἡλίου θέρμη.

Ἡλιασταί. οἱ ἐν Ἡλιαίᾳ δικασταί. Ἡλιαία δὲ τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν· οἵτινες ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐτρέφοντο, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι. ὡς δημαγωγὸς οὖν ἐπικαλεῖ οὓς ἔτρεφε. συγγενεῖς δὲ αὐτοὺς εἶπε τοῦ τριωβόλου, οἷον προσφκειωμένοι καὶ προσπεφυκότες τῷ τριωβόλῳ. λέγει γάρ,

Ὦ γέροντες ἡλιασταὶ φράτορες τριωβόλου.

Ἡλιαστής. δικαστής· ἀπὸ μεγάλου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας. οὕτω δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι. Ἀριστοφάνης·

Μάλα θάτερον.

πέπονθε δὲ τοῦτο. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄλλως θατέρου τρόπου· τουτέστι μισόδικος. εἰπὼν γὰρ ἀπηλιαστὴς ἀντὶ τοῦ μισόδικος. οἱ γὰρ ἀγροικοι οὐ φιλοδικασταί. καὶ Φιληλιαστής, ὁ φιλόδικος.

Φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

Ὅτι πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνυον τὸ παλαιὸν τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν.

Ἠλίβατα.

Ἡλιαία. τὸ μέγα δικαστήριον ἐν τῇ Ἀττικῇ. καὶ οἱ δικασταὶ Ἡλιασταὶ ἐκαλοῦντο.

---

3. Ἠλεῖος] Ἦλις ἡ πόλις καὶ Ἠλ. E. Ceterum καὶ τὸ abundant; nisi forte extitit olim καὶ ὄνομα κύριον. 4. Ἠλήλατο] Il. ε. 400. 6. Ἠλί, ἠλί, λ.] Locus hic emendandus et supplendus est ex Matth. XXVII. 46. Vide etiam supra v. Ἀβαχθανή. Küst. λιμᾶς ἀβαχθανή] λιμὰ σαβαχθανὶ A. λιβασάβαχθανὴ V. λιβᾶς *V. Gloss. in N. F. p. 9. Ἠλεί, ἠλεί, λεμὰ σαβαχθανεί. θεέ μου, θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες; Unde Suidam corrigendum et supplendum monet Albertius. 8. Ἡλία] Immo Ἠλεία. 9. Ἀμαὰβ *V. 10. Ὀχοζίας] Ὀχοζίας E. 11. Μυίᾳ τῷ ἐν Ἀκκ.] Vide de hoc Accaronitarum idolo Seldenum de Diis Syriis Syntagm. II. c. 6. Küst. τῷ ἐν Ἀκκάρων εἰδώλῳ] εἰδώλῳ τῷ ἐν Ἀκκάρων A. V. E. Ceterum τῶν Med. 12. εἰδωλολατρίαν] εἰδωλολατρείαν E. 13. πεντηκοντάρχου] τοῦ πεντηκοντάρχου dedi cum A. πεντηκοντάρχων E. 17. Ἡλίασις] Vid. Harpocrat. sive Suid. secunda gl. Ἡλιαία. 19. οἵτινες] Schol. Aristophanis rectius, οἱ δὲ δικασταί, deinde eiusdem ope refingendum τῶν δημαγωγῶν. 20. τριώβολον λαμβ.] Tres obolos fuisse olim apud Athenienses μισθὸν δικαστικὸν sive ordinariam mercedem iudicum, constat ex Aristoph. Vesp. 1116. et aliis apud eum locis. Vide etiam Suidam supra v. Βακτηρία, et Hesych. v. Δικαστικόν. Küst. Potissimum vero Schol. Arist. Vesp. 299. quo dirimitur lis, quam Boeckhio Hermannus intentat praef. ad Nub. ed. alt. p. L. sqq.

2. ἐπικαλεῖται Schol. συγγενεῖς] Aristoph. Equ. 255. Ὦ γέροντες ἡλιασταί, φράτορες τριωβόλου, Οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς καὶ δίκαια κἀδίκα. Consule Scholia, unde Suidas: sed illic plura et dilucidiora. Port. 3. οἷον προσφκ. et seqq. per geminationem vocis τριωβόλου intercepta cum Scholiis servavit V. ubi mox ὡς γέροντες — φράτερος. Gronovius tamen in Rec. mutilatt. p. 53. enotavit προσπεφυτότες et ὡς γέροντι, item in libri sui margine φράτερος. Ceterum αὐτοὺς εἶπε (αὐτοὺς om. Schol.) tollenda sunt, ut constet structura verborum. 7. οὕτω δὲ ἐκλήθη δ.] Locum hunc Suidas descripsit ex Scholiasta Aristoph. Av. 109. quod etiam a Porto observatum fuerat. Küst. Lege τοῦ μεγάλου. 8. ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλ.] Huc pertinent verba eiusdem Scholiastae in Vesp. 769. Ἔπαιξε δὲ παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὃ καὶ ταύτης τῆς ὀνομασίας ἔτυχε, διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀναπεπταμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ. Küst. 10. Μάλα θάτερον] Emenda et supple ex Aristophane: Μῶν ἡλιαστά; μᾶλλα θατέρου τρόπου. Deinde post πέπονθε δὲ τοῦτο ex Scholiasta scribe, κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ οὐκ, ἀλλὰ θατέρου τρόπου· τουτέστι μισόδικοι. Küst. 11. θάτερον] ἀθάτερον B. ἀθατέρου V. (ἀθᾳ᷑ *V.) ἀνα E. ἀθά . . . Med. 12. Lege εἶπε γάρ. 14. Ἀριστοφάνης· Φιλη.] Vesp. 88. Nomen omisi cum A. B. V. E. 15. Φιληλιαστής ἐστιν κ.] Locus hic sic constituendus et legendus est: Φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Scholia: Φιληλιαστής, ὁ φιλόδικος. Port. Nimirum edebatur, Φ. ἐστιν καὶ φιλόδικος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Horum καὶ φιλόδικος expunxi cum *V. Ox. E. 16. Ὅτι πάντες et seqq. V. in marg. ap. Gaisf. qui praefixit Ὅτι. Annotatio fluxit ab v. Ἀρδήττης. Ceterum iurisiurandi Heliastici formulam servavit Demosth. c. Timocr. p. 746. Porro cum codicibus eieci glossam Homericam: Ἠλίθα. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. 18. Om. *V.

---

et alibi: *Ecce, ego ulciscar domum Eli usque in saeculum propter scelera filiorum eius.* Ἠλεῖος. Eleus civis. item gentile nomen. Ἠλήλατο. Infixum erat. Ἠληλίμμην. Ungebar. Ἠλί, ἠλί, λ. *Deus meus, cur me deseruisti?* Ἡλία. Elea regio. Ἠλίας. Elias Propheta Achabi regis tempore fuit. Ochozias vero Achabi filius valde impius fuit, qui Muscam, Accaronitarum idolum, adoravit. quos cum Elias Propheta ob idololatriam verbis obiurgasset, arcessitus est ab illis, misso Pentecontarcho; eum tamen igne coelesti perdidit, una cum L. comitibus. id secundum itidem fuit. tertius vero supplex ei factus evasit incolumis, et Prophetam secum abduxit. Ἡλίασις. Solis calor. Ἡλιασταί. Iudices qui in Heliaea iudicabant, Heliaea vero erat Athenis maximum tribunal. ii ab oratoribus populi alebantur, ac triobolum mercedis loco accipiebant, postquam ius dixerant. ut demagogus igitur implorat opem illorum quos alebat. vocavit autem illos trioboli tribules, quasi qui triobolo assuessent et adhaererent. huc illa spectant: *O senes iudices, trioboli populares.* Ἡλιαστής. Iudex magni tribunalis, quod Heliaea vocabatur. sic vocabatur, quod in subdiali loco situm erat et solis radiis feriebatur. Aristophanes: [*Num estis Heliastae?*] *Non, sed alterius ingenii.* hoc est, a litibus alienus. rustici enim non amant lites et forum. Et Φιληλιαστής, iudiciorum amans. Aristophanes: *Iudiciorum, si quis alius, et fori amans est.* [Omnes Athenienses olim heliasticum iusiurandum publice iurabant.] Ἠλίβατα. Ἡλιαία. Heliaea, magnum in Attica tribunal. cuius iudices Heliastae vocabantur.

Ἡλιαία καὶ Ἡλιάζεσθαι. βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος, ἐν ᾧ συνηθροίζοντο. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλίασίς ἐστι τὸ ἐν Ἡλιαίᾳ δικάζειν.

Ἡλιαία καὶ Ἡλίασις. Ἡλιαία μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο, χιλίων δικαστῶν ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων συνιόντων. συνίασι δὲ οἱ μὲν χίλιοι ἐκ δυοῖν δικαστηρίοιν, οἱ δὲ ἀφ' ἑκατριῶν.

Ἠλιθιάζω. ἀναισθητῶ, μωραίνω, προποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι· ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἠλίθιος· ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνω. καὶ παροιμία· Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Ἠλιθιάζω. ἑκουσίως μωρὸν ὑποκρίνομαι.

54 Νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.

Ἠλίθιος. ἄφρων, ὁ σκληρός, ἢ ἀναίσθητος. Ἠλίθιός τε γὰρ ὑπερφυῶς ἦν καὶ νωθής, ὅνῳ ἐμφερὴς μάλιστα, καὶ οἷος τῷ χαλινὸν ἕλκοντι πείθεσθαι, συχνά οἱ σειομένων τῶν ὤτων. — Τὸ δὲ ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐνομίζετο αὐτῷ ἠλίθιον εἶναι.

Ἠλιθίκεισαν.

Ἥλικες. οὕτως ἐλέγοντο τὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς Μακεδόνων στῖφος, ὑψηλοὶ πάντες, ὀλίγον ὑπὲρ ἀντίπαιδας, τὸν Μακεδονικὸν τρόπον ὡπλισμένοι τε καὶ πεπαιδευμένοι· ὅθεν καὶ τὴν ἐπίκλησιν εἶχον.

Ἡλικία τῆς πόλεως. ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Ἡλικιῶται. συμπράκτορες.

Ἡλικιώτης. τῆς αὐτῆς μετεσχηκὼς ἡλικίας. λέγεται δὲ καὶ θηλυκὸν διὰ τοῦ ῑ. Ἰσιδώρῳ τῷ φιλοσόφῳ ἡλικιώτης, ἔτη ιή γεγονώς.

Ἥλικον. μέγα, πηλίκον. Ὅτι Φάβιος ἐνετέλλετο μὴ τοιαύτην ποιεῖσθαι σπουδὴν ὑπὲρ τοῦ βλάψαι τοὺς πολεμίους, ἡλίκην ὑπὲρ τοῦ μηδὲν αὐτοὺς παθεῖν δεινόν.

Ἡλινδημένον. ἀντὶ τοῦ ἀνεστραμμένον. Δεί-

---

1. Ἡλιάζεται] Ἡλιάζεσθαι A. B. E. *V. Med. 2. οὗτος] οὕτως B m. s. quod mireris nusquam esse repertum. 4. δικάζεσθαι] δικάζειν A. V. 5. Ἡλιαία καὶ Ἡλ.] Hunc articulum Suidas descripsit ex Harpocratione. *Küst.* Sic Photius. 7. χιλίων δικαστῶν] Vide Petitum de LL. Atticis p. 309. *Küst.* Similiter Pollux VIII, 123. Accurate de his tradit Schoemannus *d. Attische Prozess* p. 139. 9. δικαστηρίοιν] δικαστηρίων A. V. E. Phot. Mox δὲ om. B. E. *V. 10. Ἠλιθιάζω. ἀναισθητῶ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1121. *Küst.* Ubi deerant olim ἀφ' — ἠλίθιος. Deinde ἢ ἀντὶ τοῦ Schol. 12. ἀνόητος] ἀνοηταίνω A. B. V. E. 13. Ἠλιθιώτερος τοῦ Πρ.] Pleniorem huius proverbii explicationem habes apud Zenobium, Michaelem Apostolium et auctorem anonymum Vaticanae Appendicis, quos vide. *Küst.* Adde Grammaticum Coislinianum p. 609. sive Prov. Coisl. 248. unde qui fons est proverbii, versus Praxillae poetriae emerserunt. 15. μωρὸς] μωρὸν A. B. V. E. Zon. p. 988. 16. Νοῦς οὐκ ἔνι τ. κ.] Haec leguntur apud Aristophanem Equ. 1126—29. *Port.* Adde v. *Νοῦς οὐκ ἔνι.* 17. ὅτε] ὅτι V. 20. Ἠλίθιος] V. Schol. Luciani Phalar. I, 5. ὁ σκληρός] ἢ σκλ. Phot. 21. Ἠλίθιός τε γὰρ ὑπ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Procop. Histor. Arcana c. 8. ubi legitur, *νωθεῖ ὄνῳ ἐμφερής*, et ἔπεσθαι pro *πείθεσθαι*. *Küst.* Supplendum etiam *τὸν* ante *χαλινόν*. ὑπερφυῶς] ὑπερφυὴς B. V. E.

2. σειομένων] συρομένων V. Seqq. Xenophontis Anab. II, 6, 22. esse monuit Gaisf. Fugit illum fons exempli, qui continetur gl. *Μένων.* 5. Ἥλικες. οὕτως ἑλ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valesius. *Küst.* Fallitur. Haec leguntur in Iosepho de B. I. V, 11, 3. Vid. Casaubon. in Sueton. Neron. c. 19. *Hemst.* Monuit etiam Küsterus in Addendis. Ceterum Ἥλικες geminavit *V. Mirum tamen quo pacto Suidas Ἥλικας tanquam nomen sodalitii confecerit, cui Iosephi sermo plane refragetur. Is enim Μακεδόνας dictos memoravit. οἱ] τὸ dedi cum A. E inter vss. Tum Ἀντίοχοι V. Ἐπιφάνους] Ἐπιφανίου V. 7. ὑπὲρ ἀντίπαιδας] ὑπεραντίποδες E. 10. οἱ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι] Sic locum hunc ex MSS. et lexico Photii inedito restitui. In prioribus enim editt. legitur *οἱ ἐν ἡλικίᾳ νέοι. Küst. οἱ* prius om. Phot. Harpocr. 11. Λυσίας] Λυσίας τε V. Λυκοῦργος κατὰ Ἀριστογείτονος Harpocr. Demosthenis autem loci sunt in Olynth. I. extr. et de Synt. p. 167. ubi extat *τοὺς ἐν ἡλικίᾳ*. Cf. Wessel. in Diod. V, 28. 15. Ἰσιδώρῳ] Damascii locus. 17. Ἥλικον] Cf. v. Ἔκτοπος. Ὅτι Φάβιος] Ex Polyb. III, 94, 9. ductum esse Schweighäuserus monet. 18. ποιεῖσθαι] Priores editt. [et B. E.] exhibent *πείθεσθαι*, cuius loco veram lectionem ex MSS. revocavi. *Küst.* 19. ἡλίκην] ἡλίκη E. Mox αὐτοῖς B. V. Med. αὐτοῖ *V. ὅπερ] ὅπη Photius.

Ἡλιαία. Senatus ex mille viris constans, sic etiam locus vocabatur, in quo congregabantur. Ἡλιάζεσθαι vero et ἡλίασις pertinet ad ipsum iudicandi munus. Ἡλιαία et Ἡλίασις. Heliaea erat maximum tribunal Athenis, in quo publica negotia per mille vel mille et quingentos iudices diiudicabantur. horum mille ex duobus, mille vero et 500 ex tribus iudiciis in unum conveniebant. Ἠλιθιάζω. Stolidus sum, stupidus sum, stultum simulo. nam sensu carent lapides, unde etiam nomen ἠλίθιος deductum est. et proverbium: Stupidior Praxillae Adonide; quod de stupidis dicitur. Ἠλιθιάζω. Me stultum esse simulo. *Mens abest capillis vestris, quando me non sapere putatis. ego vero sciens stultitiam simulo.* Ἠλίθιος. Mente carens, stupidus, sensu communi destitutus. *Erat enim supra modum stupidus et tardus, asino simillimus, et qui frenum trahenti pareret, auriculis frequenter nutans. — Simplicitas autem et veritas ipsius in stultitiam vertebatur.* Ἥλικες. Ita vocabatur Antiochi Epiphanis cohors, constans ex Macedonibus, omnibus proceris et pubertati proximis, more Macedonico armatis et institutis: unde etiam cognomen habuerunt. Ἡλικία τῆς πόλεως. Iuvenes adulti, pubes. ita Lysias et Demosthenes in Philippicis. Ἡλικιῶται. Socii. Ἡλικιώτης. Aequalis, dicitur etiam feminine ἡλικιῶτις. *Isidoro philosopho aequalis, annos* 18 *natus.* Ἥλικον. Quantum, quam magnum. *Fabius eos maiore studio cavere iussit, nequam ipsi cladem aliquando acciperent, quam illud spectare, ut damna hostibus inferrent.* Ἡλινδημένον. Volutatum.

ναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου. ὅπερ Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει.

Ἡλινδῆσθαι. κεκυλῖσθαι.

Ἡλιξ ἥλικα τέρπει. Μόνος ἀνθρώπων ὧν ἀκοῇ ἴσμεν τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἔργῳ διήλεγξεν. οὐ γὰρ ἐκεῖνόν γε ἥλιξ ἔτερπεν ἥλικα ὄντα, ὁ νέος τὸν νέον, ἀλλά τινι λόγῳ ἑτέρῳ κατακολουθοῦσα ἡ φύσις τοῖς ὁμοίοις αὐτὸν συνῆπτε κατὰ τὸ ὅμοιον οὐ τῶν ἐτῶν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῶν τρόπων τῆς ψυχῆς.

Ἡλιομανής. ὀτέττιξ· ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ.

Ἥλιον κρύπτεσθαι, ἄστρα δείκνυσθαι. ταῦτα οἱ μὲν ῥήτορες καλοῦσι γοργά, γραμματικοὶ δὲ ὁμοιοκατάληκτα, φιλόσοφοι δὲ πάρισα.

Ἥλιος. μετὰ τὴν τελευτὴν Ἡφαίστου, τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου, Ἥλιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν διεδέξατο, ζήσας ἡμέρας δυοζ', ὡς γίνεσθαι ἔτη ιβ', μῆνας τρεῖς, ἡμέρας έ. οἱ μὲν γὰρ τὰς ἡμέρας ἐνιαυτοὺς ἐψήφιζον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ἕτεροι δὲ τοὺς δ' καιρούς. οἱ γὰρ μετὰ ταῦτα δυναστεύσαντες καὶ ὑποτελεῖς τὰς χώρας ποιήσαντες ἀπὸ τῆς αὐξήσεως τῶν καρπῶν τοὺς χρόνους διέκριναν, καὶ ἐνιαυτοὺς κυρίως ἐκάλεσαν. ὁ τοίνυν Ἥλιος τὴν τοῦ πατρὸς φυλάττων νομοθεσίαν, εὑρηκὼς μοιχευομένην γυναῖκα, ταύτην ἐφριάμβευσεν. ὅπερ μετέβαλε ποιητικῶς Ὅμηρος, ὅτι ὁ Ἥλιος τὴν Ἀφροδίτην ἔδειξε μιγνυμένην τῷ Ἄρει· Ἀφροδίτην μὲν τὴν ἐπιθυμίαν καλέσας, Ἄρεα δὲ τὸν μετ' αὐτῆς καταληφθέντα στρατιώτην.

Ἥλιος. δασύνεται. Ἡλίας δὲ ψιλοῦται, καὶ κλίνεται Ἡλιοῦ.

Ἥλιος. ἀπὸ τῆς ἁλὸς γενικῆς.

Ἥλιος. ἡλίους τὰ τέκνα ὑποκοριζόμενοι φασιν οἱ γονεῖς. Ἥλιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν καλοῦσιν.

1. καλινδεῖσθαι] Vid. Orat. c. Sophist. p. 295. B. Male, etsi ex optimo cod., κυλινδουμένοις dedit Bekker. Philipp. p. 98. C. Conf. De Antid. [§. 213.] p. 473. n. t. *Gaisf.* Iniqua Bekkeri reprehensio, qui librorum optimorum indicia non contempserit. Nam καλινδεῖσθαι auctoritas aevi citerioris disseminavit. Cf. annot. in v. Καλινδούμενοι. 3. Ἡλινδῆσθαι] Ἡλινδεῖσθαι E. Med. 4. Μόνος ἀνθρώπων, ὧν ἀκ.] Elegans hoc fragmentum depromptum esse ex Damascii Vita Isidori dubitare nos non sinit Photius in Bibliotheca, qui in excerptis ex illa Vita Cod. CCXLII. p. 1037. [338 b.] idem fragmentum breviate, vel potius sensum eius, his verbis exhibet: Μόνος δὲ ἀνθρώπων, ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἔργῳ διήλεγξεν, οὐχ ἥλιξιν, ἀλλὰ πρεσβυτικοῖς λόγοις τερπόμενος. Küst. Apparet integritatem loci a Suida melius esse servatam. Colorem scriptor a Plat. Rep. I. p. 329. duxit. Ceterum proverbialem sermonem ἥλιξ ἥλικα τέρπει illustrat Astius in Platonis Phaedr. p. 264. ed. pr. 6. ἐκεῖνόν γε] γε om. A. 9. τῶν τρόπων] τὸν τρόπον E. 11. Ἡλιομανής. ὁ τέττιξ· ἐπιμ.] Aristoph. Av. 1092. de cicada ait, Θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. In quem locum Scholiasta: ὑφ' ἡλίῳ μανείς. τέρπεται γὰρ καὶ ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ ὁ τέττιξ. Küst. 13. γοργά] Nihil fere hoc exemplum, si recedimus a brevitate incisorum, cum γοργότητος figura habet commune. Vid. Ernesti Lex. Technol. Gr. v. Γοργότης, potissimum Hermog. de Ideis II, 1. Ceterum apparet id e declamatione pervagatissima de Atrei Thyestaeque facinoribus fluxisse. Deinde non mediocriter miramur, quae γοργά rheteribus sint, ea grammaticis ὁμοιοκατάληκτα dici, philosophis autem, qui nullum ius in figuras sibi arrogarunt, πάρισα: neque promptum est fontem talis doctrinae divinare. Nunc satis est exemplum ostendi, quo et argumentum γοργὸν et membrorum aequabilitas cum parili terminatione contineatur. Paulo post reiecimus observationem onirocritarum, quam A. et V. (*V. etiam Λύσις ὀνείρου) in margg. tenent: Ἥλιος. Φωστῆρας ἰδεῖν, πραγμάτων δηλοῖ φάος. Ubi Küsterus: „Versus hic Oneirocriticus legitur tam apud Astrampsychum quam Nicephorum, ex quorum alterutro proinde Suidas eum descripsit." 15. μετὰ τὴν τελευτὴν Ἡφ. τοῦ βασ. Αἰγ.] Eadem de Sole, Vulcani filio, tradit Palaephatus apud Chronici Alexandrini scriptorem, cuius verba excerpam, quoniam loco huic Suidae apprime consentanea sunt. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαίστου ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Ἥλιος, ἡμέρας δυοζ', ὡς εἶναι ἔτη ιβ', μῆνας γ', ἡμέρας θ'. οὐ γὰρ ᾔδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἢ ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν, ἀλλὰ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον. οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ἐνομίσθη ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. Et deinde post narratam historiam de femina in adulterio deprehensa, quam etiam Suidas hic attingit, addit: Περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος· ὡς ὁ Ἥλιος (φησὶν) ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας, ὑφ' Ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθὲς ὡς προγέγραπται Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Haec omnia verbis Suidae adeo sunt consentanea, ut alter locus ex altero expressus esse videatur. Vide etiam Graecum Chronicum Eusebii p. 7. Küst. 16. Ἥλιος] ὁ Ἥλιος B. E. 17. γίνεσθαι] γενέσθαι B. E.

1. έ] διηκοσίας A. 3. δυσαναστεύσαντες *V. 4. τὰς] τῆς B. E. 8. ἐφριάμβευσεν] ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου Malalas p. 26. qui hanc orationis partem uberius est persecutus. 9. ὁ ἥλιος] ὁ om. E. 15. ἀπὸ] ὁ ἀπὸ E. Post ἁλός inserui γενικῆς cum A. Lacunam reliquit E. Cf. Etym. M. p. 426, 50. Notationem a disciplina Stoicorum repetitam illustrant Plutarchus de Is. et Osir. p. 367. E. de Pyth. orac. p. 400. B. et intpp. Cic. N. D. II, 15. 16. Ἥλιος pro lemmate praemuniit Gaisf. cum *V. Ἥλιους] Artemidor. II, 36. p. 126. *Hemst.* Ad Artemidorum attendit item Toupius, inde Suidae restituens τὰ ἀρσενικὰ τέκνα III. p. 86. 17. Ἥλιον] ὅταν V.

Dinarchus contra Phormisium. hoc Isocrates καλινδεῖσθαι vocat. Ἡλινδῆσθαι. Volutatum esse. Ἥλιξ ἥλ. Aequalis aequalem delectat. *Solus mortalium, quos fama novimus, antiquum proverbium facto refutavit. non enim illum aequalis aequalem aut iuvenis iuvenem delectabat: sed aliam quandam rationem natura sequens coniunxit cum viris, qui non annis corporis sed moribus animi ei similes essent.* Ἡλιομανής. Cicada. nam sole vehementer incenditur. Ἥλιον κρύπτεσθαι, ἄστρα δείκνυσθαι. Haec rhetores quidem vocant γοργά, grammatici vero ὁμοιοκατάληκτα, philosophi vero πάρισα. Ἥλιος. Post obitum Vulcani, regis Aegypti, Sol eius filius in regno successit, cum vixisset dies 4477. qui confi-ciunt annos duodecim, menses tres, dies quinque. nam alii dies pro annis numerabant, alii vero lunae circuitus, alii vero quattuor anni tempora. qui vero postea rerum principatum obtinuerunt et regiones sibi tributarias fecerunt, frugum proventibus quattuor anni tempora discreverunt, et annos proprie vocarunt. Sol igitur patris leges observans, uxorem in adulterio deprehensam publice traduxit. quod Homerus poeticam in fabulam deflexit, quasi Sol Veneris cum Marte concubitum indicasset: itaque Venerem vocavit cupidinem, Martem vero militem cum ea deprehensum. Ἥλιος. Aspero spiritu notatur. Ἥλιας vero tenui, declinaturque Ἡλιοῦ. Ἥλιος. Dictum ab ἁλός, sive ab mari. Ἥλιος. Soles appellatione blanda parentes liberos suos vo-

Ἥλιος. ἀπο τοῦ ἀολλίζεσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις. καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ δικασιήριον ἦν Ἡλιαία, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. ὁ δὲ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ἁλεαίνειν, ὃ ἔστι θερμαίνειν καὶ διαχεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους, ἃ λέγεται αὔειν καὶ ἄζειν κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῆς θάλψεως τοῦ στόματος. Ἐμπεδοκλῆς·

Ἁλεῖσθαι μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπολεύει.

Ἡλιοστερὴς κυνῆ. σκιαστική, πλατύπιλος κυνῆ, καλύπτουσα καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. Θεσσαλὶς δέ, διότι περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι.

Ἡλιοτρόπιον. ὡρολογεῖον.

Ὅτι γνώμων ἐστὶ τὸ ἐντοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον, ὅπερ ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων.

Ἡλιούπολις. καὶ Ἡλιουπολίτης.

Ἥλις Ἥλιδος. ὄνομα πόλεως.

Ἡλιοῦ. τοῦ προφήτου. γενική.

Ἡλισγήθην. ἐταράχθην.

Ἡλισγημένος. μεμιασμένος, μεμολυσμένος, ῥυπωμένος.

Ἧλισεν. ἅλατι ἤλειψεν. ἥλισε δέ, συνήθροισε. 56

Ἡλίσκοντο. ἐπόρθουν, ἢ ἠλέγχοντο.

Ἥλιτεν. ἥμαρτεν. Καὶ Ἠλίτησας.

Ἡλιτενὴς πέτρα. ὑψηλή.

Ἡλιτοεργός. ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών.

Ὡς φάνεν ἠλιτοεργός.

Ἡλιτόμηνον. τὸ παρὰ μῆνα γεννηθέν.

Ἥλκωσαι. τέτρωσαι. καὶ Ἡλκωμένος.

Ἡλογήθησαν. ἠμελήθησαν, κατεφρονήθησαν. Οἱ δὲ ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κατε-

---

1. ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι] Nugae nugarum. Quis enim credat τὸν ἥλιον apud Graecos dictum ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι? Non mihi persuaserit hoc vel ipsa Suada. Sed multa sunt huius generis apud grammaticos vel ipsis gerris Siculis vaniora, quae quidem refellere velle hominis sit otio suo male abutentis. Vide supra v. Ἁλεαίνομαι, ubi eadem αὐτολεξεὶ leguntur. *Küst.* Inserendum ἡμᾶς post ἀολλίζεσθαι. 2. δικαστήριον ἦν] ἦν δικαστήριον V. 3. ὁ δὲ ἥλιος] Lege cum glossa superiore οἱ δέ. 5. διαπνεύσεως] προσπνεύσεως Etym. Gud. p. 241. 7. θάλψεως] τῆς θάλψεως A. B. V. E. Med. cum Etym. Gud. 9. Ἁλεῖσθαι μέγαν οὐρ.] Fragmentum hoc Empedoclis apud Etymologum v. Ἥλιος rectius sic legitur: Ἀλλ' ὁ μὲν ἁλισθεὶς μέσον οὐρανὸν ἀμφιπολεύει. Ubi ἁλισθεὶς videtur significare in minorem orbem collectus, quoniam sol, cum ad meridianum pervenit, minor apparet, quam cum ortui vel occasui vicinus est. *Küst.* Immo vim solis conglobati significat. Iam cum Empedoclis fides ad notationem vocis ἥλιος referatur, probabiliter ope Macrobii Saturn. I, 17. emendabimus: οὕνεκεν ἁλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφ. Suffragatur aliquantum Etym. Gud. scriptura, Ἐμπεδοκλῆς δέ, ἀλλ' ὁ μὲν ἁλεῖσθαι μέγαν οὐρ. ἀ. ἀμφιπολεύειν] ἀμφιπολεύει dedi cum V. 10. κυνῆ] Hanc vocem ex MSS. revocavi. In prioribus enim editt. corrupte legitur σκηνή. Non solum autem MSS. κυνῆ agnoscunt, sed etiam Sophocles Oedip. Colon. 313. itemque eius Scholiasta; unde Suidas sua deprompsit, ut recte a Porto observatum fuit. Locus autem Sophoclis sic habet: Γυναῖχ' ὁρῶ Στείχουσαν ἄσσον ἡμῶν, Αἰτναίας ἔπι Ὠλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει. Ubi Scholia: Ἡλιοστερής. σκιαστική, πλατύπιλος κυνῆ, ἤτοι περικεφαλαία, τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει, καλύπτουσα καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst.* 15. γνώμων ἐστὶ τὸ ἐν τ. ἡλ.] Eadem leguntur supra v. Γνώμων. *Küst.* Et illo quidem loco recte. Ὅτι Gaisf. cum *V. 16. ὅπερ ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος] Vide Salmasium in Solinum p. 446. 447. ubi prolixe de hac materia disputat, existimatque gnomonem et sciothera ab Anaximandro inventa non esse accipienda de horologiis sciothericis, quae umbra gnomonis sive stili horas diei indicabant: sed de instrumentis mathematicis, quibus ad meridianos et anni tempestates, itemque aequinoctia et solstitia deprehendenda utebantur. Hanc Salmasii sententiam confirmare videtur Laertius, qui in vita Anaximandri inquit: Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι (καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ), τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα. Huc etiam faciunt verba Eusebii lib. X. de Praepar. Euang. c. ultimo: Οὗτος πρῶτος γνώμονας κατεσκεύασε, πρὸς διάγνωσιν τροπῶν τε ἡλίου καὶ χρόνων καὶ ὡρῶν καὶ ἰσημερίας. *Küst.*

2. Ἥλις] Ἥλις Ἥλιδος A. omissis καὶ κλίνεται Ἥλιδος. Cf. Zon. p. 986. Editiones enim: Ἥλις. ὄνομα πόλεως. καὶ κλίνεται Ἥλιδος. Horum καὶ κλίνεται ignorant etiam B. *V. Deest gl. E. 3. Ἥλιον vulg. Vide v. Ἥλιος. τοῦ προφήτου. γενική] γενική opinor ab eo subiectum fuisse, quem fugeret post Ἡλιοῦ intercidisse ὄνομα. Cf. Herod. Epim. p. 47. extr. 5. Ἡλισγημένος] Vide supra v. Ἁλισγηθέν. *Küst.* Deinde μεμολυμμένος *V. 7. Ἧλισε δέ, συνήθροισε] Legendum potius est, καὶ ἥλισε, συνήθρ. Vide supra v. Ἁλισμένοι. *Küst.* Dirimendae erant glossae, sublato δέ. Ceterum de posteriore verbo ἁλίζω v. Elmsl. in E. Heracl. 404. 9. Item Lex. Bachm. p. 250. Sed corrigas cum Dobraeo ἐπορθοῦντο. ἠλέγχοντο] ἐλέγχοντο V. 10. Ἥλιτεν] Il. ι. 375. In fine ὁμοίως delevi cum A. E. cuius vicem *V. $\overline{\mu\eta}$ posuit. Apparet authypotactum aoristum cum forma citerioris aevi coniungi. 11. Ἡλιτενὴς πέτρα] Zon. p. 986. Non apparet iusta explicandi ratio; nam ἁλιτενὴς quod Tittmannus comparat, ipse syllabarum modulus repudiat. 13. Ὡς φάνεν] Antipatri Sidon. Ep. LXIII, 7. Anthol. Pal. VII, 210. λιτοεργός vulg. 14. Ἡλιτόμηνον] Vide Schol. Hom. Il. τ'. 118. *Küst.* Statim ἢ τὸ ἁμαρτάνον τῆς γεννήσεως τοῦ ἐνδεχομένου καιροῦ omiserunt A. B. V. E. Horum auctor Zon. p. 987. sive Glossa Iuris. 16. Ἡλογήθησαν — κατεφρόνουν] Verbum ἠλογήθησαν an recte interpretatus sit Suidas, ipse viderit; sed in exemplo subiecto, quod Polybii esse suspicor, res neutiquam

---

care solent. Solem etiam vocant libertatem. Ἥλιος. Sic dictum, quod sol interdiu congregatur. quod autem Athenis tribunal erat, id Ἡλιαία vocabatur propter congregationem hominum. sol dictus est ab ἁλεαίνειν, quod est calefacere et resolvere corpus. quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus, quod αὔειν et ἄζειν vocatur, per imitationem soni, qui redditur cum halitum emittimus. Empedocles: *Conglobatus media coeli pertustrat.* Ἡλιοστερὴς κυνῆ. Galerus umbram faciens, latam oram habens, et caput a sole defendens. Thessalicus vero dicitur, quia pilei Thessalici erant lati. Ἡλιοτρόπιον. Solarium. Gnomon est index, qui in solariis statuitur, quem invenit Anaximander, et in scietheris posuit. Ἡλιούπολις. Heliopolis. et Heliopolita. Ἥλις. Nomen urbis. declinatur Elidos. Ἡλιοῦ. Prophetae nomen. Ἡλισγήθην. Turbatus sum. Ἡλισγημένος. Pollutus, contaminatus, conditus. Ἧλισεν. Salivit. item congregavit. Ἥλισκοντο. Vastabantur. item convincebantur. Ἥλιτεν. Peccavit. et Ἡλίτησας. Ἡλιτενὴς πέτρα. Rupes excelsa. Ἡλιτοεργός. Cuius propositum eventus frustratur. *Sic obiit, spe sua frustrata.* Ἡλιτόμηνον. Quod praeter mensem est natum. Ἥλκωσαι. Vulneratus es. et Ἡλκωμένος. Ἡλογήθησαν. Neglecti et contempti sunt. *Illi vero in ipso ingressu contriti et*

πατήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. τουτέστι κατεφρόνουν.

Ἠλόησεν.

Ἢ μητέρ᾽ ἠλόησεν.

ἀντὶ τοῦ ἔτυψεν. οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Ἠλοκίσατο. ἠρωτρίασεν.

Ἕλος. τὸ ἡλάριον.

Ἥλω. ἐλήφθη, ἐφανερώθη, ἐπορθήθη.

Ἕλῳ τὸν ἦλον ἐκκρούει. παροιμία ἀντὶ τοῦ, ἁμάρτημά τι τῷ ἁμαρτήματι σπεύδεις ἐξελάσαι· τὸ δὲ οὐχ οἷόν τε.

Ἥλωκεν. ἐκράτησεν.

Ἠλλῴκισεν. ἄλλαχοῦ ᾤκισεν.

Ἠλωκότος. κρατηθέντος. Καὶ Ἠλωκόσιν.

Ἕλω: γενικῇ. Ταύτης δ μέγας ἥλω Κυπριανός.

Ἠλώμην. ἐπλανώμην.

Ἥλων. ἤλαυνον.

Ἠλώνη. πόλις. Καὶ Ἠλωνιαῖος, ὁ πολίτης.

Ἕλωσαν. ἐνικήθησαν, ἐλήφθησαν.

Ἠλλοιωμένος. μεταβληθείς, ταπεινωθείς. Οὐδὲν ἠλλοιωμένος ὑπὸ τῶν συμβεβηκότων δυστυχημάτων, ἔτι δὲ βεβαιότερον μένων ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς διαλήψεως.

Ἠλύγη. τὸ σκότος. καὶ Ἠλυγισμένον, τὸ ἐσκιασμένον. βαρύνεται δέ· παρὰ γὰρ τὴν λύγην. πλεονάζει τὸ η. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Οὐδὲν ὁρῶντες εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.

ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἠλυγαία.

---

sana est. Quale enim illud, ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον? *contempti fuerunt in ipso ingressu.* Quae miror viris doctis placere potuisse. Tu noli dubitare quin nos veram lectionem invenerimus: Οἱ δὲ ἠλοήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κατεπατήθησαν. *In ipso ingressu protriti conculcatique sunt.* Polybium sponsorem dabo, si non ipso loco, quem laudavit Suidas, at gemino tamen. Est autem lib. X. (c. 12, 9.) p. 816. Καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐν τῷ τῆς μάχης καιρῷ διεφθάρησαν, καὶ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν· οἱ δὲ πλείους ἐν τῷ παραπίπτειν εἰς τὴν πύλην ὑπ᾽ αὐτῶν ἠλοήθησαν. Graeca leviter laborant. Scribendum ὑφ᾽ αὐτῶν, atque ita vertendum: *Et multi quidem eorum in ipso discrimine perierunt, aut in fuga; plures tamen irruentes in portam a se ipsi protriti conculcatique sunt.* Sed quid haec, inquies, πρὸς τὸν Λόνυσον? Neque enim vox primaria ἠλογήθησαν hic utique comparet. Equidem persuasus sum binos articulos librarii alicuius vel incuria vel inscitia hic coaluisse, id quod saepius accidit, et nostro imprimis lexicographo. Quare totum locum, qui nonnihil mutilus est, ita disponendum et instaurandum esse contendo: Ἠλογήθησαν. ἠμελήθησαν, κατεφρονήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. τουτέστι κατεφρόνουν. Ἠλοήθησαν. Οἱ δὲ ἠλοήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κατεπατήθησαν. Immo, dum haec scribo, ipsum locum repperisse videor, ad quem respexit Suidas, et quem proculdubio ascripserat, sed qui hodie cum multis aliis desideratur. Est autem apud Polybium in Excerpt. Legatt. p. 1250. [XXIX, 9, 8.] Νῦν δὲ καλῶς ποιῶν οὐκ ἦλθε ταύτην τὴν ὁδόν, δι᾽ ἧς ἢ κρατήσας τῶν ὅλων ἐξουσίαν ὑπερήφανον ἔσχεν, ἢ σφαλεὶς πολλοὺς ἂν ἐποίησε τῆς αὐτῆς τύχης πεῖραν αὐτῷ λαβεῖν· ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν, δι᾽ ἧς ἀλύροι τελέως ἠλογήθησαν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν τῆς πράξεως καιρόν. *Toup.* I. p. 245. Nec dubium quin ille verissime perspexerit duas glossas in unam coaluisse. Adde Schweigh. in Polyb. X, 12, 9.

1. *Πάντων*] *πάλιν* V. 3. *Ἠλοίησεν*] *Ἠλόησεν* hic et deinceps A. B. V. (ap. Valck. Animadv. in Ammon. p. 21.) E. Ox. (ap. Pors. in Toup. IV. p. 456.) 5. *Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ.*] V. 149. 8. *ἡλάριον*] *τὸ ἡλάριον* A. B. V. E. Med. et Tzetzes Exeg. p. 120, 5. *τὸ καρφίον* Herod. Epim. pp. 47. 263. 9. *Ἥλω*] Od. *χ'*. 230. Deinde cum V. ap. Gaisf. delevi glossam onirocriticam: *Ἥλους κρατῶν τὰ κέντρα τῶν ἐχθρῶν βλέπε. λύσις ὀνείρου.* Ubi *λύσις ὀνείρου* praefigunt *V. Med. Deinde *Küsterus*: „Apud Nicephorum in Oneirocritico pro *βλέπε* legitur *νόει*. Astrampsychus vero habet *βλέπεις*." 10. *Ἕλῳ τὸν ἦλον*] Pollux IX, 120. originem refert ad ludum quem κινδαλισμὸν Graeci nominant: ὃ δὲ κινδαλισμὸς διὰ πατταλίων ἐστὶ παιδιά· κινδάλους γὰρ τοὺς παττάλους ὠνόμαζον. ἦν δὲ ἔργον οὐ μόνον αὐτῷ τινι καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς διύγρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγέντα ἐκροῦσαι πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ. ὅθεν καὶ παροιμία· Ἕλῳ τὸν ἦλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Eleganter D. Hieronymus ad Rusticum Monachum: *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo quasi clavum clavo pellere.* Ex Cicerone Tusc. Quaest. IV. 35. *Etiam novo quodam amore veterem amorem tanquam clavum clavo eiiciendum putant.* Plura congerit Erasmus Chil. I, 2. init. *Schott.* Cf. Diogenian. V, 17. Bachm. Anecd. II. p. 336. et Schol. Luciani p. lapsu inter salut. 7. a quo differt alterum Schol. in Philopseud. 9. Exemplum suppeditat etiam Palladius Lausiac. 32. *ἐκκρούει*] *ἐκκρούει* dedi cum A. B. E. Med. Coisl. 251. Tum *παροιμία* E. in margine, quod *V. glossae praemisit. 11. *ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα*] *ἁμαρτήματα τῷ ἁμαρτήματι* A. Unde quam scripturam nemo non eliciat, eam reposui. Deinde *ἐξιάσασθαι* Prov. Bodl. 488. Deinde *τὸ δὲ οὐχ οἷόν τε* om. Photius. 13. *ἐκράτησεν*] *ἐκρατήθη* Pierson. in Moerin p. 178. 14. *Ἠλλῴκισεν*] *Ἠλῴκισεν* V. Apparet glossam ex mendosa lectione fluxisse, cuius pars posterior esset *ᾤκισεν*. *Ἠλλώκησεν* et mox *ὤκησεν* B. E.

1. *Ἥλω*] Glossam confirmat Etym. Gud. p. 590. extr. Sed insiticiam esse series litterarum arguit. 3. *Ἠλώμην*] Od. *δ'*. 91. 4. *Ἥλων*] V. Eust. in Od. *υ'*. p. 1885. 5. *Ἠλώνη*] V. Il. *β'*. 739. Deinde legendum *Ἠλωναῖος* cum Steph. Byz. 7. *ταπεινωθείς*] Hanc vocem ex MSS. addidi. Ea enim in prioribus editt. desideratur. *Küst.* 8. *Οὐδὲν ἠλλοιωμ.*] Fragmentum hoc sumptum est ex Polyb. III, 103. ut recte a Iacobo Gronovio observatum fuit. *Küst.* *δυστυχημάτων*] Vox ista apud Polybium non legitur: unde apparet eam primo ad marginem, tanquam scholium vel glossam, ab aliquo notatam, et deinde in textum intrusam fuisse. *Küst.* 9. *μένων*] *μόνων* V. 11. *τὸ σκότος τῆς νυκτός*] *τῆς νυκτός* om. A. B. V. E. Dein *ἠλυγγισμένον* *V. *ἐσκιασμένον*] Lege *ἐσκοτισμένον*, ut apud Schol. Aristoph. Acharn. 684. unde Suidas haec descripsit. *Küst.* Cf. Pierson. in Moer. p. 163. *ἐσκιασμένον* etiam Zon. p. 986. qui utrumque iunxit p. 989. 13. *η*] *η̄* A. B. V. E. Infra *Ἀχαρῆεν* *V. 14. *Οὐχ ὁρῶντες οὐδέν*] *Οὐδὲν ὁρῶντες* A. B. V. E. Med.

---

conculcati sunt. Et alibi: *Omnes contemnebant.* *Ἠλόησεν.* Verberavit. Aristophanes in *Ranis*: *Vel matrem verberavit.* *Ἠλοκίσατο.* Aravit. *Ἕλος.* Clavus. *Ἥλω.* Captus est, deprehensus est, direptus est. *Ἕλῳ τὸν ἦλον ἐκκρ.* Clavo clavum pellit. proverbium. id est, peccato peccatum expellere studes. id autem rem significat quae fieri non possit. *Ἥλωκεν.* Captus est. *Ἠλλῴκισεν.* In alia sede collocavit. *Ἠλωκότος.* Capti. et *Ἠλωκόσιν.* *Ἥλω.* Genitivo aptum. *Ab hac magnus ille Cyprianus captus est.* *Ἠλώμην.* Errabam. *Ἠλώνη.* Elone urbs. Eloniaeus, civis. *Ἥλωσαν.* Victi sunt, capti sunt. *Ἠλλοιωμένος.* Mutatus, animo fractus. *Nihil mutatus ob calamitates, quae ipsi contigerant; immo vero longe constantius in pristina opinione perseverans.* *Ἠλύγη.* Noctis obscurum. et *Ἠλυγισμένον*, obscuratum. habet autem gravem, quippe ductum a *λύγῃ*, redundante littera *η*. Aristophanes *Acharnensibus*: *Nihil videntes nisi iudicii caliginem.* sive tenebras hominum. hinc fit *ἠλυγαία.*

Ἡ Λύκου δεκάς. παροιμία. Λύκος Ἀθήνησιν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἥρως, μορφὴν ἔχων θηρίου. δεκὰς δὲ τὸ δεκάζεσθαι, πρὸς ὃ ἡ παροιμία. καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωι ἐκλήθησαν.

57 [1]Ἠλύσιον. ἱερὸν περὶ τὸν ᾅδην· οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον· οἱ δὲ περὶ Λέσβον. οἱ δὲ τὸ κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα. καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια. Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησὶ τὸ κατασκηφθὲν χωρίον καλεῖν.

Ἠλύσιον πεδίον. ἐν ᾧ οἱ παρ' Ἕλλησι δίκαιοι αὐλίζονται, μετὰ θάνατον ἐκεῖσε ἐλευσόμενοι· οἱ δὲ κολάσεων ἄξιοι ἐν τῷ Κωκυτῷ καὶ τῷ Πυριφλεγέθοντι ἀπελεύσονται. ποταμοὶ δὲ οὗτοι ὁ μὲν Κωκυτὸς ψυχρότατος, ὁ δὲ Πυριφλεγέθων θερμότατος.

Ἤλυσις. ἔλευσις, ἄφιξις, ἔφοδος, πορεία.

Ἠλυσκάζειν. ἐκκλίνειν.

Ἧμα. ἀκόντισμα.

Ἡμαθία. ἡ τὸ παλαιὸν Παιονία προσαγορευομένη. Καὶ Ἡμαθίων, Ἡμαθίωνος, ὄνομα κύριον.

Ἡμαθόεις, ἡμαθόεντος. ἀμμώδους.

Ἡμέκτεον. ἀντὶ τοῦ ἐδυσφόρουν. καὶ Ἡμεκτέων παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν.

---

1. *Λύκος Ἀθήν. πρὸς τῷ δ.*] Vide supra v. *Δεκάζεσθαι*, et infra v. *Λύκου δεκάς*. Küst. 2. *ἔχων*] *ἔχει* ap. Gaisf. 4. *καὶ οἱ πρῶτοι δικ.*] Locus hic est obscurus, et valde vereor, ne aliquod grammaticastri somnium contineat; in quo proinde illustrando frustra quis sudet. Küst. Eadem Photius. Neque causam suspicionis idoneam agnoscimus, modo corrigatur *ἐκάθισαν* sive *κατεστάθησαν*. Nam ipsa dictio *πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωι* persuadet talia non e turbidis grammaticorum rivulis manasse. 6. *Ἠλύσιον*] Eadem *Eudocia* p. 219. *ἱερὸν περὶ τὸν ᾅδην*] Hic locus in omnibus editt. foedissimo mendo inquinatus est. Legendum enim est, *ἱερὸν πεδίον περὶ Ῥόδον*, ut apud Etymologum. In lexico Photii MS. legitur *ἱερὸν περίοδον*: quod et ipsum quidem mendosum est, at propius tamen ad veram lectionem accedit. Küst. *ἱερόν*. *παράδεισος* Lex. Bachm. p. 250. *ἱερὸν πεδίον Ῥόδων* (*Ῥοδίων*) Gudian. p. 242. Vid. intpp. Hesychii, *περὶ Αἴγυπτον*] Apionis sententia: quam declarat Eustathius sive Schol. Od. δ'. 563. *Ἀπίων διὰ πολλῶν κατασκευάζει, τὸ περὶ Κάνωβον Ζεφύριον πεδίον Ἠλύσιον εἰρῆσθαι, ἀπὸ τῆς Νείλου ἰλύος.* 7. *τὸ κεκεραυνωμένον χωρ.*] Sic locum hunc, qui in ceteris editt. mendosissimus est, ex Hesychio et lexico Photii MS. emendavi. Küst. *κεκεραυνωμένον* dudum reposuerat, qui vett. edd. menda quaedam notat, Leopardus Em. XI, 7. *κεκεραμωμένον* A. Med. *κεκεραμωμένων* Eudoc. *κεκεραμνωμένον* V. ap. Gaisf. 8. *τὰ δὲ τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα*] Loca fulmine tacta fuisse religiosa eaque nemini calcare et ingredi licuisse, notum est ex veteribus scriptoribus. Artemidorus II. c. 8. p. 90. *Ὁ κεραυνὸς τὰ μὲν ἄσημα τῶν χωρίων ἐπίσημα ποιεῖ, διὰ τοὺς ἐνιδρυμένους βωμοὺς καὶ τὰς γινομένας ἐν αὐτοῖς θυσίας· τὰ δὲ πολυτελῆ χωρία ἔρημα καὶ ἄβατα ποιεῖ.* Küst. Adde, si tanti est, Burmanni Iov. Fulger. 8. 9. *ἐνηλύσια*] Sic vocabantur loca fulmine tacta. Pollux lib. IX. c. 5. p. 427. *Τὰ μέντοι ἐνηλύσια οὕτως ὠνομάζετο, εἰς ἃ κατασκήψειε βέλος ἐξ οὐρανοῦ.* Latini eiusmodi locum vocabant *bidental*. Glossae veteres: *Bidental*, *τόπος κεραυνοπλήξ*. Vide Scaligerum in Festum v. *Bidental*. Küst. *ἐνηλίσια* V. 10. *κατασκηφθέν*] Sic locum hunc ex ingenio emendavi. In prioribus enim editt. et MSS. Pariss. itemque in Hesychio et lexico Photii mendose et nullo sensu legitur *κατασκαιρέν*: quod Portus verterat *locum effossum*. Nihil autem certius est quam scribendum hic esse *κατασκηφθέν*, i. e. *fulmine tactum*, a *κατασκήπτομαι*, quod fulmine feriri significat. Difficile autem dictu est, utrum librarii locum hunc apud Hesychium et Suidam corruperint, an vero ipse Hesychius et Suidas, cum ista excerperent, corruptis codd. usi fuerint, et in iis scriptum reppererint *κατασκαφὲν* pro *κατασκηφθέν*. Si prius admittatur, ultimam huius articuli periodum a Suida sic scriptam fuisse dicendum est: *Πολέμων δὲ* [*καὶ*] *Ἀθην. φησὶ τὸ* [*κατασκηφθὲν*] *χωρίον* [*οὕτως*] *καλεῖν*. Sin posterius: vulgata quidem lectio mutanda non est, sed tantum monendus lector, Suidam fuisse deceptum, et ab eo ita ut diximus locum hunc scribi debuisse. Küst. *κατασκηφθὲν* (vel *κατασκαλὲν*) Leopardus occuparat, quod longe praestat commento Toupii I. p. 247. *κατασκηρέν*. Nam *ἐνηλύσια* referri ad *κατασκηφθέντα χωρία* Hesychius duplici glossa prodidit. Ceterum *κατεσκαμμένον* B. E. *κατὰ σκαφ* V. ap. Gaisf. Cf. Prelleri Polemo p. 146. Ac Polemonis observationem etsi lexicographi parum perspicue consignarunt, apparet tamen hanc fere sententiam effici: *καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια, ὃ καὶ Πολέμων Ἀθηναίους φησὶ — καλεῖν.* 11. *Ἠλύσιον πεδίον*] Vide Nonnum Montacutii p. 163. *Gaisf.* 12. *ἐλευσόμενοι*] *ἀπερχόμενοι* E. qui statim om. *οἱ δὲ — ἀπελεύσονται*.

5. *ἔφοδος, πορεία*] Sic Gloss. Herod. II, 123. Cf. Hesychius. 6. *Ἠλυσκάζειν*] Alibi *ἠλασκάζειν*. 7. *Ἧμα*] Vid. Hesych. et Etym. M. Spectat ad Il. ψ'. 891. 8. *Ἡμαθία. ἡ τὸ παλ. Παιονία προς.*] Non dubium est Suidam haec descripsisse ex Collectaneis Constantini Porphyrog. ab Valesio editis, in quibus p. 118. sic legitur: *Εἰς τὴν νῦν μὲν Ἡμαθίαν, τὸ δὲ παλαιὸν Παιονίαν προσαγορευομένην.* Küst. 9. *Ἡμαθίων*] Hesiod. Theog. 985. *Ἡμαθίην* *V. 10. *Ἡμαθόεντος*] Il. β'. 77. *Ἡμαθόεις* praestat expungi cum Photio. *ψαμμώδης*] *ἀμμώδους* A. V. Photius et Zonaras. *ἀμμώδης* B. E. Vid. Schol. Il. β'. 77. *ὁ ψαμμώδης* Herod. Epimer. p. 210. 11. *Ἡμάκτεον καὶ Ἡμέκτεον*] *Ἡμάκτεον καὶ* om. A. E. *Ἡμάκτεον ἀντὶ τοῦ* V. in marg. ap. Gaisf. *καὶ Ἡμέκτεον* om. B. Verum ne sic quidem satis tuta est glossa, quam aspernatur etiam ordo litterarum. Zon. p. 993. *Ἡμακτέων. δυσφορῶν. καὶ ἠμάκτεον. ἐδυσφόρουν*] *ὁ δυσφόρον* V. marg. ap. Gaisf. *Ἡμεκτέων*] *Ἡμακτέον* V. idemque ap. Gaisf. *Ἡροδότου*. Vide *περιημεκτέων* (nam simplex finxerunt grammatici) in Herodot. I, 44. cum Gloss.

Ἡ Λύκου δεκάς. Proverbium. Lycus heros Athenis iuxta iudicii locum collocatus erat, lupi formam habens. *δεκὰς* vero idem est quod *δεκάζεσθαι*, i. e. muneribus corrumpi: quo proverbium spectat: unde primi iudices apud lupiformem Heroem appellati sunt. Ἠλύσιον. Elysium, campus sacer circa Rhodum. quod alii in Aegypto, alii circa Lesbum esse dicunt. sunt qui intelligant locum fulmine tactum. huiusmodi autem loca sunt inaccessa; eaque vocantur *ἐνηλύσια*. item Polemo dicit Athenienses sic vocare locum de coelo tactum. Ἠλύσιον πεδίον. Elysius campus, in quo homines, qui iuste vixissent, post mortem degere Graeci narraverunt. suppliciis vero digni ad Cocytum et Pyriphlegethontem abire dicebantur. horum fluviorum Cocytus est frigidissimus, Pyriphlegethon vero fervidissimus. Ἤλυσις. Accessus, adventus, invasio, gressus. Ἠλυσκάζειν. Declinare. Ἧμα. Iaculatio. Ἡμαθία. Emathia, quae olim Paeonia vocabatur. Et Emathion, Emathionis, nomen proprium. Ἡμαθόεντος. Arenosi. Ἡμέκτεον. Iniquo animo ferebant. et *Ἡμεκτέων* apud Herodotum, graviter ferens.

Ἠμάλαψεν. ἔβλαψεν.

[Ἡμαντήριον. καλοῦσί τινες τὸ ἀργυροκοπεῖον, ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα.]

Ἤμαρ. ἡμέρα. τὸ ἦμαρ ψιλοῦται. τὰ γὰρ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα ψιλοῦται· οἷον ἡδονὴ ἧδος· ἅμα ἄμυδις· οὕτως ἡμέρα ἦμαρ. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχονται, ψιλοῦνται· οἷον αἶσχος, εὖχος, εὖρος, ἦθος· οὕτω καὶ ἦμος καὶ ἦμαρ. Σοφοκλῆς·

Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει,
προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦγε κατθανεῖν;

Σχόλια. τί γὰρ ἡμέρα μία ἔχει, προσθεῖσα τὸ ζῆν καὶ ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν, τέρπειν τὸν ἄνθρωπον;

Ἤματα. ἡμέρας. εἵματα δὲ τὰ ἱμάτια, διὰ διφθόγγου, καὶ δασύνεται.

Ἤμβλω. παραλόγως εἰς πέρας ἦχθη. Οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια τοῦτον ἀπέσφαξαν. καὶ ἐξήμβλω μὲν ἡ ἔννοια τῆς θεουλίας τῷ ἀνοσίῳ, ἐπαύσαντο δὲ τοῦ δέους οἱ Δελφοί.

Ἤμβροτεν. ἀπέτυχεν.

Ἧμαι. κάθημαι.

Ἡμεδαπός. ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος. Ἀριστοφάνης· 58

Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
Καὶ αὖθις· Καί τι καὶ παίσωμεν παρασίτου μνημονεύσαντες ἡμεδαποῦ. Καὶ Ἡμεδαπῶν, ἰδίων, ἐγχωρίων, αὐτοχθόνων. δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος. ὅθεν καὶ τὸ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος λαμβάνεται, ἢ ποίας χώρας, ἢ τίνος πατρίδος.

Ἦιμεν. ἐπορευόμεθα. ἀπὸ τοῦ εἶω. διὸ καὶ τὸ ῑ προσγεγραμμένον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦιμεν τοῦ θεοῦ.

Ἡμένη πελειάς. ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, κατὰ ἀντιπαρεξέτασιν τῆς παλευτρίας. αἱ γὰρ ἐξιπτάμεναι δὲ κανὼν τοιοῦτος· τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦσι τὸ καταρχὰς φωνῆεν, οἷον εὖχος, ἦδος. ὅλως δὲ πάντα τὰ τροχαϊκὰ ψιλοῦται, ὡς καὶ τὸ ἦχος, ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἦμαρ μετασχηματισθὲν ἀπὸ τοῦ ἡμέρα, ὡς καὶ τὸ ἦδος Αἰολικῶς ἀπὸ τῆς ἡδονῆς κτλ. Haec demonstrant inter ἦμος et καὶ ἦμαρ, quae non potuerint eodem in ordine locari, quaedam sublata fuisse. 9. Σοφοκλῆς] In Ai. 475. 11. προσθεῖσα κἀναθ.] Locum hunc antea mutilum ex MSS. in integrum restitui. Vide etiam Scholia in Sophocl. Ai. 475. unde haec Suidas descripsit. *Küst.* Nimirum fecit προσθεῖσα geminatum ut B. Med. omitterent προσθεῖσα — ἔχει. προθεῖσα V. bis. τοὔγε] τόγε E. 12. Σχόλια cum seqq. om. E. 13. τὸ θανεῖν τέρπει Med. 15. εἵματα δὲ τὰ] ἢ B. V. ἡ ἱμάτια nec plura Photius. 17. πέρας] Vocem hanc ex MSS. [et Zon. p. 994.] revocavi. In prioribus enim edit. legitur πέδας. *Küst.* Οἱ δὲ] Ex Aeliano περὶ Προνοίας. *Hemst.* 19. ἐξήμβλω μὲν] ἐξημβλώμενον V. ἐξήμβλωτο perscriptum in v. Ἐξήμβλωσεν, ubi post ἀνοσίῳ accedunt ἀποσφαγέντος αὐτοῦ. Deinde τῶν ἀνοσίων Zon. p. 994. 20. Δελφοί] ἀδελφοί B. V. E. 21. Ἤμβροτεν] Od. ή. 292.

2. Ἡμεδαπής *V. Deinde ἡμέτερος πολίτης Timaeus, ubi v. Ruhnk. p. 133. Ἀριστοφάνης] Pac. 220. 5. Καί τι . . . ἡμεδαποῦ] Aelianeus sermo, reficiendus ex v. Κλείσοφος. Unde ἡμεῖς asciscendum ante τί. Ceterum παίσω π. μνημονεύσαντος *V. 6. Ἡμεδαπῶν] Seqq. habet Photius, ubi ἀντὶ τοῦ ποῖον — ἢ τῶν πατρίδων. Cum Suida fere concordat Lex. Seg. τίνος omisso. 10. εἶω] ἴω B. V. E. Zonaras. ἐπορευόμεθα. διὸ μετὰ τοῦ ῑ. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶω Schol. Aristoph. Plut. 659. Cf. Etym. M. p. 420. 11. προσγεγραμμένον] προεγρ^α V. προσεγράφη Zonaras, recte: interim quod antecedebat ἔχει delevi cum A. V. Ἀριστοφάνης Πλ.] V. 659. 13. Ἡμένη πελειάς] Frustra est Portus, qui pro ἡμένη hic legendum coniicit ἡμμένη, i. e. nexa, ligata; quoniam sensus loci huius sententiam istam refellit. Docet quippe Suidas columbas simpliciores dici sedentes, quoniam eae quae sunt callidiores et ad fallendum instructae, quales sunt illices, ultro citroque volare soleant, ut alias seducant. *Küst.* Eadem Prov. Vat. App. II,4. (Bodl. 470.) ubi vid. Schott. 13. ἁπλουστέων, qui nonnulla variat, Photius. 14. ἀντιπαρεξέτασιν] Sic Prov. Coisl. 252. sed vereor ut sincere: ἀντεξέτασιν Hesychius, Phot. et Bodl. 15. παλεῦσαι γὰρ τὸ ἀπ.] Vide Schol. Aristoph. Av. 1083. *Küst.* Cf. v. Παλεῦσαι. 16. Ἡ μὲν κλέος] Habent Hesych. et Photius. 18. αὐτῶν] αὐτοὺς A. 19. Ἦ μέν μοι πρ.] Hom. Il. ά. 77. ubi legitur ἀρήξειν. *Küst.* Item ἦ μέν μοι. 20. Ἓν μέρος λόγου] Proinde dedi ἡμέν non ἦ μέν, et infra ἡμήν, non ἦ μήν. *Gaisf.* ἡμήν quamvis in Scholiis perscriptum non admisi. ἔστι δὲ om. B. E. 21. ἐπίφθεγμα] ἐπίῤῥημα Schol. Ven. quod probat Gaisf.

Ἡμάλαψεν. Laesit. [Ἡμαντήριον. Sic quidam vocant officinam argento cudendo.] Ἤμαρ. Dies. haec vox tenui spiritu notatur. quae enim ab asperis formantur, tenuem spiritum habent: ut ἡδονὴ ἧδος, ἅμα ἄμυδις. itidem ἡμέρα ἦμαρ. Herodianus vero dicit nomina neutra in ος desinentia, si natura longa incipiant, tenui spiritu notari: ut αἶσχος, εὖχος, εὖρος, ἦθος, itemque ἦμος et ἦμαρ. Sophocles: *Quam enim voluptatem dies afferunt alterni, spatium prorogantes iidemque mortem differentes?* Ἤματα. Dies. εἵματα vero, vestimenta, per diphthongum et cum aspero spiritu. Ἤμβλω. Praeter opinionem ad terminum pervenit. *Illi vero strictis pugionibus hominem iugularunt: quo facto sacrilegium, quod mente agitaverat, instar abortivi partus ante maturitatem periit, Delphi autem metu liberati sunt.* Ἤμβροτεν. Aberravit. Ἧμαι. Sedeo. Ἡμεδαπός. Nostras. Aristophanes: *Certe color verborum est nostras.* Et alibi: *Age vero, nosmetipsi paulum iocemur, parasiti nostratis mentione facta.* Et Ἡμεδαπῶν, nostratium, indigenarum, aboriginum. δάπεδον enim solum significat: unde ποδαπός, qualis, cuias. Ἦιμεν. Ibamus. ab εἶω, itaque ῑ ascribitur. Aristophanes *Pluto*: *Deinde ad delubrum ibamus dei.* Ἡμένη πελειάς. De simplicissimis dicitur, per comparationem cum columbis illicibus. hae enim evolantes decipiunt alias. παλεῦσαι enim significat decipere. Ἦ μὲν κλέος, ἠδὲ καὶ ἧσθα. Dicitur de iis qui famae de se sparsae respondent. Ἦ μέν μοι πρ. *Te et manibus et verbis prompte mihi opem laturum.* ἦμέν est una pars orationis; integrum vero ἦ μήν. est autem vox

Ἥμενος. ὁ καθήμενος. ἡμμένος δὲ ὁ ἐξημμένος καὶ ἀνηρτημένος.

Ἡμμένοι. συνημμένοι, ἀντὶ τοῦ ἀνηρτημένοι. Οἱ δὲ καταῤῥάκτας, οὓς εἶχον ὀλίγον ἐξωτέρω διὰ μηχανημάτων ἀνημμένους, αἰφνίδιον καθῆκαν καὶ ἐπεβάλοντο. καὶ τούτους κατασχόντες πρὸ τοῦ τείχους ἀνεσκολόπισαν.

Ἡμέρα δυνάμεως. ἡ δευτέρα τοῦ Χριστοῦ ἐπιφάνεια. Δαβίδ· Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου.

Ἡμέρα ἐπαγωγῆς. παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων.

Ἡμέραν πονηρὰν ἡ Γραφὴ τὴν τῆς τιμωρίας καλεῖ· ὥσπερ καὶ ἀγγέλους πονηροὺς τοὺς τῆς τιμωρίας ὑπουργούς. ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλῖψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ. οὐ γὰρ φύσιν οὐδὲ προαίρεσίν φησιν.

Ἡμέρα πονηρά. ἡ τῆς κρίσεως ἡμέρα, ἡ αἰωνία κόλασις. Δαβίδ· Τοῦ πραῦναι αὐτῷ ἀφ' ἡμερῶν πονηρῶν. ὁ γὰρ μικρὰν παιδείαν κατὰ τὸν παρόντα δεχόμενος πρᾴοτερον τὸ κριτήριον ἕξει.

Ἡμέραι πλήρεις. τὸ γῆρας.

Ἡμερήσιον. τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον. 59

Ἡμερινὰ ζῷα. τὰ παραφαινόμενα μεθ' ἡμέραν. νυκτερινὰ δὲ γλαῦξ, ἐλεός, βύας, νυκτικόραξ, ἐπολιός, σκώψ. Θαλάσσια δὲ ἀλκυών, ἀηδών, κήυκες, αἴθυιαι, λάρος, χαραδριός, καταῤῥάκτης, κέγκλος.

Ἡμερινῶν σιτίων. ἀντὶ τοῦ θνητῶν καὶ ἐπιγείων.

---

4. *Οἱ δὲ καταῤῥάκτας*] Fragmentum hoc ad Polybium refert Valesius, putatque Livium id expressisse lib. XXVII. [c. 28.] p. 480. his verbis: *Porta cataracta deiecta clausa erat: eam partim vectibus levant, partim funibus subducunt in tantum altitudinis, ut subire recti possent. Vixdum satis patebat iter, cum perfugae certatim ruunt per portam: et cum sexcenti ferme intrassent, remisso fune, quo suspensa erat, cataracta magno sonitu cecidit. Küst.* Vid. Polyb. ed. Schweigh. T. V. p. 38. Ceterum καταῤῥάκται A. B. V. E. Med. Tacite mutavit Küsterus. ἐξωτέρω] ἐξώτερον B. E. 5. ἀνημμένους] Si lemma quidem sequimur, ἡμμένους oportet refingi; sin consuetudinem sermonis, praestat vulgatum tueri. 6. πρὸ] περὶ V. Deinde cùm V. ap. Gaisf. (nam *V. saltem Ἡμέρα retinere videtur) delevi: Ἡμέρα. ζήτει ἐν τῷ Ἀξίωμα. 8. Ἡμέρα δυνάμεως] Ex Theodoreto in Ps. CIX, 3. 11. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς] Proverb. XXVII, 10. secundum Theodot. Vid. Schleusner. Lex. V. T. in Ἐπαγωγή. *Gaisf.* Respici videtur Sirac. 5, 8. 13. Ἡμέρα πονηρά] Ἡμέραν πονηρὰν A. B. iidemque ἡμέραν πονηρὰν post τιμωρίας sustulerunt. ἡμέραν δὲ πονηρὰν E. qui infra tenuit πονηρίας. Gl. habet V. in marg. ap. Gaisf. Ex Theodoreto in Ps. LXXVII, 49. petitam monuit Ernestius; cuius haec sunt verba: Θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλῖψιν τὰς πικρὰς τιμωρίας ἐκάλεσεν, ἀγγέλους δὲ πονηροὺς τῆς τιμωρίας τοὺς ὑπουργούς· οὔτε φύσεως οὔτε προαιρέσεως μοχθηρίαν τὴν πονηρίαν καλῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς κολάσεως τιμωρίαν. οὕτω πονηρὰν ἡμέραν τὴν τῆς τιμωρίας ἡμέραν καλεῖ. Schol. Ven. B. in Il. ε. 792. (a Bekkero sublatum) cuius meminit Gaisf.: Θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλῖψιν ἐπιθυμίας τὴν πικρὰν τιμωρίαν καλεῖ· οὐ γὰρ φύσει οὐδὲ προαιρέσει φησί. τὴν τῆς τιμωρίας ἡμ.] Huc spectant verba Chrysostomi in Psalmum XLIX. Πονηρὰν ἡμέραν ἡ Γραφὴ καλεῖ τὴν τῶν συμφορῶν, τὴν τῶν κολάσεων, τὴν τῶν περιστάσεων. Vide etiam supra v. Ἄγγελοι. *Küst.* Dubites utram in glossam haec per sedulitatem lectorum immigraverint. 15. ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν καὶ θλ.] Locum hunc, in quo nonnulla verba transposita videntur, sic constituendum puto: ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν ἐπὶ θεοῦ, τὴν θλῖψιν καὶ τὰς πικρὰς etc. *Küst.* Repugnant Bosius Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 156. (usus ille verbis Pauli Ep. ad Rom. II, 8. 9. et gl. Θλῖψις) et Ernestius Gloss. Suidae p. 58. Eadem liber Leidensis sub v. Θυμὸς ὀργῆς inculcat, transpositis tamen ὀργὴν et θυμόν. Ceterum ἐπὶ θεοῦ comparetur cum exemplo simili v. Ἀμνισός.

1. τὰς] τῆς *V. 3. Ἥμέρα πονηρά. ἡ τῆς κρ.] Locum hunc Suidas descripsit ex Theodoreto in Psalm. XCIV (93), 13. ut Suicerus in Thesauro Ecclesiastico v. Ἡμέρα recte observavit. *Küst.* 4. Τοῦ πραῦναι αὐτῷ] Sic etiam in edit. Romana τῶν LXX. legitur. At edit. Basileensis et Theodoretus habent πραῦναι αὐτόν. *Küst.* 5. ὁ γὰρ μικρὰν π.] Haec apud Theodoretum sic leguntur: ὁ γὰρ μικρὰν παιδείαν κατὰ τὸν παρόντα βίον δεχόμενος πρᾴοτερον ἕξει τὸ μέλλον κριτήριον. ἡμέραν γὰρ πονηρὰν τὴν αἰώνιον ἐκάλεσε κόλασιν. *Küst.* καὶ γὰρ V. 6. παρόντα] βίον addit E. cum Theod. πρᾴοτερον] πρᾴτερον A. 7. Ἡμέραι πλήρεις] Theodoret. in Ps. LXXII, 10. Indicavit Tittmannus. 9. Quaedam ex hoc indiculo περὶ ἰδιότητος ζῴων sparsa leguntur per glossas singulares, ut Ἐλεός, Ἐπολιός, Σκώψ. Cf. Artemid. IV, 56. καθ' ἡμέραν] μεθ' ἡμέραν A. B. E. τὰ παραφαινόμενα μεθ' ἡ. dedi cum V. Edebatur enim: τὰ πᾶσι φαινόμενα καθ' ἡμ. 11. ἀλκυών, ἀηδ.] Bochartus Hierozoic. Part. Poster. lib. II. c. 14. locum hunc corruptum esse suspicatur; cuius verba adducam. „Nescio quo fato factum, ut, quamvis ἀλκυὼν et ἀηδὼν sint voces scriptura dissimiles satis, tamen a librariis non raro confundantur. Sic in Aristotele Histor. Anim. lib. VIII. c. 2. (c. 5, 7.) ubi recentiores recte habent, τὸ τῶν ἀλκυόνων γένος πάρυδρόν ἐστι, pro τῶν ἀλκυόνων perperam legebatur in veteribus editt. τῶν ἀηδόνων. Et cum apud Suidam in Ἡμερινὰ ζῷα marinis avibus ascribuntur ἀλκυών, ἀηδών, κήυκες, vox ἀηδὼν nihil quicquam est quam diversa lectio vocis ἀλκυών, quae ad marginem primo notata est, deinde in textum intrusa." Haec Bochartus: cuius sententiae facile subscribo, quoniam non video, quomodo lusciniae inter aves marinas locus assignari queat. *Küst.* Recte: frustra enim χελιδὼν pro ἀηδὼν Theobaldus in Obss. Misc. II. p. 10. κήυκες] κήρυκες A. B. V. Med. χαραδριός] χαραδρειός V. 13. κάγκλος] κέγκλος A. κέγκλος V. κέγκλος *V. quod firmat inferior glossa. 14. Ἡμερινῶν σ.] Aristoph. Pac. 162. καὶ om. *V.

---

iurantis. Ἥμενος. Sedens. ἡμένος vero pendens, suspensus. Ἡμμένοι. Connexi, suspensi. *Illi vero cataractas, quas ope machinarum suspenderant, repente deiecerunt, atque hostes comprehensos pro moenibus in crucem sustulere.* Ἡμέρα δυνάμεως. Dies potestatis, sive secunda Christi apparitio. David: *Tecum est imperium in die potestatis tuae.* Ἡμέρα ἐπαγωγῆς. Dies explorationis, sic dictus, quod nobis affert mercedem vita anteacta dignam. Ἡμέραν πονηράν. Diem malum Scriptura vocat diem supplicii; ut Angelos malos, qui sunt suppliciorum ministri, cum autem iram, indignationem et afflictionem deo tribuit, sic vocat acerbas poenas, non autem naturam et voluntatem eius. Ἡμέρα πονηρά. Dies iudicii, supplicium aeternum. David: *Ut praestet ei quietem a diebus malis.* qui enim in hoc aevo parvam castigationem acceperit, minus rigidum iudicium experietur. Ἡμέραι πλήρεις. Senectus. Ἡμερήσιον. Merces diurna. Ἡμερινὰ ζῷα. Diurna animalia, quae interdiu cernuntur. nocturna vero, noctua, eleus, bubo, nycticorax, epolius, scops. marina vero, halcyon, ceyces, fulicae, larus, charadrius, cataracta, cenclus. Ἡμερινῶν σιτίων. Ciborum mortalium et terrestrium.

Ἡμερίς. ἄμπελος· ἀπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμᾶς. καὶ ἡ κνίδη. τινὲς δὲ ἀναδενδράδα καὶ ἐλαίαν. καὶ ἡ ἥμερος ὕλη, λεπτόφυλλος δρῦς, ἢ οἰνάνθη.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας
οὔλης, ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος.

Ἡμεροδρόμος. ὁ ἥλιος. λέγονται δὲ καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι οἱ ἡμεροδρόμοι· νέοι δ' εἰσίν, ἐφήβων ὀλίγῳ πρεσβύτεροι, πρωτογενείων ἐγγύς, ταῖς τοιαύταις ὑπηρετούμενοι χρείαις· τόξων καὶ βελῶν καὶ ἀκοντίων καὶ πυροβόλων λίθων ἐπιφερόμενοι πλέον οὐδέν. ταῦτα γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν γίνεται χρήσιμα.

Ἡμεροκαλλές. εἶδος ἄνθους.

Ἡμερόκοιτος. ὁ κλέπτης.

Ἡμερόλεγδον.

Ἥμερος. ὁ πρᾶος.

Ἡμεροσκόποι. οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες.

Ἡμερῶ. αἰτιατικῇ.

Ἡμερωρεῖν. ἡμεροφυλακεῖν.

Ἡμετέρειος. κτητικόν.

Ἠμείβετο. ἀνταπεκρίνατο.

Ἠμείδηκε. καὶ Ἡμειδηκώς, μὴ γελάσας. ἀμειδῶ γὰρ τὸ οὐ γελῶ.

Ἠμείφθη. ἠλλάγη.

Ἤμειψα. ἤλλαξα.

Ἠμημένον. τεθερισμένον.

Ἡ μὴμπειρία. ἡ μὴ ἐμπειρία, τουτέστιν, ἡ ἀπειρία. Ἀριστοφάνης·

Δεινόν ἐστιν ἡ μὴμπειρία.

Ἦ μήν. ὄντως δή. καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως.

Ὄμνυμι τοὺς βασιλείους θεούς, ἢ μὴν ἐγὼ ὑμᾶς σώσω.

Ἦν. ὑπῆρχον, ἢ ἐκαθήμην.

Ἠμί. φημί, λέγω.

Ἡμιδαής. ἡμίκαυστος. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἡμιδαὲς πέμψαι, χοῦς γὰρ ἔνεισι δύο.

---

1. Ἡμερίς] Schol. Aristoph. Acharn. 996. *Toup.* MS. Ἡμερίδων βασιλεύς, Vitisator, Bacchi epitheton ap. Coluthum. *Reines.* Schol. Aristophanis: ἡμερὶς ἡ ἄμπελος —. εἴρηται δὲ διὰ τὸ ἡμεροῦσαι τὸ τῶν ἀνθρώπων φῦλον. 3. ὕλη om. V. recte, ut opinor: nisi forte sic orationem iuvamus, καὶ ἡ ἥμερος δρῦς, ἢ οἰνάνθη, ἢ ὕλη λεπτόφυλλος. Zon. p. 992. ἢ ἡ λεπτ. δρῦς. 4. Ἡμερὶ πανθέλκτ.] Simonidis fr. LI, 1. Anthol. Pal. VII, 24. 5. ὀπώρας] ὀπώρας A. V. E. 6. οὔλης ἢ] οὐ λήγῃ A. B. V. (ap. Gaisf.) οὐ λήγει E. Mox ἢ — φύσεις Med. 7. Ἡμεροδρόμος] Usque ad διακονούμενοι habent Photius et Etymol. M. itemque Schol. Plat. p. 321. 8. ταῖς] ἐν ταῖς Photius. 9. οἱ ἡμεροδρόμοι inseruerunt A? B. V. E. Sed abesse debet articulus. Rem illustrat Salmasius in Spartiani Hadr. p. 107. adde quos congessit Tittm. in Zon. p. 989. νέοι δ' εἰσίν, ἐφήβων ὀλίγον πρεσβ.] Henricus Stephanus Schediasm. lib. VI. (c. 2.) monet se habuisse Historicum Graecum ineditum, apud quem locus hic Suidae extet. Nomen autem eius, fugiente prima littera, refert fuisse ειλον: quod addita littera ν scribendum esse *Νείλον* certo certius est. Apud Nilum enim Monachum in Narrationibus p. 88. fragmentum hoc de hemerodromis αὐτολεξεὶ legitur, ut Pearsonus in nota ad marginem Suidae sui recte observavit. *Küst.* ὀλίγον] ὀλίγων V. (ap. Gaisf.) E. hoc est, ὀλίγῳ, quod reposui cum Nilo. 10. πρωτογενείων] πρωτογειτόντων V. ap. Gaisf. 12. καὶ πυροβόλων λίθων] Πυροβόλοι λίθοι hic vocantur silices, ex quibus ignis excutitur; ut ex iis, quae apud Nilum sequuntur, haud obscure patet. *Küst.* 13. πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν] Apud Nilum legitur, πρὸς τὴν ζωὴν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν: uti etiam apud Suidam reponendum est. *Küst.* 15. Ἡμεροκαλές] Photius in lexico vocem hanc prolixius exponit, cuius verba adducere operae pretium puto: Ἡμεροκαλλές. ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος. οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ Παναγὴς προαγορευόμενος ἐν τῷ ά περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς. γράφει δέ· καλεῖται ἡμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. Ex hoc loco Etymologus tum emendari, tum etiam suppleri potest. *Küst.* Vid. Albert. in Hesych. Ἡμεροκαλλές A. B. V. E. 16. ἰχθύς τις καὶ ὁ κλέπτης] Desunt haec A. B. ὁ κλέπτης relinquerunt V. E. cum Hesychio. Refertur glossa ad Hesiodi Opp. 603. 17. Ἡμερόλεγδον] Photius: Ἡμερόλεγδον, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν. Eadem habet Etymologus. *Küst.* Vid. Aeschyl. Perss. 63. Om. A. 19. Ἡμεροσκόποι. οἱ ἐν ἡμ. φρ.] Ex Schol. Aristoph. Av. 1174. Cf. Blomf. Gloss. Aesch. S. Th. 66. φρουροῦντες] φρονοῦντες A.

1. Ἡμερῶ] Vid. Ἰαχῇ. *Toup.* MS. 2. Ἡμερωρεῖν] Ἡμεροφρεῖν B. E. Ἡμερορρεῖν A. 3. Ἡμετέρειος] Plura Etymologus. 4. Immo ἀνταπεκρίνετο cum Photio. ἀντεπεκρίνατο *V. 5. Ἠμειδηκώς] Ἠμειδηκώς A. ὀμειδηκώς Med. Deinde μή τι γελάσας *V. 10. ἡ μὴ] ἡ ἐμὴ Gaisf. cum V. Solum ἡ ἀπειρία agnoscit Schol. Rav. 11. Ἀριστοφάνης] Eccl. 114. ubi legitur ἦ μὴ ὐμπειρία, id est, ἦ ἐμὴ ἐμπειρία, ut vetus enarrator ibi docet. Hinc ergo Suidas emendandus est. *Küst.* Fallitur. 12. ἡ μὴ] ἡμᾶς V. ἡμᾶς ἠμπειρία *V. 13. Ἦ μήν] Schol. Homer. Il. κ. 322. *Toup.* Addit Gaisf. Schol. Platon. p. 5. Gl. habet Photius. 14. Ὄμνυμι] Locus ad Iamblichi Babylonica videtur revocari posse. 16. ἢ ἐκαθήμην] Lege, ἦμην δέ, ἐκαθήμην. *Küst.* Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 378. 17. Ἠμί] Vid. Aristoph. Nub. 1143. Ran. 37. 18. ἡμίκαυτος] ἡμίκαυστος A. V. Hesych. Photius, et sic Schol. Il. π. 294. Statim delevi cum A. B. V. E. Ἡμιδεὴς δὲ πίθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων. *Gaisf.* ἐν Ἐπιγράμμασι] Posidippi XII, 4. Anthol. Pal. V, 183. 19. Ἡμιδεές] ἡμιδαὲς A. B. V. E. In fine δύω V.

Ἡμερίς. Vitis: quasi quae mansuetiores nos reddat. item urtica. quidam vero vitem tradunt arbustivam et oleam. vel arbor mansueta. quercus, tenuium foliorum, vel oenanthe. *Vitis omnia demulcens, vini nutrix, mater racemi crispi, quae tortilem educis claviculam.* Ἡμεροδρόμος. Sol. sic etiam vocantur, qui regum mandata celeriter perferunt. hi autem ephebis sunt paulo maiores, et aetate ab iis proximi, qui primam barbam emisere. nihil autem aliud secum ferunt quam arcum, sagittas, iacula et lapides igniarios. haec enim ad iter ipsis sunt utilia. Ἡμεροκαλλές. Genus floris. Ἡμερόκοιτος. Fur. Ἡμερόλεγδον. Ἥμερος. Mansuetus. Ἡμεροσκόποι. Diurni speculatores. Ἡμερῶ. Accusativo iungitur. Ἡμερωρεῖν. Interdiu custodire. Ἡμετέρειος. Pronomen possessivum. Ἠμείβετο. Respondit. Ἠμείδηκε. Non risit. Et Ἠμειδηκώς, qui non risit. ἀμειδῶ enim id est quod non rideo. Ἠμείφθη. Permutatus est. Ἤμειψα. Permutavi. Ἠμημένον. Demessum. Ἡ μὴμπειρία. Imperitia. Aristophanes: *Grave malum est imperitia.* Ἦ μήν. Profecto, sane, enimvero. *Regios deos iuro, me vos servaturum esse.* Ἦν. Eram: at Ἤμην, sedebam. Ἠμί. Dico, aio. Ἡμιδαής. Semiustus. In Epigrammate: *Semiplenum mittere; choes enim insunt duo.*

Ἡμιδαπής. ἡμιτελής.

Ἡμιδιπλοίδιον. γυναικεῖον ἱμάτιον, ἀναβόλαιον γυναικῶν, ὃ σπέλεξ.

Ἡμιεκτέον. μέτρον, τουτέστι δ' χοινίκων. ὁ γὰρ μέδιμνος μή χοινίκων ἐστί. τούτων οὖν τὸ ἕκτον εἰσὶν ἡ χοίνικες. τὸ δὲ ἡμίεκτον, τουτέστι, τὸ δωδέκατον τῶν μὴ χοινίκων, δ'.

Ἡμιεκτέον δὲ διὰ τοῦ ε̄ λεκτέον καὶ οὐχὶ Ἡμιεκταῖον.

Ἡμίεκτον καὶ Ἡμιμέδιμνον. τοῦ μεδίμνου ἔχοντος χοίνικας μή, τὸ ἡμιμέδιμνον δηλονότι τὰς κδ' εἶχεν. ἡμίεκτον δὲ τὸ χωροῦν δ' χοίνικας. τὸ γὰρ ἕκτον χοίνικες ὀκτώ.

Ἡμίεργον. ἡμιτέλεστον. Ἀντωνίῳ δὲ ᾠκοδόμει νεὼν μέγαν, ὅσπερ οὖν ἡμίεργος ἀπελείφθη τῷ Σεβαστῷ δὲ ἐτελέσθη.

Ἡμικάδιον. τὸ ἡμίμετρον.

Ἡμίκαυτος. ἡμίφλεκτος.

Ἡμικλεῖς. Ἐξαίφνης ἀνοίξαντες τὰς ἡμικλεῖς πύλας ἐξελαύνουσι τῆς πόλεως αὐτῶν Παρθυαίων καὶ Μήδων, ὅ τι περ ὄφελος ἦν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως, ἱππεῖς ὡς χ'.

Ἡμίκρανον. τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

Ἡμίκραιρα. τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

Τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων.

Ἡμικύκλιον. τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου.

Ἡμιμάλλονες. μαινάδες, νύμφαι, ἢ βάκχαι.

Ἡμιμέδιμνον. μέτρον χοινίκων κδ'.

Ἡμῖν. ἀντωνυμία, ἀντὶ τοῦ τοῖς ἡμετέροις.

Ἡμίνα. μέτρον.

Ἡμιολία. τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου. Δίδοσθαι δὲ ὀψώνιον τοῖς στρατεύειν αἱρουμένοις

---

1. Ἡμιδαπής] Vocem hanc suspectam habeo. Puto legendum Ἡμίοπος. Photius in lexico: Ἡμίοποι, οἱ ἡμιτέλειοι αὐλοί. Vide etiam Hesych. v. Ἡμίοποι, et Casaub. in Athen. l. IV. c. 24. *Küst.* Ἡμιδαπής agnoscunt Photius, Zonaras et Lex. Seg. Albertius in Miscell. critt. p. 277. Ἡμιδεής, usus Hesych. Ἡμίδεα, τὰ οὐχ ὁλόκληρα. 2. Ἡμιδιπλοίδιον. γυναικ.] Ex Schol. Aristoph. in Ἐκκλησ. 318. apud quem tamen duo ultima verba ὁ σπέλληξ non leguntur. *Küst.* Vid. Σπέλεξ: quae vox ignota non reperitur apud alios grammaticos. An legendum, ὃ καὶ ἄλλιξ. *Hemst.* 3. σπέλληξ] σπέλεξ V. E. cum inferiore glossa. 4. Ἡμιεκτέον. μέτρον, τ.] Ex Schol. Arist. in Nub. 643. quem consule. Vide etiam Harpocrationem v. Ἡμίεκτον. *Küst.* Cf. Lex. Rhet. p. 262. 6. δωδέκατον] τέταρτον δέκατον A. δ^κ δέκατον E. 7. τέσσαρα usque ad ὀκτώ om. A. τοῦ μεδίμνου usque ad μή om. E. Contra V. μὴ χοινίκων δ. ἡμιεκταῖον δὲ διὰ τὸ ε̄ λεκτέον καὶ οὐχὶ ἡμιεκταῖον. ἡμίεκτον τὸ ἥμισυ τοῦ ἕκτου: ἡμίεκτον: καὶ ἡμιμέδιμνον: τοῦ μεδίμνου ἔχοντος φοίνικας μ̄η̄ κτλ. 8. Ἡμ. δὲ καὶ οὐχ ἡμιεκταῖον] Sic edd. vett. sub finem totius glossae. Sed A. et supra traditus V. (hic quidem non sine mendis) Ἡμ. δὲ διὰ τοῦ ε̄ λεκτέον καὶ οὐχὶ ἡμιεκτέον. Similiter Schol. ubi liber V. καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡμιακτέον. Cf. Lobeck. Paralip. p. 233. 10. Ἡμίεκτον καὶ Ἡμιμέδιμνον] Separavi haec a praecedentibus, quibuscum in edd. prioribus male coniuncta erant. Leguntur ea in Photio et Cod. Harpocr. Palatino. *Gaisf.* Is tres istas voces praefixit, usus libris V. et ut apparet A. 11. τὰς om. Photius. 14. Ἡμίεργον] Pausan. p. 789. *Toup.* MS. ἡμιτέλεστον] ἡμιτελές ἐστιν E. 16. ἐπετελέσθη] ἐτελέσθη A. B. V. E. τε ἐπετελέσθη *V.

2. ἡμίκαυστος *V. Utrumque recte se habet: vide vel v. Ἡμιδαής. 3. Ἡμικλεῖς] Analogiam vocis singularis explicavit Lobeckius Paralip. p. 231. Ἐξαίφνης] ἐντεῦθεν V. 4. αὐτῶν vereor ut sanum sit. 5. ὅ τι περ] οὕσπερ E. Cf. v. Ὄφελος. 6. ἵππους] ἱππεῖς probavi cum A. ἵπποι V. Coniungenda *ἱππεῖς Παρθυαίων καὶ Μήδων.* 7. Ἡμίκρανον. τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς. Ἡμίκραιρα. καὶ ὁμοίως τ.] Locus hic sic legendus et in integrum restituendus est: Ἡμίκρανον. τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς. καὶ Ἡμίκραιρα, ὁμοίως. Τὴν ἡμίκρ. etc. Manifestum enim est, unum articulum in duos hic a librariis diremptum esse, quod et in non paucis aliis apud Suidam locis contigisse deprehendi. *Küst.* Immo τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς repetierunt A. V. quorum vicem τὸ αὐτό B. E. 8. Ἡμίκραιρα] Priores editt. [et E.] habent ἡμίκραινα. Sed potior apud me fuit MSS. auctoritas, in quibus scriptum inveni ἡμίκραιρα: quam lectionem enim confirmat Aristophanes, ex quo locum hunc depromptum esse in nota sequente docebo. Huc accedit quod κραῖρα, teste Hesychio, caput significet: unde dimidia pars capitis ἡμίκραιρα, non vero ἡμίκραινα appellanda est. *Küst.* Cf. Lobeck. in Phryn. p. 328. 9. Τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων] Ex Aristoph. Thesmoph. 234. ad quem locum comici respexit Eustathius in Il. σ'. p. 1127. Ὅτι κραῖρα κεφαλὴ κυρίως ἡ ὀρθία, καὶ ὡς ἂν εἴπῃ τις, κάρη αἰρόμενον· ἵνα ᾖ κάραιρα, καὶ ἐν συγκοπῇ κραῖρα. ἐξ ἧς οἱ Ἀττικοὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ ἡμίκραιραν φασιν, ὡς εὕρηται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. *Küst.* ἑταίραν *V. 11. Ἡμιμάλλονες] Sic etiam apud Hesychium et Photium [et V.] scriptum est. In MSS. vero et edit. Mediolanensi itemque Veneta legitur ἡμιμάλλοντες. Sed non dubito duas voces hic in unam coalusse, et divisim scribendum esse *Αἱ μιμαλλόνες*: cuiusmodi errata apud grammaticos, corrupta codicum suorum lectione deceptos, non raro deprehendas. Vide infra v. *Μιμαλλόνας.* *Küst.* 12. Ἡμιμέδιμνον] Decst gl. A. quae videri potest ex v. Ἡμίεκτον fluxisse. Statim gl. Ἡμιμόχθηροι. οἱ κακίζοντες δῆθεν τὴν ἀμαύρωσιν, πράττοντες δὲ αὐτήν, omiserunt A. B. V. E. Vide Zon. p. 991. 13. Ἡμῖν] Gl. ab vulg. neglectam tuetur *V. neque habet ea mirationem, si quis talium recordetur locorum, qualis est in editis Aristophanis Equ. 501. ἡμῖν τοῖς ἀναπαίστοις, ubi refingendum tamen τοῖς τ' ἀναπαίστοις. Ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς Photius. 14. Ἡμίνα] Aristid. I. p. 316. *Toup.* MS. Gl. habet V. in marg. 15. Ἡμιολία. τὸ ἥμισυ] L. ἡμιολία, τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ. *Toupii* commentum. Retinet miram dicendi rationem etiam Etym. M.

Ἡμιδαπής. Semiperfectus. Ἡμιδιπλοίδιον. Muliebre pallium, amiculum muliebre, item σπέλεξ vocatum. Ἡμιεκτέον μέτρον. Semisextarius, hoc est, quattuor choenices. medimnus enim continet 48 choenices, horum igitur sexta pars sunt octo choenices. semisextarius ergo sive duodecima pars 48 choenicum sunt quattuor. Dicitur autem ἡμιεκτέον, non ἡμιεκταῖον. Ἡμίεκτον. Quia medimnus 48, dimidium 24 continebat choenices. semisextarius vero quattuor choenices capiebat: sextam enim partem efficiunt octo choenices. Ἡμίεργον. Semiperfectum. *Antonio autem aedificavit templum magnum, quod semiperfectum relictum ab Augusto absolutum est.* Ἡμικάδιον. Dimidium cadi. Ἡμίκαυτος. Semiustus. Ἡμικλεῖς. *Cum autem portas semiclausas repente aperuissent, ex urbe emittuntur equites DC. qui quidem in copiis Parthorum et Medorum erant praestantissimi.* Ἡμίκρανον. Dimidium capitis. Ἡμίκραιρα. Dimidia pars capitis. *Alteram partem capitis pilis nudatam habens.* Ἡμικύκλιον. Semicirculus. Ἡμιμάλλονες. Maenades, Nymphae, vel Bacchae. Ἡμιμέδιμνον. Mensura 24 choenicum. Ἡμίνα. Mensurae nomen. Ἡμιολία. Sesquialtera proportio. *Stipendium autem apud ipsum mili-*

παρ' αὐτῷ ἡμιόλιον τοῦ νῦν διδομένου. Καὶ Ἡμιολίας, ἡμίσεως.

Ἡμιολιασμός. Ἀντιφῶν· ἀντὶ τοῦ τὰ ἡμιόλια δοῦναι.

Ἡμιολίαις. πειρατικοῖς πλοίοις. Ταχὺ δὲ τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπερισθμίσας ἀνήχθη, σπεύδων καταλαβεῖν τὴν τῶν Ἀχαιῶν σύνοδον. Καὶ αὖθις· Λησταί τινες εἰς πολυχειρίαν καὶ πειρατικαῖς ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ προσενεχθέντες, εἰς τὰ χωρία ἐσωσάμενοι, λείαν ἀπήγαγον.

Ἡμιόλιος. ἔστιν ἀριθμὸς ὁ ἔχων ἄλλον ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ.

Ἡμιόνειον ζεῦγος. καὶ Ἡμιονείη, ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου.

Ἡμιωβόλιον. τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.

[Ἡμιωβόλιον. καὶ παροιμία, τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον. ὅπερ ἔχων ὁ Πάσης ἐδίδου τοῖς πιπράσκουσι, παρ' ὧν ἤθελεν ὠνεῖσθαι, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ εὑρίσκετο. οὗτος ὁ Πάσης μαλακὸς μὲν ἦν τὴν φύσιν, πάντας δὲ τοὺς ἐν μαγείᾳ διενήνοχεν, ὥστε ἐκ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτοῦ καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι καὶ διακονουμένους τινάς, καὶ πάλιν ἀφανῆ πάντα γίνεσθαι.]

Ἡμιπαίδευτος. ὁ ἀπαίδευτος.

Ἡμιπέλεκα. αἱ μονόστομοι ἀξῖναι.

Ἡμιπέλεκυς, ἡμιπελέκεως.

Ἡμίσεια. ἥμισυ παντός. Ἡσίοδος·

Νήπιοι, οὐδὲ ἴασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

Ἔστι δὲ οὕτως. ἀδελφῷ δύο ἦστην. ὁ τοίνυν ἕτερος ἀποθνήσκων καὶ παῖδα ὀρφανὸν ἀπολείπων τὸν ἀδελφὸν ἐγγράφει καὶ τοῦ υἱοῦ ἐπίτροπον καὶ τῶν χρημάτων, ὧν ἐκείνῳ κατέλιπε, μελεδωνόν. ὁ δὲ ἀνόσιος ὤν, τὰ τοῦ παιδὸς σφετερίσασθαι ὑγλιχόμενος, εἶτα μέντοι καὶ τὰ οἰκεῖα προαπώλεσε. δεομένῳ δὲ πολυωρίας τινὸς καὶ ὁροπῆς τυχεῖν τῆς εἰς τὸ κρεῖττον ἀπεκρίνατο,

---

1. *ἡμιόλιον*] Male vertunt *dimidium*. Immo *sesquiplum*. *The whole and half so much more*. Vid. infra v. *Ἡμίολιος*, ubi recte Suidas. Xenoph. Anab. p. 31. (I, 3, 21.) *ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον*. Longus Past. lib. I. Dion. Hal. p. 643. *Toup.* MS. 2. *ἡμίσεως*] *ἡμίσεος* B. E. *ἡμισέας* Photius et Lex. Seg. 3. *Ἡμιολιασμός*] Hanc lectionem ex MSS. et Harpocratione Suidae restitui. Priores enim editt. *ἡμιολισμός*. *Küst.* *Ἡμιολασμός* Phot. 5. *Ἡμιολίοις*] *ἡμιολίαις* A. V. Vid. Wesseling. in Diod. Sic. XVI, 61. et Villois. in Long. p. 63. In eleganti fragmento apud Etym. M. extat *ὥσπερ ἐκ Καρίας ἡμιολίας ἀποπεπηδηκώς*. *Ταχὺ δὲ τοὺς κέλητας καὶ τ.*] Hoc fragmentum Valesius Polybio tribuit. *Küst.* Vid. Schweigh. in Fr. gramm. 73. Repetitur locus in v. *Ὑπερισθμίσας*. 6. *τὰς ἡμιολίας*] Dicitur et *ἡμιόλιον* et *ἡμιολία*. In priore enim voce subintelligitur *πλοῖον*, in posteriore vero *ναῦς*. *Küst.* *ὑπερισθμίσας*] *ὑπερίθμισαν* V. ap. Gaisf. *ὑπερισθμήσας* Med. quod olim in gl. inferiore vulgabatur. 9. *ἡμιολίαις*] *ὁμιλίαις* E. 10. *εἰς τὰ*] *καὶ τὰ* V. Deinde *ἐσωσάμενοι* E. et Edd. ante Küst. Verbum suspectum; fuitque cum aut *ἀιστωσάμενοι* coniectabam, aut, quod longe tritissimum est, *ὑποστησάμενοι*. Verum quoniam in mentem venit etiam *πιστωσάμενοι*, nihil ausim affirmare. 11. *Ἡμιόλιος. ἔστιν ὃρ.*] Vide Salmasium de Modo Usur. p. 331. *Küst.* *ὅλον*] *ἄλλον ὅλον* A. B. V. E. Photius. Mox *κατὰ* V. pro *καὶ*. 13. *Ἡμιόνειον ζεῦγος*] Legimus *ζυγὸν ἡμιόνειον* Hom. Il. *ω'*. 268. Sed v. supra in *Ζεῦγος*. *Gaisf.* Alterum *Ἡμιονείη* respicere videtur ad Pamphi dictum ap. Philostr. Hero. p. 693. 14. *ἡμιόνου*] *ἡμίονος* B. V. E pr. 16. In his etiam lemma repetitum offendit; accedit vero narratio de Pasete prorsus ex inferiore loco traducta: quam cum V. ap. Gaisf. in marginem coniecerit, eam notandam duxi. *Τὸ Πάσητος ἡμιωβ.*] Vide infra v. *Πάσης*. *Küst.* *Πάσητος* E. *Πάσιτος* Med. Item *Πάσης* E. bis. *πάσιτος* B. *Πάσις* bis Med.

1. *εὑρίσκεται* *V. 2. *τὴν φύσιν*] *τῇ φύσει* V pr. ap. Gaisf. *διενήνοχε*] *διενηνόχει* E. 3. *ἐπαοιδῶν*] *ἐπαοιδιῶν* A. *δεῖπνα*] *δεῖπνον* A. E. Edd. ante Küst. 7. *Ἡμιπέλεκα*] *Πέλεκυς* apud Graecos significat securim bipennem, sive quae ex utraque parte aciem habet: cuius figuram nobis repraesentat Simmiae Rhodii *πέλεκυς*, quam Salmasius docto commentario illustravit. Hinc *ἡμιπέλεκον* est *ἀξίνη μονόστομος*, sive securis, ex una tantum parte aciem habens. Vetus interpres in Homer. Il. *ψ'*. 856. *Πελέκεας. ἀξίνας διστόμους. τὸ δὲ ἡμιπέλεκον, τὸ ἥμισυ τοῦ πελέκεως, τὸ ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνου μέρους ἔχον ἀκμήν, ὃ καὶ διστράλιον καλοῦσιν. Küst.* *Ἡμιπέλεκαι* V. ap. Gaisf. *ἡμιπέλεκες* E. Dein *μονόστομαι* V. 9. *Ἡσίοδος*] Opp. 40. Vide vv. *Νήπιος* et *Ὅσῳ πλέον*. Deinde *οὐδ'* Edd. 11. *Ἔστι δὲ οὕτως*] Haec Aeliani esse planissime docet v. *Μελεδωνός*. *ἀδελφῷ*] Vid. *Ἔστην*. *Toup.* *ἀδελφοὶ* B. V. *ἀδελφοιαὶ* *V. 13. *ἐγγράφει*] *ἔγραφεν* V. 14. *ὧν*] *τῶν* *V. *μελεδωνόν*] *μελιδῶν* V. ap. Gaisf. *μελεδων'* Med. Scripturae compendium cum Aldus non animadvertisset, edd. ante Küst. *μελιδῶν* susceperunt. 15. *τὰ τοῦ*] *καὶ τὰ τοῦ* E. quod olim extabat in v. *Μελεδωνός*. *γλιχόμενος*] *βουλόμενος* E. 16. *δεομένῳ δὲ πολυωρ.*] Haec repetuntur infra v. *Πολυωρήσεις*, praefixo Aeliani nomine: unde discimus totum hoc fragmentum ex isto auctore depromptum esse. *Küst.* 17. *πολυωρίας*] *πολυορίας* V. Paulo post in *ἀπεκρίνατο* desideratur dei significatio.

---

tare volentibus sesquialtera proportione excedens dari. Et *Ἡμιολίας*, sesquialterius. *Ἡμιολιασμός*, Sesculpum dare. Antiphon. / *Ἡμιολίαις*, Piraticis navigiis. *Cum autem celoces et myoparones isthmum celeriter traiecisset, in altum est evectus, ut Achaeorum conventum occuparet.* Et alibi: *Latrones quidam magna manu et piraticis naviculis ad Laconicam appulsi, in agros irruptione facta, praedam abegerunt.* *Ἡμιόλιος*. Est numerus sesquialter, sive qui totum quempiam simulque dimidium eius continet. *Ἡμιόνειον ζεῦγος*. Iugum mulorum. Et *Ἡμιονείη*, stercus mulorum. *Ἡμιωβόλιον*. Dimidium oboli. [*Ἡμιωβόλιον*. Proverbium: Pasetis semiobolus: quem habens Pases dabat venditoribus, a quibus aliquid emere volebat, et idem rursus apud ipsum reperiebatur. hic Pases natura quidem mollis fuit, omnes autem magia superavit: itaque incantationibus suis effecit, ut et coenae sumptuosae et ministri quidam ad mensam conspicerentur, eademque rursus omnia evanescerent.] *Ἡμιπαίδευτος*. Indoctus. *Ἡμιπέλεκα*. Secures, quarum unum tantum latus aciem habet. *Ἡμιπέλεκυς*. Semisecuris. *Ἡμίσεια*. Et *Dimidium totius*. Hesiodus: *stulti, nec sciunt quanto plus sit dimidium toto. Sic autem res habet. duo fratres fuerunt, quorum alter moriens et filium pupillum relinquens fratrem in testamento et filii tutorem et pecuniae, quam illi reliquerat, curatorem constituit. ille vero, cum esset vir improbus et pupilli opibus inhiaret, postea sua quoque perdidit. opis autem indigo facto et subsidii, quo fortunam in melius converteret, responsum*

Νήπιος οὐκ ἐνόησεν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. παιδεύσεως ταῦτα ἔχεται, καὶ ψυχὴν καθαίρει, καὶ βίον κοσμεῖ, καὶ σωφροσύνην ἐντίθησι, καὶ δικαιοσύνην νομοθετεῖ.

Ἥμισυς. ὁ βραχύς. Ἥμισυς ἀνὴρ Προυσίας ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας ἀγεννὴς καὶ γυναικώδης.

Ἥμισυς, ἡμίσεος, καὶ τὸ ἥμισυ, τοῦ ἡμίσεος.

Ἡμιτύβιον. δίκροσσον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών.

Ἡμιτύμβιον. ὁ μικρὸς τάφος.

Ἡμιφάριον. τουτέστιν, ἥμισυ ἱματίου.

Ἡμίφωνον.

Ἥμονες. οἱ ἀκοντισταί.

Ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο; ἐπὶ τῶν ἀποβλήτων καὶ διαβεβλημένων. ὁ γὰρ Μόρσιμος τραγῳδὸς ἦν, ποιητὴς ὑπόψυχρος, Φιλοκλέους, 62 ὀφθαλμῶν ἰατρός, μικρός· υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀστυδάμαντα.

Ἡιμωδιῶ. ἀντὶ τοῦ αἱμωδιῶ.

Ἡμωδὸν ὄρος.

Ἤμων. ἐθέριζον.

Ἡμπέσχετο. περιεβάλλετο. καὶ ἠμπίσχετο δοτικῇ. ἠμπείχετο δέ.

Ἡμπόληκας. ἐπώλησας, ἐκέρδανας. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τροπικῶς, ἀντὶ τοῦ περιεποίησας.

Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

Ἠμοιρηκώς. μὴ μετέχων.

Ἠμύω. κλίνω. Ἠμύσσετο δὲ τὴν καρδίαν, ἀντὶ τοῦ ἐταράσσετο.

Ἦν. ἀντὶ τοῦ ἤμην. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν.

Καὶ Πισίδης·

Κἀγὼ γὰρ εἷς ἦν τῶν βοᾶν ἠπειγμένων.

Καὶ Ἦν, ὑπῆρχον. δοτικῇ.

Ἦν. ἀντὶ τοῦ ἐάν. Ἀριστοφάνης·

Τοῦτ' αὐτὸ καὶ βούλομαι, ἦν ἡ σμινύη μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας.

ἂν μὴ κλασθῇ. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ἐμπιπρῶν τὴν σχολὴν τοῦ Σωκράτους.

---

1. *Νήπιος, οὐδ' ἐνόησεν*] Item Arsenius p. 367. Versus ignorat *V. 2. *καὶ ψυχὴν*] *καὶ* om. E. 5. *Ἥμισυς ἀνὴρ Προυσίας ὁ βασ.*] Hoc fragmentum legitur apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis ab Valesio editis p. 173. unde id Suidas descripsit. *Küst.* Polyb. XXXVII, 2. Adde gl. *Προυσίας* priorem. 7. *ἀγεννὴς*] *ἀγεννὴς* A. B. E. *V. 8. *ἡμίσεος. Καὶ*] *ἡμίσεως κατὰ* V. Cf. v. *Ἄστυ*. 9. *Ἡμιτύβιον*] *Ἡμιτύμβιον* bis E. *δίκροσσον* Med. *δίκορσον* Zon. p. 992. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 729. ubi vide veterem enarratorem, ex quo post *δίκροσσον* apud Suidam addendum est *φακιόλιον*, quod fasciam significat. *Küst.* Vid. Iungerm. in Polluc. VII, 71. 12. *Ἡμιφάριον*] Vid. Boissonad. in Aristaenet. p. 298. *Gaisf.* 13. *Ἡμίφωνον*] Statim *τὸ ἐξ ἡμισείας φωνῆεν καὶ ἄφωνον* omiserunt A. B. V. E. 14. *Ἥμονες*] Hom. Il. *ψ*. 886. Cf. Herodian. Epimer. p. 49. 15. *Ἡ Μορσίμου*] Aristoph. Ran. 151. 17. *τραγῳδὸς ἦν*] Lege cum Schol. Arist. *τραγῳδίας ἦν ποιητής. Φιλοκλέους*] *Φιλοκλέζους* B. E. 18. *Ἀστυδάμαντα*] Apud Scholiastam Aristophanis legitur *Ἀμφιδάμαντα. Küst.* Correctum etiam cum libro Ven. 20. *Ἡιμωδιῶ*] Vid. in Hesych. v. *Ἡμωδίαν*. 21. *Ἡμωδὸν*] Immo *Ἡμωδόν*: v. vel Eust. in Dionys. 747.

1. *Ἤμων*] Il. *σ*. 551. Post *ἐθέριζον* quae sequebantur *Ἤμουν δέ, ἤγουν ἐμέτῳ κατείχοντο*, omiserunt A. B. V. E. His verbis Toupius apposuerat Xenoph. Exped. Cyri lib. IV. p. 342. (c. 8, 20.) *Τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι, καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρατιωτῶν, πάντες ἄφρονές τε ἐγίγνοντο καὶ ἤμουν.* 2. *Ἡμπέσχετο*] *Ἠμπίσχετο* A. Deinde refingendum *περιεβάλλετο*. Vid. Elmsleium in Euripid. Med. 1128. Zonaras: *Ἠμπίσχετο. ἐνεδύετο. καὶ ἠμπέσχετο. ἠμπείχετο δὲ δίφθογγον.* Deinde *καὶ ἠμπίσχετο δοτικῇ* A. V. E. ubi solum *δοτικῇ* edd. vett. *καὶ δοτικῇ* *V. Tum *ἠμπείχετο δέ* om. E. qui *ἀμπείχετο* addit gl. continuae. 5. *περιπεποίησαι* Med. (silentibus editoribus) Repugnat Schol. Soph. 7. *Ἆρ' ἠμπόληκας*] Sophocl. Ai. 978 *κρατεῖ*] *Σοφοκλ.* addit E. 8. *μὴ μετέχων*] Sic A. B. V. E. cum Photio et Lex. Bachm. p. 251. *ἀμοιρήσας, μὴ μετέχων, μὴ τυχών* edd. vett. 9. *Ἠμύσσετο δὲ τ.*] Hoc exemplum non pertinet ad vocem *ἠμύω*, sed *ἀμύσσω. Küst.* Id ipsum Suidas spectavit, verba sonis litterarum similia distingui iubens. Ac si quis Zonaram adhibuerit, propemodum appareat duplicem olim glossam eamque copiosiorem extitisse. *Ἠμύσεται* V. ap. Gaisf. Ceterum cf. Blomf. gloss. Perss. 120. 11. *Ἦν*] Vid. Schol. Platon. p. 36. *Gaisf.* *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 28. 12. *Ἐγὼ*] *Ἐγὼ δὲ* Gaisf. cum A. V. 14. *Πισίδης*] Fragm. Foggin. 105. 16. *ὑπῆρχε*] *ὑπῆρχον* A. V. *ὑπῆρχεν* Photius. 17. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 1503. 18. *γὰρ καὶ*] *γὰρ* omisi cum A. B. E. *V. item ut in v. *Σμινύην*. *καὶ* om. V. ap. Gaisf. 19. *μὴ*] *μοι μὴ* E. quod extat in gl. inferiore. 20. *ἂν*] *ἤγουν ἂν* E. Illud inferiori glossae restituendum.

---

est: Stultus non intellexit, quanto plus esset dimidium toto. haec institutionis plena sunt, animos purgant, vitam ornant, moderationem inculcant, iustitiam praecipiunt. *Ἥμισυς*. Brevis. *Rex Prusias corporis specie dimidiato homini similis erat, et ad res bellicas ignavus et mollis.* *Ἥμισυς, εος*. Dimidius. et *ἥμισυ*, dimidium. *Ἡμιτύβιον*. Sudarium utrimque fimbriatum. Aristophanes *Pluto*: *Deinde purum sudarium capiens.* *Ἡμιτύμβιον*. Parvum sepulcrum. *Ἡμιφάριον*. Semipallium. *Ἡμίφωνον*. *Ἥμονες*. Iaculatores. *Ἡ Μορσίμου τις ἔ. Aut si quis Morsimi dictionem descripsit.* dicitur de iis qui contemptu digni sunt et male audiunt. Morsimus enim fuit poeta tragicus subfrigidus, Philoclis filius, oculorum medicus, pusillus, filium autem habuit Astydamantem. *Ἡιμωδιῶ*. Pro *αἱμωδιῶ*. *Ἡμωδὸν ὄρος*. *Ἤμων*. Metebant. *Ἡμπέσχετο*, et *ἠμπίσχετο*. Vestiebatur. dativo iungitur. contra *ἠμπείχετο*. *Ἠμπόληκας*. Vendidisti, lucratus es. transfertur etiam in malum sensum figurate. *Num mortem tibi arcessivisti, ut fama fert?* *Ἠμοιρηκώς*. Expers. *Ἠμύω*. Inclino. sed *Ἠμύσσετο τὴν καρδίαν*, corde turbabatur. *Ἦν*. Eram. Aristophanes *Pluto*: *Ego quamvis pius et iustus essem, infelix tamen et pauper eram.* et Pisides: *Etenim ego quoque unus eram vociferantium.* Et *Ἦν*, eram, cum dativo. *Ἦν*. Si. Aristophanes: *Hoc ipsum etiam volo, nisi dolabra spes meas destituerit.* id est, nisi frangatur. haec autem dicebat, dum scholam Socratis incendit.

Ἦν ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν γινομένων.

Ἠνάρισεν. ἐφόνευσεν, ἐσκύλευσεν.

Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

Ἤνδανεν. ἤρεσκεν.

Ἦν δ' ἐγώ. ἔφην δὲ ἐγά. παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Ἀριστοφάνει.

Ἠνδρίσατο. ἀνδρικῶς ἐπάλαισεν.

Ἠνδρώθησαν. ἀνδράσιν ὡμίλησαν. οὕτως Λίων πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἠνδρωμένος. ηὐξημένος.

Ἠναιδηκότες.

Ἠναίνετο. ἀπηρνεῖτο, ἀπεστρέφετο. Καὶ ὑπὲρ ὧν ἐδίψα ἀκοῦσαι, ἠναίνετο.

Ἤνεγκον. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνέγκας.

Ἠνεμόεσσαν. ὑψηλήν. Καὶ Ἠνεμῶσθαι, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπτοῆσθαι. Αἰλιανός· Καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι.

Ἦν ἐμπνέω. ἕως οὗ ζῶ

Ἠνέσαμεν. ἠσπασάμεθα, ἠγαπήσαμεν. ἐν Ἐπιγράμματι· 63

Ἐκ πατέρων ταύτην ἠνέσαμεν βιοτήν.

Ἠνεσχέθην. ὑπέμεινα. Καὶ Ἠνέσχετο, γενικῇ.

Ἤνεικα. ἐκόμισα.

Ἠνείχοντο. ἐβούλοντο, ἤθελον. Λαμάσκιος· Οὔτε ἐπεγγελᾶν ἠνείχοντο τοῖς εἰρημένοις.

Ἠνήσαμεν. ἠνέσαμεν.

Ἠνί. ἀντὶ τοῦ ἰδού. Λωρικῶς·

Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει κηροτρόφα δῶρα μελισσῶν ἐσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.

Ἠνιγμένος. μετὰ αἰνίγματος λελεγμένος, αὐτόθι φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν, παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐξεφέροντο.

---

1. Ἦν ἄρα καὶ πυρός] Aristoph. Equ. 381. Unde reponas Ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θ. Quamquam perinde Plutarchus Demetr. 12. Ἦν δ' ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. πυρὸς] πυρὸς ἕτερα A. V. Admonuit Gronov. Rec. mutil. p. 42. Tum θερμότερος E. Med. 2. ἀναιδέστεροι] ἀναιδέστερα V. ap. Gaisf. ἀναιδέστερος E. 4. Ἠνάρισεν καὶ ἠνάριξεν] καὶ ἠνάριξεν omiserunt A. B. V. E. 5. Οὔ τινα γάρ] Anacreontis Ep. XIII, 3. Anthol. VII, 226. νέων] νέον B. E. 6. ἐν στροφάλιγγι om. A. B. V. E. Zon. p. 997. 7. Ἤνδανεν] Hom. Il. ά. 24. 8. Πλουτάρχῳ] Πλάτωνι corrigendum monet Ruhnkenius apud Wyttenbach. Prolegom. Plutarch. p. XXXVII = LXII. Suidam praeterea sua hausisse ex Schol. Aristoph. Equ. 631. Et Πλάτωνι sane habet Zonaras. Pro Ἀριστοφάνει E. praebet Πλάτωνι. Gaisf. Πλούτῳ *V. Verum ἔφην δὲ ἐγώ. Ἀριστ. πλούτῳ Ox. ap. Dobraeum Addendis in Aristoph. p. 97. qui huic formulae negavit ullum in Pluto nostra locum esse. Recte quidem; nec facile crediderit extitisse, qui memoriam Pluti a Suidae scilicet stupore repeteret, profectam illam ab v. 29. κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Itaque commode accidit ut grammaticus in Cram. Anecd. Vol. IV. p. 417. de forma ᾖ disserens viam corruptionis monstraret: ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (inquit) ἐν Ὄρνισιν· ᾖ γὰρ ἐγὼ ξένος ἄνθρωπος· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. καὶ παρὰ Πλούτωνι ᾖ χρῆσις. Itaque refingendum παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοφάνει: nisi forte praestat, quod olim ex vestigiis libri Ox. in Eratosthen. p. 218. elicueram, Ἀριστοφάνης καὶ Πλάτων, coll. intpp. Gregor. Cor. p. 144. sq. Utut est, eadem nominum Πλοῦτος et Πλούταρχος accidit permutatio in vv. Ἀνανεοῦσθαι et Θριάνος. Horum autem loco Lex. Bachm. p. 251. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν ἔφην καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Ceterum cf. v. Ἦ δ' ὅς. 10. ἀνδρικῶς] ἄνδρα B. V. E. hoc est, κατ' ἄνδρα. 11. Ἠνδρώθησαν. ἀνδρ. ὡμίλησαν] Id est, *cum viris rem habuerunt*, vel *stupratae sunt*. Res turpis κατ' εὐφημίαν honesto vocabulo exprimitur. Dion in excerptis ab Valesio editis p. 626. de tribus virginibus Vestalibus stupro pollutis ait, τρεῖς ἅμα ἠνδρώθησαν: quod exemplum ideo adduco, quoniam Suidas hoc loco observat, Dionem voce ἠνδρώθησαν eo quo diximus sensu saepe usum esse. Küst. V. annot. in Dionis fr. XCII. sive Wessel. in Diod. IV, 57. Gl. habent Phot. Zon. Lex. Seg. 13. ηὐξημένος om. B. E. 14. Interpretationem ἀναισχυντήσαντες omisi cum A. B. V. E. 16. ἐδίψησ'] ἐδίψ' vel ἐδίψα A. B. V. E. Edd. ante Küst. et Zonaras. Aut verum Küsterus vidit aut reponendum ἐδίψη. 17. τοῦ ἐνέγκω] τῆς ἐνεγκῶν μετοχῆς Phrynichus Bekkeri p. 41, 28. unde petendum ἐνεγκών. Hic enim nisi auctor adesset, nemo non incideret in orationem Schol. Aristoph. Ran. 1334. ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Contra Photius: τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν. Fallitur certe qui ἀπὸ τοῦ ἤνεγκα tentet Abreschius in A. Soc. Traiect. I. p. 231. ἐνέγκας] ἤνεγκα A. B. V. E. qui mox ἐνέγκας, non ἤνεγκας, et sic Phrynichus. Vid. Koen. in Gregor. Dial. Att. LXXVIII. Utrumque ἤνεγκον et ἤνεγκας habet Aristoph. Thesmoph. 749. Gaisf.

1. Ἠνεμόεσσαν] Il. β'. 606. 2. ἐπτοῆσθαι] ἐπτοεῖσθαι V. Καὶ ἔοικε περὶ τὸν Zonaras. 4. Ἦν ἐμπνέω] Ἤνπερ ἐμπνέω ex Aristoph. Thesm. 933. annotavit Tittmannus. 7. Ἐκ πατέρων] Leonidae Alex. Ep. XXX, 4. Anthol. Pal. VI, 302. ἠνέσαμεν] E. addit ἐπηνέσαμεν. Tum αὐτήν V. pro βιοτήν. 9. Ἤνεγκα] Ἤνεικα, quod ordo litterarum poscit, dedi cum *V. 14. Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει κ.] Philippi Thessalon. Ep. XXX, 3. Anthol. Pal. VI, 236. Adde v. Σίμβλοι. 17. Αὐτόθι] Scribendum, Οὐκ αὐτόθεν φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν. Quomodo recte legitur apud Schol. Aristoph. Equ. 196. unde hunc locum decerpsit Suidas. Toup. III. p. 87. 18. ἐξέφερον] ἐξεφέροντο A. V. ἐκφέρονται Schol.

Ἦν ἄρα καὶ π. *Erant utique vel igne calidiora, et impudentibus in urbe sermonibus alii impudentiores.* dictum de rebus modum omnem superantibus. Ἠνάρισεν. Interfecit, spoliavit. *Nunquam enim talem iuvenem sanguinarius Mars interfecit in tristi proelii conflictu.* Ἤνδανεν. Placebat. Ἦν δ' ἐγώ. Ego vero dixi. apud Aristophanem et Platonem. Ἠνδρίσατο. Viriliter luctatus est. Ἠνδρώθησαν. Cum viris rem habuerunt. sic Dio saepe usus est. Ἠνδρωμένος. Adultus. Ἠναιδηκότες. Ἠναίνετο. Negabat, aversabatur. *Quaeque vehementer audire cupiebat, recusabat.* Ἤνεγκον. Ab ἐνεγκών. ἤνεγκα vero ab ἐνέγκας. Ἠνεμόεσσαν. Excelsam. Et Ἠνεμῶσθαι, amori valde deditum esse. Aelianus: *Et videbatur amore puellae vehementer ardere.* Ἦν ἐμπνέω. Quamdiu vivam. Ἠνέσαμεν. Amplexi sumus, probavimus. In Epigrammate: *Hoc vitae genus a patrum memoria seculi sumus.* Ἠνεσχέθην. Sustinui. Et Ἠνέσχετο, iungitur genitivo. Ἤνεικα. Tuli. Ἠνείχοντο. Sustinebant, volebant. Damascius: *Neque dicta risu excipere sustinebant.* Ἠνήσαμεν. Probavimus. Ἠνί. En. Dorice. *Ecce vero conditi sunt favi, munera apum, examine susurranti undique gravata.* Ἠνιγμένος. Per figuram dictus, neque continuo clarum habens intellectum, quoniam oracula vocibus ambiguis involvebantur. *Et per-*

Καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠνιγμένος.

οἷον· ἄλλα μὲν λέγων καὶ ἄλλα δὲ νοῶν.

Ἠνίαι. λῶροι χαλινῶν.

Ὁπότερος ἂν σφῶν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ, τούτῳ παραδώσω τῆς Ηυνκὸς τὰς ἡνίας. τουτέστι, τὴν ἐξουσίαν. τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἁρμάτων. ταῖς γὰρ ἡνίαις ἡνιοχοῦνται οἱ ἵπποι· οἱ δὲ δῆμοι διὰ τῶν πολιτευομένων.

Ἠνιμᾶσθαι. ἀντλεῖσθαι.

Ἠνίκα. ὁπότε.

Ἠνιξάμην. αἰνιγματωδῶς εἶπον.

Ἠνίοχος. καὶ Ἡνιοχεία.

Ἠνίοχος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. ἔστι τῶν δραμάτων αὐτοῦ τάδε· Τροχίλος, Ἐπίκληρος, Γοργόνες, Πολυπράγμων, Θωρύκιον, Πολύευκτος, Φιλέταιρος, Δὶς ἐξαπατώμενος.

Ἠνίπαπεν. ἐκακολόγησεν.

Ἦνις. ὁ ἐνιαύσιος, ὁ ἀκέντριστος.

Ἠνθισμένον.

Οὐ γάρ σε χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.

τινὲς τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠκουσαν, οἷον, ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἄν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

Ἦν κατεργάσῃ. ἐὰν διαπράξῃ ἅπερ αὐτοῖς 64
ἐπηγγείλω.

Ἠνορέη. ἀνδρία.

Ἄγγελλ' ἠνορέην Κρητὸς Ἐχεκρατίδα·
ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἠνοπίδην. ὄνομα κύριον.

---

1. ἠνιγμένοι] ἠνιγμένος A. V. 2. οἷον etc.] Suidae ipsius explicatio. *Hemst.* Nimirum omnia inde ab *αὐτόθι* ferebantur in Latinis pro dicto scriptoris incerti. Ceterum eadem sententia mutatis paulum verbis ap. Schol. Aristoph. *λέγοντες — νοοῦντες* | *λέγων — νοῶν* A. B. V. E. Expungendum etiam *καὶ* cum Schol. 3. Ἠνίαι] ἡνίαι B. E. Phot. Lex. Seg. et codices gl. *Δυσηνίους*: idque reddendum v. *Εὐήνιον*, etsi *τὰ ἡνία* recentior consuetudo non aspernabatur, ut Etym. M. p. 393. 4. Ὁπότερος ἂν σφῶν] Ex Aristoph. Equ. 1105. *Port.* ἂν om. A. B. E. *V. Med. cum v. *Πνύξ*. Sed ἂν retinendum item ut *μὲ* omissum *V. Probabiliter Elmsleius, *νῦν με μᾶλλον εὖ ποῇ*. 5. Lege *Πυκνός*. 6. *τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἁρμ.*] Haec sunt verba Scholiastae in modo indicatum locum Aristophanis. *Küst.* 7. *ἡνιοχοῦνται*] *ἡνιοχοῦντο* A. Deinde *καὶ οἱ δῆμοι* inferior glossa cum Schol. 9. Ἠνιμᾶσθαι] Ἠνειμᾶσθαι A. Deinde *καὶ* Ἀνιμᾶσθαι et sub finem *ἀνέλκειν* omiserunt A. B. V. E. Nimirum Ἠνιμᾶσθαι, quod ex *ἀνιμῆσθαι* male detorserunt lectores ab v. Ἀνιμᾶσθαι profecti, correcturus fuit homo prudens qui ascriberet Ἀνιμᾶσθαι. 11. Ἠνιξάμην] Soph. Ai. 1158. 14. *ἔστι τῶν δραμάτων αὐτοῦ τ.*] Ex fabulis Heniochi, quas Suidas recenset, Athenaeus meminit Gorgonum, Polypragmonis, Polyeucti et Trochili. *Küst.* Vide Meinekii Com. Graec. Vol. I. p. 421. sq. III. p. 560. sqq. 15. *Θωρύκιον*] Nomen suspectum Meinekius tentat *Θωρυκίων* vel *Θορίκιοι* refingendo. 16. *Φιλέταιρος, Δὶς ἐξαπατώμενος* om. B. E. *φιλέταιρος — ἡμᾶς Πολύευκτος* om. Med. Quae autem subiiciebantur, *Κατὰ Πολυεύκτου· Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ἀποφράς, ἡμιγύναιος, θεοστυγής, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόγευμα*: ab V. in marginem conjecta delevi. Hominum eruditorum dubitationes posui has: „*Κατὰ Πολυεύκτου. Ἐγέν.*] Haec sunt prorsus *ἀπροσδιόνυσα*, nec ullam aliam video rationem, quare ea ab homine quodam imperito huic loco adsuta fuerint, quam quia in praecedentibus inter fabulas Heniochi memoratur Polyeuctus. *Küst.* Dinarchi extiterunt actiones diversae *κατὰ Πολυεύκτου*, quarum mentionem faciunt Dionysius Hal. Iud. de Dinarcho p. 185. et Harpocrat. variis in locis. Videndum an haec inde sumpta: nam ut ex Heniochi fabula Polyeucto translata censeantur, vix inducor ut credam. *Hemst.* Hunc latuisse mireris, quod Gaisfordus intellexerit, appendicem istam a gl. *Πολύευκτος* fluxisse, vel, ut verius dicam, probabilem fraudis causam ex inferiore loco pendere. Nam credibile videtur, postquam imperitus quidam homo glossam mirae fabricae *Πολύευκτος* singularem confecerat, locum eum quasi communem deinceps notatione Polyeucti patriarchae ditatum fuisse. Postea lectores intervenerunt, qui glossae Ἡνίοχος animi causa dictionem luculentam appingerent: etenim in titulo *Πολύευκτος* nihil erat quod ad digressionem istam alliceret. Infra *Küsterus*: „*ἀποφράς*] Nota vocem *ἀποφράς*, quae proprie diem atrum vel nefastum significat, hic de homine nefario dici: de quo loquendi genere legendus est Lucianus in Pseudologista." Vid. Eupolis Meinekii p. 557. Idem *Küsterus*: „*Κωκυτὸς καὶ Στυγός*] Lege *Κωκυτοῦ καὶ Στ.*" Cum v. *Πολύευκτος*. *Στυγὸς* A. 17. Ἠνίπαπεν] Il. β'. 245.

1. Ἦνις] Ex Il. ζ'. 94. Ἦνιν E pr. Mox *ἀκέντριτος* B. Sed *ἀκέντριστος*, quod dicendum fuerat *ἀκέντητος*, tuentur alii. Sub finem omisi *βοῦς* cum A. B. V. 3. *Οὐ γάρ σε γήρᾳ μακρῷ γν.*] Locus hic apud Sophoclem in Electr. 43. unde eum a Suida depromptum esse Portus recte observavit, sic legitur: *Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ Γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.* Consule in eum locum veterem enarratorem, cuius scrinia grammaticus noster compilavit. *Küst.* *γήρᾳ* om. A. B. V. E. expuli; siquidem credibilius videbatur potius *χρόνῳ* intercidisse, quod ab *V. oblatum recepi. 5. *τῆς κεφαλῆς*] *τῇ κεφαλῇ* V. E. 6. *τοῦτο γὰρ*] *τοῦτο δὲ* A. B. V. E. Schol. *δὲ*] *γὰρ ἂν* A. B. V. E. Schol. *γὰρ* *V. 9. *τοιαῦτα ἠσκημένον εἰπεῖν. τουτέστι*] *ἠσκημένον εἰπεῖν. τουτ.* omiserunt A. B. V. E. quorum A. *ταῦτα*. 10. *δεξαίμεθα*] *δεξάμεθα* V. ap. Gaisf. 11. *τριχῶν*] *τῶν τριχῶν* dedi cum V. Schol. *τριχῶν μόνον* E. 12. Ἦν κατεργάσῃ] Ex Schol. Aristoph. Equ. 929. *Gaisf.* *διαπράξῃς*] *διαπράξῃ* recepi cum B. V. E. et optimis Schol. libris. 14. *ἀνδρεία*] *ἀνδρία* dedi cum V. ap. Gaisf. Mox *ἠνορέη* B. E. Med. 16. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Anytes I, 4. Anthol. Pal. VI, 123. 17. Ἠνοπίδης] Ἠνοπίδην scripsi cum V. (ap. Gaisf.) E. et Il. ξ'. 444.

---

plexe recondita significans. qui alia pronunciet, alia habeat in recessu. Ἤνιαι. Habenae. *Qui vestrum beneficio me maiore affecerit, huic tradam Pnycis habenas.* id est, potestatem. translatio sumpta est a curribus. equi enim reguntur habenis, populi vero a moderatoribus civitatium. Ἠνιμᾶσθαι. Haurire. Ἠνίκα. Quando. Ἠνιξάμην. Obscure dixi. Ἠνίοχος. Et Ἡνιοχεία. Ἠνίοχος. Heniochus, Atheniensis, mediae comoediae comicus. ex fabulis eius sunt Trochilus, Epiclerus, Gorgones, Polypragmon, Thorycium, Polyeuctus, Philetaerus, Bis deceptus. Ἠνίπαπεν. Increpavit.] Ἦνις. Bos anniculus, iuvencus nullos stimulos expertus. Ἠνθισμένον. *Haud enim te per longaevam aetatem agnoscent, nec suspicabuntur sic instructum.* quidam *ἠνθισμένον* de capite intelligunt, quasi dixisset, canis albicantem: quod tamen probabile non est. agnitus enim fuisset, etiamsi caput adeo mutasset. id igitur mihi potius sic videtur sumendum, ut sit exercitatus: haud te agnoscent talia fingentem. si tamen id de aetate intelligendum sit, non de capillis, sed de toto corpore dicetur. Ἦν κατεργάσῃ. Si perfeceris ea, quae ipsis promisisti. Ἠνορέη. Fortitudo. In Epigrammate: *Nuncia fortitudinem Cretensis Echecratidae.* Ἠνοπίδην. Nomen proprium.

Ἠοψ. ὁ λαμπρός.

Οὐρανὸς ἠοψ.

Καί,

Ἠοπα πυρὸν ἔδουσι.

τουτέστι, πυρρὸν σῖτον. καὶ ἡ δοτικὴ ἠοπι.

Ἠνώχλησα. ἐβιασάμην.

Ἤντετο. συνήντησεν.

Ἠντιβόλει. ἱκέτευεν, ἐδεῖτο, ἐλιπάρει.

Ἠνύσατε. ἐφθείρατε. καὶ Ὅμηρος·

Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος.

ἐκτοπίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ξένην καὶ ἀκόλαστον. ἀντὶ τοῦ ἐκτοπίαν γενέσθαι. ὅ ἐστιν ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.

Ἤνυστρον. τὸ παχὺ μέρος τῆς κοιλίας ἐν ἐντέρῳ. εἰς τρία γὰρ τέτμηται ἡ γαστήρ· ἤνυστρον, ἐχῖνον, κεκρύφαλον.

Ἐγὼ δ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας.

Ἧξε. παρεγένετο.

Ἠξίου. διὰ φροντίδος εἶχε. Προκόπιος· Οὐ γὰρ ἠξίου τοῖς καιροῖς ἐναρμόζειν τὰς πράξεις, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ πάντως εἰργάζετο.

Ἠξίωτο. ἐπεπίστευτο. Ἐπεὶ δὲ καὶ συμμαχικῶν χρημάτων ἠξίωτο, ταῦτα μὲν ἀφῃρέθη, αὐτὸς δὲ ἀνεπέμφθη παρὰ τὸ ἔθνος τῶν Ἰαζύγων.

Ἠιομεν. ἐπορεύθημεν. Ὅμηρος·

Ἠιομεν, ὡς ἐκέλευσας.

ἀπὸ τοῦ εἶω, τὸ πορεύομαι, Δωρικῶς, τροπῇ τῆς διφθόγγου ει εἰς η. Ἀππιανός· Ἀλλόβριγες, Γαλατῶν ἔθνος. δύσμαχοι δ' αὐτῶν ἦσαν αἱ πόλεις, ἀπὸ τῆς ἀμπώτεως ἐφ' ἡμέραν ἠπειρούμεναί τε καὶ νησούμεναι. οἱ δὲ πλοίοις ἐπολέμουν. τοῦ δὲ Καίσαρος Γαΐου περὶ τὰς πόλεις σταυροὺς πηξαμένου ὑψηλοὺς καὶ τοῖς σταυροῖς ἐπιθέντος γεφυρώματα, ὁ μὲν κλύδων ἐχώρει διὰ τῶν σταυρωμάτων ὑπὸ τοῖς γεφυρώμασι, Ῥωμαίοις δὲ ἀδεὲς καὶ ἐπίμονον ἦν τὸ ἔργον.

Ἠοῦς. ὄρθρου, ἡμέρας· ἢ ἀνατολῆς.

---

1. 2. Ἠοψ edd. 2. Οὐρανὸς ἠοψ] Vid. v. Ἔνδιος, ubi auctius legitur hoc fragmentum. *Toup.* Item quod subsequitur hemistichium est incerti poetae. 5. σῖτον] πυρὸν σῖτον V. πυρρὸν σῖτον reddidi cum A. ἠοπι] Il. π. 408. 7. Ἠντητο] Ἤντετο A. B. V. E. cum Il. π'. 788. 8. Ἠντιβόλει] Aristoph. Equ. 664. Ach. 147. attulit Gaisf. 9. Ὅμηρος] Il. λ'. 365. ubi Scholiasta: Ἐξανύω. ἐπὶ τέλος ἄξω, φονεύσω. *Küst.* 10. γε καὶ] καὶ om. E. 11. Σοφοκλῆς] Oedip. R. 166. Ubi σώματος E m. pr. 13. ἐκτοπίαν δὲ ἀντὶ τ. ξ.] Haec [cum praegressis] sunt verba Scholiastae Sophoclis, ex quo locus iste sic in integrum restituendus est. Ἐκτοπίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἢ ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι etc. *Küst.* 16. τὸ παχὺ μέρος — γὰρ] τὸ παχυμερὲς — ἔντερον· ᾧ εἰς τρία Photius. ἐντέρῳ] ἐρτίῳ A. 17. εἰς τρία γὰρ τέτμητ.] Huc pertinent verba Scholiastae Nicandri Theriac. (579.) p. 27. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς εἰσι κοιλίαι· καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ ἄνω κεκρύφαλος καλεῖται, παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν τροφήν. ἡ δὲ δευτέρα ἐχῖνος, διὰ τὸ ἐχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν· ἢ διὰ τὸ τραχύ, ὃν ἦ πολύπτυχος. τρίτη δὲ ἡ ἀποκριτική. οἱ δὲ τῶν μηρυκωμένων ζώων τρεῖς τὰς κοιλίας λέγοντες τὴν μὲν πρώτην ἤνυστρον καλοῦσι, τὴν δὲ δευτέραν ἐχῖνον, τὴν δὲ τρίτην κεκρύφαλον. *Küst.* Vide v. Ἔνυστρον. 18. ἐχῖνον] ἐχῖνα V. Tum καὶ κρύφαλον A. 19. Ἐγὼ δ' ἤνυστρον β.] Ex Aristoph. Equ. 355. legendum est, Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον β. *Küst.*

1. Ἧξε Med. Gaisf. 2. Ἠξίου] Deest caput gl. V. Προκόπιος] Histor. Arcan. c. 18. *Küst.* 4. ἀπὸ καιροῦ πάντος εἰργ.] Lege ex Procopio, ἀπὸ καιροῦ πάντα εἰργ. *Küst.* Ceterum glossae subiecerunt edd. vett. et Gaisf. cum *V. καὶ ἠξίων, quae sustulit Küsterus. 5. ἐπεπίστευτο] ἐπιστεύετο V. 8. Ὅμηρος] Odyss. κ. 251. *Küst.* Ὅμως V. Cf. annot. in v. Ἤδος. 10. ἀπὸ] ὑπὸ V. E. Id tamen ad Appiani locum spectare videtur. 11. Ἀππιανός. Ἀλλόβρ.] Haec in MSS. absque ulla distinctionis nota cum praecedentibus cohaerent: quamvis eo non pertinere manifestum sit. Existimo igitur duos diversos articulos hic in unum confusos esse, et caput posterioris hic excidisse, ut multis aliis in locis apud Suidam. Quare, cum in sequenti fragmento nulla vox ad litterarum seriem propius accedat quam ἠπειρούμεναι, hanc novi articuli initium fuisse puto; et proinde locum hunc sic legerim et distinxerim: τροπῇ τῆς διφθόγγου ει εἰς η. — Ἠπειρούμεναι. Ἀππιανός. Ἀλλόβριγες, Γαλατῶν ἔθνος etc. Sed obiiciat fortasse aliquis, voci ἠπειρούμεναι propter litterarum seriem non posse hic suum assignari locum. Cui respondeo, vocem istam non procul a sede sua abesse, neque hanc solam esse, quae apud Suidam transposita sit, sed alia quoque apud eundem reperiri loca quae simili modo extra seriem suam legantur. Antequam ab hoc loco discedam, monendus est lector, pro Ἀππιανός, ut 2 MSS. Pariss. scriptum habent, in prioribus editt. corruptissime legi Ἤοπια. *Küst.* Id explicatum habet ab Ἄσπια *V. Appiani locum fragmentis bellorum Gallicorum non inseruit Schweighäuserus. Ceterum assentior Küstero, dictionem istam forte fortuna ab inferiore glossa divulsam in hunc locum immigrasse. 13. ἀμπώτεως] ἀμπότεως V. ap. Gaisf. Supra ὑπὸ *V. 16. ἐπιθέντος] ἐπιθέντες V. ubi om. ὁ μὲν κλυδών — γεφυρώμασι. 18. ἦν καὶ ἐπίμονον] καὶ ἐπίμονον ἦν posui cum A. *V. 20. Ἠοῦς] Vid. Il. θ'. 470. Seq. gl. Ἠοίην· ἀπὸ ὄρθρου ἕως μεσημβρίας. Ὅμηρος (Od. δ'. 447.)· Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ, omiserunt A. B. V. (quem silet Gron.) E. Praebuit Zonaras.

Ἠοψ. Splendidus. *Coelum splendidum.* et: *Candens frumentum edunt.* hinc dativus ἠοπι. Ἠνώχλησα. Vim intuli. Ἤντετο. Occurrit. Ἠντιβόλει. Supplicabat, orabat, precibus instabat. Ἠνύσατε. Confecistis. Homerus: *Prospecto te conficiam, cum posthac occurrero.* et Sophocles: *Exaudistis horribilem flammam mali.* ubi quod positum est, ἐκτοπίαν significat novum et inusitatum. aut sensus est, malum procul et ab urbis finibus removistis. Ἤνυστρον. Crassum ventris intestinum. in tres enim partes venter divisus est: ἤνυστρον, ἐχῖνον et κεκρύφαλον, sive reticulum. *Ego vero ventre bovis et ventre suillo devorato.* Ἧξε. Advenit. Ἠξίου. Curavit. Procopius: *Negligebat enim actiones temporibus accommodare, sed omnia intempestive actitabat.* Ἠξίωτο. Cuius fidei aliquid creditum erat. *Cum autem sociorum pecuniae ipsius fidei creditae fuissent, his quidem spoliatus est, ipse vero ad Iazygum gentem remissus.* Ἠιομεν. Ivimus. Homerus: *Ivimus, ut iussisti.* ab verbo εἶω, quod significat eo, Dorice mutata diphthongo ει in η. Appianus: *Allobroges, Gallorum gens, urbes habebant expugnatu difficiles, quod propter aestus reciprocationem quotidie nunc continentis nunc insulae formam induebant. navibus vero bellum gerebant. cum autem C. Caesar excelsos vallos circum illorum urbes fixisset, et vallis pontes imposuisset, fluctus quidem per medium vallum sub pontibus transibat: Romani vero tuto et absque interruptione opus continuabant.* Ἠοῦς. Primi diluculi, dici, vel orientis solis.

Ἠώη. ὄνομα πόλεως.
Ἠῶθεν. ἑωθεν, ὀρθρου.
Ἠώκοιτος. ὁ πρωινὸς ὕπνος.
Ἤων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. πόλις ἐστί, Μενδαίων ἀποικία.
Ἠωρείμ. ὄνομα κύριον.
Ἠιωρημένω. κρεμαμένω. Καὶ Ἠιώρησεν, ἐκρέμασεν, ἀνῆψεν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ταῦτά σοι, ὦ Διόννσε, πρὸ παστάδος ἠώ-
ρησε
τὰ κάλλευς κόσμια καὶ μανίης.

Ἠιώρουν. ἐβάσταζον, ἀνεῖχον. Τὴν δὲ κλίνην ταῶνες τέσσαρες χρυσοῖ ἠώρουν. αἰωρῶ τὸ ῥῆμα.
Ἠώς. ὁ πρὸ ἡμέρας ὄρθρος. ἐπὶ μὲν τῆς θεᾶς·
Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων.
ἐπὶ δὲ ὅλης ἡμέρας·
Ἥδε δέ μοι νῦν
ἠὼς ἐνδεκάτη.
ἐπὶ δὲ τῆς πρωίας ἕως ἕκτης ὥρας·
Ἔσσεται [ἦμαρ,] ἢ ἠὼς ἢ δείλης ἢ μέσον ἦμαρ.
λέγεται δὲ ἡμέρα κοινῶς ἠώς· Ἰωνικῶς ἕως· Δωρικῶς ἀώς· Αἰολικῶς ἐκ τούτου ἀυώς.
Ἡπαλύνθησαν.
Ἤπαρ. καὶ Ἡπατοσκοπία, ἡ τῶν ἐγκάτων ἀνατομή, δι' ὧν προεμήνυον τὰ συμβησόμενα. ἀνατέμνοντες γὰρ σημεῖά τινα ἐθεώρουν ἐν τοῖς ἐγκάτοις.
Ἠπεδανός. ἀσθενής. ἐν Μύθῳ·
Ἐγγύθι δ' ἔστη ἠπεδανοῖο λέοντος.
[Ἠπέδιζον. ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος· Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελασγικόν.]
Ἕιπερ. ἀντὶ τοῦ ὥσπερ.

---

1. Ἠώη] Ἠόη E. Ἠών V. Et sic reposuissem, nisi ordo litterarum reclamaret. Recte legitur infra suo loco. *Gaisf.* 3. Ἠώκοιτος] Hesiod. Opp. 572. φεύγειν δὲ σκιερούς θώκους καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον. Hesychius: Ἠωκοίτων. ὀρθρινῶν ὕπνων. Integriora tamen Zonaras p. 1018. Ἠ. ὁ πρωινός. Ἠώκοιτος ὕπνος. 4. Ἤων] Lege Ἠιών, ut apud Harpocrationem et Stephanum de Urbibus, in quem vide Berkelium et Holstenium. *Küst.* Errorem toties animadversum peperit iota praetermitti solitum, postquam mos ascribendi cessaverat. Δημοσθένης] C. Aristocr. p. 687. Vid. Taylor. ap. Reisk. T. IX. p. 751. Statim glossam Zonarae, Ἠιωνίκει. ἐβράδυνεν, ἐχρόνισεν. ἀπὸ τοῦ αἰωνίζω, omiserunt A. B. V. E. 6. Ἠωρείμ] Ἠωρέμ V. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXXI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 172. 9. Ἀβροκόμη] ταῦτά σοι, ὦ A. B. V. E. 11. ταῦτα τὰ τοῦ] τὰ A. B. V. E. Haec leviter turbata sic componenda sunt: Αὐτῷ σοι Διόννσε πρὸ π. ἠώρησε Ταῦτα τὰ τοῦ κάλλευς κτλ. Magis etiam λ confudit Zonaras, Ταῦτά σοι πρὸ π. ἠώρησεν ὦ Δ. κάλλους] καλεν V. κάλλευ A. *V. κάλλεϑ E. εὐκόσμια B. Deinde μανίη E. 12. Τὴν δὲ κλίνην] Menandri in Excerpt. p. 128. *Toup.* In Exc. Legatt. p. 383. ed. Nieb. Ubi ἐώρουν V. ap. Gaisf. 13. ῥῆμα] ϑέμα E. 14. Hos significatus vocis ἠώς cum lexicographi solent inculcare, tum Schol. Od. β'. ε. ϑ'. ipsis librorum initiis. ὁ πρὸ] ὁ om. B. E. 15. Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων] Homer. Odyss. ε. 1. *Küst.* Sive Il. λ'. 1. 16. τῆς ἡμέρας] τῆς om. A. B. E. *V. Phot. τῆς ὅλης ἡμέρας Apollon. Lex. p. 338. qui supra ϑεοῦ. 17. Ἥδε δέ μοι νῦν] Homer. Il. φ. 155. Confer Hesych. in v. Etym. M. et Schol. Homer. Odyss. β'. 1. Quae vero sequuntur apud Suidam, λέγεται δὲ ἡμέρα κοινῶς, ἠώς· Ἰωνικῶς, ἕως, minime quidem vera sunt. Nam ἕως Atticorum est. Aristoph. Eccles. 85. Ἡμεῖς βαδίζειν, ἕξ ἕω γενήσεται. Eurip. Ion. 1158. Ἕως διώκουσ' ἄστρα. Idem in Hippolyto 455. Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς ϑεοὺς Ἕως. Rectissime Etym. M. Ἀττικοὶ μὲν ἕως λέγουσιν — Αἰολικῶς δὲ ἄνως — ἠὼς δὲ ὑπὸ Ἰώνων. Atque ad hanc normam locus Suidae refingendus est. *Toup.* I. p. 249. δὲ om. B. V. E. Phot.

3. Ἔσσεται ἦμαρ, ἢ ἠώς] Tollenda est vox peccans ἦμαρ, quae Porto tantas tenebras hic offudit, ut de vero huius loci sensu inveniendo desperaret. Delendam autem eam esse fidem facile faciet Homerus, apud quem Il. φ. 111. versus iste sic legitur: Ἔσσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλης (potius δείλη) ἢ μέσον ἦμαρ. *Küst.* Contra sub finem versus omisit ἦμαρ Photius. 6. ἀώς] ἠώς *V. αὐώς] A Dorico ἀώς formatur Aeolicum αὐώς sive ἀϝώς inserto digammate: ut ab ὄις, ὄϝις, ὠὸν ὠϝόν, et sexcenta alia. *Küst.* ἀυών A. B. E. Med. ἀϋών καὶ τροπῇ τοῦ ϋ αἰών V. ap. Gaisf. αὐώς Edd. vulgg. Ceterum v. Koen. in Gregor. p. 612. 7. Ἡπαλύνθησαν.] Vocem hanc notasse contentus Suidas interpretamentum nullum adiecit: id quod in hac farragine nescio quomodo saepius accidit. Occurrit non semel hoc verbum apud Xenophontem. Occurrit etiam apud LXX. Psalm. LIV, 22. Ἡπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοί εἰσι βολίδες. Atque huc Suidas referendus est. *Toup.* I. p. 250. 8. Post Ἤπαρ delevi cum V. Ἡπατοσκοπία. ζήτει ἐν τῷ Πέρσῃ. Ubi ζήτει Gaisfordus inseruit. καὶ Ἡπατοσκοπία] Haec eorum partem constituunt, quae v. *Μαγεία* traduntur. ἀνατεμόντες E. 12. ἀσθενής. ἐν μύθῳ] In prioribus editt. interpunctio deest. Quae res effecit ut Portus locum hunc ridicule sic verteret, *infirmus in oratione.* Haud enim ipsi suboluit, per voces ἐν μύθῳ significari, locum istum depromptum esse ex aliquo mythographo Graeco. Sic enim Suidas loqui solet, cum aliquam ῥῆσιν ex fabulis se descripsisse indicare vult, ut lector discere poterit ex Indice auctorum v. Fabulae. *Küst.* Frustum est fabulae pervagatissimae Λέων νοσῶν καὶ ἀλώπηξ. Vid. Tyrwhitt. de Babrio p. 11. et Knochium in Appendice Babrii sui. 14. Ἠπέδιζον] Gl. om. V. notavi, quippe repetitam ex v. Ἄπεδα. Vid. Lex. Seg. Bekkeri p. 419. sive Bachm. p. 115. ubi in fine Πελαργικόν.

Ἠώη. Nomen urbis. Ἠῶθεν. Mane, matutino. Ἠώκοιτος. Matutinus somnus. Ἤων. Demosthenes in oratione contra Timocratem. urbs est, Mendaeorum colonia. Ἠωρείμ. Nomen proprium. Ἠιωρημένω. Suspensi. Et Ἠιώρησεν, suspendit, dedicavit. In Epigrammate: *Haec tibi, Bacche, ante porticum suspendit pulchritudinis ornamenta et insaniae.* Ἠιώρουν. Gestabant, sustinebant. *Quattuor autem aurei pavones lectum sustinebant.* verbum est αἰωρῶ. Ἠώς. Diluculum ante diem. ad deam quidem pertinet illud: *Aurora vero ex lecto surrexit.* ad totum vero diem: *Haec autem mihi est undecima aurora.* ad tempus autem matutinum quod est usque ad horam sextam: *Erit vel mane vel vespera vel meridies.* vulgari autem dialecto dies dicitur ἕως, Ionice ἠώς, Dorice ἀώς, Aeolice ἀνώς. Ἡπαλύνθησαν. Ἤπαρ. Et Ἡπατοσκοπία, viscerum dissectio, per quae futura praedicebant. in dissectis enim visceribus signa quaedam contemplabantur. Ἠπεδανός. Infirmus. In Fabulis: *Stetit autem prope infirmum leonem.* [Ἠπέδιζον. Solo aequabant. ἄπεδα enim vocantur plana. Clidemus: *Et arcis solum exaequabant, Pelasgicum vero murum novem portis aptum circumdabant.*] Ἕιπερ. Quemadmodum. Ari-

Ἀλλ' ἦπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θὲς δεῦρο τοὐπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.

Ἀριστοφάνης.

Ἵπερ. ὥσπερ. Εἰσεποιήσατο αὐτὸν χερσὶν οἰκείαις παῖδα, ἦπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Ἵπερ. καθότι. Ἐδόκει δὲ τῷ βασιλεῖ ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ σφόδρα ἐπαίρεσθαι· 66 ἦπερ ἐστὶν ἄριστον πολέμῳ καὶ τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου συμβαίνουσιν ὁμιλεῖν, ὡς οὐδενὸς ἐν αὐτοῖς βεβαίου καὶ πιστοῦ πάντως ὑπάρχοντος.

Ἡ Περγαία Ἄρτεμις. τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν. παρ' ὅσον ἡ θεὸς αὕτη νομίζεται ἀγυρτεύειν ἀεὶ καὶ πλανᾶσθαι.

Ἡπεροπεύειν. ἐξαπατᾶν, παραλογίζεσθαι, καὶ τὰ τούτοις ἑπακολουθοῦντα. Ἀριστοφάνης·

Σὸν ἔργον ἐστὶ τοῦτ' ὀπτᾶν καὶ τρέφειν
κἀξηπεροπεύειν, ...
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.

περὶ Κινησίου φησίν, ὅτι κατωφερὴς ἦν εἰς συνουσίαν. πλὴν ὧν συνωμοσάμεθα μὴ ποιεῖν ἐπὶ τῆς κύλικος. τουτέστι, συνουσιάζειν. ἔστι δὲ ὅρκος ὁ ἐπὶ τῆς κύλικος·

Οὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷμῷ πείσομαι.
εἰ δέ μ' ἄκουσαν βιάσεται βίᾳ,
κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

Ἠπεροπευτής. ὁ ἀπατεών. Καὶ Ἠπεροπῆας.

Ἤπειρον. τῷ Ἰσοκράτει σύνηθές ἐστι τὴν ὑπὸ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν.

Ἤπειρος. χέρσος γῆ· οἷον ἄπειρός τις οὖσα. ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς, κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα· ὡς Εὐριπίδης·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα.

Καὶ Ἠπειρωτικὴ θάλασσα.

Ἠπειρώτης.

Ἠπηνημένων. ἐπαίνου τυχόντων. Ὁ δὲ ἐκέ-

---

2. Lege *θείς*. 3. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 342. sq. (363.) 4. *Εἰσεποιήσατο αὐτὸν χ.*] Ex Procop. Histor. Arcan. c. 1. ubi verba fiunt de Bellisario, qui adolescentem quendam, nomine Theodosium ex sacro baptismatis fonte susceptum in filii locum asciscit. Apud Procopium autem sic legitur: *Τοῦτον ἑλουσε μὲν ὁ Βελλισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, καὶ χερσὶν ἀνελόμενος ἐνθένδε οἰκείαις εἰσποιητὸν ἑποιήσατο ξὺν τῇ γυναικὶ παῖδα* etc. Vide etiam supra v. *Εὐνομιανός*. *Küst.* Incertum ex illane glossa an ex v. *Ἕλουσε* nescio quis negligenter particulam delibarit. 5. *παῖδα*] *εἰς παῖδα* B. V. E. 8. *καὶ μὴ*] *μὴ* om. B. E. 9. *καὶ τοῖς*] *τοῖς* om. A. Mallem *τοῦ* praetermisisset. 10. *οὐδὲν* *V. 12. *Ἡ Περγαία Ἄρτ.*] Erasmus in Adagiis habet *Ἡ παναγαία Ἄρτεμις*: qui lectionem illam corruptam ex Apostolio hausit. De Pergaea autem Diana vide quae erudite ex nummis observavit Spanhemius in Callimachum p. 256. *Küst.* *παναγραία* Arsen. p. 277. Vid. Hesych. v. *Περγέα*. 13. *πλανητῶν*] Apostolius male *πενήτων*. *Küst.* *παρ' ὅσον*] *παρ' ὅσον ἀγυρτεύεται* E. inserens *καὶ* ante *νομίζεται*. *αὕτη*] *ἐν αὐτῇ* nec plura Photius. 14. *ἀγείρειν* Arsenius, speciose. 16. *τὰ ταύτην* (sic) *παρακολουθοῦντα* Schol. Aristoph. *Ἀριστοφάνης*] Lysistr. 839. ubi versus hi sic leguntur et distinguuntur: *Σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν Κἀξηπεροπεύειν καὶ φιλεῖν καὶ μὴ φιλεῖν, Καὶ πάνθ' ὑπέχειν* etc. *Port.* 18. *οὐκ ἐξηπεροπεύειν*] *κἀξηπεροπεύειν* A. E. *κξηπ.* V.

1. *φησίν, ὅτι κατω* om. V. 2. *ποιεῖν*] *πιεῖν* A. V. 3. *τουτέστι* et seqq. om. E. 5. *Οὐδέποθ'*] Aristoph. Lys. 223. sqq. 6. *εἰ δέ μ' ἄκουσαν β.*] Lege ex Aristoph. *ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ*. *Port.* *οὐ δέ* A. B. V. E. Med. *μ' αἴκουσαν* V. Dein *βίᾳ* dedi cum A. Nam editt. *βίαν*. *προσκινήσομαι*] *προσκυνήσομαι* A. V. E pr. Eadem varietas scribendi recurrit in v. *Κύλιξ*, ubi nollem foedam librorum mendam *τοὐμῷ* relictam esse. Sed verum tuetur glossa *Προσκινήσομαι*. 8. *Ἠπεροπευτής*] Il. *γ'*. 39. Deinde *Ἠπεροπᾶ* ex Od. *λ'*. 363. desiderabat Gaisf. 10. *Ἤπειρον. τῷ Ἰσοκρ.*] Ex Harpocratione, in quem vide Valesium. *Küst.* Adde Morum in Panegyr. 36. 11. *τῷ βασιλεῖ*] *τῷ* om. A. B. V. E. Phot. item, qui *βασιλείας*, Zonaras. 12. *ἄπειρος*] *ἄπερος* Etymologica. 13. *καταχρηστικῶς*] Vid. Schol. Apollon. Rhod. IV, 71. aliosque quos citat Matthiae Euripid. Fr. inc. CCX. *Gaisf.* 14. *ἄπειρον*] *ἤπειρον* A. E. *V. Med. Zon. 15. *Εὐριπίδης*] Fr. inc. 210. De quo v. annot. in Dionys. Perieg. 430. 16. *ἐκβαλὼν*] *ἐκβάλλων* probavi cum V. Phot. Quamquam non satis constat, quid in exitu posuerit Euripides, cum afferatur etiam *ἐξεπλεύσαμεν*, item a Simplicio in Aristot. Meteor. p. 17. b. *εἰςπεπλεύκαμεν*, et quod nullius est usus *χθόνα*. Ceterum *ἐκβάλλω* Zon. 17. *Ἠπειρωτικὴ*] *Ἠπειρωτὴ* A. B. V. E. *Ἠπείρῳ τῇ θαλάσσῃ* Zon. 18. *Ἠπειρώτης* om. V. 19. *Ἠπηνημένων*] *Ἠπονημένων* V. bis. *Ὁ δὲ ἐκέλευε παρὰ τῷ ἠπηνημένῳ*] Fragmentum hoc obscurum est, in quo, si divinare licet, pro *παρὰ τῷ ἠπηνημένῳ* legendum puto *παρὰ τοῦ ἠπηνημένου*. *Küst.* Vera lectio in proclivi est, quam miror virum doctissimum non vidisse. Scribendum, *παρὰ τῶν ἠπηνημένων, a viris laudatis*. Quod vel ipse Suidas abunde confirmat. *Toup.* I. p. 250. Lege proxime ad Küsteri mentem, *παρὰ τῶν ἠπηνημένων*. *Ἐκέλευε* sc. Simonidem Scopas. Cic. de Orat. II, 86. fabulam narrans, *reliquum a suis Tyndaridis, quos aeque laudasset, peteret*. *Porson. Tracts* p. 286. Huius divinationi consentaneum est ut Aelianus auctor narrationis habeatur. *τῶν ἠπηνημένων* dedit Gaisf. e Zonara. *ἠπηνομένῳ* A. *παρὰ τὸν ἐπηνημένον* L. Dindorfius in Thesauro.

---

stophanes: *Sed quemadmodum tu ipse litem definisti, iam pone hic truncum culinarium, ut orationem incipias.* Ἵπερ. Quemadmodum. *Ipsum propriis manibus adoptavit, ut Christianis mos est adoptare.* Ἵπερ. Quemadmodum. *Placuit autem Regi praesentibus contentum esse, nec fastu se nimium efferre: id quod bello casibusque bellicis maxime consentaneum esset, ut quibus nihil inesset certi nec fidi.* Ἡ Περγαία Ἄρτεμις. Diana Pergaea. dicitur de circulatoribus et erronibus: quia dea illa semper vagari et errare existimatur. Ἠπεροπεύειν. Decipere, fallere, et quae illis sunt consentanea. Aristophanes: *Tuum munus erit hunc assare et versare et decipere, et omnia praebere praeter illa, quorum conscius est calix.* de Cinesia haec poeta dicit, quia ad venerem erat propensus. praeter illa, inquit, quae supra calicem simul iuravimus nos non facturas, hoc est, nos non coituras. iusiurandum autem supra calicem tale est: *Nunquam mea sponte marito meo parebo. sin vero me invitam cogat vi, male morigerabor, nec rem cum eo habuero.* Ἠπεροπευτής. Impostor. Et Ἠπεροπῆας. Ἤπειρον. Usitatum est Isocrati terram, quae fuit in ditione regis Persarum, continentem appellare. Ἤπειρος. Continens: quasi infinita. apud poetas vero per abusum dicitur terra, proprie tamen terra in infinitum porrecta. Euripides: *Terram in infinitum immittens pedem.* Et Epiroticum mare. Ἠπειρώτης. Ἠπηνημένων. Laudem adeptorum. *Ille vero*

λευε παρὰ τῶν ἠηνημένων πολλῷ πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι.

Ἠήτρια. ἡ ῥάπτρια. Καὶ Ἠήτριον, τὸ σουβλίον. μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀκέστριαν.

Ἠπίαλος. ὁ ῥιγοπύρετος. Καὶ Ἠπιαλῶν, μετοχή. Ἀριστοφάνης·

Ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων.

ἠπιαλῶν, ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών. ἠπίαλος γὰρ κυρίως ὁ μετὰ ῥίγους πυρετός. ἐξ ἱππασίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἱππικῆς. καὶ γὰρ ἕως ἑσπέρας διέτριβον οἱ ἵπποι ἐν τῇ δοκιμασίᾳ.

Ἠπιόδωρος. ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη, χρηστή.

Ἠπιόνη. γυνὴ Ἀσκληπιοῦ. καὶ θυγάτηρ αὐτῆς Ὑγεία, Αἴγλη, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανάκεια.

Ἤπιος. πρᾶος, ἢ λιπαρός. Καὶ Ἠπιώτατος.

Ἠπίτριπτος. ἡ ἐπίτριπτος, ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι· ἢ ἡ μεγάλα φθεγγομένη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, περὶ τῆς Πενίας· 67

Αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ πίτριπτος οἴχεται.

Ἧι ποδῶν εἶχεν ἕκαστος ἔθεον. ἀντὶ τοῦ ὡς εἶχον δυνάμεως.

Ἧ πολλοῦ γε δεῖ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως.

Ἤπου. ἴσως, σχεδόν. Ἤπου δεόμενοι δυσωπεῖν.

Ἠπού γε. πολλῷ πλέον.

Ἠπύει, φωνεῖ. Καὶ Ἤπυον.

Ἠπύτης. ὁ φωνητικός, ὁ κῆρυξ.

Ἠπυτίδης.

Ἤπυτον. ὄρος Θρᾴκης.

Ἤρ. ὄνομα κύριον Ἑβραϊκόν.

Ἤρα. ἐπεθύμει, ἐγλίχετο, ἐρωτικῶς εἶχεν. Ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἤρα Ῥωμαϊκῆς παρατάξεως, ἀεί πως αὐτῷ γελᾶν τὴν τύχην οἰόμενος.

Σαπρᾶς τις ἦρα καὶ κακοτρόπου δούλης·
Βάβριος. Καὶ αὖθις· Ἤρα νεκρὸν ἰδεῖν βάρβαρον
καὶ ὑπ' ἄλλου πεφονευμένον,

---

1. πλείονα] πλοῖα πλείονα A. πλείω πλείονα V. ap. Gron. Rec. mutilatt. p. 54. Unde πολλῷ πλείονα eruimus. 3. Ἠπήτρια] Vid. Thomam Magistrum v. Ἀκέστης. Küst. Adde Moerin p. 48. et Schol. Luciani D. Mort. 4. ῥάπτρια] ἡ ῥάπτρια A. E. 5. Vide v. Ἀκέσασθαι. Supra post σουβλίον Zonaras σακκοράφιον. 6. Ἠπίαλος] Cum Timaeo p. 134. 7. Ἀριστοφάνης] Acharn. 1128. (1163.) 9. βαδίζει] βαδίζων A. B. V. E. Ox. 10. ὁ ῥιγοπυρέτῳ] ὁ om. A. V. γὰρ] δὲ A. 11. ἐξ] ἀντὶ τοῦ A. B. E. *V. Schol. Nimirum etiam prius ἐξ oportet expungi. 12. οἱ ἵπποι] Legendum puto οἱ ἱππεῖς. Küst. 13. ἐν τῇ] ἐν om. B. E. 14. Ἠπιόδωρος] Vox haec est epithetum matris apud Homerum Il. ζ'. 251. ubi Scholiasta: ἤπια καὶ πρᾶα, τουτέστι πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Küst. δωρούμενος] δωρουμένη A. Phot. Lex. Bachm. p. 251. 16. Ἠπιόνη] Anthol. IV, 13. φάρμακα πρηείης οἶσθα παρ' Ἠπιόνης. Reines. Multa congessit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 290. sq. 20. ἡ ἐπίτριπτος tacite Gaisf. addidit cum *V.

2. Πλούτῳ] V. 619. Mox περὶ τῆς πενίας om. A. probabiliter. 4. Ἧι ποδῶν εἶχεν] Haec phrasis scriptoribus Atticis frequenter usitata est. Aelian. V. H. I, 11. Ἧι ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι. i. e. *quanta pedum velocitate possunt, aufugiunt.* Idem XIV, 22. Ἧι ποδῶν εἶχεν, ἀφίκετο. Subintelligitur autem ταχύτητι, vel simile quid. Küst. Vide Herod. IX, 59. ποδῶν] πολλῶν V. qui mox ἔνθεον. 6. Ἧ πολλοῦ γε] Ex Schol. Aristoph. Ach. 542. 7. Ἤπου] Vid. Schol. Plat. pp. 327, 372. ἴσως om. V. Sub finem ἄρα ὄντως omisi cum A. V. Phot. et Scholiis. 9. Ἤπού γε] Vid. Schol. Plat. p. 372. 10. Ἠπύει] Vid. Il. ξ'. 399. Od. χ. 83. Post φωνεῖ omiserunt καὶ ἀπύει A. B. V. E. 11. καὶ Ἠπύτης] Vid. Il. ή. 384. φωνητικός. Ἠπύτα κήρυξ Zon. p. 1001. καὶ tacite Gaisf. omisit cum *V. Reinesius τὸν κήρυκα ἀπύτην ex Heraclide ap. Athen. III. p. 98. attulit. 12. Ἠπυτίδης] Il. ρ. 324. 13. Zon. p. 1002. 14. Ἤρ] Cf. Ast. in Pl. Remp. p. 626. 16. Ἀβραὰμ] Hoc fragmentum intelligendum est de Abraamo, duce Turcarum, de quo multa habet Cedrenus p. 771. et sqq. Küst. 18. Αἰσχρᾶς τινος] Portus putat versum hunc esse iambicum, et proinde monet praeter morem spondeum pro iambo in sexta sede positum esse: quae observatiuncula lituram meretur. Babrius enim mythographus non scripsit versus iambicos, sed choliambicos, qui semper spondeum in sexta sede recipiunt; secus ac iambi, quos spondeum in ea sede nunquam admittere constat. Vide Suidam supra v. Βάβριος. Küst. αἰσχρᾶς τις Gaisf. cum A. B. E. αἰσχρᾶς σαπρᾶς τις V. Item σαπρᾶς τις Harleianus, quod a Tyrwhitto Auctar. diss. de Babrio p. 55. probatum recepi. Cf. Knoch. p. 166. 20. ὑπ' ἄλλου] Hoc vereor ut sincerum sit. Opinor nomen proprium latitare.

---

ab viris laudatis eum iussit plus mercedis expectare. Ἠπήτρια. Sartrix. Et Ἠπήτριον, fibula, qua pelles consuuntur. Attici vocant ἀκέστριαν. Ἠπίαλος. Febris frigida, et Ἠπιαλῶν, participium. Aristophanes: *Febri frigida correptus ex equitatione domum rediens.* ἠπιαλῶν, qui in febrem frigidam incidit. ἠπίαλος enim proprie est febris frigida. ἐξ ἱππασίας vero significat, ex equitatione, nam ad vesperam usque equites explorabantur. Ἠπιόδωρος. Mitia et iucunda dona largiens, benigna mater. Ἠπιόνη. Uxor Aesculapii, cuius filiae sunt Hygea, Aegle, Iaso, Aceso, Panacea. Ἤπιος. Lenis, vel nitidus. Et Ἠπιώτατος. Ἠπίτριπτος. Digna quae conteratur; vel magna loquens. Aristophanes *Pluto* de paupertate inquit: *Haec vero scelesta nobis otium facit.* Ἧι ποδῶν εἶχ. Qua pedum celeritate quisque poterat, curre-bant. Ἧ πολλοῦ γε δεῖ. Minime vero. Ἤπου. Fortasse, profecto. *Sane vero cupientes et pudorem iniicere.* Ἤπού γε. Multo magis. Ἠπύει. Loquitur. Et Ἤπυον. Ἠπύτης. Claram habens vocem, praeco. Ἠπυτίδης. Ἤπυτον. Thraciae mons. Ἤρ. Nomen proprium Hebraicum. Ἤρα. Amabat, cupiebat, flagrabat. *Abraham vero Romanam aciei instruendae rationem amabat, existimans fortunam ipsi semper arrisuram.* Babrius: *Turpiculam servam et malis moribus praeditam quidam amabat.* Alibi: *Cupiebat mortuum videre barbarum et ab alio caesum.*

Ἥρα. ἐπεθύμει. Ἱπparχία ἦρα τῶν λόγων Κράτητος, οὐδενὸς ἄλλου ἐπιστρεφομένη πράγματος. ἥτις εἰς συμπόσιον ἐλθοῦσα σὺν Κράτητι Θεόδωρον τὸν ἄθεον ἤλεγξεν, σόφισμα προτείνασα τοιοῦτο· ὃ ποιῶν Θεόδωρος οὐκ ἂν ἀδικεῖν λέγοιτο, οὐδ' Ἱππαρχία ποιοῦσα τοῦτο ἀδικεῖν λέγοιτο ἄν· Θεόδωρος τύπτων ἑαυτὸν οὐκ ἀδικεῖ, οὐδ' Ἱππαρχία Θεόδωρον τύπτουσα ἀδικεῖ. ὁ δὲ πρὸς τὸ λεχθὲν οὐκ ἀπήντησεν, ἀνεσίρατο δ' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον.

Ἥρα. ὁ ἀήρ. καὶ ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, τὸ εὔδωλον αὐτῆς ἀντιβαστάζει ψαλίδα χαλκῆν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κειρούσης ψαλίδος τὰς τρίχας καὶ καθαρὸν ἀποδεικνυούσης τὸ σῶμα.

Ἡραΐσκος. Ὅτι τὴν μὲν φύσιν θεοειδέστερος ἦν Ἡραΐσκος, ὁ δὲ τὴν Αἰγυπτίων σοφίαν δαιμονέστερος ὁ Ἀσκληπιάδης, ἅτε τοσοῦτον χρόνον οὗτος μὲν τῇ Αἰγυπτίων προσδιατρίβων, ἐκεῖνος δὲ ἀποδημῶν. ὁ δ' ἕτερος ὅμως τῆς τοῦ ἑταίρου κατὰ πολὺ ἐλείπετο φύσεως ἢ ἐπιστήμης. ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἱερῶν ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ὁ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτόν τι, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας, οὕτω διέγνω τὸ ἀῤῥητον ἄγαλμα τοῦ Διῶνος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενον, ὃν Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν δμοῦ,

1. Ἱππαρχία ἦρα τῶν λόγων Κρ.] Ex Laert. VI. 96. 97. *Küst.* 2. ἐπιστρεφομένη] ἐπιστρεφομένου V. Deinde πράγματος Suidas posuit Diogenem compendifacieus. 7. Θεόδωρος] δὲ adiungendum. 9. αὐτῆς] αὐτῇ A. E pr. τὸ ἱμάτιον] Sic legitur apud Laertium. In MSS. vero Pariss. [*V.] itemque edit. Mediol. scriptum est ῥημάτιον: cui lectioni tamen alteram merito praetuli. *Küst.* Supra Diogenes ἀνέσυρε. 10. Ἥρα. ὁ ἀήρ. καὶ ἐπεὶ ὁ ἀὴρ κ.] Eadem leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 14. ut Pearsonus etiam observaverat. *Küst.* 11. ἀντιβαστάζει] Scribe βαστάζει. Codinus loco laudato: Ποιοῦσι τῆς Ἥρας τὸ ἄγαλμα βαστάζειν ψαλίδα χαλκῆν. *Küst.* ἀντι nihil nisi repetiit vocem αὐτῆς, quam ipsam ignorat *V. 12. τὰς τρίχας] τῆς τριχὸς B. τριχὸς E. Mox ἀποδεικνύουσα V. 14. Ἡραΐσκος. τὴν μὲν φ. θ.] Totum hunc articulum Suidas descripsit ex Vita Isidori philosophi, a Damascio conscripta: quae ipsa quidem iniuria temporum intercidit, sed excerpta quaedam ex ea supersunt adhuc apud Photium in Bibliotheca Cod. CCXLII. [p. 343.] ubi nonnulla eorum, quae Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur. *Küst.* Praeceperat *Reinesius*: „Ista de Heraisco sunt e Damascio Vit. Isidori ap. Phot. c. 242. f. 1050. Vixit sub Zenone Imperatore. Vid. supra Γέσιος." Ὅτι Gaisf. cum *V.

1. ἀδαιμονέστερος] Sic etiam legitur supra v. Ἀδαιμονέστερος. [Voluit v. Ἀδαίμονες.] Sed in Paris. A. exaratum est δαιμονέστερος, i. e. *peritior*; quam esse veram lectionem non dubito. In hoc ipso enim articulo circa finem de Asclepiade haec legimus: Ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐπιπλεῖον ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις βιβλίοις ἀναραφεὶς ἀκριβέστερος ἦν ἀμφὶ θεολογίαν τὴν πάτριον etc., quae lectionem codicis paulo ante laudati optime confirmant. *Küst.* Non dubitavi scripturam necessariam recipere, cuius corruptionem lectores in glossam superiorem invexerunt. Rursus ex illa petendum erit ὁ Ἀσκληπιόδοτος: de quo Procli discipulo Suidas suo loco singularem servavit narrationem, unde hic locus illustrari possit et confirmari. Ceterum quae subsequuntur οὗτος μὲν — ἐκεῖνος δὲ ἀποδημῶν tam contortam habent orationem, ut Damascii sermonem opiner negligentius esse decerptum et post χρόνον mutilatum; eademque suspicio cadit in illa ὁ δ' — ἐπιστήμης. 2. τοσοῦτον] τὸν τοσοῦτον V. 3. ἐκεῖνος] οὗτος A. 4. τῆς ἑτέρου] τῆς τοῦ ἑτέρου A. τοῦ ἑτέρου *V. Unde promptum fuit elicere, quod posuimus, τῆς τοῦ ἑταίρου. Sed ἕτερος abiiciendum videtur. Nondum tamen apparet quid lateat in ἴσος. ὅμως τῆς ἑ. Med. Quamquam Isidori nomen facile divinamus. 5. ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτ. ἐγ. διαγνώμων] Haec etiam leguntur supra v. Διαγνώμων. *Pears.* Utrisque Heraisci et Asclepiadae meminit Damasc. περὶ Ἀρχ. p. 261. *Hemst.* Vid. p. 385. ed. Kopp. Sed tenendum, quod infra confirmabimus, geminum Asclepiadem a Damascio describi, qui et seniorem quempiam Heraïsco perhibeat (ὡς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτὸς (αὐτοῦ) Ἀσκληπιάδης κτλ. porro, οὕτω μὲν Ἀσκληπιάδης. ὁ δὲ νεώτερος Ἡραΐσκος κτλ.), et subiiciat alterum suis temporibus supparem. Ἡραΐσκος] ὁ ῥαΐσκος V. 6. τῶν τε ζώντων] Damascius lib. III. f. 1049. vocat εὐβοέα vel εὐβιέα. Lapides animatos vocarunt βαιθύλους, et coluerunt: etiam δαιδάλεια fuerunt αὐτοκίνητα. Lamprid. Elagabal. 7. *Lapides, qui divi* (vivi) *dicuntur, ex proprio templo Dianae Laodiceae ex adyto suo, in quo id posuerat Orestes.* Vid. ibi Salmas. *Reines.* 10. εἰ] ὡς εἰ Med. 11. τοιοῦτον] τοιοῦτόν τι dedi cum A. 13. κατεχόμενον] κατασχόμενον E. ὃν Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδ.] Haec et quae sequuntur usque ad τῆς ἀποῤῥήτου γενέσεως leguntur etiam apud Photium p. 1050. sed absque ulla connexione cum iis, quae ibi praecedunt: ut vel dicendum sit incuria librariorum quaedam ibi omissa esse, vel excerptorem loci istius, quisquis ille sit, officio suo negligenter functum esse. Sunt enim non pauca in Collectaneis Photianis, quae non crediderim ab ipso Photio profecta esse, sed ab interpretibus eius; qui temere saepe et absque ullo iudicio quaedam auctorum loca, mutilato prorsus sensu, operi illi inseruerunt. Neque enim Bibliothecam Photii ab uno auctore compilatam esse vel eo argumento satis probari posse puto, quod non solum integra interdum opera bis in ea recenseantur, sed etiam in unius libri epitome eaedem saepe ἔῤῥαεις eademque auctorum loca diversis in locis repetantur: id quod pluribus exemplis hic probare possem, si id nunc agerem. Sed hac de re alibi fortasse plura. *Küst.*

Ἥρα. Amabat. *Hipparchia cupide audiebat Cratetem, nec quicquam aliud curabat. ea in convivio, cui cum Cratete intererat, Theodorum Atheum coarguit, huiusmodi sophismate proposito: quod Theodorus ita facit, ut iniuste facere non dicatur, id ne Hipparchia quidem faciens iniuste facere dicetur. atqui Theodorus se ipse verberans iniuste non facit. ergo ne Hipparchia quidem Theodorum verberans iniuste facit. tum ille dicto non respondit, sed vestem eius levavit.* Ἥρα. Iuno est aer, quoniam autem aer purgat, simulacrum eius aeneam forficem gestat, per translationem ductam a forfice, quae capillos tondet et corpus purgat. Ἡραΐσκος. Heraiscus ingenio quidem fuit diviniore; Asclepiades vero Aegyptiorum sapientiae peritior, ut qui per tantam aetatem in Aegyptiorum regione vixisset, cum ille afuisset. alter tamen sodali longe erat inferior ingenio vel scientia. iam Heraiscus naturae quodam instinctu animata et inanimata simulacra deorum dignoscere poterat. confestim enim iis conspectis cor eius vulnerabatur, et extra se raptus tam corpore quam animo exultabat, quasi numine quodam afflatus. si tamen nullo huiusmodi sensu commoveretur, inanimatum erat simulacrum illud et divini afflatus expers. sic cognovit arcanum simulacrum Aeternitatis insessum a deo, quem Alexandrini Osiridis simul et Adonidis

κατὰ μυστικὴν ὡς ἀληθῶς φάναι θεοκρασίαν, ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραΐσκου τῇ φύσει καί τι τοὺς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινός, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. οὕτω μὲν ζῶντι συνῆν ἀεί τι θεοειδές· ἀποθανόντι δὲ ἐπειδὴ τὰ νομιζόμενα τοῖς ἱερεῦσιν ὁ Ἀσκληπιάδης ἀποδιδόναι παρεσκευάζετο, τά τε ἄλλα καὶ τὰς Ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολάς, αὐτίκα φωτὶ κατελάμπετο πανταχῇ τῶν σινδόνων ἀπόῤῥητα διαγράμματα, καὶ περὶ αὐτὰ καθεωρᾶτο φασμάτων εἴδη θεοπρεπῆ, ἐπιδεικνύντων τὴν ψυχὴν ἐναργῶς, ποίοις ἄρα θεοῖς γεγόνει συνέστιος. ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ ἡ πρώτη γένεσις τῷ ὄντι μυστική. λέγεται γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῖς χείλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσι γενέσθαι τὸν Ὧρον, καὶ πρὸ τοῦ Ὧρου τὸν Ἥλιον. τοιγαροῦν ἐπεί οἱ συνεπεφύκει τοῖς χείλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς, καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετμημένον ἰδεῖν ἅπασι φανερὸν τὸ σημεῖον τῆς ἀπορῥήτου γενέσεως. ὅθεν αὐτῷ καὶ ὁ βίος ἐς τοῦτο προῆλθεν, ἐν ἀδύτοις ἑκάστοτε καὶ τελεστηρίοις ἐνδιαιτᾶσθαι τὴν ψυχήν· οὔτι κατ' Αἴγυπτον μόνην κινοῦντι τὰς πατρίους τελετάς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς εἴπου τι κατελέλειπτο τῶν τοιούτων. καὶ ἐγεγόνει ὁ Ἡραΐσκος Βάκχος, ὡς ὄνειρος αὐτὸν κατεμήνυσεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐπιπλεῖον ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις βιβλίοις ἀνατραφεὶς ἀκριβέστερος ἦν ἀμφὶ θεολογίαν τὴν πάτριον, ἀρχάς τε αὐτῆς καὶ μέσα διεσκεμμένος καὶ τὴν ἀπειρίαν ἀτεχνῶς τῶν ἐσχάτων περάτων πολυπραγμονήσας, ὡς ἔξεστιν εἰδέναι σαφῶς ἀπό τε τῶν ὕμνων, ὧν συγγέγραφεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίων θεούς, καὶ ἀπὸ τῆς πραγματείας, ἣν ὥρμησε γράφειν, περιέχουσαν τῶν θεολογιῶν ἁπασῶν τὴν συμφωνίαν. καὶ συγγραφὴν δὲ ἔγραψεν, Αἰγυπτίων ὠγυγίων πράγματα περιέχουσαν οὐκ ἐλαττόνων ἐτῶν ἢ τριῶν μυριάδων, ἀλλὰ πλειόνων ὀλίγῳ. ὁ δὲ

2. τῇ φύσει] τὴν φύσιν V. Dein καὶ τὸ gl. superior. 3. ἀναινόμενον] Apud Photium minus recte legitur ἀναιρούμενον. Küst. Cum Suida concordat Photii liber Venetus. γοῦν] οὖν E. 4. ὅπως — ὅθεν] ὅθεν — ὅπως E. 5. τὴν κεφαλὴν παραχρῆμα] παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν A. *V. et gl. altera. 6. ἀφεδρείας] Locus hic legitur etiam supra v. Ἀφεδρείας. Pears. ἐφεδρείας A. ἀφεδρίας B. E. Med. Mox ἀεὶ om. E. 7. ἐπειδὴ] ἐπεὶ E. 8. Ἀσκληπιάδης] Ἀσκληπιῶν V. 9. Ὀσίριδος] Ὀσιριάδας Phot. 11. διαγράμματα] διαγράψας E. ambiguum habet compendium *V. 12. αὐτὸν] αὐτὰ scripsi cum V. E. Phot. φαντασμάτων] φασμάτων A. B. E. *V. Phot. Mox θεοπρεπῶν Phot. 14. ἐγεγόνει] γεγόνει dedi cum A. B. V. id est, ut suspicor, γέγονε. 16. ἐπὶ τοῖς] ἐπὶ delevi cum A. et libris gl. superioris. Nam ἔχων est comprimens.

2. Aut eiiciendus articulus aut φανερὸν τὸ σημεῖον refingendum cum Photio. 3. ὁ βίος] βίος vulg. 4. τελεστηρίοις] τελεστήριον A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui Portum tacite secutus est. Verum haec emendatio τὴν ψυχὴν intactum relinquit, molestum illud et ad sententiam iners. Itaque subit tentare ἐς τοῦτο προῆλθε τῆς τύχης, ἐν ἀδύτοις — ἐνδιαιτᾶσθαι: nisi forte putamus καὶ θιασεύεσθαι post ἐνδιαιτᾶσθαι elapsa fuisse. 5. οὕτοι] οὔτι refinxi cum B. V. E. Tum μόνον V. E. κινοῦντι] κινοῦντες E. qui mox τοῖς ἄλλοδαποῖς. 7. κατελέλειπτο] καταλέλειπτο B. E. 8. ὄνειρος] ὁ ὄνειρος E. 11. μέσα] μέγα V. Allusit scriptor ad formulam ab Orphicorum fontibus ductam et varios in rivulos transfusam, ἀρχὴ καὶ μέσα καὶ τελευτή (τέλος, πέρας, quod Damascius magnifice exaggeratum dixit τὴν ἀπειρίαν τῶν ἐσχάτων περάτων), velut Theo Bullialdi p. 157. aliique ab Lobeckio Aglaoph. p. 529. sqq. comparati. Mox τὴν om. E. 14. συγγέγραφεν] συγγραφὴν ἔγραψεν V. ex inferiore membro. Malim συνέγραψεν. Αἰγυπτίων] Αἰγυπτίους B. E. 15. πραγματείας, ἣν ὥρμησε γράφειν] Huius operis ab Asclepiade incepti meminit Damascius π. Ἀρχ. p. 261. Hemst. Sive p. 386. ed. Kopp. Reprehendit Suidam, cum Damascius esset dicendus, Reinesius: „Male Suidas comm. de omnium theologiarum consensu, quae sunt θεολογούμενα Asclepiadis Mendetis apud Sueton. Octav. c. 94. huic Asclep. tribuit, quae sunt senioris cuiusdam Asclepiadis, qui temporibus inter Augustum et Suetonium vixit." Contra minus caute Lobeckius Aglaoph. p. 345. quae Suetonius decerpsit ad illud opus revocat, quod Damascius celebravit. Ceterum nec Suidas aut eius auctor erravit, neque Damascius in libro de principiis, ubi bis Asclepiadem adhibet, eundem intellexit. Immo quae sub finem illius narrationis extant, καὶ τῇ ἀρξαμένῃ γράφεσθαι συμφωνίᾳ ὑπὸ Ἀσκληπιάδου (si verum est nomen) τῶν Αἰγυπτίων πρὸς τοὺς ἄλλους θεολόγους, ea manifesto tangunt commentationem, ἣν ὥρμησε γράφειν, περιέχουσαν τῶν θεολογιῶν ἁπασῶν τὴν συμφωνίαν, ut cum Suida loquar: eaque apparet ad aequalem Heraisci referri, non ad vetustum sacrorum Aegyptiacorum magistrum. 16. περιέχουσαν] περιέχουσαν δὲ V. 17. Forsitan ἔγραψεν Αἰγυπτίων ὠγυγίαν: etenim durum est diversissimos genitivos ad πράγματα referri.

nomine colunt, mystica quadam ratione, ut vere dicam, unum numen ex diversis conflantes. in eiusdem Heraisci natura quiddam etiam inerat, quod pollutiones aversabatur. nam si mulierem aliquam impuram utcunque et undecunque loquentem audisset, confestim caput ipsi dolebat: quod ipsi erat indicium menstruorum. sic igitur vivo semper inerat aliquid divini. mortuo vero cum alios honores sacerdotibus debitos Asclepiades redderet, tum Osiridis vestibus corpus eius tegere parabat: ibi confestim luce undique collustrabantur arcanae sindonum litterae, et circa eas conspiciebantur formae imaginum divinae, quibus evidenter ostensum est, qua mente quorum deorum contubernalis factus esset. porro fuit primus illius ortus revera mysticus. fertur enim ex matris utero prodiens digitum silentii indicem labiis compressisse, quo modo Aegyptii fabulose tradunt natum esse Orum, et Solem ante Orum. quamobrem cum is digitus labiis adhaeresceret, sectione opus fuit, et labrum incisum semper permansit, conspicuum omnibus signum arcanae eius nativitatis. quare talem etiam vitae rationem tenuit, ut eius animus in adytis et telesteriis perpetuo versaretur; neque in Aegypto tantum avita sacra moveret, sed in peregrinis etiam terris si quid huiusmodi relictum fuisset. et vero Heraiscus fuit Bacchus, ut somnium indicavit. Asclepiades vero Aegyptiorum libris diutius inuutritus norat accuratius theologiam patriam, cuius non solum principia et media animo comprehenderat, sed etiam immensum eius ambitum ad extremos usque fines curioso scrutatus fuerat: cuius rei documenta sunt et hymni, quos in Aegyptiorum deos conscripsit, et opus, quod scribere instituit de omnium sacrarum institutionum consensu. scripsit idem opus, vetustissimorum Aegyptiorum res gestas et historiam annorum paulo plus triginta millium complectens.

Ἡραΐσκος οὐ μόνον ἀγαθὸς ἦν καὶ ἤπιος, ἀλλ' εἰ τι καὶ πρὸς τὴν πονηρίαν θυμούμενος, καὶ πρὸς τὰς 69 ἐπιβουλὰς τῶν ἀνθρώπων ἀνδριζόμενος, οὐδαμοῦ δὲ παρεκβαίνων τὸ μέτρον τῆς δικαιοσύνης. ὅ τε γὰρ Ἀμμώνιος καὶ Ἐρύθριος ὁ Αἰγύπτιος διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετέλει προωθῶν ἀεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους.

Ἡραΐσκος, ἀνὴρ Αἰγύπτιος. οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δεινότατος, ἀγωνιστὴς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς ἀπὸ τῆς ἀληθείας, οὐδὲ τὰς ἔξω φερούσας ἀπὸ ταύτης ὁδοὺς ἀνιχνεῦσαι καὶ διεξελθεῖν. οὗτος γὰρ ἐς τοὐναντίον ἐκεκλήρωτο τὴν εὐμοιρίαν.

Ἡρακλεοπολίτης.

Ἡρακλέος. γενική.

Ἡρακλέους ἄγαλμα, βαστάζον ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μῆλα γ', διὰ τὸ τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς κεκοσμῆσθαι αὐτόν. ὁ Ἡρακλῆς Πήκου τοῦ καὶ Διὸς υἱός, φιλόσοφος ἄριστος. γράφεται δὲ δορὰν λέοντος φορῶν, καὶ ῥόπαλον φέρων, καὶ τρία μῆλα κρατῶν, ἅπερ ἀφελέσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν, τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα· τουτέστι, νικήσαντα τὸν τῆς ἐπιθυμίας λογισμὸν καὶ οὕτως ἔχοντα τὰ γ' μῆλα, τουτέστι, τρεῖς ἀρετάς, μὴ ὀργίζεσθαι, μὴ φιλαργυρεῖν, μὴ φιληδονεῖν. καὶ τὸ περιβόλαιον τοῦ λέοντος, τὸ γενναῖον περιβεβλημένον φρόνημα.

Ἡρακλέων, Αἰγύπτιος, ἀπὸ κώμης Τιλώτεως, οὔσης ὑπὸ τῇ Ἡρακλέους πόλει, γραμματικός. ἐπαίδευσε δὲ ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον κατὰ ῥαψῳδίαν, καὶ εἰς τοὺς Λυρικούς· Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ προστακτικῶν ῥημάτων.

Ἡρακλεωτικός.

Ἡράκλεια. πόλις περὶ Σικελίαν, ἡ λεγομένη Μινῴα.

Ἡράκλεια. πολλῶν ὄντων τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν Ἡρακλείων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ἤτοι τῶν ἐν Μαραθῶνι ἢ τῶν ἐν Κυνοσάργει μνημονεύει· ταῦτα γὰρ διὰ τιμῆς μάλιστα ἦγον Ἀθηναῖοι.

Ἡράκλεια λίθος. ἡ μαγνῆτις, ἑλκυστικὴ τοῦ σιδήρου. Πισίδης·

Πάντας δ' ὑφέλκων, οἷα μαγνῆτις λίθος,

---

2. *τι*] *τοι* V. Suspicor olim extitisse *εἰχέ τι καὶ — θυμούμενον — ἀνδριζόμενον*. Quamquam arguit novissimum illud *παρεκβαίνων*, orationem exhiberi non satis integram. 5. *Ἐρύθριος*] Vid. supra *Ζήνων. Reines.* 9. *Ἡραΐσκος, ἀνὴρ Αἰγ.*] Hunc quoque articulum ex Damascio descriptum esse, et res et stilus satis indicant. *Küst.* Falli puto Küsterum. *Hemst.* Haec Malcho probabiliter conveniunt. *οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δειν.*] Haec repetuntur infra v. *Συνεῖναι*, ut Pearsonus monuit. *Küst.* 10. *ἀπὸ τῆς ἀληθείας*] Infra v. *Συνεῖναι* rectius legitur *ὑπὲρ τῆς ἀληθ.*, quam lectionem in versione secutus sum. *Küst.* 12. *ἐνιχνεῦσαι* *V, qui mox *ἐντοὐναντίον*. 14. Immo *Ἡρακλεωπολίτης*. 16. *βαστάζον*] *βαστάζων* V. 17. *τὸ τὸ*] *τὸ τῷ* E corr. *τὸ* alterum om. A. B. *V. Tum *τριμερὲς* E. 18. *κεκοσμῆσθαι αὐτόν*] *κεκοσμεῖσθαι αὐτῷ* A. E corr. *Ἡρακλῆς ὁ Πήκου*] *ὁ Ἡρακλῆς Πήκου* probavi cum A. B. V. E. itemque *υἱὸς* addidi cum V. Ceterum *Πῆκος* solent chronicorum scriptores. De Pico Iove Cedren. p. 16. seqq. aliique eiusdem notae fabulatores. 19. *γράφεται δὲ δορὰν λέοντος*] Vide quae notavimus paulo inferius in v. *Ἡρακλῆς*. *Küst.* 20. *μῆλα*] *μῆλα χρυσᾶ* *V.

4. *καὶ τὸ περιβόλαιον τοῦ λ.*] Haec verba transposita sunt, et collocari debuissent post verba illa, *τὸν τῆς ἐπιθυμίας λογισμόν*. *Küst.* 6. Diversum Heracleonem, utpote Atheniensem, tradit v. *Λαχάρης*. *Τιλώτεως*] *τιλο*^{τῳ} E. *τιλιώτεως* V. Non liquet. Vide tamen *Quatremère Mém. sur l'Egypte* I. 505. Mox *γραμματικός* om. A. 8. *δὲ* om. *V. Fortasse: *ὃς ἐπαίδευσεν ἐν Ῥ.* *ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμ.*] Opus hoc Heracleonis laudant Etymologus v. *Ῥαδαντίζειν*, [proferens ille commentarios in Iliadem] Stephanus de Urbibus v. *Ἀρέθουσα*, [is quidem et commentarios in Odysseam excitans, quo spectat etiam v. *Κροκύλειον*, et libros de Iliade, quos satis aperte tetigit in v. *Βῆσσα*] et vetus enarrator Apollonii Rhodii I, 769. Eiusdem Heracleonis, absque nomine operis, meminerunt etiam Hesychius et Harpocratio; item Eustathius in Il. *ά*. p. 106. et in Il. *έ*. p. 524. Supra v. *Δίδυμος ὁ Κλ.* Suidas refert Didymum Claudium scripsisse *ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος*: quod de hoc Heracleone intelligendum esse non dubito. *Küst.* 12. *Ἡράκλειαν τὴν Μινῴαν* Polyb. I, 25. *ad Heracleam, quam vocant Minoam* Liv. XXIV, 35. 14. *Ἡράκλεια. πολλ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* *ὄντων*] *ὄντων τῶν* A. B. V. Phot. *οὐσῶν τῶν* E. 15. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου*] Intelligenda hic est ea oratio, quae in operibus Demosthenis hodie *περὶ παραπρεσβείας* inscribitur. In ea enim p. 216. B. *τῶν Ἡρακλείων* mentio fit: quamvis non pro templo, sed festo Herculis vox illa ibi accipiatur. *Küst.* Nihil est causae cur Harpocrat. et Suid. de templis Herculis cogitasse credamus. *Hemst.* Cuius iudicium firmant loci Demosth. pp. 368. 379. 16. *τῶν ἐν Μαραθῶνι*] Vide Herod. VI, 108. Pausan. I, 15. Schol. Pind. Ol. 13, 148. 17. *ταῦτα*] *ταύτας* E m. sec. et Harpocr. edd. ante Valesium. 20. *Πισίδης*] Fr. Foggin. 106. 21. *Πάντας δ'*] *δ'* om. B. V. E. Med. Haud scio an praestet *πάντως*: nisi placet *πίστεις*.

Heraiscus autem non solum erat bonus et lenis, sed etiam ira quaedam inerat adversus malitiam et adversus hominum insidias fortitudo; nusquam vero institiae limites excedebat. nam Ammonius et Erythraeus Aegyptius inter se contendebant, et alter alterum in extrema pericula perpetuo adducere conabantur. *Ἡραΐσκος*. Heraiscus, natione Aegyptius, hic in rebus quidem intelligendis erat acutissimus, veritatis autem minime fortis propugnator, neque vias ab ea foras prodeuntes prompte investigabat et persequebatur, etenim dotes in contrariam ei partem obtigerant. *Ἡρακλεοπολίτης*. *Ἡρακλέος*. Genitivus. *Ἡρακλέους ἄγ.* Herculis simulacrum gestat sinistra manu tria mala, quod secundum tres animi partes ornatus erat. Hercules filius Pici sive Iovis, philosophus optimus, qui pingi solet pelle leonina amictus, clavam ferens, ac tria poma tenens, quae abstulisse eum ferunt, cum draconem clava occidisset: id est, cum cupidinis affectum vicisset, exuviis leonis indutus, quae significant animi generositatem, et sic consecutus esset tria poma, id est, tres virtutes, non irasci, pecuniae non inhiare, voluptatibus non esse deditum. *Ἡρακλέων*. Heracleo, Aegyptius, ex vico Tilote, qui Heracleae subiectus est, grammaticus. Romae litteras docuit: scripsit commentarium in Homerum, secundum ordinem rhapsodiarum, item in Lyricos, item de verbis imperativis apud Homerum. *Ἡρακλεωτικός*. *Ἡράκλεια*. Heraclea, urbs in Sicilia, Minoa cognomento. *Ἡράκλεια*. Cum multa Herculis templa fuerint in Attica, Demosthenes in oratione contra Aeschinem aut eius facit mentionem, quod ad Marathonem extabat, aut quod in Cynosarge, utrumque enim Athenienses in maximo honore habuerunt. *Ἡρακλεία λίθος*. Magnes, ferrum attrahens. Pisides: *Omnes attrahens ut magnes lapis,*

ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
φύσιν γὰρ αὐτὸς ἕλκτικωτέραν ἔχει.

Ἡρακλείαν λίθον. τινὲς τὴν Μαγνησίαν ἀπέδοσαν, διὰ τὸ τὴν Ἡράκλειαν τῆς Μαγνησίας εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλειῶτις, ἡ δὲ μαγνῆτις ἀργύρῳ ὁμοία ἐστίν. ὡς Εὐριπίδης ἐν Οἰνεῖ·

Τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν,
* * * ὥστε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησι πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι, πλανωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ.

Ἡράκλεια λουτρά. τὰ θερμά. κατὰ δωρεὰν γὰρ ὁ Ἥφαιστος ἀνέδωκεν αὐτὰ τῷ Ἡρακλεῖ. ἐξ ὧν τὰ θερμά.

Ἡρακλείδης, Εὔφρονος, φιλόσοφος, Ἡρακλείας τῆς Πόντου, τὸ δὲ γένος ἄνωθεν ἀπὸ Δάμιδος, ἑνὸς τῶν ἡγησαμένων τῆς εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Θηβῶν ἀποικίας, Πλάτωνος γνώριμος· ἐκδημήσαντος δὲ Πλάτωνος εἰς Σικελίαν, προεστάναι τῆς σχολῆς κατελείφθη ὑπ' αὐτοῦ. οὗτος καὶ δράκοντα ἔθρεψε καὶ ἡμέρωσε, καὶ εἶχε συνδιαιτώμενον αὐτῷ καὶ συγκαθεύδοντα· ὃς καὶ μόνος ἐπὶ τῆς κλίνης εὑρέθη, τοῦ Ἡρακλείδου κατακλιθέντος μὲν ὑγιοῦς, οὐχ εὑρεθέντος δέ. καὶ ἄλλοι μὲν αὐτὸν ἀπηθανα-

---

2. ἔχει] ἔχων V. 3. Cf. Zon. p. 1330. et Zenob. IV, 22. *Μαγνησίαν*] *Μαγνῆτιν* Photius, quod requisiverat etiam Buttmannus in Wolfii Museo T. II. p. 9. 5. εἶναι. οἱ δὲ] εἶναι δὲ Phot. MS. ubi dedit Dobraeus *ἔνιοι δέ*. Ceterum narrationem de Heracleotis ad Magnesiam redactis merito grammaticorum commentis ascripsit Buttmannus p. 43. *οἱ δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπ.*] Verum est, quod Suidas hic notat, lapidem Heraclium et Magnetem a quibusdam auctoribus distingui. Hesychius: *Ἡρακλεία λίθος, ἣν ἔνιοι Μαγνῆτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς. διαλλάττουσι γάρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡράκλεία ἐστίν· ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρῳ.* Plura de hac materia legat lector apud Salmasium in Exercitatt. Plinian. p. 775. 776. *Küst.* Vide quae disseruit Schneiderus in Theophr. T. IV. p. 541. sq. *Ἡρακλειῶτις*] *Ἡρακλέωτις* B. E. *Ἡρακλεῶτις* Phot. Deinde *μαγνήτης* B. 8. *Τὰς βροτῶν γνώμας*] Versus Euripidis in Oeneo sic legendi sunt: *Ἡ βροτῶν Γνώμη σκοπούντων, ὥστε Μαγνῆτις λίθος, Τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.* Difficile est primo intuitu iudicare, qualis mens sit eorum hominum, quibuscum conversaris. Quemadmodum enim aspectum fallit lapis Magneticus et pro argento blanditur, quod facie sit argentea: ita saepe hominum mens prima fronte allicit ad bene de se sentiendum, quae penitus postea perspecta et explorata mutare sententiam cogit, et longe aliam parit existimationem. Ita saepe decipimur in cognoscendis hominum moribus, ut id videantur esse, quod non sunt: ut Magneticus lapis id videtur, quod non est. *Ἡ γνώμη βροτῶν τὴν δόξαν σκοπούντων ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν, ὡς Μαγνῆτις λίθος.* Insignis locus. *Salmasius* Exercitt. Plin. p. 776. *σκοπῶν*] Post h. v. nonnulla omissa esse probabiliter coniicit Matthiae fr. Eurip. Oenei V. quem secutus sum. *Gaisf.* Parum verisimilis sententia, quae relinquat etiam *ὥστε* legibus Attici sermonis repugnans. Etenim cum prius membrum nullam affert argumenti speciem, quae ad comparationem et usum magnetis lapidis perducat, tum minus credibile videtur grammaticum non imperitum, quem Suidas descripsit, frusta quaedam disiecta versuum Euripideorum conglutinasse. Immo verissime Buttmannus, quem supra nominavi, sententiam poetae assecutus est p. 10. sqq., nisi quod infra dignitatem tragici sermonis *κλοπεύων* ille refingit. Mihi quidem probatur emendatio lenissima *σκοτῶν*: *vertigine quadam instar magnetis humanas mentes obruens et confundens.* Itaque notationem oratoris versutiloqui, cuius fallacis auditores quamlibet in partem raperentur, si partem amissam ludendo licet redintegrare, talem efficimus: *Τὰς βροτῶν γνώμας σκοτῶν Λόγοις πλάνοισιν, οἷα μαγνῆτις λίθος Τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.* 12. *ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμ. δόκησιν ἕλκ.*] Huc pertinent verba Hesychii v. *Λυδικὴ λίθος*: *αὕτη γὰρ* (nempe lapis Lydius vel Heraclius) *τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται, ἡ δὲ μαγνῆτις διασπᾶται* [immo *διαπατᾷ*] *τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι. Küst.* Item Schol. Plat. p. 333. *Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἰ ἀργύρῳ ἐμπρήσῃς, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. πλανωμένων*] *πλανώμενον* Phot. MS. *πλανωμένην* ed. Sub glossae finem delevi cum V. *Ὅτι ἄποικοι οἱ Ἡρακλειῶται.* Ubi *Ἡρακλεῶται* Med.

1. *κατὰ δωρεὰν γὰρ ὁ Ἥφαιστ.*] Scholiasta Aristoph. Nub. 1047. *Ἡράκλεια λουτρά. Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων, ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινές φασιν Ἡράκλεια γίνεσθαι* [*λέγεσθαι*]. Hinc igitur Suidas supplendus est, cuius verba ultima sunt mutila. De balneis Herculanis vide etiam Schol. Sophocl. Trachin. 633. *Küst.* Vid. Alb. in Hesych. sub v. et Wessel. in Diod. IV, 23. infraque gl. *Ἡράκλειος ψώρα.* 4. *Ἡρακλείδης, Εὔφρ.*] De hoc Heraclide vide Laertium lib. V. segm. 86. *Küst.* Adde Clint. F. Hell. T. III. p. 469. sqq. et Deswerti dissertationem de Heraclide Pontico. *Εὐφρονος*] Laertius eum dicit fuisse filium *Εὐθύφρονος*. Utra lectio praeferenda sit, dictu difficile est. *Küst.* Corrigendus Suidas. Vid. Menag. in Laert. I, 107. *Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ*] Haec urbs multos olim celebres et doctos viros tulit; unde Timagenes Milesius scripserat opus *περὶ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς λογίων ἀνδρῶν*, teste Suida v. *Τιμαγένης. Küst. τῆς Πόντου* A. B. V. E. 7. *Πλάτωνος*] Auditor et discipulus Platonis, Cic. Div. I, 23. Straboni dic. XII. p. 541. Platonicus. *Reines.* 9. *αὐτὸς καὶ δράκοντα ἔθρεψε*] Draconis ab Heraclide mansuefacti meminit etiam Laertius V, 89. *Küst.* 11. *συνκαθεύδοντα* A. *μόνον* *V. 12. *κατακλιθέντος*] *κατακληθέντος* A. Med. Correxit Portus. 13. *ἄλλοι μὲν*] *ἄλλο μὲν* V. ap. Gaisf. Tum *ἀπηθανατεῖσθαι* A. *ἀπηθανατίσασθαι* E. *ἀπηθανατεῖσθαι* (sic Gaisf.) *αὐτὸν* V.

---

vel, ut rectius dicam, Heraclius, hoc enim ipse melius allicere callet. *Ἡρακλείαν λίθον.* Quidam sic vocant lapidem magnetem, quod Heraclea ad agrum Magnesiae pertineat; alii vero placet lapidem Heraclium esse illum, qui ferrum attrahat, contra magnetem argento similem esse: unde Euripides in *Oeneo*: *Hominum animos occupans, ut magnes lapis opinionem allicit et vicissim mutat.* is non dicit nunc a magnete lapide ferrum attrahi, sed opinionem spectatorum per falsam argenti speciem sibi eo decipi. *Ἡράκλεια λουτρά.* Balnea calida. Vulcanus enim in gratiam Herculis lontes calidos ex terra erumpere iussit, unde balnea calida vocantur. *Ἡρακλείδης.* Heraclides, Euphronis F. philosophus, oriundus ex Heraclea Ponti urbe, generis vero originem referebat ad Damidem, unum ex iis qui coloniam Thebis Heracleam deduxerant. fuit Platonis auditor. Plato autem in Siciliam profectus vicarium eum reliquit, ut scholae praesset. hic draconem alit et mansuefecit, quem cum in victu quotidiano, tum in lecto secum semper habuit: qui etiam solus in lecto inventus est, cum Heraclides bene valens cubitum iviset, sed postea repertus non fuisset. et alii immortalem factum

τίσθαι ἐνόμισαν, ἄλλοι δὲ ἐν φρέατι αὐτὸν ἐμβεβληκέναι, ὡς ἂν δόξῃ τοῖς ἀνθρώποις ἀπηθανατίσθαι. ἔγραψε πολλά.

Ἡρακλείδης, Ὀξυρυγχίτης, φιλόσοφος, ὁ τοῦ Σαραπίωνος, ὃς ἐπεκλήθη Λέμβος, γεγονὼς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ ἕκτου· ὃς τὰς πρὸς Ἀντίοχον ἔθετο συνθήκας. ἔγραψε φιλόσοφα καὶ ἄλλα.

Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς ἔφη, Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος· ἀγνοήσας ἀκροθίνια Πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν.

Ἡρακλείδης Ποντικός, ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς Πόντου, γραμματικός· ὅστις Διδύμῳ τῷ πάνυ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων ἐφοίτησεν. οὗτος ἐπειδὴ ἤκουσεν τι Ἀπερ[ε]ος τοῦ Ἀριστάρχου μαθητοῦ εὐδοκιμοῦντος κατὰ τὴν Ῥώμην πολλά τε τὸν Δίδυμον διασύροντος, ἔγραψε μέτρῳ Σαπφικῷ, ἤτοι Φαλαικίῳ, βιβλία γ' δυσερμήνευτα καὶ πολλὴν τὴν ἀπορίαν ἔχοντα προβαλλομένων ζητημάτων· ἅτινα Λέσχας ἐκάλεσεν. εἰς Ῥώμην δὲ κομίσας καὶ τοῦ Ἄπερος καταφανεὶς, κατέμεινε σχολαρχῶν ἐν αὐτῇ ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Νέρωνος· ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπικὰ πολλά.

Ἡράκλειαι στῆλαι.

Ἡράκλειος, βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος ὑπὸ Ἀθανασίου, Πατριάρχου Ἰακωβιτῶν, καὶ Σεργίου τοῦ Σύρου, Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελιτῶν ἐξεκυλίσθη.

Ὅτι Ἡρακλείῳ τῷ βασιλεῖ ὄντι ἐν Περσίδι ἐτε-

1. ἄλλοι δ' ἐν φρέατι] Legerim potius cum Menagio in Laertium, ἄλλοι δὲ εἰς φρέαρ τι αὐτὸν ἐμβεβληκέναι. Küst. At ista novissima tam mediocris sunt artificii, ut manum emendatricem neque poscant neque admittant. αὐτὸν] ἑαυτὸν A. ἐμβεβληκέναι αὐτόν V. ap. Gaisf. 2. δόξῃ] δόξοι E. qui mox ἀπαθανατίσασθαι. In fine πολλά om. A. 3. ἔγραψε πολλά] Scripta eius recenset Laertius lib. V. segm. 87. ubi vide Menagium. De eiusdem scriptis legendus est Meursius in Notis ad Chalcidium p. 10. et seqq. Küst. Vide Deswerti libellum p. 41. seqq. 4. Ὀξυρυγχίτης] Ὁ ἐξυρυχίτης V. ap. Gaisf. 5. ὃς ἐπεκλήθη Λέμβος] Hunc Laertius in catalogo Heraclidarum quintum recenset. Vide etiam de eo Ionsium de Scriptor. Histor. Philos. lib. II. c. 11. Küst. Diogenes: πέμπτος Καλατιανὸς ἦ Ἀλεξανδρεύς, γεγραφὼς τὴν διαδοχὴν ἐν ξ βιβλίοις καὶ λεμβευτικὸν λόγον, ὅθεν καὶ Λέμβος ἐκαλεῖτο. Huius inprimis adhibentur et Epitoma, quam e Sotionis Successionibus philosophorum confecerat, et amplissima Historiarum volumina. 6. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ ἕκτου] Id est, sub Ptolemaeo Philometore, circa Olymp. CL. Küst. 7. ἔγραψε] ἔθετο A. V. Eundem Heraclidem inter legatos, qui controversiam inter Antiochum Epiphanem et Philometorem dirimerent, profert Polybius XXVIII, 1. 18. 8. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος Σοφ. ἔφη· Νικήτ.] Haec sunt corrupta et mutila, et negligenter prorsus excerpta ex Philostrato de Vitis Sophist. I. p. 513. ubi sic legitur: Τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις ὕστερον Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος, ἐπέγραψε Νικήτην τὸν κεκαθαρμένον. ἠγνόησε δὲ ἀκροθίνια Πυγμαῖα Κολοσσῷ ἐφαρμόζων. Quis criticorum vel acutissimus absque hac luce tenebras Suidae discutere potuisset? Küst. Qui forte non meminerat locum iisdem nominibus in vv. Ἀκροθίνια et Νικήτης inculcatum fuisse. Glossae superioris admonuit etiam Reinesius; unde non dubitamus hanc annotationem derivare. Ὅτι praefixit Gaisf. cum *V. 10. Κολοσσῷ] Κολοσσῶν A. E. Med. 11. Ἡρακλείδης] Laudat Apollonius de Syntaxi p. 326. Heraclidem ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας, et p. 328. Toup. MS. Item Ammonius v. Νῦν, coll. Ionsio de S. H. Phil. p. 205. Hunc non diversum ab eo ducimus, qui Apollonio Comment. hist. 19. laudatus est Ἡρακλείδης ὁ κριτικὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων: nam quod Welckerus Rhen. Mus. T. V. p. 117. Heraclidem intelligit philosophum (quem Burmannus in Vales. de Crit. I, 9. merito diiunxerat), fidem illius cognomenti desidero; quamquam is variam eruditionem litteris erat complexus. Eundem significat v. Ἀντέρως: eumque filium habuisse Didymum, cui nomen in praeceptoris honorem imposuerit, supra suspicati sumus in v. Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου. Ἡρακλείας] Ἡρακλείου B. E. τοῦ Πόντου] τῆς Πόντου V. 13. Ἀλεξανδρείων] Ἀλεξανδρέων A. B. E. Edd. ante Küst. οὗτος] οὔτε V. οὔτε*V. 14. Ἄπερος] Ἄπερως A. B. E. ut infra. ἄπερ ὡς *V. Nomen suspectum.

1. πολλά — διασύροντος] πολλοὺς — διασύροντας A. E. τοὺς διασύροντας B. V. ap. Gaisf. Id arguit olim extitisse fere hanc scripturam, πολλούς τε ἄλλους καὶ τὸν Δ. διασύροντος. 2. μέτρῳ Σαπφικῷ] μέτρῳ περικῷ A. Dein φαλαικίῳ in lacuna om. V. Dicit metrum Phalaecium sive Sapphicum hendecasyllabum. 3. πολλὴν] πρλλὰ B. E. Mox ἀπειρίαν E. 4. ζητήσεων] Om. V. ζητημάτων cum A. probavi, quod in huiusmodi argumento frequentatum fuisse demonstrat Lehrsius de Aristarchi stud. Hom. p. 227. sq. ἅτινα Λέσχας ἐκάλεσεν] Hinc colligo Heraclidem hunc esse eundem, quem Laertius in Catalogo Heraclidarum secundum recenset, et Φλυαρίας conscripsisse refert. Λέσχη enim interdum φλυαρίαν significat. Vide Suidam infra v. Λέσχαι. Küst. De hoc opere v. Artemidor. p. 239. [IV, 63.] Toup. Vid. in Λέσχαι. Hunc intellige in Athen. XIV. p. 649. C. Hemst. βοῦς accusativum pluralis hoc auctore muniit Choeroboscus in Bekk. Anecd. p. 1196. καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐν τῇ Ἀρχῇ τῆς Λέσχης. Porro laudatur ab Etym. Gud. v. Κάνωβος Orus ἐν ὑπομνήματι ἀ Λέσχης Ἡρακλείδου. 5. Ἄπερος] ἄπερως A. B. E. Deinde novum est καταφανεὶς cum genitivo iungi, quemadmodum καταναστὰς et similia videmus usurpari; neque id citra mendi suspicionem. 6. σχολάζων] σχολαρχῶν A. V. et Parisinus ap. Brequign. p. 19. 9. Ἡράκλειαι στ.] Vid. Schol. Platon. p. 427. item Schol. Dionysii Perieg. 64. 10. Ἡράκλειος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Hunc articulum Suidas descripsit ex aliquo Historicorum Graecorum, quos iniuria temporum nobis eripuit. Küst. Partem meliorem praebet Nicephorus Brev. p. 25. ed. Bonn. 11. Ἀθανασίου, Πατρ.] De eo vide Cedrenum p. 420. Küst. Dein Ἰακωβιτῶν B. Med. Σεργίου] Vide v. Βρύχιος. 13. Μονοθελιτῶν E. Med. quod reponere dubitavi. De re v. Gibboni c. 47. 14. Ὅτι Gaisf. cum *V.

putarunt, aliis vero videbatur ipse se in puteum praecipitasse, ut ab hominibus immortalitatem consecutus duceretur. multa scripsit. Ἡρακλείδης. Heraclides Oxyrynchita, philosophus, Sarapionis F. cognomento Lembus. vixit sub Ptolemaeo sexto. composuit foedus cum Antiocho factum. disseruit de philosophia et alia. Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος. Heraclides Lycius sophista librum inscripsit, *Niceta purgatus*; ignorans se Pygmaeorum spolia aptare Colosso. Ἡρακλείδης. Heraclides Ponticus, ex Heraclea, urbe Ponti, grammaticus, qui Didymum illum clarissimum Alexandriae audivit. is cum vidisset Aprum, Aristarchi discipulum, qui Romae florebat, et Didymum frequenter perstringebat, Sapphico sive Phalaecio versu tres scripsit libros explicatu difficiles, qui multis dubitationibus materiam quaestionum suppeditarunt; eosque *Leschas* vocavit. cum autem Romam eos tulisset, et Apro adversarium se ostendisset, sub Claudio et Nerone ibi remansit, scholaeque praefuit. multa etiam scripsit poemata epica. Ἡράκλειαι στῆλαι. Ἡράκλειος. Heraclius, Romanorum Imperator. hic ab Athanasio, Iacobitarum Patriarcha, et Sergio Syro, Patriarcha CPolis, ad haeresin Monothelitarum pertractus est. — Heraclio Imperatori in Persis

λεύτησαν δύο υἱοὶ καὶ β' θυγατέρες. αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ξύλα ἐσφραγισμένα, καθάπερ ἐλήφθησαν διαμείναντα, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀφίκετο, καὶ Μοδέστῳ τῷ ἀρχιερεῖ καὶ τῷ αὐτοῦ κλήρῳ ταῦτα ὑπέδειξεν. οἱ δὲ τήν τε σφραγῖδα σώαν ἐπεγίνωσκον καὶ ἀνέπαφον, τήν τε κλεῖδα τὴν παρ' αὐτῷ ἦγαγε, καὶ προσεκύνησαν καὶ ὕψωσαν. καὶ ἐς τὸ Βυζάντιον ἐξέπεμψεν ὁ βασιλεύς· ἃ δὴ Σέργιος ἀρχιερεὺς εἰς Βλαχέρνας ὑπεδέξατο. καὶ μετ' οὐ πολὺ Ἡράκλειος εἰς Βυζάντιον ἐχώρει, δεχθεὶς μετὰ πολλῆς εὐφημίας.

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἡράκλειος ἐκ Περσῶν εἰς τὸ Βυζάντιον δ' ἦγεν ἐλέφαντας, οὓς δὴ καὶ εἰς τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας ἐθριάμβευσεν ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως τέρψει, πάσαις δωρεαῖς φιλοτιμησάμενος. ἐπεὶ δὲ ἦν ἑλὼν ἐκ τῆς οὐσίας τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, * ἐκ τοῦ βασιλέως ταμιείου αὐτῇ τε καὶ τῷ κατ' αὐτὴν κλήρῳ ἐτήσια χρήματα παρέχεσθαι. καὶ Κωνσταντῖνον υἱὸν αὐτοῦ παρασκευάζει ὑπατεῦσαι, Ἡράκλειόν τε τὸν ἀπὸ Μαρτίνης Καίσαρα προχειρίζεται. πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ Ἡρία παλατίοις διέτριβε. καὶ συναγαγὼν ὁ ὕπαρχος καὶ συζεύξας πλοῖα εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ καλουμένου Στενοῦ, διέβη κατὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ καλουμένου κόλπου Φειδαλίας. καὶ διὰ τῆς γεφύρας τοῦ Βαρυβύσσου ποταμοῦ εἰς τὴν πόλιν εἰσῄει. ὑδέρῳ δὲ τὸν βίον καταστρέφει.

Ὅτι ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὼς ἐπὶ Ζήνωνος· οἷος μὲν τολμῆσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἑτοίμως, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κιν[illegible]δύνοις, οὐδὲ βουλὴν πρότερον ποιησάμενος ὥρμα

1. αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ξύλα] Cedrenus p. 420. eandem historiam narrans ait: ἀπάρας ὁ βασιλεὺς τῆς βασιλίδος ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπορεύθη, καὶ ἀπήγαγε τὰ τίμια καὶ ζωοποιὰ ξύλα etc. *Küst.* Vid. Fogginium in Pisid. p. 328. *Gaisf.* 2. ἐλήφθη προδιαμείναντα] ἐλήφθησαν διαμείναντα A. B. V. E. Niceph. 4. Μηδέστῳ *V. 6. ἤγαγον] ἤγαγε dedi cum A. B. E. ἤγαγεν *V. Neutrum intelligerem, nisi Nicephorus accederet omnia diligenter enarrans: οἱ δὲ τὴν σφραγῖδα σώαν ἐπεγίνωσκον· καὶ ὡς ἀνέπαφα καὶ ἀθέατα βεβήλοις καὶ μιαιφόνοις χερσὶ τῶν βαρβάρων διετηρήθησαν, εὐχαριστήριον ᾠδὴν τῷ θεῷ ἀνέθεσαν. τήν τε κλεῖδα τὴν ἐπ' αὐτοῖς ὁ ἱεράρχης μείνασαν πρ' αὐτῷ ἤγαγε, καὶ ἀνοιγέντα προσκυνοῦσιν ἅπαντες. ὑψωθέντων δὲ αὐτῶν ἐκεῖσε εὐθὺς εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ βασιλεὺς ἐξέπεμψεν. 8. δή] δὲ B. E. Om. A. Tum ὁ ἀρχιερεὺς E. 9. Βλάχερνα] Βλαχίαν A. Βλάχον B. E. Med. Βλα V. Correxi Βλαχέρνας cum Niceph. Tum ὑπεδείξατο B. E. 12. Ὅτι Gaisf. cum *V. 15. πάσαις δωρεαῖς] Plenius et emendatius haec perscripsit Nicephorus: ἡμέρας δὲ ἐπινικίους ἐπ' εὐφροσύνῃ πάσῃ δωρεαῖς φιλοτιμούμενος ἐπετέλει. 17. βασιλέως] βασιλικοῦ E. 18. ἔταξε post χρήματα delevi cum B. V. E. Etenim ἐκέλευσεν post ἐκκλησίας intercidisse docet Nicephorus.

1. Ἡράκλειον δὲ Niceph. 3. πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, *instare sibi mortem audiens*, Alemannus in Procop. p. 80. ἐν τοῖς εἰς τὰ ἠρία παλατίοις διέτριβε] Locum hunc egregie illustrat Codinus de Origg. Cpolit. n. 122. Τὰ δὲ ἐν τῷ Ἡραίῳ παλάτια ἐκτίσθη παρὰ τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. ὁ δ' ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰουστῖνος ἐκαλλώπισεν. Ἡραῖον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πάλαι τῆς Ἥρας ἦν ὁ ναὸς ἐκεῖ. ἢ Ἡρίον, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκεῖ ἐθάπτοντο οἱ πολῖται. Vide in eum locum Lambecium. *Küst.* in Add. ἠέρια B. ἠρεία V. ἐν τῷ παλατίῳ τῷ καλουμένῳ τῆς Ἱερείας Niceph. Tum παλατίνοις Med. 5. πλοῖα om. E. τοῦ καλουμένου Στενοῦ] Freti huius quod Στενὸν (i. e. *angustum*) vocabatur, meminit etiam Constantinus Porphyrogeneta de Administr. Imper. c. 51. ubi vide Meursium. *Küst.* 7. Φιδαλίας Niceph. καλουμένου post τοῦ delevi cum A. B. V. E. Posteriorem enim locum intelligi, quamquam Gaisfordus signum superioribus καλουμένου Στενοῦ addiderit, unci ante Βαρυβύσσου positi declarant. Accedit Niceph. Βαρυβύσσου] Hunc fluvium Βάρνυσσον vocat Nicephorus Breviar. p. 13. Ὅπερ δὴ οἱ Σκλάβοι θεασάμενοι, ἐκ τοῦ ποταμοῦ τοῦ καλουμένου Βαρνύσσου ἀφώρμουν, καὶ κατὰ τῆς πόλεως ἤεσαν. [Item p. 18.] Quae sequuntur apud Nostrum, Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου Πατριάρχου, leguntur mutatis nonnullis apud Niceph. p. 19. Confer etiam Suidam v. Βρύχιος. Quod vero legitur supra, Πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ ἠρία παλατίοις διέτριβε, egregie illustrat Küsterus in Addendis. Huc respexit Procopius in Hist. Arcan. p. 70. Ἐν προαστείοις δὲ τοῖς ἐπιθαλαττίοις τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῷ καλουμένῳ Ἡραίῳ διατριβὴν εἶχε. Ita scribendus iste locus, ad quem consulendus Alemannus [ed. Bonn. p. 431.]. *Toup.* 10. Ἐπὶ τούτου βασιλέως Ἡρακλείου] Ὅτι ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως A. V. et omisso ὅτι B. E. Seqq. V. ap. Gaisf. reiecit in marg. Ac dubites an haec annotatio ex v. Βρύχιος irrepserit. 15. Ἡράκλειος, στρατ.] Inter Malchi (cuius narrationem vide p. 262.) fragmenta merito reposuit Niebuhrius p. 278. 16. τολμῆσαι] τολμῆ V.

agenti filii duo duaeque filiae obierunt. Ipse vero cum vivificis lignis obsignatis, quemadmodum ea aetatem tulerant, Hierosolyma profectus est, eaque Modesto, summo Pontifici, eiusque clero monstravit. hi cum sigillum incolume et intactum agnovissent, et clavem ab ipso traditam accepissent, ea in altum sublata adorarunt. Imperator vero ea Byzantium misit: quae Sergius summus Pontifex in Blachernis reposuit, nec multo post Heraclius Byzantium ivit, ubi magno populi plausu exceptus est. Idem Heraclius ex Perside quattuor elephantes Byzantium duxit, quos ad civitatis oblectationem in certaminibus equestribus publice spectandos exhibuit, nullo munificentiae genere praetermisso, quoniam autem de opibus Magnae Ecclesiae pecuniam sumpserat, constituit ut ipsi eiusque clero ex Imperatorio fisco annua pecunia penderetur. Constantinum filium suum Consulem fecit, et Heraclium, ex Martina susceptum, Caesarem designavit. cuius mortem cum audisset, in Eriis palatio versabatur. Praefectus autem conductis et coniunctis navigiis in freto ad Bosporum transiit iuxta litora sinus, qui vocatur Phidaliae, et per pontem fluvii, qui Barybyssus vocatur, in urbem ingressus est. vitam autem aqua intercute finivit. — Sub Imperatore Heraclio CC. millia virorum in bello Isaurico perierunt. Imperator Heraclius magnam vim pecuniae et auri et argenti et gemmarum pretiosarum in urbem misit, quae Sergii Patriarchae tempore omnia submersa sunt. Ἡράκλειος, Heraclius, qui fuit sub Zenone copiarum dux, audaciam quidem afferebat et animum bellis obeundis promptum, sed nulla in periculis prudentia utebatur, neque re ante deliberata aggrediebatur id, quod facere destinaverat; sed sine consilio ad

πρὸς ὃ ἔσπευδε πράττειν· ἀλλ' ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρει, καὶ τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἐν ἀνδρὸς μοίρᾳ ἐτίθετο. ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὕστερον ἔσφηλεν.

Ἡράκλειος ψώρα. ἡ δυσθεράπευτος, ἣ ὁ Ὡρακίνου Ἐφέσιος, φιλόσοφος φυσικός, ὃς ἐπεκλήθη Σκοτεινός. οὗτος ἐμαθήτευσεν οὐδενὶ τῶν φιλοσόφων, φύσει δὲ καὶ ἐπιμελείᾳ ἠσκήθη. οὗτος ὑδρωπιάσας οὐκ ἐνεδίδου τοῖς ἰατροῖς, ἧπερ ἐβούλοντο θεραπεύειν αὐτόν· ἀλλ' αὐτὸς βολβίτῳ χρίσας ὅλον ἑαυτόν, εἴασε ξηρανθῆναι τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ κείμενον αὐτὸν κύνες προσελθοῦσαι διέσπασαν. οἱ δὲ ἄμμῳ χωσθέντα φασὶν ἀποθανεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸν ἔφασαν διακοῦσαι Ξενοφάνους καὶ Ἱππάσου τοῦ Πυθαγορείου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ξθ' Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου· καὶ ἔγραψε πολλὰ ποιητικῶς. ζήτει ἐν τῷ Δηλίου κολυμβητοῦ.

Ἡράκλειος ψώρα. ἡ δυσθεράπευτος, ἣ ὁ Ὡρακίνου·

Ἡρακλείη βίη. τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλῆς, Ἀλκμήνης υἱός. τοῦτον φιλόσοφον ἱστοροῦσι, καὶ γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα, καὶ ῥόπαλον φέροντα, καὶ γ' μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ ῥοπάλου τῆς φιλοσοφίας ἀφελέσθαι ἐμυθολόγησαν, ἔχοντα περιβόλαιον φρόνημα ὡς δορὰν λέοντος. καὶ οὕτω φονεύσας τῷ ῥοπάλῳ τὸν δράκοντα τῆς ἐπιθυμίας
73 ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅ ἐστι τὰς τρεῖς ἀρετάς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν καὶ τὸ μὴ φιληδονεῖν. διὰ γὰρ τοῦ ῥοπάλου τῆς καρτερικῆς ψυχῆς καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν ἰὸν τῆς φαύλης ἐπιθυμίας, φιλοσοφήσας ἄχρι θανάτου.

Ἡρακλῆς. ὄνομα κύριον.

Ἡρακλῆς.

Ἀέριον κλέος ἔσχε.

οἷον μέγα καὶ περιβόητον. ἀνεφάνη δὲ ἐπὶ Μίνωος Ἡρακλῆς Τύριος, ὃς εὗρε τὴν βαφὴν τῆς καλουμένης κογχύλης, ἀπὸ κυνὸς αἱμαχθέντος τὰς σιαγόνας· καὶ προσήγαγε Φοίνικι τῷ βασιλεῖ, ὃς πρῶτος ἐφόρεσε πορφύραν.

Ἡρακλῆς ξενίζεται. παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνουσι. πολυφάγος γὰρ ὁ ἥρως. ἡ ἐτυμολογία τῆς κλήσεως ἀπό τινος χρησμοῦ·

Ἡρακλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει·
ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

Ἥρανος. Παῦλος Σιλεντιάριος·

Ἴλαθι τολμήεντι μεγασθενὲς Ἥρανε γαίης.
πρὸς βασιλέα Ἰουστινιανὸν ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς ἁγίας Σοφίας.

Ἥραρεν. ἥρμοσεν.

Ἡρασάμην. ἠράσθην.

Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Πλάτων Πολιτείας β'. οὕτω γραπτέον. παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ

---

1. Gl. spectat ad Il. β'. 658. ἢ τοῦ] ἢ om. A. B. E. *V. 2. Ἡρακλῆς, Ἀλκμήνης υἱός] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Iohanne Antiocheno, vel potius Collectaneis Porphyrog. ab Valesio editis p. 778. Eadem quoque αὐτολεξεὶ paene leguntur apud Cedrenum p. 18. *Küst.* Habeut Schol. Ven. B. et Lips. Il. ε. 638. a Bekkero sublatum et Crameri Anecd. e Bibl. Paris. Vol. II. p. 380. sq. φιλόσοφος *V. 3. φοροῦντα] Pro seqq. A. haec tantum posuit, ζήτει ἐν τῷ Ἡρακλέους ἄγαλμα: ubi vide. 4. καὶ γ' μῆλα] τῇ δεξιᾷ χειρί, τῇ δ' ἀριστερᾷ τρία μ. Schol. 5. ἅπερ γ' μῆλα νικήσαντα τὸν πολυπ.] Locus hic apud Iohannem Antiochenum et Cedrenum ita legitur: ἅπερ τρία μῆλα ἀφελέσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν, τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι, νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον etc. *Küst.* Sic corrige cum gl. Ἡρακλέους ἄγαλμα. πολυποίκιλον] π. δράκοντα, τουτέστι τὸν Schol. qui mox ῥοπάλου ἤτοι τῆς. 7. περιβόλαιον] ὡς περιβολὴν τὴν δορὰν τοῦ λ. ἤγουν τὴν φρόνησιν Schol. Similiter fere debuit Suidas rem enunciare. 8. τὸ φρόνημα] τὸ omisi cum B. V. E. Med. et Io. Antioch. γενναῖον φρόνημα Cedrenus cum altera gl. φονεύσας] φονεύσαντα E. φονεύσας — ἐπιθυμίας om. Antioch. Mox ὅπερ ἔστι idem. 11. τὸ μὴ ὀργ. μὴ φιλαργ. μὴ φιλησ. Antioch. Similiter supra. καὶ τὸ μὴ φιλαργ.] καὶ om. B. V. E. 14. τὸν ἰὸν] Apud Ioh. Antioch. legitur τὸν υἱόν, quod corruptum esse existimo. Cedrenus vero habet, τὸν γήϊνον τῆς φαύλης ἐπιθυμίας ἀγῶνα. *Küst.* τὸν υἱὸν V. E. Med. Schol. 18. ἔσχε κλέος] κλέος ἔσχε A. V. E. et fere Etym. Gud. p. 247. f. Dubito tamen num haec ad poetam quendam redeant.

1. ὃς εὗρε τὴν βαφὴν] Historiam inventae ab Hercule Tyrio purpurae prolixius enarrant Palaephatus apud Chronici Alexandrini auctorem [v. Fischer. in Palaeph. p. 193.] et Cedrenus in Compendio Histor. p. 18. 19. quos consule. *Küst.* 2. αἱμαχθέντος] αἱμαχθείσης E pr. 3. πρῶτος] πρῶτον V. ap. Gaisf. 4. ἐφόρησε] ἐφόρεσε B. V. E. Med. Palaeph. sive Malal. p. 32. ἐφόρεσε A. ut videtur. ἐφόρεσα non repudiat scriptor Hom. Epimer. p. 166. 5. Ἡρακλῆς ξενίζεται — ἥρως] Ex Schol. Aristoph. Lys. 927. 6. τὸν om. *V. 7. πολυφάγος γὰρ ὁ ἥρως] Herculis edacitas nota est ex veteribus scriptoribus. Vide quae de ea notavit Brodaeus in Anthолog. lib. I. p. 104. Eandem perstringit vetus Epigramma, quod in vulgatis Anthologiae codicibus corruptum circumfertur, sed emendatur et illustratur a Salmasio in Notis ad Inscript. Herod. Attic. p. 13. *Küst.* ἀδηφάγος Schol. ἡ ἐτυμολογία cum seqq. habet V. in marg. ap. Gaisf. 9. Ἡρακλῆν δέ σε Φοῖβ.] Idem oraculum citat Eustath. in Il. ε. p. 561. ubi de etymologia Herculis agit. *Küst.* Et Etymol. M. p. 435, 18. Unde recipiendum Ἡρακλέην. Mox ἐπονομάζει V. ap. Gaisf. 14. ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς ἁγ. Σοφ.] Id est, in Ecphrasi Templi, quod S. Sophiae memoriae dedicatum erat Constantinopoli. Vide Reines. Varr. Lectt. lib. III. p. 471. *Küst.* I, 44. ἵλαθι μύθῳ, ἵλαθι, τολμήεντι, μ. κτλ. 16. Ἥραρεν] Il. δ'. 110. 17. Ἡρασάμην] Il. ξ'. 317. 18. Ἥρας δὲ δεσμοὺς] Sic ex Platone locum hunc emendavi. Ante enim legebatur Ἥρα δὲ δεσμούς: quod vel series litterarum respuit. Locus autem integer apud Platonem de Republ. II. p. 430. B. [378. D.] ita legitur: Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος, καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός, μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένῃ ἀμύνειν, καὶ θεομαχίας, ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. *Küst.* Ἥρας A. V. Photius. Occupaverat Leopardus Em. XVI. p. 8.

Ἡρακλείη βίη. Vis Herculis. Ἡρακλῆς. Hercules, Alcmenae filius. hunc tradunt fuisse philosophum eundemque pinguunt pelle leonina amictum, et clavam ferentem, ac tria poma manu tenentem, quae abstulisse dicitur, cum draconem clava occidisset: id est, cum varium malae cupidinis affectum, prudentia quasi exuviis leonis tectus, philosophiae clava peremisset. sic dracone cupiditatis clava occiso abstulit tria poma, id est, tres virtutes, non irasci, non esse avarum nec voluptatibus deditum. usus enim clava, sive constantia animi, et polle, sive audacia atque prudentia, venenum malae cupiditatis superavit, et philosophiam usque ad mortem coluit. Ἡρακλῆς. Nomen proprium. Ἡρακλῆς. Quasi qui famam adeptus esset coelestem, hoc est, magnam et pervagatam sub Minoe autem extitit Hercules Tyrius, qui purpurae tincturam invenit, cum canis maxillas conchylio cruentasset; eamque obtulit Phoenici regi, qui primus purpuram gestavit. Ἡρακλῆς ξενίζεται. Hercules hospitio excipitur. proverbium in cunctantes. nam qui Herculem hospitio excipiebant cunctabantur, quod heros edax erat. ceterum notatio nominis huius ex oraculo pendet hoc: *Herculem te Phoebus cognomine praedicat, gratam enim opem hominibus afferens immortalem gloriam consequeris.* Ἥρανος. Paulus Silentiarius: *Propitius sis audaci, princeps terrae potentissime.* ad Imperatorem Iustinianum in Ecphrasi sanctae Sophiae. Ἥραρεν. Aptavit. Ἡρασάμην. Amavi. Ἥρας δὲ δεσμ. Sic apud Platonem lib. II. de Republica scribendum est. apud Pindarum enim

Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.

Ἤρασσον. ἔκρουον, ἔπληττον, ἐβλασφήμουν.

Μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν.

ἀντὶ τοῦ πάντες ὁμοφρόνως. καὶ αὖθις·

Αὐτὰρ ὃ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ἔσχετο χειρὶ

74 Ἤραξεν· καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.

Ἥρᾶτο. ηὔξατο.

Ἠργολαβηκώς.

Ἠρδαλωμένος. λεπρὸς καὶ μεμιασμένος. Καὶ Ἠρδάλωσεν, ἠσβόλωσεν.

Ἥρδιον. περιφανὲς ἅρμα σκεπαστόν.

Ἡραία. πόλις.

Ἡραῖον. ὁ τῆς Ἥρας ναός.

Ἡραῖον τεῖχος. χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ· ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη. Καὶ Ἥραιον.

Ἡραιωμένῳ. ἀραιῷ ὄντι.

Ἠρέμα. ἀτρέμας. καὶ ἠρεμέως, καὶ ἠρεμεῖ, ἡσύχως.

Ἠρεμία. ἀτρεμία τις οὖσα, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέμειν, οἷον ἡ ἀκινησία.

Ἱρετισάμην. αἰτιατικῇ· εἰλόμην, ἐξελεξάμην.

Ἤρετο. ἠρώτα, ἔλεγεν, ἠρώτησε. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι τῷ φρονήματι.

Ἵρει. ἐλάμβανεν.

Ἤρειδεν. ἤφιεν, ἔπεμπεν.

Ἐπὴ ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.

Ἤρεικον. ἔσχιζον.

Ἤρεικον χθόνα δῖαν.

Ἠρεικώς. σθενώσας. καὶ ὑπακουμβίσας. Καὶ Ἤρεισεν, ἠκούμβισεν.

Ἱρεῖτο. ἐπεθύμει, ἐλάμβανε. Πολλάκις γὰρ

---

1. Ἡφαίστου] Ἡφαίστω E pr. 2. ὅ] οἵ V. ὑπὸ Διός] Huius emendationis nulla vestigia retinent libri Platonici. 3. καί φασι δεθ.] Apollod. II, 7. *Reines.* Vide Schol. Il. ά. 590. 4. Κλήμης] Clementem hunc etiam alibi Suidas laudat: eiusdemque cum laude meminit Cedrenus in Compend. Histor. p. 19. C. *Küst.* Cf. Ruhnk. praef. in Tim. p. X. Κλήμεντος Photius. ἡ ἱστορία] ὁ ἱστορικὸς A. De Epicharmi fabula disseruit Müllerus Dor. T. II. p. 354. sq. 7. Μαθόντες ἀμφ.] Sophocl. Ai. 724. sq. 9. πάντως *V. 10. Αὐτὰρ ὃ πεπταμένῃ] Simonidis Ep. CVI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 217. ὁ vulg. ὃ cum Med. suasit Toupius III. p. 89. 12. ἤραξεν] ἤραζεν E. Deinde ἴσχεν *V. In fine ἅπασαν A. E inter vss. 13. Ἥρᾶτο] Il. ά. 35. vel Soph. Oed. C. 952. 14. Ἠργαλαβηκώς *V. 15. Item Hesychius. μεμιαμμένος *V. 16. Ἠρδάλωσεν] V. Philemon. fragm. p. 374. sive Eust. in Od. ξ'. p. 1761, 30. 17. Ἥρδιον] Duae priores litterae in hac voce transpositae sunt. Legendum enim est Ῥήδιον, i. e. *rheda.* Hesychius, Ῥεδίων, ἁρμάτων. Et alibi, Ῥηδίων, καρούχων, i. e. *Carrucarum.* Glossae veteres: *Reda*, κάρρον, ῥαδιον. *Küst.* Scheffer. de Re vehic. II, 30. p. 344. *Hemst.* Repetit mendum Zon. p. 1004. 18. Ἡραία] V. Wessel. in Diod. XV, 40.

1. Ἡραῖον τεῖχος] Vide Stephanum de Urbibus. *Küst.* ὄνομα πόλεως ἢ χωρίον] ὄνομα πόλεως ἢ omiserunt A. B. V. E. Phot. Harpocrat. Zon. 2. ᾠκίσθη] οἰκίσθη V. ap. Gaisf. Ἥραιον] Item Arcadius p. 120. 3. Ἡραιωμένῳ] Procop. Arc. Hist. p. 31. ἡραιωμένῳ καὶ κενῷ. Vid. Suid. v. Ἐνὑπάρνφα. *Toup.* MS. ἀρεῷ *V. 4. ἠρεμέως] ἠρεμαίως Guil. Dindorfius. ἠρεμᾶ] ἠρεμεῖ A. V. E. Tum ἠσυχάζει E. Sic Hesychius. ἠρεμεῖ quod tuentur edd. vett. Aristoph. Ran. 315. (ubi Brunck. ἠρέμα, Bekk. cum Rav. ἠρεμεῖ) agnoscunt grammatici in Boissou. Anecd. I. p. 405. et Herod. Epimer. p. 255. Deinde delevi, quae habet A. in margine: Ἥιρημαι. αἰτιατικῇ. 7. ἀκινησία] ἡ ἀκινησία A. B. V. 8. Ἱρετισάμην. αἰτιατικῇ] Occurrit hoc verbum in illo casu apud LXX. Psalm. CXIX, 173. Γενέσθω ἡ χείρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἱρετισάμην. Huc respexit Suidas. *Toup.* I. p. 250. ἀντὶ τοῦ B. E. pro αἰτιατικῇ. 10. ἠρώτησε] Haec vox in ceteris editt. novi articuli initium est, cum tamen et sensus loci et series litterarum clare evincant, vocabulum hoc et quae sequuntur cum praecedentibus esse coniungenda: quod etiam a Porto recte observatum fuit. *Küst.* 11. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι] Id scribendum esse ἤρετο cum ι subscripto monuit *Portus.* 12. Ἵρει] Deest gl. A. 14. Ἐπὴ ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων] Haec deprompta sunt ex loco illo Aristoph. Equ. 623. Ὅ δ' ἀρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρῥηγνὺς ἐπὴ Τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων. Ubi Scholiasta: ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων· ἤφιε καὶ ἔπεμπε κατὰ τῶν ἱππέων. *Küst.* ἔπη om. A. 15. Ἤρεικον] Ex Hesiodi Scut. 287. Notaverunt Albertus et Toupius. 17. σθενώσας] στενώσας B. E. Extat illud verbum in Rhett. Graec. Vol. VI. p. 312. ὑπακουμβίσας] Leg. ἐπακουμβίσας. Supra ἐρείδειν τὸ ἀκομβίζω, ista nota *non liquere* non est opus. Liquet enim ἀκουμβίζειν recentioribus Graecis esse, *inniti, reclinare, incumbere.* Hero in παρεκβολαῖς: ῥάβδῳ ἐπιστηριζόμενος καὶ ἐπακουμβίζων. Cyrill. in Lex. ὑπερειστικήν (leg. ἐπειρ.), ἀκουμβιτικήν. Id. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος. *Reines.* ὑπακομβίσας V. 18. Ἤρεισεν, ἠκούμβισεν] Vide supra vv. Ἀπερείδομαι et Ἀπηρείσατο. Item Reines. Varr. Lectt. III. p. 475. *Küst.* 19. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμ.] Haec sunt verba Iohannis Antiocheni de Imperatore Vitellio, quae Suidas descripsit ex Collectaneis Constantini Porphyrog. ab Valesio editis p. 814. ubi fragmentum hoc αὐτολεξεὶ legitur. Vide etiam supra v. Βιτέλλιος, ubi idem fragmentum adducitur. *Küst.*

Iuno vincitur ab Vulcano, in sedili, quod ipse fabricaverat, quod qui ignorant ὑπὸ Διός scribunt: vinctam enim fuisse, quod Herculi insidiata esset. Clemens. eandem fabulam tractat Epicharmus in *Commissatoribus sive Vulcano.* Ἤρασσον. Pulsabant, percutiebant, maledictis insectabantur. *Quem cum vidissent, circumsteterunt, et conviciis hinc illinc pulsarunt.* id est, omnes uno quasi ore. et alibi: *Sed ille quod expansa manu tenuit magnum tympanum, id pulsarit; tum strepitu totum antrum resonuit.* Ἥρᾶτο. Precatus est. Ἠργολαβηκώς. Ἠρδαλωμένος. Leprosus et pollutus. Et Ἠρδάλωσεν, fuligine infecit. Ἥρδιον. Currus tectus. Ἡραία. Urbs. Ἡραῖον. Iunonis templum. Ἡραῖον τεῖχος. Oppidum in Thracia, a Samiis conditum. dicitur etiam Ἥραιον. Ἡραιωμένῳ. Rarefacto. Ἠρέμα, et ἠρεμαίως, et ἠρεμέως, et ἠρεμεῖ. Quiete. Ἠρεμία. Quies. quasi condicio eius qui non tremat. Ἱρετισάμην. Accusativo. cepi, elegi. Ἤρετο. Interrogabat, dicebat. significat etiam id quod est animo efferri. Ἵρει. Capiebat. Ἤρειδεν. Mittebat, effundebat. *Verba evomebat in equites.* Ἤρεικον. Findebant. *Findebant terram opimam.* Ἠρεικώς. Qui corroboravit, qui incubuit. Et Ἤρεισεν, incubuit. Ἱρεῖτο. Concupiscebat, capiebat. *Saepius enim*

οὐ μόνον τῆς ἡμέρας ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ἐσιτοποιεῖτο, καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν δείπνων παρασκευὰς τὰ πολυτελῆ τῶν δημοσίων ἀπετρύετο.

Ἱρεῖτο. ἐξελέγετο, προέκρινεν. Ἱρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφεσιν.

Ἱρεῖτο. ἐπορθεῖτο.

Ἠρη. ἡ Ἥρα. καὶ κλίνεται Ἤρης.

Ἠρήκασι. πεπορθήκασι. Καὶ Ἠρηκότες, πεπορθηκότες.

Ἠρημένην. κεχειροτονημένην. Καὶ Ἠρημένον, ἐπικριθέν, ἐκλελεγμένον. Ἐπειδὴ ἐτύγχανον ἐκ πλείστου τὰ Περσῶν ἠρημένοι, προπηλακίζεσθαί τε ὑπὸ Κόλχων αὐτῶν καὶ Ῥωμαίων, καὶ ἐν τοῖς ἀτιμοτάτοις τετάχθαι.

Ἠρήρειστο. ἥρμοστο. Τὸ δὲ δὴ στῖφος εὖ μάλα ἠρήρειστο τῷ συνασπισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε στερρόν τε καὶ ἀπερίσπαστον.

Ἤρης. τῆς Ἥρας.

Ἠρήσαντο. ηὔξαντο.

Ἠρρήσεν. ἐφθάρη, ἦλθεν. ὅθεν καὶ τὸ εἰσήρρησεν.

Ἠρι. ὄρθρου, ἕωθεν· ἢ ἔαρι.

Ἠρία. τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἠνίκα δυσθάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων,
ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω.

Καὶ αὖθις·

Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην·
ὄφρα σε καὶ φθίμενον ληοῦς σταχυηρόφος αὐλαξ
θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ.

Ἠρία. οἱ τάφοι. φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένους. ὠνομάσθαι δὲ παρὰ τὴν ἔραν.

Ἠριγένειαν. τὴν τὸν ὄρθρον γεννῶσαν.

Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος ἠριγενείης
ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.

Ἠριγόνειος τάφος.

---

1. ἐσιτοποιεῖτο] Sic etiam apud Iohannem Antiochenum scriptum est. Supra vero v. *Βιτέλλιος* legitur σῖτον ᾑρεῖτο, uti etiam hic procul dubio legendum est, quoniam vocis ᾑρεῖτο gratia exemplum propositum a Suida hic adductum esse patet. Existimo igitur ἐσιτοποιεῖτο primo quidem tanquam glossam vel diversam lectionem a quodam ad marginem Suidae annotatum fuisse; eamque postea locum genuinae lectionis in textu occupasse. *Küst.* Utrumque facile conciliatur, si quidem ἐσιτοποιεῖτο, quod solet Suidas, explicationis loco cum verbis σῖτον ᾑρεῖτο iungebatur. 2. ὑπὲρ τὰς τῶν δείπν.] Apud Iohannem Antiochenum itemque supra v. *Βιτέλλιος* rectius legitur παρὰ τὰς τῶν δείπν. *Küst.* Dein refinge τὰ πολλὰ τέλη. 3. ἀπετρύετο] Sic etiam legitur supra vv. *Ἀπετρύετο* et *Βιτέλλιος*. Sed apud Ioh. Antiochenum rectius scriptum est ἀπετρώγετο, ab ἀποτρώγω, *comedo, consumo*. *Küst.* 4. Ἱρεῖτο δὲ ὁπόσον κάχλ.] Haec repetuntur infra v. *Κάχληκες*, ut Portus etiam observavit. *Küst.* Toupii interpretationem III. p. 109. inferiori glossae subiecimus. 5. Huic glossae subiicit *V. marg. ἀνοίκειος ἡ χρῆσις. 7. Cf. v. Ἤρης. 12. Ἐπειδὴ ἐτύγχανον ἐκ πλ.] Hoc fragmentum apud Agathiam legisse me memini: quamvis locus nunc non succurrat. *Küst.* 14. Κόλχων] τῶν Κόλχων E. 16. Ἠρήρειστο] Ἠρήνειστο bis A. Gl. pendet ex Il. γ'. 358. vel δ'. 136. 20. Ἠρήσαντο] Il. ψ'. 318.

1. Ἠρρήσεν] Vide supra v. *Εἰσήρρησεν*. *Küst.* Lex. Bachm. p. 252. Ἤρησεν A. Aristoph. Ran. 1222. contulit Gaisf. 3. Ἠρι] Vid. Il. ι'. 360. Cf. intpp. Callim. h. Iov. 87. 4. Ἠρία] Utitur Schol. Hom. Il. ψ'. 126. Lucian. in Charonte, et Plutarch. in Camillo, ap. Herald. Anim. ad Ius Att. Rom. I. II. c. 1. n. 15. *Reines.* Cf. Etym. M. et Zon. p. 1004. 5. Ἠνίκα] Apollonidae Ep. XXIX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 180. ἡνίκα καὶ δυσδ. A. B. V. E. Sed repone ἡνίκα σοι δακρυτὰ et τεύχον ex Anthol. τεύχω vulg. 6. ὡς] ἕως B. V. E. Tum ἀπεφθιμένου B. V. Med. 8. Ἠρίον ἐκ βώλου διψ.] Antipatri Sidon. Ep. CXI, 2—4. Anthol. Pal. VII, 209. ἐκτισάμην] ἐκτησάμην B. E. ἐκτισάμαν Anth. 9. καὶ φθίμενον] κεφθίμενον B. E. σταχυοτρόφος] σταχυηρόφος V. Anth. 11. θέλγῃ] θέλγῃς B. ἀροτραίῃ] γρ. ἀρουγαίῃ V. marg. ap. Gaisf. 12. Ἠρία. οἱ τάφοι] Ex Harpocratione, quem vide. *Küst.* Ἠρίαι πύλαι Athenis porta sepulcralis, vel ἠριαῖαι. Vid. Meurs. Attic. Lectt. I, 1. *Reines.* 14. ὀνομάζεσθαι] ὠνομάσθαι A. Harpocrat. Phot. Zon. Prius ex Harp. Epitome. 16. Ἠριγένειαν] Vide Schol. Il. ά. 477. τὴν γεννῶσαν om. Lex. Bachm. p. 252. 17. Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλ.] Anthol. l. III. p. 380. [Pal. VII, 204.] Vide etiam supra v. *Αἰθύσσω*. *Küst.* 19. παραιθύσσεις] παραιθύσσαις A. παραιθείσης E. παιαιεθύσης *V. θαλπομένων] θαλπομένην A. B. V. E. 20. Ἠριγόνειος τάφος] Ab Erigone, quae et Aletis et Aeora, Icarii filia, se super sepulcro patris suspenderat, Hygin. fab. 130. lib. II. Poet. Astron. sub Arctophyl. et Apollod. III, 14. *Reines.* Adde Servianam farraginem in Virg. Ge. I, 33. et Eratosth. p. 151. sq. Dictum ignoti poetae. Ἠριγένειος A. E.

---

non solum interdiu, sed etiam noctu epulabatur, et sumptuosis coenis publicam pecuniam dissipabat. Ἱρεῖτο. Deligebat, secernebat. *Deligebat autem quantum potuit glareae, quae in solo fluviorum circumfertur.* Ἱρεῖτο. Capiebatur. Ἤρη. Iune. declinatur Ἤρης. Ἠρήκασι. Vastarunt. Et Ἠρηκότες, qui vastarunt. Ἠρημένην. Electam. Et Ἠρημένον, electum, probatum. *Quonium pridem Persarum partes elegerant, a Colchis et Romanis se contemni et nullo loco haberi.* Ἠρήρειστο. Aptatus erat. *Caterva vero militum, testudine facta, valde constipata erat et ab omni parte tam munita, ut divelli non posset.* Ἤρης. Iunonis. Ἠρήσαντο. Precati sunt. Ἠρρήσεν. Periit, venit. unde est εἰσήρρησεν. Ἠρι. Diluculo, mane. vel vere. Ἠρία. Monumenta subterranea. *Cum tristia sub terra sepulcra condebam, ut defuncti corpus ibi sepelirem.* Et alibi: *Sepulcrum ex gleba arida condidi, ut te vel mortuum sulcus frumenti feraxdemulceret aratorio iacentem in thalamo.* Ἠρία. Sepulcra, quidam aiunt generaliter omnia sepulcra sic vocari, inprimis tamen ea quae non supra terrae superficiem emineant; nomen autem ab ἔρα, i. e. terra, fluxisse. Ἠριγένειαν. Quae diluculum gignit. *Neque purpurea splendescente aurora extrema calescentium alarum concutis.* Ἠριγόνειος τάφος.

Ἠρίθμησεν. ἀπεδειλίασε, μεθ' ἡσυχίας ἤγαγε.
Τοὺς ἐναντίους ἰδὼν
οὐκ ἠρίθμησεν, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἀμυνίας.
ἕτοιμος πρὸς ἄμυναν.

Ἠριδανός. ποταμός.

Ἠρικαπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἠρικνωμένον. ἐῤῥυτιδωμένον, παλαιόν.

Ἠρικώς. ἐξισώσας, καὶ φιλονεικήσας.

Ἤριον. ὄνομα τόπου. ἠρίον δὲ ὁ τάφος.

Ἤρινα, Τεῖα ἢ Λεσβία· ὡς δὲ ἄλλοι, Τηλία· Τῆλος δέ ἐστι νησίδιον ἐγγὺς Κνίδου· τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίαν αὐτὴν ἐδόξασαν. ἦν δὲ ἐποποιός. ἔγραψεν Ἡλακάτην· ποίημα δέ ἐστιν Αἰολικῇ καὶ Δωρίδι διαλέκτῳ, ἐπῶν τ'. ἐποίησε δὲ καὶ Ἐπιγράμματα.
76 τελευτᾷ παρθένος ἐννεακαιδεκέτις. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἴσοι Ὁμήρῳ. ἦν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς καὶ ὁμόχρονος.

Ἠρινὸν ἄνθος. ἐαρινόν.

Ἠρινὸς καιρός. ὁ τοῦ ἔαρος.

Ἤριπεν. εἰς τὴν ἔραν κατέπεσεν.
Ἤριπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἀσθμα πυρός.

Ἠριπόλη. ἡ ἡμέρα. ἐν Ἐπιγράμματι·
Οὐδὲ φαεινῆς
φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον Ἠριπόλης.

Ἠριπώθη. ἔπεσεν.

Ἤρισεν. ἐφιλονείκησεν.

Ἤρθη. ηὐξήθη, ὑψώθη.

Ἤρκεσεν. ἐβοήθησεν. Ὁ δὲ τὸν θώρακα αὐτοῦ διεῤῥηξεν, ὃς ἤρκεσέν οἱ ἀμῦναι λυγρὸν ὄλεθρον.

Ἡρματισμένον. ἠσφαλισμένον.

Ἡρμόσαντο. εὐφυῶς διετέθησαν. Οἱ δὲ ἡρμόσαντο πρὸς τὴν βούλησιν, καὶ συνέθεντο δέκα τάλαντα δώσειν. Πολύβιος· Οἱ δὲ στρατιῶται πάντα ἡρμόζοντο πρὸς τὴν εἰς οἶκον ἐπάνοδον. ἀντὶ τοῦ ἐγίνοντο, παρεσκευάζοντο.

Ἡρμόσθησαν. φιλικῶς διετέθησαν. Ἀο-

---

1. Ἠρίθμησεν] Ἠρέμησεν bis A. ἠρέμησεν in exemplo Ox. V. ἤγαγεν] ἦγεν minus apte Schol. 2. Τοὺς ἐναντίους ἰδὼν οὐκ ἠρ.] Locus hic apud Aristoph. Equ. 567. unde eum Suidas descripsit, sic legitur: Κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν Ἠρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. Vetus enarrator in eum locum: ἠρίθμησεν. ἀπεδειλίασεν, μεθ' ἡσυχίας ἦγεν: quae verba Scholiastae Suidas more suo hic exscripsit. Notandum autem in vetustissimo Paris. A. pro ἠρίθμησεν legi ἠρέμησεν: quam lectionem veram esse, eamque tam Aristophani quam Suidae restituendam puto. Nemo enim non videt durum esse et insolens, ne dicam ineptum, τὸ ἀριθμεῖν per ἀποδειλιᾶν et μεθ' ἡσυχίας ἄγειν exponere: quae significatio contra voci ἠρεμεῖν optime convenit. Küst. Pravam et languentem sed vetustam tamen scripturam Scholiastes interpretabatur. 4. ἕτοιμος] ἑτοίμως A. B. V. (ap. Gaisf.) E. 5. Ἠριδανός] Ἠ. ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ· οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν Photius. Cf. v. Ἅιδος. 6. Ἠρικαπαῖος] Haec vox occurrit etiam infra apud Suidam v. Φάνης. Alii scribunt Ἠρικεπαῖος, per ε, quo nomine apud veteres appellabatur Bacchus, teste Hesychio; apud quem tamen male legitur Ἠρικέπανος. Hesychio suffragatur Proclus in Timaeum Platonis, cuius haec sunt verba: Αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται. Plura de hac voce erudite observavit Theodoretus Canterus Varr. Lectt. lib. I. c. 26. Küst. Adde Lobeckii Aglaoph. p. 479. Ἠρικαπαῖος *V. 7. Ἠρικνωμένον] Scribendum potius est Ἐῤῥικνωμένον, a ῥικνόω. Küst. Habet Photius. 8. Ἠρικώς. ἐξισώσας] Portus hic non liquere sibi fatetur, quia non vidit, quomodo Ἠρικὼς (quod est ab ἐρίζω) significare possit ἐξισώσας. Sed uti apud Latinos *certare cum aliquo eruditione* is dicitur, qui eruditionem alicuius exaequat: sic apud Graecos ἐρίζειν τινὶ significat, *alicui parem esse*, vel *aliquem aliqua re aequare*. Exempla passim sunt obvia. Küst. 9. Ἤριον] Vide Holstenii not. in Steph. Byz. p. 131. Procop. Arc. Hist. *Toup.* MS. Vid. Steph. Byz. et Etym. M. v. Ἠραία, item Boisson. Anecd. Vol. I. p. 423. ἠρίον] V. Herod. Epimer. p. 268. 10. Ἤρινα, Τεῖα ἢ Λεσβ.] Eadem de Erinna habet Eustath. in Il. β'. p. 326. 327. ut Pearsonus in hunc locum recte notaverat. Videtur ergo Eustathius vel ex Suida sua descripsisse, vel ex eodem auctore, ex quo et Suidas sua hausit. Küst. Τεῖα (saltem Τηΐα) detortum esse videtur a Τηλία. Sed Τηνίαν agnoscit Erinnam Steph. v. Τῆνος. 11. δὲ καὶ] δὲ om. B. V. 14. δὲ om. *V. 15. τελευτᾷ δὲ παρθένος ἐννεακαιδ.] Huc pertinent verba Epigrammatis [inc. DXXIII.] in Erinnam, quod extat Authol. lib. I. p. 135. Οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἴσοι Ὁμήρου Τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς. Küst. δὲ omisi cum A. B. E. *V. Sed proba verborum compositio debuit esse haec: καὶ τελευτᾷ παρθ. ἐ. ἐννεακαιδεκάτις vulg. 16. τοῖς Ὁμήρου] Ὁμήρῳ B. V. Id ab auctoritate poetae repetitum accepi. 17. καὶ ἰσόχρονος] Vixit ergo circa Olymp. XLIV. ad quam Eusebius Sapphonem refert. Küst. Sed ὁμόχρονος A. B. V. E. Ceterum quod Suidas Erinnam Sapphus familiarem perhibuit, id Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 264. suspicatur ab codice corrupto fluxisse, cum olim extaret Γύρινναν. 18. ἄνθος] ἄνθος ἢ ἄλλο τι, ἤγουν E.

3. Ἤριπεν ἐσχαρίου λάβ.] Antipatri Sidon. LXIII, 6. Anthol. Pal. VII, 210. Cf. v. Ἐσχαρίου. λάβρον] λαῦρον A. E. Tum ἅμα A. 5. Οὐδὲ φαεινῆς φέγγ.] Pauli Silentiar. XXII. extr. Anthol. Pal. V, 228. 8. Ἤρισεν] Deest gl. A. 9. ὑψώθη om. E. servat Photius. 11. ὃς ἤρκεσέν οἱ ἀμ. λυγρὸν ὄλ.] Quicunque hunc locum ex hortis Homericis decerpsit (Aelianum fuisse suspiceris), vix Poetae tam immemor extitit aut epicae dictionis ignarus, ut ἀμῦναι interponeret. 13. Οἱ δὲ ἡρμόσαντο πρ.] Hoc fragmentum Polybio assignat Casaubonus. Küst. Fr. gr. 73. 74. 17. ἐγίνοντο vereor ut sincerum sit.

Erigoneum sepulcrum. Ἠρίθμησεν. Expavit, quievit. *Hostes conspicatus non dinumeravit, sed statim ad vim propulsandam se paravit.* Ἠριδανός. Eridanus fluvius. Ἠρικάπαῖος. Nomen proprium. Ἠρικνωμένον. Rugatum, vetustum. Ἠρικώς. Qui exaequavit, qui contendit. Ἤριον. Nomen loci. ἠρίον vero sepulcrum. Ἤρινα. Erinna, Teia, vel Lesbia, vel ut alii Telia. Telus vero est parva insula prope Cnidum. quidam etiam Rhodiam perhibuerunt. fuit poetria epica, scripsitque Ἡλακάτην, quod est poema Aeolica et Dorica lingua contextum, versibus CCC. fecit etiam Epigrammata. obiit virgo XIX. annos nata. eius versus iudicati sunt Homero pares. fuit autem amica et aequalis Sapphus. Ἠρινὸν ἄνθος. Vernus flos. Ἠρινὸς καιρός. Vernum tempus. Ἤριπεν. In terram decidit. *Decidit in focum ardentem, qui densum fumum exspirabat.* Ἠριπόλη. Dies. In Epigrammate: *Neque auream lucem Aurorae splendidae videre volo.* Ἠριπώθη. Cecidit. Ἤρισεν. Rixatus est. Ἤρθη. Crevit, elatus est. Ἤρκεσεν. Opem tulit. *Ille vero loricam eius dirupit, quae suffecit ut tristem mortem ab eo propulsaret.* Ἡρματισμένον. Stabilitum. Ἡρμόσαντο. Bene affecti sunt. *Illi vero consilium probarunt, et pactum inter se fecerunt, se X talenta daturos esse.* Polybius: *Milites autem omnia praeparabant ad reditum.* Ἡρμόσθησαν. Amice affecti sunt. *Cum igitur*

γους οὖν προσοίσαντος; καὶ ἥδιστα προσεμένου, ἡρμόσθησαν ἄμφω.

Ἡρμοττόμην. ἐπαιδευόμην. Ἀριστοφάνης· Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην. ἀπὸ τῆς μουσικῆς τὸ ἡρμοττόμην.

Ἡρόδικος. ὄνομα κύριον.

Ἡρόδοτος, Λύξου καὶ Δρυοῦς, Ἁλικαρνασσεύς, τῶν ἐπιφανῶν, καὶ ἀδελφὸν ἐσχηκὼς Θεόδωρον. μετέστη δ' ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν, τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον γενόμενον Ἁλικαρνασσοῦ. Πισίνδηλις γὰρ ἦν υἱὸς Ἀρτεμισίας, τοῦ δὲ Πισινδήλιδος Λύγδαμις. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν Ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', ἀρξάμενος ἀπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου καὶ Κανδαύλου τοῦ Ἀνδῶν βασιλέως. ἐλθὼν δὲ εἰς Ἁλικαρνασσὸν καὶ τὸν τύραννον ἐξελάσας, ἐπειδὴ ὕστερον εἶδεν ἑαυτὸν φθονούμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ Θούριον ἀποικιζόμενον ὑπὸ Ἀθηναίων ἐθελοντὴς ἦλθε· κἀκεῖ τελευτήσας ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τέθαπται. τινὲς δὲ ἐν Πέλλαις αὐτὸν τελευτῆσαί φασιν. ἐπιγράφονται δὲ οἱ λόγοι αὐτοῦ Μοῦσαι.

Περὶ Ἡροδότου λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ· Τίς οὖν ἀγνοεῖ τὸν Αἰθιόπων ὑπὲρ τοῦ παρ' ἡμῖν τροφιμωτάτου σιτίου λόγον; ἁψάμενοι γὰρ τῆς μάζης θαυμάζειν ἔφασαν, ὅπως κόπρια σιτούμενοι ζῶμεν, εἰ τῷ πιστὸς ὁ Θούριος εἶναι 77
λογοποιὸς δοκεῖ. ἰχθυοφάγων δὲ καὶ σαρκοφάγων ἀνθρώπων γένη, μηδ' ὄναρ ἰδόντα τὴν παρ' ἡμῶν δίαιταν, οἳ τὴν οἰκουμένην περιηγούμενοι γῆν ἱστοροῦσιν. ὧν εἴ τις παρ' ἡμῖν ζηλῶσαι τὴν δίαιταν ἐπιχειρήσει, οὐδὲν ἄμεινον διακείσεται τῶν τὸ κώνειον προσενεγκαμένων ἢ τὴν ἀκόνιτον ἢ τὴν ἑλλέβορον.

Ἡρομένης. ὄνομα κύριον.

Ἥροσα. ἠροτρίασα.

Ἡρόστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἡιροῦντο. ἐλάμβανον. Οἱ δὲ ὡς εἶχον χαμαὶ δεῖπνον ἥροῦντο.

Ἡροφίλα, ἡ καὶ Σίβυλλα Ἐρυθραία, Θεοδώρου θυγάτηρ. ἔγραψε βιβλία ἑ μαντικὰ ἐπικῶς· καὶ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ὑπάτων, ἄλλοι δὲ Ταρκυνίου, δοκοῦσα χρηματισθήσεσθαι δι'

1. προσοίσαντος] προσοίσαντες A. Optimi libri fides nonnihil auxit eam suspicionem, quam species aoristi parum emendata moverat: nam quae Lobeckius Phryn. p. 733. congessit documenta, neque accedunt ad huius participii similitudinem nec scriptoris cuiusquam ostendunt auctoritatem, qui cum isto melioris notae teste contendi queat. Adde perversitatem sententiae: si quidem non qui λόγους προσοίσας perhibeatur eiusdem fuit λόγους προσέσθαι, sed eorum qui verba conciliantis libenter admitterent. Quamobrem ope libri A. sic orationem castigabimus: *Λόγους οὖν προσείσαντες καὶ ἥδιστα προσέμενοι κτλ.* Ubi λόγους προσείσαντες notissimus sermonis flosculus (v. Ruhnk. in Tim. p. 136. sqq.) ad eos pertinet, qui blandis dictis animos alliciunt et ad concordes sensus suaviter reducunt. 4. Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλ.] Aristoph. Equ. 1241. (1233.) Haec redeunt in v. Εὔστρα. Deinde εὔστροις V. Mox ἀπὸ — ἡρμοττόμην om. E. 5. Melius ὡς πρὸς μουσικὴν Schol. 6. Ἡρόδικος] Vid. Gesner. in Luciani Conscr. hist. 35. et Heind. in Pl. Gorg. 4. 7. Ἡρόδοτος, Λύξ.] De Herodoto vide Photium in Biblioth. Cod. LX. *Küst.* Vid. *Πανύασις. Hemst.* Ubi mater Herodoti vocatur Ῥοιώ. 10. Ἀρτεμισίας] Ἀρτεμίας B. Ἀρτεμασίας V. 11. Πισίνδηλις] τοῦ δὲ Πισίνδηλ° V. ap. Gaisf. Sed Gronovius infra tantum Πισινδήλιος. 18. ὑπὸ Ἀθην.] ὑπὸ om. A. 19. ἐθελοντὴς ἦλθε] Ad Herodotum pertinere credo quod legitur in Ἀπείπατο. *Hemst.* 20. Πέλλῃ] Πέλλαις A. B. V. E. Libris obtemperandum duxi; praesertim cum citerioris aevi scriptores crebri fuerint in numeris locorum variandis. 21. ἐπεγράφοντο V.

1. ὁ Παραβάτης ἐν ἐπισ.] Haec Epistola Iuliani hodie non extat. *Küst.* Cf. eiusdem Iuliani Ep. 22. 2. τῶν] τὸν A. E corr. 4. κόπρια σιτούμενοι κτλ.] Haec Iulianus memoria labante. Nam Herodotus III, 22. ὁ Αἰθίοψ ἔφη οὐδὲν θωυμάζειν, εἰ σιτεόμενοι κόπρον ἕτεα ὀλίγα ζώουσι. 5. ὁ Θούριος εἶναι λογοποιός] Id est Herodotus. Strabo lib. XIV. p. 656. C. de Halicarnasso loquens ait: Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεύς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. *Küst.* Eamque habuit causam annotandi, quisquis haec in Suidam invexit. 7. ἡμῖν] ἡμῶν A. V pr. Med. Restitui dicendi rationem Graecis citerioribus probatam. 11. τὸν ἑλλέβορον] τὴν ἑλλέβορον A. cum v. Ζηλῶσαι, ubi haec laudantur tanquam ex lemmate Ἡρόδοτος. 13. Ἡρομένης] Ἡρομένη E. Glossa suspecta. 15. Ἡρόστρατος] An Ἡρόστρατος Strab. XIV. f. 440. is, qui templum Ephesi combussit, quo die natus est Alex. M. a. u. c. 399. Solin. c. 40.? Theopompum nomen eius in historiis suis comprehendisse ait Val. Max. VIII, 14. Alias aboleverunt id Ephesii decreto. *Reines.* Spiritum refinxi. 17. ἥροῦντο] ἡρῶντο V. 18. Ἡροφίλα. ἡ καὶ Σίβυλλα Ἐρ.] De Sibyllis plures viri docti abunde egerunt. *Küst.* Cf. v. Σίβυλλα Χαλδαία. Σίβυλλα Ἐρυθραία] σίλλα Ἐρυθραίου V.

blandis verbis se compellassent, et sermones libenter excepissent, ambo in gratiam redierunt. Ἡρμοττόμην. Instituebar. Aristophanes: *In ustrinis erudiebar verberibus.* ubi est translatio, sumpta a re musica. Ἡρόδικος. Nomen proprium. Ἡρόδοτος. Herodotus, Lyxae et Dryonis F. Halicarnassensis, illustri genere natus, fratrem habuit Theodorum. Samum autem migravit propter Lygdamidem, tertium ab Artemisiae tyrannum Halicarnassi. Pisindelis enim erat Artemisiae filius, Pisindelidis vero Lygdamis. Sami autem Ionicam dialectum excoluit, et historiam libris novem comprehensam scripsit, auspicatus a Cyro Persa et Candaule Lydorum rege. reversus autem Halicarnassum, cum expulso tyranno postea intellexisset se civibus invisum esse, Thurium, quo tunc Athenienses coloniam deducebant, ultro concessit. ibi defunctus in foro sepultus est. quamquam alii tradunt Pellae mortuum esse. eius libri inscribuntur Musae. — De Herodoto Apostata in epistola quadam scribit: *Quis igitur ignorat Aethiopum dictum de cibo, qui apud nos pro optimo habetur alimento? cum enim mazam gustassent, dixerunt se mirari, quomodo stercoribus vescentes viveremus: si quidem Thurius ille historiarum scriptor fide dignus esse videtur. piscivoras autem et carnivoras gentes ne per somnium quidem nostram victus rationem vidisse tradunt illi, qui terrarum orbem descripserunt. quorum vivendi rationem si quis apud nos aemulari voluerit, cum eo non melius agetur, quam cum iis qui cicutam aut aconitum aut helleborum hauserint.* Ἡρομένης. Nomen proprium. Ἥροσα. Aravi. Ἡρόστρατος. Nomen proprium. Ἡιροῦντο. Capiebant. *Illi vero, ut poterant, humi coenam sumebant.* Ἡροφίλα, Herophila, quae et Sibylla Erythraea, Theodori filia, scripsit versu heroico tres Divinationum libros; eosque Consulum, vel ut alii tradunt Tarquinii temporibus Romam attulit, sperans

αὐτῶν. ὡς δὲ κατεφρονήθη, τὰς β' κατέκαυσε βίβλους, ἃς καὶ ἔτυχεν ἐπιφερομένη· περιεσώθη δὲ ἡ λοιπὴ μία, ἥτις καὶ παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐξωνήθη πολλοῦ τιμήματος.

Ἥρωας. τὰς ὑπολελειμμένας τῶν σπουδαίων ψυχάς.

Ἡρώδειον. τόπος.

Ἡρώδης, ὁ πρῶτος, βασιλεὺς Ἰουδαίων. ἔσχεν υἱοὺς ὁμωνύμους αὐτῷ καὶ διωνύμους γ'· Ἡρώδην Ἀντίπαν, τὸν καὶ τὸν Πρόδρομον ἀποτεμόντα· ἐφ' οὗ καὶ ὁ Κύριος ἐσταυρώθη· καὶ Ἡρώδην Φίλιππον, ᾧ πρῶτον Ἡρωδιὰς συναφθεῖσα θυγατέρα Σαλώμην ἔσχε, τὴν καὶ ὀρχησαμένην· καὶ Ἡρώδην Ἀγρίππαν, τὸν καὶ Ἰάκωβον ἀνελόντα τοῦ Ζεβεδαίου. πρὸς ὃν τοῦ δήμου ἐπιφωνοῦντος τότε, θεοῦ φωνὴ καὶ οὐκ ἀνθρώπου, δίκην ἔδωκεν αὐτίκα. στολὴν γὰρ ἐξ ἀργύρου πεποιημένην περιθέμενος καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐλθὼν καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ βήματος καθίσας ἐδημηγόρει. τῆς δὲ ἡλιακῆς ἀκτῖνος προσπεσούσης τῷ ἐνδύματι, ἡ λαμπηδὼν τῇ αὐγῇ τῆς ἐσθῆτος ἀνακραθεῖσα τὰς ὄψεις τῶν περιεστώτων κατήστραψε. καὶ αἰωρηθέντων ἐπὶ τούτῳ καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν εὐφημησάντων, ἐπαίρεται πλέον ὁ δείλαιος· ὃν εὐθὺς ἄγγελος Κυρίου ἐπάταξεν ἀθρόως, καὶ ἀνεπήδησε τῆς καθέδρας, ἐκ τοῦ σπαράττεσθαι δεινῶς τὴν γαστέρα αὐτοῦ. τὸν δὲ Ἰάκωβον ἰδὼν ἀπαγόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον ὁ κατήγορος αὐτοῦ καὶ μεταμεληθεὶς προσέπεσε τοῖς ποσὶ τοῦ ἀποστόλου, λέγων· συγχώρησόν μοι, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ὅτι μεταμέλημαι ἐφ' οἷς ἐλάλησα κατὰ σοῦ. ὁ δὲ μακάριος παραυτίκα τοῦτον καταφιλήσας εἶπεν αὐτῷ· εἰρήνη σοι τέκνον, εἰρήνη σοι, καὶ συγχώρησις τοῦ πταίσματος. ὁ δὲ μετὰ φωνῆς μεγάλης εὐθέως Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἐπὶ πάντων ἀνηγόρευσεν· ὡς καὶ τὸ τοῦ μαρτυρίου βραβεῖον ἀπενέγκασθαι. ὁ δὲ ἄθλιος Ἡρώδης ἐπὶ ἡμέρας φθειρόμενος καὶ σκώληκας ἐκβράζων ἐλεεινῶς τὸν βίον κατέλυσεν, ὡς καὶ ὁ δυσσεβέστατος αὐτοῦ πατήρ. κἀκεῖνος γὰρ τἀπίχειρα τῆς κατὰ Χριστοῦ καὶ τῶν ὁμηλίκων αὐτοῦ τόλμης, ἔτι περιὼν τῷ βίῳ, κομισάμενος αἰσχίστῳ μύρῳ τὸν βίον κατέστρεψεν. 78

Ἡρώδης, Ἰούλιος χρηματίσας, υἱὸς Ἀττικοῦ, τοῦ Πλουτάρχου, γένος Αἰακίδης, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Μαραθώνιος, σοφιστής, πλούσιος ἐκ θη-

1. *μὲν β'*] *μὲν* omisi cum A. B. V. E. *κατέφλεξε*] *κατέκαυσε* scripsi cum A. *ἔκαυσε* praebet v. *Χρηματίσεσθαι*, ubi pars narrationis minus integre proditur. Illinc tamen assumas puriorem verbi formam *χρηματίσεσθαι*. Habet V. in marg.: *Οἷον συμβαίνει ἐξ ἀπροσεξίας τῶν χ κακὰ ἀποβλεπόντων (ἀβλεπόντων* *V.) *τῶν κρατούντων πρὸς τὰ καλά.* 5. *Ἥρωας. τὰς ὑπολ.*] Antea legebatur *Ἡρώας*, cum acuto in paenultima. Sed scribendum *ἥρωας, προπαροξυτόνως*, ab *ἥρως*. *Ἥρωες* enim apud Graecos vocabantur animae bonorum, vinculis corporis exsolutae. Ioannes Tzetzes in Hesiod. *Ἔργων* [v. 158.] p. 49. *Ἥρωες λέγονται, ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας, ἤγουν τῆς γῆς, κατὰ διάλεκτον, ἐξ ἧς πᾶς ἄνθρωπος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος· αἱ ψυχαὶ γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, διαζυγεῖσαι σωμάτων καθ' Ἕλληνας, τὸν ἀέρα περιπολοῦσαι ἐφορῶσι τὰ τῇδε. Küst.* Adde Schol. Il. *ά.* 4. et Etym. M. p. 437. cuius auctarium praebet Gudianum. 7. *Ἡρώδιον* *V. Similiter libri fluctuant in Iosephi locis, quos protulit Tittmannus, B. Iud. I, 13, 8. 21, 10. III, 3. f.* 9. *Ἡρώδην Ἀντίπαν, τὸν καὶ τὸν Πρόδρ.*] Haec verba et quae sequuntur usque ad *τὸν τοῦ Ζεβεδαίου αὐτόλεξει* etiam leguntur apud Cedrenum p. 183. A. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani notaverat. *Küst.* 10. *ἀποτεμόντα*] *ἀνελόντα* E. Supra *τὸν καὶ Πρόδρομον* Med. 11. *Χριστὸς*] *ϗς* A. E. *V. *κύριος* B. Id reposui. 12. *συναφθεῖσα*] *συναφεῖσα* V. Deinde *Σαλάμην* B. E. 14. *τὸν τοῦ*] *τὸν* omisi cum A. B. V. E. Alius scriptoris si res ageretur, praestaret *τὸν Ζεβεδαίου*. 16. *φωνὴ θεοῦ*] *θεοῦ φωνὴ* A. E. 17. *στολὴν γὰρ*] *γὰρ* om. V. 20. *ἡ λαμπηδὼν*] *ἡ* om. A. B. V. E. Edd. ante Küst.

1. *αὐτὸν*] *αὐτῶν* A. 3. *καὶ ἀνεπήδησε*] *ἀνεπήδησέ τε* E. 6. *αὐτοῦ καὶ*] *αὐτῷ* B. *V. *αὐ*τ E. 13. *μαρτυρίου*] *μάρτυρος* V. Tum *ἐπενέγκασθαι* B. V. 14. *καθ' ἡμέραν*] *ἐπὶ ἡμέρας* A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, cuius errorem mireris. Scriptor genus mortis quasi *ἐφημέριον* significavit, quod eiusdem diei finibus Herodem abstulerit. 17. *τῆς κατὰ*] *τῶν κατὰ* V. 20. *Ἡρώδης. Ἰούλ. χρημ.*] De hoc Herode multa habet Philostratus de Vitis Sophistarum lib. II. p. 545. et sqq. *Küst.* Herodis vitam secundum annorum rationes diligenter Heysius descripsit in Zimmermanni Diar. A. 1839. m. Oct. 21. *τοῦ Πλουτάρχου*] Apud Philostratum p. 546. pater Attici huius vocatur *Ἱππαρχος. Küst.* Suidae errorem notavit etiam Boeckhius in Inscr. Att. 355. p. 426. *τὸν δῆμον*] *τῶν δήμων* A. B. V. *τῶ δήμω* *V. 22. *πλούσιος ἐκ θησαυροῦ γενόμ.*] Philostratus p. 546. refert, non ipsum Herodem sed patrem eius Atticum invento thesauro divitem evasisse. Verba eius haec sunt: *Ἀττικὸν δὲ Ἡρώδου πατέρα οὐ περιεῖδεν ἡ τύχη πένητα ἐκ πλουσίου γενόμενον, ἀλλ' ἀνέδειξεν αὐτῷ θησαυροῦ χρῆμα ἀμύθητον ἐν μιᾷ τῶν οἰκιῶν, ἃς πρὸς τῷ θεάτρῳ ἐκέκτητο. Küst.*

eos magno sibi quaestui fore. sed cum contemni se videret, duos libros cremavit, quos secum attulerat. unus vero servatus est, quem Romani magno pretio redemerunt. *Ἥρωας*. Superstites proborum animas. *Ἡρώδειον*. Loci nomen. *Ἡρώδης*. Herodes primus Iudaeorum rex, qui tres habuit filios sibi cognomines et binomines: Herodem Antipam, qui Praecursorem capite truncavit; sub quo etiam Christus crucifixus est; deinde Herodem Philippum, cui primum Herodias nupta filiam Salomen habuit, illam nempe saltatricem; postremo Herodem Agrippam, qui Iacobum Zebedaei F. sustulit. cui cum populus acclamaret, *Vox Dei, non hominis*: statim is poenas dedit. etenim veste indutus argentea cum in theatrum venisset, in sublimi solio consistens concionatus est. cum autem radii solares in eam vestem incidissent, fulgor ille cum vestis splendore permixtus circumstantium oculos perstrinxit. iisque hac re adeo commotis, ut ipsum pro deo celebrarent, miser intumuit. qui ab angelo Domini subito percussus, ex solio prosiliit, quod eius venter vehementi dolore lacerabatur. Iacobum autem accusator ad mortem duci cum videret, poenitentia ductus ad Apostoli pedes procidit, prostratusque dixit: *Ignosce mihi, vir Dei, quia me poenitet accusationis.* tum beatus ille statim eum deosculatus, *Pax tibi*, inquit, *fili, pax tibi, et venia peccati.* ille vero confestim magna voce coram omnibus se Christianum esse professus est; itaque etiam martyrii praemium reportavit. at misar Herodes eodem die tabescens et vermibus scatens miserabiliter vitam finiit, item ut impius eius pater. nam ille quoque praemia audaciae suae contra Christum et ipsius aequales adhuc superstes tulit, turpissimo genere mortis absumptus. *Ἡρώδης Ἰούλιος*. Herodes, Iulius cognomento, filius Attici, qui fuit filius Plutarchi, genere Aeacides, Atheniensis, pago Marathonius,

σαυροῦ γενόμενος σφόδρα, ὥστε καὶ στάδιον κατεσκευάσατο Ἀθηναίοις καὶ θέατρον ὑπωρόφιον. ἦρξε τῆς Ἀσίας ὁ αὐτοῦ πατήρ, καὶ τοῖς δισυπάτοις συνκατελέχθη. ἦν δὲ ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ Μάρκου Ἀντωνίνου τῶν αὐτοκρατόρων, διαδεξάμενος δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἐν οἷς τὸ μεγαλοφυὲς καὶ ὑψίνουν τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς κατανοεῖται καὶ διαδείκνυται. τελευτᾷ δὲ ἀμφὶ τὰ ἑξ καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ξυντακὴς γενόμενος.

Ἡρωδιανός, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ γραμματικοῦ τοῦ ἐπικληθέντος Δυσκόλου. γέγονε κατὰ τὸν Καίσαρα Ἀντωνῖνον τὸν καὶ Μάρκον, ὡς νεώτερον εἶναι καὶ Διονυσίου τοῦ τὴν Μουσικὴν Ἱστορίαν γράψαντος καὶ Φίλωνος τοῦ Βιβλίου. ἔγραψε πολλά.

Ἡρωδιάς. ὄνομα κύριον.

---

1. ὥστε καὶ στάδιον κατεσκευάσατο] Magnificentiam operis huius miris laudibus extollit Philostratus p. 549. Eiusdem meminit etiam Pausanias lib. I. c. 19. p. 45. bis verbis: *Στάδιόν ἐστι λευκοῦ λίθου. μέγεθος δὲ αὐτοῦ τῇδε ἂν τις μάλιστα τεκμήραιτο. ἄνωθεν ὄρος ὑπὲρ τὸν Ἐλισσὸν ἀρχόμενον ἐκ μηνοειδοῦς καθήκει τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν ὄχθην εὐθύ τε καὶ διπλοῦν. τοῦτο ἀνὴρ Ἀθηναῖος Ἡρώδης ᾠκοδόμησε. Küst.* 2. ἦρξε] Mireris *δὲ* abesse. 6. *ὑπὸ Φαβωρίνῳ καὶ Πολέμωνι*] His addendus est Scopelianus, quem magistris Herodis accenset Philostratus p. 562. *Küst.* 8. *ὧν μέμνηται Φιλόστρατος*] Pag. 563. *Küst.*

1. *δὲ καὶ*] *δὲ αὐτοῦ καὶ* A. V. 2. *θεωρεῖται καὶ κατανοεῖται*] *θεωρεῖται καὶ* om. A. B. V. E. 3. *τελευτᾷ δὲ ἀμφὶ τὰ ἓξ καὶ ἑβ. ἔτη, ξυντ. γ.*] Haec *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Philostratum p. 564. *Küst.* 4. *ἔτη* om. Philostr. 5. *Ἡρωδιανός, Ἀλεξ.*] Hic inter veteres grammaticos longe fuit celeberrimus, variaque scripserat opera, quorum tituli tantum in veterum auctorum scriptis hodie superstites sunt. Eorum nonnullos ex adversariis meis excerptos hic subiungam *Ἡ Καθόλου*, vel, uti aliquando vocatur, *ἡ Καθόλου προσῳδία*, vel *ἡ Καθολικὴ προσῳδία*. Opus hoc frequentissime a grammaticis laudatum pluribus libris constabat. Primum enim librum laudat Schol. Aristoph. Av. 1680. Tertium Schol. Apollon. Rhod. I, 785. et II, 110. Quintum Schol. Sophocl. Oedip. Colon. 195. Sextum Schol. Apoll. Rhod. IV, 322. Septimum Schol. Aristoph. Pac. 924. Octavum Schol. Apoll. Rhod. I, 54. Undecimum Schol. Aristoph. Pac. 414. Decimum sextum Schol. Aristoph. Av. 877. Vicesimum Schol. Apollon. Rhod. I, 1294. Ulterius progredi non licet, quoniam non observavi veteres in citandis *τῆς Καθόλου* libris numerum istum excedere. Operis huius epitomen confecerat olim Aristodemus, teste Suida v. *Ἀριστόδημος*: itemque Theodosius grammaticus, cuius epitome hodieque MS. extat in celeberrima Bibliotheca Oxoniensi, hoc praefixo titulo: *Κανόνες τῆς Καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφωτάτου Ἡρωδιανοῦ, οὓς περιέτεμε Θεοδόσιος ὁ Γραμματικὸς φυλάξας τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων.* E re litteraria foret, si haec Epitome Theodosii et alia nonnulla veterum Technicorum opuscula, quae in modo laudata Bibliotheca Oxoniensi latent, in lucem aliquando protraherentur. [E libro Parisino post Theodosii Grammaticam p. 202 — 5. edidit Göttlingius: cuius vide praef. p. XV.] Antequam ulterius pergam, addere visum est, Eustathium in Il. *ν'*. p. 962, 15. laudare Herodianum *ἐν τῇ Μεγάλῃ προσῳδίᾳ*, quod opus non puto esse diversum ab eo, quod *ἡ Καθόλου* vocatum fuisse modo diximus. [Adde Iacobs. in Anthol. T. X. p. 186. sq.] Reliqua Herodiani huius opera breviter tantum recensebo, ne notarum brevitatem excedam. *Ἐπιμερισμοί.* Laudantur ab Etymologo, Schol. Aristoph. Eq. 433. [huius Scholii, quod Aldus inculcarat, vices subeat Sch. Av. 877.] Suida v. *Καταπροΐξεται*, Eustathio in Il. *δ'*. p. 445. [adde Bekk. Anecd. pp. 1402. 1431. et Schol. Ven. Il. *δ'*. 66. ubi defectus verborum ante illa *ἀλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι* sic cum MS. Coislin. ap. Göttling. in Theodos. p. XIV. est resarciendus, *οἱ δὲ Ἐπιμερισμοὶ οὔκ εἰσι πάντες Ἡρωδιανοῦ,*] et aliis. *Ἀττικὴ προσῳδία.* Laudatur a Schol. Aristoph. Equ. 485. *Ὁμηρικὴ προσῳδία.* Citatur a Suida v. *Μεμνῆτο.* Huius operis pars tantum interdum laudari solet, secundum partes poematis Homerici: ut *Ἰλιακὴ προσῳδία* apud Etymologum [et in subscriptionibus plurimisque observationibus Schol. Ven. A. cf. Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 34.], et *Ὀδυσσειακὴ προσῳδία* apud Schol. Aristoph. Av. 862. *Ὀνοματικόν.* Laudatur ab Etymologo; itemque Eustathio in Iliad. *δ'*. p. 445. [cum iisdem Schol. Ven. supra prolatis: adde Crameri Anecd. Vol. IV. p. 333. et passim Bekk. Anecd.] *Περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους.* Laudatur ab Etymologo v. *Ἄμπωτις.* Plurium operum Herodiani mentionem passim facit auctor Etymologici M. quorum nomina reperiet lector in Indice, quem Sylburgius Grammatico illi in fine adiecit. *Küst.* Ex operibus Herodiani quaedam excerpsit Phrynichus, quorum fragmenta penes se esse dicit Lindenbr. in Ammian. Marc. XXII, 16. p. 252. ubi de Alexandria: Unde *Herodianus, artium minutissimus sciscitator. Reines.* Vid. Lexic. *περὶ πνευμάτων* p. 208. 209. ed. Valck. ubi littera numeralis excidit. Scripsit etiam *περὶ καθολικῆς προσῳδίας* Heraclides, cuius meminit Apollon. de Syntaxi p. 326. *Toup.* MS. Adde v. *Ὦρος*, unde Herodiani *Προτάσεις* cognoscimus, cf. Lehrs. l. l. p. 229. Ceterum cum et his annis copiosissimum instrumentum rei praeclare gerendae sit evulgatum, et periti satis intellexerint, quot et quantis in monumentis imago summi grammatici hodieque appareat: miramur sane nondum extitisse, qui congestis tabulis Herodiani litteras, ingenium, disciplinam solerter instauraret ac de studiis philologorum interioribus statueret egregie mereri. 6. *τοῦ ἐπικληθέντος Δυσκόλου*] De eo Suidas supra suo loco. *Küst.* 7. *γέγονε δὲ*] *δὲ* om. A. B. V. E. *τὸν καὶ Μάρκον*] *τὸν* om. A. *καὶ* om. B. E. Recte se habet Marci memoria, cui libros primarios inscripserat Herodianus: v. grammat. Taurin. ap. Peyronum in Etym. p. 730. Tum *καὶ* ante *Διονυσίου* addiderunt A. B. V. *Μάρκον τὸν νεώτερον. ὡς εἶναι νεώτερον καὶ Διον.* E. 9. *συγγράψαντος*] *συγγραψαμένου* E. *γράψαντος* dedi cum A. *V. *Φίλωνος τοῦ Βυβλίου*] In prioribus editt. [et E.] legitur *Φιλ. τοῦ Ἐβραίου*, cuius loco *Βυβλίου* ex MSS. Pariss. reposui. *Küst.* *Βιβλίου* reddidi cum A. *V. item ut Gaisfordus fecit in v. *Φίλων*. 11. *Ἡρωδιάς*] Vide paulo ante v. *Ἡρώδης*. *Küst.*

---

sophista, valde dives thesauro reperto, adeo ut et stadium et theatrum tecto munitum Atheniensibus condiderit. pater Asiae praefuit, et bis consulatum gessit. vixit autem Traiani, Hadriani, Marci Antonini Imperatorum temporibus, et Favorinum Polemonemque praeceptores habuit. scripsit Ephemerides, opus varia eruditione refertum; item epistolas et orationes extemporales: quorum librorum meminit Philostratus in Vitis Sophistarum. in schola successit ei Hadrianus sophista. aequalis fuit Herodes Aristidi sophistae. ceterum circumferuntur etiam alia multa, ex quibus et ingenii magnificentia et mentis sublimitas perspici potest. obiit circa LXXVI. aetatis annum, tabe confectus. *Ἡρωδιανός.* Herodianus, Alexandrinus, grammaticus, Apollonii grammatici, cognomento Dyscoli, filius, vixit tempore Imperatoris Antonini sive Marci. itaque iunior est et Dionysio, qui Musicam historiam conscripsit, et Philone Biblio, multa scripsit. *Ἡρωδιάς.* Nomen proprium.

Ἡρωδίωνος.

Ἡρωελεγεῖον. μέτρον τι.

Ἡρώησεν. ἔπαυσεν.

79 [1]Ἡρωίνη. ὄνομα κύριον.

Ἥρων, Κότυος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τὰς ἐν Ἀθήναις δίκας γεγραφώς· εἶτα ἐξήγησιν Δεινάρχου· ὑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδην· Κεκριμένων ὀνομάτων βιβλία γ'· Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν· Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι.

Ὅτι Ἥρωνι ἐπέτρεψεν ἑαυτὸν ὁ Πρόκλος, ἀνδρὶ θεοσεβεῖ καὶ τελείαν παρασκευὴν ἐσχηκότι τῶν κατὰ τὴν παίδευσιν ὁδῶν Ἀλεξανδρείας.

Ἡρῶναξ. ὄνομα κύριον.

Ἡρῶναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἡρῶναί τινές εἰσι;

τρισυλλάβως τὸ ἡρῶναι προήνεγκαν, ὡς ἠίθεοι, ἤθεοι. Αἰλιανός· Γενναῖον ἔργον καὶ τολμηρὸν ἡρωίνης ἀντικρυς τοῦτο δράσασα.

Ἡρῶον. μνημεῖον.

Ἥρως. ἡμίθεος, δυνατός, γενναῖος. δισυλλάβως δὲ κέχρηται Ὅμηρος ἥρῳ, ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ.

Ἡρώτα. παρεκάλει, ἔθυεν, ηὔχετο, ἱκέτευεν.

Ἥρτηται. γενικῇ· κρέμαται. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τῆς τῶν ἀνθρώπων ἰατρικῆς, καὶ ἐκείνων ἤρτητο.

---

1. Ἡρωδίων] Ἡρωδίων A. B. V. Ἡρωδιανός E. Reposui genitivum. Nomen hominis Dindorfius ex Hippiatr. p. 211. enotavit. 2. V. Santen. in Terentian. p. 306. 4. ὄνομα κύριον] Non cadit in hanc glossam. 5. Heronis rhetoris memoriam prorsus evanuisse mireris. Κότυος] Κότυλ^{ο} V. 8. ὀνομάτων] ὀνόματα E. Deinde Heraclidem Oxyrynchiten intelligi puto. 12. Ἥρωνι ἐπέτρεψεν ἑαυτ. ὁ Πρόκλ.] Hoc fragmentum deprompsit Suidas ex Vita Procli a Marino conscripta (c. 9.), ut Pearsonus recte observavit. In prioribus autem editt. [et B. V. E.] mendose legitur Ἥρων, cuius loco Ἥρωνι tam ex Marino quam Paris. A. reposui. *Küst.* Ὅτι Gaisf. cum *V. 14. τὴν nescit Marinus. Ἀλεξανδρείας] Haec vox deest apud Marinum; unde dubium non est quin ea a Suida ad supplendum sensum loco huic addita fuerit. In prioribus autem editt. [et V. E.] legitur Ἀλεξάνδρου: quod auctoritate optimi codicis Paris. A. fretus in Ἀλεξανδρείας mutavi: quam lectionem sensus loci huius admittit, ut ex ipso Marino patet. *Küst.* Reinesius ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Vidit Fabricius nomen compendio litterarum (h. e. Ἀλεξάνδρει) significatum ab Ἥρωνι aberrasse.

2. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 314. 3. Μῶν ἡρῶναι] Μῶν omisi cum A. B. V. 4. τρισυλλάβως δὲ] δὲ om. A. B. V. E. Mox προσήνεγκαν V. προηνέγκατο Schol. Aristoph. 7. Ἥρῳον] Menag. in Diog. Laert. IX, 21. attulit Gaisf. Adde Welckeri Syll. Epigr. p. 32. sq. 9. ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι] Iliad. ή. 453. Ἥρῳ Ἀαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε. Sed ubi ἥρῳ est dativus et ι subscriptum habet; secus ac hic apud Suidam. *Küst.* Ibi Schol. Ven. Ἥρῳ. ἡ διπλῆ, ὅτι δισυλλάβως καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (θ'. 483.) ἥρῳ. Mirum quam pusilla res Küsterum adeo transversum egerit, ut Suidam etiam erroris insimularet; ἥρῳ editum refinxit Hermannus Em. Gr. gramm. p. 38. cui praeierat Oudend. in Tho. M. p. 425. 10. ἐν Ὀδυσσείᾳ] Puto Suidam hic deceptum esse. Non enim memini ἥρῳ in Odyssea usquam διὰ συλλάβως legi: nisi forte ea loca huc trahere velis, in quibus α in ἥρωα propter vocalem sequentem elisum est; ut Odyss. λ'. 519. Ἥρῳ' Εὐρύπυλον: quod tamen nihil pro Suida facit. *Küst.* 11. Ἡρώτα] Vid. potissimum v. Ἔρωτῶ σε. ἔθυε] Nihil est falsius nec ineptius hac interpretatione, quam voci ἡρώτα minime convenire luce clarius est. Quid igitur? An dicemus, vocem hanc esse παρεμβεβλημένην, et ab aliis loco huic insertam? Non existimo; sed ipsi Suidae potius hoc παράρραμα tribuendum esse non dubito. Is enim cum haec scriberet, in animo habuit vocem ἐῤῥόθει, quae sono quidem et scriptura ad ἡρώτα prope accedit, sed longe aliud significat, nimirum ὥρμα vel ἔθυε (i. e. *impetu ferebatur*), ut lexica vulgata docent. Solent enim interdum grammatici, dum vocabulum aliquod exponunt, de alia voce, cuius scriptura et pronunciatio paene similis est, cogitantes eius significationem, licet diversissimam, alteri tribuere: cuius ἀβλεψίας aliquot hic adducam exempla, ut ea, quae a me dicta sunt, confirmentur. Suidas supra inquit: Εἶτω, πορευέσθω, συγχωρείσθω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐάν τινι. Hic grammaticum nostrum de tribus diversis vocibus ἴτω, ἦτω et εἶ τῳ cogitasse manifestum est, licet unam tantum scripserit, cui reliquarum etiam significationes non sine insigni oscitantia tribuit. Nam πορευέσθω referendum est ad ἴτω, συγχωρείσθω ad ἦτω (i. e. *sit*) ab εἰμί, ἐάν τινι ad εἶ τῳ: quarum vocum eadem paene est scriptura et pronunciatio, at significatio diversissima. Hanc observationem supra nescio quo casu praetermisi; quam proinde hic, invitante occasione, cum lectore communicandam putavi. Apud Hesychium legimus: Ἐπαλογῆς, σπουδῆς, ἀνταποδόσεως: qui locus est corruptissimus. Nam primo quidem pro ἐπαλογῆς, indicio Bentleii, legendum est ἐπαλλαγῆς, cui respondet vox ἀνταποδόσεως. Deinde σπουδῆς non potest esse interpretatio vocis ἐπαλλαγῆς, sed ἐπειγωλῆς (ipse enim Hesychius ἐπειγωλὴ exponit σπουδή), quod vocabulum ad scripturam ἐπαλλαγῆς prope accedit: de quo proinde Hesychium, cum ista scriberet, cogitasse necesse est. Plura huius generis exempla non adducam, ne notas nimium extendam. *Küst.* Leg. εὔθυνε. Vid. v. Εὐθύνουσι. *Idem* in Addend. De hac glossa non ausim pronunciare. ἱκέτευεν] ἠρώτα addunt A. E. *V. Med. ἠώτα V. In marg. A. Ἔρωτῶ σε ἔχε με παρῃτημένον, ex Luc. XIV, 18. 12. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐδ.] Hoc fragmentum Kühnius ad Aelianum refert. *Küst.* 13. τῆς τῶν] τῶν om. V. E.

Ἡρωδίωνος. Ἡρωελεγεῖον. Quoddam metri genus. Ἡρώησεν. Sedavit. Ἡρωίνη. Nomen proprium. Ἥρων. Hero, Cotyos F. Atheniensis rhetor, qui causas Athenis actas scripsit. item enarrationem Dinarchi. Commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem. Selectorum vocabulorum libros tres. Epitomen Heraclidis Historiarum. De antiquis oratoribus, deque orationibus, quae in commissionibus vicerunt. — *Heroni Proclus se commisit, viro pio, et qui perfecte se comparaverat ad varias institutionum rationes.* Ἡρῶναξ. Nomen proprium. Ἡρῶναι. Aristophanes *Nubibus*: *Ecquae sunt heroinae?* per tres syllabas vocem ἡρῶναι extulit, ut ἤθεοι pro ἠίθεοι. Aelianus: *Cum generosum facinus et audax, quod plane heroina dignum esset, fecisset.* Ἡρῶον. Herois monumentum. Ἥρως. Semideus, potens, generosus. Homerus autem ἥρῳ duabus syllabis complexus est, semel quidem in Iliade, item semel in Odyssea. Ἡρώτα. Adhortabatur, precabatur, orabat, suppliciter orabat. Ἥρτηται. Genitivo pendet. *Ille primum quidem auxilium medicinae humanae requirebat, in eaque omnem spem collocabat.*

Ἤιρτο. ὑψοῦτο, ἠγείρετο. Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπέδου ἐπὶ τὰς ὀφρύας τοῦ ὄρους τὰ βλήματα ἐξικνεῖτο.

Ἠρτύνετο. παρεσκεύαζεν.

Ἠρύγγανεν. ἐμεγαλαύχει, ἐνηβρύνετο, ἐπιπράσκετο. Εἰ καὶ περίβλεπτον καὶ δόκιμον ἠρύγγανε γένος. ἠρύγγανεν οὖν κυρίως ἠρεύγετο.

Ἤρυγεν. ἐβόα.

Ἠρύγιον. ὄνομα τόπου.

Ἠρυγγίτης. εἶδος βοτάνης.

Ἠρυθροδανωμένον. ἐρυθρῷ βάμματι βεβαμμένον.

Ἡρύλλος. ὁ Ἡρακλῆς.

Ἤρυον. ἤντλουν. Καὶ Ἠρύσατο, ἤντλησεν.

Ἦς. ὑπῆρχες.

Ἡσαΐας. ὄνομα κύριον.

Ἡσαΐνον. ὄρος.

Ἤισαν. ἀντὶ τοῦ ὕμνησαν, ἐδόξασαν.

Ἦσάν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ. ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, εἶτα ἑτέρως γεγονότων.

Ἤισαν. ἤδεισαν, ἐγίνωσκον.

Οὐδ' ἀφιγμένον
τὸ πάμπαν ἦσαν.

Ἔσας. χάριν ἐποίησας, ἐδόξασας.

Ἔσατο. εὐφράνθη.

Ἠσαῦ. ὄνομα κύριον.

Ἔσειν. πέμψειν.

Ἡσσηθῆναι. ἡττηθῆναι.

Ἡσσητόρες. ἡττήσαντες.

Ἔσσηντο. ἥττηντο.

Ἡσσῆσθαι. παρακείμενος. ἀντὶ τοῦ ἡττῆσθαι.

Ἠσί. φησίν.

---

1. *Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο, ὥστε ἐπὶ ἰσοπ.*] Locum hunc sic legendum puto: *Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσ. ἦρτο ἐκ τοῦ ἰσοπέδου, ὥστε ἐπὶ τὰς ὀφρ.* etc. *Küst.* Scribe, *ἀπὸ ἰσοπέδου.* Locus ita vertendus est: *Agger vero in tantam altitudinem excitabatur, ut verticem montis coaequaret; quo factum est, ut tela facile eo pervenirent.* Hic sensus loci est, quem minus intellexit Küsterus. Plutarchus in Numa: *Καὶ κατακρύπτεται τὸ οἴκημα, γῆς πολλῆς ἄνωθεν ἐπιφορουμένης, ὥστε ἰσόπεδον τῷ λοιπῷ χώματι γενέσθαι τὸν τόπον.* Arrianus Expedit. Alex. IV, 30. *Τῇ τετάρτῃ δὲ βιασάμενοι τῶν Μακεδόνων οὐ πολλοὶ κατέσχον ὀλίγον γήλοφον ἰσόπεδον τῇ πέτρᾳ. Toup.* III. p. 89. Apparet locum esse turbatum. Utut oratio se habuit, recte dictum opinor *ἐπὶ ἰσοπέδου* de aggere tantam in altitudinem exstructo, ut superficies par esset iugo montis oppositi. Quodsi *ἔτι τὰς ὀφρύας* refingimus, satis tolerabilis efficitur sententia: *adeo ut iactus operarum humum egerentium ad ipsum montis supercilium allaberentur.* Nam *ἐξικνεῖσθαι* solum admittit accusativum. *χῶμα*] *σῶμα* V. ap. Gaisf. 4. *Ἠρτύνετο*] Il. *β'*. 55. 5. *Ἠρύγγανεν*] *Ἠρύγανεν* bis V. *ἐπιπράσκετο*] Haec vox transposita est, quae post *ἠρύγγανε γένος*, addita voce *δοῦλος*, collocari debet, hoc modo: *Εἰ καὶ περίβλεπτον καὶ δόκιμον ἠρύγγανε γένος, δοῦλος ἐπιπράσκετο.* Sic enim locus hic recte legitur supra v. *Ἐρυγγάνειν. Küst. παρεσκευάζετο* mirifice Lex. Bachm. p. 252. 7. *ἐρεύγετο*] *ἠρεύγετο* recepimus ex A. E. 8. *Ἤρυγεν*] Il. *υ*. 404. 10. *Ἠρύγγιον* corrigebat Schneiderus in Aristot. H. A. T. IV. p. 26. nec Beckmannus in Antig. Caryst. 115. locum citra suspicionem dimisit. *ἄρτος ἢ εἶδος*] *ἄρτος ἢ* omiserunt A. B. V. (de quo monuerat H. Steph. in Thes.) E. *βοτάνης*] Plutarch. de S. N. V. (p. 558. E.) *τὸν ἠρυγγίτην* sc. *κανλόν*, ut Nicand. in Alexiph. (v. 577.) dixit *ὄίζας ἠρυγγίδας.* Quod dicit de pane, ex eo quod habet Athen. III. 114. *ἐρεικίταν* dici ab Ameria et Timachida *τὸν ἐξ ἐρηρειγμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γιγνόμενον ἄρτον* exponi debet. Malim autem quia *ἀπὸ τοῦ ἐρείκεσθαι* derivatur, *ἐρειγγίτην* vel *ἠρειγγίτην* ap. Athen. legere. *Reines.* 11. *Ἠρυθροδανωμένον*] Schol. MS. in Greg. Nazianzen. in Excerptis Bastii: *ἠρυθροδανωμένα. οἷον χρώματι ἐρυθρῷ βεβαμμένα.* Vid. in Hesych. v. *Ἠρυθροδάνωται. Gaisf.* 13. *Ἡρύλλος*] Vide Etymologum h. v. apud quem haec vox est *προπαροξύτονος. Küst.* Refinxi tenorem. Cf. Eust. in Il. *ξ'*. p. 989. 15. *Ἦς*] V. Lob. in Phryn. p. 149. 17. Glossa suspecta. *ὄρος*] *ὄνομα ὄρους* E.

2. *Ἦσαν. πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκ.*] Senarius hic *παροιμιακὸς* sumptus est ex Aristoph. Plut. 1003. ubi vide Scholiastam. Ad hoc proverbium alludit idem Aristophanes alio loco, nimirum in Vesp. 1055. *Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, Ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισιν.* Ubi vetus enarrator: *παρὰ τό· Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.* Vide etiam infra v. *Πάλαι πότ' ἦσαν. Küst. πάλαι* deest A. B. V. E. Phot. Hesych. neque Philostratus agnoscit V. Soph. 2, 22, 4. extr. 6. *Οὐδ' ἀφιγμένον*] Eurip. Rhes. 854. cf. Etym. M. v. *Ἤισμεν.* Monuit Piersonus in Moerin p. 174. Verisim. p. 82. 8. *ἔδοξας* Photius. 9. *Ἔσατο*] Vid. Od. *ι*. 553. Mox *ηὐφράνθη* B. V. 11. *Ἔσειν*] Vid. Od. *ϑ'*. 203. 13. *Ἡσσητόρες. ἡττήσαντες*] Hanc scripturam ex optimo Paris. A. hausi. In Paris. B. post *ἡττήσαντες* additur *ἡττηθέντες.* Priores vero editt. exhibent *Ἡσσητόρας. ἡττηθέντας. Küst.* Activam verbi speciem primus ostendit Polybius. Exempla congessere Valck. in Schol. E. Phoen. 1380. et Schaef. in Arist. Plut. p. 524. sq. *ἡττηθέντες* B. E. *ἡττηθήσαντες* V. 15. *Ἡσσῆσθαι*] Thucyd. II, 39. Continuo reddidi *παρακείμενος*, quod *V. sigla expressit, A. scripsisse fertur *παρακει. ἀντὶ τοῦ* om. E. 17. *Ἠσί*] Vid. Eustath. Od. *ι*. p. 1613, 28. Supra v. *Ἦ δ' ὅς. Gaisf.* Vide Sapphus fr. 48.

Ἤιρτο. In altum tollebatur, excitabatur. *Agger vero in tantam altitudinem excitabatur, ut verticem montis aequaret: quo factum est ut iactus telorum eo pervenirent.* *Ἠρτύνετο.* Parabat. *Ἠρύγγανεν.* Magnifice iactabat, gloriabatur. *Quamvis illustre et celebre genus iactaret, in servitutem trudebatur.* proprie significat, eructabat. *Ἤρυγεν.* Vociferatus est. *Ἠρύγιον.* Nomen loci. *Ἠρυγγίτης.* Herbae genus. *Ἠρυθροδανωμένον.* Rubro colore tinctum. *Ἡρύλλος.* Hercules. *Ἤρυον.* Hauriebam. Et *Ἠρύσατο*, hausit. *Ἦς.* Eras. *Ἡσαΐας.* Nomen proprium. *Ἡσαΐνον.* Mons. *Ἤισαν.* Celebrarunt, laudarunt. *Ἦσαν. Erant olim, erant strenui Milesii.* proverbium ex oraculo natum; dictum de iis qui, cum olim bona fortuna essent usi, postea malam experirentur. *Ἤισαν.* Norant, sciebant. *Neque huc profectum omnino norant.* *Ἔσας.* Gratum fecisti, celebrasti. *Ἔσατο.* Delectatus est. *Ἠσαῦ.* Nomen proprium. *Ἔσειν.* Missurum esse. *Ἡσσηθῆναι.* Victum fuisse. *Ἡσσητόρες.* Qui vicerant. *Ἔσσηντο.* Victi fuerant. *Ἡσσῆσθαι.* Victum fuisse. *Ἠσί.* Inquit.

Ἡσίοδος, Κυμαῖος· νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δίου καὶ μητρὸς Πυκιμήδης ἐν Ἀσκρῃ τῆς Βοιωτίας. γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίου, τοῦ Ἀπέλλιδος, τοῦ Μελανώπου· ὃν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου προπάτορος εἶναι πάππον· ὡς ἀνεψιαδοῦν εἶναι Ἡσιόδου τὸν Ὅμηρον· ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος κατάγεσθαι. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν ἡρωινῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις έ, Ἐπικήδειον εἰς Βάτραχόν τινα, ἐρώμενον αὐτοῦ, Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· καὶ ἄλλα πολλά. ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ, οἳ νύκτωρ δόξαντες ἀναρεῖν φθορέα ἀδελφῆς αὐτῶν ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες. ἦν δὲ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὁρίζουσιν· ὡς λβ' μόνους ἐνιαυτοὺς συμπροτερεῖν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Ἡσιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἧσις. τέρψις.

ΙΙΗσθα. ἦς, ὑπῆρχες. 81

Ἧσθα γὰρ εὐχωλῇσι κατήκοος, ἔνθα κελεύθοις

Ἴλαος.

Ἡσθείη. χαρήσεται.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

τὴν κύλικά φησιν, ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ πλέα. Καὶ Ἡσθείς, χαρείς.

Ἥσθην. ἐχάρην.

Ἤισθηνται. ἔγνωσαν. Ἀριστοφάνης·

---

2. *μητρὸς* om. A. haud temere: parum enim arridet color narrationis, quasi puer a patre item ut ab matre Boeotiam deductus fuerit. Quamobrem suspicor olim hanc fere loci fuisse faciem: *Ἡσίοδος, Κυμαῖος, πατρὸς δὲ Δίου καὶ μητρὸς Πυκιμήδης. νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν Ἀσκρῃ.* 3. *Δίου*] *Διός* A. B. V. E. Vid. Ruhnken. in Vell. Paterc. I, 7. p. 26. 4. *Ἀμπελίδου*] In 2 MSS. Pariss. legitur *Ἀπέλλιδος. Küst.* Sic A. V. Scripsimus *Ἀπέλλιδος.* *Ἀμπέλιδος* E. 5. *ἀνεψιάδην*] In 2 MSS. Pariss. rectius legitur *ἀνεψιαδοῦν. Küst.* Sic B. V. *ἀνειψίδουν* E. qui deinde *τοῦ Ἡσιόδου.* 8. *Γυναικῶν Ἡρωινῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις έ*] Hoc opus intercidit: cuius tribus prioribus libris Hesiodus recensuerat feminas heroinas, earumque genus et praeclara facinora carmine heroico descripserat. Hi libri sub nomine *Καταλόγων* ab veteribus scriptoribus passim citari solent. Libro quarto varias feminas illustres cum amica sua contenderat, praepositis semper vocibus *Ἡ οἵη*: unde sub nomine *Ἠοιῶν* liber iste ab veteribus grammaticis passim laudatur. Eius fragmentum est initium poematis heroici, quod *Ἀσπὶς Ἡρακλέους* inscribitur, et inter opera Hesiodi hodieque extat; cuius versus primus est, *Ἢ οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν.* Libro quinto Hesiodum recensuisse feminas, quae heroes peperissent, eumque librum ideo inscriptum fuisse *Ἡρωογονίαν* existimat Sam. Petitus in Commentar. ad LL. Attic. p. 462. apud quem de toto hoc *Καταλόγων* opere plura legi possunt. *Küst.* Huic aut continuae Küsteri annotationi nefas visum est his temporibus cumulum adiicere, cum plurimi doctorum hominum labores, qui litteras Hesiodias pleniore luce perfuderint, omnium feruntur manibus. 9. *Ἐπικήδειος*] *Ἐπικήδειον* A. B. V. 11. *καὶ ἄλλα πολλά*] Valde imperfectum operum Hesiodi Catalogum Suidas hic nobis dedit. Nam praeter illa, quorum supra meminit, ab veteribus laudatur *Ἀστρικὴ βίβλος*, sive liber de stellis, ex quo fragmentum adducit Tzetzes Chil. XII, 171. *Χείρωνος ὑποθῆκαι.* Hunc librum quidam veterum Hesiodo tribuerunt, ut testis est Scholiasta Pindari Pyth. VI, 22. et Pausanias IX, 31. qui eum *Παραίνεσιν Χείρωνος* appellat. *Αἰγίμιος.* Hunc librum alii Hesiodo, alii vero Cercopi Milesio ascripserunt. Athenaeus lib. XI. p. 503. D. *Καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος.* Idem opus absque ullo auctoris nomine laudat eruditus interpres Apollonii Rhodii III, 587. et IV, 816. *Κύκνος γάμος.* Laudatur a Schol. Apoll. Rhod. I, 1289. item ab Athen. lib. II. p. 49. *Μελαμποδία.* Laudatur ab Athen. lib. II. p. 40. et alibi: item ab Eustathio in Il. *μ'.* p. 900, 18. Praeterea Hesiodo quidam veterum tribuerunt *Ἔπη μαντικὰ* et *Ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν*, ut nos docet Pausanias loco paulo ante laudato. De *Heroogonia* Hesiodi, sive ut ab aliis vocatur *Genealogia Heroica*, in nota superiore diximus. *Küst.* 12. *καὶ Κτ.*] *κεκτημένῳ* *V. 13. *ἑαυτῶν*] *αὐτῶν* A. *V. *αὐτῶν* E. Eratosthenis fidem adhibuit is, qui Certamen Hesiodi cum Homero finxit. 14. *δὲ καὶ*] *καὶ* om. A. V.

1. Desideratur *ὁ δὲ Πορφύριος* vel similis membrorum iunctura. *νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὁρίζ.*] Secundum Ioann. Tzetzem in praefat. Allegoriae Homericae ineditae (quae MS. extat Parisiis in Biblioth. Reg. Cod. 2800. et Oxonii Cod. Barocc. 194. et 131.) Hesiodus Homero iunior fuit annis 400. Sed de Hesiodi aetate Lil. Gyraldus, Ioh. Gerh. Vossius aliique viri docti abunde egerunt, post quos plura de hac materia non addam, ne actum ut aiunt agam. *Küst.* 5. *τέρψις*] *ἡ τέρψις* E. 7. *Ἧσθα γὰρ εὐχωλῇσι κατήκ.*] Antiphili Ep. V, 3. Anthol. Pal. VI, 199. *κατήκοος*] *κτήνωος* B. E. *ἔν τε κελεύθοις*] In prioribus editt. mendose legitur *ἔνθα κελεύθοις. Küst.* Sic A. B. V. E. et MS. Anthol. Pal. 11. *Ταύτην*] Aristoph. Lys. 201. Indicavit Toupius I. p. 251. Hinc additamentum gl. *Πλέα* derivatum est. Adhibuit Gaisfordus etiam Schol. Greg. Nazianz. Stelit. I. p. 2. *Ἡσθείη. χαρείη.* Ceterum *τὴν κύλικα* vett. edd. cum Aristophanis versu iungebant. 14. *Ἥσθην*] Vid. Aristoph. Nub. 174. et alibi. Statim *εὐφράνθην* alteram interpretationem omiserunt A. B. V. E. 15. *Ἀριστοφάνης*] In Vesp. 671. ex quo locus hic ita legendus et emendandus est: *Οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ἤσθηντό γε* [*ἧσθηνται*] *τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν.* Vide ibi Scholiastam. *Port.*

Ἡσίοδος. Hesiodus, Cumanus. adolescens a patre Dio et matre Pycimede translatus est Ascram, urbem Boeotiae. genus eius deducitur a Dio, Apellidis filio, qui patrem habuit Melanopum, hunc autem quidam aiunt fuisse tritavum Homeri, faciuntque Homerum natum ex patruele Hesiodi. utriusque autem genus ab Atlante deduci ferunt. poemata eius haec sunt: Theogonia, Opera et Dies, Scutum, Heroinarum mulierum Catalogus, libros V. continens, Epicedium in Batrachum quendam, eius amasium, De Idaeis Dactylis; et alia multa. obiit autem hospitio exceptus ab Antipho et Ctimeno, qui noctu putantes se sororis suae stupratorem interficere, ipsum Hesiodum interfecerunt inviti. quod si hos audimus, Homero fuit antiquior; sin illos, aequalis. Porphyrius et alii plurimi Homero iuniorem centum annis statuunt: ut solis 32 annis primam Olympiadem antecesserit. *Ἡσιόνη*. Nomen proprium. *Ἧσις*. Delectatio. *Ἧσθα*. Eras, existebas. *Vota enim pronis auribus accipiebas, et iter facienti eras propitia.* *Ἡσθείη*. Gaudebit. *Hoc quidem aliquis statim gaudeat accepto.* nimirum calicem dicit, quoniam is erat magnus et plenus. Et *Ἡσθείς*, gavisus. *Ἥσθην*. Lactatus sum. *Ἤισθηνται*. Cognoverunt. Aristophanes:

Οἱ δὲ σύμμαχοι ὡς ᾔσθηνται τὸν σύρφακα ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον.

Καὶ Ἡισθετο ὁμοίως.

Ἧσθαι. καθῆσθαι.

Ἡσθῆσθαι. περιβεβλῆσθαι. Θριαμβίδα τε ἠσθῆσθαι στολὴν αὐτόν.

Ἥσθητο. ἀντὶ τοῦ περιεβέβλητο. Καὶ ἥσθητο κροκωτὸν χιτῶνα, ὑπὲρ τοῦ πλείονας ἐς αὐτὸν ἐπιστρέφειν. Ὁ τοίνυν ἕτερος ἀποθνήσκων καὶ ἕτερον ἀδελφὸν ἀπολείπων.

Ἥσθιον. ἔτρωγον.

Ἥσκει. ἔκαμεν.

Ἠσκημένον. κατεσκευασμένον. ἀσκήματα γὰρ τὰ κατασκευάσματα.

Ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.

Ἡσμένισας. ἐχάρης.

Ἧσο. κεῖσο.

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρὸν ἧσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά.

Καὶ αὖθις·

Ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννά.

Ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὁμοίως. καὶ αὖθις· Ἧσσον δὲ ταῦτα τοὺς παραπεπτωκότας ἡνία, ἢ τὰ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς τὴν πόλιν.

Ἡσσῶνται. ἡττῶνται.

Ἥσπαιρεν. Ἡρόδοτος· Ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς τῶν λοιπῶν ἥσπαιρε μοῦνος, φάμενος ἀποπλεύσεσθαι ἀπὸ Ἀρτεμισίου.

Ἡσπικότες. συνελθόντες.

Ἧσται. καθέζεται. ᾗσται δέ, ὠνόμασται.

Ἥστην. ἐκαθέζοντο, δυϊκῶς. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἥστην.

τινὲς δὲ διὰ τοῦ ῑ ἵστην, ἀντὶ τοῦ ᾖδεσαν· οὐδὲν ἄλλο ἵστην ἢ δάκνειν.

Ἥστην. ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, δυϊκῶς. Ἀδελφὼ

---

2. ἐκκήθει] ἐκ κη' A.V.E. Tum λαγαριζόμενον A. ceteri λαγαρυζόμενον. Eadem olim discrepantia v. Λαγαριζόμενον, ubi vide. 3. Neglexit vulg. 5. Θριαμβίδα] Vid. Θριαμβίδα. Procop. Arc. Hist. p. 125. ἠσθῆσθαι. Toup. Ex hac inferiorem glossam opinor fluxisse. Statim omiserunt A. B. V. E. καὶ ᾔσθῆσθαι, κατανοῆσαι. 7. Idem locus extat in v. Κροκωτός, ubi εἰς. 8. αὐτὸν edd. 9. Ὁ τοίνυν ἕτερος ἀποθν. καὶ ἕτ. ἀδ. ἀπ.] Haec neque ad praecedens fragmentum neque ad locum hunc pertinent. Videntur autem a librario quodam, nescio quid somniante, huc translata esse ex v. Ἡμίσεια. Küst. Ut erat ineptus homo Gronovius Rec. mutil. p. 47. supplebat ᾔσθητο. Equidem Küsterum miror, qui dubitarit aut nescierit haec verba cum illis in v. Ἥστην servatis coutinuare, Ἀδελφὼ δύο ᾔστην ἡμ. Nimirum probabile videtur, quod vel aspectus editionis Oxoniensis illustrat, exempli partes in adversa latercula fuisse distractas. Ceterum ex gl. Ἡμίσεια confusam orationem sic instaurabimus, καὶ παῖδα ὀρφανὸν ἀπολείπων τὸν ἀδελφὸν ἐγγράφει. 11. V. Herod. Epimer. p. 275. 12. Ἥσκει. ἔκαμεν] Sic (vel Ἥσκη) A. B. V. E. Addit E. ἐπαιδεύετο. Vulg. Ἥσκει. ἐπαίδευεν, κατεσκεύαζεν, μετήρχετο. 14. σκευάσματα] κατασκευάσματα quod ex Sophoclis Schol. reduxit Toupius III. p. 89. confirmarunt A. V. Zon. 15. Ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λ.] Ex Sophocl. Electr. 1217. 16. Ἡσμένισας] Sozomen. p. 264. Toup. MS. Gl. sacra. 18. Οὕτω τοι, μελία ταν.] Simonidis fr. XLIV, 1. Anthol. Pal. VI, 52. Cf. v. Μελίαι.

2. Ἧσο κατ'] Mnasalcae Ep. II, 1. Anthol. Pal. VI, 128. 4. οὐδὲ ὁμοίως] Scribendum est οὐδαμῶς: quam lectionem in versione secutus sum. Vide infra v. Ἥττον. Küst. 5. Ἧσσον δὲ ταῦτα τοὺς παραπ.] Fragmentum hoc est corruptum et mutilum, quod ex Procop. Histor. Arcan. c. 7. ita legendum et supplendum est: Ἧσσον δὲ ταῦτα τοὺς παραπεπτωκότας ἡνία, ἢ τὰ πρὸς Ἰουστινιανοῦ εἰς τὴν πολιτείαν ἀμαρτηθέντα. Ad loci huius sensum intelligendum necesse est, ut ea quae apud Procopium antecedunt et sequuntur legantur. Küst. 9. Ἡρόδοτος] Lib. VIII. c. 5. Κορίνθιος] Κορινθίων A. cum Herod. Mox ἀποπλεύσασθαι V. 12. Ἡσπικότες. συνελθόντες] Hesychius hanc vocem interpretatur βοηθήσαντες, quod magis probo. Küst. Suidas testudinem militarem videtur spectasse. 13. ᾗσται] Ab ᾄδω, quod etiam significat celebro. Küst. Statim tacite delevit Küsterus, Ἡστεῖσκει. ἐκ τοῦ ἐστείζω ῥήματος. Habent B. E. non item, ni fallor, A. V. Gaisf. Silet etiam Gronovius. Praestat Zon. p. 1010. 14. ἐκαθέζοντο, δυϊκῶς] Id homines imperiti conflarunt cum Aristophaneis. Habet Photius. Verum Zon. p. 1010. duce sic separandae glossae: Ἥσθην. ἐκαθέζοντο. δ. Ἥστην. ὑπῆρχον. Illud spectat ad Il. δ'. 21. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] V. 19. ubi sic legitur: Τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἥστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν. Pro ἥστην autem ne dubites ibi rescribere ἴστην, i. e. norant, ab ἴσαμαι: quoniam priorem lectionem sensus manifesto respuit. Küst. ᾖστην Porsonus: quod infra reponendum. 16. δ' ἄρ'] δ' οὐκ ἄρ' A.V. (ap. Gron. Rec. mutil. p. 54.) Ox. 17. δὲ om. *V. qui continuo ᾔστιν. οὐδὲν — δάκνειν] οὐδὲν ἔξω τοῦ δάκνειν ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν ἢ δάκνειν V. In his vestigia verae scripturae superesse demonstrat Schol. τουτέστιν, οὐδὲν ᾖδεσαν ἔξω τοῦ δάκνειν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. τουτέστιν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ δάκνειν. Unde conficitur vulgatam scripturam nihil nisi parietinas integri sermonis esse, cui obfuerit repetitum δάκνειν. Haec saltem in Latinis resarsimus. 18. ἴστην] ᾖσεν B. ἦσαν E. Legendum ᾖδεσαν. 19. Ἀδελφὼ] Vid. v. Ἡμίσεια. Damascius ap. Phot. p. 1051. ἀσεβές ἠσθην. Leg. ἤστην, et vid. vv. Θρύψις et Αὐτοματίζουσι. Toup. MS. Deinde δύω editum correxi cum V. E. Mox ἡμαρτημένα A. et

---

Socii vero, postquam cognoverunt vilem turbam ex acetabulis placentas vorantem. item Ἡισθετο. Ἧσθαι. Sedere. Ἡσθῆσθαι. Indutum esse. *Ipsumque triumphali veste indutum esse.* Ἥσθητο. Indutus erat. *Et crocotam vestem induerat, ut plurium oculos in se converteret.* Ἥσθιον. Edebam. Ἥσκει. Elaborabat. Ἠσκημένον. Instructum. ἀσκήματα enim sunt machinationes. *At hoc non est Orestis, sed verbis tantum confictum.* Ἡσμένισας. Gavisus es. Ἧσο. Iace. *Sic vero, fraxinus procera, ad columnam celsam suspensa esto, Panomphaeo Iovi consecrata.* Et alibi: *Suspensum haerebis in divino hoc templo, scutum praefulgens.* Ἧσσον ἑτοίμ. Minus prompte retinere. hoc est, neutiquam. *Haec autem minus agebant laesos, quam quae Iustinianus commiserat in rempublicam.* Ἡσσῶνται. Vincuntur. Ἥσπαιρεν. Herodotus: *Corinthiorum dux solus ex reliquis palpitabat, dicens se ab Artemisio discessurum.* Ἡσπικότες. Constipati. Ἧσται. Sedet. ᾗσται vero, celebratus est. Ἥστην. Aristophanes in *Avibus*: *Illi vero nihil aliud sciebant.* ubi alii scribunt ᾖστην, norant: nihil aliud norant nisi mordere. alii contra legunt ἦσαν, hoc est: nihil nisi morsus erant. Ἥστην. Dualis, erant. *Fratres duo erant.*

δύο ἤστην ἡμαρτημένω. Καὶ αὖθις· Ἐπηρμένω τε ἤστην ἄμφω ταῖς ἐλπίσιν.

Ἡστόν. ἡδύ.

Ἡσυνθέτηκας. ἃ συνέθου καὶ ὡμολόγησας, παρέβης.

Ἡ συκάμινος συκαμίνῳ ῥύπτεται. πρὸς τοὺς ἑαυτοῖς τὰ ὠφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν.

Ἡ Συρακουσῶν δεκάτη. ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

Ἡσυχάζω. δοτικῇ.

Ἡσύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυχίου δικηγόρου καὶ φιλοσοφίας, γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. ἔγραψεν Ὀνοματολόγον, ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον· καὶ χρονικὴν Ἱστορίαν, ἥντινα διεῖλεν εἰς ἐξ διαστήματα· οὕτω γὰρ καλεῖ ἕκαστον βιβλίον· ἐν οἷς ἐμφέρονται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῶν Ῥωμαίων βασιλέων καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος κρατησάντων τυράννων καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον πραχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Δικόρου. εἰς δὲ τὸν Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων οὐδενὸς μνημονεύει· ὡς ἐκ τούτου ὑπόνοιαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Καὶ Ἡσυχῇ, ἡσύχως.

Ἠσχαλλον. ἐλυποῦντο.

Ἡσχάτισεν. ὑστέρησεν.

Ἧτα. τὸ στοιχεῖον, τὸ γράμμα. Ἧττα, ἡ ἥττησις.

E m. sec. Vocem ignorat superior glossa; nec suppetit explicatus satis probabilis. Itaque adducor, eam olim pro interpretatione vocis ἐπηρμένω (h. e. vana spe decepti) positam ad exemplum posterius spectasse. Ceterum his subiiciendum esse membrum, ὁ τοίνυν ἕτερος ἀποθνήσκων καὶ ἕτερον ἀδελφὸν ἀπολείπων, ostendimus in v. Ἁσθητο.

3. ἡδύ, εὐφραντόν] εὐφραντόν omiserunt A. B. V. E. Id habet Herodian. Epim. pp. 53. 179. cum Zon. p. 1008. 4. Ἡσυνθέτηκας] Vide Suidam supra vv. Ἀσύνθετος et Ἀσυνθετώτατον. Küst. Ἠσυντέθηκας V. E. ἠσυντέθηκας B. Pertinet gl. ad Ps. LXXII. 15. ἃ συνέθου] ἢ συνέθου Phot. omisso παρέβης, consentiente Lex. Seg. 6. ῥύπτεται] ῥάπτεται B. E. πρὸς τοὺς ἑαυτοῖς] In prioribus editt. legitur πρὸς τοὺς ἐν ἑαυτοῖς. Sed voculam ἐν hic expunxi, non solum propter sensum, sed etiam quia in MSS. Pariss. deest. Küst. 8. Ἡ Συρακουσῶν δεκάτη] Strabo VI. [p. 389.] Συρακούσας δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεσεῖν πλοῦτον, ὡς καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, λεγόντων πρὸς τοὺς ἄγαν πολυτελεῖς, ὡς οὐκ ἂν ἐγένοιτο αὐτοῖς ἡ Συρακουσίων δεκάτη. Hinc et Συρακουσίων τράπεζα de Syracusanorum luxu dictum. Schott. Recte Συρακοσίων Bodl. 483. Adde v. Συρακουσία τράπεζα. σφόδρα] σφόν V. σφόη *V. 10. Gl. neglexit vulg. Tenet *V. 12. Σοφίας] φιλοσοφίας A. B. V. E. Nec temere; praesertim cum in Labbaei Gl. Basil. extet, ὁ Ἰλλ. Ἡσύχιος, ὁ φιλοσοφήσας τῆς Μιλησίας. Accedit quod Photius item Bibl. C. 69. posuit Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας, ubi libris invitis olim vulgabatur καὶ Σοφίας. Itaque Σοφίας repudiavi; quamquam quae doctrinae genera commemorata fuerint haud divinare licet. ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλ.] Adde καὶ Ἰουστινιανοῦ. Sub Iustiniano enim Imperatore Hesychium nostrum vixisse etiam et scripsisse clare testatur Constantinus Porphyrog. lib. I. them. 2. ut observavit Meursius in Notis ad hunc Hesychium p. 112. Küst. Et Iustiniani: meminit enim Triboniani, qui Iustiniano adulans ei persuaserit, non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptim coelo immigraturum. Reines. 13. Ὀνοματολόγον, ἢ Πίνακα τῶν ἐν π.] Hoc opus, vel potius compendium eius, hodieque extat, quod post Hadrianum Iunium (qui id primus ex Bibliotheca Ioann. Sambuci in lucem protraxit) cum eruditis notis edidit Meursius Lugduni Batav. 1613. Küst. ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδ. ὀνομ. οὗ ἐπιτομ.] Meursius in Notis ad Hesych. Miles. p. 110. locum hunc Suidae mutilum esse censet, eumque sic supplet: Ἔγραψεν ὀνοματολόγον, ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, Διογένην τὸν Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή etc. Tale enim quid desiderari putat. De hac coniectura viri doctissimi liberum iudicium lectori relinquo. Küst. Probabilius hunc locum expediit Naekius de Choeril. p. 34. sqq. quaestione diligentissima. Is igitur summam disputationis conficiens: „Breviter (inquit) loquitur, ut in re nota, Suidas, cuius sententia hoc modo supplenda est: Hesychius Milesius, scripsit Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα, cuius epitome est hicce libellus qui nunc Hesychii Milesii nomine inscribitur. Innuit autem eundem libellum, quem hodie nos habemus." 15. χρονικὴν τινα Ἱστορίαν] Eius operis epitomen exhibet Photius in Biblioth. Cod. LXIX. quem vide. Küst. τινα omisi cum A. B. V. E.

1. ἓξ διαστήματα] Photius τιμήματα vocat. Διαστήματα tamen etiam vocantur in Glossis Basilicorum a Car. Labbaeo vulgatis. Ceterum inter opera Hesychii non meminit Suidas τῶν Πατρίων Κωνσταντινουπόλεως, qui liber hodieque extat, a Meursio primum in lucem editus. Küst. 3. δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος] κατὰ ἔθνος δυναστεῖαι τῶν B. E. 5. τῆς βασιλείας Ἀναστασίου] Ἀναστασίου τοῦ βασι$^{\lambda}$ E. 6. Δικόρου] Vid. v. Δίκορος. 10. ματαιοπονίας] In Paris. A. legitur ματαιότητος. Küst. Varie reddunt. Portus: *Graecanica laborum vanitate refertum.* Küsterus: *Graecorum nugis et variis studiis addictum.* Verti posset, *Graeca vanitate plenum*, vel, *Graecae vanitati prorsus addictum.* Vana gentilium studia intelligit Suidas, sive religionem et instituta gentilium superstitiosa: ut saepe Ἕλληνες pro *Gentilibus.* Suidas v. Μάνης: ὃς παιδευθεὶς τὰ Ἑλλήνων etc., et paulo post, καὶ ἄλλα τινὰ Ἑλληνικὰ διδάσκων. Similiter v. Ἄμμων: ὄνομα, inquit, θεοῦ Ἑλληνικοῦ. „at is Aegyptiorum proprius erat, templo in desertis Libyae, nusquam in Graecia celebris. Ἑλληνικὸν igitur h. l. non gentis, sed superstitionis appellatio est; Ammon, nomen Dei gentilis." Sunt verba Reinesii Varr. Lectt. III. p. 474. non laudati a Küstero, qui vel Αἰβυκοῦ legendum censet, vel Ἑλληνικοῦ accipiendum pro ἐθνικοῦ, i. e. *gentilis.* Albert. Καὶ Ἡσυχῇ ἡσ. merito delevit Küsterus. Tenet *V. 12. Ἠσχαλλον] Exemplorum omnia plena: vide Dionem in v. Στάδιον vel Agath. II, 3. p. 63. 13. et Ruhnk. in Tim. p. 135. 13. Ἡσχάτισεν] Ἡσχάτησεν V. Hesych. Pertinet ad Iudicum 5, 28. ὑστέρισεν] In lexico Photii inedito legitur ὑστέρησεν, per η. Küst. Sic A. V. Lex. Seg.

---

horum alter filium pupillum obiens relinquit, cui fratrem scripsit tutorem. Item: *Ambo spe erant elati.* Ἡστόν. Suave. Ἡσυνθέτηκας. Pactum et promissa violasti. Ἡ συκάμινος συκ. Morus moro purgatur, de iis qui res sibi utiles a semet ipsi sumunt. Ἡ Συρακουσῶν δ. Syracusanorum decima, de valde divitibus. Ἡσύχιος. Hesychius Milesius, filius Hesychii causidici **: qui sub Anastasio Imperatore vixit, scripsit Nomenclatorem, sive Indicem virorum litteris illustrium, cuius compendium hodie fertur, item Annales, quos in sex diastemata (sic enim singulos libros appellat) distinxit, in his continentur Imperatorum Romanorum res variis temporibus gestae, et historiae principum, qui singulis gentibus imperarunt, item ea quae Byzantii gesta sunt usque ad imperium Anastasii, cognomento Dicori, in Pinace vero nullam facit mentionem patrum ecclesiae, qui eruditione clari fuerunt: ut suspicari liceat eum non christianum fuisse, sed vanitate gentilium inquinatum. Ἠσχαλλον. Dolebant. Ἠσχάτισεν. Postremus venit. Ἧτα, Littera, quae vocatur Eta. Ἧττα. Clades.

Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν. ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ. γυνὴ Λάκαινα τῷ παιδὶ δοῦσα τὴν ἀσπίδα τοῦτο εἶπεν.

Ἡταίρηκεν. ἠτάκτησεν. Ἡταιρηκέναι δὲ τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν.

Ἑταιρηκώς. ἐπὶ τῆς πορνείας. ἡταιρικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἑταίρου.

Ἡττηθεὶς (ἀντὶ τοῦ ἧττον ἔχων) ἀπέλθοι.

Ἡττήθης τῆς ἀληθείας. καὶ Ἡττήθης τινὸς ἀλεκτρυόνος, ἐπὶ τῶν δούλων ἢ θεραπόντων ἑπομένων τοῖς δεσπόταις. φυσικόν ἐστι τοῦτο· ἐπεὶ ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ ἡττηθέντες ἔπονται τοῖς νενικηκόσι. καὶ Θεόκριτος·

Ὀρνίθων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

Ἑττημαί σου. γενικῇ.

Ἡιτημένην. ἀντὶ τοῦ κεχρημένην. καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κίχρασθαι.

Ἑττημένος. ὁ νενικημένος.

Ἤιτησεν. ἐζήτησεν.

Ἠτίμησεν. ἠτίμασεν, ὕβρισεν.

Ἧττον.

Τῶν ἄλλων ἁπάντων ἧττόν μοι μέλει.

ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Ἦτορ. ψυχή. Ὅμηρος·

Ἀπαλόν τέ σφιν ἦτορ ἀπηύρα.

ὅπερ ἐκίνησε τοὺς Στωικούς, ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ καὶ συμμειοῦται πάλιν.

Ἤτω. ὑπαρχέτω. Ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας. τρίτον πρόσωπόν ἐστι προστακτικόν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω· ἡ μετοχὴ εἷς ἔντος· τὸ προστακτικὸν ἔσθι, ἔτω, ἐπεκτάσει ἤτω, καὶ πλεονα-

---

1. Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν] Potius legerim, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς, vel ἐπὶ τᾷ. Id est, aut cum hoc clipeo ex bello redi, aut super eo mortuus domum reporteris. Apud Spartanos enim ὀιψάσπιδες non solum infames habebantur, sed etiam poenae mortis erant obnoxii, teste Tzetze Chil. XII. c. 408. Hinc matres filiis suis in bellum ituris praecipere solebant, ut mortem potius in bello oppeterent, quam clipeo abiecto domum redirent. Huc pertinet memorabile factum matris Spartanae, quae filium suum Demetrium, absque clipeo ex bello redeuntem, manu sua occidisse legitur: quam in rem sequens extat Epigramma: *Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μήτηρ, Τὸν Λακεδαιμόνιον ἃ Λακεδαιμονία.* Similis argumenti Epigrammata leguntur in Anthologia tam edita quam inedita, ut indicamus supra v. Ἄρης, v. Ἐρῶ et v. Εὐρώταν. Vide etiam infra v. *Αυκοῦργος. Küst.* Vulg. merito defendit Dukerus in Thucyd. Schol. p. 629. ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς ex usu communi vel cum Arsenio probat Wyttenbach. in Plutarch. II. p. 241. F. sive sub finem Tomi VI. ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ] Sic etiam Aristaenetus. In his tamen turbatum est ex rerum ignorantia. ἢ ταύτην ἐπὶ ταύτην ἢ ἐκείνην Photius et Lex. Seg. ἐπὶ ταυ[τ] ἢ ἐκείνην V. ubi γυνὴ et sqq. leguntur in marg. Infra τῷ παιδὶ om. V. Mox διδοῦσα V. E. Tum τοῦτο καὶ εἶπεν V. 4. Ἡταίρηκεν] Lysias p. 291. ed. Taylor. Philostr. V. Apollon. p. 214. *Toup.* MS. Ἡταιρηκέναι δὲ τοῖς ἄνω μέρεσι] Fragmentum hoc legitur inter Excerpta ex Polybio in Collectaneis Constantini Porphyrog. ab Valesio editis p. 53. unde id Suidas descripsit. Vide etiam supra v. *Δημοχάρης*, ubi integer locus Polybii adducitur. *Küst.* 7. Ἑταιρηκώς] Respexit Aeschinem c. Timarchum p. 175. *Toup.* Adde Schol. Aristoph. Pac. 11. δὲ ἐπὶ] δὲ om. B. E. 9. Ἡττηθεὶς ἀπῆλθεν] Delevi ἀπῆλθεν cum A. B. V. E. et in fine dedi ἀπέλθοι pro ἢ νικηθεὶς ἀπῆλθεν, fere cum iisdem et Zonara. ἀπέλθω A. ἀπέλθοις B. ἀπέλθει V. [ἀπῆλθεν *V.] ἀπέλθοι E. ἡττηθεὶς ἀπέλθοι verba scriptoris sunt, ἀντὶ — ἔχων glossatoris. *Gaisf.* Qui opibus suis dexterrime usus est, nisi quod ἀπέλθοι recedit ab vestigiis librorum. Malim ἀπέλθῃ. Contulit Tittmannus Xenoph. Hell. V, 4, 31. ἡττηθεὶς τοῦ δικαίου ἀπῆλθεν. Similiter Aristoph. Nub. 521. 10. ἀληθείας] ἀληθείας ἡττώμενος Demosth. de Corona p. 317, 11. attulit Gaisf. Ἡττήθης τινὸς ἀλεκτρυόνος] Hunc locum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Av. 70. ad verba illa comici: Ὄρνις δ' ἔγωγε δοῦλος. Ἡττήθης τινὸς Ἀλεκτρυόνος. Est tamen aliqua in Scholiis scripturae diversitas. *Küst.* 11. τῶν aut cum Arsen. p. 280. expungendum aut repetendum post θεραπόντων. 12. φυσικόν ἐστι τοῦτο. ἐπεὶ ἐν ταῖς συμβ.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. rescripsi. In prioribus enim editt. legitur, φυσικόν ἐστι τοῦτο ταῖς συμβολαῖς etc. Scholiasta Aristophanis loco laudato sic habet: φυσικὸν τοῦτο ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τοὺς ἡττηθέντας ἕπεσθαι τοῖς νενικηκόσι. *Küst.* 13. ἐπεὶ ἐν ταῖς συμβολαῖς] ἐπὶ ταῖς E. B. ἐπεὶ ἐν om. Med. Tum συμβουλαῖς B. Dein οἳ Med. 14. Θεόκριτος] Idyll. XXII, 72. de quo loco lege Heinsium in Lection. Theocrit. c. 25. *Küst.* 16. Ἑττημαί σου] V. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 293.

1. Ἡιτημένην] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. *Αἰτούμενος. Küst.* Ἑττημένην Med. κιχρημένην] κεχρημένην A. B. V. E. Harpocr. Phot. Etym. κεχρησμένην Zon. Mox κεχρᾶσθαι A. Harpocr. sed κιχρᾶσθαι codd. Paris. Pal. cum V. Dedi κίχρασθαι. 4. ἐξήτησεν *V. 5. Ἠτέμησεν] Il. ά. 11. ἠτίμασεν bis *V. 6. Ἧττον. Τῶν ἄλλων] Aristoph. Plut. 1119. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. *Toup.* 9. Ὅμηρος] Il. λ'. 115. Ubi legitur ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα. *Küst.* Ὅμως V. E. Cf. in v. Ἥδος. 10. σφισιν] σφιν A. B. E. 11. ἐκίνησεν εἰς δόξαν] εἰς δόξαν om. A. B. V. E. ἐκίνησε τοὺς Στωικοὺς — λέγειν ὅτι Schol. Leid. in Il. λ'. 115. ἐκίνησεν Gaisf. Rem qui illustravit Valckenarium in Herod. III, 134. ascripserat Porsonus. 13. Ἤτω] Exemplum praebet incertus scriptor sub v. Ἐπήβολος. Quae sequuntur magnam partem conspirant cum Etym. M. τοὺς αἰῶνας] τοὺς om. B. V. 14. τρίτα πρόσωπα *V. τὸ προστ.] καὶ τὸ προστ. E. 16. καὶ πλεονασμῷ] πλεονασμῷ καὶ E.

Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν. Aut hunc, aut in hoc. mulieris Lacaenae dictum, cum clipeum daret filio. Ἡταίρηκεν. Impudicus fuit. *Superioribus partibus corporis impudicum fuisse, neque dignum, qui ignem sacrum flatu accenderet.* Ἑταιρηκώς. De scortatione dicitur. ἡταιρικῶς vero de socio. Ἡττηθεὶς ἀπέλθοι. Superatus discesserit. Ἡττήθης τῆς ἀλ. Veritati concessisti. et, An ab aliquo gallo victus es? de servis vel famulis dicitur dominos sequentibus. hoc autem naturae consentaneum est. nam cum galli inter se committuntur, victi sequuntur victores suos. hinc Theocritus: *Gallorum rubras cristas iactantium talia sunt proelia.* Ἑττημαί σου. Genitivo iungitur. Ἡιτημένην. Quae utendum petiit. nam αἰτεῖσθαι significat utendum petere. Ἑττημένος. Victus. Ἤιτησεν. Quaesivit. Ἠτίμησεν. Ignominia affecit, mulcavit. Ἧττον. *Ceterorum omnino minorem habeo rationem.* hoc est, nullo in loco habeo. Ἦτορ. Anima. Homerus: *Teneramque ipsis animam abstulit.* quod Poetae dictum Stoicos adduxit, animam cum ipso corpore crescere et rursus minui. Ἤτω. Esto. *Domini gloria sit in aeternum.* est tertia persona imperativi modi, ab εἰμί, sum. participium εἷς ἔντος. imperativus ἔσθι, ἔτω, et per productionem vocalis ἤτω, porro per pleonasmum

σμῷ τοῦ σ̄ ἔστω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω ἦεν, ἦες, ἦε· καὶ τὸ προστακτικὸν ἔε, ἐέτω· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧτω.

Ἡττώμενος. γενικῇ· νικώμενος.

Ἥττων. ἐλάττων, ὑποχείριος. Οὕτω δὲ ἦν Ἐπίκουρος ἡδονῆς ἥττων, ὡς διὰ τῶν ἐσχάτων ἐν ταῖς διαθήκαις αὐτοῦ ἔγραψε, τῷ μὲν πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ ἐναγίζειν ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑαυτῷ δὲ δισσῶς· τῆς ἀσωτίας τὸ πλέον προτιμῶν.

Ἠτρέμιζεν. ἐκαρτέρει, ἡσύχαζεν.

Ἥτρια. οἱ στήμονες.

Τόν τε πρόσεργον
ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κριναμέναν
κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα.

Ἠτριαῖα, καὶ Ἠτραῖον.

Ἥτριον. ἔνδυμα ὑμενῶδες. Μετεωρίζον τὸ ποικίλον ἥτριον πάσας ἐλίσσει τροπάς. λέγει περὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ. ἠτρίον δὲ τὸ ἄτρωτον.

Ἥ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι· τὸ μὲν τρὶς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἥτταν. 84

Ἧτρον. τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. καὶ τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, ὃ καλοῦσιν ἔλυτρον. Ἀριστοφάνης·

Τὸ γὰρ ἧτρον τῆς κύτρας ἐλάκτισεν,
ἐν κύτραις γὰρ τὰ παιδία ἐξετίθεσαν.

Ἠυγένειος. ὁ καλὸν γένειον ἔχων.

Ἤυγισεν.

Ἤυδα. ἔλεγεν, εἶπεν.

Ἠυδάξαντο. ἐφήμισαν.

Ἤυδησα. ἐφώνησα.

Ἠυδόκησα. ἐθέλησα.

Ἤυλησα. ὠργάνισα.

Ἠυλήσαντο. ἐταράχθησαν, ἐστράφησαν, πεφύσηνται. ηὐλίσαντο δέ, κατέλυσαν, ἠπλήκευσαν.

Ἠυλόγησα. ηὐξάμην. καὶ εὐλόγησα, ὡς Ἀττικώτερον.

Ἠυμοίρησα. ἐπέτυχον.

---

2. ἔε, ἐέτω] ἦε ἠέτω E. κατὰ κρᾶσιν] κράσει A. B. V. E. τῶν δύο εε] τοῦ η καὶ ε E. Corrige τῶν δύο ε sive τῶν ε. 5. Οὕτω δὲ ἦν Ἐπίκουρος ἡδ.] Eadem plenius leguntur supra v. Ἐπίκουρος. Küst. 9. ἀσωτίας] ἀσωτείας E. 12. Τόντε πρόσεργον] Leonidae Tar. VIII, 3 — 5. Anthol. Pal. VI, 288. 13. τὸν *V. 15. Ἠτριαῖα] Vid. Etym. M. p. 439, 42. Cuius ope Guil. Dindorfius refingebat, Ἠτριαία καὶ ἠτριαῖον. 16. Ἥτριον] Novae gl. initium feci auctore A. Vulgo καὶ ἤτριον. Sed καὶ om. A. B. V. E. Ceterum vid. Ruhnken. in Tim. p. 135. Gaisf. Glossas separavit etiam Photius. Deinde ἴτριον V. Μετεωρίζον τὸ ποικίλον ἤτρ.] Sensus huius fragmenti suppleudus est ex vv. Ἰνδοί et Χιλιοστύς, ubi Suidas integrum locum auctoris anonymi, ex quo haec decerpta sunt, exhibet. Küst. 18. ἠτρίον δὲ τὸ ἄρωτον] De hoc loco amplius cogitandum censeo. Küst. Distinguit Suidas, ut solet, inter ἤτριον et ἰτρίον. Sic supra: Διμήτριος. ὁ ἔχων δύο μήτρας. — Δημήτριος δέ, ὄνομα κύριον, in quem locum nonnulla annotavimus. Quare lego, idque opinor tutissime: Ἴτριον δὲ τὸν ἄρτον. Est enim ἴτριον placentae sive ἄρτου genus; de quo Athenaeus, Hesychius, Harpocratio, alii. Dionysius Halicarn. I, 55. Ἴτρια καρποῦ πεποιημένα πυρίνου. Sophocles in Iride apud Athenaeum lib. XIV. p. 646. Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω. Toup. I. p. 254. acute. Quamquam haud scio an praestet Tittmanni in Zon. p. 1012. coniectura, τὸ ἄρακτον.

1. Ἥ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι] Vox κύβος apud Graecos non solum tesseram significat, sed etiam unionem sive punctum tesserae: quo sensu in hoc proverbio accipienda est. Insignis est hanc in rem locus apud Eustathium in Odyss. ά. p. 1397. 15. quem hic describere non pigebit: Ὅτι ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ τρισὶ κύβοις, καὶ οὐχ ὥσπερ οἱ νῦν δυσίν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων, τὸ ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους· ἀπὸ τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ· ἧς μέμνηται Πλάτων ἐν Νόμοις, εἰπών· Ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες, τουτέστι, τρεῖς μονάδας. κύβον γὰρ φασὶ διχῶς ἔλεγον· αὐτό τε τὸ ἀναρίθμητούμενον (ὅθεν παροιμία τραγικὴ τό, Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι) καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. Clare hic Eustathius docet, κύβον tam tesseram ipsam quam unionem sive punctum tesserae significare; et posteriore sensu eam vocem in proverbio proposito accipiendam esse. Vide etiam Salmasium in Flav. Vopiscum p. 759. apud quem de hac materia plura legi possunt. Küst. Qui recoxit istam doctrinam in gl. Τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Gaisfordus addit Zenob. IV, 23. Schol. Platon. p. 245. Epicharm. Stobaei LXIX, 17. Nihil novi protulit Astius in Pl. Legg. p. 583. aut Blomfieldus Gl. in Agam. 32. 3. Ἧτρον] Vid. Ruhnk. in Tim. p. 135. Mox ἦτρον pro καὶ A. 4. καλοῦμεν Schol. Rav. Ἀριστοφάνης] Thesmophor. 516. ubi Comicus loquitur de infante in olla condito. Küst. 7. ἐν κύτραις γὰρ τὰ παιδ. ἐξετίθ.] Vide Schol. Aristoph. in Ran. 1221. et Suidam supra vv. Βεβυσμένον et Ἐγχυτρίστριαι. Küst. Infra ἐξέθησαν B. 8. Ἠυγένειος] Il. ό. 275. 9. Om. vulg. Tenet *V. 11. Ἠυδάξαντο] Ἠύδέχατο V. εὐφήμισαν] ἐφήμισαν A. Zonaras, εὐφήμησαν E. 12. Ἤυδησα] Sic ex MSS. rescripsi. Priores enim editt. [et B.] habent ηὔδασα. Küst. 13. Glossa sacra: v. Luc. 3, 22. ἐθέλησα] ἠθέλησα B. E. Med. Zon. 14. Ἤυλησα] Hanc lectionem ex Paris. A. revocavi. Antea [et in B. E. *V.] enim legebatur ηὔλισα. Küst. 15. Ἠυλήσαντο] Sic in Paris. A. [et Zon. p. 1014.] exaratum est. Editiones autem priores [et B. V. E.] habent ηὐλίσαντο, quod mendosum est. Küst. Glossa suspecta. 16. ηὐλίσαντο] ηὐλήσαντο A. Vox Xenophontea. ἠπλήκευσαν] Ab ἀπλικεύω, quod est Latinorum *applico*. Küst. ἠπλήκευσαν reddidi cum B. V. Zon.

---

litterae σ̄ ἔστω. vel ab ἔω, quod est sum, deducitur imperfectum ἦον, ἦες, ἦε: hinc imperativus ἔε, ἐέτω, et conflatis εε in η ἧτω. Ἡττώμενος. Genitivo aptum. qui vincitur. Ἥττων. Inferior, subiectus. *Epicurus autem voluptati erat adeo addictus, ut sub finem vitae in testamento patri quidem matrique suae semel quotannis parentari, sibi vero bis iuberet, nimium ille pretium luxuriae statuens.* Ἠτρέμιζεν. Tolerabat, quiescebat. Ἥτρια. Stamina. *Et adiutorem fusum, et stamina discernentem radium textorium, arguta sonantem.* Ἠτριαῖα et ἠτραῖον. Ἥτριον. Indumentum membranae simile. *Ventus pictum vexillum facit sublime vario motu vibrari.* ubi dicit de dracone seu vexillo bellico. ἠτρίον vero, quod vulnerari non potest. Ἥ τρὶς ἓξ. Aut ter sex aut tres uniones. ter sex plenissimam victoriam significant, tres vero uniones cladem. Ἧτρον. Pars ventris umbilico subiecta. item matricis involucrum, quod ἔλυτρον vocant. Aristophanes: *Uterum enim ollae calce percussit.* in ollis enim exponebant infantes. Ἠυγένειος. Pulchram barbam habens. Ἤυδα. Loquebatur, dicebat. Ἠυδάξαντο. Laeta acclamabant. Ἤυδησα. Locutus sum. Ἠυδόκησα. Volui. Ἤυλησα. Tibia cecini. Ἠυλήσαντο. Turbati sunt, conversi sunt, inflati sunt. ηὐλίσαντο vero, deverterunt, appulerunt. Ἠυλόγησα. Bene precatus sum. at εὐλόγησα est magis Atticum. Ἠυμοίρησα. Compos factus sum.

Ὑπόρησα. ἐν εὐπορίᾳ εἰμί.
Ὑρῆσθαι καὶ Εὑρῆσθαι.
Ὑός. ὁ ἀγαθός.
Ὑνσεν. ἐφώνησεν.
Ὑτομόλησεν. ἀφ' ἑαυτοῦ παρεγένετο.
Ὑτρέπισα. ἡτοίμασα.
Ὑχένιζεν. τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν, ἐλαιμοτόμει. ὅπερ Ὅμηρος αὐερύειν φησί.
Ἡ Φάνου Θύρα. τὸν Φᾶνόν φησι Λήμων ὀβολοστάτην εἶναι· ἄλλως δὲ τυφλόν. ὑπανοιγομένης δὲ αὐτῷ τῆς τοῦ ταμιείου Θύρας κατασκευάσαι τοιαύτην, ἣν οὐκ ἄν τις ἠνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας. ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς τὴν αὔλειον Θύραν εἰργάσατο, ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι. τῆς δὲ κατὰ τοῦ στέγους δεχομένης τὸν μοιχόν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀννόντων ἐν τῷ φυλάττειν τὴν Φάνου Θύραν εἶναι λέγειν.
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. οὕτως ὡς ἔχεις παρελθών, μηδὲν ὑπερθέμενος.
Ἡφαίστειος δεσμός. ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.
Ὁ δὲ συγκατειλημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον· τὰ δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία.
Ἡφαιστία. δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου, Μύρινά τε καὶ Ἡφαιστία. 85
Ἡφαιστίων, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός. ἔγραψεν Ἐγχειρίδιον διὰ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα· Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν· Κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις· Τραγικῶν λύσεων, καὶ ἄλλα πλεῖστα, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμούς.
Ἡφαιστίων, Μακεδών, ἑταῖρος τοῦ Ἀλεξάνδρου. λόγος δὲ ἔχει Ἀλέξανδρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνὴν τῶν γυναικῶν Δαρείου τοῦ Πέρσου, καὶ παρελθεῖν εἴσω ξὺν Ἡφαιστίωνι μόνῳ τῶν ἑταίρων· καὶ τὴν μητέρα τὴν Δαρείου ἀγνοήσασαν ὅστις ὁ βασιλεὺς εἴη αὐτοῖν· ἐστάλθαι γὰρ ἄμφω τῷ αὐτῷ κόσμῳ· τὴν δὲ Ἡφαιστίωνι προσελθεῖν, καὶ προσκυνῆσαι, ὅτι μείζων αὐτῇ ἐφάνη ἐκεῖνος. ὡς δὲ ὁ Ἡφαιστίων τε ὀπίσω ὑπεχώρησε, καί τις τῶν ἀμφ' αὐτὴν τὸν Ἀλέξανδρον δείξας ἐκεῖνον ἔφη εἶ-

2. *Ὑῤῥῆσθαι κ. Εὑῤῥῆσθαι*] *Ὑῤῥεῖσθαι κ. εὑῤῥεῖσθαι* A. *ἡ. τὸ ἑ.* B. E. qui addunt cum *V. *παρακείμενος*. Cf. Lob. in Phryn. p. 140. 4. *Ὑνσεν*] Il. *ε*. 784. 5. *Ὑτομόλησεν*] Xenoph. Anab. II, 2, 7. 7. *Ὑχένιζεν*] Ex Schol. Sophocl. in Ai. 298. *Küst.* 8. *Ὅμηρος*] *ὅμως* V. ut supra in v. *Ὑτρ.* Hanc conclusionem in Scholiis Soph. ad versum continuum rettulerunt. *αὖ ἐρύειν* edd. vulgg. 9. *Ἡ Φάνου Θύρα*] Hoc proverbium etiam alii paroemiographi exponunt, quos vide. *Küst.* *Φανίου* Zenob. *Φάνιος* libri Diogen. V, 5. Illud probavit Hemst. in Arist. Plut. p. 372. Deinde *Φάνον* Edd. *φησὶ Δήμων*] *φασὶ δήμου* Apostol. X, 5. sive Arsen. p. 280. 10. *ἄλλως δὲ*] Legendum est *ἄλλοι δέ. Küst.* Sic Zenob. IV, 24. 11. *τοῦ ταμιείου*] *τοῦ ποταμιείου* V. et mox *κατασκευάσω*. 15. *στέγους*] *τέγους* Photius et Arsen. *τῆς στέγους* Coisl. 254. 16. *γείτονας — εἶναι λέγειν*] *γείτονας λέγειν ἢ Φάνου Θύρα. ἐκ τούτου παροιμιώδης ὁ λόγος, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀννόντων ἐν τῷ φυλάττειν* Edd. vett. omissis *Φάνου Θύραν εἶναι λέγειν*. Meliora Gaisf. dedit cum A. B. V. E. Photio, Apostolio et Ars. Similiter Prov. Coisl. 254. Quamquam *ἐπὶ τῶν — φυλάττειν* melius conclusionem decent. 19. *Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε*] Est pars versus Homerici Il. *σ*. 392. *Küst.* Cf. Diog. Laert. III, 5. 20. *παρελθών* abest a Scholiis Hom. 21. *Ἡφαίστιος* Arsenius p. 281.

1. *Ὁ δὲ συγ.*] Ex Eunapio, uti censuit Valesius. Vide Hemsterh. in Lucian. p. 246. Küster. in v. *Ἀρβαζάκιος. Toup.* MS. Orationem ex v. *Ἀρβαζάκιος* licebit instaurare, unde apparet etiam quorsum *γὲ* spectet. 5. *Ἡφαιστία. δύο π.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Deinde *Μυρρίνα* edd. *Μύρρινα* Photius. *Μυρίνα* *V. Zon. Correxi cum Steph. Byz. Cf. Valck. in Herod. VI, 140. 8. *Ἐγχειρίδια διὰ μέτρων*] Lege *Ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων*: qui libellus hodieque extat, ab Aldo [Iunta] primum et deinde Turnebo editus. *Küst.* Sic etiam Reinesius. *ἐγχιρι*$^{\delta}$ V. et ni fallor A. Nescio an male repetatur *διά*, et scrib. *Ἐγχειρίδιον μέτρων. Gaisf.* Is in Hephaestionis editione posuit *περὶ μέτρων*, quod Zon. p. 1015. confirmat, verisimiliter; nec dubitavi restituere *Ἐγχειρίδιον*. Quae subiiciuntur glossae *καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμούς*, ea scholasticis ingeniis debentur. 10. *Τραγικῶν*] *ταρχῶν* V. Equidem vereor ut praegressum *ταραχῶν* defendi possit. 12. *Ἡφαιστίων, Μακεδών, ἑτ.*] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Arriano de Expedit. Alex. Magni lib. II. (c. 12.) p. 115. *Küst.* *Μακεδών, ἑταῖρος*] *ἑταῖρος Μακεδών* B. V. E. Itaque suspectum fraudis fit istud *Μακεδών*, neque habet Zon. p. 1015. *Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου*] *Μακεδόνος* om. A. B. E. *V. 16. *Δαρείου*] *τὴν Δαρείου* A. *V. Arr. *τοῦ Δ* B. E. *ἀγνοήσασαν*] Arrianus habet *ἀμφιγνοήσασαν*, i. e. *dubitantem. Küst.* 20. *ὁ* Gaisf. cum *V.

Ὑπόρησα. Divitiis abundo. *Ὑῤῥῆσθαι* et *Εὑῤῥῆσθαι*. *Ὑός*. Bonus. *Ὑνσεν*. Vociferatus est. *Ὑτομόλησεν*. Ultro accessit. *Ὑτρέπισα*. Praeparavi. *Ὑχένιζεν*. Cervicem amputavit, iugulum secuit: quod Homerus *αὐερύειν* vocat. *Ἡ Φάνου Θύρα*. Phani ianua. Demo tradit Phanum fuisse feneratorem; quem alii coecum perhibent. cum autem ianua cellae subinde aperiretur, ita eam concinnasse dicitur, ut a nemine sine strepitu aperiri posset. quidam vero dicunt, cum uxor eius esset adultera, ianuam atrii talem ab eo factam, ut sine strepitu aperiri non posset. cumque illa per tectum admitteret adulterum, vicinos per irrisionem eorum, qui custodiendo nihil proficerent, dicere solitos: Phani ianua. *Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε*. Vulcane accurre, hoc ipso temporis momento progrediens, nulla mora interposita. *Ἡφαίστειος δεσμός*. Vulcani vinculum. de re inevitabili. *Ille autem cupiditatibus constrictus tanquam Vulcaniis vinculis, quae nec rumpi nec solvi possent, in illis constanter perseverabat. ea autem erant amoris insania, ebrietas, avaritia.* *Ἡφαιστία*. Duae urbes erant Lemni, Myrina et Hephaestia. *Ἡφαιστίων*. Hephaestion, Alexandrinus, grammaticus. scripsit Euchiridium de metris, et varia de doctrina metrorum. De dubiis vexatis poetarum. Comicarum quaestionum solutiones; item Tragicarum solutiones. et alia plurima. adde metrorum mensuras. *Ἡφαιστίων*. Hephaestio, Macedo, sodalis Alexandri. ferunt autem Alexandrum venisse ad tentorium mulierum Darii Persae, et solo ex amicis Hephaestione comitante ingressum esse. matrem autem Darii, cum ignoraret uter ipsorum esset rex (utrumque enim eodem fuisse corporis cultu), ad Hephaestionem accessisse, eumque adorasse, quod ille habitu corporis praestare videretur. cum autem Hephaestio retro cessisset, et quidam e reginae ministris Alexandrum ipsi demonstrasset, et, en

ναι Ἀλέξανδρον, τὴν μὲν καταιδεσθεῖσαν τῇ διαμαρτίᾳ ἀποχωρεῖν, Ἀλέξανδρον δὲ οὐ φάναι αὐτὴν ἁμαρτεῖν, καὶ γὰρ ἐκεῖνον εἶναι Ἀλέξανδρον, καὶ ταῦτα ἐγὼ οὔτε ὡς ἀληθῆ οὔτε ὡς πάντη ἄπιστα ἀνέγραψα· ἀλλὰ εἴτε οὕτως ἐπράχθη, ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον τῆς τε ἐς τὰς γυναῖκας κατοικτίσεως καὶ τῆς ἐς τὸν ἑταῖρον πίστεως καὶ τιμῆς· εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας καὶ εἰπών, καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον. οὕτως φησὶν Ἀρριανός.

Ὅτι Ἥφαιστος ὁ θεὸς καὶ τὸ πῦρ.

Ὅτι Ἑρμοῦ βασιλεύσαντος εἰς Αἴγυπτον καὶ θανόντος, Ἥφαιστος παραλαμβάνει τὴν βασιλείαν, ἡμέρας ᾱχπ· ὡς γίνεσθαι ἔτη τέσσαρα, μῆνας ζ, ἡμέρας ή. οὐκ ᾔδεισαν γὰρ τότε Αἰγύπτιοι ἐνιαυτοὺς μετρῆσαι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἐνιαυτὸν ἔλεγον. ἦν δὲ μυστικὸς καὶ πολεμικός· διὸ καὶ θεὸν αὐτὸν ἐκάλουν· ὅτις πολεμῶν ἐπλήγη τὸν πόδα, καὶ γέγονε χωλός. ἔθηκε δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἰγυπτίοις σωφροσύνης· οὐκ ᾔδεισαν γὰρ μονανδρεῖν αἱ τούτων γυναῖκες. ὑπὸ δὲ μυστικῆς εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο· δι' ἧς κατεσκεύασεν ἀπὸ σιδήρου ὅπλα πολεμικὰ καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα. πρὸ γὰρ αὐτοῦ μετὰ ῥοπάλων καὶ λίθων ἐπολέμουν.

Ἠφειδήκεισαν. καὶ Ἠφειδηκότες, καταπαύσαντες, μὴ φεισάμενοι.

Ἠφείθη. εἰάθη, συνεχωρήθη. [illegible] 86

Ἠφηνιακόσιν.

Ἠφίεισαν. ἔπεμψαν.

---

2. ὑποχωρεῖν] ἀποχωρεῖν A. V. Arrian. αὐτὴν ἁμαρτεῖν] διαμαρτεῖν αὐτήν E. 3. καὶ ἐκεῖνον γὰρ] καὶ γὰρ ἐκεῖνον A. B. V. E. Arrian. καὶ ταῦτα ἐγὼ κτλ.] ὅτι ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας καὶ εἰπὼν ἐπὶ τῷδε ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον. οὕτω φησὶν Ἀρριανός (Ἀριανός *V.). τῆς ἐς (ὅτι τῆς τε εἰς V.) τὰς γυναῖκας κατοικτίσεως (κατοικτήσεως V.) καὶ τῆς ἐς τὸν ἑταῖρον πίστεως καὶ τιμῆς. εἴτε (εἴτω E m. sec.) πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρον B. V. E. Rectam scripturam turbavit non minus vulgaris conclusio οὕτω φησὶν Ἀρριανός, quae locum non suum post τιμῆς involavit, quam repetitum ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον. Illam igitur transposui, pleraque librum V. secutus: nam cum libro A. Gaisfordus, οὕτως φησὶν Ἀρριανός, εἴτω πιθανὸς δοκεῖ τοῖς συγγράψασιν Ἀλέξανδρον. Edd. autem vett. — καὶ τιμῆς· εἴτε πιθανὰ δοκεῖ et reliqua usque ad ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον, quae Küsterus in lemmate suo locavit. 6. εἰς] τε ἐς A. Dedimus etiam ἐς cum A. *V. 7. εἴτε πιθανὰ δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασι τὰ αὐτοῦ, ὡς καὶ ταῦτ' ἂν ἐπραξε καὶ εἶπε, καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπαινῶ Ἀλέξανδρον] Haec apud Arrianum sic leguntur: εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας καὶ εἰπών· καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπ. τ. Ἀλέξ. Küst. Vide supra. 12. Ἑρμοῦ βασιλ. εἰς Αἴγ. καὶ θαν. Ἥφαιστος παρ.] His valde consentanea sunt, quae de eodem Vulcano apud Cedrenum et Chronici Alexandrini scriptorem leguntur. Küst. Ὅτι cum *V. Item Ὅτι Ἥφαιστος Gaisf. tacite. Ἥφαιστος — πῦρ etiam Photius. Αἴγυπτον] τὴν Αἴγυπτον B. E. 15. ἡμέρας ή om. E. ἡμ. γ'. Anonymus ante Malalam p. 21. οὐκ ᾔδεισαν γὰρ τότε Αἰγ.] Vide supra v. Ἥλιος, ubi idem de Aegyptiis traditur. Küst.

2. ἐνιαυτὸν ἕλ.] Perversa narratio, quae fluxit a simili quadam observatione, Plut. Num. 18. Αἰγυπτίοις δὲ μηνιαῖος ἦν ὁ ἐνιαυτός, sive Procl. in Tim. p. 31. f. εἰ δὲ καὶ ὃ φησιν Εὔδοξος ἀληθές, ὅτι Αἰγύπτιοι τὸν μῆνα ἐνιαυτὸν ἐκάλουν. 4. ἔθηκε δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἰγ. σωφρ.] Cedrenus p. 19. D. eadem de Vulcano refert his verbis: ἀπεθεώθη δὲ ὁ Ἥφαιστος ὑπὸ Αἰγυπτίων, διὰ τὸ νομοθετῆσαι μονανδρεῖν καὶ σωφρόνως βιοῦν τὰς γυναῖκας τῶν Αἰγυπτίων, τὰς δὲ μοιχευομένας τιμωρεῖσθαι. Küst. 6. ὑπὸ δὲ μυστικῆς εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην ἀπὸ τ.] Eadem de Vulcano tradunt Cedrenus et Chronici Alexandrini scriptor. Küst. 7. τὴν ὀξυλάβην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο] Locus hic plures viros eruditos torsit, quorum alii aliter eum interpretandum censuerunt. Hieronymus Wolfius cum sensum horum verborum assequi non posset, nodum secare, non solvere aggressus, vulgata lectione damnata sic rescribendum censuit: τὴν ὀξυβάφην ἀπὸ τοῦ Ἄρεος ἐδέξατο, i. e. ipso interprete, *ferri tincturam a Marte accepit.* Coniecturam hanc calculo suo comprobavit Portus; quam tamen a vero alienissimam esse ex iis quae paulo post dicentur patebit. Martinus Raderus, Chronici Alexandrini interpres, eadem verba sic reddidit: *divino quodam carmine, seu precatione, opifex ingenium et fabrile e coelo impetravit.* Sed et ille ἥμβροτεν, οὐκ ἔτυχεν. Nam (ut taceam aliorum virorum doctorum errores, in quibus castigandis tempus non teram) ὀξυλάβη hic significat *forcipem*, instrumentum fabrile notissimum, ut unice me docuit vetus enarrator Homeri in Il. σ'. 477. qui πυράγρην, i. e. *forcipem*, ὀξύλαβον ibi interpretatur. Hinc ergo facile intelligimus, quomodo locus hic vertendus et exponendus sit. Küst. Wolfii emendationem probat Toupius. 8. σιδήρων] σιδήρου A. V. E. ἐκ σιδήρου Cedr. 11. Ἠφειδήκεισαν] Ἠφειδήκησαν A. hoc est ἠφειδήκασιν. καταπαύσαντες] Scribe ex Hesychio καταπτύσαντες, i. e. *despuentes* vel *despicientes.* Küst. καταπαύσαντες retinent Photius et Zonaras. 13. εἰάθη] In prioribus editt. mendose legitur ἰάθη, cuius loco εἰάθη ex optimo Paris. A. reposui. Küst. ἐάθη B. *V. Photius. 14. Ἠφηνιακόσιν] Quae sequebantur ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡνίων τῶν ἵππων, ὅτε ἀτάκτως φέρονται, μὴ εἴκοντες τοῖς ὀχουμένοις, omiserunt A. B. V. E. Ubi annotavit Küsterus: „Scribe meo periculo, τῶν ἀφηνιώντων ἵππων. Dicitur enim et ἀφηνιάω et ἀφηνιάζω." 15. Ἠφίεισαν] Ἠφίησαν A. Legendum Ἠφίεσαν cum Zon. p. 1016.

Alexandrum, dixisset, ipsam pudore erroris confusam recessisse. tum Alexandrum negasse, ab ea peccatum fuisse: nam et illum esse Alexandrum. quae ego neque ut vera nec ut prorsus incredibilia litteris mandavi. nam sive res ita est gesta, Alexandrum laudo, tam ob clementiam erga mulieres quam ob fidem et honorem amico praestitum. sive probabilia visa sunt illis, qui res ab ipso gestas scripserunt, haec quoque facturum et dicturum fuisse, hoc etiam nomine Alexandrum laudo. hactenus Arrianus. Ἥφαιστος. Vulcanus, deus, idemque ignis. — Post obitum Mercurii, regis Aegypti, Vulcanus regnum obtinuit dies 1680, id est, annos quattuor, menses septem, dies octo. tunc enim Aegyptii annorum descriptiones ignorabant, et unius diei spatio annum definiebant. erat autem religionum peritus et bellicosus. itaque eum deum vocarunt. hic in proelio vulnus in pede accepit, et claudus factus est. idem etiam Aegyptiis vitae castae leges tulit. nam antea uxores eorum matrimonium cum uno viro ignorabant. mysticis etiam precibus forcipem de coelo accepit; cuius ope arma ferrea et instrumenta rustica fabricavit. nam ante ipsum fustibus et saxis bellum gerebant. Ἠφειδήκεισαν. Et Ἠφειδηκότες, despicati, qui non pepercerant. Ἠφείθη. Dimissus est, concessus est. Ἠφηνιακόσιν. Ἠφίεισαν. Miserant.

Ἠφλυσμός. ἀφρός.
Ἠφωρίσθαι. διακεχωρίσθαι.
Ἠφώρισεν. ἐχώρισεν.
Ἠφρόνησεν. κακῶς ἐφρόνησεν.
Ἡ φῦσα. καὶ ὁ φύς, ὁ γεννήσας.
Ἤφυσεν. ἤντλησεν.
Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. ἐπὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα.
Ἦχεν. ἐγεγαμήκει.
Ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. ἀντὶ τοῦ ἐκόμισεν.
Ἠχέτης. ὁ ἀρρὴν τέττιξ.
Ἀλλά σε γηρύοντα κατήναρεν, ἠχέτα τέττιξ,
παιδὸς ἀπ' ἠιθέου χειρί με πεπταμένα.
Ἠχήεις. ὁ ἦχον ἀποτελῶν.
Ἠχήν. ἦχον, ἢ φήμην.
Ἠχήσας. βοήσας.
Ἠχητικόν. Θορυβητικόν.
Ἤιχι. ὅπου.
Ἤχθαιρεν. ἐμίσει.
Ἤχθοντο. ἠγανάκτουν. Ἤχθοντο τὸ στρατιωτικόν, κατηγόρουν τε αὐτόν.
Ἤχλυσε. συνεσκότασεν.
Ἦχος. κραυγή.
Ἠχώ. ὅτι γίνεται ἡ ἠχὼ κατὰ ἀνάκλασιν τὴν ἀπὸ τῶν ἀντιτύπων καὶ λείων σωμάτων, μάλιστα δὲ κοίλων, τοῦ πληγέντος ὑπὸ τῆς φωνῆς ἀέρος. ὁ γὰρ διαλεγόμενος ὠθεῖ μὲν σχεδὸν πάντα τὸν πέριξ ἀέρα, μάλιστα δὲ τὸν ἔμπροσθεν· διὸ μᾶλλον ἀκούομεν πρὸς ἡμᾶς ὁρῶντος τοῦ διαλεγομένου ἢ ἀπεστραμμένου. οὗτος δὴ ὁ ἔμπροσθεν ἀὴρ ὠθούμενος, ὅταν ἐνεχθῇ ἐπί τι ἀντίτυπον ἔχον κοιλότητα, οἷά ἐστι τὰ ἄντρα, συνεχὴς ὢν καὶ ἀδιασκέδαστος μείνας διὰ τὸ περιέχεσθαι ὑπὸ τοῦ κοιλώματος, προσπεσὼν αὐτῷ ἀντιτύπῳ ὄντι σώματι, ὠθεῖται εἰς τὸ ἔμπαλιν, ὥσπερ ἡ ῥιπτομένη κατὰ τοῦ τοίχου σφαῖρα, καὶ οὕτω χωρεῖ ἐπὶ τὸν πλήξαντα· ἐνεργοῦντος δηλονότι τοῦ ἀέρος δι' ἀμφότερα, κατὰ τὴν διηχῆ αὐτοῦ δύναμιν. οὐ μόνον γὰρ διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ κοίλου τόπου διασκεδασθῆναι, οἷος ἠνέχθη ὑπὸ τῆς ἀντιτυπίας τοῦ σκληροῦ σώματος εἰς τοὐναντίον ἀπωθεῖται, ἀλλ' ὅτι

1. Ἠφλυσμός. ἀφρός] Vide supra v. Ἀφλυσμός. Küst. 3. Ἠφώρισεν] Exemplum praebet Leo Diac. VI, 5. 5. φῦσα. ἡ γεννήσασα] ἡ γεννήσασα e Zonara petitum omiserunt A. B. V. E. ὁ φύς, ὁ γεννήσας] Usus aevi Byzantini minus probatus: quem mirabatur Hasius in Leon. Diac. p. 235. Photii quidem exempla Bekkerus in huius Biblioth. p. 17. indicavit. 6. Ἤφυσεν] Il. ν, 508. Plura Hesychius. Ἤφησεν B. E. 7. Ἡ χάραξ] Aristoph. Vesp. 1282. Vide v. Χάραξ τὴν ἄμπελον. ἐπὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα] Verba haec, quae corrupta et mutila esse puto, sic fortasse supplenda et emendanda sunt: ἐπὶ τῶν ὑπὸ χειρόνων ἀπατηθέντων. i. e. [dicitur] de illis, qui a deterioribus decepti sunt. Vide infra v. Χάραξ, ubi proverbium hoc aliter exponitur. Küst. Nihil in his corruptum aut mutilum. Etenim τὰ ὑπὸ χεῖρα cum dicantur quae sub manu et ex improviso nascantur (cf. Wytt. in Plut. S. N. V. p. 15.) sive ἐξ ὑπογύου vel ἐκ περιτροπῆς: apparet id proverbium ad res subitarias et praeter expectationem provenientes referri. Delevit post h. gl. Gaisf. Ἡ χάνω. πτωχεύω cum A. B. V. E. Ubi Toupius: „F. Ἠχαίνω. Vide Suid. v. Ἀχηνία, Küster. in v. Ψύχεται." Eadem Blomfieldi in Gloss. Agam. 408. coniectura. Adde Tittm. in Zon. p. 1017. 8. Supra: Εἶχεν. ἐγεγαμήκει. Glossam superiori praeposuit *V. Utramque glossam praestat cum Zon. p. 1017. in unum conflare. 10. Ἠχέτης. ὁ ἀρρὴν τέττ.] Vide supra v. Ἀχέτας. Küst. Hesiod. ἔ. 580. 11. Ἀλλά σε γηρύοντα] Pamphili Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 201. 12. παιδὸς ἀπ' ἠιθέου χ.] Puto legendum Παιδὸς ἐπ' ἠιθέου χεῖρε μεταπτ. Küst. μπεπταμ A. μετεπταμένα *V. με πεπταμένα V. Anthol. Pal. με πεπταμέναν B. E. μεταπτάμενον Med. γρ. χεὶρ ἀμαπεπταμένα Anthol. Pal. marg. χεὶρ ἀναπεπταμένα ed. Iacobs. Perfecto nullus hic locus; sed apparent vestigia participii πταμένα. Porro refingendum κήρ. 17. Ἤιχι] Il. ά. 607. ἦχου *V. 20. κατηγόρουν] ἐκατηγόρουν B. E. ἐκακηγόρουν Zonaras. Mox αὐτῶν A. Herodianum V, 8, 1. adhibuit Tittmannus: οἱ στρατιῶται ἤχθοντο καὶ ἐδυσφόρουν· ἐμυσάττοντο δὲ αὐτόν.

1. Ἤχλυσε] Gl. ex Od. μ. 406. Uberiora Hesychius. 3. γίνεται ἡ ἠχὼ κατὰ ἀνάκλ.] Integrum hunc articulum descripsisse Suidam ex Ioh. Philop. in Aristot. de Anima, lib. II. c. 8. [f. L. 1111.] Pearsonus in notula ad marginem Suidae sui recte observavit. Küst. ὅτι Gaisf. cum *V. ἀνάκλασιν] ἀντανάκλασιν V. 4. ἀντιτύπων] Sic in 2 MSS. Pariss. et Philopono recte scriptum est. In prioribus vero editt. [et B. E.] mendose legitur τύπων. Küst. 5. ἀπὸ] ὑπὸ V. E. Philop. 8. ὁρῶντος] ὁρῶντες V. 9. δὴ] δὲ V. 10. τι ἀντίτυπον] τινι ἀντιτύπῳ V. 12. μείνας addiderunt A. B. V. E. Philop. Deinde διὰ τοῦ *V. 15. τοῖχον] τοῦ τείχους A. τοῦ τειχ V. τύχου Philop. τοίχου Gaisf. cui τοῦ praemisi. οὕτως ἐπαναστρέφει] οὕτω χωρεῖ A. B. V. E. Philop. 16. ἀμφότερα] ἀμφοτέρων Philop. 17. διηχῆ] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. et Philopono revocavi. In prioribus enim editt. pessime excusum est διεχῆ, quae vox Wolfio et Porto graviter errandi causam praebuit. Veram autem significationem vocis διηχὴς in versione expressimus, [secundum vim, qua praeditus est, sonum ad aures nostras transmittendi.] Vide etiam supra v. Διηχή. Küst. Ubi quem attulimus, Wyttenbachius vocem διηχὴς satis muniit.

Ἠφλυσμός. Spuma. Ἠφωρίσθαι. Separatum esse. Ἠφώρισεν. Separavit. Ἠφρόνησεν. Desipuit. Ἡ φῦσα. Et ὁ φύς, genitor. Ἤφυσεν. Hausit. Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. Vallus vitem: de rebus ex improviso subnatis. Ἦχεν. Duxerat uxorem. Ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Domum duxit. Ἠχέτης. Cicada mas. *Sed te canentem interfecit, o canora cicada, pueri manu fatum circumvolans.* Ἠχήεις. Sonum edens. Ἠχήν. Sonum, vel famam. Ἠχήσας. Qui clamavit. Ἠχητικόν. Sonorum. Ἤιχι. Ubi. Ἤχθαιρεν. Oderat. Ἤχθοντο. Indignabantur. *Milites moleste ferebant eumque accusabant.* Ἤχλυσε. Caligine repletus est. Ἦχος. Clamor. Ἠχώ. Echo fit per repercussionem soni a duris et laevibus, praecipue vero cavis corporibus. nam is qui loquitur impellit quidem totum aerem circumfusum, praecipue tamen anteriorem. quamobrem melius audimus illum, qui facie ad nos versa loquitur, quam eum qui est aversus. hic igitur anterior aer impulsus, cum incidit in aliquod corpus durum et concavum, cuiusmodi sunt antra, quoniam continuitate perdurat nec dissipatur, quatenus cavitate continetur, a duro illo corpore, tanquam pila a pariete, repercussus, redit ad eum, a quo est impulsus: agit enim aer propter utramque causam, habetque vim permeantem. non solum enim quia cavus locus eum dissipari prohibet, sic ut impactus est a solido et duro corpore repellitur; sed etiam, quia hunc ipsum lo-

καὶ τῷ κοίλῳ τούτῳ, ᾧ προσπίπτει, οὐ κενῷ ὄντι προσπίπτει, ἀλλ' ἀέρος πλήρει· ὅσπερ ἀὴρ συνεχής ἐστι καὶ ἠνωμένος, διὰ τὸ περιέχον. τοῦτον οὖν ὑπὸ τοῦ φωνήσαντος πληγεὶς ὁ ἀὴρ καὶ ψοφῶν, διελὼν τῇ φορᾷ καὶ κωλυθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, συνεχοῦς ὄντος καὶ ἠνωμένου, διασκεδασθῆναι προσπταίει τῷ σκληρῷ σώματι, καὶ μὴ δυνάμενος πρόσω χωρῆσαι ἀντανακλᾶται εἰς τοὐπίσω μετὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας, λέγω δὴ τοῦ ψόφου. καὶ οὕτω συμβαίνει παλινδρομεῖν τὸν ψόφον. Ἀλέξανδρος δὲ ἑτέρως φησίν.

Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια. ἀντὶ τοῦ εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια.

Ἠχώ. Καὶ τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.

Ἠχρειώθησαν. ἀχρεῖοι ἐγένοντο καὶ ἄχρηστοι.

Ἡ χρὴ τραγῳδεῖν ἢ μελαγχολᾶν. ἐπὶ τοῦ μήτε λυπεῖσθαι μήτε χαίρειν.

Ἥψατο. ἐκράτησεν.

Ἡ ψελλὴ οὐ πιττεύω. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν.

Ἧψεν. ἀνῆψεν.

---

1. *τῷ κοίλῳ τούτῳ, ᾧ προσπίπτει*] Hinc emendandus est Philoponus, apud quem minus recte legitur, *τῷ κοίλῳ τούτῳ προσπίπτει*, omissa voce *ᾧ*. *Küst.* 2. *ὥσπερ ὁ ἀὴρ*] Lege ex Philopono, *ὅσπερ ἀήρ*. *Küst.* Ipsum *ὁ* om. A. E. *V. Tum *ἀνεχὴς* B. E. 3. *τοῦτον οὖν ὑπὸ τοῦ φωνήσ. πλ. ὁ ἀὴρ καὶ ψόφον διελ.*] Emenda ex Philopono: *τοῦτον οὖν ὁ ὑπὸ τοῦ φων. πληγ. ἀὴρ καὶ ψοφῶν, διελ. Küst.* Hic cum *V. praebeat *ψόφων*, saltem *ψοφῶν* reposui. Ceterum *πληγεὶς — ψόφον* om. A. in lacuna. 5. *φορᾷ*] Apud Philoponum male legitur *φθορᾷ*. *Küst.* 6. *προσπταίει*] *συμπαίει* E. 10. *Ἀλέξανδρος*] Is est Alexander Aphrodisicus, unus ex praecipuis Aristotelis interpretibus, cuius sententiam de soni repercussione Philoponus eodem loco exponit. *Küst.* *Ἀλέξανδρον *V.*

1. *Ἠχὼ λόγων ἀντῳδ.*] Aristoph. Thesmoph. 1065. *λόγον* *V. *ἀντῳδός*] *αὐτῶ δὸς* B. E. *V. Med. *ἐπικοκκάστρια*] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. et Aristophane revocavi. In prioribus enim editt. legitur *ἐπικοάστρια*. Bisetus in Scholiis in laudatum locum Aristophanis legit *ἐπικοκκύστρια*, ab *ἐπικοκκύζω*, quod valde placet. *Küst.* *ἐπικοκκάστρια ἢ ἐπικαγχάστρια* A. *ἐπικακοστρᾶ* V. qui in marg. cum Ox. *ἐπικαχάστρια*. *ἐπικουκούστρια* B. E. *ἐπικοκκάστρια* MS. Rav. Eustath. in Od. *ξ'*. p. 1761, 26. *ἐτικοκάστρια* D. 3. *Καὶ τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχε, ὥσπ.*] Haec deprompta sunt ex Philostrato de Vita Apoll. Tyan. lib. I. c. 13. eademque leguntur infra vv. *Θεμιστεύσαντος* et *Κατεγλωττισμένον*. *Küst.* *εἶχεν* dedi cum E. *εἶχον* V. 5. *Ἠχρειώθησαν*] Polyb. p. 78. *Toup.* MS. Ex Psalm. XIII, 4. vel LII, 4. repetebat Ernestius. *καὶ ἄχρηστοι* om. V. 6. *Ἡ χρὴ τραγῳδ. πάντας*] Sic locum hunc, ex MSS. restitui. In prioribus enim editt. duae voces priores *ἡ χρὴ* desiderantur, et quae sequuntur cum praecedenti articulo cohaerent, duabus notis diversissimis in unam quasi massam compactis: qua labe non pauca Suidae loca foedata esse deprehendi. *Küst.* *ἢ χρὴ* om. B. E. Mox *πάντας* delevi cum A. B. V. E. *ἐπὶ τοῦ μήτε λυπ.*] Apud Diogenianum sic legitur, *ἐπὶ τῶν μήτε λυπ. μήτε χαίρειν δυναμένων*. *Küst.* 8. *Ἥψατο*] Il. *α'*. 512. 9. *πιττεύω*] Est *μίμησις*, quoniam *πιττεύειν* pro *πιστεύειν* dicere blaesorum est. Sic quoniam iidem *λ* pro *ρ* pronunciare solent, Aristophanes in Vesp. 45. Alcibiadis *τραυλισμὸν* comice perstringens per *μίμησιν* inquit: *Ὀλῆς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει*, pro *Ὀρῆς, Θέωρος τὴν κεφ. κόρακος ἔχει*. *Küst.* Horum nihil satisfacit. Prov. Vat. App. II, 8. *πιττεύη*, Bodl. 482. *πεττεύω*.

---

cum cavum, in quem incidit, non vacuum offendit, sed acre plenum; atqui aer est continuus et propter ambiens coelum perennis. hunc igitur aer, a loquente impulsus et sonans, impetu suo dividit, cumque ab eo, quippe qui continuus sit et perennis, dissipari prohibeatur, in durum corpus incidit, nec quo progrediatur ulterius habens, cum actu proprio, sonum dico, repercutitur. itaque fit ut sonus orbem suum remetiatur. Alexander vero de hac re aliter sentit. *Ἠχὼ λόγων ἀντ. Echo voci respondens cachinnando. *ἐπικοκκάστρια* enim id est quod ridere solita, ridicula. *Ἠχώ. Et quae ab eo proferebantur, dignitatem quandam, velut a principe dicta, prae se ferebant. *Ἠχρειώθησαν.* Inutiles facti sunt. *Ἡ χρὴ τραγ.* Aut oportet tragoedias agere aut insanire. dicitur de iis qui neque dolere neque gaudere possunt. *Ἥψατο.* Prehendit. *Ἡ ψελλή.* Proverbium de iis dictum, qui vitia sua dissimulare conantur. *Ἧψεν.* Suspendit.

I.

Ἰα. μία, ἡ φωνή, ἡ βία.

Ἰαβώκ. ὄνομα κύριον.

Ἰαβίν. ὡς τό, Ἰαβὶν ἐν τῷ χειμάρρῳ Κισσῶν.

Ἰάδμων, Ἰάδμονος. ἦν δὲ Σάμιος· οὗτινος καὶ ἡ Ῥοδῶπις δούλη ἦν, ἣν ἑταίραν γενομένην, Θρᾷσσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφοῦς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ. καί ἐστιν ἐν τῷ Αἴσωπος Σάμιος.

Ἰαζάρτης. ὁ Τάναϊς ποταμός.

Ἰάζυγες. ὄνομα ἔθνους.

Ἰάθωνος. ὄνομα κύριον.

Ἰακώβ. ὄνομα κύριον.

Ἰάειρος. ὄνομα κύριον.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φυλάττουσι. Ἡρόδοτος.

Ἴακχος. ὁ Διόνυσος· ἢ ὕμνος εἰς τὸν Διόνυσον.

Ἰάκωβος, Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Ψύχριστος, ἐκ τοῦ ἐξάρχου Δαμασκηνοῦ. εἰς Ῥόδον δὲ γενομένου τοῦ πατρός, εἶτα εἰς Δρέπανον τὸ ἐν Ἄργει ἐλθόντος, κἀκεῖ γήμαντος τὴν ἐξ αὐτοῦ τεκοῦσαν τὸν Ἰάκωβον, καταλιπόντος δὲ τήν τε γαμετὴν καὶ τὸν παῖδα, καὶ ἐκδημήσαντος ἐπὶ ἔτη ιθ' εἰς τε Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἰταλίαν, καὶ οὐδὲ περιεῖναι δοκοῦντος· ὅθεν γαμεῖται μὲν ἡ Ἰακώβου μήτηρ δευτέρῳ ἀνδρί, καὶ παίδων αὐτῇ γενομένων 88

1. βία] Hesychius habet βοή: uti etiam hic scribendum puto. *Küst.* Respici Il. δ'. 437. οὐδ' ἴα γῆρυς putabat Gaisfordus. Probo Küsterum: explicatur enim vox ἰά. Adde v. Ἰαχή. 2. Ἰακώβ] Ἰαβώκ A. B. E. *V. Cf. v. Ἰακώβ. 3. ὡς τό, Ἰαβὶν ἐν τ.] Lege, ὡς τῷ Ἰαβείμ ἐν τῷ χ. ut in Psalmo LXXXII. ex quo locum hunc depromptum esse Pearsonus recte monuit. *Küst.* Utrumque habet Zonaras. τῶν Κισσῶν] τῶν om. A. B. V. Dein refinge Κεισῶν. 4. Ἰάδμωνος] Ἰάδμονος V. quod auctoritate reliquarum glossarum firmatum recepi. 5. Ῥοδῶπις] Huius etiam mentio fit supra vv. Αἴσωπος Σάμιος et Ἑταῖραι. *Küst.* γενομένην] γινομένην V. 6. Θρᾷσσαν] Θρᾶσσος B. E. 10. Ἰάζυγες] Ἰαζύγων A. 11. Ἰάθωνος] Ἰάθων E. Glossa suspecta. 12. Haec Gaisf. cum *V. 13. Ἰάειρος] Eu. Luc. VIII, 41. Adde Herod. Epim. p. 189. Gl. perperam inserta.

1. Ἰακχάζουσιν] Ἰακάζουσιν V. Ἰακαχάζουσιν *V. Ἡρόδοτος] Apud Herodotum lib. VIII. c. 65. haec vox dicitur de clamore, qualem tollere solent illi, qui festum Eleusinium in honorem Cereris et Proserpinae celebrant. Quare interpretationem illam Suidae, φυλάττουσι, valde suspectam habeo. *Küst.* φυλάττουσιν etiam Zon. p. 1081. φλναροῦσι qui ex Gl. Herodot. reposuit Arnaldus Lectt. Gr. p. 72. eius causam mirificam excogitavit. „Non autem," inquit, „hic intelligo φλναροῦσι quasi esset explicatio τοῦ ἰαχχάζειν. Sed uterque grammaticus, more suo, quippe qui essent Christiani, improbantes illas in festis Eleusiniis, in honorem dearum Cereris et Proserpinae, superstitionis plenas acclamationes, addiderunt verae vocis expositioni, φλναροῦσι, *ineptiunt*, *nugantur*." Nihil iuvat, qui de verbo ἰαχχάζω quaedam congessit Villoisonus in Long. p. 174. Hesychius autem cum praebeat, Ἰαχχάζει. φυλλολογεῖ: haud scio an Suidas voluerit φυσιολογοῦσι. Quod Toupius II. p. 204. tentabat φλνάττουσι, id ultra captum magistelli videtur assurgere. Ceterum neque haec neque continua glossa suum locum obtinuit. 3. ἢ ὕμνος εἰς τὸν Διόν.] Talis hymnus in Bacchum extat apud Aristoph. in Ran. 327. cuius initium est, Ἴαχχ' ὦ Ἴακχε. *Küst.* 6. Ψύχριστος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim editt. legitur Ψυχόχριστος. Ψύχριστος autem veram esse lectionem patet etiam ex Iohanne Antiocheno Malala, qui part. II. p. 77. Iacobum hunc eo nomine vocatum fuisse testatur. *Küst.* Omnino vide Schurzfleisch. in Notit. Bibl. Vinar. p. 90. 91. qui in multis labitur. Huius Iacobi Ψυχρίστου mentio fit ab Alexandro Trall. IV. p. 249. 645. 649. *Hemst.* Probabiliter autem Salmasius ex ipsa Tralliani scriptura (cuius inprimis notabilem locum excitavit V, 4.) cognomen ψυχριστὴς collegit. Schurzfleischius autem de ψύχριστος quasi superlativo vel ψυχριστὸς somniabat. Ceterum Dindorfius in Malela ψυχρίστου. ἐκ τοῦ ἐξάρχου] Sic MSS. [Sed εἰς τοῦ E.] Priores vero editt. habent εἰς τὸ ἐξάρχου. Videtur autem ἐκ τοῦ ἐξάρχου hic dictum esse pro ἀπὸ ἐξάρχων, i. e. *Expraefectus.* Vel legendum est, ἐκ τῆς ἐξαρχίας Δαμασκ. *ex provincia Damascena.* *Küst.* Nugae. Legendum, ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς Δαμασκηνός, *ex Damasco ab origine oriundus.* Suidas infra de eodem: ἀπὸ Δαμασκοῦ εἶλκε τὸ γένος. Procopius in Persicis lib. II. Ἐλέγετο δὲ καὶ Ῥωμαῖος γένος τὸ ἐξαρχῆς εἶναι. Strabo lib. XIV. p. 960. Ηυθόδωρος ἀνὴρ Νυσαιὺς τὸ ἐξαρχῆς. Suidas v. Σιμμίας: ἦν δὲ τὸ ἐξαρχῆς Σάμιος. Idem est τὸ ἐξαρχῆς et ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς: quae locutio librariis fraudi fuit. De cognomine autem huius Iacobi viris doctis parum convenit. Aliis enim ψυχόχριστος, aliis ψύχριστος audiebat. Quam et veram esse lectionem Küstero patet ex Ioanne Malela. Atqui Malela non ψύχριστον, sed ψύχιστον vocat. Quod etsi non verum, vero tamen proximum est. Nullus enim dubito quin verum Iacobi cognomen fuerit Ψύχριστος: *Psychrister.* Frigidus Ister omnibus notus. Ita autem dicebatur noster Iacobus, quod in sanandis morbis frigidis balneis plerumque utebatur: id quod collegisse videor ex Damascio in Excerptis apud Photium p. 1051. Ἐχρῶντο κατὰ τῶν νόσων οὗτοι καθαρσίοις πολλοῖς καὶ βαλανείοις. *Utebantur pater et filius adversus morbos purgationibus multis et balneis.* Erat autem Iacobus artis medicae peritissimus, et Leoni Imperatori imprimis carus: quod ex Damascio et Malela constat. Eum quoque laudat et medicis celeberrimis annumerat scriptor nescio quis in Bibl. Coislin. p. 598. Vide Suidam in v. Σωρανός. Confer etiam Eusebium in Epitom. Chron. p. 291. edit. Amstel. 1658. *Toup.* I. p. 254. Huic facile suffragarer, modo probasset formulam ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς. 7. Ῥόδον δέ] δὲ om. V. γεγενημένου] γενομένου A. V. E. 8. τὸ ἐν] τοῦ ἐν B. Drepanon Argorum quis memoraverit non invenio. 11. καὶ οὐ] καὶ οὐδὲ A. καὶ τοῦδε V. 12. γαμεῖται] ὅθεν γαμεῖται A. B. V. E. ὅ γαμεῖται Med. Oratio ἀνακόλουθος.

Ἰα. μία. Una. vel vox, vel vis. Ἰαβώκ. Nomen proprium. Ἰαβίν. *Iabin in torrente Cison.* Ἰάδμων. Iadmo, Samius. huius ancilla fuit Rhodopis meretrix, genere Thracio, quam Charaxus, Sapphonis frater, uxorem duxit, et ex ea liberos procreavit. quaere vocem Αἴσωπος Σάμιος. Ἰαζάρτης. Tanais fluvius. Ἰάζυγες. Nomen gentis. Ἰάθωνος. Nomen proprium. Ἰακώβ. Nomen proprium. Ἰάειρος. Nomen proprium. Ἰακχάζουσιν. Dicunt Iacchum, fanatice strepunt. Herodotus. Ἴακχος. Bacchus, vel hymnus in Bacchum. Ἰάκωβος. Iacobus, Hesychii medici F. cognomento Psychristus, qui originem Damasco repetebat. pater eius Rhodum, et inde Drepanum in Argo situm se contulit: ubi duxit uxorem Iacobi matrem. qua una cum puero relicta, cum annos XIX. Alexandriae et in Italia peregrinatus decessisse

ἀῤῥένων δύο καὶ θηλείας, τελευτᾷ τὸν βίον ὁ γαμήσας αὐτήν. ἐπάνεισι δὲ Ἡσύχιος εἰς Κωνσταντινούπολιν· ὅπερ γνοὺς Ἰάκωβος ἦλθε πρὸς αὐτόν· καὶ τότε παιδείας ἤρξατο, καὶ ἰάτρευσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Λέοντος βασιλέως.

Ἰάκωβος, ἰατρός. ἀπὸ Λαμασκοῦ εἶλκε τὸ γένος, καὶ ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀναβὰς τῆς ἐπιστήμης τέλειος ἦν· οὐ διαγινώσκων μόνον τὰς νόσους, ἀλλὰ καὶ ἰώμενος ὁμοῦ μὲν κατὰ τὸν λόγον, ὁμοῦ δὲ κατὰ τὴν πεῖραν, ἐπιμελῶς τε καὶ ἱκανῶς· ὥστε τὰ πρωτεῖα τῆς ἰατρικῆς εὐκλείας ἀπενέγκασθαι τῶν καθ' ἑαυτὸν ἰατρῶν, παραβάλλεσθαι δὲ ἤδη πρὸς τοὺς ἀρχαίους, ὑπερβάλλειν δὲ αὐτῶν τούς γε πλείους· οἷα δὲ ἔχοντα δύναμιν ἰσόθεον ἀγαπᾶσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ τῶν δεομένων· οὕτω δὲ θαῤῥεῖν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ ἐπὶ τῇ κρίσει τῶν οἰκείων μεθόδων, ὥστε εἰ ἀπελθὼν πρὸς τὸν ἀῤῥωστον καὶ τοῖς σημείοις τὸ νόσημα διαγνοὺς ἀπεφήνατο βιώσιμον εἶναι τὸν ἄνθρωπον, εὐέλπιδας γίνεσθαι πάντας, ὡς ὑγείας ἐσομένης, εἰ δὲ μή, ὡς τελευτῆς· καὶ μηδένα πώποτε τῶν ἐλπίδων διαψευσθῆναι. ἔλεγε δὲ ὁ αὐτὸς χρῆναι τὸν ἄριστον ἰατρὸν ἤτοι ἀπογνῶναι τῆς νόσου, ἢ ἀψάμενον εὐθὺς εἰς ῥᾷον μεταβαλεῖν τὸν νοσοῦντα καὶ ἔχοντα μετριώτερον ἀπολείπειν· ἄλλως δὲ μὴ ἀποστῆναι πρότερον. πάντας δὲ ὡς εἰπεῖν ἀπήλλαττε τῶν ἐνοχλούντων παθῶν παραυτίκα ἢ μικρὸν ὕστερον. διόπερ οἱ μὲν ἄλλοι σωτῆρα τὸν Ἰάκωβον ἀπεκάλουν, οἷά ποτε καὶ τὸν Ἀσκληπιόν· οἱ δὲ ἰατροὶ διέβαλλον ἀεὶ καὶ ἐλοιδόρουν, ὡς ** οἷόν τινα οὐκ ἰατρόν, ἀλλὰ θεοφιλῆ τινα καὶ ἱερόν· καὶ οὐκ ἐψεύδοντο. ἦν γὰρ ἐπιεικὴς ὁ ἀνὴρ καὶ θεῷ τῷ ὄντι κεχαρισμένος. εἰ δὲ δεῖ τὸ τοῦ φιλοσόφου εἰπεῖν, Ἀσκληπιαδικὴν ᾤετο τὴν τοῦ Ἰακώβου ψυχὴν καὶ κατὰ φύσιν Παιώνειον· προσεῖναι δὲ καὶ τὴν ἐρωτικὴν τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐπιμέλειαν, ἣ μάλιστα φιλεῖ τοὺς τεχνίτας ἑκάστους οἰκειοῦν καὶ προσάγειν τοῖς ἐφόροις τῆς τέχνης. οὕτω καὶ Φειδίαν ἐνθουσιῶντα δημιουργεῖν· οὕτω καὶ Ζεῦξιν εἰκάζειν τὰ ἀγάλματα.

Ἰάκωβος. οὗτος πιὼν φάρμακον ἐπὶ Οὐάλεντος ἐτελεύτησεν. ἦν δὲ ὁ συμβουλεύσας αὐτῷ πιεῖν τὸ φάρμακον Λιβάνιος ὁ σοφιστής, διὰ τὸ ἐπι-

---

1. ἀῤῥένων] δύο addiderunt A. B. V. E. ἀῤῥένων om. B. E. ἀῤῥένον Med. 4. εἰς Κωνσταντινούπολιν] ἐν Κωνσταντινουπόλει A. B. V. E. Med. Post itinera quadraginta annorum eum CPoli consedisse tradit Photius. 5. τοῦ βασιλέως] τοῦ om. A. B. E. *V. 6. Ἰάκωβος, ἰατρός. ἀπὸ Λαμ.] Dubium non est quin Suidas totum hunc articulum descripserit ex Vita Isidori, a Damascio conscripta: ut colligere licet ex iis, quae de hoc Iacobo leguntur apud Photium in Excerptis ex illa Vita, Cod. CCXLII. p. 1051. *Küst.* Vid. de eo Marcellin. Indict. XV. Leone Aug. II. Cos. *Reines.* Praestat ὃς ἀπὸ Λαμ. 7. ἀκριβέστατον] ἀκριβέστερον *V. probabiliter. 9. τὸν et mox τὴν om. E. 11. ἀπενέγκεσθαι *V. 13. αὐτὸν] αὐτῶν A. E. Mox τοὺς πλείους ἦν ἱκανὸς E. Deinde refingebam οἷα δή: item infra, οὕτω δ' ἐθάῤῥει. Nunc nihil muto. 19. γίνεσθαι] γενέσθαι E. 21. διεψευσθῆναι] διαψευσθῆναι B. E. *V. Med. Foedissimum mendum reliquit Gaisf.

3. μεταβάλλειν *V. 8. καὶ τὸν] καὶ om. V. οἱ δὲ ἰατροὶ διέβαλλον ἀεί] Vide de hoc loco Casaubonum in Athen. lib. I. c. 1. *Küst.* Locus sine dubio corruptus, nec forte integer. Puto legendum, οἱ δὲ ἰ. δ. ἀ. καὶ ἐ. ὡς γόητά τινα οὐκ ἰατρόν· ἄλλοι θ. τ. καὶ ἱερὸν ἔλεγον καὶ οὐκ ἐψεύδοντο. *Hemst.* Is sententiae magis quam criticae arti consuluit. Apparet haud pauca post ὡς intercidisse, neque vocem οἷον labis immunem esse. 9. οἷά] οἷόν A. V. E. 11. θεοφιλὴς καὶ ἐπιεικὴς] θεοφιλὴς καὶ om. A. B. V. E. Mox ὁ om. A. dedit τῷ ὄντι θεῷ. 13. ᾤοντο] ᾤετο A. *V. hoc est, philosophus ille Platonicus. Id recepi. Ceterum Παιώνειον libri. 14. ἐρωτικὴν] ἱερατικὴν A. 19. Ἰάκωβος. οὗτος] Eunapii narratio. 21. ὁ om. B. διὰ τὸ ἐπιζητῆσαι, τίς ὁ διαδεξόμενος τὴν βασιλ.] Cedrenus p. 313. refert Libanium et Iamblichum de successore Valentis inquisivisse, et quidem per ἀλεκτορομαντείαν, i. e. *divinationem per gallum*; Iacobi autem huius non meminit. Verba eius haec sunt: Λιβάνιος δὲ ὁ σοφιστὴς καὶ Ἰάμβλιχος ὁ Πρόκλου διάδοχος ἐποίησαν τὴν λεγομένην ἀλεκτορομαντείαν. γράψαντες γὰρ τὰ κθ' γράμματα ἐπὶ κόνεως, καὶ ἐπιθέντες καθ' ἕκαστον γράμμα κόκκον σίτου, ἀπέλυσαν ἀλέκτορα ἐπὶ τὰ γράμματα, καὶ ἔλαβεν ὁ ἀλέκτωρ τὸν ἐν τῷ Θ κόκκον· ἔπειτα τὸν ἐν τῷ Ε καὶ Ο καὶ τὸν ἐν τῷ Δ· καὶ ἐγένετο ἡ τούτων μαντεία ἀμφίβολος etc. Et paulo post addit: Ἰάμβλιχος δὲ φοβηθεὶς φάρμακον πιὼν ἀπέθανε. Quod ergo Suidas ex scriptore anonymo de Iacobo, idem Cedrenus de Iamblicho refert. *Küst.* Cf. Valesius in Ammian. XXIX, 1, 32. Non extat Iacobi nomen in coniuratorum numero, qui perierunt A. 371.

---

crederetur, Iacobi mater alteri viro nubit, qui natis ei utriusque sexus liberis, quorum filii duo fuerant, decessit. Hesychius vero Constantinopolin rediit. quo cognito Iacobus ad eum se contulit, ac doctrinam sequi coepit, et Constantinopoli sub Leone Imperatore medicinam exercuit. Ἰάκωβος. Iacobus, medicus, ex urbe Damasco oriundus, summam scientiae perfectionem consecutus est: ut qui morbos non solum dignosceret, sed etiam sanaret, tam ratione quam experientia; idque diligenter et accurate. hinc omnibus aetatis suae medicis gloria praestitit, adeo ut cum antiquis etiam compararetur, eorumque plerosque superaret, et, quippe divina facultate praeditus, amaretur et adoraretur ab aegris; tantumque sibi et iudicio suo in medendi ratione confideret, ut, si quem aegrotum adisset, et morbo ex signis perspecto dixisset, hominis salutem non esse desperatam, omnes bonam de aegro, ut sanitatem recuperaturo, spem conciperent: sin minus, mortem instare crederent. nec ullum unquam expectatio sua fefellit. idem etiam dicere solebat, oportere bonum medicum aut de morbo desperare, aut, si eum curandum sumpsisset, illico aegrotum in viam reducere, et meliuscule habentem relinquere, nec prius ab eo discedere. ac propemodum omnes aegros a morbis, quibus vexabantur, aut statim aut paulo post liberabat. hinc alii eum vocabant Servatorem, ut olim Aesculapium; medici vero criminari non destiterunt et maledictis insectari: ** quasi non aliquem medicum, sed tanquam hominem deo carum et sacrum. neque vero fallebantur. erat enim vir bonus deoque vere gratus. quod si illud Philosophi dicere licet, Asclepiadeam existimabant esse Iacobi animam et naturam Paeoniam; eiusque animum amore artis flagrare, qui singulos artifices artis suae praesidibus maxime conciliare et commendare solet. sic etiam Phidiam numine plenum statuas fecisse; pariterque Zeuxidem imagines pinxisse. Ἰάκωβος. Iacobus hausto veneno sub Valente obiit. suasit autem, ut venenum hauriret, Libanius Sophista, propterea quod

89 ζητῆσαι, τίς ὁ διαδεξόμενος τὴν βασιλείαν Οὐάλεντος.

Ἴακχος. ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Αἴδουσι τὸν Ἴακχον, ὥςπερ Διαγόρας.
τοῦτόν φασιν Ἄθεον κεκλῆσθαι. γέγονε δὲ καὶ ἕτερος, κωμῳδούμενος ἐπὶ μεγέθει. Ἑρμιππος ἐν Μοίραις·

Μείζων γὰρ ἦν. νῦν δ' ἔστι, καὶ δοκεῖ δέ μοι,
ἐάν τις ἐπιδιδῷ τῆς ἡμέρας,
μείζων ἔσεσθαι Διαγόρου τοῦ Τερθρέως.

Ἴακχος. Διόνυσος ἐπὶ τῷ μαστῷ. καὶ ἥρως τις· καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ᾠδή· καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις. ἔνιοι δὲ καὶ Θόρυβος. Ὁ τε μυστικὸς Ἴακχος ἠκούσθη κατὰ τὴν ναυμαχίαν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων. Ἴακχος οὖν παρὰ τὸ ἰάκχω. Καὶ μέντοι καὶ ὁ Ἴακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Ἀρείου πεδίου ὑμνούμενός τε καὶ ᾀδόμενος.

Ἰάλεμος. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν φέρων. καὶ παροιμία, Ἰαλέμου ψυχρότερος. Ἰάλεμον τὸν θρῆνόν φασι. λέγουσι δὲ αὐτὸν υἱὸν Καλλιόπης, κακοδαίμονα καὶ ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν.

---

4. *Αἴδουσι γοῦν τὸν Ἴακχ.*] Aristoph. Ran. 322. *γοῦν* omisi cum A. B. V. E. Seqq. quod ex Schol. Aristoph. integrioribus, quam quae nunc habemus, sumpta fuisse suspicatus est Gaisfordus, id editio Scholiorum Dindorfiana confirmat. 8. *Μείζων γὰρ ἦν*] Plurima hic peccari video cum in Graecis tum in Latinis. Primus enim versiculus a distinctione laborat, secundus a metro: uterque autem corruptus est et sensu cassus. Quin et vereor ne pater huius Diagorae nomen suum amiserit. Opportune Suidas: *Τερθεύς. ὄνομα κύριον.* Reponendum utique et distinguendum: *Μείζων γὰρ ἢ νῦν ἐστι, καὶ δοκεῖ δέ μοι Ἐάν τις ἐπιδιδῷ καθ' ἡμέραν, ὅτι Μείζων ἔτ' ἔσται Διαγόρου τοῦ Τερθέως. Maior enim erit quam nunc est, et ut mihi quidem videtur, Si quis quotidie aliquid in cibum conferat, Maior erit Diagora Terthei filio.* Constructio hic paulo exquisitior est. Nam verbum *ἐστι*, ut vides, ad utramque partem sententiae referendum est. Scripsimus autem *καθ' ἡμέραν*, *quotidie*. Ita enim Graeci, non *τῆς ἡμέρας*. Quod et metrum et sententia respuit. *Ἐπιδιδόναι καθ' ἡμέραν* est Hermippo: *Quotidie aliquid in cibum conferre.* Quomodo intelligendus Hesiodus Opp. 396. *Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω.* Hinc Iuppiter *Ἐπιδώτης* dictus: de quo Pausanias in Arcadicis. Quare sensus huius loci est: eum brevi fore maiorem Diagora, si alimentum non defuerit. Quod comicum plane est. Dicitur etiam *ἐπιδιδόναι καθ' ἡμέραν*, *indies atque paulatim adaugescere et incrementum capere.* Quo sensu usurpatur a Thucydide VI, 60. — Verbum *ἐπιδιδόναι* in utroque sensu satis festive usurpat Athenaeus lib. IV. p. 168. *Ἐπιδόσεων δέ ποτε γινομένων παρελθὼν καὶ αὐτὸς (Φῶκος) εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔφη, Ἐπιδίδωμι κἀγώ· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὁμοθυμαδὸν ἀνεβόησαν, Εἰς ἀκολασίαν.* De quo consulendus Casaubonus in Characteres Theophrasti [c. 22.] *Toup.* I. p. 256. Meliora praebet Meinekius Com. Vol. II. p. 401. *Μείζων γὰρ ἦν* om. B. E. Porro *δή μοι* *V. *Μείζων γὰρ ἢ νῦν δή ἐστι* suspicio Bergkii: cuius emendationem sic perficiemus, *μείζων γὰρ εἰ νῦν δή ἐστι, καὶ δοκεῖ γέ μοι.* Quamquam vereor ne *μείζων* pro *μέγας* ex versu tertio irrepserit. 9. *ἐάν τι τούτων ἐπιδίδωται ἡμέρας* Schol. Unde Dindorfius, *ἐὰν τοσοῦτον ἐπιδιδῷ τῆς ἡμέρας.* Ceterum *ἔτι* pro *ἐάν τις* V. 10. *ὅτι μείζων ἔτ' ἔσται*] *μείζων ἔσεσθαι* integram scripturam servavit Schol. *ὅτι* edd. versui secundo subiiciunt, *ἔτ'* om. A. V. E. 11. *ἐπὶ τῷ μαστῷ*] Id est, mammis sive uberibus Cereris admotus. Eius enim filius secundum quosdam Iacchus habebatur. Hinc Lucretio Ceres *mammosa ab Iaccho* dicitur, quia mammis suis puerum Iacchum aluerat. *Küst.* Eadem Photius et Lex. Seg. Alia congessit Dorvill. in Char. p. 400. Deinde *ἥρως τις* quo tendat, coniectura studuit Lobeckius Aglaoph. p. 822. explanare.

1. *καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγ.*] Dies ille Iaccho sacer erat vicesimus mensis Boedromionis, quo Athenienses Iacchum cum cantu et pompa ex urbe Eleusinem deducebant. Clare id docet Plutarchus in Camillo (c. 19.): *Καὶ μετὰ ταῦτα φρουρὰν Ἀθηναῖοι Μακεδόνων ἐδέξαντο περὶ αὐτὴν τὴν εἰκάδα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ἣ τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγουσιν.* Scholiasta Aristoph. Ran. 326. *μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξᾴδουσι.* Hic pro *ἐξᾴδουσι* legendum est *ἐξάγουσι*, ut apud Plutarchum loco laudato. Plura de hac materia legi possunt apud Meursium Eleusin. c. 27. *Küst.* 3. *κατὰ τὴν — ἠκούσθη* om. A. 5. *ἐκ τοῦ Ἀρείου πεδίου*] Lectio haec corruptissima a nemine adhuc doctorum virorum, quod quidem sciam, emendata fuit. Legendum enim est *ἐκ τοῦ Θριασίου πεδίου*, ut clare probari potest ex Herodoto, qui lib. VIII. c. 65. historiam, ad quam auctor anonymus in hoc fragmento respicit, his verbis narrat. *Ἔφη δὲ Δικαῖος ὁ Θεοκύδεος, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, φυγάς τε καὶ παρὰ Μήδοισι λόγιμος γενόμενος τοῦτον τὸν χρόνον, ἐπεί τε ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ χώρη ὑπὸ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ τοῦ Ξέρξεω, ἐοῦσα ἐρῆμος Ἀθηναίων, τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ· ἰδεῖν δὲ κονιορτὸν χωρέοντα ἀπὸ Ἐλευσῖνος, ὡς ἀνδρῶν μάλιστα τρισμυρίων· ἀποθωυμάζειν τε σφέας τὸν κονιορτόν, ὅτεών κοτε εἴη ἀνθρώπων, καὶ πρόκα τε φωνῆς ἀκούειν, καί οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἴακχον.* Eandem historiam narrat Plutarchus in Themistocle (c. 15.) p. 119. *Ἐν δὲ τούτῳ τοῦ ἀγῶνος ὄντος, φῶς μὲν ἐκλάμψαι μέγα λέγουσι Ἐλευσινόθεν, ἦχον δὲ καὶ φωνὴν τὸ Θριάσιον κατέχειν πεδίον ἄχρι τῆς θαλάττης, ὡς ἀνθρώπων ὁμοῦ πολλῶν τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντων Ἴακχον.* *Küst.* Emendationem tacite Valckenarius accepit. Ceterum uterque locus sic videtur esse conflandus: *Καὶ μέντοι καὶ ὁ μυστικὸς Ἴακχος ἠκούσθη κατὰ τὴν ναυμαχίαν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ἐκ τοῦ — ᾀδόμενος.* 7. *Ἰάλεμος*] Lex. Seg. et Photius: *Ἰαλέμῳ. θρήνῳ. Ἰάλεμος γὰρ θρήνου εἶδος. λέγεται δὲ καὶ Ἰάλεμος υἱὸς Καλλιόπης καὶ ὁ καλὸς καὶ ὀρφανός. ἔνιοι δὲ τὸν κακὸν δαίμονα· καὶ ἰαλεμώδη τὰ ψυχρὰ καὶ φθόνου λόγου ἄξια.* Cf. Schol. Rhesi v. 895. item Schol. Apollon. IV, 1304. 8. *Ἰαλέμου ψυχρότερος*] Vide Zenobium Centur. IV, 39. et Etymologum h. v. *Küst. ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος Ἰαλ.* Hesychius. Cf. v. *Γυμνότερος Ἰαλέμου* et Eust. in Il. ζ'. p. 636. Ad Suidam propius accedit Bodl. 504. *ἰάλεμοι* de nugivendulis hominibus dixit praeter alios Hermogenes p. 348. 10. *κακοδαίμονα*] *κακοδαίμονος* B. E. Haec ope Photii sic fere sunt redintegranda: *ἔνιοι δὲ* (sive *οἱ δὲ*) *τὸν κακὸν δαίμονα.* Porro dubites, *ὑστερούμενον* probumne sit an *στερόμενον*, quod Hesychius bis apposuit.

---

inquisivisset, quis in imperio Valenti successurus esset. *Ἴακχος.* Hymnus in Bacchum. *Canunt Iacchum, quem Diagoras.* hunc aiunt Atheum vocatum fuisse. fuit autem cognominis, cuius magnitudinem comici perstringebant. Hermippus in *Parcis*: *Procerus enim iamiam est, et ut mihi videtur, si quotidie aliquantum capiat incrementi, maior futurus Diagora Terthrei filio.* *Ἴακχος.* Bacchus adhuc lactens. item heros quidam, et carmen eum celebrans; et dies festus eius honori consecratus; alii tumultum intelligunt. *Cum mysticus hymnus in Iacchum auditus esset, quo tempore navale proelium inter Persas et Graecos committebatur.* Iacchus igitur dictus est ab *ἰάκχω. Quin etiam vox hominum Iacchum cantantium ex campo Thriasio audita est.* *Ἰάλεμος.* Qui defunctos luget. et proverbium: *Ialemo frigidior.* Ialemum etiam luctum vocant. ferunt autem eum fuisse Calliopes filium. dicunt etiam infelicem, postumum et parentibus orbum.

Ἰαλεμώδη. τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια.

Ἰαληψός. χώρα.

Ἴαλλος. ὁ σκωπτόλης. Καὶ Ἰαλλοι, τὰ σκώμματα.

Ἰάλλω. ἐκτείνω.

Ἴαμα.

Ἰαμβεῖος λόγος. καὶ τὸ οὐδέτερον ἰαμβεῖον· ἰάμβιον δέ. καὶ Ἰάμβιος, ὄνομα κύριον.

Ἰάμβη. ὄνομα κύριον.

Ἰαμβίζω. τὸ ὑβρίζω. ὡς γὰρ ὁ ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, οὕτω καὶ ἡ ὕβρις ἐξ ὀλίγου ἀρχομένη πρόεισιν ἐπὶ μεῖζον. καὶ Ὅμηρος·

Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα.

Ἰάμβλιχος. οὗτος ὡς φασιν ἀπὸ δούλων ἦν. ἔγραψε δὲ τὰ καλούμενα Βαβυλωνιακά· ἔστι δὲ Ῥοδάνου καὶ Σινωνίδος ἔρως ἐν βιβλίοις λϑ'. οὗτος λέγει περὶ Ζωβαρᾶ τοῦ εὐνούχου, τοῦ ἐραστοῦ τῆς Μεσοποταμίας τῆς εὐειδεστάτης.

Ἰάμβλιχος ἕτερος, Χαλκίδος τῆς Συρίας, φιλόσοφος, μαϑητὴς Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου, τοῦ Πλωτίνου, γεγονὼς κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε βιβλία φιλόσοφα διάφορα.

Ἰαμβρῆς. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Ἰαμβροῦ.

2. Ἰαληψός. χώρα] Hinc emendandus Hesychius, apud quem v. Ἰάλεμος legitur, Ἰάλεμος χρόα. Scribendum enim est Ἰάλεμος (vel Ἰαληψὸς) χώρα. *Küst.* Gl. habet V. in marg. ubi *χωρίον*. Wassius in Thucyd. VIII, 44. tentavit *Ἰαλυσός. χώρα.* Credo tam Küsterum quam Wassium opinione falli. Nimirum *Ἰαληψός* e glossa *Γαληψός* originem traxit. 3. *σκωπτόλης*] *σκωπτώλης* B. E. Med. Ἴαλλοι agnoscit Etym. M. 5. Ἰάλλω] Schol. Il. ί. 91. *ἴαλλον. ἔπεμπον, ἐξέτεινον.* Toupius citat Suid. v. *Λειμαλέος. Gaisf.* 6. Om. vulg. Tuetur *V. 8. *ἰάμβιον*] Sive *ἰαμβίον*, quae deterior ratio fuit vocis *ἰαμβεῖον*. 9. Ἰάμβη] Est nomen proprium feminae, de qua vide Schol. Nicand. Alexiph. p. 48. C. (130.) Apollodorum in Biblioth. lib. I. c. 5. Photium cod. DCXXXIX. p. 984. Etymologum, et alios. *Küst. Θρήισσαν Ἰάμβην* vocat Nicand. 132. ubi Schol. *Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μετανείρας ῥαϑυμοῦσαν τὴν θεὸν ὁρῶσα γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν.* Vid. Natal. Com. Myth. III, 16. e Philochoro et Nicandro. Diomedes lib. III. Iamben dicit appellatam Thaletis ancillam, Pet. Damiani Ep. II, 17. et V, 1. ubi dicitur Iambi. *Reines.* V. intpp. H. Hymni in Cer. 195. ut alios mittam. 10. *Ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν*] *Ἰαμβίζω. τὸ ὑβρίζω* A. V pr. Id recepi, sublata quae praecedebat glossa *Ἰαμβίζω.* Ceterum argutulam doctrinam Homero munitam repetunt et uberius explanant Schol. Hephaestionis p. 169. et Eust. in Od. λ'. p. 1684. 12. *Ὅμηρος*] Il. δ'. 442.

1. *Ἥ*] *εἶ* B. E pr. *V. Tum *τὰ πρῶτα* A. B. V. E. Med. Adde *κορύσσεται.* 2. *ἀπὸ δούλων*] Id est, *libertus* vel *ex servitute manumissus.* Uti enim *ἀπὸ ἐπάρχων* significat *expraefectus*, et *ἀπὸ βασιλέων exrex*: sic *ἀπὸ δούλων*, vel (ut Suidas supra ait v. *Ἀλκμὰν*) *ἀπὸ οἰκετῶν*, est *exservus*, si ita dicere liceat, vel *libertus.* Qualis ergo condicionis hic Iamblichus fuerit, Suidas hoc loco nos docet; de aetate vero eius silet. Vixit autem tempore Marci Antonini philosophi, ut discimus ex Photio cod. XCIV. p. 241. qui ipsis Iamblichi verbis, ex *Babyloniacis* eius excerptis, ea de re nos certiores facit. Vel hinc ergo satis patet Iamblichum hunc diversum esse ab altero Iamblicho, philosopho illo celeberrimo, qui sub Iuliano vixit. *Küst.* 13. *τὰ καλούμενα Βαβυλωνιακά*] Huius operis epitomen exhibet Photius in bibliotheca loco paulo ante laudato. Argumentum autem eius erat mere; *ἐρωτικόν*, ut *Babyloniacorum* Xenophontis Antiocheni; *Ephesiacorum* Xenophontis Ephesii; *Cypriacorum* Xenophontis Cyprii *Aethiopicorum* Heliodori: ut de aliis huius generis scriptis, veluti Achillis Statii, Eustathii etc. taceam. *Küst.* Adde Reisk. in Constant. Cerim. p. 9. *Βαβυλωνιακά* A. V. Vide Rochettum T. I. p. 72. 4. *Ῥοδῖνος*] Hunc Photius semper *Ῥοδάνην* appellat. *Küst. Ῥοδάνους* Rochettus *Mélanges* T. I. p. 26. *Ῥοδάνου* A. (qui mox *Συνωνίδος*) *Ῥοδῦ *V. *λϑ'*] *λέ* Codex Suidae Vaticanus apud Maium in Auctor. e codd. Vatic. T. II. p. 348. *οὗτος λέγει περὶ Ζωβαρᾶ, τοῦ Εὐνούχου, τοῦ ἐρ.*] Vide Photium p. 248. *Küst.* 5. *Ζοβάρα* Photius. *τοῦ ἐραστοῦ* om. E. 6. *Μεσοποταμίας*] Hanc lectionem ex Paris. A. et Photio revocavi. In reliquis enim editt. [et B. E.] vitiose legitur *Μεσόπτης*, quod mendum ex Scripturae compendio natum est; quoniam vox *ποταμὸς* et quae inde composita sunt breviate plerumque in codd. scribi solent. *Küst. Μεσοπιτ' *V. 7. *Ἰάμβλιχος ἕτερος, Χαλκ.*] De hoc Iamblicho legendus est Eunapius Sardianus, qui vitam eius litteris mandavit: item Ionsius scriptor. Histor. Philos. lib. III. c. 16. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 244. Praeter alia minus apposita *Reinesius* annotavit: „Ex Iamblichi Ep. ad Olympium de fortitudine quaedam citat Stob. S. 48. De mysteriis Aegyptiorum scripsit, in quibus sub persona Aegyptii sacerdotis epistolae ad Anebonem respondet. Ex eo multa in Orat. 4. transtulit Iulianus. Vertit eum librum Nic. Scutellius Tridentinus, sed imperite et absurde, Romae 1556." 8. *τοῦ φιλοσόφου* om. E. Mox *ἀκουστοῦ* post *Πλωτίνου* omiserunt A. B. V. E. 10. *ἔγραψε βιβλία φιλόσοφα διάφορα*] Scripsit hic Iamblichus de Mysteriis Aegyptiorum, quod opus eruditissimus Thomas Galeus Graece primum edidit, et doctis notis illustravit. Item *περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς*, quod opus Samuel Tennulius primum publici iuris fecit, cum explicatione Ioachimi Camerarii in duos libros Nicomachi. Extat etiam eiusdem Iamblichi Vita Pythagorae, ab Arcerio Frisio edita, sed quae adeo corrupta et tam foedis mendis inquinata est, ut nova et accuratiore editione maxime ei opus sit. Hoc ea potissimum de causa nunc moneo, ut alii viri docti ad bene de isto opere merendum excitentur: praesertim cum negotium illud aggressuris non desint subsidia, quorum ope eruditorum expectationi abunde satisfacere possint. Extat enim in celeberrima Biblioth. Reg. Paris. codex eius operis, ex quo editio Arcerii, quae sola et unica hactenus prodiit, multis in locis tum emendari tum etiam suppleri potest: cuius rei exiguum specimen lectori hic exhibebo, ne quis forte me temere istud affirmare credat. [Sequitur locorum recensus: quos cum ipse Küsterus in editione Iamblichi dederit emendatos, visum est hanc annotationis partem exungere.] Ex paucis his exemplis (plura enim brevitatis gratia non addo) satis patet, librum illum ab Arcerio mendosissime editum esse, et proinde nova et accuratiore editione eum omnino indigere. Cum Vita autem hac Pythagorae una editi sunt eiusdem Iamblichi *Λόγοι προτρεπτικοὶ εἰς φιλοσοφίαν*, qui itidem MSS. extant in modo laudata Biblioth. Reg. Paris. Cod. 2578. in quo etiam aliud eiusdem philosophi opus continetur, hactenus *ἀνέκδοτον*, nimirum *περὶ Μαϑηματικῆς ἐπιστήμης*, cuius editionem a praestantis eruditionis viro Thoma Galeo orbis eruditus expectat. *Küst. φιλόσοφα*] *καὶ φιλόσοφα* B. E. 11. *Ἰαμβρῆς*] Nomen magi Aegyptii, qui una cum Ianne Mosi restitit, teste Apostolo II. Timoth. 3, 8. *Küst. κλίνεται Ἰαμβροῦ*] *καχιαμβροῦ* V. ap. Gaisf.

Ἰαλεμώδη. Frigida et nullius momenti. *Ἰαληψός.* Regionis nomen. *Ἴαλλος.* Derisor. Et *Ἴαλλοι*, cavilli. *Ἰάλλω.* Extendo. *Ἴαμα. Ἰαμβεῖος λόγος.* Et in neutro genere *ἰαμβεῖον.* contra *ἰάμβιον.* et Iambius, nomen proprium. *Ἰάμβη.* Nomen proprium. *Ἰαμβίζω.* Conviciis insector. ut enim iambus ex brevi et longa constat: sic etiam convicia a tenui profecta initio in maius crescunt. Homerus: *Quae parva quidem primum.* *Ἰάμβλιχος.* Iamblichus, hic (ut aiunt) ex servitute manumissus est. scripsit ea quae feruntur *Babyloniaca*, sive Rhodanae et Sinonidis amorem, libris XXXIX. hic agit de Zobara Eunucho, Mesopotamiae formosissimae amatore. *Ἰάμβλιχος.* Iamblichus alter, ex Chalcide Syriae, philosophus, discipulus Porphyrii philosophi, qui fuerat auditor Plotini. vixit temporibus Imperatoris Constantini, diversos de philosophia libros scripsit. *Ἰαμβρῆς.* Nomen proprium. declinatur *Ἰαμβροῦ.*

Ἰαμβύκαι. ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾄδον. οἱ δὲ σαμβύκαι.

Ἰαμενής, ὄνομα κύριον. καὶ Ἰαμενός.

Ἰάμνια, πόλις.

Ἴαμαι τὰ ὕδατα ταῦτα· ἰῶμαι δέ.

Ἰάνειρα. ὄνομα κύριον.

Ἰαννῆς, Ἰαννοῦ. ὄνομα Ἑβραϊκόν.

Ἴάνθη. ἥσθη, ἐχάρη, διεχύθη.

Ἰανοκρήδεμνος. ὁ στέμμα ἐξ ἴων φορῶν.

Ἰανόκροκον. τὸ λεπτόν.

Ἴανος. Τὰς πύλας τοῦ Ἰάνου διαπετάσας ὁ βασιλεύς, αἵπερ ἐπὶ τῶν μεγίστων πολέμων διηνοίγοντο, ᾤχετο πρὸς τὴν Ἑῴαν.

Ἰανουάριος. ἄγαλμα τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου
91 καὶ ἄνοιξιν || τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ θυραῖον. ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξέ κατέχοντα, ὥςπερ τὸν ἐνιαυτόν. ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος Αἰωνάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα.

Ἰαολκός.

Ἰαπετός. ὄνομα κύριον. λῆρος, μωρός, ἀρχαῖος, εἷς τῶν Γιγάντων.

Μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

οἷον ἐτράφης. τουτέστι λῆρον, μωρόν.

Ἰάπτων. βλάπτων, ὑβρίζων. Σοφοκλῆς·

Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ.

Ἰαπυγία. ὄνομα τόπου.

Ἰάπυξ. ἄνεμος ἐλαφρός· ἢ ὄνομα τόπου.

Ἰορδάνης. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἰάρχας. ὄνομα κύριον.

Ἴᾶσι. πέμπουσιν. ἴασι δὲ πορεύονται.

Ἴασις καὶ ἄρηξις διαφέρει. τῶν γὰρ νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. φησὶν οὖν Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

Πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

---

2. *σαμβύκαι φασίν*] *φασίν* omiserunt A. B. V. cum Zon. p. 1080. et Photio. Haec recurrunt in v. *Σαμβύκαι*. 3. *Ἰαμενής*] *Ἰαμενὴς καὶ Ἰαμενὸς ὀνόματα κύρια* E. *Ἰαμενός*] Il. *μ*. 139. Post *Ἰαμενός* addit V. ap. Gron. Rec. mutil. p. 14 *ὄνομα κύριον*. 4. V. Steph. Byz. et Tittm. in Zon. p. 1080. 5. Om. vulg. Tenet *V. Priora quo spectent non invenio, neque ea huic loco conveniunt. 8. *Ἴάνθη*] Vide Homer. Il. *ό*. 103. et ibi brevem Scholiastam. *Küst.* 9. Item Zon. p. 1078. coll. 1080. *ἐξ ἴων*] *ἀξίων* V. 10. Similiter Hesychius. 12. *Τὰς πύλας*] Haec ad res gestas Augusti referenda videtur. 14. *Ἰανουάριος. ἄγαλμα τετράμ.*] Iohannes Lydus in libello inedito de Mensibus [IV, 1.] et Codinus de Origin. Constantinopol. p. 13. Ianum vocant, qui hic a Suida Ianuarius appellatur, eiusque simulacrum iisdem paene verbis describunt. Verba Iohannis Lydi adducit Lambecius in notis ad Codinum, quem vide. *Küst.* Error Suidae inde manavit, quod Lydus hanc narrationem sub titulo Ianuarii mensis posuit. Ceterum ipse Lydus de mensibus p. 148. ed. Roeth. Ianuarii nomen in Ianum contulit. Adde glossam hinc derivatam *Αἰωνοάριος*. 17. *καὶ θυρεόν*] Nodum in scirpo, ut aiunt, hic quaerit Portus, quia locum hunc mendo laborare putat, vocemque *θυρεὸν* in *θυρωρὸν* mutandam censet: in quo fallitur. Nam *θυρεὸς* non solum scutum significat sed etiam idem quod *θυρωρός*, i. e. *ianitor*, ut bene observavit Lambecius in laudatum locum Codini. *Küst.* Veram lectionem esse *θυραῖον* ostendit Toupius in Longini fr. VIII, 14. 18. *τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξέ κατέχοντα*] Idem de simulacro Iani testatur Macrobius in Saturn. lib. I. c. 9. his verbis: *Inde et simulacrum eius plerumque fingitur manu dextera trecentorum, et sinistra sexaginta et quinque numerum retinens, ad demonstrandam anni dimensionem. Küst.* Adde Plin. XXXIV, 7. Ceterum ex Lydo supplendum *ψήφους*. 19. *Αἰωνοάριον*] *Αἰωνάριον* A. item ut in gl. superiore: quod firmantibus Zon. p. 71. et Tzetze probavi. *Αἰωνιάριον* Lydus. 21. Om. vulg. Tenet *V.

2. *Γιγάντων*] Immo *Τιτάνων* cum Meinekio Com. Vol. I. p. 411. quod ipsum praebet liber Venetus Scholiorum. 3. *Μηδ' Ἰαπετὸν καλ.*] Aristoph. Nub. 996. Conf. Hemsterh. in Luciani D. D. II, 4. et Piers. in Moer. p. 200. Vide supra v. *Ἄχρηστα*. 7. *Σοφοκλῆς*] Ai. 501. sq. 8. *ἴδετε*] *ἴδε* B. V. item ut in v. *Ζῆλος*. Nimirum *ἴδε τε* Med. 11. *ἢ ὄνομα τόπου*] Haec abiicienda; quamquam agnoscit Zonaras. 12. Glossam vel ordo litterarum repudiat. Vide tamen ne *Ἰάρδανος* lemma causam praebuerit, ut Iordanae nomen subiiceretur. 13. *Ἰάχας* *V. Homo notus per Philostratum. 14. *Ἴᾶσι*] Schol. Platon. p. 64. *Gaisf.* Zon. p. 1082. 15. *τῶν γὰρ νοσημάτων τὰ μ.*] Ex Schol. Sophoclis Electr. 875. *Port.* 20. *πημάτων*] *ποιημάτων* V. 21. *ἴασιν*] *ἴασις* A. V. Mox *εἰσιδεῖν* E.

Ἰαμβύκαι. Instrumenta musica triangula, quibus iambos canebant. alii vero dicunt sambycas. *Ἰαμενής* et *Ἰαμενός*. Nomina propria. *Ἰάμνια*. Urbs. *Ἰάνειρα*. Nomen proprium. *Ἰαννῆς, οὗ*. Nomen Hebraicum. *Ἰάνθη*. Delectatus est, gavisus est, laetitiam concepit. *Ἰανοκρήδεμνος*. Ex violis contextam coronam ferens. *Ἰανόκροκον*. Tenue. *Ἴανος*. *Imperator apertis Iani portis, quae maximorum bellorum tempore aperiuntur, in Orientem profectus est.* *Ἰανουάριος*. Ianuarius, simulacrum quadrifrons, propter quattuor anni conversiones. alii vero eum fingunt tenentem manu dextra clavem, ut anni principium et reseratorem et ianitorem, alii vero tenentem dextra numerum CCC. sinistra vero LXV. ut annum. quare Longinus eum Aeonarium, quasi aevi patrem, violenter interpretari conatur. *Ἰαπετός*. Nomen proprium. item, nugae, stultus, priscus, unus e Titanibus. *Neque patrem Iapetum vocare et malis remunerari senem, a quo educatus sis.* *Ἰάπτων*. Laedens, insectans. Sophocles: *Verbis insectans, en uxorem Aiacis, qui fortissimus fuit in exercitu.* *Ἰαπυγία*. Nomen regionis. *Ἰάπυξ*. Ventus levis. vel nomen loci. *Ἰορδάνης*. Nomen fluvii. *Ἰάρχας*. Nomen proprium. *Ἴᾶσι*. Mittunt. *ἴασι* vero eunt. *Ἴασις* et *ἄρηξις* differunt. morborum enim alii curantur remediis ad tempus efficacibus; quod est *ἄρηξις*; alii vero prorsus sanantur; quod est *ἴασις*. dicit igitur Sophocles in *Electra*: *Unde vero reperias meorum malorum lenimen, quorum sanationem non licet sperare?*

τουτέστι, κατ᾽ οὐδένα τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

Ἰάσονος. ὄνομα κύριον.

Ἴασος. ὄνομα τόπου. καὶ Ἰασίτης, ἀπὸ τούτου.

Ἰασώ. ὄνομα γαμετῆς ἢ θυγατρὸς Φιλάρου.

Ἰάσων, Μενεκράτους, Νυσαεὺς ἐκ πατρός, ἀπὸ δὲ μητρὸς Ῥόδιος· φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ θυγατριδοῦς καὶ διάδοχος τῆς ἐν Ῥόδῳ διατριβῆς Ποσειδωνίου τοῦ φιλοσόφου. ἔγραψε Βίους ἐνδόξων, καὶ Φιλοσόφων διαδοχάς, καὶ Βίον Ἑλλάδος ἐν βιβλίοις δ᾽ κατά τινας. οὗτος ἔγραψε καὶ περὶ Ῥόδου.

Ἰάσων, Ἀργεῖος, ἱστορικός, νεώτερος Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως, γραμματικός. ἔγραψε περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλία δ᾽. ἔχει δὲ ἀρχαιολογίαν Ἑλλάδος, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, τά τε κατ᾽ Ἀλέξανδρον ἕως τελεύτης αὐτοῦ, καὶ τὰ μέχρι Ἀθηναίων ἁλώσεως τῆς γενομένης ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς Κασάνδρου.

Ἴασπις. λίθος πολυτελής.

Ἰαστί. Ἑλληνιστί.

Ἰαττατταττατταττατταττατταττατταί. σχετλιαστικόν. τοῦτο ἀλγήσας φησίν.

[Ἰατρεία μίξεως. ζήτει ἐν τῷ Ἁρμάτος.

Ἰατρὸς Δημοκήδης. ἐν τῷ Δημοκήδης.] 92

Ἰαττατταιάξ τῶν κακῶν, ἰαττατταιάξ. φησὶν Ἀριστοφάνης. ἐστὶ δὲ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

Ἴᾶται. Ἰατήρ, ἰατρός.

Ἰατρός. βραχυ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Τίς δῆτ᾽ ἰατρὸς ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;

παρὰ δὲ Ὁμήρῳ·

Ἰητρὸς γὰρ ἀνήρ.

Ἰατρὸς δ᾽ ὁ ἐπιστήμων, οὐχ ὁ ἰώμενος μόνον, ἀλλὰ ὁ καὶ τὴν αἰτίαν, καθ᾽ ἣν ἰᾶται, γνωρίζων. ἰατροτέχναι δέ. ὅτι καὶ ἰατροὶ περὶ ἄερων, ὀρέων

---

3. Ἰάσων, Ἰάσονος] Ἰάσων delevi cum A. B. *V. Ἰάσονος om. E. Müllerus Reinesianorum editor postulabat Ἰασίων, quod ordo litterarum poscere videbatur. 4. Ἴασος] Achaiae oppidum, Pausan. Achaic. c. 13. *Reines.* ὁ ἀπὸ τούτου] ὁ om. A. B. V. E. Tum τόπου B. V. (ap. Gaisf.) E. pro τούτου. 6. Ἰασώ] Iaso, filia Aesculapii, Plin. XXXV, 11. Iasus et Hygieae ara est in templo Amphiarai ap. Oropios, Pausan. Attic. c. 34. Hinc leg. Ἀμφιαράου pro Φιλάρου. Cf. Hesych. et Natal. Com. Myth. IV, 11. *Reines.* Φιλάρου] Ex Hesychio et Schol. Aristoph. in Plut. 701. scribendum est Ἀμφιαράου, ut Pearsonus observavit. *Küst.* φυλαρου V. φυάρου *V. ubi ᾗ omissum. 7. Ἰάσων, Μενεκρ.] De hoc scriptore vide Ionsium de Scriptor. Histor. Philos. lib. III. c. 11. *Küst.* De utroque Iasone tradidit *Eudocia* p. 244. sq. Νυσαεὺς] Νυσσαεὺς A. E inter vss. 10. ἐνδόξων non addito miror nomine quopiam, idque dubito num defendi possit. Itaque suspicor divulsa fuisse, quae olim cohaeserant: Βίους καὶ διαδοχὰς ἐνδόξων φιλοσόφων. Deinde Βίον Ἑλλάδος apparet melius in Iasonem Argivum convenire. 12. κατά τινας et quae sequuntur usque ad βιβλία δ᾽. om. B. E. κατά τινας οὗτος om. Eudocia. 14. Ἰάσων, Ἀργεῖος] Ἰάσων ἐν τοῖς περὶ Κνίδου citatur a Schol. Theocrit. XVII, 69. de Triopo ἀκρωτηρίῳ τῆς Κνίδου. *Reines.* Accedat is qui plures libros confecit περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν apud Athen. XIV. p. 620. D. Ceterum aliquam movet suspicionem, quod ἱστορικός diremptum est ab altero γραμματικός. 17. Ἀλέξανδρον] Ἀλεξάνδρου A. 18. ἕως τῆς] τῆς omisi cum A. B. V. E. Item τῆς post μέχρι cum A. delevi.

1. Ἀντιπάτρου τοῦ] τοῦ Ἀντιπάτρου V. 2. Κασσάνδρου] Κασάνδρου A. V. E. 5. Ἰαττατατ.] Vetus scribendi ratio in Aristophanis Ran. 664. Vocem acuebant edd. Dein σχετλιαστικά. καὶ τοῦτο edd. Ubi σχετλιαστικόν E. σχετλιαστικαί· τοῦτο V. Item καὶ om. B. E. Tum ἀλγήσας τοῦτο E. 7. ζήτει tacite add. Gaisf. cum *V. Gl. om. Küst. Continuam in marg. confecit *V. Saltem ordo glossarum fuit invertendus. Utramque notavi. 9. ἰαττατταιάξ *V. Med. 10. Ἀριστοφάνης] Equ. init. τῶν κακῶν — Ἀριστοφάνης om. V. Mox ἰαττατταιάξ A. pro ἐστι δέ. Cf. Crameri Anecd. Vol. IV. p. 330. Mireris haec ab editoribus per silentium transacta. Sub finem enim refingendum ἰαττατα: quo fere ducit Zon. p. 1083. Ceterum remansit in Scholiis Aristophanicis σχετλιαστικὸν τὸ ῥῆμα, ubi legendum ἐπίρρημα. Porro v. in gl. Ἰού. 11. Gl. in marg. tenet *V. nec primordio quadrat Ἴᾶται. Ab Ἰατήρ ut singularem glossam exordiamur, suadere videntur Lex. Bachm. p. 259. et Photius; item v. Ἰητήρ. 12. Post βραχὺ delevi τὸ ῑ cum A. B. V. E. Corripuerunt primam aliquoties comici poetae, qui secundum vel tertium ordinem duxerant, raro tragici, velut Eurip. Hipp. 296. Adde v. Εὐριπίδειον ἔπος. ἐν Πλούτῳ] V. 407. Ubi τέ *V. 15. Ἰητρὸς γὰρ ἀνήρ] Apud Homerum Il. Λ. 514. versus integer sic legitur: Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. *Küst.* 16. δ᾽ ὁ] ὁ om. B. E. *V. 17. καὶ ὁ] ὁ καὶ A. V. 18. ἰατροτέχναι δέ. ὅτι καὶ ἰατροί] Portus bene observavit haec referenda esse ad locum illum Aristophanis in Nub. 331. Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαγοκομήτας. Vide Scholiastam in eum locum, ex quo Suidas ea quae hic sequuntur descripsit. *Küst.* Sed ignorant optimi Scholiorum libri. ὀρνέων] Leg. ὀρέων vel ὀρίων, *locis. Reines.* Post ὑδάτων ponit E. ὀρέων A. V. Neutrum agnoscit Schol. Aristoph. Nimirum qui comicum vocabulum ἰατροτέχνας illustrabat, is Nubibus accommodate memoraverat περὶ ἄέρων καὶ ὑδάτων: nam ὀρέων irrepsit nescio quo casu. Post accessit, qui observationem istam vixdum inchoatam perficeret, Hippocrateum librum commemorans. Paulo post συνέγραψαν E. cum Schol. ubi modo ὕδατος.

---

hoc est, res nostrae nullo modo proficiunt in melius. Ἰάσονος. Nomen proprium. Ἴασος. Nomen loci, hinc Iasites. Ἰασώ. Nomen uxoris vel filiae Philari. Ἰάσων. Iason, Menecratis filius, Nysaeus a patre, a matre vero Rhodius, philosophus, discipulus et ex filia nepos et successor Posidonii philosophi in schola Rhodiaca. scripsit *Illustrium virorum vitas, et Philosophorum successiones*; et *Vitam Graeciae*, libris quatuor, secundum quosdam. hic etiam de Rhodo scripsit. Ἰάσων. Iason, Argivus, historicus, iunior Plutarcho Chaeronensi, grammaticus. scripsit de Graecia libros IV. qui continent Antiquitates Graeciae, et res bella Persica subsecutas, et historiam Alexandri M. usque ad obitum eius, desinunt autem in tempus illud, quo Athenae ab Antipatro, Cassandri patre, captae sunt. Ἴασπις. Lapis pretiosus. Ἰαστί. Graece. Ἰαττατ. Vox lamentantis. sic enim dolens vociferatur. Ἰατρός. In Δημοκήδης. Ἰαττατταιάξ. *Heu me miserum, heu!* Aristophanes. est adverbium lamentantis. Ἴᾶται. Ἰατήρ, ἰατρός. Ἰατρός. Corripit primam apud Aristophanem in *Pluto*: *Quis igitur hodieque medicus est in urbe?* Homerus vero producit: *Medicus enim.* Medicus autem dicitur rei medicae peritus, quique non solum morbis medeatur, sed etiam causam cognoscat, secundum quam sanet. Ἰατροτέχναι. Medici scripserunt etiam

καὶ ὑδάτων ἔγραψαν. συντάγματα δέ εἰσιν Ἱπποκράτους οὕτως ἐπιγραφόμενα, περὶ ἀέρων, τόπων καὶ ὑδάτων.

[Ὅτι εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ ὑπ' ἀλαζονείας πατρίδας ὀνομάζειν τῶν βοτανῶν· οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπόν, τιθύμαλλος Λακώνικός· καὶ οἱ νῦν Ῥέον Ποντικὸν καὶ Ῥέον Βάρβαρον.]

Ἰατρίνη. Θηλυκόν. Περὶ ἰατρείας ὑείων κρεῶν ζήτει ἐν τῷ Δομνῖνος. Ἰατρική. ζήτει ἐν τῷ Ἄρχων χρότιος.

Ἰαῦ, καὶ τοῦτο σχετλιαστικὸν ἐπιῤῥῆμα.

Ἰαύειν. κοιμᾶσθαι καὶ ἐνδιατρίβειν.

Ἰαυθμοί. αἱ κοιμῆθραι, παρὰ τὸ ἰαύειν. λέγεται καὶ ἐπιαύειν.

Οὐδ' ἐπιαύει
ἠιόσιν μογερῷ γήραϊ τειρόμενος.

Ἰαχέν. ἐβόησεν.

Ἰαχείμ. ὄνομα κύριον.

Ἰαχή. κραυγή, βοή, ἦχος, ἢ ὀρῆνος. ἀπὸ τοῦ ἰάχω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἴα, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν.

Ἰαχήματα. ᾠδαὶ Διονυσιακαί.

Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Ἰαχήν. οὗτος ἐγένετο Αἰγύπτιος, ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ εἰς πολλὰ λυσιτελής. ἦν δὲ ἐπὶ Σενύου βασιλέως Αἰγυπτίων, περιάπτων καὶ ἐπαοιδῶν ἀντίπαλος, καὶ ἐν ταῖς ὀδύναις καὶ νόσοις σοφιστὴς ἄκρος· ὃς λοιμῶν ἐπιδημίας ἔσβεσεν, καὶ τὴν ἀμφὶ τὸν κύνα τὸν Σείριον πρωτίστην ἐπιτολὴν καὶ ὁρμὴν τὴν ἔμπυρον ἡμέρωσε τοῦ ἀστέρος. διὸ καὶ πολυτελῶς ἐτάφη. καὶ εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τὸν σηκὸν τοῦδε φοιτῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς καὶ τὰς δεούσας ἱερουργίας ἐπιτελοῦντες ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύοντα, καὶ ἐξάπτοντες πυρὰς κατὰ πόλεις καὶ τοὺς δυσώδους ἀέρος τὴν φθοροποιὸν ἐκείνην νόσον μαραίνοντες καὶ κρατύνοντες, τοῦτο δὴ τὸ καινότατον, τὴν νόσον ἔσβεσαν τῷ πυρί. 93

Ἰάψαι. ἐπιβαλεῖν. Καὶ Ἰάψῃς, ἐπιβάλῃς, ἢ συλλάβοις ἡμῖν.

Ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς·
Σοφοκλῆς.

---

1. *συντάγματα*] *σύνταγμα δέ ἐστιν Ἱπ. περὶ ἀέρων τ. κ. ὑ.* Schol. quod praestat. 2. *ἐπιγραφόμενα*] *ὑπογραφόμενος* V. *ὑπογραφόμενα* *V. 4. *Εἰωθασιν οἱ ἰατροὶ ὑπ' ἀλαζ.*] Haec deprompta sunt ex Schol. Aristoph. in *Ἐκκλεσ.* 404. Vide etiam supra v. *Γλάμων. Küst.* Habet V. in marg. eaque notavi. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 6. *τιθύμαλλον Λακωνικόν*] *τιθύμαλος Λακωνικός* A. B. Nominativum restitui cum v. *Τιθύμαλλος.* Ceterum *καὶ οἱ νῦν — Βάρβαρον* recens huic glossae assuta sunt. 7. *Βάρβαρον*] Addit V. *ζήτει περὶ ἰατρείας ἐν τῇ ὕλῃ.* 8. *Ἰατρίνη*] Alex. Aphrod. II. Probl. 64. utitur pro obstetrice. *Reines, Θηλυκόν*] *τρυτέστι* addunt B. V. E. Edd. ante Küst. Quae post *Δομνῖνος* Gaisf. revocavit a Küst. expuncta, *Ἰατρική — χρότιος*, ea vel ordo litterarum arguit cum aliis eiusdem moduli furtim esse intrusa. Contra post gl. *Ἰαύειν* *V. (ap. Gron. Rec. mutil. p. 14.) Med. *Ἰατρική ἐστιν* (*ἐστι. ζήτει* Med.) *ἐν τῷ ἄ. χ.* Ubi *χρότιος* Med. 11. *Ἰαῦ*] *Ἰάν* A. *Ἰᾶν* edd. ante Küsterum, qui Portum secutus est. Portus affert Schol. Aristoph. Ran. 274. *ἰαῦ. μίμημά ἐστι συριγμοῦ.* Non dubito quin interpretatio debeat ad v. *Ἰαττατταιάξ* redire. *Θρηνητικὸν ἐπιῤῥῆμα* Zon. p. 1083. Deinde *τοῦτον* mendum vulg. 13. *λέγεται*] *λέγονται* A. 15. *Οὐδ' ἐπιαύει*] Archiae Ep. X, extr. Anthol. Pal. VI, 192. 20. *τοῦτο δὲ*] *δὲ* om. B. V. E. *παρὰ τὸ ἴα*] Vide supra v. *Ἰα. Küst.*

2. *Καὶ Κορυβαντείων ἰαχ.*] Phalaeci Ep. III, 3. Anthol. Pal. VI, 165. Cf. v. *Κορυβαντείων.* *χάλκεα*] *χάλκα* vel *χαλκᾶ* B. E. Med. Tum *ῥάπτρων* om. A. 3. *Οὗτος ἐγένετο Αἰγ.*] Totum hoc fragmentum de Iachene Aegyptio esse Aeliani discimus ex vv. *Ἐναύειν* et *Σείριος*, ubi pars eius praefixo Aeliani nomine repetitur. Non dubito autem id a Suida deprompta esse ex libro eius *περὶ Θείων Ἐναργειῶν*, quem temporum iniuria nobis eripuit. *Küst.* 4. *Σενύου*] *Συήνης* vel *Εὐήνης Αἰγυπτίων βασιλεύς* infra v. *Ἱερογραμματεῖς.* Sed *Σενύου* habet Suidas infra suo loco. 5. *Αἰγυπτίων*] *Αἰγύπτου* E. *ἐπαοιδῶν*] *ἐπῳδῶν* V. 6. *ἀντίπαλα*] Infra v. *Ἱερογραμματεῖς*, ubi haec repetuntur, rectius legitur *ἔμπειρος. Küst. ἀντίπαλος* ex A. dubitanter recepi. *καὶ νόσοις*] *κενώσεις* E. Tum *ἄκρος* B. Med. *γενέσθαι σοριστὴν ἄκρον* extat in v. *Σοφιστής.* 7. *ἐπιδημίας*] *ἐπιδημίαν* V. cum v. *Σείριος.* 8. *Σείριον*] *σύριον* E. Mox *ἐπιστολὴν* V. E. Ceterum ex inferiore gl. petendum *τὴν* ante *ὁρμήν.* 13. *ἐναύοντες*] *ἐναύονται* A. B. E. *V. cum v. *Ἐναύειν*, ubi mox *καὶ ἐξῆπτον.* Tum *καὶ* om. V. E. 14. *πόλιν*] *πόλεις* B. V. E. cum v. *Ἐναύειν.* 15. *μαραίνοντες*] *μαραίνουσι, καὶ λεπτύναντες* v. *Ἐναύειν.* Illud probandum; nisi malumus *μαράναντες.* *κρατύνοντες*] *κρατύναντες* A. V. In fine *πυρὶ* sine *τῷ* A. 18. *Ἰάψαι. ἐπιβαλεῖν*] *Ἰάψας. ἐπιβαλὼν* E. 19. *ἢ συλλάβῃς ἡμῖν ὄρχ.*] Haec referenda sunt ad Soph. Ai. 700. ut a Porto observatum fuit. Pro *συλλάβῃς* autem apud Scholiast. Sophocl. legitur *συνάψῃς.* At vox *αὐγήν* (quae procul dubio corrupta est, et cuius loco fortasse scribi debet *ὁρμὴν*) apud eundem non legitur. *Küst. ἐπιβαλεῖς ἢ συλλάβοις* Schol. Soph. *συλλάβοις* A. *συλλάβως* V. *συλλάβεις* B. 20. *ὀρχήματος αὐγήν. Τοῦτο δ' ἂν*] Sic vulg. Pro *αὐγὴν* A. praebet *αἰδ'*. Pro *τοῦτο δ'* A. V. *τοῦ δ'*. In verbis *ὀρχήματος αὐγὴν τοῦδ' ἂν* vel *ὀρχήματος αἰδ' τοῦδ' ἂν* latent proculdubio Sophoclea *ὀρχήματ' αὐτοδαῆ*. Et sic reposui. *Gaisf.*

---

de aeribus et aquis; et extat Hippocratis liber, qui inscribitur, *De aeribus, locis et aquis.* Solent medici per ostentationem etiam patrias herbarum nominare, velut silphium Cyrenaicum, tithymallum Laconicum, et nostro tempore, Rha Ponticum, Rha Barbarum. *Ἰατρίνη.* Feminini generis. *Ἰαῦ.* Adverbium lamentantis. *Ἰαύειν.* Dormire, commorari. *Ἰαυθμοί.* Lustra ferarum, ab *ἰαύειν*, dicitur etiam *ἐπαύειν. Nec pernoctat in litoribus, aerumnoso senio confectus.* *Ἰαχέν.* Clamavit. *Ἰαχείμ.* Nomen proprium. *Ἰαχή.* Clamor, vociferatio, sonus, eiulatus: ab *ἰάχω*, id vero pendet ex *ἴα*, quod vocem significat. *Ἰαχήματα.* Carmina in Bacchum. *Et clavas aere praefixas Corybantum, quibus sonitus edunt.* *Ἰαχήν.* Iachen fuit Aegyptius, vir diis gratissimus et multorum beneficiorum auctor. is vixit sub Senye, Aegyptiorum rege, amuletorum incantationumque peritus, et dolorum morborumque sanandorum summus artifex. hic enim pestilentias grassantes extinxit, et primum Caniculae exortum aestumque sideris illius igneum mitigavit: quam ob causam magnifico funere elatus est. quod si quando morbus epidemicus invalesceret, sacri scribae eius fanum adeuntes, sacris rite peractis, ex ara ignem accendebant, regisque passim per urbem excitatis, aeris foetidi excitalem luem extinguentes et retundentes, nova plane via morbum ignis beneficio propulsabant. *Ἰάψαι.* Iniecisse. Et *Ἰάψῃς*, afferas, vel adiuves. Sophocles: *Ut arte nativa nobis saltationes*

Ἴβηρες. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Ἰβηρία χώρα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Ἰβηρία ἡ ἑσπερία, ἡ καὶ Ἱσπανία λεγομένη.

[Ὅτι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι.]

Ἶβις. ὄρνεον ὀφιοφάγον· καὶ κλίνεται ἴβιδος, τὰς ἴβεις.

Ἰβυκανητῶν. ἀπὸ Ἰβύκου εὑρετοῦ. Ἰβυκανητῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος.

Ἰβύκειον ῥησείδιον. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῄει· μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψειεν. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην συνᾴδον τὸ Ἰβύκειον τοῦτο ῥησείδιον.

Ἰβύκινον. μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου.

Ὅτι κατὰ τὴν συμπλοκὴν Κελτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἀναρίθμητον ἦν τὸ τῶν ἰβυκανητῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· οἷς ἅμα τοῦ παντὸς στρατοπέδου παιανίζοντος κραυγὴ ἦν συμμιγής, ὡς καὶ τοὺς παρακειμένους τόπους ἠχεῖν, καὶ δοκεῖν προΐεσθαι φωνὴν ἐκπληκτικήν.

Ἴβυκος, Φυτίου· οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου ἱστοριογράφου· οἱ δὲ Κέρδαντος· γένει Ῥηγῖνος. ἐνθένδε εἰς Σάμον ἦλθεν, ὅτε [αὐτῆς ἦρχεν ὁ Πολυκράτης, ὁ τοῦ τυράννου πατήρ. χρόνος δὲ ἦν οὗτος ἐπὶ Κροίσου Ὀλυμπιὰς νδ'. γέγονε δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ μειράκια, καὶ πρῶτος εὗρε τὴν καλουμένην σαμβύκην· εἶδος δέ ἐστι κιθάρας τριγώνου. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ' τῇ Δωρίδι δια-

2. ἔστι δὲ — ἑσπερία om. E. Vide vel Eust. in Dionys. 281. ἡ καὶ] ἡ om. *V. 4. Ὅτι ἐπὶ] Desunt haec V. Habet tamen in marg. post v. Ἰνδοί. Recurrunt in v. Ἑλένη. Observationem notavi. 6. Ἶβις — ἴβιδος om. V. ap. Gaisf. καὶ τὰς] καὶ om. A. B. E. Med. 8. Ἰβυκανητῶν] Ἰβυκανιτῶν V. bis. Ἰβυκανωτῶν E. Ἰβυκανητῶν καὶ σαλπ.] Ex Polybio l. II. c. 29. Vide paulo inferius v. Ἰβύκινον. Küst. Portentum scripturae natum e βυκανητῶν: neque dubito quin totam glossam, quam homo curiosus Polybianis appinxisset, incauti lectores in superiorem sedem intruserint. Similiter tamen Zonaras. 10. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῄει· μή τι περὶ θεοὺς ἀμπλ.] Pulcherrima haec Ibyci sententia citatur etiam infra v. Μή τοι: ex quo loco colligere licet eam ex Vita Isidori philosophi a Damascio conscripta, quae temporum iniuria intercidit, a Suida depromptam esse. Eiusdem sententiae meminit Plato in Phaedro p. 343. B. [242. C.] his verbis: Καί πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. Item Marinus in Vita Procli c. 1. Δεδιὼς κατ' Ἴβυκον, μή τοι οὐ παρὰ θεοῖς, ὥς που ἐκεῖνος ἔφη, παρὰ δὲ ἀνδρὶ σοφῷ ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. Vide etiam supra v. Ἀμπλάκημα, ubi eadem ῥῆσις legitur. Küst. Plutarch. II. p. 746. C. Hemst. Reines. Vide Syllogen Schneidewini p. 211. 11. ἐπῄει] ἐποίει E. περὶ θεούς] Hanc lectionem probo. Supra autem v. Ἀμπλάκημα et infra v. Μή τοι, itemque apud Platonem et Marinum locis laudatis, legitur παρὰ θεοῖς. Küst. παρὰ θεοῖς A. B. E. quod Boissonado in Marin. p. 65. commendatum iure reposuit Gaisf. Deest gl. V. ap. Gaisf. 12. ἀμεῖψαι] ἀμείψειν A. B. E. ἀμείψῃ in v. Μήτι. ἀμείψω ab v. Ἀμπλάκημα oblatum, quod fidem habet levissimam, edidit Gaisfordus. Sprevit ille, quod in promptu erat positum, ἀμείψειεν. πρὸς ἱερωσύνην] Vulgatam interpretationem, *hoc autem Ibyci dictum sacerdotio apte convenit*, iocularis erroris Schneidewinus p. 212. coarguit. Nimirum ille talem sequitur explicationem: poeta haec fatus est religioso animo congruenter. Verum ἱερωσύνη non ad pietatem in deos spectat, sed ad sanctitatem plebis ignaram et tutelam sacrorum gentilium, quam ab vulgo derelictam, a Procli sectatoribus defensam et vanis superstitionibus ornatam enixe commendare solet Damascius. V. annot. in v. Ἡγίας. 14. Ἰβύκινον. μουσικὸν ὄργ.] Quamvis vox Ἰβύκινον etiam legatur apud Leonem in Tacticis, Constit. XVII. num. 28. et ἰβυκινάτωρ occurrat apud Basilium Patricium in Naumachicis, ut observavit Meursius in notis ad Leonem loco laudato, et ἰβυκινῆσαι agnoscant Hesychius et Etymologus: existimo tamen vocabulum istud esse spurium, et eius loco, abiecto ῑ, legendum esse βούκινον vel βύκινον, i. e. *buccina*. Coniecturam meam valde confirmat locus Polybii, a Suida pro exemplo hic adductus, in quo pro ἰβυκανητῶν hodie legitur βυκανιτῶν, i. e. *buccinatorum*: ut iamdudum ante observavit elegantissimus Lipsius de Militia Romana lib. IV. Dial. X. Vel ergo Suidae corruptus Polybii codex hic imposuit, vel ipse aliud agens ἰβυκανητῶν loco illo legit, cum ibi recte scriptum esset βυκανιτῶν: cuius generis παροράματα grammatici non raro commiserunt. Quicquid autem de voce ἰβύκινον statuatur, illud certum est per eam nihil aliud significari, quam quod alii scriptores Graeci βούκινον vel βύκινον vocant: et proinde omnino falsum esse, quod Suidas hic affirmat, ἰβύκινον ab Ibyco inventore sic appellatum esse. Küst.

1. κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν Κελτ.] Totum hoc fragmentum descripsit Suidas ex Polybio II. c. 29. ut Iacobus Gronovius recte observavit. Küst. Ὅτι Gaisf. cum *V. et Zon. Polybiana sub finem haud leviter Suidas immutavit. τῶν Κελτῶν] τῶν omisi cum V. Zon. Mox πρὸς Ῥωμαίους om. E. 2. ἰβυκανητῶν] Hodie apud Polybium legitur βυχανιτῶν, ut iam paulo ante monuimus. Küst. 3. συμπαιανίζοντος Polyb. 4. ἦν συμμιγής] ἅμα συμμιγὴς ἦν E. 7. Pauca repetiit *Eudocia* p. 247. in narratione de gruibus Ibyci ducem longe facundiorem secuta. Φυτίου] Phytium inter Pythagoreos Rhegio ortos nominat Iamblich. V. Pythag. p. 130. et 172. Reines. Πολυζήλου] Πολυζύλου V. τοῦ ante ἱστοριογράφου om. A. B. V. E. quo sublato fundamentum labat coniecturae Bothianae οὐ τοῦ ἱστοριογράφου: quasi Messenius a Polyzelo Rhodio solicite distinguendus fuisset, cuius memoria nititur Athen. VIII. p. 361. C. Ceterum ne nunc quidem apparet, unde Suidas aut historicum istum petierit, aut Cerdantem, quo vitam poetae quaestuosam notari sunt qui suspicentur. 8. Κέρδαντος] Κόρδαντος V. Iam ad Ibyci discessionem spectare videtur proverbium ἀρχαιότερος Ἰβύκου, si vera tradiderunt Diogenianus et Prov. Bodl. 203. 9. αὐτῆς] αὐτὴν E. 10. Πολυκράτης] ὁ Πολυκράτης A. B. V. E. Tum ὁ om. B. V. E. Ceterum ὁ τοῦ τυράννου πατήρ cum veterem quendam fontem ostentare videantur, sunt tamen commenticia. Viderint alii, num quid Himerii locus Or. XXX, 3. parum hodie plenus et integer iuvare possit. δὲ οὗτος] δὲ ἦν οὗτος V. Quo recepto post οὗτος delevi ὁ cum B. E. Cf. v. Ἀνακρέων. 12. τὰ μειράκια] τὰ om. A. B. V. E. 13. Vide v. Σαμβύκαι. Dein ἔστι om. edd. ante Gaisf. Servat *V. 14. τὰ βιβλία] τὰ om. E. Sed cf. v. Στησίχορος.

instruas. Ἴβηρες. Nomen gentis. est altera Iberia occidentalis, quae Hispania dicitur. [Sub Constantino Magno interiores Indi, Iberes et Armenii baptizati sunt.] Ἶβις. Avis serpentes edens. declinatur ἴβιδος, τὰς ἴβεις. Ἰβυκανητῶν. Buccinatorum: ab Ibyco inventore. *Buccinatorum et tubicinum multitudo.* Ἰβύκειον ῥησείδιον. Ibyci sententia. *Sed Ibyci dictum animum eius subibat, quod vetat deos offendere, ut gratiam ab hominibus consequaris. hoc autem Ibyci dictum in sacerdotium apte convenit.* Ἰβύκινον. Musicum instrumentum, ab Ibyco dictum. *In proelio Gallorum cum Romanis innumerabilis erat buccinatorum et tubicinum multitudo; cumque simul universus exercitus ululatum tolleret, clamor erat dissonus, adeo ut et adiacentia loca resonarent, et terribilem vocem emittere viderentur.* Ἴβυκος. Ibycus, Phytii, vel ut alii tradunt Polyzeli Messenii historiographi, vel Cerdantis filius, genere Rheginus. inde Samum migravit, cum ibi Polycrates, tyranni pater, imperabat: quod contigit Olymp. LIV. temporibus Croesi. fuit puerorum amoribus addictissimus; primusque invenit sambucam, quod est citharae triquetrae genus. scripsit dialecto Dorica libros VII.

λέκτρῳ. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ ληστῶν ἐπ' ἐρημίας ἔφη, κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. καὶ αὐτὸς μὲν ἀνῃρέθη. μετὰ δὲ ταῦτα τῶν ληστῶν εἷς ἐν τῇ πόλει θεασάμενος γεράνους ἔφη· ἴδε, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι. ἀκούσαντος δέ τινος καὶ ἐπεξελθόντος τῷ εἰρημένῳ, τό τε γεγονὸς ὡμολογήθη καὶ δίκας ἔδωκαν οἱ λῃσταί· ὡς ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν γενέσθαι αἱ Ἰβύκου γέρανοι.

94 Ἴβυξ. εἶδος ὀρνέου.

Ἴγδη, ἡ τριβαία.

Ἰγδισμα, λύγισμα.

Ἰγνάτιος, διάκονος καὶ σκευοφύλαξ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ γεγονὼς μητροπολίτης Νικαίας, γραμματικός. ἔγραψε βίους Ταρασίου καὶ Νικηφόρου, τῶν ἁγίων καὶ μακαρίων πατριαρχῶν· Ἐπιτυμβίους ἐλέγους· Ἐπιστολάς· Ἰάμβους εἰς Θωμᾶν τὸν Ἀντάρτην, ἅπερ ὀνομάζουσι τὰ κατὰ Θωμᾶν· καὶ ἄλλα πολλά.

Ἰγνύη. ὃ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος ὀπίσω τοῦ γόνατος. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἰγνύες.

Ἴγγωρ. ἐθνικόν.

Ἰδάλιμον. εὐειδές. καὶ ἰδάλιμος ὁ ἱδρώς· καὶ ἰδάλιμον τὸ καυστικόν.

Ἰδ' ἀφύη πῦρ. παροιμία, ἐπὶ τάχους· ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον.

Ἴδας. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ μέγας.

Ἰδαῖον ἄντρον ἐν Κρήτῃ.

Ἰδαῖος Ῥόδιος, υἱὸς Λισσοῦ, ἐποποιός· παρεμβαλὼν στίχον στίχῳ ἐδίπλασε τὴν ποίησιν Ὁμήρου. ἔγραψε καὶ ἄλλα· Ῥόδια εἰς ἔπη γ.

Ἰδαῖος Δάκτυλος. Ἰδαῖος δέ, ἀπὸ τῆς Ἴδης.

Ἰδαίους. ψυχρούς.

---

1. ἐρημίας] ἐπ' ἐρημίας A. B. V. E. ἐπὶ ἐρ. Med. *V. 2. γεράνους] Vid. Nemesian. lib. de homine c. 42. et Plutarch. de Garrul. p. 509. F. Crotone id factum esse tradit Iambl. Vit. Pythag. I, 27. *Reines.* Historiolae rationes interiores excussit Welckerus in Musei Rhen. Vol. I. p. 401. sqq. 4. ἐν τῇ πόλει om. E. γεράνους θεασάμενος] Ordinem inverterunt A. V. E. 6. τὸ γεγονὸς] τό τε γ. A. B. V. E. 8. αἱ Ἰβύκου γέρανοι] De hoc proverbio praeter paroemiographos vide Henr. Steph. in Animadverss. ad Adagia Erasmi p. 10. *Küst.* 10. τριβαία] Vox suspecta, quamquam agnita Zon. p. 1084. θυεία Hesych. et Etym. 11. Ἴδισμα] Ἰγδισμα A. V. Ex ordine litterarum correxerant Stephanus, Sylburgius (teste Iungerm. in Polluc. IV, 101.), Bosius Animadv. in Scr. Gr. p. 157. Albertius Misc. Obss. IX. p. 152. alii. Gl. om. E. haec habet, Ἰγνύη ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, omisso paulo post Ἰγνύς: infra tamen habet Ἴδισμα post Ἴγγωρ. λόγισμα] λύγισμα plures post H. Steph. Ind. Thesauri certatim viri docti, ut quos modo protulimus, ac nuperrime Meinekius Com. Graec. Vol. III. p. 69. Etym. M. ἔστι δὲ εἶδος ὀρχήσεως ἰγδίσματα, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. 13. γεγονὼς] γεγονὸς E. 14. βίους Ταρασίου καὶ Νικηφ.] Vita Tarasii Patriarchae ab Ignatio conscripta MS. extat in Bibliotheca Caesarea inter Historicos Graecos, Cod. XXXV. eademque Latine edita legitur apud Surium de Probatis Sanctorum Historiis, ad diem XXV. Februarii: itemque in Actis Sanctorum, Antverpiae editis, ad eundem diem. *Küst.* 15. Νικηφόρου] Νικηφόρος V. 16. ἐλέγους] ἐλεγείους B. E.

1. εἰς Θωμᾶν τὸν Ἀντάρτην] Thomas hic appellatus fuit Ἀντάρτης, quod a Michaele Balbo imperatore defecisset, eique bellum intulisset; ut prolixe narrat Cedrenus p. 499. et seqq. Ἀντάρτην enim Graeci recentiores vocant *rebellem*, et ἀνταρσίαν *rebellionem*: ut docet Ducangius in Glossario Graeco. *Küst.* Vide Bandurium in Constant. de Them. p. 51. in Imp. Orient. T. II. ἅπερ ὀνομάζουσι] Hinc deficiunt in A. omnia usque ad ἴδιον γὰρ β. in v. Ἰχτινος. In fine πολλά om. V. 3. Ἰγνύς] ἰγνύη V. Phot. Lex. Seg. Cf. Lobeck. in Phryn. p. 302. Mox τὸ ante γόνυ add. B. V. Med. Phot. Zon. Lex. Seg. Vid. Il. ν'. 212. Schol. Greg. Naz. in Bastii Excerptis: Ἰγνύη. ἡ ἀγκύλη, τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ἐν ᾧ ἄγνυται καὶ ἐπικλᾶται ὁ ποῦς. 4. καὶ τὸ πλ.] His carent Photius et Lex. Seg. Cf. Herod. Epimer. p. 44. f. et Schol. Luciani Ver. Hist. I, 23. 6. ἰδάλιμος, ὁ ἱδρώς] Ἰδάλιμος non tam significat ἱδρώς, quam ἱδρῶν ποιῶν vel ἱδρῶτα κινῶν, i. e. *sudorem ciens.* Proclus in Hesiodum (Opp. 417.) p. 101. καῦμα δὲ ἰδάλιμον, ἤτοι λαμπρόν, διὰ τὸ φωτίζειν περιλάμπον ἡμᾶς· ἢ τὸ ἰδίειν ποιοῦν καὶ ἱδρῶτα κινοῦν διὰ τῆς ἐγκαύσεως. Vide etiam Etymologum v. Ἰδάλιμον. *Küst.* Hunc fugit simplicissima verborum interpretatio: item sudor dicitur ἰδάλιμος, quae vox ad eius naturam spectat. 8. Ἰδ' ἀφύη πῦρ] Zenobius (IV, 25.) proverbium hocsic exponit: Ἡ ἀφύα πῦρ. ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται· παρόσον ἡ ἀφύη (ἔστι δὲ ἰχθῦς) ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον ἔψεται, οὕτως οὖσα τρυφερά. *Küst.* E Bodl. 510. ante ἅμ' ἔπος supplere licet ὁμοία τῇ. Ἰδ' ἀμφύη B. E. Med. Ἰδ'ἀμφύει V. Vid. Hesych. v. Ἴδε πῦρ ἀφύη. Mirere tamen Ἰδ' dictum, non εἶδ' vel εἶδεν. 11. Glossa ex v. Ἴδη derivata. 12. *Eudocia* p. 247. 13. παρεμβαλὼν στίχον στίχῳ ἐδίπλ.] Simili modo poema Homeri interpolaverat Timolaus Larissaeus, de quo vide Suidam infra. *Küst.* ὃς praemittendum opinor. 14. Ῥόδια] Immo Ῥοδιακά: nec placent praegressa ἔγραψε καὶ ἄλλα. 16. Ἰδαίους] Vid. Timachidas Ῥόδιος. *Hemst.* Sive v. Ὀψοφαγία.

---

idem in solitudine a latronibus comprehensus dixit, vel grues, quae tunc forte transvolabant, sibi vindices fore. tum ille quidem interfectus est, postea vero unus latronum, grues in urbe conspicatus, dixit, Ecce Ibyci vindices, quod cum aliquis audisset, et in dictum illud ulterius inquisivisset, latrones facinus confessi poenas dederunt. hinc ortum est proverbium, *Ibyci grues.* Ἴβυξ. Avis genus. Ἴγδη. Mortarium. Ἰγδισμα. Saltatio fracta. Ἰγνάτιος. Ignatius, Diaconus et custos vasorum magnae Ecclesiae Constantinopolitanae, et Nicaeae Metropolitanus, grammaticus. scripsit vitas Tarasii et Nicephori, sanctorum et beatorum Patriarcharum; Elegos sepulcrales; Epistolas; Iambos in Thomam Antarten, quos vulgo dictitant Acta Thomae; et alia multa. Ἰγνύη. Poples, sive locus in posteriore genu parte. in plurali ἰγνύες. Ἴγγωρ. Nomen gentis. Ἰδάλιμον. Speciosum. et ἰδάλιμος dictus sudor. Et Ἰδάλιμον, quod urendi vim habet. Ἰδ' ἀφύη πῦρ. simul aphya et ignis. proverbium, quo quae celeriter fiunt indicantur, tanquam dictum factum. Ἴδας. Nomen proprium. item magnus. Ἰδαῖον ἄντρ. Idaeum antrum in Creta. Ἰδαῖος Ῥόδιος. Idaeus Rhodius, Lissi filius, poeta epicus: qui singulos versus versibus Homeri inserens poema altero tanto auctius fecit. scripsit cum alia, tum Rhodia circiter versuum 3000. Ἰδαῖος Δάκτυλος. Idaeus Dactylus. Idaeus vero, ab Ida monte dictus. Ἰδαίους. Frigidos.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ τοὺς δακτύλους δήπουθεν Ἰδαίους ἔχω.

Ἴδε. βλέψον. ἰδέ, σύνδεσμος.

Ἰδέα. Τότε δὲ πολλαὶ ἰδέαι κακῶν συνέσχον τὴν πόλιν. τουτέστιν ὑποθέσεις.

Ἰδέας. τὰς θεωρίας, διὰ τοῦ ι. Καὶ Ἰδέαι. Τὴν ἰδέαν ὁ Πλάτων καὶ εἶδος ὀνομάζει καὶ γένος καὶ παράδειγμα καὶ ἀρχὴν καὶ αἴτιον. Ἰδέα δὲ λόγου, ὁ χαρακτήρ.

Ἰδέαι μουσικαί. ζήτει ἐν τῷ Σιμός.

Ἰδέρως. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν.

Ἴδει. τῷ ἱδρῶτι. ἢ εὐθεῖα τὸ ἴδος· καὶ ἴδει τῷ θέρει παρ' Ἡσιόδῳ.

Ἰδεῖν. σκέψαι.

Ἴδη. πᾶν σύμφυτον ὄρος. Καὶ Ἰδαῖον ἄντρον ἐν Κρήτῃ.

Ἰδίᾳ. χωρίς.

Ἰδίαν. ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Καὶ ἴδιον, τὸ ἰδιωτικόν.

Ἰδιαίτατον. καταμόνας. Καὶ Ἰδιαίτατος, ὁ μοναχός.

Ἰδιαίτερον. ἰδικώτερον.

Ἰδίειν. ἱδρῶν, κοπιᾶν. Καὶ Ἴδεος, καύματος, ἱδρῶτος. Ἰδίω, τὸ ἱδρῶ.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα.

Ὁμηρος.

Ἰδίης. ἱδρώσης. Ἀριστοφάνης·

Μή μοι σοβαρῶς χώρει,
πρὶν ἂν ἰδίης (τουτέστιν ἱδρώσῃς) καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἵνας πτερύγων ῥύμῃ.

ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

Ἰδικῶς. καταμόνας.

Ἴδιον. ἰδιωτικόν. Τὸ γὰρ συμβαῖνον ἴδιον ἦν καὶ παρηλλαγμένον. τουτέστι, σπανίως συμβὰν

---

1. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπ.] In hoc fragmento (quod etiam citat Athenaeus lib. I. c. 5. addito auctoris nomine, quem Crobylum comicum esse dicit) helluo aliquis et gulae mancipium gloriatur se δακτύλους Ἰδαίους sive digitos ferro et aeri similes habere, quippe quibus cibos, licet calidissimos, absque ullo doloris sensu contrectare et ori inserere possit. Vocantur autem hic digiti ferrei δάκτυλοι Ἰδαῖοι, quoniam Dactylos Idaeos (ad quos lepide alludit Crobylus, et ex ambiguitate vocum, comicorum more, iocum captat) primos ferri et aeris inventores extitisse metallique illius tractandi peritissimos fuisse veteres crediderunt. Haec enim interpretatio multo magis mihi placet, quam vel Suidae, qui Ἰδαίους hoc loco ψυχρούς, satis ut puto frigide, exponit, vel Casauboni, qui in laudatum locum Athenaei per δακτύλους Ἰδαίους intelligit digitos *exercitatos* et *doctos*; quae interpretatio loco huic convenire nequit. Nam quacunque habilitate et dexteritate aliquis cibos ferventes contrectet, dolorem utique sentiet, nisi eius digiti vel natura vel arte ita sint comparati, ut a rebus calidis affici nequeant. *Küst.* Repetiit Zon. p. 1085. 3. Ἴδε — ἰδέ] Sed vide Schol. Platon. p. 179. *Gaisf.* 4. πολλαὶ ἰδέαι κακ.] Hanc lectionem ex MS. revocavi. [Item Zon. p. 1087.] In prioribus enim editt. legitur πολλῶν ἰδέαι κακῶν. *Küst.* συνέσχον] συνέχον V. 7. Τὴν ἰδέαν ὁ Πλάτων καὶ εἶδ.] Ex Laertio lib. III. segm. 64. Vide etiam supra v. *Εἰδέα*. *Küst.* τὰς ἰδέας E. 8. ἀρχήν] ἀρχὴ B. αἴτια] αἰτία B. αἰτίαν E. αἴτιον V. Laert. cum gl. superiore. 10. Om. vulg. ζήτει inseruit Gaisf. 11. Vocem agnoscit etiam Hesychius. 12. καὶ εὐθεῖα] ἡ εὐθεῖα B. V. E. Med. Genitivum prodit gl. Ἰδίειν. 13. σημαίνει δὲ τὸ θέρος] τῷ θέρει B. V. E. παρ' Ἡσιόδῳ] In Scuto Herculis v. 397. ubi poeta inquit: Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει. Vide in eum locum Ioh. Tzetzem. *Küst.* 15. τὸ σύμφυτον] τὸ om. B. V. E. Phot. Zon. cf. Hesychius. Spectat ad usum Herodoti. ἢ ἄντρον] καὶ ἄντρον E. καὶ Ἰδαῖον ἄντρον V. cum Zon. p. 1088. Cf. gl. Ἰδαῖον ἄντρον.

1. Ἰδίαν. ἀντὶ τοῦ ἰδιωτ.] Ex Harpocratione. *Küst.* 2. κατὰ Κόνωνος] Pag. 1256, 14. Deinde Harpocr. ἐλέγετο δὲ τὸ ἴδιον καὶ ἰδιωτικόν. Quod videtur sic esse refingendum, ἐλέγετο δὲ καὶ ἰδιωτικὸν τὸ ἴδιον. 3. Ἰδιαίτατα] Ἰδιαίτατον B. V. E. Iidem statim inserunt ἰδιαίτατον μόνος (B.) μένος (V.) μέρος E. 5. ἰδικώτερον] Sic Photius, nec quicquam mutandum: ἰδιώτερον Oudendorp. in Thom. M. p. 466. 6. Ἰδίειν] Vid. Ruhnken. in Tim. p. 147. Ἴδεος] Id ad Callimachi fr. 124. probabiliter correctum Naekius rettulit Opusc. I. p. 67. 9. ὅλως] Scribe meo periculo Ὅμηρος. Apud eum enim Odyss. *v.* 204. integer versus sic legitur: Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. Uti autem hic ὅλως pro Ὅμηρος, sic supra v. Ἧδος pro eodem ὅμως, et alibi ὁμοίως, perperam scriptum est. Saepe enim in nomine Ὅμηρος ab imperitis librariis peccatum esse video, compendio scripturae, quo nomen illud exarari solebat, errandi causam illis praebente. *Küst.* Ὅμηρος B. ὅμως V. E. 21. Μή μοι σοβαρῶς χ.] Apud Aristophanem in Pac. 82. locus iste sic legitur: Μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν, Εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος, Πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς Ἄρθρων ἵνας πτερύγων ῥύμῃ. *Port.* 12. ἰδίῃς] τουτέστιν ἱδρώσῃς addidi cum B. V. E. Med. 16. Ἴδιον] Timaeus p. 146. Τὸ γὰρ συμβαῖνον ἴδ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valesius. Vide etiam v. *Κελτίβηρες*, ubi eadem repetuntur. *Küst.* Extat ap. Polyb. III, 55. init. *Gaisf.* Non quadrat gl. *Κελτίβηρες*. Sed recurrit iste quem Küsterus indicat locus sub v. Ἴδιον.

Ego vero adversus ista, quae calida sunt, digitos Idaeos habeo. Ἴδε. Vide. at ἰδὲ est coniunctio. Ἰδέα. Species. *Tunc autem multa genera malorum urbem premebant.* Ἰδέας. Contemplationes, per ι scribitur. *Plato ἰδέαν vocat formam, et genus, et exemplum, et principium, et causam.* at ἰδέα λόγου sermonis character dicitur. Ἰδέρως. Qui simul vidit et amat. Ἴδει. Sudori. rectus casus est ἴδος, sudor. item ἴδει, quod apud Hesiodum significat aestatem. Ἰδεῖν. Videre. Ἴδη. Omnis mons arboribus consitus. item Idaeum antrum in Creta. Ἰδίᾳ. Privatim. Ἰδίαν Privatam. Demosthenes in Oratione contra Cononem. Et Ἴδιον, privatum. Ἰδιαίτατον. Seorsim. Et Ἰδιαίτατος, solitarius. Ἰδιαίτερον. Magis privum. Ἰδίειν. Sudare, defatigatum esse. Et Ἴδεος, aestus, sudoris. Ἰδίω, sudo. Homerus: *Sudavi, ut conspexi.* Ἰδίης. Sudaveris. Aristophanes: *Ne confidentius enitere, priusquam sudes et nervos alarum impetu solvas.* de scarabaeo haec dicuntur. Ἰδικῶς. Separatim. Ἴδιον. Peculiare, quod raro contingere solet. *Quod enim accidebat, erat rarum quid et*

γενέσθαι. Καὶ αὖθις: Οἱ δὲ ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τά τε ἄλλα καὶ τὰς περὶ τὸν Φάρον ἰδιότητας.

Ἴδιον. τοῦτο διττόν ἐστιν. εἴτε ὡς μέρους ἴδιον· ὡς λέγομεν ἴδιον τοῦ ποδὸς τὸ βαδίζειν· οὐ γὰρ ὡς μὴ δεόμενον τοῦ ὅλου λέγομεν ἴδιον εἶναι τὸ βαδίζειν, δεῖται γάρ, ἀλλ' ὡς τοῦ μορίου τούτου παρὰ τὰ ἄλλα μόρια ἴδιον ὄν· ἢ τὸ μὴ δεόμενον τοῦ ὅλου πρὸς ὕπαρξιν· ὡς εἴ τις εἴποι, ὅτι ἡ γλισχρότης ἡ ἐν τῷ ὑδρελαίῳ ἰδία ἐστὶ τοῦ ἐλαίου, ἢ ἡ γλυκύτης ἡ ἐν τῷ οἰνομέλιτι ἰδία ἐστὶ τοῦ μέλιτος. λέγει οὖν ὁ τοιοῦτος τὸ ἴδιον οὐχ ἁπλῶς ὡς μέρους, ἀλλ' ὡς μὴ δεόμενον τοῦ ὅλου πρὸς ὕπαρξιν· οὐ γὰρ δεῖται τοῦ οἰνομέλιτος, ἵνα συστῇ ἡ γλυκύτης, ἀλλ' ἔστι τοῦ ὅλου χωριστή· ἔστι γὰρ ἐν μόνῳ τῷ μέλιτι. Καὶ ἴδιον ἔχουσιν οἱ Κελτίβηρες κατὰ τὸν πόλεμον. θεωροῦντες γὰρ τοὺς παρ' αὐτῶν πεζοὺς πιεζομένους, παρακαταβάντες ἀπολείπουσι τοὺς ἵππους ἐστῶτας ἐν τάξει. ἄκροις γὰρ τοῖς ἀγωγεῦσι τῶν ἵππων πασσαλίσκους μικροὺς ἀπηρτηκότες, ἐπιμελῶς πήξαντες, πειθαρχεῖν διδάσκουσι τοὺς ἵππους ἐστῶτας ἐν τάξει, μέχρις ἀνακάμψαντες ἀνασπάσωσι τοὺς παττάλους.

Ἰδιοξενία. Δεδιὼς μὴ διὰ τὴν ἰδιοξενίαν, ἣν ἔχει πρὸς Ἀρχίδαμον.

Ἰδιόξενος. ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν. Πρόξενος δὲ ὁ νέηλυς πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται· καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα, ἧς προξενεῖ. Δορύξενος δὲ ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονώς τινι. Ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος· οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ. Ἀπ- 96

1. *Οἱ δὲ ἐπολυπραγμόνησαν*] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum in Excerptis Legationibus, ab Hoeschelio [Ursino] editis, c. 32. *Küst.* Vid. Wesseling. Tom. II. p. 630. Adde v. *Βάρος*. 4. *Ἴδιον. τοῦτο διττόν ἐστιν. εἴτε ὡς μέρους ἴδ.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa *ἐν μόνῳ τῷ μέλιτι* deprompta sunt ex Philopono in Aristotelem de Anima, lib. II. ut Pearsonus in notula ad marginem Suidae sui recte observaverat. *Küst.* *διττόν ἐστιν*] διττῶς E. 5. *ποδός*] παιδὸς B. V. E. Deinde *οὐ γὰρ — βαδίζειν* om. V. ap. Gaisf. 10. *ὑδρελαίῳ*] ἐλαίῳ B. E. *γλυκύτης*] ἡ γλυκύτης B. V. E. Med. 11. *οἰνομέλιτι*] *μέλιτι* B. V. E. 12. *ὡς μέρους*] Sic ex Philopono rescripsi. In prioribus enim. editt. [et B. V. E.] mendose legitur *μέρος*. *Küst.* 15. *Καὶ ἴδιον ἔχουσιν οἱ Κελτ.*] Haec Polybii esse vult Valesius. Vide etiam infra v. *Κελτίβηρες*, ubi eadem repetuntur. *Küst.* Fr. Hist. 13. 17. *αὐτοῖς*] *αὐτῶν* B. V. E. quod optarat Schweighäuserus.

2. *ἄκροις*] *ἄκρως* Edd. ante Küst. Deinde Schweigh. ex inferiore gl. petiit *π. μικροὺς ἔχοντες ἀπηρτημένους, τοίτους ἐ.* Satis fuerit *ἐν ἄκροις γὰρ* reponi. 4. *ἵππους*] *ἑστῶτας* addunt B. V. (ap. Gron. Rec. mutil. p. 44.) E. Equidem supra malim expungi *ἑστῶτας ἐκ τάξει*, quae parum verisimile fit geminari debuisse. 7. *Δεδιὼς μὴ διὰ τὴν ἰδιοξ.*] Sensus huius loci est omnino imperfectus; quem supplere nequeo, quoniam auctorem, ex quo haec deprompta sunt, ignoro. *Küst.* Haec ad Periclem pertinere disci potest ex Thucydide II, 3. *Hemst.* Depromptus est hic locus ex scriptore aliquo, qui hodie non extat. Sensus autem eius satis manifestus est. De Pericle enim et Archidamo Lacedaemonio hic agitur, inter quos *ἰδιοξενία* sive privatum hospitium intercedebat; quod veritus est Pericles, ne fraudi sibi esset. Rem omnem narrat Thucydides II, 13. et post eum Plutarchus in Pericle. Vide et Trogi epitomatorem lib. III. c. 7. qui historiam hanc persecutus est. *Toup.* I. p. 258. Ceterum *μὴ διὰ* defendat qui velit. Equidem refingendum censeo *νὴ Δία*. 8. *τὸν Ἀρχίδαμον*] *τὸν* om. B. E. V. 9. *Ἰδιόξενος. ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτ.*] Quae hic Suidas de vocibus *ἰδιόξενος, πρόξενος, δορύξενος* et *ἀστόξενος* affert, ipsissimis paene verbis leguntur etiam apud Eustathium in Il. γ'. p. 405. qui sua tamen non ex grammatico nostro, sed ut ipse testatur ex Aelii Dionysii lexico descripsit. Vide etiam Ammonium v. *Πρόξενος*. *Küst.* *Ἰδιόξενος. ἴδιος φίλος* Lex. Seg. Vid. Wesseling. in Diod. Sic. XIII, 5. Biagi Decret. Athen. p. 302. *Gaisf.* Adde Schol. Luciani Phalar. II, 1. et vocis exemplum in v. *Χειρώσασθαι*. 10. *ὁ νέηλυς πόλεως ξένος*] Apage pessimum illud mendum, quod omnes editt. hactenus insedit. Scribendum enim est, *ὁ ἄλης πόλεως ξένος*: ut apud Photium in lexico inedito et Eustathium loco laudato recte legitur. *Küst.* Recurrit mendum in v. *Πρόξενος*. *ξένος*] *ξένης* B. E. Med. 11. *κατάγονται*] *κατάγοντες* V. 13. *πράττει*] *διαπράττει* V. (ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 201.) Phot. 14. *ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονώς*] Non dubito scribendum esse, *ὁ ἐκ πολεμίου ξένος γεγ.* i. e. *qui ex hoste amicus et hospes alicui factus est*. Emendationem hanc per se claram confirmat Pausanias apud Eustathium loco ante laudato, cui *δορύξενος* est *ὁ ἐκ πολεμίων φίλος*: quam interpretationem vocis *δορύξενος* affert etiam Suidas supra v. *Δορύξενος*. *Küst.* 15. *ξένος γεγονώς τινι*] In prioribus editt. legitur, *ξένος γνωσθεὶς καὶ γεγανώς τινι*. Sed MSS. duas illas voces *γνωσθεὶς καὶ* non agnoscunt; quas proinde tanquam supervacaneas et sensum turbantes expungere non dubitavi. *Küst.* Cansae nihil erat, quod Küsterus reiectis vocibus *γνωσθεὶς καὶ* quas liber Batavus agnoscit scribi voluerit, *ἐκ πολεμίου ξένος γεγονώς τινι*. *Valck.* Animadv. ad Ammon. p. 199. Huic quidem favet auctoritas aliorum grammaticorum; quamquam in iis saltem *ἐκ πολεμίου* (*πολεμίων*) par est emendari. Sed recte Küsterus eas voces induxit, quibus caret etiam Photius. *Ἀστόξενος*] De hoc diversas grammaticorum sententias congessit Pollux III, 60. Cf. Ruhnk. in Tim. p. 57. 17. *Ἀγαμέμνων*] ὁ Ἀγ. V. ap. Gaisf. *Ἀππιανός*] In fragm. T. I. p. 27. ed. Schweigh.

prorsus singulare. Item: *Illi vero curiose et accurate inquirebant cum de aliis, tum de singulari locorum circa Pharum indole.* *Ἴδιον*. Proprium est duplex, aut enim habetur partis proprium: ut cum dicimus pedis esse proprium ambulare: non enim quasi pes non indigeat totius, dicimus eius esse proprium ambulare; indiget enim; sed quod huius partis praeter ceteras partes hoc est proprium. aut proprium id est, quod non eget totius ut existat. ut si quis dicat lentorem in oleo cum aqua confuso proprium esse olei, vel dulcedinem in mulso propriam esse mellis. is enim proprium dicit non simpliciter, tanquam partis, sed ut tale, quod non indigeat totius ad existentiam. dulcedo enim non indiget mulso, ut existat, sed est a toto separabilis. est enim in solo melle. *Celtiberi hoc habent in bello proprium, ut, cum viderint pedites suos ab hoste premi, ex equis descendant eosque ordine stantes relinquant. ex summis enim equorum loris parvos clavos suspendunt, eosque accurate defigunt, quo docentur equi parere et in ordine stantes manere, donec reversi clavos revellerint.* *Ἰδιοξενία*. *Veritus, ne propter privatum hospitium, quod ei cum Archidamo intercedebat.* *Ἰδιόξενος*. Privatus hospes. *Πρόξενος* vero publicus civitatis hospes est, ad quem legati devertunt; idem legatos ad populum adducit, et cetera administrat et peragit in sua patria, quae expediunt civitati illi, cuius est publicus hospes. *Δορύξενος* vero, qui ex hoste hospes est factus. *Ἀστόξενος* vero, cuius maiores quidem cives fuerunt, cum ipse peregrinus sit et civium albo de integro inscribi debeat: ut si Agamemno habitare velit in Lydia.

πιανός· Ὁ δὲ στρατηγὸς αἰσθόμενος παρ' ἰδιοξένων ἐξήγγειλεν Ὀστιλίῳ.

Ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει.

Ἰδιότης. ἡ συγγένεια· καὶ κλίνεται ἰδιότητος. Καὶ Ἰδιοτεία.

Ἰδίω. κοπιῶ, ἱδρῶ.

Ἰδίωμα. Τὸ δὲ τῆς χώρας ἰδίωμα συνήργει αὐτῷ· σύνδενδρος γὰρ ἦν.

Ἰδίως. καταμόνας, χωρίς.

Ἰδιώσασθαι. ἰδιοποιήσασθαι.

Ἰδιῶται. ἀντὶ τοῦ πολῖται. οὕτως Θουκυδίδης. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βατράχοις ἰδιώτας τοὺς ἰδίους λέγει·

Περὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας.

κατὰ παραγωγὴν ἴδιος ἰδιώτης. ἰδιώτης δὲ λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος· καὶ ὁ ἀμαθής. καὶ ἐν Πλούτῳ ἴδιον τὸ ἰδιωτικὸν φησιν.

Ἰδιώτης. ὁ ἀγράμματος. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου φησί· Πάντων τῶν καθ' αὐτὸν ἰδιωτῶν ὁμοίως καὶ φιλοσόφων ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνους ἦν· ἀλλ' εἴς γε συναύξησιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Καὶ Ἰδιωτεία.

Ἴδμεν. οἴδαμεν.

Ἴδμονα. ἔμπειρον. Καὶ Ἐπιδμονα.

Τὸν κύνα τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιδμονα θήρης.

Ἰδνωθείς. καμφθείς.

Ἰδομενεύς, ἱστορικός. ἔγραψεν ἱστορίαν τὴν κατὰ Σαμοθράκην.

Ἴδοσάν σε ὕδατα. δευτέρου ἀορίστου.

Ἰδού. ἀντὶ τοῦ λάβε, κράτει.

Ἰδού, θέασαι.

Ἰδριεύς. δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρίᾳ, υἱὸς Ἑκατόμνου, ἀδελφὸς δὲ Μαυσώλου καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἴδριας. ἐμπείρους. Πολέμων τε γὰρ ἡμᾶς ἴδριας ὄντας ἀμωσγέπως εὑρήσοιτ' ἄν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι ἰδρίτης·

Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς.

Σοφοκλῆς·

Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν λόγων ἴδρις, 97
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

τουτέστι, ζηλῶ σε.

1. ἰδιοξένῳ] ἰδιοξένων B. V. E. 3. Ἰδιοπραγεῖ. τὰ ἴδια πράσσει, ἡσ.] Eadem habet Hesychius. *Küst.* Vide Polybii locum in v. *Δικαιοπραγεῖν* indicatum; ne Diodorum et Strabonem afferamus. 5. *Καὶ Ἰδιοτεία* quae extant in *V. Med. omisit vulg. Recte: nam pertinet istud additamendum ad gl. Ἰδιώτης, ubi probe scriptum *Καὶ Ἰδιωτεία.* 6. Ἰδέω *V. 7. γὰρ ἦν] δὲ ἦν V. 10. Ἰδιώσασθαι] Dio Exc. Vales. p. 672. ἰδιώσασθαι· ἐπεθύμησε. *Toup.* MS. Adde Platonem Reip. VIII. p. 547. B. 11. Θουκυδίδης] Lib. I. c. 124. respici putat Dukerus. Potius II, 60. vel 65. vir doctus in Miscell. Obss. III. p. 148. Vid. Abresch. Diluc. p. 126. Schol. Demosth. cod. Bavar. p. 87. similia his tradens Thucydidis mentionem omittit. *Gaisf.* Recte Tittmannus in Zon. p. 1086. Etenim videntur ii Thucydidis loci spectari, in quibus extant *ἰδιώτης* et *πόλις* copulata. 12. Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ.] V. 462. 14. ξένους — ἰδιώτας] ἰδιώτας — ξένους E. ubi om. *κατὰ παραγωγήν.* ἰδιώτας] Ἴδιος ἰδιώτου addunt B. E. item Ἴδος ἰδιώτης V. post *κατὰ παραγωγήν*: quam formulam nemo intelligat sic interpositam. Itaque reddidimus ἴδιος ἰδιώτης: similiter Schol. Arist. Ven. ἐν παραγωγῇ ἴδιος ἰδιώτης. Deinde obscurius dixit *λέγεται* (excidit *καὶ*) ὁ πρὸς γένος ἴδιος, quae Scholiis Aristoph. debentur. Inepte Latinus interpres: *qui cognatione cum aliquo coniunctus est.* Immo significatur homo privus (*particulier*), dictus ille respectu generis vel naturae, non iuris publici sive civilis. 16. ὁ ἀμαθής] ὁ om. V. *Πλούτῳ*] V. 909. ἴδιον τὸ ἰδιωτικόν] τὸ ἴδοντο V. Schol. Aristoph. ἀντέστραπται δὲ τοῦτο (l. τούτῳ) τὸ ἴδιον ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ. 18. ἀγράμματος] Vid. Hemsterh. in Luciani Necyom. 21. Ruhnk. in Longin. 34, 1. quaeque constipavit Bernardus in Nonn. T. II. p. 53. 19. *Πάντων τῶν καθ' ἑαυτ.*] Vide supra v. Ἐχέμυθος, et infra v. Ὅλην ἐξεκέχυτο. *Küst.* Adde v. *Μεῖον*, ubi legitur *αὔξησιν*. ἑαυτὸν] αὐτὸν B. E. *V. Med. αὐτῶν V.

2. *Καὶ Ἰδιωτεία*] V. annot. in v. Ἰδιότης. Neglexit Küst. *ἰδιωτία* *V. 3. Ἴδμεν] Il. *α'*. 124. vel Soph. Ai. 23. quo utitur Etym. M. 5. Τὸν κύνα] Versus Macedonii Ep. XXVII, 1. Anthol. Pal. VI, 175. Cf. supra v. Ἐπίδμονα. Τὸν κύνα om. *V. 6. Ἰδνωθείς] Il. *μ'*. 205. καυθείς *V. 7. Ἰδομενεύς] Alius videtur esse Idomeneus Spartanus, Epicuro familiaris ap. Laert. X, 3. et 10. Strab. XIII. p. 589. inter *ἀρίστους τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.* Conf. Senec. Ep. 21. 22. Schol. Apollon. Rhod. I, 916. Idomenei primum *Τρωικῶν* allegat. *Reines.* Dein corrigendum *τῶν κατὰ Σ.*, quod postulaverat Clintonus F. H. T. III. p. 488. taciteque posuit Lobeckius Aglaoph. p. 1206. qui fugerant Sintenim in Plut. Pericl. p. 315. 9. Ἴδοσάν σε ὕδατα] Haec verba leguntur in Psalmo LXXVII, 16. ubi tamen *εἴδοσαν* legitur. *Küst.* Cf. Zon. p. 1092. 10. κράτει] Continuo *συγκαταθέσεως ἐπίρρημα* B. V. E. omiserunt, quae ignorat etiam Schol. Aristoph. Equ. 120. unde gl. est petita. 11. Ἰδού, θέασαι] Sic B. V. E. *ἰδοῦ, ἰδέσθω, θέασαι* (*θέασται* Med.) edd. ante Küsterum, qui *θέασαι* delevit. Haec ad Aristoph. Equ. 1003. referenda monuit Abreschius. Reposui *ἰδού*. 12. Ἰδριεύς. δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Conferendus inprimis Strabo XIV. p. 656. 13. Μαυσωλοῦ Photius. 15. ὁμωσγέπως *V. Cum leni vulgg. edd. εὑρήσοιτ'] εὑρήσητ' E. ἐν Ἐπιγράμματι] Alexandri Aetoli Ep. I, 4. (fragm. VIII, 4.) Anthol. Pal. VI, 182. Mox πελάγους V. 18. Σοφοκλῆς] In Electr. 608. ubi legitur *τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις*. *Port.* Suidas calamo videtur esse lapsus. 20. καταισχύνω] καταισχυνῶ V. cum libro Soph. Monac.

Appianus: *Imperator vero, cum rem a privatis hospitibus intellexisset, Hostilio fecit indicium.* Ἰδιοπραγεῖ. Suum negotium curat, privatum agit. Ἰδιότης. Cognatio. declinatur autem *ἰδιότητος*. Ἰδίω. Defatigatus sum, sudo. Ἰδίωμα. *Loci ingenium eum adiuvabat: erat enim regio silvestris.* Ἰδίως. Privatim, seorsim. Ἰδιώσασθαι. Suum facere. Ἰδιῶται. Plebeii. ita Thucydides, item Aristophanes in *Ranis* dicit cives: *Erga peregrinos et cives.* *ἰδιώτης* inclinamentum est nominis *ἴδιος*. *ἰδιώτης* etiam vocatur homo privatus; item indoctus. et in *Pluto* *ἴδιον* dixit rem privatam. Ἰδιώτης. Imperitus. Damascius de Isidoro dicit: *Omnium suae aetatis et indoctorum pariter et philosophorum erat maxime taciturnus et animi occulti; idem tamen et in virtutis incrementum et vitiorum imminutionem toto animo incumbebat.* Ἴδμεν. Novimus. Ἴδμονα. Gnarum. Et *Ἐπιδμονα*: *Canem cuiuscunque venationis peritum.* Ἰδνωθείς. Incurvatus. Ἰδομενεύς. Idomeneus, historicus. scripsit historiam Samothraciae. Ἴδοσαν. Est aoristus 2. *Viderunt te aquae.* Ἰδού. Accipe, tene. Ἰδού. *En, cerne.* Ἰδριεύς. Is Cariae princeps fuit, filius Hecatomni, idemque frater Mausoli et Artemisiae. Ἴδριας. Peritos. *Bellorum enim nos peritos esse quodammodo deprehendetis.* Et in Epigrammate Ἰδρίτης: *Peritus terrae, pelagique peritus.* Sophocles: *Si enim horum facinorum perita sum, nihil paene a tuis moribus degenero.* hoc est, aemulor te.

Ἰδρίω. ἱδρῶ.

Ἴδρις. ἔμπειρος. ἀπὸ τοῦ ἴδω, ἴσω. καὶ ἴδιος, ὁ ἐν γνώσει ἡμῖν ὤν. παρὰ τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἴστωρ. καὶ εἰδήμων ἀπὸ τοῦ εἰδῶ εἰδήσω. γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω εἶσος καὶ ἴσος. κυρίως γὰρ ἴσος ἐστὶν ὁ ὅμοιός τινι.

Ἱδρώοντας. ἱδροῦντας.

Ἱδρῶτι. Ἀλεἰψεται ἡμῖν ἱδρῶτι πολλῷ λούεσθαι. — Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενοι, ὥρᾳ θέρους, ὑπὸ τροφῆς ὄντες βαρεῖς καὶ δυσκίνητοι.

Ἱδρυμένος. τεθεμελιωμένος.

Ἱδρύω. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἱδρυνθέντι.

Ἱδρύσαντο. ἐκάθισαν.

Ἱδρύσας. Ὁ δὲ ἐπὶ κολώνης τινὸς ἱδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ἐσκόπει τὴν θέσιν τοῦ στρατοπέδου. ἀντὶ τοῦ στήσας.

Ἵδρυσις. ἑδραία ἀσφάλεια.

Ἵδρυται.

Ἰαίνεσθαι. εὐφραίνεσθαι. Καὶ Ἰαινόμενοι.

Ἴαιρα. ὄνομα κύριον.

Ἰεβοῦς. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα πόλεως. καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἰεβουσαῖος.

Ἰεζάβελ, γυνὴ τοῦ Ἀχαὰβ βασιλέως, γύναιον δραστήριον καὶ τολμηρόν, εἰς τοσαύτην ἀσέβειαν καὶ μανίαν προσέπεσεν, ὥστε καὶ ναὸν τῷ Τυρίων καὶ Σιδωνίων θεῷ κατασκευάσαι. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀχαὰβ ἀνοίᾳ καὶ πονηρίᾳ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπερβέβηκεν. ἐπὶ τούτων ἦν Ἠλίας ὁ προφήτης.

Ἰεζάβελ, ἡ τοῦ Ἀχαὰβ βασιλέως γυνή· ὑφ' ἧς διωκόμενος Ἠλίας ἐν ἅρματι πυρὸς μετετέθη· ἦν Ἰηοῦς ὁ βασιλεὺς ῥίπτει ἀπὸ τοῦ τείχους καὶ κυσὶ παραδίδωσι βρῶσιν.

Ἰεζεκιήλ. ὄνομα κύριον.

Ἰεμενείας. ὄνομα κύριον.

Ἱέμενοι. ἐπιθυμοῦντες, προθυμούμενοι.

Ἱέμην. ἐπορευόμην.

Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην.

Ἰέναι. πορεύεσθαι, ἢ πορευθῆναι.

Ἵενται. ὁρμῶσιν. Οἱ δὲ γευσάμενοι τῆς νίκης τέλεον ἵεντο κρατῆσαι.

Ἱέντες. ἀφιέντες. Ἀππιανὸς περὶ τῶν Κελτῶν φησίν· Οὓς γυμνοὺς ἐπεδείκνυε Ῥωμαίοις. οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν βοὴν τὴν βαρεῖαν ἱέντες ὑμῖν ἐν ταῖς μάχαις καὶ τὰ ὅπλα παταγοῦντες καὶ ξίφη μακρὰ καὶ κόμας αἰωροῦντες, ὧν τὸ ἄτολμον ὁρῶντες καὶ τὸ σῶμα μαλακὸν καὶ ἄτονον προσίεσθε τῷ ἔργῳ.

---

1. Ἰδρίω] Ἰδρύω B. E. Glossa commenticia. 2. ἔμπειρος] ὁ ἔμπειρος E. ἀπὸ τοῦ ἴδω, ἴσω] Scribe ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴσω. Vide Etymologum v. Ἴδρις. Küst. 5. εἰδῶ om. B. E. ἴσος om. *V. 7. Ἱδρώοντας] Il. Φ'. 543. 10. βραδεῖς] βαρεῖς praetuli cum V. ap. Gaisf. 11. Ἱδρυμένος] Cf. Zon. p. 977. 12. Ἱδρύω] καὶ ἱδρύω ἐπὶ τούτου E. Ἱδρύω — ἱδρυνθέντι (ubi ἱδρυθέντι Küst.) om. *V. 13. ἵδρυσαν glossae subiicit Photius. 17. Ἵδρυσις] Ἵδρυσις, ἑδρασμός E. 18. Tenet *V. glossam vulg. omissam. 20. Ἴαιρα] Il. σ'. 42. 21. Ἰεβοῦ] Ἰεβύς V. Ἰεβοῦς Zonaras, idque reponendum monuit Albertius Obss. Misc. IX. p. 152. Locus, quem citat Zonaras, Gregorii Nazianzeni est Or. XXXII. p. 527. C. Vide et Nicetae Comm. p. 932. Gaisf. ὄνομα κύριον καὶ tollenda sunt, quorum causam praebuit glossa superior. 22. Ἰεβουσαῖος ὁ ἀπ' αὐτῆς] ἐξ αὐτοῦ Ἰεβουσαῖος B. V. E. 23. Ἰεζάβελ. γυνὴ τοῦ Ἀχαὰβ βασ.] Haec descripsit Suidas ex Iosepho Antiq. Iudaic. Lb. VIII. c. 7. (13.) Küst. Multa tamen Suidas mutavit. Ἀχηὰβ *V.

2. προύπεσεν] προσέπεσεν B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui suum petierat ab Iosepho vel ab usu sermonis Graeci. τῷ Τυρίων καὶ Σιδωνίων θεῷ] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim editt. excusum est τῷ Τυρίῳ καὶ Σιδωνίῳ θεῷ. Apud Iosephum tantum legitur Τῷ Τυρίων θεῷ, omissis vocibus illis καὶ Σιδωνίων. Küst. 4. αὐτοῦ edd. vulgg. 5. τούτων] τοῦτον E. 7. ὁ προφήτης Ἠλίας] ὁ προφήτης omisi cum B. E. *V. 8. ἦν Ἰηοῦς ὁ βασιλ.] Vide IV. Regg. 9. et Ioseph. Antiqu. Iudaic. lib. IX. c. 6. Küst. Ἰηοῦς] Ἰοῦς B. E. *V. Voluerunt Ἰηοῦ. 11. Ἰεμενείας] Ἰεμένη E. Ἰεμενεί *V. Zon. Portentum alii procurabunt. Cf. v. Ἰαμενής. 12. Ἱέμενοι] Schol. Soph. Trach. 514. Toup. MS. Est glossa Homerica. 14. Εὐθύς] Hunc versiculum descripsit Suidas ex Aristoph. Equ. 621 ubi Schol. Κατόπιν δέ, ὄπισθεν ἢ μετ' αὐτοῦ ἐπορευόμην. Toup. ἱέμην bis edd. 17. τέλειον ἔνεται Zon. p. 1094. κρατῆσαι] ἐφίεντο addit V. 18. Ἀππιανὸς περὶ τῶν Κελτῶν φησίν] Fragmentum hoc Appiani frustra quaeras in libris eius historiarum, qui hodie superstites sunt. Küst. Hinc recepit Schweigh. T. I. p. 82. 19. ἐπεδείκνυε] Schweighäuserus intelligens brevitatem orationis paulo duriorem posuit, καὶ Οὗτοί εἰσιν ἔφη. Malim: οὓς γυμνοὺς ἐπιδεικνὺς Ῥωμαίοις, οὗτοί εἰσιν, ἔφη. 20. ἡμῖν Zon. p. 1094. 21. ὅπλα] τὰ ὅπλα probavi cum V. Porro desideramus καὶ τὰς κόμας. 23. μαλακὸν καὶ ἄτολμον] μαλατὸν καὶ ἄτονον V. προσίεσθε] προσίετε vulg. Debuit Küsterus πρόσιτε. Sed corrigendum προστίθεσθε.

Ἰδρίω. Sudo. Ἴδρις. Peritus. ab ἴδω ἴσω. hinc ἴδιος, qui est nobis notus. ab huius verbi futuro fit ἴστωρ, peritus. et εἰδήμων, ab εἰδῶ εἰδήσω. hinc fit εἶσος et ἴσος, quod proprie est similis. Ἱδρώοντας. Sudantes. Ἱδρῶτι. *Illud nobis relinquetur, ut multo sudore lavemur.* Item: *Sudore perfusi, cum aestas fervet, et cibo graves et inhabiles.* Ἱδρυμένος. Fundatus. Ἱδρύω. Cum accusativo. Et Ἱδρυνθέντι. Ἱδρύσαντο. Consederunt. Ἱδρύσας. Qui collocavit. *Ille autem equitibus, quos secum habebat, in tumulo quodam collocatis castrorum situm contemplabatur.* Ἵδρυσις. Firmum praesidium. Ἰαίνεσθαι. Exhilarari. Et Ἰαινόμενοι. Ἴαιρα. Nomen proprium. Ἰεβοῦς. Nomen urbis, unde dicitur Iebusaeus. Ἰεζάβελ. Achaabi regis uxor, mulier prompta et audax, eo impietatis et furoris prolapsa est, ut templum Tyriorum et Sidoniorum deo construeret. ipse quoque Achaab amentia et improbitate omnes suos maiores superavit. sub his vixit Elias Propheta. Ἰεζάβελ. Achaabi regis uxor, a qua vexatus Elias Propheta igneo curru in coelum translatus est. hanc Rex Iehu de muro deturbavit, et canibus devorandam obiecit. Ἰεζεκιήλ. Nomen proprium. Ἰεμενείας. Nomen proprium. Ἱέμενοι. Cupientes, nitentes. Ἱέμην. Ibam. *Statim enim hinc discedens eum sequebar.* Ἰέναι. Ire, vel iyisse. Ἵενται. Cupiunt. *Illi vero, quam semel gustarant victoriam, eam ad finem usque cupiebant retinere.* Ἱέντες. Emittentes. Appianus, ubi de Gallis verba facit: *Quos Romanis nudos ostendebat, dicens: Hi sunt illi, qui terribilem vobis vocem in proeliis emittunt, et scuta concrepant, et enses longos vibrant, comasque iactant: quorum cum ignaviam ac molle et fractum corpus cernatis, operi vos accingite.*

98 Ἴεντο. προεθυμοῦντο, προῃροῦντο.

Ἱερὰ νόσος. αὕτη τῇ σελήνῃ ἀνάκειται. ὑπὸ γὰρ ταύτην γίνεσθαί φασι.

Ἱέραξ. εἶδος ὄρνιθος.

Ἱέραξ. εἷς ἦν τῶν Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβεων Ἀθήναζε, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν.

Ἱερὰ ὁδός. ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ Ἄστεος ἐπ' Ἐλευσῖνα.

Ἱερᾶσθαι. ἱερουργεῖν. ἢ Ἱερᾶσθαι, τοὺς ἱερούς νενομίσθαι.

Ἱερατικὴ καὶ φιλοσοφία οὐκ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἄρχονται ἀρχῶν. ἀλλ' ἡ μὲν φιλοσοφία ἀπὸ τῆς μιᾶς τῆς πάντων αἰτίας εἰς τὴν ὑποστάθμην τῶν ὄντων καθήκουσα, διὰ μέσων τῶν ὅλων γενῶν, θείων τε καὶ τῶν μετὰ θεοὺς κρειττόνων καὶ ἐν τρίτῳ φασὶ βήματι φαινομένων. ἓν γὰρ οὐδέν ἐστι τῶν καθόλου προειρημένων τοῖς ἑκατέρωθι φιλοσόφοις· ὥστε καὶ ῥᾳδίαν εἶναι τὴν ἐφαρμογὴν τῷ βουλομένῳ προσαρμόττειν τοῖς Αἰγυπτίοις τὰ τῶν Ἑλλήνων. τὴν δὲ ἱερατικήν, ἥ ἐστι θεῶν θεραπεία, ἐντεῦθέν ποθεν ἀπὸ τῶν περικοσμίων αἰτιῶν ἄρχεσθαι, καὶ περὶ ταῦτα πραγματεύεσθαι, ψυχῶν περὶ ἀθανασίας, ὅτι κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ Αἰγυπτίοις φιλοσοφεῖται, ἔτι τῶν ἐν ᾅδου μυρίων λήξεων παντοίων πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν ἀφωρισμένων τῶν τε περὶ τὸν βίον μυρίων μεταβολῶν· ὡς ἄλλοτε ἐν ἄλλοις σώμασιν ἢ γένεσι ζῴων καὶ φυτῶν διατριβουσῶν. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτά εἰσιν οἱ πρῶτοι φιλοσοφοῦντες. ἀπὸ γὰρ τῶν Αἰγυπτίων ἕκαστα τούτων οἱ Πυθαγόρειοι ἐξήνεγκαν εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἱέρατο. ὑπερσυντελικὸς διὰ τοῦ ō μικροῦ. Ἱεράτω δέ, κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω. ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

---

1. Ἴεντο] Il. ν'. 501. ἴοντο Lex. Bachm. p. 262. 2. Ἱερὰ νόσος. αὕτη τῇ σελ.] Ex Artemidoro lib. II. c. 12. p. 100. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur. *Küst.* Artemidorus, de cynocephalo disserens: *ἀνάκειται γὰρ τῇ Σελήνῃ. φασὶ δὲ καὶ τὴν νόσον ταύτην οἱ παλαιοὶ ἀνακεῖσθαι τῇ σελήνῃ.* Apparet Suidae an studiosi hominis esse *ὑπὸ γὰρ . . φασι*: quae citra correctionem stabunt, modo explicemus, *dicitur enim sub arbitrio lunae existere.* *ὑπὸ γὰρ ταύτην γίν.*] Lego, *ὑπὸ γὰρ ταύτης αὐτὴν γίνεσθαί φασι.* Quae autem in prioribus editt. sequuntur [et B. E. V. marg.] *Κίρκος. Κίρκους κατασχὼν* et cetera, quae leguntur infra v. *Κίρκος*, hic expungenda censui, quoniam nemo non videt ea ad hunc locum minime pertinere, sed ad vocem *Κίρκος. Küst.* *ὑπὸ γὰρ ταύτης ταύτην* Portus. 3. *ταύτης* E. *ὑπὸ γὰρ ταύτης αὐτὴν* emendat Iablonski Opusc. T. II. p. 318. Schol. MS. in Gregor. Nazianz. in Bastii Excerptis: *ἱερᾶς νόσου*] *τινὲς ἱερὰν ἕτεραν τινὰ λέγουσι νόσον τῷ ὀνόματι τούτῳ, τὴν ἐπιληπτικὴν οἶμαι. ἱερὰ δὲ αὕτη κυριώτερον ἂν κληθείη, διαφέρουσα πασῶν τῇ κακώσει· ἐπεὶ καὶ μέγα τὸ ἱερὸν τοῖς γλωσσημάτικοῖς εἴθισται καλεῖσθαι. Gaisf.* Adde Diezium in Hippocr. de morbo sacro p. 95. sq. 5. Ἱέραξ. εἷς ἦν τῶν ὑπ' Ἀμφιπ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* εἷς om. V. ὑπ' Ἀμφιπολιτῶν] ὑπ' om. B. V. E. Phot. et Edd. ante Küsterum, qui Harpocr. secutus est. 8. Ἱερὰ ὁδός] Ex Harpocratione, apud quem plura leguntur. Vide etiam Meursium Eleusin. c. 27. *Küst.* Inprimis Pausan. I, 36. et dissertationes duas Prelleri uberrimas, Dorpati editas a 1841. 10. ἢ Ἱερᾶσθαι et seqq. delevit Küsterus: quae ut nunc exhibentur, vereor ut intelligi queant. Saltem refingatur *τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι*: Zon. p. 1095. Ἱερῶσθαι. *τὸ ἱερεὺς νενομίσθαι. καὶ οἷον καθιερῶσθαι.* Sed fluxit istud additamentum ab v. Ἱερῶσθαι. 12. Ἱερατικὴ καὶ φιλοσοφία, οὐκ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἄρα ἀρχ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli redolent stilum Damascii, ex quo ea deprompta esse nullus dubito. *Küst.* Equidem colorem Damascii nusquam expressum vidi. *οὐκ ἀπὸ — φιλοσοφία* om. E. 13. *ἄρα*] *ἀρχόντων* V. Reposui *ἄρχονται* *V. Quamquam praestat *ἀρχῶν* expungi. 14. *τῆς πάντων*] Immo *τῶν πάντων.* 15. *καθήκουσα*] *καθήκει, ἰοῦσα* opinor. 17. *ἓν γὰρ οὐδέν*] Haec vereor ut sincera sint.

3. *τοῖς Αἰγυπτίοις* om. V. 5. *περικοσμίων*] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] mendose legitur *περικοσμούντων. Küst.* *περὶ ταῦτα — ἀθανασίας*] Haec manifesto hiant, neque probabilem afferunt verborum iunctura. Itaque refingendum opinor *παρὰ ταῦτα, ac praeterea disceptare de animorum immortalitate.* 6. *περὶ ἀθανασίας ψυχῶν*] *ψυχῶν περὶ ἀθανασίας* transposui cum V. E. 8. *τῶν τε*] *ἔτι τῶν* posui cum B. V. E. Malim *καὶ ἔτι τῶν.* *παντοίων*] Immo *παντοίαν.* Porro minus accurate edd. *μεταβολῶν μυρίων.* Inverti cum V. 10. *ὡς ἄλλοτε*] Sic in MS. Paris. B. recte scriptum est. In prioribus vero editt. excusum est *ἄλλης τε. Küst. ἄλλη τε* B. E. 11. *Αἰγύπτιοι δὲ*] *Αἰγ. καὶ* B. E. Med. 13. *τούτων*] *τούτοις* *V. 15. Ἱεράτο *V. 16. Ἱεράτω] Seqq. cum Photio, Zonara et Timaeo p. 147. ubi vid. Ruhnkenius. Is activum *ἱερᾶν* extare negans reponebat *ἱεράσθω*: quo consilium orthographici praecepti evertitur. Interim unum exemplum *ἱεράσας Δόμναν* Inscr. Richter. II, 6. suppeditavit, quo usus Franckius in Inscripptt. p. 136. concessit quidem *ἱεράτω, ἅγιά νόμον ὀργιαζέτω, sacris initiato*, alterum vero partem tanquam ab indocto grammatico profectam repudiavit. Nec dubitandum quin novissima studiosis hominibus debeantur. 16. *κατὰ τὸν νόμον* V.

Ἴεντο. Cupiebant, nitebantur. *Ἱερὰ νόσος.* Hic morbus lunae sacer est, quoniam ab ea provenire dicitur. *Ἱέραξ.* Accipiter, avis genus. *Ἱέραξ.* Hierax unus fuit legatorum, ab Amphipolitis Athenas missorum, cum illi urbem et agrum suum Atheniensibus dedere vellent. *Ἱερὰ ὁδός.* Sacra via, qua mystae ab Urbe Eleusinem contendunt. *Ἱερᾶσθαι.* Sacra facere, vel sacerdotio fungi. *Ἱερατικὴ.* Scientia sacerdotalis et philosophia non ab iisdem principiis oriuntur. philosophia quidem ab una illa omnium causa ad infima rerum descendit, omnia genera media, tam divina quam quae a diis secunda sunt et in tertio ut aiunt gradu collocata permeans. singula enim eorum, quae generatim ante dicta sunt, nullius sunt momenti utriusque sectae philosophis: ita ut placita Graecorum cum Aegyptiis facile inter se conciliari possint. scientia vero sacerdotalis, quae in deorum cultu consistit, a causis mundum gubernantibus incipit; hinc progressa contemplatur et animorum immortalitatem, de qua eodem modo Aegyptii philosophentur, et infinitos mortuorum apud inferos status, qui pro diversitate virtutum et vitiorum attributi sint; itemque varias in vita migrationes animarum, quae in aliis atque aliis corporibus generibusque animalium et plantarum degant. huius philosophiae Aegyptii primi fuerunt auctores; a quibus omnia singulatim Pythagorei ad Graecos transtulerunt. *Ἱέρατο.* Plusquamperfectum per ō parvum. *Ἱεράτω* vero, secundum legem sacra celebrato. *ὀργεῶνες* enim sunt sacrifici.

Ἱερὰ τριήρης λέγοιτ' ἂν ἡ Πάραλος.

Ἱερεμίας. ὄνομα κύριον. ζήτει περὶ τῶν ἁγίων ὄστῶν τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἀργόλαι.

Ἱέρευσεν. ἔθυσεν.

Ἱέρεια. θύτρια.

Ἱερείας ἐνύπνιον. ἄλλοι δέ φασι δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει ἀναγομένην εἰς οὐρανούς· καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυῤῥόν, δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλέως θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἁλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας. τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ. ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα
99 τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγειλεν· ἣν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε Διονύσιος.

Ἱερεῖον. θῦμα, πᾶν τὸ θυόμενον θεῷ.

Ἱερείτης. ὁ ἱερεύς.

Ἱερή. θαυμαστή.

Ἱεριχώ. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἱεριχούντια τείχε, διὰ τοῦ ῑ. Σεμιράμεια δέ.

Ἱεροβάαλ. οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Γεδεὼν διὰ τὸ καταβαλεῖν τὸ ἱερὸν τοῦ Βάαλ.

Ἱεροβοάμ, ἀδελφὸς Γεδεών, πλείστας εἶχε γυναῖκας, ἐξ ὧν υἱοὺς ὁ πεποίητο, καὶ ἕνα ἐκ παλλακῆς.

Ὅτι Ἰωάθαμ εἰς Γαριζὶν ἀνελθὼν (ὅπερ ἅγιον ὄρος ἑρμηνεύεται) μῦθόν τινα διηγησάμενος προεδήλωσε τοῦ τε Ἀβιμέλεχ καὶ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ μέλλουσαν ἔχθραν ἀποβήσεσθαι.

Ὅτι Ἱεροβοὰμ ὑπονοήσας, εἰ ἀνέρχοιτο ὁ λαὸς εἰς Ἱερουσαλὴμ προσκυνήσων, ἐπιστρέψειν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀποστασίας ἐπὶ τὸ Δαβὶδ γένος, δαμάλεις δύο χρυσᾶς, τὴν μὲν ἐν Βεθὴλ τὴν δὲ ἐν φυλῇ Δὰν ἀναθείς, ἐκέλευε τούτους ἡγεῖσθαι θεούς, οἳ ἐξήγαγον τοὺς πατέρας ἐκ γῆς Αἰγύπτου. κἀνταῦθα προσκυνεῖν ἐδικαίου παραιτουμένους Ἱερουσαλήμ, προφάσει πορείας τῆς πολλῆς· ἱερεῖς τε ὡς ἔτυχεν ἐπέστησε, τοὺς γὰρ Λευίτας ἐξέωσεν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἑορτὰς δὲ τὰς αὐτὰς ἔταξε ταῖς ἐν τῷ ναῷ. καὶ ὁ λαὸς εὐδιάφθορος ὢν ἐξηκολούθησεν οὐκ ἄκων.

Ἱεροβοάμ. οὗτος κατασκευάσας βασίλειον ἐν

---

1. Ἱερὰ τριήρης λέγ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. *Πάραλος*. *Küst.* Sic etiam Photius. Statim omiserunt B. V. E. οἱ δὲ τὴν εἰς Δῆλον ἀπερχομένην κατ' ἔτος. 3. προφήτου τούτου] τούτου om. B. V. E. 4. Ἱέρευσεν] Il. β'. 402. 6. Ἱερείας ἐνύπνιον] Eandem historiam narrat Valerius Maximus I, 7. Vide etiam Mureti Varr. Lectt. XIV, 15. *Küst.* in Addendis. Item Gaisfordus in Add. monet Suidam a Schol. Aeschinis F. L. p. 751. ed. Reisk. profecisse, vel potius grammaticos ex eodem fonte hausisse. Easdem fere copias protulit Meinekius in Euphor. p. 100. sq. Habet gl. Photius, ac similiter Lex. Rhet. p. 266. Solutius tradidit Prov. Coisl. 267. δεῖν] δεῖ V. 7. Ἱμεραίας] ἱεραίας B. E. 11. βασιλέως] βασίλειον E. Photius, recte. 12. τὸ μὲν οὖν ἐν. ἐν τ.] Lege, τὸ μὲν ἐνύπνιον ἦν τοῦτο. *Hemst.* οὖν omisi cum *V. B. E. Phot. Ceterum coniectare licet ἐν τούτῳ ἔστη. 15. ἀπήγγειλεν] ἀπήγγελλεν Photius. Is in fine ὁ Διονύσιος. 17. θεῷ servatum Hesychio deest Phot. 18. Ἱερείτης] Zon. p. 1093. Auctoritatem requirimus. 21. Dixit tamen Ἱεριχούντεια τείχη Io. Siceliota in Hermog. T. VI. p. 219. Ἱεριχούντια τείχη videtur ad Gregor. Naz. p. 707. ed. Bill. spectare. Σεμιράμεια δέ] Σεμιράμα δέ B. Statim Gaisf. delevit διὰ διφθόγγου cum B. E. δίφθογγον addit Zon. p. 1094. Hinc appendix quaedam in v. Σεμιράμεια τείχη traducta est. 22. Ἱεροβάαλ. οὕτως ἐκαλ.] Vide Iudic. VIII. *Küst.*

3. πλείστας εἶχε γυναῖκας, ἐξ ὧν υἱοὺς] Haec intelligenda sunt de Gedeone. Illi enim LXX. erant filii, ut legimus Iudic. VIII. *Küst.* Quo minus dubitari licet, quin primordia glossae Ἱεροβοάμ, ἀδελφὸς temere hanc sedem involarint. 4. ἐπεποίητο] πεποίητο dedi cum *V. B. E. Med. καὶ ἕνα ἐκ παλλακῆς] Is erat Abimelechus. Vide supra v. Ἀβιμέλεχ. *Küst.* 6. Ἰωάθαμ] In prioribus editt. [et B. V. E.] mendose legitur Ἰωνάθαν, cuius loco scribendum esse Ἰωάθαμ patet ex Iudic. IX. *Küst.* Ἰωνάθαν ὃς εἰς Med. Ὅτι tacite Gaisf. ἐλθὼν] ἀνελθὼν probavi cum V. 8. τὴν μέλλουσαν] αὐτοῦ μέλλουσαν item posui cum V. 9. ἀποβήσεσθαι] ἀποσοβήσασθαι V. ap. Gaisf. 10. Ὅτι Ἱεροβοὰμ] Vid. III. Regg. 12. Ὅτι Gaisf. cum *V. 13. Βαιθὴλ alii scriptores. 17. πολλῆς] τῆς πολλῆς B. E. *V. quod recepimus. 18. καὶ τοὺς] καὶ τοὺς γὰρ V. τοὺς γὰρ restitui cum *V. 19. ταῖς] τὰς B. E. Med. Mox καὶ ὁ λαὸς om. V. ap. Gaisf. 21. Ἱεροβοάμ. οὗτος κατασκευάσας βασίλειον ἐν Σικ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Iosepho Antiq. Iudaic. lib. VIII. c. 3. (c. 8, 4.) *Küst.*

Ἱερὰ τριήρης. Sacra triremis dici potest ea, quae vocabatur Paralus. Ἱερεμίας. Nomen proprium. de sanctis ossibus huius Prophetae vide in voce Ἀργόλαι. Ἱέρευσεν. Immolavit. Ἱέρεια. Sacrifica. Ἱερείας ἐνύπνιον. Alii contendunt potius dicendum fuisse Himeraeae somnium. Himeraea vero anus quaedam, ut aiunt, visa est sibi per quietem in coelum subduci; cumque ad domicilium Iovis pervenisset, conspexisse virum rufum catena ferrea vinctum sub regio solio. cum autem quaesivisset, quisnam ille esset, audisse, perniciem Siciliae. et somnium quidem huiusmodi fuit. aliquot autem annis post cum vidisset Dionysium, tunc dominantem, somnium hoc multis narravit, dicens hunc ipsum sibi in somnis visum esse. tum Dionysius iratus eam interfici iussit. Ἱερεῖον. Omnis victima, quae deo immolatur. Ἱερείτης. Sacerdos. Ἱερή. Admirabilis. Ἱεριχώ. Nomen urbis. et moenia dicuntur Ἱεριχούντια, per ῑ: at Σεμιράμεια. Ἱεροβάαλ. Ita vocabatur Gedeon, quod demolitus erat templum Baal. Ἱεροβοάμ. Hieroboam, frater Gedeonis, plurimas habuit uxores, ex quibus filios LXX. suscepit, et unum ex pellice. — Ioatham in Garizin (i. e. montem sanctum) profectus, fabulam quandam narrans praedixit inimicitias inter Abimelech eiusque subditos futuras. Hieroboam vero suspicatus, si populus Hierosolyma Deum adoraturus proficisceretur, fore ut poenitentia defectionis ductus ad Davidis genus reverteretur, duos vitulos aureos, alterum in Bethel, alterum in tribu Dan erexit, eosque pro diis coli iussit, qui maiores ipsorum ex Aegypto eduxissent. illis igitur in locis Deum adorari voluit, omissis Hierosolymis, longum iter causatus; et sacerdotes temere delectos praefecit, Levitasque pulsos Hierosolyma migrare coegit, et eadem solennia, quae in Templo celebrabantur, instituit. populus igitur in corruptionem proclivis haud invitus eum secutus est. Ἱεροβοάμ. Hic in urbe

Σικίμῳ πόλει ἐν ταύτῃ τὴν δίαιταν ἔσχε· κατεσκεύασε δὲ καὶ ἐν Φανουὴλ πόλει λεγομένῃ. μετ' οὐ πολὺ δὲ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτῆς ἐνίστασθαι μελλούσης, λογισάμενος ὡς ἐὰν ἐπιτρέψῃ τῷ πλήθει προσκυνῆσαι τὸν Θεὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντι καὶ ἐκεῖ τὴν ἑορτὴν διαγαγεῖν, μετανοῆσαν ἴσως καὶ δελεασθὲν ὑπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς θρησκείας τῆς ἐν αὐτῷ τοῦ Θεοῦ καταλείψει μὲν αὐτόν, προσχωρήσει δὲ τῷ πρώτῳ βασιλεῖ, καὶ κινδυνεύσει τούτου γενομένου τὴν ψυχὴν ἀποβαλεῖν, ἐπιτεχνᾶται τι τοιοῦτον. δύο ποιήσας δαμάλεις χρυσᾶς, καὶ οἰκοδομήσας ναΐσκους τοσούτους, ἕνα μὲν ἐν Βεθὴλ πόλει, τὸν δὲ ἕτερον ἐν Δάνῃ, ἥ ἐστι πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ μικροῦ Ἰορδάνου, τίθησι τὰς δαμάλεις ἐν ἑκατέρῳ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ναΐσκων, καὶ παραινεῖ αὐτοὺς θῦσαι ταύταις.

Ἱεροβοάμ, βασιλεὺς ἕτερος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔτη μ'. ὃς τὰ μὲν εἰς Θεὸν ὑβριστὴς ἦν καὶ παράνομος δεινῶς ἐγένετο, εἰδωλά τε σεβόμενος καὶ πολλοῖς ἀτόποις καὶ ξένοις ἐγχειρῶν ἔργοις· ὃς τῷ λαῷ τῶν Ἰσραηλιτῶν μυρίων κακῶν αἴτιος ὑπῆρχεν.

100 [Ἱερογλυφικὰ ἔγραψεν ὁ Χαιρήμων.]

Ἱερογραμματεῖς. οὗτοι παρ' Αἰγυπτίοις ἦσαν δεινοὶ περὶ τῶν μελλόντων τὴν ἀληθειαν εἰπεῖν. καὶ τούτων τις ἀγγέλλει τῷ βασιλεῖ, τεχθήσεσθαί τινα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῖς Ἰσραηλίταις, ὃς ταπεινώσει μὲν τὴν Αἰγυπτίων ἡγεμονίαν, αὐξήσει δὲ τοὺς Ἰσραηλίτας τραφείς, ἀρετῇ τε πάντας ὑπερβαλεῖ, καὶ δόξαν ἀείμνηστον κτήσεται· περὶ Μωυσέως λέγων. Καὶ αὖθις· Σενύης Αἰγυπτίων βασιλεύς, δίκαιος πάνυ. ἔπεται δὲ τῷ τρόπῳ τοῦ ἀνδρὸς τοῦδε ἄλλα μὲν ἐκ Θεοῦ ἀγαθά, καὶ μέντοι καὶ ἱερογραμματέα ᾄδουσιν οἱ Αἰγύπτιοι λόγοι κατ' αὐτὸν γενέσθαι θεοφιλῆ τε καὶ ἐς πολλὰ λυσιτελῆ, ὄνομα αὐτῷ Ἰαχίμ· ὃν φασι περιάπτων καὶ ἐπαοιδῶν ἔμπειρον γενέσθαι.

Ἱεροκῆρυξ.

Ἱεροκλῆς, φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεύς. οὗτος μετὰ τοῦ ἀτρέπτου καὶ μεγαλοπρεποῦς εὕρους τε τὴν διάνοιαν εἰς ὑπερβολὴν καὶ διαφέρων εὐγλωττίᾳ καὶ εὐπορίᾳ τῶν καλλίστων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων κατέπληττε πανταχοῦ τοὺς ἀκροωμένους. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μαθητὴς Θεοσέβιος, ἀνὴρ εἴπερ τις ἕτερος ὢν ἡμεῖς ἴσμεν εἰωθὼς ἀποβλέπειν ἐς τὰς

1. Σικίμῳ] Σικείμῳ E. Σικίμη Ioseph. 4. ἐπιτρέψῃ] ἐπιστρέψῃ V. ex quo libro Gronovius nihil excerpsit usque ad v. Ἱερογραμματεῖς. 6. μετανοῆσαν] μετανοήσει E. 8. τοῦ Θεοῦ] τοῦ om. V. Mox καταλήψει E. 13. Δάνῃ] Δάμη B. V. E. Med. 15. ἐν ἑκατέρῳ] ἐκεῖ ἤτοι ἐν ἑκατέρῳ E. 17. ἕτερος] ἕτερος ἦρξε E. 19. δεινῶς] δεινὸς E. Med. 22. Ἱερογλυφικά] Notavimus observationem ex v. Χαιρήμων ductam, quam coniecit V. in marg.

2. καὶ περὶ] καὶ omisi cum B. E. *V. 3. ἀναγγέλλει] ἀγγέλλει praetuli cum E. *V. 7. ὑπερβαλεῖ] ὑπεβαλεῖ V. 8. Εὐήνης] In Paris. B. scriptum est Συήνης, uti etiam supra v. Ἰαχήν, ubi fragmentum hoc itidem legitur. Küst. Συνήνης *V. Συήνης B. E. Σενύης restitui cum v. Ἰαχήν. 10. τούτου] τοῦδε reddidi cum V. 16. Ἱεροκλῆς, φιλόσοφος, Ἀλεξ.] Totum hunc articulum descripsisse Suidam ex Damascii Vita Isidori philosophi vel ex Photio patet; apud quem in Excerptis ex illa Vita, Cod. CCXLII. p. 1037. (338 b.) nonnulla eorum quae hic de Hierocle grammaticus noster habet, αὐτολεξεὶ leguntur. Küst. Cum Damascio, Ambrone, Imbrasio nominat Theoph. Simoc. extr. Ἀπορ. φυσ. Hieroclem τὸν Τιμαγένους. Praeceptor Aen. Gazaei, vid. eius dial. de Resurrect. mort. ed. Barth. p. 85. 86. Fuisse Hieroclem cum Syriano et Proclo paulo ante Isidorum, est ap. Damasc. ap. Phot. p. 1034. et 1038. Hieroclem ἐν τῷ τίνα τρόπον θεοῖς χρηστέον citat Stob. Ecl. Phys. c. 7. Hierocles Pythagoricus, cuius hoc fertur, μόνος θεοφιλὴς μόνος εἰδὼς εὔξασθαι, Montac. pro Casaub. p. 266. Reines. Quae ad Hierocles spectant cognomines, vide congesta Fabric. B. Gr. Vol. I. p. 791. sq. 799. Ceterum *Eudocia* breviter p. 244. Ἱεροκλῆς, φ. Ἀλεξ. ἔγραψε σύγγραμμα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη — ἀκριβῆς. 17. μετὰ τοῦ ἀτρέπτου] Apud Photium loco laudato legitur σεπτοῦ, quam lectionem in versione [*venerabilis*] secutus sum. Küst. ἀτρέπτου tamen etiam Photii liber optimus. εὐρῶνος] εὔρους B. V. E. 18. εὐγλωττίᾳ] Subiicit V. μετὰ τοῦ εὐπρεποῦς καὶ μεγαλοπρεποῦς εὕρους τε τὴν διάνοιαν. 20. τοὺς ἀκροωμένους] πρὸς τὴν Πλάτωνος ἀμιλλώμενος καλλιῤῥημοσύνην καὶ πολύνοιαν addit Photius. 21. Θεοσέβιος] Huius Theosebii meminit Photius loco citato. Küst. Vid. supra v. Ἐπίκτητος. Reines. 22. ὧν] οἷον V. εἰωθὼς] f. εἰδώς. Sed ita loquitur Choricius apud Fabric. Bibl. Gr. VIII. p. 862. Vide Iustin. Mart. cum Tryph. p. 40. Toup. MS.

Sicimo regiam aedificavit, ibique domicilium habuit. extruxit idem alteram in urbe Phanuel dicta. non multo post autem, cum instaret celebratio solennis scenopegiae, reputans secum, si populo permitteret, ut Hierosolymis Deum adoraret, ibique festum celebraret, fore ut poenitentia ductus et amore Templi cultusque divini captus ab ipso ad priorem regem deficeret, eoque facto in capitis discrimen ipse adduceretur: tale quid excogitavit. duos vitulos ex auro fecit, et constructis totidem delubris, altero in urbe Bethel, altero in Dan (quod oppidum situm est ad fontes minoris Iordanis), vitulos in utriusque urbis delubris collocavit, et populum illis sacra facere iussit. Ἱεροβοάμ. Rex alter Israelitarum, qui annos XL. regnavit, et in Deum summopere fuit impius, eiusque mandata violavit. etenim simulacra coluit, multaque absurda et insolita patravit, et populum Israelitarum in infinita mala coniecit. [Ἱερογλυφικά. Hieroglyphica scripsit Chaeremo.] Ἱερογραμματεῖς. *Sacri scribae apud Aegyptios summa facultate futura praedicebant. eorum quidam Regi praedixit, illo tempore nasciturum esse apud Israelitas, qui adultior factus Aegyptiorum imperium labefactaret, Israelitarum vero opibus incrementum allaturus, omnesque virtute superaturus et gloriam immortalem consecuturus esset.* de Mose loquens. Item: *Senyes, Aegyptiorum rex, valde iustus fuit. huius viri virtutem cum alia bona divinitus comitata sunt, tum Aegyptiorum historiae tradunt eius tempore sacrum scribam extitisse, diis carum et usu plurimo probatum, nomine Iachim: quem amuletorum et incantationum peritum fuisse perhibent.* Ἱεροκῆρυξ. Ἱεροκλῆς. Hierocles, philosophus Alexandrinus, hic non solum constans erat et magnificus, sed etiam insigni ingenii ubertate praeditus, et copiose ornateque dicendi facultate excellens, adeo ut auditores suos ubique in admirationem raperet. inter hos habuit discipulum Theosebium, quem ex omni memoria, si quem

τῶν ἀνθρώπων ψυχάς. ἔλεγε δὲ ὁ αὐτὸς Θεοσέβιος, ἐξηγούμενον φάναι ποτὲ τὸν Ἱεροκλέα, κύβοις ἐοικέναι τοὺς Σωκράτους λόγους· ἀπτῶτας γὰρ εἶναι πανταχοῦ, ὅπῃ ἂν πέσωσι. τοῦ δὲ Ἱεροκλέους τὸ ἀνδρεῖον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος ἀπέδειξεν ἡ συμβᾶσα τύχη περὶ αὐτόν. εἰς γὰρ τὸ Βυζάντιον ἀνελθὼν προσέκρουσε τοῖς κρατοῦσι, καὶ εἰς δικαστήριον ἀχθεὶς ἐτύπτετο τὰς ἐξ ἀνθρώπων πλη||101 γάς. ῥεόμενος δὲ τῷ αἵματι, βάψας κοίλην τὴν χεῖρα, προσραίνει τὸν κριτὴν ἅμα λέγων·

Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

φυγὴν δὲ κατακριθεὶς καὶ ἐπανελθὼν χρόνῳ ὕστερον εἰς Ἀλεξάνδρειαν συνεφιλοσόφει τὰ εἰωθότα τοῖς πλησιάζουσιν. ἔξεστι δὲ μαθεῖν τὴν Ἱεροκλέους μεγαλογνώμονα φρόνησιν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ὧν

---

1. ἀνθρώπων] τῶν ἀνθρ. dedi cum V. ἔλεγε γάρ] ἔλεγε δὲ B. V. E. 2. ἐξηγούμενον] *Dum Platonem explicaret*: ita Pearsonus Prolegg. Hierocl. p. XXIV. nam Curterius et Portus male *inter narrandum. Hemst.* κύβοις] Reines. Inscr. Cl. V. n. 40. cui recte Damascius videbatur horum auctor. *Hemst.* 5. μεγαλόθυμον] μεγαλόψυχον B. E. 7. προσέκρουσε τοῖς κρατοῦσι] Ut hic locus recte intelligatur, sciendum est non solum Hieroclem, sed etiam Damascium, qui haec de Hierocle memoriae prodidit, fuisse gentilem; et Christianos interdum a gentilibus appellatos fuisse [τοὺς] κρατοῦντας (quo sensu vox ista hoc loco accipienda est), et religionem illorum τὴν κρατοῦσαν, i. e. *praevalentem*, ut ostendit Valesius in Euseb. Histor. Eccles. p. 62. 63. cuius verba hic excerpere operae pretium duco. „Hinc factum est (inquit) ut Christiana religio a gentilibus tandem vocata fuerit ἡ κρατοῦσα δόξα, et Christiani κρατοῦντες dicerentur. Ita Damascius in Isidori Vita p. 1058. de Petro Mongo loquens Alexandrinae urbis Episcopo: ὁ δὲ τῶν κρατούντων τὴν δόξαν ἐπισκοπεῖν εἰληχώς, ὄνομα Πέτρος etc. i. e. *Is vero qui praevalentis tunc religionis episcopus erat.* Idem rursus p. 1072. de Ammonio loquens: Ὁμολογίας τίθεται πρὸς τὸν ἐπισκοποῦντα τὸ τηνικαῦτα τὴν κρατοῦσαν δόξαν, i. e. *Paciscitur cum eo, qui tunc temporis episcopus erat praevalentis sectae*; Christianorum scilicet. Denique idem Damascius apud Suidam v. Σεβηριανός: Τούτῳ inquit, κατεπηγγείλατο Ζήνων βασιλεύς, εἰ γένοιτο τῶν κρατούντων, τὴν μετὰ βασιλέα μεγίστην ἀρχήν, i. e. *Huic Zeno Augustus maximam ab Imperatore dignitatem, praefecturam scilicet praetorii, promisit, dummodo Christianus fieret.* Sed et Porphyrius longe ante Damascium ita locutus fuerat in libro de Oraculorum Philosophia, cuius locum adduxit Eusebius in libro nono Praepar. Euang. c. 10. et Theodoritus in libro I. de Curatione Graecanicae superstitionis: Χαλκόδετος γὰρ ἡ πρὸς θεοὺς ὁδός, αἰπεινή τε καὶ τραχεῖα, ἧς πολλὰς ἀτραποὺς βάρβαροι μὲν ἐξεῦρον, Ἕλληνες δὲ ἐπλανήθησαν, οἱ δὲ κρατοῦντες ἤδη καὶ διέφθειραν, i. e. *Via quidem, quae ducit ad deos, aere munita est, et ardua atque aspera: cuius plurimos quidem calles barbari reppererunt, Graeci vero ab ea longius aberrarunt; qui autem nunc praevalent, prorsus corruperunt.* Ex his intelligendus est Iuliani locus Misopogone p. 99. Καὶ ὁ μὲν Θεὸς ἐμαρτύρησέ μου τοῖς λόγοις, ἐλιπὼν τὸ προάστειον, ὃ πολὺν ἐτήρησε χρόνον, ἐν ἐκείνῃ τῇ ζάλῃ, τρέψας ἀλλαχοῦ τῶν κρατούντων τὴν διάνοιαν καὶ τῷ χεῖρε βιασάμενος. Quae sic interpretor: *Meamque orationem Deus testimonio suo comprobavit: quod utinam nunquam fecisset, relicto suburbano, quod tandiu servaverat, cum eorum, qui tunc temporis praevalebant, in illa tempestate ac procella mentes alio avertisset, manusque repressisset.* Tempestatem ac procellam vocat Constantiniana tempora, quibus templa deorum toto paene orbe terrarum subversa fuerant a Christianis; quorum tamen manus Apollinis Daphnaei templum effugerat." *Küst.* 8. τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς] Pearsonus ad marginem Suidae sui locum aliquem Aeschinis ex Orat. contra Timarchum annotavit, in quo eadem phrasis, qua Damascius hic usus est, occurrit. Ait enim Aeschines [p. 9, 12. ed. Steph.]: *Δήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν τὸν Ἱππάλακον ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς* etc. — Ceterum de loco hoc Suidae interpretando et emendando diversae sunt quorundam doctorum virorum sententiae. Iohannes Curterius enim, Latinus Hieroclis interpres, pro ἐξ ἀνθρώπων legit ἀπανθρώπους, et locum hunc sic vertit, *plagisque crudelissime acceptus fuit.* Mericus Casaubonus vero emendationem hanc Curterii reiicit, scribendumque potius censet τὰς ἔξ ἀνθρώπων: qui quare ita senserit, non melius quam ipsius verbis lectorem docere poterimus. Ait igitur: „Res expedita et plana, si sine ulla litterarum, sola spiritus mutatione, legamus, τὰς ἔξ ἀνθρώπων. Sex lictores intelligit, qui praetoribus provincialibus, ut et processs. assidui comites, potestatis eorum praecipua insignia. Unde et ipse magistratus ἀρχὴ ἑξαπέλεκυς, i. e. *potestas sex securium*, sive *praetura*, Polybio non semel dictus. An fortasse peculiaris aliquis Byzantii magistratus οἱ ἔξ ἀνθρωποι dictus, qualis qui Romae triumviri; et Athenis οἱ ἕνδεκα, de quibus tot locis Plato? Ut autem Graecus hic scriptor ἔξ ἀνθρώπων πληγάς, i. e. *Sevirales plagas*: ita Horatius (quo nihil similius esse queat) *Triumviralia flagella* in Epodis dixit." Haec Mericus Casaubonus: de cuius coniectura liberum lectori iudicium relinquo. *Küst.* Merici nugas paene invitus repetii. Formulam hodie satis illustrem post Hemsterhusium Add. in Thom. M. p. 359. munierat Toupius his exemplis: „Aristid. I. pp. 419. 438. Cyrill. c. Iulian. p. 40. ταῖς ἐξ ἀνθρώπων πλεονεξίαις. Iustin. Mart. cum Tryph. Dial. p. 30. et 55. Photius Ep. 70. τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἀπειλάς, 76. τὰς ἐξ ἀνθρώπων ὕβρεις καὶ τὰς πληγάς, 152. πληγὰς τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἔφερον ἐπὶ τοῦ προσώπου, et p. 348. Phot. Bibl. p. 1064." Bastius addidit Coraën in Heliodor. p. 53. sq. huius loci non immemorem.

1. ῥεόμενος] Simile est quod fecit Anaxarchus. Vid. Laert. IX. p. 475. 476. *Reines.* 2. δικαστήν] κριτὴν reposui cum B. V. E. 3. Κύκλωψ, τῇ, πῖ' οἶνον, ἐπ.] Est versus Homericus Odyss. *i.* 347. *Küst.* πῖ' Edd. vett. 8. ὧν γέγραφεν εἰς τὰ Χρυσᾶ ἔπη τῶν Πυθ.] Commentarius Hieroclis in *Aurea Carmina Pythagoreorum*, et ipse sane aureus, hodieque extat, et non sine summa voluptate ab eruditis legitur. *Küst.*

---

alium, novimus in hominum animos inspicere solitum. hic Theosebius aiebat Hieroclem aliquando in Platonis interpretatione dixisse: Socratis sermones tesseris sunt similes, ut qui semper erecti stent, quacunque ceciderint. Hieroclis autem animum virilem et generosum adversa eius fortuna demonstravit. cum enim Byzantium profectus Christianos offendisset, in iudicium ductus et verberibus inhumanissime caesus, sanguinem quo manabat cava manu excepit, eoque iudicem respersit, dicens: *En Cyclops, bibe vinum, postquam humanam carnem devorasti.* cum autem post exilium, quo multatus erat, Alexandriam multo post redisset, more solito discipulis suis philosophiam exposuit. is qua mentis fuerit sublimitate, perspici potest ex commentariis, quos

γέγραφεν εἰς τὰ Χρυσᾶ ἔπη τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἑτέρωι βιβλίων περὶ Προνοίας συχνῶν· ἐν οἷς φαίνεται ὁ ἀνὴρ τὴν μὲν ζωὴν ὑψηλόφρων, τὴν δὲ γνῶσιν οὐκ ἀκριβής.

Ἱερολογία. ἡ θεία λειτουργία.

Ἱερομηνία. ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα.

Ἱερομηνίαι. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερόμηνίαι καλοῦνται. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.

Ἱερομνήμονες. οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

Ἱερομνήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν οὕτω καλοῦνται.

Ἱερομύστης. ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος, ἅγιος.

Ἱερόν. ἅγιον, τῷ θεῷ ἀνατεθειμένον· ἱερὸν γὰρ λέγουσι πᾶν τὸ ἀνατιθέμενον τοῖς θεοῖς. καὶ παροιμία, Ἱερὸν ἡ συμβουλή, ἐπὶ τῶν δεινῶν συμβουλεύειν.

Ἱερὸν ἰχθῦν. Ὅμηρος τὸν ἄνετον καὶ αὐτεξούσιον λέγει· οὐ τὸν κάλλιχθυν ἢ τὸν πομπίλον, ὥς τινες.

Ἱερόν τι νεωκορήσας. ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας.

Ἱερόντιον. ὄνομα πόλεως.

Ἱεροποιός.

1. *τῶν Πυθαγορείων*] τοῦ *Πυθαγόρου* E. 2. *βιβλίων*] Vocem hanc delendam censeo. Est enim supervacanea, et sensum potius turbat quam adiuvat. *Küst.* Etenim post *Πυθαγορείων* haec olim ferebantur, *βιβλίων· καὶ περὶ Προνοίας ἐν ἑτέροις βιβλίοις συχνοῖς.* Sed emendate *καὶ ἑτέρων βιβλίων περὶ προνοίας συχνῶν* B. V. E. *καὶ περὶ Προνοίας*] Hoc opus libris VII. constabat: ex quo excerpta quaedam supersunt adhuc apud Photium in Bibliotheca Cod. CCXIV. et CCLI. Praeterea eiusdem operis extat epitome quaedam, a Federico Morello e Bibliotheca regia Lutetiae edita; sed quam nihil aliud esse quam ex Excerptis Photii iterum excerpta et in alium ordinem digesta, ostendit Ioannes Pearsonus in Prolegomenis in Hieroclem. Praeter scripta autem a Suida memorata Hierocles alia quoque ingenii monumenta reliquerat: veluti *Λόγους φιλαλήθεις*, in quo opere impium adversus religionem Christianam stilum strinxerat, et Apollonium Tyaneum Christo Deo nostro comparaverat, aequaverat et praetulerat; item *Φιλοσοφούμενα*, a Suida bis citata; de quibus uti et aliis viri illius scriptis vide modo laudatum Ioann. Pearsonum in eruditissimis Prolegomenis in Hieroclem. *Küst.* Vide Philostratum Olearii p. 413. sqq. Ceterum qui libros nonnullos christianis opposuit, eum par est ad vetustiorem aetatem transferri. 3. *τὴν δὲ γνῶσιν οὐκ ἀκριβής*] Curterius vocem *οὐκ* ex textu hic eiiciendam censet; sed retinendam contendit saepe laudatus Pearsonus, qui de hoc loco Suidae accurate disputat in Prolegomenis in Hieroclem. *Küst.* Comparavit ille similem de Isidoro sententiam in v. *Ἰσίδωρος*. Nec tamen Damascius, quod Pearsonus contendit, invidum egit summorum virorum obtrectatorem, sed Hieroclem aliosque doctrinae principes negavit multum in *γνῶσει*, hoc est, interiore sapientiae mysticae laude profecisse. 5. Gl. om. V. ap. Gaisf. 6. *κατὰ μῆνα*] *ἢ καταμήνια* Phot. *ἢ κατὰ μῆνα* Lex. Seg. Vid. Hemsterh. in Hesych. T. II. p. 26. Schol. Pind. Nem. III, 1. et Schol. Aristid. T. III. p. 198. Cf. etiam Dorv. in Charit. p. 514. 7. *Ἱερομηνίαι*] Ex Harpocratione. *Küst.* *αἱ ἑορτώδεις*] *αἱ* om. B. E. *ἱερομηνίαι καλοῦνται*] *οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο* E. 8. *Δημοσθένης*] P. 715. *ἐν τῷ* ante *κατὰ* omiserunt B. V. E. Harpocr. Tum *Δημοκράτους* V. 9. *Ἱερομνήμονες*] Timaeus p. 148. ubi *πύλον* pro *πυλαίαν*. 11. *Ἱερομνήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τ.*] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. *Πύλαι*. *Küst.* Et v. *Πυλαγόραι*.

3. *ἱερὸν γὰρ λέγουσι — τοῖς θεοῖς*] Haec verba deprompta sunt ex Schol. Aristoph. Plut. 938. *Küst.* 4. *τοῖς θεοῖς*] *τῷ θεῷ* E. 5. *Ἱερὸν ἡ συμβουλή*] Vide Schottum in Zenobium IV, 40. *Küst.* Adde Schol. Platon. p. 383. Usurpat etiam Iulianus Imp. Ep. 3. *ἐπὶ τῶν δεινῶν*] *παροιμία* praemittit *V. cum Zon. p. 1094. Deinde *δεινῶν καθαρῶς συμβ.* Zenobius. Sed Hesychius: *ἐπὶ τοῦ ὅτι δεῖ καθαρῶς συμβουλεύειν.* Hinc apud Suidam probabiliter reponit Albertius, *ἐπὶ τοῦ δεῖν καθαρῶς συμβ.* Cf. Prov. Coisl. 268. 7. *Ὅμηρος*] Locus Homeri, ad quem haec nota Suidae referenda est, extat Il. *π'*. 407. *Küst.* *Ὅμως* V. *τὸν ἄνετον καὶ αὐτ.*] Varias opiniones veterum de pisce, quem Homerus *ἱερὸν* vocat, recenset Athen. VII. c. 7. et ex eo Eustathius in Il. *π'*. p. 1067. *Küst.* Accedat Eratosth. Mercur. fr. 6. 10. *Ἱερόν τι νεωκορήσας. εὐφημότ. ἀντὶ τοῦ ἱερατ.*] Diu, fateor, in loco hoc interpretando aqua mihi haesit, donec tandem animadverterem pro *ἱερατεύσας* legendum esse *ἱεροσυλήσας*: cuius emendationis ope omnes tenebrae, quae notam hanc Suidae antea obscurabant, penitus discutiuntur. Sensus enim est, verbum *νεωκορεῖν* (quod proprie dicitur de aedituo templum verrente et mundante) interdum etiam euphemiae gratia (vel potius sensu ioculari et comico) significare *ἱεροσυλῆσαι*, i. e. *templum spoliare*. Vox enim *κορεῖν* quandoque significat locum aliquem inanem et vacuum reddere, rebus quae in eo erant e medio sublatis: quo sensu capitur apud Aristoph. Pac. 59. *Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα*, ad quem locum recte vetus enarrator inquit: *τὸ δὲ μὴ κόρει, ἀντὶ τοῦ ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον.* Lego *διὰ τῶν πολέμων*, ut apud Suidam v. *Κόρημα*. Eodem modo verbum *verrere* apud Latinos non solum significat locum aliquem a sordibus purgare, sed etiam quibuscunque aliis rebus et ornamentis spoliare: quod vel ex Cicerone patet, qui Orat. VII. in Verrem [II, 21.] in nomen Verris eleganter ludens inquit: *Etenim quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque extersum reliquisti?* Id est, quod non expilasti et ornamentis suis spoliasti. Ne cui autem ullum de veritate emendationis, quam hic attuli, dubium relinquatur, videndus est Suidas infra v. *Νεωκορήσει*, ubi vox illa expresse per *ἱεροσυλήσει* exponitur. *Küst.* Nec dubium quin idem dicendi flos, quem Suidas infra decerpsit, hoc est, Platonis Rep. IX. p. 574. D. locus intelligatur, ubi tamen est *νεωκορήσει*. Eiusdem *ὑποκορισμοῦ* meminit idem Küsterus in Hesych. v. *Ἀφαγνίσας*: adde Valck. in Euripid. Phoen. 534. *εὐφημότερον ἀντὶ τοῦ*] *ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον* reduxit Gaisf. cum V. E. Phot. et edd. ante Küst. In utraque scriptura perversum est *ἱερατεύσας*, siquidem *ἱερατεύειν* ubique significat id quod sacerdotio fungi; in Küsteriana vero, quam interpretando expressimus, displicet et comparativus et corrigendi libido. Quocirca solum *εὐφημότερον* videtur mendosum esse: quod quidem lenissime refingas *εὐφωρότερον*. 12. Gl. suspecta. 13. Neglexit vulg. Tenet *V.

scripsit in *Aurea Carmina Pythagoreorum*; item ex numerosis eius libris *de Providentia*: unde apparet virum illum animo quidem excelso, sed scientia minus accurata praeditum fuisse. *Ἱερολογία*. Liturgia sacra. *Ἱερομηνία*. Sacrum festum, quod singulis mensibus celebratur. *Ἱερομηνίαι*. Sic dies festi vocantur. Demosthenes in oratione contra Timocratem. *Ἱερομνήμονες*. Sacri scribae, qui ad Pylaeam mittebantur. *Ἱερομνήμονες*. Ita vocabantur, qui ad Amphictyonum concilium mittebantur ex singulis civitatibus, quae illius concilii participes erant. *Ἱερομύστης*. Sacrorum mysteriorum interpres, sanctus. *Ἱερόν*. Sanctum, deo consecratum. sanctum enim vocant quicquid diis est consecratum. et proverbium: *Res est sacra consilium.* quod monet ut consilia sincera impertiamus. *Ἱερὸν ἰχθῦν*. Sacrum piscem. Homerus sic vocat piscem deo dicatum et naturali libertati restitutum; non autem callichthyn aut pompilum, ut quidam putant. *Ἱερόν τι νεωκορήσας*. Ioculariter dictum de eo qui templum spoliavit. *Ἱερόντιον*. Nomen urbis.

Ἱεροσόλυμα. ὄνομα πόλεως.

102 Ἱερὸς πόλεμος. δύο ἐγένοντο ἱεροὶ πόλεμοι· Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς βουλομένους ἀφελέσθαι Φωκέων τὸ μαντεῖον, νικήσαντες δὲ Φωκεῦσι πάλιν ἀπέδωκαν· ὁ δὲ ἕτερος Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους ὑπὲρ Φωκέων, διὰ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν.

Ἱερὸς λέγεται καὶ ὁ εὐσεβής.

Ἱερουργῶ. αἰτιατικῇ.

Ἱερουσαλήμ. ὄνομα πόλεως.

Ἱεροφάντης. μυσταγωγός, ἱερεύς. Καὶ ὡς οὐ μέλει τῷ Ἀθηναίῳ θεῷ δεῖξαι φλεγόμενος, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων ἐς τὸ μέγαρον· ἔνθα δήπου τῷ μὲν ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν. ἐπεὶ δὲ ἐτολμήθη οἱ τὸ τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ.

Ἱεροφάντης. οὕτως ὠνομάσθαι φασὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά.

Ἱεροφώνων. μεγαλοφώνων.

Ἱερῷ. θείῳ, ἤτοι μεγάλῳ.

Ἱέρων. οὗτος τύραννος ἦν, ὃς πρῶτον μὲν δι' ἑαυτοῦ κατεκτήσατο τὴν τῶν Συρακουσίων βασιλείαν καὶ τὴν τῶν συμμάχων ἀρχήν, οὐ πλοῦτον, οὐ δόξαν, οὐχ ἕτερον οὐδὲν ἐκ τῆς τύχης ἕτοιμον παραλαβών· καὶ μὴν οὐκ ἀποκτείνας, οὐ φυγαδεύσας, οὐ λυπήσας οὐδένα τῶν πολιτῶν. καὶ διεφύλαξε τὸν αὐτὸν τρόπον. ἔτη γὰρ ν' καὶ δ' βασιλεύσας διετήρησε μὲν τῇ πατρίδι τὴν εἰρήνην, διεφύλαξε δ' αὐτῷ τὴν ἀρχὴν ἀνεπιβούλευτον, διέφυγε δὲ τὸν ταῖς ὑπεροχαῖς παρεπόμενον φθόνον· ὅς γε πολλάκις ἐπιβαλλόμενος ἀποθέσθαι τὴν δυναστείαν ἐκωλύθη κατὰ κοινὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν. εὐεργετικώτατος δὲ καὶ φιλοδοξότατος ὤν, ἐν περιουσίᾳ δὲ καὶ τρυφῇ καὶ δαψιλείᾳ πολλῇ διαγενόμενος ἐβίωσε

2. Ἱερὸς πόλεμος. δύο] Locum hunc descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Av. 557. *Küst.* 3. Ἀθηναίοις] Ἀθηναῖοι V. εἷς μὲν πρὸς Βοιωτοὺς] εἷς μὲν omissa B. V. E. Med. Schol. supplevit Küst. Suidas non satis concinnasse videtur (quamquam potuit facillime, πόλεμοι Ἀθηναίοις· πρὸς μὲν Βοιωτοὺς κτλ.), quae Schol. solutius tradiderat hunc in modum: ὁ ἱερὸς πόλεμος ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς — ἀπέδωκαν. δύο δὲ ἱεροὶ πόλεμοι γεγόνασιν, οὗτός τε καὶ ὁπότε Φωκεῦσιν ἐπέθεντο Λακεδαιμόνιοι. Ceterum veteres historiam bellorum sacrorum (unde fluxit Boeotorum memoria) vehementer obscurarunt; afferunt tamen Scholia Comici, quorum ope pleraeque turbae possint componi. Mox βουλομένοις Schol. a Dobraeo corr. 5. ὁ δὲ ἕτερος Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδ.] Vide Thucydidem lib. I. c. 112. *Küst.* Item Hesychium, ubi quaedam Albertius, et Plut. Pericl. 21. Ceterum οὗτος μὲν εἷς· ὃ δ' ἕτερος ὧν αὖθις Ἀθηναῖοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐποιήσαντο E. 8. Ἱερὸς] ἱερώτατος δὲ ἦν εἰς ὑπερβολὴν infra in Σεβηριανός e Damascio. *Reines.* 9. Om. vulg. Tenet *V. 10. Quae huic glossae subiiciebantur, ζήτει τὴν ἅλωσιν αὐτῆς ἐν τῷ Ἀντίοχος: ea cum V. in marg. coniecerit, exterminavi. Ceterum Ἀντιόχεια B. E. Med. 11. Καὶ ὡς οὐ μέλει τῷ Ἀθ.] Fragmentum hoc, cuius pars legitur etiam supra v. Εὐνοῦχος et infra v. Μέγαρον, ad Aelianum refert Kühnius. *Küst.* Alias particulas, unde narratio scriptoris de Providentia redintegretur, praebent vv. Ἀποβρῆξαι, Τηκεδόνι, Φρίκη: cf. Toup. II. p. 244. 12. οὐ μέλει τῷ Ἀθηναίῳ θεῷ] Haec corruptissima sunt, quae infra v. Μέγαρον recte sic leguntur, ὡς οὐ μέλει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ. *Küst.* Adde Markland. in Lys. p. 581. ed. Reisk. Memorabilis illa corruptela; quamquam ab vero propius τῶν Ἀθηναίων B. V. E. Mox φλεγόμενον B. Med. 15. τελετῆς] τελευτῆς V. 16. τὸ τόλμημα] τὸ om. B. E. Immo verisimilius inferior glossa, καὶ τολμηθὲν οἱ τὸ μέγα τόλμημα. 17. νόσον μακροτάτην] νόσῳ μακροτάτῃ B. V. E. quod reduxi ab v. Φρίκη confirmatum. 18. Ἱεροφάντης. οὕτω φ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Et Phot. οὕτω φασὶ τὸν πρ. ὦν.] οὕτως ὠνομ. φ. τὸν πρ. V. οὕτως ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον Phot. Parum huic loco convenit οὕτως.

1. ἐκ τοῦ πολέμου] Lege ex Harpocratione, ἐκ τοῦ Εὐμόλπου: quam lectionem in versione secutus sum. Vide Meurs. Eleusin. c. 13. *Küst.* Leg. ἐκ τοῦ πολέμου ἀνιόντα, *ex proelio reversum.* Meursii emendatio prorsus absurda. *Hemsterh.* ἐπιόντα Harpocr. ἐπανιόντα Valesius. 3. Ἱεροφώνων] Ἱεροφωνῶν Phot. Scriptura discrepans au deterior loci Hom. Il. σ' 505. κηρύκων — ἠεροφώνων, ubi Schol. interpretatur μεγαλοφώνων. 5. Ἱέρων. οὗτος τύραννος ἦν, ὃς πρῶτ.] Totus hic locus de Hierone verbatim legitur apud Constantinum Porphyrog. in Excerptis ab Valesio editis p. 10. unde eum Suidas descripsit. *Küst.* Sive Polyb. VII, 8. 7. καὶ τὴν] τὴν om. B. E. τὴν Συρακ. καὶ τῶν συμμάχων ἀρχήν Exc. Mox οὐδὲν accessit ex V. Exc. 8. ἕτοιμον] ἕτερον E. 10. οὐ λυπήσας οὐδένα τῶν πολιτῶν, καὶ διεφύλ.] Hic locus ex Collectaneis Constantini sic supplendus et emendandus est: οὐ λυπ. οὐδένα τῶν πολιτῶν, δι' αὐτοῦ βασιλεὺς κατέστη τῶν Συρακουσίων· ὃ πάντων ἐστὶ παραδοξότατον, ἔτι δὲ τὸ μὴ μόνον κτήσασθαι τὴν ἀρχὴν οὕτως, ἀλλὰ καὶ διαφυλάξαι τὸν αὐτὸν τρόπον. *Küst.* Reposui saltem τὸν αὐτὸν τρόπον cum *V. 17. καὶ φιλοδοξότατος ὤν, ἐν περιουσ.] Et hic locus est mutilus, qui ex Collectaneis Constantini sic suppleri debet: καὶ φιλοδοξότατος γενόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας, μεγάλην μὲν αὐτῷ δόξαν, οὐ μικρὰν δὲ Συρακουσίοις εὔνοιαν παρὰ πᾶσιν ἀπέλιπε, καὶ μὴν ἐν περιουσίᾳ etc. *Küst.* Neque veri dissimile videtur γενόμενος excidisse, cum ὤν omiserint B. V. cuius vicem ἦν E. Mox τρυφῇ καὶ βασιλείᾳ V. ap. Gaisf.

Ἱεροσόλυμα. Hierosolyma, nomen urbis. Ἱερὸς πόλεμος. Duo sacra bella gesserunt Athenienses. alterum adversus Boeotos, qui Phocensibus Oraculum adimere volebant. quo cum victores extitissent, Phocensibus id restituerunt. alterum vero iidem Athenienses gesserunt pro Phocensibus contra Lacedaemonios, templi Delphici causa. Ἱερός. Sic dicitur etiam pius. Ἱερουσαλήμ. Nomen urbis. Ἱεροφάντης. Qui mysteriis initiat, sacerdos. *Is cum libidinose vellet ostendere, res humanas a deo non curari, irrupit in ipsum adytum; quo scilicet secundum leges mysteriorum soli hierophantae, non illi licebat intrare. cum autem facinus audacissimum patrasset, horror eum invasit et morbo longissimo laborare coepit.* Ἱεροφάντης. Tradunt primum hierophantam vocatum esse illum, qui sacra post reditum ex bello ostenderat. Ἱεροφώνων. Qui magna voce praediti sunt. Ἱερῷ. Sacro. item magno. Ἱέρων. Hiero tyrannus fuit: qui primum sua industria Syracusanorum et sociorum principatum sibi comparavit, cum nec opes nec gloriam neque aliud quicquam a fortuna paratum habuisset; quamquam neminem civium occiderat neque exilio multarat aut aliqua molestia affecerat, iisdem vero artibus regnum postea conservavit. nam cum annos LIV. regnaverit, patriae quidem suae pacem, sibi vero securum ab insidiis regnum praestitit, et invidiam, quae summa quaeque comitari solet, effugit. qui cum saepius principatu se abdicare tentasset, a civibus publice est prohibitus. cumque fuisset liberalissimus gloriaeque cupidissimus, et in rerum omnium abundantia, deliciis, appa-

πλείω τῶν ς' ἐτῶν· διεφύλαξε δὲ τὰς αἰσθήσεις πάσας καὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἀβλαβῆ. τοῦτο δέ μοι δοκεῖ σημεῖον οὐ μικρὸν ἀλλὰ παμμέγεθες εἶναι βίου σώφρονος.

Ἱερώνυμος. τύραννος γέγονεν οὗτος. τινὲς δὲ τῶν λογογράφων τῶν ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ γεγραφότων πολύν τινα πεποίηνται λόγον καὶ τῶν
103 δεινῶν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ συμβάντων· ὥστε μήτε Φάλαριν μήτ' Ἀπολλόδωρον μήτ' ἄλλον μηδένα γεγονέναι τύραννον ἐκείνου πικρότερον. καὶ παῖς παραλαβὼν τὴν ἀρχήν, εἶτα μῆνας οὐ πλείω τριῶν ἢ δώδεκα ζήσας, μετήλλαξε τὸν βίον. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἕνα μέν τινα καὶ δεύτερον ἐστρεβλῶσθαι καί τινας τῶν φίλων καὶ τῶν ἄλλων Συρακουσίων ἀπεκτάνθαι δυνατόν· ὑπερβολὴν δὲ γεγονέναι παρανομίας καὶ παρηλλαγμένην ἀσέβειαν οὐκ εἰκός. καὶ τῷ μὲν τρόπῳ διαφερόντως εἰκαῖον αὐτὸν γεγονέναι καὶ παράνομον φατέον· οὐ μὴν εἴς γε σύγκρισιν ἀκτέον οὐδενὶ τῶν προειρημένων τυράννων. ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τὰς ἐπὶ μέρους γραφοντες πράξεις, ἐπειδὰν ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους ὑποστήσωνται καὶ στενάς, πτωχεύοντες πραγμάτων ἀναγκάζεσθαι τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖν, καὶ περὶ τῶν μηδὲ μνήμης ἀξίων πολλούς τινας διατίθεσθαι λόγους. ἔνιοι δὲ καὶ δι' ἀκρισίαν εἰς τὸ παραπλήσιον τούτοις ἐμπίπτουσιν. ὅσῳ γὰρ ἄν τις εὐλογώτερον καὶ περὶ ταῦτα τὸν ἀναπληροῦντα τὰς βίβλους καὶ τὸν ἐπιμετροῦντα λόγον τῆς διηγήσεως εἰς Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα διάγοιτο, παρεὶς Ἱερώνυμον; καὶ γὰρ τοῖς φιληκόοις ἥδιον οὗτος καὶ τοῖς φιλομαθέσι τῷ παντὶ χρησιμώτερος.

Ἱερώνυμος Καρδιανός. ὃς τὰ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πραχθέντα συνέγραψε. Καρδία δὲ ὄνομα πόλεως.

Ἱερῶς. μεγάλως.

Ἱερῶσθαι. φησὶ Θουκυδίδης· Νομίσαντες κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι. σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι.

Ἰεσσαί. ὄνομα κύριον.

---

2. καὶ τὰ μέρη] διετήρησε δὲ πάντα καὶ τὰ μέρη Exc. Quod etsi defendi potest, malo tamen καὶ abesse. 5. Ἱερώνυμος. τύραννος γέγ. οὗτος. τινὲς δὲ τῶν λογ.] Hic articulus itidem descriptus est ex Collectaneis Constantini de Virtutt. et Vitt. p. 9. et 10. *Küst.* Sive Polyb. VII, 7. 6. ὑπὲρ] ὑπὸ V. ap. Gaisf. 7. πολύν τινα πεποίηνται λόγον καὶ τῶν δ.] Hunc locum mutilavit Suidas, qui apud Constantinum sic legitur: πολύν τινα ποποίηνται λόγον, καὶ πολλὴν τινα διατέθεινται τερατείαν, ἐξηγούμενοι μὲν τὰ πρὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῖς γενόμενα σημεῖα, καὶ τὰς ἀτυχίας τὰς Συρακουσίων, τραγῳδοῦντες δὲ τὴν ὠμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων, ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ παράλογον καὶ τὸ δεινὸν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν etc. *Küst.* 8. περὶ τὴν καταστροφὴν] ἐπὶ τῇ καταστροφῇ E. 11. οὐ πλείους τριῶν ἢ δώδεκα] Reponendum est ex Constantino, οὐ πλείους τριῶν καὶ δέκα. *Küst.* πλείους] πλείω B. E. *V. Excerpta. 12. ἢ δώδεκα] καὶ δώδεκα E. 18. φασιν] φατὲ B. E. φατέον V. Excerpta. 19. σύγκρισιν] κρίσιν V. ap. Gaisf.

3. περὶ τῶν] πρὸ τῶν E. 12. ὃς τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείᾳ πρ.] Lego, ὃς τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πρ. Id est, *qui res gestas Alexandri M. conscripsit.* Vide de hoc Hieronymo Vossium de Histor. Graec. lib. I. c. 11. *Küst.* Leopard. Em. XI, 9. leg. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ, *quae post Alexandrum gesta sunt. Reines.* Leopardum merito probat Wessel. in Diod. XVIII, 26. Gaisfordus post Vossium dedit Ἀλεξάνδρου cum V. quod sequitur etiam Kiesslingius in commentariolo de Menaechmo et Hieronymo p. 25. dativum aspernatus. „Nam Suidas (inquit) si intelligi voluisset historiam successorum Alexandri, usus esset consueto dicendi genere ὃς τὰς τῶν διαδόχων ἱστορίας συνέγραψε, atque omnino magis consentaneum videtur, a lexicographo commemorari primam operis partem quam mediam." Disputatio speciosior quam tutior. Neque enim aut ἐπ' Ἀλεξάνδρου quadrat in eum qui res gestas Alexandri scripserit (immo quod iusserat Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 219. ὑπ' Ἀλεξάνδρου), neque Hieronymum aliorum tempora quam Diadochorum et Epigonorum invenio litteris mandasse. Nam quod Appianus Mithrid. 8. eius auctoritatem videtur in Alexandri bellis usurpare, Hieronymum opinor in Eumenis memoria satis causae habuisse, ut Cappadociam ab armis Macedonum intactam traderet. Itaque merito negarunt eum singularibus libris res Alexandri complexum esse Geierus de Alexandri M. rerum scriptt. p. 4. sqq. et qui nuper accurate de vita monumentisque Hieronymi explicavit Brücknerus in Zimmerm. *Zeitschr. f. Alterth.* A. 1842. p. 259. Ceterum librarii ου et ω̄ tam exiguo discrimine signarunt, ut Ἀλεξάνδρῳ non dubitarim repraesentare 16. Θουκυδίδης] Initio libri V. *Küst.* Habet Etym. M. 18. Vide appendicem gl. Ἱερᾶσθαι.

---

ratu copiosissimo vitam ageret, annos amplius XC. vixit, omnesque sensus et cuncta corporis membra integra et sana retinuit: quod mihi quidem vel maximum temperantiae argumentum esse videtur. Ἱερώνυμος. Hic fuit tyrannus: de cuius interitu qui scripserunt historici, multa verba fecere de rebus atrocibus, quae in ipsius obitu acciderunt: ut nec Phalaris neque Apollodorus neque alius porro quisquam tyrannus illo fuerit acerbior. attamen cum puer principatum susceperit, et exinde non amplius menses tredecim vixisset, vitam cum morte commutavit. hoc autem tempore fieri sane potuit, ut unus aut alter cruciatus, et quidam ex amicis et ceteris Syracusanis interfecti fuerint: illius vero fuisse crudelitatem immodicam et impietatem singularem, minime credibile est. iam natura temerarium et iniustum illum fuisse fatendum est; nemini tamen ante dictorum tyrannorum est conferendus. enimvero qui historias particulatim litteris mandant, cum argumenta brevia et angusta susceperint tractanda, mihi videntur rerum inopia laborantes eo necessitatis adduci, ut parva exaggerent, et de rebus ne mentione quidem dignis multa verba faciant. quidam etiam per iudicii inopiam in idem vitium incidunt. quanto enim rectius quis huiusmodi sermonem, qui librorum explendorum causa narrationibus cumuli vicem adiici solet, ad Hieronem potius et Gelonem transtulisset, omisso Hieronymo? hic enim audiendi discendique cupidis longe gratior sermo atque utilior foret. Ἱερώνυμος. Hieronymus Cardianus, qui historiam successorum Alexandri conscripsit. Cardia vero nomen est urbis. Ἱερῶς. Magnopere. Ἱερῶσθαι. Sacros haberi et consecratos esse. Thucydides: *Quod existimabant illos vetere quadam piaculi labe infectos esse consecratos.* Ἰεσσαί. Nomen proprium

Ἰέσθην. προεθυμοῦντο, ἐπορεύοντο.

Ἴεται. προθυμεῖται, πορεύεται. καὶ ἵετο.

Ἰεφθάε, κριτὴς Ἰουδαίας, ὁ ῥυσάμενος τὸν Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Φιλιστιείμ· ὃς ηὔξατο τῷ θεῷ τὸ πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ ὑπαντώμενον καταθύειν. ἐπεὶ οὖν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐπὶ τοῖς νικητηρίοις ὀρχουμένην ἐθεάσατο, ταύτην εὐθέως ἀνεῖλε. διὸ δὴ αἱ τῶν Ἰουδαίων παρθένοι τετραήμερον αὐτῆς κατ' ἔτος ἐπετέλεσαν μνήμην.

Ἰεχονίας. ὄνομα κύριον.

Ἰζάνω. καθέζομαι.

Ἴζει. καθίζει, ἢ κάθηται.

Ἴει. πέμπει, ἀφίησιν. Ὁ δὲ ἵει ἑαυτὸν εἰς ὕδωρ ψυχρόν, φάσκων γῆρας ἀνθρώπων εἶναι τὰ βαλανεῖα.

Ἰείη κατὰ λαιμόν.

104 Ἰείς. ἀφιείς, τοξεύων. Σοφοκλῆς. ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς· κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰείς τις οὐκ ἂν ἁμάρτοι, κατ' εὐτελοῦς δὲ ἰείς τις οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει. τροπικῶς ἀπὸ τῶν τοξευόντων κατὰ μεγάλου σώματος, οἳ οὐχ ἁμαρτάνουσι. πιστὰ οὖν τοῖς ἀκούουσι τὰ κατὰ τῶν μεγάλων διὰ τὸν φθόνον.

Ἰείς. ἀφιείς.

Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἰείς·

Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἰή. τοῦτο ψιλοῦται, ὅταν μὴ ᾖ ἐν ὕμνῳ· ἐκεῖ γὰρ δασύ ἐστιν. ὡς ἐφυμνίῳ δὲ κέχρηται Εὐριπίδης τῷ,

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

Ἰὴ ἰὴ ἰή. πρόσφθεγμά ἐστι καταφρονοῦντος. σημαίνει δὲ μῆκος τοῦτο λεγόμενον. φησὶ γάρ·

Ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.

Ἰῇ. μιᾷ, μιᾷ φωνῇ.

Ἴη. ἐπὶ μέλλοντος· ἀντὶ τοῦ ἔλθοι.

Ἰήιος. ὁ τοξότης, ὁ Ἀπόλλων. Καὶ Ἰήιε Φοῖβε.

Ἰηοῦ, βασιλεὺς Σαμαρείας· ὃς ἀνεῖλεν Ἰεζάβελ καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀχαάβ, κατὰ τὸ ῥῆμα Ἠλιοῦ τοῦ προφήτου. ὃς συναθροίσας πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ

---

1. Ἰέσθην. προεθ.] Verbum *ἰέσθην*, cum significat *προεθυμοῦντο*, cum spiritu aspero scribendum est, ab *ἵεμαι*, *cupio*; cum vero significat *ἐπορεύοντο*, spiritu leni notandum est, ab *ἴημι*, *eo*. *Port.* Vanum magistrorum commentum. Respicitur ad Il. *ό*. 501. 2. Ἴεται] Vid. Od. *β*'. 327. *καὶ ἵετο* om. vulg. tenet *V. 3. Ἰεφθάε] Vid. Iudic. XI. 12. Sub gl. finem cum B. V. E. Med. delevi glossam ab Aldo invectam, Ἰζῆσαι, καθῆσθαι. 13. Ἴει] Menand. hist. p. 149. Clem. Alex. Paed. III, 9. *Toup.* MS. Glossa Homerica: v. Il. *ά*. 479. Est imperfectum tempus, non *ἰεῖ*. Ὁ δὲ ἵει] Philostrat. de Vit. Apoll. Tyan. I. p. 20, 28. *Hemsterh.* ἰείς *V. 14. ψυχρόν, γῆρας ἀνθρώπων καλῶν τὰ βαλ. Philostr. 16. Ἰείη κατὰ λαιμόν] Hom. Il. *τ*'. 209. *Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις —*. Ad hunc locum respexit Suidas. *Toup.* Ἰεί *V. 17. ἀφιείς] ἀφιεὶς B. V. Med. Deinde *ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς* servarunt B. V. Med. Schol. quae neglexerat Küst. Totum locum sic exhibet E: *Σοφοκλῆς. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰείς οὐκ ἂν ἁμάρτοι, κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα δηλ. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ἔρπει ὁ φθόνος. τροπικῶς δὲ* etc. *Σοφοκλῆς*] Apud Sophoclem in Ai. 154. locus hic ita legitur: *Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰείς Οὐκ ἂν ἁμάρτοι, κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ Τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει.* Vide ibi Scholiastam, cuius scrinia Suidas hic compilavit. *Port.* Horum particulas assumpsit v. *Φθόνος*. 19. εὐτελοῦς] ἐμοῦ Schol.

1. *τροπικῶς ὡς ἐπὶ τῶν* Schol. 6. Ἀριστοφάνης] Equ. 525. Ἀριστοφάνης — ὕμνῳ om. V. Vide v. *Μάγνης*. 7. Ἰή. τοῦτο ψιλοῦται ὅταν μὴ ᾖ ἐν ὕμνῳ] Vide Etymologum v. Ἰήιε. *Küst.* Hoc est, tenuatur *ἰή*, asperatur autem e doctrina grammaticorum *ἰήιε*. 8. Εὐριπίδης] Locum istum Euripidis diu frustra quaesivi, nec invenire potui: quare lampada hic aliis trado. *Küst.* Ex Aristoph. Ran. 1307. ubi conf. Schol. *Toup.* 9. τῷ] τὸ B. Med. cum libris Schol. 11. Ἰή, ἰή, ἰή. πρόσφθ.] Recte observavit Portus notam hanc Suidae referendam esse ad locum illum Aristoph. in Pac. 194. Ἰή, ἰή, ἰή. Ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν. *Küst.* καταφρονοῦντος dictum satis obscure. 12. μῆκος om. B. *V. 13. Correxi scripturam editam Ὅτου δὲ μ. 14. Aut distinguendum Ἰῇ μιᾷ. μιᾷ φωνῇ: aut tollendum posterius μιᾷ. 15. Scribebatur ἰῇ in edd. vulgg. V. Herod. Epimer. p. 273. Respexit Suidas ad Hom. Od. *σ*'. 194. sive *θ*'. 395. 16. Ἰήιος. ὁ τοξότης] Vide Etym. M. v. Ἰήιε. *Küst.* Ἰήιε Φοῖβε] Vide Schol. Sophocl. Oedip. Tyr. 154. ad verba illa Tragici, Ἰήιε Δάλιε Παιάν. *Küst.* Gaisfordus ad Oed. R. 1096. referebat. Immo ἴιε Φοῖβε ut aguoscamus suadet Homeri locus Il. *ό*. 365. 20. ὃς συναθροίσας πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ στρ.] Vide II. Regg. 10. *Küst.*

Ἰέσθην. Cupiebant, ibant. Ἴεται. Cupit, proficiscitur. Ἰεφθάε. Iudex Iudaeae, qui Israelitas a dominatu Philistaeorum liberavit, et Deo vovit se immolaturum esse, quicquid primum occurrisset. cum igitur suam filiam ob victoriam a se partam vidisset saltantem, eam confestim occidit. huius igitur memoriam virgines Iudaeorum per quaternos dies quotannis celebrarunt. Ἰεχονίας. Nomen proprium. Ἰζάνω. Sedeo. Ἴζει. Considit, vel sedet. Ἴει. Iacit, mittit. *Ille vero se coniicit in aquam frigidam, dicens balnea senectutem hominum esse.* Ἰείη κατὰ λαιμόν. Per guttur eat. Ἰείς. Iaciens, iaculans. auditur, aliquis. hoc enim dicit Sophocles: *Magnos enim animos qui petit, scopum facile ferit; quae qui contra hominem vilem iecerit, fide carebit apud audientes. summa enim petit livor.* dictum hoc est per translationem a sagittarils ductum, qui magnae molis corpus petentes haud solent aberrare. ea igitur quae contra viros magnos dicuntur, per invidiam facile fidem inveniunt. Ἰείς. Emittens. Aristophanes: *Omnes autem vobis voces emittens.* Ἰή. Haec vox habet spiritum tenuem, extra tamen hymnos, illic enim spiritu aspero notatur. ut ephymnio autem Euripidis usus est his verbis: Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. Ἰὴ ἰὴ ἰή. Est adverbium contemnentis. repetitum autem depingit longitudinem temporis. ait enim: *quando tibi contigit deos minime vicinos habere.* Ἰῇ. Una, voce. Ἴη. De futuro dicitur. veniat. Ἰήιος. Sagittandi peritus. epithetum Apollinis. et Ἰήιε Φοῖβε. Ἰηοῦ. Iehu, rex Samariae, qui Iesabel et Achaabi filios interfecit, secundum praedictionem Prophetae Eliae. hic totius exercitus multitudine con-

στρατοῦ ἔφη μετὰ πάνουργίας· Ἀχαὰβ μὲν ἐδούλευσε τῷ Βάαλ ὀλίγα, Ἰηοῦ δὲ πολλὰ δουλεύσει αὐτῷ. καὶ νῦν πάντας καλέσατε πρός με τοὺς προφήτας καὶ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ὅτι μεγάλη μοι θυσία τῷ Βάαλ. πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἀπολείψῃ, οὐ ζήσεται. συναθροισθέντων οὖν ἁπάντων καὶ τοῦ εἰδωλείου πλησθέντος, στόμα πρὸς στόμα ἔφη· ἐρευνήσατε, εἰ ἔστι τῶν δούλων Κυρίου τις. καὶ μὴ εὑρεθέντος ἀπέκτεινε πάντας, καὶ τὸν Βάαλ ἐνέπρησε. πλὴν οὐκ ἐφύλαξεν εἰς τέλος πορεύεσθαι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Ἰηίων. τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων. ἢ τῶν λοιμικῶν· Ἰήιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν ὠδινητικῶν. Σοφοκλῆς·

Οὐδὲ ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.

τουτέστιν, οὐ περιγίνονται τῶν πόνων.

Ἴηλα. ἐδέσμευσα. Καὶ Ἰῆλαι, ἐπικάμψαι.

Ἰηλεμῆσαι. θρηνῆσαι. Καὶ Ἰηλεμῆσθαι, τεθρηνῆσθαι.

Ἴησιν. ἀφίησιν. Σχίζων τις ξύλα, ὡς εἶδε τὸν Κλέαρχον προσιόντα, ἴησι τῇ ἀξίνῃ. Ξενοφῶν.

Ἴησιν. ἀπέλθῃ.

Ἰησονίδης. Ἰάσονος παῖς.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν. ὅτι ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἰουστινιανοῦ γέγονεν ἄνθρωπός τις, ἀρχηγὸς τῶν Ἰουδαίων, Θεοδόσιος ὄνομα αὐτῷ, ὃς πλείστοις τῶν Χριστιανῶν γνωστὸς ὑπῆρχε καὶ αὐτῷ τῷ μνημονευθέντι πιστῷ βασιλεῖ. κατὰ δὲ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦν τις ἄνθρωπος Χριστιανός, Φίλιππος ὄνομα αὐτῷ, τὴν

---

1. στρατοῦ] λαοῦ V. 6. συναθροισθέντων οὖν ἁπάντων] συναθροισθέντες οὖν ἅπαντες B. E pr. Mox τοῦ om. V. E. Tum εἰδωλίου B. Med. 11. Ἰηίων. τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Sophocl. Oedip. R. 174. ut a Porto etiam observatum fuit. *Küst.* 13. ἐπίφθεγμα κοινόν] κοινὸν ἐπίφθεγμα E.

3. Ἴηλα. ἐδέσμευσα] Sic etiam Etymologus vocem hanc interpretatur: sed uterque fallitur. Ἰάλλειν enim non significat δεσμεύειν, sed ἐπιβάλλειν vel πέμπειν, i. e. *iniicere*, *mittere*, ut ex grammaticis notum est. Apud Homerum saepe legitur ἐπὶ δεσμὸν ἰάλλειν, vel ἴαλλεν, vel ἴηλα (i. e. *vinculum iniicere*, vel una voce *ligare*), quae loca poetae Suidas et Etymologus in animo habuerunt. At in eo falluntur, quod significationem *ligandi* soli voci ἴηλα tribuant, quae ei nisi reliquis duabus vocibus iunctae competere non potest. *Küst.* ἐπικάμψαι] ἢ κατακλεῖσαι addit Etym. Respicitur locus Od. ῥ. 241. κληίσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι. 4. Ἰηλεμῆσαι. θρην.] Vide Etym. M. v. Ἰάλεμος. *Küst.* Eadem Zonaras. Monuit Dindorfius ἰηλεμίσαι et ἰηλεμίσθαι esse reponenda. 6. Ἴησιν] Gl. Homerica: v. Il. γ'. 12. ἀφίησιν, πέμπει] πέμπει om. B. V. E. Tum τῶν δὲ τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν σχίζων E. qui duxit interpolationem e Xenophontis Anab. I. 5. 12. qui διελάνοντα pro eo quod Suidas dedit προσιόντα. 7. Κλέαρχον] Κλεάνδρον V. 8. ἀπέλθῃ] ἀπέλθοι E. Vid. Il. ί. 701. 9. Ἰησονίδης] Il. ή. 468. 10. Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν. ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ εὐσεβ.] Totam hanc de Iesu Christo narrationem meram esse fabulam, nec maiori fide dignam quam historiae illae, quae in Proteuangelio Iacobi et Euangelio Infantiae aliisque huius generis libris apocryphis de seruatore nostro leguntur, ab aliis iam est demonstratum. Hic tantum moneo, eandem narrationem separatim extare in Cod. MS. Biblioth. Reg. Paris. 3437. p. 59. ubi nonnulla aliter quam hic apud Suidam leguntur. Nam primum statim principium ita ibi se habet: Διήγησις ψυχωφελὴς τῆς χειροτονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου πιστοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ γέγονεν ἄνθρωπός τις, τῶν Ἰουδαίων ἀρχηγός, ὀνόματι Θεοδόσιος, ὃς ἐκ πλείστων χρόνων γνωστὸς τοῖς Χριστιανοῖς ὑπῆρχεν· ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτῷ τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ etc. Et paulo post: Ἀργυροπράτης τὴν τέχνην. οὗτος γνῶσιν πολλὴν ἔχων πρὸς τὸν εἰρημένον Θεοδόσιον τὸν Ἰουδαῖον, συνεχῶς ὁμιλῶν αὐτῷ, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον γνησίαν ἀγάπην ἔχων, συνεβούλευσεν etc. Et deinde, paucis versibus interiectis, pro πρὸς εὐεργεσίαν μοι ἀεὶ σπουδάζοντα (ut Suidas habet) in eodem cod. rectius legitur, καὶ τὰ πρὸς εὐεργεσίαν μου ἀεὶ πράττειν σπουδάζοντα etc. Reliqua loca, in quibus codex ille a Suida discrepat, hic annotare supersedeo, quoniam rem tanti non puto. *Küst.* Ex officinis haereticorum Manichaeorum vel Gnosticorum prodiisse videtur hoc scriptum Rich. Montacutio Apparat. ad Origg. eccl. p. 308. *Hemst.* Baron. Appar. n. 36. imposturam vocat a Suida recitatam et nimis temere comprobatam, cum ab omnibus impugnetur, contineatque aperta mendacia euangelicae veritati palam obviantia. Ioh. Hentenius confutavit ista et probavit Suidae fuisse suppositicie inserta. Vid. Possevin. T. II. Appar. p. 438. Ista quae hic habet Suidas, αὐτολεξεὶ sed Germanice reddita recitat Ern. Ferd. Hesse Med. D. conversus ex Iudaeis in lib. *Flagellum Iudaeorum* Part. 3. quem Fritzlaviae dedicavit a. 1598. Wolfgango, Archiep. Moguntino, et edidit Erfurti 1600. Malitia Iudaeorum ad ludificandos Christianos ista conficta esse probat Ioh. Rainoldus de libris Apocr. prael. 139. p. 176. P. 2. Latine ista tit. *Excerpta de Sacerdotio Iesu Christi e Suida* vertit Laurus Quirinus Cretensis, Patricius Venetus, qui vivebat sub Nicolao Pont. Rom. V. et inter MSS. bibl. Gabr. Naudeti: Labbaeus bibl. p. 230. Sansovinus sub a. 1460. locat, sed inter alia eius scripta hoc non nominat. — *Reines.* Prolixam fabulam mirari licet quibusnam ex officinis Suidas deprompserit aut quos in usus lectorum repetendam duxerit. ὅτι Gaisf. cum *V. 15. ἐκείνους] ἐκείνου B. E. Mox ἄνθρωπος om. E. qui infra τέχνην pro μέθοδον.

---

gregata, subdole dixit: Achaab quidem Baali paulum inserviit, Iehu vero multum illi serviet. nunc igitur ad me vocate omnes prophetas et sacerdotes Baalis, quia magnum sacrificium Baali facere decrevi. quisquis autem afuerit, non vivet. omnibus igitur congregatis et idoli templo repleto, coram ipsis dixit: Inquirite, num quis Domini servus hic adsit. tum nullo reperto interfecit omnes, et Baalem cremavit. sed tamen non ille constanter in lege Domini perseveravit. Ἰηίων. Ob quae vota fieri solent: vel pestilentium. Apollo enim vocatur Ἰήιος, ad quem lustratio pestium refertur. vel quia epithetum illud etiam Dianae commune est. mulieres enim in partus doloribus tales voces emittere solent. alii autem intelligunt lamenta. Sophocles: *Neque mulieres ex partibus emergunt.* hoc est, dolores partuum superare non possunt. Ἴηλα. Ligavi. Et Ἰῆλαι, Incurvasse. Ἰηλεμῆσαι. Luxisse. Et Ἰηλεμῆσθαι, planctibus defletum esse. Ἴησιν. Iacit. Xenophon: *Quidam ligna findens, cum vidisset Clearchum accedentem, eum securi petit.* Ἴησιν. Abierit. Ἰησονίδης. Iasonis filius. Ἰησοῦς. Temporibus religiosissimi Imperatoris Iustiniani fuit homo quidam, princeps Iudaeorum, nomine Theodosius, qui cum aliis plurimis Christianis, tum ipsi quem diximus pio Imperatori notus erat. iisdem etiam temporibus fuit homo Christianus, nomine Philippus, ar-

μέθοδον ἀργυροπράτης. οὗτος γνωστῶς ἔχων τὰ πρὸς τὸν Θεοδόσιον, καὶ πολλὴν πρὸς αὐτὸν σώζων τὴν γνησιότητα, προετρέπετο αὐτὸν καὶ ἐνουθέτει γενέσθαι Χριστιανόν. ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ὁ προλεχθεὶς Φίλιππος πρὸς τὸν λεχθέντα Θεοδόσιον τοιαῦτά τινα ἔλεγε· Τί δή ποτε σοφὸς ἀνὴρ ὑπάρχων καὶ ἀκριβῶς ἐπιστάμενος τὰ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν προκεκηρυγμένα περὶ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ οὐ πιστεύεις αὐτῷ, καὶ γίνῃ Χριστιανός; πέπεισμαι γὰρ περὶ σοῦ, ὅτι οὐκ ἀγνοῶν τὰ τῶν θεοπνεύστων γραφῶν προλεχθέντα περὶ τῆς τοῦ κοινοῦ ἡμῶν δεσπότου Χριστοῦ παρουσίας παραιτῇ τοῦ γενέσθαι Χριστιανός. σπεῦσον οὖν σῶσαι τὴν σεαυτοῦ ψυχήν, πιστεύων εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα μὴ ἐπιμένων τῇ ἀπιστίᾳ κρίσεως αἰωνίου ὑπεύθυνον σεαυτὸν καταστήσῃς. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουδαῖος παρὰ τοῦ Χριστιανοῦ λεγόμενα πρὸς αὐτὸν ἀπεδέξατο αὐτόν, εὐχαριστίας τε αὐτῷ τὰς διὰ λόγων προσήγαγε, καὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· Ἀποδέχομαι τὴν κατὰ Θεόν σου ἀγάπην, ὅτι τὰ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἐμῆς ψυχῆς σπουδάζων ἀγωνίζῃ, Χριστιανόν με γενέσθαι προτρεπόμενος. διὸ ὡς ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν ἐπισταμένου καὶ θεωροῦντος, ἀδόλως καὶ ἀνυποκρίτως καὶ μετὰ πάσης ἀληθείας τοὺς πρὸς σὲ λόγους ποιήσομαι. ὅτι μὲν οὖν παραγέγονεν ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν προκεκηρυγμένος, ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν προσκυνούμενος, πεπληροφόρημαι καὶ ὁμολογῶ τεθαῤῥηκώς, ὡς πρὸς γνήσιόν μου φίλον καὶ τὰ πρὸς εὐεργεσίαν μοι ἀεὶ σπουδάζοντα· ἀλλ' ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ κρατούμενος οὐ γίνομαι Χριστιανός, καὶ ἐν τούτοις καταγινώσκω ἐμαυτοῦ. νῦν γὰρ Ἰουδαῖος ὑπάρχων ἀρχηγός εἰμι τῶν Ἰουδαίων, καὶ τιμῆς πολλῆς καὶ δώρων πολλῶν καὶ πάντων τῶν πρὸς τὴν ζωὴν ταύτην ἐπιτηδείων ἐν ἀπολαύσει τυγχάνω. ὑπολαμβάνω δὲ ὅτι οὐδὲ εἰ πατριάρχης τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας γένωμαι, ἢ ἀρχὰς μείζονας καὶ ὑπεροχὰς λάβω παρ' ὑμῶν, τοσαύτης θε- 106
ραπείας ἀξιωθήσομαι. ἵνα οὖν μὴ τῶν δοκούντων τερπνῶν εἶναι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐκπέσω, καταφρονῶ τῆς μελλούσης ζωῆς, κακῶς τοῦτο ποιῶν. ἵνα δὲ τοὺς λόγους μου ἀληθεῖς τῇ σῇ ἀγάπῃ παραστήσω, θαῤῥῶ σοι μυστήριον, ὅ ἐστι παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑβραίοις ἀποκεκρυμμένον, ἐξ οὗ ἀκριβῶς ἐπιστάμεθα, ὅτι ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν προσκυνούμενος Χριστὸς αὐτός ἐστιν ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν προκεκηρυγμένος· οὐ μόνον ἐξ αὐτῶν τῶν προγεγραμμένων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν ἐναπογράφου καὶ ἀποκεκρυμμένου μυστηρίου.

Ἔστι δὲ ὁ λόγος τοῦ μυστηρίου τοιοῦτος. κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἡνίκα ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼς ἐκτίζετο, συνήθεια ἦν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἰσαρίθμους τῶν παρ' ἡμῖν γραμμάτων, εἰκοσιδύο τυγχανόντων, ἱερεῖς ἐν τῷ ναῷ καθίστασθαι· ὅθεν καὶ τὰ θεόπνευστα βιβλία εἰκοσιδύο ἀπαριθμού-

1. τὰ tollendum videtur. 8. κεκηρυγμένα] προκεκηρυγμένα, quod toties recurrit, recepi cum *V. περὶ om. B. V. Mox ε ξ ε
Χριστοῦ om. V. 11. γραφῶν om. V. περὶ τῆς] π τ π V. ap. Gaisf. 16. κρίσει αἰωνίᾳ] κρίσεως αἰωνίου B. V. E. 28. Χριστός ante ὁ omisi cum V. Vide inferiora: ὅτι ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χρ. προσκυνούμενος Χριστὸς αὐτός ἐστιν ὁ ὑπὸ — προφητῶν προκεκηρυγμένος. Quae sub finem paene recurrunt.

2. καὶ τὰ] ὡς καὶ τὰ B. V. 5. ἐμαυτοῦ] ἑαυτοῦ V. νῦν γὰρ] νῦν δὲ V. 7. πολλῶν] καὶ πολλῶν E. 9. τυγχάνων] τυγχάνω scripsi cum *V. E. οὐδὲ εἰ] οὐδὲ εἰ probavi cum B. V. E. 11. λαμβάνω] λάβω reposui cum V. λαμβάνων B. 13. εἶναι ἱερωνῶν] Ordinem inverti cum V. 20. αὐτῶν] αὐτῶν τῶν B. V. E. Med. 21. ἐναπογράφου καὶ ἀποκεκρυμμένου] ἀνεπιγράφου καὶ ἀνυποκεκρυμμένου V. ἐναπόγραφος olim a Schneidero addubitatum scriptores ecclesiastici finxerunt. 25. νεὼς] ναὸς E. ubi παρὰ deest.

gentarius arte, Theodosii familiaris et sincerus amicus; qui hominem subinde hortabatur, ut fieret Christianus. quodam autem die ante dictus Philippus Theodosium his fere verbis est allocutus: Cur quaeso, cum sis vir sapiens, Legisque et Prophetarum de Christo Domino praeconia accurate noris, ipsi non credis, ut fias Christianus? persuasum enim habeo te non ignarum eorum, quae in divinis Scripturis de communis Domini nostri Christi adventu praedicta sunt, eius fidem recusare. properabis igitur animam tuam servare, concedens in Servatorem et Dominum nostrum Iesum Christum, ne forte, dum incredulus esse perseveras, aeterno iudicio te facias obnoxium. Iudaeus his auditis Christianum laudavit, gratiisque actis hunc in modum ei respondit: Probo amorem tuum erga me, quod de animae meae salute solicitus me tuis cohortationibus Christianum efficere contendis. quamobrem, utpote coram Deo, qui cordium occulta novit et introspicit, sincere et citra mendacium verissimos animi mei sensus tibi expromam. Lege et a Prophetis praedictum illum, qui ab vobis Christianis adoratur, venisse certus sum et aperte confiteor, ut apud amicum sincerum meique studiosissimum, sed rationes humanae obstant, quominus fiam Christianus; eoque nomine memet ipse condemno. nunc enim, dum Iudaicam religionem profiteor, Iudaeorum sum princeps, et magno honore multisque muneribus afficior, et rebus omnibus ad hanc vitam beate transigendam necessariis abundo. vereor autem, quamvis ecclesiae catholicae Patriarcha fierem, amplioresque magistratus et honores ab vobis consequerer, ut tantam observantiam invenire possim. ne igitur vitae huius voluptatibus excidam, vitae futurae nullam rationem habeo: in quo me peccare fateor. ut antem fidem tibi faciam, verum esse quod dixi: aperiam tibi mysterium, quod est apud nos Hebraeos occultum, ex quo certo scimus, quem vos Christiani Christum adoratis, illum esse, qui ab Lege et Prophetis est praedictus. id quod non solum ipsis praedictionum verbis confirmatur, sed etiam secretis litteris et inter nos reconditis. Haec autem est huius mysterii ratio. antiquis temporibus, cum Hierosolymitanum templum conderetur, mos fuit apud Iudaeos, ut totidem sacerdotes, quot sunt nostrates litterae, hoc est XXII. in templo constituerentur. hinc etiam divinitus inspiratos libros XXII. numeramus.

μεθα. κώδιξ οὖν ἀπέκειτο ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ ἐπεγράφετο ἑκάστου ἱερέως τῶν κβ' ἡ προσηγορία, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. ἑνὸς οὖν τελευτήσαντος τῶν ἱερέων, οἱ λοιποὶ συνήρχοντο ἐν τῷ ναῷ, καὶ ἐκ κοινοῦ ψηφίσματος καθίστων ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἕτερον ἱερέα, πληροῦντες τὸν ἀριθμὸν τῶν κβ' ἱερέων. καὶ ἐπεγράφετο ἐν τῷ κώδικι, ὅτι τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησεν ὁ δεῖνα ἱερεύς, ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆσδε· καὶ ἀντ' αὐτοῦ προεχειρίσθη ὁ δεῖνα. τούτου οὖν τοῦ ἔθους κρατοῦντος ἐν τῷ ἔθνει τῶν Ἰουδαίων, συνέβη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διέτριβε, τελευτῆσαι ἕνα ἐκ τῶν κβ' ἱερέων, πρὶν ἄρξηται ἐμφανίζειν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ διδάσκειν πιστεύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς αὐτόν. συνῆλθον οὖν οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἐπὶ τῷ ποιῆσαι ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἱερέως ἕτερον ἱερέα· καὶ ἑκάστου προβαλλομένου τὸν νομιζόμενον αὐτῷ ἄξιον τοῦ γενέσθαι, οἱ λοιποὶ τοῦτον ὡς ἐλλιπῶς ἔχοντα πρὸς ἀρετήν, ἐξ ἧς ὀφείλει καταστῆναι ἱερεύς, ἀπεδοκίμαζον. εἰ γὰρ σοφὸς ἦν ἤθει τε καὶ βίῳ χρηστός, ἐν ἀγνοίᾳ δὲ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ἐτύγχανεν, ἀπρόσφορος ἱερατείας ἐκρίνετο. οὕτως οὖν πολλῶν ἱερέων ψηφισθέντων καὶ πάντων ἀποδοκιμασθέντων, εἷς τις ἱερεὺς ἐγερθεὶς ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει τοῖς λοιποῖς· Ἰδού, πολλοὶ ὑφ' ὑμῶν ὀνομασθέντες ἀνεπιτήδειοι εὑρέθησαν πρὸς ἱερωσύνην· δέξασθε οὖν κἀμὲ λέγοντα περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου ὀφείλοντος προχειρισθῆναι ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἱερέως. ὑπολαμβάνω γὰρ ὅτι οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἀπαρεσθήσεται τῷ παρ' ἐμοῦ γενομένῳ ψηφίσματι. ἐπιτρεψάντων δὲ τῶν λοιπῶν ἱερέων εἶπεν, ὅτι βούλομαι ἐγὼ γενέσθαι ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἱερέως Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν Ἰωσὴφ τοῦ τέκτονος· ὅστις νέος μὲν τῇ ἡλικίᾳ ἐστί, λόγῳ δὲ καὶ βίῳ καὶ ἤθεσι χρηστοῖς κεκόσμηται, καὶ ὑπολαμβάνω μηδένα ποτὲ τῶν ἀνθρώπων ὀφθῆναι ἐν λόγῳ ἢ ἐν βίῳ ἢ ἐν ἤθεσι τοιοῦτον, οἷός ἐστιν οὗτος· καὶ οἶμαι καὶ ὑμῖν πᾶσι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ τοῦτο γνωστὸν καὶ ἀναντίῤῥητον ὑπάρχειν. ἀκούσαντες δὲ || τὸν λόγον τοῦ- 107
τον οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἀπεδέξαντο τὸν ἄνδρα, καὶ ἐβεβαιώσαντο τὸ ψήφισμα, ἐπιτήδειον εἶναι ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον εἰς ἱερωσύνην τὸν Ἰησοῦν εἰρηκότες. ἔλεγον δέ τινες περὶ αὐτοῦ μὴ εἶναι ἐκ φυλῆς Λευί, ἀλλ' ἐκ φυλῆς Ἰούδα τυγχάνειν, τοῦ Ἰωσήφ τε υἱὸν αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες εἶναι, οὕτω γὰρ παρὰ Ἰουδαίοις ἐχρηματίζετο, τὸν δὲ Ἰωσὴφ ἐκ φυλῆς Ἰούδα, οὐκ ἐκ φυλῆς Λευὶ ἐμαρτύρουν πάντα. καὶ τούτου ἕνεκα, ὡς τῷ δοκεῖν μὴ ὄντα αὐτὸν ἐκ φυλῆς Λευιτικῆς, ἐκώλυον γενέσθαι ἱερέα. ὁ δὲ τοῦτον ὀνομάσας ἱερεὺς ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπε, μικτὸν εἶναι τὸ γένος αὐτοῦ· πάλαι γὰρ ἐν γενεαῖς ἀρχαίαις ἐπιμιξία τις γέγονε τῶν δύο φυλῶν, κἀκεῖθεν κατάγεσθαι τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ. τοῦτο οὖν ἀκούσαντες οἱ λοιποὶ ἱερεῖς συνήνεσαν τῷ ψηφίσματι· καὶ κοινῇ βουλῇ πᾶσι τοῖς συνελθοῦσιν ἐσ-

1. ἐπεγράφετο] ἀπεγράφετο E. qui ἱερέων inserit post κβ'. 3. πατρὸς αὐτοῦ] αὐτοῦ omisi cum B. V. E. 10. Post ὁ δεῖνα delevi cum B. V. E. ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆσδε. 13. ἄρξηται] ἄρξει V. ἄρξειν *V. Editam scripturam homini plebeio licet condonare. Mox αὐτόν E. 16. τελευτήσαντος] τελευτήσαντος ἱερέως dedi cum B. V. E. Contra ἱερέα om. E. 17. προβαλλομένου] παραβαλλομένου B. E. 18. νομιζόμενον] δοκοῦντα E. qui mox om. τοῦ. 19. ἐλλιπῶς] ἐλλιπὲς B. V. E.

10. οἷος] ὡς V. E. καὶ οἶμαι] καὶ οἶμαι καὶ probavi cum V. 13. ἐβεβαιώσαντο τὸ] ἐβεβαίωσαν τὸ V. τὸ om. B. E. 17. Ἰωσήφ τε] τε om. E. Legendum Ἰωσήφ γε. 19. τὸν δὲ] δὲ om. B. E. Med. 20. κατάγεσθαι post Λευὶ delevi cum B. V. E. Deinde pro πάντα Gaisfordus cum E. πάντες, quod neque homini obscurae famae convenit neque narrationis ordini. Mihi πάντα temere videtur invectum fuisse. 21. ὄντα] εἶναι E. 22. τοῦτον] τοῦτο B. E. Mox πρὸς αὐτοὺς om. E.

codex igitur repositus erat in templo, in quo uniuscuiusque XXII. sacerdotum nomen, item nomina patris ipsius et matris describebantur. quod si quis ex sacerdotibus vita defunctus erat, reliqui in templum conveniebant, et communi suffragio sacerdotem in defuncti locum surrogabant, ut XXII. sacerdotum numerum complerent. tradebatur etiam in codice, quo die sacerdos ille obisset, quo patre, qua matre natus, deinde quis in eius locum surrogatus esset. cum igitur talis mos apud Iudaeorum gentem obtineret, accidit ut illis temporibus, quibus Iesus in Iudaea degebat, moreretur unus ex XXII. sacerdotibus, priusquam Iesus sese patefecisset, et homines docuisset in ipsius fidem se tradere. convenerant igitur reliqui sacerdotes, ut alium sacerdotem in defuncti locum substituerent. cum autem unusquisque proponeret eum, quem sacerdotii munere dignum iudicabat, ceteri eum improbabant, tanquam non satis instructum virtutibus, quas oportet afferre sacerdotio functuros. etenim sapiens et vita moribusque probatus, si tamen Legem et Prophetas minus calleret, ad sacerdotium ineptus iudicabatur. hoc igitur modo multis sacerdotibus designatis, omnibus autem improbatis, sacerdos quidam surrexit, et in medium progressus ceteris dixit: Ecce, multi ab vobis nominati ad sacerdotium inepti sunt inventi. audite igitur meam de quodam homine in sacerdotis defuncti locum surrogando sententiam, quam nemini vestrum improbatum iri puto. cumque ceteri sacerdotes ipsi potestatem dicendi fecissent: Volo, inquit, in sacerdotis defuncti locum surrogari Iesum, Iosephi fabri lignarii filium; qui aetate quidem adolescens, sed eloquentia, vita, moribus probis est ornatus. neque existimo quemquam mortalium esse visum, vel sermone vel vita vel moribus talem, qualis est iste. haec autem etiam vobis omnibus, qui Hierosolymis habitatis, nota et extra controversiam esse arbitror. tunc ceteri sacerdotes, hac oratione audita, viro assensi sunt, eiusque sententiam comprobarunt, dicentes Iesum praeter omnes mortales ad sacerdotium esse aptum. quidam tamen negabant illum esse ex tribu Levi, sed ex tribu Iuda, existimantes ipsum esse Iosephi filium (sic enim apud Iudaeos vocabatur), Iosephum vero e tribu Levi oriundum esse: eaque de causa, quod ex tribu Levitica non esse videretur, sacerdotem fieri vetabant. sacerdos vero, qui ipsum nominarat, respondit illius gentis esse mixtum. olim enim utramque tribum fuisse permixtam; inde Iosephi genus ortum. hoc igitur audito ceteri sacerdotes sententiam eius comprobarunt, communique consilio totus sacerdotum coetus iussit Iesum in defuncti

ρεῦσιν ἔδοξεν ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντος ἱερέως τὸν Ἰησοῦν καταστῆσαι. τῆς δὲ συνηθείας ἐχούσης μὴ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ γινομένου ἱερέως ἀπογραφῆναι ἐν τῷ κώδικι, ἀλλὰ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, εἰπόν τινες αὐτῶν, ὀφείλειν αὐτοὺς πρῶτον καλέσαι τοὺς γονεῖς, καὶ παρ' αὐτῶν μαθεῖν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, λαβεῖν δὲ καὶ κατάθεσιν αὐτῶν, εἰ υἱὸς αὐτῶν ἐστιν ὁ πρὸς ἱερωσύνην προχειριζόμενος· καὶ ἤρεσε τοῦτο πᾶσιν. ὁ οὖν προονομάσας τὸν Ἰησοῦν γενέσθαι ἱερέα ἔλεγε τετελευτηκέναι Ἰωσὴφ τὸν πατέρα Ἰησοῦ, μόνην δὲ τὴν τούτου ζῆν μητέρα. συνῆκαν οὖν ἅπαντες ἀγαγεῖν τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὸ συνέδριον, καὶ μαθεῖν παρ' αὐτῆς, εἰ μήτηρ τυγχάνει τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἰ αὐτὴ ἔτεκεν αὐτόν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀκοῦσαι, ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν Ἰησοῦν· καὶ δὴ τούτου πᾶσιν ἀρέσαντος, ἐκάλεσαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν· Ἐπειδήπερ ὁ θεῖνα ὁ ἱερεὺς ἐτελεύτησεν, ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆσδε, καὶ βουλόμεθα ἀντ' ἐκείνου ποιῆσαι τὸν υἱόν σου Ἰησοῦν, ἔθος δέ ἐστιν ἀπογράφεσθαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· εἰπὲ ἡμῖν, εἰ ὁ Ἰησοῦς υἱός σού ἐστι, καὶ εἰ σὺ ἔτεκες αὐτόν. ἡ δὲ Μαρία ἀκούσασα ταῦτα ἀπεκρίνατο λέγουσα πρὸς τοὺς ἱερεῖς· Ὅτι μὲν υἱός μού ἐστιν ὁ Ἰησοῦς ὁμολογῶ· ἐγὼ γὰρ ἐγέννησα αὐτόν, καὶ μαρτυροῦσί μοι οἱ εὑρεθέντες καὶ αἱ εὑρεθεῖσαι γυναῖκες τικτούσης μου αὐτόν· ὅτι δὲ οὐκ ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς πατέρα, πληροφορίαν λάβετε παρ' ἐμοῦ, ὡς βούλεσθε. παρθένου γὰρ τυγχανούσης μου καὶ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ διατριβούσης μου, Ἄγγελος Θεοῦ ἐγρηγορώσης μου, οὐ καθευδούσης, εἰσελθὼν ἐν ᾧ ἦμην οἰκήματι, εὐηγγελίσατό μοι ἐκ πνεύματος ἁγίου τεκεῖν υἱόν· οὗ τὸ ὄνομα ἐνετείλατο καλέσαι Ἰησοῦν. παρθένος τοίνυν ὑπάρχουσα, ταύτην ἰδοῦσα τὴν ὀπτασίαν συνέλαβον, καὶ ἐγέννησα τὸν Ἰησοῦν μείνασα παρθένος μέχρι τῆς σήμερον, καὶ μετὰ τὸ τεκεῖν με. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἱερεῖς ἐκέλευσαν ἐλθεῖν μαίας πιστάς, καὶ ἐπέτρεψαν αὐταῖς πολυπραγμονῆσαι, εἰ ἔτι ἀληθῶς παρθένος ἐστὶν ἡ Μαρία. αἱ δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων λαβοῦσαι πληροφορίαν διεβεβαιώσαντο παρθένον αὐτὴν ὑπάρχειν. παρεγένοντο δὲ καὶ αἱ παρευρεθεῖσαι καὶ θεασάμεναι αὐτὴν τίκτουσαν, μαρτυροῦσαι ὅτι υἱὸς αὐτῆς ἐστιν ὁ Ἰησοῦς. ἔκθαμβοι δὲ γενόμενοι οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τοῖς λεγομένοις παρὰ τῆς Μαρίας καὶ τῶν μαρτυρησάντων περὶ τοῦ τόκου αὐτῆς, ἀποκριθέντες εἶπον τῇ Μαρίᾳ· Εἰπὲ ἡμῖν παῤῥησίᾳ, ἵνα ἐκ τοῦ στόματός σου ἀκούσωμεν, τίνος ἐστὶ καὶ τίνος υἱός, ἵνα οὕτως ἀπογραψώμεθα αὐτόν· οὓς γὰρ εἶπῃς ἡμῖν γονέας, τούτους ἡμεῖς καὶ οὐχ ἑτέρους ἀπογραψόμεθα. ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα εἶπεν, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ἐγὼ αὐτὸν ἐγέννησα, πατέρα αὐτοῦ ἐπὶ γῆς μὴ ἐπισταμένη, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα, υἱὸν Θεοῦ εἶναι αὐτόν. υἱὸς οὖν ἐμοῦ τῆς καλουμένης Μαρίας ἐστὶ καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ γημαμένη παρθένος ὑπάρχω. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἱε- 108

6. *γονεῖς*] *γονεῖς αὐτῶν* V. *γονεῖς αὐτοῦ* E. 10. *γενέσθαι*] *γίνεσθαι* B. 11. *τούτου ζῆν μητέρα*] *μητέρα τούτου ζῆν* E. 18. *ἱερεὺς*] *ὁ ἱερεὺς* dedi cum V. 26. *εὑρεθέντες*] V. Eratosth. p. 121.

2. *διατριβούσης*] *διατριβούσης μου* praebuit V. 9. *ἐκέλευσαν ἐλθεῖν μαίας πιστάς* etc.] Mariae virginitatem post partum ab obstetricibus fuisse exploratam vetus fuit traditio, ut patet ex Clemente Alex. Strom. VII. p. 545. *Καὶ γὰρ μετὰ τὸ τεκεῖν αὐτὴν μαιωθεῖσάν φασί τινες παρθένον εὑρεθῆναι. Pearson.* Vid. Whitby Diss. de SS. Scripturarum interpretibus p. 194. ed. 1714. *Gaisf.* 13. *ὑπάρχειν*] *εἶναι* E. 14. *παρευρεθεῖσαι*, quod dicendum erat *εὑρεθεῖσαι*, corruptionem duxit a praegresso *παρεγένοντο*. 17. *Μαρίας*] *τῆς Μαρίας* B. V. E. 20. *καὶ τίνος* quae sensu cassa sunt om. E. 21. *εἶπῃς*] *εἴποις* E. Mox *αὐτοῦ* post *γονέας* omisi cum B. V. E. 23. *εἶπεν*] *εἶπεν ὅτι* V.

sacerdotis locum substitui. quia vero mos erat, ut non solum sacerdotis designati nomen in codicem referretur, sed etiam patris et matris, quibusdam placuit prius vocari parentes eius, eorumque nomina ex ipsis cognosci, et testimonium illorum audiri, essetne filius ipsorum virtune in sacerdotium vocatus. quod cum omnibus placuisset, is qui Iesum nominarat dixit Iosephum patrem Iesu obisse, solam vero eius matrem adhuc vivere. omnes igitur censuerunt matrem eius in concilium esse vocandam, et ex ea cognoscendum, an mater esset Iesu, eumque peperisset, et nomen mariti audiendum, ex quo peperisset Iesum. hoc cum omnibus visum esset, matrem Iesu vocarunt, eique dixerunt: Quoniam sacerdos ille obiit, filius illorum (quos nominabant), nos in illius locum surrogare decrevimus tuum filium Iesum; cum autem moris sit nomina patris et matris in tabulas nostras referri, age, dic nobis, an Iesus sit filius tuus, et an ipsa pepereris. his auditis Maria, sacerdotibus ita respondit: Iesum esse meum filium confiteor; ipsa enim eum peperi, eiusque rei testimonium mihi perhibent et viri et mulieres, quotquot me pariente praesentes fuerunt. ei vero nullam in terra patrem esse, argumentis certis, quantum velitis, vobis ostendam. cum enim virgo essem, et in Galilaea degerem, angelus Dei, me vigilante, non dormiente, ingressus conclave, in quo eram, mihi laetum nuntium attulit, me e spiritu sancto parituram esse filium, cui nomen Iesu iussit imponi. cum igitur essem virgo, et hanc visionem vidissem, concepi et peperi Iesum, mansique virgo ad hunc usque diem, posteaquam eum peperi. sacerdotes his auditis obstetrices fide dignas venire iusserunt, iisque mandarunt, ut accurate explorarent, an adhuc revera virgo esset Maria. illae vero certis indiciis convictae virginem eam esse affirmarunt. advenerunt etiam mulieres, quae parienti affuerant, testificantes filium eius esse Iesum. sacerdotes autem ad ea, quae a Maria et testibus partus eius dicta erant, stupentes Mariae dixerunt: Dic nobis libere, ut ex ore tuo audiamus, cuius iste sit filius, ut eum in tabulis nostris sic describamus. quos enim nobis dixeris esse parentes eius, eos nos neque alios in codicem nostrum referemus. illa vero respondit: Revera ego illum peperi, patrem eius in terra nesciens; sed ex angelo audivi ipsum esse Dei filium. est igitur filius meus, quae Maria vocor, et filius Dei;

ρεῖς ἤγαγον τὸν κώδικα, καὶ ὑπέγραψαν οὕτως· Τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησεν ὁ ἱερεὺς ὁ δεῖνα, ὁ υἱὸς τοῦδε καὶ τῆσδε. καὶ γέγονεν ἀντ' αὐτοῦ κοινῇ ψήφῳ πάντων ἡμῶν ἱερεὺς Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ Μαρίας τῆς παρθένου. καὶ οὗτος ὁ κώδιξ ἐσώθη ἀπὸ τοῦ ναοῦ σπουδῇ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἁλώσεως τοῦ ναοῦ καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἀπόκειται ἐν Τιβεριάδι· καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο ὀλίγοις πάνυ καὶ πιστοῖς τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἔγνωσται. διὸ καὶ ἐμοὶ ὡς ἄρχοντι καὶ διδασκάλῳ τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων ἀπεκαλύφθη. οὐ μόνον γὰρ ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν πεπληροφορήμεθα, ὅτι ὁ ὑφ' ὑμῶν τῶν Χριστιανῶν προσκυνούμενος Χριστὸς αὐτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου ἐλθὼν ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀπογραφῆς, ἥτις καὶ σέσωσται μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἀπόκειται ἐν Τιβεριάδι.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Χριστιανὸς παρὰ τοῦ Ἰουδαίου πρὸς αὐτὸν λελεγμένα, τῷ θείῳ ζήλῳ κινηθεὶς ἔλεγε τῷ Ἰουδαίῳ, ὅτι εὐθὺς καὶ παραχρῆμα ἀναφέρω τῷ πιστῷ καὶ εὐσεβεῖ βασιλεῖ τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα, ἵνα πέμψῃ ἐν Τιβεριάδι, καὶ φανερώσῃ τὸν κώδικα ὃν λέγεις, εἰς ἔλεγχον τῆς ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων. ὁ δὲ Ἰουδαῖος πρὸς τὸν Χριστιανὸν ἔλεγε· Τί θέλεις κρίμα τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ προσαγαγεῖν, καὶ ἀναγαγεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ μὴ τυχεῖν τοῦ σπουδαζομένου; εἰ γάρ τι τοιοῦτον γένηται, πόλεμος μέγας μέλλει συνίστασθαι, καὶ φόνοι παρακολουθήσουσι· καὶ τότε, ἐὰν ἴδωσιν ἑαυτοὺς καταπονουμένους, ἐμπρήσουσι τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀπόκειται ὁ κώδιξ, καὶ μάτην κοπιῶμεν, τοῦ σπουδαζομένου ἡμῖν μὴ κατορθουμένου, μόνον ἐκχύσεως αἱμάτων πρόξενοι γενόμενοι. ταῦτα γὰρ ὡς γνησίῳ φίλῳ φανερὰ πεποίηκα τῇ σῇ ἀγάπῃ, ἵνα πιστώσω σε, ὅτι οὐκ ἐξ ἀγνοίας παραιτοῦμαι τὸν Χριστιανισμὸν ἀλλ' ἐκ κενῆς δόξης. ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ἰουδαίου ὁ Χριστιανὸς καὶ ἀληθῆ εἶναι πιστεύσας τὰ λεγόμενα παρ' αὐτοῦ, τῷ μὲν πιστῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ τὸν τοιοῦτον λόγον οὐκ ἐγνώρισεν, ἵνα μὴ τῷ θείῳ ζήλῳ ὁ πιστὸς ἐκεῖνος καὶ μέγας βασιλεὺς κινούμενος ἔκχυσιν αἱμάτων παρασκευάσῃ γενέσθαι, καὶ ταῦτα μηδὲ τοῦ σπουδαζομένου κατορθωθέντος· πολλοῖς δὲ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων τὸν λόγον τοῦ- 109
τον ἐποίησε δῆλον· ὃν ἡμεῖς παρὰ τῶν ἀκουσάντων ὑπὸ τοῦ προεξονομασθέντος Φιλίππου τοῦ ἀργυροπράτου μεμαθηκότες φροντίδα οὐ μικρὰν ἐθέμεθα, γνῶναι βουλόμενοι, εἰ ἄρα ἀληθῶς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰουδαῖος εἴρηκε περὶ τῆς τοιαύτης ἀπογραφῆς. εὕρομεν οὖν Ἰώσηπον, τὸν συγγραφέα τῆς ἁλώσεως Ἱεροσολύμων, (οὗ μνήμην πολλὴν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ ποιεῖται), φανερῶς λέγοντα ἐν τοῖς τῆς Ἁλχμαλωσίας αὐτοῦ ὑπομνήμασιν, ὅτι Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ μετὰ τῶν ἱερέων ἡγίαζε. τοῦτο οὖν εὑρόντες λέγοντα τὸν Ἰώσηπον, ἄνδρα ἀρχαῖον ὄντα καὶ

2. ὁ ante *ἱερεὺς* (ut supra, *ὁ δεῖνα ὁ ἱερεὺς*) dedi cum B. E. 4. *ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος*] Cf. Heinsii Exercitt. sacr. III, 3. p. 137. *Reines.* 11. *ἐμοὶ ὡς*] *ὁμοίως* E. *ἔθνους τῶν Ἰουδαίων*] *Ἰουδαίων ἔθνους* E. 16. *τῆς γῆς*] *τῆς* omisi cum V. E. Articulum negligi posse demonstrat illud, *πατέρα αὐτοῦ ἐπὶ γῆς μὴ ἐπισταμένη.* 20. *λελεγμένα*] *λεγόμενα* E. 21. *ἀναφέρω*] *ἀναφέρει* V. 26. *σεαυτοῦ*] *ἑαυτοῦ* admisi cum B. *V. 28. *γένηται*] *γενήσεται* E.

4. *ἡμῖν*] Immo *ὑμῖν*. 15. *ταῦτα*] *τότε* B. V. E. Videtur legendum *καίτοιγε*. 18. *προεξονομασθέντος*] *ὀνομασθέντος* E. 22. *εὕρομεν Ἰώσηπον*] Id nullibi in Iosepho extare dicit Rainold. Prael. 139. p. 177. *Reines.* 25. *φανερῶς λέγοντα ἐν τοῖς τῆς αἰχμ.*] Per *ὑπομνήματα τῆς αἰχμαλωσίας* auctor anonymus intelligit libros Iosephi de Bello Iudaico, sed in quibus hodie nihil tale de Iesu Christo legitur. Mentio quidem fit apud Iosephum nonnullorum sacerdotum, quibus nomen Iesus fuit, sed ii a Servatore nostro diversi fuerunt. *Küst.*

et expers coniugii virgo sum. sacerdotes his auditis codicem attulerunt, ibique annotarunt: Hoc die sacerdos ille obiit, filius huius et illius, et communi nostrum omnium suffragio in illius locum surrogatus est sacerdos Iesus, filius Dei viventis et Mariae virginis. hic autem codex eo tempore, quo Templum et Hierosolyma capta sunt, principum apud Iudaeos virorum studio servatus et Tiberiade repositus est; idque mysterium perpaucis et fidelibus nostrae gentis hominibus est notum. quamobrem etiam mihi, ut principi et doctori Iudaicae gentis, est revelatum. non solum enim ex Lege et Prophetis certo scimus, qui ab vobis Christianis adoratur Christus, ipsum esse Dei viventis filium, qui propter mundi salutem in terram venit; sed etiam ex descriptione, quae ad hunc usque diem asservatur et reposita est Tiberiade. Quae cum Christianus ex Iudaeo audivisset, divino zelo commotus Iudaeo dixit: Ego confestim et ex vestigio tua dicta fideli et pio Imperatori referam, ut Tiberiadem mittat, et in lucem protrahat illum quem dicis codicem, ad coarguendam Iudaeorum incredulitatem. tum Iudaeus ad Christianum: Cur, inquit, animam tuam piaculo obstringis, ad Imperatorem referendo, quae tamen ex voto non sis consecuturus? horum enim si quid fiat, magnum bellum conflabitur, et caedes sequentur, et Iudaei, cum videbunt se bello premi, cremabunt locum, in quo codex iste repositus est: itaque frustra laborabimus, si quidem eventus conatibus nostris non responderit, ac nihil nisi multarum caedium auctores erimus. haec enim tibi ut sincero amico aperui, ut fidem tibi facerem, me Christianismum non ex ignorantia sed ex inani gloria recusare. Christianus, his ex Iudaeo auditis, et credens vera esse quae ab ipso dicebantur, fideli quidem Imperatori talem sermonem non rettulit, ne divino zelo fidelis ille et magnus Imperator incitatus, multorum hominum caedes excitaret, quamquam eventus votis non responderet. multis tamen notis et amicis hunc sermonem aperuit; quem nos cum ab iis, qui ex laudato Philippo argentario audierant, accepissemus, non parvum studium adhibuimus, ut, verene illa Iudaeus de commentariis illis dixisset, cognosceremus. itaque Iosephum invenimus, qui excidium Hierosolymitanum descripsit (cuius saepe meminit Eusebius Pamphili in Historia Ecclesiastica), in historiis de bello Iudaico aperte dicere, Iesum in Templo cum sacerdotibus sacra fecisse. quod cum ab Iosepho,

οὐ μετὰ πολὺν χρόνον τῶν Ἀποστόλων γενόμενον, ἐζητήσαμεν εὑρεῖν καὶ ἐκ τῶν θεοπνεύστων γραφῶν τὸν τοιοῦτον λόγον βεβαιούμενον, εὕρομεν οὖν ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ ὅτι εἰςῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδόθη αὐτῷ βιβλίον, καὶ ἀνέγνω Ἡσαΐαν τὸν προφήτην λέγοντα· Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ· οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με. ἀνελογισάμεθα δὲ ὅτι εἰ μὴ τάξιν τινὰ λειτουργικὴν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις εἶχεν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, οὐκ ἂν ἐν τῇ συναγωγῇ ἐδόθη αὐτῷ βιβλίον ἀναγνῶναι εἰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ· οὐδὲ γὰρ παρ' ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπ' ἐκκλησίας ἔξεστί τινα ἀναγνῶναι τῷ λαῷ βίβλους τῶν θεοπνεύστων γραφῶν, εἰ μή τις ἐν κλήρῳ καταλέγηται. καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Ἰωσήπου γραφέντων καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἱστορηθέντων ἔγνωμεν, ὅτι Θεοδόσιος ὁ Ἰουδαῖος, τὸ προλεχθὲν διήγημα εἰπὼν τῷ μνημονευθέντι Φιλίππῳ τῷ ἀργυροπράτῃ, οὐκ ἐπλάσατο τοῦτο, ἀλλ' ἀληθῶς ὡς γνησίῳ φίλῳ τῷ Φιλίππῳ τὸ παρὰ Ἰουδαίοις ἀποκεκρυμμένον μυστήριον ἐθάρρησεν.

Ἰητήρ. ὁ ἰατρός. Καὶ Ἰητρός.

Ἰθαγενής. αὐτόχθων, γνήσιος παῖς, ὁ ἰδὺ καὶ ἀδιάστροφον ἔχων τὸ γένος. Ἀγαθίας· Τοὺς γοῦν ἐκ παλαιοῦ οἰκήτορας καὶ ἰθαγενεῖς ἀνέκαθεν ἡγεμόνας τὴν γῆν ἀνακομίσασθαι.

Ἰθάκη. πόλις. Καὶ Ἰθακήσιος, ὁ πολίτης.

Ἴθακος. ὄνομα κύριον.

Ἰθαιγενής. ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα γεννηθείς.

Ἰθαιμένεος.

Ἰθέως. ὀρθῶς.

Ἰθεῖα. εὐθεῖα, ὀρθή.

Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

Ἴθι. ἔρχου, ἢ πορεύου. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Ἴθ', ἀντιβολῶ σε.

πορεύου. νῦν δὲ πείσθητί μοι. ἀντιβολῶ σε, παρακαλῶ σε. Ἀττικῶς. ὁ αὐτὸς ἐν Βατράχοις·

Ἴθι νῦν, ἐπειδὴ λληματιᾷς.

ἀντὶ τοῦ ἄγε. συνωνυμεῖ γὰρ τῷ δεῦρο. σημαίνει καὶ τὸ ἄγε.

Ἴθματα. ἴχνη, βήματα; δικαιώματα, ὁρμάς.

** Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ.

5. ἐπεδόθη] ἐδόθη B. V. E. 13. τινας] τινα B. V. τινι E. Verba sic ordinanda: ἔξεστι τῷ λαῷ, τινὰ ἀναγνῶναι βίβλους. 15. καταλέγηται] Immo καταλέγοιτο. ὑπὸ Ἰωσήπου οὖν] ὑπὸ om. E. οὖν omisi cum B. E. *V. γραφέντων] γραφῶν suprascr. ἱστοριῶν E. 21. ἀποκεκρυμμένον om. E. Habet V. in marg. Ὁ δὲ Χρυσόστομος οὐδ' ὅλως παραδέχεται τὴν ἱερωσύνην ταύτην ἐπὶ Χριστοῦ. 22. Cf. v. Ἴαται.

1. Ἰθαγενής. αὐτόχθων, γν. π.] Eodem modo vocem hanc interpretatur Etymologus. *Küst.* Gl. Herodot. VI, 53. Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. 2. Ἀγαθίας] Lib. I. (c. 20.) p. 32. *Küst.* 3. οἵκ. τε καὶ ἰθ. Agath. 5. ὁ πολίτης] ὁ ἐκ ταύτης πολίτης E. 6. Ἴθακος cum Ἰθακήσιος esse coniungendum ostendit Schol. Il. ν. 404. Vide tamen Od. ρ. 207. κύριον] Addit V. Ἰθάμαρ. ὄνομα κύριον. Agnoscit Zonaras. 7. Ἰθαγενής] Ἰθαιγενής D. (?) E. Et sic in Suida scribendum postulat litterarum series. Vid. Eustath. in Od. ξ'. p. 1758 = 542. *Gaisf.* Adde Lobeck. in Phryn. p. 648. 8. Ἰθαιμενέα] Om. vulg. Ἰθεμαινέος *V. Ἰθαιμένεος V. et Zon. p. 1097. ex Il. π'. 586. 11. Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς] Diotimi Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 267. Cf. v. Ἀφαυροτέρους. 13. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 110. 16. Schol. Comici, cui haec debentur, τὸ δὲ ἀντιβολῶ, παρακαλῶ, Ἀττικῶς. 17. ἐν Βατραχοῖς] V. 496. 19. συνωνυμεῖ] συνώνυμον E. συνομωνυμεῖ Schol. vitiose. συνωνυμεῖν quod olim lexicis deerat, praeter alios firmat Schol. Aristoph. Plut. 388. Recte τῷ, quod est τὸ in Scholio: unde petendum ὃ ante σημαίνει. 21. Ἴθματα. ἴχνη — ὁρμάς] Hic locus nonnihil auctior legitur in libris vetustis. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ: de quo nonnulla nos commonefecit Iacobus Gronovius Mutilatt. Suid. p. 16. Locus ita legendus et supplendus videtur: Ἴθματα. ἴχνη — ὁρμάς. Ἠθμός. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ. Confundit Suidas Ἠθμὸς et Ἰθμός: quemadmodum quoque scribit Philippus in Epigr. Anthol. lib. VI. p. 571. ἰθμόν τε πολύτρητον —. Sed vera scriptura est ἠθμόν. Noster supra: Ἠθμός. δινλιστήρ. Καὶ μέντοι καὶ διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ. Vides eandem ῥῆσιν, eadem fere verba. Est autem decerptum hoc ἀποσπασμάτιον, ne quid nescias, ex Artemidoro lib. V. (c. 6.) p. 254. *Toup.* I. p. 260. Hunc non solum glossa superior sed etiam scriptura libri Leidensis in verbis Artemidori monere debuit, ut interponeret Ἠθμός, quod epimerismi lege iungebatur cum Ἴθματα. Gl. spectat ad Il. ε. 778. τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. βήματα, δικαιώματα, ὁρμάς] Schol. Hom. vulg. βήματα, ὁρμήματα. δικαιώματα tenet Photius, item Lex. Seg. sed omisso ὁρμάς. Illud vocabulum quid ad Homerum faciat ignoro. Ceterum ὁρμαί E. 22. Τὸ δὲ] Exciderit praefigenda vox ἰθμὸς pro ἠθμός, quod vide: unde constabit verba esse Artemidori paulum mutata. *Hemst.* ἰθμοῦ] ἠθμοῦ reposui cum V.

scriptore antiquo et Apostolorum temporibus proximo, traditum invenissemus, operam dedimus ut huiusmodi sermonem ipsius quoque S. Scripturae auctoritate confirmatum reperiremus. invenimus igitur in Euangelio Lucae tradi, Iesum ingressum esse synagogam Iudaeorum, ipsique traditum fuisse librum, et Esaiae Prophetae legisse has voces: *Spiritus Domini super me; qua de causa unxit me, ad laetum nuncium afferendum pauperibus misit me.* quamobrem nobiscum ipsi reputavimus, nisi Christus Iesus aliquod sacerdotale munus apud Iudaeos habuisset, non futurum fuisse ut in synagoga liber ipsi daretur, quem audiente populo legeret. etenim ne apud nos quidem Christianos in ecclesia hanc laici habent veniam, ut quisquam S. Scripturae libros legat, nisi quis in Clerum sit cooptatus. quare cum Iosephi scriptis, tum Euangelistae Lucae narratione conficitur Theodosium Iudaeum non finxisse ea, quae ante memorata sunt, sed Philippo argentario, ut sincero amico, occultum apud Iudaeos mysterium ex vero aperuisse. Ἰητήρ. Medicus. item ἰητρός. Ἰθαγενής. Indigena, germanus filius, qui rectum et minime adulteratum genus habet. Agathias: *Antiquos igitur habitatores et indigenas ab origine duces terram recuperare.* Ἰθάκη. Urbs. Et Ἰθακήσιος, eius civis. Ἴθακος. Nomen proprium. Ἰθαιγενής. Indigena. Ἰθέως. Recte. Ἰθεῖα. Recta, directa. *Haud enim obscure ab Iove directae novit lances iustitiae.* Ἴθι. Veni, ito. Aristophanes *Nubibus*: *Agedum, oro te.* ubi ἴθι est, obtempera mihi. ἀντιβολῶ autem Attice dictum est, ut sit, obsecro. idem in *Ranis*: *Age nunc, quandoquidem animos sumpsisti.* ubi ἴθι idem significat quod ἄγε et δεῦρο. Ἴθματα. Vestigia, gressus, iura, impetus. ** *Sinapi autem sacco qui dicitur percolabatur.*

Ἴθορος. παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων.

Ἰθώμη. ὄνομα πόλεως.

Ἰθωμήτης. ὄνομα κύριον.

110 Ἰθύ καὶ ἰθύς καὶ ἰθεῖα. ἐπ᾽ εὐθείας. Ἡρόδοτος· Ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείας στρατὸν ἐπ᾽ αὐτὸν οὐκ ἐδόκεε πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ προφανοῦς, παρευθύ.

Ἰθύνει. αἰτιατικῇ· διοικεῖ, κατευθύνει, ὀρθοῖ.

Ἰθυντήρ. ὁδηγός, κυβερνήτης, χαλινός, πηδάλιον.

Ἴθυσεν. ἐπ᾽ εὐθείας ὥρμησεν.

Ἰθυτενές. εἰς εὐθεῖαν τεταμένον.

Ἰθύφαλλοι. οἱ ἔφοροι Διονύσου καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ, γυναικείαν στολὴν ἔχοντες. λέγεται δὲ φαλλὸς ὅτε μὲν τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον. καὶ ποιήματα δὲ καλεῖσθαι, ἃ ἐπὶ τῷ ἰσταμένῳ φαλλῷ ᾄδεται μετ᾽ ὀρχήσεως.

Ἰθύφαλλοι. οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις ἐπ᾽ εὐθείας δεσμούμενοι, ἐξ ἐρυθρῶν δερμάτων. εἴρηται ἐν τῷ περὶ Φαλλοῦ.

Ἵκανε. παρεγένετο.

Ἱκανός. ὁ ἀρκῶν. ὁ γὰρ ἱκάνων, ὃ ἔστι παραγινόμενος, ἤρκεσε πρὸς τὴν ὁδόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι;
Καὶ Ἱκανὸς ὁ θεός.

Ἱκανῶς ἔχω. γενικῇ.

Ἰκαριεύς. δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηίδος.

Ἰκάριος. ὄνομα κύριον.

Ἴκαρος. ὄνομα κύριον.

Ἱκεσία. ἡ ἱκέτευσις.

Ἱκέσιος. ὁ ἱκέτης.

Ἱκέσθην. παρεγένοντο.

Ἱκετάονος. ὄνομα κύριον.

Ἱκέτευμα. τὸ δουλοπρεπῶς παρακαλεῖν καὶ ἱκετεύειν. Ὁ δὲ Αὔγαρος ἀπήντησε Τραϊανῷ προσιόντι, καὶ συγγνώμης ἔτυχεν. ὁ γὰρ παῖς λαμπρόν οἱ ἱκέτευμα ἦν.

---

1. Ἴθορος] Gaisfordus divisim Ἰθ᾽ ὅρος scribi iussit: cui Dindorfius accessit. Non satisfacit iocus artificiosior. Nihil mutat tamen Photius. Statim V. in marg. ap. Gaisf. Ἄθρις ὁ ἐκτομίας, οὗ ἡ ἰσχὺς τεθέρισται· καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἄρρεν. 3. Ἰθώμη. ὄνομα πόλ.] Vide Stephanum h. v. *Küst.* 4. Καὶ Ἰθωμίτης, ὁ ἀπ᾽ αὐτῆς] Ἰθωμίτης ὄνομα κύριον B. V. E. Gaisf. Refinximus Ἰθωμήτης cum V. obsecuti Tittmanno in Zon. p. 1098. 5. καὶ ἰθὺς καὶ ἰθεῖα ex B. V. E. Edd. ante Küst. reduxit Gaisf. καὶ ἰθὺς etiam Phot. Ἰθύ καὶ ἰθύς: ἐπ᾽ εὐθείας ἀμφότερον Lex. Seg. Cf. v. Εἴθαρ. Ἡρόδοτος] III, 127. 7. ἅτε οἰδαινόντων] In prioribus editt. [et B. V. E.] corruptissime legitur, ἅτε οἱ δεόντων, cuius loco veram lectionem ex Herodoto reposuimus. Eleganter autem πράγματα οἰδαίνοντα dicuntur res turbatae et minime tranquillae: qua phrasi idem Herodotus usus est in III, 76. *Küst.* Mirum fugisse Küsterum, quod ductus litterarum ostendunt praebuitque *V, aperte, οἰδεόντων. Quamquam praestat cum Herod. οἱ οἰδεόντων. 9. Ἰθύνει] Il. ῥ. 632. αἰτιατικῇ omitte cum Photio. 10. Ἰθυντήρ. ὁδηγ.] Eadem habet Hesychius. *Küst.* Pluralem numerum posuit Zon. p. 1098. 12. Ἴθυσεν] Il. ὁ. 693. 13. τεταμένον Med. et liber Zonarae. Cf. v. Εὐθυγενής. 14. οἱ ἔφοροι] Apud Photium in lexico inedito et Hesychium legitur οἱ ἐπίορκοι. *Küst.* Adde v. Σῆμος, coll. Lex. Rhet. p. 246. 15. λέγεται δὲ φαλλὸς τὸ ἐντετ.] Vide Harpocrationem v. Ἰθύφαλλοι et Eustath. in Odyss. ά. p. 1413. *Küst.* φαλλὸς ὅτε μὲν τὸ ἐντετ. Gaisf. cum B. V. E. φ. ὁτὲ μὲν καὶ τὸ αἰδοῖον Phot. Haec parum emendata esse non solum ὁτὲ μὲν arguit et φαλλός, quod ἰθύφαλλος oportuit dici (Harpocr. ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλλος τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, similiterque Zonaras et Eustathius), sed infinitivus etiam καλεῖσθαι. Itaque grammaticus videtur doctam quampiam annotationem curiosius quam prudentius excerpendam sibi sumpsisse. Saniora Hesychius: λέγεται δὲ ὅταν (ὁτὲ critici) μὲν τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον· ὁτὲ δὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἰσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον. 17. καλεῖται] καλεῖσθαι V. E. Phot. 18. ᾄδετο] ᾄδεται B. V. E. Phot. In fine μετ᾽ ὀρχήσεως om. Phot.

3. Ἵκανε] Il. β. 17. 4. παραγενόμενος] παραγινόμενος B. V. Schol. Aristoph. 5. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] V. 483. 8. Ἱκανὸς ὁ θεός] Plurima exempla collegit Schleusnerus Lex. V. T. *Gaisf.* Intelligitur omnipotens, perfectus: quam notionem per citerius aevum late disseminatam eximie Reiskius illustrat in Constantini Cerim. p. 154. sq. 9. Sub gl. fuem ἀρκούντως delevi cum B. V. E. 10. Ἰκαριεύς. δῆμ.] Ex Harpocratione. *Küst.* τῆς Αἰγηίδος φυλῆς] φυλῆς τῆς Αἰγηίδος V. E. Phot. Zon. φυλῆς abest a plerisque libris Harp. 11. Ἰκάριος] De Icaro insula vid. Athen. II, 61. unde οἶνος Ἰκάριος I. 30. et Icarii, incolae huius insulae. *Reines.* Commemorari debuerat aut Penelopae pater aut Icarius suo et Erigonae fato celebratus. 14. ἱκετικός] ὁ ἱκέτης B. V. ὁ ἱκέτης ἢ ἱκέσιος E. ἀντὶ τοῦ ἱκετήσιος Zonaras. Vide Soph. Antig. 1230. 15. Ἱκέσθην] Il. ά. 328. 16. Ἱκετάονος] Hom. Od. γ. 149. [Voluit Il. γ. 147.] Fuit vates. Appuleius de Deo Socratis: Hicetaon, vel Lampus, vel Clytius. *Reines.* Pertinet ad Il. ὁ. 576. 17. Interpretatio potius ad locum Thucyd. I, 137. videtur spectare. 18. Ὁ γὰρ Αὔγ.] Ex Dion. Cass. Exc. Ursin. p. 406. [LXVIII, 21.] ed. Reimari p. 1137. Tho. Magister v. Ἱκεσία. Thucyd. p. 88. *Toup.* MS. Dionis Cassii p. 780. E. *Hemst.* ὁ δὲ recipiendum fuit cum V. Cf. v. Ἐδεσσα.

Ἴθορος. Proverbio dictum in adhortando. Ἰθώμη. Nomen urbis. Ἰθωμήτης. Civis Ithomes. Ἰθύ et ἰθύς. Recta. apud Herodotum autem palam et directo: *Recta quidem exercitum adversus illum mittere non placuit, quippe rebus domi adhuc turbatis.* Ἰθύνει. Accusativo iungitur. administrat, dirigit, exigit. Ἰθυντήρ. Viae dux, gubernator, frenum, gubernaculum. Ἴθυσεν. Recta contendit. Ἰθυτενές. Ad rectam lineam extensum. Ἰθύφαλλοι. Bacchi comites, qui phallum sequebantur muliebri veste induti. phallus autem nunc vocatur nervus intentus; interdum etiam vocantur carmina, quae in phallum erectum cum tripudio canebantur. Ἰθύφαλλοι. Phalli recti, qui femoribus tantum, non etiam cervicibus alligati circumferebantur, ex rubris pellibus confecti. de quo dictum est in v. Φαλλός. Ἵκανε. Venit. Ἱκανός. Qui sufficit. ἱκάνων enim, i. e. veniens, ad iter conficiendum suffecit. Aristophanes *Pluto*: *An sufficere putas mortes viginti?* Et Deus dicitur ἱκανός, sibi sufficiens. Ἱκανῶς ἔχω. Genitivo iungitur. Ἰκαριεύς. Pagus tribus Aegeidis. Ἰκάριος. Nomen proprium. Ἴκαρος. Nomen proprium. Ἱκεσία. Preces supplices. Ἱκέσιος. Supplex. Ἱκέσθην. Advenerunt. Ἱκετάονος. Nomen proprium. Ἱκέτευμα. Supplicatio humilis et servilis. *Abgarus enim Traiano advenienti obviam ivit, et veniam impetravit. nam filius ei pro splendida supplicatione erat.*

Ἱκετεύω. αἰτιατικῇ. Ἱκετεία, ἡ ἱκεσία. ἱκετεία δὲ ἱκετηρίας διαφέρει. ἱκετεία μέν ἐστιν ἣν ποιεῖταί τις διὰ τῶν λόγων, ὅταν δέηται συγγνώμης τυχεῖν ἢ ἐλέους. Ἀντιφῶν· Περὶ τοῦ μὴ ἐλεεῖν ὑμᾶς ἐμὲ ἐδεήθη, δείσας μὴ ἐγὼ ὀάκρυσι καὶ ἱκετείαις πειρῶμαι ὑμᾶς ἀναπείθειν. Ἱκετηρία δέ ἐστιν, ἣν οἱ δεόμενοι κατατίθενταί που ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν.

Ἱκετηρία. ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας. ὁ δὲ Αἰσχίνης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ.

Ἱκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος στέμμασι ἐστεμμένος.

Ἱκέτης. ὁ δουλοπρεπῶς παρακαλῶν καὶ δεόμενος περί τινος ὁτουοῦν.

Ἱκέτω. παραγενέσθω.

Ἰκμάζω. ὑγραίνω. Καὶ Ἰκμάς, ἡ ὑγρασία.

Ἴκμενον. πορευτικὸν ἄνεμον.

Ἰκνοῦμαι. ἔρχομαι, ἱκετεύω. Καὶ Ἰκνούμενος, παρακαλῶν.

Ἰκόνιον. ὄνομα πόλεως. Καὶ Ἰκονιαῖος.

Ἴκοντο. παρεγένοντο.

Ἴκου. ἐλθέ.

Ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ
ἵκου πρὸς οἴκους.

Ἵκω. καταλαμβάνω.

Ἱκρία. ὀρθὰ ξύλα, ἢ σανιδώματα τῆς νηός. καὶ τὰ τῶν θεάτρων, ἃ ἦσαν καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις· ἐπὶ ξύλων γὰρ ἐκάθηντο. πρὶν γένηται τὸ θέατρον, ξύλα ἐδέσμευον, καὶ οὕτως ἐθεώρουν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἱκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς.

Προβλήματα δὲ ξύλων κατὰ τῶν ἡμιτελέστων ἐφίστασαν, καὶ ἵκρια προσπήξαντες διαβάσεις παρὰ σφᾶς ἐμηχανῶντο.

Ἴκριον. Ἱκρίῳ Ἰουδαῖοι τὸν Σωτῆρα προσήλωσαν. —— Ἴκριον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου κεῖσθαι τοῦ κενοταφίου. Θουκυδίδης. γνώρισμα ἐπιχώριον καὶ νόμιμον Ἀττικὸν τῶν ἐπὶ δυστυχίᾳ τετελευτηκότων καὶ μὴ ἐν Ἀθήναις ταφέντων.

---

1. αἰτιατικῇ om. *V. ἱκετεία δὲ ἱκετηρίας διαφέρει] Eandem differentiam notat Tzetzes Chil. XII. c. 400. his verbis: Ἱκετηρία μέν ἐστιν, ἄν τις ποιῇ δεήσεις Εἰκόνα φέρων ἐν χερσὶν ἢ κλάδον ἢ λαμπάδα, Εἴτε καὶ χάρτην ἐγγραφον, ἔχοντα τὰς δεήσεις. Ἡ ἱκεσία δὲ ἁπλῶς παράκλησις ἐν λόγοις. Küst. Ceterum observatio refertur ad figuratum usum vocis ἱκετηρία, copiose illum a Lobeckio Phryn. p. 503. monstratum, qui causam praebuit ut in Isocr. Symmach. p. 186. ἱκεσίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι libri plerique praeberent ἱκετηρίας. 2. μὲν γάρ] γάρ expunxi cum B. V. Accedit Lex. Rhet. p. 267. ubi breviter dictum ἔστιν ἡ διὰ τῶν λόγων. 3. λόγων] τῶν λόγων B. E. V. Lex. 4. μὴ prius cum *V. inserui, quo reposito vis sua sententiae constat. 7. που] ἐγγράφως addit Lex. 9. Ἱκετηρία. ὁ θαλλὸς τῆς ἐλ.] Ex Harpocratione. Küst. Harpocrationis verba sunt ἱκετ. καλεῖται — ἐστεμμένος. Photius glossam ab Αἰσχίνης exorditur. 10. ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ] Gaisfordus ad locum περὶ Παραπρεσβ. p. 30, 11. ed. Steph. rettulit; cui similes sunt aliorum auctoritates haud paucae, v. Elmsl. in E. Heracl. 125. et Lobeck. Phryn. p. 503. Sed ὁ δὲ nullum habet explicatum. Itaque suspicor ante Ἱκετηρία intercidisse ἱκεσία, quo Aeschines usus est adversus Ctesiphontem. 11. ἐλαίας κλάδος] Schol. Aristoph. Plut. 383. Ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας, ἐρίῳ πεπλεγμένος. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον. Aeschylus in Eumen. 43. supplicem olivae ramum sic describit: Ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ. Küst. 14. ὅτου ἦν *V. 15. Ἱκέσθω] ἱκέτω B. V. E. Phot. Lex. Bachm. p. 261. Fidem glossae requiro. 16. Ἰκμάζω] V. Herodiani Epim. p. 46. 17. Ἴκμενον] Scribitur et ἵκμενον et ἴκμενον cum spiritu leni. Vide Schol. Homeri in Il. ά. 479. et Hesychium. Küst. 19. παρακαλῶν om. E.

3. Ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδ.] Sophoclis Oedip. Colon. 740. sq. Οἰδίπου Med. 6. Ἱκρία. ὀρθὰ ξύλα, ἢ σανιδώμ.] Hanc notam Suidas procul dubio descripsit ex Scholiasta Aristophanis deperdito in Thesmoph. 402. qui paulo post citatur. Küst. Usque ad νηός Photius, ubi tamen νεώς: sed cf. v. Εδωλιάσαι. Sequentia, quod Küsterus divinarat, Schol. Aristoph. praebent, sed aliquanto meliore oratione hac: ὡς ἔτι ἱκρίων ὄντων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ ξύλων καθημένων. πρὶν γὰρ γένηται τὸ θ. κτλ. Ceterum ascripserat Toupius Schol. Homer. Od. ε. 163. 7. καὶ ἐν] καὶ om. B. E. Zon. p. 1101. 8. πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον] Huc pertinent verba Hesychii v. Αἰγείρου θέα: Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ (lege ἱκρίου vel ἱκρίων, monentibus viris doctis) ἔνθα, πρὶν γενέσθαι θέατρον, τὰ ἱκρία ἐπήγνυον. Idem v. Παρ' αἰγείρου θέα: Ἱκρία ἐστὶν ὀρθὰ ξύλα, ἔχοντα σανίδας προσδεδεμένας, οἷον βαθμούς, ἐφ' αἷς ἐκαθέζοντο, πρὸ τοῦ κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον. Küst. Vide Meinek. Com. Gr. Vol. II. p. 189. πρὶν γένηται B. V. E. Zon. Med. Schol. Aristoph. Sed recte Dindorfius πρὶν γὰρ γενέσθαι. 12. ἀποβλέπουσ' Ox. 13. τῶν ἡμιτελέστων] Desideratur ἔργων vel additamentum consimile. 16. Ἴκριον] Accentus inconstantiam reliquimus. 17. Ἴκριον] Ex Marcellini Vita Thucyd. p. 5. unde emendabis, notante Dukero. Toup. Annotavit item Hemsterhusius, monens legendum esse κεῖσθαι τοῦ Θουκυδίδου· τοῦ κενοταφίου δὲ τοῦτο γνώρισμα etc. Idem tamen animadverterat etiam Küsterus in Addendis. κεῖται] κεῖσθαι B. V. E. 19. δυστυχίᾳ] δυστυχίας V. τοιαύτῃ δυστυχίᾳ Marcell.

Ἱκετεύω. Accusativo. Ἱκετεία, preces supplices. ἱκετεία vero differt ab ἱκετηρία. nam ἱκετεία est, cum verbis aliquem suppliciter oramus, veniamque vel misericordiam imploramus. Antiphon: *Rogavit vos, ut ne vestram misericordiam mihi tribueretis, solicitus ne ego lacrimis et supplicibus precibus vos de sententia deducere conarer.* Ἱκετηρία vero est oleae ramus, quem supplices alicubi deponunt aut manibus praeferunt. Ἱκετηρία. Oleae ramus. Aeschines in *Apologia.* Ἱκετηρία vocatur oleae ramus lana velatus. Ἱκέτης. Qui more servili orat et rem qualemcunque petit. Ἱκέτω. Veniat. Ἰκμάζω. Humecto. Et Ἰκμάς, humor. Ἴκμενον. Secundum ventum. Ἰκνοῦμαι. Venio, suppliciter oro. Et Ἰκνούμενος, suppliciter orans. Ἰκόνιον. Nomen urbis: unde Ἰκονιαῖος. Ἴκοντο. Venerunt. Ἴκου. Veni. *At, o miser Oedipe, audiens me redeas domum.* Ἵκω. Assequor. Ἱκρία. Recta ligna, vel tabulata navis, et theatrorum, eademque concionibus extabant. in ligneis enim tabulis sedebant. ante conditum theatrum ligna colligabant, et ita spectabant. Aristophanes in *Thesmophoriazusis*: *Quare statim ingressi de tabulatis nos limis oculis intuentur. — Ligna vero prominentia in semiperfectis muris constituerunt, et tabulatis affixis transitum ad se moliebantur.* Ἴκριον. *Iudaei Servatorem cruci clavis affixerunt. — Tabulam enim in sepulcro Thucydidis extare; id autem indicium est cenotaphii, quod Attici illis solent tribuere, qui infelici morte obierunt, neque Athenis sepulti sunt.*

Ἴκταρ. πλησίον, ἐγγύς· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. καὶ παροιμία· Οὐδ' ἴκταρ βάλλει. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ διωλύγιον.

Ἰκτεριᾶν. ὅτι τοῖς ἰκτεριῶσι πᾶς χυμὸς δοκεῖ πικρὸς εἶναι, διὰ τὸ τὴν ὑγρότητα τὴν περὶ τὴν γλῶτταν τοῦτον ἔχειν τὸν χυμόν· οὗ πρῶτον γευομένη οὐκ ἀντιλαμβάνεται τῶν προσφερομένων. ζητήσειε δ' ἄν τις, εἰ πικρὸς ὁ περὶ τὴν γλῶτταν χυμός, ἔδει, ὁπηνίκα προσφέρεται τὸ μέλι, ἧττον δοκεῖν πικρὸν εἶναι, ἐμμεμιγμένου τοῦ γλυκέος καὶ κολάζοντος τὴν ἀμετρίαν τοῦ πικροῦ. νῦν δὲ ὅταν προσφέρηται τὸ γλυκύ, τότε τῆς πικρίας μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται. ἀλλὰ διὰ τὸ ἠρεμεῖν πρὸ τούτου τὴν αἴσθησιν, οὐκ ἀντιλαμβάνεται τοῦ περὶ αὐτὴν
112 χυμοῦ· ἐπεὶ ἐὰν μηδενὸς προσενεχθέντος κινηθῇ, μᾶλλον αἰσθήσεται τῆς πικρότητος. ὥσπερ οὖν ὁ ὑγρὰν ἔχων τὴν γλῶτταν ἧττον αἰσθάνεται, οὕτω καὶ ὁ ἄγαν ξηράν· δεῖ γὰρ παθεῖν τι τὸ αἰσθητήριον ὑπὸ τοῦ γευστοῦ, ὑγροῦ ὄντος. τὸ δὲ ἄγαν ξηρὸν ἧττον πάσχει ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ καὶ διὰ πλείονος χρόνου. δηλοῦσι δὲ αἱ κατεξηραμμέναι τῶν βυρσῶν, ἐπὶ πολὺν χρόνον μὴ πάσχουσαι ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ.

Ἴκτερος. νόσος ἐκ χολῆς συνισταμένη.

Τοὺς ἰκτέρῳ χρωσθέντας ὥσπερ χρυσίῳ λέγουσι δὲ εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον, ὥστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῶν ἰκτίνων, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται.

Ὅτι οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται πρὸς ὄρνιν τὸν χαραδριὸν ἀποβλέψαντες. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Χαραδριός.

Ἰκτῆρας. ἱκετευτικούς.

Ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους.

Ἴκτις, ἰκτιδος. εἶδος ζῴου, ὡς οἱ κάστορες. ἢ ἔννυδρόν ἐστιν, ἰχθυοφάγον. Καὶ Ἰκτιδέα, τὸ τοῦ αἰλούρου δέρμα.

Ἴκτινα. ὄνομα κύριον.

Ἴκτινος. εἶδος ὄρνιθος ἁρπακτικοῦ, ἐν ἔαρι φαινομένου. καὶ παροιμία·

Προκυλινδεῖσθαι ἰκτίνοις.

1. Ἴκταρ] Eadem apud Zenob. V, 55. *Hemst.* Cum Timaeo p. 149. (ubi vid. Ruhnkenius) sive Schol. Platon. p. 418. Cf. Blomf. gloss. Agam. 114. Ἴκταρ Edd. vulgg. 3. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν] Γλῶτται vocantur *voces obscurae, obsoletae* et *minus usitatae*: quod cum Porto et Schotto in mentem non venisset, locum hunc imperite admodum interpretati sunt. *Küst.* Proverbium vide sub v. *Οὐδ' ἴκταρ βάλλει.* 4. τοῖς ἰκτεριῶσι πᾶς χυμὸς δοκεῖ πικρὸς εἶναι] Integrum hunc articulum excerpsit Suidas ex Philopono in librum II. Aristotelis de Anima, M. VII. 1. *Küst.* Rem tractavit Fabricius in Sextum p. 28. ὅτι Gaisf. cum *V. 5. τὴν ante γλῶτταν om. *V. 9. τὸ μέλι] τῷ μέλι V. Mox δοκεῖ B. 10. γλυκέως Med. 12. τὸ γλυκύ] τῷ γλυκύ V. 13. ἀντιλαμβάνεται. ἀλλὰ διὰ τὸ ἠρ.] Locus hic mutilus ex Philopono sic suppleendus et in integrum restituendus est: ἀντιλαμβάνεται. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές. οὐ γὰρ μᾶλλον τότε ἀντιλαμβάνεται, ἀλλὰ διὰ τὸ ἠρεμεῖν etc. Videtur autem Philoponus secutus hic esse vestigia Alexandri Aphrodisiensis, qui Probl. lib. I. Q. 101. de eadem materia disputans sic ait: *Τὸ μέλι τὸ πᾶσι γλυκύτατον τοῖς ἰκτερικοῖς πικρὸν φαίνεται· διότι πικρὰν χολὴν ἔχουσι πλεονάζουσαν ἐν παντὶ τῷ σώματι καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ. τὸ οὖν μέλι ἐσθιόμενον τὸν ἡσυχάζοντα πικρὸν χυμὸν ἀνακινεῖ. καὶ ἡ γεῦσις λοιπὸν ἀντιλαμβανομένη τῆς πικρότητος τῆς χολῆς φαντασίαν ποιεῖ τοῦ νομίζεσθαι τὸ μέλι πικρὸν ὑπάρχειν.* Küst. ἀντιλαμβάνεται — αἴσθησιν οὐκ om. *V. 14. ἀντιλαμβάνεται] ἀντιλαμβάνηται E.

1. κατεξηραμέναι Med. 3. νόσος ἐκ χολῆς συν.] V. Artemid. I, 31. p. 50. 4. ἰκτέρῳ] ἰκτερίῳ *V. 8. ἀφ' ὧν] ἀφ' οὗ B. V. E. Phot. Cyrillus ap. Schleusner. Lex. V. T. v. Ἴκτερος. Totum locum ope Leidensis dedit emendatiorem Gronov. Rec. mutil. p. 53. καλοῦνται] καλεῖται B. V. E. Cyrillus et Phot. Adde Lex. Bachm. p. 261. Nimirum ordine perpetuo decurrebant haec: ἀφ' οὗ καὶ καλοῦνται οἱ ἰκτεριῶντες. Deinde Ὅτι Gaisf. cum *V. 9. ἀπαλλάττονται δὲ] ῥᾷον ἀπαλλάττονται V, δὲ item om. E. πρὸς ὄρνιν] Vide Schol. Aristoph. Av. 267. *Küst.* 10. ἐπιβλέψαντες] ἀποβλέψαντες V. E. Med. ζήτει] ἔστιν dedi cum V. E. 12. Glossam continuae subiecit *V. ἰκετευτικούς] ἱκετικούς V. E. Sed illud tenet Schol. Sophoclis. 13. Ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτ.] Sophoclis Oed. R. 143. Monuerat Portus. 14. Ἴκτις — ἰχθυοφάγον] Ex Schol. Aristoph. Ach. 880. (Ἰκτίδας, ἐνύδρεις, ἐγχέλεις Κωπαΐδας) ubi cum Aldus edidisset, ἴκτιδας. εἶδος ζῴου ὡς οἱ κάστορες. ἢ ἔννυδρον. ἐστὶ δὲ ἰχθυοφάγον, Dobraeus quem probat Dindorfius emendavit, ἐνύδρεις. εἶδος ζῴου ἢ ἔννυδρις. ἐστὶ δὲ ἰχθυοφάγον ὡς οἱ κάστορες. Mihi pleraque ad Suidae normam videntur hactenus esse exigenda, ut in novissimis refingatur: ἡ δὲ ἔννυδρίς ἐστιν ἰχθυοφάγον. 15. Ἰκτιδέα, τὸ τοῦ αἰλ.] Vide infra v. *Κτιδέη. Küst.* Κτιδέα B. E. 17. Ἴκτινα] Immo Ἰκτῖνος. 18. Ἴκτινος. εἶδος] Notam hanc descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. Av. 501. *Küst.* 10. Προκυλινδεῖσθαι ἰκτίνου] Portus recte observavit haec referenda esse ad Aristoph. Av. 500. *Καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων Προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. Küst.* ἰκτίνου] *ἰκτίνοις* E. *ἰκτίνους* Med.

Ἴκταρ. Iuxta, prope. notatio vocis est ab *ἐφικνεῖσθαι*. hinc proverbium: *Ne prope quidem scopum ferit.* est autem vox minus usitata, ut *διωλύγιον*. Ἰκτεριᾶν. Ictero laborantibus omnia videntur esse amara, quod humor, qui est in lingua, huic saporem habet. lingua igitur, eo primum gustato, reliquarum rerum saporem non percipit. obiiciat tamen aliquis, si succus linguae sit amarus, consentaneum esse ut, si mel edatur, minus amarus videatur, cum quae ei admisceatur dulcedo immodicum amarorem temperet. nunc vero cum dulce quid editur, amarum saporem lingua magis percipit. hoc autem falsum est. non enim tunc lingua magis percipit saporem amarum, sed ideo, quia sensus ante quiescit, non afficit eam succus, qui inest. nam si nullo quamvis melle sumpto moveatur, magis percipiat saporem amarum. uti igitur qui humidam habet linguam, minus gustat: sic etiam, qui nimis siccam. oportet enim sensus instrumentum aliqua ratione affici ab humido, quod gustatur. nimis vero siccum minus afficitur ab humido, et quidem tardius. hoc autem demonstrant coria diu siccata, quae humore non afficiuntur. Ἴκτερος. Morbus qui nascitur ex bile. *Ab ictero coloratos, ut ab auro.* dicunt autem esse morbum, qui pallidos reddat homines, ab ira provenientem: quo qui laborant, oculos habent pallidos et nigros, quales sunt milvorum, unde hic morbus vocatur. — Liberantur, qui ictero laborant, eo malo, si in avem charadrium intueantur. quaere sub v. *Χαραδριός*. Ἰκτῆρας. Supplices. *Surgite, sublatis supplicibus his ramis.* Ἴκτις. Genus animalis, cui subiiciuntur castores. vel est animal aquaticum et piscivorum. Et Ἰκτιδέα, pellis mustelae. Ἴκτινα. Nomen proprium. Ἴκτῖνος. Milvus, genus avis rapacis, tempore verno apparentis. hinc proverbium: *Procumbere in genua coram milvis.*

ἔαρος γὰρ ἀρχομένου ἴκτινος φαίνεται· ἐφ' ᾧ ἡδόμενοι ἐκυλινδοῦντο, ὡς ἐπὶ γόνυ πίπτοντες εἰς βασιλέα. ἴδιον γὰρ βασιλέων τὸ ἐξ ἀνθρώπων γονυπετεῖσθαι. ἢ ὅτι τὸ διὰ μεταβολῆς καιροῦ γινόμενον εἰς βασιλικὴν ἐπέτρεψε τιμήν· οἱ γὰρ ἴκτινοι τὸ ἔαρ σημαίνουσι. οἱ πένητες οὖν ἀπαλλαγέντες χειμῶνος προεκυλινδοῦντο καὶ προσεκύνουν αὐτούς.

Ἴκτινος. εἶδος ὀρνέου. Οὐ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιον ἐν γήρᾳ μετατιθέμενῳ διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον ὑπὲρ τοῦ ἰκτίνου μῦθον· ὃς ὄρνις ὢν ἐπιθέμενος τῷ χρεμετίζειν ἀμφοῖν ἁμαρτεῖν, ἀγροικίας τε ἅμα καὶ ὀξυϊότητος.

Ἰλλάδες. οἱ δεσμοί.

Ἰλαδόν. ἐν ἀθροίσει, κατὰ ἴλας. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δασύ.

Ἴλαθι. ἵλεως ἔσο.

Ἵλαος. ὁ ἵλεως καὶ εὐμενής.

113 Ἱλαπινάζω. εὐωχοῦμαι.

Ἰλαπίνας. θυσίας, ἑορτάς, εὐωχίας.

Ἱλάριος, Ἀντιοχεὺς τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως, ἐν τῷ βουλευτικῷ τὰ πρωτεῖα φέρων· ἐπιεικὴς δὲ τὴν φύσιν ὢν καὶ φιλομαθὴς καὶ προσέτι ὀξὺς ἐν τοῖς λόγοις καὶ βιβλίων παντοδαπῶν εὐπορώτατος, ὅμως ὀψιμαθὴς ἐγεγόνει λόγων φιλοσόφων. πολιτεύεσθαι γὰρ ἀναγκαζόμενος τὰ κοινὰ πολιτεύματα τῆς πατρίδος, οὐδεμίαν εἶχε σχολὴν πρὸς φιλοσοφίαν. ἐνῆν δὲ αὐτῷ δυσάγωγον ἦθος ἐν τῇ νεότητι πρὸς σωφροσύνην· ὥστε καὶ τοῦτο πολλὴν ἀσχολίαν παρείχετό οἱ πρὸς καλλίω βίον. ἀλλὰ γὰρ ἡ τύχη σοφώτερον τούτῳ κατέστη καὶ ὁ καιρὸς ἅμα, παρηκούσης ἤδη τῆς ἀκρατοῦς ἡλικίας. ἀτύχημά τι γὰρ συνέβη κατὰ τὸν οἶκον, ὅπερ εὐτύχημα ἀπέβη κατὰ τὸ ἀληθέστερον. ἡ γὰρ γυνὴ αὐτοῦ τῶν οἰκείων τινὶ συμφθειρομένη κατείληπτο. ὁ οὖν οἰκοφθόρος τὸ ἐπιτήδευμα ῥήτωρ ἐγεγόνει, Μόσχος δὲ ὄνομα. τυγχάνων δὲ τοῦ Ἱλαρίου τινὸς εὐνοίας καὶ οἰκειότητος, ἄδικος ἐφάνη περὶ τὸν εὐεργέτην· ἑάλω γὰρ συνὼν τῇ γυναικί. καὶ ὃς οὐδὲν ταραχθεὶς ἐπὶ τῇ συμ-

1. ἐφ'] ἐν *V. 2. εἰς βασιλέα] Haec non praegressis conveniunt, sed verbis e Scholio supplendis: *παίξας ουν φησι κυλινδεῖσθαι ὡς εἰς βασιλέα.* 3. ἴδιον γάρ] Hinc pergit A. de quo v. sub gl. Ἰγνάτιος. 4. *γινόμενον καιροῦ*] καιροῦ γινόμενον A. *V. Schol. Supra repone *μεταβολὴν* cum Schol. 5. *μετέτρεψε*] ἐπέτρεψε A. B. V. E. Schol. 7. *τοῦ χειμῶνος*] τοῦ om. A. B. V. E. retinet Schol. Dein *ἐκυλινδοῦντο* Schol. In fine *αὐτοῖς* V. 8. *Οὐ γὰρ οἶμαι*] Ex Iulian. Misopog. p. 366. Quod et recte notavit Wyttenbach. quem vide in Crit. Epist. p. 17. Conf. etiam p. 34. et 37. *Toup.* Subscripsimus Iuliani locum, quem minus integre decerpsit Suidas: *Οὐ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιον ἐν γήρᾳ μεταθεμένῳ διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον ὑπὲρ τοῦ ἰκτῖνος μῦθον. λέγεται γάρ τοι καὶ τὸν ἰκτῖνα, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνισιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὥσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων, εἶτα τοῦ μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνηθέντα ἑλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν στέρεσθαι, καὶ φαυλότερον εἶναι τῶν ἄλλων ὀρνίθων τὴν φωνήν. ὃ δὴ καὶ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας τε ἅμα καὶ δεξιότητος ἁμαρτεῖν.* 9. *ἐπὶ τοῦ*] *ὑπὲρ τοῦ* A. *ὑπὸ τοῦ* B. V. E. Med. 11. *ἥμαρτεν*] *ἁμαρτεῖν* A. B. V. E. Itaque Suidas videtur reliquisse, *ἀμφοῖν λέγεται ἁμαρτεῖν*: ut repetitum *ἁμαρτεῖν* causam praebuerit orationis interceptae. 13. *Ἰλλάδες. οἱ δεσμοί*] Ab *ἴλλειν constringere, continere.* Vide supra v. *Εἴλλειν.* Apud Hesychium in serie sua corrupte legitur *Ἰάλασι, δεσμοῖς*, pro *ἰλλάσι*: cui mendo occasionem praebuit similitudo τοῦ *Λ* et *Λ*, quae litterae saepe invicem locum permutarunt. Sic apud eundem Hesychium mendose legitur *Ληδεῖν* pro *Ληδεῖν*, *Λδοσύνη* pro *Ἀδοσύνη*, i. e. *ἡδονή*, et in v. *Θύψαι, ἐπικλύσαι* pro *ἐπικεῦσαι*, multaque alia huius generis. *Küst.* Vid. Il. *ν'*. 572. et supra v. *Ἰῆν ἰλλομένην*, infra v. *Ἰλλάς*. Hanc glossam continuae *Ἰλαδόν* subiicit *V. 14. *Ἰλαδόν*] Il. *β'*. 93. et al. 16. *Ἵλαθι*] Theocrit. XV, 143. *Port.* Et plurimi poetae citerioris aevi. 17. *Ἵλαος*] Il. *ά*. 583. 18. *Ἱλαπινάζω*] Pro *εἰλαπινάζω*. Vocales enim *ῑ* et *η* et diphthongum *ει* perpetuo apud grammaticos confundi constat. Vide supra v. *Εἰλαπινάζων. Küst.* 19. *Ἰλαπίνας*] Vide supra v. *Εἰλαπίνη. Küst.* Item Photius.

1. *Ἱλάριος, Ἀντιοχεὺς τῆς ἐν Συρ. πολ.*] Totum hunc articulum de Hilario Antiocheno descriptum esse ex Damascio non solum patet ex stilo, sed etiam ex Excerptis, quae ex illo scriptore supersunt adhuc apud Photium p. 1069. *Küst.* Huius nomen videtur corruptum in *Μέτριοι. Hemst.* 2. *βουλευτηρίῳ*] *βουλευτικῷ* V. Id praetuli: *pollens laude generis deliberativi.* 7. *ἦγε*] *εἶχε* scripsi cum A. 8. *πρὸς σωφροσύνην*] Sic ex MSS. [cum *V.] locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] minus recte legitur *ἐν σωφροσύνῃ. Küst.* 9. *ἀσχολίαν παρείχετο*] *ἀσχολὴν παρεῖχε τό* V. 10. *σοφώτερον* participium quodpiam requirit, ex quo pendeat, velut *βουλεύουσα.* 12. *ἀτύχημα γάρ τι*] *ἀτύχημα γὰρ* A. Quem secutus sum. 16. *Μόσχος*] *Μόσχος δὲ* A. V. 17. *τινὸς* vereor ut defendi possit.

vere enim ineunte apparent milvi, qua re gaudentes humi provoluti, quasi regem adorarent, in genua procidebant. regum enim hic honor proprius est, ut genibus flexis ab hominibus adorentur. vel ob temporis mutationem, quae tunc contingit, regio honore eos affecerunt. milvi enim ver significant. pauperes igitur hieme defuncti procumbentes eos adorabant. *Ἴκτινος.* Milvus, genus avis. *Haud enim facile est ei, qui senex sectam mutarit, effugere fabulam illam, quae de milvo narratur. is enim, cum avis esset, hinnire conatus utroque excidit, et rusticitate simul et dexteritate.* *Ἰλλάδες.* Vincula. *Ἰλαδόν.* Confertim, turmatim, significat etiam densum. *Ἵλαθι.* Propitius sis. *Ἵλαος.* Propitius et benevolus. *Ἱλαπινάζω.* Epulor. *Ἰλαπίνας.* Sacrificia, dies festos, convivia. *Ἱλάριος.* Hilarius, Antiochenus Syrus, qui deliberativo genere dicendi vigebat, natura bonus et discendi cupidus, praetereaque acutus in sermonibus et librorum omne genus copia instructissimus; philosophiae tamen serius operam dare coepit. cum enim publica patriae negotia tractare cogeretur, philosophiae studio vacare non poterat. in adolescentia vero mores habebat parum tractabiles et ab modestia alienos: quae res et ipsa magno ei erat impedimento, ne vitae meliori studeret. sed quod ratio non potuit, fortuna sapientius instituit, itemque tempus, postquam indomitus iuvenilis aetatis aestus deferbuerat. domesticum enim quoddam infortunium ei contigit, quod tamen, si verum spectamus, in felicitatem eius cessit. uxor enim cum aliquo amicorum in adulterio deprehendebatur. adulter autem erat rhetor, nomine Moschus, qui benevolentiam Hilarii expertus et ab eodem in amicorum numerum ascitus malam pro beneficiis gra-

φορᾷ πρᾶγμα ἐποίησεν ἀνδρείας τε καὶ φρονήσεως ἐχόμενον. τὸν γὰρ ἄνδρα παραλαβὼν ἐξέστη μὲν αὐτῷ τῆς γυναικός, ἐξέστη δὲ τοῦ σφετέρου κλήρου, ἐφ' ᾧτε κατὰ τὸν νόμον ἐκεῖνον βουλεύειν· αὐτὸς δέ, καὶ γὰρ ἄπαιδα βίον τῇ γυναικὶ συμβεβίωκεν, ἀπολιπὼν τὴν πατρίδα μετεσκευάσατο τὸν βίον πρὸς τοὺς φιλοσόφους, εἰς Καρίαν τε καὶ Λυδίαν μεταναστάς. Ἀθήναζε δὲ ἀφικόμενος ἠβούλετο τοῦ Πρόκλου ἀκροάσασθαι λόγων φιλοσόφων. ὡς δὲ οὐκ ἤνεγκεν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν ὁ Πρόκλος, ἀκηκοὼς αὐτὸν ἐληλυθέναι μετὰ τῶν παλλακίδων καὶ τῆς συνήθους ἔτι ἐκδιαιτήσεως, ἀναχωρήσας Ἀθήνηθεν ὁ Ἱλάριος ἄλλον μετεδίωκε τρόπον ὠφελείας τὸν συμμετρότερον ἢ κατὰ τὸν Πρόκλειον.

Ἱλάριος, ὁ ἐκ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος· ὥστε ἦν μάντις ἄριστος.

Ἱλαρίων, Ἱλαρίωνος.

Ἱλαρός. εὔχαρις, ἀστεῖος, ἡδύς. Ἀππιανός· Σὺν βοῇ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρηστῷ παρέπεμπον αὐτὸν καὶ θαῤῥεῖν ἐκέλευον. — Ἐπέπρεπε δὲ αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἱλαρόν.

Ἱλαροῖς. Ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις εὐθυμοι τὴν τελευτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον.

Ἱλαρώτερος. εὐπροσιτώτερος.

Ἵλας, ἀγέλας, ἢ τάξεις. Καὶ Ἱλάρχας, ταξιάρχας. ἴλη γὰρ συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικοῦ 114

Ἱλλάς. τὸ σχοινίον. Καὶ Ἱλλάσι, τοῖς δεσμοῖς.

Ἱλάσθητι. δοτικῇ· ἵλεώς μοι γένοιο.

Ἱλάσκεσθαι. ἐξιλεοῦσθαι.

Ἱλάσκονται. περὶ τὸν αὐτὸν εἱλοῦνται τόπον, ἢ ἐν κύκλῳ πλανῶνται.

Ἱλασμός. εὐμένεια, πραότης, συγχώρησις, εἴτε διαλλαγή.

Ἱλαστήριον. θυσιαστήριον.

Ἱλεδανοί. οἱ δεσμοί.

---

5. *καὶ γὰρ ἄπαιδα βίον τῇ γυναικὶ συμβ.*] Eadem leguntur apud Photium loco paulo ante laudato. *Küst.* Ceterum praestat *συμβεβιώκει.* 8. *Ἀθήναζε δὲ*] *Ἀθήναζε γὰρ* A. B. V. E. Id arguit in praegressis nonnihil intercidisse. *ἐβούλετο*] *ἠβούλετο* A. B. V. E. Deinde *καὶ* ante *λόγων* expunxi cum *V. 9. *ὡς δὲ οὐκ ἤνεγκεν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν ὁ Πρ.*] Photius loco citato: *ὁ δὲ Ἱλάριος φιλοσοφῶν μέν, ἐκδεδιητημένος δὲ τὰς ὑπογαστρίους ἡδονάς, οὐκ ἔτυχε Πρόκλου διδασκάλου. Küst.* 13. *ὠφελείας*] Pro *ὠφελείας* interpres videtur legisse aut legendum putasse *φιλοσοφίας. Hemst.* Non puto. Verterat Portus, *aliam utilitatis*, i. e. philosophiae, *rationem secutus est.* Küsterus *utilitatis* delevit, sententiam potius loci spectans quam verbum curans verbo reddere. *Gaisf.* Superest *τὸν συμμετροτέρον*, quod cum illis *ἄλλον τρόπον* nequit coire. Suspicor *τὸ συμμ.* 15. *Ἱλάριος, ὁ ἐκ Φρυγ.*] Articulum hunc a Suida descriptum esse ex Eunapii historia suspicatur Valesius in Amm. Marcell. lib. XXIX. (c. 1, 28.) p. 381. *Küst.* Eunap. fr. 20. Ed. Nieb. p. 109. Intellexit idem Valesius *ἐπὶ Οὐάλεντος* dicendum fuisse. Sed idem error recurrit in v. *Πατρίκιος.* 17. *τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως*] *τῆς κοινωνίας τοῦ μ.* A. B. V. E. *προγνώσεως* om. B. V. E. *κοινωνίας* etsi non habeo quomodo probabiliter emendem (quamquam videtur nomen latitare ab *οἰωνὸς* factum), scripturam tamen vulgatam apparet per fraudem esse suppositam. 20. *Ἀππιανός*] Recepit Schweigh. T. III. p. 15.

2. *Ἔπρεπε*] *ἐπέπρεπε* A. V. Cf. Iacobs. in Philostr. p. 337. sq. 4. *Ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαρ. τοῖς προς.*] Hoc fragmentum depromptum est ex Iosepho de Bello Iud. lib. VII. p. 965. *Küst.* Sive VI, 7, 2. 7. *εὐπροσιτώτερος*] *εὐπροσιτότερος* A. V. 9. *ἡ συστροφή, καὶ*] *ἡ* et *καὶ* om. A. B. V. E. Vide v. *Ἴλη.* 11. *Ἱλλάς. τὸ σχ.*] Repraesentavi hic lectionem MSS. In prioribus enim editt. minus recte excusum est *Ἱλάς*, et *Ἱλάσι*, per unum λ. Vide paulo ante v. *Ἱλλάδες*, ubi recte haec vox per duo λ scripta est. *Küst.* *Ἱλλάσι*] Homericam vocem reduximus in v. *Εἴλλειν.* 13. *Ἱλάσθητι*] Cf. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 295. *δοτικῇ* quod nescit vulg. tuetur *V. *γένοιο*] *γενοῦ* E. Zon. 14. *Ἱλάσκεσθαι*] Il. *α'*. 386. 15. *Ἱλάσκονται*] Sciendum est vocales *η* et *ι* saepissime apud Suidam confundi, et alteram pro altera poni; quod et hic factum. Nam pro *ἱλάσκονται* scribendum est *ἡλάσκονται*, ab *ἀλάσκω*: qua voce Homerus cum alibi usus est, tum etiam Il. *β'*. 470. ubi de apibus inquit: *αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἡλάσκουσιν.* Scholiasta in eum locum: *ἡλάσκουσι. περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εἱλοῦνται*: quae est ipsissima interpretatio, quam et Suidas hoc loco affert. *Küst.* Locus si quid intelligo non imperitia sed defectu mendosus. Etenim videtur is qui glossam commentus est finxisse *ἡλάσκοντο* (eodemque ducunt librorum scripturae, *Ἱλάσκοντο* E. deinde *εἱλοῦντο* V. E. in fine *ἑπλανῶντο* E.): ut epimerismi vinculo contenderentur *ἡλάσκοντο* vel *ἡλάσκονται* et *ἱλάσκονται.* 17. *εὐμένεια, πραότης*] *εὐμενής, πραότατος* Phot. et Lex. Seg. 18. *εἴτε διαλλαγή*] Desunt Photio. Lege *εἴτουν* sive *ἤγουν.* 19. *Ἱλαστήριον. θυσιαστ.*] Altare vocatur *ἱλαστήριον*, quia in eo offeruntur victimae divini numinis placandi gratia. In Veteri autem Testamento *ἱλαστήριον* appellatum fuisse operculum Arcae notum est. *Küst.* Vid. Suiceri Thes. Eccl. in v. Toupius citat Menand. Hist. p. 114. (sive Exc. p. 352.) *Gaisf.* 20. *Ἱλεδανοί*] Vid. supra v. *Ἑλεδανός.*

---

tiam rettulit. etenim cum eius uxore in adulterio deprehendebatur. quo tamen infortunio minime turbatus rem fecit generositatis et prudentiae plenam. nam adultero cessit uxore sua et bonis, ut ea ratione legitimus esset Senator. ipse vero (nullos enim ex uxore susceperat liberos) patria relicta in Cariam et Lydiam profectus, vitam philosophorum amplexus est. cumque Athenas venisset, Proclum audire voluit. sed cum is luxum hominis ferre non posset, quem cum concubinis et consueta adhuc vitae mollitie venisse audisset, Athenis digressus Hilarius aliam quaesivit emolumenti rationem, Proclea sibi accommodatiorem. *Ἱλάριος.* Hilarius Phryx, sub Ioviano Romanorum Imperatore vixit. fuit vir nulla quidem doctrina celeber, deus tamen ipsi futurorum praescientiam impertire videbatur. quare praestantissimus vates habebatur. *Ἱλαρίων.* *Ἱλαρός.* Comis, urbanus, suavis. Appianus: *Hilari clamore et faustis plausibus eum prosecuti sunt; bonoque animo esse iusserunt. — Maxime vero in eo elucebat animi hilaritas.* *Ἱλαροῖς. Urbem laetis oculis intuentes dicebant se bono animo mortem expectare.* *Ἱλαρώτερος.* Accessu facilior. *Ἵλας.* Greges, ordines. Et *Ἱλάρχας*, ordinum ductores. *ἴλη* enim est conglobata multitudo, turma equitum. *Ἱλλάς.* Funis. Et *Ἱλλάσι*, vinculis. *Ἱλάσθητι.* Aptum dativo: sis mihi propitius. *Ἱλάσκεσθαι.* Propitium fieri. *Ἱλάσκονται.* Circa eundem locum conglobati versantur; vel in orbem vagantur. *Ἱλασμός.* Gratia, clementia, venia peccati, reconciliatio. *Ἱλαστήριον.* Altare. *Ἱλεδανοί.* Vincula.

Ἰλεός. ἡ κατάδυσις τοῦ ὄφεως, ὁ φωλεός. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα νόσου περὶ τοὺς ἵππους γινομένης.

Ἱλεοῦμαι. αἰτιατικῇ.

Ἵλεως. πρᾶον. Καὶ Ἵλεως, τὸ Ἀττικόν, εὐμενής.

Ἱλεωτήριον. ἱλαστήριον.

Ἱλεύς. ὄνομα κύριον.

Ἴλλειν. συνέχειν.

Ἴλη. σύστημα, συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικοῦ· κυρίως δὲ φρατρία.

Μία δ' ἐκκλησίας ἀνδρῶν ἴλη.

Καὶ Εὐνάπιος· Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὑ ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατερράγη.

Ἱλήκοις. ἵλεως καὶ εὐμενὴς γενοῦ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἱλήκοις, Διόννσε, τεῆς ἀμέλησα χορείης.

Ἰλιάς. τὸ πλῆθος.

Ἰλιὰς κακῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

Ἰλιβηνοί. ὄνομα ἔθνους.

Ἰλιγγιᾷ. ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος· καὶ τοῦτο καλοῦσι τὸ πάθος ἴλιγγον. Ἰστέον ὅτι εἰλιγγιῶ διὰ διφθόγγου· ἴλιγγος δὲ διὰ τοῦ ῑ.

Ἰλιεύς. ὁ ἀπὸ τῆς Ἰλίου πόλεως. Καὶ Ἰλιέων.

Ἰλίεια Ἀθηνᾶ. ἡ παρ' Ἰλιεῦσι τιμωμένη.

Ἰλλίζω. διανεύω.

Ἴλιον. ἡ τῆς Φρυγίας πόλις.

Ὅτε τὰ κατὰ τοὺς Ἀργοναύτας ἐπράχθη, τηνικαῦτα παρ' Ἕλλησιν ἐχρημάτιζε καὶ ἡ Ἐρυθρὰ Σίβυλλα· κατὰ δὲ τὴν Φρυγῶν χώραν Τρώς, ὁ πατὴρ Ἴλου καὶ Γανυμήδους, ἐβασίλευσεν, κτίσας τὴν μὲν Τροίαν εἰς ἴδιον ὄνομα, τὸ δὲ Ἴλιον εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ πληρώσας τὰς πόλεις, πάντας τοὺς

1. Ἰλεός] Vid. Hesych. et intpp. v. *Εἰλεός*. 2. ὄνομα νόσου] Supra v. *Εἰλεός*. *Toup.* γινομένης] γινόμενον A. B. V. E. Edd. vett. Mutavit tacite Küsterus Portum secutus. 4. Gl. om. vulg. Tenet *V. 5. Ἵλεων] Ἵλεω exquisitam formam probavi cum A. B. E. Tum πρᾶοι E. Ἵλεω. ἱλασμόν Phot. 7. Ἱλεωτήριον] Sic Photius. Ἱλαστήριον καὶ ἱλεωτήριον καὶ ἱλαστήριον τὸ θυσιαστήριον E. 8. Ἱλεύς] Ἱλεὺς idem qui Σιλλεύς. Vide scriptorem Vitae Apollonii Rhodii. *Hemst.* Vide Herm. de Em. rat. Gr. gr. p. 41. sq. 9. Ἴλλειν] Pro ἔλλειν. Vid. Alb. in Hesych. v. Ἱλάσκειν. 10. ἱππικοῦ] ἱππικὴ Gl. Herodot. I, 73. unde haec fluxerunt. 11. φατρία Zon. et Med. 12. ἐκκλησίας] Apud Sophoclem in Ai. 1406. unde locus hic sumptus est, recte legitur ἐκ κλισίας, i. e. *ex tentorio*. *Küst.* Quae post Ἴλη sequebantur ab editore principe inserta, τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω. Σοφοκλῆς, omisi cum A. B. V. Σοφοκλῆς. καὶ om. E. 13. Εὐνάπιος] Fr. 10. Ed. Nieb. p. 101. 14. τοὺς τριακοσίους Zonar. 16. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XXVII, 5. Anthol. Pal. VI, 74.

2. Ἰλιὰς κακῶν] Diodor. Exc. T. II. p. 534. *Toup.* Vid. Pierson. in Moer. p. 200. et Walz. in Arsen. p. 303. Auctor vetustissimus Demosth. F. L. p. 387. παροιμία praebuit *V. ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο Lex. Bachm. p. 261. et Photius. μεγάλων κακῶν] Addit Coisl. τοιαύτη γὰρ ἡ Ἰλιάς. 5. Ἰλιγγιᾶν. ὅταν περὶ τὴν καρδ.] Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Acharn. 581. *Küst.* Ἰλιγγιᾷ A. V. E. Phot. Zon. Vid. supra v. *Εἰλιγγιῶ*. Procop. p. 302. citat Toupius. Adde Schol. Luciani de merc. cond. 11. 6. καλοῦσιν ἰλιγγιᾶν· καὶ ἴλιγγον τὸ πάθος] Alterum Gaisf. dedit cum A. V. E. τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον Schol. Aristoph. τοῦτο λέγουσιν ἴλιγγον nec plura Photius. καλοῦσιν Gaisf. Nostrum etiam Schol. Acharn. 1216. et Zon. 7. Ἰστέον δὲ] δὲ om. A. B. V. 9. τοῦ Ἰλίου τῆς] τῆς Ἰλίου B. V. E. 10. Ἰλίεια Ἀθηνᾶ] Ἰλίεια non erat cognomen Minervae, sed festi, quod in honorem Minervae ab Iliensibus celebrabatur. Vid. Meurs. Graec. Fer. v. Ἰλίεια. *Küst.* Unus tamen Nicetas in Creuzeri Melett. T. I. p. 22. meminit Ἀθηνᾶς Ἰλιείας: ubi Creuzerus nihil excogitavit quod operae pretium referret. Suidas haec fere posuerat. Ἰλίεια. ** Ἀθηνᾶ γὰρ ἦν παρ' Ἰλ. τιμ. Ἰλίη unus Zonarae liber. 12. Ἴλιον. ἡ τῆς Φρυγίας πόλις. Ὅτε τὰ κατὰ τοὺς Ἀργ.] Dubium non est quin Suidas hunc articulum descripserit ex Ioanne Antiocheno, non eo cui cognomen est Malalae et qui hodie adhuc extat, sed altero, ex cuius libris deperditis Excerpta supersunt in Collectaneis Constantini Porphyr. ab Valesio editis. Constat enim scriptorem illum ex iisdem fontibus sua hausisse, ex quibus et Chronici Alexandrini auctor, itemque Cedrenus et Ioannes Malala; qui eandem historiam, si argumentum et sensum spectes, eodem prorsus modo referunt. Cedreni verba p. 120 haec sunt: Τότε καὶ Τρὼς τῆς Φρυγῶν χώρας ἦρχεν, ὁ Ἤλου (lege Ἴλου) καὶ Γανυμήδους πατήρ. οὗτος δύο πόλεις Τροίαν καὶ Ἴλιον ᾠκοδόμησε· καὶ τοὺς ἀστυγείτονας εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τῶν πόλεων προσκαλεσάμενος, τοῦ Μυκηναίων ἀνάσσοντος Ταντάλου ἐπελάθετο, ὃς καὶ εἰς ἔχθραν αὐτῷ διὰ τοῦτο ἀντικατέστη. ἦν δὲ ὁ Τρὼς πρὸ τῆς τῶν πόλεων οἰκοδομῆς εὐξάμενος εὐχὴν τῷ Διί, θυσίας καὶ δῶρα πέμπων εἰς Εὐρώπην. καὶ ἐπεὶ αἱ πόλεις ἐτελέσθησαν, τὸν Γανυμήδην σὺν ἀνδράσι πεντήκοντα δῶρά τε καὶ θυσίας πρὸς τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν ἐκπέμπει. Τάνταλος δὲ δόλον οἰηθείς, δύναμιν ἀποστείλας ἥρπασε τὸν Γανυμήδην καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, οὓς καὶ ἔλεγον θυσίας κομίζειν τῷ Εὐρωπαίῳ Διί. ὁ δὲ Γανυμήδης διὰ τὴν αἰσχύνην ἅμα καὶ τὸν φόβον ἀρρώστει, καὶ συγγνώμης τυγχάνει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τελευτᾷ. καὶ τὰ μὲν δῶρα τοῦ Ταντάλου κελεύσαντος τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀπεδόθη· τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ ἔνδον ἀπετέθη. ἐντεῦθεν ἐμυθεύσαντο τὸν Δία γενόμενον ἀετόν, διὰ τὸ τῆς ἁρπαγῆς ὀξύ, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν εἰς τὸ οἰνοχοεῖν αὐτῷ. Haec Cedrenus: cum quibus confer quae habet Ioannes Antiochenus Malala p. 97. 98. *Küst.* Monuerat Scaliger Animadv. in Euseb. p. 41. 14. ἡ Ἐρυθρὰ Σίβυλλα] Lege ἡ Ἐρυ-

Ἰλεός. Serpentis latibulum, lustrum, significat etiam nomen morbi, quo equi laborant. Ἱλεοῦμαι. Accusativo. Ἵλεως. Propitium. Et Ἵλεως, Attice, propitius. Ἱλεωτήριον. Locus sacris piandis. Ἱλεύς. Nomen proprium. Ἴλλειν. Constringere. Ἴλη. Multitudo congregata, globus, ordo equitum, proprie ita vocatur phratria. *Una vero virorum turma ex tentorio.* Eunapius: *Tunc autem equitum cataphractorum turma, quae quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.* Ἱλήκοις. Propitius et benevolus sis. In Epigrammate: *Propitius sis, Bacche, cuius neglexi choream.* Ἰλιάς. Multitudo. Ἰλιὰς κακῶν. *Ilias malorum.* proverbio de magnis malis dictum. Ἰλιβηνοί. Nomen gentis. Ἰλιγγιᾷ. Cum spiritus circa cor in gyrum vertitur, consequitur caligo: eumque morbum vocant vertiginem. Sciendum verbum εἰλιγγιῶ per diphthongum, ἴλιγγος vero nomen per ῑ scribi. Ἰλιεύς. Qui est ex Ilio urbe. Et Ἰλιέων. Ἰλίεια. Minerva quae apud Ilienses colitur. Ἰλλίζω. Oculis innuo. Ἴλιον. Ilium, urbs Phrygiae. Tempore Argonautarum apud Graecos vaticinata est Sibylla Erythraea; in Phrygia vero Tros, Ili et Ganymedis pater, regnavit: qui Troiam in suum nomen, Ilium in filii condidit. urbibus igitur absolutis, omnes vicinorum locorum

τοπάρχας ἐν τοῖς ἐγκαινίοις προετρέψατο, δίχα Ταντάλου τοῦ βασιλίως τῆς Θρᾴκης. καὶ μετά τινα χρόνον ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γανυμήδην, τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' αὐτοῦ σφόδρα, θυσίαν ἀπάγειν καὶ δῶρα τῷ Εὐρωπαίῳ Διὶ ὑπὲρ εὐχαριστίας, δεδωκὼς αὐτῷ ἄνδρας ν'. νομίσας οὖν ὁ Τάνταλος ὅτι κατάσκοπος ἐπέμφθη τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐκράτησεν αὐτὸν πρὶν ἢ καταλαβεῖν τὸ ἱερόν. καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ μικρὸν διατρίψας καὶ νόσῳ πιεσθεὶς ἐτελεύτα. λυπηθεὶς δὲ ὁ Τάνταλος αὐτὸν μὲν ἔθηκεν ἐν σορῷ, τοὺς δὲ σὺν αὐτῷ ἀπέστειλεν ἀπαγγελοῦντας τῷ πατρὶ τὸν ἐκείνου θάνατον. οἱ δὲ ποιηταὶ ἁρπαγῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔγραψαν, τὸ ὀξὺ τοῦ θανάτου μυθολογήσαντες.

Ἰλισσός. ὄνομα τόπου καὶ ποταμοῦ.

Ἰλλόμενος. δεσμευόμενος.

Ἴλλον. στρεβλόν, στραβόν, ἢ τυφλόν. Ἀριστοφάνης·

Ἴλλος γεγένημαι· ὁ δ' οὐδέπω.

καὶ τὸ πληθυντικὸν Ἴλλοι.

Ἴλλος. ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιστρος Ζήνωνος.

Ἰλλοῦστον. Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦστον φθορέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου. τουτέστιν, εἰς φούρκαν.

Ἰλλώπτειν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τῷ γλυκερὸν καὶ ἥλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ.

Ἰλλυριοί. βάρβαροι Θρᾳκικοί· οἱ δὲ Περσίδος αὐτούς φασιν. καὶ φησιν Ἀριστοφάνης·

Ἰλλυριοὶ κεκριγότες.

ἀντὶ τοῦ ποιᾶν φωνὴν ἀποτελοῦντες. κεκριγότες

θραία Σίβυλλα, ut apud Malalam. *Küst.* ἡ om. A. B. E. recte: si quidem refingendum, ἐχρημάτιζεν ἡ Ἐρυθραία Σίβ. Mox Ἴλλου καὶ Γανυμήδης ἐβασίλευσαν Med. 15. Φρυγῶν] τῶν φρυγῶν E. 17. Ἴλιον δὲ] δὲ Ἴλιον A. V. E. Mox τὴν πόλιν V.

4. ἐπάγειν] ἀπάγειν A. B. V. E. 5. Εὐρῶπι Διΐ] Scribe Εὐρωπαίῳ Διΐ, ut apud Malalam [immo Cedrenum] legitur. *Küst.* Sic aperte A. E. 7. ἐπέμφη Med. 11. αὐτὸν] αὐτὸς B. 14. τὸ ὀξύ] Praestat διὰ τὸ ὀξύ. 16. τόπου καὶ] Haec tollenda, quippe ab compendio vocis ποταμοῦ profecta. Non mutat Zon. p. 1103.

1. Ἰλλόμενος] Ἰλλώμενος B. E. Apoll. Rhod. II, 1249. quo Gaisf. utitur, Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Ἀριστοφάνης] In Thesmophor. 852. ubi versus hic ita legitur: Ἴλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν, ὁ δ' οὐδέπω. *Küst.* Ceterum etiam tenor refingendus in Ἴλλον et ἴλλος: nam alterum ἴλλοι pertinet ad significatum nominis substantivi. 6. μάγιστρος] Hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. E.] pessime excusum est μάγος: quod mendum ex scripturae compendio ortum esse nemo non videt. Pearsonus in Prolegomenis in Hieroclem [adde Philostr. Olear. p. 422.] locum hunc ex ingenio iam ante emendaverat, et pro μάγος scribendum esse μάγιστρος recte monuerat; cuius verba hic adducam. „Ἴλλους vel Ἴλλος Graecis, Hyllus aut Illus Latinis dictus, sub Zenone vixit, eique familiaris admodum fuit. Suidas: Ἴλλος. ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγος Ζήνωνος. At Zenoni operam in arte magica praestitisse, aut omnino magum fuisse Illum non memini. Immo errorem ex scripturae compendio natum pro certo habeo. Scripsit aut Suidas aut librarius μάγος, vel brevius, ut in codice Manuelis Moschopuli expressum vidi, μ^{os}. Hoc qui sequebantur μάγος effecere, cum μάγιστρος abbreviatura illa intelligeretur. Victori in Chronico Hyllus Patricius, et simpliciter Patricius nominatur. At Marcellino *Illus, natione Isaurus, dignitate Magister officiorum* dicitur. Et Ioannes Antiochenus: *Καὶ ἐγένετο ὁ Ἴλλους συγκλητικὸς καὶ ὕπατος καὶ μάγιστρος καὶ πατρίκιος* Non igitur magus, sed μάγιστρος Zenoni Illus fuit." Haec Pearsonus: quibus addo, Illi huius mentionem etiam fieri infra apud Suidam vv. Μαρκιανός, Παμπρέπιος et Λεόντιος μοναχός. *Küst.* Vid. Malela in Zenone p. 97. Synod. vet. c. 103. Ζήνων ὁ βασιλεὺς χειρωσάμενος Ἴλλουν τε καὶ Λεόντιον. Αἴγδις ἀδελφὸς Ἴλλου νόθος, Suid. in Βίαιοι, in Μαρκιανός. *Hemst.* μαγ... V. Vid. Codinus p. 43. ed. Paris. *Gaisf.* Illi res diligenter persequitur Ioannes ut videtur Antiochenus in Anecdotis Crameri ex Bibl. Paris. Vol. II. p. 79. sqq., unde firmatur etiam μάγιστρος. 8. Ἰλλοῦστον. Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦστον φθορ.] Locus hic corruptissimus est, quem optime in integrum restituit Valesius in Euagrii Histor. Eccles. I. c. 16. ubi monet haec cum praecedenti articulo connectenda esse, totumque illum locum sic legendum: Ἴλλος, ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιστρος Ζήνωνος· ὃ καὶ Ἰλλοῦς. Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦς τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου. Nihil hac emendatione est verius. *Küst.* Summum artificem nactus est hic locus, sed minus accuratum tamen. Idem Ἴλλος et Ἰλλοῦς. Sed Graeci scriptores, quantum memini, posteriorem scripturam constanter retinent, Malchus, Ioannes Malela, Candidus Isaurus, Damascius, Theodorus in Historia Ecclesiastica, alii. Nam quod noster in v. Παμπρέπιος scribit Ἴλλος, id librariis acceptum referendum est. Quod patet ex Suida in v. Ἐμποδών. Quare locus ita sine dubio reformandus est: Ἰλλοῦς. ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιστρος Ζήνωνος. Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦς τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου. *Toup.* I. p. 262. 9. ἐπὶ διδύμου ξύλου] Lipsius in libello de Cruce διδυμον ξύλον *crucem* significare putat, reprehenditque Suidam, quod verba haec auctoris anonymi de ea quam Romani vocant *furca* exponat. Sed interpretationem Suidae contra Lipsium merito defendit Casaubonus adversus Baron. Exercit. XVI. num. 77. quem vide. *Küst.* Nos supra monuimus hoc quicquid est glossae ex v. Δίδυμον ξύλον bona fide homines industrios transcripsisse. 11. Ἰλλώπτειν] Explicat Photius, ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς. Supra in v. Ἀσκαρδαμυκτί legitur ἰλλωπεῖν. ἐν Ἐπιγράμματι] Adesp. CXI, 3. Anthol. Pal. V, 200. 12. τὸ γλ. Med. 14. Ἀριστοφάνης] In Av. 1520. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.* 16. κεκριγότες] κεκρικότες B. Redeunt haec sub v. Κεκριγότες.

---

principes, excepto Tantalo Thraciae rege, ad celebrandam earum dedicationem invitavit. is aliquanto post Ganymedem filium suum, quem valde amabat, misit, ut sacrificium et dona Iovi Europaeo pro gratiarum actione offerret, additis illi L. viris. Tantalus igitur existimans, eum regni explorandi causa missum esse, iuvenem comprehendit, priusquam ad templum pervenerat. cum vero causam itineris cognovisset, eum in honore habuit. ille tamen paulisper moratus, morbo confectus obiit. qua morte Tantalus dolens eum in loculo posuit, eiusque comites remisit ad patrem, mortem illius nunciaturos. poetae vero Ganymedem ab Iove raptum tradunt; cui fabulae subita eius mors locum dedit. Ἰλισσός. Nomen fluvii. Ἰλλόμενος. Qui vincitur. Ἴλλον. Distortum, strabonem, vel caecum. Aristophanes: *Strabo factus sum: at ille nondum adest*, pluralis Ἴλλοι, oculi. Ἴλλος. Nomen proprium viri, qui fuit sub Zenone Magister. Ἰλλοῦς. *Cum autem Illus invenisset corruptorem, in gemino eum ligno* (hoc est, in furca) *suspendit.* Ἰλλώπτειν. In Epigrammate: *Limis oculis acpatrantibus transversa tuenti Priapo.* Ἰλλυριοί. Illyrii, barbari Thraces, quos alii dicunt esse Persas. Aristophanes: *Illyrii stridentes.* dixit autem κεκριγότες,

οὖν διὰ τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν. κρίγη γὰρ ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος.

Ἰλύς. βόρβορος. καὶ Ἰλύσι τὸ πληθυντικόν.

Ἰλυσπῶντες. συνειλούμενοι. Εἰς τέλμα βοῦν ἐμπεσόντα, καὶ ἰλυσπώμενον ἕως τεθνάναι.

Ἰλυοῖσι. ταῖς καταδύσεσιν.

Ἕρπετὰ δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν.

Ἰμᾶν καὶ Ἰμεῖν. ἀντλεῖν, ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν.

Ἱμάντες. λῶροι, δεσμοί. Ἱμάντι τε πολλῷ ξυνδεθῆναι ἐντειλάμενος ἑκάστῳ ἀνδρί.

Ἱμάντωσις. δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων ἐν τοῖς οἰκοδομήμασι.

Ἱμάς. ὁ λῶρος.

Ἵμασεν. ἐμάστιξεν.

Ἱμάσθλην. μάστιγα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Κώπην θ' ἅμα νηὸς ἱμάσθλην.

Ἱμάσσω. πλήξω, πατάξω.

Ἱματίδιον. τὸ μικρὸν ἱμάτιον.

Ἱματισμένος. ἐνδεδυμένος. Ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα. διὰ τοῦ ῑ.

Ἱματισμός. ἢ ἐσθής.

Ἵμβρασος. ὄνομα κύριον.

Ἱμαῖον ᾆσμα. τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλήσει λεγόμενον· παρὰ τὸ ἱμᾶν. οἱ δὲ τὸ μυλωθρικόν.

Καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ᾄδει·

Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

Ἱμαῖος. ἢ ἐπιμύλιος ᾠδή. δηλοῖ δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Ἱμέρα. ὄνομα πόλεως.

Ἱμεραία. γραῦς τις. καὶ πόλις. Ἐκ δὴ τούτων νόσοι καὶ τροφῶν ἀπορίαι τὴν Ἱμεραίαν κατέσχον.

Ἱμεραῖος. ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἱμέρας.

Ἱμέριος, Ἀμεινίου ῥήτορος, Προυσιάδος τῆς Βιθυνίας, σοφιστὴς τῶν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἀντιπαιδεύσας Ἱεραιρεσίῳ ἐν Ἀθήναις· πηρὸς τὰς ὄψεις ἐν γήρᾳ. ἔγραψε μελέτας.

Ἱμερία. ποταμός.

Ἱμερόεντα. ἐράσμιον, λάμποντα. ἐν Ἐπιγράμμασι·

3. Ἰλύς] Cf. Lobeck. in Phryn. p. 72. Genitivum ἰλύων praebet Philostr. Imagg. I, 13. τὸ πληθυντικόν om. E. 4. Post glossam Ἰλυσπ. συνειλούμενοι a Gaisfordo instauratam abiecimus Ἰλυσπώμενον. συνειλούμενον. Ἰλυσπώμενον. συνειλούμενον] Vide Hesych. vv. Εἰλυσπᾶσθαι et Εἰλυσπᾶτο. Küst. Ἰλυσπῶντες. συνειλούμενοι A. V. Phot. Lex. Seg. Ἰλυσπῶντες E. Ἰλυσπόντες. συνειλούμενοι B. Caput glossae videtur a primo editore mutatum, ut cum exemplo sequenti conveniret. Equidem verba insiticia uncinis circumdedi, glossam antiquam suo loco restitui. Gaisf. Hoc quicquid est glossarum olim cohaerere debuisse cum v. Ἰλύς demonstrat Herod. Epimer. p. 47. Adde Zon. p. 1106. Εἰς τέλμα] In prioribus editt. [et E.] mendose legitur εἰς τέρμα: cuius loco εἰς τέλμα ex 2 MSS. Pariss. reposui. Küst. τέλμα emendavit H. Steph. Thesaur. L. Gr. T. I. p. 1930. A. usus libro suo sive V. Ceterum a Suida locum Aeliani N. A. VIII, 14. respici monet Oudendorp. in Thom. Mag. p. 473. Adde Pierson. in Moer. p. 205. 6. Ἰλυοῖσι. ταῖς κατ.] Fortasse legendum est Ἰλυθμοῖσι. Vide supra v. Εἰλυθμός. Küst. Idem Ἰλυὸς et εἰλυθμός. Valcken. in Theocrit. p. 249. Toup. MS. 7. ἐνέκρυφθεν] ἐνέκρυφεν V. ap. Gaisf. Id probavi, quippe numeris magis accommodatum. 8. Horum partem Timaeus p. 149. Ἰμεῖν] ἰμᾶν recte Photius. Nam Hemsterh. in Arist. Plut. p. 209. merito negat extare verbum ἰμεῖν. 9. Ἱμάντι τε πολλῷ] Haec sententiam fundunt tolerabilem; modo ξυνδεθῆναι haberet accusativum obiecti. Quamobrem ξυνδυθῆναι vel similem notionem requiro. 11. Ἱμάντωσις] Glossa sacra. Cf. Zon. p. 1107. et Soping. in Hesychium. 14. Ἵμασεν] Il. ε. 589. 15. ἐν Ἐπιγράμματι] Iuliani Aegypt. VI, 1. Anthol. Pal. VI, 28. 17. πλήσσω, πατάσσω] πλήξω, πατάξω A. B. V. E inter vss. Zon. et Phot. ubi ἱμάσω in cap. gl. Pertinet ad Il. ὁ. 17. 19. ἱμάτια ἐνδεδυμένος] ἱμάτια om. A. B. V. E. ἐνδ. ἱμάτιον Zon. p. 1108. qui paulo ante ἱματισμένος ὁ ἐνδεδυμένος. Ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα] Haec sunt verba Euangelistae Lucae VIII, 35. ubi narratur historia de homine, quem a malis spiritibus Servator noster liberaverat. Küst.

2. Ἵμβρασος] Sic dicta fuit Samus. Vide Stephanum. Küst. Item Sami fluvius: v. Callim. fr. 213. 3. Ἱμαῖον ᾆσμα. τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλ.] Haec deprompsit Suidas ex Schol. Aristoph. Ran. 1332. ubi versus Callimachi recte sic legitur: Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Küst. Cf. v. Ἱμονιοστρόφου μέλη. 5. ὑδατηγόν] ὑδατηγὸς B. V. E. quod reposuerat post Iungerm. in Polluc. IV, 53. Bentleius in Callimachi Fr. 42. usus etiam v. Ὑδατηγὸς ἀνήρ. ᾄδει] ἔγρει A. V. ἀείδει E. quod a Moschopulo oblatum probavit Ruhnkenius. Sed optimorum librorum auctoritas facile commendat scripturam reconditam ἐγείρει. 7. Ἱμαῖος. ἢ ἐπιμύλιος ᾠδή] Vide Menagium in Laertium I. segm. 81. Küst. Eadem Theognostus Cram. p. 51. f. Ἱμαοιδός Phot. Adde Hesychium. δὲ καὶ] καὶ om. A. Ἱμαῖος extat apud Aesch. Perss. 31. 9. Ἱμέρα] Urbs Siciliae; de qua geographi. Küst. κύριον] πόλεως dedi cum A. 10. Ἱμεραία. γραῦς τις] De ea vide supra v. Ἱερίας. Küst. Ἐκ δὴ τούτων] Aeliani ut videtur narratio. 14. Ἱμέριος, Ἀμειν.] De eo vide Eunapium. Küst. De Himerii vita copiosus est Wernsdorfius p. XL. sqq. 15. βασιλέως] τοῦ βασιλέως A. V. 17. ἔγραψε μελέτας] Declamationum Himerii argumenta et titulos habes apud Photium in Bibliotheca Cod. CLXV. et CCXLIII. Küst. 18. Ἱμερία] Ἱμερίας A. Ἱμερίαν Ald. Scribendum fuerat Ἱμέρας. 19. ἐράσμια] ἐράσμιον A. V. ἐν Ἐπιγράμμασι (sic *V.] Antiphanis I. pr. Anthol. Pal. VI, 88.

---

quod illorum sermo minime sit planus. κρίγη enim stridor est, quem morientes dentibus edunt. Ἰλύς. Lutum, et pluralis Ἰλύσι. Ἰλυσπῶντες. Se contrahentes. *Bovem in lutum delapsum, et ex eo eluctari conantem, donec moreretur.* Ἰλυοῖσι. Lustris. *Reptilia vero in lustris suis delituerant.* Ἰμᾶν et Ἰμεῖν. Haurire, sursum trahere. Ἱμάντες. Lora, vincula. *Cum unicuique viro imperasset, ut multis vinculis constringerent.* Ἱμάντωσις. Structura lignorum, quibus aedificia continentur. Ἱμάς. Lorum. Ἵμασεν. Loris cecidit. Ἱμάσθλην. Flagellum. In Epigrammate: *Et simul remum, navis flagellum.* Ἱμάσσω. Flagellaverim, percusserim. Ἱματίδιον. Palliolum. Ἱματισμένος. Vestibus indutus. per ϖ scribitur. *Vestibus indutum et sana mente praeditum.* Ἱματισμός. Vestitus. Ἵμβρασος. Nomen proprium. Ἱμαῖον ᾆσμα. Cantilena, quae ab aquam hauribus canitur; ab verbo ἱμᾶν. alii vero carmen accipiunt eorum, qui molas versant. Callimachus *Hecale*: *Et forte canit etiam vir aquam hauriens carmen himaeum.* Ἱμαῖος. Cantilena, quae ad molam canitur, significat etiam nomen proprium. Ἱμέρα. Nomen civitatis. Ἱμεραία. Nomen anus, item urbs. *Ob haec igitur morbi et annonae penuria Himeram vexarunt.* Ἱμεραῖος. Himeraeus, ab urbe Himera. Ἱμέριος. Himerius, Aminiae rhetoris filius, ex Prusiade Bithyniae urbe, sophista, vixit sub Iuliano Imperatore, et Athenis Proaeresii aemulus fuit; in senectute luminibus captus. scripsit Declamationes. Ἱμερία. Fluvius. Ἱμερόεντα. Amabilem, splendentem.

Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν
. . . . . κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν.

Καὶ Ἱμερόεις, ὁ ἐπιθυμητικός.

Ἵμερος. ἡ ἐπιθυμία. Ἵμερος αὐτὸν εἰςῆλθε διάπυρος ἰδεῖν Μάρκελλον νεκρόν.

Ἱμερτής. ὁ ἐπιθυμητής.

Ἱμερτός. καλός, ἐπέραστος, ποθεινός.

Ἱμείρω. γενικῇ. καὶ Ἱμείρομαι, γενικῇ, ἐπιθυμῶ. ‖ *Τὸ ἱμείρειν τοῦ βίου καὶ φιλοζωεῖν τῆς μεγίστης ἀγεννείας ἐστὶ σημεῖον καὶ κακίας.* 117

Ἱμητόν. τὸ ἀντλητόν. ἱμονιὰ γὰρ τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον. Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάναπρις ἐῤῥεῖ ποταμός.

Ἱμονιά. Τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν καὶ βαθύ, ὥςτε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. οἱ δὲ αὐτὸ τὸ ἀντλητήριον· παρὰ τὸν ἱμάντα.

Ἱμονιὰν ἀποπατεῖν. ἀντὶ τοῦ μακρὰ χέζειν· ἀπὸ τοῦ σχοινίου, δι' οὗ τὰ ὕδατα ἀρύονται, ὃ καλοῦσιν ἱμονιάν.

Ἱμονιοστρόφου μέλη. ἱμονιὰ καλεῖται τὸ ἀντλητήριον τῶν φρεάτων. ἱμαῖον δὲ τὸ ᾆσμα. ἱμονιοστρόφου δέ, τοῦ εὐτελοῦς. Ἀριστοφάνης·

Πόθεν συνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
ᾖδον δὲ ᾆσμα οἱ ἀντληταὶ ἱμαῖον.

Ἱμῶσα. γεμίζουσα, ἀντλοῦσα.

Ἵνα. ὅπου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Ὁμονοίας· Ὀκνεῖν, ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν. Καὶ Ἀρριανὸς ἀντὶ τοῦ ὅπου· Ἵνα ἐπιμαχώτατον τοῦ τείχους ἐφαίνετο, ἐστρατοπεδεύσατο. Ἵνα δὲ τὴν δύναμιν αἰτιατική, καὶ ψιλοῦται καὶ περισπᾶται· ἀπὸ τῆς ἵς εὐθείας.

Ἵνα. τούτῳ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ἄν. Ὅμηρος·

Ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

Ἵνα. πόλις.

Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδινιακόν. τουτέστιν, ἵνα μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω τῷ βάμματι μα-

---

5. *Ἵμερος αὐτὸν*] Polybio haec tribuit Schweighäuserus, quem vide T. V. p. 37. vereor ut recte. *εἰςῆλθε*] *ὑπῆλθε*. Vid. Philemo *ἐν Στρατιωτ.* Sed ita loquitur Procop. p. 131. *Toup.* MS. 7. *Ἱμερτής*] *Ἱμερτός* E. Glossa suspecta. 8. *καλός*] *καλή* V. 10. *Τὸ ἱμείρειν*] *τοῦ ἱμ.* V. Toupius: „Ex Iosepho, opinor: vid. v. *Φιλοψυχήσαντα.*" Idem curis secundis (v. T. II. p. 349.): „Ex Polybio. cf. Dio Chrys. p. 616. *οὐδ' ἱείρονται ἀπόντων.* Ita leg." Polybio tribuit etiam Suterus apud Iahnium Symbolis in Philostr. V. Soph. p. 144. collato illius loco XXX, 7, 8. 11. *ἀγεννείας*] *ἀγεννείας* V. 12. *Ἱμητόν. τὸ ἀντλητόν. — ἱμονιᾶς μακρᾶς.*] Haec male disiuncta sunt et nonnihil interpolata, quae ita una serie continuanda esse puto: *Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνουβις ἐῤῥεῖ ποταμός· τὸ γὰρ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν καὶ βαθύ, ὥςτε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. Abari autem ad Danubium aquatum iverunt; nam puteus, utpote in monte situs, cavus erat et profundus, unde longo fune ad aquam hauriendam opus erat.* Ita legendus et vertendus iste locus, qui Menandro, ni fallor, adiudicandus est: sed ex Excerptis Hoeschelii patet. *Toup.* III. p. 99. Niebuhrium latuit inventum Toupii. *ἱμονιὰ τὸ τῶν ἀντλημάτων* E. 13. *Οἱ δὲ Ἄβαροι ἐχ.*] Hoc exemplum nihil ad v. *Ἱμητόν* facit. *Küst.* Verissime Toupius. 14. *Δάνουβις*] *Δάναπρις* A. B. V. E. *Δάναβις* Edd. ante Küst. 15. *Ἱμονιά*] In Paris. A. vox haec per ω scripta est, *ἱμωνιά*, ut et voces sequentes *ἱμωνιοστρόφου* et *ἱμωνιᾶν. Küst. ὀρεινόν*] *ἐρεινὸν* B. E. 17. Cf. Schol. Luciani Iov. Conf. 8. 18. *Ἱμονιᾶν. ἀποπατεῖν. ἀντ.*] Hunc articulum in sedem suam reposui, qui in prioribus editt. post vocem sequentem, [immo Edd. et MSS. habent post *εὐτελοῦς*, cui *καὶ* subiicit *V.] contra litterarum seriem, collocatus est. Descripsit autem ista Suidas ex Schol. Aristoph. Ecclesiaz. 351. ex quo patet legendum hic esse *ἱμονιὰν ἀποπατεῖν*, id est, (quod salvo aurium honore dicere liceat) funem quasi cacare. *Küst.* Admisi lenissimam correctionem. Aristophanes: *Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς.* Ceterum huic glossae praemisit continuam *Ἱμον. μέλη* *V. *μακρὰ χέζειν*] *μακρὰν χάζειν* V.

3. *Ἱμονιοστρόφου μέλη*] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1332. *Port.* Scholii narratio longe contractior est. *Ἱμωνιοστρόφου* A. et mox *Ἱμωνία.* 6. *συνέλεξας*] *συνέλεξεν* B. E. 8. *ἀντλῶσα*] *ἀντλωσα* E. Vitium correxi. 10. *Ἀρριανός*] De Expedit. Alex. M. lib. IV. p. 293. *Küst.* Vide IV, 28. extr. 29. init. *Ἀριανὸς* Med. *ἀντὶ τοῦ ὅπου* addunt A. B. V. E. Med. 12. *ἐστρατοπεδεύσατο*] *ἐστρατοπέδευσεν* E. *Ἵνα*] Il. *ε*. 245. 14. *Ὅμηρος* addidi cum A. V. Mox *ῥέξωμεν* A. B. V. E. Med. Et sic Schol. Aristoph. Ran. 176. unde desumpta est gl. ubi *ὧν* leg. e Suida pro *καί. Gaisf. χρῆται* *V. 15. *Ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε*] Haec sunt verba Homeri Il. *η*. 353. ut a Porto etiam observatum fuit. *Küst.* 17. *Ἵνα μή σε βάψω βάμμα*] Senarius hic legitur apud Aristoph. Acharn. 112. ut Portus monuit. *Küst.* *βάμμα Σαρδινιακόν*] Si tinctura haec nomen accepit ab insula Sardinia (ut Scholiasta Aristophanis et Suidas statuunt), appellanda est *βάμμα Σαρδωνικόν*, vel ut in Paris. A. scriptum est *Σαρδωνιακόν*: sin a Sardibus, urbe Lydiae, vocari debet *βάμμα Σαρδιανικόν*, ut legitur apud eundem Aristophanem in Pac. 1174. *Ἦν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδανικόν.* Utram ergo sententiam elegeris, lectio vulgata *Σαρδινιακόν* stare non potest. *Küst.* Videndus etiam in vv. *Βάμμα Κυζικηνόν* et *Σαρδώ*. 18. *βάμματι*] *αἵματι* E.

In Epigrammate: *Ipsa Venus amabilem a mammis cestum tibi gestandum dedit.* Et *Ἱμερόεις*, desiderabilis. *Ἵμερος.* Desiderium. *Invasit eum ardens desiderium videndi Marcellum mortuum.* *Ἱμερτής.* Qui desideratur. *Ἱμερτός.* Formosus, amabilis, desiderabilis. *Ἱμείρω* et *Ἱμείρομαι* genitivo iunguntur. cupio. *Vitae amore et solicita cupiditate teneri animi maxime humilis et ignavi signum est.* *Ἱμητόν.* Haustum. *ἱμονιὰ* enim significat funem haustri. *Avari aquatum iverunt eo, ubi Danapris fluvius fluebat; nam puteus eorum, utpote in monte situs, cavus erat et profundus; itaque longo fune ad aquam hauriendam opus erat.* quidam tamen ipsum vas, quo aqua hauritur, intelligunt. ductum ab *ἱμάς.* *Ἱμονιὰν ἀποπατεῖν.* Longum cacare. translatio ducta est a fune haustri, quem vocant *ἱμονιάν.* *Ἱμονιοστρόφου μέλη.* *Ἱμονιὰ* vocatur haustrum puteorum. *ἱμαῖον* vero ipsa cantilena. *ἱμονιοστρόφου* vero significat vilem hominem. Aristophanes: *Unde collegisti has plebeculae cantilenas? ἱμαῖον* erat cantilena, quae ab aquam haurientibus cani solebat. *Ἱμῶσα.* Implens, hauriens. *Ἵνα.* Ubi. Antiphon in *Oratione de Concordia: Tergiversari, ubi tergiversari non oportet.* et Arrianus: *Ubi muri pars oppugnatu facillima esse videbatur, illic castra posuit.* *Ἵνα* autem, id est vim, accusativus, circumflectitur et tenuatur: a recto *ἵς.* *Ἵνα.* Hac particula utuntur pro eo quod est si. Homerus: *Nisi fecerimus ita.* *Ἵνα.* Urbs. *Ἵνα μή σε βάψω β. Ne tingam te tinctura Sardonica.* id est, ne te rubro colore inficiam flagris cae-

στίξας· οἷον, ἵνα μή σε φοινίξω. νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ· γίνονται δὲ ἐν αὐτῇ πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω. ἐν Σαρδοῖ γὰρ τῆς Ἰταλίας βάμματα πυρρὰ γίνονται.

Ἵνα μὴ φάγῃ σκόροδα, μηδὲ κυάμους. τουτέστιν, ἵνα μὴ δικάσῃ, μηδὲ πολεμήσῃ. εἰς γὰρ τὸν πόλεμον ἔφερον σκόροδα· οἱ δὲ δικασταὶ ἔτρωγον κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσι.

Ἰνάρωνος.

Ἰνάσσω. ἰσχὺν παρέχω.

Ἰνάχειον ἄστυ. τὸ τοῦ Ἰνάχου.

118 Ἴνδακος. ὄνομα κύριον. ἤκμαζε δὲ ἐπὶ Λέοντος, τοῦ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλέως, λαμπρὸς τὴν τόλμαν καὶ τοῖς ποσὶ χρήσασθαι δυνατώτατος, τῶν χειρῶν τὴν ἀριστερὰν ἀμείνων, ταχυτῆτι ποδῶν διαφέρων. Εὐχίδου γὰρ καὶ Ἀσσάπου καὶ Χρυσομάζου καὶ Ἐχίονος, καὶ εἴ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ὠκύτητι διεβοήθη, ὀξύτατος ἦν. οὗτος γὰρ ἐξεφαίνετο ὁδεύων καὶ ἠφανίζετο αὖθις οἷά τις ἀστραπή, κατὰ κρημνῶν οὐ τρέχοντι μᾶλλον ἀλλὰ πετομένῳ ἐοικώς. ἦν γὰρ κέλευθον ἀνὴρ διὰ ἵππων ἀμοιβῆς αὐθημερὸν οὐκ ἔσθενε δρᾶσαι, τοῖς ἰδίοις αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζοντο ἀναλγήτως διατρέχειν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρεως διὰ μιᾶς ἐφοίτα ἐς τὴν Ἀντιόχου, καὶ πάλιν τῇ ἑξῆς ἐς τὸ ῥηθὲν εὑρίσκετο φρούριον· ἐκ δὲ τούτου αὖθις, μὴ ἀναπαύλης δεόμενος, διὰ μιᾶς ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγίνετο Ἰσαυρίας.

Ἰνγρουσία. παρὰ Ῥωμαίοις τὸ τοῖς ἀσθενέσι διδόμενον σιτίον, ὃ οὔτε ζῆν οὔτε ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

---

1. οἷον om. E. οἱονεὶ Schol. 2. γίνονται δὲ ἐν αὐτῇ πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξ.] Portus haec ita Latine reddiderat: *Nascuntur enim in ipsa variae et acutissimae vel velocissimae purpurae*; qua versione nihil est puerilius. *Διάφοροι* enim hic non significat *variae*, sed *excellentes*, *praestantes*, *optimae*; *ὀξύταται*, *valde clarae* vel *splendidae*. Colorem enim intensum et clarum Graeci vocant *ὀξὺν* vel *τηλαυγῆ*: cui opponitur color *σκοτεινὸς* et *ἀμαυρός*, ut pluribus docet Salmasius in Solinum p. 244. *Küst.* 3. ὀξύταται] *ὀξύτατοι* E. qui mox om. *δηλοῦν*. 4. σοι] *σε* B. E. Tum *ἐντρίψω* E. Quae sequuntur *ἐν Σαρδοῖ... γίνονται* absunt a Schol. 5. *γίνεται*] *γίνονται* dedi cum A. 6. Aristophanes Lysistr. 690. *ἵνα μή ποτε φάγῃ σκόροδα, μηδὲ κυάμους μέλανας.* *φάγῃς* Prov. Coisl. 270. 8. οἱ δὲ] *οἱ γὰρ* B. E. Med. *δικασταὶ ἔτρωγον κυάμους, ἵνα μὴ κοιμ.*] Haec quidem iocularia sunt. Vera autem ratio proverbii huius est, quod iudices olim apud Athenienses ante inventum calculorum usum fabis in suffragiis ferendis uterentur. Hinc ii qui ius dicendo victum sibi quaerebant, a comicis facete vocabantur *κυαμοτρῶγες*, i. e. *fabas edentes*; et *κυάμους φαγεῖν* ab iisdem dicebatur pro iudicis munere fungi, vel ius dicere. Vide Scholiastam Aristoph. Equ. 41. et Suidam infra v. *Κυαμοτρώξ. Küst.* Latuit illum Suidae fons, qui fluxit a Scholio Lysistratae. 10. Om. vulg. Tuetur *V. cum Zon. Non extat *Ἰνάρων*, sed *Ἰνάρως* nomen Aegyptium. 11. *Ἰνάσσω. ἰσχ. παρέχω*] Vide Hesychium, qui vocem hanc aliter exponit. *Küst.* Etym. M. v. *Ἀνάσσω: ἰνάσσω ἰνάσω τὸ δύναμιν παρέχω*, cf. v. *Ἀρῶ*. 13. *Ἴνδακος. ὄν. κύρ. ἤκμ.*] Hunc articulum descripsit Suidas ex aliquo historicorum, qui nunc interciderunt (fortasse ex Iohanne Antiocheno vel Malcho), quoniam in nullo scriptorum hodie extantium lector ista reperiet. *Küst.* Non ab Ioanne sed ab ipso Malcho haec profecta sunt, quod intelligi licet e Crameri Anecd. Bibl. Paris. Vol. II. p. 77. sq. *ἤκμαζε δὲ*] *ὃς ἤκμαζε* E. 16. *χειρῶν δὲ*] *τῶν χειρῶν* A. B. V. E. *καὶ ταχυτῆτι*] *καὶ* om. A. B. V. E. Med.

1. *Εὐχίδου*] Vid. *Εὐχίδης*, ubi *Ἀσσαποῦ*] *Ἀσσάπου* A. B. V. E. item ut in gl. superiore hodie legitur *Ἀσσαπος*. 3. *ὠκύτερος*] *ὀξύτατος* A. B. V. E. *ὠκύτατος* *V. Med. 5. *μᾶλλον ἢ*] *μᾶλλον ἀλλὰ* A. B. V. E. 6. *ἵππον*] *ἵππου* E. Tum *ἀμειβῆς* V. 8. *ἀπὸ γάρ*] Haec non sine interpolatione repetiit v. *Χέρρεως*. 9. *Ἀντιόχειαν*] *Ἀντιόχου* A. Accepi scripturam sinceram. 14. *Ἰνγρουσία*] De voce hac barbara vide Meursium in Glossario, Vossium de Vitiis Serm. lib. III. c. 12. Casaub. in Athen. lib. VI. c. 20. et Gatakerum in Adversariis Posthumis c. 9. p. 500. cuius verba hic adscribam: „*Ἰνγρουσία* quid sit, ariolari vix possum. Forsan *Ἰούσκουλα* fuerat: occurrunt enim apud auctorem illum (Suidam) foedissime depravata non pauca, et Latina quoque vocabula non infrequentia. Iusculis autem tenuioribus refici ut plurimum aegrotos, norunt etiam laborantibus assidere solitae mulierculae. Addam alteram coniecturam. Quid si *Ἰνγρουντία* fuerit? non Latinum quidem illud, sed Graeco-barbarum. Sic enim Glossae Graeco-barbarae: *Ἀναγηστίς, μάζα, σημηδία, γροῦτα, παννάδα*. Annon agnoscis statim Gallum *gru*, unde nobis Anglis *gruel* et *water-gruel*, Italum *panada*: quorum utroque vocabulo sorbitiunculae genus quoddam designatur, quae infirmis praeberi consuevit. *Γροῦτα* ergo, *in* praefixo, *Ἰνγρουντία*, et, vel vocabuli deflexione vel descriptoris vitio, *Ἰνγρουσία*. Atque hae quidem suspiciones meae fuerint; a quibus haud invitus discesserim, si quis certius aliquid aut melius suggesserit." Haec Gatakerus: cuius coniecturas uti nec absque examine amplectendas, ita nec temere damnandas censeo. *Küst.* In eandem quam secundo loco posuerat Gatakerus explicationem incidit etiam Reinesius. *τὸ* om. Zon. *τὸ τοῖς ἀσθενέσι διδόμ. σιτίον, ὃ οὔτε ζῆν, οὔτε ἀποθν. ποιεῖ*] Respexit Suidas, vel si quis alius est notae huius auctor, ad verba illa Demosthenis in Olyth. III. p. 14. *Ἴσως ἂν ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ* (lego *εἰ*) *τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις*

---

dens; sive, ne te cruentem. Sardinia enim insula maxima prope Italiam sita est, in qua excellentes et intensissimi coloris purpurae gignuntur. sensus igitur hic est, ne tibi plagas infligam. in Sardinia enim Italiae vicina lanae rubro colore inguntur. *Ἵνα μὴ φάγῃ σκ. Ut neque allia nec fabas comedat.* hoc est, ut neque ius dicat, neque militet. milites enim in bellum allia secum ferebant; iudices vero fabas edebant, ne dormirent. *Ἰνάσσω.* Vires praebeo. *Ἰνάχειον ἄστυ.* Urbs Inachi. *Ἴνδακος.* Nomen viri: qui floruit sub Imperatore Leone, Marciani successore, insigni audacia praeditus et cursu valens; quique manum sinistram habebat dextra agiliorem, et pedum velocitate praestabat. fuit enim Euchide, Assapo, Chrysomazo, Echione, et si quis alius pedum velocitate celebrabatur, velocior. hic cum iter faceret, simul apparuit, et ex conspectu rursus auferebatur, instar fulguris, per praecipitia volanti quam currenti similior. quam enim viam alius quisquam equis subinde mutatis uno die conficere non posset, eam suis ipsum pedibus nulla molestia emensum esse affirmabant. nam ab castello Chereo uno die Antiochiam currebat, et postridie in eodem castello rursus apparuit. hinc porro, nulla indigens requie, Neapolin Isauriae uno die ire perrexit. *Ἰνγρουσία.* Ingrusia Romanis est cibus quidam, aegris dari solitus, qui nec vires tribuit nec mori sinit.

Ἴνδακος.

Ἰνδάλλεται. καταφαίνεται, ὁμοιοῦται.

Ἰνδάλματα. φαντάσματα, ὀνείρατα, ἅπερ μὴ παρόντα ὑπονοεῖ τις, ὁμοιώματα, ἀπεικονίσματα. Αἰλιανός· Ὄψις οὖν ἰνδάλματος ἱεροῦ ὄναρ ἐπιστᾶσα λέγει ποιήσασθαι μεταβολὴν βίου.

Ἰνδικτιὼν καὶ Ἴνδικτος λέγεται.

Ἰνδοί. ἔθνος βάρβαρον. κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἦσαν αὐτοῖς σημαῖαι τῶν ἱππέων καθ' ἑκάστην χιλιοστύν, δράκων ἐπὶ κάμακος ἀνατεταμένος, οὗ ἀργυρᾶ μὲν ἡ κεφαλὴ πεποίηται, σεσηρότων ὀδόντων καὶ τοῦ χάσματος ἀπειλὴν ἔχοντος· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα σηρικόυφον ἦν, ἔς τε μῆκος καὶ βάθος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς χρόας ἐς ἀληθινὸν δράκοντα. τοῦτον φέρων ἱππεύς, μετεωρίσας ἐς τὸν ἀέρα τὴν κάμακα, ῥύμῃ διώκει τὸν ἵππον, καὶ ἐμπίπτει μὲν ὥσπερ εἰκὸς ἐλαυνόμενον βίᾳ τὸ πνεῦμα, εἰλούμενον δὲ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ κοίλου ὕφους, καὶ διέξοδον εὑρεῖν 119 διὰ τὸ στεγανὸν οὐ δυνάμενον, κυμαίνει τε εἰς τὸν ἀέρα, καὶ μετεωρίζον τὸ ποικίλον ἧτριον πάσας ἑλίσσει τροπάς, ὥσπερ ὁλκὸν δράκοντος ἀληθινοῦ.

Ἰνδοὶ οὔτε σώμασιν οὔτε χρήμασι συνεμάχησαν κατὰ Ῥωμαίων τῷ βασιλεῖ. οὐ γὰρ ὅσιον αὐτοῖς πολεμεῖν πρὸς ἄνδρας ἀδικουμένους.

Ἶνες. νεῦρα. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἰσίν.

Ἵν' εἰδῇς. ἵνα μάθῃς. εἰδῶ, περισπωμένως, ἵν' εἰδῆτε, ὅπως μάθητε.

Ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσεις δίκην
οὐκ ἐς μακράν, ἵν' εἰδῇθ' οἷός ἐστι τρόπος ἀνδρῶν
ὀξυθύμων τε καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων
κάρδαμα.

Ἰνίον. ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ.

Ἴνις. ὁ νέος υἱός.

Ἴνις. τοὺς ἑτέρους. Καὶ Ἴνις, χώρα.

Ἰνοῦς ἄχη. αὕτη δύο παῖδας ἔσχε, Ἀέαρχον καὶ Μελικέρτην, οἳ κατετοξεύθησαν ὑπὸ Ἀθάμαντος. ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λευκοθέα.

ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ· etc. Hanc ῥῆσιν Demosthenis propter elegantiam multi veterum scriptorum vel laudarunt vel imitati sunt. Athen. lib. VI. c. 20. p. 270. *Κατὰ τὸν Παιανιέα ῥήτορα τοιούτων τινῶν μεταλάβωμεν, ἃ μήτ' ἰσχὺν ἐντίθησι, μήτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.* Dio Histor. lib. LVIII. narrat, Tiberium Romano cuidam nobili, in custodia detento, exhiberi curasse diaetam *τοιαύτην καὶ τοσαύτην, ὥστε μήτε τινὰ ἡδονὴν καὶ ῥώμην παρασχεῖν, μήτε ἀποθνήσκειν αὐτὸν ἐᾶν.* Hieronymus in caput IV. Ezechielis: *Qui cibus et potus, iuxta inclitum oratorem, non vires tribuit, sed mortem prohibet.* Philostratus in Vita Apoll. lib. VII. p. 353. *Ἀναδιδάξω λόγον ὑμᾶς, οὐδὲν ἐοικότα τοῖς τῶν ἰατρῶν σιτίοις· καὶ γὰρ ἰσχὺν ἐντίθησι, καὶ ἀποθανεῖν οὐκ ἐάσει.* Küst. Vid. Mounteney in Demosth. p. 363. qui Küsteri notam hanc omnem compilavit. Rittersh. in Oppian. p. 192. Tacit. Annal. XVI, 10. *Vidua impleta luctu nec ullis alimentis nisi quae mortem arcerent.* Ita Triller. Obss. Crit. p. 164. Vid. et A. Schott. Obss. Hum. p. 158. Huc respexit Lucian. de Merc. Cond. p. 659. *Toup.* MS.

1. Ἴνδακος] Om. vulg. Tuetur *V. Hoc sic interpretor, quasi lector nescio quis veram sedem gl. Ἴνδακος monstraverit, quam nunc minus recte locatam apparet. 2. Ἰνδάλλεται] Il. ψ. 460. Vid. Ruhnk. in Tim. p. 150. 3. Ἰνδάλματα] Vid. Ὅσα ἰδεῖν. Toup. Ἰνδάλματος. φαντάσματος, ὀνείρατος V. 4. ἀπεικάσματα Lex. Bachm. p. 262. 7. Ἰνδικτιὼν καὶ Ἴνδ.] Vide Ducangium in Glossario Graeco. Küst. De his fusius grammaticus Coislinianus p. 610. λέγεται] Addit E. παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ὁρισμός. 8. κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἦσαν αὐτ.] Integrum hoc fragmentum legitur etiam infra v. Χιλιοστύς. Küst. 9. σημαῖαι τῶν ἱππέων] τῶν ἱππέων om. A. 11. τῶν ὀδόντων] τῶν om. A. B. E. *V. Med. 13. σηρικόϋφον] Infra v. Χιλιοστύς minus recte legitur συγκεκυφός. Küst. 14. τοῦτο] τοῦτον B. V. E. Med. item A. in gl. inf. 16. τὸν ἵππον διώκει] διώκει τὸν ἵππον A. V.*

1. μετεωρίζον τὸ ποικ. ἧτρ. πάσας ἑλ. τρ.] Haec leguntur etiam supra v. Ἧτριαῖα. Küst. καὶ μετεωρίζον A. B. E. *V. Med. 2. ὁλκὸς] ὁλκὸν refinxi cum V. et gl. inferiore. 3. οὔτε σώμασιν οὔτε χρήμασι] Sic ex 2 MSS. Pariss. locum hunc restitui. In prioribus enim editt. [et B. E.] minus recte legitur οὔτε σώματα οὔτε χρήματα. Küst. 6. ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν] τὸ πληθυντικὸν A. B. V. Sed probandum ἡ δοτική. ἰσί] Conf. Matthaei ad Nemes. p. 250. Bast. Nemesius ἴσιν, Matthaeius nihil. 9. Ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμ.] Locus hic apud Aristophanem in Vesp. 472. (451.) sic legitur: Ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην Οὐκ ἐτ' ἐς μακράν, ἵν' εἰδῇθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος Ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα. Port. 10. μακρόν *V. 11. βλεπόντων κάρδαμα] Id est, acre tuentium, sive δριμίτατα, ut Scholiasta exponit. Küst. 13. Ἰνίον] Il. ε. 73. ubi v. Schol. 15. Ἴνις] Eurip. Troad. 570. Ἀστυάναξ Ἕκτορος ἶνις. Toup. Aesch. Eum. 323. ὁ υἱός] ὁ delevi cum A. Vide vel Etym. M. 16. τοὺς ἑτέρους] Puto legendum esse τοὺς νεωτέρους. Ἶνις enim significat νέος, ut ex grammaticis constat. Küst. Non liquet. Porro Ἶνις. χώρα servat Zon. p. 1110. 17. Ἰνοῦς ἄχη] Vide Zenobium Adag. IV, 38. qui de proverbio hoc prolixe agit. Küst.*

Ἰνδάλλεται. Apparet, similis est. Ἰνδάλματα. Phantasmata, somnia, imaginationes rerum absentium, simulacra, species. Aelianus: *Species igitur sacrae imaginis, per somnium astans, iubet eum vitae rationem mutare.* Ἰνδικτιῶν et Ἴνδικτος, utrumque dicitur. Ἰνδοί. Indi, gens barbara, horum equitibus in bello pro numero turmarum millenariarum erant vexilla, draco in pertica extensus, cuius caput erat argenteum, dentibus exertis et rictu minitabundo; reliquum vero corpus, ex serico contextum, longitudine et lateribus et coloris varietate verum draconem referebat. hoc vexillum qui gestat eques, pertica in aerem sublata, impetu concitat equum, et ventus, ut par est, magna vi impulsus in draconem incidit; cuius in sinu cavo dum rotatur, nec propter densitatem potest transitum invenire, in aere fluctuat, et variegatum vexillum in sublime elatum variis conversionibus agitat, ut in tractibus veri draconis usu venit. Ἰνδοί. Indi neque corporibus neque pecuniis in bello regem adversus Romanos iuverunt. nefas enim ducunt bellum gerere contra viros, quibus iniuria illata est. Ἶνες. Nervi. dativus pluralis ἰσίν. Ἵν' εἰδῇς. Ut scias. *Εἰδῶ*, cum circumflexo; ἵν' εἰδῆτε, ut discatis. *Sed horum quidem nobis brevi dabitis poenas, ut intelligatis, quale sit ingenium virorum iracundorum et iustorum et nasturtia redolentium.* Ἰνίον. Occiput a cerebri basi ad latos nervos pertinens, qui robur nostrum continere creduntur. Ἴνις. Iuvenis filius. Ἶνις. Iuniores. Et Inis, regio. Ἰνοῦς ἄχη. Ino duos habuit filios, Learchum et Melicerten, qui sagittis confixi sunt ab Athamante. postea vero vocata est Leucothea.

Ἰνώ. ὄνομα θεᾶς.

Ἰνωπός. ὄνομα τόπου.

Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ καθαρὸν χρόα, βᾶθι δ' ἐς οἴκους.

Ἴνωψ. ὄνομα κύριον.

Ἰννοί. οἱ κολοβοὶ τῶν ἵππων. νάννοι δὲ οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ Ναννοφυεῖς.

Ἰνοῖ κρεμαμένη πρὸ ποδῶν Εὐριπίδου.

Ἴξαλος. πηδητικός. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἴξαλον εὐσκάρθμῳ, λόχμιον ὑλοβάτᾳ,
Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Καὶ αὖθις·

Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο διάτριχος ἰξάλου αἰγὸς
δοιὸν ἐπὶ χλωροῖς ἑστεφόμην πετάλοις.

Ἴξε καὶ Ἶξον.

Οἳ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἰξευτής. ἰξευτικός.

Ἰξιονίδης. Ἰξίονος. 120

Ἰξιόεν.

Ἰξιῶδες.

Ἰξίων. οὗτος ἠράσθη τῆς Ἥρας. ἡ δὲ προσαγγέλλει τῷ Διί, ὃς βουληθεὶς τοῦτο γνῶναι ἐξομοιοῖ νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, καὶ ἔστησεν. ὁ δὲ Ἰξίων μίγνυται αὐτῇ. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς κολάζει αὐτὸν τροχῷ διατείνων ἀεὶ φερομένῳ καὶ ἀνακυκλουμένῳ.

Ἴξιρος. ποταμός.

Ἰξός. ᾧ χρῶνται εἰς ἄγρευσιν πτηνῶν.

Ἰξύν. τὴν ὀσφύν.

Ἐπ' ἠιόνι
ψυχόμενον χηλάς τε καὶ ἰξύας.

τουτέστι τὴν ῥάχιν. καὶ αὖθις·

Ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἰξύος ἀχέτα μολπὰν
τέττιξ, οἰονόμοις τερπνότερον χέλυος.

Ἰόβακχος. ὄνομα κύριον.

Ἰόβας, Λιβύης καὶ Μαυρουσίας βασιλεύς, ὃν

χ
ὃ ο

2. *τόπου, ἢ ποταμοῦ*] *ἢ ποταμοῦ* om. A. B. E. *τρ π* V. Pro *τόπου* Gronovius enotat *πόλεως*. Rectum erat *ποταμοῦ*. 3. *Λοῦσαι δ' Ἰνωπῷ*] Nossidis Ep. III, 3. Anthol. Pal. VI, 273. *λούσας* Med. 5. *Ἴνωψ*] *Ἰνοψ* E pr. Zonaras p. 1109. *Ἰνωψ. κύριον. ἤνοψ δὲ ὁ μέγας, ᾱ καὶ (ᾰ) μικρόν.* 6. *Ἰννοί. οἱ κολ. τῶν ἵππ.*] Ex Schol. Aristoph. Pac. 790. ubi pro *ἰννοὶ* legitur *ἴννοι*. Vide etiam infra v. *Νάννος*, et Eustathium in Il. Χ. p. 834. ubi Suidam laudat, et in eius lexico reperiri ait vocem *Ἴννος*, ad hunc ipsum locum procul dubio respiciens. *Küst.* Cf. Theognostus Cram. p. 15. Verum haec ex v. *Νάνος* repetita sunt. Vocem *ἴννος* vel *γίννος* illustravit Schneiderus in Varr. R. R. II, 8. eamque reduxit in Etym. M. p. 621. extr. (quamquam alia supersunt ibi castiganda) Meinekius Com. Vol. I. p. 192. *νάννοι*] *ἰνακοὶ* E. *νάννοι δὲ καὶ ναννοφυεῖς οἱ κ. τ. ἀ.* Zonaras. 7. *Ναννοφυεῖς*] Vide infra v. *Καρκίνος*. *Küst.* 8. *Ἰνοῖ*] Haec postrema videntur ad *Ἰνοῦς ἄχη* referenda, eoque magis, quod Euripides adscribatur, cuius fabularum una fuit *Ἰνώ*. *Hemst.* Est versus Aristoph. Vesp. 1405. (1454.) sed ubi legitur *πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου*. Sic etiam apud Suidam scribendum est. *Küst. in Addendis.* A praecedentibus separat V. Dedit Gaisfordus *Εὐριπίδου* cum A. pro *Εὐριπίδης* (*Εὐριπί* Ox. *Εὐριπι*$^{\delta}$ E.) reliquit autem nominativum *κρεμαμένη*. 9. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XXIX, 2—4. Anthol. Pal. VI, 32. Cf. vv *Λόχμιον*, *Πρῶνες*, *Κνακόν*. 15. *Πρόσθε μὲν*] Simmiae fr. I, 1. Anthol. Pal. VI, 113. *ἀγραύλοιο*] *ἀγραύλοι* B. *ἀγραύλιον* E. *διὰ τριχὸς* Edd. ante Gaisf. qui *διατριχός*. Legendum *δασύτριχος*. 17. *δυσὶν ἐπὶ χώροις*] In Anthol. l. IV. p. 517. minus recte legitur *δοιὼ ἐπὶ χλωροῖς*. *Küst. δοιὼ* A. *δοιο* sine acc. V. quod proxime abest a *δοιὸν* Anthol. Pal. *χώροις*] *χοροῖς* A. 19. *Οἱ δ' ἶξον*] Homer. Od. δ'. 1. Vid. et Etym. M. v. *Ἶξον*. *Toup.*

1. *ἰξευτικός*] Statim omiserunt A. B. V. E. *ὁ δι' ἰξοῦ τοὺς ὄρνεις θηρῶν, ἤτοι κόλλης τινός.* 2. *ἀπὸ Ἰξίονος*] *ἀπὸ* om. A. B. V. E. Sine explicatione Zonaras. 3. *Ἰξιόεν*] Gl. om. vulg. tuetur *V. Pertinet ad Nicandri Alex. 279. De quo cf. Etym. M. sive Zon. p. 1112. Ceterum *Ἰξιόνες* A. 4. *Ἰξῶδες*] *Ἰξιῶδες* A. V. Id maiorem a serie litterarum quam ab auctoritate scriptorum habet commendationem. 6. *τοῦτο γνῶναι*] *γνῶναι τοῦτο* A. V. E. 11. *χρῶνται*] *χρῶται* V. Mox *τῶν πτηνῶν* E. 12. *ὀσφῦν* Lex. Bachm. p. 262. 13. *Ἐπ' ἠιόνι*] Erycii Ep. III, 4. 5. Anthol. Pal. VI, 255. 16. *Ἔκρεκες εὐτάρσ.*] Archiae Ep. XXIX, 3. 4. Anthol. Pal. VII, 213. 18. *ὄνομα κύριον*] Hoc est, Bacchi, quem commemoravit Hesychius, pauci tamen eo cognomine celebrarunt. 19. *Ἰόβας*] Sc. iunior: pater enim cum M. Petreio, postquam a C. Iulio Caesare victus esset, singulari certamine concurrens vita est functus: Dio XLIII. Vid. eius genealog. e lapide Carthaginis in schedis Lindenbrogii T. I. p. 102. *Reines.* Vide Wernsdorf. in P. L. Min. T. V. p. 1424. coll. Clint. F. H. T. III. pp. 203. 551. *ὁ βασιλεύς*] *ὁ* om. A. *ὃν λαβόντες*] Infantem. *μαστιγώσαντες*: nihil de hoc Dio et alii. *Reines.* Flagris caesum quod Suidas perhibuit, prorsus ei repugnat Welserus apud Iungerm. in Polluc. V, 88. Neque vero temere Suidas talia fingit. Mihi videtur, quod de vindicta libertatis traditum invenisset, paulo pinguius ille accepisse.

Ἰνώ. Nomen Deae. *Ἰνωπός*. Fluvii nomen. *Ablue in fluvio Inopo purum corpus, et domum intra.* *Ἴνωψ*. Nomen proprium. *Ἰννοί*. Equi pusilli. nani vero vocantur homines pusilli. Et *Ναννοφυεῖς*. — *Inoni suspensae ante pedes Euripidis.* *Ἴξαλος*. Crebro saltans. In Epigrammate: *Salacem saltatori, silvestrem amico silvarum, Pani scopulorum amanti ad collem arboribus opacum Charicles fulvum barbatumque hunc dedicavit hircum.* Et rursus: *Olim quidem agrestis, hirsutae, lascivae capreae duplex eram cornu; tenerisque coronabar foliis.* *Ἴξε*. Et *Ἶξον*. *Tum illi venerunt cavam Lacedaemonem.* *Ἰξευτής*. Auceps. *Ἰξιονίδης*. Ixionis filius. *Ἰξιῶδες*. *Ἰξίων*. Ixion Iunonem amavit. illa Iovi rem indicavit: qui cum hoc cognoscere vellet, nubem Iunoni similem fecit, eamque Ixioni obiecit; cum qua ille coiit. tum Iuppiter iratus eum supplicii loco statuit in rota, quae perpetuo circumagebatur, distendi. *Ἴξιρος*. Fluvius. *Ἰξός*. Viscum, quo utuntur ad capiendas aves. *Ἰξύν*. Lumbum. *In litore refrigerantem chelus et lumbos.* Alibi: *Fundebas per ile latis alis tectum, canora cicada, cantilenam, pastoribus suariorem testudine.* *Ἰόβακχος*. Nomen proprium. *Ἰόβας*. Iuba, Libyae et Mauretaniae rex, quem Romani ca-

λαβόντες καὶ μαστιγώσαντες ἐπόμπευσαν οἱ Ῥωμαῖοι· οὐ μὴν ἀνεῖλον, διὰ τὴν παίδευσιν. ἦν δὲ ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ τὴν Κλεοπάτρας θυγατέρα Σελήνην, ἣν ἐκ τοῦ Καίσαρος Γαΐου γενομένην ἐπεποίητο, γυναῖκα εἰλήφει. συνήκμαζε δὲ αὐτῷ Δίδυμος ὁ Χαλκέντερος, ὃ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. ἔγραψε πολλὰ πάνυ.

Ἰοβάτης. ὄνομα κύριον. ὁ πατὴρ Σθενεβοίας, ὃς ἐπετράπη γράμμασι Προίτου ἀνελεῖν τὸν Βελλεροφόντην.

Ἰοβιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὀρθόδοξος, ὃς ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα πολλὴν ἐποιεῖτο τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τοὺς ἐν ἐξορίαις ἐπισκόπους πάντας ἀνεκαλέσατο, τῷ τε ἁγίῳ Ἀθανασίῳ ἀπέστειλε τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἐγγράφως αὐτῷ σημᾶναι τὴν ἀκρίβειαν. ὃ δὲ ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πλήρη ὀρθοδοξίας.

Οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν ἦρξεν· ὃς ἡνίκα Ἰουλιανὸς αἵρεσιν τοῖς στρατευομένοις ἐτίθει, θύειν ἢ ἀποστρατεύεσθαι, μᾶλλον τὴν ζώνην ἀποθέσθαι ἐβούλετο. ἐλθὼν δὲ ἐς Νίσιβιν, πόλιν πολυάνθρωπον, δύο μόνον ἡμερῶν ἐνδιατρίψας αὐτῇ, ὅσαπερ εἶχε χρήματα κατανάλωσε, τοῖς ἐνοικοῦσι μηδενὸς μεταδοὺς ἢ λόγου φιλανθρώπου ἢ πράξεως ἀγαθῆς· ἄνθρωπος οὐ δι' ἀρετὴν οἰκείαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν ἐς τοσοῦτον ἀρχῆς προελθών. ἦν μὲν γὰρ οὐδὲ παντάπασιν ἀσθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πο- 121
λεμικοῖς ἔργοις ἀγύμναστος· ἀμελέτητος δὲ ὢν καὶ ἄγευστος παιδεύσεως, καὶ ἣν εἶχε φύσιν διὰ ῥᾳθυμίαν ἠμαύρου καὶ ἠφάνιζεν. οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν ὡς εἴρηται τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐγκρατὴς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐσπούδαζε τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαῦσαι, καὶ φεύγων ἐκ Περσίδος ἔσπευδε γενέσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐθνῶν ἐντὸς εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης, καὶ τὴν Νίσιβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, πάλαι Ῥωμαίοις οὖσαν κατήκοον, ἐκδίδωσιν. ἀπέσκωπτον οὖν αὐτὸν ᾠδαῖς καὶ παρῳδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσσοις, διὰ τὴν τῆς Νισίβεως προδοσίαν. ὁ δὲ Ἰοβιανὸς ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κινηθεὶς τὸν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κτισθέντα ναὸν χαριέστατον ἐς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐνούχῳ τινὶ Θεοφίλῳ, κατέφλεξε σὺν πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίοις, αὐτῶν τῶν παλλακίδων

---

6. *Χαλκέντερος*] χαλκεαίτερος V. 7. *πάνυ πολλά*] *περὶ γραφικῆς* Phot. Bibl. p. 337. et *θεατρικῆς ἱστορίας* meminit p. 341. Vide Athenaeum. *Toup.* MS. Adde Meinek. Com. Gr. T. I. p. 15. Ceterum dedi cum A. *πολλὰ πάνυ*. 8. *Σθενεβοίας*] *Σθενοβοίας* B. E. 9. *ὃς ἐπετράπη γράμματα Προίτου*] Historiam hanc de Proeto et Bellerophonte pluribus narrat Homerus Il. ζ'. *Küst.* *γράμματα*] *γράμμασι* A. V. E. 14. *ἐπέστειλε*] *ἀπέστειλε* A. B. V. E. Med. Probabiliter Küsterus. 18. *Οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν ἦρξεν*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripsit Suidas (quod Küsterus monuerat) ex Ioanne Antiocheno in Excerptis ab Valesio editis p. 845. sed maiore solito licentia, quippe qui partem in brevitatem coegerit, alia praetermiserit, aliorum copia Ioannem superet. Horum inprimis nova sunt quae pertinent ad maledicentiam Antiochensium. *Ἰουλιανὸν*] *Ἰουλιανοῦ* V. 22. *δύο μόνον ἡμερῶν*] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. excusum est *δύο μῆνας*, i. e. *duos menses*. In Suida MS. Henrici Memmii legitur *δύο χρόνους*, i. e. *duos annos*, ut testatur Henr. Valesius in notis ad Collectanea Constantini p. 120. In ipsis vero Collectaneis Constantini loco laudato legitur *δύω μόνων ἡμερῶν*, quod ad scripturam MSS. Pariss. proxime accedit. *Küst.* Is debuerat etiam haec ex annotatione Valesii proferre: „Sed in MSS. Bibliothecae Regiae, in altero quidem repperi *δύο μόνας ἡμέρας*, in altero *δύο μόνον ἡμερῶν*." *ἡμερῶν* om. E. *ὅσα περιεῖχε*] *ὅσα περ εἶχε* V. Exc.

1. *κατηνάλωσε*] *κατανάλωσε* A. B. V. E. Med. 5. *ἀσθενὴς*] *ἀσθενὲς* V. Supra *τύχης* Exc. pro *ἀρχῆς*. 12. *Ῥωμαίων ἐθνῶν*] Hanc lectionem ex Ioanne Antiocheno revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est *ἐθῶν*. *Küst.* Malim *ἠθῶν*. *Hemst.* *ἐθνῶν* nollem tolerasset Gaisf. *ἐθῶν* A. B. V. E. quod nihil ab *ἠθῶν* differre contendit Portus. *Ῥωμαϊκῶν* dedi cum V. Exc. 15. *φαμώσοις*] *φαμόσσοις* B. E. *φαμώσσοις* praetuli cum V. Exc. et gl. *Φάμωσσα*, ubi extant *ἀπέσκωπτον δὲ εἰς Ἰοβιανὸν — φαμώσσοις*. 17. *Νισίβιδος*] *Νισίβεως* dedi cum A. *Νισίβιος* Exc. 19. Expectabamus *χαριέστατον ὄντα*. 20. *παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐν. τινὶ Θεοφ. κατέφλ.*] Vide Leonem Allatium in Diatriba de Georgiis p. 307. *Küst.*

---

ptum et virgis caesum in triumpho duxerunt; non autem occiderunt, eruditionis causa. vixit sub Augusto Caesare, et Cleopatrae filiam Selenen, quam ex C. Caesare natam adoptarat, uxorem duxit. eodem tempore floruit Didymus, Chalcenterus dictus, qui multa contra Iubam scripsit. plurimos libros confecit. *Ἰοβάτης*. Nomen proprium. Stheneboeae fuit pater, ad quem Proetus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit. *Ἰοβιανός*. Iovianus, Romanorum Imperator orthodoxus, qui magnam curam gessit Ecclesiarum, et omnes Episcopos ab exilio revocavit. idem ad S. Athanasium scripsit, ut accuratam sincerae fidei formulam scripto mandatam secum communicaret. ille vero misit epistolam orthodoxae doctrinae plenam. — Hic post Iulianum imperavit: qui, cum Iulianus militibus aliquando optionem daret, ut aut diis sacrificarent aut militia vacarent, cingulum deponere maluit. idem cum Nisibin venisset, urbem frequentissimam, biduum tantum in ea commoratus, omnes opes suas absumpsit, incolasque nec benigno sermone neque ullo beneficio prosecutus est: vir non propriae virtutis causa, sed ob paternam gloriam ad tantum fastigium evectus. erat ipse quidem non infirmo corpore, nec rei bellicae rudis; sed disciplinarum prorsus expers indolem a natura datam socordia deterebat atque obscurabat. hic post Iulianum, ut dictum est, imperio Romanorum potitus, omnibus rebus neglectis, cum dignitate, quam consecutus erat, frui studeret, e Perside fugiens in Romanorum fines ad ostentationem fortunae suae properavit, et Nisibin urbem, quae olim Romanis paruerat, Persis dedidit. quare carminibus et parodiis et famosis libellis proditam Nisibin ei exprobrabant. tum Iovianus, ab uxore impulsus, fanum pulcherrimum ab Hadriano Imperatore ad consecrandam patris sui Traiani memoriam conditum, ex quo Iulianus bibliothecam eunucho cuidam Theophilo fecerat, cum omnibus libris cremavit, ipsius concubinis ignem cum

ὑφαπτουσῶν μετὰ γέλωτος τὴν πυράν. οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέῤῥιπτον διὰ βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀναίρεσθαι τὸν βουλόμενον καὶ ἀναγινώσκειν· τὰ δὲ τοῖς τοίχοις προσεκόλλησαν. ἦν δὲ τοιαῦτα·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι.

καί,

Ἀύσπαρι, εἶδος ἄριστε,

καὶ τὰ ἑξῆς. καί,

Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ Πέρσας ἀφήσω.

γραῦς δέ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν θεασαμένη, μαθοῦσά τε ἀνόητον εἶναι, ἐφθέγξατο· Ὅσον μῆκος καὶ βάθος ἡ μωρία. καὶ ἄλλος δὲ ἰδιώτης, ἀποτολμήσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοῆσαι ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, γέλωτα παρέσχε πᾶσιν, εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. καὶ ἐπράχθη ἂν ἄτοπα, εἰ μὴ Σαλούστιός τις ἔπαυσε τὴν στάσιν. ὁ δὲ Ἰοβιανὸς χειμῶνος ὄντος ὠδοιπόρει ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν Δαδαστάνοις ἀπέθανε, μύκητα πεφαρμαγμένον φαγών. κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς καὶ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι.

Ὅτι ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Καισαρείας Παλαιστίνης, ὃς λίβελλον ἔγραψε περὶ ὀρθοδόξου πίστεως, ἀποδεχόμενος τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον.

Ἰόβις. παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεύς.

Ἰόβειοι καὶ Ἑρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων. τάγματα γάρ τινα δαίμονος ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεύς, Ἑρκούλιος δὲ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἰοβόλος. ὁ ὄφις.

Ἰόδδας. ὄνομα κύριον.

Ἰοδόκη. βελοθήκη.

Ἰόεντα σίδηρον. τὸν μέλανα· ὡς

Ἰοειδέα πόντον, 122

τὸν μέλανα. βέλτιον δὲ εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα.

Ἰοειδές. τὸ μέλαν. Καὶ Ἰοειδής.

Ἰοθόρ. ὁ πενθερὸς Μωυσέως.

Ἰοκάστη. ὄνομα κύριον. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Οἰδίποδος.

Ἰόλαος. ὄνομα κύριον.

---

3. *διὰ βιβλίων*] *τῶν βιβλίων*, quod sensus requirit, exhibui cum V. E. 5. *τοίχοις*] *τείχοις* V. *τείχεσι* E. *προσεκόλλιζον*] *προσεκόλλησαν* dedi cum A. Illud sicubi recurrit, natum est ex errore pronunciationis. 6. Ἦλυθες] Il. γ'. 428. Ἦλυθεν *V. 9. Ἀύσπαρι] Ibid. v. 39. 11. Εἰ μὴ ἐγώ] Il. β'. 261. 15. *θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω* Homerus. 17. *δέ τις*] *τις* omisi cum A. B. V. E. Tum *ἰδιότης* A. 20. *βοῆσαι*] *βοήσας* A. B. V. E.

2. *μύκητα*] Vid. Vales. in Ammian. Marcellin. XXV, 10. p. 480. E. *Hemst.* Zonar. Annal. XIII. T. II. p. 28. Cedren. Annal. T. I. p. 309. At Chrysost. ad Vid. iunior. T. I. p. 344. domesticorum custodum insidiis cum occubuisse notat, ex T. XI. p. 318. ed. Bened. Homil. XV. ad Philipp. poculo pharmacis venenatis referto sublatum eum ait. Quod vero simile videtur Io. Dan. Rittero Obss. Hist. c. 1. orationi aditiali praemissis a. 1742. *Albert.* 5. Ὅτι Gaisf. cum *V. 10. Ἰόβειοι] Hunc articulum inter fragmenta Eunapii n. 3. collocat Boissonadius. *Gaisf.* De Iovianis et Herculianis exposuit Zosimus III, 30. Adde Valesium in Ammian. XXV, 6, 2. et Schwarzium in Mamertini Paneg. p. 93. Hominem nobilem, qui inter Iovianos militarat, celebrat inscriptio Massiliensis apud Millinum *Voy. du Midi* III. 154. 11. *δαίμοσιν*] *δαίμονος* A. *ἦσαν δαίμονες* V. Immo supplendum *εἰσίν*, ut in observatione communi. 12. Ἑρκούλης] Ἑρκούλιος A. B. V. Ἑρκόλιος E. 13. Ἰοβόλος] Inprimis *τὰ ἰοβόλα*. Zonaras exemplum subiecit hocce: *ἰοβόλος ὄφις ἀθρόον ἀνέθορεν*. 14. Ἰόδδας] Ἰοδώδας V. Neutrum probamus. Fuit, opinor, Ἰόλλας. 15. Ἰοδόκη] Ἰοδοχή Photius. Vide Apollon. II, 679. *ἰοδόκης* Anthol. Pal. XII, 45. 16. *Ἰόεντα σίδηρον*] Haec nota referenda est ad locum illum Homeri Il. ψ'. 850. *Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον*. Ubi Scholiasta: *Ἰόεντα· ἤτοι ἰὸν γεννῶντα, ἢ μέλανα. ἄμεινον δὲ τὸν πρὸς ἰῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον, ὃ ἐστι βελῶν.* Küst. Ipsa verba Suidae leguntur in Schol. Ven. Homeri. *Ἰοειδέα πόντον* est ex altero loco Il. λ'. 298. sive Od. λ'. 107. cf. Etym. M. p. 473. 19. *καὶ Ἰοειδής* om. vulg. tuetur *V. 20. *ὁ πενθερὸς*] *πενθερὸς* vulg. 23. Ἰόλαος] Fuit is Herculis comes et in plerisque laboribus socius: de quo vide scriptores mythicos. *Küst.* E Reinesianis haec tantum attinuit relinqui: „Schol. Nicand. Ther. 523. citat Ἰόλαον in rebus Peloponnesi, Salmas. Pl. Ex. p. 973. et Scal. in Varr. p. 45. *ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων*. Salmasius Iulii vel Iolai *φοινικὰ* vult esse eadem quae Claudii Imp. *Καρχηδονικά*, sed frustra." Ceterum Ἰόλαος om. *V.

---

risu subiicientibus. Antiocheni vero indignatione adversus Imperatorem accensi famosos libellos partim humi iactarunt, ut a quolibet tolli et legi possent, partim parietibus affixerunt. erant autem huiusmodi: *Venisti ex bello; utinam ibi perisses.* et, *Infelix Pari, forma quidem excellens*, et quae sequuntur. et, *Nisi ego te correptum vestibus exuam, laena tunicaque, quae pudenda tegunt; ipsum vero plorantem ad Persas celeriter dimittam.* anus vero quaedam viri magnitudinem et formam conspicata, cum nulla sapientia praeditum intellexisset, dixit: *Quanta longitudo et profunditas est stultitiae.* item alius privatus, in Circo magna contentione vociferans, risum omnibus movit, cum inania quaedam et frigida in illius staturam dixisset. itaque res in atrocem seditionem eruptura fuisset, nisi Salustius tumultum sedasset. Iovianus vero hieme in Ciliciam et Galatiam profectus est, et Dadastanis ex esu fungi venenati obiit. dum imperabat, communis et liberalis esse visus est. — Sub Ioviano vixit Acacius, Caesareae Palaestinae Episcopus, qui libellum de orthodoxa fide scripsit, Synodo Nicaenae assentiens. Ἰόβις. Apud Italos Iuppiter. Ἰόβειοι. Iovii et Herculei, nomina legionum. quaedam enim legiones sunt a diis denominatae. Ἰόβις enim apud Italos est Iuppiter; iisdemque Hercules, qui vocatur Ἡρακλῆς. Ἰοβόλος. Venenatus. de serpente dictum. Ἰόδδας. Nomen proprium. Ἰοδόκη. Pharetra. Ἰόεντα σίδηρον. Nigrum ferrum: ut *nigrum mare.* sed praestat accipere, quod ad sagittas aptum sit. Ἰοειδές. Nigrum. Ἰοθόρ. Socer Mosis. Ἰοκάστη. Nomen proprium. de quo vide sub voce Οἰδίπους. Ἰόλαος. Nomen proprium.

Ἴόλαος. ἥρως τις τιμώμενος παρὰ Ἀθηναίοις. Ἰόλεως δὲ Ἀττικῶς.

Ἴόλεια.

Ἰόλη. ὄνομα κύριον.

Ἰόμωρος.

Ἴον. τὸ ἄνθος.

Ἰονθος. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν, ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀνθεῖν.

Ἰόνιον πέλαγος. ὃ νῦν Ἀδρίας. Καὶ Ἰόνιος κόλπος.

Ἰόντες. πορευόμενοι.

Ἰόπη. ὄνομα κύριον. Ἰόππη δὲ ὄνομα τόπου.

Ἰορδάνεια ῥεῖθρα.

Ἰορδάνης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἅμα ποταμούς, Ἴορ καὶ Δάνην.

Ἰόρτιος. ὄνομα κύριον. Ὁ τοίνυν Ἰόρτιος οὐκ ἔχων ὅ τι παρ' ἑαυτοῦ τερατεύσασθαι, σιγῆς γενομένης· Ἐκεῖνο δὲ οὐκ ἐννοεῖτε, ὦ φίλοι συμπόται, ὡς στρογγύλη ἐστὶν ἡ τράπεζα καὶ ἄγαν περιφερής; ἐπὶ τοίνυν τῇ ἀκράτῳ κολακείᾳ, ὡς τὸ εἰκός, γέλως κατερράγη. ἐγγώνιος γὰρ ἦν καὶ οὐ στρογγύλη ἡ τοῦ Μαικήνα τράπεζα. Πλούταρχος.

Ἰοστέφανοι. Πίνδαρος·

Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.

Ἰότητι. βουλήσει, γνώμῃ.

Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' ἅμα καὶ
γένος εἴη
τῇ Ἀυκομηδείου παιδὶ φιλαστραγάλῃ.

Ἰού. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ οἴμοι. Καὶ ἰοὺ ἰού, σχετλιαστικὸν ὁμοίως ἐπίῤῥημα.

Ἰοῦ ἰοῦ. τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται.

Ἰουβενάλιος, ποιητὴς Ῥωμαῖος. οὗτος ἦν ἐπὶ Δομετιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων. ὁ δὲ Δομετιανὸς ἐφίλει τὸν ὀρχηστὴν τοῦ πρασίνου μέρους, τὸν

---

1. Ἀθηναίοις] Θηβαίοις Schol. Aristoph. Acharn. 867. Recte. Vid. supra in v. Αὐτόχθονες. Gaisf. 3. Ἰόλεια] Si Suidas hac voce significare voluit festum, quod olim in Iolai honorem a Graecis celebrabatur, scribendum est Ἰολάια. Sic enim festum illud appellabatur, ut lector discere poterit ex Meurs. Graec. Fer. v. Ἰολάια. Küst. Excusabilis ista pronunciandi levitas: ut Schol. Pind. Isthm. I, 11. ludos Thebanorum solennes dixit Ἰόλεια, quae paulo post in v. 79. Ἰολάεια. 5. Ἰόμωρος] Vide Schol. Homeri in Il. δ'. 242. Küst. Addit E. ὁ μεμωρημένος, ἤγουν μεμοιραμένος καὶ ἀποκεκληρωμένος τοῖς βέλεσιν: unde refingas quod apud Herod. Epimer. p. 42. extat μεμωραμένος. 7. Ἴονθος] Sic Zonaras. Diversas afferunt notationes Etym. M. et Schol. Od. ξ'. 50. Supplendum ἄνω ante ἰέναι. 9. Ἰόνειον] Ἰόνιον A. B. V. E. Phot. Zon. Lex. Bachm. p. 262. Vide Stephanum Byzantium, Harpocrationem, intpp. Hesychii, itemque Schweigh. in Appian. T. III. p. 115. Ἰόνιος κόλπος] V. Blomf. gl. Prom. 865. His Photius subiecit, τὸν γὰρ Ἀδρίαν οὕτως ὠνόμαζον. 12. Mala nominum distinctio, quam vereor ne studiosi lectores exsculpserint. Rectum est Ἰόπη (vide vel Dionys. Perieg. 910.), quod librarii solent littera geminata fingere Ἰόππη. Etym. Gud. p. 280. (similiterque Zon.) Ἰόπη, διὰ ἑνὸς π καὶ διὰ τοῦ ῑ. ἔστι δὲ πόλις Παλαιστίνης. συστέλλεται δὲ τὸ ῑ. 13. Ἰορδάνεια — οὕτω] Ἰορδάνης ὄνομα ποταμοῦ, καὶ Ἰορδάνεια ῥεῖθρα. ἐκλήθη δὲ Ἰορδάνης (partim cum Zon.) E. Cf. Herodiani Epimer. pp. 172. 238. Haec ad epimerismi praeceptum traduxit etiam Zon. p. 1115. Ἰ. ῥεῖθρα. δίφθογγον. ποτάμια δὲ νάματα ῑ. 14. ἐκλήθη δὲ οὕτω] δὲ οὕτω om. B. V. οὕτω om. A. 15. Ἴορ] ἴορϊ V. Similiter Etym. M. p. 473, 19. 16. Ἰόρτιος] Vid. in Θῶπα. Hemst. Porcii nomen ex Horatii Serm. II, 8, 23. comparavit Reinesius. Ὁ τοίνυν Ἰόρτιος οὐκ ἔχων ὅ τι παρ' ἑαυτοῦ τερατ.] Haec leguntur etiam supra v. Ἐγγώνιος. Küst. Vid. Meibomius de Maecen. c. 21. n. 16. seqq. Reines. 17. τερατεύσαιτο] τερατεύσασθαι A. B. V. γενομένης] γενόμενος V. Statim εἶπεν omisi cum A. B. V. E. et superiore gl. Ἐγγώνιος. Infra tamen ἔφη videtur intercidisse.

5. Πλούταρχος] Ex Vita Augusti ducta suspicabatur Wyttenbach. Prolegg. Plutarchi p. XXXVII. sive Opusc. T. II. p. 333. parum probabiliter. Nimirum color sermonis Aelianum prodit sive scriptorem elegantia consimilem. 6. Πίνδαρος] Locus hic Pindari extabat in eius dithyrambis (teste Schol. Aristoph. Acharn. 637.), quos iniuria temporum nobis eripuit. Scholiasta Aristoph. Nub. 298. Λιπαρὰς Ἀθήνας οὐκ ἀπεικότως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν, ἔπειτα δέ τοι καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὐρεσιν· παρ' οἷς ἔτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν δείκνυται. Ἄλλως. Λιπαράν, εὐθαλῆ, τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος· Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. Aristophanes Equ. 1326. Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Ubi Scholiasta monet haec per parodiam ex Pindaro expressa esse. Idem in Acharn. 637. Πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν, κἀπειδὴ τοῦτό τις εἶπῃ, Εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας etc. Scholiasta in eum locum: Ἰοστεφάνους. παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων· Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Küst. Vide Böckhium in Pind. fr. 46. 9. Ἄρτεμι] Antipatri Sidon. Ep. XXV, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 276. Cf. v. Ἀυκομήδειος. 11. Ἀυκομηδείῳ] Ἀυκομηδείου A. B. E. V. Med. et liber Pal. Anthol. cum gl. inferiore. 12. οἴμοι, φεῦ] φεῦ om. A. B. V. E. Photius. οἴμοι καὶ φεῦ μοι Zon. 14. Ἰοῦ ἰοῦ] Vana distinctio fluxit ab vulg. Schol. Aristoph. Pac. 316.

Ἴόλαος. Heros quidam, qui apud Athenienses colebatur. idem Ἰόλεως dicitur Attice. Ἰόλεια. Iolea. Ἰόλη. Nomen proprium. Ἰόμωρος. Ἴον. Flos, viola. Ἰονθος. Prima lanugo, sic dicta ab eo quod sursum emergit et efflorescit. Ἰόνιον πέλαγος. Ionium pelagus, quod nunc Hadria vocatur. Et Ionius sinus. Ἰόντες. Euntes. Ἰόπη. Nomen proprium. Ἰόππη vero nomen loci. Ἰορδάνεια ῥεῖθρα. Ἰορδάνης. Iordanes fluvius inde vocatur, quod duo fluvii simul commiscentur, Ior et Danes. Ἰόρτιος. Nomen proprium. *Iortius igitur, cum nihil comminisci posset, quod novitate sua admirationem moveret, facto silentio: At illud, inquit, cari compotatores, non animadvertitis, quam rotunda sit et plane orbicularis haec mensa? ad tantam tamque insignem assentationem magnus, ut par fuit, excitatus est risus. non enim rotunda, sed angularis erat illa Maecenatis mensa.* Plutarchus. Ἰοστέφανοι. Pindarus: *Splendidae et violis redimitae Athenae.* Ἰότητι. Voluntate, consilio. *Diana, tua vero voluntate nuptiae simul et progenies contingant Lycomedis filiae talorum ludum amanti.* Ἰού. Lamentantis adverbium. hei mihi. Et ἰοὺ ἰού, item lamentantis adverbium. Ἰοῦ ἰοῦ. Hoc cum laetantis est, circumflectitur. Ἰουβενάλιος. Iuvenalis, poeta Romanus. hic sub Domitiano Romanorum Imperatore vixit. Domitianus vero amabat Prasinae factionis saltatorem,

λεγόμενον Πάριν, περὶ οὗ καὶ ἑλοιδορεῖτο ὑπὸ τῆς
123 συγκλήτου καὶ Ἰουβεναλίου τοῦ ποιητοῦ. ὅστις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν Ἰουβενάλιον ἐν Πενταπόλει ἐπὶ τὴν Λιβύην, τὸν δὲ ὀρχηστὴν πλουτίσας ἔπεμψεν ἐν Ἀντιοχείᾳ· ὃς κτίσας οἶκον καὶ λουτρὸν ἔξω τῆς πόλεως ἐκεῖ τελευτᾷ.

[Ἰούδας καὶ Ἰουδαῖος. ὅτι Δαμόκριτος ἱστορικὸς περὶ Ἰουδαίων φησί· Χρυσῆν ὄνον κεφαλὴν προσεκύνουν, καὶ κατὰ τριετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, καὶ οὕτως ἀνῄρουν.]

Ἰουδήθ. ὅτι ἐπὶ Ξέρξου βασιλέως Περσῶν οἱ τῶν Αἰθιόπων βασιλεῖς ἐπανίστανται Πέρσαις, καὶ τοῦ βασιλέως κατ' ἐκείνων στρατεύσαντος, οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἀπόστασιν εἶδον, καὶ καταφρονήσαντες αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀνῆλθον. οὗτος δὲ περιγενόμενος τῶν Αἰθιόπων ἐπὶ τοὺς Ἰουδαίους στρατεύει, Ὀλοφέρνῃ τὸν καὶ' αὐτῶν πόλεμον ἐπιτρέψας. πολιορκοῦντος τοίνυν Ὀλοφέρνου τὴν Ἱερουσαλήμ, γυνή τις ὄνομα Ἰουδὴθ προσποιησαμένη τὴν φιλοῦσαν αὐτόν, ὡς ἐκάθευδε νυκτὸς ἀπέτεμεν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, καὶ ἀνασκολοπίσασα ταύτην ἐπὶ τοῦ τείχους φυγεῖν παρεσκεύασε τοὺς Πέρσας· οὕτω τε τῆς πολιορκίας λυθείσης ἀπηλλάγησαν οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ φόβου.

Ὁ δὲ τῶν Ἰουδαίων ἱερεὺς Νεεμίας, παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἔπεισεν αὐτὸν εἰρήνην σπείσασθαι πρὸς αὐτούς, καὶ συγχωρῆσαι αὐτοῖς ἀνακτίσασθαι τὴν Ἱερουσαλήμ, Ἔσδρα προηγουμένου αὐτῶν. Ἰούλιος δὲ Ἀφρικανὸς λέγει, ὅτι Ναβουχοδονόσορ, ὁ καὶ Καμβύσης, ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτῆς.

Ἰουδήθ, Ἑβραία, ἡ τὸν Ὀλοφέρνην, τὸν ἀρχιστράτηγον Καμβύσου, τοῦ υἱοῦ Κύρου, ἀνελοῦσα, τὰ τοῦ Ὀλοφέρνου πάντα λαβοῦσα ἀνέθηκε τῷ θεῷ· καὶ ὑποστρέψασα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, ἀρετὴν καὶ ἄσκησιν ἔχουσα, ἐτελεύτησε ῥέ ἔτη βιώσασα.

---

1. ὑπὸ] ἀπὸ B. V. E pr. probabiliter cum Mal. 2. ὅστις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν Ἰουβ.] Iuvenalem non sub Domitiano sed Hadriano in exilium missum esse contra Suidam aliosque scriptores contendit Salmasius in Solinum p. 320. quem vide. *Küst.* Haec e Malela magnam partem ducta Franckius expendit Exam. Vitae Iuven. p. 28. sqq. Is tamen cum orationem aevi deterioris parum nosset aut perferret, quaedam temere tentavit. 4. πλουτίσας] πλουτήσας E. Med. 5. εἰς Ἀντιόχειαν] ἐν Ἀντιοχείᾳ A. B. V. E. Mal. 7. Δημόκριτος] Δαμόκριτος B. Med. ὅτι praefixi cum *V. Continuo ὁ om. A. B. E. Locum habet V. in margine: quem cum probabile sit ex v. Δαμόκριτος esse descriptum, uncis notavi. 8. τάδε φησί] τάδε om. A. B. E. *V. ὅτι addit gl. superior. ὄνον κεφαλὴν] Conf. Wagenseil. Diss. Epistol. ad Fechtium p. 110. (qui citat Iosephum c. Apion. T. II. p. 475.) vel Act. Erudit. 1693. p. 228. *Gaisf.* 9. τριετίαν] Vid. Δαμόκριτος, ubi legitur κατὰ ἑπταετίαν. *Hemst.* 10. καὶ κατὰ] καὶ om. B. E. hic (cum Med.) et infra. λεπτὸν] λεπτὰ A. B. V. E. 12. Ἰουδίθ] Ἰουδήθ A. B. V. E. Med. item (quem adhibuit Gaisf.) Cedrenus p. 138. sq. qui ex eodem fonte videtur hausisse. ὅτι Gaisf. cum *V. Ξέρξου] Cedrenus: ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Δαρείου, υἱοῦ Κύρου, πόλεμος ἐκινήθη ἀπὸ τῶν Αἰθιόπων κατ' αὐτοῦ etc. τοῦ βασιλέως] τοῦ omisi cum A. B. E. οἱ — βασιλεῖς ἐπανίστανται] ὁ — βασι$^{\lambda}$ ἐπανίσταται E. 18. αὐτῶν] αὐτὸν E.

4. ἀπὸ] ἐπὶ A. V. E. 5. οὕτω τε] τε om. A. 8. Ὁ δὲ τῶν] Ex Cedreno patet haec a superioribus seiungenda esse. Verba Cedreni sunt: Μετὰ δὲ Δαρεῖον ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Ἀρταξέρξης, καὶ Νεεμίας Ἰουδαῖος ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβίδ, ὃς παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν — ἔπεισεν αὐτὸν ἀπελθεῖν καὶ κτίσαι τὴν Ἱερουσαλὴμ πορθηθεῖσαν. *Gaisf.* νεμεσήσας] Wolfius et Portus legunt Νεμίας: cui coniecturae ratio temporum adversatur, si verum est, quod Suidas ex Iulio Africano hic tradit. Cambysem esse Nabuchodonosorem illum, cuius tempore Iuditha vixerit. Nehemias enim Cambyse posterior fuit. Quoniam tamen Suidas in chronologia errare potuit, coniecturam illam non censeo esse repudiandam. *Küst.* Νεμσίας A. B. V. E. Hinc liquet Νεμίας restituendum esse. *Gaisf.* 10. πρὸς αὐτούς — ἀνακτίσασθαι om. V. ἀνακτήσασθαι E. Edd. ante Küst. 12. Ἰούλιος δὲ Ἀφρικανός] Seqq. ex alio auctore, alio saltem loco, descripta videntur. Eorum nullum in Cedreno vestigium. *Gaisf.* Ναβουχοδονόσορ, ὁ καὶ Καμβύσης] Sic ex MSS. Pariss. locum hunc restitui. In prioribus enim editt. excusum est, Ναβουχοδ. ὁ Καμβύσου, i. e. *Nabuchodonosor, Cambysis filius. Küst.* Syncellus p. 236. ed. Paris. a Gaisf. allatus, Καμβύσης κρατεῖ Περσῶν ἔτη ἡ. τοῦτον οἴονταί τινες εἶναι Ναβουχοδονόσορ, δεύτερον τὸν κατὰ Ὀλοφέρνην καὶ τὴν Ἰουδήθ, ὡς καὶ Ἀφρικανός, ὅπερ ἀδύνατον. Ceterum καὶ om. B. E. 14. Ἰουδίθ] Ἰουδήθ A. E. Deinde ἡ om. V. 16. ταῦτα ante ἀνέθηκε delevi cum V. Mox καὶ om. E. 18. ῥέ ἔτη βιώσασα] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. legitur ῥνʹ, i. e. CL. *Küst.*

---

qui Paris vocabatur: quo nomine Senatus et Iuvenalis poeta eum carpserunt. tum Imperator Iuvenalem Pentapolin in Africa sitam relegavit, saltatorem vero locupletatum Antiochiam misit; qui domo et balneo extra urbem aedificato ibi mortuus est. [Ἰούδας. Damocritus historicus de Iudaeis dicit: *Asini caput adorabant, et tertio quoque anno hospitem captum immolabant, eumque carnibus minutatim dissectis interficiebant.*] Ἰουδήθ. Sub Xerxe Persarum rege Aethiopum reges bellum Persis intulerunt. cum autem Persarum rex expeditionem adversus eos suscepisset, Iudaei ad defectionem spectabant, eoque contempto Hierosolyma redierunt. ille vero superatis Aethiopibus exercitum contra Iudaeos duxit, bellumque ipsis inferendum Holopherni commisit. cum autem Holofernes Hierosolyma obsideret, mulier quaedam, nomine Iudith, simulans se illius amore captam nocte dormientis caput amputatum paloque fixum muris imposuit, effecitque ut Persae ab urbe fugerent. sic igitur obsidione soluta Iudaei metu sunt liberati. Iudaeorum vero sacerdos Neemias, intrepide regem allocutus, ei persuasit, ut pacem cum Iudaeis faceret, et ipsis permitteret, ut Hierosolyma instaurarent, Esdra ipsorum duce. Iulius vero Africanus Nabuchodonosorem, eum qui Cambyses vocatur, ab illa interfectum fuisse dicit. Ἰουδήθ. Iudith, Hebraea, quae Holophernem, quem primarium belli ducem Cambyses filius Cyri miserat, sustulit. haec omnes Holophernis opes cum in potestatem suam redegisset, Deo consecravit, domumque suam reversa et virtutis castitatisque studiis dedita anno aetatis CV. obiit.

Ἰουθοῦγγοι. ὄνομα ἔθνους. Οἱ δὲ ἐπεραιώσαντο τὸν Ἴστρον, δόντων ἑκόντων εἶναι τὴν δίοδον Ἰουθούγγων ἔχθει τῷ πρὸς Ῥωμαίους.

Ἰουλιανός, Χαλδαῖος, φιλόσοφος, πατὴρ τοῦ κληθέντος θεουργοῦ Ἰουλιανοῦ. ἔγραψε περὶ δαιμόνων βιβλία δ'. ** ἀνθρώπων δὲ ἐστι φυλακτήριον πρὸς ἕκαστον μόριον· ὁποῖα τὰ Τελεσιουργικὰ Χαλδαϊκά.

Ἰουλιανός, ὁ τοῦ προλεχθέντος υἱός, γεγονὼς ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε καὶ αὐτὸς Θεουργικά, Τελεστικά, Λόγια δι' ἐπῶν· καὶ
124 ἄλλα ὅσα" τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης κρύφια τυγχάνουσι.

[Ὅτι τοῦτόν φασι, δίψει ποτὲ καμόντων τῶν Ῥωμαίων, ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγερθῆναι ζοφώδη καὶ ὄμβρον ἀφεῖναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοις· καὶ τοῦτο σοφίᾳ τινὶ ἐργάσασθαι Ἰουλιανόν. οἱ δέ φασιν Ἄρνουφιν τὸν Αἰγύπτιον φιλόσοφον τοῦτο πεποιηκέναι τὸ θαυμάσιον.]

Ἰουλιανός, Δόμνου, ἀπὸ Καισαρείας Καππαδοκίας, σοφιστής, σύγχρονος Καλλινίκου τοῦ σοφιστοῦ· γεγονὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως.

Ἰουλιανός, Ἁλικαρνασσεύς, ἀναῤῥῶσαι ἠβουλήθη τὴν Σεβήρου κακοδοξίαν, ἄφθαρτον εἶναι φάσκων τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ· αὐτῆς γε δήπου τῆς ἐν τῇ νηδύι τῆς θεότητος ἑνώσεως καὶ τοῦ σώματος, καὶ πρώην γε τῆς ἐκ τῶν κατοιχομένων τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως. λοιπὸν ἐκ τοῦ τοιοῦδε εἰσάγεσθαι, οὐκ ἐνεργείᾳ τινὶ τοὺς Ἰουδαίους

---

1. Ἰουθοῦγγοι. ὄνομα ἔθνους] Huius gentis crebra mentio fit in Excerptis ex Dexippo, ex quibus etiam fragmentum, quod Suidas hic subiungit, si bene memini, depromptum est. *Küst.* Ex Dexippo, ut liquet ex initio Excerptorum, sed ex parte historiae, quae nunc intercidit. Not. ἑκόντων εἶναι Sophocles. Procop. p. 216. Suid. v. Ἰωάννης. *Toup.* MS. Locus totidem litteris descriptus est ex v. Ἑκόντων εἶναι. 3. Ἰουθούγγων] τῶν Ἰουθούγγων B. E. 4. Ἰουλιανός, Χαλδ.] De Iulianis arcanorum Chaldaicorum antistitibus vide quae post Lobeckium collegit Thilo de coelo empyreo Comm. II. p. 13. sq. Videtur autem ὁ ante Χαλδαῖος esse revocandum. 7. πρὸς ἕκαστον μόριον] Vox μόριον hic tam potest accipi de parte corporis humani, quam de parte coeli in qua sol versatur (illam enim μόριον astrologi vocare solent), cuius in magicis suis consecrationibus phylacteriisque et amuletis concinnandis rationem praecipue habere solebant illi, qui vanae huic arti studebant. *Küst.* Aliter ille sensisset, si titulum operis de κύφι perspexisset nescio quo casu intercidisse. Quamobrem signa lacunae posui. ὁποῖα .. Χαλδ.] Vide sub finem glossae continuae. 11. Τελεστικά] Interpretatus sum, *De modis res magice consecrandi.* Usitata enim erat inter veteres magica quaedam consecratio, qua mala propulsari et averruncari credebant. Huiusmodi consecrationem Graeci vocabant τελετήν, eosque qui ita consecrabant τελεστάς, et res ipsas consecratas τελέσματα vel τετελεσμένα. Huius generis τελεστὴς erat Apollonius Tyaneus, de quo in Chronico Alexandrino haec leguntur: Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἤκμαζεν, περιπολεύων πανταχοῦ, καὶ ποιῶν τελέσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας. Interpres ibi ridicule τελέσματα *vectigalia* reddit, qui ideo merito vapulat τῷ πάνυ Salmasio in Fl. Vopisc. p. 458. Τελέσματα enim hic significat simulacra vel sigilla magice consecrata, quae adversus hostium, bestiarum, morborum aliorumque malorum incursum a curiosis adhiberi solebant. Sic idem Apollonius Tyaneus, cum ciconiae aliquando Byzantium infestarent, tres ciconias lapideas magico ritu consecratas in urbe illa erexit, et hoc modo Byzantinos a malo illo liberavit, ut refert Codinus de Origg. Constantinop. p. 4. in quem locum vide Lambecium. Huiusmodi τέλεσμα secundum quosdam fuit etiam Palladium, quod Dardano Troiam condenti ad urbis et regni conservationem dono dedit Asius quidam philosophus, quem ideo Suidas v. Παλλάδιον τελεστὴν vocat. Plura de hoc argumento legi possunt apud Salmasium, loco paulo ante laudato. *Küst.* Vide potissimum Schol. Luciani Philopseud. 12. Latius tamen patuisse telestarum negotia demonstrant vel loci a Lobeckio in Aglaoph. p. 730. prolati. 12. τυγχάνουσι] τυγχάνουσα V. ap. Gaisf. His consentaneum est adiungi, quae supra minus apte leguntur, ὁποῖα τὰ Τελεσιουργικὰ Χαλδαϊκά, vel potius Χαλδαίων. 14. τοῦτόν φασί τινες, δίψῃ ποτὲ καμ.] Vide Scaligerum in Eusebium Num. MMLXXXIX. *Küst.* Seqq. coniecit V. in marg. eaque notavi, quippe quorum fontem praebuerit v. Ἄρνουφις. Deinde τινες omisi cum A. δίψῃ] δίψει A. B. V. E. 15. ἀγερθῆναι] ἐγερθῆναι B. E.

2. ἐπαλλήλοις] ἀλλεπαλλήλοις E. 3. τὸν Ἰουλιανόν] τὸν omisi cum A. B. E. Item gl. superior Ἄρνουφιν. 6. Ἰουλιανός, Δόμνου] Vales. in Euagr. I. p. 275, 25. *Hemst.* Vide quaestiones Wyttenbachii in Eunap. p. 250. sq. 7. Καλλινίκῳ τῷ σοφιστῇ] Καλλινίκου τοῦ σοφιστοῦ A. B. V. E. 9. Ἰουλιανός, Ἁλικ.] Ἰουλιανὸς οὗτος τῆς Σευήρου: leg. Ἰουλ. οὐτ. Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Ἀσίας ἐπίσκοπος ἦν, καὶ τῆς Εὐτυχιανῆς συμμορίας προαγωνιστὴς εὐθυμότατος. Theod. Raith. lib. de Incarn. Domini p. 245. 246. *Reines.* Pauca de eo habet Caveus Script. Eccles. Hist. T. I. p. 495. *Gaisf.* Adde v. Σεβῆρος. Ἁλικαρνασεύς Med. 10. Σευήρου] Σεβήρου A. V. E. et sic infra. Severum istum Antiochenum plurimis libris contra Iulianum disputasse docet Montfauc. Bibl. Coisl. p. 54. ἄφθαρτον εἶναι φάσκων τὸ σ.] Vide Photium in Biblioth. Cod. CLXII. p. 344. ubi Iuliani huius haereticaeque eius doctrinae mentio fit. *Küst.* Conf. ib. Cod. CCXXV. p. 241. 11. Χριστοῦ] τοῦ Χριστοῦ A. B. E. Tum καὶ θεοῦ A. pro τοῦ θεοῦ: quae quidem ad sententiam loci nihil differunt. Deinde genitivi non habent quo referantur. 12. νηδύι] τῇ νηδύι τῆς A. B. E. *V. 13. πρό γε] πρώην γε probavi cum A. πρός γε V. ap. Gaisf.

Ἰουθοῦγγοι. Nomen gentis. *Illi vero transierunt Istrum, cum Iuthungi propter odium adversus Romanos ipsis transitum ultro concederent.* Ἰουλιανός. Iulianus, Chaldaeus, philosophus, pater Iuliani, cognomento Theurgi, scripsit de Daemonibus libros quattuor: ** quod opus docet modos, quibus mala possint a singulis humani corporis partibus depelli; qualia sunt Telesiurgica Chaldaeorum. Ἰουλιανός. Iulianus, ante dicti filius, vixit sub M. Antonino Imperatore, scripsit et ipse Theurgica. Sacra telestarum. Oracula versibus; et quaecunque alia sunt huius scientiae arcana. [Quidam tradunt hunc, Romanis aliquando siti laborantibus, effecisse ut atrae nubes subito coactae ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent; idque sapientia quadam effecisse Iulianum, quamquam alii volunt Arnuphin, Aegyptium philosophum, hoc miraculum edidisse.] Ἰουλιανός. Iulianus, Domni F. Caesariensis Cappadox, sophista, aequalis Callinici sophistae, fuit sub Constantino Imperatore. Ἰουλιανός. Iulianus, Halicarnassensis, Severi haeresin renovare voluit, asserens Christi Dei corpus incorruptibile esse, quasi in matris utero coniunctio divinitatis cum corpore fuisset, etiam ante Christi resurrectionem e mortuis. inde sequi ut

αἰκίσασθαί τε καὶ θανατῶσαι τὸν Χριστόν. ἅτε οὖν σκάζουσά τε καὶ οὐκ ἐῤῥωμένη ἡ δόξα πρὸς τῶν πάλαι θεσπεσίων πατέρων ἐξωθισθεῖσα ἐτύγχανε. τότε δὴ Ἰουλιανός, εἴτε ὑπὸ τοῦ γήρως τὰ καιριώτατα οὐ φρονῶν, εἴτ' οὖν ὑπερβολῇ τῆς πρὸς Χριστὸν ἐπιμελείας τῆς ἀληθοῦς τε καὶ ἀπταίστου δόξης ἐπέκεινα ἐκπεσών, εἴτε καὶ ἑτέρου τινὸς ἀναδιδάξαντος· ὑποψιθυρίζεται γὰρ καὶ τοῦτο, ὡς πόλεώς τινος ἱερεὺς ταύτην δήπου τὴν κακίστην δόξαν Ἰουλιανῷ εἰσηγήσατο· ἔμελλεν οὖν τὴν ὀρθογνώμονα τοῦ Χριστοῦ δόξαν διακυκήσειν· καὶ δὴ Μαρῖνον τὸν ἀπὸ Κάῤῥων, τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως, ἔστειλεν ἀνὰ τὴν Ἑῶ βεβαιῶσαι τὸ δόγμα· εἰ μὴ μετὰ βραχὺν χρόνον ᾠχετο ἐξ ἀνθρώπων.

Ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς οὗτος τῆς Σεβήρου κακοδοξίας προστάτης ἐγένετο εὐθυμότατος· Σεβήρου μὲν μίαν φύσιν λέγοντος τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἐν τῷ Χριστῷ διαφορὰν δεχομένου, Ἰουλιανοῦ δὲ μίαν μὲν κατὰ Σεβῆρον φάσκοντος φύσιν, ἀναιροῦντος δὲ τὴν διαφοράν.

Ἰουλιανός, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, Ῥωμαίων βασιλεύς, Κωνσταντίνου βασιλέως τοῦ μεγάλου ἀνεψιός, ἀπὸ Δαλμάτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ μητρὸς Γάλλας τοὔνομα. ἔγραψε τοὺς καλουμένους Καίσαρας· περιέχει δὲ τοὺς ἀπὸ Αὐγούστου Ῥωμαίων βασιλεῖς· ἑτέραν βίβλον περὶ τῶν τριῶν σχημάτων· καὶ τὰ καλούμενα Κρόνια· καὶ τὸν Μισοπώγωνα ἢ Ἀντιοχικόν· περὶ τοῦ Πόθεν τὰ κακά, καὶ πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους· πρὸς τὸν κύνα Ἡράκλειτον, πῶς κυνιστέον· Ἐπιστολὰς παντοδαπάς, καὶ ἄλλα.

[Ὅτι περὶ τοῦ Ἐμπεδοτίμου λέγει ὁ παραβάτης οὕτως ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Κρονίοις· Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεῖθεν λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῷ πρότερον καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδειξε καὶ ἱεροφάντωρ Ἰάμβλιχος.]

---

2. *σκάζουσα*] σκευάζουσα E. 3. *ἐξωθισθεῖσα*] ἐξωσθεῖσα E. 4. *δὲ*] *δὴ* dedi cum V. E. *Ἰουλιανός*] Ἰουστινιανός B. V. E. cum gl. *Καιρός*, ubi haec sententia legitur in brevitatem coacta. *εἴτε*] *ὅτε* V. *τὰ καίρια* gl. inferior. 5. *Χριστὸν*] *τὸ θεῖον* E. Tum *ἐπιμελείας* V. 10. *Ἰουλιανῷ*] Ἰουστινιανῷ A. Ἰουστινιανοῦ *V. Ceterum novissima haec eo valuisse videntur, ut scriptor orationem ab *εἴτε — ἐκπεσών* inchoatam relinqueret *ἀνακόλουθον*. Itaque narrationem pertexuit ab illis *ἔμελλεν οὖν κτλ*. Superest ut refingamus edita *τὴν ὀρθογνώμονα . . διακρύπτειν*, quae homini haeretico minime conveniunt. Ex libro V. (ubi *διακυβερ . . .*) numquid profici possit ambigo. Restitui quod inferior glossa praebuit *διακυκήσειν*. 11. *δόξαν* addiderunt A. V. cum altera gl. 15. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. *Σευήρου*] Sic et *Σευῆρον* edd. vett. *σεβηρον* A. *μιᾶς φύσεως*] *μίαν φύσιν* A. B. V. E. 17. *Χριστῷ* om. E. in lacuna. 18. *μὴ* ante *δεχομένου* cum A. V. E. delevi, id quod et Severi ratio flagitat et membrorum relatio. *Ἰουλιανὸς*] Ἰουλιανοῦ V. E.

1. *ἔφασκε — ἀνῄρει*] *φάσκοντος — ἀναιροῦντος* A. B. V. E. 4. *τοῦ μεγάλου βασιλέως*] *βασιλέως τοῦ μεγάλου* posui cum V. 5. *Δαλμάτου*] Non Dalmatio, sed Iulio Constantio, nec matre Galla, sed Basilina. Laetus p. 337. Fors. gente erat Galla. Iulianus, etsi comes orientis, an propterea non potuit esse natus in Galliis? Comitiva orientis officii dignitatisque nomen est. *Reines.* Vide vel Ammian. Marc. XXV, 3. extr. *Δαλμα*ᵀ V. 8. *ἑτέραν βίβλον*] Hic libellus hodie non extat. *Küst.* *ἕτερον βιβλίον* E. Res plane incredibilis; neque sincerum esse videtur *σχημάτων*. 9. *καὶ τὰ καλούμενα Κρόνια*] Quidam Iuliani Cronia (sive Saturnalia) et Caesares idem opus esse putarunt; inter quos est vir summus Isaacus Casaubonus in libello de Romanor. Satira p. 265. Sed hanc opinionem refellit hoc loco Suidas, qui non solum Cronia a Caesaribus distinguit, sed etiam e Croniis de Empedotimo locum affert, qui in Caesaribus non reperitur. *Küst.* *Κρόνεια* E. *καὶ τὸν Μισοπώγωνα, ἢ Ἀντ.*] De hoc opere multa dicere non attinet, cum id hodie adhuc in omnium eruditorum manibus versetur. Meminerunt eius inter veteres Amm. Marcellinus lib. XXII. p. 226. et Gregor. Nazianz. Stelit. II. in fine. *Küst.* 10. *κακά*] *τὰ κακά* A. B. V. E. Edd. ante Küst. *κατὰ*] *καὶ* A. E. *καὶ πρὸς* V. Portus vertit *κατὰ τοὺς ἀπαιδεύτους secundum indoctos*, melius quam Küsterus, *contra ineruditos*: quae tamen interpretatio recte se habet, si legas *καὶ πρὸς* cum V. Iuliani Orat. inter editas sextam, titulum prae se ferentem *εἰς τοὺς ἐπαιδεύτους κύνας*, a Suida respici putat Fabricius Bibl. Gr. VII. p. 79. *Gaisf.* Is debuit paulo longius progredi: nam *V. cum *καὶ* addat post *ἀπαιδεύτους*, quis dubitet vocem subiungere necessariam *κύνας*? 11. *πρὸς τὸν Κύνα Ἡράκλειτον, πῶς κυν.*] Hic libellus hodieque extat, et inter Orationes Iuliani septimum locum tenet. *Küst.* Lege *Ἡράκλειον*. 13. *περὶ τοῦ Ἐμπεδοτ.*] Vid. *Ἐμπεδότιμος*. *Hemst.* Haec nihil ad Iulianum: quae cum reiecerit V. in marginem, quippe e gl. superiore petita, notanda duxi. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. 17. *ὁ κλεινὸς*] *καὶ ὁ κλεινὸς* A. B. E. Med. *ἡμῖν ἔδειξε ἱεροφάντωρ Ἰάμβλ.*] Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus editt. corruptus circumfertur. *Küst.* *ἡμῖν ἔδοξε καὶ ἱεροφάντης* Med. et *καὶ ἱεροφάντης* quidem cum E. *ἔδοξε* saltem cum *V. *ἱεροφάντωρ*] *καὶ ἱεροφάντωρ* A. *V.

Iudaei Christum non vero supplicio affecerint et morte multarint. haec igitur opinio, ut claudicans nec satis corroborata, a divinis Patribus olim fuerat explosa. tunc vero Iulianus, sive senium eius mentem obscuraverat, sive nimia cura qua Christum prosequebatur impulsus, sive etiam ab aliis inductus (nam huiusmodi quid occulto rumore fertur, urbis nimirum cuiusdam sacerdotem Iuliano pessimae huius opinionis auctorem fuisse), ab vera et recta doctrina aberravit; sinceram igitur de Christo sententiam perturbaturus erat (nam Marinum, Carris Syriae urbe oriundum, iam miserat in Orientem, ut dogma illud propagaret), nisi paulo post vita decessisset. — Hic Iulianus haeresin Severi acriter propugnavit, cum enim Severus diceret, Christi naturam unam quidem fuisse, differentiam tamen in Christo admitteret: Iulianus secundum Severum unam quidem in Christo naturam esse dicebat, sed omnem in eo naturarum differentiam tollebat. *Ἰουλιανός*. Iulianus, desertor et Apostata, Romanorum Imperator, Constantini M. nepos, eius fratre Dalmatio genitus et matre Galla nomine. scripsit librum, qui vocatur *Caesares*, continentem omnes ab Augusto Romanorum Imperatores. item *de tribus figuris*; et quae vocantur *Saturnalia*. item *Misopogonem* seu *Antiochicum*. *Unde mala proficiscantur*; *Contra ineruditos*; Ad Cynicum Heraclium, *Quomodo Cynice vivendum sit*; Epistolas varias: et alia. [De Empedotimo sic scribit Parabata in *Saturnalibus*: *Nos vero Empedotimo et Pythagorae credimus, et iis, quae inde accepta Heraclides Ponticus tradidit, et quae paulo ante inclitus ille hierophanta Iamblichus nobis ostendit.*]

Ὅτι ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχουσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων· ἀλλ' ἡ παραχρῆμα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθούμενον εἰς τὸν χρόνον ὕποπτον ἦν. βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο. οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν, οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. οἷα γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ᾐσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.

Περὶ τῆς τελευτῆς Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τοῦ ἀθέου.

Ἀλλ' ὁπόταν σκήπτροισι τεοῖς Περσήιον αἷμα
ἄχρι Σελευκείης κλονέων ξιφέεσσι δαμάσσῃς,
δὴ τότε σε πρὸς Ὄλυμπον ἄγει πυριλαμπὲς ὄχημα,
ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι,
ῥίψαντα βροτέων ῥεθέων πολύτλητον ἀνίην.
ἦξεις δ' αἰθερίου φάεος πατρώιον αὐλήν,
ἔνθεν ἀποπλαγχθεὶς μεροπήιον ἐς δέμας
ἦλθες.

ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφῶντα διῆγε·

Γηγενέων ποτὲ φῦλον ἐνήρατο μητιέτα Ζεὺς,
ἔχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουλιανὸς θεοειδὴς
μαρνάμενος Περσῶν πόλιας καὶ τείχεα μακρὰ
ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῷ τε σιδήρῳ,
νωλεμέως δ' ἐθάμασσε καὶ ἔθνεα πολλὰ καὶ ἄλλα,
ὅς ῥα καὶ ἑσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὖδας
ὑσμίναις πυκιναῖσιν ἑλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας.

Ἰουλιανὸς ὁ ὕπατος ὠνησάμενος τὴν βασιλεί[1]αν ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχήν, εὐθέως τρυ- 126
φαῖς καὶ κραιπάλαις ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥᾳθύμως προσφερόμενος, ἐς δὲ τὸ ἀβροδίαιτον ἐπιδιδοὺς ἑαυτόν. εὑρίσκετο δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος· οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκενέωντο ὑπὸ Κομόδου. ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἵ

1. ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius descripta esse puto ex Eunapii historia, quam temporum iniuria nobis eripuit. *Küst.* Küstero assentitur Boissonad. in eum scriptorem p. 293. [adde Niebuhr. p. 107.] qui in fragmentis p. 544. oracula recte omisit. *Gaisf.* Qui Ὅτι praemisit cum *V. Prius tamen oraculum ex eodem Eunapio petitum fuisse demonstrant Exc. Vaticana (ed. Nieb. p. 72.): ut facilis et parata sit etiam de altero vaticinio coniectura. 2. δικαιοσύνης] δίκης E. 15. ἀκώλυτον] Desideratur ἦν. 19. τοῦ ἀθέου] καὶ ἀθέου B. E. Continuo χρησμὸς ἦν τοιοῦτος omiserunt A. B. V. E. χρησμὸς] Duo haec oracula unum revera esse ait Pet. Martinius Morentinus Navarrus Praef. in Iuliani Misopog. *Reines.* 20. Ἀλλ' ὁπότε Exc. Περσήιον] Περσικὸν A. 21. δαμάσσῃς] διαμάσσῃς V. 22. πυριλαμπὲς] περιλαμπὲς B. E. 24. θυελλείῃσι] θυελλίῃσι B. V. E.

1. λυσάμενον βροτέων Exc. ῥεθέων] ἐθέων B. V. E. edd. ante Küsterum, qui ῥεθέων sumpsit tacite e coniectura Porti. Tamen ῥεθέων potest esse lectio cod. A. e quo cum ed. Küsteri collato nulla enotata est varietas. *Gaisf.* ῥοθέων ed. Maii. 7. Γηγενέων] Vid. Anthol. Pal. XIV, 148. 11. ἀγχεμάχων] ἀγχιμάχων A. E. Mox κρατερῷ B. E. 12. πόλις τε καὶ ἔθνεα πολλά. ἄλλα καὶ] καὶ ἔθνεα πολλὰ καὶ ἄλλα ὅρρα καὶ V. et, si excipias ὅρρα, A. B. E. Dedi ὅς ῥα cum Anthol. quae in reliquis cum MSS. Suidae consentit. *Gaisf.* 14. Ἀλμανικὸν Pal. 16. ἀλάπαξεν] ἀλάπαξας B. E. 17. Ἰουλιανὸς ὁ ὕπατος ὠνησ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Iohannis Antiocheni apud Constantinum Porphyrog. in Collectaneis ab Valesio editis p. 822. unde ea Suidas excerpsit. *Küst.* Cf. Spartian. in Didio Iuliano c. 1. et 4. *Reines.* 19. δημοσίων] δημοσιέων A. 24. Κομμόδου] Κομόδου A. E. *V. Exc.

Ad Iulianum multae causae deferebantur, cum homines affatim illius iudicis aequitate fruerentur. neque enim dilationibus eiusmodi locus erat, quae lege sancitam e scriptis tralaticiis habent iniquitatem et hominibus iniustis alienaque detinentibus auxiliantur; sed aut statim aequitas naturae consentanea exploranda erat, aut mora et procrastinatio suspecta habebatur. gravis igitur et molestus erat, et ad haec improborum et iniustorum natio exasperabatur. nec enim iniuriam facere licebat, aut qui iniuriam fecissent, latere poterant. molestiorem etiam improbis illum reddebat adeundi facilitas. cum enim saepe propter dies solennes et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem et affabilem se praeberet, quilibet eum alloqui poterat. verum ille maledicta improborum et indignationem minime sentiebat aut curabat. — Oraculum de obitu Iuliani Parabatae impii: *Sed cum sceptris tuis Persei subolem usque ad Seleuciam gladiis fugatam domueris, tunc vero te ad Olympum ducit igne coruscans currus, procelloso turbine rotatus, postquam aerumnosam mortalis corporis sortem exuisti. venies autem in aetherei luminis paternam aulam, unde descendens humanum in corpus venisti.* extat etiam oraculum ipsi datum, cum iuxta Ctesiphontem commorarentur: *Gigantum quondam stirpem delevit consiliis pollens Iuppiter, infestissimam diis beatis, Olympiae sedis habitatoribus. Romanorum vero divinus Imperator Iulianus Persarum cominus pugnantium urbes et moenia longa pugnans vastavit igne validoque ferro; assidueque domuit alias gentes bene multas. qui quidem etiam occidentalium Alamannorum terram proeliis crebris occupavit et illorum arva vastavit.* Ἰουλιανός. Iulianus Consul, pretio imperium adeptus, statim deliciis et crapulae indulgere coepit, rempublicam negligenter tractans, et voluptatibus totum se dedens. idem militum quoque spem fefellisse deprehendebatur. nam neque privatum eius patrimonium suffecerat, et opes aerarii a Commodo exhaustae erant. hanc ob causam et milites

τε στρατιῶται ἠγανάκτουν, καὶ ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίει.

Ἰουλία Αὐγούστα, τοῦ Σεβήρου γαμετὴ τοῦ βασιλέως, ἣν ὁ Πλαυτιανὸς πολλὰ καὶ δεινὰ κακὰ εἰργάσατο. πάνυ γὰρ αὐτῇ ἤχθετο, καὶ σφόδρα αὐτὴν πρὸς τὸν Σεβῆρον διέβαλλεν, ἐξετάσεις τε κατ' αὐτῆς καὶ βασάνους κατ' εὐγενῶν γυναικῶν ποιούμενος. καὶ ἡ μὲν αὐτή τε φιλοσοφεῖν διὰ ταῦτα ἤρξατο, καὶ σοφισταῖς συνημέρευεν.

Ἰούλιος. μήν. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἰουλόπεζα. ἡ ναῦς.

Ἴουλος. ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῷον, καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος. καὶ ᾠδῆς τι γένος ἴουλος, * καὶ ὁ * προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι. ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Ὧριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
κειράμενος, γενύων ἄρσενος ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας.

Ἴουλος. ἀπὸ τοῦ ὅλον εἶναι πυκνὸν καὶ συνεστράφθαι καὶ ἰέναι. λέγεται ἡ πρώτη ἐξάνθησις τοῦ γενείου.

Ἰούνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, διὰ τὸ καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τρισὶ πλουσίοις, κοιλιοδαίμων τε καὶ ταγηνοκνισοθήρας· βούλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῳδίας εἰς τοὺς τοιούτους εἰπεῖν, οὐδε-

2. ἐποίουν] ἐποίει A. V. Exc. 3. Σενήρου] Σεβήρου A. V. E. et infra. 4. Πλαυτιανὸς] Priores editt. [cum V.] habent Πλατιανός, sed legendum est Πλαυτιανός, ut in MSS. Pariss. et apud Dionem in Severo, unde Suidas hunc articulum descripsit. Küst. 9. συνημέρευεν] Wolfius συνδιημέρευεν, probatum Porto. Frustra: v. Wytt. in Plut. T. VI. p. 648. Ceterum cf. Salm. in Spartiani Sever. 18. 11. Ἰουλόπεζα] Cf. Tzetz. in Lycophr. 23. Reines. Eustath. in Il. ν. p. 1215 = 1294, 19. Etymologus M. p. 472. Ἴουλος τὸ πολύπουν ζῷον, ὅθεν ἀπὸ μεταφορᾶς καὶ αἱ πολύκωποι νῆες ἰουλόπεζοι ἀπ' αὐτοῦ κέκληνται. Ceterum in Suida ἰουλόπεζος pro ἰουλόπεζα reponit Tittmannus in Zonaram. Gaisf. Lycophronis enim est αἱ ἰουλόπεζοι. Ἰουλλόπεζα *V. 12. Ἴουλος] Ἰούλιος V. 13. καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων] Schol. Apollon. Rhod. I, 972. Ἴουλος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. Vide etiam Hesychium, Etymologum et Eustathium. Küst. Adde copias Boissonado in Herodian. p. 43. congestas. 14. καὶ ᾠδῆς τι γένος] Eratosthenes in fragmento, quod extat apud Schol. Apoll. Rhod. loco modo citato, vocem ἴουλος accepit pro cantilena lanificarum mulierum. Verba Scholiastae haec sunt: Ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτω· Ἡ χερνῆτις ἐριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος λενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους. Eosdem versus Eratosthenis paulo aliter citant Etymologus v. Ἴουλος, Tzetzes in Lycophr. 23. et Chil. XIII. c. 494. quos vide. Küst. Vid. Eratosth. Mercur. fr. 8. Superest ut diiudicentur illa καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι, quae ut nunc leguntur ad sensum cassa sunt. Neque enim homo Dianae carus isto nomine repertus est, neque licet hoc additamentum ad iulos transferre, cum upingi fuerint Dianae consecrati. Quamobrem observationem eam, quae memoriam iuli cum upingis coniungeret, mutilatam fuisse suspicor; idemque signa lacunae posui.

2. καὶ τὸν] τὸν om. B. E. 3. ἐν Ἐπιγράμμασιν (sic *V.)] Antipatri Thessal. XXI. pr. Anthol. Pal. VI, 198. 6. ἄρσενος] ἄρσενας legendum cum Anthol. 9. ἰέναι] ἰένους V. Verbum delendum, quod pro scripturae diversitate sive emendatione vocis εἶναι irrepserat. Itaque corrigas cum Etym. M. ἀπὸ τοῦ ὅλον ἰέναι καὶ πυκνὸν καὶ συνεστράφθαι. 11. Ἰούνιος. ὄνομα. Εἰς τὴν ἱππάδα τελ.] Haec repetuntur infra v. Φαγεῖν ζῶν. Küst. διὰ τὸ καὶ] καὶ διὰ τὸ Hemsterhusius. De hoc iudicium pendet ex inferiore glossa: cui si fidem habemus, probandum erit καὶ φαγεῖν ζῶν, qui vivebat, ut edendo vacaret. Nam vulgarem scripturam convincit turbatus verborum ordo. Deinde τοῖς ὑπάτοις gl. inferior, quod Aeliano invito Toupius obtrudebat: quasi τοῖς τρισὶ πλουσίοις liceret ad illud τοῖς ὑπάτοις referre. 13. κοιλιοδαίμων] Vocabulum hoc eleganter significat hominem ad voluptatem ventris omnia referentem, quales sunt parasiti et κόλακες, quos eo nomine insigniverat Eupolis, ut testatur Athen. III. p. 100. Küst. Vide Meinekii Com. Vol. II. p. 487. ταγηνοκνισοθήρας] In prioribus editt. mendose excusum est ταγηνορνιθοθήρας, cuius loco MSS. Pariss. [sic B. E.] exhibent ταγηνοκνιγοθήρας: quae scriptura ad veram proxime accedit. Dubium enim non est quin legendum sit ταγηνοκνισσοθήρας: quae vox eleganter significat hominem, qui beatorum mensis insidiatur, et lautas coenas captat, sive, si propriam vim vocis exprimere velis, qui sartaginis nidorem captat. Vide infra v. Ταγηνοκνισσοθήρας. Küst. ταγηνοκνισοθήρας V. cum utraque glossa. βούλομαι γὰρ τὰ τῆς . . . οὐδεμιᾷ μὰ τὸν] Locus hic in omnibus editt. mutilus est et corruptus, quem in MS. Paris. B. sic scriptum inveni: βούλομαι γὰρ — μὰ τὸν ἀπειροκαλίᾳ, ὃς ἐνειμε (et reliqua quae sequuntur usque ad) παίσω. Ultima verba recte se habent, et locum hunc pulchre supplent; priora autem sana non praestem. Küst. 14. τοὺς τοιούτους] εἰς τοὺς τ. A. B. V. E. οὐδὲ μιᾷ μὰ τὸν] Locus mutilus et corruptus, qui ita ope MS. Paris. supplendus et refingendus est: Ἀνὴρ Ἰούνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαίμων καὶ ταγηνοκνισσοθήρας· βούλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῳδίας τοὺς τοιούτους εἰπεῖν, οὐδεμιᾷ μὰ τὸν ἀπειροκαλίᾳ· ὃς ἐνειμε τὴν γαστέρα τοῖς τρισὶ πλουσίοις, τοιαύταις καὶ τοσαύταις ἐπιπηδῶν τραπέζαις λύκου τινὸς δίκην ἢ ἰκτίνου ἢ ἅρπυίας, ἵνα τι καὶ παίσω. *Vir quidam Iunius nomine, equestri ordine, ventri natus, familiaris consulibus, κοιλιοδαίμων et ταγηνοκνισσοθήρας: amo enim verbis comici tales appellare; idque recte mehercule et neutiquam praeter decorum; quippe qui tribus divitibus ventrem suum collocaret, tot tantisque mensis tanquam lupus aut milvus aut harpyiarum ali-*

indignabantur, et populus in theatro despectui eum habebat. Ἰουλία Αὐγούστα. Iulia Augusta, Severi Imperatoris uxor, quam Plautianus multis et atrocibus iniuriis affecit. illam enim vehementer oderat, et apud Severum graviter criminabatur, idemque contra eam inquisitiones et quaestiones de nobilibus matronis instituebat. quapropter illa philosophari coepit, et cum sophistis totos dies transegit. Ἰούλιος. Iulius, mensis. et nomen viri. Ἰουλόπεζα. Navis epithetum. Ἴουλος. Vermis vitium, quod animalculum est multipes. item lanugo in mento efflorescens; et flos nucum arborum. ἴουλος etiam quoddam cantilenae genus vocatur, [Cereri sacrum, ut upingus] Dianae carus est. quidam sic vocant etiam vermiculum multipedem et se convolventem, qui nascitur in hydriis. In Epigrammate: *Mature florentem sub temporibus lanuginem detonsam, mentorum virilium indicem, Phoebo dedicavit Lyco primum munus.* Ἴουλος. Primus lanuginis flos, sic dictus, quod crispus serpit atque densus et convolutus. Ἰούνιος. *Iunius, vir equestris ordinis, qui edendi causa vivebat, tribus divitibus erat familiaris, ad voluptatem ventris omnia referens et culinarum nidorem captans. libet enim verbis Comici tales no-*

μιᾷ μὰ τὸν ἀπειροκαλίᾳ· ὃς ἔνειμε τὴν γαστέρα ταῖς τρισὶ τραπέζαις· καὶ τοσαύταις ἐπιπηδῶν τραπέζαις λύκου τινὸς δίκην ἢ ἰκτίνου ἢ ἁρπυίας, ἵνα τι καὶ παίσω.

Ἰοῦσαν. πορευομένην.

Ἰουστινιανός. οὗτος κτίσας τὴν ἁγίαν Σοφίαν ἐκάθηρε τὴν αὐλήν, καὶ ἐμαρμάρωσεν αὐτήν, τὸ πρὶν οὖσαν Ἀὐγουστεῖον, ὃ ἑρμηνεύεται ὀψοπώλιον, καὶ ἔστησε τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἔφιππον· καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν, ἐμ-
127 πεπηγότος σταυροῦ ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντος, ὡς διὰ τῆς εἰς τὸν σταυρὸν πίστεως τῆς γῆς ἐγκρατὴς γέγονε. σφαῖρα μὲν γὰρ ἡ γῆ, διὰ τὸ σφαιροειδὲς τοῦ αὐτῆς σχήματος· πίστις δὲ ὁ σταυρός, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σαρκὶ προσηλωθέντα θεόν. τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνατολάς, στάσιν τῶν Περσῶν σημαίνων καὶ μὴ μεταβαίνειν ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς, διὰ τῆς ἀνατάσεως καὶ ἀπώσεως τῶν χειρῶν βοῶν· στῆτε καὶ μὴ πρόσω χωρεῖτε· οὐ γὰρ συνοίσει ὑμῖν.

Ἰουστινιανὸς ὁ Ῥινότμητος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Κωνσταντίνου· ὃς πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ἐς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς καθίστη ἄνδρας ἀπηνεῖς καὶ ὠμοτάτους, ὧν ἦν Στέφανος ὁ εὐνοῦχος, Πέρσης, ταμίας τῶν βασιλικῶν χρημάτων. καὶ πολλὰ τοὺς ὑπὸ χεῖρα αἰκιζόμενος ἄχρι καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἰουστινιανοῦ τὴν τόλμην ἐξήνεγκε, μάστιγας αὐτῇ, ἐν σχήματι ὡς οἱ γραμματισταὶ τοὺς παῖδας, ἐπιφέμενος. καὶ Θεόδοτόν τινα ἔγκλειστον γεγονότα κατὰ τὰ Θρακῷα τοῦ στενοῦ, τῶν δημοσίων λογι-

---

qua, ut ita dicam, inhians et involans. Ita scribendus et vertendus iste locus. Est autem, quod nemo vidit, Aeliani. Quod et res et stilus indicat. Notandum illud, *ἵνα τι καὶ παίσω.* Quod Aelianeum est. Vide nos in v. *Τρικορυσία.* Notandum et istud, *οὐδεμιᾷ, μὰ τὸν ἀπειροκαλίᾳ.* Sic Philo vol. II. p. 271. ed. Mangey: *Εἰώθασι γὰρ ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον μόνον νὴ τὸν ἢ μὰ τόν, μηδὲν παραλαβόντες ἐμφάσει τῆς ἀποκοπῆς τρανοῦν ὅρκον οὐ γενόμενον.* Ad hunc locum vide Cl. Koen. in Gregor. de Dialectis p. 65. qui addit: *Per deam iurantes dicebant μὰ τὴν et νὴ τήν.* Vide Schneider. Pericul. Crit. p. 36. et Suidam v. *Νὴ τήν* et v. *Ἀαχάνοις.* Eadem locutio occurrit in Epigr. quod legitur Anthol. p. 300. et apud Laertium in Lycone. Ita etiam loquitur Philodemus in Epigr. Miscell. Lips. p. 141. et Aristophanes Ran. 1421. *Μὰ τὸν* — Ubi Schol. *Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεόν, εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι, ἐπευφημιζόμενοι· ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι.* Hinc obiter intelligendus est insignis locus Plutarchi in Cleomen. p. 319. ed. Bryan. *Μέγας οὖν τῷ φρονήματι γεγονὼς ὁ Κλεομένης ἐθρασύνετο πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ τῶν παλαιῶν τινος αὐτοὺς ἀνεμίμνησκε βασιλέων εἰπόντος· Ὅτι μὰ τὴν Λακεδαιμόνιοι πυνθάνονται περὶ τῶν πολεμίων οὐ πόσοι εἰσίν, ἀλλὰ ποῦ εἰσιν.* Hinc etiam intelligendus Damascius apud Photium p. 1038. ed. Schott. *Γυναῖκα παιδοποιὸν ἄγεται· ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο τὸ δαιμόνιον τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν λόγοις ἡμερωτέροις, ὅρκῳ αὐτὸ ἐπηνάγκαζεν ὁ Θεοσέβιος, καίτοι οὔτε μαγεύειν εἰδὼς οὔτε θεουργίας μὰ τὴν μελετήσας.* Hodie nullo sensu legitur *μάτην* et in Damascio et Plutarcho: quod viros eruditissimos admodum exercuit. Nos utrique suam lectionem restituimus. *Toup.* II. p. 324. In his etiam Hemsterhusius Aelianum agnovit.

1. *ἀπειροκαλίᾳ — παίσω*] Accesserunt haec ex uno MS. Paris. apud Küsterum et V. Lacuna est in A. sex circiter litterarum. Quinque sunt pp. vacuae in B. quinque item cum semisse in E. ubi ascripsit recens manus: „Nihil deest." Magna est lacuna in edd. Med. et Ald. Ceterum Hemsterhusius: „Ultimae partis sensus haeret suspensus, quo indicio facile deprehenditur nonnulla fuisse omissa, sine quibus huic loco sua non constat integritas. Illud autem *μὰ τὸν* dictum est *εὐφήμως*; quemadmodum in Ranis Aristoph. 1421. ubi v. Schol." *ἔνεμε* *V. Deinde *καὶ* ante *τοσαύταις* suspectum esse vidit Toupius: nisi forte pendet oratio, cuius partem novissimam Suidas praetermiserit. 5. *Ἰοῦσαν*] II. *γ'*. 154. 6. *οὗτος κτίσας τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ἐκάθηρε τὴν αὐλ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli huius *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Codinum de Origin. Constantinop. p. 16. 17. qui proinde ex eodem auctore, ex quo et Suidas, sua descripsit. *Küst.* 8. *Ἀὐγουστεῖον*] Emenda ex Codino *Γουστεῖον*, quae vox ex Latino verbo *gusto* detorta est, et apud recentiores Graecos significat *ὀψοπώλιον*, sive *forum cibarium. Küst.* Vid. supra v. *Ἀὔγουστος.* *ὃ ἑρμηνεύεται ὀψοπώλιον* addiderunt A. B. V. E. Mox *ἐφ' ἵππου* Med. 11. *τοῦ σταυροῦ*] *τοῦ* delevi cum A. V. 14. *αὐτῆς*] *αὐτοῦ* E.

1. *ἔχων — ἀνατολάς*] *ἔχειν — ἀνατολήν* V. ap. Gaisf. 4. *τῶν χειρῶν*] *τῆς χειρὸς* merito suadebat Lambecius in Excerpta G. Codini n. 33. *βοῶν*] *οἱονεὶ βοῶν* E. 6. *Ἰουστινιανὸς ὁ Ῥινότμητος*] Vid. Zonarae Annal. XIV. p. 91. et seq. ed. Paris. *Gaisf.* Fons narrationis, quem Suidas haud raro adhibuit, Nicephorus est Breviar. p. 42. sq. ed. Bonn. 13. *ὀχήματι*] *σχήματι* A. V. E. Niceph. Orationis negligentia, sive malis confusionem duplicis structurae vocare, huic quidem auctori condonanda. Dein *οἱ* om. A. *τοῖς παισὶν*] *τοὺς παῖδας* A. B. V. Tum *ἐπιτιθέμενος* V. 14. *Θεόδοτον*] Zonaras p. 93. *καί τινα δὲ μοναχὸν Θεοδόσιον, ἔγκλειστον πρὶν ὄντα, γενικὸν ὁ βασιλεὺς προεβάλετο.* Nicephorus item *Θεόδοτον δέ τινα μοναχόν.* 15. *μέρη* post *Θρακῷα* delevi cum B. V. E. Niceph.

---

tare, nullo quidem per deos contemptu decori; quippe qui ventrem ternis illis mensis concederet, tantis epulis inhians tanquam lupus aut milvus aut harpyia, si ludere paulum licet. *Ἰοῦσαν.* Euntem. *Ἰουστινιανός.* Iustinianus condito S. Sophiae templo aream eius repurgavit, et marmoribus exornavit, cum ante esset forum cibarium; idem statuam suam equestrem supra columnam collocavit, quae manu sinistra tenet globum, cui crux infixa est, significans eum propter fidem crucis imperium adeptum esse. nam globus terram significat, ut cuius rotunda sit figura; fidem vero crux, cui Deus in carne versans fuerit affixus. dextram autem manum versus orientem extendit, quasi stare iubens Persas, eosque protensis manibus Romanorum fines intrare vetans, his quasi vocibus repellens: *State, neve ulterius progredimini; quoniam id vobis minime conducet.* *Ἰουστινιανός.* Iustinianus Rhinotmetus, Romanorum Imperator, Constantini F. is praeter cetera mala reipublicae praeficiebat viros inhumanos et crudelissimos, quorum erat Stephanus eunuchus, Persa, cui fisci imperatorii cura commissa erat. hic obnoxios quosque foede tractabat, eo furoris progressus, ut in ipsam Iustiniani matrem grassaretur, eique plagas in curru infligeret, ut pueris litteratores. porro Theodotum quendam, qui in carcere conclusus fuerat, in parte Thraciae freto vicina publicae pecu-

στήν, ὃν τὸ δημῶδες γενικὸν Λογοθέτην, ἐποίησεν. ὃς ὑπερβολῇ ὠμότητος τὰ χρήματα ἔπραττε, μετεώροις σχοινίοις ἀναρτῶν καὶ περικαπνίζων ἀχύροις τοὺς περιφανεστάτους ἀπέκτεινε. καὶ Λεόντιον, στρατηγὸν τῶν ἀνατολικῶν, καὶ πατρίκιον Ἴσαυρον τρισὶν ἔτεσιν ὑπόφρουρον ἐποίησεν Ἰουστινιανός, ὕστερον δὲ στρατηγὸν Ἑλλάδος ἀπέδειξεν. ὃν Παῦλος, τῆς Καλλιστράτου μονῆς μοναχός, ἀστρονόμος, καὶ Γρηγόριος Καππαδοκίας, ἡγούμενος τῆς τοῦ Φλώρου μονῆς, προεμαντεύσαντο. καὶ ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας ἐγένετο.

Ἰουστῖνος, φιλόσοφος καὶ τῷ σχήματι τῶν φιλοσόφων χρώμενος, ἀπὸ τῆς Νεαπολιτῶν ἐπαρχίας τῆς Παλαιστίνης, ἐκ πατρὸς Πρίσκου, τοῦ Βακχίου. οὗτος ὑπὲρ τῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν πάνυ ἐκοπίασεν, ὥστε καὶ Ἀντωνίνῳ τῷ ἐπίκλην Πίῳ καὶ τοῖς τούτου υἱέσι καὶ τῇ συγκλήτῳ Ῥωμαίων βίβλον κατὰ τῶν Ἐθνῶν συνταγεῖσαν ἐπιδοῦναι, τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ σταυροῦ μὴ αἰσχυνόμενος. ἔγραψε καὶ ἑτέραν βίβλον, ἣν καὶ ἐπέδωκε τοῖς Ἀντωνίνου διαδόχοις, τουτέστι Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ καὶ Λουκίῳ Αὐρηλίῳ Κομόδῳ. ἔστι καὶ ἄλλη αὐτοῦ βίβλος κατὰ τῶν Ἐθνῶν, ἐν ᾗ περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων διαλέγεται. καὶ τετάρτη βίβλος ὁμοίως κατὰ τῶν Ἐθνῶν, ἣν ἐπέγραψεν Ἔλεγχος. καὶ ἄλλη περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ μοναρχίας. καὶ ἄλλην, ἣν ὠνόμασε Ψάλτην· καὶ ἑτέραν Περὶ ψυχῆς· διάλογόν τε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, ὃν ἐσχεδίασε κατὰ Τρύφωνος, ἀρχηγοῦ τῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἰουδαίων. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ Μαρκίωνος ἐπίσημα τεύχη ἐξέδωκε· καὶ ἄλλην βίβλον κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων, ἧς μέμνηται 128
ἐν τῷ Ἀπολογητικῷ, ὃν ἐπέδωκεν Ἀντωνίνῳ τῷ Πίῳ. οὗτος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχων τὰς διατριβάς, εὐθύνων Κρίσκην τὸν Κυνικὸν τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν βλασφημοῦντα, καὶ καλῶν αὐτὸν λαίμαργον ἄσωτόν τε καὶ ἀκόλαστον καὶ τὸν θάνατον φοβούμενον, τέλος τῇ τούτου ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιβουλῇ ὡς Χριστιανὸς ὑπὲρ Χριστοῦ ἔπαθεν.

---

1. ὃν τὸ δημῶδες Λογοθέτην γενικόν] Deest hic verbum προσαγορεύει, vel simile quid. *Küst.* γενικὸν λογοθέτην A. V. λογοθέτην καλοῦσι, καθίστησιν Niceph. 2. μετεώροις] μετεωρίοις B. E. Apparet καὶ praemittendum fuisse; sed orationem Nicephori paulo negligentius contraxerat Suidas. 5. στρατηγὸν τὸν ἀνατολικόν] Legendum fortasse est, στρατ. τῶν ἀνατολικῶν, subintellige μερῶν. *Küst.* τῶν ἀνατολικῶν A. E. τῷ ἀνατολικῷ B. V. τοῦ ἀνατολικοῦ καλουμένου στρατεύματος Niceph. καὶ Πατρίκιον Ἴσαυρον] Verba ista alieno loco posita videntur, quoniam ea quae sequuntur ad Leontium, non vero patricium Isaurum pertinent, ut patet ex Zonara, quem consule. *Küst.* Nimirum orationem confusam sic restaurari iubet Nicephorus: καὶ Λεόντιον πατρίκιον Ἴσαυρον καὶ στρατηγὸν τ. ἀ. τρισὶν ἔτεσιν κτλ. 6. ὑποφρούριον] ὑπόφρουρον A. 9. Καππαδόκης] Καππαδοκίας V. ap. Gaisf. Restitui, quod aevo citeriori placuit: v. annot. in v. Διῆγε. 10. προεμαντεύσαντο] Statim ἐγκρατὴ γενήσεσθαι τῆς ἀρχῆς omiserunt A. B. V. E. Nam extremam narrationis partem mirifice Suidas mutilavit. 12. Ἰουστῖνος, φιλόσοφος, καὶ τῷ σχήμ.] Totum hunc articulum de Iustino Martyre deprompsit Suidas ex Sophronio, qui Vitas scriptorum ecclesiasticorum, ab Hieronymo Latine conscriptas, in Graecam linguam transtulit. *Küst.* 13. Νεαπολιτῶν] απολιτῶν V. 15. Lege Βακχείου cum reliquis scriptoribus. 16. τῷ ἐπίκλην] τὸ ἐπίκλην B. V. E pr. Repugnat Photius Cod. 125. 17. τῇ συγκλήτῳ] τῆς (τοῖς V.) συγκλήτου B. V. E. Cedrenum p. 442. annotavit Gaisf. in Add.

1. ἔγραψε καὶ ἑτέραν βίβλ.] De scriptis Iustini Martyris vide Eusebium Histor. Eccles. lib. IV. c. 18. quem cum hoc loco Suidae conferre operae pretium erit. *Küst.* 2. Ἀντωνίνῳ] Βήρῳ addit Sophr. 3. Αὐρηλλίῳ Med. Κομμόδῳ] Κομόδῳ A. *V, καὶ μόδῳ B. καὶ κομόδω E. δὲ καὶ] δὲ om. A. B. V. E. 4. περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων] In prioribus editt. [sic A. B.] corrupte legitur περὶ τῆς φυγῆς τῶν δαιμόνων, cuius loco περὶ τῆς φύσεως ex Sophronio [cum *V.] reposui. Egisse enim Iustinum Martyrem in libello illo, cuius Suidas hic meminit, de *natura*, non vero *fuga* daemonum, praeter Hieronymum et Sophronium expresse etiam testatur Eusebius loco paulo ante laudato. *Küst.* Adde Photium l. l. 6. Ἔλεγχον] Ἔλεγχος A. B. V. Sophr. 7. ἄλλη] ἄλλην A. B. V. 9. Ψάλτην] ψάλτιν E m. sec. ἑτέραν] ἑτέραν A. B. V. E. διάλογος] διάλογον A. B. V. E. Mox τῶν ante Ἰουδαίων A. B. V. E. 9. ὃν] ἣν E. 11. τὴν ἄλλην] τὴν om. A. V. 13. ὃν] ὃ A. B. E. 14. εὐήθη] Leg. εὐθύνων H. Steph. *Reines.* Sic E. sive Sophronius. εὐθὺν B. V. Mendum imposuit editori principi, ut interpolaret quaedam post φοβούμενον et τέλος, nunc illa expulsa. 15. Κρίσκην] Κρίσκον E. 16. καλῶν] καὶ καλῶν A. B. V. E. 17. φοβούμενον] Statim Gaisf. delevit πάνυ κατῄσχυνεν ἀποδείξας cum A. B. V. E. et Sophronio. Mox δὲ post τέλος om. A. B. V. E. 18. Χριστιανὸς] Χριστιανὸν V.

---

niae praepositum fecit, quem vulgus Logothetam generalem vocat. hic admodum acerbe pecunias exegit, et nobilissimos quosque funibus suspensos palearum accensarum fumo necavit. Leontium autem, Orientis ducem et patricium, Isaurum genere, Iustinianus in custodia per triennium tenuit; quem tamen postea Graeciae praefecit. hunc Paulus, monasterii Callistrati monachus, astronomus, et Gregorius Cappadox, monasterii Flori praefectus, praedixerant: ac rerum ille potitus est. Ἰουστῖνος. Iustinus, philosophus et habitu philosophorum utens, ex Neapolitana Palaestinae praefectura, Prisci Bacchii F. hic pro Christiana religione multum laboravit, et Antonino, qui Pius cognominatus est, eiusque filiis et Romanorum Senatui librum contra Ethnicos conscriptum obtulit, opprobrium crucis non erubescens. scripsit alterum librum, quem Antonini successoribus obtulit, M. Antonino et L. Aurelio Commodo. et eiusdem alius liber contra Ethnicos, in quo de natura daemonum disserit; et quartus liber itidem contra Gentiles, quem inscripsit *Elenchum*. alius *de Dei monarchia*. item alius, quem nominavit *Psalten*. item alius *de Anima*. item Dialogus contra Iudaeos, quem contra Tryphonem Iudaeorum Ephesinorum principem conscripsit. porro contra Marcionem insignia scripta edidit. item alium librum contra sectas omnes, cuius meminit in *Apologetico*, quem obtulit Antonino Pio. hic cum Romae commoraretur, Crescentem Cynicum fatuum refutavit, qui contra Christianos maledicta profundebat, vocans helluonem, prodigum, intemperantem, mortisque metuentem. cuius machinationibus et insidiis tandem effectum est, ut crimine fidei Christianae pro Christo supplicio afficeretur.

Ἰουστῖνος, ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὀρθοδοξότατος· ἦν δὲ ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος.

Οὗτος κτίζει καὶ τὸν ἐν τῷ Παλατίῳ χρυσοῦν τρίκλινον, καὶ τὸν ἅγιον Παῦλον, τὸ ὀρφανοτροφεῖον· καὶ αὔξει τὴν περὶ βασιλέως Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἐστι μάλα ἐμβριθής τε καὶ κατηκριβωμένος.

Ἰοῦστος, Τιβεριεύς, ἐπαρχίας Γαλιλαίας, ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν συντάξαι, καί τινα ὑπομνήματα περιγράφειν· ἀλλὰ τοῦτον Ἰώσηπος ἐλέγχει ψευσάμενον, καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ συνέγραφεν, ὅτε καὶ Ἰώσηπος.

Ἰοφῶν, Ἀθηναῖος, τραγικός, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ τραγικοῦ γνήσιος ἀπὸ Νικοστράτης· γέγονε δὲ

1. Ἰουστινιανός] Vide Schurzfleischii Epist. p. 792. *Toup.* H. Noris. Diss. Hist. de Synod. V. c. 2. p. 572. testatur in cod. Vatic. n. 3. p. 47. haberi pro Ἰουστινιανὸς Ἰουστῖνος. *Hemst.* Ἰουστῖνος confirmarunt codd. Vatic. apud Alemannum (in Procop. p. 363. ed. Bonn.) et A. V. 2. ἦν δὲ ἀμάθητος γραμμάτων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος] Verba haec leguntur apud Procopium in Histor. Arcan. c. 6. p. 19. sed quae Suidas per insignem negligentiam et oscitantiam [crimen repellunt codices] ad Iustinianum Imperatorem hic refert, cum ea apud Procopium de Iustino seniore, Iustiniani avunculo, dicantur. Locum integrum Procopii hic ascribam, ut lector in rem praesentem quasi deducatur. *Βασιλείαν παρέλαβε τυμβογέρων μὲν γεγονὼς ἤδη, ἀμάθητος δὲ γραμμάτων ἁπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος ὤν, οὐ γεγονὸς ἐν Ῥωμαίοις πρότερον τοῦτό γε. εἰθισμένου δὲ γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γίνοιτο, αὐτὸς μέντοι οὔτε ἐπήγγελλεν οὔτε τοῖς πρασσομένοις ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν. ὃς δὲ παρεδρεύειν αὐτῷ ἔλαχεν ἀρχὴν τὴν τοῦ καλουμένου Κοαίστορος, Πρόκλος ὄνομα, αὐτὸς δὴ αὐτονόμῳ γνώμῃ ἅπαντα ἐπρασσεν. ὅπως δὲ μαρτυρίαν τῆς βασιλέως χειρὸς ἔχοιεν, οἷς ἐπίκειται τὸ ἔργον τοῦτο, ἐπενοήθη τάδε. ξύλῳ εἰργασμένῳ βραχεῖ ἐγκολάψαντες μορφήν τινα γραμμάτων τεττάρων, ἅπερ ἀναγνῶναι τῇ Λατίνων φωνῇ δύναται, γραφίδα τε βαφῇ βάψαντες, ᾗ βασιλεῖς γράφειν εἰώθασιν, ἐνεχειρίζοντο τῷ βασιλεῖ τούτῳ. καὶ τὸ ξύλον, οὗπερ ἐμνήσθην, τῷ βιβλίῳ ἐνθέμενοι, λαβόμενοί τε τῆς βασιλέως χειρὸς περιήγον μὲν ξὺν τῇ γραφίδι ἐς τῶν τεττάρων γραμμάτων τὸν τύπον, ἐς πάσας τε τὰς τοῦ ξύλου αὐτὴν περιελίξαντες ἐντομὰς οὕτω δὴ ἀπηλλάσσοντο, τοιαῦτα βασιλέως γράμματα φέροντες. τὰ μὲν ἀμφὶ τῷ Ἰουστίνῳ ταῦτη Ῥωμαίοις εἶχε.* Versionem Latinam huius loci, quia prolixior est, brevitatis gratia praetermitto. Satis autem ex eo patet Procopium ibi de Iustino Imperatore loqui, et proinde Suidam Iustiniano insignem iniuriam hic facere, quod alienae imperitiae et ἀναλφαβησίας notam nomini eius inurat. Sane eruditi iurisconsulti, Andreas Alciatus, Gulielmus Budaeus aliique loco hoc Suidae decepti Iustinianum indoctum et plane rudem scripserunt: quem errorem recte redarguit Nicol. Alemannus in notis ad hunc ipsum locum Procopii. Antequam hinc discedam, lectorem moneo, supra v. Ἀμάθητος eadem verba, quae hic ad Iustinianum male referuntur, recte de Iustino dici. Unde fere suspicor peccatum hoc loco admissum non tam ipsi Suidae tribuendum esse, quam librariis vel interpolatoribus eius, quorum imperitia et negligentia plurima sane auctoris nostri loca contaminata esse certissimum est. Huc accedit quod non solum Nic. Alemannus loco paulo ante citato testetur, in codicibus Vaticanis Suidae pro Ἰουστινιανὸς legi Ἰουστῖνος, sed etiam ipsa litterarum series sic scribendum esse suadeat; quod grammatico nostro non parum patrocinatur, et fere mihi persuadet, culpam omnem ab eo in librarios transferendam esse. *Küst.* γραμμάτων] γραμμάτων ἁπάντων A. B. V. E. Med. 4. χρυσοῦν τρίκλινον] Sic Bas. Nam χρυσὸ νγήλ V. (τήλ pro τρίκλινον *V.) ουν χρυσον γηλ' E. χρυσὸν γῆλ Med. Codinus p. 50. ed. Par. ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἀνήγειρε τρίκλινον, καὶ καλεῖται εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. οὗτος ἐποίησε καὶ τὸν χρυσοτρίκλινον καὶ τὸν λαυσιακόν. Conf. Zonaras XIV. p. 93. *Gaisf.* 5. τὸν ἅγιον Παῦλον, τὸ ὀρφανοτροφεῖον] Codinus p. 45. ed. Paris.: *Τὸν ἅγιον Παῦλον τὸ ὀρφανοτροφεῖον Ἰουστῖνος καὶ Σοφία ἀνήγειραν οἱ ἀείμνηστοι.* 6. αὔξει] αὖθις B. V. E. Dein τοῦ ante *βασιλέως* omisi cum B. V. E. 7. κατηκριβωμένος] κατηκριβωμένον V.

1. Ἰοῦστος, *Τιβερ.*] Hunc articulum descripsit Suidas ex Sophronio, apud quem legitur Ἰοῦστος Τιβεριάδος. Vide praeterea de hoc scriptore Photium Cod. XXXIII. et Vossium in opere de Histor. Graec. *Küst.* Adde Steph. Byz. v. Τιβεριάς. 2. ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδ.] Vocula *καὶ* hic apud Suidam est supervacanea, nec ullum omnino sensum habet; apud Sophronium vero eadem non est otiosa, propter illa quae ibi praecedunt. Quoniam enim Sophronius (vel potius Hieronymus, cuius Catalogum scriptorum ecclesiasticorum Sophronius Graece vertit) proxime ante de Iosepho, historiae Iudaicae scriptore, agit, eique Iustum hunc Tiberiensem, itidem rerum Iudaicarum scriptorem, subiungit, recte dicere potuit ἐπεχείρησε μὲν καὶ αὐτὸς Ἰουδ. ἱστορ. συντάξαι: quae expressa sunt ex verbis his Hieronymi, *conatus est et ipse Iudaicarum rerum historiam texere.* Suidas vero hic ἀκρισίαν suam prodidit, dum non observavit, voculam *καὶ* nonnisi apud Sophronium propter ea quae apud eum praecedunt locum habere posse. Hoc autem ideo moneo, ut lectori fidem faciam, Suidam hunc et multa alia loca ex Sophronio descripsisse, non vero ea, quae apud Sophronium hodie leguntur, ex Suida descripta esse; et proinde falsum esse, quod Isaacus Vossius in notis ad Epistolas Ignatii suspicatur, versionem hanc Graecam Catalogi Hieronymiani nomen Sophronii mentiri, eamque a primo forsan eius editore Erasmo exercitii gratia procusam et orbi litterato obtrusam esse. Cum enim ex iis quae diximus clare pateat, interpretem hunc Suida saltem antiquiorem esse oportere, quod is multa ex eo descripserit, unico hoc argumento suspicio Vossii de eius *νοθείᾳ* prorsus refellitur, et Erasmus a crimine imposturae vindicatur. *Küst.* μὲν καὶ αὐτὸς] Recte. Descripsit enim Suidas prout in auctore invenerat. Sic infra vv. Τήλεφος, Τίμων. *Toup.* MS. Eadem observatio cadit in memoriam nonnullorum comicorum, quos ex integris poetarum tabulis Suidas descripsit: vide vel v. Ἐπίνικος. Ceterum ἐπεχείρισε V. 3. περιγράφειν] Sic etiam habet Sophronius. Sed utrobique scribendum est *περὶ γραφῶν*, ut patet ex his verbis Hieronymi, *sed et commentariolos de scripturis componere conatus est. Küst.* ἀλλὰ καὶ τοῦτον Ἰώσηπος] Vocula *καὶ* hic est supervacanea, nec agnoscit eam Sophronius. *Küst.* Nec A. B. V. E. 4. Ἰώσηπος ἐλέγχει ψευσ.] Iustum hunc Tiberiensem mendacii arguit Iosephus in Vita, quam ipse de se conscripsit, c. 65. *Γεγονὼς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι πρὸς Ἰοῦστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν γεγραφότα, πρός τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γράφειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους καὶ δι' ἔχθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντρεπομένους, μικρὰ διελθεῖν.* Lege ibi et sequentia, ubi Iosephus multis verba contra Iustum hunc disputat, eumque malae fidei in conscribenda historia accusat. *Küst.* 6. Ἰοφῶν, Ἀθην.] De hoc Iophonte vide Schol. Aristoph. in Ran. 73. *Küst.* Eadem, demptis tamen *ἀπὸ — Σικυωνίας*, *Eudocia* p. 248. Iophontis litteras persequitur Welckerus *d. Griech. Tragoed.* p. 975. sq. Ceterum erroris non immunis esse videtur locus Clem. Alex. Strom. I. p. 121. Ἰοφῶν ὁ κωμικὸς ἐν Αὐλωδοῖς σατύροις, quo utitur Reinesius. 5. τραγῳδιοποιοῦ] τραγικοῦ dedi cum A. V. Mox ὑπὸ Med. γέγονε γὰρ] γέγονε δὲ A. B. V. E.

Ἰουστῖνος. Iustinus, Romanorum Imperator, valde fuit orthodoxus, homo omnium litterarum imperitus et (quod vulgo dicitur) analphabetus. — Hic aureum triclinium in Palatio condidit, idemque Orphanotrophium S. Pauli. auxit etiam de Imperatore Iustino opinionem, quae apud homines invaluerat, ipsum fuisse valde gravem, et in rebus gerendis accurate exercitatum. Ἰοῦστος. Iustus Tiberiensis, ex provincia Galilaea; qui et ipse historiam Iudaicam conscribere et commentarios quosdam componere aggressus est. sed hunc Iosephus mendacii arguit. scripsit autem historiam suam eodem tempore, quo et Iosephus. Ἰοφῶν. Iophon, Atheniensis, tragicus, germanus Sophoclis tragici filius ex Nicostrata. fuit

αὐτῷ καὶ νόθος υἱὸς Ἀρίστων, ἀπὸ Θεωρίδος Σικυωνίας. δράματα δὲ Ἰοφῶν ἐδίδαξε ν'· ὧν ἐστιν Ἀχιλλεύς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἰλίου Πέρσις, Δεξαμενός, Βάκχαι, Πενθεύς, καὶ ἄλλα τινὰ μετὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

129 Ἰοχέαιρα. ἡ τοῖς ἰοῖς χαίρουσα, ὑποδεχομένη. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέ-
μαται.

Ἰώ. ὄνομα. Ἴναχος Ἀργείων βασιλεὺς κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σελήνης Ἰοῦς· οὕτω γὰρ τὴν σελήνην ἐκάλουν Ἀργεῖοι. ἔσχε δὲ καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἥντινα Πῆκος ὁ καὶ Ζεὺς ἥρπασε, καὶ ἔσχε θυγατέρα ἐξ αὐτῆς Λιβύην. ἡ δὲ Ἰὼ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ ἔφυγεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, κἀκεῖ τελευτᾷ. ὁ δὲ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦτο μαθόντες κτίζουσιν αὐτῇ ἱερόν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰώπολιν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ μέχρι τελευτῆς, ἐπιτελοῦντες τὴν μνήμην, καὶ κρούοντες εἰς τὰς ἀλλήλων θύρας κατ' ἔτος ἔλεγον Ἰὼ Ἰώ.

Ἰώ. σχετλιαστικόν.

Ἰὼ Νέμεσι, βαρύβρομοί τε βρονταί.

Καὶ αὖθις·

Ἰὼ ἰώ, τραυμάτων ἐπωδύνων.

Ἰώ. Ἀριστοφάνης·

Ἰὼ μακάριαι γελῶναι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι τοὐπὶ ταῖς πλευραῖς,
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς.
Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι καὶ πεντάκις,
καὶ πολλῷ δεκάκις· ἀπολεῖσθε τήμερον.

ἔστι δὲ πόλις Λακωνική.

Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
ἔρεβος ὦ φαεννότατον ἐμοί·
ἕλεσθέ μ', ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα,
ἕλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.

τουτέστιν, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων γένος ὁρᾶν ἄξιός εἰμι εἰς ὠφέλειαν· ἄξιον τοίνυν ἐξιέναι τοῦ βίου. ἢ οὕτως· εἰς ὠφέλειαν οὐκ εἰσί μοι οὔτε ἄνθρωποι οὔτε θεοί· τί οὖν ζῶ; ὡς ἂν εἴ τις θάνατον σωτηρίαν νομίσειεν.

---

1. *Θεοδώριδος*] Sic etiam Schol. Ven. *Θεοδώρας* E. Id quidem ratio flagitabat Graeci sermonis; nos quod reposuimus legitimum nomen cum Athen. XIII. p. 592. et Biographo Sophoclis, id postulabat etiam Porsonus. Ab vero proxime *V. *Θεορίδος*. 2. *δράματα*] *γράμματα* A. B. V. *δράμματα* E. (pr. ut videtur *γράμματα*). Ceterum quod iidem tituli fere recurrunt in v. *Κλεοφῶν*, Welckerus p. 1010. haud immerito censet per commutationem utriusque poetae accidisse. 3. *Ἴλιος, Περσίς*] Non dubito legendum esse *Ἰλίου πέρσις*, i. e. *Ilii excidium*; quo nomine poemata etiam scripserant Stesichorus, Arctinus et Lescheus. Vide Salmas. in Solinum p. 600. et Maussacum in Harpocrat. v. *Καθελών*. *Küst.* *Ἴλιος οὐ Πέρσις* B. V. E. unde firmatur emendatio Küsteri. 4. *Βάκχαι, Πενθεύς*] *Βάκχαι ἢ Πενθεύς* Valcken. Diatr. Euripid. p. 16. quem Elmsleius in argum. E. Bacch. haud improbat. Tres *Βακχῶν* senarios excitavit Stobaeus Ecl. phys. II. p. 10. *καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφ.*] In MSS. Pariss. [sic A. B. E. *V. Ox.] legitur, *καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ τοῦ πατρὸς Σοφ.* Sed lectionem vulgatam praetulerim, quoniam veteres grammatici notant, Iophontem fabulis patris Sophoclis pro suis usum esse. Schol. Aristoph. loco paulo ante laudato: *Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. Küst.* Improspere Gaisfordus *ἄλλα τινὰ καὶ τὰ τοῦ πατρός*. Recte vero *μετὰ* Porsonus effecit in Aristoph. p. 58. quod admisimus. Memorabilis in hanc rem extat locus in Crameri Anecd. Vol. IV. p. 315. *πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡς ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη. λέγεται γὰρ εἶναι Ἰοφῶντος τοῦ Σοφοκλέους υἱοῦ.* 6. *Ἰοχέαιρα*] Il. *έ*. 53. *υἱοῖς* *V. *ὑποδεχομένη*] Lege et supple *τοὺς ἰοὺς ὑποδεχομένη. Küst.* 7. *ἐν Ἐπιγράμμασι* (sic *V.)] Mnasalcae VI, 1. Anthol. Pal. VI, 9. 11. *Ἴναχος, Ἀργείων βασιλ.*] Vide Ioannem Malalam in Chronographia, p. 31. 32. ubi eadem historia fusius narratur; itemque Cedrenum p. 21. *Küst.* 12. *Ἰούς*] *ἰοῦ* A. *V. *Ἰώπολιν* debebat, sed membro quod subsequitur paulo aliter conformato. 14. *Πῆκος*] *Πῆκος* dedi cum *V. E. Vid. supra in v. *Ἡρακλέους ἄγαλμα*. 19. *τῆς τελευτῆς*] *τῆς* omisi cum B. V. E. 21. *ἰὼ ἰώ* Med.

2. *Ἰὼ Νέμεσι*] Eurip. Phoen. 189. Adde v. *Νέμεσις*. 4. *Ἰὼ Ἰώ, τραυμ. ἐπ.*] Ex Aristoph. Acharn. 1165. (1203.) 5. *Ἀριστοφάνης*] In Vesp. 1283. (1332.) ita legitur, ut et apud Suidam est scribendum: *Ἰὼ γελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἡμαῖς* etc. *Port.* 7. *τοντὶ*] *τοὐπὶ* A. B. V. E. Ox. Adde v. *Στέγει*. 9. *Ἰὼ Πρασιαὶ τρις.*] Aristoph. Pac. 243. sq. Eaedem scripturae redeunt in v. *Πρασιαί*. 12. *Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φ.*] Soph. Ai. 394—400. 13. *φαεινότατον*] *φαεννότατον* scripsi cum V. et gl. *Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ*. Tum *ὡς* addit E. 14. *ἕλεσθέ μ'* prius refingendum *ἕλεσθ'*. 16. Legendum *ὄνασιν*. 17. Meliora Schol. Soph. — *ὁρᾶν ἔτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν· ἄριστον τοίνυν —. ἢ οὕτως· εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων. ὠφέλεια οὐκ εἰσί μοι κτλ.* Porro novissimum membrum *ὡς . . . νομίσειεν* retrahi oportet ad superiora *φαεννότατον ὡς ἐμοί*. 19. *εἰσί μοι*] *μοι* om. A. B. V. E. Supra *ἄριστον* Schol. Soph. pro *ἄξιον*.

---

enim et nothus ipsi filius, Aristo, natus ex Theoride Sicyonia. fabulas Iophon docuit L. quarum sunt *Achilles*, *Telephus*, *Actaeon*, *Ilii excidium*, *Dexamenus*, *Bacchae sive Pentheus*, et aliae quaedam simul cum patre Sophocle editae. *Ἰοχέαιρα*. Sagittis gaudens, sagittas recondens. In Epigrammate: *Tibi quidem*, *Phoebe*, *curvus arcus et sagittas recondens pharetra*, *dona a Promacho*, *hic suspensa sunt*. *Ἰώ*. Nomen proprium. Inachus Argivorum rex urbem condidit, nomine lunae appellatam Io: sic enim Argivi lunam vocabant. habuit idem filiam Io, quam Pecus sive Iuppiter rapuit, et ex ea filiam Libyam suscepit. Io vero dolore stupri affecta in Silpium montem confugit, et illic obiit. quo cognito pater et fratres eius templum ipsi condiderunt, eumque locum Iopolin vocarunt; ubi ad mortem usque manserunt, cumque memoriam eius celebrarent, invicem fores quotannis pulsantes dicebant, Io Io. *Ἰώ*. Lamentantis adverbium. *Io Nemesis*, *tonitruaque grave strepentia*. Item: *Heu*, *heu dolet vulnerum*. *Ἰώ*. Aristophanes: *O testudines beatae pellis*, *et ter beatae*, *quantum ad latera spectat*, *quam bene tectae estis et prudenter*! — *O Prasiae ter miserae et quinquies et millies*! *peribitis enim hodie*. Prasiae urbs fuit Laconica. *Ἰὼ σκότος*. *O tenebrae*, *mea lux*! *o erebe*, *mihi clarissimae lucis instar*! *adscite me incolam vestrum*. *neque enim deorum genus neque hominum quemquam aspicere dignus sum ad usum*. id est, nec dii neque homines mihi sunt auxilio. quid igitur vivo? idem est, ac si quis mortem suam existimet saluti sibi fore.

Ἰωάβ. ὄνομα κύριον.

Ἰωακείμ. ὄνομα κύριον.

Ἰωάθαμ. ὄνομα κύριον. ζήτει ἐν τῷ Ἀβιμέλεχ.

Ἰωάννης. ὄνομα κύριον.

Ὅτι ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς ἀπὸ τῆς ἐν Πάτμῳ ἐξορίας ἐπανελθὼν συντάττει τὸ Εὐαγγέλιον ὢν ἐτῶν ρ΄, διαρκέσας ἕως ἄλλων ἐτῶν ρκ΄. ἐκεῖσε διάγων καὶ συγγράφεται τὴν Θεολογίαν. δέχεται δὲ ὁ Χρυσόστομος καὶ τὰς Ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς τρεῖς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. [ἔχει δὲ τίτλους δεκαοκτώ, κεφάλαια διακόσια τριάκοντα δύο.]

Ἰωαννίκιος. ὄνομα κύριον.

Ἰωάννης, Ἀντιοχεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος· Πρεσβύτερος μὲν ἐν πρώτοις Ἀντιοχείας, Εὐσεβίου δὲ τοῦ Ἐμεσηνοῦ φιλοσόφου καὶ Διοδώρου ἀκόλουθος. οὗτος πολλὰ συγγράψαι λέγεται, ἀφ' ὧν οἱ περὶ Ἱερωσύνης ὑπερβάλλουσι λόγοι, τῷ τε ὕψει καὶ τῇ φράσει καὶ τῇ λειότητι καὶ τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων. τούτοις ἐφάμιλλοι καὶ οἱ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ λόγοι, καὶ ἡ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου σημασία, καὶ τὰ εἰς τὸν Ματθαῖον καὶ Μάρκον καὶ Λουκᾶν ὑπομνήματα. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοῦ συγγράμματα κρείττονα ἀριθμοῦ τυγχάνει· ἅπασαν γὰρ Ἰουδαϊκὴν γραφὴν καὶ Χριστιανικὴν ὑπεμνημάτισεν, ὡς ἄλλος οὐδείς. τὰς τῶν μαρτύρων δὲ πανηγύρεις ἐπηύξησεν ἐν τῷ σχεδιάζειν ἀνεμποδίστως, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καταῤῥεῖν ὑπὲρ τοὺς Νειλῴους καταῤῥάκτας. οὐδεὶς οὖν τῶν ἀπ' αἰῶνος τοιαύτην λόγου ηὐπόρησεν εὕροιαν, ἣν μόνος αὐτὸς ἐπλούτησε, καὶ μόνος ἀκιβδήλως τὸ χρυσοῦν τε καὶ θεῖον παρὰ πάντας ἐκληρονόμησεν ὄνομα. τῶν δὲ συγγραμμάτων αὐτοῦ καταλέγειν τὸν ἀριθμὸν οὐκ ἀνθρώπου, θεοῦ δὲ μᾶλλον τοῦ τὰ πάντα γινώσκοντος.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀσκητὴς ἦν ἄκρως, καὶ πολυάγρυπνος καὶ φιλήσυχος λίαν καὶ διὰ ζῆλον σωφροσύνης εὐπαῤῥησίαστος καὶ ἀκρόχολος· θυμῷ γὰρ μᾶλλον ἢ αἰδοῖ ἐχαρίζετο, καὶ ἐλευθεροστομίᾳ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀμέτρως ἐκέχρητο. καὶ ἐν μὲν τῷ διδάσκειν πολὺς ἦν πρὸς ὠφέλειαν, ἐν δὲ ταῖς συντυχίαις ἀλαζονικός τις καὶ ὑπερόπτης ἐνομίζετο τοῖς αὐτὸν ἀγνοοῦσι. διὸ καὶ ἐπὶ τὴν ἐπισκοπὴν προβληθεὶς μείζονι ὀφρύι κατὰ τῶν ὑπηκόων ἐκέχρητο, πρὸς διόρθωσιν ἑκάστου καὶ σωτηρίαν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους μεταλλάττων. οὐ τοίνυν εἰ μή τις εἴη κόλαξ, τοῦτον ἀλαζόνα εἶναι νομιστέον· οὐδ' αὖ πάλιν, εἰ κόλαξ εἴη καὶ ἀγεννής, τοῦτον μετριόφρονα λεκτέον· ἀλλὰ τὸν ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει τῇ ἐλευθέροις πρεπούσῃ ἑαυτὸν φυλάττοντα. μεγαλόψυχον μὲν εἶναι πρὸς-

1. Ἰωάβ] Ἰωάω B. E. Med. 3. ζήτει Gaisf. cum *V. 4. Ἰωάννης. ὄν. κύρ. ὁ Θεολ.] Vide Hieronymum in libello de Vita Euangelistarum, eiusque interpretem Sophronium. *Küst.* ἰῶ' addit V. post Θεολόγος. Cf. v. *Νέρβας.* Deinde Ὅτι Gaisf. cum *V. 7. ἕως] ἕως ἄλλων ἐτῶν A. B. V. E. ἐκεῖ δὲ] ἐκεῖσε A. B. E. *V. 8. συγγράφεται] καὶ συγγράφεται A. B. V. E. 10. ἔχει δὲ τίτλους] Seqq. ex A. Similia habet V. in marg. (ubi *V. Ἰῶ ὁ εὐαγγελιστὴς ἔχει τίτλους κτλ.) Haec ambiguum utrum inculcata sint ex v. *Τίτλος* an ex altera *Κεφάλαιον*. 13. Ἰωάννης, Ἀντιοχ.] Vide Sophronium p. 154. *Küst.* 15. τοῦ neglexit vulg. 18. τῇ φράσει] τῇ om. A. B. V. E. 19. ὀνομάτων] νοημάτων E. marg. 21. τὰ εἰς] τὰ om. B. E. 23. ἅπασαν] πᾶσαν B. E.

2. Ante καὶ intercidit ὡς. γλῶσσαν] γλῶτταν E. τοὺς Νειλῴους καταῤῥάκτας] τὰ Νειλῶα ῥεύματα E. 4. λόγων] λόγου A. B. V. E. Tum εὕρροιαν E. μόνος] μόνως E. 6. θεῖον] θεῖον παρὰ πάντας posui cum V. 10. ἀσκητὴς ἦν ἄκρος] Haec ad finem usque leguntur in Chron. MS. Gr. Georg. Syncelli [quod reperitur in bibl. Cizensi inter codd. MSS. Reinesii] sub tit. περὶ τοῦ Χρυσοστόμου. Sunt e Cedreno, qui vitam Iohan. sub a. 13. Arcadii enarrat. *Reines.* Vide paria tradentem Cedrenum p. 329. sq. ed. Paris. ἄκρως recepi cum eodem et A. B. 12. ἀκρόχολος] ἀκρόχηλος V. 17. τοῖς αὐτὸν ἀγνοοῦσι om. *V. Qui paulo post ἐπὶ ignorat. 22. νομιστέον εἶναι] εἶναι νομιστέον A. εἶναι νομίζει Cedren. 23. λεκτέον] καλέσει Cedren. Qui paulo post ἐν προσηκούσῃ. 24. τῇ ἐλευθέροις] τοῖς ἐλευθ. Cedren. 25. μὲν εἶναι] γὰρ εἶναι recte Cedren.

Ἰωάβ. Nomen proprium. Ἰωακείμ. Nomen proprium. Ἰωαθάμ. Nomen proprium. quaere sub v. Ἀβιμέλεχ. Ἰωάννης. Nomen proprium Theologi et Euangelistae, qui ab exilio Patmi reversus aetatis anno centesimo Euangelium conscripsit, pervenitque ad annum aetatis CXX. illic autem degens Theologiam conscripsit. Chrysostomus tres eius Epistolas et Apocalypsin agnoscit. Ἰωαννίκιος. Nomen proprium. Ἰωάννης. Ioannes, cognomento Chrysostomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiae, idemque Eusebii Emeseni philosophi et Diodori sectator. hic multa scripsisse fertur, in quibus excellunt sermones de Sacerdotio, tam sublimitate et elocutione quam suavitate et elegantia verborum. cum his certant sermones eius in Davidis Psalmos, et in Ioannis Euangelium annotationes, item in Matthaeum, Marcum et Lucam commentarii. cetera vero eius scripta numerum superant. totam enim et Iudaicam et Christianam scripturam commentariis explicavit, ut alius nemo. plurimas etiam orationes in laudem Martyrum prompte et ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiae ipsas Nili cataractas superarit. nullus enim mortalium ab omni aevo tanta dicendi copia abundavit, quanta ille praeditus fuit: adeo ut solus omnium ex vero aureum illud et divinum nomen consecutus sit. scriptorum eius numerum recensere non hominis, sed Dei potius, qui omnia cognoscit. — Hic S. Ioannes Chrysostomus vitam in casto severam agebat, homo multarum vigiliarum, quietis amantissimus, et studio vitae sobriae in dicendo liberrimus et iracundus. irae enim magis quam pudori obsequebatur, et immodica linguae libertate adversus obvios quosque utebatur. idem in docendo usibus audientium maxime consulebat; at in congressibus arrogantia et fastu quodam praeditus videbatur iis, qui eum non norant. quamobrem etiam episcopus designatus maiore supercilio adversus subditos utebatur, ad uniuscuiusque correctionem et salutem tam mores quam orationem accommodans. nec tamen qui non sit assentator, is existimandus est arrogans; neque contra, si qui sit assentator et humili animo praeditus, propterea is vocandus est modestus. sed

ήκει, οὐχ ὑπερήφανον· ἀνδρεῖον, οὐ θρασύν· ἐπιεικῆ, οὐ δουλοπρεπῆ· μετριόφρονα, οὐ ταπεινοφροσύνην ὑποκρινόμενον· ἐλευθέριον, οὐκ ἀνδραποδώδη. ὡς καὶ αὐτὸς λέγει· Διὰ τοῦτο ποικίλον εἶναι δεῖ τὸν ποιμένα καὶ διδάσκαλον. ποικίλον δὲ λέγω οὐχ ὕπουλον, οὐδὲ κόλακα καὶ ὑβριστήν, ἀλλὰ πολλῆς ἐλευθερίας καὶ παῤῥησίας ἀνάμεστον, εἰδότα καὶ συγκατιέναι χρησίμως, ὅταν ἀπαιτῇ τοῦτο ἡ τῶν πραγμάτων ὑπόθεσις, καὶ χρηστὸν εἶναι ὁμοῦ καὶ αὐστηρόν. οὐ γὰρ ἑνὶ τρόπῳ χρῆσθαι τοῖς ἀρχομένοις ἅπασι δέον· ἐπεὶ μηδὲ ἰατρῶν παισὶν ἑνὶ μόνῳ φαρμάκῳ πᾶσι τοῖς κάμνουσι προσφέρεσθαι καλόν· μηδὲ κυβερνήτῃ μίαν ὁδὸν εἰδέναι τῆς πρὸς τὰ πνεύματα μάχης. ἐννόησον οὖν ὁποῖόν τινα εἶναι χρὴ τὸν μέλλοντα πρὸς χειμῶνα τοσοῦτον ἀνθέξειν καὶ τοιαύτην ζάλην καὶ τοσαῦτα κύματα, πρὸς τὸ γενέσθαι τοῖς πᾶσι πάντα, ἵνα πάντας κερδήσῃ. καὶ γὰρ σεμνὸν εἶναι δεῖ τὸν τοιοῦτον καὶ ἄτυφον καὶ φοβερὸν καὶ προσηνῆ καὶ ἀρχοντικὸν καὶ κοινωνικὸν καὶ ἀδέκαστον καὶ θεραπευτικὸν καὶ ταπεινὸν καὶ ἀδούλωτον καὶ φαιδρὸν καὶ ἥμερον, ἵνα ταῦτα εὐκόλως δύνηται μάχεσθαι. οὐκοῦν δεῖ τὸν ἐναργέστατον καὶ ἐχέφρονα φεύγειν τὸ κολακεύειν καὶ κο-
131 λακεύεσθαι, μήτε ἀλαζονικὸν || εἶναι μήτε κόλακα, ἀλλ' ἀμφοτέρων τῶν κακῶν τούτων κολάζειν τὴν ἀμετρίαν· καὶ ἐλεύθερον εἶναι, μήτε εἰς αὐθάδειαν ἀποκλίνοντα μήτε εἰς δουλοπρέπειαν καταπίπτοντα. πρὸς μὲν γὰρ χρηστοὺς ταπεινὸν ὑπάρχειν δεῖ, πρὸς δὲ θρασεῖς ὕψηλόν· ἐπείπερ οἱ μὲν ἀρετὴν εἶναι τὴν ἐπιείκειαν ἡγοῦνται, οἱ δὲ ἀνδρείαν τὴν θρασύτητα. ἐκείνοις μὲν τὴν ταπεινοφροσύνην προσφέρειν, τούτοις δὲ τὴν ἀνδρείαν, σβεννύουσαν αὐτῶν τὴν ἀπὸ τῆς θρασύτητος δόξαν· ἵνα τοὺς μὲν ὠφελήσῃς, τῶν δὲ ταπεινώσῃς τὸ φρόνημα. Καιρὸς γὰρ τῷ παντὶ πράγματι, φησὶ Σολομών· τουτέστι, ταπεινότητος, ἐξουσίας, ἐλέγχου, παρακλήσεως, φειδοῦς, παῤῥησίας, χρηστότητος, ἀποτομίας, καὶ ἁπαξαπλῶς παντὸς πράγματος· ὥστε ποτὲ μὲν τὸ τῆς ταπεινότητος δεικνύειν, καὶ μιμεῖσθαι ἐν ταπεινώσει τὰ παιδία κατὰ τὴν κυριακὴν φωνήν, ποτὲ δὲ τῇ ἐξουσίᾳ κεχρῆσθαι, ἣν ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν, ὅταν ἡ χρεία ἐπιζητῇ τὴν παῤῥησίαν. καὶ ἐν καιρῷ μὲν παρακλήσεως τὸ χρηστὸν ἐνδείκνυσθαι, ἐν καιρῷ δὲ ἀποτομίας τὸν ζῆλον ἐμφαίνειν, καὶ ἐφ' ἑκάστου τῶν ἄλλων ὁμοίως τὸν ἔγκριτον καὶ δίκαιον λογισμὸν ἀποφέρεσθαι, λογισμοὶ γὰρ δικαίων κρίματα. Καὶ Ἰσίδωρος· Τὸν ἄρχοντα δίκαιον εἶναι δεῖ καὶ

2. ταπεινοφροσύνην] μετριοφροσύνην B. E. 4. ὡς καὶ] ὥσπερ δὴ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρυσόστομος λέγει Cedren. 8. χρησίμως] προθύμως E. χρησίμως inter vss. Dein ὅταν ἡ τῶν πρ. ὑπόθεσις ἀπαιτῇ τοῦτο Cedren. 11. ἑνὶ] ἑνὶ μόνῳ A. V. Sed μόνῳ om. Cedren. 13. κυβερνήτῃ] κυβερνήταις Cedren. ὁδὸν ἐναι] ὁδὸν εἰδέναι A. V. Cedren. 17. πάντα] τὰ πάντα Cedren. 21. καὶ φαιδρὸν om. E. 22. δύνηται] δύναται A. B. V. ἵνα πρὸς ταῦτα εὐκόλως μάχεσθαι δύνηται Cedren. ἐναργέστατον] Legendum ἐνάρετον cum Cedreno et MS. Syncelli. ἐνεργέστατον V. E. Med. 24. μήτε ἀλαζονικὸν — καταπίπτοντα] Ista constituunt Ep. 379. l. 3. Isidori ad Theodorum Scholasticum. *Reines.*

3. ἀποκλίνοντα] ἀποκλίναντα V. 6. θρασύτητα] τὴν θρασύτητα A. B. V. E. Cedren. Ceterum hic ἀνδρείαν bis, porro κἀκείνοις. 7. προσφέρειν] προφέρειν V. δέον προσφέρειν Cedren. 10. ὠφελήσῃς — ταπεινώσῃς] ὠφελήσῃ — ταπεινώσῃ Cedren. et MS. Syncelli. ὠφελήσεις V. καιρὸς γάρ] Cedrenus: ὅπερ οὖν καὶ ὁ μέγας Βασίλειος δηλῶν ἔφη τὸ τοῦ σοφωτάτου Σολομῶντος, καιρὸς τῷ πάντι πράγματι· εἰδέναι χρὴ ὅτι καὶ ταπεινότητος etc. 12. ἐξουσίας] ἐξουσίαν E. 18. Χριστὸς] κς Cedrenus et libri. Mox οὐκ om. E. 22. ἔκκριτον Cedren. 24. καὶ Ἰσίδωρος δέ, τὸν ἄρχοντα δίκαιον εἶναι δεῖ καὶ φοβ.] Haec et quae sequuntur leguntur apud Isidorum Pelusiotam lib. V. Epist. 168. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Peleusiotae, discipulo Chrysostomi, tribuit Syncell. in MS. ἀγαθὸν *benignum* pro δίκαιον Cedr. et Syncell. *Reines.* ἀγαθὸν Isidor. δέ delevi cum A. B. E. Καὶ δὴ καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰσίδωρος καὶ τοῦ μακαρίου φοιτητής ποτε λέγει· τὸν ἄρχοντα καὶ ἀγαθὸν εἶναι δεῖ καὶ φοβερόν Cedren.

qui personam ingenuo homine dignam, ut par est, tueri velit, magnanimum esse oportet, non superbum; fortem, non audacem; comem, non humilem; modestum, non modestiae simulatorem; liberalem, non sordidum. de quo ipse dicit: *Quare varium esse decet pastorem eundemque doctorem; varium vero dico non subdolum, neque adulatorem aut iniurium, sed multae in dicendo libertatis et ingenuitatis, et qui norit hominibus utiliter se accommodare, quoties ipsa res et ratio requirit; lenemque simul et austerum esse. haud enim uno eodemque modo decet omnes subiectos tractare. etenim ne medicorum quidem filios decet omnibus aegrotis unum et idem medicamentum praebere; neque gubernatorem eundem semper cursum in ventis moderandis nosse. cogita igitur qualem esse deceat illum, quem tantae tempestati, tantae procellae totque fluctibus resistere oporteat, ut omnibus omnia sit, et omnes Deo lucretur. talem enim virum oportet esse gravem, fastus expertem, formidabilem et mansuetum, imperiosum, sociabilem, incorruptum, officiosum, submissum, sui iuris, hilarem et lenem, ut haec certamina facile conficere possit. oportet igitur virum probum et cordatum cavere, ne vel aliis aduletur vel alii sibi adulen-*

tur, ac neque arrogantem esse neque assentatorem, sed id quod in utroque vitio nimium est castigare: itaque liber sit, ut ne ad arrogantiam deflectat, neve ad servile obsequium se demittat. nam adversus bonos submisse, adversus audaces vero elate agere oportet, illi enim humanitatem iudicant esse virtutem, hi vero audaciam fortitudinem. adversus illos igitur modestia utendum, adversus hos animo forti, quo audaces illorum spiritus retundantur: ut alteris prosis, horum vero superbiam deprimas. nam, ut ait Solomo, cuiusque rei suum est tempus: id est, modestiae, auctoritatis, reprehensionis, consolationis, clementiae, libertatis, lenitatis, severitatis, et summatim omnium rerum: ut nunc quidem submisse te geras et animi submissione pueros imiteris, ex Domini praecepto; nunc vero auctoritate utaris, quam Dominus nobis dedit ad aedificationem, non vero ad destructionem, cum res severitatem requirit. et tempore quidem consolationis lenitatem ostendere, obiurgationis vero tempore zelum demonstrare, et in omnibus aliis rebus iustam iudicii et rationis normam adhibere oportet. iustorum enim iudicia ratione nituntur. porro Isidorus dicit: *Principem oportet esse iustum*

φοβερόν· ἵν' οἱ μὲν εὖ βιοῦντες θαῤῥοῖεν, οἱ δ' ἁμαρτάνοντες ἀκνοῖεν. θάτερον γὰρ θατέρου χωρὶς ἀναρχία μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀρχή. εἰ μὲν γὰρ πάντες ἦσαν εὐπειθεῖς καὶ φιλάρετοι, ἀγαθότητος ἔδει μόνης· εἰ δὲ φιλαμαρτήμονες, φόβου. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀγαθοί εἰσι καὶ κακοί, ἀμφότερα καταχειριστέον τῷ ἄρχοντι καὶ προϊσταμένῳ.

Ἰωάννης Γραμματικός, Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλόπονος. τούτου συγγράμματα πάμπολλα, γραμματικά, φιλόσοφα, ἀριθμητικά, ῥητορικά, τῆς τε θείας γραφῆς, καὶ κατὰ τῶν δεκαοκτὼ Προκλείων ἐπιχειρημάτων, καὶ κατὰ Σεβήρου. πλὴν ὅτι παρὰ τῶν τῆς ἐκκλησίας διδασκάλων ὡς τριθεΐτης ἐκβάλλεται, καὶ τοῦ καταλόγου τῶν ὀρθοδόξων ἀποδιώκεται.

Ἰωάννης Φιλαδελφεὺς Λυδός. οὗτος ἔγραψε περὶ Μηνῶν βιβλίον ά· καὶ περὶ Διοσημειῶν ἕτερον, καὶ ἄλλων τινῶν ὑποθέσεων μαθηματικῶν. προσομιλεῖ δὲ ταῦτα Γαβριηλίῳ τινὶ ὑπάρχῳ.

Ἰωάννης, ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβεύς. Ἀνθολόγιον, περιέχον τὰς παρὰ πᾶσι πολλῶν δόξας ἐν βιβλίοις δ', ἐνάρετα πάνυ καὶ γέμοντα πάσης παιδεύσεως. γράφει δὲ ταῦτα πρὸς Σεπτίμιον υἱὸν αὐτοῦ. 132

Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνός, ὁ ἐπικληθεὶς Μανσούρ, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, οὐδενὸς δεύτερος τῶν κατ' αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων. συγγράμματα αὐτοῦ πάνυ πολλὰ καὶ μάλιστα φιλόσοφα· εἴς τε τὴν θείαν γραφὴν Παράλληλοι κατ' ἐκλογήν, καὶ οἱ ᾄσματικοὶ κανόνες, ἰαμβικοί τε καὶ καταλο-

3. εἰ μὲν γὰρ] Isidorus: εἰ μὲν γὰρ ἦσαν πάντες οἱ ὑπήκοοι φιλάρετοι, ἀγαθότητος ἦν χρεία μόνης. 5. δὲ καὶ] δὲ om. B. καὶ om. E. Mox καὶ κακοί εἰσι E. ἀγαθοί] ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς ἀνάγκη ἐν τοῖς ἀρχομένοις εἶναι, ἀμφότερα μεταχειριστέον Cedren. et fere Isidor. 6. καταχειριστέον] μεταχειριστέον E pr. 9. τούτου συγγράμματα πάμπ.] Huius Philoponi varia hodieque extant opera, quorum titulos quaere in Catalogis Bibliothecarum. Vide etiam Photium in Bibliotheca, qui ex diversis eius libris excerpta exhibet. *Küst.* 11. καὶ κατὰ τῶν δεκαοκτὼ Προκλ. ἐπ.] Opus hoc Philoponi contra Proclum de Aeternitate Mundi hodieque extat, editum Venetiis anno 1535. in fol. *Küst.* 13. παρὰ] κατὰ *V.

1. Ἰωάννης Φιλαδ.] Eius meminit Leo imper. Tactt. Constitt. in Epilogo §. 67. Vid. Phot. c. 180. et Rutgersii Varr. III. 16. p. 289. 290. *Reines.* Vixit hic Ioannes Philadelphensis saeculo VI. sub Anastasio et Iustiniano Imperatoribus, ut testatur Theophyl. Simoc. Histor. lib. VII. c. 16. in fine, et Photius Cod. CLXXX. qui eum Ioannem Laurentium Philadelphensem Lydum vocat. Scripserat opera varia, ex quibus nihil, quod sciam, in lucem editum est, praeter libellum exiguum, inscriptum, Ἐφήμερος Βροντοσκοπία τοπικὴ πρὸς τὴν σελήνην, quem Ianus Rutgersius Variar. Lectt. lib. III. primus publici iuris fecit. In codice MS. 2432. [nunc 2381.] Bibliothecae regiae Parisiensis varia Ioannis huius Philadelphensis opuscula inedita continentur: veluti de Sortibus; de Terrae motibus; Diarium, seu ephemeris, indicans per totum annum ortus et occasus signorum, ex libris Claudii Tusci ad verbum Graece versa; περὶ Διοσημειῶν, et alia. *Küst.* De novissimis Hasius monuit infra laudandus p. 29. in istius Codicis fol. 70. r. usque ad 79. v. non contineri varia Lydi opuscula, sed ex uno de Ostentis libro decerpta, ita tamen confusa, ut error Küsteri facile possit excusari. 2. περὶ μηνῶν βιβλίον ά.] Liber hic lucem nondum aspexit, sed in bibliothecis MS. latet; ex quo Suidas et Codinus magnam partem eorum, quae de simulacris deorum gentilium in medium afferunt, ad verbum descripserunt; ut monet Lambecius in Codinum, qui et librum illum vidit, et varia ex eo loca ad illustrandum Codinum adducit. *Küst.* βιβλίον ἕν V. Fragmenta Lydi apud Suidam et Codinum non ex ipso libro περὶ μηνῶν esse, sed ad eius epitomen nunc editam pertinere monuit Hasius. Sed gravior viri eruditissimi extat animadversio in Comment. de Lydo p. 28. „Quo ex loco duo intelligi licet. Primo librum de Magistratibus iam tum coepisse evanescere. Nam auctor huius glossae, quisquis est, eum ignorat. Deinde, ut nunc certe legitur, Lydo praeter librum de Ostentis tribui alia quaedam mathematica, de quibus auctores ceteri omnes silent. At enim suspicor primo scriptum fuisse καὶ περὶ Διοσημειῶν ἕτερον, nec quicquam amplius: postea, ut sunt glossae istae multis e centunculis consutis natae, respicientem aliquem ad argumentum multiplex libri de Ostentis, supra verba Διοσημειῶν ascripsisse, καὶ ἄλλων τινῶν ὑποθέσεων μαθηματικῶν: ea posthac annexa glossulae esse." Ceterum huius operis notitiam auxit particula quaedam a Cramero vulgata in Anecd. Ox. T. III. p. 403. sqq. περὶ διοσημειῶν] περὶ διοσημιῶν Med. De huius libri materia quae suspicabatur Küsterus, ea post editionem factam repeti noluimus. 4. Γαβριήλῳ τινὶ ὑπ.] Huius Gabrielis mentio fit Anthol. lib. IV. c. 1. p. 430. [Leontii Ep. II.] ut Pearsonus observavit. *Küst.* Γαβριηλίῳ A. *V. Γαβρηλίῳ E. Med. Γαβριλίῳ B. γαβρηλίῳ Portus. 5. Στοβαῖος] Στοβεύς A. B. V. E. Ἀνθολόγιον, περιέχον τὰς π.] Hoc opus hodie adhuc extat, nec sine voluptate a litterarum studiosis legitur. *Küst.* 6. περιέχον τὰς παρὰ πᾶσι] περιέχων πασῶν V. Coniectabam τὰς περιττὰς πολλῶν. Saltem scripturam editam esse perversam et sensu cassam apparet. 8. Ἐπίμιον] Ἐπτίμιον, *Septimium*, Schottus in Phot. C. 167. *Reines.* Ἐπιτίμιον V. Σεπτιμίῳ ἰδίῳ υἱῷ Photius. Apertam emendationem admittere non dubitavi. Mox υἱὸν quod om. B. V. (ap. Gaisf.) inter vss. posuit E. 10. Ἰωάννης ὁ Δαμασκ.] Cf. Vossius de Hist. Gr. et Possevin. T. I. p. 864. et 861. *Reines.* Μανσούρ] Μασούρ V. Illud rectum. 11. οὐδενός] Immo καὶ οὐδενός. 14. εἴς τε τὴν θείαν γραφὴν Παράλληλοι] Parallela Iohannis Damasceni hactenus Latine tantum in lucem prodierunt, quorum editionem Graecam doctissimus Lequienius, Dominicanus, hoc tempore Parisiis molitur. *Küst.* Prodiit illius labor A. 1712. κατ' ἐκλογήν] καταλογήν V. E.

---

et simul terribilem, ut boni securi sint, mali vero deterreantur. nam alterum sine altero imperium potius evertit quam conservat. si enim omnes legibus sponte parerent et virtutem amarent, sola bonitate opus foret; sin autem in vitia vergerent, severitate. quoniam tamen et boni sunt et mali, utramque rationem adhibere debet is, qui populo praeest. Ἰωάννης Γραμ. Ioannes Grammaticus, Alexandrinus, cognomento Philoponus. huius plurima sunt scripta, de grammatica, philosophia, arithmetica, rhetorica, et in Sacram Scripturam, et contra XVIII. Procli disputationes, itemque contra Severum. verumtamen ab ecclesiae doctoribus ut tritheita reiicitur, et orthodoxorum numero secluditur.

Ἰωάννης Φιλ. Ioannes Philadelphensis Lydus. hic scripsit *de Mensibus* librum unum; *de Ostentis* alterum; item mathematica varia. ea autem dedicavit Gabrielio cuidam Praefecto. Ἰωάννης, ὁ ἐπον. Ioannes, cognomento Stobensis. scripsit Florilegium, variorum sententias complectens, libris quattuor: praeclarum illud opus et varia doctrina plenum, quod scripsit ad Septimium filium suum. Ἰωάννης ὁ Δαμασκ. Ioannes Damascenus, cognomento Mansur, vir et ipse celeberrimus et aetatis suae nulli eorum, qui doctrina fuerunt illustres, secundus. eius scripta sunt permulta, praecipue de philosophia; et in S. Scripturam Parallela selecta; et canticorum canones, tam iambis quam oratione soluta conscripti.

γάδην. συνήκμαζε δ' αὐτῷ καὶ Κοσμᾶς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀνὴρ εὐφυέστατος καὶ πνέων μουσικὴν ὅλως τὴν ἐναρμόνιον. οἱ γοῦν ᾄσματικοὶ κανόνες Ἰωάννου τε καὶ Κοσμᾶ σύγκρισιν οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ δέξαιντο, μέχρις ἂν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος περαιωθήσεται.

Ἰωάννης, ὁ τυραννήσας εἰς Ῥώμην ἐπὶ Θεοδοσίου, πρᾷος ἦν καὶ ξυνέσεως εὖ ἥκων καὶ ἀρετῆς μεταποιεῖσθαι ἐξεπιστάμενος. ὃς τὴν τυραννίδα μετρίως ἐξηγήσατο, οὐδὲ τοῖς διαβάλλουσι τὴν ἀκοὴν ὑπέσχεν, οὐδὲ φόνον ἄδικον εἰργάσατο ἑκών γε εἶναι, οὐδὲ χρημάτων ἀφαιρέσει ἐπέθετο.

Ἰωάννης, ὁ ἐκ Καππαδοκίας ἔπαρχος Ἰουστινιανοῦ, λόγων μὲν τῶν ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν· οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι· φύσεως δὲ ἰσχύι πάντων γέγονε δυνατώτατος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν· γνῶναί τε γὰρ τὰ δέοντα ἱκανώτατος ἦν καὶ λύσιν τοῖς ἀπόροις εὑρεῖν. πονηρότατος δὲ πάντων ἀνθρώπων γεγονὼς τῇ τε τῆς φύσεως δυνάμει ἐς τοῦτο ἐχρῆτο, καὶ οὔτε θεοῦ λόγος οὔτε ἀνθρώπων αὐτὸν αἰδώς τις εἰργέι, ἀλλὰ βίους τε αὐτῷ ἀνθρώπων πολλῶν ἀπολλύναι κέρδους ἕνεκα καὶ πόλεις ὅλας καθελεῖν ἐπιμελὲς ἦν. χρόνου γοῦν ὀλίγου χρήματα μεγάλα περιβαλλόμενος ἐς κραιπάλην τινὰ ἐκλελάκτικεν ὅρον οὐκ ἔχουσαν· ἄχρι μὲν ἐς τὸν τοῦ ἀρίστου καιρὸν ληιζόμενος τὰς τῶν ὑπηκόων οὐσίας, μέθῃ δὲ τὸ λοιπὸν καὶ σώματος ἔργοις ἀσελγέσιν ἠσχολημένος. κατέχειν δὲ αὐτὸν οὐδαμῇ ἴσχυεν, ἀλλὰ τά τε βρώματα μέχρι ἐς ὅσον ἤσθιε, καὶ τὰ χρήματα κλέπτειν μὲν ἦν ἐσαεὶ ἕτοιμος, προΐεσθαι δὲ καὶ δαπανᾶν ἑτοιμότερος.

Οὗτος δὲ ὁ Ἰωάννης πᾶσιν ἀνθρώποις βαρὺς ἦν ὁμοίως καὶ χαλεπός· πληγάς τε τοῖς προσπίπτουσιν ἐντεινόμενος καὶ τὰ χρήματα ἅπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ ληιζόμενος τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην παρανομίας ἐξέτισεν.

---

1. ἐξ] ὁ ἐξ A. V. 3. γοῦν] οὖν V. γὰρ B. E. Deinde Ἰωάννη *V. 5. δέξαιντο, μέχρις ἂν] ἂν invertendum. περαιωθήσεται] περαιωθῇ E. 6. Ἰωάννης, ὁ τυραννήσας εἰς Ῥώμ.] Haec et quae sequuntur descripsit Suidas ex Procopio de Bello Vandal. lib. I. c. 3. p. 182. *Küst.* 7. πρᾷος ἦν] Vid. Ξυνέσεως. *Toup.* 8. ἀντιποιεῖσθαι] μεταποιεῖσθαι A. B. V. E. Procop. cum gl. Ξυνέσεως. 9. ἀκοὴν ὑπέσχεν] Vid. Ὑπέσχεν. *Toup.* 10. ἑκών γε εἶναι] Procop. p. 94. *Toup.* 11. ἐπέθετο] ἐπείθετο E. et Procopii libri ante Dind. 12. Ἰωάννης, ὁ Καππαδ. ἔπαρχος Ἰουστιν.] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa δαπανᾶν ἑτοιμότερος leguntur apud Procopium de Bello Pers. lib. I. c. 24. p. 70. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* ὁ Καππαδοκίας ἔπαρχος] Legendum est ex Procopio, Ἰωάννης ὁ Καππαδόκης, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, etc. Ioannes enim ille non erat Cappadociae praeses, sed Cappadox, et ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, i. e. *Aulae praefectus* sub Iustiniano. *Küst.* Huic quidem satisfecit ὁ ἐκ Καππαδ. A. Rem extra controversiam ponit Io. Lydus, qui hominis flagitia diligenter persecutus est de Magistr. III, 57. sqq. Ceterum vel nudum genitivum habere quo sustentetur demonstrat gl. superior Ἰουστινιανοῦ ὁ Ῥινότμ. 13. λόγων μὲν τῶν ἐλευθερίων καὶ παιδ.] Vide supra v. Ἀνήκοος. *Küst.* 14. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμμ.] Vide supra v. Γραμματιστής. *Küst.* 15. Imitationem Aristophanis Equ. 188. annotavit Porsonus. 16. δεινότατος] δυνατώτατος A. V. Procop. δεινότατος Med. In continuis apparet imitatio Thucydidis VIII, 68. cf. v. Δημοσθένης.

1. ἀνθρώπων om. V. φύσεως] τῆς φύσεως dedi cum V. Procop. 3. λόγος] λόγοι E. Mox ἐσῄει A. 4. αὐτῷ om. A. Mox εἵνεκα E. 7. ἐς κραιπάλην] Theophylact. Ep. p. 400. Male interpres *se effudit.* Immo *pecunias in crapulam eiecit. Toup.* MS. V. Lydus III, 62. ὅρον] ὅρους E. 10. ἔργοις ἀσελγέσιν ἠσχολημένος] ἀσελγέσιν ἔργοις ἠσελγημένος E. ἀσελγεστάτοις recte Procopius: quo auctore δὲ abiiciendum. 11. μέχρις ἐς ὅσον ἤσθιε] Emenda ex Procopio, μέχρις ἐς τὸν ἔμετον ἤσθιε, quam lectionem in versione secutus sum. *Küst.* μέχρι dedi cum A. V. 13. ἕτοιμος] ἑσαεὶ ἕτοιμος A. B. V. E. Med. Procop. ἑτοιμότατος Procop. 14. Οὗτος δὲ ὁ Ἰωάννης πᾶσιν ἀνθρ.] Hoc fragmentum excerpsit Suidas ex Procop. lib. I. de Bell. Pers. c. 25. p. 75. *Küst.* Mox περιπίπτουσιν Edd. ante Küst. 17. τῆς ἐς] ἐς τὴν δίκην παρ.] Procopius habet ἐς τὴν δίαιταν, cui tamen lectionem Suidae praefero. *Küst.* Quod lectionem Suidae praeferat vir doctissimus, non possum non mirari. Nihil enim habet quo se commendet nisi verborum tintinnabulum. Rectissime Procopius, τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίαιταν παρανομίας ἐξέτισε. *Quare tandem male transactae vitae iustas meritasque poenas exsolvit.* Ita loqui amat Procopius. Sic mox de eodem: Τῆς μέντοι πονηρίας αὐτῷ καὶ τῆς ἐς τὴν δίαιταν παρανομίας οὐδὲν οὔτε ἐλώφα οὔτε ὑπέλιγε. Idem Vandal. I. I. p. 95. Ἔς τε ἀλλοτρίων γυναικῶν ἔρωτας δαιμονίως ἐσπουδακὼς πολλῇ ἐχρῆτο ἐς τὴν δίαιταν παρανομίᾳ. Idem in Gothicis lib. IV. p. 332. Ἄλλα τε πολλὰ τῇ ἐς τὴν δίαιταν παρανομίᾳ ἐξαμαρτών, καὶ ταῖς γυναιξὶ τοῦ πατρὸς ὀκνήσει οὐδεμιᾷ ἐς εὐνὴν ξυνιών. Quare emendandus Suidas ex Procopio, non Procopius ex Suida. *Toup.* I. p. 265. Omnem vero dubitationem solvit gl. Ἁπαξάπαντα.

---

eodem etiam tempore Cosmas Hierosolymitanus floruit, vir ingeniosissimus et omnino musicam harmoniam spirans. utique canticorum canones Ioannis et Cosmae nullam comparationem admiserunt, neque admittent, quamdiu hominum vita durabit. Ἰωάννης, ὁ τυρ. Ioannes, qui tyrannus Romae vixit sub Theodosio, homo clemens et valde prudens et virtutis studiosus fuit, tyrannidemque moderate exercuit, nec delatoribus aures praebuit, neque ullam iniustam caedem volens patravit, nec bona cuiquam eripuit. Ἰωάννης, ὁ Καππ. Ioannes Cappadox, Praefectus sub Iustiniano, liberalium artium et doctrinae prorsus rudis fuit. nihil enim aliud, dum litteratoris scholam frequentat, didicit praeter litteras, easque malas male pingere. ingenii autem vi omnium quos novimus maxime polluit. nam et quid factu opus esset mira sagacitate illico perspiciebat, et ex negotiis difficilibus facillime se expedire norat. illa autem ingenii vi ad improbitatem, qua omnes homines superabat, abutebatur; ita ut nec dei rationem ullam haberet, neque hominum reverentia animum eius subiret: sed in id tantum incumbebat, ut quaestus gratia et multorum hominum vitas perderet et integras urbes everteret. cum igitur exiguo tempore magnam opum vim sibi comparasset, effusam in crapulam ea proiecerat. iam ad tempus prandii usque expilandis subditorum fortunis vacare solebat; quod reliquum erat temporis in temulentia et obscenis corporis voluptatibus traducens nullo modo temperare sibi poterat, adeo ut cibis ad vomitum usque se repleret. cumque semper ad corradendum aurum esset paratus, ad prodigendum multo fuit promptissimus. — Hic Ioannes omnibus hominibus gravis erat et molestus. nam obvios quosque verberibus afficiebat, et omnium subditorum fortunas expilabat. quare tandem male transactae vitae iustas meritasque poenas exsolvit.

133 [1]Ἰωάννης, βασιλεὺς Ἱεροσολύμων, μετὰ θάνατον Ἰωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως προέδωκε τὴν ἐπιμέλειαν τὴν πρὸς τὸν Θεόν. συνδιεφθάρησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τοῦ πλήθους πρωτεύοντες, ὥστε πλημμελεῖν εἰς τὰ δίκαια καὶ νενομισμένα παρ' αὐτοῖς ἄριστα εἶναι. δυσχεράνας δὲ ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ μεταβολῇ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ἄλλων πέμπει τοὺς προφήτας, διαμαρτυρησομένους τε τὰ πραττόμενα καὶ παύσοντας τῆς πονηρίας αὐτούς. οἱ δὲ ἰσχυρὸν ἔρωτα καὶ δεινὴν ἐπιθυμίαν ἄρα ταύτης εἶχον. ἀλλὰ καὶ Ζαχαρίαν υἱὸν τοῦ ἀρχιερέως Ἰωδαὲ κατέλευσαν λίθοις ἐν τῷ ἱερῷ, διότι προεφήτευσεν αὐτοὺς τιμωρίαν μεγάλην ὑφέξειν μὴ πειθομένους.

Ἰώβ, ὁ μέγας ὄντως ἐκεῖνος καὶ γενναῖος τῆς ἀληθείας ἀγωνιστής· ὁ πρῶτος ἀνοίξας τὸ γυμνικὸν ἐκεῖνο καὶ παγκόσμιον στάδιον· ὁ τὸν ἀντίπαλον πάσαις ταῖς πάλαις καταβαλών· ὁ μέχρι καὶ τῶν ὀστέων τὰς πληγὰς καὶ τοὺς μώλωπας εἰσδεξάμενος, καὶ μείνας ἀήττητος· ὁ σκωλήκων πλήρης καὶ στεφανίτης· ὃν οὐδὲ θάνατος ἴσχυσε καταστρῶσαι καὶ κονῖσαι τὰ ὄπισθεν, ἀλλ' ἔτι ἕστηκεν ὥσπερ τις ἀνδριὰς ἀπερίτρεπτος ἢ καὶ ἄκμων ἀνήλατος, δι' ὅλου τοῦ βίου καταπαλαίων καὶ καταράσσων τὸν ἀντικείμενον. οὗτος πρῶτος κατεπάτησε τὸν Διάβολον. οὗτος ἤρατο κατὰ τοῦ πονηροῦ νίκης τρόπαια, οὐ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια Ἴσθμιά τε καὶ Πύθια καὶ ὅσα Ἑλληνικοὶ διακομπάζουσι λόγοι ἀγωνιζόμενος, ἀλλὰ πρὸ παίδων καὶ κτήσεως καὶ βοσκημάτων καὶ θεραπείας καὶ πάσης τοῦ βίου διαγωγῆς καὶ πτωμάτων οἰκίας τάφους τὰς αὐτὰς καὶ πολυάνδρια τῶν ἑαυτοῦ παίδων γεγενημένας ὁ καρτερόψυχος θεασάμενος, οὓς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐωχουμένους καὶ συνεσθίοντας κατέστρωσε σωρηδὸν ὁ παμμίαρος, ἐπισείσας αὐτοῖς τὸ δωμάτιον, οὐ δύο καὶ τρεῖς ἢ τέτταρας, ἀλλὰ δέκα τοὺς πάντας καὶ πάσας καταβαλών. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτων ἡ λύσσα καὶ βασκανία ἠρκέσθη τοῦ ἀντιπάλου, ἕως αὐτὸν τὸν ἀθλητὴν γυμνὸν ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐκκαλεσάμενος, καὶ κατάστικτον ὅλον τοῖς ἕλκεσι καὶ πλήρη σκωλήκων ἀπεργασάμενος, θέαμα φρικτόν τε καὶ ξένον ὅλῃ τῇ ὑφ' ἡλίῳ κατέστησεν, ἔτεσιν ἑπτὰ τοῖς ὀδοῦσι δαρδάπτων καὶ τῇ γλώσσῃ λικμώμενος ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μάκαρος· μέχρις ὅτου τὴν ἧτταν ἐφ' ἑαυτὸν ὁ παμμίαρος ἐπεσπάσατο, καὶ τὴν αἰσχύνην τέλεον ἐκληρώσατο. ἔχεις τὸ λοιπὸν καὶ τούτου τοῦ φιλοσόφου τὰ ἔπαθλα· ἔχεις καὶ τούτου τὴν βίβλον πολὺ τῆς Ὁμήρου καὶ Πλάτωνος ἀηδόνος λιγυρώτερον ᾄδουσαν· οὐ μύθων καὶ παθῶν

1. Ἰωάννης, βασιλεὺς Ἱεροσολ.] Hunc articulum descripsit Suidas ex Iosephi Antiqu. Iudaic. lib. IX. c. 8. ut Pearsonus etiam ad marginem Suidae sui annotaverat. Ceterum quem Suidas hic vocat Ioannem, eum LXX Interpretes Paralipom. II. c. 9. et 10. vocant Ἰωάς, et Iosephus Ἰώασος. *Küst.* 2. Ἰωαδάδ] Hunc LXX Interpretes Paralip. II, 10. appellant Ἰωδαέ, et Iosephus Ἰώαδος. [Ἰώδαος.] *Küst.* Ἰωδαὲ A. Ἰωναδαδ B. E. Ἰωὴλ V. 4. πρωτεύσαντες] πρωτεύοντες A. V. Ioseph. 5. καὶ] καὶ τὰ Ioseph. 12. αὐτούς] αὐτοῖς B. E. αὐτοῖς — πειθομένοις Edd. ante Küst. Novissima Iosephus copiosius narravit. 14. Ἰώβ, ὁ μέγας ὄντως ἐκ.] Hunc articulum de Iobo descripsit Suidas ex scriptore quodam deperdito, quem eundem esse, ex quo etiam ea quae supra de Adamo leguntur excerpta sunt, stilus suadet. *Küst.* 16. καὶ μέγα, καὶ παγκ.] καὶ μέγα om. A. B. V. E. 17. μέχρι καὶ] καὶ om. V. 23. καταπαλαίων] καταπαλαίσας E. καταράσσων] ταράσσων B. E. 24. κατεπάλαισε] κατεπάτησε V. Id praestabilius duxi post καταπαλαίων.

5. πάσης τῆς] τῆς omisi cum B. E. *V. 6. αὐτοῦ] ἑαυτοῦ dedi cum A. V. αὐτῶν B. E corr. Mox ὡς ἐν μιᾷ Med. 11. οὐ δύο καὶ τρεῖς] καὶ δύο καὶ τρεῖς V. 12. πάσας] Immo τὰς πάσας. 14. τῆς κοπρίας ἐκκαλεσάμενος] An τὴν κοπρίαν ἐκκυλισάμενος? *Hemst.* Non, opinor, nisi scriptor figurarum quam rationis sanae potentior artem ignoravit. Is mente versans locum Iobi c. 2, 8. καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως, heroem suum finxit in stercore constitutum, quo sponte secesserat, certamen cum diabolo sustinuisse. 18. λικμώμενος] Immo λιχμώμενος. 19. μάρτυρος] μάκαρος A. V. Id probare non dubitavi.

Ἰωάννης, βασ. Ioannes, rex Hierosolymorum, post mortem Iodaë Pontificis divinum cultum prodidit. cum ipso autem corrupti sunt ipsi viri principes populi, ut optima maiorum iura et instituta violarent. Deus autem graviter indignatus ob hanc regis et ceterorum mutationem mittit Prophetas, qui facinora ipsis exprobrarent et improbitatem illorum compescerent. sed illi pravitatis suae erant tenacissimi: adeo ut Zachariam Pontificis Iodaë filium in templo lapidibus obruerent, quod ipsis magnas poenas praedixisset, nisi Deo parerent. Ἰώβ. Iob ille vere magnus et generosus veritatis satellesque, qui primus aperuit gymnicum illud et cunctis hominibus commune stadium, hic omnibus luctis adversarium prostravit, et, quamvis plagis ad ossa usque laesus et vibicibus deformis, mansit tamen invictus. hic vermibus scatens coronam meruit; eumque neque mors prosternere potuit, neque in tergum resupinare, sed constanter stetit, ut statua quaedam firmissima, vel etiam ut incus indomita, per totam vitam subigens et contundens adversarium. hic primus diabolo pedem imposuit, hic de improbo illo victoriae tropaea erexit, non Nemea vel Olympia vel Isthmia vel Pythia, vel quaecunque alia Graecorum sermones ambitiosi iactant, decertans, sed pro liberis, bonis, gregibus, armentis, familia, omni vitae cultu, aedesque suas collapsas invicti animi vir in sepulcra liberorum suorum et monumenta mutatas conspicatus. eos enim uno eodemque die et tempore ad mensam simul assidentes et vescentes acervatim prostravit sceleratissimus ille, deiecto in eos conclavi, neque duos aut tres aut quattuor, sed omnes decem utriusque sexus oppressit. neque vero adversarii rabies et invidia huc usque progressa stetit; sed ipsum athletam nudum in sterquilinium evocatum et totum ulceribus compunctum vermibusque repletum, spectaculum horrendum et inusitatum toti terrarum orbi, qui sub sole est, effecit, per septem annos lacerans et lingua ventilans totum hominis beatissimi corpus; donec sceleratissimus ille tandem succubuit, et summo dedecore affectus est. iam habes etiam philosophi huius praemia; habes eius librum, Homeri et Platonis Musa suavius quid canentem, qui nec fabularum et alie-

ἀλλοτρίων ὑφηγήσεις διαγορεύουσαν, ἢ τὸν θρασύτατον Ἀχιλλέα ἢ τὸν Ὀδυσσέα τὸν πολυμήχανον, ὧν αἱ σφαγαὶ τυγχάνουσι τρόπαια καὶ γυναικῶν φθοραὶ κατορθώματα· ἀλλὰ τὸν Σατανᾶν ὑπὸ γυμνοῦ
134 τινος καὶ ἀόπλου καὶ μόνου καταρασσόμενον· καὶ φίλων συμπαθῶν δημηγορίας καὶ δάκρυα, καὶ φυσιολογίαν ὅλης τῆς κτίσεως, καὶ ζῴων καὶ ὀρνέων φύσεις, καὶ λαμπρά τινα διηγήματα, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ δράκοντος τὴν εἰκόνα τοῦ σκολιοῦ καὶ πολλὰς ἔχοντος τὰς ἑλίξεις καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς πῦρ ἀποστίλβοντας· καὶ τὴν εἰς ᾅδου καὶ τῶν καταχθονίων τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἐξ ᾅδου καὶ τῶν νεκρῶν ἀναβίωσιν· καὶ πάλιν τὸν δίκαιον στεφανίτην ἀναγορεύουσαν, καὶ παῖδας καὶ κτῆσιν ὅλην πολυπλασίως λαμβάνοντα, καὶ χρόνον ζωῆς διπλασιαζόμενον, καὶ θυγατέρων ὀνόματα ἐξαλλάσσοντα· οὐ Λήδας ἢ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀντιόπης, ἃς ὁ τῶν θεῶν ὕπατος Ζεὺς διεκόρησεν, ἀλλ' Ἡμέρας τε καὶ Κασίας καὶ Ἀμαλθείας προσωνυμίας λαμβάνουσαι, καὶ τὸ κριθῆναι πασῶν γυναικῶν τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκπρεπέστεραι, καὶ τὸ δὴ μέγιστον τοῦ νικηφόρου καὶ στεφανίτου Ἰὼβ τὴν εὐγένειαν ὥσπερ τι γνώρισμα καὶ κλῆρον λαχούσας ἐξαίρετον. μόνος γὰρ οὗτος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, ὁ κλεινὸς καὶ τριπόθητος, ὁ τοῦτο κερδάνας τῶν ἑαυτοῦ ἄθλων τὸ τελευταῖον καὶ ἔσχατον, τὸ μετὰ Χριστοῦ συναναστῆναι καὶ τὸν τῇδε κόσμον θεάσασθαι πάλιν μετὰ τοῦ σώματος, οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε, κἂν ἔσχατον πυρός τε καὶ γυναικὸς γέγονε παρανάλωμα· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀῤῥητον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δύναμιν, τοῦ τὸν ᾅδην σκυλεύσαντος, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν καταχθονίων ἁρπάσαντος, ὃς καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ γεννήτορος μετὰ τοῦ προσλήμματος, καὶ βασιλεύει πάσης ἀοράτου τε καὶ ὁρατῆς κτίσεως.

Ἰωβιλαῖος. μὴν παρὰ Ἰουδαίοις τιμώμενος. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἀργὸν ἔτος κατὰ ἑπταετίαν ἠγεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις.

Ἰωγή. σκέπη.

Ἰωδαέ. οὗτος ἱερεὺς ἦν, ὃς διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν ἐβίωσεν ἔτη ρλ'.

Ἰώεσδρος. ὄνομα κύριον.

3. *τρόπαιον*] *τρόπαια* A. B. V. E. Deinde post *καὶ* elapsum est *αἱ*. 10. *ὡς πῦρ* om. A. 11. *ἀποστίλβοντας*] *ἀποστίλβοντος* mendum vulg. 14. *δίκαιον*] *δίκην* E. 15. *πολλαπλασίως*] *πολυπλασίως* probavi cum A. V. 17. *Λήδης* *V. 19. *Κασσίας*] *Κασίας* posui cum Iobo et A. E. *καὶ Ἀμαλθείας* om. V. *Ἀμαλθίας* Med. 20. *λαμβάνουσαι — ἐκπρεπέστεραι*] His nominativis male convenit cum accusativo *λαχούσας*.

2. *μόνος γὰρ οὗτος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν*] Haec verba deprompta sunt ex versione Graeca Iobi cap. I. ad quae respexit Theodorus Prodromus in Carmine de Providentia, ubi de bonorum infelicitate conqueritur: *Ἄλλος δὲ σεμνός, εὐγενὴς τῶν ἐξ ἕω, Ἀνέστιος πρόεισιν, ἄθλιος πένης.* Iobum enim intelligit. Quidam veterum verba illa, quae de plaga orientali, ubi Iobus habitabat, proprie dicta sunt, allegorice interpretati sunt; ut Didymus in Nicetae Catena: *Πρὸς μὲν οὖν τὸ ῥητόν, εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, διὰ τὴν κατὰ σάρκα τοῦ Ἀβραὰμ οἰκειότητα· πρὸς δὲ ἀναγωγήν, οἳ υἱοὶ τοῦ φωτός καὶ τέκνα θεοῦ δι' ἔργων φωτεινῶν χρηματίζονται, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. ὁ γὰρ δίκαιος εὐγένειαν κτᾶται, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης καταλαμπομένην.* Plura de hoc argumento vide apud Gatakerum Adversar. Miscell. lib. II. c. 12. *Küst.* *ἀφ' ἡλίου*] *ὑφ' ἡλίου* B. E. V. *ὑφηλίου* *V. 4. *καὶ*] *ὃ καὶ* *V. 7. *ἦν ὅ*] *ἣ* V. ap. Gaisf. 8. *τριέσπερος*] Nota disputatio Hemsterhusii in Luciani Somn. 17. 10. *κατὰ*] *καὶ* B. E. Med. 12. *τῶν*] *ἐκ τῶν* A. V. 13. *ἐκάθισεν*] *καὶ ἐκάθισεν* dedi cum V. *ἐκάθησεν* E. 14. *προσλήμματος*] Pessime versum, *clientibus una secum assumptis*. Sensus est, *cum assumpto corpore et natura humana*. Sic patres ecclesiastici *πρόσλημμα* solent usurpare. Vid. Suiceri Obss. Sacr. II. p. 82. *Hemst.* 15. *ὁρατῆς καὶ ἀοράτου*] *ἀοράτου τε καὶ ὁρατῆς* A. V. E. 16. *Ἰωβιλαῖος*] *Ἰωβηλαῖος* E. *μὴν παρὰ Ἰουδαίοις τιμ.*] Scribere debuit Suidas *Ἰωβιλαῖον ἔτος, annus iubilaeus*, de quo multi multa. *Küst.* 17. *ἱστέον*] *ἱστέον δὲ* A. V. E. *ἐτηρεῖτο*] In MSS. Pariss. legitur *ἠργεῖτο*. *Küst.* Dedi, quod confirmant B. V. E. et Zonaras. 19. *Ἰωγή*] *Ἰωδαγή* B. E. Spectat ad novissimam vocem Od. ξ'. Vide Zon. p. 1138. sive Etym. M. 20. *Ἰωδαέ. οὗτος ἱερ.*] De hoc vide II. Paralipom. c. 10. et supra v. *Ἰωάννης, βασιλεὺς Ἱερ. Küst.* *ὃς διὰ*] *καὶ διὰ* A. 22. *Ἰώεσδρος*] *Ἰώεδρος* E. Nomen suspectum.

narum calamitatum narrationes praedicet, aut audacissimum Achillem, aut callidissimum Ulixem, quibus caedes sunt triumphus, et mulierum stupra praeclara facinora: sed Satanam describit a nudo quodam et inermi et solo superatum; et amicorum vicem eius dolentium conciones et lacrimas, et totius rerum naturae explicationem, et animalium et avium proprietates, et splendidas quasdam narrationes; quinetiam ipsius draconis imaginem, qui oblique incedit et in varias spiras se convolvit, oculosque ignis instar micantes habet; item unigeniti filii Dei ad inferos et subterranea loca descensum, et ex Orco reditum et ex mortuis resurrectionem. idem liber iustum pronunciat fuisse victorem, eumque liberos et rem familiarem magno cum fenore recepisse, vitaeque eius tempus duplicatum, et nomina filiarum ab ipso mutata commemorat. neque enim Ledae aut Europae aut Antiopae, quas deorum summus Iuppiter stupravit, sed Hemerae et Casiae et Amaltheae nominibus vocantur, et omnium quae sub coelo sunt mulierum praestantissimae iudicantur, et, quod maximum est, incliti illius victoris Iobi nobilitatem tanquam insigne quoddam et eximiam hereditatem sunt adeptae. solus enim hic omnium, quos Oriens tulit, vere nobilis fuit; hic, inquam, inclitus ille et exoptatus, qui suorum certaminum hoc ultimum tulit praemium, quod una cum Christo resurrexit, et hunc mundum pristino corpore recepto denuo vidit; non secundum fabulam illam de Hercule et Alcestide, Admeti coniuge, quam inclitus ille victor et trinoctio satus pro marito defunctam in vitam revocavit, quamvis ipse tandem a muliere et igne fuerit absumptus: sed per ineffabilem Servatoris nostri gratiam, qui orcum spoliavit, et mortuos ab inferis reduxit; qui sedet ad dextram Patris, assumpta natura, et in omnes res conditas, tam visibiles quam invisibiles, imperium obtinet. Ἰωβιλαῖος. Iubilaeus annus, apud Iudaeos celebrari solitus. Sciendum est septimum quemque annum, item ut septimum quemque diem, Iudaeos celebrare solitos fuisse. Ἰωγή. Tegmen. Ἰωδαέ. Iodae fuit sacerdos, qui propter insignem pietatem suam vixit annos CXXX. Ἰώεσδρος.

Ἰωή. πνοή.
Ἰωήλ. ὄνομα κύριον.
Ἰωθάμ. ὄνομα κύριον.
Ἰώθη. ἐχολώθη.
Ἰώθων. ὄνομα κύριον.
135 Ἰωκάς. ὁρμάς, διώξεις.
Ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. Ὅμηρος ἰῶκα λέγει τὴν ἰωκήν, ὡς Ἡσίοδος κρόκα τὴν κρόκην· καὶ αὐτὸς Ὅμηρος τὴν ἀλκῆ ἀλκί·
Ἀλκὶ πεποιθώς.
λέγει δὲ ἰωκὴν ἀπὸ μέρους τὴν μάχην, ἐπεὶ διώξεως αἰτία γίνεται· ὅθεν καὶ βοὴν τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ.
Ἰώ, κλάετ' ὦ βολοστάται,
αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι.
οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων, πρόβολος ἐμός,
σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν.
Ἰῶλκα. αὔλακα.
Ἰῶμαι. αἰτιατικῇ. Ἰώμενος. Θεραπεύων.
Ἴων Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς καὶ φιλόσοφος, υἱὸς Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς πβ' Ὀλυμπιάδος. δράματα δὲ αὐτοῦ ιβ'· οἱ δὲ λ', ἄλλοι δὲ μ φασίν. οὗτος ἔγραψε περὶ μετεώρων καὶ συνθέτους λόγους. ὃν παίζων Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς Ἀοῖόν φησι. [οὗτος τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον.]

1. ἡ πνοή *V. Zon. ubi v. Tittm. 3. Ἰωθάμ] Vide supra v. Ἀβιμέλεχ. Küst. Sub finem delevi καὶ Ἰωαθάμ cum A. B. E. *V. 4. Ἰώθη] Item Hesychius. Dictum oratione figurata, velut ἐὸς invidiae tribuitur a poetis. 5. Ἰωθάμ *V. 6. Ἰωκάς] Scholiasta Homeri in Iliad. ε. 521. Ἰωκάς. κραυγάς, ἀπειλάς, ἢ τὰς ἐν τῷ πολέμῳ διώξεις καὶ ὁρμάς. ἰωκὴ ὥσει διωκή. Küst. 7. Ὅμηρος] Il. λ'. v. 600. Küst. ἰῶκα λέγει τὴν ἰωκήν] Vide Etymologum h. v. Küst. Haec accurate cum Schol. Ven. Il. ε. 299. conspirant. 8. Ἡσίοδος] Opp. 536. 9. Ὅμηρος] Il. ε. v. 299. Küst. ἀλκὴν ἄλκα] ἀλκῇ ἀλκί A. V. item ἀλκὶ B. E. Hos si sequimur, saltem τὴν corrigendum erit. Sed Schol. Homeri cum orationem afferat auctiorem, καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα ὡς σάρκα. εἰ δὲ σάρκα ὡς ἄλκα, καὶ ἀλκὶ ὡς σαρκί, quae eo spectant ut ἀλκὶ non ex metaplasmi licentia sed nativa ratione formatum habeatur: sane probabile fit quaedam apud Suidam similitudine verborum intercepta fuisse. 11. διώξεως] διώξεται ὡς V. 14. Ἰώ, κλάετ' ὦ βολοστ.] Aristoph. Nub. 1158 65. Monnerat Portus. ὀβολοστάται A. ἠβολοστάται *V. 15. τἀρχεῖα] Sic etiam in Aristophane hodie legitur. Sed Bisetus in locum illum comici recte monet legendum hic esse ἀρχαῖα, i. e. *sortes*. Graeci enim *sortem*, sive totam pecuniae summam fenori datam, ἀρχαῖον vocant, ut docet Suidas supra v. Ἀρχαῖον. Küst. ἀρχαῖαι V. κατ' ἀρχαῖαι *V. ἀρχαῖα B. ἀρχαία E.

1. ἄν με] ἄν om. A. B. V. ἐργάσασθ'] ἐργάσεσθ' A. B. ἐργάσαισθ' E. Med. 4. ἀνιαρός] βλάβη A. B. V. 6. Ἰῶλκα] Sic recte haec vox scripta est in MSS. et edit. Mediolan. itemque Hesychio. Male autem editiones Basil. et Genev. habent Ἰῶκα. Küst. 8. Ἴων Χῖος, τραγ.] Articulum hunc de Ione descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Pac. 836. [Immo Suidae glossam in Scholia Sophoclis paene totam Aldus traduxerat.] Vide etiam supra v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι, et Bentleium in Epistola ad Millium Ioanni Malalae subiuncta, qui ibi de hoc Ione Chio eiusque scriptis prolixe agit; post cuius accuratam diligentiam nihil quod addam habeo. Küst. Vid. ad Οὖ et Σίφνιοι. Reines. Repetiit Eudocia p. 248. 9. υἱὸς Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου] Sic etiam habet Harpocration v. Ἴων. Vide tamen de hoc loco Suidae coniecturam Pauli Leopardi Emendatt. II, 20. Küst. Videbatur illi Ion Chius Orthomenis F. cum fabuloso Ione, qui perhibeatur Ἴων ὁ Ξούθου, coaluisse. Rectius hoc Welckerus *die Griech. Tragöd.* p. 939. ad lusum comici cuiusdam poetae referebat. Μοχ τῆς πβ δευτ V. 12. καὶ συνθέτους λόγους] De hoc loco Suidae audiendus est Bentleius in Epistola paulo ante laudata (p. 66.), cuius verba adducam. „Si Suidae credimus, scripsit etiam Ion de meteoris, et compositas sive ornatas orationes. οὗτος, ait, ἔγραψε καὶ περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους: quo nihil ineptius aut falsius dici potest. Immo neque magis contumeliose, si quis ἐπαριστέρως et perverse interpretari velit de sermonibus ad fraudem et fallaciam compositis, secundum illud Aeschyli in Prometheo: *Μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν. νόσημα γὰρ Αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.* Error autem ortus est ex perperam intellecto loco Scholiastae Aristoph. ad Pacem. Poetae scilicet dithyrambici amant verborum tralationes ἐκ τῶν μετεώρων, ex astris, nubibus aliisque quae in sublimi fiunt; libenter etiam vocabulis sesquipedalibus et coagmentatis utuntur. Demetrius περὶ Ἑρμηνείας: Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον Θεοπεράτους πλάνας, οὐδὲ Ἄστρων δορύπορον στρατόν, ἀλλ' ἐοικότα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις. Et Horatii illud: *Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit.* Ipse Suidas alibi: Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποίουν, καὶ ἔλεγον ἐνδιαεριανερινηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. Omnino vide Aristophanem in Pace eiusque enarratorem. Itaque manifesto compertum et deprehensum est Suidae mendacium." Haec Bentleius acutissime et vere. Küst. Commenticium istum titulum quo pacto Heerenius sustentare studeat, videre licet in eius Comm. de Stobaei fontibus II. 2. p. 168. 13. Ἀοῖόν φησι] Vide supra v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Küst. 14. οὗτος] Seqq. ex A. invexit Gaisf. Observationem notavi petitam ex v. Ἀθήναιος, ab *V. in marg. exhibitam.

Nomen proprium. Ἰωή. Flatus. Ἰωήλ. Nomen proprium. Ἰωθάμ. Nomen proprium. Ἰώθη. Iratus est. Ἰώθων. Nomen proprium. Ἰωκάς. Impetus, impressiones. Ἰῶκά τε δακρ. *Pugnamque lacrimosam.* Homerus ἰῶκα dixit, non ἰωκήν, ut Hesiodus κρόκα, non κρόκην, et idem Homerus ἀλκί, non ἀλκῆ: *Viribus fretus.* vocat autem pugnam ἰωκήν, a parte, quoniam in ea hostem persequi solemus. similiter βοὴν proelium appellat, spectans ad clamorem bellicum. Ἰὼ κλ. *Io, plorare vos iubeo feneratores, vosmetipsos et sortes vestras et usuras usurarum; quoniam nihil unquam mali mihi facietis. o qualem alo his in aedibus filium! ancipiti lingua pollentem, columen meum, servatorem familiae, inimicis damnum, patrisque ab ingenti malo liberatorem.* Ἰῶλκα. Sulcum. Ἰῶμαι. Accusativo iungitur. Ἰώμενος. Curans. Ἴων. Ion Chius, tragicus et lyricus poeta, item philosophus, filius Orthomenis, cognomento Xuthi. tragoedias docere coepit Olympiade LXXXII. fabulas scripsit XII. quas alii XXX. alii XL. esse tradunt. idem etiam scripsit de meteoris, usus ampullis verborum. hunc Aristophanes comicus per iocum Hesperum vocat. Ἴων. Poeta tragicus, Chius origine.

Ἴων, τραγῳδίας ποιητής, Χῖος τὸ γένος.

Ἰῶν. βελῶν. Ἰὼν δὲ ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ πορευθείς.

Ἰωνάθης. ὄνομα κύριον.

Ἰωνᾶς. ὄνομα κύριον.

Ἴωνες. Ἀσιῶται καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι· διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Εἷης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων.

136 Ἰωνιά. ὃ λειμὼν τῶν ἴων· ὥςπερ ῥοδωνιά, ‖ ὃ τῶν ῥόδων, καὶ κρινωνιά, ὃ τῶν κρίνων.

Ἰωνία, χώρα. Καὶ Ἰωνίας πόλεις ιβ', ἃς ἐνοικίζει Νηλεὺς ὁ Κόδρου. εἰσὶ δὲ Ἔφεσος Ἀνδρόκλου, Μίλητος, Μυοῦς, Πριήνη, Κολοφῶν, Τέως, Λέβεδος, Ἐρυθραί, Φώκαια, Κλαζομεναί, Χίος, Σάμος.

Ταύταις Δαρεῖος ἐπὶ Σκύθας ἰὼν αὐτοῖς φύλαξιν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ἐχρήσατο· ἐκτομίας δὲ αὐτῶν τοὺς εὐγενεστάτους ἐποίει, καὶ παλλακὰς τὰς θυγατέρας.

Ἰωνικός. Ἑλληνικός, Ἀθηναῖος, ἀρχαῖος. Καὶ Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς.

Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς· Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Ἰωνίς. χώρα.

Ἴωξις. ἡ δίωξις.

Ἰωράμ, Ὀχοζίου υἱὸς βασιλέως Ἰσραήλ, πάσης κακίας καὶ πονηρίας ἀνάπλεως καὶ ἀσεβής. ἦν δὲ τὰ ἄλλα δραστήριος.

Ἰώραμος. ὄνομα κύριον.

Ἰωρός. θυρωρός, φύλαξ. καὶ παροιμία·

---

1. *Ἴων, τραγῳδίας*] Haec ex A. B. V. Habet Photius. 6. *καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι*] Ut hic locus Suidae recte intelligatur, scien-dum est antiquissimis temporibus Ionum nomine etiam comprehensos fuisse Atheniens es. Clare Conon Narrat. XXVII. *Ἴων δὲ θανόντος τοῦ μητροπάτορος διά τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀξίωσιν αἱρεθεὶς βασιλεύει Ἀθηναίων, ἐξ οὗ τε Ἴωνες οἵ τε Ἀθηναῖοι ἤρξαντο καλεῖσθαι.* Scholiasta Aristoph. Acharn. 104. *Ἰοναῦ δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι. Ἴωνες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Küst.* Adde Blomf. Gloss. Perss. 182. 8. *Εἷης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρ.*] Antipatri Sidon. Ep. LXXIII, 1. Anthol. Pal. VII, 27. Cf. v. *Ἀνδιχα.* 9. *Ἰωνιά, ὃ λ.*] Vide Schol. Arist. Pac. 576. *Küst.* Adde v. *Ῥοδωνιά.* 11. *Ἰωνία. χώρα*] Vide Harpocrationem h. v. *Küst.* Is numerum edidit *ιά.* *ἃς ἐνοικίζει Νηλεὺς ὁ Κόδρου*] Falsum est, quod Suidas hic affirmat, Neleum XII urbium Ionicarum conditorem fuisse, quoniam veteres scriptores Miletum tantum ab eo conditam fuisse testantur; reliquis vero urbibus Ioniae alios conditores assignant. Vide Strabonem initio libri XIV. *Küst.* Suidam a Küsteri reprehensione defendit Ruhnk. in Veli. Paterc. p. 17. Ceterum desunt Harpocrationi *ἃς ἐνοικίζει — εἰσὶ δέ*, item *Πριήνη* et continua nomina usque ad *Φώκαια.* 12. *Ἔφεσος Ἀνδρόκλου*] In editionibus Suidae, quae Mediolanensem secutae sunt, posterior vox deest. [Habet eam Ald.] In editione vero Mediolanensi et MSS. Pariss. [adde B. E. V.] itemque Harpocratione legitur *Ἔφεσος, Ἀνδροκλος, Μίλητος* etc. quasi *Ἀνδροκλος* esset nomen urbis: quod vel ideo admitti non potest, quoniam tunc XIII, non vero XII forent Ioniae urbes, cum tamen Herodotus, Strabo, Aelianus, Harpocratio et Suidas hoc ipso loco expresse XII tantum Ioniae urbes fuisse tradant. Huc accedit quod Strabo initio lib. XIV. et Aelianus V. H. VIII, 5. in catalogo urbium Ionicarum nullam omnino Androcli mentionem faciant, haud sane eam praetermissuri, si urbs quaedam Ioniae eo nomine appellata fuisset. Quare manifestum errorem corrigere et *Ἔφεσος Ἀνδρόκλου*, pro *Ἔφεσος, Ἀνδροκλος*, reponere non dubitavi. Androclus enim non est nomen urbis, sed viri, qui Ephesum condidisse fertur, teste Strabone, loco ante citato. Unde Ephesus recte dici potest *urbs Androcli*, ut vocatur in Epigrammate Anthol. lib. IV. c. 20. *Ἐς πόλιν Ἀνδρόκλοιο, θοῶν βασίλειαν Ἰώνων, Τὰν δορὶ καὶ Μούσαις αἰπυτάταν Ἔφεσον.* Consule in hunc locum Anthologiae Brodaeum, a quo mendum Suidae, de quo diximus, recte etiam observatum esse video. *Küst.* His sufficit adiungi Pausan. VII, 2, 5. 13. *Τέως*] *τέρος* V. ap. Gaisf. Deinde *Φωκέα* *V. *Λέβεδος*] In prioribus editt. male excusum est *Λέσβος*, cuius loco *Λέβεδος* ex MSS. Pariss. reposui. Lesbus enim erat urbs Aeolica, non Ionica, quae proinde in catalogo urbium Ionicarum locum habere non potest. *Küst.*

1. *Ταύταις φύλαξιν ἐχρήσατο*] *ταύτας* B. V. E. Quid? Dariusne duodecim Ioniae urbibus utebatur, quae Istrum custodirent? Haec non apud Harpocrationem extant, et superioribus temere videntur assuta. Spectant potius ad gl. *Ἴωνες.* Fortasse quid post *ταύταις* excidit. Interim ante *φύλαξιν* restitui *αὐτοῖς* cum omnibus MSS. et edd. ante Küster. Quomodo corrigendum sit, tum demum patebit, quando locus scriptoris, unde deprompsit Suidas, repertus erit. *Gaisf.* Is infra memoravit Herod. IV, 98. Auctorem Suidae ut expectare nolim, suadet habitus narrationis et color verborum a doctrina vel mediocri remotissimus. Haec igitur ad industriam hominis studiosi redibunt, qui fructum lectionis Herodoteae festinanter marginibus commiserit. *ἐπὶ Σκύθας ἰὼν*] Vox *ἰὼν* in prioribus editt. [et V.] deest, quam ex Paris. A. revocavi. *Küst.* 2. *ἐκτομίας δὲ αὐτῶν*] In mentem revoco Herodotea VI, 9. *σφέων τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν, τὰς δὲ παρθένους ἀνασπάστους ἐς Βάκτρα.* Adde ib. c. 32. *Gaisf. δὲ*] *τε* V. 5. *Ἰωνικός. Ἑλλην., Ἀθην.*] Ex Harpocratione. Vide etiam quae paulo ante notavimus in v. *Ἴωνες. Küst.* Harpocrationis sunt novissima. 6. *Καὶ Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁβρ.*] Vide Hesych. v. *Ἰωνικόν. Küst. ἁβρῶς* etiam Schol. Aristoph. Thesm. *τρυφηλῶς* addit Harpocr. 7. *Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκ.*] Vide supra v. *Ἐμιτρώσατο. Küst. Ἐλουτροφόρουν* Harp. *διεκείνουν* Med. 8. *Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ.*] V. 169. 11. *Ἰωράμ, Ὀχοζίου υἱός*] Aliud nos docet historia sacra; Ioramum nempe hunc fuisse fratrem Ochoziae et filium Achabi. Vide II. Regg. 1. et 3. *Küst.* *Ὀζορίου* B. E. Deinde *βασιλεὺς* *V. 15. *ὁ θυρωρός, ὁ*] Bis delevi *ὁ* cum A. [*V.] et Photio. Secundo loco deest B. E. De seqq. vid. Petit. Legg. Attic. VII, 1, 20. Meursii Them. Att. I, 15. *Gaisf.*

Ἰῶν. Telorum. *Ἰὼν* vero, cum acuto, qui profectus est. *Ἰωνάθης.* Nomen proprium. *Ἰωνᾶς.* Nomen proprium. *Ἴωνες.* Iones tam Asiatici quam Attici Atheniens es dicuntur: per *ω*. *Sis inter beatos, Anacreon, decus Ionum.* *Ἰωνιά.* Violarum pratum: ut *ῥοδωνιά*, rosarum pratum, et *κρινωνιά*, liliorum pratum. *Ἰωνία.* Ionia, regio. ea habebat urbes XII. quas Neleus filius Codri condidit. sunt autem hae: Ephesus ab Androclo condita, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbus, Erythrae, Phocaea, Clazomenae, Chius, Samus. — Ionum tyrannis Darius adversus Scythas proficiscens Istri custodibus usus est; eorumque pueros nobilissimos fecit eunuchos, filias autem concubinas. *Ἰωνικός.* Graecus, Atheniensis, antiquus. Et *Ἰωνικῶς*, molliter. Aristophanes *Thesmophoriazusis: Mitras ferebant et corpus molliter frangebant.* *Ἰωνίς.* Ionia regio. *Ἴωξις.* Insecutio. *Ἰωράμ.* Ioram, Ochoziae regis Israelitarum filius, omnium vitiorum omnisque improbitatis plenus et impius, ceteroqui strenuus. *Ἰώραμος.* Nomen proprium. *Ἰωρός.* Ianuae custos, ianitor. et proverbium.

Οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ. καὶ ὁ νόμος ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐκτὸς ἰωροῦ ἐκέλευεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους. ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων τῇ παροιμίᾳ ἐκέχρητο.

Ἰωσαφάτ, βασιλεὺς Ἰουδαίων. οὗτος εὐηρέστησε τῷ Θεῷ· διὰ δὲ τὴν πρὸς Ἀχαὰβ φιλοστοργίαν ἔφη πρὸς αὐτὸν Ἰηοῦ ὁ προφήτης, ὅτου Ἀνανῆ· Βασιλεὺς Ἰωσαφάτ, εἰ ἁμαρτωλῷ σὺ βοηθεῖς, ἢ μισουμένῳ ὑπὸ Κυρίου φιλιάζεις, διὰ τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ σὲ ὀργὴ Κυρίου, εἰ μὴ λόγοι ἀγαθοὶ εὑρέθησαν ἐν σοί. καὶ ὅτι ἐξῆρας τὰ ἄλση ἀπὸ τῆς γῆς Ἰούδα, καὶ κατηύθυνας τὴν καρδίαν σου ἐκζητῆσαι τὸν Κύριον, καὶ εὑρέθη ἡ καρδία σου τελεία πρὸς Κύριον, διὰ τοῦτο ἐφείσατό σου ὁ Κύριος· πλὴν ὅτι διεκόπη τὰ ἔργα σου, καὶ συνετρίβησαν τὰ πλοῖά σου. κἀντεῦθεν διδασκόμεθα, ὡς ἐλαττοῖ τὰς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι τιμωρίας τὰ προγεγενημένα κατορθώματα. ὁ γὰρ Θεὸς ταῦτα ἐκείνοις ἀντιμετρῶν οὕτως ἐκφέρει τὴν ψῆφον.

Ἰωσεδέκ. ὄνομα κύριον.

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, φιλαλήθης, λέγων περὶ τοῦ Προδρόμου καὶ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Θεοῦ ||καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Ματθίου παῖς ἱερέως 137
ἐξ Ἱεροσολύμων· ὁ γράψας τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν ἐν βιβλίοις κ'. οὗτος ἁλοὺς παρὰ Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ τῶν Ἱεροσολύμων ἁλώσει κατελείφθη, καὶ σὺν αὐτῷ εἰς Ῥώμην ἐλθὼν ἑπτὰ λόγους τῆς Ἱεροσολύμων ἁλώσεως τοῖς βασιλεῦσι προσήνεγκεν, οἵτινες τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ παρεδόθησαν, καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς συγγραφῆς ἀνδριάντος ἠξιώθη. ἔγραψε δὲ καὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας λόγους κ', ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου ἀρχῆς ἕως τεσσαρεσκαιδεκάτου ἔτους Δομετιανοῦ Καίσαρος· καὶ β' βίβλους ἑτέρας ἀρχαιότητος κατὰ Ἀπίωνος γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως, ὃς ἐπὶ Καλιγόλᾳ πρεσβευτὴς ἀπεστάλη παρὰ τοῦ μέρους τῶν Ἑλλήνων κατηγορήσων Φίλωνος διὰ λόγου τινὸς κατάγνωσιν περιέχοντος τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους. ἔστι καὶ ἄλλος αὐτοῦ λόγος, Περὶ αὐτοκράτορος λογισμοῦ, ἐνάρετος πάνυ, ἐν ᾧ καὶ τοῦ πάθους τῶν

4. *κέχρηται*] *ἐκέχρητο* A. V. In fine breviter *ἡ παροιμία* Prov. Bodl. 718. sive Appendix ed. Gottling. IV, 39. 5. *Ἰωσαφάτ*] Narratio fluxit e Regg. IV, 19. 20, 38. *Ἰουδαίων* om. V. E. 7. *Ἰηοῦ*] *Ἰοῦ* V. Med. ut supra. *Ἀνανᾶ*] *Ἀνανῆ* A. V. E. Posui, quod proxime abest a scriptura Paralip. *Ἀνανί*. Tum *βασιλεῦ* V. E. Edebatur *βασιλεῦ*. Deinde *σοι βοηθεῖς* V. Ceterum quae sequuntur cum aliqua lectionis varietate habet Theodoretus Quaest. in II. Paralipom. T. I. p. 579. ed. Schulze. Monuit Ernestius. Sed ignorat ille *καὶ εὑρέθη — πλοῖά σου*.

2. *τοῦ προδρόμου*] *τοῦ* om. V. 3. *Ματθαίου*] Haec et quae sequuntur de Iosepho ad verbum paene descripta sunt ex Sophronio. *Küst.* Sed plurima Suidas aliter constituit, quae persequi nihil attinet. *Ματθίου* A. V. *παῖς ἱερέως ἐξ Ἱεροσολ.*] Apud Sophronium sic legitur: *Ματθίου υἱός, Ἱεροσολύμων ἱερεύς, παρὰ Οὐεσπασιανοῦ ἁλοὺς μετὰ Τίτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κατελείφθη. ὃς εἰς Ῥώμην ἐλθὼν ἑπτὰ λόγους τῆς Ἰουδαϊκῆς ἁλώσεως τοῖς δύο βασιλεῦσι, τῷ τε πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ, προσήνεγκεν* etc. *Küst.* His cousentaneum videtur ut reponamus *μετὰ Τίτου*. 5. *Οὐεσπασιανοῦ*] *Οὐεσπεσιανοῦ* B. E. 7. *κατελείφθη*] *κατελήφθη* V. E. *αὐτοῖς*] *αὐτῷ* reposui cum A. 10. *διὰ τὴν δόξαν τῆς συγγρ.*] Sophronius habet, *διὰ τὴν δόξαν τῆς εὐφυΐας ἀνδριάντος ἠξιώθη. Küst.* 12. *ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου ἀρχῆς ἕως τεσσαρεσκαιδ. ἔτους Δομετ. Καίσαρος*] Fallitur hic Suidas, vel potius Hieronymus in Catalogo Scriptor. Ecclesiasticorum, ex cuius versione Graeca haec Suidas descripsit. Libri enim Antiquitatum Iudaicarum desinunt in annum XII. Neronis, non vero, ut Suidas hic affirmat, in XIV. Domitiani. Errori isti ansam praebuerunt verba haec Iosephi, quibus Antiquitatum libros claudit: *Ἐπὶ τούτοις δὲ καταπαύσω τὴν Ἀρχαιολογίαν, βίβλοις μὲν κ περιειλημμένην, ἓξ δὲ μυριάσι στίχων. κἂν τὸ θεῖον ἐπιρρέπῃ, κατὰ περιδρομὴν ὑπομνήσω πάλιν τοῦ τε πολέμου καὶ τῶν συμβεβηκότων ἡμῖν μέχρι τῆς νῦν ἐνεστώσης ἡμέρας, ἥτις ἐστὶ τρισκαιδεκάτου μὲν ἔτους τῆς Δομετιανοῦ Καίσαρος ἀρχῆς.* Hic Iosephus dicit se anno XIII. Domitiani *Ἀρχαιολογίαν* suam absolvisse, non vero ad id usque tempus perduxisse: quae proinde verba obiter tantum Hieronymus legisse videtur. *Küst.* 13. *Δομητιανοῦ*] *Δομετιανοῦ* B. V. E. 15. *Ἀππίωνος*] *Ἀπίωνος* A. 18. *ἔστι καὶ ἄλλος αὐτοῦ λόγος π.*] Praeter opera, quorum Suidas ex Sophronio hic meminit, scripserat etiam Iosephus *περὶ τῆς τῶν πάντων αἰτίας*, ut colligitur ex his verbis ipsius Iosephi in prooemio Antiquitatum: *Τοῖς μέντοι βουλομένοις καὶ τὰς αἰτίας ἑκάστου σκοπεῖν πολλὴ γένοιτ' ἂν ἡ θεωρία καὶ λίαν φιλόσοφος, ἣν ἐγὼ νῦν ὑπερβαλοῦμαι· Θεοῦ δὲ διδόντος ἡμῖν χρόνον πειράσομαι μετὰ ταύτην γράψαι τὴν πραγματείαν.* Eiusdem instituti aliis quoque in locis Iosephus obscure meminit. Edidit autem eius operis fragmentum ex MS. quodam Hoeschelius in notis ad Photium, quod tamen ipse Hoeschelius pro spurio habet. *Küst.*

Nec intra vestibulum. lex enim apud Athenienses homicidas arcebat a loco illo aedium, ubi stabat ianitor. ad minaces igitur et insolentes proverbium hoc spectat. *Ἰωσαφάτ.* Iosaphat, rex Iudaeorum. hic Deo placuit; sed propter amicitiam erga Achaabum Iehu propheta, Ananae filius, ipsi dixit: *Rex Iosaphat, quia peccatorem iuvas, et illi amicus es, cui Dominus est inimicus; ideo adversus te accensa fuisset ira Domini, nisi bonus animus in te fuisset inventus; et quia ex terra Iudaica sustulisti lucos, et tuum cor direxisti ad inquirendum Dominum, et tuum cor inventum est perfectum erga Dominum, propterea Dominus tibi pepercit, nisi quod dissecta sunt opera tua, tuaque navigia comminuta.* hinc igitur discimus, praeteritis recte factis poenas peccatorum minui. Deus enim haec cum illis compensat, et ita fert sententiam. *Ἰωσεδέκ.* Nomen proprium. *Ἰώσηπος*, Iosephus, Iudaeus, veritatis amans, ubi de Praecursore et de Domino nostro et Deo ac Servatore Iesu Christo loquitur. fuit Matthiae sacerdotis Hierosolymitani filius, et Antiquitates Iudaicas libris XX. descripsit. hic ab Vespasiano et Tito eius filio captus usque ad Hierosolymorum expugnationem apud ipsos mansit; cum eoque Romam profectus libros septem de Excidio Hierosolymitano Imperatoribus obtulit, qui in bibliotheca publica sunt repositi; et ob illius operis celebritatem statua donatus est. scripsit etiam *Antiquitatum Iudaicarum* libros XX. ab exordio mundi usque ad XIV. annum Domitiani Caesaris. item duos alios Antiquitatum libros contra Apionem, grammaticum Alexandrinum, qui sub Caligula a factione gentilium legatus missus est, ut oratione quadam Philonem accusaret, quae gentis Iudaicae criminationem continet. extat etiam alius eius liber, omnino praeclarus, *de Principatu rationis*, in quo martyrii

Μακκαβαίων ἐμνήσθη. οὗτος ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ τῆς Ἀρχαιολογίας βίβλῳ φανερῶς ὁμολογεῖ, διὰ τὸν ὄγκον τῶν σημείων τὸν Χριστὸν ἐσφάχθαι παρὰ Ἰουδαίων, καὶ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν ἀληθῶς γεγενῆσθαι προφήτην, καὶ διὰ τὴν σφαγὴν Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλου τὰ Ἱεροσόλυμα πεπορθῆσθαι. γράφει δὲ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὕτως· Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησοῦς, σοφὸς ἀνήρ, εἴ γε ἄνδρα αὐτὸν λέγειν χρή. ἦν γὰρ παραδόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλος ἀνθρώπων τῶν ἡδονῇ τἀληθῆ δεχομένων, καὶ πολλοὺς μὲν τῶν Ἰουδαίων, πολλοὺς δὲ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπηγάγετο. ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν. καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν σταυρῷ ἐπιτετιμηκότος Πιλάτου, οὐκ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες. ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς τρίτην ἔχων ἡμέραν πάλιν ζῶν· τῶν θείων προφητῶν ταῦτα καὶ ἄλλα μυρία θαυμαστὰ περὶ αὐτοῦ εἰρηκότων. εἰς τε νῦν τὸ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοῦδε ὠνομασμένον οὐκ ἀπελείπετο φῦλον. τοσαῦτα Ἰώσηπος περὶ Χριστοῦ ἐν τῷ ιή λόγῳ φησίν.

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἱστοριογράφος. τοῦτον φρουρεῖσθαι κελεύει Οὐεσπασιανός, ὡς ἀναπέμψων αὐτίκα || Νέρωνι. τοῦτο ἀκούσας Ἰώσηπος 138 μόνῳ τι διαλεχθῆναι θέλειν ἔλεγεν αὐτῷ. μεταστησαμένου δὲ ἐκείνου πάντας πλὴν τοῦ παιδὸς Τίτου καὶ δυεῖν φίλων· Σὺ μέν, ἔφη, Οὐεσπασιανέ, νομίζεις αἰχμάλωτον εἰληφέναι Ἰώσηπον· ἐγὼ δὲ ἄγγελος ἥκω σοι μεγάλων. μὴ γὰρ οὐχ ὑπὸ θεοῦ προπεμπόμενος ᾔδειν τὸν Ἰουδαίων νόμον. Νέρωνί με πέμπεις; τί γάρ; οἱ μετὰ Νέρωνα μέχρι σου διάδοχοι μενοῦσι; σὺ δὲ Καῖσαρ καὶ σὸς παῖς οὗτος. δέσμει δέ με ἀσφαλέστατα, καὶ τήρει σεαυτῷ. δεσπότης σὺ ** καὶ γῆς καὶ θαλάττης καὶ παντὸς ἀνθρώπων γένους. ἐγὼ δὲ φρουρᾶς μείζονος δέομαι, εἰ κατασχεδιάσω καὶ θεοῦ. ὁ δὲ Οὐεσπασιανὸς παραχρῆμα μὲν ἀπιστεῖν ἐδόκει, καὶ τὸν Ἰώσηπον ἐδόκει πανουργεῖν· ἀτρεκῆ δὲ τὸν Ἰώσηπον εὑρηκὼς ἐδωρεῖτο ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

Ἰωσήφ, ὁ πάγκαλος. οὗτος ἐτῶν ιζ' φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν καὶ πραθείς, γενόμενος

1. ὀκτωκαιδεκάτῃ] ὀκτοκαιδεκάτῳ V. E. 3. παρὰ] ὑπὸ E. 7. δὲ] δὲ καὶ E. 8. Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησ.] Hic locus, quo nullus est in toto Iosepho illustrior et celebrior, doctorum virorum ingenia non parum exercuit, aliis eum παρεμβεβλημένον et spurium, aliis vero ab ipso Iosepho scriptum esse contendentibus. De hoc argumento plures dissertationes in utramque partem editae sunt, et in omnium manibus versantur: quae ratio est, quare plura hic non addam. *Küst.* Iosephi testimonium de Christo qui his temporibus in disceptationem vocarint, eos petere licet e Diar. litt. Ienensium A. 1841. num. 41. et Iahnii Annal. T. 32. p. 215. sqq. 9. ἄνδρα] ἀνδρὸς V. ap. Gaisf. 11. καὶ πολλοὺς — ὁ Χριστὸς] Ap. Euseb. Demonstr. Eu. et Isid. Pelus. IV. Ep. 225. sic: καὶ π. μ. τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, κ. π. δ. κ. τοῦ Ἑλλ. *Reines.* καὶ πολλοὺς μὲν Ἰουδαίους Ioseph. 12. ἐπηγάγετο] ὑπηγάγετο E. 13. αὐτὸν om. B. V. E. Sic Gaisfordus; sed αὐτὸν post πρῶτον om. *V. 15. οἵ γε πρῶτον Iosephus. 17. ταυτά τε καὶ idem; itemque θαυμάσια. 18. εἰς ἔτι νῦν τῶν — ἐπέλιπε τὸ φῦλον (οὐκ ἀπέλιπε τὸ φῦλον Porsonus in Gaisf. Addendis) Iosephus.

1. Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἱστορ.] Hunc articulum descripsit Suidas ex Iosepho de Bello Iud. lib. III. c. 14. p. 854. *Küst.* Sive III,8,8. 9. 2. Οὐεσπασιανὸς ὡς] Οὐεσπεσιανὸς B. E. (item hi infra) ὡς omisso, quod nescit etiam *V. 3. τοῦτο] τοῦτον V. 5. μεταστησαμένου] μεταστησάμενος V. 6. δυεῖν] δυοῖν E. Οὐεσπασιανὸς *V. 7. αἰχμάλωτον] αὐτὸν μόνον add. Iosephus. 8. μὴ γὰρ οὐχ ὑπὸ Θεοῦ προπεμπόμενος εἶδον τὸν Ἰουδαίων μόρον] Apud Iosephum sic legitur, μὴ γὰρ ὑπὸ Θεοῦ πεμπόμενος [προπεμπ. Ioseph.] οὐκ ᾔδειν τὸν Ἰουδαίων νόμον, καὶ πῶς στρατηγοῖς ἀποθνήσκειν πρέπει. *Küst.* 9. προπεμπόμενος] πεμπόμενος B. E. Tum ᾔδειν vel ᾔδην (sic *V.) A. B. V. E. pro εἶδον. μόρον] μόνον B. V. E. Unde subnascitur νόμον, quod ab Iosepho petiimus. 10. τοιγὰρ] τιγὰρ *V. τί γάρ; Iosephus, recte. Etenim subsequitur interrogatio οἱ — μενοῦσι; quam Suidae reddidimus. 11. σὸς] Immo ὁ σός. 12. ἀσφαλεστάτως] ἀσφαλέστατα dedi cum B. V. E. ἀσφαλέστερον Ioseph. 13. σεαυτῷ] σεαυτοῦ B. V. E. Mox καὶ ante γῆς om. A. Immo mancam orationem sic redintegrabit Iosephus: δεσπότης μὲν γὰρ οὐ μόνον ἐμοῦ σὺ Καῖσαρ, ἀλλὰ καὶ γῆς κτλ. Feci lacunae signa. 14. Haec repetita sunt in v. Κατασχεδιάσω. 17. τὸν Ἰώσηπον ἐδόκει παν.] Iosephus habet, τὸν Ἰώσ. ὑπελάμβανε πανουργεῖν. *Küst.* Immo: τὸν Ἰ. ὑ. ταῦτα περὶ σωτηρίας πανουργεῖν. Dein ὅμως αὐτὸν εὑρηκὼς E. 18. ἐδωρεῖτο ... κειμηλίοις] Fugit nos supra huius sententiae fons, quam recepit gl. Ἐδωρεῖτο. 21. ὑπὸ — πραθείς om. V.

Maccabaeorum meminit. Hic libro XVIII. *Antiquitatum* aperte fatetur, propter miraculorum gravitatem Christum ab Iudaeis interfectum fuisse, Ioannem Baptistam vere fuisse prophetam, Hierosolyma propter caedem Iacobi Apostoli vastata fuisse. scripsit autem de Domino nostro Iesu Christo: *Eodem tempore extitit Iesus, homo sapiens; si tamen hominem eum dicere oportet. fuit enim mirabilium repertor operum, et doctor hominum veritatem libenter suscipientium; multosque tam Iudaeorum quam gentilium sibi adiunxit. hic fuit Christus; quem cum a primariis nostrae gentis viris delatum Pilatus ad crucem damnasset, non cessarunt tamen, qui ipsum initio dilexerant. apparuit enim ipsis tertio die post redivivus: quod ipsum divini prophetae cum aliis multis admirandis praedixerant. et ad hoc usque tempus gens Christianorum ab eo denominata non defecit.* haec Iosephus lib. XVIII. de Christo dicit. Ἰώσηπος. Iosephus, Iudaeus, historiographus. hunc Vespasianus custodiri iussit, ut eum Neroni mitteret. quo audito Iosephus dixit, se cum ipso solo velle aliqua de re agere. cum igitur ille omnes, praeter filium Titum et duos amicos, summovisset, *Tu quidem*, inquit, *Vespasiane, putas te Iosephum habere nihil nisi captivum; at ego magnarum rerum adsum tibi nuncius. nisi enim a Deo missus essem, Iudaeorum institutum ego nescirem. Neroni me mittis? quid enim? num Neronis successores usque ad te tamdiu manebunt? tu vero Caesar eris et tuus iste filius. vincito autem me quam artissime, et tibi asservato. tu enim eris terrae et maris et totius generis humani dominus. ego vero, si quid tibi temere de deo dixero, artiore sum custodia dignus.* Vespasianus autem principio quidem nullam ei fidem adhibere videbatur, Iosephum ratus astute haec comminisci: sed cum postea dictorum veritatem cognovisset, vestimentis aliisque pretiosis muneribus eum donavit. Ἰωσήφ. Iosephus, ille formosissimus, aetatis annoXVII. per fratrum invidiam venditus, cum ad annos XXX

ἐτῶν λ', ἄρχων τῆς Αἰγύπτου καθίσταται. ἐν ᾗ γεννήσας β' υἱούς, Ἐφραὶμ καὶ Μανασσῆ, ἀπέθανεν ἐτῶν ρί. τὰ δὲ ὀστᾶ Ἰωσὴφ Μωσῆς ἐξήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. ὅρκῳ γὰρ ὤρκωσεν Ἰωσὴφ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, λέγων· Ἐπισκοπῇ ἐπισκέψεται ὑμᾶς Κύριος, καὶ συνανοίσετέ μου τὰ ὀστᾶ ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν.

Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. ἐπὶ τούτου Χελκίας ὁ ἱερεὺς εὗρεν ἐν τῷ ναῷ βίβλον νόμου, καὶ κοινωνησάμενος τῷ γραμματεῖ, ἐπέδειξε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ εὐλαβὴς ὢν καὶ δίκαιος, ὡς ἀνεγνώσθη αὐτῷ, περιέῤῥηξε τὴν ἐσθῆτα, τόν τε ναὸν ἐκάθηρε τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῶν βδελυγμάτων, καὶ τὰ εἰδωλεῖα ἐκπορθήσας ταῦτα καὶ τὰ ἐν Σαμαρείᾳ ἀνέζευξεν εἰς Ἱερουσαλήμ· ὅτε καὶ πάσχα ἤχθη πολλῷ ἐπιλεῖψαν χρόνῳ.

Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἰσραήλ, δικαιότατος ὑπὲρ τοὺς ἔμπροσθεν αὐτοῦ βασιλεῖς γενόμενος. ὃς τὸν νόμον Κυρίου ἀναγινωσκόμενον ἀκριβῶς ἀκούσας καὶ λίαν ἀθυμήσας, εἰδὼς τοῦτον ἐν τοσούτοις ἔτεσι καταπατούμενον, τὰ ἱμάτια διαῤῥήξας καὶ ἔμφοβος γενόμενος ἀπέστειλε πρὸς Ὀλδὰν τὴν προφῆτιν, πυνθανόμενος τί βούλεται Κύριος περὶ αὐτοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ; ἡ δέ φησι· Τάδε λέγει Κύριος· ἀνθ' ὧν ἠπαλύνθη ἡ καρδία σου, καὶ ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, ὡς ἤκουσας, ὅτι ἐλάλησα ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτόν, τοῦ εἶναι εἰς ἀφανισμὸν καὶ εἰς κατάραν, καὶ διέῤῥηξας τὰ ἱμάτιά σου, καὶ ἔκλαυσας ἐνώπιόν μου, ἰδού, προστίθημί σε πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ὄψει πᾶσι τοῖς κακοῖς οἷς ἐπάξω ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον. ὁ δὲ ζήλῳ θείῳ κινούμενος σὺ μόνον τὰ πανταχοῦ εἰδώλα καὶ σεβάσματα κατέστρεψεν ἐκ βάθρων, ἀλλὰ καὶ || τοὺς εἰδωλολάτρας μαστίζων ἐξωλόθρευσε. τοὺς δὲ ἤδη τεθνηκότας ἐν τοῖς τάφοις κατέκαυσε. καὶ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τὸν τάφον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἶπε· Τί τὸ σκόπελον ἐκεῖνο, ὃ ἐγὼ βλέπω; καί φασιν οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως· ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ προφήτης εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον Βαιθήλ. καὶ εἶπεν· Ἄφετε αὐτόν· μηδεὶς κινήσῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. καὶ μέντοι καὶ τοὺς ἐγγαστριμύθους καὶ τοὺς ψευδοπροφήτας καὶ πᾶν βδέλυγμα καὶ προσόχθισμα ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐξῆρε. καὶ ἐπέστρεψε πρὸς Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ἰσχύι καὶ ψυχῇ αὐτοῦ, κατὰ τὸν νόμον Μωσέως· καὶ τὸ πάσχα ἐποίησεν, οἷον οὐ γέγονεν ἀπὸ τῶν χρόνων Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ Σαμουήλ· ἐν ᾧ βόας ἔθυσε χιλιάδας ιβ', πρόβατα χιλιάδας λή. καὶ κατωρθώθη τὰ ἔργα Ἰωσίου ἐνώπιον Κυρίου ἐν καρδίᾳ πλήρει εὐσεβείας. πλὴν οὐκ ἀπεστράφη Κύριος ἀπὸ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, οὗ ἐθυμώθη ἐν τῷ

2. *Μανασσῆν*] *Μανασσῆ* dedi cum A. 5. *Ἐπισκοπῇ*] Genes. L, 25. Unde verba sic redintegranda: *ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ᾗ ἐπισκέψεται ὑμᾶς κτλ.* Nam *Ἐπισκοπῇ ἐπισκέψεται ὑμᾶς* videtur Suidas, quod Ernestius existimat, e praegressis per festinantiam petisse. 9. *βίβλον*] *βιβλίον* B. E. Med. 10. *κοινωνησάμενος*] *κοινωσάμενος* A. 17. *Ἰωσίας, βασιλεὺς Ἰσραήλ, δικαιότατος ὑπὲρ τ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Cedrenum p. 111. ut ad marginem codicis Pearsoniani vir quidam doctus recte notaverat. *Küst.* Sed admixti sunt loci quidam e IV. Regg. 22, 19. 23, 17. 22. *Ὀλδὰν τὴν προφῆτιν*] *Ὀλδὰν* vel *Ὀλδὰν τὸν προφήτην* V. Med. iidemque mox *ὁ δέ*. 25. *ἐπαλύνθη καρδία*] Sic quidem omnes editt. habent. Sed apud Cedrenum rectius legitur *ἠπαλύνθη*, i. e. *emollitum est*, ab *ἁπαλύνω*, quam lectionem in versione secutus sum. *Küst.* *ἠπαλύνθη ἡ* etiam Med. Dein *καρδία μου* *V.

4. Stribliginem verborum removerit scriptura, quae est in libris Regum: *καὶ οὐκ ὀφθήσεται ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου ἐν πᾶσι τοῖς κακοῖς.* 8. *μαστίζων*] *τοὺς μὲν ἔτι ζῶντας* Cedren. 14. *ὁ προφήτης, ὁ λέγων*] *ὁ προφητεύσας* Cedren. fortasse recte. Nam *ὁ λέγων* ignorant B. V. E. Interim admisimus *ὁ προφήτης*. *εἰπὼν* cum A. 15. *Βεθήλ*] *Βαιθήλ* dedi cum A. *Βειθήλ* V. *βηθόλ* E. 16. *μηθεὶς* Med. Dein *κινήσει* *V.

pervenisset, praefectus Aegypti constituitur; in qua duobus filiis Ephraim et Manasse procreatis, mortuus est anno aetatis CX. eius vero ossa Moses secum avexit. Iosephus enim Israelitas iureiurando obstrinxerat, dicens: *Ubi Dominus vos inviset, ossa quoque mea vobiscum asportabitis.* *Ἰωσίας.* Iosias, Hierosolymorum rex. sub hoc Chelcias sacerdos librum legis in templo repperit, cumque rem communicasset cum scriba, regi ostendit. ille vero, ut pius et iustus, cum liber ipsi fuisset lectus, vestes suas dilaceravit, et Dei templum ab abominationibus repurgavit, et idolorum sacellis, quae in Iudaea quaeque in Samaria erant, eversis Hierosolyma rediit, et pascha longo tempore intermissum instauravit. *Ἰωσίας.* Iosias rex Israelis, qui superiores reges iustitia longe superavit. is cum Domini legem recitari accurate audisset, valde solicitus et anxius fuit, sciens eam per tot annos fuisse conculcatam. quare laceratis vestibus suis et timore plenus ad Oldam fatidicam mulierem misit sciscitatum, quidnam de se et toto populo Dominus statuere vellet. tum illa respondit, *Dominus haec dicit: Quoniam emollitum est cor tuum, et vultum meum pertimuisti, cum audisti, quae locutus sum contra locum istum et ipsius incolas, fore ut evertatur et execrationi sit, et dilacerasti vestimenta tua et plorasti coram me: ecce, appono te ad patres tuos in pace, nec malis omnibus intereris, quae super hunc locum adducturus sum.* ille vero divino zelo motus non solum omnia idola eorumque cultum funditus evertit, sed etiam idolorum cultores alios flagris caesos perdidit, mortuos autem in sepulcris cremavit. cumque conspexisset sepulcrum, in quo vir Dei conditus erat, dixit: *Quodnam est excelsum illud monumentum, quod video?* huic responderunt cives illius urbis: *Est hic vir ille Dei et Propheta, qui dixit verba haec contra altare Bethel.* dixit ille: *Sinite eum, nemo moveat ipsius ossa.* quinetiam engastrimythos et falsos prophetas et omne piaculum et scelus detestandum Hierosolymis sustulit, et se convertit ad Dominum ex toto corde, totis viribus, toto animo, secundum legem Mosis. Pascha etiam celebravit, quale a temporibus Iosuae, filii Nave, et Samuelis celebratum non erat: in quo immolavit duodecim millia boum et XXXVIII. millia ovium. et Iosiae opera recta fuerunt coram Domino, quippe ex animo religioso profecta. Dominus tamen ab ira sua non est aversus, quam conceperat adversus

Ἰούδᾳ ἐπὶ τοὺς παροργισμούς, οὓς παρώργισεν αὐτὸν Μανασσῆς.

Ἰῶτα. τὸ στοιχεῖον, τὸ γράμμα.

Ἰωτάπατα. τόπος τις. Καὶ Ἰωταπατηνός.

Ἰωτόμης. Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτάτω Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμην, ὡς οὔποτ' ἂν ἀποσχόμενον τοῦ νεωτερίζειν, εἰ τύχοι ὢν ἔνδημος.

Ἰώυμος.

Ἰωχμός. Θόρυβος.

Ἰωψ. ἰχθῦς ποιός.

Ἱππαγωγούς. τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς.

Ἱππάζεται. οὐχ ἁπλῶς τὸ περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ ἐφ' ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι· ὃ νῦν κέλητα καλοῦσιν.

Ἱππαλεκτρυόνος. εἶδος ζῴου.

Ἱππαρχία, ἀδελφὴ Μητροκλέους τοῦ Κυνικοῦ, Μαρωνεῖτις, φιλόσοφος Κυνική, γυνὴ Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ, ὃς ἦν Ἀθηναῖος, Βρύσωνος μαθητὴς τοῦ Ἀχαιοῦ, ἢ ὥς τινες Διογένους. ἔγραψε φιλοσόφους ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπικληθέντα Ἄθεον. ἤκμαζεν ἐπὶ τῆς ριά Ὀλυμπιάδος.

Ἱππαρχίων ἄφωνος. δύο ἐγένοντο κιθαρῳδοί, Ἱππαρχίων καὶ Ῥουφῖνος· καὶ ἀγῶνος ἑνστάντος ὁ Ἱππαρχίων ἄφωνος ἔστη.

Ἵππαρχος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ περὶ γάμων.

Ἵππαρχος, Σταγειρίτης φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους γνώριμος καὶ συγγενής. Τί τὸ ἄῤῥεν καὶ θῆλυ παρὰ θεοῖς καὶ τίς ὁ γάμος, καὶ ἄλλα τινά.

IIc Ἵππαρχος, Νικαεύς, φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ τῶν ὑπάτων. ἔγραψε περὶ τῶν Ἀράτου Φαινομένων, Περὶ τῆς τῶν ἀπλανῶν συντάξεως καὶ τοῦ Καταστηριγμοῦ, Περὶ τῆς κατὰ πλάτος μηνιαίας τῆς σελήνης κινήσεως, καὶ Εἰς τοὺς ἀρίστους.

1. *διὰ τοὺς*] *ἐπὶ τοὺς* A. B. V. E. Med. Cedren. 3. *Ἰῶτα*] Vid. Alb. in Hesych. 4. *πόλις*] *τόπος τις* A. B. V. E. Cum iisdem sub finem gl. omissa sunt *ὁ ἀπ' αὐτῆς* post *Ἰωταπατηνός*, quod vulg. *Ἰωταπετηνός*. 5. *Ἰωτόμης*] Vid. in *Ἡρόσω. Hemst.* *Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτ.*] Hoc fragmentum legitur etiam supra v. *Ἀπαλλάξας. Küst.* 6. *ἀπαλλάξαι*] *ἀπαλλάξας* E. qui mox om. *εἰ τύχοι*. 7. *τύχῃ*] *τύχοι* A. *ἔνδημος ὤν*] *ὢν ἔνδημος* A. V. 8. Tuetur *V. Om. vulg. 9. *Ἰωχμός*] Vid. Il. *γ'*. 89. 10. *Ἴωψ*] Vid. Athen. VII. p. 300. E. 329. F. et Hesych. 11. *Ἱππαγωγούς*] Sic A. V. E. [Zon. p. 1116.] cum Schol. Aristoph. Equ. 594. *Ἱππαγωγός. τοὺς ἴ. κ. ἄ. ἄγουσα ναῦς* B. Vulgo *Ἱππαγωγός. ναῦς ἢ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας ἄγουσα.* Vid. Duker. in Thucyd. VI, 43. *Gaisf. τοὺς ἵππους* tamen *V. 13. *Ἱππάζεται. οὐχ ἁπλ.*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 15. *Küst. Ἱππάζεσθαι* E. Mox *ἁπλῶ* V. 14. *ἀλλὰ τὸ*] *τὸ* om. B. V. E. *ἀλλ' ἐφ'* Zonaras. Post *ὀχεῖσθαι* E. addit *τινα*. 16. *Ἱππαλεκτρυών*] Vide Schol. Aristoph. Ran. 962. *Küst. Ἱππαλεκτρυόνος* A. B. E. Zonaras. *ἱππαλεκτρυῶνος* V. 17. *Ἱππαρχία, ἀδελφὴ Μητρ.*] Vide Laert. VI, 96. *Küst.* Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. I. (p. 39. et 177. ed. Fabric.) Appul. Florid. (p. 17. ed. Altenb.) vid. supr. *Θεόδωρος. Reines.* Haec usque ad *Ἄθεον* repetiit *Eudocia* p. 244. 18. *Μαρωνεῖτις — Κυνικοῦ* om. E. *Κράτητος*] *Στράτητος* B. Med. Eudocia.

1. *Ἀθηναῖος*] Reponendum *Θηβαῖος*: v. Menag. in Diog. Laert. VI, 85. 98. Nemo ignorat quoties haec nomina commutentur. Vide v. *Κράτης Ἀσκώνδου. Βρύσωνος*] *Βούσωνος* B. E. 2. *ἔγραψε*] *ἔγραφε* B. Hanc narrationis partem ignorat Diogenes. 5. *ἤκμασεν*] *ἤκμαζεν* A. B. E. 6. *Ἱππαρχίων ἄφωνος*] Vide de hoc proverbio Zenobium Adag. II, 35. *Küst.* 9. *Ἵππαρχος*] De Hipparchis vide Meursium in Chalcidium p. 9. *Küst.* Horum philosophos Hipparchos recenset *Eudocia* p. 244. conferenda illa etiam p. 248. *ἀρχαίας κωμῳδίας*] Merito suo Hipparchum in novae comoediae scriptoribus enumerat Meinekius Quaest. Scen. II. p. 75. sive in Histor. Crit. p. 457. 11. Hanc gl. om. Med. evulgavit Ald. 12. *ἔγραψε περὶ τοῦ τί τὸ ἄ.* Eudoc. *Τί τὸ ἄῤῥεν — ὁ γάμος*] Allegoricam rationem libri, quae deorum sexus et congressus ad potestates elementorum videatur revocasse, divinavit Lobeckius Aglaoph. p. 608. 14. *Ἵππαρχος, Νικ.*] Eius meminit Strab. XII. p. 566. eumque vocat mathematicum. *Reines.* Item Strabo libris I. II. quamquam alii copiosius de Hipparchi doctis laboribus in astronomia tradiderunt. 15. *ἐπὶ τῶν ὑπάτων*] Melius dixisset floruisse Perseo a Romanis capto et tempore belli Punici 3. et Numantini. Voss. de Scient. Mathem. c. 33. Hipparchum Nicaenum sub Hierone vixisse, et in theatro e pelle caprina, qua indutus fuisset, praedixisse imbrem futurum dicit Aelian. H. A. VII, 8. *Reines.* Nomina consulum excidisse putabat Clintonus F. H. T. III. p. 533. ob eamque causam indicia lacunae interponebat: cuius suspicio non magis in Graecam consuetudinem quam in Suidam cadit. Hic vero cum appellat consules, more Byzantino tempora designat, quibus imperium Romanum praevaluisset. Hipparchus autem suppar fuit regi Attalo II. *ἔγραψε περὶ τῶν Ἀράτου Φαινομένων*] Extant hodie sub Hipparchi nomine libri tres Expositionum in Arati et Eudoxi Phaenomena, quos ex Bibliotheca Medicea Graece primus edidit Petrus Victorius Florentiae 1567. eosdemque Graece simul et Latine in lucem postea emisit Dionysius Petavius in Uranologio. *Küst.* 16. *Περὶ τῆς τῶν ἀπλανῶν συντάξ.*] Schol. Arati v. 754. *βούλεται δὲ περὶ πάντων λέγειν τῶν ἀπλανῶν· προεῖπον γὰρ περὶ τῶν ἄλλων οἱ πρὸ Ἀράτου, Εὔδοξός τε καὶ Ἵππαρχος καὶ ἄλλοι τινές.* 17. *καταστηριγμοῦ*] Scribendum est *Καταστερισμοῦ*, quoniam opere illo Hipparchus egerat de *astris* sive stellis. Eiusdem argumenti et tituli librum conscripsit olim Eratosthenes Cyrenaeus, qui hodie adhuc extat, ut monemus supra v. *Ἐρατοσθένης. Küst.* Vulgatam lectionem retinuit Petavius in hoc Suidae loco, quem Uranologio praefixit. Ibidem pro *ἀρίστους* eum recte posuisse censeo *ἀστερισμούς. Hemst. ἀστερισμούς* item Reinesius. Supra *Καταστηρισμοῦ* Eudocia: cf. Eratosth. p. 115. Nolim tamen sileri, quod apud Proclum in Ptolemaei Tetrabibl. p. 219. et alibi extat, *στηριγμοί*. 18. *καὶ εἰς*

Iudam, propter peccata, quibus eum Manasses ad iram provocaverat. *Ἰῶτα*. Littera. *Ἰωτάπατα*. Urbis nomen. hinc Iotapatenus. *Ἰωτόμης*. *Plebs vero rogabat, ut Iotomen ab Armenia quam longissime abesse iuberet, quod nunquam a rerum novandarum studio sibi temperaturus esset, si in ea remaneret.* *Ἰωχμός*. Tumultus. *Ἰωψ*. Piscis quidam. *Ἱππαγωγούς*. Naves, quae equos et viros vehunt. *Ἱππάζεται*. Id non simpliciter significat equitare, sed equo singulari vehi, quem nunc celetem vocant. *Ἱππαλεκτρυόνος*. Animalis genus. *Ἱππαρχία*. Hipparchia, soror Metroclis Cynici, Maronitis, philosopha Cynica, uxor Cratetis Cynici, qui fuit Thebanus, Brysonis Achaei discipulus, vel (ut alii tradunt) Diogenis. scripsit de philosophia quaedam; item Argumentationes et Quaestiones ad Theodorum, cognomento Atheum. floruit Olympiade CXI. *Ἱππαρχίων*. Hipparchio mutus. duo fuerunt citharoedi, Hipparchio et Rufinus: quorum Hipparchio mutus stetit, cum certamen ageretur. *Ἵππαρχος*. Hipparchus, comicus antiquae comoediae. eius fabulae versantur in nuptiis. *Ἵππαρχος*. Hipparchus, Stagirites, philosophus, Aristotelis discipulus et cognatus. scripsit de masculino et feminino sexu deorum, quid eorum nuptiae significent, et alia quaedam. *Ἵππαρχος*. Hipparchus, Nicaeensis, philosophus, qui sub Consulibus vixit. scripsit *de Arati Phaenomenis*; *De stellarum inerrantium constitutione et de cata-*

Ἵππαρχος. ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων. Πρῶτος αἱρεθεὶς δικτάτωρ Μάρκιος προσαιρεῖται Ἵππαρχον Σπόριον, πρῶτον κατὰ τοῦτον καὶ τῆς ἱππαρχικῆς ἐπινοηθείσης ἡγεμονίας, δευτερευούσης κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικτάτωρος.

Ἵππαρχος, τύραννος Ἐρετρίας. ἕτερος δὲ Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου. ἄλλος δὲ Ἵππαρχος ὁ Χάρμου, ὃς συγγενὴς ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου, καὶ πρῶτος ὑπέστη τὸν ἐξοστρακισμὸν διὰ τὴν ὑποψίαν τοῦ Πεισιστράτου, ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν. ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὑποκριτής, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης. λέγεται δὲ Ἵππαρχος παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων. δύο δὲ ἦσαν οὗτοι.

Ἱππάρχου πίναξ. ἐπεὶ παρὰ Συρακουσίοις οἱ Ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο.

Ἱππάς. ὁ Σόλων τοὺς νόμους Ἀθηναίοις γράψας εἰς ἑ τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων. καὶ τῷ πρώτῳ ὄνομα ἦν Πεντακοσιομεδίμνων· τῷ δευτέρῳ Ἱππέων· τῷ τρίτῳ Ζευγιτῶν· τῷ δ' Θητῶν· τῷ πέμπτῳ Ἱππάς.

Ἱππαφέσεων. τῆς ἀφετηρίας. Πολύβιος· Παραπλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππα-

---

τοὺς ἀρίστους] Cum verba haec emendanda prius esse censeam quam interpretanda, et nihil nunc in mentem mihi veniat, quo locus hic illustrari possit, lampada hic aliis trado. *Küst.* F. *ἀστερίσκους*. Callimachus in fr. 94. ubi leg. *τἄλλα*. Voss. *ἀστερισμούς*. Vid. Fabric. *Tourn.* MS. *ἀστερισμούς* ab criticis probatum magis specie quadam facilitatis commendatur quam sententiae probabilitate: nam et descriptio catasterismorum supra est commemorata neque uno nomine displicet iste titulus *εἰς τοὺς ἀστερισμούς*. Equidem viginti abhinc annis in Eratosth. p. 6. proposueram *καὶ εἰς τὰ Ἐρατοσθένους* sc. *Γεωγραφικά*: pluribus autem libris disputationem adversus Eratosthenem constitisse docet Strabo II. p. 94. *αἰτιασάμενος δ' οὖν τινα τῶν Αἰθιοπικῶν ἐπὶ τέλει τοῦ δευτέρου ὑπομνήματος τῶν πρὸς τὴν Ἐρατοσθένους γεωγραφίαν πεποιημένων, ἐν τῷ τρίτῳ φησί κτλ.* Hodie tamen malim vestigia librorum quorundam de astronomia agnosci, velut Hipparchus tabulas de solis, lunae stellarumque cursibus condiderat, cf. Plin. II, 9. 10. Ceterum *τὰς* pro *τοὺς* B. *V.

1. *Πρῶτος αἱρεθεὶς δικτάτωρ Μάρκιος*] Scribendum est *Λάρκιος*, ut patet ex Dionys. Halicarn. qui Antiq. Rom. lib. V. p. 336. primum Romae dictatorem eo nomine appellatum fuisse auctor est. Eundem vero Livius lib. II. vocat T. Lartium. *Küst.* 3. *μετὰ τοῦτον*] *κατὰ τοῦτον* reduxi cum B. E. *V. Med. hoc est, Lartii tempore. Tacite mutavit Küsterus, praeeunte Porto. Etenim haec verborum erat distinctio: — Ἵππαρχον Σπόριον, πρῶτον μετὰ τοῦτον. καὶ τῆς ἱππαρχικῆς κτλ.* 4. *δευτερούσης* *V. 6. *Ἵππαρχος, τύραννος Ἐρετρ.*] Hunc articulum descripsit Suidas ex Harpocratione, in quem vide doctos commentatores. *Küst.* 7. *Πεισιστράτου*] *ὁ Πεισιστράτου* A. B. V. E. Harpocr. Phot. 9. *ἐξοστρακισμὸν*] *ἐξωστρακισμὸν* E. Harpocr. Pal. 10. *τοῦ Πεισιστράτου*] *τὴν Πεισιστράτου* V. Harpocr. Pal. Phot. *τῶν περὶ Πεισίστρατον* Harpocr. ed. quod narratio Philochori confirmat in Lex. post Photium p. 675. *τὸ ἔθος ἀρξάμενον νομοθετήσαντος Κλεισθένους, ὅτε τοὺς τυράννους κατέλυσεν, ὅπως συνεκβάλῃ καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν.* Adde Plut. Nic. 11. 11. *ἐτυράννησεν*] Id ne quis ad Hipparchum, quod Meierus de Ostracismo p. 180. fecit, referre velit, obstat et silentium scriptorum, qui Hipparchi Cholargensis potentiam favore et armis nixam ignorent, et verbum *ἐτυράννησε*, quod minime cadit in homines tyrannidem affectantes. 12. *οὗ μνημονεύει Δημοσθένης*] In Orat. contra Neaeram p. 520. *Küst.* Sive p. 1353.

3. *Ἱππάρχου πίναξ. ἐπεὶ παρὰ Συρ.*] Eadem habent Zenobius Adag. IV. 42. et Hesychius. *Küst.* *Ἱππάρχων* Zenobius, non Bodl. 506. 6. *Ἱππάς*] Cf. Meurs. in Solon. c. 14. et Lectt. Att. V, 20. *Reines.* *ὁ* ante *Σόλων* om. Photius. *ὁ τοὺς*] *ὁ* om. A. B. V. E. Med. Photius. 7. *εἰς δ' τέλη τὸ πᾶν πλ.*] Priores editt. [cum A. B. V. E. et Photio] pessime habent *εἰς ἑ τέλη*: quem errorem etiam absque auctoritate MSS. corrigere non dubitavi, quoniam nemini, qui quidem antiquitates Graecas vel a limine salutavit, ignotum esse potest, populum Atheniensem non in quinque sed quattuor classes a Solone divisum fuisse. Vide Harpocrationem h. v. apud quem recte legitur *εἰς δ' τέλη*. *Küst.* Quem vide sub finem gl. *τῶν κατὰ*] *καὶ τῶν κατὰ* Photius. Praestat *αὐτῶν* expungi. 8. *τῷ πρώτῳ*] *τὸ πρῶτον* E. Photius. Hic enim *ὠνόμασε πενταχ.* itemque *τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον*, et in fine *τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο.* Contra Harpocr. Pal. in fine cum Parisino habet *τῶν οὖν ἱππέων αἱ ἱππάδες.* 10. *τῷ δ' Θητῶν*] In prioribus editt. [et MSS.] post haec additur: *τῷ δὲ ἑ ἱππάς*: quae verba tanquam ab imperito quodam homine loco huic adsuta delere non dubitavi. Nam ne repetam, quod iam paulo ante monui, Athenienses in IV. tantum classes a Solone distributos fuisse, quis non videt inepte hic iterum fieri mentionem equitum, quos Suidas iam ante in catalogo hoc classium Atheniensium secundo loco recensuerat? *Küst.* Patet ex MSS. et Photii consensu, haec ab ipso Suida provenisse, quare utcunque absurda restituere non dubitavi. *Guisf.* Apparet quidem non habendum esse Suidam auctorem commenti, cui praeierit Photius. Utrumque decepit homo vanissimus, qui cum locum non inveniret, cui nomen *ἱππὰς* insereret, quintum ordinem excogitavit ac numerum *ἑ* interpolavit. 11. *Ἱππαφέσεων. τῆς ἀφετηρίας. Πολύβιος· — Παραπλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφέσεων.*] Locus Polybii, ex quo hoc fragmentum depromptum est, hodie desideratur. Sed mendum inesse video, quod facile tamen tolli potest. Scribendum, *Παραπλήσιόν τι πάθος ἔπασχε. Idem ei accidit, quod iis accidere solet, qui equorum carceribus praesunt.* Ita vertendus iste locus, quem interpretes minus intellexerunt. Recte autem et pro more Atticorum *πάθος πάσχειν*, ut *νόσον νοσεῖν, φυγὴν φεύγειν*, et alia complurima. Aristot. Hist. Animal. p. 318. *Πάσχουσι δὲ τοῦτο τὸ πάθος καὶ αἱ μάλιστα καλῶς πεπρυκνῖαι.* Scriptor nescio quis apud Stobaeum Serm. CXIX. *Τὸ δὲ πάσχειν πάθος οἷον οἱ τελεταῖς μεγάλαις κατοργιαζόμενοι.* Porro vocem *ἱππαφέσεις*, quae rarior sane, legere est apud Dion. Halicarn. Antiqu. Rom. III, 68. *Ἡ δὲ λοιπὴ τῶν ἐλαττόνων πλευρῶν αἴθριος ἀνειμένη ψαλιδωτὰς ἱππαφέσεις ἔχει, διὰ μᾶς ὕσπληγγος ἅμα πάσας ἀνοιγομένας. Reliquum autem e minoribus latus, quod et subdiale est, habet fornicatos carceres, unde equi emit-*

---

sterismis; De menstruo Lunae motu secundum latitudinem. ** *Ἵππαρχος.* Magister equitum. *Lartius primus dictator creatus magistrum equitum ascivit Spurium: quando quidem magisterium, a dictaturae dignitate proximum, introductum est.* *Ἵππαρχος.* Hipparchus, Eretriae tyrannus, alius fuit Hipparchus Pisistrati F. alius etiam Hipparchus, Charmi F. Pisistrati tyranni cognatus, qui primus ostracismo multatus est, ob suspicionem de Pisistrato, qui cum demagogus et copiarum dux esset, tyrannidem occupaverat. alius porro Hipparchus histrio fuit, cuius meminit Demosthenes. apud Athenienses etiam *Ἵππαρχος* dicitur magister equitum; qui bini erant. *Ἱππάρχου πίναξ.* Hipparchi tabula. apud Syracusanos equitum magistri nomina eorum, qui solute vivebant, in tabulas cum nota quadam referebant. *Ἵππάς.* Solo qui leges Atheniensibus scripsit, totam eorum multitudinem in quattuor classes distinxit pro fortunarum cuiusque censu. ac primae quidem nomen erat Pentacosiomedimnorum, secunda continebatur Equitibus, tertia Zengitis, quarta iis qui *Θῆτες* vocabantur. *Ἱππαφέσεων.* Carcerum, unde emittuntur equi ad cursum. Polybius: *Simile quid ei accidit, quod iis qui in ludis equestribus*

φέσεων· οἷον εἰκὸς ἐφιστάμενοι ἐκ τῶν αἱρομένων πυρσῶν.

Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ. δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις. τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ.

Ἵππερος. ὡς ἵκτερος. ὁ περὶ τοὺς ἵππους τὸν ἔρωτα ἔχων. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

[illegible] Ἀλλ' ἵπερόν μου κατέχεε τῶν χρημάτων.

141 Ἔπαιξε παρὰ τὸν ἵκτερον, ὃς περιχεῖται ταῖς ὄψεσι τῶν νοσούντων. οὕτως ἐπιβεβλῆσθαι τοῖς χρήμασι τὸν ἵππερον.

Ἵπες. θηρίδια λυμαντικὰ ξύλων καὶ τῶν καρπῶν.

Ἵππευε. ἵππων φρόντιζε.

Ἵππευμα. πορείαν. Ἀριστοφάνης·

Ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστιροειδέα τῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος.

Ἱππεύς.

Ἱππεία. ἡ ἵππευσις. Καὶ Ἱππεία φάτνη καὶ οὐρά.

Ἵππειον κράτος. ἡ τοῦ ἵππου ἰσχύς. καὶ ἵππειον θράσος. καὶ ἵππειος ζυγός.

Ἱππειολόφος.

Ἱππείων ὁπλέων. τῶν ὀνύχων τῶν ἵππων.

Ἱππεῖς. εἰς τέσσαρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ἱππέας, εἰς Ζυγίτας, εἰς Θῆτας. καὶ τοὺς μὲν Πεντακοσιομεδίμνους διὰ τὸ γεωργεῖν τοσαῦτα μέτρα οὕτως ὠνόμαζον· καὶ ἦσαν οὗτοι εὔποροι. οἱ δὲ Ἱππεῖς ἧττους μὲν τῶν Πεντακοσιομεδίμνων, μέχρι δὲ τῶν τριακοσίων ἐγεώργουν μέτρων. ἱππεῖς δὲ αὐτοὺς ὠνόμαζον, διὰ τὸ δύνασθαι, εἴ ποτε χρεία γένοιτο, ἵππον ἕκαστον αὐτῶν τρέφειν. ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἑξακόσιοι τὸν ἀριθμόν· οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα, τῆς πόλεως πληθυνούσης, ἐγένοντο σ' πρὸς τοῖς χιλίοις. ὅθεν καὶ τὰς θυσίας, ἃς αὐτοὶ πέμ-

---

tuntur, qui omnes simul uno repagulo aperiuntur. Epigramma apud Pausan. in Eliacis [VI, 20, 14.]: *Ὅς τὴν ἱππάφεσίν σευ Ὀλυμπία εὖρατο πρῶτος, Τεῦξέ με Κλειοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.* *Toup.* T. I. p. 266. Vid. Polyb. Fr. gramm. 76. ibique Schweigh. Toupius si probabiliter coniectavit, desunt quaedam ad integritatem membri posterioris, itemque *γὰρ* post *οἷον*. Ceterum cf. Schol. Aristoph. Ran. 133.

3. *Ἱππέας εἰς πεδίον*] Plato in Theaetet. *Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος.* Ad hunc locum respexit Suidas. Huc facit Synesius Ep. 155. *Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, προτρέπειν ἡγούμενος.* Conf. et Süid. v. *Ἵππον*. Arrian. Epictet. p. 239. ed. Upton. *Ἱππεὺς οὖν εἰς πεδίον ἐληλυθὼς πρὸς πεζὸν ἀγωνιᾷς, ὅπου σὺ μεμελέτηκας, ἐκεῖνος δ' ἀμελέτητός ἐστι.* *Toup.* Vid. Heind. in Pl. Theaet. 100. ubi Scholiorum aptior est explicatio. Cf. Boisson. Anecd. I. p. 459. Photius sub finem addit *Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο.* 4. *ἂν εὐημερῇ*] *εὐημερεῖ* A. Repugnat etiam Bodl. 512. *εὐημερῇ*] Notandum est vocem *εὐημερεῖν* interdum significare *in certaminibus vel commissionibus victoriam reportare*; quae significatio huic loco congruit. Athen. lib. XIII. p. 584. *Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος.* Idem lib. XIV. p. 632. *Οἱ καθ' ἡμᾶς τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν παρὰ τοῖς θεάτροις εὐημερίαν.* Contrarium est *δυσημερεῖν*, i. e. *vinci*, vel *inferiorem discedere*. Idem Athen. lib. XIII. p. 585. *Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι, καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι.* *Küst.* Doctissime hunc usum illustrat Niclasius in Antig. Caryst. 1. *πεδίῳ*] *πεδίοις* E Tum *κρατεῖν* V. ap. Gaisf. 6. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 74. Suidas cum Scholia Comici descripserit, mirum est ab eo falsam explicationem *ὁ περὶ — ἔχων* proprio Marte fabricatam esse. 8. *περὶ*] *παρὰ* A. B. E. Schol. Aristoph. Hinc supplendus Hesychius, quem editores intactum dimiserunt: *Ἵππαρος. πάθος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἵκτερον συμβαινόντων.* 9. *ἐπικεχῦσθαι*] *ἐπιβεβλῆσθαι* A. B. V. E. Schol. Aristoph. 10. *τὸν ἵππερον*] *ἀντὶ τοῦ τὸν ἵππερον* A. B. V. E. Ex Scholiis, unde melior narrationis color petendus est, promptum fuerit elicere *τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ τὸν ἵ.* 11. *Ἵπες*] Od. *φ*. 395. *τῶν* omitte cum Zonara; nisi *τῶν* geminabimus cum Photio. 13. *Ἵππευε*] Aristoph. Nub. 1410. 14. *Ἀριστοφάνης*] Thesmoph. 1072. Vide v. *Αἰθήρ*. 16. *διφρεύουσ' αἰθέρος*] Sic recte habent Aristophanes et 2 MSS. Parisienses. In prioribus vero editt. male excusum est *διαφέρουσ' αἰθέρος*. *Küst.* *διαφέρουσ'* etiam B. E. Illud Zon. p. 1117. 18. *Ἱππεύς* etiam *V. Neglexit Küst.

1. *καὶ* prius add. Gaisf. cum *V. Zon. *ἱππεία φάτνη*] Il. *κ*. 568. 3. Glossam oportet superioribus adiungi, si quidem gl. *Ἱππειολόφος* locum suum obtinebit. 4. *Ἵππειος ζυγός*] Il. *ψ*. 392. 5. *Ἱππειολόφος*] *Ἱπποιλόφος* A. B. V. E. Med. Quod infra suo loco repetitum est. Sed probabiliter Tittmannus in Zon. p. 1117. emendat *ἱππειος λόφος*, ex Il. *ὁ*. 537. ductum. 6. *Ἱππείων ὁπλέων*] Il. *λ'*. 536. 7. *Ἱππεῖς. εἰς τέσσαρα μέρη διῄρ.*] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. Equ. 624. ubi tamen tres tantum classes recensentur, Pentacosiomedimnorum nempe, Equitum et Thetarum, nulla facta mentione Zugitarum; quae est manifesta labes, vel ab ipso Scholiasta, vel, quod potius crediderim, a librariis profecta. Vide paulo ante v. *Ἱππάς*. *Küst.* Adde v. *Ἐκ τιμημάτων*. 9. *Ζυγίτας* libri. 11. *εὔποροι*] *ἄποροι* B. E. Dein *ἧττον* Schol. 13. *τετρακοσίων*] *τριακοσίων* A. B. E. *μέχρι τ̄* V. *τῶν τ'* Schol. Aristoph. Vide locos a Böckhio *Staatsh. d. Ath.* II. p. 30. comparatos. 15. *γένοιτο*] *γένοιται* V. *γένηται ἵππων*, *ἕκαστος* Schol. ante Dindorf. Cf. C. F. Hermanni disput. de Equitt. Att. p. 12. 16. *ἑξακόσιοι*] *χ̄* E. Schol. *οὗτοι δὲ*] *μετὰ δὲ ταῦτα* recte codex Schol. 18. *πέμποιεν*] Intercidit *ἐν*.

---

ad carceres stationem habent; ut enim par fuit, faces in altum sublatae eos excitantes —. *Ἱππέας. Equites in campum provocas.* id convenit, sicubi quis successum sperare possit. in campis enim equites superiores esse solent. *Ἵππερος. Ut ἵκτερος.* studium equorum. Aristophanes *Nubibus*: *Sed hipperum rei meae familiari offudit.* alludens ad *ἵκτερον*, qui aegrotorum oculis offunditur, similiter *ἵπερον* bonis suis offusum esse iocatur. *Ἵπες. Animalcula* quae ligna et fruges laedunt. *Ἵππευε. Equorum curam gere.* *Ἵππευμα. Iter equestre.* Aristophanes: *Quam longum iter conficis, per stellatum coeli dorsum bigis invecta.* *Ἱππεία. Equitatio.* est etiam *ἱππεία* adiectivum, ut praesepis et caudae equinae. *Ἱππειον κράτος. Robur equi.* item adiectivum est vigoris et iugi. *Ἱππειολόφος. Ἱππείων ὁπλέων. Equinarum ungularum.* *Ἱππεῖς. Populus Atheniensis in quattuor classes divisus erat: in Pentacosiomedimnos, Equites, Zygitas, Thetas. quorum Pentacosiomedimnos ita vocabant, quod tot medimnorum proventum ex agris perciperent. et hi divites erant. Equites vero Pentacosiomedimnis quidem inferiores erant, ex agris autem iis ad CCC. medimni proveniebant. vocabantur autem Equites, propterea quod, si forte necessitas requireret, singuli equum alere poterant. hi initio numerum DC. implebant; postea vero, aucta civitate, ad MCC. excreverunt. sacrificia quoque, quae illi in pompis ferebant, equestria vocabant. iisdem*

ποιεν ταῖς πομπαῖς, ἐκάλουν ἱππάδας. ἐξῆν δὲ αὐτοῖς ἐπιτιμᾶν καὶ κομᾶν. ἦσαν δὲ οἱ Θῆτες ** παρ' αὐτοῖς, οἷς οὐκ ἐφεῖτο ἄρχειν, ἢ δικάζειν ἢ ἐκκλησιάζειν μόνον, ἵν' ἔκ τε τοῦ δικαστικοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοιντο.

Ἱππεῖς λευκοθώρακες. καὶ παροιμία· Ἱππεῖς μὲν ἐν Θετταλίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, τοξόται δὲ καὶ τὰ κουφότερα τῶν ὅπλων ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Κρήτῃ καὶ Καρίᾳ.

Ἱππήλατον. εὐρύχωρον, πλατύ, λεῖον, ἐψιλωμένον.

Ἱππημολγός. ὁ τοὺς ἵππους ἀμέλγων.

Ἰπί. σκώληκι. ἶψ ἡ εὐθεῖα· ἰπός, ἰπί.

Ἱππεία Ἀθηνᾶ. ταύτην Ποσειδῶνος εἶναί φασι θυγατέρα καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν διὰ τοῦτο Ἱππείαν κληθῆναι.

Ἱππίας, Διοπείθους, Ἠλεῖος, σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς Ἡγησιδάμου, ος τέλος ὡρίζετο τὴν αὐτάρκειαν. ἔγραψε πολλά. 142

Ἱππίας. οὗτος τῆς εἰς Ἀθηναίους ὀργῆς καὶ τῆς ὕστερον ὠμότητος προῖσχετο αἰτίαν τὸν Ἱππάρχου φησὶ θάνατον. καὶ πικρὸς ἐκ τούτων δεσπότης κάτω τοῦ χρόνου γενόμενος, ὅμως οὐκ ἀπώνητο· ἤλασαν γοῦν οἱ Κεκροπίδαι αὐτόν. ὁ δὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἐπήγετο τοὺς Πέρσας συμμάχους, ὁρῶν ὃν εἶχεν ἔρωτα Δαρεῖος τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὴν ἀτοπον ἐκείνην σπουδήν, ἵνα τὰ σῦκα τὰ Ἀττικὰ μὴ ἐν ἐλευθέρᾳ γῇ ἔτι ἀλλὰ δούλῃ γένηται τῇ ἐκείνου. ἰὼν μὲν οὖν ὅδε Ἱππίας ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα σὺν τοῖς Πέρσαις καὶ ἐκπλήττων τοὺς βαρβάρους μέγα ἔπταρε, καὶ ἅτε γέρων ἤδη εἶχε τοὺς ὀδόντας κραδαινομένους. ἐκ τοίνυν τῆς βίας εἷς ὀδοὺς ἐξεκρούσθη, καὶ κατώλισθεν εἰς τὴν ψάμμον, καὶ εὑρεθῆναι ἀδύνατος ἦν. ἐπειδὴ δὲ ἠττήθησαν οἱ βάρβαροι, φεύγων αὖθις εἰς Λῆμνον ἀφικνεῖται, καὶ κάμνει

1. ἐπιτιμᾶν] Hanc vocem Scholiasta Comici non agnoscit, eaque merito mihi suspecta est, quoniam non video, quomodo significatio eius loco huic convenire possit. *Küst.* τιμήματα Larcherus ex Hesych. Puniendi notionem huic verbo tribuit C. F. Hermannus de Equitibus Attic. p. 43. nec dubium quin animadversio censoria significetur. Respexit enim grammaticus ad causam Cleonis. 2. ἦσαν δὲ οἱ Θῆτες παρ' αὐτοῖς] Lege et supple ex Scholiasta Aristophanis: ἡ δὲ τρίτη τάξις ἦσαν οἱ Θῆτες. Debebant autem hic Thetas praecedere Zugitae; sed quorum mentio, nescio quo casu, tam a Suida quam Scholiasta Comici praetermissa est. *Küst.* Vid. Larcher. in *Mém. de l'Acad. d. Inscr.* T. 48. p. 88. 3. οἷς] οὓς B. E. ἀλλ' ἢ] ἀλλ' omissum A. B. V. E. et Schol. (ubi οὐδὲ ἄρχειν ἐφεῖτο), hoc est, interpolationem ed. principis, expunxi. Probabiliter Dindorfius εἰ μὴ δικάζειν. Porro καὶ ἐκκλ. recte Schol. 6. Ἱππεῖς λευκοθώρ.] Vid. Xenoph. Anab. I, 8, 9. *Gaisf.* Ἱππεῖς μὲν ἐν Θετ.] Vide Valcken. Oratt. p. 258. Locum scriptoris, quem proverbialem esse voluit Suidas, non observavi. 10. εὐρύχωρον] Sic etiam Hesychius et Photius. Malim tamen εὐρύχορον. *Gaisf.* Fallitur. Alterum unice convenire demonstret vel exemplum in v. Ἡνιζάνει servatum. 13. ἶψ ἡ εὐθεῖα] ἡ εὐθεῖα ἶψ E. 14. Ἱππεία] Leg. Ἱππία, uti series litterarum postulat, et Pausan. Att. c. 30. et 31. et Harpocr. *Reines.* Vid. Soph. Oed. Col. 1070. quaeque collegit Creuzerus Melett. I. p. 22. Ceterum haec ab Harpocratione fluxerunt. 15. Πολύφης] Sic quidem omnes editt. habent. Sed iamdudum Ioannes Meursius Lectt. Attic. lib. V. c. 20. et Valesius in Harpocrationem monuerunt legendum esse Κορύφης: quos vide. *Küst.* Similiter Reinesius, allatis Cic. N. D. III, 23. et Arnob. lib. IV. Πολύφης tamen Harpocratio Vat. cum plerisque codd. 18. Ἱππίας] De eius iactantia vid. Ciceron. Orat. III, 32. Brut. 8. et 85. Athen. XIII. eum citat ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συναγωγή. Eum deridet Plat. in Menex. Athen. XI. p. 505. *Reines.* Satis est afferri Geelium in Actis Novis Soc. Traiect. Vol. II. p. 181. sqq. Ἱππείας Δ. Ἠλ. ζήτωρ καὶ φιλόσοφος κτλ. *Eudocia* p. 246.

3. Ἱππίας. οὗτος τῆς εἰς Ἀθηναίους ὀργ.] Kühnius in Aelianum suspicatur, totum hunc articulum ex Aeliani libris deperditis a Suida depromptum esse. Quod si verum est, frustra quis eum in scriptoribus hodie extantibus quaerat. *Küst.* Ex Aeliani lib. *de Providentia* item repetiit Bentleius Phalarid. p. 269. ed. 1699. (p. 300. ed. Lips.) 5. θάνατον] φησὶ θάνατον A. B. V. E. Haec res cum agatur compendio (Φ *V.), refingendum videtur φασί. Sequitur Aelianea formula κάτω τοῦ χρόνου. 6. ἀπώνατο] ἀπώνητο A. Cf. v. Ἀπώνητο. 10. ἐκείνην] ἐκείνων E. Immo ἐκείνου. 11. ἐλευθερίᾳ] ἐλευθέρᾳ dedi cum B. V. E. 12. Ἱππίας] ὅδε Ἱππίας A. B. E. *V. Praestat ὅδε ὁ Ἱ. 13. ἐκπλήττων] Leg. ἐκτάττων: Herodot. VI, 107. *Hemst.* Aelianum opinor ἐκπλίττων sibi indulsisse. 15. βιαίας κινήσεως τοῦ παρμοῦ] βίας (βιαίας ut videtur A.) A. B. V. E. Herodotus: ἕνα τῶν ὀδόντων ἐκβάλλει ὑπὸ βίης βήξας. 17. ἐπεί] ἐπειδὴ dedi cum V. Nova tradit scriptor de Hippiae fatis supremis.

animadversionem exercere et comam alere licebat. tertia vero classis erat Thetum, quibus non licebat magistratum gerere, sed ius dicere et concionibus populi interesse, ut duobus istis modis vitam sustentarent. Ἱππεῖς λευκοθώρακες. Equites albis loricis armati. et proverbium: Equitum praestantissimi sunt in Thessalia et Thracia, sagittarii vero et velites in India, Creta et Caria. Ἱππήλατον. Latum, spatiosum, planum, nudum. Ἱππημολγός. Qui equos mulget. Ἰπί. Vermi, rectus casus est ἶψ, unde ἰπός, ἰπί. Ἱππεία Ἀθηνᾶ. Equestrem Minervam aiunt esse filiam Neptuni et Coryphae, filiae Oceani: quam Ἱππείαν aiunt vocatam fuisse, quod prima currum construxisset. Ἱππίας. Hippias, Diopithis F. Eleus, sophista et philosophus, discipulus Hegesidami, qui summum bonum statuebat animum sua sorte contentum. multa scripsit. Ἱππίας. Hippias, tyrannus suae in Athenienses irae et crudelitati, quam postea exercuit, causam praetexuit Hipparchi caedem, ex eo igitur tempore acerbum se civibus suis dominum praebuit: quamvis nullum inde fructum perceperit, ab Cecropidis expulsus. cum igitur patria eiectus esset, Persas in societatem belli ascivit, intelligens Darium magnopere Atticae inhiare, propter mirificam illam rationem, ne ficus Atticae in libero amplius solo, sed in terra ipsi subiecta nascerentur. Hippias igitur adversus patriam suam cum Persis profectus, cum ordines barbarorum disponeret, vehementer sternutavit. quoniam autem dentes eius utpote senis vacillabant, vehementi illa sternutatione dens unus ex ore excussus in arenam decidit, nec reperiri potuit. victis

νόσῳ, καὶ τὴν ὄψιν τυφλοῦται, αἵματος ἐπιῤῥεύσαντός οἱ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀλγεινῶς ἀπέθανε, δίκας ταύτας δοὺς τῇ πατρίδι, ἐπεὶ τοὺς βαρβάρους ἦγεν ἐπὶ καταδουλώσει αὐτῆς, μηνῖσαί τε τοὺς πατρίους θεούς.

Ἱππίας, Ἀθηναίων τύραννος. οὗτος Δαρεῖον παροξύνας ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους στρατεῦσαι καὶ τὴν Ἑλλάδα, διὰ Ἀρταφέρνους καὶ Λάτιδος σατραπῶν καὶ λ' μυριάδων στρατοῦ, καὶ αὐτὸς σὺν αὐτοῖς κατῆει γηραιὸς ἤδη ὤν. καὶ ἐλθόντες ἐσαγήνευσαν μὲν Ἐρέτριαν, καὶ τοὺς ληφθέντας τῷ βασιλεῖ ἔστειλαν· ὁ δὲ αὐτοὺς περὶ τὰ Σοῦσα κατοικίζει, ἐφ' οἷς καὶ Πλάτωνός ἐστιν ἐπίγραμμα·

Εὐβοέων γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν· ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα, φεῦ γαίης ὅσσον ἄφ' ἡμετέρης.

ἐντεῦθεν ἐπὶ Μαραθῶνα ἦλθον. Ἀθηναῖοι δὲ ὑπὸ Μιλτιάδῃ στρατηγούμενοι τῷ Κίμωνος, τοῖς βαρβάροις ἐπολέμησαν. ἐκάλουν δὲ ἐπὶ συμμαχίᾳ καὶ Λακεδαιμονίους διὰ Φιλιππίδου τοῦ ἡμεροδρόμου, ὃς τοὺς χιλίους καὶ πεντακοσίους σταδίους ἦνυσε διὰ μιᾶς νυκτός. καὶ ὅτι ὁ νόμος οὐκ εἴα στρατεύειν αὐτοὺς πρὸ πανσελήνου, καὶ παρῆτήσαντο. τῷ Φιλιππίδῃ δὲ ἐπανιόντι κατὰ τὸ Παρθένιον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ὁ Πὰν ἐντυχὼν ἐμέμψατο μὲν Ἀθηναίοις, ὡς μόνος θεῶν ἀμελούμενος, καὶ συμμαχήσειν ὑπέσχετο. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι συμβουλεύσαντος ἑνός, ἦσαν γὰρ δέκα, περιμεῖναι τοὺς Λακεδαιμονίους, Μιλτιάδου δὲ παραινοῦντος ἐξιέναι καὶ Καλλιμάχου, ἐξῆλθον αὐτοὶ μὲν ὄντες ,θ, Πλαταιεῖς ἔχοντες ,α. καὶ ἐν αὐτῇ φασι τῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. ἐν τούτοις Καλλίμαχος ἐπὶ δοράτων εἰστήκει νεκρός· Πολύζηλος || δὲ πηρωθείς, ὡς φάσμα 143
θεασάμενος τῷ πώγωνι κρύπτων τὴν ἀσπίδα σύμμαχον, τὸν Πᾶνα δ' εἰκάζουσιν εἶναι, ἐμάχετο ὡς ὁρῶν, καὶ διέκρινε τῇ φωνῇ ὡς ἰδίους καὶ τοὺς πολεμίους.

Ἱππική. ὅτι εἰσὶ καὶ τῆς ὀχημ̣ατικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἱππική, ἡ δὲ δι' ἁρμάτων, ἡ δὲ δι' ἐλεφάντων. τοῦ δὲ ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται ἱππεῖς καὶ ἱππικόν, τὸ δὲ ἄφιπποι. καὶ ἄφιπποι μὲν οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν

---

4. *μηνῖσαι* non habet quo referatur. 6. *Ἱππίας, Ἀθηναίων τύρ. οὗτος Δαρ.*] Confer cum hoc loco Suidae Herodotum lib. VI. p. 233. *Küst.* Similis extat in Crameri Anecd. Vol. IV. p. 154. narratio. *τύραννος*] *στρατηγὸς* A. B. V. E. quod huic scriptori videtur convenire. 8. *Ἀρταφέρνους*] *Ἰνταφέρνους* A. B. V. et inter vss. E. 12. *περὶ*] *παρὰ* A. B. E. Med. 13. *ἐπίγραμμα*] Platonis XXIV. Anthol. Pal. VII, 259. Ubi grammaticus Crameri *εἰμὲν — ἄϊης (ἄϊον)*. 16. *ἀφ'* edd. *ἐφ'* *V. 19. *τοὺς Λακεδ.*] *καὶ Λακεδ.* A. B. V. E. 20. *Φιλιππίδου*] *Φειδιππίδου* E. cum Herodoto. Philippidae historiam transtulit nescio quis in v. *Φιλιππίδης*: eandemque Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 111. sq. illustravit. 21. *ἦνυσε*] *διήνυσε* E. Ceterum de numero 1500 stadiorum disputavit Müllerus Dor. T. II. p. 426.

1. *ὅ*] *ὁ δὲ* V. Non dubito quin exclusis *καὶ ὅτι* simpliciter reponendum sit *ὁ δὲ νόμος*. 2. *παρῃτήσαντο*] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex MSS. Pariss. loco huic restitui. *Küst.* *καὶ παρητ.* A. B. V. E. *τῷ δὲ Φιλιππίδῃ ἐπανιόντι κατὰ τὸ Παρθ.*] Vide Isidor. Pelusiotam lib. IV. Epist. 69. *Küst.* *Φιλ. δὲ* A. V. E. 5. *ὑπ' αὐτῶν* post *θεῶν* eieci cum A. B. V. E. 9. *Πλαταιέας*] *δὲ* addendum. 12. *Πολύζηλος*] Eandem scriptionem, undecunque haec excerpserit, servat Suidas in *Πολύζηλος*. *Ἐπίζηλον τοῦ Κουφαγόρεω* vocat Herodot. VI, 117. *ἡ Πολυζήλου συμφορὰ* Maxim. Tyr. XXXII. p. 351. *Ἐπίζηλος* Aelian. de Animal. VII, 38. *Hemst.* Vide Reinesium in illa quasi gl. *Πολύζηλος*, quam libri deteriores post *θεασάμενος* his vocibus auctiorem prodiderunt, *μεῖζον ἢ ὥστε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνεγκεῖν*. Ceterum inde sumendum *κρύπτον*. Herodotus: *τοῦ τὸ γένειον τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν*. Porro distinctionem posui post *σύμμαχον*, quod pertinet ad *φάσμα*. *πηρωθείς*] *πληρωθείς* V. E. Med. 15. *τοὺς ἰδίους*] *ὡς ἰδίους* probavi cum B. V. E. 17. *Ἱππική. εἰσὶ καὶ τῆς ὀχημ.*] Vide Catalogum vocabulorum tacticorum Suidae ad calcem subiunctum, v. *Ὁπλῖται*, ubi eadem leguntur. *Küst.* Adde Bibl. Coislin. Montfauc. p. 507. *ὅτι* Gaisf. cum *V. 18. *ἁρμάτων*] *ἅρματος* E. 20. *τὸ δὲ ἄφιπποι*] Repraesentavi hic lectionem MSS. Parisiensium, quamvis corruptam; quam etiam agnoscunt editio Mediolanensis et Aldina. Editio vero Basileensis et Genevensis habent *ἄμφιπποι* (uti etiam legitur in Catalogo vocabulorum tacticorum); quam lectionem etsi non damnem, putem tamen scribendum potius esse *ἄμιπποι*. Vide supra v. *Ἄμιπποι*. *Küst.* *ἀμφιπποι* Coisl.

---

antem barbaris in Lemnum fugit: ubi in morbum incidens visum amisit, cum sanguis oculis esset offusus, ac misera tandem morte obiit, has poenas patriae luens, quam ope barbarorum in servitutem redigere conatus esset, deosque patrios sibi iratos expertus. *Ἱππίας.* Hippias, Atheniensium tyrannus Darium incitavit, ut expeditionem susciperet adversus Athenienses et Graeciam, missis Artapherne et Datide satrapis cum tercentenorum millium exercitu, cum quibus ipse iam grandaevus proficiscitur. cum igitur venissent, Eretriam copiis cinctam ceperunt, et captivos regi miserunt, qui sedes iis circa Susa assignavit. in hos extat Platonis Epigramma: *Euboensium genus sumus Eretria; sed prope Susa iacemus, heu quam procul a terra patria!* inde Marathonem accesserunt. Athenienses vero duce Miltiade, Cimonis F. cum barbaris proelium commiserunt. Lacedaemonios etiam ad opem ferendam invitarunt per Philippiden hemerodromum, qui una nocte stadia MD. confecit. sed quia lex illos ante plenilunium expeditionem facere vetabat, abnuerunt. Philippidae vero redeunti Pan iuxta Parthenium, Arcadiae montem, obvius factus se solum deorum ab illis negligi questus est; nihilominus se opem laturum promisit. Athenienses autem, cum unus e decem ducibus suaderet ut Lacedaemonios expectarent, Miltiades vero et Callimachus, ut statim proelium committerent, exierunt, ipsi quidem cum novem millibus militum, Plataeenses vero cum mille militibus: eodemque die vicisse dicuntur. in his Callimachus hastis innixus ac mortuus constitit, Polyzelus vero oculis amissis, quasi spectro auxiliatoris viso, cuius barba clipeum obtegeret (Pana vero fuisse coniiciunt), pugnabat tanquam videns, et voce hostes tanquam suos discernebat. *Ἱππική.* Vectionum tria sunt discrimina. nam vel equis vehimur, vel curru, vel elephantis. primi generis duae sunt species, quarum una quidem simpliciter vocatur *ἱππεῖς* et *ἱππικόν*, altera vero est eorum, qui appellantur *ἄμφιπποι*. hi autem sunt, qui binis

συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι· οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, οταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως ἱππικοῦ τὸ μέν ἐστι κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δὲ ἀκατάφρακτον· οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι, ἢ ξυστοφόροι· καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον τοῖς πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. τούτων δὲ οἱ μὲν δορατίοις χρῶνται, οἳ καλοῦνται Ταραντῖνοι· οἱ δὲ τόξοις, οἳ καλοῦνται ἱπποτοξόται· οἱ δὲ ἀκροβολισταί, οἷον οἱ πόῤῥωθεν βάλλοντες· *οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται· καὶ καλοῦνται ἱππακοντισταί, καὶ ἰδίως Ταραντῖνοι. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐλαφροῖς ἀκοντίοις ἀκοντίζουσι πόῤῥωθεν, ἔπειτα δὲ καὶ πλησιάζοντες συμπλέκονται τοῖς πολεμίοις, ἢ σπάθαις ἢ πελέκεσιν ἀπομαχόμενοι· οὓς φασιν ἐλαφρούς.

Ἱππιολόφος.

Ἱππιόθων. ὄνομα κύριον.

Ἵππιος. Ποσειδῶν.

Ἵπνια. τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, τοῦ λεγομένου φούρνου. ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. λέγει τὴν κόπρον τῶν ζώων Καλλίμαχος·

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' ἄειρεν.

ἢ ἰπνὸς τὸ μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόκη, ἢ ὁ φανός. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Καὶ ἱπνοί, οἱ λαμπτῆρες, οἱ φανοί, οἱ λύχνοι.

---

1. *συνδεδεμένοιν*] συνδεδεμένοι A. *οἳ μεταπηδῶσιν*] *οἱ καὶ μεταπηδοῦσιν* V. *καὶ* inserui firmatum etiam Coisl. Deinde *εἰς ἄλλον* E pr. 3. *κατάφρακτον*] Vide v. *Ἐδεσσα*. 4. *περιέχεται*] *παρέχεται* A. B. V. E. Med. Coisl. 5. *οἷον*] *οἱ μὲν* A. B. V. E. Coisl. Sed demonstrat Appendix Suidae sermonem paulo ampliorem in brevitatem redactum eoque pacto obscuratum fuisse. Quamquam ne Appendix quidem turbarum mansit immunis. In tanta dissipatione membrorum non ausus sum Gaisfordum imitari, qui e Bibl. Coisl. post *τούτων δὲ* inseruit, *οἱ μὲν καὶ ὑριοὺς ἔχοντες ὑρεοφόροι καλοῦνται, οἱ δὲ ἁπλῶς δορατοφόροι. οἱ δὲ ἀκροβολισταί, οἷον οἱ πόῤῥωθεν βάλλοντες*: ita quidem, ut infra *οἱ δὲ ἀκροβολισταὶ ... βάλλοντες* deleverit. 8. *δόρασι*] *δόρατι* recte Append. *τούτων*] *τοῦτο* A. B. V. E. Med. 9. *οἱ δὲ*] *οἱ μὲν* A. V. Coisl. *αὐτῶν δὲ οἱ μὲν κτλ.* Appendix, coniungens illa cum *Ταραντῖνοι*. 10. *οἱ δὲ τόξοις — ἱπποτοξόται* om. V. 11. *οἷον*] *δηλονότι* E. 12. *χεῖρας δὲ*] *δὲ χεῖρας* A. V. Coisl. Append.

4. Om. Küst. Tenet *V. Vide gl. *Ἱππειολόφος*. 5. *Ἱππιόθων*] Immo *Ἱπποθόων*. Cf. v. *Ἱππόθωνος*. 6. *Ἵππιος. Ποσειδῶν*] Neptunum veteres rei equestris praesidem agnoscebant, eumque ex terra tridente percussa equum primo produxisse credebant. Virgilius Georg. I, 12. *Tuque o, cui prima frementem Fudit equum magno tellus percussa tridente, Neptune.* Hinc igitur apparet, quare Neptunus vocatus fuerit *Ἵππιος. Port.* Respexit Aristoph. Nub. 83. *νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.* Vid. Hesych. v. *Ἵππειος. Ποσ.* Barnes. in Eurip. Rhes. 187. et Od. δ'. 708. *Toup.* Adde Schol. Aristoph. Equ. 548. *ὁ Ποσειδῶν*] ὁ om. A. B. V. E. 7. *Ἵπνια. τὰ ἀποκαθ.*] Ex Schol. Aristoph. Vesp. 832. et Plut.' 816. *Küst.* Hunc articulum exscripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Vesp. 832. ut recte vidit Küsterus. In versu autem Callimachi aliam et speciosam quidem lectionem exhibet noster supra v. *Ἄειρεν*: *Καὶ ἵππια λύματ' ἄειρεν.* Quod et probat doctissimus Ruhnkenius in Epistola Critica. Probat et Ernestus in Callimachum. Perperam omnino. Nimirum vox *ἰπνὸς* viros doctissimos fefellit Est autem *ἰπνὸς locus ubi stercora congeruntur.* Pollux V, 91. *τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ.* Hesychius: *Ἰπνός. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν.* Quare per *ἵπνια λύματα* nihil aliud intelligit poeta quam *τὴν κόπρον τῶν ζώων*, sive *stercora animalium*, ut recte Suidas et Scholiastes. Quibuscum facit et Hesychius: *Ἵπνια, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ.* Callimachi autem locum de Hercule Augeae stabulum purgante recte accepit Bentleius. Scholiastes Homeri Il. β'. 629. *Ὅς* (Φυλεὺς) *εἰς τὸ Ἀυλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγείου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθαίροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις, μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.* Ad hunc ipsum Callimachi locum proculdubio respexit Scholiastes; qui et nos docet non *equinum* sed *bovinum* stercus hic intelligendum. Quod telum acerrimum est. *Toup.* In Toupii sententiam *ἵπνια* defendentis nuper concessit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 177. ed. sec. Addo tantum in eodem versu legi *ἵπνια* et *ἀείρας* apud Schol. Aristoph. Acharn. 927. recte ut videtur utrumque. *Porson.* *τοῦ λεγομένου*] *ἤγουν τοῦ λεγ.* E. 9. *λέγει δὲ οὕτω καὶ*] *δὲ οὕτω καὶ* om. A. B. V. E. *Καλλίμαχος*] Fragm. 216. 12. *ἢ ἡ*] ἢ om. A. B. V. E. 13. *Ἀριστοφ. Πλούτῳ*] V. 816. 14. *Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν*] Sic etiam apud Aristophanem hodie legitur. Sed pro *ἰπνὸς* apud Comicum olim scriptum fuisse *ἶπος* (i. e. muscipula) recte monet litterarum decus Bentleius in Fragmentum Callimachi CCXXXIII. Iulius Pollux enim lib. X. c. 34. ad hunc ipsum locum Aristophanis respiciens ait: *Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ εἶπον* (sic enim pro *εἰποὼν* ibi legendum esse optime nos docuit idem vir eruditissimus) *τὴν μυάγραν καλεῖ.* i. e. *Aristophanes vero in Pluto muscipulam vocat εἶπον. Εἶπος* vero et *ἶπος* idem est, quoniam *ει* pro *ι* et vicissim *ι* pro *ει* in veterum libris promiscue scribi solere, eamque *διττογραφίαν* ex pronunciatione illa, quae iam a multis retro saeculis apud Graecos obtinuit, ortam esse notum est. *Küst.* Bentleio subscripsere Hemsterhusius et Brunckius, refragantur Dawesius et Reisigius. Malim furnum sive culinam intelligi. *ἡμῖν*] *γέγονεν* A. B. *γέγον'* V. *ἡμῖν ἐξαπίνης γέγονεν* E. Superest ut coniungantur *γέγον' ἡμῖν.*

---

equis colligatis iisque non stratis vehuntur, et ab uno in alterum transiliunt, cum est opus. eorum vero equitum, qui proprie ita vocantur, alii sunt cataphracti (quod corpus tam equos quam viros praestat tectos), alii non cataphracti, quales sunt hastati, contophori, xystophori. tribus enim his nominibus appellantur. hi autem sunt, qui ex equis et cominus cum hoste pugnant hastis. et horum alii quidem parvis hastis utuntur, qui vocantur Tarentini; alii vero sagittis, qui vocantur hippotoxotae; alii vero acrobolistae, quod eminus iaculantur. item alii tantum iaculantur, neque cum hostibus cominus pugnant, qui vocantur hippacontistae, et proprie Tarentini; alii vero primum levia iacula eminus iaculantur, deinde vero propius etiam accedentes cum hostibus congrediuntur, vel gladiis vel securibus pugnantes; quos vocant leviter armatos. *Ἱππιολόφος. Ἱππιόθων.* Nomen proprium. *Ἵππιος.* Epithetum Neptuni. *Ἵπνια.* Purgamenta furni. vel materia ad ignem in camino alendum apta. Callimachus sic vocat animalium stercus: *Simul autem sordes et stercora expurgavit.* vel *ἰπνὸς* culina, caminus fumum excipiens, vel lucerna. Aristophanes in *Pluto*: *Furnus vero nobis repente factus est eburneus.* et *ἱπνοί*, faces, lampades, lucernae.

Ἱπνοπλάσθαι.

Ἱπνός. ὁ φοῦρνος, ἡ κάμινος· ἡ ὁ φανός. καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα.

Ἱπνέστα πιαλέου φθόις.

144 τουτέστι, πλακοῦντος. ἢ μέρος τι τῆς οἰκίας, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον. λέγεται δὲ κυρίως ἱπνὸς ἢ κάμινος.

Ἱππόβοτος. μεγάλην γῆν ἔχων, δυνάμενος ἵππους τρέφειν.

Ἱππόβοτος, φιλόσοφος, ὃς ἔφησεν ἐννέα αἱρέσεις εἶναι τῶν φιλοσόφων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Αἱρεσις.

Ἱπποδάμεια. ἀγορὰ ἐν Πειραιεῖ, οὕτω καλουμένη ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἱππόδαμοι. ἐφ' ἵπποις ἀναστρεφόμενοι.

Ἱπποδασείης. ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον ἐχούσης· ὃ δὴ δασύ ἐστιν.

Ἱποθόων. τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἱππόθωνος. ὄνομα κύριον.

Ἱπποκόμος. ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος.

Ἱπποκόωντος.

Ἱππόλυτος. οὗτος ἔγραψεν εἰς τὰς ὁράσεις τοῦ Δανιὴλ ὑπόμνημα, καὶ εἰς τὰς Παροιμίας Σολομῶντος.

Ἱππόλυτον μιμήσομαι. ἐπὶ τῶν σωφροσύνην ἐπαγγελλομένων.

Ἱπποκράτης, Κῷος, ἰατρός, Ἡρακλείδου υἱός· προτετάχθω γὰρ καὶ τοῦ πάππου, τοῦ Ἡρακλείδου πατρός, εἰ καὶ ὁμώνυμος ἦν, διὰ τὸ ἀστέρα καὶ φῶς τῆς βιωφελεστάτης ἰατρικῆς γενέσθαι· ἀπόγονος δὲ Χρύσου τοὔνομα, καὶ Ἐλάφου, τοῦ ἐκείνου παιδός, ἰατρῶν καὶ αὐτῶν. οὗτος μαθητὴς γέγονε τὸ μὲν πρῶτον τοῦ πατρός· μετὰ δὲ ταῦτα Ἡροδίκου τοῦ Σηλυβριανοῦ καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου ῥήτορος καὶ φιλοσόφου· ὡς δέ τινες, Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου· ἐπιβαλεῖν γὰρ αὐτὸν νέῳ πρεσβύτην· ὡς δέ τινες, καὶ Προδίκου. διέτριψε δὲ ἐν Μακεδονίᾳ, φίλος ὢν σφόδρα τῷ βασιλεῖ Περ-

1. Ἱπνοπλάσται] ἱπνοπλάσθαι A. B. V. E. Timaeus p. 149. Ἱπνοπλάθαι. φουρνοπλάσται, ubi v. Ruhnkenius, idque Suidae restituendum. In Harpocrat. v. Ἱπνὸς pro ἱπνοπλάθους nonnulli codices praebent ἱπνοπλάστας. 2. Ἱπνός. ὁ φοῦρνος, ἡ κάμ.] Vide Schol. Aristoph. Av. 436. cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* ἡ κάμινος Herod. Epimer. p. 50. et Photius, ubi ἵπνος. 4. Ἱπνεσταπιαλέου φθόϊς. τουτ. πλακ.] Haec non solum corrupta sunt, sed etiam a loco hoc alienissima, quae proinde non nisi litura sanari possunt. Certe apud Scholiastam Aristophanis et Harpocrationem, ex quibus reliqua descripta sunt, ea non reperiuntur. *Küst.* Vidit hoc e Phaniae Ep. V, 2. (Anthol. Pal. VI, 299. ubi ἱπνεύτα πιαλέου φθόϊος) petitum esse Toupius l. p. 271. qui verissime poetae reddebat ἱπνίτα. Interim voces diremi. 5. ἢ μέρος τι τῆς οἰκίας, τὸ λεγ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde Photium. 6. μαγειρεῖον om. A. 7. ὁ ἱπνὸς *V. 8. Glossa Homerica. 10. *Eudocia* p. 244. 13. Ἱπποδάμεια. ἀγορὰ ἐν Πειρ.] Ex Harpocratione. Meminit fori huius Demosthenes contra Timotheum p. 700. *Küst.* Sive p. 1190, 27. ubi nunc editur Ἱπποδαμία. Adde Lex. Rhetor. p. 266. 14. ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλ.] De hoc Hippodamo vide Hesychium et Schol. Aristoph. Equ. 327. *Küst.* Qui de Hippodamo doctas instituit quaestiones (Marb. 1841.) C. Fr. Hermannus, is disseruit etiam de illius monumentis p. 47. sqq. 15. Ἀθηναίοις] τοῖς Ἀθηναίοις A. B. E. *V. Harpocr. Phot. 16. οἱ ἐφ' ἵπποις] οἱ om. B. V. E. Med. Lex. Seg. Phot. ἵπποις A. B. V. Lex. Seg. ἵππους Phot. εἰς ἵππους Zonaras. 17. Ἱπποδασείης] Est epithetum galeae apud Homerum. *Küst.* Il. γ'. 369. et al. Tum οὐχ ἱππείων Med.

1. 3. Om. Küst. Cf. v. Ἱππιόθων. Prius refingendum Ἱποθόωντος, alterum ad Il. κ. 518. spectare videtur. Utramque gl. tuetur *V. 4. Ἱππόλυτος. οὗτος ἔγραψεν εἰς τὰς ὁρ.] Plura de hoc Hippolyto habet Sophronius, quem vide. *Küst.* 7. Ἱππόλυτον μιμήσομαι] Vide Diogenianum Adag. V, 32. *Küst.* ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν βουλομένων Arsenius p. 305. 9. Ἡρακλείδου υἱός] De genere et parentibus Hippocratis vide Stephanum Byzantium v. Κῶς et Tzetzem Chil. VIII. c. 155. *Küst.* Narrationem de Hippocrate contraxit *Eudocia* p. 246. 10. προτετάχθω γὰρ καὶ τοῦ π.] Nisi loco huic quaedam desint, legendum puto, τοῦτον προτετάχθαι φασὶ καὶ τοῦ π. Hunc enim lectionem sensus et constructio requirere videntur. *Küst.* προτετάχθω B. V. E. 14. οὗτος μαθητὴς γέγονε τὸ μὲν πρ. τοῦ παπ.] De praeceptoribus et magistris Hippocratis cum Suida consentit Soranus in Vita eius, ubi haec leguntur: μαθητὴς δὲ γέγονεν Ἡρακλείδου τοῦ ἰδίου πατρός, εἶτα Ἡροδίκου, κατὰ δέ τινας καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου ῥήτορος, φιλοσόφου δὲ Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου. Huc faciunt verba Tzetzis Chil. VIII. c. 155. Ὃν ὁ πατὴρ Ἡρακλείδης τὰ ἰατρῶν διδάσκει, Ὁ ἐκ τῆς Σηλυβρίας τε Ἡρόδικος σὺν τούτῳ. Γοργίας Λεοντῖνος δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων, Φιλοσοφίαν μετ' αὐτοὺς Δημόκριτος ἐκεῖνος. *Küst.* 16. τοῦ Λεοντίνου addiderunt A. B. V. E. Verba καὶ φιλοσόφου potius ad Democritum pertinere censebat Gaisfordus: cui saltem καὶ repugnat. 18. Ἀβδηρίτου] Αὐδηρίτου A. E. Med. 18. ἐπιβαλεῖν γὰρ αὐτὸν νέῳ πρ.] Immo legendum potius est, ἐπιβαλεῖν γὰρ αὐτὸν νέον πρεσβύτῃ: quod etiam Portus vidit. *Küst.* Similis error invasit gl. Φιλόχορος. Ceterum αὐτῷ E. 19. δὲ] δὴ A. B. V. 20. Galen. T. VIII. p. 736. E. *Hemst.*

Ἱπνοπλάσθαι. Ἱπνός. Furnus, caminus, lucerna. abusive vero focus. *Furnaceae et pinguis placentae.* vel pars quaedam domus, quae apud nos vocatur culina. dicitur autem proprie ἱπνὸς caminus. Ἱππόβοτος. Amplum agrum habens, qui equos alere potest. Ἱππόβοτος. Hippobotus, philosophus, qui dixit novem esse philosophorum sectas. quaere sub v. Αἵρεσις. Ἱπποδάμεια. Hippodamium forum in Piraeeo, sic vocatum ab Hippodamo Milesio architecto, qui Piraeeum Atheniensibus condidit. Ἱππόδαμοι. Equorum domitores. Ἱπποδασείης. Galeae ex equinis setis cristam iactantis. id vero densum est. Ἱπποθόων. Qui Hippothoontidis tribus auctor fuit. Ἱπποκόμος. Qui equos curat. Ἱππόλυτος. Hippolytus scripsit in prophetias Danielis commentarium, item in Proverbia Salomonis. Ἱππόλυτον μιμήσομαι. *Hippolytum imitabor.* in eos dictum qui castitatem profitentur. Ἱπποκράτης. Hippocrates Cous, medicus, Heraclidae filius. hic enim avo, patri Heraclidae, qui eiusdem nominis erat, anteferatur, quod sidus et lumen fuit medicinae ad vitae usus copiosissimae. idem fuit e posteris Chrysi, et eius filii, Elaphi, qui et ipsi fuerunt medici. hic primum disciplina patris usus est, postea vero Herodici Selybriani, et Gorgiae rhetoris et philosophi; quod autem alii tradunt, Democriti Abderitae (ipsum enim adolescentem illius senectutem attigisse ferunt); secundum alios, Prodici. commoratus est in Macedonia, ubi regi

δίκκᾳ. παῖδας δὲ σχὼν δύο, Θεσσαλὸν καὶ Δράκοντα, κατέστρεψε τὸν βίον ἐνιαυτῶν γεγονὼς δ' καὶ ρ', καὶ τέθαπται ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας. ἐν δὲ ταῖς εἰκόσιν ἱστορεῖται τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναβεβλημένος καὶ σκεπόμενος· ἢ ὅτι τοῦτο ἔθος ἦν αὐτῷ, ἢ διὰ τὸ φιλαπόδημον, ἢ τὸ ἴδιον ἐν ταῖς χειρουργίαις.

Οὗτος ἔγραψε πολλά, καὶ πᾶσιν ἐγένετο διάδηλος· ὥστε καὶ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, τὸν καλούμενον Ἀρταξέρξην, γράψαι πρὸς Ὑστάνην, τῆς τοῦ ἀνδρὸς σοφίας δεόμενον. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Ὑστάνῃ Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ χαίρειν. Ἱπποκράτους ἰητροῦ Κῴου, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ γεγονότος, εἰς ἐμὲ κλέος ἀφῖκται τέχνης. δὸς οὖν αὐτῷ χρυσόν, ὁπόσον ἂν βούληται, καὶ τἆλλα χύδην ὧν σπανίζει, καὶ πέμπε πρὸς ἡμέας. ἔσται γὰρ ἰσότιμος Περσέων τοῖσιν ἀρίστοισι. καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶν ἀνὴρ κατ' Εὐρώπην ἀγαθός, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεσο, μὴ φειδόμενος ὄλβου. ἄνδρας γὰρ εὑρεῖν δυναμένους τι κατὰ συμβουλίην οὐ ῥᾴδιον. ἔῤῥωσο. Αἱ μὲν οὖν γραφεῖσαι παρ' Ἱπποκράτους βίβλοι πᾶσι τοῖς μετερχομένοις τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἔκδηλοι· καὶ οὕτως αὐτὰς καταspάζονται ὡς θεοῦ φωνάς, καὶ οὐκ ἀνθρωπίνου προελθούσας ἐκ στόματος. πλὴν τῶν ἐν πρώτοις καὶ ἡμεῖς ἀπομνημονεύσομεν. πρώτη μὲν οὖν βίβλος ἡ τὸν Ὅρκον περιέχουσα· δευτέρα δὲ ἡ τὰς Προγνώσεις ἐμφαίνουσα· τρίτη ἡ τῶν Ἀφορισμῶν, ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνουσα σύνεσιν· τετάρτην τάξιν ἐχέτω ἡ πολυθρύλητος καὶ πολυθαύμαστος Ἑξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα.

Ἱπποκράτης, Γνωσιδίκου υἱός, Κῷος, πατὴρ Ἡρακλείδα, τοῦ πατρὸς Ἱπποκράτους, ἰατρὸς καὶ αὐτός, τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν. Ἰατρικήν.

Ἱπποκράτης, Θεσσαλοῦ, Κῷος, ἰατρός· ἔγγονος δὲ Ἱπποκράτους τοῦ δευτέρου, τοῦ υἱοῦ Ἡρακλείδου. ἔγραψε καὶ αὐτὸς Ἰατρικά.

Ἱπποκράτης τέταρτος, ὁ Δράκοντος, ἰατρός, Κῷος καὶ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ γένους, ὃς ἰάτρευσε μὲν Ῥωξάνην, ὑπὸ δὲ Κασάνδρου τελευτᾷ, τοῦ υἱοῦ Ἀντιπάτρου. ἔγραψε καὶ αὐτὸς Ἰατρικά.

Ἱπποκράται δύο, πέμπτος καὶ ἕκτος, ἰα-

3. ἐν δὲ ταῖς εἰκόσιν ἱστορ.] Huc pertinent verba Sorani: Ἐν δὲ ταῖς πολλαῖς εἰκόσιν ἐσκεπασμένος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ γράφεται, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἐν πίλῳ, παράσημον εὐγενείας, καθάπερ Ὀδυσσεύς· ἄλλοι δὲ τῷ ἱματίῳ. καὶ τούτων οἱ μὲν δι' εὐπρεπείην, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν· οἱ δὲ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς κεφαλῆς· οἱ δὲ δι' ἔμφασιν, τοῦ δεῖν τὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ χωρίον φρουρεῖν· οἱ δὲ τοῦ φιλαποδήμου τεκμήριον· οἱ δὲ τῆς ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἀσαφείας· οἱ δὲ πρὸς παράστασιν τοῦ δεῖν κἂν τῷ ὑγιαίνειν φυλάσσεσθαι τὰ βλάπτοντα. τινὲς δὲ ὅτι χειρίζων, πρὸς τὸ τῶν χειρῶν ἀπαραπόδιστον, συμπεριλαμβάνων τὸ τοῦ ἱματίου περικεχυμένον ἐπετίθει τῇ κεφαλῇ. Tzetzes loco ante laudato: Οὕτος δ' ἐζωγραφεῖτο Σκέπων αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ ἱματίῳ. Τέσσαρας τὰς αἰτίας δὲ τούτου φασὶν ὑπάρχειν. ἢ γὰρ ἀλγῶν τὴν κεφαλήν, ἢ ὡς τῶν ἀποδήμων, Ἢ ὡς δεικνὺς τοῦ λογισμοῦ ὄργανον ταύτην εἶναι, Ἢ πῶς ἐν χειρουργίαις δὲ χρὴ κεφαλὰς καλυπτειν. Küst. 8. καὶ πᾶσιν — βασιλέα om. V. καὶ πᾶσιν — καλούμενον om. *V. 11. Βασιλεὺς βασ. μέγας Ἀρτ. Ὑστάνῃ Ἑλλ.] Haec epistola regis Artaxerxis extat etiam inter epistolas, quae sub Hippocratis nomine hodie circumferuntur. Küst. Pag. 1272. ed. Foes. 1657. sive ed. Kühn. T. III. p. 772. 12. Ὑστάνῃ] Ὑστάννι V. Leg. Ὑστάνει. 14. καὶ ἐς ἐμὲ — τῆς τέχνης — πέμπε ἐς ἡμέας Hipp. edd. 17. τοῖσιν ἀρίστοισι τῶν Περσέων] Περσέων τοῖσιν ἀρίστοισι A. E. Π. τοῖς ἄριστ, (ἀριστ Gaisf.) *V. Π. τοῖς ἀρίστοις Hipp. edd. 19. ἄνδρας γὰρ] καὶ ἔθνεσι καὶ βαρβάροις ἡ ἀρετὴ ἐραστὴ καὶ πάνυ ἀγαστή margo *V. 21. ῥηϊδιον Hipp. Αἱ μὲν οὖν γραφεῖσαι παρ' Ἱπποκρ. βίβλοι] De scriptis Hippocratis vide Erotianum in praefat. ad Collectionem vocum Hippocratis. Küst.

4. ἀπομνημονεύσομεν] ἀπομνημονεύσωμεν dedi cum V. Med. 7. τετάρτη Med. et Eudoc. 8. πολυθρύλλ.] ἡ πολυθ. *V. E. Med. 11. Ἡρακλείδου] Ἡρακλείδα scripsi cum V. Ἡρακλειδᾶ Tzetzes. In reliquis locis nihil iuvant libri. 13. Ἰατρικήν] Ἰατρικά, credo, quod in glossis continuis extat. 15. ἰατρός] υἱὸς A. ὁ om. Eudocia, quae de Hippocratibus fere paria tradit p. 246. 20. Ῥοξάνην] Ῥωξάνην A. V. ὑπὸ δὲ Κασσάνδρου τελ.] Legendum fortasse est, ἐπὶ δὲ Κασσ. quam lectionem in versione secutus sum. Si quis autem ὑπὸ retinendum censeat, loci huius hic erit sensus: *A Cassandro necatus est.* Küst. Κασάνδρου A. E. 22. Ἱπποκράτεις] Ἱπποκράται reposui cum A. B. V. E. Cf. Lobeck. Paralip. p. 182.

Perdiccae admodum carus fuit, susceptisque duobus filiis, Thessalo et Dracone, anno aetatis CIV. obiit, et Larissae in Thessalia sepultus est. in imaginibus caput eius cernitur pallio velatum et tectum: sive quod hunc tenuit morem, sive propter peregrinandi studium, sive quod eo habitu chirurgiam exercere solebat. Hic multa scripsit, et ad omnes clarus evasit: adeo ut magnus ille Persarum rex, qui vocabatur Artaxerxes, scriptis ad Hystanem litteris huius viri sapientiam expetierit. *Rex regum Magnus Artaxerxes Hystani Hellesponti Praefecto S. De arte Hippocratis, medici Coi, ab Aesculapio oriundi, fama ad me pervenit. huic igitur tantum auri dabis, quantum voluerit, cetera etiam, quibus indiget, abunde suppeditabis, ipsumque ad nos mittes. erit enim Persarum principibus honore par. quod si quis alius est in Europa vir praestans, amicitiam eius regiae genti concilia, nullis opibus parcens. non enim facile est invenire viros, qui consilio polleant. vale.* Libri autem ab Hippocrate scripti omnibus medicinae studiosis sunt notissimi, quos tanquam oracula divina neque ex ore humano profectos venerantur. praecipuos tamen et ipsi recensebimus. primus igitur liber est is, qui Iusiurandum continet. secundus praedictiones explicat. tertius Aphorismorum, qui superat ingenium humanum. quartum locum teneat celeberrimum illud et valde admirandum corpus LX. librorum sive *Hexecontabiblus*, quod omnem medicam scientiam et sapientiam continet. **Ἱπποκράτης.** Hippocrates, Gnosidici filius, Cous, pater Heraclidae, patris Hippocratis, medicus et ipse, e familia Asclepiadarum. scripsit de arte medica. **Ἱπποκράτης.** Hippocrates, Thessali F. Cous, medicus, nepos Hippocratis secundi, filii Heraclidae. scripsit et ipse de rebus medicis. **Ἱπποκράτης.** Hippocrates quartus, Draconis F. medicus, itemque Cous, et eiusdem generis, qui Roxanem curavit, a Cassandro autem Antipatri filio caesus decessit. scripsit et ipse de arte medica. **Ἱπποκράται δύο.** Hippocrates duo, quintus et sextus, medici,

τροί, Θυμβραίου παῖδες, Κῷοι καὶ αὐτοί, τοῦ γένους τοῦ αὐτοῦ. ἔγραψαν ἀμφότεροι εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.

Ἱπποκράτης ἕβδομος, Κῷος καὶ αὐτός, ἰατρός, Πραξιάνακτος παῖς, καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ γένους τοῦ αὐτοῦ. ἔγραψε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἱππομανές. οὕτω λέγεται τὸ ἐπιπεφυκὸς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πωλαρίου, ὅπερ εὐθέως ἡ μήτηρ κατέδεται· ἔστι δὲ τοῦτο τῷ μεγέθει ἔλαττον ἰσχάδος, μέλαν, πλατύ, περιφερές. ἔστι δὲ εἰς πολλὰ δόκιμον.

Ἱππομανῆ. μεγάλως μαινόμενον· ἢ τὸν ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον καὶ ἱππικάν· ἢ πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. τὸ δὲ ἵππος ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται· ὡς ἱπποσέλινον, καὶ ἱππογνώμων ὁ μεγαλογνώμων. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθοῦντα καὶ ἐνβριζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος. ἢ ὃ εὐανθής, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς·

Σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντα.

Ἱππόμαχος Ἠλεῖος κατεμαχέσατο τρεῖς ἀνταγωνιστάς, οὐδὲ πληγὴν δεξάμενος. καὶ Πολίτης τις ἐκ Κεράμου, τῆς ἐν Θράκῃ Καρίας, τὴν ἀρετὴν ἀναφαίνων τῶν ποδῶν, ἀπὸ μηκίστου καὶ διαρκεστάτου καὶ δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθηρμόσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ὤκιστον.

Ἱππομένης, Ἀθηναίων ἄρχων, ὃς ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς δι' αἰτίαν τοιάνδε. ἦν αὐτῷ θυγάτηρ, ἥντινα τῶν ἀστῶν τινος αἰσχύναντος λάθρα, ὑπ' ὀργῆς καθεῖρξεν εἰς οἴκημα δήσας σὺν ἵππῳ, καὶ τροφὴν οὐδετέρῳ εἰσέπεμπεν. πιεσθεὶς οὖν λιμῷ ὁ ἵππος ἐφορμήσας τῇ παιδί, ἀναλώσας τε αὐτήν, καὶ αὐτὸς ὕστερον ἀπέθανε. μετὰ ταῦτα ἐπισκαφείσης αὐτοῖς τῆς οἰκήσεως, ἀπ' ἐκείνου ὁ χῶρος ἐκαλεῖτο ἵππου καὶ κόρης.

Ἵππον εἰς πεδίον ἄξεις. ἀντὶ τοῦ, ὅπου μοί ἐστι λυσιτελές.

Ἱππόπορνε. ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε· σπανίως. Ἀριστοφάνης·

Καὶ Καλλίαν γέ φασι
τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

2. τοῦ αὐτοῦ] τοῦ om. A. B. V. E. αὐτὴν] αὐτοῦ B. V. 4. Ἱπποκράτης ἕβδομος] Suidas hic septem Hippocrates recenset, uti et Tzetzes loco ante laudato. Octavum his addit Meursius in Chalcidium lib. I. c. 6. quem vide. *Küst.* 8. πώλου] πωλαρίου A. V. 9. Descriptionem istam sumpsit ab Aristot. H. A. VI, 22, 6. 12. Ἱππομανῆ. μεγάλως] Ex Schol. Sophoclis in versus Ai. 143. sq. infra laudatos. μεγάλως μαινόμενον V. ap. Gaisf. Mox ἵπποις μαινόμενον A. ἵππους μ. Med. Infra τὸν ante λειμῶνα om. V. ubi τὸ Schol. 14. Vide v. Ἱππόπορνε. 16. ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ] Scribendum ἐξυβρίζοντα. Graecis ἐξυβρίζειν dicitur de agro sive arbore fructibus luxurianti. Hesychius: Καρπομανής, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Metaphora ab animalibus proterve lascivientibus sumpta est. Hesych. Κριὸς ἀσελγοκέρως. — ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγοκέρων δέχεσθαι τὸν κυρίττοντα, καὶ οἱονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν. *Toup.* I. p. 272. probabiliter. 19. ἱππομανῆ] ἱππόμαχον V. Ox. ap. Porson. Advers. p. 183. 21. Ἱππόμαχος Ἠλ. κατεμαχ. τρ. ἀντ. οὐδὲ πλ. δεξ.] Haec descripsit Suidas ex Pausan. Eliac. Poster. c. 12. p. 481. ut Pearsonus quoque ad marginem codicis sui annotaverat. *Küst.* ἀνταγωνιστάς] ἀγωνιστάς V.

1. καὶ Πολίτης τις ἐκ Κεράμου τῆς ἐν Θρ.] Haec et quae sequuntur leguntur apud Pausaniam Eliac. Poster. c. 13. p. 482. unde ea Suidas deprompsit. Ceterum illic non de Hippomacho, sed Polite quodam Ceramensi agitur: unde apparet, ea ad hunc locum minime pertinere. *Küst.* Neque Küsteri reprehensio pertinet ad Suidam, qui non errore sed consulto copias opportunas ultra fines concessos soleat in usus hominum studiosorum prolixius coacervare. 3. τῶν ποδῶν ἀναφαίνων] ἀναφαίνων τῶν ποδῶν posui cum A. διαρκεστάτου] διαρκεστάτην B. E. Continuo καὶ delendum. 5. ἐπὶ τὸ] τὸ om. V. ὤκιστον] Apud Pausaniam loco laudato legitur ὠκύτατον. *Küst.* Item A. B. V. E. Med. 6. Ἱππομένης, Ἀθην. ἄρχων, ὃς ἐξέπ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantin. Porph. in Excerptis ab Vales. editis, p. 446. unde Suidas ea mutuatus est. Confer eadem Excerpta p. 230. item Suidam infra v. Πάριππον, et Meurs. de Archont. Athen. lib. I. c. 6. *Küst.* Heraclides de Rebuspubl. p. 479. *Toup.* MS. Adde Diogenian. III, 1. ubi Schottus attulit Ovidii Ibid. 333. et Arsen. p. 405. Accedant Wessel. in Diod. T. II. p. 550. et Valck. Diatr. p. 269. 11. ἀνήλωσε] ἀνάλωσε A. ἀναλώσας V. E. Exc. ἀναλῶσαι B. 13. αὐτῷ] αὐτοῖς A. B. E. Exc. Om. V. 14. ἵππου καὶ κόρης] ἵππου καὶ κόρη E. 15. Ἵππον εἰς πεδ.] Vide supra v. Ἱππέας. *Küst.* Synes. Ep. 155. *Toup.* MS. Praestat ἄγεις, quo scriptor incertus utitur in Crameri Anecd. Ox. T. III. p. 204. Cf. Schol. Plat. p. 365. adde Boisson. in Anecd. I. p. 397. 17. σπανίως γὰρ] Has duas voces delendas censeo. Sunt enim supervacaneae, nec ad sensum loci huius quicquam faciunt. *Küst.* γὰρ om. A. neque agnoscit Photius. Sensus videtur: usi sunt, sc. Attici, voce Ἱππόπορνε, raro tamen. Vid. Bergler. in Alciphr. I, 38. *Gaisf.* Non Attici, sed pauci quidam scriptores. Verum nondum adducor ut huic scripturae confidam. 18. Ἀριστοφάνης] In Ran. 430. ubi vide Scholiastam, ex quo Suidas sua hausit. *Port.* 19. γέ φασι] γε, omisso φασί, B. E. Med. 21. κύσθου] κύ . . . V. ap. Gaisf.

Thymbraei filii, Coi et ipsi, eiusdem generis. scripserunt uterque de eadem scientia. Ἱπποκράτης. Hippocrates septimus, Cous, et ipse medicus, Praxianactis filius, eiusdemque generis. scripsit et ipse de eodem argumento. Ἱππομανές. Ita vocatur id, quod equinorum pullorum frontibus innascitur, quodque mater statim devorat. hoc autem est ficu minus, nigrum, latum, rotundum, et valet ad multos usus. Ἱππομανῆ. Vehementer insanientem, vel insano equorum amori deditum et equitandi cupidum. potest etiam ad pratum referri. ceterum ἵππος magnum significat: ut ἱπποσέλινον et ἱππογνώμων, magna mente praeditus. si tamen prato tribuitur, significat pratum valde florens et herba viridi luxurians. vel pulchre florens, quo equi delectantur. Sophocles: *Te pratum equis lasciviens ingressum esse.* Ἱππόμαχος. Hippomachus Eleus tres adversarios vicit, ne plaga quidem accepta. et Polites quidam, ex Ceramo Thraciae Cariae oppido, singularem pedum pernicitatem ostendit. etenim a longissimo et contentissimo cursu intra brevissimum tempus ad minimum et celerrimum cursum transiit. Ἱππομένης. Hippomenes, Atheniensium praetor, qui magistratu hac de causa motus est. erat ei filia, quam cum civium quidam clam vitiasset, iratus religatam cum equo in carcere conclusit, neutri alimentum subministrans. equus igitur fame stimulatus impetu in puellam facto eam consumpsit, et ipse postmodum fame periit. itaque cum domus eius postea solo aequata fuisset, locus ille *equi et puellae* inde appellatus est. Ἵππον. *Equum in planitiem duces.* id est, in locum mihi conducibilem. Ἱππόπορνε. Magne scortator. Aristophanes: *Et Calliam dicunt, Hippobini filium, cunni tanquam leonis exuviis indu-*

παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἱπποπόνικου εἰς πορνομανῆ· τὸ δὲ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν· ἱππόπορνε. κωμῳδεῖται δὲ ὁ Καλλίας πανταχοῦ, ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς. ὀνοματοποιεῖ δὲ πάντα πρὸς μαλακίαν αὐτοῦ.

Ἵπποι ποτάμιοι. ζῷα ἀδικώτατα. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀντιπελαργεῖν.

Ἵππος. Δέξιππος· Ὁ δὲ ἵππος αὐτῷ ἤσκητο ἄρα καὶ ἄνευ ἡνίας ἐλαυνόμενός τε ὠκύτατα φέρεσθαι, καὶ βάδην προϊόντος πρᾳότατα ἵστασθαι, καὶ ἐκκλίνοντος, ὅπως περιοίσεται καὶ κυκλώσεται, εὐκαμπέστατα ἐπιστρέφειν.

[Ὅτι Ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.]

147 Ὅτι τὸ ἵππους τρέφειν δοκεῖ δαπανηρὸν εἶναι. ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τούτους οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. ἔστι δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὁ δὲ ἵππος, καὶ ἃ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημίων.

Ἵππος Νισαῖος. μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπος ἐστὶ Καταστιγώνα, ὅπερ Ἑλλάδι γλώσσῃ Νῖσος καλεῖται· ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνονται. οἱ δὲ ἀπὸ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· εἶναι δὲ ξανθὰς πάσας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῆς Μηδίας εἶναι τὸν τόπον Νίσαιον. ὁ δὲ Πολέμων κακῶς φησι λευκὸν ἵππον Νισαῖον. ἐν δὲ Λίκτνῖ Ὀρφεὺς λέγει*.

Ὅτι ἡ Νίσα τόπος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος.

Ἱππουσύνη. ἡ περὶ τοὺς ἵππους ἐμπειρία.

Ἱπποστράτηγος Ἀλεξάνδρου Ἀλκέτας ἦν.

Ἱππότης. ἱππεύς, ἔφιππος. Εἶδε νεκρὸν κείμενον ἱππότην ἄριστον καὶ κατὰ χεῖρα πλῆξαι δυνάμενον, κείμενον αὐτῷ ἵππῳ.

---

4. δὲ ὁ] δὲ καὶ ὁ E. Schol. 6. ὀνοματοποιεῖ] Haec e Scholio praegresso sumpta pertinent ad Clisthenem, non ad Calliam. 7. Ἱπποπόταμοι] Ἵπποι ποτάμιοι A. ἱπποτάμοι *V. ἱπποποτάμιοι B. E. Med. Restituimus appellationem elegantiorem: v. Lobeck. Paralip. Gramm. Gr. p. 377. Cf. in ipsa observatione Damascius ap. Phot. Bibl. p. 342. extr. et Leemans. in Horapoll. I, 56. 10. ὠκύτατα] ὠκύτητα V. 12. κυκλώσεται] συγκυκλώσεται V. non recte. Significatur enim is equitandi modus, ut equus gyro circumactus varios in flexus dirigatur. 14. Ἵπποι μὲν σφηκ. γ.] Est versus Nicandri in Theriacis, qui legitur etiam Authol. lib. I. p. 125. Vide etiam supra v. *Βούπαις. Küst.* V. habet in marg. ac notavi glossam e superiore repetitam. μὲν om. A. B. E. Ὅτι praefixit Gaisf. Deinde duo senarios, quos Küsterus monet esse descriptos ex Astrampsycho, somniorum interprete, Ἵππους μελαίνας οὐ καλὸν πάντως βλέπειν. Ἵππων δὲ λευκῶν ὄψις ἀγγέλων φάσις: expunxi, quos coniecerint A. et V. in margines. Praescripsit *V. λύσις ὀνείρου. In fine Küsterus: „ἀγγέλων φάσις] Apud Astrampsychum legitur ἀγγέλων φράσις.“ 16. Ὅτι Gaisf. cum *V. 17. ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζ.] Haec et quae sequuntur leguntur etiam supra vv. Ἀμβολάς et Λακνόμενος. *Küst.* Fluxerunt autem ab v. *Λακνόμενος.*

1. τούτους] ταῦτα Portus, τοῦτο gl. *Λακνόμενος.* 3. ὅ, τε] ὁ δὲ A. B. E. *V. Med. ut supra. 4. ὡς] εἰ *V. 5. Νισαῖος] Sunt qui vocem hanc per η efferant, Νησαῖος scribentes, ut Stephanus Byzantius v. *Νησαῖον πεδίον*, Hesychius v. *Νησαίας ἵππους*, Arrianus de Expedit. Alex. M. lib. VII. p. 468. et Dio Chrysostomus in Borysthenitica. Herodotus vero *Νισαῖος* per ῑ scribit, et plures alii scriptores; de qua διττογραφίᾳ vide Salmasium in Solinum p. 842. et Valesium in Amm. Marcell. lib. XXIII. p. 269. *Küst.* Adde Tzschuckium in Strab. XI. p. 559. μεταξὺ τῆς Σουσ. καὶ τῆς Βακτρ.] Haec et quae sequuntur usque διάφοροι γίνονται ad verbum etiam leguntur apud Hesych. v. *Νησαίας. Küst.* Σουσιανῆς] Salmasius in Solinum loco ante laudato reponit *Σογδιανῆς*, quem vide. *Küst.* 6. Καταστιγόνα] Apud Hesychium corrupte legitur κατὰ στηγῶνα, qui proinde hinc emendandus est. *Küst.* καταστιγω A. E. καταστιγώνα V. καταστιγώα *V. Non liquet. 7. Νῆσος Hesychius. 9. ὁ δὲ Ἡρόδοτος] III, 106. VII, 40. cf. IX, 20. Μηδείας] *Μηδίας* dedi cum V. Rectius tamen sive Herodoteum *Μηδικῆς* extat in v. *Νίσαιον*. Tum ordinem verborum τὸν τόπον εἶναι inverti cum A. V. Tandem *Νισαῖον* Edd. 11. λευκὸν ἵππον] Suidam refutare conantur Albert. in Hesych. v. *Νησαίας ἵππους* et Olear. in Philostrat. V. A. I, 31. quos sequitur Iacobs. in huius Imagg. p. 426. Defendit etiam Polemonem suum Prellerus p. 149. Verumtamen, quod pace doctissimorum virorum dictum sit, non multum tribuimus Philostrato, qui nunc albam modo nigram equam in Nisaeis commemoret. Λίκτνῖ] An *Λικτύῳ*? *Λίκτυον* inter Orphei scripta recenset Noster in Ὀρφεύς. Verum Orphei subiectus locus esse nequit. *Hemst.* Pro ἐν Λικτνῖ scribe ἐν *Λικτύῳ*. Vide Suidam v. Ὀρφεύς. *Küsterus* in Addendis. De hac quaestione sententiam suam non protulit Lobeckius, Dictyum Orphicae disciplinae studens expedire Aglaoph. p. 379. sqq., adde p. 465. ubi citra suspicionem utitur edita scriptura. Quae olim tanquam Orphei dictum ferebantur, Ἡ Νίσα — κείμενος, Gaisfordus separavit, praemisso Ὅτι cum *V. Reliquum erat ut indicium lacunae interponeretur. 14. Ἱπποστράτηγος. Ἀλεξ. Ἀλκέτας ἦν] Vide supra v. *Ἀλκέτας*, ubi idem vocatur ὑποστράτηγος Ἀλεξ. Sed *ἱπποστράτηγος* veram lectionem esse non dubito. *Küst.* Quem fugit nihil nisi vetustam mendam ab se defendi. 16. κείμενον prius arbitror esse tollendum. 17. τῷ ἵππῳ] τῷ om. A. B. V.

---

tum, navalem pugnam pugnare. facta litterarum mutatione nomen Hipponici detorsit in hominem, qui insano meretricum amore flagraret. vocem autem *ἵππος* saepe de magno accipiunt, ut *ἱππόπορνε*. Callias autem ubique perstringitur ab comicis, ut bona paterna dilapidans et mulierum amoribus maxime addictus. ceterum haec omnia figurate iecit in illius mollitiem. Ἵπποι ποτάμιοι. Hippopotami, animalia iniustissima. quaere in v. Ἀντιπελαργεῖν. Ἵππος. Dexippus: *Equus autem ab eo sic institutuserat, ut et sine habenis velocissime ferretur, et illo pedetentim procedente placidissime staret, et declinante, ut flexu gyroque moveretur, perquam agiliter se converteret.* — Equos alere sumptuosum habebatur, cuius rei etiam mentio fit in formula illa imprecandi, quae apud Lacedaemonios usitata erat: *Furor aedificandi te capiat et procrastinatio, et equos alas, et uxor tua adulterum habeat.* quasi haec omnia sumptuosa sint et damnosa. Ἵππος Νισαῖος. Inter Sugdianam et Bactrianam locus est Catastigona, qui Graeca lingua Nisus vocatur. hic equi nascuntur excellentes. alii vero referunt ad mare rubrum, traduntque omnes illos equos esse rufos. Herodotus tamen auctor est Nisum esse locum in Media. Polemo vero fallitur, dicens equum Nisaeum esse album. Orpheus in *Dictye* * + Nisa est locus ad mare rubrum situs. Ἱππουσύνη. Ars equitandi. Ἱπποστράτηγος. Alcetas erat Alexandri equitum dux. Ἱππότης. Eques, insidens equo. *Vidit mortuum equitem praestantissimum et manu fortem strenuumque, iacentem una cum equo.*

Ἱπούμενος. πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

Ἱπούμενος ταῖς συμφοραῖς.

Ἱππουριν. τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν κατεσκευασμένον λόφον ἔχουσαν.

Ἱπποφορβός· ἱπποτρόφος. φορβὴ γὰρ ἡ τροφή. Καὶ Ἱποφόρβιον, ἔνθα οἱ ἵπποι τρέφονται.

Ἵπτω. βλάπτω.

Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

Ἰπῶ δὲ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἱπούμενος ταῖς συμφοραῖς.

Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε. ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥαστώνης τινὸς καὶ ἀναπαύλης.

Ἵππων, Ἱππωνος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἵστανται. Ἰπῶν δὲ περισπωμένως.

Ἱππῶναξ, Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος, Ἐφέσιος, ἰαμβογράφος. ᾤκησε δὲ Κλαζομενὰς ὑπὸ 148
τῶν τυράννων Ἀθηναγόρα καὶ Κωμᾶ ἐξελαθείς. γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἀθηνιν ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο.

Ἵπταται. πέτεται.

Ἵπτω. βλάπτω· αἰτιατικῇ.

Ἶπυς, Ῥηγῖνος, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Περσικῶν, καὶ πρῶτος ἔγραψε τὰς Σικελικὰς πράξεις, ἃς ὕστερον Μύης ἐπετέμετο· Κτίσιν Ἰταλίας, Σικελικῶν βιβλία ε, Χρονικὰ ἐν βιβλίοις ε, Ἀργολικῶν γ'.

Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν καὶ χωλίαμβον, καὶ ἄλλα.

---

1. Ἱπούμενος] Ἱππούμενος bis B. E. *V. Hesych. Phot. Lex. Bachm. p. 263. Recte Med. Similiter in v. Ἵπτω: cf. v. Ἵππων. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν] V. 920. ubi sic legitur: Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, Ἱπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Notandum autem, apud Pollucem lib. VII. c. 9. ubi iidem versus leguntur et Cratino tribuuntur, itidem legi συμφοραῖς, ut hic apud Suidam. Küst. συμφοραῖς etiam Etym. M. et Zonaras. De Pollucis loco quid statuendum esset intellexit Meinekius in Com. Vol. II. p. 71. 7. Ἱποφόρβιον] Polyb. p. 541. Toup. MS. Eurip. El. 623. 10. Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχ.] Ex Hom. Il. ά. 454. Küst. Ceterum glossa debebat locum inferiorem tenere: nisi forte lemma cum *V. praefigimus Ἰπω, quod magistrorum commentum extat in Etym. M. v. Ἴψ. 11. Ἰπῶ] ἰππῶ B. E. et infra Ἱππούμενος cum *V. cf. v. Ἵππων. Similia Etym. M. p. 473, 29. Ἀριστοφάνης] Vide v. Ἱπούμενος. 13. His subiicit Med. Ἵππουριν. 14. Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μ.] Equis senescentibus et aetate confectis olim apud Graecos nota rotulae inuri solebat, idque ideo, ne quis eos ad bellicos usus amplius adhiberet. Nota illa vocabatur τρυσίππιον. Hesychius: Τρυσίππιον. τὸν χαρακτῆρα, τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται, τὸ παλαιὸν ἐκάλουν τρυσίππιον. τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων. Loco huic Hesychii quaedam desunt. Nam post τετρυμένοις omnino addendum est, τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον, ut recte monuit Petitus de Legg. Attic. Idem alibi: Ἵππου τροχός. τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐχάραττον ἐπὶ τὴν γνάθον σημεῖον, τροχοῦ σχῆμα ἔχον. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τρισίππιον. Hinc ergo apparet, quid in hoc proverbio significent verba illa, τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε. Apud Zenobium male legitur τὰ μείονα κείκλ' ἐπ., pro quo ex hoc loco Suidae reponendum est κύκλ' ἐπίβαλλε. Küst. κύκλ'] κύκλον A. V. E. 15. διὰ γῆρας] Hinc emenda Zenobium, apud quem corrupte legitur δι' ἄκρας. Küst. Küsteri emendationes Schottus occuparat.

1. Ἵππων, Ἱππ.] Est nomen proprium viri cuiusdam impii, cuius meminit Eustath. in Hom. p. 1224. Port. Melius a Clem. Alex. in Protr. nominatur cum Diagora Melio, Euemero et aliis atheus. Hippon Rheginus ignem et aquam dixit esse rerum principia, Sext. Emp. adv. Mathem. (III, 4, 30. Athen. XIII. 610.) Reines. Vide Schol. Aristoph. Nub. 96. porro luculentam vocem Theodori Prodr. in Notices T. VIII. p. 86. Scholium in Aristot. Metaph. T. IV. p. 534. item fragmentum sub v. Ἐβδε, et diligentissimam narrationem Bergkii Commentt. de antiq. com. p. 165. sqq. Ἵππωνος] ὄνομα κύριον addit *V. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ οἱ ἵπ.] Sed tunc dicitur ἱππών, ῶνος. Port. Xenoph. Inst. Cyr. p. 496. (VIII, 6, 17.) Toup. MS. 2. Huic gl. Gaisfordus subiecit cum A. B. V. Ἰπῶν δὲ περισπ. Emendationem ministrant vv. Ἱπούμενος et Ἵπτω. 3. Ἱππῶναξ Edd. Narrationem in epitomen redegit Eudocia p. 248. πατρὸς Πύθεω] πατρὸς om. A. V. E. 5. Κωμᾶ] B. E. Opinor, Κόμου. 6. πρὸς Βούπαλον] Vide Horatium Epod. VI. et Anthol. lib. III. p. 393. itemque Suidam supra v. Βούπαλος. Küst. Vid. Iunii Catal. Artific. in Anthermi. Hemst. Cf. Welck. de Hipponacte p. 12. sq. 7. Vide sub finem gl. Ἶπυς. 9. Ἵπτω] Vide supra post v. Ἱποφορβός. 10. Ἶπυς, Ῥηγῖνος, ἱστ.] Vide de eo Vossium de Histor. Gr. lib. IV. c. 3. Meminit huius scriptoris Stephanus Byzant. v. Ἀρκάς, ubi Ἴππυς vocatur. Küst. Praestat Ἵππυς: v. Clint. F. H. II. p. 371. 13. Ἀργολογικῶν] Sic quidem omnes editt. habent. Sed cum Lil. Gyraldo et Ioh. Ger. Vossio malim legere Ἀργολικῶν. Küst. Leg. Ἀρχολογικῶν. Hemst. Ἀρχαιολογικῶν Eudocia p. 245. Et sic ex palaeographiae rationibus scribendum contendit Bastius Comm. Pal. p. 754. qui monet cod. Paris. praebere ἀρχολογικῶν. Equidem ex A. notavi ἀργολικῶν. Gaisf. Ἀργολικῶν etiam *V. quod reposui. 15. Οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν, καὶ χωλίαμβον, καὶ ἄλλα] Quid Hipyi cum parodiis et choliambis, qui historicus fuit non poeta? Aut quis veterum scriptorum de Hipye memoriae prodidit, eum choliambis primum usum fuisse, quorum inventionem Hipponacti tribui constat? Quare, ut lectori breviter sententiam meam de loco hoc exponam, existimo verba haec incuria librariorum sede sua mota esse, et annecti debere articulo praecedenti Ἱππώναξ, quoniam de Hipponacte, ut diximus, scri-

---

Ἱπούμενος. Pressus, coactus. Aristophanes in *Equitibus*: *Pressus calamitatibus.* Ἵππουριν. Sic galeam dixerunt, quae cristam ex equinis setis confectam habet. Ἱποφορβός. Equorum pastor. φορβὴ enim pabulum significat. Et Ἱποφόρβιον, locus in quo equi aluntur. Ἵπτω. Laedo. *Valde vero laesisti populum Achivorum.* Ἰπῶ vero circumflexo notatum significat premo. Aristophanes: *Pressus calamitatibus.* Ἵππῳ γηράσκ. *Equo senescenti notam rotulae inure.* dicitur de iis quorum senectus aliqua relaxatione et quiete indiget. Ἵππων, Ἱππωνος. Hippo, nomen proprium. item ἱππών, stabulum equorum. contra Ἰπῶν cum circumflexo. Ἱππῶναξ. Hipponax, cuius pater Pythes, mater Protis fuerunt, Ephesius, iamborum scriptor, qui Clazomenis habitavit, a tyrannis Athenagora et Coma pulsus, scripsit in Bupalum et Athenidem statuarios, quod ipsius imagines in contumeliam effinxerant. Ἵπταται. Volat. Ἵπτω. Laedo. cum accusativo. Ἶπυς. Hipys, Rheginus, historicus, qui tempore bellorum Persicorum vixit, et primus res Siculas scripsit, quas postea Myes in compendium redegit. reliquit *Origines Italiae.* *Sicularum rerum* libros V. *Chronicorum* libros V. *Argolicorum* libros III. — Hic primus Parodiam et Choliambum et alia tentavit.

Ἰρά. ἐκκλησία. καὶ πληθυντικὸν Ἰραί.
Ἰράων προπάροιθεν·
Ὅμηρος.
Ἰρέων. ἐθνικόν.
Ἰρεῖον. θυσία.
Ἰρεῖς. ἐθνικόν.
Ἰρή. πόλις.
Ἶρις. νέφους ὑγρότης κατ' ἔμπτωσιν ἡλίου πεποικιλμένου, οἷον τὸ τόξον. ἢ αὐγαὶ ἀφ' ὑγρῶν νεφῶν ἀνακεκλασμέναι. ἢ ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης ἐν νέφει δεδροσισμένῳ, κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ φανταζομένην, κατὰ κύκλου περιφέρειαν.
Τῆς ἴριδος τὸ χλωρὸν ἀέρος σημαντικόν· τὸ πυῤῥὸν πνευμάτων· τὸ δὲ μελανίζον ὑδάτων.
Ἶρις. ἀρσενικόν, ὄνομα ποταμοῦ. θηλυκὸν δὲ σημαίνει τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν.
Ἶρος. ὁ πτωχός· διὰ μακροῦ τοῦ ῑ. Ἱρὸς δὲ ὁ ἱερός, κατὰ κρᾶσιν.
Χῶρος ὅδ' ἱρός, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνότεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες.
Ἱρῶν μηνίσας. παρὰ Ὁμήρῳ.
Ἴρτιος. ὄνομα κύριον.
Ἶς. δύναμις, νεῦρα.
Ἴσα. πόλις. Ἴσα δὲ τὰ ὅμοια.
Ἴσσα. ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι. 149
Ἰσαάκ. ὄνομα κύριον.
Ὅτι ἐπιξενωθεὶς ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραὰμ ἐπηγγείλατο τέξεσθαι Σάῤῥαν αὐτῷ παῖδα. ἡ δὲ ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγορεύθη φερωνύμως τῷ μεθ' ἡδονῆς γέλωτι κατὰ τὴν Ἑβραΐδα διάλεκτον.
Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· ἀντὶ τοῦ, συνὼν ἀεὶ καὶ μὴ βραχὺ

ptores testantur, cum carminis choliambici vel scazontis inventorem fuisse. Hephaestion de Metris p. 16. Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις (ἰαμβικοῖς) καὶ τὸ Χωλὸν καλούμενον· ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. Clemens Alexandrinus Strom. lib. I. p. 226. Ναὶ μὴν ἴαμβον μὲν ἐπενόησεν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος, χωλὸν δὲ ἴαμβον Ἱππώναξ ὁ Ἐφέσιος. Plura auctorum loca huc spectantia accumulare possem; sed haec ad probandam coniecturae meae veritatem sufficere arbitror. *Küst.* Recte Küster. Vide omnino Athenaeum XV. p. 698. Schol. Arist. Ran. 674. *Toup.* MS. Eadem protulit Küsterum ignorans Rankius de Hesychio p. 54. Quod ad parodias attinet, documentum excitavit Athenaeus XV. p. 698. cf. Prellerum in Polemonis fr. p. 79.

1. Ἰρά] V. Muetzell. de Em. Theog. p. 112. sq. 3. Ὅμηρος] Il. ε. 531. *Küst.* 4. Ἰρέων. ἐθν.] Vide Stephanum Byzantium v. Ἰρά. *Küst.* Apud Stephanum extat Ἰριεύς, quo nihil iuvamur. Legendum opinor Ἰρασέων et Ἰρασεῖς. 5. θυσία] τὸ θῦμα Herod. Epimer. p. 51. ἱρεῖον addit E. 7. πόλις] Post h. v. addunt A. B. V. E. Ἡρώδανός ποταμός. 8. νέφους ὑγρότης] νέφος· ὑγρότης Photius (ubi mox πεποικιλμένον οἷον τόξον) et Lex. Bachm. p. 263. ubi πεποικιλμένον. Zon. p. 1120. νέφος ὑγρὸν... πεποικιλμένον, ὃ καλεῖται τόξον. 9. ἢ αὐγαὶ] Haec et quae sequuntur usque ad κατὰ κύκλου περιφέρειαν leguntur apud Laertium in Zenone, lib. VII. segm. 152. unde ea Suidas descripsit. Vide etiam Scholiastam Arati in Διοσημ. p. 120. et 121. (208.) ubi veterum quorundam philosophorum de Iride sententias recenset. *Küst.* Cf. Reiff. in Artemid. p. 376. et Ukerti Geogr. antiq. II, 1. p. 112. sqq. ἀφ' ὑγρῶν] ὑφ' ὑγρῶν E. Zon. Mox ἀνακλασμέναι V. 14. ἰστέον δὲ ὅτι τῆς ἴριδος Zon. 16. ἀρσενικόν — θηλυκόν] ἀρσενικῶς — θηλυκῶς E. Ac praestat θηλυκως. ὄνομα ποταμοῦ] Vide Dionys. Perieg. 783. ibique Eustath. 18. Ἶρος] Vid. *Παύσων. Hemst.* μακροῦ] μικροῦ V.

2. Χῶρος δ' ὅδ' ἱερός, ὡς ἀπ.] Sophocl. Oedip. Colon. 16—18. δ' ὅδ'] δ' om. A. B. E. Med. Zon. Mox ἱερός B. E. ἱρός pauci codd. ap. Soph. 3. πυκνώτερον] Apud Sophoclem hodie legitur πυκνόπτεροι: quod magis probo. *Küst.* Ab vero proxime πυκνότεροι A. B. V. E. Zon. πυκνώτεροι *V. 4. αὐτὸν] αὐτῶν B. E. 5. Ἱρῶν] Ἱερῶν B. E. Mox Ὁμήρου V. Locus est Il. ε. 178. 8. Ἴσα] Quam vulgo Ἴσσαν dictitant: v. Athen. I. p. 28. D. et Neumanni N. Popul. II. p. 150. sq. Adde Steph. Byz. et v. Ἰσσαῖος, item v. Ἰσσός. 9. ζ' λαχόντων] ἀπολαχόντων Photius. Illud ζ' ex compendio vocabulae ἀπὸ male intellecto derivari videtur. Non dubitavi Suidam ex Photio corrigere. ἐπὶ τῶν ζ' λαχόντων καὶ om. Zonaras. Antiatticista Bekkeri: Ἴσσα τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιρώνημα, μέμφεται. Πλάτων Λαΐῳ. *Gaisf.* Tetigit etiam Meinekius in Menand. p. 18. item in Com. Vol. IV. p. 80. exclamationem intelligens hominum malevolorum alienis malis gaudentium. 10. Μεσσανίᾳ] Μεσσηνίᾳ (vel Μεσηνίᾳ) A. B. V. E. Med. Phot. 13. ἐπιξενωθεὶς ὁ θεὸς τῷ Ἀβρ.] Haec leguntur etiam supra v. Ἀβραάμ. *Küst.* Nec dubium quin e superiore glossa fluxerint. Ὅτι Gaisf. cum *V. praemuniit. 15. Cf. v. Ἰσμαήλ. 17. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Δημοσθένης ἐν τ.] Ex Harpocratione. Eodem proverbio usus est Athen. lib. V. p. 213. ubi inquit: Καὶ παρελθὼν ὁ περιπαιτικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, εὐχαρίστησέ τε τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἔφη. In quem locum Casaubonus haec notat: „Assentior Suidae, ἴσα βαίνειν τινὶ esse, moribus atque ingenio cum aliquo conspirare. In hoc tamen proverbio aliter accipiendum, pro tanto fastu ac pompa incedere, ac faceret Pythocles: quod Gracci σοβεῖν dicunt. Vel pro vivere alicuius moribus. Βαίνειν

Ἰρά. Concio. pluralis Ἰραί. Homerus: *Ante conciones.* Ἰρέων. Gentile nomen. Ἰρεῖον. Victima. Ἰρεῖς. Gentile nomen. Ἰρή. Urbs. Ἶρις. Iris est nubes humida, quae ad incidentes solis radios varios colores exhibet, instar arcus. vel splendor ex nubibus humidis reflexus. vel species solis particulae sive lunae, quae in nube rorante, cava et continuata obiicitur, tanquam in speculo, ad circuli orbem assimulata. — Iridis color viridis aerem significat; ruber, ventos; niger, aquas. Ἶρις. Iris, cum est masculini generis, significat nomen fluvii. cum vero feminini generis, Iridem deorum nunciam. Ἶρος. Cum nomen est mendici, natura habet ῑ productum. Ἱρὸς vero, sacer, per crasin efficitur. *Locus autem hic sacer est, ut coniectare licet, quippe refertus lauro, olea, vite; coetus etiam lusciniarum suaviter in eius recessu canunt.* Ἱρῶν μηνίσας. Sacrorum causa iratus. apud Homerum. Ἴρτιος. Nomen proprium. Ἶς. Robur, nervi. Ἴσα. Urbs. ἴσα vero, similia. Ἴσσα. Vox in eos dicta, qui sorte excidunt, et qui modis omnibus sunt infelices. extat in Messenia Menandri et alibi. Ἰσαάκ. Nomen proprium. Deus hospitio exceptus ab Abrahamo promisit ei fore, ut Sara filium pareret. illa vero risit; unde filius eius appellatus est Isaac, quae vox Hebraica lingua suavem risum significat. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Demosthenes in oratione contra Aeschinem. id est, cum eo semper versans et ne minimum

ἀφιστάμενος. καὶ Μένανδρος·

Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταίρα πολυτελής.

Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν. ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων πραγμάτων καὶ δυσελπίστων. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι.

Ἰσάγγελος. ἴσος ἀγγέλῳ.

Ἰσακίῳ. ἀνδρείῳ.

Ἴσακος. Ἑλληνιστὶ εἴρηται ὁ Ἰσαάκ.

Ἴσαμεν. καὶ Ἴσασι, γινώσκουσι.

Ἴσαν. ἐπορεύθησαν. παρ' Ὁμήρῳ καὶ μόνον· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔγνωσαν.

Ἴσανδρος. ὄνομα κύριον.

Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον. ἥ τε τῶν Ἑλλήνων φησὶ καὶ ἡ τῶν βαρβάρων μάχη ἰσοκέφαλος ἦν.

Ἴσασι. γινώσκουσιν.

Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ.

Ἴσαυροι. ζήτει ἐν τῷ Βρύχιος.

Ἴσατο. καθίδρυσεν.

Ἰσδιγέρδης. ὄνομα κύριον.

Ἰσραηλίτης. Ἑβραῖος.

Ἰσαῖος. εἷς μέν ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων, μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους,

---

a consequenti est *βιοῦν*. Sic *ἅβρα βαίνειν* dicebant pro molliter et delicate vivere." Haec Casaubonus. *Küst.* Lex. Seg. (p. 267. Bekk.) addit *ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος*. Conf. Bergler. in Alciphr. III, 56. T. II. p. 172. *Bast.* Omnino *ἴσα βαίνειν* usu proverbiali dictum (v. Longin. 44, 7.) respondet fere vernaculo *gleichen Schritt halten*, assentatoris modo nusquam ab latere hominis potentis discedere. De quo verissime Buttmannus disputat, errorem Casauboni refingens, in Friedem. Miscell. T. II. p. 51. *Δημοσθένης*] F. Leg. p. 442, 15. *μηδὲ*] *μὴ* dedi cum B. V. Phot. Harpocr. Pal.

1. *Μένανδρος*] Fr. 228. Meinek. 3. *φαίνεται*] *φαίηται* V. 5. *Ἀριστοφάνης Ὄρνισι*] V. 1163. 6. *Ἰσάγγελος*] Ad Luc. XX, 36. rettulit Tittmannus. 7. *Ἰσακίῳ*] Item Photius, Hesychius, Zonaras. *Ἰσανίῳ* V. *Ἰσακείῳ* Lex. Bachm. p. 263. 10. *καὶ μόνον*] Haec verba sunt somnium inepti cuiusdam hominis. Nihil enim ad hunc locum faciunt: immo falsa penitus sunt, si haec ita intelligere velis, quasi apud Homerum solum vox *ἴσαν* pro *ἐπορεύθησαν* legatur. *Küst.* Mihi, ut verum fatear, secus videtur; et ab ipso Suida addita putem illa *καὶ μόνον*. Quae non ita intelligenda sunt, quasi apud Homerum solum et non apud alios *ἴσαν* pro *ἐπορεύθησαν* legatur, sed quod apud Homerum hac sola significatione *τοῦ ἐπορεύθησαν* occurrat verbum *ἴσαν*, non vero in altera illa significatione, qua etiam apud alios reperitur, pro *ἔγνωσαν*. Et hoc verum est: non enim, quod sciam, verbum illud alio significatu quam priore apud poetam legitur. *Bos.* Animadv. ad Scr. Gr. p. 158. Recte Suidas, *Ἴσαν, ἐπορεύθησαν*. Quo sensu apud Homerum gaudet vox ista et praeterea nullo. Haec est mens lexicographi. Quod et recte vidit Lambertus Bos. Ita autem locutus est Strabo lib. I. p. 29. *Οἱ δὲ ἡμέτεροι καὶ μόνον ποιητὴν ἐφασαν εἶναι τὸν σοφόν*. Euagrius Hist. Eccles. lib. I. c. 21. *Καὶ κοινὴ τράπεζα παρατίθεται, — ὀσπρίοις μόνοις δεξιουμένη, ἐς τοσοῦτον χορηγουμένοις, ὅσον ἀποζῆν, καὶ μόνον*. Suidas v. *Ξυήλην*: *μαχαίριον, ὅσον ξυήλην Λακωνικήν· ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι μόνον*. Ubi male Küster. Legendum, *Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι καὶ μόνον*. [E Suida Toupius debuerat locum v. *Ἀντεφιλοτιμοῦντο* depromere.] Heliodor. I, 29. p. 53. *Ὁ δὴ πολλοῖς εἰς τὸ παροξῦναι καὶ μόνον πρὸς μάχην ἤρκεσε*. Confer eundem IV, 19. p. 197. et VII, 28. p. 360. Confer etiam Aeschinem de Virtute c. 12. et Synesium de Febribus p. 174. Ita Aelian. Var. Hist. IX, 40. *Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς ἕρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχου καὶ κοινωνοῦ*. Ubi T. Faber isthaec duo verba *καὶ μόνον* glossema esse temere pronunciat. Haud absimili formula utitur Plutarchus in Agesilao p. 382. *καὶ μᾶλλον* (ubi perperam Du Soul.): *Ἔστι δὲ* (*Ἀγησίλαος*) *ὅπου πρὸς τὸ συμφέρον ἐχρῆτο τῷ καιρῷ καὶ μᾶλλον*. Sensus est: *Idque magis fortasse quam par erat. Toup.* I. p. 274. Atqui *ἴσαν* duobus in locis Homeri significare id quod est *ἔγνωσαν*, in Il. σ'. 405. quo Apollonius utitur, et Od. δ'. 772. in formula bis repetita, *τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο*, plures monuerunt. Itaque praestare videretur *καὶ οὐ μόνον* Albertii in Hesych. et Tollii in Apollonium p. 372. coniectura, nisi ratio dicendi parum in Suidam quadraret. Porro *καὶ μόνον* servat etiam Zon. p. 1127. Mihi quidem, si tamen formulam istam Suidas posuit, *ἴσαν* Homericum illud sive poeticum ab Atticorum usu abiudicasse videtur. Quamquam, fateor, ratio dicendi satis incerta est et a consuetudine grammaticorum recedit. Itaque Hermanno, cuius sententiam sciscitabar, placuit verborum transpositio: *Ἴσαν. ἐπορεύθησαν. σημαίνει δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ τὸ ἔγνωσαν*. Idem vero suspicatur *καὶ μόνον* ex annotatione librarii cuiusdam fluxisse, qui sub gl. *Ἴσαι ψῆφοι* in Aeschinis loco scriptum repperisset *εἰ δὲ καὶ μία μόνον ψῆφος ὑ.* vel indicium diversae lectionis in alienam sedem traduxisset. Verum utrique coniecturae repugnat fides Photii Suidae Zonarae consentiens. 12. Gl. tacite posuit Gaisf. cum *V.

1. *Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον*] Haec sunt verba Homeri Il. λ'. 72. in quem locum vide veterem Scholiastam et Eustathium. *Küst.* *ὑσμίνῃ*] Lege *ὑσμινῃ*, ut apud Homerum. *Küst.* Sic A. B. E. *V. Med. 2. ἡ* posterius om. Zon. et Schol. Hom. 5. *Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χερ.*] Sophocl. Ai. 964. sq. *τἀγαθὸν*] *τἀγαθ' ἐν* E. qui infra *ἐκβάλοι*. 7. *Ἴσαυροι*] *Ἴσαυρος* E. *ζήτει* Gaisf. addidit cum *V. Sed glossa repugnat ordini litterarum. 8. Ἴσατο*] Pro *εἴσατο*. Vide supra h. v. *Küst.* Immo *ἴσατο* sive *εἴσατο*. 9. Sic Agathias IV, 27. *Ἰσδηγέρδης* Theognostus Crameri p. 14, 19. 10. Haec expungenda sunt. 11. *Ἰσαῖος. εἷς μ.*] De hoc vide Dionys. Halicarnass. in tractatu *περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων*, Plutarchum in Opusculo *περὶ τῶν δέκα ῥητόρων*, Philostratum lib. I. de Vitis Soph. p. 513. et Photium Cod. CCLXIII. *Küst.* *μέν* ex varietate lectionis natum est. *μαθητὴς μὲν* recte *Eudocia* p. 247. ubi desunt *Δημήτριος — εἶναι*. Contra Photius cessat in *εἶναι*.

---

quidem ab eo recedens. Menander: *Meretrix sumptuosa, quae semper eius latus tegeret.* *Ἴσα γὰρ ἀλ. Haec enim revera mihi mendaciis similia videntur.* Aristophanes *Avibus.* dicitur de rebus dubiis et desperatis. *Ἰσάγγελος.* Similis angelo. *Ἰσακίῳ.* Forti. *Ἴσακος.* Sic Graece vocatur Isaac. *Ἴσαμεν.* Et *Ἴσασι*, sciunt. *Ἴσαν.* Iverunt: apud Homerum non solum hic significatus extat, sed notat etiam id quod est cognoverunt. *Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφ. Paria autem in pugna capita habebant.* id est, Graecorum et barbarorum acies pari numero militum constabat. *Ἴσασι.* Cognoscunt. *Nam homines mali, bonum manibus tenentes, id non prius intelligunt, quam amiserint.* *Ἴσαυροι.* Vide in v. *Βρύχιος.* *Ἴσατο.* Posuit. *Ἰσδιγέρδης.* Nomen proprium. *Ἰσραηλίτης.* Hebraeus. *Ἰσαῖος.* Isaeus, unus e decem oratoribus, discipulus Isocratis, magister autem Demosthenis, genere Athe-

Ἀθηναῖος τὸ γένος. Δημήτριος δὲ Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι. οὗτος ἐπαινεῖται καὶ ὡς ῥήτωρ καὶ ὡς Δημοσθένην ἀμισθὶ προαγαγών.

Ὅτι Ἰσαίου τοῦ ῥήτορος νεωτέρου ἀσωτευομένου, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντος, ἤρετο αὐτόν τις· Τίς ἄριστος τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ὀρνέων εἰς βρῶσιν; Πέπαυμαι, ἔφη ὁ Ἰσαῖος, ταῦτα σπουδάζων· ξυνῆκα γὰρ τοὺς Ταντάλου κήπους τρυγῶν. ἐνδεικνύμενος δήπου τῷ ἐρομένῳ ταῦτα, ὅτι σκιὰ καὶ ὀνείρατα αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι.

150 Ἰσσαῖος. ὁ πολίτης.

Ἰσαιών, Ἰσαιῶνος. ὄνομα κύριον.

Ἴσαι ψῆφοι. ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων. ἀναλύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἀπὸ τῶν δικαζομένων, ἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος.

Ἴσαι ψῆφοι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· Ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη, καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

Ἴσαι ψῆφοι.

Ὡς ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι ψῆφοι γένωνται. ὑπερβολικῶς εἴρηται. ὅταν γὰρ αἱ ψῆφοι ἴσαι ἐγένοντο, ἀπελύετο ὁ κατηγορούμενος.

Ἰσηγορεῖ. ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Πολύβιος· Οὔσης δημοκρατίας παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, καὶ τῶν μὲν ἀξιολόγων ἀνδρῶν πεφυγαδευμένων, τῶν δὲ κατακεκληρουχημένων τὰς τούτων οὐσίας ἐπικρατούντων τῆς πολιτείας, δυσχερῶς ὑπέφερον τὴν τούτων ἰσηγορίαν οἱ μένοντες τῶν ἀρχαίων πολιτῶν.

Ἰσηλίκων. τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Γυναικῶν ἰση-

---

1. Χαλκιδέα] Vide Schoemanni praef. Isaei p. V. 3. ὡς Δημοσθένην ἀμισθὶ πρ.] Vide Plutarch. in Demosthene p. 848. Küst. Δημοσθένη V. 4. Ἰσαίου τοῦ ῥήτ. νεωτ. ἀσωτ. ὕστερον δὲ σωφρ.] Articulum hunc descripsit Suidas ex Philostr. de Vitis Soph. p. 512. ut Pearsonus observavit. Küst. Recurrunt haec in v. Ταντάλου κήπους τρυγῶν, nulla voce minus. Ὅτι Gaisf. cum *V. Initium narrationis, quod ipsa verborum arguit stribligo, Suidas ex ingenio finxit. 6. τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ἰχθύων Philostr. libri praeter unum. 7. Πέπαυμαι, ἔφη ὁ] ὁ δὲ πέπαυται ἔφη E. 9. σκιὰ] σκαὶ B. E. 11. Ἰσαῖος] Ἰσσαῖος A. B. V. Med. Vide supra v. Ἴσα. 13. Ἴσαι ψῆφοι] Vide Harpocrationem h. v. Küst. Harpocratio quidem nihil ad hanc glossam sed ad continuam. ἴσαι constanter edd. De rationibus instituti Attici luculente disseruit Aristoteles Probl. 29, 13. cuius testimonium ex Atticorum etiam Politia protulit lexicon post Photium ed. p. 670. sq. Adde quae comparavit C. Fr. Hermannus Antiqu. comment. §. 143. 14. ἀπολύονται] ἀναλύονται A. V. E. Photius et Edd. ante Küsterum, qui tacite correctionem Porti receperat. 15. ἀπὸ τῶν] ἐπὶ τῶν δ. καὶ ἴσαι γεννῶνται Phot. Deinde αἱ ante ψῆφοι add. *V. 16. ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκ.] Glossa haec est supervacanea, et ex margine in textum irrepsisse videtur. Küst. Hanc etiam observationem a Porto mutuatus est Küsterus. Ceterum adeo plebeius est huius explicationis color, ut censuram potius quam medelam requirat.

1. Ἴσαι ψῆφοι] Caput glossae reddiderunt A. B. E. *V. Phot. et Harpocr. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος] Pag. 89. edit. Henr. Stephani. Küst. Sive §. 252. ἐν τῷ om. A. B. E. *V. Harpocr. Phot. Dein Aeschines, ἕτερος δ' ἰδιώτης ἐκπλεύσας εἰς Ῥ. 2. φόβον] In prioribus editt. mendose legitur φόνον, cuius loco φόβον ex MSS. et Aeschine reposui. Küst. φόβον Phot. Harpocr. φόρον V. E. 3. μέν om. Aeschines, cuius alii libri αὐτῷ αἱ ψῆφοι. 4. ἐγένοντο] ἐγίνοντο A. Deinde ὑπερέπεσεν, quod scribi debuit μετέπεσεν, e finitimo ὑπερώριστο labem apparet duxisse. εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπ.] Apud Aeschinem legitur, εἰ δὲ μία ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἦ ἀπέθανεν. Küst. Immo legitur, εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν. Sed ψῆφος Harpocratio. 7. Ὡς ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι ψῆφοι γένωνται] Haec sunt verba Aristoph. in Ran. 696. ubi vide veterem enarratorem. Küst. Haud temere suspicatur, qui glossam ab hominibus studiosis ascriptam opinetur. 8. ἐγίνοντο] ἐγένοντο dedi cum A. B. V. E. Sed refingendum γένωνται, ἀπολύεται cum Schol. Aristoph. sive gl. Ὡς ἀπόλοιτο. 10. Ἰσηγορεῖ. ἐπίσης λέγει. Ἰσολογεῖ. Πολύβιος] Sic omnes edd. Admodum fallor, ni scripserit Suidas, Ἰσηγορεῖ. ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Ἰσηγορία. Πολ. etc. Haec nova glossa est a praecedentibus secernenda. Etenim in Polybii exemplo allato legis, τὴν τούτων ἰσηγορίαν. Ergo hanc vocem proposuerat. Facem praefert Hesychius: Ἰσηγορεῖ. ἐπ' ἴσης λέγει, ὁμοτίμως. Scr. ἰσολογεῖ. Deinde Ἰσηγορία. ἰσολογία. Photius etiam (cum quo passim Suidas convenit) quattuor priora coniungit vocabula. Albert. Misc. Critt. p. 277. Duae glossae coniungendae sunt: Ἰσηγορεῖ, ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Πολύβιος. In Polybii enim fragmento legitur ἰσηγορία. Pierson. in Moer. p. 204. Non modo Hesychius et Photius itemque Lex. Bachm. p. 263. sed ordo etiam litterarum persuadet utrasque gl. coniungendas esse. Schweighaeuserus tamen in Polyb. VII, 10. Albertio praeeunte supplebat καὶ Ἰσηγορία ante Πολύβιος. Verum hoc facile caremus, cum Suidas consimiles voces sub unam glossam cogere soleat. 13. Immo κατακεκληρουχκότων. 15. μένοντες τῶν ἀρχαίων] οἱ ἀρχαῖοι τῶν A. 16. Γυναικῶν] Hoc fr. Aeliano tribuit Valckenarius. ἑαυτῇ] ἑαυτὴν A. B. V. E.

---

niensis. Demetrius vero perhibet Chalcidensem. hic laudatur, quod et eloquentia praestitit et Demosthenem sine mercede instituit. Ἰσαίου τοῦ ῥήτ. Isaeum rhetorem, qui cum in adolescentia luxuriae deditus fuisset, postea ad bonam frugem se reciperet, quidam interrogavit, quis piscis quaeque avis esu esset suavissima. tum ille: *Desii*, inquit, *his rebus studere, quoniam intellexi me Tantali hortos vindemiasse*, quibus verbis indicare voluit illi, qui haec percontabatur, omnes voluptates umbrae et somnio similes esse. Ἰσσαῖος. Civis Issae urbis. Ἰσαιών. Nomen proprium. Ἴσαι ψῆφοι. Paria suffragia. de iis dictum qui condemnationem in iudicio vix evaserunt. rei enim ab iudicibus absolvuntur, si pares sint sententiae. Ἴσαι ψῆφοι. Aeschines in Oratione contra Ctesiphontem: *Alius vero quidam privatus, in Rhodum navigans, quod timide pericula tolerasset, nuper criminis publici accusatus est, et pares sententias habuit. quod si vel una sententia ad reliquarum numerum accessisset, vel exilio vel morte multatus fuisset.* Ἴσαι ψῆφοι. *Periturum quamvis paria suffragia fuerint.* hoc hyperbolice dictum est. cum enim suffragia paria erant, reus absolvebatur. Ἰσηγορεῖ. Pari dicendi libertate fruitur, libertate fruitur. Polybius: *Cum plebs apud Messenios rerum potiretur, et clarissimi quique viri in exilium pulsi essent, eorum vero qui bona inter se diviserant, reip. praeessent: veteres cives, qui in urbe remanserant, aegre ferebant eos aequo secum iure gaudere.* Ἰσηλίκων. Aequalium. *Cum*

λίκων χορὸν ἑαυτῇ περιχέασα· γηραιαὶ δὲ αὗται, χορὸς θεοφιλής· καὶ καθεῖσαι τὰς παλαιὰς ἐκείνας κόμας ἐθεοκλύτουν.

Ἴσημι. γινώσκω.

Ἰσίδωρος πρεσβύτερος, ὁ Πηλουσιώτης, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, φιλόσοφός τε καὶ ῥήτωρ. Ἐπιστολὰς ἑρμηνευούσας τὴν θείαν γραφὴν γ γέγραφε, καὶ ἄλλα τινά.

Ἰσίδωρος φιλόσοφος· ὃς ἐφιλοσόφησε μὲν ὑπὸ τοῖς ἀδελφοῖς, εἴπερ τις ἄλλος, ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιμελής τε ** ἐν ἱεροῖς, καὶ τὰ πρὸς ταῦτα κατασκευάζειν ἅπαντα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἱκανώτατος εἰς ὑπερβολήν. ἐμοί τε δοκεῖν τὴν ζωὴν μὲν ἦν φιλόσοφος, τὰ δὲ πρὸς ἐπιστήμην οὐ διεξητασμένος· ἀγύμναστος ὢν μᾶλλον ἢ ἀφυὴς τὰ διαλεκτικά. νέῳ δὲ ὄντι θαυμαστόν τι συμβέβηκεν. ἀδελφῆς γὰρ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ἡλικιώτης, ἔτη ἢ γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν, ἀπὸ τοῦ τέγους πεσὼν ἐτελεύτα παραχρῆμα τὸν βίον· καὶ πένθους ἐπ' αὐτῷ μεγάλου συνεστῶτος, ἐπιφοιτῶν ἐνύπνιος τῷ Ἰσιδώρῳ τοῦτον παρεμυθεῖτο.

[1] Ἰσσικὸς κόλπος. 151

Ἰσσινίας. ὄνομα κύριον.

Ἶσις, Ἴσιδος. ὄνομα δαίμονος. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ Ἶσι.

Σὺ δὲ ὦ Ἶσι τάλαινα μενεῖς ἐπὶ ῥεύματα νήσου.

Ἶσις. αὕτη λέγεται Ἰώ, ἣν ἥρπασεν ὁ Ζεὺς ἐξ Ἄργους, καὶ τὴν Ἥραν φοβούμενος μετέβαλεν αὐτὴν ποτὲ μὲν εἰς λευκὴν βοῦν, ποτὲ δὲ εἰς μέλαιναν, ποτὲ δὲ ἰάζουσαν· μεθ' ἧς πλανώμενος ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. τιμῶσιν οὖν Αἰγύπτιοι τὴν Ἶσιν· διὸ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος αὐτῆς κέρατα βοὸς γλύφουσι, δηλοῦντες τὴν ἐπὶ βοῦν τῆς κόρης μεταβολήν.

Ἴσθι. γίνωσκε.

---

1. γηραιαὶ] γηραιαὶ δὲ V. 2. Novissima repetuntur sub v. *Καθεῖσαι*, unde verborum collocatio refingenda. Is locus facile persuasit, ut sublata distinctione continuarem *καὶ καθεῖσαι . . . κόμας ἐθεοκλύτουν*, quibus adde *Ἠλιόν τε καὶ Δίκην*. His consentaneum ut *περιχέασα* pro nominativo absoluto, quem Aelianus deperiit, habeatur: quo posito *καὶ* tollendum videtur. Ceterum *ἑαυτῇ* num certum ratumque sit ambigimus. Quamquam non satisfacit *ἑαυτὴν πέρι χέασα*. 5. Ἰσίδωρος] Vid. *Ἑρμείας. Hemst.* πρεσβύτης] πρεσβύτερος A. 6. Ἐπιστολὰς ἑρμην. τὴν θείαν γραφὴν γ.] Portus ridicule, *Scripsit epistolas tres* etc. Isidorum enim plures epistolas quam tres scripsisse satis constat. Quare dubitandum non est, quin Suidas nota illa significare voluerit 3000. qui numerus nimius videri non debet, cum epistolae Isidori huius, hodie superstites, bis mille excedant. Potuit igitur et alias epistolas Isidorus scripsisse, quae vel iniuria temporum interciderunt, vel adhuc in tenebris bibliothecarum latent. Vide praeterea de hoc loco Suidae Sirmondum in Facundum Hermianens. p. 79. *Küst.* Ceterum distincte ,γ Med. γ, V. E. 9. Ἰσίδωρος φιλόσοφος, ὃς ἐφ.] Hic Isidorus philosophus vixit initio saeculi V. discipulumque et in schola Atheniensi successorem habuit Damascium, qui eius vitam litteris mandaverat, ex qua Eclogam satis prolixam exhibet Photius in Bibliotheca. Ex illa Vita Suidam articulum hunc descripsisse dubium non est; praesertim cum multa alia apud eundem sint loca, quae inde deprompta esse certo constat. *Küst. Καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος* V. in marg. ap. Gaisf. 10. τοῖς ἀδελφοῖς] τῆς ἀδελφῆς E pr. 11. τε καὶ] καὶ om. A. B. E. *V. Non modo praegressum *μὲν* sed ipse sententiae tenor vincit quaedam intercidisse. Nos *καὶ* sublato lacunam significavimus. 13. εἰς ὑπερβολήν om. E. 14. τὰ δὲ πρὸς ἐπιστ. οὐ διεξητ.] Huc spectant ea, quae de Isidoro leguntur infra v. *Συριανός. Küst.* οὐ διεξητασμένος] οὐ om. B. E. Videas simile Damascii iudicium in v. Ἱεροκλῆς. 16. ἀδελφῆς γὰρ υἱός] Vide supra v. *Δαιμονίᾳ*, ubi eadem leguntur. *Küst.* 17. αὐτοῦ] αὐτῷ dedi cum B. E. Med. Mox ὑπὸ τοῦ τέγους Med.

1. ἀπὸ τέγους gl. superior. 5. Ἰσσικὸς κόλπος] Vide Dionys. Perieg. 119. 6. Ἰσσιονίας] Ἰσσινίας A. B. V. E. Neutrum recte se habet. 7. Ἶσις et Ἶσι edd. itidemque in gl. continua. δαίμονος καὶ] κύριον E. 9. ἐπὶ ῥεύματος νήσου] Fortasse legendum est *ἐπὶ χώματι νήσου*. Sensum autem scriptoris, ex quo haec excerpta sunt, quis ex tam mutilis et laceris reliquiis divinare queat? *Küst.* Est versus Sibyllinus, cuius meminit Clemens Alexandrinus Cohort. ad Gent. c. 4. [p. 44.] ubi ita haud paulo emendatior legitur: *Ἶσι, θεὰ τριτάλαινα, μενεῖς ἐπὶ ῥεύμασι Νείλου Μούνη, μαινὰς ἄνανδος, ἐπὶ ψαμάθοις Ἀχέροντος. Toup.* Utriusque scriptoris collatio persuadet refingendum esse: *Ἶσι, σὺ δ' ὦ τριτάλαινα, μενεῖς περὶ ῥεύματα Νείλου.* ῥεύματος] ῥεύματ V. i. e. *ῥεύματα*, quod unus liber Clementis praebet. Id merito recepit Gaisf. 11. Ἶσις. αὕτη λέγεται Ἰώ, ἣν ἥρπ.] Vide supra v. *Ἰώ. Küst.* Vid. Nonni Hist. coll. in Greg. Nazianz. p. 169. *Gaisf.* Repetiit *Eudocia* p. 243. 12. αὐτὴν μετέβαλλε] μετέβαλεν αὐτὴν A. V. μετέβαλλε αὐτὴν *V. 14. εἰς ἰάζουσαν] εἰς om. A. B. V. E. Tum ἰδιάζουσαν V. 16. ἐπὶ τῆς] τῆς omisi cum V. ἐγγλύφουσι Eudoc. 17. εἰς βοῦν] ἐπὶ βοῦν A. B. V. E. Med.

---

mulierum aequalium choro circumfusa esset (*erant autem hae matronae natu grandes, chorus deo carus*), *cum senes comas demisissent, deum invocarunt.* Ἴσημι. Scio. Ἰσίδωρος. Isidorus senex, Pelusiota, vir clarissimus, philosophus et rhetor. scripsit epistolas 3000, ibique sacram Scripturam interpretatur, item alia quaedam. Ἰσίδωρος. Isidorus philosophus, qui sub fratribus, si quis alius, in philosophia se exercuit, litterarum non minus quam sacrorum studiosus, et omnia quae ad ea pertinebant, ut universe dicam, summa dexteritate tractare norat. iam ut mihi quidem videtur, vita quidem fuit philosophus, scientia vero non satis excultus, et in dialecticis inexercitatus magis quam hebes. adolescentulo vero mirum quiddam accidit. nam eius aequalis, ex sorore natus, annos XVIII natus, statim a prima aetate divinam quandam ingenii vim prae se ferens, de tecto delapsus repente vitam finiit. quem cum ingenti luctu omnes prosequerentur, in somnis ille ad Isidorum accessit, et eum consolatus est. Ἰσσικὸς κόλπος. Ἰσσιονίας. Isionias. Nomen proprium. Ἶσις. Nomen deae. vocativus, o Isi. *Tu vero, Isi misera, manebis ad fluctus Nili.* Ἶσις. Sic vocatur Io, quam Iuppiter Argis rapuit, et Iunonis metu nunc in albam, nunc in nigram, nunc in violaceam vaccam mutavit, cum eaque multis locis peragratis in Aegyptum tandem venit. hanc igitur ob causam Isin Aegyptii colunt, et in simulacri eius capite cornua bovis effingunt, significantes eam in bovem olim mutatam fuisse. Ἴσθι. Scito.

Ἰσθμια. περιστόμια, περιδέραια, περιτραχήλια. λέγονται δὲ καὶ ἑορταὶ Ἑλλήνων. καὶ παροιμία Ἰσθμιάζειν, ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων. ἐπίνοσος γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρός. Ἴσθμιον ἀμφιφορῆος. ὁ τράχηλος τοῦ κεράμου, διὰ τὸ στενὸς εἶναι.

Ἰσθμικὴ πίτυς. ἄθλον ἐπινίκιον.

Ἰσθμός. θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Ἀριστοφάνης·

Ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ', ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις, πυκνότερον Κορινθίων.

ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ εἵλκον οἱ Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διισθμονίσαι ἐκάλουν.

Ἰσκαριώτης. σκηνὴ θανάτου.

Ἴσκεν. ὡς τύ,

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων.

Καὶ Ἴσκειν, εἰκάζειν.

Ἴσμα. ἴδρυμα.

Ἰσμαήλ. ὁ μεθ' ἡδονῆς γέλως Ἑβραϊστί. Καὶ Ἰσμαηλίτης, ὁ ἀπὸ Ἰσμαήλ.

Ἰσμαρικὸς οἶνος. Ἀρχίλοχος·

Ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

Ἴσμαρος δὲ πόλις, ἣ νῦν Μαρώνεια λεγομένη.

Ἴσμεν. οἴδαμεν.

Ἰσμηνίας. εἷς παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής. 152

Ἰσοδαίτης. ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσοκλεής. ἰσόδοξος.

Ἰσόκωλον. τὸ ἴσα μέρη ἔχον. λέγει δὲ Ἀρι-

---

1. Ἰσθμια. περιστόμια] Vid. Hesych. et intpp. Moeridis p. 194. 2. καὶ παροιμία, Ἰσθμιάζειν] Vide Hesychium v. Ἰσθμιάσι, [immo Ἰσθμιάσαι] qui eiusdem proverbii meminit. *Küst.* 4. ἀμφιφορῆ] ἀμφιφορ A. ἀμφιφορᾶ E. ἀμφιφορῆος correctionem Piersoni in Moer. p. 194. non improbatam Letronnio *Obss. sur les noms des vases Grecs* p. 82. recepi. Haec tamen seorsim debebant glossam efficere: nisi καὶ praemittimus. 7. Ἰσθμικὴ πίτυς] Fortasse respexit Suidas ad locum illum Gregor. Naz. Orat. XVIII. in fine: Τοῦτό σοι καὶ τῶν λόγων γέρας καὶ τῆς ἀθλήσεως, οὐ κότινος Ὀλυμπικὸς οὔτε μῆλα Δελφικὰ παίγνια, οὐδὲ Ἰσθμικὴ πίτυς etc. Multae enim occurrunt apud Suidam voces et ῥήσεις ex Gregor. Nazianz. excerptae: ut clare probamus alibi. Vide supra v. Ἀνάπται. *Küst.* Cf. Meinek. in Euphor. p. 109. 8. Ἰσθμός] Vide v. Πορθμός, unde huius loci correctio petenda, et hic ita legendum, Ἰσθμός· γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν· πορθμὸς δὲ θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. *Portus.* Quem ex parte iuvat Herod. Epim. p. 53. ἰσθμός, ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ. Adde Schol. Aristidis T. III. p. 22. πορθμὸς γὰρ] Sic A. V. cum Photio et Lex. Seg. πορθμὸς δὲ edd. ante Küsterum, qui edidit πορθμός. [Ἰσθμός] δέ. In E. gl. sic legitur: Ἰσθμός· θάλασσα μ. δ. γαιῶν· γῆ θαλασσῶν πορθμὸς δὲ θάλασσα μ. δ. γαιῶν. Discessit quidem Valck. in Ammon. p. 76. a Küstero. Hunc tamen minime fefellit ratio; sed litura, quod eum latuit, non emendatione procuranda est magistelli doctrina perversa, quippe raptim ex v. Πόντος compilata. 9. Ἀριστοφάνης] In Thesmoph. 653. ubi tamen prior versus hodie deest: quem proinde ex hoc loco Aristophani restituendum esse Bisetus recte monuit. *Küst.* 13. περιέρχεσθαι] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariss. [et *V.] revocavi. In prioribus enim editt. male excusum est περιέχεσθαι. *Küst.* διισθμονίσαι] Vide supra h. v. *Küst.* διισμονίσαι Schol. Aristoph. Rav. correctum a Dindorfio. 15. σκηνὴ θανάτου] Sic gloss. in N. T. Alberti p. 11. ubi consulatur editor, item Ernestius Gloss. Suidae p. 166. μνήμη θανάτου Zonaras.

1. Ἴσκε ψεύδεα π.] Homerus Odyss. τ'. 203. *Küst.* 3. Ἴσμα. ἴδρυμα] Vide Hesych. et Etymologum. *Küst.* Est Lycophr. 731. vox. 4. Ἰσμαήλ. ὁ μεθ' ἡδ. γέλως Ἑβρ.] Vel Suidam ignorantia linguae Hebraicae hic decepit, vel, cum haec scriberet, de voce Ἰσαάκ eum cogitasse oportet. Mitior, id est posterior sententia mihi verior videtur, propter ea quae leguntur supra v. Ἰσαάκ: ubi lector expresse docetur, vocem illam in lingua Hebraeorum τὸν μεθ' ἡδονῆς γέλωτα significare. *Küst.* Idem tradit Zon. p. 1122. ubi Tittmannus auctorem notationis indicat Origenem. Statim subiicit A. Ἴσμαρος ἡ νῦν Μαρώνεια λεγομένη. Cf. Schol. Od. ι. 40. 6. Ἀρχίλοχος· Ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἴσμ.] Athenaeus lib. I. p. 30. Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον τῷ νέκταρι παραβάλλει· ὃς καί πού φησιν, Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. Synesius Epist. CXXIX. Ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ· Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. Hunc locum Synesii descripsit Suidas infra v. Ὑπνομαχῶ, ubi iidem Archilochi versus leguntur. *Küst.* Archil. fr. 45. Mirifice haec tractavit Barthius in Statium T. II. p. 1049. a Gaisf. indicatus: qui vehementer in Archilochi dictum grassatus etiam Suidam locupletabat voce ἔνδοξος post οἶνος. 9. λεγομένη] καλουμένη B. E. 11. Ἰσμηνίας. εἷς παρ' Ἀθ.] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. *Küst.* De eo Plutarch. forsan in Praec. Reip. Ger. [p. 823. D.] Οὕτως ἐν ταῖς ὑγιαινούσαις πόλεσιν Ἰσμηνίας ἐπιδίδωσι. *Reines.* Ἀθηναίοις] Θηβαίοις Valesius. Plura huius commutationis exempla vide apud Hemsterhus. Anecd. p. 245. *Gaisf.* Item annot. in vv. Ἱππαρχία et Καδμία νίκη, et Ungeri Parad. Theb. p. 448. 13. Ἰσοδαίτης. ξενικός τις δ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Hesych. v. Ἰσοδέτης. *Küst.* Adde Gesnerum in Lucian. Epp. Saturn. 32. et Lobeckium Aglaoph. p. 621. 14. καὶ μὴ] μὴ mendum vulg. 15. Ἰσοκλεής] Post h. v. addit A. Ἰσμήνης. ζήτει ἐν τῷ Σημαίνει. 16. Ἰσόκωλον] Seqq. descripta sunt ex Alexand. Aphrodis. in Aristot. Topic. p. 232. *Gaisf.*

Ἰσθμια. Capistra, monilia, vincula colli. item ludi quidam Graecorum appellantur. Et proverbium, Ἰσθμιάζειν, quod dicitur de iis, qui cum malis conflictantur. etenim insalubre tempus est Isthmiorum. Ἴσθμιον ἀμφ. Os amphorae sive collum amphorae, quod angustum est. Ἰσθμικὴ πίτυς. Isthmica pinus fuit victoriae praemium. Ἰσθμός. Fretum, quod est mare inter duas terras. Aristophanes: *Isthmum quendam habes, mi homo, sursumque et deorsum penem reciprocas, crebrius quam Corinthii.* Corinthii enim naves per Isthmum trahebant, ne cogerentur continentem circumire; idque διισθμονίσαι vocabant. Ἰσκαριώτης. Tabernaculum mortis. Ἴσκεν. Ut illud: *Multa mendacia in promptu habebat.* Et Ἴσκειν, assimilare. Ἴσμα. Collocatio. Ἰσμαήλ. Suavis risus Hebraice. Et Ismaelites, qui ab Ismaele genus ducit. Ἰσμαρικὸς οἶνος. Ismaricum vinum. Archilochus: *In hasta autem vinum Ismaricum; hastaeque innixus bibo.* Ismarus vero est urbs, quae nunc Maronea vocatur. Ἰσμηνίας. Ismenias fuit polemarchus apud Athenienses illustris. Ἰσοδαίτης. Isodaetes, peregrinus quidam daemon, cui mulierculae plebeiae et parum probae sacra faciebant. Ἰσοκλεής. Aeque celebris. Ἰσόκωλον. Paribus membris instructum, de quo dicit Aristoteles:

στοτέλης ὅτι, ἐὰν σύνθετον τινὸς λόγος ἀποδοθῇ, τοσαῦτα μέρη ἔχων, ὅσα καὶ τὸ σύνθετον ἔχει, οὗ ὁ ὁρισμὸς ἀποδίδοται, οὐκ ἔσται οὗτος ὁ λόγος ὁρισμὸς ἐκείνου. ἐν γὰρ τοῖς οὕτως ἀποδιδομένοις λόγοις ἀναγκαῖον ὀνομάτων εἰς ὄνομα τὴν μετάληψιν γεγονέναι.

Ἰσοκράτης, Θεοδώρου αὐλοποιοῦ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γενόμενος ἐπὶ τῆς πϛ΄ ὀλυμπιάδος, ὅ ἐστι μετὰ τὰ Πελοποννησιακά. καὶ διὰ μὲν τῆς φωνῆς τὴν ἀτονίαν καὶ τὸ ἀπαρρησίαστον δίκας οὐκ εἶπεν, ἐδίδαξε δὲ πλείστους, καὶ λόγους γέγραφε λβ΄. βιώσας δὲ ἔτη ϛ΄ πρὸς τοῖς ῥ΄ ἐτελεύτησεν. ἀδελφοὶ δὲ αὐτῷ ἐγένοντο Τίσιππος καὶ Θεόμνηστος καὶ Θεόδωρος. διδάσκαλος δὲ Γοργίας. οἱ δὲ Τισίαν φασίν, οἱ δὲ Ἐργῖνον, οἱ δὲ Πρόδικον ἔφασαν, οἱ δὲ Θηραμένην. οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ πλεῖστοι.

Ἰσοκράτης, Ἀμύκλα τοῦ φιλοσόφου, Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ἢ Ἡρακλείας, ὡς Καλλίστρατος, ὁ ῥήτωρ, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἰσοκράτους, διακούσας δὲ καὶ Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου. οὗτος δὲ ὁ Ἰσοκράτης καὶ Θεοδέκτῃ τῷ ῥήτορι καὶ τραγῳδιοποιῷ καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ ἅμα τῷ Ἐρυθραίῳ Ναυκράτῃ διηγωνίσατο περὶ λόγων εἰς τὸν ἐπιτάφιον Μαυσώλου τοῦ βασιλέως Ἁλικαρνασσοῦ. καὶ λόγοι αὐτοῦ ϛ΄ Ἀμφικτυωνικός, Προτρεπτικός, Περὶ τοῦ τάφον μὴ ποιῆσαι Φιλίππῳ, Περὶ τοῦ μετοικισθῆναι, Περὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας.

Ἰσοκράτης εἶπεν· Ὁ γὰρ φαύλως διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων.

Ἰσολογία. ἰσοτιμία. Διαψευσθεὶς δὲ τῆς

1. *συνθέτου*] σύνθετος Alexand. Mox λόγος om. E. 4. *ὁρισμὸς*] ὅρος Alexand. qui mox *οὐκ ἔστιν*. *ἀποδιδομένοις*] ἀποδεδομένοις Alex. 5. *ὀνομάτων εἰς ὄνομα*] *τῶν ὀν. εἰς ὀνόματα* Alex. 7. *Ἰσοκράτης. Θεοδ.*] De hoc legendus est Dionys. Halicarnass. in libello *περὶ τῶν ἀρχαίων Ῥητόρων*, item Philostratus de Vit. Sophist. lib. I. p. 505. et seqq., Plutarchus in Tractatu de X. Oratoribus, Photius in Bibliotheca Cod. CCLX. et Tzetzes Chil. XI. c. 382. *Küst.* Narrationem de utroque Isocrate in compendium misit *Eudocia* p. 247. 8. *ὅ ἐστι μετὰ τὰ Πελοποννησ.*] Immo potius ante bellum Peloponnesiacum. Dionysius enim Halicarnass. expresse testatur, nativitatem Isocratis quinque annis belli istius initium antecessisse. *Küst.* *κατὰ* scribendum vidit Coraës in Isocr. T. II. p. *νζ΄*. Sed observationem istam *ὅ ἐστι μετὰ* (vel potius *κατὰ*) *τὰ Πελοπ.* cum verborum color a Suidae more diversus tum argumentum arguit a studiosis hominibus insertam fuisse. Ceterum *γενόμενος* exemplo sane raro dictum de anno natali: cf. v. *Πίνδαρος*. 9. *καὶ διὰ μὲν τῆς φωνῆς τὴν ἀτ.*] Huc spectant verba illa Dionysii Halicarnassensis, loco ante laudato: *Σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά, ὡς δὲ ἡ φύσις ἠναντιοῦτο, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τοῦ ῥήτορος ἀφελομένη, τόλμαν τε καὶ φωνῆς μέγεθος, ὧν χωρὶς οὐχ οἷόν τε ἦν ἐν ὄχλῳ λέγειν, ταύτης μὲν ἀπέστη τῆς προαιρέσεως. Küst.* Adde Valck. in E. Hipp. 986. 10. *ἀτονίαν*] Plin. Ep. VI, 29. *quod infirmitate vocis, ne in publico diceret, impediebatur. Reines.* *ἀπονίαν* Med. 11. *καὶ λόγους γέγραφε λβ΄*] Vide Photium loco citato, qui plures orationes quam XXXII. ab Isocrate conscriptas fuisse testatur. *Küst.* Saltem hinc colligere licet, quod sub glossae finem extat, *οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ πλεῖστοι*, ab hominibus incuriosis esse profectum. 12. *ἔτη ϛ΄*] ἔτη ρία Eudocia, Suidae numerus congruet cum Lucianeo Macrob. c. 23. si pro *ῥ* legamus *ϛ*. *Gaisf.* Vixit tamen annos nonaginta octo. 13. *Τελέσιππος καὶ Διόμνηστος* Scriptor de V. X. Oratt. *Θεόδωρος*] *Διόδωρος* B. E. 15. *Ἐργῖνον*] *Ἀρχῖνον* Ruhnkenius Hist. Crit. Orat. Gr. p. XLII. vereor ut recte. *οἱ δὲ Πρόδικον*] Alii Protagoram, vid. v. *Πρωταγόρας. Reines.* *Πρόδινον* *V. *οἱ δὲ Θηραμένην*] Vide supra v. *Ἀργέου υἱός. Küst.*

2. *Καλλίστρατος ὁ ῥήτωρ μαθ.*] Vulgatam distinctionem mutari iussit Schmidtius de Callistrato Aristophaneo p. 29. tradens de Domitio Callistrato rerum Heracleoticarum scriptore, quem intellexerat etiam Ruhnkenius Hist. Crit. Or. Gr. p. LX. Superest tamen ut damnosum *ὁ* tollatur. 4. *διακούσας*] *ἀκούσας* V. 5. *Θεοδέκτῳ*] Leg. *Θεοδέκτῃ. Hemst.* Sic A. V. E. Med. Suaserat etiam Taylorus Lectt. Lys. p. 233. Reisk. Mox *τραγῳδοποιῷ* A. Ceterum non Isocratem minorem sed rhetorem clarissimum certaminibus de Mausoli laudibus una cum Theopompo aliisque eius discipulis interfuisse contendit Ruhnkenius p. LXXXV. nisus testimoniis Porphyrii ac Scriptoris de V. X. Oratt. Sed iure sententiam plane veri dissimilem impugnant Pflugkius de Theopompi vita p. 26. sqq. et Wichersius p. 13. 7. *Ναυκρατίτῃ*] Vitium quod pravae versioni ansam dedit ab I. Meursio sublatum A. L. V, 14. legente *Ναυκράτῃ*, *simul Erythraeo Naucrate*. Vid. in *Θεοδέκτης. Hemst.* *Ναυκράτῃ* E. *V. Sic Taylorus et Ruhnk. Hist. Crit. Or. Gr. p. LXXXIV. Superest ut refingatur *Ναυκράτει*. 8. *τοῦ Καρὸς*] *Καρὸς* om. A. B. V. E. 9. *Ἀμφικτυονικός* recte Vita Isocratis a Mustoxyde prodita, ubi libellus ille spuriis Isocratis senioris sermonibus annumeratur, itemque *περὶ τοῦ κατοικισμοῦ Μιλησίοις*. 10. *Προτρεπτικός*] Idem ac *Παραίνεσις* ad Demonicum, iudice Ruhnkenio Hist. Or. Gr. p. LXXXIV. qui de Apolloniate quaedam monuit post Allatium in Ep. Socrat. 30. p. 272. sq. ed. Orell. Sed Protrepticum a sententiis istis diversum fuisse docet ea quam memorabam Isocratis Vita. 13. *Ἰσοκράτης εἶπεν*] Haec V. in marg. ap. Gaisf. Locus est ex Or. ad Demonic. p. 9. D. ed. Steph.

Si cuius orationis compositae definitio reddatur, tot habens partes, quot habet ipsa composita oratio, cuius definitio redditur, haec oratio non erit illius definitio. nam in definitionibus, quae sic redduntur, necesse est metalepsin nominum locum habere. *Ἰσοκράτης*. Isocrates, filius Theodori, fabri tibiarum, Atheniensis, rhetor, natus Olymp. LXXXVI. id est, sub bellum Peloponnesiacum. hic vocis imbecillitate commotus et in dicendo verecundia causas non egit, sed complures erudiit. orationes scripsit XXXII. obiit anno aetatis CVI. fratres eius fuerunt Tisippus, Theomnestus, Theodorus; magister vero Gorgias. quamquam alii Tisiam fuisse dicunt; alii Erginum; alii Prodicum; alii denique Theramenem. orationes eius sunt plurimae. *Ἰσοκράτης*. Isocrates, Amyclae philosophi F. Apolloniae in Ponto vel Heracleae natus, ut scribit Callistratus, rhetor; discipulus et successor Isocratis Magni et Platonis auditor. hic Isocrates cum Theodecte rhetore et poeta tragico, cumque Theopompo Chio, itemque Erythraeo Naucrate, de eloquentia certavit in funere Mausoli, regis Halicarnassi. orationes eius sunt quinque: Amphictyonica, Cohortatio, Philippo sepulcrum non esse faciendum, De migratione, De suis in republica consiliis. *Ἰσοκράτης εἶπεν*. Isocrates dixit: *Qui male consulit suis rebus, nunquam bene consulet alienis.* *Ἰσολογία*. Honoris aequalitas. *Cum illum*

κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἔξειν οὐδέποτε πρὸς τὸ συνέδριον.

Ἴσον καὶ Ἄνισον. ζήτει ἐν τῷ Ἀμπλάκημα καὶ ἐν τῷ Ἴσον.

Ἴσος. ὄνομα ἔθνους.

Ἰσοπαλῆ. ἴσα ἐν κλήρῳ. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

Ἰσόπεδον. εἰς ὁμαλὸν τόπον.

Ἰσόῤῥοπον. ἰσοβαρές, ἰσοστάσιον.

Ἰσός. ὄνομα ποταμοῦ.

Ἴσσος. ὄνομα πόλεως. ἶσος δὲ ὁ ὅμοιος· καὶ περισπᾶται. ἐξ οὗ καὶ ἰσότερος.

153 [11]Ἰσοσθενής. ἰσοδύναμος.

Ἰσοστάσιον. ἰσόσταθμον.

Ἰσοτελεῖς. οἱ ἀπὸ τοῦ μετοικεῖν κατά τινα τιμὴν παρὰ τοῦ δήμου γενομένην κατὰ ψήφισμα μεταβαίνοντες εἰς τὸ τῶν δημοποιήτων δίκαιον ἰσοτελεῖς ὠνομάζοντο. ἐγίνετο δὲ τοῦτο τοῖς μετοίκοις ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅτε ἔδοξαν εὖ πεποιηκέναι τὸ κοινόν.

Ἰσοτελεῖς. ἴσα τελοῦντες· ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὃ ἔστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτέλεια. πολλάκις τιμή τις ἐδίδοτο τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτῶν ἐγίγνετο· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι ἄφεσιν εἶχον οἱ ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει. καὶ πόλεσι δὲ ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις καὶ Θηβαίοις. ὁ δὲ ἰσοτελὴς ὡρισμένον τι τέλος ἐδίδου.

Ἰσότης φιλότης. αὕτη γνωμικὴ δηλοῦσα ὡς ἰσότης τὴν φιλίαν συνέχει.

Ἰσουργός. ἴσα ἐργαζόμενος.

Ἰσοϋψεῖς οἰκίαι καὶ παράλληλοι τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ οὖσαι καταλύματα τοῖς ἐργαζομένοις τὰ

---

1. *Ἰσολογίαν ἔξειν οὐδέποτε πρὸς τὸ συνέδριον*] Haec Polybii esse suspicor. *Ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς τὸ συνέδριον* est, *pari esse honore et privilegio cum iis qui synedrevonsi.* Ita locutus est Polybius in Excerpt. Legatt. p. 1220. ed. Gronov. [XXVI, 3.] *Ἔτι γὰρ τούτοις ἔξῆν καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους κατὰ ποσὸν ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ῥωμαίους, διὰ τὸ τετηρηκέναι τὴν πίστιν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καιροῖς, ἐξ οὗ τὰ Ῥωμαίων εἵλοντο· λέγω δὲ τοῖς κατὰ Φίλιππον καὶ Ἀντίοχον. Nam ad hunc usque diem Achaei societatem ex aequo cum Romanis aliquo saltem modo colebant: quoniam ex quo sectam populi Romani coeperunt sequi, fidem constanter temporibus maxime insignibus servaverant; tempora dico bellorum quae Philippus et Antiochus gesserunt.* Ita non male vertunt. Sed gravissimus error in Graecis est, quem nemo vidit. Scribendum sine dubio, *ἐν τοῖς ἐπισφαλεστάτοις καιροῖς. Toup.* I. p. 276. 3. Neglexit Küst. Silet Gronovius. *ζήτει* Gaisf. clam. 5. *ἔθνους*] *ἰχθύος* edd. Bas. et Porti et Theognostus p. 40. quod commendat Albertius in Hesych. 6. Cf. v. *Ὑπατοι*. Explicatio sane perversa. 7. *ὁμαλὸς τόπος*] *εἰς ὁμαλὸν τόπον* A. B. V. Schol. Il. *ν*. 142. ex Suida corrigendus. *Ἰσόπεδον. ἰσώμαλον τόπον. Gaisf.* Cf. Toup. in v. *Ἥιρτο*. 8. *καὶ ἐν τῷ ἴσον* subiecit Med. 9. Glossa suspecta. 10. *ὅμοιος*] *ὅπερ ἐνίοτε* addit E. om. *ἐξ οὗ*. 11. Lege *προπερισπ.* 13. *Ἰσοστάσιον*] *ἰσοστάσιος* Athen. p. 526. *Toup.* MS. Max. Tyr. Diss. XXXVI. *κτῆμα ἡδοναῖς πάσαις ἰσοστάσιον καὶ πόνοις πᾶσιν ἀντίῤῥοπον. Reines.* Post *ἰσόσταθμον* E. addit *ἴσον*. 15. *παρὰ τοῦ δήμου γενομ.*] Sic recte habet edit. Mediolanensis. Male vero in reliquis *περὶ τοῦ δήμου. Küst.* 16. *εἰς τὴν τῶν* *V. *δημοποιήτων*] *δημοποιητῶν* B. E. Med. *δημοποιῆ* V.

1. *ὅτε*] *ὅταν* B. *ἐδόκουν*] *ἔδοξαν* dedi cum. B. V. E. 3. *Ἰσοτελεῖς. ἴσα*] Ex Phrynicho. Vid. Ruhnken. in Tim. p. 151. Pierson. in Moer. p. 199. *Gaisf.* Adde Phot. Lex. Bachm. p. 263. et Lex. Rhet. p. 267. *Ἴσα τελοῦντες. ἴσα τ.*] Locum hunc, qui in prioribus editt. mutilus est, ex MSS. supplevi. *Küst.* Nempe posterius *ἴσα* om. Med. 5. *Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτ.*] Hunc articulum descripsit Suidas ex Harpocratione, quem vide. *Küst.* 6. *ἀξίοις*] *ἀναξίοις* A. B. E. Vulg. tenet Photius. 7. *αὐτῶν*] *αὐτοῖς* E pr. et Harp. 8. *οἱ ἰσοτελεῖς*] *οἱ* om. A. V. E. Med. Phot. Sed habet Harpocr. 9. *ἰσοτελεῖς Θεόφραστος λέγει*] In prioribus editt. legitur, *ἰσοτελεῖς ἐλέγοντο, Θεόφραστος λέγει.* Sed vocem *ἐλέγοντο* nec MSS. agnoscunt, nec sensus admittit; quam proinde tanquam *παρεμβεβλημένην* expungere non dubitavi. *Küst.* 10. *τὴν ἀτέλειαν*] Immunitatis gradus tradit Wolfius Prolegg. in Leptin. p. 71. sq. 13. *Ἰσότης φιλότης*] Plato VI. de Legg. p. 615. (757. A.) *Παλαιὸς γὰρ λόγος ἀληθὴς ὤν, ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται, μάλα μὲν ὀρθῶς εἴρηται.* Haec *φῄσις* Platonis legitur etiam apud Stobaeum Serm. XLII. *Küst.* Rittershusium in Porphyr. Vit. Pyth. n. 33. addit Gaisf. Memorabilis locus Aristotelis Eth. IX, 8. *καὶ αἱ παροιμίαι δὲ πᾶσαι ὁμογνωμονοῦσιν, οἷον τὸ μία ψυχὴ καὶ κοινὰ τὰ φίλων καὶ ἰσότης φιλότης καὶ γόνυ κνήμης ἔγγιον. αὕτη γνωμικὴ*] Leg. *αὕτη γνώμη καὶ δηλοῦσα.* Vide supra v. *Γνώμη*, et Bos. in locum. *Toup. γνωμικὸν* E. Legendum aut *αὕτη ἡ γνώμη δηλοῖ* aut, expulso quod interponi solet glossemate, *αὕτη δηλοῖ*. 14. *ἰσότης*] *ἡ ἰσότης* *V. 15. *Ἰσουργός*] Vox cadentis aevi. 16. *Ἰσοϋψεῖς οἰκίαι, καὶ παρ.*] Vide Polybium lib. IX. c. 20. unde fragmentum hoc sumptum esse Iacobus Gronovius suspicatur. *Küst.* Polyb. p. 778. qui locus nihil huc facit. *Hemst.* Polybio quidem hoc fragmentum assignandum esse puto, qui ita fere loquitur lib. VIII. p. 717. (c. 6.) *Κλίμακα τῷ πλάτει τετράπεδον ἑτοιμάζοντες, ὥστε ἐξ ἀποβάσεως ἰσοϋψῆ γενέσθαι τῷ τείχει.* Miror autem nec Gronovium nec Küsterum vel verbulo nos commonefecisse de Siphio, divite illo solo, ubi aurum effodiebatur scilicet. Sed vereor ne lectori imposuerit Suidas, et quod de Siphlo narrat, de Siphno intelligendum sit.

---

opinio fefellisset, fore ut nunquam apud concilium in ulla re controversa pari cum aliis honore frueretur. *Ἰσός*. Nomen gentis. *Ἰσοπαλῆ*. Parem sortem habentia. *πάλος* enim sors. *Ἰσόπεδον*. Locus planus. *Ἰσόῤῥοπον*. Aequilibre, ponderis aequabilis. *Ἰσός*. Nomen fluvii. *Ἴσσος*. Nomen urbis. *ἶσος* vero par, quod habet circumflexum. hinc comparativus *ἰσότερος*. *Ἰσοσθενής*. Pari robore praeditus. *Ἰσοστάσιον*. Pari pondere praeditum. *Ἰσοτελεῖς*. Inquilini illi, qui honoris causa ex decreto populi in eorum condicionem asciscebantur, qui civitate donati erant, vocabantur *ἰσοτελεῖς*. hoc autem honore tum ornabantur, cum de republica bene meruisse videbantur. *Ἰσοτελεῖς*. Qui paria cum civibus tributa reipublicae pendunt. *Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτ.* Saepe inquilinis propter merita hic honos habebatur, ut tributum, quod inquilini pendere tenebantur, iis remitteretur, eosdem autem ab ceteris quoque oneribus, quae inquilini praestabant, immunes fuisse testatur Theophrastus: tradens ille Athenienses integris interdum civitatibus immunitatem decrevisse, ut Olynthiis et Thebanis. *ἰσοτελὴς* vero statutum aliquod tributum pendebat. *Ἰσότης*. *Amicitia est aequalitas.* sententia docet amicitiam ab aequalitate contineri. *Ἰσουργός*. Paria faciens. *Ἰσοϋψεῖς οἰκ. Aedes parem altitudinem habentes et aequis intervallis a muro distantes, quae in Siphno sunt deversoria metallico-*

χρύσεια μέταλλα. ἰσοΰψὴς οὖν ἰσοΰψοῦς κλίνεται.

Ἰσοφαρίζειν. ἐξισοῦσθαι.

Ἰσοφωνία.

Ἰσοφυᾶ. ἴσα.

Ἰσοχειλεῖς. μέχρι χείλους πεπληρωμένοι. Ἦσαν δὲ κρατῆρες οἴνου ἰσοχειλεῖς.

Ἴσῳ ζυγῷ. ἀντὶ τοῦ ἐξίσης. Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ φιληθεὶς τὸ λεγόμενον ἴσῳ ζυγῷ παρ' ἐκείνου ἡδέως μὲν αὐτῷ συνῆν, ἔπραττε δὲ οὐδὲν ὧν μὴ πρότερον ἐκεῖνος πύθοιτο καὶ φήσειν εἶναι πρακτέον.

Ἰσωνία. ἰσοτιμία, ἢ ἡ ἴση ἀγορά.

Ἴσωτο.

Ἱσπανία. χώρα, ἣ καὶ Ἰβηρία καὶ Ἑσπερία καλεῖται.

Ἰσραηλίτης. Ἑβραῖος.

Ἴστε. γινώσκετε.

Ἰστέον. δεῖ γινώσκειν.

Ἵσταμαι. γενικῇ.

Ἵστη. ἵστανε, στῆσον· προστακτικῶς.

Ἱστημι. αἰτιατικῇ.

Ἱστία. ἡ καθέδρα.

Ἱστιατορίαν. δειπνητορίαν.

Ἱστίαια. πόλις. Καὶ Ἱστιαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἱστίαιτον. ὄνομα τόπου. 154

Ἱστίον. ἄρμενον. Πλήρεσιν ἱστίοις ἐς τὴν αὐτοῦ σοφίαν καθῆκεν. ἀντὶ τοῦ παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ. Καὶ παροιμία, Θύειν Ἱστίᾳ. εἴρηται ἡ παροιμία κατὰ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας.

Ἱστίον σαπρόν. ἄρμενόν παλαιόν, τρίβακον, ἢ μὴ ἁρμόζον. Ἀριστοφάνης· ἀντὶ τοῦ ἱστίον

Est autem Siphnus una ex Cycladibus, auri et argenti fodinis celeberrima: de qua Herodotus, Strabo, Stephanus Byzantinus, Pausanias, Eustathius in Dionysium *Περιηγητήν*, alii quam plurimi. Confer etiam nostrum infra v. *Σίφνιοι. Toup.* I. p. 277. *Σιφνῷ* occupaverat Portus. Coniecturae quantumvis speciosae non satis favet collocatio verborum, quae descriptionem magis soli (velut *ἐν στύφλῳ*, v. Elmsl. in E. Bacch. 1135.) quam nomen civitatis iubet expectari.

3. Ἰσοφαρίζειν] Il. ζ. 101. 4. Vox auctoritatis incompertae. 6. *χείλους*] *τέλους* B. E. 7. Ἦσαν δὲ κρατῆρες] Xenoph. Exped. Cyri, lib. IV. (c. 5,26.) p. 332. Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια, καὶ οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas, sed ita ut sententiae formam pro lubitu mutaverit. *Toup.* II. p. 278. Tittmannus dubitabat an alium locum Suidas voluisset. 8. Ἴσῳ ζυγῷ] Ἰσοζυγῷ A. V. Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτόν] Pulcherrimus hic locus depromptus est ex Iuliani Orat. VIII. p. 244. Allusit autem Iulianus ad Theocritum Idyll. XII, 15. Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ· ἦ ῥα τότ' ἦσαν Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὃν' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. Ubi optime Scholiastes: Τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. *Toup.* Cf. Schottus in Prov. Suid. VIII, 8. Adde quae annotavimus in v. Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. 9. παρ' ἐκείνου] πάλιν addit Iulianus: qui paulo post ὧν μήτε πρότερον, hoc est, ὧν μὴ τὸ πρ. 13. Ἰσωνία. ἰσοτιμία] Respexit Suidas ad locum illum Aristoph. in Pac. 1226. Ἀλλ' αἴρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας. Ubi Scholiasta ait: τῆς ἰσωνίας. τῆς ἴσης τιμῆς. *Küst.* Ἰσονία B. V. E. ἴσῃ] ἢ ἴσῃ A. V. Med. ἀγορασία *V. 14. Ἴσῳτο] Om. vulg. Tuetur *V. Scripsi Ἴσωτο. 15. Vide v. Ἴβηρες. 17. Vide post v. Ἰσδιγέρδης.

3. Ἵστ. γεν. ad gl. Ἵστημι traduxit *V. Om. vulg. 4. Ἵστη] Om. vulg. Id Med. Gaisf. separaverant ab Ἵστανε, quod pro lemmate verborum *στῆσον προστ.* erat. Meliora praebuerunt *V. Zon. et Lex. Bachm. p. 263. f. (ubi deest *στῆσον*) Cf. Piers. in Moer. p. 208. 7. Ἱστιατόρια. δειπνητόρια] Ἱστιατορίαν. *δειπνητορίαν* A. V. E. Lex. Seg. Sed vulg. habet Photius. Vide v. Ἑστιατορία. 8. Ἱστιαία] Ἱστιαῖος A. V. E. Cum iisdem omisi καὶ Ἱστιαῖος ὁ ἀπὸ ταύτης, quae ferebantur post πόλις. Ἱστιαῖος] Histiaeum grammat. nominat Lucianus in Conviv. tanquam sibi notum. Histiaeus Amisenus grammat. magister Tyrannionis senioris, sub Lucullo captus Romae vixit. Histiaeus Colophonius musicus ap. Nicom. 2. Ἁρμον. ἐγχειρ. Boeth. 1. de Musica c. 20. Histiaea Alexandrina, ap. Strabon. XIII. 599. Histiaeum rerum Phoenicicarum scriptorem nominat Iosephus A. I. 1, 4. Steph. Byz. v. Βηρυτός. Histiaeus Milesius Herod. V, 30. *Reines.* Vide supra v. Ἀνακρέων, ubi Histiaei mentio fit. *Küst.* Eundem locum occupaverat Reinesius. 9. Gl. suspecta. Puto subesse Ἱστίαιον. 10. ἄρμενον — θύειν om. B. E. Med. Dedit Aldus. Πλήρεσιν ἱστίοις] Repetitur hic locus infra v. Πλῆντο. Est autem decerptus ex Philostr. Vit. Sophist. I, 25. (p. 536.) ubi ita legitur: Ἐφιλοσόφει δὲ (Τιμοκράτης) καταρχὰς μὲν τοὺς ἰατρικοὺς τῶν λόγων, εἰδὼς εὖ τὰς Ἱπποκράτους τε καὶ Δημοκρίτου δόξας. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν Εὐφράτου τοῦ Τυρίου, πλήρεσιν ἱστίοις ἐς τὴν ἐκείνου φιλοσοφίαν ἀφῆκεν. Ubi non male Gruterus ἐπαφῆκεν. Sed non minus vere atque eleganter Suidas: ἐς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν. Ita legendum ex Philostrato, non αὐτοῦ. Est autem locutio elegantior quam pro captu vulgari: εἰς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν αὐτόν, quae postrema vox vel additur vel omittitur pro re nata. Procopius in Gothicis lib. III. Ἀρταβάζης δὲ μόνος ἐς τὴν πρᾶξιν καθῆκεν αὐτόν. Arrian. Epictet. III. 6. Εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα Καθίησι. *Toup.* ἀφῆκεν defendit Boissonadus in Philostr. Heroica p. 282. cum exemplis e Philostrato allatis, tum auctoritate Suidae v. Πλῆντο. Verum nihil probat locus iste, quippe qui videatur ex hac ipsa glossa fluxisse. Ceterum πλ. ἱστίον Ald. 12. Καὶ παροιμία· Θύειν Ἱστίᾳ. εἴρηται ἡ παρ.] Haec loco suo mota esse et subiungi debere voci Ἱστία, vel me tacente quilibet facile videt. *Küst.* 13. Ἱστίᾳ] Ἱστίῳ V. E. Med. Hic error valuisse videtur, ut observatio coniungeretur cum gl. Ἱστίον. εἴρηται ἡ παροιμία κατὰ τῶν μηδ.] Haec descripsit Suidas ex Tarraeo vel Zenobio, apud quem eadem leguntur. *Küst.* Cf. Eust. in Od. ή. p. 1579. et supra v. Ἑστίᾳ θύομεν. 16. Ἱστίον σαπρόν] Huius memoria recurrit in iis monumentis, quae Böckhius de re navali Atheniensium prodidit. 17. ἀντὶ τοῦ ἱστίον σαπρόν] Haec

---

rum, qui auro effodiendo operam suam locant. Ἰσοφαρίζειν. Parem esse. Ἰσοφωνία. Ἰσοφυᾶ. Paria. Ἰσοχειλεῖς. Ad summum usque labrum pleni. *Erant autem crateres ad summa usque labra vino pleni.* Ἴσῳ ζυγῷ. Ex aequo. *Ille vero, cum diligeret eum, a quo ut in proverbio est pari iugo diligeretur, magnam voluptatem ex eius consuetudine capiebat, nihil omnino faciens quin prius cum eo communicasset, vel quod ille faciendum non esse iussisset.* Ἰσωνία. Aequale pretium. Ἱσπανία. Hispania, regio, quae et Iberia et Hesperia vocatur. Ἰσραηλίτης. Hebraeus. Ἴστε. Scitis. Ἰστέον. Sciendum est. Ἵστη. Statue, constitue. est imperativus. Ἱστία. Sedes. Ἱστιατορίαν. Coenaculum. Ἱστίαια. Histiaea, urbs. Et Histiaeus, nomen proprium. Ἱστίαιτον. Nomen loci. Ἱστίον. Velum navis. *Plenis velis ad ipsius sapientiam contendit.* hoc est, toto robore, totis viribus, toto animo. Et proverbium, *Sacrificare Vestae*: quod dicitur in eos, qui aegre aliquid de suis bonis impertiuntur aliis. vetus enim mos erat, ut qui Vestae sacra facerent, aliis de sacrificio nihil impertirent. Ἱστίον σαπρόν. Velum putridum, antiquum, vel attritum. Aristo-

σαπρόν. Ὥσπερ ἐπιγνόυσης ὀψὲ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὸ οἰκεῖον ἔργον, οὐ κατὰ μικρὸν ἀλλ' ὅλοις ἱστίοις ἀπηνέχθη τῆς σοφιστικῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐφιλοσόφησεν.

Ἱστιορράφος. πανοῦργος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἄρμενα ῥαπτόντων. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲ λινοποιοί εἰσιν. Ἀριστοφάνης·

Ὀλίγου ταύτην ἱστιορράφος.

Ἱστίοις. τοῖς τοῦ πλοίου λαίφεσιν. Ἀριστοφάνης·

Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις·
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς
λάβῃς.

Ἱστιοφόρος. ἁρμενοφόρος.

Ἱστοδόκη. ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστόν.

Ἱστοπέδη. ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιδος, ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός.

Ἱστορημέναι. πρὸς θέαν ἱστάμεναι.

Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι, μόνον,
ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας.

Ἱστορῆσαι. θεάσασθαι.

Ἱστορι. μάρτυρι, ἢ κριτῇ.

Ἱστορία. ἡ θέα. Οὐ γάρ τί που παραπλή- 155

---

verba meo periculo expunge. Sunt enim supervacanea, et ad loci huius sensum nihil omnino faciunt. *Küst.* Fallitur aperte vir doctissimus. Est enim fragmentum desumptum ex Aristoph. Equ. 914. *Διαμηχανήσομαί θ' ὅπως ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.* Quomodo et scribendum apud Suidam est. *Toup.* I. p. 281. Qui fontem dictionis indagavit, Küsterum non redarguit. Ceterum mireris horum nihil in Scholiis Aristophanis superesse.

1. Ὥσπερ ἐπιγνούσης ὀψὲ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὸ οἰκ.] Haec sunt verba suavissimi et Ἀττικωτάτου Synesii de Dione Chrysostomo in libello ὁμωνύμῳ p. 37. ubi plenius sic legitur: *Ἐπειδὰν δὲ ἐφιλοσόφησεν, ἐνταῦθα δή καὶ μάλιστα ἡ ῥώμη τῆς φύσεως αὐτοῦ διεδείχθη. ὥσπερ γὰρ ἐπιγνούσης ὀψὲ τῆς φύσεως τὸ οἰκεῖον ἔργον, οὐ κατὰ μικρὸν ἀλλ' ὅλοις τοῖς ἱστίοις ἀπηνέχθη τῆς σοφιστικῆς προαιρέσεως* etc. *Küst.* 2. ὅλοις] ὅσοις B. V. ἴσοις E. 5. Haec in Scholiis Aristophanicis recurrunt, sed aliter disposita. 7. Ἀριστοφάνης· Ὀλίγον τ.] Aristoph. Thesmoph. 942. locus ita legendus est: Ὀλίγον μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιορράφος. *Küst.* 8. Ὀλίγον] ὀλίγου C. teste Porsono. Nihil enotavi ex aliis MSS. *Gaisf.* Genitivum reposui cum Ox. 9. Ἀριστοφάνης] Ran. 1008—1014. 11. ἀντιλέξῃς] ἀντιλέξεις dedi cum A. Praecessit ἀλλ' ὅπως. 13. ἱστίοισιν libri praeter Med. ἱστίοις recte gl. *Λεῖον*, ubi iidem versus repetuntur.

1. μᾶλλον alterum om. V. Dein post ἄξεις omisi καὶ φυλάξεις cum A. B. V. E. Med. 2. καὶ καθεστηκὸς] καὶ om. A. B. V. E. Med. Tum καθεστήκοι A. Med. Mox λάβῃ A. λάβοις B. E. Med. 4. ἁρμενοφόρος] Haec vox in prioribus editt. deest, quam ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Confirmant Lex. Bachm. p. 264. et Photius. Utraque vox est singularis; quamquam ἱστιοφόρος habet Planudis auctoritatem. 5. Ἱστοδόκη] Il. ά. 434. 6. Ἱστοπέδη. ξύλον ὀρθ.] Eadem habet Hesychius; apud quem tamen pro ἀπὸ τῆς τρόπιδος male legitur ἐπὶ τῆς τραπέζης. Vide etiam Schol. Hom. Odyss. μ. 51. *Küst.* Vid. Valckenarii Animadv. in Ammon. p. 115. 7. προσδέδεται] προσδέχεται B. V. E. 9. Οὕτω] Versus ex Geo. Pisidae Acroasi III. de Heraclii Expedit. 46. 47. Monuit Porsonus in Eurip. Med. 139. 11. Ἱστορῆσαι] Vid. *Συγγράφω. Κάδμος Πανδίονος. Hemst.* Cf. v. Ἀπειπών. Huic glossae adhaerebat annotatio ex v. Ἑκαταῖος traducta et in gl. *Συγγράφω* recocta: *Ὁ Ἑκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀγησιλάου νοθεύεται.* Omisi cum V. ap. Gaisf. quem tradit laciniam istam ω

praemisso Ὅτι in marginem coniecisse. Porro *V. neglexit πεζῶς. Supra mirifice πρῶτος ἱστησι. πρῶτος πεζος ἐξήν. E. Ceterum quae ad argumentum spectant, his observationibus complexus est *Küsterus*: „Φερεκύδης] In prioribus editt. pessime legitur Θουκυδίδης, cuius loco MSS. Pariss. recte Φερεκύδης exhibent. Pherecydem enim veteres scriptores inter eos recensent, qui primi συγγραφὴν sive orationem prosam condere instituerunt. Strabo I. p. 18. *Πρώτιστα γὰρ ἡ ποιητικὴ παρασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐδοκίμησεν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τἆλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον.* Plinius VII, 56. *Prosam orationem condere* Pherecydes *Syrius instituit, Cyri regis aetate; historiam Cadmus Milesius.* Appuleius in Floridis: *Quin etiam* Pherecydes *Syro ex insula oriundus, qui primus versuum nexu repudiato conscribere ausus est passis versibus, soluto locutu, libera oratione* etc. Vide etiam Suidam vv. Ἑκαταῖος, Συγγράφω et Φερεκύδης, ubi Pherecydes hic itidem primus συγγραφῆς sive orationis solutae conditor fuisse expresse traditur. Hinc ergo apparet, quam turpiter se dederit Portus, qui locum hunc Suidae sic Latine interpretatus est: *Thucydides Syngraphan*, [i. e. *conscriptionem. sic enim inscribuntur eius libri.*] Quis hic non miretur stuporem et imperitiam hominis? Non vidit enim pro Θουκυδίδης, ut priores editt. habent, scribi debere Φερεκύδης: quod tamen vel ex ipso Suida discere potuisset, apud quem v. Ἑκαταῖος et v. Συγγράφω locus hic repetitur, et recte Pherecydis nomen expressum est. Deinde non intellexit vim vocis συγγραφή, quae ut diximus orationem prosam hic significat, et opponitur metro, sive orationi ligatae: quo sensu Suidas infra πεζολόγος recte per συγγραφεὺς exponit. Haec obiter dicta sint ad ostendendum παρόραμα Porti, cui multos quidem errores passim condonare soleo; sed cum tam turpiter se dat, facere non possum quin liberam vocem mittam, et de eius alucinatione lectorem moneam." Idem in Ἀγησιλάου] „Vossius lib. I. de Histor. Graec. c. 2. legendum hic suspicatur Ἀκουσιλάου, cuius coniecturam verissimam esse puto. Rationes eius apud ipsum lege." 12. Ἱστορι] Il. σ'. 501. Scripsimus Ἱστορι. 13. Οὐ γάρ τί που παραπλ.] Ex corrupto hoc et mutilo fragmento nullum sensum elicere potui. *Küst.* μυστηρίον sic vulg. μυστηρίων libri.

---

phanes. *Quasi ipsius natura sero suum munus agnorisset, non paulatim sed plenis velis ab instituto sophistarum recessit, cum primum philosophari coepisset.* Ἱστιορράφος. Versutus. per translationem ductam ab hominibus vela consuentibus. ceterum Aegyptii sunt lini textores. Aristophanes: *Propemodum veterator mihi hunc abstulerat.* Ἱστίοις. Nauticis velis. Aristophanes: *Ne iratus contradicas; sed vela contrahens eorumque summa tantum parte utens magis magis procedas, donec ventum lenem et tranquillum nactus sis.* Ἱστιοφόρος. Velifer. Ἱστοδόκη. Theca mali. Ἱστοπέδη. Lignum rectum e carina assurgens, cui malus alligatur. Ἱστορημέναι. Quae spectandae exhibentur. *Ita enim erant tantum descriptae, ut pictores pingunt imagines.* Ἱστορῆσαι. Contemplari. Ἱστορι. Teste, vel iudice. Ἱστο-

σιον ἢ μυστηρίων ἱστορίαν ἢ τὴν Περσεφόνην ἐθελῆσαι ἁρπάσαι αὐτήν;
Ἴστορος. ἐπιστήμονος.
Ἰστός. τὸ κατάρτιον.
Ἴστω. γινωσκέτω. Καὶ Ἴστω, ἀντὶ τοῦ ἵστασο.
Ἵστω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθι κομμώτρια.
Ἰστῶκος, καὶ Ἰστῶνος. ἐν ᾧ οἱ ἱστοί.
Ἵστωρ. ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάτταλος.
Ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων.
Σοφοκλῆς. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ· ἀντὶ τοῦ, κἀγὼ τούτου ἐπιστήμων εἰμί, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι· οἶδα, ὅτι δειλαία εἰμί, αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων, τουτέστι, πάντα σύροντι τὰ κακά. ἢ πανσύρτῳ, τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὥρμημένῳ. παμμήνῳ δὲ τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμι, ὅτι πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινέν.
Ἴστρος, Μενάνδρου, Ἴστρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδών, συγγραφεύς, Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος. Ἑρμιππος δὲ αὐτόν φησι Πάφιον ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. ἔγραψε δὲ πολλὰ καὶ καταλογάδην καὶ ποιητικῶς.
Ἴσχανα. ἔξυσα, ἐλέπτυνα. Ἀριστοφάνης·

1. *μυστήριον*] Leg. *ἡ μυστηρίων ἱστορία ἐν ᾗ τὸν Πλουτῶνα Περσεφόνης ἐρασθέντα ἁρπάσαι αὐτήν.* Vid. Zenob. Prov. p. 3. Meurs. Eleusin. p. 75. *Toup.* MS. *ἡ μυστηρίου ἱστορία καὶ — Quid enim interest, mysterium inspicias et oculis usurpes, an ipsam Proserpinam velis rapere? Hemst.* Qui sententiam verissime divinavit, in eo tantum improbandus, quod editam scripturam immutari iusserat. Apposui signum interrogationis, Cf. Brunck. in Aristoph. Eccl. 756. Nam in vulgari distinctione sensus pervertitur. Hoc nimirum volebat scriptor: *Nonne enim perinde censetur et simili genere, sive mysteriorum aspectum rapias* (ἁρπάσαι ut utrique membro sit commune), *sive Proserpinam? ἱστορίαν*] *ἱστόρησαν* E. 3. *ἐπιστήμονος, ἢ μάρτυρος*] *ἢ μάρτυρος* om. A. B. V. E. 4. *κατάρτιον*] Et sic Schol. Il. *ά*. 433. *Toup.* Ac praeter alios Herodianus Epim. pp. 53. 178. 6. *Ἵστω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθι κ.τ.*] Aristoph. Eccles. 765. quem versum Portus observaverat. Refinge tamen *ἴθ' ἡ κομμώτρια.* 7. *Ἰστῶκος*] De hac voce amplius cogitandum censeo. Videtur enim esse spuria, et ex voce *ἱστοδόκη* corrupta. *Küst.* Leg. *Ἰστῶν ἱστῶνος, ἐν ᾧ οἱ ἱστοί, in quo fiunt telae*, i. e. *textrinum.* Vide Phrynichum, qui reiicit p. 28. *ἱστεών*, probat *ἱστών. Reines.* Quasi *ἱστοῦ οἶκος. Toup.* MS. Pro *Ἱστοοῖκος καὶ Ἱστῶν Ἰστῶνος. Hemst.* *Ἰστῶκος* quo pacto defendi queat non invenio. Puto: *Ἱστῶν ἱστῶνος, οἶκος ἐν ᾧ οἱ ἱστοί.* 8. *Ἵστωρ*] Lege *ἕστωρ.* Referenda enim est haec nota Suidae ad locum illum Homeri Il. *ώ*. 272. *Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.* Ubi brevis Scholiasta ait: *ἕστορι, τῷ ἀνιεμένῳ* (lege *ἐνιεμένῳ*) *πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ. τινὲς δὲ γράφουσιν ἔκτορι.* Vide etiam Hesych. vv. *Ἕστορα* et *Ἕκτορες. Küst.* Eundem errorem praestat Photius cum Zonara. 13. *Σοφοκλῆς*] Electr. 850—52. Annotationem Scholiastae repeti monuerat Portus.

3. *τουτέστι, τῷ*] *πανσύρτῳ δὲ* Schol. *τῷ* delevi cum *V. 4. *ὁρμωμένῳ*] *ὁρμημένῳ* dedi cum E. Schol. *ὁρμημένῳ* *V. 6. *ἄχη*] *ἄχθη* A. Deinde *συνεσύρει* *V. 8. *Ἴστρος, Μενάνδρ.*] De eo vide Vossium de Hist. Gr. lib. IV. c. 12. *Küst.* Interpres, *Ister, Menandri, Istri, filius.* Quod potest esse verum. Sed non sic solet Suidas. Quare vide an reponi queat, *Ἴστρος. Μενάνδρου, ἱστρικοῦ*, i. e. *ἱστορικοῦ*: ut Ister patrem habuerit Menandrum, non *comicum*, sed *historicum.* Sed hoc penes auctorem sit. De domo atque patria eius in incomperto est. Alii Cyrenaeum, alii Macedona, alii denique, in quibus Hermippus est, Paphium vocant. Scripsit plurima, de quibus consulendus diligentissimus Vossius de Historicis Graecis. Eius meminit Hesychius, loco desperato, et qui peritissimos medicos elusit. *Σίκελον, ὡς Ἴστρος.* [Quae super Hesychio commentus est Toupius, ea praestat ab opusculo Siebelisii p. 79. peti.] Istri *Ἀττικά*, sive *Συναγωγὴν rerum Atticarum*, laudant Plutarchus in Theseo, Athenaeus, Photius in lexico inedito, alii. Istri *Ἄτακτα*, sive Miscellanea, memorantur Suidae, Photio, Schol. Sophoclis Oedip. Colon. 105. Quod idem opus cum priori fuerit. Sic Euphorionis *Μοψοπία ἢ Ἄτακτα, Miscellanea Attica.* Quin et Philetas nunc *ἐν Ἀττικοῖς*, nunc *ἐν Ἀτάκτοις* laudatur Athenaeo: quod idem opus. Huc respexit Hesychius: *Ἄμαλλα. δράγματα δύο, ὥς φησιν Ἴστρος. Φιλητᾶς δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων.* Istri *Ἐπιφανείας* laudat Plutarchus in libello de Musica: *Ὅτι δὲ οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, Ἀντικλῆς καὶ Ἴστρος ἐν ταῖς Ἐπιφανείαις περὶ τούτων ἀφηγήσαντο.* Ubi inepte interpres, *Ister in Illustrationibus.* Immo in libro de Adventibus sive Apparitionibus Apollinis. Nam plena inscriptio fuit: *Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀπόλλωνος Ἐπιφανείαις.* Harpocratio in v. *Φαρμακός.* — Quae leguntur etiam apud Etymologum v. *Φαρμακός.* Photius in Lex. v. *Ἴστρος δὲ ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀῤῥένων, πάντων τριετῶν. Toup.* Qui quod *ἱστροῦ* quasi vocis compendium sibi finxerat, aperte falsus fuit. *Μενάνδρου ἢ Ἴστρου*, itemque *περὶ τῶν διαπρεψ.* Siebelisius in Praef. Atthidum p. XVII. Quarum correctionum posterior eo maiorem movet mirationem, cum editor Istri *ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις* librum viderit afferri, quem Clemens *ἐν τῷ περὶ τῆς Αἰγ. ἀποικίας* designaverit. Sed de hac breviloquentia dictum in Eratosth. p. 4. Nihil iuvat *Eudocia* p. 246. 10. *ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν διαπρ.*] In duobus codd. Pariss. scriptum repperi, *ἐν τῷ βίῳ τῶν διαπρ.* quod spernendum non est. *Küst.* *βίῳ* A. Id nihil esse nisi compendium numeri cum alia persuadent exempla, tum obest numerus singularis, qui vitis hominum clarissimorum disconveniat. 11. *παιδείᾳ δούλων*] Vid. Gell. II, 18. Macrob. I, 11. de eiusmodi servis. *Ἴστρος ἐν συμμίκτοις* Tzetz. in Lycophr. 467. E libro Istri de Coronis citat Nat. Com. V, 2. *Reines.* 12. *ἔγραψε δὲ π.*] Praeter opera a Vossio recensita scripserat etiam Ister *περὶ μελοποιῶν*, cuius libri mentionem facit Suidas v. *Φρῦνις.* Praeterea Ister *ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι* laudatur ab Eustathio in Odyss. *ί*. p. 1627, 15. *Küst.* 13. *Ἴσχανα*] *Ἴσχανα* hic et infra B. V. E. Med. Zon. p. 1129. item plerique libri sub v. *Πτισάνη*, quamvis inveterato scribendi errore. *Ἀριστοφάνης*] Ran. 951—53. Ubi *ἐν* ante *ἐπυλλίοις* E. Ceterum *τὴν τέχνην* e praegressis assumptum est.

ρία. Contemplatio. *Nonne enim simile fuerit facinus, sive mysteriorum conspectum sive Proserpinam ipsam rapere velimus?* *Ἴστορος.* Scientis. *Ἰστός.* Malus navis. *Ἴστω.* Sciat. at *Ἵστω*, sta. *Huc accede, iuxta illam consistas, ornatrix.* *Ἰστῶκος*, et *ἰστῶνος.* Locus textrinae. *Ἵστωρ.* Ligneus clavus, in summo temone infixus. *Ἴστωρ.* *Et ego sum gnara ninniumque gnara, propter colluviem et diuturnitatem multorum graviumque et tristium dolorum. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ*, i. e. et ego illud satis novi me miseram esse, compertum id habens e confluxu malorum omnium, quo mala convenirunt. vel *πανσύρτῳ* hic significat id quod cum omnibus malis ingruit. *παμμήνῳ* vero, continuo et diuturno. sensus igitur est: misera sum, in quam omnia mala quasi confluxerint cum perpetuitate temporis. *Ἴστρος.* Ister, Menandri an Istri F. Cyrenaeus aut Macedo, historicus, Callimachi servus et discipulus. Hermippus vero Paphium fuisse dicit, in secundo libro *de Servis, qui eruditione claruerunt.* scripsit multa tam soluta quam ligata oratione. *Ἴσχανα.* Attenuavi, polivi. Ari-

Ἴσχανα τὴν τέχνην
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς·

ἀντὶ τοῦ διατριβαῖς, ὡς ἐπὶ ἀσθενοῦντος·

χυλὸν δοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπ' ἠθῶν.

οὐκ ἀπὸ πτισάνης, ἀλλ' ἀπὸ ἠθῶν ἀνδρῶν καὶ βιβλίων.

Ἴσχανδρος. τραγικὸς ὑποκριτής.

Ἰσχάνει. κωλύει.

Ἰσχανόωσα. κωλύουσα. Καὶ Ἰσχανόωσι, κωλύουσι, κατέχουσιν. Ἰσχανόω δέ, τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῇ.

Ἰσχάς. ἰσχνάς τις οὖσα· ἐπειδὴ πρὶν ἢ δοθῆ- ναι τὴν κρεωφαγίαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἐχρῶντο τῇ
156 ἰσχάδι. Ἢ ἐπειδὴ μέχρι τούτου προβαίνει· πρῶτον γὰρ ὄλυνθος, εἶτα φήληξ, εἶτα σῦκα, εἶτα ἰσχάς, ἴσχειν ποιοῦσα τὴν αὔξησιν. πάντα δὲ τὰ τραγήματα ἰσχάδας ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀνίσταθ' ὡς ἁρπασόμενος τῶν ἰσχάδων.
Οὗ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε καὶ αὔγην ἰσχάδα.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.
ὥσπερ φησὶν οἱ τὰς ἰσχάδας ἐσθίοντες ἀνεμποδίστως καὶ λάβρως αὐτὰς ἐσθίουσι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δῆμος, ἐπειδὰν ἐν τῇ Πνυκὶ καθεσθῇ, κατακρίνει καὶ δημεύει.

Ἴσχε. κάτεχε. Καί, Ἴσχε, τέκος. Καὶ ἴσχειν τὸ ἔχειν.

Ἴσχενος.

Ἴσχεο. πέπαυσο.

Ἴσχεσθαι. παύσασθαι.

Ἰσχέτω. κατεχέτω.

Ἴωμεν ἤδη, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

Ἴσχειν. τὸ ἔχειν.

Οὐκ ἐξῆν κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

---

2. τευτλίοισι λευκοῖς] Apud Aristoph. hodie legitur τευτλίοισι μικροῖς. Küst. 4. ὡς ἐπὶ ἀσθενοῦντος δὲ διαλέγεται recte Schol. 5. ἐγὼ στωμυλμάτων] ἐγὼ μυλμάτων A. B. E. Hinc patet ἐγὼ delendum fuisse; neque ἐγὼ nihil nisi primam syllabam nominis στωμυλμάτων praebet. Porro refingendum διδούς. ἀπ' ἠθῶν] ἀπὸ βιβλίων ἀπὸ ἠθῶν A. B. V. E. ἀπ' ἠθῶν] Sic etiam apud Aristophanem hodie legitur. Sed scribendum est ἀπηθῶν, ab ἀπηθέω, ut in quibusdam codicibus scriptum fuisse vetus enarrator in locum illum monet. Significat autem ἀπηθέω, *liquorem ex aliqua re expressum percolo*; quae significatio loco huic optime convenit. Küst. 7. οὐκ] καὶ οὐκ V. Mox πτισσάνης A. πτισάνης E. 9. Ἴσχανδρος] Huius meminit Demosthenes ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Vide Harpocrationem h. v. Küst. 10. Ἰσχάνει] Il. ξ'. 387. 11. Ἰσχανόωσα. κωλ.] Homerus Il. ε'. 89. Τόνδ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. Ubi vetus Scholiasta, Ἰσχανόωσιν, ἐπέχουσι, λύουσι. Lege κωλύουσι. Küst. 12. Ἰσχανόω δέ, τὸ ἐπιθυμῶ] Hac significatione voce illa usus est Homerus Od. ϑ'. 288. Küst. 14. πρὶν ἢ δοθῆναι τὴν κρεωφ. τοῖς Ἀθηναίοις] Locus hic foedo mendo inquinatus est. Pro Ἀθηναίοις enim legendum est ἀθληταῖς, ut recte monuit Reinesius Varr. Lectt. p. 683. cuius verba hic exhibebo. „Iamblichus de Vita Pythag. Pythagoram, filium Eratoclis, philosophi ὁμωνύμου sectatorem, ἀλειπτικὰ συγγράμματα composuisse ait, καὶ τὴν ἀντὶ ἰσχάδων τοῖς τότε ἀθληταῖς κρεώδους τροφῆς διάταξιν, οὐ καλῶς εἰς Πυθαγόραν τοῦ Μνησάρχου τούτων ἀναφερομένων: idque sequuntur Rittershusius in Malchum et Meursius in Aristoxeni Harmon. Elem. p. 151. Suidas hac de re capiendus est in Ἰσχάς: ἐπειδὴ πρὶν ἢ δοθῆναι τὴν κρεωφαγίαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἐχρῶντο τῇ ἰσχάδι. Sed emendandus prius τοῖς ἀθληταῖς. Iis qui studia haec contemnunt, leve videri potest, ita Suidam emendasse: scilicet, postquam de athletarum e caricis victu tot testimoniis edocti sunt. Credo autem plerosque, antequam de isto monerentur, Suidam corruptum secure secuturos, et immane falsum de Atheniensibus imbibituros fuisse." Haec Reinesius. Küst. Ἀθηναίοις etiam Etym. M. p. 479. ubi similis extat doctrina. Inde supplenda sunt post οὖσα: ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος. Ceterum Athenienses, quos repertores τῆς συκῆς τῆς ἐφημέρου τροφῆς habitos fuisse tradunt grammatici, vereor ut expelli queant. 15. κρεωφαγίαν] κρεωδοσίαν Etym. 17. φήληξ *V. Med. 18. ἴσχειν] ἢ ἴσχειν Etymologica. 19. Ἀριστοφ. Πλούτῳ] V. 801.

1. τὰς ἰσχάδας] τῶν ἰσχάδων A. B. V. Supra E. ἁρπαζόμενος, deinde inserens καὶ αὖ. 2. Οὗ καὶ πίονα τ.] Aristonis Ep. II, 3. Anthol. Pal. VI, 303. Cf. vv. Ἀποδρέψεσθε et Συκνόν. πίονα] πίθυα E. ἀποδρέψεσθε] δρέψασθε A. δρέψεσθε B. V. E. 4. Ἀριστοφάνης] Equ. 762. cuius Scholia descripsit Suidas. αὖθις ὁ αὐτὸς E. 7. λάβρως] λαύρως A. E. Med. Mox ἐσθίουσιν αὐτάς A. 8. Πνυκὶ] πυκνὶ B. 10. κάτεχε] κάτεσχε Phot. Lex. Seg. 11. Ἴσχυ, καὶ Ἴσχεο] Ἴσχευ καὶ om. A. B. V. E. Horum vicem Καὶ Ἴσχειν τὸ ἔχειν. Ἴσχενος. Ἴσχεο. Gaisf. cum *V. Item Med. agnoscit καὶ Ἴσχειν. Ἴσχενος. Eadem Ἴσχευ. Nomen Ischeni pertinet ad Lycophr. 43. 13. Ἴσχεο. πέπαυσο] Homerus Il. β'. 247. Ἴσχεο· μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ubi Scholiasta ἴσχεο per πέπαυσο exponit, eodem modo ut hic Suidas. Küst. 14. Ἴσχεσθαι] Od. σ'. 347. 16. ἤδε] In prioribus editt. repugnante omnino metro versus legitur ἤδη, cuius loco ἠδὲ reponere non dubitavi. Küst. Inepte Küsterus. Versus satis sanus est. Illud autem ἠδὲ respuit musa Attica: quid quod neutra vox hic locum habet. Respexit enim Suidas, quod nemo vidit, ad Aristoph. Equ. 720. K. Ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον. A. Οὐδὲν κωλύει· Ἰδοὺ βάδιζε· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω. Hinc Suidas emendandus est. Toup. Hunc fefellit similitudo formulae. Respici ad Vesp. 1304. (1256.) monuerunt Abreschius et Porsonus in Toup. IV. p. 502. 18. Οὐκ ἐξῆν κιχλίζειν] Aristoph. Nub. 983. ἴσχειν τὼ πόδ'] τὼ πόδε ἴσχειν V. E.

---

stophanes: *Attenuavi artem versiculis et disputationibus et betis albis.* hoc est, sermocinando. loquitur autem ut de homine infirmo. *succum praebens nugarum subtilium bene moratum.* non ex ptisana, sed virorum ex moribus et libris expressum. Ἴσχανδρος. Ischander, tragicus histrio. Ἰσχάνει. Retinet. Ἰσχανόωσα. Impediens. Et Ἰσχανόωσι, retinent, impediunt. Ἰσχανόω vero, concupisco, genitivo aptum. Ἰσχάς. Carica. quasi quae tenuis sit. [vel qua vires firmentur.] Athenienses enim ante esum carnium aridis ficubus vescebantur. vel quod ficuum genus ad eum usque gradum progreditur. primo enim appellatur ὄλυνθος, deinde φήληξ, postea σῦκα, postremo ἰσχάς, quasi terminum incremento ponens. omnia autem bellaria vocabant ἰσχάδας. Aristophanes *Pluto*: *Surrexit, quippe rapturus ficus.* → *Cuius etiam pinguem caseum decerpetis et aridam ficum.* Item Aristophanes: *Hiat ut ore aperto vorans ficus.* quemadmodum (inquit) qui ficus comedunt, eas avide deglutiunt et devorant: eodem modo populus, cum in Pnyce consedit, condemnat et damnatorum bona publicat. Ἴσχε. Cohibe. *Tene, fili.* Et Ἴσχειν, tenere. Ἴσχενος. Quiesce. Ἴσχεσθαι. Cessare. Ἰσχέτω. Retineat. *Eamus iamiam, nihil nos moretur.* Ἴσχειν. Habere. Aristophanes: *Non licebat cachinnari, nec edibus decussatis psedere.* idem

Ἀριστοφάνης φησί·

Τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.

ἀντὶ τοῦ κωλύει καὶ ἀποκλείει. ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων.

Ἰσχιάζειν. τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρως ἑαυτὸν μεταφέρειν.

Ἰσχίον. τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται. παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς καθημένους.

Ἰσχνομυθίας. λεπτολογίας.

Ἰσχνομυθοῦντες. ἀκριβολογοῦντες. ἰσχνὸς γὰρ ὁ ξηρός.

Ἴσχω. αἰτιατικῇ· κρατῶ.

Ἰσχύων.

Ὅς καὶ πτερόεντ' ἀετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται

δελφῖνα·

Πίνδαρος τοῦτό φησιν.

Ἰσχύων. αἰτιατικῇ.

Ὅταν τις θεῶν

βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

Ἰσχυρὰν θέρμην εἶχεν ὁ βασιλεύς· διὸ καὶ πλειόνων ἡμερῶν ἐν τῇ πόλει διέτριψεν.

Ἰσχυρίζετο. ἀντὶ τοῦ διεβεβαιοῦτο. Ὁ δὲ πρηνὴς κείμενος ἰσχυρίζετο οὐδὲν τοῖς Βεροιαίοις ὑπολελεῖφθαι τῶν πάντων χρημάτων. Καὶ αὖθις· Ταῦτα γράφω, οὐκ αὐτὸς θεασάμενος, ἀλλὰ τῶν θεάσασθαι ἰσχυριζομένων ἀκούσας.

Ἰσχυρίσκος. ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. οὕτως Ἄλεξις.

Ἰσχυρογνώμων. Ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτανομένοις ἰσχυρογνώμων. ἔξαρνος, σκληρός. Ὁ δὲ Σωκράτης ἰσχυρογνώμων ἦν καὶ δημοκρατικός.

Ἰσχυρόν. μέγα, βαθύ. Ἀλλ' οὐκ οἶμαι ζῆν αὐτὴν ἔτι, ἰσχυρὸν τραῦμα λαβοῦσαν ὑπ' ἐμοῦ. Καὶ αὖθις· Πνευμάτων δὲ ἐπιγενομένων ἰσχυρῶν, ἔνιοι σὺν τοῖς ὑποζυγίοις εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν κατηνέχθησαν.

Ἰσχυρός. ἰσχύος καὶ δυνάμεως εὖ ἔχων. Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Σαμψών, ἔτι γὰρ φρονεῖν ἰσχυρὸς ἦν, ἀντηπάτα τὴν γυναῖκα. Καὶ αὖθις· Ἰσχυρῶς εἶχετο τοῦ ἀνδρός. ἐρωτικῶς. καὶ Αἰλιανός φησιν· Οὕτως ἆρα αἱ ἰσχυραὶ τιμωρίαι πολλάκις εἰς τοὺς εὑρόντας αὐτὰς περιτρέπονται, καὶ ὅσα προσέταξαν παθεῖν ἕτερον, αὐτοὶ πεπόνθασι.

Ἰσχυρότερος.

---

2. *Τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτ'*] Aristoph. Acharn. 127. ubi lectu digna sunt, quae notat doctus enarrator. Vide etiam supra v. *Ἐκάλη*. *Küst.* 3. *ἀποκλείει*] *καὶ ἀποκλείει* dedi cum A. *ἢ ἀποκλείει* Schol. 5. *Ἰσχιάζειν*] Procop. p. 369. (Anecd. c. 9.) *Toup.* MS. *ἀναβάλλειν τὸ ἰσχίον* interpretatur Theognostus Crameri p. 14. f. *ἑκατέρως*] *ἑκατέρωσε* Photio reddidit Dobraeus, iure. 7. *τὰ κοῖλα* mendose Hesychius. 8. *ἴσχειν*] *ἔχειν* V. ap. Gaisf. 9. 10. Vide Hesychium. 10. *Ἰσχνομυθοῦντες*] Cyrill. c. Iulian. p. 50. *Toup.* MS. *ἰσχνὸς γὰρ ὁ ξ.* neglexit Küst. *ὀξηρός* in Leid. repertum stupebat Gronov. Rec. mutilatt. p. 17. 13. *Ἰσχύων*] *Ἰσχύω* A. Recte Porsonus iussit *Ἰσχύων* sublato hanc glossam posteriori subiungi. 14. *Ὅς καὶ πτερόεντ' ἀετὸν κ.*] Haec sunt verba Pindari Pyth. II, 91. *Küst.* Legendum ὃ cum Schol. Soph. 18. *αἰτιατικῇ* om. vulg. servat *V. 19. *Ὅταν τις θεῶν*] Sophocl. El. 696. cuius Schol. Suidas adhibuit. *δέ τις θ.* E. Vid. infra v. *Θεός*. Contulit Küsterus etiam Ai. 455. 20. *οὐδ' ἂν*] *οὐδὲν* A. 21. *Ἰσχυρὰν θέρμην*] Imitationem quandam Thucydidis II, 49. sibi visus est in his animadvertisse Ruhnkenius in Tim. p. 140.

1. *Ὁ δὲ πρηνὴς κείμενος ἰσχ.*] Fragmentum hoc legitur apud Procop. de Bell. Pers. lib. II. c. 7. *Küst.* 3. *πάντων*] *πάντη* V. E. 4. *Ταῦτα γράφω, οὐκ αὐτ. θεασ.*] Haec sunt verba Procopii in Histor. Arc. c. 12. *Küst.* 6. *Ἰσχυρίσκος*] *Ἰσχυρικός* probabiliter Meinekius in Quaest. Scen. III. p. 30. *Ἄλεξις*] Titulus fabulae *Προσκεδαννυμένῳ* additur ab Antiatticista p. 100. 7. *Ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτ. ἰσχ.*] Haec sunt verba Laertii de Socrate II, 24. *Küst.* *ἐπὶ τοῖς ἁμαρτανομένοις*] Verba haec a mala manu accessisse oportet, quoniam nec apud Laertium leguntur, nec ad loci huius sensum quicquam faciunt. Quare si quis ea obelo notanda esse censuerit, me non habebit dissentientem. *Küst.* Huic Gronovius Rec. mutil. p. 49. satisfecit, e Leid. revocans, quae per iterationem eiusdem vocis ut fit oblitterata fuerant. Nimirum desiderabantur olim *ἔξαρνος, σκληρός. ὁ δὲ Σωκράτης ἰσχυρογνώμων.* Locos distinxit Gaisfordus. Zonaras: *σκληρός, ἔξαρνος.* Et *ἔξαρνος* quo spectet, optime declarat Aristoteles Eth. VII, 10. *εἰσὶ δέ τινες καὶ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι.* 9. *ἦν* om. E. 10. *Ἀλλ' οὖν*] *οὖν* om. A. B. V. E. Haec breviavit Zon. p. 1127. 12. *ἔνιοι* om. A. 15. *Ἰώσηπος*] Antiq. Iud. lib. V. c. 10. p. 162. *Küst.* Sive V, 8, 11. 22. Om. vulg. Silet Gron. *Ἰσχυρότατος* Med.

Aristophanes, ubi *ἴσχει* est detinet: *His vero hospitibus ianua nunquam clausa est.* cadit in eos qui hospitalitatem amant. *Ἰσχιάζειν.* Inter eundum corpus ab una parte in alteram transferre. *Ἰσχίον.* Cavitas coxae, cui os femoris inseritur, inde dictum, quod sedentes sustinet. *Ἰσχνομυθίας.* Argutas disputationes. *Ἰσχνομυθοῦντες.* Subtiliter disputantes. *ἰσχνὸς* enim de genere tenui dictum. *Ἴσχω.* Accusativo. teneo. *Ἰσχύων.* Pindarus: *Qui et aquilam pinniferam assequitur et marinum praevertit delphinum.* *Ἰσχύων.* Accusativo. *Sed si quis deorum laedat, ne validus quidem effugere possit.* *Ἰσχυρὰν θέρμ. Vehementem calorem sentiebat rex. quamobrem multos dies in urbe commoratus est.* *Ἰσχυρίζετο.* Asseverabat. *Ille vero pronus iacens nihil de bonis universis affirmabat relictum esse Be-*

roeaeis. Item: *Haec autem scribo, quae non ipse quidem viderim, sed ex iis audita, qui se vidisse affirmarent.* *Ἰσχυρίσκος.* Alexis usus est de robusto. *Ἰσχυρογνώμων.* Sententiae tenax, inexorabilis. *Ille vero in peccatis nullum veniae locum concedebat. — Socrates autem propositi sui tenax erat et potestatis popularis fautor.* *Ἰσχυρόν.* Validum, profundum. *At eam non amplius vivere puto, quippe quae grave vulnus a me acceperit.* Alibi: *Ventis autem vehementibus exortis, quidam cum ipsis iumentis in subiectum mare deciderunt.* *Ἰσχυρός.* Viribus et robore valens. Iosephus: *Samson autem adhuc mentis compos mulierem iisdem artibus decepit.* Item: *Arte viro illi adhaerebat.* h. e. amore ducta. Aelianus: *Sic igitur atrocia supplicia saepe in ipsorum inventores recidunt, et ipsi patiuntur ea, quae alium pati iusserant.*

Ἰσχύς ἐστι συμμετρία τῶν ὁμοιομερῶν, νεύρων τε καὶ ὀστῶν καὶ πνεύματος. Τὰ χωρία ἰσχυρῶς ὄρθια ἦν, καὶ λίθων περιβολαῖς ὠχύρωτο.

Ἰταβύριον. ὄρος οὕτω καλούμενον.

Ἰταλιώδης. ὁ ἀλαζών. ἀπὸ τῶν Πυθαγορι-
158 ||κῶν. διὰ τὴν Σύβαριν ὁ λάγνος.

Ἰταμός. ἀναιδής, σκληρός, ὠμός· παρὰ τὸ ἴεσθαι, ὃ ἔστιν ὁρμᾶν· τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ ἀναιδεῖς. Ἡ δὲ νῦν μὲν ἐγέλα ἰταμόν τε καὶ [ἀναίσχυντον ἢ] ἀκόλαστον γέλωτα, νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα αὐθάδη. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις πάσης ἰταμότητος καὶ ἀναισχυντίας. ὁ αὐτὸς μένων ἐπὶ τὸ χρῶμα οὐκ ἐρυθριᾷ. Καὶ Ἰταμώτατα.

Ἴτε. δεῦτε, ἢ ἀπέλθετε. Σοφοκλῆς·

Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποινίμοι τ' Ἐριννύες.

Ἰτέα. ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος.

Ἰτεαῖς. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

Ἰτέον. πορευτέον.

Ἴτην. ἐπορεύθησαν.

Ἴτης. ἰταμός, σκληρός, τολμηρός, καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Ἴτης. ὁ ὁρμητικός.

Ἰτητέον. παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις·

Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι;

Ἰτρία. καπυρώδη πλάσματα. Τὰ δ' ἄλλ' ἐστὶ παρεσκευασμένα, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώ-

---

1. Ἰσχύς geminat *V. 2. Τὰ χωρία] Hoc fr. ad ἰσχυρῶς pertinet. Vid. in v. Ἀμαξιτόν. Toup. Qui locum Arriano tribuit I. p. 34. 4. Ἰταβύριον] Ἰταβόριον Lex. Seg. Habent Iosephus aliique rerum Iudaicarum auctores. Vid. intpp. Hesychii. Statim A. B. V. E. Med. ignorant laciniam hanccе: Ἰταλία, ἡ χώρα, ἐν τῇ Ῥώμῃ (ἐν ᾗ ἡ P. Küst.) ἀπὸ Ἰταλοῦ, ἢ πρὶν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς. τὸ ἐθνικὸν Ἰσαλὸς καὶ Ἰταλίς. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰταλία Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης καὶ Λικιώτης (Σικελιώτης Küst.). διαφέρει δὲ τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου, ὅτι οἱ μὲν ἀπὸ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ἐπωνομάσθησαν· ὡς ἀπὸ Ἰταλοῦ Ἰταλοί, οὗ ἡ Ἰταλία· καὶ ἀπὸ Κίλικος οἱ Κιλικοί (Κίλικες emendabat Küst.), οὗ ἡ Κιλικία· καὶ ἀπὸ Θετταλοῦ οἱ Θετταλοί, οὗ ἡ Θετταλία· καὶ ἀπὸ Φρυγὸς οἱ Φρύγες, οὗ ἡ Φρυγία. οἱ δὲ ἀπὸ ἐπιγενομένων καὶ τὴν χώραν εὑρόντων προκεκλημένην· ὡς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ Σικελιῶται. τὸ θηλυκὸν Ἰταλιῶτις. καὶ Ἰταλεύς (Ἰταλιεύς Küst.), ὡς ἀπὸ τοῦ Αὐσονία τὸ Αὐσονιεύς. καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα. καὶ Ἰταλικὸς τὸ κτητικόν, καὶ Ἰταλιωτικός. ἔστι καὶ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας. ἔστι καὶ Ἰταλικὴ πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἰταλικήσιος. καὶ Ἰταλικησία ἐκαλεῖτο ἡ χώρα· καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία. Quae ex Stephani Byzantii vv. Ἰταλία et Σικελία compilaverat Aldus. 5. Ἰταλιώδης] Ἰταλιώτης Menagius in Diog. Laert. II,5. item Küsterus. Respexit Suidas ad versum incerti Comici (v. Meinek. Vol. IV. p. 638.), quem servavit Hesychius: Οὐδ' (l. Οὐκ) Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς. Vulg. tenet Photius. 6. διὰ δὲ] δὲ om. A. E. *V. Phot. Quo deleto videtur ἢ διὰ τὴν Σύβ. reponendum esse. His Gaisfordus ex A. subiecit quasi glossam: Ἰταλία. ἡ Ῥώμη. Ἀττάλεια δέ. 7. Ἰταμός] Vide Schol. Luciani Vitt. Auct. 10. Asin. 6. ἀναιδής] ὁ ἀναιδής B. E. 8. γὰρ οἱ] γὰρ καὶ οἱ A. V. 10. ἢ ἀκόλαστον] Hae duae voces ex margine in textum irrepsisse videntur; quas proinde delendas censeo. Küst. Haec Küstero exciderunt, glossae Ἀκόλαστος immemori: unde conficitur, quod ipsa suadebat probabilitas, ex Iamblichi fragmento tollenda fuisse ἀναίσχυντον ἢ vocis ἰταμόν interpretamentum. Porro transponenda sunt νῦν μὲν ἐγέλα. αὐθάδη] ἀφθάδη V. 12. ὁ αὐτὸς μένων ἐπὶ τὸ χρῶμα] Haec nec satis Graeca sunt, nec video, quomodo cum praecedentibus cohaereant. Quare per me inducantur licet. Küst. Bona verba, quaeso! Legendum videtur: Ὁ μένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος οὐκ ἐρυθριᾷ. Qui eundem colorem servans non erubescit. Est autem nova interpretatio sive explanatio τοῦ Ἰταμός. Quod et confirmant ea quae praecedunt. Ita autem locutus est Aristaenet. I, 11. Οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς μένει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. lisdem fere verbis Philostratus in Icon. lib. I. p. 779. edit. Olearii: Οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς φέρει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται, καὶ κατὰ τὴν ἶριν μετανθεῖ. Toup. I. p. 281. Is nec medici neque critici felicis partibus functus, ut qui mortuo fecerit medicinam. Ac mihi propemodum ipse irascor, quod superiori glossae Ἐρύθημα hasce reliquias integrioris loci non adhiberim. Nam quae illic parum expectata leguntur, τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. ἐπεὶ οὐ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ: ea iam apparet pro frustulis eiusdem orationis esse habenda. Quamobrem universus locus sic reconcinnandus: Τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾶν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις πάσης ἰταμότητος καὶ ἀναισχυντίας. ὁ δὲ (sive γὰρ) ἰταμὸς ἐπεὶ οὐ μεταβάλλει (sive μεταβάλλων ἐστὶ) τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ. Haec igitur homines studiosi nescio quo casu intercepta traduxerunt in v. Ἐρύθημα.

1. Σοφοκλῆς] Ai. 843. 2. Ἴτ', ὦ] ἴτε V. 3. Ἰτέα. πόλις] Vide Stephanum Byzantium h. v. Küst. πόλις om. A. B. E. *V. 4. Ἰτεαί. δῆμος τῆς Ἀκ.] Vide Harpocrationem v. Ἰτεαῖος. Küst. Ἰτεάς A. ἰτεαῖς V. E. et sic Photii MS. in quo recte editur, ita ut hic et proxime antecedens articulus coeant, Ἰτεαῖος. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος. Fere cum Harpocrat. Gaisf. Inverso glossarum ordini praemuniendum Ἰτεαῖος. 7. Ἴτης. ἰταμός, σκλ.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 444. Küst. τολμηρός om. A. 8. χωρῶν] τῶν χ. A. B. V. E. 10. Ἴτης] Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. VII. p. 313, 10. Hemst. 11. Ἰτητέον] Antiatt. p. 100. Ἀριστοφάνης] παρ' Ἀριστοφάνει A. V. ἐν Νεφ.] V. 131. 12. στραγγεύομαι] στρατεύομαι A. V. 13. Ἰτρία] V. Pierson. in Moer. p. 203. et Bergk. in Anacr. p. 103. Τὰ δ' ἄλλ' ἐστὶ παρεσκ. τράπ. προσκ.] Hi sunt versus iambici, sed turbati, nec satis integri, quorum metrum in integrum restituendum est ex Aristoph. Acharn. 1091. (1057. sqq.) unde Suidas locum hunc descripsit. Küst Aristophanes: Τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα, κλῖναι, τράπεζαι, πρ. στρ. στέφανοι μύρον — πλακοῦντες σησαμοῦντες ἰτρία ὀρχ. κτλ.

Ἰσχύς. Vis est consimilium partium, ut nervorum, ossium, spiritus, iusta proportio. *Loca valde ardua erant, saxis aggestis undique munita.* Ἰταβύριον. Mons ita vocatus. Ἰταλιώδης. Homo gloriosus, ostentator: quod a Pythagoreis fluxit. vel ad Sybarin respicit, ut sit homo libidinosus. Ἰταμός. Impudens, durus, crudelis. ab ἴεσθαι, quod significat impetu ferri. tales enim sunt homines impudentes. *Illa vero nunc effusius et impudenter ridebat, nunc voces arrogantes proferebat.* Item: *Nam ob ea quae dicta sunt non erubescere, summae est impudentiae et atrocitatis. nam impudens quoniam eundem cultus colorem servat, non erubescit.* Et Ἰταμώτατα. Ἴτε. Huc accedite, vel abite. Sophocles: *Ite, o celeres et ultrices Furiae.* Ἰτέα. Cuius civis dicitur Ἰτεαῖος. fuit pagus tribus Acamantidis. Ἰτέον. Eundum est. Ἴτην. Iverunt. Ἴτης. Impudens, durus, audax, et qui per ipsa rerum obstacula vadit. Aristophanes in *Nubibus.* Ἴτης. Impetuosus. Ἰτητέον. Aristophanes in *Nubibus: Eundum est. quid amplius moror?* Ἰτρία. Placentae genus. *Nam cetera omnia sunt parata,*

ματα, στέφος, μύρον, τραγήματ', αἱ πόρναι πάρα, ἄμυλοι, πλακοῦντες, ἰτρία, ὀρχηστρίδες. ἀλλ' ὡς τάχα σπεῦδε.

Ἰτρόγαλα.

Ἴτρον. τὸ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος. ἐξ οὗ καὶ ἴτρια. καὶ μίτρα, ἡ περὶ αὐτὴν ζώνη.

Ἴτω. ἐέσθω, ἐρχέσθω. Ἀλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο.

Ἰτώνη. καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις.

Ἰτωνίς, Ἰτωνίδος. χώρα.

Ἰτυκαῖος χώρα τῶν Ἰτυκαίων.

Ἰτύλος. ὀρφανός.

Ἰτυμονῆα. τὸν Ἰτυμονέα.

Ἴτυξ. ὄρνεον.

Ἴτυς. περιφέρεια ὅπλου. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. ἐν δὲ τούτῳ παραθεῖ Ἀριστώνυμος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Γυρᾶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν.

Ἴτυς.

Ἄσπὶς γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ἃς ἔκιχον. 159

Καὶ αὖθις·

Ἀλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἑτάρων σχὼν κυκλόεσσαν ἴτυν.

Ἰτύς. ἰτέα.

Ἴυγγες. λεπτοὶ πόροι, καὶ αἱ τέρψεις.

Ἴυγξ, Ἠχοῦς ἢ Πειθοῦς θυγάτηρ, ἱερονίκης καὶ Ἀφροδίτης· καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας. καλεῖται δὲ

---

3. *τάχος*] *τάχα* A. V. Legendum *τάχιστα*. 4. Om. vulg. Tenet *V. 5. *Ἴτρον*] Scribe *ἧτρον*, ut supra suo loco recte. *Küst.* Frequens scribendi corruptio: vide v. *Πρότμησιν*. 6. *ἴτρια*] *ἴτρα* V. 7—10. Haec sede sua demigrarunt. *Ἀλλ' ἴτω*] Iulian. Or. VII. p. 211. A. *Hemst.* *μῆς πρὸ γῆς *V. non Zon. p. 1132. 9. *Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις*] De Diana [Minerva] Itonia vide Schol. Apoll. Rhod. I. 551. et 721. Brodaeum in Anthol. lib. VI. p. 576. et Valesium in Excerpta Peiresc. p. 22. *Küst.* Aut error Suidae est, aut scribendum *Ἀθηνᾶ*: hoc enim Minervae cognomen est, non Dianae, cuius iis in locis, quae Küsterus notavit, nulla fit mentio. *Hemst.* Notavit etiam Uptonus in Dionys. C. V. p. 401. ed. Schaef. Cf. Albert. in Hesych. Ceterum ordo verborum hic fere debuit institui: *Ἰτώνη. χώρα. καὶ Ἰτωνία καὶ Ἰτωνίς, ἡ Ἄρτεμις.* Sed refragatur Zon. p. 1131. 11. *Ἰτύνη ἡ*] *Ἰτυκαῖος* A. B. V. E. Glossam apparet esse perturbatam. 12. *Ἰτύλος. ὀρφ.*] Vide Hesychium v. *Ἰτυλος*. *Küst.* Immo I. *Ἴτυλος*. Sedes glossae Hom. Od. *τ'*. 522. 13. *Ἰτυμονῆα*] Il. *λ'*. 672. 14. *Ἴτυξ*] Sic etiam Photius et Lex. Seg. *Ἴτυς* coniectabat Gaisf. Ex *Ἴδυξ* depravatum opinabatur G. Dindorfius. Possunt etiam alia coniectari. 15. *ὅπλου*] *ὅπλον* B. E. *Ξενοφῶν*] De Expedit. Cyri lib. IV. p. 336. ut Pearsonus observavit. *Küst.* IV, 7, 12.

3. *Γυρῶν τ' ἀγκίστρων κα.*] Iuliani Aegypt. VI. 2. Anthol. Pal. VI, 28. *γηρῶν* Med. 5. *Ἀσπὶς γηραλέα μὲν ἴτυν πολ.*] Mnasalcae Ep. III. 3. 4. Anthol. Pal. VI, 264. 6. *γηραλέα*] *γηραλέαν* B. E. Med. bis. 7. *ἀρετᾷ*] *ἀρεστᾷ* V. *ἀρετᾷ* E. *ἀρετὰ* B. Dein *αἷς* V. E. Med. cum MS. Anthol. Pal. 10. *Ἀλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἑτ.*] Anytes Ep. XX, 4. Anthol. Pal. VII, 232. *ὄλετ'*] *ὤλετ'* A. B. Porro legendum *ἑτάρῳ*. Dein *ἔχων* A. B. V. E. 12. Glossam non assequor. 13. *Ἴυγγες*] Figuratum usum illustrat Huschkii libellus de inscript. vasculi p. 14. sq. 14. *Πειθοῦς*] *Πυθοῦς* V. *ἱερονίκης καὶ Ἀφροδίτης*] Locus hic corruptissimus est, quem optime emendavit Potterus in Lycophr. 309. ubi legendum monet, *ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης*. Avem enim *ἴυγγα* Veneri sacram fuisse praeter alios scriptores testatur quoque Scholiasta Theocriti II, 17. *Küst.* Nimis festinanter vir doctissimus. Emendatio enim Potteri neutiquam probanda est. Scribendum videtur: *ἱερὰ Νυκτὸς καὶ Ἀφροδίτης*, *Nocti et Veneri sacra*. Utrique enim deae unum atque idem commercium. Menander apud Schol. Theocr. II, 10. *Ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις*. Ita sine dubio legendus iste locus. Philostratus Vit. Sophist. p. 518. *Ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον σοφίας μετέχεις*. Quae elegantissima *παρῳδία* lectionem comici egregie confirmat. Atque haec scripseram. Sed iam nihil mutandum esse video. *Ἱερονίκης Ἀφροδίτης* est *victrix in studio Veneris*. Nimirum ea est vis *ἴυγγος* in amore, ut homines semper allicere et conciliare possit: de quo consulendi interpretes in Theocriti Pharmaceutriam. Iste est sensus huius loci, quem nemo intellexit. Ita locutus est Lucianus in libello de Hist. Conscribenda: *Ἀντιοχανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου*. Quare non est quod de huius loci emendatione amplius satagamus. *Toup.* I. p. 282. Qui mirificum in his egit grammaticum an interpretem. Corruptum locum aliis sanandum commendamus. *ἱερὰ Νίκης* Photius. 15. *ἐπὶ τοιούτοις*] Modo laudatus Potterus scribendum hic putat *ἐπὶ τῆς Ἰοῦς*: quae coniectura valde mihi videtur verisimilis. Legitur enim Iynx philtris suis Iovem ad Ius amorem pellexisse; ob quod Iuno irata eam in avem mutavit. Scholiasta Pindari Nem. IV, 56. *Ἴυγξ. εἶδος ὀρνέου ἐρωτικοῦ, ἣν οἱ μέν φασιν Ἠχοῦς, οἱ δὲ Πειθοῦς γεγενῆσθαι θυγατέρα. ἥτις φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς τὸν τῆς Ἰοῦς πόθον κατὰ χόλον Ἥρας εἰς ὄρνεον μετεβλήθη*. Scholiasta Theocriti II, 17. *Τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ* (lege *τῇ Ἰοῖ*) *μιχθῇ. ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν*. Nicephorus Scholiis in Synes. de Insomniis p. 360. *Τὴν δὲ Ἴυγγά φασιν ὄρνεον εἶναι, ἀεὶ σεῖον τὴν οὐράν. εἶναι δὲ πρὸς ἐρωτικὰς ἐπῳδὰς χρήσιμον ταῖς φαρμακίσι. γυναῖκα δὲ οὖσαν τὸ πρότερον εἰς ὄρνεον μεταβεβλῆσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας φασιν οἱ μῦθοι, διὰ φαρμακεύουσα διετέλει τὸν Δία πρὸς τὸν τῆς Ἰοῦς ἔρωτα*. Scholiasta Lycophr. 310. *Ὅτι αὕτη ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός, φαρμακεύουσα δὲ τὸν Δία εἰς τὸν Ἰοῦς πόθον ὑφ' Ἥρας ἀπωρνεώθη. Küst. ἐπὶ Ἰοῖ* Photius. Sed *ἐπὶ τοῖς τοιούτοις* A. E. unde petii *τοῖς*. 16. *ἀπελιθώθη*] Locus hic de mendo mihi suspectus est, scribendumque puto *ἀπωρνεώθη*, i. e. *in avem mutata fuit*. Iyngem enim ab Iunone in avem muta-

---

mensae, cervicalia, stragulae, coronae, unguentum, bellaria, praesto meretrices, item amyli, placentae, itria, saltatrices, age, quantum potes, propera. *Ἴτρον*. Pars corporis quae est infra umbilicum: unde dicta sunt *ἴτρια*. et *μίτρα*, zona eam partem cingens. *Ἴτω*. Abeat, facessat. *Sed abeat, valeat, locum loco mutans, quocunque voluerit.* *Ἰτώνη*. Et Itonia, epithetum Dianae. *Ἰτωνίς*. Itonis, regio. *Ἰτυκαῖος*. Utica: cuius cives dicuntur Uticenses. *Ἰτύλος*. Orbus. *Ἰτυμονῆα*. Itymoneum. *Ἴτυξ*. Avis. *Ἴτυς*. Extremus clipei ambitus. Xenophon: *Callimachus autem cum videret eum praetereuntem, clipei ipsius oram apprehendit. interea vero Aristonymus cursu utrumque praeteriit.* Et in Epigrammate: *Hamorumque recurvos anfractus.* *Ἴτυς*. *Clipeus ego vetus bellorum damnis deficio, tam oram quam umbonem; sed virtute splendeo, cuius particeps fui.* Item: *Sed mortuus est, cum ora clipei socium defenderet.* *Ἰτύς*. Salix. *Ἴυγγες*. Tenues meatus. item illecebrae. *Ἴυγξ*. Iynx, Echus vel Suadae filia, ** haec cum Iovem philtris ad amores pelliceret, ob eam rem ab Iunone in avem mutata est; quae a nonnullis motacilla vocatur. est etiam machina quaedam,

ὑπ᾽ ἐνίων κιναίδιον. ἔστι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴυγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν, ὡς κατακηλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι, ᾧ πρόσκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν. ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις.

Ἴυγξ. τὸ ὄρνεον, τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς.

Ἴυγξ. τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἴυγξ, ἣ Νικοῦς, ἣ καὶ διαπόντιον . . . .
ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη.
Δεῖ δή σε νυνὶ γενέσθαι
δεινήν, ἀγαθήν, φαύλην, σεμνήν, ἀγανήν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι
. . . . . κοινῇ πάντ᾽ ἐπέτρεψαν.

ἀντὶ τοῦ τῷ σῷ πόθῳ, τῇ σῇ θελήσει. οἱ δὲ ὅτι ὄρνεόν ἐστιν ἐπιτήδειον πρὸς τὰς τῶν φίλτρων κακίας, ἣν φασιν Ἠχοῦς εἶναι θυγατέρα· ἔνιοι δὲ Πειθοῦς. Καὶ Ἰυγξιν· Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ᾤετο ταῖς αὐταῖς ἴυγξιν, αἷσπερ οὖν Καίσαρος καὶ Ἀντωνίου, καὶ μέντοι καὶ τοῦ Σεβαστοῦ κρατήσειν τρίτου. Καὶ αὖθις· Τοιαύτη τις προσῆν ἴυγξ Διογένους τοῖς λόγοις τοῦ Κυνός.

Ἰυγμός. βοή, φωνή.

Ἰύζει. βοᾷ, κράζει.

Ἰφι. ἰσχυρῶς. Ἡ εἰς φι συλλαβὴ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν φυλάττεται. εὐθεῖα, Ὁδὸς δ᾽ ἑτέρηφι. γενικῇ, ἀπὸ χαλκόφι. δοτικῇ, παραφροσύνηφι. αἰ- 160
τιατικῇ, ἐπὶ δεξιόφιν· κλητικῇ, Οὐρανίαφι λίγαινε. τὸ δὲ νόσφι καὶ ἴφι μόνα μετέπισον εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν.

Ἰφιάλου. τοῦ ἐφιάλτου.

Ἴφια μῆλα. ἰσχυρῶς βαδίζοντα. ἴφιον γὰρ τὸ λιπαρόν.

Ἰφιγένεια. ὄνομα κύριον.

Ἰφικλῆς. ὄνομα κύριον.

---

tam fuisse plures veterum tradiderunt, ut ex locis auctorum, quae in nota praecedenti adduximus, patet. Eandem vero in lapidem mutatam fuisse, non memini ab ullo veterum memoriae proditum esse. *Küst.*

1. ὀργάνιον] *Rhombus Thessalicus*, Martial. IX, 30. στρόφηλος vel ῥόμβος, etiam ῥικός, vid. Selden. Syntagm. de Diis Syr. I, 1. p. 33. Cf. Buleng. adv. Mag. II, 16. *Reines.* ὄργανον Phot. 3. κατακηλούμεναι] κατακαλούμεναι Phot. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι om. B. E. 4. πρόσκειται] πρόκειται A. B. V. E. Phot. Edd. ante Küsterum, qui dedit coniecturam Wolfii apud Portum. 5. ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις] Hunc locum egregie illustrat vetus enarrator Pindari Pyth. IV, 381. cuius verba proferam: Τοῦτο τὸ ὄρνεον (ἴυγγα) δοκοῦσιν αἱ φαρμακίδες εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμεύουσιν ἐκ τροχοῦ τινος, ὃν περιῤῥομβοῦσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. οἱ δέ φασιν ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι καθάπτουσι τῷ τροχῷ. Eadem paene habet Tzetzes in Lycophr. 310. Ἴυγξ ὄρνεόν ἐστι, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμοῦσιν ἔκ τινος τροχοῦ, ὃν περιῤῥομβοῦσιν ὁμοῦ ἐπᾴδουσαι. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι κηρίνῳ τροχῷ συντήκουσιν αὐτὸ ἐπ᾽ ἀνθράκων. οἱ δέ φασιν ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι παράπτουσι τῷ τροχῷ. *Küst.* τροχίσκοις] τυχίσκοις E. 6. τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς] Vide Scholiastam Theocriti loco ante laudato. *Küst.* Et Schneiderum in Xenoph. Mem. III, 11, 17. σεισοπύγης A. Zonaras et Gudian. p. 285, 12. 8. ἐν Ἐπιγράμματι] Adesp. CXIII. pr. Anthol. Pal. V, 205. 9. Ἴυγξ, ἣ νικῶσ᾽, ἣ καὶ διαπ.] Integre sic Anthol. Ἴυγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν ἄνδρα καὶ ἐκ θαλ. κτλ. ἣ Νικῶσ᾽] ἡνίκ᾽ οὖσ᾽ A. ἡ νικοῦσ᾽ B. V. E. 11. Δεῖ δή σε νυνὶ γενέσθαι] Ex Aristoph. Lysistr. 1111—14. Inverte νυνί σε. νυνὶ om. E. 12. Neglexerunt tam codices poetae quam Suidas unam vocem anapaesticam, quam nemodum potuit indagare. 15. Aristophanes: ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ ταγκλήματα πάντ᾽ ἐπέτρεψαν. 16. θελήσει] An θέλξει? *Hemst.* Id extat in Schol. Aristophanis, cui desunt οἱ δὲ ὅτι. 17. φίλτρων κακίας] Vid. Aldrov. XII, 42. *Reines.*

1. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ᾤετο ταῖς αὐτ.] Fragmentum hoc ex integro Dione descriptum esse coniicio ex iis, quae leguntur in eius Epitome p. 189. *Küst.* Vereor tamen ut Dioni conveniant καὶ μέντοι καί. Οἱ δὲ Κλ. V. ap. Gaisf. 2. Ἀντωνίου] Ἀντωνίνου B. E. 4. Τοιαύτη τις προσῆν ἴυγξ Διογ.] Haec sunt verba Laertii VI, 76. ut Pearsonus etiam monuit. *Küst.* 8. Ἡ εἰς φι] His similia ex Choerobosco excerpsit Etym. M. p. 800, 5. cf. Schol. Lips. Il. β′. 233. *Gaisf.* 9. ὁδὸς δ᾽] Hesiod. Opp. 214. 10. ἀπὸ χαλκ.] Il. λ′. 351. δοτικῇ, παραφροσύνηφι] δοτικῇ βίῃφι βίηφι Etymol. 11. ἐπὶ δεξιόφιν] Il. ν. 308. οὐρανίαφι] Alcman apud Schol. Ven. Il. ν. 588. Μῶσα Διὸς θύγατερ ὠρανίαφι λίγ᾽ ἀείσομαι. Eandem grammaticorum rationem sequitur Apollon. de Adv. p. 575. Saniora praecepit Buttmannus Gramm. ampl. I. p. 205. 12. μόνον] μόνα A. B. V. om. E. 14. Ἰφιάλου. τοῦ ἐφ.] An potius ἐφιάλου? Vide v. Ἐφιάλτης. *Küst.* Cf. Meinek. H. Crit. Com. p. 153. 15. Ἴφια μῆλα] Vide Homerum Il. ε. 556. et ibi Scholiastam. *Küst.* 18. Ἰφικλῆς. ὄνομα κ.] Scribe Ἴφικλος. Id enim verum huius viri nomen fuisse patet ex Apollonio Rhodio, Tzetze in Chiliadibus, Etymologo et aliis. *Küst.* Qui diversos homines debuit distinguere. Ceterum illi satisfecerunt A. V. (ap. Gron. Rec. mutilatt. p. 49.) quibus debentur Ἴφικλος. ὄνομα κύριον. Cf. Etym. M. p. 480.

---

sic appellata, quam veneficae versare solent, ut amasios ad amorem pelliciant. eodem etiam nomine appellatur avis quaedam, quae eadem vi praedita est. hinc rotulis eam alligant. Ἴυγξ. Avis, quae vocatur motacilla. Ἴυγξ. Quicquid animum ad desiderium et amorem pellicit. In Epigrammate: *Iynx, Niconis, quae et viros trans mare degentes et pueros ex thalamis attrahere nosti. — Oportet igitur nunc te esse promptam, bonam, malam, gravem, placidam, multarum rerum peritam; quoniam principes Graecorum, tuis capti illecebris, publice summam rerum tibi permiserunt.* ubi ἴυγγι significat tui desiderio, tuo amore. dicunt iyngem esse avem ad philtra aptam, quae Echus an Suadae filia fuerit. Et Ἴυγξιν. *Cleopatra vero existimabat fore ut iisdem illecebris, quibus Caesarem et Antonium, tertium etiam Augustum caperet.* Item: *Tanta suavitate Diogenes sermones audientium animos permulcebat.* Ἰυγμός. Clamor, vociferatio. Ἰύζει. Clamat, vociferatur. Ἰφι. Fortiter. syllaba φι in omnibus casibus servatur. in recto, *Trames autem diversus.* in genitivo, *ab aere.* in dativo, *perversitate.* in accusativo, *in dextro latere.* in vocativo, *Divinitus canta. νόσφι* vero et ἴφι sola in adverbia transierunt. Ἰφιάλου. Incubi. Ἴφια μῆλα. Oves pingues et fortiter euntes. ἴφιον enim significat pingue. Ἰφιγένεια. Nomen proprium. Ἰφικλῆς. Nomen proprium.

Ἰφικλος. ὄνομα κύριον· ἰφίκωλός τις ὤν. ἱστορεῖται γὰρ ταχύτατος εἶναι.

Ἰφικρατίδες. εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ Ἰφικράτους. Δαμάσκιος ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ· Εἴποτε δὲ τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας ἢ τὰ συνήθη σάνδαλα περιδεδεμένος περιενόστει.

Ἰφικρατίδης. ὄνομα κύριον.

Ἰφικράτης, σκυτέως πατρός, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ στρατηγός· ὃς πρῶτος ἐν τοῖς λαφύροις τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησε μεμνημένον τοῦ στρατηγοῦ, πρότερον μόνης τῆς πόλεως ἐπιγραφομένης.

Ἰφίνοος. ὄνομα κύριον.

Ἴφις, Ἴφιδος. ὄνομα κύριον. ἢ ὁ ταχύς.

Ἰφίστιος. ὄνομα κύριον.

Ἴφιτος. ὄνομα κύριον.

Ἰφθίμη. ἰσχυρά. Καὶ Ἴφθιμος, ἰσχυρός. Καὶ Ἰφθιμότατος.

Ἰφύη. εἶδος ἀγρίου λαχάνου. Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δὲ Μενέλεων ὅσον ἐκ τῶν ἰφύων.

Ἰφύς. ὀφρύς.

Ἰχθυάς. ἰχθῦς ἀγρεύει. καὶ παροιμία· Ἰχθῦν νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν διδασκόντων ἃ ἐπίστανται.

Ἰχθυοβολεὺς καὶ Ἰχθυουλκός. ὁ ἁλιεύς.

Ἰχθυόκεντρον. ἡ τρίαινα.

Ἰχθῦς. περισπᾶται.

Ὅτι Αἴσωπος ὁ Μιθριδάτου ἀναγνώστης ἔγραψε περὶ Ἑλένης, ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθῦν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὑρίσκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

Ἴχλα. ἡ κίχλα.

Ἰχναίη. ἡ Μακεδονία.

Ἰχνᾶται. ἰχνοσκοπεῖ.

Ἰχνεύει. ἐρευνᾷ, ζητεῖ.

Ἰχνεύμονος. εἶδος ζῴου καὶ ἰχθύος. 161

Ἴχνη. ὅτι τοὺς κατὰ σάρκα προγόνους τοῦ

---

2. *ἱστορεῖται γὰρ ταχύτατος εἶναι*] Hunc Iphiclum veteres summa pedum levitate et velocitate praeditum fuisse indicare volentes, aiunt cum vel teneras aristas cursu transire potuisse. Orpheus apud Tzetzem Chil. II. c. 42. *Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο· Ὅς τε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν Σίνετ', ἀήσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.* Scholiasta Apollonii Rhod. I, 45. *Ἰφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. Δημάρετος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάττης. Küst.* Adde Burm. Catal. Argonautarum. 3. *Ἰφικράτιδες*] Scribe *Ἰφικρατίδες*, ut apud Pollucem lib. VII. c. 22. *Küst.* Sic A. Vid. Wessel. in Diodor. XV, 44. Cui Gaisfordus post alios addit Procl. in Photii Bibl. p. 989. Item adhibendus Procopius Gaz. Ep. 87. Ceterum haec et propinqua glossa post v. *Ἰφικράτης* debuit locari. 4. *Εἴ ποτε δὲ τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατ.*] Fragmentum hoc apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1045. (342. a.) sic legitur: *Ὑπεδέδετο δὲ οὗτος σπανιάκις, ἢ τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας ἢ τὰ συνήθη σάνδαλα περιδεδεμένος. Küst.* 5. *σάνδαλα περιδεδεμένος*] *σανδάλια περικείμενος* B. 8. *Ἰφικράτης, σκυτ.*] Vide de eo Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst. σκυτέως*] *υἱὸς σκυτοτόμου* Plutarch. Apophth. p. 186. F. Schol. Anon. Aristot. Rhet. I. 7. f. 15. Scripsit *Τακτικά*, vid. Aelian. Tact. 1. et Arrian. Tact. 1. p. 464. inter scriptores tacticorum laudat quoque Iphicratem, *οὐ τὸν Ἀθηναίων στρατηγόν, ἀλλὰ ἄλλον τοῦτον. Reines.* Vid. Ruhnk. Hist. Crit. Or. Gr. p. 58. *Ἰφ. Συντέως — ἐπιγραφομένης Eudocia* p. 247. 10. *ἐπίγραμμα*] *τὸ ἐπίγραμμα* A. B. E. *V. Mox *μεμνημένον* E. 12. *Ἰφίνοος*] Il. *η*. 14. 13. *Ἴφις*] *Ἴφις* Eurip. Suppl. 986. 1032. *ἢ ὁ ταχύς*] Cf. v. *Ἰφικλος*. 14. *Ἰφίστιος*] Puto corruptum ex *Ἡφαίστιος*, quod clarius liquebit, si Hesychium inspicias. *Hemst.* Hesychius: *Ἰφ. ἥρως τις Ἀθηναῖος· ἀφ' οὗ καὶ δῆμος Ἰφιστιάδαι.* 15. *Καὶ Ἴφιτος, ὁμοίως*] *Ἴφιτος ὄνομα κύριον* A. V. E. 16. *Ἰφθίμη*] Il. *ε*. 415. 18. *Ἰφύη*] *Ἴφια* Hesych. *Hemst. Ἴφνα* vel *Ἴφια* Piersonus in Moerin p. 7. qui locum Aristoph. Thesm. 916. indicavit. Sed scribendum potius *Ἴφνον* cum Photio et Schol. Aristoph. et H. Steph. Thesaur. Ind. *Gaisf.* Ambiguum Suidasne an librarii peccarint.

2. Item Zonaras. 3. *Ἰχθυάς*] Est vox Homerica Odyss. *μ*. 95. *Küst.* Proverbium attigit Diogenian. V, 33. 6. *ἁλιεύς*] *ὁ ἁλιεύς* A. V. E. Photius. 7. *Ἰχθυόκεντρον*] *Ἰχθυόκεντρα* B. E. Cf. Eust. in Il. *χ*. p. 811. ubi *ἰχθύκεντρον. ἡ τρίαινα*] *τὴν τρίαιναν· χρῶνται γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων* Photius. *τρίαιναν* Hesych. 8. *περισπᾶται*] Vide vel Herodian. *π. μον. λ.* p. 31. 9. *Αἴσωπος, ὁ Μιθριδάτου ἀναγν. ἔγρ. περὶ Ἑλ. ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθ.*] Eadem leguntur supra v. *Αἴσωπος*, et infra v. *Πάν. Küst.* *Ὅτι Gaisf cum *V. Mireris ineptam laciniam ab libris agnosci. *ὁ Μιθριδάτου*] *ἢ Μιθριδάτης* E. 10. *ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθ. καλ. κητ.*] Eadem *αὐτολεξεὶ* paene leguntur apud Photium in Excerptis ex Ptolem. Hephaestione p. 493. cuius haec sunt verba: *Πᾶνα δέ φησιν ἰχθῦν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν. ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι. ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὴ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθῦν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγῖδι. Küst.* 11. *ἀστερίτην*] *ἀστερίου* V. 12. *τοῦ ἡλίου*] *τῷ ἡλίῳ* A. B. V. E. 13. Agnoscit Hesychius. 14. *Ἰχναίη. ἡ Μακεδ.*] Vide Hesych. v. *Ἰχναίην* et Stephan. Byz. v. *Küst.* 17. *Ἰχνεύμων*] *Ἰχνεύμονος* A. B. V. E. Zonaras. 18. *τοὺς κατὰ σάρκα προγόνους τοῦ K.*] Vide supra v. *Ἀντάλλαγμα. Küst.* Ex Theodoreto in Ps. LXXXVIII. p. 759. *Küst.* in Add. *Ὅτι Gaisf. cum *V.

Ἰφικλος. Nomen proprium: quasi qui robustis sit membris, hic enim celerrimus fuisse traditur. *Ἰφικρατίδες*. Calceamenti genus, ab Iphicrate nominatum. Damascius in *Historia Philosophorum*: *Si quando Atticis Iphicratidibus vel consuetis sandaliis indutus obambularet.* *Ἰφικρατίδης*. Nomen proprium. *Ἰφικράτης*. Iphicrates, sutoris filius, Atheniensis, orator et belli dux: qui primus spoliis inscripsit nomen Imperatoris, cum antea solius urbis nomen inscriberetur. *Ἰφίνοος*. Nomen proprium. *Ἴφις*. Nomen proprium. vel velox. *Ἰφίστιος*. Nomen proprium. *Ἴφιτος*. Nomen proprium. *Ἰφθίμη*. Fortis. Et *Ἰφθιμος*, fortis. Et *Ἰφθιμότατος*. *Ἰφύη*. Agrestis oleris genus. Aristophanes: *Ego vero Menelaum agnosco, quantum ex oleribus coniecto.* *Ἰφύς*. Supercilium. *Ἰχθυάς*. Piscatur. et proverbium: *Piscem natare doces.* de iis dictum qui alios docent ea, quae sciunt. *Ἰχθυοβολεὺς* et *Ἰχθυουλκός*. Piscator. *Ἰχθυόκεντρον*. Tridens. *Ἰχθῦς*. Circumflectitur. Aesopus, Mithridatis anagnostes, scripsit librum de Helena; in quo dicit cetacei generis piscem quendam Pana vocari, in eo asteriten lapidem reperiri, qui a sole accendatur, et ad philtra conferat. *Ἰχλα*. Turdus. *Ἰχναίη*. Macedonia. *Ἰχνᾶται*. Vestigat. *Ἰχνεύει*. Scrutatur, quaerit. *Ἰχνεύμονος*. Genus est animalis et piscis. *Ἴχνη*.

Χριστοῦ ἀντάλλαγμα καὶ ἴχνη ἐκάλεσαν οἱ ὁ ἑρμηνευταί.

Ἰχνηλατῆσαι. κατ' ἴχνος ἀναζητῆσαι.

Ἴχνια. σημεῖα ποδός.

Ἴχνος. ὁδόν, πορείαν, βῆμα.

Ἰχώρ, ἰχῶρος. τὸ πεπηγὸς αἷμα.

Ἴψ. ὁ σκώληξ· καὶ κλίνεται ἰπός. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἰψί.

Ἴψω. ἔβλαψας.

Μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.

---

1. *Κυρίου*] χῡ A. B. V. E. 4. *Ἴχνια*] *καὶ ἴχνη* addit E. qui sub finem gl. *Ἰχνᾶται. ἰχνοσκοπεῖ* cum A. B. V.

1. *Ἰχώρ*] Compara v. *Ἀχώρ*. 2. *Ἴψ*] Vide v. *Ἴπες*. Item Zon. p. 1136. 5. *Μέγα δ' ἴψ.*] Est pars versus Homerici Il. *α'*. 454. *Käst.*

Maiores Domini secundum carnem *ἀντάλλαγμα* et *ἴχνη* vocarunt LXX interpretes. *Ἰχνηλατῆσαι*. Investigare. *Ἴχνια*. Vestigia pedum. *Ἴχνος*. Viam, iter, gressum. *Ἰχώρ, ἰχῶρος*. Sanguis concretus. *Ἴψ*. Vermis. declinatur *ἰπός*. pluralis *ἰψί*. *Ἴψω*. Laesisti. *Valde autem laesisti populum Achivorum.*

Θ.

Θαβώρ. ὄνομα ὄρους. λέγεται δὲ καὶ Θαβώριον.

Θᾶκος. τόπος, ἔνθα πολλοὶ συνήρχοντο σκεψόμενοι.

Θᾶκοι. θρόνοι, καθέδραι.

Θαλά. Καὶ τὴν θαλὰ ἐπλήρωσεν ὕδατος.

Θαλαμακεῖς. καὶ Θαλάμακι, τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλαμακεῖς ὀλίγον ἐλάμβανον μισθόν, διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις πρὸς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν, ὅτι μᾶλλόν εἰσιν ἐγγὺς τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν, ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. ἡ θρανίτης, ὁ πρὸς τὴν πρύμναν. θαλαμία δὲ ἡ ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη.

Θαλάμη. καὶ Θάλαμος, οἶκος, ἢ κοιτών.

Ἰρήν σοι θαλάμην ζωάγρια καὶ λαλάγημα
τοῦτο τὸ θηρίον φυγῆς αἴτιον ἀντίθεμαι.
Καὶ αὖθις·
Ἐκ δὲ μελιχροῦ
νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

Θαλαμηπόλος. ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη καὶ φυλάττουσα, ἢ νεωκόρος. 162

Ἀχρυλὶς ἢ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἢ περὶ πεύκας
πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χεναμένη πλοκάμους.

Θαλαμίδιοι κῶπαι. αἱ ῥέμα ἐλαύνουσαι. Ἡρόδοτος· Τοῦτον δῆσαι θαλαμίης διελόντας τῆς νηὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῖντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα.

Θαλάττη ἐκ χαράδρας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τοῖς με-

---

1. δὲ καὶ] δὲ om. V. 2. Θάκος] Θάκες B. E. σκεψόμενοι] *deliberaturi. Hemst.* 5. Θαλά] Quis hic non miretur pecuinum stuporem compilatoris, qui cum in scriptore, unde haec excerpta sunt, scriptum repperisset ΘΑΛΑ, sive, si minusculis litteris scribatur, θ' ἅλα, i. e. *et mare*, ex duabus istis vocibus unam fecit, et Θαλὰ tanquam rarum et inusitatum vocabulum collectaneis hisce inseruit. Portus locum hunc corruptum quidem esse vidit, sed infeliciter emendare conatus est, pro θαλὰ rescribendum esse censens θαλάμη, quod nimis longe petitum esse quivis facile videt. *Küst.* Respexit Suidas III. Regg. 18,35. ubi vulgo καὶ τὴν θάλασσαν ἔπλησαν ὕδατος. Pro θάλασσαν Complutensis editio exhibet θααλά. Theodoretus in III. Regg. Quaest. LVIII. δοχεῖον ἐποίησεν ὕδατος. τοῦτο ὁ μὲν Ἑβραῖος θααλὰ προσηγόρευσεν, ὁ δὲ Ἰώσηπος (A. I. VIII,13,5.) δεξαμένην. *Gaisf.* Prorsus recte fecisset Suidas scribendo Θααλά. 6. Θαλαμακεῖς] Θαλαμακές E. Θαλάμακι, τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κ.] Haec et quae sequuntur αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Schol. Aristoph. Ran. 1105. unde ea Suidas descripsit. *Küst.* 7. θαλαμακεῖς] Apud Scholiastam recte legitur θαλάμακες. *Küst.* 9. πρὸς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις] Legendum est, πρὸς τὰς ἄλλας δύο τάξεις, ut ex sensu loci huius patet. *Küst.* παρὰ Schol. τρεῖς irrepserat ex inferiore versu, idque praetermisit Schol. Ven. 10. ὅτι—ἐρετῶν om. E. 11. ἐρετῶν] ἐρετμῶν bis Schol. Correxit Dindorfius. 13. τῇ πρώρᾳ] τὴν πρῶραν A. B. E. ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης ὁ μέσος· θαλάμιος V. [Gronovius nihil nisi ὁ πρὸς τὴν πρύμναν.] Et sic Suidas in v. Θρανίτης. Vid. Duker. in Thucyd. IV, 32. Addidi uncinis inclusa quae videntur excidisse. *Gaisf.* Addidit enim, ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν: quae Dukerus iusserat ex inferiore gl. revocari. Probarem, si causam intercepti membri perspicerem. Nunc quicquid olim huic glossae subtextum est, id a sedulis lectoribus intrusum arbitror. ἡ ὀπή] καὶ ὀπή A. ἡ ὀπὴ V. καὶ θαλαμία ὀπή Schol. De v. θαλαμία dixit Küsterus in Arist. Ach. 552. 15. Θαλάμη] Licet hanc glossam e Matthaei Gloss. Graec. T. I. p. 10. complere. Cf. intpp. Gregorii p. 571.

1. Ἰρήν σοι θαλάμην] Dioscoridis Ep. XI, 15. 16. Anthol. Pal. VI, 220. Integrum carmen ex Anthologia tum inedita qui descripsit et illustravit Küsterus, indidem θηροφυγῆς rescribi iussit. λαλάγημα] θαλάγημα V. qui in marg. σφάλλεται καὶ ὁ νοῦς καὶ τὸ μέτρον. 2. θηρίον φυγῆς] Lege θηρὶ φυγῆς. 4. Ἐκ δὲ μελιχροῦ] Apollonidae Ep. VI, 5. 6. Anthol. Pal. VI, 239. 5. ἐμπλήσαις] ἐμπλήσας B. E. κηροπαγεῖς] Hanc lectionem ex Paris. A. et Anthologia inedita revocavi. Priores enim editt. [et B. E.] habent σκηνοπαγεῖς. *Küst.* 7. ἡ νεωκόρος] Haec Photio desunt. 8. Ἀχρυλὶς ἢ] Rhiani versus Ep. IX. 1. Anthol. Pal. VI, 173. Cf. supra v. Ἀχρυλίς. ἢ περὶ πεύκας πολλάκι τοὺς ἱερ.] His gemina sunt verba illa Epigrammatis in Aristium mulierem Anthol. lib. III. p. 329. Ἡ περὶ πεύκας Καὶ Κυβέλῃ πλοκάμους ῥῖψαι ἐπισταμένη. *Küst.* 11. Θαλαμίδιοι] Corruptum e Θαλαμιαῖοι intellexit Schaeferus in Bosii Ellips. p. 244. Agnoscunt Photius et Zonaras. 12. Ἡρόδοτος] V, 33. Excidit διὰ ante θαλαμίης. 15. τοῖς μεγάλοις] τοῖς om. V. Vide supra v. Βῶλος ἄρουραν.

Θαβώρ. Nomen montis. dicitur etiam Thaborium. Θᾶκος. Locus, quo consultatum multi conveniebant. Θᾶκοι. Sedes, cathedrae. Θαλά. *Et mare aqua replevit.* Θαλαμακεῖς. Et Θαλάμακι, qui in ima triremis parte remigat. thalamitae autem exiguum accipiebant stipendium, quod aquae propiores ob eam rem brevioribus utebantur remis, cum aliis remigum ordinibus collati. tres autem erant remigum ordines: infimus thalamitarum, medius zygitarum, summus thranitarum. vel thranita, qui ad puppim est. θαλαμία vero appellatur foramen, cui remus inseritur. Θαλάμη. Et Θάλαμος, interior aedium pars, vel cubiculum. *Sacrum hunc specum et tympanum, quo leonem fugavi, dona pro vita conservata tibi consecro.* Item: *Dulci autem nectare repleas cera structas cellulas.* Θαλαμηπόλος. Quae circa thalamum versatur eumque custodit, aeditua. *Achrylis, Phrygiae deae ministra, circa taedas saepe solutis crinibus sacris vagata.* Θαλαμίδιοι κῶπαι. Remi lente remigantes. Herodotus: *Hunc vinciri, et per foramen navis, cui remus inseritur, ita traiici, ut caput foras spectaret, reliquum vero corpus intra navem maneret.* Θαλάττη ἐκ χαρ. *Mari ex torrente*

γάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων· ὁμοίως τῷ Βῶλος ἄρουρα.

Θαλάττιον κῦμα.

Θαλαττοκοπεῖς. ματαιολογεῖς, ταράττῃ, θορυβῇ. ἀπὸ τῆς θαλάττης, ἣ ὅταν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθῇ, ἀλλήλοις συγκρούει τὰ κύματα.

Θαλέεσσι. τρυφαῖς, θάλλειν ποιούσαις.

Τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον.

Ἦν γὰρ Ἐρώτων
καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.

τουτέστι, βλάστημα.

Θαλέθοντες. θάλλοντες.

Θαλέλαιος. ὄνομα κύριον.

Θαλεροί. δίυγροί, νέοι, ἀκμαῖοι, ἢ ταχεῖς. Οἱ δὲ ἐπιλεξάμενοι τοὺς θαλεροὺς τῶν Ἰσαύρων ὥρμησαν ἐπὶ παράλογον πρᾶξιν. Καὶ Θαλερώπιδος ἡριγενείης, τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας.

Θάλεια. εὐωχία, ἀπὸ τοῦ θάλλειν. Τὴν μὲν δὴ νύκτα ἐκείνην ἐν θαλείαις καὶ εὐπαθείαις διετέλεσαν. Καὶ Θάλεια δαίς, ἡ θάλλουσα· σημαίνει καὶ ὄνομα Μούσης.

Θαλῆς, Ἐξαμύου καὶ Κλεοβουλίνης, Μιλή- 163
σιος, ὡς δὲ Ἡρόδοτος, Φοῖνιξ, γεγονὼς πρὸ Κροίσου, ἐπὶ τῆς λέ Ὀλυμπιάδος· κατὰ δὲ Φλέγοντα, γνωριζόμενος ἤδη ἐπὶ τῆς ζ. ἔγραψε περὶ Μετεώρων ἐν ἔπεσι, Περὶ Ἰσημερίας, καὶ ἄλλα πολλά.

---

1. ὁμοῖως] ὅμοιον E. 3. Om. vulg. Tenet *V. 4. Θαλαττοκοπεῖς. ματαιολ. ταρ.] Ex Schol. Aristoph. Equ. 827. *Küst.* 6. τὰ κύματα ἀλλήλοις συγκρούουσαν Schol. Subsequebantur versus quattuor de somniorum interpretatione, a nobis expulsi: Θάλαττα ἰδεῖν μειδιῶσα εὔθετον. Φλοῖσβος θαλάσσης πραγμάτων δηλοῖ κλόνον. Νῆξις θαλάσσης ἀγρίας δηλοῖ λύπας. Νῆξις θαλάσσης ἡμέρου τοὔναρ καλόν. De quibus quid statuendum esset, satis monstravit Küsterus: „Hunc et tres sequentes senarios oneirocriticos in Paris. A. [et V.] ad marginem exaratos inveni, additis his verbis: Λύσις ὀνείρου. Νικηφόρου Πατριάρχου. Hodie tamen in Oneirocritico illo, quod Nicephori patriarchae nomen praefert, duo priores versus tantum leguntur. Apud Astrampsychum vero, qui itidem Oneirocritica versibus iambicis conscripsit, tam hi quam duo reliqui senarii extant." Idem: „ἰδεῖν] Astrampsychus habet εἰδεῖν, quam lectionem metrum versus requirit." Porro: „εὔθετον] Sic etiam Astrampsychus. At Nicephorus habet εὖ ἔχει." Tandem Küsterus: „Νῆξις θαλάσσης ἀγρ. δηλ. λύπας. Νῆξις θαλ. ἡμ.] Duos hoc versus iambicos ex Paris. A. emendavi, qui in prioribus editt. tum aliis mendis, tum etiam mala interpunctione laborant. Pearsonus ad locum hunc sequentia notavit: „Meursius in Astrampsychi Ὀνειροκρ. *In priori*, inquit, νῆξις, *in posteriori* θνῆξις *scribendum censeo propter rationem interpretationis. Natans enim, sive fluctuans mare convenit doloribus; mortuum autem, sive placidum ac tranquillum contra bonum somnium portendit.* Perperam. Quin et pessime hos versus apud Astrampsychum transtulit interpres. Tu sic lege et distingue: Νῆξις θαλάσσης ἀγρίας, δηλοῖ λύπας. Νῆξις θαλάσσης ἡμέρας, τοὔναρ καλόν. Imperiti enim librarii addiderunt Θ, ac si Suidas haec huc transtulisset, tanquam ad suam sedem, cum ille ad Θάλασσαν rettulerit; ut et versum praecedentem Φλοῖσβος θαλάσσης etc." Haec Pearsonus recte et vere. Portus quoque in notis ad hunc locum pro Θνῆξις, ut priores editt. habent, legendum esse Νῆξις recte monuit; sed quomodo versus hi distinguendi essent, non animadvertit." Θνῆξις bis B. λύπας huic poetae condonandum. Deinde ἡμέρας τοὔναρ B. E. 7. Θαλέεσσι. τρυφαῖς θάλλειν π.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. emendavi. In prioribus enim editt. corruptissime et nullo sensu legitur Θαλέεσσι. τρυφεραῖς, θάλλαις ποιούσαις. *Küst.* τρυφεραῖς B. E. τροφαῖς V. Ceterum Hesychius: Θαλέεσσι. πιότητι, λιπαρίαις. 8. Τὴν μὲν] τῶ μὲν V. Edd. ante Küst. τὰ μὲν E. τῶ μὴν B. οὗτος ὁ στίχος δακτυλικός V. in marg. Sub finem opinor adiectivum aliquod olim extitisse. 9. Ἦν γὰρ Ἐρώτων καὶ Χαρ.] Anthol. Pal. VI, 292. Idem Hedyli locus extat in v. Ἀμβρόσιον. Ordinem verborum perturbat Zon. p. 1023. 12. Θαλέθοντες] Il. ψ. 32. 13. Θαλέλαιος] Vid. Cuiac. praef. in Basilic. libb. *Reines.* Gaisfordus addit Ruhnken. Praefat. in Thalelaei Theodori et aliorum commentt. sive Opusc. T. I. p. 71. sqq.

1. Θαλεροί] Θαλερούς E. item rell. in accusativo. ἀκμαῖοι] Homerus Il. γ'. 26. Θαλεροί τ' αἰζηοί, ubi Scholiasta: Θαλεροί. ἀκμαῖοι. παρὰ τὸ θάλλειν, ὃ ἔστιν αὔξειν τῇ ἡλικίᾳ. *Küst.* 3. ἐπὶ τήν] τὴν omisi cum A. V. Θαλερώπιδος] Agathiae Ep. LXXXV, 3. Anthol. Pal. VII, 204. Cf. v. Ἡριγένειαν. 5. ἡ εὐωχία] ἡ om. A. B. E. Photius. In hoc quidem significatu scribi iussit θαλία Theognostus p. 98. sq. Sed parum sibi magistrum constitisse docet inferior locus p. 107. 7. Θάλεια δαίς] Ex Hom. Il. ή. 475. 8. δὲ καὶ] δὲ om. A. B. V. E. 9. Θαλῆς, Ἐξαμίου καὶ Κλ.] De Thalete legendus est Laertius I, 22. et seqq. *Küst.* Horum partem dedit *Eudocia* p. 228. cf. Schol. Plat. p. 420. Ἐξαμίου] Ἐξαμύου A. B. E. *V. Schol. Plat. Exempla nominis Ionici congessit Guil. Dindorfius in *Zeitschr. f. Alterth.* A. 1839. p. 1132. 10. Ἡροδότῳ δοκεῖ] Ἡρόδοτος A. B. V. E. Vid. Herodot. I, 170. 12. ἐπὶ τῆς ζ'] Numerum incredibilem perstrinxit Tiedemannus (*Griechenl. erste Philos.* p. 105. sq.), qui Suidae sic succurrebat, ut ab eo duos Thaletes esse confusos suspicaretur. Id quorsum valeat neque invenio nec scire laboro. Namque partem integrae narrationis absumpsit lacuna, quodque hodie superat ζ', frustulum est membri huiusce, εἷς τῶν ζ' σοφῶν. Ceterum sub Ol. 35. Thaletem posuerunt Apollodorus ap. Diog. I, 97. Cyrillus c. Iulian. I. p. 12. C. aliique temporum ratiocinatores. 13. Ἰσημερίας] Addit Eudocia καὶ ἐκλείψεως. Diogenes nihil nisi libros attulit περὶ τροπῆς καὶ ἰσημερίας.

---

aquam. de iis dicitur qui parva magnis ambitiose comparant. cui proverbio simile est illud, *Gleba arvum.* Θαλαττοκοπεῖς. Inania loqueris, turbaris, tumultuaris. ductum a mari, quod cum a ventis turbatur, fluctus inter se colliduntur. Θαλέεσσι. Deliciis, quasi quae florere faciant. *Hanc quidem ego delicate enutrivi.* Et θάλος, germen. *Erat enim Amorum et Gratiarum haec puella divinum quoddam germen.* Θαλέθοντες. Florentes. Θαλέλαιος. Nomen proprium. Θαλεροί. Humidi, iuvenes, aetate florentes, celeres. *Illi vero delectis iis, qui inter Isauros aetate florebant, temerarium facinus aggressi sunt.* Et Θαλερώπιδος ἡριγενείης, *diei formosi.* Θάλεια. Convivium. ab verbo θάλλω. *Illam igitur noctem in conviviis et voluptatibus transegerunt.* et Θάλεια δαίς, convivium lautum. est etiam Θάλεια nomen Musae. Θαλῆς. Thales, Examyae et Cleobulinae filius, Milesius, vel, ut Herodotus tradit, Phoenix, natus est ante Croesum Olymp. XXXV. quamquam Phlegon eum narrat prius claruisse Olymp. ** VII. versibus scripsit *de Meteoris; de Aequinoctio;* et

ἐτελεύτησε δὲ γηραιός, θεώμενος γυμνικὸν ἀγῶνα, πιληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ ἐκλυθεὶς ὑπὸ τοῦ καύματος.

Πρῶτος δὲ Θαλῆς τὸ τοῦ σοφοῦ ἔσχεν ὄνομα, καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν εἶπεν ἀθάνατον, ἐκλείψεις τε καὶ ἰσημερίας κατείληφεν. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα· καὶ τὸ θρυλλούμενον Γνῶθι σαυτόν. τὸ γὰρ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα Χίλωνός ἐστι μᾶλλον, ἰδιοποιησαμένου αὐτὸ καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν.

Θαλῆς, ὁ φυσικὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Δαρείου προειπὼν τὴν τοῦ ἡλίου ἔκλειψιν. καὶ Ἀριστοφάνης φησίν,

Ἄνθρωπος Θαλῆς.

ἀντὶ τοῦ ἄκρος τὴν ἀστρονομίαν. κλίνεται δὲ Θαλοῦ· Θάλης δὲ Θάλητος. παρατηρητέον δὲ ὡς ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς Θαλῆς, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμῆν, Θαλῆν ἔκλινεν Ἀριστοφάνης, καὶ Ἑρμέας ὡς Θαλέας. διχῶς δὲ τοὔνομα ἐκφωνητέον· βαρυτόνως μὲν Θάλης, ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος, Θαλῆς δὲ Θαλοῦ.

Θαλήτας, Κρὴς ἢ Ἰλλυριός, λυρικός, γεγονὼς πρὸ Ὁμήρου. μέλη.

Θαλήτας, Κνώσσιος, ῥαψῳδός. ποιήματά τινα μυθικά.

Θαλίαις. ἑορταῖς.

Θαλλός. κλάδος ἐλαίας, ἢ πᾶν τὸ θάλλον. Ἔχοντας θαλλοὺς ὥρει ἱ τὸν ἀριθμὸν ἔπεμψαν ἄνδρας.

Θάλλω. δοτικῇ.

Θαλπόμενοι. ἐξαπατώμενοι. Ἰώσηπος· Τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης, εἰ παρακρατηθεῖεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων.

Θάλπω. αἰτιατικῇ.

Θαλπωρή. παραμυθία.

Θαλπνότερον. λαμπρότερον, θερμότερον. Πίνδαρος·

Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον
ἐρήμας δι' αἰθέρος.

---

4. *Πρῶτος δὲ*] Haec usque ad *Μηδὲν ἄγαν* tradidit Cedrenus p. 157. 5. *ψυχὴν εἶπεν ἀθάνατον*] Choerilo teste rem prodidit Diogenes, de quo parum satisfecit Naekius Choerileis p. 182. Sed comparatis locis eorum quos Wyttenbachius Opp. Vol. I. p. 500. indicavit non ambigo, quin Diogenes *ψυχὴν ἀθάνατον* leviter appellaverit, quam oportuit *ἀεικίνητον* sive *αὐτοκίνητον*. 9. *αὐτὸ*] *αὐτοῦ* E. Colon post *αὐτὸ* delevi. 10. *ἐπὶ Δαρείου προειπὼν τὴν τοῦ ἡλίου ἔκλειψιν*] Haec solis defectio, teste Cicerone de Divinat. I, 49. Astyage regnante contigit. Cave ergo per Darium alium hic intelligas quam Astyagem, quoniam is, auctore Cedreno, etiam Darius Medus appellatus fuit. Vide quae de hoc argumento disputat Stanleius in Aeschyli Persas 767. *Küst.* Perizonius in Aelian. V. H. I, 22. n. 3. *Hemst.* Horum nihil Suidam adiuvat. Debebat enim Alyattes memorari. Verum dissensiones eruditorum hominum de anno, quo defectus ille solis accidisse videatur, diligenter exposuit Fischerus *Griech. u. Röm. Zeittafeln* Fasc. 2. p. 107. 11. *Ἀριστοφάνης φησίν*] In Av. 1010. ubi vide Scholiastam. *Küst.* 14. *ἄκρος*] *ἄκρως* B. *Θαλοῦ· Θάλης*] Schol. Aristoph. *Ἀθηναῖοι περισπῶσιν, ἡ δὲ κοινὴ βαρύνει. καὶ ὅτε μὲν περισπᾶται, Θαλοῦ ἐστιν ἡ γενική· ὅτε δὲ βαρύνεται, Θάλητος.* 15. *παρατηρητέον*] Ex Schol. Aristoph. Nub. 180. *ὅτι*] *ὡς ὅτι* A. B. *V. Med. ὅτι ὡς ὅτι* E. 17. *Θαλέας ὡς Ἑρμέας*] *Ἑρμέας ὡς Θαλέας* A. V. E. quod in Schol. inculcaverat Aldus. 18. *Θάλης*] *Θαλάσσης* V. 19. *Θάλητος, ὡς Χρέμητος*] *Θάλης, Θάλητος* A. (Utramque scripturam coniunxit Med.) Accedit Schol. nude *Θάλητος* tradens: itaque removimus istud *ὡς Χρέμητος*. Porro *Θάλης Θάλητα χρημάτων ἐλευθεροῖ. Θάλης Θάλητος, Θαλῆς δὲ Θαλοῦ* V. (quibus usus est in Schol. Aldus) Sub finem *περισπωμένως* revocandum cum Schol. *καὶ Θαλῆς ὀξυτόνως Θαλοῦ* E.

1. *Θαλήτας, Κρ.*] Huius antiquissimi lyrici meminit etiam Strabo l. X. p. 482. sed qui eum *Θάλης* vocat: quod nomen Suidae hic restituendum puto. Eiusdem mentionem quoque faciunt Plutarchus lib. *περὶ Μουσικῆς*, Pausanias in Atticis, et Sextus Empiricus libro II. adversus Mathemat., ut observavit Menagius in Laert. I, 38. *Küst.* Meursius Cret. IV, 12. p. 245. *Hemst.* Athen. XV. 678. *Reines.* Utramque glossam, quae de eodem agit poeta, recepit *Eudocia* p. 231. De Thale sive Thaleta musico satis est adhiberi Hoeckium de Creta T. III. p. 339. sqq. *ἢ Ἰλλυριός*] Meursius in Creta lib. I. c. 9. recte, ut puto, emendat *Ἐλύριος*. Nam Elyrum urbem Cretae fuisse discimus ex Stephano Byzantio. *Küst.* Hoc concesso scripsit *ἢ* tollamus. 2. *Ὁμήρου*] *ὁμίλησε* V. Quod *πρὸ Ὁμήρου* posuit, paulo modestius Diog. Laert. I, 38. *τρίτος ἀρχαῖος πάνυ, κατὰ Ἡσίοδον καὶ Ὅμηρον καὶ Λυκοῦργον.* Nempe Thaletis cum institutis Lycurgi coniunctio hunc errorem effecit. 6. *Θαλλός*] Vid. Timaeus p. 136. cum Ruhnkenii obss. *πᾶν*] *παρὰ* A. Illud Hesychius. 7. *Ἔχοντας*] *ἔχοντες* V. E pr. Med. – 9. 13. Om. vulg. Tuetur *V. 10. *Θαλπόμενοι. ἐξαπατ.*] Vide paulo post v. *Θαλφθῇ*. *Ἰώσηπος*] De Bell. Iud. IV, 3. [sub finem capitis] p. 280. ubi nunc legitur *θαλπομένους* et *κρατηθεῖεν*. *Hemst.* *ὑποθαλπομένους* etiam Zon. p. 1024. ubi Tittmannus Iosephi locum indicavit. Utrobique Suidas videtur esse corrigendus; quamquam *ὑποθάλπω* aliquantum fidei habet a fragmento v. *Ὠδίν*. 12. *ἐπιλελῆσθαι*] *ἐπιμελῆσθαι* V. ap. Gaisf. 14. *Θαλπωρή*] Il. ζ'. 412. 15. *Θερμότερον*] Hanc vocem, quae in prioribus editt. deest, ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* Addit etiam Zon. 16. *Πίνδαρος*] Olymp. I. princ. 17. *Μηκέτ' ἀθλίους* *V. 18. *ἄλλο θαλπνότερον*] *θαλπνότερον ἄλλο* A. E. *V. Med. *ἁμέρᾳ*] *ἡμέρᾳ* A. *φαεινὸν*] *φανερὸν* A. Dedi *φαεννὸν* cum V.

---

alia multa. obiit senex, a turba elisus et aestu resolutus, cum gymnicum certamen spectaret. Primus Thales *sapiens* appellatus est; item primus animam dixit immortalem, atque eclipses et aequinoctia deprehendit. apophthegmata eius sunt plurima; eiusdemque celebratum illud, *Nosce te ipsum*. nam illud, *Spondе et praesto est noxa*, potius Chilonis est, qui hoc sibi vindicavit item ut illud, *Ne quid nimis*. *Θαλῆς*. Thales, philosophus physicus, sub Dario solis eclipsin praedixit. et Aristophanes, *homo alter Thales*, quasi virum dicens astronomia excellentem. declinatur autem *Θαλῆς*, *Θαλοῦ*, item *Θάλητος*. observandum autem a recto casu *Θαλῆς* (ut *Ἑρμῆς*) *Θαλῆν* (ut *Ἑρμῆν*) ab Aristophane declinatum esse. dicitur etiam *Θαλέας*, ut *Ἑρμέας*. duobus autem modis hoc nomen enunciatur: ut aut gravis sit tenor, *Θάλης*, ut *Χρέμης*, genitivus *Θάλητος*, aut *Θαλῆς*, *Θαλοῦ*. *Θαλήτας*. Thaletas, Cretensis Elyrius, poëta lyricus, antiquior Homero. scripsit carmina lyrica. *Θαλήτας*. Thaletas, Cnosius, rhapsodus. scripsit poemata quaedam mythica. *Θαλίαις*. Conviviis. *Θαλλός*. Ramus oleae; vel omnis planta florens. *Viros numero circiter decem miserunt, qui oleae ramos habebant.* *Θαλπόμενοι*. Decepti. Iosephus: *Illos autem spe veniae sibi adulantes, si caperentur, facinorum suorum oblitos esse.* *Θαλπωρή*. Solatium. *Θαλπνότερον*. Splendidius, calidius. Pindarus: *Ne circumspicias ullum in vasto aethere splendidius sole astrum et beni-*

Θαλπτήρια. ϑάλλειν ποιοῦντα, περισκέποντα.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν ϑαλπτήρια ταῦτα.

Θαλυκρόν. διάπυρον. ἐν Ἐπιγράμματι·

164 ||Καὶ τὸ ϑαλυκρὸν
κεῖνο κατημβλύνϑη κέντρον ἐρωμανίης.

Θαλύσιον. τὸ ὑπὲρ εὐϑαλίας διδόμενον.

Θαλφϑῇ. ἐξαπατηϑῇ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ, ἢ δελεασϑῇ. Ἀριστοφάνης·

Ἥδη κρατήσειν, αἴκε μὴ ϑαλφϑῇ λόγοις.

Καὶ Θαλπόμενοι, ἐξαπατώμενοι.

Θαμά. συνεχῶς, πυκνῶς, διηνεκῶς.

Θαμέες. πυκνοί. Καὶ Θαμειαί, καὶ ϑαμειός.

Θαμίζεις. πυκνάζεις, συχνάζεις.

Θαμινά, καὶ Θαμινῶς, συνεχῶς, πυκνῶς.

Θαμινός. ὁ πυκνός. Καὶ Θαμινώτατος, ὁ πυκνότατος.

Θάμνος. ἡ ῥίζα. ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ ϑέσεως. Ὅμηρος δὲ τὰ πολυπληϑῆ φησι τῶν φύλλων.

Θάμνῳ ὕπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος.
ἀρσενικῶς Ἰώσηπος· Ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τὸν ϑάμνον καὶ τὰ ἄλλα φαντάσματα συντυχεῖν προειρήκαμεν.

Θάμνοις. συμφύτοις τόποις.

Θάμυρις, ἢ Θαμύρας, Θρᾷξ, ἐξ Ἡδωνῶν τῆς ἐν Βρίγκοις πόλεως, υἱὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης, ἐποποιὸς ὄγδοος πρὸ Ὁμήρου· κατὰ δὲ ἄλλους πέμπτος· οἱ δὲ ἀπὸ Ὀδρύσσης. οὗτος ἔ Θάμυρις, ἐπειδὴ εἰς τὰς Μούσας ὕβρισεν, ἐπηρώϑη. φέρεται δὲ αὐτοῦ Θεολογία εἰς ἔπη γ. καὶ πρῶτος ἠράσϑη παιδὸς Ὑμεναίου τοὔνομα, υἱοῦ Καλλιόπης καὶ Μάγνητος. οἱ δὲ Κρῆτά φασί τινα Τάλωνα Ῥαδαμάνθυος ἐρασϑῆναι, οἱ δὲ Λάϊόν φασιν ἐρασϑῆναι πρώτου Χρυσίππου, τοῦ Πέλοπος υἱοῦ. οἱ δὲ Ἰταλιώτας πρώτους κατ' ἀνάγκην στρατείας εὑρέσϑαι τοῦτο. κατὰ δὲ ἀλήϑειαν αὐτὸς ὁ Ζεὺς πρῶτος ἠράσϑη Γανυμήδους.

Θάμυρις μαίνεται. ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν.

---

1. Θαλπτήρια] Priores editt. male habent ϑαλπήρια, cuius loco ϑαλπτήρια ex MSS. reposui. *Küst.* 3. Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν ϑ.] Anthol. Pal. VI, 206. Vide v. *Βίτιννα.* 4. ἐν Ἐπιγράμματι] Agathiae XV. pr. Anthol. Pal. V, 220. 6. κεῖνο] ἐκεῖνο B. E. κατημβρύνϑη V. 7. Θαλύσιον. τὸ ὑπὲρ εὐϑ.] Vide Etymologum h. v. *Küst.* 8. ἐξαπατηϑῇ — περιδρομῇ] Cum Schol. Rav. Comici. 9. ἢ δελ.] ἢ om. B. E. Med. Ἀριστοφάνης] Equ. 210. 11. Καὶ Θαλπ. ἐξαπ. addunt A. B. V. (ap. Gaisf.) E. Vide supra v. *Θαλπόμενοι.* 12. Θαμά] συχνῶς Schol. Platon. p. 370. 13. Θαμέες] Il. κ. 264. Θαμειαί] Il. α. 52. Cf. Etym. Gud. p. 254. 14. Θαμίζεις] Il. σ. 386. Schol. Platon. p. 395. 15. Θαμινάς, καὶ Θαμινούς, συνεχεῖς, πικνούς] Θαμιναὶ (vel Θαμινὰς) καὶ Θαμινῶς, συνεχῶς, πυκνῶς B. V. E. Lex. Seg. et Photius, qui Θαμινά cum Hesychio. Θαμυνᾶ *V. Cf. Pind. Ol. I, 53. 17. πυκνώτατος] πυκνότατος A. B. E. 18. Θάμνος. ἡ ῥίζα. ἀπὸ τ.] Vide Etymologum v. Θαμνάς. *Küst.* 19. τὰ πολυπληϑῆ φησι τῶν φύλλων] Loco huic aliquid deesse videtur, ad cuius sensum supplendum addi velim vocem δένδρα. *Küst.* Lege cum Etymol. Gudiano τὴν πολυπληϑίαν. *Gaisf.* Nulla est causa cur mutemus orationem eiusdem fere sententiae, quam Etym. M. v. Θαμνάς perspicue sic declarat, καὶ ϑάμνος ὁ σύνδενδρος τόπος.

1. Θάμνῳ ὑπ' ἀμφ.] Homerus Il. ῥ. 677. *Küst.* 2. Ἰώσηπος] Ant. Iud. III, 2, 5. ubi ἐν ᾧ τά τε περὶ κτλ. 4. Θάμνοις] Sopocl. El. 55. 5. Θαμύρας] Vide Welcker. *d. Griech. Trag.* p. 419. ἐξ Ἡδωνῶν, τῆς ἐν Βρίγκοις πόλεως] Vide Holstenium in Stephanum v. *Βρίγες. Küst.* Refingendum *Βρίγοις.* 6. υἱὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης] Apollodorus lib. I. et Pausanias in Messenicis p. 362. Thamyrin dicunt fuisse filium *Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης*: ex quibus forsan Suidas corrigendus est. *Küst.* Vid. *Φιλάμμωνος.* Ἀγριόπης Barthius in Statii Theb. IV, 185. *Hemst.* Conf. Lennep. in Coluth. p. 115. *Bast.* Ἀργιόπης, quod critici flagitant, etiam Pausan. IV, 33. Sed librarii quantum in hoc nomine titubaverint, demonstrat Ἀρσίου τῆς νύμφης apud Schol. Homeri. 8. Ὀδρύσσης] δρύσσης B. E. *V. Immo Ὀδρύσης. 9. ἐπειδὴ εἰς τὰς Μούσας ὕβρισεν, ἐπ.] Vide Homerum Il. β'. 595. et ibi veterem enarratorem. *Küst.* Cf. Nat. Com. VI, 14. Stat. Theb. IV, 181. *hic fretus doctus anteire canendo Aonidas, multos Thamyris damnatus in annos Ore simul citharaque . . . . Conticuit praeceps.* Iulian. Ep. 41. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν τοῦ Θαμύριδος τοῦ Θρᾳκὸς τελευτὴν ἤκουσεν, ὃς ταῖς Μούσαις οὐκ εὐτυχῶς ἀντεφθέγξατο. *Reines.* 10. αὐτοῦ Θεολογία εἰς ἔπη γ'] αὐτῷ ϑεολογ' εἰς ἔπη τρισχίλια V. ap. Gaisf. 11. Ὑμναίου] Ὑμεναίου dedi cum V. E. Ὑακίνθου Lennepius. Cf. Schol. Vat. in Rhes. 895. 13. Τάλωνα] Τάλωνα A. B. V. E. Med. Vide Athen. XIII. p. 603. D. Λάϊον] Λάϊνον B V. Med. De huius amore vide Valck. Diatr. p. 23. sq. 15. Ἰταλιώτας] Dicere videtur Rheginos sive colonos Chalcidenses. 16. εὑρέσϑαι] ἐλέσϑαι E m. sec. 18. Θάμυρις μαίνεται. ἐπὶ τῶν κ.] Vide supra v. Ἄμυρις μαίνεται, ubi habes historiam, quae proverbio huic locum dedit. *Küst.* Zenobius IV, 27. et Hesychius.

---

gnius. Θαλπτήρια. Fomenta, tegumenta. in Epigrammate: *Sandalia ista, praesidia pedum.* Θαλυκρόν. Ardens. in Epigrammate: *Et ardens ille hebetatus est stimulus amoris insani.* Θαλύσιον. Sacrum pro felici frugum proventu datum. Θαλφϑῇ. Deceptus vel inescatus fuerit verborum ambagibus. Aristophanes: *Tandem victorem eum evasurum, modo verbis se inescari non sinat.* Et Θαλπόμενοι, decepti. Θαμά. Crebro, frequenter, perpetuo. Θαμέες. Crebri. Et ϑαμειαί, ϑαμειός. Θαμίζεις. Frequentas, visis. Θαμινά, et Θαμινῶς, crebro, frequenter. Θαμινός. Creber. Et Θαμινώτατος, creberrimus. Θάμνος. Radix. sic dicta, quod in terra situm habet. Homerus vero sic vocat copiam ramorum: *Sub arbore iacens frondosa.* masculino genere apud Iosephum: *In quo miraculum rubi et alias apparitiones contigisse supra memoravimus.* Θάμνοις. Locis consitis. Θάμυρις. Thamyris, vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis, urbe Brigorum, Philammonis et Argiopes filius, poeta epicus ante Homerum octavus; quem alii quintum perhibent. sunt qui Odrysium fuisse dicunt. hic Thamyris, cum Musas contumelia lacessivisset, ab iis excaecatus est. extat eius *Theologia*, versibus ter mille comprehensa. primus puerum Hymenaeum adamavit, Calliopes et Magnetis filium. alii vero dicunt Talonem quendam Cretensem auctorem paederastiae fuisse, qui Rhadamanthum adamarit. alii vero Laium tradunt, qui Chrysippum, Pelopis filium deperierit. alii tradunt Italicos primos hoc amoris genus per militiae necessitatem invenisse. sed revera Iuppiter primus Ganymedem adamavit. Θάμυρις μαίνεται. *Thamyris insanit.* de iis dictum qui consulto stulte facere videntur.

Θανατᾶν καὶ Θανατιᾶν. Οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβεβήκει τὸν μὲν φονᾶν, τὸν δὲ θανατιᾶν.

Θάνατος, κακῶν ἀπόδρασις καὶ ὥςπερ ἔκ τινος χειμῶνος ἀναγκαῖος ὅρμος. τὸ γὰρ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι ἐστὶ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ζῆν.

Θανατῶν. Θανάτου ἐπιθυμῶν. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις. οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Αἰσχύλος·

Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἑρᾷ.

Λέγεται δὲ θανατῶν καὶ ὁ ἀποκτένων.

Θάπτω. αἰτιατικῇ.

Θαῤῥαλέον. Θάρσος. Θρασὺς θαῤῥαλέου διαφέρει τόδε ὅτι ὁ μὲν θρασὺς διαβολὴν ἔχει, κακὸς ὤν, ὁ δὲ θαῤῥαλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. Ὑπερίδης φησὶν ἐν τῷ Κυθνιακῷ· Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαῤῥαλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι.

Θαῤῥαλέος. ὁ εὐτολμος. Καὶ Θαῤῥαλεώτερος, εὐτολμότερος. Θαρσαλέως δὲ ἐπιῤῥηματικὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντὶ τοῦ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως.

Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ μὴν Θαργηλιών. καὶ ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἔψήματος. ἥψουν δ' ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ. ἵσταντο δὲ ἐν αὐτῇ καὶ χοροί. Καὶ ἀγαθῶν Θαργήλια.

Θαργήλια. ἑορτὴ τὰ Θαργήλια. ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνί, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θαργηλία, Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θεσσαλῶν λ' ἔτη, Μιλησία τὸ γένος, ἀναι-

---

1. *Θανατᾶν*] Dio Exc. Vales. p. 705. *ἐξ ὧν ἐποίει ἐθανάτα.* Polyaen. p. 820. *Toup.* MS. 2. Huic glossae qui successerat versus onirocriticus, *Θανὼν καθ' ὕπνους, φροντίδων ἔσῃ δίχα*: eum Gaisfordus tacite inclusit uncis. Libri silentur. Sed istiusmodi versuum quoniam nulla est fides, hunc quoque iussi loco decedere. Ceterum *Küsterus*: „Sic etiam habet Nicephorus in Oneirocritico. Apud Astrampsychum vero senarius hic ita legitur: *Θανὼν καθ' ὕπνους, δυσφόρους ἕξεις τρόπους.* Sed perperam. Probo enim coniecturam Pearsoni, qui existimat verba haec, *δυσφόρους ἕξεις τρόπους*, per errorem librariorum repetita esse ex versu illo, qui paulo ante apud Astrampsychum praecedit, *Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφόρους ἕξεις τρόπους.*" 4. *τὸ γὰρ — τῷ ζῆν* transierunt in v. *Ἁπαθῆ*. 6. *Θανατῶν*] Schol. Plat. p. 379. *Θανατῶσι. θανάτου ἐπιθυμοῦσι. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλ.*] Haec sunt verba Iosephi de Bello Iud. lib. III. (c. 7, 18.) p. 842. ut vir doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte notaverat. *Küst. Οὐεσπεσιανὸς* B. E. 8. *ἀλκιμώτερον*] *ἀλκιμώτατον* V. E. 10. *Μόνος θεῶν γὰρ θάν.*] Hic locus Aeschyli referendus est ad vocem praecedentem *Θάνατος*, unde perperam huc translatus est. *Küst.* Vid. supra v. *Μόνος θεῶν*, item Schol. Soph. El. 139. 11. *ἀποκτείνων*] Sic etiam Zon. p. 1025. *ἀποκτένων* A. B. V. E. Lex. Seg. *ἀποκτέννων* Photius. Statim addunt B. E. *V. Edd. ante Küst. καὶ θανατῶσιν ἀνθρώποις.* 13. *θρασύ*] *θάρσος* A. Photius et Lex. Seg. *θράσος* B. V. E. *θράσο* Med. 16. *Κυθνιακῷ* in suspicionem adduxit Ruhnkenius H. Crit. Oratt. Gr. p. 70.

3. *Θαῤῥαλεώτατος, εὐτολμότατος*] *Θαῤῥαλεώτερος. εὐτολμότερος* A. V. 4. *ἐπιῤῥηματικῶς*] *ἐπιῤῥηματικὸν* A. V. 8. *Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀπ.*] Vide Meursium in Graec. Fer. v. *Θαργήλια. Küst. Ἀπόλλωνος*] Vide Theophr. ap. Athen. X. p. 424. F. 8. *καὶ ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱερ.*] Excidisse hic vocem *θάργηλος* scribendumque esse, *καὶ θάργηλος ὁ τῶν σπερμ.* recte monuit Meursius Exercitt. Crit. part. 2. lib. 2. c. 11. Olla enim, in qua primitiae frugum deo sacrae coquebantur, vocabatur *θάργηλος*. Hesychius v. *Θαργήλια: ὁ θάργηλος χύτρος ἐστὶν ἁπλεως σπερμάτων.* Et paulo post: *Θάργηλος, χύτρα ἱεροῦ ἑψήματος. Küst.* 10. *τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν, ὀνομαζ.*] Locus hic corruptus est et mutilus, quem sic in integrum restituo: *τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν*, [*Θαργηλίῳ*] *ὀνομαζομένῳ, ἀπὸ τοῦ θέρειν τὴν γῆν, τῷ αὐτῷ ὄντι τῷ ἡλ. Küst.* Mihi quaedam post *καρπῶν* intercidisse videntur. *πεφηνότων*] *ἠγουν ἐφευρεθέντων* V. inter vss. ap. Gaisf. *πεφυκότων* Arsenius p. 65. probatum Hemsterhusio, quamquam Hesychius haud ambigue *τῶν φαινομένων.* Quicum mox legendum, *καὶ χοροὶ καὶ ἀγὼν Θαργήλια*, quod ipsum obtulit Photius. 14. *Θαργήλια. ἑορτὴ ἦν τὰ Θαργ.*] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas. *Küst. ἦν* om. A. B. V. E. Phot. 15. *ἱερὸς*] *ἱερὸν* B. E corr. 16. *Θαργηλία, Ἀγησαγόρου θυγ.*] Vide Athenaeum lib. XIII. p. 609. et Hesychium h. v. apud quem pro *καὶ πλείστην ἐγήματο τῶν διασ.* legendum est, *καὶ πλείστοις* [*immo πλείστους*] *ἐγήματο τῶν διασ.* Athenaeus enim loco laudato auctor est, Thargeliam hanc, quod esset formosa et sapiens, quattuordecim viris nupsisse. *Küst.* Apud Lucianum in Eunucho inter feminas philosophas nominantur *Ἀσπασία, Θαργηλία, καὶ Διοτίμα. Reines.* Ad Suidam inprimis facit Philostratus Epist. 13. quem indicat Sintenisius in Plutarchi Pericl. 24. *Θαργήλεια* Photius. *βασιλεύσασα*] *βασιλεύουσα* A. repugnantibus Etym. M. et Photio.

Θανατᾶν et *Θανατιᾶν*. *Adeo horum alter caedis, alter vero mortis quam maxime erat cupidus.* *Θάνατος. Mors malorum effugium et velut post tempestatem necessarius portus. sanitas enim in morte potius est quam in vita.* *Θανατῶν.* Mori cupiens. *Vespasianus cum desperatis pugnam inire vetabat. desperatione enim nihil esse fortius.* Aeschylus: *Mors deorum unus donis corrumpi se non patitur.* Dicitur *θανατῶν* etiam ille qui occidit. *Θάπτω.* Accusativo. *Θαῤῥαλέον.* Audacia. Differt *θρασὺς* a *θαῤῥαλέος*. nam *θρασὺς* ut malus vituperatur, *θαῤῥαλέος* vero ut bonus laudatur. Hyperides in Oratione *Cythniaca*: *Audaces omnia citra rationem faciunt, fortes vero rutione periculis, quae ipsis accidunt, animum intrepidum committunt.* *Θαῤῥαλέος.* Fidens. Et *Θαῤῥαλεώτερος*, fidentior. *Θαρσαλέως* vero, adverbialiter, per ω, significat fidenter et fortiter. *Θαργήλια.* Thargelia, sacra Apollinis et Dianae. et mensis quidam vocatur Thargelion. et *θάργηλος*, olla in qua primitiae frugum consecratae coquebantur. coquebant enim tum primitias frugum, quae provenerant, easque offerebant deo Thargelio, sic dicto, quod terram calefaciat. est enim idem ac Sol. in eodem etiam festo choreae ducebantur. hinc certamen *Θαργήλια.* *Θαργήλια.* Thargelia, quod festum celebrabatur mense Thargelione, qui Apollini sacer erat. *Θαργηλία.* Thargelia, Agesagorae filia, quae per annos XXX Thessalis imperavit, genere Mi-

ρεθεῖσα δὲ ὑπό τινος Ἀργείου, δεθέντος ὑπ' αὐτῆς.

Θαῤῥελείδης. Σύμμαχος, Ἀσωπόδωρος. Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι διεβέβλητο σώματος.

Θαῤῥῶ σοι.

Θαρσεῖς τὴν Καρχηδόνα, τὴν τῆς Λιβύης προκαθημένην, Ἡσαΐας καὶ Ἰεζεκιὴλ ὀνομάζουσι. Σαβὰ δὲ Αἰθιοπικὸν ἔθνος. ἀλλὰ Λίβυες μὲν οἱ καὶ Ἄφροι προσαγορευόμενοι τὰ ἑσπέρια τῆς οἰκουμένης κατέχουσι τμήματα· Αἰθίοπες δὲ τὰ ἑῷα καὶ νότια· Ἄραβες δὲ τὴν μέσην ἤπειρον· οἱ δὲ Νησιῶται τῆς θαλάσσης τὰ μέσα. τούτους ἔφη προπεσεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. Ἐνώπιον τοῦ θεοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες. Δαβίδ.

Θαρσεῖς, χώρα τῆς Ἰνδικῆς, ὅθεν ἤρχετο τῷ Σολομῶντι τὸ χρυσίον.

166 Θάρσυνος. τεθαῤῥηκώς.

Θασίαν κυκῶσι λιπαράμπυκα. Ἀριστοφάνης. οἷον φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν οὖν τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει. λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἠδὺ τοῦ οἴνου· ἄμπυκα δὲ παρὰ τὸ πυκάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον καταχρηστικῶς. λείπει τὸ λάγηνον, ἐπεὶ καταχρίονται πίσσῃ τὸ στόμα· οὐ πιθανῶς· οὐδέπω γὰρ τότε Θάσιος οἶνος εὐδοκίμει παρ' Ἀθηναίοις. οἱ δὲ ὅτι Θάσιοί τινες ῥαφανῖδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἠρτυμένην καὶ βρασσομένην. οἱ δὲ Θάσιον βάμμα φασὶ λέγεσθαι. οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα ἢ Θασίαν ζωμάλμην, εἰς ἣν ἀπέβαπτον τὰ ἠνθρακωμένα τῶν ἰχθύων.

Θάσιος οἶνος. καὶ παροιμία·

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις.

ἐπειδὴ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει δὲ ὁ Θάσιος οἶνος. ἐνέχεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας.

---

3. *Θαῤῥελλείδης. Σύμμ.*] Locus hic illustrandus et supplendus est ex Schol. Aristoph. Av. 17. quem Suidas obiter tantum inspexisse videtur. *Küst.* Adde gl. *Ἀσωπόδωρος*, ex hoc fonte compilatam. Reposui *Θαῤῥελείδης*. *Θαριλείδης* E. *Θαρελλείδης* Med. *Σύμμαχος. Ἀσωπόδωρος κ.*] Fallitur Portus, qui locum hunc ita interpretatus est, ac si Symmachus unus fuisset illorum, qui brevissimo et minimo corpore fuerunt. Rem enim secus sese habere ex Scholiasta Aristophanis clare patet. *Küst.* Scholia: *τὸν μὲν Θαῤῥελείδου*] *Σύμμαχος Ἀσωπόδωρον. καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κεκωμῴδηται. — Ἄλλως. ἄδηλον εἰ Ἀσωπόδωρον λέγει, ὃς κωμῳδεῖται ἐπὶ σμικρότητι σώματος.* De quibus vide coniecturam O. Schneideri de Schol. Aristoph. p. 71. *καὶ Διδυμαχίας*] *καὶ* om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Didymachiam Meinekius Com. Vol. II. p. 543. ferendum censebat; cui non assentior. Quod Athenaeus XIV. p. 658. D. *Διδυμίαν* nescio quem ab Eupolide tradit perstringi, vereor ut huic quaestioni possit accommodari. Non enim dubium quin Symmacho Didymus opponatur, qui fratrem Asopodori nunc in parietinis integri nominis latitantem intellexerit. Ceterum post *αὐτοῦ* nonnihil verborum lacuna haustum est. Interim refingimus: *Σύμμαχος, Ἀσωπόδωρον. ὡς δὲ Δίδυμος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. Διδυχμίας* *V. Küsterus *διεβέβλητο*. 5. *τοῦ σώματος*] *τοῦ* omisi cum A. Schol. et gl. superiore. 6. Om. vulg. Tuetur *V. 7. *Θαρσεῖς Καρχηδ. τὴν τῆς Λιβ.*] Hunc locum descripsit Suidas ex Theodoreto in Psalmum LXXI. (9.) ut Pearsonus in notula ad marginem codicis recte observavit. *Küst.* Theodoretum appellat etiam Etym. M. *τὴν* ante *Καρχήδονα* A. B. V. E. Theod. 8. *Ἐζεκιὴλ*] *Ἰεζεκιὴλ* A. *V. Theod. *Σαβὰ*] *Σοβὰ* A. E pr. *Σαββὰ* Theod. 12. *νότια*] *τὰ νότια* B. E. Med. 13. *τὰ τῆς θαλάσσης*] *τῆς θαλάσσης τὰ* A. Theod. *μέσα*] *μέρη* *V. *προσπεσεῖσθαι* Med. cum *V. qui *προσπεσοῦνται*. 15. *ὁ Δαβίδ. Προπεσοῦνται Αἰθίοπες*] *ἐνώπιον τοῦ θεοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες. Δαδ.* A. V. Vide Psalm. LXXI, 9. Mox V. in marg. *Θαρσὶς Θαρσίδος ἡ πόλις· οἱ Θαρσεῖς δὲ τὸ ἔθνος.* 18. *Θάρσυνος*] Il. *ν'*. 823.

1. *Θασίαν κυκῶσι λιπαρ. Ἀριστοφάνης*] Apud Aristophanem in Acharn. 671. hodie sic legitur: *Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα.* Vide ibi veterem enarratorem, ex quo totum hunc locum Suidas descripsit. *Küst.* Suidam sive Scholiasten impari successu tractavit Lennepius Animadv. I, 3. *Θασίαν. καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν* Photius: similiterque Hesychius. *λιπαράμπυκα*] In prioribus editt. [et A. B. V. E.] post vocem hanc sequens nota inserta est: *Διαφέρει δὲ θάρσος θράσους. θάρσος μὲν γὰρ λέγεται τὸ εὔλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, θράσος δὲ τὸ ἐναντίον.* Sed haec cum ad vocem *θάρσος*, non vero *Θασίαν* pertineant, ex loco hoc eiicere non dubitavi. *Küst.* 3. *νῦν δὲ*] *νῦν οὖν* A. B. E. *V. Schol. Porro *καὶ* ante *λιπαρὸν* reducendum e Schol. 5. *πυκάζειν*] *σκεπάζειν* Schol. 6. *δὲ λείπει*] *δὲ* om. A. B. V. E. *λάγηνον*] *λάγυνον* A. B. *V. Med. *λάγινον* E. Mox *τὸ σῶμα* Schol. 7. *πιθανῶς*] *πιθανὸς* E. *οὐδέπω γὰρ τότε*] *οὐδέποτε γὰρ* Schol. a Dindorfio corr. 9. *Θάσιαι* Schol. 10. *φασὶ λέγεσθαι*] Addit Schol. *ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θασίαν ἐκάλουν. Κρατῖνος· εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην;* 11. *ἣ Θασίαν ζωμάλμην, εἰς ἣν*] *Θασίας ζωμὸν ἅλμης· εἰς ὃν* Schol. ab Aldo vulgatum. Hinc inepte conflata est gl. *Ζωμάλμη*. 13. *ἰχθυδίων*] *ἰχθύων* A. V. E. Schol. 15. *Εἰ Θάσιον ἐνέχεις*] Aristoph. Plut. 1022. et Schol. Eadem extant in v. *Ἐνέχεις*. *ἔχει* *V.] 16. *Διονύσου*] *Διονυσίου* V. 17. *ὅτι διαφέρει*] *διαφέρει δὲ* A. *διαφέρει γὰρ* Schol. *ὅτι* om. B. V. E.

---

lesia, occisa ab Argivo quodam, quem in vincula [coniecerat. *Θαῤῥελείδης*. Symmachus de Asopodoro intelligebat, quem comici brevem statura perstringebant. Didymus autem fratrem illius accepit. *Θαρσεῖς*. Sic Carthaginem, Libyae principem urbem, Esaias et Ezechiel nominant. Saba vero gens est Aethiopica. et Libyes quidem, qui et Afri nominantur, occidentales terrae partes tenent; Aethiopes autem orientales et meridionales; Arabes mediam continentem; insulares vero medium maris. hos ante Deum procubituros dixit David: *Aethiopes Deum adorabunt.* *Θαρσεῖς*. Tharses, Indiae regio, unde Salomoni aurum advehebatur. *Θάρσυνος*. Fidens? *Θασίαν κυκ. Thasium miscent, eleganti operculo tectum.* Aristophanes. id est, phialam Thasio vino plenam. *ἄμπυξ* dicitur id quod continet aliquid. itaque vasis operculum ita vocat. iam *λιπαρὸν* dixit propter vini suavitatem, *ἄμπυξ* autem, quod figurate vinum tegitur et reconditur. deest *λάγηνον*, quia os vasis pice illinunt; quod tamenminus probabile est. nondum enim tunc Thasium vinum apud Athenienses in pretio habebatur. alii vero cogitant de Thasiis rapis; illis nimirum quae condiri et elixari solebant. alii contra de Thasio quodam intinctu. alii denique de calda vel muria Thasia, in quam pisces supra carbones assati solebant intingi. *Θάσιος οἶνος*. Thasium vinum. proverbium: *Si Thasium infundebas.* Thasum enim Staphylus Bacchi amasius habitabat. vinum autem Thasium excellebat. *ἐνέχεις* vero est miscebas.

Θάσος ἀγαθῶν. ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων.

Θάτερα· ἕτερος.

Ὡς πάντα δεινά, κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται· παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὁρᾶν·
χὥταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

Θάτερον. ἕτερον μέρος.

Θᾶττον ἀναπνοῆς. τάχιον, ἢ ἀντὶ τοῦ μᾶλλον.

Τὰ σιτία τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν;

Ὑπάτου δὲ παρόντος, θᾶττον ἢ κατὰ δόξαν ἐτελέσθη τὸ ἔργον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ θᾶττον ἢ φρονιμώτερον ἐγχειρεῖν ἔγνω τοῖς λόγοις. Καὶ αὖθις· Θᾶττον ἀναπνοῆς αὐτοὺς ἐπέπτυξαν, καὶ συγκλείσαντες κατηκόντισαν. Καὶ αὖθις· Ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώττης ἐξερμηνεῦσαι τὴν γνώμην.

Θᾶττον ἢ Βούτης. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως γινομένων. τούτου γὰρ μόνον ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ὄρους ἐκρύπτετο.

Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ Περινέῳ τρέχει. οὗτος ἐθαυμάσθη ἐπὶ τάχει. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων διὰ τὸν τόκον.

Θᾶσσον γὰρ ἄν τις τὴν πᾶσαν ψάμμον ἐξαριθμήσειεν, ἢ ὅσους οὗτος ἀνῄρηκε. τὴν δὲ χώραν διαριθμούμενος, ἔρημον οὖσαν τῶν ἐνοικούντων, μυριάδας μυριάδων μυρίας φημὶ ἀπολωλέναι. 167

Θαύλων, Θαύλωνος. ὃς τῷ ἰδίῳ πελέκει ἀπέκτεινε τὸν βοῦν τὸν φαγόντα τὸ πόπανον, ὅπερ ἦν παρεσκευασμένον εἰς τὴν θυσίαν ἐν τοῖς Διιπολίοις. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βουφόνια.

Θαυμάζω. ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικήν, τὸ ἐπαινῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐθεῶντο.

Ἱστάμενοι θαύμαζον.

Θαυμάζω δὲ ἔγωγε, πῶς τοσούτων εἰρημένων, ἐκείνων μὲν ὄντων πολλῶν καὶ καλῶν, ἐπελάθου. τὸ

---

1. *Θάσος ἀγαθῶν. ἐπὶ τῶν εὐδ.*] Haec descripsit Suidas ex Zenobio, apud quem plura de hoc proverbio legere licet. Vide etiam supra v. *Δάτας*. *Küst.* Praemisit *V. *παροιμία. εὐδαίμονα] εὐδαιμόνων E. 4. *Ὡς πάντα δεινά, κἀπικ.*] Sophocl. Philoct. 502—506. Monuerat Portus. Quos versus haud scio an suppeditaverit gl. *Ἀκροσφαλεῖς*. 5. *παθεῖν δὲ θάτερα*] Scribe ex Sophocle, *παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα*. *Küst.* Supplevit verba tria quondam elapsa V. omissis illis *ὄντα — τηνικαῦτα*. 8. *σκόπει*] *σκοπεῖν* A. B. E. *V. Tum *μάλιστα* om. A. Infra *διαφθαρεῖν* V. 10. Coniungebantur *ἀναπνοῆς τάχιον*. 12. *Τὰ σιτία*] Aristoph. Eccles. 235. *Εἶτα σιτία Τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν; ἐπιπέμψειεν*] *ἐπιμέμψειεν* B. V. E. 16. *Θᾶττον ἀναπνοῆς*] Plenius leguntur in *Περιέπτυξαν. Hemst.* 17. *ἐπέπτυξαν*] *ἀπέπτυξαν* B. E. Sed leg. *πέπτυξαν*, i. e. *περίεπτυξαν*, demonstrat gl. inferior. 18. *Ὧν θᾶττον*] Ex Synesii Dion. p. 43. *Toup.* *ἴδῃς*] *ἴδοις* A. B. V. E. cum Synesio.

1. *Θᾶττον ἢ Βούτης*] Clarius et plenius hoc proverbium exponit Zenobius, quem vide. *Küst.* Aliter Photius, neque dilucidius. Omnium plenissime Hesychius explicavit. Pertinuit dictum ad figuram in Miconis pictura leviter et summis partibus adumbratam. In quo nihil miramur praeter illud *Θᾶττον*. 4. *Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ Περινέῳ τρ.*] Vide Zenobium Adag. IV, 35. *Küst.* Menag. Diog. Laert. IX, 17. *Hemst.* Lege *Περιναίῳ*, quamquam nomen est controversum. Ceterum *Ἡρακλεῖ τῷ* A. B. V. E. Med. 7. *Θᾶσσον γὰρ ἄν τις τὴν πᾶσαν ψ.*] Haec sunt verba Procopii de Iustiniano Histor. Arcan. c. 18. p. 53. *Küst.* Lege *Θᾶττον*. In Procopio *ἄν* neglexit Dindorfius. 8. *τὴν δὲ χώραν διαριθμούμενος, ἔρ.*] Apud Procopium sic legitur: *τὴν δὲ χώραν ἐπιπλεῖστον διαριθμούμενος, ἥνπερ ἔρημον τῶν ἐνοικούντων ξυμπέπτωκεν εἶναι, μυριάδας* etc. *Küst.* 10. *ἀπολωλεκέναι* Procop. 11. *ὃς τῷ ἰδίῳ πελέκει ἀπέκτεινε τὸν β.*] Vide Schol. Aristoph. Nub. 981. (ubi male legitur *Βαύλωνα* pro *Θαύλωνα*) Pausan. in Atticis c. 24. et Meursii Graec. Fer. v. *Βουφόνια* et *Διιπόλια*. *Küst.* 12. *τὸ πόπανον*] *τὸν πόπανον* V. 13. *θυσίαν*] *θεωρίαν* E pr. 15. Vide Lex. de Syntaxi p. 148. et Gudian. p. 591. adde Crameri Anecd.-Paris. T. IV. p. 252. 17. *ἐθεῶντο*] *θεῶμαι* E. Recte: nam *ἐθεῶντο* debuit verbis Homericis subiungi. 18. *ἐθαύμαζον*] *θαύμαζον* A. B. V. Locus est Il. *σ*. 496. unde corrigendum *Ἱστάμεναι*. 19. *τοσούτων εἰρημένων*] *τοσοῦτος* B. V. E. Tum *εἰρημένος* B. E. Quae sequuntur, in iis vel particula *μέν* arguit bimembrem sententiam fuisse obscuratam. Deinde sententia poscit *οὐκ ἐνενόησας*, non recordatus es: cui *τὸ* praemissum est alieni sermonis indicium.

Θάσος ἀγαθῶν. Thasus bonorum. dictum, si qui pollicentur se beatum aliquem et illustrem reddituros esse. *Θάτερα.* Aliter. *Nam omnia sunt incerta et pericula plurima mortalibus proposita: ut nunc bene, nunc male cum illis agatur. sed cum calamitatum expertes sumus, mala prospicere decet; cumque vita est prospera, maxime cavendum, ne incauti pereamus.* *Θάτερον.* Altera pars. *Θᾶττον ἀναπν.* Respiratione celerius, vel magis. *Iam quis alimenta matre citius mittat? — Consul autem cum adesset, opinione citius confectum est opus.* Item: *Ille vero celerius quam prudentius litterarum studium aggredi statuit.* Alibi: *Respiratione celerius ipsos circumdederunt, et conclusos iaculis confecerunt.* Et alibi: *Quorum cor citius videris quam quae corde reconduntur, quoniam lingua mentem illorum exprimere nequit.* *Θᾶττον ἢ Βούτης. Celerius quam Butes.* de rebus subitariis. huius enim galea et oculus tantum apparebant; reliqua vero mons occultabat. *Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρ. Citius usura currit quam Heraclitus Perinaeus.* hic ad miraculum usque velox fuit. proverbium in eos cadit, qui pecunias fenore accipiunt, admonens illud usurarum. *Θᾶσσον γὰρ ἄν τις τ. Citius quis maris arenam numeraverit, quam quos homines hic interfecerit. nam cum regiones, quas ille habitatoribus vacuas reddidit, percenseo, ducenties et decies centena millia hominum ab eo sublata esse contendo.* *Θαύλων.* Thaulo securi sua bovem interfecit, cum placentam devorasset, quae in festo Diipoliorum sacrificio destinata erat. quaere in v. *Βουφόνια.* *Θαυμάζω.* Cum genitivum asciscit, significat id quod est coarguo; cum autem accusativum, laudo. significat etiam contemplor: ut, *Stantes cum admiratione contemplabantur.* — *Equidem tamen miror, quomodo tantis verbis factis earum rerum, quae profecto multae sunt et praeclarae, sis oblitus. illud enim, te eas non recordatum esse,*

γὰρ οὐκ ἐνόησας, οὔποτ' ἂν εἴποιμι περὶ σοῦ, πλὴν εἰ μὴ πρότερον ἐμαυτὸν πολλάκις ἀγνοήσαιμι.

Θαυμάλωψ. ὁ ἡμίφλεκτος, ἢ ὁ διακεκαυμένος ἄνθραξ.

Θαυμάσας ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα Ἀττικῶς.

Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου παῖ θαυμάσας ἔχω.

Θαυμάσια ἐν γῇ Χάμ. θαυμάσια ἐπὶ θεοῦ, τὸ ἐπ' εὐεργεσίαις τινῶν γινόμενα. δύναμις δὲ φοβερῶν, ἢ ἐπὶ τιμωρίᾳ ἑτέρων δειχθεῖσα μεγαλουργία.

Θαυμασταί. Ἐκπλαγεῖς ἠκολούθουν, οἱ μὲν σοφίας, οἱ δὲ εἴδους, οἱ δὲ διαίτης, οἱ δὲ σχήματος, οἱ δὲ πάντων ὁμοῦ θαυμασταὶ ὄντες.

Θαυμαστούς. Μεγάλας ἔχων ἐλπίδας, θαυμαστούς τινας ἐξοίσεσθαι μισθοὺς τῆς προδοσίας.

Θαψακηνός. ἀπὸ τόπου.

Θαψίνῃ.

Γυναικὶ κλητεύειν ἐοικὼς θαψίνῃ.

Θαιμανίτης. ὁ ἀπὸ Θαιμάν, ὅ ἐστιν. . .

Θαιρούς. τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας.

Θεαγένης, Ἀθηναῖος ἄρχων, φιλότιμος ἀνὴρ καὶ μεγαλοφυής, Ἑλλήνων τε ὅτι μάλιστα χρήμασι λαμπρυνόμενος, οἷς εἰς δέον ἐχρῆτο τὰ πολλά, πόλεών τε ἐνίων τὰ πταίσματα ἐπανορθούμενος καὶ τοῖς δεομένοις τῶν ἀνθρώπων ἐπικουρῶν, οὐ μιᾷ χειρὶ δωρούμενος ἀλλ' ἀμφοῖν, κατὰ τὴν παροιμίαν. ἦν γὰρ φιλόδωρός τε καὶ μεγαλόδωρος εἰς ὑπερβολήν. ἀναλοῦτο δὲ αὐτῷ πολλὰ τῶν χρημάτων εἴς τε διδασκάλους καὶ ἰατροὺς καὶ τὴν ἄλλην τῆς παρρησίας εὐθημοσύνην. ταῦτα μὲν ἀξιέπαινα τῶν Θεαγένους. ὢν δὲ θυμοειδὴς καὶ οὐδαμοῦ καταφρονεῖσθαι ἀνεχόμενος, ἀλλὰ καὶ θεραπεύεσθαι σπουδάζων ὑπὸ πάντων || καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν φιλοσοφούντων, ὑπερορῶν δὲ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν δυνάμει δοκοῦντας εἶναι καὶ προθυμουμένους ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ λαμπρύνεσθαι, καὶ τὰ νέα ἀξιώματα προτιμῶν τῶν ἀρχαίων ἠθῶν τῆς εὐσεβείας, ἔλαθεν ἑαυτὸν ἐμπεσὼν εἰς τὸν τῶν πολλῶν βίον, ἀποσπασθεὶς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἔτι ἄνω προγόνων· ἔλαθε δὲ τοὺς πέλας οὐκ ἔτι φίλους ἀληθινοὺς ἀλλὰ κόλακας ἀπατηλοὺς κε- 168

---

2. εἰ μὴ . . πολλάκις] Elegantem formulae Platonicae imitationem illustrat Heind. in Phaed. 11. 3. Θαυμάλωψ] Scribe θυμάλωψ, et suo loco redde. Küst. Idem error Etym. M. ἡμίφλεκτος] ἡμίπληκτος E pr. 6. Οὔτ' εἴ τι μῆκος] Orationem Soph. Oed. Col. 1139. esse monuit Toupius. Ibi legitur: οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον, Τέκνοισι τερφθείς τοῖσδε, θαυμάσας δαδ ἔχω. παῖ θαυμάσας ἔχω] πᾶσ θ. ἔχω: V. 8. Θαυμάσια ἐν γῇ Χάμ.] Haec sunt verba Davidis Psalm. CV. secundum τοὺς LXX. Küst. Seqq. ex Theodoreto in Ps. CXLIV, 5. 6. sumpta esse monuit Ernestius. 12. Ἐκπλαγεῖς ἠκολούθουν, οἱ μὲν σοφ.] Haec sunt verba Philostrati in Vit. Apoll. lib. IV. c. 1. p. 158. Küst. ὁ μὲν et sic deinceps Philostr. 14. θαυμασταὶ ὄντες] Hinc emenda Philostratum, apud quem minus recte legitur θαυμαστοί. Küst. Emendavit Olearius cum codd. suis. 15. Μεγάλας] Πολλὰς Dionysius, cuius hic locus est, in fragm. Ambros. XIII, 1. 19. Γυναικὶ κλητ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. Vesp. 1404. Küst. 20. ὅ ἐστιν] ἢ ἐστιν A. Dein ἀνατολή om. in lacuna A. B. V. idque delevi; non enim rarum istud ὅ ἐστιν, omissis vel neglectis interpretationibus. Vid. Herod. Epimer. p. 56. Albert. in Hesych. v. Θεμάν, Schleusner. Lex. V. T. in Θαιμάν, Boisson. in Anecd. T. II. p. 108. 21. Θαιρούς] Il. μ. 459.

1. Θεαγένης, Ἀθηναῖος ἄρχων, φιλ.] Totum hunc articulum de Theagene ex Damascio descriptum esse patet ex iis, quae leguntur apud Photium in Excerptis ex illo scriptore p. 1057. Ibi enim et Theagenis huius mentio fit, et fragmentum quoddam ex hoc ipso loco decerptum exhibetur. Küst. Vid. Ἡγίας. Hemst. Adde v. Ἀρχιάδας. ἄρχων] Tempore Zenonis Imperatoris. Vid. in Ἰωαμπρέπιος. Reines. 2. χρήμασι] Hanc lectionem ex Paris. A. revocavi. In prioribus enim editt. [et B. V.] male legitur χρήσιμα. Küst. Sic Portus e coniectura. 5. οὐ μιᾷ — ἀμφοῖν] Dictionem attulit v. Ἀμφω. 7. καὶ μεγαλόδωρος om. V. 13. ὑπὸ πάντων, καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν φιλοσοφούντων, ὑπερορῶν καὶ διαπτ.] Sic locum hunc ex optimo Paris. A. in integrum restitui, qui in prioribus editt. corruptus et mutilus sic circumfertur, ὑπὸ πάντων τῶν ὑπερορώντων [ὑπερορῶν B. V. E.] διαπτύων etc. Küst. καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν φιλοσοφούντων V. in marg. ap. Gaisf. 14. καὶ] δὲ καὶ A. 15. προθυμουμένους] Malim προθυμούμενος. Küst. Sic Portus. Nihil, opinor, mutandum. 17. προτιμῶν] τιμῶν B. V. E. 19. τῶν prius om. *V. 21. κεκτημένος] κεκτημένους E.

---

de te nunquam dixerim, nisi forte prius me ipse ignorem. Θαυμάλωψ. Semiustus vel incensus carbo. Θαυμάσας ἔχω. Attice dicitur, ut sit, admiratus sum. *Neque longiorem quod sermonem extendisti, miratus sum.* Θαυμάσια ἐν γῇ X. Θαυμάσια dicuntur miranda Dei opera, quae salutis hominum gratia edidit. δύναμις vero significat potentiam eius terribilem, quam in ulciscendis malis ostendit. Θαυμασταί. Laudatores. *Attoniti autem homines sequebantur, alii quidem sapientiam eius, alii vero formam, alii rationem vitae, alii habitum, alii denique haec omnia simul admirantes.* Θαυμαστούς. *Magnam conceperat spem, se insigne proditionis praemium reportaturum esse.* Θαψακηνός. A loco sic dictus. Θαψίνῃ. *Mulieri buxeae subscriptor esse videris.* Θαιμανίτης. Qui est ex Thaeman. Θαιρούς. Ianuae cardines. Θεαγένης. Theagenes, Archon Atheniensium, vir honoris cupidus et magnanimus, inter Graecos opibus maxime illustris erat, quas in bonos usus plerumque impendebat, nunc urbes collapsas instaurans, modo egenis hominibus opem ferens; non altera manu, sed ambabus (ut fert proverbium) liberalitatem exercens. erat enim liberalis et magnificus supra modum. multum etiam pecuniae in doctores, medicos et alia patriae commoda impendit. haec quidem in Theagene laudanda sunt. sed cum esset iracundus, neque in ullo negotio se negligi pateretur, cumque ab omnibus, praesertim philosophis coli vellet, tum despiciens et contemnens alios, praecipue vero eos, qui potestate aliqua praediti esse viderentur, in republica Romana aliis excellere studebat, et nova instituta priscis et piis moribus anteponebat. hinc imprudens a Graecis et maioribus suis recedens ad vitam vulgi delapsus est, neque animadvertit familiares ipsius ex veris amicis fallaces

κτημένος. οὔκουν ἔτι διέσωζε τὴν πάλαι αἰδῶ πρὸς φιλοσοφίαν· ἀλλὰ τῷ μὲν λόγῳ τοὺς φιλοσόφους ἐπεποίητο περὶ ἑαυτόν, τῷ δὲ ἔργῳ τοὺς θεραπεύοντας. αὕτη πρώτη ἀρχὴ ἐγεγόνει τῆς πρὸς Μαρῖνον ὑποψίας. ὁ γὰρ Μαρῖνος ἐμμένων τῇ παραδοθείσῃ σεμνότητι τῶν φιλοσόφων ἐθεράπευε μὲν τὰ εἰκότα τὸν Θεαγένη, καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα πρὸς αὐτὸν ἀλαζὼν οὐδὲ σκαιὸς οὐδὲ σοβαρὸς τὴν ἔντευξιν, οὐδὲ δυσόμιλος, οὐδὲ ἄλλως ὑπὲρ τὸν ἰδιώτην εἶναι βουλόμενος, ἀλλὰ προσδεχόμενός τε καὶ προπέμπων ἐγένετο δῆλος καὶ τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ τιμὰς ἀπονέμων, οἵας ὠφείλετο πρωτεύων ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει, τάχα δὲ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ συμπάσῃ. καὶ γὰρ ἦν τῶν Ῥωμαϊκῶν πατέρων εἷς, καὶ πρῶτος τῆς περὶ τὰ βασίλεια συγκλήτου βουλῆς, τῇ τε ἐξ ἀρχῆς εὐγενείᾳ καὶ τῇ μεγαλειότητι τῶν τρόπων καὶ τῇ περὶ τοὺς λόγους διαφανεῖ σπουδῇ τε καὶ ἐπιμελείᾳ. ὥστε καὶ ὁ Μαρῖνος ἐσπούδαζεν αὐτῷ συναύξειν τὸ μέγεθος τῆς κατὰ πάντα περιφανείας.

Θεάγένης. ζήτει ἐν τῷ Ἀρχιάδας.

Θεαγένης. ὄνομα κύριον. Καὶ παροιμία· Θεαγένους Ἑκάτειον. οὗτος δειλὸς ἦν· εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. ὃς καὶ Καπνὸς ἐκαλεῖτο.

Θεαγένους χρήματα τά τ' Αἰσχίνου. ἐπὶ τῶν πενήτων, ἀλαζονευομένων δέ. οὗτος γὰρ πένης ὢν ἔλεγεν ἑαυτὸν πλούσιον εἶναι. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι δύο Θεαγένεις, εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, ἕτερος δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος. οὗτος δὲ πένης ὢν μεγαλέμπορος ἐβούλετο εἶναι, ἀλαζών, ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. καὶ ὁ Αἰσχίνης δὲ πένης, θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ, καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δ' Αἰσχίνης Σέλλου. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιούτους Σέλλους· καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι σελλίζειν.

Θεάμονας. θεατάς, θεωρητικούς.

Θεανώ, Μεταποντίνη ἢ Θουρία, Πυθαγορεία, 169
Θυγάτηρ Λεώφρονος, γαμετὴ δὲ Καρύστου ἢ Κρό-

7. καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα πρὸς αὐτὸν ἀλαζ. οὐδὲ σκαιὸς οὐδὲ σοβ. τὴν ἔντευξ.] Haec etiam leguntur apud Photium loco laudato, sed temere et negligenter a compilatore excerpta, quippe quae nec cum iis quae ibi praecedunt nec quae sequuntur ullam connexionem habent. Operae igitur pretium erit, Excerpta illa Photiana cum hoc loco Suidae conferre. *Küst.* Nullum operae pretium inde ad Suidam redundat. 10. προπέμπων] Sic Portus. προσπέμπων V. E. Edd. ante Küst. Tum ἐγίνετο V. 12. ἂν εἴλετο] ὠφείλετο dedi cum A. ἀφείλετο B. V. E. Graeco more dictum ὠφείλετο ἀνήρ, quamvis ὠφείλω aptum sit dativo: quasi haec extaret oratio, οἵας ὠφείλετο ἀπονέμειν ἀνδρὶ πρωτεύοντι. 13. δὲ] δὲ καὶ A. V. συμπάσῃ] Correxit Portus. Edd. vett. σὺν πάσῃ. 14. Ῥωμαϊκῶν] τ' Ῥ.A. τῷ Ῥ. V. τῶν Ῥ. B.E. Med. 15. τὰ βασίλεια] τῷ βασι^λ V. Deinde τῇ τε ἐξ ἀρχῆς — ἐπιμελείᾳ excerpsit Photius.

1. Θεαγένης. ἐν τῷ Ἀρχιλίδος *V. 2. Θεαγένης. ὄνομα] Θεαγένης Θάσιος ἀθλητής Athen. X. 412. Θεαγένης τῶν Σαμίων τις, Euripidi familiaris, et uxoris eius adulter, Heraclid. de Politiis, ubi de Samiis. *Reines.* παροιμία post Ἑκάτειον transposuit *V. 3. Θεαγένους Ἑκάτειον] Vid. Aristoph. Lysistr. 63. Hinc male confecta est gl. Ἑκάτειον. Ceterum abest haec observatio a Scholiis Aristophanicis. 6. Θεαγένους χρήματα τά τ' Αἰσχίνου] Haec sunt verba Aristophanis in Av. 823. ubi vide veterem enarratorem, ex quo Suidas integrum hunc locum descripsit. Confer etiam eundem Scholiastam in Av. 1126. et Pac. 927. itemque Suidam infra vv. Σελλίζειν et Ὑγνεία. *Küst.* 7. πενήτων μὲν] μὲν om. A. B. V. E. 8. δύω Med. 9. εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας] Hic est Theagenes Rheginus, quem Cambysis tempore floruisse, et de Homeri poesi, genere et aetate scripsisse tradit Tatianus in Orat. πρὸς Ἕλληνας §. 48. his verbis: Περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν οἱ πρεσβύτατοι, Θεαγένης τε ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ Καμβύσην γεγονώς etc. Vide Ionsium de Scriptor. Hist. Phil. I. c. 3. *Küst.* In v. Ὑγνεία unum facit Suidas ex his duobus. *Reines.* 10. ὁ ἐπὶ] ὁ omisi cum A. B. V. E. et codice Ven. Schol. ἐπὶ ὁ Med. Dein μαλακίαις A. B. E. μαλακείαις V. Hominem corpore solutum irriserat Teleclides. Quae sequuntur non dubito quin protulerit Eupolis ἐν Δήμοις, quem sub finem appellat Schol. Nam μεγαλέμπορος et ψευδόπλουτος ultra vulgarem orationem assurgunt. Accedit tertia vox quantumvis suspecta περαΐτης in Scholiis: ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι, περαΐτης ἀλαζὼν ψευδόπλουτος. In his apparet incessus numerorum iambicorum: — μεγαλέμπορός τις [Θεαγένης] | ∪∪ — ἀλαζὼν ψευδόπλουτος. 12. Καπνός] Vid. Gesner. in Lucian. de Morte Peregrini T. III. p. 347, 80. *Hemst.* Καπρὸς B. V. E. κάπρος Med. 15. Σέλλου] Σέλλος B. E. Med. Σελλοῦ Schol. 16. τοὺς τοιούτους] τούτους A. 19. De utraque Theano tradit *Eudocia* p. 228. ubi Μεταποντική. Cf. I. Chr. Wolfii Catal. feminarum illustrium p. 446. sqq. et Rittersh. in Porphyrii V. Pythag. 19. 20. γαμετὴ] Iambl. de Vit. Pythag. c. 36. Ἀρίσταιος τοῦ Θεανοῦς γάμου κατηξιώθη. *Reines.* Καρύστου non minus suspectum quam Κρότωνος.

adulatores factos esse. quare pristinam reverentiam erga philosophiam non servavit: cum verbo philosophos secum haberet, revera tamen assentatores. hoc primum suspicionis initium adversus Marinum extitit. is enim dignam philosopho gravitatem retinens Theagenem, uti par erat, observabat; neque se adversus illum insoleuter aut rustice aut superbe in congressibus aut morose in colloquiis gerebat, neque in aliis se supra privati sortem efferebat; sed eum palam et praestolabatur et deducebat, et convenientem honorem illi habebat, qualis viro principi urbis et fortasse totius reipublicae Romanae debebatur. erat enim unus ex Romanis Patribus, et Senatus Palatini primus, cum per veterem nobilitatem, tum morum magnificentia et insigni erga litteras studio. itaque Marinus dignitatis eius splendorem omni modo studebat amplificare. Θεαγένης. Quaere in Ἀρχιάδας. Θεαγένης. Nomen proprium. et proverbium: *Theagenis Hecateum.* hic fuit timidus, cumque Hecates simulacrum haberet, id consulebat, quocunque iret. idem appellatus est Fumus. Θεαγένους χρ. Theagenis et Aeschinis opes. dictum de pauperibus, qui se divites esse iactant. hic enim, cum pauper esset, se divitem esse dicebat. sunt alii duo Theagenes: quorum unus de Homero scripsit, alter vero de mollitie vitae deridebatur. ille vero, quamvis pauper, opulentus tamen mercator videri volebat, quippe homo gloriosus, qui falso divitias iactaret. vocabatur autem Fumus, quia multa pollicitus nihil praestabat. Aeschines etiam pauper erat, et ipse divitias inepte venditans et opulentum se esse dicens. erat autem Selli filius. per translationem igitur huiusmodi genus hominum vocabant Σέλλους, Σελλίζειν autem, se iactare. Θεάμονας. Spectatores, contemplatores. Θεανώ. Theano, Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, uxor vero Carysti,

τωνος, ἢ Βρωτίνου τοῦ Πυθαγορείου. αὕτη ἔγραψε περὶ Πυθαγόρου, Περὶ ἀρετῆς Ἱπποδάμῳ Θουρίῳ, Παραινέσεις γυναικείας, καὶ Ἀποφθέγματα Πυθαγορείων.

Θεανώ, Κρῆσσα, φιλόσοφος, θυγάτηρ μὲν Πυθώνακτος, γαμετὴ δὲ τοῦ μεγάλου Πυθαγόρου, ἐξ οὗ ἔσχε Τηλαύγην καὶ Μνήσαρχον, καὶ Μυῖαν καὶ Ἀριγνώτην. τινὲς δὲ Βρωτίνου γυναῖκα γράφουσι καὶ τὸ γένος Κροτωνιᾶτιν. Ὑπομνήματα φιλόσοφα, καὶ Ἀποφθέγματα, καὶ ποίημά τι δι' ἐπῶν.

Θεανώ, Λοκρίς, λυρική. ᾄσματα Λοκρικὰ καὶ μέλη.

Θεαρίων. ὄνομα κύριον.

Θεατρεῖον. θέατρον.

Θεατρίζω. αἰτιατικῇ. Καὶ Ἐκθεατρίζουσι, τὸ ἐξελέγχουσι. Πολύβιος· Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν. Καὶ αὖθις· Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατέστρεψαν.

Θεγλαφαλασάρ. ζήτει ἐν τῷ Ἀχαζ.

Θεατροκρασία. ὀχλοκρασία.

Θεαιδέστατος. θεοῦ ἰδέαν ἔχων. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας οὕτως· Ἄνθρωπος, ὃς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι.

Θέαινα. θεά.

Θεαίτητος, Ἀθηναῖος, ἀστρολόγος, φιλόσοφος, μαθητὴς Σωκράτους, ἐδίδαξεν ἐν Ἡρακλείᾳ. πρῶτος δὲ τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ ἔγραψε. γέγονε δὲ μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θεαίτητος, Ἡρακλείας Πόντου, φιλόσοφος, ἀκροατὴς Πλάτωνος.

Θέειν καὶ Θεῖν. τρέχειν.

Θέειον. θεῖον.

Θεείω. θαυμάζω.

Θεηγόροι. θεολόγοι.

---

1. *Βροτίνου*] Videtur legendum *Βροντίνου*, ut apud Iamblichum de Vita Pythag. in fine. *Küst.* *Βροτίνου τοῦ Κροτωνιάτου θυγάτηρ* Diog. VIII, 42. ubi v. Menag. cum v. *Πυθαγόρας*. Gaisfordus addit Rittersh. in Porphyr. Vit. Pythag. §. 20. *Βρωτίνου* A. B. V. E. *ὡς Πλωτῖνος* V. marg. ap. Gaisf. 2. *Ἱπποδάμῳ Θουρίῳ*] Ficticius titulus, item ut commentarius iste Theanus ab ingenio declamatoris fluxit. Cf. C. Fr. Hermannus de Hippodamo Milesio p. 37. sqq. Nec facile fidem inveniat titulus *περὶ Πυθαγόρου*, quem omnino tollendum opinor. 7. *Μυῖαν*] *Μῦαν* B. E. 8. *Βρωτίνου*] Sic exaratum est in MSS. Pariss. Priores vero editt. habent *Κρατίνου*. *Küst.* *γυναῖκα γενέσθαι*] Delevi *γενέσθαι* cum A. *γενέσθαι γυναῖκα* E. *ταύτην γενέσθαι γυναῖκα* V. non male. 9. *δὲ καὶ*] *δὲ* om. A. B. V. E. 11. *λυρικὰ*] *λυρικὰ ἢ λοκρικὰ* A. B. V. E. Apparet errorem librariorum eiusque emendationem in unum confluxisse. Reposui *Λοκρικά*. Nihil iuvat Eustathius in Il. *β'*. p. 327. *ὡς δὲ καὶ Θεανώ τις γυνὴ Λοκρὼ λυρικὴ ἦν, ἱστορεῖσιν οἱ παλαιοί.* 13. *Θεαρίων*] De eo vide Athen. lib. III. p. 112. *Küst.* Vid. Aristid. II. p. 86. et 122. ubi pro *τύχῃ* leg. *τέχνῃ*, et vid. Schol. Themist. p. 129. *Toup.* MS. Thearionis mentionem facit Plato in Gorg. 73. Themist. Or. 4. inter *καπήλους ἢ αὐτοπώλας* refert *Σάραμβον* et *Θεαρίωνα*. *Reines.* Adde Simplicium in v. *Πάξαμος* excitatum, et Meinek. Com. Vol. II. p. 946. sq. *κύριον*] *κύριον φ*, A. *φῦ* B. 14. Glossa singularis. 15. *Ἐκθεατρίζουσι*] *θεατρίζουσι* B. E. Med. 16. *Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτ.*] Idem fragmentum legitur etiam supra v. *Ἐκθεατρίζουσι*. *Küst.* 17. *τὰ δὲ*] *δὲ* om. B.

1. *ἀκρισίαν*] Priores editt. habent *ἀκρασίαν*, cuius loco *ἀκρισίαν* ex MSS. reposui. *Küst.* 3. *ζήτει* om. Med. in lacuna. 4. *Θεατροκρασία*] Vox ista suspecta mihi est. Portus legendum putat, *Θεατροκρατία*, *ὀχλοκρατία*. Sed nec hoc satis placet. *Küst.* Optimum censeo Porti *Θεατροκρατία*, et explico *Theatralis potestas*. Notavit Stephanus in Thesauro suo occurrere apud Platonem de Legg. (III. p. 701. A.) *Bos.* Animadv. p. 158. *Θεατροκορασία*. *ὀχλοκορασία* Photius. Cf. Lobeckii Phryn. p. 525. 5. *Θεαιδέστατος. θεοῦ ἰδ.*] Scribere debuit Suidas *Θεοειδέστατος*, quod et Porto visum fuit. Eustathius tamen in Il. *γ'*. p. 378. ubi locum hunc Suidae citat, vocem istam probare videtur. Ait enim: *ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέστατον, διὰ τῆς ᾱ διφθόγγου προπαραληγούσης, τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ Ἄνθρωπος, ὃς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι· καινὸν μέν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Küst. Θεαιδέστατον* B. V. E. Lex. Rhet. p. 263. f. Photius; atque huic convenienter *ἔχον* B m. sec. et Phot. 6. *Ἄνθρωπος*] Structuram orationis illustrat Porsonus in Eurip. Phoen. 1730. 7. *φησὶ μὲν*] *μὲν* om. Phot. 9. *Θεαίτητος, Ἀθην.*] Vide Meursium in Bibliotheca Attica. *Küst.* Et *Eudoc.* p. 229. Utramque glossam ad eiusdem hominis vitam spectare manifestum est. 10. *μαθητὴς Σωκρ.*] Diogen. II, 29. 13. *Ἡρακλείας τοῦ Πόντου*] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt legitur *ἐν Ἡρακλείᾳ τοῦ Πόντου. Küst.* *τοῦ* ante *Πόντου* om. A. B. V. E. Ceterum *Ἡρακλέα* *V. 16. *Θέειον*] Il. *Θ'*. 135. Neglexit Küst. 17. Auctoritatem requiro.

---

vel Crotonis, vel Brotini Pythagorei. scripsit de Pythagora. De virtute ad Hippodamum Thurium. Admonitiones muliebres. Apophthegmata Pythagoreorum. *Θεανώ*. Theano, Cretensis, philosopha, filia Pythonactis, et uxor magni Pythagorae, ex quo suscepit Telaugen, Mnesarchum, Myiam et Arignoten. quidam vero dicunt eam uxorem Brotini et Crotone oriundam. scripsit Commentarios de philosophia, Apophthegmata, et poema quoddam epicis numeris. *Θεανώ*. Theano, Locrensis, lyrica. scripsit cantica Locrica et carmina melica. *Θεαρίων*. Nomen proprium. *Θεατρεῖον*. Theatrum. *Θεατρίζω*. Accusativo iungitur. Et *Ἐκθεατρίζουσι*, arguunt. Polybius: *Vulgus autem primaria fortunatorum hominum facta imitari non conatur; sed parerga eorum aemulans, se nullo cum iudicio agere manifestum omnibus facit.* Item: *Non solum se ipsi publice traduxerunt, sed etiam Graeciam everterunt.* *Θεγλαφαλασάρ*. Quaere in *Ἀχαζ*. *Θεατροκρασία*. Imperium plebis in arte scenica. *Θεαιδέστατος*. Dei formam habens. Antiphon in Oratione de Concordia: *Homo qui dicit se omnium animalium deo simillimum esse.* *Θέαινα*. Dea. *Θεαίτητος*. Theaetetus, Atheniensis, astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleae. primus scripsit de quinque solidis, quae sic vocantur. vixit post bellum Peloponnesiacum. *Θεαίτητος*. Theaetetus, ex Heraclea Pontica, philosophus, auditor Platonis. *Θέειν*. Currere. *Θέειον*. Sulfur. *Θεείω*. Admiror. *Θεηγόροι*. Theologi.

Θεήλατος. ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς. Μένανδρος· Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὃς εἰώθει τῶν πολεμίων ἀεὶ κρατεῖν, κατά τινα θεήλατον ὀργὴν ἔφυγε προτροπάδην.

Θεηπολεῖν. θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον.

Θεκῶος.

Θέκλα, Θέκλας.

170 Θέλγει. ἀγαπᾷ, ἢ κακοῖ, ἀμαυροῖ, σκοτοῖ, ἢ ἀπατᾷ, ἢ θάλπει. Θέλγειν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ εἰς ὃ θέλει τις ἄγειν τινά. ὅθεν καὶ θελκτήρια τὰ ᾄσματα, ἀπὸ τοῦ τῶν ᾠδῶν τοὺς ἀκούοντας θέλγειν καὶ ἄγειν εἰς τέρψιν τὸν ἀοιδόν. καὶ Τελχῖνες Θελχῖνές τινες εἰσι. τὰ γὰρ θάλλοντα, φασί, βασκαίνοντες τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως αὐα ἐποίουν ἕως φυτῶν βασκαίνοντες.

Θελξίνεια. Θυγάτηρ Ὠγύγου.

Θέλειν. ἀντὶ τοῦ δύνασθαι.

Θεληπή. εὔκαρπος, καὶ γονιμωτάτη.

Θελκτήριον. θέλγητρον, τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.

Θελκτώ. κολακευτική.

Θελξινόοις. τοῖς τὸν νοῦν ἐξαπατῶσιν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὡς ἂν θελξινόοισιν ἀεὶ φίλτροισι δαμάζῃς ἀνέρας.

Θέμεθλα. τὰ ἐσώτερα μέρη, τὰ ἐν βάθει.

Θέμενος τὰ ὅπλα. ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ

1. ὑπὸ θεοῦ] ἐκ θεοῦ E. Addit Lex. Bachm. p. 251. ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐλαυνόμενος. *Μένανδρος*] Ap. Niebuhrium p. 442. 3. *ὀργήν*] An legendum est *ὁρμήν*? Certe *ὀργὴν* mihi non placet. *Küst.* Is non recordabatur poetam apud Lycurgum in Leocr. p. 159. ubi *θεοβλάβειαν* depingit: *ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά κτλ.* Ceterum *θεήλατος ὀργή* affertur Herod. Epimer. p. 187. 4. *Θεηπολεῖν. θεῶν εἰκ.*] Vide quae notavimus supra v. *Ἀγείρει. Küst.* Sic Timaeus p. 141. 6. Prodigium glossae neglexit vulg. Tenet *V. 7. *Θέκλα, Θέκλας*] Eius fit mentio supra v. *Ἄβαξι. Küst.* Vid. Baron. Ann. ad an. 47. et Phot. c. 168. *Reines. Θέκλας*] *Θέκρας* V. *Θέκλασης. σῆ*: A. 8. *ἀγαπᾷ*] Sic etiam habet Etymologus: sed haud difficile fore puto lectori persuadere, scribendum esse *ἀπατᾷ*, tum quoniam propter affinitatem scripturae proclivis est unius vocis in alteram mutatio, tum quoniam vix ullus grammaticorum, si Etymologum et Suidam excipias, *θέλγει* per *ἀγαπᾷ*, multi vero per *ἀπατᾷ* exponunt. Hesychius: *Θέλγει, ἀπατᾷ*. Et paulo post, *Θελγόμενον, ἀπατώμενον*. Scholiasta Homeri Il. *μ*. 255. *Θέλγειν. ἠπάτα, ἔβλαπτε*. Scholiasta Apollon. Rhod. I, 27. *Θέλξαι. ἀπατῆσαι καὶ τέρψαι. τάσσεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης.* Ipse Suidas infra, *Καταθέλξας, ἐξαπατήσας*. Plura loca adducere supersedeo, quoniam haec sufficere puto. Sed obiiciat forte aliquis, *ἀπατᾷ* apud Suidam hoc ipso loco paulo post sequi, et proinde illud *ἀγαπᾷ* supervacaneum esse non posse. Hoc dubium ut solvatur, dicimus vel Suidam notam hanc ex duobus diversis auctoribus descripsisse, in quorum uno *ἀγαπᾷ* pro *ἀπατᾷ* scriptum fuerit; vel, illud *ἀπατᾷ* quod sequitur non esse ab ipso Suida, sed a correctore quodam, qui cum recte observasset, *ἀγαπᾷ* vitiosum esse, ad marginem annotaverat *ἀπατᾷ*: quae emendatio a librario aliquo in textum postea recepta fuit, manente simul vocabulo corrupto; quod in Hesychio quoque multis in locis contigisse non ignorant, qui grammaticum illum triverunt. *Küst.* Recte: quamquam *ἀγαπᾷ — θάλπει* Lex. Seg. *ἀμαυροῖ σκοτοῖ* om. Phot. *ἀγαπᾷ, ἀπατᾷ* E. omisso *ἢ ἀπατᾷ*. 9. *Θέλγειν γάρ*] *Θέλγειν δὲ* A. B. V. E. *τὸ εἰς ὃ θέλει τις ἄγειν τινά*] Isidorus Pel. lib. IV. ep. 94. *Θέλγειν* idem esse putat ac *θέλοντα ἄγειν. Küst.* Apollon. Lex. p. 344. *καὶ ἔστι τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.* 10. *καὶ θελκτήρια — ἀοιδόν καὶ*. om. E. Respicitur Hom. Od. *ά*. 337. 11. *τοῦ διὰ*] *τὸ* A. Om. B. V. *ἀπὸ τῶν ᾠδῶν, ἃ τοὺς ἀκ. θέλγει καὶ ἄγει εἰς τέρψιν* Etym. M., quibus Gudianum subiicit *τῶν ᾠδῶν*. Hinc facile colligimus sic orationem esse persanandam: *ἀπὸ τοῦ τοὺς ἀκούοντας θέλγειν καὶ ἄγειν εἰς τέρψιν τῶν ἀοιδῶν*. Interim *τοῦ* admisso *διὰ* removimus. 12. *Τελχῖνες, Θελχ.*] Vide infra v. *Τελχῖνες. Küst.* 13. *Θελχῖνές τ.*] Scribendum potius est *Θελγῖνες*, per *γ*. Mens enim Suidae est, *Τελχῖνες* dictos esse quasi *Θελγῖνες*, a *θέλγω. Küst. Θελγῖνες* V. inter vss. Hesych. *Θελγῖνες. οἱ Τελχῖνες*, item Eustath. in Od. *ά*. p. 1391. et Etym.

1. *βασκαίνοντες τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως αὖα ἐπ.*] Haec de mendo non leviter mihi suspecta sunt. *Küst.* Dele prius illud *βασκαίνοντες. Toup.* Lege *καταῤῥαίνοντες τοῖς ὕ. τῆς Στυγός*. Zenobium vide V, 41. et quae ad eum notavi. Vidit Fr. Iunius in Catal. Artif. in *Telchines. Hemst.* Item in Zenobio MS. Paris. 1773. praebuit *καταῤῥαίνοντες* pro vulg. *καταῤῥέοντες*. Gudianum, *ἐνόντα τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως καὶ αὖα ἐποίουν ἕως φυτῶν βασκαίνοντες*. Reposito *τοῖς ὕδασι τῆς Στυγὸς* Lobeckius Aglaoph. p. 1192. negat quicquam desiderari posse. Sed ab litterarum vestigiis proxime corrigemus: *τὰ γὰρ θάλλοντα, φασί, κατέῤῥαινόν τε τοῖς ὕδασι τῆς Στυγὸς καὶ αὖα ἐποίουν κτλ.* 3. *Θελξίνεια*] *Θελξίνεια* *V. Vide v. *Πραξιδίκη*. 4. *Θέλειν. ἀντὶ τοῦ δύνασθαι*] Vide supra v. *Ἐθελήσει*, et infra v. *Οὐ θελήσῃ. Küst.* Cf. Heind. in Pl. Charm. 5. *δύνασθαι*] Addit Apollonius. *Οὐδ' ἔθελε προρρέειν* (Il. *φ*. 366.) *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο*. 5. *Θελιμός. εὔκ.*] Vox haec suspecta mihi est; de qua eruditus lector cogitet, quoniam nihil mihi in mentem nunc venit. *Küst.* Scribendum *Θελεμός*. Idem *Θελεμὸς* et *Θελημός*. Etymol. M. v. *Ἄνεμος*: *τὸ μέντοι θελεμὸς ὀξύνεται ἀντὶ τοῦ θελημός*. Vox legitur apud Aeschyl. Suppl. 1034. *Ποταμοὺς δ' οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα Χέουσι πολύτεκνοι*. Ubi non male interpretes, *nutritium potum*. Dici autem nonnunquam videtur *Θελεμὸς* de *terra*, quae *γονιμωτάτη* est, et sponte sua fructus edit. *Γῆν αὐτομάτην* vocant Graeci: de quo viri docti in D. Marcum IV, 28. Eleganter, ut solet, Xenoph. Oeconom. 5, 12. *Ἔτι δὲ ἡ γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ διαιωσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ*. Ita legendus iste locus. Optime expressit Virgil. Georg. II, 500. *Toup.* I. p. 285. Huius suspicio pervertit seriem litterarum. Sed *Θελητή. εὔκαρπος καὶ γ.* Photius, omisso *Θελιμός*, quod post caput glossae exterminavimus. Sic etiam Lex. Seg. Contra *Θελητή* expunxit Küsterus. Sed *Τῇ θελητῇ* extat apud Malach. III, 12. *Θελκτώ* Med. ubi infra *Θελητώ* pro *Θελκτώ*. Ceterum *Θέλημος ἀντὶ τοῦ ἥσυχος* praemisit Photius. 6. *Θέλγητρον*] Praestat *καὶ θέλγητρον*. Cf. Schol. Luciani Scyth. 5. 7. *Θελκτώ*] Vocis fidem nondum invenimus: Dindorfius tamen non apparet cur *θέλκτωρ* requirat. 8. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Antiphanis I, 3. Anthol. Pal. VI, 88. Supra *ἐπαπατῶσιν* A. V. Med. 12. *Θέμεθλα*] Vide Schol. Homeri Iliad. *ξ*'. 493. *Küst.* Lex. Bachm. p. 254. Cf. Wernick. in Tryphiod. p. 94. sq. *ἐν βάθει*] *ἐκ βάθους* E. 13. *Θέμενος τὰ ὅπλα. ἀντὶ τ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Vid. Wessel. in Diod. XX, 31. et Schneiderl excursum in indice Xenoph. Anabasis.

Θεήλατος. A Deo immissus. Menander: *Narses autem, qui semper hostes vincere consuerat, ira numinis adversi territus tergum hostibus dedit.* *Θεηπολεῖν*. Deorum simulacra circumferre, et stipem corrogare. *Θέκλα*. Thecla. *Θέλγει*. Decipit, laedit, obscurat, tenebras inducit, permulcet. *Θέλγειν* proprie significat, aliquem ducere quo quis velit. unde *θελκτήρια* vocantur carmina, quod per carmina cantor auditores emulcet et voluptate afficit. et *Τελχῖνες* dicti sunt quasi *Θελχῖνες*. plantas enim virides vi fascini, ut aiunt, aridas reddebant usque ad radices, aqua Stygia perfusas. *Θελξίνεια*. Ogygis filia. *Θέλειν*. Interdum significat posse. *Θεληπή*. Fecunda, ferax frugum. *Θελκτήριον*. Oblectamentum, illecebra. *Θελκτώ*. Adulatrix. *Θελξινόοις*. Mentem demulcentibus. In Epigrammate: *Ut blandis semper philtris domes viros.* *Θέμεθλα*. Partes interiores, fundamenta. *Θέμενος τὰ ὅπλα*. Qui arma induit. sic Demosthenes, Ho-

ὁπλισάμενος. Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος καὶ Αἰσχίνης.

Θεμείλια. θεμέλια.

Θέμιν. δικαιοσύνην. Βούχετα πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Θέμις. τὸ δίκαιον. καὶ Αἰλιανός· Εἰ θέμις καὶ τῷ Ἱμεραίῳ πρὸς Ὅμηρον τὸ ὄμμα ἀνατείνειν.

Θεμίσων. τυράννου ὄνομα. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος. ζήτει ἐν τῷ Βάττος.

Θέμιστα. νόμον, ἢ δίκην.

Θεμιστεύειν. ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν. Λυσίας. γέγονε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Θεμιστεύσαντος. ἄρξαντος, δικάσαντος περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως· Καὶ τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.

Θεμίστεια.

Θέμιστις.

Θεμίστιος, φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ὑφ' οὗ καὶ ὕπαρχος προεβλήθη Κωνσταντινουπόλεως. γέγραφε τῆς Ἀριστοτέλους Φυσικῆς Ἀκροάσεως παράφρασιν ἐν βιβλίοις ἡ, Παράφρασιν τῶν Ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β', Τῶν Ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δυσί, Τοῦ περὶ Ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ· ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἴδια παρεισήγαγε περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς· Τῶν Κατηγοριῶν ἐν βιβλίῳ ἀ· καὶ Διαλέξεις.

Θεμιστογένης, Συρακούσιος, ἱστορικός. Κύρου Ἀνάβασιν, ἥτις ἐν τοῖς Ξενοφῶντος φέρεται· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.

---

1. *Δημοσθένης*] P. 322, 8. 561, 23. *Ὅμηρος*] Il. β'. 382. *Αἰσχίνης*] P. 5, 3. ed. Steph. 3. *Θεμείλια*] Il. μ'. 28. 4. *Βούχετα*] In editione Genevensi et Basileensi corrupte excusum est *βούλετα*, in Mediolanensi vero et Aldina corruptius *βοιλεται*: cuius loco *Βούχετα*, quae est vera lectio, ex 2 MSS. Pariss. reposui. Vide quae de hoc loco notavimus in Diatriba, editioni huic praefixa, ubi ostendimus, quam infeliciter Portus Suidam hic illustrare et emendare conatus fuerit. *Küst.* Eadem recurrunt supra in v. *Βούχετα*. *βούχη* E. 6. *Φιλόχορος*] *φιλόχωρος* B. E. *τὸ* om. B. V. E. 10. *τῷ Ἱμεραίῳ*] Fortasse intelligit Stesichorum, qui Himeraeus erat. *Küst.* Oratio et structura verborum plane prodit acumen Aeliani. 11. *Θεμίσων. τυράννου ὄνομα. Δημοσθ. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Vid. Palmer. in Diod. XV, 76. *Δημοσθένης*] P. 259. Sed exemplum quod sequitur Herodoti esse IV, 154. observaverat Portus. *ἀναγνασθείς*] *ἀναγνωσθείς* B. V. E. cum Herodoto et v. *Βάττος*, unde haec fluxerunt, sive v. *Ἀναγνωσθείς*. 14. *γὰρ*] *γὰρ δὴ* A. B. V. E. cum glossis superioribus. *Θηραῖος*] Sic habet Herodotus. Male vero priores editt. [et A. B. V. E.] exhibent *Θηβαῖος*. *Küst.* *ζήτει* add. Gaisf. 16. *Θέμιστα*] Vid. Il. *ε*. 761. 17. *Θεμιστεύειν. ἀντὶ τοῦ χρησμ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 18. *ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντ. πρὸ τ.*] Vide Aeschylum init. Eumenidum et ibi Stanleium. *Küst.* *ὑπὸ* Med.

1. *πρὸ τοῦ*] *πρὸ* om. V. 2. *Θεμιστεύσαντος. ἄρξαντος, δικάσαντος*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* 3. *Ἀπολλωνίου*] *Ἀπόλλωνος* B. V. E pr. Mox *Τυανέου* V. *τυανιέως* Med. *Καὶ τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκ.*] Haec sunt verba Philostrati de Apollonio Tyaneo I, 13. p. 23. eademque leguntur supra v. *Ἠχώ*. *Küst.* 5. *Θεμίστεια. Θέμιστις*] *Θεμιτεία*: *Θέμιστι* V. Nihil nisi *Θέμιστι* *V. 7. *Θέμιστιος*] Filius Eugenii, ad quem est Epist. 20. Iuliani: dictus *Εὐφράδης*, Schott. Obss. V, 9. *Reines.* Vid. Maius in Themistii Or. XXXIV, 14. qui philosophum sub Theodosio demum praefectura functum evicit. 9. *γέγραπε δὲ τῆς Ἀριστοτέλους φυσ. Ἀκρ. παρ.*] Haec Paraphrasis Themistii MS. extat in Bibliotheca Caesarea. Vide Nesselium in Catal. Biblioth. Caes. part. IV. p. 66. *Küst.* Excerpta tenet Scholiorum in Aristotelem ed. Berol. p. 325. sqq. *δὲ* omisi cum A. 11. *Παράφρασιν τῶν Ἀναλυτικῶν ἐν βιβλ. β'.*] Et haec Paraphrasis Themistii MS. extat in Bibliotheca Caesarea. Vide Nesselium in Catal. Bibl. Caes. part. IV. p. 29. *Küst.* Observationes selectae continentur etiam Scholiis in Aristotelem ab Acad. Boruss. editis p. 195. sqq. 12. *Τῶν Ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δύο*] Haec verba in prioribus editt. desunt, quae ex MSS. Pariss. revocavi. *Küst.* *δυσί* V. *Τοῦ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλ. ζ'.*] Vide Nesselium in Catal. Bibl. Caes. part. IV. p. 66. *Küst.* 13. *ψυχῶν* V. 14. *ἐπιγραφῆς*] *τῆς ἐπιγραφῆς* A. B. V. E. Med. 15. *βιβλίῳ ἀ*] *βίβλῳ ἑνί* V. ap. Gaisf. 16. *Θεμιστογένης*] Delibavit horum partem *Eudocia* p. 233. 17. *Κύρου Ἀνάβασιν, ἥτις ἐν τοῖς Ξενοφῶντος φέρεται*] Utrum historia expeditionis Cyri, sive *Ἀνάβασις Κύρου*, quae inter Xenophontis opera hodie extat, ab ipso Xenophonte conscripta sit, an vero a Themistogene Syracusano, dubitari posse videtur. Suidas enim Themistogeni eam expresse hic tribuit: cuius sententiam extra omnem controversiae aleam ponere videtur ipsius Xenophontis auctoritas, qui initio libri III. *Ἑλληνικῶν* Themistogenis huius Syracusani mentionem facit, et historiam expeditionis Cyri ab eo litteris mandatam esse testatur. Verba eius haec sunt: *Ὡς μὲν οὖν Κῦρος στράτευμά τε συνέλεξε, καὶ τοῦτ' ἔχων ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφόν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ θάλατταν, Θεμιστογένει τῷ Συρακουσίῳ γέγραπται.* Quid clarius, quam ipsissimum argumentum *Ἀναβάσεως Κύρου*, quae inter opera Xenophontis hodie extat, his verbis contineri? Neque vero

---

merus, Aeschines. *Θεμείλια*. Fundamenta. *Θέμιν*. Iustitiam. Bucheta est urbs Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur, hanc Philochorus ait sic appellatam, quod Themis bove vecta illuc venerit sub diluvium Deucalionis. *Θέμις*. Ius. Aelianus: *Si fas est etiam Himeraeo contra Homerum oculos attollere.* *Θεμίσων*. Tyranni nomen. Demosthenes pro Ctesiphonte. *Ille vero ab uxore impulsus impium facinus in filiam est molitus. Themiso enim erat homo Theraeus.* quaere in voce *Βάττος*. *Θέμιστα*. Legem, ius. *Θεμιστεύειν*. Oracula edere. Lysias. verbum inde ductum est, quod Themis olim ante Apollinem oraculum obtinuerat. *Θεμιστεύσαντος*. Eius qui iura dedit vel qui imperavit. de Apollonio Tyaneo: *Et quae ab illo dicebantur, dignitatem quandam prae se ferebant, tanquam a principe pronunciata.* *Θεμίστιος*. Themistius, philosophus, qui vixit temporibus Iuliani Apostatae, a quo etiam designatus est Praefectus Constantinopolis. scripsit Aristotelis *Naturalis Auscultationis* paraphrasin libris VIII. paraphrasin *Analyticorum* libris II. *Apodicticorum* libris II. operis *de Anima* lib. VII. in his quidem etiam pecularia profert de argumento et inscriptione. porro *Categoriarum* libro uno. item Dissertationes. *Θεμιστογένης*. Themistogenes, Syracusanus, historicus. scripsit Cyri expeditionem, quae inter Xenophontis opera fertur; et alia quaedam de patria sua. *Θε-*

Θεμιστοκλῆς, Ἀθηναῖος δημαγωγός, Νεοκλέους υἱός, ἄσωτος τὴν πρώτην ἡλικίαν γενόμενος, μετὰ δὲ ταῦτα στρατηγὸς αἱρεθείς, καὶ κτίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ναυμαχίᾳ νικήσας τοὺς Πέρσας κατὰ Σαλαμῖνα, καὶ φθονηθεὶς φεύγει πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, καὶ σφόδρα τιμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἠναγκάζετο μετὰ ταῦτα τοῖς Ἕλλησι πολεμεῖν. καὶ μὴ βουληθεὶς προδοῦναι τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἑαυτοῦ κλέος ταύρειον αἷμα πιὼν ἀπώλετο. ἔγραψεν ἐπιστολὰς φρονήματος γεμούσας.

Θεμιστοκλῆς, στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ καταναυμαχήσας ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ τοὺς βαρβάρους, εἶθ' ὕστερον φυγαδευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ προδοσίας αἰτίᾳ ψευδεῖ, καταφυγὼν πρὸς Ἀρταξέρξην, τὸν Ξέρξου τοῦ Πέρσου παῖδα, καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ὡς τρεῖς πόλεις εἰς ὄψον || καὶ ἄρτον καὶ ποτὸν λαβεῖν, Μαγνησίαν, 172 Μυοῦντα, Λάμψακον. ἐπηγγείλατο οὖν καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα, δύναμιν εἰ λάβοι. παραγενόμενος δὲ ἅμα τῷ στρατεύματι εἰς Μαγνησίαν, καταγνοὺς ἑαυτοῦ, εἰ δι' αὐτὸν σωθέντες Ἕλληνες δι' αὐτοῦ δουλεύσουσι βαρβάροις, προφάσει χρησάμενος, ὡς θυσίαν ἐπιτελέσαι βούλεται καὶ ἱερουργῆσαι τῇ Λευκοφρυΐνῳ Ἀρτέμιδι, τῷ ταύρῳ ὑποθεὶς τὴν φιάλην καὶ ὑποδεξάμενος τὸ αἷμα, χανδὸν πιὼν ἐτελεύτησεν.

Θεμιστοκλέους παῖδες, Νεοκλῆς καὶ Δημόπολις ἀγωνισάμενοι τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ νικήσαντες ἐστεφανώθησαν ἀγνοούμενοι. καὶ Νεοκλῆς μὲν δόλιχον ἐνίκησε, Δημόπολις δὲ

---

aliquis obiiciat, historiam expeditionis Cyri a Themistogene aeque ac a Xenophonte litteris mandari potuisse. Nam si Xenophon idem argumentum tractasset, minime probabile est eum nullam omnino operis sui mentionem hic facturum fuisse. Alii tamen dicunt Ἀνάβασιν Κύρου ab ipso quidem Xenophonte conscriptam, sed Themistogeni Syracusano ab eodem de industria attributam fuisse, quod sub alieno potius quam suo nomine eam in lucem exire vellet, ne fidem eorum, quae ipse de se in opere isto commemoraverat, posteri suspectam haberent. Insignis est hanc in rem locus apud Plutarchum Tom. II. p. 345. Ξενοφῶν μὲν γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία, γράψας ἃ ἐστρατήγησε καὶ κατώρθωσε, καὶ Θεμιστογένη [ἔφη] περὶ τούτων συντετάχθαι τὸν Συρακούσιον, ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Respicit hic Plutarchus ad locum illum Xenophontis, quem paulo ante adduximus. Plutarchi sententiam confirmat scholium quoddam ineditum (Ioannis Tzetzis, ut puto), quod in codice 2565. Bibliothecae Reg. Paris. (in quo, praeter alia, modo laudati Ioann. Tzetzis epistolae Graecae ἀνέκδοτοι continentur) e regione epistolae 21. ad marginem scriptum repperi, his verbis conceptum: Ὥσπερ καὶ Ξενοφῶν ἐπέγραψε τὴν Κύρου Ἀνάβασιν Θεμιστογένει Συρακουσίῳ, κἂν ἐπεκράτησεν ὅμως καὶ πάλιν Ξενοφῶντος καλεῖσθαι. Vide quae de eodem argumento disputat Usserius in Annalibus ad A. M. 3603. qui Κύρου Ἀνάβασιν Xenophonti abiudicat, eiusque verum auctorem esse Themistogenem contra Plutarchi aliorumque auctoritatem contendit. *Küst.* Ascripserat Toupius cum aliorum locos, tum Suidae memoravit usum, a quibus liber ille constanter agnoscatur pro Xenophonteo. Neque vero commenticia fuit Themistogenis appellatio vel auctoritas; sed probabilis est Iacobsii (Opusc. T. VI. p. 60. sqq.) demonstratio, qui Syracusanum illum Xenophontis familiaris sui commentarios de expeditione Cyri partim in ordinem redactos partim vero consummatos vulgasse persuadet. 17. ἐν τοῖς Ξενοφῶντος] In prioribus editt. legitur ἐν τοῖς Ξενοφῶντος Ἑλληνικοῖς. Sed vocem ultimam expunxi, quia nec MSS. eam agnoscunt, nec sensus admittit. *Küst.* Iniuria repugnabat Iacobsius p. 73.

6. τῶν Περσῶν om. E. 10. ἔγραψεν ἐπιστολὰς φρ.] Extant hodie adhuc epistolae quaedam Graece, Themistoclem auctorem profitentes, sed quas nomen mentiri non dubito. *Küst.* Vide Schoettgenii praefationem. φρονήματος] φρονήματα B. E. 11. Θεμιστοκλῆς, στρατηγὸς Ἀθην.] Totum hunc articulum de Themistocle descripsit Suidas ex Scholiasta Aristoph. Equ. 84. Plura de eodem legi possunt apud Herodotum, Cornelium Nepotem et Plutarchum. *Küst.* 15. τὸν Ἀρταξέρξην] τὸν om. A. V. Schol. τοῦ Πέρσου] Deest apud Schol. Aristoph. *Küst.* τοῦ Πέρσου tamen vel τὸν Πέρσου pro illis τὸν Ξέρξου libri Scholiorum: quae diversitas persuadet veterem fuisse scripturam, πρὸς Ἀρτ. τὸν τοῦ Πέρσου παῖδα.

1. ὡς τρεῖς] ὡς καὶ τρεῖς Schol. omisso καὶ ποτόν, quod Dindorfius e Suida reduxit. 3. οὖν] αὐτῷ recte Schol. οὖν τοῦ *V. et ut videtur A. 5. στρατεύματι] στρατηγῷ libri Schol. ubi dein καὶ κατὰγ. 6. ἑαυτοῦ] αὐτοῦ B. V. αὐτοῦ E. εἰ οἱ] οἱ om. A. B. V. E. Schol. Ceterum sincera Schol. sive Suidae scriptura videtur haec fuisse: εἰ δι' αὐτοῦ σωθέντες Ἕλληνες κατὰ δουλεύσουσι β. σωθέντες] σωθέντα V. 7. δι' αὐτοῦ] εἶτα Aldina Schol. 8. βούλεται] βούλοιτο Schol. ἱερουργῆσαι] ἱερ ρουργοῦν V. 9. Λευκοφρυΐνῳ Ἀρτ.] In MSS. Pariss. exaratum est Λευκοφρυΐνων Ἀρτ. *Küst.* Sic A. B. V. Λευκοφρυία E. Λευκόφρυϊ Schol. cuius vetusta fuit scriptura Λευκοφρύιδι. Λευκοφρυνῇ reponendum e Strab. XIV. p. 947. Ἀρτέμιδι] Ἀρτέμιδι καλουμένῃ Schol. qui mox om. τῷ. 10. χανδὸν] καὶ χανδὸν Schol. ubi καὶ liber Rav. ignorat. 11. πιὼν] ποιῶν V. 12. Θεμιστοκλέους π.] Repetit ista sine mentione auctoris Rhodig. XIV, 12. *Reines.* Narrationis auctorem Plutarchus, qu verbo fabulam perstrinxit incredibilem, significat Phylarchum Themist. 32. Huius igitur reliquias Suidas locupletabit.

μιστοκλῆς. Themistocles, Atheniensis demagogus. Neoclis filius, adolescens luxuriae indulsit; postea vero belli dux creatus, condito Piraeeo et navali proelio Persis ad Salamina victis, per invidiam urbe pulsus ad Artaxerxem Persarum regem confugit; a quo honorificentissime exceptus postea Graecis bellum inferre coactus est, sed cum patriam gloriamque suam prodere nollet, hausto taurino sanguine obiit. scripsit Epistolas, generosum animum spirantes. Θεμιστοκλῆς. Themistocles Atheniensium imperator, qui barbaros navali proelio ad Salamina superavit, postea per falsum proditionis crimen ab Atheniensibus in exilium pulsus, ad Artaxerxem, Xerxis filium, confugit, a quo summis honoribus affectus est, adeo ut tres urbes, Magnesia, Myus, Lampsacus, ei assignarentur, quarum una pisces, altera panem, tertia potum ei praeberet. promisit igitur, si copiae sibi darentur, Graeciam se subiugaturum esse. cum autem accepto exercitu Magnesiam pervenisset, reputans a se alienum fore, si Graecos, quos ante servasset, ipse sub iugum barbarorum redigeret, per speciem sacrificii Dianae Leucophryniae peragendi, phiala tauro subiecta, sanguinem excepit, eoque avide hausto obiit. Θεμιστοκλέους παῖδες. Themistoclis filii Neocles et Demopolis, cum Athenis in funebribus ludis certassent et vicissent, ignoti coronam meruerunt. quorum Neocles quidem

στάδιον. γνωρισθέντες δὲ μετὰ τὸν ἀγῶνα κατα-
λευσθῆναι ἐκινδύνευσαν ὑπὸ τῶν Θεμιστοκλέους
ἐχθρῶν, ὑπομνησάντων τοὺς Ἀθηναίους τοὺς νό-
μους τοὺς περὶ τῶν φυγάδων.

Θέμιστος. δικαιοσύνης.

Θεμιτή. Πολλὰ γὰρ τῶν κειμηλίων ἐν ταῖς
διώρυξιν ηὑρίσκετο, καὶ πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει
τὸ κέρδος. τοὺς νεκροὺς γὰρ ἐνεπάτουν.

Θεμιτόν. Αἰλιανός· Θεοὺς γὰρ οὐδαμῆ θε-
μιτὸν ὁρᾶν ἔτι νεκρούς, καὶ ἐὰν ὦσι πάνυ φίλοι,
οὐδ' ὅμμα κραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

Θεμιτῶς. νομίμως.

Θέναρ. τὸ κοῖλον τῆς χειρός. Ὅμηρος·
Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος.

Θεογενεσίαν.

Θεογένης Θάσιος. οὗτος ἔτι παῖς ὢν ἄγαλμα
χαλκοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἀναθέμενος ἐπὶ τοὺς
ὤμους ἤνεγκεν ἐς τὸν οἶκον. ὀργιζομένων δὲ τῶν πο-
λιτῶν, πάλιν ἀράμενος ἐκόμισεν ἐς τὴν ἀγοράν. καὶ
ἀπὸ τούτου μέγα κλέος ἔσχεν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Θεογείτων. Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. Δεί-
ναρχος δὲ καὶ ἄλλοι Θεογένην ὀνομάζουσιν.

Θεόγνητος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ
ἐστι Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κέν-
ταυρος· ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς.

Θέογνις, Μεγαρεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων,
γεγονὼς ἐν τῇ νθ' Ὀλυμπιάδι. ἔγραψεν Ἐλεγείαν εἰς
τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ,

---

1. στάδιον] στάδην E pr. γνωρισθέντος *V. 3. ὑπομνησάντων] Sic recte habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. male excusum est ὑπομνήσαντες, quod constructionis ratio non admittit. *Küst.* Correxerat Portus. 5. δικαιοσύνης] δίκαιος Photius, Lex. Seg. et Hesych. Itaque Albertius Misc. critt. p. 278. lemma restituit Θεμιστός. 6. Πολλὰ γάρ] Ex Iosephi Bell. Iud. VI, 9, 4. *Gaisf.* 7. πᾶσαν] πᾶσι A. Apud Iosephum tollendum τὴν ante ὁδόν. 8. τοὺς νεκροὺς] Haec apud Iosephum in membro praegresso sic extant conformata: τοὺς δὲ ὑπὸ πλεονεξίας εἰσδύεσθαι, νεκροὺς σεσωρευμένους ἐμπατοῦντας. 9. Αἰλιανός· Θεοὺς γὰρ οὐδ.] Integrum locum Aeliani, ex quo haec decerpta sunt, Suidas recitat infra v. Φιλήμων. *Küst.* Ubi recte Θεοῖς. Θεοὺς γὰρ οὐδαμῆ θεμ.] Ride hic acumen Porti vere ὀξύμωρον, qui fragmentum hoc Aeliani, quod oratione prosa constare manifestum est, in versus iambicos invitis plane Gratiis redigere conatur. *Küst.* Ridet acumen Porti Küsterus, qui versus illic iambicos quaesiverit, Euripidei tum versus, totidem illic litteris scripti, non recordatus. *Valcken.* in Eurip. Hippol. 1437. Cuius versus hemistichium (ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φῶτους ὁρᾶν) una cum integro qui subsequitur senario usurpat Aelianus. 10. ἔτι sincerum duco, quamquam id V. in gl. inferiore nescit; neque enim ἐστὶ placet. 11. οὐδὲ et θανασίμοις libri ante Gaisf. qui θανασίμοισιν). 12. νομίμως, δικαίως] δικαίως omisi cum B. V. E. Photio. 13. τὸ ante τῆς omisi cum B. V. E. Med. et Lex. Bachm. p. 255. Ὅμηρος] Il. ε. 339.

1. Θεογενεσίαν] Neglexit Küst. Agnoscit Photius. Sed *V. Θεογενεσίδες. Θεογενεσία. τὸ βάπτισμα Lex. Seg. 2. Θεογένης Θάσιος] Hunc Pausanias Eliac. Poster. c. 11. Theagenem vocat, et eandem de eo historiam narrat; cuius vestigia Suidas hic secutus est. *Küst.* Suidas rem admodum festinanter perstrinxit. 4. τῶν πολιτῶν] Apud Pausaniam legitur τῶν πολλῶν. *Küst.* 7. Θεογείτων. Δημ.] Ex Harpocratione. *Küst.* ἐν τῷ αὐτῷ] Or. de Corona p. 324, 16. Praecessit enim eius orationis memoria ap. Harpocrat. v. Θεμίσων. Contraxit Photius: Δημοσθένης καὶ Δείναρχος καὶ ἄλλοι Θ. ὁ. τῷ om. *V. 8. Θεογένην] Θεαγένην E. cf. Lobeck. Phryn. p. 653. et Welckeri Theogn. p. XI. Θεαγένης ipse Dinarchus p. 99, 34. Ceterum Maetznero in Din. p. 134. videbatur ratio fefellisse grammaticos, qui cum utriusque oratoris sermonem de re simillima exigerent, apud Demosthenem Θεογείτων, in altero Θεαγένης animadvertissent extare. Meo quidem iudicio certam illi secuti sunt ratiocinationem, nec miramur tantam eiusdem nominis discrepantiam, cum Graeci maiora etiam in hoc genere tentarint: vide praeter alios Lobeck. Aglaoph. p. 996. Inter utrumque nomen, Θεογείτων dico et Θεογένης, interiectum est Θέογνις, usu vulgari decurtatum. 9. Θεόγνητος — Κένταυρος Eudocia p. 232. 11. Ἀθήναιος ἐν Δειπν.] L. III. p. 104. lib. XIV. p. 616. et lib. XIV. p. 671. *Küst.* Sed neque ille Centauri ullam fecit mentionem neque alius quisquam. 12. Θέογνις] Duobus in locis haec proposuit *Eudocia*, plenioribus quidem p. 227. verbis, Θέογνις — διςχίλια ὀκτακόσια. ἔγραψε δὲ καὶ γνώμας παραινετικάς, contractius vero p. 232. Θ. Μ. ἐκ Σικελίας. ἔγραψε γνώμας. ἐλεγείας εἰς ἔτη βῳ' — ἐπικῶς. τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων] Aliter sentit Harpocratio v. Θέογνις, quem adi. Vide etiam Scaligerum in Euseb. Num. MCDLXX. *Küst.* Theogn. 772. opposuerat Schottus Obss. Hum. II, 8. Quaestionem solvit Schol. Platon. p. 448. 13. Ἐλεγείαν] ἐλεγεῖα B. E. 14. De carminis varia commenti sunt critici. Theognis si quidem ad aetatem bellorum Persicorum accessit, facile suspicamur calamitates civium Megarensium, quos Syracusani Olymp. 74. expugnarant, ab eo deploratas fuisse. Huic igitur suspicioni fuerit consentaneum ut τῶν Συρακουσίων ex continuis ἐν τῇ πολιορκίᾳ pendeant.

---

dolichum, Demopolis vero stadium vicit. agniti vero post certamen lapidibus propemodum obruti sunt a Themistoclis inimicis, qui Atheniensibus in memoriam revocabant leges adversum exules latas. *Θέμιστος.* Iustitiae. *Θεμιτή. Multi enim thesauri in fossis reperiebantur, et omnis lucri captandi ratio honesta habebatur. cadavera enim conculcabant.* *Θεμιτόν.* Aelianus: *Diis enim nefas est videre mortuos, quamvis eos in deliciis olim habuerint, neque aspectum polluere morientium exhalationibus.* *Θεμιτῶς.* Legitime. *Θέναρ.* Cava pars manus. Homerus: *In extrema parte cavae manus.* *Θεογένης.* Theogenes Thasius. hic admodum puer statuam aeneam, quae in fōro erecta erat, humeris impositam domum tulit. quo facto cum cives irascerentur, eandem denuo in humeros sublatam in forum rettulit: eaque res valuit ut in Graecia magnam gloriam adipisceretur. *Θεογείτων.* Demosthenes in eadem oratione [pro Ctesiphonte.] Dinarchus tamen et alii Theogenem nominant. *Θεόγνητος.* Theognetus, comicus. ex eius fabulis sunt *Phasma* seu *Philargyrus*, *Philodespotus*, *Centaurus*, ut ait Athenaeus in *Dipnosophistis.* *Θέογνις.* Theognis, Megarensis, ex Megaris urbe Siculorum, vixit sub Olympiadem LIX. scripsit Elegiam in eos Syracusanorum qui obsidioni

Γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη βώ, καὶ πρὸς Κύρνον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων, καὶ ἑτέρας Ὑποθήκας παραινετικάς· τὰ πάντα ἐπικῶς.

Ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις· ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μαιρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα, ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

Θέογνις, τραγῳδοποιητὴς πάνυ ψυχρός, ἐκ τῶν λ', ὃς καὶ Χιὼν ἐλέγετο. ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς Θέογνις· οὗτος δ' ἦν Μεγαρεύς.

Θεοδέκτης, Ἀριστάνδρου, Φασηλίτης ἐκ Λυκίας, ῥήτωρ, τραπεὶς δὲ ἐπὶ τραγῳδίας, μαθητὴς Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους καὶ Ἀριστοτέλους. οὗτος καὶ ὁ Ἐρυθραῖος Ναυκράτης καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀπολλωνιάτης καὶ Θεόπομπος ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπιάδος εἶπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσώλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης. καὶ ἐνίκησε μάλιστα εὐδοκιμήσας ἐν ᾗ εἶπε τραγῳδίᾳ. ἄλλοι δέ φασι Θεόπομπον ἔχειν τὰ πρωτεῖα. δράματα δὲ ἐδίδαξε ν'. τελευτᾷ δὲ ἐν Ἀθήναις ἐτῶν ἃ καὶ μ', ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περιόντος. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνην ῥητορικὴν ἐν μέτρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην.

---

1. *Γνώμας δι' ἐλεγ.*] Gnomae Theognidis, versibus elegiacis conscriptae, hodie adhuc in omnium manibus versantur: sed longe paucioribus versibus constant, quam quot Suidas hic memorat. *Küst.* Numerum olim grandiorem fuisse, cuius hodie vix dimidium extat, et incrementa persuadent, quibus Theognis his temporibus auctus est, et mira partium perturbatio, ex quibus farrago sententiosa coaluit. Quicquid id fuit, apud Suidam *Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων* ab hominibus studiosis, qui marginibus specimina doctrinae et pietatis (velut istam observationem, *Ὅτι μὲν — παραινέσεις — ἀποστρέφεται*) libenter commiserint, opinor fluxisse. Porro *καὶ* ante *Κύρνον* tollendum. *ἐλεγείας*] *ἐλεγείας* E. Praestat *δι' ἐλεγείων*: velut in v. *Σόλων* extat, *ποίημα δι' ἐλεγείων*. *εἰς ἔπη*] *ὡς ἔπη* A. E. *Κύρνον*] *Κῦρον* A. B. E pr. 3. *ἐπικῶς*] *ἐπιεικῶς* E. Haec cum continuis sic Franckius Callino p. 87. copulabat: *Ὑπ. παραινετικὰς ἐπικῶς. καὶ τὰ πάντα παραινέσεις μὲν ἔγρ.* Nec feliciorem navavit operam Schneidewinus in Delectu poetarum elegiacorum p. 46. *ἐλεγειακῶς* coniectans: cuius vocabuli qui sit color aut qualis fieri possit cum illis *Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων* coniunctio nondum assequor. Idem tamen mutata sententia in Coniectan. Crit. p. 176. suspicionem eorum probat, qui refingunt *τὰ πάντα ἔπη . . .* [*, βώ* vel simili numero addito] Cum hoc conspirans Bergkius de Procemio Empedoclis p. 9. suadebat *τὰ πάντα ἔπη κώ, sive tu alium minorem malis numerum, nam hoc quidem incertum.* Verumtamen sanum est *ἐπικῶς*, nec Suidas ut solet nihil nisi speciem carminis externam indicavit: id quod demonstrat usus vel vv. *Πίνδαρος* et *Χριστόδωρος*. 4. *καὶ παραινέσεις μὲν*] *Ὅτι μὲν παραινέσεις* A. B. V. E. *καὶ μὲν παραινέσεις μὲν* Med. 5. *εἰσὶ μωρίαι*] *μαιρίαι* A. B. V. E. Med. *μαρίαι* dederat Portus typographi errore: cuius in locum *μωρίαι* Küsterus temere suffecit. 7. *Θέογνις, τραγῳδοπ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 11. Huius leviter mentio iniicitur sub v. *Νικόμαχος Ἀθηναῖος*. Ceterum corrige *τραγῳδίας ποιητὴς* cum Schol. et gl. *Εἰ μὴ κατένιψε* sive *Ψυχροῦ*. *ἐκ τῶν λ'*] Sic recte habent 2 MSS. Pariss. et Scholiasta Aristophanis loco laudato. In prioribus vero editt. corrupte legitur *ἐτῶν λ'*, quod Portus secure et bona fide verterat, *annos XXX natus*. — Erat Theognis unus ex XXX tyrannis, ut testatur Harpocratio v. *Θέογνις*, quem vide. *Küst. τῶν λ'* om. B. et E. spatio relicto. 8. *ἔστι δὲ καὶ — Μεγαρεύς*] Haec si quid aliud ingenium magistelli cuiusdam produnt. Longe melius *Eudocia* p. 228. *ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς Μεγαρεὺς ἄλλος τις Θέογνις*. 10. *Θεοδέκτης, Ἀριστάνδρου, Φασ.*] De hoc Theodecte insignis est locus apud Stephanum Byzant. v. *Φασηλίς*, quem vide. Eiusdem etiam meminit Athen. X. p. 454. et XIII. p. 566. Clemens Alexandrinus Strom. VI. p. 449. itemque Stobaeus aliquoties, et Dionysius Halicarnasseus T. II. p. 111. et 120. ubi eum inter *τοὺς παραγγελμάτων τεχνικῶν συγγραφεῖς* recenset. Ex Theodectis Alcmaeone fragmentum adducit Eusebius de Praep. Euang. X, 3. p. 466. eiusdemque fabulae mentionem facit Dionys. Halicarnass. T. II. p. 125. Theodectis cuiusdam sophistae meminit Pollux lib. VI. c. 19. quem a nostro diversum fuisse nec affirmare nec negare ausim. *Küst.* Gell. N. A. X, 18. *Extat nunc quoque Theodecti tragoedia, quae inscribitur Mausolus.* Ex Alcmaeone duos versus Theodectae citat Porphyrius ap. Euseb. P. E. X, 3. et Aristot. Rhet. III, 23. cf. idem c. 27. Ethic. VII, 8. Poet. 16. *Reines.* Memorabilis est Cedreni narratio p. 165. *Θεοδέκτην τὸν τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴν ἐν ἑνὶ δράματι ἀνηρῆσθαι τῶν ἱερῶν βίβλων τούτων τυφλωθῆναι*: ubi similia fabulatur de Theopompo. De Theodecte poeta copiose disseruit Welckerus *die Griech. Tragöd.* p. 1070. sqq. Utrumque Theodectem breviter tradidit *Eudocia* p. 230.

1. *καὶ Ἰσοκράτους*] Theodectem discipulis Isocratis etiam annumerant Dionysius Halicarnass. Isaeo in fine, Plutarchus in Vitis X. Oratorum p. 837. et Photius in Bibliotheca Cod. CCLX. p. 1455. *Küst.* 2. *καὶ ὁ*] *καὶ* om. B. E. *Ἐρυθραῖος*] *Ἐρυθραῖος* V. 3. *ργ' Ὀλυμπιάδος*] Legendum *ρζ' Ὀλυμπιάδος* vidit Clintonus Fast. Hellen. in a. 352. coll. Diod. XVI, 36. 4. *εἶπον ἐπιτάφ. ἐπὶ Μαυσ.*] Vide supra v. *Ἰσοκράτης*. *Küst.* 6. *τραγῳδίᾳ*] *τραγῳδίαν* E. De tragoedia Theodectis funebri Welckeri p. 1080. quam Lobeckii Aglaoph. p. 977. probabilior esse videtur suspicio. Nempe flos eruditorum variis litterarum generibus, nisi fallimur, in Mausoli honorem decertavit. 7. *ἔχειν*] Immo *σχεῖν*. 8. *ἐδίδαξε — ἃ καὶ μ'* om. V. *ἐτῶν γεγονὼς*] *γεγονὼς* om. A. B. E. 10. *ἐν μέτρῳ*] *περὶ μέτρων* improspera coniectura Maerckeri de Theodecte p. 55. Locus aliquo verborum defectu laborare videtur; nec dubium quin ii libri, quos Theodecti minori tribuat Suidas, *Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ἑπτά*, debeant ad patrem revocari.

---

superfuerant. Sententias versibus elegiacis, versibus MMDCCC. Ad Cyrnum, amasium suum, Gnomologiam elegiacam. Praecepta moralia: eaque omnia numeris epicis scripta. — Theognis praecepta quidem condidit; his tamen nequitiae et puerorum amores et alia, quae virtutis amantes refugiunt, immixta sunt. *Θέογνις*. Theognis, poeta tragicus valde frigidus, unus ex XXX. Tyrannis, idemque Nix vocatus, est etiam alius poeta Theognis, Megarensis domo. *Θεοδέκτης*. Theodectes, Aristandri filius, Phaselites Lycius, rhetor, sed qui ad scribendas tragoedias se contulit, discipulus Platonis, Isocratis et Aristotelis. hic, itemque Erythraeus Naucrates, Isocrates Apolloniates rhetor et Theopompus Olympiade CIII. funebres orationes in Mausoli laudem habuerunt, ab Artemisia uxore regis invitati. tum ille vicit, cum ea quam docuit tragoedia magnum plausum meruisset. alii vero dicunt Theopompum primas tulisse. fabulas docuit L. mortuus est Athenis, aetatis anno XLI. ipsius patre adhuc superstite. scripsit etiam artem rhetoricam ** versibus; et alia quaedam oratione soluta.

Θεοδέκτης, Φασηλίτης, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ προτέρου. ἔγραψεν Ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἠπειρώτου, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Νόμιμα Βαρβαρικά, Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ἑπτά, καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπομνήματα.

Θεόδμητος. ὑπὸ Θεοῦ κατεσκευασμένος.

Θεόδοτος. οὗτος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὕπαρχος ἦν τῶν στρατευμάτων, ὃν παραλύσας τῆς ἀρχῆς Πέτρον ἐπέστησε, Βαρσυάμην καλούμενον, ὃς πάλαι μὲν ἐπὶ τῆς τοῦ χαλκοῦ τραπέζης καθήμενος κέρδη αἰσχρότατα ἐκ ταύτης δὴ ἐπορίζετο τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τῷ τῶν δακτύλων τάχει ἐκκρούων. δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι μὲν τὰ τῶν αὐτῷ περιπεπτωκότων ἀναίδην, ἁλοὺς δὲ ὀμόσαι καὶ τῶν χειρῶν τὸ ἁμάρτημα τῇ τῆς γλώττης περικαλύψαι θράσει. ἐν δὲ τοῖς τῶν ὑπάρχων στρατηγοῖς καταλεχθεὶς ἐς τοσοῦτον ἀτοπίας ἐλήλακεν, ὥστε τῷ βασιλεῖ ἀρέσκειν ἐς τὰ μάλιστα, καὶ ἐς τῶν ἀδίκων αὐτῷ βουλευμάτων ῥᾷστα ὑπουργεῖν τὰ ἀμήχανα, τούς τε στρατευομένους ἀποστερῶν τὰς συντάξεις ἁπάσας, καὶ ὠνίους τὰς ἀρχὰς ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον προθήσας.

Θεοδόσιος φιλόσοφος ἔγραψε Σφαιρικὰ ἐν βιβλίοις τρισίν, Ὑπόμνημα εἰς τὰ Θευδᾶ κεφάλαια, Περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δύο, Ὑπόμνημα 174
εἰς τὸ Ἀρχιμήδους Ἐφόδιον, Διαγραφὰς οἰκιῶν ἐν βιβλίοις γ', Σκεπτικὰ Κεφάλαια, Ἀστρολογικά, Περὶ οἰκήσεων.

Θεοδόσιος. ἔγραψε δι' ἐπῶν εἰς τὸ ἔαρ, καὶ ἕτερα διάφορα. ἦν δὲ Τριπολίτης.

Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, μετὰ τὴν

1. Θεοδέκτης] Vid. Σιβύντιος. *Hemst.* Ubi nunc repositum est Σιβύρτιος. 2. Ἐγκώμιον] Ἀλεξάνδρου τοῦ Πριαμίου ἐγκώμιον addit A. πρια praemisit *V. His quid faciendum sit dubitamus, cum praesertim historicos istos libellos nemo videatur commemorare. Ceterum Alexander Epirota ceciderat A. Chr. 323. de cuius fato Livius VIII, 24. tradit uberrime. 3. καὶ ὑπομνήματα] καὶ om. A. *V. Eudoc. 4. βιβλίοις ἑπτά] βιβλίοις ϛ́ E pr. βιβλίῳ ἑνί E. corr. sed ut videtur pr. m. βιβλίοις ά Med. καὶ omisso. Vide sub gl. superiore. ἄλλα τινά] ἄλλα πολλὰ A. V. 6. Θεόδμητος] Vid. Il. 3'. 519. 7. ὕπαρχος] ἔπαρχος A. 9. Βαρσυάμην] Βαρσυάδην A. E. Βαρσύμην Procop. ὃς πάλαι μὲν ἐπὶ τῆς τοῦ χ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii Histor. Arc. 22. p. 63. *Küst.* Vid. supra v. Λεξιός. 11. ἐκ ταύτης δὴ ἐπορίζετο] Sic recte MSS. [*V.] et Procopius. Male vero in prioribus editt. excusum est ἐκ ταύτης διεπορίζετο. *Küst.* 12. εὖ] οὖν A. E. 13. τῶν] τῷ πῶν A. Procop. 14. δεξιὸς γὰρ] δεξιός γε ἦν A. B. V. Med. δεξιός τε ἦν E. 15. μὲν] μετὰ A. B. V. E. Med. Apertum est μὲν πὰ indicari, quod cum edd. Procopii dedimus. Mox αὐτῶν V. Deinde leg. ἀνέδην.

1. ἐν δὲ τοῖς τῶν ὑπάρχων στρατηγοῖς] Emenda ex Procopio, ἐν δὲ τοῖς τῶν ὑπάρχων στρατιώταις καταλ. *Küst.* 3. ὥστε τῷ βασιλεῖ ἀρέσκειν ἐς τ.] Haec et quae sequuntur paulo aliter leguntur apud Procopium, quem vide. *Küst.* ὥστε Θεοδώρᾳ ἀρέσκειν τε ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐς τῶν ἀδίκων αὐτῇ Procop. ἐκ] ἐς τὰ A. ἐς B. V. E. Procop. 4. βουλεύματα] βουλευμάτων A. V. βουλημάτων Procop. 6. καὶ ὠνίους] Seqq. cum orationis damno breviavit Suidas. 7. προθήσας] Sic MSS. Antea vero male excusum erat προσθήσας. *Küst.* προὔθηκεν Procop. Novicium est προθήσας. 8. Θεοδόσιος φιλόσοφος] De hoc Theodosio vide Menagium in Laertium lib. IX. segm. 70. *Küst.* Inter Bithynos illustres eius meminit ac filiorum Strabo XII. p. 566. ab Reinesio adhibitus, καὶ Θεοδόσιος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μαθηματικοί. Σφαιρικὰ] Hoc opus hodie adhuc extat, a celebri mathematico Ioanne Pena Graece et Latine editum. *Küst.* ἐν βιβλίοις τρισίν] βιβλία γ́ compendio litterarum *V. 9. ὑπόμνημα] ὑπομνήματα E. εἰς τὰ Θευδᾶ κεφ.] Vide Menag. in Laert. IX, 116. *Küst.* Theodosios Scepticum et mathematicum confundi non unus perspexit. Scilicet indices Theodosiorum in unum esse conflatos arguit *Eudocia* p. 229. Θ. φιλόσοφος Τριπολίτης. ἔγραψε Σφαιρικὰ ἐν βιβλίοις τρισίν. διαγραφὰς οἰκιῶν ἐν β. τρισίν. ἤτοι περὶ οἰκήσεων. ὑπόμνημα — ἐφόδιον. καὶ δι' ἐπῶν εἰς τὸ ἔαρ καὶ ἕτερα διάφορα. Quocirca recte Schneiderus in Vitruv. IX, 8. T. III. p. 228. „Itaque nihil admodum praeter manifestum indicium confusionis plurium cognominum Theodosiorum ex Eudocia lucramur." Iam ne illud quidem apparet, cuinam e Theodosiis conveniant illa, ἦν δὲ Τριπολίτης. 10. Περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δύο] Hi duo libri De Diebus et Noctibus etiam nunc MSS. extant in Bibliotheca Regis Christianissimi, ut testatur Menagius in Laertium IX, 70. Eosdem Latine Argentorati edi curavit Dasypodius anno 1572. *Küst.* Dasypodii conversionem Latinam nemo tradit praeter Küsterum. 11. οἰκιῶν] οἰκείας E. 12. Σκεπτικὰ Κεφάλαια] Huius operis mentionem facit Laertius in Pyrrhone. *Küst.* Vide v. Πυῤῥώνειοι. Eius argumentum redire videtur ad praegressum Ὑπόμνημα εἰς τὰ Θευδᾶ κεφάλαια. Ἀστρολογικὰ] ἀριστολογικὰ καὶ V. 13. Περὶ οἰκήσεων] Menagius in Laertium loco laudato testatur se ex Emerico Bigotio audivisse, librum hunc Theodosii Περὶ οἰκήσεων manu exaratum extare in Bibliotheca Florentina. *Küst.* Is liber non diversus fuit ab eo quem Suidas appellat Διαγραφὰς οἰκιῶν. 14. εἰς τὸ ἔαρ] Huius argumenti versus CXX. qui primum a Cramero in Anecd. Parisiensium Vol. IV. p. 348. sqq. proditi sunt, eos probabili iudicio Meinekius Anal. Alexandr. p. VII. ad Theodosium (quem appellat Theodotum) Tripolitanum revocavit. τὸ om. *V. 16. Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totum hunc articulum de Theodosio Imperatore descripsit Suidas ex Zosimi Histor. lib. IV. [c. 50. 59.] ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani recte notaverat. *Küst.* Notaverat etiam Reinesius.

Θεοδέκτης. Theodectes, Phaselites, rhetor, superioris filius. scripsit Encomium Alexandri Epirotae. Historicos Commentarios, Instituta barbarorum, Artem oratoriam libris VII. et alios multos commentarios. Θεόδμητος. A Deo aedificatus. Θεόδοτος. Theodotus sub Iustiniano fuit praefectus praetorio; qui cum dignitate hominem movisset, Petrum cognomento Barsyamen ei successorem dedit. hic olim ad mensam aerariam sedens ex quaestu illo opes turpissime corraserat, artem obolorum solertissime furandorum exercens, eosque qui cum ipso contrahebant, digitorum celeritate semper decipiens. non solum autem dextre norat et effusius suffurari bona eorum, qui in manus eius incidissent, sed etiam deprehensus confidenter peierabat, furtum manuum linguae audacia tegens. idem inter Praetorianos milites ascriptus eo fortunae progressus est, ut Imperatori maxime placeret, facilemque se praeberet ad exitum eius consiliis iniustis parandum, militesque omnibus stipendiis fraudaret, et magistratus multo magis quam ante venales prostitueret. Θεοδόσιος. Theodosius philosophus scripsit Sphaerica libris III. Commentarios in Theudae Capita. De Diebus et Noctibus libros II. Commentarium in Archimedis Viaticum. Descriptiones aedium libris III. Sceptica capita. Astrologica. De Habitationibus. Θεοδόσιος. Theodosius Tripolitanus carmen de Vere scripsit. et alia diversa. Θεοδόσιος. Theodosius, Romanorum Imperator, post Maximi

Μαξίμου τοῦ τυράννου ἀναίρεσιν, καὶ τὴν ἧτταν καὶ σφαγὴν τῶν ἐν τοῖς ἕλεσι κρυπτομένων Σκυθῶν, καὶ σφαγὴν Ῥωμαίων, ἐς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐλθών, πολέμοις μὲν ἀπειπεῖν ἐγνώκει καὶ μάχαις, ἐπιτρέψας τὰ περὶ ταῦτα Προμώτῳ· αὐτὸς δὲ τῆς προτέρας ἀνεμιμνήσκετο διαίτης, πολυτελῆ δεῖπνα δειπνῶν καὶ πολυπραγμονῶν, ταῖς ἡδοναῖς καὶ τοῖς θεάτροις καὶ ἱπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. θαυμάζω δὲ τούτου τὴν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ βίου ῥοπήν. φύσει γὰρ ὢν ἐκμελὴς ῥᾳθυμίᾳ τε πάσῃ ἐκκείμενος, λυπηροῦ μὲν αὐτὸν οὐδενὸς ἢ δέος ἀπάγοντος καὶ ἐνοχλοῦντος, ἐνεδίδου τῇ φύσει· καθιστάμενος δὲ ἐς ἀνάγκην σαλεύειν κατά τι τὰ καθεστῶτα προσδοκωμένην, ἀπετίθετο μὲν τὴν ῥᾳθυμίαν καὶ τῇ τρυφῇ χαίρειν εἰπὼν ἐς τὸ ἀνδρωδέστερον καὶ ἐπίπονον καὶ τλητικὸν ἀνεχώρει. τοιοῦτος ἐξ αὐτῆς ἀποδεδειγμένος τῆς πείρας, ἐπειδὴ πάσης ἦν ἀπηλλαγμένος φροντίδος, ταῖς αὐτῷ φύσει προσούσαις ἐκμελείαις ἐδούλευε. τῶν δὲ τὰς ἀρχὰς μετιόντων κατ' ἐξαίρετον ἐν τιμῇ ἦγετο Ῥουφῖνος, Κελτὸς τὸ γένος, Μάγιστρος τῶν ἐν τῇ βουλῇ τάξεων καταστάς.

Ὁ αὐτὸς μετὰ τὸ ἀναγορεῦσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀνώριον ἐν τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ συνεκάλεσε τὴν γερουσίαν, τοῖς πατρίοις ἐμμένουσαν ἔθεσι καὶ οὐχ' ἑλομένην συνενεχθῆναι τοῖς περὶ τὴν τῶν θεῶν ἀποκλίνασι καταφρόνησιν, λόγους τε προσῆγε, παρακαλῶν ἀφιέναι μὲν ἣν πρότερον εἵλοντο πλάνην, ἑλέσθαι δὲ τὴν τῶν Χριστιανῶν πίστιν, ἧς ἐπαγγελία, παντὸς ἁμαρτήματος καὶ πάσης ἀσεβείας ἀπαλλαγή. μηδενὸς δὲ τῇ παρακλήσει πεισθέντος, μηδὲ ἑλομένου τῶν ἀφ' οὗπερ ἡ πόλις ᾠκίσθη παραδεδομένων αὐτοῖς πατρίων ἀναχωρῆσαι, καὶ προτιμῆσαι τούτων τὰ Χριστιανῶν· ἐκεῖνα μὲν φυλάξαντας σ' καὶ χιλίοις σχεδὸν ἔτεσιν ἀπόρθητον τὴν πόλιν οἰκεῖν, ἕτερα δὲ ἀντὶ τούτων ἀλλαξαμένους τὸ ἐκβησόμενον ἀγνοεῖν· ὃ δὲ βαρύνεσθαι ἔλεγε τὸ δημόσιον τῇ περὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς θυσίας δαπάνῃ, βούλεσθαί τε ταῦτα περιελεῖν, οὔτε τὸ πραττόμενον ἐπαινοῦντα, καὶ ἄλλως τῆς στρατιωτικῆς χρείας πλειόνων δεομένης χρημάτων. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς γερουσίας μὴ κατὰ θεσμὸν εἰπόντων πράττεσθαι τὰ τελούμενα, μήτε δημοσίου δαπανήματος ὄντος, διὰ τοῦτο τοῦ θυηπολικοῦ θεσμοῦ λήξαντος, ‖ ἡ Ῥω- 175
μαίων ἐπικράτεια κατὰ μέρος ἠλαττώθη.

Ὅτι ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ Κοινοβιάρχης, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως ἦν, τοῦ Δικόρου, τοῦ αἱρετικοῦ.

1. Μαξίμου] Μαξιμίνου A. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite mutavit. 2. τὴν σφαγὴν] τὴν om. A. B. V. E. τὴν ἐκ τῶν] τὴν ἐκ delevi cum A. 5. τούτων] ταῦτα A. B. V. E. Zosimus: is etiam δὲ post ἐπιτρέψας. 7. δειπνῶν] ποιῶν E. ἐν ταῖς] ἐν om. A. B. V. E. Med. e Zosimo petiit Küsterus. Expulsa voce distinxi post πολυπραγμονῶν. 9. ἑκατέρου] ἑκάτερα A. E. Zosimus. 10. ῥᾳθυμίᾳ τε] καὶ ῥᾳθυμίᾳ A. 11. οὐδεκὸς] οὐδὲν V. ἢ δέους] ἢ δέος A. Med. Zosim. ἦν δέος B. V. λυπηροῦ μὲν εἰς δέος οὐδενὸς ἦν ἐπαγομένου ἢ ἐνοχλοῦντος E. Quod in edd. ἢ est *V. eius vicem compendio parum liquido signavit. Non dubium quin ἢ δέος egeat emendatore. Fuit cum tentarem οὐδενὸς ἡδονῶν ἀπάγοντος. ἐπάγοντος ἢ] ἀπάγοντος καὶ dedi cum A. 13. σαλεύειν κατά τι τὰ καθεστ. προσδ.] Sic locum hunc ex MSS. et Zosimo restitui, qui in prioribus editt. sic legitur, δουλεύειν κατά τινα καθεστῶτα προσδ. Küst. κατά τινα A. B. V. E. Med. τι τὰ — ἀπετίθετο μὲν om. V. 14. μὲν etiam Zosim. 15. ἐπίπονον] ἐπίμονον B. E. 19. μετιόντων] ἐπιτεταμμένων Zosimus. 21. τῶν ἐν τῇ βουλῇ τάξεων] Apud Zosimum legitur, τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τι Küst. 22. Ὁ αὐτὸς] Zosimus IV, 59.

1. τοῖς πατρίοις ἐμμένουσαν ἔθεσι] τοῖς ἄνωθεν παραδεδομένοις ἐμμένουσαν πατρίοις Zosimus. 2. συνενεχθῆναι] ἐνεχθῆναι A. B. V. E. Edd. ante Küst. ἔτι συνενεχθῆναι Zosimus. Dein ἀποκλίνας V. περὶ] Immo πρός. 4. εἵλοντο] μετῆσαν Zosimus. 10. τὰ Χριστιανῶν] ἄλογον συγκατάθεσιν Zosimus. μὲν φυλάξαντας] μὲν γὰρ φυλάξαντας, ἤδη Zosimus. 13. τότε δὴ ὁ Θεοδόσιος] ὃ δὲ A. B. V. E. Med. Illud Küsterus inculcavit, Zosimum tacite secutus. 19. μήτε] μὴ Zosimus. 20. τοῦτο τοῦ] τοῦτό τε Zosimus. Suidas post λήξαντος quaedam neglexit. 23. αἱρετικοῦ] τοῦ αἱρετικοῦ A. B. V. Differunt hi duo versus aliquantum ab v. Ἀναστάσιος.

tyranni caedem, et funestam Scytharum, qui in paludibus latebant, cladem Constantinopolin profectus, bellis et proeliis renunciare decrevit, cum horum curam Promoto mandasset. ipse vero priorem vivendi rationem ad animum revocans, coenas sumptuosas coenabat, et in talibus exquirendis erat curiosus, cum voluptatibus et theatris atque ludis Circensibus indulgeret. mirari autem subit huius vitam, in utrumque proclivem. cum enim esset natura segnis omnique socordiae deditus, nulla molestia vel metu interpellante et turbante, naturae frena laxabat; cum vero necessitas urgeret, quae praesentem rerum statum quassatura videbatur, ignavia deposita et deliciis valere iussis, animum fortem, industrium, laborum tolerantem induebat. cum igitur rerum usus talem eum esse probaret, omni solicitudine liberatus ignaviae a natura insitae indulgebat. inter illos vero, qui magistratus gerebant, honoratissimo apud eum loco habebatur Rufinus, natione Gallus, Palatinorum ordinum magister. — Idem cum filium suum Honorium successorem imperii designasset, convocavit Senatum, instituta patria servantem et assentiri nolentem illis, qui ad contemptum deorum deflexerant. tum multis verbis hortabatur, ut relicto errore, quem olim secuti fuissent, Christianorum fidem amplecterentur, quae liberationem ab omni delicto et impietate polliceretur. cuius adhortationi cum nemo pareret, nec quisquam a patriis institutis, iam inde ab Urbe condita traditis, recedere vellet, iisque ritus Christianorum anteponere (quando dicebant se illis religiose servatis per annos fere MCC. urbem incolumem tenuisse; quibuscum si alia mutarent, quid eventurum esset nescire): tum ille sumptibus sacrificiorum et victimarum onerari aerarium, seque ista abolere velle dixit: neque enim istud institutum sibi probari, et alioqui rem militarem maiores sumptus postulare. negavit quidem Senatus legitime ista fieri, quod sumptus sacrificiorum non essent publici; cum tamen lex sacrorum abolita cessaret, imperium Romanum paulatim pessum iret. — S. Theodosius Coenobiarcha vixit sub Anastasio Dicoro, qui fuit haereticus.

Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρός. οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχήν, ἀπόλεμος ὢν καὶ δειλία συζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν οὐχ ὅπλοις κτησάμενος, πολλὰ προεξένησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνούχοις τραφεὶς πρὸς πᾶν σφίσιν ἐπίταγμα εὐπειθὴς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταύτας δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ δὲ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστὰν τόν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράξαι. ἐς τοῦτο τὰ πράγματα οἱ εὐνοῦχοι ἀτοπίας παρεσκεύασαν, ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅ τι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς διετέλεσε, βαναύσους τέ τινας μετιὼν τέχνας καὶ θήρας προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος· ὅπερ ἡ Πουλχερία μετῆλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Ὅτι ἐν τῷ Μιλίῳ Θεοδοσίου ἵστατο στήλη ἐφ' ἵππου χαλκῆ, ἣν ἀνεγείρας πολλὰ σιτηρέσια τῇ πόλει ἐχαρίσατο. ζητητέον δὲ ὁποίου Θεοδοσίου.

Ὅτι Θεοδόσιος ὁ μικρὸς καταλύσας Ἀντίοχον τὸν Πραιπόσιτον ἐν τοῖς πρεσβυτέροις κατέταξεν. ὁ αὐτὸς Κῦρον, τὸν τούτου διαδεξάμενον τὴν δυναστείαν, καὶ τὰς δύο μεγίστας τῶν ἐπάρχων ἀρχὰς κατὰ τὸν αὐτὸν διανύοντα χρόνον. ὃς τὴν τοσαύτην εὐπραγίαν θαυμάσας ἀπεφθέγξατο τόδε· Οὐκ ἀρέσκεις μοι Τύχη πολλὰ γελῶσα. καθαιρεῖται γοῦν καὶ αὐτὸς ὡς Ἕλλην καὶ βασιλείαν ἐλπίζων, καὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ δημευθείσης γέγονεν ἐπίσκοπος ἐν Κοτυαείῳ τῆς Φρυγίας. μετὰ δὲ τοῦτον ἐδυνάστευσε μόνος Χρυσάφιος, ὁ ἐπίκλην Ζούμμας.

1. Θεοδόσιος, βασιλ.] Totum hunc articulum de Theodosio iuniore Suidas descripsit ab integriore quodam Ioannis Antiocheni exemplo: id quod patet Excerptis Peiresc. p. 850. a Küstero memoratis. Inter Prisci fragmenta rettulit Niebuhrius p. 226. 2. διαδεξάμενος] δεξάμενος E. παρὰ τοῦ πατρὸς] τοῦ om. A. παρὰ Ἀρκαδίου τοῦ π. Exc. 4. προὐξένησε Niebuhrius. 5. ὑπὸ γὰρ — διαταράξαι] Horum pleraque desunt Excerptis Peiresc. 8. Horum particula transiit in v. Νεοχμός. 11. διὰ τὴν] διὰ δὲ τὴν dedi cum A. Cui consentaneum erat ut infinitivus restitueretur. 13. συστάντων] συστὰν A. B. συστᾶν V. E. Reposui scripturam probam et apertam, siquidem genitivus pendet e πειρατικόν. Niebuhrius ᾧ post συστάντων inferebat, frustra. 14. διετάραξαν] διαταράξαι dedi cum A. διαταράξας B. V. ἐς τοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπ.] In Excerptis Peiresc. sic legitur: καὶ ἐς τοσοῦτον τὰ πράγματα ἀτοπίας φέρεσθαι οἱ εὐνοῦχοι παρεσκεύασαν etc. Küst. Haec Suidae reddenda sunt; quamquam ille καὶ iure ignorat. Niebuhrius οἱ εὐνοῦχοι παρήγαγον. Quae tamen inter utrumque παρεσκεύασαν interiecta sunt, neglexit *V. ἀτοπίας οἱ εὐνοῦχοι] οἱ εὐνοῦχοι ἀτοπίας transposui cum A. Dein Exc. ὡς συνελόντι εἰπεῖν ἀποβουκολοῦντες — διαπράξασθαι συνεχώρησαν, καίτοι ἀγαθῆς ὑπάρχοντα φύσεως. 16. καὶ οὐδὲν vulg. Debuerat Küsterus καὶ ante ἀποβουκολοῦντες supplere, quod latet in ὡς ab Exc. servato. Deinde μνήμης ἄξιον E. 17. παρεσκεύασαν] Quoniam idem verbum paulo ante praecessit, ingrata hic est eius repetitio. Quare ex Excerptis Peiresc. rescribere malim συνεχώρησαν. Küst. Porro Exc. ἀλλ' ἐς πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς συνελάσαντα (l. ἐλάσαντα) βαναύσοις τέ τισι τέχναις καὶ θήραις προσκαρτερεῖν παρέπεισαν, ὥστε αὐτούς τε καὶ τὸν Χρ. κτλ.

5. Ὅτι ἐν τῷ Μιλίῳ] Eadem fere leguntur in Anonymi Collect. de Antiq. Constantinop. post Codinum editis p. 80. ed. Paris. ubi om. ζητητέον etc. Vid. inf. Μίλιον. Gaisf. Eadem in Combefisii Origg. CPolit. manipulo p. 8. Θεοδοσίου om. A. 6. χαλκοῦ ap. Combef. 7. ζητητέον δὲ ὁ. Θ. lectores studiosi subiecerunt. 8. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς κατελ.] Vide supra v. Ἀντίοχος ὁ Πραιπόσιτος. Küst. τὸν Χουσάφιον τὸν Τζερὸπον ἐπιλεγόμενον, Πραιπόσιτον χρηματίζοντα. Synod. vet. c. 87. Hemst. V. Εὐνοῦχος. Reines. Et v. Πατρίκιος. Ὅτι Gaisf. cum *V. 11. δύο μεγίστας] Vid. Chron. Alex. p. 737. Fuit Pr. Pr. et Pr. V. Reines. Sive Chron. Pasch. p. 318. ed. Paris. unde narratio Suidae paulo negligentior lucem accipiat. Ceterum vide Küsterum in v. Κῦρος. ἐπάρχων] ὑπάρχων E. 12. διανύοντα] διανύων B. V. E. Med. Id suspicionem movet orationis interpolatae vel mutilatae. Ceterum malis διανέμοντα. 15. βασιλεὺς] βασιλέαν V. βασιλείαν scripsi cum *V. E. Gaisfordus: „Haec mihi non satis intellecta sunt, et forte nonnulla interciderunt. In versione Latina, stellulis appositis, ea praeterit Küsterus. Chronicon ubi supra: καὶ ἐχόλωσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ὅτι τοιαῦτα ἔκραξεν, καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημεύσας, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν etc." Chronicon causam amissae gratiae non ab Cyri vocibus sed a gloriosa factionum circensium laude repetit. Nihil his inest cur sermonem minus integrum ducamus. 16. ἐν Κοτυαείῳ] Vid. Pagi Crit. in Annal. Baronii a. 446. n. VI. Gaisf. Idem extat in v. Κῦρος. Smyrnae episcopum esse factum tradit Chron. Paschale. 18. Ζούμμας] Τζούμμας A. Chrysaphii memoria recurrit in vv. Παιτῖτα et Προθέματα.

Θεοδόσιος. Theodosius minor, Romanorum Imperator. hic patri in imperio successit, homo imbellis et ignavus; qui cum pacem pecunia non armis sibi compararet, rempublicam Romanam graviter afflixit. nam sub eunuchis educatus ipsorum voluntati in omnibus obtemperabat, adeo ut et legiones illorum ope indigerent, multaque in civilibus et militaribus institutis innovarentur, quod ad magistratus non accedebant viri, qui eos regere possent, sed qui aurum suppeditarent, propter eunuchorum avaritiam, et Sebastiani satellites, qui piratarum globum conflassent, Hellespontum et Propontidem infestarent. adeo miserum ad statum respublica fuerat adducta ab eunuchis, qui Theodosium, tanquam puerum, ludicris oblectamentis fallebant, et nihil omnino memoria dignum gerere sinebant. hinc ad L. usque aetatis annum sellulariis artibus et venationi semper studuit: adeo ut eunuchi et Chrysaphius summam imperii potestatem obtinerent. sed istum Pulcheria post mortem fratris ulta est. — In Milio stabat Theodosii statua equestris aenea, quam cum Imperator erexisset, multa congiaria largitus est civitati. sed quaerendum, cuius Theodosii fuerit illa statua. Θεοδόσιος. Theodosius minor Antiochum Praepositum dignitate privatum in Presbyterorum ordinem rettulit. idem Cyrum, qui in magistratu ipsi successerat, et duobus maximis imperiis eodem tempore praeerat, * hic felicitatis suae magnitudinem admiratus dixit: *Non places mihi, Fortuna, tam blande ridens.* hinc et ipse magistratu spoliatur, ut gentilis quique affectaret imperium, ac bonis publicatis factus est Episcopus Cotyaii in Phrygia. post hunc autem solus Chrysaphius, cogno-

Θεόδουλος. ἐμαρτύρησεν οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀμάχιος.

Θεοδώριτος. ὄνομα κύριον. Θεοδώρητος δὲ διὰ τοῦ η̄, ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Θεοδώριχος. ὄνομα κύριον.

Θεόδωρος, Βυζάντιος, σοφιστής, ὃς ὑπὸ Πλάτωνος λογοδαίδαλος ἐκλήθη. ἔγραψε κατὰ Θρασυβούλου, κατὰ Ἀνδοκίδου, καὶ ἄλλα τινά.

Θεόδωρος, ὁ ἐπίκλην Ἄθεος, ὃς ἠκροάσατο Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως, διήκουσε δὲ καὶ Βρύσωνος καὶ Πύρρωνος τοῦ Ἐφεκτικοῦ, ἀδιαφορίαν δοξάζων καὶ παραδιδούς. αἵρεσιν ἰδίαν εὗρεν, ἥτις Θεοδώρειος ἐκλήθη. οὗτος ἔγραψε πολλὰ συντείνοντα εἰς τὴν οἰκείαν αἵρεσιν, καὶ ἄλλα τινά. οὗτος εἶπε πρὸς Ἱππαρχίαν, τὴν γυναῖκα Κράτητος· Αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς πρὸς ἱστοὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας, καὶ τρίβωνα φοροῦσα.

Θεόδωρος, Γαδαρεύς, σοφιστής, ἀπὸ δούλων, διδάσκαλος γεγονὼς Τιβερίου Καίσαρος. ἐπεὶ δὲ συνεκρίθη περὶ σοφιστικῆς ἀγωνισάμενος Ποτάμωνι καὶ Ἀντιπάτρῳ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ. ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντώνιος συγκλητικὸς ἐγένετο. βιβλία δὲ ἔγραψε Περὶ τῶν ἐν φωναῖς ζητουμένων γ', Περὶ Ἱστορίας ά, Περὶ Θέσεως ἕν, Περὶ Διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως β', Περὶ Πολιτείας β', Περὶ Κοίλης Συρίας ά, Περὶ Ῥήτορος δυνάμεως ά, καὶ ἄλλα.

Θεόδωρος, ποιητής, ὃς ἔγραψε διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.

Θεόδωρος, ἀπὸ ἀναγνωστῶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. ἔγραψεν Ἱστορίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου ἕως τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ.

Θεόδωρος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Ἀπολινάριον τῆς Λαοδικείας τῆς Συρίας, τὴν ἡγεμονίαν λαχὼν Μοψουεστίας τῆς Κιλικίας, ἐκ διαμέτρου τῷ Ἀπολιναρίῳ φερόμενος, ὕβρεις οὐ τὰς τυχούσας τολμηρᾷ ψυχῇ καὶ ἀφόβῳ καρδίᾳ καταχέων τοῦ δεσπό-

2. καὶ ἔστιν] καὶ ζήτει Gaisf. cum *V. 3. V. Herodiani Epim. p. 177. et eadem praecipientem Tzetzem in Crameri Anecd. T. III. p. 372. coll. Choerob. ib. II. p. 170. 4. δωρεὰ τοῦ Θεοῦ] ἐκ Θεοῦ δωρεὰ E. 5. Vide v. Ἀμάχιος. Nomen recurrit apud Theophylactum historicum. 6. Θεόδωρος, Βυζ. σοφ.] De Theodoris vide Laertium in Aristippo (II, 104.), et ibi Menagium. *Küst.* Eadem *Eudocia* p. 230. ὑπὸ Πλάτωνος] Phaedri p. 266. E. 9. Θεόδωρος, ὁ ἐπίκλην Ἄθεος] De hoc Theodoro vide Laertium in Aristippo segm. 102. et 103. et Hesychium Milesium in libello *de Viris doctrina claris*. *Küst.* Plutarch. de Animi Tranq. p. 467. B. Cic. de N. D. I, 1. Tusc. I, 43. Philo in L. *Quod omnis probus liber* p. 684. *Reines.* 10. δὲ καὶ] δὲ om. V. 11. καὶ ἀδιαφορίαν] καὶ om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. Is vere sensit aliquid ad integritatem orationis desiderari. Possis etiam ἀδιαφ. δὲ δοξάζων. Ceterum cf. Diog. II, 97. 14. οὗτος εἶπε πρὸς Ἱππαρχ.] Ex Laertio in Hipparchia [VI, 98.], ubi tamen locus hic paulo aliter legitur. Vide Theodor. Canter. Varr. Lectt. I. c. 6. *Küst.* 16. ἡ τὰς πρὸς ἱστοὺς ἐκλ.] Est versus Euripidis in Bacchis (v. 1234.), ubi Agaue, filia Cadmi, sic de se loquens inducitur: Ἣ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας Εἰς μείζον' ἦκω, θῆρας ἀγρεύειν χεροῖν. *Küst.* 18. Θεόδωρος, Γαδαρ.] Huius Theodori oratoris meminit Strabo lib. XVI. p. 759. eumque sua aetate floruisse dicit. *Küst.* Decerpsit quaedam *Eudocia* p. 230. 19. Τιβερίου Καίσαρος] Vide locum memorabilem Suetonii Tib. 57. Accedat Quintilianus III, 1, 17. *et Theodorus Gadareus, qui se dici maluit Rhodium, quem studiose audisse, cum in eam insulam secessisset, dicitur Tiberius Caesar.* ἔπειτα δέ. *Küst.* Mihi sub finem videntur quaedam intercidisse, Theodorus ut traditus sit in ipsa Roma habitasse et artem explicasse. Ceterum affert Antipatrum Dio Chrys. T. I. p. 480.

2. ἐπὶ Ἀδριανοῦ] Narratio temporibus non satis conveniens utrum librariorum an Suidae errore vitium duxerit, incertum est. Desideratur etiam particula, haec cum praegressis coniungens. 4. βιβλία] βιβλία δὲ A. V. E. 5. περὶ Θέσεως ἕν om. B. E. Med. Horum librorum nullum vidimus excitari. 7. ῥήτορος] Opinor ῥητορικῆς. Ceterum artem Theodori rhetoricam disseruit Piderit de Apollodoro et Theodoro disput. Marb. 1842. 9. ποιητής] ποιητικός A. V. E. Repugnat *Eudocia* p. 232. 11. Θεόδωρος, ὁ ἀπὸ Ἀναγρ.] De hoc Theodoro consulendi sunt viri docti, qui ex professo de scriptoribus ecclesiasticis scripserunt. *Küst.* Vid. Voss. de Hist. Gr. II. 22. Cave Hist. Litt. T. I. p. 504. *Gaisf.* ὁ om. A. B. V. E. 12. ἔγραψεν Ἱστορίαν Ἐκκλησ.] De hac Historia Ecclesiastica Theodori accurate disputat Henr. Valesius in praefatione ad volumen III. Graecorum Historiae Ecclesiasticae Scriptorum; qui omnino consulendus est. *Küst.* 14. τῆς βασιλείας] τῆς om. V. ap. Gaisf. 15. Θεόδωρος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Ἀπολλ.] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Theodori Presbyteri in libello de Incarnatione Domini, qui ad calcem Gelasii Cyziceni editus est Paris. 1599. 8. *Küst.* V. ap. Gaisf. in marg. *Οὐαὶ αὐτῷ εἴη.* οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Ἀπολλινάριον τῆς Συρ. τὴν ἡγ.] Hic locus apud modo laudatum Theodorum Presbyterum sic legitur: *μετὰ τοῦτον δὲ τὸν Ἀπολλινάριον ἐνθέως ἀναφαίνεται τις Θεόδωρος τῆς Μοψουεστίας πόλεως οὕτω λεγομένης ἐν γῇ τῶν Κιλίκων τὴν ἡγεμονίαν λαχὼν* etc. *Küst.* Reddidi scripturam probam Ἀπολινάριον cum B. E. Med. 16. τῆς Συρίας] τῆς om. V. 17. δὲ τῷ] δὲ om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui similiter καὶ ante ὕβρεις inculcavit.

menta Zummas, dominatus est. Θεόδουλος. Theodulus sub Iuliano Apostata martyr est factus. quaere in voce Ἀμάχιος. Θεοδώριτος. Nomen proprium. Θεοδώρητος vero per η̄, donum Dei. Θεοδώριχος. Nomen proprium. Θεόδωρος. Theodorus Byzantius, sophista: qui a Platone *logodaedalus est* vocatus. scripsit contra Thrasybulum, contra Andocidem, alia quaedam. Θεόδωρος. Theodorus, cognomento Atheus, qui Zenonem Citieum, Brysonem et Pyrrhonem Ephecticum audivit, omnia indifferentia esse statuit, sectamque a se Theodoream vocatam condidit. hic multa scripsit, ad sectam ipsius spectantia, et alia quaedam. idem ad Hipparchiam, uxorem Cratetis, dixit: *Haec est illa, quae radiis apud telas relictis pallium gestat.* Θεόδωρος. Theodorus, Gadarenus, sophista, servili genere natus, qui fuit magister Tiberii Caesaris. postquam vero de arte rhetorica cum Polemone et Antipatro certavit, Romae habitavit. sub Hadriano Imperatore filius eius Antonius factus est Senator. scripsit libros tres de iis, quae in vocibus quaeruntur. De Historia librum unum. De Thesi, unum. De Dialectorum similitudine et demonstratione, duos. De Republica, duos. De Coelesyria, unum. De facultate oratoria, unum; et alia. Θεόδωρος. Theodorus, poeta, qui versibus varia scripsit, et in Cleopatram carmen. Θεόδωρος. Theodorus, Lector Magnae Ecclesiae Constantinopolitanae. scripsit Historiam Ecclesiasticam a Constantini temporibus usque ad Iustiniani imperium. Θεόδωρος. Theodorus, qui post Apollinarem Laodiceae in Syria episcopum extitit, et Mopsuestiae in Cilicia episcopatum adeptus est. hic Apollinari exadversum contrarius, insignes blasphemias audaci et praefidenti animo contra Christum Dominum

τον Χριστοῦ, ἄνθρωπον ἕνα τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ κοινὸν ἀποκαλῶν, καὶ ἐκ προκοπῆς λαβόντα τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ Θεὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίσματος ἀξιωθῆναι τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος δωρεᾶς, ἐν πρώτοις εἰς ὄνομα Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος βαπτισθέντα. τὸν δὲ Θεὸν Λόγον διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν κατ' εὐδοκίαν ἐν αὐτῷ κατοικήσαντα μεταδοῦναι τῆς θείκης ἀξίας αὐτῷ καὶ προσκυνήσεως εἰς ὕστερον μετὰ τὴν τελείωσιν. ταῦτα καὶ ἕτερα τοιαῦτα δυσφημήσας, δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐδογμάτισεν ἐπὶ Χριστοῦ, σχέσει τινὶ καὶ μόνον ἀλλήλαις ᾠκειωμένας. δευτέρα καὶ αὕτη βλασφημία, τὸ μίαν φύσιν ἐν Χριστῷ καὶ δύο φύσεις μὴ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ὁμολογεῖσθαι.

Θεοδρομῶν. κατὰ Θεὸν πορευόμενος.

177 *Θεοειδεστάτη.*

Θεοειδής. Θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.

Θεοειδῶς. Θείως.

Θεοείκελος. Θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος.

Θεόθεν. ἀπὸ Θεοῦ.

Θεόκλεια. ὄνομα κύριον.

Θεοκλυτήσαντες. Θεοῦ ἀκούσαντες, Θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγίνοντο κατ' αὐτοῦ. Καὶ αὖθις: Μήτε μὴν καταναγκάζεσθαι τοὺς ἐν Περσίδι Χριστιανοὺς εἰς μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. Καὶ αὖθις: Καὶ Κυζικηνῶν θυγατέρας τὴν ὥραν διαπρεπεῖς τῇ Δαρείου θυγατρὶ Ἀρσάμῃ ξένια ἀποστεῖλαι ἐγλίχετο. αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι. Καὶ Αἰλιανός: Οὐδαμῇ φορητὸν εἶναι τὸν βίον ἑαυτῇ μετὰ τὴν εὐνὴν τὴν ἄθεσμον πεπιστευκυῖα, θεοκλυτοῦσα καὶ μυρίας ὀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρωμένη, εἰ μὴ πράξαιντο τιμωρίαν τούτοις παρὰ τῶν τυράννων, ἑαυτὴν διέφθειρε.

Θεόκλυτος. Θεότιμος.

Θεοκλυτοῦντες. Θεοὺς ἐπικαλεσάμενοι. Καὶ ἐν ἑαυτοῖς θεοκλυτοῦντες ἅμα καὶ τῶν ὀργίων ἐμέμνηντο. τουτέστι τῶν μυστηρίων.

Θεοκρίνης. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἦν δὲ συκοφάντης.

Θεόκριτος, Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητρο-

---

1. *ἕνα τῶν*] *ἕνα τὸν* V. 5. *καὶ Υἱοῦ*] *καὶ* om. A. 7. *ἀρετὴν αὐτοῦ*] *αὐτοῦ ἀρετὴν* A. E. 10. *δυσφημήσας*] *δυσφημίσας* V. Mox *ἰδιοπεριορίστου* V. 11. *δύο φύσεις*] Prior vox in ceteris edit. deest, quam ex Theodoro Presbytero revocavi. *Küst.* 13. *βλασφημία*] Apud Theodorum Presbyterum corrupte legitur *πλάσιη*, qui proinde hinc emendandus est. *Küst.* *βλάστησις* A. B. V. E. Med. Non liquet. *τὸ μίαν*] *τοῦ μίαν* A. V. *οὐ μίαν* B. E. Corrige *βλ. αὐτοδ. μίαν φ.* Dein *ἐν Χριστῷ καὶ δύο φύσεις* transposui cum A. Edebatur: *καὶ δύο φύσεις ἐν Χρ. ἰδιοπεριορίστους*] Et haec vox in prioribus editt. [et A. B. V. E.] desideratur, quam supplendi sensus gratia [post *φύσεις*] ex Theodoro Presbytero Suidae restitui. *Küst.* 16. Huius gl. fides penes Suidam et Photium. 7. *Θεοειδέστη* *V. Cf. v. *Θειοειδεστάτη*. 18. *Θεοῖς*] *Θεοειδῆ ἦν. ἤγουν θεοῖς* E. Vide vel Il. *β'*. 623. 20. *Θεοείκελος*] Il. *ά*. 131. 22. *Θεόκλεια*] Soror Pythagorae. Vid. infra *Πυθαγόρα τὰ σύμβολα*. Laert. VIII, 1, *Θεμιστόκλεια* nominat. *Reines.* Item meretricis nomen apud Athenaeum. *Θέκλα* E. Scilicet Theoclia mater fuit Theclae.

1. *Θεοκλυτήσαντες*] Vid. *Ἡσυχίων. Hemst.* Item Hesychius. *Θεοκλυτῆσαι. Θεοῦ ἀκοῦσαι, καὶ θεοκλυτήσαντες* E. 2. *Ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλ. ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ*] Haec sunt verba Polybii [XXIV, 8, 7.] apud Constantinum in Excerptis ab Valesio editis p. 118. *Küst.* 3. *ἐγένοντο*] *ἐγίνοντο* reddidi cum A. V. E. Exc. *Μήτε μὴν*] Ex Menand. Excerpt. Legatt. p. 96. A. *Abresch.* Sive in ed. Niebuhrii p. 363. *μὴν* prius tollendum. Quod sequitur *εἰς* non recte Niebuhrius expunxit. 4. *μαγικὴν*] *μαγικὰ* V. 8. *Ἀρσάμῃ*] *Ἀρσάδῃ* B. E. *Ἀρσάχῃ* suspicabatur Coraës in Heliodor. p. 223. Ceterum historia videtur ad illam Cyzici deditionem spectare, quam attigit Herodotus VI, 33. 12. *ἑαυτῇ*] *ἑαυτὴν* B. V. 14. *τούτων*] Ed. Med. *τούτους*. Leg. *τούτου. Toup.* MS. *τούτοις* A. B. V. E. Horum nihil satisfacit. Equidem suspicabar *τιμωρίαν τοῦ ἄγους*. 18. *ἑαυτοῖς*] Leg. *ἐν αὐτοῖς. Toup.* MS. 19. *τουτέστι τῶν μυστηρίων* neglexit vulg. Tuetur *V. 20. *Θεοκρίνης*] Plura de hoc Theocrine habet Harpocratio, quem vide. *Küst.* *Δημοσθένης*] P. 329, 26. 21. *ἦν δὲ συκοφάντης*] Huius criminis gratia accusavit eum Epichares, ut discimus ex argumento orationis contra Theocrinem, quae Demostheni in eius operibus hodie ascribitur; quamvis nonnulli veterum Dinarcho eam tribuerint. *Küst.* 22. *Θεόκριτος, Χῖος*] De eo vide Vossium in opere de Histor. Gr. et Ionsium de Scriptor. Histor. Philos. lib. I. c. 9. *Küst.* Fuit maledicus in Aristotelem. Cf. Laert. in Aristot. p. 218. Euseb. Praep. Ev. XIV, 2. Plut. de Exil. p. 603. C. Clem. Alex. in Paraen. p. 45. *Ἀγαμαί*, inquit, *τὸν θεῖον σοφιστὴν*

---

effudit, hominem eum uni nostrum similem et communem appellans, et qui ex profectu gratiam divinam esset consecutus, ut et Deus appellaretur, et post baptismum in Iordano donum Spiritus S. adeptus primus omnium in nomine Patris, Filii et Spiritus S. baptizaretur. Deumque Verbum, cum ob excellentem eius virtutem ex placito cum Iesu habitasset, divinam dignitatem, et deinde post consummatam vitam adorationem ipsi impertisse. haec et alia huiusmodi impia dicta evomens duas in Christo distinctas naturas, certo quodam respectu tantum inter se coniunctas esse statuit. altera haec est blasphemia, unam naturam et duas naturas discretas in Christo non secundum sanam doctrinam profiteri. *Θεοδρομῶν.* Secundum Deum ambulans. *Θεοειδεστάτη.* *Θεοειδής.* Diis forma similis. *Θεοειδῶς.* Divine. *Θεοείκελος.* Diis forma similis. *Θεόθεν.* Divinitus. *Θεόκλεια.* Nomen proprium. *Θεοκλυτήσαντες.* Qui deum audierunt, qui deum invocarunt. *Unde imprecationes et vota contra illum exoriebantur.* Et rursus: *Ne Christiani, qui erant in Perside, Magorum religionem amplecti cogerentur, neve praeter animi sententiam invocare deos, qui apud Medos recepto more colerentur.* Item: *Et Cyzicenorum filias forma insignes Darii filiae Arsamae xeniorum loco mittere cupiebat. illae vero ad Dianam confugiunt, deam invocantes eiusque simulacrum amplectentes.* Aelianus: *Illa vero vitam sibi minime vitalem fore rata post nefarium illum concubitum, deosque invocans et Ephesiis mille diras imprecata, ni poenas horum a tyrannis exigerent, se ipsa interfecit.* *Θεόκλυτος.* A Deo honoratus. *Θεοκλυτοῦντες.* Deos invocantes. *Et inter se dum deos inrocant, simul orgiorum recordabantur.* *Θεοκρίνης.* Theocrines. Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. fuit sycophanta. *Θεόκριτος.* Theocritus, Chius, rhetor, discipulus Metrodori

δώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. ἔγραψε Χρείας· ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ. φέρεται αὐτοῦ Ἱστορία Λιβύης, καὶ Ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἔστι καὶ ἕτερος Θεόκριτος, Πραξαγόρου καὶ Φιλίννης, οἱ δὲ Σιμιθίχου· Συρακούσιος· οἱ δέ φασι Κῶον, μετῴκησε δὲ ἐν Συρακούσαις· οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα· Προιτίδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωίνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας, Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι Βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὑτοσί, Μόσχος Σικελιώτης καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου, καλουμένου Φλώσσης.

Ὁ δὲ Φιλιππικὸς θέραψ ἦν καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ Ἀντώνιον θιάσῳ κατείλεκτο.

Θεολογῶ. δοτικῇ.

Θεομισής, ὑπὸ θεοῦ μισούμενος. Θεομίσης δὲ ὁ μισῶν τὸν θεόν.

Θεόμητι. Θεόφρονι, Θεοβούλῳ.

Θεόπομπος, Θεοδέκτου ἢ Θεοδώρου, Ἀθη- 178
ναῖος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα κδ'. ἔστι δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας κατὰ Ἀριστοφάνην. δράματα δὲ αὐτοῦ εἰσι καὶ ἄλλα πολλά.

Ὅτι Ἀσκληπιὸς καὶ τῶν ἐν παιδείᾳ ἦν προμηθής. φθόη γοῦν Θεόπομπον ῥινώμενόν τε καὶ λειβόμενον ἰάσατο, καὶ κωμῳδίαν αὖθις διδάσκειν ἐπῆρεν, ὁλόκληρόν τε καὶ σῶν καὶ ἀρτεμῆ ἐργασάμενος. καὶ δείκνυται καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ Θεοπόμπου·

Θεόκριτος ὄνομα αὐτῷ. Est ibi scomma eius in Alexandrum, cum non inter deos fuerit relatus. Cf. Plutarch. De Educ. p. 11. A. Macrob. VII, 3. et Athen. VI. 231. XII. 540. Theocriti sententias iuxta seriem litterarum Gr. habet Stobaeus Gesneri Serm. 281. *Reines.* Adde Iacobs. in Anthol. T. XIII. p. 958. et Clint. F. Hell. Tom. III. p. 477. De utroque Theocrito pleraque repetiit *Eudocia* pp. 230. 232.

1. ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπ.] V. Strabo XIV. p. 645. De Chriis autem sive dictis salsis et acutis cf. Pflugk. de Theopompo p. 32. sq. 2. φέρεται δὲ] δὲ omisi cum A. B. *V. 3. θαυμάσιαι] θαυμάσιοι V. καὶ λόγοι πανηγυρικοί addit Eudocia. De hisce titulis aliqua potest existere dubitatio. 4. δὲ καὶ] δὲ omisi cum A. *V. Φιλίννης] Φιλλίνης V. Φιλίνης *V. Mox Συμίχου E. Corrige Σιμίχου vel Σιμιχίδου. 5. Συρακούσιον] Leg. Συρακούσιος. Toup. Σύρρακούσιος A. B. Συρακούσιος E. 8. Προιτίδας] Vid. v. Θεόφιλος. Toup. MS. 9. Ἰρωίνας *V. - 10. Ἰάμβους καὶ] καὶ ἰάμβους *V. B. E. Med. καὶ sustuli cum A. 12. Μόσχος Σικ. καὶ Βίων ὁ Σμυρν.] Moschi huius et Bionis Idyllia quaedam hodie adhuc extare notissimum est. *Küst.*

1. Ὁ δὲ Φιλιππικὸς θέραψ ἦν καὶ κολ.] Fragmenti huius supplementum habes supra v. *Βάρβιος*. *Küst.* Neutro in loco mireris extare, quod in vocem *θεόληπτος* conveniat. Itaque membrum opinor intercidisse, unde *θεόληπτος* posset excitari. Ceterum *θέρειν — κολαβικὸς* B. E. 3. δοτικῇ] Immo *αἰτιατικῇ*: v. Cram. Anecd. Vol. IV. p. 294. Gl. om. vulg. Tuetur *V. 4. Θεομισής. ὑπὸ θεοῦ μισούμενος. θεομίσης δὲ ὁ μισ.] Ex Scholiasta Aristophanis in Av. 1547. *Küst.* 5. His subiecit *V. *θεοβούλῳ* et *Θεόπομπος* iteratum. 7. Θεόπομπος, Θεοδ.] De hoc Theopompo aliisque scriptoribus eiusdem nominis vide Meursium in Apollonium c. 10. *Küst.* ἢ Θεοδώρου ab *Eudocia* p. 232. omissum reiecit Meinekius Com. Vol. I. p. 236. nec Theodectem ille concedens, cum Tisameno natum Aelianus tradat, neque Theodorum tragicum quendam poetam, siquidem novum et incredibile sit filium tragoediarum scriptoris in comoediis elaborasse. 8. κδ'.] Immo *κ'*. 9. κατὰ Ἀριστοφάνην] Hoc est, si fabularum indicia spectamus, Aristophani suppar senescenti. Deinde *δράματα*, nisi Suidam fingimus sui prorsus oblitum, non dubito quin e praegressis immigraverit et orationem turbarit. Nam qui comicum poetam, id quod saepius accidit (v. Meinek. p. 243.), cum historico confudisset, scribere debuerat, αὐτοῦ δέ εἰσι καὶ ἄλλα πολλά, vel brevissime καὶ ἄλλα πολλά (ἔγραψε). Sequitur ut appendix ista *δράματα δὲ — πολλά* a Suida prorsus abiudicetur. 11. Ὅτι Ἀσκληπιὸς καὶ τῶν ἐν παιδ. ἦν προμ.] Sic locum hunc, qui in prioribus editt. prava interpunctione [καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ Ἀσκληπιός. καὶ τῶν ἐν παιδ. κτλ.] obscuratus est, ex MSS. in integrum restitui. Ceterum totum hunc locum de Theopompo comico, ab Aesculapio pristinae valetudini restituto, ex Aeliano depromptum esse discimus ex vv. *Παρίας λίθον* et *Φθόη*, ubi pars fragmenti huius praefixo Aeliani nomine repetitur. *Küst.* 12. Θεόπομπον] τὸν Ἀθηναῖον addit v. *Φθόη*. ῥινούμενον] ῥινώμενον A. B. V. Edd. ante Küst. cum v. *Φθόη*. Interpres: *tabe quasi lima attenuatum.* ῥινόμενον E. ῥινούμενον e correctione Porti tacite recepit Küsterus. ῥικνούμενον Meinekius. Maluit Lobeckius Aglaoph. p. 1305. extr. *ἰνωμένον* vel simile quid. Nondum indagata est Aeliani vox recondita. Ea tamen non multum videtur ab *ἐῤῥικνωμένον* esse recessura. Supra Suidas: Ἐῤῥικνωμένον (Photius ἐικνωμιένον). *συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐῤῥυτιδωμένον.* 13. κωμῳδίας] κωμωδία V. κωμωδίαις E. κωμῳδίαν διδάσκειν αὖθις ἐ. supra gl. Ἐπῆρεν. Restitui numerum singularem, eadem ratione fictum, qua τραγῳδία videmus de genere poesis tragicae usurpari. 14. ἐπῆρεν] ἐπεῖρεν V. ὁλόκληρόν τε — ἐργασάμενος repetuntur v. *Σῷ*. ὁλόκλ. τε] ὁλόκλ. τε γὰρ Med. 15. καὶ δείκνυται καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ] Ita quoque leguntur haec verba infra v. *Παρίας λίθον*, ubi Aeliano assignantur. Sed corruptelam manifesto indicant. Rescribendum utique: *ἐπὶ τάφῳ Θεοπόμπου εἴδωλον Παρίας λίθου. Super sepulcrum Theopompi imago ex Pario lapide.* Quod viros doctos in Aelianum fugisse miror. Epigr. Anthol. lib. III. p. 379. Ἀντί τοι εὐλεχέος θαλάμου σεμνῶν θ' ὑμεναίων *Μάκρ' στῆσε τάφῳ τῷδ' ἐπι μαρμαρίναν Παρθενικήν. Toup.* I. p. 286. *ἐπὶ λίθῳ* Kühnius. Apparet non in sepulcro sed in ara quadam vel sacello effigiem illam cum inscriptione exhiberi debuisse. Itaque columella sive *στήλη* videtur ectypis

Isocratici. scripsit Chrias. idem in republica adversarius extitit Theopompi historici. extant eiusdem Historia Libyca et Epistolae admirabiles. ab hoc diversus fuit Theocritus Praxagorae et Philinnae filius, quem alii dicunt filium Simmichi, Syracusanus. alii vero Coum fuisse et Syracusas migrasse. hic scripsit ea quae vocantur carmina Bucolica, Dorica dialecto. quidam etiam haec ad eum referunt, Proetidas, Elpidas, Hymnos, Heroinas, carmina Epicedia, Elegias, Iambos, Epigrammata. sciendum autem tres fuisse carminum bucolicorum poetas, hunc Theocritum, Moschum Siculum, Bionem Smyrnaeum, ex oppidulo, quod Phlossa vocabatur, oriundum. *Θεόληπτος.* Numine divino afflatus, divinitus commotus. *Philippicus vero servilis erat ingenii et assentator, et coetui eorum, qui Antonium colebant, ascriptus.* Θεομισής. Deo exosus. *θεομίσης* vero, dei osor. Θεόμητι. Divina prudentia praedito, consiliis pollenti. Θεόπομπος. Theopompus, Theodectis an Theodori filius, Atheniensis, comicus, edidit fabulas XXIV. fuit antiquae comoediae poeta suppar Aristophani. scripsit plures alias fabulas. *Aesculapius eorum quoque, qui litteris student, curam gerit. velut Theopompum sanavit, tabe maceratum ac diffluentem, et ad docendas comoedias denuo animum addidit, cum integrum salvumque et incolumem eum reddidisset. et monstratur etiamnum sub lapide imago Theo-*

πατρόθεν ὁμολογοῦντος αὐτὸν τοῦ ἐπιγράμματος, Τισαμενοῦ γὰρ ἦν υἱός· εἴδωλον Παρίας λίθου. καὶ ἔστι τὸ ἴνδαλμα τοῦ πάθους μάλα ἐναργὲς κλίνη καὶ αὐτὴ λίθου. ἐπ' αὐτῆς κεῖται νοσοῦν τὸ ἐκείνου φάσμα, χειρουργίᾳ φιλοτέχνῳ· παρέστηκε δὲ ὁ θεὸς καὶ ὀρέγει οἱ τὴν παιώνιον χεῖρα, καὶ παῖς νεαρὸς ὑπομειδιῶν καὶ οὗτος. τί δὲ ἄρα νοεῖ ὁ παῖς; ἐγὼ συνίημι, τοῦ φιλοπαίστην ποιητὴν ὑποδηλοῦν. γελᾷ γὰρ καὶ τῆς κωμῳδίας τὸ ἴδιον διὰ συμβόλων αἰνίττεται. εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἕτερος, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω.

Θεόπομπος, Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου, γεγονὼς τοῖς χρόνοις κατὰ τὴν ἀναρχίαν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἔφορος· Ἰσοκράτους ἀκουστὴς ἅμα Ἐφόρῳ. ἔγραψεν Ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἐν βιβλίοις β', Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ', Ἑλληνικὰς ἱστορίας· ἔσπονται δὲ ταῖς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, καί εἰσιν ἐν βιβλίοις ιά, ἔχουσαι τὰ ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ λοιπά. ἔγραψε καὶ ἕτερα πλεῖστα.

Θεοπροπία. μαντεία. Καὶ Θεοπρόπιον, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα. Καὶ Θεοπροπήσιν.

Θεοπρόπος. μάντις, ἢ θεοῦ προφήτης.

Θεοπτία. ἡ θεία ὀπτασία. Ὀπτεία δὲ καὶ Ἐποπτεία.

Θεορρημοσύνην. τὴν θείαν διδασκαλίαν, τὴν κατήχησιν.

Θεόρρυτον. ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον.

Θεός. ὅτι Φίλων τοῦ Θεὸς καὶ Κύριος σὴν σημασίαν ἑρμηνεῦσαι πειρώμενος τῆς βασιλικωτάτης

---

ornata basin pro fundamento habuisse, cui poeta quicquid epigrammatis fuit insculpi iusserit. Totius artificii rationes ad delineationem Aristidis Vol. I. p. 516. perspicuam licebit exigere. Quamquam ὑπὸ λίθῳ non mediocrem movet suspicionem, praesertim si quis circumductam illam iuncturam verborum Θεοπόμπου εἴδωλον consideret. Etenim expectamus ἀνάθημα Θεοπόμπου post significationem loci cuiuspiam.

1. *Τισαμενοῦ*] Atqui modo Theodectes vel Theodorus pater fuit editus: de comico tamen loqui Aelianum ex τῆς κωμῳδίας τὸ ἴδιον satis patet. *Τισαμενὸν* inter fabulas Theopompi veteres recensent. *Hemst.* 3. *ἔστι τό*] Rectius, opinor, *ἔστι τοι*. 4. *λίθου*] *λίθον* B. E. Modo *Παρείας* *V. *ἐκείνου*] *ἐκείνης* E. 5. *χειρουργίᾳ φιλοτ.*] Pessime Portus, *ingeniosa ac solerte Aesculapii chirurgia utens.* Vox *χειρουργία* enim hic significat artem fingendi statuas et simulacra: uti ipsi statuarii vocantur *χειρουργοί*. Vide infra v. *Χειρουργοί*. *Küst.* 8. *τοῦτο*] *τοῦ* reddidi cum A. B. E. *V. Edd. vett. *τοῦτο* ex mala Porti coniectura adoptavit Küsterus. Absolute positum *τοῦ ὑποδηλοῦν*: hoc sibi puer vult, quantum ego coniecto (nam suspicor *ὅσον* sive *ὡς ἐγὼ συνίημι* veterem fuisse scripturam), ut artem poetae comici declaret. Ceterum Meinekius Aeliano iure repugnans: Quae multum vereor (inquit) ne falsa sit interpretatio. Puer fortasse filius Theopompi est. 12. *Θεόπομπος, Χῖος*] De hoc Theopompo vide Photium in Bibliotheca, Cod. CLXXVI. Meursium in Apollon. Dysc. c. 10. Vossium de Histor. Gr. et Iousium de Scriptor. Histor. Philos. I, 9. Ob maledicentiam stili male audit, eoque nomine reprehenditur a Polybio in Excerptis Peiresc. p. 21. 22. ubi insigne fragmentum ex eius Philippicis adducitur. *Küst.* Adde v. *Ἔφορος* et *Eudociam* p. 230. *Δαμασιστράτου*] *Δαμοστράτου* Photius p. 203, 19. *Hemst.* 13. *κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας*] *τοῖς χρόνοις κατὰ τὴν ἀναρχίαν* A. B. et fere V. ubi *ἀρῇ* pro *ἀναρχίαν*. *Gaisf.* 14. *ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης*] Iousius loco laudato eum recentiorem facit, et ad Olympiadem CX. potius referendum statuit, cuius argumenta et rationes, quibus sententiam suam stabilit, apud ipsum lege. *Küst.* Suidae errorem notavit etiam Clintonus F. H. T. II. p. 374. post Wesselingium in Diod. XIV, 3. Nisi forte *γεγονὼς* spectat ad annum natalem. Sed Eudocia propius ab vero *ἐπὶ τῆς ῥῆ Ὀλ.* 15. *ἀκουστὴς ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν*] Scribe *ἀκουστὴς ἅμα Ἐφόρῳ. Ἔγραψε.* Phot. Bibl. Cod. 176. *φασὶ δὲ αὐτὸν (Θεόπομπον) τε καὶ Ἔφορον Ἰσοκράτους γενέσθαι μαθητάς.* Atque ita recte distinxit Meursius in Apollon. p. 106. Sic locutus est v. *Καλλισθένης. Toup.* Item Ruhnkenius Hist. Crit. Orat. Gr. p. 88. 16. *Ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου*] Vide Frommelii Dissert. in Creuzeri Meletem. III. p. 137. seqq.

1. *Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ'*] Potius credendum est Diodoro Siculo, qui lib. XVI. (c. 3.) testatur, Historiam Philippicam Theopompi constitisse libris LVIII. ut observarunt Vossius et Iousius. Ex his LVIII. libris tempore Photii LIII. tantum superstites fuerunt, ut ipse testatur loco paulo ante laudato. *Küst.* Qua ratione honori Suidae possit succurri, vidit Pflugkius de Theop. p. 37. *Φιλικὰ* E. Med. Eudoc. Tum *ἐν βιβλίοις β'* Med. 2. *ἕπονται δὲ ταῖς*] Vid. Wesseling. in Diodor. Sic. T. I. p. 573. (XIII, 42.) *Toup.* MS. Docet vero Diodorus non XI. sed duodecim libris Hellenica constitisse. Porro Xenophontem non debebat Suidas immiscere. 4. *λοιπά*] *τὰ λ.* B. E. Neutrum satisfacit. 5. *ἕτερα*] *ἄλλα* E. 6. *Θεοπροπία*] *Θεοτροπία* A. *Θεοπομπία* V. Cf. v. *Πρόπιον*. *μαντεία*] *ἁμαρτία* prave Photius et Lex. Seg. MS. *Θεοπρόπιον. τὸ ἐκ τοῦ μ.*] Vide Scholiastam Homeri in Il. *ά*. 87. *Küst.* *Θεοτρόπιον* A. 7. *Θεοπροπήσιν*] Sic A. E. quod reposuerat Gron. Rec. mutil. p. 18. *Θεοπροποίησιν* B. *Θεῶ προπίησιν* V. *Θεοπροποίησις* Med. *καὶ Θεοπρ.* om. vulg. 9. *ἢ θεοῦ προφήτης*] *ἡ θεοῦ προφητεία* V. 10. *Θεοπτία*] Vide scitam observationem Hemsterhusii in Hesychio. *ἡ τοῦ θεοῦ ὁ.* Zon. p. 1030. V. Herod. Epimer. p. 58. Sub finem *Ὀπτεία καὶ Ε.* neglexit vulg. Tuetur *V. 12. Haec quoque glossa spectat ad patrum orationem. Eiusdem fabricae est *Θεορρήμων* in Boisson. Anecd. IV. p. 379. *Θεορημοσύνην* *V. 14. *θεόθεν προχεόμενον*] *θεόθεν* om. A. B. E. *V. Photius. 15. *ὅτι* Gaisf. cum *V. *Κύριος*] *καὶ κύριος* A. V.

---

pompi (quippe quem inscriptio ex patris nomine designet, Tisameni filium), facta ex marmore Pario; estque morbi simulacrum prorsus manifestum lectus et ipse lapideus, in quo eius imago iacet, manu artificis affabre ficta, ut morbum prae se ferat. prope vero deus astat, manum ei porrigens salutarem, et tenellus puer, leniter ille subridens. quid autem sibi vult ille puer? quantum ego assequor, ut poeta ludi iocique intelligatur. ridet enim, et per symbola significat comoediae munus. si tamen quis aliter sentiat, is sententiam suam retineat, nec mihi litem moveat. Θεόπομπος. Theopompus, Chius, rhetor, Damasistrati filius, qui puer vidit tempora confusionis Atticae in Olymp. XCIII. quando et Ephorus, et Isocratis auditor fuit cum Ephoro, scripsit Epitomen Historiarum Herodoti libris II. Philippica libris LXXII. Historias Graecas, quae libris XI. constant, et inde narrationem ordiuntur, ubi Thucydides et Xenophon desinunt. complectuntur autem ea quae post bellum Peloponnesiacum gesta sunt, quaeque sequuntur. scripsit et alia plurima. *Θεοπροπία.* Vaticinium. Et *Θεοπρόπιον*, oraculum a deo editum, vaticinium. Et *Θεοπροπήσιν.* *Θεοπρόπος.* Vates, vel dei propheta. *Θεοπτία.* Divina visio. *Θεορρημοσύνην.* Divinam doctrinam, institutionem sacram. *Θεόρρυτον.* A Deo progressum vel manans. *Θεός.* Philo cum dictum illud *Deus idemque Dominus* interpretaretur, summae

Τριάδος ἔννοιαν ἔσχεν. φάσκων γὰρ ὅτι εἷς ἐστιν ὁ Θεός, οὐ πρὸς τὸν ἀριθμὸν κατέδραμε τῆς Μονάδος, ἀλλὰ πρὸς τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸ τῶν μὲν πάντη διαιρετῶν ἐνικώτερον, τῶν δὲ ὄντως μοναδικῶν ἀφθονώτερον. καὶ οὕτω κατα-
179 κράτος εἶλεν αὐτοῦ τὴν ψυχήν, ὡς εἰπεῖν, δύο μὲν εἶναι τὰς τοῦ Ὄντος δυνάμεις· ὧν ἡ μὲν ποιητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ φησὶ καλεῖται Θεός, ἡ δὲ βασιλικὴ καὶ τιμωρητικὴ Κύριος.

Θεὸν δὲ εἶναι δοξάζουσιν Ἕλληνες ζῷον ἀθάνατον, λογικόν, τέλειον, νοερόν, ἐν εὐδαιμονίᾳ, κακοῦ παντὸς ἀνεπίδεκτον, προνοητικὸν κόσμου τε καὶ τῶν ἐν κόσμῳ· μὴ εἶναι μέντοι ἀνθρωπόμορφον· εἶναι δὲ τὸν μὲν δημιουργὸν τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ πατέρα πάντων, κοινῶς δὲ καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ διῆκον διὰ πάντων, ὃ πολλαῖς προσηγορίαις προσονομάζεται κατὰ τὰς δυνάμεις.

Θεός. Δαβὶδ φησί· Πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα. ἔνθεν καὶ τὸ Τρισάγιον ἡμῖν ἐξύμνηται.

Θεός. Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

ὅμοιον τούτῳ τὸ Πινδαρικόν·

Θεὸς καὶ πτερόεντ' ἀετὸν ἔκιχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται
δελφῖνα.

Καὶ παροιμία· Θεὸς ἡ Ἀναίδεια. λέγεται κατὰ τῶν διὰ ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελούντων. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ'.

Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. ζήτει ἐντῷ Ἀπὸ μηχανῆς.

[Ὅτι ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα γίνονται καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλοκἀγαθία, θεὸς καὶ ἐχθρὸς θεοεχθρία.]

Θεσσαλὸν σόφισμα. ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεοσέπτωρ. Θεοσεβής.

Θεοσέπτου. βροντῆς θεοσέπτου, ὑπὸ θεῶν καταπεμφθείσης, θείας τινὸς καὶ τετιμημένης.

Βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Σοφοκλῆς δὲ λέγει·

Ἧκοι γὰρ ἂν θεία νόσος.

τουτέστιν, ἡ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἴς τινα. περὶ τῆς μανίας Αἴαντος.

---

2. *θεός*] ὁ θεός ded cum A. 4. *πάντων*] *πάντη* A. B. V. E. *ἐνικώτερον*] *ἐνικώτατον* E. Mox *μοναδικὸν* V. 8. *ποιητ. τε καὶ*] *τε* om. A. B. V. E. 10. *Θεὸν δὲ εἶναι δοξάζουσιν Ἕλλ.*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli sunt verba Laertii in Zenone segm. 147. *Küst.* 14. *εἶναι δὲ τὸν μὲν*] Immo *εἶναι δὲ αὐτὸν δημιουργὸν μέν.* 15. *δὲ τὸ*] *δὲ καὶ τὸ* A. V. *τε καὶ τὸ* Laert. hinc refingendus. Infra *ὃ* tollendum. 17. *προσαρμόζεται*] Apud Laertium rectius legitur *προσονομάζεται. Küst.* Sic V. 18. *Δαβίδ*] Ps. XLI, 2. Vid. supra *Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.* 21. *Σοφοκλῆς*] Electr. 696. et Schol. Ad Ai. 455. pertinere existimabat Küsterus, post Portum: quos mireris oblitos fuisse glossae *Ἰσχύων*, ubi totidem fere voces extant. *Ἀριστοφάνης* A. V. De quo vide sub gl. *Θεοσέπτου.* 23. *οὐδ' ἂν*] *οὐδὲν* A.

1. *τούτῳ τὸ Πινδαρικόν*] *τοῦτο τῷ Πινδαρικῷ* E. *αὐτῷ τὸ Π.* Schol. Vide Pyth. II, 91. 2. Corrige, *Θεὸς ὃ καὶ πτ. ἀ. κίχε.* 5. *Θεὸς ἡ ἀναίδεια. λέγεται κατὰ τῶν διʼ ἀν.*] Locus hic in prioribus editt. foede mutilatus est, quem ex 2 MSS. Pariss. in integrum restitui. *Küst.* Exciderunt enim *ἡ Ἀναίδεια — Ἀθήνησιν* B. E. et edd. vett. *κατὰ τῶν*] *ἐπὶ τῶν* Photius, omisso *τινά.* 6. *ὠφελούντων*] Sic quidem MSS. Pariss. exhibent: sed scribere malim *ὠφελουμένων*, ut apud Zenobium et Diogenianum. *Küst.* *ὠφελουμένων* etiam Photius. *ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια*] Athenienses Contumeliae et Impudentiae aras olim posuisse ex Theophrasto refert Zenobius Adag. IV, 36. Clemens Alexandrinus quoque in Admonit. ad Gentes p. 12. testatur Epimenidem Athenis Impudentiae aram erexisse: quem vide. *Küst.* 7. *ἱερὸν*] *ἱερὸν ἦν* V. Photius. Dein *ἐν* om. V. E. *κἀκεῖ ἱερὰν αὐτῆς* male Davisius in Cic. de Legg. II, 11, p. 116. 9. *ζήτει* Gaisf. cum *V. *ἐν τῷ ἀπὸ μηχανῆς*] In prioribus editt. haec praeterea leguntur: [*Ὅτι* praefixit Gaisf. cum *V.] *Ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα γίνεται καλὸς καὶ ἀγαθός, καλοκἀγαθία· Θεὸς καὶ ἐχθρός, θεοεχθρία.* Sed cum eadem supra v. *Ἀνημιωβολιαῖα* legantur, supervacaneam hic eorum repetitionem fore credidi. *Küst.* Restituit Gaisfordus. Apparet annotationem istam in margine positam fuisse, eamque ad glossam spectare debuisse *Θεοεχθρία.* 11. *γίνονται*] Sic A. V. *γίνεται* B. E. Med. 12. *ἀγαθός*] *ἀγ. καὶ* Med. 14. *Θεσσαλὸν σόφισμα*] Vide Zenobium Adag. IV, 29. *Küst.* Et gl. *Θετταλῶν σόφισμα.* Porro v. Schol. Euripid. Phoen. 1416. et Voemelii Prolegg. in Demosth. Philipp. p. 89. Gl. male locata. 16. *Θεοσέπτωρ*] Euripid. Hippol. 1364. 17. *Θεόσεπτον. Ἀριστοφάνης· Βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου*] *Θεοσέπτου. βροντῆς θεοσέπτου* A. V. et fere E. Sed *Ἀριστοφάνης* librarii nisi fallor traduxerunt in v. *Θεός. Σοφοκλῆς.* 18. *θείας*] *ἢ θείας* E. 19. *Βροντῆς — Νέφελαις*] Haec dederunt A. B. V. E. Sed *μυκησαμένου σέπτου* *V. 20. *Ἀριστοφάνης*] In Nub. 291. *Σοφοκλῆς*] In Ai. 186. 21. *Ἧκει*] *ἥκοι* A. B. E. 22. *εἰς αὐτόν* Schol. Soph. 23. *Αἴαντος*] *αἵματος* V. *λέγει* addit E.

Trinitatis notionem habuit. etenim unum esse Deum affirmans non ad unitatis numerum respexit, sed ad mysterium sanctae Trinitatis, quod et magis unum est quam quae ubivis dividi possunt, et vere singularibus uberius: eaque tanta vi animum eius occupavit, ut diceret duas esse Entis facultates; quarum una, inquit, efficiens et agens, vocatur Deus, altera vero regia et ultrix, Dominus. — Graeci statuunt Deum esse animal immortale, ratione praeditum, perfectum, intelligens, beatum, omni malo vacuum, mundo providens et iis quae in mundo sunt: non tamen esse humana forma praeditum. eundem perhibent opificem universi et tanquam patrem omnium. communiter vero partem eius per omnia penetrantem variis nominibus, pro diversis facultatibus, appellant. *Θεός.* David: *Ad Deum illum fortem et viventem.* hinc etiam *Trisagium* a nobis canitur. *Θεός.* Sophocles: *Cum deorum aliquis laedit, ne validus quidem effugere queat.* huic dicto simile Pindaricum illud: *Deus etiam velocem aquilam assequitur, et marinum praevertit delphina.* Et proverbium: *Impudentia est dea.* dicitur in eos qui ex impudentia fructum capiunt. colebatur enim Athenis Impudentia, eiusque templum fuisse tradit Ister lib. XIV. *Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.* Quaere in v. *Ἀπὸ μηχανῆς.* *Θεσσαλὸν σόφισμα.* Thessalica fraus. de iis qui non aperto Marte pugnant, sed subdole rem gerunt. *Θεοσέπτωρ.* Dei cultor. *Θεοσέπτου.* Divinitus emissi, divini et honorati. Aristophanes Nubibus: *Audistine mugitum tonitrus divini?* Sophocles autem ubi dicit: *Invaserit utique divinus morbus*, idem est quod a deo immissus in aliquem. oratio est de Aiacis

Θεοσημεία. ἡ τοῦ Θεοῦ μαντεία.

Θεοστυγεῖς. Θεομίσητοι. οἱ ὑπὸ Θεοῦ μισούμενοι, καὶ οἱ Θεὸν μισοῦντες. παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ Θεοστυγεῖς οὐχὶ οἱ ὑπὸ Θεοῦ μισούμενοι, ἀλλ' οἱ μισοῦντες τὸν Θεόν.

Θεοσυλής. ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. Ὁ δὲ Θεοσυλὴς γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν Θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας, καὶ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς.

Θεοῦ παρόντος ἅπαν ἄπορον πόριμον.

Θεούς. τοὺς τῶν Ἰουδαίων ἄρχοντας. Ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς, καὶ Θεοὺς οὐ κακολογήσεις. ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀληθῶς κριτής ἐστιν, ἐνεχειρίσθησαν δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι κρίνειν, προσηγορεύθησαν Θεοὶ οἱ ἐνδίκως δικάζοντες.

Θεοί. οἱ κατ' εἰκόνα θείαν γεγενημένοι καὶ τὴν ἀκήρατον τὴν εἰκόνα φυλάξαντες. ὁ τούτων Θεὸς συνάγει τὴν οἰκουμένην εἰς τὸ κριτήριον. καὶ Δαβίδ· Θεὸς θεῶν κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν. καὶ τὰ ἑξῆς.

Θεοίνιον. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγοντο, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἀπέθυον. τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον.

Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισι. Θεῶν βουλομένων. οὐ γὰρ οἱ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αὐτῷ αἰτίαν παρέσχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος.

Θεοφάνεια. ἡ τοῦ Θεοῦ φανέρωσις. Ἡλυκόν. οὐδετέρως δὲ πληθυντικὸν τὰ Θεοφάνια· ἡ εὐθεῖα τὸ Θεοφάνιον.

Θεοφάνης. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται εἰς ους.

---

1. *Θεοσημεία*] *Θεοσημία* A. E. quod alicubi habet Hesychius. *μαντεία*] *προφητεία* Zon. p. 1029. 2. *οἱ ὑπὸ*] *οἱ* om. A. Potest hoc membrum in suspicionem adduci, quippe cuius nullum appareat consilium, adiunctis quidem illis *παρὰ δὲ τοῖς — τὸν Θεόν*. 3. *παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ*] Ad Romanos I, 30. *Küst.* 4. *Θεοστυγεῖς οὐχὶ οἱ ὑπὸ Θεοῦ μισ.*] Videntur ista ex Oecumenio descripta, cuius haec p. 255. sunt verba: *Θεοστυγεῖς λέγει οὐ τοὺς ὑπὸ Θεοῦ μισουμένους, ἀλλὰ τοὺς μισοῦντας Θεόν. Küst.* Vid. Albert. in Hesych. et Zon. p. 1028. 6. *Ὁ δὲ Θεοσυλὴς γενόμενος*] Confer Suidam v. *Ἀλώμενος*, unde hoc fragmentum non nihil ampliari poterit. Est autem proculdubio Aeliani: quod et res et stilus indicat. Locum integrum, quomodo legendus est, apponam: *Ὁ δὲ Θεοσυλὴς γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν Θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας, καὶ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς, λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει.* Vulgo legitur *ἀλώμενος ἐτέλει*. Non male Portus *διετέλει*: quod et probat Küsterus. Sed vera lectio est, *ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει, in exilio mortuus est.* Aelianus apud Suidam v. *Ἀλῆται*: *Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες.* Ceterum notanda locutio, *τὰ ἕδη θεῶν ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι, deorum signa ex sedibus suis excitare.* Ita vertendus isto locus: quem interpres non intellexit. Est autem *ἐξ ἠθῶν ἀναστῆσαι* phrasis Herodotea. Ita enim locutus est Herodotus I, 15. *Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες ἀπικέατο ἐς τὴν Ἀσίην.* Deinde *τὰ ἕδη θεῶν* est *deorum simulacra. — Toup.* Cf. v. *Ἀνόστους.* 7. *ἠθῶν*] *ἐθῶν* E. 8. *ἐναγεῖς*] Quae post sequuntur suppeditat Suidas in *Διαξαίνειν. Hemst.* 10. *Θεοὺς τοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀρχ.*] Hic locus est mutilus, qui ex Theodoreto in Psalm. LXXXI. p. 727. unde eum Suidas descripsit, sic supplendus et in integrum restituendus est: *Τοὺς Ἰουδαίων ἄρχοντας Θεούς, ὡς τὸ κρίνειν πεπιστευμένους, ὠνόμασεν. οὕτως αὐτοὺς καὶ ὁ Νόμος ἀποκαλεῖ· Θεοὺς οὐ κακολογήσεις, καὶ ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς. ἐπειδὰν γὰρ ἀληθῶς κριτὴς ὁ Θεός ἐστιν, ἐνεχειρίσθησαν δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι κρίνειν, προσηγορεύθησαν οἱ ταῦτα πεπιστευμένοι Θεοί, ἅτε Θεὸν ἐν τούτῳ μιμούμενοι.* Huc spectant eiusdem Theodoreti verba Quaest. LI. in Exodum: *Τοὺς κριτὰς ὀνομάζει Θεούς, ὡς κατὰ μίμησιν τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ κρίνειν πεπιστευμένους. Küst.* *Ἄρχοντα*] *ἄρχοντας* E. 14. *προσηγορεύθησαν*] *προηγορεύθησαν* V. 15. *Θεοί. οἱ κατ' εἰκόνα θείαν γεγ. καὶ ἀκήρατον τὴν εἰκ. φυλ.*] Haec sunt verba Theodoreti in Psalmum XLIX. p. 586. Huc etiam spectat insignis locus apud Photium Epist. CLXII. p. 215. *Δευτέρᾳ δὲ τάξει καὶ μεθέξει τῆς πρώτης αἰτίας λέγοιτ' ἂν καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνος Θεός, ὃς ἐφ' ὅσον ἐστὶ δυνατὸν γεννητῇ φύσει εἰς μίμησιν ἑαυτὸν ἀρετῶν ἀσκήσει διαπλάττοι Θεοῦ. Küst.*

1. *φυλάξαντες*] *φυλάττοντες* E. *φυλάξοντες* B. Dein *γὰρ* ante *τούτων* inserendum. 2. *καὶ Δαβίδ· Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλ.*] Psalm. XLIX, 1. *Küst.* 5. *Θεοίνια. τὰ κατὰ δήμους Διον.*] Ex Harpocratione. Vide etiam Hesychium et Meursium in Graecia Fer. *Küst. Θεοίνιον* B. V. E. Photius et Harpocr. Id etsi defendi potest (Photius infra, *Θεοίνιον. ἱερὸν Διονύσου*), malim tamen reponi *Θέοινον*. 6. *ἐπέθυον* Harpocr. 8. *Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος*] Sophocl. Ai. 970. *τουτέστιν, θεῶν*] *τουτέστιν* om. A. B. V. *ἦγουν Θεῶν* E. 9. *οὐ γὰρ οἱ*] *οἱ γὰρ* A. B. V. E. Edd. vett. Correctum e Schol. Sophoclis. 10. *Σοφοκλῆς*] *Σοφοκλῆς δὲ* V. 11. *Θεοφάνεια. ἡ τοῦ Θεοῦ φαν.*] Vide Casaub. Exercitt. II. adversus Baron. Sect. 11. et praecipue Suicerum in Thesauro Ecclesiastico v. *Ἐπιφάνεια*, ubi de variis huius vocis significationibus prolixe agit. *Küst.* Porro *ἡλυκῶς* E. ubi mox *τὰ Θεοφ. πληθυντικῶς*. 12. *Θεοφάνεια*] *Θεοφάνια* A. V. E corr., itemque *Θεοφάνιον*, ubi *Θεοφάνειον* Edd. Illam scripturam Herodot. I, 51. Philostratus et nonnulli Patrum asciverunt. 14. *Θεοφάνης*] Theophanes, princeps legationis Bithynorum, qui Iulium Bassum accusabant, Plin. Ep. IV, 9. *Reines. Θεοφανὴς ὄνομα κύριον καὶ Θεοφάνης* E. Gaisfordus comparat gl. *Ἀφουσία*. Omnium clarissimus Theophanes Mytilenaeus, Pompeii familiaris et laudator.

---

insania. *Θεοσημεία.* Vaticinium divinum. *Θεοστυγεῖς.* Deo invisi, item qui Deum oderunt. nam apud Apostolum *Θεοστυγεῖς* vocantur non illi, quos Deus odit, sed qui Deum oderunt. *Θεοσυλῆς.* Sacrilegus. *Ille vero sacrilegus et templa deorum e sedibus suis excitavit, et impias caedes patravit. Θεοῦ παρόντος. Deo praesente difficillima quaeque fiunt expedita. Θεούς.* Deos vocat Iudaeorum principes. *Principi populi tui non maledices, nec diis conviciaberis.* Deus enim cum vere iudex sit, hominibus autem data iudicandi potestas, inde fit ut qui iuste iudicent, dii vocentur. *Θεοί.* Dii vocantur, qui ad Dei imaginem facti sunt, eamque inviolatam conservant. horum Deus ad iudicium orbem terrarum congregat. David: *Deus Deorum Dominus locutus est, et terram vocavit*, et quae sequuntur. *Θεοίνιον.* Bacchanalia pagorum *Θεοίνια* vocabantur, in quibus gennetae sacrificabant. Bacchum enim *Θέοινον* vocabant. *Θεοῖς τέθν.* *Diis hic mortuus est, non illis.* hoc est, diis ita volentibus. non enim Graeci talis exitus causa ei extiterunt. Sophocles de Aiace. *Θεοφάνεια.* Dei apparitio. generis feminini, neutrum plurale *Θεοφάνια*, cuius casus rectus est *Θεοφάνιον*. *Θεοφάνης.* Nomen proprium, declinatur in ους.

Θεόφιλος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἰατρός, Ἐπίδαυρος, Παγκράτεια, Βοιωτία, Προιτίδες, Νεοπτόλεμος.

Θεόφιλος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, υἱὸς Μιχαὴλ τοῦ Ἀμωραίου, πατὴρ Μιχαήλ, ὃς ἐς τοσαύτην ἀφιλοθεΐαν καὶ ἀπόνοιαν ἐξώκειλεν, καὶ τὴν τοῦ Κοπρωνύμου χαλεπὴν καὶ μυσαρωτάτην αἵρεσιν διαδεξάμενος καὶ ἀνακαινίσας, ὡς ἐν μηδενὶ ἧττων ὀφθῆναι τῆς ἐκείνου δυσσεβείας καὶ παροινίας τυραννίδος τε καὶ ἐμβροντησίας ὁ πεφενακισμένος καὶ ματαιόφρων. ἐπεὶ οὖν τῇ αὐτῇ συσχεθεὶς τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων καὶ παλαμναίων ἀπάτῃ καὶ παραπληξίᾳ, τῶν ἐκ Μανιχαϊκῆς μανίας καὶ Ἀρειανικῆς λύσσης ὁρμωμένων πάλαι, διωγμὸν καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς ἐκκλησίας ὡσαύτως ἐπανετείνετο, συμμύστην καὶ σύμμαχον καὶ συνίστορα τῆς αἱρέσεως ἔχων ὁ δεύτερος Νεκταναβὼ τὸν πατριάρχην Ἰωάννην, μᾶλλον δὲ μαντιάρχην ἢ δαιμονιάρχην, τὸν νέον ὄντως Ἀπολλώνιον ἢ Βαλαὰμ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα λεκανόμαντιν, καὶ πάσης θεοστυγοῦς πράξεως καὶ τερατείας δεινὸν ὑποφήτην. ὑφ' οὗ καὶ τὰ γράμματα παιδευθεὶς ὁ εὐριπιστος καὶ δείλαιος, ὑπηρέτης δόκιμος ἐχθίστων πραγμάτων καὶ τοῦ διαβόλου ἐπιτήδειον ὄργανον γέγονεν· οὓς ἂν ἐνδίκως ὁ θεῖος λόγος ἐπαράσαιτο, σχετλιαστικῶς φάσκων· Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάιν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο. καὶ τὰ ἑξῆς.

Θεόφιλος. οὗτος ἀπὸ Ἰνδῶν ἐπανελθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ διῆγεν, ἐκκλησίαν μὲν ἀφωρισμένος οὐδεμίαν ἔχων αὐτός, κοινὸς δέ τις ὢν καὶ πάσαις αὐτῷ μετ' εὐλείας ἐπιφοιτᾶν ὡς ἰδίαις ἐξόν, βασιλέως τε αὐτὸν ἐς τὰ μάλιστα διὰ τιμῆς τε πάσης καὶ αἰδοῦς ἄγοντος καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὁπόσοις ἐπισταίη, μετὰ πάσης προθυμίας αὐτὸν ὑποδεχομένων, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ μέγεθος καταπληττομένων. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ κρείσσων ἢ ὡς ἄν τις δηλώσειε λόγῳ· ὡς ἄν τις τῶν ἀποστόλων εἰκών. λέγεταί γέ τοί ποτε καὶ νεκρὸν ἀναστῆσαι ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἰουδαίας τινός. Θαλάσσιος δὲ τοῦτό φησι, τῶν ἐπ' οὐκ ὀλίγον τἀνδρὶ συγγενομένων χρόνον καὶ

1. Θεόφιλος] Eadem *Eudocia* p. 232. Conferendus Meinekius Com. I. p. 434. sq. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν] Omisit hic Suidas fabulam Philaulus, cuius mentionem facit Athen. l. XIII. p. 563. et p. 587. *Küst.* ἐστιν om. V. 2. Παγκράτεια] Rescribendum est *Παγκρατιαστής* ex Athenaeo, qui fabulam istam duobus in locis hoc nomine appellat. *Küst.* Supra refingendum Ἐπιδαύριος. 4. Θεόφιλος, βασιλεὺς Ῥωμ.] Articulum hunc de Theophilo Imperatore Suidas ex aliquo historico deperdito proculdubio descripsit, quoniam in nullo eorum, qui hodie extant, eum invenire potui. *Küst.* 5. Ἀμωραίου] Ἀμοραίου A. Sed vide gl. *Ἀμορραῖος*, coll. Gibbone cap. 52. not. 92. Mox πατὴρ Μιχαὴλ om. E. 6. καὶ τὴν τοῦ Κοπρωνύμου χαλεπὴν καὶ μυσ.] Imperator Constantinus Copronymus acerrimus fuit imaginum hostis, earumque cultum interdixit: cuius exemplum Theophilus Imperator secutus est. Hanc iconomachiam auctor anonymus exsecrabilem haeresin hic vocat, eoque nomine Theophilum tanquam hominem sceleratissimum et summae impietatis reum indignis modis traducit. Confer Cedrenum p. 518. *Küst.* ὥστε καὶ τὴν Portus. Immo καί ante τὴν expungendum. 8. ἐν μηδενὶ ἧττων] ἐν om. A. B. V. μηδενὸς ἧττων E. Refingendum videtur ὡς μηδὲν ἧττων. 10. ἐμβροντησίας] ἐμβροντισίας E. Tum περιφρονησμένος V. 11. ἐπεὶ οὖν] Aliquid desideratur ad legitimam constructionem, vel legendum τῇ αὐτῇ οὖν etc. *Portus.* 13. Μανιχαϊκῆς] μηχανικῆς B. E pr. Med. Mox ἀριανῆς Med. 17. ὁ δεύτερος] τὸν δεύτερον E. Νεκτεναβὼν] Νεκτεναβῶ A. E. Νεκτανάθω B. Νεκταναβὼ V. Med. Hanc scripturam ut satis tutam in nomine multis modis deformato secutus sum. Ceterum v. Wessel. in Diod. XVI, 51. Πατριάρχην] Φατριάρχην A. B. V. E. Med. Tum Ἰάννην V. Ἰωαννῆν *V. 18. μαντιάρχην] Non displicet coniectura Porti, qui μανιάρχην (i. e. *insaniae principem*) legendum esse suspicatur. Potest tamen etiam μαντιάρχην ferri, quoniam ex sequentibus patet, eum artibus curiosis et divinationibus deditum fuisse. *Küst.* μαντιάρχην neque fabricam habet commodam neque acerbitatem conviciis. Puto μαγγανάρχην aut μανιαχάρχην a scriptore furioso procusum fuisse. 20. λεκανόμαντιν] Vide Cedrenum p. 528. *Küst.* Adde Fabricii Bibliograph. antiquar. p. 602.

5. φάσκων] αὐτοῖς addit B. Οὐαὶ αὐτοῖς] Ex Ep. Iudae v. 11. 9. Θεόφιλος. οὗτος ἀπὸ Ἰνδῶν ἐπαν.] Hunc articulum ex Philostorgii Historia Ecclesiastica (ex qua Excerpta tantum hodie supersunt) a Suida descriptum esse putat Valesius, qui locum hunc inter Fragmenta Philostorgiana rettulit. *Küst.* 10. ἀφωρισμένος] ἀφορισμένος B. ἀφωρισμένην E. 11. ὡς πάσαις] καὶ πάσαις A. B. V. E. Id revocavi, quod maiore sermonis facilitate bimembrem efficit sententiam. Tum αὐτὸν Med. 12. βασιλέως] βασιλέως τε V. 21. τῷ ἀνδρὶ] τἀνδρὶ dedi cum V. E. Med. Tum συγγινομένων E.

Θεόφιλος. Theophilus, comicus. ex eius fabulis sunt *Medicus*, *Epidaurius*, *Pancratia*, *Boeotia*, *Proetides*, *Neoptolemus*. Θεόφιλος. Theophilus, Romanorum Imperator, filius Michaelis Amoraei, Michaelis pater, qui eo impietatis et amentiae progressus est, infaustam et detestabilem Copronymi haeresin amplectens et renovans, ut nulla in re vel impietate vel effrenis licentia vel tyrannide et vecordia ei cedere videretur homo stolidus et vanus. cum igitur idem error, eadem impiorum illorum et sceleratorum hominum amentia, qui olim ab insano Manichaeo et demente Ario profecti fuerant, animum eius invasisset, persecutionem et ipse contra ecclesiam eodem modo instituere coepit, alter Nectanebo, collegam et adiutorem et conscium nactus Ioannem Patriarcham, vel potius mantiarcham aut daemoniarcham, novum revera Apollonium aut Balaam, nostris temporibus exortum lecanomantem omnisque impietatis et fallaciae suasorem et auctorem callidissimum, ab illo litteras edoctus homo varius et sceleratus, pessimorum facinorum strenuus minister et idoneum diaboli instrumentum extitit. hos iure divina Scriptura exsecratur, exitium hac voce denuncians: *Vae ipsis, quia viam Caini ingressi sunt, et errore mercedis Balaami effusi sunt, et contradictione Corae perierunt*, et quae sequuntur. Θεόφιλος. Theophilus ex India reversus Antiochiae vixit, et ecclesiam quidem nullam habuit sibi assignatam, sed quasi communis quidam episcopus extitit, adeo ut omnes ecclesias tanquam suas libere ei adire liceret, cum et Imperator omni honore et observantia eum coleret, et ceteri omnes, ad quos accessisset, summa benevolentia reciperent, et illius virtutis excellentiam admirarentur. vir enim ille praestantior fuit, quam ut oratione declarari possit, quasi quaedam Apostolorum imago. quinetiam aliquando Iudaeam quandam feminam mortuam ad vitam revocasse fertur: id quod Thalassius affirmat, non exiguo tempore cum illo versatus, et in huiusmodi rebus mendacii minime

ἥκιστα δὴ εἰς τὰ τοιαῦτα ψεύδεσθαι ὕποπτος ὤν, ἄλλως τε καὶ ἔχων οὐκ ὀλίγους τῶν κατὰ τῶν αὐτὸν αὐτῷ γενομένων χρόνον τοὺς ἐπιμαρτυροῦντας.

Θεοφορία. ἐνθουσιασμός.

Ἄγρια δ' αὐτοῦ
ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης.

Θεόφραστος, Μελάντα γναφέως, οἱ δὲ Λέοντος, ἀπὸ Ἐρεσσοῦ, ἀκουστὴς Ἀριστοτέλους καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς, τῆς ἐν τῷ περιπάτῳ ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθείσης εἰς Χαλκίδα ἐκδημήσαντος. οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Τύρταμος· διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐκλήθη Εὔφραστος, εἶτα Θεόφραστος· ὥσπερ Πλάτων διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος τοῦτο ἐπωνομάσθη, πρότερον καλούμενος Ἀριστοκλῆς. μαθητὰς δὲ ἔσχε πλεῖον ἢ δισχιλίους, ἐρώμενον δὲ τὸν Ἀριστοτέλους υἱὸν τοῦ φιλοσόφου Νικόμαχον. ἐτιμήθη δὲ παρὰ Κασάνδρῳ τῷ Ἀντιπάτρου, καὶ τελευτᾷ κατάπονος ὑπὸ τοῦ ἀεὶ γράφειν γενόμενος, εἶτα ἐνδοὺς ἐπὶ βραχείας ἡμέρας διὰ μαθητοῦ γάμους. βιβλία δὲ αὐτοῦ πάμπλειστα, ὧν καὶ ταῦτα· Ἀναλυτικῶν προτέρων τρία, Ἀναλυτικῶν ὑστέρων ζ', Ἀναλύσεως συλλογισμῶν, Ἀναλυτικῶν ἐπιτομήν, Ἀνηγμένων τόπων, Περὶ λίθων, 182
Περὶ φυτῶν, Περὶ μετάλλων, Περὶ ὀδμῶν, καὶ ἄλλα.

Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν δέμας ἄπηρος ἦν· εἶτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.

Θεοφύλακτος, σοφιστής, ᾧ ἐπώνυμον Σιμοκάττης.

Θέω. δοτικῇ. τὸ τρέχω:

Θέων, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος Στωικός, γεγονὼς ἐπὶ Αὐγούστου μετὰ Ἄρειον. ἔγραψε τῆς Ἀπολλοδώρου Φυσιολογικῆς Εἰσαγωγῆς ὑπόμνημα, Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλία γ'.

Θέων, Σμυρναῖος, φιλόσοφος. Καὶ Θέων Ἀν-

2. κατὰ τὸν] κατ' A. B. E. *V. 5. Ἄγρια δ' αὐτοῦ] Anthol. Pal. VI, 220. Vide Dioscoridis eandem dictionem in v. Ἐψύχθη. 6. ἐψύχθη] Haec vox mihi non placet, nec sensus eam admittit. Mallem κινήθη, vel simile quid. *Küst.* Perperam ille, tam superioris glossae immemor quam Dioscoridis, cuius quidem integrum epigramma protulisset in v. Θαλάμη. πνεύματα θευφορ.] In Anthologia inedita rectius legitur πνεῦμ' ὑπὸ θευφορίης. *Küst* Immo recte Suidas. πνεύματος V. 7. Θεόφραστος, Μελάντου γν.] De Theophrasto legendus omnino est Diog. Laertius, et in eum docti commentatores. *Küst.* Μελάντα B. V. E. Laert. V, 36. Haec in compendium redegit *Eudocia* p. 229. Λέοντος] Μελάντη καὶ Παγκρέοντι τοῖς υἱοῖς Λέοντος Diog. V, 51. 8. Ἐρεσσοῦ] Ἐρισσοῦ A. Refingendum Ἐρεσσοῦ. 9. τῆς om. E. 15. πλείους ἢ δισχιλίους] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariss. restitui. In prioribus enim editt. ineptissime legitur πλείονς ἢ δύο: qui error inde procul dubio ortus est, quod in quibusdam codicibus Suidae numerus discipulorum Theophrasti expressus esset littera β, quam et *duo* et *duo millia* apud Graecos significare constat. Librarius ergo aliquis, cum notam illam in codice suo repperisset, eamque interpretari et integris litteris perscribere vellet, δύο pro δισχιλίους imperite posuit: quod mendum in alios postea codices propagatum fuit. Veram autem lectionem esse eam, quam ex MSS. revocavi, patet ex Hesychio Milesio et Laertio, qui expresse testantur, Theophrastum habuisse discipulos πρὸς δισχιλίους, i. e. circiter 2000. *Küst.* Adde Menag. in Laert. V, 37. πλεῖον probavi cum A. (*ni fallor*, *A.* Gaisf.) *V. B. E. ἢ β *V. ἢ δύο etiam B. E. 16. τοῦ φιλοσόφου] τὸν E. 17. Κασσάνδρῳ] Κασάνδρῳ dedi cum V. E. Mox καὶ om. V.

3. βιβλία δὲ αὐτοῦ πάμπλειστα] De scriptis et operibus Theophrasti non habeo quod addam post accuratissimam diligentiam Meursii, qui in notis ad Apollonium c. 46. et libro singulari, quem Theophrastus inscripsit, de hoc argumento prolixe egit. *Küst.* 4. Ἀναλυτικῶν — ἀναλυτικῶν] ἀναλυτικὰ — ἀναλυτικὸν B. ἀναλυτικὰ — ἀναλυτικὰ V. E. Med. 5. περὶ Ἀναλύσεως Diog. Ἀναλύσεις Eudocia. 6. ἐπιτομήν redit ad ἔγραψε, quo utitur Eudocia. τύπων] τόπων A. B. V. E. Med. Diog. Eudoc. 7. τοὺς καλουμένους Χαρακτῆρας post ὀδμῶν expunxi cum A. B. V. E. Habet Eudocia. Eandem fraudem obtruserunt Diog. V, 48. 8. Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν δ.] Metrum distichi huius luxatum est, quod ex Laertio in Theophrasto, segm. 40. et Anthol. III. p. 423. [Pal. VII, 110.] sic in integrum restituendum est: *Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν ἄπηρος Ἦν δέμας· εἶτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.* *Küst.* ἄπηρος] ἄπειρος V. B. E. 10. Θεοφύλακτος, σοφ.] De eo vide Vossium de Histor. Gr. *Küst.* Deest gl. V. quam in margine servat *V. 12. δατικῇ] Perperam: vide vel Crameri Anecd. Vol. IV. p. 294. Expunxit Küsterus, tuetur *V. τρέχω] Statim omiserunt A. B. V. E. Θεωθέν. τὸ πρὸς μεῖζονα δόξαν ὑψωθέν, οὐ μὴν τῆς οἰκείας φύσεως ἀλλοιωθέν. Suppeditavit Zonaras. 13. Θέων] De Theonibus eadem, paucis mutatis, tradit *Eudocia* p. 229. 231. Ἀλεξανδρεύς] Ἀλέξανδρος V. 16. τεχνῶν ῥητορικῶν] τέχνης ῥητορικῆς E. 17. Θέων, Σμυρναῖος] De hoc pauca feruntur, quae Gelderus collegit in editione Theonis Smyrnaei. Eiusdem imaginem Smyrna allatam, quam possidet Museum Capitolinum, Visconti repraesentat in Iconographia Graeca, titulus nobilitat talis: Θέωνα Πλατωνικὸν φιλόσοφον ὁ ἱερεὺς Θέων τὸν πατέρα. Theonem Platonicum a Proclo in commentariis de Timaeo perhibent laudari; quem locum frustra quaesivi. Porro Doxopater in Anecdot. Crameri Oxon. Vol. IV. p. 168. ubi quaestionem de genere rhetorico tractat, Theonem quod mireris Platonicum adhibuit, οἱ περὶ τὸν Θέωνα τὸν Πλατωνικόν. Itaque variae subnascuntur dubitationes de scriptoribus eorum librorum, quos Suidas diversis tribuit Theonibus. Ἀντιοχεύς] Ἀντιοχείας A. B. E.

suspectus; praesertim cum non pauci eiusdem aetatis viri rem eandem suo testimonio confirment. Θεοφορία. Afflatus numinis. *Vehementes autem spiritus ex infesto numinis afflatu refrigerabantur.* Θεόφραστος. Theophrastus, Melantae fullonis, vel (ut alii) Leonis F. Eresius, auditor Aristotelis et successor scholae Peripateticae, quam ille Chalcidem migrans reliquerat. hic ante vocabatur Tyrtamus; sed propter divinam eloquentiam ab Aristotele vocatus est Euphrastus, postea Theophrastus: sicut Plato propter amplam dicendi facultatem hoc nomine vocatus est, cum ante vocaretur Aristocles. discipulos habuit plures quam bis mille, et amasius eius fuit Nicomachus, Aristotelis philosophi filius. a Cassandro Antipatri filio in honore habitus est. decessit, assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. libri eius sunt plurimi; inter quos et hi: Analyticorum priorum III. Analyticorum posteriorum VII. Analysis syllogismorum. Analyticorum epitome. Loci deducti. De lapidibus. De Plantis. De Metallis. De Odoribus, et alia. *Theophrastus quamdiu labori intentus erat, corpus habebat sanum et integrum; postea vero quam a pristino labore nonnihil remisisset, mortuus est membris captus.* Θεοφύλακτος, Theophylactus, sophista, cui cognomen erat Simocatta. Θέω. Curro. Θέων. Theo, Alexandrinus, philosophus Stoicus, qui sub Augusto post Arium vixit. scripsit commentarium in Apollodori Introductionem physiologicam; itemque Artis Rhetoricae libros III. Θέων. Theo, Smyrnaeus, philosophus. Et Theo ab Antiochia ad Daph-

τιοχείας τῆς ἐν Ἀάφνῃ, φιλόσοφος Στωικός. ἔγραψεν Ἀπολογίαν Σωκράτους.

Θέων, ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου, Αἰγύπτιος, φιλόσοφος, σύγχρονος δὲ Πάππῳ τῷ φιλοσόφῳ, καὶ αὐτῷ Ἀλεξανδρεῖ. ἐτύγχανον δὲ ἀμφότεροι ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως τοῦ πρεσβυτέρου. ἔγραψε Μαθηματικά, Ἀριθμητικά, Περὶ σημείων καὶ σκοπῆς ὀρνέων καὶ τῆς κοράκων φωνῆς, Περὶ τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς, Περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναβάσεως, Εἰς τὸν Πτολεμαίου πρόχειρον κανόνα, καὶ Εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρόλαβον ὑπόμνημα.

Θέων, Ἀλεξανδρεύς, σοφιστής, ὃς ἐχρημάτισεν Αἰλιος. ἔγραψε Τέχνην, περὶ Προγυμνασμάτων, Ὑπόμνημα εἰς Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην, Ῥητορικὰς ὑποθέσεις, καὶ Ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου, καὶ ἄλλα πλείονα.

Θέων, ὁ Οὐαλέριος χρηματίσας, σοφιστής. ὑπόμνημα εἰς Ἀνδοκίδην.

Θέων, Γυμνασίου τοῦ σοφιστοῦ παῖς, Σιδώνιος, σοφιστής, παιδεύσας κατὰ τὴν πατρίδα, γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἀπὸ ὑπάτων καὶ ὕπαρχος.

Θέων, σοφιστὴς λόγων ῥητορικῶν, γεγονὼς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Μαρκέλλης τό γε ἀνέκαθεν, τὸ δὲ ἐξ ὑπογύου πατρόθεν ἀπὸ Ἐκδικίου, διδασκάλου καὶ τούτου τέχνης ῥητορικῆς. ἦν δὲ οὗτος ὁ Θέων οὐ μάλα ἀγχίνους, οὐδὲ ὀξύς, φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος εἰς ὑπερβολήν. ταῦτά τοι καὶ ἐγεγόνει πολυμαθέστατος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, πολλὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, πολλὴν δὲ νέαν περιβαλλόμενος.

Θεῶν ἀγορά. ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι. 183

Θεώνειοι. οἱ τοῦ Θέωνος.

Θεωρεῖα. τὰ μαστροπεῖα.

Θεώρημα διαλεκτικόν. τουτέστι, ζήτημα καὶ πρόβλημα, τὸ συντεῖνον ἢ πρὸς αἵρεσιν καὶ φυ-

3. ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου] Intelligitur hic Museum Alexandrinum: de quo vide Dissertationem nostram, quae edita est in Thesauro Antiquitatum Graecarum. *Küst.* Theonem intellige Hypatiae patrem: de quo vide gl. Ὑπατία et Meinekium in Delectu Anthol. Graecae p. 182. 8. τῆς τῶν] τῶν om. B. V. E. Dein τοῦ ante κυνὸς om. E. 9. Εἰς τὸν Πτολεμαίου πρόχειρον Καν.] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim editt. male legitur εἰς τὸν Πτολεμαῖον πρόχ. Non enim Theon scripserat Canonem in Ptolemaeum, sed Commentarium in Canonem Ptolemaei, qui MS. extat in Bibliotheca Caesarea, teste Nesselio in Catal. Biblioth. Caes. part. IV. p. 12. *Küst.* Cf. v. Πάππος. 12. Θέων, Ἀλεξ. σοφ.] Huic Theoni puto attribuenda esse Scholia in Arati Phaenomena et Diosemeia, quae hodie extant; eundemque esse existimo, quem inter veteres enarratores Apollonii Rhodii recenset Schol. [ab Aldo interpol.] Aristoph. Nub. 397. *Küst.* Ruhnken. Praef. Hesych. p. 9. 10. *Toup.* MS. Is alia quaedam congessit parum utilia. 13. τέχνην περὶ προγυμνασμάτων copulat Med. eaque coniungi iussit Finckhius in Theon. Progymn. p. XIII. cui non favet dicendi ratio. 14. τὸν Ξενοφῶντα] τὸν om. A. V. Huic consentaneum ut etiam τὸν posterius tollatur. Porro subiiciendus commentarius de Andocide, quem Suidas an librarii continuam in glossam distraxerunt. 17. Οὐαλέριος] Χαλέριος V.

3. ἐπὶ τοῦ] ὑπὸ τοῦ A. B. V. E. 5. Θέων, σοφιστὴς λόγων ῥητ.] Hunc articulum ex Damascio descriptum esse patet ex Photio p. 1039. *Küst.* Vid. Ἐξ ὑπογύου. *Hemst.* In gl. superiore extat τὸ γένος ἀνέκαθεν, minus recte. 7. ὑπογύου] ὑπογείου E. Edd. ante Küst. Αἰγύπτου V. ἀπὸ Ῥαδικίου Eudocia: quae ridiculo narrationis compendio pergit, ἔγραψε τέχνην ῥητορικήν· ἀρχαίαν ἱστορίαν καὶ ἄλλα τινά. Ceterum Ecdicius sodalis fuit Libanii, qui honorifice eum in Epistolis memoravit, idemque Praefectus Aegypti, notus ille codicillis Iuliani Imperatoris. 8. οὗτος τέχνην ῥητορικήν] τούτου τέχνης ῥητορικῆς A. B. V. E. ἦν δὲ οὗτος ὁ Θέων οὐ μάλα ἀγχίνους, οὐδὲ ὀξύς· φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος] Haec etiam leguntur apud Photium loco laudato (p. 339. b.). *Küst.* φιλόπονος εἴ τις ἄλλος Photius, unde Suidas potest accessione quadam locupletari. 13. Θεῶν ἀγορά] Aristid. in Minerv. p. 16. ubi male interpres. *Toup.* MS. Aristides: ὡς δ' εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς μέρος ἡ θεῶν ἀγορά, πάντ' ἐστὶ τὰ πράγματα. Cf. Lobeckius Aglaoph. p. 1304. Flosculus fuit sermonis familiaris vel comoediae, perstringens ille homines gloriosos, qui solerent in deorum nominibus factisve sese iactare et nihil nisi divina vocibus usurparent. Ista deorum quasi conciliabula non male descripsit Hesychius: ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν, αὐτοὶ ὡς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. Perperam Suidae interpres: *de iis qui coram principibus viris aliquid dicere audent.* Verumtamen ea est verborum brevitas, ut locus possit mutilus esse videri. ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγ.] Zenobius proverbium hoc sic exponit: ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. Diversa est ab hac interpretatio Hesychii, quem vide. *Küst.* Conferendus idem in v. Καὶ ἐν θεῶν ἀγ. 16. τὰ μαστροπεῖα] In prioribus editt. excusum est τὰ πρωτεῖα. Sed unus Codex Paris. (A. cum *V.) cuius auctoritatem hic secutus sum, exhibet μαστροπεῖα, alter μαστροπεῖα, per ω, et tertius (B. E.) στρωπεῖα: quod tandem in πρωτεῖα degenerasse videtur. Ceterum locus hic satis obscurus mihi videtur, et utrumque vocabulum, tam θεωρεῖα quam μαστροπεῖα, inusitatum est et insolens, nec quemquam grammaticorum reperio, qui in his tenebris lucem mihi praeferat. Quare, ut coniecturam saltem meam de hoc loco proponam, existimo θεωρεῖον hic significare domum lenonis, sive lupanar, a verbo θεωρεῖν, quia meretrices ibi sese aliis spectandas exhibent. *Küst.* E. addit οἱ ἱππόδρομοι. Gl. MSS. apud Du Cang. Gl. Med. inf. Graec. Append. p. 82. Θεωρεῖον. ὁ ἱππόδρομος. *Gaisf.* Quibus accedat Herod. Epimer. p. 237. coll. 56. Alex. Aphrodis. in I. Topic. p. 41. *Küst.* 17. Θεώρημα διαλ.] Totus hic articulus excerptus est ex

nen; philosophus Stoicus. scripsit Apologiam Socratis. Θέων. Theo e Museo, Aegyptius, philosophus, eodem tempore vixit, quo Pappus philosophus, qui et ipse Alexandrinus fuit; vixerunt autem ambo sub Imperatore Theodosio maiore. scripsit Mathematica. Arithmetica. De auspiciis et avium spectione atque voce corvorum. De ortu caniculae. De Nili ascensu. In Ptolemaei expeditum Canonem; et Commentarium in parvum Astrolabium. Θέων. Theo, Alexandrinus, sophista, cognomento Aelius. scripsit Artem rhetoricam. Progymnasmata. Commentarios in Xenophontem, Isocratem, Demosthenem. Argumenta rhetorica. Quaestiones de structura orationis; et alia plura. Θέων. Theo, dictus Valerius, sophista. scripsit Commentarium in Andocidem.

Θέων. Theo, Gymnasii Sophistae F. Sidonius, sophistes, in patria docuit, sub Imperatore Constantino vir consularis et praefectus. Θέων. Theo, rhetor, a S. Marcella, si primam originem repetas, oriundus; sin aetatis proximae spectes paternum genus, ab Ecdicio, magistro artis rhetoricae. et Theo quidem ille non admodum ingeniosus et acutus, sed discendi cupidus et laboris supra modum amans. quamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, et multas historias tam antiquas quam novas animo complexus est. Θεῶν ἀγορά. Deorum conciliabulum. in eos dictum, qui memorandis summis viris suam ipsorum laudem captant. Θεώνειοι. Secta Theonis. Θεωρεῖα. Lupanaria. Θεώρημα διαλεκτικόν. Quaestio

γὴν ἢ πρὸς ἀλήθειαν καὶ γνῶσιν, ἢ αὐτὸ ἢ ὡς συνεργὸν πρός τι ἕτερον τῶν τοιούτων. ἔθος γὰρ Ἀριστοτέλει τὸ ζητεῖν θεωρεῖν λέγειν. εἴη δ' ἂν τὸ θεώρημα, λόγος γνώσεως ἡμῖν τινος τῶν τῆς διαλεκτικῆς αἰτιος, ἀπὸ τοῦ θεωρίας καὶ γνώσεως αἴτιον ἡμῖν εἶναι ὠνομασμένον. θεώρημα ἠθικὸν ἢ φυσικὸν ἢ λογικόν. οὐ μὴν πᾶν θεώρημα ἠθικὸν ἢ φυσικὸν ἢ λογικὸν *πρόβλημα ἤδη διαλεκτικόν· ἀλλ' ὅσα τῶν θεωρημάτων ἔχει τῶν προκειμένων τινὰ ἀφορισμόν. οὗτοι δέ εἰσι, περὶ ὧν ἢ μηδετέρως δοξάζουσιν ἢ ἐναντίως οἱ σοφοὶ τοῖς πολλοῖς, ἢ οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς, ἢ ἑκάτεροι αὐτοὶ ἑαυτοῖς. ὅσα μὲν οὖν τῶν ζητουμένων εἰς αἵρεσιν ἢ φυγὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχει, ἠθικὰ τὰ τοιαῦτα προβλήματα. ἡ γὰρ περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακὸν αἱρετόν τε καὶ φευκτὸν ζήτησις οὖσα ἠθικὴ εἰς αἵρεσιν καὶ φυγὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχει, οὐκ εἰς ψιλὴν γνῶσιν. ὁ γὰρ ζητῶν, πότερον ἡ ἡδονὴ ἀγαθόν ἐστιν ἢ οὔ, ἢ ὅλως περί τινος τῶν ἐπικτήτων ἀγαθῶν, ὑπὲρ τοῦ αἱρεῖσθαι ἢ φεύγειν τὴν ζήτησιν ποιεῖται. πάλιν ὁ ζητῶν, πότερον ὁ κόσμος σφαιροειδής ἐστιν ἢ οὔ, ἢ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἢ οὔ, ἤ τι ἄλλο τῶν φύσει γινομένων τε καὶ ὄντων, τέλος ποιεῖται τὴν τοῦ ἀληθοῦς γνῶσιν· ὃ τῆς θεωρητικῆς ἐστιν ἴδιον. ἡ γὰρ γνῶσις τῆς ἐν τοῖς ἀρίστοις πολιτείας τῆς θεωρίας τέλος. ὅσα δὲ μήτε ὡς πρακτικὰ ζητεῖται μήτε τέλος ἔχει τὴν γνῶσιν τῆς ἐν αὐτοῖς ἀληθείας, ἀλλ' ὡς συνεργὰ ἢ πρὸς τὴν τῶν αἱρετῶν τε καὶ μὴ γνῶσιν ἢ πρὸς τὴν τῶν ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν αἵρεσιν ζητεῖται, ταῦτα προβλήματα λογικά. ἡ γὰρ λογικὴ πραγματεία ὀργάνου χώραν ἔχει ἐν φιλοσοφίᾳ. ὅσα δὴ κατὰ ταύτην ζητεῖται, τοῦ πρὸς ἐκείνην χρησίμου ζητεῖται χάριν. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ ἀντιστροφῆς, φέρε εἰπεῖν, προτάσεως, ἢ περὶ συλλογιστικῆς ἢ ἀσυλλογίστου συζυγίας, ὡς συνεργὰ ταῦτα καὶ ὡς συντελοῦντα πρὸς τὴν τῶν προειρημένων εὕρεσίν τε καὶ γνῶσιν ζητεῖ.

Καὶ Τεθεωρημένη, ζητητικὴ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος νωθρὸς ἦν τὴν φύσιν καὶ χασμώδης, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένος, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι.

Θεωρία αἱρετωτέρα πράξεως, τῷ εἶναι περὶ τὰ τιμιώτερα τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. ἡ μὲν γὰρ πρᾶξις περὶ τὰ πρακτέα τε καὶ ἐφ' ἡμῖν, ἡ δὲ θεωρία

6. ὠνομασμένον. Θεώρημα] ὠνομασμένον θεώρημα, καὶ ἔστι πᾶν μὲν πρόβλημα διαλεκτικόν, θεώρημα ἢ ἠθικὸν ἢ λογ. Alexand. Apparet quaedam apud Suidam intercidisse. 8. λογικόν] λογιστικόν V. πρόβλημα ἤδη] Has duas voces ex MSS. Pariss. [et *V.] revocavi. Desunt enim in prioribus editionibus. Küst. Med. ἢ διαλεκτικόν. Sic autem pergit Alexander: ἢ λογικόν· τούτων γὰρ δηλωτικὰ τὰ προειρημένα, οὐ μὴν τοὔμπαλιν· ἀλλ' ὅσα τῶν θεωρημάτων etc. 9. θεωρημάτων] προβλημάτων E pr. 13. φυγὴν] κατὰ φ. B. E. 18. ἢ ὅλως] ἢ om. E.

3. ἀληθείας] πολιτείας A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui dedit scripturam Alexandri. Reduxi veterem et germanam lectionem: nam πολιτείας de vita dictum fides citerioris aevi confirmavit. Cf. Iriartis Catal. codd. Matrit. p. 360. ὅσα δὲ] δὲ om. A. B. V. E. Habet Alexand. 7. αἵρεσιν] εὕρεσιν Alexand. recte. προβλήματα] ζητήματα E pr. 9. ὅσα δή] ὅσα δὲ E. qui mox ἐκεῖνον. 10. ζητεῖται χρήσιμον] χρησίμου ζητεῖται A. V. 12. συλλογικῆς *V. 14. προειρημένων] εἰρημένων V. 16. Ὁ μὲν οὖν Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος νωθρ.] Male hic compilator Arcesilao ea tribuit, quae apud Laertium IV, 32. (unde locus hic excerptus est) ab Arcesilao de Hipponico geometra dicuntur, ut recte etiam ad marginem Suidae sui observavit Pearsonus. Eu verba Laertii: Διήκουσε δὲ (Ἀρκεσίλαος) καὶ Ἱππονίκου τοῦ γεωμέτρου, ὃν καὶ ἔσκωψε, τὰ μὲν ἄλλα νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένον, εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ στόμα ἐμπτῆναι. Küst. Haud infrequens error Suidae an studiosorum hominum, qui leviter inspectos Diogenis locos ad auctoritatem eorum philosophorum revocent, quos tituli sive capitum indices praescripserunt. 20. Θεωρία αἱρετωτέρα] Ex Alexand. Aphrod. in III. Topic. in Aristot. p. 124. Küst. in Addend. τῷ εἶναι] τὸ εἶναι A. B. E. 21. τιμιώτερα] Malim τιμιώτατα. 22. πρακτέα] πρακτὰ Alexand.

et problema, quod vel ad res expetendas et fugiendas vel ad veritatem et cognitionem pertinet, sive per sese sive alteri ad finem illum inserviens. solet enim saepe Aristoteles θεωρεῖν pro ζητεῖν ponere. fuerit igitur theorema enunciatum, quod nobis aliquam rerum dialecticarum cognitionem confert; idque inde nominatum, quod contemplationis et cognitionis nobis causa sit. theorema autem est aut morale aut physicum aut logicum. non ideo tamen quodvis theorema morale aut physicum aut logicum est problema dialecticum; sed ea demum theoremata, in quae cadit aliqua ex descriptionibus propositis; velut de quibus aut neutro modo opinantur aut secus sapientes quam vulgus, aut vulgus aliter quam sapientes, aut utrique inter se dissentiunt. quae enim ad res expetendas aut fugiendas referuntur quaestiones, ea sunt problemata moralia. quaestio enim de bono et malo, de expetendo et fugiendo, cum sit moralis, ad appetitionem et aversationem refertur, non ad nudam cognitionem. qui enim quaerit, utrum voluptas sit bonum necne, aut omnino de bono aliquo, quod extrinsecus accedit, de expetendo vel fugiendo quaestionem instituit. rursus qui quaerit utrum mundus sit rotundus necne, et utrum animus sit immortalis necne, aut qui quaerit omnino de iis quae natura fiunt et sunt, finem statuit veritatis cognitionem; id quod est contemplationis proprium. etenim finis est contemplandi, ut in rebus summis verum constituatur. quae vero neque ut agenda quaeruntur, neque finem habent cognitionem veritatis, quae ipsis inest, sed ut adiuvantia, vel ad expetendarum et fugiendarum vel ad verarum et falsarum rerum inventionem quaeruntur, haec sunt problemata logica. nam disciplina logica instrumenti locum tenet in philosophia. quaecunque igitur in hac quaeruntur, ad utilitatem philosophiae referuntur. qui enim, exempli gratia, de conversione propositionis aut de syllogistica aut non syllogistica connexione quaerit, haec ut adiuvantia et utilia ad rerum ante dictarum inventionem et cognitionem quaerit. — Et *Τεθεωρημένη*, quae cognitionem veritatis scrutatur. *Arcesilaus igitur philosophus erat natura tardus et oscitans, sed artis tamen probe peritus. hic dixit hianti sibi geometriam in os volasse.* *Θεωρία*. Contemplatio actione praestantior est, quia circa res nobiliores versatur. nam actio quidem in rebus agendis quaeque sita sunt in nostra potestate, contemplatio vero

περὶ τὰ θεῖα· καὶ ἐπειδὴ τῷ τιμιωτάτῳ τῆς ψυχῆς γίνεται. τιμιώτατον γὰρ ὁ νοῦς τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων, οὗ ἐνέργεια καὶ θεωρία.

Θεωρία καὶ πρᾶξις. ὅτι τοῦ νοῦ τὸ μέν ἐστι θεωρητικόν, τὸ δὲ πρακτικόν. τὸ μὲν οὖν πρακτικὸν ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῆς λογίζεται τῆς πρὸς τὸ σῶμα. διὸ μετὰ τὸ ἀπολυθῆναι τοῦ σώματος οὐκέτι ἐστὶ πρακτικός, μόνον δὲ θεωρητικός. διαφέρει δὲ ὁ πρακτικὸς νοῦς τοῦ θεωρητικοῦ τῷ τέλει, μηδὲν τῷ ὑποκειμένῳ διαφέρων, ὡς οὐδὲ τὸ σπέρμα καὶ ὁ καρπός. τῷ μὲν γὰρ θεωρητικῷ τέλος ἐστὶν ἡ τῆς ἀληθείας κατάληψις, τῷ δὲ πρακτικῷ ἡ τοῦ ἀγαθοῦ. ὁ μὲν οὖν νοῦς φησὶ γένος ἕτερον εἶναι δοκεῖ ψυχῆς, καὶ μόνος χωριστὴν ἔχει τὴν οὐσίαν. ἡ δὲ λοιπὴ πᾶσα ψυχὴ ἀχώριστος.

Θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσύνης μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ ἀρχὴ πράξεων· οὐδεμία δὲ ἀπαθής.

Θεωρίαι. οὕτω καλοῦνται πᾶσαι αἱ πανηγύρεις. Καὶ Θεωρία, ὄνομα πόρνης.

Θεωρικά. ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων συνέβαινέ τινας τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι. ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν, ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους. πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων διὰ τὸ ῥᾳδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα, θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐφεστηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὰ λοιπά, ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικὰ εἴρηται.

Θεωρικά. χρήματά τινα ἦν ἐν κοινῷ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα, ἃ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο, καὶ ἐκαλεῖτο στρατηγικά· ὕστερον δὲ κατετίθετο εἰς τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς τῶν πολιτῶν. ἦν δὲ τὸ μὲν πρότερον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, ὅθεν καὶ θεωρικὰ ἐκλήθη. Φιλῖνος δέ φησιν ὅτι διὰ τοῦτο ἐκλήθη θεωρικά, διότι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων διένειμεν Εὔβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι, καὶ μηδεὶς ἀπολείπηται δι' ἔνδειαν ἀναλωμάτων. ἄλλοτε δὲ ἄλλως ὡρίζετο 185 τὸ διδόμενον εἴς τε τὰς θέας καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς

3. ἡ θεωρία] καὶ θεωρία restitui cum E. A. B. V. E. 6. αὐτῆς] αὐτὸ A. V. E. Neutrum satisfacit. 10. διαφέρων] διαφέρειν E. Mox γὰρ om. V. 16. Θεωρία τέλος] Haec sunt verba Synesii Ep. LVII. p. 199. *Küst.* in Add. 18. ἀρχὴ] ὁρμὴ A. V. neutrum E. *V. κίνησις Synes. 20. Θεωρίαι] Θεωρία E. 21. Καὶ Θεωρία, ὄνομα πόρνης] Eius mentionem facit Aristophanes in Pac. 522. *Küst.* 22. Θεωρικά. ἐν ταῖς λεγ.] De pecunia dicta Theorica praeter grammaticos veteres vide Valesium in Harpocrationem et Sam. Petit. in Commentario ad Legg. Attic. lib. IV. tit. ult. *Küst.* Ac prae ceteris Böckhii *Staatsh. d. Ath.* I. p. 235. sqq. et commentarios recentt. de antiquitatibus Gr. publ.

1. συνέβαινέ τινας τῶν πολ.] Huc spectant verba Ulpiani in Demosth. Olynth. I. p. 16. Ἐπειδὴ πολλῶν θεωμένων καὶ στασιαζόντων διὰ τὸν τόπον καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, καὶ λοιπὸν τῶν πλουσίων ἀγοραζόντων τοὺς τόπους, βουλόμενος (Περικλῆς) ἀρέσαι τῷ δήμῳ καὶ τοῖς πένησιν, ἵνα ἔχωσι καὶ αὐτοὶ πόθεν ὠνεῖσθαι τόπους, ἔγραψε τὰ προσοδευόμενα χρήματα τῇ πόλει γενέσθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολίταις. Vide etiam Libanium in argumento eiusdem orationis. *Küst.* Adde Voemelii copias in Olynth. I. p. 26. sq. 3. θεωρεῖν] om. A. τὰς θέας addit Etym. M. p. 449. in continuis eadem tradens oratione diversa. Statim ἐκμυθοῦν V. 5. ῥᾳδίως] μὴ ῥᾳδίως ὡς E. 6. ἐπιψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τ.] In Photii lexico inedito legitur, ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῆς μόνον εἶναι τὸ τ. *Küst.* ἐψηφίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον Photius cum A. V. 7. θεωρικὸν] θεωρητικὸν V. E. cum Schol. Luciani Tim. 49. 9. τούτου δὲ] δὲ τούτου dedi cum A. 10. ἔλεγον] εἴρηται A. B. V. E. Photius. 11. Θεωρικά. χρήματά τινα ἦν ἐν κ.] Ex Harpocratione: apud quem tamen nonnulla aliter leguntur. *Küst.* 13. ἐκαλεῖτο στρατιωτικά] Quamvis in MSS. Pariss. [*V.] et lexico Photii inedito pro στρατιωτικὰ scriptum sit στρατηγικά, vulgatam tamen lectionem mutare nolui, quoniam eam auctoritas Harpocrationis et Ulpiani loco ante laudato confirmat. *Küst.* στρατηγικὰ etiam Harpocrat. Pal. et Paris. cum Etym. M. p. 449. 14. εἰς τὰς] εἴς τε τὰς Phot. et Harpocr. 16. τὸ μὲν πρότερον] τὸ πρῶτον Philochorus ap. Harp. 17. θεωρικὴ] θεωρικὰ Phot. et post ἐκλήθη, item ut A. B. V. E.

in rebus divinis occupatur. porro nobilissima parte animi peragitur. mens enim animae facultatum praestantissima est, cuius actio est contemplatio. Θεωρία. Contemplatio et actio. mentis duae sunt facultates, quarum una est contemplatrix, altera vero actuosa, et actuosa quidem omnes rationes ad corpus revocat. postquam igitur a corpore secessit, non amplius est actuosa, sed tantum contemplatrix. differt autem inter actuosam mentem et contemplatricem ipso fine, cum subiecto nihil differat, sicut nec semen et fructus. nam contemplatrici finis propositus est veritatis cognitio; actuosae vero boni adeptio. mens igitur, inquit, diversum ab anima genus esse videtur, et sola naturam separabilem habere. reliqua vero anima tota inseparabilis est. Θεωρία. Contemplatio finis est sacerdotii, nomen hoc non falso usurpantis. contemplatio autem et actio simul consistere non possunt. appetitio enim est initium actionum. nulla igitur actio est expers affectuum. Θεωρίαι. Sic omnes solennes conventus vocantur. Theoria etiam nomen fuit meretricis. Θεωρικά. Cum tempore spectaculorum, quae Dionysia vocabantur, ludi magnifici fierent, accidebat ut quidam ex civibus inter se contendentes ad iniurias et vulnera venirent. placuit igitur populo, ne quis amplius gratis spectaret, sed spectaculorum loca mercede locarentur. cum autem pauperum hac in re deterior esset condicio, quod divites maiore pretio facile loca conducere poterant, drachmam tantum spectandi gratia persolvendam esse decreverunt, quam vocarunt Θεωρικόν, eum vero qui negotio huic praefectus erat magistratum theoricum gerere dicebant: hinc etiam alia omnia, quae Athenienses accipiebant, theoria vocabantur. Θεωρικά. Pecunia quaedam erat publica, ex urbis reditibus collecta, quae prius ad usus bellicos servabatur, militaris dicta; postea vero in publicos apparatus conferebatur, et civibus viritim distribuebatur. et initio quidem statutum pretium, quod spectandi causa solvi debebat, erat drachma, inde theorica appellata. Philinus vero dicit inde appellari, quod Eubulus instantibus Dionysiis pecuniam ad sacrificia distribuisset, ut omnes solennia celebrarent, nec civium ullus per sumptuum inopiam a spectaculis arceretur. aliis vero temporibus pecunia aut ad spectacula aut sacrificia aut dies festos populo dabatur. qui tamen peregre abierant, theorici expertes erant. erat etiam magistra-

ἑορτάς. οὐκ ἐξῆν δὲ τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν. ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δηλοῖ.

Θεωρικὸν καὶ θεωρική. Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν. προήχθη δὲ οὕτως. τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας προκαταλαμβανόντων, διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδῶσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας. ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις.

Θεωρίς. πλοῖον Ἀθήνησιν· ἣ κατ' ἔτος εἰς Δῆλον ἐπέμπετο, ἣν εὐξαμένου Θησέως, ὅτε εἰς Κρήτην ἀπήει, καθ' ἕκαστον ἔτος Ἀθηναῖοι ἔπεμπον· καὶ οὐκ ἐξῆν ἀχθείσης, πρινὴ ἐπανελθεῖν, ἀναιρεῖσθαί τινα κατὰ δίκην. διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης ἐδέδετο ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἕως οὗ ἐπανῆκεν ἡ θεωρίς.

Θεωρίς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. μάντις ἦν ἡ Θεωρίς, καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανε.

Θεωροδόκος. ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος.

Θέωρος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἐπίορκος καὶ κόλαξ. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὁ Θέωρος καὶ ὡς μοιχὸς καὶ ἰχθυοφάγος καὶ πονηρός. περὶ Κόρινθον οὖν διέτριβε διὰ τὰς ἐκεῖ πόρνας.

Θεωροί. οἱ εἰς θυσίαν πεμπόμενοι καὶ εἰς τὰς ἑορτάς. Καὶ Θεωρὶς ναῦς, δι' ἧς πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς θυσίας τὰς ἀποδήμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἢ καὶ ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ ἄλλας πανηγύρεις οἱ θεωροὶ ἐστέλλοντο καὶ εἰς χρηστήρια. Σοφοκλῆς·

Θεωρὸς ὡς ἔφασκεν ἐκθημῶν.

Θεωροὶ μέντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταὶ ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας ἢ φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον. ὥρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα.

Θεράπαινα. δούλη. Καὶ θεραπαίνῃ ἐτίμησεν αὐτὸν "δοριαλώτῳ. Καὶ θεραπαινὶς Ἡλυκών. 186 Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινίς.

Θεραπεύω. ἀϊτιατικῇ.

---

1. *λαμβάνειν*] *ὑπολαμβάνειν* E. Deinde post *δὲ* addiderunt *καὶ* A. B. E. Phot. 2. *τοῦ* om. *V. 3. *Αἰσχίνης*] P. 57, 15, 19. ed. Steph. 4. Habet Schol. Demosth. Bav. p. 60. Conf. Herald. in Salmas. p. 416. *Gaisf.* Similiter Etym. M. p. 448. 15. *Θεωρίς. ναῦς Ἀθ.*] De navi, quae apud Athenienses *Θεωρὶς* vocabatur, et quotannis in Delum mittebatur, vide Meursium in Theseo c. 16. *Küst.* Qui eadem subiecerat verbis, ex gl. *Ἱερὰ τριήρης* hodie exterminatis. Adde Valck. et Wess. in Herod. VI, 87. *ναῦς*] *πλοῖον* A. B. V. E. *ἣν εὐξαμένου Θησέως, ὅτε εἰς Κρ.*] Insignis est hanc in rem locus apud Platonem in Phaedone p. 375. [58. Steph.] quem hic describam: *Τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεύς ποτε εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους ᾤχετο ἄγων καὶ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν Ἀπόλλωνι εὔξαντο, ὡς λέγουσι, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἣν δὴ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. Küst.* 18. *ἀχθείσης*] Legere malim *ἀναχθείσης. Küst. πρὶν*] *πρινὴ* dedi cum A. 19. *καταδίκην* Edd. Aut dirimenda vox aut requiritur *ἐκ καταδίκης. διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης ἐδ.*] Plato loco laudato: *Ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν τὴν πόλιν, καὶ δημοσίᾳ μηδένα ἀποκτιννύναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλον ἀφίκηται τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο.* Et paulo post: *Διὰ ταῦτα καὶ ὁ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.* Vide etiam Aelianum V. H. lib. I. c. 16. *Küst.* 21. *ἕως*] *ἕως οὗ* A. V. 22. *Θεωρίς. Δημοσθ.*] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. *Küst.* Adde Lobeckium Aglaoph. p. 665. sq. *Δημοσθένης*] P. 793, 26. ubi contra optimos MSS. etiamnum editur *Θεοδωρίδα.*

3. *Θεωροδόκος*] *Θεωριδόκιος* E. 5. *Θέωρος. ὄνομα κύριον*] Ex Schol. Aristoph. in Equ. 605. *Küst.* Adde Schol. Rav. Vesp. 42. 9. *Θεωροί. οἱ εἰς θυσ.*] Vide Illustr. Spanhem. in Callim. pp. 514. 515. *Küst.* Vid. Schol. Platon. pp. 7. 244. Duker. in Thucyd. V, 16. Wesseling. in Diod. Sic. IV, 53. *Gaisf.* Accedat doctus Meieri libellus academicus solennibus Univ. Gotting. consecratus Hal. 1837. *καὶ τὰς*] *καὶ εἰς τὰς* dedi cum A. V. 13. *Σοφοκλῆς*] Oed. R. 114. 14. *Θεωρὸς*] *Θεωροὶ* V. E. Mox *ἐκ δήμων* B. E. 15. *Θεωροὶ μέντοι λέγ.*] Haec et quae sequuntur ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Cf. Zon. p. 1028. Deinde *ἢ τῶν θείων φροντίζοντας* Harpocr. 17. *ὥρην*] *ὥραν* E. Vide v. *Ὁλιγωρήσετε.* 19. *Καὶ Θεραπαίνῃ*] Depromptum est hoc fragmentum ex Menandri Excerptis p. 129. ed. Hoeschelii. *Toup.* Infra *δορυαλώτῳ* E. 21. *Φόβῳ σοι ὡς θερ.*] In hoc versus hexametri frustulo nihil agnosco praeterquam *Φοίβῳ*: atque videtur etiam nomen proprium esse oblitteratum.

---

tus theoricae pecuniae praefectus, ut Aeschines in oratione contra Ctesiphontem docet. *Θεωρικὸν* et *Θεωρική*. Athenis publica quaedam pecunia theorica vocabatur, quae inter cives distribuebatur. eius autem origo haec est. cum olim in theatris turbae excitarentur, et peregrini sedes in spectaculis occuparent, civibus theorica pecunia distribuebatur, quae erat duorum obolorum, ut eam pro spectaculi mercede reipublicae penderent. huius igitur pecuniae qui curam gerebat, appellabatur magistratus theorici. erat etiam alia pecunia theorica, quae in diebus festis inter cives distribuebatur. *Θεωρίς*. Theoris navis erat Athenis, quae quotannis in Delum mittebatur. eam enim ex voto, quod Theseus fecerat in Cretam abiturus, Athenienses quotannis mittere consuerant: neque cum e portu solvisset, ante eius reditum quemquam capitali supplicio afficere licebat. hanc igitur ob causam Socrates diu in carcere et vinculis detentus est, donec Theoris revertit. *Θεωρίς*. Demosthenes in oratione contra Aristogitonem, si modo nomen non mentitur. Theoris erat fatidica, quam ob impietatis crimen morte multarunt. *Θεωροδόκος*. Theoricae pecuniae curator. *Θέωρος*. Nomen proprium. fuit homo periurus et assentator; idemque ab comicis carpebatur ut adulter et heluo piscium et improbus. Corinthi vero degebat propter meretrices, quae illic erant. *Θεωροί*. Legati, qui sacrificiorum et solennium causa deducebantur. Et navis Theoris, quae vehebat legatos ad sacrificia peregre pro patria facienda vel ad sacra certamina aliosque solennes conventus et ad oracula consulenda. Sophocles: *Legatus sacrorum causa ut aiebat peregrinans.* *Θεωροὶ* non solum spectatores appellantur, sed etiam qui ad oraculum mittebantur: denique sic appellabant omnes rerum divinarum custodes et procuratores. *ὥρη* enim curam significat. *Θεράπαινα*. Ancilla. *Et serva bello ca-*

Θεραπευταί. Φίλων περὶ τῶν ἐξ Ἑβραίων ἀσκητῶν ἔγραψε ** περὶ θεωρητικοῦ βίου, οὓς Θεραπευτὰς καὶ τὰς ὁμοιοσχήμους καὶ ὁμοτρόπους γυναῖκας Θεραπευτίδας ὠνόμασε. καὶ Θεραπευταὶ μὲν (φησὶ) κέκληνται ἢ παρὰ τὸ τὰς ψυχὰς τῶν προσιόντων αὐτοῖς ἀπὸ κακίας παθῶν ἰατρῶν δίκην ἀπαλλάττοντας θεραπεύειν, ἢ τῆς πρὸς τὸ θεῖον καθαρᾶς καὶ εἰλικρινοῦς θεραπείας καὶ θρησκείας ἕνεκα. οὗτοι πρῶτον μὲν ἀρξάμενοι φιλοσοφεῖν ἐξίστανται τῶν προσηκόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων· ἔπειτα δὲ πάσαις ἀποταξάμενοι ταῖς τοῦ βίου φροντίσι καὶ ἔξω τειχῶν προελθόντες, ἐν μονάγροις ἢ κήποις ἢ ὄρεσι τὰς διατριβὰς ποιοῦνται, τὰς ἐκ τῶν ἀνομοίων ἐπιμιξίας ἀλυσιτελεῖς τε καὶ βλαβερὰς εἰδότες, τὸν προφητικὸν ζηλοῦσι καὶ ἀσκοῦσι βίον. καὶ ἐν ἑκάστῃ συμμορίᾳ οἴκημά ἐστιν ἱερόν, ὃ καλοῦσι σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, μηδεὶς μηδὲν κομίζοντες, μὴ ποτόν, μὴ σῖτίον, μηδέ τι τῶν ἄλλων, ὅσα πρὸς τὰς τοῦ σώματος χρείας ἀναγκαῖα· ἀλλὰ νόμους καὶ λόγια θεσπισθέντα διὰ προφητῶν καὶ ὕμνους καὶ τἆλλα, οἷς ἐπιστήμη καὶ εὐσέβεια συναύξονταί τε καὶ τελειοῦνται. καὶ συνελόντι φάναι, σιτίον ἢ ποτὸν οὐδεὶς αὐτῶν προσενέγκοιτο πρὸ ἡλίου δύσεως· ἐπειδὴ τὸ μὲν φιλοσοφεῖν ἄξιον φωτὸς εἶναι κρίνουσι, σκότους δὲ τὰς τοῦ σώματος ἀνάγκας. αἱ δὲ ἐξηγήσεις τῶν ἱερῶν λογίων γίνονται αὐτοῖς δι' ὑπονοιῶν ἐν ἀλληγορίαις. πᾶσα γὰρ νομοθεσία δοκεῖ τοῖς ἀνδράσι τούτοις ζῴῳ ἐοικέναι, καὶ σῶμα μὲν ἔχειν τὰς ῥητὰς διαλέξεις, ψυχὴν δὲ τὸν ἐναποκείμενον ταῖς λέξεσιν ἀόρατον νοῦν. ὡσαύτως δέ εἰσι τῆς αὐτῆς καταστάσεως καὶ αἱ γυναῖκες.

Θεραπευτῆρες. οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι,

1. *Θεραπευταί*] Vide Euseb. Histor. Eccles. II. c. 17. ubi eadem, quae Suidas hic habet, *αὐτολεξεὶ* paene leguntur. Confer in eundem locum Valesium, qui ibi de Therapeutis Hebraeorum prolixe disserit, et pluribus argumentis ostendit, eos nec Christianos nec (quod existimabat Scaliger) Essenos fuisse. Vide etiam Sozomenum Histor. Eccles. I. c. 12. qui itidem Therapeutarum institutum et vivendi modum Philonis verbis describit. *Küst.* Eadem Cedrenus p. 200. ed. Paris. Partem repetiit v. *Σεμνεῖον. Φίλων*] De vita contempl. T. II. p. 474. 2. *ἐν τῷ περὶ*] *ἐν τῷ* om. A. B. V. E. Edd. ante Küst. His omissis indicium lacunae feci: siquidem plura extitisse demonstrat Cedrenus. 3. *καλεῖ* omisi post *Θεραπευτὰς* cum A. B. V. E. Cedr. *ὁμοιοσχήμους καὶ ὁμοιοτρόπους*] *ὁμοιοτρόπους* (*ὁμοτρόπους* inter vss.) *καὶ ὁμοσχήμους* E. *ὁμοτρόπους* posui cum A. Cedr. 4. *Θεραπευτίδας*] Eusebius loco laudato easdem vocat *Θεραπευτρίδας. Küst.* Suidam merito probat Lobeckius in Phryn. p. 257. Apud eundem tamen Philonem T. I. p. 261. recurrit *Θεραπευτρίδα. ὠνόμασε*] *ὠνόμαζον* V. 5. *κέκληνται*] *ἐκέκληντο* Cedrenus. 9. *οὗτοι*] *εἶτα φησί· πρῶτα μὲν ἀρχόμενοι* Cedrenus. 10. *ἐξίστανται τῶν προσηκόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων*] Scribendum est *ἐξίστανται τοῖς προσήκουσι τῶν ὑπαρχόντων*, ut habet Eusebius. *Küst.* *ἐφίστανται* *V. 12. *προελθόντες*] *προσελθόντες* V. *μονάγροις*] *μοναγρίοις* Euseb. Dein *καὶ κήποις καὶ ὄρεσι* Cedr. 13. *καὶ τὰς*] *καὶ* om. A. B. V. E. Cedrenus. Hiat tamen oratio, *τελοῦνται* quae vinculum quodpiam requirit post *εἰδότες*. 14. *ἀνομοίων*] ανων E. *ἀνομιῶν* Cedrenus. 15. *βίον*] *βίον μονοῦνται* E. omisso infra *τελοῦνται*. 16. *καὶ ἐν ἑκάστῃ συμμορίᾳ οἴκημά ἐστιν ἱερ.*] Quid *συμμορία* apud Athenienses olim fuerit notum est. Quomodo vero ea vox loco huic conveniat, non video. Quare secutus hic sum in versione [*in singulis domiciliis est sacellum quoddam*] lectionem Eusebii, qui sic habet: *ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερόν* etc. Apud ipsum Philonem vero sic legitur: *ἑκάστῳ δὲ* [*τῶν Θεραπευτῶν*] *ἐστὶν οἴκημα ἱερόν* etc. *Küst.* Cum Suida consentit Cedrenus, qui nonnulla interposuit ab Suida neglecta: habetque color dictionis speciem veri simillimam.

2. *σιτίον*] *σῖτον* Cedrenus, qui mox *τὴν — χρείαν*. 5. *καὶ ὕμνους* om. E. 6. *καὶ συνελόντι*] Ampliora tradit Cedrenus. 7. *οὐδεὶς αὐτῶν προσεν.*] Desideratur *ἂν* particula. 9. *εἶναι*] *εἶναι κρίναι* V. *εἶναι* om. Cedrenus. 10. *ἀνάγκας*] Plura subiicit Cedrenus. *αἱ δὲ*] *ὡς δὲ* B. E. Med. 12. *νομοθεσία*] *ἡ νομοθ.* Cedr. 14. *ἐναποκείμενον*] *ἀποκείμενον* Cedren. 15. *τῆς καταστάσεως*] *τῆς αὐτῆς καταστάσεως* A. B. E. *V. Med. *τῆς αὐτῆς εἰσιν ἱερὰς πολιτείας καὶ καταστάσεως* Cedrenus. 17. *Θεραπευτῆρες. οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θερ.*] Haec turbato ordine posita sunt. Illa enim, *οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις*, pertinent ad articulum praecedentem, cuius caput est *Θεραπευταί*. Vox vero *θεραπευτῆρες* est novum principium, quae proinde a prioribus separanda, illisque subiicienda est ad hunc modum: *οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θεραπευταὶ Ἴσιδος. Θεραπευτῆρες.* Hunc ordinem litterarum series requirit. *Küst.* Sensum huius loci minus cepit vir doctissimus. Dicit Suidas sacerdotes sive *θεραπευτὰς* Isidis apud Aegyptios vocatos esse *θεραπευτῆρας*. Isidis *θεραπευτῆρες* sunt. *Isidis ministri, qui Isidi a sacris erant.* Suidas v. *Ἀγείρει*: *Καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβών, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἤσθηνται.* Quae repetuntur infra v. *Σεῖστρον*. Idem v. *Λιπαρία*: *Ὁ δὲ ἐτωθάζετο τοὺς θεοῦ τοὺς θεραπευτῆρας, λέγων ἐκ τῆς τοσαύτης λιπαρίας πλέον ἔχειν οὐδέν.* Idem ex Aeliano infra v. *Χλευασία*: *Χλευάζων γε μὴν τοὺς τοῦ θεοῦ θεραπευτῆρας καὶ ἐπετώθαζε.* Synesius de Laudibus Calvitii p. 70. *Ἤδη δὲ ἐγὼ κατενόησα καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεραπευτὰς τοῦ θείου μηδὲ

pta eum honoravit. Et *Θεραπαινίς. Θεραπευταί.* Philo in libro de Vita contemplativa scripsit de ascetis Hebraeorum, quos *Θεραπευτὰς* vocat, item ut feminas eodem habitu et instituto utentes *Θεραπευτίδας*. Therapeutas autem inde appellatos esse dicit, vel quod animos illorum, qui ad ipsos accedant, medicorum instar curent et ab vitiosis affectibus liberent; vel propter purum et sincerum numinis divini cultum. hi simulatque ad philosophiae institutum se contulerunt, bonorum suorum possessione cognatis cedunt. deinde vero omnibus vitae huius curis valere iussis et urbibus relictis, vel in desertis agris vel hortis vel montibus commorantur, et, quia conversationem cum sui dissimilibus perversam et noxiam esse norunt, vitam propheticam aemulantur et exercent. iam singulis conciliabulis est sacellum quoddam, quod *σεμνεῖον* et *μοναστήριον* vocant, in quo seorsim sanctioris vitae mysteriis initiantur, nemine eo afferente neque cibum nec potum, nec quicquam eorum quae ad corporis usum necessaria sunt, sed leges et oracula Prophetarum et hymnos, et cetera quibus scientia et pietas augentur et perficiuntur. et, ut paucis expediam, cibum aut potum ante solis occasum nemo eorum gustaverit. nam studium philosophiae luce dignum censent, corporis vero desideria tenebrarum opus esse. libros sacros per allegoriam mystice interpretantur, quippe existimantes omnem legem animali similem esse, cuius corpus sint verba, anima vero sensus in verbis reconditus et oculos fugiens. eadem est mulierum ratio idemque institutum. *Θεραπευτῆρες.* Apud Aegyptios Therapeutae vocantur antistites sacro-

Θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ᾽ Αἰγυπτίοις.

Θεράποντες. δοῦλοι, ὑπηρέται. Θεράποντες ἐπὶ κλητικῆς.

Θεράπναι. τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ, οὗ μνημονεύει καὶ Ἰσοκράτης καὶ Ἀλκαῖος.

Θέραψ. δοῦλος, ὑπηρέτης. Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. ζήτει ἐν τῷ Βάρβιος.

Θέρεσθαι. θερμαίνεσθαι.

Θέρεται. καίεται.

Θέρεια. τοῦ θέρους ὁ καιρός. Πολύβιος· Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι εἰς τὴν ἐπιφερομένην θέρειαν ἀνήχθησαν τριακοσίαις ναυσί. Καὶ Θέρειος ὥρα.

187 Θερείβοτον. πεδίον τὸ ἐν θέρει ἔχον βρῶσιν.

Θερήγανον. ἡ ἅμαξα.

Θερίζειν. ἀντὶ τοῦ καταβάλλειν. Ἀριστοφάνης·

Μέλλω γέ τοι θερίζειν.

ἀντὶ τοῦ καταβάλλειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων, ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν· ἢ ὅτι πολλοῦ ἐθέριζον διὰ τὸν πόλεμον.

Θέριστρον καὶ Θερίστριον. Θερινὸν ἱμάτιον.

Τὰκ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑστίνοιο θέριστρα,
καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους.

Θερινός.

Θεριῶ, καὶ κομιῶ καὶ ποριῶ καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζῶ βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ι ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δ᾽ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς. σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ. ἐφ᾽ ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ

τῶν ἐπιβλεφαριδίων ἀνεχομένους τριχῶν. Plutarchus in Lycurgo p. 98. ed. Bryan. *ἀπαλλάξας δὲ τοὺς συνήθεις καὶ θεραπευτῆρας ὑπηρέτας.* Ubi vox ultima delenda; quod et editor recte monuit. Eunapius in Aedesio: *Καὶ τὴν κοπίδα τις θεραπευτήρων ἐκόμιζεν.* Locus autem Suidae, qui in omnibus libris pessime administratur, isto modo concinnandus est: *Θεραπευτῆρες. οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι. Θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ᾽ Αἰγυπτίοις. Θεράποντες. δοῦλοι, ὑπηρέται.* Quod vel litterarum ordo satis demonstrat. *Toup.* I. p. 287. Ordinem litterarum nihil moror. Nimirum gl. *Θεράποντες* serius interpositam opinor. Ceterum satis est refingi *Θεραπευτῆρες*: nisi forte locus olim extitit uberior.

3. *ἐπὶ κλητικῆς*] Respexit ad usum Homericum: velut Il. *β'*. 110. *ζ'*. 67. *κλητικῇ* Med. 4. *Θεράπναι. τόπος ἐστὶν ἐν Λακ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde intpp. Eurip. Tro. 211. *Λακεδαίμονι* Harp. Phot. 5. *Ἰσοκράτης*] Enc. Helen. p. 218. D. *Ἀλκαῖος*] Ἀλκμάν Harp. libri meliores, recte: v. Welckeri Alcm. p. 18. 6. *Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολ.*] Idem fragmentum legitur etiam supra vv. *Βάρβιος* et *Θεόληπτος*. *Küst.* Qui neglexit illa *ἐν τῷ Βάρβιος. ζήτει* tacite Gaisf. cum *V. praemisit. 8. *Θέρεσθαι*] Od. *τ'*. 64. 9. *Θέρεται*] Menand. Hist. p. 140. *Toup.* MS. 10. *Θέρεια*] Phot. Ep. 223. *Θερίας οὔσης.* Nisi legendum *Θερείας*. Diodor. XIX. p. 363. *Toup.* MS. V. Wessel. in Diod. III, 24. et Lobeck. in Ai. p. 158. ed. alt. *Πολύβιος*] Lib. I. c. 25. *Küst.* Polybiana non sunt integra. 13. *Θερείβοτον. πεδ. τὸ ἐν θέρει ἔχον βρ.*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Adde Choeroboscum in Cram. Anecd. Ox. T. II. p. 219. 15. *Θερήγανον. ἡ ἅμαξα. ἀπὸ τ.*] Vide Etymologum. *Küst.* Glossae appendicem *ἀπὸ τοῦ τὰ θέρη ἄγειν* omiserunt A. B. V. E. 16. *Θερίζειν. ἀντὶ τοῦ καταβ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 946. *Port.*

2. *καταβάλλειν*] *καταβαλεῖν* B. E. 3. *κατατιθέασιν*] *τιθέασιν* A. B. V. E. Schol. *πολλοὺς*] *πολλοῦ* dedi cum A. V. E. *πολλοὶ* Schol. vulg. Sensum satis expediunt verba Schol. Rav. *μέλλω θερίζειν καὶ μέλλω κερδαίνειν πολλὰ καὶ καρποῦσθαι.* 5. *Θέριστρον*] Cf. Valck. in Theocr. Adon. p. 368. *Θέριστον* Phot. 6. *Τὸ ἐκ κόκκου βαφὲν καὶ ὑσγ.*] Myrini Ep. II, 3. 4. Anthol. Pal. VI, 254. *τὰ κόκκου* A. B. V. E. Unde sua sponte prodit *τὰκ κόκκου*, quod ipsa gl. *Τὰκ κόκκου* suppeditatum Küsteri suasu restituimus. *κόκκω* E pr. *βαφὲν*] *βαφθέντα* A. cum v. *Τὰκ κόκκου*, quod requirit scripturam *κόκκοιο* ex v. *Ὑστίνος* petendam. *βαφθέντα* B. V. E. Porro *ὑστίνοιο* A. B. V. E. Med. cum MS. Anthol. Pal. et *Ὑστίνος* reduxit Gaisfordus; quamquam illum fugit tertia glossa *Τὰκ κόκκον*. Vulg. *ὑσγίνοιο*, quae vera est correctio mendi vetusti. 8. *ἀνδρολιπεῖς*] Sic etiam MS. Anthol. Pal. Sed corrigendum *ναρδολιπεῖς*. Statim expuli glossam: *Θερίζω. αἰτιατικῇ. Καὶ Θερίζω, τὸ θέρους που διάγω. ὥσπερ καὶ ἐαρίζω.* Ignorat V. Porro *καὶ θερίζω* cum seqq. om. A. B. E. Ceterum *Toupius*: „Respexit Xenoph. Anab. p. 247. *ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται ὁ βασιλεύς.* Theophylacti Ep. p. 69. ed. Meurs. Ammon. in v. Xenoph. Oecon. 5. 9. Pindar. Schol. p. 454. *ἐαρίζουσα γῆ.* Enagrius p. 408." 10. *Θερινός*] Om. *V. *ὁ τοῦ θέρους* addit E. 11. *Θεριῶ*] Fischerum ad Weller. II. p. 354. seqq. adhiberi iusserat Gaisfordus. Nondum inventus grammatici cuiuspiam locus, qui Suida sive Photio uberius hanc artis quaestionem explicarit. *καὶ ὁριῶ* addunt A. B. V. E. et Photius.

---

rum Isidis. *Θεράποντες*. Servi, ministri. *Θεράπναι*. Locus in agro Laconico, cuius meminit Isocrates et Alcaeus. *Θέραψ*. Servus, minister. *Erat autem homo ingenii servilis et assentator.* *Θέρεσθαι*. Calefieri. *Θέρεται*. Uritur. *Θέρεια*. Tempus aestatis. Polybius: *Aestate vero sequenti Carthaginienses cum trecentis navibus in altum provecti sunt.* Et *Θέρειος ὥρα*. *Θερείβοτον*. Aestiva habens pascua. *Θερήγανον*. Plaustrum. *Θερίζειν*. Prosternere. Aristophanes: *Metere volo.* id est, prosternere: per translationem ductam a messoribus, qui manipulos humi deponunt. vel quia magna mercede sternebant propter bellum. *Θέριστρον* et *Θερίστριον*. Vestis aestiva. *Vestes aestivas coccino et hysgino colore tinctas et nardo delibutos capillos alienos.* *Θερινός*. *Θεριῶ, κομιῶ, ποριῶ, ὁριῶ*, et omnia barytona in ζω, quae in paenultima syllaba ι breve habent, Attici in futuro sine σ efferunt; idque in indicativo et infinitivo, non item in subiunctivo. soloecismus enim foret, *ἐὰν θεριῶ, ἐὰν κομιῶ*. quae autem verba ι producunt, eorum futurum cum σ effertur, idque producta paenultima syllaba: ut *δανείζω δανείσω*. contra *δανειῶ* est adeo barbarum, ut Athenienses (sicut ferunt) in frequenti concione, sub Alexandri successoribus, cum pecuniae penuria laborarent, et quidam ex divitibus pecuniam illis

ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς, οἷον δανείζω, δανείσω, οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ, βάρβαρον οὕτως, ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόους εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν Διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμόν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεστηκὸς ἑκατέρως λέγεται, καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ ῑ· οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ καλῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τῷ ῑ παραλήγει.

Θερμά. τὰ χλιαρὰ ὕδατα.

Θέρμαν. Θράκιόν ἐστιν πόλισμα.

Θερμέλη. ἡ Θέρμη.

Θερμόν. παράδοξον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε.

Καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

[1]*Θερμοπότιδα.* 188

Θερμοπύλαι. τόπος οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν πλειόνων Ἑλλήνων· ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων καὶ περιοίκων Πύλαι.

Θερμοπύλαι. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησεν.

Θερμός. θρασύς. Καὶ Θερμουργός, ὁ προπετής. Οἱ δὲ Πέρσαι κατωρρώδησαν, πυθόμενοι νέον αὐτὸν εἶναι καὶ θερμουργόν.

Παῦσ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

Θερμόταται. μέθυσοι.

Ὦ θερμόταται γυναῖκες, μέγα κακὸν λοιμοῖς δὲ κακόν.

Ὅτι ἡ θυγάτηρ Φαραὼ ἡ τὸν Μωυσῆν υἱοποιησασα Θερμουθις ὠνομάζετο.

Θερμώδων. ὄνομα ποταμοῦ.

Θερόμενος. θερμαινόμενος.

---

1. *παρεσχάτης*] Potuit hoc exemplo Schaeferus in Greg. Cor. p. 65. uti, cum vocem lexicographis neglectam muniret. 2. *τὸ δὲ δανιῶ*] *οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ* Photius, et fere B. V. E. quorum *V. *οὐκέτι τὸ δανειῶ*. In *βάρβαρον οὕτως* desideratur *ὄν*. 3. *ἀθρόους*] *ἀθρόους* A. B. E. 9. *καὶ οὐδὲ*] *ἐν δὲ* B. *καὶ* om. E. *καὶ* post *θορυβεῖν* om. Med. 10. *ὑποβάλλοντος* V. ap. Gaisf. 12. *ἀμφοτέρως*] *ἀμφότερα* A. E. Phot. 14. *τοῦ ῑ*] *ῑ* om. A. B. E. Med. Tam fidei librorum quam sermonis legi satisfecimus, *ῑ* post *συλλαβῇ* traiiciendo cum Photio. Huc facit Moeris p. 96. *βαδίζειν, Ἀττικῶς, βραχύ*, quem neque Bekkerus emendate posuit, nec Piersonus intellexit. Verum hic etiam in simili haesit observatione p. 70. cui nondum praesto fuit Herodianus *π. μον. λ.* p. 23. Nimirum grammatici vocalem suapte natura brevem, etiamsi fulcrum positionis accedat, suo iure negant immutari. Vide copias Lobeckii Paralip. gramm. Gr. p. 399. sq. 15. *ἀγορῶ — κολῶ*] *ἀγορῶ — κολῶ* A. V. E. Phot. Expuli barbarismum. Et *ἀγορῶ* quidem refingendum fuisse demonstrat Suidae gl. *Ἀγοράσαι* sive Lex. Bekk. p. 331. *κολωμένους* autem Hesychius ex Aristophane proferendum duxit. 16. *παραλήγει*] *παρέλειψε* E. Modo *τὸ ῑ* Photius. 18. *Θέρμαν. Θράκιόν ἐστι πόλισμα*] Ex Harpocratione. Vide etiam Steph. Byzant. v. *Θέρμη. Küst.* Tenorem refinxi cum Tafelio de Thessalonica p. 8. 19. *Θερμέλη*] *Θερμωλή* corrigit Koenius in Gregor. p. 569. 20. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 415. 21. *κἀνόσιον*] *ἀνόσιον* E. qui *παράδοξον* pro *παράνομον*.

1. *Σοφοκλῆς*] Ai. 477. sq. Adde gl. *Πριάμενος*. 3. *κεναῖς* *V. 4. *Θερμοπότιδα*] Vide supra v. *Θασίαν. Küst.* 5. *τόπος*] *τόπος Ἀθήνησιν* A. B. V. 6. *πλειόνων*] *πλεόνων* B. V. *ὑπὸ γὰρ*] *ὑπὸ δὲ* B. V. E. Utrobique silet Gron. Cf. v. *Πύλαι*. Mox *καὶ* om. A. B. V. E. 8. *Θερμοπύλαι. ἔνιοι μὲν τὴν π.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 9. *Φιλαναίας*] *Φιλέας* ex Harpocratione reponendum. *Hemst.* Et sic E. *Φιλαίας* A. B. V. Eiusdem confusionis exempla protulit Osannus infra designandus sub v. *Φιλέας*. Porro *δὲ* tacite Gaisf. addidit cum *V. 10. *τῷ Ἡρακλεῖ*] *τῷ* om. A. B. V. cum libris nonnullis Harp. 11. *Θερμουργός*] Vid. Schol. Lucian. Tim. 2. 12. *κατωρρώδησαν*] *κατωρρώδησαν* V. Zon. p. 1027. 14. *Παῦσ', Αἰσχύλε, καὶ μὴ π.*] Haec sunt verba Aristoph. Ran. 866. *Küst.* 17. *Ὦ θερμόταται*] Locus hic apud Aristoph. Thesmoph. 741. sic legitur: *Ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται, Κἀκ παντὸς ὑμῖν μηχανώμεναι πιεῖν, Ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθόν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν. Küst. θερμότατοι* *V. 19. *υἱοποιήσασα*] *ἰδιοποιήσασα* V pr. 20. *Θερμοῦθις*] *Θερμοῦδις* B. E. Med. *Θερμοῦδες* V. Vid. notata in Ioseph. A. I. II, 9, 5. Adde Cedren. p. 73. ed. Paris. *Gaisf.* Praestat *Θέρμουθις*.

---

offerret his verbis, *ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ*, ei obstreperent, nec loquentem ferrent propter barbarismum, et pecuniam ab ipso accipere recusarent: donec inquilinus errore suo cognito, vel altero forte eum monente, diceret, *δανείσω ὑμῖν*. quo audito Athenienses et hominem probasse et pecuniam accepisse aiunt. propterea et *βαδίζω* et *βαδιῶ* utrumque apud Graecos receptum est. nam et ipsum praesens utroque modo effertur, et producto et corrupto *ῑ* in media syllaba. non dicitur autem *ἀγορῶ*, neque *κολῶ*: quoniam verborum illorum paenultima *ῑ* non habet. *Θερμά.* Calidae aquae. *Θέρμαν.* Oppidulum Thracjae. *Θερμέλη.* Calor. *Θερμόν.* Audax. Aristophanes *Pluto*: *O homunculi infelices, qui temerarium, nefarium, iniquum facinus patrare audetis.* Et Sophocles: *Ne minimo quidem pretio hominem istum emerim, qui vanas spes calidius pascatur.* *Θερμοπότιδα.* *Θερμοπύλαι.* Thermopylae, locus a plerisque Graecis ita vocatus, quem ipsi indigenae et vicini Pylas appellant. *Θερμοπύλαι.* Nonnulli hanc urbem vocant Pylas. Phileas vero Thermopylas vocari dicit, quod Minerva calida lavacra illic Herculi praebuerit. *Θερμός.* Audax. Et *Θερμουργός*, praeceps. *Persas autem timor incessit, cum audissent illum esse iuvenem et audacem. — Quiesce Aeschyle, neve animus tuus iracundia exardescat.* *Θερμόταται.* Ebriae. *O temulentae mulieres, magnum cauponibus bonum, nobis vero malum!* Filia Pharaonis quae Mosen in filii locum ascivit, Thermuthis vocabatur. *Θερμώδων.* Nomen fluvii. *Θερόμενος.* Qui calefit. *Θέρος.* Aestas est aer supra ter-

Θέρος. Θέρος ἐστὶν ὁ ὑπὲρ γῆς ἀὴρ καταθαλπόμενος τῇ τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον πορείᾳ.

Θέρος. οὐ τὸν καιρὸν οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα καὶ ἔαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευσαν.

Θέρσης.

Θερσίτης. ὄνομα κύριον. Καὶ Θερσίτειον βλέμμα.

Θεσσαλός, Κῷος, ἰατρός, υἱὸς Ἱπποκράτους τοῦ διασήμου, οὗ πάλιν υἱοὶ Γοργίας καὶ Ἱπποκράτης. Ἰατρικῶν βιβλία τρία.

Θεσσαλὸν σόφισμα. ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων.

Θεσσαλῶν νόμισμα. παροιμιῶδες τοῦτο, τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης.

Τῆς δὲ Μακεδονίας βασιλεύοντος Φιλίππου ἔτη κ καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὑποτάξαντος, ἐν ᾗ πόλιν κτίσας ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην. οἱ δὲ ἐπ' ὀνόματι Θεσσαλονίκης θυγατρὸς ἐκτίσθαι τὴν πόλιν.

Θέσανδρος, οὗτος εἰς παιδεραστίαν δεινῶς διεβάλλετο, ὡς Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης.

Θέσεις. αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων, ὅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. Ἀριστοφάνης· Ἵν' αἱ θέσεις γίνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

Εὐνάπιος· Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων, ἄπορον αὐτοῖς ἀποδεῖξαι καὶ πλῆθος καὶ 189
θέσιν καὶ βέλη καὶ μηχανὰς καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ πάντως ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν. — Ἔλεγε Κράντωρ ὁ φιλόσοφος, τὰς Θεοφράστου θέσεις ὀστρέῳ γεγράφθαι.

Θέσις. κατὰ Ἀριστοτέλην ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν· τουτέστι, πρόβλημα. οὐ πᾶν δὲ πρόβλημα θέσις ἐστίν, ἀλλ' ἡ παρὰ τὰς κοινὰς δόξας ὑπόληψίς τινος τῶν ἐνδόξων κατὰ φιλοσοφίαν. διὸ δεῖ καὶ τὸν προστάτην τῆς δόξης, τὸν συνιστάντα τὴν θέσιν, προσκεῖσθαι τῷ τοιούτῳ προβλήματι. οἷον, πότερον πάντα συνεχῶς ῥεῖ καὶ ἀεὶ γίνεται, οὐδέποτε δὲ οὐ-
δέν ἐστι, καθ' Ἡράκλειτον, ἢ οὔ· καὶ πότερον ἕν

1. *Θέρος ἐστὶν ὁ ὑπὲρ γῆν ἀὴρ καταθαλπ.*] Haec sunt verba Laertii in Zenone segm. 152. ut Pearsonus quoque ad marginem Suidae sui observavit. *Küst.* Alterum *θέρος* praebuit *V. *γῆν*] *γῆς* dedi cum B. *V. Diog. Cf. v. *Χειμών*. 4. *συγκομιζομένους καρποὺς*] Ferme eadem Lex. Seg. p. 265, 9. Demosth. c. Nicostr. p. 1253, 15. *θέρος· μισθοῦντο ἐκθερίσαι. Gaisf.* Cf. Blomf. in Aesch. Agam. 1645. Nota formula *χρυσοῦν θέρος*. 7. *Θέρσης*] Saltem *Θέρσις*. 8. Prov. Coislin. 259. *Θερσίτειον βλέμμα καὶ Θερσίτειον εἴδωλον. παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ δυσειδῶν κτλ.* 12. *Ἰατρικῶν*] *Ἰατρικὰ* E. *V. *ἰατρία* B. Mox *τρία* A. item *γ'* pro *ξβ'* V. E. 13. *Θεσσαλῶν σόφισμα*] Vide Zenobium Adag. IV, 29. et Vatic. App. IV, 6. *Küst.* *Θεσσαλὸν* A. B. V. item supra post v. *Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς*, ubi h. gl. loco non suo legitur. 15. *Θεσσαλῶν*] *Θεσσαλὸν* Photius et Hesychius, qui *νόμισμα* neglexit. Mox *ταρασσόμενον* V. 18. *ἐν ᾗ πόλιν κτίσας*] *ἐκτήσθη ὑπ' αὐτοῦ πόλις ἣν* E. 19. *ἐπ' ὀνόματι*] Vid. Steph. Byz. et Etym. M. coll. Constant. Porph. de Them. II, 4. (64.) et Menand. de Encom. p. 190. Porro Tafelius adhibendus de Thessalonica p. XXIII. et p. 9. Ceterum orationis temeritatem si spectamus, dubitare licet, reliquisne scriptoris incerti, qui similia cum Malala p. 190. tradiderit, an rudem nescio cuius observationem debeamus agnoscere. Placet tamen suspicio posterior. 20. *θυγατρὸς*] *θυγατρὸς αὐτὸν* E. In fine *φασί* delevi cum A. B. V. E.

1. *Θέσανδρος*] Lege *Θέρσανδρος*, ut apud Harpocrationem, et infra v. *Κηδωνίδης*, ubi locus hic repetitur. *Küst.* *Θέρσανδρος* E. Phot. *Θέανδρος* V. qui *Θέσανδρος* in marg. ap. Gaisf., item in v. *Κηδωνίδης*: quod tenet etiam Harp. liber Vratisl. *παιδερασταίαν*] *παιδεραστείαν* dedi cum V. ap. Gaisf. et editore Photii. 2. *Κηδωνίδης*] *Κυδωνίδης* A. 3. *Θέσεις. αἱ καταβολαὶ τῶν πρ.*] Plura hac de re notabimus infra v. *Πρυτανεῖα*. *Küst.* *ὅσπερ*] *ὅπερ* A. V. E. cum optimis Schol. libris; *ἅπερ* Schol. vulg. 4. *εἰσαγωγῆς*] *εἰσαγωγικῆς* V. *Ἀριστοφάνης*] Nub. 1193. Ubi *Ἵν' αἱρέσεις* V. 5. *γίνοιντο*] *γένοιντο* B. *V. *γίγνοιντο* E. 6. *Εὐνάπιος· Τῶν δὲ Ρωμ.*] Fragmentum hoc Eunapii obscurum est, et proculdubio corruptum vel mutilum, cum quo proinde diu conflictari nolui. *Küst.* Suspicor legendum *ἄπειρον* pro *ἄπορον*: sed et alia sunt vel mutanda vel addenda. *Boissonadus* in Eunapii Fr. 49. Suspicionem istam convincit vel *θέσιν*, quod dictum est de locorum positu. Sed mendosum esse videtur *ἐπ' αὐτὸ τοῦτο*. Latina confeci ut potui. 7. *αὐτῆς*] *αὐτοῖς* A. V. E. 9. *ἡττᾶσθαι*] *πάντως ἡττᾶσθαι* dedi cum V. 10. *Ἔλεγε Κράντωρ*] Haec sunt verba Laertii Crantore, segm. 27. *Küst.* 12. *Θέσις. κατὰ Ἀριστοτέλην*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, *ὡς Ἀντισθένει δοκεῖ*, leguntur apud Alexandrum Aphrodisieum in II. Topic. p. 43. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* 15. *παρὰ*] *περὶ* A. 17. *συνιστάντα*] *συνιστῶντα* A. 19. *συνεχῶς ῥεῖ*] Sic recte apud Alexandrum Aphrodisieum legitur. In prioribus vero editt. male excusum est *συγχωρεῖ*. *Küst.* Idem vitium in A. B. V. E. 20. *ἔστιν ἓν*] *ἓν ἐστιν* A. Voces transposui. Dein *Παρμενίδα* Med. *Παρμενίδει* *V.

ram solis ad septemtrionem accessu calefactus. *Θέρος*. Oratores non ipsum anni tempus, ut hiemem, ver, aestatem, sed fruges demessas hoc nomine appellant. *Θέρσης. Θερσίτης*. Nomen proprium. Et Thersitae vultus. *Θεσσαλός*. Thessalus, Cous, medicus, filius celebris illius Hippocratis; cuius filii fuerunt Gorgias et Hippocrates. scripsit libros de re medica tres. *Θεσσαλῶν σόφισμα*. Thessalorum commentum, de iis dictum qui non aperto Marte pugnant, sed dolis utuntur. *Θεσσαλῶν νόμισμα*. Thessalorum moneta. proverbium de fraude dictum. — Cum autem Philippus in Macedonia annos XX. regnasset et Thessaliam subegisset, in ea condidit urbem, quam Thessalonicen vocavit. alii vero filiae Thessalonices nomine urbem conditam tradunt. *Θέσανδρος*. Thesander ob puerorum amores male audiebat, ut Cedonides et Autoclides. *Θέσεις*. Sacramenta, quae a litigantibus in iudicio deponebantur, et pro causarum introductione pendebantur. Aristophanes: *Ut sacramenta novilunio deponantur*. Eunapius: *Cum autem Romani eo tenderent, ut demonstrarent illis, quantas obiicerent difficultates et ipsorum multitudo et loci situs et tela et machinae bellicae et magnitudo fluviorum; itaque non prorsus ab illis se vinci, neque se illis inferiores esse confiteri. — Crantor philosophus dixit, Theophrasti theses ostreo scriptas esse*. *Θέσις*. Secundum Aristotelem est controversa opinio viri in philosophia clari: hoc est, problema, non tamen quodvis problema thesis est, sed sententia clari alicuius philosophi, quae quidem opinioni communi sit contraria. quamobrem etiam nomen eius, qui sententiae illius auctor est, problemati addi oportet. velut, utrum omnia continuo fluant et semper gignantur, ut nihil unquam sit, secundum Heraclitum, an non? et, utrum id quod

ἐστι καὶ ἀκίνητον τὸ ὄν, ὡς Παρμενίδῃ δοκεῖ, ἢ οὔ· καὶ πότερον κίνησίς ἐστιν ἢ οὔ, ὡς δοκεῖ Ζήνωνι· καὶ πότερον ἡ ὑγεία ἀγαθὸν ἢ οὔ, ὡς Χρύσιππος λέγει. καὶ πότερόν ἐστιν ἀντιλέγειν, ἢ οὔ, ὡς Ἀντισθένει δοκεῖ.

Ὅτι ἀντιδιαιρεῖται τὸ θέσει τῷ φύσει· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως· καὶ γὰρ ἐκεῖ θέσει λέγομεν τὰ ὀνόματα, σημαίνοντες ὅτι μὴ φύσει. ἤδη δέ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν· ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνηθέστερον, τῷ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὡρισμένοις συνίστασθαι. τὰς δὲ θέσεις καὶ ὑποθέσεις λέγει Ἀριστοτέλης.

Θέσθαι. ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης, ἀντὶ δὲ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν. ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησίν· Ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον, ἀντὶ τοῦ θέντα.

Θέσμιον. νόμιμον.

Θεσμοθέτης. νομοθέτης ἢ νομοφύλαξ.
Οὐδεὶς ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

Θεσμοθέται. ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησιν, ἐξ δὲ ὄντων τὸν ἀριθμόν, καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων θ' Ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Θεσμός. ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμός, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους εἶπε.

Θεσμοτόκον. τὰς μελίσσας φησὶ διὰ τὸ εὔ- 190
τακτον.

Θείης θεσμοτόκον χορὸν ἄπλετον.

Θεσμοφόρια. ὄνομα ἑορτῆς.

Ὥσπερ ἐν Θεσμοφορίοισι νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν·

Ἀριστοφάνης.

Θεσμοφόρος. ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὡμολόγησ' ἥξειν εἰς νύκτα μοι ἢ πιβόητος,
. . καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.

---

3. *ὡς Χρύσιππος — ἢ οὔ* om. V. Supra *καὶ σιπότερον ἡ ὑγ.* Med. 6. *Ἀντιδιαιρεῖται δὲ τὸ θέσει τῷ φύσει*] Haec et quae sequuntur excerpta sunt ex Alexandro Aphrodisieo in II. Topic. p. 45. *Küst.* Leguntur ibi omnia pleniora. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. δὲ τό*] *δὲ* om. A. B. V. Mox *τῇ φύσει* V. *τοῦ φ.* E. Tum *ὥσπερ — φύσει* om. V. 8. *λέγομεν*] *μὲν* B. E. 12. *τὰς δὲ*] *τὰ δὲ* B. E. 13. *ὑποθέσει* Med. 14. *Θέσθαι. ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθ.*] Hunc articulum ex Harpocratione Suidas descripsit. *Küst.* Cf. Ammonius p. 70. 15. *προέσθαι*] Lege *προέσθαι*, quod Bekkerus reposuit in Harpocr. *νόμον*] *μόνον* B. E. Med. Photii MS. Om. Zon. p. 1039. 16. *ὑπὲρ τῶν*] *περὶ τῶν* V. *περὶ* Photius. *τῶν* omisi cum A. Phot. Ceterum vide potissimum locum in Lept. p. 473. 17. *ἰδίους*] *ἰδίους* A. E. Harpocrat. Demosth. p. 1136, 10. Om. Photius. 18. *ἀντὶ τοῦ θ.*] Haec accesserunt ex V. (ap. Gron. Rec. mutil. p. 49.) Phot. Harpocr. 19. *Θέσμιον*] Deest gl. V. 20. *Θεσμοθέτης*] Sic Timaeus p. 142. Gl. om. *V. 21. *Οὐδεὶς ἀποκλείσει*] Aristoph. Vesp. 807. (772.) Lege *οὐδείς σ' ἀποκλ.*

1. *Θεσμοθέται. ἀρχή τις Ἀθην.*] Eadem, quae hic Suidas habet, leguntur etiam apud Harpocrationem et Scholiastam Aristoph. Ecclesiaz. 290. *Küst.* Scholion Aristoph. fluxerat ab interpretatione Aldina. *τις*] *τίς ἐστιν* dedi cum V. Phot. Harp. Dein *δὲ* expellendum. Orationem melius conformavit Harp. 2. *ἐκ τῶν καλουμένων θ' Ἀρχόντων*] Quinam fuerint olim apud Athenienses novem Archontes, docent Pollux lib. VIII. c. 9. et Libanius in argumento orationis adversus Androtionem p. 417. quos vide. *Küst.* 3. *τῶν νόμων*] *τὸν νόμον* V. 4. *οὗτοι*] *οὕτω* B. E. Med. 5. *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος*] Verba Aeschinis p. 279. [p. 59. Steph.] haec sunt: *Διορθῶσθαι προστέτακται τοῖς Θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δημοσίῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους, εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ ἢ ἄνευρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ που νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως, κἂν τι τοιοῦτον εὑρίσκωσιν, ἀναγεγραφότας ἐν σανίσιν ἐκτιθέναι κελεύει πρόσθεν τῶν Ἐπωνύμων.* *Küst.* 7. *Θεσμός*] Ex Harpocratione. 9. *Δημοσθένης*] In lege p. 640, 1. 13. *Θείης θεσμοτόκον χορὸν ἄπλετον*] Vocabulum *θεσμοτόκον*, cuius gratia locum istum attulit Suidas, est spurium et corruptum; pro quo ex epigrammate Apollonidae [Anthol. Pal. VI, 239.] reponendum est *ἐσμοτόκον*. Agit enim epigramma illud de apibus, quibus epithetum *ἐσμοτόκος*, i. e. *examen gignens*, aptissime convenire nemo non videt. Contra vox *θεσμοτόκος* non solum probatis scriptoribus ignota est, sed etiam, quamvis Graeca esset, apibus tamen convenire non posset, ut nemo nisi Graecarum litterarum imperitus negabit. *Küst.* *Θεσμοτόκου* bis E. *Θείης δ' ἐσμοτόκον* Apollonides Ep. VI, 5. 14. *Θεσμοφόρια*] V. Schol. Clem. Alex. T. IV. p. 101. 15. *ὥσπερ*] *ὡς* B. E. *Ἀλλ' ὥσπερ* Av. 1506. ubi libri *ὡσπερεί*. *Θεσμοφορίοισι*] *Θεσμοφορίησι* E. 16. *ἄνευ*] *ἄν* *V. 19. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Asclepiadae XIV, 1. Anthol. Pal. V, 150. 20. *οὐπιβόητος*] *ἐπιβόητος* A. B. V. E. *ἡ πιβόητος Νικὼ καὶ σ.* Anthol.

---

est unum sit et immobile, quemadmodum Parmenidi videtur, an non? et, utrum motus sit, an non, ut Zenoni placet? et utrum sanitas bonum sit, an non, ut Chrysippus ait? et, utrum contradicere liceat, an non, ut Antistheni videtur? — Id autem quod est *θέσει*, opponitur ei quod est natura: ut ex nominibus apparet. nam illa cum *θέσει* esse dicimus, significamus ea non esse a natura. quidam etiam rhetorica problemata theses vocant: de quibus tamen nomen hypothesis frequentius usurpatur, quod huiusmodi quaestiones de rebus particularibus et definitis institui videntur. theses vero Aristoteles etiam vocat hypotheses. *Θέσθαι*. Hypothecam accipere, Hyperides. Demosthenes vero in oratione de immunitatibus posuit pro eo quod est legem accipere et sancire. idem in oratione contra Stephanum dixit: *Sibi leges privatas statuentem.* *Θέσμιον*. Legitimum. *Θεσμοθέτης*. Legislator, vel legum custos. *Nullus te thesmothetes excludet cancellis.* *Θεσμοθέται*. Thesmothetae, magistratus quidam Athenis, viri numero sex, iidemque ex eorum ordine, qui novem Archontes vocabantur. sic autem vocabantur, quod legum curam gerebant. ab his etiam leges quotannis perlustratas fuisse docet Aeschines contra Ctesiphontem. *Θεσμός*. Olim etiam unaquaeque lex vocabatur *θεσμός*. sed Demosthenes in oratione contra Aristocratem sic appellavit universam reipublicae constitutionem. *Θεσμοτόκον*. Poeta sic appellavit apes, quod egregium ordinem servant. *Apum coetus innumeros conficias.* *Θεσμοφόρια*. Nomen festi. Aristophanes: *Ut in Thesmophoriis ieiunamus sine sacrificiis.* *Θεσμοφόρος*. Legum conditor. in Epigrammate: *Condixerat se sub noctem venturam esse famosa Nico, et Cererem venerandam iuravit.*

Θεσμοφόρος. Ὅτι Βάττος ὁ Κυρήνην κτίσας τῆς Θεσμοφόρου τὰ μυστήρια ἐγλίχετο μαθεῖν, καὶ προσῆγε βίαν λίχνοις ὀφθαλμοῖς χαριζόμενος.

Θεσπέσιος. Θεῖος, θαυμαστός, πρᾶος.

Θεσπιδαὲς πῦρ. τὸ Μηδικόν.

Θέσπεια. ὄνομα πόλεως,

Θεσπιαί.

Θεσπιάσι.

Φρύνη τὸν πτερόεντα, . . . Ἔρωτα,
μισθὸν ὑπὲρ τέκνων ἄνθετο Θεσπιάσι.

Θεσπιεύς. ποταμός. Καὶ Θεσπιέων. Καὶ Θεσπιεῖς.

Θεσπίζει. νομοθετεῖ.

Θεσπιῳδεῖ. χρησμολογεῖ. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

ἠτυμολόγηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ θεοπεδωδεῖν· ἢ παρὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄγειν. ἐτραγικεύσατο δὲ τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη ἐχρησμῴδει. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκάθητο ὅλμος.

Θέσπις, Ἰκαρίου πόλεως Ἀττικῆς, τραγικὸς ἐκκαιδέκατος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενομένου τραγῳδιοποιοῦ Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος, ὡς δέ τινες, δεύτερος μετὰ Ἐπιγένην· ἄλλοι δὲ αὐτὸν πρῶτον τραγικὸν γενέσθαι φασί. καὶ πρῶτον μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμυθίῳ ἐτραγῴδησεν, εἶτα ἀνδράχνῃ ἐσκέπασεν ἐν τῷ ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μετὰ ταῦτα εἰσήνεγκε καὶ τὴν τῶν προσωπείων χρῆσιν ἐν μόνῃ ὀθόνῃ κατασκευάσας. ἐδίδαξε δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ξ Ὀλυμπιάδος. μνημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἄλλα Πελίου ἢ Φόρβας, Ἱερεῖς, Ἡιθεοι, Πενθεύς. 191

1. *Βάττος*] Aeliani videtur. Conf. *Λίχνος. Hemst.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. Aeliano tribuerat etiam Porsonus Adv. p. 76. *Θάττος* B. *Θάττος ἢ Βάττος* E. Mox *τῆς Θεσμοφορίας* Med. 3. *λίχνοις*] *λύχνοις* V. 5. *πρᾶος*] Sic etiam Photius et Schol. Lucian. Necyom. 6. Ignorat Zon. p. 1028. Addunt statim MSS. gl. *Θεστιάδες*, quam vide suo loco. 6. *Θεσπιδαὲς πῦρ*] Il. μ. 177. *τὸ Μηδικόν*] Hoc est, *ignis Graecus*, interprete Tittmanno in Zonaram, qui Cinnamum p. 165. ed. Paris. attulit. 7. *Θέσπεια*] *Θέσπια* E. qui statim *καὶ Θεσπίαι ὁμοίως.* Apparet *Θέσπεια* ordine diverso cum *Θεσπιαί* coniungi debuisse. 9. *Θεσπιάσι*] *Θεσπίεσι* A. B. V. E. bis. In versu Tullii post *πτερόεντα* suppleverant edd. *τὸν εὐτέχνητον*, quae omisi cum A. B. V. E. 10. *Φρύνη τὸν πτερόεντα*] Tullii Gemini Ep. II. pr. Anthol. Pal. VI, 260. 12. *ποταμός*] Immo *ὁ πολίτης.* 15. *Θεσπιῳδεῖ. χρησμολογεῖ*] In prioribus editt. articulus hic cum praecedenti confusus est, quem non solum ob auctoritatem MSS. sed etiam ob sensum inde separavi et distinxi. Portus hic mire coecutivit, dum omnia, quae de voce *Θεσπιῳδεῖ* dicuntur, ad praecedens *Θεσπίζει*, tanquam articuli huius caput refert, et sic cinnum haud sane gratum lectori propinat. *Küst.* Cf. Zon. p. 1038. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 9.

1. *ἠτυμολόγηται*] *ἐτυμολογεῖται* B. E. *ἐτημολογεῖται* V. *Θεοπέδω δεῖν*] Apud Scholiastam Aristophanis una voce legitur *Θεωπεδωδεῖν. Küst. Θεοπεδωδεῖν* A. E. *Θέσπιν ἀοιδήν* Hemsterh. in Aristoph. *Θέσπιν ᾠδήν* recepit Dindorfius. 2. *τὴν Θέμιν*] Scholiasta habet *τὴν Θεόμαντιν. Küst. τὴν* om. B. E. 6. *Θέσπις, Ἰκαρ.*] De Thespide multa erudite observavit amicissimus Bentleius in Dissertatione de Phalaridis epistolis, ad quem lectorem remitto. *Küst.* Haec in compendium redegit *Eudocia* p. 232. *Ἰκαρίου, πόλεως Ἀττικῆς*] Male Portus *Icarii filius.* Ἰκάριος enim hic est nomen populi Attici, ex quo Thespis oriundus erat. Vide Reinesium Varr. Lectt. I. III. p. 364. *Küst.* Vid. Athen. II. p. 40. B. Reinesio placebat *Ἰκαριεύς.* 9. *δεύτερος*] *δεύτερον* A. B. E. Edd. ante Küst. Non dubium quin membris transpositis melius oratio sic procedat: *ἄλλοι δὲ αὐτὸν πρῶτον τραγικὸν γενέσθαι φασίν· ὡς δέ τινες, δεύτερον μετὰ Ἐπιγένην.* Ceterum notae sunt rationes, quibus hasce tragicorum priscorum successiones Böckhius vindicarit, Lobeckius Aglaoph. p. 975. affixerit. *ἄλλοι δὲ αὐτὸν πρ. τραγικὸν γεν.*] Negat hoc Plato in Minoe p. 47. (321.) his verbis: *Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε, οὐχ, ὡς οἴονται, ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη, οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου. Küst.* 11. *ψιμυθίῳ*] *minio* Buleng. de Theatro I, 45. *Reines. ψιμιθίω* A. *ψιμυθίω* E. *ψιμύθιον* V. idemque *πρῶτος*, teste Hemsterh. in Plut. p. 394. Accusativus cum *χρῖσαι* item iungitur in Etym. M. p. 669, 49. Sed quoniam librarius facile *οὖν* poterat a praegresso *πρόσωπον* repetere, satius duxi *ψιμυθίῳ* refingere. Ipsam vero narrationem de inventis personis scenicis commode Kochlerus illustravit libello (*Masken, ihr Ursprung* etc. Petrop. 1833.), in commentt. Acad. Petropolitanae prodito. Adde v. *Θρίαμβος.* 14. *ἐδίδαξε δὲ ἐπὶ τῆς ἃ καὶ ξ Ὀλυμπ.*] Meursius in Solone et Menagius in Laertium lib. I. segm. 59. Thespidem non Olympiade LXI. demum, sed iam Olymp. L. fabulas docuisse contra Suidam contendunt. Sed aeram Suidae confirmant Marmora Arundelliana, eandemque defendit Bentleius in Dissertatione de Phalaridis Epist. p. 247. *Küst.* Adde Clintoni Fast. Hellen. a. 535. 15. *μνημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτ.*] Certum est Thespidem olim docuisse fabulas: nec minus certum est extitisse olim tragoedias Thespidis nomine inscriptas, quoniam quaedam ex illis fragmenta hodie adhuc apud Plutarchum, Pollucem et Clementem Alexandrinum supersunt. Sed an idem ullas unquam fabularum suarum in lucem ediderit, et annon potius tragoediae, quae olim sub Thespidis nomine extabant, ab aliis fuerint confictae et suppositae, haud immerito dubitari potest, ob argumenta illa haud levis sane ponderis, quae affert Bentleius in laudata Dissert. de Phalar. Epist. p. 239. sqq., ad quem lectorem remitto. *Küst.* 16. *ἢ* om. Eudocia. Dein *Φόρβας* Welckerus (*d. Griech. Tragödien* p. 17.) probabiliter: *Φορβάς* edd. 17. *Πενθεύς*] Huius fabulae mentionem facit Iul. Pollux lib. VII. c. 12. *Küst.*

Θεσμοφόρος. Battus, Cyrenarum conditor, Cereris mysteria videndi summa cupiditate flagrans vim adhibuit, ut curiosis oculis gratificaretur. *Θεσπέσιος.* Divinus, admirandus, clemens. *Θεσπιδαὲς πῦρ.* Ignis Medicus. *Θέσπεια.* Nomen urbis, item *Θεσπιαί.* *Θεσπιάσι. Phryne alatum Amorem praemium pro liberorum salute dedicavit Thespiadibus Nymphis.* *Θεσπιεύς.* Fluvius. Et *Θεσπιεῖς, Θεσπιέων.* *Θεσπίζει.* Leges fert. *Θεσπιῳδεῖ.* Oracula reddit. Aristophanes *Pluto*: *Qui oraculum reddit ex tripode aureo.* notatio vocabuli ducta est a *θεοπεδωδεῖν*: vel quod Thetis ibi oracula ederet. tragicorum autem tumorem dictione perstrinxit. Pythia vero in tripode sedens oracula reddebat; eaque pars qui insidebat, *ὅλμος* vocabatur. *Θέσπις.* Thespis, ex Icario, Atticae pago, tragicus decimus sextus ab Epigene Sicyonio, primo tragico; quamquam alii secundum ab eo faciunt. alii primum tragicum fuisse dicunt. hic primum cerussa faciem oblitus tragoedias egit; deinde faciem andrachna in docendis fabulis texit. postmodum larvarum lintearum usum introduxit. docuit fabulas Olympiade LXI. inter tragoedias eius commemorantur *Praemia Peliae* seu *Phorbas*, *Sacerdotes*, *Ado-*

Θέσπις. ὄνομα κιθαρῳδοῦ. Ἀριστοφάνης·

Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.

Θεσπίσματα. θεῖα δόγματα.

Θεσπρωτεύς. Θεσπρωτία χώρα.

Θεσπρώτιος λέβης.

Θεστιάδες. ἐκ πολλῶν γυναικῶν ἦσαν θυγατέρες, αἷς Ἡρακλῆς ἐμίγη.

Θέσφατος τελετή. ἡ θεσπισθεῖσα.

Θετταλὴ γυνή. ἐπὶ τῶν φαρμακίδων. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες· καὶ μέχρι νῦν φαρμακίδες αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι ἡ Μήδεια φεύγουσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. βαρυτόνως δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἀναγινώσκουσιν. Ἀριστοφάνης·

Γυναῖκα .. πριάμενος Θετταλὴν
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα
.. καθείρξαιμ' . .
ὥσπερ κάτοπτρον.

ὁ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος στρογγυλοειδὴς ὡς ἔσοπτρον. καί φασι τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς τούτῳ κατάγειν τὴν σελήνην. ἔστι δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον διὰ κατόπτρου τοιοῦτον. πληροσελήνου τῆς σελήνης οὔσης, εἴ τις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι ὅσα βούλεται, καὶ προειπὼν ἑτέρῳ στῆναι κατόπιν αὐτοῦ δείκνυσι πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα, κἀκεῖνος ἀτενίσας πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα, ὡς τῇ σελήνῃ γεγραμμένα.

Θετταλικαὶ πτέρυγες. τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι.

Θετταλῶν σόφισμα. καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ

1. ὄν. κιθαρῳδοῦ] His lucem praebet Schol. Aristophanis: ὁ κιθαρῳδός. οὐ γὰρ δὴ ὁ τραγικός. Ἀριστοφάνης] Vesp. 1518. (1489.) 2. οὐδὲν] οὐ B. E. Med. Cf. v. Οὐδὲν ἧττον. Post h. gl. addit E. Θέσπιν. θεῖον δόγμα, ἢ θείαν φωνήν. 4. δόγματα] διατάγματα Lex. Seg. 5. Θεσπρωτεύς. Θεσπρωτία] Θεσπρωτεὺς ὁ ἀπὸ τῆς Θεσπρωτίδος. Θεσπρωτία γὰρ καὶ Θεσπρωτὶς E. Ceterum Θεσπρωτεία χώρα V. 6. Θεσπρώτιος λέβης] Sic locum hunc ex MSS. emendavi. In prioribus enim editt. male excusum est Θεσπρώτιος λόγος. Erat autem Thesprotius lebes apud veteres Graecos celebris, ut tripus Apollinis Delphici, et aes Dodonaeum, ut ex scriptoribus constat. Vide Clement. Alex. in Admon. ad Gentes p. 7. *Küst.* Θεσπρώτειος V. E. Formula docta poetae cuiuspiam, qui Δωδωναῖον χαλκεῖον opinor describeret. 7. Θεστίου ἐκ πολλῶν γυν. ἦσαν ἡ θυγατ.] Vide Pausaniam in Boeoticis c. 27. *Küst.* Θεστίου om. A. B. V. E. Elmenhorstium in Lactant. Div. Inst. I, 9. addit Gaisf. qui Θεστίου uncis notaverat. Rectum fuerat Θεσπιάδες: v. Heyn. in Apollod. p. 136. ubi luculentus extat index liberorum Herculis II, 7, 8. 9. τελευτή *V. probabiliter. 10. Θετταλὴ γυνή. ἐπὶ τῶν φαρμακ.] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Scholiasta Aristoph. Nub. 747. *Küst.* Cuius adire licet annotationem in v. Ἐπὶ σαυτῷ. 12. καὶ νῦν] καὶ omisi cum A. νῦν γε Schol. opt. libri. 13. κίστιν *V. 15. Versus Aristophanis ab interpolationibus edd. vulgg. liberavi. 16. φαρμακίδ' εἰ ante πριάμενος delevi cum A. B. V. 17. καθέλοιμι] καθέλαιμοι B. καθέλκει μοι V. Porro edebatur: εἶτα δὲ αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοιπεῖον στρογγύλον, ὥσπερ κάτοπτρον. Reduxi scripturam vetustam ex A. B. V. Med. Ceterum pro αὐτὴν habent ταύτην E. Tum καθείρξας B. καθεῖρξέ μ' V.

3. στρογγυλοειδὴς] στρογγυειδὴς V. Mox δεινοὺς οὕτω κατάγειν τὴν θεὸν Schol. Ubi τούτῳ Dindorfius dedit. 5. ἔστι δὲ καὶ Πύθαγος παίγνιον] Apud Scholiastam loco laudato legitur, ἔστι δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον. *Küst.* I. Meursius de Ludis Gr. in Πύθαγος hanc Suidae lectionem defendit, quia Pythagorae istum lusum non commemorat Diogenes Laertius, neque Porphyrius, nec, quod sciam, quisquam alius. Rem egregiam praestitisset, si quid sit vocabuli Πύθαγος explicuisset. *Hemst.* Vid. Menag. in Laert. VIII, 36. Bachet. Ovid. Epist. Hypsip. p. 608. [Sive T. II. p. 89. sq.] *Gaisf.* Quorum etiam Bachetus Meursium reprehendit. πύθαγος] πύθαγ^{os} A. πύθαβος E. Monstrum expulimus. 6. τοιοῦτο] τοιοῦτον dedi cum A. Tum πληροσελήνης B. E. διὰ τοῦ τοιούτου κατόπτρου τῆς Schol. Aldinum. Emendavit Dindorfius optimis libris adiutus. 8. στῆναι] σταίη Gaisf. cum B. V. E pr. Schol. Sed στῆναι merito probat Dind. 9. δείκνυσι] δεικνὺς Schol. Ald. πρὸς τὴν σελήνην] πρὸ τῆς σελήνης V. 10. κἀκεῖνος ἀτενίσας ὄ] Idem voluit Med. ubi ἀτενίσαι. Iam κἀκεῖνον ἀτενίσαι Gaisf. cum A. B. V. E. κἀκεῖνος ἀτενίσεις Bachet. Rectum est κἀκεῖνος ἀτενίσας ut in apodosi. Porro corrigendum videtur ἂν γνοίη. 12. ἐν τῇ] ἐν omisi cum B. V. E. τῆς σελήνη A. ἐπὶ τῆς σελήνης Schol. cuius libri ἐπὶ nesciunt. Aut cogitatione repetendum alterum ἐν aut refingendum ἐγγεγραμμένα. 13. Θετταλικαὶ πτέρυγες] Vide Henricum Stephanum Animadverss. in Adag. Erasmi p. 3. *Küst.* Et Polluc. VII, 46. διὰ τὸ πτέρυγας — πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἐκ. γων. Photius et Hesychius. Cf. Bodl. 493. Haec non multum abludunt a descriptione chlamydis Macedonicae, cuius forma in acutum et lacinias prominentes exibat. 14. αἵπερ] ἅπερ V. Mox αἱ om. E. 17. Θετταλῶν σόφισμα] Vide Zenobium Adag. IV, 29. Vatic. Append. IV, 6. et Eustath. in Il. β' p. 331. qui eadem, quae Suidas hic habet, ipsissimis plane verbis ex Pausaniae Lexico recitat. *Küst.* Ad Menonem Thessalum proverbii causam rettulit Bodl. 889. Cf. superior gl. Θεσσαλῶν σόφισμα.

---

lescentes, *Pentheus*. Θέσπις. Nomen citharoedi. Aristophanes: *Saltare per noctem non desinit casca illa, quibus Thespis certabat*. Θεσπίσματα. Divina oracula. Θεσπρωτεύς. Et Thesprotia regio. Θεσπρώτιος λέβης. Θεστιάδες. Thestio filiae erant quinquaginta, ex pluribus mulieribus suscepta, cum quibus Hercules rem habuit. Θέσφατος τελετή. Sacrorum ritus divinitus imperatus. Θετταλὴ γυνή. Thessala mulier: quod dicitur de veneficis. Thessali enim male audiebant ut praestigiatores, et vero hodieque veneficae vocantur Thessalae. aiunt autem Medeam, cum fugeret, in Thessalia effudisse cistam herbis veneficis plenam, quae illic succreverint. Attici vero accentum gravem imponunt. Aristophanes: *Mulierem si emero Thessalam, et noctu lunam deduxero, eam vero deinde in thecam conclusero, tanquam speculum.* orbis enim lunae rotundus est ut speculum. aiunt autem homines talium peritos lunam coelo deducere posse. est etiam quoddam Pythagorae ludicrum, quod ope speculi hunc in modum peragitur. si quis sanguine in speculo scribat quicquid velit, alterum autem a tergo stare iubeat, litterasque ad lunam convertat, is qui a tergo stat si in orbem lunae intueatur, omnes litteras in speculo scriptas leget, quasi in ipsa luna scriptas. Θετταλικαὶ πτέρυγες. Thessalicae alae. inde dictae, quod Thessalicae chlamydes utrimque angulos quosdam habent, qui alis similes sunt. Θετταλῶν σόφισμα. Thessalorum commentum, de pugna, de ha-

σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν, ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀρατίῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο Φύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο τὴν
192 θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι ἀεὶ ἀνεβάλλετο.

Ὅτι διαβάλλονται οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι.

Θετταλός. εἷς τῶν Κίμωνος παίδων ἐκαλεῖτο οὕτως.

Θέτης. μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς ὁ Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον. θετοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς ποιητούς.

Θέτις, Θέτιδος. ὄνομα κύριον. Καὶ Θετίδειον.

Θετόν. εἰσποιητόν, οὐ γνήσιον. Θαλῆν τὸν φιλόσοφον, μὴ γήμαντα, τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν θέσθαι.

Θευδέριχος, ῥὴξ Γότθων καὶ Ἰταλιωτῶν, τῶν κατηκόων αὐτοῦ προΰστη, περιβαλλόμενος ὅσα τῷ φύσει βασιλεῖ ἥρμοσται. δικαιοσύνης τε γὰρ ὑπερφυῶς ἐπεμελήσατο, καὶ τοὺς νόμους ἐν τῷ βεβαίῳ διεσώσατο, ἔκ τε βαρβάρων τῶν περιοικούντων τὴν χώραν ἀσφαλῶς διεφύλαξε· ξυνέσεώς τε γὰρ καὶ ἀνδρείας εἰς ἄκρον ἐλήλυθεν ὡς μάλιστα, καὶ ἀδίκημα σχεδόν τι οὐδὲν οὔτε αὐτὸς εἰς τοὺς ἀρχομένους εἰργάζετο, οὔτε τῳ ἄλλῳ τὰ τοιαῦτα ἐγκεχειρηκότι ἐπέτρεπε. καὶ ἦν λόγῳ μὲν τύραννος, ἔργῳ δὲ βασιλεὺς ἀληθής, τῶν ἐν ταύτῃ τῇ τιμῇ ἐξ ἀρχῆς ηὐδοκιμηκότων οὐδενὸς ἧσσων. ἔρως τε αὐτοῦ ἔν τε Γότθοις καὶ Ἰταλιώταις πολὺς ἤκμασεν.

Ὅτι Θευδέριχος ὁ Ἄφρος διάκονόν τινα εἶχεν ὀρθόδοξον, ὃν πάνυ ἠγάπα καὶ ἐθαλπεν. οὗτος δὲ ὁ διάκονος νομίζων Θευδερίχῳ χαρίζεσθαι, τῆς ὁμουσίου πίστεως ἀποστὰς τὰ Ἀρείου ἐφρόνησε. γνοὺς δὲ τοῦτο Θευδέριχος τὸν οὕτως ἀγαπώμενον εὐθέως ἀπεκεφάλισεν, εἰπών, εἰ τῷ Θεῷ πίστιν οὐκ ἐφύλαξας, πῶς ἀνθρώπῳ φυλάξεις συνείδησιν ὑγιαίνουσαν;

Θευδίβαλδος. ὄνομα κύριον. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε, Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε. ἀντὶ τοῦ ἀνταποκρίνεται.

---

1. Ἀράτῳ] *Διοτίμῳ τῷ Θεσσαλῷ κατιέναι μέλλοντι.* Sic cum vocat Schol. Euripid. Phoen. 1416. *Hemst.* Ἀρατίῳ A. E. *V. Photius: a quo proxime abest Ἀράτῳ Burmanno complacitum. 5. ηὔξατο] εὔξατο A. V. Phot. Eust. 7. ἀεὶ ἀνεβάλλετο] Eustathius loco laudato addit, *ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις, ἢ καὶ ἄλλως παρακρουόντων. Küst.* ἀεὶ om. Phot. Supra Eustathius, *ἀνεβάλλετο ἀεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱ. εἶναι.* 8. Διαβάλλονται] Ex Schol. Aristoph. Plut. 521. sive v. *Ἀνδραποδίζω.* Ὅτι Gaisf. cum *V. ὡς] καὶ ὡς E. 10. Θετταλός] Ex Harpocratione. Cf. Plut. Cimon. 16. 12. Θέτης. μήποτε θέτην λ.] Ex Harpocratione. *Küst.* Adde Lex. Rhet. p. 264. Similiter Photius. *μή πως θέτην E. μήπω θέτην *V.* 14. ποιητούς] εἰσποιητούς Harpocrat. 15. Θετίδειον] Eurip. Androm. 20. καὶ Θετίδειον om. E. 16. Θαλῆν τὸν φιλόσοφον, μὴ γ.] Idem de Thalete memoriae prodidit Laertius I, 26. *Küst.* 17. φιλόσοφον] Μιλήσιον E pr. 19. ῥὴξ Γότθων] Notandum est a scriptoribus Graecis reges et principes barbarorum Latina voce Ῥῆγας, i. e. *reges* appellari, non vero *Βασιλεῖς*: quoniam appellatio haec multo honoratior habebatur, et ipsis imperatoribus Romanis tribui solebat. Asterius in Homil. in Psalm. VII. (apud Coteler. Tom. II. Monument. Eccles. Gr. p. 75.) Ὥσπερ ἐν τοῖς πολλοῖς πλῆθος βαρβάρων ὁπλίζεται, οἱ πάντες δὲ τοῦ ἑνὸς νεύματι τοῦ ῥηγὸς ἢ τοῦ τυράννου ἔχονται. Plura exempla vide apud Meursium et Ducangium in Glossar. *Küst.* Qui eadem fere repetiit in v. Ῥήξ, omisit autem eum Procopii locum, quem de ipsius Theodorici dignitate Casaubonus in Spart. Hadr. 11. excitarat, Goth. I, 1. p. 310. a Suida breviter descriptum. Γότθων] τῶν Γότθων E. τῶν κατηκόων αὐτοῦ προΰστη, περιβ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Procopii de Bello Goth. lib. I. c. 1. *Küst.* 20. τῷ] τῶν φύσει B. E. τῶν φύσει βασιλέων Procopii libri.

1. ἐπεμελήσατο] ἐπιμελήσατο V. ap. Gaisf. 2. περιοίκων Procop. 3. γὰρ tollendum cum Procopio, qui ἐλήλυθεν. 6. ἄλλῳ] ἀλλὰ A. 8. ταύτῃ τῇ] τῇ neglexit vulg. 9. ἧσσον male Procop. 11. Θευδέριχος, ὁ Ἄφρος, διάκονόν τινα εἶχεν ὀρθ.] Haec et quae sequuntur leguntur in Excerptis ex Historia Ecclesiastica Theodori Lectoris p. 561. unde Suidas ea descripsit. *Küst.* Ὅτι praefixit Gaisf. Θευδ. ὅτι Θευδ. *V. Θευδέριχος bis Med. 17. φυλάξας] φυλάξεις A. B. V. E. 19. Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε· Θευδ. δὲ ἀμ. τῷδε] Haec sunt verba Procopii Gothic. IV. c. 24. eademque leguntur supra v. *Ἀμείβεσθαι. Küst. 20. ἀμείβεται τῷδε] Lege *ἀμείβεται ὧδε*, ut apud Procopium et supra v. *Ἀμείβεσθαι. Küst.* ὧδε A. B. V. Med. 21. ἀποκρίνεται] ἀνταποκρίνεται V. ἀντἀπεκρίθη E.

---

bitu, de impostura, denique de aliis sexcentis dicitur: cuius rei causa talis fuit. Aratum deus iussit cavere, ne adversarii ipso inscio maius et splendidius votum quam ipse facerent. tum ille virorum hecatomben Apollini se sacrificaturum esse vovit. rebus autem feliciter confectis, sacrificium illud, ut a pietate alienum, semper distulit. — Thessali ob crimen plagii et perfidiae male audiunt. *Θετταλός.* Thessalus unus ex filiis Cimonis vocabatur. *Θέτης.* Fortasse *θέτην* vocant eum, qui rem aliquam pignori posuit, non vero, ut Didymus, eum qui adoptavit. *Θετοὺς* enim, inquit, vocabant liberos adoptatos. *Θέτις.* Thetis, nomen proprium. Et *Θετίδειον.* *Θετόν.* Adoptivum, non germanum. *Thaletem philosophum, qui nullam uxorem duxerat, sororis filium adoptasse.* *Θευδέριχος.* Theodoricus, rex Gothorum et Italorum, subditis suis ita praefuit, ut nihil ei deesset eorum, quae boni principis moribus conveniunt. nam et iustitiae cultor eximius fuit, et auctoritatis legum assertor, provinciasque a vicinis barbaris tutas praestitit: vir et prudentia et fortitudine summa praeditus. itaque nulla fere iniuria subditos vel ipse afficit vel ab aliis affici passus est: verbo quidem tyrannus, re ipsa autem verus rex, nulli eorum qui antiquitus in imperio boni principis laude claruerunt secundus. quare tam Itali quam Gothi magno cum amore prosecuti sunt. *Θευδέριχος.* Theodericus Afer diaconum quendam habebat orthodoxum, quem valde diligebat et fovebat. hic vero existimans se Theoderico gratificaturum, ab homousia fide deficiens Arii sententiam sequi coepit. quo cognito Theodericus hominem tam carum statim capite plectendum curavit, dicens: *Si Deo fidem non servasti, quomodo simum conscientiam erga homines servabis?* *Θευδίβαλδος.* Nomen proprium. *Leontius quidem haec dixerat: cui Theudibaldus talia respondit.*

Θευδίβερτος, υἱὸς Θευδερίχου, καὶ ζήτει ἐν τῷ Τολμητίας.

Θεύδερτος, ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων.

Θευδόσιος, ὁ Θεοδόσιος. Καὶ Θευδουσία χώρα, κειμένη ἐντὸς Σκυθῶν· ἣν πολιορκῶν Σάτυρος ἐτελεύτησεν.

Θεὸς Ἄρης. τουτέστι Θεὸς Ἄρης, ἐν Πέτρᾳ τῆς Ἀραβίας· σέβεται δὲ Θεὸς Ἄρης παρ' αὐτοῖς· 193 τόνδε γὰρ ‖ μάλιστα τιμῶσι, τὸ δὲ ἄγαλμα λίθος ἐστὶ μέλας, τετράγωνος, ἀνύπωτος, ὕψος ποδῶν δ', εὖρος δύο. ἀνάκειται δὲ ἐπὶ βάσεως χρυσηλάτου· τούτῳ θύουσι, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων προχέουσι· καὶ τοῦτό ἐστιν αὐτοῖς ἡ σπονδή. ὁ δὲ οἶκος ἅπας ἐστὶ πολύχρυσος, καὶ ἀναθήματα πολλά.

Θευσούμενος, δραμούμενος. Οἱ δὲ ἀφίκοντο, ὁ μὲν ἀγωνιούμενος πυγμήν, ὁ δὲ Θευσούμενος στάδιον.

Θεῖ. εὐκόλως ῥεῖ. Ἀριστοφάνης·

Νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν.

κατὰ τὴν παροιμίαν· Ἀλλ' ὅταν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται. οὔτ' ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν.

Θεῖα. εὐθέα καὶ ὀρθὰ καὶ θαυμαστά.

Θείους τε εἶναι τοὺς σπουδαίους· ἔχειν γὰρ ἐν ἑαυτοῖς οἱονεὶ θεόν· τὸν δὲ φαῦλον ἄθεον. διττὸν δὲ εἶναι τὸν ἄθεον, τόν τε ἐναντίον τῷ θεῷ λεγόμενον καὶ τὸν ἐξουθενητικὸν τοῦ θείου· ὅπερ οὐκ εἶναι περὶ πάντα φαῦλον. θεοσεβεῖς τε τοὺς σπουδαίους· ἐμπείρους γὰρ εἶναι τῶν περὶ θεοῦ νομίμων.

Θειαζόντων. μαινομένων. ὁτὲ δὲ θαυμαζόντων.

Θειάζουσα. ἐνθουσιῶσα, μαινομένη. Μαίσους ὁ Σεμνόνων βασιλεὺς καὶ Γάννα παρθένος, ἣν μετὰ τὴν Βελήδα ἐν τῇ Κελτικῇ θειάζουσα, ἦλθον πρὸς τὸν Δομετιανόν, καὶ τιμῆς παρ' αὐτοῦ τυχόντες ἀνεκομίσθησαν.

Θείας ἀμνάμων. ὁ βορέας ὁ ἄνεμος. ἀμνάμων δὲ ὁ ἀπόγονος. ὡς γὰρ Ἡσίοδος λέγει, τῆς Θείας ἀπόγονοι οἱ ἄνεμοι.

---

1. ζήτει add. Gaisf. cum *V. 3. Gl. suspecta. Φράγγων] Dedi Φράγκων cum *V. 4. Θευδουσία χώρα, κειμένη ἐντὸς Σκ.] Ex Harpocratione: in quem vide Valesium. *Küst.* Immo Θευδοσία χωρίον. Spectat ad Demosth. Lept. p. 467. ubi v. Wolf. 5. ἐντὸς] ἐγγὺς Harpocr. idque praeferendum. *Hemst.* Sic etiam Photius, qui χωρίον κείμενον — ὅ. 7. Θεὸς Ἄρης] Locum hunc egregie illustrat Bochartus in Phaleg lib. II. c. 19. cuius verba ascribam. „Ut ab Alilae Deae cultu Alilaei, ita Dosareni dicti a cultu Dei Dosaris vel Dusaris. Quippe etiam Deus Dusares in Arabia cultus est. Tertullianus Apolog. 24. *Unicuique etiam provinciae et civitati suus est deus, ut Syriae Astarte, ut Arabiae Dysares, ut Norici Belenus, ut Africae Coelestis.* Stephanus Byzantius: *Δουσάρη, σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας.* εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Δουσάρου· Θεὸς δὲ οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. Pro Δουσάρης in Suida scribitur Θευσάρης, quasi sit Θεὸς Ἄρης, *deus Mars*, quem dicit in Arabia Petraea maxime coli. Ridicule. Neque enim ex Graeco sermone petendae sunt Arabicarum vocum origines." Haec Bochartus. *Küst.* Emendandus est Codinus, qui verbis iisdem haec habet in Origin. Constant. p. 31. C. *Hemst.* Vid. Davis. Max. Tyr. VIII, 8. Cuper. Lactant. II. p. 447. *Gaisf.* Accedant quos congessit Albertius in Hesych. v. Δουσάρην. Suidae locus, quamquam lemmate deformis, in primis tamen est annotandus. 8. σέβεται δὲ] δὲ om. V. 9. λίθος ἐστὶ μέλας, τετρ.] Lapidem ab Arabibus cultum fuisse etiam alii auctores testantur. Arnobius libro sexto: *Ridetis temporibus priscis Persas fluvios coluisse, informem Arabes lapidem, acinacen Scythiae nationes.* Maximus Tyrius Serm. XXXVIII. Ἀράβιοι σέβουσι μέν, ὄντινα δὲ οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἄγαλμα ὃ εἶδον λίθος ἦν τετράγωνος. *Küst.* 12. ἱερείων] ὀρνέων E. qui mox σπουδή. 15. Θευσούμενος] θευσόμενος B. V. Repugnat Zon. p. 1039. 18. εὐκόλως] εὐκολος V. Ἀριστοφάνης] Ecclesiaz. 109. 19. οὔτε θέομεν om. V. E.

1. παρὰ] κατὰ A. B. Ἀλλ' ὅταν ἀργύριον ᾖ, πάντα θ.] Hinc emendandus est Scholiasta Aristophanis, apud quem male hodie legitur, ὁ κἀργύριον ἢ πάντα etc. *Küst.* Vid. intpp. Aristaeneti p. 443. ed. Boissonad. et Toupium de v. Παραιξορύσσειν disserentem. Scholiastae Bentleius reddidit ὅκ' ἀργύριον ᾖ. ὅταν] οὔτε E. 2. κἀλαύνεται] κέλαύνεται B. V. E. Med. 3. εὐθέα] εὐθεῖα sic Photius. εὐθεῖα Lex. Seg. 4. Θείους τε εἶναι τοὺς σπουδ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Laertii in Zenone, segm. 119. *Küst.* εἶναι αὖ] αὖ om. A. B. E. *V. Laert. 6. ἐναντίον τῷ θεῷ] ἐναντίως τῷ θεῷ Laert. recte. 9. θεοῦ] θεῶν Laert. 10. ὁτὲ δὲ θαυμαζόντων] Haec non agnoscunt Photius, Hesychius, Lex. Seg. 12. Μάσους, ὁ Σεννόνων βασ.] Haec sunt verba Dionis in Excerpt. Legatt. a Fulv. Ursino editis, Fragm. XLIX. [Dion. Cass. LXVII, 5.] ubi pro Μάσους legitur Μάσους, pro Σεννόνων, Νασαμόνων, pro μετὰ τὴν Βελήδας, μετὰ τὴν Βελήδα. De hac Veleda Tacitus de Mor. German. et Statius in Silv. Soteriis pro Rutilio Gallico. *Pears.* ap. Küst. Μαίσους A. B. V. E. Μαίσος *V. 13. Σεννόνων] Σεμνόνων A. B. V. E. et Ursini liber; idque Dioni redditum est. ᾖ] ἦν A. B. ἦν V. E. Med. Refinge, sodes: παρθένος δὲ ἦν — θειάζουσα. Mox τὴν βελήδα A. *V. τὴν βελησδὰ B. E. Med. βέλησδα V. 17. Θείας ἀμνάμων ὁ βορ.] Boreas erat Thiae nepos. Thia enim habebat filiam Auroram; ex qua et Astraeo natus est Boreas, teste Hesiodo in Theog. 379. *Küst.* Distinxi post ἀμνάμων. ἀμνάμων] ἀμνάμμων bis V. et ut videtur B. E. 18. ὁ ἀπόγονος] ὁ om. A. B. V. E.

Θευδίβερτος. Theudibertus, Theoderici filius, quaere sub voce Τολμητίας. Θεύδερτος, Theudertus, Francorum rex. Θευδόσιος. Theodosius. Et Θευδουσία, locus in Scythia, quem Satyrus oppugnans obiit. Θεὸς Ἄρης. Deus Mars, qui Petrae in Arabia maxime colitur. simulacrum eius est lapis niger, quadratus, informis, altus pedes IV. latus II. et aureae basi impositus. huic sacrificia et victimarum sanguinem offerunt, eumque libationibus colunt. tota vero aedes eius multo auro ornata donariisque referta est. Θευσούμενος, Cursurus. *Illi vero venerunt, alter pugilatu certaturus, alter vero stadium cursurus.* Θεῖ. Secundo cursu fertur. Aristophanes: *Nunc neque velis neque remis navigamus.* alludit ad proverbium illud: *Cum adest pecunia, omnia velis remisque aguntur.* hoc igitur vult, nunc neque ventis nec remis usus. Θεῖα. Recta, admiranda, divina. Θείους. *Divinos esse viros bonos, quod in se deum quasi habeant; malum vero atheum. duplicem autem esse atheum: aut eum qui divino opponatur, aut eum qui deum contemnat. id tamen in malos omnes non cadere, bonos vero esse dei cultores, quippe qui iuris divini periti sint.* Θειαζόντων. Furentium. interdum etiam id quod est admirantium. Θειάζουσα. Numine divino afflata, furens. *Maesyus Semnonum rex et Ganna virgo, quae post Veledam in Gallia vaticinia edebat, ad Domitianum venerunt, et honoribus ab eo affecti domum redierunt.* Θείας ἀμν. Thiae nepos. sic boreas ventus dictus. nam, ut ait Hesiodus, venti a Thia orti sunt.

Θειάσαντες. θεόληπτοι γεγονότες.

Θειασμός. Ἀρριανός· Κρότος τε ἀθρόος καὶ ἐπιθειασμοὶ ὡρμήθησαν ὑπέρ τε τοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς, ἐπιτυχῆ ἀμφοῖν γενέσθαι τὴν ὁρμήν.

Θειασμοί. Ἰώσηπος· Θειασμοί τε τοῖς εἰρήνην ἀγαπῶσι δύσφημοι.

Θειάσομαι ὅλη. χαρῶ μανικῶς.

Θεῖεν. ποιήσειεν.

Θειλόπεδον. ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἐχῖνον
ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων.

Θεῖναι. ποιῆσαι.

194 Θείνω, τύπτω.

Θειοδάμη. ἡ θεοὺς δαμάζουσα.

Θειοειδεστάτη. θεοειδής.

Θείομεν. ἐμβαλοῦμεν.

Θεῖον. θαυμαστόν.

Θηβαΐς. χώρα.

Θῆβαι. πόλις. Καὶ Θηβαῖος. Θηβαίη πόλις.

Θηγάνη. ἡ ἀκόνη.

Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής· Σοφοκλῆς.

Θήγοντες. αἰτιατικῇ· ἀκονῶντες.

Θῆκαι. αἱ σοροί. Διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο.

Θηεῦντο. ἐθαύμαζον.

Θηεῖσθαι. θαυμάζεσθαι. θηῆσθαι δέ, θεᾶσθαι.

Θηήσαντο. ἐθαύμασαν.

Θηκτόν. ἠκονημένον.

Θηκτὸν δ' ἐν προβόλῳ θεμένα ξίφος εἶπεν, ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύκουσα.

Θηλάζειν. ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα. Θηβαΐς. χώρα.

Θῆβαι. πόλις. Καὶ Θηβαῖος. Θηβαίη πόλις.

Θηγάνη. ἡ ἀκόνη.

Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής· Σοφοκλῆς.

Θήγοντες. αἰτιατικῇ· ἀκονῶντες.

Θῆκαι. αἱ σοροί. Διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο.

Θηεῦντο. ἐθαύμαζον.

Θηεῖσθαι. θαυμάζεσθαι. θηῆσθαι δέ, θεᾶσθαι.

Θηήσαντο. ἐθαύμασαν.

Θηκτόν. ἠκονημένον.

Θηκτὸν δ' ἐν προβόλῳ θεμένα ξίφος εἶπεν, ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύκουσα.

Θηλάζειν. ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανό-

---

1. *Θειάσαντες*] Ad notissimum locum Thucyd. VIII, 1. referebat Gaisf. 2. *Κρότος τε ἀθρόος καὶ ἐπιθ.*] Pars huius fragmenti legitur etiam supra v. *Ἐπιθειασμοί*. *Küst.* Unde post *ὑπέρ τε* repetendum *αὐτοῦ*: contra *ἐγίνοντο* quod supra ex interpretatione irrepsit, mutandum in *ὡρμήθησαν*. *ἀθρόος*] ἀθρόως A. 3. *ἐπιθειασμοί*] ἐπιθειασμός V. 5. *Θειασμοί*] θειασμός E. θεασμός, ὁ θαυμασμός Herod. Epimer. p. 57. *Θειασμοί τε τοῖς εἰρ.*] Haec sunt verba Iosephi in fine libri II. (c. 22.) de Bello Iud. p. 828. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearsoniani annotaverat. *Küst.* 7. *Θειάσομαι ὅλη*] *Θιάσωμαι ολιΐ*. Sic Photii MS. in quo nunc recte editur *Θιάσωι μαινόλη. χορῶι μανικῶι*. Hinc Suidas corrigendus: qui iam corrupta descripsisse videtur. *Gaisf.* Suidam ope Photii restituerat Porsonus *Tracts* p. 286. *θειάσοις* praebet etiam liber Vind. Diodori III, 64. ac *Θιασῶται* Hesychius locavit post *Θειασμοῖς* similiterque Photius. 8. *Θεῖεν*] Il. δ'. 363. Mox *ποιήσοιεν* E. *ποιήσειαν* Portus recte cum Schol. Homeri, ediditque Porsonus in Photio. 9. *Θειλόπεδον*] Od. ή. 123. Vide Hesych. v. *Θηλόπιδα*. 10. *ξηραίνονται* Choerob. in Cram. Anecd. II. p. 219. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Anthol. Pal. VI, 45. Dictum epigrammatis incerti recurrit sub vv. *Ῥαγολόγος* et *Σίντης*. 12. *ῥαγολόγον*] ῥογολόγον B. E. 13. *Θεῖναι*] Il. δ'. 26. 15. *Θειοδάμη*] Saga scil. quaedam. Euseb. Praep. V, 8. e Porphyrio et Theod. X. *Ἕλλην. παθ. θεραπ.* oraculum Hecates citat de se ipsa evocata: *Θειοδάμοις Ἑκάτην με θεὸν ἐκάλεσσας ἀνάγκαις*. Alii leg. *Θειοδάμης*. Quid si *Θεοδάμνης*, ut *πωλοδάμνης*, inquit Viger. in Euseb. *Reines.* 16. *Θειοδεστάτη* *V. Deinde *θεοειδὴς πάνυ* E. Cf. supra v. *Θειοειδεστάτη*. 17. *Θείομεν*] Il. ά. 143.

2. *πόλις*] *τὸ* V. ap. Gaisf. In fine E. addit *ἐκ ταύτης*. Porro *Θηβαίη πόλις* neglexit vulg. libris invitis. Cf. Ungeri Parad. Theb. p. 61. sq. 5. *Σοφοκλῆς*] Ai. 820. 6. *αἰτιατικῇ* *V pr. ignorat. 7. *Θῆκαι*] Cf. Blomf. gloss. Perss. 411. 8. *ἐκείνοις*] Lege cum Zon. p. 1042. *ἐκείναις*. 10. *Θηεῦντο*] Il. ή. 444. 11. *Θηῆσθαι* et *θηεῖσθαι* inverse *V. *θηῆσθαι*] *θήσασθαι* vel *θηήσασθαι* refingendum esse persuadet Hesychius. Quamquam verior medela fuerit haec: *Θηεῖσθαι. θαυμάζειν. οἱ δὲ θεᾶσθαι*. Cf. Schol. Apollon. I, 436. Post *θεᾶσθαι* Zonaras addit *ἢ*. Ceterum gl. *Θηεῦντο* et duae continuae non suum locum invaserunt. 13. *Θηήσαντο*] Il. ό. 682. Od. φ'. 17. Cf. v. *Ἐθηήσαντο*. 15. *Θηκτὸν δ' ἐν*] Tymnis Ep. IV, 3. Anthol. Pal. VII, 433. *ἐν προβόλῳ*] In Anthologia legitur *ἐν προβολῇ*, quod Brodaeus interpretatur, *statu pugilis in procinctu stantis*. Hac enim significatione vox *προβολὴ* interdum apud Graecos accipitur. Ceterum qui sensum loci huius nosse cupit, ipsam Anthologiam adire debet. *Küst.* *προβάλῳ* V. *προλόβῳ* Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 69. sqq. 18. *Θηλάζειν*] Eadem habet Zonaras. Vide quae notavit Graevius in Luciani Soloecist. 4. necnon notas in Thomam M. p. 448. Antiatticista Bekkeri p. 99. *Θηλάζειν. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Θηλάζει. ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν· Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Gaisf.* *ἐνεργητικῶς*] Sensus potius requirit, ut hic legatur *παθητικῶς*, vel *οὐδετέρως*, et paulo post pro *παθητικῶς*, *ἐνεργητικῶς*: quod etiam Portus vidit. *Küst.* Nihil mutandum. Schol. Laurent. Theocrit. XIV, 15. *Θηλάζοντα. οὐ τὸν θηλάζοντα, ἀλλὰ τὸν θηλαζόμενον χοῖρον· ἐνεργητικὸν γὰρ ἀντὶ παθητικοῦ. Gaisf.* Sententia glossatoris est, *θηλάζειν* significare actum sugendi, sed dici a Lysia (de caede Eratosth. p. 13.) de muliere, quae *θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων, παθητικῶς. Tittm.*. in Zon. p. 1043.

Θειάσαντες. Numine divino afflati. *Θειασμός*. Arrianus: *Et plausus undique excitatus est, precesque pro rege et pro exercitu ad deum fusae, ut expeditio utrisque feliciter succederet.* *Θειασμός*. Iosephus: *Et auguria, quae infaustum omen videbantur pacis amantibus.* *Θειάσῳ μαινόλῃ*. Choro fanatico. *Θεῖεν*. Faciant. *Θειλόπεδον*. Area siccandis uvis. In Epigrammate: *Erinaceum, uvarum furem et dulcium vastatorem arearum, in quibus uvae insoluntur.* *Θεῖναι*. Facere. *Θείνω*. Verbero. *Θειοδάμη*. Deorum domitrix. *Θειοειδεστάτη*. Deo simillima. *Θείομεν*. Imponamus. *Θεῖον*. Admirandum. *Θηβαΐς*. Thebais, regio. *Θῆβαι*. Thebae, urbs: cuius civis dicitur *Θηβαῖος*. hinc urbs Thebana. *Θηγάνη*. Cos. Sophocles: *Qua ferrum attenuatur cote recens exacutum.* *Θήγοντες*. Acuentes. *Θῆκαι*. Loculi. *Propter lignorum autem inopiam loculos cadaverum, in circumiacentibus locis sepultorum, effossos ad usum necessarium adhibebant.* *Θηεῦντο*. Admirabantur. *Θηεῖσθαι*. Contemplari, admirari. *Θηῆσθαι* vero, idem quod *θεᾶσθαι*. *Θηήσαντο*. Contemplati sunt. *Θηκτόν*. Acutum. *Acutum autem intentans iugulo gladium, dentibus acutis frendens inquit.* *Θηλάζειν*. Hoc verbum passivo sensu apud

μεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς κέχρηται ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα.

Θηλαμόνος. τῆς οἰκίας.

Θηλάσαι.

Θηλή. μαστὸς ὁ γαλουχῶν.

Θηλυδρίας. τεθηλυμμένος. Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσί.

Θηλύμητρις. ὁ πόρνος.

Θήλυνοι. ἥσυχοι.

Θῆλυς. παρ' Ὁμήρῳ ἐσχημάτισται ὡς πῆχυς.

Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα.

καί,

Θήλεας ἵππους·

οἱονεὶ θηλείας. οὐδετέρως δὲ θῆλυ.

Θηλυτεράων. τῶν θηλειῶν.

Θημακεύς. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηίδος Θήμακος.

Θημῶνες. οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων. Καὶ Θημωνία, ὁ σωρός.

Θηραμένης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου· ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. Μελέτας ῥητορικάς· καὶ ἄλλα τινά.

Θηραμένης, Κεῖος, σοφιστής. Μελετῶν βι- 195
βλία γ', Περὶ ὁμοιώσεως λόγου, Περὶ εἰκόνων, ἤτοι παραβολῶν, Περὶ σχημάτων.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνήρ·

ὃς ἦν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ, πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν.

οὗτος δὲ ἦν εὐμετάβολος καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζων. ζήτει ἐν τῷ Λεξιός.

Θηραμένης σοφὸς ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ

---

4. *Θηλαμόνος*] In Hesych. *Θηλαμὼν τάφος*, quod aeque obscurum. *τῆς οἰκίας*, intellige domum quae aliquem enutriit. *Hemst.* Similiter Dindorfius in Thesauro Steph. Ceterum vide Toupium in v. *Αἴ.* *Θαλαμόνος* Boissonad. in Herodian. p. 200. temere. *οἰκίας*] *οἰκείας* E. 5. Om. vulg. Tuetur *V. 7. *τεθηλυμμένος*] *τεθηλυμένος* E. Photii MS. *Διὰ τὴν*] Haec sunt verba Synesii in Encom. Calvit. p. 85. eademque leguntur supra v. *Ἐξάγιστος.* *Küst.* Infra v. *Θιασώτης.* 8. *οἱ δὲ*] *δὲ* om. A. V. E. Praefigendum etiam *καθάπαξ.* 9. *Θηλύμητρις*] F. *Θηλυμανής.* Hesych. *Θηλυμανεῖς, πόρνοι.* Leg. *Θηλυμίτρης.* *Hemst.* *Θηλύμιτρις* vel *Θηλυμίτρης* Tittmannus in Zonaram, adhibens sibi praeeuntem Solanum in Luciani Bacch. 3. item Lucian. D. D. XVIII. init. Utraque correctio fere eiusdem est operae ac facilitatis; sed probandum *Θηλυμίτρης.* Emendationem occupaverat H. Stephanus. *καὶ κλύμητρις* B. *καὶ κλύμητρις* E. 12. *Ἥρη*] Il. τ'. 97. Usum illum vocis *θῆλυς* illustrat Iacobs. in Philostr. p. 220. 14. *Θήλεας*] Il. ϛ'. 269. 16. *Θηλυτεράων*] Od. λ'. 386. ψ'. 166.

1. *Θημακεύς. δῆμός ἐστι φ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 2. *Θήμακος*] *ὁ Θημακός* Photius, *Θημακός* Etym. M. 3. *Θημῶνες*] Od. ε'. 368. 4. *Θημωνία*] Zephania II, 9. *Θημωνία ἅλωνος. Toup.* Vid. Thomam M. p. 449. *ὁ σωρός*] *ἢ σωρός* A. V. Etym. Gud. p. 261, 43. Vide eandem scripturam in v. *Θίς.* 5. *Θηραμένης*] Utramque de Theramene narrationem praestat *Eudocia* p. 231. Superiora usque ad *Κόθορνος* Schol. Luciani Amor. 50. 6. *ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος*] Theramenes hic appellatus fuit Cothurnus, quod inter duas factiones in republica ancipitem se gereret, nunc his nunc illis sese adiungens. Pollux lib. VII. c. 22. p. 347. *Ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην Κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν.* Xenophon Hellen. II. p. 465. *Ὅθεν δήπου γὰρ καὶ Κόθορνος ἐπικαλεῖται. καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ.* Lucianus Amoribus p. 582. *Ὥστ' ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἰπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες ἐξ ἴσου βαδίζοιτε.* Idem in Pseudologista p. 893. *Καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα, τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασι.* Haec de Theramene intelligenda sunt. Scholiasta Aristoph. Ran. 546. *Τοῦτον (Θηραμένην) διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἐκάλουν· ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, καὶ τὸ συμφέρον τοῦ πιστοῦ προτάσσων. ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἁρμόττει.* Vide etiam Tzetzem Chil. XII. c. 416. et supra v. *Λεξιός.* *Küst.* Reinesius ad Ath. V. p. 220. B. et Plut. Nic. 2. Toupius ad eundem Plutarchum, Hemsterhusius ad vv. *Κόθορνος* et *Κριτίας* amandarunt. Adde vv. *Πρόδικος* et *Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.* 7. *Μελέτας*] A recentioribus sophistis fictas iudicavit Ruhnkenius Hist. Crit. Or. Gr. p. XLI. Saltem in speciminibus generis deliberativi debuerunt illae se continere, si Doxopatrem audimus in Rhett. T. VI. p. 21. Porro quae in altera glossa feruntur institutiones artis rhetoricae, videntur eae particulas integri cuiusdam commentarii effecisse, quem significat scriptor Vitt. X. Oratt. p. 837. A. de Isocrate tradens, *καὶ ἐκείνου τινὰς οὔσας τέχνας αὐτῷ φασι συμπραγματεύσασθαι.* 8. *Θηραμένης*] Vid. *Ἰσοκράτης Θεοδώρου. Hemst.* *Κεῖος* ex Aristophanis dicto derivatum esse videtur. 11. *Θηραμένης σοφός γ' ἀνήρ, ὃς ἦν κακ.*] Aristoph. Ran. 978 — 80. Apparet hos versus ex inferiore glossa sic redintegrandos esse, *Θ. σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα, ὃς ἦν κτλ.* Legitimum ordinem interpellavit hominis studiosi diligentia, qui marginem observatione ditavit ex v. *Λεξιός* deprompta. 14. *δὲ ἦν*] *ἦν* om. A. Deinde Gaisf. *ζήτει* cum *V. 16. *ἐς*] *εἰς* *V.

---

nos dicitur de infantibus lactentibus. Lysias vero active usus est de muliere lactante. *Θηλαμόνος.* Domus. *Θηλή.* Mamma lac continens. *Θηλυδρίας.* Effeminatus. *Propter detestabilem libidinem effeminati omnes comam studiose ornant.* *Θηλύμητρις.* Impudicus. *Θήλυνοι.* Quieti. *Θῆλυς.* Apud Homerum vocabulum hoc formatum est ut *πῆχυς.* *Iuno, quippe femina,* et, *equas femellas.* in neutro *θῆλυ.* *Θηλυτεράων.* Feminarum. *Θημακεύς.* Themacus est pagus tribus Erechtheidis. *Θημῶνες.* Acervi manipulorum. Et *Θημωνία*, idem. *Θηραμένης.* Theramenes, Atheniensis, orator, Prodici Cei discipulus, cognominatus Cothurnus. scripsit Declamationes rhetoricas; et alia quaedam. *Θηραμένης.* Theramenes, Ceus, sophista. scripsit Declamationum libros III. De membris orationis exaequandis. De imaginibus, sive parabolis. De figuris. *Θηραμένης.* Hic Theramenes erat inconstans ac temporibus sese accommodare norat. vide sub voce *Δεξιός.* *Θηραμένης, Theramenes? vir utique sapiens et in omni rerum statu callidus: qui, simul in mala forte inciderit, vel prope discrimen adductus sit, ex malis se expediit.* qui nunquam temere tan-

πάντα. ὃς οὐδέποτε ἐκακοβόλησεν ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπετύγχανε. Θηραμένης δὲ οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖός φησι· παρ' ὅσον ποικίλος τις ἦν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμίλει τε τοῖς καιροῖς πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Κῶος δὲ ἐλέγετο.

Οὗτος ἀνῃρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν λ'. κλίνεται δὲ εἰς οῦ.

Θηρατὴς λέξεων. Θηρευτής ἐστι ζῴων χερσαίων καὶ ἐναλίων.

Θηρατεύεσθαι. ἀναβάλλεσθαι. Καὶ Θηρατὴς λόγων, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητής.

Θηρεύω. αἰτιατικῇ.

Θηρήτορας. κυνηγούς.

Θηρία. οἱ ἐλέφαντες. Θηρία καὶ τὰ δάκετα, ἔχιες, φαλάγγια, ὄφεις. Ἐγίνοντο δὲ οἱ περὶ τὸν Προυσίαν περὶ τὴν τῶν θηρίων συναγωγήν.

Θηρείων. Αἰλιανός· Τὰ γεννώμενα βρέφη κράσει θηρείων τε καὶ ἀνθρωπείων σωμάτων τεράστια ἐδόκει.

Θηρικλέους τέκνον. κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.

Θηρίκλειον. ποτήριον ὑάλινον.

Θηριῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ Θηριωδία, ἀπήνεια, ὀργιλότης.

Θηρώμενοι. ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες. Καὶ τιμὴν ἐκ τούτου παρὰ τῶν ἄλλων θηρώμενοι.

Θηρῶντες. ἐπιτηροῦντες.

Θής, θητός. ὁ μισθωτός.

Θῆσσαν. μισθωτικήν, ἢ εὐτελῆ, ἢ δουλικὴν τροφήν.

Θησαυρίζω. αἰτιατικῇ.

Θησαυροὶ ἀνέμων. οὐκ ἀποθῆκαί τινες, ἀλλ' ἡ ῥᾳδία κίνησις, ἀπηνέμου τοῦ ἀέρος ὄντος.

Θησαυρούς. Ἀππιανός· Ὅπλα τε πολλὰ καὶ

1. *ὃς οὐδέποτε*] Immo *ὅτι οὐδ.* Nam *τοῦτο οὖν φησιν ὅτι οὐδέποτε* Schol. Aristoph. *ἐν ἀστραγάλοις*] *ὡς ἐν ἀστραγάλοις* V. E. Med. Schol. 2. *Θηραμένης δὲ — φησι*] Imperfectam et mendosam orationem arguit Schol. *Δίδυμος δέ φησιν ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνῆσθαι, οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος. παρόσον ποικίλος κτλ.* In his quantum suppleri debeat vel refingi non liquet; opinor tamen *Θηραμένης* ad membrum superius retrahendum fuisse. Suffragari videtur *V. praebeus *οὐ Χῖος δέ.* 3. Redeunt in v. *Ἀγχίστροφοι.* 6. *Οὗτος ἀνῃρέθη*] *ἀνῃρέθη δὲ* E. Hoc additamentum pro singulari glossa posuit Photius. 7. *κλίνεται δὲ εἰς οὗ* (leg. *οῦς*) omisit Küst. *δὲ* nescit *V. 8. *Θηρατὴς λέξ.*] Vide Schol. Aristoph. Nub. 357. *Küst.* Discrimen commenticium abest a Schol. Cf. Iacobs. in Philostr. p. 586. Ac persuadet Zonaras, hac glossa cum continua iuncta sic orationem esse breviandam: *Θηρατὴς λόγων. ἀντὶ τοῦ ἐ. Θηρευτὴς δὲ ζῴων χ. καὶ ἐ.* 10. *Θηρατεύεσθαι*] Vocem hanc suspectam habeo. *Küst.* Lego *στραγγεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι.* Suid. v. *Στραγγεύει: καὶ στρατεύομαι, ἀναβάλλομαι.* Lege cum Küstero, *στραγγεύομαι.* Error ortus ex similitudine litterarum Θ et C. Vel est monstrum, natum ex *Δηθὰ στρεύγεσθαι* Hom. Il. ό. 512. Vid. Heringa Obss. p. 213. Hesych. *Θαστρεύεσθαι.* Vid. Albert. in Hesych. *Toup.* Videtur corruptum ex *Στρατεύεσθαι.* Vid. in *Στραγγεύει.* Adi Hesych. in *Θαστρεύεσθαι*, et not. *Hemst.* *Θαραστρεύεσθαι* Photius et Lex. Bachm. p. 256. Accedit tertium commentum *Θαστρεύεσθαι. ἀναβάλλεσθαι* apud Hesychium. 12. *Θηρεύω*] *Θηρεύομαι* A. Sed *Θηρσεύω *V. Gl. omisit Küst. Statim gl. *Θήρατρα. δίκτυα, παγίδες* omiserunt A. B. V. E. 13. *Θηρήτορας*] Il. ί. 544. 14. *Θηρία καὶ τὰ δάκετα*] Hinc passim in medicorum libris *θηριώδηκτος* vocatur ille, qui a serpente morsus est: et *θηριακὰ φάρμακα* vocantur remedia, quae contra venenatorum animalium morsum parata sunt; quod vel ex Nicandri Theriacis omnibus notissimum est. *Küst.* 15. *φαλάγγια*] *φάλαγγες* E. *ὄφις*] *ὄφεις* A. E. *ἐγένοντο* E. *δὲ* om. V. *οἱ περὶ τὸν Προυσίαν*] Prusias consilio Hannibalis ollas serpentibus plenas in naves Eumenis, Romanorum amici, coniecit. Vid. Hofman. Varr. VI, 6. *Reines.* Intpp. Cornelii Nepot. Hannib. 10. addit Gaisf. 17. *Θηρείων*] *θηρίων* A. *Τὰ γεννώμενα βρέφη κράσει θηρ.*] Idem fragmentum repetitur infra v. *Τεράστια. Küst.*

3. *Θηρικλέους τέκνον. κύλιξ, ἣν λ.*] De Thericleis calicibus multa congesserunt Salmasius in Solinum pp. 734. 735. et Beutleius in Dissert. de Phalaridis Epist. p. 109. et seqq. *Küst.* Theopompus comicus apud Athenaeum lib. IX. p. 470. *Χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον.* Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. *Toup.* III. p. 93. Cf. Meinekii Com. Vol. III. p. 221. Quaestionem istam de Thericleis diligenter tractat Welckerus in Musei Rhenani Vol. VI. p. 404. sqq. 5. Coniungebantur *Θηρ. ποτήριον.* Recte Med. *ὑάλινον*] *ὑελινόν* E. Photius. 6. *Θηριωδεία*] *Θηριωδία* scripsi cum Herod. Epim. p. 57. et A. E. quae vocis ratio unice proba est. Tum *ἀπόνοια* E. Statim *Θηρολέξης. ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος* omiserunt A. B. V. E. Vid. Hesych. et Zon. p. 1041. 12. *Θῆσσαν. μισθωτ.*] Vide Schol. Apoll. Rhod. I, 193. *Küst.* Locus hic mutilus est atque ita scribendus: *Θῆσσαν. μισθωτικήν. ἢ εὐτελῆ. ἢ δουλικήν. Θῆσσαν τράπεζαν. δουλικὴν τροφήν.* Respexit autem Suidas, ut recte observavit Villoisonus, ad Euripidis Alcest. 2. *Ὦ δώματ' Ἀδμήτου, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, δούλῳ πρὸ ὤν.* Ubi Schol. *Θῆσσαν τράπεζαν. θητικὴν δίαιταν. Toup.* III. p. 94. Qui sedem glossae recte investigavit; sed nihil opus addito *τράπεζαν.* Cf. eiusdem Euripidis El. 205. Ceterum adeas etiam gl. *Θητεύς. ἢ* ante *δουλικήν* om. Photius et Lex. Seg. Supra *μισθωτήν* E. 14. Gl. neglexit vulg. Tuetur *V. 15. *Θησαυροὶ ἀνέμων. οὐκ ἀποθ.*] Haec nota referenda est ad verba illa Davidis Psalm. CXXXIV, 7. *Ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ*, quem locum Theodoretus p. 934. sic interpretatur: *Θησαυροὺς ἀνέμων οὐκ ἀποθήκας εἶναι λέγει τινάς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπήνεμον ὄντα τὸν ἀέρα πολλάκις ὀρᾴως ἐθελήσας κινεῖ τὸ βούλημα τὸ θεῖον, θησαυρὸν ἀνέμων ἐκάλεσεν.* Ex hoc ipso loco Theodoreti Suidam sua descripsisse apparet. *Küst.* 17. *Ἀππιανός*] Recepit Schweigh. T. III. p. 14.

quam talis lusit, sed semper collineabat. alludere autem videtur ad proverbium, *non Chius sed Ceus.* erat enim homo varius et mutabilis temporibusque inserviebat, parti feliciori semper sese adiungens. dicebatur etiam Cous. Hic interfectus est, Critia sub XXX Tyrannis eum accusante. *Θηρατὴς λέξεων.* Anceps verborum. *Θησαυροὺς* vero dicitur, qui animalia terrestria et marina venatur. *Θηρατεύεσθαι.* Differre. Et *Θηρατὴς λόγων*, verborum rimator. *Θηρήτορας.* Venatores. *Θηρία.* Elephanti. item dicuntur animalia venenosa, ut viperae, phalangia, serpentes. *Prusias vero in capiendis animalibus occupatus erat.* *Θηρείων.* Ferinarum. Aelianus: *Infantes qui nascebantur, ferinorum et humanorum corporum mixtio facit, ut monstrosi viderentur.* *Θηρικλέους τέκνον.* Sic vocatur calix fictilis, cuius inventor fuit Thericles. *Θηρίκλειον*, Thericleum, poculum vitreum. *Θηριῶ.* Aptum accusativo. Et *Θηριωδία*, feritas, iracundia. *Θηρώμενοι.* Captantes. *Et honorem ex eo captantes apud alios.* *Θηρῶντες.* Observantes. *Θής.* Mercenarius. *Θῆσσαν.* Mercenariam, vilem, mensam servilem. *Θησαυροὶ ἀνέμων.* Ventorum thesauri, sive loca, in quibus non venti reconditi sunt, sed ipse aer, qui nullo vento spirante facile perflatur. *Θησαυρούς.* Appianus: *Et arma multa frumentumque sibi*

σῖτον ἡτοιμάζετο, καὶ θησαυροὺς ἐποίει. Καὶ Θησαυροφυλάκιον.

196 Θησεύς. ἱστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίοις ε', Κορινθιακῶν ἐν βιβλίοις γ', ἐν ᾧ δηλοῖ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος.

Ζήτει περὶ Θησέως ἐν τῷ Ἀρχὴ Σκυρία.

Θησεύς, ὁ Αἰγέως υἱός, ὁ βασιλεὺς Κρητῶν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.

Θησείδας.

Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

ζήτει ἐν τῷ Ἔγκοτος.

Θησεῖον.

Καθῆσθαί μοι δοκῶ ἐπὶ τὸ Θησεῖον ἢ ἐπὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

τουτέστι, τῶν Ἐριννύων. εἰς γὰρ ταῦτα τὰ ἱερὰ οἱ οἰκέται καθήμενοι ἀσυλίαν εἶχον. ἔστι δὲ τὸ Θησεῖον τέμενος ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θησείοισιν, ἑορτή τις τελουμένη παρ' Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. ὁ δὲ παραγενόμενος ἐς Σκῦρον διῆγε παρὰ Λυκομήδει δυνάστῃ τῆς νήσου· ὃς ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ τὸν μὲν Λυκομήδην ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὀστᾶ μεταστειλάμενοι καὶ τὸ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. καὶ ἐγίνοντο διανομαὶ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐτελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικήν, πρότερον κατὰ κώμας οἰκουμένην.

Οὗτος δὲ ὁ Θησεὺς ὁ υἱὸς Αἰγέως, Ἀθηναῖος, πολλὰ ἔργα ἐπεδείξατο. καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ Τροιζῆνος χῶρον ἅπαντα ἄχρις Ἀθηνῶν ἡμέρωσε, ληστῶν ἔμπλεων ὄντα, ἀνελὼν Κερκύονα καὶ Σκίρωνα καὶ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην καὶ Περίφαντον τὸν κορυνήτην, οὗ τὴν κορύνην αὐτὸς ὕστερον ἐφόρει, καὶ Προκρούστην τὸν ξενοφόνον καὶ Ἀμαζονίδων στρατὸν ἐλθόντα ἐπ' Ἀθήνας ἐχειρώσατο, καὶ τὴν βασιλίδα γήμας ἔσχεν Ἱππόλυτον· εἶτα ἔγημε Φαίδραν. ἐπολεμήθη δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς Κενταύρους πόλεμος καὶ ὑπὲρ Λαπιθῶν καὶ Πειρίθου τοῦ βασιλέως, καὶ

1. *Θησαυροφυλάκιον*] Vide v. *Πυργίσκοι*. 3. Theseum historicum hinc accepit *Eudocia* p. 233. Post *ἐνδόξων* nominis cuiuspiam genitivus potest desiderari. 5. *Ἰσθμιακοῦ*] *Ἰσθμι* A. E. 6. *Ζήτει* tacite Gaisf. 8. *πέλαγος*] Sequitur in MSS. et Med. gl. *Θητεύς*, quam vide post *Θητεύειν*. 10. *Τίς φθόνος*] Diodori Sard. Ep. XII, 3. Anthol. Pal. VII, 40. 11. *αἰὲν ἔχει*] *αἰὲν* om. A. Tum *ἔχειν* V. Ceterum supra Iacobsius tentabat *αἳ αἳ Θησείδας*. 12. Om. Küst. *ζήτει*] *ἐστιν* Med. *Ἔγκοτος*] Immo *Ἔγκοτον*. 14. *Καθῆσθαί μοι δοκῶ*] Apud Aristoph. Equ. 1308. sic legitur: *Εἰ δ' ἀρέσκοι ταῦτ' Ἀθηναίοισι, καθῆσθαί μοι δοκῶ Εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.* Vide ibi Scholiastam. *Küst.* 16. *οἱ ἱκέται*] Scholiasta Aristoph. habet *οἱ οἰκέται*, i. e. *servi*: quae lectio non est aspernanda. Servis enim, quos domini crudeliter tractabant, Thesei sacellum refugium fuisse discimus ex Plutarcho, Etymologo et ex fragmento Aristophanis, quod legitur apud Pollucem lib. VII. c. 2. *Küst. οἰκέται* B. E. 17. *ἔστι δὲ — Θησεῖ*] Ex Harpocr. v. *Θησεῖον*. Similiter Photius. 19. *Θησεῖα. ἑορτὴ τελ. παρ' Ἀθην.*] Haec et quae sequuntur usque ad verba illa, *πρότερον κατὰ κώμας οἰκουμένης*, excerpta sunt ex Schol. Aristoph. Plut. 627. *Küst.* Rem persequitur Hemsterh. p. 205. sq. Initio *Θησείοισιν* A. B. V. E. Med. *ἑορτή*] *ἑορτή τις* A. V. 21. *συκοφαντήσας* om. E.

2. *τὰ δὲ ὀστᾶ μεταστειλ.*] Ossa Thesei non statim post mortem Lycomedis, sed diu post a Cimone demum Athenas translata fuisse, alii scriptores testantur. Vide Meurs. in Theseo c. 31. *Küst. ὀστᾶ*] *ὀστᾶ τοῦ Θησέως* E. 7. *ἐγίνοντο*] *ἐγένοντο* B. 9. *ἐπετελεῖτο* Schol. *συνήγαγε τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρ.*] Apud Scholiastam Aristophanis loco ante laudato sic legitur: *ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικήν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην. Küst.* Ipsum *τὴν Ἀττικήν* A. B. V. E. iidemque mox *οἰκουμένην* pro *οἰκουμένης*. 13. *Ἀθηνῶν*] *Ἀθηναίων* E. 15. *Σίννιν*] *Σίννην* A. Praestat *Σίνιν*. *Περίφανον*] Hunc alii scriptores *Περιφήτην* vocant. Vide Meurs. Theseo c. 5. *Küst. Περίφαντον* A. Mox *κορυνήτην* Med. 17. *Ἀμαζόνων*] *Ἀμαζονιδῶν* vel *Ἀμαζονίδων* A. B. V. E. Cum iisdem *ἐξ αὐτῆς* post *ἔσχεν* delevi. 21. *ὑπὲρ*] *καὶ ὑπὲρ* A. B. V. E. Mox *Λαπίθας* B. E.

comparavit, et thesauros collegit. Et *Θησαυροφυλάκιον*. *Θησεύς*. Theseus historicus. scripsit virorum illustrium vitas libris V. Corinthiacorum libros III. in quo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit. — De Theseo quaere in v. *Ἀρχὴ Σκυρία*. *Θησεύς*. Theseus, Aegei filius, Cretensium rex. vide in v. *Αἰγαῖον πέλαγος*. *Θησείδας*. *Quo invidiae livore Thesidae semper bonos persequuntur?* vide sub v. *Ἔγκοτος*. *Θησεῖον*. *Placet mihi in Thesei sacello considere vel in Augustarum templo*, hoc est, Furiarum. in his enim templis servos violare nefas erat. est autem Theseum delubrum Theseo sacrum. *Θησείοισιν*. Thesea solennia erant, quae apud Athenienses celebrabantur. posteaquam Theseus populum Atheniensem libertate donarat, Lycus quidam calumniis suis effecit, ut heros ille ostracismo eiiceretur. tum ille Scyrum profectus apud Lycomedem illius insulae principem commoratus est; qui eum ob invidiam dolo necavit. Athenienses autem annonae penuria laborantes, iussi Theseum ulcisci, Lycomedem interfecerunt, ossibusque Thesei Athenas translatis Theseoque sacello exstructo, divinis honoribus eum affecerunt. tum congiariis et conviviis locus erat. dies autem festus in honorem eius celebrabatur, quod incolas Atticae, oppidatim antea habitantes, in unam civitatem coegisset. — Hic Theseus, Aegei filius, Atheniensis, multa praeclara facinora edidit. nam omnia loca inter Troezenem et Athenas interiecta, latrociniis infesta, purgavit, occisis Cercyone, Scirone, Sinnide illo Pityocampta, Periphanto Corynete, cuius clavam ipse postea gestavit, et Procruste, hospitum interfectore. Amazonum etiam exercitum, Atheniensibus bellum inferentem, subegit, earumque regina in matrimonium ducta Hippolytum ex ea suscepit. postea Phaedram duxit. idem gessit bellum cum Centauris pro Lapithis eorumque rege

ἄλλα ἄττα.

Θησειότριψ. ὁ ἐν τοῖς Θησείοις διατρίψας.

Θῆσθαι. ἀμέλγειν.

Θήσομαι. ὁρίσω, ποιήσω, ἀναδείξω.

Θῆττα. ἐπίκληρος, οὐκ ἔχουσα φερνήν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ νόμον πεντακοσίων δραχμῶν.

197 Θῆτες. οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες.

Θητεύειν. μισθῷ ἐργάζεσθαι.

Θητεὺς καὶ Θητικόν. εἰς δ' διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο καὶ θητικὸν τελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. καὶ θῆσσαν δὲ ὠνόμαζον οἱ Ἀττικοὶ τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν ἐπάναγκες ἦν τοὺς ἐγγιστα γένους ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μνᾶς διδόναι.

Θητεία. παραμονή, ἢ δουλεία.

Θητικόν. πλῆθος τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον. Καὶ θητικὸν ἐπήγοντο αὐτοὶ ἐς τὸν πόλεμον οἱ Πέρσαι πλεῖστον ὅσον καὶ παιδία καὶ γυναῖκας, οὓς κατά τινα δὴ πάτριον νόμον ἐς τοὺς κινδύνους θεατὰς οἰκείας ἀλκῆς ἦγον.

Θητώνιον. τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον.

Θίασος. χορός. Καὶ Θιασώτης. Ἀριστοφάνης·

Ἐπιδημεῖ γὰρ
Θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

Θιασόν τε μίμων καὶ κορδακιστῶν περὶ αὐτὸν μάλα πλῆθος εἶχε.

Θίασος. ἱερὸς χορός. Καὶ Θιασώτης, ὁ χορευτής. ἀπὸ τοῦ θεῖν, ὃ ἔστι θέειν. ὁ δὲ χορὸς ἀπὸ τῆς συνελεύσεως. θέειν γὰρ τὸ τρέχειν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιᾶν. ὅθεν θιασῶται κυρίως οἱ περὶ τὸν Διόνυσον.

Ἐλθὲ χορεύσων ὁσίους ἐς θιασώτας.

οὕτω λέγουσιν, οὐ συνθιασώτας. ἐν Ἐπιγράμματι·

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα.

Θίασος. τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοὔνομα. θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων. οὕτως Ἰσαῖος.

Θιασώτης. Κότυς, δαίμων παρὰ Κορινθίοις

---

2. Θησειότριψ] Est vox comica, qua usus fuerat Aristophanes Polyido, ut discimus ex Etymologo. *Küst.* Recte vocem explicuit Meursius in Thes. p. 134. atque ideo ἐν τοῖς Θησείοις pro τοῖς δεσμωτηρίοις retineri potest. Sed idem errat Att. Lectt. V, 15. *Hemst.* Θησείοις] Scribe, ἐν τῷ Θησείῳ διατρ. ut apud Etymologum. *Küst.* Θησέως A. et ni fallor V. *Gaisf.* Silet Gronovius. 3. Θῆσθαι] Od. δ'. 89. 5. Θῆττα. ἐπίκληρος, οὐκ ἔχ.] Vide Petitum in Commentario ad Leges Attic. p. 453. *Küst.* 7. τὸν νόμον τῶν] τὸν et τῶν om. A. B. V. E. 11. Θητεὺς] Corrige Θῆτες cum Harpocr. qui paulo post ἐλέγοντο Θῆτες. Cf. supra dicta post v. Θησεύς. Θητικὸν τελεῖν petitum est ex loco Demosth. c. Macart. p. 1067. f. εἰς δ' διαιρουμένης παρ' Ἀθην. τῆς πολ.] Ex Harpocratione. Vide etiam supra v. Ἱππεῖς. *Küst.* διηρημένης Harp. 19. Θητικὸν πλῆθος iunctim Edd. Correxit Tittmannus in Zon. p. 1043. 20. Καὶ θητικόν] Locum Dionis esse credit Valesius in Ammian. Marcellin. XXIII. [6, 83.] p. 417. *Hemst.* οἱ αὐτοί] οἱ delevi cum A. Refingendum opinor αὐτοῖς. Πέρσαι] οἱ Πέρσαι A. B. E. *V. 23. τῆς ante οἰκείας omisi cum A. B. V. E.

1. Gl. singularis. πλῆθος τῶν μισθωτῶν ἢ τὸ κτλ. Zonaras. 2. Θιασώτης] ὁ χορευτής addit E. sed om. infra. De v. Θιασώτης conf. Herald. Animadv. in Salmas. II, 2. p. 87. *Gaisf.* Ἀριστοφάνης] Thesmoph. 40 — 42. Cf. v. Εὐφήμει. 7. Θιασόν τε] Oratio ut videtur Aeliani, in qua novum est vocabulum κορδακιστής. Ceterum πλῆθος nolim in suspicionem adduci. 10. θέειν] Sic recte Paris. A. Priores vero editt. [et *V. B. E.] habent θεῖειν. *Küst.* θεύειν Etymol. Notatio proficiscitur a scriptura Θείασος. 14. Ἐλθὲ χορεύσων] Respexit ad Aristoph. Ran. 326. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, Ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων Ὁσίους ἐς θιασώτας. *Toup.* 15. ἐν Ἐπιγράμματι] Phalaeci Ep. III, 1. Anthol. Pal. VI, 165. Cf. v. Ῥόμβον. 18. Θίασος. τὸ ἀθροιζόμενον πλ.] Hunc articulum ex Harpocratione descripsit Suidas. *Küst.* Collegia corporumque sacrorum solennia post Spanhemium aliosque tractant Taylorus in Demosth. T. II. p. 337. et Schoem. in Isaeum p. 423. ἐπὶ τέλει] Apud Harpocrationem rectius legitur ἐπὶ τελετῇ. *Küst.* τέλει Phot. et Harpocr. liber Pal. sive Paris. πλῆθος ἐπὶ τιμῇ θεοῦ Zon. p. 1045. 19. Δημοσθένης] De Cor. p. 313, 24. de F. L. pp. 403, 19 431, 25. Ξενοφῶν] Mem. II, 1, 31. 22. Ἰσαῖος] P. 77, 43. ed. Steph. Usum illustrat Piersonus in Moer. p. 186. 23. Κότυς, δαίμων] Haec ubi repetuntur in v. Κότυς, cessant in πάντες εἰσί. Mirum est integrum Synesii locum per tres Suidae glossas ita distractum fuisse et minutatim discerptum, ut earum a duabus absit membrum,

---

Pirithoo. et alia quaedam. Θησειότριψ. Qui in Theseo versatus est. Θῆσθαι. Mulgere. Θήσομαι. Ponam, faciam, demonstrabo. Θῆττα. Puella parentibus orba, nullam habens dotem, et pauper a patre relicta: cui genere proximi secundum legem quingentas drachmas dotis loco dare tenebantur. Θῆτες. Qui victus gratia operam suam locant. Θητεύειν. Mercede operari. Θητεύς. Respublica Atheniensium divisa erat in quattuor classes, quorum qui erant pauperrimi, vocabantur Θητεῖς et theticum solvebant. hi ad nullos magistratus admittebantur, nec militabant. Et Θῆσσαν vocabant Attici puellam pauperem, quam genere proximi vel in matrimonium ducere, vel quinque minas ei dare tenebantur. Θητεία. Perseverantia, vel servitus. Θητικόν. Mercenariorum multitudo. *Tum Persae mercenariorum numerum quam maximum et liberos et uxores, secundum patriam quandam legem, fortitudinis suae spectatores in belli discrimen secum ducebant.* Θητώνιον. Pretium mercenariis persolvendum. Θίασος. Chorus. Et Θιασώτης, sodalis. Aristophanes: *Adest enim chorus Musarum, in aedibus domini carmina canentium.* Et alibi: *Chorumque mimorum et multitudinem cordacisturum circa se habebat.* Θίασος. Sacer chorus. Et Θιασώτης, sodalis chori. ab verbo θεῖν, quod est currere. (χορὸς vero proprie est congregatio.) vel ut furor significetur. hinc θιασῶται proprie Bacchi comites, non συνθιασῶται. *Veni saltaturus ad pios thiasotas.* In Epigrammate: *Tortum rhombum, Bassarici chori incitamentum.* Θίασος. Coetus sacrorum et cultus divini gratia congregatus. sic Demosthenes et Xenophon. Ion vero nomen hoc de quovis hominum coetu posuit. Θιασῶται vero dicebantur sodales. sic Isaeus. Θιασώτης. Cotys dea, quae apud Corinthios

τιμώμενος, ἔφορος τῶν αἰσχρῶν. Ὅθεν οἱ Κλεισθένει καὶ Τίμαρχοι καὶ πάντες οἱ πρὸς ἀργύριον τὴν ὥραν διατιθέμενοι, διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν, καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἄντικρυς οὗτοι. καίτοι νικᾶν νομίζουσιν, ὡς ταύτῃ μάλιστα τὸ θῆλυ τοῦ γένους ἐκμιμησόμενοι.

198 Θίβις. κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτόν, ὡς κοφινᾶδες.

Θιγγάνει. ἅπτεται.

Θιγεῖν. γενικῇ· ψαῦσαι, ἐγγίσαι.

Πολλὰ σιδηρείης χερσὶ θιγόντα μάχης.

Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.

πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

Θίμβρων, Λακεδαιμόνιος. οὗτος ἦν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἁρμοστὴς μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θῖνα. αἰγιαλόν, σωρόν. Ἀριστοφάνης·

Τὸν θῖνά μου ταράττεις,

καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον, κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν,

αὐχμηρὸν πόντου τρηματόεντα λίθον.

Θίς. ὁ αἰγιαλός. καὶ ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων.

Θίσβη. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ σορός.

Θλαδίας. εὐνοῦχος. Ὑποβάλλει τοίνυν τοὺς Οὐάλεντος μυστικούς, τὴν γυναικωνῖτιν λέγω φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν ἀεὶ τῶν φαύλων πράξεων ἐμπύρευμα, κατηγορῆσαι τοῦ Ἀετίου, κατὰ βασιλέως ἐμμελετᾶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας. * ἀγωνίζονται πεῖσαι τὸν βασιλέα. ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου, ὁ ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν. δεινοὶ γὰρ εἰς τὸ συρράψαι βλά-

quod praescriptio lemmatis requirat. Utut fuit, grammaticus fingebat glossam *Θιασώτης τῆς Κότυος*, quam formulam Synesius etiam in Ep. 44. posuit; eique convenienter narrationem de Cotye subiecit.

1. *Ὅθεν οἱ Κλεισθένεις, καὶ Τίμαρχοι, καὶ πάντες οἱ πρ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba elegantissimi Synesii in Encom. Calvit. p. 85. sed absque iudicio huc allata, quoniam ad vocem *Θιασώτης*, quae articuli huius caput est, nihil prorsus faciunt. Praetermissa enim sunt ea, quae apud Synesium proxime sequuntur, in quibus vocis *Θιασώτης* mentio fit: *ὅστις δὲ λάθρα μέν ἐστι πονηρός, δημοσίᾳ δὲ κἂν ἐξομόσαιτο, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρέχεται τοῦ Θιασώτης εἶναι τῆς Κότυος* etc. Haec igitur superioribus addenda sunt, quoniam vocis *Θιασώτης* gratia locum hunc Synesii a Suida adductum esse apparet. *Küst. Κλεισθένεις*] *Κλεισθένει* restitui cum B. V. E. et gl. inferiore. 3. Post *διατιθέμενοι* quae suppressa sunt, ea servat gl. inferior. Porro *καὶ* ante *καθάπαξ* supplendum. 4. *τριχοπλάσται*] *τειχοπλάσται* B. E 8. *Θίβης*] Exod. II, 3. Vid. Hesych. *Toup. Θίβις* A. V. *Θίβη* Photius et Lex. Bachm. p. 256. *Θίβη τὸ κιβώτιον* Boisson. Anecd. IV. p. 380. Plura collegit Ungerus Parad. Theb. p. 73. *πλεκτόν*] Sic habent 2 MSS. Pariss. In prioribus vero editt. [et B. E.] excusum est *λεπτόν*. *Küst. κιβώτιον ἐκ φύλλων πεπλεγμένον καὶ κοφ.* Zonaras. 11. *Θίγειν* Edd. *ψαῦσαι*] *θίξαι* A. 12. *Πολλὰ σιδηρείης*] Anytes Ep. XX, 2. Anthol. Pal. VII, 232. *σιδηρείης* Edd. vulgg. 13. Sophoclis Oed. R. 1413 — 15. Initio cum Zonara reposuimus *Ἴτ'*: nam *εἶτ'* vulg. *εἴτ'* Med. Gaisf. *θἴτ'* A. Tum *ἀξιώσαντ'* B. E. Med. 16. *Θίμβρων, Λακεδ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Vid. Wesseling. in Diod. XIV, 36. et intpp. Isocr. Panegyr. 40.

1. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 716. (694.) *Ὡς μου τὸν θῖνα ταράττεις, Καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον, κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς. Küst.* 2. *Τὴν*] *τὸν* dedi cum V. quam scripturam vel Schol. confirmat. Mox *ταράσσεις* A. 5. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Philippi Thessal. XVII, 3. Anthol. Pal. VI, 62. Cf. v. *Κίσσηρις*, ubi poetae dictum extat mutilatum. 6. *περὶ*] *παρὰ* A. B. E. Med. Anthol. 8. *Θίς*] Od. *μ*. 45. *ὁ σωρὸς*] *ἡ σωρὸς* B. V. Cf. in v. *Θημωνες*. 9. *ἡ σορός*] Hanc lectionem ex optimo Paris. A. revocavi. In prioribus enim editt. minus recte excusum *ὁ σωρός*, quod longe aliud significat. *Küst. ἡ σωρός* *V. *ὁ σωρός* B. E. Zonaras. Hanc interpretationem Toupius ad v. *Θίβις* revocabat. Sed delendum illud quicquid est additamenti, sive putamus id e praegressis inculcatum, sive negligenter ex indicibus epimerismorum (v. Herodian. p. 57.) descriptum. 10. *Θλαδίας*] Stanleius in Aeschyl. Pers. 820. *Hemst.* Hofmannus in Institt. hoc corruptum esse ait, et mavult *Θλασίας*. Cf. supra vv. *Ἀποκόπους, Γύννις, Ἀρρεν*, et infra *Σπάδων. Reines.* Adde vv. *Ἀριστοτέλης* et *Ἐντομίας*. *Ὑποβάλλει*] Petronius Maximus. Vid. Hist. Rom. ant. a Goth. edit. p. 444. *Reines.* Idem paulo post: „Haec procul dubio e Malchi hist. Byzant. sunt, vel ex Hesychio, immo e Prisco, qui sub Theod. iun. Gothorum res descripsit, et legatus fuit ad Attilam." Fragmentum Eunapio tribuit Hemsterh. in Lucian. D. M. VI, 3. T. I. p. 352. Sed obstare rationes temporum, cum Eunapius ad Valentiniani III. imperium non accesserit, vidit Tittmannus in Zon. p. 1046. locum, unde revocandum *ὁ Θλαδίας* post *τοίνυν* elapsum. Tandem Personus in Gaisf. Addendis: „Haec ex alio nescio quo historico, non ex Procopii B. Vand. I, 4. p. 187. desumpta sunt, neque huius loci meminere Tillemontius Hist. Imp. VI. p. 252. Art. 27. neque Gibbonus VI. p. 139. c. 35. n. 73." Reinesius probabiliter, ad Priscum ille revocans; quamquam in huius reliquiis de rebus Aetii novissimis proditum nihil vidimus. 11. *Οὐάλεντος*] Aetius non ab Imperatore Valente sed Valentiniano occisus est, ut ex historiis constat. Quare pro *Οὐάλεντος* hic apud Suidam scribendum est *Οὐαλεντινιανοῦ. Küst.* Vulgatum tuetur tamen v. *Γυναικωνῖτις*. *μυστικούς*] Senatores consilii secretioris vel consistorianos. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 62. 15. Ante *ἀγωνίζονται* quaedam desiderantur ad iuncturam verborum. 16. *ὑποσμήχων*] Puto scribendum esse *ὑποσμύχων. Küst.* Probat Hemsterhusius. Addiderunt *ὁ* B. V. E. 17. *τὰ ἐντοσθεν*] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus editt. vero legitur *τὰ ἔμπροσθεν*, quod minus placet. *Küst. δεινοὶ γάρ*] Procop. I. Vand. hanc rem etiam sic describit. *Reines.* Procopius etiam conclusionem huius fragmenti firmat.

colebatur, foedae libidinis praeses. *Hinc Clisthenae et Timarchi et quibuscunque species corporis argento venalis est, execrandae libidinis gratia, et ut uno verbo complectar effeminati omnes fucato comae nitore gaudent. et hi quidem palam in lupanari prostant; quamquam hi magnifice sese iactant, quasi hoc maxime modo muliebre genus imitari possint.* *Θίβις.* Fiscella ex papyro contexta et arculae similis. *Θιγγάνει.* Tangit. *Θιγεῖν.* Tangere, accedere. aptum genitivo. *Qui saepe ferream pugnam manibus attigit. — Agite, ne pudeat miserum virum attigisse. immo parete, neve timete. mea enim mala nullus mortalium praeter me ipsum ferre potest.* *Θίμβρων.* Thimbro, Lacedaemonius, post bellum Peloponnesiacum in Asiam missus harmostes. *Θῖνα.* Litus, acervum. Aristophanes: *Pectoris mei fundum turbas, meumque magis impellis animum; nec scio quo me tandem redigas.* In Epigrammate: *Et pumicem siccum, maris lapidem foraminibus plenum, in litore iacentem.* *Θίς.* Litus, et pecuniae acervus. *Θίσβη.* Nomen proprium, item loculus. *Θλαδίας.* Cuius testiculi sunt contusi. *Subornat igitur Eunuchus Valentiniani mysticos, effeminatam illam cohortem dico, qui semper malarum rerum sunt fomites, ut Imperatori persuadeant, Aetium de imperio invadendo cogitare. magnum enim erat promissi auri pondus, quod animos ipsorum cupiditate accendebat. sunt enim ad fraudes consuendas callidis-*

βας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως. ἄπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν ἀεὶ κέχηνε, καὶ οὐκ ἔστι τι τῶν φαύλων ἄνευ τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελούμενον. πείθεται ταῖς συκοφαντίαις ὁ βασιλεύς, καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινηθεὶς τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ ὡς ἕρμαιον αὐτῷ τὸ πραχθὲν λογισάμενός φησι πρός τινα τὸν στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρρητα δυνάμενον· Οὐ καλῶς μοι πέπρακται ἡ τοῦ Ἀετίου, ὦ οὗτος, ἀναίρεσις; ὁ δέ φησιν· Εἰ καλῶς ἢ μή, οὐκ οἶδα· γίνωσκε δὲ ὅτι τῇ λαιᾷ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας.

Θλίβει. ἐκπιέζει. ζήτει ἐν τῷ Βλιμάζει.

Θλῖψις. τούτῳ τῷ ὀνόματι πολλὰ δηλοῦνται· φυλακαί, ἀλύσεις, ἐξορίαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλῖψιν ἐπὶ θεοῦ τὰς πικρὰς τιμωρίας καλεῖ· οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσιν.

Θμοῦις. ὄνομα θηλυκόν.

100 Θνησιμαῖον. τὸ νενεκρωμένον. Καὶ Θνησείδιον, τὸ νεκρόν. Καὶ Θνῆσις, ἡ φθορά.

Θνήσκω. Θνητός.

Θοάζετε. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε. ἢ θοῶς προκάθησθε. Σοφοκλῆς·

Τίνας πόθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε;

Θόας, Θόαντος. ὄνομα κύριον.

Θοάς. ταχείας ὁρμάς. σημαίνει δὲ καὶ ὀξείας. καὶ Ὅμηρος·

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκα θοῇσι.

Θοηρός. τεταραγμένος.

Θολερῶς προβαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων, καὶ μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων.

Θόλος. οἶκος περιφερής, ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις εἱστιῶντο. πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασται, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.

Θόλος. ὁ τόπος ἔνθα ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, διὰ τὸ οἰκοδομεῖσθαι αὐτὸν στρογγύλον. θολὸς δὲ τὸ τῆς σηπίας μέλαν.

Θοός. ταχύς.

Θόωκοι. θρόνοι.

Θόων, Θόωνος. ὄνομα κύριον.

Θοραί. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.

Θορεῖν. πηδᾶν. Καὶ Θορόντες, ὁρμῶντες, πηδῶντες.

---

6. *τοῦτον ἀναιρεῖ*] A. Christi 454. Coss. Studio et Aetio, Cassiodor. vid. Greg. Turon. H. Franc. II, 8. Arelati iuxta Regionem. *Reines.* 7. *λογισάμενος*] *λογισάμενον* V. Infra *τῶν . . . δυναμένων* Porsonus a Gaisf. in Add. excitatus, probabiliter. Vide tamen Syntax. p. 318. f. 12. *ζήτει*] *ἔστιν* Med. 13. *Θλῖψις*] *ἡ Θλῖψις* B. E. Med. qui cum praec. gl. coniungunt. 15. *Θυμὸν καὶ ὀ. καὶ θ.*] E Theodoreto in Psalm. 77. (49.). p. 710. *Küst. in Add.* Vid. supra v. *Ἡμέρα. Toup.* 18. *Θμοῦις*] Vid. *Δμωΐς.* Lucian. in *Ῥητόρων διδασκ.* c. 24. *ὑπὲρ τὴν Ξόιν καὶ Θμοῦιν δεδουλευκώς.* Thmuitarum capras iniit hircus Mendesius dictus, Clemens Protrept. p. 15. *Νομὸς Θμουίτης* in Aegypto, Herodot. II, 166. *Reines.* Adde Steph. Byz. et *Quatremère Mémoires sur l'Égypte* I. p. 129. sqq. *Θυμοῦτις* B. E. *Θυμοῦς* Med. *κύριον* A. post *ὄνομα.* 19. *Θνησείδιον*] Infra *Πυθαγόρας: ἐσθῆτα τὴν ἀπὸ θνησιδείων. Reines.* V. Theodosii Gramm. p. 70. 20. *Θνῆσις*] Exempla huius v. ex Theophane et Cedreno collegit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 371. *Gaisf.* 21. Om. vulg. Tuetur *V. Cf. Zon. p. 1047.

1. *Σοφοκλῆς*] Oedip. R. 2. Scholiorum interpretationes repetiit Suidas. Eundem explicandi errorem praeierat iste quasi Plutarchus T. II. p. 22. E. ubi mirificam exprompsit doctrinam Wyttenbachius. 4. *ὁρμάς* etiam Phot. Hesychius et Etym. Gud. p. 264. Sed expectabam *ὁρμητικάς.* 5. *Ὅμηρος*] Od. *ε.* 299. Mox *ἐν δ' αὖ* A. E. *V. Porro corrigendum *ἐπιπροέηκε.* 6. *θοῇσι*] Addit E. *καὶ νῆας θοάς.* 7. *Θοηρός*] *Θολερός* (*Θοηρός* *V.). *ὁ τ.* V. Habet Hesychius. Ante h. gl. addit V. *Θοκόα. ὄνομα πόλεως παρὰ Ἰωσήπῳ.* 8. *Θολερῶς προβαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀστάτ.*] Eadem habet Zenobius Centur. IV, 31. *Küst.* Diverso ille quidem verborum ordine, item ut Photius et Etymol. M. *Θολερὸς προσβαίνεις* Photius. *προσβαίνεις* V. 9. *καθεσταμένην* V. Hesychius et Photius. Edebatur *καθιστ-* *ἀμένην.* 11. *Θόλος. οἶκος περιφ.*] Vide Etymolog. v. *Σκιαί. Küst.* Praebet gl. Timaeus p. 142. 12. *εἱστιῶντο*] *συνειστιῶντο* Timaeus, cui desunt *τι ἰδίως*, item ut Photio. 14. *Θόλος, ὁ τόπος, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ πρυτ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* 15. *θολὸς δὲ τὸ τῆς σηπ.*] Vide supra v. *Ἀναθολώσει. Küst.* Adde Cram. Anecd. II. p. 62. *θαλὸς* *V. 18. *Θόωκοι*] Od. *μ.* 318. *Θώκους. Θρόνους* E. 19. *Θόων*] Passim apud Homerum. 20. *Θόραι* Harpocratio. Cum Suida Stephanus aliique. *τῆς Ἀντιοχίδος*] *τῆς* om. Photius, habet Harpocr. 21. *Θορόντες*] *Θορῶντες* B. V. E. Dein Lex. Bachm. p. 257. *ὁρμήσαντες, δραμόντες, φυγόντες.*

---

simi: genus hominum inexplebile, lucroque semper inhians, et sine quorum perversis consiliis nihil in aula regia conficitur. aurem calumniis praebet Imperator, dictoque citius ad Aetii caedem instigatus eum interfici iubet: tum quasi magnum et insperatum lucrum hoc facinus reputans, cuidam arcana sagaciter coniicienti, Heus, inquit, nonne recte Aetium sustuli? cui respondit ille: Rectene an secus, ignoro: illud scio, te laeva dextram tuam amputasse. Θλίβει. Exprimit. quaere in v. *Βλιμάζει.* Θλῖψις. Hoc nomine multa significantur: carceres, vincula, exilia, et quae sunt alia huius generis. — Cupiditatem, iram, afflictionem S. [scriptura vocat acerbas poenas, quas Deus impius infligit; non enim naturam aut voluntatem eius. Θμοῦις. Nomen femininum. Θνησιμαῖον. Morticinum. Et Θνησείδιον, cadaver. Et Θνῆσις, corruptio. Θοάζετε. Sedetis. per dialysin, pro θάσσετε. vel celeriter assedistis. Sophocles: *Quas tandem mihi sessiones hic properatis?* Θόας. Nomen proprium. Θοάς. Celeres, veloces. item acutas. Homerus: *Hinc vero navem insulis acutis appulit.* Θοηρός. Perturbatus. Θολερῶς προβαίνεις. Dicitur de iis qui in incessu nutant ac titubant, et minime ordinatum stabilemque gressum habent. Θόλος. Domus rotunda, in qua prytanes epulabantur. vocabatur autem is locus proprie πρυτανεῖον, in quo frumenta condebantur. Θόλος. Locus, in quo prytanes convivabantur, sic vocatus a rotunda aedificii forma. θολὸς vero sepiae est atramentum. Θοός. Velox. Θόωκοι. Solia. Θόων. Nomen proprium. Θοραί. Pagus tribus Antiochidis. Θορεῖν. Salire. Et Θορόντες, cum impetu ruentes, salientes.*

Θορή, θορῆς. ἡ γονή, τὸ σπέρμα.

Θορικός. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

Θόρνυσθαι.

Θορός. τὸ σπέρμα τοῦ σώματος. Ὁ δὲ Νέσσος λέγει τῇ Δηιανείρᾳ τὸ αἷμα ἀπὸ τῶν βελῶν, οἷς ἐβλήθη, ἀποξύσαι, καὶ τῷ θορῷ, ὅπερ αὐτὸς ἀφῆκε, συμμίξασαν ἀλεῖψαι τὸν Ἡρακλέα, ἢ χρῖσαι τὰ ἱμάτια.

Θορυβούντων. ταραττομένων. Θορυβούντων δὲ τῶν Γετῶν καὶ αὐτίκα τιμωρεῖσθαι δεομένων, ἐπικρατῆσαι Δουρᾶν ὄνομα, ὑποθέμενον τῷ βασιλεῖ τοῦτον φυλαχθῆναι. Καὶ αὖθις· Μετήνεκτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ θόρυβος, ἄλλων ἄλλα αὐτοῖς διακληρωσαμένων.

Θουκυδίδης, Ὀλόρου, Ἀθηναῖος, παῖδα δὲ ἔσχε Τιμόθεον. ἦν δὲ ἀπὸ μὲν πατρὸς Μιλτιάδου τοῦ στρατηγοῦ τὸ γένος ἕλκων, ἀπὸ δὲ μητρὸς Ὀλόρου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως· μαθητὴς Ἀντιφῶντος. ἤκμαζε κατὰ τὴν πζ' Ὀλυμπιάδα· ἔγραψε δὲ τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. οὗτος ἤκουσεν ἔτι παῖς τυγχάνων Ἡροδότου, ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας τὰς ἱστορίας διερχομένου, ἃς συνεγράψατο, καὶ κινηθεὶς ὑπό τινος ἐνθουσιασμοῦ πλήρης δακρύων ἐγένετο. καὶ ὁ Ἡρόδοτος κατανοήσας τὴν αὐτοῦ φύσιν πρὸς τὸν πατέρα Θουκυδίδου Ὀλορον ἔφη· Μακαρίζω σε τῆς εὐτεκνίας, Ὀλορε· ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. καὶ οὐκ ἐψεύσθη γε τῆς ἀποφάσεως.

Οὗτος ὁ Θουκυδίδης ἀνὴρ ἦν πολὺς ταῖς τέχναις, κάλλει λόγων καὶ ἀκριβείᾳ πραγμάτων καὶ στρατηγίαις καὶ συμβουλίαις καὶ πανηγυρικαῖς ὑποθέσεσιν.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος μεταβαίνει ἀπὸ τῶν θηλυκῶν εἰς οὐδέτερα· οἷον, Τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Καὶ Θουκυδίδειος γραφή.

Θοῦλις. οὗτος ἐβασίλευσε πάσης Αἰγύπτου καὶ ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μίαν τῶν ἐν αὐτῷ νήσων ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσε Θούλην. ἐπαρθεὶς δὲ τοῖς κατορθώμασι παραγέγονεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Σαράπιδος, καὶ θυσιάσας ἐρωτᾷ ταῦτα· Φράσ-

---

3. Θορή] Herodot. III, 101. 2. Θορικός. δῆμος τῆς Ἀκαμ.] Vide Schol. Sophocl. Oedip. Col. 1595. *Küst.* Et Albert. in Hesychio. τῆς Ἀκαμαντίδος] τῆς om. Photius, habet Harpocr. 3. Θόρνυσθαι] Soph. fr. inc. 50. contulit Toupius. Inprimis tamen afferendus poeta incertus ap. Eustath. in Il. π'. p. 1057. μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχέεσσι θόρνυσθαι. πηδᾶν addit E. 5. αἷμα] σῶμα E. qui mox ἧς ἐβλήθη ἀποξέσαι. 7. συμμίξασαν] συμμίξας V. E. 11. δορᾶν ὄνομ] Δουρᾶν ὄνομα A. V. 12. τοῦτο] τοῦτον A. B. V. E. Med. 15. Θουκυδίδης, Ὀλ.] Tres alios Thucydides praeter hunc recenset Scholiasta Aristoph. Acharn. 703. et Marcellinus in Vita Thucydidis, quos vide. *Küst.* Addit Gaisf. Schol. Vesp. 941. Horum pauca decerpsit *Eudocia* p. 233. 16. Τιμόθην *V. μητρὸς Μιλτιάδου — πατρὸς Ὀλόρου] πρ̄ς Μιλτιάδου — μρ̄ς ὀλώρου A. B. V. E. Librorum auctoritas obest argumentationi Krügeri de vita Thuc. p. 4. 17. ἀπὸ δὲ πατρὸς Ὀλόρου] Errare Suidam Hudsonus notat, cum dicit Thucydidem paternum genus duxisse ab ipso Oloro rege Thracum. Eius erroris illum absolvit codex Thucydidis Vindobonensis, cui hoc ipsum testimonium est praefixum: ibi enim legitur ἀπὸ μὲν πατρὸς Μιλτιάδου — ἀπὸ δὲ μητρὸς Ὀλόρου, teste Lambecio Comment. de Bibl. Caesar. lib. IX. apud Schelhorn. Amoen. Liter. T. V. p. 101. Praeterea legendum videtur, ut structurae ratio constet, ἀπὸ μὲν πατρὸς ἀπὸ Μιλτ. . . . ἀπὸ δὲ μητρὸς ἀπ' Ὀλόρου. *Hemst.* Ὀλόρου] Ὀλώρου A. V. E. Supra δὲ post παῖδα A. B. V. E. Med. satis incommode.

1. Ἡροδότου] Ἡρόδοτος V. Ἡροδότου· ὃς Med. ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας] Verisimilius in aedibus Olori Herodotum recitasse tradit Photius Cod. 60. 2. αὐτοῦ διερχομένου] διερχόμενος B. V. E. διερχομένου A. Quamobrem αὐτοῦ delevi, quo ante ἃς συνεγράψατο facile caremus. 3. καὶ ante κινηθεὶς omisit Med. 5. Θουκυδίδου] Θουκυδίδην V. Mox Ὄλωρον V. E. qui infra Ὄλωρε. Horum partem excepit γ. Ὀργᾶν. Similiter Photius et qui circumfertur Marcellinus. 8. ἀποφάσεως] Sic MSS. Pariss. Priores vero editt. habent ἀποφάσεως. *Küst.* 9. ἀνὴρ ἦν πολὺς] Haec etiam αὐτολεξεὶ leguntur apud Marcellinum in Vita Thucydidis. *Küst.* In initio. 10. Excidit καὶ ante κάλλει. Deinde Grauertus recte καὶ στρατηγικαῖς συμβουλαῖς. 12. Οὗτος ὁ συγγραφεὺς μεταβαίνειν εἰωθὲν] ὁ συγγραφεὺς οὗτος μεταβαίνει A. B. V. E. 13. Τρέπονται] τρέχοντα E. Locus est I, 59. ubi vide H. Steph. et Annott. in Scholia pag. 631. col. 1. ed. Duker. *Gaisf.* Oratio Thucydidis non accurate reddita. 15. γραφή] γραμμα V. Θουκ. γραφή omisit Küsterus. 16. Θοῦλις. οὗτος] Eandem de Thule historiam narrant auctor Chronici Alexandrini, Ioannes Malala p. 27. et Cedrenus p. 20. quos cum hoc loco Suidae confer. *Küst.* Monstrum fabulae. Vid. Bochart. Geogr. S. P. II. c. 40. *Reines.* Repetiit Zon. p. 1048. Adde Lobeckii Aglaoph. p. 458.

Θορή, θορῆς. Semen. Θορικός. Pagus tribus Acamantidis. Θόρνυσθαι. Θορός. Semen genitale. *Nessus autem Deianirae praecepit, ut sanguinem a sagittis, quibus percussus fuerat, abstersum cum semine, quod ipse emiserat, commisceret, eoque Herculem vel eius vestes ungeret.* Θορυβούντων. Tumultuantium. *Tumultuantibus autem Getis, et petentibus, ut confestim ille puniretur, praevaluit homo Duran nomine, qui regi suasit, ut illum custodia servaret.* Item: *Omnis autem tumultus in Armeniam translatus est, quod alia alii iis sorte diviserant.* Θουκυδίδης. Thucydides, Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. paternum genus a Miltiade duce, maternum vero ab Oloro Thracum rege duxit. fuit Antiphontis discipulus, et Olympiade LXXXVII. floruit. scripsit Peloponnesiorum et Atheniensium bellum. hic puer admodum Herodotum Olympiae historias suas recitantem cum audisset, numinis alicuius instinctu lacrimari coepit. tum Herodotus, cum indolem eius animadvertisset, Oloro Thucydidis patri dixit: Fortunatum te, Olore, iudico, praeclarae spei filium intuens, cuius animus disciplinarum amore flagrat, neque eum iudicium illud fefellit. — Hic Thucydides excelluit artium usu, elegantia orationis, accurata rerum notitia, imperatoriis consiliis, oratoriis argumentis. — Idem scriptor a genere feminino ad neutrum transit, ut: *in Macedoniam vertunt, quod iampridem.* Θοῦλις. Thulis totius Aegypti regnum ad Oceanum usque tenuit, et unam ex insulis in ea sitis nomine suo Thulen appellavit. felici autem rerum successu elatus Serapidis oraculum

σον ἡμῖν πυρισθενές, ἀψευδῆ, μάκαρ, ὃ τὸν αἰθέριον μετεγκλίνων δρόμον, τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐδυνήθη τοσαῦτα; ἢ τίς ἔσται μετ' ἐμέ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ἔχων οὕτως·

Πρῶτα Θεός, μετέπειτα Λόγος, καὶ Πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.

σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἓν ἰόντα· οὗ κράτος αἰώνιον. ὠκέσι πόσι βάδιζε θνητέ, ἄδηλον διανύων βίον. καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐσφάγη ἐν τῇ Ἄφρων χώρᾳ.

Θούμαντις. ὄνομα κύριον.

Μηδὲν ἐς Ἀυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ.

οὗτοι πένητες διεβάλλοντο.

Θούρας. οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ Νῖνον Ἀσσυρίων, ὄντινα μετεκάλεσαν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἄρεα· ὃς ἦν δεινὸς σφόδρα, καὶ πολεμήσας Καυκάσῳ τυράννῳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ κατα-

γομένῳ, ἀνεῖλεν αὐτόν· τούτῳ προσεκύνησαν Ἀσσύριοι ὡς θεῷ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν Βάαλ, ὅ ἐστι κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶσσαν Ἄρης, πολέμων ἔφορος· οὗ μνημονεύει καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ.

Θουριομάντεις. ἀπὸ τοῦ γενικοῦ ἐχώρησεν ἐπὶ τὸ κατ' εἶδος. εἰπὼν γὰρ ὅτι πάντας αἱ νεφέλαι τρέφουσι τοὺς σοφιστάς, ἐπήγαγε τίνας. Θουριομάντεις δὲ οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντεις, ἀλλὰ τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας. ἀλούσης γὰρ Συβάρεως Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας. ἐξέπεμψαν δὲ εἰς τὴν κτίσιν αὐτῶν Ἀθηναῖοι δέκα ἄνδρας, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ἐξηγητὴς ἐσόμενος τῆς κτίσεως τῆς πόλεως.

Θούριον. ὄνομα ἔθνους. Καὶ Θούριος Αἴας, 201
ἀντὶ τοῦ πηδητικός, ταχύς, πολεμικώτατος.

Θοῦρον, καὶ Θούριον, πηδητικόν, ταχύν, πολεμικώτατον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας Θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο.
Θούριος Ἄρης

---

1. *πυρισθενής*] *πυρισθενὲς* dedi cum A. Med. et Malala. Deest E. in lacuna. *ἀψευδῆ*] Lege *ἀψευδές*, ut sit vocativus, et referatur ad Deum, ut *πυρισθενὴς* et *μάκαρ*. *Küst.* Immo *ἀψευδές*. 3. *ἐδυνήθη*] *ἠδυνήθη* E. Mal. Deinde secludendum *ἔσται*. 5. *Πρῶτα*] *πρῶτον* E. 7. *πάντα*] *ταῦτα* Zon. *καὶ εἰς ἓν ἰόντα*] Haec verba Cedrenus loco laudato, ubi idem oraculum recitat, praetermisit. *Küst.* *οὗ*] Immo *ὧν*. 10. *τῇ τῶν*] *τῶν* omisi cum V. 12. *Μηδὲν ἐς Ἀυσίστρατον*] Aristoph. Equ. 1265. eademque leguntur supra v. *Ἀνέστιος*. *Port.* 14. *λιπεῖν* Med. 15. *ὡς πένητες*] *ὡς* om. A. B. V. E. et Schol. Aristoph. 16. *Θούρας. οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ Νῖνον Ἀσσ.*] Vide Ioannem Malalam p. 20. et Cedrenum p. 15. qui gemina his et paene eadem de Thura referunt. *Küst.* Vid. Salmas. Plin. Exerc. p. 872. A. D. *Hemst.* Chron. Alex. p. 88. ita recitat. Vid. Bochart. Geogr. S. III, 3. *Reines.* *Θούρρας* A. V. 17. *ὅν*] *ὃν τινα* A. B. V. E. Med.

1. *οἱ Ἀσσύριοι*] *οἱ* om. A. B. V. Mal. 3. *γλῶσσαν*] *γλῶτταν* A. 5. *Θουριομάντεις. ἀπὸ τοῦ γεν.*] Aristoph. Nub. 331. *Οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὅτιή πλείστους αὖται βόσκουσι σοφιστάς, Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας* etc. Vide in eum locum veterem enarratorem, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Vid. Wesseling. in Diod. XII, 10. Meieri commentt. Andocid. Partic. VI. quique nostris temporibus res Thurinorum explicaverunt. 8. *Θουρίου*] *Θορσίου* V. *Θούριλου* B. E. 9. *Συβάρεως*] *συνάρεως* A. B. E. 10. *κρήνης*] *κλίνης* E. 11. *αὐτοῦ*] *αὐτῶν* A. B. V. E. *δέκα ἄνδρας*] Sic habent MSS. Pariss. itemque Scholiasta Aristoph. et editt. Mediol. et Aldina. At editor Basilecensis eumque secutus Portus, sola coniectura ducti, excudi curarunt *μυρίους*, *decem millia*: quam lectionem licet altera meliorem putem (haud enim verisimile videtur Athenienses decem tantum viros ad amplam urbem condendam missuros fuisse), nolui tamen absque auctoritate librorum MSS. et veterum auctorum quicquam mutare. Causa autem et origo erroris istius proculdubio haec est. Cum numerus colonorum in antiquis codicibus [ut in *V.] littera *ι*, nulla addita virgula, expressus esset, imperiti librarii postea, nulla sensus habita ratione, notam illam male interpretantes, *δέκα* pro *μυρίους* (utrumque enim numerum *ι* significare potest) in libris suis scripserunt. *Küst.* Numerum denarium confirmat etiam Schol. Av. 521. (ubi *Ἀθηναίων ὄντα* videtur e praegressis subnatum fuisse) Bergkius tamen de Com. Att. p. 52. *δ'* tentabat, frustra. 13. *ἐσόμενος*] *γενόμενος* E. 14. *Θούριον*] *Θούριοι* E. *Θούριος Αἴας*] Hoc epitheto Aiax apud Homerum saepe insignitur. *Küst.* Mihi certe nusquam occurrit apud poetam *Θούριος*, nedum de Aiace. Sed *Θοῦρος Ἄρης* bis est apud Homerum Il. *ε*. 507. et *ω*. 498. *Θοῦρον Ἄρηα* saepius. Quare Suidas hausisse videtur ex Schol. Comici Equ. 754. ubi legas, *καὶ Θούριος Αἴας*, *Θούριος Ἄρης*. *Albert.* in Hesych. v. *Θοῦρον*. Vide Sophocl. Ai. 212. 15. *πολεμικώτατος — ταχύν* om. V. E. 16. *Θούριον*] *Θούριος* A. B. 17. *ἐν Ἐπιγράμμασι*] Dioscoridis XIV, 2. Anthol. Pal. VI, 126. 18. *Κρατὸς*] *κράτας* A. E. V. Edd. ante Küsterum, qui tacite dedit *κρατὸς* ex ariolatione Porti. *Κρήτας* reposui cum Anthol. 19. *Θούριος Ἄρης*] Lentuli Gaetul. Ep. II. pr. Anthol. Pal. VII, 244.

---

adiit, et sacrificio peracto haec ex Deo quaesivit: *Dic nobis ignipotens, verax, beate, qui coeli cursum gubernas, quis ante me tam potens fuit? aut quis post me?* datum igitur ei est huiusmodi responsum: *Primum Deus, deinde Verbum, et Spiritus cum iis. haec omnia congenita sunt et ad unum tendunt, quorum potentia est aeterna. abi cito mortalis, incertum vitae exitum sortite.* e templo igitur egressus a suis in Afrorum regione caesus est. *Θούμαντις.* Nomen proprium. *Nihil in Lysistratum nec Thumantin lare carentem animi causa iocari, quod miseros pungat.* hi de paupertate traducebantur. *Θούρας.* Thuras post Ninum Assyriorum rex fuit, quem postea nomine planetae Martem vocarunt. fuit ille admodum strenuus, et bellum Caucaso tyranno, ex Iapeti stirpe oriundo, intulit, eumque occidit. hunc Assyrii ut deum adorarunt, et Baal vocarunt, quod eorum lingua Martem, bellorum praesidem, significat. huius etiam meminit propheta Daniel. *Θουριομάντεις.* A genere ad speciem transiit: cum enim dixisset nubes alere omnes sophistas, singulatim eos deinceps recenset. *Θουριομάντεις* vero vocat non vates Thurios, sed viros Thurium missos. capta enim Sybari vocati sunt Thurii, a fonte Thuria. Athenienses autem ad urbem illam condendam miserunt decem viros, inter quos fuit Lampo vates, qui in urbe condenda munere fungeretur exegetae. *Θούριον.* Nomen civitatis. Et *Θούριος Αἴας*, Aiax cum impetu irruens, velox, bellicosissimus. *Θοῦρον*, et *Θούριον.* Impetuosum, velocem, bellicosum. In Epigrammate: *Alius Cretensis vir fortis sibi fecit.* Et: *Violentus Mars*

ἔσπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.

Θῶες, θώων· θηρία ἐξ ὕαίνης καὶ λύκου γενωμένα.

Θωή· ἡ ζημία. Καὶ Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. Θωὴ δὲ ᾧ κατατίθεται ὁ ζημιούμενος.

Θώθ· ὁ Ἑρμῆς.

Θώκνειον· ὄνομα τόπου.

Θῶκος· θρόνος, καθέδρα.

Θωμᾶς· ὄνομα κύριον.

Θωμίζω· δεσμῶ σχοινίοις.

Θώμιγξ· τὸ σχοινίον.

Θωμούς· σωροὺς ξύλων. Θωμοὶ δὲ λέγονται καὶ οἱ τῶν πυρῶν σωροί· τυφὼς δὲ ἡ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς συστροφή, πρὶν ἐκπυρωθῆναι. Ἀριστοφάνης·

Εἶθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς
μεγάλῳ τύφῳ καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας
οἴχοιο φέρων.

Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀκτά τε Κρηταιὶς ἐυτριβέος τε ῥόειπα
θωμοῦ.

Θών· ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται Θῶνος.

Θῶπα· κόλακα. Ἰόρτιόν τε καὶ τοῦτον θῶπα ἰσχυρὸν ὑμνοῦσι.

Θῶπες· οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ λόγοι. Θῶπάς τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους. ἢ εὐθεῖα θώψ, θωπός. Καὶ οὕτως μὲν θεράπευε τὰ δίκαια καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον.

Θωπεύει· αἰτιατικῇ· ἀπατᾷ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὅττι καλέπτων
Κύπριδα θωπεύεις δεσποτικὴν δδύνην.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,

---

2. *Θῶες, θώων*] Sic recte Paris. A. In prioribus vero editt. male excusum est *θόες, θόων*, per ō parvum. Obiter hic emendo Hesychium, apud quem v. *Θῶες* pro *θηρία μικρὰ* legendum est *θηρία μικτά*. Erat enim thos animal generis mixti, utpote ex hyaena et lupo genitum, ut ex Suida, Hesychio aliisque scriptoribus constat. *Küst.* Vid. Il. *ν'*. 103. ibique Scholion ab Lehrsio de stud. Arist. Hom. p. 261. castigatum. *Θῶες* ignorat Photius. 4. *Θωή*] Schol. Od. *β'*. 192. Adde v. *Ἀθῶος*, item Boisson. Anecd. IV. p. 381. 6. *Θώθ*] *Θωή* E. 7. *Θώκλειον*] *Θώκνειον* A. B. V. E. Zon. *Θώκνεια* Steph. Byz., *Θωκνία* Pausanias. 10. *σχοινίοις*] *σχοίνοις* B. E. 11. *λεπτὸν σχοινίον*] *λεπτὸν* omisi cum A. V. E. et Herod. Epim. p. 60. Item *τὸ* om. Photius. Wesseling. in Herod. I, 199. Aeschyl. Pers. 467. Eumen. 181. annotavit Gaisf. 12. *ξύλα — πυρσῶν — ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα* Schol. Aristoph. ante Dindorfianam. Similiter v. *Τυφών*, ubi *τὸν ἀέρα* longe facilius quam in hoc loco e praegressis eruuntur. 14. *Ἀριστοφάνης*] Lysistr. 973. 17. *τύφῳ*] Legendum est *τυφῷ*, ut apud Aristophanem loco laudato. *Küst.*

1. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Phaniae V, 5. Anthol. Pal. VI, 299. 3. *τερ θωμοῦ*] *τεροει θωμοῦ* A. E. *τερόειπ θωμοῦ* Gaisf. cum V. *τε ῥόειπα θωμός* Anthol. *εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθου θωμός* Toupius II. p. 560. Latet vox recondita. 4. *Θών*] Hom. Odyss. *δ'*. 228. *τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις*. Synes. Ep. 145. *Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυνή*. Lucian. Pseudom. 5. Aelian, Hist. Anim. IX, 21. Thonin regem Aegyptiorum vocat, cf. Herodot. II, 114. *Reines.* Adde Hemsterh. Appendice in Lucian. p. 27. E. *νίκας* in marg.: *Θῶνις παράκοιτις. γενικὴ Θώνιδος καὶ Θώνιος καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος· τὸ δὲ Θώνιον οὐδέτερον ὑποκοριστικὸν τὴν νέαν παράκοιτιν σημαίνει ὡς ἐν ἐπιγράμματι· Θώνιον ἀστακίην δὲ μέγ' ἤκαχες· ἤγουν Ἀστακίην μικρὰν καὶ νέαν παράκοιτιν.* 5. *Θῶπα*] *κόλακα* E. *Ἰόρτιον*] Vid. v. *Ἰόρτιος. Toup.* 7. *Θῶπες*] Plato Theaetet. p. 156. Iamblich. Protrept. p. 89. *θῶπας λόγους*. Euseb. Praep. pp. 242. 461. Philo II. p. 533. *Toup.* MS. *λόγοι* ad *Θῶπες* retrahendum cum Timaeo, ubi *τινι* post *θαυμασμοῦ*: significatur enim illustris Platonis locus Theaet. p. 175. E. Vide Ruhnkenium p. 146. Quamquam celari nolumus, Photium et Etym. M. *Θῶπες* pro lemmate posuisse. Itaque *Θῶπες λόγοι* vel similis formula potuit post *κολακείᾳ* exhiberi. Porro *προϊόντες* Lex. Bachm. 10. *Καὶ οὕτω μὲν θεράπευε*] Idem fragmentum legitur apud Photium in Excerptis ex Damascio p. 1070, 52. *Küst.* E Photio reponendum *ἐθεράπευε*. Ceterum suspicor ex istoc orationis flosculo narrationem eiusdem Damascii in v. *Θεαγένης* posse redintegrari, ubi haecce leguntur: *ὁ γὰρ Μαρῖνος . . . ἐθεράπευε μὲν τὰ εἰκότα τὸν Θεαγένη, καὶ οὐκ ἦν τις ἄρα πρὸς αὐτὸν ἀλαζὼν κτλ.* Saltem accusativorum causam inde perspicere licet. *δίκαια*] *δίκη* E. Mox *τρέποντα* V. 13. *αἰτιατικῇ* add. Med. et tacite Gaisf. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Agathiae XVII, 5. Anthol. Pal. V, 263. 15. *Ὅττι καλέπτων*] *ὅτι καλέπτων* A. (ubi *καλέπων*) V. *καλέπτων*, omisso *ὅτι*, B. E. Desunt haec edd. vett. Protulit ex Leid. Gronovius Rec. mutil. p. 20. 17. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 615. sq. (639.) 18. *λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας*] Vide quae notavimus supra in v. *Ἰοστέφανοι. Küst.*

---

eduxit Argivorum et Lacedaemoniorum [enses]. *Θῶες.* Ferae ex hyaena et lupo genitae. *Θωή.* Multa. Et *Ἀθῶος*, indemnis. *Θωὴ* autem est pecunia quam multatus solvit. *Θώθ.* Mercurius. *Θώκνειον.* Nomen loci. *Θῶκος.* Sedes, cathedra. *Θωμᾶς.* Nomen proprium. *Θωμίζω.* Vincio funiculis. *Θώμιγξ.* Funis. *Θωμούς.* Liguorum strues. *Θωμοὶ* vocantur etiam acervi frumenti. *τυφὼς* vero vocatur turbo, quem gignit exhalatio terrae, antequam inflammatur. Aristophanes: *Utinam illam, ut frumenti acervum, fulminei turbine venti contorquens atque rotans auferas.* Et in Epigrammate: *Et farina Cretica fragilisque ciceris acervus.* *Θών.* Nomen proprium, declinatur *Θῶνος*, *Θῶπα.* Assentatorem. *Iortium item assentatorem insignem fuisse aiunt.* *Θῶπες λόγοι.* Verba quibus adulatores aliis palpantur admirationem simulantes. *Verba blanda et fallacia per adulationem proferentes.* rectus casus est *θώψ, θωπός. Sic igitur eum colebat, ut aequum erat et philosophia dignum, non vero assentatorum et sordidorum hominum more.* *Θωπεύει.* Adulans fallit. In Epigrammate: *Quod Veneri infestus moerorem adularis herilem.* Et Aristophanes: *Si quis vero, palpari vobis volens,*

εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.

λιπαρὰς ἀφύας, ἀντὶ τοῦ εὐτελῆ τιμήν. λέγεται δὲ καὶ ἑνικῶς ἀφύη. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων.

Θωπεία. κολακεία. ἢ περισσὴ πρός τινας κολακεία, καὶ τὸ μὴ ἐλευθέρως προσφέρεσθαι τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας· Πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας.

Θωπικαί. κολακευτικαί.

Καὶ ἐστὲ θωπικαὶ φύσει.

Καὶ Θωπικῶς, κολακευτικῶς.

Θωρακεῖον. τὸ τεῖχος.

Θωρακείοις. προμαχῶσι, ὀρυφάκτοις, λωρικίοις. Μέχρι μέν τινος ὑποπεπτηχότες τοῖς Θωρακίοις ἠρέμουν.

Θωράκιον. τὸ τοῦ ἐλέφαντος. Ὅτι Ἀννίβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγός, φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θωράκια καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε.

Θώραξ. πύργος, χιτών, στῆθος· παρὰ τὸ θεῖον ὠρεῖν, τουτέστι φυλάττειν τὸ διανοητικόν, ὅ ἐστιν ἐν ἡμῖν θεῖον.

Θώραξ δὲ ἱππέως Πάρθου τοιόσδε ἐστί. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ πρόσω στέρνον τε καὶ μηροὺς καὶ χεῖρας ἄκρας καὶ κνήμας καλύπτει, τὸ δὲ ὄπισθεν νῶτά τε καὶ τὸν αὐχένα καὶ τὴν κεφαλὴν ἅπασαν. περόναι δέ εἰσι πρὸς ταῖς πλευραῖς πεποιημέναι, αἷς ἑκάτερον τῶν μερῶν συμπορπηθὲν ὅλον σιδηροῦν πρεῖ φαίνεσθαι τὸν ἱππέα. κωλύει δὲ οὐδὲν ὁ σίδηρος οὔτε τὰς ἐκτάσεις τῶν μελῶν οὔτε τὰς συστολάς· οὕτως ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῶν μελῶν φύσιν πεποίηται. ὁπλίζουσι δὲ καὶ τὸν ἵππον ὁμοίως σιδήρῳ πάντα μέχρι τῶν ὀνύχων, διότι οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος ἂν εἴη τῶν ἰδίων ὅπλων, εἰ ὁ ἵππος αὐτοῖς προαπόλοιτο.

Θώρηκος. τοῦ θώρακος.

Θωρήξασθαι. Θωρῆξασθαί ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, καὶ τὸ πίνειν, καὶ τὸ μεθυσθῆναι. ἐπειδὴ

---

1. εὗρε τὸ] Legendum εὕρετο, ut in v. Ἀφύα εἰς πῦρ. ἀφύων] ἀφύας E m. sec. 3. λιπαρὰν τιμήν. ἤτοι εὐτελῆ] εὐτελῆ τιμὴν A. B. E. εὐτελεῖ τιμῇ E. Verum huic interpretationi consentaneum est ut praemittantur ἀφύων τιμήν, ἀντὶ τοῦ: id quod vel Hesychii fides persuadet. 4. ἐν Ταγηνισταῖς] Idem fragmentum Aristophanis paulo aliter legitur apud Athenaeum lib. III. p. 96. ut monuimus supra v. Ἅλις. *Küst.* 6. ἡ κολακεία] ἡ om. A. V. Photius. Hic quidem docet continuas explicationes ad alteram glossam Θωπεία pertinuisse. 7. προσφέρεσθαι] προσφέρεσθαι τῇ κολακείᾳ A. B. V. E. 10. θῶπας] θῶκας B. E. 12. Καὶ ἐστὲ] Leg. ὡς ἐστὲ cum Aristoph. Lysistr. 1036. vel dele καὶ e praecedenti v. repetitum. *Gaisf.* Hoc praeferendum. 14. Θωράκιον] Θωρακεῖον A. V. Zon. et Choeroboscus in Cram. Anecd. II. p. 220. 15. Θωρακίοις] Θωρακείοις dedi cum A. E. et Photio, qui Herodiani profert auctoritatem. ὀρυφάκτοις] ὀρυφάκτοις posui cum A. B. Zon. καὶ θωρακεῖον ἢ ὀρ. E. Tum λουρικίοις Photius. 16. ὑπεπτηχότες] Priores editt. [et B. E.] exhibent ὑποπεπτηχότες vel ὑποπεπτηχότες: cuius loco ὑπεπτηχότες ex Paris. A. reposui. *Küst.* Vid. v. Ὑποπεπτηχότες. *Toup.* Qui locum esse Iosephi B. Iud. V. 7. 4. animadvertit. Eiusdem cum libris atque inferiore glossa restituimus ὑποπεπτηχότες ex Med., quo alludit ὑποπτηχότες V. itemque Zon. p. 1067. θωρακίοις utrobique libri. 18. Θωράκιον] Vide Wessel. in Diod. II. 17. XIV. 51. de turriculis elephantorum agentem. 19. Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Casaubonus. *Küst.* Ed. Schweigh. Fragm. hist. XXI. Ὅτι Gaisf. cum *V. Καρχηδονίων] Καρχηδόνι V. ap. Gaisf. φέρων vereor ut ferri possit: nisi forte ἐπὶ πλεῖστον ὕψος ad superius membrum retrahimus. Nam Hannibal, quo facilius per silvas densissimas et tenebrosas iter expeditum atque illustre pararet, eo maiorem in altitudinem loricas evehi iussit.

3. παρὰ τὸ θεῖον ὠρεῖν] Hanc etymologiam vocis θώραξ inter plures alias etiam affert Etymologus: sed non ideo minus reiicienda est, quoniam grammatici in reddendis vocum etymologiis saepissime ineptire et suaviter nugari solent. *Küst.* Geminandum τὸ cum Schol. Aristoph. Vesp. 1190. adde Zon. p. 1066. 5. ἐν ἡμῖν] ἐν om. B. E. 6. Θώραξ δὲ ἱππέως] Elegans hoc fragmentum ex Eunapii historia deperdita a Suida depromptum esse puto. *Küst.* Non receperunt editores Eunapii. 7. στέρνα] στέρνον A. B. V. E. 9. τὸν αὐχένα] Praestat τὸν removeri. περόναι] περάναι V. 10. αἷς] ὧν E pr. 14. τῶν μελῶν] τὴν μελῶν V. 19. Θώρηκος] II. δ'. 136. 20. Θωρήξασθαί ἐστι τὸ καθοπλ.] Haec et quae sequuntur usque ad τὸν θώρακα πληρῶσαι sunt verba Scholiastae Aristoph. Acharn. 1132. et Vesp. 1190. *Küst.* ζήτει V. pro ἐστι.

Athenas vocaret splendidas, quidvis impetraret per illud λιπαράς, *laudem apuarum lenocinatus.* ubi λιπαρὰς ἀφύας vocat honorem vilem. dicitur autem etiam in singulari ἀφύη. Aristophanes *Tagenistis*: *Satis mihi apuae; distentus enim sum edendo.* Θωπεία. Adulatio, assentatio nimia, servilis cultus, quo potentiores prosequimur. Antiphon in oratione *de Concordia*: *Multi se amicos habere nesciunt, sed in familiarium numerum asciscunt assentatores, divitiarum et fortunae adulatores.* Θωπικαί. Adulatoriae. *Ingenio adulatorio praeditae estis.* Et Θωπικῶς, adulatoris more. Θωρακεῖον: Murus. Θωρακείοις. Pluteis, septis, loricis. *Ad tempus sub loricis latentes quiescebant.* Θωράκιον. Elephanti lorica. *Hannibal, Carthaginiensium imperator, elephantorum loricas ferens et turribus, quas belluae dorsis portabant, ramos arborum ad insignem altitudinem amputans, iter tutum ac facile reddidit.* Θώραξ. Turris, lorica, pectus. dicta sic lorica quasi quae id, quod in nobis divinum est, id est mentem, custodiat. — Thorax equitis Parthi huiusmodi est. anterior eius pars pectus et femora et summas manus et crura tegit, posterior vero dorsum et cervices totumque caput. lateribus fibulae sunt additae, quibus utraque pars tam apte connexa est, ut totus eques ferreus esse videatur. nihil autem ferrum vel diductionem vel contractionem membrorum impedit, quoniam thorax in corporis humani compagem apte quadrat. eodem modo equum ad ungulas usque ferro totum armant, quoniam armaturae propriae nullus ipsis usus futurus esset, si equus ante ipsos periret. Θώρηκος. Thoracis. Θωρήξασθαι. Et armari et bibere et inebriari significat.

Θώραξ καὶ τὸ στῆθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσι τὸ μεθύειν· καὶ ἀκροθώρηκας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων. ἐξαίρειν φησὶ κἄμοὶ τὸν χοᾶ, ὃν καλεῖ θώρακα, ὥστε θωρακισθῆναι, οἷον, τὸν θώρακα πληρῶσαι. θωρήξομαι οὖν ἀντὶ τοῦ μεθυσθήσομαι· καὶ θώρηξις ἡ μέθη, ἢ ἡ ἀπὸ οἴνου γινομένη βλάβη.

Θωρήσσετο. καθωπλίζετο.

Θωρηχθείς. ὁπλισθείς.

Θωρυκίων. οὗτος ταξιάρχης ἦν ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων· ὃς πίσσαν ἔπεμψε τοῖς ἀντιπάλοις εἰς τὸ ἀνάψαι τὴν ἑαυτοῦ πόλιν· ὅθεν γνωσθεὶς ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ προδοσίᾳ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ τὸν Θωρυκίωνα μιμούμενος, ὃς ἦν Αἰγι-
203 νήτης ταξίαρχος, προδότης, ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν πέμπων εἰς Ἐπίδαυρον, ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶ παρέχων.

Θώς, θωός.

Θωὺθ καὶ Θώθ. ὁ Ἑρμῆς.

Θωυμάζω καὶ ἐθωύμαζον.

Θωύσσοντες. ὑλακτοῦντες. Ὅμηρος·

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

Καὶ Θωυκτὴρ κύων, ὁ ὑλακτικός. Καὶ Θώυξεν, ἀνεβόησε. Σοφοκλῆς·

Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα θώυξεν.

Καὶ Θώυξεν, ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

Θρᾳκία παρεύρεσις. φασὶ τοὺς Θρᾷκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν παρὰ Κορώνειαν καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους ἐπιθέσθαι νυκτὸς

1. τὸ στῆθος] καὶ τὸ στῆθος A. B. V. E. Schol. 2. θωρήσσειν] θωίσειν B. E. θωρίσσειν *V. Med. Zon. p. 1069. 3. ἀκροθώρηκας] ἀκροθώρικας *V. θώρακας Schol. Ach. Aldinum. Itaque Bergkius in Anacr. p. 253. dubitabat, θωρήσσειν an θώρηξ Anacreon posuisset. Suspicor ipsum ἀκροθώρηκας a poeta ludibundo fictum fuisse. 4. ἐξαίρειν, φησί, καμοὶ τὸν χοᾶ] Cave haec ad Anacreontem referenda esse putes. Sunt enim verba Aristoph. Acharn. 1132. Küst. ἔξελε Schol. Mox χόα ὃν ἐκάλει Med. 5. Similiter Schol. Nicand. Alex. 224. 6. θωρήξομαι] θωρίξομαι B. E. *V. Med. 7. θώρηξις] θώριξις Med. et mendosius etiam θόριξις Herod. Epimer. p. 59. item ut Hesychius ante gl. Θωρήσσεσθαι, ubi v. intpp. 8. τοῦ οἴνου] τοῦ om. A. B. V. E. Infra quae subiiciebantur post βλάβη: ἔνιοι δὲ τὸ μὲν θωρήσσεσθαι, ἀντὶ τοῦ πίνειν, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσι καὶ τοῦ ι, τὸ δὲ θωρήσσεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὁπλίζεσθαι, διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ τοῦ η, ea deleta sunt cum A. B. V. E. Ea deesse MSS. Parisinis monuerat Küsterus. Cf. Zon. pp. 1050. 1068. sq. 9. Θωρήσσετο] Il. ε. 737. item Homericum θωρηχθείς. 11. Θωρυκίων. οὗτος ταξ.] Hunc articulum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. Ran. 365. 13. ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν B. E. 14. τῇ προδοσίᾳ] τῇ om. A. B. V. E. Schol. οἱ δὲ ὅτι τ. Θ.] Om. A. τινὲς δὲ Θορυκίων γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Θορυκίων μιμούμενος Schol. Aristoph. quae boni libri neglexerunt. Haec quidem explicatio significat, Θωρυκίων ὤν esse id quod ad exemplar Thorycionis cuiusdam. 15. ὅτι τὸν] ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν B. V. E. Quo usus ὅτι delevi. Θωρακίωνα] Θωρακίω B. V. Med. Correxi mendum. Αἰγινήτης] Αἰγινίτης B. E. 16. καὶ προδότης] καὶ om. B. V. E. Edd. ante Küst. expunxi. Nam si quid video, refingendum: οἱ δὲ τὸν Θ. μιμούμενος . . . ταξίαρχος, ἀντὶ τοῦ προδότης.

1. Θωός] ὁ θωός E. Cf. Herod. Epimer. p. 60. 2. Θωὺθ καὶ Θώθ. ὁ Ἑρμῆς] Vide Bochartum Canaan lib. I. c. 42. Küst. 3. Gl. om. vulg. ἐθωύμαζον] ἐθωύμαζεν B. V. E. Med. Refragatur gl. superior Ἐθωύμαζον. 4. Ὅμηρος] Inter incerta fragmenta coniecerunt Ernestius et Wolfius. Ad Cyclum rettulit Welckerus *der epische Cyclus* p. 20. 5. βαρύβρομα *V. 6. Θωυκτὴρ] Anthol. Planud. IV, 91. Ep. inc. 282, 5. 7. Σοφοκλῆς] Ai. 307. sq. Seqq. om. E. 9. παίσας] πάσαις V. 10. ἐκάλεσεν] καὶ θώυξεν (ἐθώυξεν Gaisf.) ἐκάλεσεν V. Id reposui, siquidem pars annotationis novissima fluxit a Schol. Soph. Oed. C. 1624. καὶ θώυξεν ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν Zon. p. 1070. 11. Θρᾷκες ὅρκια] Eadem αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Zenobium Centur. IV, 32. Küst. Schottus id Zenobium Menandrum comicum intelligit ἐν τῇ πρώτῃ, sc. Ἐπικλήρῳ: quem non nominatum sequitur Clericus in Menandri Fragm. p. 67. Comoediae res narrata minime videtur convenire: quapropter Menandrum *historicum* intelligo, non *protectorem*, cuius apud Suidam frequens mentio (quomodo enim Zenobius, Hadriani aetate viveus, hunc testem, qui sub Mauritio floruit, advocasset?), sed *Pergamenum*, sive *Ephesium*, quem Iosephus, Tatianus, Clemens Alexandrinus et Schol. Apollonii commemorant. *Hemst.* Consentit Meinekius in Menand. p. 60. Θρᾳκία V. ap. Gaisf. (quod ad alteram gl. pertinet) Menandro Protectori Niebuhrius incaute tribuit p. 439. 12. ταύτῃ] αὐτῇ Photius. Latet aliqua corruptio. Interim meliores fontes circumspiciemus. 13. πρεσβεύς τις] ὁ πρεσβύτατος A. V. E. Med. Photius et Zenob. πρεσβύτατος *V. ὁ πρεσβύτης B. 15. ἐγίνετο] ἐγένετο A. B. V. Photius. γέγονε Zenob. 16. Θρᾳκία παρεύρεσις. φασὶ τοὺς Θρᾷκας ἡττηθέντας ὑπὸ B.] Eadem habet Zenobius Centur. IV, 37. Strabo quoque lib. IX. p. 401. eandem de Thracibus historiam his verbis refert: Φησὶ δ' Ἔφορος τοὺς μὲν Θρᾷκας, ποιησαμένους σπονδὰς πρὸς τοὺς Βοιωτούς, ἐπιθέσθαι νύκτωρ στρατοπεδεύουσιν ὀλιγωρότερον, ὡς εἰρήνης γεγονυίας· διακρουσαμένων δ' αὐτούς, αἰτιωμένων τε ἅμα, ὅτι τὰς σπονδὰς παυέβαινον, μὴ παραβῆναι φάσκειν ἐκείνους· συνθέσθαι γὰρ ἡμέρας, νύκτωρ δ' ἐπιθέσθαι. ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, Θρᾳκία παρεύρεσις. Küst. Adde Polyaen. VII, 43. Θρακεία *V. 17. παρὰ] περὶ E. Bodl. 501.

Θώραξ enim id quod est pectus. a calefaciendo igitur pectore θωρήσσειν dicunt de eo quod est inebriare, et ἀκροθώρηκας vocant homines leviter ebrios. Hac voce Anacreon usus est. *Effer*, inquit Aristophanes, *et mihi congium*: quem θώρακα vocat, quasi quo pectus impleatur. θωρήξομαι igitur significat, inebriabor, et θώρηξις ebrietas, vel malum quod ab vino oritur. Θωρήσσετο. Armabatur. Θωρηχθείς. Armatus. Θωρυκίων. Thorycio fuit ordinum dux apud Athenienses, tempore belli Peloponnesiaci, qui picem hostibus misit, ut patriam ipsius incenderent. qua re cognita tanquam proditor ab comicis exagitabatur. vel quod Thorycionem, ordinum ducem apud Aeginetas, imitaretur, qui cum esset proditor, utres, linum, picem Epidaurum mittebat, et hostium navibus pecuniam suppeditabat. Θώς. Lupi genus. Θωὺθ et Θώθ. Mercurius. Θωύσσοντες. Latrantes. Homerus: *Horribilem latratum edentes.* Et Θωυκτὴρ κύων, canis latrator. Et Θώυξε, vociferatus est. Sophocles: *Et cum domum plenam caede conspexisset, capite percusso exclamavit.* Et Θώυξεν, vocavit, appellavit. Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπ. *Thraces foedera nesciunt.* huius proverbii meminit Menander. ait enim in Thracia ** iaculo per pectus transfixum obisse, inde apud Iones et Aeoles proverbio iactari coepisse: *Thraces foedera nesciunt.* Θρᾳκία παρεύρεσις. Thracium commentum. aiunt Thraces, cum a Boeotis ad Coroneam victi essent, et quinque dierum inducias pepigissent,

τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν εἰπεῖν τοὺς Θρᾷκας, ὅτι τὰς ἡμέρας, οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

Θρανεύσεται. ἐκταθήσεται. Θρᾶνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

Ἡ βύρσα σου Θρανεύσεται·

Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι.

Θρανίδιον. εἶδος δίφρου.

Θρανίον. Θρᾶνος καὶ Θρανία ταπεινά τινα διφρίδια καὶ ὑποπόδια λέγονται (καὶ ἡ παρὰ τῷ Ποιητῇ Θρῆνυς), ἐφ' ὧν ἱστάμενοι οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτοὺς λακτίζοντες αὐτά. Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Μία μέν ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ Θρανίου.
Καὶ Θράνιος, δίφρος.

Θρανίτης λεώς. ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ τὸ πᾶν εἶπε. τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω Θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζυγῖται, οἱ δὲ κάτω Θαλάμιοι.

Θρανίτης. ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης, ὁ μέσος· Θαλάμιος, ὁ πρὸς τῇ πρώρᾳ.

Θρᾶνος. ὑποπόδιον. ἔνθεν καὶ Θρανίτης. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἀντὶ δὲ Θράνους στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος.

τουτέστι κεραμίου.

Θρασέας. ὄνομα κύριον.

Θρασέως. τολμηρῶς.

Θράσιον. τόπος. 204

Θρασκίας. ὁ ἄνεμος.

Θρασύμαχος, Χαλκηδόνιος σοφιστὴς τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Χαλκηδόνος, ὃς πρῶτος περίοδον καὶ κῶλον κατέδειξε, καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο· μαθητὴς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε Συμβουλευτικούς, Τέχνην ῥητορικήν, Παίγνια, Ἀφορμὰς ῥητορικάς.

[Ἤνεγκε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς πόλις φύσιν δεξιὰν εἰς μάθησιν· ἀλλ' ὡς ἔοικεν οὐχ ὁ τόπος αἴτιος, ἀλλ' ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἤκμασαν οἱ μεγαλοφυέστατοι ἀν-

2. *Βοιωτῶν*] *τῶν Βοιωτῶν* A. B. V. E. Zenob. Mox *τοὺς Θρᾷκας* om. Bodl. et E. 3. *ὅτι* om. A. 5. *Θρᾶνον*] *Θρᾶνος* E. (qui infra om. *σοῦ*) Schol. 8. *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι*] V. 369. *Ἱππεῦσι* om. V. 10. *Θράνιον*] *Θρᾶνον* E. *Θρανίον* et *Θρανία* refinxi cum Iungermanno in Polluc. X, 48. Edebatur etiam *Θράνος*. Mendose Schol. *Θράνους καὶ Θρανάτια*, quae vox in libris miras subiit mutationes. Utrique reddenda videntur *Θρᾶνοι καὶ Θρανίδια*. Ceterum *Θράνος καὶ Θρανίον* Eust. in Od. *α*. p. 1400. *Θρᾶνία, ταπεινά τινα δίφρ.*] Haec et quae sequuntur sunt verba Schol. Arist. Ran. 121. *Küst.* 11. *δίφρια*] *διφρίδια* A. E. Schol. Rav. *ὑποπόδια λέγεται*] *ὑποπόδια δὲ λέγονται* A. V. E. *ὑ. γὰρ λέγονται* Edd. ante Küst. *τῷ Ποιητῇ*] Il. *σ'*. 390. 12. *ἐφ' ὧν*] *ἐφ' ὧι* A. V. Zon. Edd. ante Küst. *ἐφ' οὗ* E. 13. *ἀπολακτίζοντες* Schol. 15. *μὲν γὰρ*] *γὰρ* om. A. B. V. E. Med. expunxi. 16. Om. vulg. *Θράνιος*] *Θρανίδιος* V. ap. Gaisf. Cui si fidem habemus, corrigi placet: *Καὶ Θρανίδιον, δίφρος*. 17. *Θρανίτης λεώς. ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτ.*] Aristoph. Acharn. 161. *Ὑποστένει μὲν τῶν ὁ Θρανίτης λεώς*. Vide ibi Scholiastam, ex quo Suidas sua descripsit. *Küst.*

1. *πρύμναν*] *πρύμνῃ* B. E. Prodigium annotationis subiicitur Scholiis in Aristoph. Ran. 1105. eiusque pars adhaeret glossae *Θαλαμακεῖς*. Habet Zon. p. 1051. 3. *Θράνος* Edd. 4. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 545. *Πλούτῳ*] *πλουτάρχῳ* V. De quo vide annot. in v. *Ἦν δ' ἐγώ*. 5. *στάμνου — κεραμίου*] *κεραμίου μόνου κ. κ. τουτέστι στάμνου* A. B. V. Ceterum refinge *Θράνου*. 10. *Θράσιον*] Vitiose pro *Θριάσιον*. *Hemst.* Mihi *τόπος* corruptum videtur. *Θρασίον* quendam appellat Il. *φ*. 210. Quamquam Hemsterhusio favet Etym. Gud. p. 264. 11. *Θρασκέας*] Vid. Vitruv. I, 6. Veget. V, 8. (10.) *Reines.* Scribendum *Θρασκίας*· ut *Καικίας*, *Καυνίας*, atque eiusdem familiae alia quamplurima. Arrian. Peripl. Pont. Euxin. p. 130. *Σκέπη ἐστὶν ἄνεμον Θρασκίου καὶ βοῤῥᾶ*. Etym. M. *Θρακίας καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Θρασκίας ὁ ἄνεμος*. Horatio, Ventus Thracius I, 25. *Thracio bacchante magis sub interlunia vento*. *Toup.* I. p. 292. *Θρασκίας* E. 12. *Θρασύμαχος*] Dausq. Orth. pp. 136. 137. *Hemst.* Eadem repetiit *Eudocia* p. 231. *Χαλκηδ.*] Sic Cicero Or. III, 32. Thrasymachum citat Clem. Strom. VI. p. 450. Epigr. in eius sepulcro Athen. X p. 454. *Reines.* De Thrasymacho Geelii disputationem in Act. Nov. Societ. Traiect. T. II. p. 201. sqq. laudavit Gaisf. Huic quid oratio Atticorum subtilis et concinna debuerit, luculente demonstrat Dionysius *π. δειν. Δημοσθ.* 3. *Χαλκηδόνιος* quod neglexerat Küsterus, retinet A. *Καρχηδόνιος* B. E. *Καλχηδόνιος* V. 13. *Χαλκηδόνος*] *Καρχηδόνος* B. E. *Καλχηδόνιος* V. quod Suidae non ausim vindicare. 15. *μαθητὴς*] Incredibilis narratio. Mirum ni Suidas reliquerat *καθηγητής*. 16. *συμβουλευτικούς*] *συμβουλευτικὸν* E. *συμβουλευτικὰς* *V. 18. *Ἤνεγκε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς πόλις φύσιν δεξ.*] In Paris. A. ante vocem *ἤνεγκε* haec addita sunt: *Μιχαὴλ μοναχοῦ τοῦ Νοσσαΐτου*. In MS. B. autem eadem verba ad marginem scripta leguntur, addita voce *σχόλιον*. Hinc ergo de auctore fragmenti huius constat. Ceterum quae ratio compilatorem impulerit, ut scholium illud voci *Θρασύμαχος* subiiceret, non video, quoniam id eo non pertinere manifestum est. *Küst.* Notavi fetum insiticium. Similis originis declamationem eiecimus e gl. *Πολύευκτος*.

Boeotorum, quos essent noctu adorti, alios eorum interfecisse, alios cepisse. indignantibus igitur Boeotis Thraces respondisse, se dierum non noctium iniucias pepigisse. *Θρανεύσεται*. Extendetur. *Θρᾶνον* enim scabellum est, in quo pelles extenduntur. Aristophanes *Equitibus*: *Pellis tua extendetur*. *Θρανίδιον*. Sellae genus. *Θρανίον*. *Θρᾶνος* et *Θρανία*, sellae humiles et scabella, quae pedibus subiiciuntur (ab Homero sella eiusmodi *θρῆνυς* vocatur), quibus cum insistunt, qui se strangulare volunt, laqueo fauces innectunt, calcibus illa removentes. Aristophanes *Ranis*: *Una quidem perducit ab laqueo et scabello*. *Θρανίτης λεώς*. Turba nautica. partem posuit pro toto. nam remigum qui sunt in superiore navis parte, vocantur *θρανῖται*, qui in media *ζυγῖται*, qui in ima *θαλάμιοι*. *Θρανίτης*. Remex qui ad puppim sedet. *ζυγίτης*, qui medium tenet locum. *θαλάμιος*, qui est in prora. *Θρᾶνος*. Scabellum. hinc *θρανίτης* dictus est. Aristophanes *Pluto*: *Pro scabello vasis fictilis fracti caput*. *Θρασέας*. Nomen proprium. *Θρασέως*. Audacter. *Θράσιον*. Locus. *Θρασκίας*. Venti nomen. *Θρασύμαχος*. Thrasymachus, sophista, patriam habuit Chalcedonem, urbem Bithyniae: qui primus docuit rationes periodi et coli, et artis rhetoricae eam quam hodieque servat formam instituit; discipulus Platonis et Isocratis rhetoris, scripsit Suasorias. Artem rhetoricam. Ludicra. Locos argumentorum rhetoricorum. [*Tulit et nostra urbs ingenia ad disciplinas apta; sed apparet non locum sed tempus, quo magni illi viri*

δρες. τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις καὶ ὁρμιαῖς προσανέχουσι, τὸν δὲ βίον ὄντες χειρογάστορες ὡς πολλὰ τῆς γνάθου χωρία ἐφημερίδ τε φρονέουσιν, ὀλίγα ἢ οὐδὲν τῶν λόγων φροντίζοντες· ὧν ἀρχιερατεύειν ἔλαχε τῶν εἰς Τροιζῆνα βαδισάντων ὁ ἐξοχώτατος. ἴστωσαν οἱ τῆς παροιμίας εἰδήμονες.]

Θρασύχειρ. τολμηρός.

Αἴλιος ὁ Θρασύχειρ Ἄργους πρόμος . . . τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος.

Θρᾷττα. Θρᾳκικὴ δούλη, ἐκ Θρᾴκης. Ἀριστοφάνης·

Στρυμνοδώρου Θρᾷτταν.

τουτέστι Θρᾳκικὴν δούλην. λέγεται καὶ κοινῶς δούλη.

Θράττειν. ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι. Ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων.

Θραυλοτέρας. Πῦρ ἐνέντες ταῖς πέτραις ὄξος ἐπεξέχεον, θραυλοτέρας ἐκ τούτου ποιήσαντες.

Θραύω. αἰτιατικῇ.

Θρασυσάντυγες.

Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θρασυσάντυγες ἵππων ἐμῶν, ὦ Παλλάς, ὡς μ' ἀπώλεσας·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Θραῦσις. φθορά, ἧττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία, συντριβή, πληγή. Δαβίδ· Καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις.

Θρασυσθῆς. ἐκπέσῃς.

Θραῖξ. ὁ Θρᾷξ.

Θρέμματα. καὶ Πολυθρέμματος, ὁ πολλὰ πρόβατα ἔχων. Αἰλιανός· Οὐ γὰρ δεῦρο ἀφῖγμαι ἐς τράπεζαν κεκυφέναι, καὶ θρέμματος ἀλόγου δί-

2. τόν τε] τὸν δὲ dedi cum V. 3. ὡς] δς B. V. et sic vel οἱ E. Deest vox A. spatio vacuo 8. vel 9. litterarum capace. Medelam non inveni, neque ferri potest τὲ particula. Ceterum ἐφημέρια φρονέοντες alludit ad dictum poetarum, velut Od. φ. 85. ἐφημέρια φρονέοντες: cf. Gatak. in M. Anton. IV, 35. 5. Τροιζῆνα] τραπεζῆνα E. 7. Sub finem cum V. delevi notulam hominis intempestive doctrinam suam iactantis, qui proverbii vim sese assecutum ostenderet: ζήτει τὴν παροιμίαν, ἐν τῷ Εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν. 9. Αἴλιος] Philippi Thessal. XXV. pr. Anthol. Pal. VII, 234. Ἄργους πρόμος] Brodaeus in notis mallet Ἄρεος πρόμος: quam coniecturam non censeo esse repudiandam. Küst. ἀργοῦς *V. Nihil mutandum. 10. κεκολουμένος] κεκωλυμένος V. Sententiam complere licet ex v. Τηξιμελεῖ. 11. Ἀριστοφάνης] Acharn. 261. (272.) 13. Στρυμνοδώρου] Στρομνοδώρου V. Corrige Στρυμοδώρου cum Aristophane et v. Φελλέα. Mox δουλείαν E. pro δούλην, item infra δουλεία pro δούλη. 15. κινεῖν om. Photius. Seqq. usque ad θρήνων delevit Küsterus, a Gronovio reprehensus Rec. mutilatt. p. 21. Vide Timaeum, Schol. Plat. pp. 329. 380. Zon. p. 1055. et Lex. Bachm. p. 257. 16. δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι] Verba illa δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι non ad Θράττειν sed ad Θράττεσθαι pertinet: id quod recte animadvertit in Suidam Iacobus Gronovius. Sed sic solent grammatici. Cuiusmodi quid non semel in Hesychium observasse memini, ita cum aliis in locis tum in v. Σαίνει, ubi vide Albertum. Quid quod istum verborum ordinem praefracte conservant Etym. M. et Photius. Deinde lego certissime: ὡς μηκέτι θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων. Sunt autem haec verba Marini in Vita Procli c. 33. cuius locum, quia non inelegans est, hic ascribendum esse duxi. Εἰ δέ τις ἐπιποθεῖ κατιδεῖν αὐτοῦ καὶ ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα, λαβέτω εἰς χεῖρας τὴν Μητρῳακὴν αὐτοῦ βίβλον. ὄψεται γὰρ ὡς οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς τὴν θεολογίαν τὴν περὶ τὸν θεὸν ἐξέφηνεν ἅπασαν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ μυθικῶς περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἄττιν δρώμενά τε καὶ λεγόμενα φιλοσόφως ἀνέπτυξεν, ὡς μηκέτι θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίων λεγομένων. — οἱ ἀπεμφαίνοντες θρῆνοι sunt, naeniae absurdae et inter se discrepantes. Origen. in Philosoph. c. 5. Μετὰ τούτους ἐγένοντο καὶ ἕτεροι φυσικοί, ὧν οὐχ ἡγησάμεθα τὰς δόξας εἰπεῖν, μηδὲν τῶν προειρημένων ἀπεμφαινούσας. Ita recte MS. Vulgo male ἀπεμφωνούσας. Schol. Pindar. Pyth. IV. p. 266. Τοῦτο δὲ ἐὰν κυρίως ἀκούηται, ἀπεμφαίνει. Polybius p. 683. Καὶ γὰρ ἂν ὅλως ἐπαινετὸν ὑπάρχῃ (τὸ ἄγαλμα) κατὰ τὴν τέχνην, τήν γε σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις. Phurnutus de Natura Deorum XVI. p. 169. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Παραστῆσαι δ' αὐτῷ τὴν δύναμιν καὶ τὴν τῶν ἀπεμφαινόντων. Vide et Suidam vv. Κατακωχή et Πρόκλος, ubi Marini verba repetuntur. Toup. I. p. 293. Huic accedit Boissonadus in Marin. p. 149. nec dubitationem patitur v. Πρόκλος. Itaque nihil monemus praeterquam illa δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι explicationis loco ad Marini dictionem pertinere, eaque sede sua videri mota fuisse. Ὥστε μὴ] ὥστε μοι MS. Lugd. ap. Gronovium. Gaisfordus enotavit ὥστε καί.

2. Πῦρ ἐνέντες ταῖς πέτραις, ὄξος ἐπεξέχεον, θρ.] Non dubito quin verba haec scriptoris anonymi (quem Polybium esse puto) referenda sint ad historiam Annibalis, qui in transitu Alpium acetum calidum saxis infundi iussit, ut docent Appianus in Annib. (c. 4.) p. 546. et Livius lib. XXI. (c. 37.) Küst. Similiter Appianus, quem Suidas descripsit in v. Ψαφαρόν: τὴν πέτραν ἐκ τοῦδε ψαφαρὰν γιγνομένην. Verum Polybio ut haec tribuam, eo minus adducor, quod narrationem eius hodieque superstitem et integram (III, 55.) tenemus. 3. ἐπεξέχεον] ἐπέχεον A. Illud firmat Pollux X, 60. θραυλοτέρας] θλαυλοτέρας V. Deinde malim ποιήσοντες. 4. Om. vulg. Tenet *V. 8. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] V. 1266. sq. Νεφέλαις om. B. Addit statim E. ἤγουν φθοροποιαί. 10. Δαβίδ] Ps. CV, 30. 12. Θρασυσθῆς. ἐκπέσῃς] Immo potius ἀποθρασυσθῆς. Vide supra v. Ἀποθρασυσθῆς. Küst. 13. Gl. mendosa. 14. καὶ πολυθρέμμων, ὁ πολλὰ θρέμματα ἔχων, ἤτοι πρόβατα] ὁ πολλὰ πρόβατα ἔχων A. B. V.

floruerunt, plurimum valuisse, qui vero nunc vivunt inter nostrates thynnos observant, et retibus hamisque intenti manibus victum sibi quaerunt, de ventre satiando tantum soliciti et in diem viventes; litterarum vero exiguam vel nullam rationem habentes. ex his unus ad summi pontificis dignitatem evectus est, homo inter eos, qui Troezenem adierunt, primarius. intelligent hoc illi, qui sensum proverbii norunt.] Θρασύχειρ. Audax. Aelius, strenuus dux, Argivorum princeps, tabifico morbo debilitatus. Θρᾷττα. Thracia serva, quae est ex Thracia. Aristophanes: Strymnodori servam Thraciam. ac generaliter quaevis serva ita vocatur. Θράττειν. Turbare, molestiam exhibere, pungere, agitare. Et Θράττεσθαι, religione turbari et suspiciones agitare. Ut aures non amplius obtundantur naenis absurdis. Θραυλοτέρας. Saxis igne calefactis acetum infuderunt, ut ea facilius frangi possent. Θρασυσάντυγες. Aristophanes Nubibus: O durum fatum, o fortuna, quae fregisti currus equorum meorum! O Pallas, ut me perdidisti! Θραῦσις. Corruptio, clades in bello, mors, morbus, contritio, plaga. David: Et cessavit plaga. Θρασυσθῆς. Excidas. Θραῖξ. Thrax. Θρέμματα. Et Πολυθρέμματος, qui multas oves habet. Aelianus: Non enim huc veni, ut mensae pronus incumberem, et

κην πιαίνεσθαι, καὶ ἀρχῶν τε καὶ τιμῶν κρέμασθαι, καὶ θαυμάζειν αὐλὰς καὶ τραπέζας καὶ σατράπας. οὐδέ μοι κάλλος ἀνθρώπινον δέλεαρ ἐστιν, οὐδὲ χρηματίζομαι.

Θρέπτρα. τροφεῖα.

Θρεπτική. ζήτει ἐν τῷ Γεννητική.

Θρεττανελό. ἦχος κιθάρας. Φιλόξενον γὰρ τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδιοδιδάσκαλόν φασι γράψαι τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ. εἶτα κιθάρας ἦχον μιμούμενον ἐν τῷ ἐπιγράμματι τοῦτο εἰπεῖν τὸ ῥῆμα, Θρεττανελό. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὴν Γαλάτειαν. ἐπεὶ οὖν ἔφη ὁ χορός, ὡς ἥδομαι, ἔφη καὶ ὁ οἰκέτης, κἀγὼ βουλήσομαι χορεύειν· καὶ ἅμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτο μέλος ποιεῖ, Θρεττανελὸ Θρεττανελό.

Θρέττε.

Οὐκ ἔνι μοι τὸ Θρέττε.

ἀντὶ τοῦ τὸ θαῤῥαλέον καὶ ἀνδρεῖον καὶ θρασύ. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὃ σὺ διανοῇ.

Θρέψας. πήξας, ἐπὶ γάλακτος. Ὅμηρος·

Ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

Καὶ Τροφή, ἡ πηγνύουσα τὸ σῶμα.

Θρήικες. οἱ Θρᾷκες. Καὶ Θρηικίης.

Θρηνακία. ἡ Σικελία.

Θρηνεῖν ἐπῳδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπᾴδειν. Σοφοκλῆς·

Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά που χανόν.

Θρήνους. τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳ-

---

1. κρεμᾶσθαι Gaisf. cum *V. Possis etiam ἐκκρέμασθαι. 3. ἀνθρώπινον] ἀνθρώπων B. E. Sententiae conclusionem petere licet ab gl. Χρηματίζεσθαι. 5. Θρέπτρα] Θρέπτα A. B. E. Med. Zon. Hesych. Photii MS. et MS. Lex. Seg. Heynium in Il. δ'. 478. ac Schol. in ρ. 302. attulit Gaisfordus. 6. Om. vulg. Tuetur *V. ζήτει om. Med. Huius glossulae si qua est fides, eam antecedere debuit Θρέπτα. 7. Θρεττανελό] Θρεττανελώ V. constanter cum Zonara. Φιλόξενον γὰρ τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Schol. Aristoph. Plut. 290. Küst. 8. τραγῳδοδιδάσκαλον] τραγῳδιοδιδάσκαλον A. B. V. E. Med. 9. γράφειν] γράψαι dedi cum A. Κύκλωπος] τοῦ Κύκλωπος A. B. V. E. Med. Schol. 10. ἐν τῷ Ἐπιγράμματι] Scholiasta Aristophanis rectius habet ἐν τῷ συγγράμματι Küst. 12. κιθαρίζοντα] Sic recte MSS. Pariss. et Scholiasta Aristophanis, loco laudato. In prioribus vero editt. male excusum est συρίζοντα. Küst. 14. οἰκέτης] καρίων E. 15. ἀναφωνεῖ] ἀναφωνεῖν A. B. V. E. Med. 16. Θρεττανελὸ Θρ.] Θρεττανελὼ semel V.

1. Οὐκ ἔνι μοι τὸ Θρέττε] Aristoph. Equ. 17. esse monuerat Küst. 2. θαῤῥαλέον] τὸ θαῤῥαλέον dedi cum V. et Schol. Arist. 4. Θρέψας] Novae gl. initium fecit Gaisf. cum A. B. E. *V. Zon. p. 1055. Lex. Bachm. p. 257. καὶ Θρέψας Edd. vett. Ὅμηρος] Od. ι. 246. 7. Θρηικία] Θρηικίης A. B. *V. E. ex Il. ν. 13. Θρηϊκίη V. 8. Θρηνακία] Lege Θρινακία. Sic enim Sicilia ab Homero vocatur Od. λ'. 106. Küst. 10. Σοφοκλῆς] Ai. 581. sq. 11. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ om. E. 12. θρηνεῖν ἐπῳδ.] Apud Sophoclem hodie legitur θροεῖν ἐπῳδάς. Sed Eustathius in Odyss. σ'. p. 1147. locum hunc Sophoclis adducens itidem legit θρηνεῖν ἐπῳδάς. Verba eius haec sunt: Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ γοᾶν καὶ ὁ γόης, ὡς ἐν πολλοῖς ἐπᾴδων μετὰ γόου κατ' ἔθος ἴδιον, παραδηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπῳδὰς ταὐτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ὃ καὶ γόης ποιεῖ. Küst. Videndus ille etiam in v. Ἐπῳδός. Θρηνεῖν firmarunt optimi libri tam poetae quam Suidae in v. Πύκαζ. πήματι om. A. B. V. τραύματι E. 13. οὐκ ἔστιν] οὐχ ὑπάρχει E. Mox ἴδιον post σοφοῦ omiserunt A. B. E. Schol. 14. ἐν Ποιμέσι] Alii scriptores hanc fabulam Sophoclis πληθυντικῶς Ποιμένες vocant, ut et ipse Suidas infra v. Ξανῶ. Küst. Hic habuit in Aiacem Schol. meliora vulgatis, quae non praebent locum Sophoclis ex Ποιμέσι. Schol. in Soph. plenioribus usus est in Θυμὸς ἐπταβόειος. Valck. Horum novissima falsa sunt. ποιμ$^{ε\prime}$ A. ποιμέσι V. 16. Λόγῳ] Hic mihi istius loci videtur sensus: Dicto nullum unquam vulnus patuisse novi. Vernaculo proverbio respondet, Dicta vulnus non facere. Paulo aliter Aeschyl. Theb. 404. Hemst. Ceterum Dindorfius in Soph. fr. 449. refinxit οἶδά πω. Poterat lenius οἶδά του. 17. Θρήνους. τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ] Locus inquinatus, a Küstero tameu insuper habitus. Reponendum sine dubio: Θρήνους. τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. διαλύσας δὲ Ὅμηρος τὴν συνήθειαν, θρήνων ἀοιδοὺς αὐτοὺς καλεῖ. Dirimens autem Homerus id quod vulgo legitur θρηνῳδούς, θρήνων ἀοιδοὺς vocat. Est autem apud Hom. Il. ω. 720. παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς, Θρήνων ἐξάρχους. Ad quem locum nonnulla scripsit, sed minus recte scripsit, Barnesius. Idem θρῆνος et θρηνῳδός. Quod virum doctissimum cum aliis latuit. Pollux VI, 202. Θρηνώδης καὶ θρήνων ἔξαρχος, καὶ θρηνῳδός, ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Ceterum de hoc loco eleganter agit auctor Vitae Homeri p. 361. ed. Gale. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικήν, θρήνων ἐξάρχους ἀοιδοὺς ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. Quae miror viro doctissimo placere potuisse. Nam et Graeca soloeca sunt et sententia nulla est. Rescribo, τοὺς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταστέλλοντας. [Subiiciun-

---

brutae pecudis instar saginarer, imperiisque et honoribus inhiarem, atque aulas, mensas, satrapas admirarer. neque enim pulchritudinis humanae illecebris capior, nec divitiarum sum cupidus. Θρέπτρα. Praemia nutricia. Θρεττανελό. Citharae sonus. aiunt enim Philoxenum poetam dithyramborum vel tragicum scripsisse amorem Cyclopis erga Galateam, cumque sonum citharae in carmine imitari vellet, hac voce θρεττανελὸ usum esse. illic enim introducit Cyclopem cithara canentem et Galateam pellicientem. postquam igitur chorus dixit: *Quam laetor*, servus subiicit, *Et ego saltandi cupidus sum*, et simul carmen illud canere incipit. cithara enim cum pulsatur, huiusmodi sonum edit θρεττανελὸ θρεττανελό. Θρέττε. *Sed non inest mihi θρέττε.* hoc est, vigor, fortitudo et audacia. non possum dicere, quid cogites. Θρέψας. De lacte dicitur, coagulans. Homerus: *Cum dimidium albi lactis coagulasset.* et τροφή, quo corpus densatur. Θρήικες. Thraces. Et Θρηικίης. Θρηνακία. Sicilia. Θρηνεῖν ἐπῳδάς. Vociferationibus et lamentis uti. Sophocles: *Non est medici prudentis incantationibus eiulantem uti, cum vulnus sectionem flagitat.* Et in *Pastoribus*: *Verbis enim nullum unquam vulnus tumuisse novi.* Θρήνους. Significat mulieres praeficas. Homerus dirempta

δούς. διαλύσας Ὅμηρος τὴν σύνθεσιν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ. βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῦν οὐ γίνεται.

Θρηνῶ σε. κλαίω σε.

Θρῆνυς. ὑποπόδιον.

Θρήξονος. ὄνομα κύριον.

Θρῇσσα. ἡ Θρᾳκικὴ γυνή.

Θρησκεύει. αἰτιατικῇ· θεοσεβεῖ, ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς. λέγεται γὰρ ὡς Ὀρφεὺς Θρᾷξ πρῶτος ἐτεχνολόγησε τὰ Ἑλλήνων μυστήρια. καὶ τὸ τιμᾶν θεὸν θρησκεύειν ἐκάλεσαν, ὡς Θρᾳκίας οὔσης τῆς εὑρέσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ θεὸν δερκεύειν, ὃ ἔστιν ὁρᾶν.

Θρησκεία. ἡ λατρεία.

Θρῆσκος. ἑτερόδοξος.

Θρῖα. τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Θρῖον τορίχους οἷσε δεῦρο παῖ σαπροῦ· Ἀριστοφάνης. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαλλόμενα βαστάζονται. σαπροῦ δὲ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μὴ νέου. θρῖόν ἐστι σκεύασμά τι παρ' Ἀθηναίοις, ὃ περιλαμβάνει ὗειον στέαρ καὶ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα καὶ λεκιθώδους ὠμὸν πρὸς τὸ πήγνυσθαι· καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἡδιστον ἀπετέλει βρῶμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρῖον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος, καὶ ἐλιττόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπτώμενος.

Οὐ γὰρ θρῖα καὶ κάνδυλον καὶ ἄμητας μελίπηκτά τε τοῖς βασιλεῦσιν ἐξαίρετα παρατίθησιν Ὅμηρος.

Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.

πρὸς τὸ σχῆμά φησι τοῦ ἐγκεφάλου. ἔστι γὰρ ὥσπερ θρῖα συγκείμενον, τουτέστι φύλλα συκῆς.

Θριαί. αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Θριαμβεύσας. αἰτιατικῇ· δημοσιεύσας.

Θριαμβευτοῦ. κατὰ Ῥωμαίους τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδοῦ.

---

tur documenta verbi καταστέλλειν.] *Toup.* I. p. 295. Paulo minori mutatione legerim: *Θρήνους. τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδοὺς διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνων ἀοιδοὺς καλεῖ.* Sic *ἀοιδῶν*, quod recte editur in Euripid. Herc. F. 1349. apud Plutarchum T. II. p. 1052. E. in *αὐτῶν* degeneravit. *Porson.* in Toup. IV. p. 452. Omnino conf. Hom. Il. *ω*. 721. et Barnes. *Hemst.*

1. *συνήθειαν*] *σύνθεσιν* A. Quam lectionem recipere non dubitavi. Et alibi commutantur haec vocabula. Vulgatur quidem in v. *Σάμου ὑληέσσης, οὐδέποτε κατὰ τὴν συνήθειαν λέγομεν Σαμοθρᾴκην, ἀλλὰ διαλελυμένως.* Sed reponendum ibi *κατὰ τὴν σύνθεσιν* patet ex Schol. Ven., ubi *οὐδέποτε συνθέτως εἴρηκε Σαμοθρᾴκην. Gaisf.* Qui fallitur de glossa posteriore. Porro reponendum *θρήνων ἀοιδούς.* 5. *Θρῆνυς*] Vide v. *Θρανίον.* 6. *Θρήξονος*] Zon. p. 1052. Gl. suspecta. *Θρῄξενος* E. 7. *Θρῇσσα*] *Θρῆσσα ἡ καὶ Θράσσα* E. Cf. Zon. p. 1053. 8. *αἰτιατικῇ* nescit Zonaras, qui *τοὺς θεούς.* 9. *λέγεται*] Seqq. desumpta esse ex Schol. Gregor. Naz. patebit consulenti Nonnum p. 159. *Gaisf.* 10. *ἐτεχνολόγησε*] *τεχνολογῆσαι* A. B. V. E. 11. *θρησκεύειν ἐκάλεσεν*] Huc spectant verba Gregor. Naz. Orat. XXXIX. p. 626. *Οὐδὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν ὡς λόγος. Küst.* Similiter Plut. Alex. 2. Gregorii locum excitavit Etym. M. *ἐκάλεσαν* A. V. E. et Nonnus. 13. *Θρησκεία*] Vid. Herodot. II, 18. 37. quem appellat Antiatt. p. 99. 14. *ὅθεν καὶ ἑτερόθρησκος*] *Θρῆσκος* A. B. V. E. Zon. p. 1052. Phot. Vid. intpp. Hesychii. 15. *Θρία* similiterque deinceps Edd. Correxi tenores. 16. *δεῦρο* om. A. 17. *Ἀριστοφάνης*] Acharn. 1069. (1100.) *ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαστάζονται· σαπροῦ δέ, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου*] Haec verba in prioribus editt. [et MSS.] transposita et post articulum sequentem reiecta sunt, quae in hac edit. sedi suae restitui. *Küst.* Is longius etiam progredi debuit, siquidem huc retrahenda sunt illa *καὶ Ἀριστοφάνης — φύλλα συκῆς.* Causam perturbationi dedit opinor repetitum *Ἀριστοφάνης.* Omnino locum insiticiis glossis esse disiectum ostendit vel Athenaei dictio parum commode interposita. Ceterum *βαλλόμενα* neglexit Küsterus. 19. *Θρῖον. ἔστι σκεύασμά*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 950. Conf. Schol. Acharn. 1100. *Küst.* Suidas non ex Equitum Scholio hausit, quod Aldus ab ipso Suida descripsit, sed usus est Scholiis in Acharnenses. Quamobrem superioribus adieci *θρῖόν ἐστι σκ. κτλ.*, quae praestabat sic fere scribi, *ἔστι δὲ σκεύασμά τι παρ' Ἀθηναίοις* (*τὸ θρῖον*), *ὃ π.* Ac fecit E. *Θρίον δέ ἐστι.* Adde v. *Ἐντεθρίωται.*

1. *ὃ περιλαμβάνει*] *ὅπερ λαμβάνει — ἢ ἐριφ.* Schol. Ach. 2. *λεκιθώδους ὠμόν*] Legere malim, *λεκιθῶδες τοῦ ᾠοῦ. Küst.* Immo *τὸ λεκιθῶδες τοῦ ᾠοῦ* cum Schol. 5. *θρίου*] *θρίον* A. V. Schol. 7. *ὀπτώμενος*] *ὀπτόμενος* A. V. 8. *Οὐ γὰρ θρῖα, καὶ κάνδυλον, καὶ ἄμητας, μελ.*] Haec sunt verba Athenaei lib. I. p. 9. ut Pearsonus observavit. *Küst.* Integrum Athenaei locum rettulit v. *Ὅμηρος. θρῖα*] *θηρία* A. B. V. E. Mox *κάνδηλον* A. *κανδύλην* Ath. 10. *Καὶ Ἀριστοφάνης*] Ran. 134. 11. *δύο*] *δύω* V. 13. *θρῖον*] *θρῖα* A. V. E. *δύο θρῖα συγκείμενα* Schol. 14. *Θριαί*] Steph. de Urbibus. *Reines.* Vide versum (de quo dixit Lobeckius Aglaoph. p. 814.) eundem in v. *Πολλοὶ θριοβόλοι*, unde haec fluxisse probabile est. Inde causa praescriptionis *Θριαί* repetenda videtur: nam ordo litterarum requirit lemma *Θριά*. Ceterum v. Herm. in Hom. H. Merc. 552. 17. *Θριαμβεύσας*] In *Φατρία. Hemst.* Ad Ep. Coloss. II, 15. spectare monet Suicerus in v. *Θριαμβεύω.* 18. *κατὰ Ῥωμαίους τοῦ τυ-*

---

compositione *θρήνων ἀοιδούς* vocat. barbarorum vero est lamentari mortuos. hinc in funere Patrocli lamenta non adhibentur. *Θρηνῶ σε.* Lamentor te. *Θρῆνυς.* Scabellum. *Θρήξονος.* Nomen proprium. *Θρῇσσα.* Thracia mulier. *Θρησκεύει.* Deos colit, diis servit. fertur enim Orpheus Thrax primus initia Graecorum instituisse; itaque deum colere vocarunt *θρησκεύειν*, tanquam Thracio invento. vel dictum, ut sit videre deum. *Θρησκεία.* Divinus cultus. *Θρῆσκος.* Qui est diversae religionis. *Θρῖα.* Ficus folia. *Affer mihi puer salsamentum e conditis, ficus folio involutum.* Aristophanes. quoniam frusta salsamentorum foliis involuta portari solent. *σαπροῦ* vero hic significat conditi, non recentis. apud Athenienses *θρῖον* vocatur cibi genus, quod conficitur ex sebo suillo et hoedino, itemque simila et lacte: quibus additur ovi vitellus, ut in unam massam concrescat. haec fici foliis iniecta cibum efficiunt suavissimum. sic Didymus. erat et alia parandi ratio, ex cerebro, garo et caseo; quae foliis fici involuta assabantur. — Apud Homerum neque thria neque candyli nec placentae ex lacte aut melle confectae regibus tanquam praecipua edulia apponuntur. — Et Aristophanes: *At perdidero sic duas cerebri ficus.* hoc dicit propter figuram cerebri, quae folio ficus similis est. *Θριαί.* Calculi vatum. *Multi quidem divinationem profitentur, sed pauci sunt vates.* *Θριαμβεύσας.* Qui triumphavit. *Θριαμβευτοῦ.* Triumphatoris: quo nomine eum designarunt Romani, qui ducens Indorum interemerat.

Θριαμβίδα στολὴν ἠσθῆσθαι αὐτόν.

Θρίαμβος. ἐπίδειξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι· καὶ ἐπιθρίαμβος. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῶν ἐπῶν τῶν πρώτων εἰς Διόνυσον γεγραμμένων ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἅρματος τίγρεων ἐπανερχόμενον. λέγουσι γὰρ θρίασιν τὴν τῶν ποιητῶν μανίαν. ἢ ἀπὸ τοῦ θρῖα, τὰ φύλλα, τῆς συκῆς ἀνακειμένης τῷ Διονύσῳ. καὶ ὅτι πρῶτον, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα, συκῆς φύλλοις ἐκάλυπτον πάντες τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα, καὶ δι' ἰάμβων ἔσκωπτον. ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιῶται, μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ σκηνῆς, τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα φύλλοις συκῆς ἐν τῷ σκώπτειν καλύπτοντες σκώμματα εἰς τοὺς θριαμβεύοντας ἔλεγον. Ἄλλως. Ἔν τισι πόλεσιν, ὅτε ἤνθησαν αἱ συκαῖ, παῖδες περιαιροῦντες σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις ἔπαιζον, προφερόμενοι ἰάμβους τετράμετρα. λέγεται δὲ καὶ Διόνυσος θρίαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ λεόντων, βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος. ἢ ὅτι καὶ συκῆς ἐστιν εὑρετής. ἢ ἀπὸ τοῦ θορεῖν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται γὰρ καὶ θυστήριος, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὃ ἔστιν ὁρμᾶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰωρούμενον θύσανον.

Θριάσιον πεδίον.

Θριδακίνη. τὸ παρ' ἡμῖν μαϊούλιον. λέγεται καὶ θρῖδαξ.

Θριγκός. τὸ περίφραγμα τοῦ οἴκου, στεφάνη, μικρὸν τειχίον, περίβολος, ἢ τῶν οἰκιῶν τὰ ἀνωτάτω. ||μεταφορικῶς ἀφ' ἡμῶν, διότι τὰ ἀνω- 207
τάτω σώματα ἡμῶν θριξὶ περιπέφρακται. ἐν Ἐπι-

ραννοκτόνου Ἰνδοῦ] Haec aliis interpretanda et illustranda relinquo. *Küst.* Haec sunt Sibyllae folia, quae aliis interpretanda et illustranda reliquit Küsterus. Descripsit autem bona fide Suidas ex Glossis Nomicis, quae ita hodie repraesentant: *Θριαμβευτοῦ. τοῦ τυραννοητονονίνδου.* Quod monstrum lectionis est. Roverus de Baccho intellexit, qui de Indis triumpharat scilicet. Sed quid Romani cum Indis? Vide igitur an huic loco, qui plane conclamatus est, ex emendatione nostra subveniri queat. Repono: *τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδουπεράτορος.* Induperatorem quendam intelligit, qui regem sive tyrannum in acie occidisset. Idem *imperator* et *induperator.* Hoc antiquioris formae est. Antiquis autem formulis et vocabulis gaudebant iurisconsulti. Moris autem erat apud Romanos, ut qui hostium ducem manu sua in bello occidisset, spolia Feretrio Iovi idque triumphantis in modum reportaret: de quo affatim scriptores tum Graeci tum Latini. Plutarchus in Romulo (c. 16.): Ἡ μὲν οὖν πομπὴ τῶν αὖθις θριάμβων ἀρχὴν καὶ ζῆλον πάρισχεν. τὸ δὲ τρόπαιον ἀνάθημα φερετρίου Διὸς ἐπωνομάσθη. τὸ γὰρ πλῆξαι, φερῖρε Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. εὔξατο δὲ πλῆξαι τὸν ἄνδρα καὶ καταβαλεῖν. Vide etiam nos infra in v. *Κάσος.* Quare auctor sum ut deinceps legatur apud Suidam, *τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδουπεράτορος.* Quomodo locutus est nescio quis apud Anthol. lib. IV. p. 498. *Οἶκος Ἀναστασίου τυραννοφόνου βασιλῆος. Toup.* I. p. 296. Argute Toupius, sed vereor ut satis probabiliter. Nam Thriambum, Indorum debellatorem, perspicue tradit Diodorus IV, 5. Porro *κατὰ Ῥωμαίους* in glossis Nomicis nihil est nisi significatio nominis Latini. Superest ut refingatur *Ἰνδῶν.*

1. *Θριαμβίδα*] Vid. v. *Ἠσθῆσθαι. Toup.* *ἠσθῆσθαι* *V. edd. vett. 2. *Θρίαμβος. ἐπίδειξις νίκης, πομπή*] Eadem habet Etymologus. *Küst.* Etym. M. habet *θρίαμβος — σεμνύνεσθαι*, quibus accedunt *ἔν τισι πόλεσι — θύσανον* paucis interiectis. *πομπή*] Lydus de Mensibus I, 2. *Θρίαμβον ὠνόμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρσων καὶ τῶν ἰάμβων, οἱονεὶ τῶν σκωμμάτων, οἱονεὶ θυρσίαμβον· ἢ ἀπὸ τοῦ θρεῖν, κατὰ Πλούταρχον.* Cf. Arriani Exp. VI, 28. 3. *σεμνύνεσθαι ὠνομάσθη*] Ex A. redintegravit Gaisfordus. *καὶ ἐπιθρίαμβος δὲ ὠνομάσθαι* V. Med. quorum hic *ὠνομάσθη.* Porro *καὶ ἐπὶ . . . . .* Lex. Seg. Sed *ἐπιθρίαμβος* quo spectet non invenio. Quae sequuntur magnam partem suppeditat etiam Cedrenus p. 268. 6. *θρίασιν*] Aut ope Hesychii refingendum *θριάσαι* aut cum Lex. Rhet. p. 265. *θριᾶσθαι.* 9. *πάντες*] *πάντα* B. V. E. 10. *ἔσκωπτον*] *ἐπέσκωπτον* V. 13. *σκώμματα*] V. Dionys. Halic. A. R. VII, 72. et Bernsteinii Versus lud. Prolegg. p. XII. sq. 14. *ὅταν*] *ὅτε* A. E. *ἤνθησαν*] *ἤνθουν* Etym. M. et sic E pr. 15. *περιαιροῦντες*] *περιελόντες σῦκα* Etym.

1. *προφερόμενοι*] *προσφέροντες ἰαμβεῖα τετράμετρα ἢ ἡμιάμβεια* Etym., quorum *ἢ ἡμιάμβεια* nescit Gudianum. *τετραμέτρους*] *τετράμετρα* A. B. V. E. Hoc interim admisi. Ceterum tetrametros trochaicos intelligi neminem fugit. 2. *θηρῶν*] *θυρῶν* V. 3. *θηρίαμβος*] *θρίαμβος* V. 4. *εὑρετής*] *ἀρετῆς* B. V. E. *συκίνης — ἀρετῆς* Med. 5. *γὰρ ὁ ἀνήρ*] *ὁ ἀνὴρ* om. A. B. V. E. et Etym. M. *γὰρ καὶ*] *δὲ καὶ* E. qui *θύστερος.* 6. *ὃ ἔστιν*] *ἤγουν ἀπὸ τοῦ* E. *αἰωρούμενον*] *αἰρόμενον* B. V. E. Med. 8. *Θριάσιον πεδίον*] Vide quae notavimus supra v. *Ἴακχος. Küst. Θριάσιαι πύλαι* Athenis, Isaeus Orat. *πρὸς Καλυδῶνα*, Plutarch. in Pericl. 30. *πεδίον* Plutarch. Ages. 24. Arat. 33. *Reines.* Adde Lex. Rhet. p. 265. sive Etym. M. Cf. v. *Καλλίας.* Gl. male collocata. Eandem *V. post gl. *Θριπήδεστον* repetiit, ubi habet *μαρούλιον.* Cf. Lobeck. in Phryn. p. 130. *μαϊούκιον*] In Paris. A. exaratum est *μαιούνιον. Küst.* Vid. Du Cangii Gl. Gr. v. *Μαρούλιον. Gaisf.* Editum firmant Zon. p. 1053. Herod. Epimer. p. 226. sive 58. Aliter Choeroboscus qui fertur in Cram. Anecd. II. p. 218. *σημαίνει δὲ τὸ λάχανον, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ θοδράκιον λέγεται.* 11. *Θριγκός — περίβολος*] Similia Schol. Platon. p. 414. 13. *ἀνωτάτω*] *ἀνώτατα* E. Mendosum est *σώματα.* Rectius Gudianum p. 265, 27. *ὅτι τὰ ἀνώτερα τῶν σωμάτων ἡμῶν θριξὶ περιπέφρανται.* Ab hoc proxime legamus *τοῦ σώματος ἡμῶν.* 14. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Meleagri CXV, 1. Anthol. Pal. VI, 163.

Θριαμβίδα στολ. Ipsum triumphali veste indutum fuisse. *Θρίαμβος.* Ostentatio victoriae, pompa, item fastus. dictum est etiam *ἐπιθρίαμβος* fluxit. ab versibus, qui primi scripti sunt in Bacchum, cum ex India rediret curru vectus, quem tigrides trahebant. *θρίασιν* enim poetarum furorem vocant. vel ab nomine *θρῖα*, i. e. folia ficus, quae Baccho sacra est. accedebat quod ante inventas larvas ficulnis foliis faciem tegebant; et versibus iambicis alios incessebant. quinetiam ipsi milites, scenicos imitati, faciem suam fici foliis tegentes in triumphatores dicta iaciebant. Aliter. In quibusdam urbibus, cum ficus florebant, pueri decerpentes eas cum foliis ludebant, iambicos tetrametros recitantes. Bacchus etiam dicitur *θρίαμβος*, quasi *θηρίαμβος*, quod feris, id est leonibus, vehitur; vel quia ficus est inventor. vel ab verbo *θορεῖν*, i. e. saltare. deus enim ille saltando delectatur: qui ideo etiam vocatur *θυστήριος*, a verbo *θύειν*, i. e. impetu ferri. hinc *θύσανον* appellatur fimbria dependens. *Θριάσιον πεδίον.* *Θριδακίνη.* Lactuca silvestris, quae apud nos vocatur maiulium. item *θρῖδαξ.* *Θριγκός.* Sepimentum domus, corona, parvus murus, lorica. vel aedium summae partes. per translationem ductam a nobis, quia summa corporis nostri pars capillis munita est. In Epigrammate:

Τίς τάδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα;

Ὅτι τῶν θριδάκων τὰ φύλλα φυλλεῖα λέγεται.

Θρῖναξ. τὸ πτύον, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν.

Καὶ παλιουρόφορον χεῖρα θέρευς θρίνακα.

Θρίναξ. ἢ Σικελία.

Θρίξ. καὶ κλίνεται τριχός.

Θριοβόλος. ὁ ἀπὸ ψήφου μάντις.

Θρῖον. ὅτι δημὸς τὸ λίπος.

Δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις, τουτέστιν, ἐν τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Θριπηδέστατον. ἀντὶ τοῦ βεβρωμένον καὶ διεφθαρμένον. ἢ ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. θρῖπες δὲ εἶδος σκωλήκων. θρίψ γὰρ ζῷόν ἐστι κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα. μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου.

Θριπήδεστον Ὑπερίδης τὴν Ἑλλάδα εἶπεν· ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδεσμένων ξύλων.

Θρίσσα. ὁ ἰχθῦς.

Θρόμβος. Εἰς τοσαύτην ἀγωνίαν συνεχώρησεν ἡ θεία φύσις τὴν ἀνθρωπείαν λαβεῖν, ὡς ἱδρῶσαι αἵματος θρόμβους. Καὶ Θρόμβοι ἁλῶν, παχεῖς ἅλες.

Θρόνιον. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος.

Θρόνος. φησὶν ἡ γραφή· Κεκάθικεν ἐπὶ θρόνου Δαβὶδ τὸ σπέρμα Ἰεχονίου. θρόνον δηλονότι τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα λέγων. Καὶ Θρόνος ἀνομίας,

---

1. *Τίς* om. A. B. V. E. Porro *τάδ' ἐμοὶ* *V. *θνητῶν περὶ θρ.* Anthol. MS. Verum sic quoque numeri laborant. Deinde versum onirocriticum expunxi, quem A. in marg. coniecit: *Θρίδακας ἔσθειν σωμάτων δηλοῖ νόσον.* *Küsterus*: „Est versus oneirocriticus, qui legitur apud Astrampsychum." *Λύσις ὀνείρου* praefixit *V. 3. *Ὅτι — φυλλεῖα*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 468. sive gl. *Φυλλεῖα.* *Ὅτι* Gaisf. cum *V. *λέγονται*] *λέγεται* V. *καλεῖται* Schol. 4. *Θρίναξ* Edd. *γεωργικὸν*] *γεωργητικὸν* V. 6. *Καὶ παλιουροφόρου χεῖρα θ.*] In hoc epigrammate (in quo Parmis agricola instrumenta sua rustica Cereri dedicat) omnia sunt satis plana et clara praeter pentametrum secundum, qui omnino mendosus est, sic fortasse emendandus: *Καὶ παλιουρόροφον φθειραθερῆ θρίνακα. Παλιουρόροφον*, i. e. *paliuro tectum*; ut *χρυσόροφον*, *auro tectum. Φθειραθερῆ* est *τὸν τοὺς ἀθέρας φθείροντα*, i. e. *aristas perdentem et dissipantem*; quod est aptum epithetum ventilabri. Nam et Homerus *πτύον* sive ventilabrum vocavit *ἀθηρολοιγόν*, et Sophocles *ἀθηρόβρωτον ὄργανον*, ut grammatici observarunt. Ceterum ne quid mihi vindicem, quod meum non est, profiteor me ante dictam emendationem repperisse in codice Bigotiano, ex quo Parisiis epigrammata inedita descripsi. *Küst.* Quod ad hunc locum scripsit Küsterus, longe ineptissimum est; meliora utique doctus in Addendis, ubi re ipsa ostendit *τὰς δευτέρας φροντίδας* nonnunquam esse *σοφωτέρας*. Reponendum proculdubio: *Καὶ παλινουροφόρον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα.* Idem *παλίνορος* et *παλίνουρος*. Hinc *θρίναξ παλινουρόφορος*, *qui huc et illuc, rursum prorsum iactatur*. Non potuit elegantius poeta instrumenti huius agitationem depingere. Recte autem illud et exquisite admodum, *χεῖρα θέρευς*. Schol. Homeri Il. *ν*. 588. a Valckenario non ita pridem editus: *Πτύον δέ ἐστιν ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλοντες χωρίζουσι τοῦ ἀχύρου. ὁ δὲ τύπος παραγωγή. τινὲς δὲ τὰ μὲν σιδηρᾶ πτύα, τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τοὺς στάχυας ἀναβρίπτουσι, θρίνακας καλοῦσιν.* *Toup.* Ipsum *παλιουροφόρον* B. V. E. Anthol. Pal. VI, 95. in Antiphili Ep. IV, 4. Sed retraxi tenorem. 9. Vide v. *Θριαί.* 10. *Ἀριστοφάνης*] *Ὅτι δημὸς τὸ λίπος* A. B. V. E. *Ἀριστοφάνης τὸ λίπος* Med. 11. *Δημοῦ*] Aristoph. Equ. 960. *Δημοῦ* om. V. Tum *ἐξαπτημένον* B. 12. *σκεύασμά τι μετὰ ἐγκ.*] Vide paulo ante v. *Θρίον*, post vocem *Θρία. Küst.* Adde v. *Δημός*, ex qua totam observationem homines male seduli repetierunt. *ἐν τοῖς*] *ἐν* om. A. *V. *ἐν τοῖς — συκῆς* ignorant Scholia Comici. 14. *Θριπηδέστατον*] Vox mendosa ab errore librariorum profecta. *θριπηδέστατα* Ox. 15. *ὑπό*] *ἀπὸ* A. B. V. E. Med. Sed *ὑπὸ* Schol. Aristoph. Thesm. 434. unde sumpta *ξύλα — σκωλήκων*. Ceterum refinge *καὶ ξύλα. οἷς ἐσφράγιζον*] Veteres lignis a vermibus erosis pro sigillis usos fuisse confirmat etiam locus hic Lycophronis v. 508. *Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων Σφραγῖς δοκεύσει.* Ioannes Tzetzes in illum locum sequentia notat: *Θρίψ, ὁ σκώληξ, ὃς ἐγγίνεται τοῖς ξύλοις. πρὶν γὰρ εὑρηθῆναι τὰς σφραγῖδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτα πολυκέντητα εἶναι.* Aristophanes Thesmoph. 434. *Ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια.* Eustathius in Odys. *ά*. p. 1403. ex Pausania: *Λέγει καὶ ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντο φησὶν οἱ οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων.* Vide etiam Hesychium et Etymologum. *Küst.* Adde Theophr. H. Pl. V, 1, 2. et quae collegit Boisson. in Herodian. p. 58.

2. *κατεσθίον*] *κατεσθίων* E. 3. *κατὰ Δημάδου*] Sic habent 2 MSS. Pariss. et Harpocratio. In prioribus vero editt. minus recte excusum est *κατὰ Δημάρατον. Küst. *Δημάρετον* B. E. *Δημάρετον* Med. 4. *Θριπήδεστον Ὑπερίδης τὴν Ἑλλ.*] Ex Harpocratione. *Küst.* Sic Photius. Libri nonnulli Harpocr. *Θριπηδέστατον*. Recte tamen Kiesslingius de Hyperide Comment. II. p. 21. in utraque Suidae glossa probabat *Θριπήδεστον*, quod ad eandem spectet Hyperidis dictionem. 5. *θριπῶν*] *τῶν θριπῶν* E. 7. *Θρίσσα*] Vid. Athenaeum VII. p. 312. B. et 328. D. 8. *Εἰς τοσαύτην ἀγωνίαν*] Vid. interpretes in Lucae XXII, 44. *Gaisf.* 9. *λαβεῖν*] Valckenarius *ἐλθεῖν*. Sed nihil mutandum erit, modo sumamus initio *Εἰ*, non *Εἰς* extitisse. 12. *Θρόνιον*] *Θρόνος* E. Gl. Harpocratio praestat uberiorem. 13. *γραφή*] Vid. Ieremiae XXXVI, [sive 43.] 30. 15. *Καὶ Θρόνοι ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κριταί*] Ps. XCIII, 20. *Μὴ συμπροσέσται σοι θρόνος ἀνομίας.* Hunc locum ante oculos habuit Suidas. *Toup.* *Θρόνος* A. V. *τοὺς ἀδίκους κριτὰς* B. E. cum Theodoreto in Psalmos.

Quis mortalium haec spolia in templo mihi suspendit? — Lactucarum folia vocantur *φυλλεῖα*. *Θρῖναξ*. Ventilabrum, instrumentum agricolarum dentatum. *Et ventilabrum, aestatis manum, adversum auras iactatum.* *Θρίναξ*. Sicilia. *Θρίξ*. Declinatur *τριχός*. *Θριοβόλος*. Qui divinationem per calculos exercet. *Θρῖον*. *Pingue bubulum in folio ficulneo assatum*, erat cibi quoddam genus, quod cum cerebro conficiebatur in foliis ficus. *Θριπηδέστατον*. A tineis erosum et corruptum. item ligna a tineis erosa, quibus olim sigillorum loco utebantur. *θρῖπες* vero sunt genus vermium, *θρίψ* enim animal est ligna et cornua corrodens. meminit Hyperides in oratione contra Demadem. *Θριπήδεστον*. Hyperides Graeciam vocavit a tineis erosam, i. e. corruptam: per translationem a lignis, quae a teredinibus erosa sunt. *Θρίσσα*. Genus piscis. *Θρόμβος*. *Divina natura humanam passa est in tantum angorem incidere, ut sanguinis grumos sudaret.* Et *θρόμβοι ἁλῶν*, grumi salis. *Θρόνιον*. Urbs Locridis. *Θρόνος*. Sacra Scriptura dicit: *Iechoniae semen thronum Davidis conscendit.* *θρόνον* nimirum ad regiam dignitatem refert. Et *Θρόνος ἀνομίας*,

οἱ ἄδικοι κριταί.

Θρόος. *ἡ φήμη.* *Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ αὐχμῷ.*

Θροῦς. *ἦχος, φωνή, ἄσημος λαλιά, θόρυβος.*

Ὁ δὲ ὄχλος εἰς θροῦν καθίστατο καὶ ἐθρήνουν.

208 *Ὅμηρος δέ φησιν· Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος.*

Καὶ αὖθις· Θροῦν τινα ἤκουσαν τῶν πολεμίων, ὁποῖος ἂν γένοιτο ἄρτι κινουμένης στρατιᾶς. — Θροῦς οὖν κάνταῦθα δ' ἐξάπτεται.

Θρώσκει. *πηδᾷ. Καὶ Θρωσμός, ὑψηλὸς τόπος βουνοειδής, ἀφ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα θορεῖν, ὃ ἔστι θεάσασθαι ἢ πηδῆσαι.*

Θρυαλλεῖ. *λαλεῖ, κυκᾷ.*

Θρυαλλίζω. *ψιθυρίζω.*

Θρυαλλίς. *ἐσχάρα, λύχνος, ἀκτίς, ὃ σπινθὴρ ὃ ἀπὸ τοῦ πυρός, καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα. μέμνηται Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·*

Τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.

τουτέστι, τῶν ἐλλυχνίων. ἢ ὅτι ἀπὸ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια.

Θρυαλλίς.

Ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδα.

διὰ τὰ ἐλλύχνια, ἀποῤῥήτου ὄντος καὶ δεινοῦ εἰσφέρειν θρυαλλίδα εἰς τὰς Ἀθήνας. ἡ δὲ αἰτία·

Τίνι τρόπῳ;

Αὕτη γὰρ ἐμπρήσειε τὸ νεώριον;

Ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,

ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον

διὰ ὑδροῤῥόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.

τίφη ἡ καλουμένη σίλφη. ἔστι δὲ ζῷον κανθαρῶδες. ὑδροῤῥόα δὲ δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται.

Θρυλίζω καὶ Θρυλῶ καὶ Ἐθρυλλίχθη.

Θρυΐνῃ ψιάθῳ. *Καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐνῃ περιβληθέντα ψιάθῳ.*

Θρῦλος. *ψιθυρισμός, ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη. Ἡ γὰρ τῶν βαρβάρων ἐγχείρησις θρῦλον οὐκ ἐνεποίησεν ἡμῖν. Σιμοκάτης φησί· Καὶ πολὺς ἐγένετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρῦλος. Καὶ θρυλούμενον.*

Θρύπτεται. *δοτικῇ· μαλακίζεται, ἢ βλακεύεται, χαυνοῦται, ἢ ἀνακλᾶται. Καὶ Ἄθρυπτος γυνή, ἡ μὴ μετέχουσα τῶν τοιούτων. Ἡ δὲ ἦν ἀνδρόβιος καὶ ἄθρυπτος ἐς συμβίωσιν. Καὶ αὖθις·*

---

2. *καὶ Θροῦς* post *Θρόος* delevi cum A. B. V. E. *Θροῦς δὲ ἐφοίτησε*] Desumptum est hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hoeschelii p. 86. [p. 297. ed. Nieb.] ubi ita legitur: *Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὂν αὐτοῖς ἄνευ κρυμώδους καταστήματος βιοτεύειν.* Confer etiam Suidam vv. *Νιφετός* et *Παλυνομένης*, ubi ad hunc Menandri locum respexit. *Toup.* 5. *καθίσταντο*] *καθίστατο* dedi cum B. V. E. Med. 6. *Ὅμηρος*] Il. δ'. 437. *Οὐ γὰρ — ὁμὸς*] *οὐδὲ — ὁμῶς* E. 9. *δ'* vereor ut sincerum sit. Malim *διεξάπτεται.* 10. *Θρωσμός, ὑψηλὸς τ.*] Vide Scholiastam Homeri Il. υ'. 3. *Küst.* *ὑψηλὸς τόπος βουνοειδής*] *βουνοειδὴς τόπος* Photius. 11. *ἐπικαταβαίνοντά ἐστι*] *ἐστι* om. A. B. V. E. Photius. Sed verbo substantivo aegre caremus, quo utitur etiam Schol. Hom. In fine *ἢ πηδῆσαι* om. Photius. Mallem *θεάσασθαι ἢ* abessent. 12. *ἔστι θορεῖν, ὃ ἐστι θεάσασθαι, ἢ π.*] Cum Porto legere malim, *ἔστι θεωρεῖν, ὃ ἔστι θεάσασθαι, ἢ θορεῖν, τουτέστι πηδῆσαι. Küst.* Huic quodammodo favet Lex. Bachm. p. 258. *ἀφ' οὗ ἔστι καταβαίνοντα θεωρεῖν, ὃ ἔστι θεᾶσθαι.* 13. *Θρυλλεῖ — Θρυλλίζω*] Haec ego mendose legi puto pro *Θρυλλίζω* et *Θρυλλεῖ*. Praebuisse autem huic errori occasionem existimo nomen *Θρυαλλίς*, quod proxime sequitur. H. *Stephanus* Thes. L. Gr. I. p. 1580. H. Quem merito probat Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 47. *Θρυλλεῖ* Lex. Bachm. p. 258. et ut videtur Photius. *Θρυαλεῖ* et *Θρυαλίζω* B. E. 15. *Θρυαλλίς*] V. Pierson. in Moer. p. 186. 17. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 59. 18. *Τῶν γὰρ*] *γὰρ* delevi cum A. B. *V. Med. 19. *τοῦ θρύου*] *τοῦ* delevi cum A. B. et Schol. Rav. Supra *δτι* nescit *V. 22. *Ἐκ τῶν πολεμ.*] Aristoph. Acharn. 882. (916.)

2. *Ἀθήνας*] In prioribus edd. post vocem *Ἀθήνας* haec addita sunt: *ἡ δὲ αἰτία — κατέρχεται.* Sed haec cum absque ullo iudicio ex Aristophane eiusque Scholiasta huc allata sint, nec ad vocem *θρυαλλὶς* quicquam faciant, ex textu eiicienda putavi. *Küst.* Recte quidem iudicat Küsterus, sed neglectis egit muneris critici legibus. 3. *Τίνι τρόπῳ;*] *τίνι* geminat Med. Praemittenda fuerant, *Αὕτη — νεώριον.* Ubi legendum *ἐμπρήσειεν ἂν τὸ ν.* 5. *εἰς σίλφην*] *ἐς τίφην* dedi cum V. E. *εἰς τίφην* Gaisf. cum A. B. *ἐς* etiam Med. 6. *εἰσπέμψειεν*] *ἐσπέσειεν* V. *εἰσπέσειεν* *V. Scripsi *ἐσπέμψειεν*, item *ἐς*. 7. *βορέαν δ'*] *δ'* om. A. B. V. E. Med. 8. *ὅτε φησὶν*] *τίφη* A. V. Cf. glossam nunc expulsam *Τίφη*, item v. *Ὑδροῤῥόα*. 9. *δὲ* post *ὑδροῤῥόα* accessit ex A. B. V. E. 11. *Θρυλλίζω*] *Θρυλίζω* etc. V. Retinui tamen *ἐθρυλλίχθη* cum glossa superiore. Cf. Choeroboscus Gaisfordi p. 646. 12. *Θρυΐνῃ*] Vid. *Φεβρουάριος. Hemst.* Locus ex inferiore glossa petitus et in sedem minus aptam coniectus. *Καὶ διὰ τοῦτο*] Confer Suidam vv. *Βρῆννος* et *Φεβρουάριος*, unde hic locus ampliari poterit. Vide et quae scripsit Wesselingius Probab. c. 29. ubi de hac fabula agit. *Toup.* 13. *ψιάθῳ*] *ἤγουν ψιάθῳ* E. 14. *Θρύλλος*] *Θρύλος* V. Photius. Correxi ter tenorem. 16. *ἐπενόησεν*] *ἐνεποίησεν* A. V. Zon. p. 1052. *ἐποίησεν* E. 17. *ἐγίνετο*] *ἐγένετο* A. E. *Θρυλλούμενον*] *Θρυλούμενα καὶ Θρυλούμενον* V. ap. Gaisf. Ceterum *καὶ θρυλούμενον* etiam glossae *Θρυλίζω* subiiciunt *V. Med. 19. *Θρύπτεται*] Proprietatem verbi post alios illustravit Creuz. in Plotin. T. III. p. 406.

---

iniusti iudices. *Θρόος.* Rumor. *Rumor autem ad Persas perlatus est, aestu suffocatos perisse.* *Θροῦς.* Sonus, vox, obscurus sermo, tumultus. *Turba autem tumultuari et lamentari coepit.* Et Homerus: *Non enim omnium una erat vox.* Item: *Strepitum quendam hostium audierunt, qualis esse solet exercitus, qui castra movere incipit. — Tumultus igitur et hic excitatur.* *Θρώσκει.* Saltat. Et *Θρωσμός*, locus altus et colli similis, unde spectare vel saltare licet. *Θρυαλλεῖ.* Loquitur, miscet. *Θρυαλλίζω.* Susurro. *Θρυαλλίς.* Focus, lucerna, radius, ignis scintilla. item herba lucernarum usui inserviens. meminit huius vocis Aristophanes *Nubibus*: *Crassa enim ellychnia indidisti.* ellychnia enim olim ex herba iunci conficiebantur. *Θρυαλλίς. Ex hostibus importas ellychnia.* interdictum enim erat et pro gravi crimine habebatur ellychnia Athenas inferre: cuius rei causam subiicit: *Haeccine incendant navale? Nempe Boeotus aliquis in tiphen imposita et accensa in navale immittat per cloacam, ingentem nactus boream.* *Θρυΐνῃ ψιάθῳ.* Iuncea storea. *Ideoque nudatum ipsum et iuncea storea circumdatum.* *Θρῦλος.* Susurrus, colloquium clandestinum. *Barbaris enim nos aggredientibus nullum inter nos strepitum excitavit.* Simocatta: *Et multi captorum susurri extiterunt.* *Θρύπτεται.* Delicate vivit, ignaviae indulget, animum remittit, frangitur. Et *Ἄθρυπτος γυνή*, femina horum vitiorum expers.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἁλουργίδι καὶ σὺν ἔρωτι
θρυπτομένην, ἁπαλῆς Κύπριδος ἁβροτέρην,
Λαΐδ' ἔχω.

Θρύψις. ἡ βλακεία. Ἵνα καλλωπίσηται καὶ θρύψει χρήσηται βαρβάρων. — Ἥστην δὲ καλὼ καὶ μεγάλω· ὡραῖος δὲ ὁ νέος, οὐ τεθρυμμένος μήν, ἀλλὰ γεννικὸν ὁρῶν. Καὶ Ἀριστοφάνης·

Ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος,
μέλιττα μούσης, Χαρίτων θρύμμα, τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον.

Θρύψομαι, σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ συντριβήσομαι. Ἀριστοφάνης·

Σήμερον ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐγὼ θρύψομαι.

Θοία. ζεῦγος ἡμιόνων.

Θοἰμάτιον. τὸ ἱμάτιον. Θοἰματίου λαβόμε-
209 *νος, ‖ χαῖρ', εἶπε, τὸ ὄνομα προσθείς. Ἀριστο-*
φάνης·

Εἰ σωφρονεῖτε, θοἰμάτιον λήψεσθ', ὅπως τῶν Ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

τουτέστιν, εἰ μὴ περιβαλεῖσθε, ἀλλὰ φανερὰ ἕξετε αἰδοῖα, ἀκρωτηριάσει τις ὑμᾶς τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

Θοινάω, θοινῶ. Καὶ Θοινᾶται, εὐωχεῖται.

Θοινήτωρ. ὁ κατεσθίων.

Ὤλεο γὰρ διὰ λοιμόν, ὅλης θοινήτορα χέρσου,
πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκῆπτρον ἐλεῖν παλάμᾳ.

περὶ Πτολεμαίου ὁ λόγος.

Θοίνη. τροφή, εὐωχία, κατάβρωμα.

Ὡς ἐπὶ θοίναν
χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος.

Λαμάσκιος· Τοὺς πλουσίους οὐκ ἐν θοίνῃ ποιούμενος, οὐδὲ τὰ τούτων δῶρα προσιέμενος.

Θοίνωνος, φρουράρχου. Συρακούσιος.

Θυάδες. ὁρμητικοί.

Θύαμις. ὄνομα κύριον.

Θυάτειρα. ὄνομα τόπου. Καὶ Θυατειρηνός, ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου.

Ὅτι Διοσκόριος Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος ἦν πόλεως καὶ πραιτωρίων, ὁ διδάξας τὰς Θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Θυγατριδῆ. ἐγγόνη, τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ.

---

1. *Τὴν καὶ ἅμα*] Antipatri Sid. Ep. LXXXIII. pr. Anthol. Pal. VII, 218. 9. *γενναῖον*] *γενικὸν* A. V. E. *γεννικὸν* Gaisfordus tacite cum Med. et v. *Πρόκωπον*, unde hoc fragmentum augeri potest. Ceterum orbem totius narrationis ex v. *Ἡμίσεια* licet instaurare. *Ἀριστοφάνης*] Eccles. 1008. (964.) 12. *Θρύμμα*] Apud Aristophanem rectius legitur *Θρέμμα*. Küst. *Θρύμμα* cum MS. Rav. et gl. *Χαρίτων θρύμμα* merito probarunt editores Aristophanes. 15. *Θρύψομαι. σφόδρα τρ.*] Ex Schol. Aristoph. Equ. 1160. Küst. 16. *συντριβήσομαι*] *συντρίβομαι* V. 17. *Σήμερον ὑπὸ τῶν ἐρ.*] Apud Aristophanem loco laudato sic legitur: *Εὐδαιμονήσω τήμερον Ὑπὸ τῶν ἑραστῶν, νὴ Δί', ἢ ᾽γὼ θρύψομαι.* Küst. 18. *Θοία*] Sic Theognostus Cram. p. 20. *Θοιὰ* Hesychius. 19. V. Hesych. Tho. M. Herod. Epimer. p. 61. et Zon. p. 780. 20. *εἶπας* libri. Correximus ex v. *Βάρβιος*, unde sententiam Aeliani licet intelligi. *Ἀριστοφάνης*] Lysistr. 1095. ubi v. Schol. 23. *Ἑρμοκοπίδων* bis Edd.

6. *Ὤλεο γάρ*] Anthol. Pal. VII, 241. Antipatri Sidon. Ep. XCIX, 9. Mox *διὰ* om. A. B. E. 11. *Ὡς ἐπὶ θοίναν χ*] Alcaei Messen. VIII, 3. Anthol. Pal. VI, 218. Adde v. *Πελώριος*. 12. *φάρυγος*] *φάρυγγος* B. E. *V. 14. *προσιέμενος*] *ἤγουν προσδεχόμενος* suprascr. in V. ap. Gaisf. 15. *Θοίνωνος, φρ.*] Puto legendum esse, *Θοίνων, Θοίνωνος, φρούραρχος Συρ. Küst.*

ς

Huic favet quodammodo *φρουράρχ* V. Sed *Συρακόσιος* potius mutandum videri significat v. *Πύρρος*. 16. *Θυάδες*] Immo *Θυιάδες*. Sic tamen plures lexicographi. *ὁρμητικαί*] *ὁρμητικοί* A. B. V. Zonaras. 17. *Θύαμις*] Thucyd. 1, 46. Adde Steph. Byz. 20. *Ὅτι Διοσκόριος, Μυραῖος, γρ.*] Quid haec ad vocem *Θυάτειρα*? Vide supra v. *Διοσκόριος*. Küst. Merito hoc quaerit Küsterus: nihil enim faciunt ad illam vocem. Videtur mihi ante hoc fragmentum excidisse vox *Θυγατέρας*, cuius gratia adduxerit Suidas illa verba; in iis enim occurrit vox *Θυγατέρας*, et in sequenti articulo est vox *Θυγατριδῆ*. Bos. Animadv. ad Scr. Gr. p. 159. Causa satis absona; quamquam constat importunis ac fortuitis omne genus observationibus primum margines, deinde ordines ipsos Suidae oneratos fuisse. Vide modo v. *Θρασύμαχος*. 21. *τὰς θυγατέρας*] *τὴν θυγατέρα* E. 23. *τῆς*] *ἢ τῆς* E. Mox *καὶ θυγατριδοῦς* om. B. V. E. Vellem abessent *καὶ θυγατρίδης*.

Illa vero agebat vitam virilem, nec in convictu mollem se praebebat. Item: *Laidem teneo, auro et purpura ambitiose se exornantem, et amorum deliciis gaudentem, Venere delicata delicatiorem.* *Θρύψις.* Mollities. *Ut munditiae corpus ornaret et barbaros mollitie imitaretur. — Erant autem ambo formosi et proceri; et natu quidem minor flore nitebat, non tamen effeminatus ille, sed generosum aspectum habens.* Et Aristophanes: *O aurea mea cura, Veneris germen, apicula Musae, Gratiarum alumna, deliciarum facies, aperi.* *Θρύψομαι.* Molliter vivam, superbiam. vel conterar. Aristophanes: *Ab amatoribus hodie praeclare habebor, nisi delicias agam.* *Θοία.* Iugum mulorum. *Θοἰμάτιον.* Pallium. *Pallio prehenso, salve, inquit, nomine compellans.* Aristophanes: *Si sapitis, pallia capietis, ne quis Hermocopidarum vos videat.* id est, nisi veretra vestra tegatis, sed retecta esse sinatis, aliquis Hermocopidarum ea amputabit. *Θοινάω.* Convivor. Et *Θοινᾶται*, convivatur. *Θοινήτωρ.* Qui devorat. *Extinctus enim es pestilentia, quae totam vastabat terram, priusquam patrium sceptrum iuvenili caperes manu.* de Ptolemaeo haec dicuntur. *Θοίνη.* Cibus, convivium, epulum. *Tanquam praedam devoraturus vastum famelici oris diduxit rictum.* Damascius: *Divitum opes non existimans paratam sibi esse praedam, nec horum dona admittens.* *Θοίνωνος.* Thoeno, castelli praefectus, Syracusanus. *Θυάδες.* Bacchae furentes. *Θύαμις.* Nomen proprium. *Θυάτειρα.* Nomen loci. Et Thyatirenus, qui est ex illo loco. — Dioscorius Myraeus, grammaticus, erat Urbis et Praetorii Praefectus, qui Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit. *Θυγατριδῆ.* Neptis, filiae filia.

Καὶ Θυγατριδοῦς, καὶ Θυγατρίδης, ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς.

Θυέεσσι. θυμιάμασιν.

Θύελλα. συστροφὴ ἀνέμου. Καὶ πνεῦμα κατελθὸν εἰς τὸ πεδίον πολὺ θύελλάν τε καὶ στροβίλους ἤγειρεν, ὥστε τὸ καθεστηκὸς νυκτὸς διαφέρειν οὐδέν. Καὶ αὖθις Σοφοκλῆς·

Οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε χρόνῳ.

Θυεία. ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν. Ἀριστοφάνης·

Καὶ θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο,
καί, τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.

Θύειν. τὸ θύειν θεοῖς Χαλδαῖοι ἔθνος Περσικὸν πρῶτοι ἐξεῦρον, ἢ Κύπριοι.

Θυηλαί. κυρίως οἱ θύλακοι, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται. λέγονται δὲ θυηλαὶ αἱ ἀπαρχαί.

Θυηπόλος. ὁ θύων, ὁ ἱερεύς. Καὶ Θυηπόλαι.

Θυηπολοῦσι. περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυεία. ἡ ἴγδις.

Σὺν δὲ θυείαν 210
εὔπετρον καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα.

Θυείδιον. ἡ τριβαία.

Θύινα. Ἐπὶ Ζήνωνος βασιλέως εὑρέθη ἐν Κύπρῳ τὸ λείψανον Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ συνεκδήμου Παύλῳ. ἔκειτο δὲ ἐπὶ τὸ στῆθος Βαρνάβα τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἔχον πτυχία θύινα.

Θυΐσκη.

Θύλακος. ἡ ἀρτοθήκη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·
Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἐνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἴδη.

Θυλήματα. πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα, ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

Θυμαλγέα. λυπηρά.

Θυμάλωπες. ἢ καέντα ξύλα, ἢ σπινθῆρες, ἢ διακεκαυμένοι ἄνθρακες.

---

3. *Θυέεσσι*] Il. ζ'. 270. 4. *Θύελλα*] Cf. v. *Πρημαινούσας*. *Καὶ πνεῦμα*] Vid. *Στρόβιλος*. *Toup*. 6. *ὥστε καὶ τὸ καθεστηκὸς νυκτ.*] Vide infra v. *Καθεστηκός*. *Küst*. *καὶ* omisi cum A. V. et utraque glossa. Mox *νυκτῶν* A. 7. *Σοφοκλῆς*] Oedip. Colon. 1660. 9. *τότ' ἐν χρ.* Sophocles. 10. *Θυεία*] Haec omnia Suidas hausit e Schol. Aristoph. Vesp. 919. 11. *λειοῦμεν*] *τελειοῦμεν* V. *τε λείουμεν* *V. *Ἀριστοφάνης*] In Pac. 228—31. 14. *καί*] Coniunctionem hanc nec Aristophanes agnoscit, nec metrum admittit. *Küst*. *καί* indicium esse debuit versus suppressi. Retinet Zonaras. 15. *Θύειν*] Gregor. Nazianz. Stelit. I. p. 67. (ed. Montacut.) *Hemst*. Sive p. 100. C. ed. Bill. 16. *πρῶτον*] Leg. *πρῶτοι*. *Toup*. *πρῶτοι* B. V. E. 17. *θύλακοι*] *θύλακες* E. qui mox *θύματα* pro *θυμιάματα*. 18. *αἱ ἀπαρχαί*] Sic Schol. Hom. Il. *ι*. 220. et Etym. M. 20. *ἱερεύς*] *ὁ ἱερεύς* A. B. V. E. non Photius. Deinceps refingendum videtur: *καὶ αἱ θυηπόλοι*.

2. *θεοὺς*] *θεὸν* V. *τὸν θεὸν* Zon. p. 1064. Sed receptam habent Photius et Timaeus p. 143. 3. *Θυεία* non idoneam occupavit sedem: nisi forte *Θυία* et *Θυίδιον* reliquerat Suidas pro more citerioris aevi. Iam *Θυία* et *Θυίαν* praebet *V. *ἴγδη*] *ἴγδις* A. B. V. E. Schol. Arist. Ceterum vide Lobeck. in Phrynichum p. 165. 4. *Σὺν δὲ θυείαν εὔπετρ.*] Aristonis Ep. 1, 7. 8. Anthol. Pal. VI, 306. *θυσίαν* B. E. Mox *κρεοδόκον* B. 6. *Θυείδιον*] Choerob. in Anecd. Cram. II. p. 220. 7. *Ἐπὶ Ζήνωνος βασιλέως εὑρ. ἐν Κύπρῳ*] Ad hunc locum illustrandum afferam verba Theodori Lectoris, quae leguntur in Historia eius Eccles. lib. II. initio: *Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου τὸ λείψανον εὑρέθη ἐν Κύπρῳ ὑπὸ δένδρον κερατέαν, ἔχον ἐπὶ στήθους τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἰδιόγραφον τοῦ Βαρνάβα. ἐξ ἧς προφάσεως καὶ περιγεγόνασι Κύπριοι, τῷ αὐτοκέφαλον εἶναι τὴν κατ' αὐτοὺς μητρόπολιν, καὶ μὴ τελεῖν ὑπὸ Ἀντιόχειαν. Küst*. Cedrenum p. 353. ed. Paris. addit Gaisf. 9. *τῷ στήθει*] *τὸ στῆθος* A. B. V. E. Zon. Tum *Βαρθολομαίου* E. pro *Βαρνάβα*. 11. *θύινα*] *ἤγουν πέτρινα ἐξ ἀμιάντου* V. inter vss. 12. *Θυΐσκη*] Vid. Schleusneri Lex. V. T. et v. *Θύσκη*. 13. *Θύλακος*] Id a poeta quopiam splendide dictum *σάγη φερέσβιος* suo loco memoravit Photius. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 763. 17. *Θύλακες, καὶ σφῆνες*] Haec sunt verba Artemidori lib. I. c. 57. (55.) sed ubi recte legitur *θύλακοι*, uti et hic apud Suidam scribendum est. Erat autem *θύλακος follis*, hodie vulgo *ballon* vocatus, quo pueri ludere solebant. *Küst*. *Θύλακοι* A. V. Schol. Luciani de merc. cond. 39. Küstero repugnabat Ruhnkenius in Longin. XLIII, 2. 17. *Θυλήματα. πέμματα, ἀπ.*] Schol. Aristoph. Pac. 1040. *Θυλήματα, τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα. ἐπιῤῥαίνεται δὲ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ. Τηλεκλείδης Στεῤῥοῖς· Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων. Küst*. *Θυλήγματα* A. B. E. Porro *πέμματα* suprascr. *γλυκάσματα* V. ap. Gaisf. Vid. Phryn. Segu. p. 42, 25. et Ruhnk. in Timaeum p. 144. ubi restituendum *θυλήματα*. Adde corruptelam glossae *Ἐναυλήματα*. 19. *Θυμαλγέα*] Vid. Herod. 1, 129. Adde Hesychium. 20. *Θυμάλωπες. ἢ καέντα ξ.*] Ex Schol. Aristoph. Acharn. 320. *Küst*. Scholion istud docet utramque glossam esse conflandam. Adde gl. *Θαυμάλωψ*. 21. *ἢ διακ.*] *οἱ διακ.* B. V. E.

Et *Θυγατριδοῦς*, sive *θυγατρίδης*, nepos. *Θυέεσσι*. Suffimentis. *Θύελλα*. Procella. *Et ventus vehemens in campum descendens procellam et turbines excitavit, adeo ut coelum a noctis tenebris nihil differret*. Et Sophocles: *Neque procella maris illo tempore excitata*. *Θυεία*. Vas, in quo condimenta tunduntur et conteruntur. Aristophanes: *Et mortarium magnitudine immani secum vesperi tulit, in quo urbes contundere decrevit*. *Θύειν*. Diis sacrificare Chaldaei gens Persica primi invenerunt, vel Cyprii. *Θυηλαί*. Proprie ita vocantur sacculi, in quos suffimenta coniiciuntur. sic autem et primitiae appellantur. *Θυηπόλος*. Sacrificus. et *Θυηπόλαι*, sacrificulae. *Θυηπολοῦσι*. Circumeunt, pollicentes se deos sacrificiis placare posse. *Θυεία*. Mortarium. *Simul et mortarium ex solido lapide confectum et carnium receptricem scaphem*. *Θυείδιον*. Mortariolum. *Θύινα*. Sub Zenone Imperatore in Cypro inventae sunt reliquiae Barnabae Apostoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Barnabae autem pectori impositum erat Euangelium Matthaei, thyina habens folia. *Θύλακος*. Saccus, in quo panes conduntur. Aristophanes *Pluto*: *Non enim inest farina sacco*. *Θύλακοι* et *σφῆνες* et *ὑπεράλματα* sunt exercitationum genera. *Θυλήματα*. Placentae, primitiae, farinae, quas vino et oleo mixtas in sacrificiis offerebant. *Θυμαλγέα*. Acerba. *Θυμάλωπες*. Ambusta ligna, scintillae, vel carbones exusti.

Θυμάλωπες. οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἀνθρακες, οἱ ἡμίκαυτοι.

Θυμαρέα. τὴν τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν. Καὶ Θυμάρεια, ἡ ἀρέσκουσα.

Θυμάρμενον. τὸ τῇ ψυχῇ ἀρέσκον.

Θύματα. θυμιάματα, ἀπαρχαί, θυσίαι. Ἀριστοφάνης·

Τὰ θύματ' οὐδέν ἐστι πλὴν γένεια καὶ κέρατα.

ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκας. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιάσαι τὸ θύειν. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ βοὸς σφάξειεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιστοῦ θυμιάσειεν.

Θυμάτιον. τὸ θῦμα.

Θύμβρις. ὄνομα τόπου, καὶ πεδίον τι.

Θυμβρεπιδείπνου γαστρός. τὰς θύμβρας δυναμένης δειπνεῖν. ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος. ἀφ' οὗ δηλοῖ ὅτι λάχανα μόνα τρωγούσης εὐτελῆ. Θυμβροφάγον δέ, ἤτοι ἀγροικικὸν καὶ ἐλευθέριον. παρ' ὅσον οἱ ἐν ἀγρῷ διατρίβοντες ἀφελέστεροι καὶ ἐπιεικέστεροι. τὸ δὲ θύμβρον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἔστι δὲ τοῦτο ἄγριον φυτὸν καὶ δριμύ. Θυμβροφάγον οὖν ἀντὶ τοῦ πικρὸν καὶ δριμὺν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δριμὺν καὶ ἱλαρόν. τινὲς δέ φασι τῷ θύμῳ εἶναι παραπλήσιον.

Θυμαιτάδαι. δῆμος Ἱπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ ἥρωος.

Θυμέλη. ὁ βωμός. ἀπὸ τοῦ θύειν. 211

Ὁ δὲ Ἀθάνᾳ λήξας καὶ πολέμου καὶ Θυμέλας ἔθετο.

Θυμέλη. ἡ αὐλητική.

Πολλάκις ἐν Θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμαν.

Προκόπιος· Μητρὸς δὲ τῶν τινος ἐν Θυμέλῃ πεπορνευμένων.

Θυμελικοί. οἱ ἐν ὑποκρίσει τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενοι.

Θυμήνας. χολωθείς.

Θυμηδία. τέρψις, τρυφή, εὐφρασία. Καὶ Θυμηδούμενοι. Οἱ δὲ ὑπὸ συρίγγων καὶ αὐλῶν

---

1. Θυμάλωπες. οἱ ἀπολελειμ.] Eadem leguntur supra v. Ἀιγφία et infra v. Θύψις. Küst. Adde v. Καταξαίνειν. ἀπολελειμμένοι] ἀπολελυμένοι B. E. Mox θρύψεως Med. 2. οἱ neglexit vulg. 3. Θυμαρέα] Il. ί. 336. τὴν ψυχὴν *V. 4. ἀρέσκουσα] ἀρέσκεια Reinesius. Non liquet. 5. Θυμάρμενον. τὸ τῇ ψ.] Haec in prioribus editt. desunt, quae ex MSS. revocavi. Küst. Nicandri vox. Cf. Albert. in Hesych. Ceterum neglexit Küsterus Θυμάρεια. ἡ ἀρέσκουσα, quae servat etiam *V. 6. Καὶ Θυμιάματα, ἀπαρχάς, θυσίας] θυμιάματα, ἀπαρχαί, θυσίαι A. B. V. E. Nihil nisi θυμιάματα Lex. Bachm. p. 258. Ἀριστοφάνης· Τὰ θύματ' οὐδέν ἐστι πλ.] Aristoph. Av. 902. Τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν Γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα. Küst. 11. μὲν γὰρ] γὰρ om. V. Observationem satis confirmat Ammonius p. 132. quo adhibito promptum fuerit reponere, quod ipsa sententia sub finem flagitat, θύσειεν. Causam tamen optativorum non assequerer, absque Schol. Arist. Plut. 137. esset, unde haec narratio de verbo θύειν fluxit. Neque vero huic appendici magnam habeo fidem. 12. σφάξειεν — θυμιάσειεν] σφάξειεν — θυμιάσειεν A. B. V. E. 13. Θυμάτιον] Vide paulo inferius Θυμήτιον. Küst. V. Herod. Epimer. p. 60. 15. Θυμβρεπιδείπνου γαστρός. τὰ θύμβρα δυν. δειπν.] Ex Schol. Aristoph. Nub. 420. Küst. Ubi sinceram scripturam incrustavit Aldus. τὰς θύμβρας A. B. V. E. Schol. 16. βοτάνης] Athenaeus p. 187. Toup. MS. 17. ὅτι om. B. V. E. Θυμβροφάγον δέ, ἤτοι ἀγρ.] Haec et quae sequuntur descripta sunt ex Schol. Aristoph. Acharn. 253. Küst. 19. ἀσφαλέστεροι] Ex Schol. Aristoph. reponendum est ἀφελέστεροι. Küst. Sic A. V.

1. ἄγριον φυτὸν] βοτάνη ἄγριον φύλλον ἔχουσα E. Integram praebet orationem Schol. — φυτόν. ἢ πικρὸν καὶ δριμὺ κατὰ τῶν ἐχθρῶν. δριμὺ γὰρ τὸ φυτόν. 3. δριμὺ Schol. 5. Θυμοιτάδαι] Vid. Meurs. de Popp. Att. p. 40. et Athen. III. p. 96. Reines. Θυμοιτίδαι A. Θυμαιτάδαι reposui cum V. E. Edd. ante Küst. et Photio. Θυμαντάδαι B. Tum Θυμαίτου Photius. Locus e Schol. Arist. Vesp. 1133. ab iis inculcatus, qui Θυμαιτάδαι an Θυμοιτάδαι probandum esset ambigerent. Illud praeferebat Böckhius in Corp. Inscr. I. p. 226. Hoc extat in v. Θυμοίτης. 6. ἥρωος] τοῦ ἥρωος A. B. V. E. Photius. 8. Ὁ δὲ Ἀθάνᾳ λήξας καὶ πολ.] Anthol. VI, 25. [Pal. VI, 46.] locus hic rectius ita legitur: Χαλκοπαγῆ σάλπιγγα, γέρας Φερένικος Ἀθάνᾳ, Λήξας καὶ πτολέμου καὶ Θυμέλας ἔθετο. Küst. Dictum Antipatri Sidon. Ep. X, 3. 4. Ἀθάνας A. B. V. E. Med. 11. Πολλάκις ἐν Θυμ.] Anthol. Pal. VII, 21. Iidem Simmiae versus in v. Ἀχαρνείτης recurrunt, quae vocis melior est scriptura. 13. βλαστὸς] βλαισὸς A. Anthol. Om. V. 14. Προκόπιος] Histor. Arcan. c. 1. Küst. 16. Θυμελικοί] Vide praeter alios Lobeck. in Phryn. p. 164. 18. Θυμήνας] Videatur Eupolidis locus in v. Ψῶζα. Sed glossa non recte posita est. 19. Θυμηδία] Schol. Pindar. p. 456. Toup. Exempla collegerunt Berglerus et Wagnerus in Alciphr. I, 12. p. 75. Gaisf. Locus antiquissimus Eupolidis est ap. Ath. VII. p. 286. B. εὐφρασία] εὐφρανσία Schol. Lucian. Cronosol. 13.

Θυμάλωπες. Relicti ex igne carbones semiusti. Θυμαρέα. Animo placentem. Et Θυμάρεια, grata. Θυμάρμενον. Animo gratum. Θύματα. Suffimenta, primitiae, sacrificia. Aristophanes: *Victimae hae nihil sunt praeterquam pili et cornua.* de victimis nullas carnes habentibus. θύειν interdum etiam ponitur ut sit θυμιάσαι. nam de bove dicitur σφάζειν, immolare; de placenta vero θυμιάσαι. Θυμάτιον. Victima. Θύμβρις. Nomen loci. et planities quaedam. Θυμβρεπιδείπνου γαστρ. *Ventris thymbra victitantis.* dicit satureiam, herbae genus. significat ergo hominem, qui solis oleribus vescitur. apud eundem poetam θυμβροφάγον significat hominem rusticum et simplicem. qui enim ruri vivunt solent esse simpliciores et modestiores. in agris autem thymbrum nascitur, planta agrestis et acris. θυμβροφάγον igitur vocat acerbum et acrem adversus inimicos. alii vero sic vocant acrem et hilarem. quidam dicunt thymbrum thymo esse simile. Θυμαιτάδαι. Pagus tribus Hippothoontidis, a Thymoeta heroe sic dictus. Θυμέλη. Ara, dicta ab verbo θύειν. *Qua et in bello et in scena canere desiit, eam Minervae dedicavit.* Θυμελικοί. Histriones scenici. Θυμήνας. Iratus. Θυμηδία. Delectatio, voluptas, laetitia. Et Θυμηδούμενοι, voluptate perfusi. *Illi vero, sono fistularum et tibiarum*

Θυμηδούμενοι μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν πρὸς Θυμηδίας ἦσαν.

Θυμῆρες. καταθύμιον.

Θυμηρέστερον. ἡδύτερον.

Θύμητις.

Θυμήτιον. τὸ μικρὸν θῦμα καὶ εὐτελές.

Θυμικόν. ὀργίλον.

Θυμιώμενος. ἀρωματιζόμενος.

Θυμιτίδων ἁλῶν. οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. Ἀριστοφάνης·

Περίδου μοι περὶ θυμιτίδων ἁλῶν.

Θυμοβαρής. τὴν ψυχὴν ἀλγυνομένη.

Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηίσιν ἀκταῖς
Θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα.

Θυμοβόρος. ἢ τὴν ψυχὴν διαφθείρουσα.

Θυμολέων. θυμώδης τὴν ψυχήν.

Θυμομαχοῦντες. ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχήν. Πολύβιος· Οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ θυμομαχοῦντες ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν.

Θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες.

Ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι
μαχόμεθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες.

Θύμος. εὐτελὴς βοτάνη. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες.

ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. Θύμος γὰρ εὐτελὴς βοτάνη. οὐδετέρως τὸ θύμον, βραχυκαταλήκτως. παρῴδηται δὲ ἐκ τῶν Ἡσιόδου·

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ.

ἀντὶ τοῦ δίκαιοι, τὰ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν, διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν. ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει.

Θυμός. ἐπιθυμία καὶ θυμός εἰσιν ὀρεκτικαὶ δυνάμεις τῆς ψυχῆς.

Διαφέρει δὲ θυμὸς καὶ ἐπιθυμία. ζητήσειε

1. *ὑπὸ θυμηδίας*] *πρὸς θυμηδίας* A. *πρὸ θ.* B. V. E. Med. Oratio vereor ut sit tuta. 3. *Θυμῆρες*] Od. *κ.* 362. Post *καταθύμιον* addit E. *ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.* 4. *Θυμηρέστερον*] Sic habent MSS. Pariss. [Accedunt *V. Phot. Zon. Lex. Bachm. p. 258.] In prioribus vero editt. minus recte excusum est *θυμηδέστερον. Küst.* Huic frustra repugnabat Ernestius in Glossis sacris, quoniam eadem esset librorum varietas in Sapient. Salom. 3, 14. 5. *Θύμητις*] Sic A. *Θύμηρες* B. E. *Θύμηρις* V. Med. Gl. corrupta, cuius originem opinor aut ab v. *Θυμίτης* esse repetendam aut a *Θυμιτίδων*, quod infra extat. 6. *Θυμήτιον*] Supra v. *Θυμάτιον.* Contra seriem glossarum Albertius in Misc. Obss. Vol. IX. p. 152. ope Lex. Regii MS. reponebat ipsum *Θυμάτιον.* Id etsi praebet Zon. p. 1063. ordo tamen litterarum eum arguit voluisse *Θυμήτιον.* Post hanc glossam abieci senarium onirocritae: *Εἰ θυμῷ σέ τις, πικρὸν τοὖναρ πέλει.* Ubi *Küsterus*: „Senarius hic ad somniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Astrampsychum." Deest A. habet V. in marg. *Αὐσις ὀνείρου* praemisit *V. Qui videntur eodem respexisse in v. *Καπνίας οἶνος.* Ceterum *τὄναρ* Med. 7. *Θυμικόν*] V. Toup. in Longin. XII, 3. 9. *Θυμιτίδων ἁλῶν*] Malim *θυμιτῶν ἁλῶν*, ut paulo post. *Küst.* 10. *Ἀριστοφάνης· Περίδου μοι π.*] Aristoph. Acharn. 772. (738.) *Αἰ λῆς, περιδοῦ νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν.* Sed cum hic syllaba redundet, vel *νῦν* delendum est vel pro *θυμιτιδᾶν* legendum *θυμιτῶν*, et versus iste sic legendus, *Αἰ λῆς περιδοῦ μοι περὶ θυμιτῶν νῦν ἁλῶν.* Syllaba enim secunda in voce *θυμίτης* est longa, ut patet ex Acharn. 1098. *Ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. Küst.* 11. *Θυμιτῶν*] *θυμιτιτῶν* A. *θυμιτίδων* E. *θυμίτων* Med. *περίδου μοι περὶ θυμητίδαν* MS. Rav., unde pronum est refingi *θυμητιδᾶν. θυμητίδων* infra v. *Περίδου.* 12. *ψυχὴν*] *γῆν* Photius. *ἀλγυνομένη*] *ἀλγυνόμενος* E. 13. *Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτ.*] Antipatri Sidon. Ep. LXV. pr. Anthol. Pal. VII, 146. *ἐπὶ Ῥοιτήϊσιν*] *ἐπιρροιτηΐοιν* V. Mox *μύρομαι* om. B. E. 15. *Θυμοβόρος. ἢ τὴν ψ.*] Vide Scholiastam Homeri in Il. *ή.* 210. *Küst.* V. Il. *τ.* 58. 16. *Θυμολέων*] Voce hac usus est Homerus Il. *έ.* 639. et alibi. *Küst.* 17. *Θυμομαχοῦντες*] Phot. Bibl. p. 1405. Act. Apost. XII, 20. Diodor. II. p. 184. Plutarch. Themist. p. 120. *Toup.* MS. *ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχήν*] Haec interpretatio est ineptissima, nec voci *θυμομαχοῦντες* (de cuius significatione vide lexica) ullo modo convenit. *Küst.* Explicatio, si gl. *Θυμοβαρής* comparamus, ad aliam glossam videtur pertinuisse. 18. *Οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγ.*] Idem fragmentum legitur supra v. *Ἀπαλγοῦντες. Küst.* Polyb. IX, 40.

3. *πεπτωκότες* *V. bis. 4. *Ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι μαχ.*] Aristoph. Vesp. 1076. *Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες δορὶ ξὺν ἀσπίδι Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες.* Prior versus non est *ἀρτίπους*: ad cuius metrum fulciendum ex Suida rescribendum est *ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. Küst.* Cf. v. *Ὀξίνην. ξὺν δορὶ* om. Ox. 6. *Ἀριστοφάνης Πλούτῳ*] V. 253. Vide ibi Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* 7. *φαγόντες*] *φαγόντε* V. 10. *οὐδέτερον*] *οὐδετέρως* A. B. V. E. Eadem observatio sub finem Scholii et auctior quidem extat; quam non dubitamus ad doctrinam magistellorum referre. *βραχυκαταλήκτως*] Scholiasta Aristoph. habet *βραχυπαραλήκτως. Küst.* Recte quidem. Sed idem mendum recurrit in v. *Παιδία.* 11. *Ἡσιόδου*] Opp. 41. 12. *ἀσφοδέλῳ*] *ἀσφοδέλων* V. *μέγ' ὄνειαρ* addit V. Utrumque ap. Gaisf. 14. *γῆς* om. V. 16. *ἐστιν ὀρεκτικὰς* *V. 18. *Διαφέρει δὲ θυμὸς καὶ ἐπιθυμία. ζητήσειε δ' ἄν τις, πῶς;*] Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli descripsit Suidas ex Philopono in lib. I. Aristot. de Anima, A. 2. B. 2. 6. 7. *Küst.* Habet Schol. Ven. B. in Il. *έ.* 792. cuius annotationem expunxit Bekkerus.

animos permulcente, laete agebant una cum liberis et uxoribus. *Θυμῆρες.* Animo gratum. *Θυμηρέστερον.* Iucundius. *Θυμήτιον.* Parva vilisque victima. *Θυμικόν.* Iracundum. *Θυμιώμενος.* Cui odores adolentur. *Θυμιτίδων ἁλῶν.* Salis cum thymo triti. Aristophanes: *Depone salem thymiten, de quo tecum contendam.* *Θυμοβαρής.* Luctu gravatus. *Ad Aiacis sepulcrum in litore Rhoeteio Virtus luctu et moerore gravata sedeo.* *Θυμοβόρος.* Animum exedens et conficiens. *Θυμολέων.* Animosus et audax. *Θυμομαχοῦντες.* Animo dolentes. Polybius: *Illi vero partim spem omnem abiicientes, partim vero iratis animis ad pugnandum se parantes audax consilium ceperunt.* *Θυμὸν ὀξίνην πεπ. Pugnabamus cum hoste, tam hasta muniti quam clipeo, acidaque ira repleti.* *Θύμος.* Herba vilis. Aristophanes *Pluto*: *O qui saepe idem cum domino thymum comedistis.* id est, eiusdem paupertatis participes. thymus enim vilis est herba. dicitur *θύμον* genere neutro, paenultima brevi. alludit Comicus ad illud Hesiodi: *Nec quanti sit malva et asphodelus.* sensus igitur est: viri iusti, qui vilibus cibis contenti estis, quoniam nemini iniuriam facere vultis. simul etiam Atticae sterilitatem notat. *Θυμός.* Cupiditas et ira sunt animae facultates, quae ad appetitum referuntur. — Differt autem ira a cupiditate. quae-

δ' ἄν τις τὸ πῶς; τί γάρ; οὐχὶ καὶ ὁ θυμούμενος ἐπιθυμεῖ τοῦ ἀντιλυπῆσαι τὸν προλυπήσαντα; τί δέ; οὐχὶ καὶ ὁ λόγος ἐπιθυμεῖ τῶν μαθημάτων καὶ τῶν θεωρημάτων; καὶ λέγομεν πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐστὶν ἐπιθυμία καὶ κοινότερον λεγομένη καὶ ἰδικώτερον· ὥσπερ ἡ διάθεσις λέγεται καὶ κοινῶς ἐπὶ τῆς ἕξεως· λέγεται καὶ ἰδικῶς, ἡ ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὴν ἕξιν. οὕτω καὶ ἡ ἐπιθυμία λέγεται καὶ κοινῶς ἐπὶ πασῶν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς· λέγεται καὶ ἰδικώτερον ἡ ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸν θυμόν.

Ὁ δὲ ὁριζόμενος τὸν θυμὸν ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως οὐ φυσικῶς ἀλλὰ διαλεκτικῶς ὡρίσατο. οὐ γὰρ τὴν οὐσίαν τοῦ θυμοῦ ἐδήλωσεν, ἀλλ' ὅ,τι ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ θυμοῦ ἔχει τὸ εἶναι ἀποτεμὼν ὡρίσατο, ἐξ οὗ οὐδὲ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ θυμῷ γνωρίσαιμεν ἄν. ὥσπερ ἐκ τοῦ λέγοντος τὴν ὀργὴν ζέσιν εἶναι τοῦ περικαρδίου αἵματος, διʼ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. οὗτος γὰρ καὶ τὰ παρακολουθοῦντα γνώριμα ποιεῖ· ὅτι παλμός τις τῆς καρδίας παρακολουθεῖ τοῖς ὀργιζομένοις, καὶ ὅτι θερμότης γίνεται περὶ ἐκεῖνα τὰ μέρη· ὅτι ἐρυθραίνονται οἱ ὀργιζόμενοι. τοῦτο δὲ διὰ τὴν τοῦ αἵματος κίνησιν.

Ὅτι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὅσα τοῦ συναμφοτέρου, οὐδὲ ἐπινοίᾳ δύναται χωρισθῆναι. ἐπειδὴ ὁ θυμός ἐστιν ἐν τῷ λόγῳ καὶ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῷ ἐζωμένῳ σώματι· οἷον τοῦ μὲν λόγου ἐπιτρέποντος τῷ πνεύματι τὴν ὄρεξιν, τοῦ δὲ πνεύματος τῇ ὀρέξει κινοῦντος τὸ περικάρδιον αἷμα τοῦ ζῴου· ὥσπερ ἔχει ἐπὶ βασιλέως καὶ στρατηγοῦ καὶ στρατοῦ. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐπιτρέπει τῷ στρατηγῷ ἀμύνασθαι τούσδε τινάς, ὁ δὲ στρατηγὸς κινεῖ τοὺς στρατιώτας, οἱ δὲ ἀμύνονται. ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ λόγῳ οὐκ ἔστιν ἀχώριστος τοῦ ζῴου· οὗτος γὰρ χωριστὸς παντὸς σώματος· ὁ δὲ ἐν τῷ πνεύματι εἰ μὴ παντὸς χωριστός, ἀλλ' οὐ τοῦ γεώδους χωριστὸς σώματος. ὁ δὲ γ', τουτέστιν ἡ ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος, ἀχώριστός ἐστι τούτου τοῦ ἐζωμένου σώματος.

Θυμὸς ἑπταβόειος. ὁμέγας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος. Κρέων Οἰδίποδι·

Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρᾶς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.

οἷον, οὐκ ἔστι τοῦ θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα. οὐ καταγηράσκει τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γάρ ἐστιν ὄντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι. τοῦτο καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. λέγε-

1. πῶς] τὸ πῶς A. B. V. E. Schol. Ven. 4. ὅτι om. E. 6. ὥσπερ] ὥσπερ γὰρ Schol. καὶ λέγεται] λέγεται καὶ A. B. V. E. Schol. Mox δὲ ante καὶ omiserunt A. B. V. Schol. λέγεται δὲ om. E. 12. Ὁ δὲ ὁριζόμενος] Vid. Philop. f. B. 2. b. 13. ὡρίσατο] ὁρίζεται E. 14. ἀλλ' ὅ,τι ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ θ.] Rescribe ex Philopono, ἀλλά τι τὸ ἐν ἐκείνῃ ἔχον τὸ εἶναι etc. quam lectionem in versione secutus sum. Küst. 16. τῷ θυμῷ γνωρίσαιμεν ἄν] τοῦ θυμοῦ ὁρίσαιμεν A. V. τοῦ θυμοῦ ὁρίσαιμεν ἄν B. E. τῷ θυμῷ ὁρίσαιμεν ἄν revocavi cum Med. τὸ παρακολουθοῦν τοῦ θυμοῦ ὁρίσαιμεν ἄν Schol. 17. ὥσπερ ἐκ τοῦ λέγοντος τὴν ὀργ.] Sic locum hunc, qui in prioribus editt. corruptus est, ex MSS. Pariss. et Philopono emendavi. Küst. ὥσπερ οὐδ' ὁ λέγων Med. ὀργὴν] τὴν ὀργὴν A. B. E. *V. Med. 18. περικαρδίου] περὶ καρδίαν Schol. 19. οὗτος] οὕτω A. B. E. οὕτως V. Med. itemque Schol. sed καὶ omisso. 20. ὅτι om. E. Med. 22. ἐκεῖνα τὰ] τὰ ἐκεῖ Philop. ἐρυθραίνονται] ἐρυθαίνονται V. Mox τοῦ om. B. V. Med. 24. Ὅτι τὰ πάθη] Haec valde mutila esse apparebit consulenti Philoponum f. B. 6. B. τοῦ συναμφοτέρου] οὕτως ἀμφότερα Schol.

1. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ A. Philop. f. B. 6. b. Mox λόγῳ om. V. 6. ἐπὶ] ὑπὸ B. στρατοῦ] στρατιωτῶν Philop. 9. ἀμύνονται] ἀμύνοντες V. 10. λόγῳ] θυμῷ E. Om. *V. 13. ὁ δὲ γ'] ὁ δὲ γοῦν θυμὸς Schol. περικαρδίου] περὶ καρδίαν Schol. 16. Θυμὸς ἑπτ. — Αἴαντος] Ex Schol. Aristoph. Ran. 1049. Monuit Abreschius. 18. Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρᾶς ἐστιν ἄλλο π.] Sophocl. Oedip. Colon. 954. sq. ἐστιν ἄλλο γῆρας V. Med. 20. οἷον, οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρ.] Haec et quae sequuntur sunt verba Scholiastae in modo laudatum locum Sophoclis. Küst. θυμοῦ] τοῦ θυμοῦ dedi cum A. 21. ἐξέλθῃ] ἐξέλθοι A. V. E. Schol. 22. ὄντα] ζῶντα Schol. 23. τοῦτο καὶ] τοῦτο δὲ E. τοῦτο δὲ καὶ Schol. παροιμιακῶς] παροιμιωδῶς Schol. Ven. ap. Gaisf.

rat autem aliquis, quomodo? quid enim? nonne iratus illum, a quo prior est laesus, vicissim laedere cupit? quid vero? nonne ratio disciplinas et doctrinam appetit? huic respondemus, cupiditatem et de genere et de specie dici: quemadmodum διάθεσις dicitur et generaliter de habitu, et specialiter de ea quae ab habitu distinguitur. sic etiam cupiditas dicitur et generaliter de omnibus animae facultatibus, et specialiter de ea quae distinguitur ab ira. Qui iram definit tanquam cupiditatem alterum vicissim laedendi, non physice sed dialectice eam definit. neque enim ipsam irae naturam declarat, sed aliquid inde decerpens, quod ei inest, id seorsim definit, ex quo ne ea quidem quae iram consequuntur perspicere possumus. contra ille qui iram definit ebullitionem sanguinis, qui circa cor est, ob cupiditatem alterum vicissim laedendi, is quidem ea declarat, quae iram consequuntur: nimirum iratis cor palpitare, et calorem quendam in illis partibus existere, eosdemque rubro colore suffundi; id quod fit per sanguinis commotionem. Affectiones animi, quae utrique insunt, ne cogitatione quidem inde separari possunt. siquidem ira inest rationi et spiritui, inest etiam corpori viventi. nam cum ratio permittit ut spiritus appetat, spiritus appetitu suo sanguinem qui circa cor est movet: eodemque modo se res habet in rege, duce, exercitu. rex enim duci potestatem facit aliquos ulciscendi, dux vero milites movet, illi deinde ultionem exsequuntur. ira igitur dum rationi inest, a toto corpore separari potest. ea vero quae spiritui inest, si minus a toto corpore, saltem ab eius parte terrestri separari potest. tertia vero ira, quae est ebullitio sanguinis circa cor, a corpore vivente nullo modo separari potest. Θυμὸς ἑπταβόειος. Animus ingens. per translationem ductam a clipeo Aiacis. Creon Oedipodi dicens: *Irae enim nulla alia senectus est nisi mors. mortui autem omnis doloris expertes sunt.* id est, nemo hominum iram penitus domare potest, nec irae ferocia finitur nisi morte. fieri enim non potest ut homo natus non irascatur. hinc etiam trito sermone dici solet, iram postremum senescere. hoc autem dicitur propter senes qui quo

213 ται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσον γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐῤῥωμενέστερον ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος ὡς λεγομένου κατὰ τὸ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.

Θυμὸς ὀργῆς. ὁ μὲν γὰρ θυμὸς ὀξὺς καὶ ὀλιγοχρόνιος, ἡ δὲ ὀργὴ βραδυτέρα μὲν μονιμωτέρα δέ. θυμὸν τοίνυν ὀργῆς τὴν ἐπίμονον ἐκάλεσε τιμωρίαν.

Θυμοσοφικώτατος. Ἀριστοφάνης·

Εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον, ὄντινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενός, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

Θυμόσοφος. εὐμαθής, φυσικός, εἰφυής, ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφὸς καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. τοὺς οὖν ἐκ φύσεως ὀξυμαθεῖς οὕτως ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστιν φύσει.

Θυμοφθόρα. τὰ τὴν ψυχὴν φθείροντα.

Θυμοίτης. ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεύς. καὶ Θυμοιτάδαι. οὕτως ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δραχαρνεῖ.

Θυννάζοντες. ἀντὶ τοῦ κατακεντοῦντες. τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδουσιν ἐλάμβανον.

Θυννεῖα.

Θυννεῖα θερμὰ καταφαγών, κἄτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

Θυννίζω καὶ ἀποθυννίζω. τὸ ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι.

Θυννοσκόπος. καθάπερ τὸν θυννοσκόπον εἰσιόντες εἰς τὸ δίκτυον οὐ λανθάνουσιν οἱ θύννοι, οὕτως οὐ λανθάνουσι τὸν Κλέωνα τῆς πόλεως ἐπιβαίνοντες οἱ τοὺς φόρους φέροντες. προαρπάζει οὖν τούτους, δέον τὴν πόλιν λαμβάνειν τούτους. ὀνειδίζει οὖν αὐτῷ, ὅτι τὰ δημόσια νοσφίζεται χρήματα. ἅμα δὲ καὶ εἰς ὀψοφαγίαν αὐτὸν διαβάλλει Ἀριστοφάνης.

Θυννοσκοπῶν. Ἀριστοφάνης. ἐπεὶ οἱ θυν-

1. *διὰ τοὺς*] *διὰ τοὺς γηράσκοντας* ἤτοι *τοὺς* E. *οὗ ὅσον γηράσκουσι*] *οἱ γηράσκοντες* Schol. Ven. *οὗ* om. A. B. V. E. *ὅσον γὰρ* E. *ὅσῳ γηρ.* Schol. Aut igitur faciamus cum Med. aut *γὰρ* supplendum post *ὅσον*. 3. *τὸ* om. Schol. 4. *Θυμὸς ὀργῆς*] Ex Theodoreto in Ps. LXVIII, 25. Addit V. *θυμὸν καὶ ὀργὴν* etc. quae leguntur supra in v. *Θλῖψις*. 8. *Ἀριστοφάνης*] Vesp. 1320 — 23. (1271.) 11. Lege *φύσεος*. 12. *γλωττοποιεῖν*] Est vox obscena, cuius sensum lector discere poterit ex Aristoph. Equ. 1281. ubi comicus Ariphradis huius obscenam libidinem clarius describit. *Küst.* 14. *Θυμόσοφος*] Plutarch. Artax. p. 1019. II. p. 971. Arrian. p. 328. *Toup.* MS. *εὐμαθής, φυσικός*] *εὐμαθὴς φυσικῶς* Valckenarius. Sed Schol. Aristoph. cum nihil agnoscat nisi *εὐφυής, εὐμαθής, ἐκ τοῦ — μαθήσεως*, aut abiiciendum *φυσικός*, aut refingendum *εὐμαθὴς φύσει*. Hesychius *ὁ ἐκ φύσεως εὐμαθής*. Deinde cf. Prov. Bodl. 496. 16. *Ἀριστοφάνης Νεφέλαις*] V. 875. 19. *Θυμοφθόρα*] Il. ζ'. 169. Od. β'. 329. 20. *Καὶ Θυμοιτάδαι. οὕτως ἐκωμ. οἱ Ἀχαρν.*] Locus hic est prorsus mutilus, quem absque auctoritate MSS. ex ingenio sic supplendum censeo: *Καὶ Θυμοιτάδαι, ὄνομα δήμου. οὗτοι ὡς δικαστικοὶ ἐκωμῳδοῦντο· καὶ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι* etc. De veritate coniecturae meae vix quisquam dubitabit, qui conferre voluerit Etymologum v. *Δραχαρνεῖ* et Suidam supra v. *Δραχαρνεῖ*, unde illustratio loci huius petenda est. *Küst.* Recte Küsterus, quantum ad sententiam attinet; nam ad criticum usum nihil opus. Quippe homo studiosus qui glossam *Δραχαρνεῖ* huc transferre voluit, initium quidem decerpsit, reliquam vero partem, in qua Thymoetadarum mentio fit, iussit in superiore glossa comparare.

2. *ἐν τῷ Ἀχαρνεῖ*] Scribe *ἐν τῷ Δραχαρνεῖ*. Ibi enim leguntur ea, ad quae Suidas lectorem hic remittit. *Küst.* *Δραχαρνεῖ* A. V. E. Supra *καὶ ἐστιν* edd. ante Gaisf. 3. *Θυννάζοντες. ἀντὶ τοῦ κατακεντ.*] Aristoph. Vesp. 1082. *Εἶτα δ' ἑπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους*. Vide ibi veterem enarratorem. *Küst.* 4. *τριόδουσι*] *τριόδοις* B. V. Med. Photius. *τριώδοις* E. Vulg. habent Hesychius et Prov. Bodl. 497. 6. *Θυννεῖα θερμὰ καταφ.*] Aristoph. Equ. 354. sq. *Θυννεῖα* lemma om. *V. Med. Praestat *Θύννεια*. *κἄτ' ἐπιπὼν*] Lege *κἄτ' ἐπιπιών*, ut apud Aristophanem loco laudato. *Küst.* Sic A. B. *κἄτ' ἐπιὼν* V. *κἄτ' ἐπιὼν* E. 8. *κασαλβάσω*] *καὶ σαλβάσω* A. V. 10. *Θυννίζω*] Fluxit ab v. *Ἀποθυννίζω*. 12. *καθάπερ τὸν θυννοσκόπον*] E Schol. Aristoph. Equ. 313. petita monuit Küst. 16. *αὐτούς*] *τούτους* A. B. V. *δέον τὴν πόλιν τὰ ἑαυτῆς λαμβάνειν* Schol. Nempe praegressum *τούτους* expungendum, quod nescit Schol. Interim libris obtemperavi. 19. *Ἀριστοφάνης*] In prioribus editt. [et MSS.] haec sequuntur: *Ἢ βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν, ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει ἢ προδίδωσι φρούριον, ἢ ταπόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος*. Sed ea cum partim corrupta sint et mutila (quippe ex Aristoph. Ran. 360. negligenter admodum excerpta), partim vero ad vocem *θυννοσκόπος* nihil omnino faciant, ex textu eiicienda putavi. *Küst.* Arguit hic librorum consensus (item ut in vv. *Θασίαν* et *Θυάτειρα*), satis mature Suidam ineptiis et otiosis additamentis possessorum suorum repletum neque critica manu purgatum fuisse. Ceterum delendum *Ἀριστοφάνης*, quae autem subsequuntur usque ad *ποιοῦνται*, superiori glossae par est ea praemitti, resecto *Θυννοσκόπος*. 20. *Θυννοσκοπῶν. Ἀριστοφάνης*] Equ. 313. ubi vide Scholiastam, cuius verba Suidas hic descripsit. *Küst.* Vid. *Θρασύμαχος*. *Hemst.*

magis senescunt, eo sunt iracundiores. Alcaeus etiam huius proverbii tanquam pervagati meminit. *Θυμὸς ὀργῆς*. *Θυμὸς* est ira subita et brevi tempore durans, *ὀργὴ* vero tardior est ira quidem, at diuturnior. *θυμὸν ὀργῆς* igitur poenam diuturnam vocavit. *Θυμοσοφικώτατος*. Aristophanes: *Deinde Ariphradem, longe ingeniosissimum, quem olim pater iuravit edoctum a nullo, sed a sapienti natura sponte sua didicisse pudenda lingere, lupanaria identidem ingredientem.* *Θυμόσοφος*. Docilis, natura solers, qui sapientiam non ex disciplina sed ab ipsa natura hausit. Aristophanes *Nubibus*: *Hem, doce. est enim nativo ingenio praeditus.* *Θυμοφθόρα*. Letalia. *Θυμοίτης*. Thymoetes, Atheniensium rex. Et Thymoetadae. hi traducebantur, item ut Acharnenses exagitabantur tanquam agrestes et duri. vide in v. *Δραχαρνεῖ*. *Θυννάζοντες*. Compungentes. thynnos enim maiores tridentibus capiebant. *Θυννεῖα*. *Frustis thynni calidis pastus, deinde exhausto meri congio, paedicabo duces belli ad Pylum.* *Θυννίζω* et *ἀποθυννίζω*. Reiicio et decipio. *Θυννοσκόπος*. Quemadmodum thynni non latent thynnorum piscatorem, cum retia intrant: sic non latent Cleonem illi, qui tributa in urbem ferunt. ea enim praeripit, quae rempublicam capere oportebat. exprobrat igitur ei, quod publicam pecuniam in usum suum vertat. simul etiam tanquam heluonem piscium exagitat. *Θυννοσκοπῶν*. Thynnos observans. Aristophanes. thynnorum

νοσκόποι ἐφ' ὕψους ἱστάμενοι τὴν κατασκοπὴν τῶν εἰσιόντων θύννων εἰς τὰ δίκτυα ποιοῦνται. καὶ αὖθις· Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου,
214 ἀλλ' οὐδὲ πατρός φασι, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος.

Θύννοι. ὄνομα ἔθνους.

Θύνων. ὁρμῶν.

Θυόεν. εὐῶδες.

Καὶ λιπαραὶ θυόεν ἄσθμα πνέουσι κόμαι.

Θυόεις. ὁ τεθυμιαμένος.

Θύον. Ἐφορολόγουν οἱ Ῥόδιοι τοὺς βασιλεῖς. Μασσάνας μὲν γὰρ ἀπέστειλεν αὐτοῖς ἐλέφαντος λ' τάλαντα, θύου δὲ ν', πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἦσαν ἐψηφισμένοι κατασκευάζειν.

Θυοσκόος: ἱερεύς.

Θυοσκόπος. ὁ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευόμενος.

Θύω. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης.

Θυῶδες. τεθυμιαμένον.

Ἥρη τιμήεσσα, Λακώνιον ἢ τὸ θυῶδες
πολλάκις οὐρανόθεν νισομένη καθορᾷς.

Καὶ Θυώδης, ὁ τεθυμιαμένος.

Θυωμάτων. θύματα μύρων, ἀρώματα θυμιαμάτων.

Θυώνη. ἡ Σεμέλη· παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἔστιν ὁρμᾶν.

Θυωρός. κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. Ἔλεγε Φερεκύδης ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι.

Θύραζε. ἔξω τῆς θύρας.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἐπ' Ἀνθεστήρια.

οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς,

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἐπ' Ἀνθεστήρια.

τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασί·

Θύραζε κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια.

ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων.

Θύραθεν. ἔξωθεν, ἐγγύς. Ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων.

Θύρασιν. Ἀριστοφάνης·

---

3. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα π.] Haec sunt verba Synesii Epist. LVII. p. 197. eademque leguntur supra v. Ἄνθρωπος. *Küst.* 4. εἰκάσαι om. A. B. V. E. Edd. ante Küsterum, qui tacite supplevit. 7. Θύννοι] Immo Θυνοί. 8. ὁρμῶν] ὁρμῶν. Θύνωνος A. B. D. (sic) ὁρμῶν. θῦνε διὰ προμάχων Ὅμηρος E. ὁρμῶν θίνωνος Med. Θύνωνος ante Θύνων *V. Θύνωνος e Θοίνωνος detortum videtur. 10. Καὶ λιπαραὶ] Anthol. Pal. VII, 218. Integrum Antipatri distichum praebet v. Κηώδης. ἄσθμα] Sic recte MSS. Pariss. At priores editt. ᾆσμα, quod damnandum. *Küst.* 11. τεθυμιαμένος] τεθυμιασμένος B. E. Med. ὁ τεθυμιασμένος οἶκος Zon. p. 1060. bis. 12. Ἐφορολόγουν] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valckenarius. Deinde Masinissae nomen elucet, haud raro illud depravatum. Cf. v. Ἀναβολεύς. 14. θύου δέ] δέ om. B. E. 16. Θυοσκόος] Hom. Od. φ. 145. Vide disceptationem Lobeckii Aglaoph. p. 261. sqq. ὁ ἱερεύς E. 17. Θυοσκόπος] Separavi a gl. praecedente, ab Albertio in Hesychium monitus. Hanc gl. agnoscit Photius; priorem non item. Lex. Seg. Θυοσκόος. ὁ διὰ τ. θ. μ. *Gaisf.* Accedit Zon. p. 1060. 18. Θύσατε] Psalm. IV, 5. *Toup.* Vide Crameri Anecd. Vol. IV. p. 294. 20. τεθυμιαμένον] τεθυμιασμένον E m. sec. Med. 21. Ἥρη τιμήεσσα] Nossidis Ep. II, 1. Anthol. Pal. VI, 265. Λακώνιον] Sic habent omnes libri editi. Sed scribendum est Λακίνιον, ut in Anthologia inedita. Erat enim Lacinium promontorium quoddam, in quo celebre erat templum Iunonis: unde Iuno Lacinia dicta est. Vide Schol. Theocr. IV, 32. *Küst.* Λακείνιον Anthol. MS. Λακίνιον ed. ἢ τὸ] αὐτὸ V.

1. Θυώδης] Θυῶδες B. Tum τεθυμιασμένος B. E m. sec. Med. 2. Θυωμάτων. θύματα μύρων, ἀρώματα θυμ.] Locum hunc corruptum, sic emendabis: Θυωμάτων. θυμάτων, μύρων, ἀρωμάτων, θυμιαμάτων. *Küst.* Sic Photius, sed cum Suida consentit Lex. Seg. nisi quod habet ἀρωμάτων θυμιάματα. Sed Albertius in Hesych. satis probabiliter: Θ. μύρων, θυμιαμάτων. Θυώματα, ἀρώματα. Qui glossam esse Herodoteam monuit. 4. Θυώνη] Vid. Schol. Pindar. Pyth. III, 177. Hesych. et Valck. Diatr. p. 154. 5. ὁρμιᾶν *V. 6. Vide Hesychium. Ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι] Haec sunt verba Laertii lib. I. segm. 119. *Küst.* Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 867. 9. Θύραζε Κᾶρες] Eadem habet Zenobius IV, 33. ex quo Suidas. *Küst.* Ἀνθεστήρια] Ἀνθεστήρια ἢ Zenobius et Photius, hîc quidem etiam infra. εἴ bis Bodl. 503. Continuam explicationem sequitur Hesychius. 15. τινὲς δὲ — περιερχομένων] Haec ignorat omnino Zenobius. 19. Θύραθεν] Θύρηθεν καὶ Θύραθεν E. De hoc notabilia habet Prov. Coisl. 263*. Ἦν δὲ ἡ μανία οὐ] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Φῆστος. *Küst.* Eunap. fr. 17. sive ed. Nieb. p. 110. 20. ἔνδον] ἔνδοθεν reposui cum V. et v. Φῆστος. 22. Ἀριστοφάνης] Pac. 933. Vide supra v. Βωμός.

---

enim piscatores in edito stantes loco thynnos in retia intrantes observant. Item: *Homo qui neque avi, immo nec patris nomen edere potest, nisi quantum coniectare licet, a thynnorum piscatione ad praefecti dignitatem subito evectus.* Θύννοι. Gentis nomen. Θύνων. Ruens. Θυόεν. Odoratum. *Et nitidae suavem odorem comae spirant.* Θυόεις. Suffitu repletus. Θύον. *Rhodii tributum a regibus exigebant. nam Masanissa ipsis misit eboris talenta XXX. thyi vero L. ad fabricandas statuas, quas conficere decreverant.* Θυοσκόος. Sacerdos. Θυοσκόπος. Qui ex victimis futura praedicit. Θύω. Dativo iungitur. item accusativo. *Offerte sacrificium iustitiae.* Θυῶδες. Odoratum. *Iuno veneranda, quae odoratum Lacinium coelitus descendens saepe intueris.* Et Θυώδης, odoratus. Θυωμάτων. Unguentorum, aromatum. Et Θυώματα, suffitus. Θυώνη. Semele, sic dicta a verbo θύειν, quod significat impetu ferri. Θυωρός. Proprie sic vocatur sacra mensa. *Dicebat Pherecydes deos mensam θυωρὸν vocare.* Θύραζε. Foras. *Foras Cares, non amplius Anthesteria.* quidam hoc dictum traxerunt ab Caricorum servorum multitudine, qui festo Anthesteriorum epulantes ab operibus cessare solebant. festo igitur peracto, cum ad opus eos amandarent, dici solitum: *Foras Cares, non amplius Anthesteria.* quidam tamen proverbium sic proferunt: *Foras umbrae, non amplius Anthesteria.* quasi Anthesteriis animae mortuorum per urbem errent. Θύραθεν: Foris, prope. *Erat autem furor ille non extrinsecus, sed intrinsecus rabie agitabatur et insaniebat, ut homo natura improbus et potestate praeditus.* Θύρασιν. Prompte, paratus. Aristopha-

Ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.
ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένος.

Θυραυλεῖν. πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν, ἢ παρὰ ταῖς θύραις αὐλίζεσθαι, ὅπερ ἐστὶ καθέζεσθαι καὶ προεδρεύειν. Ὡς ἂν θηρώσης κόρης καὶ θυραυλούσης τρεφομένη μὲν ὄμβροις, τινασσομένη δὲ ἀνέμοις κόμη, ** πολλὴ ἦν καὶ βαθεῖα.

213 Θυργωνίδαι. δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς.

Θυραῖος. ξένος, καὶ ἔξω τῆς θύρας. Θυρεὸς δὲ τὸ ὅπλον.

Θύραι οὐρανοῦ. ἡ ἄνωθεν χορηγία· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ταμιείων. Δαβίδ· Καὶ θύρας οὐρανοῦ ἠνέῳξε.

Θυρεός. ὅπλον, τὸ παρ' ἡμῖν σκουτάριον. Καὶ Θυρεοφόροι, οἱ θυρεοὺς ἔχοντες· οἱ δὲ ἁπλῶς δορατοφόροι. ἐν Ἐπιγράμμασιν·

Ὀκτώ τοι θυρεούς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντοὺς θώρηκας.

Θυρεπανοίκτης. Κράτης ὁ Θηβαῖος. ἐκλήθη δ' οὕτω διὰ τὸ ἐπειςιέναι ἐς πάντα οὗπερ ἐβούλετο οἶκον.

Θύρετρα. θυρώματα, ἢ ἀραιόθυρα.

Θυρηβόλος. ὁ τέκτων.

Θύρηφιν. ἔξωθεν, ἔξω.

Θυρίς, θυρίδος. Καὶ Θυριώτης, ὁ ἔξω τῆς θύρας. Καὶ Θύριον, ἡ θύρα.

Θυροκοπεῖται. καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων.

Ὅτι Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος θυροποιὸς ἐπεκλήθη.

Θυρωρός. ὁ φύλαξ τῆς θύρας. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς.

---

1. *θύρασι*] Quamvis sic etiam in antiquioribus editt. Aristophanis hodie legatur, non dubito tamen legendum esse *θύραισι*, qua voce usus est Sophocles Oedip. Colon. 401. ut Portus observavit. *Küst.* Huius errorem post Elmsleium et Dobraeum Aristophanic. p. (139.) non unus exagitavit. 3. *Θυραυλεῖν*] Dion. Halic. p. 548. Simocat. p. 148. *Toup.* MS. Isocrates Archidam. p. 132. A. ab Abreschio in Hesych. allegatus, *θυραυλεῖν καὶ πλανᾶσθαι κατὰ χώραν δυνάμενος.* De h. v. conf. Ruhnkenium in Tim. p. 144. Boissonad. Aristaen. p. 721. *Gaisf.* ♦ *χώραν*] *πόλιν* Photius. 4. *παρὰ*] *περὶ* E. Mox *ὅπερ ἐστὶ καθέζεσθαι* om. V. quae mireris a Photio retineri. 5. *Ὡς ἂν θηρώσης*] Aeliano tribuit Valckenarius. Horum conclusionem licet ex v. *Βαθεῖα* paulum instaurare. 8. *Θυργωνίδαι. δῆμος Πτολεμ. φυλῆς*] Ex Harpocratione. *Küst.* *Θυργονίδαι* V. E. 9. *Θυραῖος*] Vid. Tho. Magist. v. *Ἔναυλος*, ubi lege, *ὡς τὸ ἐν. ἢ θυ. Toup.* MS. Spectat haec observatio ad illam erroris speciem, in quam incucurrit Hesychius v. *Θυραιός.* *ὁ ἔξω*] *καὶ ἔξω* reposui cum A. 11. *Θύραι οὐρανοῦ. ἡ ἄνωθεν χορηγία*] Ex Theodoreto in Psalm. LXXVII, 23. p. 707. ubi sic legitur: *Θύρας δὲ οὐρανοῦ ἀνοιγείσας τὴν ἄνωθεν χορηγίαν ἐκάλεσεν. ἐπειδὴ γὰρ τοῖς ταμιείοις ἐπιτιθέναι θύρας εἰώθαμεν, καὶ ταύτας ἀνοίγομεν ἐκφέρειν τι βουλόμενοι, δείκνυσιν ὁ προφητικὸς λόγος τὸν τῶν ὅλων θεὸν ὥςπερ ἀπό τινων ταμιείων χορηγοῦντα τὸ μάννα. Küst.* 13. *ἠνέῳξε*] *ἀνέῳξε* B. E. Zon. 15. *Θυρεοφόροι*] *θυρεοφόροι* A. B. V. E. Continua successerunt ex iisdem MSS., quorum *οἱ θυρεοὺς — δορατοφόροι* sola Gaisf. enotavit ex V. Gronovius autem integra usque ad *θώρηκας*. 16. *ἐν Ἐπιγράμμασιν* (sic *V.)*] Leonidae Tarent. XXIII. pr. Anthol. Pal. VI, 129.

3. *Θυρεπανοίκτης. Κράτης ὁ Θηβαῖος. ἐκλήθη δ'*] Confer Laertium in Cratete et Nostrum infra v. *Κράτης*, ubi haec fabula narratur. Huc allusit Alciphron lib. III. ep. 44. *Καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κοινὴ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία.* Sed error in Graecis est. Repono certissime: *τῷ Θήβηθεν κυνί, Cynico Thebano.* Emendandus etiam una opera Laertius in Cratete: *Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνος, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας.* Qui locus Casaubonum, ut alios taceam, mirifice torsit. Legendum sine dubio: *Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κυνί. Et filiam suam, ut ipse ait,* Cynico *collocavit, probationi triginta datis diebus. Toup.* Adde Menag. in Laert. VI, 86. Posterior quidem Toupii coniectura non tutior est ea, quam ab Meinekio commendatam recepit Hübnerus, *μαθηταῖς.* 4. Cum v. *Κράτης* repone *διὰ τὸ ἁδεῶς ἐπειςιέναι εἰς παντός. δν*] *οὗπερ* A. V. et gl. inferior. *οὗ* B. E. 6. *Θύρετρα*] Male in prioribus editt. excusum est *θύρωτρα*, cuius loco *θύρετρα* ex MSS. Pariss. Hesychio et lexico Photii inedito reposui. *Küst.* Adde Lex. Bachm. p. 259. 7. *Θυρηβόλος*] *Θυροβόλος* V. E. 8. *Θύρηφιν*] Hesiod. *ἔ.* 363. *ἔξωθεν*] *ἔξωθεν, ἔξω* revocavi cum A. B. V. Med. Zon. p. 1065. Gl. om. E. 11. *Θυροκοπεῖται*] Sic habent MSS. Pariss. In prioribus vero editt. legitur *θυροκοπήτης*, quae vox repudianda est. *Küst.* *Θυροσκοπεῖται* et *Θυροσκόπος* V. *Toupius*: „Synesius de Insomn. p. 138. *Ὄψις δὲ καὶ ἀκοὴ οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρετίδες, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζῴου, διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητά, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια.* Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Dicitur etiam *Θυροκοπία.* Quam vocem usurpat Libanius in Antioch. p. 335. *Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις θυροκοπίᾳ τε ἐχρῶντο καὶ ἐρωτήσει περὶ τῆς ἰοῦς.* Quae vox notanda: nam rarior est et lexicographis ignota. Quod vero sequitur apud Nostrum, *Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος Θυροποιὸς ἐπεκλήθη*, pertinet ad v. *Θυροποιός*, de quo Hesychius et noster Suidas v. *Ἀριστομένης.* Dicebatur autem Aristomenes *Θυροποιὸς* ut Cleophon *Τυροποιός*: de quo Schol. Aristoph. Ran. 693. Fuit autem Aristomenes, Atheniensis, Comicus *τῶν ἐπιδευτέρων*, sive ex eorum numero, qui nec primi nec secundi, sed paulo post floruerunt. Eius dramata recenset Meursius in Bibliotheca Attica." Observationem de Aristomene e gl. superiore intrusam esse apparet. 13. *Ὅτι* Gaisf. cum *V. ἐπεκλήθη*] *ἐκλήθη* A. 15. *καὶ*] *δὲ καὶ* A. B. V. E. Spectare videtur ad Eu. Ioh. 18, 17.

---

nes: *Ara iamiam foris est parata.* *Θυραυλεῖν.* Per regionem vagari, vel ad fores excubare, iisque assidere. *Puellae quippe venationi deditae et foris pernoctantis coma erat densa et promissa, eamque imbres nutriebant et venti agitabant.* *Θυργωνίδαι.* Pagus tribus Ptolemaicae. *Θυραῖος.* Peregrinus, vel qui est extra fores. *Θυρεὸς* vero scutum est. *Θύραι οὐρανοῦ.* Coeli fores, h. e. rerum copia divinitus suppediata, per translationem ductam a cellis penuariis. David: *Et fores coeli aperuit.* *Θυρεός.* Idem significat quod apud nos est scutum. Et *Θυρεοφόροι*, qui scutum gestant; vel simpliciter hastati. In Epigrammate: *Octo scuta, octo galeas, octo loricas textiles.* *Θυρεπανοίκτης.* Crates Thebanus sic vocatus est, quod in quascunque vellet aedes ultro ingrederetur. *Θύρετρα.* Ostia, vel ianua angusta. *Θυρηβόλος.* Ianuarum faber. *Θύρηφιν.* Foris, extra. *Θυρίς.* Fenestra. Et *Θυριώτης*, qui foris est. Et *Θύριον*, parvum ostium. *Θυροκοπεῖται.* Et *Θυροκόπος*, qui ianuam pulsat. — Aristomenes Atheniensis cognominatus est *Θυροποιός.* *Θυρωρός.*

Θύρσος. Βακχικὴ ῥάβδος. ἢ λαμπάς, ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ Βίτων χίμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Δυαίῳ,
τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.

Καὶ αὖθις·

Καὶ θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα.

Θυσσανόεσσα· κροσσοὺς ἔχουσα.

Θυσάνοις. κορύμβοις, κροσσοῖς.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν
Ἄτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν.

Θῦσαι. τὸ σφάξαι, καὶ τὸ θυμιᾶσαι παρ' Ὁμήρῳ.

Θῦσον. ὅτι ἐξ θυσίαι ἐξ ἐμψύχων ἐθύοντο, προβάτου, ὑός, βοός, αἰγός, ὄρνιθος, χηνός· ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βοῦς ἕβδομος.

Θύσθλα. αἱ κράδαι αἱ βακχικαί, ἤτοι συκῆς φύλλα. ἔνιοι δὲ τὰ ἐπιφερόμενα τοῖς βωμοῖς. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἢ κισσούς, ἢ κλάδους, ῥάβδους, νάρθηκας, θύματα, στεφανώματα, χοάς.

Θυσία. τῶν θυσιῶν αἱ μὲν δωροφορικαί· αἱ δὲ ἀπολυτρωτικαί· αἱ δὲ διαλλακτικαί· αἱ δὲ ἀποπληστικαί.

Θύσκη. ἡ σκάφη. 216

Θυστήριον, τὸ ὁρμητήριον.

Θύστιον. πόλις τῆς Αἰτωλίας. τινὲς Θύτιον ἄνευ τοῦ σ.

Θυτηρίοις. θυμιατηρίοις.

Θύψις. καὶ Θύψαι, ἐπικαῦσαι. Καὶ Θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ ἡμίκαυτοι.

---

2. *τοῦ Διονύσου*] *τῷ Διονύσῳ* B. V. E. Photius et Lex. Seg. *ἐν Ἐπιγράμματι*] Sabini in Anthol. Pal. VI, 158. 3. *ῥόδα*] *δῶρα* E. 5. *φόβαις*] *φοίβαις* B. V. E. Quem errorem confirmat gl. *Φοίβη*. 8. *Καὶ θύρσου χλοερὸν*] Phalaeci Ep. III, 4. Anthol. Pal. VI, 165. *κωνοφόρον*] *κανοφόρον* B. E. Lege *κωνοφόρου*. 9. *Θυσσανόεσσα*] Il. *ε*. 738. *Θυσανόεσσα* edd. vulgg. tacite cum Zon. 10. *Θυσάνοις*] Sic MSS. Pariss. et lexicum Photii ineditum. Priores vero editt. male scriptum exhibent *θυσσανίοις*. *Küst.* E Gl. Herodot. II, 181. Cf. Il. *ξ*. 181. 11. *Εὐθύσανον*] Anthol. Pal. VI, 202. Exemplum addidit Gaisf. cum A. B. V. E. Eosdem Leonidae Ep. II. pr. versus recepit v. *Κύπασσις*. 14. *τὸ* posterius om. Med. *θυμιᾶσαι*] In prioribus editt. male legitur *θυσιάσαι*, cuius loco MSS. Pariss. scriptum exhibent *θυμιάσαι*, quae vera lectio est. Refesa enim est haec nota ad locum illum Homeri Il. *ι*. 219. *Θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει.* Ubi brevis Scholiasta ait: *Θῦσαι. θυμιάσαι, ἀπάρξασθαι. Küst.* Vid. supra vv. *Θύματα* et *Ἔθυσας*, item v. *Ῥέξαι*, inprimis vero Phrynich. Segu. p. 42. 16. *ὅτι* Gaisf. cum *V.

1. *καὶ ἕβδομος*] *ἐθύετο ἕβδομος* A. B. V. E. Nempe parum dextre structuram glossae *Βοῦς* inflexit epitomator. 3. *Θύσθλα*] Voce hac usus est Homerus Il. *ζ*. 134. ubi vide Scholiastam, apud quem (quod hic obiter moneo) pro *δράκας* legendum est *κράδας*. Idem mendum occurrit etiam apud Etymologum. *Küst.* Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 703. 8. *διαλλακτικαί*] Hanc lectionem ex MSS. Pariss. revocavi. In prioribus enim editt. inepte excusum est *διαλεκτικαί*: quam lectionem tamen Portus reiicere non audet, sed *dialectica* sacrificia vocari posse putat, quibus oblatis cum deo quasi colloquamur. At quam frigidum sit hoc commentum quivis facile videt. *Küst.* *ἀποπληστικαί*] Haec vox suspecta mihi est: de qua iudicent peritiores. *Küst.* *αἱ δὲ ἀποτελεστικαί.* Vid. Iulian. Or. V. p. 176. D. *Ἐπιτελεστικαὶ θυσίαι* Hesych. in *Τελέσσας ἑκατόμβας. Hemst.* *ἀποτελεστικαί* etiam Valckenarius. *ἀποπληκτικαί* E. 10. *Θύσκη*] Cf. Etym. M. p. 458, 53. 12. *Θύστιον*] Glossam uberius persecutus est Harpocratio. Tangitur Aeschinis locus c. Ctesiph. p. 70. *Θυσεῖον* Lex. Rhet. p. 265. cf. Lobeckii Paralip. Gramm. Gr. p. 432. *τινὲς*] *τινὲς δὲ* Photius, *θύτιον δέ τινες* liber Parisinus Harp. 15. *Θύψαι, ἐπικαῦσαι*] Hinc emenda Hesychium, apud quem male legitur *Θύψαι, τὸ ἐπικλύσαι*, *Λ* posito pro *Δ*, quae litterae cum figuram paene habeant similem, saepe errandi occasionem librariis praebuerunt. Sic apud eundem Hesychium *ἰάλασι* legitur pro *ἰλλάσι*, *α* posito pro *λ*, *κάυκα* pro *κάλυκα*; ubi itidem *α* occupavit locum *τοῦ λ*, *ληδεῖν* pro *ἀηδεῖν*, *ἀμφίκλυστις* pro *ἀμφίκαυστις*, et multa alia huius generis. *Küst.* Quae sequuntur, ea comparanda sunt cum v. *Θυμάλωπες*.

Custos ianuae. est etiam feminini generis. *Θύρσος*. Bacchica virga. vel lampas, quam in Bacchi honorem gestabant. In Epigrammate: *Pani Bito capellam, Nymphis rosas, thyrsos Baccho, triplex sub patulis arborum frondibus donum dedicavit.* Item: *Et coniferi thyrsi viridem perticam.* *Θυσσανόεσσα*. Fimbriata. *Θυσάνοις*. Corymbis, fimbriis. *Zonam tibi fimbriis ornatam simulque cypassin istum Atthis in templo deae virginis suspendit.* *Θῦσαι*. Mactare. apud Homerum significat etiam id quod est suffitum facere. *Θῦσον*. Sex sacrificia ex animantibus offerebantur, ex ove, sue, bove, capra, gallina et ansere. septimum autem sacrificium ex farina parabatur. quaere sub v. *Βοῦς ἕβδομος*. *Θύσθλα*. Virgae Bacchicae, vel folia ficus. alii vero intelligunt ea quae altaribus imponuntur. alii vero folia vitis, vel hederas, vel ramos, virgas, ferulas, victimas, coronas, libationes. *Θυσία*. Sacrificiorum alia sunt ea, cum donum aliquod offerimus deo. alia ob liberationem a malis fiunt. aliis deum placamus. aliis votum deo persolvimus. *Θύσκη*. Scapha. *Θυστήριον*. Locus unde in hostem erumpitur. *Θύστιον*. Thystium, urbs Aetoliae. quidam Thytium scribunt. *Θυτηρίοις*. Turibulis. *Θύψις*. Et *Θύψαι*, urere. Et *Θυμάλωπες*, carbones semiusti, ex incendio relicti.

FINIS VOLUM. I. PARTIS ALTERIUS.

HALAE,
EXPRESSUM TYPIS GEBAUERIIS.

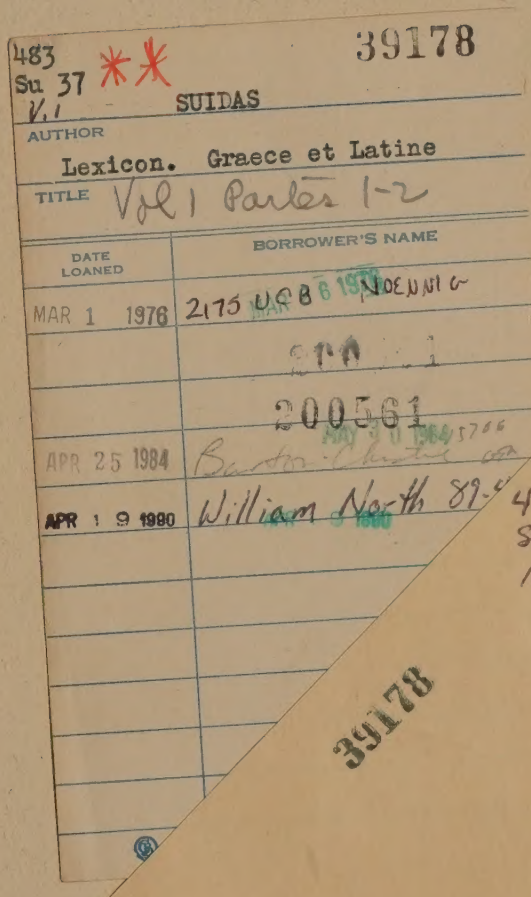

483
Su 37 **
V.1
39178
SUIDAS
AUTHOR
Lexicon. Graece et Latine
TITLE
Vol 1 Partes 1-2

DATE LOANED	BORROWER'S NAME
MAR 1 1976	2175 UCB 6 1976 NOENNIG
	200561
APR 25 1984	Barton Thiele
APR 1 9 1990	William North 89-4

483
Su 37
V.1

39178

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CA 94709